THỜI GIAN LÀM THAY ĐỔI MỌI THỨ...

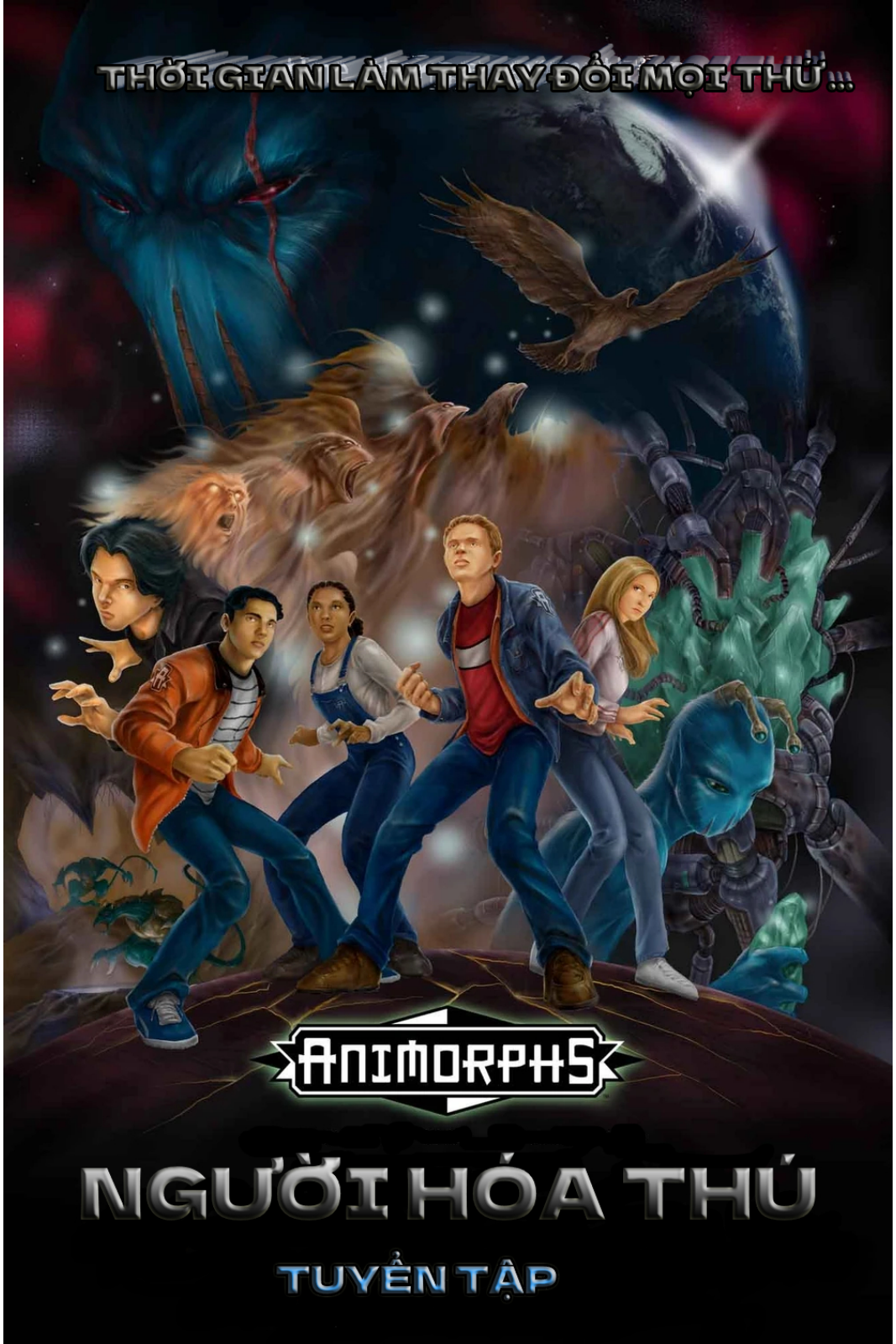

NGƯỜI HÓA THÚ

TUYỂN TẬP

K. A. APPLEGATE

ANIMORPHS

NGƯỜI HÓA THÚ

JAKE

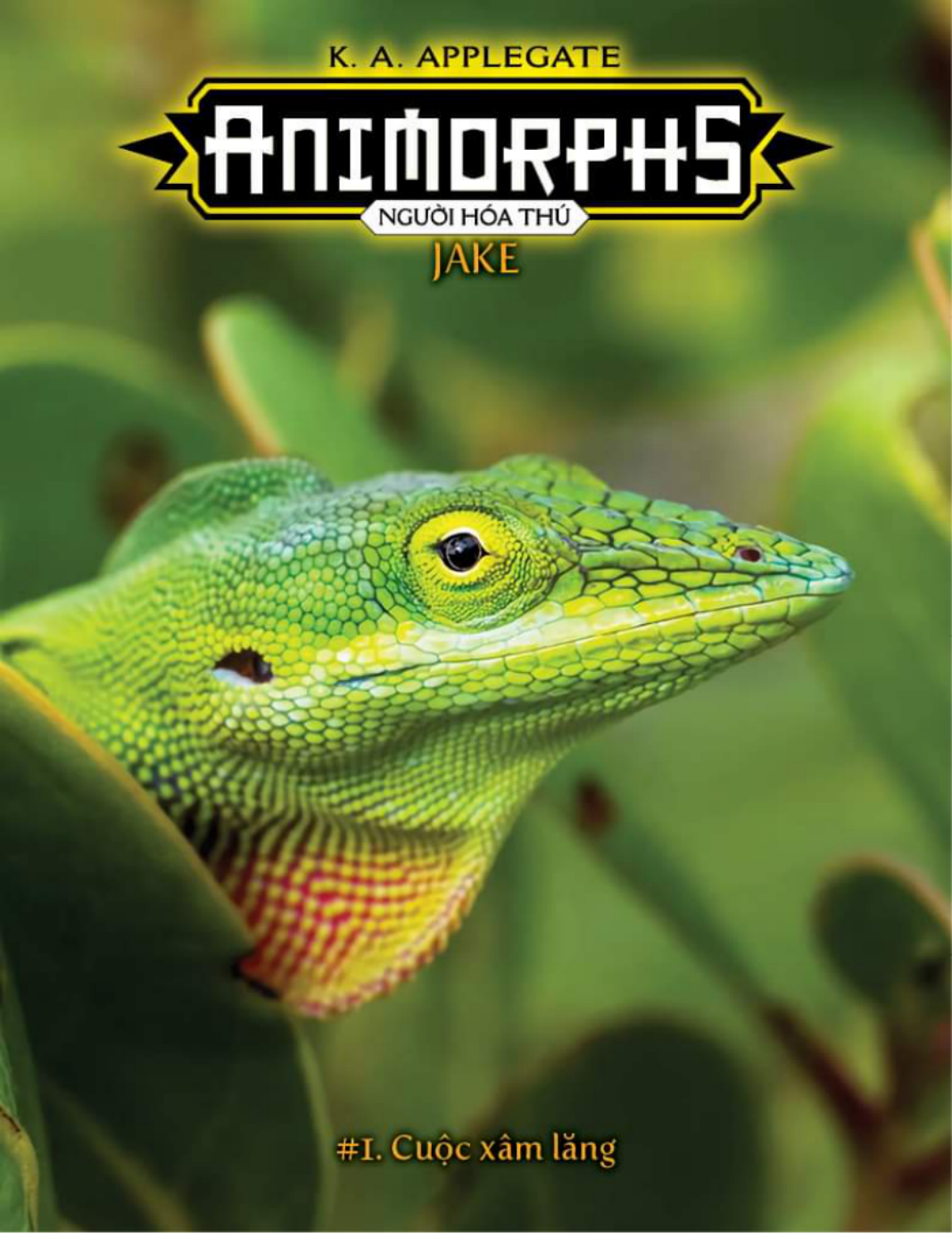

#1. Cuộc xâm lăng

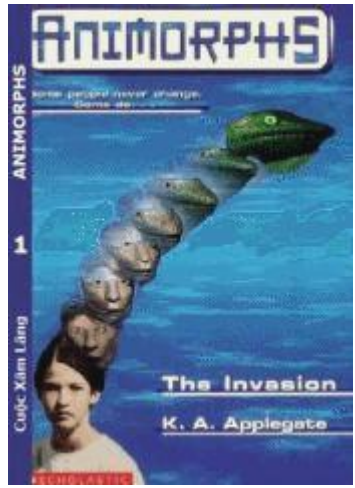

Tác phẩm: Animorphs
Tập 1: Cuộc Xâm Lăng
Nguyên tác: Animorphs #1: The Invasion
Tác giả: K. A. Applegate
Dịch giả: Anh Việt
Nhà xuất bản: Trẻ, 2001
Khổ sách: 11 x 18 cm
Số trang: 144*2
Giá sách: 5.000*2 vnđ
Thực hiện ebook: ANIMORPHS Team
Đánh máy: http://xitrum.net
Sửa chính tả: nguoimedocsach, mytho, santseiya
Thiết kế bìa: teszine
Chuyển sang ebook: santseiya
Ebook BB: Cent
Ngày hoàn thành: 11/04/2009
Nơi hoàn thành: Hà Nội
ooO TVE Ooo

MỤC LỤC

CHƯƠNG 1
CHƯƠNG 2
CHƯƠNG 3
CHƯƠNG 4
CHƯƠNG 5
CHƯƠNG 6
CHƯƠNG 7
CHƯƠNG 8
CHƯƠNG 9
CHƯƠNG 10
CHƯƠNG 11
CHƯƠNG 12

CHƯƠNG 13
CHƯƠNG 14
CHƯƠNG 15
CHƯƠNG 16
CHƯƠNG 17
CHƯƠNG 18
CHƯƠNG 19
CHƯƠNG 20
CHƯƠNG 21
CHƯƠNG 22
CHƯƠNG 23
CHƯƠNG 24
CHƯƠNG 25
CHƯƠNG 26
CHƯƠNG 27
GIỚI THIỆU TẬP SAU

LỜI GIỚI THIỆU

[image]

Katherine Alice Applegate là một nữ tác giả rất được ưa chuộng với: **Animorphs**, **Remnants**, **Everworld**, và hàng loạt cuốn sách khác, mặc dầu nhiều cuốn bị ảnh hưởng bởi phong cách viết của những tác giả khác. Hầu hết những cuốn sách phổ biến nhất của **Applegate** thuộc về thể loại khoa học viễn tưởng, phiêu lưu mạo hiểm. Bà đã giành được giải thưởng **Sách mới hay nhất dành cho trẻ em năm 1997** của **Publishers Weekly**. Bộ truyện **Animorphs** của bà, vẫn đang nhận được sự hâm mộ nồng nhiệt của độc giả trẻ trong những năm gần đây.

Applegate sinh ra ở Michigan năm 1956. Sau đó bà đã chuyển đến sống ở nhiều nơi như: Texas, Florida, California, Minnesota, Illinois, Bắc Carolina, và sau khi sống ở Pelago, Italy, một năm, bà đã chuyển đến sống ở: Nam California.

Kể từ hồi còn thơ ấu, bà đã là một người yêu động vật, điều đó chỉnh là lý do để bà viết bộ **Animorphs** và viết như thế nào. Như hầu hết mọi người bình thường khác, **Applegate** cũng có những ước mơ từ thời thơ ấu. Bà đã có mơ ước trở thành một bác sỹ thú y hoặc một nhà văn. Ở trong trường trung học, một phần mơ ước của bà đã trở thành sự thật, khi bà làm những công việc của một bác sỹ thú y. Giờ đây, khi đã trở thành một nhà văn, phần kia của mơ ước cũng đã trở thành sự thật. Một vài công việc mà bà đã làm là: nhân viên đánh máy, phục vụ bàn và trồng trọt. Điều đó cũng tạo điều kiện thuận lợi cho việc viết sách. Bà đã nghiên cứu rất nhiều về động vật để viết những cuốn sách của mình. Ngoài việc viết văn, bà còn là một cây violoncello nghiệp dư. **Applegate** còn thích làm vườn, du lịch và tất

nhiên là… đọc sách.

Bà có một con trai mười một tuổi tên là: **Jake Mates**, bà gọi nó là: **Animorphs leader**, chứ không gọi tên thật của nó. Năm 2003 bà và chồng, **Michael Grant**, người đã hợp tác cùng bà và là đồng tác giả của nhiều cuốn trong bộ: **Animorphs**, nhận một đứa con nuôi, **Julia**, ở Trung Quốc. Sau khi hoàn thành bộ **Animorphs**, **Applegate** dành ba năm để nghỉ ngơi. Bà trở lại công việc sáng tác và viết một cuốn truyện tranh: **The Buffalo Storm**, một tiểu thuyết vừa: **Home of the Brave**, và một chương mới của bộ **Roscoe Riley Rules** cùng với tác giả **Harper Collins**. Cuốn sách của bà, **Home of the Brave**, đã giành được những giải thưởng: **SCBWI Golden Kite Award**, **The Bank Street 2008 Josette Frank Award** và giải **Sách kinh dị Judy Lopez Memorial Award**.

***

Animorphs là một bộ sách khoa học viễn tưởng dành cho thanh thiếu niên được **NXB Scholastic** phát hành từ tháng 6 năm 1996 đến tháng 5 năm 2001.

Năm thiếu niên, một trong số họ đã trở thành diều hâu, và một người ngoài hành tinh, có khả năng biến hình thành bất cứ một con vật nào mà họ chạm tay vào; họ có chung một cái tên là **Animorphs**, có nghĩa là "Người hóa thú". Sử dụng khả năng của mình, họ chiến đấu với một chủng người ngoài hành tinh thâm nhập vào Trái Đất.

Mỗi tập truyện được hình thành thông qua câu chuyện kể của từng cá nhân trong Hội về cuộc chiến tranh bí mật dưới cái nhìn của chính nhân vật đó. Bằng cách sử dụng nghệ thuật viết này, Applegate khai thác nhiều khía cạnh khác nhau tồn tại trong con người. Sự khiếp sợ, chiến tranh, sự mất nhân tính, sự sáng suốt, đạo lý, sự ngây thơ, sự lãnh đạo và sự trưởng thành là những chủ đề quán xuyến suốt bộ truyện.

Bộ truyện **Animorphs** này bao gồm 54 cuốn và 10 cuốn đi theo, trong đó 8 cuốn được phát triển tiếp theo cốt truyện: bộ **Animorphs Chronicles** (Biên niên sử Animorphs) và **Megamorphs**, hai cuốn không theo cốt truyện: bộ **Alternamorphs**.

Các nhân vật trưởng thành dần qua từng cuốn truyện, phải đương đầu với những sự kinh hoàng của chiến tranh, những nhiệm vụ mà họ phải thực hiện, có lúc phải thỏa hiệp và giấu mình để có thể chiến thắng trong cuộc chiến, đôi khi, thậm chí chỉ là để tồn tại. Bộ truyện cho phép người đọc hình dung hết được toàn cảnh của con người vì sáu đứa trẻ "bình thường" này, do hoàn cảnh mới, hoàn cảnh chết

người mà buộc phải đối mặt với những phần xấu xa nhất cũng như tốt đẹp nhất của chính mình.

Theo Wikipedia.

Câu chuyện bắt đầu
ở một khu công trường bỏ hoang,
vào một đêm
tối trời…

CHIẾC HỘP ANDALITE

CHƯƠNG 1

Tôi chỉ dám tiết lộ tên tôi là Jake. Còn họ tên đầy đủ ư? Xin cho phép tôi giữ bí mật. Nói ra cực kì nguy hiểm, bởi bọn Mượn xác có mặt khắp nơi. Nếu biết tên họ đầy đủ, chúng có thể lần ra tôi và bạn bè của tôi. Chúng mà xử những ai chống đối thì, ôi thôi khủng khiếp lắm, thà đừng nghĩ tới còn hơn.

Tôi cũng không thể tiết lộ nơi tôi sống. Tin tôi đi, đó là một nơi có thật, một thành phố thật. Biết đâu chừng thành phố ấy cũng chính là nơi bạn sống.

Tôi viết tuốt tuột ra đây để mọi người biết sự thật. Nhờ đó may mắn ra loài người cầm cự được đến khi người Andalite quay lại cứu chúng ta như họ đã hứa.

Biết đâu đấy!

Cuộc sống của tôi chả có gì đặc biệt. Ít nhất là như vậy cho tới tối thứ Sáu qua. Như thường lệ, tôi và thằng bạn nối khố Marco rủ nhau chơi video games và ngồi lì ở một cửa tiệm hết ý, nơi có bán truyện tranh và mấy món hay hay.

Đang khi Marco dẫn điểm tôi xa lắc thì bọn tôi hết nhẵn tiền. Tôi có máy Sega ở nhà nên được dợt thường xuyên, nhưng Marco lại tính toán như thánh và biết tỏng các mánh của tôi. Vì vậy cũng không ít lần nó hạ tôi.

Có thể tại tôi không tập trung lắm. Bữa nay ở trường cũng xúi quẩy gì đâu. Tôi xin vào đội bóng rổ nhưng lại bị dội bảng.

Cũng chẳng sao! Quê ở chỗ là Tom, anh trai tôi, vốn là một tay ghi bàn huyền thoại trong đội bóng rổ trường trung học, vì thế ai cũng tưởng tôi được nhận vào đội cái một. Thế mà lại bị dội mới ức!

Thì đã nói rồi, đó là chuyện nhỏ. Nhưng nó cứ dính chặt trong đầu tôi. Gần đây, hai anh em tôi không còn đi chơi chung nhiều như trước nữa. Vì vậy, các bạn biết đấy, tôi nghĩ giá như mình được thế chân ảnh trong đội bóng…

Thôi bỏ, nói chuyện khác!

Hai đứa tôi chơi nhẵn túi và đang chuẩn bị rút dù thì đụng đầu Tobias.

Tobias là… Tôi không ngờ thời nay vẫn còn loại người như nó. Tobias mới chuyển về trường chúng tôi. Vốn không phải là đứa cứng cỏi nên nó thường bị bắt nạt.

Tôi gặp Tobias lần đầu trong toa-lét. Hai thằng bự con đang khoái trá túm lấy cái đầu bù xù của nó dí vào bồn cầu. Tôi bảo hai thằng bố láo kia buông nó ra, và từ đó trở đi, Tobias coi tôi như bồ ruột của nó.

"Thế nào rồi?" Tobias cất tiếng hỏi.

Tôi nhún vai: “Chẳng thế nào cả. Bọn tớ về đây.”

“Hết xìn,” Marco lên giọng châm chọc. “Có loại người không tài nào nhớ nổi rằng con quỷ Slesze Troll luôn thò đầu ra ngay sau mõm đá Nether Fjord. Vì vậy, loại người này cứ thua liên miên.” Vừa nói, Marco vừa dứ dứ ngón cái chĩa vào tôi, phòng khi Tobias thắc mắc “loại người này” là đứa nào.

“Thế tớ cùng về với các cậu được không?” Tobias đề nghị.

Tôi bảo nó cứ tự nhiên. Thích thì chìu.

Ra tới cửa, tôi lại đụng Rachel và Cassie. Theo tôi, Rachel trông khá xinh. Thôi được, nói trắng ra là nó rất đẹp, nhưng tôi là vai anh họ nên không thực sự nghĩ về nó như thế. Rachel có mái tóc vàng, cặp mắt xanh với cái nhìn trong vắt, hồn nhiên. Nó là loại người luôn ăn mặc đúng điệu, lúc nào cũng y như vừa ở cửa hàng thời trang bước ra. Nó trông duyên dáng phần vì chịu khó tập thể dục, mặc dù nó cứ than phiền là cẳng dài, khó tập.

Cassie thì trái ngược hoàn toàn. Quanh năm, nó chỉ đánh độc bộ quần gin áo thun len hoặc những bộ đồ tầm tầm. Da Cassie đen bóng, mái tóc nó cụt lủn. Có hồi nó bày đặt để tóc dài hơn, nhưng chỉ được ít bữa là trở về mốt “húi,” coi thế mà lại được. Cassie trầm tĩnh và hiền lành hơn Rachel. Có vẻ như nó hiểu mọi thứ ở một cấp độ khác, bí hiểm hơn nhiều.

Chắc các bạn cũng đoán được là tôi thích Cassie, tuy lắm lúc hai đứa tôi ngồi chung xe buýt mà tôi cũng chả biết nói gì với nó.

“Các cậu về nhà hả?” tôi hỏi Rachel. “Đừng có mà đơn lẻ đi qua chỗ công trường xây dựng ấy. Ý tớ nói, dù là gái hay trai cũng đều phải cẩn thận.”

Chết mồ, lại lỡ miệng rồi. Lẽ ra tôi không được nhắc nhở Rachel rằng nó thuộc phái yếu. Tuy bề ngoài đáng bậc hoa khôi thiếu niên, song Rachel luôn nghĩ nó thuộc hàng siêu nhân.

“Thế ra các chàng trai d-ũ-ũng m-ã-ã-nh định ra tay che chở bọn này đấy hả?” Rachel dấm dẳng hỏi. “Đừng tưởng bọn này chân yếu tay mềm…”

“Các cậu ấy đi cùng bọn mình thì có sao đâu,” Casie ngắt lời. “Cậu không sợ, nhưng tớ thì hãi lắm.”

Rachel đành nín thinh. Cassie luôn biết cách lựa lời để chấm dứt những cuộc cãi cọ mà chẳng làm mếch lòng phe nào.

Và thế là năm đứa - Marco, Tobias, Rachel, Cassie và tôi - len lỏi trở về nhà như những chú chuột ăn đêm.

Đôi lúc nhớ lại cái khoảnh khắc cuối cùng ấy, khi chúng tôi hãy còn là những thiếu niên bình thường. Nó giống như đã xảy ra cách đây cả triệu năm, và với một đám nhóc hoàn toàn xa lạ. Bạn có biết khi đó tôi lo lắng chuyện gì không? Tôi lo phải thú nhận với anh Tom rằng tôi bị tưng khỏi đội bóng. Cứ như thể đó là điều đáng sợ nhất trong đời.

Ngờ đâu, chỉ năm phút sau, cuộc đời đã trở nên kinh khủng hơn thế nhiều.

Để về nhà, chúng tôi có thể chọn một con đường lòng vòng, khá oải nhưng an toàn, hoặc bọn tôi chọn lối tắt qua công trường xây dựng bỏ hoang và vái trời cho đừng đụng phải bọn ác ôn giết người vẫn lẩn lút ở đó. Ba mẹ tôi từng hăm sẽ trị tôi tới số nếu bắt gặp tôi đi tắt qua khu công trường, trừ phi tôi đủ hai chục tuổi.

Thế mà năm đứa tôi vẫn băng qua đường, tiến thẳng về phía công trường bỏ hoang. Đó là một khu đất rộng có hai hàng cây bao bọc, cách khu thị tứ một khoảng xa lộ. Giữa công trường xây dựng và ngôi nhà gần nhất là một khu đất trống bạt ngàn, cực kỳ hiu quạnh.

Hồi đầu, người ta định xây ở đó một trung tâm mua bán mới. Nhưng giờ đây nó vẫn chỉ là những tòa nhà dang dở, trông đìu hiu như một bãi tha ma. Những thanh dầm rỉ sét, các ống bê tông đồ sộ nằm chất đống cạnh những đụn đất cát và xà bần. Các hố móng đào dở chứa đầy nước bùn đục ngầu. Một chiếc cần cẩu mục rỉ nằm chỏng trơ, có lần tôi bám vào đó leo lên, liền bị thằng Marco đứng dưới bảo là đồ ngu.

Đó là một nơi hoàn toàn hoang vu, đầy những hồn ma bóng quế và âm thanh chập chờn làm rởn tóc gáy. Vào ban ngày, khi tôi và Marco mò tới đây, hai đứa thường ngó thấy những lon bia và vỏ chai rượu nằm lăn lóc. Thỉnh thoảng tụi tôi còn thấy cả những đám tro lửa trại nho nhỏ rải rác khắp các xó xỉnh trong những tòa nhà, chứng tỏ ban đêm ở đấy có người. Tất cả những chuyện đó hiện ra như in trong đầu tôi khi cả bọn luồn lách qua khu đất.

Tobias là đứa đầu tiên phát hiện ra chuyện lạ. Nó vừa đi vừa ngó chằm chặp lên trời. Tôi cứ tưởng nó ngắm sao ngắm trăng gì đó. Tobias thỉnh thoảng vẫn dở chứng như thế, cứ y như đứa mất hồn.

Bất chợt, Tobias khựng lại. Ngón tay trỏ thẳng lên phía trên đầu, nó thảng thốt nói: "Coi kìa!"

"Coi cái khỉ gì?" tôi không muốn bị phân tâm, vì hầu như tin chắc mình vừa nghe thấy tiếng một tên giết người hàng loạt đang rình rập trườn theo phía sau cả bọn.

"Thì cứ nhìn coi!" Tobias nói. Giọng nó nghe là lạ, tuy có âm sắc sửng sốt nhưng đồng thời cũng nghiêm túc.

Tôi bèn ngẩng lên. Nó kia rồi! Một tia sáng xanh chói lòa đang lướt dọc bầu trời. Thoạt tiên, nó lướt nhanh kinh khủng, nhanh tới mức khó mà cho đó là một chiếc máy bay. Nhưng rồi nó chậm dần, chậm dần. "Cái gì vậy?"

Tobias lắc đầu nguầy nguậy: "Tớ biết đâu đấy."

Tôi nhìn Tobias và nó nhìn lại tôi. Cả hai đứa đều biết mình đang nghĩ đó là vật gì, nhưng không đứa nào dám nói ra. Marco và Rachel mà nghe thấy thì chúng sẽ cười vào mũi bọn tôi.

Nhưng đúng lúc đó, Cassie buột miệng: "Đó là đĩa bay!"

CHƯƠNG 2

"Đĩa bay hả?" Marco cười nhạo. Nhưng nụ cười vụt tắt khi nó ngước mắt lên.

Tim tôi nhảy loạn xạ trong lồng ngực. Tôi cảm thấy vừa hoang mang, vừa hồi hộp mà lại vừa sợ hãi.

"Nó bay lại phía tụi mình!" Rachel nói.

"Chưa chắc," khó khăn lắm tôi mới thều thào đáp, miệng khô khốc.

"Đúng nó đang bay lại đây mà," Rachel vẫn khăng khăng. Giọng nhỏ này lúc nào cũng như phán, làm như nó biết mười mươi hết cả mọi thứ.

Nhưng Rachel nói không sai. Cho dù đó là cái gì thì rõ ràng rằng nó đang tiến lại phía chúng tôi. Lúc này nó đang giảm tốc dần. Bây giờ thì tôi thấy rõ mồn một đó là cái giống gì.

"Không hẳn là đĩa bay," tôi thốt lên.

Trước hết, nó chẳng lấy gì làm lớn. Chiều dài của nó giỏi lắm chỉ cỡ xe buýt đưa rước học sinh. Đầu nó vo lại, bầu bầu như cái hột vịt. Tiếp sau cái đầu này là phần thân dài và thuôn. Có hai khối mập bè, cong cong trông tựa như đôi cánh, và ở cuối mỗi "cánh" có gắn một ống dài phóng ánh sáng xanh lè ra phía sau.

Chiếc tàu vũ trụ tí xíu này trông cũng xinh xinh, chừng như là vô hại. Duy có vật gì trông như cái đuôi, nhọn hoắt như cây kim, uốn chĩa ra phía trước đầy vẻ hăm he.

"Coi cái đuôi kìa. Chắc là vũ khí của nó," tôi thốt lên.

"Ừ, chắc vậy," Marco gật gù.

Chiếc tàu vũ trụ bé tí tiếp tục sáp lại gần, càng lúc càng chậm rãi.

"Nó đang ngừng lại!" Rachel thều thào. Giọng nó nghe lạ hoắc và lạc hẳn đi, y như giọng tôi. Mấy đứa tôi như không dám tin hay có lẽ không muốn tin những gì đang nhìn thấy.

"Tớ nghĩ nó đã thấy bọn mình," Marco nói. "Hay là ta chuồn? Có khi phải chạy gấp về nhà bê máy quay phim lại đây. Các cậu có biết tụi mình "lượm" được bao nhiêu nếu quay phim được một đĩa bay thứ thiệt không?"

"Nhưng nếu mình chạy, biết đâu chúng… Tớ cũng chẳng biết nữa… chúng xả tia lazer bắn mình thì sao?" Tôi cố ra vẻ như đang nói đùa.

"Ngốc ơi, tia lazer chỉ có trong trò chơi Star Trek," Marco nói, mắt nheo lại theo kiểu nó hay làm khi nghĩ tôi là thằng thộn. Hừ, làm như nó là chuyên gia về tàu vũ trụ của người ngoài hành tinh không bằng.

Chiếc tàu dừng lại, lơ lửng ngay trên đầu bọn tôi, cách đâu chừng dăm ba chục mét. Tôi cảm thấy tóc tai mình dựng ngược. Ngó sang Rachel thì, trời ạ, trông nó tếu hết biết. Mái tóc dài vàng óng của cô

nàng giờ đây cứng còng, đâm lia chĩa đủ mọi hướng. Duy chỉ mỗi Cassie trông còn bình thường.

"Các cậu bảo nó là cái gì?" Marco hỏi. Giọng nó hơi run run, nghe chừng hết dám huênh hoang khi vật lạ đã ở quá gần. Thật thà mà nói, cả tôi cũng hơi hoảng. Chỉ hơi hoảng thôi, nhưng cũng đủ khiếp đến mức không cục cựa được. Thế nhưng, xen lẫn vào đó lại là một cảm giác khoái trá chưa từng có. Chẳng gì thì đó cũng là một con tàu vũ trụ! Và con tàu đó đang ở ngay trên đầu tôi!

Riêng có Tobias là còn nhăn nhở cười, nhưng cái thằng Tobias này thuộc loại ngoại hạng. Chẳng có trò bỉ hiểm nào làm nó sợ. Đây chẳng qua chỉ là một trò lạ mà đối với nó chẳng nhằm nhò gì. "Tớ nghĩ nó đang chuẩn bị đáp," Tobias nói, nụ cười nở toét trên khuôn mặt hớn hở. Mắt nó long lanh đầy háo hức, còn mái tóc vàng thì dựng lên cả đám.

Chiếc tàu bắt đầu hạ xuống. "Nó đáp xuống đầu mình kìa!" tôi hét lớn.

Phải đấu tranh lắm tôi mới không vắt giò chạy thục mạng qua cánh đồng để chuồn về nhà, rúc sâu vào trong giường và trùm chăn kín mít. Nhưng tôi cũng ý thức được rằng đó là một vật thể rất lý thú và quan trọng. Tôi hiểu rằng tôi cần phải ở lại để xem cho tường tận.

Chắc mấy đứa kia cũng suy nghĩ như tôi, bởi cả đám vẫn đứng đực ra đấy ngó chiếc tàu kêu ro ro, đang lắc lư đáp xuống khoảng đất trống giữa đống xà bần và mấy bức tường xiêu vẹo. Tôi nhận thấy có những vết cháy đen dọc phần đỉnh của chiếc tàu. Ở đó, đôi chỗ vỏ đã bị nóng chảy. Khi nó vừa chạm đất thì những tia sáng xanh lập tức tắt ngủm. Mái tóc của Rachel cũng đổ cái rụp xuống cổ nó…

"Nó cũng không lớn lắm nhỉ!" Rachel thì thào.

"Cỡ độ…" tôi cố vắt óc "Cỡ gấp ba hay gấp bốn chiếc xe đưa rước của bọn mình."

"Phải báo cho ai đó mới được," Marco lên tiếng. "Ý tớ, đây là chuyện rất trọng đại. Các cậu thấy sao? Đâu phải ngày nào cũng có tàu vũ trụ đáp xuống khu công trường này. Phải gọi công an, quân đội, tổng thống hay ai đó. Bọn mình sẽ nổi danh là cái chắc."

"Phải đó," tôi hùa theo. "Phải đi báo cho ai đó." Miệng nói thế nhưng chẳng đứa nào chịu nhúc nhích. Ai dại gì rời khỏi con tàu vào lúc này.

"Hay thử lại gần nói chuyện với nó xem sao," Rachel gợi ý. Nó đứng chống nạnh nhìn con tàu cứ y như đó là một trò đánh đố mà nó phải giải. "Ý tớ là phải đối thoại với nó nếu như có thể được."

Tobias gật đầu. Nó bước tới, chìa hai tay ra trước. Tôi đoán chừng nó đang chứng tỏ với sinh vật nào đó trên tàu rằng nó không mang vũ khí hay bất cứ thứ gì khác. "Đừng sợ! Chúng tôi không hại các bạn đâu," Tobias hét lớn, rành rọt từng chữ một.

"Lỡ họ không biết tiếng Anh thì sao?" tôi thắc mắc.

“Trong Star Trek mọi người đều xài tiếng Anh,” Cassie nói với một nụ cười bồn chồn.

Tobias thử gọi tiếp: “Ra đi. Chúng tôi không làm hại các bạn đâu!”

<Tôi biết rồi>

Tôi rùng mình. Rõ ràng tôi vừa nghe thấy ai đó nói “tôi biết rồi,” chỉ có điều là… không hề có âm thanh vọng ra. Có nghĩa là tôi đã nghe thấy một tiếng nói nhưng lại không thực sự nghe thấy gì.

Chẳng lẽ tôi đang mơ? Tôi liếc sang Cassie. Nó cũng nhìn lại tôi. Bốn mắt gặp nhau. Nó cũng đã “nghe” thấy. Quay sang Rachel, tôi thấy nó ngơ ngáo ngó ngược ngó xuôi như đang tìm kiếm nơi phát ra cái âm thanh kỳ lạ ấy. Có thể gọi nó là âm thanh không nhỉ? Tôi chợt thấy nôn nao, bao tử bỗng như muốn thót lại.

“Các cậu nghe thấy gì không?” Tobias thì thầm.

Cả bọn đồng loạt gật đầu.

“Các bạn ra đi chớ!” Tobias lớn tiếng mời bằng cái giọng chỉ dành riêng cho người ngoài hành tinh.

<Được! Nhưng các bạn đừng sợ nhé!>

“Chúng tôi không sợ đâu,” Tobias đáp.

“Cứ nói cho sướng miệng đi!” Tôi làu bàu. Mấy đứa còn lại đều bồn chồn ngọ nguậy.

Một vòng cung sáng chợt xuất hiện, rồi cánh cửa từ từ hé mở bên phần đầu tàu còn lành lặn. Tôi đứng đực ra như bị thôi miên. Mắt trợn tròn, chờ đợi.

Cánh cửa mở rộng dần, thoạt đầu trông như một vầng trăng khuyết, rồi dần dần chuyển thành một vòng tròn sáng chói.

Và rồi người ngoài hành tinh xuất hiện.

Cảm giác đầu tiên của tôi là ai đó đã lai tạo ra một giống nửa người nửa hươu. Sinh vật này có đầu, có vai, có hai cánh tay ít nhiều ở đúng vị trí của nó, mặc dù lớp da có màu xanh tái. Thế nhưng, phần thân dưới - phủ một lớp lông xen kẽ giữa nâu vàng và xanh nước biển - lại có đến bốn cái cẳng, na ná như cẳng hươu hay cẳng ngựa con.

Người ngoài hành tinh thò cái đầu ra khỏi khung cửa. Bấy giờ, tôi có thể thấy rõ rằng ngay cả những phần trông bình thường của ông ta thật ra cũng chẳng bình thường chút nào. Trước hết, ông ta không có miệng mà thay vào đó là ba cái rãnh thẳng đứng. Sau đó là đến mắt. Hai con mắt có vẻ ở đúng chỗ, mặc dù chúng ánh lên màu xanh lè trông đến rợn người. Các con mắt còn lại mới thật sự gây sốc. Ông ta có những bộ phận trông như những cái vòi và ở mỗi đầu “vòi” là một con mắt. Mà các “vòi” này thì lại ngọ nguậy liên tục. Chúng cứ đua nhau lắc lư, hướng các con mắt lên trên, xuống dưới, qua trái, qua phải.

Tôi tưởng mấy con mắt này đã đủ ớn rồi, thế mà cái đuôi lại còn hãi hơn thế. Nó trông như đuôi con bò cạp, dày cui mà lại khỏe. Ở

chót đuôi là một thứ nửa sừng nửa cựa trông xấu xí nhưng sắc lẻm. Cái đuôi này khiến tôi liên tưởng đến con tàu vũ trụ. Nó có vẻ hiền hòa vô hại cho đến khi bạn nhận ra cái đuôi. Người ngoài hành tinh này thoạt trông cũng có vẻ vô hại. Thế nhưng chỉ cần nhìn thấy cái đuôi, bạn tất sẽ nghĩ "Khiếp thật, gã này mà muốn quậy thì phải biết."

"Xin chào," Tobias lên tiếng. Miệng nó cười toác, giọng thỏ thẻ như đang dụ con nít.

Tôi chợt phát hiện mình cũng đang nhoẻn cười. Nhưng đồng thời, mắt tôi lại ngấn lệ. Tôi không thể diễn tả những cảm xúc của mình, ngoại trừ cái cảm giác như đã từng quen biết người ngoài hành tinh này từ đời thuở nào. Có cảm giác như ông ấy là một người bạn cũ mà lâu lắm tôi chưa gặp lại.

<Xin chào,> người ngoài hành tinh đáp bằng thứ ngôn ngữ câm lặng mà bạn chỉ nghe được từ sâu thẳm trái tim.

"Chào ông!" chúng tôi đồng thanh đáp lễ.

Tôi sửng sốt thấy người ngoài hành tinh bước lạng quạng. Từ con tàu, ông ta rơi đánh phịch xuống đất. Tobias vội lao tới đỡ, nhưng ông ấy lại tuột khỏi tay cậu ta, ngã lăn quay.

"Coi kìa!" Cassie thảng thốt. Nó trỏ vào vết bỏng phủ hết nửa phần thân bên phải của người ngoài hành tinh. "Ông bị thương."

<Phải, tôi đang hấp hối,> ông ta nói.

"Chúng tôi giúp ông nhé! Chúng tôi sẽ kêu xe cứu thương hoặc làm gì đó." Marco quả quyết.

"Chúng tôi sẽ băng bó vết thương" Cassie phụ họa. "Jake, làm ơn cởi áo cho tớ mượn. Ta xé nó ra làm băng đi!" Cha mẹ Cassie đều là bác sĩ thú y nên nó rất yêu thú vật. Nhưng đây không phải là một con thú. Nói đúng hơn, không hẳn là như thế.

<Khỏi. Tôi sắp chết rồi. Vết thương nặng lắm.>

"Không!" Tôi gào lên. "Ông không thể chết. Ông là người ngoài hành tinh đầu tiên đến Trái Đất, Ông không được chết."

Chẳng hiểu vì sao tôi cảm thấy tuyệt vọng đến thế. Chỉ biết là tôi rất đau đớn khi nghĩ rằng ông ấy đang sắp sửa chết.

<Tôi không phải là người đầu tiên. Còn nhiều, rất nhiều kẻ khác nữa.>

"Những người ngoài hành tinh khác? Giống như ông ấy à?" Tobias hỏi dồn.

Người ngoài hành tinh nặng nề lắc lư cái đầu. <Không giống tôi.>

Rồi ông ta rên lên vì đau, một thứ âm thanh câm lặng văng vẳng trong đầu tôi một cách khủng khiếp. Trong khoảnh khắc, tôi thực sự cảm thấy rằng ông ta sắp chết.

<Không giống tôi,> ông ta lặp lại. <Chúng khác rất nhiều.>

"Khác ư? Khác ra sao?" tôi vặn hỏi.

Tôi sẽ mãi mãi chẳng bao giờ quên câu trả lời của ông ấy.

Ông ta nói, <Chúng đến đây để hủy diệt các bạn.>

<Chúng đến đây để hủy diệt các bạn.>

Lạ thiệt, chẳng hiểu thế quái nào mà cả đám tụi tôi tin sái cổ từng lời của ông ta. Chẳng đứa nào hé răng nói "làm gì có chuyện đó" hay đại loại như "chắc ông hù dọa bọn tôi." Cả bọn chỉ biết là ông ta nói thực. Ông ta sắp chết và hẳn đang trăn trối với chúng tôi về một mối họa khủng khiếp.

<Chúng là bọn Yeerk. Chúng khác chúng tôi. Khác cả các bạn nữa.>

"Ông muốn nói là chúng đã đặt chân đến Trái Đất?" Rachel hỏi.

<Nhiều tên đang ở đây. Hàng trăm tên. Có khi còn nhiều hơn thế.>

"Nhưng sao chẳng ai nhận ra chúng?" Marco thắc mắc. "Ở trường có nghe ai nhắc gì đến chúng đâu?"

<Các bạn chưa biết đó thôi. Bọn Yeerk rất khác. Chúng không có cơ thể riêng như tôi và các bạn. Chúng sống trong cơ thể các loài khác. Chúng là…>

Chừng như không tìm ra từ để cắt nghĩa về bọn Yeerk, ông ta trầm tư nhắm mắt lại. Bất chợt trong đầu tôi nảy ra một hình ảnh rõ nét. Tôi thấy một đống bầy nhầy màu xanh xám, trông nhớp nhúa như một con ốc sên mất vỏ, chỉ có điều là lớn hơn, bằng cỡ con chuột cống. Một hình ảnh tởm lợm!

"Tôi biết bọn Yeerk ra sao rồi," Marco thốt lên. "Hoặc là thế hoặc là như miếng bã kẹo cao su khổng lồ"

<Chúng thực sự bất lực nếu không sống bám được vào cơ thể khác. Chúng…>

Cả bọn chợt cảm nhận một cơn đau xé ruột truyền từ người ngoài hành tinh. Tôi còn cảm nhận cả nỗi buồn của ông ta. Ông ta hiểu thời gian của mình còn rất ít.

<Bọn Yeerk là giống ký sinh. Phải có cơ thể kẻ khác chúng mới sống được, vì vậy người ta gọi chúng là bọn Mượn xác. Chúng chui vô não rồi đồng hóa, kiểm soát mọi suy nghĩ và tình cảm của cái xác mượn, buộc xác mượn phải phục tùng chúng vô điều kiện. Khuất phục cách đó thật quá dễ. Nếu không, ít nhiều chúng cũng bị kháng cự.>

"Eo ơi, chúng tấn công cả loài người nữa sao?" Rachel rên rỉ.

"Chuyện nghiêm trọng đấy," tôi nói. "Lẽ ra ông đừng nên chọn chúng tôi để thông báo. Ông biết đấy, chúng tôi chỉ là trẻ con. Mà đây lại là chuyện đại sự quốc gia."

<Chúng tôi từng hy vọng ngăn chặn được chúng,> người ngoài hành tinh nói tiếp. <Trên đường bay từ thiên hà Z tới Trái Đất, tàu

Mái Vòm của chúng tôi bị bầy phi cơ Con Rệp của chúng mai phục. Chúng tôi biết rõ phi thuyền mẹ của chúng và đã sẵn sàng đối phó với lũ Con Rệp, nhưng bọn Yeerk đã dự trữ một đòn bất ngờ - chúng dấu phi thuyền Lưỡi Dao rất mạnh trong một khe nứt trên Mặt Trăng. Chúng tôi đã chiến đấu, nhưng… bị đánh bại. Chúng truy đuổi chúng tôi tới tận đây. Chẳng bao lâu nữa chúng sẽ tới để tiêu diệt cả tôi lẫn con tàu.>

"Chúng tiêu diệt ông bằng cách nào?" Cassie thắc mắc.

Đôi mắt người ngoài hành tinh thoáng cười. <Tia Nghiệt của chúng sẽ hủy diệt tất cả, chỉ để lại cùng lắm vài phân tử của con tàu và… của cái thân xác này,> ông ta nói. <Tôi đã phát một thông điệp về Thế giới của tôi. Người Andalite chúng tôi chiến đấu chống bọn Yeerk ở bất cứ nơi đâu có mặt chúng trong vũ trụ. Bạn bè tôi sẽ đến cứu viện, nhưng họ phải đi mất một năm, có khi lâu hơn. Chỉ sợ là tới lúc đó bọn Yeerk đã kiểm soát được hành tinh này. Như vậy sẽ chẳng còn hy vọng gì nữa đâu. Các bạn phải nói với đồng bào của mình. Các bạn phải cảnh giác họ!"

Lại một cơn đau quặn nữa làm co giựt toàn thân người ngoài hành tinh, và chúng tôi hiểu rằng ông sắp ra đi.

"Sẽ chẳng ai tin bọn mình đâu," Marco lộ vẻ tuyệt vọng. Nó nhìn tôi, lắc đầu quầy quậy. "Không cách chi."

Mà thiệt. Nếu bọn Yeerk đến dọn dẹp sạch sẽ cái tàu của người Andalite, thì bọn tôi biết làm cách nào để thuyết phục mọi người tin theo? Họ sẽ tưởng bọn tôi bị khùng hay bị say ma túy.

"Ông nghĩ ổng sắp chết thì mặc kệ ổng, bọn mình phải cứu ổng mới được," Rachel nói. "Phải đưa ổng đi bệnh viện. Hay là ta nhờ bố mẹ Cassie…"

<Không kịp nữa đâu. Quá muộn rồi,> người Andalite thều thào. Nhưng mắt ông chợt lóe sáng. <Có thể là…>

"Sao cơ ạ?"

<Hãy vào trong phi thuyền. Các bạn sẽ thấy một chiếc hộp nhỏ màu xanh trông rất tầm thường. Hãy đem nó lại đây. Mau lên! Tôi chẳng còn sống được bao lâu mà bọn Yeerk sắp truy đến nơi rồi.>

Mấy đứa bọn tôi đưa mắt ngó nhau. Ai sẽ là người leo lên tàu đây? Thế quái nào mà cả bốn đứa kia đều nhất trí rằng tôi phải lên tàu. Thú thực là tôi không muốn, nhưng tụi nó đã quyết như vậy.

"Nào, đi đi!" Tobias thúc. "Tớ phải ở lại với ổng." Nó quỳ xuống cạnh người Andalite và đặt bàn tay vỗ về lên bờ vai hẹp của người ngoài hành tinh.

Tôi nhìn cánh cửa phi thuyền rồi liếc sang Cassie.

"Đi mau đi," nó nhoẻn một nụ cười khích lệ. "Cậu can đảm lắm mà."

Trật lất rồi chị Hai. Tôi đang sợ chết khiếp đây nè. Nhưng với cái lối nó mỉm cười với tôi thì không cách chi thoái thác được.

Tôi bước qua cánh cửa phi thuyền và bước vào bên trong. Con tàu đơn sơ đến chẳng ngờ. Có thể nói nó tuềnh toàng nữa. Mọi thứ đều màu kem, hình dáng tròn trịa, mem mém hình bầu dục. Điều này giúp tôi dễ dàng nhận ra chiếc hộp màu xanh da trời vuông vức, mỗi cạnh cỡ độ một tấc. Dù bé xíu nhưng nó có vẻ nặng.

Tôi bước hẳn vào trong tàu. Chẳng thấy chiếc ghế nào, chỉ có một khoảng trống mà tôi nghi người Andalite đứng bốn chân lên đó để thao tác mấy cái cần gạt lưa thưa. Cũng chẳng thấy nhiều đồng hồ hay nút bấm. Dám họ dùng ý nghĩ để lái tàu lắm.

Tôi bước vội tới lấy cái hộp rồi quay đầu trở ra. Nhưng có một thứ đập vào mắt tôi: một bức ảnh nhỏ ba chiều chụp bốn người Andalite đứng bên nhau, trông như một đàn hươu kỳ dị với những khuôn mặt trịnh trọng. Hai trong số họ trông bé tí, chắc là con nít. Tôi hiểu ngay đó là tấm ảnh gia đình của người Andalite.

Tấm ảnh làm tôi thấy buồn buồn, nghĩ tới ông ấy đang hấp hối ở đây, cách xa tổ ấm của mình hàng triệu dặm đường. Ông ấy đang hy sinh để bảo vệ người Trái Đất. Tôi chợt cảm thấy căm ghét bọn Yeerk, hay bọn Mượn xác, và tất cả những bọn xấu xa đã gây nên cơ sự này.

Tôi trở xuống với đám bạn.

"Cái hộp đây nè," tôi chìa nó ra cho người Andalite.

<Cảm ơn.>

"Tôi… ơ… Có phải là gia đình ông… Cái ảnh đó mà?>

<Phải.>

"Tôi thực sự rất tiếc," tôi ấp úng, không biết nói gì hơn.

<Có thứ này có thể giúp các bạn chống lại bọn Yeerk.>

"Cái gì vậy?" Rachel nôn nóng.

<Tôi biết các bạn còn trẻ, các bạn không có quyền năng nào để chống lại bọn Mượn xác. Nhưng tôi có thể cho các bạn một vài quyền năng nho nhỏ mà biết đâu sẽ có ích.>

Chúng tôi ngó nhau, ngoại trừ Tobias, mắt vẫn không rời người ngoài hành tinh.

<Nếu các bạn muốn, tôi sẽ cho các bạn những quyền năng mà loài người các bạn không ai có.>

"Quyền năng ư?" Nó là cái quái quỷ gì thế nhỉ?

<Đó là một phần công nghệ của người Andalite mà ngay cả bọn Yeerk cũng không có,> người Andalite giải thích. <Công nghệ này cho phép chúng tôi đi đến nhiều nơi trong vũ trụ mà không hề bị để ý. Đó là quyền năng biến hình. Chúng tôi chưa bao giờ chia sẻ nó cho ai. Nhưng nhu cầu của các bạn quá lớn.>

"Biến hình? Biến bằng cách nào?> Rachel hỏi, đôi mắt nó nheo lại, ngờ vực.

<Bằng cách biến đổi cơ thể của các bạn,> người Andalite nói. <Giúp các bạn biến thành các loài khác. Bất cứ động vật nào cũng được.>

Marco cười nhạo. “Biến thành thú ấy à?” Marco đúng là thằng bất lịch sự nhất trên đời.

<Phải! Chỉ cần chạm tay vào một con vật để hấp thu mẫu ADN của nó, các bạn sẽ hóa thân thành chính con vật ấy. Điều này đòi hỏi phải tập trung và quyết tâm. Nếu các bạn mạnh mẽ thì có thể làm được. Tuy nhiên, nó có vài… hạn chế. Khiếm khuyết. Thậm chí nguy hiểm… Tôi không kịp giải thích nữa rồi… Không kịp nữa… Các bạn tự tìm hiểu lấy vậy. Nhưng trước hết, các bạn có muốn nhận quyền năng đó không?>

“Ông ta đang phỉnh bọn mình, đúng không?” Marco hỏi tôi.

“Không” Tobias nhẹ nhàng nói. “Ông ta không phỉnh.”

“Nhảm nhí,” Marco nói tiếp. “Toàn chuyện dở hơi. Nào là bọn Yeerk, nào là tàu vũ trụ, nào là bọn ốc sên kiểm soát não người, nào là người Andalite với quyền năng hóa thú. Làm ơn cho tui thở chút coi.”

“Phải đó, chuyện này thật là quá sức tưởng tượng,” tôi hùa theo.

“Chúng ta đang lạc vào một thế giới bí hiểm,” Rachel góp ý. “Nhưng nếu đó không phải là giấc mơ thì tớ nghĩ là chúng ta nên chấp nhận nó.”

“Ông ấy sắp chết rồi,” Tobias nhắc nhở.

“Tớ sẽ nhận quyền năng đó,” Cassie đột ngột nói. Nó làm tôi ngạc nhiên. Nhỏ Cassie này thường ngày đâu có quyết định lẹ làng vậy. Nhưng, giống như Tobias, tôi cho là cô nàng đã cảm nhận được sự thật từ những lời của người Andalite.

“Theo tớ, bọn mình phải cùng quyết định.” Tôi đề nghị. “Hoặc là thế này, hoặc là thế khác.”

“Cái gì nữa đây?” Rachel chợt thốt lên. Nó đang dõi mắt ngó lên các vì sao. Rất xa, trên đầu bọn tôi, có hai đốm sáng đỏ li ti đang xẹt ngang bầu trời.

<Bọn Yeerk.> Người Andalite phát lời trong đầu chúng tôi, và chúng tôi cảm nhận trong đó nỗi căm hờn.

<Bọn Yeerk!>

Hai chấm đỏ đang bay chậm lại. Chúng đảo một vòng rồi lộn ngược về phía bọn tôi.

<Không còn nhiều thời gian đâu. Các bạn quyết định mau đi!>

"Phải nghe ổng thôi," Tobias nói. "Chúng ta đâu còn cách nào chống lại bọn Mượn xác?"

"Cậu khùng rồi, Tobias," Marco rên rỉ. "Khùng thật rồi!"

"Giá có thêm chút thì giờ thì hay biết mấy, nhưng chúng ta không còn sự lựa chọn," Rachel nói. "Tớ ủng hộ việc đó."

"Còn cậu thì sao, Jake?" Cassie hỏi tôi. Thật là kỳ. Bỗng dưng làm như tôi phải quyết định cho cả bọn.

Tôi ngước lên nhìn hai phi thuyền của bọn Yeerk. Người Andalite gọi chúng là gì nhỉ? Phải rồi, Con Rệp! Chúng đang đảo vòng gần lại, hệt như con chó đang đánh hơi. Tôi ngó xuống người Andalite và nhớ đến tấm ảnh gia đình của ông ta. Chắc họ không thể biết điều gì đang xảy ra cho ông ấy.

Rồi tôi nhìn từng đứa bạn xung quanh: Marco tếu táo, đứa bạn nối khố thỉnh thoảng hay dở chứng của tôi; Rachel, nhỏ em họ thông minh, xinh đẹp nhưng hơi kiêu; và Cassie, nổi tiếng yêu loài vật hơn yêu cả khối người.

Cuối cùng, tôi nhìn Tobias. Cái cảm giác lúc tôi nhìn nó mới thực sự là kỳ dị. Có cái gì thấu tận xương.

"Phải vậy thôi," Tobias nói với tôi.

Tôi chầm chậm gật đầu. "Đúng. Chúng ta không còn lựa chọn nào khác."

<Vậy mỗi bạn hãy đặt tay vào một bên mặt của chiếc hộp này.>

Chúng tôi làm theo. Năm bàn tay, mỗi cái áp vào một mặt hộp. Thêm một bàn tay thứ sáu, khác xa bàn tay chúng tôi với nhiều ngón lởm khởm.

<Đừng sợ gì hết,> người Andalite nói.

Một dòng điện dễ chịu lướt qua khắp thân thể tôi. Tôi thấy nhột đến mức suýt bật cười.

<Xong,> người Andalite nói. <Nhưng hãy nhớ lấy điều này - không bao giờ được ở dạng thú quá hai giờ đồng hồ theo thang thời gian của Trái Đất các bạn. Chớ bao giờ! Đó là mối nguy lớn nhất của thuật biến hình! Nếu để quá hai giờ, các bạn sẽ bị kẹt, không thể trở lại dạng người.>

"Hai giờ," tôi nhắc lại.

Một nỗi khiếp hãi mới chợt thoáng qua đầu người Andalite. Do

mối giao cảm giữa tôi và ông ta, tôi cảm nhận nỗi kinh hoàng ấy qua những gai ốc lạnh buốt trên sống lưng mình. Bằng cặp mắt chỉnh, ông ta đang chăm chú nhìn bầu trời. Có vật gì đó đang lượn lờ cạnh mấy chiếc Con Rệp.

<Visser Ba! Hắn đang đến!>

"Ai cơ?" Nỗi khiếp hãi mới làm tôi run lên. "Visser là ai?"

<Chạy đi! Mau lên! Visser Ba tới rồi. Hắn là kẻ thù tệ hại nhất của các bạn. Trong bọn Yeerk, hắn là kẻ duy nhất có quyền năng biến hình. Nào, chạy đi!>

"Không. Chúng tôi sẽ ở lại với ông," Rachel cương quyết. "Biết đâu chúng tôi giúp được gì."

Một lần nữa, đôi mắt người Andalite lại thoáng nét cười. <Đừng. Hãy lo cứu chỉnh mình đi! Cứu chỉnh các bạn! Bọn Yeerk đã đến rồi đấy!>

Chúng tôi ngỏng cổ nhìn lên. Hai đốm sáng đỏ cầm chắc đang lao về phía chúng tôi. Đi liền với chúng là một chiếc tàu thứ ba, lớn hơn hẳn. Nó đen kịt như cái bóng của một cái bóng.

"Nhưng chúng tôi làm cách nào để chống lại cái bọn… bọn Mượn xác đó?" Rachel thắc mắc.

<Các bạn phải tự nghĩ lấy. Bây giờ chạy mau đi!>

Tôi giật bắn mình vì tiếng quát của ông ta. "Ông nói đúng. Chạy đi!" tôi hét lớn.

Cả bọn cắm đầu chạy. Chỉ trừ Tobias vẫn quỳ cạnh người Andalite và đỡ lấy tay ông. Người Andalite bèn áp bàn tay kia lên đầu nó. Tobias liền bật ngửa ra sau như bị điện giật. Và rồi, cả nó nữa, cũng lồm cồm bò dậy cắm đầu chạy, lạng quạng, va vấp giữa các đống xà bần và ổ gà của khu công trường.

Một tia sáng đỏ chợt lóe lên. Nó phát ra từ một trong hai chiếc Con Rệp. Tia sáng rọi lên người Andalite và chiếc tàu của ông. Từ chiếc Con Rệp thứ hai một tia sáng nữa nối tiếp tia đầu tiên, và thân hình của người Andalite chợt tỏa sáng như một ngôi sao.

Tôi vấp phải một cục xà bần, đau điếng người. Tôi thấy chân mình còn nằm trong vòm sáng đó. Tôi vội rụt chân lại và trườn lẹ, bò lồm cồm cả bằng cùi chỏ lẫn đầu gối trên đống gạch đá lởm chởm.

Cả năm đứa núp vào dưới một bức tường đổ thấp lè tè, không dám ngọ nguậy, không dám nhìn… nhất là không dám nhìn ra phía đó.

Hai chiếc Con Rệp chậm rãi đáp xuống. Chẳng khó hình dung tại sao chúng được gán cái biệt danh xấu xí đó. Chúng chỉ nhỉnh hơn phi thuyền của người Andalite một chút và có hình thù một con gián trụi chân. Có những cửa sổ nhỏ giống như những con mắt trên cái đầu hóng ra trước của Con Rệp. Hai bên đầu là hai ngọn giáo rất dài, rất bén và đầy nhóc răng cưa.

Bọn Con Rệp này đậu hai bên hông tàu của người Andalite.

"Làm ơn đánh thức tớ dậy đi," Marco hổn hển nói. "Tớ ớn giấc mơ

này quá rồi.”

Chiếc tàu lớn cũng bắt đầu đáp xuống. Tôi chẳng biết gì nhiều về chiếc tàu này, nhưng khi nó xuống gần, tôi cảm thấy giống như ngộp thở. Tôi cố hít một hơi thật sâu nhưng không tài nào làm nổi. Tôi thử nuốt nước bọt, nhưng cũng không xong nốt. Tôi muốn chạy, nhưng chân tôi cứ rỉu cả lại. Tôi run bắn lên vì một nỗi sợ khủng khiếp chưa từng thể nghiệm trong đời. Nỗi sợ đó cũng na ná nỗi khiếp hãi của người Andalite khi ông ấy nhận ra Visser Ba đang tới.

Chiếc tàu lớn đã rất gần mặt đất. Hình như nó sắp đáp xuống cái xe ủi rỉ sét nằm ngay đó. Nhưng khi chiếc tàu của Visser Ba hạ xuống dần thì các xe ủi cũng sôi lên xèo xèo rồi mất dạng.

Chiếc tàu của Visser Ba trông giống một món vũ khí cổ. Nó làm tôi nhớ đến chiếc rìu hai lưỡi mà các hiệp sĩ thời xưa thường dùng khi muốn chặt lấy thủ cấp của kẻ thù. Thân phi thuyền trông như cái cán rìu, với một mũi nhọn hình tam giác khá lớn ở đằng trước. Phần này hẳn là một cầu nối. Ở bên hông là hai chiếc cánh khổng lồ hình mã tấu. Nó bự hơn chiếc Con Rệp gấp tám đến mười lần.

Chiếc Lưỡi Dao đã đáp xuống. Cánh cửa của nó mở ra.

Cassie suýt hét lên. Tôi vội lấy tay bịt miệng nó.

Bọn chúng nhảy ra khỏi tàu, vừa xoắn xỉt vừa lúc nhúc chém bừa vào không khí. Đó là những sinh vật trông như những vũ khí di động. Chúng đứng trên những cẳng sau cong quèo, và hai tay của chúng thì rất dài. Trên mỗi tay có đầy rẫy những chiếc cựa cong cong tòi ra ở các khớp và khuỷu. Ở các cẳng sau cũng có nhiều cựa, và ở chót đuôi lại có thêm hai cựa nữa. Cẳng của chúng nhìn chẳng khác mấy cẳng của loài khủng long bạo chúa.

Nhưng cái đầu của chúng mới đáng sợ hơn cả: cổ như cổ rắn, miệng như mỏ chim cắt, còn trên trán thì chĩa ra ba cái sừng sắc lẻm như dao găm.

<Bọn Mượn xác Hork-Bajir>

Tôi mừng rơn khi nghe tiếng người Andalite cất lên trong đầu. Nó nghe yếu ớt hơn trước, kiệt quệ hơn, như giọng nói của một người ở rất xa.

“Các cậu có…?” tôi hỏi.

Rachel gật đầu. “Có.”

<Người Hork-Bajir là người tốt mặc dù trông bề ngoài dữ dằn. Đáng tiếc là họ bị bọn Yeerk bắt làm nô lệ. Mỗi người bọn họ giờ đây đều mang một tên Yeerk trong đầu. Họ thật đáng thương.>

“Đáng thương thiệt sao?” Rachel hoài nghi. “Nhìn kìa, họ đang bước đi như những cỗ máy giết người.>

Nhưng sự chú ý của chúng tôi lại bị cuốn vào một hình thù mới đang nhún nhảy, uốn éo chui ra khỏi chiếc Lưỡi Dao.

<Bọn Mượn xác Taxxon,> người Andalite giải thích. Tôi biết ông đang cố truyền đạt mọi thứ cho chúng tôi đến tận phút cuối. Ông

muốn chuẩn bị cho chúng tôi đối phó với bọn Yeerk.

<Bọn Taxxon là bọn xấu.>

"Khỏi nói," Marco làu bàu. "Tôi cũng đoán được rồi mà."

Chúng trông giống như mấy con sâu róm khổng lồ, lớn gấp đôi một người trưởng thành. Chúng bự đến mức, nếu lấy tay ôm quanh thân thì giỏi lắm cũng chỉ được nửa vòng. Nhưng chắc chẳng có đứa ngu nào thích thú làm chuyện đó.

Chúng có hàng chục cái chân đỡ hai phần ba cơ thể phía dưới. Một phần ba phía trên thì ngỏng lên trời, ở đó có các hàng chân nhỏ hơn, kết thúc bằng những "bàn tay" trông như càng cua.

Ở đỉnh của cái cơ thể tròn lẳn, ghê tởm đó mọc ra bốn con mắt đỏ rực, trông như những chiếc bóng đèn lắc lư. Ở trên chóp, hướng thẳng lên trời, là một cái miệng tròn vo, lởm chởm hàng trăm chiếc răng nhỏ.

Bọn Hork-Bajir và Taxxon tuôn ra từ chiếc Lưỡi Dao, lần lượt xếp thành hàng hệt như những linh thủy lão luyện. Chúng nắm trong tay những vật nhỏ, cỡ khẩu súng, chắc chắn là một loại vũ khí. Chúng quây thành vòng bao quanh người Andalite và phi thuyền của ông.

Bất chợt, một tên Hork-Bajir tiến về phía bọn tôi. Chỉ cần sải một bước dài nữa là hắn đã ở ngay trên đầu chúng tôi.

Tôi nằm bẹp, tay bấu chặt lấy mặt đất, như thể nó là niềm hy vọng cuối cùng. Giá như tôi có thể đào một cái lỗ để trốn. Tôi thoáng thấy khuôn mặt Marco. Hai mắt nó trợn trừng, đôi môi bặm chặt, chỉ còn như một nếp nhăn. Tôi hiểu đó là biểu hiện của nỗi khiếp hãi tận cùng.

CHƯƠNG 5

Tên Hork-Bajir chĩa súng, hay thứ của nợ gì đó, vào bóng tối. Cái đầu rắn của hắn ngó nghiêng dòm dõ hết từ trái sang phải, như muốn xuyên thủng màn đêm.

<Im lặng!> người Andalite răn đe <Bọn Hork-Bajir nhìn rất kém trong bóng tối, nhưng tai chúng thính ghê gớm.>

Tên Hork-Bajir tiến sát hơn nữa. Bây giờ hắn chỉ cách chúng tôi chừng hai mét qua bờ tường thấp. Hắn là hắn nghe thấy tim tôi dộng thình thịch. Có thể hắn không hiểu đó là thứ tiếng ôn dịch gì. Có thể hắn không nhận ra âm thanh của năm đứa nhóc đang co quắp vì hãi hùng, đầu gối khua loạn xạ và răng gõ lộp cộp. Nín thở lâu chịu hết xiết, một đứa trong bọn tôi bất chợt há miệng hớp không khí rồi thở hổn hển.

Phút chốc tôi tưởng đời tôi đi tong. Tôi hình dung trong óc những cái cựa ghê tởm ở các khớp và khuỷu kia đang "xử lý" cái đầu tôi.

Nếu bạn chưa từng biết sợ là gì thì hãy nghe tôi kể rồi ắt biết. Nỗi sợ xâm chiếm toàn bộ cơ thể và trí não của bạn. Bạn muốn gào thật to. Bạn muốn chạy thục mạng. Bạn muốn tè ra quần. Bạn muốn sụp xuống đất mà khóc, mà rên, mà xin xỏ: làm ơn làm phước tha mạng cho tôi!

Và nếu bạn vẫn cứ đinh ninh mình gan lì thì, tốt thôi, cứ thử đợi con quái đó sáp lại gần hơn chút và xắt chỉ bạn ra trong vòng 3 giây.

Nhưng may thay, trong đầu tôi kịp thời vang lên giọng nói của người Andalite <Can đảm lên, các bạn.>

Có cái gì… ấm ấm… Cái… Tôi chẳng biết gọi nó bằng từ gì nữa. Nhưng chính cái cảm giác ấm ấm ấy đang lan tỏa khắp người tôi. Cứ hình dung bạn là một đứa trẻ gặp ác mộng, thức dậy vẫn còn đang hét toáng. Bạn sẽ có cái cảm giác ấm ấm ấy khi ba mẹ bật đèn và ngồi xuống cạnh bạn. Nó là thế đấy.

Thật ra tôi vẫn chưa hết kinh hãi. Tên Hork-Bajir vẫn đứng sờ sờ ở đó, nồng nặc mùi tử khí. Tôi nghe thấy hắn thở. Tôi ngửi thấy mùi tanh của hắn. Nhưng đồng thời, tôi cũng nhận thấy rằng mình đã kiềm chế được cơn hoảng loạn. Tôi cảm nhận được cái sức mạnh đang chảy tới từ người Andalite đang hấp hối. Ông ấy đã cho chúng tôi mượn một phần sự can đảm của mình, mặc dù bản thân ông chắc cũng đang hãi hùng.

Tên Hork-Bajir bước lui. Một sinh vật nữa vừa bước ra khỏi chiếc Lưỡi Dao.

Tuy run lập cập, tôi vẫn rán ngóc đầu lên vừa đủ để ngó qua bức tường thấp. Lúc này, mọi tên Taxxon và Hork-Bajir đều quay đầu về phía chiếc Lưỡi Dao.

“Chúng đang chuẩn bị nghênh đón,” tôi thì thào.

“Sao cậu biết?” Marco thì thầm hỏi lại. “Mấy con côn trùng mắt lồi, mấy đồ quỷ sứ rác rưởi ấy mà cũng đòi nghênh đón ai?”

Nhưng ngay lúc đó hắn xuất hiện.

<Visser Ba,> Người Andalite nói.

Visser Ba cũng là một người Andalite!

Nói đúng hơn, hắn là một người Andalite - bị mượn xác.

“Tỉa ơi…” Rachel thốt lên. “Hắn cũng là người Andalite sao?”

<Chỉ duy nhất một lần bọn Yeerk kiểm soát được cơ thể của người Andalite,> ông bạn của chúng tôi giải thích. <Chỉ có một Andalite - bị mượn xác duy nhất. Và kẻ đó chính là Visser Ba.>

Visser Ba khệnh khạng tới gần người Andalite bị thương. Tên Visser này giống ông bạn Andalite tới mức thoạt đầu không cách chi phân biệt nổi. Cũng khuôn mặt không có miệng, cũng những con mắt có cuống ẻo qua ẻo lại như dò xét khắp mọi hướng, cũng cái cơ thể bốn chân mượt mà cường tráng, và cũng cái đuôi đáng gờm.

Nhưng dù Visser trông giống một người Andalite, ở hắn vẫn toát ra sự khác biệt. Như thể hắn đang mang mặt nạ nhưng bạn biết tỏng rằng phía sau cái vẻ hiền lành giả tạo đó là sự nham hiểm, độc địa.

<Tốt! Tốt lắm!> Visser Ba nói.

Tim tôi muốn khựng lại khi phát hiện rằng tôi vừa nghe được ý nghĩ của Visser Ba.

“Hắn có nghe được ý nghĩ của mình không ta?” Cassie thì thào hỏi.

“Hắn mà nghe được thì toi cơm, tớ thậm chí không dám nghĩ tới điều đó,” Rachel đáp.

<Hắn không thể nghe ý nghĩ của các bạn,> người Andalite nói. <Nếu như các bạn không truyền ý nghĩ về cho hắn. Còn các bạn nghe được ý nghĩ của hắn là vì hắn đang phát ý nghĩ đến tất cả mọi người. Hắn coi đây là một thắng lợi lớn nên muốn tất cả mọi người phải nghe.>

<Ai đây nhỉ? Ồ, một chàng trai Andalite thích phá bĩnh!> Visser Ba ghé mắt nhòm phi thuyền của người Andalite. <A, nhưng hắn ra đâu phải là một chiến binh Andalite tầm thường. Hoàng tử Elfangor-Sirinial-Shamtul cơ đấy, nếu ta không lầm. Rất vinh dự được gặp ngài! Ngài quả là một huyền thoại. Ngài đã chơi của chúng tôi bao nhiêu phi thuyền rồi nhỉ? Bảy hả? Hình như là tám, khi trận chiến kết thúc?>

Ông hoàng Andalite không trả lời. Nhưng tôi có linh cảm ông đã hạ hơn tám chiếc.

<Hỡi tên Andalite cuối cùng ở phần vũ trụ này. Ta e rằng chiếc Mái Vòm của ngươi đã bị hủy hoại hoàn toàn. Hoàn toàn! Nghe thủng chưa? Ta đã chứng kiến nó bốc cháy khi rơi vào khí quyển của cái thế giới bé nhỏ này.>

<Sẽ còn những chiếc Mái Vòm khác,> hoàng tử Andalite nói.

Gã Visser tiến thêm một bước lại gần ông hoàng. <Đúng, nhưng khi chúng bay tới được thì đã quá muộn rồi. Thế giới này sẽ là của ta, là đóng góp của cá nhân ta cho vương quốc Yeerk, là cuộc chinh phục vĩ đại nhất của ta. Và sau đó ta sẽ trở thành Visser Một.>

<Bọn bay muốn làm gì loài người?> Ông hoàng Andalite hỏi. <Bọn bay đã có lũ đồng minh Taxxon, có đám nô lệ Hork-Bajir, và cả các nô lệ ở những thế giới khác. Bắt tội thêm loài người làm gì nữa?>

<Vì loài người rất đông mà lại yếu xìu,> Visser Ba cười đểu cáng. <Hàng tỉ cơ thể chứ ít sao! Mà chúng lại còn mù tịt trước các biến cố sắp diễn ra. Với bấy nhiêu cái xác mượn, bọn ta sẽ bành trướng khắp vũ trụ, không ai ngăn cản nổi! Bọn ta sẽ có hàng tỉ. Chỉ với nửa số cơ thể này, bọn ta cũng đủ xây dựng hàng vạn vũng Yeerk mới phục vụ cho giống nòi Yeerk. Hãy chấp nhận thực tế đó đi, tên Andalite kia! Ngươi đã chiến đấu rất dũng mãnh, nhưng ngươi đã bị đánh bại rồi.>

Visser Ba bước tới trước mặt ông hoàng. Tôi cảm thấy nỗi sợ ở ông, nhưng thay vì cúi đầu, ông nén đau, nhỏm dậy. Ông biết mình sắp chết. Ông muốn được chết trên bốn chân, mặt đối mặt kẻ thù.

Nhưng Visser Ba không bỏ lỡ dịp để châm chọc kẻ thù. <Ta hứa với ngươi một điều, hoàng tử Elfangor ạ, khi nào ta chiếm được hành tinh này và gặt hái xong vụ mùa bội thu cơ thể sống, ta nhất định sẽ trở lại thế giới Andalite. Cá nhân ta sẽ "chăm sóc" tận tình gia đình ngươi, và ta sẽ đích thân giám sát việc cài đặt những sĩ quan trung thành nhất của ta vào đầu vợ con ngươi. Ta hy vọng vợ con ngươi sẽ kháng cự, có thế ta mới được tận hưởng sự khoái trá khi nghe trí não của chúng rên xiết.>

Ông hoàng Andalite ra đòn!

Cái đuôi của ông nhoáng lên nhanh đến mức không ai kịp nhìn thấy. Gã Visser né đầu sang bên. Chiếc cựa trên đuôi của ông vút hụt qua đầu Visser trong gang tấc. Nhưng nó lại chém xuống một bên vai hắn. Máu - hay một thứ gì đó giống như máu - trào ra từ vết thương.

"Đã quá!" Tôi xuýt xoa.

<Aaaaa!> Trong đầu tôi nghe rõ mồn một tiếng tru đau đớn của gã Visser.

Cùng lúc, một tia sáng xanh chói lòa bắn ra từ đuôi chiếc tàu của ông hoàng Andalite. Nó giáng thẳng vào chiếc Con Rệp gần nhất. Đám Hork-Bajir và Taxxon chạy tán loạn.

Dù lom khom sau bức tường, tôi vẫn cảm nhận được một đợt sóng nhiệt nóng ran. Chiếc Con Rệp sôi lên xèo xèo rồi biến mất.

<Bắn!> Visser Ba gào lên. <Bắn nát con tàu của nó cho ta!>

Bầu trời đêm bỗng chói lòa ánh sáng. Những tia sáng đỏ liên tục phóng ra từ chiếc Lưỡi Dao và tàu Con Rệp còn lại. Con tàu của ông hoàng Andalite đỏ rực lên và, chậm chạp một cách đáng ngạc nhiên,

nó bắt đầu tan ra.

Và rồi, trong vầng sáng của các tia Nghiệt, tôi đã thấy… hay có lẽ tôi nghĩ là tôi thấy… những con người. Một nhóm nhỏ, chừng ba bốn người, nép sau bóng của tên Visser.

"Có cả người ở đó nữa đấy," tôi bảo Marco.

"Sao? Không lẽ họ là tù binh?"

<Tóm tên Andalite,> Visser Ba thét gọi bọn tay chân của hắn. <Tóm nó cho ta.>

Ba tên Hork-Bajir to bự túm lấy ông hoàng Andalite, đè ông dí xuống đất. Những cái cựa trên các khớp của chúng tì vào cổ ông, song chúng không ra tay kết liễu. Đó là đặc quyền riêng của Visser Ba.

Và rồi chúng tôi hiểu tại sao tên Yeerk hắc ám Visser Ba chọn cư ngụ trong thân thể người Andalite - Bị mượn xác duy nhất. Trước mắt chúng tôi, gã Visser bắt đầu biến hình.

Cái đầu Andalite của hắn nở to ra, to nữa, to hơn nữa. Bốn cái cẳng như cẳng ngựa nhập lại thành hai, rồi mỗi cẳng mới lại phình to ra bằng một cây gỗ đỏ. Những cánh tay mềm mại của giống người Andalite phút chốc sủi bọt, và trở nên sần sùi.

"Khủng khiếp quá," Cassie thì thào. "Không thể tin nổi."

Trên cái đầu gớm guốc sưng phồng bỗng xuất hiện một cái miệng đầy răng lởm chởm, cái nào cái nấy dài ngang cánh tay người. Cái miệng cứ thế há rộng ra, biến thành một cái hố ma quái ghê rợn.

Thân thể ông hoàng Andalite chẳng còn thấy đâu. Con quái thú đã che khuất hoàn toàn.

"R-r-r-r-r-r-a-a-a-a-g-g-g-g!" Tiếng gầm của quái thú Visser Ba làm rung chuyển cả đất trời.

Tôi lấy tay bịt chặt hai lỗ tai.

"R-r-r-r-r-r-a-a-a-a-g-g-g-g!"

Răng của tôi khua lộp cộp vì hãi hùng. Tôi nghe thấy tiếng ai đó thút thít khóc. Mèng ơi, kẻ đó chính là tôi.

Visser Ba đã trở thành một con quái vật mà, cạnh hắn, ngay cả bọn Hork-Bajir và Taxxon cũng trông như một đám đồ chơi vô hại. Bằng một cái vòi dày cui, hắn thộp cổ ông hoàng Andalite.

"Không, không, đừng," tôi nghe tiếng Cassie lẩm nhẩm lặp lại và lặp lại mãi. "Không, đừng, đừng mà."

"Đừng nhìn nữa, Cassie," Rachel cố trấn an. Nó vòng tay qua vai Cassie, kéo nhỏ vào lòng. Rồi nó nhoài ra nắm chặt tay Tobias. Tôi dám nói bạn không thể hiểu người nào nếu chưa từng thấy họ sợ. Mặc dù sợ đến chết đi được, dù nước mắt lăn dài trên mặt, Rachel vẫn có đủ sức mạnh để chia sẻ.

Visser Ba nhấc bổng ông hoàng Andalite lên không, kéo căng ông ra trong tiếng hò reo của bọn Hork-Bajir. Ông hoàng Andalite vùng vẫy chống trả bằng cái đuôi của mình. Nhưng trước con quái vật khủng khiếp đó, mỗi đòn của ông chỉ như gãi ngứa.

Visser Ba nâng ông hoàng Andalite lên thật cao.
Và rồi hắn hả to cái miệng khổng lồ.

CHƯƠNG 6

Ngay lúc đó, không hiểu tôi mắc phải cái chứng ôn dịch gì. Tôi rất sợ. Sợ chết đi được. Nhưng, chẳng hiểu ma xui quỷ khiến thế nào, tôi chợt nghĩ mình không thể ngồi nấp, trơ mắt ếch ra mà nhìn như thế. Thật chẳng đáng mặt anh hào!

"Quân đê tiện!"

Tôi chồm dậy. Nhặt lấy một ống sắt rỉ trên sân, tôi huơ tay định leo qua bờ tường. Chắc là tôi đã bị chạm thần kinh. Mà thiệt! Đơn thân độc mã với một ống sắt làm vũ khí mà cũng đòi làm anh hùng.

<Đừng!>

Tiếng quát không thành lời của ông hoàng Andalite khiến tôi rụt lại. Tôi cảm thấy tay thằng Marco túm lấy vạt áo tôi, giật ngược lại. Tobias và Marco hè nhau lôi tôi xuống. Rachel thì lấy tay bụm chặt miệng tôi lại. Tôi muốn la lớn, chửi bới hoặc đại loại thế.

"Câm miệng, đồ ngốc!" Marco khẽ rít lên. "Cậu muốn chúng làm cỏ bọn mình hay sao!"

"Đừng mà, Jake," Cassie khẽ đặt tay nó lên má tôi. "Ông ấy đâu có muốn cậu chết uổng. Không thấy sao? Ông đang hy sinh vì chúng ta đấy."

Tôi giận dữ vùng ra khỏi Marco và Tobias. Nhưng tôi đã lấy lại được bình tĩnh.

Tôi lại nhìn trộm qua bờ tường. Ông hoàng Andalite đang tuyệt vọng trong vòng kẹp của tên Visser Ba. Tôi thấy hắn nâng cao ông lên. Tôi thấy Visser Ba hả cái hàm quái đản của hắn ra.

Và tôi thấy ông hoàng ấy lọt thỏm vào cái miệng ngoác rộng đó.

Cái miệng đó khép lại. Những chiếc răng đang xắt nhỏ ông ấy ra từng mảnh. Ông hoàng Andalite Elfangor-Sirinial-Shamtul thế là chết rồi.

Trong khoảnh khắc cuối cùng, ông đã hét lên. Tiếng hét tuyệt vọng ấy văng vẳng trong đầu mỗi chúng tôi và sẽ mãi mãi ở lại đó.

Bọn Hork-Bajir - Bị mượn xác bắt đầu phát ra những tiếng phì phò. Có lẽ chúng đang cười đùa hay đang hoan nghênh. Đám Taxxon - Bị mượn xác thì ùa tới bao quanh gã Visser Ba. Chúng có vẻ như chầu chực quanh hắn. Và tôi đã hiểu tại sao: một mảnh thân thể của ông hoàng Andalite vừa rơi khỏi hàm gã Visser thì tên Taxxon gần nhất đã háo hức vồ lấy.

Tobias quay lưng, hai tay bưng mặt. Lệ trào ra từ khóe mắt Cassie. Và cả tôi cũng thế.

Tôi chợt nghe một âm thanh "lạ" vì… nghe rất quen tai. Đó là tiếng cười. Tiếng cười của loài người… những Con người - Bị mượn xác. Chắc chắn là như vậy vì chúng đang vui như trẩy hội. Trong một

khoảnh khắc, tôi có cảm giác một trong những tiếng cười này nghe rất quen, hình như tôi đã từng nghe thấy ở đâu. Nhưng rồi tiếng cười lại bị nhấn chìm trong tiếng phì phò của bọn Hork-Bajir.

Gã Visser Ba đã thoát khỏi hình thú quái vật để trở về với cơ thể của người Andalite. <Aaa> Tôi nghe thấy hắn nghĩ, <Biến hình thành một tên Antarean Bogg để nhấm nháp kẻ thù thật là quá đã.>

Tiếng cười của bọn Người - Bị mượn xác lại cất lên cùng tiếng phì phò của bọn Hork-Bajir. Và, một lần nữa, tôi nghe rõ tiếng cười quen thuộc không thể nhớ là của ai.

Marco bắt đầu nôn thốc tháo. Đó là một phản ứng hoàn toàn dễ hiểu. Nhưng tiếng nôn ọe của nó, rủi thay, lại lôi kéo sự chú ý của một tên Hork-Bajir đứng gần đó.

Cái đầu rắn của hắn quay ngoắt lại. Hắn đứng yên bất động.

Cả bọn chúng tôi cũng bất động.

Tên Hork-Bajir hướng về phía chúng tôi. Cặp mắt nhập nhèm của hắn chiếu thẳng vào nơi ẩn nấp nhỏ hẹp của cả bọn.

Tôi không biết đứa nào trong bọn tôi đã phát hoảng trước tiên. Có thể đó là tôi. Có lẽ nỗi khiếp sợ đã vượt qua sức chịu đựng của cả bọn. Như một tia điện lan truyền qua năm đứa, cả bọn chúng tôi đồng loạt nhổm dậy, vắt giò chạy… trước cả khi tôi kịp ý thức mình đang làm chuyện gì.

Tôi chạy thục mạng, chạy hụt hơi.

Từ phía sau phát ra tiếng kêu ghê rợn của tên Hork-Bajir.

“Chạy tản ra,” tôi hét lớn “Chúng không thể rượt theo tất cả bọn mình.”

Marco, Tobias và Cassie lập tức chạy tóe ra 3 hướng. Rachel thì vẫn chạy sát bên tôi. Liếc ra sau, tôi thấy tên Hork-Bajir đang trù trừ, chưa biết rượt theo ai.

Rachel và tôi là hai đứa chạy nhanh nhất. Tobias thì đã mất dạng. Marco và Cassie vốn lùn, khó lòng mà chạy nhanh. Vì vậy tôi đoán nếu tên Hork-Bajir phải chọn ai để rượt thì hắn sẽ chọn hai đứa tôi.

Rachel chắc cũng nghĩ y như thế. Nó giảm tốc một chút rồi bắt đầu la lớn và vẫy tay lia lịa. “Lại đây, lại đây, đồ …” Rachel thốt ra hàng loạt từ mà tôi không thể ngờ nó cũng biết.

Hai tên Hork-Bajir gần nhất nhào tới rượt theo hai đứa tôi. “Ghafrash! Đây! Ghafrash fit! Kẻ thù! Tóm!”

Ngay trong cơn hoảng loạn tôi cũng thấy ngạc nhiên: chúng nói một thứ tiếng lai tạp giữa thổ ngữ của chúng và ngôn ngữ của loài người.

“Ghafrash fit nahar! Tao tóm! Tao giiiết!”

Tôi cắm cổ chạy. Bất chợt, tôi vấp phải vật gì đó, ngã chúi đầu. Do té nặng, tôi suýt ngất, vội hít thở thật sâu. Rachel thì vẫn chạy mải miết. Nó đâu có biết tôi bị té.

Một tia sáng đỏ đập trúng ống bê tông ngay cạnh tôi. Chiếc ống lập

tức bốc hơi. Hai tên Hork-Bajir rượt theo bọn tôi đang nhảy cóc sau lưng tôi như những con căng-gu-ru dị dạng. Tôi nhỏm dậy, chạy tiếp.

Rachel đã nhận ra tôi không ở bên cạnh. Nó bèn dừng lại, toan chạy về phía tôi.

"Ngốc thế!" Tôi hét lớn "Chạy tiếp đi!"

Lưỡng lự mất mấy giây, Rachel hiểu ra rằng nó chẳng giúp gì được tôi. Thế là nó chạy tiếp.

Tôi thấy một cái hốc tối thui ở trước mặt, liền vọt thẳng vào đó.

Thì ra đó là một ô cửa. Bên trong tối đen như mực. Đây là một trong các tòa nhà xây gần xong, chỉ gồm những bức tường trơ trụi và vài đống xà bần. Nhưng tôi biết tôi đã từng vào đây. Marco và tôi đã đi thám thính khắp tòa nhà. Nó có nhiều phòng nhỏ và lắm hành lang lắt léo như mê cung.

Marco! Rachel! Các bạn đã chạy thoát chưa? Cassie! Tobias! Các bạn đang ở đâu?

Tôi cố tập trung tư tưởng khi băng qua căn phòng lớn nằm ngoài cùng. Có một hành lang ở đâu đây. Tôi mò mẫm trong bóng tối và lần ra bức tường. Tôi nghe rõ tiếng móng vuốt của những chiếc cẳng to khỏe đang quào, đập các bờ tường gạch. Một cái chai bị chạm phải, lăn lông lốc dưới sàn.

Bọn Hork-Bajir đã ở rất gần! Trong bóng tối dầy đặc, ưu thế nhìn ở loài người đã trở nên vô dụng. Nhưng tôi biết lối thoát nằm đâu đó trong tòa nhà hoang này. Chỉ cần bộ óc tôi đừng tê liệt. Tôi sẽ tìm ra nó.

Cánh tay sờ soạng của tôi chợt bị hẫng. Lối thoát đây rồi! Tốt quá! Tôi chui tọt vào hành lang. Vừa kịp, một luồng sáng rọi đến ngay phía sau tôi. Ai đó vừa mang đèn pin tới.

"Efnud nói fallay nyot fit? Lệnh bắt."

"Không! Không cần bắt sống. Tóm được tên nào thì cứ việc giết."

Giọng nói đầu tiên là của một tên Hork-Bajir. Giọng thứ hai là giọng người. Quái đản ở chỗ là giọng này nghe rất quen. Tôi cố vắt óc nhớ lại. Rõ ràng đã nghe thấy nó ở đâu rồi. Ở đâu vậy ta?

"Nhớ giữ nguyên cái đầu," giọng người đang dặn dò tên Hork-Bajir. "Đem nó lại cho tao để tao biết đứa nào."

Tôi lách thật lẹ dọc bờ tường. Ánh sáng đèn bám sát theo tôi, chỉ cách có vài bước.

Tôi cố vắt óc. Hành lang này có lối rẽ không nhỉ? A, đây rồi! Êm lặng hết sức, tôi chuồn nhanh vào đó. Ánh đèn chỉ cách tôi có vài phân.

Chân tôi vấp phải một vật mềm mềm.

"Ê! Muốn gì?"

Đó là một người đàn ông! Ông ta đang trùm mền ngủ lăn lóc trên sàn.

"Ê! Cút ngay! Chỗ này của tao mà! Tao không có gì cho mày trộm

đâu!”

Tôi định báo cho ổng, nhưng một tên Hork-Bajir đã lù lù ở đó!

Ánh sáng đèn rọi xuống gã đàn ông vô gia cư khiến ông ta lóa mắt, chẳng còn thấy gì.

Có một cái hốc tường ngay sau lưng tôi. Tôi nép vội vào đó.

Gã vô gia cư hét toáng lên. Tôi nghe có tiếng xô xát.

Có thể ông ta đã bỏ đi. Tôi hy vọng là vậy.

Nhưng tôi sẽ không bao giờ biết điều gì đã xảy ra, vì lợi dụng lúc tên Hork-Bajir còn mải phân tán, tôi lại bỏ chạy tiếp.

Tôi chạy, chạy ráo riết, chạy mãi. Và trong lúc chạy, tôi thầm mong đó chỉ là một giấc mơ.

CHƯƠNG 7

Chẳng hiểu thế quái nào tôi về được tới nhà. Sau cái hình ảnh cuối cùng về tên Hork-Bajir, tôi chẳng còn nhớ gì cả.

Nói cho ngay, tôi cũng chỉ cầu cho mình đừng nhớ gì cái đêm hôm ấy. Giá như tôi rũ sạch được nó ra khỏi đầu…

Tôi gọi một vòng cho mấy đứa kia. Đứa nào cũng bần thần, nhưng quan trọng là chúng đều sống cả. Rachel cứ ân hận mãi về chuyện nó bỏ tôi ở lại. Marco thì cứ thắc mắc đó có phải là giấc mơ hay không.

Tôi cũng chỉ ước sao đó là cơn ác mộng tồi tệ nhất đời, nhưng nó không phải vậy. Cơn ác mộng tồi tệ nhất chỉ là trò đùa so với thực tế mà tôi vừa trải qua.

Nhưng sáng hôm sau, một ngày thứ Bảy, tôi lại thấy bán tỉn bán nghi không biết mình có nằm mơ không. Thứ duy nhất có vẻ thật… đích thực là thật… chỉnh là cái cách cười bằng mắt của ông hoàng Andalite.

Tôi bị đánh thức bởi tiếng kêu cửa của mẹ tôi.

"Jake, con đã dậy chưa đấy?"

Tôi tỉnh hẳn. "Ơ… dạ," tôi làu bàu. "Con dậy rồi!"

"Có Tobias, bạn con, tới chơi nè."

"Tobias hả mẹ?" Nó mò tới đây làm chi vậy ta?

"Tớ nè!" Giọng của Tobias. "Tớ vào được không?"

"Ơ, được chứ." Tôi ngồi dậy, dụi mắt liên tục cho hết ghèn. Cửa mở. Tôi nghe tiếng Tobias cám ơn mẹ tôi.

Mặt Tobias tươi rói. Tôi thề là mặt nó tươi rói. Có bị nhiễm xạ thần kinh không đấy, thiệt hết hiểu nổi thằng này. Không chỉ có đôi mắt nó sáng rỡ, cái miệng nó cười toe toét, mà cả con người nó như sôi sục, không cách chi đứng yên.

"Tớ thử rồi đấy!" Tobias nói.

Tôi lấy ngón tay vẹt tóc sang một bên.

"Cậu nói gì thế?"

Đang lúc tôi ngáp, nó vô đề luôn:

"Tớ đã biến thành con Dude!"

Tôi ngưng ngáp luôn. Cái miệng mới há trở thành há hốc. Dude là tên con mèo của Tobias. "Hả?"

Tobias đảo mắt nhìn quanh như sợ có gián điệp trong phòng không bằng. "Tớ đã biến thành con Dude. Y như cái ông Andalite ấy nói."

Tôi trố mắt nhìn nó.

"Hay lắm. Không đau đớn gì đâu. Nghe nè: tớ đang ngồi vuốt ve con Dude thì nhớ chuyện hồi hôm. Tớ nghĩ, sao không thử cho biết?" Nó phấn khích đi tới đi lui trong phòng, bật ngón tay tanh tách. Thiệt chẳng giống thằng Tobias cù lần chút nào.

“Tớ chẳng biết bắt đầu ra sao nữa. Rồi tớ ra coi cửa phòng tớ khóa chưa. May quá, cậu tớ còn ngủ.”

Tobias là đứa có hoàn cảnh gia đình tội nghiệp nhất trong đám bạn của tôi. Nó chưa từng biết mặt cha, còn mẹ nó thì bỏ nó đi mất biệt mấy năm nay. Từ đó, nó bị đá qua đá lại giữa ông cậu và bà đì của nó, người thì sống ở đây, người ở tuốt bên kia bờ biển. Mà cậu và đì nó thì không hạp nhau, cho nên thằng Tobias giống như một thứ của nợ mà bên này muốn trút cho bên kia. Tôi có cảm tưởng cả hai người này chẳng có ai quan tâm đến nó.

“Thế là tớ yên tâm vọt lên giường ngồi nghĩ về chuyện đó. Tớ ráng tập trung, tưởng tượng sẽ biến thành con Dude. Rồi tớ nhìn xuống cánh tay.” Nó nhăn nhở cười. “Cậu biết tớ thấy gì không, Jake?”

Tôi lắc đầu chầm chậm. “Thấy gì?”

“Thấy có lông. Có móng mọc ra nữa. Giá mà cậu thấy con Dude thật. Nó cứ ngẩn tò te ra. Tớ phải liệng nó ra ngoài, chớ để biến hình xong thì sinh chuyện. Coi, nó cào tớ dữ ghê chưa,” Tobias đưa ngón tay bị xước lên miệng mút.

Tôi nặng nhọc nuốt nước miếng. Chà, bây giờ thì đúng là loạn cào cào rồi. “Hừm, tớ nói này, Tobias, có khi nào đây là chuyện nằm mơ của cậu không?”

“Không mơ đâu,” nó cả quyết. Bây giờ thì nó trở lại đích thực là thằng Tobias nghiêm nghị. Nụ cười nhăn nhở biến mất. “Sự thật là vậy đó, Jake. Đúng y như thế.”

Bốn mắt chúng tôi đụng nhau. Tôi hiểu nó muốn nói gì. Nó cũng từng hy vọng đó là một cơn ác mộng. Nhưng đó lại là sự thật. Tôi nhìn đi chỗ khác. Tôi không muốn mình bắt đầu tin toàn bộ chuyện đó là có thật. Tôi muốn nó chỉ nằm yên ổn trong đầu tôi như một giấc mơ dữ. Giấc mơ dữ thì chỉ nằm trong đầu chứ không thể nhảy xổ ra đời thực.

“Tớ tiếp tục tập trung vào việc biến hình,” Tobias kể tiếp. “Và vài phút sau tớ… không còn là chính mình nữa.”

Nó nhìn tôi không chớp mắt. “Jake, cậu có biết nó như thế nào không. Làm kiếp mèo ấy mà… Nó như là… Tớ không biết nói sao nữa. Đầu tiên là cảm thấy rất khỏe. Rồi đến sự dẻo dai và khả năng di chuyển ngoài tưởng tượng. Cậu biết tớ làm gì không? Tớ nhảy lên chiếc tủ sập. Nó cao cả mét, thế mà tớ đáp lên tủ nhẹ như không. Một mét chứ ít đâu! Cậu có tưởng tượng một mét đối với mèo là cỡ nào không? Chẳng khác gì cậu nhảy cao được đến 10 mét.”

Tobias chợt khựng lại, nhìn tôi. “Cậu không tin tớ sao?” Nó hỏi.

“Cậu biết đấy, Tobias. Đôi khi rất khó phân biệt cái gì là thật và cái gì cậu tưởng tượng ra hay nằm mơ.”

“Vậy là cậu đang nghĩ tớ bị điên.”

Tôi lặng thinh mất một phút. “Tớ cũng không biết nữa. Ta ôn lại thử coi. Cậu nói cậu biến thành con Dude nhà cậu. Có nghĩa là cậu

biến thành một con mèo thực sự. Thiệt, tớ thấy chuyện này nghe điên điên."

Tobias gật đầu, vẻ thông cảm. Nó cười nhẹ: "Tớ hiểu cậu, Jake. Cậu vẫn chưa muốn tin điều đó là sự thật."

"Sao cơ? Cậu định hỏi tớ có muốn tin rằng cậu đã biến thành mèo không ấy à? Còn những chuyện khác sao không hỏi luôn đi: tớ có muốn tin rằng Trái Đất đang bị xâm lăng bởi những giống sên nhầy nhụa chui vào não người và biến họ thành nô lệ; tớ có muốn tin là… Đủ rồi! Dẹp đi! Tớ không muốn tin cái gì hết!"

"Thế còn ông hoàng Andalite?" Tobias nhỏ nhẹ hỏi.

Tôi lúng túng. Chẳng hiểu duyên cớ gì tôi lại không muốn bỏ khỏi đầu hình ảnh ông hoàng ấy.

Tobias khẽ chạm lên tay tôi. "Đứng yên đó!"

"Sao? Cậu định làm gì?"

"Tớ sẽ giúp cậu xác định những chuyện đó là thật hay giả."

"Tobias…"

"Chờ một chút. Và nhớ là đừng có la toáng lên đấy!"

Thế là tôi chờ.

Mất vài giây, chẳng có chuyện gì xảy ra. Tobias vẫn đứng yên tại chỗ. Tôi liếc nhìn khuôn mặt nó. Cặp mắt… cặp mắt nó sao khang khác. Con ngươi không còn tròn vo nữa. Tôi thề là trong đó có những tia xanh xanh. Coi cái miệng nó kìa! Miệng nó đang thu nhỏ lại, chu ra phía trước.

Nó đang co rút. Người nó thu nhỏ lại ngay trước mắt tôi.

Cổ áo nó lỏng ra. Cái quần tuột xuống tận mắt cá. Nó đang teo dần. Và đồng thời là… đúng vậy, lông! Lông mọc trên tay nó, trên cổ, trên mặt nó. Bộ lông màu xám, có vằn đen, y như con Dude.

Tôi chợt có mong ước kỳ cục là được cười sặc lên. Thằng Tobias biến thành con mèo mướp! Nhưng tôi biết rằng nếu bật cười, tôi sẽ cười nữa, cười mãi và chẳng bao giờ dừng được.

Giờ đây Tobias trông giống mèo hơn là người. Đôi tai nhọn dựng thẳng trên đầu. Hàng ria mọc dài ra bên dưới cái mũi xinh màu hồng. Nó đã chuyển sang đứng bằng bốn… chân, một nửa người bị quấn trong quần áo. Cái đuôi của nó ve vẩy. Phải, nó đã mọc đuôi!

Tôi không rõ cảm giác lo lắng của tôi đến từ cái cổ khô khốc hay từ trái tim đập liên hồi. Và tôi cũng không rõ mình có còn đang mơ ngủ hay không.

Nhưng nếu đó là mơ thì giấc mơ đó lại quá thật.

Tôi vẫn đứng lù lù ở đây, trong căn phòng của tôi, mắt nhìn xuống con mèo xám vằn đen mà mới chỉ hai phút trước còn là thằng bạn Tobias của tôi.

CHƯƠNG 8

"Cầu trời là mình đang ngủ," tôi thều thào. "Mình đang ngủ thật mà."

<Cậu đâu có ngủ.>

"Cậu đấy hả, Tobias?" tôi hỏi con mèo.

<Cậu có nghe tớ nói không?> giọng Tobias đượm vẻ ngạc nhiên, mặc dù dùng chữ "giọng" ở đây không đúng chút nào.

"Có đấy." Tôi thận trọng đáp.

<Tớ không hề biết tớ truyền được ý nghĩ như thế,> Tobias nói. <Giống y như cách của ông hoàng Andalite.>

"Theo tớ, cách đó chỉ làm được khi đã biến hình."

Tôi đang nói chuyện với một con mèo! Tin nổi không? Thế mà tôi đã nghĩ Tobias bị điên.

Tôi tự hỏi không biết Tobias có nghe được ý nghĩ của tôi không. Tôi bèn thử tập trung. Tobias, cậu có nghe tớ nói không?

<Có,> nó đáp. <Tớ nghe.>

"Còn trước đó cậu có nghe được ý nghĩ của tớ không?" tôi hỏi.

<Không. Mà nghe không được đâu. Cậu phải nghĩ là nói cho tớ thì tớ mới nghe được. Ê, coi tớ nè!>

Tobias thình lình nhảy vọt lên. Nó chụp chính xác trái bóng chày có chữ ký nằm trong góc kẹt. Cú nhảy dài tới chừng thước ba.

<Tuyệt cú mèo! Nè, kiếm dây cho tớ vờn đi.>

"Vờn dây? Chi vậy?"

<Vì chơi vậy vui lắm!>

Tôi lục ngăn kéo và tìm được một mẩu dây cột quà sinh nhật. Không dấu gì các bạn, tôi không được gọn gàng sạch sẽ lắm. Mẩu dây đó có từ hồi sinh nhật cách đây hai năm.

"Vầy được không?" Tôi chầm chậm kéo sợi dây trên sàn, cách mũi Tobias chừng vài tấc. Nó ngồi lên hai chân và bắt đầu ngoáy đuôi. Rồi nó chồm lên. Nó vồ sợi dây, kẹp nó giữa hàm răng nhọn, lăn tròn, và bắt đầu chơi với sợi dây một cách say sưa như thể trên đời này chả có gì hứng thú hơn.

Tôi giật sợi dây đi, nhưng nó lại chồm lên.

<Hê! Chộp nè!>

"Tobias, cậu làm cái trò gì thế?"

<Vờn nó nhanh hơn! Tớ thấy, tớ chộp!>

"Tobias, tớ hỏi cậu đang làm quái quỷ gì?" tôi gắt lên, "sợi dây mà cũng chơi được à?"

Nó khựng lại. Cái đuôi nó ngoe nguẩy. Cặp mắt mèo lạnh lùng của nó nhìn lên tôi, nhưng tôi dám chắc đã nhìn thấy trong đó một tia bối

rồi.

<Tớ… tớ cũng chả biết nữa,> nó thừa nhận. <Giống như… như tớ vẫn là tớ, nhưng tớ cũng là con Dude nữa. Tớ thích vờn dây, chà, giá như quanh đây có một con chuột thứ thiệt! Rượt theo nó chắc là đã lắm. Tớ sẽ rình nó. Nghe tiếng tim nó đập. Nghe mấy cái cẳng nhỏ của nó run rẩy. Tớ sẽ đợi một lúc, và rồi sẽ chồm lên, giơ vuốt ra…> Nó chìa vuốt ra để biểu diễn.

"Tobias à, có chuyện này chúng ta phải suy nghĩ," tôi nói. Mắc cười thiệt, mới đó tôi đã quen với ý nghĩ mình đang nói chuyện với một con mèo.

<Chuyện gì vậy?>

"Tớ nghĩ cậu không còn là Tobias nữa. Cậu đã thực sự là con mèo. Ý tớ nói, cậu có tất cả các bản năng của mèo. Cậu thích làm những việc mà mèo thích."

<Phải. Tớ cũng cảm thấy vậy. Giống như tớ là hai con vật nhập làm một. Tớ suy nghĩ vừa giống người mà lại vừa giống mèo.>

"Thôi, cậu hoàn hình đi," tôi nói.

Nó gật lia lịa cái đầu mèo. Tôi cam đoan là bạn sẽ thấy rất ngộ cái cảnh một con mèo gật đầu ra vẻ nghĩ ngợi giống như người.

<Cậu nói phải.>

Việc hoàn hình chẳng kém phần kỳ lạ so với việc biến thành mèo. Bộ lông biến mất, để lại làn da trần hồng hồng. Cái mũi nhô lên từ khuôn mặt mèo. Cái đuôi rút lại như một con rắn chui vào máy hút bụi.

Tobias đứng đó, vẻ bối rối. Nó hấp tấp xỏ quần áo. "Chắc phải dợt thêm vài lần bọn mình mới tìm ra cách hoàn hình với cả quần áo."

"Bọn mình?"

Nó nhoẻn nụ cười hiền lành cố hữu. "Cậu chưa hiểu gì sao, Jake? Nếu tớ làm được thì cậu cũng làm được."

Tôi lắc đầu quầy quậy. "Tớ không nghĩ vậy đâu, Tobias."

Bất chợt Tobias nổi giận. Nó chộp hai vai tôi lay mạnh. "Chưa hiểu nữa hay sao, Jake. Đó là sự thật. Toàn bộ là sự thật."

Tôi xô nó ra. Tôi không muốn nghe điều đó.

Nhưng nó vẫn bám theo tôi dai nhách. "Jake, đó là sự thật mà. Ông hoàng Andalite truyền cho bọn mình quyền năng đó là có lý do."

"Phải," tôi vặc lại. "Thì cậu cứ việc xài nó đi."

"Tớ sẽ xài," nó cả quyết. "Nhưng cả bọn cần có cậu, Jake. Cậu là quan trọng nhất."

"Tại sao lại là tớ?"

Nó lưỡng lự. "Ui da, Jake, có thế mà cũng không hiểu nữa! Tớ biết tớ làm được gì và không làm được gì. Tớ không thể lên kế hoạch và phân công cho mọi người làm theo. Tớ không biết lãnh đạo, nhưng cậu biết."

Tôi bật cười. "Tớ mà lãnh đạo cái khỉ gì!"

Nó nhìn tôi bằng ánh mắt sâu thẳm, đầy lo lắng - ánh mắt mà đến nay vẫn còn đậm trong ký ức của tôi. “Đúng vậy đó, Jake, cậu là thủ lĩnh của cả bọn. Cậu là người đoàn kết cả bọn lại với nhau, cùng đánh bại bọn Mượn xác. Bọn mình có những khả năng lớn hơn trước rất nhiều. Có sự dẻo dai của mèo… cặp mắt của đại bàng… cái mũi thính của chó, và… tốc độ của ngựa hay báo. Bọn mình sẽ cần tất cả những thứ đó mới có cơ may cầm cự được với bọn Mượn Xác.”

Tôi muốn đó không phải là sự thật. Tôi không muốn một điều nào trong đó là sự thật.

Nhưng tôi lại hiểu đó chỉnh là sự thật.

Tôi chầm chậm gật đầu. Có cảm giác tôi vừa đồng ý một việc rất tệ hại. Cứ y như tự nguyện há miệng ra cho ông nha sĩ tung hoành hay cái gì đó còn tệ hơn thế. Tôi cảm thấy cả ngàn cân đang đè nặng lên vai.

Tôi biết tôi phải làm gì kế tiếp.

“Thôi được,” tôi rầu rĩ nói. “Chắc tớ phải đi kiếm con Homer.”

Homer là con chó của tôi.

CHƯƠNG 9

Kể ra cũng chẳng đau đớn gì. Cái việc biến hình ấy mà.

Tôi vuốt ve con Homer một hồi mà thấy mình dở hơi hết biết. "Đây là chuyện ngu nhất mà tớ làm!" Tôi bảo Tobias.

"Coi kìa, tập trung đi chứ! Ít ra là như tớ vậy. Tớ hình dung ra con Dude. Rồi tớ nghĩ tớ sẽ biến thành nó."

"Biết rồi. Tớ phải "cầu khẩn" để biến thành chó chứ gì?"

"Chính thế. Cậu phải nghĩ đến việc đó. Cậu phải muốn điều đó."

Bình thường, chắc tôi cho là thằng này điên nặng. Nhưng tôi lại mới vừa thấy nó biến thành mèo. Có nghĩa là nếu nó bị điên nặng thì tôi cũng bị chạm thần kinh.

Tôi tập trung nghĩ mình biến thành con Homer. Trong khi vuốt lông nó, tôi cố dựng lên hình ảnh của tôi trong lốt… cẩu. Homer khoái trá ra mặt. Giống như nó đang hiu hiu ngủ, nhưng hai mắt nó lại mở thao láo.

"Y chang con Dude," Tobias bình luận. "Tớ nghĩ cái vụ này là để đưa con vật vô trạng thái mất hồn."

"Nó sợ vì thấy chủ nó man man thì có." Tôi tiếp tục vuốt lông con Homer và tập trung suy nghĩ. Còn con Homer thì tiếp tục nằm im re. "Rồi đó, giờ làm sao?" tôi hỏi Tobias.

"Bây giờ phải đưa con Homer ra ngoài. Nó có thể mất vía khi thấy cậu biến thành nó."

Homer phải mất khoảng mười giây mới ra khỏi trạng thái xuất thần. Nhưng rồi nó nhổm dậy, trở lại thành con Homer bằng nhẳng thường ngày. Tôi cố lôi nó ra ngoài vườn.

Tobias nhẫn nại ngồi đợi tôi trở vào. "Thử cái coi," nó giục tôi. "Hãy nghĩ về nó. Hãy muốn nó diễn ra."

Tôi hít một hơi thật sâu rồi nhắm mắt lại. Tôi nhớ lại hình ảnh con Homer mà tôi vừa tạo ra trong đầu. Tôi tưởng tượng mình đang biến thành nó.

Tôi mở mắt ra. "Gâu, gâu," tôi cười khoái chí. "Vậy là vụ đó không thể được đối với tớ rồi."

Mu bàn tay tôi chợt thấy ngứa, tôi đưa tay gãi gãi.

"Này, Jake?" Tobias nói.

"Gì cơ?"

"Coi tay cậu kìa."

Tôi nhìn tay tôi. Nó phủ một lớp lông màu cam.

Tôi nhảy dựng lên dễ đến ba tấc. "Tía ơi!" Tôi lại nhìn chằm chặp cánh tay mình. Lông hình như đã ngưng mọc.

"Đừng có hoảng," Tobias khuyên. "Coi đó là chuyện thường đi. Cậu ngưng biến hình mất rồi. Phải tập trung lại thôi."

“Tay của tớ!” Tôi thảng thốt. “Lông…”

“Ừ, còn tai của cậu thì…”

Tôi chạy vội lại chiếc gương trên tủ sập. Hai tay tôi đã chuyển vị trí. Chúng trượt lên phía đỉnh đầu và rõ ràng là bự hơn bình thường.

“Tiếp tục đi, đã lắm!” Tobias nói.

“Đã cái con khỉ. Kinh dị, kỳ cục thì có… Coi tay tớ nè. Nó mọc đầy lông, thấy mà ớn!!”

“Cậu phải làm chuyện đó thôi!”

“Tớ không phải làm gì cả,” tôi nổi đóa.

Tobias gật đầu. “Thôi được. Cứ cho là cậu đúng. Cậu không phải làm gì hết. Cậu chỉ việc quên tất cả những gì bọn mình đã trải qua hồi đêm. Quên tất cả mọi chuyện mà cả đám đều biết rõ. Chờ cho đến khi bọn Yeerk mượn xác từng người, từng người một. Và cậu cứ tiếp tục phớt lờ, chấp nhận cái thế giới mà loài người chẳng là cái giống gì, vì thân xác họ đã bị nô dịch bởi bọn người ngoài hành tinh khát máu.”

Thôi được. Nó đặt vấn đề kiểu đó thì tôi đâu còn đường lui.

“Tới đi!” Tobias giục giã.

Tôi nghĩ về Homer, về việc trở thành Homer.

Tôi lại thấy ngứa ngáy. Mở mắt ra thì trên tay tôi đã mọc đầy lông. Lông mọc cả trên mặt tôi. Lông xoắn tít phủ xuống cần cổ. Chân tôi thấy ngứa ngáy, nhìn xuống thì cũng toàn là lông.

Và xương của tôi… Thật ra thì cũng không hẳn là đau, nhưng nó tạo một cảm giác ngồ ngộ. Bạn cứ tưởng tượng bạn đi nhổ răng và ông nha sĩ tiêm thuốc tê No-vocaine cho bạn không cảm thấy cơn đau thực, nhưng bạn vẫn biết rằng thật ra nó phải rất đau. Tôi cho rằng vụ này giống y như thế.

Xương của tôi rút ngắn lại. Tôi cảm thấy cột sống đang duỗi dài ra, tạo thành một cái đuôi. Có tiếng răng rắc khi các đầu gối của tôi chợt sụm xuống. Tôi đổ về phía trước, và không sao đứng thẳng bằng hai chân được nữa.

Mà khi hai tay chạm đất thì chúng cũng chẳng còn là tay. Ngón tay đã đi đâu hết cả. Thay vào đó là những cái vuốt chó vừa ngắn vừa bự. Mặt tôi u ra, hai mắt kéo gần lại.

Tobias chồm dậy, lôi cái gương trên tủ xuống để tôi tự ngắm nghía.

Tôi theo dõi những chuyển hóa cuối cùng, khi mảnh da người hồng hào còn sót lại cũng biến đi mất tăm. Và cái đuôi - cái đuôi của tôi - đang bắt đầu ve vẩy.

Tôi đã là một con chó. Nghe thật là điên. Nhưng nói gì thì nói, tôi vẫn cứ là một con chó.

Lẽ ra tôi phải phát sốt lên vì chuyện này. Nhưng tôi lại tỉnh khô. Tôi cảm thấy rộn ràng, ngất ngây, choáng váng. Sự sảng khoái đang dâng cao và tràn ngập trong tôi.

Tôi hít thật sâu bằng chiếc mũi dị hợm của mình và… Ôi chao!

Tuyệt! Những mùi vị ngào ngạt! Các bạn không tưởng tượng nổi đâu! Tôi hít thêm hơi nữa và lập tức biết rằng mẹ tôi đang nướng món bánh táo trong nhà bếp. Tôi còn biết Tobias vừa bước qua lãnh địa của một con chó đực to tổ chảng. Và tôi còn biết nhiều thứ nữa, chỉ có điều là không thể diễn đạt bằng ngôn ngữ loài người. Tưởng tượng coi, giống như bạn bị mù cả đời, đột nhiên thấy ánh sáng.

Tôi chạy lại chỗ Tobias và đánh hơi chiếc giày của nó. Chả là tôi muốn biết rõ hơn về con chó đực tổ chảng đó. Qua mùi nước tiểu thoát ra từ giày Tobias, tôi ít nhiều hình dung ra gã đó. Coi nào, Homer cũng biết hắn mà! Chủ của hắn gọi hắn là Streak. Hắn cũng bị thiến như tôi. Phần lớn thời gian hắn nằm ườn ngoài sân, nhưng thỉnh thoảng hắn chuồn ra ngoài bằng cách đào hố dưới hàng rào. Hắn thường được ăn một món pha trộn giữa đồ hộp và đồ khô, gọi là Purina. Không như tôi thường ăn thức ăn thừa.

Tất cả những thông tin đó khiến tôi thấy sung sướng, và thế là cái đuôi của tôi vẫy vẫy. Tôi ngước lên nhìn Tobias. Sao nó cao lớn và trông lạ lùng thế kia. Và nó cũng không có màu sắc gì đặc biệt… Thật ra thì nhìn đối với tôi không quan trọng lắm. Ngửi mới đích thị là sướng.

CÓ KẺ ĐỘT NHẬP!

Có tiếng động ở ngoài sân. Một con chó! Một con chó lạ dám chui vào sân CỦA TÔI. Một TÊN ĐỘT NHẬP!

Tôi chạy lại cửa sổ, chồm ra và sủa váng lên.

"Gâu! Gâu! Gâu! Gââuuu!"

Tôi gân cổ lên sủa. Con chó lạ đang ở trong lãnh thổ CỦA TÔI.

"Jake, bình tĩnh đi!" Tobias nói: "Con Homer đó mà!"

Homer? Cái gì? Nhưng …

Tôi cụp đuôi, nhét giữa hai cẳng. Thế là thế quái nào?

"Jake, nghe tớ nói nè," Tobias nhỏ nhẹ. "Điều này cũng đã xảy ra với tớ khi tớ biến thành con Dude. Bộ não chó giờ đây là một phần bộ não của cậu. Cậu phải tập làm quen với điều này."

<Nhưng… có một con chó ở trong sân CỦA TỚ."

"Thì con Homer đó, Jake! Cậu là Jake. Cậu đang ở trong một cơ thể sao ra từ ADN của con Homer. Còn ở ngoài sân là con Homer thứ thiệt. Chính tay cậu đã lôi nó ra ngoài, nhớ hông? Cậu là Jake. Jake."

Tôi hít liên tục vài hơi thật sâu. Lại những mùi vị ngây ngất. Khỉ thật! Lại có cả cái mùi mà tôi không thể dứt ra.

Tỉnh lại đi, Jake! Tôi ra lệnh cho chính mình. Tỉnh lại đi!

Dần dần tôi cũng xoa dịu được phần chó trong não của tôi.

Quên béng những cái mùi đó đi! Quên béng mấy cái âm thanh chó ở ngoài sân đi!

Thật chẳng dễ chút nào khi phải làm điều đó lần đầu. Làm chó thích lắm cơ. Đơn cử một điều: ở chó không có gì nửa vời. Chó không cảm thấy vui sướng mà đơn giản là vui sướng! Chó không như là

động cỡn mà đích thực là động cỡn. Và nếu như bạn bị đói theo kiểu chó thì bất cứ thứ gì bạn cũng sực ngon lành.

Có tiếng ai gõ cửa phòng tôi. Phải, phòng của tôi. Có nghĩa là tôi đã biết tôi là ai. Tôi chính là Jake. Thằng Jake có bốn chân, cái đuôi và cái mõm, nhưng vẫn cứ là thằng Jake.

Tiếng gõ nghe quá lớn đối với màng nhĩ chó của tôi.

"Jake, em lôi con Homer vào phòng đó à?" Giọng nói của Tom, anh trai tôi.

"Mẹ đang nghe điện thoại mà nó cứ ăng ẳng hoài."

Tom mở cửa bước vào. Anh đảo mắt một vòng, có vẻ lúng túng.

"Em là ai?" Tom hỏi Tobias.

"Dạ em là Tobias, bạn của Jake."

"Thế Jake đâu?"

"Dạ… Chắc nó đâu đây."

Tom nhìn xuống tôi. Anh ấy có cái mùi gì kỳ lạ. Bộ óc chó của tôi không thể nào xác định được. Đó là một cái mùi bất trắc, một cái mùi nguy hiểm. Chẳng hiểu thế quái nào trong đầu tôi chợt vang lên một giọng cười. Một giọng cười mà tôi đã nghe trong cái đêm Visser Ba nuốt chửng ông hoàng Andalite.

"Hư quá," Tom nẹt tôi, "Không sủa nữa nghe chưa, đồ chó hư!" Nẹt xong, anh bước ra.

Tôi đã bị xúc phạm. Tôi đâu phải là chó hư. Làm gì có chuyện đó. Tôi chỉ sủa vì có con chó khác chui vào lãnh địa CỦA TÔI thôi mà. Tôi mà là chó hư? Không, tôi muốn là chó ngoan cơ. Tôi giận dỗi rúc vào kẹt, rên ư ử.

Tobias quỳ xuống vỗ vỗ lên đầu tôi.

Tôi thấy dễ chịu hơn khi nó gãi nhẹ sau tai tôi.

CHƯƠNG 10

Tôi gọi điện cho mấy đứa kia ngay sau khi trở lại lốt người. Tobias đã chuồn về sau khi hẹn sẽ hội nhóm ở trang trại nhà Cassie. Tôi đang gọi cho Cassie ở điện thoại trong bếp thì anh Tom bước vào.

"Ủa, em ở đây hả?" Tom ngạc nhiên.

Tôi vội bịt ống nói. "Dạ vâng! Tobias có nói ban nãy anh kiếm em."

"Anh chỉ muốn em bảo con chó đừng sủa nữa." Tom nói. Anh xoay ngược lưng ghế rồi ngồi dạng chân lên.

Tôi lúng túng. Vì lý do nào đó tôi không muốn nói chuyện với Cassie mà có Tom ở đấy. "Gặp cậu sau nhé!" tôi nói với nó rồi gác máy.

Tôi nhìn sang anh Tom. Anh ấy to con hơn tôi mặc dù tôi cũng chẳng nhỏ bé gì. Mái tóc anh sậm màu hơn, gần như đen, trong khi tóc tôi lại màu nâu.

Tôi luôn tin cậy anh ấy. Anh ấy chẳng như nhiều ông anh khác ưa bắt nạt em trai. Hai anh em tôi luôn thân thiết. Ít ra là cho đến năm ngoái. Thế quái nào, từ dạo đó chúng tôi ít có dịp gần nhau. Một phần là vì anh ấy gia nhập cái câu lạc bộ tên là Chia Sẻ. Họ làm gì cũng có nhau, vì vậy anh ấy cũng bận bịu suốt.

Vấn đề là ở chỗ Tom nhất thiết phải là người đầu tiên tôi tâm sự về những biến cố đã diễn ra. Nhưng khi ngồi ngó anh ấy nhồm nhoàm nhai bánh táo, tôi chợt nảy ra một linh cảm. Linh cảm ấy nói rằng: Không được, phải giữ bí mật. Ngay cả với anh Tom.

Thay vào đó, tôi quyết định tâm sự cái chuyện mà tôi đã từng rất ngại thú nhận với anh.

"Em… Ơ… Em đã bị tưng khỏi đội bóng." Tôi nói.

"Đội bóng nào?" anh hỏi, coi mòi chẳng hiểu mô tê gì.

"Đội bóng nào ấy à? Thì đội bóng rổ. Đội bóng cũ của anh chớ đâu."

"Ồ, tệ thật," Tom nói.

"Tệ thật?" tôi lặp lại. Tôi không thể ngờ anh ấy chỉ nói có bấy nhiêu.

"Thể thao ấy mà," Tom nói tỉnh khô. Anh ấy lại ngoạm thêm một miếng bánh lớn.

"Thể thao ấy mà?" Tôi thẫn thờ lặp lại. Tom mà lại nói thể thao là chuyện nhỏ? Chuyện khó tin. Anh ấy vốn sống chết với thể thao. "Em nghĩ em sẽ chẳng bao giờ chơi nghề được như anh."

Tom nhún vai. "Nói gì thì nói, anh đã bỏ đội từ mấy ngày nay rồi."

Tôi suýt té ngửa. "Anh bỏ đội? Và thậm chí không nói với em câu nào? Sao vậy hả Tom?"

"Anh không nói vì anh biết em và ba sẽ làm rùm beng lên. Coi, có

khối việc quan trọng hơn là liệng mấy trái banh vào sọt ấy chứ." Tom nói. Có gì đó bí hiểm trong cặp mắt anh ấy. Chắc anh muốn nói rằng các cô gái xinh đẹp còn quan trọng hơn. "Vả lại," anh nói tiếp, "bọn anh còn nhiều chuyện hay ho hơn để làm ở Chia Sẻ. Có khi em tham gia với bọn anh được đấy."

Tôi chưng hửng. Rõ ràng là khoảng cách giữa tôi và Tom đang lớn dần.

Khi hai anh em nói chuyện xong, tôi ra vườn để xén cỏ. Thứ Bảy nào tôi cũng phải làm việc này. Đó là nhiệm vụ chính mà tôi được giao phó. Việc đó, và việc đổ rác mà tôi ghét cay ghét đắng.

Cắt xén, quét dọn sạch sẽ xong, tôi vọt lên xe đạp, biến luôn.

Tôi đã hẹn cả bọn ở trang trại nhà Cassie. Đó không hẳn là một trang trại thông thường mặc dù ngày xưa nó là vậy. Trại vẫn có mấy con ngựa và một con bò. Nhưng giờ khu vựa lúa chỉnh sơn màu đỏ lại là Trung tâm Hồi sức Thú hoang do ba của Cassie điều hành. Họ tiếp nhận đủ mọi thú vật bị thương, trừ các loại thú cưng. Ở đó lúc nào cũng thấy đầy chim, sóc, hươu, chồn, vân vân. Đôi khi họ nhận cả linh miêu, cáo và thậm chí chó sói.

Mẹ của Cassie cũng là bác sĩ thú y, nhưng bà lại làm việc ở khu Lâm Viên. Đó là một khu công viên giải trí đồ sộ, trong đó có cả một sở thú. May sao, Cassie cũng rất yêu thương thú vật. Cha mẹ như vậy mà không yêu thú thì coi sao được?

Tôi có một con chó. Tobias có con mèo. Nhưng Cassie thì có đủ thứ, từ mấy con nhím cho đến mấy con gấu Bắc Cực.

Khi tôi đến đó thì Marco, Tobias và Rachel đã đợi sẵn trước vựa lúa. Rachel đang ngửa mặt lên để đón những tia sáng ấm của mặt trời. Cassie chưa thấy tới. Chắc là nó đang bận làm nốt công việc. Ở đây nó có cả đống việc để làm.

"Chào mọi người," tôi nói.

Rachel mở mắt ra, dí liền một tờ báo trước mũi tôi. "Coi đi!" nó nói, tay trỏ vào một bài viết.

Tôi vội đọc. Nó chẳng dài lắm. Bài báo nói cảnh sát thông báo đêm qua có chuyện lộn xộn ở khu công trường. Bài báo cho biết nhiều người đã gọi điện tới nói rằng họ thấy đĩa bay hạ cánh xuống đó, phát ra những tia sáng xanh lè.

"Tuyệt," tôi nhận xét. "Vậy là cảnh sát cũng biết chuyện này rồi. Càng đỡ!"

"Đọc tiếp đi!" Rachel giục giã.

Bài báo viết tiếp rằng cảnh sát đã tới hiện trường và phát hiện một đám nhóc đang chơi đốt pháo bông. Bọn nhóc này đã bỏ chạy. Pháo bông đã được phát hiện tại hiện trường. Phát ngôn viên cảnh sát đã cười nhạo các báo cáo về đĩa bay. "Chỉ là một đám nhóc quậy phá ở nơi lẽ ra chúng không được đến." Ông ta nói. "Chuyện đĩa bay dứt khoát là không có. Mọi người không nên tin những chuyện nhảm

nhỉ.”

“Toàn là dối trá!” tôi phẫn nộ nói.

“Kính coong! Kính coong! Hoàn toàn chính xác. Nào các bạn hiền, nói nghe coi hắn xứng đáng được trao giải thưởng gì!” Marco bông phèng.

“Cậu đã đọc phần cuối chưa?” Rachel giục tiếp.

Tôi đọc câu cuối cùng. Cam đoan với các bạn là nó làm tôi rởn tóc gáy. Cảnh sát đang đặt giải thưởng cho người nào cung cấp thông tin về bọn nhóc này.

“Chúng đang truy tìm bọn mình!” Marco nói.

“Tại sao cảnh sát lại… Ý tớ là tại sao họ lại nói dối?” Tôi nói toạc cái thắc mắc của mình. Nhưng câu trả lời đã rõ như ban ngày.

Marco cười khẩy, xổ cái giọng châm chọc của nó. “Để xem nào. Thưa ngài thủ lĩnh anh minh - có thể là cảnh sát đã bị mượn xác chăng?”

“Có lẽ không phải tất cả bọn họ,” Tobias bào chữa.

“Nếu cảnh sát mà còn bị bọn Yeerk xâm nhập, thì chẳng biết chúng còn xâm nhập vào đâu nữa,” Rachel nhận xét. “Biết đâu cả các giáo viên? Các nhân vật trong chính phủ? Giới báo chí và truyền hình?”

“Và chắc chắn là cả mấy ông thầy dạy toán,” Marco bỡn cợt.

Cả bọn dáo dác nhìn quanh, đầy lo lắng. Cứ y như bọn Mượn xác sắp bao vây đến nơi.

“Tớ đã cố ép mình tin rằng đó chỉ là giấc mơ,” Rachel tâm sự.

“Tớ cũng thế,” tôi nói.

Dễ đến một lúc, cả bọn đứng đực ra. Tụi tôi có chung một cảm giác khủng khiếp là mình đang đơn độc, mình đang phải đối phó với một việc xa tít tắp khỏi tầm tay.

Marco là đứa đầu tiên lên tiếng. “Mà nè, tại sao bọn mình phải dính vào chuyện này? Chỉ việc quên đi là xong. Coi như bọn mình chưa biết gì cả. Coi như chưa đứa nào biến hình. Bọn mình chỉ cầu được sống yên ổn thôi mà.”

Tobias và Rachel cùng nhìn tôi. Chúng đang chờ đợi tôi cự lại Marco.

“Marco, tớ không hoàn toàn đồng ý với cậu,” tôi chậm rãi nói.

Thằng ôn Marco chợt xổ ra một tràng: “Bọn mình sẽ bị giết. Hiểu chưa? Đã thấy điều gì xảy ra với ông hoàng Andalite chưa hả? Cốt lõi là ở chỗ đó, Jake ạ. Điều đó chắc như bắp rang: cả đám bọn mình sẽ bị giết sạch!”

Tobias liếc xéo Marco bằng ánh mắt khinh thường. Tôi thì biết rõ Marco hơn. Nó cũng có cái lý của nó.

Marco lắc đầu quầy quậy. Nó nói giọng đơn giản: “Tớ thì coi bọn Mượn xác đó như đồ bỏ. Nhưng lỡ có chuyện gì xảy ra cho tớ thì… ba tớ. Ông chắc không chịu nổi đâu.”

Hai năm trước đây, mẹ của Marco qua đời. Cô ấy bị chết đuối.

Chẳng ai biết xác cô ấy trôi đi đâu. Ba của Marco bị sụp đổ hoàn toàn. Chú ấy bỏ công việc kỹ sư vì không chịu nổi nơi đông người. Bây giờ, chú ấy làm gác đêm, chỉ cốt kiếm đủ tiền nuôi Marco ăn học. Ban ngày, chú ấy ngủ hoặc xem tivi nhưng lại tắt âm thanh.

"Các cậu rủa tớ là nhát như cáy thì tớ đành chịu." Marco nói. "Tớ không cần biết. Nhưng nếu tớ bị giết hoặc bị sao đó, ba tớ chắc tiêu luôn. Ổng còn ráng sống trên đời này là vì tớ."

Tôi tự hỏi có nên vỗ lưng an ủi nó không. Nhưng nếu tôi làm thế thì thằng ôn Marco này nhất định sẽ lòi cái giọng châm chọc của nó ra.

"Cassie đến kìa," Rachel reo lên, lấy tay che trên mắt để nhìn qua khu đồng trống.

Một con ngựa đang phi nước đại giữa một đám cỏ xanh. Cái bờm đen của nó phất phơ trước làn gió ấm. Tôi chẳng thấy có ai ngồi trên ngựa.

Con ngựa chạy chậm lại, tiến nước kiệu về phía chúng tôi. Bất chợt, tôi có một cảm giác kỳ lạ về con ngựa này.

"Tớ và Cassie ngồi với nhau từ nãy." Rachel phân bua. "Nhỏ này cừ thật. Coi nó học nhanh chưa kìa."

Con ngựa khẽ rùng mình rồi bắt đầu tan ra. Đôi lông mày rậm màu nâu trở nên thanh hơn. Cái mõm dài ngoẵng biến thành miệng người.

Cả con vật nửa người nửa ngựa Cassie đó nhe những chiếc răng ngựa cười với bọn tôi: "Chào các bạn."

Marco ngồi đánh uych xuống đất. Nó chưa từng thấy cái vụ biến hình này.

"Hay quá," tôi cố lấy giọng thoải mái. "Cassie đây mà!"

Tôi nghĩ mình nên lịch sự mà quay mặt đi chỗ khác. Chẳng là khi tôi và thằng Tobias hoàn hình xong thì cả hai đứa đều "truồng ờ." Thế nhưng, tôi nhanh chóng nhận ra rằng, trong khi hoàn hình, Cassie dần dần hiện ra với bộ quần áo thể thao bó sát mà bọn con gái hay mặc khi tập aerobic.

Tôi chăm chú ngó và nhận ra một hình ảnh rất đẹp. Trong vài giây, Cassie ở trạng thái nửa người nửa ngựa. Nó làm tôi nhớ đến ông hoàng Andalite. Tôi nhận ra chuyện này đã cân nhắc kỹ lưỡng. Cassie đã kiểm soát được cách nó biến hình.

"Rachel, em nói rất đúng," tôi trầm trồ. "Nhỏ Cassie này cừ thật!"

Bất chợt, có tiếng bánh xe lăn trên sỏi.

Cả bọn chạy láo nháo. Trên con đường sỏi đất, một chiếc xe màu đen và trắng đang tiến tới.

"Cảnh sát!" Tobias thốt lên.

CHƯƠNG 11

"Cassie! Biến hình lẹ đi!" tôi quát. Chiếc xe cảnh sát đã đến rất gần. "Bọn tớ không muốn giải thích về một con vật nửa người nửa ngựa đâu."

"Tớ phải biến hình theo hướng nào?" Cassie quýnh quáng. "Người hay ngựa?"

Ti trên hai chân sau, nó hơi nhổm lên một chút.

Tôi biết điều gì đang xảy ra. Nó đang đấu tranh với sự hoảng loạn của con ngựa.

"Người, người, thành người!" tôi hấp tấp nói. "Cả bọn đứng che trước mặt nó, mau đi!"

Chiếc xe cảnh sát thắng cái rẹt, dừng lại làm sỏi đá bắn tung tóe. Một viên cảnh sát bước ra.

Tôi vẫy tay chào ông ta.

"Chào các em," ông ta nói. "Các em… hình như… đang che giấu vật gì hả?"

Giá như tôi có thể ngoái cổ lại xem Cassie đang ở hình thù gì. Nhưng làm vậy thì tiêu ngay. "Bọn em đang che gì ấy à?" tôi cố câu giờ.

"Tránh ra! Tất cả tránh sang bên!" ông ta ra lệnh.

Chúng tôi tản ra, để lộ Cassie ở giữa. Nó đã thành người hoàn chỉnh.

Viên cảnh sát có vẻ lúng túng. Ông ta nhún vai.

Tôi thở dài nhẹ nhõm.

"Chúng em có thể giúp gì ông không ạ, thưa ông cảnh sát?" Rachel hỏi bằng cái giọng ngây thơ cụ đầy "tinh thần trách nhiệm" của nó.

"Chúng tôi đang mở vài cuộc điều tra," ông ta nói, mắt vẫn không rời Cassie như thể ở nó có gì đó không ổn. "Chúng tôi đang tìm vài chú nhóc đốt pháo bông ở khu công trường xây dựng hồi đêm qua."

Marco đột nhiên ho sù sụ.

"Cậu ấy bị sao thế?" viên cảnh sát hỏi.

"Có sao đâu," tôi đáp. "Chẳng có gì đâu ạ."

"Chúng tôi muốn tìm mấy chú nhóc," viên cảnh sát lặp lại. "Các em cũng thấy đó, chúng hành động rất nguy hiểm. Ngộ nhỡ có người bị thương thì sao? Vì vậy, chúng tôi phải tìm chúng."

Tôi chợt hiểu tất cả. Hắn là một tên trong chúng. Gã cảnh sát này là một kẻ bị mượn xác. Tôi nhìn khuôn mặt hắn. Trông hắn cũng bình thường. Nhưng trong đầu hắn lại đang ẩn giấu một sinh vật thuộc về thế giới khác - một giống sên ma quỷ sống ký sinh. Và phía sau đôi mắt người trông rất bình thường kia đang toát lên một vẻ gì đó nham hiểm.

“Dạ, em chẳng biết gì về chuyện đó đâu ạ,” tôi nói dối tỉnh khô.

Hắn giương mắt nhìn tôi. Tôi bắt đầu vã mồ hôi hột.

“Ồ, coi nào,” hắn nói. “Trông chú em quen quen. Chú rất giống một chàng trai tên Tom mà tôi quen.”

“Dạ, anh của em đấy ạ.” Tôi đáp. Tôi cố hết sức để không bị lạc giọng. Nhưng tôi không tài nào dứt khỏi đầu cái ý rằng kẻ đang đối thoại với tôi không phải là một cảnh sát bình thường, một cảnh sát người. Hắn là một tên Yeerk. Hắn không còn là người nữa. Nói đúng hơn, hắn không thực sự là người mà là một Người - Bị mượn xác. Bộ óc người đã bị nô lệ hoàn toàn.

“Tom là anh của chú? Hay đấy! Cậu ấy ngoan lắm. Tôi quen cậu ấy ở Cậu lạc bộ Chia Sẻ. Tôi là giám hộ thiếu niên. Một nhóm tuyệt vời, Chia Sẻ ấy mà. Chú em cũng nên tới đó một phen.”

“Dạ… ơ… Anh Tom cũng đã rủ em rồi ạ,” tôi nói.

“Ở đó vui lắm.”

“Dạ,” tôi lặp lại.

“Tốt, chú hãy gọi cho tôi nếu nghe tin tức gì về bọn nhóc ở khu công trường. Tôi cảnh cáo trước: bọn nhóc đó có thể sẽ bịa ra những câu chuyện nhảm nhí để bào chữa cho tội lỗi của chúng. Nhưng chú em đâu ngu dại gì mà tin những chuyện điên rồ, dối trá đó. Đúng không nào?”

“Dạ, nó không ngu đâu ạ,” Marco đỡ lời.

Cuối cùng, gã cảnh sát bỏ đi.

“Vậy là rõ, điều luật số một: không được làm gì để gây chú ý,” Rachel tuyên bố chắc nịch. “Phải giữ bí mật tất cả mọi thứ. Nhất là việc biến hình.”

Cassie lộ vẻ bối rối. “Đúng đấy, tớ thật là ngốc. Cũng tại cái việc biến hình ấy nó thú vị quá. Các cậu biết đấy, được chạy tự do giữa đồng trống…”

“Cậu làm thế nào hoàn hình với cả quần áo hay vậy?” tôi ngắt lời. “Khi tớ và Tobias hoàn hình thì… Tóm lại là cánh nữ các cậu tốt nhất nên nhìn ra chỗ khác.”

“Phải tập vài lần,” Cassie giảng giải. “Và phải là quần áo bó sát thì mới được. Tớ đã thử với áo khoác. Nó bị xé toạc ra từng mảnh. Đến mùa đông thì làm sao đây không biết.”

“Không làm sao cả,” Marco quả quyết. “Vì bọn mình sẽ không biến hình nữa.”

“Có lẽ vì Marco nói đúng,” Rachel phân vân. “Chuyện này quá hệ trọng, mà bọn mình chỉ là con nít. Phải tìm nhân vật nào đó quan trọng để kể hết mọi chuyện, một ai đó mà bọn mình tin cậy được.”

“Chẳng tin ai được đâu,” Tobias bác thẳng thừng. “Bất cứ ai cũng có thể bị mượn xác. Bọn mình mà nhầm người thì chỉ có nước chết cả lũ. Và cả thế giới cũng tiêu luôn.”

“Tớ thì không muốn thôi biến hình.” Cassie phát biểu. “Các cậu thử

nghĩ coi, với quyền năng đó, mình có thể làm được khối chuyện: giao tiếp với thú vật nè, bảo vệ các loài có nguy cơ tuyệt chủng…"

"Loài người có thể sẽ là loài kế tiếp có nguy cơ tuyệt chủng, Cassie ạ!" Tobias nhỏ nhẹ nói.

"Ý cậu sao, Jake?" Cassie hỏi.

"Tớ ấy à?" tôi nhún vai. "Tớ không biết. Marco nói đúng, bọn mình có thể bị giết sạch. Rachel cũng đúng, đây là gánh nặng quá lớn đối với lũ trẻ con bọn mình." Tôi ngập ngừng. Tôi không thích nói ra điều ấy chút nào. "Nhưng cả Tobias cũng đúng. Tớ muốn nói là toàn thế giới đang lâm nguy và chúng ta không thể tin một ai."

"Vậy mình phải làm sao?" Rachel hỏi dồn.

"Ê, tớ không quyết định được chuyện này đâu đấy," tôi giẫy nẩy.

"Mình biểu quyết đi," Rachel nói.

"Tớ sẽ bỏ phiếu cho việc kéo dài tuổi thọ, ít ra cho đến khi bọn mình có bằng lái xe," Marco bông đùa.

"Tớ bỏ phiếu cho việc thực hiện lời trăn trối của ông hoàng Andalite: chiến đấu!" Tobias nghiêm nghị.

"Cậu có bao giờ đánh lộn đâu mà chiến với chả đấu," Marco cười nhạo. "Cự lại bọn đầu trọc trong trường còn chưa xong, giờ tự nhiên đòi đá đít gã Visser Ba quái đản."

Tobias không nói gì, nhưng nó đỏ dừ đến tận cổ.

"Tớ ủng hộ Tobias," Rachel ném một cái nhìn thiếu thiện cảm về phía Marco. "Tớ ước gì được trút gánh nặng này lên ai đó. Nhưng không thể được."

"Hay mình cứ thong thả suy nghĩ đi," Cassie nói. "Đây là một quyết định trọng đại. Ý tớ nói nó không phải như quyết định nên mặc quần jean hay mặc váy."

Tôi thấy nhẹ cả người. Cảm ơn Cassie.

"Đúng đó, hãy tạm để đấy đã," tôi hùa theo. "Trong khi chờ đợi, không được nói điều gì cho bất cứ ai khác. Ta tạm thời trở lại với cuộc sống bình thường."

Nụ cười khẩy thoáng qua mặt Marco. Chắc nó nghĩ nó đã thắng. Nhưng tôi lại không nghĩ vậy. Tobias vẫn còn đỏ dừ. Nó len lén ném sang Rachel một cái nhìn đầy hàm ơn.

Tôi và Marco lại về nhà tôi. Hai đứa cố xử sự bình thường. Chúng tôi nói huyên thuyên về mùa bóng rổ sắp tới, về việc đứa nào sẽ "tàn sát" đứa nào trong trò chơi CD Dead Zone 5 sắp tới trên máy tính của tôi.

Khi về đến gần nhà, chúng tôi đã cạn chuyện để nói.

Hai đứa ngồi chơi Dead Zone một hồi, mà chẳng đứa nào chơi ra hồn. Trò chơi bỗng nhiên thành chán phèo. Đơn giản vì đầu óc tôi cứ để ở đâu đâu.

Được một lúc thì Tom bước vào. "Chào các em," anh vui vẻ nói. "Cho thử vài cú được không?"

Cả mấy tháng nay Tom không làm gì chung với tôi, kể cả chơi games.

"Anh cứ tự nhiên." Marco ngồi lui ra, nhường cho Tom thanh điều khiển.

Chúng tôi chơi tiếp vài phút và Tom chơi cực kỳ. Nhưng bỗng dưng anh có vẻ chán ngán. Anh trả thanh điều khiển cho Marco, ngồi ra sau đề ngó.

"Hai đứa có nghe chuyện xảy ra ở công trường hồi đêm không?" Tom cất tiếng hỏi, Marco giật bắn người, kinh ngạc.

"Chuyện gì cơ?" tôi làm bộ ngây thơ.

"Báo chỉ nói tùm lum ra đấy," Tom ra vẻ hững hờ. "Họ nói có mấy đứa nhóc bắn pháo bông ở ngoải. Một đám thộn sống quanh đó cứ khăng khăng là đĩa bay." Anh bật cười. "Đĩa bay với chả chén bay, vậy mà cũng nói được."

Tôi và Marco cũng cười theo.

"Có gì đâu. Mấy thằng ranh con bắn pháo bông ấy mà," Tom nói tiếp.

"À… ờ…" tôi ầm ừ, cố hết sức tập trung vào trò chơi.

"Em không có nhà tối qua, em ở đâu vậy?" Tom hỏi tôi.

"À… ờ…"

"Em có đi qua khu công trường về nhà không?"

Tôi lắc đầu. "Làm gì có chuyện đó."

"Thế có thấy đứa nhóc nào lảng vảng quanh đó không?"

"Không hề."

"Anh chả muốn rầy rà gì với bọn nó đâu," Tom nói. "Ý anh là bọn nhóc này cừ thiệt. Chúng bắn pháo bông cách chi mà người ta phát hoảng, tưởng đĩa bay."

"Ờ…"

"Đĩa bay cơ đấy!" Tom lại cười. "Chỉ có mấy thằng ngu lâu mới tin cái chuyện vớ vẩn đó." Anh cúi sát xuống hai đứa tôi. "Thế các em có tin không? Người ngoài hành tinh với phi thuyền không gian và những sinh vật nhỏ bé màu xanh đến từ sao Hỏa, tin không?"

Tôi muốn nói là không, làm gì có sinh vật nào nhỏ bé màu xanh. Nhưng tôi chỉ đáp gọn lỏn: "Không hề!"

Tom gật đầu rồi đứng dậy. "Tốt. Này Jake, anh nghĩ lâu lắm rồi anh em mình không đi lòng vòng chung với nhau."

"Dạ, lâu lắm rồi," tôi công nhận.

"Không tốt chút nào." Tom búng ngón tay, như thể vừa nảy ra một sáng kiến. "Em nên gia nhập câu lạc bộ Chia Sẻ! Cả Marco cũng vậy."

"Tại sao phải thế ạ?" Marco hỏi vặn.

Tom nhăn mặt. "Thôi, anh biến đây." Anh thân mật hích nhẹ lên vai tôi. "Sẽ gặp các chú sau. Nhớ đấy nhé, nghe nói gì về bọn nhóc ở công trường thì báo cho anh biết."

Rồi Tom đi khuất.

Marco nhìn tôi. “Jake, anh là người của bọn chúng.”
“Cậu nói sao?”
“Tom. Tom là người của bọn chúng. Anh của cậu đã Bị mượn xác.”

VŨNG TỬ THẦN

CHƯƠNG 12

Tôi quơ tay, đấm trúng thái dương Marco. Nó lập tức nhảy lùi ra sau.

Tôi đấm dứ tiếp. Nhưng Marco lẹ như sóc. Nó né được cú đấm thứ hai làm tôi mất đà ngã sóng soài.

Marco quơ tấm khăn trải giường chụp lên hai tay tôi, rồi đè nghiến.

"Jake, khùng vừa phải thôi chớ!" nó hăm he.

Tôi cố thoát ra, nhưng thằng bạn quỷ quái đã đè tôi cứng ngắc. "Buông ra!" tôi quát lớn.

"Đừng hòng," Marco nói. "Thế cậu nghĩ gì khi đương không Tom lại quan tâm đến chuyện ở công trường hả?"

Tôi biết đó là một điểm xấu. Giữa lúc vùng thoát khỏi Marco và đá vào bụng nó, tôi chợt nhớ cái mùi đã ngửi thấy ở Tom lúc tôi biến thành chó. Và cả cái giọng cười không thể lẫn vào đâu ở khu công trường …

Nhưng không, không thể nào! Tom là anh trai của tôi! Tom không đời nào để cho cái giống bầy nhầy kinh tởm đó chui vào đầu anh được. Không bao giờ!

"Tớ chỉ thả cậu ra nếu cậu bình tĩnh lại," Marco ra điều kiện. "Cứ thoải mái đi, biết đâu tớ sai. Chịu chưa?"

Tôi ngưng vùng vẫy, và Marco buông tôi ra.

"Jake, cậu phải nhìn nhận là thái độ của Tom có gì đó không ổn. Đúng không nào?"

"Tom không thể là người của bọn chúng. Chấm hết!" tôi khăng khăng.

"Gì thì gì, cậu mà đấm tớ nữa thì tớ sẽ không nhịn đâu đấy."

Ngay lúc đó, tôi nghe tiếp lập bập ngoài cửa sổ, như ai đó đang đập cửa rất nhẹ. Tôi bước lại đó, Marco bám sát đuôi.

Có con chim thuộc giống gì rất lớn, như là diều hâu hay đại bàng. Nó đang đập cánh lên cửa sổ.

<Cho tớ vào được không? Tớ không thể lơ lửng ở đây mãi được.>

Marco trợn tròn mắt. Nó cũng nghe được *giọng nói* này.

Tôi mở cửa sổ. Con chim bay thẳng vào đậu trên cái tủ của tôi. Nó dài chừng 7 tấc, gần như nâu tuyền, móng gồ ghề, mỏ khoằm và nhọn.

“Hình như là đại bàng,” Marco nhận xét.

<Chính xác là diều hâu đuôi đỏ.> Tobias nói.

“Tobias hả?” Marco hỏi. “Mình đã thỏa thuận là không biến hình nữa rồi mà.”

<Tớ thỏa thuận hồi nào?>

“Thôi được, hoàn hình đi Tobias,” tôi nói. “Nhớ ông hoàng Andalite nói gì chứ? Không được ở dạng thú quá hai giờ.”

Tobias ngập ngừng. Nó nghiêng nghiêng cái đầu diều hâu, nhìn xoáy vào tôi rồi nhảy sang giường, bước lò cò.

Chắc các bạn khó có thể hình dung được quá trình biến lông thành da trông quái dị như thế nào đâu. Lớp lông nâu tự nhiên kết dính lại và chuyện dần sang màu hồng. Cứ như là những cái lông được biến thành sáp rồi bị làm nóng chảy ra vậy.

Cái mỏ nhanh chóng biến mất, từ chỗ đó mọc ra đôi môi. Móng tách ra làm năm, trở thành các ngón chân.

Khi hoàn hình nửa chừng, Tobias trông y chang một khối thịt, nửa hồng nửa nâu, lông lá còn đầy trên lưng và trước ngực. Khuôn mặt nó bé xíu nhưng là mặt người, trừ đôi mắt diều hâu sắc lẻm và hau háu. Hai cánh tay quắt queo ròi ra từ vùng ngực với các ngón bum búp như tay em bé.

Nói chung, đó là một cảnh tượng chẳng đẹp đẽ gì.

Nhưng ADN của người đang thắng thế trước ADN diều hâu, và dần dần Tobias trở nên bình thường. Sau khoảng ba phút hoàn hình, trước mắt chúng tôi đã là thằng Tobias hoàn chỉnh, ngồi trần truồng trên giường tôi.

“Tớ vẫn không cách chi hoàn hình với quần áo như Cassie,” nó ngượng nghịu nói. “Cho tớ mượn bộ đồ được không?”

Quần áo tôi nó mặc cũng tàm tạm, nhưng giày thì rộng tuếch.

“Đã chưa từng thấy!” Khuôn mặt Tobias hơn hớn. “Tớ đã cưỡi trên khỉ nóng!”

“Khỉ nóng là cái giống gì vậy?” tôi hỏi.

“Thì không khỉ nóng từ mặt đất bốc lên đó! Nó tạo thành một lớp đệm dưới đôi cánh tớ. Tớ nổi lềnh bềnh trên đó. Cao cả dặm chứ ít sao. Và cứ thế mà lướt trên khỉ nóng. Các cậu nên thử một phen! Đã lắm đó nhe.”

“Tobias, cậu làm sao biến thành diều hâu hay vậy?” tôi hỏi.

“Có một con diều hâu bị thương ở chỗ vựa lúa nhà Cassie,” nó giải thích. “Ở đó có cả một con mòng biển nữa, nhưng tớ chọn con diều hâu.”

“Nhưng con diều hâu đó bị thương thì cậu bay làm sao?” tôi thắc mắc.

Marco lắc đầu, vẻ thương hại. “Jake ơi, đầu óc cậu để đâu trong giờ sinh học vậy hả? ADN thì ăn nhập gì đến chuyện bị thương. ADN đâu có gãy, chỉ có cánh là bị gãy thôi.”

Tôi phớt lờ thằng Marco. “May là cậu không bị ba của Cassie tóm.” Tôi bảo Tobias.

“Đang rầu thúi ruột ra đấy,” Tobias bình phẩm.

“Ai rầu? Ba của Cassie ấy à?”

“Không, con diều hâu. Tớ nghĩ nó biết chẳng ai làm hại nó, nhưng nó không chịu được cảnh tù túng ngồi chờ cho cánh lành hẳn.” Mắt Tobias chợt tối sầm. “Chim mà bị nhốt trong chuồng thì tội lắm. Chúng phải được tự do.”

“Đúng đó, phải thả chim ra,” Marco châm chọc. “Tớ sẽ dán cho nó cái nhãn thật bự là: chim tự do.”

“Cậu sẽ đổi thái độ nếu cậu cùng bay với tớ,” Tobias giận dữ nói. “Làm mèo đã thấy thích rồi, nhưng làm diều hâu thì hết ý! Cậu sẽ cảm thấy tự do tuyệt đối.”

Chưa bao giờ tôi thấy thằng Tobias vui sướng như thế. Hoàn cảnh gia đình nó chẳng vui vẻ gì. Nghĩ đến đây, đột nhiên tôi có linh cảm…

Tôi lặp lại lời cảnh cáo: “Không được biến hình quá hai giờ. Nhớ chưa? Cậu có kiểm soát được thời gian không đấy?”

Tobias cười. “Tớ không mang đồng hồ, nhưng với cặp mắt diều hâu tớ vẫn nhìn được đồng hồ trên tay người khác, dù họ ở phía dưới hàng cây số. Chẳng khác gì siêu nhân. Vừa bay được nè, mà lại vừa nhìn cực xa.”

“Ông nội này giờ còn đòi làm siêu nhân cơ đấy,” Marco lẩm bẩm.

“Tớ nhìn quanh quất. Tớ nghĩ tớ có thể tìm thấy nhiều thứ từ trên cao,” Tobias nói. “Tớ tìm coi có cái gì giống vũng Yeerk hay không…”

Ê! Cái từ này nghe quen quen. Tôi nhớ ra rồi: Visser Ba có nhắc tới “vũng Yeerk”. “Vũng Yeerk là cái giống gì vậy?” tôi hỏi Tobias.

“Đó là nơi bọn Yeerk sống ở trạng thái tự nhiên. Cứ mỗi ba ngày, bọn chúng phải rời khỏi xác mượn để đến vũng Yeerk nạp dinh dưỡng. Đặc biệt là nạp tia Kandrona.”

Tôi và Marco trao đổi nhau cái nhìn ngờ vực. Nó nói cái gì mà hai đứa tôi cóc biết.

“Vào phút cuối,” Tobias giải thích, “khi ông hoàng Andalite giục bọn mình chạy, tớ có nán lại với ông ấy vài giây. Lúc đó tớ sợ quá không chạy nổi.”

Tôi lắc đầu. Tôi biết đâu phải vậy. Tobias thật ra không muốn để ông hoàng Andalite ở lại một mình. Tôi tin rằng ông ấy mến thằng Tobias này nhất đám.

“Nói vắn gọn là ông ấy đã cho tớ… cái tổng thể. Tức những hình ảnh, âm thanh. Rất nhiều và cùng một lúc. Tớ cũng chưa kịp phân loại chúng. Nhưng tớ biết về vũng Yeerk và tia Kandrona.”

Marco đưa tay ra hiệu cho Tobias im lặng.

“Để kiểm tra cửa nẻo cái đã,” nó nói. Nó mở cửa phòng tôi, thò

đầu ra hành lang ngó quanh quất. “Không có ai cả,” nó tuyên bố.

Tobias nhìn Marco bằng ánh mắt dò hỏi.

“Tom,” Marco nói. “Ảnh là người của bọn chúng.”

“Cậu muốn tớ đục cậu nữa hả?” tôi giận dữ nói. “Tom không phải là kẻ *Bị mượn xác*”.

“Gì thì gì, cẩn thận vẫn hơn,” Tobias dàn hòa. Nó hạ thấp giọng. “Kandrona là một thiết bị tạo ra hạt Kandrona. Nói nôm na, nó giống như mặt trời của bọn Yeerk ở dạng thu nhỏ, xách theo tay. Bọn Yeerk cần có hạt Kandrona mới sống được, đại loại như loài người cần vitamin hay gì đó. Thiết bị Kandrona dù nằm đâu cũng phát hạt Kandrona chiếu vào vũng Yeerk. Cứ mỗi ba ngày, bọn Yeerk lại rời xác mượn rồi về vũng. Chúng nạp hạt Kandrona rồi trở về với xác cũ.”

“Nhưng chuyện này thì dính gì đến việc cậu bay lòng vòng chơi trò siêu nhân?” tôi hỏi.

“Này nhé, nói thì có vẻ ngớ ngẩn, nhưng lúc đó tớ nghĩ biết đâu tớ sẽ phát hiện được vũng Yeerk.” Nó cười thảm não. “Tớ chỉ thấy rất nhiều hồ bơi và vài cây cầu. Các cậu mà ở trên đó thì sẽ thấy cầu, thấy hồ, thấy suối ở khắp nơi. Nhưng tớ chả thấy gì đặc biệt cả.”

“Thế nếu cậu thấy vũng Yeerk thì sao? Cậu định làm gì nào?” Marco hỏi.

“Thì bọn mình cho nó banh ta lông luôn chớ sao!” Tobias đáp.

“Nói bậy,” Marco gạt phăng. “Bọn mình đã quyết là không dính vào chuyện này rồi mà.”

“Đâu có. Bọn mình chỉ quyết là chưa quyết định gì vội,” tôi chỉnh lại.

“Ồ, còn tớ thì đã quyết rồi,” Tobias nói.

“Í ẹ, tự nhiên thỏ đế lại muốn trở thành anh hùng.” Marco giễu cợt.

Lần này Tobias không đỏ mặt. “Có thể vì tớ đã tìm được thứ đáng để chiến đấu,” nó nói.

“Cậu chiến đấu để tự vệ còn chưa xong mà cũng bày đặt.”

“Đó là trước đây thôi,” Tobias từ tốn nói. “Trước lúc gặp ông hoàng Andalite. Trước khi ông ấy chết để cứu chúng ta. Tớ không thể phớt lờ chuyện này được. Tớ không thể để ông ấy chết một cách vô ích. Vì vậy, dù các cậu có quyết định thế nào thì tớ vẫn sẽ chiến đấu.”

CHƯƠNG 13

"Bọn mình sẽ tìm đến vũng Yeerk," Tobias hăm hở nói. "Và khi nào tìm ra, mình sẽ cho nó nổ tung, tiêu diệt bọn sên xấu xa không chừa một tên nào."

Tôi chờ đợi Marco giãy nảy lên. Nhưng thằng ôn này ranh như cáo. Nó biết Tobias thế nào cũng lôi kéo được tôi bằng câu chuyện về ông hoàng Andalite, vì vậy nó chỉ ngồi cười trừ.

"Nhớ lão cảnh sát sáng nay không? Cái lão muốn tìm những ai ở khu công trường hồi đêm ấy. Lão ta dám là một kẻ Bị mượn xác lắm." Marco nói.

"Rồi sao?" tôi hỏi.

"Thế này nhé. Lão ta rủ cậu gia nhập nhóm Chia Sẻ. Bây giờ lại đến phiên Tom. Tự nhiên anh ấy cực kỳ quan tâm chuyện ở khu công trường. Nghĩ tiếp coi! Tom cũng rủ cậu gia nhập nhóm Chia Sẻ."

Tobias gật đầu đồng ý. "Có thể nhóm Chia Sẻ là một tổ chức của bọn Yeerk."

Marco mỉm cười. Nó là thằng bạn thân nhất của tôi, nhưng thỉnh thoảng nó chơi tôi sát ván.

"Bọn mình đều đoan chắc lão cớm ấy là một kẻ Bị mượn xác. Tớ không cần biết cậu nói gì, Jake à, nhưng tớ nghĩ Tom cũng bị vậy. Cho nên, vấn đề là ở chỗ này: cậu đang muốn nhào vô chiến đấu chống bọn Yeerk đúng không?" Marco hỏi tôi.

"Tốt thôi. Để xem cậu còn khăng khăng vậy không khi chỉnh anh của cậu là người cậu sẽ phải tiêu diệt."

Tôi ngẩn người ra.

"Đây đâu phải là trò chơi video, hén?" Marco nói tiếp. "Đây là thực tế. Mà cậu thì cứ như trên mây ấy, Jake ạ. Cậu đã gặp rắc rối gì đâu? Cậu có một gia đình hết ý… giống như tớ đã từng có trước đây."

Giọng nó hơi run run. Nó chưa bao giờ nhắc về cái chết của mẹ nó.

Tôi chợt nhận ra là nó đúng. Tôi chẳng hiểu tí gì về thực tế. Cả những thực tế đã đến với Marco… và với Tobias.

"Cho nên bọn mình phải rút khỏi vụ này," Marco nói. "Hãy nhường cuộc chiến đó cho ai khác. Tớ rất tiếc cho ông hoàng Andalite, nhưng một người chết trong gia đình tớ đã là quá đủ rồi."

"Không," tôi thốt lên, ngạc nhiên với cả chính mình. "Ông hoàng Andalite trao cho bọn mình quyền năng biến hình là có lý do. Nó đâu phải để vui chơi, để biến thành chó, thành chim, thành ngựa. Ông ấy đã hy vọng rằng bọn mình sẽ chiến đấu."

“Và Tom cũng có thể là kẻ thù,” Marco nói. “Có thể cậu sẽ phải tiêu diệt anh của cậu trước tiên đấy.”

“Đúng!” tôi nói mà cổ họng muốn nghẹn. “Điều đó có thể xảy ra… nhưng cũng có thể không. Trước mắt, chúng ta phải tìm hiểu thêm. Theo tớ thì bọn mình phải tìm cách dò la cuộc họp của nhóm Chia Sẻ tối nay. Tớ sẽ gọi mấy đứa kia. Ai tới cũng tốt. Còn cậu Marco, nếu cậu muốn đứng ngoài cuộc thì tớ cũng chẳng ép.”

Marco ngần ngừ. Nó ném sang Tobias cái nhìn giận dữ. “Thôi được, chỉ là cuộc họp thôi chứ gì? Cứ tới đó coi sao. Tớ đồng ý đi.”

Tôi gọi mấy đứa kia. Rachel đồng ý ngay. Cassie nói để nó suy nghĩ một chút, nhưng rồi nó cũng đồng ý.

Tôi bảo Tom là bọn tôi muốn dự cuộc họp của nhóm Chia Sẻ. Tôi, Marco, Rachel, và Cassie. Bọn tôi quyết định rằng Tobias cũng sẽ tới đó, nhưng theo cách khác.

“Cuộc họp tối nay hấp dẫn lắm đó nghe,” Tom vồn vã. “Bọn anh sẽ tổ chức lửa trại ngoài bãi biển. Em biết đấy, đi lang thang nè, chơi games nè… đủ thứ trò vui. Bọn anh thường chơi bóng chuyền ban đêm, vui lắm, vì phân nửa thời gian chẳng thấy trái bóng ở đâu. Tuyệt cú mèo. Nhóm bọn anh là số 1. Em sẽ thích nó cho coi.”

Nghe anh nói mà thấy khó tin nhóm Chia Sẻ có dính dấp gì đến bọn Yeerk. Làm sao hình dung nổi Visser Ba và nguyên đám Taxxon đang… chơi bóng chuyền.

Tôi nghĩ có khi cả đám chúng tôi mê muội hết rồi cũng nên. Chia Sẻ biết đâu là một tổ chức hướng đạo kiểu mới hay gì đó.

Ra bãi biển không xa lắm, nên chúng tôi quyết định không đi xe cùng Tom mà đi bộ. Tobias theo bọn tôi một đoạn đường rồi lui lại nấp sau một đụn cát tối khi chúng tôi đến gần bãi. Vài phút sau, chúng tôi thấy một con diều hâu từ đó bay ra. Ban đêm không có nhiều khi nóng nên nó bay lên cao có vẻ khó khăn. Nhưng hình như thằng nhóc đã tìm được một luồng nhiệt đủ mạnh vì nó chợt bay vút lên rồi biến mất ở đằng xa.

“Tớ sẽ thử vụ này,” Cassie nói. “Coi bộ hấp dẫn quá.”

“Chứ sao,” tôi đồng ý. Ở phía trước là lửa trại cháy sáng trên bãi biển tối mù. Nhiều người đang xúm xít quanh đó chơi đùa, tán gẫu, ăn uống. Bọn nhóc ở trường cũng có mà người lớn cũng có. Một số người tôi quen, một số thì không.

Liệu họ có phải là những kẻ bị mượn xác? Tôi tự hỏi. Làm sao biết được đây? Và anh Tom của tôi liệu có phải là người của bọn chúng?

Sau một giờ chơi bời ngoài bãi biển, tôi thấy mình đúng là một tên gà mờ. Mấy người này không cách chi là người ngoài hành tinh được. Chúng tôi chơi bóng chuyền, tôi với Tom cùng phe. Chúng tôi ăn sườn nướng do họ mang theo. Ý tôi nói, mọi sự y chang như trong một cuộc vui bình thường.

Bãi cát hãy còn âm ấm. Không khí đêm hơi lạnh, nhưng ngồi cạnh đống lửa thì thật dễ chịu.

"Em hiểu vì sao anh thích Chia Sẻ rồi chứ?" Tom hỏi tôi.

"Tuyệt," tôi đáp, mắt đảo một vòng những người đang chơi đùa. "Em đâu ngờ ở đây vui dữ vậy."

"Chưa hết đâu," Tom nói. "Có những thứ còn hơn cả vui đùa nữa đấy. Chia Sẻ có thể cho em mọi thứ nếu em được nhận làm thành viên chính thức."

"Nhưng làm cách nào để trở thành thành viên chính thức?" tôi hỏi.

Tom nhoẻn một nụ cười bí ẩn. "Ồ, để từ từ đã. Trước hết em phải là thành viên dự bị. Sau đó các đầu lĩnh của nhóm sẽ quyết định có nên mời em làm thành viên chính thức hay không. Khi nào là thành viên chính thức em sẽ thấy… cả thế giới này thay đổi."

Trong khoảnh khắc, tôi cảm thấy điều gì đó rất lạ. Tôi đang nhìn Tom và anh ấy mỉm cười với tôi. Nhưng khuôn mặt anh ấy chợt co giật. Đầu anh nghiêng sang bên, y như muốn lắc đầu mà lắc không được. Trong một tích tắc, ánh mắt anh toát ra tia sợ hãi hay gì đó. Anh ấy đang nhìn thẳng vào tôi mà tôi cứ nghĩ đó là một người nào khác đang nhìn tôi cũng bằng cặp mắt ấy.

Nhưng rồi Tom trở lại bình thường hay *giống như bình thường*.

"Anh phải đi đây một lúc," Tom nói. "Các thành viên chính thức có cuộc họp kín. Các em cứ ở lại đây chơi cho đã. Ăn thêm thịt nướng đi. Thấy tuyệt chứ?"

Nói xong, Tom biến mất trong bóng đêm. Tôi cảm thấy như vừa nuốt cả cuộn kẽm gai.

Macro và Cassie tiến tới. Hai đứa vừa chơi xong trò lướt sóng với mấy đứa nhóc khác. Marco đang cười khanh khách.

"Được rồi," nó nói. "Tớ thừa nhận là tớ sai. Ở đây chỉ có những người bình thường đang vui vẻ. Và Tom, anh cậu, không phải là kẻ Bị mượn xác."

Tôi không biết nên cười hay nên khóc. Marco lại sai nữa rồi.

Tôi hiểu mình đã thấy gì trong đôi mắt của Tom. Anh ấy đã cố gắng cảnh giác tôi. Bằng cách nào đó, anh ấy đã kiềm soát được khuôn mặt trong vừa đúng một giây, cho đến khi tên Yeerk trong đầu lại đè bẹp anh.

Tom - anh Tom thực sự của tôi chứ không phải tên Yeerk cặn bã ở trong não anh ấy đã cố gắng cảnh giác tôi.

CHƯƠNG 14

"Họ đi họp kín cả rồi," tôi nói. "Tất cả các thành viên chính thức ấy mà. Tớ thực sự muốn biết họ làm gì trong cuộc họp đó." Tôi cố giữ giọng bình thường nhưng trong lòng thì cứ sôi sục.

"Tớ thấy có mấy người đi lối này," Rachel đưa tay chỉ.

"Để coi có cách nào lại gần được không," tôi nói.

"Có chuyện gì vậy?" Marco sửng sốt. "Tớ tưởng bọn mình vừa thống nhất là mọi thứ ở đây đều bình thường cơ mà."

Chính Cassie là đứa lên tiếng trả lời. "Không có gì bình thường ở đây cả. Cậu không cảm thấy điều đó sao?" nó khẽ rùng mình. "Tất cả những kẻ gọi là *thành viên chính thức* đều tốt một cách không chê được. Họ ân cần quá thể. Họ bình thường một cách hoàn hảo… đến mức trở thành không bình thường. Và ánh mắt họ luôn luôn theo dõi bọn mình, quan sát bọn mình, nhòm ngó bọn mình. Hệt như… con chó đói đang nhìn một khúc xương."

"Eo ơi, khiếp!" Rachel hùa theo. "Họ khiến tớ sởn gai ốc."

"Họ đúng là hơi vui vẻ quá mức," Marco thừa nhận. "Nhiều người cứ lải nhải với tớ là mọi rắc rối của họ tiêu tan khi trở thành thành viên chính thức của Chia Sẻ. Nghe y như một giáo phái hay gì gì đó."

"Tớ sẽ lẻn vào cuộc họp kín đó," tôi nói. Tôi cần phải biết. Tôi muốn biết chắc.

"Nào, chúng ta hãy rời đống lửa. Ta ra sau trạm cứu hộ đi."

"Cậu định làm cách nào để lọt vào cuộc họp đó hả?" Marco hỏi.

"Chắc họ sẽ chẳng để ý một con chó hoang đi lang thang ngoài bãi biển đâu," tôi đáp.

"Chó hoang… ồ!" Marco thốt lên.

"Ý hay!" Cassie lên tiếng. "Tớ cũng muốn làm thế, nhưng tớ chỉ biến được thành ngựa. Mà ngựa thì lộ tẩy mất."

Tôi kiểm tra xem có ai nhìn thấy cả bọn không, rồi đưa tay lên cao vẫy. Vài giây sau, Tobias lặng lẽ sà xuống ngay từ bầu trời tỏ ánh sao. Nó đáp xuống ngay trên trạm cứu hộ.

<Có chuyện gì vậy?>

"Các thành viên chính thức bỏ đi họp riêng cả rồi," tôi bảo nó. "Cậu có biết họ đi đâu không?"

<Dĩ nhiên là biết. Với cặp mắt này tớ còn thấy cả chuột chui ra khỏi các đụn cát nữa kìa. Ôi, những con vật mũm mĩm, thơm ngon.>

"Tobias! Tỉnh lại coi! Bộ tỉnh ăn thịt chuột chỉ vì đang trong xác diều hâu hả? Cậu thấy gì nữa nào? Đụng xe chăng?"

Nó nín thinh.

“Bọn thành viên chính thức đang ở đâu?” tôi lặp lại câu hỏi.

<Cách bãi biển chừng trăm mét. Ở đó có một khu đất trũng lọt giữa những đụn cát. Có nhiều người đứng quanh đó, có vẻ như lính gác.”

Tôi gật đầu. “Làm tốt lắm, Tobias. Cậu đã ở trong cái xác đó trên một tiếng rồi. Hoàn hình đi!”

<Không, để tớ quan sát từ trên thêm một lúc nữa,> nó nói.

“Không được, Tobias!” tôi nghiêm giọng. “Cậu phải hoàn hình lại. Cậu đã làm xong việc mà bọn tớ cần.”

<Ơ… nhưng… có một vấn đề nhỏ… trên người tớ… không có quần áo.>

“Marco có đem theo quần áo của cậu trong túi kìa. Rachel và Cassie sẽ quay mặt đi khi cậu hoàn hình.”

Cassie cười toét. “Chắc tớ phải ra tay dạy vài khóa để lũ con trai các cậu hoàn hình cùng quần áo.”

Nhưng Tobias vẫn do dự. <Tớ ghét hoàn hình lại. Sao giống như trở vô nhà tù quá hà. Tớ không muốn bị mất đôi cánh chút nào.>

“Thôi mà Tobias, sau này cậu muốn làm diều hâu lúc nào mà chả được?” Rachel dỗ dành. “Nào, hai ông tướng, làm việc đi. Tớ sẽ nhìn chỗ khác để khỏi làm quý vị mắc cỡ.”

Tôi hít một hơi thật sâu. Đây là lần biến hình thứ hai của tôi. Thế mà tôi vẫn cảm thấy cái ý nghĩ hóa chó nó kỳ cục làm sao. Ngay khi tôi tập trung tinh thần, tôi liền cảm thấy sự ngứa ngáy khó chịu do ADN của con Homer đang kết hợp với công nghệ Andalite làm biến đổi cơ thể tôi.

Cùng lúc, tôi nhìn thấy các ngón tay mọc ra từ chóp cánh của thằng Tobias.

“Nhớ đừng để lạc mất khỉa cạnh người,” Cassie dặn dò. “Bọn tớ không cần cậu rượt mèo đâu đấy. Cậu phải ráng tập trung để kiểm soát bản thân.”

Tôi định nói “Được, tớ biết!” nhưng âm thanh bật ra lại là “gâu, gâu, gâu”. Tôi đã biến đổi nhiều đến mức không còn nói được tiếng người.

Tôi bèn trả lời bằng suy nghĩ: <Được, tớ biết mà, Cassie. Cậu đừng lo.>

“Nhưng tớ vẫn cứ lo đấy,” Cassie nhỏ nhẹ nói.

Tôi hít hít bàn tay nó bằng cái mũi ẩm của mình, còn nó thì vỗ nhẹ lên đầu tôi.

Và thế là tôi chồm dậy, chạy băng băng trên bãi cát.

Cassie cảnh giác tôi không sai chút nào. Các đụn cát mịn màng, bọt sóng biển lăn tăn, tiếng riu rít của chim biển từ các ổ ẩn kín… Tất cả các thứ tuyệt vời đó thật dễ làm mất tập trung một bộ não chó.

Tôi nghe có tiếng thở trong đám cỏ ven biển, và rồi có con gì nhào ra chạy! Tôi vùng chạy theo nó trước cả khi kịp định thần. Nó chạy, và thế là tôi rượt. Tôi đoán nó là một con sóc chuột hay con gì giống vậy. Nhưng tôi không bao giờ biết nó là con gì vì nó đã kịp tìm thấy một cái hố và chui tọt vào đó.

Tôi đào cát như điên như dại mất một lúc lâu, cho đến khi bộ óc người trong tôi chợt lên tiếng: *Nào, Jake, đó đâu phải là nhiệm vụ mi phải làm. Dẹp đi!"*

Thế là tôi buộc mình phải đến gần chỗ họp. Tôi nghe được những giọng nói thì thào. Tôi bèn trườn đến gần hơn, nhưng bỗng nhận ra rằng làm như vậy thật là ngốc. Chó không trườn như thế. Chó chỉ đi hoặc chạy mà thôi. Nếu tôi cứ lòng vòng, hành xử như "chó mật thám" thì chỉ tổ làm người ta thêm chú ý.

Tôi bèn đi long rong như những con chó hoang lang thang dọc bãi biển lúc ban đêm. Lưỡi tôi le dài ra khỏi miệng. Đuôi tôi thỉnh thoảng lại ngoe nguẩy. Điều duy nhất mà tôi phải dè chừng là làm sao đừng để Tom nhìn thấy rõ. Nói gì thì nói, tôi vẫn giống con Homer như đúc.

Về cơ bản, tôi là con Homer.

Tôi sáp đến bên rìa khu đất trũng. Xung quanh nó là những đụn cát lớn. Khoảng hai ba chục người đang quây quần nơi đó. Rủi thay, đôi mắt chó kèm nhèm khiến tôi khó lòng thấy rõ họ trong màn đêm.

Nhưng tôi nghe được họ. Tôi nghe họ rõ đến kinh khủng. Những âm thanh mà tai người khó nghe lọt thì với tôi lại ầm ầm như trống trận.

Và tôi cũng ngửi được nữa. Ngửi là một cái thú. Loài người chẳng biết gì nhiều về cái thú này đâu. Khi tôi nằm xoài ra mặc cho cái bản năng chó làm việc, thì mùi vị trở nên chẳng thua kém gì hình ảnh. Khác thì khác đấy, nhưng hiệu quả thì vẫn như nhau trong một số trường hợp.

Tôi nghe thấy giọng của Tom. Tôi ngửi thấy sự hòa trộn tinh vi của các vật thể nói lên rằng anh ấy không ở xa tôi lắm.

Có một gã đang canh gác, nhưng hắn ta chỉ làm mỗi việc là nhìn tôi và nhìn đi nơi khác. Chẳng ai để ý tới một con chó hoang.

Tôi bắt đầu hiểu ra vì sao ông hoàng Andalite trao cho chúng tôi quyền năng biến hình. Có những thứ bạn chỉ làm được khi là thú mà không thể làm được khi là người.

Các thành viên có vẻ như đang chờ đợi ai đó. Tôi nghe giọng Tom nói: "Ông ấy sắp đến, cứ chờ đi. À, ổng đến kia rồi!"

Có những âm thanh rột roạt và những tiếng xì xầm. Tôi nghe có tiếng bước chân đi đến. Tôi nhích lại gần hơn, nhưng vẫn ở ngoài vùng sáng.

“Tất cả, im lặng. Chúng ta đang gặp rắc rối.”

Giọng nói! Tôi biết giọng nói này! Đó là giọng nói ở khu công trường. Chính giọng nói này đã phát ra câu: “Nhớ giữ nguyên cái đầu. Đem nó lại cho tao để tao biết đứa nào.”

Tôi nhích lại gần thêm chút nữa. Đôi mắt chó của tôi phải nheo lại mới trông thấy hắn. Nhưng chỉ khi hắn quay đầu lại, tôi mới thấy rõ. Vâng, tôi đã nhận ra hắn. Đó là người tôi quen, người mà tôi gặp lại hàng ngày ở trường học.

Người đó không ai khác hơn là thầy hiệu phó Chapman.

Thầy hiệu phó của tôi là một kẻ Bị mượn xác!

“Điều một. Chúng ta vẫn chưa tìm ra đám nhóc ở khu công trường,” Chapman gằn từng tiếng. “Tôi muốn tìm ra chúng. Visser Ba muốn tìm ra chúng. Ở đây có ai tìm thấy dấu vết gì không?”

Một lúc lâu, không có ai trả lời. Nhưng rồi tôi nghe một giọng nói quen thuộc thứ hai.

“Có thể là bất cứ ai,” Tom nói. “Và cũng có thể là em trai tôi, Jake. Tôi biết thỉnh thoảng nó có đi qua khu công trường. Chính vì vậy mà đêm nay tôi đưa nó đến đây. Như vậy chúng ta có thể dụ nó vô nhóm… hoặc giết nó.

"... dụ nó vô nhóm... hoặc giết nó!"

Tôi cảm thấy như vừa lãnh trọn một cú thôi sơn.

Tôi tự nhủ Tom chỉ là một kẻ Bị mượn xác. Một giống sên nhớp nhúa, ghê tởm từ một hành tinh khác đang nằm trong não anh và điều khiển anh. Khi Tom nói chuyện với tôi, thậm chí đó không còn là Tom. Đó là một tên Yeerk!

Anh của tôi là... người của chúng. Thầy Chapman... cũng là người của chúng.

Chúng đang ở khắp nơi, khắp chốn. Bọn tôi làm sao chọi lại chúng? Thậm chí làm sao dám thử chọi lại chúng? Nếu chúng đã có thể tách đoạt anh trai tôi khỏi tôi, tách đoạt Tom thì cách chi tôi chống lại nổi? Điều đó là điên rồ. Marco đã có lý.

Tôi nghĩ, nếu lúc đó tôi đã hoàn hình thì nỗi tuyệt vọng sẽ hạ nốc ao ngay. Nhưng loài chó không biết thế nào là tuyệt vọng. Chính cái bộ óc giản dị, tươi vui và ham sống của Homer đã cứu tôi. Trong một khoảnh khắc, tôi như buông xuôi, nhường bước cho cái tư duy chó làm việc. Tôi không muốn suy nghĩ nữa. Tôi không muốn làm người. Một lúc lâu, tôi đi vẩn vơ trên những đụn cát và hít ngửi những mùi vị.

Nhưng tôi vẫn biết tôi có nhiệm vụ phải làm. Một hồi sau, tôi từ bỏ niềm vui giản dị kiểu làm chó và tự ép mình trở lại với thực tế nghiệt ngã.

Tôi chờ nghe thêm ít điều nữa từ cuộc họp, nhưng tôi vẫn còn bối rối đến mức không thể nào theo dõi ngọn ngành những điều chúng nói. Trong đầu tôi chỉ lặp đi lặp lại một câu nói duy nhất: "Dụ nó vô nhóm... hoặc giết nó!"

Một điều nữa khiến tôi chú ý là việc Tom thảo luận với một thành viên khác - một kẻ Bị mượn xác - về lịch trình đi đến vũng Yeerk. Tom vừa ở đấy về và cảm thấy rất khỏe. Anh ấy nói sẽ trở lại đó vào tối thứ Hai.

Nhưng đó thật ra là con sên trong đầu anh ấy đang nói. Tên Yeerk đang kiểm soát Tom mới là kẻ cần trở về vũng Yeerk.

Chợt tôi nghe một giọng nói khác. Cassie!

Tôi vội vã lẻn ra sau đụn cát để lại gần giọng nói. Tôi nghe rõ mồn một giọng của Cassie và một giọng khác mà phải mất đến một phút tôi mới nhận ra.

Đó là gã cảnh sát. Chính gã cảnh sát ấy.

"Này, em kia, làm gì đấy?" gã cảnh sát hỏi.

"Dạ, em đi nhặt vỏ ốc," Cassie đáp.

"Nơi này chỉ dành cho thành viên chính thức," gã cảnh sát

nghiêm giọng nói. “Họp kỉn, em hiểu chứ?”

“Dạ hiểu,” Cassie ngoan ngoãn đáp.

Tôi đến được nơi có thể trông rõ họ, mặc dù, như tôi đã nói, tầm nhìn của chó không có gì đáng tự hào: mọi thứ đều giống như trên một chiếc tivi cổ, màu sắc vừa xấu vừa nhòe hết cả ra.

Gã cảnh sát đang trợn mắt nhìn Cassie. Nhỏ này đang cố tỏ ra can đảm, nhưng tôi vẫn “ngửi thấy” rằng nó đang sợ chết khiếp.

“Tốt! Đi chỗ khác đi!” cuối cùng, gã cảnh sát nói. “Nhưng tôi sẽ để mắt đến em đấy. Trở về với mấy đứa kia đi!”

Cassie quay đầu, đi như chạy trở về. Tôi đuổi theo và bắt kịp nó. Chắc là nó hết hồn khi thấy có con chó từ đâu nhảy xổ ra, vì vậy nó nhảy nhổm lên.

“Ủa, ra là cậu!” nó nói.

<Tớ đây. Cậu mém chết đấy nhé! Cậu làm gì ở đó vậy?>

Cassie nhún vai. “Tớ chỉ muốn biết cậu có bị sao không.”

<Tớ còn an toàn hơn cả cậu nữa đấy,> tôi trách nó.

Hai đứa tôi trở về nơi mà Rachel, Marco và Tobias đang đứng đợi. Tôi thậm chí không muốn hoàn hình nữa. Bộ não chó của tôi sẽ giúp tôi dễ dàng quên đi cái điều khiến bộ não người của tôi rầu rĩ. Giá có ai đó quẳng cây que vào sóng để tôi phóng ra nhặt lại. Nước sẽ làm tôi vui sướng. Việc săn đuổi sẽ làm tôi vui sướng.

Giờ đây tôi hiểu vì sao Tobias cứ nấn ná không chịu rời khỏi lốt diều hâu. Hóa thú là một cách hay để thoát khỏi những phiền muộn trong cuộc đời.

Tôi bắt đầu hoàn hình. Cassie và Rachel quay nhìn ra biển.

Hoàn hình xong, tôi tuyên bố: “Marco, cậu nói đúng. Tom đã bị mượn xác.”

Marco không có vẻ khoái vì nó đã đúng.

Tôi kể lại việc Tom nói với Chapman rằng anh đưa tôi đến cuộc họp để chiêu mộ tôi hoặc giết tôi.

“Chờ chút. Thầy Chapman cũng là người của chúng thật sao?” Rachel kinh ngạc.

“Cậu nói thầy Chapman của mình, thầy hiệu phó ấy à?”

“Tớ cho rằng ông ta còn là một dạng đầu lĩnh,” tôi nói. “Ông ta đã có mặt ở khu công trường đêm hôm ấy. Chính ông ta là người đã ra lệnh cho bọn Hork-Bajir giữ nguyên vẹn cái đầu của tớ.”

“Ra là bố già Chapman,” Marco nói.

“Tớ đề nghị cả bọn cuốn gói khỏi đây ngay,” Tobias nói.

“Không, chẳng cần đâu,” tôi nói. “Chapman có dặn Tom không được giết bất cứ ai tại cuộc họp của nhóm Chia Sẻ. Chúng không muốn bị nghi ngờ. Lão còn nói rằng chúng không thể đi lòng vòng giết hết toàn bộ những đứa nhóc *có thể* hiện diện ở khu công trường. Chúng cần phải biết chắc mới ra tay.”

“Lịch sự nhỉ!” Rachel nhận xét.

“Chưa đâu. Chapman còn nói trong một thời gian nữa chúng phải tránh gây chú ý. Nếu có một đám trẻ bị giết thì mọi người chắc chắn sẽ nghi ngờ lung tung. Lão nói rằng chúng chỉ việc ngồi chờ vì bọn nhóc chúng mình chẳng thể nào giữ mồm giữ miệng được lâu. Đợi khi nào bọn mình đem khoe tùm lum về việc thấy người ngoài hành tinh thì bọn Mượn xác sẽ tìm đến thanh toán cả đám.”

“Nhưng bọn mình sẽ không bao giờ hé răng về những điều đã thấy.” Rachel nói.

“Cậu nói chỉ lý,” Marco tán thành. “Bọn mình sẽ im thin thít. Bọn mình sẽ quên tuốt tuột. Và bọn mình sẽ trở lại với cuộc sống bình thường.”

“Để mặc Tom ở tình trạng hiện nay ấy à?” tôi giãy nảy. “Đừng hòng. Không bao giờ. Tom là anh tớ. Tớ sẽ cứu anh ấy.”

“Thế cậu định làm gì để cứu anh ấy?” Marco giở giọng châm chọc. “Xem nào. Cậu sẽ chống lại lão Chapman, bọn cớm, nguyên một đám Hork-Bajir lẫn Taxxon, và cuối cùng là gã quái quỷ Visser Ba. Vũ khí của cậu là biến thành chó để cắn vào gót chân chúng. Vụ này coi bộ giống trò chơi video hóc búa chưa từng thấy.”

Tôi cười. Nói đúng hơn là tôi nhe răng ra.

“Phải, nó là như vậy đó. Nhưng tớ lại là tay chơi video games loại siêu đẳng.”

“Và cậu ấy sẽ không đơn độc,” Rachel nói. “Tớ sẽ tham gia.”

“Cả tớ nữa,” Tobias nhanh nhảu.

“Và cả tớ,” Cassie lên tiếng.

“Ngầu ghê!” Marco nói. “Bỗng dưng xuất hiện Tứ vị anh hùng. Ê, nhưng đây là chuyện thực, hổng phải truyện tranh đâu nhe!”

Chợt có tiếng chân bước trên các đụn cát. Cuộc họp kín của các thành viên chính thức đã kết thúc.

“Mọi người, bình tĩnh.” Tôi nói. “Ta tạm thời… bỏ qua đi.”

Tôi nói vậy để xoa dịu Marco chứ quyết không bỏ cuộc.

Kéo Cassie ra xa một chút, tôi nói: “Cassie nghe nè, tớ cần biến hình thành một con nào đó để canh me lão Chapman mà lão không thấy được tớ. Ở trang trại của cậu có con gì được vậy hông?”

Cassie trầm ngâm một lúc. “Để tớ nghĩ coi. Nhà tớ có nhiều con chim bị thương… có một con sói bị què cẳng… có con mèo rừng chột mắt.”

Tôi chờ nó lên xong danh sách các con thú ở Dưỡng đường Hồi sức Thú hoang. Thình lình, Cassie búng ngón tay đánh tách. “Tớ không rõ… Cậu nghĩ cậu có thể biến thành con vậy nhỏ cỡ nào?”

Tôi nhún vai. Tôi biết thế quái nào được.

“Tớ có ý này,” Cassie nói. “Đó là một con vật sống ở Dưỡng đường nhưng không phải là “bệnh nhân” mà giống như “dân ngụ cư”.

Nó nhỏ thôi, nhưng biết leo lên tường và thoát rất nhanh khi nào cần chạy trốn. Và tớ nghĩ khả năng nghe và nhìn của nó không đến nỗi tệ."

Thế là tối hôm đó tôi có mặt trong vựa lúa nhà Cassie, bò lồm cồm dưới những cái chuồng đầy chim ó mắc bệnh, chen vào giữa một cặp hoẵng hoảng hốt, cố kiếm cho kỳ được một chú thằn lằn.

CHƯƠNG 16

Việc hóa thú được tiến hành vào sáng thứ Hai, trong hộc tủ của tôi ở trường học. Tôi biến thành một con thằn lằn.

Chính xác là một con thằn lằn xanh thuộc họ kỳ đà… nếu bạn nào quan tâm.

Tôi đợi chuông báo hết tiết đầu, môn Anh văn. Khi mọi người rời khỏi hành lang, tôi chui ngay vào hộc tủ, cố ra vẻ thản nhiên, phòng khi có ai bắt gặp.

Hộc tủ ngắn hơn tôi cỡ năm phân nên tôi phải cúi lom khom. Và nó chật không sao cục cựa được. Ánh sáng đến duy nhất từ ba rãnh thông hơi nho nhỏ. Trong cái không gian chật hẹp và tăm tối đó, tôi nghe tim mình đập dồn dập. Tôi sợ.

Hóa chó là chuyện khác. Nó ngồ ngộ, nó kỳ kỳ, nhưng nó cũng vui vui. Chó là một con vật dễ thương. Nhưng còn thằn lằn?

"Mình phải tập," tôi thì thầm. "Phải luyện như Cassie mới được."

Tôi bắt đầu tập trung để biến hình. Tôi nhớ lại cách hai đứa tôi bắt thằn lằn hai đêm trước đây. Tôi dùng đèn rọi vào nó, còn Cassie chụp cái xô lên con vật để nó khỏi chạy thoát.

Tôi nổi cả gai ốc khi phải sờ vào con vật để lấy mẫu ADN của nó. Giờ thì tôi đang sắp sửa biến thành nó.

Ấn tượng đầu tiên của tôi là hộc tủ đột nhiên nở rộng ra. Tôi không cần phải lom khom nữa. Hai vai tôi cũng khỏi phải so lại.

Tôi lấy một tay sờ mặt. Da tôi trở nên kém căng hơn và sờ vào thấy nham nháp.

Sờ lên đầu, thấy tóc đã đi đâu hết.

Mọi thứ bắt đầu tăng tốc. Chiếc tủ cứ to ra, to ra mãi, trở nên lớn như vựa lúa, rồi lớn như sân vận động!

Tôi giống như đang rơi. Rơi từ nóc một tòa nhà chọc trời và mãi không sao chạm tới đất.

Tôi thấy mình đứng trên vật gì đó dinh dính, lớn như một mỏm đá. Một mỏm đá thì chui tọt thế nào được vào tủ tôi? Và rồi tôi nhận ra đó chỉ là miếng bã kẹo cao su! Một miếng bã kẹo cao su đã cũ, dính ở đáy tủ.

Những tấm màn khổng lồ, lớn như những cánh buồm tàu, đang rủ xuống quanh tôi. Đó là quần áo của tôi. Trong ánh sáng le lói, tôi thấy hai vật khổng lồ trông dị dạng ở hai bên. Đó là đôi giày Nike của tôi, mỗi chiếc to bằng cả ngôi nhà.

Và rồi bộ não thằn lằn bắt đầu hoạt động.

Sợ quá! Có bẫy! Chạy! Chạy! Chạạyyy!

Tôi nhảy bắn sang trái. Một bức tường! Tôi leo lên. Thấy chân

mình bám vào đó.

Bầy! Tôi nhảy ngược lại. Một mặt cứng khác. *Bầy! Chạyyyy!*

Tôi vật lộn để giữ bình tĩnh. Nhưng bộ não thằn lằn lại đang hoảng loạn. Tôi không biết mình đang ở đâu. Tôi muốn ra ngoài. RA NGOÀI!

Ra chỗ ánh sáng! Tôi ra lệnh cho cơ thể mới của mình. Chỗ các khe thông hơi. Đó chỉnh là đường ra.

Nhưng cơ thể tôi lại sợ ánh sáng. Nó đang khiếp sợ. Tôi nhảy qua nhảy lại các bờ tường. Tôi không cách chi trấn áp được bản năng hoảng loạn của cơ thể thằn lằn.

Ra chỗ ánh sáng! Tôi quát lên trong đầu. Thình lình, tôi ở đó. Tôi thò cái đầu ra ngoài. Thân tôi cũng trườn theo. Cái lưỡi của tôi thè dài ra. Và tôi có cảm giác kỳ lạ, giống như đang ngửi. Nhưng cũng không hẳn vậy. Nó cứ tiếp tục thụt ra thụt vô. Tôi nhìn thấy nó vọt ra khỏi miệng và liếm láp không khí.

Trong ánh sáng chói lòa, tôi nhận ra mắt thằn lằn dở tệ. Tôi không thể nhận ra bất cứ vật gì tôi nhìn. Mọi thứ đều tản mác và méo mó. Dưới là trên và trên là dưới.

Màu sắc cũng thay đổi hoàn toàn.

Tôi cố suy nghĩ. Nào, Jake. Giờ mắt của mi ở hai bên đầu cơ mà! Chúng thấy những vật khác nhau. Quen với điều đó đi!

Tôi cố diễn giải các hình ảnh bằng cách tâm niệm thực tế đó. Nhưng chúng vẫn không sao sắp xếp lại được. Có lẽ tôi không làm được điều này. Một mắt nhìn xuống phía trái căn phòng. Mắt kia nhìn xuống phía phải. Tôi thì đang đứng lộn ngược. Bám vào cánh cửa tủ mà với tôi có vẻ như một mảng sân màu xám dài bất tận.

Và bộ não thằn lằn cứ lăm le chống lại tôi suốt. Bây giờ, khi tôi ở ngoài tủ, nó quyết liệt đòi tôi trở vào trong.

Văn phòng lão Chapman. Tôi tự nhắc nhở. Nhưng nó ở đâu?

Bên trái. Lối này.

Bất chợt, tôi cắm cổ chạy như điên. Chạy một mạch đến chân tường. Vèo! Tôi ở trên sàn. Vèo! Ở mép một tập giấy dày gấp hai lần tôi. Mặt đất cứ trơn trượt dưới chân tôi. Giống như tôi bị cột vào một hỏa tiễn điên khùng, ngoài tầm kiểm soát.

Bộ não thằn lằn của tôi chợt "đánh hơi" thấy một con nhện. Lạ ở chỗ tôi không dám chắc mình đã nhìn thấy con nhện, nghe tiếng nó, ngửi thấy nó, thưởng thức nó bằng cái lưỡi thằn lằn nhấp nhá. Chỉ đơn giản là tôi thình lình *biết* con nhện đang ở đó.

Tôi nhổm phắt dậy, chạy với tốc độ hàng triệu cây số giờ, trước cả khi tôi kịp nghĩ đến chuyện dừng. Bốn chân tôi là cỗ máy thần kỳ. Chúng di động nhanh kinh khủng.

Có lẽ con nhện không lớn lắm. Không lớn nếu bạn là con người. Nhưng dưới con mắt thằn lằn của tôi, nó lớn bằng cỡ một đứa trẻ, có

nghĩa là rất lớn. Tôi thấy những con mắt kép. Tôi thấy từng cái khớp trên tám chân của nó. Tôi thấy những cái càng gớm guốc đang khua lách cách.

Con nhện bỏ chạy. Tôi rượt theo nó. Tôi nhanh hơn nó.

Khôôônnnggg! Tôi hét lớn trong đầu. Nhưng quá muộn. Đầu tôi vọt lên trước nhanh như con rắn mổ. Tôi táp mạnh. Con nhện chợt nằm trong miệng tôi.

Tôi cảm thấy nó vùng vẫy. Tôi cảm thấy những chiếc chân nhện đang chỗi đạp để thoát khỏi miệng tôi.

Tôi muốn nhổ nó ra, nhưng không thể được. Cơn đói của con thằn lằn đã vượt qua tầm kiểm soát.

Tôi nuốt chửng con nhện, giống như người ta nuốt nguyên một miếng thịt nguội đóng hộp. Một miếng thịt nguội đang tiếp tục vùng vẫy trên đường trôi xuống bụng.

Không, không, không! Bộ não người của tôi thét lên kinh tởm. Nhưng đồng thời bộ não thằn lằn lại khoan khoái. Tôi cảm thấy con thằn lằn đang dịu xuống đôi chút.

Đủ rồi! Tôi tự nhủ. Phải thoát khỏi vụ biến hình này thôi!

Tôi muốn thoát khỏi cái cơ thể bé nhỏ và tởm lợm đó. Tôi chẳng màng ai sẽ trông thấy. Tôi phải hoàn hình thôi. Marco nói đúng. Thật là điên mới dính vô chuyện này. Điên cực kỳ!

Tôi chợt nghe mặt đất rung lên. Có tiếng ồn điếc tai như một người khổng lồ đang rảo bước.

Và đó quả là một người khổng lồ.

Một cái bóng đồ sộ làm tối mịt cả bầu trời. Hình như có kẻ định đè bẹp tôi bằng cách thả nguyên một tòa nhà lên đầu tôi.

Chiếc giày hạ xuống!

Tôi nhảy vọt sang trái.

Lại một chiếc giày nữa.

Đuôi của tôi! Chiếc giày đang đè lên đuôi tôi! Tôi dính chấu rồi!

CHƯƠNG 17

Trong cơn khiếp đảm, tôi cố vùng chạy nhưng cái đuôi tôi bị kẹt cứng ngắc. Ủa, tôi thoát rồi nè! Sao hay vậy cà…

Tôi chợt hiểu điều gì đã xảy ra. Cái đuôi tôi bị đứt rời. Ngoái lại nhìn, tôi thấy nó còn kẹt dưới chiếc giày khổng lồ. Nó vùng vẫy y như còn sống. Nó vặn vẹo như con sâu ở trên lưỡi câu.

Chiếc giày nhấc lên và tiếp tục bước. Tôi vọt lên bờ tường, nằm bất động.

Gã khổng lồ không thấy tôi. Hắn không có ý dẫm bẹp tôi. Chỉ là tai nạn thôi mà.

Giờ cái đuôi của tôi… Không, cái đuôi của con thằn lằn…

Mặt đất rung chuyển khi gã khổng lồ bước tiếp.

Tôi hướng một bên mắt thằn lằn vào cái hình thù đó. Thật chẳng khác gì suy ra ảnh thật từ những chiếc gương cong tại các kỳ hội chợ. Mặc dù vậy, tôi vẫn biết chắc chắn đó là lão Chapman.

Tôi nhìn lão đi dọc hành lang. Bằng toàn bộ sức lực, tôi ra lệnh cho cái thân xác thằn lằn phải đi theo lão.

Tôi cố quên đi con nhện trong bao tử của tôi, quên cái sự thực là nó vẫn chưa chết hẳn, quên rằng một phần cơ thể tôi vẫn còn nằm dưới đất, tiếp tục co giật như còn sống. Tôi chỉ lo chạy thật nhanh theo sau lão Chapman.

Bởi lẽ Chapman có thể để lộ điều gì đó giúp tôi cứu anh Tom.

Tôi định theo Chapman vào văn phòng lão, núp dưới bàn của lão và nghe lén những cú điện thoại của lão. Tôi nghĩ, không sớm thì muộn, lão sẽ hở ra điều gì đó về địa điểm của vũng Yeerk.

Tôi và Cassie đã bàn chuyện này. Nó bảo tôi phải trốn trong phòng lão Chapman nhiều ngày, may ra mới biết được điều gì đó. Nhưng tôi chỉ được ở trong lốt thú vỏn vẹn có hai tiếng đồng hồ. Hơn nữa, tôi không thể bỏ nhiều tiết học, nếu không, sớm muộn gì tôi cũng sẽ gặp nhiều rắc rối.

Và điều tệ nhất khi bạn bị tóm về tội bỏ tiết học là bạn sẽ được gửi tới thầy hiệu phó Chapman.

Tôi hình dung cái cảnh tượng vui vẻ đó. Em xin lỗi vì đã bỏ giờ học, thưa thầy Chapman, nhưng khi đó em đang ở trong xác thằn lằn, mải theo dõi thầy, vì em biết thầy là một kẻ bị mượn xác và thầy đang tham gia vào một âm mưu hắc ám của bọn người ngoài hành tinh nhằm thôn tính Trái Đất.

Tôi muốn phì cười, song con thằn lằn không biết cười. Vì vậy tôi chỉ lẳng lặng theo lão Chapman dọc hành lang.

Bất chợt, lão dừng lại. Đến văn phòng lão rồi sao?

Tôi căng mắt nhìn quanh. Hổng giống văn phòng chút nào. Con

nhện vừa đạp một cái đau nhói trong bao tử tôi.

Lão mở cửa. Cánh cửa lao thẳng vào tôi cùng một luồng gió mạnh. Nó sượt qua đầu tôi trong gang tấc khi tôi chúi xuống đất.

Tôi vắt óc để xác định địa điểm. Chờ chút! Đây là phòng lao công, Một mớ hỗ lốn những chổi, xô, và chất tẩy rửa. Lão Chapman làm cái quái quỷ gì ở đây nhỉ?…

Lão ta bước vào phòng. Tôi bò vào theo, thận trọng tránh xa hai bức tường da cao vút, vốn là đôi giày của lão.

Tôi lại nghe một tiếng cách khá lớn: lão vừa khóa cửa lại sau khi vào.

Từ xa tít tắp trên mặt đất, tôi vẫn ít nhiều thấy lão đang loay xoay với chiếc vòi của bồn rửa. Hình như lão nắm lấy một trong những chiếc móc dùng để treo giẻ bẩn. Tôi dám cá là lão vặn nó vì tôi nghe có tiếng ken két.

Và rồi, trước sự sửng sốt của tôi, bức tường chợt mở ra.

Có một lối đi ở ngay chỗ bức tường cũ. Từ trong đó bốc ra mùi và âm thanh là lạ.

Chapman bước vào đó. Ngay lối vào những bậc cầu thang đi xuống một đường hầm thăm thẳm le lói ánh sáng màu huyết dụ.

Từ rất sâu, như thể hàng trăm cây số bên dưới, tôi nghe một âm thanh mờ nhạt.

Đó là một tiếng hét. Tiếng hét sợ hãi tuyệt vọng. Một giọng người đang rú trong bóng tối của cái chốn khủng khiếp ấy.

“Khôôônngg!!!”

Tôi hiểu ý nghĩa của tiếng hét đó. Tôi biết chuyện gì đang xảy ra. Ai đó ở bên dưới - một con người - đang phải chịu đựng con sên xám Yeerk rúc vào trong não của mình. Đâu đó bên dưới, một con người đang trở thành kẻ nô lệ vô hồn của bọn Yeerk.

Chapman bước xuống cầu thang.

Cánh cửa khép lại sau lưng lão.

Tôi vừa phát hiện ra vũng Yeerk.

Nó nằm ở ngay phía dưới trường học của tôi.

CHƯƠNG 18

”Những tiếng hét”, tôi thuật lại. “Những tiếng người đang hét. Chúng văng vẳng từ rất xa, nhưng đích thị là từ đó.”

Cả bọn sợ hãi nhìn tôi, chỉ trừ Marco ngoảnh mặt đi chỗ khác. Năm đứa tôi tập hợp liền trong buổi chiều hôm đó, ngay sau khi tan trường. Bọn tôi cùng ra phố vì cho rằng đó là cách tốt nhất để tránh bị nghi ngờ. Có gì là bất thường khi mấy đứa nhóc đi lang thang ngoài phố.

Lúc này bọn tôi đang ngồi quanh chiếc bàn ở quán nước, nhấm nháp món khoai chiên. Từ hồi ăn con nhện, tôi chỉ muốn xực đồ chay liên tục để quên đi.

“Lúc đó cậu là con thằn lằn,” Marco bắt bẻ. “Ai biết cậu nghe gì?”

“Tớ biết,” tôi khẳng định.

“Nghĩ đến hoàn cảnh của những người dưới đó, tớ chịu hết nổi,” Cassie nói. “Nghe mà phát bệnh.”

“Bọn mình phải làm cái gì đó chứ,” Rachel góp ý.

“Đúng đấy, mình chạy xuống đó ngay đi,” Marco châm chọc. “Rồi đến phiên bọn mình tha hồ la hét.”

Nghe nó nói mà món khoai chiên hết cả ngon.

“Marco, cậu không thể bơ mọi chuyện như vậy mãi,” Rachel nghiêm giọng.

“Tại sao chứ? Tớ chỉ tâm niệm một điều, đó là: tớ không muốn chết.”

“Chỉ thế thôi hả?” Rachel hỏi gặng. “Chỉ những gì tốt nhất cho Marco, đúng vậy không?”

“Tớ không nghĩ rằng Marco ích kỷ,” Cassie can thiệp. “Ngược lại nữa là khác. Cậu ấy biết lo cho ba, lo những gì ba cậu ấy phải hứng chịu nếu như cậu ấy…”

“Đâu phải chỉ có cậu ấy biết lo. Bộ tớ không có gia đình sao? Tất cả các cậu cũng thế kia mà!?” Rachel công phẫn.

“Tớ thì không,” Tobias nhỏ nhẹ nói. Nó nhoẻn một nụ cười buồn như mếu. “Thật đấy. Chẳng ai đoái hoài đến tớ.”

“Sao lại chẳng ai? Có tớ đây nè.” Rachel nói.

Tôi ngạc nhiên về nhỏ này. Rachel đa cảm quá chừng.

“Nghe nè,” tôi nói. “Mình sẽ không yêu cầu cậu nào theo mình. Nhưng mình không còn sự lựa chọn nào khác. Hôm nay mình nghe tiếng hét ấy. Và mình biết tối nay anh Tom sẽ xuống đó. Ảnh là anh mình. Mình phải cứu ảnh.” Tôi giang hai tay, thống thiết. “Vì Tom mình sẽ làm việc đó.”

“Tớ theo cậu,” Tobias hưởng ứng. “Vì ông hoàng Andalite.”

“Không còn ai khác có thể ngăn bọn Yeerk,” Rachel nói. “Chỉ nghĩ tới là tớ đã muốn chết, nhưng tớ sẽ đi cùng các cậu.”

Marco có vẻ quê. Ném sang tôi một cái nhìn trách móc, nó lắc đầu quầy quậy. “Tệ thật,” nó nói. “Quá sức tệ. Nếu không phải là vì Tom thì tớ xin kiếu từ lâu.”

“Nào, Marco, có ai ép cậu đâu,” tôi phân trần.

“Thôi im đi!” nó vặc lại. “Cậu là bạn thân nhất của tớ. Không lẽ tớ để cậu đơn thân độc mã đối phó chuyện đó. Tớ theo cậu. Theo cậu để cứu anh Tom. Chỉ thế thôi. Chấm hết.”

Chỉ còn Cassie là chưa nói gì. Nó đang mơ màng nhìn đâu đó trên đầu những người qua lại. “Các cậu biết không, ngày xưa… Tớ muốn nói là thuở xa xưa, xưa thiệt là xưa… Người Châu Phi, Châu Âu nguyên thủy, người Mỹ bản địa… tin là mỗi con thú đều có hồn. Họ cho là có thể cầu hồn chúng để tự bảo vệ trước cái ác.

Họ cầu hồn cáo để xin sự tinh ranh, cầu hồn ó để xin cặp mắt sáng, cầu hồn sư tử để xin sức mạnh. Tớ nghĩ những gì bọn mình đang làm chẳng qua là một dạng “trở về cội nguồn”, mặc dù là phải nhờ công nghệ Andalite mình mới làm được. Chúng mình vẫn là những con người nhỏ bé, sợ sệt, muốn *mượn* sự tinh khôn của loài cáo, cặp mắt của diều hâu… hay đại bàng.” Nó ngừng lại, mỉm cười với Tobias. “Giống như tổ tiên hàng ngàn năm trước, bọn mình đang huy động loài thú để bảo vệ mình trước cái ác.”

“Sức mạnh của loài thú liệu có đủ không?” tôi thắc mắc.

“Tớ không biết,” Cassie trịnh trọng thú nhận. “Nhưng lần này như thể tất cả các lực lượng nền của hành tinh Trái Đất đang được huy động vào một cuộc chiến.”

Marco đảo tròng mắt, làm trò. “Kể chuyện nghe hay lắm, Cassie. Nhưng bọn mình chỉ là năm đứa nhóc. Nổi dậy chống bọn Yeerk ấy à? Nếu đó là trận bóng đá, các cậu cá ai thắng? Mình tiêu là cái chắc.”

“Đừng có nói trước,” Cassie nói. “Bọn mình đang chiến đấu vì Đất Mẹ. Đất Mẹ chắc cũng có bửu bối gì giúp mình chứ.”

“Ô, tốt quá!” Marco bông phèng. “Mình chạy lại xin bả mấy viên vitamin rồi ra bứng vài cái cây bự đi.”

Cả bọn cười rũ rượi, cả Cassie cũng vậy.

“Cassie có cái đúng,” Rachel nghiêm trọng nói. “Vũ khí duy nhất của bọn mình là phép biến hình. Đến nay, bọn mình đã biến thành mèo, chim, chó, ngựa và thằn lằn. Tớ nghĩ mình phải “tăng cường vũ khí”. Bọn mình cần đến khu Lâm Viên để lấy thêm nhiều mẫu ADN của những con thú khó chơi.”

Tôi gật đầu. “Phải đó. Tớ cũng nghĩ đội quân diều hâu, ngựa, thằn lằn chẳng xi-nhê gì với bọn Yeerk. Rachel nói đúng. Bọn mình phải đến khu Lâm Viên. Cả bọn cần có sự trợ giúp từ những đứa con

dữ dằn nhất của Đất Mẹ.” Tôi quay sang Cassie. “Cậu đưa cả bọn đến đó được không?”

“Tớ vào thì vô tư,” nó nói. “Nhưng các cậu phải mua vé. Tuy vậy, tớ có thể dùng phiếu giảm giá dành cho nhân viên của mẹ tớ, nên các cậu chỉ mất ít tiền thôi.”

“Ồ, tớ dám cá là bọn mình có thể thuyết phục họ cho vào miễn phí,” Marco nói. “Chỉ cần nói với họ rằng bọn mình là những Animorphs.”

“Nói họ sao cơ?” Rachel hỏi lại.

“Nói bọn mình là những kẻ đại ngốc đang định tự sát,” Marco ghẹo.

“Animorphs-Người hóa thú.” Tôi nhắc lại. Nghe xuôi tai à nhe!

CHƯƠNG 19

Từ khu thị tứ, năm đứa tôi nhảy xe buýt đến thẳng khu Lâm Viên, ở đầu bên kia thành phố. Dọc đường, tôi tranh thủ xem lại bài vở. Ngày hôm đó tôi bỏ nhiều tiết học nên phải mượn tập mấy đứa kia. Rachel ghi chép không chê vào đâu. Tập vở của Tobias thì tệ hại, với đủ thứ hình vẽ li ti ở bên lề. Tôi phải mất một hồi mới nhìn ra nó vẽ cái của nợ gì. Thì ra đó là những tòa nhà, xe cộ, người ngợm… nhìn từ trên trời.

"Chắc tớ không cần vô đây," Tobias nói trong lúc bọn tôi môi móc từng đồng xu dành dụm để lấy tiền mua vé. "Tớ làm diều hâu là đủ lắm rồi. Tớ không thích làm con gì khác."

"Cậu nói sai rồi," Rachel nói. "Vũ khí thực sự và duy nhất của bọn mình là quyền năng biến hình. Bọn mình phải tận dụng nó tối đa."

"Các cậu chắc còn nhớ con quái vật mà tên Visser Ba biến hình để ăn thịt ông hoàng Andalite. Liệu có con thú nào ở đây cự được nó không ta?" tôi hỏi. Xem chừng ở cái sở thú này và chẳng nơi đâu có con gì "chơi" lại nổi con quái thú ấy.

Marco nháy mắt. "Con rận! Chẳng ai giết được rận. Bọn mình sẽ cắn con quái thú ấy cho nó chết tươi luôn."

Tôi phì cười. "Cậu trở nên lạc quan tếu hồi nào vậy?"

"Không hề, tại tớ sợ quá nên hổng còn là tớ nữa," Marco nói. "Tớ chưa từng làm cái vụ biến hình. Các cậu đều đã kinh qua. Tớ thậm chí còn không phải là một Animorphs chánh hiệu nữa. Tớ vẫn là một người bình thường."

"Tớ vẫn cảm thấy mình bình thường cơ mà," Cassie giãy nảy. Nó có vẻ hơi phiền.

"Cassie, cậu biến được thành ngựa," Marco nói. "Đâu có đứa nhóc nào làm được chuyện đó. Jake thì khác. Nó biến thành con thằn lằn. Nhưng xưa nay bản chất nó vẫn là loài bò sát."

Tôi tỉnh đấm Marco một cái, nhưng thằng ôn né được dễ dàng. Có thằng Marco này cũng đỡ buồn, mặc dù nó châm chọc tùm lum.

Phải đi mất nửa giờ mới tới được cổng chính khu Lâm Viên. Tôi leo khỏi xe buýt và thấy thật hồi hộp. Những lần trước tới đây đâu có vậy. Ngày thường, khu Lâm Viên đích thị là nơi tôi khoái đi. Nhưng ngày thường tôi đâu có tới đây để tiếp xúc với mấy con thú dữ.

Phần chính của Lâm Viên là khu Trò chơi. Ở đó có đủ các trò chơi thông thường, như Tàu ma (trò tủ của tôi), đu quay, trượt nước. Và Lâm Viên còn có một khu động vật, giống như sở thú, nhưng hấp dẫn hơn. Ở đó có biểu diễn cá heo, và có nguyên một khu rộng lớn,

nơi bạn có thể đến gần một số con thú không nguy hiểm. Và cái khu cư trú của các chú khỉ ở đây thì hệt một thành phố khỉ. Nếu tôi là loài vật bị đưa vô sở thú thì đó chính là nơi tôi khoái ở nhất.

Cassie dẫn cả bọn đến khu trại chính. Ở đó có đủ loại thú hoang, trừ những con thú thực sự lớn vốn đòi hỏi nhiều không gian. Những con này nằm ở ngoài hay xa, thường là trong những khu cỏ cây riêng biệt, trông như cả một công viên. Các công viên như thế được bao bọc bởi các bờ tường, các con hào và hàng rào.

Khu trại chính, theo tôi nghĩ, được cấu tạo giống như một khu rừng mưa. Đó là nơi người ta giữ những con thú cần độ ẩm quanh năm. Có một lối đi lòng vòng dưới tán của những cây nhiệt đới cao ngất ngưởng. Đây đó có những bụi cây ngăn cách các khu thú vật.

Một số khu thú trông nhỏ xíu, một số khác trông to đùng, như khu vực rái cá. Ở đó có hẳn một cái thác và một tấm trượt nước để bọn rái cá chơi đùa.

Khi bọn tôi đến gần khu rái cá thì Cassie dừng lại. "Bây giờ hãy đứng lại đây và chớ làm gì có vẻ đáng ngờ," nó nói. "Tớ sẽ đưa các cậu vào trong."

"Vào đâu?" Marco hỏi.

"Thế này nhé, phía các khu thú này có những lối đi. Người ta dùng các lối đó khi cho thú ăn, cấp dược và làm nhiều chuyện khác. Xin lỗi nha, tớ nói cấp dược tức là cấp thuốc men." Nó chỉ tay vào một lối đi kín. "Tóm lại là bọn mình có thể chui qua đó."

Từ ngoài vào trong là cả một sự chênh lệch. Phút trước, bọn tôi còn ở giữa khu rừng mưa nhân tạo, phút sau, cả bọn đã đứng tại một nơi in hệt hành lang trường học. Có điều là mùi vị ở đây tệ hại hơn nhiều, nghe vừa âm ẩm, vừa mốc meo, vừa thum thủm, y chang khu vực treo áo khoác của đám học sinh nam.

"Nghe đây, nếu có nhân viên nào chặn bọn mình lại, các cậu nhớ nói vô đây để gặp mẹ tớ," Cassie dặn dò. "Dĩ nhiên, giấc này buổi chiều là quá trễ, mẹ tớ không có trong đó đâu. Tớ hy vọng vậy. Vì mẹ mà biết tớ lôi bạn bè vô đây thì… Tớ sẽ chẳng cứu được thế giới khỏi bọn Yeerk nếu bị phạt giam trong nhà. Cầu cho chẳng có ai ở đây."

Cả bọn rón rén men theo hành lang như những kẻ gian. Mút đầu kia, có những lối đi dẫn đến những khu thú khác nhau. Xui quá! Cửa vào các khu thú đều chỉ thấy ghi số. Xem chừng bọn tôi chỉ còn biết dựa vào Cassie để mò đường. Sau một số cánh cửa có những con thú mà bọn tôi thậm chí không thèm để mắt.

"Các cậu thấy khỉ đột thế nào?" Cassie lên tiếng. Nó vừa dừng lại trước một trong các cửa đánh số. "Đây là chuồng của Big Jim. Nó vừa từ một vườn thú khác đến nên tạm thời được cách ly. Nó hiền khô hà."

Mất một lúc lâu tôi mới hiểu Cassie định nói gì. "Ồ, cậu muốn hỏi có đứa nào trong bọn muốn thu nạp ADN của khỉ đột không ấy

à?"

"Chớ cậu tưởng bọn mình ở đây làm gì?" Rachel chỉnh. Nó liếc Marco. "Cậu nghĩ sao Marco? Chẳng phải cậu đã luôn muốn làm một tay đô con, lông lá đó sao?"

Marco rõ ràng là chẳng khoái ý tưởng này. Nhưng tôi biết cách để khích nó.

"Tớ nghĩ Marco lần đầu tiên biến hình thì nên thử con gì dễ dễ," tôi nói. "Đại loại như một con gấu túi xinh xinh chẳng hạn."

Vô tròng!

"Gấu túi hả?" Marco ném sang tôi một cái nhìn tức tối. "Mở cái cửa này ra cho tớ, Cassie." Nó lưỡng lự đôi chút. "Cậu nói nó hiền lắm, đúng không?"

"Khỉ đột là loài cực kỳ hiền," Cassie nói. Đoạn nó hạ giọng. "Trừ khi cậu chọc giận nó."

Cassie mở ba lô, moi ra một trái táo rồi chìa cho Marco. "Cầm lấy. Cậu chỉ việc mở cửa. Theo cách bố trí ở đây, không khách tham quan nào thấy được cậu đâu, trừ khi cậu bước vào giữa lồng. Mà cậu cũng không thể bước vào, nó cũng không thể chui ra, vì giữa cậu và nó còn có thêm một hàng rào ngăn nữa. Do đó, bọn mình chỉ cần mở cửa và hy vọng là Big Jim đang đói bụng."

Sau cánh cửa là một lớp song sắt có trổ cửa sổ để người nuôi thú quẳng thức ăn vào chuồng. Toàn bộ khung cửa được che bởi một tảng đá giả nên từ ngoài nhìn vào thì chẳng thấy gì. Nhưng Big Jim thì nhận ra bọn tôi ngay tắp lự. Nó nặng nề leo xuống từ chỗ nó đánh đu trên tảng đá và cởi mở nhìn bọn tôi qua chấn song.

Big Jim đúng là bự. Các ngón tay nó xêm xêm cổ tay tôi. Nhưng Big Jim có vẻ không bận tâm lắm về sự hiện diện của năm đứa tôi. Nó chỉ quan tâm đến trái táo của Marco mà thôi. Nó lơ đãng nhìn Marco và khịt khịt cái mũi như muốn nói thằng này chả có gì ấn tượng. Và rồi nó chìa bàn tay ra.

"Đưa táo cho nó đi," Cassie chỉ đạo. "Nó muốn ăn táo kìa."

"Mày đóng phim *King Kong chống Godzilla* chắc là hết ý," Marco nói với con khỉ đột. Nó thò cánh tay qua song sắt và chìa quả táo ra. Còn khỉ đột đỡ quả táo một cách lịch sự đến không ngờ rồi bắt đầu đưa lên mắt quan sát.

"Nắm tay nó đi," tôi nói.

"À, quên," Marco cười.

"Khi cậu lấy mẫu ADN, con khỉ sẽ rơi vào trạng thái như mất hồn," tôi nói. "Tới đi, nắm tay nó và ráng tập trung."

Marco đánh liều nắm lấy cổ tay con khỉ đột. "Khỉ ngoan, khỉ ngoan." Con khỉ đột để mặc cho nó nắm. Big Jim bận tâm đến trái táo hơn là chú ý đến bất cứ đứa nào trong bọn tôi.

"Tập trung đi," Rachel thúc.

Marco nhắm mắt lại. Con khỉ cũng nhắm mắt lại.

“Tuyệt quá,” Tobias nhận xét. “Con khỉ đột này mà nổi cơn thì cỡ thằng Marco nó xé banh như một con búp bê giấy. Coi hai tay nó kìa.”

Marco hé một mắt ra. “Tobias hả? Nói cho cậu biết, tớ mà sợ thì không tập trung được đâu. Làm ơn đừng lải nhải về cái tay của nó được không?”

Bất chợt, tôi nghe có tiếng ro ro. Tôi phóng mắt tới lui trên hành lang. Đó là một chiếc xe điện, kiểu xe dùng trên sân golf. Nó đang tiến về phía bọn tôi.

“Làm bộ tự nhiên đi,” Cassie thì thầm. Marco tọt ra khỏi chuồng và Cassie đóng sập cửa trước mũi con Big Jim. “Không phải nhân viên an ninh thì ổn thôi.”

Chiếc xe đến gần bọn tôi. Người lái xe là một chú mặc áo khoác bảo hộ dính đầy vết bẩn bên ngoài chiếc quần bò. Ở sau xe có hai chiếc xô nhựa màu trắng to đùng, chứa đầy cái của quỷ gì nâu nâu bốc mùi nghe kinh dị.

“Cassie hả cháu? Phải con gái bác sĩ đó không? Cháu khỏe chứ?”

“Dạ khỏe,” Cassie đáp. Nó vẫy tay ra bộ lơ đãng. Người đàn ông đi qua.

“Thoát nạn,” Rachel thở phào. “Chú ấy coi bộ chẳng bận tâm coi bọn mình ở đây làm trò gì.”

“Tốt, giờ đi đâu nữa?” Cassie hỏi. Bọn tôi đang đứng ở một ngã tư, bốn phía đều có những dãy hành lang sơn trắng. Một chiếc xe điện cũng đậu ở đó.

“Mình đang ở gần cái gì?” tôi hỏi lại.

Cassie ngẫm nghĩ. “Ờ, lối này dẫn ra các khu thú xa. Lối kia dẫn đến khu văn phòng và khu chứa đồ. Hai lối này đi vòng quanh khu trại chính. Mình đang ở gần… để coi… ơ, dơi và rắn ở lối này. Báo và cá heo lối đó.”

Rachel dợm bước về hành lang phía phải. “Cá heo. Tớ thích cá heo.”

“Chờ đã,” Cassie rượt theo nó. “Nhưng mình biến thành cá heo thì có lợi gì?”

“Tớ nghĩ mình phải đến khu thú lớn,” Marco góp ý. “Làm việc nghiêm túc đi. Mình cần có vũ khí hạng nặng. Nào, đi!”

“Đợi đã!” Tôi buột miệng nói khi thấy Marco tuôn đi. Tôi đuổi kịp và tóm lấy nó trước khi thằng ôn đi quá xa.

Đúng lúc đó, một giọng nói cất lên: “Này! Này! Mấy đứa kia! Chúng mày làm gì ở đây hả?”

Tôi thấy một người đàn ông mặc đồng phục nâu.

“An ninh!” Cassie thốt lên. “Tỉa ơi, họ sẽ lôi đầu bọn mình về văn phòng. Họ sẽ gọi mẹ tớ. Tớ hổng muốn ngồi giải thích với mẹ.”

“Chạy tản ra đi!” Tôi xổ giọng chỉ huy. “Giống như ở khu công trường đó: một người thì không thể tóm hết cả bọn.”

“Mấy đứa nhóc kia, đứng lại!”

“Tía ơi, tía ơi,” Cassie linh quýnh. Đùng một phát, nó vọt thẳng về một hướng hành lang. Rachel và Tobias bám sát đuôi.

Marco đã chạy được chừng chục mét ở hành lang bên kia, dẫn đến khu thú lớn. Tôi cố bắt kịp nó.

Người bảo vệ đã ra đến ngã tư. Tôi thấy ông lao theo Tobias và bọn con gái. Nhưng rồi ông ngó sang tôi và Marco. Chắc tôi và nó trông có vẻ khả nghi hơn, nên ổng chọn hai đứa tôi để rượt.

“Đứng lại! Mấy nhóc kia, đứng lại coi!”

“Bọn mình lấy cái xe điện kia đi!”

“Chôm xe điện ấy à?”

“Mình mà không lấy là ổng lấy đó!”

“Tới luôn!”

Hai đứa phóng lên xe điện. Marco trườn tới trước tay lái. Nó vặn khóa sang vị trí “mở” rồi quay lại hỏi tôi: “Chắc giống lái xe trò chơi hả?”

“Miễn là đừng có đụng lung tung.”

Nó nhấn chân lên bàn đạp. Động cơ điện phát tiếng kêu ro ro và chiếc xe vọt đi, lao thẳng vào bức tường.

“Ê! Lái đàng hoàng coi!”

Hai đứa lùi xe lại rồi vọt lên tiếp, bắt đầu xả tốc độ. Dư sức cắt đuôi bác bảo vệ. Nhưng khi tôi ngó lui, thấy bác vẫn lạch bạch đuổi theo.

“Ổng dám bị đứng tim lắm,” tôi nói.

“Lối nào?”

“Cái gì”

“Đi lối nào?”

Tôi quay lại, nhìn phía trước. Bọn tôi vừa đến một góc hình chữ “T”. “Bên phải!” tôi hét to.

Theo bản năng, thằng Marco quẹo trái. Tôi suýt nữa văng ra ngoài.

Hầu như ngay lập tức, hai đứa đụng một góc khác. Lần này Marco chọn bên phải.

Và tôi té cái uych khỏi xe điện.

Lăn quay một vòng trên sàn nhựa, tôi đứng dậy rượt theo chiếc xe điện.

“Cậu làm trò gì thế?” Marco hỏi khi thấy tôi. “Còn lo chơi nữa hả?”

Tôi chỉ lườm nó một cái rồi leo lên xe.

“Qua phà rồi,” Marco nói. “Có sao hông?”

“Không sao, cảm ơn,” tôi nói. “Chỉ bầm dập một chút, nứt vài cái xương. Không có gì nghiêm trọng.”

“Cậu nghĩ bọn mình đang ở đâu?”

“Tớ nghĩ mình đang ở trong một đường hầm dài chưa từng thấy,” tôi đáp. Mà thiệt, giờ thì càng lúc nó càng giống đường hầm.

Vẫn sàn nhựa, tường trắng, nhưng các bóng đèn thưa hơn, gây cảm giác đang ở trong đường hầm.

"Hổng biết mấy đứa kia có bị tóm không," Marco nói. "Giờ thì cậu thấy choảng nhau với bọn Yeerk là khùng cỡ nào chưa? Nghĩ lại coi: mới hạ được một nhân viên an ninh sở thú mà đã te tua."

"Bọn mình đâu hạ được ai," tôi rầu rĩ nói. "Coi kìa!"

Ở phía trước có hai ông mặc đồng phục màu nâu.

"Có thể họ chưa biết bọn mình là ai," Marco gợi ý. "Có khi họ nghĩ bọn mình là nhân viên bình thường."

"Có thể. Nhưng nếu họ nhìn kỹ thì hổng phải vậy." Tôi nói. "Có lối rẽ kìa, quẹo vô đi!"

Hai đứa tôi quẹo vô. Đúng lúc đó, bảo vệ bắt đầu la toáng lên. Hành lang thu hẹp dần. Hẹp đến mức khó lọt chiếc xe điện.

"Bỏ xe đi!"

Tôi nhảy ra ngoài. Marco nhảy theo tôi. Hai đứa nghe mồn một tiếng chân chạy rầm rập ngoài đường hầm chính. Mấy người này coi bộ khỏe hơn ông già bảo vệ ban nãy. Họ chạy ra chạy.

Hành lang đột ngột chấm dứt. Có hai cánh cửa, một ở bên trái, một xa hơn tí chút ở bên phải. Chúng được ghi số là P-201 và P-203. Chẳng nói lên cái khỉ gì.

"Chọn đại một cái đi," Marco nói.

Tôi hít một hơi dài. "Cửa số một." Tôi mở cửa P-201. Một luồng gió mát tạt vào mặt tôi. Mặt trời làm tôi chóa mắt. Tôi nheo mắt lại, cố làm quen với ánh sáng.

Con tê giác cũng đang nheo mắt lại.

"Áááá!" Tôi hét lên.

"Áááá!" Marco hét theo tôi.

Hai đứa nhảy lui lại, đóng cửa cái rầm.

"Sai cửa rồi!" Marco nói.

"Sai trầm trọng!" tôi xác nhận.

"Ê, mấy nhóc kia, đứng lại ngay!"

Mấy người bảo vệ đã ở đầu hành lang.

"Thử cửa thứ hai thôi!" tôi nói.

"Tới luôn!"

Chúng tôi mở cửa chạy tuôn vào.

Quanh hai đứa tôi toàn là cây. Cây và cỏ. Tụi tôi đang ở dưới bóng râm. Ánh mặt trời lọt qua các kẽ lá. Ở phía trước, những bụi cây nhường chỗ cho một bãi cỏ rộng.

"Mình đang ở đâu vậy kà?" Marco hỏi.

"Tớ biết đâu đấy!"

Hai đứa tôi vượt qua mấy bụi cây, mắt dáo dác nhìn mọi hướng. Chẳng có con thú nào. Chỉ có vài con chim đậu trên cây.

"Ê! Có người" Marco nói. Nó thụp xuống nấp sau một bụi cây rồi đưa tay chỉ.

Có những người đang đứng thành hàng sau một lan can. Họ đứng phía trên. Hai đứa tôi ở tuốt phía dưới. Tôi vạch bụi cây để nhìn cho rõ. Mọi người đang dựa vào lan can trên đỉnh một bức tường bê tông cao. Họ không thấy bọn tôi vì các bụi cây che khuất. Nhưng rõ ràng là họ đang chăm chú nhìn *cái gì đó.*

"Chắc chắn là bọn mình đang ở trong một khu thú," tôi nói. "Kia là những người đang xem… con gì đó đang ở trong này cùng bọn mình. Cầu cho đừng phải là con tê giác ban nãy. Nó bự phát khiếp!"

"Làm sao ra khỏi đây ta?"

"Tớ biết đâu. Quan trọng là phải tránh xa cánh cửa. Chắc chỉ vài giây nữa là mấy ông bảo vệ sẽ rượt tới." Nhưng, các bạn biết không, trong thâm tâm, tôi đang nghĩ: hừm, tại sao hổng thấy ai rượt mình vậy cà?

Tôi và Marco trườn qua các bụi cây đến gốc một thân cây lớn. Hai đứa đi đến một góc tường khuất khỏi đám người bên trên.

"Cái tường quỷ này cao gì đâu mà cao," Marco nhận xét. "Dám cao đến mười mét chứ chẳng chơi. Tệ thật! Nó cao vậy chắc là có lý do. Có con gì trong này mà họ hổng muốn để sổng vậy kìa?"

Tôi quan sát bức tường. Có một thang sắt gắn vào tường cách bọn tôi chừng 50 mét. "Tớ nghĩ đó là lối duy nhất để chui ra."

"Tớ hỏi nè," Marco nói. "Tại sao bảo vệ không rượt tụi mình nữa? Ý tớ là nếu đây là khu vực hươu hay linh dương thì họ đã xộc vào ngay chứ đâu có tha, phải vậy hông?"

"Để nghĩ coi, đừng có hoảng," tôi nói. "Tớ đang cố quên cái vụ tại sao bảo vệ không vô đây." Tôi lùi vào bóng râm các bụi cây. "Với lại, biết đâu ở đây chả có cái gì hết!"

Tôi đặt mông toan ngồi xuống. Mông tôi chạm phải một vật gì âm ấm.

Ngay lúc đó, tôi có một linh cảm khủng khiếp. Tôi ngó lên và thấy thằng Marco. Bình thường, Marco có khuôn mặt sạm nắng. Nhưng bây giờ thì mặt nó trắng bệch. Và đôi mắt nó thì đang trợn trừng.

"Marco," tôi cố lấy giọng nhỏ nhẹ, chậm rãi. "Có gì sau lưng tớ hả?"

Nó gật đầu.

"Cái gì vậy, Marco?"

"Ưm… Jake? Coopp!"

CHƯƠNG 20

Nói chính xác, đó là một con cọp đực Xibêri dài cỡ ba mét, nặng chừng ba trăm năm chục kí, tốc độ tên lửa và sức mạnh siêu phàm.

Các bạn có nhớ mấy bộ phim Tarzan cũ thỉnh thoảng chiếu trên TV, trong đó có người hùng Tarzan vật lộn với con cọp không? Các bạn thấy con cọp bị oánh te tua chứ gì? Thế thì tôi nói cho mà nghe. Các bạn có biết cơ may sống sót sau khi choảng nhau với cọp là bao nhiêu không? Nó cũng cỡ cơ may sống sót sau khi nhảy từ tòa nhà chọc trời State Empire xuống đất vậy?

"Tớ có ý này," Marco run rẩy nói. "Hay là mình chuồn đi."

"Đừng có chạy," tôi thì thào. "Làm vậy chỉ tổ đánh động nó."

"Tớ nghĩ nó đã *tia* bọn mình," Marco nói. "Nó biết mình ở đây rồi, Jake à. Tớ nghĩ nó đang chiếu tướng bọn mình! Coi mấy cái răng của nó kìa!"

"Đừng có hoảng! Tớ có ý này. Dùng phép biến hình. Nếu tớ thu được ADN của nó, tớ sẽ đưa nó vào trạng thái mất hồn."

"Thu hả? Thu cái gì? Chẳng được gì đâu. Nó thu mạng cậu thì có. Nó sẽ thu cái mông cậu làm món khai vị! Chén thịt nhăn xương."

Tôi khó nhọc nuốt nước miếng. Tôi tỉnh sờ con cọp nhưng tay tôi cứ run lật bật. Tôi hít hai ba hơi thật sâu. Nghe nói làm vậy sẽ giúp bình tĩnh lại. Chắc là nó có tác dụng… nếu bạn không hầu như đặt cái mông lên lưng con cọp. Còn ngược lại thì tuyệt đối chẳng có cách chi giúp bạn bình tĩnh."

"Cọp ngoan ơi, cọp ngoan," tôi thì thầm.

Con cọp giương mắt nhìn tôi. Nó có cái nhìn lười nhác kiểu "mặc xác mày". Cái nhìn tự tin tuyệt hảo. Giống như nó thấy tôi tếu tếu. Hay như nó đang khoái trá thấy tôi run như cầy sấy.

"Đừng thịt tao nhe mày," tôi nói.

"Cũng đừng cho kẻ này lên thớt," Marco bổ sung.

Tôi đưa bàn tay run rẩy về phía con cọp. Cặp mắt nó dõi theo bàn tay tôi. Tôi sờ lên sườn nó. Cái sườn cọp cứ phình lên xẹp xuống theo hơi thở của nó.

"Tập trung đi!" Marco thì thào.

Thì tôi đang tập trung nè, khó thấy mồ. Tôi tập trung nghĩ về cái răng nó. Tôi tập trung nghĩ về những bắp thịt cuồn cuộn dưới bộ lông màu cam vằn đen. Tôi tập trung nhiều nhất vào khả năng là cái cẳng tổ chảng của nó "tát yêu" tôi một cú, beng đầu tôi lăn lông lốc ra cỏ như một trái banh da.

Con cọp thở chậm hơn. Cặp mắt nó mờ đi một chút rồi từ từ nhắm lại.

“Trò đờ đẫn này bao lâu mới hết?” Marco khẽ hỏi.

“Chừng mười giây sau khi ngưng tiếp xúc. Với con Homer là như vậy đó.”

“Mười giây? Có mười giây thôi sao?”

“Ừ! Sẵn sàng mà chạy đi!”

“Tớ sẵn sàng rồi nè!”

Tôi chuẩn bị rụt tay, nhưng đột nhiên do dự. Đó là một khoảnh khắc kỳ lạ, vì ngay lúc đó tôi chợt ý thức mình đang làm gì. Điều này làm tôi xúc động. Con cọp đã trở thành một phần của tôi. Tất cả sức mạnh và sự tự tin đó đã trở thành một phần của tôi.

“Con cọp này đẹp há?” tôi hỏi.

Tôi chờ đợi một câu châm chích của Marco, nhưng nó lại nói: “Bá cháy! Phong độ hết chỗ chê!” Rồi nó giục tiếp: “Thôi, chạy đi. Nó nổi hứng biểu diễn sức mạnh chúa tể rừng xanh bây giờ!”

“Sư tử kìa,” tôi nói. “Sư tử mới được xem là chúa tể rừng xanh. Nhưng đừng có nói vậy với nó. Sẵn sàng chưa?”

Nó gật đầu.

“Chạy!” tôi hét lên.

Tôi bật dậy. Cả hai đứa ù chạy về phía thang sắt. Tôi đếm từng giây trong đầu: một - một ngàn, hai - một ngàn, ba - một ngàn…

Có cái gì đang chuyện động. Lẹ! Một bộ lông cam vằn đen!

Ngay lập tức, tôi hiểu ra. Tía ơi! Trong khu thú này hổng phải chỉ có một con cọp.

Tôi nghe tiếng hét thất thanh từ các khán giả phía trên. Chắc họ đã thấy hai đứa tôi chui ra khỏi bụi cây.

Marco nhảy lên bám vào thanh thang. Nó đu lên. Tôi theo sau chỉ khoảng một phần mười giây. Con cọp chồm lên. Móng của nó bập vào tường chỉ cách vài phân dưới chân tôi. Và rồi nó phát ra tiếng gầm làm rung cả thanh thang tôi đang nắm.

Gầầầmmm!

Thiệt kinh khủng! Tiếng gầm vang dội, làm tôi muốn nhũn cả người.

Marco bay vù lên đỉnh thang, tót lên trên bờ tường. Tôi cũng vù theo nó.

Thật khó tin nổi người ta có thể leo thang nhanh đến cỡ nào nếu như bị cọp rượt.

“Chúng kia rồi!” Có tiếng hét to. “Bắt lấy chúng! Đứng lại!”

Lại bảo vệ! Ít nhất là ba người.

“Tụi mình biến hình nhé?” Marco hét sang tôi.

“Đừng! Chạy lại đám đông á! Kia kìa! Chỗ cái bể cá heo.”

Hai đứa bị bám sát. Nhưng cả hai tọt được vào đám đông chỉ vài ba mét trước khi mấy chú bảo vệ tóm được.

Đến đó chỉ còn mỗi một việc là cúi rạp đầu, luồn lách cho đến

khi khuất mắt bảo vệ. Hai đứa ra đến tận cổng chính, vẫn cúi lom khom để không ai nhìn ra.

"Các cậu làm gì thế, biến thành người lùn rồi hả?" Rachel giễu. Nó đang đứng thù lù ngay trước mặt bọn tôi. Cả Tobias lẫn Cassie cũng đứng đó.

"Bảo vệ đang rượt bọn tớ," tôi phân trần. Tôi mới vừa hoàn hồn sau cuộc tiếp xúc với mấy con mèo bự.

"Thôi, đừng làm trò nữa, Jake," Rachel nói. "Mình ra khỏi đây đi. Tớ phải về nhà cho kịp giờ ăn."

Hóa ra là ba đứa kia chẳng đứa nào bị rượt. Bọn nó dễ dàng thoát được cánh bảo vệ, và chỉ việc ung dung đi nạp ADN trong khi tôi và thằng Marco xém về chầu diêm vương.

Điều dở hơi nhất là cả ba đứa nó chẳng đứa nào chịu tin câu chuyện của bọn tôi. Tôi và Marco đều hơi ức vụ này.

Cả bọn leo lên xe buýt, đứa nào đứa nấy đổ vật ra trên ghế.

"Bọn tớ xém nữa là làm mồi cho cọp rồi," Marco ấm ức nói. "Thiệt đó, hổng xạo đâu. Chỉ xê xích có vài phân…"

"Thôi đi mà," Rachel nói. "Bỏ chuyện đó đi. Tối nay bọn mình còn khối chuyện phải làm. Dù hai cậu đã gặp nguy hiểm cỡ nào thì có lẽ chuyện đó cũng chả thấm thía gì so với những điều sẽ diễn ra tối nay."

"Tối nay hả?" Cassie lắc đầu lo lắng. "Thế mà tớ còn chưa tỉnh gì đến chuyện ôn toán cho giờ kiểm tra ngày mai."

Rachel cười. "Đến ngày mai có khi bọn mình chẳng còn phải lo lắng gì nữa đâu."

"Cám ơn, người đẹp lạc quan," Marco làu bàu nói.

CHƯƠNG 21

"Con ở đâu suốt từ trưa đến giờ?" Mẹ hỏi tôi khi cả nhà ngồi vào bàn ăn. Gia đình tôi giữ nếp ăn uống cũ. Giờ ăn, cả nhà phải có mặt đông đủ. Không được xem TV. Mẹ tôi là nhà văn nên bà thù TV, trừ khi nó phát chương trình bà yêu thích.

"Con ở đâu ấy à?" tôi lặp lại câu hỏi. "Ơ… con đi lòng vòng chơi. Với Marco."

"Em hỏi làm gì cho mất thì giờ," ba tôi nói. "Nó luôn trả lời có một câu hà: đi lòng vòng chơi."

"Thế hôm nay ba làm gì ở sở?" tôi hỏi lại.

"Cũng đi lòng vòng." Ông nháy mắt đáp. Cả nhà cùng cười.

Tôi liếc qua Tom. Ảnh cũng đang ăn gà rôti như mọi người và cũng cười. Tom có vẻ thật gần gũi.

"Tối nay anh làm gì, Tom?" tôi hỏi.

"Chi vậy?"

Tôi cố làm mặt tỉnh. "Em tỉnh rủ anh dợt bóng rổ một chút," tôi nói. "Biết đâu em học được anh vài chiêu mới để thử xin vào đội tuyển lần nữa."

"Rất tiếc, nhóc ạ," Tom nói. "Tối nay anh có việc bận."

"Việc gì vậy?" tôi hỏi.

"Chắc là cũng đi lòng vòng," mẹ tôi nhạo. "Ăn cải bắp đi Jake, tốt cho con lắm đó. Nó có nhiều chất khoáng và vitamin, hổng món gì bằng đâu."

"Dạ," tôi đáp, "Con khoái vitamin lắm mà mẹ." Tôi xiên một miếng cải bắp nhỏ nhất moi được trên đĩa và cố nuốt trôi. Cũng không tệ hơn xực con nhện.

"Tom, hồi nãy anh nói anh bận việc gì vậy?" tôi hỏi tiếp.

Tom lườm tôi một cái. "Kiểm tra hả? Anh nói bận là bận, thế thôi. Hiểu chưa nhóc?"

"Bạn gái chứ gì!" Ba tôi bình luận. "Biết rồi, ba là bác sĩ mà…"

Không đâu, ba ơi, hổng phải bạn gái mà là vũng Yeerk. Tôi muốn nói quá chừng. Mẹ hỏi vũng Yeerk là gì hả? Đó là cả một câu chuyện dài.

Tôi quyết định thử thêm lần nữa. Một phần trong tôi có lẽ vẫn không chịu tin Tom đang thực sự là ai. "Hay anh hổng dám chơi với em? Sợ em hạ đo ván chứ gì?"

"Ừ, sợ quá chừng luôn. Hài lòng chưa?" Tom cười nhạo.

Cặp mắt tôi và ảnh đụng nhau. Có gì không ta? Có bằng chứng gì trong đó về cái giống ích kỷ, xấu xa đang kiểm soát anh ấy? Không, chẳng có gì. Giá như mà tôi tìm được…

Không cách chi biết được ai là Kẻ bị mượn xác, ai không… Không cách chi. Chỉnh vì vậy mà chúng rất khó ngăn chặn. Chúng có thể là bất cứ ai, ở bất cứ nơi đâu.

Ngay cả người mà bạn quen, người mà bạn ngưỡng mộ. Và thậm chí người mà bạn yêu mến.

Tôi tránh cặp mắt Tom và nhìn xuống chân.

Vài phút sau, Tom đứng dậy chuẩn bị đi. Tôi biết anh sắp đi đâu. Đợi anh đi khỏi, tôi vọt tới máy điện thoại để trên gác. Ở đó, ba mẹ không thể nghe được tôi. Tôi gọi Marco.

"Ảnh đi rồi đó," tôi nói.

Rồi tôi gọi tiếp cho Tobias và Rachel. Tôi gọi cả Cassie nhưng đụng ngay mẹ nó ở đầu dây bên kia.

"Chưa thấy Cassie về," giọng bà có vẻ lo lắng. "Đến giờ ăn rồi mà nó vẫn chưa về. Nó ra ngoài cho mấy con thú ăn rồi không thấy quay lại."

Tôi nghe bụng thót lại.

"Cháu nghĩ bạn ấy ra ngoài cưỡi ngựa thôi ạ." Tôi tự trấn an mình và trấn an mẹ Cassie. "Cô biết Cassie mà."

"Ngựa trong chuồng đâu có thiếu con nào!" bà nói.

Tôi hít thở vài hơi thật sâu. Có gì không ổn rồi. Cassie gặp chuyện gì vậy ta?

"Để cháu đi tìm bạn ấy" tôi nói. "Cô đừng lo. Cháu cá là bạn ấy thấy vài con thú bị thương hay gì đó nên bận ra tay cứu chữa. Cô biết Cassie mà." Tôi lặp lại.

"Ờ, cô chắc nó không sao đâu."

Cô ấy cũng "chắc" cỡ như tôi là cùng. Nhưng tôi biết làm sao đây? Kế hoạch là phải tấn công Vũng Yeerk và giải thoát anh Tom. Cassie đến trường chờ sẵn hồng biết chừng?

Có thể lắm…

Tôi có một linh cảm rất xấu khi phóng xe đạp đến trường. Tôi cất xe mé bên kia đường theo đúng kế hoạch rồi nhập bọn với Marco và Rachel.

"Cassie mất tích," tôi thông báo. "Tobias đâu?"

Rachel đưa tay chỉ lên trời. Mặt trời đang lặn nhanh, nhưng tôi vẫn có thể thấy *thằng Tobias* đang lượn lòng vòng trên trời.

"Nó mắc chứng gì vậy?" tôi nổi quạu. "Nó chỉ biến hình được hai tiếng mà bọn mình đâu biết vụ đó sẽ kéo dài bao lâu."

"Có lẽ bọn mình phải hoãn lại đến khi nào biết Cassie gặp chuyện gì," Rachel đề nghị.

"Hay là nó sợ quá," Marco nói. "Tớ cũng còn sợ nè."

"Có thể," tôi đồng ý, mặc dù thấy ngờ ngợ.

Người ta nói chỉ ra trận mới biết ai gan ai hèn. Tôi hy vọng mình

không phải là thằng hèn. Nhưng sự thật trước mắt là miệng tôi đắng nghét và tim dộng thình thịch.

Tobias sà xuống và đậu trên vai Rachel. Tôi hơi ngạc nhiên một chút. Sao Tobias lại đậu lên vai Rachel? Mà nhỏ này cũng không có vẻ gì là khó chịu, lại còn khẽ cọ đầu vào Tobias nữa.

<Có làm gì nữa không?> Tobias hỏi.

Mới mở đầu đã xui xẻo. Linh cảm xấu làm bụng tôi cứ thót lại. Cassie mất tích, còn thằng Tobias chưa chi đã biến hình.

Cả bọn đổ dồn mắt về phía tôi, chờ một câu quyết định.

"Kệ, tới luôn đi!" tôi nói.

Ban đêm, cổng trường luôn khóa chặt. Nhưng Marco đã chăm sóc cái "chuyện nhỏ" này. Nó biết một cửa sổ ở phòng thí nghiệm khoa học không bị khóa.

Cả đám leo cửa sổ vào phòng thí nghiệm. Trong đó tối thui, chỉ vài ánh chiều tà rọi những tia cuối cùng lên đống bình thót cổ và ống nghiệm thủy tinh. Tobias bay thẳng vào, đậu xuống ngay bàn giáo viên.

"Đề tớ nghĩa cái đã," tôi nói. Tôi rón rén hé cánh cửa, nhìn qua khe ra ngoài. Hành lang dẫn đến phòng lao công gần như tối mù. Tôi chợt rụt phắt lại.

"Có người ở ngoải," tôi nói. "Ba người đang đi tới phòng lao công."

"Bọn Mượn xác," Rachel cố đùa. "Chắc là đến giờ ăn của bọn Yeerk."

Chẳng đứa nào cười nổi.

"Làm sao lọt vào đó được?" Marco hỏi.

"Đợi đã," Rachel nói. "Bọn Mượn xác đâu phải tên nào cũng nhận ra nhau, đúng không? Ý tớ là bọn mình cũng có thể đóng vai những tên Mượn xác vậy. Các cậu thấy sao?"

"Ý cậu là chỉ việc tiến bừa tới, làm như mình là người của chúng chứ gì?" Marco vặn lại. "Kế hoạch nghe hay quá ta. Nhưng tớ có ý này hay hơn: mình tự tử ngay bây giờ, thế là khỏi phải bàn."

"Có thể Rachel đúng đó," tôi nói.

"Có thể cái khỉ mốc," Maro bắt bẻ. "Thế còn Tom thì sao? Bộ anh ấy cũng nghĩ bọn mình bị mượn xác à?"

Tôi lại hé cửa nhìn ra ngoài. "Tớ nghĩ Tom đã xuống đó rồi," tôi nói. "Với lại, ngoài này hổng còn ai. Chắc bọn chúng đã xuống cả…" Tôi chợt nín bặt. "Chờ đã, lại có người tới."

Tôi dán mắt nhìn. Trong bóng tối thật khó nhận ra khuôn mặt. Nhưng tôi nhận ra có hai người, một người mặc đồng phục.

Đó chính là lão cảnh sát bị mượn xác. Lão đang xô đẩy một người đi cùng lão. Tôi nhận ra đó là một đứa con gái.

Tôi thực sự không muốn nhìn tiếp nữa.

“Tobias,” tôi nói. “Nhờ cặp mắt diều hâu của cậu một chút.”

Tobias bay tới đậu lên vai tôi. Nó thò cái đầu kiêu hãnh ra ngoài rồi rụt lại ngay.

<Đúng rồi,> Tobias nói. <Chỉnh là bạn ấy!>

Tôi cảm thấy như đất sụt ngay dưới chân. Marco vội đỡ lấy tôi vì tưởng tôi sắp ngã.

“Chúng đã bắt được bạn ấy!” tôi thì thào. “Bọn Mượn xác… chúng đã tóm được Cassie!”

CHƯƠNG 22

"Ai tóm Cassie… làm sao mà…?" Rachel ú ớ.

"Lão cảnh sát. Cái gã Mượn xác đã đến trang trại nhà Cassie. Hắn có mặt trong cuộc họp của nhóm Chia Sẻ. Hắn đã tóm được Cassie. Hắn đã thấy Cassie ở cuộc họp lúc bạn ấy định đến gần các thành viên chính thức.

Rachel thốt lên vài tiếng rên rỉ.

Chưa hành động đã gặp tai họa.

"Thôi được," tôi rầu rĩ nói. "Cứ tiến lên như cách của Rachel thôi. Có quá nhiều tên Mượn xác, chúng không biết nhau hết đâu. Ý tớ là chúng luôn bổ sung xác mới, đúng hông? Vậy thì bọn mình cũng có thể giả làm những kẻ mới bị mượn xác, được chứ?"

"Cha mẹ ơi!" Marco rên rỉ.

"Vậy cậu có ý gì hay hơn chắc?" tôi sẵng.

"Không," nó ỉu xìu. "Tớ cũng nghĩ phải tiến lên. Liều một phen coi sao. Nào, bắt đầu quậy đi!"

"Tốt, mọi người hãy làm mặt tỉnh nha." Tôi quay sang Tobias. "Giờ mà cậu hoàn hình lại thì quá muộn. Nhớ là đừng để chúng nhìn thấy."

Tôi, Rachel và Marco bước ra hành lang tối hù. Chân tôi cứng đơ, đầu gối thì run lẩy bẩn. Tôi đang bước đi giống như một gã tội phạm cố làm bộ lương thiện.

Cả bọn hướng về phòng lao công. May sao, chẳng có ai khác ngoài hành lang.

Chúng tôi bước vào căn phòng hẹp. Tôi cố nhớ lại cách mở cửa. Vặn vòi nước sang trái, rồi xoay cái móc thứ hai bên phải.

Cánh cửa mở toang.

Tiếng ồn bên dưới còn ầm ĩ hơn cả hôm trước. Có thể vì tai người của tôi thính hơn tai thằn lằn.

Có những tiếng lào xào, bì bạch, nghe như sóng vỗ nhẹ. Nhưng đó là một âm thanh dễ chịu, khác xa những âm thanh hôm trước: tiếng gào tuyệt vọng, tiếng hét kinh hoàng và tiếng cười đắc thắng nghe buốt óc.

"Cậu có chắc đây là vũng Yeerk không?" Marco bồn chồn hỏi bằng một giọng run run. "Nói trước, tớ mà thấy quỷ sứ có sừng xách chỉa ba là tớ chạy à nhe."

Tôi bước qua khung cửa. Cầu thang rất dốc và không có tay vịn, vì vậy có cảm giác như mỗi bậc thang là một bước dấn sâu xuống địa ngục.

Cả bọn cùng bước xuống. Cánh cửa tự động đóng lại sau lưng chúng tôi.

Thoạt tiên, tôi nghĩ cầu thang này chỉ cỡ vài chục nấc. Nhưng các nấc thang có vẻ như bất tận. Chúng tôi cứ bước tới mà trước mắt lúc nào cũng còn vô số nấc thang. Bức tường nhớp nhúa nhanh chóng chuyển thành tường đá khi chúng tôi bước xuống, bước xuống và bước xuống tiếp. Tôi có cảm giác cái cầu thang này không bao giờ kết thúc.

"Người ngoài hành tinh ưu việt cái mốc khô," Marco thì thào. "Nghĩ coi, thang máy cũng không biết đường mà chế."

Cả bọn khúc khích cười. Nhưng cũng chỉ một thoáng.

Bất chợt, các bức tường đá mở rộng ra. Chúng tôi vào một cái hang lớn.

Tôi nói lớn nghĩa là nó rất to - đủ chỗ cho một cái sân banh và đôi ba cái siêu thị. Nó tựa một cái tô lủng đáy khổng lồ úp ngược, toàn bộ bằng đá rắn. Qua đáy tô lủng đó, tôi đồ chừng thấy được các vì sao.

Quanh hang động có nhiều cầu thang tợ như cầu thang chúng tôi đi. Chúng đổ về từ mọi hướng, nhô ra khỏi các tường đá và dẫn về đến tận đáy hang.

Cả bọn co cụm lại ở giữa lối cầu thang mà hai bên giờ đây dốc thẳng đứng.

"Kếch xù!" Marco thốt lên. "Tưởng tượng coi, nó nằm ngay dưới trường mình. Cỡ một nửa thành phố chớ ít đâu. Đống thang này chắc dẫn tới vài chục cánh cửa bí ẩn đây."

Nó lắc đầu quầy quậy. "Jake à, chúng dựng lên cả một khu cỡ này với một đống hành lang bí ẩn. Thiên địa ơi! Tệ thật… còn tệ hơn cả tệ… Còn bự hơn cả…"

Tôi cũng cảm thấy tuyệt vọng in hệt nó. Bọn tôi là một lũ châu chấu đá xe. Xây được cả một thành phố ngầm thế này hẳn chúng có sức mạnh khôn lường.

Phải, nó gần như là cả một thành phố!

Dọc theo rìa hang là những tòa nhà và kho bãi. Có thể thấy những xe xúc đất và xe cần cẩu màu vàng đang làm việc ở phía xa. Trong cái nơi đầy bất trắc này, chúng có vẻ bình thường đến ma quái.

Và khắp nơi đầy những sinh vật. Bọn Taxxon, bọn Hork-Baijr, cùng những giống quái dị khác mà tôi thậm chí không thể hình dung nổi.

Nhưng phần đông vẫn là người. Rất nhiều người.

Ở ngay giữa hang có một cái vũng, trông giống cái hồ nhỏ tròn vành vạnh, đường kính cỡ ba chục mét. Có điều nước trong hồ không hẳn là nước. Nó có màu xám bạc, tợ như chì lỏng. Tiếng bì bọp bọn tôi nghe lúc nãy chính là tiếng hàng trăm con vật đang nhào lộn trong hồ gây nên.

Tôi biết chúng là cái giống gì rồi: bọn Yeerk! Bọn Yeerk ở môi trường nhớp nháp tự nhiên của chúng. Chúng đang bơi lội tung tăng trong vũng như một đám nhóc đang quẫy nước ngày hè.

Ở gần rìa vũng có những cái lồng. Trong lồng có nhốt những tên Hork-Bajir và người.

Một số người đang gào la kêu cứu. Số khác khóc thút thít. Số khác nữa như mất hết hy vọng, chỉ ngồi đực ra chờ. Có cả người lớn lẫn con nít, đàn ông lẫn đàn bà. Họ có đến trên trăm người, cứ mười người bị nhốt vào một lồng.

Các tù nhân Hork-Bajir thì bị nhốt vào những cái lồng riêng, chắc chắn hơn. Họ đi lòng vòng, gào rú và vung vít những cánh tay đầy cựa.

Tôi hầu như hết hy vọng. Tim tôi muốn ngừng đập. Đây là một nơi quá sức khủng khiếp, mà đám nhóc tụi tôi thì vừa ít, vừa yếu.

Trên bậc thang phía dưới bọn tôi, tôi thấy gã cảnh sát bị mượn xác và Cassie. Hắn lôi con nhỏ một cách thô bạo mỗi khi nó chệch hướng. Cả hai đã đi đến cuối thang.

"Tớ chuẩn bị biến hình đây," tôi nói. "Tớ phải cứu Cassie khỏi tay hắn."

Marco đặt tay lên vai tôi. "Chưa phải lúc đâu, ông mãnh. Bình tĩnh đi."

<Cassie chưa sao đâu, Jake> Tobias nói. <Nó chưa bị hại, chỉ mới sợ hết vía thôi hà.>

"Lão ta mà hại nó thì biết tay tớ," tôi nói. "Tobias, nhớ theo dõi cho kỹ nhé!"

Có hai cầu thép thấp bắc nhô ra ngoài vũng. Trên một cầu, mấy tên Hork-Bajir bị mượn xác đang lầm lì canh gác một đám xếp hàng gồm cả người với bọn Hork-Bajir và Taxxon.

Đó là trạm xả.

Lần lượt từng người đến quỳ xuống, cúi gập người, dí sát đầu về phía mặt vũng nhầy nhụa. Bọn Hork-Bajir bị mượn xác đỡ họ quỳ.

Bọn tôi thấy một phụ nữ lẳng lặng quỳ xuống, đưa cái đầu xuống sát mặt vũng màu xám chì. Một tên Hork-Bajir nhẹ nhàng đỡ khuỷu tay bà để giúp bà giữ thăng bằng.

Rồi bọn tôi thấy cái vật nhớp nháp đang luồn lách, uốn éo trườn ra khỏi lỗ tai bà.

Một tên Yeerk.

"Ồ, không…" Rachel rên rỉ. Hình như nó muốn mửa. "Không, không!"

Tên Yeerk vừa trườn ra khỏi lỗ tai người phụ nữ đáng thương thì

tọt ngay xuống vũng và biến mất dưới mặt hồ náo động.

Lập tức, người phụ nữ hét lớn: “Đồ rác rưởi! Buông tao ra! Buông tao ra! Tao không phải nô lệ! Buông tao ra!”

Hai tên Hork-Bajir tóm lấy bà. Chúng lôi bà sềnh sệch đến chiếc lồng gần nhất và ném bà vào trong.

“Cứu tôi với!” tiếng người phụ nữ vang lên thất thanh. “Ai đó làm ơn cứu tôi với! Cứu chúng tôi với!”

CHƯƠNG 23

"Cứu tôi! Ai đó cứu chúng tôi với!"

Tiếng hét đó bám riết bọn tôi suốt dọc lối xuống thang. Giờ đây, bọn tôi đã ở đủ gần để nhận ra khuôn mặt người đã phát ra tiếng hét thất thanh. Tiếng hét đó đâm xoạc trái tim tôi.

Cầu thép thứ hai chính là trạm nhập. Các xác mượn bị lôi sềnh sệch ra khỏi những chiếc lồng để bọn Yeerk chui trở lại vào đầu. Quả là một quy trình đơn giản. Chúng tóm lấy cái xác mượn, dù là người hay Hork-Bajir, rồi đè dí đầu họ xuống cái vũng. Các xác mượn đôi khi chống trả và la hét, đôi khi chỉ khóc ri rỉ. Nhưng họ bao giờ cũng thua. Khi đầu họ ngoi lên khỏi vũng, bọn tôi thấy những con sên nhớp nhúa vẫn còn đang len lỏi chui rúc vào lỗ tai họ.

Sau vài phút, họ dịu dần xuống, dấu diệu bọn Mượn xác đã nắm lại quyền kiểm soát. Khi trở ra, họ lại một lần nữa trở thành nô lệ của bọn Yeerk.

Từ cầu xả, qua những chiếc lồng, đến cầu nhập, đó quả là một dây chuyền lắp ráp khủng khiếp. Những nạn nhân đáng thương bị đẩy qua dây chuyền này với một tốc độ kinh dị.

Nhưng hãy còn một khu vực mà giờ bọn tôi mới nhìn thấy. Ở đó có những con người và những tên Hork-Bajir đang ngồi đợi thoải mái trên những chiếc ghế êm ả. Họ nhẩn nha uống nước và xem ti-vi. Bọn Taxxon xúm xít xung quanh như những con dòi có gai khổng lồ.

Tôi nghe loáng thoáng âm thanh ti-vi. Tôi dám cá còn nghe thấy cả những giọng người cười. Họ đang xem một chương trình nào đó và thỉnh thoảng cười vang.

<Đó là những kẻ tình nguyện cho mượn xác,> Tobias nói. <những *kẻ Hợp Tác*>

"Cậu nói cái quái quỷ gì thế?" tôi ngỡ ngàng.

<Các cậu có nhớ ông hoàng Andalite nói gì không?> Tobias giải thích. <Nhiều con người và nhiều dân Hork-Bajir đã *tình nguyện* cho mượn xác. Bọn Yeerk đã thuyết phục họ cho chúng chui vào đầu.>

"Tớ không tin," Rachel lên tiếng. "Ai ngu gì chấp nhận chuyện đó? Ai ngu gì để người khác kiểm soát chính bản thân mình?"

"Một số kẻ đầu có váng như thế đấy, Rachel ạ," Marco nói. "Xin lỗi đã làm cậu mất hứng!"

<Bọn Yeerk dụ họ rằng nếu nhận một tên Yeerk vào đầu thì mọi rắc rối của họ sẽ được giải quyết. Tớ nghĩ toàn bộ nhóm Chia Sẻ đều như thế. Các thành viên tin rằng bằng cách biến thành một cái gì khác thì toàn bộ những nỗi khổ của họ sẽ tan biến.>

"Giống như làm diều hâu mãn kiếp vậy mà," Marco móc lò.

Tobias ngọng luôn. Nó xoãi cánh bay ra xa.

“Tobias! Trở lại đây!” tôi gọi với theo.

“Đi thôi,” Rachel nói. “Bọn mình đứng đây nhìn quá lâu rồi.” Nó lườm thằng Marco. “Đừng chọc quê Tobias nữa, có được không? Lúc này tụi mình phải đoàn kết lại chứ!”

Tobias chợt sà xuống. <Cassie,> nó xuống quýt nói. <Cassie bị đưa ra cầu rồi. Cái cầu nhập á. Chúng đang chuẩn bị biến nó thành một kẻ Bị mượn xác.>

Bằng mắt người, tôi không thể nhìn rõ chuyện đó dưới ánh sáng mờ ảo màu huyết dụ. Tôi chỉ thấy thấp thoáng bộ đồng phục cảnh sát kè kè bên một thân hình nhỏ nhắn.

“Cậu có thấy Tom không?” tôi hỏi Tobias.

Thay câu trả lời, nó vỗ vỗ đôi cánh khỏe, bay vút lên cao tít ở phía trên vũng. Rồi nó bay ngược về, đâm nhào trở xuống.

<Thấy rồi,> nó nói.

Tôi lưỡng lự, không biết có nên hỏi tiếp không… và cũng không biết mình có thực sự muốn biết câu trả lời hay không. “Ảnh có ở trong lồng không? Hay ảnh là… dân tình nguyện.”

<Ảnh ở trong lồng> Tobias đáp. <Ảnh đang chửi tên gác Hork-Bajir như điên.>

“Tuyệt!” Tôi đã biết Tom không phải là một kẻ tình nguyện. Hẳn bọn chúng phải đấm đá dữ lắm mới chiếm được cơ thể anh.

<Cassie sắp tới cuối cầu rồi,> Tobias báo động. <Chúng ta chỉ còn vài phút trước khi bọn Yeerk chui vào đầu nó.>

Đến lúc rồi! Bọn tôi đã ở dưới chân thang.

Cả bọn chạy nấp sau một nhà kho. Marco đẩy tôi ra một góc, kéo sát đầu tôi lại để tôi nghe thật rõ tiếng thì thào của nó. “Nghe tớ nè, trước khi hành động, có một điều này, Jake ạ, tớ muốn cậu hứa với tớ.”

Tôi biết nó định nói gì.

“Nếu tớ chết thì chẳng sao. Nhưng đừng để chúng bắt tớ. Đừng để chúng nhét cái thứ tởm lợm ấy vào đầu tớ.”

“Yên tâm đi…”

“Ê!” một giọng người la lớn. “Hai thằng kia. Chúng mày là ai?”

Tôi quay phắt lại. Một gã đàn ông. Chỉ có một người. Nhưng ngay sát một bên hắn là một tên Hork-Bajir to bự đang đưa cái nhìn ngờ vực. Bên kia là một tên Taxxon.

Chẳng hiểu vì cớ gì hắn không thấy Rachel. Nó chỉ ở đâu đây quanh ngôi nhà. Nhưng hắn đã thấy tôi và Marco đang nói chuyện. Chắc hắn thấy hai đứa tôi khả nghi.

“Hả?” Marco hỏi lại. “Chúng tôi là ai à? Ê nè, còn ông là ai?”

“Bắt lấy chúng,” gã đàn ông ra lệnh.

Tên Hork-Bajir lao tới hai đứa tôi. Tên Taxxon trườn tới trước

trên mấy chục cái cẳng lởm chởm gai bén như dao. Những con mắt bạch tuộc đỏ ngầu của hắn nhìn láo liên. Trong khi cái miệng bự thì ngáp ngáp, vẻ thèm thuồng.

Tôi hiểu mình phải biến hình ngay. Nhưng tôi lại sợ đến cứng người.

Và rồi tôi thấy Rachel. Nó đã đi bọc ra phía sau bọn Mượn xác.

Và nó đang mỗi lúc một bự ra.

CHƯƠNG 24

Rachel đang lớn nhanh như thổi. Hai cái tai khổng lồ chợt thòi ra ở hai bên đầu nó. Mũi nó dài ra, dài ra mãi cho đến khi dài hơn cả thân hình của nó lúc ban đầu. Tay và chân của nó đều to bự như thân cây. Từ miệng nó mọc ra hai cái răng nanh cong vút và to đùng.

Cô em họ Rachel của tôi giờ đây cao đến gần bốn mét và nặng cỡ chừng bảy tấn.

Điều kỳ lạ là khung cảnh này lại làm tôi sướng điên.

<Ha, ha!> tôi nghe được tiếng cười khoái trá của Rachel. <Tớ làm được rồi nè.>

Hai tên Hork-Bajir và Taxxon đã đến rất gần.

Rachel bắt đầu ngọ nguậy cái đuôi bé tí tẹo. Hai chân trước của nó dậm chân lên mặt sàn dơ bẩn của nhà kho. Nó nghếch cái đầu đồ sộ và hất gặp ngà dài cả mét lên phía trước.

Tên Taxxon là kẻ đầu tiên nhận ra Rachel nhờ những cặp mắt đỏ ngầu rải tứ phía của hắn, nhưng tôi đoán hắn chưa biết phải phản ứng ra sao.

Rachel lấy đà. Thoắt cái, nó đã lao ra trước như một chiếc xe tải mười tám bánh bị lạc tay lái.

Tên Hork-Bajir phản xạ rất nhanh. Hắn né sang bên, chém thẳng chiếc vòi của Rachel bằng thanh cựa ở khuỷu tay.

Quá nhẹ! Và quá trễ!

Rachel đang phóng, và một vết thương nhỏ ngoài da không thể ngăn được nó.

<Đồ cặn bã nhãi nhép!> Rachel quát lên giận dữ. <Dám tấn công ta hả?!>

Tên Hork-Bajir đổ xuống, bị đè bẹp bởi bàn chân khổng lồ của Rachel. Hắn rống lên, nhưng tiếng rống chiến thắng của Rachel còn lớn hơn.

Tên Taxxon toan bỏ chạy. Hóa ra là bọn Taxxon cũng biết rút lui khi chúng thấy nguy. Nhưng cũng hóa ra là loài voi nhanh hơn chúng ta tưởng. Thậm chí rất nhanh nữa là khác.

Chân của Rachel đạp lên thân sau của tên Taxxon. Những chiếc cẳng lởm chởm chợt sụm xuống, gãy răng rắc như củi khô. Một chất nhờn màu vàng rỉ ra từ lớp da của con sâu róm khổng lồ.

Rachel tiếp tục dẫm đạp lên người hắn, để lại phía sau một vũng lớn vàng khè trông cực kỳ tởm lợm.

Tên người vẫn đứng đó. Hắn kinh ngạc nói: “Con voi?” Có vẻ như hắn không tin đó là sự thật.

Rachel lấy vòi quấn ngang thân hắn.

<Đúng!> mấy đứa tôi nghe nó nói. <Ta là một con voi.>

Gã đàn ông hét lớn. Tôi nghĩ hắn bắt đầu nhận ra không phải hắn đang mơ.

Rachel lẳng hắt bay vút lên không. Tôi không bao giờ biết hắn "hạ cánh" xuống nơi đâu.

"Nhanh lên!" tôi hét Marco. "Biến hình đi!"

Tôi qui hồi tâm lực về con cọp. Tôi biết mẫu ADN của nó đã ở trong tôi. Tôi nghĩ về nó. Nó đang nằm đó, ở chốn của nó tại khu Lâm Viên, đang ước ao được trở lại rừng già, được mặc sức săn mồi. Tôi nghĩ chắc nó không phiền cái mục đính tôi sử dụng ADN của nó. Đây không phải là rừng già, nhưng rồi sẽ giống như vậy.

<Thêm bọn Hork-Bajir tới kìa!> Rachel nói.

Nó quay lại đối mặt với chúng, cặp ngà hếch lên trong tư thế sẵn sàng.

Tôi cảm thấy mình bắt đầu biến hình. Lông mọc trên mặt tôi. Chiếc đuôi lú ra sau mông tôi. Tay chân tôi phình ra và nổi cơ cuồn cuộn. Chúng trông thật đã! Áo của tôi rách toạc. Tôi đổ về phía trước, chống trên hai tay giờ đã trở thành hai cẳng trước.

Siêu lực!

Nó như một dòng điện. Một khối thuốc nổ chậm đang chờ được khai hỏa. Tôi cảm thấy sinh lực cọp mỗi lúc một trào lên trong tôi.

Tôi nhìn những chiếc vuốt. Chúng mọc ra từ bàn tay người nhỏ bé của tôi. Dài, cong vút. Những chiếc vuốt đề cào, đề xé. Tôi cảm thấy những cái răng đang lú dài trong miệng.

Mắt tôi nhìn xuyên màn đêm, rõ như giữa ban ngày.

Nhưng trên tất cả là… siêu lực! Mạnh mẽ tuyệt đối và không gì sánh nổi!

Tôi KHÔNG SỢ BẤT CỨ AI!

Tên Hork-Bajir đang nhào tới tôi, các cựa trên tay hắn vung rối rít.

Tôi há miệng ra và gầm lên. Tên Hork-Bajir khựng lại, đứng chết trân.

Thế nào, ông bạn Hork-Bajir nhỏ bé, phần người trong óc tôi lên tiếng. Hãy xem cọp hành động đây!

Các cơ bắp ở hai cẳng sau của tôi cuộn lên. Tôi nhe răng ra và ban phát cho hắn một tiếng gầm gừ thứ hai, đủ lớn đề làm rung chuyển mặt đất.

Tôi chồm lên, các vuốt xòe rộng ra.

CHƯƠNG 25

Tôi lao vút lên không và húc thẳng vào ngực tên Hork-Bajir ở gần nhất.

Hắn ngã ngửa ra sau, bị tôi cưỡi lên. Hắn lăn một vòng toan nhỏm dậy. Hắn rất nhanh, nhưng tôi còn nhanh hơn hắn.

Hắn dùng cánh tay đẩy cựa quất vào tôi. Tôi hụp xuống né cú chém. Bàn tay trái của tôi quơ lên nhanh tới mức tôi thậm chí không nhận thấy. Nó để lại bốn vết quào suốt vai tên Hork-Bajir.

Lại thêm một tên Hork-Bajir nữa! Cựa và vuốt ở cổ tay, khuỷu tay hắn khua loạn xạ. Chúng giống như cặp kéo xén cỏ đang mở hết công suất.

Nhưng tôi vẫn nhanh hơn. Tôi thậm chí cũng chẳng nhớ điều gì đã diễn ra kế tiếp. Tất cả những gì còn lại là hình ảnh con cọp - tôi đang quào, tát, vồ, ngoạm. Bộ lông cam vằn đen tả xung hữu đột tên Hork-Bajir và hất hắn ra sau lưng như một con búp bê.

Và rồi tôi thấy Marco. Cơ thể đồ sộ của Big Jim đã thay thế cho thân hình ốm o của Marco tự hồi nào.

<Hãy gọi tớ là King,> Marco nói. <Tớ là King Kong đây.>

Đúng như Cassie nói, khỉ đột là một loài hiền lành, trầm lặng. Nhưng một sự thật khác cũng không thể bỏ qua, đó là nó mạnh. Mạnh khủng khiếp.

Nói tóm lại là, so với khỉ đột, người chỉ là một bộ khung ghép bằng tăm.

Hork-Bajir là những sinh vật to lớn. Chúng to đến chừng hai mét và cơ thể chúng được cấu tạo để chiến đấu. Nhưng Marco quơ cái nắm đấm khỉ đột khổng lồ của nó trúng ngay bụng tên Hork-Bajir gần nhất, và tên này đổ gục xuống đánh rầm.

Tôi gầm vang. Rachel rống lên. Còn Marco thì nhấc bổng tên Hork-Bajir và xé hắn ra như một con búp bê vải.

Bọn Hork-Bajir còn lại co giò chạy.

<Đánh tiếp đi!> tôi la lớn. <Đừng để chúng kịp tập hợp lại!>

Ba đứa tôi lao tới. Rachel càn qua những kho hàng và nhà cửa hệt xe tăng xung trận. Marco chạy lạch bạch ở phía sau, hai cánh tay khổng lồ khua loạn xạ, đấm bất cứ thứ gì nó đụng phải trên đường.

Còn tôi thì chạy ở giữa, mắt dáo dác tìm xem có tên Hork-Bajir ngu ngốc nào muốn thử sức với tôi.

Bọn tôi đến chỗ những chiếc lồng. Những tốp người và bọn Hork-Bajir bên trong thụt lại khi thấy bọn tôi. Coi bộ họ sợ bọn tôi chẳng kém gì bọn Mượn xác. Thì cứ nghĩ coi: ai lại trông đợi một toán giải cứu gồm một con voi, một con khỉ đột và một con cọp kia chứ?

Marco bắt đầu giật ổ khóa của một trong những cái lồng. Ổ khóa bung ra, cánh cửa bật mở. Marco có một động tác rất người đề trấn an họ: nó hơi khom mình rồi lấy ngón tay ngoắc ngoắc họ như muốn bảo: *ra ngoài đi!*

Tom là người đầu tiên lao ra. Trông anh sợ sệt, giận dữ nhưng quả quyết. Tôi định gởi đến anh một thông điệp bằng ý nghĩ để báo cho anh biết tôi là ai, nhưng giọng Rachel chợt vang trong đầu tôi.

<Jake! Coi kìa! Cassie…>

Cassie đã ở gần rìa cầu nhập. Hai tên gác Hork-Bajir và Taxxon vẫn đang lúi cúi làm nhiệm vụ. Lúc này, một người khác đang bị đè dí đầu vào vũng Yeerk.

<Cassie sẽ là người kế tiếp đó!> tôi hét lên.

<Đừng lo,> Marco nói. <Bọn tớ sẽ chăm sóc anh Tom cho cậu. Đi đi. Lẹ đi, chúng hại Cassie bây giờ!>

Tôi chỉ do dự có đúng một giây, dù vạn suy nghĩ thoáng qua đầu.

Sau này, tôi vẫn nghĩ về cái khoảnh khắc đó. Nghĩ: Biết đâu…? Có thể…? Nếu như…?

Tôi phóng vụt tới. Tôi phải cứu bạn ấy ngay!

Hai tên Hork-Bajir trên cầu bắt đầu tóm lấy tay Cassie.

"Khôôông!" Nó hét lớn.

Tôi xả hết tốc độ. Tôi nhảy qua đầu bọn Taxxon. Tôi luồn lách qua bọn Hork-Bajir. Tôi hầu như đang bay.

Nhưng tôi không thực sự bay, hay nói đúng hơn là không bay được theo kiểu của Tobias.

Tôi thấy Tobias tít tắp trên cao. Nó đang lao thẳng xuống như một viên đạn đại bác, các vuốt giương ra trước.

Tobias lao bổ xuống tên Hork-Bajir đầu tiên ở tốc độ 80 cây số/giờ. Nó vọt lên trở lại, để lại phía dưới gã Hork-Bajir đang bưng chặt một đám nhầy nhụa, nơi trước đó một giây còn là con mắt hắn.

Cassie chỉ cần có thế. Nó vùng chạy khỏi cái cầu.

Rốt cuộc thì tôi cũng đến nơi và bắt tay vào việc "chăm sóc" tên Hork-Bajir còn lại.

<Biến hình đi!> tôi hét gọi Cassie. <Biến hình rồi trở về cầu thang!>

Cassie ngoái lại dòng người và Hork-Bajir đang xếp hàng sau lưng nó. "Chạy đi! Mọi người chạy hết đi!"

Họ lao chạy tán loạn. Cassie hòa mình vào đám đông hoảng sợ đó. Chỉ một lát sau, một chiếc bờm đen đã xuất hiện ngang vai của đám đông. Cassie đã trở thành một con ngựa và đang phi nước đại về phía cầu thang.

Tôi phóng theo nó, chạy bọc quanh vũng Yeerk để nhập bọn với Marco, Rachel, Tom và đám đông vừa được giải thoát khỏi lồng.

Bọn Mượn xác đã kịp tổ chức lại. Một đám Taxxon đang trườn ra để chặn Cassie và tôi. Cả bọn Taxxon và Hork-Bajir giờ đây đều có mang vũ khí.

<Phóng qua!> tôi bảo Cassie khi hai đứa đến gần hàng rào chắn của bọn Taxxon.

<Phóng qua!> nó hét ngược lại.

Tôi tung mình vọt lên. Cassie bật nhảy. Bọn Taxxon đứng chết trân. Từ tay chúng phát ra những tia Nghiệt, nhưng quá muộn. Tia sáng xé không khí phía sau hai đứa tôi, nhưng bọn tôi đã thoát ra rồi.

Tôi thấy thân hình đồ sộ màu xám của Rachel ngay phía trước. Cầu thang chỉ gần đâu đây. Tôi thấy Marco và Tom.

Bọn tôi sắp thành công rồi!

Nhưng ngay lúc đó, *hắn* thong thả bước ra từ một đám Hork-Bajir.

Trong thân hình Andalite, trông hắn như vô hại. Một sinh vật nửa hươu nửa người trông hiền hòa với bộ lông xanh xanh và những con mắt bổ sung trên các cuống ngộ ngộ.

Visser Ba không có vẻ gì đáng sợ. Khác hẳn đám Hork-Bajir, Taxxon và ngay cả các con thú Trái Đất, vốn là bọn tôi.

Nhưng Visser Ba có một cơ thể Andalite và có quyền năng biến hình của người Andalite. Hắn đã từng chu du khắp vũ trụ để lấy mẫu gien của những con quái thú khủng khiếp chưa từng thấy trên Trái Đất.

Một tên Taxxon trườn tới cạnh Visser Ba và tỉ tê nói gì đó. Đó là một âm thanh quái dị, nửa như tiếng gió rít "Ssssweer trrreesswew eeeesstrew".

Visser Ba không nói gì. Hắn chỉ nhìn vào tôi qua những cái rãnh thẳng đứng, vốn là những con mắt của hắn.

<Thằng ngốc Taxxon này nói với ta rằng các ngươi là thú hoang,> Visser Ba nói.

<Hắn thắc mắc liệu anh em nhà hắn có xơi tái các ngươi được không.> Visser Ba cười gằn. <Nhưng ta biết các ngươi không phải là thú. Ta *biết* các ngươi là ai. Thì ra bọn Andalite các ngươi chưa chết hết khi ta đốt con tàu.>

Phải mất vài giây tôi mới hiểu ra. Dĩ nhiên rồi! Hắn tưởng bọn tôi là người Andalite. Hắn biết bọn tôi biến hình chứ không phải thú thật. Và hắn cũng biết rằng chỉ có người Andalite mới làm chủ được công nghệ biến hình.

<Khá khen cho các ngươi đã mò được tới tận đây. Nhưng uổng công thôi. Bởi vì, thưa chư vị chiến binh Andalite dũng cảm, đã đến lúc rồi. Đã đến lúc các ngươi tận số rồi.>

Hắn bắt đầu biến hình.

<Ta đã thu thập được cái cơ thể này từ vệ tinh thứ tư của hành tinh thứ hai quanh một ngôi sao chết. Các ngươi thích xem không?>

Tôi nhận ra mình đã lạc quan quá sớm.

Bọn tôi khó mà thành công.

CHƯƠNG 26

Từ cơ thể Andalite của Visser Ba, con quái thú đó lớn dần lên. Cao như một thân cây, vượt qua cả Rachel. Tám cái chân đồ sộ. Tám cái tay dài và mảnh khảnh, mỗi tay kết thúc bằng ba cái vuốt. Và ở các chót tay mọc ra những cái đầu.

Đầu, rất nhiều đầu. Cả thảy tám cái. Con quái này chắc bị ám ảnh bởi số tám.

Ngay cả bọn mượn xác Hork-Bajir cũng lùi lại. Ngay cả chúng cũng không dám ở gần Visser Ba khi hắn biến hình.

Nhưng bọn Taxxon thì sáp tới, xúm xít xung quanh tên đầu lĩnh của chúng như một lũ chó đói đang chờ món ăn thừa.

Tôi sững người vì khiếp sợ. Ngay phần cọp trong tôi cũng lúng túng, lo âu.

Tôi đã tưởng rằng với các cơ thể biến hình, bọn tôi có thể đối phó với bất cứ ai. Nhưng với con quái này thì vô phương chống đỡ… và vô phương sống sót.

<Chạy đi!> tôi hét lên với mấy đứa kia. <Lên cầu thang!>

Cassie lấy mõm hích nhẹ hai người trong lồng rồi cúi thấp đầu xuống. Họ hiểu ngay nó muốn nói gì liền vội leo lên lưng nó. Thế rồi nó phi thật nhanh về hướng cầu thang.

<Được, cứ chạy đi,> Vasser Ba cười vang. <Như thế sẽ làm cuộc săn thêm thú vị.>

Và rồi hắn ra đòn.

Từ một trong tám cái đầu, một quả cầu lửa xoáy tít phụt ra như tên lửa.

Nó rít lên trong không khí và giáng xuống lưng một trong hai phụ nữ cưỡi trên Cassie.

"Áááá!" Bà ta ngã vật xuống, lăn lông lốc để cố dập tắt ngọn lửa. Cassie tiếp tục chạy với người còn lại trên lưng. Nó đã đến được chân thang.

<Luyện bắn bia!> Visser Ba cười khanh khách. Lần lượt, từng cái đầu của hắn phụt hết quả cầu lửa này đến quả cầu lửa khác.

Một quả sạt qua vai tôi. Một quả trúng vai Rachel khiến nó hét toáng lên trong đầu tôi và rống lên đầy khiếp hãi.

Không gian tràn ngập ánh lửa.

<Phải thoát khỏi đây ngay!> Marco la lớn.

<Đúng vậy, chạy đi! Chạy ra cầu thang đi!> tôi lặp lại. <Rachel! Mau lên! Mở đường đi chớ!>

Cả đám bọn tôi lao bổ ra cầu thang, nhưng bọn Taxxon đã vây chặt xung quanh. Bất cứ ai chạy thoát khỏi Visser Ba lập tức được

bọn Taxxon tiếp đón ngay.

Qua khóe mắt, tôi thấy Tom. Tom quơ nắm đấm chọi lại hai tên Taxxon đang vây lấy anh. Tom chẳng làm chúng hề hấn gì, nhưng anh đã chiến đấu một cách dũng cảm.

Rachel lao tới, xéo lên một tên Taxxon, đè bẹp hắn dưới những chiếc chân bự bằng cả thân cây. Marco đang dùng hai tay xiết chặt tên Taxxon thứ hai và vặn thật mạnh cho đến khi hắn bị bứt làm đôi.

Rachel đã chạy được đến chân thang và dừng lại, lúng túng. Cơ thể voi có nhiều cái thuận lợi, song để leo thang thì thật vô dụng.

<Hoàn hình đi!> tôi thúc Rachel.

Gần như liền sau đó, cơ thể nó bắt đầu thu nhỏ. Nhưng thời gian đã kịp lắm rồi, không thể đợi hoàn hình xong hết cả. Cái cơ thể nửa người nửa voi, nửa hồng nửa xám của Rachel cuống quýt leo lên những nấc thang đầu tiên bằng những cái cẳng quái đản chưa hẳn ra tay chân, cùng với cái vòi đang co rút lại. Đó quả là một cảnh tượng chẳng đẹp mắt chút nào.

Cả đám tiếp tục chạy. Nhưng vô phương.

Khi mấy đứa tôi leo được vài chục nấc, cạnh bọn tôi chỉ còn vài mống người và hai cư dân Hork-Bajir đào thoát. Số khác đều bị bắt trở lại hoặc bị thiêu chết.

Một quả cầu lửa nổ ngay dưới chân tôi. Tôi phát ra những tiếng gầm gừ. Nhưng cả bọn vẫn tiếp tục vừa đánh vừa chạy.

Lên được chừng ba chục mét thì hai cư dân Hork-Bajir kia bị những quả cầu lửa của gã Visser Ba giáng trúng. Cơ thể họ bốc lửa phừng phừng khi rơi xuống.

Gã Visser dợm bước lên thang. Chỉ một mình hắn. Nhưng hắn to xác đến mức phải chật vật lắm mới đứng được trên thang. Tôi biết rằng bọn tôi chỉ cần chạy đến chỗ các bức tường thu hẹp lại hai bên thang là sẽ thoát khỏi Visser Ba. Ngước lên, tôi thấy Cassie đã hầu như ở vị trí an toàn với một người cưỡi trên lưng nó.

Đám bọn tôi còn lại, gồm Tom và lèo tèo vài người đào thoát khác, đang dính chùm với nhau.

Visser Ba bắt đầu chặn đường rút của bọn tôi bằng cách phóng lửa lên phần trên cầu thang. Kẹt cứng rồi! Đằng trước là lửa, còn đằng sau là Visser Ba đang tiến tới.

“Không!” tôi nghe thấy một giọng nói quen thuộc. “Đồ thối tha tởm lợm! Lần này bọn tao không chịu thua mày đâu!”

Đó là Tom.

Một mình anh lao vào Visser Ba, chẳng có vũ khí nào ngoài nắm đấm.

Một trong tám cánh tay của Visser Ba chụp tới anh.

<Tom!> tôi hét lớn. Cả cái thân xác cọp của tôi gầm lên thống thiết. Nhưng âm thanh đó chìm nghỉm trong tiếng người kêu khóc và tiếng phì phò của bọn Taxxon.

Tôi thấy Tom lảo đảo sau cú giáng của gã Visser.

Tôi thấy anh té từ rìa thang xuống.

Tôi hầu như mất trí.

Thoắt cái tôi đã cưỡi trên Visser Ba trước cả khi tôi kịp nhận biết, cắm phập các móng vuốt của mình vào da thịt hắn, vặn trẹo một trong tám cái đầu đáng tởm.

Con cọp trong tôi biết phải làm gì. Tôi cắm ngập răng vào cổ hắn, xiết chặt cái hàm cực khỏe của mình, và nhay thật mạnh.

Một cái đầu khác quay lại, phóng một quả cầu lửa về phía tôi. Tôi né được quả đầu. Quả thứ hai làm nám lông mạn sườn tôi. Tôi nhảy thoát.

Visser Ba gầm lên vì đau đớn. Tôi gầm lên vì căm thù.

Và cả đám bọn tôi ù té chạy, chạy, chạy riết lên cầu thang… cùng với hàng trăm cơn ác mộng khủng khiếp bám theo sau.

CHƯƠNG 27

Chúng tôi chạy. Kiệt quệ, cháy nám, kinh hoàng… Chạy!

Visser Ba đã mắc phải một sai lầm. Trong cơ thể biến hình, hắn quá cồng kềnh nên không thể tiếp tục rượt bọn tôi trên các nấc thang.

Tôi nghe gã Visser hét với theo khi chúng tôi rốt cuộc đã chạy thoát được. <Tao sẽ giết hết lũ Andalite chúng mày. Cứ chạy đi, chẳng nhằm nhò gì đâu! Rồi tao cũng sẽ giết hết cả lũ!>

Có nhằm nhò đó chớ, tôi nghĩ. Bọn tôi chưa tiêu diệt được Visser Ba, nhưng bọn tôi, những *kẻ hóa thú* đã sống sót thoát khỏi tay hắn.

Rốt cuộc bọn tôi chỉ cứu được mỗi một người - đó là người phụ nữ cưỡi trên lưng Cassie, thoát ra khỏi cái hốc địa ngục ấy.

Cassie không việc gì cả. Gã cảnh sát bắt giữ Cassie là tên Mượn xác duy nhất biết tên tuổi, nhà cửa của nó, cũng như việc nó dò xét nhóm Chia Sẻ. Nhưng Cassie lại bảo bọn tôi khỏi phải lo về hắn nữa. Nó không muốn giải thích chuyện gì đã xảy ra cho gã kia.

Về phần Tom… anh của tôi.

Tom vẫn chưa được giải thoát.

Tối hôm đó, tôi đang nằm trên giường, run rẩy, thút thít do dư âm của nỗi khiếp hãi, thì nghe tiếng Tom trở về, rất muộn.

Tom không hề biết tôi là con cọp. Tom không hề biết tôi đã suýt cứu được anh ấy. Tom lại trở thành một kẻ bị Mượn xác. Một tên Yeerk đã lại chui vào đầu anh.

Tôi, Cassie, Marco và Rachel đã leo hết các nấc thang đó, và hành lang trường giờ đây với tụi tôi không còn như xưa nữa.

Còn Tobias? Nó cũng đã thoát được.

Tôi bị đánh thức khỏi giấc ngủ sâu bởi tiếng cánh chim võ nhè nhẹ lên cửa sổ vào lúc trời chưa sáng.

Tôi mở cửa sổ và Tobias bay vào.

"Cậu thoát rồi hả?" tôi mừng rỡ nói. "Đồ quỷ, cậu làm tớ lo muốn chết. Tớ cứ tưởng cậu còn kẹt ở trỏng. Ý tớ nói, cậu hẳn đã tìm được nơi nào đó trong động để trốn tạm, cứ lo cậu hoàn hình lại và bị tóm. Gặp lại cậu tớ mừng quá."

<Tớ cũng mừng gặp lại cậu, Jake ạ,> nó nói. <Mấy đứa kia sao rồi?>

"Sống sót cả," tôi đáp. "Sống được là may lắm rồi."

<Ừ, đó là điều quan trọng nhất.>

"Thôi nào, Tobias," tôi nói. "Hoàn hình lại đi. Cậu có thể ở lại đây. Tớ sẽ nhường giường cho cậu. Tớ mệt quá rồi, ngủ đâu chả được."

Nó nín thinh. Trong thâm tâm, tôi đã đoán biết vì sao. Có điều là tôi không dám thừa nhận ý nghĩ đó.

“Nào, Tobias,” tôi giục tiếp. “Hoàn hình đi chứ!”

<Jake à…>

“Hiện lại thành người đi, ngốc ạ. Và tối nay đừng có bay lung tung nữa đấy.”

<Tớ nấp trong hang một lúc lâu,> nó nói. <Chúng không trông thấy tớ. Nhưng tớ phải làm sao đó để tiếp tục khuất mắt chúng… Jake à… Việc này mất nhiều thời gian. Quá lâu… Hơn hai tiếng đồng hồ.>

Tôi trừng trừng nhìn nó. Nhìn cặp mắt sắc lẻm của nó, cái mỏ cong và những chiếc vuốt bén nhọn. Tôi nhìn cặp cánh rộng và khỏe giúp cho nó bay cao.

<Tớ nghĩ từ đây tớ cứ phải thế này mãi,> Tobias nói.

Tôi biết nước mắt đang tuôn tràn trên má, nhưng cứ mặc kệ.

<Thôi mà Jake. Cậu vừa mới nói sống sót được là may lắm rồi.>

Tôi bước lại cửa sổ, ngước nhìn các vì sao. Đâu đó ở trên ấy, quanh một trong những ngôi sao lạnh giá lấp lánh kia, là thế giới quê hương của ông hoàng Andalite. Đâu đó ở trên ấy còn le lói một chút tia hy vọng.

<Họ sẽ đến,> Tobias nói. <Người Andalite sẽ đến. Và đến lúc đó…>

Tôi gật đầu, đưa tay gạt nước mắt. “Ừ,” tôi nói. “Trong khi chờ đợi, bọn mình sẽ chiến đấu hết mình.”

GIỚI THIỆU TẬP SAU

“Những bước chân ngày một dồn dập. Những giọng nói vang như sấm đinh tai… Chúng đang bao vây, cố bắt tôi.

Chợt một cái bóng trùm lên người tôi. Nó như cái vung khổng lồ lao xuống tôi. Một nỗi khiếp đảm chưa từng trải qua làm tôi co rúm. Cái bóng chụp lấy tôi. Tuyệt vọng, tôi hét lên…”

Mời các bạn đón đọc tập 2: NGƯỜI KHÁCH LẠ

HẾT TẬP 1

K. A. APPLEGATE

ANIMORPHS

NGƯỜI HÓA THÚ

RACHEL

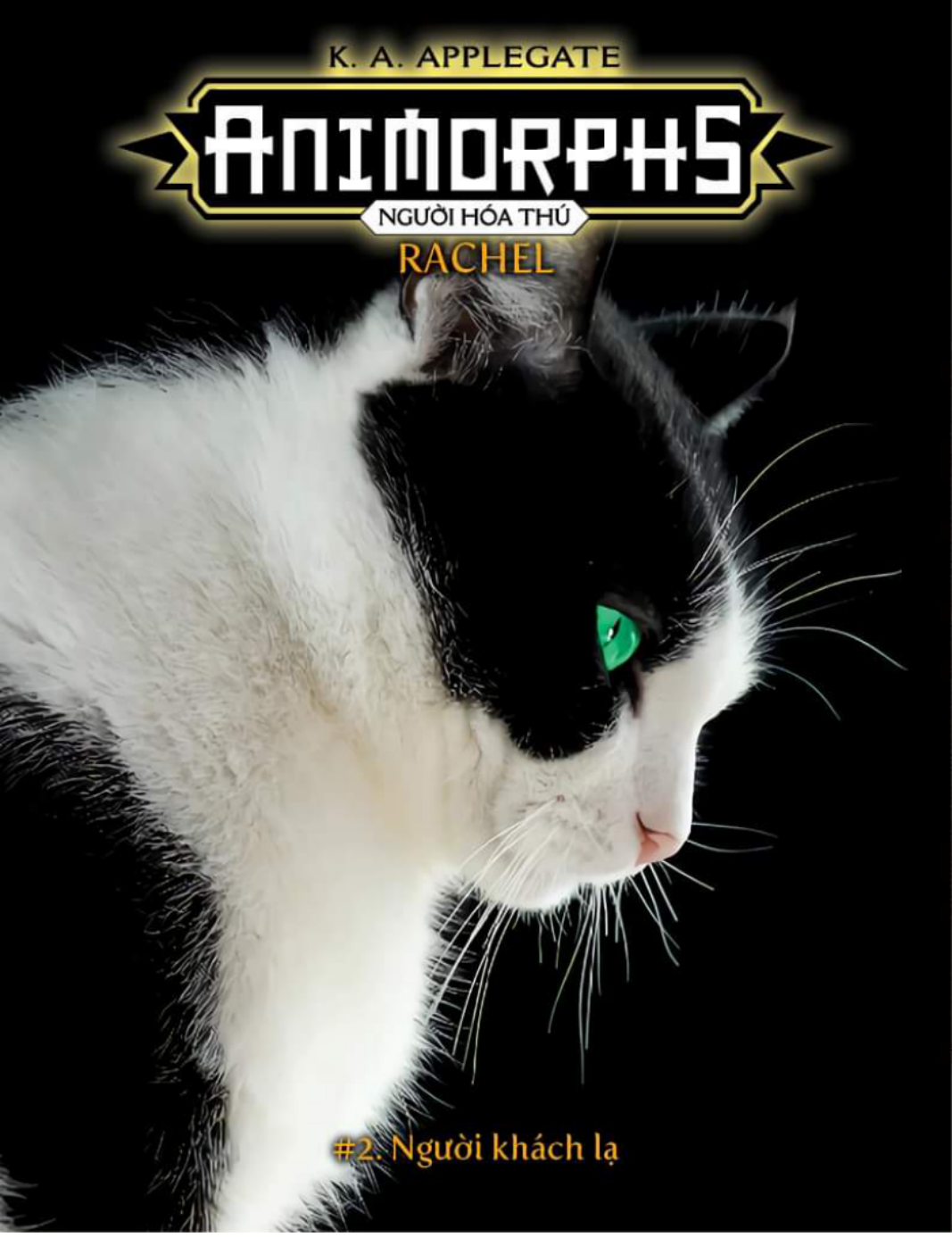

#2. Người khách lạ

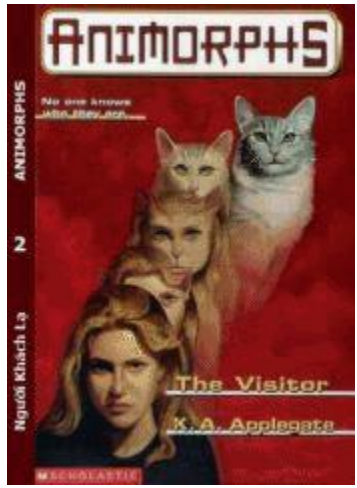

Tác phẩm: Animorphs
Tập 2: Người Khách Lạ
Nguyên tác: Animorphs #2: The Visitor
Tác giả: K. A. Applegate
Dịch giả: Hoàng Hưng
Nhà xuất bản: Trẻ, 2001
Khổ sách: 11 x 18 cm
Số trang: 143*2
Giá sách: 5.000*2 vnđ
Thực hiện ebook: ANIMORPHS Team
Scan bổ sung: nguoimedocsach
Đánh máy: http://xitrum.net, Nerissa, teszine
Sửa chỉnh tả: nguoimedocsach, mytho, 4DHN, santseiya
Thiết kế bìa: teszine
Chuyển sang ebook: santseiya
Ebook BB: Cent
Ngày hoàn thành: 13/04/2009
Nơi hoàn thành: Hà Nội
ooO TVE Ooo

MỤC LỤC

TÓM TẮT NỘI DUNG TẬP 1
CHƯƠNG 1
CHƯƠNG 2
CHƯƠNG 3
CHƯƠNG 4
CHƯƠNG 5
CHƯƠNG 6
CHƯƠNG 7
CHƯƠNG 8
CHƯƠNG 9
CHƯƠNG 10

CHƯƠNG 11
CHƯƠNG 12
CHƯƠNG 13
CHƯƠNG 14
CHƯƠNG 15
CHƯƠNG 16
CHƯƠNG 17
CHƯƠNG 18
CHƯƠNG 19
CHƯƠNG 20
CHƯƠNG 21
CHƯƠNG 22
CHƯƠNG 23

TOM TẮT NỘI DUNG TẬP 1

TẬP 1: CUỘC XÂM LĂNG

Người kể chuyện:

Jake

Nội dung:

Năm bạn trẻ Jake, Marco, Rachel, Cassie, Tobias được hoàng thân Elgangor - người Andalite - trao quyền năng biến hình để chống lại bọn Yeerk - giống loài có dã tâm thôn tính Trái Đất, mà kẻ cầm đầu là Visser Ba. Họ có thể biến hình thành bất cứ con vật nào khi chạm tay vào chúng. Yeerk là một dạng sinh vật sống ký sinh, nhìn giống như một con sên không vỏ. Trong cuộc chiến tại vũng Yeerk nhằm giải thoát Tom - anh trai của Jake, Tobias đã trở thành một chú Diều hâu đuôi đỏ do ở trong lốt hình biến đó quá hai giờ. Vì phải ưu tiên cứu Cassie nên cuộc giải thoát Tom bất thành.

Nhân vật quan trọng:

Hội Người hoá thú: Jake, Marco, Rachel, Cassie, Tobias

Hoàng thân Elgangor

Tom - anh trai Jake

Visser Ba

Chapman

Những loài thú mới được thu nạp:

Jake: Chó (Homer), Cọp Siberi, thằn lằn xanh

Marco: Khỉ đột (Big Jim)

Rachel: Voi châu Phi

Cassie: Ngựa

Tobias: Mèo (Dude), Diều hâu đuôi đỏ.

Những lốt hình được sử dụng:

Jake: Chó (Homer), Cọp Siberi, thằn lằn xanh

Marco: Khỉ đột (Big Jim)

Rachel: Voi châu Phi

Cassie: Ngựa

Tobias: Mèo (Dude), Diều hâu đuôi đỏ.

BẪY SẬP

CHƯƠNG 1

Tôi tên là Rachel. Tôi sẽ chẳng nói ra họ của mình đâu. Sẽ không một ai trong bọn tôi tiết lộ họ của mình. Nếu tôi có xài một cái họ nào đó, thì đó là họ giả đấy. Rất tiếc, nhưng đành phải vậy thôi. Chúng tôi cũng sẽ không cho các bạn biết tên thị trấn chúng tôi ở, trường chúng tôi học và ngay cả tiểu bang chúng tôi đang sống. Nếu tôi nói ra họ của mình, bọn Yeerk sẽ có cơ hội lần ra tôi và các bạn tôi. Và như thế là xong mọi chuyện.

Chúng sẽ giết chúng tôi. Hay còn tệ hơn thế nữa.

Vâng, thực sự có những điều còn tệ hơn cả cái chết. Tôi đã thấy tận mắt. Tôi đã nghe tiếng kêu thét tuyệt vọng của những kẻ khốn khổ bị phán quyết phải trở thành nô lệ của bọn Yeerk. Tôi đã nhìn thấy những con sên độc địa màu xám vặn vẹo rúc vào lỗ tai và nắm lấy quyền kiểm soát bản thể của một con người tự do như thế nào.

Chúng tôi có năm đứa. Chỉ năm đứa thôi: Jake, Cassie, Marco, Tobias và tôi. Marco đã nghĩ ra một biệt danh để chỉ cái tình trạng hiện thời của bọn tôi. Cậu ra gọi cả bọn là những **Animorphs** - "Người hóa thú". Tôi nghĩ rằng đó là cái tên hợp nhất với tình trạng của bọn tôi bây giờ. Các bạn biết không, tôi hầu như cảm thấy mình vẫn là một con nhóc bình thường. Nhưng những nhóc con bình thường đâu có biến thành voi hay đại bàng. Và những nhóc con bình thường đâu có bỏ thời gian rảnh rỗi của chúng để lo cứu thế giới này khỏi cơn ác mộng có tên là Yeerk.

Ngày hôm đó mặt trời rực rỡ sưởi ấm Trái Đất bên dưới chúng tôi. Không khí ấm dâng lên trong một cái bong bóng vô hình, đó là luồng khí nóng quí giá. Khí nóng nâng cánh bọn tôi, cả bọn lượn vòng lên cao, lên cao, lên cao mãi, cho đến khi hầu như chạm tới tầng không gian vũ trụ.

Đâu đó trên cao, trong tầng không gian lạnh, tít trên quỹ đạo, là con tàu mẹ của bọn Yeerk. Không chừng nó ở ngay phía trên đầu chúng tôi thôi.

Bọn Yeerk là giống ký sinh. Ở trạng thái tự nhiên chúng chỉ là những con sên to sống trong một cái ao dơ dáy gọi là "vũng Yeerk". Nhưng chúng có năng lực kiểm soát những cơ thể khác. Chúng đã biến nhiều nòi giống trong khắp thiên hà thành nô lệ - người Taxxon, người Hork-Bajir, và những nòi giống khác nữa. Và bây giờ chúng đã tới Trái Đất, tìm thêm cơ thể để kiểm soát.

Có ai thử ngăn chặn chúng chưa? Có đấy, trên không gian tít tắp, có nòi giống Andalite. Nhưng người Andalite ở xa lắm, họ phải mất bộn thời gian mới đến được Trái Đất để cứu loài người.

Trên Trái Đất thì chẳng ai biết gì về bọn Yeerk. Chẳng có ai ngoài

năm đứa nhóc chúng tôi đang trong lốt chim vui đùa và cưỡi trên các luồng khí nóng.

Tôi đưa mắt nhìn các bạn mình. Đứa thì bay dưới tôi chút xíu, đứa thì bay cao hơn một tẹo. Anh Jake vỗ cánh gấp hơn cả bọn. Anh ấy đã chọn biến thành chim ưng Peregrine. Mà chim ưng vút lên cao đâu có lẹ bằng diều hâu hay đại bàng.

Tobias bay ngon lành nhất. Một phần vì diều hâu đuôi đỏ là những tay nhào lộn trời sinh. Phần nữa vì Tobias đã có nhiều giờ bay hơn tất cả bọn tôi.

Quá trời nhiều nữa là khác.

<Tobias, bồ nói vậy mà đúng. Đây là chỗ lạnh nhất thế giới,> tôi nói.

<Thử nhào xuống không? Kinh dị lắm đó nha.> Tobias rủ.

Tôi không chắc là mình khoái nhào xuống một cái, nhưng biết nói gì đây? Tôi không quen từ chối một lời thách thức. Thế là tôi đáp. <Thử liền chứ sợ gì.>

<Vậy thì theo mình nè.>

Tobias cụp cánh lại và rơi veo véo xuống mặt đất in hệt một viên đạn.

Tôi gập cánh và chúi theo cậu ta.

Mặt đất lao vùn vụt về phía tôi.

Tôi đang rơi đây! Rơi mà không có gì cản nổi mình rớt cái độp xuống đất!

Thật giống như một cơn ác mộng.

Chúng tôi rơi với tốc độ một trăm cây số giờ, lẹ như một chiếc xe hơi chạy hết ga.

Một trăm cây số giờ, lao thẳng xuống mặt đất.

Dễ sợ thật, nhưng sảng khoái ghê hồn.

Quên lướt sóng đi. Quên pa-te đi. Quên cả trượt tuyết đi. Bạn sẽ chẳng biết thế nào là rùng rợn đâu nếu chưa được cưỡi luồng khí nóng lên cao hàng kilômét trên không rồi nhào thẳng xuống hết tốc độ.

Không khí vút qua y như khi bạn mở cửa kính xe hơi trong lúc phóng xe cực nhanh. Hoặc như khi bạn đang ở giữa một trận cuồng phong vậy. Mép trước hai cánh của tôi rung bần bật. Tôi cảm thấy cái đuôi của mình thực hiện việc hiệu chỉnh từng tý một, xoay từng cái lông sang hướng này hay hướng khác để giữ cho tôi bay thẳng. Chỉ một chuyển động sai là tôi có thể lộn cổ và xong đời. Với tốc độ này, nếu tôi bất ngờ bị lộn cổ e rằng gãy cánh như chơi. Ở độ cao như thế này mà gãy cánh thì chẳng khác chi bị tuyên án tử.

<Tobias nè, mình vừa nhận ra một điều.>

<Gì vậy?>

<Chuyện này chẳng giống như khi mình làm voi chút nào. Nếu trong lúc làm voi mà gặp trục trặc thì mình có thể biến trở lại thành

người. Nhưng bây giờ mình đang ở tuốt trên cao. Nếu mà hoàn hình thì …> tôi không nói hết câu. Nhưng bỗng nhiên tôi như nhìn thấy mình, cái *thật s*ự là mình, con nhỏ Rachel, đang rớt như một hòn đá xuống mặt đất rắn đanh phía dưới.

Tôi đoán Tobias có thể cảm nhận được nỗi sợ đang dợn lên trong tôi.

<Hãy để con đại bàng lo việc bay>, Tobias khuyên. <Cứ thoải mái đi và để cho trí khôn của đại bàng làm việc. Nó biết nó phải làm gì mà.>

<Đứa nào trong tụi mình làm được như thế thì đã mừng> tôi đáp một cách căng thẳng. Lúc bạn mang lốt thú thì lạ lắm kia. Bạn có bộ óc của loài vật ấy, nhưng không phải lúc nào cũng vậy đâu. Và đôi khi bạn phải học cách để mặc cho con vật ấy lãnh quyền điều khiển.

Tôi thả lỏng. Ngay lập tức các cơn rung giảm bớt. Tôi cảm thấy ổn định hơn. Con đại bàng đã lãnh lấy quyền điều khiển và Tobias có lý: đại bàng biết phải bay như thế nào.

Thế rồi, tôi ngạc nhiên khi thấy cái gì đó bay sạt qua mình, lẹ hơn cả tôi hay Tobias. Đó là anh Jake. Cặp cánh hơi nhỏ của chim ưng Peregrine khiến anh ấy hơi khó bồng bềnh trên những luồng khí nóng, nhưng lại giúp anh ấy bổ nhào nhanh đến khó tin. Cứ y như thể Tobias và tôi đang đứng im một chỗ vậy.

<Yaaaaa ha ha!> anh Jake hét lên trong đầu chúng tôi.

Nếu có miệng chắc tôi đã nhoẻn ra cười. Anh Jake cũng giống tôi. Anh ấy khoái những trò phiêu lưu, mạo hiểm và hơi điên điên. Có lẽ vì là anh em họ nên hai chúng tôi từa tựa nhau.

Cả hai chúng tôi cùng có chút máu tranh đua, tôi nghĩ vậy. Tôi thấy khó chịu khi anh ấy lao xuống lẹ hơn mình. Hẳn là anh ấy cũng chẳng thích gì khi tôi vọt lên cao cừ hơn. Chuyện này nghe thật dở hơi, nhỉ?

Chiiiiiuuu!

Cái gì đó bay xẹt qua đầu tôi.

<Bồ nghe gì không?> Tobias hỏi.

<Còn phải hỏi,> tôi nói. <Cái gì vậy ta?>

<Mình biết đâu đấy.>

Theo bản năng, tôi gượng khỏi đà lao xuống, căng từng cơ bắp của đôi cánh đang cố xòe ra, và cảm nhận được sự va đập của luồng gió đang cưỡng lại. Y như lúc mở dù vậy.

Cả bọn làm theo tôi. Chúng tôi vẫn còn ở độ cao cả ngàn mét nhưng đã gần mặt đất hơn trước nhiều.

Chiiiiiiiiuu!

Tôi cảm thấy cái gì đó sợt qua túm lông đuôi của mình.

<Nè, dưới kia có người đang nhắm bắn tụi mình!> tôi la lên.

<Mình thấy chúng rồi,> Cassie đáp. Nhỏ và Marco đã bắt kịp bọn tôi. Cả hai đều biến thành ó biển. Khó mà phân biệt được hai đứa nó bởi vì bạn thật sự không thể biết câu nói thầm trong óc từ đâu truyền tới. <Có hai gã trong rừng kìa. Chúng có một khẩu súng>

<Thật không thể tin nổi!> tôi thật sự phát khùng. <Tớ là đại bàng đầu trọc - một giống có nguy cơ tuyệt chủng! Bọn khốn kiếp đó mắc chứng gì vậy hả?>

<Hắn lại chuẩn bị bắn nữa đó,> Marco thông báo. <Tớ thấy hắn đang nhắm kìa!>

<Hễ súng nháng lửa là ngoặt phải liền nha!> tôi la lên.

Một con đại bàng hoặc diều hâu hay chim ưng thông thường chắc không tỉnh được như thế. Nhưng chúng tôi còn có trí khôn của loài người nữa mà. Đôi khi để cho con vật nắm quyền kiểm soát, nhưng cũng có lúc phải để trí khôn cao cấp của con người vào cuộc chứ.

<Kìa! Chúng nổ súng kìa!> anh Jake la lên.

Ngay lập tức, tôi ngoặt sang phải. Viên đạn xé gió sát bên cạnh nhưng tôi không hề hấn gì.

<Bồ biết sao hông? Mình nghĩ là mình không ưa nổi mấy thằng đó.> Tobias nói.

Tobias có những lý do đặc biệt để không ưa bất cứ kẻ nào bắn vào một con chim.

<Tớ cũng vậy,> tôi tán thành. <Tớ có một ý này.>

Tôi giải thích ý mình và thế là năm đứa chúng tôi bay ra ngoài tầm bắn của bọn có súng. Khi thấy đã đủ xa, chúng tôi lao xuống rõ sâu, xuống, xuống, lẹ hơn, lẹ hơn nữa về phía rừng cây.

Tôi đã nghĩ rằng mình chỉ sợ phát khiếp khi lao từ trên cây xuống. Giờ thì tôi đang lao xuống từ một tầm thấp hơn, nhắm thẳng hướng rừng cây. Hóa ra đây lại là một tầm hãi hùng hoàn toàn mới. Với đôi mắt đại bàng, tôi có thể thấy được cả lớp vỏ cây, cả những con kiến bò trên vỏ cây nữa. Y như thể những cái cây ở ngay trước mũi chúng tôi.

Tôi hy vọng con đại bàng biết được lúc nào thì phải ngưng lao xuống. Bởi nếu tôi đâm sầm vào một trong những cái cây kia với tốc độ một trăm kilomet giờ thì tôi sẽ nát nhừ như món thịt hộp Spam.

Thế rồi, đúng vào tích tắc quyết định giống như một phi đội phản lực cơ chiến đấu lão luyện, chúng tôi xòe cánh và đâm vào rừng cây.

Không thể tin nổi!

<*A haaaaa!*> tôi nghe Marco hét lên. <Tớ không biết là thú vị hay điên rồ đây!>

Y như một cơn ác mộng trong video game. Vẫn giữ tốc độ nhanh gần như khi lao xuống, giờ đây chúng tôi bay vù vù xuyên qua rừng

cây lẹ đến mức những thân cây chỉ còn là một đám mờ mờ màu nâu khắp xung quanh cả bọn.

Cây! Lạng trái.

Cây! Lạng phải.

Cây! Hàng chục cái lông thực hiện những hiệu chỉnh cực kỳ tinh tế. Các cơ cánh của tôi khép dần góc tấn công từng milimet một.

Cây! Cây! Cây cây cây cây cây!

<Yaaaaaaaaaa!> Tôi hét lên, nửa vì khiếp hãi, nửa do sự kích động hoàn toàn không kiểm soát nổi.

Vào, ra, bọc quanh, xuyên giữa. Vùù. *VÙU!*

Thình lình, bọn chúng kìa, ngay phía trước mặt, trên một khoảng đất trống. Hai tên nhóc tì khốn kiếp đang ngự trên thùng một chiếc xe tải nhỏ. Một tên có mái tóc đuôi ngựa vàng hoe. Tên kia đội một cái nón bóng chày. Cách chúng cả trăm mét - như thể chúng đang ở tận đầu kia của một sân banh, vậy mà đôi mắt đại bàng của tôi tinh đến mức tôi có thể đếm được từng sợi lông mi của chúng.

Tên tóc đuôi ngựa cầm khẩu súng. Tên kia đang uống một lon bia. Chúng vẫn còn đang rà soát khắp bầu trời tìm kiếm chúng tôi.

Muốn gì hả mấy thằng khờ? Tôi nghĩ trong lúc bọn tôi lao tới chúng. Chúng tao không còn ở trên ấy nữa đâu. Chúng tao đang ở ngay đây nè.

Ngay…

MẶT

Bọn mi!

CHƯƠNG 2

Chúng thậm chí chưa kịp ngạc nhiên thì bọn tôi đã tấn công.

Là đại bàng đầu trọc, tôi bự con nhất trong năm đứa, nên lãnh phần việc nặng nhất.

Tôi lia bộ vuốt về phía trước và giương rộng hết cỡ.

"Keeeéeecccc!"

Cái mỏ diều hâu của Tobias buột ra một tiếng thét đe doạ.

Bộ vuốt của tôi chạm trúng cái nòng súng và bấu chặt lấy nó.

Tobias quào vào đầu thằng tóc đuôi ngựa. Vừa đau vừa bất ngờ, Tóc Đuôi Ngựa la lên và đề lỏng tay súng.

"Oái!" thằng thứ hai kêu toáng lên.

Vùu! Tôi đã bay khỏi đó với khẩu súng quặp trong bộ vuốt.

Đeo thêm trọng lượng của khẩu súng, tôi phải gắng gượng để bay lên cao từng chút một…

"Con chim kia quắp mất súng của mày rồi, Chester! Còn con này chôm lon bia của tao!"

Tôi liếc nhìn lên và thấy Marco. Ít ra thì tôi cũng nghĩ đó là Marco. Bộ vuốt của cậu ta quắp cái lon bia bẹp dúm.

<Mới tí tuổi đầu mà cũng bày đặt bia rượu.> Marco nói giọng rất là cha chú.

Tôi nghe thằng tóc đuôi ngựa la lối ở bên dưới. "Không thể như vậy được. Một con chim không thể nào lấy khẩu súng của tao như vậy được."

Nương theo một làn gió nhẹ, tôi lên cao được bên trên ngọn cây. Nhưng quả là trầy trật. Hai cánh của tôi phải chống lại lớp không khí chết lặng của rừng cây, chúng không có được bao nhiêu lực nâng. Tôi quệt phải ngọn một cây thông cao và rồi thoát khỏi khu rừng. Đập cánh một cách khó nhọc vì sức nặng của khẩu súng, tôi gắng sức bay về phía bãi biển, bên trên những vách đá thấp ở sát ngay mép nước.

Ở đằng ấy, ơn Trời, có các luồng khí nóng. Chúng nâng tôi lên, lên mãi và ra xa trên mặt nước. Tôi thả lòng, mặc cho ngọn gió ấm đưa mình lên cao.

Ra đến đại dương, xa bờ khoảng một dặm thì tôi buông rơi khẩu súng. Tôi cho rằng bất cứ một thằng ngốc nào đã bắn vào một con đại bàng đầu trọc thì chẳng nên có súng làm gì. Marco đã thả cái lon bia một cách chính xác đến bàng hoàng vào một thùng rác. Trông cậu ta hớn hở như thể vừa mới ném được trái bóng quyết định trong giải vô địch bóng rổ quốc gia vậy.

<Gần hai tiếng rồi đấy," Cassie cảnh báo khi chúng tôi lười biếng buông mình lượn trở lại bờ.

Hai tiếng là hết thời gian cho phép. Nếu bạn mang lốt thú quá hai tiếng, bạn sẽ không thoát ra được nữa.

Mãi mãi không thoát ra được.

Không xa bãi biển có một ngôi nhà thờ cũ nát không còn ai lui tới. Ở đó có một tháp chuông, mặc dù quả chuông thì đã đi đằng nào rồi. Chúng tôi bay tới đó. Đó cũng là nơi chúng tôi đã khởi hành. Quần áo giày dép của chúng tôi vẫn còn chất đống ở đó.

Bốn đôi giày cho năm đứa.

Cassie vẫn trong lốt ó biển, ngó xuống cái đồng hồ của nó nằm trên sàn. <Tuyệt. Một tiếng rưỡi. Tụi mình nên ráng làm sao đừng bao giờ biến hình quá một tiếng rưỡi.>

Chúng tôi bắt đầu hoàn hình.

Khi biến hình thì phải tập trung. Biến từ người sang thú thì mệt hơn, bạn phải thực sự tập trung. Còn trở lại làm người thì dễ hơn.

Tôi tập trung vào cái bản thể người của mình. Tôi vẽ ra trong đầu bức hoạ về chính mình - cao, mảnh dẻ, với mái tóc vàng chấm ngang vai. Tôi đặc biệt tập trung vào mái tóc, vì tôi không ưng lần cắt tóc mới rồi. Phần đuôi tóc bị so le. Thật ra cũng chẳng sao. Tôi chỉ ước mình có thể thay đổi gì đó ở mái tóc lúc biến hình thôi.

Tiếc thay biến hình lại không có tác dụng kiểu ấy.

Sự biến đổi trở nên mau lẹ. Những chiếc lông phủ trên mình tôi bắt đầu tan ra. Chúng đồng loạt chảy ra y như sáp bị đun nóng vậy. Khi da tôi hiện trở lại từng chỗ, có lẽ nó còn mang vết lông chim trong vài tích tắc.

Cái mỏ màu vàng của tôi tụt vào trong miệng để trở thành hai hàm răng trắng. Chỗ ấy ngứa ran lên làm cho tôi mấy lần muốn nghiến răng ken két.

Hai môi tôi mọc ra xung quanh hàm răng. Hai con mắt từ màu vàng kim nhạt trở lại màu xanh lơ của nó lúc bình thường. Chân tôi mọc dài ra rất lẹ, từ một tấc trở về kích thước bình thường.

Tôi chăm chú nhìn anh Jake và thấy những điều tương tự đang xảy ra với anh ấy. Phải nói rằng xem một ai đó biến hình thì chẳng thấy đẹp đẽ gì cả. Nếu bạn không biết rằng việc ấy sắp được hoàn tất suôn sẻ ngay sau đó thì đảm bảo đêm nằm ngủ bạn sẽ thét lên vì những cơn ác mộng.

Khi Cassie biến hình, nó bao giờ cũng làm một cách rất là nghệ thuật. Như lúc biến thành ngựa chẳng hạn, nó biết cách làm để nhìn không thấy gớm ghiếc lắm - nó có tài năng bẩm sinh về biến hình, nếu như trên đời có cái gọi là tài năng ấy.

Những đứa khác trong bọn thì cứ để mặc cho mọi sự ra sao thì ra. Mà như vậy thì kết quả có thể khiến ta bối rối.

Tôi tình cờ ngó qua Marco lúc hai cẳng chân con trai đầy lông lá của cậu ra mọc ra từ cái mình chim nhỏ xíu, tôi liền ré lên: “Eo ơi!

Ghê quá!"

"È, ăng ấy ũng ẳng ơn gì đâu, Rachel!" Trong lúc cậu ta nói, cái miệng vẫn đang biến hình. Vậy nên những tiếng đầu lúng ba lúng búng còn những tiếng sau mới trở lại bình thường. Tôi nghĩ là cậu ta muốn nói: "Nè, đăng ấy cũng chẳng hơn gì đâu, Rachel." Có thể cậu ta nói đúng. Tôi lấy làm vui mừng vì mình đã không đem theo một cái gương soi.

Cái lưỡi của tôi dày lên trong miệng. Ánh mắt mờ đi. Trí óc đại bàng tan biến, trong đầu tôi chỉ còn lại mình tôi. Hai cánh bay trở thành hai cánh tay. Những chiếc vuốt trở thành các móng chân. Hai cái cẳng đại bàng màu vàng đầy vảy trở thành hai chân của chính tôi, chỉ có điều thoạt tiên thì chúng vẫn còn đầy vảy.

"Cẳng gà trông đẹp đấy nhỉ, " Marco trêu. "Liệu có giòn quá không đấy?"

Tôi bật cười. "Cậu chưa đủ tư cách để nói thế đâu, Marco." Tôi chỉ tay xuống sàn. Nhìn kìa, hai cẳng chân của cậu ta đã thành hình, nhưng vẫn còn bộ vuốt to đùng của ó biển thay vì là bàn chân.

Khi lớp da của tôi xuất hiện thì trang phục cũng đồng thời hiện ra. May mắn là sau vài lần thử biến hình, chúng tôi đã học được cách làm biến đổi luôn một bộ trang phục thật gọn gàng. Thường thì đó chỉ là bộ đồ thể thao bó sát mình hoặc đồ nịt để chúng tôi không đến nỗi chết vì ngượng khi hoàn hình trước mặt nhau.

Tôi kiểm tra các bạn mình. Họ hầu như đã trở lại bình thường, chỉ còn vài dấu hiệu chứng tỏ trước đó một phút họ từng là chim.

Anh Jake khá bự con, trông khỏe khoắn, với mái tóc vàng, mắt đen và nghiêm trang - mặc dù lúc này thì mắt anh ấy đang sáng lên vì khoái chí. Đôi khi việc trở thành một con vật chỉ làm cho bạn hoàn toàn thất vọng. Có một lần anh Jake biến thành thằn lằn, và đến giờ anh ấy vẫn không sao thoát khỏi nỗi ám ảnh vì đã xơi tái cả một con nhện còn sống. Nhưng tôi đoán là anh ấy rất khoái làm chim ưng, bởi vì anh ấy cứ nói hoài rằng việc ấy mới vĩ đại làm sao.

"Đúng là tuyệt cú mèo!" anh Jake nói. "Như bây giờ nè, khi trở lại thành người, tớ cứ cảm thấy như mình bị khuyết tật hay gì đó. Tớ cảm thấy như mình bị dính chặt xuống đất vậy."

"Và mù nữa chứ," Cassie tán đồng. "Mắt người quá kém, làm sao nhìn thấy được những thứ ở đằng xa."

Cassie cười toe toét và dang rộng đôi cánh chim. Nó đã tìm cách giữ lại đôi cánh cho đến tận phút chót. Bây giờ trông nó giống thiên thần kì lạ. Lạ một cái là trông như thế lại hợp với nó. Đôi cánh ó biển màu xám pha trắng dài một mét rưỡi trông xịn không chịu được.

"Bồ nghĩ là bồ vẫn bay được chứ?" anh Jake hỏi Cassie. Trông anh ấy có vẻ sững sờ.

Cassie bật cười: "Không đâu, Jake. Cái thân thể này nặng tới

40kg, mà cặp cánh này đâu có được tạo ra để chở một trọng lượng cỡ ấy."

Nó biến hai cánh chim thành hai cánh tay trong khoảng ba giây và cười sung sướng.

Marco lắc đầu. "Tuyệt. Khi tụi này biến hình trông cứ như là mấy sản phẩm thử nghiệm biến đổi gien điên rồ, còn Cassie lại giống y một thiên thần."

Cassie và tôi là chỗ bạn bè thân thiết từ lâu, mặc dù nhìn bề ngoài thì chẳng ai ngờ chúng tôi có thể chơi chung với nhau. Cassie thì cực kỳ tùy hứng. Nhỏ chẳng thèm để ý đến quần áo hay mốt miếc gì cả. Tôi thề là nhỏ có thể đánh nguyên một bộ đồ bảo hộ lao động mà đi dự tiệc cưới nếu như không có ai ngăn cản.

Cassie sống ở một trang trại, cả nhà nhỏ gắn bó với loài vật. Ba nhỏ biến kho thóc nhà mình thành Dưỡng đường Hồi sức Thú hoang, đó là một kiểu bệnh viện chuyên chữa trị cho các con vật bị thương. Lúc nào ở đó cũng đầy nhóc chim chóc, chồn hôi, thú có túi và chó sói, tất tần tật các loại thú mà bạn có thể nghĩ đến.

Mẹ của Cassie cũng là bác sĩ thú y. Cô ấy làm việc ở khu Lâm Viên, một công viên nuôi thú và giải trí khổng lồ. Có thể vì vậy mà khi sinh ra Cassie đã có cái bản năng hiểu được muông thú. Song tôi chỉ biết một điều là bao giờ Cassie cũng biến hình xong xuôi hoàn toàn trong khi cả bọn chúng tôi vẫn còn như những con quái vật gớm ghiếc nửa người nửa thú.

Còn về phần tôi, thì đấy, chẳng phải vì mình là Hoa Hậu Thời Trang hay gì gì hết, nhưng tôi rất thích ăn mặc đẹp. Tôi đoán rằng điều ấy, cộng với vẻ ngoài của tôi, làm cho nhiều người coi tôi là điệu bộ hay đại loại là thế. Người ta cho là tôi xinh đẹp. Nhưng bạn biết không, đối với tôi điều ấy chỉ là một tai nạn. Bề ngoài đâu phải là cái quan trọng. Đáng kể là cái bạn có trong đầu kia, và đó mới chỉnh là cái mà tôi quan tâm.

Tất nhiên đó cũng là lĩnh vực mà giữa Cassie và tôi có một chút khác biệt. Tôi đoán chắc là nhỏ sẽ nói: "Không, cái ở trong lòng bạn mới là đáng kể." Nhỏ là một nhà hòa giải trời sinh. Cứ có chuyện cãi cọ trong nội bộ nhóm, mà thường là do tôi và Marco gây ra, thì Cassie luôn là người làm cho chúng tôi dịu đi.

"Riêng tớ là thấy vui sướng khi trở lại thân thể thường ngày của mình" Marco nói.

"Bay lượn thì hay đấy, nhưng có khả năng nhìn thật rõ thì chẳng thú lắm đâu."

"Vì sao chứ?" anh Jake hỏi.

"Thì đấy, Jake, đã bao nhiêu lần cậu đi vòng vòng trong khu thương xá hoặc đâu đó, và cậu nhìn thấy một cô nàng ngó xa xa thì có vẻ được lắm, nhưng đến lúc lại gần hóa ra nàng ấy gầy trơ xương. Ý tớ muốn nói, nếu như lúc nào cậu cũng nhìn thấy mọi vật rõ mồn

một thì…”

“Cậu nói gì vậy hả?” tôi ngắt ngang. “Mình không nghe lầm đấy chứ?”

“Tớ đâu có ý phân biệt nam nữ” Marco chống chế. “Cả hai giới đều thế cả. Nhìn xem, trông xa xa tớ chả cao hơn thực là gì.” Marco hơi tự ti về chiều cao. Cậu ta có mái tóc nâu dài, nước da ngăm và phần lớn bọn con gái cho rằng cậu ta rất bảnh trai, thế nhưng cậu ta vẫn phiền lòng vì lẽ mình nhỏ con.

“Vấn đề của cậu không phải ở chỗ người ta nhìn thấy cậu quá rõ,” tôi nói. “Mà là người ta nghe quá rõ cậu nói gì. Trông thì có vẻ là một anh chàng thông minh đấy, nhưng khi cậu mở miệng thì…”

Marco chỉ toe toét cười. Cậu ta sinh ra là để phá phách mọi người mà. Thật ra thì cậu ta rất thông minh và trong thâm sâu là người có bản chất tốt. Chỉ có điều cậu chàng có tật khoái trêu chọc mọi người.

Marco chơi rất thân với anh Jake. Trong khi anh Jake nghiêm túc và sâu sắc, luôn cố gắng làm những điều đúng đắn, thì Marco lại hay châm chọc và tỉnh khỉ thất thường, cậu ta cũng là kẻ chuyên trị bàn ra trong hội Animorphs. Marco vẫn cho rằng cả bọn nên từ bỏ cuộc chiến đấu chống lại bọn Yeerk và ráng làm sao để sống sót, nhưng bạn chẳng bao giờ biết được cậu ta có *thực tình* tin như vậy không, hay là miệng nói một đằng mà bụng nghĩ một nẻo.

“Thôi, tụi mình ra khỏi chỗ này đi,” anh Jake đề nghị. “Tớ còn phải làm bài tập ở nhà nữa.”

“Tớ cũng vậy” tôi nói. “Tớ có giờ thể dục chiều nay mà chưa chuẩn bị gì hết.”

Cassie thở dài. “Chán chết đi được. Nào là bài tập ở nhà, nào là những việc linh tinh, tất cả kéo đến ùn ùn ngay khi mình vừa trở lại kiếp người buồn tẻ.”

Vừa nói dứt lời, Cassie lập tức cảm thấy hối. Nó liếc nhìn Tobias một cách ân hận.

Coi kìa, cả bọn đã hoàn hình trở lại, riêng Tobias thì không. Cậu ấy vẫn là một chú diều hâu. Tobias vốn có mái tóc vàng ngang ngược và đôi mắt có vẻ như khiêu khích nhưng liền sau đấy lại trở nên dịu dàng và đầy hy vọng.

Tobias đã bị kẹt trong lúc tìm cách thoát ra khỏi cơn ác mộng kinh hoàng ở vũng Yeerk. Cậy ấy đã mang cái lốt kia quá hai tiếng đồng hồ.

Tất cả chúng tôi đã trở lại hình dạng người, nhưng Tobias vẫn là một chú diều hâu.

Cậu ấy sẽ mãi mãi là diều hâu.

CHƯƠNG 3

Cả bọn đi cùng nhau gần hết con đường trở về nhà, đứa nào cũng cảm thấy rã rời. Bay trên trời cũng mệt lắm chứ. Và việc biến hình bao giờ cũng làm bạn mất nhiều sức lực.

Tobias bay cao phía trên đầu chúng tôi. Cậu ấy không thật sự tham gia trò chuyện. Với cậu ấy chuyện trò là một việc rất vất vả. Này nhé, cậu ấy có thể nói trong óc với chúng tôi và chúng tôi nghe được, nhưng khi mang hình dạng người thì chúng tôi chỉ có thể nói chuyện theo cách thông thường. Cậu ấy chỉ nghe được chúng tôi nói một khi cậu ấy ở rất gần, mà làm sao có thể vừa ở gần vừa bay được cơ chứ.

"Việc biến hình này thật là tuyệt nếu như có chẳng liên quan gì đến bọn Yeerk." Marco đang thao thao. "Ý tớ là, nếu đây chỉ là chuyện bình thường thì tụi mình tha hồ mà sử dụng những năng lực ấy."

"Để làm gì? Chống tội phạm á?" anh Jake hỏi.

Marco nhìn anh ấy với vẻ vừa thương hại vừa khôi hài. "Chống tội phạm? Cậu là ai chứ, Người Nhện chắc? Tớ đang nói về việc kinh doanh biểu diễn, hiểu chưa?

Điện ảnh! Truyền hình! Tớ có thể tiếp tục chương trình Letterman. Tớ có thể tự mình làm cả một kỳ truyền hình: Những Mánh lới ngu ngốc của loài vật."

"Cậu nói chỉ lý," tôi vừa nói vừa nháy mắt cho cậu ta biết là mình đang đùa, "cậu đã viết ra một đoạn kịch ngu ngốc rồi đấy"

"Tụi mình sẽ nổi tiếng trong các bộ phim kinh dị," Cassie hào hứng.

"Còn làm diễn viên đóng thế thì sao nhỉ?" anh Jake gợi ý. "Đứa nào đó trong tụi mình sẽ nhảy từ trên tòa nhà cao nhất xuống, nhảy thật ấy. Chỉ cần lúc đang rớt thì mình biến thành chim và bay đi"

"Giờ thì tớ *thực s*ự phát điên lên với bọn Yeerk rồi đó," Marco nói. "Chúng nó cản trở cái nghề kinh doanh biểu diễn của tớ. Tớ có thể trở thành triệu phú. Tớ có thể trao đổi những bức thư thú vị với Dave. Và vây quanh tớ là những siêu người mẫu xinh đẹp của Hollywood."

"A há," tôi vừa nói vừa nháy mắt với Cassie. "Có nhiều phụ nữ yêu thú vật. Nhưng sớm muộn gì thì cậu cũng phải hoàn hình thôi, Marco ạ. Lúc ấy thì, bùm, họ sẽ bỏ đi ráo trọi."

Chúng tôi đi dọc theo đại lộ chạy sát bên công trường xây dựng. Đó là một khu đất rất rộng có những tòa nhà đang xây cất dở dang, những máy xúc rỉ sét và cần trục, máy đào đất rải rác khắp nơi. Tôi đoán chừng thoạt đầu người ta định xây dựng một trung tâm mua bán ở đây nhưng rồi vì một lý do gì đó mà họ đã bỏ dở giữa chừng.

Chúng tôi không đi tắt qua công trường như hồi trước chúng tôi vẫn làm. Thì đó, chính tại công trường xây dựng này chúng tôi đã nhìn thấy chiếc chiến đấu cơ bị hư hại của ông hoàng Andalite đã hạ cánh xuống đất. Chính ở nơi này ông hoàng Andalite đã cảnh báo chúng tôi về âm mưu của bọn Yeerk và truyền cho chúng tôi những năng lực đặc biệt.

Cũng nơi đây, chúng tôi đã trông thấy Visser Ba, tên đầu lĩnh của bọn Yeerk, giết hại ông hoàng Andalite. Visser Ba là tên Yeerk duy nhất có năng lực biến hình y như chúng tôi. Hắn là một tên Mượn xác Andalite, có nghĩa là hắn có một thân xác của người Andalite. Một tên Mượn xác Người là một tên Yeerk có thân xác của con người. Một tên Mượn xác Taxxon là một tên Yeerk có thân xác của người Taxxon. Nói thế chắc bạn hiểu được rồi.

Visser Ba là tên Yeerk duy nhất từng chiếm được một thân xác người Andalite duy nhất có khả năng biến hình.

Cái đêm hôm ấy tại công trường xây dựng, hắn biến thành một sinh vật kì dị sống trên một hành tinh xa vời nào đó, một quái vật khổng lồ gớm ghiếc. Và rồi hắn tóm lấy ông hoàng Andalite và…

Bạn biết không? Tôi thực sự không muốn nói về chuyện đó… Bạn hãy hỏi anh Jake ấy.

Cả bọn nín thinh khi đi qua sát khu công trường. Bỗng tôi để ý thấy Cassie ngưng bước và đứng sững lại ở đằng sau. Tôi quay lại chỗ nhỏ và nhận ra rằng nhỏ đang khóc.

"Bồ không sao chứ?" tôi hỏi.

Nó lắc đầu: "Không. Còn bồ?"

Tôi thở dài. Bay vòng vòng trên trời là một cách giải khuây kì diệu. Nhưng đầu tôi vẫn chứa đầy những ký ức hãi hùng. "Mình nghĩ là không," tôi thừa nhận. "Đêm hôm qua mình có một cơn ác mộng về vũng Yeerk. Mình trở lại chỗ ấy. Ở dưới đó có một cái hang lộ thiên lớn. Và mình nghe thấy những tiếng la hét khóc lóc của những người bị kéo xuống vũng."

Cassie gật đầu. "Bồ có biết điều gì còn tệ hơn cả những tiếng la hét không? Đó là cái cách những con người ấy ngưng kêu la một khi bọn Yeerk đã chui vào nằm trong đầu họ. Một khi họ đã là những kẻ Bị mượn xác. Thế là cậu biết rằng họ đã trở thành nô lệ. Mất hết!"

"Như anh Tom vậy."

Cả hai chúng tôi ngoảnh đầu lại. Đó là anh Jake. Anh ấy và Marco đã nhìn thấy chúng tôi dừng bước nên quay lại.

Tom là anh của anh Jake. Anh là một con người - Bị mượn xác - một con người bị biến thành nô lệ cho Yeerk ở trong đầu anh ta. Chúng tôi đã tìm ra vũng Yeerk và mò xuống cái địa ngục ấy để cứu Tom. Nhưng chúng tôi đã thất bại và chỉ có thể chạy thoát thân mang theo mạng sống của chính mình.

Cassie choàng tay qua anh Jake. “Rồi có ngày tụi mình sẽ cứu được anh Tom,” nó nói.

Anh Jake làm cử chỉ như muốn xoa đầu Cassie. Tôi đoán chừng anh ấy bỗng thấy bối rối, vì anh ấy vội vàng rụt tay lại. Cassie không để tâm. Nó biết cách bọn con trai biểu lộ tình cảm thực như thế nào.

Tôi nhìn qua khu công trường và trông thấy Tobias đang vỗ cánh từ trên trời bay xuống. Tôi không thể thấy được chỗ cậu ấy đậu xuống, vì quãng đó bị che khuất khỏi tầm nhìn từ phía ngoài đường, nhưng tôi biết chắc cậu ấy đang ở đâu - chính là ở chỗ ông hoàng Andalite đã chết. Không hiểu sao, trong cái thời điểm ngắn ngủi mà ông hoàng Andalite ở bên chúng tôi, Tobias đã trở nên đặc biệt gắn bó với ông ấy một cách đặc biệt.

Chúng tôi lại lầm lũi đi.

“Bọn mình phải tìm ra một con đường khác để tới chỗ chúng nó,” tôi tức giận nói. Tôi không cầm lòng được khi hình dung Tobias trở lại cái nơi hỗn độn đó, giữa những tòa nhà chẳng bao giờ xây xong để than khóc cho ông hoàng Andalite.

“Tới chỗ bọn nào?” Marco hỏi, vẻ nghi hoặc.

“Bọn Tây, Marco à,” tôi nói với giọng châm chọc. “Thế cậu tưởng là bọn nào? Bọn Yeerk chứ còn ai vào đây nữa.”

“Thôi đi! Thôi đi!” Marco kêu lên. “Tụi mình đã dò theo bọn chúng tới tận vũng Yeerk và được ăn mấy cú đá vào mông. Yeerk ghi mười bàn, còn Người thì zê rô.”

“Vậy là cậu cho rằng cậu nên bỏ cuộc chứ gì?” tôi hỏi.

“Chúng ta mới thua một trận,” anh Jake lên tiếng. “Không lẽ cậu từ bỏ thể thao chỉ vì một trận thua?”

“Tùy trận,” Marco nói giọng cay đắng. “Tùy môn thể thao.”

“Dù sao chúng ta cũng đâu có thua,” tôi nói. Cả bọn nhìn tôi như thể tôi đã phát khùng. “Này nhé,” tôi giải thích, “ tớ biết rằng tụi mình đã không cứu được anh Tom, và tất nhiên, chưa ngăn chặn được Bọn Yeerk. Nhưng ít ra tụi mình cũng đã khiến chúng cảm thấy sợ hãi.”

“Phải rồi, bọn chúng sợ tụi mình đến mất mật. Visser Ba có lẽ đang lo ngay ngáy về chuyện năm đứa nhóc đến nỗi mất ăn mất ngủ đấy,” Marco mỉa mai. “Nghĩ kỹ đi, Visser Ba chẳng coi tụi mình ra cái thá gì đâu. Hắn nghĩ tụi mình là bữa trưa của hắn thì có.”

“Nhưng hắn đâu có biết tụi mình là ai hay là cái giống gì,” tôi lưu ý. “Lũ Yeerk ấy tin rằng tụi mình là các chiến binh Andalite vì chúng biết tụi mình có khả năng biến hình. Chúng còn biết rằng tụi mình đã tìm ra vũng Yeerk, đã xâm nhập vào đó, và tiêu diệt được vài tên Taxxon với Hork-Bajir. Không lẽ những chuyện đó không làm chúng lo lắng chút nào sao?”

Anh Jake gật đầu. “Rachel nói đúng, nhưng dù có như vậy tớ

cũng không nghĩ rằng chúng ta nên thử tìm cách trở lại vũng Yeerk. Với lại… cái cửa đã biến mất tiêu rồi."

Cả bọn dừng bước và nhìn xói vào anh ấy.

Anh Jake nhún vai. "Coi kìa, tớ chỉ muốn xem xem cái cửa còn hoạt động không, được chứ hả? Chỉ phòng hờ thôi. Nhưng nó đã không còn ở đấy nữa."

Cái cửa dẫn xuống vũng Yeerk được giấu kín trong phòng lao công của trường chúng tôi. Rải rác khắp thành phố có chừng một tá cửa dẫn xuống vũng Yeerk dưới lòng đất, nhưng đó là cái cửa độc nhất mà chúng tôi biết.

"Vậy thì tụi mình phải tìm một lối khác để tới chỗ bọn chúng," tôi nói. "Tụi mình có thể lại bám theo gót anh Tom, khi thằng Yeerk mượn xác anh ấy đến lúc phải trở về vũng Yeerk." Cứ ba ngày một lần bọn Yeerk phải về vũng. Chúng chui ra khỏi đầu xác mượn để hấp thụ tia Kandrona.

"Không. Chúng ta hãy gạt anh Tom ra khỏi chuyện này," anh Jake quả quyết nói. "Nếu ta làm cho anh ấy bị để ý, bọn Yeerk có thể kết luận ảnh là đầu mối gây rắc rối cho chúng, và chúng có thể giết ảnh."

Marco ban cho tôi một cái nhìn gay gắt. "Đó là việc mà cậu muốn làm tiếp đó sao? Đem liều mạng sống của tụi mình và mạng sống của tất cả những người mà tụi mình quen biết sao? Vì cái gì kia chứ?"

"Vì tự do," Cassie nói một cách giản dị.

Marco không đáp lại được câu nào.

"Vẫn còn lão Chapman đấy thôi," anh Jake nói.

Chapman là ông thầy hiệu phó của trường chúng tôi. Ổng còn là một trong những tên Mượn xác Người có vai trò quan trọng bậc nhất. Ổng điều hành câu lạc bộ Chia Sẻ, cái câu lạc bộ giúp tuyển mộ những đứa nhóc cả tin để biến chúng thành cái xác mượn cho bọn Yeerk.

"Nếu như có cách nào giúp chúng ta tiếp cận lão Chapman thì…" anh Jake bỏ lửng câu nói. Anh ấy tránh không nhìn tôi. Nhưng tôi biết anh ấy muốn nói gì. Rõ ràng nãy giờ anh ấy đang nghĩ về chuyện này.

"Melissa phải không?" tôi hỏi.

Anh Jake gật đầu. "Có thể là như vậy?"

Xem nào, Melissa Chapman, là một trong những đứa bạn thân nhất của tôi. Hay ít ra thì cũng đã từng là như thế. Vậy mà mấy tháng lại đây, nhỏ cư xử với tôi rất kỳ quặc. Giống như chẳng quan tâm gì đến tôi nữa. Hai đứa chúng tôi cùng học môn thể dục với nhau. Đúng ra thì chúng tôi có chung giờ học tại phòng tập. Bạn biết đấy - có những cái người ta vẫn làm chung với nhau.

"Mình không muốn sử dụng bạn bè kiểu ấy," tôi nói.

"Ồ, thình lình nàng Rachel hùng mạnh lại lẫn tránh nè," Marco

quang quác. “Cậu không muốn sử dụng bạn bè mình kia đấy! Thế mà cậu đã gần như sẵn sàng đem thí mạng sống của tớ.”

“Hẳn rồi, Marco, nhưng ai bảo rằng cậu là bạn của tớ hả?”

“Ngộ thật đó nha,” Marco nói. Nhưng cùng lúc ấy cậu ta có vẻ hơi bị tổn thương.

“Đùa tí mà, Marco,” tôi nói. “Chỉ là đùa thôi. Tất nhiên cậu là bạn của tớ. Nhưng cậu là một Animorph mà. Còn Melissa chỉ là một kẻ ngoài cuộc vô tội.”

“Ước gì mình chưa từng nghĩ ra cái tên quái quỉ đó,” Marco thốt lên. “Animorph. Cho tớ xả hơi một chút có được không.”

“Rachel à, ba của Melissa là một trong những tên Mượn xác chủ chốt,” anh Jake nhẹ nhàng nói với tôi, coi như không có Marco. “Muốn hay không thì nhỏ cũng đã bị mắc vào chuyện này rồi.”

Tôi cảm thấy miệng mình đắng nghét. Anh Jake có lý, đi nhiên rồi. Theo đúng logic thì Chapman là đối tượng để theo dõi. Và Melissa là con đường tốt nhất để chúng tôi tiếp cận ổng. Hợp lý lắm chứ. Phản bội một người bạn cũ như thế cũng đành.

Nhưng điều ấy cũng làm tôi cảm thấy mình dơ dáy.

CHƯƠNG 4

Ngày hôm sau, tan trường là tôi đi học thể dục ở trụ sở Hội đoàn Thanh niên Thiên chúa giáo nằm ngay phía đối diện với khu thương xá. Ở đó có một bể bơi lớn trong nhà, vì thế mà cả tòa nhà lúc nào cũng sặc mùi clo. Ngoại trừ phòng tập tạ thì toàn mùi mồ hôi.

Phòng tập của lớp tôi là một căn phòng nhỏ có sàn phủ thảm màu xanh lơ. Ở đó có những chiếc cầu thăng bằng, xà lệch, ngựa gỗ và ván bật.

Tôi chơi khá tốt hai môn nhảy ngựa và xà lệch, còn môn cầu thăng bằng thì tệ lắm. Thú thật với các bạn là môn ấy hầu như làm tôi khiếp hãi. Nó đòi hỏi sự tập trung cao độ.

Đây không phải là lớp học thể dục vào loại thực sự nghiêm chỉnh. Tôi muốn nói là cả lớp chúng tôi chẳng ai tới đây với ý đồ đi dự Thế vận hội Olympic. Lúc mới tập thì tôi cũng mơ mộng trở thành một Shannon Miller thứ hai đấy. Nhưng rồi tôi bắt đầu lớn. Bây giờ thì tôi khá cao so với tuổi của mình. Mọi người nhìn tôi và bảo: "Ồ, cậu sắp thành người mẫu rồi đấy," chẳng ai nói: "Ồ, cậu có thể trở thành một vận động viên đấy."

Lớp chúng tôi hầu hết là những người quá cao hoặc quá nặng, khó mà là những vận động viên thể dục dụng cụ thực sự được. Họ chỉ tập cốt cho vui và khỏe. Riêng tôi đi tập vì cho rằng mình là một con bé vụng về. Mẹ tôi bảo tôi đâu có vụng về, nhưng dù sao tôi cũng vẫn cảm thấy như vậy.

Với lại, thật sảng khoái khi dậm vào ván bật và tung mình lên không trung, nhảy qua con ngựa gỗ rồi đỉnh cứng xuống sàn. Có thể là không sướng bằng lúc bay trên trời, nhưng cũng thích thú y như thế.

Lúc tôi tới thì Melissa đang ở trong phòng thay đồ, nhỏ đang thay một bộ đồ nịt. Nhỏ là trường hợp ngoại lệ trong lớp. Nhỏ trông y như một vận động viên thứ thiệt. Melissa nhỏ nhắn và mảnh dẻ, dẫu nhỏ không hề nhịn ăn như mấy kẻ điên khùng muốn nổi danh trong làng thể dục dụng cụ. Nhỏ có đôi mắt màu xám nhạt, mái tóc màu vàng nhạt và nước da tai tái. Nhỏ trông giống một nàng tiên bé xíu trong truyện của Tolkien. Thoạt trông nhỏ có vẻ yếu ớt, nhìn kỹ mới thấy trong con người ấy là cả một sức mạnh.

Melissa mỉm cười với tôi nhưng không đăm thắm lắm, dạo gần đây nhỏ vẫn thường như thế đối với tôi. Như thể nhỏ đãng trí, hay đang nghĩ về việc gì đó quan trọng hơn.

"Chào Melissa," tôi nói. "Khỏe chứ?"

"Khỏe, còn bạn?"

"Ồ, vẫn thế thôi." Dĩ nhiên là tôi xạo. Nhưng biết nói gì cơ chứ?

Ờ, vẫn thế thôi, Melissa ạ. Hóa thú và chiến đấu chống lại bọn người ngoài hành tinh. Bạn biết đó, lúc nào cũng vậy cả.

Melissa chẳng nói thêm chuyện gì khác. Nhỏ chỉnh lại bộ đồ nịt và bắt đầu làm vài động tác duỗi chân tay. Vẫn như cũ. Chúng tôi nói: chào, và không thêm gì nữa. Trước đây hai đứa đã rất thân nhau. Nhỏ là người bạn tốt nhất của tôi sau Cassie.

"Melissa, mình đang nghĩ… sau buổi tập bồ có thích đi với mình tới khu thương xá không? Mình phải mua một đôi giày vải mới."

"Khu thương xá hả?" nhỏ hơi lắp bắp rồi bỗng đỏ mặt. "Bồ muốn nói là đi shopping phải không?"

"Ừ. Bồ biết mà… đi lòng vòng, xem các món đồ, ngắm các anh chàng bảnh trai và quan sát những cô nàng điệu bộ trong các gian hàng mỹ phẩm đó."

Tôi cố nói giọng bâng quơ, như thể chẳng có chuyện gì quan trọng. Như trước đây thì đúng là chẳng có gì thật. Còn bây giờ Melissa trông giống như một con thú đã sa bẫy.

Không biết từ khi nào tôi với Melissa đã trở nên xa lạ với nhau đến thế?

"Mình, ừm, mình mắc bận một chút." Melissa nói.

"Ồ, cũng không sao. Mình hiểu mà."

Nhưng kỳ thực là tôi không hiểu. Không hiểu chút gì. Nhỏ dợm bỏ đi. Tôi sắp sửa đề cho nhỏ đi, thì bỗng nhớ ra. Đây đâu phải chỉ là chuyện một nhỏ bạn xa lánh mình, mà là về ba của nhỏ, một trong số các đầu lĩnh của bọn Mượn xác. Một trong số những kẻ thù nguy hiểm nhất của chúng tôi.

Tôi níu lấy cánh tay nhỏ. "Melissa nè… Mình cảm thấy hình như hai đứa mình mỗi đứa đi một đường sao đó. Bồ có cảm thấy như vậy không? Mà mình thì nhớ bồ lắm."

Nhỏ nhún vai. "Được rồi, có lẽ lúc nào đó tụi mình sẽ đi với nhau.

"Không phải là *lúc nào* đó, Melissa à, như vậy chỉ là cách bồ xua mình đi. Có chuyện gì xảy ra với bồ vậy?"

"Có chuyện gì với mình ư?" nhỏ lặp lại. Trong một thoáng tôi thấy một nỗi buồn kỳ lạ phủ trên đôi mắt của nhỏ và lan xuống tận hai khóe miệng. "Chẳng có gì xảy ra cho mình đâu," nhỏ nói. "Tốt nhất là tụi mình ra sàn tập, không có thầy Ellway điên tiết lên bây giờ."

Nhỏ giăng tay ra.

Tôi chỉ còn biết nhìn nhỏ bỏ đi. Tôi cảm thấy mình thật ngu ngốc, ngu ngốc cực kỳ. Có chuyện gì đó đã xảy ra với Melissa, thế mà tôi chẳng để ý. Nhỏ là bạn của tôi, có cái gì đó trong nhỏ đã thay đổi,

thế mà tôi chẳng nhận ra. Tôi chỉ biết đi con đường riêng của mình.

Và bây giờ tôi *xử s*ự như với một người quen sơ. Kỳ thực thì tôi chỉ chú ý đến bạn bè vì những lý do cá nhân.

Tôi không làm sao tập trung được vào bài học. Làm các động tác thể dục mà không tập trung thì rất dễ bị đau. Tôi trượt chân trên cầu thăng bằng, đầu gối vấp một cái đau điếng khiến tôi la toáng lên.

Melissa là người đầu tiên chạy ào tới. Trong vòng mười giây nhỏ lại là Melissa thuở nào. Nhưng khi tôi đứng lại được bình thường thì nhỏ đã ở tận đầu bên kia phòng tập, lại chìm đắm trong thế giới riêng của nhỏ.

Đúng lúc ấy mối ngờ vực khủng khiếp trỗi dậy.

Melissa đã xử sự rất kỳ quặc. Ba của nhỏ lại là một kẻ Bị mượn xác.

Tôi nhìn nhỏ qua khoảng cách cả phòng tập và cảm thấy ớn lạnh.

Nhỏ cũng là một kẻ như thế sao? Melissa, người bạn lâu năm của tôi lại là một kẻ Bị mượn xác sao?

Sau giờ tập tôi không đi mua đồ. Thực sự tôi chẳng còn thích thú gì chuyện mua sắm nữa. Đôi mắt của Melissa, cái cách nhỏ nhìn tôi đã làm tôi mất hứng rồi.

Tôi đã dự định đi thẳng đến khu thương xá, rồi khi xong việc sẽ gọi điện cho mẹ tới đón. Kế hoạch là thế. Nhưng bởi không còn muốn la cà nơi đó nữa nên tôi lại đi về nhà. Chỉ có một mình. Mà trời thì đang tối sầm lại vì những đám mây chở mưa kéo tới.

Thực sự là ngu ngốc và bất cẩn. Nhưng có lẽ là vì tôi đang mải nghĩ đến những chuyện khác. Tuy vậy ít ra tôi cũng còn minh mẫn để tránh xa khu công trường xây dựng.

Tôi đang bước đi trên lề đường dọc theo đại lộ thì chợt nhận thấy có một chiếc xe hơi vừa đậu lại phía trước mình một quãng ngắn. Một anh chàng bước ra. Trông hắn giống như một học sinh trung học hay thậm chí là đại học. Hắn trông có vẻ hắc ám.

Lẽ ra tôi phải quay lại ngay và chạy trở về khu thương xá. Nhưng đôi khi tôi hành động theo cảm tính và phải hối hận vì mình đã làm những việc chẳng khôn ngoan gì. Đây là một trong những lần như thế.

"Ê này, bé," hắn nói. "Đi chơi một chút không?"

Tôi lắc đầu và ôm chặt cái túi đựng đồ thể dục. Sao mà bất cẩn đến ngu ngốc như thế chứ!

"Thôi, đừng làm bộ nữa, cưng à," hắn nói. "Anh nghĩ cưng lên xe thì tốt hơn đấy."

Cái cách hắn nói nghe không giống một lời mời chút nào. Mà nghe như một mệnh lệnh. Bây giờ thì tôi thực sự cảm thấy sợ hãi.

Tôi ôm chặt túi đồ khi vượt qua hắn.

"Chớ có lờ anh đi như thế," hắn huýt sáo.

Rồi hắn chụp lấy tôi nhưng hụt. Tôi rảo bước. Hắn theo sát sau lưng.

Tôi vụt chạy.

Hắn chạy theo.

"Này, này, ê kìa! Trở lại đây đi."

Tôi thật ngu khi đã đi một mình. Nhưng may thay, không giống như phần lớn mọi người, tôi đâu phải là không tự lo liệu được.

Trong lúc chạy, tôi tập trung vào một điều hoàn toàn khác. Tôi tập trung vào một hình ảnh ở trong đầu mình.

Thế rồi tôi cảm thấy sự biến đổi bắt đầu. Hai chân tôi dày lên. Hai cánh tay tôi to ra, to mãi ra. Tôi cảm thấy được cơ thể mình đang lớn lên. Lớn và chắc nịch. Và tôi cảm thấy được hai tai mình trở nên mỏng và mềm oặt.

Nhưng nếu chỉ có vẻ ngoài ghê sợ thôi thì chưa đủ. Thằng cha này đã làm tôi phát điên. Tôi muốn cho hắn sợ gần chết mới thôi.

Mũi tôi đột nhiên mọc dài ra. Rồi từ miệng tôi, giống như hai mũi giáo khổng lồ, hai cái ngà bắt đầu xuất hiện.

Tôi hình dung thế là đủ lắm rồi. Tôi ngưng tập trung, tức là ngưng biến hình.

Tôi ngưng một cách đột ngột. Thằng cha khốn kiếp đâm sầm vào tôi.

Hắn sẽ chẳng thích được cái điều mà hắn sắp trông thấy đâu.

CHƯƠNG 5

Tôi muốn bảo thằng ngốc đó hãy cút đi. Nguyên văn lời tôi muốn nói với hắn là:

"Sao, mi vẫn còn muốn rủ ta đi chơi chứ?"

Nhưng trong thực tế tôi lại rống lên: *"HhhhohhhHEEEERRRR!"*

Thằng chả đứng sững như trời trồng. Hắn chỉ biết trố mắt mà nhìn.

Cái mà hắn nhìn thấy là tôi, tôi đang biến hình nửa chừng thành một con voi Phi châu. Tôi đã có một phần ba cái vòi và phần lớn hai cái tai voi giống như hai cái quạt khổng lồ. Chân tôi bự như gốc cây, còn tay thì hệt tay của Arnold Schwarzenegger, chỉ có điều là màu xám. Và cặp ngà thòi ra khỏi miệng chừng ba tấc. Với chủ đích làm cho mọi thứ quái dị hết mức, tôi giữ lại mái tóc và đôi mắt bình thường của mình.

Thốt nhiên thằng chả hết muốn quấy rầy tôi.

"AAAAHHHH!"

Hắn quay ngoắt lại và ú té chạy. Trong phút chốc hắn quên béng là hắn có một chiếc xe hơi. Thế rồi hắn chạy ngược trở lại và nhào vô xe qua một cái cửa mở.

Hắn rồ máy chạy mất.

Dứt khoát là hắn vượt quá giới hạn tốc độ cho phép trong lúc cuống cuồng chạy thoát thân.

Tôi lại tập trung để đảo ngược quá trình biến hình, trở lại hình dạng người. Tôi đã vận một bộ đồ len thun hơi rộng, loại hàng tốt, giờ dãn hết cả ra. Nhưng đôi giày của tôi thì bị nức toác vì cặp chân voi đã mọc ra đột ngột.

Trời bắt đầu đổ mưa, hành trình về nhà chẳng hứa hẹn điều gì thú vị. "Tuyệt chưa!" tôi lẩm bẩm. "Lần sau có biến thành voi nhớ quẳng giày trước đã."

Đúng lúc đó, một chiếc xe hơi trờ tới và thắng lại. Cửa kính xe hạ xuống.

"Kìa, Rachel." Đó là Melissa. Tôi nhận ra giọng nhỏ. "Bồ có muốn lên xe về nhà không?" Nhỏ nói mà không có vẻ hào hứng lắm. Tôi ngó qua cửa xe, nhìn phía sau nhỏ.

Lão Chapman ngồi sau tay lái.

Một làn sóng sợ hãi quét khắp người tôi. Liệu lão ta có thấy những chuyện tôi vừa làm không nhỉ? Nếu có thì tôi chết mất. Các bạn của tôi chết mất.

"Mình… Mình không sao đâu," tôi nói. "Mình muốn đi bộ để luyện tập."

"Đừng vớ vẩn, tiểu thư," lão Chapman nói, nghe vẫn như chỉnh

con người hiệu phó bình thường của lão nói.

"Trời bắt đầu mưa to đấy. Lên xe đi."

Tôi biết làm gì bây giờ? Tôi gượng mỉm cười. Điều đó thật chẳng dễ chút nào.

"Em cảm ơn thầy ạ," tôi nói lí nhí.

Melissa ngồi đằng trước với ba của nhỏ. Tôi ngồi ở băng ghế sau. Tôi cố gắng để đừng có run lên. Tôi ráng không nhìn thẳng vào gáy lão Chapman. Ngồi ngay cạnh một tên Mượn xác là thế đó. Bạn biết rằng con sên độc địa kia đang ở ngay trong đầu kẻ Bị mượn xác, nó bám chặt vào tất cả các đầu dây thần kinh của kẻ kia, kiểm soát bộ óc Người. Khống chế bộ óc ấy.

Khi bạn nghĩ đến cái thứ đang vặn vẹo bên trong hộp sọ kia thì thật khó mà đưa mắt đi chỗ khác được.

"Lúc cha con mình ngưng xe ở vạch đèn đỏ hình như có anh chàng nào đang quấy rầy bồ thì phải," Melissa nói. "Thế rồi hắn chạy mất. Hắn quấy rầy bồ phải không?"

"Hơ… không," tôi chối. "Hắn chỉ nhặt cái đồ gì đó hắn đánh rớt ở bên đường thôi."

Não lòng chưa! Tôi chỉ là một tay nói xạo hạng bét.

Tôi thấy ánh mắt lão Chapman quan sát tôi trong tấm kính chiếu hậu. Trông lão ta chẳng khác gì thầy Chapman bình thường ngày trước. Đó chính là vấn đề nan giải khi đối đầu với bọn Mượn xác. Chẳng có dấu hiệu gì bên ngoài. Trông chúng quá bình thường.

"Hắn chạy như có đàn chó ngao của Diêm Vương đuổi sau lưng vậy," lão Chapman nói.

"Thế ạ?" tôi nói giọng e é. "Em cũng chẳng để ý. Em nghĩ chắc tại trời mưa nên hắn ta mới chạy thế. Chỗ kia ạ. Thầy có thể quẹo trái chỗ kia được đấy ạ."

"Thầy biết nhà em mà," lão Chapman nói.

Xém nữa thì tôi nuốt cả lưỡi. Đấy là một lời đe doạ chăng? Lão ta nghi ngờ rồi chăng? Hay lão ta chỉ đoán? Lão ta có nhìn mình một cách khác thường không nhỉ?

Hay chỉ tại mình hoang tưởng?

Lão Chapman dừng xe trước nhà tôi. Tim tôi đập thình thình, nhưng tôi quyết làm mặt tỉnh. "Cảm ơn thầy cho quá giang, thưa thầy Chapman," tôi nói. "Melissa nè, mình nói hoàn toàn nghiêm túc về chuyện đi chơi chung đó nha!"

Nhỏ gật đầu. "Chắc chắn rồi, Rachel. Dứt khoát thế."

Tôi đóng cửa xe lại. Mình thoát rồi. Mình còn sống. Có thể mình chỉ tưởng tượng ra thôi.

Lúc ấy tôi nghe tiếng Melissa gọi: "Nè, giày của bồ làm sao vậy?"

Tôi nhìn xuống. Đôi giày của tôi rách tả tơi, đó là kết quả của

việc chân tôi từ số sáu hóa thành số ba trăm chỉ trong vòng đúng năm giây đồng hồ.

"Gì kia?" tôi nói, dịu giọng đến hết mức có thể. "Mình đã bảo với bồ là mình cần đi mua giày mà."

Melissa thoáng vẻ băn khoăn. Cha của nhỏ thì nhìn tôi chằm chằm với một vẻ như không thể nào hiểu nổi.

Bước vào trong nhà rồi mà tôi vẫn còn run rẩy như chiếc lá. Tôi đi thẳng lên lầu, vào phòng mình và quẳng đôi giày rách vô giỏ rác. Rồi tôi mới xuống dưới nhà chào mẹ. Mẹ tôi đang ngồi ở bàn nhà bếp, nửa người bà bị chồng sách màu da bò che lấp. Mẹ tôi là một luật gia, bà đem nhiều việc về nhà làm để có thể quanh quẩn bên tôi và hai đứa em gái của tôi. Ba mẹ tôi đã ly hôn. Tôi chỉ được gặp ba mỗi tuần có vài ngày, vì thế mẹ cảm thấy có lỗi nếu không ở nhà chăm sóc các con.

"Chào cưng," mẹ nói. Rồi bà lập tức nhìn tôi với ánh mắt nghi hoặc của một bà mẹ. "Con về nhà bằng cách nào vậy? Con không đi bộ về phải không? Con định kêu mẹ đón về kia mà."

"Melissa với ba của nhỏ cho con quá giang," tôi đáp. Phải, đó là sự thật mà. Hầu như là thật.

Mẹ tôi thở phào và đánh dấu để gấp sách lại. "Mẹ xin lỗi, con biết là mẹ lo cho con mà."

"Jordan với Sara đâu rồi mẹ?"

"Hai đứa ở trong phòng khách, đang coi một bộ phim kinh dị. Thế nào rồi đêm nay Jordan cũng sẽ để đèn ngủ suốt đêm, còn Sara thì cuối cùng sẽ mò vào giường mẹ cho coi. Mẹ không hiểu tại sao chúng nó cứ thích những gì làm chúng nó sợ. Con thì chẳng bao giờ như thế cả…"

Câu nói của mẹ khiến tôi suýt bật cười. Tôi muốn nói: phải, mẹ ơi, con không việc gì phải coi những thứ kinh dị, *chính con* đã kinh dị rồi. Giá mà mẹ thấy con hồi nãy với cặp ngà thòi ra khỏi miệng và một cái mũi dài gần cả thước.

Nghĩ thì nghĩ vậy nhưng tôi lại hỏi: "Mẹ à, tối nay mình ăn món gì vậy?"

Mẹ tôi nhăn nhó. "Pizza hả? Hay món Tàu? Còn gì khác nữa con có thể đặt qua điện thoại nhỉ? Mẹ xin lỗi, vì mẹ nhận vụ kiện này mà sáng mai lại có phiên tòa rồi."

"Mẹ ơi," tôi nói với mẹ có lẽ lần này là lần thứ một ngàn, "Pizza cũng được mà. Xin lỗi mẹ nhưng vì mẹ hổng phải là nhân tài làm bếp, cho nên đặt món pizza cũng đâu có sao."

"Được rồi, ít ra cũng cho vài thứ rau lên trên," mẹ nói.

Sau bữa ăn tôi gọi cho anh Jake.

"Anh ghé nhà em nhé?" tôi đề nghị. "Em có đĩa CD mới đấy, muốn nghe thì tới nha.

Tất nhiên là chả có đĩa CD nào hết. Chỉ có điều là lúc nào chúng

tôi cũng phải thận trọng. Như tôi đã nói đấy, Tom, anh của anh Jake là một tên Mượn xác. Hắn có thể nghe lén qua máy phụ. Thế rồi tôi kêu Cassie và Marco, cũng với cái cớ ấy.

Khi cả bọn tới, tôi kể lại chuyện Melissa, rồi kể về cuộc va chạm nho nhỏ của mình với tên khốn kiếp kia. Nhưng tôi không hề đả động đến việc lão Chapman đã đưa tôi về nhà. Không biết vì sao tôi lại làm thế. Và khi nhìn thấy cái điệu Marco nổi xung lên, thì tôi lấy làm mừng vì đã không kể cho tụi nó nghe toàn bộ câu chuyện.

"Ôi, thật ngu ngốc! Ngu quá! NGU HẾT BIẾT!" Marco hét lên. "Nếu thằng chả là một tên Mượn xác thì sao hả?"

"Hắn không phải là một tên Mượn xác," tôi nói một cách khinh bỉ. "Tại sao bọn Yeerk lại cần mượn xác một thằng du đãng chứ? Chúng cần những người có địa vị kia."

"Chưa chắc đâu," anh Jake nói. "Anh Tom đâu có địa vị gì."

"Thế còn những người chạy xe ngang qua đó, hay những người ở trong nhà, họ nhìn thấy qua cửa sổ thì sao?" Marco chất vấn. "Rồi nếu như thằng chả chạy đi kể lể với ai đó về một con nhỏ đột nhiên mọc ra một cái vòi và đôi ngà thì sao hả?"

"Chẳng ai lại đi tin một thằng khốn như thế," tôi nói.

"Bạn bè nó không tin nó," Marco nói một cách cay độc, "nhưng một tên Mượn xác *sẽ* tin. Một tên Mượn xác sẽ biết thế có nghĩa là thế nào."

Phải. Một tên Mượn xác sẽ đoán biết được. Một tên Mượn xác giống như lão Chapman. Hay thậm chí Melissa, nếu như nhỏ là một trong những tên ấy.

Tôi cảm thấy muốn bệnh. Cứ như thể cả đời tôi chẳng có gì khác hơn những chuyện dối trá. Dối trá với Melissa. Dối trá với mẹ. Và bây giờ tôi cũng đang dối trá vì không kể cho đám bạn của tôi nghe toàn bộ sự thật.

"Được rồi, tớ đã xử sự tầm bậy," tôi xuống nước.

"Còn gì nữa!" Marco quang quác. "Cậu đã bậy đến mức…"

"Marco, thôi bỏ đi," anh Jake nói. "Rachel biết là nó sai rồi. Ai mà chẳng có lúc phạm sai lầm."

Marco đảo mắt nhìn quanh.

Cassie nở một nụ cười động viên. "Rachel à, bồ thật ngốc nghếch khi để bản thân rơi vào tình thế ấy. Bồ cần cẩn thận hơn. Nhưng mà này, mình sẵn sàng mất mười tháng tiền tiêu vặt sắp tới để được nhìn thấy bộ mặt hốt hoảng của thằng chả."

"Vậy là khả năng sử dụng Melissa để tiếp cận lão Chapman nghe ra không xong."

Anh Jake nói. "Không xong nếu như chính nhỏ ấy là một tên Mượn xác. Cũng không xong nếu như nhỏ ấy cứ tiếp tục cư xử kỳ quặc với Rachel."

“Tớ nghĩ rằng tụi mình phải tìm một con đường khác,” tôi nói nhanh. “Ý tớ muốn nói, tụi mình biết văn phòng lão Chapman ở đâu. Tụi mình cũng biết nhà lão ở đâu. Có lẽ tụi mình có thể biến thành những con vật nhỏ bé và ẩn nấp ở đâu đó.”

“Con vật nhỏ bé như con gì?” Marco hỏi. “Khi Jake biến thành thằn lằn cậu ấy đã bị người ta xéo lên, mất đứt cái đuôi. Mà này, cậu sẽ biến thành con gì? Một con gián chắc?”

Cả bọn rùng mình khi nghĩ đến điều ấy. Con vật nhỏ nhất, lạ nhất trong bọn đã từng biến ra chính là con thằn lằn, anh Jake đã làm việc này. Và chuyện đó đã khiến anh ấy ghê rợn suốt một thời gian dài. Biến thành gián chắc còn tệ hơn.

“Vấn đề sẽ rắc rối với việc biến thành gián,” tôi nói. “Không kể việc ấy quá ghê tởm, còn có một thực tế là các giác quan của loài gián có thể không ích lợi gì cho tụi mình. Liệu một con gián có thể ‘nghe’ theo cách nào đó giúp tụi mình hiểu được là đang nghe thấy *cái gì* không?”

Cả bọn nhìn Cassie. Nhỏ là chuyên gia về động vật của bọn tôi.

Cassie giơ hai tay lên. “Ồ, xin thua. Gián nhìn và nghe như thế nào á? Dưỡng đường nhà tớ đâu có chăm sóc gián.”

Cả bọn ngồi rầu rĩ mất vài phút. Nhưng tôi sẽ không bỏ qua chuyện này đâu. Nó còn quan trọng hơn cả việc đánh một đòn vào bọn Yeerk. Tôi phải khám phá ra liệu lão Chapman có nghi ngờ mình hay không. Nếu như có, tất cả chúng tôi sẽ lâm vào cảnh cực kỳ nguy hiểm.

Tỉnh cờ tôi liếc nhìn bàn học của mình. Trên ấy có bài tập toán ở nhà mà tôi chưa làm. Điều ấy chẳng khiến tôi thấy thoải mái hơn chút nào. Rồi tôi nhìn những tấm hình mà tôi đã dán vào cái khung hình lớn có sáu chỗ. Một trong những hình ấy chụp tôi cùng với mẹ và ba trong một chuyến đi chơi bè trên sông. Một tấm chụp tôi tới thăm ba ở nơi làm việc của ông - ba tôi là người dự báo thời tiết trên tivi. Hai cha con đang cười toe toét trước một tấm bản đồ các cơn bão. Một tấm khác chụp Cassie và tôi cưỡi ngựa sóng đôi bên nhau. Cassie, như thường lệ, trông như thể đã sống cả đời trên lưng ngựa, còn tôi thì giống hệt một con ngốc.

Nhưng tấm hình thu hút sự chú ý của tôi lại là tấm tôi chụp hình với Melissa cách đây vài năm.

Tôi đứng dậy đi tới lấy cái khung hình. Tôi nhìn trân trân vào tấm hình.

“Sao vậy?” anh Jake hỏi. “Có chuyện gì à?”

“Đây là tớ với Melissa,” tôi nói. “Hình như là sinh nhật thứ mười hai của Melissa, bọn tớ đã chơi ở ngoài bãi cỏ với món quà mà ba của nhỏ tặng.”

“Thế nó là cái gì?” Marco hỏi.

“Là…” tôi đưa cho cậu ta tấm hình. Trong hình là tôi và Melissa

vận quần soọc. Và ở giữa hai đứa là một chú miu nhỏ xỉu lông đen pha trắng. “Món quà ấy là một con mèo.”

CHƯƠNG 6

"Coi kìa! Một cái lỗ mèo chui!" anh Jake chỉ tay.

"Đâu? Ở đâu?" Marco hỏi.

"Thấy những vệt sáng không? Dưới chân cửa ra vào ấy!"

"Ờ, ờ," Marco nói. "Ước gì có trăng nhỉ. Tớ chẳng nhìn thấy cái quái gì hết."

Bốn đứa chúng tôi đang lom khom đằng sau cái hàng rào sát bãi cỏ nhà lão Chapman. Gia đình lão sống trong một ngôi nhà ngoại ô trông khá bình thường. Bạn biết rồi đấy: hai tầng, một nhà để xe, một bãi cỏ. Chẳng có gì khiến bạn nghĩ được rằng con người đang sống trong nhà này lại là một phần trong cái âm mưu to lớn nhằm thôn tính Trái Đất của những kẻ ngoài hành tinh.

"Cho tớ hỏi một điều thôi nhá," Marco thì thào. "Vì sao lại cứ phải là lão Chapman nhỉ? Ngay cả khi chưa phát hiện ra ổng là một tên Mượn xác thì tớ đã sợ ổng hết vía rồi."

"Cậu vẫn chưa hết ấm ức vì bị ổng phạt cấm túc chứ gì?" tôi hỏi. "Nè, nếu đã lén giấu ear-phone dưới tóc để nghe đĩa CD trong giờ toán, thì phải nhớ là đừng hát theo chớ."

"Ờ, kể ra làm thế cũng hơi ngu đấy, Marco ạ." Anh Jake tán thành.

"Tớ vẫn cứ nói rằng nếu lão Chapman hoàn toàn có tỉnh người thì lão đã chẳng phạt cấm túc tớ suốt một tuần lễ như vậy."

"Tớ có một câu hỏi," Cassie lên tiếng. "Làm sao tụi mình lừa được con mèo của Melissa ra ngoài bây giờ?"

Cả bọn nhìn nó.

"Câu hỏi hay đấy," tôi thừa nhận.

"Ý tớ muốn nói, tụi mình có thể núp trong bụi cây này một hồi lâu, nhưng sớm muộn gì những người hàng xóm cũng sẽ để ý thôi."

<Con mèo ấy trông ra sao?>

Tobias đang đậu vắt vẻo trên một cành cây gần đấy. Cậu ấy ở khá gần, đủ để nghe được chúng tôi nói.

Tôi cố vắt óc. "Tên nó là Fluffer, mình nhớ có vậy. Fluffer McKitty."

"Cậu lại đùa rồi." Câu ấy đi nhiên là của Marco.

Tôi ráng nhớ lại cái hồi mình hay cặp kè với Melissa. "Nó là con mèo đốm. Các cậu biết chứ, đen đốm trắng."

<Tớ sẽ ngó quanh coi sao. Có lẽ nó đã ra ngoài rồi.>

Tobias dang hai cánh, lặng lẽ sà xuống trên đầu chúng tôi rồi vỗ cánh bay đi trong đêm tối.

"Các cậu biết bọn mình cần gì không?" tôi nói. "Bọn mình cần có một con mèo khác để dụ con Fluffer ra ngoài. Lẽ ra bọn mình phải

nghĩ đến việc này từ trước mới phải.”

Marco quay sang nhìn xói vào tôi. “Mèo nọ, mèo kia, mèo tới chơi với mèo, hả?”

“Tobias đã biến thành mèo từ hồi đầu, phải không nào?” tôi hỏi.

“Phải rồi,” anh Jake đáp. “Đó là lần biến hình đầu tiên của cậu ấy, cũng là lần biến hình đầu tiên của một đứa trong bọn mình.”

“Rachel, bồ cần nhớ rằng nếu như bồ vô trỏng đêm nay thì bồ phải giữ cho đúng tính cách của loài mèo đấy,” Cassie nói. “Thấy một con mèo xử sự khác thường, phần lớn mọi người chỉ nghĩ bụng: sao kỳ quá ta; nhưng lão Chapman có thể đoán được chuyện gì đang xảy ra nếu con Fluffer đột ngột xử sự chẳng ra kiểu mèo chút nào.”

“Vậy là bồ bảo mình không nên thử dùng nĩa trong lúc ăn hoặc nên thử bấm nút chuyển kênh tivi chứ gì?”

Tất cả cùng cười - tiếng cười lặng lẽ và căng thẳng, nhưng dẫu sao cũng vẫn là tiếng cười.

Thình lình Tobias từ trên trời nhào xuống, liệng trên đầu chúng tôi một vòng lười biếng và kêu xuống <Thấy nó rồi.>

Tobias đậu lại trên cành cây. Cậu ấy đúng là một con vật đáng kinh ngạc, nếu như bạn xem cậu ấy như một con chim chứ không phải một chú bé bị giam hãm trong lốt chim. Ý tôi muốn nói, ánh mắt của một con diều hâu khi nó nhìn thẳng vào bạn là ánh mắt đầy đe doạ. Anh chàng Tobias nhã nhặn giờ đây lại có một vẻ hoàn toàn dữ tợn.

“Cậu đùa đấy à? Cậu tìm thấy con Fluffer rồi sao?” tôi hỏi.

<Dễ ợt. Phát hiện con mồi là nghề của tớ mà. Hay nói cho đúng là nghề của loài diều hâu. Thực ra có sáu bảy con mèo đang chạy lung tung trong khu này. Còn có ba con chó và cả một đống phát khiếp chuột cống với chuột nhắt nữa.>

“Chuột cống á?” Điều này thu hút sự chú ý của Marco. “Chuột cống? Ở đây sao?

Đây là vùng ngoại ô mà. Ý tớ muốn nói, đây là khu vực ngon lành hơn chỗ tớ ở nhiều. Vậy mà cũng có chuột cống à?”

<Chỗ nào mà chả có chuột cống,> Tobias nói. <Chuột cống, chuột nhắt và mọi loài múp míp, ngọt thịt…> cậu ta bỗng im bặt, vẻ bối rối.

“Cố kiềm chế nha, Tobias” Marco nói. “Chớ có bắt đầu đi xơi chuột cống đấy. Tớ không biết mình có nên kết bạn với một kẻ ăn thịt chuột cống không nữa.”

Đôi khi Marco rất tiếu lâm, nhưng cũng có lúc quá trớn. Lần này thì đúng là như thế. “Im miệng đi Marco,” tôi cằn nhằn.

“Tớ đã xơi tái một chú nhện còn sống,” anh Jake sừng sộ. “Như vậy có nghĩa là cậu và tớ không thể làm bạn với nhau chứ gì?” Nghe giọng nói của anh ấy có thể cam đoan là anh ấy cũng đang tức giận.

Chẳng ai trong bọn chúng tôi biết được Tobias đã phải trải qua những gì. Chẳng ai trong bọn chúng tôi từng biến hình quá hai tiếng đồng hồ. Mà Tobias thì đã thành diều hâu đến hơn một tuần lễ rồi.

Marco nhận ra rằng mình đã đi quá đà. "Thôi thôi, các cậu có lý," cậu ta lầm bầm. "Với lại, các cậu cũng biết là tớ đã từng xơi cà tím. Lẽ ra tớ không nên phê phán người khác."

Đó là một lời xin lỗi, hay là gần với cái mà Marco có thể coi là một lời xin lỗi thực sự.

<Con mèo mà tụi mình kiếm đang ở cách đây nửa dãy nhà> Tobias nói. <Theo tớ nè.>

Cậu ta là đà bay đi. Chúng tôi theo sát phía sau. Dù Tobias chỉ bay với tốc độ tối thiểu, nhưng cũng vẫn là quá nhanh khiến chúng tôi không sao đuổi kịp, vì thế cậu ấy phải bay vòng trở lại vài lần. Chúng tôi thật vất vả mới không để mất hút cậu ấy.

"Kể ra cũng chưa đến nỗi *quá* kỳ quặc đâu nhỉ," Cassie hài hước. "Coi kìa, bốn đứa tụi mình vừa chạy dọc phố vừa nghểnh cổ lên trời."

<Kia kìa,> Tobias gọi với xuống. <Thấy cái sân có hai cái cây kia chứ?>

"Thấy. Ngay phía trái tụi mình phải không?"

<Đúng rồi đấy. Con mèo mà các cậu tìm đang rình một con chuột, ngay đằng sau thân cây gần nhất.>

"Được rồi, tụi mình không thể kéo cả lũ vô sân nhà người ta,>"tôi lưu ý. "Để tớ với Cassie đi thôi."

Marco giơ cái lồng mèo mà chúng tôi đã mang theo. "Các cậu không cần đến cái này sao?"

"Chưa đâu. Tớ sẽ tóm lấy Fluffer và đem nó về đây. Hai cậu cứ đứng đây đề phòng bất trắc."

Cassie và tôi rón rén từng bước trên bãi cỏ. Ngôi nhà tối om. Có lẽ không có ai ở nhà. Như vậy càng tốt.

"Sang trái," tôi gợi ý với Cassie. Hai đứa đi vòng ra sau cái cây.

"Fluffer nè," tôi lấy cái giọng eo éo nựng thú cưng. "Lại đây, meo meo. Mày có nhớ tao không?"

"Nó đây này."

"Mình thấy nó rồi." Tôi ngồi xuống và đưa bàn tay về phía con mèo. "Fluffer, Fluffer nè. Chị đây, Rachel đây mà."

Fluffer cụp tai ép sát hai bên đầu. Nó hết nhìn tôi lại nhìn Cassie.

"Nào nào, Fluffer, chị đây mà. Nào, cậu bé."

"Nó là mèo đực hả?" Cassie nói.

"Ờ, mình nghĩ là thế."

"Chết mồ," Cassie rên rỉ. "Làm ơn nói rằng nó đã được thiến rồi đấy chứ."

"Mày đã bị thiến chưa hả Fluffer McKitty?" tôi thì thầm. "Tại sao phải quan tâm đến chuyện ấy?" tôi hỏi Cassie.

"Bởi vì chắc chắn con mèo đực là một trong những con vật nhỏ

dữ nhất, nguy hiểm nhất ở quanh chúng ta."

"Ai kia, Fluffer ấy hả? Bạn miu nhỏ Fluffer của tớ ấy hả?"

"Dù cho nó đã được thiến chăng nữa, thì một con mèo đực đang lồng đi săn mồi ban đêm thế này…" Cassie lắc đầu. "Lẽ ra mình phải mang găng tay."

"Thôi đi nào. Nó là một con mèo đực dễ thương lắm." Để chứng tỏ Fluffer dễ thương đến thế nào, tôi chìa một bàn tay ra cho nó.

"Xxxìiiiiiii!"

Nhanh đến mức mắt người không thể thấy, Fluffer vung chân quào. Ba vết quào rớm máu xuất hiện trên mu bàn tay tôi và Fluffer tót ngay lên cây.

"Ui da!" Tôi đưa vội bàn tay bị thương lên miệng.

"Găng tay dứt khoát là một ý hay đấy," Cassie nói.

"Làm ăn ra sao rồi?" anh Jake thì thầm đủ cho tôi nghe.

"Tuyệt lắm," tôi nói qua kẽ răng. "Em bị thương còn con Fluffer thì ở trên cây."

Tôi nghe tiếng Marco cười khúc khích. Tôi đoán thế. Nhưng rồi tôi cũng nghe thấy tiếng anh Jake cười nữa.

Tôi nhìn lên và thấy trong bóng tối của cái cây lóe lên hai con mắt màu xanh vàng từ trên cao nhìn xuống.

"Việc dễ nhất mà còn thế này đây," tôi nói. "Thế mà tớ cứ nghĩ lấy mẫu ADN của con Fluffer xong rồi mới bắt đầu công đoạn gay go."

"Tụi mình có một con mèo trên cây," Cassie nói giọng sầu thảm. "Các cậu có biết dụ một con mèo trên cây xuống đất khó khăn thế nào không?"

"Tớ có một kế hoạch," tôi nói. "Tobias, cậu ở ngay trên ấy hả?"

<Ngay phía trên cậu. Nhưng tớ không sẵn sàng tìm cách vồ một con mèo đực đang tức giận ở trên cây đem xuống dưới ấy đâu.>

"Tớ không yêu cầu cậu làm việc đó," tôi nói và hít một hơi thật sâu. Cái đêm hôm nay mới nhanh chóng trở nên kỳ quặc làm sao. "Cái tớ cần là một con chuột nhắt."

CHƯƠNG 7

<Kiếm đồ chơi cho cậu. Một con chuột nhắt. Một con chuột nhắt *kinh tởm*. Nó vẫn luôn tìm cách cắn tớ đấy.>

Tobias lượn một vòng thấp và hẹp phía trên đầu bọn tôi, biến mất sau những nhành cây, rồi xuất hiện trở lại. <Cậu đã sẵn sàng chưa?>

Tôi hít một hơi thật sâu rồi vẫy tay cho Tobias. Chắc chắn là tôi đã sẵn sàng. Tại sao tôi lại không sẵn sàng chờ một con diều hâu trao cho mình một con chuột nhắt nhỉ? Chỉ là chuyện nhỏ thôi mà.

Tobias bay là là xuống. Tôi khum hai tay lại và chìa ra. Chỉnh xác một cách kỳ lạ và thật đúng lúc, cậu ấy đặt con chuột vào giữa hai tay tôi.

"Đừng để nó cắn!" Cassie cảnh báo. "Bệnh dại đấy!"

"Tuyệt," tôi làu bàu. "Lại thêm một chuyện tức cười trong đêm nay." Thực tình thì tôi vui mừng vì lời cảnh báo ấy. Con chuột đang quằn quại vì khiếp đảm, tìm cách thoát thân. Tôi cảm thấy được những cái chân nhỏ xíu của nó gại gại vào lòng bàn tay tôi.

"Lẽ ra tất cả các cậu phải đi chích ngừa bệnh dại," Cassie nói. "Tớ nói nghiêm túc đấy. Tớ đã chích rồi. Nhưng dù có chích ngừa đi nữa thì một khi sắp sửa tiếp xúc với thú hoang, mình vẫn phải cẩn thận tránh xa hàm răng của nó ra."

"Tớ không có ý định mời nó xơi ngón tay của tớ đâu," tôi nói.

"Ơ nè, chờ chút." Cassie mở ngửa hai bàn tay tôi ra để nhìn cho rõ. "Không phải chuột nhắt. Đây là một con chuột chù. Thấy đôi mắt của nó không? Nhỏ tí hin à. Và cái đuôi thì vẹo. Đây không phải là một con chuột nhắt, Tobias à, đây là một con chuột chù đã hoàn toàn trưởng thành rồi đó."

<Xin lỗi nha. Vậy không được hả?>

Cassie nhún vai. "Tớ không biết nữa. Tớ chỉ biết nó không phải là chuột nhắt."

"Chờ chút," Marco nói, cậu ta bắt đầu cười nhăn nhở. "Rachel sắp trở thành một con *chuột chù* hả? Làm sao tụi mình biết được cậu ấy biến đổi từ lúc nào ta? Làm sao cậu có thể *biến thành* cái mà cậu đã là hả Rachel?"

Mọi người đều quá lo lắng nên chẳng ai thấy câu đùa ấy thú vị. Cả bọn cảm thấy thật ngớ ngẩn khi đứng quanh quẩn trên bãi cỏ nhà người ta mà chơi với lũ gặm nhấm. Ý tôi muốn nói, có những khi toàn bộ câu chuyện này có vẻ thật là điên.

"Thôi nào, tớ phải tập trung vào việc thu nạp đây, xin yên lặng giùm cho." Tôi nói.

Thu nạp là từ chúng tôi dùng để gọi việc hấp thụ một mẫu ADN

của động vật. ADN là thành phần nằm bên trong tế bào có tác dụng gần như một cuốn sách giáo khoa dạy kỹ năng tạo ra con vật.

Khi bạn thu nạp ADN, bạn phải nghĩ thật nhiều về con vật, tập trung vào nó và chặn lại mọi ý nghĩ khác. Khi ấy con vật bỗng lê lết như mất hồn. Tình trạng này kéo dài cỡ một phút.

Cũng dễ tập trung vào con chuột chù, con vật đang kêu choe chóe vá giãy giụa tìm cách thoát khỏi bàn tay tôi. Nhưng trông nó thật gớm ghiếc, cực kỳ gớm ghiếc. Vẫn biết là chuột chù chẳng có gì thật sự đáng kinh sợ, nhưng chúng vẫn làm tôi ơn ớn.

Thu nạp xong, tôi mở mắt ra. "Tốt rồi, chú chuột chù nhỏ bé, cảm ơn chú đã giúp ta. Giờ thì chú được tự do."

"Tớ không chắc đó là một ý hay," anh Jake nói vẻ hoài nghi.

"Thực hả?" Marco mỉa mai. "Theo cậu, để Rachel biến thành chuột chù nhằm dụ con mèo trên cây xuống, rồi lại biến thành con mèo ấy mà chui vô nhà ông hiệu phó, chẳng phải là một ý kiến tuyệt vời chứ gì? Có gì phải băn khoăn về kế hoạch ấy nhỉ?"

Cassie cũng có vẻ lo lắng. "Bồ biết rồi đấy, Rachel. Thường thì mèo khoái vờn chuột một chút, nhưng không phải lúc nào cũng vậy. Đôi khi chúng nhảy xổ vào cắn cổ liền. Con chuột - chuột nhắt hay chuột chù gì cũng thế - lập tức chết lăn quay."

<Cẩn thận nha, Rachel,> Tobias nói. <Mình sẽ canh chừng, nhưng bồ đừng có chủ quan nha. Mình không muốn bất cứ chuyện gì xảy ra cho bồ đâu.>

Cậu ấy "nói" chỉ để cho mình tôi nghe được. Tôi có thể nói thế, vì chẳng thấy ai phản ứng gì hết.

Tôi ngước nhìn Tobias và nháy mắt. Tôi biết cậu ấy sẽ thấy. Tôi xoa hai bàn tay vào nhau. "Được rồi, vào việc thôi."

Tôi tập trung một lần nữa vào con chuột. Bây giờ nó là một phần của tôi rồi. Tôi không biết việc đó vận hành thế nào, thế nhưng là rõ ràng nó đang vận hành. Không hiểu bằng cách nào, nhờ công nghệ của người Andalite mà ADN của con chuột kia được chuyển sang người tôi và được trữ lại trong đó. Giống như có một tấm bản đồ hướng dẫn tôi khi tôi biến đổi. Nhưng tôi không biết được làm thế nào mà tôi có thể thực hiện việc ấy.

Cảm giác đầu tiên là co rút lại. Đó là một sự trượt dài, rất dài, từ chiều cao một mét rưỡi xuống còn dưới 3 centimet. Giống như là rớt xuống vậy. Chỉ khác là mình có thể cảm thấy mặt đất lúc nào cũng vẫn ở dưới chân.

Phút trước tôi đang nhìn vào mặt anh Jake, Marco và Cassie. Phút sau những khuôn mặt của họ đã như bị kéo tuốt lên cao. Tôi đang rớt xuống dọc theo người họ.

Giống như họ là những tòa nhà chọc trời còn tôi thì rớt từ trên nóc xuống hay đại loại thế.

Quần áo ngoài của tôi rớt xung quanh thân mình y như một cái

lều bự của rạp xiếc đổ sụp xuống.

Có một tiếng ken két rất nhẹ khi sống lưng của tôi sụp chỉ còn ngắn hơn ngón tay út. Đó là cái cảm giác khó chịu thường có ở một số cuộc biến hình, nhưng không hoàn toàn là đau đớn.

Tôi cảm thấy được cái đuôi đang thò ra từ đốt xương cùng của mình. Một cái đuôi dài, nhẵn nhụi. Chẳng hấp dẫn chút nào.

Chân tôi gần như biến mất, chúng nhỏ quá đi. Tôi là một trái banh lông tròn xoe, nhỏ xíu, không dài quá năm centimet với bốn bàn chân bé tí nị.

Thế rồi nỗi sợ quẫy lên trong tôi. Nỗi sợ của loài chuột.

Nó tác động mạnh đến nỗi tôi bắt đầu rùng mình. Tôi run lên vì khiếp hãi. Tôi lẩy bẩy vì khiếp hãi.

Tôi bị bao vây rồi! Chỗ nào cũng có những con thú săn mồi! Tôi ngửi được mùi của chúng. Tôi nhìn thấy chúng - những sinh vật to lớn, lờ mờ, cử động chậm chạp đang sừng sững bên trên tôi.

"Rachel? Ở dưới ấy bồ ổn chứ?" Đó là Cassie. Nhỏ nhấc đống quần áo rớt từ người tôi ra.

Tôi nghe thấy tiếng người nói và hầu như hiểu được, nhưng nó giống tiếng sấm xa nhiều hơn. Nó không thực sự có nghĩa gì cả. Ít ra là không có nghĩa đối với một con chuột.

Con chuột đang tìm một lối thoát. Bộ óc của nó có thể đã loạn lên vì khiếp sợ, nhưng vẫn tinh ranh lạ lùng. Nó đang cân nhắc từng con đường có thể thoát thân. Nó đang đo khoảng cách giữa ba cặp chân. Có một cặp di chuyển nhè nhẹ.

Tôi vọt ra như tên bắn.

Chạy! Chạy! Những phiến lá có thể dài tới hai mét. Những cành con giống như những thân cây đổ mà tôi phải leo qua. Bốn cái chân bé xíu của tôi di chuyển với một tốc độ không thể tin nổi. Tôi phóng qua một con bọ mà tôi thấy to như một con chó.

"Rachel, bồ phải làm chủ mình chứ!"

Tôi biết các bạn tôi đúng. Thậm chí tôi gần như hiểu được họ muốn nói gì. Nhưng nỗi khủng khiếp quá mạnh. Sự hối thúc phải sống sót thật là mãnh liệt.

Và cùng lúc ấy lại có thêm một cảm giác khác. Đói. Tôi ngửi thấy mùi quả hồ đào. Tôi ngửi thấy mùi thịt thối. Thậm chí cả mùi những con giòi đang quằn quại trên miếng thịt thối.

Và tôi thèm. Tôi biết là ghê tởm thật, nhưng tôi vẫn thèm ăn những con giòi ấy.

Có những bước chân nặng nề thình thịch đằng sau tôi! Tôi quay ngoắt và rúc vào dưới một bụi cây. Những bước chân lao sập tới trước khi ngừng lại và quay về phía tôi.

Chúng nhanh hơn tôi nhưng không linh hoạt bằng. Tôi có thể

chạy thoát. Tôi có thể chạy thoát và tìm ra cái mùi chết chóc kia rồi tọng cho đầy họng!

<Rachel, Tobias nè. Con chuột đang kiểm soát bồ. Bồ phải trở lại là mình đi chứ! Hãy bảo nó ngừng chạy.>

Sợ! Đói!

<Rachel, nghe nè. Bồ đã chạy xa khỏi bọn mình rồi. Bồ phải nắm lấy quyền chỉ huy của bồ đi chứ.>

Sợ! Đói! Chạy!

Cỏ, cành cây và những thứ dơ bẩn. Những cành cây thấp cào trên đầu tôi. Mùi thức ăn. Mùi một con chó đái trên bụi cây.

Có thêm nhiều bước chân nặng nề và những tiếng la hét ầm ào xa xôi. Họ muốn tìm cách chộp lấy tôi. Nhưng tôi lẹ lắm! Tôi thông minh lắm!

Nhưng vẫn chưa đủ thông minh. Tôi chạy ra khỏi bụi cây.

Giống như một cái bóng bên trong một cái bóng, tôi cảm thấy nó hạ xuống trên người tôi. Nỗi khủng khiếp không giống bất cứ cái gì tôi từng cảm thấy trước đó chạy khắp người tôi. Có cái gì đó ở sâu, sâu bên trong bộ óc chuột của tôi thét lên.

Đó là nỗi sợ cuối cùng! Nỗi khủng khiếp cuối cùng! Đó là kẻ thù mà tôi không thể chống cự!

Và nó đang đến kiếm tôi!

CHƯƠNG 8

Tôi né, nhưng quá chậm. Những cái vuốt to tướng đã quặp lại xung quanh mình tôi và đột nhiên bốn cái chân nhỏ xíu của tôi bơi bơi trong không trung.

<Tốt rồi, Rachel. Tốt rồi. Tớ đây mà. Tớ đang giữ cậu đây mà.>

Tiếng nói ở trong đầu tôi. Tôi hiểu được những lời ấy. Cuối cùng nó đã xuyên thủng nỗi kinh hoàng. Tôi níu chặt lấy tiếng nói ấy.

<Đừng giãy nữa, Rachel.>

Tôi nhìn xuống và con mắt chuột của tôi chỉ thấy những cái bóng chạy qua ở bên dưới.

<Tớ giữ cậu rồi nè, Rachel. Bình tĩnh lại đi. Nghĩ tới cái gì đó của con người. Nghĩ về trường học chẳng hạn. Còn nhớ trường học chứ?>

Trường học hả? Nhớ chứ sao không. Tôi nhớ tới trường học.

Rất đột ngột trí óc của chuột mất quyền kiểm soát. Giống như một cái công tắc được bật nhẹ. Tôi biết mình là cái gì. Tôi biết mình là *ai*.

<Ổn rồi, Tobias,> tôi nói. <Bồ có thể đặt mình xuống được rồi đấy.>

Tobias lượn vòng và đậu xuống hết sức êm ái.

<Vuốt nhọn của mình có làm bồ đau không?>

<Không đâu. Mình không thấy đau. Mình rất khỏe.>

"Em ổn rồi chứ, Rachel?" giọng anh Jake.

<Ổn. Mà nè, nó thật khác với óc voi hay đại bàng. Hai thứ kia bình tĩnh và chín chắc hơn so với cái óc này.>

"Giống như con thằn lằn của Jake ấy mà," Cassie liên tưởng. "Cậu ấy chả đã hốt hoảng là gì. Những con vật khác mà chúng mình biến ra đều là loài thú lớn, chuyên thống trị như khỉ đột, hổ… Còn con ngựa của tớ lại bất kham."

<Nè, tụi mình mau làm cho xong rồi chấm dứt chuyện này đi nha!> tôi nói. <Mình không thú cái kinh nghiệm làm chuột.> Chẳng có gì khó hiểu. Tôi vẫn còn ngửi thấy cái mùi chết chóc và nghe được tiếng hàng ngàn con giòi đang tiệc tùng. Và những cái đó đối với tôi vẫn có nghĩa là bữa ăn tối. Tôi đói thắt cả ruột.

"Bồ có chắc là sẽ giữ được bình tĩnh không?" Marco hỏi. Tôi thấy cậu ta đang nhòm xuống tôi như từ trên cao hàng triệu dặm. "Trông bồ vẫn còn hơi căng thẳng. Đuôi bồ đang co giật và mũi thì cứ khịt khịt như điên."

<Ừa, mình biết. Mình vẫn còn căng thẳng. Nhưng phải vào việc

thôi. Bồ đem mình trở lại chỗ cái cây mà con Fluffer đang núp nhé. Mình không biết nó ở hướng nào nữa.>

Tôi chưa kịp phản ứng thì Marco đã cúi xuống và vốc tôi vào lòng bàn tay. Cậu ta giơ tôi lên cao và nhìn vào mắt tôi. “Mình chưa bao giờ thấy bồ đáng yêu như lúc này, Rachel ạ. Người mẫu trang bìa đấy.”

Chúng tôi đi bộ dọc theo dãy nhà. Marco đặt tôi xuống dưới gốc cái cây mà con Fluffer vẫn đang núp trên một cành cao.

<Các cậu lùi lại một chút thì hơn,> tôi nói.

“Không *quá xa*,” anh Jake nói. “Bọn anh phải sẵn sàng để nhảy lẹ vào giữa em và con Fluffer chứ.”

<Ồ, em có thể đá vào mông con Fluffer được mà.> Tôi nói giỡn. Tôi hơi quê vụ ban nãy đã để con chuột nắm quyền kiểm soát mình.

“Ơ hơ,” Marco nói tỉnh queo. “Mèo đấu chuột. Các cậu bắt bên nào?”

“Cậu chưa coi Tom và Jerry hả?” Cassie hỏi. “Dứt khoát là chuột rồi. Với lại, Rachel đâu phải là chuột.”

Để tôi nói các bạn nghe điều này nha: Chẳng thích thú gì khi đội cái lốt bé tí nị của con chuột chù, ngồi đợi xem liệu một con mèo to cộ có quyết định trèo xuống và giết chết mình hay không. Đó là một trong những việc kém vui nhất mà tôi đã từng làm. Tôi đã đặt bộ óc chuột dưới quyền kiểm soát của mình, nhưng điều đó không thay đổi được một thực tế: con chuột - tôi sắp sửa khiếp hãi đúng như một con chuột. Hết bị diều hâu vồ bây giờ lại ngồi đợi coi liệu một kẻ tử thù khác có chuẩn bị tấn công mình không… Ý tôi muốn nói, con chuột - tôi dứt khoát đang ở trong tình trạng sợ đến phát khùng.

Nó đúng là một con chuột kém may mắn.

Tôi bận tâm về cơn đói của con chuột đến nỗi quên cả cái gì xảy ra tiếp đó. Thậm chí tôi không để ý cho đến khi nghe thấy tiếng rào rạo của vỏ cây rớt chỉ cách đầu mình có vài centimet. Fluffer đang rơi xuống ngay phía trên đầu tôi!

Tôi lạnh cứng người!

Anh Jake và Marco thì không thế.

Marco chộp lấy con Fluffer ngay giữa lưng chừng trời. Nó thưởng cho cậu ta một phát quào đau điếng. Marco ré lên và suýt buông con mèo. Anh Jake chộp đúng vào gáy con Fluffer và Cassie chạy đến với cái lồng mèo.

Cả ba đứa xoay sở nhét con Fluffre đang tru tréo cào xé vào trong lồng và đóng cửa lồng lại.

Tôi biến khỏi lốt chuột nhanh hết sức mình.

“Mình bị chảy máu!” Marco la lên.

“Cả mấy bồ đều bị chảy máu,” Cassie nói như đó là chuyện hiển nhiên. “Mình đã bảo rồi: lũ mèo rất là nguy hiểm khi mấy bồ làm chúng nổi khùng mà.”

Tôi cao vọt lên từ mặt đất, lấy lại thân thể bình thường của mình.

"Khiếp! Mình sẽ chẳng bao giờ biến hình thế này nữa," tôi nói ngay khi vừa có lại lưỡi và môi bình thường. Tôi ngoái lại đằng sau để chắc chắn là mình không còn cái đuôi ghê tởm ấy nữa. Biến hết rồi. Tôi đã trở lại là tôi. Tôi đã ở lại trong bộ trang phục biến hình của mình, chân không giày, nhưng tôi đã trở lại là người.

Tôi chợt rùng mình. Hồi ức về bộ óc chuột chù với nỗi sợ và cơn đói của nó khiến tôi ớn lạnh. Cố lắm tôi mới không nôn thốc tháo hết cả. Tôi cảm thấy phát bệnh ngay trong cái đầu mình.

Anh Jake nhìn tôi lắc đầu. "Lẽ ra anh phải làm việc ấy. Anh phải biến thành thằn lằn để dụ con mèo trên cây xuống."

Đến lượt tôi lắc đầu. "Không, việc ấy sẽ làm anh phát rồ lên mất."

"Còn bây giờ thì em là kẻ phát rồ," anh Jake nói. "Nhưng đừng lo, sẽ hết thôi mà. Ít nhất thì em cũng chưa xơi một con nhện sống như anh."

"Ừa. Coi nè, mình chỉ mệt một chút thôi, đúng không? Để mình thu nạp cái con mèo mắc dịch này và biến thành nó."

"Bồ vẫn quyết định như thế hả?" Cassie nói. "Hai lần biến hình trong một đêm?"

"Lẽ ra anh không nên để em biến thành chuột, chuột nhắt, chuột chù, chuột gì cũng vậy," anh Jake nói. Trông anh ấy vẫn bứt rứt như kẻ có lỗi.

"Coi nào, đó là ý của em mà, đúng không? Với lại, anh tự cho mình cái quyền *bảo* em làm việc này việc nọ từ khi nào vậy hả? Anh là ai vậy, ông chủ chắc? Em không nghĩ thế đâu. Quên đi nhé." Tôi kênh vai và mỉm cười ra bộ can đảm. "Để xem con Fluffer còn khoái mình nữa không khi bây giờ mình bự con hơn nữa."

Tôi đoán con Fluffer đã mệt lử vì gây gổ. Cu cậu đang ngủ khì trong cái lồng mèo. Ngủ như không có chuyện gì xảy ra. Một chú mèo điển hình. Thậm chí nó còn kêu rừ rừ trong khi tôi thu nạp ADN của nó.

Khi tôi đã xong việc, tôi để ý thấy Cassie đang mỉm cười với tôi.

"Gì vậy hả?" tôi hỏi nhỏ.

"Mình chỉ nghĩ làm thế nào mà bồ trông vẫn giống cô nàng Rachel xưa kia, trong khi bây giờ bồ còn có một con voi, một con chuột chù, một con đại bàng và một con mèo trong người. Bốn mẫu biến hình. Nhiều hơn bất cứ đứa nào trong bọn." Trông nhỏ có vẻ suy tư. "Tụi mình vẫn chưa thực sự biết nhiều lắm về chuyện biến hình này. Mình tự hỏi liệu có một giới hạn cho số lượng con vật mà bọn mình có thể biến hình không nhỉ."

"Mình nghĩ là cả bọn sẽ tìm ra thôi," Marco nói giọng u tối. "Có lẽ vào cái lúc xấu nhất."

Tôi tự hỏi không biết hai đứa nó nói có đúng không. Thực là một cảm giác kỳ lạ, mãnh liệt, khi biết rằng mình có thể trở thành bốn con vật khác nhau. Kỳ lạ, mãnh liệt và khó chịu. Bên trong mình có những con vật ăn thịt lẫn nhau. Đó chẳng phải là một hình ảnh đẹp.

Đột nhiên tôi cảm thấy kiệt sức. "Nè mấy bồ… Mình đã thu nạp con Fluffer xong rồi. Nhưng có lẽ tụi mình nên làm nốt việc này vào tối mai. Mình… Mình không biết ngay bây giờ mình có thật khỏe không nữa."

"Để đêm khác đi," anh Jake tán thành. Anh ấy trông đã bớt căng thẳng. Tôi nghĩ là anh ấy đã lo lắng cho tôi dữ lắm. Cái kiểu của anh Jake là thế đấy.

"Mình nghĩ là nên thả con Fluffer ra thôi," Cassie nói. Nhỏ mở cái lồng và con mèo leo ra một cách thận trọng.

Tôi quan sát nó chạy vào trong bóng đêm.

"Có lẽ nó chạy đi để giết con chuột chù của cậu." Marco suy đoán.

Ý tưởng ấy lại khiến tôi nổi da gà khắp cả người.

CHƯƠNG 9

***A**aaaaahh! Aaaaahh! Aaaahhhh!*

"Dậy đi! Chị Rachel, dậy đi!"

"*Aaaah!* Ô. Ô. Ô." Tôi ngồi dậy. Tôi thấy ngộp thở. Tối mù, nhưng tôi lờ mờ nhận ra khuôn mặt của Jordan. Nó đang lay tôi tỉnh dậy.

Tôi cảm nhận được mặt mình. Đôi môi. Đôi mắt. Cái mũi.

Tôi tự vỗ vào mình một cách điên cuồng. Người. Tôi là người. Không có lông. Không có đuôi. Là người.

Những chi tiết của giấc mơ ào ào kéo về.

"Ôi, không," tôi rên rỉ. Tôi ném cái chăn ra sau và vướng chân suýt ngã. Tôi loạng choạng đi về phía phòng tắm. Phòng tắm nối phòng tôi với phòng chung của Jordan và Sara. Tôi tìm cách bật đèn lên nhưng quên mất công tắc. Tôi ngã khuyu xuống trước cái bồn cầu và nôn mửa.

Jordan cuống quýt: "Chị không sao chứ chị Rachel? Chị không sao đấy chứ? Để em kêu mẹ…"

"Đừng!" Tôi nói ngay khi có thể nói được. "Đừng, chị khỏe mà. Đừng có đánh thức mẹ dậy." May mắn là Sara bé bỏng có thể ngủ bất kể trời đất.

Tôi đánh răng và uống một chút nước. Tôi ngường ngượng nhìn Jordan. Nó trông không giống tôi chút nào. Tôi nghĩ rằng mình giống ba hơn, còn Jordan thì như một bản sao của mẹ, với tóc và mắt đen. Nó đang có vẻ khá sợ hãi.

"Chị không sao đâu," tôi lại nói. "Chỉ là một ác mộng. Chắc là nó làm cho chị hơi mệt, có thế thôi. Nhưng bây giờ thì chị khỏe rồi."

Jordan bớt lo lắng chút xíu. "Chắc chị mơ thấy cái gì *khiếp lắm*."

"Chị đoán thế. Bây giờ chị thậm chí chẳng nhớ gì hết. Em biết rồi đó. Những giấc mơ tan biến đi khiến mình chẳng nhớ được gì cả."

"Em không tin chị có thể quên ngay một giấc mơ đã khiến chị thét và rú lên như vậy."

Tôi nhún vai. "Chị chưa bao giờ thạo cái việc nhớ lại những giấc mơ. Tốt hơn là em nên đi ngủ lại."

Jordan nhìn tôi một cách nghiêm nghị. "Em biết em nhỏ thua chị hai tuổi, nhưng nếu có chuyện gì không hay xảy ra cho chị, thì chị có thể nói với em, đúng không? Ý em là, em sẽ không nói lại với mẹ hay bất kỳ ai đâu. Chị có thể tin ở em."

Tôi mỉm cười và ôm ghì nó vào lòng. "Chị biết là chị có thể tin ở

em. Nếu có chuyện gì không hay xảy ra chị sẽ kể với em ngay." Đó là một lời nói dối, đi nhiên rồi, và sự dối trá khiến tôi càng cảm thấy mệt mỏi hơn. Tôi tin bé Jordan. Từ trong lòng mình tôi biết nó không phải là một tên Mượn xác.

Dĩ nhiên, nhưng đó cũng là điều mà anh Jake đã nói về anh Tom.

Tôi ôm đứa em gái của mình chặt hơn. Tôi ghét cái lối mà sự ngờ vực đã bò vào mọi ngóc ngách của tâm trí mình. Tôi ghét cái lối mình không chắc chắn, không thực sự, không hoàn toàn chắc chắn rằng mình có thể tin con bé.

"Đi ngủ đi em," tôi nói. "Cảm ơn em đã cứu chị ra khỏi cơn ác mộng."

Nó dợm bước đi, nhưng rồi quay ngoắt lại, người nó được chiếu sáng từ phía sau bởi ánh đèn phòng tắm. "Trước lúc bắt đầu hét lên, chị đã nói đến một cái gì đó."

"Cái gì kia?" tôi hỏi mà sợ phải nghe câu trả lời.

Nó có vẻ bối rối. "Hình như là 'giòi', hay đại loại thế."

Tôi gượng mỉm cười. "Ngủ ngon nha, Jordan."

Tôi trườn trở vào giường mình. Cái gối đã đẫm mồ hôi. Khăn trải giường thì nhơm nhớp.

Những con giòi. Những con giòi nhỏ quăn quại, lúc nhúc, bận rộn trên một miếng thịt thối có lông. Trong giấc mơ của tôi đó là một con mèo chết. Một con mèo chết phủ đầy lũ giòi đang ăn thịt thối.

Một con chuột chù đang rúc vào bữa tiệc, ăn thịt thối và những con giòi còn sống với một sự ngon lành như nhau.

Trong mơ tôi biết: tôi là con chuột chù ấy.

"Trông em mệt mỏi lắm," sáng hôm sau anh Jake bảo tôi. Chúng tôi đi chung một chuyến xe bus tới trường.

"Cảm ơn," tôi nói một cách cộc cằn.

"Đêm qua em ngủ không đủ giấc hả?"

"Chắc là không, nếu em trông thảm hại như anh nói."

"Anh không bảo em trông thảm hại, anh chỉ nói trông em có vẻ mệt mỏi thôi mà."

Anh ấy ngập ngừng và ngoái lại phía sau xem có ai nghe thấy không. May mắn là trên xe bus rất ồn. Anh Jake hạ giọng và ghé sát tai tôi. "Em chưa hết ghê sợ vì con chuột chù, phải không?"

"Sao? Chỉ vì em là con gái nên anh nghĩ rằng con chuột ám ảnh em hơn là đối với anh hay Marco sao?"

"Không, hoàn toàn không phải vậy," anh Jake nói vẻ nghiêm túc. "Chỉ là… nghe này, sau khi biến thành thằn lằn, anh đã bị ám ảnh. Anh có những cơn ác mộng…"

"Ác mộng?" tôi chợt nói lớn. Rồi liền hạ giọng xuống thành một tiếng thì thầm.

"Ác mộng hả?"

"Ồ, phải. Chính xác. Sau khi biến thành hổ anh có mơ nhưng

không phải là ác mộng."

"Mơ thế nào?"

Anh Jake mỉm cười. "Khá tuyệt vời, thật đấy. Hùng dũng băng qua một khu rừng tối lúc ban đêm. Anh đang săn đuổi cái gì đó. Có vẻ như anh muốn vồ được nó, nhưng đồng thời cũng có vẻ như nếu không vồ được cũng chẳng sao. Bởi vì chỉ cần chạy rồi thu mình rón rén rồi lại chạy băng qua rừng cũng đủ là việc tuyệt vời nhất trên đời rồi."

Tôi gật đầu. "Em cũng cảm thấy y như vậy sau khi biến thành voi. Đó là cái cảm giác lạ lùng thấy mình khổng lồ và vô địch. Như thể mình chưa bao giờ phải sợ hãi một cái gì."

"Nhưng với chuột chù thì khác phải không? Chắc giống như anh với con thằn lằn vậy."

"Em nghĩ đó là những tính cách khác nhau của loài vật. Có lẽ một số con thích hợp với trí óc con người. Số khác thì không." Tôi nhìn ra ngoài cửa xe một lúc. Rồi tôi nói. "Anh có biết cái gì làm em sợ không?"

Tôi thấy bất ngờ khi anh Jake gật đầu. "Biết. Em sợ rằng có ngày chúng ta buộc phải biến thành con rệp."

Tôi rùng mình. "Em không nghĩ rằng em sẵn lòng làm việc ấy đâu. Em nghĩ rằng như vậy thật quá đáng."

"Được rồi, sắp tới nhiệm vụ của em là biến thành mèo. Tobias đã làm mèo. Cậu ấy bảo là tuyệt không thể tả. Cậu ấy khoái lắm. Cũng như anh thực sự thích thú khi biến thành một con chó vậy. Đôi khi cảm thấy xuống tinh thần, anh thực sự chỉ ước sao mình có thể biến hình. Lũ chó biết làm thế nào để được vui vẻ."

Xe bus đậu lại trước cổng trường. "Lại một ngày học mới. Cuộc sống thường ngày." Tôi nhìn những đám nhóc đang đi quanh quẩn trên bãi cỏ và trên các bậc thềm. Tôi nhận ra Melissa.

"Gặp lại anh sau nha, Jake." Tôi nói. "Cảm ơn nha."

"Không có chi. Chúng ta cùng cảnh mà."

Tôi lách xuống xe và chạy để bắt kịp Melissa. Nhưng khi đến gần tôi thấy hai mắt của nhỏ sưng đỏ lên. Chắc nhỏ đã khóc.

Tôi không biết phải làm gì. Nếu như trước kia thì tôi đã chạy ngay tới và hỏi nhỏ có chuyện gì vậy.

"Chào Melissa, mọi chuyện ra sao rồi?"

Nhỏ nhìn tôi lúng túng. "Gì kia?"

"Mình hỏi mọi chuyện ra sao rồi?"

Nhỏ lắc đầu một cách chậm chạp, như thể nhỏ không thể tin là tôi lại chuyện trò với nhỏ. "Cậu lo cái gì vậy?"

"Melissa. Dĩ nhiên là mình lo cho cậu. Có chuyện gì không ổn phải không?"

Mắt nhỏ chợt như vô hồn. Nhỏ như không nhìn vào cái gì hết ngoài khoảng không ngay trước mặt. “Chuyện gì không ổn ư? Mọi thứ đều không ổn. Và chẳng có gì là không ổn. Nhưng cũng như vậy, mọi thứ đều không ổn.”

“Melissa, bồ đang nói về chuyện gì vậy?”

“Quên đi,” nhỏ nói và dợm bước đi.

Tôi níu lấy cánh tay nhỏ. “Coi kìa, bồ có thể nói với mình mà. Mình vẫn là bạn của bồ. Chẳng có gì thay đổi hết.”

“Hãy để cho mình yên,” nhỏ nói giọng quyết liệt. “Mọi thứ đã thay đổi. Mọi người đều thay đổi. Cậu hết là bạn của mình. Và ba với mẹ mình…”

“Cái gì kia?” tôi hỏi dồn.

Tiếng chuông reng lanh lảnh.

“Mình phải đi đây.” Nhỏ giật tay ra và bỏ đi.

Tôi có thể làm gì được đây? Tôi để cho nhỏ đi. Tôi tự hỏi nhỏ sắp sửa nói gì về cha của nhỏ nhỉ. Nhỏ đã khám phá ra cha mình là ai, cha của nhỏ đã trở thành cái gì chăng?

Tôi bước lên những bậc thềm của trường học, đầu nặng trĩu suy tư. Lúc mở cổng trường, tôi đâm sầm vào ai đó.

“Kìa, kìa, nhìn xem cô đang đi đâu đấy, tiểu thư.”

“Thầy Chapman!” tôi sợ hãi lùi lại.

Coi nào, bạn phải nhận thức được rằng đó là kẻ đã có lần ra lệnh cho một tên Hork-Bajir giết hết bọn tôi nếu như bắt được. Giết và chỉ giữ lại cái đầu để nhận dạng.

Loại chuyện như thế bám rất chắc vào tâm trí tôi.

Lão ta ngó vào mặt tôi. “Có chuyện gì vậy Rachel? Sáng nay có hơi bồn chồn hả?”

Tôi gật đầu. “Vâng thưa thầy. Em nghĩ đó là vì em ngủ không được ngon giấc.”

“Ác mộng hả?” lão hỏi.

Miệng tôi khô khốc. “Có lẽ là thế thưa thầy.”

Lão mỉm cười. Một nụ cười bình thường, nụ cười của con người. Thậm chí mắt lão còn nheo lên một chút khi mở miệng cười với tôi. “Vậy thì hãy xua nó đi con ạ. Con biết mà, ác mộng đâu phải là sự thật.”

“Ít nhất thì không phải lúc nào cũng vậy,” tôi nhủ thầm.

CHƯƠNG 10

Chúng tôi không đến nhà lão Chapman vào tối hôm sau vì Marco và tôi đều có bài luận phải viết. Còn tối sau nữa lại là ngày sinh nhật của ba Cassie.

Nhưng rồi cuối cùng chúng tôi lại có mặt trên con phố gần nhà lão Chapman. Lúc ấy còn chút xíu là đúng tám giờ.

Con Fluffer đã ra ngoài nhà, lúc này nó đang hít ngửi một cái cọc rào ở cách đó bốn dãy nhà, một con mèo khác đã để lại mùi của nó ở đấy. Ít ra thì đó cũng là điều mà Tobias báo cáo.

"Em đã sẵn sàng chưa?" anh Jake hỏi tôi.

Tôi gật đầu.

"Chắc chứ?" đến lượt Cassie hỏi. "Bồ có thể hoãn lại mà. Tụi mình đâu bắt buộc phải làm vào tối nay."

"Càng sớm càng tốt chứ," tôi nói. "Tất cả tụi mình đều biết rằng trong cái nhà này có điều gì đó không ổn. Melissa vẫn là bạn của mình. May ra mình có thể giúp nhỏ cách nào chăng."

"Việc của bồ đâu phải là giúp Melissa Chapman," Marco nhảy nhổm. "Bồ tỉnh do thám lão Chapman kia mà. Bồ tỉnh kiếm đường cho tụi mình tới chỗ bọn Yeerk để rồi cả tụi mình biến thành thú hoang và tự sát quách đi kia mà."

"Mình biết vì sao mình làm chuyện này mà, Marco." Tôi trả lời.

Cậu ta gật đầu. "Được rồi. Vậy thì vô trỏng bồ hãy tự lo lấy thân nha. Nhớ là bồ đang đối đầu với một ông hiệu phó đấy. Lão mà phát hiện ra cậu biến thành con mèo rình mò quanh nhà lão, thì cậu sẽ xơi một quả cấm túc sau giờ học cả năm trời đấy."

Cả bọn cười rân. Cứ làm như cấm túc mới là chuyện tôi phải sợ. Marco đôi khi rất đáng ghét, nhưng mặt khác cậu ấy lại có khả năng chọc cho bạn cười lúc bạn thật sự cần được cười.

"Tớ sẵn sàng rồi." Tôi tuyên bố. Tôi đưa cánh tay lên trời vẫy vẫy, Tobias lao xuống, dang hai cánh để hãm tốc độ lại và đậu trên cái hàng rào bên cạnh chúng tôi.

"Tình hình đằng đó ra sao, Tobias?" anh Jake hỏi.

<Ổn cả. Con mèo không lảng vảng gần nhà. Không có ai đi quanh quẩn ngoài đường, ngoại trừ ở phía xa, trên phố Loughlin. Có vài chiếc xe hơi, nhưng không chạy về phía các cậu.>

"Cậu biết không, cậu có cả một tương lai trong nghề trộm dạo đấy," Marco nói với Tobias. "Cậu và tớ có thể trèo tường khoét vách, còn Jake sẽ là Người Nhện chộp hai đứa."

"Được rồi, mình đã sẵn sàng để hành động," tôi thông báo. "Cũng đã sẵn sàng để vô trỏng đây."

Tobias gửi riêng cho tôi một lời nhắn. <Rachel bè, nếu bồ gặp bất cứ rắc rối nào, bồ chỉ cần tìm cách ra được bên ngoài. Mình có thể đưa bồ thoát khỏi bất cứ nguy hiểm nào.>

Tôi chuẩn bị biến hình. Tôi tập trung vào con Fluffer. Làm việc ấy thật dễ. Tôi đã có trong đầu một hình ảnh rất rõ ràng của con Fluffer đang từ trên cây nhào xuống chực giết tôi lúc tôi là một con chuột chù.

Bên trong cơ thể tôi, ADN của Fluffer đã được lưu trữ, sẵn sàng để sử dụng. Tất cả việc tôi phải làm là tập trung… tập trung…

Mỗi lần biến hình mỗi khác. Đặc biệt trong lần đầu tiên thì bạn không thể nghĩ được đến cả việc xem xem sự biến đổi diễn ra như thế nào. Ngay cả Cassie cũng không kiểm soát được cuộc biến hình đầu tiên của nhỏ.

Trong trường hợp con Fluffer, mọi thứ bắt đầu từ bộ lông. Lông đen mọc trước, rồi đến lông trắng. Tôi hầu như là người trong khi lông đã mọc gần như đầy đủ. Tôi có bộ lông thật lộng lẫy trên hai cánh tay. Trên hai chân. Trên mặt. Lông và râu mép, cùng với mọi thứ khác.

"Ôi! Tuyệt vời!" Cassie reo lên. Nhỏ nhìn tôi chằm chằm và toét miệng cười đến tận mang tai. "Tuyệt quá trời tuyệt. Trông bồ xịn không chịu nổi…"

Marco và anh Jake gật đầu tán thành.

"Khá kỳ cục nhưng cũng khá đẹp," Marco nhận xét. "Mình nghĩ bồ có thể làm nghề kinh doanh thức ăn mèo. Bồ hát một bài hát ngắn, có thể nhảy một chút. Quên chú mèo Morris đi nha. Bồ sẽ là thống soái."

Tôi bắt đầu co lại. Song thật lạ, khi tôi co lại và quần áo ngoài của tôi tuột ra, tôi không cảm thấy mình đã nhỏ lại, mà cảm thấy mình có vẻ trở nên mạnh mẽ hơn.

Giống như tôi đang rũ bỏ hết những thứ không cần thiết, đôi chân dài vụng về này, hai cánh tay yếu ớt lố bịch này. Tôi có cảm giác mình đã được thu gọn lại chỉ còn những gì thiết yếu nhất của bản thân. Thậm chí như được tạo nên không phải từ những thịt xương tầm thường cũ.

Tôi cảm thấy mình như thép lỏng.

Tôi không cảm thấy nỗi sợ của chuột chù, hay sự tự tin hoàn toàn của voi hoặc đại bàng.

Khác hẳn. Hẳn là có sự sợ hãi. Nhưng bên dưới nỗi sợ là sự tự tin. Con mèo biết rằng có những kẻ thù ở đâu đó, nhưng nó cũng biết rằng nó có thể đương đầu.

Tôi cảm thấy mình… cứng cỏi. Đúng là như vậy - cứng cỏi.

Thế rồi các giác quan của mèo bắt đầu gửi những thông điệp lên não tôi.

<Ôi chao!> tôi kêu lên vì bất ngờ. <Đột nhiên không còn là đêm tối nữa! Tớ muốn nói, ôi chao, đây chỉnh là năng lực nhìn ban đêm!>

"Khả năng nhìn trong đêm tối của mèo mạnh gấp tám lần của người." Cassie nói.

"*Tám* lần hả?" Marco nhắc lại. "Không phải bảy hay chỉn sao? Làm sao người ta đo được?"

Nhưng không chỉ lạ lùng ở chỗ tôi nhìn thấy *rõ* như thế nào mà còn là tôi có thể ghi nhận được *cái gì*.

Một con người sẽ ghi nhận màu sắc chẳng hạn. Một con mèo cũng nhận biết được màu ngang ngửa như người. Chỉ có điều nó không thích thú gì lắm với màu sắc. Này nhé, thỉ dụ như vật này màu đỏ, nhưng là mèo thì cần gì điều đó?

Điều mà những con mèo thực sự lưu ý là sự chuyển động. Bất cứ cái gì chuyển động, dù chỉ là nhúc nhích chút đỉnh là mèo thấy liền. Tôi đang đứng đây trên cỏ, nhìn khắp xung quanh với cặp mắt mèo to tướng, và tôi không nhìn thấy gì ngoài những chuyển động.

Tôi thấy từng lá cỏ đu đưa trong gió nhẹ. Tôi thấy từng con bọ bò qua những lá cỏ ấy. Tôi thấy từng con chim trên mỗi cái cây khi nó giũ cánh. Và, ui chao, tôi còn thấy cả chuột nhắt, sóc với chuột cống nữa.

Có một con chuột nhắt ở cách tôi không đầy sáu mét. Tôi có thể nhìn thấy từng sợi ria trên mõm nó khi những sợi ria ấy giật giật. Những vật không chuyển động với tôi chán òm. Nếu con chuột nhắt mà chỉ đứng bất động, tôi sẽ quên phứt là nó đang ở đó.

"Em thế nào rồi?" anh Jake hỏi tôi.

Tôi nghe anh ấy chẳng chút khó khăn. Nhưng nó lãng nhách. Nó không có nghĩa gì hết. Con chuột nhắt đang phát ra một tiếng chít chít rất nhỏ trong khi nó cà hàm răng bé tỉ của nó quanh một trái hồ đào, tìm cách khui trái ra.

Tôi quan tâm đến tiếng động ấy. Tôi quan tâm rất nhiều đến tiếng động ấy.

"Rachel, bồ có nghe được tụi này không? Mình đây, Cassie đây."

<Được mà, mình nghe rõ mà. Có điều hình như mình không được tập trung lắm vào mấy bồ. Có nhiều thứ khác để nghe, nhìn và ngửi lắm.>

"Tốt thôi, ít ra thì bồ cũng không chạy lung tung ngoài vòng kiểm soát," Marco nói.

Đột nhiên tôi cảm thấy có cái gì bên trên đầu mình, một hình thù, một cái bóng, một dáng vẻ. Nhanh như chớp tôi quay đầu lại. Hai tai tôi cụp ra sau, sát đầu. Lông trên lưng dựng lên và cái đuôi xù lên to gấp ba lần bình thường. Những cái vuốt vươn ra. Tôi chun miệng lại và chìa răng ra.

Tất cả diễn ra trong tích tắc. Tôi đã sẵn sàng chiến đấu.

Và bất kể cái gì tấn công tôi, tôi muốn nó biết rằng nó sẽ phải hối hận vì đã gây sự với Fluffer McKitty.

VẬT CHỦ NỔI LOẠN

CHƯƠNG 11

“Xiiiiiiiiiii!”

Tôi đã sẵn sàng chiến đấu. Tôi đã bị bơm căng. Hoặc ra tay trước hoặc bị giết chết.

Thật đã khi bạn cảm thấy những cái vuốt bén như lưỡi lam trượt nhẹ ra từ những bàn chân đỏ hồng của mình.

“Rachel, bình tĩnh nào, cô nương, đó là Tobias mà,” Cassie vỗ về. “Tobias! Mình nghĩ có lẽ bồ tránh xa ra thì tốt hơn,” nhỏ gọi lên trời. “Loài mèo vốn sợ những giống chim to mà.”

Nhỏ nói đúng. Cái bóng của Tobias làm tôi khá sợ hãi. Kể cũng lạ. Bởi vì đó là nỗi sợ mà tôi chia sẻ với con chuột chù.

Nhưng đó là một kiểu sợ khác. Nó giống sự tức giận nhiều hơn, nhưng cũng không hẳn thế. Tôi cho rằng đó không hề là một cảm xúc thật. Về cơ bản, khi tôi kêu xì xì tôi chỉ muốn tìm cách gửi gắm thông điệp này: “Chớ gây với tao. Mày có thể bự hơn tao, có thể làm tao sợ, có thể khiến tao phải bỏ chạy, nhưng nếu cần, tao sẵn sàng chiến đấu.”

Đó là toàn bộ cái thông điệp mà con mèo - tôi gửi cho thế giới: Đừng gây với tôi. Đừng cản đường tôi đi, đừng tìm cách động vào tôi nếu tôi không muốn, đừng tìm cách ngăn tôi đoạt lấy những gì tôi muốn.

Tôi độc lập. Tôi hoàn hảo. Tôi không cần gì hết ngoài bản thân tôi.

<Tớ ổn mà,> tôi nói. <Tớ nghĩ tớ kiểm soát mình vững lắm.>

“Cảm giác ấy nó như thế nào hả?” Cassie hỏi.

<Giống như… Bồ có nhớ những phim cao bồi ngày xưa có Clint Eastwood đóng không? Ổng là một tay súng cừ khôi, mỗi khi ổng bước vô một quán rượu là mọi người dạt ra hết. Ổng không kiếm chuyện với ai nhưng tốt nhất là chớ có làm ổng nổi khùng. Nó cũng giống vậy đó. Như thể tớ là Clint Eastwood vậy.>

“Em có nghĩ là em làm được việc ấy không?” anh Jake hỏi tôi.

<Được, được mà. Em có thể làm bất cứ cái gì.>

“Chớ để tính phách lối của loài mèo làm cậu bị rắc rối,” Marco răn đe. “Giữ lại chút ít nỗi sợ của con người thì hay hơn.” Cậu ta ngưng một chút. “Ồ, tớ quên phứt. Nàng Rachel hùng dũng đâu có sợ hãi như một con người. Vậy thì cậu hãy làm thế này: mượn một ít sợ của tớ đi. Tớ có đầy ta đây nè.”

“Marco nói đúng đó, Rachel,” Cassie tán thành. “Hãy tập trung. Giữa thái độ tự nhiên của cậu với thái độ của con mèo, hình như có chút ngông nghênh đó.”

Tôi nhìn thật lẹ về phía con chuột. Cuối cùng thì nó đã rúc vào trái hồ đào. Tôi có thể giết nó. Tôi chắc chắn như vậy. Nó là một con chuột nhỏ múp míp và tôi có thể vồ được nó một cách dễ dàng. Nhưng tôi không thấy đói. Vì vậy nó sẽ còn được sống thêm một lúc nữa.

<Không sao đâu,> tôi nói.

"Nếu cậu gặp lộn xộn thì đã có tụi này ở đây, nhớ nha." Cassie trấn an tôi một lần nữa.

<Tớ sẽ meo lên nếu cần giúp đỡ. Đừng lo. Bây giờ tớ làm chủ được rồi. Sẽ tốt cả thôi.>

Nhưng thật sự thì tôi đã xạo chút đỉnh. Tôi chưa hoàn toàn làm chủ được con mèo. Hình như tôi thích tỉnh tỉnh vênh váo của nó. Cái đó làm tôi cảm thấy tự tin hơn vào chính mình. Và mặc ai nghĩ gì thì nghĩ, tôi cần có được sự tự tin hoàn toàn.

"Thời gian biến hình bắt đầu được tính," Cassie nhắc nhở. "Bây giờ là tám giờ thiếu mười lăm phút. Bồ nhớ kỹ nha."

Tôi nhẹ nhàng chạy xuôi theo lề đường dẫn tới nhà lão Chapman. Ngay lúc bắt đầu chuyển đi tôi đã nghĩ: Tía ơi, giá như mình có thể giữ lại chút xíu cái khả năng này cho giờ thể dục sắp tới nhỉ.

Đó là sự duyên dáng vượt trên mọi thứ duyên dáng mà bạn có thể tưởng tượng ở một con người. Tôi chạy qua hàng rào gỗ, bên trên có tấm chắn bằng sắt cao cả mét. Tôi ngước nhìn và rồi, chưa kịp nghĩ gì thì tôi đã nhảy vọt lên. Hai chân sau mạnh mẽ của tôi cuộn lên rồi thả lỏng.

Tôi lướt trong không trung. Độ cao cả mét, trong khi tôi - một con vật chỉ cao chưa tới ba mươi centimet. Chuyện này như thể một người tung mình lên nóc một tòa nhà hai tầng vậy.

Mà lại nhẹ như không. Chỉ là một động tác tự nhiên. Tôi muốn nhảy, thế là tôi nhảy. Tôi muốn hạ xuống đúng vào một thanh sắt hẹp, bề rộng có năm centimet, và chuyện đó đâu có gì là khó.

So với mèo thì vận động viên thể dục dụng cụ xịn nhất chỉ như một nàng bò cái ục ịch đi loạng choạng hay đại loại thế.

"Hừm, Rachel, chính xác là em đang làm gì vậy?" anh Jake hỏi.

Cả bọn đang đứng đấy nhìn tôi. Tôi đã quên phứt là bọn họ vẫn đang quanh quẩn đó.

<Chỉ thực hành chút thôi,> tôi nói và nhảy trở lại xuống cỏ. Thôi, phải đặt nhiệm vụ trước hết, tôi tự hạ lệnh cho mình một cách nghiêm khắc. Sau đó muốn lo gì cho Thế vận hội Mèo thì tha hồ mà lo.

Tôi lại khởi sự chạy về hướng ngôi nhà, nhưng lần này có cái gì đó buộc tôi dừng lại. Đó là một cột dây điện thoại. Cái mùi tỏa ra từ chỗ ấy có sức mạnh không cưỡng nổi. Tôi chạy tới đó. Tôi nhăn mũi hít lấy hít để. Không khí được giữ trong một loạt túi rỗng bên trên vòm

miệng tôi. Nó sẽ giữ lại ở đó ngay cả khi tôi tiếp tục thở. Bằng cách ấy tôi có thể thu lượm mọi thông tin nhỏ nhất từ cái mùi kia.

Đó dứt khoát là một mùi mèo đực. Một con mèo đực đã đánh dấu cái cột này bằng cách tiểu vào đấy. Nó là một con mèo thống trị. Mùi của nó khiến tôi lo lắng. Không phải tôi sợ, mà chỉ bớt vênh váo chút xíu. Nếu con mèo này xuất hiện, tôi sẽ phải thần phục. Tôi sẽ chấp nhận thu mình lại, khiêm nhường hơn và chấp nhận sự thống trị của nó.

Hoặc là đánh lại nó và ăn vài cú đá đít.

Mọi việc sẽ diễn ra đúng như vậy. Tất cả ở đấy, trong cái mùi nước tiểu của nó, cái thông điệp mà bất cứ con mèo nào cũng đọc được.

Tôi lại tiếp tục chạy về phía nhà lão Chapman.

<Rachel, bồ có chắc là bồ kiểm soát được không đó?> tiếng Tobias ở trong đầu tôi. <Tại sao bồ ngưng lại để đánh hơi cái cột ấy?>

<Mình nghĩ phải làm cho giống một con mèo thứ thiệt,> tôi trả lời. <Mình đang đóng vai mà.>

<Nếu vậy,> Tobias nói giọng hoài nghi. <Bồ hãy nhớ: làm một con vật trong một lúc thôi thì thú vị, chứ làm mãi mãi thì chẳng vui đâu. Hai tiếng đồng hồ của bồ đang trôi đi. Tích tắc, tích tắc.>

Câu đó khiến tôi chú ý. Giống một gáo nước lạnh dội vào mặt. Tôi tập trung trí óc người để áp đảo trí óc mèo. Nhưng đâu có dễ. Đến cái khái niệm vâng lời, trí óc mèo cũng không hiểu nổi.

Vậy rồi tôi sử dụng một thứ có thể tác động đến con mèo. Đó là ký ức về mùi của con mèo đực thống trị. Nó kích thích sự phục tùng của con mèo này. Tôi cảm thấy phần người của mình trong cái trí óc tập thể kia tăng lên.

<Bồ tới nơi rồi đó,> Tobias báo. <Đúng cái sân này rồi.>

<Ờ, mình biết mà. Chỗ nào cũng có mùi của mình. Toàn bộ khu này sực nức mùi của mình. Nhà mình đây rồi. Tất cả thuộc về mình mà.>

<Rachel ạ, tất cả nơi này thuộc về lão Chapman. Mà lão ta thuộc về Visser Ba. Bồ đừng quên điều ấy.>

Tôi chạy tới cái lỗ mèo chui. Chapman. Visser Ba. Chuyện hệ trọng đây. Tôi là một sự kết hợp giữa Rachel và Fluffer. Sợ gì lão Chapman và Visser Ba kia chứ?

Bên trong nhà, đèn rất sáng. Mắt tôi lập tức điều chỉnh. Mũi tôi chạm vào mùi thức ăn cho mèo, nó khô khốc và cũ mèm nên chả đáng quan tâm. Tôi cũng ngửi thấy mùi người: Melissa, lão Chapman và bà vợ. Đừng có hỏi làm sao tôi biết đó là mùi của ba người ấy. Tôi biết, thế thôi.

Tôi phát hiện ra một con gián trong bóng tối đầy bụi đằng sau tủ lạnh. Chẳng có gì thú vị. Lũ gián đôi khi phát ra những tiếng xè xè ngồ ngộ và nhìn chúng chạy thì cũng vui. Nhưng chúng hôi quá, lại

chẳng ăn được.

Bỗng tôi thấy những động tác mau lẹ.

Những bàn chân. Những bàn chân người. Chẳng thèm ngẩng lên tôi cũng biết đó là bà Chapman.

Những tiếng rùng rùng từ động cơ tủ lạnh. Ồn quá. Cũng có những tiếng chim bên ngoài vọng vào từ một tổ chim ở bên dưới mái nhà.

Rồi là tiếng của Melissa.

Nhỏ ở đâu vậy nhỉ? Tôi chẳng nhìn thấy nhỏ đâu. Tiếng Melissa nghèn nghẹt.

Tôi ráng tập trung nghe. Tai tôi ngọ nguậy để hướng về phía tiếng động. Nó vọng đến từ phía trên đầu tôi. Trên cao và rất xa.

Nhỏ đang trong phòng ngủ, đúng chỗ ấy rồi. Tôi không nghe rõ lời nhỏ, nhưng tôi biết nhỏ đang lầm rầm nói với chính mình.

Tôi chạy qua phòng bếp. Tôi biết - với tư cách là con nhỏ Rachel - tôi biết là mình sẽ sợ hãi. Nhưng không có gì phải sợ. Tất cả mọi thứ ở đây đều có mùi của tôi. Các tuyến mùi của tôi đã ghi dấu trên khắp mọi nơi - trên cái cửa ra vào, trên cái tủ ly, trên chiếc ghế kia. Điều ấy làm tôi yên lòng.

Ở đây không có mùi của con mèo đực thống trị. Không, chẳng có con mèo nào khác ở đây hết. Chỉ có những mùi người, và những mùi ấy chẳng quan trọng lắm.

Tôi rời phòng bếp và ngưng lại chỗ góc giữa hành lang với phòng sinh hoạt. Lão Chapman đang ở đó, trong phòng sinh hoạt. Tôi ngửi thấy mùi của lão ta. Lão đang ngồi trên cái ghế nệm. Tôi nhìn lão thật nhanh và lững thững đi tới.

Nhưng rồi tôi dừng lại. Trí óc người của tôi cảm thấy cảnh tượng này có cái gì đó không ổn. Lão Chapman ngồi chơ vơ trên ghế. Không tivi. Không âm nhạc. Không đọc sách báo. Chỉ ngồi đấy.

Tôi quay trở lại phòng bếp. Tôi ngước nhìn bà Chapman. Bà đang làm gì đó ở bồn nước, có lẽ là rửa chén. Không, bà đang xắt rau. Nhưng cũng lại không tivi, không âm nhạc. Bà không tự lầm bầm với mình. Bà không nói chuyện một mình theo cái cách mẹ tôi hay làm mỗi khi làm việc trong bếp.

Không ổn rồi. Có cái gì đó không ổn với từng người trong gia đình Chapman.

Tôi trở lại hành lang. Ở đó có cầu thang dẫn lên các phòng ngủ. Từ hành lang tôi có thể nghe tiếng Melissa rõ hơn. Tôi cố tập trung, ráng lơ đi những âm thanh mê hoặc của lũ chim dưới mái nhà. Tôi tập trung vào những âm thanh Melissa phát ra.

"… chia cho căn bậc hai… không, chờ đã. Không, căn bậc hai nhân với… Đúng không đây?"

Nhỏ đang làm bài tập ở nhà. Bài tập toán, hẳn rồi.

Lẽ ra mình cũng đang làm như thế. Tôi nghĩ. Tôi bỗng thấy day dứt. Thay vì làm bài tập ở nhà, mình lại lẻn vào nhà bạn để do thám

bạn và ba má của bạn.

Tôi ráng tìm một cái đồng hồ. Tôi phải xem giờ. Đến chín giờ bốn mươi lăm là hết hai tiếng của tôi. Tôi muốn hoàn hình sớm hơn giờ ấy nhiều. May ra thì tôi có thể trở về nhà và làm bài tập, ít ra thì cũng đọc một chút để chuẩn bị cho giờ khoa học xã hội.

Tôi phát hiện ra một cái đồng hồ. Nó ở trên lò sưởi, giữa hình ông bà Chapman và hình Melissa. Đồng hồ chỉ tám giờ thiếu ba phút. Còn ối thời gian mà.

Có cái gì chuyển động!

Ồ, hóa ra lão Chapman đứng lên.

Phần mèo trong tôi chẳng mấy quan tâm đến lão Chapman nhưng tôi tự ép mình phải để ý. Quan sát lão là việc quan trọng. Chính vì việc ấy mà tôi ở đây.

Lão có phải là con mồi không nhỉ? Bộ óc mèo dường như đang hỏi.

Phải. Phải. Tôi đang trả lời nó.

Lão Chapman là con mồi của chúng ta.

CHƯƠNG 12

Tôi theo sau lão Chapman khi lão đi dọc hành lang. Lão không nhận ra tôi, hoặc là không quan tâm đến.

Lão mở một cái cửa làm xộc ra một luồng đủ các mùi. Ẩm ướt. Mốc meo. Bọ rệp.

<Rachel? Bồ làm ăn sao rồi?>

Tôi giật bắn mình. Một động tác rất không - mèo.

Đó là Tobias. Chắc cậu ta ở khá gần nên tôi mới nghe được tiếng nói trong đầu cậu ấy. Hẳn là trên nóc nhà hay trên một cành cây gần đó. Tôi căng hết thính giác cực nhạy của loài mèo ra. Lũ chim dưới mái nhà đã im lặng. Chúng nó sợ con diều hâu to tổ chảng.

<Ồn mà,> tôi trả lời. <Nhưng bồ làm mình sợ gần chết đấy!>

<Xin lỗi nha. Mình lo quá mà.>

<Đừng lo. Mình theo lão Chapman xuống tầng hầm đây.>

<Sao phải xuống?>

<Bởi vì lão ta xuống đấy chứ sao nữa.> Tôi trả lời. Tuy nhiên những lời của Tobias làm tôi thấy khó chịu. Cậu ta muốn tôi để ý đến cậu ta, mà việc ấy thật là khó. Con mèo không quan tâm đến những lời cậu ta nói. Nó chỉ muốn đi xuống nhìn khắp tầng hầm. May sao đó cũng là điều tôi muốn.

Tôi theo lão Chapman xuống những bậc thang bằng gỗ thô. Cũng lạ thật đấy. Xuống cầu thang theo kiểu mèo, tôi cảm thấy chóng mặt sao ấy. Ý tôi muốn nói, tôi xuống mà đầu lao đi trước. Lạ lắm chứ.

<Tobias, mình biết ơn bồ đã đi kiếm mình, nhưng bây giờ thì mình bận lắm.>

<Mình hiểu. Nhưng mà mình nghe tiếng bồ không rõ lắm. Bồ đã ở xa rồi phải không?>

<Ờ, mình đang đi xuống hầm.> Tôi đợi nhưng không nghe tiếng Tobias. <Tobias, bồ ở đâu?> Tôi gọi nhưng không có tiếng trả lời. Chúng tôi vẫn còn đang học cách nói trong đầu. Chúng tôi biết có những giới hạn cho khoảng cách "nghe" được tiếng nói ấy nhưng không biết chắc là bao xa.

Tầng hầm được lót ván toàn bộ. Trần bằng gỗ không sơn và đầy nhóc nhện với nhiều thứ thú vị khác. Không có chuột, không có con gì có thể coi là con mồi thực sự, nhưng rất nhiều con có thể săn đuổi cho vui.

Lão Chapman là con mồi, tôi tự nhắc nhở mình. Chúng ta đang săn lão Chapman.

Đó là một kiểu phòng tivi, trong đó có một bàn bi-da, vài cái ghế tựa cũ kỹ và một chiếc ghế nệm. Nhưng rõ ràng đã lâu không ai sử dụng phòng này. Không có mùi người trên những đồ đạc ấy. Chỗ nào

cũng đầy bụi và tôi nghe thấy cả tiếng những con nhện bên trong cái tivi.

Cả tầng hầm chỉ có một lối băng qua suốt tầng là có vẻ được sử dụng tới. Tôi ngửi thấy những mùi mà đôi giày của lão Chapman để lại ở đấy.

Lão đi theo lối băng qua tầng hầm đến một cái cửa. Đó là một cái cửa giản dị sơn màu trắng. Lão rút trong túi ra một chùm chìa khóa và mở khóa cửa.

Lão mở cửa và bước qua. Đi tiếp khoảng một mét rưỡi lại có một cái cửa thứ hai. Cửa này làm bằng thép sáng loáng. Trông giống như cửa hầm bảo mật ở nhà băng. Bên cạnh cửa thép có một bảng đèn nhỏ hình vuông màu trắng. Lão Chapman áp bàn tay lên đấy.

Cửa thép mở ra. Nó chạy vào trong tường giống như những cái cửa của con tàu Star Trek.

Tôi biết mình phải đi theo lão. Nhưng trí óc người của tôi thì sợ, còn trí óc mèo lại chẳng thấy có gì cần phải bước vào cái chỗ tối om ấy. Với cả hai chúng tôi, nó có mùi vị của một cái bẫy. Một nơi mà vào đó rồi thì chúng tôi sẽ không có đường ra.

Nhưng tôi phải vào. Tôi phải vào đó. Đó là điểm mấu chốt của chuyến do thám này mà.

Và lão Chapman là con mồi của tôi.

Vào giây cuối cùng, đúng lúc cái cửa rít lên để đóng lại, tôi nhảy vọt vào trong phòng.

Thoạt tiên thì tối mò, nhưng tôi đâu có ngán bóng tối. Rồi lão Chapman bật một ngọn đèn mờ mờ. Lạ thay, tôi thấy trong tối mình lại nhìn rõ hơn trong ánh đèn mờ.

Có một cái bàn viết kiểu gắn sâu vào trong tường. Nó làm bằng thép màu xám và trông rất lạ mắt. Có những bảng đèn nhỏ hơn với nhiều màu sắc vui mắt. Và thứ gì đó trông giống như một cái đèn rọi, nhỏ nhưng phức tạp, treo trên trần. Đằng trước bàn là một chiếc ghế tựa. Một chiếc ghế tựa kiểu văn phòng hoàn toàn thông thường. Lão Chapman ngồi vào đó.

Lão lướt tay trên một cái bảng màu xanh lơ. Rồi xem đồng hồ. Lão ngồi đó, kiên nhẫn chờ đợi.

Khoảng một phút trôi qua, chẳng có gì xảy ra hết. Tôi cố tỏ ra vẻ uể oải như thể chỉ tình cờ đi vơ vẩn vào đó. Nhưng đồng thời tôi vẫn cẩn thận đứng sau lưng lão Chapman để lão không nhìn thấy tôi.

Tôi nhớ lại lời cảnh báo của anh Jake. Người nào khác thì chỉ coi tôi là một con mèo già tầm thường, nhưng lão Chapman biết về chuyện biến hình của người Andalite. Vậy nên, nếu như lão Chapman hay bất kỳ một tên Mượn xác nào nhìn thấy một con vật xử sự không đúng kiểu, chúng sẽ nghi ngờ liền.

Đột nhiên ánh sáng rực rỡ bừng lên.

Đôi mắt mèo của tôi điều chỉnh lập tức, nhưng ngay cả như thế, ánh sáng cũng vẫn làm mắt tôi nhức nhối. Ánh sáng ấy phát ra từ chiếc đèn rọi. Lão Chapman xoay người trên ghế để mặt hướng thẳng vào chỗ ánh sáng.

Ánh sáng bắt đầu biến đổi. Nó trở nên có hình dạng. Nó trở nên nhiều màu sắc. Bốn cái móng guốc hiện ra. Bộ lông màu xanh nhạt. Những bàn tay nhiều ngón. Cái mặt dẹt thông minh không có miệng và chỉ có những đường rãnh thay cho mũi. Những con mắt chỉnh sắc sảo có hình trái mơ.

Rồi những con mắt phụ kỳ lạ ở đầu những cái vòi đảo qua đảo lại nhìn khắp quanh phòng. Cuối cùng là cái đuôi nguy hiểm, cong veo, y như đuôi bò cạp.

Một người Andalite. Giống ông hoàng Andalite đã truyền năng lực đặc biệt cho chúng tôi.

Đó không phải là người Andalite thực. Đó là cái thể xác Andalite duy nhất từng bị bọn Yeerk bắt được và kiểm soát. Người Andalite - Bị mượn xác duy nhất trong toàn cõi thiên hà.

Đó là Visser Ba, tên đầu lĩnh của bọn Yeerk. Sinh vật hiểm ác có thể biến hình thành các quái vật mà nó "thu nạp" được từ khắp nơi trong thiên hà.

Đó là Visser Ba, kẻ đã giết hại ông hoàng Andalite trong lúc chúng tôi rúm người vì khiếp hãi.

Đó là Visser Ba, kẻ đã xém giết được tất cả chúng tôi trong vũng Yeerk địa ngục.

"Kính chào ngài Visser," lão Chapman nói bằng một giọng khúm núm. "Iniss 226 của vũng Sulp Niaar xin tuân phục ngài. Cầu cho tia Kandrona chiếu sáng và ban sức mạnh cho ngài."

"Và cho ngươi nữa, Iniss 226." Visser Ba phán.

Tôi bị sốc khi nghe giọng nói của Visser. Trong cái thân xác Andalite, hắn ta không có mồm. Người Andalite liên lạc với nhau bằng thần giao cách cảm, đúng như cách tôi làm khi biến hình.

Cú sốc thứ hai là do cái tên chúng gọi nhau. "Iniss 226." Đó chắc là tên của con sên Yeerk đã kiểm soát lão Chapman.

Phần mèo trong não tôi bận bịu với một câu hỏi khác. Kẻ vừa xuất hiện kia có thực hay không? Không. Nó không có mùi. Chẳng có mùi gì hết. Chỉ có ánh sáng và những cái bóng.

Tôi biết đó là một hình ảnh toàn ký. Nhưng đó là một hình ảnh toàn ký đầy thuyết phục. Visser Ba trông gần như là thật. Hắn nhìn quanh làm như có thể nhìn thấy bằng đôi mắt từ trong tấm hình toàn ký của hắn.

Tôi vái trời cho hắn không nhìn vào mình.

"Báo cáo đi, Iniss."

"Vâng, thưa ngài."

Phần người trong tôi chỉ muốn bỏ chạy. Ngay tấm hình toàn ký của Visser Ba cũng làm bạn nổi da gà. Nhưng khi hiểu được rằng nó không có thật, phần mèo trong tôi lại chỉ thấy ngán ngẩm.

Tôi nhận ra vì sao mình có thể nghe được lời Visser Ba - cái máy chiếu hình toàn ký chắc không có khả năng chuyển đi những lời nói trong óc, nên nó đã dịch ra lời nói thông thường.

"Có tiến triển gì trong việc tìm kiếm bọn cướp Andalite không?"

"Không, thưa ngài Visser. Chưa có gì hết ạ."

Tôi biết hắn muốn nhắm ai khi dùng từ "bọn cướp Andalite". Đó là chúng tôi, những Animorph.

"Ta muốn chúng được tìm ra. Ta muốn chúng được tìm ra NGAY BÂY GIỜ!"

Lão Chapman nhảy lui lại vì bất ngờ trước chỉ thị của Visser. Tôi ngửi thấy sự sợ hãi trong người lão.

Lấy lại giọng điềm tĩnh, Visser Ba tiếp tục. "Không thể tiếp diễn như thế, Iniss 226, không thể được. Việc sẽ đến tai Hội đồng Thập tam trụ. Các vị ấy sẽ tự hỏi do đâu mà ta đã báo cáo rằng toàn bộ tàu của bọn Andalite có mặt ở gần hành tinh này đã bị tiêu diệt và tất cả bọn Andalite đã bị giết hết. Các vị ấy sẽ nghi ngờ, sẽ nổi giận. Và khi Hội đồng Thập tam trụ nổi giận với ta, thì ta nổi giận với ngươi."

Lão Chapman run như cầy sấy. Tôi ngửi thấy mùi mồ hôi người. Và cả một mùi khác nữa. Một mùi không hoàn toàn là mùi người. Nó rất mơ hồ… phải chăng tôi đã đánh hơi thấy đích thân tên Yeerk? Con sên Yeerk nằm trong đầu lão Chapman?

Có vẻ như không thể thế được. Nhưng có mùi gì là lạ. Mùi gì… mùi gì… tôi tập trung toàn bộ trí não mèo của mình để phân tích cái mùi ấy.

"Cái gì kia?"

Lão Chapman nhảy nhổm lên trên ghế.

Tôi nhìn và lạnh cứng người. Lão Chapman đang nhìn tôi trừng trừng. Tệ hơn nữa, thật là thậm tệ, những con mắt ở đầu vòi của Visser Ba cũng tập trung hết vào tôi.

"Dạ, đó là con mèo," lão Chapman nói, giọng đầy lo lắng. "Một giống vật của Trái Đất được nuôi làm kiểng. Bọn người cho chúng ở gần bên mình và thấy dễ chịu vì sự có mặt của chúng."

"Tại sao nó vào đây?"

"Nó thuộc về đứa con gái… của tôi… con gái vật chủ của tôi."

"Ta biết," Visser Ba nói. "Được rồi, hãy giết nó đi. Giết nó ngay lập tức."

CHƯƠNG 13

Giết nó đi. Giết nó ngay lập tức.

Tôi muốn bỏ chạy. Tôi muốn điên lên vì sợ.

Nhưng một sự kết hợp lạ lùng nào đó giữa sự tinh ranh của loài mèo với trí thông minh của chính tôi đã cứu tôi.

Tôi không động đậy một sợi râu. Nếu không, có thể tôi sẽ toi mạng. Tôi biết thế vì một thực tế: nếu tôi phản ứng như là mình đã hiểu, chúng sẽ biết chắc rằng tôi không phải là một con mèo bình thường.

Cái hình ảo của Visser Ba quan sát tôi rất kỹ. Bây giờ cả bốn con mắt Andalite của hắn tập trung vào tôi. Và đằng sau cái biểu hiện nhã nhặn kiểu Andalite ấy, tôi cảm nhận được sự tập trung bén như lưỡi dao cạo của tên Yeerk hiểm ác và đầy sức mạnh.

Lão Chapman cũng đang nhìn tôi trừng trừng. Cái nhìn giống như khi lão túm được đứa học trò nào đó đang tìm cách chuồn khỏi trường.

Tôi khiếp đảm. Hay ít ra là phần Rachel trong tôi khiếp đảm. Con Fluffer cũng cảm thấy sự lo sợ của tôi nhưng bản thân nó thì chẳng có gì để lo cả. Không có con chim săn mồi nào ở đây. Không có mùi của những con mèo thống trị. Chỉ có một kiểu hình ba chiều không có mùi gì. Và lão Chapman. Lão có thể là con mồi, cũng có thể không phải, nhưng chắc chắn lão không phải là mối đe doạ.

"Nó có thể là một tên Andalite," Visser Ba nói. "Hãy tiêu diệt nó."

Đáp lại, tôi kêu : "Mieo"

Visser Ba nhìn xói vào tôi. "Cái gì vậy?"

"Đó là… đó là… âm thanh do con mèo phát ra, thưa ngài Visser. Ch… ch… ắc là nó đòi ăn."

XOAAAAAẠTTTT!

Đột nhiên, không hề báo trước, Visser Ba quật đuôi vào tôi. Một cái đuôi nguy hiểm dài ba tấc, hình lưỡi hái, phóng một luồng lửa điện về phía tôi nhanh đến mức không một con người nào có hy vọng thoát nổi.

Nhưng tôi không chỉ là một con người.

Trong vòng một phần mười cái chớp mắt, tôi đã nhìn thấy động tác đột ngột ấy và kịp nằm phục xuống, tai cụp lại, răng nhe ra. Bàn chân tôi, với những cái vuốt giương hết ra, vụt vào cái đuôi ấy, đập xuyên thẳng qua tấm hình toàn ký. Và cái đuôi quệt ngang người tôi, nhưng chẳng có gì hết ngoài một ảo ảnh.

"Ha, ha, ha."

Mấy một giây tôi mới hiểu ra âm thanh ấy là gì. Đó là tiếng cười của Visser Ba.

Lão Chapman cũng có vẻ kinh ngạc. Như thể lão chưa bao giờ

nghe Visser cười, thậm chí như khó có thể hình dung Visser mà lại cười.

"Ôn con hung dữ," Visser Ba gật gù. "Sao nó không lùi lại hay là bỏ chạy nhỉ? Ta lớn hơn nó gấp bao nhiêu lần, vậy mà nó dám tấn công ta. Tiếc rằng loài này quá nhỏ không dùng làm vật chủ được."

"Vâng, thật tiếc ạ," lão Chapman thận trọng nói theo.

"Giết nó đi," Visser Ba hạ lệnh. "Còn có hình dạng nào tốt hơn cho bọn Andalite sử dụng kia chứ? Tốt nhất là giết quách đi cho an toàn."

"Vâng, thưa ngài," lão Chapman nói. "Ch-ch- chỉ có điều…"

"Điều gì?" Visser hỏi gắt.

"Nó thuộc về đứa con gái. Nếu tôi giết con vật, con bé sẽ tức giận và có thể đề ý. Giết mèo bị coi là một hành động tồi tệ. Việc ấy sẽ có hại cho lớp vỏ bọc của tôi, thưa ngài."

Visser Ba có vẻ không thích bị bất tuân. Nhưng hắn không phải là kẻ có những quyết định bốc đồng. Hắn cân nhắc một lúc, trong khoảng thời gian ấy số phận của tôi bị treo lơ lửng, bấp bênh giữa sống và chết.

"Đừng có làm ảnh hưởng đến vỏ bọc của ngươi hay gây sự chú ý của mọi người," cuối cùng Visser phán.

Tôi hiểu rằng đây là lúc mình cần làm cái gì đó để tự vệ. Tôi bước ra và cọ sườn vào chân lão Chapman.

"Nó làm cái quái gì vậy?" Visser Ba hỏi.

"Nó ra hiệu là nó muốn được cho ăn."

"Hay lắm. Vuốt sắc, răng nhọn, tỉnh hung dữ cộng với khả năng điều khiển một cách tinh vi những sinh vật to lớn hơn mình. Một sinh vật đáng giá đấy. Được rồi, lúc này thì cứ để nó sống cái đã. Cho nó sống đến khi nào chúng ta giải quyết xong vấn đề của đứa con gái."

Mặt lão Chapman co rúm lại. Đó là xúc động duy nhất mà lão thể hiện ngoài sự sợ hãi ra. "Đứa con gái ấy ạ? Nhưng… thưa ngài Visser… sự thỏa thuận với thằng người Chapman…"

Visser nhếch mép cười. "Thỏa thuận ư? Đừng có mà ngớ ngẩn. Chúng ta bày ra thỏa thuận cốt để tuyển mộ những kẻ tình nguyện làm vật chủ. Mọi thỏa thuận đều là công cụ. Cũng như ngươi là công cụ của ta. Nếu ngươi đã nộp cho ta bọn cướp Andalite thì ta đâu cần bận tâm đến một con mèo hay một đứa con gái."

Lão Chapman cúi đầu. "Tôi sẽ nộp chúng cho ngài."

"Làm đi," Visser Ba lạnh lùng nói. Thế rồi cái hình ảnh nổi bắt đầu biến đổi. Cái thân xác Andalite mềm mại tan đi, ở chỗ ấy mọc lên một quái vật chưa từng thấy trên Trái Đất. Nó có hình một cái ống dày và dài. Đầu ống có một cái lỗ trông như cái mồm gớm ghiếc. Con vật màu đỏ tía, và trong suốt. Bạn có thể gần như nhìn xuyên qua nó, tôi cũng không chắc bởi nó là một hình toàn ký, thực hư chẳng rõ thế nào.

Hình toàn ký của tên Visser hạ cái mồm - ống hướng về phía đầu

lão Chapman. Cái mồm mở ra, để lộ hàng răng, có thể là hàng vòi hút nhỏ xỉu, từng cái vòi nhễu đầy nhớt rãi.

Cứ y như thể cái mồm - ống đã gắn chặt vào đầu lão Chapman.

Lão Chapman rùng mình run rẩy vì khiếp sợ.

Cái giọng ảo của Visser Ba cảnh cáo. “Iniss 226, ngươi chớ quên rằng ta ban cho ngươi cái thân xác Chapman này. Ta đặt ngươi vào trong đầu nó là bởi ta tin ngươi làm phụ tá số một của ta. Nhưng ta có thể hút ngươi ra lại nếu ngươi làm ta thất vọng. Ngươi có muốn nhìn xem điều gì đã xảy ra cho kẻ ngu ngốc mới nhất đã làm ta thất vọng không?”

Đột nhiên những hình ảnh hiện ra trong không trung, giống như trong một bộ phim ngắn. Đó là một hình toàn ký thứ hai. Nó cho thấy một người đàn bà đang la hét, quằn quại vì đau đớn, và một con vật màu đỏ tía đang bám trên đầu bà ta mà hút.

Lão Chapman bắt đầu rên rỉ: “Ôi, ôi, không, thưa ngài Visser. Tôi van ngài.”

Trong bộ phim ngắn, con vật đỏ tía trong suốt bỗng co thắt lại. Từ lỗ tai của người đàn bà, một con sên tuột ra. Nó bị hút ra khỏi đầu bà ta, thân mình màu xám của nó nhễu đầy nhớt rãi.

Con vật màu đỏ tía nuốt chửng con sên Yeerk.

Đến đây bộ phim chấm dứt.

“Một bức tranh không mấy thú vị, phải không Iniss 226?”

Lão Chapman chỉ lắc lắc cái đầu. Hai mắt lão vẫn nhìn trừng trừng vào khoảng không trống rỗng nơi hình ảnh kia vừa mới hiện ra.

Visser Ba bắt đầu lấy lại hình dạng Andalite.

“Đừng có làm ta thất vọng.” Hắn kết luận.

CHƯƠNG 14

Đột nhiên Visser Ba biến mất. Căn phòng tối trở lại. Lão Chapman chúi mình trên bàn, hai tay ôm lấy đầu. Một lát sau lão mở cửa và cả hai chúng tôi lại trèo thang lên nhà trên.

Bà Chapman đang đợi ở trên ấy. "Visser ra lệnh gì thế?" bà thì thào hỏi.

Lão Chapman nhìn bà như thể vừa thấy một hồn ma. "Hắn muốn ta nộp những tên cướp Andalite. Hắn biến thành một con Vanarx. Một đại hoạ của loài Yeerk."

Lão cũng giữ cho giọng mình thật nhỏ và liếc nhanh về phía cầu thang. Tôi đoán là lão kiểm tra xem Melissa có quanh quẩn ở đấy không.

Bà Chapman nhún vai: "Tôi có nghe nói hắn thu nạp được một con Vanarx. Tôi cứ ngỡ đó chỉ là một trong những chuyện hắn đặt ra để doạ những kẻ dưới quyền."

"Thì hắn cho tôi thấy… hắn cho tôi thấy hắn đã tiêu diệt Iniss 174 như thế nào mà."

Bà Chapman có vẻ sốc: "Hắn sử dụng một con Vanarx để tiêu diệt một Iniss thuộc thế kỷ hai sao?"

"Cái đồ cặn bã Mượn xác Andalite ấy," lão Chapman rít lên một cách hằn học. "Ước gì Hội đồng Thập tam trụ sẽ phát hiện ra là hắn đã gây ra cảnh hỗn độn như thế nào trên hành tinh này. Mong sao các vị ấy sẽ tước đi cái thân xác Andalite của hắn và ném hắn về một cái vũng xa tít ở thế giới quê nhà."

"Đừng có mơ," bà Chapman nghiêm nghị. "Visser Ba có khối thời gian để tiêu diệt ông vì cái tội làm hắn thất vọng trước khi hắn mất hết quyền lực đó."

Đôi tai mèo của tôi nhận ra tiếng động trước cả lão Chapman lẫn bà vợ. Có sự di chuyển. Tiếng chân người. Tôi dỏng tai về phía cầu thang.

"Má? Ba? Ai giúp con giải bài toán này được không ạ?"

Đó là Melissa. Nhỏ đã xuống đến lưng chừng cầu thang. Nhỏ dừng lại và liếc về phía ba má mình - hay ít ra là những người từng là ba má mình - với con mắt đầy hy vọng.

"Bây giờ ba má đang mắc bận, Melissa." Lão Chapman gắt gỏng.

"Với lại, con nên tự làm lấy bài vở của mình, con yêu. Học hành là phải như vậy." Bà Chapman nói. "Nếu sau đó con vẫn không giải được thì ba sẽ giúp con."

Mặt Melissa xịu xuống. Nhỏ gượng mỉm cười, nụ cười không chút vui vẻ. "Má nói thì đúng rồi. Chỉ là cái thứ căn bậc hai quỷ sứ này thôi mà."

Nhỏ lưỡng lự như thể còn hy vọng ba má đổi ý và lên lầu với mình.

Bà Chapman mỉm cười. Đó là nụ cười vô hồn chẳng khác gì nụ cười của Melissa. "Căn bậc hai khó hén? Nhưng má biết là con làm được mà."

"Ba sẽ lên và kiểm tra lại cho con trước khi con đi ngủ, cưng ạ." Lão Chapman hứa.

Đó là những lời nói khá thông thường. Tôi đoán là ba hay mẹ tôi cũng sẽ nói với tôi đúng như vậy. Cũng "con yêu", cũng "cưng", nhưng cái cách nói thì… Ở đây thiếu một cái gì đó. Tình người. Tình yêu thương. Bạn muốn gọi nó là gì thì tùy. Những từ họ dùng thì đúng đấy, nhưng nghe thì không ổn chút nào.

Thật là khủng khiếp. Khủng khiếp theo cách hoàn toàn khác với những quái vật mà chúng tôi đã chống lại ở vũng Yeerk. Cái loại khủng khiếp này làm người ta phát khóc thay vì thét lên.

Và đột nhiên tôi thấy mình chạy theo sau Melissa khi nhỏ leo trở lên lầu. Khi đã về tới phòng mình, Melissa ngồi phịch xuống giường và bắt đầu thổn thức.

<Rachel, bồ có nghe thấy mình không?>

<Có, Tobias. Mình đã lên khỏi tầng hầm. Mình đang ở trên lầu, trong phòng Melissa.>

<Ơn Chúa! Mình đã ráng bám sát bồ từng phút một. Mình cứ lo bồ bị kẹt ở dưới hầm nhà.>

<Đâu có, mình đã ra khỏi đó rồi.>

<Tốt lắm. Bồ còn hơn một tiếng nữa, nhưng con Fluffer đang tìm cách trở về nhà. Cassie, Jake và Marco đang cố gắng bắt nó lại lần nữa. Nhưng chắc bồ biết hơn ai hết con mèo đó tinh ranh thế nào.>

Melissa gục mặt xuống giường. Nhỏ kéo một cái gối chặn lên đầu mình và cứ thế mà khóc.

<Mình không thể bỏ đi lúc này,> tôi nói.

<Rachel, nếu như con Fluffer thật vô nhà trong lúc bồ vẫn đang ở đây thì…>

<Ờ, mình biết. Nhưng mình không thể bỏ đi ngay lúc này. Mình có chút việc phải làm.>

Tôi đi tới chỗ chiếc giường. So với kích thước nhỏ bé của tôi, thành giường hệt bức tường của tòa nhà hai tầng. Tôi ngồi bệt xuống, tập trung hết lực vào những bắp cơ chân. Rồi tôi vọt lên một cách nhẹ nhàng và đáp xuống giường với một sự duyên dáng tuyệt vời.

Tôi bước tới chỗ Melissa và hít hít làn tóc của nhỏ thò ra khỏi gối. Tôi nghe thấy một âm thanh từ đâu đó vọng đến. Nó khiến tôi nhớ đến mẹ.

Nó khiến tôi nhớ cả hai bà mẹ, bà mẹ người, và bà mẹ mèo đã liếm láp bộ lông của tôi và ngậm tôi trong miệng mà tha đi loanh quanh.

Tôi nhận ra âm thanh ấy. Đó là tiếng grừ grừ.

Tôi đang kêu grừ grừ.

Melissa vòng tay ôm lấy tôi và kéo tôi lại gần. Sự tiếp xúc thân thể khiến tôi hơi lo âu. Nó làm cho con mèo trong tôi muốn bỏ đi. Nhưng rồi nhỏ bắt đầu gãi gãi vào gáy và phía sau hai tai tôi. Tôi grừ grừ lớn hơn và quyết định ở lại thêm một lúc nữa.

"Mình không biết mình đã làm gì nữa," Melissa nói.

Tôi chợt hiểu ra rằng nhỏ đang nói chuyện với tôi. Nhỏ đoán biết được sự thật rồi chăng? Nhỏ biết tôi là người sao?

Không. Nhỏ chỉ là một cô gái đang nói chuyện với con mèo của mình.

"Mình không biết mình đã làm gì," Melissa nhắc lại. "Fluffer McKitty, em nói cho chị biết đi. Chị đã làm gì nhỉ?"

<Rachel, bồ đang làm gì ở đó vậy?>

<Tobias, mình còn ối thời gian mà.>

<Bồ còn không đầy một tiếng nữa thôi, đừng có liều lĩnh. Jake đang nổi đóa lên ở ngoài kia đấy. Cậu ấy bảo mình nói bồ ra ngoài đi.>

<Chưa được. Melissa đang cần mình.>

Tôi đã ngừng kêu grừ grừ. Có thể vì tôi bận tranh cãi với Tobias. Rồi tôi lại bắt đầu grừ grừ trở lại. Tôi cảm thấy Melissa cần tôi kêu grừ grừ.

Nhỏ vẫn còn đang khóc và vẫn gãi gãi chậm rãi đằng sau hai tai tôi.

"Chị đã làm gì hả Fluffer?" nhỏ lại hỏi. "Tại sao ba má không còn yêu chị nữa?"

Tôi cảm thấy như thể ngay lúc ấy tim mình vỡ ra. Bây giờ tôi đã biết tại sao Melissa ngưng cặp kè với tôi. Tôi biết tại sao nhỏ đã trở nên lãnh đạm. Và tôi biết nhỏ chả có được bao lăm hy vọng.

Lòng tôi quặn lên vì xót xa.

Nếu lần tới Marco có hỏi vì sao tôi chống lại bọn Yeerk, tôi biết tôi sẽ có câu trả lời hoàn toàn mới. Đó là vì chúng hủy hoại tình yêu của cha mẹ đối với con. Vì chúng đã làm cho Melissa Chapman khóc trên giường mà chẳng có ai dỗ dành ngoài một con mèo.

Tôi nghĩ đó là một câu trả lời nhỏ nhặt. Ý tôi muốn nói đó không phải là một câu trả lời đao to búa lớn gì về toàn bộ loài người. Đó chỉ là về cô gái này. Cô gái ấy là bạn tôi, trái tim của nhỏ đã tan nát vì cha mẹ nhỏ không còn như xưa nữa.

<Coi nào Rachel, mình đã lặp lại với Jake những gì bồ nói. Cậu ấy bảo mình nhắc bồ rằng bồ có mặt ở đây để làm nhiệm vụ, chứ không phải để…>

<Bảo Jake im mồm đi, Tobias,> tôi tức giận. <Mình sẽ ra. Mình sẽ ra mà. Chỉ có điều bây giờ thì chưa được.>

Tôi grừ grừ to hết sức. Melissa khóc. Và giống như một ảo ảnh, tôi

nhìn thấy: tất cả những đứa trẻ đều có cha mẹ Bị mượn xác ở khắp mọi nơi, và những cha mẹ có con cái bị bắt đi khỏi đời họ để rồi chúng biến thành những kẻ Bị mượn xác. Thật là một hình ảnh khủng khiếp. Tôi tự hỏi bạn sẽ cảm thấy ra sao khi thấy cha mẹ hết yêu thương mình.

Một lúc sau Melissa thiếp đi. Tôi trỗi dậy và bước nhè nhẹ xuống cầu thang, đi về phía cái lỗ mèo chui.

Bên ngoài trời lạnh lẽo, tất cả các bạn tôi đang đợi. Họ hơi nổi khùng với tôi vì tôi đã để họ phải chờ đợi và lo lắng.

"Em chỉ còn có mười phút nữa thôi, Rachel," anh Jake nói. "Anh hy vọng rằng thành công của em cũng xứng với việc bọn anh được một mẻ sợ gần chết. Cuối cùng thì em có khám phá được điều gì ích lợi không?"

<Có chứ. Em đã khám phá ra khối việc. Lão Chapman có một cách liên lạc trực tiếp với Visser Ba. Tên Visser Ba nóng lòng muốn tóm tụi mình mặc dù hắn vẫn nghĩ tụi mình là người Andalite. Và em cũng đã quyết định một điều.>

"Điều gì vậy?" Cassie hỏi tôi.

<Mình quyết định rằng, không cần biết mình phải mất những gì hay phải trải qua bao nhiêu gian nguy. Mình căm ghét bọn Yeerk đó. Mình căm ghét. Mình thù chúng nó đến tận xương tủy. Và mình sẽ tìm ra cách để ngăn chận chúng.>

CHƯƠNG 15

Tối hôm ấy và sáng hôm sau tôi không làm được bài tập ở nhà nào hết, và hậu quả là giờ toán hôm đó tôi xơi một con "ngỗng" đầu tiên sau một thời gian dài không gặp nó. Điểm số của tôi bắt đầu tụt dốc thảm hại vì tôi mải lo cứu thế giới. Hay ít ra là cứu nhỏ bạn cũ của mình.

Giờ thì tôi đã biết được chuyện gì xảy ra. Biết được vì sao Melissa và tôi không còn là bạn của nhau nữa, ít ra cũng không còn là bạn thân nữa. Cuộc sống của nhỏ đã trở nên tệ hại khủng khiếp. Ba má nhỏ đã không còn yêu thương nhỏ nữa. Họ vẫn làm ra vẻ như yêu thương, nhưng Melissa biết đó hoàn toàn là giả dối.

Cứ mỗi lần nghĩ đến chuyện ấy, tôi lại cảm thấy ruột gan mình sôi lên vì tức giận. Tôi biết rằng mình chỉ hiểu được chút ít những gì nhỏ cảm thấy. Khi ba mẹ tôi ly hôn, tôi đã lo rằng đó là dấu hiệu ba mẹ không còn yêu thương tôi nữa.

Tôi đã lầm. Ba mẹ vẫn yêu thương tôi. Tôi không gặp được ba nhiều như tôi mong muốn, nhưng ba vẫn thương tôi. Mẹ vẫn thương tôi. Cả các em tôi cũng thương tôi. Tình yêu thương quan trọng biết bao. Nó giống bộ áo giáp giúp chúng ta thêm mạnh mẽ.

Tôi đang từ lớp học toán bước ra thì anh Jake lướt tới gần. "Lát nữa gặp, hén!"

"Ờ. Ở đâu?"

"Tháp chuông nhà thờ, chỗ bữa trước đó."

"Được. Nhưng đi bộ cũng xa đấy."

Anh Jake quay người lại đối mặt với tôi, vừa đi giật lùi lại vừa toét miệng cười. "Vậy thì đừng có đi bộ", anh nói rồi vẫy tay và đi xuôi hành lang.

Hai giờ sau tôi đã ở giữa không trung. Tôi phải nói với các bạn một điều: đưa tấm thân đại bàng bự con này lên khỏi mặt đất chẳng phải chuyện dễ đâu. Phải lao động thật sự đó. Tôi tự hỏi liệu sự luyện tập này có lợi gì cho cơ thể của mình không nhỉ?

Một khi đã lên khỏi mặt đất, tôi có thể bắt được vài cơn gió giật nho nhỏ để lên cao hơn. Nhưng đến khi vượt khỏi ngọn cây và các tòa nhà của trường học thì tôi mới được một cơn gió tốt lành nâng bổng lên.

Lúc đã lên đủ cao, tôi nhận ra Tobias. Túm lông đuôi màu đỏ của cậu ấy giống như một ngọn lửa.

<Mèng ơi, căng thẳng quá đi,> tôi kêu khi tới gần Tobias.

<Hãy theo tớ. Khu thương xá là nơi có nhiều luồng khí nóng tuyệt vời.>

<Khu thương xá hả? Tại sao?>

<Chỗ bãi đậu xe ấy. Này nhé, bê tông gặp nắng thì nóng lên. Bê tông nè, xe hơi nè, rồi bản thân các tòa nhà nữa, tất cả đều nóng. Cho nên hầu như lúc nào cũng có một luồng khí ấm bốc lên.>

<Bay lượn là trò đã nhất trên đời,> tôi mơ màng.

<Đúng vậy,> Tobias tán thành. <Một trong những việc thú vị nhất đấy. Nhưng cũng có những thứ bồ bị mất. Thỉ dụ như ngồi trên ghế nệm, với một hộp bắp nổ, một gói khoai tây chiên và ngày hôm sau không có giờ học, tivi thì có chương trình hay. Đó cũng là một cảm giác tuyệt vời đấy.>

Cậu ta không có vẻ cảm thấy tiếc cho bản thân, mà chỉ như tình cờ nêu ra một sự thật mà thôi.

<Tháp chuông kia rồi. Mình thấy một con chim khác đang bay về hướng đó. Và hình như Cassie đang hoàn hình từ lốt chim kìa.>

<Mình hạ cánh đi,> Tobias nói.

Mười phút sau đó tôi đã biến hình trở lại thành người.

"Các cậu có biết tụi mình cần gì không?" Marco hỏi. "Tụi mình cần phối hợp các bộ đồ biến hình cho hài hòa với nhau. Ý tớ là: Cassie thì vận quần thun bó màu xanh lục kẻ hoa và một cái áo thun màu đỏ tía, Jake thì đánh bộ soọc chuyên dành để đi xe đạp thấy mà ghê, còn Rachel bao giờ cũng đúng điệu trong bộ đồ nịt màu đen. Gom tất cả lại với nhau, trông tụi mình thật là nham nhở."

"Vậy cậu muốn gì hả?" anh Jake chất vấn. "Muốn cả bọn vận đồng phục màu xanh lam với số bốn to đùng trên ngực hay sao? Và trở thành Tứ Quái?"

<Tứ Quái cộng thêm Người Chim kỳ lạ.> Tobias thêm vào.

"Không đời nào," Marco vội nói. "Không phải Tứ Quái, tớ nghĩ nhiều hơn đến một kiểu X-Men. Không phải đồng phục, mà chỉ theo một phong cách nào đó. Cứ như bây giờ, nếu có ai trông thấy tụi mình, họ sẽ chẳng nghĩ: 'Ôi tuyệt quá, các siêu anh hùng,' mà nghĩ là 'Mèng ơi, mấy người này không biết cách ăn mặc gì hết.'"

"Marco này," tôi nói, "mình nghĩ rằng đã đến lúc chấm dứt ý tưởng ngông nghênh của bồ được rồi đấy. Chúng mình không phải là những siêu anh hùng, đây không phải là một cuốn truyện tranh."

"Phải, nhưng tớ thực sự, thực sự muốn nó là một cuốn truyện tranh. Này nhé, trong truyện tranh các nhân vật anh hùng đâu có bị giết. Ý tớ là, ừ thì có lúc Siêu nhân bị giết, nhưng sau đó ổng sống lại ngay mà."

"Trở lại thực tế được chưa?" anh Jake hỏi. "Tụi mình có việc phải bàn bạc đây nè."

"Xanh lục đi với đỏ tía thì có vấn đề gì nào?" Cassie chất vấn Marco.

"Đó là điều tối kị trong ăn mặc," Marco trả lời.

"Lại đọc Vogue nữa hả, Marco?" tôi trêu.

Anh Jake lấy tay che miệng Marco lại. “Thôi thôi, tụi mình cần phải quyết định sẽ làm cái gì tiếp theo chứ.”

Marco cậy tay anh Jake ra. “Tớ muốn quyết định rằng chúng ta không làm gì nữa. Tớ cần nhiều thì giờ lo cho ba tớ hơn. Các cậu biết đấy, ổng vẫn còn chưa lại hồi vì chuyện mẹ tớ…”

Giọng Marco bao giờ cũng vỡ ra mỗi khi cậu ta nhắc đến mẹ. Bắt đầu nói thì cứng cỏi lắm, nhưng cuối cùng thì bao giờ giọng cậu ấy cũng hơi vỡ ra, run rẩy. Mẹ cậu ấy mất tích đã hai năm nay rồi. Người ta nói cô ấy chết đuối, tuy chẳng bao giờ tìm thấy xác cả. Ba cậu ấy đã tan nát cả cõi lòng. Đó là lý do chính khiến Marco miễn cưỡng trong việc trở thành một Animorph. Cậu ấy sợ rằng nếu có chuyện gì xảy ra cho mình, thì ông bố sẽ hoàn toàn suy sụp.

Tôi cảm thấy anh Jake có vẻ nôn nóng muốn nói điều gì đấy. Và tôi cũng cảm thấy thế, cứ như là Marco chỉ muốn chấp nhận thực tế mà thôi.

Nhưng Cassie đã nắm lấy tay Marco. “Cậu đừng để việc này cản trở việc cậu lo cho ba,” nhỏ nói một cách chân thành. “Ba cậu cần cậu. Tụi mình cũng cần cậu, Marco ạ, nhưng ba cậu là ưu tiên trước nhất.” Nhỏ nhìn anh Jake rồi nhìn tôi. “Việc này sẽ chẳng có mấy ý nghĩa nếu như ta quên mất vì sao ta làm.”

Tôi nghĩ đến Melissa. Tôi nghĩ đến ba mẹ tôi và thấy tuyệt vời làm sao khi mình có ba mẹ, kể cả khi hai người có làm tôi chẳng vui đi nữa.

“Cassie nói đúng. Khi nào Marco về nhà, cậu nhớ nói với ba cậu rằng cậu yêu ông lắm, Marco ạ.” Tôi chợt thốt ra câu ấy mà không hề nghĩ ngợi. Đó không phải là kiểu ăn nói thường ngày của tôi.

“Cảm ơn, Bác sĩ Rachel.” Marco đáp.

Giọng Marco có vẻ cà khịa, nhưng tôi cảm thấy cậu ấy biết tôi muốn nói gì. Thế rồi đột nhiên Marco tất bật hẳn. Cậu ấy xoa hai bàn tay vào nhau. “Được rồi, bây giờ tụi mình hãy nghiêm túc nha. Tụi mình chuẩn bị chui đầu vào chỗ chết theo cách nào đây? Biến thành ruồi trong một cuộc hội nghị của ếch? Hay thành gà tây trong lễ Tạ ơn?”

“Mình muốn quay trở lại,” tôi nói. “Quay lại nhà lão Chapman.”

“Vì sao chứ?” anh Jake chất vấn. “Tụi mình đã biết khối thứ rồi. Tụi mình…”

“Hãy còn chưa biết nguồn phát ra tia Kandrona,” tôi vạch rõ. “Đó là điều sớm muộn gì tụi mình cũng cần phải biết. Ông hoàng Andalite nói khá rõ với Tobias rằng tia Kandrona là điểm yếu của bọn Yeerk. Nguồn Kandrona phát ra những tia tập trung ở vũng Yeerk. Nếu như ta tiêu hủy nó, bọn Yeerk sẽ khốn đốn.”

Marco nhướng mày vẻ hoài nghi. “Thứ lỗi cho tớ, Rachel, nhưng

Kandrona là cái quái gì? Ý tớ là, mình biết nó tác động ra sao, nhưng mà trông nó như thế nào? Nó lớn từng nào? Theo tất cả những gì ta biết, thì Kandrona có thể chỉ bằng một hộp quẹt và nằm trong túi của Visser Ba, vậy đó."

<Đó không phải là điều tớ cảm nhận được từ ông hoàng Andalite,> Tobias nói.

"Bất kể ra sao," Marco tỏ ra sốt ruột. "Vấn đề ở chỗ: làm sao tụi mình tiêu hủy được một vật trong khi thậm chí không biết nó là cái gì cơ chứ?"

"Chính vì thế mà mình phải theo dõi cái đầu mối mình đã có," tôi nói. "Đó là lão Chapman. Lão Chapman liên lạc với Visser Ba. Cả hai đều biết nguồn Kandrona ở đâu. Nếu như tớ do thám được chúng, may ra tớ phát hiện ra."

Cả bọn nhìn tôi chăm chăm. Marco ngó tôi như thể tôi bị mất trí. Anh Jake có vẻ trầm ngâm. Cassie nom băn khoăn như thể nhỏ không chắc lắm vào những gì tôi nói.

Tobias quay sang nhìn tôi bằng ánh mắt đe doạ của loài diều hâu. <Bồ có chắc là bồ trở lại chỉ để do thám lão Chapman không?> Cậu ấy hỏi riêng tôi.

"Anh cho rằng em không nên đơn thương độc mã trở lại đấy." Anh Jake nói.

"Làm sao mà ai khác có thể đi cùng với em được?" tôi hỏi. "Không thể có hai con mèo chạy lung tung ở đó. Ý em là, chỉ trong vai con Fluffer em mới có thể vào bất cứ xó xỉnh nào mà không bị bất cứ ai trong nhà họ nghi ngờ."

Tất nhiên… tôi đã không cho cả bọn biết tỉ gì về chuyện Visser Ba ra lệnh cho lão Chapman giết tôi. Tôi biết, giữ những bí mật như thế với nhóm là sai, nhưng nếu tôi nói ra thì các bạn ấy sẽ không bao giờ để cho tôi trở lại đó.

Không may là, mặc dù tôi qua mặt được anh Jake nhưng Cassie thì không.

"Bồ có chắc là không có chuyện gì xấu xảy ra trong lúc bồ ở trỏng không, Rachel?" Cassie hỏi. Nhỏ nhìn xéo tôi theo cái cách nhỏ hay làm khi muốn dò xét ai đó.

"Mình cũng sợ lắm chứ, nhưng đâu có gì xảy ra." Đó không hẳn là một lời nói dối. Gần như nói dối, nhưng không hẳn là thế.

Cassie suy nghĩ một lúc. Hai mắt nhỏ trở nên vô hồn. Đột nhiên tôi biết chuyện gì đang diễn ra: Tobias đang nói riêng với nhỏ điều gì đó. Nhỏ gật đầu như thể tán thành.

Tobias không biết chuyện gì xảy ra với Visser Ba. Nhưng cậu ta biết là tôi hơi khiếp vía khi lên khỏi tầng hầm.

"Mình nghĩ nên tìm cách để cho một đứa trong nhóm mình đi cùng

với Rachel," Cassie đề nghị.

"Bồ sẽ làm gì nào, biến thành một con bọ chét bám trên lưng mình chắc?" tôi hỏi kháy.

Nhỏ mỉm cười và khẽ nhún vai. "Mình chỉ nói là chúng ta nên nghĩ đến chuyện ấy thôi mà."

"Thôi được," anh Jake kết luận. "Rachel sẽ đi một lần nữa. Biết đâu chúng ta sẽ gặp may."

"Chúng ta đã không gặp may chút nào kể từ lúc cả bọn đi qua cái công trường xây dựng dở hơi ấy và gặp người ngoài hành tinh đầu tiên." Marco chua chát.

"Có thể sự việc sẽ biến chuyển tốt," tôi an ủi. "Mình sẽ vào trỏng và tìm ra cách tấn công bọn khốn ấy."

<Đó chẳng phải lý do độc nhất khiến bồ trở vô trỏng,> Tobias nói trong đầu tôi.

<Bồ làm việc ấy không chỉ nhằm tấn công bọn Yeerk, mà còn vì bồ muốn giúp Melissa."

"Cũng vậy cả thôi," tôi nói. Tôi đoán là mấy đứa kia đang tự hỏi không biết tôi đang nói chuyện với ai.

CHƯƠNG 16

Một đêm tối tăm và giông bão.

"Anh Jake đâu?" tôi hỏi khi cả bọn đã tụ tập ở quãng phố gần nhà lão Chapman. Những đứa khác đều có mặt. Cassie và Marco choàng áo mưa mặc dù trời chưa bắt đầu đổ mưa. Tobias thì ở phía trên đầu chúng tôi, ráng sức bám vào một cành cây trong khi gió cố hất cậu ấy ra.

"Jake phải ở nhà," Marco nói. "Chẳng biết có chuyện gì mà nó bị ba nó cấm cung."

"Sao lại cấm cung?"

"Tớ biết đâu đấy?" Marco có vẻ sưng sỉa.

"Bồ biết các bậc cha mẹ là thế nào mà. Đừng yêu cầu tớ giải thích nữa."

Tôi cắn môi. Không biết sao tôi cảm thấy căng thẳng hơn vì sự vắng mặt của anh Jake. Tiếng gió rít điên cuồng qua những cành cây càng làm tôi thiếu tự tin hơn.

<Tớ đã thấy con Fluffer,> Tobias nói cho cả bọn nghe thấy. <Nó đang tra tấn một con chuột nhỏ, ít ra thì không phải là chuột chù.>

"Coi kia, tớ không phải là fan của chuột chù chỉ vì đã từng biến thành chuột chù đâu nha." Tôi hít một hơi dài. "Thôi được, tớ nghĩ không thể lúc nào cũng trông mong cả bọn tụ tập đầy đủ được. Đi thôi, đừng đợi anh Jake nữa."

Tôi liếc nhìn Cassie. Nhỏ cười rất lạ. Có điều gì đó đang diễn ra nơi nhỏ, nhưng tôi không còn thì giờ để tìm hiểu.

<Tớ sẽ đi thám thính địa bàn,> Tobias tình nguyện. Cậy ấy hơi dang cánh ra một chút và lập tức bị gió thổi bắn ra khỏi cành cây. Tôi quan sát cậu ấy cưỡi gió một cách thiện nghệ, vút lẹ lên không trung vượt quá tầm nhìn kém cỏi của mắt người.

Một lúc sau, chúng tôi trông thấy cái gì đó bay vùn vụt trên đầu cả bọn với vận tốc cỡ tám mươi kilômét/giờ, <Không có gì đáng ngại,> Tobias kêu xuống lúc vút qua.

Tôi cảm thấy lạ lùng. Hơi nôn nao. Hơi sờ sợ. Đêm hôm nay cái gì cũng có vẻ lạ lùng. Điều kỳ quặc là, tôi biết mình sẽ thoải mái hơn ngay sau khi biến bình.

Tôi tập trung tâm trí. Ngay lúc tôi cảm thấy cái đuôi mọc ra phía sau người mình thì giọt mưa đầu tiên rơi. Đến lúc tôi rớt xuống mặt đất, ở giữa đống quần áo trông như một cái lều, thì trời đổ mưa thực sự.

"Ôi, thật hoàn hảo," Marco thốt lên. "Chuyện này mỗi người một ngộ hơn đấy."

<Ít ra thì bồ cũng có áo mưa,> tôi nói. <Mình chẳng có gì ngoài

bộ lông. Và mưa thế này thì làm sao đánh hơi thấy cái gì kia chứ.>

Cassie ngồi chồm hổm cạnh tôi. Nhỏ chỉ là một cô gái tầm thước, nhưng khi bạn là một con mèo nặng năm kilô thì bất kỳ người nào trông cũng giống như quái vật Godzilla.

"Cẩn thận nhe, Rachel," Cassie căn dặn. Rồi nhỏ vuốt ve lưng tôi. Tôi nhoài mình đi, nhưng tay nhỏ giữ chặt lưng tôi trong vài giây. Rồi, mỉm cười một cách bí mật, nhỏ đứng lên.

Tôi chẳng để tâm mấy đến thái độ của Cassie. Thực ra, mèo chẳng hứng thú gì nhiều với loài người, trừ khi đính vào chuyện ăn uống.

<Tớ đi đây,> tôi nói và chạy đi với tốc độ vừa phải. Mèo không ưa trời mưa. Tôi có thể cảm nhận được sự chán ghét trong bộ óc mèo. Tôi vẫn nghĩ rằng loài mèo không ưa nước, nhưng đó không phải là thái độ của Fluffer. Đối với nó tất cả chỉ là mùi và âm thanh. Mà mưa lại tẩy sạch mọi thứ mùi, không có mùi thì một con mèo sẽ cảm thấy mất tín hiệu hoàn toàn và lạc lõng.

Cùng gần tệ bằng chuyện mất mùi là việc mưa rơi ròa ròa khắp xung quanh làm cho ta khó mà nghe được những tiếng động quan trọng, từ những tiếng rít rất nhỏ đến những tiếng sột soạt khe khẽ vụng trộm.

Mưa đối với loài mèo cũng như bóng tối với loài người. Nó chỉ làm cho cả thế giới lâm vào cảnh buồn tẻ.

Vậy là tôi chạy về phía cái lỗ mèo chui, chú tâm đi tìm những mùi và tiếng động thân thiết của mái ấm gia đình. Ít ra cũng là con Flutter đang nghĩ vậy. Tôi vẫn còn tự hỏi tại sao anh Jake không tới, và liệu đó có phải là một điềm xấu hay không. Có một cảm giác không lành bao trùm lên lần ra quân này.

Tôi biết đường đi lối lại trong nhà lão Chapman, ở cả hai tư cách mèo và người. Và tôi yên chỉ là mình nắm được thông lệ ở đây. Lần trước Visser Ba đã có cuộc tiếp xúc đúng vào tám giờ. Nếu tối nào hắn cũng liên lạc với lão Chapman vào giờ ấy, thì tôi tới thật đúng lúc.

Lão Chapman đang ngồi trên ghế nệm, y như lần trước. Và đúng như tôi hy vọng, lúc tám giờ thiếu ba phút lão đứng dậy đi xuống tầng hầm.

Toàn bộ kế hoạch của tôi là theo lão xuống đấy. Tôi nhớ lại cách bố trí trong căn phòng bí mật. Tôi nhớ lại cái bàn viết. Tôi biết rằng nếu như mình có thể làm sao để đi theo lão mà lão không nhìn thấy, rồi chui ngay xuống dưới gầm bàn, thì tôi sẽ là kẻ tàng hình đối với lão và cả tấm hình toàn ký của Visser Ba.

Vấn đề là toàn bộ kế hoạch này trông cậy vào việc lão Chapman không để ý tới tôi.

Lão đi tới cái cửa tầng hầm. Tôi bám sát gót lão. Làm sao chỉ cách lão cỡ mươi centimet thôi thì lão khó mà nhìn thấy. Nhưng đồng thời phải quan sát rất kỹ chân lão. Nếu lão ngập ngừng là tôi có thể đâm

sầm vào ngay. Và đó sẽ là một động tác không mèo chút nào.

Lão bước đi. Tôi giữ một khoảng cách hoàn hảo, ngay phía sau.

Lão đi xuống cầu thang. Tôi hình dung đoạn này sẽ dễ dàng hơn. Khi đi xuống cầu thang, người ta thường nhìn xem mình đi tới đâu, chứ không quay lại nhìn phía sau lưng.

Nhưng chỉ một tiếng động, chỉ một cử động vụng về, là kể như xong đời.

Chúng tôi đã xuống đến chân cầu thang. Đột nhiên lão Chapman đứng sững lại,…

Tôi nhảy vọt ra sau cái ghế nệm.

Lão nhìn quanh, như thể vừa nghe một tiếng động. Hay có thể lão chỉ cảm thấy điều gì đó.

Tôi cứng người lại, không động đậy một thớ thịt.

Lão bắt đầu đi về phía cái cửa. Tôi lại bám sát gót lão.

<Nè, có chuyện gì vậy?>

Tôi muốn đứng tim.

Đuôi tôi xù lên. Lông trên lưng dựng đứng. Tôi gần như lồng lên.

Lão Chapman dừng lại, xém chút nữa thì tôi kẹt giữa hai chân lão. Chân trái của lão di chuyển. Tôi né lão lui lại một chút. Tôi uốn mình tránh.

<Anh Jake đây. Có chuyện gì thế, Rachel?>

Anh Jake?

Lão Chapman mở cửa căn phòng bí mật. Lão bước qua. Tôi ở ngay giữa hai bàn chân khổng lồ của lão. Lão mà tình cờ ngó xuống một cái thì…

Nhưng lão không ngó xuống. Và khi lão quay lại để đóng cánh cửa phía sau lưng, tôi nhảy ngay tới chỗ bàn viết. Tôi nép mình nằm chết dí ở góc trong cùng tối tăm nhất.

Tôi chỉ vừa kịp hành động. Tôi vẫn sống sót… trong gang tấc.

<Rachel, có nghe thấy anh không?>

<Anh Jake hả? Anh ở đâu thế? Anh làm em sợ gần chết.>

<Hai anh em mình ổn cả chứ?> anh Jake nói vẻ rất quan tâm.

Tôi ấy à, tôi thì chỉ thấy tức điên lên.

<HAI ANH EM MÌNH ổn cả chứ là NGHĨA làm sao?> tôi hét lên trong thinh lặng. <Anh đang ở đâu?>

<Ờ… gần như đang ở trên lưng em.>

<Trên lưng em? Anh Jake, đây không phải lúc đùa giỡn đâu nha.>

Lão Chapman ngồi xuống bên bàn. Lão đút hai chân vào dưới gầm bàn, xém chút nữa thì đụng phải tôi nhưng may mà tôi né kịp.

<Xin lỗi nha. Anh không nhìn rõ gì hết.>

Tôi dán mắt vào hai chân lão Chapman.

Loài mèo có những năng lực tập trung khó tin nổi. Tôi tập trung hết sức vào hai cái chân bự ấy, mỗi cái to gần bằng cả người tôi. Tôi

phải làm sao nằm ngoài luồng di chuyển của chúng. Đó là chìa khóa của sự sống còn.

<Anh Jake, bây giờ chúng ta đang ở trong một tình thế gay go. Nói vắn tắt đi, anh đang ở đâu?>

<Anh đã biến hình,> anh Jake trả lời, <thành một con bọ chét.>

<Anh nói sao?> Nếu tôi không đang sợ chết khiếp thì việc này nghe hài hước quá thể. <Anh nói là anh đã biến thành một con bọ chét? Một con bọ chét?>

<Chứ sao. Anh đang bám trên lưng em, hay là đang ở trên đầu đấy, thật sự anh cũng không phân biệt được. Thật ra anh không có mắt. Ít ra thì cũng không có những con mắt nhìn được những gì mà anh có thể hiểu. Ý anh là, tất cả những gì anh biết chỉ là ấm hay không ấm. Anh… Anh nghĩ rằng anh cảm nhận được mùi máu và sự chuyển động. Thí dụ như khi lông của em dựng lên, anh biết rằng có chuyện gì đó đang xảy ra xung quanh anh.>

<Ớn quá, còn hơn cả ớn nữa. Anh làm sao vậy, Jake? Một con bọ chét? Anh mất trí hay sao hả? Mới biến thành thằn lằn mà anh đã thấy ớn. Cái này còn tệ hơn nhiều.>

<Thật sự thì cũng tạm được,> anh Jake nói. <Anh cũng không biết phải giải thích làm sao, nhưng trí óc của loài bọ chét quá bé nhỏ nên kiểm soát nó chẳng khó khăn gì. Tất cả những gì nó biết là di chuyển về phía mùi máu ấm và hút. Giống như… Anh không biết nữa, như thể thậm chí anh cũng chưa là con bọ chét thật sự, vì anh không thể hiểu nhiều hay cảm nhận được nhiều. Anh đoán việc này sẽ gớm ghiếc lắm, nhưng khi Cassie và Marco cùng thử với anh thì…>

<Hai đứa ấy cũng tham gia vào việc này với anh á?> Ra là vậy! Hèn gì Cassie đã vuốt ve đầu mình lâu thế. Thì ra lúc ấy nhỏ đang bỏ anh Jake lên đầu mình.

<Cả bọn lo lắng cho em mà, Rachael. Bọn anh nghĩ nên có ai đó đi theo em. Tobias nói rằng…>

<Ủa, cả Tobias cũng tham gia việc này nữa hả?>

<Tobias nói rằng em không kể hết chuyện cho mọi người nghe. Cậu ấy không rõ vì sao em không kể cũng như em đã không kể cái gì.>

Tôi âm thầm thở dài. Được bạn bè quan tâm thì thích thật đấy, nhưng mặt khác, anh Jake đã xém làm tôi đâm bổ vào lão Chapman. Với lại, cái ý tưởng để anh Jake biến thành bọ chét và bò quanh quẩn trong bộ lông của tôi chỉ đem đến cho tôi những cảm giác ghê rợn tệ hại nhất mà bạn có thể tưởng tượng ra được.

Đột nhiên ánh sáng rực rỡ bùng lên. Visser Ba hiện lên trong phòng.

<Anh Jake. Tên Visser nè, trong tấm hình toàn ký ấy. Anh đừng làm em rối trí, nha? Chúng ta đang nấp ở dưới bàn viết, chỉ cách bàn chân của lão Chapman có mấy centimet thôi đấy.>

<Úi chà. Nhưng mà nếu lão có trông thấy em thì cũng chẳng sao,

đúng không? Ý anh là, lão sẽ chỉ nhìn em như một con mèo. Chẳng có gì ghê gớm. Vậy thì em đừng hành động để cho lão nghi ngờ.>

Tôi ngập ngừng. Ồ, sớm muộn gì rồi mình cũng phải nói ra thôi. <Hừm, anh Jake nè. Cái việc mà em chưa nói… đó là lần trước, Visser Ba đã trông thấy em. Hắn bảo lão Chapman là hắn đã thấy nên… anh biết chứ… giết quách em đi. Hắn lo rằng em có thể là một người Andalite biến hình.>

Jake nín thinh một lúc. Tôi có cảm giác anh ấy đang ráng tự kiềm chế để khỏi hét lên với tôi. Và anh ấy đã không kiềm chế được.

<Em ĐIÊN rồi hả, Rachel? Em trở lại chỗ này sau một chuyện như thế à? Em MẤT TRÍ hả?>

Nhưng đúng lúc ấy lão Chapman bắt đầu nói. "Kính chào ngài Visser. Iniss 226 của vũng Sulp Niaar xin tuân phục ngài. Cầu cho tia Kandrona chiếu sáng và ban sức mạnh cho ngài."

"Và cho ngươi, Visser Ba nói cộc lốc. "Báo cáo đi."

"Tôi có thêm bốn vật chủ tình nguyện, thưa ngài," lão Chapman báo cáo. "Hai đứa là trẻ con tuyển một qua nhóm Chim Sẻ. Còn hai người lớn thì một người là nhân viên FBI, đó là một loại cảnh sát. Hắn có thể rất…"

"ĐỒ NGỐC!" Cái giọng nói của Visser Ba đều đều nhưng vẫn nặng trĩu vì tức giận. "Ta quan tâm gì đến một nhúm vật chủ kia chứ? Nhà ngươi đã biết được những gì về bọn cướp Andalite hả?"

"Thưa Visser, tôi biết làm gì được… trừ khi chúng nó tự lộ mình ra ạ?"

"Chúng nó sử dụng những con vật của Trái Đất trong lúc tấn công vào vũng," Visser Ba nhấn mạnh. "Chúng nó sử dụng những con vật mạnh mẽ và nguy hiểm của Trái Đất. Hãy tìm hiểu xem chúng làm cách nào biến hình được thành những con vật ấy. Các chuyên gia của ta ở đây báo cáo rằng những loài vật ấy rất hiếm có trong khu vực này của hành tinh."

"Vâng, thưa Visser. Tôi sẽ làm…"

"Phải, ngươi sẽ. Và chúng ta còn vấn đề khác nữa. Chúng ta cần thêm sáu tên Mượn xác người, thích hợp để làm cảnh vệ. Chúng sẽ được sử dụng để tăng cường bảo vệ nguồn Kandrona."

<Có chuyện gì vậy?> anh Jake hỏi.

<Lão Chapman đang bị Visser Ba giữa một trận.>

<Dở quá, không có Marco ở đây. Nó sẽ khoái lắm khi được xem lão Chapman bị chửi te tua.>

<Tên Visser muốn bắt chúng ta.> Tôi nói. <Hay ít ra hắn muốn bắt những người Andalite mà hắn nghĩ là chúng ta. Hắn muốn đặt thêm cảnh vệ xung quanh nguồn Kandrona. Những tên Mượn xác Người.>

<Thú vị thật, có thể hắn sẽ…>

Bàn chân di chuyển quá nhanh. Mũi giày húc ngay vào sườn tôi.

“Miaaooo!”

Lão Chapman nhảy bắn ra sau chiếc bàn và chui ngay vào cài hình toàn ký của Visser Ba. Trong một giây tôi thấy chúng nhập làm một, như thể chúng là một sinh vật gớm ghiếc.

“Có chuyện gì vậy?” Visser Ba hỏi.

Lão Chapman nhìn tôi trừng trừng, trong mắt lão đầy sự khiếp hãi lẫn giận dữ.

Tôi cụp hai tai ra phía sau ép sát vào đầu. Vuốt giương và răng nhe ra.

“Đó là con vật, thưa ngài Visser. Con mèo.” Giọng lão Chapman đầy ghê gớm và sợ hãi.

Visser Ba dường như phát ra một tiếng động sôi sục và rít lên.

“Lẽ ra nhà ngươi phải giết nó ngay khi ta ra lệnh, Iniss 226.”

“Nhưng, thưa ngài Visser…” lão Chapman chống chế.

“Nhưng xét ra thì việc này cũng có lợi cho ta,” Visser Ba gật gù, “Bây giờ thì ta không còn nghi ngờ gì nữa, con mèo này chính là một tên trong bọn cướp Andalite.”

<Anh Jake, tụi mình tiêu tùng rồi,> tôi nói. <Tiêu tùng thật rồi.>

“Chúng ta không cần phải đi tìm bọn Andalite nữa,” Visser Ba hỉ hửng. “Chúng ta đã có một đứa ngay trong tay rồi.”

“Tôi sẽ giết nó chứ?” lão Chapman hỏi.

“Không. Đừng giết nó. Tóm nó lại. Tóm nó lại ngay bây giờ, trước khi nó kịp hoàn lại thân hình Andalite. Vào lúc ta kết thúc số phận của tên này, ta sẽ tóm được tất cả bọn chúng! Đã lâu lắm rồi kể từ khi ta tra tấn một chiến binh Andalite kiêu hãnh. Nhưng ta biết cách bẻ gãy chúng. Tóm lấy nó rồi đem đến cho ta!”

Lão Chapman hiểu rằng tốt nhất là không nên tranh cãi.

CHƯƠNG 18

Lão Chapman nhào xuống. Hai tay lão xòe rộng để vồ lấy tôi.

Tôi đã bị sa bẫy! Không có lối thoát. Không có cách nào để mở cánh cửa đó và thoát thân.

Sa bẫy!

Không còn lựa chọn nào khác ngoài đầu hàng.

Nhưng con mèo và tôi nhất trí với nhau về điểm này: Không bao giờ đầu hàng.

Tôi cảm thấy những cái vuốt của mình giương ra. Hai tròng mắt căng hết cỡ, sẵn sàng đón bắt từng cử động nhỏ nhất. Hai tai ép sát đầu. Những cái răng nhọn hoắt nhe ra trắng nhởn. Những bắp cơ như thép lỏng cuộn lên.

Bàn tay lão Chapman dường như chậm lại. Như thể lão đang cử động trong cuốn phim quay chậm. Đối với các giác quan cực nhạy của mèo, mọi thứ đều như diễn ra chậm hơn. Chỉ có tôi là vận động với tốc độ bình thường.

Chân tôi vụt ra, những cái vuốt phập vào thịt. Tôi thấy ba vết đỏ tươi trên mu bàn tay lão Chapman.

Tôi ngửi thấy mùi, máu chảy.

"Aaaa!" lão Chapman rú lên và lui lại.

"Tóm lấy nó!" Visser Ba quát.

<Chuyện gì đang xảy ra thế?> anh Jake thắc mắc. <Anh cảm thấy như thể tụi mình đang nảy tưng tưng loạn xạ cả lên.>

Mặt lão Chapman lộ vẻ dứt khoát. Lão xông tới tôi một lần nữa. Tôi bị dồn vào góc. Không lối thoát.

Tôi lại vụt một cái. Lão la lên.

Những cái vuốt của tôi cào cấu lão, xé những đường rách toạc trên cánh tay và bàn tay lão.

Lão túm chặt vào giữa mình tôi. Mèo rất ghét bị túm kiểu ấy.

Ghét cay ghét đắng.

Tôi sử dụng đến răng. Tôi là một mớ vuốt và răng nhanh như chớp, nặng năm kí. Hai bàn tay lão Chapman giờ giống như miếng thịt bằm.

"Một con vật phi thường!" Visser Ba bình luận. "Vặn ngược nó lại. Kẹp chặt nó bằng cánh tay. Phải rồi."

Tôi đã gây nhiều tổn thất cho đối phương. Tin tôi đi, lão Chapman đã bị đau ra trò.

Nhưng cuối cùng, dẫu có ngoan cường đến đâu chăng nữa, tôi cũng chỉ là tay sát thủ nặng năm kilo. Lão Chapman bự hơn tôi gấp mười tám lần.

Lão quặp tay ôm chặt ngực tôi vào ngực lão. Hai chân trước của

tôi bị kẹp cứng. Với cánh tay kia lão tìm cách túm lấy hai chân sau của tôi.

Tất cả những gì tôi có thể làm là cắn.

Tôi cắn, cắn và cắn. Nhưng dù tôi có thể làm lão đau đớn, tôi cũng không thể nào giết được lão. Không thể nào chặn lão lại. Nỗi sợ Visser Ba của lão còn lớn hơn sự đau đớn tôi do gây ra.

"Đem nó đến cho ta." Visser Ba nói một cách phấn chấn. "Đem nó đến cho ta. Ta sẽ gom nó tại điểm hạ cánh gần nhất."

"Thưa ngài, nếu như nó… Ôốốối!… Nếu như nó hoàn hình thành một tên Andalite thì sao ạ?"

"Ngươi có vũ khỉ đấy thôi. Nếu nó tìm cách hoàn hình, thì giết nó đi."

"Dạ… Aaáá!... Con ôn vật thối tha! Vâng, thưa Visser. Tôi sẽ đi ngay."

"Chúng ta sẽ nói chuyện với tên kẻ cướp Andalite ấy. Và cũng đem luôn đứa con gái tới, nghe chưa?"

"Đứa con gái… Melissa ấy ạ?" lão Chapman hỏi vẻ ngớ ngẩn.

"Ta đã khoan dung quá lâu rồi. Tên do thám Andalite này đã thâm nhập vào nhà của ngươi. Đó là vì đứa con gái. Ta đã chọn tên Yeerk cho con nhóc rồi. Hãy vâng lời ta, Iniss 226. Hoặc là chuẩn bị đối mặt với Vanarx."

HÌnh ảnh của Visser Ba biến mất. Lão Chapman đột ngột ném tôi sang phía bên kia căn phòng. Tôi vặn mình trên không và thu chân lại chuẩn bị hạ xuống đất. Tôi chạm vào nền nhà và trượt đi.

Lúc tôi đứng dậy, lão Chapman đã tới bàn viết và mở một ngăn kéo. Bàn tay đẫm máu của lão rút ra một vật nhỏ giống như khẩu súng ngắn mà tôi đã từng trông thấy trước đây. Đó là một vũ khỉ bắn tia Nghiệt.

Lão Chapman chĩa khẩu súng vào tôi. Lão đang run bần bật. Mặt lão như thể đang co giật. Mỗi cái giật lại làm cho khẩu súng nảy lên một tý. Nhưng tôi biết rằng lão vẫn sẽ tóm được tôi nếu tôi tìm cách chạy.

<Em có định nói cho anh nghe chuyện gì vừa xảy ra không đấy?> anh Jake hỏi. <Vài giây trước, anh cảm thấy có một thân thể ấm áp khác ở sát mình, và anh cảm thấy có mùi máu.>

<Anh em mình gặp rắc rối to rồi,> tôi đáp.

<Rắc rối thế nào kia?>

<Lão Chapman đang chĩa một khẩu súng bắn tia Nghiệt vào em. Lão biết em không thật sự là mèo, và cho rằng em là một người Andalite. Lão đang tìm cách bắt em cho Visser Ba.>

<Ôi, tệ quá đi mất.>

<Còn tệ hơn nữa kia. Visser Ba muốn bắt cả Melissa.>

Lão Chapman mở cửa cái rầm. "Xuống đây nào! Nhanh lên!" lão quát lên phía nhà trên.

Tôi đoán là lão thấy tôi liếc về phía cửa. Lão cười một các hung hãn, độc địa. “Cứ thử đi, tên Andalite kia. Tới đi, thử đi nào. Ta khoái có được lý do chính đáng để thiêu cháy mi.”

Tôi quyết định không tiến về phía cửa.

“Ngươi đã làm cho cuộc sống của ta khốn khổ khốn nạn,” lão Chapman nói, “Cực kỳ khốn khổ. Nếu như ta buộc phải để cho Visser Ba đem đứa con gái đi, thì vật chủ của ta sẽ quậy tanh bành lên. Mi có biết rằng khi vật chủ bất hợp tác thì mệt mỏi thế nào không? Không, đi nhiên là mi không biết. Nhưng hãy tin ta đi, tên Andalite kia: ta sẽ vui thích được giết mi.”

Bà Chapman xuất hiện ở cửa. “Chuyện gì vậy?”

“Con mèo này là một trong số những tên cướp Andalite biến bình. Visser Ba muốn bắt nó. Bà đưa cho tôi cái lồng mà chúng ta vẫn thường nhốt nó để đem đến trạm thú y.”

Bà Chapman gật đầu và biến mất.

<Bây giờ thì chuyện thì đang xảy ra vậy?> anh Jake hỏi.

<Bà Chapman đi lấy cái lồng,> tôi trả lời. Tôi cảm thấy hoàn toàn rã rời. Vì mình mà bọn Yeerk sắp cướp mất Melissa. Tôi đã thất bại. Tôi đã làm cho mọi việc rối tinh rối mù.

Bà Chapman đem cái lồng tới. Bà mở cái cửa lồng có chấn song.

“Vào,” lão Chapman gắt.

Tôi không nhúc nhích.

“Vào”, lão nói giọng thì thầm một cách độc ác. “Vào đi, không thì ta kết liễu mi ngay tại đây.”

Trông lão có vẻ như muốn làm thế thật. Tôi bước vào trong lồng. Bà Chapman đóng lồng lại và kiểm tra để yên chỉ rằng lồng đã được chốt kỹ.

Lão Chapman nhấc lồng lên và đem tôi lên cầu thang. “Bây giờ,” lão gắt lên với bà vợ “đi bắt… hự!”

Ghé mắt qua các song ở mặt bên của chiếc lồng, tôi thấy lão lảo đảo. Mặt lão co giật như một người điên. Dường như lão phải mất một lúc gay go mới kiểm soát được miệng mình. “Đi… bắt… đứa… con gái,” lão nói qua kẽ hở giữa hàm răng nghiến chặt.

Bà Chapman toan vâng lệnh, nhưng lúc đó lão Chapman bỗng la lên.

“Ôi! Hự! lão ngã khuyu xuống. “Hắn… hự…hắn… chống lại tôi…”

“Vật chủ nổi loạn”, bà Chapman lẩm bẩm trong hơi thở. Ngay lập tức bà có vẻ hãi hùng và bị mê hoặc. Rồi đột ngột bàn tay trái của bà tự vả vào mặt.

“Aaaaaa! Vật chủ của tôi… của tôi… cũng thế.”

“Thôi ngay đi, Chapman,” lão Chapman ra lệnh, “Thôi ngay, không thì ta sẽ đập tan tành ngươi ra! Ngươi sẽ chỉ còn là một cái xác! Ngươi không thể thắng được ta. Không có vật chủ nào từng nổi loạn mà thành công hết!”

Nhưng ông Chapman-vật chủ không bỏ cuộc.

Thật là khủng khiếp. Khủng khiếp nhưng lại khiến cho bạn không thể rời mắt. Người nào khác chứng khiến cảnh này có thể nghĩ rằng ông hiệu phó trường chúng tôi và bà vợ là những kẻ điên rồ. Lão Chapman tự nói với mình, người thì co giật và vặn vẹo, lảo đảo đứng không vững.

<Hai vật chủ đang chống lại bọn Yeerk!> tôi thông báo với anh Jake. <Bộ óc người kháng cự, Thầy Chapman cố thoát khỏi sự kiểm soát. Bà Chapman đang ra sức tự đánh mình bằng tay mình. Tên Yeerk thì đang ráng kiểm soát trở lại. Thật không tin nổi.”

<Không thể tin được! Anh không thể tin là vật chủ lại chống đối dữ như vậy.>

<Đó là vì Melissa. Họ chiến đấu vì con gái họ.>

“Aaaaặc… ặc… ặc! lão Chapman hét lên. Đột nhiên lão loạng choạng. “Ta sẽ thắng, Chapman. Ngươi không thể kháng cự!”

Và đúng là như vậy. Ông Chapman vật chủ đã thua. Iniss 226 đang lập lại sự kiểm soát.

Với bà Chapman cũng vậy. Tên Yeerk trong đầu bà buộc bàn tay nổi loạn buông cổ họng bà ra.

Nhưng trông cả hai vợ chồng Chapman đều tơi tả.

<Chúng đã kiệt sức,> tôi thuật lại cho anh Jake. <Chúng đã kiểm soát trở lại nhưng cả hai tên đều tơi bời. Mồ hôi nhễ nhại. Nhợt nhạt. Chúng vẫn còn run rẩy và co giật.>

Lão Chapman nhìn bà vợ. Hay ít ra con sên Yeerk trong đầu ông Chapman ra lệnh cho hai mắt ông nhìn về phía cái thân xác bà vợ đang bị một tên Yeerk khác kiểm soát.

Bây giờ thì khó mà tin rằng lão Chapman chỉ là ông hiệu phó Chapman. Tôi đã trông thấy trước mắt mình có hai sinh vật cùng tồn tại bên trong ông ấy.

Tôi cũng đã biết như vậy là thế nào rồi. Trong đầu tôi cũng có hai sinh vậy. Tôi cũng đã vật lộn để kiểm soát con chuột chù, đúng như tên Yeerk Mượn xác Chapman vật lộn để kiểm soát bộ óc của ông Chapman.

Lão Chapman nói: “Tôi đã kiểm soát trở lại.”

Bà Chapman gật đầu: “Phải. Nhưng chỉ tạm thời thôi. Những con người này lạ thật, chúng chiến đấu dữ dằn vì con cái chúng.”

“Và chúng sẽ không ngừng chiến đấu. Tôi không thể duy trì vỏ bọc của mình với tên vật chủ cứ rình mọi thời cơ để tấn công. Tôi phải có mặt ở trường hàng ngày. Tên vật chủ bị đánh gục và kiệt sức lúc này, nhưng vài bữa nó sẽ tấn công lại.” Giọng lão Chapman đầy tức tối và chán nản. “Nó đâu phải thằng khờ. Nó biết rằng nó không thể thắng… nó biết rằng mỗi trận đấu lại làm nó yếu hơn và cuối cùng ta sẽ thắng kia mà.”

Bà Chapman đá cái lồng, như thể việc này hoàn toàn do lỗi của tôi

gây ra. “Nó không mong chiến thắng. Tất cả việc nó phải làm là đợi ngày ông có cuộc họp với phụ huynh học sinh hay ban giám hiệu nhà trường, lúc đó nó mới tấn công. Mọi người sẽ nghĩ rằng lão Chapman này mất trí rồi.”

Lão Chapman trông như bị ma ám. Lão xem đồng hồ: “Tôi sẽ nộp tên Andalite này cho Visser Ba. Có thể… có thể tôi nói cho ông hiểu được.”

“Đi mau lên,” bà Chapman giục.

Lão Chapman nhấc chiếc lồng nhốt tôi lên. Lão lao qua cửa, dúi cả tôi vào khung cửa gỗ.

“Ba! Ba! Ba làm gì vậy?”

Đó là Melissa. Nhỏ đi qua phòng khách. Tôi đã không nhìn thấy nhỏ đi tới. Không biết nhỏ đã ở đâu? Tôi chỉ có thể cầu cho nhỏ đừng nghe thấy gì hết. Nếu nhỏ mà nghe thấy, thì nhỏ chẳng còn hy vọng nào nữa.

Lão Chapman vẫn bước đi. Lão đi vào màn đêm ẩm ướt.

“Ba! Ba đem con Fluffer đi theo hả?”

<Đó là Melissa,> tôi bảo anh Jake, <Nếu nhỏ không quay lại, chúng buộc lòng phải bắt nhỏ thôi!”

“Ba!” Bây giờ giọng Melissa đầy sợ hãi. Nhỏ chạy tới. Lão Chapman bước đi lẹ hơn. Ông Chapman thật đang hành động. Ông biết rằng nếu như con gái ông cứ cố xen vào chuyện này thì chỉ làm cho mọi sự hỏng thêm mà thôi.

“Fluffer!” Melissa gào lên.

Chỉ còn một hy vọng, <Tobias!> tôi ráng la lớn hết sức bằng giọng nói trong óc. <Tobias, bồ nghe thấy mình không?>

Có tiếng trả lời xa xăm nhưng đúng là tiếng Tobias: <Nghe, Rachel.>

<Con Fluffer thật! Chúng ta cần đến nó. Cần đến nó ngay bây giờ!>

<Rachel, có chuyện gì ngoài đó vậy?> anh Jake hỏi.

“Fluffer! Sao ba lại đem Fluffer đi? Dừng lại đi ba!”

CHƯƠNG 19

Chúng tôi ra khỏi cửa trước. Đi vào màn đêm. Melissa khóc thổn thức thật thương tâm. Anh Jake cứ đòi biết chuyện gì đang xảy ra. Còn lão Chapman thì ráng sức đi thật nhanh.

Melissa níu tay ba mình. Cái lồng lắc lư một cách điên cuồng.

"Ba ơi, ba không được đem Fluffer đi. Ba đừng đem nó đi! Ba đang làm cái gì vậy?"

Chiếc xe hơi. Tôi có thể thấy nó trên lối xe chạy trong sân nhà. Chúng tôi đã sắp ra tới đấy.

Đột nhiên tôi nghe một tiếng ngoao ngoao, rền rĩ, the thé, bắt đầu là tiếng xì xì rồi kết thúc bằng tiếng gào.

Giống như một viên đạn, nó đến, chạy băng qua bãi cỏ.

Con Fluffer thật.

Nó chạy như thể tất cả quái vật trên đời đang đuổi sau lưng.

Trong bóng tối, không ai có thể nhìn thấy cái gì làm con Fluffer sợ chết khiếp đến như vậy. Nhưng với cặp mắt mèo, tôi có thể nhìn rõ một cách hoàn hảo. Cách mặt đất khoảng một mét, giống như một cái bóng của tử thần, Tobias đang lao tới.

Chắc là con Fluffer đã nhận ra cái lồng của nó. Chắc nó cho là chỉ cần chui được vào trỏng thì nó sẽ được bảo vệ an toàn khỏi móng vuốt của con chim săn mồi đang đuổi theo mình.

Con Fluffer nhảy chồm về phía cái lồng. Nó bấu chặt lấy cái lồng và ráng sức cắm sâu những cái vuốt vào thành nhựa.

Trong một khoảnh khắc chết lặng, Fluffer McKitty trông thấy một thứ nó chưa từng chờ đợi. Fluffer nhìn thấy chính mình.

Cũng khá là kì quặc đối với tôi. Con mèo trong đầu tôi hoàn toàn bối rối. Con mèo mới này có mùi đúng hệt như mùi của nó. Điều này vô lý hết sức. Không có nghĩa gì hết. Phần người trong tôi thì nhận ra một vết cắt trên đầu con Fluffer. Tobias đã cho nó một nhát ra trò để khiến nó chạy đúng hướng.

"Fluffer đó hả?" Melissa thốt lên. "Nhưng…" Nhỏ ráng ghé mắt nhìn vào trong lồng.

Lão Chapman có vẻ bối rối. "Ba… ba không để ý thấy con."

Melissa lui lại như thể nhỏ vừa bị một cái tát tai. "Nhưng ba ơi, con đã khóc quá trời mà."

"Ba xin lỗi." Lão Chapman nhún vai. Lão nhét cái lồng vào băng ghế sau.

Xe lăn bánh. Tôi thở phào nhẹ nhõm. Tôi biết Melissa chưa phải đã an toàn, nhưng ít ra nhỏ cũng được an toàn trong lúc này.

<Giỏi lắm, Tobias,> tôi nói. Nhưng tôi không nghĩ là cậu ấy nghe được lời mình. Và tôi không thể nhìn ra cửa sổ, nên không biết liệu

Tobias, Macro hay Cassie có ở gần đó không.

<Anh Jake, anh vẫn còn ở đó hả?>

<Ờ. Em có thể giành một phút cho anh biết tin tức có được không? Cái kiếp bọ chét này chỉ để ẩn náu là tốt, chứ anh chẳng thể biết được chuyện gì đang xảy ra.>

<Em đang ở trong một cái lồng mèo. Lão Chapman ngồi ở ghế trước. Lão quan sát em qua gương chiếu hậu. Lão vẫn mang theo khẩu súng bắn tia Nghiệt. Em nghĩ có lẽ em gặp rắc rối to đấy.>

<Chưa thua đâu,> anh Jake an ủi.

<Anh Jake, chẳng còn nhiều thì giờ đâu. Đã mất ít ra là một tiếng rồi. Anh chắc đã biến hình trước em. Anh cần phải thoát ra và hoàn hình ngay.>

<Chúng ta vẫn còn thời gian mà,> Jake nói.

<Anh có đeo đồng hồ đấy hả, Jake?> tôi hỏi. <Em không tin vậy đâu. Anh là cái gì kia chứ? Chỉ to bằng hai dấu chấm trên trang sách. Anh không thể liều lĩnh để bị kẹt cứng trong thân hình một con bọ chét. Với lại, anh chẳng làm gì được đâu.>

Chúng tôi chưa chạy được xa lắm thì xe đã bắt đầu nảy tưng và kêu lạo xạo trên con đường xấu.

<Ngay lúc chúng ta ra ngoài, anh cần phải nhảy ra xa, nghe Jake.> Tôi nói. <Chỉ cần tự mình nhảy ra xa khỏi hơi ấm và mùi máu. Anh có thể làm được việc ấy mà.>

Chiếc xe đỗ xịch lại.

<Rachel, anh không thể bỏ em lại một mình đâu.>

Tôi biết là anh ấy ráng tỏ ra can đảm, nhưng anh ấy làm tôi phát khùng. <Anh Jake, chúng ta sa bẫy rồi. Lão ta có một khẩu súng bắn tia Nghiệt còn em thì đang ở trong một cái lồng. Visser Ba sắp tới bắt em. Em không thể hoàn hình vì như vậy chúng sẽ biết em là Người. Lão Chapman sẽ nhận ra em. Anh cho là bao lâu thì chúng sẽ phát hiện ra những đứa còn lại? Đó sẽ là sự kết liễu của cả bọn. Kết liễu các Animorph. Kết liễu mối hy vọng duy nhất chặn chúng lại. Nào, anh Jake, anh biết đó là sự thật mà.>

<Nhưng chúng ta đâu đã thua hẳn,> anh Jake nhắc lại một cách bướng bỉnh.

<Mối hy vọng duy nhất là em cứ ở yên trong lốt mèo thế này,> tôi nói. <Chúng có thể… anh biết đấy… nhưng ít ra chúng cũng sẽ không bao giờ phát hiện ra bọn anh. Bây giờ anh nhảy ra khỏi đầu em đi.>

Lão Chapman ra khỏi xe. Lão đi vòng lại để mở cửa sau xe.

“Đã đến lúc gặp ngài Visser rồi, tên Andalite kia. Ông ta sẽ được vui chơi thỏa thích với người.”

Lão Chapman nhấc tôi ra khỏi ghế. Tôi ngó qua những song lồng.

<Chúng ta đang ở công trường xây dựng.> tôi nói với anh Jake. <Bây giờ anh nhảy đi.>

<Anh không…>

Tôi không thể tranh luận với anh Jake được nữa. Bây giờ thì tôi sợ. Tôi sợ. Tôi có thể hình dung được Visser Ba sẽ làm gì mình.

<Xin lỗi anh Jake, nhưng giờ em là chủ,> tôi nói. Tôi vươn chân sau lên và bắt đầu gãi lia lịa theo đúng kiểu mèo.

<Cái gì… em đang làm cái gì vậy?>

<Em đang gãi. Em muốn hất anh ra.>

<Được rồi, được rồi,> anh Jake nói. <Ngưng lại đi. Ở đây giống như có động đất vậy. Được rồi, Rachel. Em nói đúng. Chúng ta đã thua keo này.>

Lão Chapman xách cái lồng đi vào công trường xây dựng. Tôi thấy mặt đất di chuyển bên dưới mình. Qua các song lồng tôi nhìn thấy các toà nhà bằng bê tông trộn xỉ xây dở dang. Tôi nhìn thấy cái nơi năm đứa tụi tôi đã co rúm vì sợ hãi khi Visser Ba biến hình thành một con quái vật và nuốt chửng ông hoàng Andalite.

Tiếng thét tuyệt vọng của ông hoàng Andalite dội lại trong tôi. Ổng đã thua đằng ổng. Bây giờ mình thua đằng mình.

Có lẽ không còn hy vọng nào nữa. Có lẽ chúng tôi là những kẻ ngu ngốc khi tìm cách chống lại bọn Yeerk.

<Ra khỏi đây đi, anh Jake,> tôi sốt ruột giục.

<Được rồi, Rachel. Anh đi đây. Nào… mạnh mẽ lên, Rachel.>

<Ờ, Jake. Anh cũng vậy nha.>

<Anh nhảy đây…>

Vài giây sau, lão Chapman đặt tôi xuống đất. Lão đợi bên cạnh chiếc lồng. Cả lão và tôi đều nhìn săm soi vào bóng tối.

Tôi quyết định kiểm tra đề yên chỉ rằng anh Jake đã đi khỏi. <Anh Jake! Jake ơi!>

Không ai trả lời.

<Jake, hãy trả lời em. Em đã đổi ý. Em muốn anh ở lại với em.> Nếu như anh Jake nói dối tôi, thì bây giờ anh ấy sẽ trả lời. <Anh Jake ơi, em đã đổi ý. Em cần anh.>

Không có tiếng trả lời. Anh ấy đã đi thật rồi. Sự thật ấy khiến tôi thỏa mãn một cách miễn cưỡng. Nếu anh Jake và những bạn khác sống sót, thì vẫn còn hy vọng.

Nhưng cái cảm giác đơn độc thật là đáng sợ.

Thế rồi tôi nghe thấy tiếng vật gì to lớn chuyển động rất nhanh trong không trung. Tôi ịn đầu vào cửa lồng và nhìn lên. Ba chiếc phi thuyền đang hạ xuống công trường xây dựng.

Hai trong số đó nhỏ hơn, chỉ cỡ xe cắm trại hay lớn hơn chút đỉnh. Trông chúng giống một loại côn trùng có mũ. Chúng có hình dáng như những con bọ cánh cứng, hai bên có hai mũi giáo dài lởm chởm răng cưa chĩa ra đằng trước. Ông hoàng Andalite đã gọi nó là chiếc đấu cơ Con Rệp.

Phi thuyền thứ ba lớn hơn nhiều, có hình dáng một chiếc rìu chiến

gồ ghề. Nó có màu đen kịt hắc ám, sắc nhọn, và đầy vẻ chết chóc. Lúc nó chầm chậm hạ xuống phía chúng tôi, tôi cảm thấy nỗi sợ hãi dâng lên.

Không phải con mèo sợ mà là tôi-con người sợ. Con mèo không biết phi thuyền kia là cái gì. Nhưng tôi biết. Trước đây tôi đã trông thấy nó. Ông hoàng Andalite đã gọi nó là tàu Lưỡi Rìu (vâng, đúng là lưỡi Rìu chứ không phải Lưỡi Dao như anh Jake đã có lần miêu tả).

Đó là con tàu riêng của Visser Ba. Và sự khủng khiếp dường như từ nó tuôn ra. Tôi có thể ngửi thấy mùi mồ hôi lạnh trên người lão Chapman.

Hình như tôi cảm thấy vui mừng khi thấy lão cũng sợ hãi. Có lẽ Visser Ba sẽ biến thành Vanarx và mút tên Yeerk Mượn xác Chapman khỏi cái đầu của ông Chapman. Có lẽ ông Chapman thật sẽ được trải qua vài giây tự do trước khi bị giết. Có lẽ tên Yeerk Mượn xác Chapman sẽ phải đau đớn trước khi Visser Ba kết liễu nó.

Có lẽ.

Nỗi sợ giống như con sâu bên trong bạn. Nó ngấu nghiến bạn. Nó nhai ruột gan bạn. Nó đào lỗ trong tim bạn. Nó làm cho bạn cảm thấy rỗng ra. Trống rỗng. Đơn độc.

Nỗi sợ.

Con tàu Lưỡi Rìu đậu xuống giữa hai toà nhà xây dở dang. Hai chiến đấu cơ Con Rệp đậu ở hai bên nó. Trông chúng thật lạ lùng giữa những chiếc xe ủi đất và những chiếc máy san nền sơn màu vàng trên công trường xây dựng.

Những chiếc xe ủi trông như các món đồ chơi. Những phi thuyền ngoài hành tinh trông như những vũ khí tử thần.

Tôi sợ. Tôi cố mượn của con mèo lòng can đảm, sự lãnh đạm. Nhưng rồi cái cửa của con tàu Lưỡi Rìu mở ra. Tôi không còn chút can đảm nào.

Chỉ có sự sợ hãi.

CHƯƠNG 20

Visser Ba bằng xương bằng thịt còn kinh hãi hơn Visser Ba trong tấm hình toàn ký. Trông thì chẳng có gì ghê sợ cả, ít ra là khi hắn mang hình dạng Andalite như thường lệ. Người Andalite trông lạ mắt, chắc chắn là như vậy. Nhưng họ không khiến người ta sợ.

Nhưng tôi đã gặp một người Andalite thứ thiệt. Bạn có thể cảm thấy sự khác biệt giữa một người Andalite thứ thiệt với con vật độc địa là Visser Ba. Như thể hắn cháy lên bằng một thứ ánh sáng tối tăm. Thứ ánh sáng ấy liệng bóng tối lên tâm trí bạn.

Visser Ba. Ngay cả lão Chapman cũng khiếp sợ hắn.

Quanh tên Visser Ba, hai tên cảnh vệ Hork-Bajir đã vào vị trí chiến đấu. Mỗi tên cầm một chùm tia Nghiệt, dù trông bọn Hork-Bajir có vẻ chẳng cần đến vũ khí, vì chính bản thân chúng đã là vũ khí. Marco đã gọi chúng là Máy Xắt Rau di động. Chúng là những lưỡi dao cạo sống. Những lưỡi dao cạo cong cong ác hiểm từ trán chúng lia ra phía trước. Thêm những lưỡi khác ở khuỷu tay và cổ tay. Bàn chân chúng giông giống bộ vuốt của Tobias, chỉ có điều là lớn hơn, giống như chân của loài khủng long Bạo chúa.

Chúng cao khoảng hai mét, có thể nhỉnh hơn một chút, với một cái đuôi nhọn hoắt. Ông hoàng Andalite bảo chúng tôi rằng Hork-Bajir là một giống dân tốt, họ bị bọn Yeerk biến thành nô lệ theo cùng một cách chúng làm với con người. Nhưng nhìn một tên Hok-Bajir thì khó mà nghĩ chúng từng là cái gì khác hơn những cỗ máy giết chóc.

Sau bọn Hork-Bajir, bốn tên Taxxon tiến đến.

Hãy hình dung một con rết. Rồi tưởng tượng con rết đó to đúng bằng người ta nhưng dài gấp hai lần. Hãy tưởng tượng con rết dựng đứng một phần ba thân mình của nó lên. Hãy tưởng tượng những cái chân nhọn hoắt giống như những cái đinh thép ở phía dưới, và những cái chân nhỏ hơn với những chiếc vuốt nhỏ ở gần phía trên đầu. Nó không có một cái đầu thực sự. Có bốn quả cầu trông giống như những quả thạch màu đỏ bị xẻ đôi, đó là những con mắt. Và trên chót đỉnh là một cái mồm. Cái mồm tròn vo đầy những chiếc răng nhỏ nhọn hoắt xếp hết hàng nọ đến hàng kia.

Ông hoàng Andalite bảo chúng tôi rằng bọn Taxxon là những vật chủ tình nguyện. Chúng là đồng minh của bọn Yeerk.

Và đây, cũng ghê hồn như lũ Hork-Bajir và Taxxon, là tên Visser Ba, kẻ làm cho bạn nổi da gà.

Không có máy liên lạc qua hình toàn ký, tên Visser sử dụng phương pháp quen thuộc là nói trong óc, giống như chúng tôi vẫn làm khi biến hình.

<Tên cướp Andalite đó hả?> Hắn hỏi lão Chapman.

“Vâng, thưa ngài Visser.”

Visser Ba tiến về phía tôi, gần như ỏng ẹo trên đôi chân thanh mảnh của người Andalite, trông như một sự lai tạp giữa hươu, người và bò cạp. Hắn chĩa đôi mắt chính vào tôi, trong khi những mắt vòi của hắn thì rà soát địa bàn, luôn luôn cảnh giác. Hắn ghé sát mặt vào cái lồng.

Tôi nhìn trừng trừng vào mặt hắn. Tôi có thể nhìn thấy khe mũi mở ra và khép lại khi hắn thở. Tôi có thể nhìn thấy những con mắt to hình trái mơ nheo lại khi hắn nghía vào bên trong để nhìn tôi cho rõ hơn.

Hắn chỉ cách tôi có mươi centimet. Lẽ ra tôi nên tìm cách thò chân qua song để ít ra cũng làm cho hắn phải tóe máu chút đỉnh.

Nhưng nỗi sợ đã bao phủ khắp người tôi. Tôi phát bệnh vì khiếp hãi. Tôi không xấu hổ khi phải thừa nhận điều ấy. Tôi không thể chịu đựng được đôi mắt hắn quan sát tôi. Tôi quay đi, không dám nhìn.

<Bây giờ thì ngươi không can đảm lắm, phải không anh bạn Andalite của ta?> Visser Ba hỏi.

Đây là lần đầu tiên có một người trong bọn chúng tôi trực tiếp nghe tên Visser Ba nói. Giọng của hắn ở trong đầu tôi, đe dọa, tàn ác và ghê tởm vượt ra ngoài mọi sự miêu tả. Đó là một giọng nói đầy quyền lực và sự căm ghét. Khi hắn gọi tôi là một tên Andalite, tôi gần như nổi khùng: Không, không, tên Visser kia, ta không phải là Andalite. Mà là một con người. Một con người!

Tôi dường như cảm nhận được sức mạnh ý chí khủng khiếp của hắn đập vào mình. Trong thoáng chốc tôi biết rằng tôi sẽ không qua khỏi sự tra hỏi của hắn. Tôi sẽ khai hết với hắn. Quyền lực của hắn mạnh gấp triệu lần của tôi. Ý chí của hắn là một cái gì đó quá to lớn, không thể kháng cự được. Còn tôi là gì? Chỉ là một con bé ngớ ngẩn nào đó. Một con bé ngớ ngẩn. Ngơ ngáo.

Vậy mà ngay trong khi tôi cảm thấy tâm trí của chính mình run lên trước sự khủng khiếp hắc ám của Visser Ba, thì một tâm trí khác vẫn nổi lên.

Tôi không cô độc. Có một kẻ khác trong đầu tôi ở cùng tôi. Một kẻ mà ký ức giống nòi của nó không chứa đựng những hình ảnh của Visser Ba. Fluffer. Tâm trí của Fluffer chứa đựng những nỗi sợ, nhưng khác với những nỗi sợ của tôi. Fluffe sợ các loài chim lớn săn mồi. Fluffe sợ những con chó lớn hung hăng. Fluffer sợ những con mèo đực thống trị.

Nhưng Fluffer không có chút ấn tượng nào về Visser Ba.

Trên bờ vực của sự hoảng loạn tột cùng, tôi để con mèo trong tâm trí mình nắm lấy quyền. Tôi lắng xuống, ẩn náu đằng sau tâm trí bình thản của con mèo.

Visser Ba giật chiếc lồng từ tay lão Chapman. Hắn nâng cái lồng lên để có thể nhìn bên trong rõ hơn.

Tôi làm gì bây giờ? Con Fluffer làm gì bây giờ? Nó dí cái mũi màu hồng vào giữa những song lồng và hít hít vào không khí.

Con Fluffer muốn khám phá xem cái sinh vật kia là gì, và thế có nghĩa là phải đánh hơi hắn ta thật kỹ.

<Trông nó tương tự như con vật màu da cam văn đen đã xâm lăng vũng Yeerk.> Visser Ba nhận xét.

Tôi phải mất một giây để lần theo chuyện này. Rồi tôi hiểu ra: Hắn muốn nói đến anh Jake. Anh Jake đã biến hình thành hổ lúc chúng tôi đánh nhau ở vũng Yeerk.

"Dạ thưa ngài, đúng vậy." Lão Chapman nói. "Chúng cùng một họ đấy ạ. Họ mèo. Đây là loài nhỏ nhất."

<Ta thấy ngươi đã gây thiệt hại cho tên thuộc hạ Iniss 226 của ta đấy, tên Andalite kia.> Visser Ba nói với tôi. <Chưa có ai từng lên án bọn Andalite các ngươi là thiếu dũng cảm. Các ngươi là một nòi giống điên khùng nhưng can đảm.>

Liệu tôi biết nói gì đây? Cảm ơn hắn chăng?

<Tại sao không trả lời ta, tên Andalite kia? Ta biết là ngươi nghe được lời ta nói. Trò đánh đố này không đúng chỗ. Ta biết ngươi là ai.>

Tôi chẳng nói gì hết. Tôi ráng sức không nghĩ gì hết. Tôi sợ rằng nếu mình nói gì đó thì hắn sẽ lập tức biết ngay rằng tôi không phải là một người Andalite. Và nếu hắn nhận ra tôi là con người thì… những người khác sẽ không bao giờ an toàn.

Tôi phải ở lại trong thân hình này.

Tôi phải chết trong thân hình này và mang theo bí mật của mình.

Visser Ba đặt chiếc lồng xuống đất. <Nào… Đứa con gái đâu rồi? Ta đã hứa đem nó cho Iniss 455. Ta tin rằng tay này là một đồng bạn rất ăn ý của các ngươi. Chúng ta sẽ thực hiện việc ký sinh trên con tàu mẹ, và ta sẽ cho đứa con gái trở về vào ngày mai. Nó đâu rồi?>

"Thưa Visser tôi…" Lão Chapman ấp úng.

Cái mặt nạ lịch thiệp của Visser Ba rớt mất tiêu chỉ trong một phần triệu giây. Ngay cả đôi mắt mèo của tôi cũng chỉ thoáng theo kịp những cử động quá lẹ của hắn. Visser Ba tóm chặt lấy cổ lão Chapman. Cái đuôi Andalite của hắn uốn về phía trước. Ở ngay mặt lão Chapman là cái chót đuôi nhọn hoắt và sắc như dao.

<Ngươi thách thức ta hả?> Nghe như một tiếng rít. Tiếng rít của một con rắn.

"Kh… kh… kh… không, không phải đâu ạ, thưa ngài." Lão Chapman run rẩy như chiếc lá. "Tôi nào dám thách thức ngài. Chỉ là bởi… vật chủ. Tên Chapman. Hắn và cả vợ hắn đã nổi loạn."

<Ngươi không đủ khả năng kiểm soát vật chủ của mình hả?> Visser Ba nhếch mép. <Ngươi cho rằng trí óc Andalite vẫn sống trong cái thân xác này không bao giờ kháng cự lại ta sao? Ngươi tưởng rằng thằng người vật chủ của ngươi mạnh hơn tên Andalite vật chủ

của ta sao?>

Sự việc diễn biến không hay ho gì cho lão Chapman. Cả Chapman người thật lẫn tên Mượn-xác tự gọi mình là Chapman.

"Thưa ngài Visser, tôi… tôi chỉ báo cáo với ngài sự việc có thật. V… v… vật chủ của tôi vẫn ở trong sự tự kiềm soát. Nhưng tôi thường xuyên phải giao tiếp với con người. Tôi giữ một cương vị có trách nhiệm trong xã hội của họ. Tôi không thể để vật chủ của mình khiến cho mình co giật và run rẩy. Con người coi đó là những dấu hiệu của bệnh tâm thần. Tôi sẽ đánh mất vị trí của mình. Và như vậy ngài sẽ không còn sử dụng được tôi vào việc gì nữa."

<Bây giờ thì ngươi cũng chẳng còn ích lợi bao nhiêu cho ta.> Visser Ba cười nhếch mép.

"Thưa ngài Visser, vật chủ của tôi xin được nói chuyện trực tiếp với ngài". Lão Chapman nói.

Visser Ba ngập ngừng. Tôi thấy những con mắt vòi của hắn rà soát khắp xung quanh, kiểm tra xem có chút dấu hiệu đe dọa nào không. Theo bản năng, tôi cũng nhìn quanh. Tôi không có cách nào biết được những con mắt mà Visser Ba mượn của người Andalite có thể nhìn ra sao trong bóng tối. Nhưng đối với tôi, bóng tối không phải là rào cản.

Tôi nhìn. Thậm chí tôi cũng không biết là mình tìm kiếm cái gì nữa. Nhưng tất cả những gì tôi thấy là bọn Hork-Bajir và Taxxon, những con tàu của bọn Yeerk, tất cả đều im lặng và tối tăm, và những tòa nhà cùng với các thiết bị xây dựng bị bỏ lại của công trường.

Thế rồi tôi bắt được một thoáng chuyển động trong khu rừng ở sát công trường xây dựng. Một chuyển động chạy qua chạy lại vèo vèo, đúng kiểu chuyển động mà mắt mèo nhìn rõ nhất. Nhưng khi tôi giương mắt nhìn kỹ hơn thì lại không thấy có chuyển động tiếp. Có lẽ đó chỉ là một tên Hork-Bajir khác đang đi tuần tra.

<Ta cho phép tên vật chủ nói với ta.> Visser Ba tuyên bố.

Tôi ngỏng đầu lên cao hết mức để quan sát. Lúc đầu không thấy có gì thay đổi. Rồi đột nhiên lão Chapman võng người xuống. Như thể lão là một con rối bị ai đó cắt mất dây. Lão đổ sụp xuống. Bên dưới thân hình lão là hai cái chân vặn vẹo.

Lão ráng sức đứng lên. Nhưng giống như lão không biết làm thế nào để khiến cho đôi chân hoạt động. Hai chân giật giật và đột nhiên đá một cái nhưng lão vẫn không thể đứng dậy được. Cuối cùng lão bỏ cuộc.

"Ngài Fisher". Lão lúng búng. "Fisher Va. X… in… tôi… xin lỗi. Ngài Fisher. Visser. Visser Ba."

Chapman thật đã mất quyền kiểm soát chỉnh thân thể mình quá lâu nên không còn nhớ được cả cách cử động hay nói năng.

"Visser Ba." Giọng ông ta lắp bắp và lạ lẫm.

<Nói đi thằng ngốc kia.> Visser Ba gắt gỏng. <Ngươi nghĩ là ta có thể đứng đây mãi sao?>

“Thưa ông Visser Ba. Ông… Chúng ta đã có sự thương lượng. Ông biết rằng tôi không bao giờ muốn nhập bọn với các ông. Vợ tôi muốn nhưng tôi bảo không. Nhưng… nhưng rồi vợ tôi… lúc đó đã không còn là vợ tôi nữa, đi nhiên rồi…” Đột nhiên ông ta bật khóc. Tôi có thể nhìn thấy rất rõ những giọt nước mắt của ông. “Vợ tôi không còn là vợ tôi nữa… vợ tôi đã thành một sinh vật do các ông tạo ra… mụ ấy đe dọa… đe dọa đem dâng cho ông đứa con gái của tôi.”

Ông Chapman cố gắng đưa một bàn tay vụng về lên mắt. “Tôi đã tha thứ cho mụ ấy. Mụ ấy nhu nhược lắm. Và ông thì chuyên đánh vào những kẻ nhu nhược.”

<Phải, phải, đi vào vấn đề đi.> Visser Ba sốt ruột.

Một tên Hork-Bajir di chuyển lại gần. Nó thì thầm gì đó với tên Visser rồi lại di chuyển ra xa. Tôi không nghe được hay hiểu được là tên Hork-Bajir nói gì, nhưng có vẻ như nó nhắc Visser Ba rằng chúng không thể dềnh dàng ở đây quá lâu.

“Vấn đề là,” ông Chapman nói, “tôi đã đồng ý làm vật chủ. Tôi đồng ý làm… làm…”. Trông như ông ta sắp muốn ói mửa. “Tôi đồng ý từ bỏ tự do của mình để trở thành kẻ Bị-mượn-xác. Đồng ý nhận cái vật dơ dáy này vào trong đầu mình. Chịu sự kiểm soát của các ông. Tôi đồng ý… nhưng chỉ với điều kiện là ông tha cho con gái tôi.”

Tôi cảm thấy tim mình như ngừng đập. Ông Chapman đã trở thành một kẻ Bị-mượn-xác là để cứu Melissa sao? Ông đã cho đi nhiều hơn cả cuộc sống của mình là để cứu con gái sao?

<Tình thế đã thay đổi.> Visser Ba tuyên bố. <Nhân vật Chapman là một phần quan trọng trong công việc của chúng ta. Chúng ta không thể để hắn gặp nguy hiểm vì một đứa con gái không thể kiểm soát nổi.>

“Đứa con gái - Melissa - không phải là mối đe dọa. Nhưng…” Ông Chapman vật vã để tự nâng mình lên một lần nữa bằng đôi chân vụng về và đôi tay lóng ngóng. Ông quỳ lên được rồi từ từ, từ từ đứng dậy. Ông lắc lư, nghiên ngã, nhưng rốt cuộc cũng đứng được.

“Đứa con gái không phải là mối đe dọa.” Ông nhắc lại bằng một giọng mạnh mẽ hơn, tự tin hơn. “Nhưng tôi thì là mối đe dọa.”

<Ngươi mà là một sự đe dọa ư?> Visser Ba cười phá lên. Hắn với tay xô nhẹ vào ngực ông Chapman. Ông té ngửa, sóng xoài trên đất bẩn. Đầu ông chỉ cách cái cửa lồng của tôi có mươi centimet. Những giọt nước mắt chảy xuống thành dòng bên má ông.

"Nếu ông làm hại con gái tôi thì tôi sẽ chống lại ông. Tôi sẽ chống lại ông mãi mãi. Ông hãy hỏi tên Yeerk của mình xem hắn có tin lời tôi nói không. Hắn biết rõ tôi hơn bất kỳ ai. Hãy hỏi Iniss 226 xem tôi có chiến đấu cho con gái tôi hay không."

Ông Chapman nhắm mắt lại. Nước mắt ông ngưng chảy, rồi mắt ông lại mở ra. Ông tự vùng đứng lên rất lẹ và đứng sững trước mặt Visser Ba. Con sên Yeerk lại nắm lấy quyền lực. Một lần nữa hắn lại là tên Mượn xác.

Trước khi hắn đứng dậy, tôi đã nhìn thấy một thứ khiến toàn thân tôi lại run lên vì sợ. Đó là cái đồng hồ đeo tay của lão Chapman. Bây giờ là chỉn giờ hai mươi tám phút. Tôi còn khoảng mười bảy phút trước cái hạn hai tiếng đồng hồ!

<Thằng vật chủ sẽ cố gắng phá phách ngươi ư?>

"Vâng, thưa ngài! Cả mụ đàn bà cũng vậy. Mụ ta không mạnh bằng lão kia, nhưng mụ có khả năng giành được quyền kiểm soát một bàn tay. Có lẽ mụ có những sức lực ngấm ngầm mạnh hơn chúng ta tưởng." Hắn ngập ngừng trước khi tiếp tục. Tôi ngửi thấy mùi sợ hãi trên người hắn. "Một vật chủ thụ động, tự nguyện hữu dụng hơn cho tôi. Nhưng tôi là công cụ của ngài, thưa ngài Visser. Tôi sẽ làm theo lệnh ngài"

<Phải chắc chắn ngươi sẽ làm theo lệnh ta> Visser Ba nói <Nhưng vì ngươi đã nộp cho ta tên cướp Andalite.> Hắn gật đầu về phía tôi. <Và ta sẽ phải mất một ít thời gian với tên này. Vậy thì lúc này hãy để mặc đứa con gái. Bây giờ thì xéo đi. Ngươi làm ta hết kiên nhẫn nổi rồi đấy.>

Lão Chapman không cần đến một câu mời thứ hai. Lão nhảy phóc lên xe và cuốn gói.

Melissa đã được an toàn. Sự an toàn như nhỏ đã từng có bên người cha Chapman của mình. Đó là một điều đáng kể, không nhiều lắm nhưng đáng kể.

<Rút quân,> Viser Ba quát lên. Tôi thấy bọn Hork-Bajir lập tức tuân lệnh hắn. Tên đứng gần tôi nhất chộp lấy cái lồng và đột nhiên cho chúng tôi di chuyển rất nhanh về phía con tàu Lưỡi Rìu.

Chỉ còn vài giây nữa là tất cả vào hết. Tôi sẽ ở trên con tàu của Visser. Tôi sẽ rời bỏ Trái Đất. Tương lai của tôi chỉ còn lại đau buồn. Có lẽ tôi sẽ chết trước khi phản bội bạn bè mình. Một hy vọng thật

não nề.

<Nè. Bây giờ thì chuyện gì đang xảy ra vậy?>

"Mieooooo!"tôi nhảy bật lên và xoay tròn trong cái lồng. <Jake? Anh đó hả?>

<Còn ai vào đây nữa? Ai có thể là một con bọ chét biết nói ngự trên lưng em nhỉ?>

<Jake, em tưởng anh đã đi khỏi đây và được an toàn rồi chứ?>

<Ờ phải rồi. Làm như anh có thể bỏ rơi em không bằng. Nghe này, anh có thể nghe được tiếng nói trong óc gã Visser Ba, nhưng anh không biết hiện chúng mình đang ở đâu.>

<Chỉ còn vài mét nữa là chúng ta bị lôi lên con tàu của Visser Ba. Và em chỉ còn mười lăm phút trước khi bị kẹt cứng trong cái hình dạng mèo này.>

<Mười lăm phút hả? Tuyệt, nếu em còn mười lăm thì anh chỉ còn có mười. Nhớ là anh biến hình trước em mà.>

<Jake, anh hãy ra khỏi đây ngay! Anh không thể để bị biến thành bọ chét mãi!>

Cửa con tàu Lưỡi Rìu lặng lẽ mở ra. Tôi có thể trông thấy ánh sáng màu đỏ tăm tối bên trong tàu. Có thể trông thấy một nhúm Taxxon dường như đang đứng bên những bảng điều khiển đủ loại. Những tên Hork-Bajir thì đứng cảnh giới.

<Anh không ra khỏi đây đâu,> anh Jake nói <Không ai trong chúng ta ra khỏi.>

<Không ai... Anh muốn nói mấy đứa kia cũng biến thành bọ chét hả?>

<Đâu có, tụi nó ở quanh quẩn đâu đây thôi. Tobias có nhiệm vụ theo dõi chúng ta và dẫn đường cho mấy đứa đến bất kỳ nơi nào chúng ta đến.>

<Tụi nó chẳng làm gì được hết.>

< Thật hả, anh dám cá là tụi nó sẽ tìm ra cách.>

Đúng lúc đó tôi nghe một tiếng động lạ. Bộ óc loài mèo của tôi không nhận ra, nhưng bộ óc người thì có. Đó là một cỗ máy. Một cỗ máy lớn. Giống như một chiếc xe tải cỡ đại. Hay có lẽ một chiếc máy kéo. Hay…

Một chiếc xe ủi đất.

Tên Hork-Bajir đang giữ tôi cũng nhìn thấy cái xe ủi. Nó chạy vào trong con tàu Lưỡi Rìu và quăng tôi xuống. Rồi nó chạy trở lại chỗ tên Visser Ba đang đợi ở khuôn cửa.

<Em nghĩ là tụi nó đã khởi động cái xe ủi đất.> Tôi bảo anh Jake.

<Vậy thì anh cho rằng đã đến lúc anh vào cuộc, > anh Jake nói. <Anh sẽ ráng biến hình hai lần liên tiếp thật nhanh. Hy vọng sẽ được. Sẽ không có gì xảy ra hết. Yeeeehaaa!>

Đột nhiên qua khung cửa mở của con tàu Lưỡi Rìu, tôi nhìn thấy cái xe ủi. Nó bò ì ạch với một tốc độ chậm một cách não nề. Nhưng

nó bò thẳng về phía con tàu Lưỡi Rìu.

<Cất cánh lập tức!> Visser Ba hô to.

Tên Taxxon đứng gần nhất nói gì đó bằng cái giọng rít lên của rắn. Nghe như là "Sssrii suay snerp snerrrrap sriit."

<Mất hai phút để cất cánh? Quá lâu!>

Visser tức giận. Đuôi hắn quật về phía trước. Tôi thấy thịt một tên Taxxon toét ra một vết thương dài sâu hoắm. Một chất nhờn màu vàng xanh tuôn ra.

Tất cả những tên Taxxon khác đều có vẻ khá kích động. Chúng vẫy vẫy các chi trên cùng và bật tanh tách những chiếc vuốt nhỏ.

<Thằng này với thằng này.> Visser Ba chỉ vào hai tên Taxxon. <Đưa chúng ta lên khỏi mặt đất! Những đứa còn lại có thể xơi tái thằng ngu kia.>

Tên Taxxon bị thương phát ra tiếng kêu rền rĩ và trơn trớt. Ba tên Taxxon khác xông vào nó. Những cái mồm hình tròn gắn chặt vào thân thể quằn quại của kẻ đồng bọn và bắt đầu nhai, xé. Âm thanh của cỗ máy diesel nghe to hơn. Visser Ba gắt gỏng ra các mệnh lệnh. Những tên Hork-Bajr chạy qua cửa con tàu và trở ra bên ngoài.

Rồi tôi thấy có cái gì đó diễn ra trong góc tối của cabin, ở phía sau cái cảnh tượng tên Taxxon bị cắn xé điên cuồng và khủng khiếp. Một cái gì đang lớn lên. Một con người đang lớn lên từ chỗ trống không.

<Jake!>

<Đừng nói! Đừng làm anh đãng trí!>

Visser Ba đang cuồng nộ. Bạn có thể cảm nhận được những làn sóng giận dữ của hắn tỏa ra khắp khoảng không gian nhỏ hẹp.

<Tiêu hủy cái máy đó!> Hắn ra lệnh.

Ở bên ngoài, hai tên Hork-Bajir nhắm vào cái khối thép năm tấn đang di chuyển chậm chạp.

Jake vẫn còn chúi trong góc. Nhưng anh ấy đã bắt đầu biến đổi lần thứ hai. Trong bóng tối đôi mắt mèo của tôi nhìn thấy những đường vằn bắt đầu hiện ra. Đen và da cam. Những đường vằn của một con hổ.

Đã tới lúc tôi thực hiện phần mình. Tôi tập trung trung tâm trí và cảm thấy sự biến đổi bắt đầu. Chiếc lồng trở nên nhỏ hẹp xung quanh tôi.

Rầm rầm rầm. Cái xe ủi đất tới gần.

Tên Taxxon hấp hối thét lên khi đồng bọn ăn tươi nuốt sống nó.

Đột nhiên tôi thấy một ánh sáng màu đỏ rực rỡ. Một tiếng xèo xèo. Tôi thấy cái máy ủi tan rã. Tim tôi thót lên tận họng. Marco! Cassie! Các bạn đã kịp thoát ra chưa?

Tôi phải tập trung tâm trí. Tôi phải phớt lờ những tiếng la hét của tên Taxxon. Tôi phải ngưng tự hỏi không biết Cassie và Marco có ở trên cái xe ủi khi nó bị bắn trúng không? Tôi phải kiểm soát việc biến hình của mình. Đừng đi quá xa Rachel. Đừng nhiều quá. Tôi không

thể trở thành người. Không được thành người hoàn toàn. Tôi nhìn xuống chân mình.

Những ngón tay ngắn và mập đã hiện ra. Tôi thò những ngón tay nửa mèo nửa người qua song lồng và tìm thấy cái chốt.

Một trong những tên Taxxon đang ăn bỗng rời con mồi nhìn lên. "Yersss ren ssseere!" Nó vẫy các chi ghê tởm về phía tôi.

Visser Ba gắt toáng lên và trừng trừng nhìn tôi với sự căm giận hung dữ.

Tôi đã mở cửa lồng.

"Gââầàmm!" anh Jake nhẩy vọt qua không trung, những chiếc vuốt khổng lồ giương hết ra.

Tôi bay ra khỏi lồng, như một tảng lông với da nham nhở, một sinh vật nửa mèo nửa người.

Jake vồ trúng cạnh sườn Visser Ba <Lần này thì mày thuộc về tao, thằng ngu!>

Visser Ba té nhào, vướng vào con hổ. Cái đuôi chết người của hắn quất một cái nhưng hụt. Jake xé thịt Visser bằng những chiếc vuốt lớn hơn nhiều so với của tôi.

<Aaaaaaa!>

Thật là đã khi nghe Visser Ba la hét như vậy. Nhưng tôi còn có những chuyện khác phải lo lắng.

Tôi không thể di chuyển được trong hình dạng biến đổi nửa vời. Tôi tập trung trỉ lấy lại dạng mèo. Tôi chỉ còn năm phút trước khi hết hạn hai tiếng đồng hồ.

Jake lăn ra khỏi Visser Ba đúng vào lúc một lũ Hork-Bajir ào tới để bảo vệ tên này.

<Chạy đi!> Anh Jake hét lên.

<Chạy!> Tôi tán thành.

Chúng tôi chạy. Tôi đã trở lại hoàn toàn là con Fluffer. Tôi có thể chạy ba mươi dặm một giờ, nhanh bằng người chạy nhanh nhất thế giới. Không may bọn Hork-Bajir lại nhanh hơn.

Nhưng anh Jake vẫn nhanh hơn một quãng. Đủ nhanh để lướt qua lũ Hork-Bajir đang bám sát chúng tôi. Nhưng anh ấy không chịu bỏ tôi lại đằng sau.

Anh Jake quay lại và lao vào tên Hork-Bajir gần nhất.

Tôi trông thấy anh ấy vọt qua đầu mình. Một con thú lớn màu da cam vằn đen. Tên Hork-Bajir té lăn chiêng. <Thoát khỏi đây mau, Rachel! Em bé nhỏ tỉ xỉu làm sao đánh lại lũ này?>

Nhưng vẫn còn một tên Hork-Bajir ngay sau đuôi tôi. Nó nhanh hơn tôi. Quá nhanh!

Tôi né sang trái. Tên Hork-Bajir nhảy ra đàng trước đón đầu. Tôi quay ngoắt lại, bàn chân nhỏ xỉu quờ quạng trong đất bẩn. Tên Hork-Bajir vồ lấy tôi nhưng trượt.

Một vật gì khác đang chuyển động. Một vật to lớn. Mặt đất gầm

lên…

Một chiếc xe ủi đất thứ hai đang rùng rùng tiến lên trên hai bánh xích. Macro và Cassie đã khởi động một chiếc xe ủi thứ hai. Tôi chạy hết sức về phía tòa nhà xây dở dang gần nhất. Tôi phải hoàn hình. Thì giờ đã hết. Vài giây nữa là tôi bị kẹt cứng!

Tôi nhìn thấy một cái lỗ tối tăm. Chỉ một cú nhẩy vọt tôi đã bay về phía ấy. Cái lỗ chui qua một bức tường. Rồi mở vào một tầng hầm nông. Bên trên đầu tôi khoảng sáu mươi centimet có một cái sàn bê tông. Tôi an toàn rồi! An toàn trong một nơi đủ rộng để hoàn hình người.

Tôi ráng sức tập trung tâm trí. Tôi nghe thấy những tiếng gầm gừ và gào thét của lũ sinh vật ngoài hành tinh ở bên ngoài cái hầm trú ẩn nhỏ nhoi bằng bê tông của mình.

Tôi nghĩ là mình nghe thấy tiếng xèo xèo của chùm tia Nghiệt.

Thành người, tôi tự nhủ. Chỉ còn vài giây nữa thôi!

Rồi tôi cảm thấy tiếng một cái gì vỡ vụn. Rồi một tiếng nữa. Một tiếng nữa. Giống như có một gã khổng lồ đang dậm chân quanh đây.

Những bước chân khổng lồ dừng lại. Tôi lạnh cứng người, đến nghĩ cũng không được, nói gì đến biến hình.

Rắắắc!

Khắp nơi xung quanh tôi là những cột thịt cứng như đá và đầy vảy, cái nào cái nấy to bằng thân cây, xuyên thủng vào bê tông.

Roạt!

Bê tông được dỡ ra khỏi mình tôi và bị xé toạc như là giấy.

Toàn thân tôi trơ khấc. Tôi đã bị sa bẫy. Và đứng bên trên tôi, tay cầm cả cái sàn bê tông tan nát là một con thú trông như làm bằng tảng đá sống.

< Mày không thoát dễ dàng thế đâu, >

Visser Ba cười gằn.

CHƯƠNG 22

Thế là hết. Tôi biết rằng mình đã xong đời. Không gì trên thế giới này có thể chặn đứng con thú mà Visser Ba đã biến thành.

Nó cao tới sáu mét. Cao như một cây cột điện thoại. Nó đứng trên ba cái chân to bành, mỗi cái to bằng cây xích bá[1]. Nó có một cái đầu nhỏ xíu, không lớn hơn đầu người. Có thể trông nó rất ngộ nghĩnh, nhưng những việc nó làm thì chả có gì ngộ nghĩnh cả.

Hai cánh tay dày, mạnh mẽ của nó xé bửa các tảng bê tông. Cắm phập ngón tay vào xi măng, nó tước khối xi măng thành tảng và ném ra đằng sau.

Một trong những tảng ấy tơi trúng một tên Hork-Bajir làm tên này bị đè nát. Tôi không nghĩ là Visser Ba thèm để ý đến việc ấy.

Tôi chạy.

Roạt! Một bàn tay khác giống như tảng đá sống cắm phập trước mặt tôi.

Ngay cả con mèo trong tôi cũng biết - không còn hy vọng gì nữa.

Visser Ba nhìn xuống tôi trừng trừng bằng đôi mắt sáng rỡ trên cái đầu nhỏ một cách kỳ quặc kia. Nó vồ lấy tôi bằng cả hai bàn tay chụm lại làm thành một bức tường xung quanh tôi.

R-R-R-Ă-Ă-Ă-ĂC!

Visser Ba ngập ngừng.

B-U-U-M!

Tôi lồng lên.

Tôi nhảy vút lên một bờ tường. Một mét tám mươi cao thẳng tắp, hãy tin tôi đi, trong cơn sợ hãi tột độ tôi có thể nhảy cao hơn ấy chứ.

Từ khóe mắt tôi thấy điều gì đã xảy ra. Cái xe ủi đã tiến tới và đâm sầm vào một trong những chiến đấu cơ Con Rệp. Con Rệp nổ tung.

<AAAAA!> Visser Ba gầm lên điên dại. Tôi không hề muốn như lũ Hork-Bajir và Taxxon đã để cho chiếc xe ủi kia đâm vào.

Tôi chạy theo bờ tường. Nó làm bằng bê tông trộn xỉ, đầy những lỗ và chỉ dày khoảng mươi phân. Gay hơn nhiều so với khi đi trên cầu thăng bằng trong giờ thể dục. Nhưng tôi chạy nhanh hơn một con mèo đang sợ hãi có thể chạy.

<Tao sẽ giết HẾT CHÚNG MÀY! LŨ NGU NGỐC!> Visser Ba hét lên.

Tôi hy vọng rằng nó quên mất tôi. Nhưng rồi tôi nghe thấy bước chân đi như sấm của nó. Chỉ hai bước nữa là nó tóm được tôi.

Bàn tay khổng lồ của nó lia về phía tôi.

Tôi ở cách mặt đất gần hai mét và mặt đất thì đầy sắt rỉ cong queo.

Không còn sự chọn lựa nào. Tôi nhảy.

Đống sắt nhọn sắt lao vào tôi. Bày tay của Visser Ba lia về phía tôi.

Bỗng có cái gì sắc bén cấu vào lưng tôi.

Mặt đất không còn lao vào tôi nữa. Thay vì thế, tôi lại vút lên không trung.

<Rachael nè, lần sau bồ có muốn thành mèo thì chọn con nào ăn in ít thôi nhá!>

Tobias!

<Mình đem được bồ vào rừng cây là hết đất,> Tobias nói.

<Mình phải hoàn hình đây,> tôi bảo. <Thì giờ của mình hết rồi!>

Chúng tôi bay về phía rừng cây. Tobias gồng mình lên để giữ cho cả hai không rớt xuống. Tôi biết cậu ấy đã chịu đựng hết mức rồi.

<Giờ thì buông ra nào!>

Chúng tôi đã ở giữa rừng. Tobias buông tôi xuống. Tôi rơi qua không trung. Nhưng cái đuôi của tôi quay để giữ cho tôi thăng bằng một cách hoàn hảo.

Một cành cây! Phập! Những chiếc vuốt của tôi cắm vào vỏ cây.

Tôi đã hoàn hình trở lại trong khi rơi xuống mặt đất và hạ xuống chiếc nệm lá thông êm ái.

Qua rừng cây tôi trông thấy con thú khổng lồ Visser Ba đang lồng lộn trong cơn điên dại. Vài tên Hork-Baijr còn lại bị nó ném lung tung như những món đồ chơi. Những tên Taxxon thì bị đạp răng rắc dưới chân nó.

<Anh nghĩ là hắn phát điên vì chúng mình chạy thoát,> Tobias nói.

"Anh Jake đâu? Mấy đứa kia đâu? Tôi hỏi. "Tụi nói có thoát không?"

<Tụi nó ổn cả. Jake đã kịp hoàn hình người trước khi biến thành hổ, cho nên cậu ấy không có vấn đề gì về thời gian. Marco thì có sém một chút lông, những cũng ổn. Cassie cũng vậy.>

Tôi đổ sụp xuống mặt đất. Tôi đã thoát. Tôi đã sống sót. Tôi biết rằng tôi phải mừng mới phải. Nhưng tất cả những gì tôi cảm thấy chỉ là sự mệt mỏi rã rời.

CHƯƠNG 23

Melissa đang ở trong lớp thể dục của chúng tôi. Nhỏ vẫn sống. Vẫn tự do.

Tôi cử động uể oải khi thay bộ đồ nịt và dang tay duỗi chân. Nhưng tôi để ý quan sát khi nhỏ mở ngăn quần áo của nhỏ và rút ra cái bao thư.

Nhỏ mở bao thư và đọc những dòng chữ tôi đã viết:

"Melissa, ba của bạn thương bạn nhiều hơn là bạn biết. Và nhiều hơn ông có thể thể hiện cho bạn thấy. Ký tên, một người biết chuyện."

Tôi đã in những chữ ấy bằng máy vi tính của mình, đi nhiên rồi, để nhỏ không nhận ra tuồng chữ viết tay của tôi.

Có lẽ chỉ là do tôi tưởng tượng, nhưng hôm ấy nhỏ có vẻ tập tành hăng hái hơn.

Sau khi mẹ tôi đón và lái xe chở tôi về nhà, tôi tụ tập với cả bọn. Đã mấy ngày nay rồi tụi tôi không gặp nhau kể từ trận đánh ở công trường xây dựng. Tôi cảm thấy mình có vẻ trầm ngâm hẳn.

"Melissa sao rồi?" Cassie hỏi.

Tôi nhún vai. "Mình đã để lại cho nhỏ một mẩu giấy." Tôi kể cho cả bọn nghe mình đã viết gì trong đó. "Em biết thế là không an toàn anh Jake ạ. Và Marco nè, tớ biết thề là hơi ướt át đấy. Nhưng tớ cóc cần. Ông Chapman đã vứt bỏ mọi thứ để cứu con gái mình khỏi bị biến thành vật chủ. Tớ phải làm một cái gì chứ."

Jake gật đầu: "Phải rồi. Có lẽ việc ấy sẽ có ích cho Melissa."

Cassie mỉm cười với tôi, nhỏ nói rằng nhỏ tự hào về việc tôi làm. Marco đảo mắt nhưng lặng thinh.

"Tốt lắm, tụi mình đã tiêu hủy một chiến đấu cơ Con Rệp. Đã làm cho Visser Ba phát khùng. Và…"

"… và đã sống sót ra về," Marco kết luận.

"Ờ, cả điều ấy nữa,"anh Jake toét miệng cười tán đồng, "Đó là một việc rất chi là quan trọng."

"Lần tới chúng ta sẽ…" tôi bắt đầu nói.

"… lần tới hả?" Marco la lên làm bộ hãi hùng.

<Sẽ có lần tới,> Tobias nói. <Sẽ có lần tới, cho đến khi những người Andalite quay trở lại.>

HẾT TẬP 2

---

[1] Loại cây lớn màu đỏ thuộc họ bách, ở Bắc Mỹ.

K. A. APPLEGATE

ANIMORPHS

NGƯỜI HÓA THÚ

TOBIAS

#3. Đụng độ

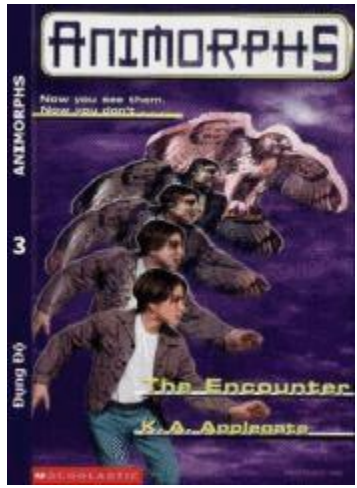

Tác phẩm: Animorphs
Tập 3: Đụng Độ
Nguyên tác: Animorphs #3: The Encounter
Tác giả: K. A. Applegate
Dịch giả: Anh Việt
Nhà xuất bản: Trẻ, 2001
Khổ sách: 11 x 18 cm
Số trang: 144*2
Giá sách: 5.000*2 vnđ
Thực hiện ebook: ANIMORPHS Team
Scan: foli, nguoimedocsach
Đánh máy: zettai
Sửa chính tả: foli, mytho, santseiya
Thiết kế bìa: teszine
Chuyển sang ebook: santseiya
Ebook BB: Cent
Ngày hoàn thành: 14/04/2009
Nơi hoàn thành: Hà Nội
ooO TVE Ooo

MỤC LỤC

TÓM TẮT NỘI DUNG TẬP 2
CHƯƠNG 1
CHƯƠNG 2
CHƯƠNG 3
CHƯƠNG 4
CHƯƠNG 5
CHƯƠNG 6
CHƯƠNG 7
CHƯƠNG 8
CHƯƠNG 9

CHƯƠNG 10
CHƯƠNG 11
CHƯƠNG 12
CHƯƠNG 13
CHƯƠNG 14
CHƯƠNG 15
CHƯƠNG 16
CHƯƠNG 17
CHƯƠNG 18
CHƯƠNG 19
CHƯƠNG 20
CHƯƠNG 21
CHƯƠNG 22
CHƯƠNG 23
CHƯƠNG 24
CHƯƠNG 25
CHƯƠNG 26
CHƯƠNG 27

TOM TẮT NỘI DUNG TẬP 2

TẬP 2: NGƯỜI KHÁCH LẠ

Người kể chuyện:

Rachel

Nội dung:

Để tìm hiểu kỹ hơn về tổ chức của bọn Yeerk, nhóm Animorphs quyết định xâm nhập vào nhà thầy Hiệu phó Chapman. Người lãnh nhiệm vụ là Rachel - bạn khá thân với Melissa, con gái Chapman - dưới lốt mèo. Nhóm phát hiện Chapman đã liên lạc trực tiếp với Visser Ba thông qua máy tính, đồng thời cũng biết được lý do thực sự tại sao Chapman đồng ý làm vật chủ cho Yeerk.

Nhân vật quan trọng:

Hội Người hoá thú: Jake, Marco, Rachel, Cassie, Tobias

Visser Ba

Chapman

Những loài thú mới được thu nạp:

Jake: Chim ưng Peregrine, Bọ chét

Marco: Mòng biển, Bọ chét

Rachel: Đại bàng đầu bạc, Chuột chù, Mèo (Fluffer McKitty)

Cassie: Mòng biển, Bọ chét

Tobias:

Những lốt hình được sử dụng:

Jake: Chim ưng Peregrine, Bọ chét, Cọp Seberi

Marco: Mòng biển, Bọ chét

Rachel: Đại bàng đầu bạc, Chuột chù, Mèo (Fluffer McKitty)

Cassie: Mòng biển, Bọ chét

Tobias:

Câu chuyện bắt đầu
ở một khu công trường bỏ hoang,
vào một đêm
tối trời…

CON TÀU MA

CHƯƠNG 1

Tên tôi là Tobias. Tôi là một trớ trêu của tạo hóa.

Tôi sẽ không tiết lộ với các bạn tên họ đầy đủ của tôi, hay thậm chí tên thành phố nơi tôi sống.

Tôi muốn kể cho các bạn nghe mọi chuyện, nhưng tôi không thể cung cấp bất cứ chi tiết nào làm lộ thân phận của tôi và bạn bè tôi. Tất cả những điều tôi nói đều là sự thật, nhưng tôi biết các bạn sẽ khó mà tin nổi.

Tôi là Tobias. Một thiếu niên bình thường… hoặc từng là như vậy. Tôi học hành không tệ lắm. Chẳng xuất sắc gì, song cũng không đến nỗi quá ẹ. Tóm lại là học được.

Tôi nghĩ mình hơi lùn. Cũng đô con đấy, nhưng chẳng đủ để hù dọa ai. Tóc tôi vàng hoe, hơi bù xù vì tôi chẳng thể nào làm cho nó gọn gàng được. Mắt tôi màu… màu gì nhỉ? Mới có vài tuần làm diều hâu mà tôi đã quên béng nhiều thứ hồi còn là người.

Thôi kệ, tôi nghĩ điều đó không quan trọng. Mắt tôi giờ đây màu vàng và nâu, trông lúc nào cũng kiêu hãnh và giận dữ. Không phải lúc nào tôi cũng kiêu hãnh và giận dữ, nhưng tôi luôn trông như thế.

Một chiều nọ, tôi cưỡi trên lớp khí nóng đang cuốn lên rất cao trên bầu trời. Trên tôi chỉ chừng một mét là những đám mây thấp nặng trĩu hơi ẩm trôi lãng đãng.

Tôi chiếu cặp mắt bén như tia laser của mình xuống đất. Tôi vẫn đọc được - may quá, tôi chưa quên việc đó. Tôi thấy một tấm bảng sơn hai màu đỏ - trắng, trên đó viết: BÃI XE CŨ CỦA DEALIN' DAN DIỀU HÂU.

Tôi khép cánh sát người, thả mình rơi tự do.

Xuống, xuống, xuống! Nhanh! Nhanh nữa!

Tôi rơi như một viên đá qua lớp khí ấm cuối chiều.

Mọi thứ lặng như tờ, trừ tiếng không khí lùa qua chóp cánh tôi. Tôi rời in hệt một viên đạn pháo đang rót vào mục tiêu. Mặt đất lao về phía tôi. Nó dâng lên như thể muốn đập vào mặt tôi.

Tôi thấy cái chuồng chim. Mỗi cạnh của nó không quá một mét. Trong chuồng là một con diều hâu. Một con đuôi đỏ, giống hệt tôi.

Người đàn ông đứng gần bên. Tôi nhận ra ổng vì đã từng thấy ổng trên kênh quảng cáo. Ổng là Dealin' Dan Diều hâu, chủ sở hữu bãi xe cũ, cũng là chủ của con diều hâu bị nhốt.

Con diều hâu cái đó là một thứ bùa hộ mệnh của ổng. Trên TV, ổng gọi nó là Polly - Phá Giá. Nghe mà tức anh ách.

Tôi thấy chiếc máy quay phim. Có ba người xúm xít xung quanh, có vẻ như đang chuẩn bị quay một sô quảng cáo. Kệ xừ họ.

Dealin' Dan tiến lại gần cái chuồng để cho con diều hâu bị nhốt

ăn. Chuồng được khoá bằng một loại khoá số kiểu thường dùng cho xe đạp. Bốn số. Tôi thấy ông ta xoay 8-1-2-5.

Tôi đang ở độ cao chừng 200 mét, đâm đầu xuống đất với vận tốc một trăm mười cây số giờ. Thế mà tôi vẫn thấy rõ mồn một các con số. Còn cái phần người trong tôi thì thuộc luôn chúng.

Dealin' Dan mở cái chuồng và đút thức ăn vào. Sau đó ổng đóng nó lại và xoay khoá.

Ánh sáng đèn chợt loé lên. Thì ra ổng đang diễn một sô quảng cáo. Toàn khu vực này chắc được đưa trực tiếp lên TV.

Trò tôi sắp làm thật dở hơi. Marco chắc sẽ nói vậy. Đó là một trong những từ cửa miệng của nó: dở hơi.

Nhưng tôi cóc cần.

Một con diều hâu bị nhốt trong cái chuồng hẹp, bị dùng làm vật hên cho một tay buôn xe mạt hạng. Chuyện này hổng được. Tôi không thể ngoảnh mặt làm ngơ.

"Tsiiiiir!" tôi quác lên.

Ở sáu mét cách mặt đất, tôi giang rộng hai cánh. Áp lực thật ghê gớm. Tôi hấp thu phần lớn cái xung lượng này và dùng phần còn lại để tăng tốc. Tôi bay xẹt ngang bãi xe, lao vút tới cái lồng, đáp thẳng xuống các chấn song, dùng vuốt bám xứng vào đó.

Tôi dùng cái mỏ nhọn hoắt để lựa số.

"Ê! Cái quái quỷ gì…" có tiếng ai đó la lớn.

Ánh sáng đèn máy quay rọi thẳng vào tôi.

"Thưa quý vị khán giả," Dealin' Dan kinh ngạc thốt lên. "Có một con chim định chui vào chiếc lồng của Polly - Phá Giá. Các chàng trai, làm ơn xua nó đi giùm cái."

Giỏi lắm. Thử xua coi, tôi nghĩ.

Tôi ấn con số thứ hai. Có người đang chạy lại. Tôi thấy một người thợ đang khua khoắng một cái khoá bằng thép. Nhưng tôi quyết chỉ không chạy chừng nào chưa thả được con chim.

Diều hâu không thể bị nhốt trong chuồng. Diều hâu thuộc về bầu trời bao la.

Nhưng họ đã xúm xít quanh tôi.

"Tóm nó đi! Đạp nó!"

"Coi chừng nó mổ đó!"

"Hình như nó phát rồ!"

BINH!

Cái khoá của ông thợ vung lên! Nó mém trúng đầu tôi. Nếu không ai trợ giúp, chắc tôi tiêu quá. Lẹ lên!

< Rachel hả? > tôi thốt lên trong đầu. < Giờ thì ngon lành rồi!?

< Xin lỗi nha! Mình hụt chuyến xe buýt đầu. Mình vừa mới tới! > giọng Rachel vang lên trong đầu tôi. Bọn tôi gọi vụ này là "nói chuyện bằng ý nghĩ". Nó chỉ có hiệu lực trong khi biến hình.

Tôi thở phào nhẹ nhõm. Viện binh đã tới!

“HhhuuurrHHHEEEAAA!”

“Chuyện quỷ gì nữa đây…” ông thợ hét lên.

Tôi biết là chuyện gì. Đó là Rachel, nhỏ bạn xinh đẹp tóc vàng, mặc dù lúc này nhỏ không xinh đẹp mà chỉ … bự.

BÙM! Rầầầm!

“Chúa ơi!” Dealin’ Dan hổn hển nói. ”Quên con chim đi! Có một con voi đang dậm nát mấy cái xe mui trần!”

Tôi mà có miệng chắc là cười đã lắm.

Mở xong khoá, tôi kéo tung cửa lồng.

Con diều hâu có vẻ dè dặt. Nó là diều hâu thứ thiệt, chỉ hành động theo bộ óc và bản năng diều hâu. Nhưng nó biết phải làm gì khi đường ra bầu trời rộng mở.

Thế là nó bay ra, một đám lông xám, nâu và trắng túa ra. Nó không biết là tôi đã giải thoát cho nó. Nó đâu có thông minh dữ vậy. Vì thế nó chẳng tỏ vẻ gì là biết ơn, chỉ vỗ cánh và vọt thẳng lên trời.

Tự do rồi nhé!

Và ngay lúc đó, tôi có một cảm giác là lạ, như là… tôi phải bay theo nó, như là… tôi phải ở bên nó.

<Biến khỏi đây được chưa?> Rachel hỏi.

Nó đang rống ầm ĩ, cuốn cái vòi kếch xù lại, dộng rầm rầm lên mấy cái xe. Theo nết nhà voi thì đó là một biểu hiện vui vẻ. Nhưng đã đến lúc phải đi, đã đến lúc Rachel phải trở lại thành người.

Tôi lại ngước nhìn lên. Tôi thấy ánh chiều tà lọt qua cái đuôi đỏ của con diều hâu. Cô nàng đang bay về phía mặt trời lặn.

<Còi hụ rồi đó> tôi giục giã.

<Mình nghe rồi> Rachel vặc lại <Hai tai mình to bằng cái thúng. Bộ tưởng mình điếc sao? Mình đang cố hoàn hình thật nhanh đây nè>

<Hi vọng là cảnh sát thứ thiệt, hổng phải bọn Mượn xác>

Hai đứa tôi đã đến một khu rừng nhỏ sau bãi xe của Dealin' Dan. Nói đúng ra, đó chỉ là đám cây xơ xác giữa bãi xe và siêu thị.

Tôi đậu canh chừng trên một nhánh cây thấp trong khi Rachel hoàn hình. Nếu bạn chưa từng thấy vụ này thì bạn khó mà biết nó dị hợm thế nào đâu.

Thoạt đầu, Rachel là một con voi Phi châu cốt xì nái, cao gần 4 mét. Từ đầu đến đuôi dài cỡ hai lần thế. Nó nặng ít nhất là 500 ký. Tôi nói "ít nhất" vì bọn tôi chưa bao giờ dám thử đưa nó lên cân.

Nó có một cặp ngà cong vút, mỗi cái dài cũng cỡ một đứa nhóc. Cái vòi dài lê dưới đất khi nó di chuyển dư sức cuốn một chiến binh Hork-Bajir hung dữ, quẳng ra xa cả chục mét.

Tôi đã từng chứng kiến vụ này mà.

<Tobias, lẽ ra bồ phải đợi Dealin' Dan diễn xong cái sô quảng cáo đó. Có cả vạn người thấy vụ này trên TV! Cả vạn lận đó!>

<Nhưng phần lớn mọi người sẽ nghĩ đó là trò kỹ xảo> tôi chống chế.

<Có thể vậy, nhưng bọn Mượn xác thì đừng hòng. Tên Mượn xác nào xem TV cũng sẽ đoán ngay bọn mình không phải là thú thật>

Bọn Mượn xác. Các bạn biết rồi đấy, đó là bọn Yeerk - giống người ngoài Trái Đất sống ký sinh ở trong đầu những thân xác mượn. Chúng là những con sên nhỏ, độc ác, sống trong cơ thể các loài khác và biến họ thành nô lệ. Toàn bộ giống dân Hork-Bajir đã bị mượn xác. Cả giống dân Taxxon cũng thế.

Và ngày càng có thêm nhiều con người bị mượn xác.

Trong khi tôi canh chừng, Rachel bắt đầu thu nhỏ lại. Cái đuôi tỉ xíu thụt vào như sợi mì bị hút vào miệng. Cái vòi cũng nhỏ dần.

Những lọn tóc vàng bắt đầu mọc ra từ cái trán đồ sộ màu xám. Hai con mắt chạy cái vù vào giữa. Đôi tai to đùng chuyển thành màu hồng rồi nhỏ nhắn trở lại.

<Mấy đứa kia chắc sẽ nạo tụi mình ra trò, nhỉ?> tôi nói.

<Là cái chắc>

<Đó là do mình, mình sẽ nhận hết lỗi>

<Thôi đi, Tobias. Tốt quá hoá lốp đấy. Với lại được đạp mấy cái xe đó, mình cũng thú lắm>

Rachel lúc này đã đủ nhỏ để đứng trên hai… cẳng sau. Hai cẳng

trước đã gọn lại, ra dáng tay người. Cẳng sau trông đã đỡ thô thiển hơn, chỉ còn dài bằng cặp giò vốn dài và thanh của nhỏ.

Bộ đồ biến hình của Rachel - một bộ áo bó sát người màu đen - dần dần hiện ra.

Cặp ngà thụt vào trong miệng rồi chia thành nhiều cái răng sáng bóng. Rachel là một cô nhỏ rất xinh, ngoại trừ lúc này nhỏ hãy còn một cái mũi màu xám dài đến sáu tấc.

Cuối cùng thì cái vòi cũng rút lại, biến thành cái mũi bình thường.

Rachel trở lại là một đứa con gái. Nhỏ đi chân đất, vì chưa đứa nào trong bọn tôi biết cách biến hình với cả giày. Cái miệng nhỏ cũng bình thường lại. Nhỏ nói bằng giọng thường ngày, chứ không chuyển qua đầu tôi nữa. Nói bằng ý nghĩ chỉ thực hiện được khi hoá thú.

"Xong. Mình hoàn hình rồi. Chuồn thôi!"

Tiếng còi mỗi lúc một gần.

<Bồ vô siêu thị đi. Mình bay lên ngó vòng vòng một chút>

"Cầu trời siêu thị có bán dép" Rachel càu nhàu "Vụ giày dép này bực thật"

Con voi biến mất, cô bé hiện ra.

Thấy chưa! Tôi đã bảo các bạn là chuyện thật khó tin mà!

Mọi sự bắt đầu ở một khu công trường bỏ hoang, nơi năm đứa tôi phát hiện ra phi thuyền của ông hoàng Andalite bị bắn rơi. Ông ấy là người Andalite cuối cùng sống sót trong Thái Dương hệ của chúng ra. Ông và các chiến hữu Andalite vừa đánh một trận lớn nhằm đẩy lui chiếc tàu mẹ của bọn Yeerk.

Nhưng họ đã chiến bại.

Và giờ thì bọn Yeerk đang trà trộn giữa chúng ta. Chúng đang ráng sức để nô dịch loài người.

Trước khi chết trên tay tên chỉ huy của bọn Yeerk - một sinh vật khủng khiếp mang tên Visser Ba, ông hoàng Andalite đã kịp trao cho bọn tôi một món quà vô giá, đồng thời cũng là một tai hoạ khôn lường.

Món quà đó là phép biến hình, cho phép bọn tôi hấp thu ADN của mọi động vật và biến thành chúng. Chưa ai có được phép biến hình, ngoại trừ những người Andalite.

Nó đem lại một cuộc sống bí ẩn và đầy rẫy những hiểm nguy.

Bọn Yeerk tưởng tụi tôi là một nhóm nhỏ người Andalite tẩu thoát được.

Chúng biết rằng các sinh vật biến hình đã tấn công Vũng Yeerk của chúng. Chúng cũng biết rằng các sinh vật biến hình này đã xâm nhập vào nhà một trong những tên mượn xác vai vế nhất: Chapman.

Nhưng chúng không biết rằng bọn tôi chỉ là năm đứa nhóc bình thường đã tình cờ băng qua khu công trường đêm hôm đó.

Visser Ba muốn tóm bọn tôi, sống hoặc chết. Visser Ba thường đạt

được những gì hắn muốn.

Nhưng tôi rất khoái được chiến đấu chống bọn Yeerk. Có lẽ vì tôi ít có gì để mất hơn mấy đứa bạn. Và cũng có thể là hình ảnh đơn độc, đầy bi tráng của ông hoàng Andalite đã làm tôi xúc động sâu sắc đến mức tôi không hề ân hận khi đứng lên chiến đấu.

Nhưng chuyện gì cũng có cái giá của nó. Các bạn thấy đấy, ngay cả phép biến hình cũng có những hạn chế. Không ai được phép biến hình quá 2 giờ. Nếu quá, sẽ bị kẹt luôn trong hình hài đó. Kẹt vĩnh viễn!

Đó chính là tai hoạ của món quà Andalite.

Đó cũng là lý do tại sao Rachel trở lại hình người được còn tôi thì không thể.

Rachel phải tốn bộn giờ mới về tới nhà bằng xe buýt. Tôi thì di chuyển nhanh hơn nhiều. Do đó tôi có nhiều thời gian để phung phí.

Mặt trời đang lặn dần và trong đầu tôi vẫn còn đọng lại hình ảnh con diều hâu được giải thoát bay về phía vầng dương.

Tôi cầu cho nó tìm được một khoảnh rừng đẹp để qua đêm. Đó là thứ mà loài diều hâu đuôi đỏ khoái nhất: một cành cây khoẻ, nhìn ra một bãi cỏ xanh tốt, nơi có đầy rẫy những chuột nhắt, chuột cống, chuột chù, chuột đồng đi lang thang. Đó là cách mà chúng tôi… chúng nó săn mồi.

Tôi bay tới khu nhà cao ở trung tâm thành phố.

Tôi vừa bắt được một luồng khí nóng tuyệt vời dợn lên trên bề mặt vài toà nhà chọc trời. Khí nóng giống như một trái bóng khí khổng lồ. Nó dâng lên ngay dưới đôi cánh của tôi, giúp tôi bay vút lên cao, cao mãi, mà chẳng tốn tí sức lực nào.

Tôi bắt luồng khí nóng và vọt thẳng lên nóc của toà nhà cao trọc trời giống như đi thang máy.

Có nhiều văn phòng vắng teo vì hôm đó là thứ bảy. Nhưng ở đầu tầng thứ sáu mươi, tôi thấy một ông già đang nhìn qua cửa sổ. Có khi ông ta là doanh nhân cỡ bự cũng nên. Nhưng khi trông thấy tôi, ông ta nhoẻn miệng cười. Ông nhìn tôi vút lên, bay xa. Tôi biết ông đang ganh tỵ với tôi.

Sau cùng tới độ cao chừng tám trăm mét, tôi ngoắt đuôi bay ngược ánh mặt trời, trực chỉ nhà của Rachel.

Mặt trời đang lặn. Mặt trăng mới ló phía chân trời.

Và rồi, tôi cảm thấy… Tôi chẳng biết diễn tả ra sao nữa. Có cái gì đó trong không khí, ngay trên đầu tôi. Khổng lồ! Bự hết sức! Bự hơn bất cứ chiếc máy bay nào.

Tôi nhìn lên, nhưng chẳng thấy gì cả.

Thế mà, trong tim tôi vẫn cảm thấy. Tôi biết nó ở đâu đó trên cao kia. Đang tiến lại gần tôi, nhưng có lẽ ở cách tôi hàng cây số.

Tôi tập trung toàn bộ nhỡn lực của đôi mắt diều hâu, ngó lên trời.

Một đợt sóng!

Chỉnh thế! Một đợt sóng! Như những đợt sóng lan toả khi bạn liệng hòn đá xuống mặt hồ tĩnh lặng. Những ngôi sao mờ ảo chợt trở nên lung linh khi đợt sóng ấy đi qua. Ánh mặt trời bị bẻ cong. Và trong một tích tắc, tôi biết chắc mình vừa thấy… cái gì đó.

Không! Nó lướt qua mất tiêu rồi… nếu như quả thực là có nó.

Tôi cố đuổi theo cái lỗ hổng ấy trên bầu trời, nhưng nó di chuyển quá nhanh. Tôi cố tìm hiểu nó bay về đâu và từ đâu bay tới. Hình như nó đang rời xa các dãy núi và tăng dần tốc độ.

Nhưng rồi tôi mất hút nó ở khu ngoại ô, khi nó tăng tốc bay xa.

Tôi bay lại nhà Rachel.

Tôi nhìn nhỏ bước ra khỏi xe buýt mãi tuốt ở bên dưới. Mấy đứa kia - Jake, Marco, và Cassie - đã ngồi sẵn trong phòng của Rachel, chờ hai đứa tôi về. Tôi chẳng ngạc nhiên tẹo nào.

<Rachel!> tôi sà xuống gọi.

Rachel chỉ đưa tay vẫy vẫy. Khi đã hoàn hình người nhỏ vẫn nghe được những câu nói bằng ý nghĩ nhưng không thể đáp lại được theo cách đó.

<Mình đoán câu đầu tiên của Marco sẽ là: "Các cậu có dở hơi không đấy?"> tôi bảo Rachel.

Rachel khẽ nháy mắt, cười.

Nó bước qua cổng nhà, còn tôi bay qua một cửa sổ để ngỏ. Thế là cả năm đứa tôi đã có mặt đông đủ: hội Animorphs - những kẻ hoá thú!

Ba đứa kia chắc đã xem TV nên coi mòi chẳng vui vẻ chút nào.

Marco nổ phát pháo đầu tiên:

"Này, các cậu có DỞ HƠI không đấy?!!!" nó hỏi.

CHƯƠNG 3

Marco la hét một hồi. Còn Jake thì bắt hai đứa tôi thề lên thề xuống sẽ không tái diễn chuyện ngốc nghếch ấy lần nữa. Chỉnh Cassie, luôn luôn là Cassie, đã dàn hoà cả bọn và chúng tôi trở lại thân thiết.

"Sứ mệnh của tụi mình không phải là giải cứu loài thú" Marco lên giọng "Sứ mệnh của tụi mình là giải cứu loài người khỏi ách nô lệ của bọn Yeerk"

<Ủa, cậu muốn cứu thế giới hồi nào vậy?> tôi trả treo.

Nó lườm tôi một cái đầy ác ý. Nhưng vô ích. Với đôi mắt diều hâu của tôi, tất cả những cái nhìn ác ý nhất đều có vẻ hiền lành.

"Cậu hổng sai" Marco xuống giọng "Nhưng khi nào các cậu còn nghĩ phải cứu thế giới, và khi nào cậu còn ít nhiều là bạn tớ, tớ nghĩ phải có người giúp cậu chặn cái thói ngốc nghếch đó lại"

Marco là thành viên trù trờ nhất hội Animorphs, mặc dù chính nó là đứa chế ra cái từ này. Nhưng nó đã đi cùng tụi tôi ngay từ đầu. Marco cho rằng bọn tôi chỉ cần tự bảo vệ mình và gia đình mình là đủ.

Tôi và Marco có lẽ chẳng bao giờ hợp nhau. Nó là loại người ưa xỏ xiên, lúc nào cũng tự tôn tự đại, đụng một chút là xổ ra toàn những cậu châm chích. Nó cũng chẳng cao lớn gì. Tôi đoán bọn con gái cho rằng nó đẹp trai chỉ vì nó có mái tóc nâu dài và cặp mắt đen láy.

Jake mỉm cười với Marco "Cậu muốn giải cứu bọn tớ khỏi sự ngu ngốc chứ gì?"

"Nè mấy bồ, Marco mà là người thông thái nhất đám thì có khi bọn mình mát dây hết cả lũ rồi nhỉ" Rachel móc lò.

Cả bọn cười rũ rượi.

Jake thân thiện đấm lên vai Marco "Dù sao đi nữa cũng phải cám ơn cậu đã có lòng muốn cứu bọn tớ. Nghe thật mát dạ"

Marco nhăn mặt, chộp một cái gối của Rachel liệng Jake.

Marco và Jake thật trái ngược nhau mặc dù hai đứa nó luôn cặp kè như hình với bóng. Jake là một đứa đô con. Không đô con kiểu cầu thủ bóng bầu dục, nhưng rắn rỏi. Nó là loại người sinh ra để làm sếp. Lỡ mà bị kẹt trong một toà nhà đang cháy, bạn có thể quay sang Jake và hỏi "Phải làm gì đây?" Và chắc chắn nó sẽ có câu trả lời.

Khỏi nói cũng biết nó và Rachel là anh em họ, cả hai đứa đều có tính quyết đoán giống y nhau.

"Mình phải đi đây" Cassie nói "Mình còn phải cho ngựa ăn và cọ lồng chim nữa"

"Đừng nói chữ 'lồng' trước mặt Tobias" Marco lại xỉa "Nó sẽ mở

một trận tấn công tổng hợp Ninja-biệt động - diều hâu long trời lở đất. Rồi nó sẽ xui Rachel càn nát ngôi nhà của cậu đấy!"

Cả bọn lại cười ầm.

Đứa nào cũng biết vì sao Cassie phải cọ lồng chim. Ba mẹ nhỏ đều là bác sĩ thú y. Mẹ nhỏ làm việc ở khu Lâm Viên, vốn là một vườn thú và công viên giải trí khổng lồ. Ba nhỏ là giám đốc trung tâm Hồi sức Thú hoang, đặt ngay tại trang trại của gia đình nhỏ. Trung tâm này chuyên tiếp nhận các loại thú hoang bị bệnh hoặc bị thương để chăm sóc.

Mấy cái chuồng chim mà Cassie phải về cọ rửa đầy nhóc chim sẻ gãy cánh, diều hâu trúng đạn, và bói cá bị kẹt ở các bãi biển ô nhiễm.

Cassie là chuyên gia về động vật của bọn tôi. Nhỏ giúp cả bọn tiếp cận với những con thú để biến hình. Nhỏ cũng là đứa có khả năng biến hình tốt nhất đám.

Cả bọn đứng dậy chuẩn bị về.

"Đến chỗ mình nha, Tobias?" Jake đề nghị.

<Không, mình chưa thể đến ngay đâu. Mình còn phải bay vài vòng. Đêm nay trời đẹp quá"

"Tốt thôi" nó nói "Mình sẽ để ít thức ăn trên gác mái cho bồ phòng khi bồ về trễ. Nhưng mình không muốn mấy con thú khác ăn mất phần bồ đâu. Bồ có mở được hộp nhựa không đó?"

Tôi bắt gặp vẻ ái ngại của mấy đứa kia khi Jake nhắc đến "gác mái". Bọn nó đang thương hại tôi.

<Mình mở được mà> tôi đáp <Bồ cũng phải cẩn thận. Bồ biết đấy… anh Tom…"

Tom là anh của Jake, và là người của bọn chúng.

Cả bọn chào tạm biệt nhau. Tôi thấy Cassie và Jake khẽ chạm tay vào nhau như thể tình cờ. Và rồi cả bọn kéo nhau về… trừ tôi và Rachel.

"Cứ nghĩ đến chuyện bồ phải sống trên gác mái lạnh lẽo, mình thế nào ấy" Rachel nói.

<Mình ổn mà> tôi đáp.

Tôi phân vân tự hỏi có nên nói cho nhỏ nghe những gì tôi vừa thấy hay không. Cái bóng trong cái bóng, cái lỗ hổng trên bầu trời. Nhưng vấn đề là ở chỗ bản thân tôi còn chưa biết nó là gì.

Nói ra chỉ tổ làm cho nhỏ lo lắng. Mà Rachel thì lo lắng cho tôi quá nhiều rồi.

<Chúc ngủ ngon> tôi nói.

"Cảm ơn. Bảo trọng nha, Tobias"

Tôi bay qua cửa sổ phòng Rachel, lao thẳng vào màn đêm.

Đôi mắt buồn của Rachel cứ bám riết tôi. Sao tôi thù cái cách bọn nó thương hại tôi thế. Bọn nó chỉ thấy rằng tôi không còn là Tobias của ngày xưa. Bọn nó chỉ thấy rằng tôi đã trở thành một kẻ không nhà.

Nhưng bọn nó chẳng hiểu gì ráo. Tôi làm gì có mái ấm thực sự kể từ khi ba mẹ tôi qua đời. Tôi đã quen với cuộc sống cô đơn từ lâu rồi.

Còn bây giờ, tôi có cả bầu trời.

CHƯƠNG 4

Ngày hôm sau, tôi quyết định trở lại nơi tôi đã thấy - và chưa thấy - cái vật khổng lồ trên bầu trời.

Tôi có một linh cảm về nó. Một linh cảm rất xấu.

Tôi bay trên cùng khu vực ấy, lên cao tối đa trên các đệm khí nóng.

Diều hâu không bay cao được như ó hay một số giống thuộc nhà ó (Giá như các bạn thấy loài ó điều khiển khí nóng lão luyện thế nào. Không chê được!) Thật ra, con diều hâu đuôi đỏ trong tôi chỉ khoái được đậu trên cành cây, đợi xem bữa ăn kế tiếp của mình thoăn thoắt chạy qua.

Nhưng tôi không ăn như diều hâu. Tôi chỉ ăn thức ăn do Jake đem lại, mặc dù thỉnh thoảng niềm háo hức săn đuổi trong tôi cũng trỗi lên mạnh mẽ.

Tôi vẫn thường nghe Marco chọc ghẹo về việc tôi xơi thịt chuột hay các loại xác bị xe đụng.

Khi bạn hoá thú, bạn sẽ khó lòng chống trả nổi bản năng thú. Jake hiểu rõ chuyện đó từ cái hôm nó biến thành thằn lằn. Nó đã nuốt chửng một con nhện sống trước cả khi nó kịp kiểm soát bản năng của thằn lằn.

Tôi không làm điều đó. Nói đúng ra là chưa! Tôi sợ rằng nếu tôi làm một lần thì sẽ không bao giờ dừng lại được nữa.

Tôi bay vút lên cao phía trên thành phố, ở khu vực mà tôi từng bay lượn bữa qua. Nhưng chẳng có gì cả. Trên đầu tôi mọi thứ lạnh như tờ. Và rồi tôi chợt nghĩ ra: cho dù nó là cái quái quỷ gì thì chắc nó chỉ xuất hiện vào một giờ nhất định nào đó. Lần trước, tôi cảm thấy sự hiện diện của nó vào lúc mặt trời lặn.

Tôi quyết định sẽ trở lại vào khoảng thời gian này. Nghĩa là, tôi còn nguyên cả một ngày dài mà chẳng phải làm việc gì đặc biệt. Tôi chẳng khoái chuyện này chút nào. Các bạn biết đấy, diều hâu dành gần như toàn bộ thời gian cho việc săn mồi.

Còn như tôi, Tobias trước đây, lúc nào không tới trường thì tôi dùng phần lớn thời gian rảnh để coi TV, đi lang thang trên phố, làm bìa tập, đọc sách… Tất cả những thứ đó giờ tôi khó có thể làm được. Tôi nhớ trường học, cho dù ở trường tôi thường xuyên bị bọn đầu gấu bắt nạt. Nhưng tôi không mấy nhớ nhà. Các bạn biết đó, từ khi ba mẹ tôi chết, chẳng có ai thực sự yêu thương tôi. Tôi bị đá qua đá lại giữa ông cậu và bà đi ở hai đầu của đất nước. Cả hai, không ai thực lòng lo cho tôi. Chắc là họ chẳng nhớ gì tôi đâu. Tôi đã nhờ Jake gửi một bức thư cho cậu tôi, nói rằng tôi đã về nhà đi. Cậu và đi tôi,

mỗi người đều nghĩ tôi ở nhà người kia.

Tôi không biết cái "mánh" này kéo dài được bao lâu thì họ nhận ra tôi chẳng ở nơi nào cả.

Tôi đoán nếu họ biết chuyện đó họ sẽ gọi công an, báo là tôi bỏ nhà đi bụi đời. Hay biết đâu chừng họ cũng chẳng thèm quan tâm.

Nói tóm lại: tôi sẽ làm gì nguyên ngày hôm nay? Đã vài tiếng đồng hồ, tôi cứ nổi lềnh bềnh trên cao, ngay dưới các đám mây. Đành chịu thua thôi. Để lần khác vậy.

Tôi nghiêng cánh, chỉnh lại cái đuôi quay sang hướng nhà Rachel. Biết đâu nhỏ cũng đang buồn chán lẩn quẩn trong nhà.

Nhưng rồi nó tới.

Xa trên đầu tôi cỡ ngàn rưỡi mét, một đợt sóng lan toả trong không khí. Một sự trống rỗng, một cái hố nơi không thể nào có hố.

Tôi phản ứng tức khắc. Tôi phải đến gần nó.

Tôi vỗ cánh cho đến khi ngực và vai mỏi dừ. Nhưng vật đó di chuyển quá nhanh, và nó lại ở quá cao.

Nó bỏ tôi lại đàng sau xa lắc, cùng một đợt sóng không khí và những cái rung động trong vòm trời. Nó đang di chuyển treo hướng khác bữa qua. Nó đang hướng tới các dãy núi.

Và rồi… có một đàn ngỗng bay theo hình chữ V. Độ một chục con ngỗng lớn đang bay với tốc độ chóng mặt, đâm xuyên qua không khí để mở đường như chúng vẫn thường làm. Ngỗng là loài lúc nào cũng khẩn trương như đang đi làm nhiệm vụ. Như thể chúng muốn nói: "Tránh đường ra, chúng tôi là ngỗng đây. Chúng tôi sắp đi ngang"

Đàn ngỗng lao thẳng đến vùng trời xáo động.

Thình lình, con ngỗng đầu đàn bị gãy gập y như vừa tông vào xe tải. Cánh nó sụm xuống, nhưng nó không rơi xuống đất.

Nó trượt ngang, lặn lốc và co giật như vừa bị vứt lên nóc một chiếc xe lửa đang xả hết tốc lực.

Phần lớn các con ngỗng khác đều chịu chung số phận. Chỉ một hai con tránh thoát kịp thời. Ngỗng là loài không được lanh lợi cho lắm.

Làn sóng vô hình đã va vào đàn ngỗng đang bay và nghiền nát chúng. Chúng lăn lốc và trượt dọc theo một bề mặt rắn vô hình. Và mỗi khi một con ngỗng bị đụng tôi lại thấy loáng lên ánh thép màu xanh xám.

Làn sóng đi qua. Đàn ngỗng rơi lả tả, lớp chết lớp bị thương.

Nó lạnh lùng bay tiếp. Cũng phải thôi, việc gì bọn Yeerk phải quan tâm đến dăm ba con ngỗng đó chứ?

Vâng, tôi biết chắc đó là bọn Yeerk.

Và cái mà tôi thấy, nhưng không thật sự thấy, chính là một con tàu của bọn Yeerk.

CHƯƠNG 5

"Dễ hiểu thôi" Marco ra dáng nghĩ ngợi "Bọn Yeerk chắc phải có khả năng ngụy trang nào đó. Giống như công nghệ chống ra-đa, có điều là tối tân hơn".

Cả bọn tập trung ở vựa lúa nhà Cassie. Ba Cassie luôn đi vắng vào buổi chiều. Và đó là một trong những nơi ít ỏi tôi có thể tới mà không hề bị lộ.

Đó là một vựa lúa kiểu cổ điển, nhưng lại có những dãy lồng sạch sẽ sắp ngay ngắn dưới hàng đèn huỳnh quang. Có những vách ngăn tách các lồng chim khỏi khu chuồng ngựa. Nhiều vách ngăn khác tách riêng đám gấu trúc, các loài thú túi, chó sói, khỏi mấy con ngựa dễ hoảng. Sàn vựa có những đường ống chằng chịt, xô chậu lỏng chỏng, và rơm rạ vương vãi khắp nơi. Có những biểu đồ trên mỗi chuồng thể hiện tình trạng của con thú và biện pháp điều trị.

Nơi này thường ồn ào bởi tiếng chim líu lo, tiếng ngựa hí, tiếng gấu trúc đùa giỡn với thức ăn của chúng.

Tôi ném cái nhìn đượm chút lo lắng về phía một cặp sói, một cái một đực. Một con bị trúng đạn, con kia ăn phải chất độc do một nông trang viên bỏ ngoài đồng. Chó sói là loài mới xuất hiện ở nơi này. Các chuyên gia về thú hoang đã thả vài con sói vào khu rừng gần đây.

Chó sói luôn khiến diều hâu khiếp hãi.

"Bọn mình đã thấy được tàu của bọn Yeerk mà" Rachel hoài nghi "Mình đã thấy mấy chiếc Con Rệp và chiếc Lưỡi Rìu" Nhỏ đứng tựa vào cái lồng nhốt con chim cu bị thương. Con chim đang lom lom nhìn tôi đầy ngờ vực.

"Phải, nhưng mấy cái tàu của bọn Yeerk bọn mình thấy đều đang đậu hay chuẩn bị hạ cánh" Jake góp ý "Chắc là khả năng tàng hình không hiệu lực khi tàu của chúng ở gần mặt đất. Nếu vậy thì Marco có lý. Chúng có khả năng tàng hình"

<Đó là tàu của bọn Yeerk> tôi khẳng định.

"Sao cậu dám nói chắc?" Cassie hỏi. Nhỏ đang lui cui làm việc trong lúc bọn tôi trò chuyện. Nhỏ đang cọ một cái lồng chim rỗng bằng bàn chải và nước xà bông.

<Thì nó đúng là vậy mà> tôi ngoan cố <Mình… mình có linh cảm như thế. Với lại, nó có vẻ bự lắm, bự hơn bất cứ chiếc máy bay bự nào. Nó to ghê lắm. Giống như một con tàu thứ thiệt, ý mình là tàu đi biển ấy>

"Vấn đề ở chỗ bọn mình phải làm gì với nó đây?" Jake hỏi. Dĩ nhiên, tôi biết nó đã xác định sẵn trong đầu phải làm gì. Nhưng Jake không ưa bị coi là thủ lĩnh, mặc dù tôi nghĩ về nó đúng như thế. Nó

bao giờ cũng đề mọi người nêu ý kiến trước đã.

<Mình muốn tìm hiểu xem nó đang làm gì> tôi nói <Lần đầu, mình có cảm giác nó rời khỏi các dãy núi. Lần thứ hai, nó bay ngược lại. Nó lại bay quá thấp, rất dễ đụng núi. Vì vậy mình đoán nó đang làm gì đó ở trên núi"

Rachel gật đầu: "Nghe có lý!"

Marco nhíu mắt "Núi hả? Dân ngoại ô các cậu có bao giờ lên núi chưa? Núi lớn lắm đó. Dù con tàu có bự cỡ nào, nó vẫn trốn được ở hàng vạn nơi khác nhau trên núi"

"Cho nên bọn mình phải bắt tay vào việc tìm kiếm ngay lập tức" Rachel hăng hái nói.

Jake quay sang Cassie.

"Cassie? Cậu nghĩ sao?"

Cassie nhún vai.

"Tớ cảm thấy bọn mình làm vậy là quá đủ rồi. Này nhé, bọn mình đã tấn công vào Vũng Yeerk, mém nữa là chết. Bọn mình đã đột nhập vào nhà lão Chapman và Rachel đã bị tóm… Một lần nữa lại mém chết. Theo tớ, vấn đề là bọn mình sẽ còn trải qua bao nhiêu rủi ro nữa? Bọn mình sẽ còn mém chết thêm bao nhiêu lần nữa?"

Tôi thấy rõ rằng Marco chưng hửng. Đùng một cái, Cassie như ngả về phe nó… "Đúng! Chính xác! Tớ cũng định nói vậy. Tại sao bọn mình phải đâm đầu vào chỗ chết chứ?"

Nhưng Cassie lập tức cắt ngang mạch hân hoan của nó.

"Ý mình là, mặc dù vậy, mình vẫn không thể khoanh tay đứng nhìn loài người bị bọn Yeerk biến thành nô lệ" Cassie nhỏ nhẹ nói "Có thể đó là ý nghĩ của riêng mình…" Nhỏ nhún vai "Vấn đề là mình đã có cái quyền năng ấy" Nhỏ lại nhún vai nói tiếp "Mình không thể không làm gì"

"Coi, họ đâu phải chỗ bà con hay quen biết gì mình" Marco cố vớt vát "Họ hổng phải bạn bè tớ, cũng hổng phải gia đình tớ" Nó len lét đưa mắt nhìn Jake. "Bọn mình cũng đã cố hết sức để cứu anh Tom. Vậy thì cớ gì tớ phải xả thân cho những người xa lạ? Đừng tưởng bọn mình sẽ được may mắn hoài. Các cậu hiểu ra chưa? Sớm hay muộn, bọn mình sẽ phải xa nhau. Sớm hay muộn bọn mình sẽ đứng xúm xít nơi đây mà khóc, bởi vì Jake hay Rachel hay Cassie hay Tobias mất mạng…"

"Cậu thì biết cái gì?" Rachel bùng nổ "Mình chán phải ngồi thuyết phục cậu lắm rồi. Cậu muốn chuồn chứ gì? Tốt, cứ việc xéo đi!"

"Ê nè, Rachel, cậu thì làm được quái quỷ gì mà đòi cứu loài người" Marco hét lại "Đâm đầu vào chỗ nguy hiểm ấy hả? Mình hiểu vì sao cậu với Tobias lao đầu vô cứu con chim đó rồi . Bộ tưởng làm vậy là cứu thế giới hả? Các cậu chỉ cứu được mấy con chim ngu ngốc thôi"

Marco chợt nhận ra nó đã đi quá xa. Thế là nó nín bặt. Mấy đứa kia nhìn tôi vẻ ân hận. Rachel thì hằm hằm nhìn Marco.

<Cho đến bây giờ> tôi nói <Cho đến tận hôm nay, chỉ có một đứa trong bọn mình bị thiệt hại. Đó là mình. Nhưng mình quyết không bỏ cuộc. Mình không là sếp của ai cả. Sáng mai mình sẽ đến các dãy núi. Các cậu ai muốn làm gì thì tùy>

"Mình sẽ đi cùng cậu" Rachel nói không chút đắn đo.

Cassie khẽ gật đầu.

Jake cười láu lỉnh "Cậu nói cậu không phải là sếp, nhưng mình thì mình theo cậu đấy"

Marco lắc đầu "Không" nó nói.

"Tùy cậu thôi" Rachel nói mát.

"Ý mình không phải vậy" Marco nổi sùng "Mình nói không, là không đi buổi sáng. Ngày mai là ngày học. Nếu cả lũ bọn mình bỏ học cùng một ngày rồi sau đó bọn Yeerk gặp chuyện gì, bộ các cậu tưởng lão Chapman không biết ghép hai sự kiện lại sao?"

Jake nhướn mày "Marco nói đúng đó. Bọn mình nên đi sau buổi học" Nó nhìn mấy đứa kia gật đầu.

Tôi chẳng khoái tí nào vì Marco đã đúng. Mà nó nói đúng thiệt. Nó có thể là cái gai trong mắt tôi, nhưng nó là một đứa rất thông minh.

Điều này khiến tôi hơi lo lắng và thấp thỏm. Biết đâu nó cũng nói đúng những chuyện khác?

Bọn tôi sẽ còn trải qua bao nhiêu rủi ro nữa cho đến lúc thất bại? Bao lâu nữa năm đứa bọn tôi chỉ còn lại bốn? Hay còn hai?

Hoặc chẳng còn đứa nào?

CHƯƠNG 6

Jake đã từng hoá thành chim ưng Peregrine (chim ưng đi săn). Marco và Cassie từng biến thành ó biển. Rachel thì từng là đại bàng đầu bạc. Vậy là cả đám bọn tôi đều bay được lên núi.

Nhưng ở cái xứ này có đến hàng triệu người mê chim. Họ là những người hiền lành nên chẳng bao giờ hại chim và cũng không săn chim. Họ chỉ khoái ngắm chim bay hoặc chim làm tổ.

Những nhà điểu học nghiệp dư này sẽ lấy làm lạ, rất lạ, nếu họ thấy một con diều hâu đuôi đỏ, một con đại bàng đầu bạc, một con chim ưng và hai con ó biển tự nhiên bay cùng nhau như đi làm nhiệm vụ chi đó. Và một số người mê chim có thể chẳng hiền lành chút nào… vì đã bị mượn xác.

"Coi, mấy người mê chim kìa!" Marco khụt khịt mũi, nặng nề dẫm lên thảm quả thông để đi sâu vào rừng. "Lẽ ra bọn mình có thể bay, nhưng không được. Đành phải đi bộ thôi. Ba chục cây số chứ ít sao"

Trang trại nhà Cassie có những khu đồng cỏ rộng lớn giáp ranh với rừng quốc gia. Rừng quốc gia thì trải dài mút mắt. Nó khởi đầu từ rìa thành phố lên tuốt các rặng núi. Khu rừng có đầy các cây thông, sồi, du, bu-lô. Đích thực là thiên nhiên hoang dã. Hàng vạn héc-ta chứ chẳng chơi.

"Coi nào, Marco" Cassie nhẹ nhàng dỗ dành "Đây là cơ hội để bồ thử một lốt thú mới mà"

"Đúng đó" Jake cũng ra sức dỗ ngọt "Thay vì bồ ở nhà làm bài tập toán, thì thử biến thành sói coi. Đừng nói với mình là bồ khoái ngồi giải mấy cái phương trình hơn"

"Để coi đã" Marco lưỡng lự "Làm toán hay biến thành chó sói đi lùng bọn người ngoài Trái Đất? Chắc tớ phải hỏi cô chủ nhiệm xem cổ nói gì. Chắc cổ sẽ cho vài lời khuyên tốt"

Vì chuyện hoá chim bay lên núi chẳng phải là một ý hay, mấy đứa nó đã tìm một lốt thú khác có thể đi xa và nhanh ở trong rừng. Mà ở vựa lúa nhà Cassie thì có hai con sói bị thương…

Jake ngừng lại, ngó quanh một hồi rồi tuyên bố :"Chỗ này tốt rồi"

Bọn tôi đang ở sâu trong rừng cỡ vài trăm mét. Tôi đậu trên cành thấp của một cây sồi khổng lồ. Con diều hâu trong tôi ghi nhận ngay sự hiện diện của một con sóc ở cách vài cành phía trên. Con sóc bắt đầu chỉ chóe cái ngôn ngữ báo động kiểu sóc: Nguy hiểm! Nguy hiểm! Diều hâu! Diều hâu!

Tôi lừ mắt nhìn nó một cái. Nó giật bắn người, riết chặt quả sồi

đang ôm vào ngực, rồi phóng chạy thục mạng.

"Điều tớ cóc chịu nổi là phải làm một con sói cái" Marco càu nhàu.

"Bọn mình đã có một sói đực, một sói cái" Cassie đã giải thích có đến chục lần. "Nếu hai cậu biến thành sói đực cả thì bọn mình sẽ có hai con đực. Mà hai sói đực thì thế nào cũng sẽ choảng nhau để giành quyền thống soái"

"Mình kiềm chế được mà" Marco khăng khăng.

"Marco, cậu và anh Jake chưa phải là sói mà đã từng cự nhau để giành quyền chỉ huy rồi" Rachel nhận xét.

"Rachel nói đúng đó" Cassie rầu rĩ nói "Mình e rằng tập tính nguyên thủy của giống đực ở các cậu sẽ làm chậm bước của bọn"

"Nè, khi mình biến thành con dã nhân, mình vẫn kiểm soát được bộ não của nó mà, đúng không nào?" Marco vẫn ương ngạnh.

"Phải rồi, Marco" Rachel nháy mắt. "Nhưng hồi đó khác, giờ khác. Cậu và con dã nhân đâu có khác nhau mấy"

Cassie và Rachel len lén đạp tay nhau khoái chí.

"Vô duyên" Marco làu bàu.

"Ta quẳng đồng tiền đi, khỏi phải cãi lộn" Jake nói "Đây nè, mình con đực, cậu con cái. Vào việc đi thôi."

"Cho tớ coi lại đồng tiền" giọng Marco đầy nghi ngờ.

Jake nhoẻn cười "Vào việc thôi. Cassie, bồ có muốn thử trước để biết nó ra sao không?"

Bọn tôi đã có những kinh nghiệm ớn xương sống rằng việc biến hình có thể gây những xáo động lớn. Jake từng biến thành thằn lằn và nó hầu như chưa từng dứt được cái óc sợ sệt của con vật này. Tương tự, Rachel đã biến thành chuột chù và đến giờ nhỏ vẫn còn gặp những cơn ác mộng dính đến tập tính của chuột chù: luôn sợ sệt và, tệ hơn nữa, khoái ăn côn trùng và thịt thối.

Jake cũng đã từng biến thành bọ chét. Theo nó kể thì đầu óc nó tự nhiên như trống rỗng. Giống như bị kẹt trong một trò chơi video tệ hại và cũ rích, không cách chi thấy đường. Não bọ chét đơn sơ thấy sợ.

"Được, để mình thử xem" Cassie nhắm mắt lại và tập trung. Nhưng rồi nhỏ lại mở mắt ra "Khoan đã. Trước hết mình phải thay bộ đồ biến hình. Mình không muốn bị kẹt trong đống quần áo"

Nhỏ cởi đồ mặc ngoài ra, chỉ để lại bộ quần áo bó sát người, rũ đôi giày ra rồi dậm chân đất lên các quả thông.

Thay đổi đầu tiên là mái tóc của nhỏ. Từ màu đen và rất ngắn, tóc nhỏ chuyển sang màu bạc và hơi xù trong vòng có mấy giây, lan xuống cổ, vai, lưng. Một bộ lông dài và xù.

Rồi cái mũi u ra.

Tôi rùng mình.

Thật không dễ gì mà quen được cái cảnh người hoá thú. Nó là

cái gì đó xông thẳng từ địa ngục, mặc dù Cassie hình như có năng khiếu trong vụ này. Nhỏ không bao giờ gây sốc mạnh như mấy đứa kia. Tôi đoán đó là vì nhỏ quá gần gũi với thú vật. Có lẽ nhỏ có một cảm xúc đặc biệt với loài thú.

Mặc dù vậy, khi cái mõm sói u ra từ mặt nhỏ, thì đó vẫn là một khung cảnh khó coi.

Tai nhỏ đầy lông và trở nên nhọn hoắt. Rồi chúng trượt lên đầu, gần như chạm nhau ở phần đỉnh.

Mắt nhỏ từ màu nâu đen chuyển sang màu vàng nâu.

Khắp mình nhỏ, một lớp lông thế chỗ dần chiếc áo bó sát màu hồng sáng xen kẽ xanh. Một cái đuôi thình lình phòi ra từ phía sau. Tôi nghe tiếng xương nhỏ kêu răng rắc trong khi sắp xếp lại. Các chi trước của nhỏ co lại. Các chi sau dài ra. Các ngón tụt cả vào và biến mất, chỉ để lại những cái móng đen ngắn củn.

Một tiếng gẫy nghe thót cả tim diễn ra cùng lúc đầu gối nhỏ bẻ gập lại. Chân nhỏ teo đi và mọc đầy lông. Bất chợt nhỏ ngã đổ ra trước, không đứng thẳng được nữa.

Tất cả diễn ra trong chừng hai phút.

Cassie giờ đây là một con sói.

“Bồ thấy thế nào?” Jake hỏi.

Nghe tiếng Cassie giật bắn người, quay phắt lại đối mặt với Jake. Con sói nhe nanh ra cất tiếng sủa cảnh cáo đáng sợ có thể khiến bất cứ tên Taxxon nào cũng phải rụt lại.

Nó có những chiếc nanh thật ấn tượng.

“Tất cả đứng yên, đừng ngọ nguậy” Jake nói.

“Đúng đó!” Marco tán đồng. “Đứng yên thật yên đó nha. Bởi vì mấy cái nanh đó bự thật bự.”

Cả bọn đứng bất động. Đứa nào cũng đã có ít nhiều kinh nghiệm và biết rõ chuyện gì đang xảy ra. Trong cái đầu sói, Cassie đang đấu tranh để kiểm soát bản năng hoang dã của sói.

<Xin lỗi> cuối cùng Cassie lên tiếng bằng ý nghĩ <Mình kiểm soát nó được rồi>

“Bồ chắc không đó?” Rachel thấp thỏm.

<Chắc mà. Mình ổn rồi. Mình thấy… thật là tuyệt! Mình nghe nhạy lắm. Waaa! Cái mũi của mình nữa. Tuyệt vời, không chê được. Mình chưa từng biến thành con thú nào có mũi thính như vầy>

“Và tớ thấy rất mừng vì đã bôi sẵn thuốc khử mùi” Marco chọc ghẹo.

<Ai ăn thịt heo xông khói bữa điểm tâm hôm nay thế?> Cassie xoay xoay cái đầu sói của nó đánh hơi khắp mọi hướng <Rachel hả? Mình tưởng bồ quyết định ăn chay rồi mà!>

Marco cười khanh khách khi bắt gặp vẻ tên tò của Rachel “Ô, bị bố trác vì Cassie - mũi thính rồi nhé!”

“Thôi, lẹ đi!” Jake nói. “Cái đồng hồ - hai giờ bắt đầu chạy rồi

đó. Tich-tắc, tich-tắc”

Từng đứa một, bọn nó len lén liếc qua tôi. Tôi là một lời nhắc nhở sống động về những gì sẽ xảy ra nếu ở trong lốt thú quá lâu…

CHƯƠNG 7

Tôi đang ganh tị.

Đồng ý, nếu bị kẹt trong lốt thú, tôi vẫn tin rằng diều hâu là sự lựa chọn đúng đắn nhất.

Tuy vậy, tôi vẫn ganh tị. Các bạn của tôi đang thực sự thích thú khi được biến thành sói. Tôi đoán đó hẳn phải là một thể nghiệm rất lạ lẫm.

Tôi bay trên cánh rừng, lướt qua các ngọn cây, trong lúc bọn nó chạy bên dưới. Bọn nó chạy rất nhanh nên tôi chẳng dễ gì theo dõi. Không phải vì tốc độ bọn nó quá cao, mà là vì bọn nó không lúc nào ngừng nghỉ. Bọn nó cứ chạy đều đều ở tốc độ chừng ba chục cây số giờ, vượt qua những thân cây đổ, len lỏi những rừng cây, bụi rậm. Chẳng có gì làm bọn nó chậm lại.

Thật ra, nói vậy cũng không hoàn toàn đúng. Có hai thứ làm bọn nó chậm lại đôi chút.

Thứ nhất là Jake. Nó là con đực thống soái. Nếu trong bầy sói, người ta sẽ gọi nó là "con đầu đàn". Do đó mà nó có một trọng trách sói phải thực hiện.

<Jake, anh phóng uế bao nhiêu lần cho đủ đây?> Rachel càu nhàu sau lần dừng thứ năm của Jake.

<Anh… anh cũng không biết nữa. Anh thấy có nhu cầu làm việc đó thường xuyên> Jake bối rối thú nhận.

<Tại sao vậy? Chắc là trước khi đi anh uống soda nhiều quá chứ gì?>

<Anh không biết> Jake nói <Anh thấy lúc nào cũng mắc tiểu>

<Bồ đang để lại dấu vết> Cassie giải thích <Bồ đang đánh dấu lãnh địa của bồ>

<Thiệt hả?>

<Chứ sao. Chuyện thường thôi mà. Sói đầu đàn là vậy. Mình đọc thấy trong cuốn sách viết về sói ở nhà mình. Mặc dù vậy, mình vẫn thấy lợm>

Việc thứ hai làm giảm tốc độ bọn nó là đôi khi, đương không, cả lũ dừng lại hùa nhau tru lên. Chính Jake là đứa đầu têu. Vụ này làm cả bọn ngạc nhiên, kể cả Jake.

"WWWUuuuuuuuu.wwwwuuuuu!"

<Quái quỷ…> Marco mới toan la lên thì cái mõm nó đã hoà điệu theo hồi nào."Wwwwwwuuuu wwwwuuuu!"

Cassie và Rachel chẳng đợi đến phiên "Wwwwuuuu Wwwwuuuu!"

Tôi nghe tiếng tru liền quay phắt lại, bay về hướng bọn nó. <Mấy cậu làm trò khỉ gì đấy?> tôi hỏi. <Bọn mình đang gấp. Các cậu chỉ ở trong lốt thú được có hai tiếng. Mất thời gian cho việc tru

tréo làm gì?>

<Mình không biết> Jake bẽn lẽn nói <Tự nhiên mình thấy làm như vậy là một ý hay>

<Anh Jake khởi đầu là tự nhiên mình… mình cảm thấy phải hùa theo> Rachel nói.

<Theo mình, đó là cách cảnh cáo mấy con sói khác rằng bọn mình đang ở đây, để tránh đụng phải những bầy khác và cắn lộn nhau> Cassie giảng giải. Nghe có lý ra phết. Thế nhưng chính Cassie cũng đã ngửa cổ, chĩa cái mõm lên trời mà tru lên như một đứa ngốc.

Tôi vỗ cánh, vọt ra từ các tán cây.

Thành phố và khu ngoại vi giờ đây đã lùi xa lắc sau lưng tôi. Bọn tôi đã đi được khá xa trong một giờ đồng hồ. Lúc này cùng khoảng thời gian tôi phát hiện chiếc tàu tàng hình lần thứ hai, khi nó đang hướng về phía các dãy núi.

Tôi lại sà xuống các ngọn cây <Cứ chạy đi nhé! Mình bay lên quan sát một vòng thử coi sao!>

<Cẩn thận đấy!> Rachel dặn dò.

Tôi bay vòng qua một ngọn cây, rồi đập cánh vút lên phía mặt trời. Tôi dùng hết năng lượng, cố sức bay lên thật nhanh. Sự vận động giúp tôi phần nào khuây khoả. Khó mà thương thân trách phận trong khi đang thực hiện một bài thể dục nặng.

Một hồi sau, tôi bắt được một luồng khí nóng tuyệt vời và bay lên dễ dàng. Tôi vẫn thấy đàn sói bé xíu ở bên dưới đang lầm lũi chạy băng qua các lùm cây.

Tôi cố thử hình dung nếu là sói thì sẽ như thế nào. Những mùi vị lý thú. Những âm thanh tuyệt hảo. Tất cả cái sức mạnh đầy tự tin những chiếc nanh sắc lẻm, trí thông minh lạnh lùng.

Sau này, có lẽ tôi sẽ hỏi Jake hoặc Rachel về việc đó.

Và rồi mày sẽ hỏi bọn nó cảm thấy làm người như thế nào. Có khi bọn nó cũng mô tả cho mày nghe đấy. Tôi cay đắng nghĩ.

Thôi đi, Tobias. Tôi tự ra lệnh. Thôi ngay lập tức!

Tôi có cảm giác rằng nếu tôi buông lỏng cho sự thương thân thì điều đó sẽ tiếp diễn hoài hoài.

Tôi dõi đôi mắt sắc lẻm lên bầu trời, nhưng hình như bây giờ hãy còn quá sớm để con tàu ấy xuất hiện. Tất nhiên là nếu như nó tới. Không có lý do gì để cho rằng nó phải có một lịch trình đi lại chính xác.

Và rồi, tuốt bên dưới, có gì đó chợt khiến tôi chú ý.

Đó là một đoàn xe tải và xe Jeep đang bò trên một con đường hẹp, ngoằn ngoèo và đầy bụi bặm. Khoảng năm chiếc. Các xe này đều mang phù hiệu kiểm lâm và có vẻ rất vội vã.

Chúng hướng tới một cái hồ mà tôi mới nhận ra khi bay lên cao. Đến bờ hồ, chúng rời khỏi con đường. Tôi sửng sốt nhận ra hơn chục người mặc đồng phục nhảy khỏi các xe tải và bắt đầu lao vào rừng.

Họ đều mang theo súng. Nhưng đó không phải là súng thường hay súng lục. Tôi thấy họ rất rõ. Họ mang theo súng máy.

Bất chợt… Có chuyển động trên bầu trời! Cái quái quỷ gì…

Ở bên trái tôi xuất hiện hai chiếc trực thăng bay xà quần trên đầu các ngọn cây, cách chừng vài tấc. Chúng bắt đầu lượn vòng vòng quanh hồ. Cả hai trực thăng này cũng mang phù hiệu kiểm lâm.

Có chuyện rồi, tôi tự nhủ. Mấy người này không hành động và di chuyển như dân kiểm lâm. Họ di chuyển như quân đội.

Khoảng sáu người có vũ trang vây quanh một đốm màu vàng tươi. Đó là một chiếc lều.

Hai người - có vẻ là học sinh - đang nấu nướng gì đó trên ngọn lửa nhỏ cạnh lều.

Tôi nhận ra những biểu hiện kinh ngạc và sợ hãi khi họ bất chợt nhận thấy mình bị bao vây bởi sáu người mang vũ khí tự động.

Hai người cắm trại bị dẫn lại chỗ chiếc xe tải gần nhất, rồi chiếc xe vọt đi rất nhanh.

Tôi không biết bọn họ nói gì với hai người cắm trại.

Có thể bọn họ bảo rằng có một tên tù vượt ngục nguy hiểm ở khu vực này. Hay họ nói đang có đám cháy rừng. Tôi cũng chẳng biết nữa. Tôi chỉ biết rằng hai người cắm trại đã bị lôi ra xe mà chẳng kịp biết chuyện gì đến với mình.

Hai chiếc trực thăng vẫn tiếp tục lượn lờ quanh hồ. Rồi chúng hạ xuống một bãi đất quang be bé ở tuốt mé hồ bên kia, cách chừng ngàn rưỡi mét. Khá xa, ngay cả với cặp mắt diều hâu của tôi, dưới ánh sáng chiều tà. Nhưng tôi vẫn thấy thứ đang chui ra từ hai chiếc trực thăng đó.

Chúng nhảy cóc ra, từng tên, từng tên một.

Mỗi tên cao đến hai mét mốt. Những sinh vật ghê rợn nhất mà bạn có thể chưa từng thấy. Những cái sừng sắc lẻm, dài dễ đến ba tấc, nhô ra từ những chiếc đầu rắn. Thêm nhiều thanh cựa ở khuỷu tay, cổ tay, đầu gối. Những cái cẳng như của loài khủng long bạo chúa.

Một toán biệt kích của bọn Yeerk!

Những chiến binh Hork-Bajir!

CHƯƠNG 8

<Bọn Hork-Bajir!>

Tôi thấy bọn chúng lần đầu tiên ở khu công trường. Hồi đó tôi hãy còn là người. Đó là lúc Visser Ba dọa nạt ông hoàng Andalite sa cơ. Năm đứa tôi co quắp trốn phía sau bức tường thấp. Một tên Hork-Bajir đã từng ở cách chúng tôi có một mét.

Ông hoàng Andalite bảo rằng dân Hork-Bajir trước đây từng là những kẻ tốt. Dù có vẻ ngoài đáng sợ, họ đã từng là một giống dân hiền lành.

Nhưng giờ đây toàn bộ dân Hork-Bajir đều đã bị mượn xác. Mỗi người bọn họ đều đang mang một tên Yeerk nhớp nhúa ở trong đầu. Và họ không còn hiền lành nữa.

Tôi vòng ngoặt lại. Tôi phải báo cho mấy đứa kia. Tôi bay qua một nhóm kiểm lâm và sà xuống đủ gần để xem đồng hồ của một gã trong số đó. Các bạn tôi đã biến hình hơn một giờ đồng hồ.

Tuyệt! Còn thời gian, mà bọn Hork-Bajir thì đã sẵn ở đây.

Tôi nhanh chóng lần ra bầy sói. Chúng đang hì hục chạy, không mệt mỏi, chỉ dừng lại mỗi lần Jake phóng uế.

Tôi lao xuống bọn nó. Ngay trên đầu bọn nó, tôi cất tiếng thật thanh.

"Yow! Yop! Rrawr!"

Chúng sủa vang và chạy tản ra. Jake nhe nanh ra dọa tôi.

Tôi đậu lên một thân cây mục đổ.

Lập tức, giống như theo mệnh lệnh, mấy đứa kia quây thành vòng, vây lấy tôi. Năm đứa nó hành động y như một đàn sói đang vây mồi. Cái lối này khiến cho tôi nhớ ngay đến bọn Hork-Bajir.

<Ê nè, tớ đây mà, thoải mái coi!> tôi nói.

Không có tiếng trả lời. Jake phát ra một hiệu lệnh cho một trong mấy đứa còn lại.

Khoan, chờ chút. Năm? Tại sao lại năm con sói?

Jake, vốn không còn thực sự là Jake, chồm lên tôi.

Tía ơi!

Chó sói thường không tấn công người, nhưng chúng chắc chắn không tha một con chim nếu bụng chúng chưa no. Và nếu có một thứ gì trên đời này bạn không nên thấy thì đó chính là một đàn sói đói nhe những chiếc nanh vàng khè, mắt đỏ ngầu và lông dựng ngược, đang chồm lên vồ bạn.

Tôi đập cánh trối chết.

Con sói đực to xác nhất táp hụt một cái. Mém nữa là dính. Nhưng đám còn lại vẫn vây chặt lấy tôi.

Tôi lại vỗ cánh túi bụi và bắt đầu bay lên, nhưng cũng chỉ nhích

được có vài phân. Tôi bay là đà trên thảm cỏ thông, đôi cánh đập loạn xạ, sau đuôi là năm con sói dữ đang bám riết.

SWUUUM! Tôi bắt được một làn gió ngược rất nhẹ, nhưng đó là tất cả những gì tôi đang cần.

Tôi đã ở trên cao rồi nè! Tuốt trên trời, trong khi bầy sói tru lên tuyệt vọng và nghiến những chiếc hàm chắc khoẻ của chúng.

Mười phút sau, tôi tìm ra đàn sói thứ hai. Lần này thì tôi đếm. Bốn con sói.

Nhưng tôi vẫn thận trọng <Các cậu đó hả?>

<Còn ai vào đây nữa hả trời?> Marco hỏi lại.

<Đừng hỏi gì hết> tôi nói <Nghe nè, bọn mình gặp rắc rối rồi>

Tôi sà xuống một cành cây thấp cho đôi cánh nghỉ ngơi. Tôi vẫn còn run rẩy sau cuộc đụng độ với bầy sói thật.

<Có một cái hồ ở phía trước, gần đây thôi. Ở đó có đầy kiềm lâm mà hổng phải là kiềm lâm thật>

<Ờ, tớ cũng đánh hơi thấy mùi nước và cả mùi người nữa> Cassie nói.

<Sao cậu biết họ không phải là kiềm lâm thật?> Jake hỏi.

<Vì kiềm lâm thật không mang theo súng máy> tôi đáp <Với lại, họ không thể đi cùng với bọn Hork-Bajir>

<Bọn Hork-Bajir?> Cassie run rẩy hỏi <Bồ chắc không đó?>

<Sao lại không? Đâu dễ gì lộn được. Mấy tên kiềm lâm đang giải toả khu vực quanh hồ. Chúng tống khứ mấy người cắm trại nhanh như chớp… bằng cách dí súng vào họ>

<Lại bọn Hork-Bajir> Marco nói giọng ghê tởm <Sao mà tớ ghét cái giống này đến thế!>

Rachel lên tiếng:

<Cái hồ đó có phải nằm trên hướng cậu thấy con tàu lớn đi tới không?>

<Y boong> tôi đáp <Không biết con tàu đó ra sao, nhưng cá gì tớ cũng cá, nó đi tới đúng cái hồ đó đó>

<Và theo cách hành động của bọn Mượn xác kiềm lâm và đám Hork-Bajir, cậu phán đoán rằng con tàu đang sắp tới chứ gì?> Marco hỏi, vẻ nghĩ ngợi.

<Nghe này> tôi đáp <Mấy gã đó đều có vẻ như đã làm việc này nhiều lần trước đây. Có hiểu tớ muốn nói gì không? Nó giống như một công việc thường ngày. Chúng đang đón con tàu.>

<Bọn mình không còn nhiều thời gian ở dạng thú> Jake nói <Nhưng nếu để hụt mất cơ hội tìm hiểu chuyện này thì thật là xấu hổ>

<Em ủng hộ đến đó coi> Rachel nói.

<Cậu lúc nào chẳng ủng hộ chuyện nhào vô> Marco làu bàu. <Giá có lần nào cậu nói: "Ê, đừng nhào vô" thì tớ sẽ mừng hết biết

luôn>

<Các cậu còn khoảng 40 phút nữa> tôi nhắc nhở <Cái hồ nằm cách đây chừng 5 phút>

<Tốt. Đi thôi! Nhưng nhớ là tiến nhanh rút gọn> Jake cảnh cáo. <Chỉ vừa đủ để coi đó là cái gì> Cả bọn chồm dậy. Jake đi đầu <Nhớ là phải hành động hệt như chó sói>

<Biết rồi, vậy nên cậu nào trông thấy 3 chú heo con thì đừng quên làm một bữa lai rai> Marco đùa tếu.

Tôi lại bay lên, nhưng lần này ở sát cạnh bọn nó.

<Bọn kiểm lâm ở ngay phía trước đó!> tôi nói.

<Ờ, giờ thì mình đã ngửi thấy mùi của bọn chúng rất rõ> Rachel xác nhận. <Mình còn nghe được tiếng của chúng nữa đó>

<Tốt lắm, nhớ nè, chó sói luôn tránh người> Cassie dặn dò <Lấm lét một chút mới có vẻ bình thường>

Bốn đứa thận trọng đi bọc sau lưng bọn Mượn xác kiểm lâm. Nhưng tôi thấy chúng đã phát hiện ra mấy con sói - bạn tôi. Chúng có vẻ căng thẳng lên, nhưng lại dịu xuống ngay khi thấy rằng đó chỉ là một bầy sói lang thang.

Tôi quyết định bay lên cao một chút. Rủi thay, do không có luồng khí nóng thích hợp nào, tôi phải tự thân vận động để bay lên. Ở độ cao hàng ngàn mét, tôi vẫn nhìn thấy các bạn tôi và cái hồ. Nhưng rồi, một lần nữa, tôi có cảm giác có sự hiện diện của nó.

Tôi nhìn lên trên.

Một làn sóng vô hình. Những đợt sóng nhẹ làm lay động vòm trời. Nó đang ở đó! Nó đang di chuyển chầm chậm ở phía trên! Chậm hơn cả lúc trước!

Tôi nhìn kỹ lại.

Nó không còn tàng hình nữa.

<Đừng để bị nghi ngờ, đừng hoảng> tôi gọi mấy đứa kia. <Nhìn lên thử coi>

<Chúa ơi!> Rachel hổn hển.

<Nó…Nó to quá!> Cassie thốt lên.

Nó bự thật. Nhưng chữ bự ở đây cũng không đủ diễn tả.

Bạn có bao giờ thấy một con tàu chở dầu chưa? Hay một tàu sân bay? Tôi muốn nói bự là phải cỡ như thế. So với nó, ngay cả chiếc máy bay chiến đấu lớn nhất cũng chỉ như món đồ chơi.

Nó có hình thù một con cá đuối. Ở giữa là phần thân phình ra nhưng lại dẹp, với cặp cánh cong cong, gợn sóng ở hai bên hông. Trên các cánh là những chiếc ván lớn, giống như những cửa gió của máy bay tiêm kích, nhưng bự hơn nhiều. Cánh cửa gió ấy có thể hút một đoàn xe buýt dễ như chơi.

Cửa sổ chỉ thấy xuất hiện ở một chỗ phồng nho nhỏ trên đỉnh. Phòng lái, tôi đoán thế. Tập trung nhìn vào đó, tôi thoáng thấy bóng dáng vài tên Taxxon.

Nhìn chung, đó là một con tàu khổng lồ, lớn không thể tưởng. Có cảm giác như là che khuất cả mặt trời.

Bất chợt, từ phía đuôi tàu, một cặp phi thuyền chiến đấu Con Rệp tòi ra ngoài.

Bọn tôi đã từng thấy chúng. So với phi thuyền thì chúng khá nhỏ bé. Bạn không thể nhét chúng vào garage, nhưng có thể đậu chúng trên bãi cỏ nhà bạn. Chúng trông giống như những con gián bằng kim loại với hai ngọn giáo dài đầy răng cưa từ hai bên hông chĩa ra phía trước.

<Có bọn Con Rệp trên này nè> tôi báo cho mấy đứa kia <Một cặp>

<Bọn Con Rệp thì nhằm nhò gì> Marco nói <Chúng là cái thá gì so với cái con… cá mập đó>

<Bọn Con Rệp đang lượn quanh hồ. Tớ nghĩ chúng đang thám thính coi có gì bất trắc không>

<Nhớ đừng làm gì bất thường> Jake dặn dò.

Tôi ráng sức làm ra vẻ bình thường, như một con diều hâu vô hại. Nhưng chiếc tàu lớn vẫn làm tôi phát khiếp. Chưa từng có vật gì bự như thế mà bay được trên không.

Bất chợt, một trong hai chiếc Con Rệp trờ tới sát bên tôi. Nó bay thấp và chậm. Tôi nhìn qua cửa sổ. Một phi hành đoàn quen thuộc gồm một tên Hork-Bajir và một tên Taxxon.

Bọn Taxxon là giống Bị mượn xác đông thứ hai. Hãy hình dung một con sâu róm dài gấp đôi con người. Nó bự đến mức, bạn không

cách chi vòng tay ôm cho xuể. Và chắc là bạn cũng chẳng mong ôm ấp cái thứ gớm guốc ấy làm gì.

Bọn Taxxon là những sinh vật trông nhớp nhúa, ghê tởm. Khác với bọn Hork-Bajir, bị bắt làm nô lệ ngoài ý muốn, bọn Taxxon này tình nguyện dâng hiến bộ não của chúng cho bọn ký sinh Yeerk. Chúng là đồng minh của bọn Yeerk. Tôi cóc biết vì sao, và tôi cũng chẳng muốn biết.

Chiếc Con Rệp băng qua, có vẻ chẳng quan tâm gì đến tôi.

Chiếc tàu lớn từ từ hạ xuống mặt hồ.

<Các cậu thấy rõ không? Hình như nó sắp đáp xuống hồ>

<Thấy rõ không ấy à? Không. Bọn tớ hoàn toàn mù tịt, chẳng hề thấy tí gì cái con tàu to bằng cả tiểu bang Delaware đó>

Khỏi nói cũng biết đó là Marco.

<Không thể tin nổi> Rachel thì thầm. <Thật không thể tin nổi>

<Các cậu biết đấy, tớ không khoái bi quan> Marco nói <Nhưng khi nhìn cái của nợ ấy, tớ có một linh cảm rất xấu về vận may của bọn mình. Bốn con sói và một con chim mà đòi chống lại con tàu bự cỡ tiểu bang Idaho!>

<Ủa, cậu mới nói nó to bằng tiểu bang Delaware mà?> Cassie sửa lưng.

<Nó làm quái gì ở đây vậy ta? Phải tìm hiểu mới được> Jake nói.

Bốn đứa nó đã ra tới bờ hồ và đang đi vơ vẩn như những con sói thực thụ. Nhưng bọn nó thỉnh thoảng lại cứ ngước lên nhìn con tàu khổng lồ. Tôi chợt thấy lo lo một tên Mượn xác nào đó - Người hay Hork-Bajir - phát hiện ra rằng mấy con sói này quan tâm tới chiếc tàu hơi nhiều.

<Nè, các cậu! Chỉnh bộ dạng giùm coi. Bọn Yeerk sẽ không tha bất kỳ con thú nào có hành vi bất thường> tôi nói <Chúng đang săn tìm những người Andalite có khả năng biến hình>

<Tobias nói chỉ phải> Marco tán thành <Jake? Lại phóng uế nữa hả?>

<Ừ, đã lắm> Jake đáp.

Lại có chuyện xảy ra.

<Ê, coi kìa!>

Từ bụng con tàu tòi ra một chiếc ống thọc xuống nước. Rồi đến chiếc ống thứ hai, thứ ba.

<Trông y như ống hút> Cassie nhận xét <Bọn chúng uống nước chắc!>

Tôi nghe rõ tiếng hút nước ròn rọt. Cả vạn, có khi cả triệu lít nước, đang bị hút vào tàu.

<Hèn gì nó bự tổ chảng> Marco cười ròn rã <Được đó! Các cậu biết gì hông? Bọn mình vừa phát hiện ra bọn Yeerk có một điểm

yếu cực kỳ>

<Điểm yếu gì vậy?> Rachel thắc mắc. <Con tàu như vậy mà cậu dám nói có điểm yếu hả?>

Nhưng tôi hiểu ngay Marco muốn nói gì.

<Điều đó chứng tỏ là chúng có nhu cầu> tôi nói.

<Chính xác> Marco nói. <Nhưng cái cửa gió bự tổ chảng ở bên hông theo tớ nghĩ là để lấy không khí. Chính vì vậy mà chúng bay rất xa trên khí quyển rồi mới hạ cánh. Đó là chúng hớp ô-xy. Và bây giờ thì chúng đang hớp nước.>

<Nó là một loại xe bồn!> Cassie thốt lên <Cả cái tàu khổng lồ này là một chiếc xe bồn!>

<Phải đó!> tôi nói <Chúng đưa không khí và nước lên tàu mẹ của bọn Yeerk ở ngoài quỹ đạo. Tớ nghĩ chúng cần Trái Đất để cung ứng nguyên liệu cho chúng>

<Ý, sao hổng giống trò chơi Star Trek chút nào. Trong Star Trek, bọn người ngoài Trái Đất biết chế tạo không khí và nước cơ mà> Marco đùa tếu <Khi nào còn ở trên quỹ đạo, bọn Yeerk còn cần hành tinh chúng ta để cung ứng không khí và nước. Tốt, tốt lắm! Tớ nghĩ đó là một dấu hiệu hy vọng đầu tiên.>

<Bọn mình gần hết thời gian rồi> Cassie nhắc nhở <Phải rời khỏi đây thôi>

<Được, nhưng mọi người nhớ phải bình thản nhé> Jake dặn dò <Phải làm như bọn mình đang lang thang săn nai hay con gì đó mà sói khoái ăn>

Cả bọn rút dần khỏi bờ hồ. Tôi nán lại phía sau. Tôi đâu cần phải lo hết thời gian.

Chiếc tàu của bọn Yeerk phóng ra một luồng nhiệt. Thế là tôi xoãi rộng cánh để đón nó bay lên.

Hai chiếc Con Rệp vẫn bay là đà. Dọc bờ hồ, bọn kiểm lâm giả hiệu và vài tên Hork-Bajir vẫn tiếp tục tuần liễu.

Và rồi tôi bắt gặp nàng.

Tôi biết, dưới mắt người thì mọi con diều hâu đều giống nhau. Nhưng tôi lập tức nhận ra đó là nàng diều hâu mà tôi đã giải thoát ở bãi xe cũ.

Nàng cũng đang cưỡi trên khí nóng, phía trên tôi chừng cả dặm. Chẳng suy nghĩ gì, tôi chỉnh lại đôi cánh và bay lên phía nàng.

Nàng nhìn thấy tôi. Tôi biết chắc điều đó. Diều hâu chẳng mấy khi bỏ sót những gì diễn ra ở xung quanh. Nàng biết tôi đang tiến lại gần phía nàng và nàng đang chờ đợi.

Không hẳn hai đứa tôi là bạn bè. Diều hâu không biết khái niệm "bạn bè". Và nàng cũng không cảm thấy biết ơn tôi đã cứu nàng khỏi cảnh tù túng. Diều hâu không hiểu thế nào là biết ơn. Thật ra, trong đầu nàng chẳng mảy may có mối liên hệ nào giữa tôi và sự tự do của nàng.

Mặc dù vậy, tôi vẫn bay lên để gặp nàng. Tôi chẳng biết vì sao. Tôi thật sự không biết. Tất cả những gì chúng tôi có chung nhau chỉ là hình thức bên ngoài. Cả hai đứa tôi đều có cánh, có vuốt, có lông…

Tôi chợt thấy hoảng sợ. Tôi sợ nàng.

Thật là điên, vì tôi đang bay phía trên một con tàu của người ngoài Trái Đất to bằng cả thành phố, thế mà một con diều hâu cái lại làm tôi hoảng sợ.

Hay có lẽ không phải tôi sợ nàng diều hâu ấy. Có lẽ đó chỉ cảm giác của tôi trong khi bay lên gặp nàng trên bầu trời. Cảm giác thân quen, cảm giác như đang trở về nhà, cảm giác như tôi thuộc về nàng.

Tôi chợt thấy hãi hùng và ghê tởm.

Không. KHÔNG!

Tôi là Tobias. Tôi là người. Tôi không phải là chim.

Tôi giẫy ra, bay khỏi nàng diều hâu.

Tôi là người. Tôi là một thằng nhóc tên Tobias. Một thằng nhóc có mái tóc vàng bù xù. Một thằng nhóc có bạn bè là người, có những mối quan tâm của người.

Nhưng một phần trong tôi lại cất tiếng "Xạo! Xạo hết sức! Mày là một con diều hâu. Diều hâu chỉnh là mày. Còn Tobias thì đã chết ngắc rồi"

Tôi đâm đầu bay xuống.

Tôi gập cánh lại, thả mình rơi thật nhanh. Nhanh! Nhanh nữa!

Và rồi, với cặp mắt mà Tobias không bao giờ có, tôi thấy đàn sói ở bên dưới.

Và tôi thấy cả mối nguy đang lù lù trước mắt chúng.

CHƯƠNG 10

Bốn đứa bạn của tôi đang quây lại, đứng bất động. Chúng gầm gừ, nảy lửa nhìn năm con sói đối địch.

Hai đàn sói đã đụng độ nhau. Giữa chúng là một con thỏ chết nằm thẳng cẳng. Chính đàn sói kia đã giết con thỏ. Các bạn của tôi vô tình đụng phải chúng. Giờ đây, hai con đực đầu đàn bị cuốn vào một trận chiến một mất một còn để giành quyền thống soái.

Một trong hai con đực đầu đàn đó là Jake, con kia là một con sói thứ thiệt.

Jake có trí thông minh của loài người, nhưng nói về chuyện đấu đá thì con sói kia có nhiều kinh nghiệm hơn. Jake chưa hề phải ngoi lên vị trí đầu đàn qua những trận chiến sống mái.

Tôi muốn cười mà không sao cười nổi. Tình huống hiện giờ thật lố bịch! Nhưng dẫu sao nó cũng giúp tôi quên đi con diều hâu cái, quên cái cảm xúc đã cuốn hút tôi về phía nó, đã hớp hồn tôi ngay cả khi những con tàu của bọn Yeerk đang lởn vởn đầy sát khí ở trên không.

Tôi giật bắn mình: thời gian! Bọn nó đã bị chậm kể từ khi rời bờ hồ chạy về. Mất bao nhiêu thời gian rồi nhỉ?

Tôi sà xuống chỗ bọn nó.

<Các cậu làm quái gì thế?> tôi hỏi.

<Im mồm đi, Tobias!> Jake gắt gỏng nạt lại tôi <Bộ không thấy tình hình hay sao?>

<Thấy chớ! Các cậu chỉ việc nhường cho chúng là xong>

<Không được. Nếu tớ rút thì tớ sẽ tiêu ngay>

<Tiêu cái gì mà tiêu?> tôi la lớn <Cậu đâu phải là sói. Nó mới là sói. Hãy cứ để nó làm sếp bầy sói. Các cậu bị trễ thời gian rồi đó>

<Đâu đơn giản vậy> Cassie lên tiếng <Nếu Jake có vẻ nhún nhường thì con sói đầu đàn kia sẽ tấn công. Bọn tớ đã bị lạc vào lãnh địa của chúng, và chúng nghĩ bọn tớ muốn chôm mồi của chúng>

Con sói đực bự chợt gầm gừ dấn một bước lên trước. Lập tức, Jake nhe nanh ra và thủ thế.

Con thỏ chết nằm giữa hai con sói đầu đàn, cách mõi hàm răng nhọn hoắt chỉ chừng vài tấc.

<Vụ choảng nhau này là vì con thỏ, đúng không nào?> tôi hỏi.

Không có tiếng trả lời. Đứa nào cũng căng thẳng đến mức lông lá xù cả lên. Bất cứ giây nào tình hình này cũng có thể bùng nổ thành một cuộc chiến tranh băng đảng của sói và theo lối sói.

Tôi biết mình phải làm gì. Nhưng điều đó lại đi ngược với bản năng trong đầu con diều hâu. Mà Tobias-người thì cũng không phải là hoàn toàn bình tĩnh.

Tôi đập cánh để bay lên cao một chút. Tôi sẽ cần tốc độ. Rồi tôi hướng mắt về con thỏ, cầu trời cho tôi hành động được nhanh như suy tỉnh.

<Aaaaaaaaaaaaaaaa>

Tôi vọt thẳng xuống, vuốt chìa ra trước.

"Tsiiiir!" tôi la lớn.

Vèo!

Mỗi bên tôi là một con sói. Con thỏ chết nằm đó.

Bụp!

Cái vuốt của tôi cấu vào con thú chết và tóm lấy lông của nó.

Tôi đập cánh một lần, hai lần. Con thỏ bị nhấc bổng lên không.

Con sói lớn chồm tới. Tôi cảm thấy những chiếc nanh của nó xẹt qua đuôi.

Tôi đập cánh rối rít, bay là đà, nửa nhấc, nửa kéo lê con thỏ chết. Con sói bám sát theo sau, chỉ cách chừng vài phân.

<Tobias!> Rachel thốt lên.

<Chạy đi!> tôi hét lớn <Tớ chắc phải buông nó mất. Nặng quá!>

May mắn thay, khi không là một con sói ngu thì Jake luôn là đứa nhanh nhạy và quyết đoán <Chạy đi, không kịp nữa bây giờ>

Tôi buông con thỏ đúng lúc con sói vồ hụt tôi.

PHẬP!

Chiếc hàm sói có thể giết chết tươi một con ngỗng vừa cắt vào không khí chỉ vài ly sau đuôi tôi. Các bạn biết không, nó ở gần tôi đến mức tôi đếm được cả những chiếc răng của nó.

Một làn gió rất nhẹ thổi qua. Nhưng thế là quá đủ. Tôi xoãi rộng đôi cánh, mặc cho làn gió nâng tôi lên.

<Trời, ớn muốn chết!> tôi nói.

<Cậu có sao không đấy?>

<Hình như tớ mất mấy sợi lông đuôi> tôi đáp. Nhưng lông đuôi là thứ mọc lại được.

Tôi bắt kịp bọn nó. Bọn nó đang xả hết tốc độ sói chạy như điên. Thời gian còn rất ít. Tôi cũng chả biết còn bao nhiêu phút. Đó là một trong những phiền toái thường xuyên của phép biến hình. Cho dù bạn có thể đeo đồng hồ thì bạn cũng không dám đeo. Một con sói hay diều hâu mà đeo đồng hồ thì chẳng khác gì "lạy ông tôi ở bụi này"

<Để mình xem có coi được giờ ở đâu không> tôi nói.

Tôi đang mệt, rất mệt sau chuyến bay dài và không phải một mà đến những hai lần đụng độ với chó sói. Con diều hâu trong tôi chỉ muốn tìm một cành cây ngon lành nhìn ra đồng trống để mà ngơi nghỉ. Nhưng tôi biết bây giờ chưa phải lúc.

Tôi bay lên cao một chút. Chỉ một chút thôi, đủ để nhận ra một trong các xe tải của bọn kiểm lâm giả hiệu.

Bọn Mượn xác đã đi khỏi xe, nhưng trên bảng điện có một chiếc

đồng hồ.

Tôi nhìn con số trên đó mà không thể tin nổi mắt mình.

Chắc là nó sai! Chắc chắn là nó sai!

CHƯƠNG 11

Tôi hết cả mệt mỏi.

Tôi lao hết tốc lực về phía các bạn tôi. Tôi cảm thấy khó ở. Giống như trái tim tôi sắp bốc cháy.

Bọn nó đã vượt qua ngưỡng thời gian cho phép! Quá muộn rồi! Muộn thật rồi. Bọn nó sẽ bị kẹt. Giống như tôi. Mãi mãi.

<HOÀN HÌNH ĐI!> tôi hét lớn.

Nói bằng ý nghĩ cũng chẳng khác gì mấy so với nói bình thường: càng ở xa thì càng khó nghe.

<Hoàn hình đi! Ngay lập tức!>

Hy vọng là chiếc đồng hồ trên xe không chính xác. Hy vọng là trước sau năm phút vẫn không sao.

Đây rồi! Tôi đã thấy bọn nó. Bốn con sói đang cắm đầu chạy về hướng thành phố ở tít tắp xa.

<Hoàn hình ngay!> tôi hét lớn khi lướt ngang đầu bọn chúng nhanh như một viên đạn.

<Bọn tớ còn bao nhiêu thời gian?> Marco hỏi.

<Hết rồi!>

Tuyên bố đó khiến bọn nó lập tức hành động. Tôi kiệt sức đáp xuống một cành cây.

Cassie là đứa đầu tiên biến đổi. Lông của nó ngắn dần. Cãi mõm thụt vào, thành cái mũi. Hai cặp giò dài ra và phình lên từ các cẳng sói mảnh khảnh. Cái đuôi của nó cũng thụt vào và biến mất. Khi nó hoàn hình được hơn phân nửa thì những biến đổi đầu tiên mới thấy xuất hiện ở mấy đứa kia.

<Nào, nhanh đi!> tôi giục giã.

<Mấy giờ rồi?> Jake hỏi.

<Các cậu còn hai phút> tôi nói dối. Theo như cái đồng hồ thì bọn nó đã trễ mất bảy phút.

Muộn quá rồi!

Cassie vẫn tiếp tục hoàn hình từ cơ thể chó sói. Da nó đang thay dần cho lông. Bộ quần áo bó sát đã hiện ở phần đùi.

Nhưng mấy đứa còn lại không may mắn như thế.

<Áááá!> tôi nghe tiếng Rachel hét lên trong đầu mình. Việc hoàn hình của nhỏ đã diễn ra trật lất. Bàn tay người của nhỏ diện ra ở đầu mút cẳng sói… nhưng ngoài ra không có gì thay đổi.

Tôi khiếp hãi nhìn Marco.

Cái đầu bình thường của nó đột nhiên tòi ra từ cơ thể sói. Nhưng phần còn lại vẫn y nguyên. Nó nhìn xuống rồi hét lên kinh hãi: ”Helow! Yipmeahhh!” Đó là một âm thanh khó nghe, nửa như tiếng người, nửa như tiếng sói.

Tệ thật! Tệ hơn cả tệ! Tôi cứ nghĩ bọn nó bị kẹt trong lốt sói, giống như tôi bị kẹt trong lốt diều hâu. Nhưng bọn nó lại hoá thành những quái thai, nửa người nửa sói: những cơn ác mộng giữa ban ngày.

Cassie chạy hết từ đứa này sang đứa kia "Nào, Jake, tập trung đi! Chú ý nào! Rachel, đừng bỏ cuộc! Hãy hình dung mình là người. Hãy tưởng tượng như các cậu đang ngắm mình trong gương. Trấn áp nỗi sợ của bồ đi, Marco!"

Tôi thấy Marco ngước cặp mắt người lên và chăm chăm nhìn tôi. Đôi mắt đó bám lấy tôi không rời. Giống như là nó căm thù tôi. Hoặc sợ tôi không chừng. Hay có lẽ cả hai.

Tôi vẫn bất động. Nếu Marco cần có tôi để tập trung thì càng tốt.

Nhưng điều đó lại làm tôi ghê ghê, rùng mình. Tôi chợt thấy chính mình như toàn bộ bọn nó đang thấy tôi: một thứ gì đó rùng rợn. Một quái vật. Một quái thai. Một sinh vật ghê tởm mà đáng thương.

Từ từ, thiệt là chậm, Marco bắt đầu hiện ra. Cả Rachel và Jake cũng thế. Bọn nó đã thắng được cuộc chiến bên trong.

"Đúng rồi, Jake" Cassie cổ vũ. Nhỏ nắm chặt bàn tay của Jake trong hai tay mình "Trở lại với tớ đi, Jake. Trở lại hoàn toàn đi!"

Tôi nhìn sang Rachel. Nhỏ vẫn còn một khúc đuôi bé xíu. Các miệng vẫn u ra. Mãi tóc vàng vẫn giống lông xám hơn. Nhưng chúng đang hoàn chỉnh dần. Cái đồng hồ chắc là chạy nhanh. Số phận của bọn nó đã được định đoạt chỉ trong vòng trước sau năm phút.

Tôi rất mừng vì bọn nó đã hoàn hình được. Giờ thì cả bọn đều đã trở lại thành người.

"Bọn mình thoát rồi!" Jake thở gấp. Nó nằm sóng sượt lên thảm quả thông. "Bọn mình làm được rồi!"

"Mém chết" Rachel nói "Suýt nữa là tiêu. Mệt chưa từng thấy. Chẳng khác gì leo con dốc sình lầy"

"Tớ thành người lại rồi" Marco lẩm bẩm. "Thành người! Coi nè, ngón tay tớ. Bàn tay. Cánh tay. Vai…" Nó sờ soạng khắp người để kiểm tra.

"Ha ha! Mém có tí xíu!" Cassie hân hoan. Nhỏ ôm chầm lấy Jake. Sau đó, tôi đoán nhỏ mắc cỡ nên chạy lại ôm cả Rachel và Marco.

Cả bọn cười vang, đứa nào đứa nấy như vừa trút được gánh nặng.

"Bọn mình ổn cả rồi" Jake vẫn chưa hết bàng hoàng.

Tôi rất mừng cho bọn nó. Thật mà! Nhưng đột nhiên tôi không muốn có mặt nơi đây. Tôi tha thiết mong được trốn đâu đó. Tôi thấy như quanh tôi đang mở ra một lỗ đen sâu hoắm và gớm guốc. Tôi muốn phát bệnh! Bệnh vì cái cảm giác bị mắc bẫy… mắc bẫy vĩnh viễn.

Tôi nhìn những chiếc vuốt của tôi. Chúng sẽ không bao giờ trở

lại thành bàn chân.

Tôi nhìn sang đôi cánh. Chúng cũng sẽ vĩnh viễn không còn là hai cánh tay. Tôi sẽ không còn được sờ tay vào ai… vào bất cứ vật gì…

Tôi nhảy khỏi cành cây và giang rộng hai cánh.

"Tobias!" Jake gọi với theo.

Nhưng tôi không thể ở đó. Tôi vỗ cánh như điên dại, quên cả chuyện tôi đang rất mệt mỏi. Tôi phải bay đi. Tôi phải bay thật xa.

"Tobias! Đừng! Trở lại đi!" Rachel la lớn.

Tôi bắt được một làn gió cứu tinh và vọt lên, bay xa. Tiếng thét câm lặng của chính tôi dội vang trong đầu.

CUỘC ĐỜI ĐẦU

CHƯƠNG 12

Trời đã tối hẳn khi về đến nơi mà giờ đây đã trở thành mái nhà của tôi.

Sau khi tôi bị kẹt trong xác diều hâu, Jake đã tháo tấm chắn dẫn lên gác mái nhà nó làm chỗ cho tôi trú ngụ. Tôi bay một lèo qua lối mở. Đó là một gác mái tiêu biểu. Có những thùng các-tông cũ phủ đầy bụi, chứa đầy quần áo thuở bé của Jake và Tom. Vài chiếc thùng hở nắp chứa đèn và đồ trang trí mùa Giáng Sinh. Có một chiếc tủ ngăn kéo, trên nóc bị trầy xước chẳng biết do đâu.

Jake đã mở một ngăn kéo tủ và lót bên trong một tấm mền cũ.

Nó thật là tốt với tôi. Jake luôn là một người bạn tốt. Ngày xưa, nó thường bảo vệ tôi mỗi khi tôi bị bọn đầu gấu trong trường bắt nạt.

Ngày xưa... Cái hồi mà tôi còn đi học.... Đã bao lâu rồi nhỉ? Vài tuần? Một tháng? Chắc không tới đâu.

Có một cái đĩa nhựa nằm trong một góc nơi chẳng ai buồn để ý. Tôi đang đói. Tôi cấu lấy cái đĩa bằng móng chân trái và khẩy nắp đĩa bằng chiếc mỏ cong.

Thịt, khoai tây và hạt đậu. Thịt ở đây là món hambuger. Tôi không biết Jake thu xếp làm sao để có thức ăn cho tôi. Có lẽ mẹ nó nghĩ nó vơ vét thức ăn thừa cho con Homer.

Tôi chưa kịp nói với nó rằng tôi không ăn được rau và khoai tây. Hệ thống tiêu hoá của tôi không màng đến gì khác ngoài thịt. Tôi... con diều hâu... là một loài ăn thịt. Trong cuộc sống tự nhiên, diều hâu sống nhờ thịt chuột, thịt sóc và thịt thỏ.

Tôi ăn một ít hamburger. Nó đã nguội ngắt. Một món ăn vô vị. Nó làm tôi phát ớn, nhưng cũng giúp tôi được no. Nhưng tôi không ưa cái món ăn *chết* ấy. Tôi thèm thịt sống. Tôi thèm được lao bổ xuống miếng thịt, cấu lấy nó bằng bộ vuốt sắc lẻm và xé toạc nó ra.

Tôi muốn như thế. Con diều hâu muốn như thế. Và khi đã là chuyện ăn uống thì rất khó lòng kiềm chế cái bộ óc diều hâu trong đầu tôi. Cơn đói của tôi là cơn đói của con diều hâu.

Tôi vỗ cánh và dợm nhảy trong ngăn kéo. Nhưng nó lại êm quá. Và thứ mà cơ thể diều hâu của tôi đang cần không phải là sự ấm áp và tiện nghi của tấm mền. Diều hâu làm tổ bằng thanh củi. Diều hâu qua đêm trên một cành cây dễ chịu, để được cảm nhận những làn gió nhẹ, được nghe tiếng chút chít của con mồi, được quan sát các bầy cú săn đêm.

Tôi nhảy ra khỏi ngăn kéo. Tôi không thể ở trong đó. Tôi mệt đến mức không tài nào nghỉ ngơi được. Tôi thấy bồn chồn không yên.

Tôi bay trở ra, hướng thẳng vào màn đêm. Diều hâu không phải là loài vật sống về đêm. Ban đêm thuộc về các giống săn mồi khác.

Nhưng tôi chưa muốn nghỉ ngơi chút nào.

Tôi bay vẩn vơ một lúc. Nhưng trong thâm tâm, tôi biết tôi đang hướng về đâu.

Phòng ngủ của Rachel vẫn sáng đèn. Tôi vỗ nhẹ cánh, đậu lên cái chuồng chim mà Rachel cố tình treo bên ngoài để tôi đậu xuống khi nào tôi ghé chỗ nhỏ.

Tôi vỗ nhẹ cánh lên kính cửa, rồi lấy móng cào cào <Rachel!>

Chút sau, cửa sổ được kéo lên. Rachel đứng đó trong bộ đồ ngủ và đôi dép lê.

"Bồ đó hả?" nhỏ nói. "Mình lo cho bồ quá!"

<Tại sao?> tôi hỏi nhưng đã biết câu trả lời.

"Hồi chiều bọn mình không được tế nhị lắm." nhỏ thì thào. Hai đứa tôi cố không để mẹ và hai nhỏ em của Rachel nghe thấy cuộc "độc thoại" của nhỏ.

<Đừng ngốc vậy chứ,>tôi nói, <mấy bồ xém nữa thì tiêu… bồ biết đó.>

"Vào trong này đi. Cửa phòng mình đã khoá rồi."

Tôi nhảy qua cửa sổ và tót lên cái tủ sập.

Bất chợt tôi cảm thấy có gì đó sau lưng. Tôi quay ngoắt lại. Đó là một tấm gương. Tôi đang nhìn chính mình.

Tôi có một cái đuôi với lông dài và thẳng, màu đo đỏ. Phần lưng còn lại lốm đốm nâu. Hai bả vai đồ sộ của tôi trông như hai cái bướu, như thể tôi là một cầu thủ bóng bầu dục đang chuẩn bị xáp lá cà. Đầu tôi thuôn nhọn. Đôi mắt nâu của tôi đầy kiêu hãnh khi tôi nhìn xuống món vũ khí chết chóc là cái mỏ.

Tôi quay đầu lại, tránh nhìn hình ảnh của chính mình. <Mình không rõ điều gì đang xảy ra cho mình, Rachel ạ.>

"Bồ nói sao, Tobias? Mình không hiểu."

Giá như tôi có thể cười được lúc này. Trông nhỏ lo lắng quá. Tôi mong mình có thể cười được, dù chỉ một thoáng thôi, để nhỏ thấy nhẹ nhõm bớt.

<Rachel à, mình nghĩ mình đang để mất chính mình.>

"Sss... sao cơ?... Bồ nói sao?" Nhỏ khẽ bặm môi và cố để tôi không nhìn thấy. Nhưng, tất nhiên, không gì lọt qua được cặp mắt diều hâu.

<Hôm nay con diều hâu mà tụi mình thả ra... Nó ở đó. Chỗ cái hồ. Mình muốn đi theo nó. Mình cảm thấy như mình thuộc về nó.>

"Bồ thuộc về bọn mình,"Rachel nói chắc nịch." Bồ là người, Tobias ạ."

<Sao bồ dám nói chắc ?> tôi hỏi.

"Bởi vì điều duy nhất đáng kể là cái gì ở trong đầu và trong tim bồ kìa," nhỏ chợt sôi nổi hẳn lên. "Là người đâu nhất thiết phải có cơ thể người. Là người đâu chỉ ở hình dạng bên ngoài."

<Rachel... Mình thậm chí không nhớ trước đây mình ra sao nữa.>

Tôi thấy rõ nhỏ đang muốn khóc. Nhưng Rachel là đứa có nghị lực. Có lẽ chính vì thế mà tôi tìm đến nhỏ. Tôi cần một ai đó tin cậy được. Tôi cần một ai đó cho tôi vay chút nghị lực.

Nhỏ tiến tới cái bàn ngủ và mở ngăn kéo ra. Lục lọi trong đó hết một phút, nhỏ trở lại phía tôi. Nhỏ đang cầm một bức hình bé xíu. Nhỏ giơ bức hình để tôi có thể nhìn thấy.

Đó là thằng tôi trước đây...

<Mình không ngờ bồ lại giữ hình mình đó,> tôi xúc động nói.

Nhỏ gật đầu. "Bức hình hổng đẹp lắm. Ngoài đời thật trông bồ khá hơn nhiều."

<Ngoài đời thật,> Tôi thẫn thờ lặp lại.

"Tobias à, một ngày nào đó người Andalite sẽ trở lại. Nếu họ không trở lại, xem như bọn mình tiêu hết, cả loài người cũng thế. Nhưng nếu họ trở lại thì mình biết họ sẽ có cách nào đó để trả lại cho bồ cơ thể cũ."

<Ước gì được thế,> tôi nói.

"Mình chắc chắn mà." nhỏ quả quyết. Tất cả niềm tin của nhỏ như đặt vào những từ này. Nhỏ muốn tôi tin. Nhưng tôi đã thấy những giọt lệ chực chờ tuôn ra từ đôi mắt nhỏ... bởi lẽ nhỏ đã nói dối.

Thì tôi đã nói rồi mà, mắt diều hâu chẳng bỏ qua điều gì.

CHƯƠNG 13

Cuộc trò chuyện với Rachel tuy vậy đã giúp tôi lên tinh thần, dù chỉ là tí xíu. Tôi qua đêm trong cái ngăn kéo nhỏ ở gác mái nhà Jake.

Ngày hôm sau, tôi bay vòng vòng trong khi đợi các bạn tôi thức dậy chuẩn bị đi học. Bằng cách nào đó tôi nhận ra tình thế của tôi không đến nỗi quá tệ. Đơn cử một ví dụ: tôi không phải làm bài tập. Một ví dụ khác: tôi có thể bay. Có bao nhiêu đứa nhóc bình thường bay được 65 cây số giờ và bổ nhào với vận tốc 130 cây số giờ như tôi ?

Tôi ra bãi biển và cưỡi lên các luồng khí nóng ở đó. Khí nóng dễ chịu nhất ở nơi các vách đá dựng thẳng đứng từ đại dương xanh thẳm.

Tôi thấy vài con mồi - vài chú chuột nhắt và chuột đồng - trên bãi cỏ ở đỉnh vách đá, nhưng tôi phớt lờ. Tôi là Tobias. Tôi là người kia mà.

Tối nay Jake đã triệu tập cả bọn trong phòng nó. Tom, anh của Jake, sẽ vắng nhà vì mắc họp với nhóm Chia Sẻ.

Chia Sẻ là một tổ chức trá hình của bọn Yeerk. Chúng lập ra như dạng tổ chức Hướng Đạo hay gì đó, nhưng mục đích thực sự lại là để tuyển mộ những kẻ tình nguyện trao cơ thể cho bọn Yeerk.

Tôi đã quen với việc xem đồng hồ người ta từ trên không. Ngoài ra các bạn cũng biết là một số ngân hàng có bảng điện tử rất lớn, trên đó có ghi giờ và nhiệt độ. Mấy cái bảng đó cũng thật hữu ích.

Thật là kì lạ, có những thứ mà bạn sẽ cảm thấy nhớ khi đánh mất cơ thể người. Chẳng hạn như tắm vòi sen. Hay việc ngủ thẳng giấc và ngủ sâu, hoặc ý niệm về thời gian.

Buổi chiều tôi bay trở lại trường. Tôi bay vòng vòng đợi đến giờ tan học, rồi đợi đến khi trông thấy Jake, Rachel, Cassie và Marco bước ra ngoài. Chúng luôn ra khỏi trường riêng lẻ. Marco đã chỉ ra rằng sẽ an toàn hơn nếu bọn nó không tụ tập với nhau suốt ngày.

Tôi bay theo chuyến xe buýt chở Jake và Rachel. Nhà hai đứa này ở gần nhất và chỉ cách nhau có vài ba toà nhà. Marco sống trong một căn hộ ở dãy phố bên kia. Từ hồi mẹ nó bị chết đuối vài năm trước, nó chỉ còn biết sống với ba nó.

Cassie phải đi xa hơn cả, trang trại nhà nhỏ cách nhà mấy đứa kia cỡ một cây số rưỡi. Đối với tôi, khoảng cách này chỉ cỡ ba phút bay. Như tôi đã nói, có cánh cũng được việc lắm. Tôi thực sự tin rằng, phần lớn thời gian, với tôi mọi việc đều ổn thoả. Thật mà!

Tôi nổi lềnh bềnh trên một luồng khí nóng tuyệt vời phía trên nhà Jake, trong khi chờ nó vào trong nhà. Từ đó, tôi không thể trông thấy Rachel vì có những tán cây che khuất, song tôi thấy được Marco

trong một vài giây.

Tôi tập trung vào việc quan sát các bạn tôi. Bằng cách đó, tôi sẽ quên đi những con sóc đang xào xạc giữa những lá cây hoặc những con chuột đang dí những cái mũi tí tẹo ra khỏi những cái lỗ để hít thở không khí.

Một lúc sau tôi, tôi thấy Tom bước ra khỏi nhà Jake.

Tom trông y như Jake, có điều là anh ấy bự con hơn và đề tóc ngắn. Tôi không biết Tom rõ lắm. Nhưng chỉnh trong một nỗ lực thất bại nhằm cứu anh ấy khỏi tay bọn Yeerk mà tôi đã bị kẹt trong lốt diều hâu.

Tom đang bước thẳng ra đường, có vẻ như hoàn toàn hờ hững. Rồi từ cách đó một dãy nhà, một chiếc xe bỗng trờ tới và cửa mở. Tom bước lên đó.

Đi họp nhóm Chia Sẻ! Tôi nghĩ.

Một lúc sau, tôi thấy mấy đứa kia rục rịch kéo nhau tới nhà Jake. Tôi dễ dàng nhận ra Rachel đang vừa đi vừa dợt thể dục. Nhỏ bước đi trên mép vỉa hè mà y như đang đi trên cầu thăng bằng.

Tôi bay qua cửa sổ phòng Jake khi cả hội đã tụ tập đông đủ. Tôi không muốn tạo cảm giác như tôi suốt ngày lang thang, chẳng biết làm việc gì.

"Đúng giờ giùm coi!" Marco cằn nhằn." Bọn mình đợi ở đây cả tiếng đồng hồ rồi đó."

Hừ! Bọn nó mới chỉ tới chừng 2 phút.

<Mình là một chú chim bận rộn,> tôi nói. <Mình quên mất cả thời gian.>

"Tụi mình họp lẹ đi," Cassie cắt ngang. "Cô Lambert cho một đống bài làm ngày mốt nộp, mà mình thì lỡ hứa với ba sẽ giúp ba thả cái con cú bự đó. Nó bị te tua hết trơn. Nó đậu lên một đường dây điện và bị nướng trụi lủi. Nhưng giờ thì nó khỏi rồi. Nó đã được nhận vào một khu thú."

"Ủa, bạn của bồ đó hả, Tobias?" Marco chọc quê.

Mấy đứa kia lập tức bắn sang nó những tia nhìn bực bội. Nhưng sự thật là, bị Marco chọc quê, tôi lại thấy dễ chịu. Marco chọc quê tất cả mọi *người*.

<Diều hâu bọn mình không đi chơi với cú.> Tôi đáp. < Cú sống về đêm còn bọn mình sống chủ yếu vào ban ngày.>

"Cú là một con vật rất đẹp." Cassie nói.

<Mình vẫn thỉnh thoảng thấy chúng vào ban đêm,> tôi tán đồng. <Chúng rất thú vị. Rất tĩnh và rất êm. Cánh của chúng không phát ra một tiếng động nào. Cú có thể bay cách mặt đất có vài phân mà mấy bồ vẫn không thể nghe thấy chúng.>

"Thôi, được rồi. Nếu Cassie sắp phải đi thì có lẽ mình bàn việc ngay thôi," Jake nói.

"Phải đó, để mấy bồ dùng giờ họp bàn chuyện chim chóc thì có

mà hết ngày," Marco hùa theo.

"Cả mình cũng phải về sớm." Rachel nói. Nhỏ có vẻ bối rối. "Lớp thể dục của mình sắp có cuộc biểu diễn ở khu thương xá."

"Ô, mình phải lăn xả tới đó mới được." Marco giễu.

"Không, bồ không được tới đó." Rachel nổi cáu. "Mấy bồ không ai được bén mảng đến đó. Mấy bồ cũng thừa biết cảm xúc của mình khi buộc phải tham gia những cuộc biểu diễn ngốc nghếch ấy."

Rachel không phải loại người thích phô diễn trước đám đông.

"Bọn mình đã biết bọn Yeerk lấy nước và không khí như thế nào," Jake cố lôi cả bọn trở lại với công việc. "Và bọn mình thậm chí biết cả nơi chúng làm việc đó, biết khoảng thời gian chúng tiến hành. Chắc chắn phải có cách nào đó để tận dụng những thông tin này. Ai có ý kiến gì không?"

Rachel nhún vai "Bọn mình phải tìm cách phá hủy con tàu đó. "

Marco đưa cao cánh tay như xin phép phát biểu trên lớp "Nếu như bọn mình… hừm… trở lại với vấn đề chim chóc thì có được không ?"

Rachel phớt lờ như mọi khi "Coi nào, nếu bọn mình tìm được cách phá hủy con tàu đó thì bọn Yeerk sẽ bị thiếu nước và không khí. Có thể vì lẽ đó chúng sẽ phải bỏ cuộc, trở về nhà."

"Có thể vậy," Cassie nói. "Nhưng biết đâu chúng có đến vài chục chiếc tàu như thế nằm rải rác quanh Trái Đất? Bọn mình đâu biết chúng có bao nhiêu chiếc tàu!"

"Chiếc này không thôi đã quá đủ cho bọn mình, trừ khi… ," Marco ngập ngừng. Tôi đoán nó vừa nhận ra nó sắp nói điều gì đó nguy hiểm. "Ý mình là… không có gì cả."

"Sao?" Jake sốt ruột. "Bồ định nói gì hả ?"

Marco giống như bị bắt quả tang. Nó nhún vai. "Thôi được, nghe nè, điều gì sẽ xảy ra nếu con tàu đó không bị nổ tung hoặc phân rã hoặc sao đó? Nếu nó đang bay trên thành phố và thiết bị tàng hình đột ngột tắt thì sao?"

Cả bọn nín thinh, hình dung về khung cảnh lúc ấy. Bất chợt cả triệu người cùng nhìn lên bầu trời và thấy một con tàu bự con bằng cả một toà nhà hàng trăm tầng.

"Mọi người sẽ nhận ra nó." Jake nói.

"Ô, đi nhiên là mọi người nhận ra," Rachel tán đồng. "Cả các rada cũng sẽ phát hiện ra nó. Sẽ có hàng triệu nhân chứng. Bọn Mượn xác sẽ không thể lần lút nữa!"

<Mọi người sẽ quay phim nó, chụp hình nó,> tôi góp ý. <Chắc phải có các băng thu rada.>

Jake cười toe toét. "Cả thế giới sẽ thấy nó. Toàn bộ loài người sẽ hiểu điều gì đang xảy ra." Giờ thì nó kích động ra mặt. "Và khi đó bọn mình có thể đến gặp chính quyền. Bọn Mượn xác sẽ không thể ngăn được bọn mình. Bọn mình sẽ nói tất cả những gì đã biết!"

Đôi mắt Rachel long lanh sáng. ”Bọn mình sẽ kể cho họ nghe về nhóm Chia Sẻ, về lão Chapman…”

“Mấy bồ tưởng Visser Ba và đám tay chân của hắn sẽ chịu ngồi khoanh tay mà ngó thôi sao?“ Marco cắt ngang sự phấn khích. ”Chỉnh mấy bồ vừa nói còn chưa biết chúng có bao nhiêu con tàu cơ mà. Ai biết được chúng mạnh cỡ nào.”

Jake lộ vẻ hơi thất vọng.

<Chúng không đủ sức mạnh để công khai tấn công Trái Đất.> Tôi nói.

“Làm sao bồ biết vậy?” Marco vặn lại.

<Vì chúng đã phải rất vất cả để giữ bằng được bí mật. Không ai lại đi trốn tránh nếu có đủ sức mạnh để chiến đấu một cách đàng hoàng.>

Tôi chờ đợi Marco đưa ra những ý kiến sắc sảo để cãi lại, song nó chỉ gật đầu. ”Ờ, bồ nói đúng.”

“Đó sẽ là một cơ may của bọn mình.” Rachel phấn khởi nói. ”Làm hiện hình con tàu để cả thế giới thấy nó.”

“Mình ghét phải hỏi câu này lắm” Marco rầu rầu nói “Nhưng mấy bồ định làm sao để cho nó hiện hình?”

Chỉnh Jake là đứa trả lời. “Bọn mình phải chui vào con tàu.” Nó nheo mắt với Marco. “Bồ muốn biết bằng cách nào không?”

Marco nhún vai ”Không!”

“Qua các ống hút nước… với tư cách là cá.”

Marco thở dài. ”Jake, mình vừa nói với bồ là mình không muốn biết cơ mà.”

CHƯƠNG 14

Rachel và Cassie ra về theo hai hướng khác nhau.

"Nhớ biểu diễn cho tốt nha!" Cassie gọi với theo.

"Cảm ơn." Rachel gắt gỏng đáp.

"Mình thế nào cũng tới đó." Marco nhạo. "Đừng có té khỏi cầu thăng bằng khi thấy mặt mình, nghen!"

Rachel bắn sang nó một tia nhìn như muốn nói : "Chú em mà dây vào chị thì chỉ có nước húp cháo." Sau đó nhỏ biến mất, để lại Marco, Jake và tôi.

"Chắc nhỏ mết mình rồi." Marco nháy mắt với Jake và tôi.

"Ờ... ờ...," Jake đánh trống lảng. "Nè, Tobias, chắc phải đợi đến cuối tuần mới làm vụ đó được."

<Sao vậy?>

"Tại cần có thời gian chứ sao. Bọn mình phải biến hình mà đi cho lẹ chứ đâu có tuyến xe buýt nào ghé vô chỗ đó. Cả bọn đâu có lội bộ xa vậy được. Ngay cả ở dạng sói cũng tốn nhiều thời gian lắm. Lần trước mất đến hơn tiếng đồng hồ lận đó. Theo mình, cả bọn phải tới đó vào buổi sáng, tìm chỗ nào thật kín đáo để cắm trại. Buổi chiều, khi bọn Yeerk xuất hiện thì bọn mình đã sẵn sàng rồi."

"Và lần này chớ có rớ vào lãnh địa của bầy sói kia." Marco nhắc nhở. "Mình hổng khoái đụng đầu bọn chúng lần nữa đâu."

Nghe thật có lý. < Mấy bồ nói rất đúng. Vậy nếu mấy bồ tỉnh cắm trại từ sáng sớm thì phải đi ngày thứ Bảy thôi.>

"Giá mà có thêm thông tin về khu đất tụi mình sẽ tới thì tốt biết mấy." Jake nhìn tôi đầy ngụ ý. "Mình đang nghĩ..."

<Đúng đó,> tôi ngắt lời <Mình sẽ đi thám thính trước. Mình sẽ tìm nơi để mấy bồ nấp tạm. Mình có dư thời gian trong *tay* để làm việc đó. Quên mất, mình đâu có tay... Tóm lại là dư thời gian.>

Marco và Jake cười lăn. Tôi nghĩ Marco hơi ngạc nhiên khi thấy tôi có thể giễu cợt chính mình. Tôi cũng bắt gặp cái nhìn dò xét của Jake. Chắc nó thắc mắc không biết tôi có ổn hay không.

<Mình ổn mà.> tôi nói bằng ý nghĩ riêng với nó để Marco không nghe thấy. <Mình chỉ rờn rợn khi nhìn các bồ vật vã để thoát khỏi lốt sói.>

Jake nhướn mày rồi gật đầu. Cả nó, chắc cũng còn kinh hoàng, tôi hình dung được mà. Tôi nghi bọn nó đã trải qua nhiều cơn ác mộng.

"Thôi được, bây giờ làm gì?" Marco hỏi. "Có cần mình lén nhỏ Rachel chui vào thành phố hay ngồi lại đây chơi điện tử.?"

"Mình còn phải làm bài tập ở nhà," Jake nói. "Tin mình đi, Marco, Rachel mà thấy bồ nhăn mặt làm trò trong khi nhỏ biểu diễn

thì coi chừng… nhỏ sẽ biến thành voi và dẫm bồ bẹp dí.”

Marco nhăn mặt. ”Thời vàng son xa xưa, điều tệ hại nhất mà bọn con gái có thể làm là xỉ vả đám mày râu bọn mình.”

Tôi bay đi, mặc cho hai đứa nó muốn làm bài tập, chơi video games hay dùng cách nào đó để giết thời gian thì tùy. Dù sao mấy việc đó tôi cũng đâu tham gia được.

Cũng tiếc thật đấy. Với cặp mắt và tốc độ phản ứng của tôi, chắc chắc tôi sẽ là một đối thủ đáng gờm trong trò chơi video “Doom”. Tiếc thay, thanh gạt và nút điều khiển đâu có để cho diều hâu chơi.

Tôi bay ra bầu trời chiều mát lạnh. Tôi vẩn vơ trên không mất một lúc. Tôi kiểm tra ngôi nhà của Chapman. Chapman là thầy hiệu phó của bọn tôi. Ông ấy mang trong đầu một trong những tên Mượn xác có đẳng cấp cao nhất.

Hôm ở khu công trường, cái tên Yeerk Mượn xác Chapman đã từng ra lệnh cho một tên Hork-Bajir rằng hễ tóm được đứa nào trong bọn tôi thì cứ giết. Hắn còn dặn tên Hork-Bajir giữ nguyên cái đầu bọn tôi để nhận dạng. Toàn là chuyện không thể ngờ.

Nhưng xem ra mọi chuyện lại phức tạp hơn bọn tôi tưởng. Chapman tham gia cùng bọn Yeerk, nhưng ông ấy lại làm điều đó để cứu con gái mình, Melissa.

Melissa có lẽ cũng tham gia cuộc biểu diễn thể dục cùng Rachel ở khi thương xá.

Tôi thấy buồn buồn khi nhắc đến nơi này. Lại thêm một nơi nữa tôi vĩnh viễn không thể đến. Đã có quá nhiều nơi như thế: Rạp chiếu bóng, trường học, công viên giải trí…

Chờ chút. Công viên giải trí, tại sao không nhỉ? Tôi còn đỡ tốn tiền vé nữa ấy chứ!

Ý nghĩ này, chẳng hiểu sao lại làm tôi cảm thấy sung sướng. Chắc chắn là tôi không thể tham dự các trò chơi rồi. Nhưng ý nghĩ đó vẫn làm tôi thấy phấn khích.

Tôi có thể bay thẳng đến khu Lâm Viên bất cứ lúc nào tôi muốn. Thử tưởng tượng coi! Tôi cũng có thể xem bất kì trận bóng bầu dục hay bóng rổ nào tôi thích… mặc dù là xem ké bên ngoài.

Và cả các buổi hoà nhạc ngoài trời nữa chứ!

Waa! Hoà nhạc ngoài trời thì hết xảy! Lại không cần mua vé nữa mới đã!

Tôi phải suy nghĩ theo cách đó mới được! Có hàng triệu điều tôi làm được trong lốt chim mà không thể làm được trong lốt người.

Nhưng chưa phải lúc này. Tôi bay vòng lại, hướng về các dãy núi. Thời tiết thật hết ý! Các luồng khí nóng đã đẩy mây lên thật cao. Tôi chỉ việc thả mình lên trên đó. Đời không đến nỗi quá tệ. Không đến nỗi nào.

Tôi đang bay đây nè! Hồi xưa khi còn cơ thể người, tôi vẫn thường nhìn lên trời và ước gì mình bay được. Giờ thì tôi bay rồi đó!

Tôi hình dung có những đứa nhóc ở bên dưới ngay lúc này đang nhìn lên tôi và nghĩ: "Tuyệt thật, bay như nó chắc là đã lắm."

Có điều… giá như tôi có gì đó lót bụng. Tôi hơi đói rồi! Phải nói Jake đem món gì lại ăn mới được!

Điều đó diễn ra trước cả khi tôi kịp suy nghĩ. Tôi đoán đó là do tôi cảm thấy đang sung sướng, cảm thấy dễ chịu.

Tôi đang ở trên khu rừng, cách trang trại nhà Cassie chừng một cây số. Cây cối chợt thưa đi, tạo thành một khoảng rừng trống. Đó là thứ mà loài đuôi đỏ chúng tôi mê tít: một khoảng rừng trống.

Ở đó có đầy mồi. Sóc chạy tung tăng tìm hạt dẻ. Chúng dợm nhảy rồi ngồi trên hai cẳng sau, dáo dác nhìn quanh, vẻ bồn chồn. Chuột nhắt lăng xăng chui từ lỗ này sang lỗ khác. Và cả thỏ nữa chứ.

Kìa! Một con chuột bự!

Tôi căng mắt tập trung vào nó. Tôi rùng nhẹ một bên vai, quay ngoắt lại giữa đường bay, và lao bổ xuống. Đôi cánh tôi đã khép lại, đầu tôi chúi thấp, móng vuốt co hết cả lên để đạt tốc độ tối đa.

Một quyết định bất ngờ. Tôi dang rộng hai cánh. Cú va mạnh của không khí. Các vuốt giương ra. Mắt tôi không rời con chuột dẫu chỉ một li.

Tập trung!

Tấn công!

Một đợt sóng phấn khích chưa từng thấy chợt dâng lên trong tôi. Tôi ngây ngất! Phải rồi, ngây ngất! Đó là từ duy nhất đúng. Nó mạnh hơn tất cả những gì tôi từng thể nghiệm trong đời.

Các móng đâm vào thịt sống. Những chiếc vuốt sắc lẻm quắp lại. Con chuột quằn quại, vùng vẫy dưới móng vuốt của tôi. Nhưng vô ích thôi! Hoàn toàn vô ích!

Tôi đã phát cuồng.

Tôi dùng cánh che con vật, giấu nó khỏi những con thú ăn thịt khác có thể cướp mất con mồi của tôi.

<KHÔNG! KHÔNG! KHÔNG!>

Tôi ngã ra sau.

Tôi nhìn xuống các vuốt. Chúng đỏ ngầu máu.

Thịt chuột lủng lẳng trên mỏ tôi.

Tôi kinh hãi. Tôi đã quên mình là ai. Tôi muốn bỏ chạy. Nhưng tôi làm gì còn chân để mà chạy. Tôi chỉ có những chiếc vuốt tàn khốc, những chiếc vuốt đẫm máu.

Tôi ngã lăn ra đất.

Không, tôi hét lên không thành lời. Nhưng tôi vẫn thấy con chuột chết... Tôi vẫn có thể nếm nó. Và dù cho tôi có nói "không" bao nhiêu lần, thì rốt cuộc thực tế vẫn sẽ luôn luôn là "có".

CHƯƠNG 15

Tôi bay.

Bay thật nhanh. Bay bằng tất cả sức lực mà tôi có. Bay nhanh biết đâu sẽ giúp tôi bỏ lại phía sau những hồi ức gớm ghiếc về chuyện giết và ăn thịt chuột ?

Nhưng không… ngay cả với tốc độ điên cuồng đó tôi cũng không sao quên được sự việc vừa xảy ra.

Người! Ta là người! Ta là Tobias!

Tôi không biết vì sao tôi muốn gặp Rachel ngay lúc này. Có thể vì nhỏ là đứa bạn gần gũi nhất của tôi. Có thể là sự khẳng định chắc nịch của nhỏ về việc tôi là ai.

Tôi cần một ai đó có thể tin cậy được.

Phía dưới, tôi thấy cái hình tam giác khúc khuỷu khổng lồ của khu thương xá. Tôi thấy một cái của kỉnh. Người ta ra vào tấp nập. Rachel đang ở trong đây.

"Tsiiir!"

Tôi lao bổ xuống cùng với một tiếng hét giận dữ, tuyệt vọng và kinh hãi. Tôi lao đầu vào cửa như đã từng lao vào con chuột. Nhưng tôi không thể dừng cũng không thể chậm lại. Tôi sẽ xả hết tốc độ để tông vào cửa kỉnh. Biết đâu cú va này sẽ đánh thức tôi khỏi cơn ác mộng?

Tôi tiếp tục tăng tốc. Cánh cửa đang lao về phía tôi. Cả mặt đất cũng đang dâng lên để giáng mạnh vào tôi.

Một anh thanh niên tóc đen, lùn lùn, bước lại phía cửa. Anh ta mở nó ra.

Vèo!

Hẳn là tôi đã đạt đến vận tốc 130 kilômét giờ khi lao qua cánh cửa mở.

Bên trong có một cánh cửa thứ 2, nhưng cánh cửa này đã mở sẵn.

Không có va chạm.

Và cũng không có thức tỉnh.

Quanh tôi là ánh sáng và màu sắc. Như một chiếc kỉnh vạn hoa đang quay ở tốc độ cao.

Khoảng Trống. Hoả Tốc. Khung Sườn Xe. Bà Fields… Tên các cửa hiệu cứ loang loáng lướt qua đầu tôi.

Vèo!

Tôi là một viên đạn đang bay sướt qua đầu khách mua sắm, chỉ cách có vài phân. Tôi nghe thấy tiếng la hét. Tôi nghe thấy tiếng reo hò.

Mặc kệ. Tôi muốn tông vào vật gì đó. Tôi muốn được tỉnh dậy.

Tôi thèm được ngã lăn quay ra đất vì hai cánh đã biến mất, và thay vào đó là đôi chân vụng về và hai cánh tay đang đập gió.

Tôi muốn lại là chỉnh tôi.

Tôi là người! Tôi là Tobias!

Nine West, Radio Shake, B. Dalton, Benetton… Đó là thế giới mà tôi đã từng biết, đã từng là một phần của nó. Những nơi mà tôi từng tạt qua. Những thức ăn mà tôi từng dùng. Đó là thế giới của loài người.

Vèo!

Bất chợt, chỉ trong vài giây, tôi đã ở trung tâm của khu thương xá.

Một đám đông đang đứng quây thành vòng. Giữa vòng là một tấm thảm màu xanh. Nhiều đứa con gái mặc đồ bó sát đang nhào lộn và thực hiện những cú uốn mình tuyệt mỹ. Ở tầng trên, người ta đang xúm xít quanh lan can để ngó xuống.

Rachel đang đi trên cầu thăng bằng. Nhỏ vừa nhấc một chân lên, chân còn lại trụ trên cầu.

Tôi là một quả tên lửa màu nâu. Vàng và đỏ đang bắn thẳng về phía nhỏ.

"Tobias!" Nhỏ sửng sốt gọi.

Ngay trước mặt tôi là một bức tường. Một bức tường trốn trơn, nơi người ta chuẩn bị bố trí một cửa hiệu. Tôi vẫn đang bay nhanh. Tôi muốn tông vào nó và tỉnh thức khỏi cơn ác mộng.

"Không!" Rachel hét lớn.

Tôi xoè cánh và vọt thẳng lên trên. Bức tường cạ vào bụng tôi. Nóc siêu thị làm bằng kính để lấy ánh sáng ban ngày. Tôi đã lên đến đó. Một cú ngoắt đuôi vào giây cuối. Xém nữa là quá muộn. Vai tôi đập vào kính. Tôi nảy ra và rơi thẳng xuống những khuôn mặt đang ngóc lên nhìn tôi: kinh hãi có, vui thú có mà tội nghiệp cũng có.

Tôi thấy khuôn mặt Rachel giữa đám đông. Cặp mắt nhỏ như thầm van lơn. Không! Nhỏ nói bằng động tác miệng: Không!

Tôi vẫn rơi xuống, chưng hửng và bàng hoàng. Vẫn đứng nguyên trên cầu thăng bằng, Rachel với tay chộp lấy tôi. Nhỏ té khỏi cầu thăng bằng và cả hai đứa tôi ngã chúi trên tấm thảm.

"Bồ phải ra khỏi đây ngay!" nhỏ thì thào ra lệnh.

<Mình đã giết,> tôi thốt lên. <Rachel, bồ hiểu không. Mình không còn là mình nữa rồi. Mình đã *giết* một con mồi!>

"Không! Khi nào bồ còn có mình và mấy đứa kia thì bồ vẫn là bồ, Tobias ạ."

Những bàn tay quơ tới để cứu Rachel khỏi con chim điên. Nhỏ đẩy tôi bay lên.

Cú đẩy vừa rồi đủ để dâng tôi lên không. Bất cứ ai quan sát cũng sẽ tưởng Rachel dẫy tôi ra.

Tôi đập mạnh cánh, vượt ra khỏi tầm tay hàng chục người đang

với tay lên chộp lấy tôi. Ai đó liệng một chiếc túi mua hàng vào tôi. Tôi né được.

Nhưng chẳng có lối nào thoát. Ở phía trên, tôi thấy bầu trời xanh.

Con diều hâu trong tôi muốn bay lên trời. Nó biết rằng sự an toàn nằm ở bầu trời cao, xanh thăm thẳm ấy. Nó bèn ra sức bay vọt lên… bay thẳng đến tấm kính mà nó không hề nhận ra. Tấm kính ấy có lẽ cũng chắc chắn chẳng kém bức tường gạch.

Nhưng tôi đã chẳng còn hơi sức đâu để đấu tranh với nó. Con diều hâu đã chiến thắng. Tôi đã giết… đã ăn… và đã thích thú điều đó. Sự ngây ngất của việc săn mồi.

Sự ngây ngất!

Chỉ trong một giây nữa tất cả sẽ chấm dứt. Một cú va nữa của đôi cánh khoẻ lên tấm kính…

Từ khoé mắt, tôi thấy một khuôn mặt quen thuộc ở bên trên. Bất chợt một vật gì đó sượt qua tôi. Nó nho nhỏ, màu trắng, có vết khâu.

CHOOAANG!

Trái bóng chày đập vào kính chỉ vài phân trước cái mỏ của tôi. Đúng ngay vị trí mà Marco nhắm ném. Mảnh kính rơi đinh khắp người tôi.Tôi vọt qua lỗ hổng.

Bầu trời!

Con diều hâu bay nhanh, thẳng một lèo. Tôi mặc cho nó bay. Tôi đã chịu quy phục rồi.

Tobias - một thằng nhóc mà tôi không còn nhớ mặt. Giờ không còn tồn tại nữa rồi.

CHƯƠNG 16

Vài ngày tiếp sau đó giống như một giấc mơ dài, trôi chậm. Tôi tránh xa ngôi nhà của Jake. Tôi không liên lạc với các bạn của tôi nữa. Tôi biến mất.

Tôi tìm được một chốn riêng của mình. Đó là một lãnh địa hoàn hảo của loài đuôi đỏ… và cũng là nơi tôi thực hiện vụ giết chóc đầu tiên của mình. Một khu rừng trống rất đẹp, có cây cối bao bọc. Cách đó không xa là một vùng đầm lầy cũng rất tuyệt vời… Dù vậy, nó thuộc lãnh địa của một con đuôi đỏ khác và tôi không thể săn mồi ở đó thường xuyên.

Tôi dành cả ngày cho việc săn mồi. Đôi khi, tôi cưỡi lên những luồng gió nóng nhìn xuống khu rừng thưa để rình mồi. Đôi khi tôi đậu trên cây và quan sát, cho đến khi một sinh vật bất cẩn chui ra ngoài. Và rồi tôi sà xuống con vật đó, nhấc bổng nó lên, giết nó, ăn thịt nó trong khi máu còn nóng hôi hổi.

Ban ngày dễ chịu hơn ban đêm, vì tôi dành gần hết thời gian này để mải miết săn mồi. Việc đó làm tôi luôn bận rộn, vì trong phần lớn trường hợp, tôi để sổng con mồi. Phải nhiều lần săn mới được một lần giết thịt.

Ban đêm tệ hại hơn nhiều vì tôi chẳng đi săn được. Đêm tối thuộc về các loại chim săn mồi khác, chủ yếu là cú. Và, ban đêm, bộ óc loài người của tôi lại trỗi dậy.

Phần người trong tôi gợi ra những kỉ ức. Những hình ảnh về cuộc sống loài người. Những hình ảnh bạn bè. Phần người ở trong tôi rất buồn. Rất cô đơn.

Nhưng Tobias-người lại thực sự muốn ngủ. Nó muốn biến mất và mặc cho con diều hâu thống trị. Nó muốn chấp nhận rằng nó không còn là người nữa.

Thế mà, vào ban đêm, khi tôi đậu trên cành cây quen thuộc, quan sát bầy cú thực hiện cái công việc im lặng và chết chóc của chúng, thì kỉ ức người vẫn cứ gợn lên trong đầu tôi.

Nhưng ngoài ra cũng còn có những kỉ ức khác. Tôi thấy nhớ con diều hâu cái. Nàng diều hầu mà lẽ ra đã bị nhốt trong chuồng. Tôi biết lãnh địa của nàng ở đâu. Nó nằm gần một cái hồ nước trong ở trên núi.

Và thế là một ngày nọ tôi bay đến đó. Đến cái hồ trên núi.

Từ trên cao tôi thấy nàng đang đậu trên một cành cây. Nàng đang rình một con gấu trúc con, sẵn sàng cho một cuộc tàn sát. Nàng chắc phải rất đói mới dám săn gấu trúc. Vì dù nhỏ cách mấy, gấu trúc vẫn là một con thú dữ dằn và rất khoẻ.

Trong khi tôi quan sát, tránh để nàng trông thấy, thì nàng lao

xuống.

Con gấu trúc đã nhận ra nàng. Nó né thật nhanh sang trái. Nàng vồ hụt và bay sợt qua. Con gấu trúc con chạy lại bìa rừng. Mẹ nó đang ở đó.

Không con diều hâu nào điên đến mức dám tấn công gấu trúc lớn. Đó là một cuộc chiến mà phần thắng chắc chắn không thuộc về diều hâu.

Thế là nàng trở lại cành cây.

Tôi lượn lờ phía bên trên, đợi xem nàng có nhận ra tôi không. Tôi chờ xem nàng sẽ làm gì nếu nhận ra tôi. Tôi phải thận trọng. Nàng thuộc giống cái, mà diều hâu cái thì thường lớn hơn diều hâu đực cỡ một phần ba.

Bất chợt, tôi thấy một chuyển động nhanh ở trong rừng.

Một cuộc săn!

Tôi luôn thấy phấn khích khi xem cảnh săn đuổi, dù là do những loài khác thực hiện. Nó mài sắc nỗi đam mê săn mồi của chính tôi.

Con mồi đang chạy một cách vụng về trên hai chân. Vừa chạy vừa mở đường xuyên qua các bụi cây. Nó vấp ngã khá đau. Có cảm giác như nó đứng dậy rất chậm. Rồi nó lại chạy tiếp.

Tôi nghe thấy thở dồn dập. Con mồi đang yếu dần. Nó phát ra những tiếng kêu thét ngày một lớn.

Con mồi thường kêu thét.

Con thú săn mồi cũng di chuyển bằng hai chân. Nhưng chân của nó được cấu tạo để đạt tốc độ cao hơn. Nó dùng cựa trên cẳng tay để rẽ bụi và cỏ. Bằng những chiếc cựa này, nó mở đường hệt như một chiếc mày xén cỏ.

Máy xén cỏ ư?

Không! Phải gọi khác cơ. Máy nghiền rau. Phải rồi, Marco thường gọi vậy.

Marco là ai nhỉ? Một hình ảnh chợt thoáng qua đầu tôi. Lùn. Tóc sậm. Người.

Hình ảnh đó giáng vào đầu tôi như một tia sét. Tôi chợt hiểu r : Con mồi đang chạy kia là *người.*

Tại sao tôi phải bận tâm nhỉ? Đó là con mồi. Đó là chuyện thường tình: thú săn mồi thì phải giết con mồi.

KHÔNG!Nhưng đó là *người* mà!

“Cứu tôi! Cứu tôi với!” Đó là tiếng kêu thét. Nó có nghĩa gì đó ”Cứu tôi! Cứu!”

Con thú săn mồi đã ở rất gần. Chỉ vài giây nữa thôi nó sẽ giết con mồi. Nó rất khoẻ. Nó rất nhanh.

Nó là một tên Hork-Bajir.

“Cứu tôi! AI cứu tôi với!”

Tôi chẳng biết mô tả chuyện kế tiếp ra sao nữa. Có cảm giác như cả thế giới của tôi đổ nhào. Phút trước nó còn là kiểu này và, đùng

một cái, nó trở thành một kiểu hoàn toàn khác. Giống như thể bạn choàng tỉnh dậy sau một giấc mơ.

Con mồi là một con người. Con thú săn mồi là một tên Hork-Bajir. Có gì đó không ổn. Không ổn thật rồi! Phải chặn lại thôi!

Chỉ mới vài giây trước, tôi còn nghĩ: không con diều hâu khôn ngoan nào lại đi tấn công gấu trúc lớn. Thế mà giờ đây tôi lại đang sắp sửa tấn công một tên Hork-Bajir. Hork Bajir so với con gấu trúc chẳng khác gì bom nguyên tử so với cung tên.

Phải nhắm vào mắt. Mắt chỉnh là điểm yếu nhất.

"Tsiiir!"

Tôi lao như tên lửa vào tên Hork- Bajir. Con người bị rượt đuổi lại trượt ngã lần nữa.

Tôi giương vuốt ra. Tên Hork-Bajir đang hết sức tập trung vào con mồi của hắn. Tôi giáng cho hắn một đòn chí tử, nó bay vút qua.

"Grrrawwwwrrrr!" tên Hork-Bajir rống lên, lấy tay bụm mắt.

Con mồi của hắn đã đứng dậy và chạy tiếp.

"Gurr gafrasch! Tấn công tao! Chạy trốn! Hilch nahurn!" tên Hork-Bajir gào to bằng một thứ tiếng kì lạ nửa người nửa quái. Chúng thường dùng thứ tiếng này khi làm việc với người.

Hắn đang kêu đồng bọn. Tôi dùng xung lực của mình để bay lên chót các ngọn cây. Hắn có sự tiếp ứng khá dồi dào. Một tên Hork-Bajir khác ở cách đó khoảng một ngàn mét… và hai tên kiềm lâm giả hiệu ở gần hơn.

Trí óc tôi đã hoàn toàn hồi phục. Bọn kiềm lâm giả hiệu. Lũ chiến binh Hork- Bajir. Chuyện xảy ra bên hồ hôm trước. Chiếc tàu bồn của bọn Yeerk chắc là sắp đến.

Bọn Yeerk. Người Andalite. Đám bạn của tôi. Những Animorphs.

Phải rồi, đám bạn của tôi. Tôi đã nhớ ra rồi. Nhưng người đàn ông này không giống đám bạn của tôi. Con mồi người này lớn tuổi hơn nhiều. Một người hoàn toàn xa lạ.

Con diều hâu được giải thoát đang chăm chú nhìn tôi. Tôi cảm thấy nó đang hút tôi về phía nó… giống như là nam châm. Nàng là đồng loại của tôi. Nàng giống hệt tôi.

Nhưng bọn Kiềm lâm giả hiệu giờ đây đang truy đuổi ráo riết người đàn ông. *Người* thì chẳng có gì giống tôi. Sao mà ông ấy chạy kém và vụng thế! Đúng là một con mồi.

Thế mà, vì một lý do nào đó, tôi không thể để ông ấy bị là con mồi.

Tôi không thể! Tôi là … Tobias.

CHƯƠNG 17

Tôi đậu lên cây sào trước cửa sổ phòng Rachel. Trời đã khuya, nhưng nhỏ vẫn chưa ngủ. Nhỏ đang nằm trên giường đọc sách, kê đầu lên vài cái gối.

Tôi đập cánh nhè nhẹ lên cửa kính.

<Rachel!>

Nhỏ nhổm dậy. Cuốn sách văng xuống đất. Nhỏ nhảy khỏi giường, chạy lại cửa sổ và mở tung ra.

"Tobias hả?"

<Ít nhiều là mình đây,> tôi chua chát nói. Nhỏ toan ôm lấy tôi, vòng tay nhỏ sợt qua người tôi. Nhưng rồi nhỏ nhận ra rằng điều đó không thể được. Chim được cấu tạo không phải để người ôm.

"Bồ ổn chứ? Bọn mình sợ lắm. Cassie nói bồ có thể bị giết hay gì đó. Đủ thứ chuyện có thể xảy ra. Anh Jake rất buồn."

<Mình ổn mà,> tôi đáp và nhảy lên cái tủ sập.

Rồi, khi biết chắc tôi không sao, nhỏ bắt đầu nổi khùng. Tôi cười thầm. Thế mới đúng là Rachel.

"Tobias, bồ ấm đầu hay sao vậy? Bồ đi đâu mất biệt làm bọn mình lo sốt vó mấy ngày nay, hả?"

<Chuyện này khó giải thích lắm> tôi nói. < Mình nghĩ là… con diều hâu hình như đã thắng được mình. Cũng không hẳn là thế. Ý mình là… bản năng của con diều hâu… mạnh lắm.> Tôi kể cho nhỏ nghe về vụ giết mồi đầu tiên của tôi, về nỗi khiếp hãi của tôi lúc đó.

Tôi chẳng biết tôi mong đợi Rachel phản ứng ra sao. Nhỏ cố ra vẻ thông cảm, nhưng tôi vẫn thấy chuyện đó làm nhỏ nhờm gớm.

<Mình đã mất tự chủ> tôi thú nhận. <Mấy ngày qua mình sống như một con diều hâu thứ thiệt. Lúc nào cũng hệt như diều hâu. Mình nghĩ mình đã bắt đầu quên… chính mình. Và khi mình bắt đầu mất cảm xúc của loài người thì chuyện đó diễn ra.>

"Chuyện gì vậy?" Nhỏ chạy ra kiểm tra cửa, ngó xem mấy đứa em có quanh quẩn đâu đó không. Tôi thì rõ ngôi nhà của nhỏ hoàn toàn tĩnh lặng.

"Có chuyện gì hả Tobias?"

Tôi kể cho nhỏ nghe việc tôi đi đến cái hồ. Tôi kể lại chuyện tên Hork-Bajir săn đuổi người đàn ông nọ.

<May là mình nhìn thực địa tốt hơn bọn Hork-Bajir và mấy tên Mượn xác Kiểm lâm. Mình dẫn đường cho ổng chạy thoát khỏi chúng. Mình chỉ cho ổng phải núp ở đâu và phải chạy lúc nào.>

"Bồ nói chuyện với ổng à ?"

<Ừ, mình nói bằng ý nghĩ. Đâu có cách nào khác. Mình không thể để chúng bắt ổng. Ổng đã thấy một tên Hork-Bajir. Đời nào chúng

lại để ổng sống.>

Rachel có vẻ chưng hửng. “Nhưng giờ thì ổng đã biết bồ! Và ổng cũng biết về bọn Hork-Bajir nữa.”

<Thì ổng làm gì được? Đi nói với mọi người rằng ổng bị săn đuổi trong rừng bởi một con quái vật ngoài Trái Đất, rồi sau đó được một con chim cứu mạng bằng thần giao cách cảm ấy à? >

Rachel cười. “Ừ nhỉ. Bồ nói đúng. Mọi người sẽ nghĩ ổng bị mát. Với lại, ổng mà mở mồm lu loa về bọn Yeerk thì chúng sẽ cho ổng nín luôn.”

<Đó chính xác là những gì mình giải thích với ổng. Mình nghĩ ổng sẽ im lặng. Ổng sẽ cố quên những gì đã xảy ra.>

“Bồ đã cứu ông ấy!” Rachel nói.

<Ừ, nhưng không dễ đâu,> tôi thú nhận. <Thoạt đầu mình chỉ thấy ổng là con mồi và tên Hork-Bajir là kẻ săn mồi. Cũng như bọn cú về đêm ấy mà. Chuyện đó mình cũng làm hằng ngày: giết để ăn thịt.>

Rachel trầm tư suy nghĩ một lúc. “Bọn Yeerk và đám nô lệ của chúng không giết để ăn thịt,” Nhỏ nói. “Chúng giết để kiểm soát và thống trị. Nếu phải giết vì đó là cách duy nhất để sinh tồn, vì đó là cách thức mà thiên nhiên tạo ra bồ thì có sao đâu. Giết để giành quyền lực hoặc để kiểm soát thì mới ghê tởm.”

<Mình nghĩ bồ nói đúng,> tôi nói. <Mình chưa từng nghĩ theo hướng này.>

“Cho dù bồ có... ăn con gì thì cũng chẳng sao. Đó là chuyện tự nhiên ở diều hâu mà. Bọn Hork-Bajir thì không làm gì tự nhiên hết. Chúng thậm chí không kiểm soát được cơ thể và trí não của chính chúng. Chúng là công cụ của bọn Yeerk. Mà bọn Yeerk thì chỉ muốn quyền lực và thống trị.”

<Mình biết rồi.> tôi nói. Mặc dù không hoàn toàn bị thuyết phục nhưng nói chuyện với Rachel tôi cảm thấy thật ấm lòng.

“Bồ là người mà, Tobias.” Rachel nhỏ nhẹ nói.

<Ừ, có thể. Mình cũng không biết nữa. Đôi khi mình cảm thấy như bị sa bẫy. Mình muốn cục cựa ngón tay, nhưng làm gì có ngón nào. Mình muốn nói thật to, nhưng cái mỏ này chỉ tốt cho việc mổ và xé mà thôi.>

Rachel rơm rớm nước mắt. Điều này làm tôi hoảng. Bởi lẽ Rachel không phải loại con gái động chút là khóc nhè.

<Dù sao thì mình cũng xin lỗi bồ. Mình đã phá hỏng cuộc biểu diễn của bồ ở khu thương xá hôm đó.>

Rachel mỉm cười. ”Bồ nói gì vậy? Mình phải cám ơn bồ mới đúng. Mình chỉ vừa mới khởi động thôi. Mà bồ cũng thừa biết là mình ghét biểu diễn trước đám đông. Bồ đã chấm dứt toàn bộ chuyện đó nhanh hết sức luôn.”

Tôi cười lặng lẽ. < Mình hình dung được mà. Hy vọng là không ai bị thương do kính rơi xuống.>

“Không sao, mọi người đều ổn. Nhưng nếu bữa đó Marco ném trật trái bóng chày thì sao hén? Chắc bồ sẽ tông vào kính một cú khủng khiếp lắm.”

Tôi chẳng biết nói sao.

Rachel lại gần và lấy tay vuốt đầu tôi. Điều đó làm con diều hâu trong tôi thấy bực bội. Nhưng đồng thời, giống như khi chải lông, tôi cũng cảm thấy dễ chịu.

“Hôm trước mình có nói với bồ, Tobias… bồ còn nhớ không? Bồ vẫn là một con người khi bồ còn có Jake, có Cassie, có mình. Và có cả Marco nữa. Cậu ấy đã cứu bồ đúng lúc. Bọn mình là bạn bè mà. Bồ đâu có cô đơn.”

Tôi nghĩ tôi khóc đến nơi. Nhưng diều hâu thì làm sao mà khóc?

“Và một ngày nào đó, người Andalite sẽ trở lại…”

<Một ngày nào đó,> tôi lặp lại, cố lấy giọng tin tưởng. <Tốt rồi, giờ mình đến gặp Jake đây. Chiến dịch của bọn mình dự kiến vào ngày mai, đúng không?>

“Đâu có ai bắt tụi mình phải làm chuyện đó.” Rachel đáp.

<Phải làm chứ!> tôi quả quyết. <Hơn lúc nào hết, mình hiểu điều đó. Bồ coi đó... có bao con người đã bị mắc bẫy trong các cơ thể bị bọn Yeerk kiểm soát. Bị mắc bẫy, và không thể thoát... Rachel à, mình biết cảm xúc của họ mà. Có thể mình cũng không thoát được. Có thể mình sẽ bị mắc bẫy vĩnh viễn. Nhưng nếu như mình có thể cứu vài người trong số họ. Có thể là... mình cũng không biết nữa. Có thể đó chính là điều mà mình cần để duy trì tư cách người.>

CHƯƠNG 18

Ngày hôm sau, bọn tôi lao vào chiến dịch. Tôi bay trên trời còn bốn con sói xám chạy ở bên dưới. Bọn tôi đã canh thời gian để đến nơi vào sáng sớm, nhiều giờ trước khi bọn Yeerk xuất hiện để dọn dẹp những người xâm nhập.

<Ê, nói đại ra đi, Tobias,> Marco lên tiếng. <Bồ đang đưa bọn mình tới hang gấu chứ gì? Một con gấu nâu bự, đúng hông? Coi bộ hấp dẫn dữ ha?>

<Không phải gấu nâu,> Cassie ngắt lời. <Không phải ở khu vực này. Ở đây chỉ có gấu đen. Chúng nhỏ hơn rất nhiều.>

<Tốt quá. Bồ làm mình an tâm rồi đó. Vậy là mình sẽ chui vào cái động gấu nhỏ hơn.>

<Mấy con gấu đã bỏ đi lâu rồi,> tôi nói. <Chỉ có vài con gấu sống chung quanh, còn cái hang đó thì trống rỗng. Tin mình đi. Hôm qua mình thám thính kỹ rồi mà. Chỉ có mấy con gấu trúc và chồn hôi chạy ra chạy vô thôi. Chúng đâu dám làm vậy nếu ở đó có gấu bự.>

<Xin lỗi nhe, Jake. Có phải Tobias vừa nói "chồn hôi" không? Chắc là mình nghe lầm, vì chỉ có mấy tên ngốc mới nghĩ rằng đi chơi với chồn hôi là một ý hay.>

<Bọn mình đi chơi với chồn hôi hồi nào,> Jake kiên nhẫn đáp.

<Chồn hôi không sống ở đó đâu,> tôi nói. <Chúng chỉ chạy vào trỏng để tránh mấy con thú ăn thịt.>

<Coi kìa, cái hang nằm sát bên hồ. Mà mình thì không tin bọn Yeerk biết về nó.> tôi nói tiếp. <Xin lỗi nha, nhưng mình đâu thể đưa mấy bồ đến khách sạn năm sao.>

<Có nghĩa là sẽ không có phục vụ tại khách sạn chứ gì?> Marco hỏi. <Thôi được. Miễn là cái động đó có đường dây cáp. Tối nay có một trận đấu quan trọng trên kênh truyền hình ESPN đó nhe!>

Rachel đã cột lên cổ tôi một bịch nylon nhỏ. Nó có màu nâu vàng nên dù ai có tình cờ nhìn thấy cũng chưa chắc đã phát hiện ra và thắc mắc tại sao một con diều hâu đuôi đỏ lại xách theo hành lý.

Trong bịch có một chiếc đồng hồ nhỏ. Nó nhẹ như không. Ngoài ra còn có vài lưỡi câu, dây câu, và một cái đèn pin nhỏ xíu. Cả thảy nặng chừng 50 gam. Tuy vậy cái bịch cũng làm tôi bay chậm hơn một chút.

Bọn tôi đến cửa hang mà vẫn còn dư thời gian trong cái hạn 2 giờ định mệnh.

<Ồ, trông nên thơ ra phết,> Marco nói sau khi đưa mắt nhìn bụi gai và những vết cọ sát ở cửa hang.

<Mình chưa vào trỏng đâu> tôi thú nhận.

Tôi đáp xuống ngoài cửa hang. Cửa hang rộng không quá 6 tấc,

cao chừng thước hai. Trong lốt sói, Jake và Rachel chui vô chẳng có khó khăn gì. Trừ khi có gấu lớn ở trỏng, còn không thì bọn nó sẽ đuổi sạch bất cứ con gì có mặt trong đó.

<Hang trống!> Rachel báo cáo. <Không có gì ngoại trừ lũ nhện và vài con chuột đang sợ hết vía.>

Tôi quyết định nói đùa một chút. < Vậy thì xua chúng ra đây cho mình mần thịt.>

Chỉ có Marco là cười. Mấy đứa kia thì tỏ thái độ như tôi vừa nói điều gì bậy bạ. Mà có lẽ là vậy thật.

<Hoàn hình đi,> Marco đề nghị. <Một lần suýt kẹt trong lốt sói làm mình tởn đến già.>

<Để mình đi thám thính.> tôi nói. Đôi lúc, tôi chẳng muốn có mặt khi bọn nó hoàn hình.

Vài phút sau, cả bọn đã trở lại thành người. Marco đang than vãn như mọi lần. “Bọn mình cần phải nghĩ ra cách nào để giải quyết cái chuyện giày dép đi chứ, mấy bồ thấy sao?” nó làu bàu. ”Gai vô thiên lủng mà lại không có giày. Hai vế này coi bộ hổng khớp nhau à nhe!”

Bốn đứa nó đều chân đất, bọn con gái mặc đồ nịt, còn bọn con trai mặc quần đùi, áo thun bó.

“Phải tìm củi nhóm lửa!” Jake tuyên bố. Hai tay nó đang chống nạnh. ”Mình sưởi cái hang này chút đỉnh trong khi chờ bọn Yeerk chắc không có vấn đề gì đâu.”

“Mấy bồ coi anh Jake oai chưa kìa?” Rachel nói chọc.

“Anh chỉ muốn làm cho ổn chút thôi mà.” Jake chống chế.

“Tốt nhất là bọn mình nên bắt đầu câu cá” Cassie nhắc nhở. “Không câu được cá thì coi như phí thời gian vô ích.”

Theo kế hoạch, bọn tôi phải biến thành cá để chui qua ống nước vào tàu của bọn Yeerk. Dĩ nhiên, để biến thành con gì thì trước hết phải thu thập ADN của con đó. Có nghĩa là phải sờ vào nó.

“Không có vấn đề gì đâu” Jake nói đầy tự tin.

“Ừm…,” Cassie bác lại. “Thế bồ đã từng đi câu cá bao nhiêu lần rồi hả?”

“Kể cả lần này ấy à? Một!” Jake cười.

Cassie nheo mắt. “Rõ khéo là con trai ngoại thành.” nhỏ nói giọng thân thiện. ”Không dễ như bồ tưởng đâu.”

<Bắt tay vào việc đi> tôi giục giã. <Mình bay vòng vòng thám thính đây.>

“Cẩn thận nhe, Tobias” Rachel gọi với theo khi thấy tôi bay lên.

Từ trên cao, tôi nhìn thấy bọn bạn thất bại hết cú này đến cú khác trong việc chiêu dụ một con cá đến cắn vào lưỡi câu.

Thật quái chiêu, nhưng toàn bộ kế hoạch của bọn tôi lại tùy thuộc vào việc có câu được cá hay không. Mà thời gian thì sắp cạn. Ngày sắp tàn, mà cá thì vẫn chưa câu được con nào.

Jake bắt đầu nổi cáu. Rachel thì cứ đi đi lại lại liên tục. Còn

Marco ư? Quên nó đi. “Thật là lố bịch,“ nó la toáng lên. “Bọn mình có bốn - ý quên, năm - người đầy đủ trí thông minh, thế mà không bắt nổi một con cá không có lấy một điểm IQ.”

Cassie là đứa duy nhất vẫn bình tĩnh. “Câu cá là chuyện khéo léo và may mắn.” nhỏ điềm đạm nói. ”Người câu cá thông minh thì không bao giờ tuyệt vọng.”

Jake nhìn cái đồng hồ bé xíu bọn tôi mang theo. ”Theo chỗ mình biết thì một giờ nữa bọn Yeerk sẽ đến dọn dẹp khu vực này.”

Rachel gật đầu. “Dù mình có bắt được cá ngay bây giờ thì cũng không đủ thời gian để thử vụ biến hình.”

<Hay là tạm hoãn chuyện này lại> tôi gợi ý. < Mấy bồ còn phải thử nghiệm cái vụ biến thành cá. Mấy bồ biết lúc đầu nó rắc rối thế nào rồi đó.>

Jake kiên quyết lắc đầu. “Mình nghĩ không nên hoãn, Tobias ạ. Bọn mình sẽ lại phải chờ đến một ngày nghỉ khác. Ngày mai thì không được rồi. Mình còn phải làm vài việc cho ba mẹ mình. Cả Marco cũng bận. Có nghĩa là bọn mình phải chờ thêm cả tuần nữa.”

<Thì tuần sau hẵng thử. Có gì đâu mà vội ?>

“Vội chứ, vì bọn Yeerk có thể sẽ không đến đây mãi. Sớm hay muộn mực nước hồ sẽ vơi đi, vì chúng lấy nhiều nước quá chừng. Chúng có thể dùng cái hồ này chỉ một thời gian rồi lại đi nơi khác. Bọn mình sẽ chẳng biết được chúng dọn tới cái hồ nào.”

Jake nói có lý lắm. Nhưng điều đó không giúp tôi dễ chịu hơn chút nào.

<Đây sẽ là con vật sống dưới nước đầu tiên mà mấy bồ biến hình. Bồ đâu có biết việc đó sẽ ra sao.>

“Biết chứ,” Jake vẫn ương ngạnh. ”Thôi mà, Tobias, mình cũng biết là nó chẳng hay ho gì.”

“Ha ha!” Cassie thốt lên. Nhỏ giật mạnh sợi dây câu đang cầm trên tay. ”Mình tin là bọn mình đã có một chú cá xinh xinh.”

Việc tóm lấy con cá chỉ mất có vài giây.

“Cá hồi.” Cassie nói khi nhìn con cá đang dãy dụa trong vũng nước cạn. Lưỡi câu xuyên qua mép nó. Con cá dài cỡ hai tấc. Không lớn lắm!

Bốn đứa ngây ra nhìn con cá.

“Phải biếc thành cái của nợ này hả?” Marco hỏi.

“Thì là cá đó” Cassie nói. ”Thế bồ mong biến thành gì hả?”

Marco nhún vai. “Mình không biết. Mình khoái thứ gì đó giống như trong phim “Hàm cá mập”. Còn đây chỉ là một con cá nhỏ. Ý mình là bọn mình có thể cạo vẩy nó và xực nó với một ít chanh. Nướng xơ hai bên thì càng tốt.”

Mấy đứa kia lừ mắt nhìn nó.

Cassie bước xuống nước và chộp lấy con vật trơn tuột màu xam xám. Nhỏ đang tập trung. Cặp mắt nhỏ khép lại. Nhỏ đang thu nạp

ADN. ADN cá đang được hấp thu vào cơ thể Cassie.

Đó chỉnh là món quà của người Andalite, tai ương của người Andalite: quyền năng biến hình!

<Mình không ưa kế hoạch này.> tôi thốt lên.

Jake ngước nhìn tôi, vẻ ngạc nhiên. "Tobias, bồ tham gia kế hoạch này từ đầu kia mà ?"

<Bộ mấy bồ chưa hình dung nó nguy hiểm cỡ nào sao ?>

"Hình dung rồi chứ." Marco nói. "Hình dung rất rõ nữa là khác. Nhưng mình cứ tưởng bồ là sát thủ diệt Yeerk số Một. Đâu ngờ bồ lại teo vòi.

<Mình không sợ cho mình> tôi nói. <Mình sẽ bay ở trên an toàn trong khi mấy bồ chui vào cái tàu đó.>

Cassie gật đầu. "Khó mà chịu nổi khi phải đứng nhìn người khác liều mạng" nhỏ nói. "Mình hiểu bồ mà. Nhưng cũng đã có lúc bồ là đứa duy nhất gánh hết mọi hiểm nguy."

"Còn bọn mình không còn nhiều thời gian để bàn chuyện này đâu." Jake xen vào. "Cả bọn đã cùng lập kế hoạch và đều đã nhất trí. Vậy thì hành động đi chớ, bọn Yeerk tới bây giờ đó." Jake luôn không hài lòng khi có đứa đặt lại vấn đề sau khi đã được quyết định xong. Thông thường Marco là đứa hay trêu ngươi nó nhất.

"Bọn mình ổn thôi mà" Rachel tự tin nói. Nhỏ cầm con cá lên tay. Như trong mọi lần hấp thu ADN, con cá nằm nhũn ra bất động.

Bất chợt, tôi cảm thấy không thể nhìn bọn nó. Một ký ức chợt loé lên: đó là khi tôi nhìn bọn nó vật vã thoát khỏi cơ thể sói. Điều gì sẽ xảy ra nếu bọn nó bị kẹt trong lốt cá?

Chuyện bị kẹt vẫn là điều mà mấy đứa nó còn chưa thực sự hiểu. Ý tôi nói, bọn nó vẫn biết chuyện gì xảy ra cho tôi, nhưng người ta rất kỳ lạ: chẳng ai nghĩ rằng điều xấu sẽ diễn ra *với chính mình*. Tôi thì biết quá rõ.

Và nếu bị kẹt trong lốt cá? Chỉ cần nghĩ tới thôi tôi đã muốn bệnh. Cả cuộc đời còn lại trong lốt cá ư? Thà bị kẹt trong lốt diều hâu coi bộ còn hay hơn nhiều.

<Mình sẽ bay lên cao, coi thử có ai tới không> tôi nói. Tôi bắt một làn gió nhẹ, vỗ cánh thật mạnh, bay vượt lên những ngọn cây.

Leo lên đến độ cao vừa đủ để có một cái nhìn toàn cảnh luôn là một việc khó. Phần lớn thời gian, trời lặng gió. Nhưng tôi rất mừng vì có việc để vận động. Như vậy tôi sẽ buộc được bộ óc của mình khỏi phải hình dung về về cuộc sống của các bạn tôi nếu chẳng may chúng bị kẹt trong lốt cá ở cái hồ trên núi.

Tôi hẳn sẽ cười ầm lên nếu điều đó không thực sự nghiêm trọng. Thử nghĩ coi, có bao nhiêu đứa nhóc phải lo lắng về chuyện bạn bè nó bị biến thành cá? Cuộc đời đã trở nên kì lạ biết bao kể từ cái đêm bọn tôi chứng kiến một ông hoàng người Andalite đáp tàu xuống khu

công trường xây dựng.

Tôi lượn vòng cao hơn, cao hơn nữa, cho đến khi trông thấy toàn bộ cái hồ và phần lớn khu vực xung quanh. Không có tay kiếm lâm nào cả. Chưa có. Tôi tự hỏi biết đâu Jake nói đúng và bọn Yeerk đã chuyển sang một cái hồ khác. Có khi chúng đã chuyển mấy bữa nay rồi.

Và rồi… Ở phía dưới tôi… trên một cành cây… có con diều hâu. Cô nàng mà tôi đã giải thoát khỏi cảnh tù đày.

Nàng đang nhìn tôi. Tôi có thể thấy cặp mắt nàng dõi theo tôi. Mặt khác, tôi cũng biết rằng nàng đang nhìn tôi chỉ vì một lý do đơn giản là tôi đang bay trên lãnh địa của nàng. Diều hâu rất hay bực bội khi bị xâm phạm lãnh địa. Chúng không thích có kẻ lạ đến cướp đi những con mồi tốt nhất.

Nhưng mặt khác, tôi lại cảm nhận có cái gì đó còn hơn thế. Nàng muốn tôi theo nàng. Tôi không rõ do đâu tôi biết điều đó, nhưng tôi biết như thế. Nàng muốn tôi bay xuống với nàng.

Nhưng có một điều tôi biết chắc: tôi chưa sẵn sàng kết bạn đời với bất cứ ai, nhất là với một con diều hâu.

Thế mà cái cảm xúc ấy vẫn tồn tại dai dẳng trong tôi. Giống như… giống như là tôi thuộc về nàng.

Tôi nhìn tránh đi. Tôi sẽ rất vui mừng nếu chiến dịch này sớm kết thúc để tôi không phải bay đến lãnh địa của nàng lần nữa. Nàng luôn làm tôi bối rối.

Bất chợt có chuyển động!

Tôi đã để mình bị phân tán.

Xe tải! Xe Jeep! Chúng ở cách tôi chừng cây số rưỡi và đang phóng tới rất nhanh.

Tôi cuống cuồng tìm các bạn mình. Bọn nó kia rồi! Tôi lùa gió giữa hai cánh và nhắm hướng bọn nó.

<Chúng đến đó!> tôi hét to. <Chui vào hang đi!>

Bọn nó vội chạy vào hang. Nhưng, trong lốt người, việc chui vào hang chẳng dễ dàng chút nào. Hồi nãy bộ lông dày của sói đã giúp chúng khỏi bị trầy xước khi lách mình qua các bụi gai.

Pạch pạch pạch pạch pạch!

Có tiếng trực thăng lượn lờ trên các ngọn cây!

Quá nhanh. Các bạn tôi còn đang chật vật chui vào hang. Một chiếc trực thăng đang thẳng hướng bọn nó lao tới.

<Tỉa ơi!> tôi than thầm. Tôi vẫn còn thừa tốc độ từ cú bổ nhào. Tôi vỗ cánh mạnh, dụng hết sức để đạt tốc độ tối đa… nhắm thẳng vào chiếc trực thăng.

Lao thẳng vào nó!

Tôi thấy rõ tên lái trực thăng. Đó là một tên Mượn xác người. Bên cạnh hắn là một tên Hork-Bajir.

Lao vào chúng!

Chiếc trực thăng đang bay với tốc độ 140 kilômét giờ. Tôi bay ở tốc độ kém hơn một chút. Khoảng cách giữa tôi và tấm kính chắn gió đang rút lại rất nhanh.

Chúng có vẻ sẽ không tránh đường.

CHƯƠNG 20

PẠCH PẠCH PẠCH PẠCH

Tiếng cánh quạt gầm rú.

Chúng sẽ không tránh đường! Vậy là sắp đụng độ rồi!

Nhưng mắt tên phi công chợt rung nhẹ, tay hắn hơi căng thẳng trên chiếc cần điều khiển.

Tôi tạt qua phải.

Chiếc trực thăng tạt qua trái.

Nó bay sượt qua tôi như một cơn lốc. Gió từ cánh quạt chồm lấy tôi và hất tôi văng ra.

Tôi rơi chúi xuống dưới. Tôi gập hai cánh, xoè cái đuôi, và quay vòng vòng. Cuối cùng, tôi giang cánh ra và hạ rất đẹp xuống giữa hai cành cây. Tôi lại vòng sang trái và bay về phái cái hang. Rachel là đứa vào hang sau cùng. Nhỏ vẫn còn lộ rõ. Chiếc trực thăng có thể dễ dàng nhận ra nhỏ.

Tôi canh chừng cho đến khi nhỏ vào trong an toàn.

<Tốt rồi đó. Mình nghĩ bọn nó không thấy mấy bồ đâu. Hãy bình tĩnh đợi mình gọi hẵng ra.>

Dĩ nhiên, bọn nó không trả lời. Bọn nó còn là người nên vẫn nghe được tôi nói bằng ý nghĩ nhưng lại không trả lời được theo cách đó.

Bọn Yeerk vẫn đi theo đường cũ. Mấy tay kiểm lâm giả hiệu bủa ra quanh cái hồ, tay lăm lăm súng tự động. Mấy chiếc trực thăng xà quần ở phía trên cho đến khi chúng yên tâm là không có nhân chứng nào ở trong khu vực này.

Các trực thăng đáp xuống và bọn Hork-Bajir nhảy ra. Chúng có vẻ cực kì thận trọng. Có lẽ Visser Ba đã trị chúng tới bến vì vụ người đàn ông mà tôi giúp trốn thoát ngày hôm qua. Visser Ba không phải là loại sinh vật bạn có thể chọc giận đâu.

Và rồi, tôi có thể cảm thấy nó. Sự trống rỗng trên bầu trời. Cảm giác về một vật gì đó to ghê gớm đang di chuyển chầm chậm ở trên không.

Nó đã ở ngay trên đầu tôi.

Từ từ, nó hiện ra, chuyển dần thành vật thực như trong một phép màu.

Bạn sẽ chẳng bao giờ quen được với kích cỡ khổng lồ của nó đâu. Có cảm giác như ai vừa đó vừa treo nguyên một hành tinh nhỏ trên đầu tôi.

Tôi bay ra khỏi tầm bao phủ của nó, hướng về phía cái hang. <Nó tới rồi đó.> tôi thông báo.

Từ phía sau chiếc tàu bồn xuất hiện những chiếc Con Rệp yểm

trợ. Nhưng không phải hai mà là bốn. Lần này, bọn Yeerk rõ ràng đang rất bồn chồn. Hai chiếc Con Rệp bay đi tuần tiễu. Hai chiếc kia đáp xuống khoảng đất trống, sau mấy chiếc trực thăng.

Sao vậy nhỉ? Sao chúng lại tăng cường an ninh? Có phải vì người đàn ông mà tôi đã giúp trốn thoát hôm qua chăng?

Tôi cảm thấy có gì đó mới mẻ ở trên không, ngay phía trên con tàu treo lơ lửng thêm một tàu tàng hình nữa.!

Nó không lớn như chiếc đầu, nhưng qua sự trống rỗng trên bầu trời, tôi cảm nhận được nỗi khiếp hãi đã từng trải qua trước đây.

Chiếc tàu tàng hình chợt loé sáng và hiện ra.

Bóng tối trong bóng tối, cây mã tấu chĩa ra trước với những cạnh sắc như dao. Tôi đã từng thấy chiếc tàu này. Đó là chiếc Lưỡi Rìu! Tôi thấy nó lần đầu ở khu công trường, nơi ông hoàng Andalite chết trong lúc bọn tôi phát khóc lên vì tuyệt vọng.

Thảo nào bọn Yeerk bồn chồn.

Chiếc Lưỡi Rìu hạ xuống khu đất trống. Bọn Hork-Bajir trên mặt đất và bọn kiểm lâm giả hiệu cuống cuồng cả lên. Chúng sục sạo khu rừng như thể mạng sống của chúng tùy thuộc hoàn toàn vào việc đó.

Chiiiuuu!

Kẻ nào đó vừa bắn một tia Nghiệt. Tôi nhìn xuống và thấy một con hươu đang sôi lên sung sục rồi biến mất.

Cửa của chiếc Lưỡi Rìu vụt mở. Thêm nhiều tên Hork-Bajir nhảy ra, tay lăm lăm những khẩu tia Nghiệt. Sau chúng là hai tên Taxxon uốn éo những thân hình sâu róm gớm guốc trườn lên những cái cẳng mảnh khảnh.

Cuối cùng, hắn bước ra: bốn gót chân Andalite thanh mảnh. Cái đuôi Andalite đầy đe doạ, hệt như đuôi bọ cạp. Khuôn mặt không mồm Andalite. Hai cánh tay Andalite nhỏ nhắn với rất nhiều ngón. Những cặp mắt Andalite lúc lắc ở đầu đang đong đưa, tìm kiếm, để những con mắt chỉnh to đùng có thể tập trung vào một thứ.

Một cơ thể Andalite!

Nhưng không phải là một bộ óc Andalite. Bởi lẽ trong cái cơ thể Andalite đó là một tên Yeerk. Một tên Mượn xác Andalite duy nhất. Và do đó là tên Yeerk duy nhất có quyền năng biến hình.

Tôi rúc vào một lùm cây. Tôi chờ cho đến khi tên Hork-Bajir tuần tiễu đi ngang qua cái hang, nơi các bạn tôi đang trốn.

Khi đã biết chắc không ai thấy, tôi vỗ cánh bay xuống, chui tọt vào hang, làm rung động các bụi gai.

“Tobias? Bồ đó hả?”

<Mình đây.>

“Bồ làm gì vậy? Vụ này đâu có trong kế hoạch.”

<Quên cái kế hoạch đó đi. Hắn đang ở đây.>

Không đứa nào hỏi hắn là ai. Nhưng qua cách tôi nói, cả bọn đều đã hiểu.

Hắn đang ở đây. Visser Ba!

CHƯƠNG 21

"Hắn làm gì ở đây?" Cassie thì thào hỏi bằng một giọng run run.

<Mình đoán hắn đến đây để giám sát con tàu. Có thể vì bọn kia đã để sổng mất người đàn ông hôm trước.>

"Hắn ở đây để nắn gân mấy thằng đàn em" Marco nói, cố ra vẻ cứng cỏi. "Chúng cuống hết cả lên, và giờ thì hắn tới để được yên tâm là bọn này không để tái diễn chuyện đó nữa."

<Vấn đề không phải là *tại sao* hắn ở đây.> tôi góp ý. < Mà là hắn đã ở đây rồi. Lại còn có thêm bọn Hork-Bajir tăng viện và nguyên cả một đám đang nháo nhào lùng kiếm. Một tên Hork-Bajir đã bắn tia Nghiệt chết tươi một con hươu tình cờ đi qua.>

"Hươu hả?" Cassie thốt lên. "Đúng là một lũ ngu. Hươu là loài vô hại nhất trên đời!"

<Theo kế hoạch thì mấy bồ phải ra hồ, biến hình thật nhanh khi tới nơi, rồi bơi ra chỗ ống hút của tàu.> tôi ôn lại. < Đó vốn đi đã là một kế hoạch rất nguy hiểm, nhưng giờ thì nó đã trở nên không thể thực hiện được. Mấy bồ tính đi bộ ra hồ rồi biến hình ấy à? Không có chuyện đó đâu! Giờ thì bọn chúng đã cảnh giác cao độ mất rồi.>

"Và lại còn có tên Visser Ba lởn vởn xung quanh nữa chứ" Marco vội hùa theo.

"Mình không đồng ý." Rachel lên tiếng. "Mình nghĩ bọn mình vẫn cứ phải thử. Nghĩ coi, nếu bọn mình chui được vào con tàu đó và vô hiệu hoá cái thiết bị tàng hình trong khi nó bay trên thành phố... Khi đó toàn bộ vụ này sẽ chấm dứt."

Jake nhảy ngang vào ủng hộ em họ. "Bọn mình vẫn thường nói là giá như có cách nào đó để chỉ cho cả thế giới thấy những gì đang diễn ra... Cách đó giờ đã có rồi nè! Con tàu ấy quá lớn để bọn Yeerk có thể che dấu. Mình không cần biết chúng là ai. Dù cho ông thị trưởng, ông thống đốc và toàn bộ cảnh sát có bị mượn xác đi nữa thì chúng cũng không thể che dấu một vật như thế."

<Jake, bồ chẳng chịu nghe mình nói gì cả. Mình đã nói rồi: không cách chi mấy bồ ra được đến hồ đâu. Chỉ cần đi 5 bước là mấy bồ tiêu hết cả đám!>

Một lúc lâu, chẳng ai nói năng gì. Cuối cùng, chỉnh Cassie phá vỡ sự im lặng. "Có thể có một cách." nhỏ nói." Mấy bồ cũng biết là cá có thể sống ngoài nước được vài phút. Mà con cá bọn mình sắp biến thành lại khá nhỏ." Nhỏ đưa mắt nhìn tôi. "Đủ nhỏ để một con diều hâu đuôi đỏ có thể tha đi."

Ý tưởng này coi bộ làm cả bọn quan tâm.

"Xin lỗi nha?" Marco dẫy nẩy "Bồ muốn nói bọn mình không những biến thành cá mà còn là *cá sống ngoài nước*, rồi lại còn để cho

một con chim tha đi ấy à ?"

Csssie bặm môi. "Mình chỉ nói đó là một cách thôi mà."

"Cách đó được đấy." Jake nói. Nó và Rachel trao đổi với nhau một cái nhìn điên điên, với ngụ ý rõ rệt: Được, cứ thử một phen coi sao!"

<Không được đâu> tôi cản. <Mấy bồ điên hết rồi! Mình không muốn làm phật lòng mấy bồ, nhưng việc đó chỉ tổ làm tăng mức độ nguy hiểm, vượt xa những tính toán ban đầu của bọn mình.>

"Mình biết nó nguy hiểm chứ sao không" Jake nói. "Nhưng bọn mình sẽ chẳng có cơ hội nào tốt hơn."

Marco ca cẩm. Tôi thì ra sức lí luận. Nhưng rốt cuộc thì vẫn là hai chống ba. Vả lại Jake cũng có cái lý của nó: bọn tôi đang có cơ hội để giáng cho bọn Yeerk một đòn xỉnh vỉnh.

Tôi đã từng quan sát Marco biến thành dã nhân, Rachel biến thành voi, thành chuột chù, thành mèo, Cassie biến thành ngựa và Jake biến thành cọp, thành bọ chét (trời đất, trông nó quái hết biết!). Nhưng đây là lần đầu tiên bọn nó sẽ phải biến thành một con vật sống dưới nước.

Cassie đòi thử đầu tiên. "Đó là ý tưởng của mình" nhỏ giải thích. Nhưng nhỏ lại "quên" nói rằng nhỏ là đứa biến hình giỏi nhất đám.

"Nếu bồ cảm thấy ngạt thở thì phải hoàn hình lại ngay." Jake dặn dò. Nó nắm lấy tay Cassie. "Bồ có nghe mình không đó? Phải hoàn hình lại ngay nếu cảm thấy không ổn. Không nên đợi biến hình quá một nửa mới trở lại."

Cassie mỉm cười "Mình biết rồi mà. Đừng lo cho mình."

Nhỏ nhắm mắt lại và bắt đầu tập trung.

Tôi đã nói Cassie là đứa kiểm soát việc biến hình giỏi nhất đám. Nhỏ hầu như có năng khiếu trong vụ này nên biến hình coi khá được, không đến nỗi thô thiển.

Nhưng lần này thì không.

Tóc của Cassie biến mất hoàn toàn. Da nhỏ se lại, như thể bị phủ một lớp véc-ni hay gì đó. Y như nhỏ bị tẩm một lớp nhựa trong.

Mắt nhỏ chạy tuốt ra hai bên đầu. Mặt nhỏ chu ra thành cái miệng bự ngáp ngáp, như thể đang thổi những trái bong bóng vô hình.

Cùng lúc đó, người nhỏ rút lại. Nhưng việc co rút này lại đủ chậm để tôi thấy những biến đổi ác mộng trên cơ thể nhỏ. Cặp giò teo lại, nhỏ dần, nhỏ dần, cho đến khi cái cơ thể không chân của Cassie rơi đánh phịch xuống đất.

Từ phần dưới lưng, cơ thể nhỏ cứ dãn dài ra mãi.

"Ồ!" Rachel thốt lên.

Một cái đuôi thình lình tòi ra từ phía dưới chân Cassie. Một cái đuôi cá!

Giờ thì lớp da như bôi véc-ni của nhỏ dạn ra và chia thành hàng

triệu miếng vảy.

Hai tai nhỏ biến mất. Hai cánh tay rút ngắn lại. Nhỏ chỉ còn là một con quái vật dài chưa đầy sáu tấc, nằm bất lực một đống trên nền hang.

<Đến giờ mình vẫn ổn.> nhỏ nói. Nhưng giọng nói bằng ý nghĩ của nhỏ lại nghe run run. <Mình vẫn... thở... bằng phổi.>

Ngay lúc đó, hai cái rãnh chợt xuất hiện ở cổ Cassie.

Những cái mang cá.

<Áááá!> nhỏ hét lên.

"Cassie hoàn hình lại mau đi!" Jake thì thầm bằng một giọng khẩn trương.

<Không. Không. Gần xong rồi… Tobias…>

<Mình sẵn sàng rồi nè> tôi rầu rĩ nói.

Giờ thì Cassie chỉ còn tí xíu, dài chưa đầy ba tấc. Tất cả những gì còn lại của cơ thể người chỉ là hai cánh tay tí tẹo như tay búp bê. Rồi chúng biến thành những cái vẩy nho nhỏ.

Cassie dẫy dụa điên cuồng. Miệng nhỏ ngáp ngáp không ra tiếng.

"Đi đi!" Jake nói cộc lốc.

Tôi thận trọng kẹp vuốt quanh cơ thể cá trơn tuột của Cassie, hướng thẳng về phía mảnh trời nhỏ nhỏ mà tôi thấy qua cửa hang. Tôi vỗ mạnh đôi cánh khoẻ.

Tôi lao ra khỏi cửa hang và bay vút lên không.

<Bồ không sao chứ, Cassie ?>

<Ớc cá… hoang mang lắm… nước. Cho mình nước!>

<Cố lên đi. Bồ đã từng trải qua chuyện này rồi mà. Khi mới vừa biến hình, bồ cũng biết nó ra sao rồi. Bố phải cố kiềm soát cái bản năng cá.>

<Nước! Nước! Mình ngộp thở!>

Tôi đang bay ở độ cao khoảng chục mét, hướng thẳng ra bờ hồ. Bất chợt, phía dưới tôi, một tên Hork-Bajir xuất hiện.

Hắn nhìn lên và thấy tôi. Một con chim đang quắp một con cá dưới chân.

Tôi nghĩ bọn Hork-Bajir chắc không biết rằng diều hâu không bắt cá. Ít ra tôi hy vọng như thế.

Tôi bay thấp xuống hồ. Con tàu Yeerk khổng lồ vừa mới hạ mấy cái ống hút vào trong nước. Tôi sà xuống sau một đám cây ven hồ.

<Chuẩn bị nhé!> tôi báo trước cho Cassie. Tôi thả nó xuống nước y như một chiếc máy bay cà tàng thời Thế chiến thứ hai đang thả một trái bom.

Nhỏ đáp vào mặt hồ, làm nước bắn tung lên.

<Bồ có sao không?>

Không có tiếng trả lời.

<Cassie! Bồ có sao không?>

<Kh... không sao.> rốt cuộc nhỏ lên tiếng. <Mình đây nè!>

<Bồ dàn xếp với con cá ồn cả chứ?>

Một lần nữa không có tiếng trả lời. Rồi bất chợt <Waa. Tuyệt! Mình đang bơi dưới nước nè!>

Tôi nhẹ cả người <Ừ, mình cũng biết là bồ bơi dưới nước> tôi cười.

<Hồi nãy mình rất sợ> nhỏ thú nhận. <Mình…. mình biết nói ra thì có vẻ điên… Nhưng hồi nãy mình tưởng tượng ra mình đang bị… chiên xù… với một lát chanh và ít sốt tarta ở bên trên.>

CHƯƠNG 22

Jake là đứa kế tiếp. Đợi nó biến hình xong, tôi quắp nó bay qua đầu hai tên Hork-Bajir và hai gã kiềm lâm đang tuần tiễu. Chẳng có tên nào chú ý đến tôi.

Kế đó là Marco. Khi tôi tha nó lao khỏi hang, xém nữa tôi đụng phải một tên Hork-Bajir to bự. Tuy vậy, hắn cũng chẳng có vẻ gì là chú ý đến tôi.

Kế hoạch của Cassie coi bộ ổn, ngay cả với nguyên đám Mượn xác cùng chế độ canh phòng nghiêm ngặt nhất. Bọn chúng không hề nghĩ rằng kẻ thù của chúng lại có thể là một con chim đang quắp dưới chân một con cá.

Tôi trở lại hang. Chỉ còn mỗi Rachel.

<Càng lúc càng thấy ổn.> tôi nói.

"Ờ, mình cũng nghĩ vậy."

<Bồ có lo không ?>

"Điên sao mà lo. Mình ổn mà. Ta bắt đầu đi."

Nhỏ bắt đầu thay đổi. Tôi đã thấy ba đứa kia biến hình, vì vậy chẳng còn ngạc nhiên gì nữa. Nhưng tôi vẫn cảm thấy kinh khủng khi nhìn một người bạn, một người mà tôi quý mến, đột nhiên vặn vẹo và biến dạng ở ngay trước mắt mình.

Tôi không tin có đứa nào trong bọn tôi có thể quen với việc biến hình. Có thể người Andalite đã quen với việc đó. Tôi cũng không biết nữa. Nhưng tôi dám cá là nó cũng làm cho họ sởn gai ốc.

Tôi nhìn tránh đi khi Rachel bắt đầu trở nên kỳ quặc và gớm ghiếc.

Nhỏ hầu như đã là một con cá khi việc đó diễn ra.

Rắc! Rắc! Có tiếng ai đó đang rẽ các bụi gai ở miệng hang.

"Heffrach neeth ở đây." Giọng một tên Hork-Bajir!

"Ờ, tao biết rồi." một giọng người cáu kỉnh cất lên. "Mày biết không, cơ thể người đâu có mù. Chỉ tại mày đang ở trong xác một tên Hork-Bajir đó thôi, đừng có ảo tưởng. Lấy mấy thanh cựa của mày chặt giùm cái bụi gai cản đường này chút coi."

Tôi nghe tiếng động như là tiếng dao đang chặt đứt những dây leo vào cây gai.

"Tốt nhất là trong đó không có ai" gã Mượn xác người nói. "Có chuyện gì thì ngài Visser sẽ trừng trị mày như trừng trị cái đám tội nghiệp hôm qua vì chúng lỡ để sống tên người."

Tôi nhìn Rachel. Đã quá muộn để nhỏ hoàn hình lại.

<Chuyện gì vậy?> nhỏ hỏi.

<Bọn Yeerk! Một tên Mượn xác người và một tên Mượn xác Hork-Bajir. Chúng ở ngay cửa hang.>

“Vào fergutth vir xác yếu đuối. Ha ha.”

“Đây là khu vực kiểm tra của mày. Vậy mà mày cũng không nhận ra cái hang này. Mày mà còn chọc giận tao thì tao méc ổng cho coi.”

“Ổng gulferch mày và ăn lulcath của mày. Ha ha.”

Bất chợt, một cái đầu người xuất hiện, tiếp sau là hai vai. Hắn mặc bộ đồng phục kiểm lâm.

<Mở đường máu mà chạy thôi!> tôi bảo Rachel. <Chúng đến rồi đó!>

“Ờ đúng có một cái hang ở đây, tốt thôi. Có con chim gì trong này…”

Tôi quặp lấy Rachel, giờ đây đã hoàn toàn biến thành cá. Nhưng gã Mượn xác người đã chắn ngay lối ra.

Được lắm, tôi nghĩ. Hồi nãy mình đã làm được với chiếc trực thăng…

Tôi vỗ mạnh cánh, bay thẳng vào mặt hắn.

“Cái quái quỉ gì…” Hắn ngã ngửa ra sau, hai tay chới với. Tôi bay lướt qua hắn.

Tên Hork-Bajir chém vào không khí bằng những chiếc cựa ở cổ tay hắn. Hắn gọt mất của tôi chừng hai phân đuôi.

Nhưng giờ đây tôi đã ở ngoài trời và đang bay nhanh dần. Chỉ có điều thật là khó xoay xở với Rachel. Sức nặng của con cá vượt quá mức mà diều hâu đuôi đỏ có thể tha đi dễ dàng. Mà tôi thì đã tha ba con. Tôi mệt mỏi lắm rồi.

May sao, tôi lại đang rất sợ. Mà nỗi sợ thì đôi khi làm người ta mạnh hơn.

Chiiuu!

Một tia Nghiệt xé không khí ngay bên trên đầu tôi.

Chẳng may cho tên Hork-Bajir vừa bắn, tia Nghiệt không hề dừng lại khi sượt qua tôi. Nó đập thẳng và bụng chiếc tàu bồn khổng lồ. Một lỗ nhỏ, sắc cạnh và tròn vo xuất hiện ở đáy tàu. Nó quá nhỏ không đủ để gây ra chuyện.

Nhưng tên Hork-Bajir bất ngờ thôi quan tâm đến tôi.

“Đồ điên!” Gã Mượn xác người quát lên. “Vissre Ba sẽ xực cái đầu mày cho coi!”

Trong lúc chúng đang bận cãi cọ, tôi thả Rachel vào nước, cùng với mấy đứa kia.

<Làm tốt lắm, Tobias.> Jake nói. <Ở trên đó nhớ cẩn thận nhé, bạn hiền>

<Mấy bồ cũng thế nha> tôi nói.< Chúc may mắn!>

Tôi chỉ thấy thấp thoáng bóng bọn nó. Một đàn cá nhỏ ở ven hồ. Chúng bơi đi mất tăm dưới làm nước sâu thẳm.

Như tôi đã nói, việc nói bằng ý nghĩ cũng có những giới hạn về khoảng cách. Bọn tôi cũng không biết giới hạn đó đến mức nào. Nhưng tôi tha thiết muốn được ở gần bọn nó, chờ khi bọn nó cần đến

tôi. Nhưng chắc tôi cũng chẳng thể làm gì nhiều để giúp ai đó ở dưới nước.

Tôi muốn được ở ngay trên đầu bọn nó. Tôi biết việc này rất đáng ngờ đối với bất cứ kẻ nào ở trên bờ. Thật khó mà kiếm ra việc gì đó dễ làm. Chiếc tàu bồn đồ sộ vẫn lơ lửng trên hồ, chừa lại bên dưới một khoảng cách tới mặt nước chưa đầy 1 mét.

Tôi quyết liều một phen. Tôi bay xuống dưới chiếc tàu, rà theo mặt nước lung linh và hầu như cạ cả vào lớp kim loại vỏ ở bên trên.

Đó là một cuộc bay rất khó khăn. Tôi phải giữ một độ cao đều đều. Tôi không thể bay lên hoặc sà xuống thêm một tấc nào.

<Mấy bồ ổn cả chứ?>

< Tobias hả? Không thể tin nổi bồ vẫn nói được bằng ý nghĩa xuyên qua cái tàu khổng lồ này> Rachel ngạc nhiên.

Tôi nghĩ tôi nên nói thật với nó. Rằng tôi chỉ ở cách bọn nó chưa đầy một mét. Nhưng nếu nói ra thì Jake chắc chắn sẽ nổi điên và mắng tôi là liều lĩnh và ngu ngốc.

Kể cả quá trình biến hình, rồi thời gian đưa bọn nó ra hồ, thời gian để bọn nó bơi đến ống hút lớn, tôi nhẩm tính Cassie đã ở dạng cá hơn nửa giờ đồng hồ. Jake được thư thả hơn 10 phút, sau đó tới Marco và Rachel.

<Mấy bồ đang làm gì vậy?> tôi hỏi.

<Bọn mình đang quan sát phía dưới cái ống hút. Có một lực hút ghê gớm.> Rachel tường thuật.

<Để mình vào trước xem sao. Coi thử là cái gì.> Jake tuyên bố < Nào, lên đường! Waa! Đã quá!>

<Jake! Jake, bồ không sao chứ? > Cassie hét lớn.

<Ồ, có sao đâu! Dòng nước khiếp thật! Ở khu Lâm Viên lẽ ra nên có một trò như vầy. Cứ y như bị một người khổng lồ dùng ống hút hút vào miệng.>

<Tuyệt!> Rachel nói. < Em kế tiếp.>

<Khoan đã, cứ để anh quan sát trước coi sao> Jake ngăn lại. < Nó giống như một cái bồn lớn. Không sâu lắm, hoặc ít ra là chưa đủ độ sâu. Nó đang đầy lên. Với cặp mắt cá tồi tệ này, từ dưới nước nhìn lên không rõ lắm. Nhưng anh nghĩ ở trên nóc chắc phải có cửa thông ra. Giống như trong cái bồn ấy mà.>

<Tuốt trên nóc lận hả? Thế bồ làm cách nào leo tới đó?> Marco hỏi.

<Này nhá, mình nghĩ chúng sẽ bơm đầy cái bồn này, lúc đó bọn mình sẽ đến gần nóc. Ở đó, bọn mình sẽ biến thành người chui ra ngoài, rồi biến tiếp thành con gì dữ dằn hơn.>

<Xin lỗi nha,> Marco cắt ngang. < Bộ hổng có ai trong mấy bồ chịu ngừng lại để nghĩ thử coi bọn mình đang làm cái trò ĐIÊN KHÙNG cỡ nào hay sao?>

<Gì? Biến thành cá để diều hâu mang đi thả vào chỗ mấy cái

ống hút nước. Rồi leo lên con tàu của người vũ trụ, biến thành cọp, dã nhân, hay con gì đó để tiêu diệt bọn người ngoài vũ trụ xấu xa. Việc đó mà bồ gọi là điên khùng hả?>

<Chỉnh xác là vậy.>

<Ừ, mà cũng khùng thiệt.> Rachel xuống giọng.

<Thôi được rồi.> Marco nói. <Giờ thì cả bọn đều biết mình lỡ ngu rồi. Vậy thì tới luôn chứ sao!>

CHƯƠNG 23

Chẳng có việc gì khác, ngoài chờ đợi. Chờ đợi cho đến khi mực nước trong tàu dâng lên, đưa các bạn của tôi đến nóc bồn, nơi có cánh cửa mở ra ngoài.

Tôi không thể duy trì độ cao đều đều dưới con tàu được nữa. Tôi chào tạm biệt bạn của mình rồi thoát ra, bay đi. Bầu trời mênh mông là một sự huyền nhiệm. Tôi bay vút lên nhờ một luồng khí nóng tuyệt diệu tạo ra bởi chính con tàu. Tôi bay lên cao nữa, vượt xa khỏi con tàu.

Bọn kiềm lâm giả hiệu đang triển khai khắp nơi. Các trực thăng và hai trong số bốn chiếc Con Rệp vẫn đậu ở bãi đất trống nho nhỏ. Chiếc Lưỡi Rìu cũng nằm đó.

Hai chiếc Con Rệp còn lại tiếp tục bay lảng vảng trên đỉnh của các ngọn cây.

Tôi thấy chúng đang lôi tên Hork-Bajir cầu thả đã bắn tia Nghiệt hồi nãy giải tới trước Visser Ba.

Bọn tôi đã quen với ý nghĩ rằng Hork-Bajir là những con quái vật ghê rợn, hoàn toàn không biết sợ. Nhưng tên Hork-Bajir này con bộ không được can đảm lắm. Hắn sụp xuống trước mặt Visser Ba. Tôi thậm chí thấy thương hại cho hắn.

Đó là một trong những điều khủng khiếp nhất trong cuộc chiến chống bọn Yeerk. Thử nghĩ xem, kẻ thù của bọn tôi là giống sên nhớp nháp sống trong đầu những kẻ bị Mượn xác. Gã Hork-Bajir này có thể chỉ là một vật chủ bị cưỡng bách. Hắn đã bị tên Yeerk trong đầu cướp đoạt mất tự do. Giờ thì hắn lại sắp sửa mất mạng vì một sai phạm mà bản thân hắn không hề chủ động.

Tôi không thể nghe được những gì đang diễn ra dưới đất, nhưng tôi thấy rất rõ. Cặp mắt diều hâu của tôi nhìn xa không chê được.

Tôi quay đi. Tôi không muốn kể lại những gì đã xảy ra với tên Hork-Bajir kia. Hãy cứ để ký ức đó trở thành ác mộng của riêng bản thân tôi thôi.

Khi tôi quay lại thì tên Hork-Bajir đó đã biến mất. Ở vị trí của hắn là nguyên một đám lau nhau của Hork-Bajir lẫn Taxxon và người, tất cả đang bao quanh Visser Ba. Gã Visser trông có vẻ đang giận dữ. Hắn đang chỉ tay lên bầu trời.

Chỉ trong vài giây, các trực thăng đã rời mặt đất. Hai chiếc Con Rệp cũng đang khởi động.

Tôi có một linh cảm xấu về những gì đang xảy ra. Gã Hork-Bajir xấu số hắn đã kể cho Visser Ba về con chim mà hắn bắn. Và một tên Mượn xác nào đó có thể đã nói: “Dạ đúng rồi, em cũng thấy một con

chim có vẻ khả nghi lắm.” Rồi một tên khác đế thêm: “Này, đó có phải con chim làm phân tán thằng Hork-Bajir hôm qua, giúp cho tên người chạy thoát?”

Visser Ba hẳn đã ghép các sự kiện lại với nhau. Một con vật hành động không giống như con vật thì điều đó đối với hắn chỉ có một ý nghĩ: con vật đó là một người Andalite biến hình!

Tôi lẽ ra phải khoái trá vì Visser Ba đã lầm tưởng bọn tôi là những chiến binh Andalite cừ khôi. Nhưng cho dù hắn nghĩ tôi là Andalite hay người thì điều đó cũng chẳng có gì khác biệt. Hắn đang phái bọn tay chân gớm guốc của hắn lên trời, tìm kiếm một “con chim vốn không phải là chim”.

Con chim đó chính là tôi.

Một chiếc Con Rệp lướt ngang qua các ngọn cây. Hai khẩu tia Nghiệt liên tục phát ra những luồng sáng chói, ngắn và sắc lẻm.

Tim tôi đập loạn xạ lên. Chúng đang giết tất cả những con chim chúng thấy.

Nàng diều hâu! Đây là lãnh địa của nàng!

Nhưng ngay lúc đó, một chiếc trực thăng xuất hiện sau lưng tôi.

Pạch pạch pạch pạch! Chiiuuuu!

Một tia Nghiệt! Xém nữa là tôi lãnh đủ. Tôi không thể trốn đi đâu được nữa vì bọn Con Rệp và trực thăng đang xúm lại quá đông… và quá nhanh.

Nhưng có một nơi mà không tên nào dám liều mạng bắn tia Nghiệt vào đó cả. Đặc biệt là sau khi Visser Ba vừa tặng cho tên Hork-Bajir cầu thả một kết cuộc bi thảm.

Tôi lùa không khí dưới đôi cánh và đâm bổ xuống. Xuống, xuống nữa, xuống thấp nữa! Tôi bay về phía chiếc tàu bồn mà giờ đây đang trải ra như một cánh đồng rộng bằng thép.

Trong tíc tắc, tất cả những khẩu tia Nghiệt đều nã vào tôi, nhưng góc bắn của chúng lại không chuẩn. Tôi đã ở gần chiếc tàu bồn khổng lồ. Chúng không dám bắn nữa!

Tôi đậu xuống con tàu treo lơ lửng, cấu những chiếc vuốt của mình lên bề mặt kim loại lạnh và cứng. Nó trải dài ra bốn hướng xung quanh tôi. Nó cong xuống ở rất xa, đến mức tôi không thể thấy các mép của nó. Cứ y như tôi đang đứng trơ trọi trên một hành tinh bằng kim loại. Mấy chiếc trực thăng và Con Rệp vẫn lơ lửng trên đầu tôi. Tôi thấy những con mắt Hork-Bajir, Taxxon và người đang dán chặt vào tôi.

Tôi biết những ánh mắt đó nói gì. Đó là ánh mắt của những kẻ săn mồi.

Và con mồi chính là tôi.

CHƯƠNG 24

Tình thế của tôi coi mòi chẳng lấy gì làm tốt đẹp cả. Nếu bay lên khỏi con tàu thì tôi sẽ bị chúng nã tia Nghiệt đủ chục kiểu trước khi có thể thoát thân.

Đó là một khung cảnh kinh dị. Tôi đứng trên một cánh đồng kim loại rộng mênh mông và trên đầu tôi thì lơ lửng nguyên một đám săn mồi đằng đằng sát khí.

Tình hình lại đang tồi tệ hơn nhiều. Tệ hơn rất nhiều.

Cái gì đó đang dâng lên tới tầm ngắm của tôi in hệt một hành tinh tối tăm. Đó là chiếc Lưỡi Rìu của Visser Ba.

Nó đang lơ lửng trên đầu tôi, chỉ cách chừng ba chục mét. Tôi cảm thấy những mẩu ý chí cuối cùng bắt đầu rơi rụng.

Bạn hiền Tobias ơi, tôi tự nhủ, bạn sẽ chẳng sống sót thoát khỏi nơi này đâu.

Nhưng cả đám bọn chúng cũng chỉ dám lơ lửng ở đó. Dần dần, tôi bắt đầu hiểu ra: Chúng không biết phải xử lý tôi ra sao. Chúng không thể bắn tôi mà không trúng con tàu.

<Tên Andalite kia!>

Giọng nói ở trong đầu làm tôi choáng váng. Xém chút nữa tôi tung cánh bay vì khiếp hãi tột độ.

Hắn chưa bao giờ nói chuyện trực tiếp với tôi trước đây. Đó là một giọng nói đầy uy lực và tự tin. Chỉ cần cái giọng ấy ở trong đầu thôi cũng đủ khiến người ta muốn khuất phục. Nó làm người ta run bắn lên vì khiếp hãi. Đó là một giọng nói khủng bố, một giọng nói hủy hoại.

<Nghe đây, tên Andalite. Mi tưởng ra không biết mi là ai sao? Đồ ngu! Một con chim thật thì đã bay đi từ lâu rồi>

Không được nói gì hết! Tôi ra lệnh cho chính mình. Tuyệt đối không nói gì! Nếu tôi trả lời, hắn sẽ biết tôi là người. Tôi không thể để lộ chuyện đó. Không được lộ với hắn bất cứ điều gì.

Tôi đóng băng ý nghĩ của mình. Nhưng tôi không ngăn được cái giọng u ám đó.

<Đầu hàng đi, tên Andalite kia. Ta sẽ ban cho mi một cái chết nhanh và không đau đớn nếu mi chịu khai ra mấy tên kia>

Tôi đã thấy Visser Ba làm gì với gã Hork-Bajir mà hắn không hài lòng. Ký ức đó vẫn sống nguyên trong đầu tôi.

<Tùy mi thôi, tên Andalite. Ta rất kiên nhẫn. Ta có thể đợi ở đây bao lâu cũng được. Sau đó mi sẽ chết. Chết nhanh chóng bởi tia Nghiệt. Hoặc nếu không thì… nếu như ta bẫy được mi lọt vào chiếc Lưỡi Rìu của ta… Cái chết này sẽ chậm hơn rất nhiều>

Ngay lúc đó, tôi nghe thấy một giọng nữa ở trong đầu. Một giọng

nói khác hẳn, mờ nhạt, như vọng lại từ rất xa.

<Tobias! Tobias, bồ có nghe thấy không?>

Rachel!

<Có, mình nghe!>

<Tobias! Bọn mình bị kẹt rồi! Chiếc bồn đã đầy nước, nhưng cánh cửa thì lại không mở được. Cassie và Jake đã hiện lại thành người, nhưng hai đứa nó không cách chi mở được cửa. Bọn mình bị kẹt ở đây rồi!>

<Rachel! Mình… Mình phải làm gì đây?>

<Bọn mình không thể ra được> Rachel hét lớn <Nghe nè, Tobias. Bọn mình kẹt trong này luôn rồi. Không có cách nào thoát ra cả. Con tàu lại sắp cất cánh. Chúng sẽ phát hiện ra bọn mình khi lên đến tàu mẹ để xả nước. Tobias! Bọn mình… bọn mình không muốn bị bắt sống>

Máu của tôi dường như đông cứng lại. Đầu tôi choáng váng.

<Bồ nói cái gì thế?>

<Nghe nè, Tobias, bọn mình không thể bị bắt sống! Bồ hiểu không? Nếu bồ có thể làm bất cứ điều gì… Bất cứ điều gì!>

<Rachel! Mình phải làm sao đây? Mình không thể đưa mấy bồ ra ngoài được!>

<Mình biết rồi> Rachel nói <Bốn đứa mình đều biết. Nhưng nếu như có cách nào đó… nếu như có thể phá hủy con tàu. Bọn mình biết điều đó chắc không thể được. Mình chỉ… nếu như có cách nào đó…>

<Không! Không!>

<Mình phải hoàn hình đây. Bọn mình sẽ bơi trong này. Bọn mình phải ở tư thế sẵn sàng khi lên đến tàu mẹ. Ở đó bọn mình sẽ biến thành thú dữ để chiến đấu>

<Không được đâu> tôi hét lớn <không thể nào được đâu!>

<Mình nghĩ Marco đã nói đúng ngay từ đầu> Rachel buồn bã nói <Thật là điên rồ mới nghĩ rằng bọn mình có thể chiến đấu chống bọn Yeerk>

<Rachel… Mình chưa nói với bồ…>

<Bồ không cần nói, Tobias ạ> nhỏ ngắt lời <Mình biết rồi mà. Thôi, vĩnh biệt bồ!>

Im lặng! Trong đầu tôi hình dung ra cảnh Rachel đang trở lại hình người, chòi đạp trong nước một cách tuyệt vọng cùng với mấy đứa kia và chờ đợi những điều tệ hại nhất. Bốn đứa nó chắc đang cầu nguyện để tôi tìm được cách nào đó giúp cho sự kết thúc của bọn được êm ả… tương tự như cách mà Visser Ba vừa đề nghị với tôi.

Bọn tôi đã thua cuộc. Bọn Yeerk rốt cuộc đã chiến thắng. Và khi bọn tôi chết thì niềm hi vọng cuối cùng của loài người cũng sẽ chết theo.

Trên đầu tôi, chiếc Lưỡi Rìu đang chờ đợi giống như… như con

diều hâu đang ngồi rình con thỏ, sẵn sàng sà xuống bất cứ lúc nào để kết liễu đời tôi.

Chỉ có điều tôi không phải là thỏ.

Visser Ba là kẻ săn mồi ư? Được lắm! Thế thì tôi cũng vậy!

Và tôi cũng chẳng còn gì để sợ. Nếu các bạn tôi sẽ phải chết trên con tàu mẹ của bọn Yeerk, thì tôi chỉ còn lại lạc lõng, cô đơn trong thế giới này, không còn thuộc về bất cứ nơi đâu.

Không còn gì để mất.

Ngay lúc ấy, tôi thấy điều gì đó mà bình thường chắc đã làm tôi chết khiếp. Dọc theo cánh đồng kim loại, chúng đang lổn nhổn trườn đến chỗ tôi. Cả bốn hướng. Chúng khoảng một chục tên. Những con sâu róm khổng lồ. Một lũ rết đang thèm khát thịt sống.

Bọn Taxxon!

Có lẽ chúng chui ra từ trong tàu ra theo lệnh của Visser Ba.

Nếu tôi đứng tại chỗ, chúng sẽ tóm được tôi. Nhưng nếu tôi bay lên, những chiếc tàu Yeerk đang lơ lửng kia sẽ luộc chín tôi.

Bọn Taxxon khép vòng vây của chúng xung quanh tôi.

<Coi bộ mi hết thời gian rồi!> Visser ba nói trong đầu tôi. Hắn bật cười giòn giã. Một giọng cười chẳng hứa hẹn điều gì tốt lành.

A, Visser Ba, đồ săn mồi tàn bạo, tôi nghĩ. Giỏi lắm, Ngươi đã bẫy được ta. Bẫy ta như bẫy một con thỏ.

Nhưng con thỏ bị bẫy là một chuyện. Con diều hâu bị bẫy - nhất là con diều hâu có bộ não người - lại là chuyện hoàn toàn khác.

Tên Taxxon gần nhất lăm lăm chĩa vào tôi khẩu tia Nghiệt. Hắn nhìn tôi bằng hai trong những con mắt tròn vo và đỏ ngầu.

Tôi đạp chân vọt lên. Hai cánh tôi quẫy mạnh.

Tôi bay thẳng đến những con mắt đỏ tròn vo đó.

Hắn đưa một trong những cẳng trước yếu ớt lên che mắt. Trật lất rồi, con ơi! Tôi hơi tạt sang phải, đưa những chiếc vuốt lên trước và quắp lấy như quắp một con chuột lên cánh đồng.

Các vuốt của tôi xiết chặt quanh khẩu tia Nghiệt. Cổ tay yếu ớt của tên Taxxon không thể chịu nổi tốc độ của tôi. Khẩu tia Nghiệt bị giựt tung khỏi tay hắn.

<Bắt nó!> Visser Ba quát lên. Chiếc Lưỡi Rìu rung lên bởi cơn giận dữ của hắn.

Nhưng tôi không bay lên trời. Tôi bay nhanh, nhưng bám sát bề mặt của con tàu. Chúng không thể bắn tôi mà không trúng vào chiếc tàu quý giá này.

Tôi biết mình phải bay về đâu. Cứ mỗi lần vẫy, cánh của tôi lại đập vào con tàu. Tôi bay đến buồng điều khiển của tàu. Bay đến cửa sổ nhỏ nơi tôi từng trông thấy phi hành đoàn Taxxon.

Có thể tôi sẽ không cứu được các bạn tôi. Nhưng tôi sẽ cố thực hiện ước nguyện cuối cùng của Rachel. Tôi sẽ thử làm nổ tung con tàu này… cho dù điều đó có đồng nghĩa với cái chết của các bạn tôi.

CHƯƠNG 25

<Bay lên đi! Bay lên!> Visser Ba ra lệnh cho phi hành đoàn của chiếc tàu bồn.

Hầu như ngay tức thì, cái vật khổng lồ ấy bắt đầu rục rịch chuyển động. Thoạt tiên rất chậm. Nhưng khi dịch chuyển, nó tạo ra một làn gió nóng. Phòng lái đang rời xa tôi khi chiếc tàu dâng lên. Giờ thì khoảng cách đã là ba mươi mét. Sáu mươi mét rồi!

<Ha! Không dễ đâu, tên Andalite kia!>

Ngay lúc đó, tôi có một bức xúc rất mạnh, muốn làm cho con quái vật ghê tởm kia phải sửng sốt. Tôi muốn nói thẳng vào mặt hắn <Biết gì không, đồ rác rưởi? Chẳng phải Andalite gì đâu! Phải gọi ta là Tobias>

Nhưng cái thế của tôi chưa phải lúc để huênh hoang. Và tình hình thực tế thì lại đang xấu đi. Con tàu đang từ từ tăng tốc.

Tôi vỗ cánh cật lực, ráng hết sức bình sinh. Tôi lại rút ngắn được khoảng cách. Nhưng sao mà nó chậm chạp một cách đau khổ… Tôi đang kiệt quệ dần. Khẩu tia Nghiệt lại đang trì tôi xuống. Luồng gió nóng tiếp tục phát ra.

Phía trước tôi, chỉ cách tôi có vài mét, tôi thấy chỗ phình ra tạo thành phòng lái.

Tôi rút ngắn được thêm vài tấc. Vài tấc nữa. Lại thêm vài tấc nữa.

Tôi đáp xuống và xếp cánh lại. Tôi không bay nổi nữa rồi. Nhưng tôi vẫn đang bay nhờ những chiếc vuốt cấu chặt vào những gờ nhỏ chạy dọc theo đỉnh của phòng lái.

Tôi đã đến được đó! Phía trước tôi, qua lớp nhựa trong suốt, tôi thấy phi hành đoàn trong phòng lái. Bọn Taxxon đang điên cuồng nhòm lên.

Bằng một cú rướn tuyệt vọng, tôi đẩy mình vào không trung. Tôi phải bay cật lực để đến trước cửa sổ phòng lái đang lao nhanh tới trước.

Và rồi, với một chiếc móng nhọn, tôi bấm vào mấu cò của khẩu tia Nghiệt.

<Tao sẽ nướng chín bọn mày, đồ sâu bọ!>

Không thấy có phản lực. Chẳng giống súng thường chút nào.

Nhưng tia sáng đỏ cực mạnh đã phóng ra từ chỗ tôi, hướng về phía phòng lái. Nó đốt một lỗ nhỏ trên cửa sổ, chọc thủng bụng một tên Taxxon mập ù rồi dập vào bảng điều khiển cùng các thiết bị, chẳng khác gì một con dao nóng đâm xuyên qua một khoanh bơ. Tôi bấu vào cái cò đó thật lâu…

Cuối cùng, kiệt quệ, tôi không bấu nổi nữa.

Khẩu tia Nghiệt trượt khỏi vuốt tôi và rơi nhanh xuống dưới.

Nhưng tôi đã xong việc.

Đó là một hình ảnh khủng khiếp, không thể nào tin nổi: con tàu, bự như nguyên một toà nhà chọc trời và lớn ngoài sức tưởng tượng, đột nhiên rung lên như vừa đụng phải một bức tường vận tốc.

Nhưng nó vẫn bay lên, bay thẳng đứng lên bầu trời, như một con cá voi lao lên khỏi mặt nước. Nó hướng về phía không gian, môi trường tự nhiên của nó. Nhưng rõ ràng là nó không còn tự kiểm soát được nữa. Nó chợt lật sang bên.

BUÙM! Một khối cầu lửa màu cam lan toả ra!

Con tàu bị mất kiểm soát tông bừa vào một chiếc trực thăng. Chiếc trực thăng vỡ ra từng mảnh, rơi lả tả xuống đất.

Mấy chiếc Con Rệp và chiếc Lưỡi Rìu vội tránh ra nhường đường cho con tàu điên. Nhưng quá trễ.

RÂÂÂMMM! BÙÙÙMMM!

Một chiếc Con Rệp va vào hông tàu. Thế là nó tiêu. Chiếc Lưỡi Rìu và mấy chiếc Con Rệp còn lại vội vã rút lui.

Và rồi tôi thấy cái lỗ.

Đó là một vết rách dài cỡ ba mét nằm dọc bên hông của chiếc tàu bồn. Từ cái lỗ, nước hồ đang xối xả trào ra. Cả một thác nước từ trên trời đổ xuống! Hàng triệu lít nước đang ồ ạt trút ra.

<Tía ơi!> tôi thì thào.

Ở độ cao chừng hai trăm mét bên trên khu rừng, tôi nhìn thấy bọn nó.

Đầu tiên là Cassie. Sau đó là Rachel và Marco cùng một lúc. Và cuối cùng là Jake. Bốn đứa nó đang rơi ra từ vết rách bên hông tàu.

Bọn nó đang bất lực, quờ quạng, cuống quýt. Và mặt đất thì đang dâng lên rất nhanh.

<Khhhôôônnnggg!>

Tôi biết mình không thể làm gì hơn. Tôi biết rõ điều đó. Nhưng tôi vẫn lao về phía bọn nó. Tôi lao hết tốc độ về phía các bạn mình. Cả bốn đứa đang rơi tự do, tay chân chúng chấp chới, miệng chúng há hốc, phát ra những tiếng hét hãi hùng.

CHƯƠNG 26

Bọn nó vẫn đang rơi.

Nhưng trong khi rơi thì bọn nó cũng bắt đầu biến đổi.

Cassie là đứa đầu tiên. Lông mọc dài ra từ làn da của nhỏ. Nhỏ đang biến hình thành ó biển, một bà con xa của loài đuôi đỏ.

Nhỏ rơi. Và càng rơi, nhỏ càng ít giống người.

Marco đã từng biến thành đại bàng đầu bạc. Đại bàng đầu bạc là một giống chim lớn. Lớn hơn nhiều so với diều hâu đuôi đỏ.

Tôi thấy những chiếc cánh dài đang thế chỗ những cánh tay chấp chới.

Jake biến thành chim ưng Peregrine. Chim ưng Peregrine bổ nhào nhanh đến mức, bên cạnh nó, diều hâu giống như chỉ đứng yên.

Tôi thấy cái mỏ chim ưng mọc ra từ miệng Jake.

Không đủ thời gian. Thời gian quá ít! Chúng sẽ rơi xuống đất trước khi…

XOẠCH!

Cassie xoè cánh ra và bay phớt ngang trên đỉnh các ngọn cây. Marco chật vật hơn. Nó rơi tọc vào rừng và mất dạng. Tôi cầm chắc nó không biến hình kịp.

Nhưng rồi, từ đỉnh các ngọn cây tòi ra một con chim với độ dài xải cánh đến trên mét rưỡi và cái đầu trắng đầy kiêu hãnh.

<TUYỆT!> tôi thốt lên.

Trên bầu trời, chiếc tàu bồn khổng lồ đã ngừng bay lên. Nó lật một vòng nữa, ngửa bụng ra, và rơi trở lại mặt đất.

<Tía ơi! Sít sao quá chừng!> tôi nghe tiếng Marco la lên <Đủ rồi nhe, mình hết chịu nổi mấy cái trò biến hình này rồi!>

<Bồ chưa thoát đâu> tôi nói <Coi kìa!>

Sau khi tránh được chiếc tàu bồn, chiếc Lưỡi Rìu và mấy chiếc Con Rệp còn lại bắt đầu quay sang bọn tôi.

<Lẹ lên! Chui vào đám cây đi! Đừng có ló ra ngoài!> tôi hét lên.

Như những chiến binh được huấn luyện tốt, bọn tôi cùng sụp xuống, chui tọt ngay vào rừng. Ở dưới các tán cây, bọn Yeerk không cách chi thấy bọn tôi.

BUÙMM!

Một tiếng ầm dữ dội vang lên như bom nổ. Chiếc tàu bồn đã chạm mặt đất.

Một đợt sóng chấn dữ dội lan tới bọn tôi.

Tôi bị hất vào một thân cây, nhưng may quá, không bị thương <Mọi người không sao chứ?> tôi la lớn.

Từng đứa một, bọn nó lần lượt đáp <Mình không sao!>

Nhưng vụ nổ đã làm hoảng vía tất cả những con thú trong rừng. Các loài chim đều đã trốn hoặc bay đi trong thời gian diễn ra cuộc đụng độ. Một số ít còn lại giờ đây cũng đập cánh bay lên nốt.

Và tôi thấy nàng bay lên. Con diều hâu cái. Nàng đã hoảng sợ và toan trốn lên bầu trời.

Nhưng bầu trời không phải là nơi trú ẩn cho nàng.

Tôi không rõ chiếc tàu nào đã bắn ra tia Nghiệt. Có thể là một trong mấy chiếc Con Rệp, và cũng có thể chỉnh là chiếc Lưỡi Rìu.

Các bạn thấy đó, chúng đã quan sát tôi rất kỹ… Mà nàng thì lại giống hệt tôi.

Tia Nghiệt rít lên, xé không khí. Nó đốt thủng một bên cánh của nàng.

Và nàng rơi xuống đất, không bao giờ còn bay lên được nữa.

CHƯƠNG 27

Chiếc tàu bồn của bọn Yeerk đã bốc cháy. Những gì còn sót lại của nó được bọn Yeerk dọn sạch. Không một bằng chứng nào sót lại. Không một vật chứng nào để bọn tôi trình ra với thế giới.

Nhưng bọn tôi đã hủy diệt được nó. Và cả một chiếc Con Rệp nữa chứ. Hơn nữa, bọn tôi đều sống sót thoát ra… Phần lớn bọn tôi.

Ngày hôm sau, tôi đến tìm Rachel. Có vẻ như nhỏ đang chờ đợi tôi.

"Chào Tobias" nhỏ nói "Vào đây đi, không sao đâu".

Tôi nhảy qua cửa sổ và vọt lên tủ.

"Bồ sao rồi?" nhỏ hỏi.

<Mình ổn> tôi đáp.

Nhỏ có vẻ bối rối, không biết nói gì kế tiếp."Ơ… Tobias… Chuyện này nghe có vẻ điên điên… Nhưng bồ biết không, mình và Cassie nghĩ rằng có lẽ bọn mình phải trở lại cái hồ. Để thử tìm… cái xác của nó. Con diều hâu ấy mà. Bồ biết đấy, ít ra là để chôn cất nó đàng hoàng"

<Không, chuyện đó đâu có gì là điên, Rachel> tôi nhẹ nhàng nói <Không điên chút nào đâu. Rất người nữa là khác>

Nhỏ nhìn tôi trìu mến "Phải đó, bọn mình là người mà. Tất cả bọn mình"

<Ừ. Mình biết mình là người khi nhận ra rằng… mình buồn bã kinh khủng khi nó bị giết chết. Bồ thấy đó, diều hâu thì đâu cần biết gì. Nếu nó là bạn đời của mình thì mình sẽ thấy nhớ nó, sẽ thấy trống vắng. Nhưng còn nỗi buồn ư? Đó là một cảm xúc rất người. Điều đó nghe có vẻ lạ kỳ, nhưng theo mình chỉ có người mới thực sự quan tâm đến cái chết của một con chim>

"Nếu bồ dùng cặp mắt giúp bọn mình, biết đâu bọn mình sẽ tìm được xác nó"

<Không đâu. Xác của nó đã bị ăn mất rồi. Ăn bởi gấu trúc, chó sói hay các giống chim khác. Có khi nó bị ăn bởi một con diều hâu khác không chừng. Cuộc sống là vậy đó>

"Cuộc sống chỉ là vậy đối với thú hoang thôi, Tobias ạ. Người thì không đâu"

<Phải. Mình biết. Nhưng bồ nói sai rồi, Rachel ạ, ít nhất là sai phần nào. Mình là người. Đúng vậy. Nhưng mình cũng là diều hâu nữa. Mình là một giống săn mồi chuyên đi giết thịt để kiếm cái ăn. Và mình cũng là một con người… biết khóc thương trước một cái chết>

Trông Rachel buồn kinh khủng. Nhỏ rất là người, nhỏ bạn Rachel của tôi.

Tôi bay ra cửa sổ. Bên ngoài trời rất đẹp. Mặt trời toả ánh sáng

chói chang. Những áng mây tích tụ báo hiệu những luồng khí nóng sẽ đưa tôi lên cao ngất trên bầu trời mà chẳng hề tốn chút sức lực.

Tôi bay đi.

Tôi là Tobias. Một nhóc tì. Một con diều hâu. Một hỗn hợp kỳ lạ của cả hai.

Giờ đây các bạn đã biết vì sao tôi không thể tiết lộ tên thật của mình và cả nơi tôi sống. Nhưng một ngày nào đó, các bạn có thể sẽ ngước nhìn lên trời và thấy bóng dáng một con chim săn mồi to lớn. Con chim đó có chiếc mỏ nhọn, bộ vuốt sắc lẻm, cặp cánh rộng xoải ra để cưỡi lên khí nóng…

Khi đó bạn hãy mừng cho tôi và cho tất cả những loài nào đang bay lượn tự do trên bầu trời xanh.

HẾT TẬP 3

K. A. APPLEGATE

ANIMORPHS

NGƯỜI HÓA THÚ

CASSIE

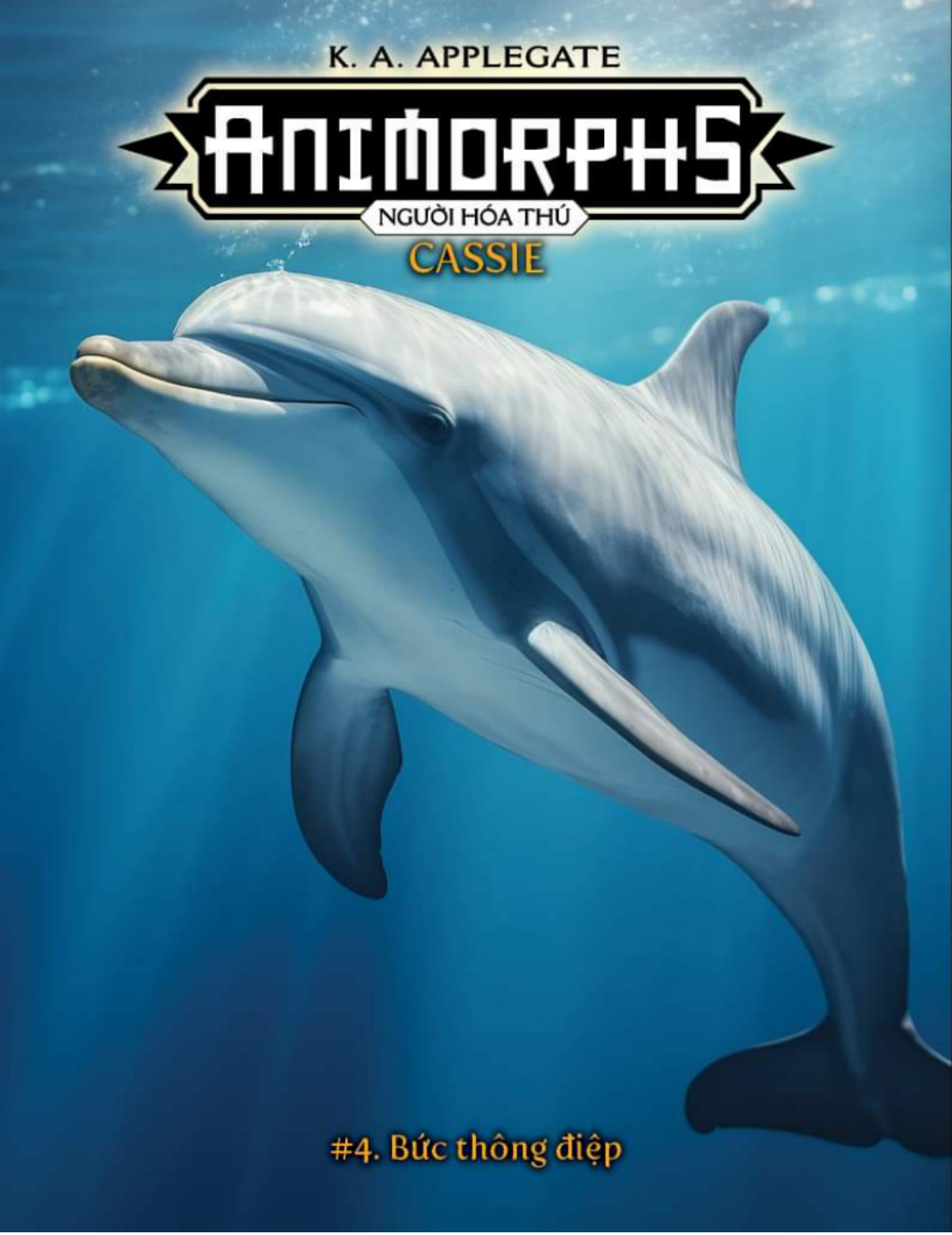

#4. Bức thông điệp

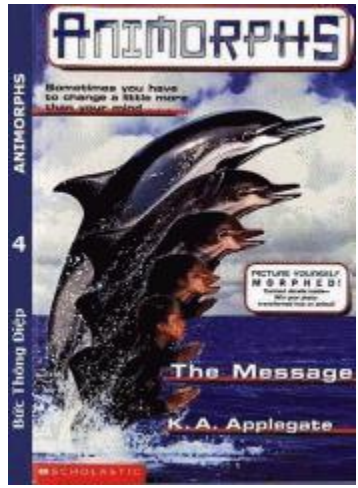

Tác phẩm: Animorphs
Tập 4: Bức Thông Điệp
Nguyên tác: Animorphs #4: The Message
Tác giả: K. A. Applegate
Dịch giả: Hoàng Hưng
Nhà xuất bản: Trẻ, 2001
Khổ sách: 11 x 18 cm
Số trang: 143*2
Giá sách: 5.000*2 vnđ
Thực hiện ebook: ANIMORPHS Team
Scan: nguoimedocsach
Đánh máy: zettai, thuydung_tran9
Sửa chính tả: motsach_theky, rylinh, santseiya
Thiết kế bìa: teszine
Chuyển sang ebook: santseiya
Ebook BB: Cent
Ngày hoàn thành: 15/04/2009
Nơi hoàn thành: Hà Nội
ooO TVE Ooo

MỤC LỤC

TÓM TẮT NỘI DUNG TẬP 3
CHƯƠNG 1
CHƯƠNG 2
CHƯƠNG 3
CHƯƠNG 4
CHƯƠNG 5
CHƯƠNG 6
CHƯƠNG 7
CHƯƠNG 8
CHƯƠNG 9

CHƯƠNG 10
CHƯƠNG 11
CHƯƠNG 12
CHƯƠNG 13
CHƯƠNG 14
CHƯƠNG 15
CHƯƠNG 16
CHƯƠNG 17
CHƯƠNG 18
CHƯƠNG 19
CHƯƠNG 20
CHƯƠNG 21
CHƯƠNG 22
CHƯƠNG 23
CHƯƠNG 24
CHƯƠNG 25

TẬP 3: ĐỤNG ĐỘ

1. Người kể chuyện:

Tobias

2. Nội dung:

Tình cờ, trong lúc bay lượn, Tobias phát hiện ra một chiếc tàu bọn Yeerk đang bay tàng hình trên bầu trời. Theo đuôi chiếc tàu, Tobias biết được đó là một chiếc tàu vận tải và biết được chỗ nó hạ cánh để lấy nước cung cấp cho tàu Lòng Chảo. Hội Animorphs quyết định biến hình thành chó sói chạy tới nơi tàu hạ cánh, rồi biến thành cá hồi thâm nhập vào bên trong tàu thông qua ống hút nước, tỉnh phá huỷ thiết bị tàng hình nhằm tạo điều kiện cho mọi người có thể biết được sự xâm lăng của người ngoài Trái Đất. Nhưng bốn bạn trẻ đã bị kẹt trong khoang chứa đầy nước, không thể hoàn hình vì không có không khí để thở. Bên ngoài tàu, Tobias đã mưu trí, chiến đấu với bọn Yeerk và cướp được một khẩu Tia Nghiệt từ tay một tên Taxxon, bắn vào tàu vận chuyển, thủng một lỗ lớn. Nước ào ra ngoài, bốn bạn trẻ được cứu thoát.

3. Nhân vật quan trọng:

Hội Người hoá thú: Jake, Marco, Rachel, Cassie, Tobias

4. Những loài thú mới được thu nạp:

Jake: Chó sói, Cá hồi
Marco: Chó sói, Cá hồi
Rachel: Chó sói, Cá hồi
Cassie: Chó sói, Cá hồi
Tobias:

5. Những lốt hình được sử dụng:

Jake: Chó sói, Cá hồi, Chim ưng Peregrine
Marco: Chó sói, Cá hồi, Mòng biển
Rachel: Chó sói, Cá hồi, Đại bàng đầu bạc
Cassie: Chó sói, Cá hồi, Mòng biển.
Tobias:

GIẤC MƠ BÍ ẨN

CHƯƠNG 1

Tôi tên là Cassie.

Tôi không nói cho các bạn biết họ của tôi được đâu, tuy tôi muốn thế lắm. Mà tôi cũng chẳng dám kể cho bạn nghe tôi sống ở thị trấn nào, hay bang nào. Hội Animorphs chúng tôi buộc phải mai danh ẩn tích. Chẳng phải vì thẹn thùng đâu, mà vì đó là chuyện sống còn.

Bọn Yeerk mà biết tụi tôi là ai thì tiêu tùng ngay. Nếu không đi đời dưới tay bọn chúng thì cũng thành những kẻ Bị mượn xác. Chúng sẽ nhét một con sên Yeerk vào óc chúng tôi để kiểm soát và biến chúng tôi thành nô lệ - thành những công cụ phục vụ cho cuộc xâm lăng Trái Đất của chúng.

Tôi thật chẳng thích nghĩ đến việc mình bị đặt dưới sự kiểm soát của một sinh vật ngoài Trái Đất. Mà tôi cũng không muốn chết.

Mặt khác, có những điều tôi rất khoái khi trở thành một Animorph. Tuyệt cú mèo luôn.

Như một đêm nọ. Trời khuya lắm rồi. Lẽ ra phải nằm ngoan ngoãn trên giường, thì tôi lại đang ở trong nhà kho, chuẩn bị biến thành một con sóc.

Nhà kho của chúng tôi thật ra đã được thiết kế lại để làm Dưỡng đường Hồi sức Thú hoang. Ba tôi là một bác sĩ thú y. Má tôi cũng vậy, nhưng má làm việc ở vườn thú khổng lồ trong Lâm Viên, nên Dưỡng đường thực ra chỉ có hai cha con tôi thôi. Chúng tôi đem những con chim và thú bị thương về chạy chữa, rồi thả chúng trở lại với môi trường tự nhiên.

Tôi đang ở đúng chỗ ấy. Trong nhà kho. Xung quanh tôi là hàng tá lồng đầy nhóc chim chóc, từ một nàng chim cu ủ rũ vì tông vào cửa kính xe hơi đến con đại bàng chúa xém bị điện cao thế giật chết.

Ở một ngăn khác của nhà kho, chúng tôi đặt những chuồng lớn hơn cho bọn lửng[1], thú có túi, chồn hôi, hươu nai và cả một đôi chó sói bị ngộ độc. Còn ở đầu bên kia (xa chỗ hai con chó sói) là hai con ngựa của chúng tôi.

Có một phòng phẫu thuật và hai phòng hồi sức nho nhỏ.

Lại nói về cái đêm đó. Bạn đã quan sát một con sóc trong công viên bao giờ chưa? Sóc lúc nào cũng cảnh giác. Lúc nào cũng lơ láo nhìn xung quanh. Cứ như thể mỗi phút trong ngày chúng đều tự hỏi: "Chà, chuyện gì thế nhỉ?"

Cho nên tôi biết rằng, nếu tôi biến thành một con sóc, thì tất cả sự căng thẳng và sợ hãi kia sẽ trở thành một phần của chính tôi. Đó là điều mà Hội Animorphs chúng tôi luôn phải xử lý: kiểm soát những bản năng, trí óc của con vật gắn liền với thân thể của nó.

Thế là tôi ở đó, trong cái nhà kho tối lờ mờ chỉ có ánh sáng vàng

yếu ớt từ những bóng đèn trên trần. Vì sao tôi lại ở đó ư? Vì có một ai đó, hay một con vật gì đó đã lẻn vào khu chuồng chim. Đêm hôm qua chúng tôi vừa mới mất một bệnh nhân: một chú vịt.

Hơn nữa, cũng bởi vì tôi không sao ngủ được. Tôi cứ mơ thấy những giấc mơ lạ. Thì cũng chỉ là những giấc mơ không bình thường thôi. Giống như... tôi cũng chẳng biết nữa. Nhưng lạ lắm, chỉ có vậy thôi.

"Thoải mái đi nào, Magilla," tôi thì thào với con sóc đang ở trên tay. "Hổng đau đâu mà." Tôi móc vài hạt dẻ trong túi ra, và đưa cho nó một hạt. Một hạt khác rớt xuống sàn.

Có những lần biến hình thật dễ dàng, có những lần thật khiếp đảm. Cái cảm giác lúc tôi biến thành ngựa thật là tuyệt. Còn thành cá hồi thì, ừm, có hơi kỳ cục hơn chút chút. Suốt thời gian ấy tôi cứ bị ám ảnh bởi ý nghĩ ai đó sẽ chiên mình lên và xực mình với nước sốt tartar.[2]

Mà tôi thì không ưa nước sốt tartar.

"Sóc ơi," tôi tự nhủ. Trước khi bắt đầu biến hình bao giờ tôi cũng ráng thử nghĩ xem nếu mình là con vật ấy thì có cảm giác ra làm sao.

Sự biến đổi đầu tiên về cơ thể là ở kích thước. Tôi bắt đầu co rút lại. Đó là một cảm giác rất kỳ dị. Này nha, bạn cảm thấy giống như mình đang đứng hoàn toàn bất động, nhưng mặt đất thì lại lao về phía bạn, còn trần nhà thì chạy tuốt ra xa. Các tay nắm cửa không còn ở chỗ cũ nữa. Và bất thình lình, chúng ở phía trên đầu bạn.

Khi hai cánh tay tôi tụt lại vào trong thân thì tôi đã co lại chỉ còn chừng sáu, bảy tấc. Đúng lúc đó, con Magilla thật vùng thoát ra. Nó chạy về chuồng, chui vào và đóng cửa chuồng lại - tôi thề là đúng vậy đó. Tôi vẫn còn hai chân bình thường (tuy đã ngắn tủn) nhưng hai cánh tay thì teo lại. Tôi vẫn còn đủ năm ngón tay nhưng bây giờ chúng bé tẹo, quá bé so với người tôi.

Hai tai tôi trượt tuốt lên đỉnh đầu. Một thứ lông mềm mại màu xám lan ra khắp mình tôi như làn sóng. Mặt tôi phồng lên và nhọn ra.

Thế rồi đến cái trò quái nhất! Đuôi tôi tòi ra từ phía cuối thân mình. Và thế này mới tuyệt chứ: lúc ấy tôi chưa phải một con sóc thật sự, vẫn nửa phần là người với kích thước của một con nhóc, vậy mà lại có cái đuôi thò ra cỡ sáu tấc! Còn dài và bự hơn một cái đuôi sóc thật một khi tôi đã biến thành sóc hoàn toàn.

Tôi ngoái đầu ra phía sau và thấy cái đuôi xù màu xám vồng lên trên người mình. Quá hay!

Hai chân tôi tụt vào và tôi sụp xuống mặt sàn xi măng của nhà kho.

Đột nhiên tôi khám phá ra là mình đã không quét dọn nhà kho thật sạch sẽ như vẫn tưởng. Khi mặt bạn chỉ cách sàn nhà có vài centimet thì cái bạn thấy được có thể khiến bạn rất ngỡ ngàng.

Thế rồi cái trí óc của loài sóc xộc vào.

Waaa!

Mèng ơi, người tôi *ngập tràn năng lượng*!

Như thể tôi được nối vô dòng điện một triệu vôn ấy. Tôi được nạp điện đầy ứ! Cái trí óc chậm chạp trì trệ của con người trong tôi vừa bị thổi bay vì sự bùng nổ đột ngột của năng lượng.

Một tiếng động?

Cái gì vậy? Tôi dỏng hai tai. Tôi ngoắt đầu lại, tập trung hai con mắt thô lố. *Một con chim trong lồng!*

Một tiếng động mới! Cái gì nữa đây? Tôi chạy vòng vòng.

Không, gượm đã! Kia là cái gì? Và kia nữa? Còn tiếng động nọ?

CHIM SĂN MỒI! Chúng ở khắp nơi! Tôi bị bao vây rồi! CHIM SĂN MỒI!

Chim! Những con chim lớn với bộ vuốt tàn ác. Ở xung quanh tôi.

Khoan. Có một hạt dẻ. Ôôô. Một hạt dẻ.

CHIM SĂN MỒI! Báo động!

Tôi vụt chạy. Ngó trái. Ngó phải. Khịt khịt khịt không khí.

Ôi, phải rồi. Chim săn mồi. Tôi ngửi thấy hơi chúng. Tôi nghe thấy chúng. Những con chim. Một con sói. Một con lửng.

CHIM SĂN MỒI! CHẠY ĐI, CHẠY ĐI, CHẠY ĐI!

Ồ, đợi đã. Một cái hạt? Tôi chạy nhanh tới. ĐÚNG CHỚC! Một hạt dẻ! Tôi chộp nó bằng bộ vuốt trước và ngay lập tức chọc thủng một lỗ. *Sô dzách! Tuyệt cú mèo! Hạt dẻ!* Tôi đã vớ được nó! Không ai giằng nổi của tôi đâu. Hà hà!

Một tiếng động! Cái quái gì thế nhỉ?

CHIM SĂN MỒI!

Đừng đánh rớt hạt dẻ! Tha cả hạt dẻ mà chạy! CHẠY ĐI!

Với hạt dẻ ngậm cứng trong hàm, tôi chạy biến.

Tôi leo tuốt lên trên tường. *Thẳng tuốt.*

Và đó là lúc Tobias quyết định chường mặt ra.

CHƯƠNG 2

Tobias bay vào qua tầng trần nhà kho.

Thật không may, với tâm trí của loài sóc, trong đó ý thức người chỉ trụ lại được chút đỉnh, tôi đã không nhận ra đó là Tobias.

Tôi chỉ thấy nó giống y một con diều hâu đuôi đỏ. Một con chim săn mồi. Mà con chim này lại không ở trong lồng.

Đúng thế, con diều hâu này đang vỗ cánh bay quanh những cái rui của nhà kho ở trên cao. Nó có bộ vuốt như thể bằng thép và một cái mỏ quặp có thể bửa tôi ra chẳng khác gì bửa một hộp đậu.

Tôi cảm thấy đôi mắt diều hâu của nó xoáy vào tôi.

CHẠY, CHẠY! CHẠY ĐI! CHẠY ĐI!

Tôi không biết làm gì bây giờ. Ý tôi muốn nói, tôi đây, cái con nhỏ có tên Cassie này. Tôi không biết phải làm gì bây giờ. Tôi biết mình phải kiểm soát con sóc. Nhưng bây giờ việc đó thật quá sức tôi!

Tuy nhiên, con sóc biết nó phải làm gì.

VÙÙ!

Tôi chạy tuốt lên tường. Những chiếc vuốt nhỏ của tôi bấu vào những chỗ gỗ bị nứt và tước, và chạy bắn lên với một tốc độ kinh hoàng. Nếu bạn chưa từng là một con sóc - và nói cho ngay là chưa - bạn sẽ không cách chi hình dung nổi chạy *tuốt lên* là như thế nào đâu. Bức tường bằng gỗ giống như một cái sàn nhà dưới chân tôi, nhưng đồng thời tôi lại phân biệt được rõ trên cao và dưới thấp. Tôi biết nếu mình té thì mình sẽ rớt xuống dưới. Giống như bạn chạy băng qua sàn nhà, nhưng nếu bạn trượt chân thì bạn sẽ rớt bịch trở lại chân tường vậy.

Rất là quái chiêu.

Con diều hâu đã đậu lên một thanh rui để nghỉ xả hơi. Nhưng tôi cảm thấy được ánh mắt của nó trên người mình. Tôi lạnh cứng cả người. Lạnh như đá. Toàn thân, ngay cả cái đuôi cũng không dám giật giật. Tôi bấu chặt vào tường mà lạnh cứng người.

Nhưng tôi cũng không thể giữ mái như vậy được. Cái dòng thác năng lượng của loài sóc không để cho tôi bất động được lâu.

Đột nhiên, vừa liếc rất nhanh sang bên cạnh, tôi vừa tung người qua khoảng không. Tôi bay. Tôi muốn nói là tôi nhảy và vút qua không trung dường như cả nửa dặm, nhưng thực ra chỉ có ba mét.

PHẬP! Tôi hạ xuống chiếc xà gỗ bắc ngang phía trên tàu ngựa.

Cú nhảy chết tiệt. Con diều hâu đã trông thấy chuyển động của tôi. Từ khoé mắt, tôi thấy hai cánh lớn của nó dang rộng. Nó sà xuống, những chiếc vuốt lia ra trước.

Nhưng rồi... có một chuyển động mới. Vật gì đó to lớn và vụng trộm. Một tấm ván bên sườn của nhà kho bị đẩy tung ra. Một cái đầu

thò vào, ngay bên dưới tôi. Cái mặt thông minh, láo liên, nhìn lên tôi và tự hỏi liệu có nên biến tôi thành bữa tối không nhỉ.

Một con chồn! Aha! Hoá ra đó là cái kẻ bí ẩn đã giết chim chóc của tôi!

Tôi cố kiềm soát trí óc của loài sóc. Trong mỗi lần biến hình, luôn luôn phải mất ít nhất một phút để kiểm soát những bản năng của thú hoang, nhưng tôi chưa có nổi một phút.

Tobias sà xuống.

Đột nhiên khắp nơi như phát rồ phát dại. Chim chóc trong các lồng kêu chí choé. Hai con chó sói ở phòng bên bắt đầu hú lên. Những con ngựa thì hí vang.

Tobias giật mình quay ngoắt đi.

Quá trễ. Tôi đã nhảy một lần nữa, và bây giờ thì tôi đang rơi về phía cái sàn phủ đầy rơm của một tàu ngựa. Rơi về phía con chồn.

Tôi chạm mặt đất và phóng đi, để lại đằng sau mù mịt những bụi cùng rơm.

Con chồn đuổi theo tôi. Nó chạy mới lẹ chứ. Rất lẹ.

<Tobias! Cứu mình với!> tôi la lên trong óc.

<Cái gì... Hoá ra bồ đó hả, Cassie?>

Tôi ngoặt sang trái. Con chồn ngoặt theo.

Nó lẹ hơn tôi và linh hoạt cũng ngang ngửa. Nếu như tôi không tìm được một chỗ để leo lên và chuồn đi, thì coi như tiêu đời!

<Đúng rồi, là mình đây!>

<Sao không bảo cho tui biết trước?!> Tobias cáu kỉnh kêu lên trong đầu tôi. <Tui đang định xơi tái bồ đó.>

<Mình vừa mới biến hình mà, vừa mới kiểm soát được cái trí óc sóc điên khùng này. Bây giờ bồ có LÀM ƠN cứu mình không thì bảo?>

Hàm của con chồn bập vào đuôi tôi. Tôi cảm thấy răng nó lướt trên bộ lông của tôi.

<Toi rồi,> Tobias kêu lên, cậu ta dang rộng hai cánh nhắm thẳng con chồn mà lao vụt xuống.

Con chồn trông thấy bóng của con diều hâu to tổ chảng. Nó đứng sững lại.

Trễ rồi. Tobias quào nó một cái và lướt qua.

Con chồn thấy sự thể quá rắc rối, liền nhào vào lối chui bí mật của nó.

Tobias bay tới đậu trên một cái xà và nhìn xuống tôi bằng đôi mắt trừng trừng hung hãn của loài diều hâu.

<Cassie? Tại sao giữa đêm hôm khuya khoắt bồ lại ra đây để biến thành sóc thế hả?>

Tôi đã bắt đầu hoàn hình lại. <Ờ, là vì mình có vài còn chim bị bắt đi mấy bữa nay rồi. Mình đoán thủ phạm là một con lửng hay gấu, chồn gì đó, nhưng không hiểu nó vào bằng cách nào. Thế là

mình quyết định biến hình để đợi nó chường mặt ra.>

<Được, mình ủng hộ bất cứ ai muốn cứu chim chóc,> Tobias nói. Cậu ta xù cánh và bắt đầu rỉa vài cái lông rối.

Tôi đang hoàn hình được nửa chừng, cao dần lên trên mặt đất, và cảm thấy hai chân mọc ra ở bên dưới. Nhưng cái miệng người thì chưa thành hình trở lại. <Thế còn bồ thì làm gì ở đây vậy, Tobias? Kiếm một bữa sandwich sóc hả?>

Tobias đã gần như chấp nhận sự thật là mình bị kẹt cứng trong thân xác một con diều hâu đuôi đỏ. Gần đây cậu ta đã bắt đầu săn mồi và ăn uống như một con diều hâu chính hiệu. Cậu ta vẫn còn đôi chút ngại ngần về chuyện đó, nhưng tôi nghĩ nếu mình chỉ nói giỡn chút chơi chắc Tobias cũng hiểu là tôi không có ý gớm ghiếc hay gì gì hết.

<Sandwich sóc hả?> Tobias nói. <Không, mình đang nghĩ tới thịt nướng xiên kìa. Xin lỗi vì đã làm bồ sợ.>

"Không sao đâu," tôi nói bằng giọng thật của mình. Miệng tôi đã thành hình. Tôi gần như đã trở lại bình thường, chỉ còn cái đuôi lớn vẫn thò ra đằng sau bộ đồ biến hình.

"Bình thường" đối với tôi nghĩa là một chiều cao trung bình, tôi nghĩ vậy. Còn "trung bình" là thế nào thì tôi chẳng biết. Tôi là một con nhỏ có vóc người chắc, không ốm không mập, tóc cắt ngắn vì tôi không thích rắc rối với nó. Rồi các bạn tôi sẽ cho bạn hay, tôi đâu có phải là Hoa hậu Thời trang. Nhìn chung, nếu bạn muốn biết người ngợm tôi ra làm sao thì hãy mường tượng một con nhỏ vận đồ bảo hộ lao động, tay đeo găng da và đang cắn môi khi ráng nhét thuốc viên vào họng một con lửng.

Jake đã có lần chụp hình tôi đúng y xì cái điệu bộ đó. Cậu ấy để tấm hình cạnh cái máy vi tính trong phòng riêng. Đừng có hỏi tôi vì sao nha. Tôi rất sẵn lòng tặng Jake một tấm hình tôi mặc đầm hay một thứ đồ kiểu cọ nào đó. Rachel có thể cho tôi mượn đầm của nhỏ mà. Nhưng Jake bảo cậu ấy thích tấm hình đó mới lạ chứ.

<Mình nghe có tiếng gì đó,> Tobias đột nhiên cảnh giác.

Tôi căng tai ra. Tai người kém thật đấy. Hầu hết các con thú đều có thể nghe thính hơn. Nhưng rồi tôi cũng nghe thấy. Một giọng nói.

"Có ai ở trỏng không?"

"Ba mình!"

<Bồ vẫn còn cái đuôi kìa!>

Trễ nữa rồi. Cửa nhà kho bật mở. Ba tôi đứng đó, mắt chớp chớp ngái ngủ, tay cầm một cây đèn pin. "Cassie hả? Con làm gì ở đây thế?"

Tôi chụm hai bàn tay ra sau lưng, giữ cho cái đuôi sóc to xù cụp xuống trong khi ráng làm nó biến đi thật nhanh. "Kh...kh...không...có...gì, thưa ba. C...c...on mất ngủ ấy mà."

Ba tôi gật đầu. "Ờ, vậy con đi ngủ đi," ông nói giọng bực dọc. Ba

tôi thuộc loại người mất một tiếng đồng hồ với ba ly cà phê mới thức dậy nổi.

"Thưa ba, vâng." tôi nói.

Ba tôi ngập ngừng: "Cassie, quay lưng lại cho ba coi."

"Quay lại hả ba?" tôi nhắc lại với giọng the thé.

"Ờ. Quay lại. Chỉ...chỉ việc quay lại thôi mà."

Tôi quay lại chầm chậm. Trong khi tôi quay, thì mẩu chót của cái đuôi đã tụt vào cột xương sống của tôi.

"Hừ," ba tôi nói. "Ba đi ngủ lại đây. Ba ngỡ là đã thấy con có một cái đuôi cơ đấy."

"Hề hề..." tôi cười một cách yếu ớt.

Khi ông đi khỏi, tôi sụp xuống đống rơm. "Đáng lẽ mình nên nằm trên giường thì hơn," tôi nói với Tobias. "Mơ hay không mơ cũng mặc."

<Mơ hả?> Tobias gắt. <Mơ kiểu gì kia chứ?>

Tôi nhún vai: "Mình cũng chẳng biết nữa. Kiểu những giấc mơ kỳ lạ về biển."

<Biển,> Tobias lặp lại. <Và một giọng nói gọi bồ từ dưới lòng nước?>

Trong nhà kho rất ấm nhưng đột nhiên tôi cảm thấy lạnh toát cả người.

CHƯƠNG 3

"Không, mình chưa hề có giấc mơ kỳ quặc nào về biển hết," Marco nói. "Mình có những giấc mơ kỳ quặc như bị những tấm khăn trải giường tìm cách thắt nghẹn cổ, hay là rớt từ trên cao tít mù xuống, cuối cùng lúc xuống đến mặt đất thì mình lại đang trò chuyện với Vua Thứ Sáu trong chương trình *Hàng xóm của Ông Roger*. Mình cũng có những giấc mơ kỳ quặc về người đàn bà trong phim *Đội tuần phòng trên Vịnh*... hừm, thế đấy, cái này thì mình nghĩ là có liên quan đến biển."

"Bồ có những giấc mơ về Vua Thứ Sáu hả?" Rachel hỏi ra vẻ lo âu. "Mình biết rồi." Nhỏ chầm chậm lắc đầu và kêu *chậc, chậc.*

"Làm sao? Mơ thấy Vua Thứ Sáu thì làm sao?" Marco chất vấn.

Rachel nhún vai. "Mình chỉ muốn nói là bồ nên nghĩ đến việc đi gặp một cố vấn tâm lý trước khi tình trạng của bồ xấu đi." Rachel quay đi để Marco không nhìn thấy và nhỏ nháy mắt với tôi.

"Nhảm nhí," Marco cười nhếch mép, nhưng vẫn có vẻ hơi lo lắng.

Ngày hôm sau, tan trường về là chúng tôi tụ tập trong phòng của Rachel. Phòng của nhỏ thì khỏi chê. Bạn biết không, y chang trong tạp chí ấy. Như thể mọi thứ đều ăn nhập với nhau. Nhỏ có một tấm bảng trên đó dán những miếng giấy ghi lời hay ý đẹp.

Tôi tạt sang chỗ tấm bảng và đọc: "Đừng thấy nước lặng mà bảo không có cá sấu." - Tục ngữ Malaysia.

Ngay bên cạnh là: "Biết người biết ta trăm trận trăm thắng." - Tôn Tử.

Tôi cảm thấy hơi buồn. Trong những ngày xưa êm đẹp, hẳn Rachel đã có những chùm danh ngôn về chuyện học làm người gì đó. Riêng điều này cũng cho thấy cuộc sống của chúng tôi giờ đã thay đổi đến thế nào.

Chỉ trong một thời gian rất ngắn ngủi chúng tôi đã trở nên quen thuộc với một thế giới đầy hãi hùng và nguy hiểm. Chúng tôi đi đến nhà Rachel riêng rẽ từng đứa. Mỗi đứa đều phải kiểm tra để chắc chắn là không có cái đuôi nào bám theo. Chúng tôi lên kế hoạch từ trước cho buổi chiều này để chắc chắn là mẹ của Rachel và hai đứa em của nhỏ sẽ không ở nhà.

Thậm chí chúng tôi còn cử Tobias bay bên trên địa bàn để xem xem có gì bất thường quanh đó không.

Cuộc sống của chúng tôi đã trở nên như vậy đó. Giờ thì những câu danh ngôn rặt những cảnh giác và đánh đấm.

Jake chưa nói gì hết. Tobias và tôi đều đã kể cho cả bọn nghe về những giấc mơ giống nhau đến lạ lùng của hai đứa tôi. Về giọng nói

dường như từ dưới lòng biển vọng lên. Giọng nói kỳ lạ kêu gọi chúng tôi.

Không đứa nào khác từng nghe giọng nói ấy trong mơ. Marco thì hài hước, Rachel thì ủng hộ nhưng hoài nghi. Chỉ có Jake là vẫn im lặng.

Tôi nghĩ các bạn có thể nói rằng Jake gần như là "thủ lãnh" của cả bọn, mặc dù Jake không hề ra vẻ ta đây. Điều ấy như thể nằm trong tính cách tự nhiên của cậu ấy nhiều hơn. Jake là người mà bạn có thể trông cậy vào mỗi khi gặp chuyện trục trặc.

Dĩ nhiên tôi trông cậy Jake còn vì những lý do khác nữa. Tôi chưa từng nói với cậu ấy điều này hay điều gì đó tương tự, nhưng tôi thực sự mến Jake. *Mến* là sao thì bạn cũng biết mà.

Jake rất bảnh trai, cao lớn và khoẻ mạnh. Tóc nâu và mắt đen, đen láy. Nếu bạn mới chơi với Jake thì thoạt trông Jake có vẻ ông cụ non. Nhưng rồi bạn sẽ thấy tuy khá nghiêm túc nhưng cậu ấy cũng biết cười đúng lúc lắm đó.

Jake phải biết lúc nào thì cười bởi vì có Marco là bạn thân. Hai cậu ấy đã chơi với nhau từ lúc còn mặc quần thủng đít. Cả hai lúc nào cũng tranh đua, gây lộn và khắc khẩu với nhau. Sứ mạng trong đời của Marco là tìm ra sự hài hước ở mọi thứ, kể cả ở đứa bạn nối khố của mình.

Marco cũng khá bảnh trai, mặc dù cậu ấy không thuộc típ con trai tôi ưa. Cậu ấy có mái tóc nâu dài và cặp lông mi đẹp mê hồn khiến tôi cứ ao ước giá như chúng ở trên mắt mình.

Marco chẳng thích gánh trách nhiệm, thậm chí chẳng thích cả việc tham gia Hội Animorphs. Cậu ấy muốn cả bọn bỏ tất cả những chuyện này đi, quên lũ Yeerk đi, quên luôn chuyện biến hình và chỉ ráng mà sống sót là đủ lắm rồi.

Nhưng cũng chính Marco là đứa rất nhạy bén với những vấn đề an ninh. Cậu ta đã bắt cả bọn không bao giờ được bàn bất cứ chuyện gì trên điện thoại vì kẻ thù có thể nghe lén.

Còn Rachel là nhỏ bạn thân nhất của tôi từ nhiều năm nay. Tôi biết giải thích về Rachel thế nào đây? Trước hết, nhỏ với Jake là anh em con chú con bác, hai đứa có nhiều điểm giống nhau lắm. Có vẻ như dòng họ này sinh ra toàn người khoẻ mạnh, vì Rachel là đứa con gái khoẻ nhất mà tôi biết. Hình như chẳng gì có thể doạ dẫm được nhỏ. Nhỏ không biết sợ là gì, hay ít ra nhỏ cũng tỏ vẻ như thế.

Nhìn Rachel bạn sẽ nghĩ: *Ôi, con nhỏ này lớn lên sẽ thành một người mẫu óc rỗng thôi mà,* bởi vì nhỏ cao ráo, xinh đẹp và tóc vàng. Nhưng tôi thương hại cho bất kỳ ai nhìn người lầm như vậy.

Đôi khi tôi nghĩ Rachel hài lòng với tất cả mọi biến cố đã xảy ra. Cứ như có một nữ chiến binh Amazone ẩn kỉn bên trong con người nhỏ, và bây giờ là dịp để nhỏ có thể trưng ra.

Nhưng Rachel không phải là loại người tin ba cái chuyện mộng

mị. “Được,” nhỏ nói, “nếu tụi mình xong chuyện nằm mơ rồi thì bây giờ hãy...”

“Rachel nè,” Jake ngắt ngang, “Anh có cái này xem ra thú vị đây.” Jake lôi trong túi xách ra một cuộn băng video.

“Hết xảy. Tụi mình coi phim đi,” Marco reo lên.

“Không phải phim,” Jake cải chính. “Mình đoán chẳng đứa nào coi tin giờ chót đêm qua phải không?”

“Mình bận coi băng thu lại chương trình *Hàng xóm của Ông Roger*,” Marco nhìn Rachel một cách ranh mãnh.

Jake đảo mắt ngó lên trần nhà như đã làm hàng triệu lần mỗi khi Marco nói một câu gì tréo ngoe. “Rachel, tụi mình xuống nhà lấy đầu máy của em coi cái băng này được không?”

“Được quá đi chứ,” Rachel đáp.

Cả bọn kéo xuống nhà. Tobias bay là là trên đầu mọi người.

“Tobias nè,” Marco lên tiếng, “Mình đã định hỏi bồ, diều hâu có giống chim hải âu không nhỉ? Ý mình muốn hỏi nó có bĩnh ra trong lúc đang bay không?”

<Cái đó còn tuỳ kẻ nào đang ở dưới,> Tobias tương lại. <Để mình nói cho rõ nha - nếu bồ mà chọc mình đổ quạu, thì bồ nên sắm một chiếc nón đi.>

Trong phòng khách dưới nhà, Jake bật tivi và đút cuộn băng video vào.

“Chỉ là một đoạn tin ngắn thôi,” Jake giới thiệu, và trên màn hình hiện ra một ông già vận đồ tắm đang cầm một mảnh gì như thể bằng kim loại.

“Phải quan tâm cả đến các bố già lông lá nữa sao? Lẽ ra các bố nên vận áo sơ mi cho lịch sự.” Marco bình luận.

“Ông già này nói ổng đã tìm thấy cái miếng đó trên bãi biển. Nó bị sóng đánh giạt vào bờ trong trận bão vài ngày trước. Nhìn kỹ mà coi.”

Camera tập trung vào cái vật trông như một mảnh kim loại có mép lởm chởm, dài cỡ sáu tấc, rộng cỡ ba tấc. Lúc máy vào cận cảnh, tôi nhìn thấy cái gì như thể những chữ viết. Chỉ có điều chúng không giống bất kỳ loại chữ nào mà tôi từng biết.

Bây giờ đến cảnh người phụ nữ thực hiện cuộc phỏng vấn mỉm cười và rồi trắng xoá. Jake tắt đầu máy.

“À há... vậy là sao?” Marco thúc giục.

Jake thở dài. “Cái đêm ông hoàng Andalite hạ cánh, khi mình vô trong phi thuyền của ổng để lấy cái hộp chứa quyền năng biến hình, mình có thấy những chữ viết.”

Tôi cảm thấy hơi lạnh bò dọc sau gáy.

“Mình có thể lầm, mình muốn nói mình không phải là chuyên gia,” Jake nói. “Nhưng mình nghĩ chúng cùng kiểu chữ trên cái miếng kia.”

Đột nhiên chẳng ai cười nữa. Kể cả Marco.

"Mình nghĩ cái vật bị sóng đánh giạt vô bờ kia là mảnh của một phi thuyền Andalite." Jake kết luận.

Đột nhiên, không hề được báo trước, tôi cảm thấy mặt đất cuộn xoáy dưới chân. Tôi té ngửa ra sau, không kịp thấy Jake giang tay đỡ trước khi lưng tôi đập xuống thảm.

CHƯƠNG 4

Tôi rơi xuống, rơi, rơi.

Rơi xuống biển.

Tõm! Tôi đập vào mặt nước, nhưng vẫn tiếp tục rơi. Xuống, xuống, xuống nữa qua những tầng nước màu xanh lam lục được ánh nắng chiếu rọi.

<Tôi ở đây nè,> có tiếng ai đó gọi. <Tôi ở đây nè. Tôi sống chẳng được lâu nữa đâu. Nếu bạn nghe thấy tôi... xin hãy đến. Nghe thấy tôi... hãy đến.>

Đột nhiên tôi mở mắt. Trước mắt tôi là bộ mặt lo âu của Jake.

Liếc về phía cuối phòng, tôi thấy Rachel đang áp điện thoại vào tai chuẩn bị quay số.

"Cassie tỉnh rồi!" Jake reo lên.

"Em nghĩ cứ kêu một cái xe cứu thương thì hơn," Rachel đề nghị.

"Đừng!" Marco gắt. "Trừ khi Cassie bị thương tổn rõ rệt, còn không thì làm vậy e mạo hiểm quá đó."

Mắt Rachel long lên như mỗi lần có ai nói gì trái tai nhỏ. "Mình sẽ kêu số chỉn-không-không," nhỏ nói một cách khô khan.

"Đừng, mình ổn rồi, Rachel," tôi nói và ngồi dậy. Đầu tôi hơi quay quay một chút nhưng tôi đã thấy dễ chịu hơn.

Rachel ngần ngừ, ngón tay vẫn để trên máy, "Thế còn Tobias?"

Tôi nhìn quanh phòng và trông thấy Tobias nằm thẳng cẳng trên sàn, một cánh quặp dưới thân.

Trông cậu ấy như chết rồi.

Tôi chồm lên và chạy tới.

"Rachel à, Cassie có vẻ ổn rồi, và chỉn-không-không thì đâu giúp gì được Tobias." Jake nói.

"Cậu ấy chưa chết đâu," tôi khẳng định. Tôi nghe được hơi thở của Tobias. Thế rồi cũng bất ngờ như tôi, cậu ấy tỉnh lại. Đôi mắt diều hâu màu to thô lố mở ra, hung hãn ngay tức thì.

Phản ứng đầu tiên của Tobias là thuần tuý diều hâu. Cậu ấy chồm lên và phùng người. Loài diều hâu phùng lên đúng kiểu loài mèo khi tìm cách doạ nạt ai đó. Chúng gồng hai vai và dựng hết lông để cho mình coi bự con hơn.

"Mọi người cứ bình tĩnh," tôi vội trấn an. "Không có chi, Tobias, bồ chỉ vừa xỉu mất một phút thôi."

Tobias nhanh chóng kiềm soát được những bản năng của diều hâu. <Lạ thiệt đó,> Tobias nói.

"Mình cũng bị hệt như vậy," tôi tiếp lời. "Tự nhiên mình ngất xỉu và lại gặp giấc mơ ấy. Nhưng chỉ lần này là mình nghe thấy một

giọng nói thực sự. Hay ít ra là mình nghe tiếng ai đó nói trong óc."

<Mình cũng vậy,> Tobias xác nhận.

"Hừ, giờ thì câu chuyện đâm ra quái đản đây," Rachel nói. "Bởi vì cũng lúc ấy hình như mình cảm thấy một điều gì đó."

"Đúng đó," Jake tán thành. Marco cũng gật đầu.

<Mình biết nói ra nghe hơi bị khùng, nhưng…. Nhưng giống như có ai đó gởi đi một tín hiệu cấp cứu trong lúc tuyệt vọng vậy. Giống như họ đang rất cần sự giúp đỡ.>

"Có điều người đó ở dưới nước hay trên mặt nước hoặc đại loại là thế," tôi góp lời. "Xem băng video và chữ viết đó, thấy cái thông điệp kia đột nhiên rõ hơn hẳn."

"Hay cũng có thể chỉ là sự trùng hợp mà thôi," Jake nói. "Đây không phải là giấc mơ. Mình không biết nó là cái gì, nhưng chắc chắn không phải mơ đâu. Mình chỉ lờ mờ nhận ra một điều gì đó. Một kiểu thông tin thì phải."

"Ờ, nghe thì hấp dẫn đấy," Marco nhảy vào, "nhưng là cái gì mới được chứ? Ý mình là, phải chăng chúng ta đang nhận được thông điệp tâm linh của Nàng Tiên Cá? Và tụi mình tính làm gì bây giờ?"

Jake nhìn tôi chăm chú: "Cassie? Giọng nói trong giấc mơ của bồ có phải giọng *người* không?"

Câu hỏi làm tôi bối rối. Thực tình tôi chưa nghĩ về chuyện ấy. Tôi bật cười: "Khi bồ hỏi, ý nghĩ đầu tiên nảy ra trong đầu mình là: không, không phải giọng người." Tôi lại cười tiếp. "Nhưng chuyện ấy đâu có nghĩa gì."

<Không phải giọng người đâu,> đột nhiên Tobias lên tiếng. <Mình hiểu được những điều 'hắn' nói, nhưng không phải giọng người. 'Hắn' không 'nói' bằng lời, thực vậy đó.>

"Vậy thì 'hắn' là ai?" Rachel hỏi. "Một tên Yeerk ư?"

Tôi để tâm trí trôi trở về giấc mơ. Tôi ráng nghe lại âm thanh ấy trong đầu mình. "Không, nhất định không phải bọn Yeerk. Nó làm mình nhớ đến cái gì đó... đến một người nào đó."

<Ông hoàng Andalite,> Tobias buột ra.

Tôi bật ngón tay đánh tách. "Rồi! Đúng vậy đó. Nó làm mình nhớ đến ông hoàng Andalite, khi lần đầu tiên ổng nói chuyện trong óc với tụi mình. Đúng là giống như vậy."

"Ông hoàng Andalite," Marco lầm bầm. Cậu ta nhìn ra chỗ khác. Tôi biết là cậu ta đang nhớ lại. Cả bọn đang nhớ lại.

Đêm hôm đó, bọn tôi đang từ khu thương xá lội bộ về nhà,

ngang qua một khu công trường xây dựng lớn bị bỏ hoang, thì phi thuyền của ông hoàng Andalite hiện ra trên đầu cả bọn.

Nó hạ cánh, và từ trong phi thuyền ông hoàng Andalite chui ra, ổng đã bị thương nặng trong một trận đánh với bọn Yeerk ở đâu đó ngoài không gian.

Ổng chỉnh là người đã cảnh báo tụi tôi về bọn Yeerk - loài kí sinh ẩn náu trong óc những sinh vật khác và bắt họ làm nô lệ, biến họ thành những kẻ Bị điều khiển. Chỉnh là ông hoàng Andalite trong cơn tuyệt vọng đã trao cho tụi tôi cái vũ khí lớn lao và khủng khiếp - quyền năng biến hình.

Tụi tôi đã run rẩy ẩn núp khi bọn Yeerk bắt ông hoàng Andalite, khi đích thân tên Visser Ba - đầu lĩnh của bọn Yeerk giết ông.

Tôi rùng mình nhớ lại tiếng kêu tuyệt vọng cuối cùng của ông hoàng Andalite.

"Phải rồi," tôi thầm thì. "Tobias nói đúng lắm. Đó là một người Andalite. Đúng là người ấy đang kêu gọi tụi mình từ dưới biển. Một người Andalite."

Dễ đến mấy phút chẳng đứa nào nói gì.

Rồi Rachel mở màn: "Người ấy đã chết vì tìm cách cứu Trái Đất." Nhỏ nhìn Marco vẻ thách thức. "Mình biết điều ấy chẳng nghĩa lý gì với bồ hết, nhưng mình vẫn nhắc lại: người Andalite ấy đã chết vì tìm cách cứu Trái Đất."

Marco gật đầu: "Mình biết chứ. Bồ nhầm rồi, Rachel, điều ấy có ý nghĩa với mình ghê lắm."

"Vậy hả? Còn mình, nếu có một người Andalite kêu gọi giúp đỡ, mình sẽ tìm mọi cách để giúp anh ta." Rachel khẳng định.

Tôi nhìn lên Jake và hai đứa chia sẻ cái ý nghĩ: "Ồ, tuyệt ghê chưa, Rachel đã sẵn sàng lên đường." Tôi cố giấu một nụ cười, còn Jake vẫn giữ bộ mặt bình thản.

"Tobias?" Jake hỏi. "Còn bồ thì sao?"

<Mình không biết có nên bỏ phiếu không nữa. Mình là kẻ vô tích sự ở dưới nước. Nhưng ngoài việc đó ra, mấy bồ đều biết mình sẽ bỏ phiếu thế nào mà.>

Trong cả bọn, Tobias là người đã nán lại lâu nhất bên ông hoàng Andalite, mặc dù ổng ra lệnh cho cậu ấy phải mau ẩn núp cho an toàn. Có một cái gì đó thực sự sâu sắc đã hình thành giữa ông hoàng Andalite và Tobias.

Giờ đến phiên tôi: "Mình không thể ngó lơ khi một ai đó kêu gọi giúp đỡ, nếu trường hợp này đúng là như vậy."

Cả bọn nhìn Marco. Tôi thấy Rachel đã đỏ quạu, như thể nhỏ sẵn sàng nhảy xổ vào Marco nếu cậu ta lại quở giọng như mọi khi.

Marco chỉ toét miệng cười: "Mình thực sự ghét phải làm chuyện này. Mình cũng ghét phải làm cho mấy bồ thất vọng." Nhưng rồi cậu ta lấy giọng nghiêm túc: "Nhưng mình cũng đã có mặt ở công trường

xây dựng như mấy bồ mà. Mình ở đó lúc tên Visser Ba..." Đột nhiên giọng cậu ta nghẹn lại. "Điều mình muốn nói là, nếu một người Andalite cần, mình sẽ có mặt."

CHƯƠNG 5

"Mấy bồ có nhận ra rằng, nếu *tụi mình* kéo ra bãi biển này, vì bản tin đó, hổng chừng mấy tên *Mượn xác* cũng biết đường mò ra theo?" Marco hỏi dễ đến lần thứ mười.

"Có chứ, Marco," Jake trả lời một cách kiên nhẫn. "Nhưng có lẽ ra gần biển thế này thì Cassie và Tobias có cảm nhận mạnh hơn."

"Vậy để mình nói toẹt ra nhé: tụi mình quyết định dựa trên những giấc mơ của Cassie và Tobias, đúng không?" Marco nói. "Còn những giấc mơ của mình thì hoàn toàn không ai đếm xỉa. Thực tế là mình đã có lần mơ thấy mình ngồi nhà xem tivi một cách yên ổn hẳn hòi, chuyện ấy chẳng là cóc khô gì phải không?"

"Đúng chóc," Jake đáp tỉnh queo.

Bọn tôi đang đứng trên bãi biển. Đúng cái bãi mà ông già trong bản tin đã tìm thấy vật mà bọn tôi tin là một mảnh của phi thuyền Andalite. Bây giờ là ban đêm, mảnh trăng nạm bạc những làn sóng trên mặt nước đen thẫm. Một cơn gió mặn từ biển thổi vào khiến tôi cảm thấy thanh thản nhưng cũng hơi hơi rợn ngợp. Bao giờ đại dương cũng gây cho tôi cảm giác ấy.

Chẳng có gì lớn như đại dương. Nó giống như một hành tinh hoàn toàn khác biệt, đầy những cây cỏ và muông thú lạ lùng. Những thung lũng, núi đồi và hang động, những đồng bằng mênh mông, tất cả được giấu kỉn trước con mắt của chúng ta.

Tôi chỉ nhìn thấy bề mặt của biển cả. Chỉ cảm nhận được cái mép rìa của biển cả ào qua ngón chân mình khi mỗi con sóng ập vô bờ.

Nhưng tôi cảm được trùng dương. Tôi cảm được sự mênh mông của nó và sự nhỏ nhoi của mình.

"Thế còn mơ ước sống dai một chút cho tới lúc lấy được bằng lái xe hơi của mình thì sao?"

Jake nhìn Marco với vẻ hết chịu nổi: "Marco nè, bồ có thể biến thành chim và bay lên trời ngay bây giờ được mà. Sao bồ phải lo cái chuyện lái xe vài năm tới chứ?"

"Thế các cô nương thì để cho ai?" Marco độp lại ngay. "Hứ, là chim thì làm sao cua các nàng đây?" Cậu ta lia mắt lên đôi cánh chim lờ mờ in trên vòm trời sao. "Chớ mích lòng nghen Tobias. Cánh chim thì tuyệt rồi, nhưng mình đang tơ tưởng một thứ có màu đỏ tươi, mạnh cỡ bốn trăm mã lực kìa."

Tinh thần hào hứng hợp tác của Marco không kéo dài nổi, tôi biết lắm. Cậu ta sẽ buồn nẫu ra nếu không được ca cẩm, hệt như Rachel sẽ thấy bức bối nếu không được chống lại cái gì đó. Còn Tobias thì không bao giờ thấy hạnh phúc, thế đấy. Cứ vui được một

tý là y như rằng có kẻ đến tước mất cái vui ấy, cậu ta luôn nghĩ vậy.

"Sao hả Cassie?" Rachel hỏi. "Bồ đã *cảm thấy* cái gì chưa?"

"Ờ, mình cảm thấy hơi bối rối," tôi thừa nhận "Và hơi ngớ ngẩn nữa."

"Hay là tụi mình thử kêu Hội Tâm linh[3] coi," Marco đề xuất. "Xin chào, Hội Tâm linh đấy phải không ạ? Tôi vừa mơ thấy người ngoài Trái Đất..."

"Tại sao lại là Cassie và Tobias nhỉ?" Rachel tự hỏi thành tiếng, phớt lờ Marco đi. "Tại sao hai đứa nó nhìn thấy những hình ảnh rõ ràng thế còn tụi mình lại chỉ mơ hồ cảm thấy có cái gì đó thôi?"

Jake lắc đầu: "Chẳng biết nữa. Này nhé, giả dụ em là một người Andalite, và em muốn kêu người giúp đỡ... vậy thì ai là người em muốn gọi tới cứu đây? Hiển nhiên là những người Andalite khác."

"Tobias đâu phải là người Andalite, cả mình cũng vậy," tôi vặn lại.

"Mình biết," Jake nói. "Nhưng có lẽ sự thông tin ấy, kiểu gì thì kiểu, cũng gắn với khả năng biến hình. Hiểu rồi chứ, như thể khả năng biến hình làm cho ta 'nghe' được thông tin ấy. Với cách ấy thì chỉ có những người Andalite mới nhận được lời kêu gọi giúp đỡ thôi."

"Thế vẫn chưa giải thích được vì sao Tobias và mình..."

"Có lẽ giải thích được đấy," Marco xen vào, bây giờ cậu ta đã có vẻ nghiêm túc trở lại. "Xem nào, Tobias thường trực ở trong tình trạng biến hình. Còn Cassie, bồ là đứa biến hình cừ khôi nhất bọn." Rồi cậu ta nhăn răng cười trong bóng tối. "Với lại, bồ cũng yêu thú vật hơn yêu người mà, như vậy khác chi đã biến hình phân nửa."

Bỗng một bóng đen lao xuống đầu cả bọn. <Có ánh đèn!> Tobias kêu. <Đầu bãi đăng kia có một tốp người cầm đèn pin như đang tìm kiếm vật gì đó. Mấy bồ không thấy họ vì họ bị một đụn cát che khuất. Nhưng chỉ vài phút nữa họ sẽ tới chỗ này đó.>

"Họ là ai vậy?" Jake lo lắng.

<Mình không nhận ra,> Tobias đáp. <Mắt mình ban ngày thì tinh lắm, nhưng ban đêm chẳng hơn gì mắt mấy bồ. Mình là diều hâu chứ không phải cú. Cũng may là mình còn khá thính tai. Mấy bồ nấp sau đụn cát đi, mình sẽ quay lại liền.>

Nói xong Tobias vù mất.

"Nào, nào," Jake ra lệnh. "Tobias nói đúng đó. Tụi mình hãy nấp sau những đụn cát này."

Bọn tôi nằm phục trong một cái hốc giữa hai đụn cát. Tôi nằm bẹp bụng trên cát lạnh và nhìn chăm chú đám cỏ cao, tập trung vào những diềm sóng sáng.

Vài phút sau Tobias trở lại.

<Chúng nó đấy,> cậu ta vội thông báo trước khi đậu xuống một mảnh gỗ bị sóng đánh dạt vào bờ. <Một nhóm của bọn Chia Sẻ. Lão

Chapman cũng có mặt.> Cậu ta quay đầu nhìn Jake. <Anh Tom cũng có luôn.>

Chia Sẻ là một tổ chức trá hình của bọn Yeerk. Nó thâu nạp đủ mọi lứa tuổi, là công cụ để bọn Mượn xác tìm cách chiêu mộ những kẻ tình nguyện làm vật chủ cho chúng. Nghe thì thật vô lý, nhưng có một số người thực sự *muốn* làm vật chủ cho bọn Yeerk. Bọn Yeerk thích như vậy vì chúng dễ sử dụng một vật chủ tự nguyện hơn là một vật chủ cưỡng lại sự kiểm soát.

Dĩ nhiên tụi Chia Sẻ hành động rất khôn khéo. Những người tham gia được dẫn dụ dần dần, qua một thời gian dài. Thoạt tiên, các thành viên mới chỉ nghĩ đây là nơi tụ họp để vui chơi giải trí mà thôi.

Tôi không biết khi nào thì chúng cho các thành viên biết điều thực sự xảy ra. Nhưng đến lúc ấy thì đã quá muộn. Dù sao đi nữa, họ cũng sẽ trở thành vật chủ tự nguyện, hoặc bị bắt ép như anh Tom của Jake.

"Anh Tom cũng đi với chúng hả?" Jake hỏi.

<Mình chắc mà,> Tobias đáp. <Mấy tay đại ca - như lão Chapman và anh Tom - đi sau những đứa khác. Mình chỉ nghe được lõm bõm rằng chúng đang rất lo về cái mảnh phi thuyền Andalite.>

"Vậy ra đó *là* phi thuyền Andalite?" Rachel hỏi, vẻ kích động.

<Mình đoán là thế,> Tobias đáp. <Mình còn nghe được một chuyện nữa.>

Cái cách cậu ta ngập ngừng làm cả bọn căng thẳng: "Chuyện gì?"

<Chuyện Visser Ba đã có những ảo ảnh. Chúng nói vậy. Những ảo ảnh. Mình đoán rằng đó là những ảo ảnh làm cho tên Visser rất khó chịu. Lúc ấy hắn ở trên phi thuyền mẹ và hắn đã xô một tên Hork-Bajir ra ngoài chỉ vì tên này làm hắn mất tập trung.>

"Đó là bởi Visser Ba ở trong thân xác người Andalite." Marco nhận định.

"Đó là sự truyền thông. Những giấc mơ hay ảo ảnh kiểu này hay kiểu khác hẳn là một loại thông tin chỉ dành riêng cho người Andalite nghe thấy."

Đột nhiên tôi thấy có những ánh đèn pin loang loáng. Phải có tới hai mươi tên dàn ra khắp bãi biển, tên nào cũng nhìn xuống mặt cát và di chuyển chậm chạp về phía trước.

"Chúng nó đang tìm kiếm những mảnh khác," tôi thì thào.

Một tốp trong bọn chúng chợt ngưng lại. Tôi nghe tiếng một đứa hét lên. Những đứa khác chạy xô lại, rất kích động.

"Chúng tìm được cái gì vậy nhỉ?" Jake thắc mắc.

"Mình chẳng..." Rồi, trong chớp mắt, tôi hiểu ra. "Dấu chân tụi mình! Bốn cặp dấu chân đột nhiên ngoặt vào những đụn cát!"

"Ra khỏi đây ngay," Jake rít lên. "Ngay lập tức!"

Trễ rồi!

Những luồng sáng quét trên bãi cát mấp mô và lên sườn đụn cát.

Chỉ một lát sau, hàng tá luồng đèn đã tập trung trên cái hốc chúng tôi đang nấp.

Chúng tôi trườn xuống thoát ra ngoài tầm nhìn của chúng. Rồi nhảy lên và chạy. "Tụi mình phải biến hình thôi!" Rachel hổn hển nói trong lúc cả bọn loạng choạng trong cát lún.

"Không được!" Marco phản đối. "Những dấu vết. Tụi mình sẽ để lại những dấu vết biến hình từ người thành thú."

"Tóm lấy chúng!" tên nào đó hét lên. Tên Mượn xác Chapman, tôi nghĩ. Ông Chapman là hiệu phó trường chúng tôi. Tôi quen giọng ông vì thường nghe ông la hét trong các hành lang.

Những luồng ánh đèn điên cuồng chập chờn nhảy nhót khắp xung quanh. Chúng tôi gập người xuống và chạy vắt chân lên cổ. Nhưng mà chạy trên những đụn cát cũng chẳng khác chi chạy trong cát lún.

Jake hổn hển ra lệnh: "Quay trở lại... nếu chúng đuổi theo vào... sâu trong những đụn cát... tụi mình có thể... quay trở lại... lội xuống biển... rồi biến hình..."

"Kia rồi! Kia rồi! Tao thấy chúng rồi!"

Một luồng sáng quét trúng tôi. Tôi thấy bóng mình méo mó đổ dài trên cát.

Tôi né trái ra khỏi luồng sáng. Vừa đúng lúc.

PĂNG! PĂNG!

Những tiếng súng nổ! Tên nào đó vừa bắn vào tôi.

CHƯƠNG 6

Thật điên khùng hết sức.

Ý tôi muốn nói, tôi đã từng một chọi một với những tên chiến binh Hork-Bajir cao tới hai mét mốt, đã là mục tiêu của những chùm tia Nghiệt, thứ tia làm người ta từ từ tan rã, nhưng chưa bao giờ tôi bị bắn bằng những thứ súng tầm thường cổ lỗ thế này.

Sau những gì chúng tôi đã trải qua thì chuyện này thật quá vớ vẩn.

PĂNG! PĂNG! PĂNG!

Phập! Tôi nghe tiếng vật gì đó cắm xuống cát chỉ cách bàn chân mình có mươi centimet.

"Aaaa!" tôi kêu lên vì bất ngờ.

Chuyện này là thực. *Là thực!* Nó thực sự đang xảy ra.

Một bàn tay thô ráp túm lấy tôi kéo đi. Jake. Tôi đã cứng đơ người khi nghe viên đạn nổ ngay bên mình.

<Chúng nó đã vào hết trong các đụn cát rồi!> Tiếng Tobias la lên trong đầu tôi. <Tới lúc rồi đó.>

"Đi nào!" Jake gắt. Cậu ta đã lôi tôi lên tới nửa sườn dốc của đụn cát gần nhất, lúc ấy tôi bắt đầu tự leo được một mình. Tôi lật đật trèo tiếp lên sườn đụn cát, tay bíu vào những nắm cỏ rậm, chân thì đạp vào cát.

Tới đỉnh rồi. Chúng tôi vừa tuột vừa lăn vừa chạy xuống sườn bên kia.

Cả bọn đã trở lại bãi biển. Tôi liếc vội về bên phải. Không có ánh đèn trên bãi. Chúng đã ở cả trong những đụn cát, sục sạo kiếm bọn tôi.

"Chạy xuống biển," Jake ra lệnh. "Biến thành cá."

"Jake," tôi hổn hển. "Cá hồi... là cá nước ngọt... còn đây là nước mặn."

"Thế bồ có ý gì hay hơn không?"

PĂNG! PĂNG!

"Không," tôi đáp. Cả bọn nhảy tõm vào giữa những lớp sóng ngầu bọt. Vừa chạy tôi vừa mường tượng ra một con cá hồi. Tôi nhớ lúc mình biến thành cá. Tôi tập trung hơn bất cứ ai có thể tập trung trong lúc hàng tá những tên Mượn xác đang truy đuổi và bắn đi đoàng phía sau.

Hai bàn chân tôi bắt đầu teo lại và biến mất. Tôi hụp vào nước và uống đầy một mồm bọt sóng mặn chát.

Tôi ráng giữ cho đầu nổi lên nhưng hai cánh tay tôi biến đi rất lẹ. Những con sóng cao ngất xung quanh trong lúc tôi cứ nhỏ dần nhỏ dần. Quần áo tôi dập dềnh theo sóng.

Bọn Chia Sẻ, tức những tên Mượn xác, đã đuổi đến mép nước. Tôi nhìn thấy ánh đèn của chúng, những ánh đèn bị méo mó kì quặc vì đôi mắt của tôi từ chỗ là mắt người quen nhìn trên cạn đã biến thành mắt cá.

Tôi nghe thấy qua dấu vết còn lại của hai tai: "Những vết chân dẫn thẳng xuống nước kìa."

Đó là tiếng anh Tom. Rồi tiếng lão Chapman: "Ta không nhìn thấy chúng. Chúng không bơi xa được đâu, sóng đánh mạnh lắm. Toả ra khắp bãi mà tìm."

"Ông có nghĩ bọn nó là chiến binh Andalite không?"

"Không đâu. Vết chân người rõ ràng. Có lẽ chỉ là vài đứa nhóc con. Ta không nghĩ rằng chúng đã thấy được điều gì. Cái thằng ngu ấy đáng lẽ đừng có bắn."

"Thưa ngài," một giọng khác lên tiếng. "Chúng tôi tìm thấy một chiếc quần jean dưới nước. Trông như quần trẻ con."

"Có gì đặc biệt không?"

"Không, không có gì hết ạ."

"Trùng hợp thôi", Chapman phỏng đoán. "Có lẽ là vậy."

"Nếu chúng là người thì tại sao ta không nhìn thấy chúng ngoài đó?" Tom chất vấn. "Vết chân của bốn người. Dưới biển lại chẳng có ai. Có lẽ nào... Visser Ba liệu có lầm không? Nếu chúng không phải là tụi Andalite thì sao?"

Tôi chúi xuống lòng nước. Việc biến hình đã sắp hoàn tất. Nhưng trước khi chìm sâu xuống tôi còn nghe tên Mượn xác Chapman cười ré lên một cách tàn bạo. "Visser Ba mà lầm sao? Có thể lắm. Nhưng ta đâu phải thằng khùng mà đi bảo ổng thế."

Tôi đã biến hình xong. Tôi là một con cá dài không tới ba tấc. Nói cho chính xác là một con cá hồi. Nướng, chiên hay bỏ lò đều hết xảy.

Nước mặn làm vảy của tôi hơi xót và hai mang tôi thở một cách vất vả.

<Mọi người ổn cả chứ?> Jake hỏi. Sau khi biến hình chúng tôi lại có thể nói chuyện với nhau trong óc giống như Tobias.

<Mình ổn rồi,> tôi trấn an cậu ấy. <Nhưng mình thở hơi khó. Tụi mình lẹ lẹ lên thì hơn.>

<Mình đồng ý với Cassie,> Rachel lên tiếng. <Mình cảm thấy các vảy đang bỏng rát lên đây. Còn hai mang thì như lửa đốt.>

<Vào bờ theo phía bên trái, lên đến nơi thì mở hết tốc lực mà chạy nghen,> Jake chỉ đạo.

<Marco, bồ có đấy không?> tôi cất tiếng hỏi.

<Có chứ sao không. Không ở đây thì còn ở đâu? Còn gì dzui hơn là chạy lòng vòng quanh các đụn cát hứng đạn bắn như mưa rồi nhảy xuống biển làm cá hồi, loài cá không sống được ở nước mặn? Mình chẳng đổi cơ hội này lấy bất cứ điều gì khác đâu. *Giờ* thì tụi mình về

nhà coi tivi được chưa? >

CHƯƠNG 7

Mấy bữa liền chúng tôi không gặp nhau, trừ những lúc thoáng qua trong hành lang trường học. Xét cho cùng thì chúng tôi cũng còn những cuộc sống khác ngoài cuộc sống của các Animorph chứ.

Rachel bận rộn với lớp học thể dục. Nhỏ còn phải đi dự lễ trao giải của má nhỏ nữa, bác ấy giành được giải Luật sư trong Năm. (Và nói đến Rachel, bạn thừa hiểu việc đi dự tiệc mừng đồng nghĩa với một chầu mua sắm *tưng bừng*)

Jake toi một kỳ kiểm tra vì không học hành gì cả, nên cậu ấy phải bù bằng một bài viết. Còn tôi thì lo giúp ba trong nhà kho, chăm cho con đại bàng chúa bị điện giật xém chầu Diêm Vương. Lúc này là lúc gay go nhất trong quá trình bình phục của nó.

Một buổi chiều Tobias tình cờ đến chỗ tôi, cậu ấy hơi bụ xụ vì thấy tôi ráng sức cứu một con đại bàng chúa. Đại bàng chúa với diều hâu vốn chẳng ưa gì nhau...

Vài bữa sau Jake cưỡi xe đạp đến nhà tôi. Tôi đâu có ý ngóng cậu ấy, nên bữa đó ăn vận còn nhếch nhác hơn cả ngày thường. Lại còn đủ thứ gớm ghiếc nữa chứ vì tôi đang cọ tàu ngựa và lồng chim.

Thật đúng kiểu. Lúc nào Jake cũng lựa đúng lúc tôi nom như Lọ Lem để chường mặt tới.

"Chào Cassie," Jake nói tỉnh bơ như thường lệ, coi như không có gì xảy ra.

"Chào Jake. Bồ tới giúp mình hót phân chuồng đó hả?"

Cậu ta toét miệng cười. Jake có một nụ cười rất tuyệt, nó chầm chậm nở ra như thể hồng mấy ăn nhập với gương mặt nghiêm trang của cậu ấy. "Hồng biết nữa. Hồng biết có nên tham gia hót phân không đây?"

"Chứ còn gì nữa," tôi nói và chìa cho cậu ta một cái xẻng. "Nếu mình bốc mùi thì bồ cũng phải bốc mùi chứ."

Trong một lúc, chỉ có tiếng xẻng quẹt vào sàn bê tông, hai đứa tôi im lặng hì hục làm. Tôi biết là Jake có chuyện cần nói với mình. Tôi tỉnh hỏi, nhưng rồi nghĩ cậu ấy thấy khi nào nói được thì nói.

"Nè," cuối cùng Jake bật ra.

"Hả?" tôi hỏi lại.

"Ừm, mình đoán là mọi người đều có vẻ đợi coi bồ quyết định làm gì đấy."

Điều này hơi bất ngờ. Tôi ngưng xúc. "Hả? Bồ muốn nói gì vậy?"

"Ý mình là tụi này đợi coi bồ quyết định làm cái gì về chuyện nằm mộng của bồ đó."

Tôi nhún vai. “Mình chẳng biết nữa. Với lại đâu chỉ mình mình nằm mộng. Tobias cũng nằm mộng vậy. Và mấy bồ cũng cảm nhận được chút ít điều đó mà.”

“Ờ, nhưng Tobias nghĩ là cậu ấy không giúp ích được nhiều... nếu chúng ta quyết định làm gì đó. Vụ này là ở dưới nước, mà Tobias thì không biến hình được nữa. Còn những đứa khác thì mình không biết. Rachel và Marco cứ ngờ rằng đó chỉ là do tụi nó tưởng tượng ra, bồ hiểu chứ? Bởi vì bồ đã nói về chuyện đó cứ như thật vậy.”

“Vậy bồ nghĩ sao hả Jake?”

Jake ngưng xúc và lấy mu bàn tay chùi trán. Cậu ta nhìn thẳng vào mắt tôi. “Cassie nè, nếu bồ bảo thật thì đó là thật. Mình nghĩ bồ và Tobias nói đúng. Nhưng Marco thì vẫn hơi ngờ.” Jake nhướng một bên mày như muốn nói: “Bồ biết Marco quá mà.”

Tôi cảm thấy ơn ớn khó chịu. “Ý bồ là mình phải ra quyết định? Mình có nhiệm vụ bảo cả bọn phải làm gì sao?”

”Cassie à, bồ là đứa nằm mộng mà. Chỉ có bồ là có thể nói chắc chắn nó có thật hay không, và có thật đến mức cho tụi mình ráng làm một chuyện gì đó hay không.”

”Mình chẳng *biết* nó có thật hay không nữa,” tôi nói. Jake muốn tôi làm gì bây giờ chứ? Lần nào tìm cách tấn công lũ Yeerk là lần ấy bọn tôi chỉ vừa đủ may mắn thoát lấy thân. Chỉ mới hai ngày trước tôi đã nghe tiếng đạn réo sạt mang tai.

Jake đợi cho đến lúc tôi lại chạm vào cái nhìn chằm chằm của cậu ta. “Cassie nè, bồ biết là tụi mình tin ở bản năng của bồ mà. Trong chuyện hiểu các loài thú thì bồ là số dzách. Biến hình bồ cũng số dzách. Bồ biết là đứa nào trong bọn mình cũng nể bồ mà.”

Tôi ra vẻ nhăn nhó. “Cho mình thở chút coi.”

“Nếu bồ nghĩ tụi mình nên theo đuổi việc này, thì bồ biết là Rachel sẽ đứng liền sau lưng bồ mà. Mình cũng vậy nữa.”

“Còn Marco thì sao?”

Jake lại toét miệng cười. “Marco thì không đứng liền sau lưng bồ đâu mà cách xa cả thước.”

Cả hai đứa phì cười.

“Mình chẳng biết đâu, Jake à. Đó là một giấc mơ. Giống như một ảo ảnh hay gì gì đó. Làm sao mình dám chắc đó là thật?”

Jake lắc đầu. “Cassie, mình nghĩ bồ phải tự xác định thật kỹ và mình hy vọng là bồ đúng.”

Tôi thấy nhột về chuyện này. Tôi đâu phải là Rachel. Tôi đâu phải là một tay ưa liều lĩnh. “Hay là bồ quyết định giùm đi?” tôi hỏi giỡn.

Jake gật lấy gật để. “Chịu liền, nếu bồ muốn.”

“Và rồi nếu có thiệt hại gì thì đổ hết lên đầu bồ. Bồ sẽ là đứa cảm

thấy hối hận. Bồ sẽ là đứa bị trách cứ đó nha." Tôi đưa tay ra dứ vào má Jake. "Bồ nói mới hay chứ. Nhưng bồ đúng, mình nghĩ lần này mình phải là người quyết định."

Tôi thở dài và nhìn quanh nhà kho. Nó bốc mùi hôi rình và đôi khi nó là một ngôi nhà điên khùng với lũ chim chỉ choé, những con sói tru và ngựa hí, tất cả bọn chúng đều cần đến sự chăm sóc, nhưng lại sợ sự chăm sóc của chúng tôi. Nhưng đó là nơi chốn tôi cảm thấy thân thuộc nhất trên cõi đời này.

Nhìn ra ngoài cửa nhà kho, những cánh đồng bắp và đồng cỏ bao la trải dài tít tắp, cho đến khi nhoà vào rừng cây đen thẫm.

"Mình biết như vậy là khùng," tôi nói, "nhưng biển cả hơi làm mình sợ. Mình hiểu rõ đất liền. Mình hiểu rõ đất đai và những cây cỏ mọc từ đất." Tôi bật cười. "Mình nghĩ rằng mình chỉ là một con bé nhà quê ngốc nghếch. Bồ biết không, trang trại này đã thuộc về gia đình mình từ thời Nội chiến đấy."

Jake chớp chớp mắt. "Mình cũng biết mà. Bồ không nhớ là mình đã dự lễ Tạ ơn với gia đình bồ năm ngoái hả? Bà cố nội của bồ đã kể cho mình nghe hết rồi."

"Đủ thứ chuyện suốt từ thời xưa xửa xừa xưa chứ gì?" tôi gật gù. "Bà cố bao giờ cũng muốn mọi người phải biết ngọn nguồn gốc gác nhà mình."

Jake có vẻ nghiêm trang trở lại, gần như nghiêm khắc. "Bồ phải nghĩ kỹ, Cassie ạ. Công việc chắc sẽ rất nguy hiểm và có thể chẳng nên cơm cháo gì. Ý mình là, cả một đại dương mênh mông chứ nhỏ nhỉt gì. Mọi việc là do bồ quyết định."

"Ờ," tôi thừa nhận và buồn bã lắc đầu. "Mình tin những giấc mơ ấy là sự thật. Mình tin rằng có một người Andalite ở đâu đó ngoài khơi... bị kẹt kiểu nào đó... và anh ta đang kêu cứu."

"Vậy là đủ," Jake tán thành. "Giờ tính cách nào để ra khơi?"

Tôi nhíu mày suy nghĩ các khả năng. "Biến thành cá nghen. Phải là loài cá bơi thật lẹ, mà lại không dễ trở thành các con mồi. Bồ biết đó, không thể là loài cá sẵn sàng cho một anh cá ngừ đói bụng đớp cái rẹt hay đại loại là vậy."

Jake gật đầu. "Và phải là loại mà tụi mình có thể thu nạp ADN được. Nếu vậy, có lẽ phải tìm loại nào có ở Lâm Viên thôi."

"Ở đó có sư tử biển. Và cá heo. Nhưng tụi mình không thể biến thành chúng được đâu, phải không?"

"Sao lại không?"

"Mình... mình cũng chẳng biết. Mình muốn nói đến cá heo. Chúng nó cực kỳ thông minh. Nhưng mình cảm thấy... mình cũng không biết nữa... thấy... có cái gì đó không ổn."

"Được, tuỳ bồ quyết định." Jake nói và tựa cái xẻng vào tường. "Mình phải đi thôi. Mình phải về chuẩn bị bài không thì lại đi đứt

một kỳ kiểm tra nữa mất.”

Jake leo lên xe đạp.

“Bồ nói vậy chỉ để trốn hót phân thôi chứ gì,” tôi kêu lên.

“Cassie nè,” Jake đáp, “bất cứ lúc nào mình cũng thích hót phân với bồ hơn làm bài tập ở nhà một mình mà vắng bóng bồ đấy.”

Tôi nghĩ đó là một câu nịnh. Gần như vậy.

Jake đi khỏi, để lại cho tôi nỗi bứt rứt còn nhiều hơn so với trước lúc cậu ta đến.

CHƯƠNG 8

Bữa sau, tan trường là bốn đứa chúng tôi lên xe bus đi tới Lâm Viên. Tobias thì bay. Lâm Viên là một khu giải trí cực lớn trong đó có một "vườn thú hoang dã". Má tôi làm việc ở đó, bà là trưởng phòng y tế, nói cho đúng là Bác sĩ thú y trưởng.

Tôi có một thẻ vào thường trực còn đám bạn tôi thì phải mua vé, kể cũng phiền vì Marco chẳng bao giờ có một xu dính túi. Kể từ khi má Marco mất, ba cậu ấy có phần xuống dốc. Ông chỉ nhận làm những công việc tạm bợ, mà cũng luôn luôn bị đứt quãng.

Tôi nghĩ ba của Marco không bao giờ nguôi ngoai về cái chết của vợ mình như vậy kể cũng lãng mạn thật. Nhưng mặt khác, khi bắt đầu giúp ba chăm sóc thú, tôi đã phải học cho quen điều này: đôi khi cái chết xảy ra, và tất cả những gì bạn có thể làm là cố hết sức để vượt qua nó.

Điều trớ trêu với Marco là cậu ấy cảm thấy mình phải chăm nom ông bố thay vì được bố chăm nom.

Trên xe bus tôi liếc nhìn Marco. Cậu ta đang ngó ra ngoài cửa sổ, vẻ bình thản.

"Marco nè," tôi gợi chuyện.

"Gì hả?"

"Bồ để tóc kiểu mới hả? Trông điệu đấy."

"Thật sao?" Cậu ta có vẻ bất ngờ, đưa ngón tay bới bới mái tóc nâu dài và hơi mỉm cười.

Tôi tranh thủ làm bài tập trên xe (bài tập toán, eo ơi, khó nuốt lắm!) và nghe máy Walkman.

Khi cả bọn tới cổng Lâm Viên, té ra có một lệ đặc biệt: cứ mua hai vé thì vé thứ ba chỉ phải trả một đô. May mà Marco có đúng một đô nên chúng tôi không cần giở trò gì mà vẫn vào trót lọt.

Cả bọn băng qua khu trò chơi cảm giác mạnh, nhăm nhăm thẳng tới vườn thú hoang dã.

Jake buồn bã lắc đầu, nhìn lên chiếc xe ray khổng lồ. "Trước kia mình cho trò này là tuyệt nhứt," cậu ấy nói. "Nhưng kể từ khi mình biến hình thành chim ưng, thì nó chẳng còn kỉ lô nào nữa. Ý mình là, đã bay ba trăm kilomet giờ giữa không trung rồi thì hổng còn muốn ngồi trên xe ray phóng một trăm hai mươi kilomet giờ chút nào!"

"Cái trò biến hình này làm thay đổi nhiều thứ lắm," Marco tán thành. "Mình từng khoái có một thân hình cơ bắp. Rồi thì mình biến hình thành khỉ đột và thấy chẳng việc quái gì phải tập tạ, chỉ cần biến hình thành một con khỉ đột là xong! Thế là dư sức lật nhào cả một chiếc xe tải."

"Mình không nghĩ kiểu ấy" Rachel góp chuyện. "Việc hoá ra mèo

đã khiến mình thích thú với các môn thể dục. Ý mình là, lúc làm mèo mình thấy thật tự tin và duyên dáng. Kể từ đó mình tìm cách sử dụng cảm giác ấy. Lúc ở trên cầu thăng bằng, mình ráng nhớ lại sự tự tin của loài mèo."

"Và rồi bồ té nhào như mọi khi chứ gì?" tôi ghẹo.

"Còn gì nữa!" Rachel phá lên cười. Nhỏ ngo ngoe mấy ngón tay làm những động tác đi và té. "Bùm. Mình trượt và té nhào. Nhưng ngay trong lúc té mình vẫn cảm thấy tự tin."

Chúng tôi đã đến lối vào vườn thú. Những động vật có vú sống dưới nước là một trong những nhóm được giới thiệu đầu tiên. Có một toà nhà chính, kế đó là nhiều bể nước ngoài trời.

Chúng tôi tới thẳng cái bể lớn nhất. Ba mặt thành bể có ghế cho khách ngồi xem trình diễn. Vừa mới dứt một sô, hàng trăm người đang giải tán, vài giờ sau mới tới sô kế tiếp.

"Canh đúng lúc đó" Jake tán thưởng."Không đông người lắm."

"Các buổi chiều ngày thường không bao giờ đông khách, ngày học mà" tôi khẳng định.

Cả bọn chen ngược dòng người để vào sát thành bể.

Bể nước khá lớn, cỡ bốn năm lần một bể bơi thông thường. Nước xanh ngắt và trông rất sạch sẽ. Ở một thành bể có một cái bệ thấp để những người huấn luyện đứng giao tiếp với lũ cá mỏ dài.

"Vậy có gì khác giữa cá heo mỏ tù tròn với cá heo mỏ dài?" Marco hỏi "Cả hai đều là cá cả, đúng không nào?"

BÙM!

Mặt nước đang phẳng lặng, bỗng bật tung dưới chân chúng tôi khoảng một mét. Nước bắn toé lên mình tôi.

"Ồồồ!" Cả bọn đồng thanh kêu lên.

Con cá heo bay vọt từ dưới nước lên như một trái ngư lôi thuôn thuôn màu xám nhạt, từ mũi tới đuôi dài cỡ ba mét, nặng cỡ một trăm tám mươi kí. Nó bay vọt lên không trung, như thể treo lơ lửng ở đó, cách mặt nước ba mét, ngó chúng tôi một cách ngờ vực rồi nở một nụ cười rộng ngoác láu lỉnh, và tuột trở lại xuống nước êm đến mức chỉ để lại một gợn sóng.

"Đây chính là một chú cá heo mỏ dài " tôi bảo Marco.

"Hay lắm, mình khoái nó. Thật xuất sắc" Marco gật gù. " Bồ có nhìn thấy nó làm trò gì không?"

Bạn có biết rằng các đại lực sĩ thực thụ không bao giờ tỏ ra phải gắng sức trong các động tác rất khó? Như Michael Joden[4] chẳng hạn? Động tác nào họ làm cũng hoàn hảo và bạn biết rằng họ đã phải thực hành hàng triệu giờ vậy mà lúc nào họ cũng có vẻ "Ồ, chuyện nhỏ ấy mà. Dĩ nhiên là tôi có thể bay lên trời. Ba cái thứ lẻ tẻ ấy mà"

Một chú cá heo mỏ dài ở dưới nước là thế đấy. Cứ như không. Hoàn hảo. Tự chủ cao độ.

Cá thì bơi trong nước. Cá mập bơi, cá ngừ bơi, cá hồi bơi, ngay

cả người cũng bơi. Riêng cá heo không chỉ bơi trong nước, mà còn sở hữu nước. Nước là đồ chơi của chúng. Nước là một tấm bạt lò xo mênh mông và cá heo nhảy tưng tưng trên đó như lũ nhóc đang chơi đùa thoả thích.

Chỉ ngắm nhìn chúng thôi bạn đã cảm thấy hạnh phúc rồi, nhưng nó cũng khiến bạn cảm thấy mình chỉ là một món đồ chơi cũ kỹ, vụng về chạy bằng dây thiều giật giật ngả nghiêng một cách ngốc nghếch. Con người có lẽ là sinh vật thông minh nhất trên Trái Đất, nhưng có lẽ cũng rất cục mịch nếu so với nhiều loài khác.

"Nó đang tìm cách xin chị cho nó thêm cá nữa đó."

Cả bọn quay đầu lại. Đó là một trong những huấn luyện viên cá heo, một phụ nữ tên là Eileen.

"Ồ, chào chị Eileen" tôi mừng rỡ.

Chị gật đầu về phía con cá heo vừa từ dưới nước nhảy vọt lên trở lại. Lần này nó lộn nguyên một vòng đẹp mắt. "Joey là tay điệu nghệ nhất, bao giờ cu cậu cũng tìm cách để được thưởng thêm cá"

"Kỳ diệu thật đấy" tôi thốt lên.

"Đúng vậy," Eileen tán thành với vẻ tự hào.

Tôi giới thiệu Jake, Marco và Rachel với chị Eileen. "Tụi em đang kiếm thông tin về cá heo trên mạng," tôi nói xạo "Vì vậy, tụi em nghĩ nên tới xem cá heo thật ra sao"

"Tốt lắm, như em biết đó, ở đây chúng tôi có sáu con cá heo cả thảy. Joey, cậu chàng các em vừa thấy đó, rồi Ross, Monica, Chandler, Phoebe và Rachel. Nè, các em có muốn đãi chúng nó một chút không? Cứ việc ném cá xuống nước, chúng sẽ nhào tới hết lượt."

"Như vậy có phá mất thời biểu của chúng không ạ?"

"Không đâu. Có điều đừng để cho Joey xơi hết. Nó hay giành ăn lắm đó."

Chị Eileen để lại cho chúng tôi một xô cá to.

"*Thứ cá này* trông ghê quá" Marco bình luận.

"Khi đã biến hình thành cá heo, bồ sẽ không nghĩ vậy đâu." Rachel xen vào.

Marco nhìn nhỏ bằng con mắt ngờ vực. "Bồ không thấy là chỉ vài bữa trước thôi, tụi mình đã là những con cá chẳng khác *lũ này* bao nhiêu à?"

Cậu ta nói đúng. Nhưng đó không phải là điều tôi muốn nghĩ tới. Lúc nào tôi cũng dính líu tới mấy con thú. Nhưng khi bạn có thể *trở thành* những con thú khác nhau thì đó lại là một việc hoàn toàn khác.

Tôi nắm đuôi một con cá trong xô và ném nó xuống nước. Đúng như chị Eileen nói, bọn cá heo còn lại chường mặt ra rất lẹ.

"Chà! Có phải tụi nó muốn xơi cá không vậy?" Rachel hỏi.

Lũ cá heo làm một màn trình diễn hẳn hòi. Rõ ràng là chúng biết cách gây ấn tượng với người.

"Cái lối chúng toét miệng cười với mình mới ngộ chứ" Marco

bình luận. “Mình muốn nói, cứ như thể chúng thực sự nghĩ là có chuyện gì buồn cười lắm.”

“Và chúng giao tiếp bằng mắt” Jake chỉ rõ. “Chúng nhìn thẳng vào mình, thẳng vào mắt ấy. Phần lớn các con thú dường như nhìn vượt qua đầu mình hay chỉ nhìn để xem mình là ai. Tụi này thì nhìn như thể có quen biết mình vậy.”

Jake cúi mình qua thành bể để sờ vào một con cá heo. “Chào anh bạn. Mình đã quen bồ ở đâu rồi phải không? Tên mình là Jake.”

Con cá heo ngúc ngắc đầu tới lui như muốn nói “phải,” và chuyện trò bằng cái giọng the thé của loài cá heo.

“Ô, thật là hay” Rachel reo. “Cứ như nó đang trả lời anh Jake ấy.”

“Bồ không chắc vậy sao?” tôi hỏi lại “Cá heo rất là thông minh. Không phải kiểu thông minh của chúng ta, nhưng mình vẫn nghĩ chúng là một trong số vài loài thú khôn nhất trên đời.”

“Biến hình thành một con vật thông minh như vậy chắc lạ lùng lắm đấy,” Rachel nói.

“Ờ,” tôi tán thành. Lạ lùng và… dù sao thì cũng không hay lắm. Tôi cảm thấy bụng mình quặn lại. “Làm vậy thì có khác gì bọn Yeerk không nhỉ?”

Rachel có vẻ bất ngờ. “Bọn Yeerk thống trị con người. Với lại, chúng không biến hình mà kí sinh. Con chúng ta không thống trị con vật có thực, chúng ta chỉ chép mẫu ADN của nó rồi tạo ra một con vật hoàn toàn mới, sau đó…”

“Chúng ta kiểm soát con vật mới,” tôi nói.

“Chuyện ấy hoàn toàn khác,” Rachel vẫn cãi, nhưng trông nhỏ có vẻ bối rối.

“Đó là điều mà mình sẽ phải nghĩ tới,” tôi kết luận. “Nó đã làm mình băn khoăn ít lâu nay.”

Jake tới chỗ Rachel và tôi. “Vào việc đi thôi.”

Tôi gật đầu. “Phải, trước khi tụi nó chén sạch cá.” Tôi cúi mình qua thành bể và vỗ vỗ đầu một nàng cá heo ở gần nhất. Da của nó như cao su nhưng không nhờn chút nào. Giống hệt một trái banh cao su bị ướt.

Nó toét miệng cười với tôi, và nhìn chăm chăm vào tôi bằng một con mắt trong lúc nó nghiêng đầu để ngó tôi.

Tôi cố xua đi những hoài nghi, nhắm mắt và tập trung nghĩ về nàng cá heo. Cô nàng trở nên hiền hoà và trầm lặng như những con thú khác trong quá trình bị thu nạp ADN.

Ta có được quyền làm như vậy không? Tôi im lặng hỏi nó. Nhưng đi nhiên nó không thể trả lời.

CHƯƠNG 9

Đêm hôm ấy tôi lại mơ thấy tiếng kêu cứu dưới lòng biển. Có điều lần này tiếng kêu có vẻ yếu lắm. Giống như một cái radio gần hết pin. Tôi không dám chắc lần này có phải là một giấc mơ bình thường hay không nữa. Một giấc mơ về một hồi ức có thể có thực mà cũng có thể không.

Rồi tôi mơ thấy nàng cá heo trong bể nước ở công viên thú hoang. Cô nàng mà họ kêu là Monica, mặc dù biết đâu nó có một cái tên thực sự riêng của nó? Nó đã sống trong bể nước ấy bao lâu rồi nhỉ? Nó đã sống tự do ngoài biển rộng từ bao giờ?

Bữa hôm sau là thứ Sáu. Không có giờ học vì các thầy cô mắc họp, vậy là trước mắt chúng tôi có ba ngày nghỉ cuối tuần liền.

Tôi gọi điện thoại cho Jake. "Chào Jake. Hôm nay tụi mình có ra bãi biển như đã định không?"

Chúng tôi luôn luôn cẩn thận không tiết lộ gì trên điện thoại. Đường dây có thể bị theo dõi. Với lại Tom, anh trai của Jake, có thể nghe lén ở máy phụ và biết được những điều chúng tôi không muốn anh ấy biết.

"Hẳn rồi, mình nghĩ bữa nay bãi biển sẽ đầy người tắm" Jake nói vẻ rất tình cờ. "Mình đã nói chuyện với Marco, cậu ta bảo có lẽ nên đi xuôi xuống bờ sông thì hơn"

Một gợi ý hay. Đúng là chúng tôi không thể biến hình trên một bãi biển đông nghẹt người.

"Chừng hai giờ nữa mình sẽ có mặt ở đó, được chứ? Phải xong việc nhà cái đã."

Rút cuộc tôi tới hơi trễ. Cả bọn đang chờ mỗi mình tôi.

Nơi này trước đây tôi đã từng đến với ba tôi. Đó là một công viên nhỏ gần một cây cầu. Câu cá ở đây thì khỏi chê. Dòng sông đổ vào biển ở cách đó chưa đầy một cây số. Hai bên bờ sông cây cối mọc hầu như kín mít. Rải rác có những ngôi nhà và cầu tàu, nhưng địa điểm mà chúng tôi chọn thì đứng trên cầu hay bất cứ ngôi nhà nào cũng không thể nhìn thấy được.

"Chào Cassie," Jake mỉm cười với tôi.

"Chào mấy bồ," tôi đáp. Tôi nhận ra có sự chuyển động trên một cành cây. "Tobias trên đó hả? Mọi việc ra sao rồi?"

<Vẫn xưa như Trái Đất. Bồ biết quá mà. Một thế giới của diều hâu bắt gà con.>

Tôi bật cười, cũng vui vui khi thấy Tobias đang yên lòng chấp nhận cái thực tế diều hâu của cậu ấy.

<Mình sắp sửa làm tên tuần canh, canh cho đúng hạn hai tiếng đồng hồ chết người đây,> Tobias ngao ngán. <Mình là con chim độc

nhất trên đời có đeo đồng hồ đấy.>

Tôi nhìn kĩ hơn và trông thấy một cái đồng hồ hiện số nhỏ xíu ở một bên chân Tobias.

<Rachel đeo cho mình đó,> Tobias giải thích <Mình sẽ bay trên biển suốt, cho nên mình nghĩ sẽ khá an toàn. Chẳng có tay quan sát chim muông nào ở gần đây có thể thấy mình và tự hỏi: 'Hừm, loài diều hâu đuôi đỏ bắt đầu mang đồng hồ từ hồi nào vậy kìa?'>

Jake đề nghị: "Theo mình, nên giấu quần áo, lội bộ dưới sông một đoạn ngắn rồi hãy bắt đầu biến hình."

"Nghe được đấy," Rachel tán thành.

"Cassie, bồ làm trước nha." Jake bảo tôi.

Tôi gật đầu. "Được thôi." Chẳng biết vì cớ gì mà đứa nào cũng nhất quyết cho rằng tôi là đứa biến hình cừ nhất. Tôi thì cho là cả bọn chúng tôi ai cũng biến hình ngon lành hết.

Nhưng lần đầu tiên biến hình thành một con thú mới bao giờ cũng khá căng thẳng. Bạn không bao giờ biết được nó sẽ ra cái giống gì. Bạn không bao giờ biết được những bản năng và trí óc của con vật sẽ kháng cự lại mình đến đâu.

Và lần này lại có một nỗi sợ mới, ít ra là đối với tôi. Tôi sẽ tìm thấy một trí óc kiểu gì đây? Chỉ là những bản năng của cá heo thôi hay sẽ là những suy nghĩ và ý tưởng rất riêng của nó?

Tôi trút bộ bảo hộ lao động và hất đôi giày ra, trên người còn lại bộ đồ biến hình. Như bạn thấy đó, có thể biến hình cùng với một ít quần áo, nhưng chỉ là những đồ bó sát mình. Bất cứ đồ gì bùng nhùng rút cuộc sẽ bị rách bung. Còn giày dép thì quên đi nhá. Bọn tôi đã tìm hết cách để biến hình với cả giày dép nhưng chẳng ăn thua gì.

Tôi bước đi dưới nước. "Lạnh đấy," Tôi thông báo. Dòng nước siết vào hai mắt cá chân tôi.

Tôi lội ra xa hơn một chút, nước lên đến ngang lưng.

Rồi tôi tập trung nghĩ về con cá heo, giờ đã thành một bộ phận của tôi rồi.

Sự biến đổi xảy ra trước tiên ở làn da của tôi. Nó từ màu nâu lợt dần thành màu xám nhẹ. Giống như cao su, cứng mà dẻo.

Vậy cũng hay. Tôi muốn giữ lại hai chân càng lâu càng tốt. Tôi muốn biến đổi các phần khác hết mức trước khi phải buông mình xuống lòng nước.

Tôi cảm nhận được tiếng răng rắc lạ lùng như khi xương cốt bị dãn ra hay nén lại.

Và ngay trước mắt tôi, thực sự là ngay trước mắt tôi, cái mặt tôi kéo dài ra, dài ra mãi.

"Ôi, trời ơi, dứt khoát là *không* hấp dẫn chút xíu nào," Marco cằn nhằn trên bờ." Chẳng đẹp đẽ gì cho bồ hết, Cassie."

Biến hình thường chẳng mấy dễ coi. Thực sự nếu bạn không biết rồi mọi việc sắp suôn sẻ ngon lành, thì nó sẽ làm bạn hết hồn. Tôi đã

quan sát Rachel biến hình thành voi, và tôi có thể cam đoan với các bạn rằng đó là cái việc mà bạn không bao giờ biến hình. Nói gì đến việc xem người biến thành cá. Thực là xấu xí lắm.

Tôi không mang theo gương soi, nhưng tôi có thể đoán biết mình trông dị hợm thế nào. Một cái mũi dài to đùng hình cái chai thòi ra giữa khuôn mặt khác hẳn ngày thường của tôi. Lớp da như bằng cao su màu xám. Và khi tôi đưa hai bàn tay đang nhanh chóng co quắp lại sờ ra sau lưng, tôi có thể cảm nhận được một tấm vây hình tam giác đang mọc ra từ cột sống.

Hai cánh tay tôi biến mất, thay vào đó là hai cái chân chèo bèn bẹt, và bây giờ tôi lênh khênh với chiều cao ba mét, ngật ngưỡng trên đôi chân người mảnh khảnh.

Đã đến lúc biến hình nốt phần còn lại. Tôi từ bỏ đôi chân người của mình. Thoắt cái tôi té sấp mặt xuống nước.

Tôi ngó xuống và nhìn thấy cái đuôi mình. Tôi đã biến hình xong. Nhưng nước nông quá nên tôi chỉ vừa vặn nổi được cái thân. Tôi đập đuôi, trườn trên nền cát ở đáy sông, và cuối cùng tới được chỗ nước sâu hơn.

Tôi đợi chờ thời điểm mà tâm trí con cá heo sẽ nổi lên, đầy ắp nhu cầu bản năng, cái đói và cái sợ. Từ trước tới giờ mọi việc vẫn luôn như thế.

Nhưng té ra không phải vậy. Không như trường hợp con sóc hay ngay cả con ngựa.

Tâm trí này không chứa đựng sự sợ hãi và thèm thuồng.

Tâm trí này… tôi biết là nghe có vẻ kỳ thiệt đó, nhưng nó giống như một đứa nhóc vậy. Tôi ráng nghe ngóng, ráng hiểu các nhu cầu và ước muốn của nó. Để chuẩn bị đón nhận những đòi hỏi nguyên sơ của thú vật đột ngột ập tới, chẳng hạn: Chuồn lẹ! Uýnh nhau! Xơi tái!

Nhưng điều đó đã không xảy ra. Ừ thì tôi có thấy đói. Nhưng không phải cái nhu cầu ám ảnh réo gọi mà Jake đã cảm thấy khi cậu ấy biến thành thằn lằn hay khi Rachel biến thành chuột chù.

Sự sợ hãi thì không có. Tuyệt nhiên không.

Và may sao tôi cũng không tìm thấy một sự suy nghĩ, hay một ý thức thực sự nào. Điều ấy làm tôi thở phào. Chỉ có - tôi biết điều này nghe cũng rất kỳ đấy - chỉ có cái cảm giác là con cá heo thích nô đùa. Giống như một con nhóc thích nô đùa. Tôi muốn săn đuổi các con cá, bắt chúng, ăn chúng, nhưng đó như là một trò chơi vậy. Tôi muốn lao mình trên mặt biển và đó cũng sẽ là một trò chơi nữa.

<Cassie,> tôi nghe tiếng Tobias trong óc. <Bồ ổn chứ?>

Mình có ổn không nhỉ? Tôi tự hỏi. <Ổn, Tobias ạ. Mình… rất hạnh phúc, cảm thấy như là… là cái gì chẳng biết nữa. Như là mình muốn bồ tới cùng chơi đùa với mình>

<Chơi đùa với bồ á? Hừm, mình không nghĩ vậy đâu, Cassie à. Diều hâu đâu có xuống nước được.>

<Tới đây đi mấy bồ!> tôi gọi những đứa kia. <Tới đây! Đi nào! Bọn mình ra biển đi! Mình muốn chơi giỡn lắm rồi!>

<Đi nào! Nào, tụi mình đi thôi!>

Tôi không ưa sông. Tôi muốn ra biển. Tôi cảm nhận được biển ở rất gần. Tôi cảm thấy nó từ dòng nước cuốn mạnh tôi về phía trước. Tôi cảm thấy nó từ cái phần sâu thẳm, được giấu kín ở con cá heo trong tôi.

Biển cả. Tôi muốn ra biển. Đó là chỗ của tôi. Tôi phải tới đó.

Chúng tôi bơi thành đàn bốn đứa, còn Tobias thì bay ở phía trên.

Chúng tôi đua với dòng chảy của con sông và chẳng bao lâu tôi ngửi thấy mùi muối. Tôi cảm thấy nước mặn trên da mình. Chẳng khác nào tôi vừa mở cánh cửa của một cửa hàng đồ chơi có mọi thứ đồ chơi trên Trái Đất, và tôi có toàn bộ thời gian trên đời này để chơi giỡn vậy.

Tôi trông thấy các bạn của mình xung quanh, những hình dạng màu sáng lanh lẹ di chuyển trong lòng nước. Khi ngoi lên thở thì đó là những trái ngư lôi thuôn thuôn màu xám.

Tôi sống trong cả hai thế giới - biển cả và không trung. Tôi ngắm màu xanh lam lục của biển cả, màu xanh lam nhạt và trắng của bầu trời. Tôi trườn tới trườn lui qua cái rào màu sáng chia cách hai cõi ấy.

Jake lao vun vút ngay bên tôi, và búng mình vọt lên giữa không trung. Tôi nghe cái bụng cậu ta đập đánh chát lúc hạ xuống nước. Đúng là một trò chơi! Tôi lặn sâu, xuống tận nơi mà nền cát trượt xuống những vực sâu không thể dò. Rồi tôi dồn sức vào đuôi, giữ yên các chân chèo và lao thẳng lên mặt nước. Trên đầu tôi là cái viền trắng bạc lấp lánh giữa nước và trời.

Lẹ hơn! Lẹ hơn! Tôi là một đầu đạn.

<Yaaaaaaa!>

Tôi phá vỡ rào ngăn của biển và xé rách không trung. Tôi cảm thấy gió ấm lướt trên da mình thay vì nước lạnh. Tôi lơ lửng lặng lờ giữa không trung gần như dập dềnh phía trên mặt nước. Bây giờ cái rào ngăn đã ở phía dưới tôi. Tôi chúi mũi về phía nó, buông mình rớt từ trên xuống.

<Aaaaa!>

Nước bao bọc lấy tôi, đón tôi trở về.

<Tuyệt cú mèo, ha!> Marco cười trong đầu tôi.

<Tuyệt quá trời,> tôi đáp.

<Còn trên cả tuyệt vời,> Rachel tán thành.

<Chúng mình đồng loạt làm một cái đi!> Jake đề nghị.

Cả bốn đứa lặn sâu xuống. Đáy biển vẫn còn ở xa bên dưới chúng tôi, nơi nền cát lượn sóng rải rác những mô đá và những cụm

rong biển.

Xuống gần tới đáy biển bọn tôi xoài ngang mình ra, gần như sạt bụng vào nền cát. Và rồi, lại nhắm cái rào ngăn ánh bạc, bọn tôi đua nhau vọt lên, ngây ngất vui sướng vì sức lực của chính cơ thể mình.

Bọn tôi lao vào không trung giống như một tốp nghệ sĩ đu bay lão luyện.

Bọn tôi bay sát bên nhau, thở ra và hít không khí ấp áp vào đầy buồng phổi.

Cuộc sống là niềm vui. Cuộc sống là một trò chơi. Tôi muốn nhảy múa. Tôi muốn nhảy múa trong lòng biển.

Và tôi đã làm thế.

Chẳng có gì mà tôi không làm được. Chẳng có gì tôi đòi hỏi ở cơ thể mình mà nó không đáp ứng. Lao vút, lộn vòng, quay tít, lặn xuống, lướt sát mặt nước, bay vọt lên trời.

Tôi không chỉ ở *trong lòng* biển. Tôi *chính là* biển.

<Mấy bồ tỉnh nô giỡn suốt ngày hay sao vậy?> Đó là Tobias. <Mấy bồ không biết là đã mất tiêu bốn mươi lăm phút rồi sao?>

Phút phiếc gì? Tôi bật cười. Ai quan tâm đến giờ phút chứ?

<Nè, mình biết mấy bồ nghĩ rằng tâm trí cá heo chưa ảnh hưởng đến mấy bồ, nhưng có rồi đó nghen. Mấy bồ phải làm chủ đi thôi. Mình tới đây là có lý do mà.>

Lý do? Là cái quái gì nhỉ?

<Mấy bồ phải đi kiếm… ờ, kiếm cái gì đó mà,> Tobias nói. <Một cái gì đó không bình thường. Một phi thuyền Andalite hay gì đó.>

Đúng rồi, Tobias nói đúng. Dứt khoát là đúng. Nhưng việc ấy có vui không nhỉ? Có phải là một trò chơi không?

<Đi tìm chiếc phi thuyền. Tuyệt,> Rachel reo lên. <Mình cá là mình sẽ tìm thấy trước!>

<Còn khuya!> Jake lập tức cướp lời. <Anh mới là người tìm thấy trước>

<Nó ở đâu ta? Tụi mình đi coi đi!> Marco hăng hái.

<Hay gớm,> Tobias nhạo. <Mấy bồ cứ như lũ con nít năm tuổi ấy.>

Nhưng tôi đang quá bận tâm về chuyện khác nên không để ý đến lời cậu ta. <Nè, mấy bồ có làm được cái này không?> Tôi tập trung tâm trí và đột nhiên từ đâu đó trong trán tôi nảy lên một loạt tiếng lách tách ầm ĩ và rất nhanh, gần như tiếng radio bị nhiễu mạnh.

<Ủa! Cái gì vậy cà?>

Thế rồi, hoàn toàn bất ngờ, tôi nghe được cái gì đó trong những tiếng lách tách ấy. Thật kỳ lạ. Gần như nghe thấy là lại không phải là nghe thấy. Nhưng tiếng lách tách đập vào một vật gì đó ở rất xa dưới tầng nước sâu. Tôi gần như *cảm thấy* những âm thanh khi chúng dội trở lại, giống như những tiếng vọng rời rạc.

Có cả một vũ trụ thông tin trong tiếng vọng ấy. Một số thông tin làm cho tôi khó chịu.

<Nè, mấy bồ,> tôi lên tiếng <Mình biết điều này có vẻ khùng, nhưng mình cảm thấy như có cái gì ở đẳng. Cái gì đó… mình chẳng biết, nhưng mình thấy không thích nó.>

Những đứa khác lập tức bắt đầu phát ra tiếng lách tách. Đó chính là sóng radar dưới nước của cá heo, gọi là định vị bằng tiếng dội.

<Ờ há.> Marco nói. <Bây giờ mình thấy rồi. Ý mình là, mình không thể nhìn thấy nó, nhưng mình biết nó nghĩa là gì rồi.>

Tôi lục lọi trong tâm trí cá heo của mình, ở sâu nơi bản năng được che giấu dưới các lớp trí tuệ.

Thế rồi một hình ảnh đột ngột hiện ra trong ý thức của tôi.

<Mình biết rồi!> tôi la lên như vừa thắng một cuộc thi đấu. <Đó là một con cá mập!>

Đột nhiên chúng tôi không chơi giỡn nữa. Cả bọn đều tìm thấy cùng một bản năng ấy trong chính mỗi đứa. Phép định vị bằng tiếng dội cho thấy có một con cá mập bự đang ở gần.

Và bọn tôi biết chắc một điều: chúng tôi không ưa cá mập.

<Mấy bồ biết đó, mình không thích làm như chỉ mỗi mình là sáng suốt khi nói ra điều này,> Tobias lên tiếng, <nhưng mấy bồ tới đây không phải để uýnh lộn với cá mập đâu nha!>

<Đúng đấy> tôi tán thành. <Cá heo không tấn công cá mập trừ khi cá mập gây sự trước.>

<Đợi đã… Mình thu được thêm tiếng dội nè,> Rachel ngắt lời. <Có nhiều cá mập chứ không phải chỉ một con đâu. Và còn cái gì bự hơn nữa đó.>

Tôi tập trung giác quan định vị bằng tiếng dội của mình và "đánh hơi" vùng biển trên đầu. <Đúng thiệt,> tôi kêu. <Nhiều cá mập. Và một con *tổ chảng*.>

<Con gì kia?> Tobias hỏi.

Tôi bối rối. Mình *định* nói gì nhỉ? Mấy tiếng *một con tổ chảng* chẳng qua là tự nhiên nảy ra trong tâm trí tôi thôi. <Ý mình là có một con cá voi. Một con cá voi. Bị lũ cá mập tấn công!>

<Một con cá voi lớn bị tấn công hả?> Marco hỏi, có vẻ bất bình. Cũng lạ thật, vì cả bốn đứa đều bất bình. Nhiều hơn là cần thiết.

<Mấy bồ muốn là gì thì làm,> Rachel tuyên bố. <Mình nhào vô đây.>

<Ôi, bất ngờ quá đó!> Tobias hưởng ứng một cách yếu ớt.

Cả bốn đứa chúng tôi lao đi lẹ hơn bao giờ hết về phía con cá voi đang tuyệt vọng.

<Mình thấy chúng rồi,> Tobias báo tin từ trên trời. <Thẳng phía trước mặt mấy bồ. Trông như có bốn, có thể là năm con cá mập với một con cá voi bự - bự thiệt là bự.>

Bọn tôi sôi sục rẽ nước lao tới khi con cá mập đầu tiên lọt vào tầm nhìn. Nó bự hơn tôi, có lẽ dài tới ba mét rưỡi, với những đường sọc mờ mờ theo chiều thẳng đứng.

Nó đang quá phấn khích với cuộc săn nên không để ý thấy tôi. Đến khi thấy thì đã quá muộn. Với tất cả tốc độ và sức mạnh từ cái đuôi, tôi đâm sầm vào những khe mang của con cá mập văn.

RẦẦẦM!

Giống như húc vào bức tường gạch. Mỏ của tôi rất khoẻ nhưng con cá mập làm bằng thép hay cái quái gì chẳng biết nữa.

Tôi bị hất trở lại, bàng hoàng của người. Nhưng khi ráng tự trấn tĩnh lại thì tôi trông thấy một dòng máu đang tuôn ra xối xả từ những khe mang của con cá mập.

Tôi bơi bên dưới nó và lúc ấy tôi nhìn thấy cái hình dáng khổng lồ của con cá voi. Nó là một con cá voi lưng gù, dài hơn mười hai

mét. Mõi thuỷ vây đuôi dài thượt đầy hà bám của nó còn bự hơn cả tôi.

Nó đang ráng sức nổi lên để thở nhưng lũ cá mập cứ tấn công xé toạc chỗ thịt mềm dễ tổn thương ở miệng nó.

Điều ấy khiến tôi nổi sùng. Sùng dễ sợ.

Đột nhiên, từ dưới tầng nước sâu tối tăm, Jake và Rachel vụt lên như những đầu đạn nhắm vào lũ cá mập.

RÂÂM! Rachel đâm trúng mục tiêu.

Con cá mập của Jake vặn mình kịp thời. Jake trượt qua lớp da nhám của nó, và trước khi Jake kịp định thần thì nó đã ở phía sau cậu ấy.

<Jake! Nó đang bám đuôi bồ đấy!>

<Hay lắm!>

<Coi kìa Marco! Nó tới phía trái bồ!>

Chúng lẹ như chúng tôi, khéo léo như chúng tôi, nhưng lũ cá mập có một lợi thế khủng khiếp: chúng không biết sợ hãi là gì.

<Nó tấn công mình! Nó tấn công mình!>

<Aaaaa!>

<Marco!>

<Mình không nhìn thấy gì hết! Nó đâu rồi?>

<Cassie! Bên dưới bồ, coi kìa! Coi kìa!>

Không còn là trò chơi nữa. Tôi đã lao vào một trận đánh với lòng tự tin và quyết chỉ giúp con cá voi. Nhưng bây giờ tôi đang ở giữa cuộc chiến. Lũ cá mập là những cái máy giết chóc. Da chúng có bọc thép, những cái vây sắc như dao cạo và những cái hàm rộng ngoác với lớp lớp răng nhọn lởm chởm.

Nước sôi lên sùng sục vì lũ cá mập và bọn cá heo chúng tôi vặn, quay, phóng, quấn chặt nhau trong một trận tử chiến chớp nhoáng.

Đột nhiên tôi nghĩ là chúng tôi có thể bại trận. Có thể bị giết chết.

Tôi có thể bị giết chết.

Nước thẫm lại vì máu từ con cá mập bị tôi đâm vẫn còn tuôn xối xả.

Đột nhiên hai con cá mập quay ngoắt và bơi đi. Thoạt tiên tôi không hiểu vì sao.

Rồi tôi thấy chúng lao theo con cá mập bị thương.

Chúng lao theo vệt máu chảy.

Đến hết tầm nhìn của tôi thì chúng bắt kịp con này và tấn công. Chúng rỉa thịt con cá mập bị thương với sự điên cuồng không kiểm soát nổi.

Con cá mập cuối cùng rời bỏ cuộc chiến và đuổi theo đồng bọn. Bị cướp mất bữa tiệc thịt cá voi, chúng phè phỡn xơi thịt người anh em của mình để bù vào.

<Mấy bồ ổn cả chứ?> Jake hỏi.

<Mình bị vài vết chém, nhưng chẳng xi nhê gì,> tôi đáp.

<Mình cũng thế,> Rachel tiếp. Trông nhỏ có vẻ mỏi mệt. Tôi cũng cảm thấy kiệt sức. Cả trận đánh có lẽ chưa đầy hai phút, nhưng đó là hai phút dài dằng dặng.

<Marco sao rồi?>

<Mình… Hình như mình bị thương,> Marco ngập ngừng.

Tôi nhìn cậu ta. Cách tôi chừng hai chục phút mét, Marco nổi lềnh bềnh trên mặt nước, gần như bất động. Cả bọn vội bơi đến vây quanh cậu ta.

Thế rồi tôi nhìn thấy vết thương. Nếu la được thì tôi đã la lên. Cái đuôi của cậu ta gần như bị cắt đứt, chỉ còn dính lại bằng mấy sợi thịt mảnh. Nó đã thành vô dụng.

Chúng tôi đang ở ngoài khơi xa hàng mấy dặm. Và với vết thương như vậy, Marco không còn hy vọng bơi được vào bờ.

<Mình phải làm gì đi không thì Marco chết mất!> Rachel kêu lên.

<Cassie à,> Jake hỏi. <Phải làm gì bây giờ?>

<Mình… cũng chẳng biết làm sao nữa!>

<Cassie, trong cả bọn chỉ bồ gần như là chuyên gia về động vật mà,> Jake nói giọng bức xúc.

Nhưng tôi không hề cảm thấy mình là chuyên gia quái quỉ gì hết. Tôi thấy mình chỉ là một con ngốc. Việc này hoàn toàn là lỗi của tôi. Chỉnh tôi đã quyết định tiếp tục mọi việc. Tôi là kẻ phải chịu trách nhiệm.

<Aaaaa> Marco rên rỉ. <Ôi, trời. Chết tiệt. Ui, ui, đau quá!>

<Có chuyện gì vậy?> Tobias kêu vọng xuống. <Marco có vẻ đau lắm>

<Đúng rồi,> Jake trả lời cộc lốc.

<Ôi, trời, mình không muốn chết như một con cá thế này đâu,> Marco la lối. <Mình không muốn chết ở ngoài biển. Má mình đã chết đuối rồi, giờ mình lại sắp chết hệt như má. Ba mình sẽ…>

<Bồ hoàn hình đi!> tôi hét lên. <Mình biết phải làm gì rồi. Hoàn hình người ngay lập tức.>

<Nhưng nếu hoàn hình người thì Marco sẽ chết đuối,> Rachel cãi.

<Không đâu. Biến hình là sử dụng ADN, đúng không nào? Đó là mẫu cơ bản của con vật. Mình nghĩ nếu Marco hoàn hình người thì vết thương sẽ không ảnh hưởng đến cậu ấy vì nó không ảnh hưởng đến mẫu ADN của người. Vậy thì ngay sau đó Marco lại biến hình trở lại thành cá heo. Cơ thể con cá heo bị thương nhưng mẫu ADN của nó không hề hấn gì. Cậu ấy sẽ lại là một con cá heo khoẻ mạnh bình thường>

<Nếu bồ sai thì sao?> Rachel chất vấn thẳng thừng.

<Không có cách nào khác,> Jake nói. <Marco à, bồ phải hoàn hình người ngay. Đừng lo, tụi mình sẽ giữ cho bồ không chìm.>

<Jake ơi… bồ… bồ biết là mình đâu có bơi được.>

<Biết mà, Marco. Nhưng tụi mình sẽ lo cho bồ.>

<Được. Vậy thì được. Thà chết trong chỉnh cơ thể của mình còn hơn. Aa. Aaaa! Có lẽ như thế không đau bằng. Có lẽ…>

Marco bắt đầu trôi đi. <Cậu ấy đang mất máu,> tôi hốt hoảng. <Có thể bị xỉu đấy. Marco, hoàn hình ngay đi!>

Ba đứa chúng tôi quây xung quanh cậu ta, còn Tobias liệng trên đầu và ở bên cạnh con cá voi lưng gù tổ chảng.

Rồi Marco bắt đầu biến đổi. Hai cánh tay mọc ra từ chỗ các chân

chèo. Cái mặt bẹt lại, cái mồm cá heo rộng hoác rút ngắn thành đôi môi của chỉnh Marco. Da chuyển lại thành màu hồng và bộ đồ biển hình xuất hiện.

Cái đuôi bị thương xẻ làm đôi. Từ hai bên hiện ra các ngón chân. Những ngón chân người.

<Thành công rồi!>

"Ờ, mình thành công rồi. Và giờ thì mình sắp… chìm nghỉm!"

<Nè,> tôi nói và bơi sát bên cậu ta. <Bám chặt vào mình.>

Marco bíu chặt lấy lưng tôi và tôi nâng cậu ta lên khỏi mặt nước.

Lúc ấy tôi để ý thấy có cái gì là lạ. Như thể biển cả đang trỗi dậy và dâng lên phía tôi.

Không phải. Đó chỉnh là con cá voi lưng gù. Nó đã lặn xuống bên dưới bọn tôi và đang từ từ, từ từ trồi lên mặt nước.

<Coi kìa! Con cá voi!> Rachel thét lên.

Nhưng đúng lúc ấy chuyện hoang đường nhất trong cái ngày hoang đường nhất này đã xảy ra.

Cái tâm trí người và tâm trí cá heo của tôi, cả hai, mở ra như một bông hoa xoè cánh đón mặt trời.

Và giọng nói im lặng nhưng khá hùng vĩ tràn ngập đầu tôi. Nó không nói thành lời. Nó chỉ ngập từng ngóc ngách của tâm trí tôi với một xúc cảm giản dị.

Lòng biết ơn.

Con cá voi đang nói với tôi rằng nó rất biết ơn. Chúng tôi đã cứu nó. Bây giờ nó sẽ cứu người bạn học của chúng tôi.

<Lui lại đi,> tôi bảo Rachel và Jake. <Ổn cả rồi,>

<Ờ,> Rachel tán thành, giọng có vẻ kinh ngạc. <Mình cũng nghe thấy rồi. Mình cảm thấy, hay là sao sao đó.>

Con cá voi lưng gù trồi lên đỡ lấy Marco đang bắt đầu sặc nước. Cái lưng rộng trơn láng của nó nâng cậu ấy lên. Và lúc tôi nhìn lại lần nữa, thì Marco đang ngồi một cách lo âu trên một thứ giống như hòn đảo nhỏ, cao vồng là khô ráo bên trên những ngọn sóng dập dờn.

Tobias sà xuống và đậu bên cạnh cậu ấy.

Con cá voi kêu tôi lại gần.

Lắng nghe ta nói đây, cô nhóc kia, nó ra lệnh bằng cái giọng không thành tiếng mà như tràn ngập cả vũ trụ.

Tôi lắng nghe. Tôi lắng nghe cái giọng không thành lời của nó trong đầu mình. Tôi cảm thấy câu chuyện của nó như kéo dài vô tận.

Về sau Tobias bảo là chỉ có mười phút thôi. Nhưng trong vòng mười phút ấy, tôi đã chìm đắm trong cái thế giới ấy. Tôi thâm nhập vào một phần nhỏ những suy nghĩ của con cá voi.

Nó đã trải qua tám mươi chuyến thiên di. Nó đã có nhiều bạn tình, những con cá voi mẹ đã lần lượt qua đời. Con cái của nó dọc ngang khắp các đại dương trên thế giới.

Nó đã sống sót qua nhiều chiến trận, đã du hành tới cả vùng

băng giá Nam Cực lẫn vùng giá băng Bắc Cực. Nó nhớ lại những ngày con người săn đuổi giống nòi của nó bằng những chiếc tàu khạc ra khói.

Nó nhớ lại những bài ca của các cá voi bố đã lìa đời trước nó. Cũng như sẽ có những con cá voi khác nhớ đến bài hát của nó.

Nhưng sau bao điều mắt thấy tai nghe, nó chưa từng khi nào trông thấy một con cá nhóc lại biến thành người.

Đó là Marco, tôi hiểu nó muốn nói Marco. Còn bọn cá nhóc? Có phải cá voi gọi những con cá heo là bọn nhóc?

Chúng tôi thực ra không phải… cá heo.

Ờ. Các người là những kẻ mới xuất hiện trên biển. Nhưng không phải chỉ có các người là mới đâu.

Tôi không biết chắc nó đang nói gì. Nó chỉ nói bằng cảm giác, như một kiểu thơ thể hiện cảm xúc mà không có lời. Một phần là bài hát. Một phần là những gì tôi cảm nhận được theo kiểu cảm nhận tiếng dội.

Có cái gì mới hả?

Nó vẽ cho tôi một bức hoạ, một ký ức. Đó là một cánh đồng rộng có cỏ mọc um tùm với cây cối và một dòng suối nhỏ. Tất cả đều ở dưới nước. Và trong đám cỏ có một con thú chạy tới chạy lui, phần là hươu, phần là bọ cạp, phần gần như người.

Nó ở chỗ nào? Tôi hỏi bằng một ngôn ngữ gồm những tiếng loé chóe và lách tách cùng với cảm giác truyền từ tâm trí sang sang tâm trí.

Và nó kể cho tôi nghe.

Đột nhiên tôi bừng tỉnh. Hay là tôi cảm thấy như mình bừng tỉnh. Con cá voi đã buông tôi ra. Y như vừa ra khỏi một giấc mơ vậy.

<Bồ có sao không> Jake hỏi <Bồ bắt đầu làm tụi này lo lắng, nhưng có cảm giác như con cá voi không muốn tụi này xen vào hay sao ấy.>

<Mình khoẻ mà,> tôi đáp. <Còn tuyệt vời hơn ấy chứ.>

<Marco đã sẵn sàng biến hình trở lại,> Jake cho biết.

<Vậy hả?> tôi mơ màng nói, vẫn còn đề hồn ở những hình ảnh gợi lên từ một tâm trí rộng lớn, lâu đời và hết sức kỳ lạ.

<Nè mấy bồ, còn khoảng hai mươi lăm phút nữa thôi đó,> Tobias báo. <Mà vô tới bờ còn xa tít mù đó nghen.>

Tôi nghe Marco nói gì đó, nhưng bây giờ cậu ta nói bằng lời nói thông thường chứ không nói trong óc, nên tôi khó mà nghe rõ với đôi tai chìm dưới nước.

Tôi ngóc đầu lên và trông thấy Marco bắt đầu trở lại hình dáng cá heo.

Được nửa chừng cậu ta trượt khỏi sườn con cá voi và buông mình xuống nước. Những cái vây thành hình. Rồi cái mỏ.

Và cái đuôi. Hoàn hảo, khỏe mạnh, không hề hấn gì.

Chúng tôi hướng thẳng vào bờ, mệt mỏi nhưng vẫn sống nhăn.

Tôi có một cảm giác lạ lùng khi chia tay con cá voi. Nhưng lúc chúng tôi đã bơi được một dặm, thì tôi nghe thấy bài ca của nó - những nốt nhạc chầm chậm, thở than, ám ảnh.

<Sao lúc tụi mình ở đấy nó không hát nhỉ?> Jake thắc mắc.

Tôi cười thầm trong bụng. Dĩ nhiên vì lúc này tôi đang là một con cá heo nên miệng tôi cũng toét ra cười.

<Nó đâu có hát cho lũ nhóc nghe.> tôi giải thích. <Nó hát cho các cá voi mẹ nghe thôi.>

<Gì kia?> Marco hỏi.

<Nó hát cho bạn tình của nó.>

<À. Hiểu rồi. Mình tự hỏi bố già ấy có biết là bố vừa cứu mình thoát chết không nhỉ.>

<Marco à, bố già đó biết những điều mà bồ và mình không bao giờ đoán nổi đâu.>

TỬ CHIẾN TRONG LÒNG BIỂN

CHƯƠNG 13

Bữa sau tôi tới nhà Marco.

Hai cha con cậu ấy sống trong một cư xá cũ mèm cách xa khu phố mà Jake và Rachel ở. Tôi mới tới đó vài lần thôi. Tôi nghĩ rằng Marco có phần bối rối vì gia đình cậu ấy sống không được dư dả cho lắm.

Trước kia nhà Marco ở ngay cùng đoạn Jake ở. Nhưng đó là thời mà má của Marco còn sống, trước khi ba cậu ấy bị khủng hoảng và mất việc làm.

Tôi gõ cửa. Có tiếng Marco trong nhà: "Ba ơi, có người kêu cửa kìa. Ba vận áo choàng vào đi."

Một lúc sau cửa mới mở. Marco có vẻ khó chịu khi thấy tôi.

"Cassie hả, bồ làm gì ở đây vậy?"

" Ờ, mình có chút chuyện muốn nói…"

" Với mình? Mà chuyện gì chứ?"

" Chuyện bữa qua."

Marco ngần ngừ. "Bồ thấy đó, bữa nay mình mắc bận rồi. Hai cha con mình đang tĩnh… đại khái là làm việc gì đó chung với nhau."

"Vậy thì tốt quá," tôi ngó qua vai Marco và trông thấy ba cậu ấy ngồi trên ghế nệm, khoác một chiếc áo choàng trong nhà. Bác ấy đang mải coi tivi, hệt như mọi ông bố vào buổi sáng cuối tuần. Nhưng tôi có cảm giác là ba của Marco lúc nào cũng ngồi trước cái tivi như thế.

"Marco nè, mình chỉ muốn nói chuyện một phút thôi. Mình vô nhà được chứ?"

"Đừng, đừng." Marco vội vã xua tay và bước ra hành lang. Phía bên dưới chúng tôi là một bể bơi đã cạn sạch nước, lòng bể phủ đầy lá.

"Marco à, mình muốn nói với bồ về chuyện bữa qua."

"Chuyện gì mới được chứ?"

"Về chuyện bồ xém chết đó. Đó là lỗi của mình. Đầu đuôi là do mình. Jake hỏi mình liệu cả bọn có nên làm không và mình nói là nên."

Marco đảo mắt. "Chuyện đó hả? Coi kìa đó đâu phải lỗi của bồ. Toàn bộ cái trò mà tụi mình đang làm là như vậy, cái trò Animorphs đó. Ý mình muốn nói, nó đã nguy hiểm ngay từ lúc đầu. Nguy hiểm một cách điên khùng. Có gì mới mẻ đâu?"

Tôi nhún vai. "Nhưng những lần trước bao giờ cũng là ý của những đứa khác."

"Ờ, hiểu rồi, bồ không thích phải chịu trách nhiệm chứ gì?"

Tôi nhăn mặt. Phải vậy không ta? Có phải tôi muốn né tránh trách nhiệm không?

"Mình không muốn đưa bạn bè tới chỗ chết."

“Đâu có ai khoái đâm đầu vào chỗ chết,” Marco bật cười rồi bỗng nhiên cậu ta trở nên nghiêm trang, thậm chí hơi buồn. “Nhưng biết làm sao được, khi cứ gặp toàn chuyện xui xẻo không hà. Đời là vậy mà.”

Tôi vịn vào lan can nhìn xuống cải bẻ bơi cạn khô nước. “Mình luôn luôn nhìn thấy những chuyện chết chóc. Bọn thú ở Dưỡng đường ấy mà. Đôi khi mình không thể nào cứu chúng. Đôi khi còn phải để chúng chết cho khỏi đau đớn. Nhưng ba mình là người quyết định những việc ấy, không phải mình. Ba mình là bác sỹ thú y. Mình chỉ là phụ tá cho ba thôi.”

“Coi, mình vẫn sống nhăn đây nè,” Marco đập tay vào ngực. “Bình tĩnh lại đi. Có ai bắt buộc mình đi đâu, mình tự chọn lựa mà.”

“Bồ có sợ không?”

Marco nín thinh một lúc rồi đi tới, tựa mình vào lan can, ngay bên cạnh tôi. “Giờ thì lúc nào mình cũng sợ, Cassie à,” cuối cùng Marco nói. “Mình sợ chống lại lũ Yeerk, nhưng cũng sợ điều xảy ra nếu mình không chống lại chúng. Cứ nhìn Tobias là mình sợ muốn chết vì cái việc đã xảy đến cho cậu ấy. Nếu một ngày nào đó mình bị kẹt trong hình dạng một con thú thì sao ta? Và nhất là mình sợ … hắn.”

Tôi chẳng cần hỏi Marco có nghĩa là ai. Visser Ba chứ còn ai nữa!

“Cái lần đầu tiên ấy, ở công trường xây dựng, lúc hắn giết… lúc hắn sát hại ông hoàng Andalite.” Marco nở nụ cười méo xẹo. “Ngày nào mình cũng nhớ lại cái cảnh ấy trong đầu. Và cái vũng Yeerk nữa chứ.” Marco lắc lắc đầu. “Đó là điều mà mình cũng muốn quên đi.”

“Phải,” tôi tán thành. “Có bao nhiêu thứ đáng sợ.”

“Bồ hỏi bữa qua mình có sợ không á? Chắc chắn là mình sợ hết vía rồi. Trời ạ, làm như tụi mình thỉ mạng với lũ Hork-Bajir, Taxxon và cái tên Visser Ba đó chưa đủ hay sao mà còn phải uýnh nhau với cá mập nữa chứ?” Cậu ta bật cười làm tôi mắc cười lây.

Cả hai đứa cứ đứng đó mà cười ngặt nghẽo đến vài phút. Người ta thường cười như thế sau những chuyện thật sự căng thẳng. Cười xả hơi. Cười kiểu “Hóa ra tụi mình vẫn sống nhăn!”

“Ừm, tiện thể nói cho bồ nghe luôn, mình đang đợi đông đủ cả bọn để nói chuyện này,” Marco tiếp tục.

“Chuyện gì vậy?”

“Trên báo sáng nay có chuyện về một thằng cha chuẩn bị đi tìm con tàu chở kho báu bị đắm ngoài khơi, và chuyện một nhà sinh học biển cỡ bự đang chuẩn bị thực hiện chuyến khảo sát vùng đáy biển của chúng ta.”

“Ờ há! Rồi sao?”

“Vậy là đột nhiên vùng biển này có vẻ hấp dẫn mọi người một cách khác thường.

Những kẻ săn tìm kho báu và một cuộc khảo sát dưới nước ư? Mà

lại cùng một lúc?”

“Hay đó là tụi Mượn xác?”

Marco gật đầu. “Mình nghĩ thế. Mình nghĩ đó chỉ là cái cớ để giải thích vì sao có hai con tàu lảng vảng ngoài khơi với cả đống thợ lặn dưới nước. Mình nghĩ đó là bọn chúng, chắc chắn thế. Và chúng đang kiếm đúng cái mà tụi mình kiếm.”

Tôi bỗng cảm thấy người lử đi. Hình ảnh mà con cá voi gợi cho tôi chợt hiện lên trong tâm trí. Và tiếng kêu yếu ớt trong những giấc mơ của tôi, tiếng kêu gọi giúp đỡ.

“Mình… mình không dám gọi bất cứ đứa nào ra ngoài đó lần nữa đâu,” tôi thì thầm. “Lần này biết đâu chẳng hên như lần trước.”

Marco có vẻ không thoải mái. “Cassie à, bồ biết mình cảm thấy thế nào về mọi chuyện này rồi mà. Nhưng… mình lại thấy sau những gì mà ông hoàng Andalite đã làm cho tụi mình, thì nếu như mình không tìm cách cứu cái anh chàng nào đó ngoài biển, mình sẽ thấy khó lòng cảm thấy mình là một con người.”

“Mình chẳng biết kẻ ở ngoài biển là ai.” Tôi rầu rĩ. “Thậm chí chẳng biết chuyện ấy có thật không nữa.”

“Nhưng bồ đã cho đó là một người Andalite đấy thôi.”

“Mình cho là thế. Nhưng mình không biết đâu, Marco à. Lỡ có đứa nào bị thương… hay bị giết… chỉ vì những giấc mơ của mình… Mình không dám đưa ra một quyết định kiểu ấy nữa đâu.”

“Phải rồi, nhưng bồ có thể quyết định không làm gì hết được không? Đó cũng là một quyết định chứ hả?”

Tôi bật cười. “Marco, bồ lúc nào cũng đùa tếu và chọc phá tùm lum, nhưng quả thực bồ thông minh dễ sợ đó.”

Tôi dợm bước đi.

“Bồ biết bữa qua có gì lạ lùng không?” Marco hỏi giật lại.

“Cái gì?”

“Lũ cá mập. Chúng thật đáng sợ. Ý mình là, tụi mình cứ lo đối phó với lũ Hork-Bajir, Taxxon và Visser Ba mà quên phứt rằng ngay tại đây, trên hành tinh Trái Đất nhỏ bé này có những sinh vật cũng hung dữ và nguy hiểm không kém. Sẽ tếu lắm đấy nếu như cuối cùng tụi mình lại bị một sinh vật thông thường của Trái Đất xơi tái chớ không phải là một người vũ trụ nào đó.”

Tôi thấy thế là chẳng tếu chút nào.

CHƯƠNG 14

Vài giờ sau đó chúng tôi lại tụ họp đông đủ tại nhà Rachel. Tobias đậu trên bậu cửa sổ. Ở trong phòng quá lâu cậu ấy không chịu nổi, cứ phải có gió và không khí ngoài trời mới được.

Jake mở màn "Này nha, tất cả tụi mình đều tin rằng chỉ ít cũng có một người Andalite còn sống sót, và vì lý do nào đó anh ta bị kẹt trong lòng đại dương."

"Hy vọng rằng, người đó nhịn thở được thiệt là lâu," Marco cà giỡn.

"Còn nữa, Cassie tin rằng có thể tìm ra người Andalite ấy nhờ vào thông tin của con cá voi."

Mặt đứa nào đứa nấy dài ngoẵng ra đến mười giây đồng hồ. Rồi tất cả đều ỉu xìu. "Thông tin của một con cá voi," Marco lặp lại trong tiếng cười rinh rích.

"Cuộc sống của tụi mình đã trở nên kỳ quặc thực sự rồi sao, hay chỉ mỗi mình là kỳ quặc?" Tobias hỏi.

"Kỳ quặc? Kỳ quặc hả?" Marco quang quác. " Bồ cho là *kỳ quặc* lắm sao?"

Jake mỉm cười. "Được rồi, nghe tiếp nè. Cassie và mình đã dò trên bản đồ. Cái vị trí mà tụi mình tìm kiếm ở rất xa ngoài khơi. Quá xa nên bơi ra tới nơi thì chẳng còn bao nhiêu thời gian trong cái hạn hai tiếng đồng hồ nữa."

"Hay lắm. Đó chính là tình thế hiện nay chứ gì?" Marco hỏi.

Jake gật đầu với Rachel. "Mình đã nói chuyện với Rachel và nhỏ có một ý này."

Rachel đang nằm dài trên giường bên uể oải đứng dậy. "Tụi mình sẽ quá giang một chiếc tàu. Như thế thoạt tiên cần biến hình thành con gì đó như hải âu chẳng hạn."

Marco rên rầm rầm. "Mình rất ghét những kế hoạch mà bắt đầu bằng thoạt tiên mình biến hình…"

"Biến hình thành hải âu, rồi bay ra cửa bến tàu, đậu lên một tàu dầu, tàu congteno hay bất cứ con tàu nào đi theo hướng tụi mình cần. Hoàn hình người, nghỉ ngơi thoải mái, để con tàu chở ra đến gần địa điểm, lúc ấy mới nhảy xuống biển, biến hình thành cá heo và bơi một quãng đường còn lại." Tôi nêu rõ kế hoạch mà Jake, Rachel và tôi đã thảo luận.

"Nghe mới hay chứ, cứ như phim ấy." Marco giễu cợt. "Hay là ta kéo nhau tới nhà lão Chapman, bảo lão kêu Visser Ba đến kết liễu cả bọn cho rồi? Như thế dễ hơn nhiều, mà kết quả lại y chang."

Jake thở dài. "Đúng là nguy hiểm và liều lĩnh thật. Với lại, như Marco đã nói, chúng ta có lý do để nghĩ rằng bọn Mượn xác cũng có

mặt ở ngoài ấy để tìm kiếm một thứ như chúng ta."

"Còn phải nói, chuyện ấy rõ ràng như ban ngày mà," Marco xác nhận.

"Vậy tụi mình biểu quyết đi," Jake đề nghị.

"Mình tán thành," Marco nói ngay lập tức.

Cả bọn há hốc mồm nhìn Marco.

"Mình chỉ muốn nhanh chân trước Rachel một lần thôi mà," cậu ta giải thích.

"Còn Tobias?" Jake hỏi.

"Mình nghĩ mình không nên biểu quyết. Vụ này mình phải đứng ngoài thôi, vì mình đâu có thể bay quá lâu mà không có chỗ đậu. Mình rất tiếc…"

"Bồ cũng nằm mơ y hệt Cassie," Jake nói. "Vậy bồ nghĩ mình có thể làm nên chuyện này hay không?"

Tobias nhìn trừng trừng vào tôi. "Phải, Cassie và mình đều nằm mơ. Mình nghĩ những giấc mơ kỳ lạ ấy là thật."

"Tốt lắm. Vậy thì lên đường thôi," Jake nói gọn lỏn. "Ngày mai. Thật sớm. Chúng ta không thể đợi lâu hơn được nữa. Càng chậm trễ thì càng có cơ bị bọn Yeerk hớt tay trên."

Bọn tôi rời nhà Rachel. Marco tách ra đi một hướng. Tobias bay về đâu đó chẳng rõ, Jake đi cùng tôi một đoạn đường.

"Mình nghĩ Tobias đang cảm thấy bị bỏ rơi," tôi nói. "Sau này bồ nên nói chuyện với Tobias, nhắc đến những lần cậu ấy đã giúp đỡ cả bọn."

"Ý bồ hay lắm," Jake tán thành.

Hai đứa lặng lẽ bước đi. Đó là một thói quen thú vị trong mối quan hệ của tôi và Jake. Hai đứa chúng tôi có thể cứ lặng lẽ ở bên nhau mà vẫn cảm thấy thoải mái. "Lần này chắc sẽ rất nguy hiểm, phải vậy không?" Tôi hỏi Jake.

Cậu ấy gật đầu.

Đột nhiên tôi dừng bước. Không biết vì sao, nhưng tôi cảm thấy cần phải nói với Jake một câu gì đó. Tôi nắm chặt tay Jake.

"Jake?" tôi nói.

"Hả?"

Chợt cảm thấy kỳ kỳ sao đó, tôi nói lảng đi: "Nè, đừng bao giờ để bị thương đó nghen."

Jake mỉm cười, nụ cười đặc biệt của cậu ấy. "Mình hả? Mình chẳng bao giờ tiêu tùng được đâu."

Cái cách cậu ấy nói làm cho tôi khá tin tưởng. Nhưng rồi khi Jake rời khỏi và tôi bước trên đường về nhà, tôi liếc nhìn lên bầu trời.

Trên nền hoàng hôn rực rỡ tôi thoáng thấy một túm lông đuôi màu hung đỏ. Tobias. Đứa bạn của chúng tôi lạc trong cái lốt diều hâu. Chẳng đứa nào trong chúng tôi là không thể tiêu tùng.

CHƯƠNG 15

May mắn là trong Dưỡng đường thú hoang (cũng là nhà kho nhà tôi) lúc nào cũng có mấy con hải âu.

Bọn tôi thu nạp ADN của hải âu và biến hình dưới con mắt quan sát của Tobias đậu trên rui nhà.

Trước đây tôi đã biến thành chim rồi. Một con ó biển, nói cho ngay, cũng là một loại diều hâu.

Nhưng xét về một số mặt thì hải âu khác lắm. Một trong những cái khác ấy là hải âu ăn thịt, cá chết chứ không săn mồi. Vì thế nên khi cả bọn cất cánh bay rào rào ra khỏi kho rơm thì tôi chú ý đến những cái khác, cảm thấy những điều khác. Trí óc hải âu của tôi không tìm kiếm chuột hay những con vật chạy trên mặt đất. Nó mở rộng hơn nhiều. Nó tìm kiếm bất cứ cái gì - bất cứ thứ gì - có thể ăn được.

Cũng may là trí óc của hải âu khá gần với trí óc của những loài chim khác mà cả bọn trải qua, cho nên khá dễ dàng kiểm soát.

Tuy nhiên, một khi đã nhập vào trí óc hải âu, đứa nào cũng chăm chăm phát hiện thức ăn.

"Ê! Coi kìa! Khoai tây chiên dưới đất kìa!"

"Chu choa! Nửa thanh socola bên cạnh chiếc xe đó!"

"Ô ồ hãy nhìn chiếc bánh mì kẹp thịt phía sau tiệm McDonal kìa!"

Đôi khi bạn phải chấp nhận cái chương trình cơ bản đã cài đặt trong óc con vật và sống chung với nó.

"Bãi biển kia rồi." Jake nói trong lúc cả bọn vỗ cánh bay vút lên rồi lại vỗ cánh.

Về mặt nào đó thì làm ó biển dễ hơn. Ít phải tập trung phải đập cánh hơn nhiều.

Khi đã ra đến ngoài biển, ít ra bọn tôi cũng có thể ngưng rà tìm thức ăn. Hầu như là thế.

"Nè, có phải một bao khoai tây chiên trôi ở đằng kia không nhỉ?"

Bọn tôi bay thấp, chỉ cách mặt nước chừng ba bốn mét. Không như diều hâu có thể cưỡi các luồng khí nóng lên tận các đám mây.

Nhưng lúc này Tobias không bay cao hơn bọn tôi bao nhiêu. Trên mặt nước chẳng có các luồng khí nóng nên cậu ấy phải đập cánh nhiều để có thể giữ mình trên cao.

Bọn tôi bay là là trên mặt nước bập bềnh.

"Nè, coi kìa! Rachel kêu lên. "Phía bên trái đó."

Những hình dáng màu xám thanh tao xẻ nước, lên lên xuống xuống, xé cái rào ánh bạc chia đôi trời và biển. Đó là một đàn cá heo.

"Mấy bồ biết đó, đôi khi sự việc diễn ra thật tuyệt," Rachel hào hứng. "Mình muốn nói là tụi mình đang bay, đang bay, thế rồi lát sau đã lại giống như chúng nó, bơi trong nước y như đang ở trong nhà

mình vậy!"

"Đúng rồi, chỉ có tụi mình với lũ cá mập thôi!" Marco nói giọng ảm đạm.

"Vẫn cứ tuyệt chứ sao," Rachel đáp.

"Trước mặt có một chiếc tàu" Jake thông báo.

"Giờ bồ mới để ý thấy hả?" Tobias bật cười. "Hừ. Mắt hải âu thì đâu có tinh lắm phải không? Đó là một chiếc tàu congtener có tên là Newmar. Nó từ Monrovia tới. Bồ có muốn biết tóc ông thuyền trưởng màu gì không nào?"

"Đồ khoe khoang," Jake làu nhàu.

Mắt diều hâu thì kỳ diệu hết sức rồi. Chừng nào còn ánh sáng mặt trời, Tobias còn có thể đọc được một quyển sách ở cách xa ba dãy nhà.

Bọn tôi bay vất vả lắm mới bắt kịp con tàu. Nó chạy khá nhanh và lúc cả bọn gần tới nơi thì tôi đã kiệt sức.

Con tàu thật đồ sộ, sơn màu xanh rỉ, boong tàu dài hơn cả một sân đá banh. Phần kiến trúc bên trên được dồn hết ở đuôi tàu. Đó có thể là nơi ở của thủy thủ đoàn, vì vậy bọn tôi bay về phía mũi tàu, hy vọng kiếm được chỗ yên thân.

Boong tàu chứa đầy congtener, đó là những chiếc thùng bằng thép giống như các xe mooc. Congtener hàng nối hàng xếp dọc boong tàu, bọn tôi trông thấy hàng trăm chiếc khác nằm trong hầm tàu nữa. Bọn tôi đậu ở trong khoảng chật hẹp giữa hai hàng congtener tận phía trước mũi tàu. Giống như có những bức tường vây quanh. Những bức tường bằng kim loại uốn cong cao chót vót trên cả đầu bọn.

"Tobias? Mất bao nhiêu thời gian rồi hả?"

Tobias ngoẹo đầu ngó xuống chiếc đồng hồ nhỏ xíu đeo ở chân. "Chừng một tiếng rưỡi."

Chúng tôi quyết định hoàn hình người. Khoảng cách giữa các hàng congtener càng hẹp hơn khi chúng tôi hoàn toàn trở thành người.

"Hừ hừ. Ngoài này lạnh thiệt," tôi than. Boong thép lạnh cóng dưới đôi chân trần của tôi. Và cho dù mặt trời đã lên cao thì chúng tôi vẫn đang ở trong bóng râm.

"Trời ạ, mình thề rằng đây là cái điều tệ hại nhất trong trò biến hình," Marco ca cẩm. "Có ai làm ơn nghĩ ra cách biến hình với cả giày dép và có thể với cả một cái áo nịt len nhỉ? Nào Cassie, bồ là thiên tài biến hình mà. Mình chán ngấy những bộ đồ biến hình dở hơi này rồi."

"Nhưng bồ bận đồ thun Spardex đó trông bảnh lắm mà," Rachel chọc.

"Có điều không thời trang lắm. Mình chỉ khoái các bộ đồng phục. Một kiểu gì đó trông thật ác và phải ấm. Phải ấm mới được. Chứ tới mùa đông tới, tụi mình sắp trở thành một lũ Animorphs co ro thảm hại đấy."

“Mình có một câu hỏi quan trọng đây nè,”Rachel nói. “Làm sao mà biết được lúc nào thì đến chỗ đó? Cái nơi bọn mình cần đến ấy.”

Jake làm một vẻ mặt kiểu “ai mà biết được?” nhưng vẫn nói: “Mình hình dung con tàu chạy khoảng, bao nhiêu nhỉ, hai mươi dặm một giờ hả? Vậy là cứ một giờ nó đưa ta đi hai mươi dặm, đúng không?”

Rachel dí một ngón tay vào trán mình và kêu lên: “Anh Jake quả một thiên tài toán học. Một giờ nhân với hai mươi dặm giờ. Thế là anh ấy tính ra liền hai mươi dặm.”

Jake bật cười, “Khả năng tính toán của anh chỉ thế thôi.”

“Thực tế tụi mình đang chạy với tốc độ mười tám dặm một giờ,” Tobias nói.

Cả bọn ngó trân trân vào cậu ta.

“Thỉnh thoảng mình bay dọc các xa lộ và ngó xuống bảng tốc độ của xe hơi. Cho nên mình hình dung được khá rõ là mình bay nhanh tới đâu. Khi tụi mình bay theo con tàu, mình đã bấm giờ.”

“Hay lắm, mười tám dặm một giờ, đại khái thế, chạy thẳng về phía nam,” Marco nhận định. “Như vậy trong vòng vài dặm nữa ta sẽ đến nơi mà Cassie nghĩ là nên đến.”

Tôi nhăn mặt. Cứ hễ ai đó nói gì dính đến việc tôi quyết định đi đâu hay làm gì là tôi lại thấy căng thẳng.

“ Có lẽ mình phải quay lại thôi,” Tobias nói vẻ hối tiếc, “Mình chẳng muốn ráng sức bay ngược trở lại mười tám dặm mà không được xả hơi. Còn nếu như mình cứ đậu lại trên tàu này, mình sẽ cập bến Singapore mất.”

“Singapore hả?”Rachel hỏi.

“Ừa. Mình đã coi nhật ký hải hành của thuyền trưởng trong lúc tụi mình bay song song với con tàu. Họ đi về cảng ấy đấy.”

Tobias bay đi mất, bỏ lại cho chúng tôi chiếc đồng hồ nhỏ xíu.

Cả bọn ngồi sát lại bên nhau để lấy hơi ấm giữa những cơn gió đại dương tê tái. Thật chán khi phải chờ đợi cả tiếng đồng hồ mà chẳng có những gì bên trong các thùng congtener to đùng ở xung quanh. Nhưng mặt khác, bọn tôi lại biết rằng những việc mình sẽ phải làm sau đó dứt khoát sẽ không ngán ngẩm chút nào.

Một lát sau, Jake xem đồng hồ. “Gần một tiếng đồng hồ rồi đó. Cassie à, bồ nghĩ sao đây?”

“Mình chẳng biết nữa,” tôi thú nhận. “Mình… mình hi vọng lúc biến thành cá heo, mình sẽ có khả năng làm rõ được nhiều chi tiết mà con cá voi đã thông tin. Phần lớn đó là hình ảnh. Một số hình ảnh về các âm thanh, dòng chảy, nhiệt độ nước và những thứ hầm bà lằng mà mình không thể nhìn thấy từ trên mặt nước.”

Jake suy nghĩ một lúc “Ồ, hay lắm, mình cho rằng bây giờ là đúng lúc nhất. Tụi mình hãy ra thành tàu đi.”

Chúng tôi đứng dậy vặn vẹo tứ chi lạnh cóng và cứng đờ. Chúng

tôi bám theo hàng congtener mà di chuyển về phía thành tàu bên trái, như người ta thường kêu là "bên cạy".

Chúng tôi đã tới được thành tàu. Đó là một lan can kiên cố bằng thép chạy vòng quanh tàu, cao đến ngang thắt lưng, Jake kiểm tra coi liệu từ trên cầu tàu người ta có thể phát hiện ra chúng tôi không, và chúng tôi đi thêm một đoạn, tới một điểm mù, nơi không ai có thể nhìn thấy chúng tôi được.

Bốn đứa vịn vào lan can nhìn xuống dưới nước. Từ đây nhìn xuống cứ như hàng triệu dặm vậy.

Marco huýt sáo. "Trời, một cú nhảy cầu ác chiến đó."

"Chẳng là gì với hải âu hay cá heo, nhưng với con người thì quả là xa thăm thẳm." Tôi tán thành.

"Tụi mình không thể biến hình ở chỗ này. Làm sao vượt qua thành tàu trong thân hình cá heo được?" Rachel nói.

"Chỉ lý,"Jake đồng ý, "Tụi mình phải nhảy xuống nước trong hình người. Cả bọn, trừ Marco. Cậu ấy không biết bơi. Mình nghĩ là Marco có thể biến hình ngay tại đây, rồi tụi mình xúm lại đẩy cậu ấy qua thành tàu."

Rachel có vẻ hoài nghi. "Anh Jake à, lúc Marco biến thành cá heo thì cậu ấy nặng tới một trăm tám mươi ký lận."

Jake lo lắng ra mặt. "Lúc lập kế hoạch hầu như anh ta quên béng vụ này."

Tôi cảm thấy thất vọng. Kế hoạch chưa bắt đầu coi mòi đã muốn phá sản.

"Mình sẽ tựa vào lan can," Marco đề nghị. "Mình bắt đầu biến hình, rồi trước khi mình mất đi hai chân thì mấy bồ giúp hất mình qua lan can. Mình sẽ biến hình nốt trong vòng mấy giây trước khi chạm mặt nước."

"Trừ khi bồ xuôi lơ dưới nước và chìm nghỉm." Tôi nói toẹt ra. "Quên đi. Quên đi. Tụi mình hãy biến hình lại thành hải âu rồi bay về nhà. Việc này thật điên khùng."

"Điên khùng á?" Marco nhại lại. "Nè, đó là từ của tui đó nha. Coi kìa, tụi mình đã đi xa tới tận đây…"

"Mình cóc cần biết!" Tôi hét lên, bất ngờ vì cơn giận dữ bột phát của chính mình.

"Mình sẽ không chịu trách nhiệm về bất cứ cái chết của đứa nào hết! Việc này không xong rồi. Mình cũng chẳng biết mình đang ở đâu nữa. Mình cũng chẳng biết tụi mình đi tới đâu nữa. Mình chẳng biết phải làm gì cả!"

Marco bật cười. "Bài hịch động viên xuất sắc đó, Cassie. Bây giờ thì mình thực sự nóng lòng đi tới đích."

Tôi sắp hét lên với cậu ta một câu đại loại: "Nè, Marco, không phải là chuyện cà giỡn đâu nha." Nhưng khi nhìn sang, tôi thấy mặt cậu ta đang nhọn ra thành một mỏ dài và rộng hoác.

Marco bắt đầu biến hình.

“Mình óng òng ỉ,…” cậu ta mở rộng miệng nói nhưng không nói được nữa.

Marco đã trở nên to lớn. Sức nặng của cơ thể làm đôi chân người lèo khèo hết chịu nổi. Hai cánh tay bẹt ra thành các chân chèo.

“Nào!” Jake ra lệnh, rồi nắm lấy cánh tay - chân chèo của Marco. Rachel và tôi nhảy ra trước nắm lấy hai chân của Marco đúng lúc chúng bắt đầu co quắp lại.

“Dô ta này!” Jake hô.

Marco, nửa người nửa cá heo lộn ngửa qua lan can và rơi tòm xuống biển.

“Đến lượt tụi mình!” Jake hô tiếp.

“Yaaaaa!” Rachel kêu lên với nụ cười hoang dại. Nhỏ nhảy tót lên thành lan can, đu đưa một lát như một vận động viên thể dục thứ thiệt rồi tung mình ra trong một động tác nhảy cầu gọn ghẽ và duyên dáng.

Jake và tôi liếc nhìn nhau.

“Rachel,” Jake nói và đảo mắt.

“Nhỏ là em họ của bồ mà,” tôi nhận xét.

“Đếm đến ba nghen. Một hai,…”

“Aaaaa!” tôi leo lên lan can và ráng hết sức tung mình ra xa cái thành tàu bằng thép.

CHƯƠNG 16

"Aaaaaa!"

Tôi cảm thấy như thể mình rơi mãi mà không xuống đến mặt nước.

Bùm- ụp!

Chân tôi đập vào nước trước rồi tôi ngụp xuống dưới mặt biển trong một cột bong bóng.

Cái lạnh làm tôi choáng váng. Nước cóng như băng. Và ngay cách tôi có một mét là bức tường thép đáng sợ của con tàu đang lướt qua với một tốc độ khó tin.

Tôi đạp chân và bắt đầu nổi lên mặt nước. Tôi bơi giỏi từ lúc còn bé tẹo, nhưng ở sâu giữa lòng biển khơi thế này thì tôi sợ chết khiếp. Đâu phải là bể hay ao, mà là đại dương. Cách xa bờ hai mươi dặm lặn.

Tôi xuyên qua mặt nước và hít căng không khí đầy phổi cùng lúc uống đầy một miệng nước biển mặn chát. Sóng bạc đầu cao ngất vậy mà khi còn ở trên tàu tôi cứ ngỡ là những gợn sóng nhỏ. Tôi chẳng thể nhìn thấy bất cứ đứa nào trong bọn. Chỉ thấy cái thành tàu sừng sững.

Nào Cassie, tôi tự nhủ, biến hình đi. Làm đi chứ. Đây đâu phải chỗ cho một con người.

Chẳng có gì tuyệt vọng bằng một mạng người giữa đại dương. Nếu không có phép biến hình thì tôi sẽ chẳng cầm cự nổi một tiếng đồng hồ.

Tôi cảm thấy sự biến đổi bắt đầu ngay khi tôi tập trung vào biến hình. Thoạt đầu tôi có cảm tưởng mình sẽ chết. Tôi giành ngay lập tức gần như toàn bộ sức nặng của một con cá heo chỉ với mỗi đôi chân người đang đạp cuống cuồng để giữ cho đầu nổi trên mặt nước. Hai cánh tay tôi đã biến thành chân chèo.

Một con sóng quét qua người, khiến tôi phì nước ra cả đằng mồm lẫn đằng mũi. Tôi nhận ra rằng mình không thể giữ cho đầu nổi trên mặt nước lâu hơn, nên hít một hơi dài và lặn xuống.

Khi mắt tôi biến ra mắt cá heo, khả năng nhìn dưới nước của tôi tăng tiến liền. Tôi có thể nhận ra những hình dạng đang quẫy đạp dưới lòng nước xung quanh mình, Jake đã biến đổi phân nửa. Rachel sắp hoàn thành. Marco, với một cái miệng cá heo rộng hoác, trông có vẻ thích chí lắm.

Thế rồi, qua một cú đập của chiếc đuôi mới hình thành hoàn chỉnh, tôi biết là mình đã an toàn. Tôi đã biến hình xong. Tôi đã là một con cá heo giữa thế giới của loài cá heo. Sự vụng về của con người, cái lạnh của con người, nỗi sợ hãi của con người trước một môi trường

xa lạ, tất cả đều đã tan biến.

Tôi thấy mình ấm áp và tự chủ ở đúng nơi đúng chốn của mình.

<Mọi người ổn cả chứ!>

Từng đứa một đáp lời. Bọn tôi đã thành công. Nhưng tệ thật, đó mới chỉ là phần dễ nhất của phi vụ này.

<Hay lắm, dzui dzẻ lắm,> Marco mỉa mai. <Đừng bao giờ, chớ có bao giờ lặp lại đó nghen.>

<Cassie?> Jake hối tôi.

Tôi tìm cách thư giãn, để cho tâm trí người của mình rút lui một chút. Tôi cần nghe những bản năng của cá heo. Tôi cần hiểu những thông tin của con cá heo. Tôi cần hiểu những thông tin của con cá voi, việc mà chưa một con người nào làm được.

<Không xa đâu< Tôi nói. <Tụi mình chỉ còn cách vài… ừm… thôi bỏ đi, không có tín hiệu rõ về độ xa. Nhưng cứ tin mình đi, gần tới nơi rồi.>

<Tụi này theo bồ đó, Cassie à> Jake tuyên bố.

Tôi cảm thấy mình mà đóng vai thủ lãnh thì ngộ thiệt. Nhưng thực sự chỉ có tôi biết đường. Lúc đầu bọn tôi bơi sát dưới mặt nước. Điều này khiến tôi lúng túng, vì loài cá voi bơi sâu hơn, thế giới mà loài cá voi nhìn thấy và biết rõ thì ở sâu hơn thế giới mà con cá heo trong lòng tôi từng trải qua.

Song tôi vẫn biết là mình đi đúng hướng. Những tiếng dội lách tách định vị vẽ ra trong tâm trí những bức hình lù mù chỉ hiểu được phần nào: những đồi cao lũng sâu và những vết nứt dưới lòng biển. Tôi cảm thấy những dòng chảy hút tôi vào.

Tôi cảm nhận được những thay đổi của nhiệt độ nước.

Tóm lại, tôi chỉ đơn giản là tôi biết, thế thôi.

<Nào, mọi người, hít một hơi thiệt dài nghen,> Tôi hô.

Cả bọn trồi lên mặt nước, tống hết khí thải ra, hít đầy phổi luồng không khí trong lành của biển cả.

<Nè, cái gì kìa?> Rachel hỏi.

<Cái gì?> Tôi hỏi lại.

<Đằng kìa kìa. Một chiếc máy bay trực thăng.>

Cả bọn quan sát chiếc trực thăng đang bay thấp và rất chậm trên mặt nước. Chỉ cách có vài trăm mét, nhưng ở trên mặt biển tầm nhìn của cá heo không được rõ như mắt người.

Nhưng lúc chiếc trực thăng bay đến gần, tôi có thể nhìn thấy nó đang rà một sợi dây cáp trong lòng nước.

<Một kiểu máy cảm ứng.> Jake suy đoán.

<Chúng đang tìm kiếm cái gì đó dưới nước.> Marco tán thành.

<Bọn chúng đó,> Tôi nói.

Không đứa nào bàn cãi. Tất cả chúng tôi đều biết đúng là như vậy. Bọn Mượn xác đang bay trên chiếc trực thăng ấy.

Bọn Yeerk đang ở quanh đây.

CHƯƠNG 17

<Mọi người dự trữ càng nhiều không khí càng tốt,> Tôi nhắc lại. <Tụi mình sắp phải xuống sâu đấy.>

Chúng tôi lặn gần như theo chiều thẳng đứng xuống lòng biển. Xuống, xuống nữa, để lại phía sau cái hàng rào sáng trắng. Giã từ mặt trời. Giã từ ánh sáng. Giã từ không khí mà chúng tôi cần cũng ngang với con người cần.

Tôi định vị được một đàn cá ở phía trước, ngay bên dưới chúng tôi. Nhưng chúng tôi đâu có tới đây để ăn uống. Chúng tôi bơi xuyên qua đàn cá và tiếp tục đâm thẳng xuống. Cho tới khi trông thấy đáy biển.

Chúng tôi xoài ra và rà sát đáy biển giống như những chiếc máy bay phản lực bay sạt ngọn cây. Bên trên những bãi rong biển rập rờn. Xuyên qua những đàn cá đang lao lên như tên. Bên trên những bãi đá bám đầy hà, nơi trú ngụ của hàng ngàn thứ tôm cua, cầu gai, sâu và ốc lạ kỳ.

Phía trước có một vồng đất, một kiểu đồi thấp chạy dài, Chúng tôi lao qua đấy.

<Mình bắt đầu cảm thấy thèm hít một ít một hơi không khí rồi đấy,> Rachel kêu <Còn bao xa nữa…>

Ngay lúc đó chúng tôi trông thấy nó.

Trông thấy nó, phải, nhưng khó mà tin nổi.

Tôi đã quá quen nhìn thấy những điều tưởng chừng không có thật: nào người ngoài hành tinh, nào phi thuyền không gian, nào bè bạn hóa thú. Nhưng vật này thì… quả thật là điên cái đầu.

Nó hình tròn. Tròn như cái mâm. Một cái mâm rất to. Đường kính phải tới tám trăm mét.

Nó được chụp kín bằng một cái vòm trong suốt làm bằng kính hay thứ gì đó mà người Andalite dùng thay cho kính.

Và bên trong cái vòm, được bảo vệ khỏi sức ép của nước, là thứ gì đó trông rất giống một công viên.

Một công viên, trong cái vòm làm bằng chất dẻo, ở dưới đáy đại dương!

Có cỏ, màu xanh lơ hơn là xanh lục, nhưng trông vẫn giống cỏ. Có những cây trông như các nhánh súp lơ khổng lồ. Và những cây khác giống những đọt măng tây màu da cam và màu xanh. Ở chính giữa là một cái hồ nho nhỏ, nước xanh trong như pha lê, từ dưới nước mọc lên những tinh thể màu xanh lục trong suốt kỳ ảo trông như những bông tuyết lạ thường.

<Oa!> Marco thốt lên.

<Đó là những thứ mà bồ trông chờ phải không, Cassie?> Rachel

hỏi tôi.

<Mình… mình mơ thấy… mình trông thấy loáng nhoáng cái gì đó… nhưng cái này thì… thật không tin nổi!>

<Mình nghĩ có thể có một cửa sập ở phía dưới,> Marco nói. <Mấy bồ có thấy cái phần thò ra kia không?>

<Mình cứ thử coi sao,> Jake đề nghị. <Mình không thể nhịn thở lâu hơn được nữa.>

Bọn tôi bơi xuống, nhắm cái phần có vẻ khác biệt so với cả vòm kính. Lúc tới gần, tôi mới thực sự bắt đầu cảm nhận được kích thước của vòm. Giống hệt như khi ta tới gần một sân vận động cực lớn vậy. Mà còn bự hơn nữa kìa, giá mà các bạn có thể hình dung nổi.

<Cửa sập đây rồi.> Rachel thông báo. Nhỏ tới trước cả bọn một chút. <Một kiểu cửa bằng kính. Phía bên kia có một phòng nhỏ, rồi một cửa khác dẫn vô trong vòm. Bên cạnh cửa ngoài có một tấm bảng nhỏ màu đỏ.>

<Một là thử vô trỏng, hai là ngoi lên thôi,> Marco kêu khẩn thiết.

<Tấm bảng đỏ có thể là chỗ mở cửa,> Jake nhận định. <Nào thì thử. Hy vọng là nó chạy.> Cậu ấy lấy mỏ ấn vào tấm bảng.

Cửa mở ngay lập tức.

<Phải thử xem có an toàn không đã chứ,> Marco đề nghị.

<Không đủ thời gian đâu,> Tôi nói. Hai lá phổi của tôi đã bỏng rát. Tôi cần không khí lắm rồi.

Cả bốn đứa bơi qua cửa. Lại có một tấm bảng đỏ thứ hai. Tôi lấy mỏ đẩy tấm bảng và đóng cửa lại, giam chúng tôi trong một phòng nhỏ bằng kính. Bọn tôi có thể nhìn ra và nhìn lên, khắp xung quanh là biển cả. Nhưng phía dẫn vào vòm thì đục mờ.

<Sớm muộn gì thì tụi mình cũng tới một bể cá cho coi,> Marco nói.

Nước bắt đầu rút ra khỏi phòng từ từ. Mỗi lúc một chút, giải phóng một khoảng không khí trên đầu khoang đệm. Tôi rướn mũi lên hít khí oxy phước đức.

<Hay lắm, mình hoàn hình được rồi.> Jake nói.

Tôi đã bắt đầu từ trước khi cậu ấy nói. Lúc khoang đệm rút nước đến phân nửa thì tôi đã có thể đứng lên đôi chân người của chính mình.

“Tới nơi rồi,” Marco lên tiếng ngay khi cái miệng người của cậu ta thành hình. “Mình chẳng biết tới chỗ nào, nhưng cuối cùng thì tụi mình cũng đã tới.”

Bây giờ khoang đệm đã rút hết nước. Bốn đứa đứng đó chân trần, chỉ độc một bộ đồ biến hình ướt mèm trên người. Còn một tấm bảng đỏ cuối cùng bên cạnh cái cửa dẫn vô trong vòm.

“Sẵn sàng chưa?” Jake hỏi.

“Sẵn sàng như mọi lúc,” Marco đáp.

Jake ấn tay vào tấm bảng.

Cánh cửa trượt mở. Tôi cảm thấy một làn sóng không khí ấm áp và thơm phức lạ lùng ùa ra.

Tôi thoáng nhìn thấy…

Rồi một ánh chớp sáng rực.

Đột nhiên tôi bất tỉnh.

CHƯƠNG 18

Tôi mở mắt và thấy mắt mình đang nhìn thẳng lên trên. Tôi đang nằm ngửa. Trên đầu tôi bốn bề là đại dương. Những con cá bơi lấp lánh trên cao. Cao nữa là cái rào sáng trắng ngăn biển với trời. Nhưng ở xa, xa lắm.

Tôi xoay đầu nhìn sang bên cạnh. Jake nằm cạnh tôi, vẫn còn bất tỉnh. Dưới đầu tôi là cỏ xanh lơ. Tôi nhìn sang phía bên kia.

"Aaaaa!"

<Không được động đậy. Ta đập cho mi bất tỉnh để coi mi là ai. Nhưng nếu mi động đậy, ta sẽ tiêu diệt mi.>

Hắn đứng trên cái móng guốc thanh tú, thoạt nhìn giống như một con hươu hay sơn dương màu xanh lợt pha màu nâu vàng.

Nhưng thân trên của hắn thì lực lưỡng giống như một con nhân mã thần thoại, có hai cánh tay nhỏ nhắn và hai bàn tay nhiều ngón. Mặt hắn gần như hình tam giác, hai con mắt rất lớn hình trái mơ. Có một khe nứt dọc ở chỗ lẽ ra là mũi và ở chỗ lẽ là miệng thì lại không có gì hết.

Trên đỉnh đầu hắn mọc lên hai cái sừng mà lại chẳng phải sừng. Ở đầu mỗi cái là một con mắt, hai mặt vòi ấy quay qua quay lại độc lập với đôi mắt chính.

Hắn có vẻ hiền lành, tò mò, và gần như yếu ớt. Cho đến khi bạn để ý tới cái đuôi. Giống hệt đuôi bọ cạp. Dày, mạnh mẽ, và chót đuôi sáng loáng một lưỡi hái ác hiểm với hai cạnh sắc như dao cạo.

Tôi biết hắn là ai rồi. Không lầm vào đâu được, hắn chính là một người Andalite.

Và cũng khỏi cần hỏi hắn đang cầm cái gì trên tay. Trông nó rất giống vũ khí bắn tia Nghiệt của bọn Yeerk.

Hắn chĩa cái đó vào tôi.

Ở xung quanh tôi, mấy đứa bạn cũng đang lần lượt tỉnh dậy.

"Cái gì… Ôi," Marco thốt lên. "Làm ơn cho tôi biết đó là một người Andalite thứ thiệt chứ không phải Visser Ba."

Đột nhiên, không cảnh cáo, cái đuôi của người Andalite uốn cong về phía trước. Lưỡi hái dừng lại chỉ cách mặt Marco chưa đầy một tấc.

<Visser Ba! Chớ có nhắc đến cái tên ấy!> Người Andalite nói trong óc.

"Đ…ư…ợ…c thôi." Marco kéo dài giọng. "Xin chĩu ý huynh."

"Chúng mình là bạn mà," Tôi nói.

<Ta không biết bọn mi là ai hết,> Người Andalite trả lời. Nhưng hắn thu cái đuôi lại và Marco lại thở được như trước.

"Bạn đã kêu tôi," Tôi giải thích. "Bọn tôi tới đây để giúp bạn,"

<Kêu mi ư? Mi nghe được tiếng ta kêu?> Hắn châu cả bốn con mắt lại nhìn tôi. <Mi là ai vậy?>

"Con người. Một người của Trái Đất."

<A ta đã thấy những hình ảnh loài người. Nhưng lời kêu gọi của ta nhắm tới những người anh em của ta, làm sao mi lại nghe được?>

"Tôi cũng chẳng biết," Tôi thừa nhận "Tôi nghe thấy trong mơ. Một đứa bạn khác của tôi cũng nghe thấy. Bọn tôi đoán đó là một người Andalite. Bọn tôi muốn giúp người ấy."

<Bọn mi biết những gì về người Andalite? Loài người đâu có biết dân tộc ta. Bọn mi đâu có tới được các vì sao. Bọn mi chỉ biết có hành tinh của riêng mình thôi. Ông anh họ của ta đã bảo thế.>

"Bọn tôi có biết một người Andalite. Bọn tôi đã ở bên ổng khi ổng… khi ổng bị giết."

Người Andalite nhìu hai con mắt chỉnh vào, <Người Andalite mà bọn mi nói đó là ai vậy?>

Tôi moi óc cố kiếm một cái tên. Ổng đã nói cho bọn tôi biết, nhưng cái tên lạ hoắc và dài thong. "Tôi không nhớ được cả tên chỉ nhớ được một phần là Hoàng tử Elfangor gì đó."

Người Andalite giật nảy lên như thể bị ai đánh trúng. Toàn thân anh ta run rẩy. Cái đuôi chết người cong hẳn lên.

<Hoàng tử Elfangor ư? Không ai giết nổi Elfangor. Ổng là chiến binh vĩ đại nhất xưa nay, không ai có thể giết được ổng!>

"Vậy mà có đấy," Jake xen vào. "Chúng tôi có mặt tại đó mà."

<Kẻ nào? Mi bảo kẻ nào đã giết Elfangor?>

"Kẻ mà anh không muốn chúng tôi nhắc đến tên." Tôi trả lời khe khẽ.

Người Andalite vẫn ngẩng cao đầu nhưng cái đuôi thì trĩu xuống và lê dưới cỏ. Như thể hạ vũ khí. < Đó là anh của ta, ảnh chết… chết hiên ngang chứ? Chết trong chiến đấu phải không?>

Jake trả lời: "Ông ấy chết trong khi bảo vệ chúng tôi và thách thức lũ Yeerk tới cùng. Ông ấy chiến đấu đến phút chót với vũ khí trong tay."

Anh chàng Andalite nhắm hai con mắt lại một lúc. <Anh của ta là một chiến binh vĩ đại. Các anh em đều yêu thương ảnh, còn kẻ thù thì khiếp sợ. Không có chiến binh Andalite nào khác so nổi với ảnh đâu.>

Tôi thật bất ngờ khi nghe Jake tiếp lời: "Tôi cũng mất một người anh. Ảnh là một đứa trong bọn chúng. Một kẻ bị Mượn xác."

Anh chàng Andalite mở to mắt. <Còn các ngươi, các ngươi phục vụ hay chống lại lũ Yeerk?>

"Tôi chống lại chúng. Chúng tôi chống lại chúng."

<Bằng vũ khí nào? Các bạn có những loại vũ khí nào mạnh chứ?>

“Chỉ có vũ khí mà anh bạn trao cho tôi.” Tôi nói: “Là phép biến hình.”

<Anh Elfangor đã trao cho bạn cái phép ấy? Thật là chuyện chưa từng có!> Anh ta có vẻ bối rối. <Chắc tình thế lúc đó phải nguy kịch lắm nên ảnh mới trao cho các bạn phép biến hình.>

“Tình thế còn tệ hơn bạn nghĩ đó,” Marco nói. “Xem ra bọn Yeerk đã biết bạn ở đây. Một miếng của phi thuyền Andalite đã giạt vô bờ biển. Ngay lúc này bọn chúng đang ở trên mặt biển đó.”

Lần đầu tiên anh chàng Andalite có vẻ ngần ngừ, <Kế hoạch của các bạn thế nào?>

“Trước tiên là đưa bạn ra khỏi chỗ này và đem giấu thật kỹ,” Tôi nói.

<Các bạn tới đây chỉ để cứu tôi thôi ư? Thật vậy sao?>

“Thiệt.”

Anh ta mỉm cười bằng ánh mắt, hệt như hoàng tử Elfangor. <Các bạn chắc đã rất mệt sau lần biến hình vừa rồi. Các bạn cần nghỉ ngơi đã.>

“Xả hơi một chút, phải đấy,” Tôi tán thành.

“Đây là cái gì vậy?” Rachel hỏi: “Ý tôi muốn hỏi cái vòm này. Nó giống như một công viên hay cái gì đại loại thế.”

<Đâu là phần chính của một phi thuyền vòm Andalite. Chúng tôi sống ở trong này. Máy móc và buồng chỉ huy thì đặt ở một đoạn dài thò ra từ dưới đáy phi thuyền, còn cái vòm này thì đặt trên chóp.>

“Giống hệt một cây nấm. Hay một chiếc dù,” Tôi gợi tả.

Anh chàng Andalite có vẻ thẫn thờ.

“Bạn đừng nên để tâm,” Tôi vội nói.

<Trong trận đánh lớn ở quỹ đạo phải trên hành tinh của các bạn, cái vòm này đã tách khỏi phần còn lại của phi thuyền.>

“Sao lại thế?”

Anh chàng Andalite lấy móng chân trước cào cào trên cỏ. <Tôi… Tôi còn quá nhỏ không dự trận được. Đó là luật lệ của dân tộc tôi. Với lại, bỏ cái vòm đi phần còn lại của phi thuyền sẽ vận hành thoải mái hơn.>

“Bạn là một đứa nhóc hả? Ý tôi muốn hỏi bạn là một người còn trẻ tuổi phải không?” Marco hỏi.

<Phải!>

“Bạn là người còn lại độc nhất? Người Andalite duy nhất ở đây sao?”

<Phải. Tôi có một mình. Khi phi thuyền Lưỡi Rìu bất ngờ xuất hiện, chúng tôi không hề phòng bị. Tôi trông thấy bộ phận chính của phi thuyền Mái Vòm bốc cháy. Những tia Nghiệt đã phá hỏng cơ quan giữ thăng bằng trên quỹ đạo của cái vòm này. Nó rớt xuống. Nó rớt xuống biển và chìm xuống tận đáy. Tôi đã ở đây nhiều tuần lễ. Trong

lòng cứ hi vọng anh em mình sẽ tới. Hi vọng có người sống sót. Cuối cùng tôi đánh liều phát đi tiếng gọi trên sóng gương. Cái đó hoạt động bằng… > Anh ta ngừng lời, vẻ bối rối. <Tôi không có ý định giải thích công nghệ của người Andalite đâu. Ông anh tôi sẽ… Anh sẽ nổi sung với tôi mất.>

"Chỉ còn bạn là sống sót." Tôi buồn bã thốt lên.

<Chỉ còn mình tôi.> anh ta nói, <không có hoàng tử cũng chẳng có các chiến binh.>

Tôi cảm thấy lòng quặn lên. Chắc những đứa khác cũng cảm thấy như vậy. Tôi đoán là cả bọn tôi đứa nào cũng hi vọng anh chàng Andalite này sẽ giống như ông hoàng kia. Một lãnh tụ. Một người có thể lãnh đạo cuộc chiến. Một người biết nhiều hơn chúng tôi.

"Bọn mình cũng trẻ con lắm." Tôi nói. "Quá trẻ để chiến đấu, nếu xét theo các luật lệ của dân tộc chúng mình."

<Nhưng các bạn vẫn chiến đấu.>

"Bọn mình không có quyền lựa chọn. À mà bọn mình vẫn chưa biết tên bạn đấy. Đây là Jake, Rachel, Marco. Mình là Cassie. Còn thêm một đứa nữa. Tên cậu ấy là Tobias."

<Tên tôi là Aximili - Esgarrouth - Isthil.>

Cả bọn chúng tôi chỉ biết trố mắt nhìn.

"Ax" Marco chủ động. "Rất mừng được gặp bồ."

<Ai là vị hoàng tử của các bạn?>

Từng đứa lần lượt nhìn vào Jake.

"Ồ, cho mình yên đi mà," Jake lắc đầu. "Mình không phải là hoàng tử của ai hết."

Nhưng anh chàng Andalite đã bước tới. Anh ta cúi đầu và cụp đuôi xuống. <Tôi sẽ chiến đấu vì ngài hoàng tử Jake, cho đến khi trở về được với các anh em của mình>.

<Đây là một cái cây derrishoul,> Ax giới thiệu. Anh chỉ vào một trong những đọt giống măng tây mọc thẳng và cao. Anh dẫn bọn tôi đi coi vòng vòng trong khi bọn tôi hồi lại sức sau cuộc biến hình.

<Và đây là cái mà chúng tôi kêu là enos ermarf.>

"Cái gì?" Tôi không nhìn rõ cái mà Ax đang chỉ vào.

<Đấy. Cái cách thức ăn hồ nước lấn vào cỏ, giới hạn bởi những cây derrishoul.>

"Các anh có hẳn một từ để chỉ cái vụ ấy ư?" Tôi hỏi.

<Có những tên gọi cho rất nhiều cách thức tương tác giữa nước, trời và cánh đồng.> Ax giải thích. <Và cho cách thức mặt trời mặt trăng treo trên bầu trời của hành tinh chúng tôi và tỏa ánh sáng xuống những hướng khác nhau của thế giới.>

Rachel đón ánh mắt của tôi và nhép miệng. "Ax dễ thương nhỉ." Rồi nhỏ nháy mắt.

Tôi không chắc là mình tán thành. Những người Andalite nửa trông dễ thương nửa trông đáng sợ. Bạn có thể bỏ qua đôi mắt vòi kỳ dị và chuyện họ không có mồm (ít ra là cái mồm mà bạn có thể trông thấy), nhưng cái đuôi như đuôi bọ cạp kia thì còn khuya mới dễ thương. Nó làm tôi nhớ đến lũ cá mập.

"Các anh sống tất cả ở đây sao?" Marco ngỡ ngàng. "Ý muốn hỏi là cứ sống ngoài trời, trên cỏ như thế?"

<Thì chúng tôi biết sống ở đâu khác nữa? Ở đây có chỗ để mà chạy nhảy. Luôn luôn phải có không gian để chạy nhảy chứ.>

"Thế này quả là giống như sống trên một hành tinh," Jake ngây ngất. "Hoàn toàn giống như một phần của thế giới Andalite."

<Phải. Chúng tôi mang theo cả quê nhà vào không gian. Điều ấy làm cho lũ Yeerk điên tiết.> Ax nói giọng quả quyết.

"Tại sao chúng lại quan tâm đến cái mà các anh mang vào không gian?" Marco hỏi.

<Vì nó là một phần của tất cả những gì chúng căm ghét và sẽ hủy hoại nếu chúng có thể. Lũ Yeerk muốn chiếm lấy thế giới của chúng tôi và làm cho nó cằn cỗi y như thế giới của chúng. Chúng cũng sẽ làm đúng như vậy đối với hành tinh của các bạn nếu không ai ngăn chặn chúng lại.>

Tôi chộp lấy cánh tay Ax. "Sao kia… anh nói sao kia? Anh nói làm cho *hành tinh cằn cỗi* nghĩa là thế nào?"

Ax quay đôi mắt to cộ về phía tôi. <Theo mẫu quen thuộc của lũ Yeerk. Khi một hành tinh thuộc quyền kiểm soát của chúng, chúng sẽ biến đổi nó để đáp ứng những dục vọng của chúng. Chúng chỉ để một số loài cây cỏ và thú vật vừa đủ để nuôi sống cơ thể của các vật thủ -

Trong trường hợp Trái Đất thì đó là những con người - số còn lại sẽ bị hủy diệt.>

Ax nói cứ như là đó là chuyện hiển nhiên. Như đó là điều mà tôi phải biết.

Ax dợm bước đi, nhưng tôi nắm chặt cánh tay anh ấy. "Khoan đã nào, khoan đã. Tôi chưa hiểu bạn nói gì. Bạn bảo chúng tiêu diệt các loài khác là ý thế nào?"

<Chúng sẽ hủy diệt, sẽ làm cho Trái Đất giống hệt thế giới quê hương chúng. Chúng sẽ hủy diệt phần lớn các loài cỏ cây và muông thú chỉ trừ lại những gì chúng dùng làm thức ăn.>

Tôi buông tay Ax ra. Tôi lảo đảo lùi bước và phải vung tay lên để giữ thăng bằng. Tôi cảm thấy như vừa bị một chiếc xe hơi húc vào. "Không" Tôi thì thầm. "Không thể thế được. Bạn nói thế chỉ vì bạn không thấy lũ Yeerk mà thôi."

Những đứa khác trố mắt nhìn. Không đứa nào nhúc nhích.

Ax nhìn cả đám. Hai mắt anh ấy cứ nheo lại. <Các bạn không biết thật sao? Các bạn không biết các bạn đang chống lại ai thật sao?>

"Bọn mình biết là chúng đoạt lấy quyền kiểm soát trí óc mọi người," Rachel đáp một cách yếu ớt.

<Phải. Và đó là một trong những tội ác khủng khiếp nhất của chúng. Nhưng lũ Yeerk còn tệ hơn thế nữa kìa. Chúng là những kẻ tiêu diệt các thế giới. Những kẻ hạ sát mọi sự sống. Khắp cõi thiên hà người ta căm ghét và sợ hãi chúng. Chúng là một đại dịch lan tràn từ thế giới này sang thế giới khác, để lại phía sau không còn gì ngoài đau thương, nô lệ và khốn cùng.>

Tôi cảm thấy lạnh cả người. Nhỏ nhoi, yếu ớt, lạnh giá và sợ hãi. Tôi nhìn xung quanh, nhưng ngay cả phong cảnh Andalite tốt tươi mời mọc cũng chẳng thể sưởi ấm tôi chút nào. Tôi cảm thấy áp lực mênh mông của biển cả từ trên "trời" và khắp bốn phía xung quanh, chỉ chực ào vào.

<Trong toàn cõi thiên hà chỉ còn lại ba nòi giống tiếp tục chiến đấu chống lũ Yeerk> Ax nói một cách tự hào. <Và chỉ còn người Andalite là có thể chặn chúng lại mà thôi.>

"Đến khi nào người của các bạn mới trở lại Trái Đất?" Tôi hỏi.

Ax ngần ngừ. <Một năm theo lịch sử của các bạn. Có thể là hai.>

"Hai năm!" Jake có thể thất vọng. Tôi khoác tay Jake. "Năm đứa nhóc đương đầu với một kẻ thù đã phá hủy một nửa thiên hà? Năm đứa mình hả?"

Ax mỉm cười bằng mắt. <Sáu đấy, thưa hoàng tử.> Ax sửa lại.

"Sáu. Vậy thì xong rồi." Marco giễu cợt một cách cay đắng. "Với sáu mạng thì chả có vấn đề gì phải lo hết."

"Làm sao bọn Yeerk ấy có thể tiến xa đến như vậy nhỉ?" Rachel thắc mắc. "Chuyện đó xảy ra như thế nào hả? Nếu người Andalite các anh kiên cường như vậy, thì tại sao họ lại không chặn chúng lại từ

trước? Làm sao mớ sên sống trong những cái vũng dơ bẩn ấy có thể xoay xở để trở nên đầy quyền lực hùng mạnh như vậy?"

Ax ngó Rachel. <Tôi không được phép nói ra một số điều.>

Hai mắt Rachel nheo lại tức tối: "Anh bảo chúng tôi rằng toàn bộ hành tinh Trái Đất có thể bị lên lịch hủy diệt và bọn tôi là những người duy nhất có khả năng ngăn cản việc ấy, vậy mà anh còn định giữ bí mật ư? Tôi không hiểu đấy?"

Anh chàng Andalite có vẻ giận dữ, nhưng Rachel còn giận dữ hơn.

"Nè, ừm, mình cảm thấy mình đã sẵn sàng để biến hình nữa rồi đó!" Tôi nói để phá vỡ bầu không khí căng thẳng. Rachel nổi khùng chỉnh vì nhỏ sợ. Điều mà Ax nói khiến cho nhỏ bàng hoàng. Khiến cả bọn chúng tôi bàng hoàng. Đứa nào cũng đã cảm thấy sức ép đối với mình quá đủ rồi. Bọn tôi thực sự không muốn nghĩ đến việc mọi sự sống trên hành tinh này phụ thuộc vào mình.

Đó thật sự là một gánh nặng quá sức.

"Cassie nói đúng đó" Jake nói: "Đã đến lúc rồi. Tụi mình phải đi khỏi đây trước khi quá muộn."

Tôi đi theo Jake và mấy đứa bạn băng qua vùng đất xa lạ, ra ngoài đại dương - cũng lại là một môi trường xa lạ.

Ước gì mình có thể quên đi điều Ax vừa nói. Ước gì mình có thể ngưng nhìn thấy trong đầu những hình ảnh của một Trái Đất không một bóng chim muông cây cối. Một Trái Đất với đại dương trống trơn và chết lặng.

<Các bạn không biết các bạn đang chống lại kẻ nào thiệt sao?> Ax đã hỏi thế.

Có chứ.

Giờ thì tôi biết rồi.

CHƯƠNG 20

"Nè, cho mình hỏi một câu ngớ ngẩn nha," Marco bật ra.

"Gì vậy?" Jake hỏi.

Marco dứ dứ ngón tay về phía Ax, anh chàng Andalite. "Làm sao đưa anh ta ra khỏi đây được?"

Jake có vẻ bần thần. "Ừm, Ax này, có lẽ bạn không biết bơi đâu há? Mình muốn nói là bơi thực sự giỏi ấy. Về tới đất liền còn xa lắm đó."

<Trong cơ thể này thì tôi không bơi được. Tôi sẽ biến hình thành một sinh vật biển.>

"Thành con gì kia?" Marco hỏi thẳng thừng. "Chúng ta phải đi xa đấy, và đi thật nhanh."

<Tôi đã thu nạp một con vật ở biển này. Một con vật cỡ bự có bữa đã bơi lại sát cái vòm. Tôi đập nó xỉu và thu nạp nó, nghĩ rằng cần thiết cho việc trốn khỏi đây.>

"Loại vật nào? Nó..." Tôi chợt ngưng bặt vì cảm thấy có một chuyện gì đó. Một cái bóng.

Tôi ngước mắt lên, qua bầu không khí trong vòm. Qua thành vòm trong suốt và qua lòng nước.

Nó ở trên mặt biển. Một cái bóng có hình điếu xì gà, đang chế ngự trên mặt biển.

"Có một con tàu," Tôi kêu lên. "Trên kia kìa. Mình nghĩ nó đã đậu lại."

"Mình phải ra khỏi đây ngay."Jake ra lệnh.

Chúng tôi chạy ra phía cửa sập.

PING-ING-ING!PING- ING- ING!

Âm thanh dội qua thành vòm.

"Máy dò âm!" Marco rít lên khe khẽ.

"Sao bồ biết?"Rachel hỏi.

"Bồ chưa coi phim *cuộc săn đuổi* hả? Phim số dzách đó. Giờ thì phải đi thôi. Chúng nó đã tìm ra bọn mình rồi!"

PING-ING-ING!PING- ING- ING!

Chúng tôi chen chúc trong cái khoảng đệm nhỏ bé, bốn đứa tôi cộng thêm Ax.

"Biến hình!" Jake hô.

Tôi đã bắt đầu rồi. Tôi cảm thấy các nét đuôi của cá heo hiện ra. Các bạn tôi đang bắt đầu. Nước ào vô buồng, cuộn xoáy quanh hai chân tôi.

Ax cũng đang biến đổi. Tôi gần như bị mất tập trung vì mải quan sát anh ta. Người Andalite trong hình dạng thường ngày trông đã khá kỳ quặc rồi, lúc biến hình thì hoàn toàn quái lạ. Thay vì hai chân co

quắp lại và biến đi, thì lại tới bốn chân. Và rồi đôi mắt vòi. Với cái đuôi, mất đi cái lưỡi hái nhưng lại chẻ thành hai nhánh mới, một nhánh dài, chếch lên trời và một nhánh bên dưới ngắn hơn.

Nước dâng lên tận cổ tôi. Nhưng lúc này tôi đã là cá heo nhiều hơn là người.

BÙM !BÙM !

Tiếng nổ rung chuyển khắp vòm. Răng tôi cũng rung lên. Tôi có cảm tưởng hai màng nhĩ của mình sắp bục đến nơi.

<Bọn Yeerk>, Ax kêu lên. Anh ta nói trong đầu chúng tôi theo kiểu ông anh Elfangor, với một nỗi căm giận sâu xa và không thể hiểu nổi.

BÙM !BÙM !

Tiếng nổ thứ hai! Đột nhiên cánh cửa ngoài bật mở và chúng tôi bơi ào ra. Bốn cá heo và một…

Cá mập!

<Ôi bạn lựa mới hay chứ, Ax!> Marco ngỡ ngàng. <Bạn biến hình thành *cá mập* à?>

<Vậy là trật hả?> anh chàng người Andalite băn khoăn.

<Loài của bạn với loài cá của bọn mình là kẻ thù không đội trời chung> Tôi giải thích.

<Ôi! Tôi phải học hỏi nhiều mới hiểu được Trái Đất!>

<Bài học đầu tiên bây giờ là: "RA KHỎI ĐÂY NGAY!"> Marco hét lên.

Tôi vọt xuyên qua lòng nước, nhắm tới mặt biển xa vời. Ngoảnh lại phía sau, tôi trông thấy hai cái lỗ thủng ở thành vòm. Nước ào qua đó y như thác Niagara. Và một vật hình trụ màu tối nữa đang từ từ lặn xuống. Tôi đã xem khá nhiều phim về chiến tranh dưới nước nên biết rằng đó là một chiếc ngư lôi chống tàu ngầm.

<Bọn Yeerk đã sử dụng những vật chủ nào vậy?> Ax hỏi gấp gáp.

<Ừm… vật chủ á? Ý bồ nói những cơ thể? Những kẻ bị mượn xác chứ gì? À, chúng sử dụng bọn Hork-Bajir và con người.> Tôi đáp.

<Bọn Hork-Bajir không biết bơi.> Ax nói.

<Như vậy chúng ta có thể an toàn. Tụi Yeerk biết rất ít về những vùng nước sâu. Thế giới của chúng không có đại dương chỉ có những vũng nông choèn.>

<Hay lắm,> Jake bình luận. <Tất cả lực lượng chúng ta có ở đây là bọn Hork-Bajir và đi nhiên là bọn Taxxon nữa.>

<Taxxon hả?>

<Phải, có vấn đề gì không?>

Bây giờ chúng tôi đã gần tới mặt biển, chỉ cách hàng rào sáng trắng chia cách biển trời có vài mét.

Đúng lúc ấy một cái bóng tối tăm đồ sộ lướt bên trên chúng tôi. Một cái bóng trong một cái bóng. Một cái bóng đập vào hồn vía bạn. Nó lướt sát sàn sạt mặt nước.

Hình dáng nó nhái theo một chiếc rìu chiến. Hai lưỡi hình bán cung ở phía sau, đằng trước là một mũi dài có đầu hình thoi.

Phi thuyền Lưỡi Rìu của Visser Ba.

Khi nó lướt qua, có những vật từ bụng nó rớt xuống. Có một tá tiếng đập vào mặt nước. Tôi đảo người để nhìn cho rõ.

Cái tôi nhìn thấy khiến tôi nổi da gà.

Bọn Taxxon. Ở dưới nước. Chúng bơi về phía chúng tôi.

<Những con sâu tởm lợm này biết bơi hả?> Marco ré lên.

Nhưng câu trả lời thật hiển nhiên. Bọn Taxxon, những con rết dài ba mét lấp loáng hàng tá đôi chân sắc nhọn như đinh đang rượt theo chúng tôi. Trong lòng nước di chuyển rất lẹ.

Rất lẹ.

Từ góc này chúng tôi không thấy được những con mắt như thạch đông màu đỏ, nhưng có thể thấy cái mồm tròn vo trên đầu mỗi con vật ghê tởm.

Tôi đã từng thấy bọn Taxxon ra sức giật những mảnh thịt của Hoàng tử Elfangor khi Visser Ba ngấu nghiến ông.

Tôi đã từng thấy bọn Taxxon ngấu nghiến một đồng loại của chúng theo lệnh của Visser Ba.

<Hãy cho tôi biết,> Ax lên tiếng. <Tôi có cảm tưởng rằng cái cơ thể mà tôi đang mang đây có khả năng chiến đấu, phải vậy không?>

Tôi toét miệng cười thầm. <Phải đấy Ax. Cá mập uýnh lộn tốt lắm đó.>

<Vậy thì thưa hoàng tử Jake, tôi thanh toán cái lũ Taxxon cặn bã này được chứ ạ?>

<Đừng kêu mình là "hoàng tử"> Jake đáp. <Còn câu trả lời là được. Hãy xông lên và đá vào đít bọn Taxxon!>

CHƯƠNG 21

Có một tá bọn Taxxon trong lòng nước. Bên này là sáu đứa chúng tôi. Bơi theo hàng thẳng tắp, bọn Taxxon lẹ hơn. Nhưng chúng tôi khám phá ra liền là mình linh hoạt hơn.

<Chọn mục tiêu,> Jake hô gọn lỏn.

Tôi tập trung vào một trong những con rết tổ chảng. Tôi phải tự ép buộc mình lao vào tấn công. Nó không phải là một con cá mập, bản năng căm ghét cá mập của loài cá heo không xuất hiện ở đây để kích thích tôi.

Tôi phải tìm kiếm ý chí chiến đấu trong cái tâm người của mình. Chẳng dễ dàng chút nào. Tôi đã chống lại bọn Yeerk để bảo tồn tự do của loài người. Giờ đây tôi phải chiến đấu để cứu thế giới. Tuy nhiên tinh thần chiến đấu vẫn không đến với tôi một cách tự nhiên.

Nhưng tôi biết mình phải làm gì. Bọn Yeerk sẽ tỏ ra không thương tiếc. Nếu lũ Taxxon thắng thì chúng tôi sẽ bị giết. Hay còn tệ hơn nữa.

Tôi lao mạnh vào một tên Taxxon trong khi nó cũng lao mạnh vào tôi. Y như hai đoàn tàu chạy ngược chiều trên cùng một đường ray. Đầu đối đầu.

Vào giây cuối cùng, khi một cái mồm đỏ lòm mở ngoác của tên Taxxon chỉ cách có vài tấc, tôi lạng qua một bên, uốn lưng và đâm sầm vào sườn nó.

Tôi ngỡ sẽ giống sườn con cá mập cứng, chắc và dai. Nhưng không phải thế, chỉ như búa tạ nện vào một cái bao giấy sũng nước vậy. Tên Taxxon bục ra như một trái dưa hấu bể toác.

<Aaaaa!> Tôi muốn ói ra. Tôi lấy đuôi quạt nước và lánh khỏi cảnh tượng ghê tởm mà mình vừa tạo nên.

Xung quan tôi trận đánh diễn ra ác liệt, cá heo đấu Taxxon. Và cá mập Ax đấu với Taxxon.

Các nhà khoa học tin rằng cá mập là một trong những loài thú lâu đời nhất hiện còn tồn tại. Thiên nhiên tạo ra chúng như những con thú săn mồi hoàn hảo. Những cỗ máy giết chóc hoàn hảo. Thiên nhiên đã không phải xem xét lại hay cập nhật chúng nhiều. Chúng được tạo ra chuẩn xác ngay từ lần đầu.

Cá heo thì khác. Các nhà khoa học nói rằng hàng triệu năm trước, cá heo là loài sống trên cạn. Những loài có vú ở biển không khác loài người và những loài có vú khác bao nhiêu. Trong quá trình tiến hóa chúng trở về đại dương. Một phần của sự tiến hóa ấy là tập đối phó với những loài thú săn mồi - những loài cá voi sát thủ và những loài cá mập.

Tôi không biết loài Taxxon đã tiến hóa trong biển thế nào. Tôi không biết chúng tôi phải đối mặt với những loài thú săn mồi tự

nhiên nào. Nhưng chúng không được chuẩn bị sẵn sàng cho đại dương này. Chúng không sẵn sàng một chọi một với những chủ nhân của vùng biển sâu thẳm thuộc Trái Đất. Chúng không phải là đối thủ của cá heo hay cá mập.

<Được rồi, rút khỏi đây thôi,> Jake ra lệnh. <Cho chúng nó ăn đòn chừng ấy là đủ.>

<Chúng cũng chẳng cứng lắm đâu ha?> Rachel hỏi, ráng làm vẻ cứng cỏi. Nhưng dường như tôi thấy nhỏ run run.

Tôi vọt lên mặt nước và hít đầy phổi không khí ấm áp của buổi chiều. Mặt trời đang lặn xuống chân trời. Hai chiếc tàu ở gần đó đang lao về phía chúng tôi.

Nhưng tệ hơn là phi thuyền Lưỡi Rìu lúc này đang lượn trên không ở độ cao chưa tới một trăm mét.

<Không được phí thêm một chút thời gian nào nữa> Marco la. <Kế hoạch của ta là quay lại một trong những hòn đảo nhỏ trong eo biển hoàn hình, xả hơi rồi tiếp tục chặng đường còn lại. Nhưng tới đảo cũng mất gần hai tiếng bơi tốc lực. Chúng ta phải bơi nước rút tới đó nếu không sẽ phải lựa chọn giữa việc bị kẹt trong lốt cá hoặc chết đuối. Sự lựa chọn chẳng thú vị chút nào.>

<Bồ nói trúng đó Marco,> Jake đồng tình. <Mở hết tốc lực tới hòn đảo gần nhất.>

<Làm cách nào các bạn biết giờ?> Ax hỏi.

<Đôi khi bọn mình mang theo đồng hồ. Đôi khi, như lúc này chẳng hạn, chúng mình phải đoán và hy vọng là đoán trúng.>

<Ồ. Nếu các bạn cho phép tôi sẽ theo dõi thời gian cho.>

<Bạn có đồng hồ hả?>

<Không, nhưng tôi có khả năng theo dõi thời gian,> Ax đáp.

<Hay quá,> Marco reo. <Ta còn bao nhiêu thời gian nữa?>

<Chúng ta đã biến hình được khoản ba mươi phần trăm lượng thời gian an toàn.>

<Ba mươi phần trăm?> Tôi ráng suy nghĩ. Môn toán chưa bao giờ là môn tủ của tôi. Với lại còn đầu óc nào mà tính toán khi bạn vừa thoát khỏi một trận đánh và nỗi lo sợ gần chết. <Vậy là khoảng ba mươi sáu phút. Có nghĩa là chúng ta còn lại một giờ hai mươi bốn phút.>

"OÀM!"

Tôi nghe như tiếng đập dữ dội sau lưng mình. Như thể ai đó vừa ném một chiếc xe tải bự xuống nước.

<Cái gì vậy?> Marco nhướn nhác.

<Có vật gì đó đập vào nước,> Tôi đáp. <Vật gì đó thiệt bự.>

OÀM! OÀM! OÀM!

<Giờ lại cái gì nữa đây?> Tới lượt Rachel hỏi.

Tôi ngoi lên mặt nước để thở và nhìn xung quanh. Hai chiếc tàu trên mặt biển vẫn tiến lại gần, nhưng chúng chạy không lẹ lắm và

không rút ngắn được khoảng cách với chúng tôi. Phi thuyền Lưỡi Rìu thì đã biến mất. Tôi rà soát bầu trời theo khắp mọi hướng, cũng không thấy tăm tích nó đâu.

<Có ai nhìn thấy phi thuyền Lưỡi Rìu đâu không?> Tôi hỏi.

<Không. Nhưng không có nghĩa là nó không còn lởn vởn đâu đây.> Jake nhận định. <Có thể nó đã ngụy trang.>

OÀM! OÀM! OÀM!

<Cái gì vậy cà?>

<Là gì thì nó cũng đang tới gần đó.> Tôi cảnh báo.

Đột nhiên tôi nhớ là mình đâu chỉ có giác quan quen thuộc của con người. Tôi liền tung ra một loạt tiếng lách cách định vị bằng tiếng dội khẩn cấp.

Hình ảnh phản hồi khiến tôi sững sờ.

<Có một vật gì đó dưới nước. Bự lắm. Khổng lồ luôn. Bự bằng con cá voi. Nhưng di chuyển hổng giống cá voi.>

Jake, Marco, Rachel đều phát sóng định vị bằng tiếng dội.

<Là gì thì nó cũng đang bám sát chúng ta đó.> Rachel nói.

<Bự tổ chảng, lanh lẹ và đang đuổi theo chúng ta.> Marco tán thành.

OÀM! OÀM! OÀM!

Tôi ngoi lên mặt nước để thở lần nữa và ngoảnh nhìn lại phía sau. Đúng lúc ấy tôi thấy xa phía sau mình là một cái ụ khổng lồ màu đỏ sậm gần như tía nổi lên mặt nước. Nó dường như được phủ kín bằng hàng trăm cái đuôi cá nhỏ đang quẫy một cách điên rồ.

Tôi lặn trở xuống. <Ax nè, có vật gì đó phía sau kìa. Mình không nghĩ nó là vật của Trái Đất.> Tôi miêu tả vật ấy. Ít ra là miêu tả cái mà mình nhìn thấy.

<Con Mardrut đó,> Ax tuyên bố.

<Mardrut? Là cái giống gì vậy?>

<Mardrut là loài động vật sống ở các đại dương của một trong những mặt trăng của hành tinh Andalite chúng tôi. Cứ nghĩ đến việc tên Yeerk nhơ bẩn kia thò chân lên mặt trăng của mình, thu nạp những loài vật của mình, thật không sao chịu nổi!>

<Ax nè, con Mardrut nó như thế nào?> Tôi hỏi anh ta.

<Nó là một con vật rất bự, bơi bằng cách phun nước ra từ ba cái khoang lớn. Nó phát ra âm thanh…>

OÀM! OÀM! OÀM!

<Âm thanh như vậy hả?> Marco hỏi.

<Phải,> Ax đáp. <Tôi đoán là thế. Tôi không nhận ra nó. Tôi mới nghe thấy nó một lần, đó là lúc học ở trường, mà tôi lại không chú ý nghe giảng.>

Tôi xém bật cười khi nghĩ đến hình ảnh một lớp học với các cô cậu học trò Andalite đang để hồn vía ở tận đẩu đâu, y như bọn tôi vậy. Nhưng thực tình đây không phải là lúc để cười.

OÀM! OÀM! OÀM!

<Nhưng con này không phải là Mardrut thứ thiệt.> Ax nói tiếp.

<Đúng vậy,> Jake tán thành.

<Vậy là các bạn biết kẻ nào đang săn đuổi chúng ta rồi phải không?> Ax có vẻ bất ngờ. <Các bạn hiểu rằng đó là Visser Ba biến hình?>

<Bọn mình đã gặp hắn trước đây,> Rachel nói gọn lỏn.

<Các bạn đã đánh lại Visser Ba? Mà vẫn sống sót ư?> Điều đó khiến anh chàng Andalite này hoàn toàn bất ngờ. <Tôi bái phục các bạn.>

<Ừa, Tuyệt lắm, cám ơn,> Marco nói ráo hoảnh. <Nhưng tôi muốn đổi sự bái phục ấy lấy một chiếc xuồng ho-bo loại xịn để chuồn khỏi cái đồ khốn kiếp xấu xa đó.>

OÀM! OÀM! OÀM!

CHƯƠNG 22

Con vật mà Visser Ba biến thành dường như không *biết mệt*.

Tôi cảm thấy như mình bơi mãi bơi hoài. Sau nửa tiếng bị săn đuổi, chúng tôi đã kiệt sức. Chúng tôi đã lao vào trong nước với tốc độ kinh hoàng. Chống chọi từng luồng nước chảy. Chống lại nhu cầu khẩn thiết được xả hơi khi cái đuôi lả đi. Chống lại cái đói ngày càng thôi thúc.

OÀM! OÀM! OÀM!

Con Mardrut không bao giờ biết mệt. Không bao giờ yếu sức. Mỗi tích tắc nó rút ngắn khoảng cách với chúng tôi từng tấc, từng phân một.

Bây giờ tôi đã có thể nhìn rõ nó. Một cái bao khổng lồ lốm đốm màu tía và màu đỏ tiến lên trong nước bằng động tác uốn lượn. Sức đẩy của nó là ở ba cái túi nước to cộ lần lượt phun nước ra. Giữa các lần phun mạnh ấy, hàng trăm cái đuôi nhỏ xíu phủ kín mình con vật ra sức quạt để giữ đà.

OÀM! OÀM! OÀM!

Thế rồi nó cất tiếng. Tất cả bọn chúng tôi đều nghe thấy tiếng nói im lặng trong đầu. Giống như nghe những lời nguyền rủa kinh khủng nhất. Nó là sự ác độc và căm ghét tinh thần xối thẳng vào óc mình.

<Ta đang kiếm các ngươi đây, hỡi các chiến binh Andalite can đảm.> Visser Ba cười nhạo. <Ta tìm các ngươi đây.>

Giọng nói của nó làm tôi lộn cả ruột. Tôi cảm thấy lòng căm ghét của chính mình đang bùng lên đáp lại lòng căm ghét của nó. Những hình ảnh mà Ax đã vẽ nên - một Trái Đất màu nâu trống rỗng và chỉ còn nhúc toàn những nô lệ của bọn Yeerk…

Tôi đã sống một cuộc sống hoàn toàn không biết đến thù hận - thứ tình cảm khiến người ta phát bệnh, nó thiêu đốt, thiêu đốt, và đôi khi bạn nghĩ đó là một ngọn lửa không bao giờ nguôi.

<Ta sẽ kiếm các ngươi. Các ngươi sẽ là của ta. Ta sẽ biến các ngươi thành những kẻ cho Mượn xác hoặc chỉ việc xơi tái các ngươi đi. Thời điểm cho ta quyết định đang tới gần. Các ngươi đã yếu xìu. Thời giờ của các ngươi ngắn ngủi lắm.>

OÀM! OÀM! OÀM!

Bốn đứa bọn tôi đã từng bị Visser Ba đe dọa. Ax thì chưa. Anh ấy có vẻ run rẩy ngay trong cái lốt cá mập. Đôi mắt đờ đẫn của con cá mập không biểu lộ xúc động gì nhưng đường bơi của nó đã loạng quạng.

<Ax> Tôi nói với anh ấy. Ax không trả lời. <Ax nè, chúng mình đã từng nghe tiếng nói của nó rồi. Chúng mình đã nghe nó dọa dẫm. Mà chúng mình vẫn sống nhăn đấy thôi.>

<Nó sẽ giết chúng ta.> Ax than. <Nó sẽ giết chúng ta. Nó đã giết anh Elfangor rồi đó thôi!>

<Hãy can đảm, Ax! Đừng có trả lời nó. Đừng có nghĩ tới nó. Cứ bơi thôi!>

Nhưng nỗi sợ của Ax tác dụng lây lan. Anh ấy nói đúng. Chúng tôi không đủ thời gian để tới bờ thì đã kẹt cứng trong lốt cá heo rồi. Và thế nào đi nữa thì chúng tôi cũng sẽ không bao giờ thoát khỏi tay nó. Tôi liếc nhìn về phía sau.

Nó chỉ còn cách tôi năm lần chiều dài thân mình nó!

Tôi không thể bơi nhanh hơn được nữa.

Thế là hết Cassie à. Tôi tự nhủ. *Thế là hết rồi.*

Tôi cảm thấy nỗi căm ghét khủng khiếp lại trỗi lên trong tôi. Nhưng tôi không muốn chấm dứt cuộc đời một cách như thế. Tôi không thể chết với nỗi căm ghét trong lòng. Đó sẽ là một thắng lợi của Visser Ba mà tôi có thể tước đi.

Tôi để tâm trí trôi nổi ngay cả khi thân thể kiệt quệ của mình vật lộn để tiếp tục bơi. Tôi cảm thấy tâm trí mình bập bênh trôi về quá khứ. Về cái nhà kho của tôi, và tất cả muông thú ở đấy. Về với ba, với má. Về với Jake.

Tôi nhớ lại những điều tốt lành. Cưỡi trên những luồng khí nóng cùng với Tobias và những đứa khác với đôi cánh dang rộng. Những ngày tươi đẹp. Ngồi dưới chân bà ngoại nghe bà kể lịch sử của gia tộc, của tất cả các thế hệ đã sinh sống và làm lụng ở trang trại.

Và rồi một ký ức gần hơn nổi lên. Con cá voi. Tôi nhớ lại sự im lặng dịu dàng và bao la của nó đã tràn ngập tâm trí mình.

Tôi còn nghe được cả bài hát của nó.

Khoan đã! Tôi đã *nghe thấy* bài hát của nó. Không phải là ký ức. Tôi đang nghe thấy bài hát buồn bã ám ảnh của nó vang rền qua lòng nước.

Nó ở đây không xa đây.

Tôi mở ngỏ tâm trí và để cho ý thức người của mình trôi đi. Tôi để nó trôi đi. Tôi mời tâm trí cho cá heo - tâm trí thích chơi đùa và oánh lộn, thích cái cảm giác vọt lên khỏi mặt nước bay thẳng lên trời giống như chim - mời nó nổi lên trong đầu mình.

Tôi phát những tiếng nổ định vị bằng tiếng dội, ngàn tiếng lách tách rất nhanh nén lại trong vài giây. Và hơn thế nữa, tôi kêu cứu.

Thật ngớ ngẩn. Thật lố bịch. Nhưng tôi kêu lên trong một lời khẩn cầu im lặng, giống như đứa trẻ mơ thấy ma, cất tiếng kêu mẹ nó.

Con quái vật đang đuổi sát nút tôi! Kẻ hủy diệt! Kẻ độc ác!

Cứu tôi với!

<Chúng ta đã sử dụng tám mươi phần trăm thời gian cho phép,> Ax báo.

<Còn hai mươi bốn phút thôi,> Marco gắt gỏng.

<Không thành vấn đề. Mình hết sức rồi,> Rachel thừa nhận.

<Mình không chịu nổi nữa. Và nó tới gần quá rồi. Đã đến lúc quay lại và chiến đấu.>

OÀM! OÀM! OÀM!

<Chúng ta không thể nào thắng được,> Ax buồn rầu.

<Biết chứ!> Jake đáp. <Nhưng nếu phải thua, mình thà thua trong chiến đấu hơn là để cho nó chộp tụi mình từng đứa một.>

<Nói rất đúng điệu Andalite,> Ax tán thưởng. <Chúng ta có nhiều điểm giống nhau. Hy vọng sẽ có một kết thúc tốt đẹp hơn thế này.>

<Đếm đến ba thì bắt đầu nha,> Jake ra lệnh.

<Một>

<Hai>

<Ba>

<Bắt đầu>

Chúng tôi ngừng bơi và quay lại đối mặt với con Mardrut.

<Jake nè,> tôi gọi. <Mình muốn nói với bồ…>

<Ờ mình cũng vậy, Cassie à.> Jake trả lời.

OÀM! OÀM! OÀM!

Con quái vật màu đỏ tía lao vào chúng tôi.

Tôi run lên vì khiếp hãi. Nhưng tôi quá mệt để có thể bơi đi trốn.

Cứu tôi với! Tôi kêu lên một lần chót. Nhưng tôi biết chả ai tới cứu mình.

Và rồi tôi mặc kệ mọi sự ra sao thì ra… và nói lời từ biệt.

CHƯƠNG 23

<Ta đã quyết định phải làm gì với các ngươi rồi.> Visser Ba tuyên bố. <Sau cuộc săn đuổi quá dài này ta thực sự đói bụng lắm rồi.>

Nó lao vào chúng tôi.

Chúng tôi cũng lao vào nó.

Có vật gì đó đen thẫm từ đáy biển ập lên.

Vật gì đó đen thẫm, dài thong, và bự hơn cả con Mardrut.

PHẦM!

Visser Ba giật nảy người và chết sững trong lòng nước.

Một dáng hình đen thẫm thứ hai cũng lẹ như cái thứ nhất.

PHẦM!

<Các *đại cao thủ*!> Tôi thì thầm.

<Đó là những con cá voi!> Marco la lên.

Có năm con trong lòng nước.

Hai con đực lớn tấn công mở màn, có cái đầu y như chiếc búa tạ. Những con cá nhà táng. Mười tám mét dài. Sáu mươi lăm tấn. Nặng bằng năm mươi chiếc xe hơi.

Chúng đã lặn sâu và vọt lên với tốc độ kinh khủng để đâm sầm vào con vật đến từ đại dương của thế giới khác.

Con Mardrut rất bự, rất khỏe. Nhưng có con vật nào có thể sống sót được lâu khi bị những sinh vật nặng sáu mươi lăm tấn đâm vào?

Rồi con cá voi - con cá voi của tôi, tôi vẫn nghĩ về nó như thế - bắt đầu lấy đuôi quất Mardrut. Những cú mạnh như búa bổ. Những cú có thể làm đổ sụp những bức tường. Liên tiếp, liên tiếp những đánh khi hai con cái nhỏ hơn nhập cuộc và hai con cá nhà táng vòng lại để tấn công nữa.

<Aaaaagggg!> Tiếng kêu đau đớn và giận dữ của Visser Ba vọng lại trong đầu tôi.

<Nó rút lui kìa!> Jake kêu quang quác.

<Nó bỏ chạy!> Rachel reo. <Haha!>

<Mình cho là Visser Ba chẳng ưa thích mấy con cá voi lắm đâu,> Marco hét lên. <Chẳng ưa chút nào!>

Lũ cá voi rượt nó một lúc, nhưng cuối cùng chúng để nó đi.

Cá voi không thạo chuyện giết chóc cho lắm. Chúng không thực sự có tài căm ghét và hủy hoại.

Vài phút sau con cá voi của tôi, con tổ chảng lưng gù, quay lại xả hơi trong lòng nước, bên cạnh tôi.

Tôi muốn cảm ơn nó. Nhưng như tôi đã nói, cá voi không tư duy bằng những từ ngữ của người hay ý nghĩa của người. Dù sao đi nữa tôi vẫn thử.

Cảm ơn anh bạn lớn.

Những người ưa tranh cãi về việc cá voi thông minh như thế nào, hay chúng có thông minh bằng con người không, thực ra đã bỏ mất điểm chính yếu. Cá voi sẽ chẳng bao giờ đọc sách, chế tạo tên lửa hay làm toán lượng giác. Về tất cả những lĩnh vực như thế, con người thông minh hơn. Con người là những bộ óc tuyệt vời của hành tinh Trái Đất.

Nhưng chẳng cần phải tin rằng cá voi thông minh bằng người thì mới có thể tin rằng chúng cũng tuyệt vời. Chúng không cần là cái gì khác bởi chính chúng là điều tuyệt diệu. Và mặc dù tôi chẳng thực sự biết linh hồn là cái gì, tôi vẫn biết điều này; nếu như con người có linh hồn thì cá voi cũng có.

Tôi muốn cảm ơn nó đã đáp lại lời kêu cứu của mình. Nhưng tôi có cái cảm giác lạ lùng này; Khi nó mở tấm lòng bao la cho cái tâm trí cá heo ẩn trong tâm trí của tôi, nó không chỉ đáp lại riêng tôi.

Tôi có cảm giác là một cách nào đó, chính biển cả đã kêu gọi nó đáp lại sự có mặt của một loài đáng ghê tởm.

Dĩ nhiên tôi chẳng khi nào hở môi cho Jake hay đứa nào trong bọn tôi biết điều đó. Tụi nó sẽ cười tôi. Ít ra thì Marco sẽ cười.

<Thời gian biến hình sắp hết!> Ax thông báo.

<Mình sẽ nghĩ rằng nếu tụi mình biến hình, con cá voi sẽ chở tụi mình cho tới khi tụi mình sẵn sàng biến hình lần nữa.> Tôi nói.

Vậy là tôi hoàn hình người, Ax thì hoàn thành Andalite, và cả bọn leo lên cái lưng đồ sộ của con cá voi.

Tôi thiếp đi. Tôi biết nói như vậy nghe có vẻ khó tin, nhưng tôi ngủ thiếp đi thiệt đó. Tôi đã kiệt quệ rồi. Cả thể xác lẫn tinh thần. Đã mệt nhừ về mọi phương diện.

Khi tôi tỉnh dậy là lúc mặt trời lặn. Chúng tôi đã gần bờ. Tôi nhìn thấy được bãi biển và xa hơn một chút trên bờ là cửa sông.

Dĩ nhiên là cả bọn ướt mèm vì sóng biển đánh và nước phun lên từ lỗ mũi cá voi. Có hơi lạnh một chút, nhất là lúc này mặt trời đã lặn mất tiêu.

Nhưng một lần nữa, tôi đã không trở thành bữa nhậu của Visser Ba, vậy thì có gì phải than thở nữa chứ.

Jake ngồi ngéo chân trên lưng con cá voi, mỉm cười với tôi.

“Một ngày chết tiệt, hả?” Cậu ấy thốt lên.

Tôi cũng mỉm cười. “Ừa”

“Chúng mình đã thành công. Đã cứu được người Andalite. Và đã rút ra vô sự.”

“Chỉ vừa vặn mà thôi!” Tôi nói.

“Bồ có biết không? Bồ có lý lắm. Bồ tin ở cảm giác của bồ, tụi này đi làm theo bồ và đã không trầy một cái vảy.”

Tôi gật đầu. “Ờ có lẽ vậy. Có điều… như Marco sẽ nói, tụi mình đừng có lặp lại vụ này trong gian sắp tới nữa nha, đồng ý chứ?”

Jake mỉm cười, kiểu mỉm cười chậm rãi của cậu ấy. “Dù sao làm cá heo cũng vui chứ hả? Mình biết là bồ đã băn khoăn vụ ấy. Bồ nghĩ có lẽ vụ ấy không đúng đắn gì hết, phải vậy không?”

Tôi chầm chậm lắc đầu. “Mình vẫn chưa tin chắc làm như vậy là đúng đắn. Nhưng tụi mình đâu có được thoải mái lựa chọn. Bọn Yeerk là kẻ khiêu chiến chứ đâu phải tụi mình. Và sau những gì Ax đã nói… Mình nghĩ chuyện này không chỉ liên quan đề một loài, đến loài người. Đây là việc của toàn bộ các động vật. Của cả Trái Đất.”

Jake gật đầu. “Mình nghĩ nếu bồ có thể hỏi ý kiến tụi cá heo, chúng sẽ trả lời rằng sử dụng chúng là hoàn toàn đúng đắn. Bởi vì việc bồ ráng làm chỉnh là đề cứu chúng nữa mà.”

“Đâu có, chúng sẽ chỉ cho đó là một trò thú vị thôi. Chẳng bao giờ chúng hiểu được đâu.”

Cả hai đứa cười rân. Cho dù biết nói đi nữa, tụi cá heo cũng chẳng bao giờ hiểu được hai đứa tôi băn khoăn vì nỗi gì. Chỉ hai đứa tôi là biết rõ hơn ai hết.

“Mình nghĩ là bồ nói trúng,” Jake nói. “Nhưng tụi mình hiểu mà.” Ánh mắt Jake gặp ánh mắt tôi. “Tụi mình hiểu rõ cái gì đang lâm nguy. Và tụi mình sẽ làm bất cứ điều gì cần phải làm đề chiến thắng.”

Tôi biết Jake muốn nói gì với mình. Chúng tôi sử dụng cá heo chỉnh là cứu chúng. Sử dụng những con thú khác là đề cứu chúng. Và việc làm của chúng tôi như vậy là chỉnh đáng.

CHƯƠNG 24

Chúng tôi biến hình một lần nữa thành cá heo và bơi ngược dòng sông về chỗ chúng tôi đã xuống nước. Chúng tôi lựa quãng nước nông để hoàn hình người.

"Mình cảm thấy trở lại làm người tuyệt vời thật." Jake thốt lên.

Marco chọc: "Ồ, Jake, bồ đã bao giờ thực sự là người đâu mà nói cho ngon."

Tôi thấy câu đùa cũng nhộn, nhưng cả bọn đều oải đến mở miệng cười cũng chẳng nổi.

Chúng tôi đào lấy quần áo giày dép từ nơi chôn giấu lên. Tôi tròng chiếc quần jean và cái áo lạnh ngắn tay bên ngoài bộ đồ biến hình sũng nước. Tôi thọc đại hai bàn chân bê bết bùn vô giày bốt.

<Lạ thiệt đó,> Ax thốt lên trong khi trố mắt quan sát chúng tôi.

<Những thứ mà các bạn tròng lên người có ý nghĩa gì vậy?>

"Đó là quần áo," Rachel giải thích.

<Vì sao phải tròng nó vô? Nó bảo vệ các bạn khỏi tác động xấu của môi trường hả?>

"Ờ, thêm nữa nếu bồ đi ra đường mà trần như nhộng thì mọi người sẽ rất bất bình." Marco trả lời.

Có tiếng phần phật phía trên đầu chúng tôi. Một cành trong lùm cây trĩu xuống vì bị đè nặng đột ngột.

"Bồ đó hả Tobias?" tôi hỏi.

<Ồ. Mấy bồ… mấy bồ đã tìm thấy người Andalite ư!>

"Đúng rồi. Chào Ax đi Tobias. Tất nhiên đó chỉ là biệt danh của anh ấy thôi. Chào Tobias đi Ax. Cậu ấy cùng bọn với tụi này đó."

<Gần như vậy thôi,> Tobias nói ráo hoảnh. <Mình thích cái lốt này đến nỗi đã mang nó thường trực đấy.>

Anh chàng Andalite như bị choáng. <Bạn bị kẹt luôn trong đó rồi sao?>

<Ờ.>

Ax quay sang nhìn tôi rồi ngó hết đứa này sang đứa kia. Ax bỗng rất long trọng.

<Các bạn đã trả giá quá đắt cho món quà mà ông anh Elfangor của tôi trao tặng.>

<Hoàng tử Elfangor là anh của bồ sao?> Tobias hỏi. Đôi mắt diều hâu của cậu ấy lóe lên. <Mình đã ở bên anh ấy đến phút chót đó.>

"Mọi sự đều hay cả," Jake ngắt lời, "Nhưng bây giờ tụi mình phải đi khỏi đây. Và phải quyết định sẽ làm gì với Ax. Anh ấy đâu thể cứ thế này mà đi bộ với tụi mình qua phố xá."

"Mình nghĩ Ax có thể đến trang trại nhà mình," tôi nói. "Ở đó cũng không khác cái phi thuyền Mái Vòm là bao nhiêu. Có đồng lúa, đồng

cỏ, rừng cây, ở ngay lối vô vùng rừng bảo tồn quốc gia. Dĩ nhiên Ax phải coi chừng, nhưng dù sao đó cũng là địa điểm duy nhất tụi mình có thể giấu Ax được."

"Chuyện đó đâu có nhằm nhò tới việc làm sao đưa được Ax đến nơi," Marco vạch ra. "Phải lội bộ rất xa. Dân chúng ta sẽ trố mắt cả lên vì một con hươu màu xanh lơ to đùng có hai mắt phụ và cái đuôi bọ cạp đó."

<Tôi phải biến hình,> Ax nói.

"Ờ, nhưng biến thành gì đây?" Rachel băn khoăn.

Thế rồi tôi bất ngờ thấy Ax đi tới chỗ mình. Ax đặt bàn tay nhỏ nhắn có nhiều ngón lên mặt tôi.

<Bạn cho phép nha.> Ax nói.

Tôi cảm thấy mình trở bên đờ đẫn. Không phải buồn ngủ, mà kiểu như đang bị thôi miên.

Tôi nhận biết Ax đang làm gì. Anh ấy đang "thu nạp" tôi. Đang hấp thụ ADN của tôi.

"Ừm… xin lỗi, nhưng bồ tỉnh biến hình thành Cassie hả?" Marco hỏi. "Liệu có làm nổi không đó?"

Ax đi tới bên Marco và dờ vào mặt cậu ấy. Cứ thế Ax lần lượt thu nạo ADN của từng đứa bọn tôi.

Rồi Ax bắt đầu biến hình.

Tôi đã thấy nhiều cuộc biến hình lạ lùng. Nhưng không có cuộc nào giống như cuộc này. Ax không biến thành một con vật, mà là một con người.

Nhưng là một người mà theo cách nào đó cả bọn đều quen biết. Một sự hòa lẫn của bốn đứa Animorph.

Hai chân trước của Ax bắt đầu co rút lại. Hai chân sau dày ra và khỏe lên. Đột nhiên một cái miệng hiện ra trên bộ mặt Andalite của anh ấy.

Cái đuôi bọ cạp teo lại và biến mất.

Ax lui lại và đứng thẳng lên.

"Ừm, mấy bồ biết đó, mình nghĩ nên để cho Ax ở một mình chút xíu," tôi đề nghị.

"Ax sẽ là trai hay gái đây?" Marco băn khoăn.

"Đằng nào thì tụi mình cũng quay mặt đi chứ," tôi nói.

Cả bọn quay đi. Có lẽ là đúng lúc.

"Ax nè, trong đống quần áo có dư một quần soọc với một áo thun đấy," Jake nói. "Bạn mặc vô đi nha?"

Vài phút sau chúng tôi quay lại. Cả bọn trố mắt.

Ax tròng chiếc áo thun y như một chiếc quần soọc lung bùng vào chân. Còn cái quần thì ở trên đầu anh ấy.

"Đ…ư…ợ…c rồi," Jake tuyên bố. "Chỉ cần chỉnh lại chút xíu thôi mà. Bạn là nam hay nữ hả Ax?"

"Tôi lựa n…a…m." Ax đột ngột ngưng biến hình, hai mắt mở tròn.

Anh bị bất ngờ vì cái miệng của mình. Vụ này thì người Andalite không thể hiểu nổi.

"Tôi muốn làm nam bởi vì tôi là giống đực. Chữ gì nhỉ. Đực. Lựa như vậy có được không? L - ư - lựa? Ch - cho - chọn - lự - lựa?" Ax méo cả miệng và thè cả lưỡi. "Lạ thiệt," Ax kết luận.

"Nam giới hay lắm đó," Jake nói. "Rachel? Cassie? Quay đi chứ. Marco và mình sẽ giúp Ax bận lại quần áo."

Khi hai đứa tôi quay lại thì Ax đã ăn vận như bình thường.

Nhưng *nom* anh ấy lại không bình thường. Cao thì tầm thước, một sự cân bằng hoàn hảo giữa Rachel và Marco. Vóc người thì làng nhàng, cỡ giữa Jake và Marco. Tóc màu nâu, với chút xỉu màu vàng kim của Rachel và chút xỉu quắn của tôi. Nước da bánh mật, trộn lẫn giữa màu nâu của tôi với màu ô liu của Marco, và màu trắng lợt của Jake với Rachel.

Ax là người thiệt, nhưng vẫn là lạ sao sao đó.

Ax lúc lắc đầu hết sang bên nọ lại sang bên kia. "Các bạn làm thế nào để nhìn? Nh - ì - nhìn. Làm thế nào nhìn được xung quanh? Qu - a - quanh. Và nhìn đằng sau?"

Tôi toét miệng cười. Đúng như mỗi lần tôi biến hình thành một con vật mới. Ax đang làm quen với cơ thể mới của mình. Hay ít ra là đang ráng làm điều ấy. Trong lúc tôi quan sát. Ax uốn môi tìm cách phát ra những âm thanh mới, thì anh ấy đột nhiên ngã nhào ra phía trước.

Jake vội nắm lấy Ax và giữ thật chắc.

"Bây giờ anh chỉ có hai chân thôi đấy, Ax." Jake cảnh báo.

"Ờ, Ha. Aai. Thiệt là bấp bênh."

"Ừa, chúng mình là giống vật rất bấp bênh," Marco thừa nhận.

"Thôi thôi, mình phải đi khỏi đây thôi." Jake ra lệnh.

"Ax?" tôi gọi. "Trên đường về nhà đừng có nói chuyện với người lạ đó nghen."

CHƯƠNG 25

Vài bữa sau đó. Sau khi chúng tôi đã lại sức. Sau khi tôi đã chắc chắn là Ax được an toàn trong khu đồng xa thuộc trang trại nhà tôi, khuất những con mắt tò mò.

Tôi đợi cho đến tối và biến hình lần nữa thành chim hải âu.

Tôi bay ra khỏi trang trại, băng qua đêm tối đến Lâm Viên.

Lâm Viên đã đóng cửa và vắng hoe không còn ai ngoài mấy nhân viên bảo vệ đứng rải rác. Nếu tôi tìm cách vô theo đường thông thường thì đi nhiên họ sẽ chặn lại, nhưng có ai để mắt đến hải âu đâu.

Tôi đậu xuống gần bể cá heo và hoàn hình người. Không có ánh sáng nào ngoài một lưỡi liềm trăng, nhưng tôi có thể nghe tiếng lũ cá heo bơi. Một con lại chỗ tôi, tò mò không biết vì sao một con người lại lởn vởn ở đây vào ban đêm.

"Chào," tôi nói. "Xin lỗi nha, mình không có cái gì cho các bạn ăn đâu."

Rồi tôi leo lên thành bể. Tôi buông mình trượt xuống lòng nước lạnh giá.

Ba con cá heo bơi đến ngó tôi một cái. Vụ này dứt khoát là bất thường. Có một con người kỳ cục mò xuống bể nước với chúng. Một trò chơi mới đây.

Tôi bắt đầu biến hình.

Việc này thu hút sự chú ý của chúng. Cả sáu con cá heo bơi vòng quanh, nhìn thẳng, nhìn nghiêng, nhìn ngoái lại tôi trong khi bơi qua.

Và từ từ tôi trở thành một trong bọn.

Đây thực sự là một việc làm ngớ ngẩn. Tôi biết như thế là ngớ ngẩn. Nhưng tôi cảm thấy đó là việc mình phải làm.

Tôi muốn cho chúng thấy mình đã làm cái gì. Tôi muốn chúng cho phép mình trở thành một thành viên của chúng. Tôi muốn tìm cách nói với chúng… tóm lại là đủ thứ.

Nhưng bạn biết đó, một khi đã có trong lốt cá heo lần nữa, tôi khó mà nhớ nổi những nỗi băn khoăn trọng đại của mình. Khó mà nhớ nổi vì sao mình tới đây.

Khó mà nhớ được sự sợ hãi, băn khoăn và tội lỗi.

Một con trong bọn tiến đến, chạm mỏ vào tôi rồi vọt lên mặt nước. Nó bùng lên trời và rơi xuống, lặng lẽ và êm ru như một mũi tên.

Chúng rủ rôi chơi chung.

Chúng rủ tôi nhảy múa với chúng.

Và tôi đã nhập trò.

HẾT TẬP 4

[1] Động vật thuộc họ chồn, màu xám có vằn đen và trắng trên đầu, sống trong hang dưới đất và ra ngoài hang vào ban đêm. (ND)

[2] Sốt tartar: loại sốt may-on-ne (trộn với dưa chuột ngâm giấm bằm nhỏ).

[3] Hội chuyên nghiên cứu những hiện tượng mang tính chất tâm linh mà khoa học chưa giải thích được, như thần giao cách cảm, linh cảm… (ND)

[4] Cầu thủ bóng rổ và bóng chày nổi tiếng của Mỹ

K. A. APPLEGATE

ANIMORPHS

NGƯỜI HÓA THÚ

MARCO

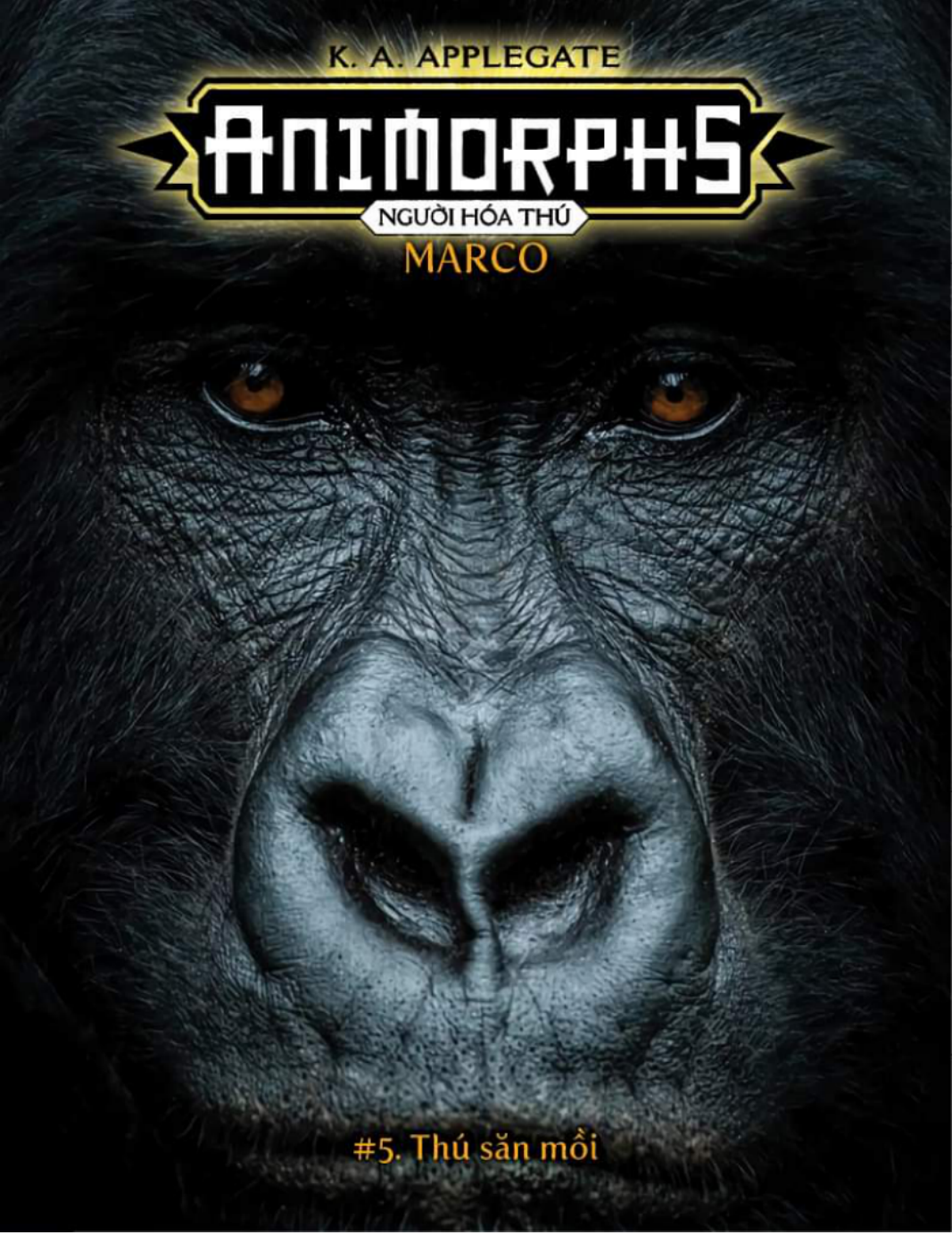

#5. Thú săn mồi

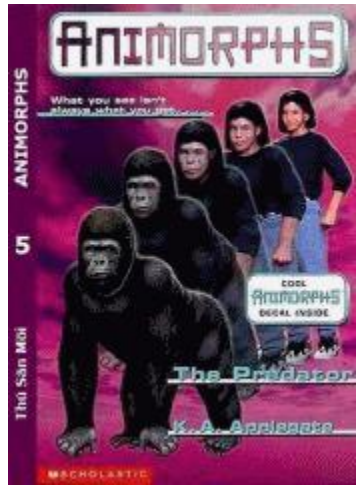

Tác phẩm: Animorphs
Tập 5: Thú Săn Mồi
Nguyên tác: Animorphs #5: The Predator
Tác giả: K. A. Applegate
Dịch giả: Anh Việt
Nhà xuất bản: Trẻ, 2001
Khổ sách: 11 x 18 cm
Số trang: 144*2
Giá sách: 5.000*2 vnđ
Thực hiện ebook: ANIMORPHS Team
Scan: nguoimedocsach
Đánh máy: tieukhe
Sửa chính tả: rylinh, Foli, santseiya
Thiết kế bìa: teszine
Chuyển sang ebook: santseiya
Ebook BB: Cent
Ngày hoàn thành: 17/04/2009
Nơi hoàn thành: Hà Nội
ooO TVE Ooo

MỤC LỤC

TÓM TẮT NỘI DUNG TẬP 4
CHƯƠNG 1
CHƯƠNG 2
CHƯƠNG 3
CHƯƠNG 4
CHƯƠNG 5
CHƯƠNG 6
CHƯƠNG 7
CHƯƠNG 8
CHƯƠNG 9
CHƯƠNG 10

CHƯƠNG 11
CHƯƠNG 12
CHƯƠNG 13
CHƯƠNG 14
CHƯƠNG 15
CHƯƠNG 16
CHƯƠNG 17
CHƯƠNG 18
CHƯƠNG 19
CHƯƠNG 20
CHƯƠNG 21
CHƯƠNG 22
CHƯƠNG 23
CHƯƠNG 24

TOM TẮT NỘI DUNG TẬP 4

TẬP 4: BỨC THÔNG ĐIỆP

1. Người kể chuyện:

Cassie

2. Nội dung:

Cassie và Tobias cùng có những giấc mơ lạ về tín hiệu cấp cứu dưới đại dương. Hội Animorphs quyết định biến hình thành cá heo để tìm hiểu. Trên đường, Hội cứu được một chú cá voi lưng gù khỏi bầy cá mập, họ được chú cá voi chỉ đường tới chỗ một phần con tàu Mái Vòm của người Andalite rớt xuống trong trận chiến đấu của Hoàng thân Elfangor với Visser Ba. Bốn bạn trẻ biến hình thành hải âu bay ra tới nơi, rồi biến lại thành cá heo để lặn xuống dưới lòng biển sâu. Kịp tới trước Visser Ba, với sự trợ giúp của chú cá voi lưng gù, họ cứu thoát được Aximili - em trai của Elgangor.

3. Nhân vật quan trọng:

Hội Người hoá thú: Jake, Marco, Rachel, Cassie, Tobias

Ax - người Andalite - em trai của Elfangor

Visser Ba

4. Những loài thú mới được thu nạp:

Jake: Cá heo, Hải âu

Marco: Cá heo, Hải âu

Rachel: Cá heo, Hải âu

Cassie: Sóc (Magilla), Cá heo (Monica), Hải âu

Tobias:

Ax: Cá mập, Người (kết hợp ADN của 4 người: Jake, Cassie, Marco, Rachel)

5. Những lốt hình được sử dụng:

Jake: Cá hồi, Cá heo, Hải âu

Marco: Cá hồi, Cá heo, Hải âu

Rachel: Cá hồi, Cá heo, Hải âu

Cassie: Sóc , Cá hồi, Cá heo, Hải âu

Tobias:

Ax: Cá mập, Người

QUÁI VẬT HIỆN HÌNH

CHƯƠNG 1

Tôi tên là Marco. Còn họ tên đầy đủ ư? Tôi hổng dám nói đâu. Cả nơi tôi sống cũng vậy. Tin đi mà, tôi đâu muốn giấu bạn làm chi. Tôi chỉ cầu được nói toẹt ra rằng họ tên tôi là Marco Jones hay Williams, hay Vasquez, Brown, Anderson, McCain hay gì gì đó.

Ý, mà cái tên Marco McCain nghe cũng kêu ghê chứ, bạn nghĩ sao?

Nhưng McCain không phải là họ thiệt của tôi. Thiệt tình mà nói, tôi cũng hổng dám thề rằng Marco là tên cúng cơm của tôi nữa. Thì bạn biết đó, tôi đâu có muốn tử ẹo chi cho sớm, vậy thì ngu gì nói ra cho bọn Yeerk mò tới.

Tôi đang sống trong một thế giới hoang tưởng, nhưng lại có những kẻ thù thứ thiệt. Bạn mà biết chúng thì có khi bạn chết ngất luôn vì sợ.

Thì đó, cho nên tôi đâu dám nói tên thiệt. Cả địa chỉ lẫn điện thoại cũng thế. Bởi lẽ tôi mà giấu được thì coi như tôi sẽ hết kẻ thù; coi như cuộc sống của tôi sẽ trở lại bình thường và tôi sẽ chỉ còn phải lo việc của mình thôi.

Mà tôi thì cũng cầu sao "việc tôi, tôi lo" đâu dám mong gì hơn.

Chính vì vậy mà cái vụ đó mới là ngốc hết biết.

Lúc ấy tôi đang đi từ cửa hàng 7-Mười một[1] về nhà, tay khệ nệ mấy hộp sữa ít béo, ổ bánh mì và một bịch kẹo đậu M&M. Từ hồi mẹ tôi chết, tôi phải lo vụ mua sắm và làm mấy thứ lặt vặt cho cả hai cha con.

Khu 7-Mười một không phải là một khu an toàn gì lắm, nên tôi thường rảo cẳng cho lẹ, đầu óc chỉ lo tính công việc, cố quên rằng lúc đó đã hơn mười giờ đêm.

Nhưng tiếng kêu ấy đã lọt vào tai tôi.

"Đừng đánh tôi, xin đừng đánh tôi."

Đó là giọng của một người đàn ông, nghe chừng đã cao tuổi, vọng ra từ một con hẻm tối thui.

Tôi lưỡng lự rồi dừng lại, ép sát lưng vào bức tường gạch lạnh ngắt, và dỏng tai lên nghe.

"Đưa tiền đây, lão già. Đừng để tôi động thủ," giọng thứ hai cất lên, nghe trẻ hơn và rất anh chị.

"Tôi đã đưa hết cho các cậu rồi mà!" ông già rên rỉ.

Tên đầu gấu nói một câu nữa mà tôi không thể kể ra đây được. Nói nôm na là hắn đang chuẩn bị nện ông già tội nghiệp. Tôi nghe có những giọng nói khác. Ba tên lưu manh cả thảy. Coi bộ tình thế của ông già hổng lấy gì làm tốt đẹp cho lắm.

"Đây hổng phải việc của mày đâu nha, Marco" tôi tự nhủ. "Đừng có nổi ngu mà xía vô."

Ba tên lưu manh, mỗi tên bự gấp đôi tôi, mà tôi thì đâu có phải là diễn viên cơ bắp Arnold Schwarzenegger, thậm chí tôi còn chưa đạt nổi chiều cao trung bình của đám bạn cùng tuổi nữa. Tôi luôn cố ngụy trang những khiếm khuyết đó bằng cách chứng tỏ mình cực kỳ dễ thương. Mà lại có duyên, hóm hỉnh, lịch thiệp nữa chớ!

Nhưng vẻ duyên dáng của tôi chắc chắn hổng xi-nhê gì với ba tên đầu gấu trong cái hóc kẹt đó.

May thay, tôi còn có những quyền năng dị thường.

Tôi biến hình thành con vật đó kể cũng khá lâu rồi, nhưng chỉ cần tập trung một lát, tôi lại thấy hiệu nghiệm liền. Tôi lách vào đầu hẻm, nấp dưới bóng một cái thùng rác bốc mùi tệ hại.

Đầu tiên là lông. Lông mọc ào ào ở tay, chân và khắp cơ thể tôi. Một bộ lông đen vừa dày, vừa cứng lại vừa lởm chởm. Nó mọc ra dài ngoằng ở hai tay, trên lưng và trên đầu tôi. Ở những nơi khác, lông cụt hơn.

Cái mõm tôi u ra trước. Tôi nghe xương hàm kêu răng rắc khi chúng giãn ra và những ADN của loài thú làm biến đổi cả cơ thể tôi.

Hóa thú không hề đau chút nào. Đôi khi nó làm bạn nổi gai ốc, nhưng hổng có cái vụ đau đớn. Biến thành con thú này cũng không đến nỗi tệ lắm. Ý tôi nói, tôi vẫn có chân tay và mấy thứ khác. Hổng giống như hồi biến thành ó biển, hay cá heo. Còn nhớ, hồi là cá heo tôi phải thở bằng một cái lỗ trên gáy, bạn nghe có mắc cười không?

Với dạng biến hình này, tôi vẫn có đủ tứ chi, mặc dù chúng bự hơn. Bự tổ chảng. Hai chân tôi gập ra trước. Hai vai tôi nở ra chù ụ, y như tôi đang gánh nguyên cặp heo ở trển. Tôi còn có một cái thùng nước lèo cốt xì nái và một bộ ngực chắc như tấm áo giáp chống đạn.

Mặt tôi trông như cái mặt nạ cao su vừa đen thui, vừa hùm hụp. Còn hai con mắt thì hầu như chẳng thấy gì vì bị cặp lông mày nặng chịch đè lên che hết ráo.

Tôi đã biến thành một con khỉ đột.

Về khỉ đột, tôi xin nói đôi điều. Nó là một con vật hiền hết biết. Nếu để nó một mình, cả ngày nó cũng chỉ ngồi xực mấy cái lá.

Não bộ khỉ đột chỉ bị ám ảnh mỗi một việc: xực lá cây hay vài miếng trái cây thơm tho gì đó.

Nhưng tôi lại đang hiện diện trong cái đầu đó, cùng với các bản năng khỉ đột. Mà tôi thì đã quyết định phải dạy cho bọn lưu manh kia một bài học nho nhỏ. Bạn nghĩ coi, giờ thì tôi đang ở trong lốt khỉ đột, nặng chỉ ít là hai trăm ký, mà khỏe thì thiên hạ vô địch.

Khỏe thế nào á? Để tôi nói cho nghe. So với khỉ đột thì người giống như được cấu thành từ mấy que tăm. Khỉ đột không chỉ mạnh gấp đôi người mà có khi là gấp bốn, gấp năm, gấp sáu lần.

Bên trong hẻm, bọn lưu manh coi bộ đã mất kiên nhẫn với ông già.

"Mình đục lão một chặp thử coi," một trong ba gã côn đồ đề nghị.

Ngay lúc đó, tôi quyết định "chào thân ái" chúng. Để thu hút sự

chú ý của chúng, tôi bê nguyên cái thùng rác liệng thẳng vào bờ tường ở tuốt mé xa trong hẻm.

Đó là một cái thùng rác bự ngoại hạng.

RẦM! BÙM!

"Chuyện gì vậy trời?"

"Coi! Cái giống gì vậy cà"

"Má ơi! Hình như là… con khỉ!"

Khỉ hả! Tôi nghĩ. *Xin lỗi nha, dám gọi ta là khỉ hả? Được, để ta cho bọn mi biết thế nào là khỉ.*

Trước khi chúng kịp quyết định phải làm gì, tôi càn tới. Các ngón chân cào lên mặt đất bẩn, hai cẳng sau ngắn cũn đẩy nguyên cái cơ thể đồ sộ lướt băng băng.

Nếu bọn lưu manh này mà biết khôn thì có khi chúng đã lủi mất đất.

Nhưng chúng cứ đứng ỳ ra đó.

"Chơi nó đi!" một tên hét lên.

Bằng nắm tay đồ sộ, tôi chộp nách hắn, nhấc bổng hắn lên khỏi mặt đất và quẳng đánh vèo một cái ra phía sau.

"Ááááááá!"

RẦẦẦM!

Hắn rơi đánh phịch sau lưng tôi. Hai tên kia vây lấy tôi, một tên bên trái, một tên bên phải. Tôi thấy một con dao lấp lánh. Nó quệt một nhát trúng cánh tay tôi. Tôi thấy đau nhói.

"Hoo hoo hrrraaawwwrr!" con khỉ đột trong tôi rống lên.

Tôi quơ cánh tay bị thương nện một cú như trời giáng vào ngực tên cầm dao. Hắn *bay* vèo ra sau và đập trúng bức tường, rơi uych xuống.

Tôi túm lấy cổ áo tên thứ ba và quẳng hắn vào cái thùng rác.

"Đừng giết tuuuiii!" hắn la toáng lên trong khi bay.

Tôi đâu có ý định giết ai. Tôi vác tên cầm dao ấn vào thùng rác cùng gã bạn của hắn. Hắn thở khò khè coi bộ khó khăn, nhưng tôi biết hắn sống khỏe.

Ha, tôi nghĩ. *Ai cần Người Nhện nữa một khi Marco này đã ra tay?*

Trong khi tôi mải ca tụng bản thân thì nghe có tiếng "click". Âm thanh của một khẩu súng tự động được lên cò.

Tôi nhảy tránh.

Đoàng! Đoàng!

Đó là tên đầu tiên, gã đã bị tôi quẳng ra sau. Hắn đã đứng dậy được, tay lăm lăm khẩu súng.

Tôi đô thiệt, mạnh thiệt. Nhưng với khẩu súng thì là chuyện hoàn toàn khác. Và nó lại kêu to quá chừng! Tía ơi, cái của nợ ấy sao mà nó nổ to thế!

"Ha! Có giỏi ra đây chơi tao coi, con khỉ!"

Vừa kịp núp sau thùng rác, tôi bèn tì đôi vai đồ sộ của mình vô đó,

nhấc nguyên cái thùng lên, ném xoáy lông lốc về phía tên cầm súng.

"Ááááááá!"

RÂÂÂMMM!

Thiệt là quá sức chịu đựng của hắn.

Tôi kiểm tra lại. Hắn vẫn còn sống nhăn. Chắc hắn chẳng vui vẻ gì, nhưng hắn vẫn sống. Khẩu súng thì mất tăm, chẳng thấy đâu cả.

Tốt lắm, Marco, tôi tự nhủ, *vậy là ổn rồi. Giờ thì đi tìm chỗ nào kín đáo để hoàn hình lại rồi gọi điện cho cảnh sát tới bắt mấy tên ba trợn này, sau đó mình về nhà xem phim còn kịp chán.*

Xui gì đâu, tôi quên béng mất một điều.

"C… c… cút khỏi đây ngay. Đồ… đồ… đồ quái vật."

Đó là ông già mà tôi vừa liều mạng để cứu. Ông đang đứng đối mắt với tôi, mặt đỏ dừ lên còn toàn thân thì run như cầy sấy.

Ô, tôi nghĩ. *Thảo nào tìm không ra khẩu súng.*

Ông già đang chĩa súng vào tôi.

"Lui ra, con quỷ! Không được lại gần ta!"

Đoàng! Đoàng! Đoàng!

Tôi ù té chạy khỏi con hẻm, trên đầu tôi đạn bay veo véo.

Bạn thấy chưa, dây vào những việc của người khác là phiền phức vậy đó.

CHƯƠNG 2

"Đã lắm… Mình cứu được ông già. Mình là người hùng. Người Nhện đây! Batman chính là Marco này đây!..."

"Hay chỉ ít cũng là người-khỉ đột," nhỏ Rachel xỏ ngang.

Nhỏ lộn một vòng ra trước trong lúc cả đám đi bách bộ trên bãi cỏ êm như nhung. Rachel đang biểu diễn thể dục. Có ai đó vừa chuyện trò với bạn vừa lộn tùng phèo ngay trước mắt kể cũng vui ra phết đó chứ.

Lúc này là ngày hôm sau cái hành động anh hùng của tôi. Cả đám - tôi, Jake, Cassie và Rachel - đang len lỏi giữa những đám hoa dại ở một khoảng rừng thưa cách trang trại nhà Cassie khá xa. Tobias thì bay lởn vởn trên bầu trời lốm đốm những áng mây trắng sáng, phía trên đầu bọn tôi cỡ chừng ba chục mét.

"Nếu mình mà chơi trò tử sĩ thì sao ta?" tôi hỏi "Ông già đó xả súng vào mình, và mình còn mất trắng mấy hộp sữa và bịch kẹo M&M."

Jake cau có nhìn tôi "Marco nè, bồ cứu ông già đó cũng tốt thôi. Nhưng thiệt tình bồ không nên biến thành khỉ đột."

Jake là thằng bạn nối khố của tôi, mặc dù, rủi thay, đôi lúc nó nhăn nhó thấy mà ghét. Nó là loại người lúc nào cũng đạo mạo. Bạn mà nói chữ "trách nhiệm" là cái tai nó thể nào cũng giỏng lên cho mà coi. Nó có mái tóc nâu mềm mại, cái cằm cương nghị, cặp mắt cũng màu nâu và đầy sức thuyết phục.

Nó còn rất biết đùa và thông minh nữa chứ. Tôi có thể tin cậy giao phó tính mạng cho nó bất cứ khi nào. Tất nhiên, hổng ai ngu gì mà nói với nó chuyện đó.

Thứ đến là Cassie. Trước đây, tôi hổng biết rõ nhỏ này lắm. Nhưng theo tôi đoán thì giờ đây nhỏ đã kết mô-đen Jake. Dĩ nhiên, chưa ai biết chuyện này. Suyt! Bí mật tuyệt đối à nhe!

Cassie luôn biết khi nào bạn có chuyện u sầu và cần phải nói gì để bạn cảm thấy dễ chịu hơn. Mà nhỏ làm vụ đó không hề thấy giả tạo chút nào. Hình như nhỏ thực sự quan tâm đến mọi người.

Cassie là chuyên gia về động vật của bọn tôi. Ba mẹ nhỏ đều là bác sĩ thú y và phần lớn thời gian rảnh rỗi nhỏ giúp ba cai quản cái Dưỡng đường Hồi sức Thú hoang được bố trí trong nhà kho ở trang trại nhà nhỏ. Công việc ở đây là cứu mấy con chuột chũi, hươu nai, đại bàng… bị thương. Cassie biết cách ép một con sói bị thương đang cáu tiết phải uống thuốc. (Không dễ đâu nha, tin tôi đi, tôi đã từng là sói rồi mà).

Bạn mà đến trang trại nhà Cassie thì sẽ thấy nhỏ da đen lùn lùn, khá xinh xắn đó đang mang ủng, mặc áo bảo hộ, thọt cánh tay vô gần

nửa cuống họng con sói, hồng hề sợ con thú đó nó táp cho một cú, lại còn nhăn răng cười, làm như đó chỉ là chuyện nhỏ. Còn con sói thì đứng đực ra, y như một học sinh "xúc xích" (ý quên, xuất sắc chứ) đang chờ nhận bằng khen.

Kế nữa là Rachel. Đẹp hết chỗ chê! Loại siêu người mẫu, tóc vàng, cẳng dài. Loại người đẹp bạn ưa thấy xuất hiện trên mặt tờ tạp chí thời trang. Rachel là em họ của Jake. Một hoa khôi thứ thiệt. Thì bạn coi đó, chẳng hiểu thế quái nào mà dưới cái bộ tóc và hàm răng hết ý ấy lại là một nữ chiến binh Amazon bị mát dây, lúc nào cũng chực nhảy xổ ra đề chiến đấu.

Mỗi khi bọn tôi phải quyết định có nên nhào vô một vụ gì đó nguy hiểm đến mức chỉ cần thoạt nghĩ bạn đã muốn tè ra quần, Rachel luôn nheo nhẻo: "Mình ủng hộ! Tới luôn đi! Tới luôn đi!".

Tôi dám cá là nếu có điều kiện, nhỏ này sẽ khoác ngay một bộ áo giáp và múa kiếm xông tới. Và đó sẽ là bộ áo giáp thời trang vì nhỏ mặc cái quỷ gì nhìn vẫn đẹp như thường.

Cuối cùng là Tobias. Tôi biết về nó rất ít. Nó khoái chơi với Jake vì thằng này đã một lần cứu nó khỏi bọn đầu gấu ở trường.

Nói thực với bạn, tôi thậm chí hồng nhớ Tobias trước đó trông ra sao nữa. Bây giờ thì đi nhiên nó in hệt một con chim săn mồi ngạo nghễ và dữ dằn.

Đó là mặt trái của quyền năng biến hình mà bọn tôi đang nắm giữ. Quyền năng này chỉ được sử dụng hạn chế trong hai giờ. Nếu ở dạng thú quá hai giờ thì bạn sẽ bị kẹt luôn trong lốt thú đó.

Đó là lý do tại sao Tobias lại bay trên đầu bọn tôi, và giang cặp cánh rộng của nó ra đề đón những luồng khí nóng. Tobias là một con diều hâu. Nói chính xác là một con diều hâu đuôi đỏ. Tôi nghĩ nó sẽ mút mùa là như thế.

Thỉnh thoảng tôi hay chọc quê Tobias, nhưng chuyện xảy ra với nó đã làm tôi ớn xương sống.

"Hay ho gì cái chuyện biến hình ở ngoài đường đề ra tay can thiệp vào mấy vụ lộn xộn đó," Jake lên lớp. "Bồ nhớ cái vụ ở bãi xe cũ có dính đến Rachel và Tobias chứ? Hồi đó chỉnh bồ còn hỏi hai đứa có dở hơi không kia mà."

Tôi định cãi lại thì Rachel đã lên tiếng, nhỏ nói. "Cậu ấy đâu thể làm gì khác? Hồng lẽ bỏ đi?"

"Thôi được, giờ thì mình biết là mình sai rồi," tôi nói. "Rachel mà nghĩ Marco này làm đúng thì mình sai bét nhè là cái chắc. Hơn nữa, cái vụ đó cũng chẳng đi tới đâu. Mình thì mạng vì ông già đó vậy mà ổng thậm chí chả thèm cảm ơn mình lấy nửa câu."

"Mình không biết hành động ấy hay dở thế nào," Cassie góp ý, "nhưng cái tình cảm phía sau nó thiệt là đẹp. Mình nghĩ đó là một hành động rất anh hùng."

Jake quyết định bỏ qua chuyện này. Xui gì đâu, cái nguyên nhân

nó cho trôi vụ đó là vì nó đang có chuyện trọng đại hơn muốn bàn.

Nó bắt đầu giở cái bản mặt nghiêm trọng ra.

Tôi làu bàu rủa. Sao tôi ghét cái bản mặt này đến thế. Nó luôn báo hiệu sắp có sự rắc rối.

"Jake nè, bồ tính nói sao bọn mình phải lang thang trên cánh đồng này chứ gì? Chắc lý do đâu phải vì hôm nay đẹp trời, đúng hông?"

"Bọn mình sẽ gặp Ax," Jake vô đề luôn. "Cassie và mình đã nói chuyện với ảnh mấy ngày nay. Bồ cũng biết ảnh định làm gì rồi đó."

"Ờ… ờ," tôi càu nhàu. "Mình chỉ biết là mình không ưa vụ này."

"Tùy bồ thôi… Nhưng Ax đang muốn về nhà," Jake nói.

"Về nhà nào?" Rachel hỏi.

"Thì về thế giới của người Andalite đó!" Cassie giải thích.

Ax, tên thật là Aximili-Esgarrouth-Isthil, là một người Andalite.

Tôi đứng khựng lại. Cả bọn cũng dừng theo. "Hừm, xin lỗi nha, nhưng thế giới của người Andalite hình như hổng được gần đây lắm thì phải?"

"Ax nói, nó ở cách đây chừng tám mươi hai năm ánh sáng," Jake xác nhận.

"Ánh sáng di chuyển với tốc độ ba trăm ngàn kilômét mỗi giây lận đó," tôi nói. "Nhân lên coi, một phút sáu mươi giây, một giờ sáu mươi phút, một ngày hai mươi bốn giờ, một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày. Một năm ánh sáng là vậy đó. Tính thử tám mươi hai năm ánh sáng là cỡ bao nhiêu?"

Rachel cười. "Vậy bồ đâu có ngủ gục trong mấy tiết khoa học, đúng không Marco?"

"Mình đã thử tính ra kilômét nhưng không có cái máy tính nào đủ xài cho con số lớn cỡ đó," Jake nói.

"Jake nè, mình có thể sai, nhưng mình hổng tin có tuyến hàng không nào bay được đến thế giới của người Andalite đâu," tôi nói tiếp.

"Ừ," Jake gật đầu. "Mình biết chứ. Chính vì vậy mà bọn mình phải cướp một con tàu của bọn Yeerk."

CHƯƠNG 3

"Ảnh kia rồi!" Cassie thốt lên.

Tôi dõi theo ánh mắt của nhỏ. Ảnh đang đứng cạnh hàng cây rìa khu đất trống.

Đó là Ax, một người Andalite.

Nhìn xa, trông ảnh y như một con ngựa nhỏ hay con hươu. Ảnh có bốn cái chân có móng guốc dư sức phóng với tốc độ siêu nhanh. Phần thân trên của ảnh trông như cổ và đầu ngựa, có điều là khi ảnh lại gần thì bạn sẽ thấy ảnh có hai cánh tay cỡ tay người - nhưng nhỏ hơn chút đỉnh.

Đầu của ảnh na ná hình tam giác, với hai con mắt hình trái hạnh. Đó là những con mắt chính. Có hai con mắt phụ, mỗi con dính ở đỉnh một cái cuống. Mấy cái cuống này tòi ra ở đỉnh đầu và cứ lúc lắc liên tục, chĩa mấy con mắt phụ về đủ mọi hướng.

Nhưng cái bộ phận làm bạn khiếp nhất lại chính là cái đuôi.

Theo lời Cassie thì Ax rất dễ thương. Tôi là con trai thì biết sao được chuyện đó. Chỉ biết là cứ nhìn cái đuôi ấy thì thấy ngay rằng người Andalite không hoàn toàn dễ thương như mấy chú gấu trúc hay mấy đứa bé bụ bẫm.

Tôi đã thấy người Andalite đầu tiên sử dụng cái đuôi ấy. Vài giây trước khi con ác quỷ Visser Ba giết chết ông hoàng Andalite, ông ấy đã dùng đuôi quất liên tục vào hắn.

Hồi ức ấy lại gợn lên trong đầu khi tôi nhìn Ax phi lại, cái đuôi vênh lên như sẵn sàng ra đòn.

"Cầu cho đừng có ai quanh đây," Jake bồn chồn nói. Nó đảo mắt nhìn một vòng. Nơi đây khá heo hút. Dưỡng đường Hồi sức Thú hoang đã khuất khỏi tầm nhìn. Vả lại cũng chẳng có lý do gì để ai đó mò tới khu đất xa lắc xa lơ này.

Tôi ngó lên, thấy mấy cái lông đuôi đỏ hoét của Tobias. Tôi bèn đưa tay vẫy vẫy nó.

<Không có ai hết,> Tobias hét xuống bọn tôi bằng ý nghĩ. <có vài người đi cắm trại nhưng họ ở cách đây cả mấy cây số.>

Ax phi đến gần bọn tôi. <Chào hoàng tử Jake!> ảnh nói, cũng bằng ý nghĩ.

Jake ngượng nghịu làu bàu câu gì đó. Ax đã ghim trong đầu rằng Jake là xếp sòng của cả đám bọn tôi, và tôi đoán rằng, đối với người Andalite, xếp lớn xếp nhỏ gì cũng đều là hoàng thân hay hoàng tử ráo trọi.

Ax nói chuyện bằng ý nghĩ. Đó là cách nói chuyện tự nhiên của người Andalite.

"Chào Ax," Jake đáp, vừa lúc anh chàng Andalite thắng cái rẹt cách

bọn tôi chừng một mét. “Anh có khỏe không?”

<Tôi khỏe. Còn các bạn thì sao?>

“Tôi cũng khỏe,” Cassie nói.

Tobias bay sà xuống. Nó cũng thắng lại, đậu y boóc xuống bãi cỏ.

“Cả tôi cũng thấy khỏe, Ax à,” tôi nói. “Ít ra là thế khi ai đó còn chưa nói điều gì thực sự ngu ngốc.”

Ax có vẻ bối rối. Ảnh uốn một trong hai cái cuống mắt về phía trước để nhìn tôi cho rõ. <Ai nói gì ngu ngốc vậy?>

“Có người nói bọn tôi sắp phải cướp một con tàu của bọn Yeerk,” tôi đáp.

Ax nở một nụ cười Andalite. Nụ cười đó rất khó diễn tả, chỉ có thể nói là nó liên quan đến mấy con mắt. <Bạn nghĩ là điều đó nguy hiểm chứ gì?>

“Nguy hiểm hả? Hổng dám đâu. Nhảy từ lầu mười xuống thì nguy hiểm thiệt. Lè lưỡi ra liếm ổ điện cũng nguy nốt, chưa nói đến chuyện đau đớn. Nhưng cướp một con tàu của bọn Yeerk thì phải nói là nguy to.”

<Nguy hiểm càng cao thì vinh dự càng lớn,> Ax nói. <Tôi nói vậy có đúng không?>

Tôi nhìn Rachel từ đầu đến chân. “Mình nghĩ bọn mình vừa tìm ra cho bồ một tấm chồng tương lai rồi đó.”

“Cướp một con tàu của bọn Yeerk có thể là một vinh dự, Ax ạ,” Jake nói. “Nhưng vinh dự không phải là mục tiêu quan trọng nhất của chúng tôi.”

Anh chàng Andalite có vẻ ngạc nhiên, tôi đoán thế. Hai con mắt chính của ảnh mở lớn, còn hai con mắt phụ thì căng ra hết cỡ. Tôi cho đó là dấu hiệu ngạc nhiên.

<Thế các bạn chiến đấu vì lẽ gì nếu không phải vì vinh dự?>

Jake nhún vai. “Chúng tôi tìm mọi cách để quấy phá bọn Yeerk, nhưng cũng cố hết sức để giữ gìn mạng sống của mình. Đâu có ai khác trên Trái Đất biết về cuộc xâm lăng của bọn Yeerk. Vì vậy, nếu lỡ có chuyện gì xảy ra cho chúng tôi thì…” Nó bỏ lửng câu nói.

<Tôi đâu dám chê trách gì các bạn,> Ax nói. <Tất nhiên là các bạn đúng. Các bạn đang cô độc. Các bạn mà thất bại thì sẽ hỏng hết mọi sự.>

“Vì vậy vấn đề đặt ra là liệu chúng ta có cách nào làm việc đó mà không để bị giết không?” Jake kết luận.

“Phải đó, bọn tôi đặc biệt không ưa vụ bị giết,” tôi phụ họa. “mà bọn tôi biết làm cách nào để cướp tàu của bọn Yeerk đây? Chúng thì ở trên quỹ đạo còn bọn tôi thì ở tuốt dưới này. Hổng lẽ bọn tôi gọi ầm lên, kêu chúng đáp xuống.”

<Đúng, ta có thể làm vậy,> Ax nói.

“Cái gì?”

<Ta kêu bọn chúng xuống.>

“Thiệt hả?”

<Tôi có thể tạo một tín hiệu cầu cứu của bọn Yeerk. Chúng sẽ cử tàu đến để điều tra.>

“Anh nói sao? ‘Alô, alô, Visser Ba đó hả? Làm ơn đưa tàu đến rước chúng tôi’ ý anh nói là bọn tôi sẽ nói vậy chứ gì?”

Tôi chờ đợi cả đám sẽ cười ầm lên vì cái ý tưởng gọi cho Visser Ba đó thiệt là lố bịch. Thế nhưng chẳng đứa nào thèm nhe răng.

“Hừm, xin lỗi nha,” tôi cố thử giễu lần nữa. “Riêng tui thì đã ớn Visser Ba đến tận óc rồi, đâu có cần tới cái vụ gọi điện thoại cho hắn nữa.”

<Vụ này sẽ không dính đến… đến con quỷ điên đó,> Ax nói.

Đó là điều tôi khoái ở anh chàng Ax này: ảnh căm thù Visser Ba. Ax làm tôi nhớ tới ông hoàng Andalite, anh trai của ảnh. Khi hai anh em nhà này nhắc đến chữ “Yeerk”, và đặc biệt là “Visser Ba” thì y như rằng bạn cảm thấy không khí rung lên vì cơn giận của họ.

<Chuyện nhỏ thôi mà,> Ax nói tiếp. <Chúng sẽ nghe tín hiệu cầu cứu và cử một chiếc Con Rệp đến giám sát.>

“Trên chiếc Con Rệp luôn có ít nhất là một tên Hork-Bajir và một tên Taxxon,” tôi kèo nhèo. “Mỗi lần nắn gân bọn Hork-Bajir tui thấy đâu phải là chuyện nhỏ.”

<Bạn sợ chúng à?> Ax hỏi. Bốn mắt của ảnh chĩa vào tôi đăm đăm.

“Thì cứ cho là như vậy đi.”

<Sợ hãi không phải là phẩm chất của một chiến binh.>

Chà, anh chàng này coi bộ lên án tôi hơi lẹ đó nhe. Tôi hổng biết gì về người Andalite, nhưng tôi có linh cảm tôi hiểu anh chàng này chút chút. Thì coi đó, chàng ta vẫn sống nhăn răng, trong khi người Andalite nào đặt chân đến Trái Đất, kể cả ông hoàng - anh trai của chàng ta, cũng đều chết ngắc.

Thế là tôi phản công. Có lẽ làm vậy hổng đẹp lắm, nhưng ai biểu ảnh làm tôi nổi khùng, lại còn ra cái điều như tôi là thằng hèn. “Thế anh đã chiến đấu với bọn Hork-Bajir được mấy lần rồi? Anh đã đụng tên Mượn xác nào chưa?” tôi khiêu khích.

Hai con mắt có cuống chợt cụp xuống, Ax di di một cái móng guốc trên mắt đất. <Chưa.>

Tôi gục gặc đầu. “Tôi cũng nghĩ vậy. Để tôi nói anh nghe vài điều, Ax à. Nó ghê rợn lắm. Ghê rợn đến nỗi đôi lúc anh chỉ mong lao đại ra trước và chết béng cho xong vì thà như vậy còn hơn là sống trong khiếp hãi.”

Được đây, tôi nghĩ sau khi đảo mắt liếc một vòng mấy đứa bạn, *coi bộ mây cái đầu hăng tiết vịt đều đã xụi lơ.*

Tobias là đứa đầu tiên phá vỡ sự im lặng. <Nếu anh lấy được tàu của bọn Yeerk, anh có trở về thế giới của người Andalite được không?>

Ax có vẻ bối rối, nhưng anh đáp, <Được chớ. Tôi tin là vậy.>

<Và nếu về đến nơi thì anh có làm được gì để thúc giục dân chúng trên hành tinh của anh không? Thúc họ đến đây nhanh hơn ấy mà?>

<Tôi còn nhỏ, cũng chẳng hơn các bạn bao năm, nhưng tôi là em của hoàng thân Elfangor. Dân của tôi sẽ lắng nghe tôi. Tôi… tôi biết sớm muộn gì họ cũng sẽ tới. Nhưng có thể lắm chứ, nếu tôi về được và kể cho họ nghe về tình thế tuyệt vọng của các bạn thì…>

Jake hít một hơi thở dài. "Tốt lắm. Đến lúc biểu quyết rồi đó."

Tôi làu bàu rủa. Khỏi bầu bán gì cũng biết kết quả ra sao rồi.

"Sẵn sàng chưa?" tôi hỏi.

<Rồi đó. Tôi đang chuẩn bị để biến hình đây> Ax trả lời.

Hôm đó là sáng thứ bảy, vài ngày sau cái bữa bọn tôi thỏa thuận theo đuổi kế hoạch cướp tàu của bọn Yeerk. Cả đám tập hợp ở Dưỡng đường Hồi sức Thú hoang, nơi có mấy cái chuồng nhốt thú và chim bị thương. Hôm đó ba má Cassie đều đi vắng.

Jake ngó đồng hồ. "Mười giờ mười phút," nó báo.

"Ax sẽ bắt đầu biến hình vào lúc mười giờ mười hai phút và sẽ hoàn tất vào lúc mười giờ mười lăm. Xe buýt sẽ dừng vào lúc mười giờ hai mươi lăm," tôi nói. "Nó sẽ tới siêu thị vào lúc mười một giờ. Lúc đó, Ax đã biến hình được bốn mươi lăm phút. Vậy thì trong thời gian biến hình cho phép là hai giờ, ta còn lại một giờ mười lăm phút."

"Có đủ thời gian không đó?" Cassie lo lắng hỏi. Nhỏ đang bặm môi vẻ sốt ruột.

Tôi nhún vai. "Ba mươi phút để đến quầy Radio Shack để kiếm thứ mà Ax cần để ráp máy truyền tin. Mua xong, trở ra đón xe buýt lúc mười một giờ ba mươi. Về đến đây là mười hai giờ thiếu năm. Còn mười lăm phút dự trữ."

Mặt Jake lạnh băng. Cái bản mặt nó thường là vậy khi nào nó không dám chắc cú việc gì đó.

"Làm vậy là tối đa rồi đó," tôi nói.

"Biết rồi. Mọi người sẵn sàng chưa?" Jake hỏi.

"Lẽ ra mình phải đi với mấy bồ," Rachel nói câu này dễ tới cả chục lần suốt từ sáng đến giờ. "Lẽ ra mình phải ở đó."

"Không được. Bọn mình không được kéo nguyên đám tới đó. Lỡ hỏng việc bị bắt hết cả nút thì sao?" tôi nói. "Mà kỳ này hỏng việc là cái chắc."

<Sao bạn nói vậy?!> Ax gay gắt hỏi.

Jake mỉm cười. "Marco ấy mà! Cậu ấy chúa ghét sự lạc quan."

Tobias lặng lẽ bay vào nhà kho qua cửa mái đề ngỏ. <Không có gì lạ. Xe buýt đang đi đúng lịch trình, nó đang ở đại lộ Margolis.>

"Tốt lắm, Ax. Anh biến hình được rồi đó," Jake nói. "Và… ơ… đừng có quên bộ quần áo biến hình đó nha."

Ý niệm quần áo hình như làm cho anh chàng Andalite rối tung lên, chả hiểu mô tê gì sất. Bọn tôi đã lấy cho ảnh một chiếc quần đùi bó sát và một chiếc áo thun để ảnh dùng khi biến hình, nhưng dường như ảnh vẫn chẳng hiểu nổi vì cớ gì mà phải xài mấy thứ đó.

Xử lý vụ quần áo là một trong những chuyện phiền toái nhất của quá trình biến hình. Bọn tôi đã học được cách biến hình với quần áo,

nhưng chỉ hiệu nghiệm với các loại đồ bó sát. Cứ mỗi lần thử biến hình với áo vét hay áo sơ mi là y như rằng chúng bị rách teng beng. Còn giày hả? Quên đi!

<Quần áo hả, xong rồi đó,> Ax nói. <Tôi sẽ kết hợp nó vào hình người sắp biến thành.>

"Thời gian," Jake nhắc nhở, tay trỏ vào cái đồng hồ.

Ax bắt đầu biến đổi.

Tôi mới thấy ảnh làm điều đó một lần trước đây, ngay sau khi bọn tôi cứu ảnh khỏi con tàu Mái Vòm bị chìm của người Andalite.

Tôi đã từng thấy vô số vụ biến hình và bản thân tôi cũng đã làm một đống vụ. Người biến thành thú trông lúc nào cũng ghê ghê, nhưng lúc này Ax không biến thành thú mà biến thành người.

Những con mắt có cuống rụt lại và biến vô trong đầu ảnh. Cái đuôi bò cạp rùng rợn cũng teo lại, oặn oẹo chui vào sau mông, y chang như khi bạn hút một sợi mì ống vô miệng.

Các vó trước biến mất hoàn toàn.

"Ha, nhìn coi," Jake nói. Nó đỡ lấy Ax khi ảnh té sấp xuống do không còn chân trước để mà trụ.

<Cảm ơn. Tôi phải tập luyện để đứng trên hai chân mới được.>

Một cái rãnh mở ra trên mặt Ax, từ đó mọc ra đôi môi và những cái răng. Ở ngay chỗ những đường rãnh dựng đứng mọc ra một cái mũi. Mắt Ax nhỏ dần lại, trở nên giống mắt người.

Nhưng chuyện quái đản nhất trong vụ biến hình của Ax không phải là ảnh trông giống người mà là ảnh giống bốn người riêng biệt chập thành một.

Thì nghĩ coi, ảnh đã thu nạp ADN của cả Jake, Cassie, Rachel lẫn tôi. Hổng biết bằng cái thuật quái chiêu nào mà ảnh kết hợp được mẫu ADN của cả bốn đứa để trở thành một người duy nhất.

Kết quả cuối cùng khỏi phải nói cũng biết là kỳ cục.

Tôi nhìn Ax mà thấy có mình ở trỏng, mà cũng có cả Jake, Rachel và cả Cassie nữa, mặc dù Ax thuộc phái nam. Kỳ cục nhất là ở chỗ đó. Nhìn Ax mà cứ nghĩ *ỉ, hình như quen quen. Quen thiệt à nhe. Ửa, sao giông tóc tui quá vậy nè!*

"Ax, anh vừa là một chàng trai rất xinh, vừa là cô gái rất xỉ," tôi nhận xét.

"Tôi là người Andalite," ảnh đáp. "Andalite. Lite. Ite."

"Thôi được rồi, anh mặc thêm mấy bộ đồ bổ sung này đi," Jake nói. "Sẵn sàng chưa Tobias?" Nó nhìn lên cửa mái.

<Ờ, mình sẽ kiểm tra chiếc xe buýt,> Tobias nói rồi bay mất tăm.

"Thêm quần áo hả? Qquuềềnn ááooo. Quền áo hả?" Ax hỏi.

"Ax, anh thôi cái trò đó đi," tôi nói.

"Sao? Sờ sờ sờ. Ao."

"Thôi cái vụ đùa giỡn với âm thanh đó đi mà. Chỉ nói những gì cần nói thôi, rồi im đi dùm cái. Anh hiểu chứ?"

Như tôi đã nói, người Andalite không có mồm và không phát âm được thành lời. Ax hình như cho cái miệng là một thứ đồ chơi.

"Được," Ax tán thành. "Đư. Ược."

"Còn một điều nữa. Giày thì phải mang vào chân chứ không bỏ vào túi."

"Được. Tôi nhớ mà. Nhơ. Ớ." Ax rút đôi giày ra khỏi túi và nhìn nó một cách bất lực. Rachel và Cassie mỗi đứa phải nắm một bên chân ảnh để xỏ giày vào.

"Mọi người sẽ nghĩ ảnh bị ngớ ngẩn cho coi," Rachel ngao ngán nói.

"May mà bữa nay là siêu thị ngày thứ bảy," tôi nói. "Ở đó sẽ có cả đống người kỳ quái."

"Nhưng cũng không thể kỳ quái giống vầy được," Rachel nói. "Coi chừng rắc rối à nhe."

"Giờ này bồ mới thừa nhận mình đúng và vụ này là điên hả? Có hơi quá muộn không đó?" Tôi hỏi Rachel. "Nhưng đừng có lo. Có Marco này ở cạnh ảnh mà."

"Tuyệt! Vậy là chắc chắn sẽ có tai họa rồi."

Bọn tôi lên xe buýt. Ax cứ liên tục phát ra những âm thanh kỳ cục suốt quãng đường, nhưng may là xe buýt trống trơn, hổng có ai khác để ý.

Bọn tôi đến siêu thị đúng giờ ngay boóc.

Tôi nháy mắt. "Jake à, làm ơn làm phước đừng có nói câu 'thuận buồm xuôi gió' nha. Câu đó chỉ đúng khi nào mọi thứ còn chưa nổ tung vào mặt thôi."

"Thuận bùm. Bùm. Bù…mmm." Ax cố phát âm cái từ anh vừa nghe thấy.

"Tỉa ơi, chết con rồi!" Tôi thốt lên.

CHƯƠNG 5

Siêu thị đầy ắp người, đủ mọi thành phần. Người già thì đủng đỉnh lết từng bước. Người có gia đình thì bỏ mấy đứa con nít la hét ỏm tỏi vào mấy chiếc xe đẩy to đùng. Mấy đứa nhóc học sinh thì ra vẻ rủng rỉnh. Mấy chú an ninh siêu thị thì làm mặt ngầu. Mấy cô xinh đẹp thì lượn lờ ở cửa hàng thời trang.

Một ngày thứ Bảy bình thường ở siêu thị.

"Cửa hàng Radio Shack nằm đâu vậy cà?" Jake thắc mắc.

"Mình cóc biết," tôi đáp.

"Hình như nó nằm ở tầng hai, bồ nhớ không, chỗ cửa hàng Sears đi xuống chút nữa đó."

"Phải vậy không đó? Lỡ nó nằm ở khu khác thì sao?"

"Để mình dò sơ đồ siêu thị. Anh Ax ơi, đưa dùm cái…" Jake chợt khựng lại. "Marco! Anh Ax đâu mất tiêu rồi?"

Tôi dáo dác nhìn quanh. "Ủa, mới thấy đây mà!"

Chỗ nào cũng rặt người là người! Nhìn đâu cũng thấy người. Đàn ông, đàn bà, con trai, con gái, em bé, cụ già. Nhưng hổng có người hành tinh… bởi vì tôi tìm ảnh hổng ra. Ax đi lạc mất tiêu rồi!

Hai đứa tôi phải mất đến hai phút nháo nhác.

Bất chợt, tôi thấy một khuôn mặt quen thuộc đến lạ kỳ.

"Ax kia rồi! Trên thang cuốn á!"

"Sao mà ảnh ra tận đó vậy cà?" Jake thắc mắc.

Hai đứa vội lao theo ảnh. Nhưng người ngợm gì đâu mà đông quá, chen muốn ná thở luôn. Jake xông vô rẽ đường, còn tôi thì nắm chặt cánh tay nó.

"Đừng chạy nhe bạn hiền. Mấy cha an ninh siêu thị sẽ tưởng hai đứa mình chôm đồ. Với lại, làm vậy chỉ tổ gây chú ý. Ở đây dám có mấy cửa hiệu của dân Mượn xác lắm à nhe."

Jake lập tức giảm tốc. "Ừ nhỉ. Đông thế này làm gì hổng có vài tên loại đó."

Hai đứa lách tới, cố đi thật nhanh mà không quá lộ liễu. Tôi luôn miệng "xin lỗi, xin lỗi", và cố không tông vào mấy chư vị có bộ dạng dễ nổi khùng.

Ra đến cái thang cuốn sao mà lâu lắc. Tới nơi thì Ax lại mất tăm.

"Ảnh còn chưa hiện hình thì hổng đến nỗi nào," Jake thì thào. "Hổng biết ảnh còn dở trò gì nữa đây?"

"Jake, đừng nói toạc ra nhe. Mình hổng muốn nghe đâu."

"Kia kìa!"

"Đâu?"

"Chỗ quán cà phê Starbuck á!"

Tôi không cao như Jake nên có thấy gì đâu. Nhưng khi đến gần

quán Starbuck thì tôi trông thấy Ax. Ảnh đang kiên nhẫn đứng xếp hàng.

Hai đứa vọt tới vừa đúng lúc Ax lắp bắp. "Cho xin… xi… in một tách. Ta ách. Tách. Cà phê… Cà ê phê."

"Chắc ảnh nghe người ta nói, rồi bắt chước," tôi thì thầm vào tai Jake.

"Có đường hay không đường?" người bán hàng hỏi.

Ax ngẫn tò te. "Đường? Đư… ương… Đường."

Jake vội móc túi rút lẹ ba đô la đặt xuống quầy. "Dạ, tiền đây ạ."

Tôi nắm tay Ax lôi ra chỗ cửa sổ nhận cà-phê. "Ax, anh làm ơn đừng đi lung tung nữa có được không? Bọn tôi xém nữa lạc mất anh rồi đó."

"Mất tôi? Nhưng tôi ở đây mà. Đơ…đây ma… mà."

"Anh nghe nè, bọn mình phải bám sát nhau. Đồng ý hông?" Tôi lườm Jake. "Tại bồ đó. Ai biểu nói 'thuận buồm xuôi gió' làm chi."

Nhân viên cửa hàng Starbuck trao cho Ax một cái ly giấy đựng cà-phê. Ax cầm lấy và đảo mắt nhìn quanh xem mọi người làm gì. Bắt chước họ, ảnh đậy nắp lên cái ly, rồi đưa lên miệng uống.

"Ơ… Anh Ax?" tôi nói. "Anh phải uống chỗ cái lỗ ở trên nắp á."

"Lỗ. Trên nắp. Không đồ! Đ… ồ!"

Coi bộ đây là trò hấp dẫn nhất mà Ax từng biết. Tôi đoán kỹ thuật pha cà-phê hổng được phát triển lắm ở xứ Andalite. Có lẽ vì họ hổng có miệng, vì vậy mà ăn uống là chuyện hổng ai quan tâm. Nhưng gì thì gì, Ax vẫn không cách chi im cái miệng giùm.

"Đơn giản! Gi… ản! Và rất hiệu quả!"

"Chứ sao, đó là một phép lạ công nghệ của loài người," tôi nói.

"Tôi muốn thử dùng miệng lần nữa. Uống. Ăn." Như nghĩ ra điều gì đó, ảnh nói thêm "Xưự… ựccc."

"Anh chỉ việc đưa cái lỗ nhỏ đó lên ngang miệng," tôi chỉ vẽ. "Lẹ đi, cửa hiệu Radio Shack kia kìa. Mất béng mười phút rồi đó."

Ax bắt đầu nốc cà phê.

"A aaa! Ô ôôô! Cái gì? Cái gì vậy nè?"

"Cái gì là cái gì?" tôi lo lắng hỏi, đầu giựt qua giựt lại xem có gì nguy hiểm không.

"Một cảm xúc mới. Nó… Tôi không thể giải thích. Nó… đến từ cái miệng." Ax lấy tay trỏ vào mồm. "Nó diễn ra khi tôi uống cái chất lỏng này. Dễ chịu lắm. Rất dễ chịu."

Phải mất vài giây, tôi và Jake mới hiểu ra Ax nói gì. "Mùi vị! Ax đang thưởng thức mùi vị," Jake cắt nghĩa. "Ax đâu đã biết thế nào là mùi vị."

"Cũng đỡ là ảnh bớt được cái vụ lắp bắp," tôi làu bàu.

"Mùi vị," Ax phủ nhận cái rụp nhận xét của tôi. "Mu ùi. Vi ị."

Không đợi Ax nốc xong ly cà phê, hai đứa tôi lôi ảnh tới cửa hiệu Radio Shack. "Nghe nè Ax, mình còn rất ít thời gian. Anh ngó lẹ giùm

coi có thứ anh cần không?"

Có thể nói về Ax như thế này: theo tiêu chuẩn người thì ảnh dị hợm thiệt, nhưng nói về chuyện kỹ thuật thì đúng là nghề của chàng. Vừa bước tới chỗ giá treo ở cuối cửa hiệu là ảnh nhấc ngay mấy món lên săm soi.

"Cái này chắc là một *gairtmof* dạng nguyên thủy," Ax ngắm nghía một cái công-tắc và nhận xét. "Còn cái này chắc là một kiểu *fleer*. Rất sơ khai, nhưng xài cũng tàm tạm."

Trong vòng mười phút, Ax đã gom được cả chục món, từ mấy sợi cáp đồng trục, bình điện cho đến mấy thứ của nợ gì đó mà tôi cóc biết.

"Tốt," cuối cùng Ax nói. "Tôi chỉ còn thiếu cái chuyển suy không gian Z. Cái chuyển suy nghĩ ấy mà. Chu… chuyể… su…y."

"Cái gì?"

"Cái chuyển suy không gian Z. Nó chuyển tín hiệu vào không gian Zero."

Tôi nhìn Jake. "Không gian Zero là cái quỷ gì vậy trời?"

Jake nhìn lại tôi, nhún vai. "Chưa từng nghe."

Ax có vẻ nghi hoặc. "Không gian Zero đó mà," ảnh lặp lại. "Zeeero. Nó đối lập với không gian thực. Gọi là phản - thực". Ax kiên nhẫn ngó hết tôi rồi lại đến Jake. "Không gian Zero là không gian không có chiều, nơi có thể bay nhanh hơn cả vận tốc ánh sáng. Sáng. Ánh sang áng."

"Ô," tôi cay cú nói. "Cái không gian Zero đó… hừm… Ax à… Xin lỗi vì chúng tôi kém cỏi, nhưng chúng tôi hổng có cách chi đi nhanh hơn vận tốc ánh sáng. Và cũng chưa bao giờ nghe nói về cái vụ không gian Zero."

"Ồ."

"Mình mua hàng đi đã, mấy chuyện kia tính sau," Jake bình tĩnh nói, nhưng tôi thừa biết là nó bắt đầu sốt ruột. "Mình đi trả tiền đây."

Ax hớp chỗ cà phê cuối cùng. "Vị," ảnh nói. "Tôi muốn có thêm vị." Ảnh gật gật cái đầu. "Tôi ngửi thấy mùi. Tôi tin là ti… ti… in… là… giữa mùi và vị có liên quan với nhau."

"Anh nói chỉ phải," tôi nói. "Tuy chúng tôi không thể bay nhanh hơn ánh sáng nhưng chúng tôi có thể làm một bữa tiệc hết ý, thơm điếc mũi luôn."

"Hết ý," Ax lặp lại. "Tôi mang theo cái này được không?" ảnh chỉ vào ly cà phê rỗng.

"Không được, anh liệng béng nó đi."

Chít mồ, dùng từ lộn bậy rồi. Ax giang tay ném mạnh ly cà phê. Nó trúng ngay đầu một nhân viên ở quầy bán.

"Ê!"

"Xin lỗi chú nhe," tôi phóng vội đến chỗ người nhân viên, miệng la lớn. "Nó… Nó bị bịnh. Nó… bị vậy đó. Chú biết hông, giống như là bị

lên cơn ấy mà.”

Jake hùa theo, “Phải đó, đâu phải lỗi tại nó. Nó đâu tự kiềm soát được.”

Người nhân viên lấy tay xoa xoa đầu. “Thôi được, không sao. Với lại cậu đó đã đi mất rồi, tôi chỉ cần có vậy.”

“Nó đã sao ạ?”

Tôi và Jake quay phắt lại. Ax đã biến mất.

Jake chộp lấy cái túi đựng hàng rồi lao theo tôi về phía dòng người.

Vẫn chẳng thấy Ax đâu.

Nhưng tôi nhìn xuống tầng dưới thấy một đám người ùa ra, tất cả cùng lao về một hướng, như đang chạy lại xem cái gì đó.

“Họ đi lại khu ăn uống đó mà,” Jake nói.

“Ờ, nhưng mà sao mình linh cảm hổng hay ho chút nào.”

Hai đứa tôi chạy ra thang cuốn, xộc xuống đó mà chen lấn, cứ hai giây lại bắn ra một câu “xin lỗi”.

Đến khu ăn uống, tụi tôi lại luồn lách tiếp, chui qua một đám đông đang cười cợt, khúc khích, chỉ trỏ gì đó.

Ax đang đứng đó, chỉ có mỗi mình ảnh… bởi lẽ những ai tỉnh táo thì đã né thật xa.

Ax đang chạy nhảy như thằng khùng hết từ bàn này sang bàn khác, bốc mấy món ăn thừa và nhét tuốt tuột vào miệng. Lúc này Ax vừa chộp được một khúc bánh pizza ăn dở.

“Mùi vị!” Ax thốt lên sau khi cạp một miếng to đùng. Phần pizza còn lại, ảnh ném văng lên trời. Nó xém rơi trúng chú an ninh siêu thị đang lách tới.

Ax không để ý gì nữa. Ảnh vừa phát hiện ra một miếng bánh quế. “Mùi ơi là mùi!” ảnh kêu lên rồi đút nguyên miếng bánh vô miệng. “Aaaa! Mùi vị! Đã quá! Quuá!”

“Một bữa tiệc hết ý thiệt,” tôi lẩm bẩm.

“Phải đưa Ax ra khỏi đây ngay,” Jake thì thầm.

“Muộn rồi. Coi kìa! Ba ông an ninh siêu thị lận!”

Mấy chú an ninh đang lao bổ về phỉ Ax.

Ax hình như quyết định rằng đây là thời điểm để “liệng béng” cả bữa tiệc. Một miếng bánh bay trúng mặt chú an ninh gần nhất.

“Ax! Chạy đi! Chạy lẹ đi!” tôi hét lớn.

Chắc là Ax nghe thấy, vì ảnh bắt đầu chạy.

Rủi thay, ảnh chạy không được nhanh cho lắm trên đôi chân người.

Vì vậy mà trong khi vừa chạy vừa va vấp né tránh mấy chú an ninh đô con, mặt ngầu… Ax bắt đầu biến hình.

CHƯƠNG 6

"Đứng lại!" một chú an ninh hét lớn. "Tôi ra lệnh: đứng lại!"

Nhưng Ax hồng cho đứng lại là hay. Ảnh đang hoảng loạn.

Một cô nọ vừa bước ra từ cửa hàng mỹ phẩm, tay lủng lẳng chiếc túi đựng mấy thứ chai lọ đủ màu sắc. Ax đâm sầm vào cô ta. Cái túi bắn tung lên trời.

Hai cái cuống bắt đầu ló ra từ đỉnh đầu ảnh. Mấy con mắt phụ xuất hiện ở cuối cuống bèn hướng ngay ra phía sau để ngó chừng những người đang rượt theo.

Tôi và Jake nằm trong số người này. Hai đứa tôi chạy trước mấy chú an ninh, nhưng chỉ hơn có chút nhéo. May mà họ tưởng lầm bọn tôi là mấy đứa nhóc ngốc nghếch bám theo vì tò mò.

Tôi nghe một chú an ninh hét to vào máy điện đàm. "Chặn nó lại ở cửa Đông!"

Hai chân bắt đầu mọc ra từ ngực Ax. Đó là hai chân trước của ảnh. Đầu tiên chúng nhỏ thôi, nhưng sau đó to lên rất nhanh.

Ax chậm lại khi các chân người bắt đầu biến đổi. Hai đầu gối gập lại, rồi cột sống dãn ra, bắt đầu hình thành cái đuôi.

Đúng lúc đó, tôi nghe tiếng hét.

"Á á á á á!"

"Cái gì vậy" Cái gì nữa nè trời?"

Người ta hét, vùng chạy, vứt lại cả giỏ xách khi trông thấy cái sinh vật ngó phát ớn mà Ax đang biến thành. Một thứ nửa người, nửa Andalite. Một khối bầy nhầy đang đột biến với những bộ phận nửa vời.

Tôi chẳng thể trách gì họ. Chính tôi cũng còn muốn hét lên nữa là.

Hai đứa tôi chạy qua tiệm cửa giày, đến gần sát cửa ra, thì thấy Ax bật ngã chúi xuống, đứng trên hai chân trước của ảnh. Ax trượt dài trên mặt sàn đá cẩm thạch trơn tuột.

Phần lớn mọi người đã tụt lại phía sau, trừ mấy chú an ninh siêu thị và hai đứa tôi.

"Mấy nhóc kia tránh ra đi!" một chú an ninh quát lên. "Tên này coi bộ nguy hiểm lắm đó."

Ax lao nhanh. Giờ thì với bốn cái vó Andalite, trông ảnh tự tin hơn rất nhiều. Việc biến hình đã gần hoàn tất. Cái miệng người của ảnh đã biến mất. Những cặp mắt phụ đã ở đúng vị trí. Hai cánh tay và bốn cái chân cũng đã định hình xong.

Sau hết, cái đuôi mọc dài ra.

Chính lúc đó, tôi nghe tiếng thì thào thảng thốt của chú an ninh gần nhất: "Andalite!"

Tôi quay phắt lại phía hắn. Chỉ có một tên Mượn xác mới nhận ra

một người Andalite!

Tên an ninh - Mượn xác rút súng ra khỏi vỏ.

"CHẠY ĐI!" tôi hét gọi Ax.

Tên Mượn xác đứng chắn ở giữa Ax và cánh cửa. Sai lầm rồi thầy Hai. Cái đuôi Andalite loáng lên, nhanh đến mức mắt tôi chẳng nhìn thấy. Khẩu súng của tên Mượn xác bay cái vèo. Hắn ôm chặt một cánh tay đỏ ngầu máu.

Ra khỏi cửa, bọn tôi chạy bán mạng.

Còi hụ!

"Cớm thứ thiệt đang mò tới," tôi nói. "Hổng phải cớm siêu thị nữa rồi!"

<Mình chạy đâu bây giờ?> Ax hỏi, lần này bằng ý nghĩ.

"Lúc này mà còn xin lời khuyên nữa hả trời?!" tôi cuống cuồng ngó quanh. Leo lên xe buýt thì không ổn rồi. An ninh siêu thị đã tràn ra từ khuôn cửa kính. Cảnh sát đô thị trong đồng phục đen trắng thì đang la hét lao tới.

Chỉ có nước duy nhất là chạy. Thế là chúng tôi chạy. Chạy lại bãi đậu xe. Hai thằng nhóc và một gã dị hợm không thuộc hành tinh này.

"Ra cửa hiệu tạp hóa!" Jake la lớn.

"Cái gì?" tôi hổn hển hỏi. Tôi đã mệt muốn rã cẳng.

"Đằng kia!" Jake đưa tay chỉ. Đó là cửa hàng tạp hóa nằm dọc bãi đậu xe. Và đó cũng là lối duy nhất bọn tôi có thể chạy.

Xe cảnh sát đã quay quanh bọn tôi.

"Bị vây cứng ngắc rồi!"

"Chưa chắc đâu," tôi nói.

Chúng tôi phóng mình qua cánh cửa kính to đùng của siêu thị với một tốc độ kinh dị. Tôi nghe như có tiếng đạn réo.

"Jake!" tôi la lên. "Giúp mình với!" Tôi vừa có một ý tưởng để làm chậm chân những kẻ đang săn đuổi. Tôi vớ lấy một hàng dài các xe đẩy lồng vào nhau và đẩy ra cửa. Jake cũng nhào lại phụ tôi.

Rồi hai đứa tôi lại chạy tiếp. Ngay bên cạnh, Ax run rẩy trượt dài trên sàn nhà trơn tuột, va lung tung vào các kệ hàng hóa. Những hộp ôliu và cà chua đổ tung tóe sau lưng ảnh.

Khách hàng la hét và tông những chiếc xe đẩy vào nhau.

"Quái vật! Mẹ ơi, quái vật!" Một nhóc con la lớn.

"Quái vật giả đó mà con," mẹ nó nói.

Quái vật giả. Nói có lý.

Và rồi tôi thấy lối thoát. Nó nằm ở cuối hành lang. Nhưng tôi cần chút thời gian. Tôi cần mọi người phải tránh đường. Không được ai chứng kiến.

"Có bom!" Tôi hét thật to, muốn thủng cả lá phổi. "BOM!"

"Cái gì?" Jake sửng sốt.

"Có BOM!" Có bom trong siêu thị! Chạy đi! Mọi người chạy đi! CÓ BOM!"

“Bồ làm trò gì vậy?” Jake quát lên.

“Cảnh sát đã vây kín khu này rồi. Chỉ có một lối thoát duy nhất mà thôi,” tôi nạt lại nó, đưa tay chỉ ra trước. Tôi chỉ vào mấy cái thùng đựng tôm hùm sống ở cuối hành lang, chỗ quầy bán hải sản.

“Ồ, không,” Jake rên rỉ.

“Ồ, có”, tôi nhếch miệng cười.

Người mua hàng hoảng loạn nháo nhác chạy, hổng biết vì quả bom hay vì Ax. Nhưng đống xe đẩy ở cửa và dám người xông ra đã làm chậm bước đám cảnh sát, đủ cho bọn tôi có một khoảng thời gian quý báu.

Tôi có linh cảm hình như bọn cớm Mượn xác đang ngăn không cho cớm thứ thiệt rượt theo bọn tôi và không để người nào làm chứng.

“Nào, bọn mình tắm cái đi,” tôi nói.

May quá, đó là một cái thùng đựng tôm rất lớn. Tôi bám vào hông thùng rồi đu người vào trong. Jake leo vào ngay sau tôi. Mỗi đứa tôi chộp một con tôm ném về phía Ax.

Hấp thu ADN tôm chẳng dễ chút nào. Tôi cố tập trung, nhưng trong đầu tôi chỉ có hình ảnh một đám cớm Mượn xác ác ôn ở bên ngoài siêu thị đang chuẩn bị ào vô, tên nào tên ấy súng ống lăm lăm.

Con tôm trở nên thiu thiu, hết cục cựa, đúng kiểu mấy con thú bị hấp thu ADN.

Tôi thả nó vô lại trong nước. Hai đứa tôi lột vội quần áo, giày dép rồi ném chúng cùng với cái túi của cửa hiệu Radio Shack, vào thùng rác gần đó.

Ax đã bắt đầu biến hình. Tôi và Jake đợi Ax thu nhỏ một chút rồi túm ảnh lôi luôn vào thùng tôm.

Người Ax đã bắt đầu cứng như áo giáp, còn tay chân thì tách ra, thu nhỏ lại.

Đến phiên tôi bắt đầu biến hình.

Tôi đã từng trải qua nhiều phen sợ hãi từ khi trở thành một Animorph, thế mà đến giờ vẫn không sao quen được. Và bạn biết hông, tôi sợ đến mức xương cốt cũng buốt cả lên.

Bất cứ giây nào, chúng cũng có thể ập tới.

Bất cứ giây nào, chúng cũng có thể tóm được bọn tôi đang biến hình nửa chừng.

Tôi ngó sang Jake. Mắt nó đã biến mất, thay bằng hai viên kẹo đen tròn vo.

“Eo ơi, khiếp!”

Tám cái chân màu xanh, gai gai, trông như chân sâu bọ tòi ra từ ngực nó.

“Á á á á á!” Tôi hết hồn la lên.

Cái mặt Jake như nứt ra, xẻ thành một mớ ống chằng chịt. Nhìn nó mà tôi muốn ói… chỉ có điều là bản thân tôi cũng chẳng còn cái miệng.

Ngay lúc đó, tôi cảm thấy những cọng râu phọt ra từ trán tôi như những thanh giáo dài ngoằng.

Tôi đang co rút lại, nhỏ dần, nhỏ dần, và chìm dần trong lớp nước mà lúc này đã ngập đến ngang cổ.

Tôi có một cảm giác rùng rợn khi biết rằng tất cả những xương xẩu trong cơ thể tôi đang tan biến dần. Đồng thời, một lớp vẩy cứng như móng tay ở đâu ra bọc lấy toàn bộ cơ thể tôi.

Cơ thể người của tôi đã tan biến. Cặp mắt người của tôi nhòe nhoẹt dần. Tôi không còn thấy được như người nữa.

Cũng tốt thôi. Vì tôi cũng chả khoái nhìn thấy mình đang trở thành cái giống gì.

CHƯƠNG 7

Tôi nghĩ tôi đang sắp gào lên và sẽ không bao giờ ngưng được. Nhưng tôi làm gì còn miệng, có cổ, có dây thanh phát ra âm thanh.

Tôi có bốn cặp chân. Tôi có hai cái càng lớn. Bằng cách nào đó, tôi thấy được chúng. Dưới đôi mắt tôm, đó là những hình ảnh vụn nát. Tôi không thấy được phần lớn cơ thể tôi, nhưng tôi thấy những con tôm khác trong nước.

Tôi sợ lắm.

Ăn.

Ăn.

Giết và ăn.

Bộ óc tôm chợt trỗi dậy, lấn át bộ óc người. Nó chỉ có hai suy nghĩ.

Ăn.

Ăn.

Giết và ăn.

Tôi đang thu thập dữ liệu từ các giác quan quái quỷ nào đó, không tài nào hiểu nổi. Những cọng râu cực dài của tôi cảm nhận nhiệt độ nước, dòng nước, độ rung. Nhưng tôi cóc biết mấy thứ đó có ý nghĩa gì.

Thoạt tiên, mắt tôi hầu như vô dụng. Nó chỉ thấy những hình ảnh vụn nát, không đáng kể, với những màu sắc mà tôi chưa hề biết.

Tôi thấy mấy cái càng ở trước mặt. Tôi thấy mấy cọng râu. Ở phía sau, tôi thấy một bề mặt cong màu nâu-xanh với nhiều nấc và khía.

Thân mình của tôi là vậy hả trời! Nghĩ mà muốn bệnh. Đó là cái lưng của tôi, lớp vỏ cứng của tôi.

Tôi không thể nhìn xuống cái bụng, xuống cái đuôi ngoe nguẩy. Tôi cũng không thể nhìn xuống tám cái chân như chân nhện, nhưng tôi chợt cảm thấy chúng đẩy tôi tiến lên, lồm cồm bò dọc theo phần đáy thủy tinh của thùng tôm.

<Jake!> tôi gọi.

<Gì đó, mình đây nè,> có tiếng đáp. Giọng Jake nghe run rẩy.

Hay quá! Xém nữa tôi đã khóc… nếu như tôm biết khóc.

<Bồ ổn không?>

<Ổn. Mặc dù mình hổng khoái biến thành cái giống này.>

<Ừ,> tôi tán thành. Nói chuyện được với Jake sao thấy nhẹ cả người. Nếu không, đầu óc tôi chắc mụ mị hết ráo.

<Anh Ax đâu?> Jake hỏi.

<Tôi… tôi thấy… Tôi thấy đói. Con vật này đang muốn ăn.> Ax lên tiếng.

<Ờ, vậy là tốt. Chuyện đó bình thường thôi mà,> tôi nói. <Con vật nào cũng chỉ lo xực thôi, mấy thứ khác là chuyện nhỏ. Tôi nghĩ

tôm thì cũng vậy thôi.>

<Tôi muốn tìm mồi,> Ax bối rối nói.

<Biết rồi. Không ngờ tôm mà cũng là thú săn mồi.> tôi nói.

<Dàn xếp với bộ não của thú săn mồi là còn may đấy. Bồ mà là con mồi thì suốt ngày bồ sợ quắn đít cho coi.> Jake nói.

Tôi thấy một con tôm đến gần. <Bồ đó hả, Jake? Nhúc nhích cái càng bên trái thử coi.>

Cái càng bên trái không nhúc nhích. Tôi chợt nhận ra con tôm này bị cọng dây cao su cột chặt mất càng. Chúng tôi thì không bị cột dây cao su. Dây cao su hổng phải là một phần của ADN tôm.

Tôi thấy một con tôm ở bên trái, không có dây cao su. Một con tôm khác cũng thế ở ngay sau đuôi nó. Ba đứa tôi đây rồi. Có khoảng nửa tá tôm bị cột càng đang nổi lềnh bềnh trong nước hay ngồi lặng dưới đáy.

<Thôi dẹp chuyện sợ sệt đi,> tôi nói. <Có ai nhìn thấy gì ở ngoài thùng không đó?>

<Chả thấy gì cả,> Jake đáp. <Mấy con mắt tôm này dỏm hết biết luôn.>

<Ờ, thậm chí còn dỏm hơn cả mắt người nữa.> Ax bình luận.

<Khiếp thiệt,> tôi nói. <Mình chưa bao giờ là con thú không xương.>

<Dù vậy, mấy cái càng này cũng hay ra phết,> Ax nói.

Tôi thấy ảnh mở ra khép lại mấy cái càng.

<Ax nè!> Jake nói. <Anh nói anh có thể theo dõi thời gian? Thử cái coi sao.>

<Tuân lệnh hoàng tử Jake,> Ax nói. <Để coi… Mười phút theo cách tính thời gian của các bạn đã trôi qua.>

<Dữ vậy hả?> Tôi ngạc nhiên. <Mười phút lận! Bọn cớm - Mượn xác chắc vào đến nơi rồi.>

<Mình cũng nghĩ y như bồ vậy.> Jake nói.

<Tốt nhất là đợi đến hết giờ. Chờ tới khi gần hết hai tiếng rồi hãng hay,> tôi nói. <Dù mình hổng khoái ở thêm phút nào trong cái thân hình quái đản này.>

… Theo lời Ax, một giờ đã qua đi kể từ khi ba đứa tôi biến thành tôm.

Tôi cảm thấy nước xung quanh chợt xáo động một cách bất thường. Có vật gì rất bự vừa nhúng vào. Tôi cảm thấy trên đầu tôi có vật lạ. Trước khi kịp suy nghĩ hay phản ứng, tôi cảm thấy vỏ của tôi bị bóp lại.

Tôi bị nhấc bổng lên, lôi cái rẹt ra khỏi nước.

<Jake ơi! Có cái gì nó tóm mình!>

Một cú sốc bất ngờ!

Tôi đang ở ngoài nước.

Khô quá! Ngộp quá! Mấy cái râu của tôi ngọ nguậy điên cuồng,

trong khi tôi vắt óc tìm hiểu chuyện gì đang xảy ra. Mắt tôi không thấy gì, chỉ thấy ánh sáng chói chang và những cái bóng khổng lồ, nhòe nhoẹt.

Có vật gì rất lớn giữ chặt lấy cái càng bên phải của tôi. Tôi không mở nó ra được nữa. Rồi đến cái càng bên trái.

Dây cao su! Không cách chi thấy chúng trong cái môi trường không nước này. Tôi gần như mù. Nhưng tôi hiểu điều gì đang xảy ra.

Ai đó vừa lôi tôi ra, lấy dây cao su cột béng hai càng lại.

Rồi tôi bị ném lộn nhào, trượt lông lốc trên những thứ mà tôi biết ngay là những con tôm khác.

<Jake! Bồ cũng có ở trong này chớ?>

<Ờ, nhưng làm ơn đừng hỏi mình vụ này là gì. Mình hổng thấy, hổng nghe gì hết ráo.>

<Có phải là chúng không đó? Phải bọn Mượn xác không?>

Có vật gì rất lạnh rơi lên tôi, rồi trượt khắp cơ thể.

Đá cục!

Tôi cảm thấy mình bị đưa tới đưa lui như ngồi trên cái đu.

<Ax, anh có đó không?>

<Tôi đây nè, Marco. Có chuyện gì vậy?>

<Hỏi tôi á?> tôi nói. <Chắc là bọn cớm Mượn xác đã tóm được mình. Dám lắm đó!>

<Mình cứ ở trong lốt tôm lâu chừng nào hay chừng đó,> Jake đề nghị. <Có thể biết được điều gì chăng? Nhưng nếu là bọn Mượn xác thì dứt khoát phải hoàn hình ngay>.

Đá lạnh làm tôi thấy buồn ngủ. Cũng không hẳn là buồn ngủ mà là chậm chạp, uể oải.

Tôi cảm thấy như thể mình bị lôi ra ngoài một lúc. Tôi cũng không biết là bao lâu… cho đến khi tôi sực tỉnh và nghe cái giọng ngái ngủ của Ax vang lên ở trong đầu. <Chỉ còn bảy phút nữa thôi.>

Câu nói đó làm tôi tỉnh như sáo. Tôi đâu muốn trải cuộc đời còn lại trong cái lốt tôm kinh dị này.

<Kệ xừ nó, mình hoàn hình đây. Ai thấy cũng mặc,> tôi la lớn.

<Đồng ý,> Jake nói. <Hết thời gian rồi, phải liều thôi.>

<Ít ra bây giờ cũng đỡ lạnh rồi,> tôi nói. Tôi cố nhìn quanh, nhưng mấy cọng râu của tôi chẳng đánh hơi được gì trong không khí, còn mắt tôi thì chỉ thấy những bóng xam xám, mờ nhạt, chẳng ra cái hình hài cụ thể gì.

Tôi tập trung vào việc hoàn hình. Tôi không biết có nên nhắm cặp mắt người lại khi Jake bắt đầu hoàn hình lại hay không. Thiệt tình, tôi hổng muốn nhìn cái cảnh hoàn hình của Jake và Ax chút nào. Một lần thôi là quá đủ! Có khi cả tháng nữa vẫn còn mơ thấy ác mộng.

<Mình bắt đầu đây,> tôi nói rồi bắt đầu hoàn hình.

Nhưng ngay lúc đó, tôi lại cảm thấy bị ép lên vỏ. Mấy chiếc càng của tôi được cởi trói. Ai đó, hay vật gì đó vừa tháo mấy cọng dây cao

su.

Và bất chợt tôi cảm thấy hơi nóng bốc lên, bọc quanh tôi.

Hơi nước nồi hầm!

<Tia ơi, chết con rồi!>

CHƯƠNG 8

<Chết tui!> tôi la lên không thành tiếng.

Tôi biết tôi đang ở đâu rồi! Tôi đang ở trên tay người nào đó đang chuẩn bị ném tôi vào nồi nước sôi.

<Á Á Á Á Á!>

Có lẽ vì tôi hét lên quá tuyệt vọng, và cũng có lẽ là tôi gặp may mà cái miệng người của tôi là thứ hiện ra đầu tiên.

Cặp môi nhỏ đang ngoác ra chợt xuất hiện ở ngay chỗ cái miệng của con tôm.

Tôi vẫn chưa có phổi người hoặc dây thanh, vì vậy chưa thể phát ra lời.

Nhưng tôi nghĩ điều đó cũng chả cần thiết.

Con tôm đương không mọc môi là một khung cảnh quá đủ để người phụ nữ ấy buông tôi ra.

Tôi rơi xuống. Các càng của tôi bám được vào mép cái nồi. May gì đâu mà may! Tôi đánh đu trên mép nồi, cái đuôi cong lên, cách mặt nước sôi có vài phân.

Tôi lớn nhanh như thổi, trở thành một sinh vật cỡ đứa bé sơ sinh, nửa phủ vỏ tôm, nửa phủ da. Cặp mắt người mọc ra thay cho hai cái cục tròn vô dụng. Râu bị rút lại thụt vô trán. Tôi nghe có tiếng kèn kẹt khi cột sống của tôi tái xuất hiện ở bên trong.

Dốc toàn bộ sức lực, tôi đu mạnh qua mé bên ngoài cái nồi, rồi buông mình đưa cái lưng tôm rơi đánh phịch xuống bếp. Tôi lăn khỏi chỗ nóng rồi rơi tiếp xuống đất.

Nhưng tôi rơi không cao lắm vì giờ đây tôi đã lớn cỡ đứa bé đang tập đi, trông giống người nhiều hơn là giống tôm. Tôi là một thằng nhóc kinh tởm với tám cái cẳng lủng lẳng ở vùng ngực và bụng.

Khả năng nghe của tôi được phục hồi cùng với một hiệu ứng sốc.

"Á á á á á! Á á á á á! Á á á á á! Á á á á á!"

Ai đó đang la toáng lên, không tài nào kiềm chế được.

Đôi chân của tôi đã mọc lại. Tôi đứng dậy, nhìn quanh và thấy một phụ nữ. Cô ấy trông khá xinh, trừ hai con mắt đang trợn ngược lên vì khiếp hãi.

"Á á á á á! Á á á á á! Á á á á á! Á á á á á!"

Tôi liếc sang bên, thấy cái túi nhựa đựng đá. Thì ra cô ấy mang tụi tôi từ siêu thị về nhà bằng cái này đây. Giờ thì cả bọn đang ở trong bếp nhà cổ. Jake hầu như đã hoàn hình người. Nó đứng đó, một chân còn thọc trong cái túi nhựa. Tám cái cẳng đang rút vào ngực nó. Cặp mắt người nó hiện ra.

Ax đích thực là sự phối hợp phát ớn giữa người Andalite và con tôm. Nhưng ảnh cũng đang nhanh chóng xóa đi những dấu vết cuối

cùng của loài thân giáp.

Rủi thay, điều này cũng hổng làm cho người phụ nữ kia dễ chịu hơn.

"Á á á á á! Á á á á á! Á á á á á! Á á á á á!"

"Không sao đâu mà cô," tôi nói. "Bọn cháu không hại gì cô đâu."

"Bình tĩnh đi cô," Jake tiếp lời. "Bình tĩnh đi mà."

Hai mắt cổ điên cuồng đảo hết từ tôi sang Jake rồi tới Ax.

"Á á á á á! Á á á á á! Á á á á á! Á á á á á!"

"Cô ơi, có gì đâu," tôi nói. "Bọn cháu đi đây. Ai hại gì cô đâu?"

"Mấy… mấy… mấy người là… là… tôm!" Phải cố lắm cổ mới phun ra được vài từ.

"Phải, cháu thừa nhận chuyện này cũng hơi lạ," tôi nói. "Nhưng có sao đâu. Một giấc mơ thôi mà."

"Giấc… giấc… giấc… mơ hả?"

"Đúng đó cô, giấc mơ thôi," Jake cố lấy giọng quả quyết.

Tôi nhìn sang Ax. "Anh biến thành người được chưa? Mình phải ra khỏi đây."

<Tôi biến tiếp được mà,> ảnh đáp rồi bắt tay vào việc luôn.

"Bọn cháu sắp đi," Jake nói. "Lát nữa cô sẽ tỉnh dậy, nhưng đừng kể ai nghe về giấc mơ này, cô hiểu cháu nói gì không?"

Người phụ nữ lắc đầu lia lịa.

"Thì cô nghĩ coi, nếu kể ra thì cô sẽ bị phiền phức với… với một số người. Với lại người ta sẽ nghĩ là cô bị điên."

Cô ta gật đầu, vẻ cực kỳ tin tưởng.

Ax đã biến thành người. Cả ba chúng tôi đều mặc những bộ đồ biến hình trông hơi lố bịch, nhưng đâu còn cách nào khác.

Chúng tôi bước ra cửa. Tôi liếc sang bên, thấy ba con tôm nữa vẫn đang nằm trong cái túi đá. Chắc cổ đang chuẩn bị bữa ăn cho sáu người.

"Thưa cô," tôi nói. "Cô làm ơn giúp cháu điều này được không? Cô mang hộ cháu mấy anh bạn kia ra bãi biển rồi thả họ đi, được không hả cô?"

CHƯƠNG 9

Tôi và Jake chơi video games ngoài siêu thị. Tôi dập nó te tua. Nó mất tập trung vì mải lo ăn.

Nó ăn một con bọ màu đỏ có những cái càng to đùng.

Tôi bảo nó đừng ăn món đó nữa, ăn vô đau bụng chết. Nhưng nó có nghe tôi đâu!

Cho nên bụng nó nổ cái đùng, phèo phổi bay tá lả. Tám cái chân nhện khổng lồ xuất hiện, như có con gì trong bụng nó đang chực chờ chui ra.

Tôi cố chạy thật xa, nhưng hơi nước vẫn rượt theo. Tôi bị bỏng ran khắp mình mẩy!

Tôi cố chạy tiếp, nhưng chân tôi đã biến mất, thay bằng một cái đuôi cứ liên tục ngọ ngậy, chỏi đạp.

Tôi hét lên.

Tôi hét.

"Marco, Marco, dậy đi con!"

Mắt tôi bừng mở. Tối thui. Ai đó đang đỡ hai vai tôi. Tôi thấy bối rối quá.

"Mẹ hả?" tôi hỏi.

Im lặng. Một lúc sau mới có tiếng đáp… "Không phải."

Bộ não của tôi trở về với thực tại. Tôi đang ở trong phòng tôi, nằm trên giường tôi. Ba tôi đang ngồi cạnh giường. Đôi mắt ba lo lắng và buồn rười rượi.

"Ba đây mà." Ba nói và buông vai tôi.

Người tôi ướt đẫm mồ hôi lạnh.

"Ba đoán con gặp ác mộng," ba tôi nói.

"Dạ đúng," tôi run rẩy nói. "Con xin lỗi vì đã làm ba mất ngủ."

"Ba có ngủ đâu."

Tôi nhìn đồng hồ. Các con số màu đỏ chỉ 3 giờ 18 phút sáng. Tôi không cần phải hỏi ba thức khuya làm gì ban đêm. Ba thường ngồi lặng lẽ rất lâu. Có lúc ba xem TV, có lúc chỉ ngồi nhìn lên trời.

Ba cứ như vậy từ hồi mẹ tôi chết.

Ba có bề ngoài rất khác tôi. Chỉ riêng cái chuyện ba cao ngòng là đủ thấy rồi. Ba cũng trắng hơn tôi nữa. Mắt ba màu nâu, long lanh sáng. Mẹ tôi là người gốc Mêhicô, có mái tóc đen và cặp mắt nâu sậm. Ai cũng nói là tôi giống y mẹ. Tôi biết điều này đúng vì cứ thỉnh thoảng, khi ba nhớ mẹ, ba lại nhìn tôi giống như tôi không có ở đó, như tôi chỉ là hình ảnh của ai đó.

"Con không sao đâu," tôi nói. "Ba ráng ngủ một chút đi."

Ba tôi gật đầu. "Ờ, ba sẽ ráng. Mà nè, Marco, con nằm mơ thấy mẹ phải không?"

“Dạ, không. Nhưng sao ba hỏi vậy?”

“Vì tiếng đầu tiên con thốt lên khi thức dậy là ‘mẹ hả?’”

“Chắc là con lẫn lộn gì đó.”

“Thế có bao giờ… Có bao giờ con nằm mơ thấy mẹ không?”

“Thỉnh thoảng,” tôi thú nhận. “Nhưng đó không phải là ác mộng.”

Ba thoáng mỉm cười. Ờ, chắc vậy rồi. Ba cầm cái khung ảnh be bé có hình mẹ trên bàn ngủ của tôi, và rồi cái ánh mắt buồn thương ấy lại xuất hiện trên khuôn mặt ba. Nó cứ ngày ngày hiện lên từ suốt hai năm qua.

Mỗi lần thấy ba như vậy, một phần trong tôi muốn nổi điên, phần khác thì muốn nói: “Ba à, đừng có vậy nữa mà. Hãy để mẹ ra đi. Mẹ đã chết rồi mà. Mẹ đâu có muốn hai cha con mình ở lại than khóc cả cuộc đời.”

Nhưng tôi không bao giờ dám nói.

Nấn ná thêm vài phút rồi ba tôi đứng dậy. Ông dặn dò vài câu về việc tôi không nên lo lắng vớ vẩn, rồi bước ra. Tôi biết ba sẽ ra ngồi một mình ở phòng khách, rồi sẽ thiếp đi trên ghế.

Tôi nằm lại trong bóng tối, cố xua giấc mơ ra khỏi đầu. Nhưng đâu dễ gì quên được cơn ác mộng với bấy nhiêu chi tiết thật?

<Xong rồi đó.> Ax đưa bọn tôi xem một mớ hỗ lốn các linh kiện điện tử đã lắp ghép xong. Nó trông như cái remote, có điều là nhỏ hơn.

Đó là ngày hôm sau cái bữa ba đứa tụi tôi đại náo siêu thị. Bọn tôi đang túm tụm ở trong rừng, ngồi dưới bóng của một cây sồi già to đùng. Một buổi dã ngoại kỳ quái. Jake và Cassie mang theo dụng cụ cho Ax xài tua-nơ-vít, súng hàn, máy khoan dùng bình, búa, kềm… Và đi nhiên, bọn tôi xách theo cả mấy thứ linh kiện điện tử mà tôi và Jake đã bỏ vào thùng rác ngay trước cái vụ hóa tôm.

Rachel mang theo bánh mì kẹp. Tôi mang mấy lon nước ngọt.

Đó là một ngày đẹp trời, nắng ấm. Tôi cần một ngày đẹp. Tôi cần ánh mặt trời. Tôi vừa trải qua một đêm thật tồi tệ, một giấc ngủ chập chờn.

“Cái gì vậy anh Ax?” tôi hỏi.

<Đó là máy phát tín hiệu kêu cứu có thể bắt tần số của bọn Yeerk. Chúng tôi đã từng dùng nó để lừa chúng, bằng cách phát các hiệu lệnh giả.>

“Chỉ còn thiếu cái chuyển suy không gian Z nữa, đúng không?” Jake nhướn mắt nhìn tôi, hỏi bằng giọng mệt mỏi.

Tôi nghĩ nó cũng hơi bị oải sau vụ biến thành tôm. Nó có vẻ hơi gắt gỏng và thiếu tập trung. Hồng giống Jake thường ngày chút nào.

“Và chừng nào mình chưa có cái chuyển suy không gian Z đó thì mấy thứ này là vô dụng, đúng không?” Rachel hỏi.

<Đúng. Hoàn toàn vô dụng nếu không có cái chuyển suy.>

Rachel giang tay. “Mình phải làm gì đây hả trời?”

Jake nhún vai. Cassie len lén xích lại, khẽ chạm vào nó. Chẳng ai có vẻ nhận ra điều này, nhưng ngay lập tức ánh mắt cau có của Jake dịu đi đôi chút.

Điều này tuy vậy cũng chả làm tôi phấn chấn thêm chút nào. "Làm gì hả? Mình đợi thêm hai thế kỷ nữa, thế nào loài người cũng phát hiện được không gian Z và chế ra máy chuyển suy. Trong khi chờ đợi, mình ăn bánh mì kẹp đây."

Tobias lặng lẽ xuất hiện từ trên các lùm cây. Nó đậu xuống một cành thấp của cây sồi. <Không có ai quanh đây,> nó thông báo. <Có vẻ an toàn đó. Nhưng ở phía Nam, cách đây mấy trăm mét có một con đại bàng vàng. Mình phải tránh nó một lúc, cầu cho nó bay đi lè lẹ cho rồi.>

Đây không phải là lần đầu tiên tôi nhận ra cuộc sống của Tobias gay go biết chừng nào. Nó vừa chia sẻ những mối hiểm nguy với bọn tôi, đồng thời lại có riêng những mối hiểm nguy của giống diều hâu đuôi đỏ. Đại bàng vàng đôi khi săn cả diều hâu. Chúng bự hơn và nhanh hơn nó.

<Sao. Tới đâu rồi?> Tobias hỏi.

"Bọn mình có một chiếc máy phát tín hiệu kêu cứu hoàn toàn vô dụng," Rachel đáp. "Cần có một cái chuyển suy mà có lẽ trong một hai thế kỷ nữa loài người vẫn chưa thể phát minh ra."

<Còn lão Chapman thì sao?> Tobias hỏi.

"Lão Chapman thì mắc mớ gì ở đây?" tôi vặn lại. Chapman là thầy hiệu phó của trường tôi, cũng là vật chủ cho một trong những nhân vật chủ chốt của bọn Mượn xác.

Tôi thù ghét thầy Chapman kể từ khi biết được thầy là vật chủ của một tên Mượn xác. Nhưng rồi bọn tôi phát hiện ra rằng thầy đã đầu hàng bọn Yeerk chỉ vì muốn đổi lấy sự an toàn cho Melissa, con gái thầy.

Thật khó mà căm thù ai đó đã hy sinh để bảo vệ con cái mình. Cho dù người đó đã trở thành một kẻ tàn tệ. Đây chính là điều kinh khủng nhất trong cuộc chiến chống bọn Yeerk. Kẻ thù thực sự là những con sên nhớp nhúa chui rúc trong não người. Còn các vật chủ thì hoàn toàn vô tội.

<Chapman thường liên lạc với Visser Ba, mấy bồ cũng biết mà,> Tobias nói. <Lão vẫn báo cáo với Visser Ba ở trên tàu mẹ của bọn Yeerk, hoặc trên chiếc Lưỡi Rìu, bất kể Visser Ba đang ở đâu đi nữa. Phải chăng đó là nhờ chiếc máy vô tuyến của lão Chapman có gắn cái chuyển suy không gian Z?>

<Đúng vậy!> Ax xác nhận liền. <Nếu gã Mượn xác đó liên lạc được với một con tàu Yeerk thì chắc chắn hắn phải có bộ chuyển suy không gian Z. Tàu của bọn Yeerk chiếc nào cũng tàng hình được. Kỹ thuật tàng hình đòi hỏi phải có bộ chuyển không gian Z.>

Jake nhìn vào mắt tôi. "Mình chỉ cần biết có vậy."

Tôi mỉm cười, dù rằng tôi có linh cảm rất xấu về việc câu chuyện này sẽ đưa đẩy đến đâu.

“Cái chuyền không gian Z chi chi đó to cỡ nào vậy?” Cassie hỏi.

Ax ra hiệu là nó to cỡ hạt đậu. <Có rất nhiều chi tiết dự phòng trong một thiết bị chuyền. Mình có thể lấy bớt một cái mà chẳng ai để ý. Ít ra là không thể phát hiện ngay.>

Rachel đứng dậy. “Không thể trở vô nhà lão Chapman được đâu,” nó nói chắc nịch. “Lần rồi, bọn mình xém nữa đã làm cho Melissa biến thành một tên Mượn xác. Cũng không thể biến thành vật chủ cho con mèo của nhỏ nữa vì lão Chapman đã cảnh giác rồi. Lần này không dễ như lần trước đâu.”

“Chuyện khó tin nhưng có thật,” tôi chọc nhỏ. “Rachel lần đầu tiên không xung phong nhào vô.”

“Rachel có lý,” Jake ngắt lời. “Bọn mình không thể làm điều gì nguy hại cho Melissa lần nữa. Cho nên vụ biến thành mèo là miễn bàn. Với lại những kế hoạch khác đều có nguy cơ làm cho lão Chapman phát hiện ra bọn mình.”

Cả đám nín thinh mất một lúc.

Cuối cùng, Ax im lặng nói trong đầu bọn tôi. <Tôi không thể đòi hỏi người khác hứng chịu rủi ro vì tôi. Các bạn đã cứu tôi từ đáy đại dương. Các bạn đã che chở tôi. Sự điên rồ của tôi cũng đã xém làm cho hoàng tử Jake và bạn Marco bị giết chết hôm qua.>

Điều Ax nói làm tôi hơi ngạc nhiên. Tôi cứ tưởng Ax sẽ năn nỉ bọn tôi thử giúp ảnh lần nữa.

“Còn nếu như…” Cassie ngập ngừng.

Cả bọn quay sang Cassie. “Nếu như sao?” Jake hỏi.

“Nếu như làm cách nào đó không đi qua nhà lão Chapman mà lọt thẳng vào căn phòng dưới tầng hầm, nơi lão cất cái máy truyền tin, thì có được không? Và vụ này cũng có ít rủi ro bị bắt hơn…”

Tôi thấy tim mình sắp rụng. “Miễn đừng là con gì đó không có xương.”

Tôi định nói đùa vậy thôi, nhưng nhỏ Cassie lại nhìn tôi vẻ nghiêm trọng.

“Cái gì?” Tôi giãy nẩy. “Thành tôm nữa hả? Tôm thì làm cách nào…”

“Không,” nó ngắt lời. “Không phải tôm, mà nhỏ hơn rất nhiều. Rất, rất nhiều.”

CHƯƠNG 10

Kiến! Đó là ý tưởng "sáng giá" của nhỏ Cassie. Kiến với chả kéo!

Mà thiệt, thử nghĩ coi, kiến có thể lọt vô tầng hầm nhà lão Chapman dễ như bỡn. Và kiến cũng có thể tha cái chuyển suy bé tí ấy.

Kiến!

Cuộc đời tôi đã đến mức mạt hạng như thế đó! Bọn tôi thảo luận suốt vài giờ về việc nên biến thành kiến vàng hay kiến đen. Cuối cùng, tôi phát ớn mà bỏ đi. Tôi hổng muốn thành kiến vàng, kiến đen, hay kiến đỏ kiến tìm gì hết ráo.

Hôm sau, tôi gặp Jake ở trường. Tôi vừa học xong tiết lịch sử, và bị bỉ mấy câu hỏi trắc nghiệm nhanh.

Tất nhiên tôi hổng thấy vui vẻ gì.

Tôi đang mở cái tủ của tôi, miệng làu bàu tự hỏi vì cớ gì mọi người bị buộc phải nhớ sự khác biệt giữa cuộc chiến thành Mỹ - Mêhicô với cuộc chiến đòi độc lập ở Texas.

"Chào bồ," Jake nói. "Câu trả lời là 'đen'. Thì ra hầu hết bọn kiến quanh nhà lão Chapman đều là kiến đen."

Tôi nhìn qua vai nó, xem có ai đứng gần đó không. "Jake à, mình hổng muốn làm mấy con côn trùng đâu. Mình đã từng là khỉ đột, ó biển, cá heo, cá hồi và cuối cùng là tôm… Là khỉ đột thì vui đó. Cá heo cũng vui. Ớ biển vui. Còn kiến hả? Hổng vui. Nói chung, làm côn trùng chẳng bao giờ là ý hay."

Jake nhún vai. "Mình đã từng là bọ chét và thấy mọi thứ đều be bét cả." Nó nhoẻn cười, làm như vừa nói câu gì đó tếu lắm không bằng. "Nghiêm chỉnh mà nói, giống như mọi thứ đều trống rỗng. Mình chả thấy gì, chả nghe gì, chỉ cảm được những rung động. Mình chỉ biết là mình khoái các cơ thể nóng và khi nào mình đói, mình sẽ khoét một lỗ vào làn da nóng của ai đó."

"Để hút máu chứ gì."

Jake nhìn tôi vẻ khó chịu.

"Jake à, bồ có bao giờ tự lắng nghe chính mình không?"

"Mình đã cố tránh chuyện này," nó thú nhận. "Nhưng bồ thấy đó, tất cả bọn mình đều muốn giúp anh Ax về nhà. Với lại, ngày nào ảnh còn ở đây thì bọn mình còn bị nguy, vì phải giấu một người Anda…" Nó đảo mắt nhìn quanh để kiểm tra xem có bị ai nghe thấy không. Rồi nó hạ thấp giọng. "Lỡ ai thấy ảnh thì sao? Bất cứ tên Mượn xác nào cũng biết ảnh là gì. Và chúng sẽ thắc mắc tại sao ảnh lại ở khu đất nhà Cassie cho coi."

Tôi gật đầu. "Ừ, bồ nói đúng. Nhưng mình đã xém chết hôm trước. Xém nữa là mình bị luộc sống rồi. Mình biết bồ là người hùng, Jake à,

nhưng mình thì hổng phải vậy.”

Tôi lấy cuốn sách ra khỏi tủ, đóng sầm cánh cửa lại, và bỏ ra hành lang, Jake bám theo tôi.

“Bồ biết Chủ nhật tới là ngày gì không?” tôi đột nhiên hỏi Jake, dù không định tâm sự gì với nó.

“Chủ nhật á? Mình không biết. Ngày gì vậy?”

“Ngày giỗ của mẹ mình. Và mình vẫn chưa biết phải làm gì. Mình không biết có nên nhắc ba cái ngày đó không, hay cứ để nó trôi qua luôn. Nhưng mình biết rõ một điều: đó sẽ là một tuần lễ hổng hợp chút nào để mình trở thành một xác chết.”

Tôi tiếp tục bước tới. Jake không đi theo tôi nữa.

Hai năm.

Mẹ tôi đã lấy một chiếc tàu ở bến cảng du lịch rồi lái thẳng ra biển động. Không ai biết lý do vì sao. Trước đây bà chưa từng làm thế. Chúng tôi bao giờ cũng bên nhau: ba, mẹ và tôi…

Đêm hôm đó, sau một đợt gió lớn, người ta tìm thấy chiếc tàu đâm vào đá, vỏ tàu bị dập nát. Không có dấu vết gì của mẹ tôi, chỉ trừ bộ váy xác xơ còn vương lại.

Không ai tìm ra xác của bà. Các chú biên phòng nói đó là lẽ thường tình. Đại dương là cả một thế giới bao la.

Vũ trụ cũng thế, một giọng nói cất lên trong đầu tôi.

Đâu đó ở rất xa, rất xa nơi này, nơi quê hương của người Andalite, một bà mẹ và một người cha cũng đang trăn trở không biết con mình gặp chuyện gì.

Đã một thời gian dài, tôi cố dựng lên những câu chuyện để cho rằng mẹ tôi vẫn còn sống. Có thể bà bị lạc trên một hoang đảo hay gì đó. Nhưng khốn nỗi tôi lại là một đứa trẻ rất thực tế, cho nên, sau nhiều tháng trăn trở, tôi đã chấp nhận sự thật.

Sau nhiều tháng trăn trở, ba mẹ của anh Ax cũng sẽ chấp nhận rằng ảnh và anh của ảnh, hoàng thân Elfangor, không bao giờ trở lại nữa. Rằng họ đã vĩnh viễn mất tích trong vũ trụ. Rằng họ đã bị đánh bại trong cuộc chiến bảo vệ Trái Đất, vì loài người vì cả tôi nữa.

Tôi bắt gặp Cassie ở phía trước, đang đi cùng mấy đứa bạn. Nhỏ thoáng cười khi thấy tôi. Bọn tôi đã giao hẹn rằng, ở trường, đứa nào cũng phải lờ tịt nhau đi, coi như là xa lạ nhỏ để không ai ngờ rằng tôi, Jake, Cassie và Rachel vẫn thường xuyên tụ tập với nhau. Khi đi ngang qua nhỏ, tôi khẽ thì thầm: “Nói với Jake là mình đồng ý việc đó.”

Đôi lúc sao mà tôi thù địch cái lương tri của mình đến thế!

CHƯƠNG 11

"Mình không hiểu tại sao mấy người này lại dọn nhà đi?" Cassie thắc mắc.

"Có lẽ họ không khoái sống cạnh một tên Mượn xác đang tham gia vào âm mưu chiếm đoạt toàn thế giới," tôi nói. "Hay có thể đơn giản vì họ hổng ưa thầy hiệu phó. Điều này thì mình có thể hiểu được."

Bọn tôi đang đứng ở sân sau ngôi nhà bị bỏ hoang. Có một tấm biển ghi dòng chữ "nhà bán" treo lủng lẳng ở cổng trước. Dĩ nhiên, nó sẽ làm bạn thắc mắc vì sao mấy người này lại dọn nhà. Không thể đổ cho lão Chapman hành động kỳ quặc. Đó là một vấn đề lớn trong cuộc đối đầu với bọn Mượn xác: bạn không bao giờ biết ai bị Mượn xác và ai không bị.

"Dù sao thì việc đó cũng rất tiện cho bọn mình," Jake nói.

Trời đã về đêm. Mặt trăng lên cao, tròn vành vạnh và tỏa sáng, do đó bọn tôi phải nấp dưới một thân cây. Có một bờ rào bằng gỗ ngăn bọn tôi với ngôi nhà lão Chapman.

Ax vừa chuyển từ dạng người trở lại cơ thể Andalite.

Trước đó bọn tôi đã lấy mẫu ADN kiến ở vựa lúa nhà Cassie. Cả đám đã sẵn sàng. Tôi rất sợ. Sợ đến chết khiếp.

Tôi nghĩ mấy đứa kia chắc cũng vậy. Đứa nào cũng lắm lời, và đó đích thị là cái kiểu phản ứng khi người ta bồn chồn. Cassie đang co rúm lại như bị lạnh, có điều là nhiệt độ bên ngoài cũng chỉ chừng hăm mốt độ.

"Tobias!" tôi gọi. Nó đậu trên một cành cây thấp, cách đầu tôi chỉ vài phân. "Bồ có thấy rõ không đó?"

<Mình nghĩ chừng nào mấy bồ còn ở trên mặt đất thì mình còn thấy được mấy bồ,> Tobias đáp. <Ánh trăng sẽ giúp mình. Nhưng ban đêm mình nhìn không được rõ bằng ban ngày. Trong bóng tối, mắt mình cũng chả hơn gì mắt mấy bồ đâu.>

"Thôi được," tôi nói.

Jake nhìn đồng hồ. "Đến lúc rồi đó. Lão Chapman sắp đi họp nhóm Chia Sẻ, mình bắt đầu ngay đi."

Nhóm Chia Sẻ là một tổ chức trá hình của bọn Mượn xác. Đó là cái cớ để bọn chúng tụ tập với nhau mà không bị ai nghi ngờ. Nó được xem như một kiểu tổ chức hướng đạo sinh, nhưng thật ra đó là nơi bọn Yeerk tuyển mộ các vật chủ để rúc vào kiểm soát.

Đúng vậy đó, bạn tin hay không thì tùy, có những loại người tự nguyện chấp nhận cho bọn Yeerk mượn xác.

Bọn tôi tế nhị không hỏi Jake do đâu nó biết lịch họp của nhóm Chia Sẻ. Tom, anh trai của nó, là người của bọn Yeerk và cũng là thành viên của nhóm Chia Sẻ.

“Ax, anh đã sẵn sàng chưa?” Jake hỏi. Người Andalite thì phải trở lại dạng Andalite thì mới tiếp tục biến hình khác được. Cũng y hệt như bọn tôi phải trở lại dạng người rồi mới biến thành con thú khác. Có lần Cassie đã thử biến hình trực tiếp từ lốt thú này sang lốt thú khác nhưng chẳng có gì xảy ra cả. Mà Cassie lại là đứa biến hình xịn nhất đám.

<Tôi sẵn sàng rồi đó,> Ax nói.

“Mọi người chuẩn bị xong chưa?” Jake hỏi tiếp.

“Xong,” Rachel đáp.

Ngay cả nhỏ này coi bộ cũng căng thẳng. Điều này khiến tôi có một linh cảm rất xấu. Hay là tôi đang sợ hão?

“Tốt lắm,” Jake nói. “Khi nào biến hình xong, bọn mình sẽ tiến thẳng ra bãi cỏ, bám theo bờ tường chui xuống đất, rồi tìm một vết nứt hay một cái lỗ nào đó để chui vào căn hầm.”

“Nghe rõ,” tôi nói.

Tôi tập trung ý nghĩ vào con kiến mà tôi đã thu nạp ADN trước đó. Thật ra cũng chả có gì nhiều để mà nghĩ. Lúc tôi cầm con kiến trên tay, nó chỉ như cái chấm bé tí. Rất khó mà thấy rằng cơ thể nó được chia làm vài khúc, có những cái chân li ti, nhưng tôi cũng biết đại loại như vậy.

Việc biến hình diễn ra rất nhanh.

“Chu choa!”

Tôi đang rơi! Đang rơi!

Đó là cảm giác đầu tiên. Tôi đang thu nhỏ lại rất nhanh. Mặt đất như lao về phía tôi. Nó giống như một cơn ác mộng mà trong đó bạn cứ rơi, rơi mãi, và chẳng bao giờ chạm đất.

Khi tôi chỉ còn cao khoảng ba tấc thì da tôi bắt đầu nhăn nhúm giống như bị thiêu đốt. Nó trở nên thô ráp. Nó cứng còn hơn cái móng tay mà lại đen thùi lùi.

Tôi ngó sang Cassie và xém nữa là hét lên.

Nhỏ cũng bị lùn xuống giống y tôi, chỉ cỡ chừng ba tấc. Khắp người nhỏ phủ một lớp vỏ đen: một lớp da bong bóng, cưng cứng, y như một lớp nhựa.

Hai chân nhỏ rút lại rất nhanh. Cả hai tay cũng vậy, mặc dù chúng phải dài hơn một tẹo mới khớp với hai chân. Cặp chân thứ ba lòi ra từ ngực Cassie.

Và khuôn mặt của nhỏ thì… eo ơi!

Đó không còn là khuôn mặt người nữa. Cái đầu của Cassie giờ có hình thù như giọt nước mắt. Cái hàm côn trùng xấu xí mọc ra từ miệng nhỏ - một cái miệng ngoác bự, ngáp ngáp, đầy những chiếc răng cưa chết chóc. Cặp mắt của Cassie xẹp xuống, như tiêu đi đâu mất, chỉ còn lại đúng hai cái chấm đen. Các cọng râu, trông chẳng khác mấy những cặp cẳng, tòi ra từ trán nhỏ.

Eo nhỏ chợt thắt lại. Phần thân dưới phình ra, bự như trái dưa

hấu.

Tôi không muốn nhìn nữa. Vì tôi biết những thay đổi đó cũng đang diễn ra với tôi. Tôi biết rõ điều đó. Tôi không muốn nghĩ về chúng. Tôi chỉ muốn chúng qua đi. Tôi muốn những thay đổi đó sớm kết thúc.

Bất chợt, quanh tôi, những thanh giáo khổng lồ sắc lẻm bỗng dưng từ mặt đất đâm chồi lên.

Cỏ! Tôi đã thu nhỏ lại bằng kích thước thông thường của loài côn trùng. Những ngọn giáo cứng còng và sắc lẻm đâm lìa chỉa quanh tôi chính là những cọng cỏ. Chúng tiếp tục lớn lên. Tôi tiếp tục nhỏ lại.

Một cọng cỏ chạm vào phía dưới mình tôi. Tôi lộn nhào, chổng ngược mấy cái cẳng.

Và rồi tôi chẳng còn thấy gì hết. Cặp mắt tôi đơn giản là đã ngưng hoạt động.

Tôi bị mù mất rồi!

Mù tịt… Và lại còn đang rơi, đang chúi nhủi, lăn lóc theo những cọng cỏ bén như dao.

CHƯƠNG 12

Tôi đã đứng dậy được. Tôi biết vậy. Và tôi cũng đã ngừng rơi.

Nhưng tôi lại bị mù.

Không, cũng không hẳn là mù. Không hẳn là bóng tối dày đặc. Mắt tôi chỉ không thấy các chi tiết. Tôi vẫn thấy những khoảng sáng và tối. Nhưng chúng lại nhòe nhoẹt, vụn nát, và bộ não kiến của tôi chẳng quan tâm gì mấy.

Không. Thế giới này chẳng cần phải nhìn thấy.

Nó chỉ vừa… đổi khác đi. Tôi biết tôi vừa có một thứ gì đó rất mới. Thứ gì đó… như là một cảm quan.

Và tôi cảm thấy… tôi cảm thấy hai cọng râu của tôi phe phẩy, đong đưa từ trước ra sau để tìm kiếm. Tìm kiếm… không, chúng đang đánh hơi.

Mấy cọng râu của tôi đang đánh hơi. Tôi đang tìm một mùi vị. Nhiều mùi vị. Nó không giống như người ta ngửi. Không giống như cách Jake mô tả chó đánh hơi hồi nó biến thành con Homer nhà nó.

Kiểu đánh hơi này rất phong phú, rất tinh tế.

Nó khác hẳn. Tôi đang tìm kiếm chỉ đúng một vài mùi vị.

Tôi ráng chuẩn bị tinh thần. Tôi đã từng trải qua tình trạng giống vầy. Thường thì phải mất vài giây cho bộ óc thú xuất hiện với toàn bộ nỗi hoảng sợ, cơn đói, sự háo hức. Tôi phải chuẩn bị tinh thần. Kiến rất nhỏ bé và yếu ớt. Chắc chắn nỗi sợ hãi của nó phải khủng khiếp lắm. Tôi cần phải…

Phực!

Cái trí não kiến bùng nổ bên trong tôi.

Không có sợ hãi. Không hề.

Cũng không có cơn đói.

Không có… bản thân. Không có tôi.

Không có chỉnh tôi.

Không có…

Các cọng râu của tôi quét không khí. Lạ thật! Không phải nhà. Không phải tổ.

Lãnh thổ của kẻ thù!

Ngửi xem! Ngửi phân chúng thử xem! Ngửi cái mùi hăng hăng mà chúng thải ra trên mặt đất để đánh dấu những ranh giới của chúng.

<Mấy bồ làm gì vậy?> Đó là Tobias.

Kẻ lạ. Có mùi kẻ lạ. Chúng sắp tới. Sẽ có giết chóc.

Giết chóc. Sắp sửa.

Chạy.

<Jake. Marco. Rachel. Cassie. Trả lời mình đi, Tobias nè. Nói gì đi chứ!>

Tôi bắt đầu chạy. Sáu cái cẳng của tôi lướt trên mặt đất. Tôi là một con côn trùng hầu như mù đang len lỏi qua cả một khu rừng những ngọn cỏ sắc lẻm.

Thức ăn. Tôi ngửi thấy thức ăn. Phải tìm nó. Lấy nó. Tha nó về tổ.

Phải đổi hướng ngay. Đi về phía cái mùi con bọ bị chết. Mấy đứa kia ở xung quanh. Chúng ta. Phe ta. Chúng cùng mùi với ta. Chúng không phải là kẻ thù.

<Mấy bồ đi trật đường mất rồi.>

Chạy nhanh lên. Cẳng chân tôi cảm thấy mỗi vết khứa của cỏ. Râu quét không khí tìm mùi vị kẻ thù. Tìm mùi vị của cái con mồi mà chúng ta phải tha về tổ.

<Nghe mình nè! Mấy bồ đi trật đường rồi! Bộ óc kiến đang kiểm soát mấy bồ đó!>

Gần đến rồi. Mùi thức ăn ngày càng nồng đậm.

Các hàm hoạt động. Chúng ta phải chạm vào cái xác con bọ. Phải ước lượng kích cỡ của nó. Nếu nó to quá tha không nổi thì phải xẻ nó thành nhiều mảnh rồi lôi từng mảnh về tổ.

<Mấy bồ phải tự chủ lại đi! Phải đấu tranh đi chớ! Cố tập trung đi mà!>

Kẻ thù có thể tới và giết.

Mùi của kẻ thù ở khắp nơi.

Kia rồi. Chúng ta đã đi đến chỗ con bọ chết. Tôi đánh hơi không khí. Cẳng của tôi chạm vào nó, chạm nữa, chạm thêm nữa để ước lượng kích cỡ của nó.

Tôi ư? Cẳng *của tôi* ư?

Lại lẫn lộn lung tung rồi.

<Đấu tranh đi! Ráng đi! Mấy bồ phải lấy lại kiểm soát mới được.>

Con bọ to quá.

Mấy đứa kia đang ở bên tôi. Tôi ngoác rộng cái hàm xén và cắn vào con bọ, xẻ cái vỏ cứng còng của nó, đẩn sâu vào thịt nó.

<Nghe mình nè! Mấy bồ bị óc kiến lấn át mất rồi. Phải đấu tranh ngay đi!>

Đấu tranh hả?

Bất chợt, tôi nhận ra có một cái gì đó… một âm thanh. Phải rồi, nó không phải là mùi vị. Dứt khoát không phải. Cũng không phải là cảm nhận.

<Mấy bồ là người! Là người! Nghe mình nè. Mấy bồ không phải là kiến. Đấu tranh đi! Đấu tranh với mấy con kiến đi!>

Đúng rồi, không phải mùi mà cũng không phải cảm nhận. Nó nằm trong đầu của tôi.

Của tôi.

Tôi.

Marco.

<Á á á á á!> Tôi hét lên trong đầu. Sau này Tobias kể rằng tiếng hét của tôi làm nó sợ chết điếng. Nó tưởng rằng tôi vừa bị giết.

Thế là đùng một cái, tôi đã được hồi sinh.

< Á Á Á Á! Á Á Á Á! Á Á Á Á!>

<Có chuyện gì vậy?> Tobias lo lắng hỏi.

<Mình… mình… mình bị mất chỉnh mình,> tôi nói. <Mình đã tiêu rồi. Mình mất luôn mình. Mình thậm chí không tồn tại.>

Nhưng giờ đây, tôi đã nghe được mấy đứa kia. Chúng đang vật vã trở lại với thực tế. Trở lại với chỉnh chúng.

<Cái giống gì vậy nhỉ?> Đó là Ax. Giọng ảnh nghe như khiếp hãi. *Hãi hùng!* <Kiến không có cái tôi! Cái tôi đã bị thủ tiêu! Không còn gì để bám víu. Kiến không có gì toàn vẹn. Chỉ có những phần rời rạc, giống như những tế bào, những mảnh vụn. Loại sinh vật quỷ quái gì thế này?>

<Nghe nè, các bạn hoàn hình lại đi,> Tobias nói. <Vụ này thế nào ấy. Nó không ổn rồi.>

<Sinh vật cộng đồng,> Giọng Cassie hơi lạc. <Kiến là loại côn trùng có tổ chức xã hội. Chúng tạo thành những cộng đồng có phân công lao động. Lẽ ra mình phải đoán từ trước. Lẽ ra mình phải *biết* chuyện này. Anh Ax nói đúng. Mỗi đứa bọn mình chỉ là một phần. Giống như một tế bào trong một cơ thể.>

<Nè, mấy bồ! Mình thấy có những con kiến khác. Chúng đang tiến đến chỗ mấy bồ đó!>

<Chúng còn xa không?> Jake hỏi. <Trên đó bồ thấy chúng rõ không vậy?>

<Mình không đậu trên cây. Mình ở ngay đây nè. Mình đang đứng ngay trên đầu mấy bồ. Mấy bồ chỉ cách móng của mình có vài phân hà.>

<Mình không muốn phải trở lại từ đầu đâu,> Rachel nói. <Tới luôn đi. Làm xong cho rồi đi.>

<Mọi người đều kiểm soát được cả rồi chứ?> Jake hỏi.

Từng đứa một, bọn tôi lên tiếng xác nhận. Nhưng lời xác nhận đó chỉ đúng phần nào. Đúng là tôi đã giành được quyền kiểm soát bộ não kiến, nhưng nó vẫn lù lù ở đó, vẫn chi phối mạnh mẽ theo một cách mới. Chỉnh sự đơn sơ đã tạo ra khó khăn. Kiến là một chi tiết của chiếc máy tính, một phần của con sinh vật lớn hơn có tên là "đàn kiến".

<Nè, mấy bồ!> Giọng Cassie vang lên trong đầu tôi. <Nếu chịu khó thử, mấy bồ sẽ sử dụng được phần nào của cặp mắt kiến - chỉ chút đỉnh thôi. Nếu mấy bồ tập trung thì sẽ nhận ra các mảnh sáng, tối. Nó cũng giống như chiếc TV trắng đen tồi thiệt tồi, mà lại còn bị nhiễu nặng. Mấy bồ chỉ thấy được cái gì ngay trước mặt mình thôi, là một hình ảnh hơi lờ mờ đó.>

Nó nói đúng. Tôi cũng "thấy" được một chút. Nhưng những thứ tôi

“thấy” chẳng có ý nghĩa gì. Tôi có thể nhận ra những ngọn giáo cỏ. Nhưng một bức tường dài, nham nhám, cao khoảng hai mét vẫn là điều bí ẩn đối với tôi.

<Ai trong mấy bồ vừa bước lên vuốt của mình thế,> Tobias nói.

Bức tường… Thì ra đó là cái vuốt của Tobias.

<Tốt lắm. Mấy bồ đang đi đúng hướng,> Tobias khích lệ. <Mấy bồ đang tiến đến chỗ hàng rào.>

Nếu đó là cái hàng rào, thì bạn sẽ không thể gọi nó bằng cái tên đó nếu bạn là tôi. Đáy của hàng rào nằm tuốt luốt trên đầu tôi, cách có đến bảy tám lần chiều dài cơ thể tôi. Gọi là hàng rào thế nào được?

<Mình không muốn vào sân nhà lão Chapman,> Tobias nói. <Nếu có ai bắt gặp thì chắc mình trông khả nghi lắm. Mấy bồ cứ giữ nguyên hướng này mà đi tới vậy nhé!>

Chúng tôi làm theo lời nó. Tôi bò qua một rừng ngọn cỏ. Và rồi, thật bất ngờ, khu rừng đó kết thúc. Chúng tôi đã ra khỏi cỏ và đang bò trên một bãi cát thô, hạt nào hạt nấy to bằng cả cái đầu tôi.

Trong não tôi, cái chuông báo động vẫn tiếp tục réo lên. Kẻ thù! Kẻ thù! Mùi vị của chúng ở khắp nơi.

Nhưng với bộ não kiến, tôi không cảm thấy sợ. Bộ não đó không có khả năng cảm xúc, hay khả năng nào đó giống như cảm xúc. Nó chỉ đơn giản biết rằng có kẻ thù ở gần đó.

Và nó cũng biết rằng chúng sẽ kéo tới, sớm hay muộn, để giết… hay bị giết.

MỘT PHÁT HIỆN ĐAU LÒNG

CHƯƠNG 13

Bọn tôi đã đụng tường. Tôi biết đó là phần tường bê-tông ở móng. Cứ theo logic mà suy ra thì ở phía trên, cách đầu tôi khoảng ba tấc, bức tường sẽ chuyển thành kết cấu gỗ. Nhưng tôi không thấy được cái khoảng cách này.

Thứ mà tôi nhìn thấy, cảm thấy và "ngửi" thấy là thế giới theo chiều ngang đã kết thúc mất rồi. Thế giới đã trở nên có góc. Toàn bộ thế giới của tôi giờ đây là cái góc giữa bê-tông và cát, một ở chiều ngang và một ở chiều đứng. Bức tường bê-tông có đầy những kẽ nứt và hố đủ lớn để tôi có thể lọt thỏm vô trong.

<Trở đầu xuống dưới,> Jake nhắc nhở. <Tìm đường lần theo bức tường mà đi xuống dưới.>

<Có một đường hầm ở đây nè,> Rachel reo lên. <Nhưng sao có mùi… tệ lắm. Rất tệ.>

Nhỏ nói đúng. Tôi cũng đã thấy cái đường hầm. Đó là một đường hầm *của chúng*, đường hầm của kẻ thù.

<Tôi biết có kẻ thù. Tôi đánh hơi thấy vậy,> Ax nói. <Nhưng kẻ thù đó là ai vậy? Là gì vậy?>

<Tôi làm sao mà biết được,> Jake rầu rĩ nói. <Cầu cho chúng đừng quanh quẩn đâu đây.>

Bọn tôi theo đường hầm đi xuống. Mùi kẻ thù mỗi lúc một nồng nặc, bao bọc cả bọn. Tụi tôi là những kẻ xâm nhập. Tụi tôi đang đi sâu, rất sâu, vào lãnh thổ kẻ thù.

Đường hầm rất hẹp. Bụng tôi thường xuyên cạ vào những hạt cát. Các cẳng của tôi cứ thỉnh thoảng lại phải đẩy chúng đi. Ax và mấy đứa kia phải đi cách tôi ra. Lẽ ra tôi phải căng thẳng và sợ hãi đến mức ám ảnh, vì quanh tôi chỉ có đất đá và trước sau chỉ có vài đứa bạn, thế nhưng bộ não kiến trong tôi lại tỏ ra rất quen thuộc với các đường hầm.

Tôi tiếp tục đi xuống. Tôi biết đầu tôi đang cắm ngược xuống, nhưng lực trọng trường lại hoàn toàn không đáng kể so với lúc là người.

<Đằng trước có một nhánh hầm,> Rachel nói. Nhỏ đang dẫn đầu cả đám. Chuyện lạ đây… <Có hai nhánh hầm lận. Chúng bắt đầu tách ra nè. Mình nên đi theo… Á á á á!>

<Gì vậy? Gì vậy?>

<Ôi trời ơi, con kiến!>

<Gì vậy, Rachel?>

<Nó đang chạy! Nó chạy mất đất rồi. Không sao. Không sao cả. Nó nhỏ con hơn mình. Nó chạy vào một nhánh hầm rồi.>

<Có lẽ bọn mình là những con kiến dữ dằn nhất trong đường hầm

này.> Tôi cố gắng gượng đùa để xua đi nỗi sợ hãi rất người đang đột nhiên dâng lên.

<Hy vọng là vậy,> Jake nói.

<Tôi cảm thấy có không khí rồi đó,> Ax lên tiếng. <Một luồng gió nhẹ. Từ nhánh hầm phía bên kia kìa.>

<Mình theo lối đó đi!> Jake quyết định.

Chúng tôi nhanh chóng thoát khỏi những tảng cát và lọt vào một khe núi. Nói sao thì nói, tôi nghĩ là nó giống vậy, giống một hẻm núi sâu thiệt sâu. Đó là một vết nứt ở phần móng bê-tông.

Chúng tôi trèo qua những "mỏm đá" cheo leo và nép mình đi dọc theo vết nứt hẹp. Suốt thời gian này, làn gió mỗi lúc một mạnh hơn.

Và rồi, chúng tôi ra khỏi cái khe, tới được một mặt phẳng nhẵn nhụi, thẳng đứng.

<Chắc tới nơi rồi đó,> Cassie nói. <Mình cảm thấy được không gian rất rộng. Có nhiều không khí, mà lại tối thui.>

<Chờ chút! Phải bò xuống mặt đất trước đã,> tôi nói. <Người đâu có bám được vào vách tường, mà bọn mình thì có trời biết đang ở độ cao là bao nhiêu.>

<Marco nói đúng đó. Cần có người xung phong thử trước mới được.>

<Tớ xin tình nguyện,> tôi nói trước sự ngạc nhiên của cả bọn.

Thật ra. Tôi chỉ mong thoát khỏi cái cơ thể kiến ấy càng sớm càng tốt.

Thoạt tiên, tôi tách khỏi đám bạn. Xung quanh tối đen như mực nên tôi sẽ khỏi phải ngắm nghía cái cảnh biến hình của mình. Nhưng, tin tôi đi, chỉ cần cảm nhận các thay đổi đó thôi cũng đủ mắc ói rồi.

Khi đã trở lại thành người, tôi bắt đầu đi tìm đèn.

"Vô việc thôi. Đánh nhanh rút gọn," Jake sốt ruột nói. "Ax! Anh tìm giùm cái chuyển suy đó đi!"

Ax, giờ đây đã hoàn toàn là người Andalite, lập tức bắt tay vào việc giở nắp của cái mà tôi tưởng là máy fax.

Tôi tiếp tục thám sát bàn giấy của lão Chapman. Chẳng có gì nhiều. Không có giấy tờ, cũng chẳng có hồ sơ.

Ax nhìn tôi và nhoẻn một nụ cười Andalite, vốn chỉ nhận ra được qua những con mắt. Ảnh đưa tay khẽ chạm vào một khối vuông nho nhỏ mà tôi cứ tưởng là cái chặn giấy. Cái khối vuông đó chợt lóe sáng và phát lên một hình ảnh trong không khí, ngay trước mắt tôi.

"Bá cháy," tôi nói. "Cái máy tính hả?"

<Phải. Máy tính.>

Tôi đưa tay nhấn vào một ký hiệu có vẻ như ngầm chỉ mục hồ sơ. Nó lập tức mở ra. Hồ sơ được viết bằng những ký tự trăm phần trăm "vũ trụ".

<Các bạn sử dụng được máy tính không đó?>

"Được chứ!? Tuy cái này tân tiến hơn của loài người cả trăm năm,

nhưng…”

<Khoan đã!> Ax thốt lên. <Trở lại cái hồ sơ vừa rồi coi.>

“Anh đọc được mấy cái bùa này hả?”

<Được.> Ax chăm chú nhìn một hồi. <Đây là một bản thông báo. Bọn Yeerk sắp tiếp đón một vị khách quan trọng. Visser Một.>

“Visser Một hả? Nghe chừng là sếp của Visser Ba, phải vậy không Ax?”

<Phải. Visser Một còn hùng mạnh hơn cả Visser Ba. Giống như Visser Ba hùng mạnh hơn Visser Bốn. Trong vương quốc Yeerk có cả thảy bốn mươi bảy Visser. Tôi nghĩ là cỡ đó.>

“Ác chiến!” tôi nói. “Bốn mươi bảy tên đồ tể. Hy vọng hổng phải tất cả đều giống ông bạn Visser Ba của bọn mình.”

Ax trở lại công việc tìm kiếm cái chuyển suy trong chiếc máy như máy fax đó. <Không giống đâu,> Ax nói. <Chỉ Visser Ba mới có cơ thể Andalite. Trong bọn Yeerk, chỉ mình hắn có khả năng biến hình. Visser Một mang cơ thể của người, tôi nghĩ vậy. A! Đây rồi.>

Ax rút ra một cái đĩa tí xíu, sáng lấp lánh, không lớn hơn cái hạt đậu bao nhiêu.

“Tốt lắm, bọn mình rút thôi,” Jake nói. “Ax, anh đặt giùm cái của nợ ấy gần vết nứt đi, cho khỏi phải khiêng xa. Mọi người chuẩn bị biến hình nha. Rút lẹ đi thôi!”

Đó là cái khoảnh khắc tôi hãi nhất. Tôi không muốn trở lại cái cơ thể ấy. Nghĩ đến điều đó mà tôi muốn khóc. Nhưng còn cách nào khác đâu? Nếu tìm cách thoát khỏi căn hầm qua lối vào nhà thì chắc cú là sẽ bị tóm cả nút.

“Mình hổng muốn làm vụ này chút nào,” tôi thì thào, nhưng đồng thời cũng tập trung vào hình ảnh con kiến. Đưa mắt nhìn quanh, tôi thấy các bạn tôi cũng bắt đầu biến đổi.

Khi cả bọn đã thu nhỏ bằng kích cỡ loài kiến thì cái chuyển suy trở thành một vật khổng lồ. Nó bự hơn chúng tôi nhiều. Khi đứng cạnh nó, chạm vào nó bằng mấy cái cẳng và cọng râu, tôi cảm thấy nó phải bự cỡ một chiếc gara cho hai xe.

<Ai cũng nói là kiến rất khỏe so với kích cỡ của chúng,> Cassie nói. <Để coi người ta nói có đúng không.>

Có vẻ như đó là chuyện thần thoại, nhưng Cassie, Rachel và Jake đã nhấc được cái vật to tướng ấy lên khỏi mặt đất. Tôi nghĩ vụ này cũng na ná như ba người đang khiêng nguyên một cái xe buýt tổ chảng. Nó phải bự cỡ vậy. Người ta khen kiến quả không sai. So về kích cỡ thì chúng đích thị là những đại lực sĩ côn trùng.

Khi đến chỗ bức tường, ba đứa nó lấy đầu vừa đẩy vừa lăn cái chuyển suy lên trên vách, như đủn một quả tạ khổng lồ.

Tới chỗ vết nứt, cả bọn xúm vào đẩy cái chuyển suy vô đó. Tôi và Jake đi đầu.

Cả năm chúng tôi kéo cái cục chì ấy qua những “mỏm đá” cheo leo

của cái "khe núi" bê-tông. Cái chuyển suy bự đến mức nó bịt cả đường hầm. Y như một cục nghẽn trong một cái ống hút. Nhưng với Ax, Rachel và Cassie đẩy ở phía sau, còn tôi và Jake dọn dẹp các hạt cát ở phía trước, chúng tôi vẫn nhích tới được.

Chuyện đó xảy ra một cách đột ngột.

Không một dấu hiệu báo động.

Một giây trước, đường hầm còn trống rỗng. Một giây sau, nó đã đầy nghẹt.

Đầy nghẹt những con kiến đang xô nhau lao tới như cả một binh đoàn.

Kẻ thù, bộ não kiến trong tôi thốt lên.

Giờ thì cuộc giết chóc đang chuẩn bị khởi đầu.

<Chúng ở phía sau nữa nè!> Rachel hét lên.

<Mở lối sang đường hầm nhánh lẹ đi!> Cassie la lớn.

<Chúng đổ ra từ khắp nơi!>

<Cứu tôi! Cứu tôi!>

<Arrrggghhh!>

Tốc độ của cuộc tấn công thật không thể tin nổi. Bọn tấn công có đến hàng trăm. Phía trước. Phía sau. Tràn ra từ những nhánh hầm. Ào đến từ bờ tường bên ngoài.

<Chân của mình! Chúng cắn chân mình!>

<Ui da! Ui da! Cổ mình. Ui da, cứu mình với!>

Ba con kiến đang quần tôi. Chúng co kéo tôi, buộc tôi nằm dí xuống cho chúng xé ra.

Xé tôi ra từng mảnh!

Con kiến thứ tư trèo qua đầu tôi, chạm vào những cọng râu của tôi. Nó ngoạc cái hàm cắm vào chiếc eo thon nhỏ của tôi. Nó muốn cắn tôi đứt đôi.

Không chống cự nổi. Không cách chi thắng nổi. Chỉ vài giây nữa thôi, tất cả tụi tôi sẽ bị tiêu diệt.

Chúng là những cỗ máy không hề biết sợ hãi. Và cũng không hề biết ngừng nghỉ.

<Hoàn hình đi!> tôi la lên. <Chỉ còn có cách đó thôi! Hoàn hình liền đi!>

Một cái cẳng của tôi đã gần rời ra. Nó đã bị xé toạc, ngắt bung ra ở vùng ngực.

<Aaaarrrggghhh!>

<Không! Đừng! Cứu tôi với!>

Tôi cảm thấy chiếc eo của tôi đang bị nghiến bởi những chiếc hàm sắc nhọn.

Một chất lỏng hôi thối bắn vào người tôi. Chất độc. Chúng đang phóng chất độc vào tôi. Phóng nữa, phóng nữa, và tiếp tục xé tôi ra từng mảnh.

Người. Tôi muốn trở lại thành người. Cầu trời cho tôi còn sống để kịp trở thành người!

<Hoàn hình đi!> Giọng Jake vang lên, tiếp nối bằng một tiếng hét, <Á á á á á á! Maaáá ơi!>

Eo của tôi sắp bị ngắt rời. Những cái hàm gớm guốc ấy nhất quyết không nhả tôi ra.

Rồi, bất chợt, áp lực lên cái eo của tôi bỗng biến mất. Thay vào đó, tôi cảm thấy sức ép của đất cát khắp cơ thể.

Tôi đang lớn lên!

Tôi không thở nổi nữa. Cát lấp hết cả không khí. Áp lực đè nặng lên toàn thân. Và rồi đất quanh tôi bật tung ra. Tôi thề là điều đó giống hệt như chui lên từ nấm mồ. Không khí! Không khí ban đêm trong lành và tươi mát!

Tôi lớn phổng lên, chui ra khỏi đất cát.

Jake cưỡi lên đầu tôi, chen chúc với tôi để cùng lớn lên. Ax và mấy đứa kia ở trong hầm, chỉ cách hai đứa tôi có vài phân, giờ đây cũng đang chen lấn nhau lớn nhanh, tạo thành một mớ hỗ lốn các cơ thể méo mó. Tôi muốn bò thoát ra, nhưng cứ loay xoay mãi. Tôi chỉ là một giống nửa người nửa kiến.

Nhưng rồi cuối cùng tôi cũng thấy mình nằm thuỗn trên mặt đất, hai mắt người mở trừng trừng nhìn lên các vì sao.

<Mấy bồ không sao chứ?> Giọng Tobias vang lên.

"Cassie đâu?" Jake hỏi.

"Mình không sao," Cassie đáp.

"Cả em cũng vậy. Cảm ơn đã hỏi thăm" Rachel nói mát.

Chúng tôi đã sống sót. Và không bị sứt mẻ gì. Bốn đứa nhóc và một người Andalite.

Tôi nhìn xuống và thấy mặt đất bị xới tung nơi tụi tôi vừa "mở đường máu" để chui ra. Cả đống kiến, con nào con nấy trông li ti, đang cắm đầu chạy tán loạn.

Ở đó, trên đất cát, cái chuyển suy đang nằm lăn lóc. Tôi lượm nó lên.

Rachel đang dậm chân lên đất, cố làm cho nó phẳng lại như trước.

"Jake!" tôi nói. "Sắp tới bọn mình đừng biến hình thành cái con này nữa nha."

Jake run rẩy gật đầu.

"Bữa trước là tôm, mấy bữa sau là kiến. Cứ cái đà tiến hóa này sao tui nghi vụ kế tiếp tui sẽ là virus quá hà. Nhân vụ này, tui nói trước luôn, tui hổng chịu đâu nhe. Tui dứt khoát hổng biến thành mấy cái giống tởm lợm đó, dù là để cứu loài người hay gì gì đi nữa."

Tôi đâu có định giỡn, nhưng câu nói của tôi cũng tạo ra những nụ cười gượng gạo của cả đám, kể cả Ax… Và Rachel đã thôi dậm kiến - ý tôi là dậm đất…

Đêm hôm đó, về đến nhà, tôi nhào vội vô phòng tắm. Tôi phát hiện một cái đầu kiến còn bám trên da ở hông tôi.

Nhiều người nghĩ rằng chỉ có loài người mới biết thế nào là chiến tranh, chỉ có loài người mới tàn bạo. Tôi xin mạn phép nói đôi điều: so với kiến, loài người là một sinh vật tràn ngập tình thương yêu, lòng nhân ái và nỗi khát khao hòa bình.

Sau bữa đó, tôi đã tìm được một cuốn sách nói về kiến, trong đó có câu: "Nếu loài kiến mà có vũ khí hạt nhân thì có lẽ chúng sẽ kết liễu thế giới này chỉ trong vòng một tuần."

Ô, trậc lất rồi! Bọn kiến đâu có đợi lâu đến thế!

CHƯƠNG 15

Tôi đã bình tĩnh lại và ngủ thật êm. Cũng có những giấc mơ đó, nhưng tôi vứt béng chúng ra khỏi đầu.

Sáng hôm sau thức dậy, tôi cố lờ đi cặp mắt đỏ quạch của ba tôi. Hình như ba đã khóc. Tâm trạng ba càng trở nên tệ hơn khi ngày chủ nhật đến gần. Đó là ngày giỗ lần thứ hai của mẹ tôi.

Nhưng cả chuyện này nữa, tôi cũng phải tống ra khỏi đầu. Có rất nhiều thứ không thể giữ u uất mãi trong đầu, nếu không, riết rồi nó sẽ trở thành thói quen.

Tôi gặp Jake trong hành lang ở trường. Tôi giả bộ không nhận ra nó.

Tôi cũng thấy cả Rachel nữa. Mắt nhỏ này vẫn còn bần thần, như là nhỏ bị mất ngủ, như là nhỏ đã gặp chuyện gì hết sức tồi tệ.

Ngay cả Cassie trông cũng có vẻ hoang mang. Điều đó đã diễn ra với cả bọn kia mà. Thật chẳng dễ gì quên hình ảnh những chiếc cẳng của mình bị giựt tung ra, cảnh tượng mình bị xẻ ra từng mảnh.

Tôi nghĩ một ngày nào đó, một trong mấy đứa tôi sẽ phát điên. Điên thật sự. Điên tới mức phải nhốt vô bệnh viện tâm thần. Bởi vì điều đó là quá sức chịu đựng. Bởi vì nó vượt ra khỏi những lẽ sống bình thường.

Đứa nào đó trong bọn tôi sẽ phát rồ lên, sẽ mất tự chủ, mất chỉnh bản thân mình. Điều này có thể xảy ra lắm chứ… ngay cả với những con người mạnh mẽ nhất.

Tôi biết rõ điều đó. Nó đã từng xảy ra với ba tôi. Tôi cứ ngỡ là không có gì có thể hủy hoại được ba, vậy mà cái chết của mẹ tôi đã làm được điều đó.

Lẽ ra ba phải là một kỹ sư, thậm chí một nhà khoa học nữa, thật đó. Ba tôi thông minh hết biết luôn. Chúng tôi đã từng có một ngôi nhà đẹp, một chiếc xe đẹp. Tôi lẽ ra phải sống ngay sát nhà thằng Jake.

Tôi biết tất cả những thứ đó chẳng quan trọng gì lắm. Tôi biết có nhiều của cải không phải là mục đích của đời người. Nhưng tôi vẫn thấy khổ sở khi ba tôi nghỉ làm. Bác Jerry, ông chủ của ba tôi, đã xử rất đẹp. Bác cho phép ba tôi nghỉ vài tuần để nguôi ngoai về cái chết của mẹ tôi… Nhưng vài tuần với ba tôi là không đủ.

Ba tôi giờ đây là một người gác cửa, mà công việc cũng chỉ được tạm thời thôi. Ban đêm, ba tôi tháo dỡ mấy cái hộp ở siêu thị, hay làm mấy việc đại loại thế. Nhưng tôi chẳng quan tâm chuyện ba tôi làm những công việc thấp kém gì. Cái quan trọng là kể từ khi tôi mất mẹ, thì coi như tôi cũng đã mất cha.

Các bạn thấy đó. Người ta có thể phát rồ lên. Người ta có thể đánh

mất chỉnh mình. Tôi biết chứ sao không.

Tôi đi vẩn vơ quanh các lớp học buổi sáng mà chẳng có mục đích gì.

Đến bữa ăn, tôi sán lại bàn của Rachel. Nhỏ làm như không nhận ra tôi, cứ cắm cúi xắt thịt đút vô miệng như cái máy.

Một con nhỏ tên Jessica bê khay thức ăn đi ngang qua, đụng vô Rachel làm nhỏ tuột tay rớt cãi nĩa. Cái nĩa rơi xuống khay làm thức ăn bắn tung tóe.

Tôi không rõ Jessica đụng cú này là vô tình hay cố ý. Nó là loại con gái lúc nào cũng tưởng mình ngon.

"Làm gì kỳ vậy!" Rachel nổi đóa.

"Mày muốn gì?" Jessica sửng cồ hỏi. "Dám la tao hả? Giỏi chu cái miệng ra, tao đập cho phù mỏ bây giờ." Nói đoạn nó xô mạnh vào lưng Rachel.

Nhanh như chớp, Rachel đứng phắt dậy. Nhỏ quay ngoắt lại, túm cổ áo của Jessica và đẩy nó ngã ngửa ra cái bàn bên cạnh.

Jessica nặng hơn Rachel chỉ ít cũng sáu bảy ký, nhưng đó là chuyện nhỏ. Rachel đang đè ngửa nó trên chiếc bàn lổn nhổn những khay, đĩa và thức ăn. Cúi sát xuống mặt Jessica, Rachel lạnh lùng dằn từng tiếng: "Chớ… đụng… đến tao."

Tôi thấy Jake đang ở tuốt đầu kia của căn phòng, quá xa để ra tay can thiệp. Cassie đang ở cạnh nó. Tôi phải nhào vô thôi.

Tôi lao về phía Rachel. Hít một hơi thiệt là sâu, tôi chèn tay vô giữa hai đứa nó.

"Bồ lui ra đi, Marco," Rachel rít lên.

"Lôi nó ra đi! Nó điên rồi!" Jessica hét to.

Tôi đẩy Rachel, cố tách nhỏ ra khỏi Jessica, bất chợt, Jessica xông tới. Nó muốn đánh lại Rachel.

Hụt!

"Úi!" tôi bưng con mắt bên trái. "Tự nhiên đánh tui là sao?"

Ngay lúc đó, giáo viên đầu tiên ló đầu ra.

Năm phút sau, Jessica, Rachel và tôi đã ngồi trong văn phòng thầy hiệu phó.

Văn phòng lão Chapman.

Jessica đang làm mình làm mẩy, la hét ỏm tỏi. Rachel lạnh lùng nhìn bơ ra phía trước. Tôi thì tự hỏi hổng biết mắt tôi đã sưng vù lên chưa.

Lão Chapman nhìn từng đứa bọn tôi. "Chuyện này là sao?" lão hỏi. "Đánh lộn trong phòng ăn hả? Rachel, cả em mà cũng làm vậy sao?"

"Sao ạ, hổng lẽ thầy cho là nó ngoan hơn em?" Jessica thắc mắc.

Chapman lờ nó đi. Lão tập trung vào Rachel. "Có chuyện gì vậy? Thầy Halloram nói chính em là người ra tay trước. Em có gì không ổn vậy, Rachel? Em có bị căng thẳng gì không?"

Tôi chợt hoảng hồn. Ánh mắt Rachel toát ngay một tia nguy hiểm.

Tôi sợ nhỏ phát rồ lên và nói huych toẹt ra: “Có đấy, thầy Chapman, tôi hơi bị căng thẳng. Tôi đã suýt bị giết chết khi biến thành con kiến chui vô căn hầm nhà thầy để kiếm cách chống lại thầy và lũ bạn Yeerk xấu xa của thầy.”

“Dạ, thưa thầy Chapman, đó là lỗi tại em ạ,” tôi nói.

“Lỗi tại em?” Cặp mắt lão Chapman nheo lại.

“Dạ, đúng ạ. Ơ… hai bạn ấy đánh lộn vì em ạ. Dạ, cả hai bạn ấy đều rất thích em…”

“Ê, mày có điên không đó, cái con cóc lùn kia?!” Jessica gầm lên.

Tôi liếc sang Rachel và thấy một bên mép nhỏ hơi nhếch lên. Đó là sự khởi đầu của một nụ cười.

Lão Chapman quát tháo bọn tôi một chập và dọa sẽ đưa cả ba đứa ra Hội đồng kỷ luật. Sau đó lão đuổi bọn tôi ra.

Rachel bước sóng đôi với tôi.

“Ước gì mình có thể làm được vậy,” nhỏ nói.

“Cái gì nữa?”

“Ước gì lúc nào cũng nghĩ tếu về mọi thứ như bồ đó. Chính nhờ vậy mà bồ luôn bình tĩnh và tự kiềm soát được.”

“Tui mà bình tĩnh và tự kiềm soát được á?” Chuyện này ngộ à nhe, nhỏ Rachel nghĩ tôi ngon vậy sao?

“Hôm qua… Tối qua… Mình đã gặp ác mộng,” Rachel nói rồi rùng mình, nhưng lại cười ngay được. “Đôi khi bồ làm mình tức điên vì cái lối đùa dai của bồ, Marco ạ, nhưng chớ có thay đổi nha… Bọn mình rất cần óc hài hước của bồ.”

“Hài hước? Bộ bồ nghĩ mình giỡn chơi hả? Hổng phải bồ và Jessica yêu mình điên cuồng hay sao?”

“Đừng có mơ,” nhỏ nói.

CHƯƠNG 16

Ax đã chế xong máy phát tín hiệu kêu cứu. Có cái chuyền suy không gian Z trong tay, ảnh chỉ mất một ngày là làm xong mọi thứ.

Bây giờ thì bọn tôi chỉ còn việc tính toán đặt cái bẫy đó ở đâu. Dĩ nhiên là không thể đặt nó ở bất cứ nơi nào dính dáng đến bọn tôi. Trang trại nhà Cassie thì không được rồi, khu rừng bên cạnh cũng không. Bất cứ nơi nào trong thành phố cũng không nốt.

Bọn tôi đang tụ tập đông đủ trên cánh đồng ở trang trại nhà Cassie, qua khỏi khu rừng cây, nơi duy nhất bọn tôi có thể giấu Ax trong trường hợp chiến dịch giúp ảnh tẩu thoát bị thất bại.

Chính Tobias là đứa tìm ra đáp án.

<Có một cái mỏ đá chẳng thấy ai lai vãng. Bay tới đó chỉ mất có một giờ thôi hà.>

"Chắc phải kiếm cho Ax một dạng chim nào đó để ảnh biến hình cùng bay với bọn mình." Jake nhìn sang Cassie.

Cassie bặm môi suy nghĩ. "Chỗ mình có một con diều mướp phương Bắc bị ngộ độc. Nó to cỡ bồ đó, Tobias."

"Ax, anh có thích biến thành chim không vậy?" Jake hỏi.

<Tôi khoái thân hình của Tobias lắm. Thiệt hết ý! Vuốt nhọn nè, mỏ cứng nè… Hay hơn cả cơ thể người của các bạn đó. Tôi hổng có ý chê bai gì đâu, tôi chỉ muốn nói là loài người các bạn hổng có những vũ khí tự nhiên. Khi tôi biến thành người, bị thiếu mất cái đuôi, cứ thấy hụt hẫng sao đó.>

"Vậy là không phản đối chứ gì?" Tôi nói. "Nhưng anh nói loài người không có vũ khí tự nhiên là sai bét rồi đó. Anh chỉ cần xỏ chân vô một đôi giầy tennis cũ trong vài giờ vào một ngày nóng bức là sẽ có một vũ khí chết người. Cái đó gọi là *nỗi khủng khiếp của những cái chân bốc mùi*."

"Tốt, vậy là xong một chuyện," Jake nói. "Giờ tụi mình bàn tiếp kế hoạch dụ một chiếc Con Rệp đáp xuống nha. Thứ Bảy chắc là được đó."

"Đừng dính đến bọn kiến là được," tôi nói. Tôi tỉnh giỡn cho vui, nhưng xem ra chẳng đứa nào chịu cười.

"Không dính tới kiến đâu," Jake nhẹ nhàng khẳng định.

Tôi gục gặc đầu. "Mấy bồ biết không, mình vẫn tưởng tượng bọn Hork-Bajir và Taxxon là những giống ghê rợn nhất trần đời, đâu dè lũ kiến bé tí còn ớn hơn nhiều."

Tan họp, tôi nấn ná đợi Jake tạm biệt Cassie xong rồi cùng nó đi bộ về nhà.

Suốt một khúc đường, hai đứa tôi nói chuyện tào lao như vẫn nói với nhau trước đây… trước cái bước ngoặt khủng khiếp trong cuộc

đời cả bọn.

Tụi tôi bàn chuyện bóng rổ và cãi lộn về việc đội nào chơi hay nhất trong giải vô địch quốc gia, rồi nói về âm nhạc, về chuyện Người Nhện sẽ hạ gục Người Dơi hay ngược lại.

Tôi lảm nhảm với Jake những chuyện cũ rích đó vì tôi không muốn nói ngay với nó cái quyết định của tôi.

Nhưng Jake là thằng bạn ruột của tôi. Nó biết tôi quá rõ.

"Marco nè! Có chuyện gì vậy?"

"Bồ muốn nói gì?"

"Nãy giờ bồ toàn nói những câu lãng nhách. Có phải bồ không đó?"

Tôi cười. Và rồi, tôi nói tuột ra. "Mình tham gia lần này là lần cuối đó."

"Bồ nói sao?"

"Lần này thì mình tham gia, nhưng chỉ lần này thôi à nhe. Không có lần sau đâu. Nói nghiêm túc đó! Hổng ai 'gù' được mình nữa đâu. Mình tham gia vậy là quá đủ rồi."

Jake có vẻ trầm tư. "Bồ nói đúng. Bồ tham gia vậy là quá đủ. Còn hơn cả triệu lần 'đủ' nữa đó chớ."

"Quá nhiều trận xáp lá cà rồi."

"Ờ."

"Một ngày nào đó mình sẽ không gặp may nữa đâu, bồ hiểu không? Chỉ thêm mươi giây nữa là đám kiến đó đã kết liễu tụi mình. Trước đó lại còn cái vụ nồi nước sôi. Trước nữa, mình xém bị cá mập giết. Mình nghĩ, thôi đi, đủ lắm rồi."

"Bồ có lý," Jake nói.

"Chứ sao."

Tôi ngạc nhiên thấy Jake chấp nhận chuyện này êm dữ vậy.

"Chủ nhật này bồ làm gì?" Jake hỏi.

Tôi lại ngạc nhiên tiếp. "Mình không biết nữa. Có lẽ cha con mình sẽ đi thăm mộ mẹ, đặt bông ở đó rồi về. Lần này là giỗ hai năm…" Tôi nhún vai. "Mình không biết nữa."

Jake chỉ gật đầu.

Tôi nhỏ giọng. "Jake, mình muốn nói với bồ điều này: một năm nữa, mình không muốn ba mình đặt bông lên *hai* ngôi mộ đâu."

CHƯƠNG 17

<Tuyệt quá! Hết xảy luôn!>

Sáu đứa tôi đang bay. Đây là lần bay đầu tiên của Ax. Ảnh luôn miệng xuýt xoa, chẳng cách chi bảo im cho nổi. Kể từ hồi phát hiện ra cà-phê, ảnh chưa bao giờ hứng dữ vậy.

Mà thiệt, bay là một thể nghiệm tuyệt vời.

<Đôi mắt này thiệt là hay!> Ax trầm trồ. <Vượt xa mắt người của các bạn. Thậm chí hơn cả mắt Andalite của tôi.>

<Chứ sao, mắt chim săn mồi mà nhìn ban ngày thì bá cháy luôn,> Tobias nói. <Nhưng tôi nghĩ mắt tôi còn xịn hơn cả mắt anh nữa đó.>

<Vậy á?> Ax nói. <Mắt này mà còn chưa phải là xịn nhất á?>

Bọn tôi đang bay trên một cánh rừng. Phía dưới là cả một dải màu xanh trải mút mắt. Một luồng khí nóng cực đẹp nâng bọn tôi lên cao. Khí nóng có tác dụng y chang cái thang máy, giúp tụi tôi dâng lên mà chẳng tốn chút công sức nào.

Hy vọng là không có tay điểu học nào lảng vảng quanh đây. Bọn tôi là một đàn chim quái đản nhất trần đời: một con diều hâu đuôi đỏ, một con chim ưng, một con diều mướp, một con đại bàng đầu bạc và hai con ó biển. Để trông đỡ lộ liễu, bọn tôi bay cách nhau một khoảng nhất định.

Với lại con đại bàng đầu bạc, vốn là Rachel, đang khệ nệ khiêng một vật na ná cái remote TV. Rachel là con chim bự nhất trong bọn nên hăm hở nhận vác cái của nợ đó.

<Mình có ý này,> tôi nói. <Tụi mình hủy cái chiến dịch tự sát này đi rồi bay vòng vòng chơi coi bộ thú hơn đó.>

<Nghe cũng hay,> Cassie nói. Ý nhỏ là đề nghị này nghe tếu táo cho vui, chứ hổng phải nghiêm túc.

<Cái thác ở đằng trước kìa,> Tobias thông báo. <Tới luôn đi!>

<Tới luôn và tiêu luôn,> tôi nói.

Bọn tôi đảo một vòng lớn quanh khu vực mỏ đá, ngó nghiêng coi có ai ở trong rừng không. Nhưng tuyệt nhiên chẳng có mống nào.

Từ trên trời, bọn tôi lượn theo đường xoắn ốc, hạ thấp dần xuống. Phía dưới cái khe nứt sâu hoắm ở mắt đất là một cái thác sỏi. Đó là một nơi hoang vu. Một cái hố lớn khoét sâu xuống lòng đất, dưới đáy có chút nước.

Vài phút sau, bọn tôi đã trở lại với thân hình nguyên thủy của mình trong bộ sưu tập quần áo biến hình đủ màu sắc và đi nhiên là… hổng có giầy.

“Bọn mình ăn mặc y chang những diễn viên đu bay của một gánh xiếc rong,” tôi nói.

“Lại chuyện trang phục nữa hả?” Rachel càu nhàu.

Bọn tôi cãi lộn về chuyện này hoài. Tôi chủ trương phải có một loại đồng phục thật oách cho cả bọn. Nhưng giờ thì tôi hiểu mình không thể tranh cãi chuyện này nữa vì tôi sắp rút dù. Có lẽ Jake đã tỉ tê với nhỏ Cassie. Tôi nghĩ Rachel chưa biết vì nếu nhỏ mà biết thì đã làm ầm lên rồi. Tobias cũng thế.

Còn Ax ư? Ai biết ảnh nghĩ gì? Ảnh vẫn là một bí ẩn đối với bọn tôi. Sau này rút dù, tôi sẽ tiếc vụ này hùi hụi. Thì nghĩ coi, trên đời này, có mấy ai được đánh bạn với người ngoài Trái Đất?

Chuyện đó và cả chuyện bay lượn nữa. Tôi sẽ nhớ những chuyến bay này lắm. Nhưng nếu đã tỉnh chuyện rút dù thì đâu thể rút một cẳng.

Có lẽ cái bộ dạng tôi ngồi trên tảng đá trông ỉu xìu sao đó nên Jake sán tới xô mạnh tôi một cái. Xô kiểu thân thiện ấy mà.

“Đi nào! Bọn mình xuống dưới cái mỏm đá nhô ra ở đằng kia để khỏi ai thấy đi.”

“Ý hay đó,” tôi nói. “Đá sẽ đổ xuống nghiền nát bọn mình, thế là khỏi phải lo chuyện oánh lộn với lũ Yeerk.”

Đó là một cái hang nông choèn, khoét trên thành ngọn thác. Tuy không sâu, nhưng nó dư sức che bọn tôi khuất mắt bất cứ kẻ nào bay ngang qua.

“Tốt lắm,” Jake nói. “Thử cái đó coi sao. Anh Ax, anh khởi động nó được chưa?”

<Sẵn sàng rồi, thưa hoàng tử Jake.>

Jake quay nhìn cả bọn một lượt. “Mấy bồ sẵn sàng biến hình chưa?”

Cả bọn gật đầu, trừ Ax ra. Thì bạn biết đó, bọn tôi sắp biến thành những con thú dữ nhất, khỏe nhất trên Trái Đất để “chăm sóc” phi hành đoàn Yeerk sắp mò tới. Nhưng Ax thì làm gì có mẫu ADN nào xài được. Ảnh mới chỉ kịp thu nạp ADN cá mập, tôm, kiến và diều mướp. Bọn tôi cho rằng tốt nhất ảnh cứ giữ thân hình Andalite, mặc dù điều này coi bộ cũng cực kỳ “phiêu”.

“Xong chưa anh Ax? Tới luôn đi. Nào, mấy bồ, biến hình đi thôi!”

“Và nhớ ngoéo tay nhau nha,” tôi pha trò. “Dù chúng có trở thành vuốt, móng, vó hay cái của nợ gì đi nữa.”

Ax nhấn vào một cái nút trên máy phát tín hiệu kêu cứu. Đợi một hồi, vẫn chẳng có gì xảy ra.

<Nó đang làm việc đấy,> Ax trấn an.

Thế là Rachel, Cassie, Jake và tôi bắt đầu biến hình. Đó toàn là những con vật bọn tôi đã quen thuộc, nên sẽ chẳng phải đấu tranh vất vả gì để kiểm soát bộ não của chúng.

Rachel bắt đầu biến thành voi. Bọn tôi tính rằng cái sức mạnh thô thiển và thân hình đồ sộ của nhỏ là thứ rất cần thiết. Jake từ từ biến thành cọp. Cassie biến thành sói. Tôi thì lo tập trung vào con dã nhân

yêu dấu của mình.

"Cảnh gì đâu mà quái đản," tôi phì cười khi các biến đổi bắt đầu. "Cha nội nào chứng kiến cảnh này chắc tưởng chỉnh chả bị ấm đầu."

Quái đản là cái chắc. Thì bạn cứ thử nghĩ coi, nhỏ siêu người mẫu Rachel tóc vàng tự nhiên mọc ra một cái vòi bự cỡ thân cây con. Còn hai cái tai của nhỏ thì xòe ra như hai cái ô che mưa.

Cassie thì lông xám phủ khắp cơ thể, lan xuống cả bốn cẳng. Mấy cái răng dài vàng khè của nhỏ nhe ra thấy mà ớn.

Những chiếc móng cong, to chàm vàm mọc ra từ các ngón tay của Jake. Cái đuôi như con rắn cuống quýt tòi ra từ dưới mông nó. Bộ lông cam vằn đen phủ khắp thân nó. Cứ thế nó lớn dần, trở thành một con cọp trưởng thành, dài từ đầu đến đuôi cỡ ba mét và nặng chắc cũng trên hai trăm ký.

Nếu có cái gì đó giống thần chết mà lại coi được thì đó chỉnh là con cọp.

<Dám cá hông, mình sẽ đập bồ te tua cho coi,> tôi nói với Jake.

<Phải vậy không đó, khỉ con? Hổng dám đâu.>

<Ê, tui đạp bẹp dí cả hai người bây giờ,> Rachel cất tiếng. Nhỏ sán tới, lắc lư cái vòi và xòe rộng hai cái tai to đùng. Tía ơi, một ngọn núi di động!

<Hay ho gì mà đứng đó cãi lộn y như con nít!> Cassie lên giọng.

<Í ẹ. Con sói lùn. Bồ nói vậy là vì, nếu muốn, đứa nào trong bọn mình cũng dập được bồ tơi tả mà.> Tôi chọc.

<Nếu muốn hả?> Cassie cự lại. <Thử bắt mình coi. Bảo đảm mấy bồ mệt đừ lăn ra ngủ mất đất mà mình thì vẫn chạy dài dài.>

<Hành tinh của các bạn có nhiều loại thú đa dạng không ngờ,> Ax nói. <Một ngày nào đó, khi bọn Yeerk đã bị đánh bại, người Andalite chúng tôi sẽ đến đây chỉ đơn giản là để thử các dạng thú của các bạn. Cũng giống như đi nghỉ mát vậy mà.>

<Joe Andalite, ông vừa trúng thưởng vé du lịch! Xin cho biết ông muốn đi đâu?> tôi bắt chước mục quảng cáo cho khu giải trí Disney Land. <Dạ thưa, tôi muốn đến Trái Đất để biến thành tôm!>

<Tôi không hiểu,> Ax nói.

Tôi vừa định cắt nghĩa thì… một chớp đỏ chợt lóe lên từ chiếc máy kêu cứu tự tạo của Ax. <Tín hiệu trả lời đấy! Bọn chúng sắp đến!>

<Nhanh lên! Mọi người tìm chỗ nấp đi!> Jake nói.

Nó thu mình phóng tới chỗ nấp dưới bóng một tảng đá. Rachel ép sát tấm thân bồ tượng của nhỏ vào cái hang nông. Cassie nhảy vọt ra sau một tảng đá bên phải Jake, còn tôi thì cố làm sao cho hổng giống con dã nhân hai trăm ký đang ẩn sau một đống sỏi. Tobias vỗ mạnh cánh, chật vật bay lên cao.

VÙÙUÙ!

Nó hạ thấp xuống, ngay trên đỉnh ngọn cây, rồi biến mất một lúc trước khi quay trở lại.

Một chiếc Con Rệp. Y boong như kế hoạch!
<Ax, xế đề đưa anh về nhà đã tới rồi đó,> tôi nói.

CHƯƠNG 18

Vùùùùù!

Chiếc Con Rệp đánh thêm một vòng nữa rồi có vẻ như dừng lại hẳn. Nó hạ dần xuống đáy thác.

Con Rệp là loại tàu nhỏ nhất của bọn Yeerk. Nó không lớn hơn chiếc xe đưa rước học sinh là bao. Nó có cái dáng hùm hụp của loài côn trùng, có điều là hai bên hông tòi ra hai ngọn giáo dài thoòng đầy răng cưa, chĩa ra trước. Nhìn chung, nó y chang một con gián lăm le hai thanh giáo.

Chiếc Con Rệp hạ xuống rất nhẹ nhàng.

Tôi nín thở.

<Chờ thêm chút nữa đã,> Jake nói. <Chờ chút!>

Cánh cửa chợt mở. Từ bên trong bước ra một tên Mượn xác Hork-Bajir.

Ông hoàng Andalite, anh của Ax, từng nói rằng Hork-Bajir là một giống dân tốt, nhưng đã bị bọn Yeerk cưỡng bức làm nô lệ.

Vụ đó thì hồng biết nhưng, ỉ ẹ, cứ nhìn cái tạng của họ thì hồng nghĩ vậy được. Dân Hork-Bajir là những lưỡi dao cạo di động khổng lồ. Họ cao chừng hai mét mốt, có hai tay, hai chân và một cái đuôi lởm chởm xấu xỉ giống cái đuôi của người Andalite.

Họ có những cái sừng như thanh kiếm tòi ra từ những cái đầu rắn. Ở cổ tay, cùi tay, đầu gối đều có những thanh cựa sắc lẻm.

Nói vắn gọn: nếu quỷ sứ mà có thật chắc chúng cũng sợ chết khiếp khi dòm thấy mấy ông nội Hork-Bajir này.

<Sẵn sàng nha,> Jake nghiêm giọng.

Tên Hork-Bajir bước hẳn ra ngoài chiếc Con Rệp. Nhưng rồi hắn đứng ỳ ra đấy.

<Thể nào cũng có một tên Taxxon ở trong tàu,> Ax nhắc nhở bọn tôi.

<Biết rồi,> tôi nói.

Tại sao tên Hork-Bajir lại đứng hoài một chỗ vậy ta? Chắc hắn đang thăm dò xung quanh. Nhưng chính hắn đáp lại tín hiệu kêu cứu chớ ai. Tại sao hắn lại đứng đực ra như đang chờ đợi cái gì vậy cà?

<Đếm đến ba nhé,> Jake nói trong đầu bọn tôi. <Một… Hai… Ba!>

"Tsiiiiirrrrr!"

Tobias bổ nhào xuống từ bầu trời với tốc độ cả trăm kilômét giờ. Nó chĩa vuốt ra trước, bập thẳng vào mặt tên Hork-Bajir.

"GÂÂÂÂMMM!" Jake nhảy vọt ra từ chỗ nấp. Nó chồm lên tát tên Hork-Bajir bằng những cái vuốt xòe rộng.

Tên Hork-Bajir ngã đánh uych.

Jake lăn một vòng tránh những cú chém điên cuồng của hắn.

Ngay lúc đó, Rachel ủi tới như một cỗ xe tăng.

<Anh Jake, tránh ra đi,> nhỏ nói. <Để hắn cho em!>

Rachel đạp cái cẳng to như thân cây lên ngực tên Hork-Bajir rồi dí hắn xuống đất. Nhỏ không nghiền nát hắn ra, mà chỉ giữ như giữ một con gián muốn đạp nát lúc nào cũng được.

Tên Hork-Bajir quyết định không chống trả nữa mà nằm im thin thít.

Sao dễ quá vậy ta, tôi chợt cảnh giác. *Quá dễ. Không một tên Mượn xác Hork-Bajir nào lại đầu hàng lẹ dữ vậy.*

Nhưng tôi còn phải làm việc khác. Nhiệm vụ của tôi là chui vào chiếc Con Rệp và hạ tên Taxxon.

<Nhào vô!> Tôi hét lên.

Tôi xông ra, lạch bạch chạy trên đôi chân dã nhân ngắn cũn cỡn. Hai cánh tay vạm vỡ, đồ sộ khua trong không khí. Cassie và Ax ở ngay sát nách tôi. Taxxon là một giống ghê tởm, một thứ sâu róm khổng lồ, nhưng không đáng ngại. Bọn tôi thừa sức xử lý tên Taxxon đó.

Nhưng ngay lúc đó…

Chiiiiúúúúú!

Một tia sáng đỏ chói xé không khí đập xuống ngay phía trước, chỉ cách tôi có vài phân. Nó chặn tôi lại.

Chiiiiúúúúú!

Một tia đỏ chói nữa xẹt ra phía sau tôi. Nó làm sỏi bốc hơi, tạo ra nguyên một lối đi.

<Tia Nghiệt!> Ax hét lên.

Tôi luống cuống chạy quanh, tìm một chỗ để nấp.

Chiiiiúúúúú!

<Coi kìa!> Cassie hét lớn trong đầu bọn tôi. <Ở trên rìa thác đó!>

Tôi nhìn lên trong khi những tia Nghiệt tạo thành một cái lồng ánh sáng chết chóc giam chặt bọn tôi. Rìa thác bên trên dày đặc những tên Hork-Bajir dàn thành hàng. Tôi nhìn sang trái. Một đám nữa! Tôi nhìn sang phải… Thêm một đám nữa!

Toàn bộ ngọn thác bị vây bọc bởi một hàng rào những chiến binh Hork-Bajir, tên nào tên nấy lăm lăm những khẩu tia Nghiệt. Chúng đông có đến hàng trăm. Bọn tôi đã bị bao vây!

Bao vây kín mít!

<Ở dạng thú đi nha,> Jake quát lên. <Đừng để bọn chúng biết bọn mình là người.>

<Tấn công chúng đi!> Rachel hét lớn.

<Đừng, Rachel! Em leo vách đá đó đi lên còn chưa xong nữa mà, đừng có ngốc!>

Cassie gọi Tobias. <Tobias! Bồ trốn ngay đi!>

<Không dễ vậy đâu,> Tobias đáp. <Ở đây không có gió, phải mất vài phút mới đập cánh thoát lên trên được. Chưa tới đâu chắc đã bị nướng sống rồi.>

Thực tế thật phũ phàng. Nỗi tuyệt vọng bao trùm cả bọn.

<Phải làm gì bây giờ?> Cassie nói như mếu.

<Phải có lối thoát! Nhất định phải có lối thoát!> Rachel la lớn.

<Lần này thì không đâu,> tôi rầu rĩ nói.

Bọn tôi đã bị sa bẫy. Thế cô. Trỉ cạn.

Hết thật rồi!

… Và ngay lúc đó, *hắn* xuất hiện.

CHƯƠNG 19

Hắn giống y chang Ax. Y chang hoàng thân Elfangor. Nhưng hắn cũng khác biệt biết bao. Sự khác biệt đó bạn không nhìn thấy mà chỉ có thể cảm nhận được thôi.

Một sự u ám đè nặng lên tâm hồn. Một bóng đen che phủ ánh mặt trời. Một con quỷ. Một sự hủy diệt.

Không phải là sự hủy diệt đã được lập trình và mang tính tập thể của loài kiến. Đó là sự độc ác cố tình, cái ác từ trong máu.

Hắn có một cơ thể Andalite. Hắn là tên Mượn xác Andalite duy nhất tồn tại. Tên Yeerk duy nhất mang cơ thể Andalite. Tên Yeerk duy nhất có quyền năng biến hình của người Andalite.

Visser Ba.

Visser Ba, kẻ đã giết hoàng thân Andalite Elfangor trong khi bọn tôi rúm ró vì kinh hoàng.

Visser Ba, kẻ mà ngay cả bọn Hork-Bajir và Taxxon cũng sợ chết khiếp.

<Tốt lắm! Tốt!> Hắn nói cùng chúng tôi bằng ý nghĩ. <Cuối cùng ta đã tóm được các ngươi, những tên đạo tặc Andalite dũng cảm. Đồ điên! Bọn mày tưởng chúng tao không bao giờ đổi tần số hay sao?>

<Thằng Yeerk!> Cái giọng im lặng của Ax rít lên, chất chứa những căm hờn.

Những con mắt chỉnh của Visser Ba hướng về Ax. <Một thằng nhóc,> hắn ngạc nhiên thốt lên. <Lũ Andalite chúng mày suy nhược đến mức phải đưa con nít đi chiến đấu hay sao vậy?>

Ax toan nói gì đó, nhưng Jake vội quát lớn bằng ý nghĩ, <Im đi, Ax! Bọn mình không được nói chuyện với hắn. Không cho hắn một thông tin nào hết!>

Ax liền im bặt, nhưng toàn thân ảnh run lên vì giận dữ và căm thù tên Visser. Đâu có gì lạ. Visser Ba đã giết anh của ảnh mà.

Jake nói đúng. Chúng tôi không được để bị lôi cuốn vào cuộc đấu khẩu với hắn, không được để cho hắn biết rằng mình là người chứ không phải Andalite. Đấu khẩu với hắn, bọn tôi sẽ dễ dàng buột miệng để lòi ra sự thật.

Visser Ba có vẻ muốn tận hưởng những giây phút sảng khoái của hắn. <Một bộ sưu tập biến hình màu mè ghê chưa kìa,> hắn giễu cợt. <Trái Đất có nhiều con thú tuyệt vời quá chừng, đúng vậy không? Khi nào chúng tao thống trị được loài người và nhào nặn cái hành tinh này theo hình ảnh của chúng tao thì chắc chắn chúng tao sẽ để lại mạng sống cho một số con thú. Sẽ rất thú vị nếu đích thân tao thử biến thành vài con.>

Bọn tôi không đứa nào hở một lời. Ít ra là bất cứ lời nào mang tính

người. Jake gầm gừ, kéo chiếc môi cọp che những chiếc răng.

<Nhất là mày,> Visser Ba quay sang Jake. <Con thú này vừa đẹp vừa chết chóc… Lúc nãy tao định bắt bọn mày hiện hình, nhưng giờ thì tao đã đổi ý. Chúng tao đang có một vị khách trên tàu mẹ, biết chưa bọn khốn? Sẽ rất thú vị nếu đem giới thiệu chúng mày nguyên trạng như thế này với Visser Một.>

Tôi sợ muốn phát bịnh. Nhưng điều đó cũng không ngăn tôi nhận ra một thoáng giễu cợt trong giọng nói của Visser Ba khi hắn nhắc đến Visser Một.

<Bồ nhận thấy gì không?> Jake thầm hỏi tôi bằng ý nghĩ.

<Có. Visser Ba hổng ưa Visser Một.>

Visser Ba hình như ra hiệu gì đó. Bởi lẽ, liền lập tức, chiếc Lưỡi Rìu xuất hiện trên đầu hắn, lung linh tỏa ánh sáng và thôi không tàng hình nữa.

Chiếc Lưỡi Rìu lớn hơn rất nhiều so với chiếc Con Rệp, và cũng khác xa lắc. Nó màu đen tuyền, được chế tạo theo hình dáng của một chiếc rìu thời Trung cổ. Nó có hai cái cánh cong cong tạo thành đầu rìu, và một cái "tay rìu" dài có chóp hình kim cương hướng ra trước.

<Bọn mình chạy đi!> Rachel đề nghị.

<Làm như vậy là tự sát đó,> tôi nói. <Bao lâu mà tụi mình còn sống thì hãy còn hy vọng mà.>

<Ở đó mà hy vọng! Visser Ba định đưa bọn mình lên tàu mẹ của bọn Yeerk để trình diện sếp của hắn. Hy vọng cái nỗi gì.>

Nhưng rồi Rachel cũng không cục cựa gì cả. Tôi cũng thế. Cả bọn đứng đực ra đó, phơi mình dưới cái nhìn soi mói của hàng trăm tên Hork-Bajir.

Chắc là chúng đã bí mật đáp xuống trong lúc bọn tôi mải chú ý chiếc Con Rệp thám sát.

Ax đã đụng phải tần số lạc hậu và bọn Yeerk đã đoán ngay ra rằng bọn tôi muốn giăng cho chúng một cái bẫy. Tương kế tựu kế, Visser Ba đã biến cái bẫy của bọn tôi thành cái bẫy của chính hắn.

Vài chục tên Hork-Bajir đã nhảy xuống từ bức vách cao của ngọn thác và xiết chặt vòng vây quanh bọn tôi. Chúng tiếp tục chĩa các khẩu tia Nghiệt vào bọn tôi trong khi chiếc Lưỡi Rìu hạ dần xuống đáy thác.

"Đi, tuân lệnh farhurrassh đó horlit!" một tên Hork-Bajir nói bằng thứ tiếng kỳ lạ, pha trộn giữa ngôn ngữ loài người và ngôn ngữ riêng của chúng.

Hắn chỉ tay về phía chiếc Lưỡi Rìu. Một cánh cửa bên hông con tàu này chợt mở ra.

<Mình không chui lọt qua đó được đâu,> Rachel nói.

Nhưng khi Rachel tiến đến gần thì cánh cửa lại mở ra bằng kích cỡ của nhỏ. Cái cửa đó co giãn cứ y như thể lớp bọc kim loại của chiếc Lưỡi Rìu là một cơ thể sống.

Bọn tôi là một nhóm thú lèo tèo thảm hại đang bị áp tải vào trong chiếc Lưỡi Rìu. Yếu ớt, thảm hại và ngốc hết biết. Thế mà cũng đòi chống lại bọn Yeerk!

Visser Ba nói đúng. Bọn tôi là một lũ điên.

Tôi muốn nổi sùng lên, nhưng lại thấy mình đờ đẫn khi bị giải vào trong chiếc Lưỡi Rìu cùng đám bạn. Các bạn biết đó, giống như là tôi không có ở đó, như tôi không còn cảm giác gì nữa. Trong đầu tôi chỉ lởn vởn duy nhất một ý nghĩ: *Chuyện đó đã đến rồi. Chuyện đó đã đến thật rồi!*

Ngày mai là Chủ nhật. Ba sẽ đi viếng mộ mẹ. Chỉ một mình ba thôi.

Thêm một vài ngày nữa, ba sẽ phải thừa nhận rằng… cả tôi nữa cũng đã ra đi.

Giống như khi mẹ tôi mất - không để xác lại.

Giống như cái chết của mẹ tôi…

CHƯƠNG 20

<Coi bộ không xong rồi,> tôi không thể giữ im lặng lâu hơn nữa.

<Là cái chắc. Nhưng đến giờ bọn mình vẫn chưa chết mà,> Jake đáp lại.

<Chưa thôi. Nhưng điều đó thì có gì mà mừng?> tôi hỏi.

Tôi nhìn sang Ax và mấy đứa kia. Tất cả đều bị nhồi nhét vào trong một khối lục giác bằng thép không cửa sổ. Những bức tường thép đen thui, được rọi sáng lờ mờ ở cả sáu mặt. Không hề có cửa. Đó là một cỗ quan tài.

<Giống như ở trong một gánh xiếc,> tôi cay đắng nói. <Một con voi, một con cọp, một con dã nhân, một con sói, một con diều hâu và một dị vật của tự nhiên.>

Câu này cũng tạo ra những nụ cười gượng gạo ở các bạn tôi. Tôi không hiểu do đâu mà mình còn tâm trí để nói giỡn. Tôi nghĩ đó là kiểu nói của tôi thôi. Khi gặp chuyện gì tồi tệ, tôi thường nói giỡn, nhưng trong lòng thì muốn bệnh. Chẳng khác nào đang nuốt những mảnh thủy tinh vỡ.

<Hay là bọn mình hoàn hình đi,> Cassie nói. <Biết đâu chúng thấy tụi mình không phải là người Andalite thì sẽ thả ra.>

Dĩ nhiên, nhỏ biết nói vậy là ngu. Nhưng khi bạn sợ quá thì bạn sẽ bám víu vào tất cả mọi thứ. Bạn sẽ muốn tin rằng có cách nào đó để thoát thân.

Thực tế là bọn tôi đang đối diện với hai khả năng. Visser Ba sẽ giết bọn tôi, hoặc sẽ biến bọn tôi thành những kẻ Bị mượn xác. Hắn sẽ nhét một tên Yeerk vô đầu mỗi đứa tôi.

<Cứ phải ở dạng thú thôi,> Jake nói. <Nếu Visser Ba biết bọn mình là người thì hắn sẽ lùng tiếp gia đình của bọn mình. Hắn sẽ nghi ngờ bọn mình đã tiết lộ điều gì đó với gia đình.>

<Hoàng tử Jake nói rất đúng,> Ax tán đồng. <Bọn Yeerk sẽ không nương tay đâu.>

Đó là sự thật. Tôi biết đó là sự thật. Lẽ ra tôi phải tỉnh đến điều này từ lâu. Tôi nghe mà chỉ muốn chết phứt đi cho xong.

Ba tôi. Ba mẹ của Cassie. Mẹ và các em của Rachel. Ba mẹ của Jake. Thậm chí cả Tom, anh của Jake. Mặc dù ảnh cũng là người của chúng. Tính mạng của họ cũng đang lâm nguy.

Bất chợt, một chiếc cửa sổ ở trên tường đột ngột mở ra. Nó lớn dần lên y như cánh cửa trước đó. Như thể bức tường thép là một vật thể sống. Nó tạo thành một cái lỗ mở tròn vo, đủ lớn để tất cả bọn tôi nhìn ra được - ngay cả Rachel, vốn chỉ xoay được cái đầu khổng lồ của nó để nhìn bằng một bên mắt.

Tôi thở gấp.

Phía dưới chúng tôi, Trái Đất hiện ra với một màu xanh và trắng, đẹp đến ứa nước mắt.

Mặt trời lấp lánh trên đại dương xanh biếc. Những áng mây lởn vởn trên Vịnh Mêhicô tạo thành một vòng xoắn lớn… Có lẽ đó là một cơn bão.

<Coi kìa,> Cassie chỉ nói được có vậy.

Bọn tôi nhìn. Bằng cặp mắt của những con thú Địa Cầu, nhưng với bộ não và tâm hồn của loài người, bọn tôi nhìn xuống hành tinh thân yêu của mình.

Hành tinh của loài người. Ít ra là cho đến lúc này.

Và rồi một hình ảnh khác xuất hiện khi chiếc Lưỡi Rìu quay ngoắt khỏi Trái Đất.

<Đó là lý do tại sao bọn Yeerk mở cửa sổ,> Ax nói. <Đó là thứ chúng muốn bọn mình nhìn thấy. Vì chúng biết khung cảnh đó sẽ làm cả bọn tuyệt vọng.>

Con tàu mẹ.

Đó là một thứ côn trùng ba chân khổng lồ. Phần trung tâm là một khối cầu trương phình. Khối cầu đó dẹt đáy, và ở dưới đáy là hàng loạt những cái vòi kỳ dị và hỗn độn, y như vòi bạch tuộc. Mỗi cái vòi dài có đến bốn trăm mét.

Quanh khối cầu là ba cái chân cong lên rồi cụp xuống trở lại, chẳng khác gì chân nhện.

<Những cái chân đó là động cơ,> Ax giải thích. <Những cái vòi rũ xuống từ bụng là các vũ khí, cảm biến và bộ thu phát tia Kandrona. Ba ngày một lần, bọn Yeerk phải tắm trong Vũng Yeerk để hấp thụ tia Kandrona. Ở hành tinh các bạn chắc chúng cũng có một cái máy như thế.>

<Biết rồi,> tôi nói. <Anh của anh đã nói cho chúng tôi biết. Cái máy đó để 'phục vụ' loài người chứ gì?>

Con tàu vẫn lơ lửng trên quỹ đạo, như con thú săn mồi đang thèm thuồng nhìn Trái Đất xanh tươi ở phía dưới.

<Mình không tin loài người ở bên dưới không nhìn thấy con tàu này qua rađa,> Rachel nói. <Ý mình là nó to như thế, giấu thế nào nổi. Cỡ một thành phố chớ ít hả…>

<Nó đã được che chắn,> Ax nói. <Rađa không thể phát hiện ra nó đâu. Lẽ ra Trái Đất phải là vô hình dưới mắt chúng mình nữa đó, nhưng Visser Ba đã cố tình cho chúng mình thấy nó. Để khủng bố tinh thần đó mà.>

<Hắn đạt được mục đích rồi đó,> tôi nói.

<Mình chưa bao giờ được bay vào không gian,> Cassie nói. <Mình luôn ước ao được lên không gian để thấy Trái Đất nguyên một khối như thế này.>

<Đó là một hành tinh đáng yêu,> Ax nhẹ nhàng nói. <Không

khác mấy so với hành tinh của tôi. Có điều là hành tinh của tôi lại ít đại dương và nhiều đồng cỏ hơn. Tôi… tôi xin lỗi đã lôi kéo các bạn vào chuyện này. Tất cả là lỗi tại tôi.>

Tôi muốn hét lên. "Đúng vậy! Đúng quá đi chứ, lỗi tại anh hết đó!"

Nhưng Cassie đã nói lên điều mà trong thâm tâm tất cả bọn tôi đều biết rõ. <Ax, anh chỉ đến đây vì đồng loại của anh muốn bảo vệ chúng tôi. Anh của anh và nhiều người Andalite khác đã hy sinh để cứu chúng tôi. Anh chẳng có lỗi gì cả.>

Đó cũng là sự thật. Nhưng đôi lúc, khi mọi thứ rối cả lên, bạn không muốn nghe sự thật. Bạn muốn có ai đó để trách móc. <Mình đã thoát được bấy nhiêu vụ,> tôi làu bàu. <Vụ này mình định là vụ cuối của mình. Giờ thì… đúng thế thực, nó là một vụ cuối rồi.>

Tôi thấy một chỗ mở vào bên hông của con tàu mẹ - một cổng ra vô. Một cặp Con Rệp đang bay vô trỏng. Trông chúng thật nhỏ bé so với cánh cổng.

Một phút sau, bọn tôi bước qua cánh cổng ấy và bất chợt bị ngập trong những luồng ánh sáng đỏ chói.

Qua cửa sổ, tôi thấy phi hành đoàn của bọn Yeerk - Hork-Bajir, Taxxon và hai ba người giống người vũ trụ khác trong những bộ đồng phục đỏ hoặc nâu đậm. Vâng, ở đó có cả người nữa. Phản ứng đầu tiên của tôi là hy vọng. Người!

Nhưng rồi tôi nhận ra sự thật. Không phải người mà là bọn Mượn xác - Người. Những tên Yeerk… chẳng khác gì những tên Mượn xác - Hork-Bajir.

Có những rung động nhẹ khi chiếc Lưỡi Rìu dừng lại.

<Anh Ax!> tôi gọi. <Bọn mình biến hình được bao lâu rồi?>

<Được bốn mươi phần trăm thời gian cho phép.>

Tôi nhẩm tính. <Vậy là đã bốn mươi tám phút. Còn lại bao nhiêu nhỉ, bảy mươi hai hả?>

<Ừ,> Tobias xác nhận. <Không còn nhiều thời gian cho mấy bồ đâu. Có lẽ làm như Rachel đã nói hồi đầu vậy mà hay đó. Bọn mình phải ra đi trong vinh quang, tấn công ngay lúc chúng mở cửa. Ít ra cũng khiến bọn chúng phải nề nang.>

Tôi thấy những chiếc vuốt của Jake chợt giãn ra, như thể nó đang tỉnh cách sử dụng chúng. Nó liếc nhìn nơi mà chiếc cửa từng ở đó, như đang đo khoảng cách. Tôi biết nó đang lắng nghe con cọp trong đầu nó.

Rồi Jake có vẻ giãn ra. < Không được,> nó nói. <Bọn mình vẫn phải nuôi hy vọng thôi.>

Cassie nhích lại gần Jake và hít hít nó bằng cái mõm sói.

Đó có lẽ là một khung cảnh rất tếu: một con sói và một con cọp chia sẻ nhau những cử chỉ trìu mến. Nhưng cái cảnh đó lại làm tôi ganh tỵ. Trong giờ phút này hai đứa nó dầu gì cũng còn có nhau.

<Bọn mình đã chiến đấu ra trò, phải không mấy bồ?> tôi nói.

<Gánh xiếc nhỏ của bọn mình đã cho chúng nếm không ít mùi tổn thất.>

<Phải đó,> Rachel xác nhận.

<Loài người…> Ax ngập ngừng. <Loài người các bạn sợ chết lắm phải không?>

<Phải. Chúng tôi không giỡn mặt với cái chết,> tôi trả lời. <Còn người Andalite các anh thì sao?>

<Chúng tôi cũng không giỡn mặt với cái chết.>

Qua cửa sổ, bọn tôi thấy rất nhiều tên Hork-Bajir, Taxxon và cả người nữa đang chạy nhốn nháo, lao đến nơi nào đó. Chúng bắt đầu xếp thành hàng. Giờ đây, tôi nhận ra có những loại đồng phục khác nhau, bộ thì đỏ-đen, bộ thì vàng-đen. Các đồng phục màu nâu thì xếp ở ngoài rìa, hình như là những thành phần kém quan trọng nhất.

Bất chợt, không một dấu hiệu báo trước, cánh cửa sổ giãn ra, mở thành một cánh cửa lớn có vòm. Một mùi hôi hám chợt thốc vào, nửa như mùi dầu, nửa như mùi hóa chất.

Một dốc thang chợt dựng lên từ cái sàn thép bên ngoài để bắc đến chỗ bọn tôi. Bọn tôi đang đứng như trình diễn ở trên đỉnh chiếc thang. Vây chặt kín quanh phía thang kia là những tên Hork-Bajir, Taxxon và người mặc đồng phục. Phần lớn chúng mặc đồ đỏ và đen. Có lẽ đến hai trăm sinh vật, đang xếp thành hàng ngay ngắn, chia theo từng loài khác nhau.

Khoảng một phần tư bọn chúng mặc đồ vàng và đen. Trong nhóm vàng-đen này có nhiều người hơn, nhưng cũng có cả những tên Hork-Bajir trông đồ sộ khác thường.

<Jake à, mình có cảm giác là bọn đỏ hổng giống bọn vàng.>

<Theo tôi chúng là quân của hai Visser khác nhau,> Ax nói. <Tôi… tôi đã nghe lỏm anh tôi nói về chuyện đó. Mỗi tên Visser có một đội quân riêng và đồng phục riêng.>

<Bá cháy luôn. Mình đang thắc mắc hổng biết đội quân nào sẽ làm thịt bọn mình đây.> Tôi nói.

Một chuyển động chợt diễn ra đàng sau các hàng quân. Một đám sinh vật đang bước ra phía trước.

Visser Ba đang đứng ở trung tâm, theo sau hắn là hai tên Hork-Bajir to lớn mặc đồng phục đỏ.

Và ngay bên trái hắn là một… người. Một người phụ nữ có mái tóc đen và đôi mắt sậm màu.

Ngay lúc đó, tôi muốn đứng thở… Vì tôi đã nhận ra… Thậm chí trước cả khi tôi nhìn rõ khuôn mặt của bà ấy… Tôi đã nhận ra…

Chúng bước tới chỗ đáy thang. Khoảng một chục tên lính nâng các khẩu tia Nghiệt chĩa thẳng vào bọn tôi, phòng trường hợp bọn tôi manh động.

Và rồi, bằng ngôn ngữ ý nghĩ mà tất cả đều nghe được, Visser Ba quay sang người phụ nữ cạnh hắn và nói. <Ngài thấy đó, Visser Một.

Tôi tóm được đám đạo tặc Andalite. Cuộc khủng hoảng đã kết thúc. Tàu của ngài đến đây thật là uổng công. Ngài có thể trở về thế giới của chúng ta. >

Visser Một gật đầu. Bà ta nhìn lên bọn tôi bằng cặp mắt màu nâu đậm… cặp mắt của người.

Cặp mắt mà tôi quen. Cặp mắt mà tôi nhớ.

Cặp mắt vẫn âu yếm nhìn tôi ngủ mỗi đêm từ bức ảnh đóng khung treo ngay cạnh giường tôi.

Mẹ của tôi!

Visser Một!

CHƯƠNG 21

Tôi ngồi phệt xuống. Đó chắc chắn là một cảnh tượng rất ngộ nghĩnh. Một con dã nhân to bự, lông lá xồm xoàm tự nhiên ngồi phệt xuống.

Tôi mà thấy cảnh đó chắc cũng phải bật cười thôi.

Mẹ tôi chưa chết!

Mẹ hãy còn sống!

Tôi muốn la lớn. "Mẹ! Mẹ ơi! Con đây nè, Marco của mẹ đây nè!"

Nhưng Jake đã kịp nói thầm trong đầu tôi bằng một giọng gấp gáp và đanh thép. <Marco! Không được nói gì hết. Không được làm gì hết. Có nghe mình nói không đó?>

Jake cũng đã nhận ra mẹ tôi.

<Marco! Nghe mình nói nè, bồ phải bình tĩnh lại.>

Mẹ tôi… còn sống.

Mẹ tôi.

<Nào, Marco, đứng dậy đi. Đừng làm bọn chúng nghi ngờ.> Jake đang nói chỉ riêng tôi nghe.

Tôi đang nghe nó nói đấy chứ. Nhưng lời lẽ của nó như vọng từ xa tít mù khơi. Nó có hiểu gì đâu? Đó là mẹ của tôi mà. Mẹ của tôi!

<Marco! Đó không phải là mẹ bồ. Không còn là mẹ của bồ nữa. Bà ta là người của bọn chúng. Là người của chúng, hiểu chưa?>

<Sao vậy, thưa Visser Một,> giọng Visser Ba có vẻ nhạo báng, <Hình như ngài sợ cái tên trông giống người đó.>

"Loài người gọi nó là con dã nhân," Visser Một lạnh lùng đáp. "Visser Ba, người sắp được phân công phụ trách Trái Đất thì ít ra cũng phải học hỏi đôi điều về hành tinh này chứ!"

<Và mượn cơ thể của người giống như Ngài chứ gì ạ? Không, tôi không nghĩ vậy đâu. Cơ thể người rất yếu ớt. Tôi thích cái cơ thể Andalite này hơn nhiều.>

Mẹ của tôi nhìn hắn và bĩu môi.

"Ta lấy cơ thể người vì muốn học hỏi về hành tinh này và về loài người. Nhờ đó ta mới có thể khởi đầu cuộc xâm lăng mà giờ đây ngươi sắp làm cho phá sản vì sự bất tài đáng tội của ngươi!"

Cái đuôi chết chóc của Visser Ba chợt xoắn lại, như thể hắn định quất nó vào mẹ tôi… Visser Một. Đội quân màu đỏ chợt căng thẳng lên thấy rõ. Đội quân màu vàng đặt tay lên vũ khí.

<Đã quá!> Rachel thốt lên. <Bọn mình đã đoán đúng. Hai tên này dứt khoát là thù nhau tận mạng.>

Rachel không biết, tôi chậm chạp hiểu ra. Rachel không biết. Nhưng làm sao nhỏ biết được khi chưa từng gặp mẹ tôi. Cả Cassie và Tobias cũng thế. Mà Jake thì nãy giờ chỉ nói chuyện riêng với tôi mà thôi.

Visser Ba từ từ lỏng người ra. <Visser Một, Ngài đã khiêu khích tôi,> hắn nói. <Nhưng thực tế là chính tôi đã tự tay giết hoàng thân Elfangor và chính tai tôi nghe tiếng la hét giãy chết của hắn. Và giờ đây tôi đã loại trừ được cái đám tàn quân Andalite này.>

Mẹ tôi… Visser Một… cười khẩy. “Ngươi muốn làm Visser Một chứ gì? Ngươi tưởng có thể giành được ghế của ta sao? Rồi người sẽ thấy Hội đồng Thập Tam Trụ không thương xót những Visser phạm sai lầm đâu. Và ngươi đã phạm sai lầm. Hãy dè chừng cái tham vọng của ngươi đó.”

Bà ta búng ngón tay, và tất cả những tên lính áo vàng đều quay lại. Rồi bà ta bước đi, kéo theo cả một đội quân đồng phục vàng.

Đó không phải là mẹ tôi. Cái sinh vật tự xưng là Visser Một đó không phải là mẹ tôi.

Visser Một là một tên Yeerk chui vào óc mẹ tôi.

Nhưng bạn biết không, điều đau lòng là ở chỗ cái bộ óc của kẻ Bị mượn xác vẫn đang sống. Nó vẫn sống sờ sờ. Ở đâu đó trong cái đầu ấy, phía sau đôi mắt quen thuộc đến não lòng ấy, mẹ tôi vẫn đang sống.

<Thôi mà Marco,> Jake nói. <Mình biết bồ cảm thấy gì và muốn làm gì. Nhưng bây giờ chưa phải lúc. Chỉ cần nhích tới hai bước, chúng sẽ băm nát bọn mình ra.>

<Mình biết chớ,> tôi thẫn thờ nói. Tôi thù ghét bản thân đã không thử làm điều gì đó, nhưng tôi biết tôi sẽ chẳng làm được gì hết. Tôi phải tiếp tục ẩn mình trong lốt thú thôi. Không được để mẹ tôi biết rằng đó chính là tôi… là con của mẹ. Không bao giờ…

Tôi nặng nề đứng dậy. Tôi cảm thấy bủn rủn. Một cảm giác kỳ lạ đối với loài dã nhân.

Và rồi tôi nghĩ, nếu như tôi ở trong lốt một con thú khác thì có khi tôi đã đầu hàng và để cho bản năng của con thú đó lấn lướt, để cho bản năng thú điều khiển và vứt béng đi những xúc cảm của người.

Nhưng con dã nhân lại quá giống người. Bản năng của nó rất hiền hòa. Y như người, nó cũng có xúc cảm. Nó không thể bảo vệ tôi trước nỗi đau.

<Jake, bồ đừng nói cho mấy đứa kia biết nha,> tôi yêu cầu. <Bồ là đứa duy nhất nhận ra mẹ mình.>

<Được mà, Marco.>

<Cả với Cassie nữa, đừng nói với nó nhe!>

<Yên tâm đi. Mình sẽ không hé răng với ai đâu.>

Visser Ba vẫn nhìn bọn tôi chằm chặp. Tôi đoán hắn chưa nghĩ ra phải làm gì kế tiếp.

<Sáu tên Andalite,> hắn nói. <Sáu cơ thể Andalite giành cho những sĩ quan trung thành nhất của ta.>

Ax bùng nổ. <Để cho ra những tên giống như mi chứ gì, đồ rác rưởi! Một tên Mượn xác - Andalite quái thai như mi còn chưa đủ hay

sao?>

Visser Ba hất hất cái đầu, ra dáng nghĩ ngợi. <Tại sao chỉ có mày là đứa duy nhất chịu mở mồm? Dĩ nhiên là mày nói đúng: Tại sao tao lại phải ban cho đứa khác cái quyền năng biến hình của bọn Andalite nhỉ? Nhưng mày là con nít. Tại sao mấy đứa kia lại im lặng? Tại sao bọn mày vẫn chưa chịu hoàn hình? Lạ thật. Lạ thật đó.>

Visser Ba trầm tư suy nghĩ mất một phút. Hắn có đoán ra sự thật hay không nhỉ? Liệu hắn có đoán ra cái lý do khiến bọn tôi giữ im lặng là để không bật mí điều gì với hắn? Liệu hắn có đoán ra cái lý do khiến bọn tôi vẫn chưa chịu hoàn hình?

Visser Ba có một động tác giống như nhún vai.

<Lôi chúng vào buồng giam. Tăng lực lượng canh gác gấp ba lần. Nếu chúng dám lộn xộn thì cứ việc giết thẳng cánh.>

CHƯƠNG 22

Chúng áp tải bọn tôi đi xuống một hành lang. Trong cái cơ thể voi to đùng, Rachel bít gần kín cả lối đi. Chẳng khác chi cơ thể kiến của bọn tôi từng bít các đường hầm trong cát. Tobias cưỡi trên vai tôi vì không bay trong không gian hẹp.

Nơi bọn tôi đến trông giống cái phòng giam bằng thép trần trụi của chiếc Lưỡi Rìu. Nhưng lần này không thấy có cửa sổ.

Có một ánh sáng mờ ảo như rọi xuống từ trên trần. Ngoài ra chẳng có gì hết.

Tôi rúc ngay vào một xó.

<Anh Ax nè, thời gian chạy tới mức nào rồi?> Jake hỏi.

<Các bạn chỉ còn ba mươi phần trăm thời gian biến hình.>

<Ba mươi sáu phút,> Jake nhẩm tính.

<Còn ba mươi sáu phút nữa, và mình sẽ ở lại vĩnh viễn trong xác voi suốt phần còn lại của cuộc đời,> Rachel nói. <Mà *phần còn lại của cuộc đời* chắc cũng chẳng kéo dài được lâu.>

Cả bọn bàn bạc một hồi về những kế hoạch thoát thân. Nhưng cũng chỉ toàn là nói suông. Bọn tôi biết mình đã bị sa bẫy và tất cả đã chấm dứt. Bọn tôi đang ở trên con tàu mẹ của bọn Yeerk. Nó lớn khủng khiếp. Dù có trong tay nguyên một tuần lễ để tìm đường thoát thân thì bọn tôi sẽ vẫn cứ bị lạc ở đâu đó trên tàu.

Trên tàu có đến hàng trăm, có khi là hàng ngàn tên Yeerk vũ trang tận răng - bọn Hork-Bajir, bọn Taxxon, một số giống lạ mà bọn tôi chưa từng gặp trước đây, và đi nhiên có cả người nữa.

Giống như mẹ tôi.

Mẹ tôi - Visser Một. Kẻ nắm quyền lực cao nhất trong số các Visser.

Chuyện đó xảy ra khi nào nhỉ? Không biết bọn Yeerk đã chiếm đoạt trí óc mẹ tôi trước hay sau khi bà mất tích? Trong những năm cuối cùng bên hai cha con tôi, không biết mẹ đã là một tên Mượn xác chưa nhỉ?

Khi mẹ đến bên giường tôi để chúc tôi ngủ ngon, phải chăng đó là con sên Yeerk nhớp nhúa trong đầu bà đang diễn kịch?

Khi tôi giả bệnh để trốn học, phải chăng một tên Yeerk đã khám phá ra cái bệnh dỏm ấy và đùa giỡn, chế giễu để cho tôi phải khai ra.

Phải chăng một tên Yeerk đã trao cho tôi món quà vào buổi sáng ngày Giáng Sinh? Phải chăng một tên Yeerk đã giựt dây mẹ tôi như con rối, khiến bà lôi tôi đến cửa hàng J.C Penney và bắt tôi phải thử bộ quần áo đi học mà tôi chẳng hề thích thú?...

Tất cả những điều đó phải chăng là kịch? Là giả tạo? Và điều đó đã diễn ra trong cả thảy bao nhiêu năm?

Có bao nhiêu thứ tôi tưởng là của mẹ, nhưng thật ra lại là... của

chúng?

Chỉ có điều duy nhất chắc chắn: cái chết của mẹ tôi là giả. Cái vụ chết đuối ấy là giả. Chính vì vậy mà không ai tìm ra xác của mẹ.

Nhưng cái xác ấy đã sống dậy rồi. Cuộc xâm lăng Trái Đất của bọn Yeerk đã được khởi đầu. Visser Một chuẩn bị bàn giao Trái Đất cho Visser Ba. Và vì vậy mà mẹ tôi phải biến mất và không để một ai thắc mắc về chuyện đó…

<Chắc chắn bọn mình phải làm được điều gì đó!> Rachel quả quyết.

Ax nói. <Người Andalite chúng tôi có câu: cao thượng là biết chấp nhận những điều không thể tránh khỏi.>

<Phải vậy không đó?> tôi bật thốt lên. <Xin lỗi nhe, tôi hổng chịu vậy đâu. Đó là điều mà bọn Yeerk muốn chớ tụi tôi đâu có muốn. Bọn Yeerk muốn toàn bộ loài người phải phủ phục dưới chân chúng và chấp nhận điều không thể tránh khỏi.>

Jake liếc cặp mắt màu vàng to đùng sang tôi. Tôi bắt gặp thêm ánh mắt kiêu hãnh muôn thuở của Tobias.

Tôi đứng dậy.

<Ax, tôi tặng lại anh một câu châm ngôn mà tôi đọc được trong một tấm giấy gói kẹo: *'ngã bảy lần, thì đứng dậy tám lần'*. Anh biết nó có ý nghĩa gì không? Có nghĩa là ta chớ có bao giờ nằm ì ra đó. Phải luôn luôn đứng dậy. Phải luôn tiến tới và tiến tới nữa. Không bao giờ được bỏ cuộc. Có thể bị chết, nhưng không thể bị khuất phục.>

Giờ thì cả bọn đều quay lại nhìn tôi. Bằng những cặp mắt chó sói, diều hâu và cả cặp mắt voi buồn bã…

<Kiến,> tôi nói. <Bọn mình có thể biến thành kiến lần nữa.>

Cassie sửng sốt. <Bồ nói gì? Biến thành kiến á? Mình cứ tưởng bồ ghét cay ghét đắng chuyện hóa kiến, thậm chí còn hơn cả mình nữa.>

<Đúng vậy, nhưng đó có thể là lối thoát cho bọn mình. Thể nào cũng có kẽ nứt ở đâu đây. Bọn mình sẽ thoát ra khỏi các bức tường này và nấp đâu đó rồi biến thành các con vật nguy hiểm hơn để tấn công chúng, rồi lại biến mất lần nữa. Cứ thế, biết đâu bọn mình sẽ tìm ra cách phá hủy cái máy phát tia Kandrona đó?>

<Nghe hay lắm,> Rachel nói. <Mình ưng vụ này rồi đó.>

<Ít ra thì bọn mình cũng có thể gây tổn thất ít nhiều cho bọn chúng trước khi bị tóm lại,> Jake tán thành một cách thận trọng. <Nhưng Tobias thì…>

<Mấy bồ cứ việc tính toán làm sao cho có lợi nhất cho cả nhóm,> Tobias nói. <Mình phải chờ may rủi thôi. Nhưng mình sẽ cảm thấy dễ chịu hơn nhiều nếu biết rằng ở đâu đó mấy bồ đang quấy rầy bọn Yeerk.>

<Có thể làm được,> Ax nói. <Trừ Visser Ba ra, bọn Yeerk không quen thuộc lắm với việc biến hình. Chúng sẽ không thể ngờ bọn mình

biến thành côn trùng.>

<Vậy thì tốt lắm,> Jake nói. <Ta hãy…>

Cánh cửa chợt mở ra. Thật ra nó chỉ lẳng lặng xuất hiện trên bức tường.

Đứng trước cửa là ba tên Hork-Bajir. Chúng mặc đồng phục màu vàng.

Nằm trên sàn là bốn tên Hork-Bajir khác mặc đồng phục màu đỏ. Bọn này đều đã chết hoặc bất tỉnh.

<Không được động đậy!> Jake quát lên khi Rachel và tôi căng lên, chuẩn bị lao tới.

Tên Hork-Bajir cầm đầu đưa mắt nhìn bọn tôi. Đó là một sinh vật to lớn cao trên hai thước và cái sừng trên đầu cỡ hơn ba tấc.

Hắn bắt đầu nói. Tôi kinh ngạc thấy hắn không nói bằng thứ tiếng trọ trẹ kỳ quái mà bọn Hork-Bajir vẫn thường dùng. Gã này nói năng y như được đào tạo tại trường Harvard.

"Hành lang này dài cỡ chừng ba chục mét." Hắn chỉ tay về bên trái. "Tới đó có một Taxxon canh giữ ở đó. Từ chỗ đó có bốn hành lang. Hãy đi theo hành lang ngoài cùng bên trái. Cứ đi cho đến khi nào thấy có cái thang máy. Đi xuống mười lăm tầng. Ngay trước mắt mấy người sẽ là một con tàu để tẩu thoát."

Hắn nhìn Rachel. "Anh bạn quá lớn với con tàu đó, phải bỏ cái lốt này may ra mới vô lọt. Con tàu đó đã được lập trình để đưa mấy người về Trái Đất, ngay tại chỗ mà mấy người bị bắt, sau đó nó sẽ tự hủy. Mấy người đã hiểu chưa?"

Bọn tôi chỉ biết ngó nhau lăm lăm.

<Đó là một cái bẫy,> Tobias nói.

<Không đâu. Bọn mình đã sa bẫy rồi còn gì. Nếu muốn, chúng giết bọn mình lúc nào chả được, giăng bẫy nữa làm gì cho mất công,> Tôi bác lại.

<Marco nói đúng,> Jake tán đồng. <Mấy tên này việc gì phải chỉ lối cho tụi mình thoát nếu chúng muốn giết tụi mình?>

<Chúng là quân của Visser Một,> Ax nhận xét. <Nếu Visser Ba mà để tù nhận trốn thoát thì hắn sẽ bị gặp rắc rối to, đúng không?>

<Chuyện chính trị,> Cassie cười. <Chắc là chuyện chính trị rồi! Visser Một muốn gây rắc rối cho Visser Ba. Nếu bọn mình trốn thoát thì Visser Ba sẽ lãnh đủ.>

"Mấy người sẽ phải đối phó với quân đội của Visser Ba từ đây đến chỗ con tàu để tẩu thoát," tên Hork-Bajir mặc đồng phục vàng nói. "Đi ngay đi!"

<Ax? Thời gian?>

<Chỉ còn lại mười lăm phần trăm thời gian biến hình.>

<Nghĩa là mười tám phút. Khởi sự đi thôi!>

Toán lính của Visser Một quay đầu bước đi.

<Mình xung phong đi trước,> Rachel nói.

<Tốt! Nào ta đi!> Jake ra lệnh.

Rachel ép tấm thân bồ tượng của nhỏ chui vô hành lang. <Được lắm! Để coi tên nào định ra đây cản đường ta!>

CHƯƠNG 23

Rầm! Rầm! Rầm! Rầm!

Mỗi bước chân nặng chịch của Rachel làm lung lay mặt sàn thép. Tấm thân bồ tượng của nhỏ lấp gần kín hành lang nên tôi chỉ nhìn thấy loáng thoáng vài hình ảnh.

Hành lang trống rỗng cho tới khi bọn tôi gặp trạm gác, đúng như gã Hork-Bajir kia đã mô tả.

Rachel không hề giảm tốc.

Rầm! Rầm! Rầm! Rầm!

Tôi thoáng thấy một tên Taxxon cuống cuồng chạy lại như để chặn Rachel. Vài giây sau, tôi nhảy qua những phần còn lại nát như tương của con sâu róm khổng lồ đó.

<Nhìn kìa! Một tên Hork-Bajir!> Cassie la lớn.

Hắn nhào ra từ một hành lang bên hông. Một tên Hork-Bajir mặc đồng phục đỏ.

Vèèèèoooo!

Cánh tay đầy cựa sắc như dao cạo của hắn chém vào không khí chỉ cách mặt tôi có vài phân.

<Chúng đang kéo tới!> Tobias cảnh giác. <Từ đủ mọi hướng! Tất cả đều mặc đồ đỏ!>

<Mình không thể xoay lại!> Rachel phàn nàn. Nhỏ quá đồ sộ, bị lèn cứng trong dãy hành lang nên chẳng thể quay lại trợ chiến khi hàng chục tên Hork-Bajir phe Visser Ba la hét nhào tới.

<Mình đã biết là không dễ rồi mà,> tôi nói.

<Chiến đấu!> Ax thốt lên nghe như một hồi kèn xung trận.

Tôi cũng muốn nhào vô rồi. Tôi đã sẵn sàng. Tôi đã mệt mỏi và muốn nổi điên lên vì bất lực.

Tên Hork-Bajir gần nhất chém xả vào tôi lần nữa và cạo mất gần hai tấc lông lởm chởm trên bả vai vạm vỡ của tôi.

Thế là quá đủ. Như tôi đã nói, dã nhân là một giống hiền lành, hầu như là vô hại. Nhưng đừng có mà chọc giận nó. Nhất là khi thằng nhóc đang muốn tiêu diệt vài tên Yeerk lại chia sẻ cái bộ não của con dã nhân đó.

<Gừừừừừừ!> tôi rống lên và quơ nắm đấm bự như một khúc than to tổ tướng vào trúng bụng tên Hork-Bajir. Toàn bộ sức lực của tôi dồn vô đó. Sức mạnh ngàn cân từ cơ bắp con dã nhân dồn hết vô cú đấm.

Tên Hork-Bajir bị nhấc bổng hẳn lên. Đầu hắn đập vô trần. Hắn rơi xuống và bị loại khỏi vòng chiến đấu.

Qua khóe mắt, tôi thấy một tên Hork-Bajir khác lao tới chỗ Ax. Chiếc đuôi Andalite của anh loáng lên nhanh đến mức tôi không kịp

nhìn thấy. Tên Hork-Bajir lùi hẳn ra sau, với một cánh tay biến mất.

<Đẹp lắm, Ax>

<Bạn cũng thế! Ha ha!>

Lúc này tôi chợt nhận ra rằng… cái anh chàng Ax đó thật là dễ mến.

<Rachel!> Jake la lớn. <Tiếp tục chạy tới đi. Đường hầm bên trái. Nhớ để ý cái thang máy. Chúng ta càng nấn ná ở đây lâu, bọn chúng càng kéo tới đông nghịt cho coi.>

Ngay lúc đó, từ phía sau, thêm hai tên Hork-Bajir nữa kéo tới. <Mấy bồ chạy lẹ đi! Để mình chăm sóc bọn chúng được rồi,> Jake nói.

Hai tên Hork-Bajir nhào tới.

"GÂÂÂÂMMMM!"

Jake thốt ra một tiếng rống mà từ đầu này đến đầu kia con tàu đều có thể nghe thấy. Thậm chí đến tôi mà cũng rụng rời hết cả người. Và chắc tiếng rống đó làm cho mấy tên Hork-Bajir phải khựng lại.

Trong khi bọn chúng còn chưa biết phải làm gì kế tiếp, Jake đã chồm lên…

Bọn Hork-Bajir vốn rất nhanh nhẹn, nhưng con cọp còn nhanh hơn chúng gấp mấy lần.

Một tên Hork-Bajir bị vật ngửa ra, những chiếc nanh của Jake cắn ngập vào cái cổ rắn của hắn. Tên Hork-Bajir còn lại dáo dác nhìn quanh như để coi có ai nhìn thấy hắn không. Rồi hắn quyết định giữ lấy cái mạng mình và lùi ra.

Jake quay đầu chạy, nhưng mặt vẫn ngoái lại dòm chừng tên Hork-Bajir. Bọn tôi xả hết tốc lực chạy theo lối hành lang. Một khung cảnh bấn loạn.

Nó giống như hồi ở trong cái đường hầm kiến. Bọn tôi chỉ còn cách co giò chạy. Càng nấn ná chiến đấu, tình thế sẽ càng bất lợi hơn…

Bất chợt…

<Aáááááá!>

<Rachel!> Tôi nghe tiếng Tobias hét thất thanh.

<Không sao. Mình đã tìm được cái thang máy. Mình đang… rơi xuống.>

<Vậy là sao?> tôi hỏi.

<Đó là một cái thang máy không có sàn,> Rachel đáp.

Tôi đã tới được chỗ đó, ngay mép một cái thang máy dài đi sâu mút chỉ phía dưới. Rachel giờ đây trông bé xíu.

<Hắn nói là đi xuống mười lăm tầng!> tôi nhắc nhở.

<Biết rồi, nhưng mình phải làm sao đây?>

<Hãy nghĩ đến con số 15! Chiếc thang máy đó đơn giản là được điều khiển bởi ý nghĩ,> Ax chỉ vẽ. Anh nói thêm <Đó cũng là cách phổ biến ở trên tàu của chúng tôi.>

<Mình đang xuống chậm dần. Bá cháy luôn!>

<Thêm tụi Hork-Bajir nữa kìa! Có vài tên thuộc giống khác nữa: một đám nhỏ con da nhăn nheo!> Cassie hét lớn. <Chúng sắp tới đây rồi!>

<Đường cùng rồi,> tôi nói. Tôi nhìn xuống cái thang máy và nhảy đại vô khoảng không.

Bạn biết không, nếu bọn tôi không mắc vô cái nguy cơ bị kẹt vĩnh viễn trong lốt thú sau vài phút nữa, và nếu như không có mấy cái máy xén cỏ di động ấy bám theo đuôi thì chắc tôi đã thấy rất thú vị với cú nhảy này.

Tôi rơi, nhưng không nhanh lắm.

<Tầng 15,> tôi nghĩ trong khi các lầu vút qua tôi.

Ở tầng 12, tôi lướt ngang qua một tên Mượn xác đang chuẩn bị bước vào thang máy. Một cái nhìn sửng sốt trông rất người hiện lên khuôn mặt hắn. Đứng đó, hắn trông thấy hết voi rồi dã nhân, sói, cọp, Andalite… véo vèo bay qua.

<Bọn Hork-Bajir đang kéo tới!> Tobias thông báo.

Tôi nhìn lên và thấy một chiến binh Hork-Bajir vạm vỡ đang rút ngắn khoảng cách với bọn tôi. Nhưng tôi đâu thể làm gì chừng nào hắn chưa chạm tới mình.

<Để hắn cho mình,> Tobias nói và xòe cánh ra, võ mạnh, và bắn ngược lên nhắm thẳng vào tên Hork-Bajir đang rơi.

"Tsiiiiiirrrrrr!"

Những cái vuốt của Tobias chĩa ra phía trước, xòe rộng, rồi bập vào hai con mắt của tên Hork-Bajir.

"Aaaagừừừừ!"

Tên Hork-Bajir lấy tay bưng mắt. Tôi đoán hắn đã bị phân tán không thể tập trung nghĩ về tầng lầu hắn muốn tới. Thế là hắn vượt qua cái vù khi bọn tôi chậm lại để bước ra tầng 15.

<Rachel! Bồ hoàn hình lại đi!> tôi nhắc.

<Đang làm đây nè,> nhỏ nói.

<Tàu đề tầu thoát nằm kia kìa!> Ax la lên.

Nó chỉ cách bọn tôi chừng ba mét. Chỉ vài giây nữa, bọn tôi sẽ thành công.

Rachel đang rút lại. Nhỏ trở thành một giống nửa người nửa voi. Một cơn ác mộng xám, hồng lẫn lộn với hai cái tai đồ sộ, mái tóc người, những cái tay mập ù, và cặp giò thiếu bàn chân.

Tôi với xuống đỡ Rachel dậy bằng đôi tay cực khỏe của mình. Nhỏ hãy còn rất bự, có lẽ đến trăm rưỡi ký, nhưng chẳng nhằm nhò gì đối với tôi.

Bọn tôi đến được cánh cửa của con tàu cứu nạn.

Nó khép lại phía sau bọn tôi khi những thân hình quá khổ của cả bọn đã lọt cả vô đó.

<Ax! Thời gian?> Jake hét lên.

<Còn năm phần trăm thời gian!>

<Sáu phút. Hoàn hình lẹ đi!>

Có một cảm giác như bị nâng lên khi con tàu bắn ra ngoài, từ phía dưới của con tàu mẹ.

Bộ lông đen dày cộp của tôi đã bắt đầu biến mất trong lúc con tàu xoay vòng vòng. Tôi đã thấy Trái Đất ở phía dưới.

Ôi, Trái Đất!

Và trong khi con tàu nhỏ tiếp tục xoay, tôi nhìn lên con tàu mẹ của bọn Yeerk.

Ha ha!

Trước khi tôi hiện nguyên hình người, trước khi tôi mất khả năng nói bằng ý nghĩ để trở lại với cách nói bằng âm thanh của người, tôi nói thầm với Jake. <Jake nè!>

<Gì đó, Marco?>

<Nhớ là không được nói cho ai biết đó nha!>

<Được rồi mà,> nó nói.

<Mẹ mình đã chết từ hai năm trước, nhớ chưa?>

<Dĩ nhiên là vậy mà, bạn hiền.>

<Vậy thì tốt. Nhưng một ngày nào đó…>

Một ngày nào đó và bằng cách nào đó mà tôi không thể biết trước được, bọn tôi sẽ giành được chiến thắng. Người và Andalite sẽ đoàn kết với nhau để đánh bại bọn Yeerk. Và chúng tôi sẽ giải thoát tất cả các nô lệ của bọn Yeerk.

Tất cả!

<Một ngày nào đó,> tôi lặp lại.

<Phải đó Marco, một ngày nào đó.> Jake nói.

CHƯƠNG 24

Cái nơi mà mẹ tôi được tưởng niệm quả thật là rất đẹp.

Cỏ xanh mơn mởn. Lúc nào cũng yên tĩnh. Mùi hoa thơm phảng phất.

Tôi ghét phải đến nơi này.

Ba tôi đứng rất lâu, mắt nhìn xuống tấm bia đá màu trắng. Trên đó có khắc tên mẹ tôi. Ngày bà sinh ra, ngày bà qua đời…

Hai cha con tôi đứng cách tấm bia vài sải tay. Chúng tôi chẳng nói năng gì, trong lòng như muốn khóc.

Tôi vốn chẳng phải là loại nhóc hay khóc nhè. Thường thì đúng là vậy, tôi cợt nhả đủ mọi thứ. Thà cười còn hơn là khóc, các bạn có thấy vậy không?

Tôi thì thấy rõ lắm.

Cho dù thế giới này có đáng sợ và buồn bã. Nhất là khi thế giới này đáng sợ và buồn bã. Chính lúc đó là khi bạn rất cần có tiếng cười.

"Hai năm rồi." Ba tôi chợt nói. Ba làm tôi ngạc nhiên.

"Vâng," tôi lặp lại. "Đã hai năm."

Ba hít một hơi thở sâu, như thể ông cảm thấy khó thở. "Ba… ba… con biết không, Marco, ba đang suy nghĩ."

"Nghĩ gì ạ?"

"Ba đã từng là một người cha tốt của con…" Đó không phải là câu hỏi nên tôi chẳng nói năng gì.

"Mẹ của con…" Ông dừng lại một lúc để giọng nói khỏi lạc đi. "Mẹ của con sẽ không vui về lối sống của ba trong suốt hai năm qua."

Tôi nói được gì đây? Tốt nhất là im lặng.

"Tóm lại là hôm trước ba đã nói chuyện với bác Jerry."

Bác Jerry là chủ cũ của ba tôi, hồi ba còn đi làm thường xuyên.

Ba tôi nhún vai. "Ba nghĩ cha con mình vẫn phải sống. Con nghĩ sao? Ý ba là cha con mình có thể… con biết đó." Lại một hơi thở sâu nữa. "Mẹ không muốn cha con mình buông xuôi, đúng không con? Tóm lại là thứ Hai tới ba sẽ xin bác Jerry cho ba đi làm lại. Con biết đó… để coi ba còn nhớ cách bật máy tính hay không nữa…"

Đó là một cái tin lớn. Một quyết định vĩ đại. Tôi nghĩ tôi phải chạy lại ôm hôn ba và nói rằng tôi tự hào về ba. Rất, rất tự hào về ba nữa kia. Nhưng làm vậy thì đâu phải là tôi.

"Ba à, ba sẽ không vọc nổi máy tính đâu. Nhất là để chơi games."

Ba nhìn tôi bằng ánh mắt thẫn thờ mà tôi đã quá quen thuộc từ suốt hai năm nay. Nhưng rồi ông bật cười.

"Thằng quỷ, ba có quên máy tính thì cũng vẫn còn khá hơn con đó."

"Thiệt chớ? Vậy sao hồi chơi trò Doom ba thua con te tua?"

“Ba nhường cho con thắng chứ bộ.”

Tôi hét lên một tiếng nghe cực kỳ xấc. “Phải không đó? Mình về nhà làm vài ván ngay đi. Con sẽ chứng mình là ba nói trật lất. Chịu không ba?”

Tôi không ngăn được ba ôm hôn tôi thắm thiết. Tôi không chờ đợi niềm hân hoan lại tràn đầy như thế.

Hai cha con tôi rời ngôi mộ của mẹ. Rời khỏi tấm bia khắc ghi cái chết của một người phụ nữ không hề chết.

Tôi ngước mắt lên nhìn bầu trời xanh tươi sáng của Địa Cầu. Mái nhà của tôi.

Giờ đây, có lẽ mẹ đã ra khỏi con tàu mẹ. Giờ đây mẹ đang ở một chân trời nào đó trong dải ngân hà.

Nhưng dù ở đâu, dù có xa cách mấy, nhất định tôi sẽ tìm ra mẹ.

Một ngày nào đó…

HẾT TẬP 5

---

[1] Nguyên văn: 7-Eleven: là tên của một chuỗi các cửa hàng tiện lợi rất nổi tiếng, mở cửa 7 ngày/tuần và đến 11h đêm hằng ngày. (N.G)

K. A. APPLEGATE
ANIMORPHS
NGƯỜI HÓA THÚ
JAKE
#6. Tù nhân

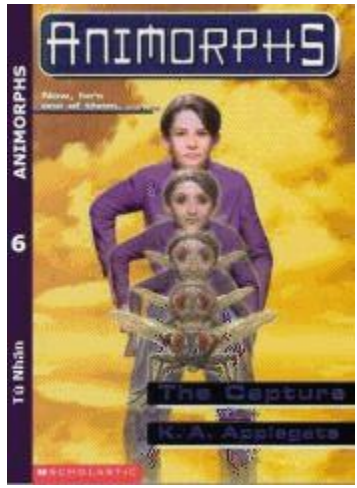

Tác phẩm: Animorphs
Tập 6: Tù Nhân
Nguyên tác: Animorphs #6: The Capture
Tác giả: K. A. Applegate
Dịch giả: Anh Việt
Nhà xuất bản: Trẻ, 2001
Khổ sách: 11 x 18 cm
Số trang: 144*2
Giá sách: 5.000*2 vnđ
Thực hiện ebook: ANIMORPHS Team
Scan: Foli
Đánh máy: ICT, 4DHN, phananhvusv, thinhxd
Sửa chỉnh tả: ICT, 4DHN, santseiya
Thiết kế bìa: teszine
Chuyển sang ebook: santseiya
Ebook BB: Cent
Ngày hoàn thành: 28/04/2009
Nơi hoàn thành: Hà Nội
ooO TVE Ooo

MỤC LỤC

TÓM TẮT NỘI DUNG TẬP 5
CHƯƠNG 1
CHƯƠNG 2
CHƯƠNG 3
CHƯƠNG 4
CHƯƠNG 5
CHƯƠNG 6
CHƯƠNG 7
CHƯƠNG 8
CHƯƠNG 9
CHƯƠNG 10

CHƯƠNG 11
CHƯƠNG 12
CHƯƠNG 13
CHƯƠNG 14
CHƯƠNG 15
CHƯƠNG 16
CHƯƠNG 17
CHƯƠNG 18
CHƯƠNG 19
CHƯƠNG 20
CHƯƠNG 21
CHƯƠNG 22
CHƯƠNG 23
CHƯƠNG 24
CHƯƠNG 25

TOM TẮT NỘI DUNG TẬP 5

TẬP 5: THÚ SĂN MỒI

1. Người kể chuyện:

Marco

2. Nội dung:

Ax muốn quay trở về lại quê nhà và cần một con tàu. Hội Animorphs lập kế hoạch đánh cắp một tàu Lưỡi Rìu của bọn Yeerk. Cả nhóm quyết định biến thành kiến để thâm nhập vào nhà Chapman, "mượn tạm" thiết bị suy chuyển không gian Zero cho Ax. Kế hoạch đánh cắp tàu Yeerk của Hội bị phá sản vì Ax đã dùng không đúng ngôn ngữ hiện tại của bọn Yeerk. Cả Hội bị Visser Ba bắt lên tàu Lòng Chảo, nhưng lại được Visser Một - kẻ có mâu thuẫn chính trị cá nhân với Visser Ba - giúp chạy trốn. Cả nhóm đã về lại được Trái Đất an toàn. Và Marco phát hiện ra một sự thực đau lòng: Visser Một chính mẹ của cậu.

3. Nhân vật quan trọng:

Hội Người hoá thú: Jake, Marco, Rachel, Cassie, Tobias

Ax - người Andalite - em trai của Elfangor

Visser Ba

Visser Một - mẹ của Marco

4. Những loài thú mới được thu nạp:

Jake: Tôm hùm, Kiến

Marco: Tôm hùm, Kiến

Rachel: Kiến

Cassie: Kiến

Tobias:

Ax: Tôm hùm, Kiến, Diều mướp phương Bắc

5. Những lốt hình được sử dụng:

Jake: Tôm hùm, Kiến, Chim ưng Peregrine, Cọp Siberi

Marco: Khỉ đột, Tôm hùm, Kiến, Mòng biển

Rachel: Kiến, Đại bàng đầu bạc, Voi Phi châu

Cassie: Kiến, Mòng biển, Sói

Tobias:

Ax: Người, Tôm hùm, Kiến, Diều mướp phương Bắc

ẤT CHỦ BÀI

CHƯƠNG 1

Tôi là Jake.

Thế giới hiện tại của tôi đầy rẫy kẻ thù rình rập, thậm chí còn ngồi đối diện với tôi ở bàn ăn điểm tâm vào một sáng thứ Bảy nọ, và đó là lúc mà một phần câu chuyện tôi sắp kể bắt đầu.

"Ê, chú lùn, tỉnh làm gì đó?" Tom cất tiếng hỏi khi tôi vừa ngồi vô bàn. Đó là cái kiểu ảnh vẫn thường gọi tôi. Thật ra, so với tuổi, tôi thuộc loại to xác, chả kém Tom bao nhiêu, thế nhưng ảnh vẫn gọi tôi theo cái lối cà giỡn như thế từ nhiều năm nay.

"Chả làm gì đặc biệt cả," tôi đáp. "Còn anh thì sao?"

"Ờ, anh sắp đi họp..."

"Họp nhóm Chia Sẻ hả?" tôi cố lấy giọng tỉnh.

Nhóm Chia Sẻ bề ngoài có vẻ như là một tổ chức liên kết các nam nữ hướng đạo sinh, nhưng thật ra đó là một tổ chức trá hình của bọn Yeerk. Lãnh đạo của nhóm Chia Sẻ toàn là những tên Mượn xác có vai vế.

"Đúng vậy. Bọn anh sẽ dọn dẹp công viên. Cũng phải đóng góp chút công sức cho cộng đồng chứ. Sau đó cả nhóm bọn anh sẽ xơi thịt nướng."

Tom nghiêm nghị nhìn tôi. "Nè, chú lùn cũng tham gia cho vui đi. Như vậy anh em mình sẽ có nhiều dịp đi chung với nhau hơn."

Tôi nghe Tom nói mà muốn bệnh. Tôi cố không tỏ thái độ gì. Chẳng phải là anh Tom đang nói mà là tên Yeerk trong đầu ảnh đang rủ rê tôi. Tên Yeerk đó đang muốn chiếm đoạt cơ thể của tôi đem làm quà cho một chiến hữu Yeerk của hắn.

"Để dịp nào đó em sẽ tham gia," tôi nói cho phải phép. "Còn khuya nha..." tôi thầm nhủ.

Tôi làm cho mình một ly ngũ cốc. "Anh định đi bao lâu?"

"Nguyên buổi sáng nay. Ba mẹ đi chơi quần vợt rồi đó, cả cái nhà này thuộc chú. Tha hồ mà quậy nha."

"Xời…" tôi múc một muỗng ngũ cốc đưa lên miệng.

Phải kềm chế lắm tôi mới không sửng cồ với Tom, không nói toẹt vào mặt ảnh rằng tôi đã biết tỏng mọi thứ về ảnh, biết ảnh là ai, biết ảnh đang làm trò gì.

Chỉ ít tôi cũng biết rõ một số điều ảnh đang làm. Tôi đã dò xét Tom bấy lâu nay. Ảnh đang leo nhanh lên hàng đầu lĩnh của nhóm Chia Sẻ. Ảnh là một tên Mượn xác rất trung thành. Con sên Yeerk trong đầu Tom đã được thăng chức.

Và Tom đang tham gia vào một kế hoạch mới, một kế hoạch cỡ bự.

Một kế hoạch mà tôi phải ngăn chặn. Cho dù là…

"Thoải mái nhe, chú lùn." Tom tạm biệt tôi bằng cái giọng thường

ngày của ảnh.

Tom đi khỏi. Tôi rảo khắp nhà, sục vô từng phòng một để coi còn ai ở đó không. Rồi tôi lôi từ ngăn kéo bàn học ra một chiếc hộp quẹt nhỏ. Có những tiếng sột soạt phát ra từ trong đó, tôi mở nhẹ cái hộp.

Tôi rùng mình.

Trong hộp là một con gián bự, thuộc loại bảnh bao nữa đó. Nó màu nâu, trông bóng loáng, dài cỡ hơn hai phân.

Hai cọng râu của nó khua rối rít. Nó đang tìm đường thoát ra ngoài, nhưng lối thoát đã bị tôi lấy tay chặn lại.

Tôi cảm thấy mấy cọng râu của nó cù nhè nhẹ trên lòng bàn tay tôi. Nó đang rúc tới, tìm lối thoát.

Tôi tập trung vào con gián. Suy nghĩ về nó. Hình dung ra nó.

Con gián ngừng ngọ nguậy, nằm im thin thít. Nó không chết, mà chỉ lặng đi thôi. Con thú nào cũng y vậy khi bạn thâu nạp ADN của chúng.

Tôi thò hai ngón tay vào chiếc hộp để sờ nó dễ hơn. Tôi cảm thấy thân hình nó cưng cứng, ram ráp. Tôi lại rùng mình...

Tôi đang chuẩn bị để biến thành gián. Đó sẽ là cách lý tưởng để đột nhập vào tòa trụ sở mới của nhóm Chia Sẻ. Cuộc họp ban chấp hành của nhóm này sẽ diễn ra trong vài ngày tới. Tôi muốn có mặt ở đó. Nhưng gần đây bọn Yeerk đã trở nên rất cảnh giác...

Chúng biết bọn tôi đang ở quanh quẩn đâu đây. Chúng tưởng bọn tôi là một nhóm các chiến binh Andalite - những kẻ thù có khả năng biến hình đang săn lùng chúng, chống lại chúng, quấy phá chúng, đôi khi làm cho chúng tổn thất nặng nề.

Anh Tom của tôi… Lẽ nào tôi đang tâm hủy diệt ảnh?

"Việc gì mình phải quyết chuyện đó ngay lúc này nhỉ." tôi lớn tiếng nói một mình. "Lo vụ biến thành gián đi rồi hãng tính."

CHƯƠNG 2

Tôi chẳng hào hứng gì với chuyện biến thành gián, nhưng để đột nhập vào một tòa nhà được canh giữ nghiêm ngặt thì đội lốt gián có lẽ là cách hay nhất. Gián có thể bò lung tung bất cứ đâu.

Các bạn cũng thừa biết điều này mà.

Tôi tống con chó Homer ra ngoài sân, kéo rèm phòng ngủ lại cho trong buồng thiệt là tối.

"Thiên địa ơi, giải sầu kiểu gì kỳ vậy nè," tôi làu bàu. Có nên gọi Marco tới không ta? "Thôi, dẹp đi," tôi tự bảo. "Làm một mình cho rồi."

Mấy đứa bọn nó, đứa nào cũng đã mệt đừ. Gần đây, bọn tôi cực quá chừng rồi. Quá nhiều trận xáp lá cà rồi. Phải để tụi nó nghỉ ngơi một chút chớ! Đã đến lúc phải lo toan mấy chuyện thường ngày, như chuyện học hành chẳng hạn. Không thể để điểm số tuột dốc nữa…

Với lại, vụ này tôi phải tự quyết lấy thôi. Tom là anh ruột của tôi mà.

Tôi hít một hơi thật sâu, rướn người lên, rồi hít thêm một hơi sâu nữa.

"Rồi đó, Jake." tôi nói. "Tới luôn đi!"

Sai lầm đầu tiên của tôi là đứng trước một tấm gương dài tới đất.

Tối thì tối thiệt đó, nhưng ánh sáng trong phòng vẫn đủ để tôi trông thấy những biến đổi.

Đúng là sai lầm nghiêm trọng vì biến hình không bao giờ là cảnh dễ coi...

Cảm giác đầu tiên là sự co rút. Nó cũng na ná như thể bạn đang rơi xuống, rơi hoài, rơi mãi. Tôi nhìn vào gương thấy mình thu nhỏ lại. Cũng không đến nỗi quá ẹ như tôi tưởng.

Gớm nhất là làn da tôi bỗng dưng phủ một lớp giáp màu nâu, tạo thành lớp vỏ của con gián.

"Ááááá!" tôi hét lên sửng sốt.

Các ngón tay của tôi nhập lại thành một cái cẳng gián khúc khuỷu. Hai cọng râu tòi ra ở vầng trán. Chúng mọc dài ra mãi, rồi vểnh ngược ra sau, y như bị gió thổi.

Eo của tôi thắt lại, phần thân dưới phình to ra, tạo nên cái bụng côn trùng vừa bự lại vừa căng. Nó phồng rộp lên rồi ngăn ra làm nhiều khấc màu nâu nâu vàng vàng, trông na ná như người bánh xe trong lôgô của hãng Michelin.

Rồi khi chỉ còn cao chừng ba tấc, tôi cảm thấy những đốt xương cuối cùng đang tan biến. Cột sống của tôi rút lại kêu ken két. Rồi bất chợt, tôi nghe có tiếng lóc bóc khi lục phủ ngũ tạng của tôi bị hụt mất cái giá đỡ.

Xương xẩu của tôi biến đi đâu mất cả.

Đó cũng là âm thanh cuối cùng tôi nghe rõ trước khi đôi tai và thính giác loài người của tôi cũng bay biến mất tiêu.

Tôi thấy mình hầu như là điếc đặc. Và khi cặp mắt tôi thu nhỏ lại, các võng mạc bị biến dạng, thì tôi cũng hầu như mù tịt.

Lớp vỏ của tôi trở nên cứng cáp hơn, nhám hơn và khỏe hơn. Những chiếc cánh dòn dòn và bóng nhoáng phủ suốt phần lưng tôi. Chúng chồng lên nhau ở các mép, như những mảnh kim loại của một bộ áo giáp.

Mấy cái cẳng phụ đột nhiên tòi ra từ ngực tôi. Có điều là ngực tôi cũng chả còn là ngực nữa. Tôi trở thành một con gián gù gù, dài cỡ tấc rưỡi với vài lọn tóc nâu còn đang trong quá trình tan biến, trong khi cặp mắt thì ít nhiều vẫn là mắt người.

Đẹp thấy mà ghê!

Và rồi, tôi mất luôn cặp mắt. Phải một giây sau tôi mới nhận ra rằng mình vẫn còn thấy đường. Ủa? Tôi vẫn thấy, nhưng hổng còn thấy theo kiểu người nữa.

Một ngọn núi kỳ lạ, nhấp nhô, đang vây bọc xung quanh tôi: đó là quần áo của tôi. Chúng trông rất khác: đại thể như là màu xanh lam, xanh lục, và màu xám. Thật khó mà mô tả được. Tôi nào nhìn được xa gì cho cam, chỉ được vài tấc thôi hà. Và những thứ tôi thấy đều vỡ vụn thành hàng chục hình ảnh li ti. Tôi thấy những mẩu nhỏ của bức tường bằng sợi khổng lồ: thì ra đó là đôi vớ của tôi. Hai đường hầm tối thui kết bằng những thanh dày cụi thoạt trông như khối bê-tông gợn sóng nhiều lớp: hóa ra là hai ống quần jeans của tôi.

Các thớ thảm giờ đây có màu xanh-xám, trông bự như những sợi dây thừng khiến tôi thật khó di chuyển...

Tôi cảm thấy bộ óc gián trỗi dậy. Tôi đã từng trải qua vụ này. Tùy theo con vật mà mỗi lần nó mỗi khác.

Đôi khi là sự bột phát nỗi sợ sệt và những năng lượng thô sơ làm choáng ngợp bộ não người, khiến tôi cảm thấy như loạn trí.

Nhưng bộ não gián thì không thế. Nó không thấy đói gì lắm. Không thấy sợ gì lắm. Con gián rất là... bình tĩnh, tự tin và chả lo lắng gì cả.

Tôi bật cười. Ý tôi nói là tôi cười trong đầu vì giờ này tôi làm gì còn miệng, còn cuống họng hay còn tất cả những gì cấu thành được nụ cười?

Tôi đã uổng công lo rằng con gián chứa đầy những năng lượng và sự sợ hãi. Thế mà giờ đây cái cảm giác chủ yếu lại là sự ngơi nghỉ.

Bộ não gián đang muốn đánh một giấc.

Tuyệt, tôi tự nhủ. Gián thô thiển thật đó, lại gớm guốc nữa... Marco và mấy đứa kia sẽ ghét vụ làm gián này lắm, nhưng giá mà bọn nó biết làm gián thoải mái cỡ nào…

CÓ RUNG ĐỘNG!

Phải chuẩn bị. Phải sẵn sàng. Cái gì vậy ta? Phải chuẩn bị mới

được.

ÁNH SÁNG! ÁNH SÁNG! ÁNH SÁNG

CHƯƠNG 3

CHẠY! Phải chạy khỏi ÁNH SÁNG!

Giả sử bạn đang ở trên một chiếc xe đua đang xả hết tốc độ tại vòng đua Indianapolis 500.

Và rồi thay vì ngồi trên đó, bạn bị cột nằm úp mặt dưới gầm xe. Mũi của bạn chỉ cách mặt đường có vài ly và bạn đang phóng với tốc độ một trăm tám chục kilômét giờ.

Khi tôi chạy thì nó là vậy đó. Mấy cái cẳng gián của tôi khua ào ào giống như mấy nhân vật trong phim hoạt hình. Tôi vọt ra khỏi đống quần áo nhăn nheo chất đống. Tôi vọt băng qua tấm thảm. Tôi như được gắn tên lửa.

Ai đó vừa bật đèn trong phòng tôi, ánh sáng vừa lóe lên thì bộ não gián của tôi cũng mất hết sự bình tĩnh và nghỉ ngơi.

Vèèèooo! Ba dặm một giờ! Đó là một tốc độ kinh khủng khi chiều dài của bạn chỉ có hơn hai phân.

Có rung động... có rung động… Có rung động…

Tiếng bước chân nện rầm rập ở trên sàn. Nó truyền rung động lên mấy chiếc cẳng của tôi. Bộ óc gián tí tẹo hiểu ý nghĩa các rung động đó. Có con gì rất bự, bự kinh khủng, đang rảo bước đâu đây.

Nó đang săn đuổi tôi! CHẠY!

Vèèèoooo! Lại băng qua tấm thảm. Ý! Có bức tường!

Leo lên ư? Hay sang trái? Sang phải? Đường nào đây?

Có rung động… Có rung động... Rung động…

Chờ chút! Có cái khe đây nè! Nó chả lớn gì lắm. Chỉ vừa đủ chỗ để lách vào một phần tư cơ thể. Không cách chi lọt được vào.

Có lọt được không nhỉ?

Bụng tôi dán sát mặt sàn. Lớp vỏ cánh cưng cứng cạ vào đáy tấm ván ốp tường. Nhưng tôi chẳng giảm tốc là bao.

Tôi đã ở trên tường! Ha! Con vật bự làm rung chuyển nền nhà kia còn khuya mới bắt được tôi. Ở đây, tôi được an toàn rồi. Một cây đinh bự cỡ thân cây lòi ra từ tấm gỗ. Tôi đi bọc quanh nó.

Ở hai bên, tôi thấy những rãnh sáng thẳng tắp chạy dài mút mắt. Đó là những cái khe phía dưới tấm ván tường. Ở một bên có một tấm dày và bóng lộn với các mép gồ ghề đâm thẳng vào tường: rìa của lớp gạch nhà bếp.

Ở tuốt trên cao, tôi thấy những ánh sáng khác, tròn trịa và đỡ chói hơn. Đó là những chiếc lỗ, nơi đường ống xuyên vào tường.

Ááááá!

Có con gì di chuyển! Nó đang sáp lại gần! Má ơi, gớm quá! Con gián!

Bình tĩnh lại coi, Jake! Tôi tự nhủ. Mày cũng là con gián mà. Thế

nhưng, tôi vẫn chẳng muốn phải đối mặt với một con gián thiệt sự chút nào. Nó ở ngang tầm mắt tôi. Mấy cọng râu của nó sờ soạng tôi, quét lên người tôi, khẽ chạm vào những cọng râu của tôi.

Chúng tôi đang chào hỏi nhau… Đó là cách nói "khỏe không?" của loài gián. Thiệt tình mà nói, nó cũng chẳng ra câu "khỏe không? nữa" Có lẽ phải hiểu nó là câu "Ủa, cậu cũng là gián à?"

Giờ đây, giữa bóng tối trong kẹt tường, tôi thấy bình tĩnh hơn. Nỗi sợ đã bay biến đâu mất. Đó là tại ánh sáng lóe lên quá bất ngờ. Và cũng tại sự rung động nữa.

Tôi vẫn cảm thấy sự rung động chớ, nhưng giờ thì nó khác trước rồi. Nó đã ở xa lắc.

Thôi, làm gián thế là quá đủ rồi. Đã đến lúc phải tìm chỗ nào an toàn hoàn hình trở lại coi xem ai đã vào phòng tôi.

Họ vào phòng tôi làm chi vậy cà? Kẻ đó mà đến sớm hơn vài phút chắc đã bắt quả tang tôi đang biến hình nửa chừng. Sao mà tôi ngu quá! Ngu gì đâu mà ngu!

Tôi đâu thể hoàn hình lại đây? Ra nhà xe chăng? Ờ, phải đó, ra nhà xe. Ở đó không có tấm gương nào, và tôi sẽ khỏi phải ngắm cái cảnh hoàn hình của mình...

Đi qua nhà bếp, chui dưới cánh cửa hậu: ra nhà xe phải đi lối đó thôi.

Tôi bò lại cái khe sáng ở trước mặt, lần ra bếp. Rồi tôi bò tiếp lên gờ của lớp gạch. Tôi đút cái đầu và mấy cọng râu ra ngoài tấm ván ốp tường. Các rung động đã rời xa, đến phòng khác rồi.

Tôi chui ra khỏi khe. Trên đầu tôi là một hẻm núi cao chưa từng thấy. Nó vút lên mãi, lên mãi, vượt ra khỏi tầm mắt của tôi. Hai bức tường song song cách nhau một khoảng gấp vài lần cơ thể tôi. Phải rồi: cái tủ lạnh. Tôi ở đằng sau cái tủ lạnh. Một bên khe núi là tường bếp, bên kia là mặt sau cái tủ lạnh.

Chỗ này phải quét dọn mới được. Bụi bặm gì đâu mà dày như… bộ sa-lông.

Nhưng không sao. Chuyện nhỏ mà. Tôi đi lần theo tấm ván ốp tường. Đi sang bức tường ngang. Quẹo phải một chút là đụng cánh cửa ngay ấy mà.

Không có vấn đề gì hết. Tôi làm chủ tình thế được rồi đó.

Có cái gì đó trông như đường hầm của một cây cầu cổ lỗ sĩ.

Hừm. Chắc đó là một hộp quẹt xài rồi.

Tôi rón rén sáu cái cẳng khúc khuỷu, bước vào trỏng.

Ý! Sao không đi được nữa vậy nè.

Chuyện quái gì thế này?

Tôi bỏ chạy.

Nhưng cẳng tôi kẹt mất tiêu rồi.

Tôi cố chạy lần nữa. Tôi rút được một cẳng, nhưng mấy cẳng kia vẫn kẹt cứng. Chuyện gì vậy nè trời... tôi dọ dẫm xung quanh bằng

mấy cọng râu.

Giờ thì cả râu tôi cùng kẹt nốt!

Tôi không sao ngọ nguậy được. Tôi bị dính cứng ngắc rồi!

Tôi đã bị sa bẫy!

CHƯƠNG 4

"Rồi sao nữa?" Rachel hỏi dồn. "Nó là cái gì vậy? Anh làm sao mà để mắc bẫy vậy hả?"

"Mình biết là gì rồi." Marco cười nhạo. "Chàng Jake nhà ta nhập phòng khách sạn mà hổng cách chi trả phòng được."

Tôi gật đầu. "Đúng vậy, đó là tấm keo bẫy gián Roach Motel (khách sạn gián). Mình vướng vô một tấm Roach Motel, thế mới chết chứ. Mình leo lên tấm giấy dính đó, má ơi, thế là hết cục cựa. Sợ mất hồn luôn."

"Nè, bồ làm quảng cáo cho công ty Roach Motel được lắm đó," Marco gợi ý. "Nghe tui đi, người gián, kỳ này hốt bạc à nhe."

Lúc này là buổi chiều của cái ngày hóa gián đó. Cả bọn - tôi, Rachel, Marco, Tobias và Cassie - hội nhau ở nhà Cassie, trong cái Dưỡng đường Hồi sức Thú hoang. Như thường lệ, nơi đây có đầy những cái lồng nhốt thú. Thỏ nè, cáo nè, hươu con nè. Rồi thì là đại bàng, thú có túi, bồ câu... Tất cả đều đang bệnh hoặc đang bị thương. Một số đã hồi phục và chuẩn bị được đem thả.

Bọn tôi đang ngồi lăn lóc quanh một ụ rơm và một đống bịch thức ăn, trừ Tobias đang đậu trên thanh xà tuốt trên cao, và Cassie đang bận cho mấy con thú ăn.

Bọn nó đứa nào cũng nghĩ cái vụ hóa gián của tôi là nhộn.

Chỉ trừ Cassie. Chỉ Cassie là không thấy cười. Nhỏ nhìn tôi bất mãn. "Jake nè, bồ phải hiểu rõ việc đó hơn ai hết chứ."

Nhỏ nói đúng. Thì tôi cũng biết vậy chứ. Nhưng tự nhiên tôi lại muốn tỏ ra cứng đầu.

"Làm gì dữ vậy. Mình chỉ muốn thử lốt gián để coi có xài được không thôi mà."

Cassie chẳng thèm nghe tôi biện bạch. Nhỏ đặt cái xô xuống đất, đeo găng bảo hộ vào, rồi bước tới dí thẳng một ngón tay vào mặt tôi.

"Mèng ơi," Marco lẩm bẩm. "Thằng Jake nó lâm nguy tới nơi rồi."

"Ờ, nguy to nữa là khác," Rachel nhất trí.

"Jake," Cassie lên giọng. "Đừng có làm vậy nữa nha. Cậu là thủ lĩnh của cả nhóm, cậu không được làm vậy nữa đâu đấy. Chớ có bao giờ thử một dạng biến hình mới mà không có đứa nào trong bọn tớ ở đó. Cậu hiểu chưa vậy?"

"Cassie, mình mới chỉ..."

"Thôi đi. Đừng nói với mình là cậu mới chỉ. Không được làm vậy nữa, có thể thôi."

Tôi gục gặc cái đầu. "Được rồi mà Cassie. Mình xin lỗi."

Rachel huýt sáo ra vẻ thích chí. "Cassie mà cũng dữ dằn ra phết. Công nhận vụ này mới à nhe. "

"Tui thấy nuối tiếc cái thuở xa xưa, hồi Cassie còn ngọt ngào," Marco châm chích. "Hổng ngờ giờ lại như vậy. Với lại, ngó thử coi! Nhỏ đang xổ võ công lao tới kìa."

Cassie phớt lờ. Nhỏ chỉ ném sang tôi một cái nhìn rất riêng tư, chỉ có hai đứa tôi mới hiểu được. Tôi hiểu cái nhìn đó có nghĩa gì.

Hai đứa tôi đã cùng trải qua nhiều gian truân lắm rồi. Cả mấy đứa kia cũng thế. Bọn tôi đã trở nên rất thân thiết với nhau.

Với tôi, Cassie là một nhỏ bạn rất hay. Đơn cử một việc nhỏ phải lo toan đủ mọi thứ là đủ nề rồi. Nhà kho trong trang trại nhà Cassie hiện là Dưỡng đường Hồi sức Thú hoang. Ba mẹ nhỏ đều là bác sĩ thú y. Ba nhỏ phụ trách cái Dưỡng đường này, công việc chính của ông là chăm sóc mấy con thú hoang bị thương, từ cá ngựa cho đến chồn... Cassie phụ ba làm đủ mọi thứ, trừ chuyện mổ xẻ. Nhưng tôi dám cá là nhỏ mà muốn mổ thì cũng mổ được ngon lành.

Về bề ngoài mà nói thì... Cassie trông cũng rất xinh. Chỉ không được cao lắm thôi. Nhỏ chỉ đứng đến cằm tôi thôi hà, nhưng đó là vì tôi cao quá khổ. Nhưng bạn biết đó, nhỏ đâu có giống mấy đứa con gái nhỏ nhắn, yểu điệu? Khi hình dung Cassie, tôi thường tưởng tượng nhỏ mặc bộ đồ bảo hộ, mang giày cao cổ vì suốt ngày tôi thấy nhỏ làm việc chẳng dời tay ở trang trại.

Rachel tiếp tục tra vấn tôi: "Rồi sao nữa? Kể nốt đi chớ! Anh làm cách nào thoát ra khỏi cái khách sạn gián đó trước khi hết thời gian biến hình vậy? Thì bây giờ em thấy anh là người rồi nè."

"Gần gần là người thôi." Marco xỏ xiên.

Tôi nhún vai. "Chuyện là vầy, anh bị dính ở đó một hồi, cố vùng vẫy thoát ra nhưng hổng được. Chính lúc đó anh mới bắt đầu nhận ra ý nghĩa của các rung động ban nãy. Một số rung động chính là âm thanh. Có ai đó đang nói chuyện."

"Ai vậy?" Marco hồi hộp hỏi.

"Ba mẹ mình chứ ai. Ba mình chơi quần vợt bị trật gót cho nên hai người mới về sớm rồi vô phòng mình để tìm cuốn băng dán mình vẫn để trong ngăn kéo. Chính hai ông bà đã bật đèn. Nói tóm lại là mình còn biết làm gì nữa? Mình đâu có muốn bị kẹt luôn trong lốt gián, vì vậy khi biết ba mẹ đã về phòng là mình hoàn hình luôn."

<Khoan đã. Nhưng bồ ở sau cái tủ lạnh mà?> Tobias hỏi bằng ý nghĩ.

"Ừ. Mà nó chật thiệt nhe. Nhưng khi mình bự lên thì mình đẩy cái tủ lạnh nhích ra được vài phân. Trời, mình cứ nghĩ nó ép mình ngộp thở luôn. Rồi khi mình vừa kịp hoàn hình xong thì mẹ mình lại bước vô mới ác chớ."

Cả đám chúi đầu lại.

"Cái gì?" Cassie thấp thỏm hỏi. "Mẹ bồ bước vô? Cổ có thấy gì không? Cổ nói gì hả?"

"Này nha, mẹ mình chỉ thấy có cái đầu mình thôi hà. May quá nó

trở lại bình thường rồi. Bà hỏi mình vậy nè: "Jake hả? Con chui ra sau tủ lạnh làm trò khỉ gì vậy? Sao đầu tóc lại dính cả tấm Roach Motel lên đầu thế kia?"

Hình dung ra cái cảnh đó, cả bọn cười phá lên.

Marco là đứa đầu tiên thôi cười. Nó nhìn xéo tôi, cái kiểu nhìn mỗi lần nó ngờ tôi còn giấu giếm chuyện gì đó.

"Tếu thiệt đó nghe, Jake," nó nói. Nhưng bồ chưa kể vì cớ gì bồ biến thành gián. Đừng nói là bồ luyện tập cho vui à nhe."

Tôi cũng ngưng cười. Sớm muộn gì cũng phải khai thiệt với bọn nó thôi.

"Thôi được. Chuyện là vầy: mình mới biết được rằng Tom đang trở thành một nhân vật quan trọng của bọn Yeerk. Trong nhóm Chia Sẻ ảnh chỉ đứng sau lão Chapman về cấp bậc thôi."

Rachel huýt sáo nho nhỏ.

Chapman là ông hiệu phó trường tôi. Ông ấy đã là một kẻ Bị mượn xác như anh Tom của tôi vậy. Ông ấy, hay đúng ra là tên Yeerk trong đầu ông ấy là tên Mượn xác vai vế nhất mà bọn tôi biết.

"Tom rất thận trọng, không để mình và ba mẹ nghe ngóng hay nghi ngờ gì," tôi nói tiếp. "Nhưng đôi khi ảnh cũng liên lạc bằng điện thoại ở nhà. Mình có kiểm tra số điện thoại gọi đi nên biết được một số người mà ảnh gọi."

Marco bật cười. "Bá cháy. Jake mà cũng là siêu điệp viên nữa đó. Hay thiệt!"

<Thế ảnh gọi cho ai vậy?> Tobias thắc mắc.

"Cho mấy ông bác sĩ. Năm ông lận nhe. Mình tìm họ trong niên giám điện thoại. Tất cả đều làm việc tại cùng một bệnh viện, cùng một chuyên khoa, do một người tên Berman điều hành. Berman là một trong các bác sĩ mà Tom gọi tới."

Tôi im lặng vài phút để sắp xếp lại các thông tin.

"Chờ đã," Rachel nói. "Anh nói là bọn Yeerk đang kiểm soát cái bệnh viện đó hay một chuyên khoa ở bệnh viện đó chứ gì? Tại sao chúng lại muốn nắm giữ một bệnh viện nhỉ?"

Tôi lưỡng lự. Tôi không biết mình đoán có đúng không nữa. Có thể là tôi chỉ tưởng tượng ra mà thôi.

Nhưng, vốn là bậc thầy của khoa tưởng tượng. Marco đã hình dung ra từ đời nào.

"Má ơi! Chúng dùng cả bệnh viện để thâu nạp các vật chủ nữa hả trời. Người ta nhập viện để cắt amiđan hay để bó cái tay gãy. Và rồi khi xuất viện, người ta hổng còn là bệnh nhân nữa mà là một kẻ Bị mượn xác!"

CHƯƠNG 5

Tối hôm đó, Tom về nhà muộn. Người ảnh đầy mùi khói và mùi nước sốt thịt nướng.

Ba, mẹ và tôi đã ngồi vào bàn dùng bữa tối. Ba gác cái chân bị trật gót lên một chiếc ghế. Cả nhà đang dùng thịt gà chiên với khoai tây và rau.

Tom vừa bước vào cửa bếp, mẹ tôi đã cất tiếng hỏi: "Tom, vụ dọn dẹp vệ sinh ra sao rồi? Trong chương trình tin tức mẹ thấy có tường thuật chút đỉnh đó."

Tom bước vào phòng ăn rồi kéo ghế, ngồi đối diện với tôi. "Tốt lắm mẹ à. Bọn con chất đầy rác, cành khô và mấy thứ linh linh vào hai cái thùng thiệt bự... Ủa, cái chân ba bị sao vậy?"

Ba tôi nhăn mắt. "Ba cố với một trái bóng mà lẽ ra không nên với. Thế là nó trật khớp."

"Con ăn đủ chưa?" mẹ hỏi Tom.

Tom vỗ vỗ bụng. "Thịt bằm nè, xúc xích nè, thịt gà nè. Dĩ nhiên là không ngon lành bằng gà mẹ nấu đâu."

"Là ba con nấu đấy. Ổng nấu bằng cách gọi điện đặt hàng ở tiệm Gourmet Express."

"Nhưng ba có công bỏ lò vi ba món nước sốt," ba tôi nói. "Thì cũng coi như là nấu vậy."

Tom nháy mắt với ba. "Thế thì món thịt nướng của bọn con ăn đứt món gà của ba rồi. Ở đó con ăn ngon miệng ghê lắm."

"Nhưng con làm gì được xơi món tráng miệng," ba nói. "Và cả bánh phô-mai nữa chứ. Của tiệm Santorini đàng hoàng đó nha."

"Ý, tiệm Santorini hả?" Tom làm bộ rên rỉ. "Thôi con rút lời vậy. Ba bỏ qua cho con đi nha. Con mê cái tiệm Santorini đó lắm."

Con Homer chạy xộc vào. Nó cảm thấy đã đến giờ đớp mấy món ăn thừa. "Ê, Homer." Tom nói. Ảnh gãi gãi sau tai nó và con Homer sung sướng ngớ cặp mắt ngây ngây của nó ra. Cái lưỡi nó thè lè, le dài ra khỏi miệng.

Một khung cảnh rất đỗi bình thường. Quanh một bàn ăn cũng hết sức bình thường. Đố ai nhìn cảnh đó mà đoán được sự thật. Ai mà biết nổi trong đầu anh tôi lại chứa một giống người ngoài Trái Đất, một sinh vật đến từ hành tinh khác.

Tôi đã hỏi Ax vụ đó ra sao. Ax là người Andalite mà bọn tôi đã cứu thoát từ đáy đại dương. Giờ thì anh là một thành viên của nhóm bọn tôi.

Tóm lại là tôi đã hỏi Ax về việc con sên Yeerk sống trong đầu người như thế nào. Ảnh đã giải thích rất rõ. Nào là chúng biết cách xếp dẹp cái cơ thể như loài sên của chúng. Nào là chúng luồn vào

những nếp và những rãnh của não người. Chúng tan ra thành một chất lỏng tràn vào mọi ngóc ngách trong đầu. Chúng quấn cơ thể chúng quanh bộ não, rồi nối các nơ-rôn của chính chúng với nơ-rôn người.

Tom nhận ra tôi đang quan sát ảnh.

"Nè, có chuyện gì vậy, chú lùn?"

Tôi choàng tỉnh. "Cái gì? A, chả có chuyện gì đâu. Em đang suy nghĩ ấy mà."

"Chú đang nhìn anh đăm đăm. Nhìn trán của anh à."

Tôi cố rặn cười. Bộ óc tôi mở hết công suất để tìm một câu đùa. "Vậy hả? Em tưởng em đang nhìn vào hư không thôi mà. Ờ, mà thiệt, hư không với lại cái đầu anh thì có khác gì nhau đâu?"

Thành công rồi. Tom vớ lấy một khoanh bánh mì liệng thẳng vào tôi. Tôi chộp được nó vừa kịp, chút xíu nữa là bị trúng ngay mặt. Trong một tích tắc, tôi và Tom trân mắt nhìn nhau.

"Đừng có ném thức ăn," ba tôi lên tiếng. "Phải tội đó nhe."

"Vâng," tôi nói. "Anh Tom chậm chạp thì mồ, làm sao ném trúng con. Ảnh ngày một chậm à nhe. Hết ngon lành rồi."

Tom nhíu mày. "Đừng làm tới nhe, nhóc."

Tôi mỉm cười. Đó là một nụ cười giả tạo nhưng được vậy là tôi đã cố hết cỡ rồi đó. "Hồi còn trong đội bóng rổ anh nhanh nhẹn hơn nhiều. Ai biểu cứ đi chơi với nhóm Chia Sẻ, ăn thịt nướng với khoai tây. Thảo nào phản xạ của anh ngày một tệ."

Bạn biết không, hồi trước, đời nào Tom để tôi nói thế. Ảnh chẳng để tôi cự cãi lại ảnh thế này đâu. Ảnh sẽ kẹp lấy đầu tôi và dần cho một trận ra trò đến khi nào tôi van xin ảnh buông tha cho.

Nhưng giờ thì ảnh chỉ nở một nụ cười lạnh lùng và khó hiểu.

Có lẽ vì ảnh đã thay đổi. Có lẽ vì tôi đã thay đổi. Sự im lặng kéo dài mất mấy phút giữa tôi và anh. Ba mẹ tôi cảm thấy bối rối nên bắt đầu gợi chuyện nói với nhau.

"Con phải đi làm bài tập đây," cuối cùng, tôi nói. "Con xin phép rút được không ạ?"

"Lát nữa nhớ trở xuống ăn bánh phô-mai nhe con," mẹ tôi nói.

Tom bám theo, giữ tôi lại ở cầu thang. "Anh không hiểu tại sao chú ghét nhóm Chia Sẻ dữ vậy," ảnh nói. "Ở trường của chú có khối đứa tham gia nhóm bọn anh đó."

"Chắc tại em không thích chơi nhóm."

"Vậy thì đừng có đâm thọt thứ gì mà chú chưa hiểu. Thế trong khi bọn anh dọn dẹp ngoài công viên bữa nay, chú làm được trò trống gì không nào?"

Tôi dừng lại, quay ra đối mặt ảnh. Tôi đứng trên ảnh một bậc thang. Mắt chúng tôi ngang tầm nhau. "Em hả? Chả làm trò trống gì cả. Chỉ đi chơi với thằng Marco, thế thôi."

"Sai rồi, chú lùn," Tom nói. "Có nhiều thứ còn hay hơn là đi chơi

với thằng Marco, còn đã hơn cả tham gia mấy đội bóng chán phèo nữa đó. Toàn là việc trọng đại không hà. Chú có thể là một phần của cái gì đó... lớn lao hơn. Chú có thể tham gia làm việc lớn chứ không chỉ mãi là một thằng nhóc chả ra gì."

Tom nhìn tôi vẻ thống thiết. Như là ảnh muốn nói với tôi điều gì ghê gớm lắm. Như là ảnh muốn mở ra cho tôi thấy cả một thế giới mới.

Tôi biết cái trò này hiệu nghiệm với một số người. Đó là bước đầu tiên để trở thành một vật chủ tình nguyện. Đó là cách mà nhóm Chia Sẻ chiêu dụ bạn: nói về những chuyện to tát, vinh quang, hấp dẫn mà bạn có thể cùng tham gia vào.

Và trở thành một phần tử của...

"Cảm ơn," tôi nói. "Nhưng em không muốn trở thành một phần của cái gì hết. Em thà là một người duy nhất, là chỉnh em, là một thằng nhóc chả ra gì."

Trong một tích tắc sau khi tôi buông câu nói, chiếc mặt nạ của Tom đã rơi xuống. Trong tích tắc đó, tôi bắt gặp một thái độ cực kỳ ngạo mạn và khinh miệt. Sự ngạo mạn của tên Yeerk. Sự miệt thị của tên Yeerk.

Cái nhìn của Tom nói lên rằng "Sớm muộn gì bọn ta cũng sẽ tóm được mi. Cả mi lẫn toàn bộ đám còn lại của giống nòi yếu ớt bọn mi."

Rồi cái nhìn đó lướt qua. Tôi thấy Tom nhún vai như chả có chuyện gì nghiêm trọng.

Tôi vào phòng, ngồi làm bài tập. Lát sau, tôi xuống nhà ăn bánh phô-mai với ba mẹ và anh Tom. Một gia đình hạnh phúc đang ngồi nhấm nháp, xem TV...

Đêm hôm đó, tôi đã nằm mơ.

Giấc mơ này kể từ đó hầu như mỗi đêm đều lặp lại.

CHƯƠNG 6

"Không thể tin nổi, biến hình mà cũng đòi dợt nữa hả?" Marco tru tréo.

"Hồi nào đến giờ mình có cần tập dợt gì đâu. Biến thì cứ việc biến, còn khi nào thấy có rắc rối to thì mình tìm cách dàn xếp với con thú, thế là êm chứ có gì đâu."

"Phải dợt thôi, bạn hiền," tôi nói. "Bọn mình sắp sửa đi do thám. Mình sắp tới đó nghe ngóng coi chúng nói năng gì. Phải chịu khó tốn ít thời gian học hỏi cách sử dụng các giác quan của gián thì mới hiểu được các âm thanh chớ."

"Sắp sửa có một bộ phim kinh dị rồi nhe. Hay chỉ ít cũng là một cuốn sách mang tên 'Người gián'." Marco nói.

Bọn tôi đang ở căn hộ mới của Marco. Đây là lần đầu tiên bọn tôi hội nhóm nơi đây. Đó là nhờ ba của Marco đã đi làm trở lại, nên cha con nó mới có tiền dọn đến một chỗ khang trang hơn. Tôi biết Marco bị mặc cảm hồi nó còn sống ở chỗ cũ.

Lúc này, ba nó không có nhà. Ở chỗ làm mới, chú ấy thường làm việc về muộn. Cầu cho chú ấy giữ được việc làm này hoài hoài. Marco đã phải khổ sở về chuyện gia đình của nó quá lâu rồi.

"Có khi nào người ta sợ quá chết đứng luôn không ha?" Cassie thắc mắc. "Mấy bồ có nghĩ rằng một ngày nào đó bọn mình gớm đến mức tắc thở luôn không? Mình sờ vào con gián còn thấy ớn lạnh, huống chi là biến thành nó..."

"Thì bồ tránh xa cái gương ra," tôi gợi ý. "Và trong khi biến hình thì đừng có nhìn người khác là được rồi."

<Loài người lại đi sợ mấy con sinh vật này hả?> Ax thắc mắc.

Thật không ngờ bọn tôi quen với sự hiện diện của cư dân vũ trụ này nhanh dữ vậy. Tôi thậm chí không thể ngờ là có ngày một người Andalite lại đứng lù lù ở đây, giữa chúng tôi, trong cơ thể lai tạp giữa một con hươu màu xanh, một con người thiếu miệng, một con dê có mắt ở chóp sừng, là một con bọ cạp.

Phần bọ cạp là cái đuôi của người Andalite. Nó có một cái cựa cong và bén ở đầu mút. Dân Andalite quất cái đuôi ra trước nhanh đến mức bạn hổng thấy kịp.

Tôi ngồi ở mép giường của Marco. Tobias thì đang đậu trên bậu cửa sổ phòng nó, trông thật là dữ dằn... mặc dù đi nhiên là nó không phải vậy.

Cả đám lại còn bàn bạc toàn những chuyện quái đản nữa nhớ. Thì coi đó, tôi đang ngồi với một người ngoài Trái Đất, một nhỏ em họ, một thằng bạn nối khố, và Cassie. Mà bọn nó thì đang chuẩn bị biến thành gián mới điên chứ.

Tất nhiên là không kể Tobias rồi.

Và điều quái gở nhất là tôi không còn thấy chuyện này là quái gở nữa.

Tôi theo dõi bọn nó biến hình, nhưng tới khi tụi nó trông bắt đầu phát ớn thì tôi ngoảnh mặt đi. Khi quay đầu nhìn lại thì bọn nó đã là bốn con gián bò lổn nhổn trên tấm thảm.

<Tốt,> Marco nói với tôi bằng ý nghĩ. <Bọn tui là gián rồi đó. Làm gì tiếp thì làm lè lẹ đi, vì nói thiệt nha, tui đang bức xúc tới độ muốn đạp chỉnh tui bẹp dí.>

"Được rồi." tôi nói. "Mấy bồ có nghe được mình không vậy?"

<Tiếp đi. Bọn tớ sẵn sàng rồi nè. Nói cái gì thì nói đại đi,> Marco tiếp tục nói bằng ý nghĩ. Tôi chẳng biết nó là con gián nào, vì đám gián này con nào con nấy trông y chang nhau.

"Xin chào," tôi dõng dạc nói.

<Ê, mình cảm thấy có cái gì đó,> Cassie nói.

"Tobias, nói giùm bọn nó rằng cái gì đó chỉnh là tớ."

<Jake đó mà,> Tobias dịch ý tôi ra ngôn ngữ ý nghĩ. <Nó nói 'xin chào'.>

<Hiểu rồi, Jake. Làm lại đi. Nói 'xin chào' lại lần nữa coi,> Marco chỉ đạo.

"Xin chào."

<Ờ, mình cảm thấy có rung động ở đó,> Rachel xác nhận.

"Xin chào."

<Nghe như là xin chào thì phải,> Cassie nói.

<Jake!> Marco gọi. <Nói câu 'tớ là con dê cụ' đi. Để coi thử mình có hiểu nổi không.>

"Cậu là con dê cụ."

<Tếu nhỉ,> Marco nói. <Tui chả nghe bồ nói gì hết, nhưng tôi biết là bồ.>

Bọn tôi mất gần một tiếng đồng hồ với Marco, Cassie, Rachel và Ax để học cách diễn dịch các rung động thành ngôn ngữ loài người. Cả bốn đang lặp lại những kinh nghiệm của tôi hồi tôi bị kẹt trên tấm Roach Motel đằng sau cái tủ lạnh.

Khi chúng hoàn hình, tôi lại ngoảnh mặt đi. Những giấc mơ gần đây của tôi đã quái dị lắm rồi, đâu có cần bọn nó "tiếp liệu" thêm để chuyển thành ác mộng.

Cassie là đứa biến hình tài tình nhất nhóm, thường thì nhỏ kiểm soát được chút ít quá trình biến hình. Có lần, lúc cả đám tụi tôi biến thành chim, không biết nhỏ xoay sở thế nào mà vẫn giữ được nguyên đôi cánh bự trong vài giây trước khi hoàn lại hình người đó.

Trông như lúc đó thật là tuyệt.

Nhưng ngay cả đến Cassie cũng không cách chi làm cho việc biến thành gián coi cho hấp dẫn hơn...

Vụ này thật phát ớn.

<Hành tinh các bạn có những con vật thật hết ý,> Ax phát biểu sau khi trở lại hình dạng bình thường. Mà cái hình dạng bình thường của ảnh thì chả bình thường chút nào, nhất là ảnh lại đang đứng trong phòng ngủ của Marco.

"Gián mà hết ý cái nỗi gì," Rachel hơi rùng mình. "Xin lỗi nhe, anh Ax, nhưng tôi hổng ưa nổi cái lốt đó."

"Nhưng chúng cũng dễ kiểm soát đó chớ." Marco nhận xét. "Khác xa mấy con kiến."

Bọn tôi lẳng lặng nhìn nhau. Cả bọn đã trải qua những kỷ niệm rất tệ hại với loài kiến. Đó là lốt thú mà chẳng đứa nào dám cả gan biến hình lại lần nữa.

"Mà nè, mấy bồ, chiến dịch này hổng cần phải xuất quân hết đâu," tôi nói.

"Gì vậy, em mới nói là mấy con gián này tởm lợm, chứ có nói là em không muốn biến thành gián hồi nào đâu." Rachel phản đối. "Bọn mình cần phải biết cái bệnh viện đó có chuyện gì. Cách tốt nhất là lọt vào cuộc họp ban chấp hành nhóm Chia Sẻ. Và cách tốt nhất để làm điều đó là biến thành gián. Chấm hết, miễn thảo luận."

Nhỏ đưa cặp mắt hiếu chiến nhìn xung quanh, như thách thức kẻ nào dám cự lại nhỏ.

"Có gì đâu, nhưng anh làm việc đó một mình cũng được mà," tôi nói.

"Anh mắc chứng gì vậy hả?" Rachel hỏi. "Bọn mình là năm Ngự lâm pháo thủ cơ mà. Một người vì mọi người, mọi người vì một người. Ý quên, sáu Ngự lâm pháo thủ chứ," nhỏ liếc qua Ax, sửa lại lời.

<Mấy ngự lâm pháo thủ đó là cái gì vậy?> Ax hỏi.

Chẳng đứa nào trả lời ảnh. Cả bọn đang mải nhìn tôi chằm chằm, y như tôi vừa làm việc gì sai trái.

"Bình thường thì tui ủng hộ hết mình chuyện đứng ngoài mọi rủi ro," Marco nói.

"Nhưng tui chỉ tò mò tại sao bồ lại nói năng kiểu đó."

"Tại nó có lý chứ sao. Một đứa bọn mình đi là đủ rồi mà."

"Bồ lo anh Tom bị sao chứ gì?" Cassie vặn hỏi.

Đúng là chỉ có Cassie mới đoán nổi chuyện này. Tôi cắm đầu nhìn xuống đất. "Thì đó, Tom là anh mình, còn mấy bồ là bạn mình. Nếu cả đám chui hết vô cuộc họp đó rồi thì lỡ ra có đánh nhau thì biết làm sao?"

Marco nhướn mày, vẻ nghĩ ngợi. Nó chợt hiểu tất cả. "Bọn tớ sẽ không hại anh Tom, đó là điều thứ nhất."

"Đâu đơn giản dữ vậy." tôi ngắt lời. "Tom dính vô vụ này đậm lắm rồi. Ảnh là người của chúng. Và ảnh có thể... có thể giết bất cứ ai trong đám bọn mình."

Sao tôi thù phải nói ra điều này đến thế. Nhưng đó là sự thật.

<Không phải là Tom,> Tobias lên tiếng. <Mà là con quái vật sống ở trong đầu ảnh. Tom không bao giờ vậy đâu.>

Tôi thở dài. "Mình đã nằm mơ..." Tôi chợt khựng lại vì cảm thấy thật là điên nếu khai ra chuyện này. "Mình biết giấc mơ thì không phải là thật, nhưng mình đã thấy cùng một giấc mơ đó đến mấy lần rồi..."

"Anh mơ thấy gì vậy? Kể đi." Rachel háo hức.

"Mình kể nhưng mấy bồ không được cười đó nha. Trong giấc mơ, mình là con cọp đang rình anh Tom, bám theo ảnh, lần theo dấu vết của ảnh. Mình cảm thấy nỗi háo hức của con cọp. Mấy bố biết rồi đó cảm xúc của thú săn mồi ấy mà. Cả cơn đói nữa. Mình đang muốn giết thịt."

Tobias quay đầu đi. Tôi biết lý do. Giờ thì Tobias cũng là thú săn mồi rồi, hàng ngày nó đều cảm thấy nỗi háo hức đó, nỗi thèm khát giết chóc đó. Điều này chắc vẫn còn làm nó khó chịu. Xưa nay Tobias vốn là một đứa hiền lành... cái hồi nó hãy còn là người.

“Tóm lại là, trong giấc mơ, mình đang săn đuổi chỉnh anh ruột của mình. Có điều là khi mình sáp lại gần thì... ảnh quay phắt lại. Và đó không phải là Tom nữa. Đó là...” Tôi nghẹn giọng không nói được hết câu. Nói đến đó là đã quá nhiều rồi.

"Mình chỉ không muốn Tom gặp chuyện chẳng lành." tôi rầu rĩ nói. "Không chỉ là chuyện có thể xảy ra nếu có đụng độ thôi đâu. Mà còn... Thì đó, mình nghĩ anh Tom có vai trò quan trọng trong toàn bộ cái kế hoạch bệnh viện của chúng. Mình đoán là anh ấy phụ trách cái kế hoạch này. Nếu bọn mình xoay sở chặn đứng được kế hoạch của ảnh, thứ nghĩ coi chúng sẽ xử ảnh ra sao? Có thể Visser Ba chỉ trừng trị tên Yeerk-Tom. Nhưng bọn mình đã thấy hắn làm gì rồi đó. Hắn muốn dằn mặt bất cứ ai làm cho hắn thất vọng. Hắn sẽ giết luôn cả anh Tom mất thôi."

Rachel khẽ huýt sáo. "Nếu mình thành công thì Tom sẽ thất bại. Nếu Tom thất bại thì Visser Ba sẽ thịt ảnh."

"Ừ, đại loại là vậy đó," tôi nói.

"Thế thì bọn mình phải làm gì đây hả trời?" Marco hỏi.

"Quên chiến dịch này đi," Cassie đề nghị.

"Và để cho bọn Yeerk kiểm soát luôn cái bệnh viện đó hả? Bộ mấy bồ quên đó là phân xưởng chế tạo ra những vật chủ cho bọn Mượn xác hay sao?" Tôi phản bác lại. "Tại sao lại phải bỏ cuộc? Vì anh Tom của mình có thể bị nguy hả?"

"Đúng vậy," Cassie quả quyết.

Tôi do dự. Tôi muốn đồng ý quá đi chứ. Nhưng tôi biết biện bạch thế nào đây cho việc thoái lui chỉ vì những lý do ích kỷ?

"Bọn mình chưa cần phải quyết định vội," Marco nói. "Hãy cứ vào đó, tìm hiểu xem chúng định làm trò gì. Sau đó muốn quyết gì thì quyết."

Tôi bắt gặp ánh mắt của Marco. Không biết nó đang nghĩ gì về tôi. Chỉ tôi và Marco biết chuyện mẹ nó. Với mọi người thì cô ấy đã chết. Chỉ hai đứa tôi biết rằng cô ấy là một tên Mượn xác. Rằng cơ thể cô ấy đã bị vay mượn bởi chỉnh Visser Một.

Hơn ai hết, Marco hiểu rõ tôi gặp khó khăn gì. Thế là nó đã mở cho tôi con đường để tránh ra quyết định.

"Phải đó." Tôi khẽ gật đầu với thằng bạn nối khố. "Marco nói có lý. Đây chỉ là chiến dịch do thám thôi. Còn cả đống thì giờ để quyết định phải làm gì. Cứ đợi khi nào biết rõ bọn chúng sắp bày trò gì rồi hẵng tỉnh."

Lẽ ra tôi phải thấy nhẹ nhõm nhưng nào có được vậy.

CHƯƠNG 7

"Theo bồ, vụ này sẽ kéo dài bao lâu?" Rachel nhìn đồng hồ. "Mình đã cài chương trình để thu lại hai chương trình tủ của mình, nhưng lại quên béng bộ phim trong tuần mất rồi."

"Mình đã thu bộ phim đó, bồ muốn coi thì mình cho mượn." Cassie nói.

Bên ngoài, trời đã tối, nhưng chưa phải là muộn lắm. Mặt trăng đã lên cao, nhưng vẫn ẩn sau những áng mây. Bọn tôi đang rảo bộ trên đường, cố ra vẻ tự nhiên như một đám nhóc bình thường đang đi chơi lang thang.

Bình thường ư?

<Tệ quá,> Tobias nói từ tít trên cao.

<Ban đêm mình như mù dở, nhất là khi thiếu ánh trăng. Giá mà mình bị kẹt trong lốt cú thì đỡ biết mấy. Làm cú đã lắm nhe. Chỉ ghét mỗi điều là một số con cú muốn giết thịt chim ưng.>

"Các bạn làm sao chạy được trong cơ thể này hay vậy?" Ax thắc mắc. "Chỉ có mỗi hai chân. Khó hiểu thật. Hền. Khó hiểu. Thậm chí cái đuôi để giúp đứng dậy cũng không có nữa..."

Ax đang ở trong dạng người. Ảnh là sự phối hợp ADN giữa tôi, Marco, Rachel và Cassie. Kết quả là một hình hài trông giống tất cả bọn tôi cùng một lúc. Ngộ thiệt nhe!

Ax đã gần quen với việc có miệng, nhưng chỉ gần quen thôi. Ảnh vẫn có xu hướng thích chơi đùa với âm thanh, lặp đi lặp lại chúng. Ngoài ra, chàng ta vẫn nguy hiểm khi đến gần thức ăn. Ax không sao cưỡng được mùi vị.

"Anh Ax nè, nhân tiện anh nhắc chuyện đó..." Marco lắc qua lắc lại dữ dội, y như một gã xỉn. "Tôi có hai chân thôi hà. Tôi sắp té rồi nè... Ui trời, té!"

"Vậy hả? Tôi biết thế nào cũng có lúc vậy mà. Có lúc. Có lúc."

Chắc là cái anh chàng Ax này hổng hiểu rằng thằng ôn Marco đang nói đùa. Ax hình như hơi bị thiếu óc khôi hài. Có khi không có nữa chứ đừng nói là thiếu.

"Chỗ kia kìa," tôi nói. Nó nằm hơi xa, ở tận cuối dãy nhà.

Đó là một khu cư xá với nhiều căn nhà xập xệ nằm đan xen với những cửa tiệm nghèo nàn. Nói vậy là bạn hiểu, trên những tiệm bán đồ linh tinh phụ tùng xe, và quán ăn nhỏ không hà.

Mục tiêu của bọn tôi là tòa nhà một tầng quét vôi trắng, chỉ có một cửa ra vào độc nhất. Tít trên cao có mấy cái cửa sổ dài và hẹp đã được bít kín để không ai nhìn được vô trong. Có một bãi đậu xe nho nhỏ, bên trong có khoảng chừng chục chiếc.

Ngoài cửa có tấm bảng ghi dòng chữ: "Chia Sẻ - Vì một cuộc sống

tốt đẹp hơn."

"Đúng quá đi mất." Marco mỉa. "Vì một cuộc sống tốt đẹp hơn cho bọn sên nhớp nháp từ vũ trụ tới. Mấy bồ có thấy cái gã đứng trước cửa không đó? Coi bộ hắn đang sẵn sàng để ẩu đả kìa."

Một gã đô vật to bự đang đứng trước cửa. Hai cánh tay nổi bắp của hắn khoanh lại trước ngực. Nhưng bọn tôi đã trù liệu vụ này rồi. Tôi, Marco và Rachel đã thám thính khu vực này từ trước.

"Tụi mình đi tắt qua con hẻm này," tôi nói. "Tòa nhà ở cuối hẻm bị bỏ hoang. Tầng hầm của nó trống rỗng hà, mà lại không khóa nữa. Vô đó tha hồ mà biến hình."

Tầng hầm vừa tối tăm vừa xuống cấp lại vừa nồng nặc mùi ẩm mốc. Tôi đoán rằng trước đây nó là một quán nhậu. Hãy còn vài chiếc bàn cũ kỹ nằm lăn lóc xung quanh, ngoài ra còn có nhiều chai bia rỗng và mấy thứ rác rưởi khác.

"Thiệt ác chiến," Rachel thì thào. "Lối sống của những kẻ hóa thú huy hoàng quá đi."

Tobias bay vào qua cánh cửa đề ngỏ. Bọn tôi nghe một tiếng rầm.

<Úi da! Ai dựng cây cột ngay đây vậy nè? Nó đập ngay cánh phải của tớ, đau chết được. >

"Lôm côm vậy mà cũng đòi canh gác cho cả đám." Marco làu bàu.

Ax lập tức lo hoàn hình lại thành người Andalite vì không thể biến hình trực tiếp từ dạng này sang dạng khác. Cũng giống như bọn tôi phải trở lại dạng người rồi mới biến tiếp sang lốt thú khác, Ax trước hết phải trở lại cơ thể Andalite.

"Làm lẹ đi." Rachel nói. "Mẹ mình mà biết mình sắp biến thành gián trong một căn hầm nhớp nháp thì bả không tự hào lắm đâu."

"Từ từ nào," Cassie ngăn lại. "Phải tỉnh làm gì đã chớ? Bọn mình không được kiếm chuyện ẩu đả, đúng không? Đây chỉ là chiến dịch do thám thôi. Không được biến sang lốt thú khác đề quậy nha..."

Cassie đưa mắt nhìn Rachel. Nhỏ này có ADN voi và rất mê con thú bự này.

Rachel bật cười. "Biết rồi! Do thám thôi chứ gì. Thám thính là nghề của mình mà."

Tôi hơi bối rối khi Cassie nêu lại chuyện đó. Nhỏ muốn nhắc nhở bọn tôi rằng Tom là một trong những tên Mượn xác sẽ có mặt trong cuộc họp, rằng bọn tôi tới đó chỉ cốt để thu thập thông tin mà thôi.

"Biến hình đi chớ," Rachel hối. "Lẹ đi, mình trễ mất bộ phim bây giờ."

"Năm con gián bé bỏng. Cái bãi rác này coi như là nhà của bọn mình rồi đó," Marco nói rồi bắt đầu biến hình. "Tobias nè, làm ơn canh giùm mấy con chuột, đừng để chúng xơi tái bọn tớ nhe."

<Ê, ở đây tối thui mình đâu có thấy rõ. Nhưng yên chỉ đi, có ánh sáng hay không mình vẫn bắt được chuột ngon lành. Mình là dũng sĩ diệt chuột cự phách nhất thế giới mà.>

"Ax, anh sẵn sàng chưa vậy?"

<Thưa hoàng tử Jake, tôi đã hoàn toàn là người Andalite và sẵn sàng biến thành con gián.>

Lát sau, bọn tôi đã là năm con gián bò lổm ngổm giữa những thứ rác rưởi vương vãi trên sàn xi-măng.

<Quá đã. Có lon bia bự nè,> Marco nói.

Một lon bia màu xanh-trắng dựng lơ lửng ngay trên đầu bọn tôi...

<Mình... ơ... chạy lẹ đi,> tôi nói. <Ax! Anh canh giùm thời gian nhe.>

Bọn tôi lao tới. Một đàn gián nhỏ lướt băng băng về cùng một hướng.

<Nè mấy bồ, kể ra cũng đã đấy chứ,> Rachel nói <Cầu thang kìa! Không sao. Leo núi chút xíu thôi mà, có gì đâu. >

Mấy cái mấu nhỏ xíu ở những đầu cẳng của tôi bấu vào những chỗ gồ ghề nho nhỏ của phiến xi-măng và bám lên những cái khe vô hình. Cuộc "leo núi" diễn ra rất nhanh và hoàn toàn tự động.

Qua dốc đứng là đến phần bằng. Vèo, lại đến dốc đứng kế tiếp. Leo lên. Vượt qua. Leo tiếp. Tôi đã ở bậc thứ tư của chiếc thang.

<Nhìn mấy bồ mà phát khiếp,> Tobias nói. <Mình chỉ muốn đạp mấy bồ một cú cho bẹp dí... nếu như mình có giày. Mấy con gián này thiệt hổng ưa nổi.>

<Ý, cái thứ chuyên mổ bụng chuột ăn tươi mà cũng bày đặt chê bai kìa.>

<Ê, không biết gì thì đừng nói à nhe.> Tobias cự lại.

Tôi dần nhận ra rằng Tobias ngày một thích nghi với cuộc sống kỳ quặc, chim không ra chim người không ra người, của nó.

Bọn tôi đã ra đến bậc thềm cửa. Leo qua nó, cả bọn lọt ra ngoài con hẻm.

Con hẻm được lát bằng một hỗn hợp sỏi và nhựa đường tán nhỏ. Chạy trên nhựa đường chẳng khác gì chạy trên bột yến mạch khô, vừa trắc trở vừa gập ghềnh. Chạy trên sỏi còn khó hơn nữa. Đó là những tảng đá to cỡ bọn tôi, và ngay cả với sáu cái cẳng tài tình, cả bọn vẫn va vấp và trượt té liên tục.

<Mình đi thị sát đây,> Tobias nói. <Mấy bồ ra đến bức tường hông rồi đó. Quẹo trái đi. Ngoài này nhiều ánh sáng hơn, mình có thể quan sát mấy bồ từ trên cột điện thoại.>

<Tản ra đi. Chớ quên chúng là bọn Mượn xác đó nha. Bọn Yeerk tưởng rằng tụi mình là một nhóm chiến binh Andalite đang lởn vởn quanh đây, vì vậy chúng thể nào cũng canh chừng những con vật mình có thể biến thành. Cho nên nhớ là phải hành xử như gián à nhe.>

<Bồ muốn tui chui vô trong hộp ngũ cốc chứ gì?> Marco bép xép. <Tui đã gặp chuyện đó một lần. Xém nữa là tui ăn luôn con gián. Oẹ.>

Bọn tôi đi cách nhau ra cả mấy tấc, tiến thẳng đến tòa nhà. Tôi dừng lại khi đụng bức tường ngoài quét vôi trắng.

<Có vết nứt!> Cassie thông báo. <Mình tìm thấy một vết nứt lớn rồi nè. Mình chui vào trỏng nha.>

Cả bọn ở ngoài chờ. Túm tụm ở đó, sao tôi thấy lộ liễu quá chừng. Vừa lộ liễu vừa bất lực. Gã bự con đứng ngoài cửa có thể hứng chỉ đạp lên tôi. Tôi không thấy hắn, nhưng tôi biết hắn chỉ quanh quẩn đâu đây.

<Vết nứt này được đó,> Cassie nói vọng ra từ sâu tít trong tường. <Theo mình, có thể đi theo nó lọt vô tận trong nhà.>

Từng đứa một, bọn tôi bò đến chỗ Cassie. Tôi cảm thấy dễ chịu hơn khi lọt vô trong vết nứt. Tuy vậy, tôi vẫn thấy ớn ớn khi hình dung tình huống phải hoàn hình trong cái nơi quá sức chật chội như thế này.

Tôi thậm chí không dám nghĩ về cảnh tượng đó.

<Tobias, bọn mình vào trong đây,> tôi gọi nó. <Bồ tìm chỗ nào an toàn đi...>

<Mình không sao đâu.> nó đáp. <Chúc may mắn nha!>

Bọn tôi bám theo nhau đi thành hàng dọc theo khe nứt. Chẳng khác gì thám hiểm một hang động. Các cọng râu của tôi lần đường trong bóng tối, đánh hơi mấy đứa kia, đọc luồng khí đang thoang thoảng thổi và xác định những mùi quen thuộc.

Rồi tôi thấy một luồng sáng mờ nhạt, càng lúc càng chói chang khi bọn tôi tiến lên với Cassie dẫn đầu. <Thành công rồi,> Nhỏ nói. <Vết nứt này đi xuyên luôn một mạch. Mình vô trong rồi nè.>

Tôi trườn lên cạnh nhỏ. Giờ thì tôi thấy được ánh sáng chói chang qua chỗ mở của vết nứt. Tôi cảm nhận được những rung động.

Những rung động của âm thanh. Những lời lẽ.

Tôi cố tập trung. Giọng ai vậy ta? Giọng này cao lắm, chắc không phải là người già...

Phải anh Tom không?

Tôi lắng nghe những từ ngữ.

"... cuối cùng ngày ấy đã đến. Đã đến lúc giáng một đòn quyết định để xâm chiếm Địa Cầu."

<Cái gì vậy, bọn Yeerk nổi loạn há?> Marco thắc mắc.

Cassie khúc khích cười - tất nhiên là theo kiểu bằng ý nghĩ - và lập tức cả đám, trừ Ax, cũng cười theo trong im lặng. Đó là một chuỗi cười đầy lo âu.

<Chui khỏi cái khe nứt này rồi tản ra nha,> tôi nói. <Tụ cả một đống ở đây coi lộ liễu lắm đó. Với lại cần phải xác định một số kẻ ở đây nữa chứ. Nào, tản ra đi. Khoan đã! Từng đứa một thôi, đừng ra cùng lúc>

Quá muộn.

Cả bọn đã từ vết nứt bò hết ra khỏi tường, mò xuống dưới sàn. Ai thấy cảnh tượng này chắc sẽ nghĩ ngay đến cuộc xâm lăng của bầy gián. Năm con gián di chuyển cùng lúc là những cảnh rất dễ nhận ra.

Tôi đã quên rằng: loài người rất thù gián. Gián mà xuất hiện thì người nhận ra ngay tức thì. Nhưng bọn Yeerk đâu để ý gì đến gián. Cho dù chúng có là những tên Mượn xác người đi nữa, thì chúng vẫn xử sự như mọi chiến hữu Yeerk khác của chúng. Chúng cóc cần giữ gìn những tập tính của loài người.

Chẳng ai dẫm đạp lên bọn tôi cả, mặc dù tôi đã hồi hộp chờ đợi một chiếc giày bự từ trên trời ập xuống.

Bọn tôi đi cách ra một chút rồi cắm đầu chạy dọc theo mép tường, nơi tấm sàn xi- măng gặp bức tường quét vôi.

<Ê mấy bồ có nghe được tui không? Tobias đây.>

<Không nghe rõ lắm nhưng mình vốn hiểu bồ nói gì.> tôi đáp. Lời nói bằng ý nghĩ cũng nhỏ dần theo khoảng cách, giống như lời bình thường. Có điều là bờ tường hay các vật cản không hề gây ảnh hưởng gì.

<Ở ngoài này có một chiếc xe vừa mới tới. Một chiếc Limousine. Đi kèm nó là hai chiếc xe khác chở đầy bọn ngáo trông cực kỳ dữ dằn.>

<Chúng làm trò gì vậy?>

<Chúng đang bước ra xe. Sáu tên thì phải. Chúng mang theo súng nữa! Mình thấy có mấy khẩu thập thò dưới áo chúng. Giờ thì có thêm một tên nữa bước ra từ băng sau chiếc Limousine.>

<Ai vậy? Hắn là cái giống gì vậy?>

<Hắn là người! Hắn bước tới cánh cửa, hơi loạng choạng một chút. Trông hắn như người thường thôi, nhưng mấy tên kia có vẻ căng thẳng lắm. Mình... nói ra thì hơi ngớ ngẩn. nhưng mình có một linh cảm rất xấu về tên này.>

Tôi đã nghe được các rung động của những bước chân đang rầm rập tiến tới.

<Giờ thì chúng đi lại chỗ bọn mình rồi. Tobias, cám ơn bồ đã cảnh giác.>

Tôi căng cặp mắt gián ra, nhưng chúng hoàn toàn bất lực ở mọi khoảng cách. Tôi chỉ biết rằng có nhiều người vừa tới và đang bước rầm rập khắp căn phòng. "Hỡi các chiến hữu." Một giọng nói sang sảng chợt cất lên. "Xin giới thiệu với quý vị người lãnh đạo của chúng ta: Ngài Visser Ba."

Có tiếng thở hổn hển trong đám người.

Và cũng có cả tiếng hổn hển im lặng trong bọn tôi.

Visser Ba thật sao?

Visser Ba có thân hình Andalite kia mà? Hắn là tên Yeerk duy nhất có thân hình Andalite và quyền năng biến hình của người Andalite. Nhưng nếu Tobias mà thấy một người Andalite bước khỏi xe thì chắc chắn nó đã phải báo rồi.

"Ta thấy một số các ngươi đang ngạc nhiên," một giọng nói mới vang lên. "Chắc chắn các ngươi biết rằng ta có thể biến thành người hay bất cứ cơ thể nào khác mà."

<Tía ơi,> Marco thốt lên. <Visser Ba cũng biến được thành người nữa hả trời?>

<Dĩ nhiên,> Ax nói. <Thì tôi cũng biến được nè. Người cũng là động vật, cũng có ADN vậy.>

Giọng nói mà giờ đây bọn tôi biết là của Visser Ba nghe đanh thép và nhát gừng. Nghe những lời hắn nói mà thấy thật lạ lùng. Xưa nay bọn tôi chỉ nghe hắn nói bằng ý nghĩ. Giờ thì hắn đã có giọng nói. Giá như bọn tôi thấy được hắn trong cơ thể người. Nhưng hắn ở xa quá, mắt gián lèm nhèm và biến dạng của tụi tôi không cách chi thấy được.

"Chiến dịch này có hai phần. Thứ nhất. Ta sẽ dùng cái bệnh viện ngụy trang đó để bổ sung thêm những vật chủ không tình nguyện. Ta dự kiến sẽ tạo thêm hai trăm quân Mượn xác mỗi tháng theo lịch của Trái Đất. Ta sẽ tập trung thâu nạp những tên cảnh sát, nhà báo, nhà văn, giáo viên, giới tài chính và đặc biệt là bất cứ tên nào nắm giữ các vị trí chính trị quyền lực."

Có tiếng xì xào đầy kích động từ đám đông tụ họp.

<Y boong như bọn mình lo sợ,> tôi nói.

<Kỳ này xui xẻo rồi,> Marco tán đồng.

<Thêm hai trăm tên Mượn xác mỗi tháng lận đó.>

"Các ngươi đã tuyển một đám bác sĩ và y tá người rất tốt, nhờ vậy chúng ta đã kiểm soát được cái bệnh viện đó. Thành công này đã khích lệ ta đi đến phần thứ hai của chiến dịch." Visser Ba nói tiếp. "Cho đến nay, bí mật này chỉ có ta và một nhóm rất nhỏ được phép biết."

Căn phòng trở nên lặng như tờ. Tất cả đều dỏng tai nghe ngóng.

"Phần thứ hai trong kế hoạch của ta còn quan trọng hơn cả phần

đầu. Trong vài ngày nữa, tên thống đốc bang sẽ phải qua một cuộc phẫu thuật nhỏ. Con thư ký của hắn là người của ta, và nó sẽ lôi kéo hắn đến bệnh viện của chúng ta. Hắn sẽ nhập viện để mổ. Và khi hắn xuất viện... hắn phải là người của ta."

<Trời ơi,> Rachel hổn hển.

<Vậy là sao? Thống đốc là cái gì vậy? Có phải là một hoàng tử không?> Ax thắc mắc.

<Đúng vậy, là hoàng tử. Thống đốc kiểm soát lực lượng cảnh sát bang.> tôi giải thích. <Và cả lực lượng cảnh vệ. Cả các trường học...>

<Chưa hết đâu,> Rachel rầu rầu nói.

<Mấy bồ có để tâm đến chuyện chính trị không đó?>

<Bồ muốn nói gì vậy?>

<Không biết thật á? Thống đốc bang bọn mình đang chuẩn bị ra tranh cử tổng thống vào năm tới. Thêm một năm nữa, chúng sẽ gài được một tên Mượn xác vào tận Nhà Trắng lận đó.>

<Nhà Trắng là gì vậy? Toàn bộ chuyện này nghĩa là sao, tôi chẳng hiểu gì cả?> Ax hỏi tiếp.

<Nó có nghĩa là một tên trong bọn chúng có thể trở thành người quyền lực nhất của nước Mỹ,> tôi nói.

<Và như vậy là tiêu tán đường,> Marco bồi thêm.

<Khi đó... có phải là mất hết không?>

<Phải đó, Ax. Khi đó sẽ là mất sạch.>

<Thôi rút dù đi. Biết vậy là quá đủ rồi,> tôi nói.

<Trở ra khe nứt hả?> Cassie hỏi.

<Ờ, mình biết đường rồi mà.>

Tôi quay đầu, tiến thẳng lại khe nứt. Nó chỉ cách tôi chừng ba bốn tấc. Vài giây nữa, bọn tôi sẽ lại an toàn.

Không thể tin nổi những điều vừa nghe thấy. Thật là điên rồ! Bọn Yeerk mà thành công thì mấy đứa tôi chỉ có nước đi đứt.

Khi nào đây còn là cuộc chiến ngầm giữa bọn tôi và đám Yeerk giấu mặt thì mấy đứa tôi còn cơ may sống sót. Nhưng nếu toàn bộ sức mạnh của lực lượng cảnh sát tiểu bang quay ra chống bọn tôi thì biết làm sao đây? Tình hình sẽ vượt ra khỏi tầm kiểm...

Bất chợt phía trên tôi có một rung động lạ.

NGUY HIỂM!

CHẠY!

RÂÂÂMMM!

Giống như ai đó vừa thả nguyên một căn hộ ba phòng rớt xuống ngay trước mũi tôi chỉ cách có vài ly.

Hệ quả của nó thật ghê gớm. Cơn gió do nó tạo ra giống như trận cuồng phong, tuy nhỏ nhưng cực mạnh. Nó thổi dạt các cọng râu của tôi ép ra sau.

<Có kẻ xém dẫm lên tớ nè!> tôi hét gọi mấy đứa kia. <Coi chừng nhe!>

"Thưa ngài Visser! Xin lỗi đã làm ngài phân tâm. Nhưng sao cái giống côn trùng nhỏ nhỏ này ở đâu ra nhiều quá chừng."

Có tiếng xì xào trong đám đông, và rồi một giọng nói cất lên, "Đừng lo, mấy con gián thôi mà. Chúng có mặt khắp nơi trên hành tinh này "

"Đồ ngu!" Visser Ba nổi giận "Các ngươi tưởng là bọn Andalite không biến được thành những sinh vật nhỏ cỡ đó hả? Giết thằng ngu này cho ta!"

ĐOÀNH! ĐOÀNH!

Tôi cảm thấy thế giới như quay cuồng quanh tôi. Ai đó vừa bị bắn hạ! Có phải đó là anh Tom?

Lại một luồng gió mạnh nữa trên đầu.

Tôi thấy vật gì đó to khủng khiếp đang rớt xuống tôi. Nó tăng tốc chuẩn bị nghiền nát tôi.

Tôi tạt ngang.

RAÂÂÂMMMM!

Mém trúng đuôi, cách có vài ly.

"Giết mấy con côn trùng đó!" Visser Ba quát lên.

<Mạnh ai nấy lo nhe!> tôi hét lớn. <Tản ra đi. Chạy lẹ đi! Lại chỗ vết nứt á! Cứ để cho bộ óc gián dẫn đường.

Tôi thực hiện lời khuyên của chính mình nhượng lại sự kiểm soát cho những bản năng nguyên thủy và sự tinh ma của bộ óc gián tí hon.

Bạn muốn nói về gián thế nào thì tùy. Chúng gớm guốc, chúng ghê tởm thật đó nhưng, thiên địa ơi, khi động đến chuyện sinh tồn thì bộ óc nguyên thủy của loài gián xoay sở mới khiếp chứ…

RÂÂÂÂMMMM!

RÂÂÂÂMMMM!

<Ááááá!> Ax gào lên.

<Ax! Anh có sao không vậy?>

<Không sao, không sao hết. Chỉ xém chút thôi hà.>

Những bàn chân lớn, cái nào cái nấy bự cỡ chiếc xe buýt, đang dậm đạp trên mặt đất. Nhưng ở mỗi cú đạp, bộ não gián lại lái tôi đi đúng hướng và đúng tốc độ.

Chúng đạp hụt tôi quá sít sao đến mức tôi cảm thấy cả da giày và đế cao su sạt qua hông, qua đuôi tôi khi chúng dậm xung quanh.

Tôi thoát ra được kẹt tường và nép sát vào đó.

<Chúng đang dí mình nè!> Cassie hét lên. <Mình bị kẹt rồi! Má ơi! Con không muốn chết thế này!>

<Chạy lại tường đi! Ra khỏi sàn nhanh lên!>

Tôi đang men theo kẹt tường, xả hết tốc độ, mặc cho những chiếc giày rối rít đá vô kẹt. Nhưng tôi chỉ cần có vài ly để thoát ra, không thương tích.

Rẹẹẹẹtttt!

Một chiếc giày đang rà dọc theo kẹt tường, tiến thẳng về phía tôi. Lớp cao su mềm điền khít vào kẹt tường. Nó sẽ nghiền nát tôi mất thôi!

Tôi thấy nó lao tới. Cả một bức tường màu đen, một đầu máy xe lửa màu đen đang lao thẳng vào tôi.

Tôi nhảy!

Tôi đáp xuống chiếc giày khi nó sắp đến gần.

Vùùùù! Tôi bay trên tấm thảm thần làm bằng vải bố. Gã kia đá không khí, tìm cách hất tôi ra. Tôi mất điểm bám, bị hất tung lên không.

<Mình thoát rồi! Thoát được rồi!> Cassie la lớn. <Mình vừa tìm được một khe nứt!>

Tôi cảm thấy mình giống như một máy bay siêu thanh, một phản lực cơ bị mất kiểm soát đang phóng vèo vèo trong không khí.

Ý! Nhưng tôi có cánh mà!

Quá muộn.

Cháátttt! Tôi tông mạnh vô tường. Cú va đập có thể lấy mạng tôi... nếu như tôi là người. Nhưng tôi cân nặng chưa đầy ba chục gam. Cú va đập tuy mạnh nhưng không đủ gây thương tích cho tôi.

Tôi rơi thẳng xuống sàn. Hình như là một chiếc lều. Màu đen, màu xám... à, một tờ báo! Đó là tấm giấy báo vò nát nằm lăn lóc trên sàn. Tôi rúc xuống dưới đó nằm chết dí.

Nhìn lên trên, tôi thấy một tấm ảnh. Dĩ nhiên, tôi không cách chi hiểu tấm ảnh đó. Nó chỉ là tập hợp những chấm mực lớn màu đen. Tôi chỉ nhận ra những chữ cái, chữ nào chữ nấy bự cỡ cái đầu tôi.

<Tôi thoát rồi.> Ax la lớn. <Tôi đang ở cạnh Cassie nè.>

Tốt. Thế là hai người được an toàn.

<Rachel! Marco!> tôi gọi.

<Em đang bám trên vớ một tên Mượn xác > Rachel báo cáo. <Hắn không biết tui ở đó. Chờ chút? Hắn đi ra ngoài! Tui nhảy nè! Thoát rồi? Thoát rồi! Tui ở ngoài rồi nè!>

<Marco!>

<Có tui.>

<Bồ đang ở đâu vậy?>

<Tui đang ở một nơi mà sẽ rất khủng khiếp nếu có ai đó dội nước.>

<Ở trong toa lét hả?>

<Chúng có một buồng tắm. Hình như đó là môi trường tự nhiên của loài gián. Tui chạy long tong mất một phút. Rồi tui thử chui vô cái lỗ trong tường, nơi có mấy đường ống. Còn bồ sao rồi?>

<Mình không được ngon lành lắm. Mình đang nằm dưới tờ báo, nhưng bọn chúng vẫn đang dậm đạp lung tung. Sớm muộn gì chúng cũng đạp tới đây. Mình phải chạy ra chỗ khác thôi. Mình sẽ cố chạy ra cửa. Ra đến chỗ tối, chúng không tóm được mình đâu.>

<Chúc may mắn nhe, bạn hiền,> Marco nói.

<Ừ, chúc bồ cũng được vậy.>

Các cọng râu của tôi chợt cảm nhận một mùi mới lạ. Nó ngọt ngọt, nhờn nhờn.

Nguy rồi! Tôi cảm thấy... Ý nghĩ đó xẹt qua đầu tôi như tia chớp.

<Marco! Chúng có thuốc xịt gián!>

Tôi bay vèo ra khỏi tờ giấy báo.

"Kia kìa! Có một con kìa!"

Những rung động của hàng chục bàn chân đang rầm rập chạy lại tôi. Và... một suối nước khổng lồ như phun ra từ trên không. Một suối nước... Giống như một cơn mưa phát ra từ một điểm, rồi lan tỏa, tràn ngập khắp không gian. Một giọt nhỏ rơi xuống tôi. Rồi một giọt nữa.

Tôi cảm thấy các cẳng như muốn sụm.

Cánh cửa. Hình như nó ở ngay trước mắt.

RÂÂÂMMMM!

Một bàn chân! Xém chết. Tôi đang chậm dần! Tôi cảm thấy những bản năng gián của tôi trở nên ì ạch.

Tôi đã bị trúng độc. Các cẳng của tôi rỉu lại. Hai cọng râu điên cuồng khua khoắng, chẳng còn đánh hơi được gì ngoài cơn mưa chất

độc.

"Nó dính thuốc rồi! " giọng ai đó cất lên.

"Đạp nó đi!" Visser Ba la lớn. "Nó có thể hoàn hình để thoát thân và chúng ta sẽ đụng phải một tên Andalite."

Tôi bắt đầu co quắp và dãy dụa. Tôi không thở được nữa rồi.

Và rồi, nhanh hơn cả bàn chân đang trờ tới, một thân hình lạ bỗng từ đâu sà xuống.

Tôi muốn chạy, nhưng không thể nào chạy được.

Ba sợi cáp khổng lồ quấn lấy tôi. Tôi thấy mình được nâng lên, lên nữa, lên cao khỏi sàn nhà.

<Bám cho chặt nhe Jake,> giọng của Tobias. <Mình đây mà. Hãng hàng không Đuôi Đỏ xin đón mừng quý khách. Mình đang tải bồ thoát ra ngoài đây!>

CHƯƠNG 10

<Hoàn hình đi Jake! Hoàn hình lẹ đi!>

Tobias thả tôi xuống nóc của nhà hàng Boston Market, nơi an toàn gần nhất mà nó tìm ra được.

Tôi nằm bất lực trên giấy dầu và sạn sỏi. Các cẳng gián của tôi co giật dữ dội. Hai cọng râu thì khua khoắng điên cuồng. Tôi xoắn giật liên tục, không sao kiểm soát nổi cái thân gián.

Nhưng phần người trong tôi hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra.

Tôi sắp chết.

Tôi đã từng ngó con gián bị trúng thuốc chết. Hồi đó, tôi đứng nhìn nó và nghĩ. "Ha, cho mày tiêu đời luôn!"

Giờ thì đến phiên tôi. Giờ thì chính cơ thể tôi đang vùng vẫy. Chính tôi là con gián đang ngộp thở và co giật.

<Jake! Hoàn hình lẹ đi mà? Tập trung đi!>

Tôi biết Tobias nói gì. Hoàn hình, đó là cách duy nhất để thoát chết. Nhưng tập trung khi đang kẹt trong một cơ thể đang giãy chết mới khó khăn làm sao. Tôi cố hình dung mình là người. Tôi cố dựng lên trong óc hình ảnh của chính bản thân mình. Nhưng hình ảnh đó cứ nhập nhằng giữa cá heo, chim và cọp.

Và cả giấc mơ đó nữa...

Tôi đang ở đó, ngay giữa cơn mê sảng.

Tôi ở trong giấc mơ...

Tôi là một con cọp đang di chuyển êm ru. Mỗi cơ bắp là một cuộn thép lỏng. Mỗi động tác đều được kiểm soát, tính toán.

Tôi đánh hơi thấy con mồi. Tôi nghe tiếng những động tác người lóng ngóng trong rừng sâu. Hắn di chuyển chậm quá.

Hắn thoát được tôi thế nào nổi? Mà hắn lại yếu đuối nữa chớ. Tôi sẽ hủy diệt hắn. Tôi sẽ chồm lên con mồi của tôi.

Con mồi của tôi là... anh Tom.

Tôi thấy ảnh quay đầu lại nhìn tôi. Tôi thấy nỗi sợ hãi trong mắt ảnh, ảnh đang sợ tôi.

Tôi co người lại, chuẩn bị cho cú vồ cuối cùng. Cú vồ đoạt mạng...

Ảnh nhìn tôi đưa hai tay lên che mặt.

"Đừng!"

Tôi chồm lên, mở tung nguồn sinh lực vô biên trong thân xác cọp. Tôi chồm lên, biến thành kẻ săn mồi không thể chặn bước. Tôi gầm lên, một tiếng gầm chiến thắng nghe như sấm, vọng xa hàng cây số.

Nhưng rồi tôi thấy con cọp. Tôi thấy chính mình. Thấy bộ lông cam sọc đen, cặp mắt vàng tàn bạo, những chiếc nanh và vuốt sắc lẻm có thể xé tan xác một con bò mộng. Nó đang vồ tới tôi. Còn tôi thì trở thành con mồi của ảnh. Tôi nhắm nghiền mắt lại. Khi mở mắt ra, tôi

thấy ngay trên đầu tôi, hai con mắt dữ tợn đang rọi xuống, chỉ cách có vài phân. Mắt của một con diều hâu.

<Bồ có sao không vậy?> Tobias cuống quít hỏi.

Tôi đưa tay lên nhìn. Có ngón rồi nè.

Năm ngón.

"Không biết nữa. Vậy mình có sao không?"

<Bồ có đủ tứ chi và các bộ phận khác rồi đó,> Tobias nói. <Nhưng bồ hoàn hình coi kỳ quá hà. Chắc là bồ trúng độc thê thảm lắm. Bồ hoàn hình giống như chả ý thức gì cả.>

"Mình còn sống hả?" tôi thấy hơi ngạc nhiên. Nhưng đi nhiên lượng độc chất xém giết tươi con gián chả thấm thía gì đối với thằng tôi - người. "Mình đang ở đâu đây?"

<Ở trên nóc nhà hàng thức ăn nhanh.>

"Tobias, bồ đã cứu mạng mình."

<Có gì đâu. Mình là binh đoàn không quân của bồ mà, ngốc ạ. Bất cứ lúc nào bồ cần chỉ việc gọi mình là xong ngay.>

Tôi ngồi dậy. "Mấy đứa kia sao rồi?"

<Khỏi lo. Trong khi bồ hoàn hình mình đã đi thám thính rồi. Bọn nó rã đám lung tung hết. Nhưng không sao. Ax đã biến thành người lại rồi. Cassie đang ở cùng với ảnh.>

"Chắc mình phải xuống khỏi đây quá." Tôi nói.

<Ừ.> Tobias nhất trí. <Nè, Marco có kể cho mình nghe chuyện ở trong. Ghê quá.>

"Ghê là cái chắc," tôi xác nhận rồi đứng dậy tìm đường xuống khỏi mái nhà. Tôi mệt đừ và lẩy bẩy đến mức không thể tỉnh chuyện biến hình thêm lần nữa.

<Marco nói Visser Ba có mặt ở đó trong lốt người. Chắc là thằng cha ngồi xe Limousine rồi, bồ nghĩ sao?>

"Ừ, mình cũng đoán thế. Mắt gián lèm nhèm thì mồ, mình chỉ định hướng được bằng âm thanh thôi."

<Ngay sau khi mình cuỗm bồ ra khỏi đó, mình thấy ảnh đi khỏi,> Tobias nói.

Tôi rời mắt khỏi bậc thang đang đi xuống. Sao bữa nay thằng Tobias này già chuyện thế không biết? "Nè, Tobias, tỉnh nói chuyện gì hay sao mà bám sát mình đã vậy?"

<Khi Visser Ba đi thì anh Tom cũng theo hắn.>

Phản ứng đầu tiên của tôi là nhẹ nhõm.

Visser Ba đã ra lệnh hành quyết ai đó trong cuộc họp. Vậy là tên bị giết không phải là Tom.

"Họ, ơ... Chúng trông ra sao? Visser Ba và anh Tom ấy mà?"

<Tom là người duy nhất trong cuộc họp đi theo Visser Ba, ngoài đám cận vệ của hắn. Tom coi bộ hơi khúm núm trước Visser Ba, nhưng ảnh có vẻ lên mặt với đám cận vệ ghê lắm. Khó nói lắm. Jake ơi! Nhưng nếu cho mình đoán thì mình sẽ nói ảnh và Visser Ba khá

thân nhau. >

"Ừ," tôi nói. "Mình có linh cảm là Tom có trọng trách lớn trong cái kế hoạch bệnh viện đó." Tôi ngừng bặt, suy nghĩ một lúc Visser Ba sẽ làm gì Tom nếu cái kế hoạch to tát ấy bị phá sản nhỉ?"

Tobias nỉn thinh. Nó biết quá rõ câu trả lời.

Ai làm Visser Ba thất vọng, kẻ đó sẽ phải chết.

CHƯƠNG 11

Tôi thấy một khoảng trống mở ra giữa Juan và Terry. Khoảng trống nhìn thẳng ra chiếc rổ.

Bộp, bộp, bộp. Tay phải của tôi vỗ vỗ trái bóng. Tay trái tôi chìa ra, sẵn sàng đối phó với thằng Juan nếu nó nhào tới cướp bóng. Tôi hùng hổ lao thẳng tới. Đôi giày của tôi kêu rin rít trên mặt sàn gỗ bóng lộn của phòng thể dục. Một đồng đội của tôi la lên, "Tới luôn đi, Jake!"

Juan bắt được chuyển động của tôi và lập tức bám theo. Nhưng tôi lại nhanh hơn.

Bộp! Bộp! Bộp!

Dừng lại. Xoay lưng chặn Juan. Sán lại cái giỏ. Tập trung vào, tập trung...

Tôi bật lên, bắn trái bóng về phía vòng lưới.

Nó bị dội bảng, tưng xuống chiếc vòng, rồi bật luôn ra ngoài. Hỏng ăn!

Tôi rơi xuống, đè trúng Juan và Terry - cả ba đứa ngã nhoài, riu cả vào nhau trên sàn phòng thể dục. Quả bóng lăn ta ngoài sân.

"Hèn gì cậu bị tưng khỏi đội bóng."

Terry cười cười, kéo tôi đứng dậy.

Tôi đã cố hết sức để được tham gia đội, nhưng rốt cuộc vẫn bị tưng. Hồi đó, tôi rầu thúi cả ruột. Chủ yếu vì anh Tom đã từng là siêu sao bóng rổ hồi ảnh còn học ở trường tôi, mà tôi thì lại muốn kế tục ảnh.

Giờ thì tôi biết mình có muốn cũng chả còn thời giờ đâu để dợt thể thao sau giờ học nữa. Chơi bóng rổ trong tiết thể dục là đủ lắm rồi.

<Cậu nghĩ vậy hả? Nghe nè, một số chiêu cực kỳ của tớ dư sức qua mặt cậu đó.> Tôi nói rồi quay lại, kéo Juan đứng dậy. <Tớ cũng không hiểu nổi vì sao người ta khoái lấy mấy cây sậy như cậu vô đội.>

"Tớ giữ mấy ngón tủ của tớ cho trận chung kết chứ bộ," Juan biện bạch. "Chiêu hủy diệt đó nhe, Jake. Dễ gì cho cậu học lỏm được. Cậu nghiền nát chân tớ rồi nè. Đồ trâu bò. Quỷ sứ gì đâu, lẽ ra cậu chơi bóng bầu dục thì hay hơn đó."

<Ý hay,> tôi nhăn nhở cười với Juan. Nó cao cỡ một mét tám và nặng cỡ một trăm ký. "Vậy để tớ dùng cậu dợt vụ truy cản nhe?"

Vừa lúc đó, tiếng còi của thầy huấn luyện cất lên báo hiệu đã đến lúc nghỉ.

<Tiếng còi vừa cứu cậu đó, Juan ạ,> tôi nói.

"Lẽ ra cậu phải học lỏm vài chiêu của anh Tom chứ." Terry nói. "Anh Tom có cú nhảy bắn bóng hết ý luôn."

"Trời! Tom dư sức vô đội tuyển đại học, và là trường có cỡ nữa

nhe. Miễn ảnh muốn là được liền," Juan đế thêm. "Cha này đúng là có tài."

Bọn nó nói đúng quá đi chứ. Tom có tài là cái chắc. Nhưng ảnh đã bỏ bóng rổ rồi còn đâu. Tên Yeerk kiểm soát ảnh đang có một kế hoạch khác...

Tắm rửa xong, tôi mặc đồ vào, chuẩn bị cho tiết học kế tiếp. Marco đã chực sẵn ở ngoài sân. Tiết sau tới phiên nó học thể dục.

"Bữa nay học bóng rổ hả?" nó hỏi. "Bá cháy. Vậy mà tui tưởng lại là môn đô vật nữa. Sao tui thù môn đó quá chừng. Tự nhiên đi ôm ấp bám cứng mấy thằng cha mồ hôi mồ kê đùm đề. Tui hổng ham vụ đó chút nào."

"Người cổ Hy Lạp còn ở truồng vật nhau đó." tôi nói. "May cho bồ là xứ này hổng phải Hy Lạp."

"Mà lại không có thuốc khử mùi nữa mới gớm chớ," nó tán đồng.

"Thứ Ba tới Thứ Ba tới có chuyện gì?"

Marco nhìn qua vai tôi, rồi nó làm mặt tỉnh, đảo mắt khắp sân coi có ai đang nghe ngóng gì không. "Thì ông thống đốc đó. Bữa đó ổng sẽ nhập viện. Tui dám cá với bồ một trăm đô là ông bị bệnh trĩ." Nó nhăn nhở cười. "Thành ra mới úp úp mở mở kiểu đó. Đã có ai biết gì đâu."

"Vậy sao bồ biết?"

"Này nha, trong buổi do thám vừa rồi, tụi mình biết là ông sắp nhập viện, đúng không? Cho nên mình chỉ việc xác định thời gian biểu của ông. Té ra chuyện đó dễ ợt. Mình gọi cho văn phòng của ông, tự xưng là phóng viên, thế là họ fax luôn cho mình cái thời gian biểu."

Marco rút trong túi ra một tờ giấy gập nhỏ mở ra cho tôi xem.

"Thấy chưa? Thứ Bảy ông đi đọc diễn văn. Chủ nhật ông trả lời phỏng vấn trên TV. Thứ Hai, ông lại đọc diễn văn nữa. Thứ Ba hô biến nghỉ xả hơi liền tù tì năm ngày mà họ cũng hổng đả động ông đi đâu."

"Tại sao họ lại giữ bí mật vậy cà?"

"Xời ơi sao mà ngốc thế. Lỡ đó là bệnh trĩ thì sao? Một chính trị gia đi phẫu thuật vì bệnh trĩ á? Chuyện này vui à nhe. Đám nhà báo thế nào cũng đem ra bỡn cợt tùm lum cho coi."

Tôi mỉm cười. "Ừ nhỉ, hiểu rồi. Bồ làm ăn khá đó."

"Ngày mai là thứ Bảy," Marco nói tiếp. "Vậy mai có làm vụ đó không?"

Hình như vẻ mặt tôi có gì đó không bình thường, nên Marco nghiêng đầu, ngó tôi. "Ổn không đó, bạn hiền? Đêm qua bồ xém nữa là tiêu. Mình cũng biết là đâu dễ gì quên vụ đó."

"Không sao, mình ổn mà," tôi xô nhẹ nó một cái. "Mà nè, bồ trở nên xăng xái từ hồi nào vậy?" Marco vốn là thành viên kém nhiệt tình nhất trong đám bọn tôi.

"Bồ cũng biết từ hồi nào rồi mà," nó hạ giọng.

Tôi gật đầu.

Marco không còn lần lữa nữa trong cuộc chiến chống bọn Yeerk. Giờ đây đó là cuộc chiến rất riêng tư của nó.

"Ờ, mình xin lỗi." tôi nói.

"Với mấy đứa kia, mình vẫn là Marco như xưa, bồ hiểu chứ?" nó nói. "Mình không muốn bọn nó nghĩ khác đi. Mình không muốn bọn nó thương hại."

"Marco, ai mà thương hại bồ nổi? Bồ rầy rà thì mồ."

"Mà tui cũng muốn tiếp tục như vậy đó."

Có tiếng chuông reng báo hiệu tiết học kế tiếp.

"Thôi được." Tôi nói. "Mai nha. Mình phải tỉnh cách nào lọt vô cái bệnh viện đó mới được. Bọn chúng chắc canh me kỹ lắm."

"Thật ra Cassie đã gợi ý cho mình một cách." Marco nói.

Tôi nheo mắt. "Trời! Nhưng chỉnh nhỏ đã xúi bọn mình biến thành kiến."

Marco dợm bước về phòng thể dục. Tôi thì tiến về lớp học của mình.

"Không phải kiến đâu," nó nói mà không ngoảnh đầu lại.

"Mình cũng cóc muốn biết là con gì."

"Nghĩ về một đống phân thử coi."

"Cái gì?" tôi hết hồn. Nhưng nó đã bước qua cửa, biến mất tăm.

CHƯƠNG 12

"Món gì đó hay hay một chút, miễn đừng quá mười lăm đô là được," tôi nói.

"Hai tháng nữa là sinh nhật ba mình, mình không được để lấn lố đâu."

Lúc này là sau buổi học. Tôi, Cassie và Rachel - đang trên đường đến siêu thị. Sắp tới là sinh nhật mẹ tôi. Tôi đã ký cóp được mười lăm đôla để mua quà tặng mẹ. Món quà lần trước tôi tặng, coi bộ mẹ tôi không được ưng ý cho lắm.

Ai mà biết được là mẹ không khoái cuốn *Người Nhện* tập 3 gần như mới cứng.

Ờ, từ hồi đó tôi nhỏ hơn bây giờ một tuổi mà lại còn khờ dại đi nhờ thằng Marco giúp lựa quà cho mẹ mới chết chứ.

Lần này thì tôi nhờ Cassie lựa quà giùm. Vụ nhờ vả này coi bộ cũng ngốc hổng kém gì vì nhỏ Cassie cũng mù tịt chuyện quần áo và mấy món quà xinh xinh. Chính vì thế Cassie mới cầu cứu Rachel.

"Cửa hàng này được không?" tôi trỏ vào một cửa hàng quần áo phụ nữ.

"Ừ được đó. Lựa đúng rồi đó, nhưng vô đó anh phải dăn túi ít nhất một trăm đôla mới được," Rachel nói.

"Còn nếu như..." Cassie mở lời.

"Xời ơi, Cassie, bồ nghĩ lại coi," Rachel rõ ràng hơi bực mình về sự khờ khạo của hai đứa tôi. "Nhìn lại bảng hiệu đi. Nó là loại cửa hàng dành cho phụ nữ trung niên và béo. Jake, anh muốn nói với mẹ anh là bà bị béo phì hay sao vậy?"

"Đâu có," tôi lắc đầu lia lịa. Nhưng tôi chợt nghĩ câu hỏi này chắc là có cạm bẫy gì đây.

"Ý anh đâu phải vậy."

"Ai nghĩ vậy hồi nào đâu?" Rachel nheo mắt. "Thì có ai nói anh nghĩ vậy đâu. Ngốc ơi là ngốc. Bộ hai người chưa đi mua sắm bao giờ hả? Sao mình thấy mấy bồ giống Ax quá hà. Mấy bồ có phải là người Trái Đất không đó? Mình đang kiếm thứ gì có thể nói thay anh rằng: 'Mẹ ơi, con luôn nghĩ rằng mẹ trẻ trung và tuyệt vời'. Một món cổ điển thôi, nhưng phải có gu. Mình phải bàn xem đi gian hàng nào." Rachel giảng giải. "Mấy quầy hàng ở tầng hai á. Ra chỗ mặt tiền, bên phải. Đó chính là nơi cần đến. Nhớ nhìn mấy bảng hiệu giùm nhe. Bảng nào màu đỏ ghi chữ đen á."

Cassie toét miệng cười với tôi. "Thấy chưa? Nhỏ Rachel giống như làm chủ cái siêu thị này vậy."

"Mua sắm và choảng nhau quả là nghề của Rachel mà," tôi thân thiện nói. Ba đứa đi bọc quanh siêu thị và, chỉ trong vòng mười phút,

Rachel đã tìm được một chiếc áo lụa. "Giá lúc đầu của nó là ba mươi ba đôla," Rachel liến thoắng nói. "Ba mươi ba hạ giá còn hai mươi lăm. Rồi lại giảm giá tiếp ba chục phần trăm trong ngày khuyến mãi hôm nay. Vậy là chỉ còn có mười bảy đô rưỡi hà! Chừng phân nửa giá ban đầu thôi đó! Thấy chưa, áo vậy mà chỉ có mười bảy đô rưỡi! Đã nhe! Em mà mua hàng là trùm luôn!"

"Khỏi nói rồi, nhưng anh chỉ chi được có mười lăm đôla thôi hà," tôi ỉu xìu nói.

"Anh đâu phải chi gì nhiều. Bộ không hiểu gì sao? Anh tiết kiệm được mười lăm đôla rưỡi lận đó. Anh lời hơn mười lăm đô còn gì!"

"Anh chi tiền thì tiết kiệm cái nỗi gì?"

Cassie khẽ chạm lên tay tôi. "Thôi, đừng có thắc mắc nữa. Rachel chuyên trị dùng phép toán lộn tùng phèo để mua sắm đó mà. Tìm hiểu làm chi cho mất công."

Rachel phớt lờ câu ghẹo của Cassie.

"Nè, trong khi anh thanh toán, em đi xem hàng ở cửa hiệu Juniors đây. Hẹn gặp lại ở gian thực phẩm nha."

Rachel biến luôn, để lại tôi và Cassie trơ trọi giữa một đống các giá áo.

"Nè, khi nào bồ mới định tiết lộ cái ý tưởng của bồ đó?" tôi hỏi.

"Ủa, Marco chưa nói cho bồ hả?"

Tôi lắc đầu. "Không hề. Nó chỉ nói 'nghĩ thử về một đống phân coi'. Mình đã làm theo lời nó. Kết quả là mình cảm thấy rất tệ."

Cassie có vẻ dỗi. "Bồ nghĩ coi, đó là con vật duy nhất mà mình nghĩ có thể ra vô bệnh viện mà không bị dẫm lên hay xịt độc. Có khi chẳng ai thấy bọn mình nữa là. Ý mình là chúng đi được khắp nơi. Ai thèm để ý chúng làm gì?"

"Cassie à, đến giờ mình đã từng biến hình thành ba loại côn trùng. Bọ chét thì ổn. Kiến thì dứt khoát không ổn. Rồi gián thì... Mình bắt đầu thấy ganh ty với Tobias rồi đó. Nó bị kẹt trong lốt diều hâu, nhưng chỉ ít cũng đỡ phải chạy vòng vòng biến thành đủ thứ loại bọ."

"Thế bồ có ý gì hay hơn không hả Jake? Mình tôn trọng cảm xúc của bồ mà. Mình chỉ muốn hỗ trợ thôi. Đó chỉ là một gợi ý thôi mà."

Tôi hít một hơi thiệt sâu. "Chà, mình chẳng có ý gì hay ho đâu. Mình chỉ... mình muốn nói... Cái thời huy hoàng trước đây, hồi bọn mình là cọp, là sói hay con gì vui vui ấy... Mình chẳng muốn làm ruồi chút nào. Mình đã xem bộ phim đó rồi. Phim *Con ruồi* ấy mà. Cả hai bản phim lận đó. Luôn cả bản cũ lẫn bản mới do Jeff Goldblum đóng. Làm ruồi á? Khiếp!"

"À bộ phim đó... Mình quên nó rồi."

Cassie nhăn mặt nói. "Phải bộ phim có anh chàng mang cái đầu người tỉ tẹo gắn trên thân hình ruồi, rồi chàng ta bị sa mạng nhện, hét lên bằng cái giọng nhỏ chút nhéo *cứứuu tôôiii vớớiii*, đúng không ta? Sau đó gã kia thấy tởm quá nên đạp chàng ta bẹp dí luôn, phải vậy

không?"

Cả hai đứa đứng ngẩn ra đó, trông như là muốn ói.

"Làm bướm vậy nha?" Cassie gợi ý.

"Chậm chạp quá," tôi nói. "Mà lại quá bự. Chúng phát hiện ra liền hà."

"Hay là... ơ... làm ong vậy?"

"Chớ có dại. Không có vụ làm côn trùng có tổ chức xã hội nữa đâu nha. Ong với kiến chắc chẳng khác gì nhau..." Tôi rùng mình khi mường tượng lại cái hồi làm kiến. Kiến không có gì là cá nhân. Nó chỉ là một phần của cỗ máy lớn hơn.

"Ruồi không có tổ chức xã hội," Cassie nói.

"Chị giúp các em nhé?" cô bán hàng đến gần chúng tôi và thân mật hỏi.

"Dạ, không cần đâu ạ," Cassie nói. "Cảm ơn chị."

Hai đứa tôi bắt đầu dợm bước về phía gian thực phẩm để gặp Rachel.

"Miễn làm sao vào được trong bệnh viện thôi mà," tôi nói ra thành lời ý nghĩ của mình. "Nếu chúng dùng bệnh viện để gài bọn Yeerk vào những xác mượn, thì có nghĩa là chúng phải có một vũng Yeerk ở trong đó. Đó chính là thứ mình cần tìm. Phải làm sao tìm ra vũng Yeerk này và xóa sổ nó đi."

"Cho nên tụi mình chỉ cần biến thành ruồi một thời gian ngắn thôi mà," Cassie nói. "Ý mình là nếu như cả bọn quyết định biến thành ruồi ấy mà... Rồi bọn mình sẽ hoàn hình lại rồi phá một trận tanh bành."

"Sau đó, nếu làm cho chúng rối lên được thì mình có thể thoát ra theo lối khác. Đâu nhất thiết phải biến lại thành ruồi."

"Đúng đó," Cassie tán đồng. "Chắc tụi mình phải làm ruồi vài phút thôi hà."

"Ừ."

"Vậy thì làm ruồi nhé?"

"Tới luôn!"

Không ai bảo nhau, cả hai đứa cùng lúc thốt lên "Cưứuuu tôôôiii!"

TRÊN ĐE DƯỚI BÚA

CHƯƠNG 13

Khi nhìn thấy hai con mắt to bự, lấp lánh và căng phồng của Cassie nổ bụp ra từ hốc mắt của nhỏ, tôi đã hét toáng lên.

Tôi hét như một em bé.

"Yaaaaaaaaa!"

"Tuyệt vời, Jake. Nghe bồ hét chắc Cassie dễ chịu lắm đó," Marco nói.

"Xin lỗi nha," Rachel cắt ngang. Nhỏ lao vọt ra khỏi cửa nhà kho. Vài giây sau, bọn tôi nghe có tiếng ói mửa…

Lúc cặp mắt ruồi hiện ra Cassie hầu như vẫn còn là người, nhưng nhỏ chỉ còn cao khoảng sáu tấc và đang rút lại rất nhanh. Những chiếc cẳng ruồi đã tòi ra từ ngực nhỏ, và những cái cánh mỏng dính đang mọc ra từ sau lưng. Tuy vậy, khuôn mặt Cassie vẫn còn là mặt người.

Cho đến khi cặp mắt nổ bụp ra…

Cassie đã co lại còn tí xíu khi cái miệng ruồi xuất hiện. Đôi mắt trông đã phát bệnh rồi, thế nhưng cái vật trông như chiếc lưỡi hình ống dài dài đang thò thụt chấm mút trông còn ớn hơn nhiều… Vật đó nhè cả lên thức ăn rồi mút vào trở lại nguyên cái đống hổ lốn bầy hầy đó…

Rachel đã quay vô. "Xin lỗi," nhỏ run giọng. "Có ai mang kẹo cao su theo không? Hay kẹo ngậm cũng được?"

Ax có vẻ hoang mang. <Công đoạn biến hình làm các bạn khó chịu lắm hả?>

"Đôi lúc," tôi nói, cố chống lại nỗi bức xúc muốn nhìn đi nơi khác khi Cassie co rút lại chỉ còn có vài phân. "Một số con vật khiến chúng tôi thấy gớm."

<Gớm hả? Gớm là gì vậy?>

"Ờ thì đó là một cảm giác ghê ghê... như là muốn bệnh, muốn ói, muốn nổi gai ốc. Gớm ấy mà."

<Cassie biến hình xong chưa vậy?> Tobias hỏi vọng vào, <Nhỏ chưa xong thì tui hổng dám vô đâu.>

"Anh Ax! Làm ơn nói giùm với Tobias là ổn rồi."

<Tobias. Hoàng tử Jake nói là ổn rồi.>

Tôi bật cười khi thấy Marco bắt đầu hé mắt nhìn qua kẽ ngón tay. Ax đang học cách phát âm cho giống với người bình thường, ít ra là trong cách nói bằng ý nghĩ. Vậy nhưng khi biến thành người thì ảnh vẫn chơi đùa với bất kể âm tiết nào, khiến bọn tôi bực vô kể.

Tobias bay vào...

"Cassie, nghe được mình nói không?" Rachel hỏi.

"Tobias, bồ có nhìn thấy Cassie không vậy?"

Cassie bây giờ đã là ruồi thứ thiệt.

<Thấy rồi.>

"Theo dõi nhỏ kỹ kỹ giùm nha," tôi dặn. "Đừng để mất dấu đó."

<Yên tâm đi. Tui còn thấy được cả lông trên mấy cái cẳng ruồi bé tí của Cassie lận đó. Ôi trời, nhìn mà ớn quá!>

"Cassie!" Rachel tiếp tục gọi.

"Tobias nè, bồ thử nói với Cassie bằng ý nghĩ coi sao?"

<Cassie! Cassie! Có nghe tui nói không vậy? Nhỏ kìa! Nhỏ đang bay kìa!>

"Đừng để mất dấu Cassie nhe, Tobias."

"Nhỏ không đi xa được đâu," Marco nói. "Có cả đống phân ngựa trong cái nhà kho này. Còn nơi nào lý tưởng hơn cho ruồi nữa cơ chứ?"

Bất chợt, trong đầu tôi vang lên mấy tiếng <Quuáá đaãã!>

"Cassie?"

< Cassie?>

<Ôôôô!>

"Cassie! Trả lời bọn mình đi chớ!"

<Cassie, bồ có sao không vậy?>

<Waa! Con vật này bay đã thiệt nhe! Mấy bồ thử liền đi. Nó bay giống tên lửa vậy đó. Yaaa haaa!>

<Bồ có kiểm soát được não con ruồi không đó?>

<Có chứ. Đừng lo, mình ổn mà. Xin lỗi nha, nhưng đúng là không chê vào đâu được. Điên hết biết luôn! Nào, tới luôn đi, đừng phí phạm thời gian nữa chớ!>

Tôi hít một hơi thiệt sâu...

"Nè, mấy bồ, coi bộ phải nhập cuộc rồi đó," tôi gắng gượng lấy giọng phấn khởi.

"Ô, tuyệt cú mèo," Marco thốt lên.

<Phải đó! Tuyệt cú mèo!> Ax lặp lại mà không hề hay biết rằng Marco đang nói mỉa...

Việc biến hình quả là gớm, đúng như bọn tôi chờ đợi.

Nhưng Cassie cũng không sai chút nào. Một khi đã biến hình, đã quen với thực tế là nhãn quan vỡ ra thành hàng ngàn cái màn hình TV tí hon, mỗi màn hình thể hiện một hình ảnh hơi khác nhau một chút; một khi đã không còn khiếp hãi cái lưỡi thè lè ghê tởm; một khi đã vượt qua sự phối hợp kỳ lạ của những móc, những lông tạo nên những chiếc cẳng ruồi; một khi đã quen với thực tế là không còn gì trông quen thuộc khi cả cơ thể mình chỉ còn dài cỡ ba ly; và một khi đã thôi nghĩ ngợi về cái bộ phim ruồi ngớ ngẩn ấy...

Khi đó bạn mới biết thế nào là đã!

Trong lốt chim ưng Peregrine tôi đã từng lao xuống với tốc độ dễ đến hai trăm tám chục cây số một giờ, còn nhanh hơn cả xe đua, nhanh hơn cả máy bay cỡ nhỏ.

Nhưng bay theo kiểu ruồi còn khiếp hơn thế.

Con ruồi đập cánh đến 200 lần mỗi giây, và một giờ nó di chuyển được chừng sáu cây số. So số kilômét mà chim ưng có thể đạt tới, thì đúng là chẳng lẹ làng gì... nhưng, tin tôi đi, khi kích cỡ của bạn chỉ là vài ba ly thì sáu cây số một giờ sẽ giống như được nhân lên lũy thừa chín vậy.

Và điều đã nhất là bạn có thể bay như thế cả khi lao xuống lẫn lao lên, tạt trái, tạt phải hay phóng thẳng.

Cassie đúng quá đi chứ. Ruồi gớm thiệt, nhưng cũng thú vị hết biết luôn.

<Yaaaaaaa!> Ax reo lên.

<Waaaaaaa!> tôi hét lớn khi vọt thẳng lên trên tựa như với tốc độ ánh sáng.

<Bọn mình xấu như quỷ nhưng đã quá chừng luôn!> Rachel khoái chí nói.

Tôi lên tiếng sau vài phút làm quen với những bản năng đơn sơ của con ruồi và những mùi vị khá hay ho. <Đến giờ lên xe buýt rồi đó.>

Xe buýt chính là Tobias. Bệnh viện ở cách đây vài cây số. Ruồi bay nhanh thiệt, nhưng chỉ là tương đối thôi, vì nếu so về vận tốc thực thì Tobias nhanh hơn nhiều. Bọn tôi bay tới đó dễ phải mất cả giờ, trong khi Tobias chở cả bọn đi chỉ mất có vài phút.

<Vọt lên tên bự con lông lá kia đi.> Cassie nói. <Chui vào gáy của nó á. Đừng để cánh hay đuôi của nó hất bọn mình văng ra.>

<May mà tui biết mấy bồ,> Tobias nói.

<Chứ nhìn cái dây chuyền ruồi này đến con giòi cũng muốn ói đó.>

<Cái gì?> Marco phản ứng. <Đến con giòi cũng mắc ói hả? Nè ông tướng, dừng có xỉ vả bạn bè vậy chớ.>

<Xời,> Tobias bình luận. Và rồi, cả đám cùng bay lên.

CHƯƠNG 14

Tôi bám dính vào đám lông của Tobias. Vụ này dễ ợt. Chân ruồi còn có thể bấu cả vào kính hay treo ngược trên trần nhà nữa ấy chứ.

Tôi cảm thấy gió thổi vù vù xung quanh tôi. Gió làm rung chuyển những chiếc cánh và rít lên qua những khe và mấu khớp tạo nên lớp vỏ ngoài của tôi.

Một loạt những hương thơm không thể tin nổi chợt tấn công những cọng râu nhạy bén của tôi. Rủi thay, những thứ chỉnh yếu mà bộ não ruồi của tôi có vẻ quan tâm lại là những thứ ngòn ngọt, những thứ thối rữa, phân hủy và bốc mùi.

<Cũng hơi hơi giống con chuột chù mà hồi đó mình biến hình,> Rachel nhận xét. <Cũng cái sự quan tâm đến thịt thối y chang vậy đó.>

Bất chợt, một quái thú xuất hiện! Nó nổi lên, trông đồ sộ dưới những con mắt nhiều ô của tôi. Nó nhỏ hơn tôi thiệt nhưng trông vẫn quá bự.

<Con quái gì...!> tôi hét lên.

<Gì vậy? Con gì vậy ta?> Cassie thắc mắc.

<Tía ơi, hình như con bọ chét. Trông nó to như con chó xù ấy, có điều là chả dễ thương chút nào.>

<Khoan đã! Tobias thốt lên. <Mấy bồ nói tui có bọ á?>

<Mới thấy có một con thôi hà,> tôi đáp. <Giờ thì nó biến rồi. Chắc nó nhảy ra ngoài luôn rồi.>

Thật ra là tôi nói dối. Con bọ chét đang bò lổm ngổm trên da của Tobias, dưới lớp lông của nó. Con vật đó đang tìm một vị trí ngon lành để cắm cái lưỡi nhọn hoắt và khát máu của nó vô.

Nhưng chắc là Tobias sẽ không thích thú gì khi nghe kể vụ này.

<Tới bệnh viện rồi đó,> Tobias nói. <Mình sẽ bay thấp xuống rồi sẽ báo khi nào thì mấy bồ phải nhảy ra ngoài, như lính dù trong mấy bộ phim chiến tranh vậy đó.>

<So sánh hay thiệt nhe,> Marco nói, <Có thấy là trong mấy cái phim xưa đó lính dù thường bị bắn gục không vậy hả?>

<Jake!> Cassie nói thầm với riêng tôi.

<Gì vậy?>

<Bồ vẫn có thể hủy chiến dịch này,> nhỏ nói. <Mọi người thông cảm cho bồ mà.>

<Cám ơn, nhưng không được đâu. Dù có anh Tom hay không thì vẫn phải chặn tay bọn Yeerk lại.> Dù sao, đó là điều tôi vẫn thường tự nhủ. Tôi nghĩ là nó đúng.

<Được rồi đó, mình thấy mọi thứ có vẻ êm lắm,> Tobias nói. <Mình thấy một cửa sổ để mở ở tầng ba. Không có lưới che chắn gì

đâu.>

<Chắc không đó?> Marco vặn hỏi.

<Marco, với ánh sáng cỡ này thì ngay cả một sợi tơ nhện tui cũng có thể thông báo ngay với bồ, đừng nói chỉ là lưới chắn.>

<Ý, nó nói mạng nhện kìa,> Rachel rên rỉ.

<Cứứứu tôôôiiii!> Marco nhại cảnh trong phim.

Trùng hợp và xúi quẩy gì đâu, phiên bản cũ của bộ phim *Con ruồi* vừa được phát lại trên TV tối qua. Như một lũ ngốc, cả bọn đều dán mắt xem bộ phim đó.

<Tôi không hiểu các bạn nói gì cả,> Ax làu bàu.

<Chuẩn bị đi,> Tobias nói. <Ba... Hai... Một... Nhảy!>

Tôi nhảy khỏi lưng Tobias, cánh xòe ra. Dòng khí lướt nhanh đến mức làm cho tôi chúi nhủi, lộn nhào trên không trung. Nhưng khi tốc độ chậm bớt, tôi nhanh chóng lấy lại được kiểm soát.

<Mọi người ổn cả chứ?>

<Tuyệt!> Rachel đáp.

<Tôi trông thấy cánh cửa sổ đề mở rồi đó,> Ax nói.

Tôi thấy Ax đang lộn vòng, rung lên, kêu o o, bay vèo ngang qua tôi như một chiến đấu cơ. Ít ra tôi nghĩ đó là ảnh. Tôi liền vọt ra sau, bám theo đường bay của Ax.

Té ra là Ax bé cái lầm. Cái mà ảnh nghĩ là cửa sổ chỉ là một tấm biển nhỏ ở bên hông tòa nhà. Với cặp mắt ruồi, bạn phải đến rất gần mới thấy rõ mọi thứ. Vì vậy, cả bọn phải mất một lúc bay rà rà mặt tường của tòa nhà để tìm cái cửa sổ đó.

<Cứ bay tiếp đi,> Tobias gọi với xuống. <Mấy bồ gần tới nơi rồi đó.>

Bất chợt, tôi cảm thấy một luồng khí lạnh hơn đổ ụp xuống.

<Tới đó đi,> tôi phát lệnh.

Tôi hướng về phía luồng khí đó và chỉ vài giây sau đã lọt vô một nơi tương đối tối hơn, phía bên trong tòa nhà. <Trừ Ax, cả bọn đều đã ở gần vũng Yeerk, vậy thì hãy cố nhớ lại cái mùi đó và thử dùng râu xác định cái gì tương tự như vậy coi sao...Theo như kế hoạch, Ax và Cassie sẽ theo mình. Rachel, Marco, hai người nhớ cẩn thận nhe.>

Rachel cùng Marco bay lên và chẳng mấy chốc đã mất dạng.

Tôi, Cassie và Ax bay ra nơi mà bọn tôi tin là hành lang vì nó rất dài và có ánh đèn sáng trưng suốt lối...

Mờ mờ bên dưới bọn tôi, đôi lúc xuất hiện những trái bóng lớn hình bầu dục di động; những đầu người nhìn từ trên xuống. Nhưng với khả năng nhìn hạn hẹp của bọn tôi, chúng trông như những ốc đảo bằng tóc nổi bồng bềnh trên mặt biển mờ ảo.

<Ax, thời gian?> tôi hỏi.

<Chúng ta đã dùng hết hai chục phần trăm thời gian.> Ax báo cáo.

<Tốt, Đúng y kế hoạch,> tôi nói, cố trấn an chính mình và cả hai

đứa bạn.

<Ái da!>

<Gì vậy?>

<Người đó với lên tỉnh đập tôi!> Ax nói.

<Nhưng hắn ta chậm chạp quá chừng.>

<Ê> Cassie nói. <Có ngửi thấy gì không? Mùi này lạ lắm. Bộ não ruồi của mình không thể nhận ra nó là gì. Mình đang cố nhớ đây…>

<Tôi cũng ngửi thấy gì đó,> Ax tán đồng. <Nhưng nó không thối lắm.>

<Hay là mình quẹo phải đi.> Cassie đề nghị.

<Quẹo phải,> tôi nhất trí. Giờ thì cả tôi cũng ngửi thấy mùi đó. Một mùi rất hắc và đậm. Ngòn ngọt mà nhơn nhớt.

<Marco, Rachel,> tôi gọi hai đứa kia bằng ý nghĩ. <Mấy bồ có phát hiện được gì không?>

<Nghe tệ *lắm*... phải... mất. Không có gì...>

<Mình đang ở mức tới hạn nghe được của giao tiếp ý nghĩ.> Ax nói.

Giờ thì cái mùi kia thậm chí còn đậm hơn.

CHƯƠNG 15

Hai đứa tôi hoàn hình lại thật nhanh. Khi nhãn quan người của tôi được khôi phục, tôi thấy Ax đang đứng đó, trong cơ thể Andalite của ảnh. Dựa vào bức tường ở phía xa là một anh chàng mặc áo khoác trắng, tay cầm một miếng bìa kẹp. Anh ta ngồi xệp xuống bất tỉnh, nhưng vẫn còn sống.

<Tôi không giết sinh vật này,> Ax nói. <Vì tôi sợ đó chỉnh là anh của bạn.>

"Không. Hắn không phải anh tôi. Nhưng dù cho hắn là ai, thì hắn vẫn là anh, là con hay thậm chí là cha của ai đó."

Tôi nhìn lại mình. Tôi đang đi chân đất, hệt như trong mọi lần thoát ra khỏi hình biến. Tôi chỉ mặc mỗi chiếc quần đùi dành cho cua-rơ xe đạp trông đến thảm hại và một chiếc áo thun bó sát. (Ngay cả Ax cũng không thể nghĩ ra cách biến hình với nhiều quần áo hơn thế). Nhưng hình như tôi vẫn có đủ chân tay bình thường.

"Bồ ổn chứ, Cassie?" tôi hỏi.

"Mình không sao." Nhỏ đưa tay chỉ cái vật trông như một mái vòm khổng lồ sáng bóng mà bọn tôi đã thấy lúc còn là ruồi. Đó là một cái bồn bằng thép không rỉ, đường kính cỡ hai mét rưỡi.

Tôi bật cười. "Bồ có biết đó là gì không? Đó là một bồn tắm có hệ thống nước nóng phun từ dưới lên, gọi là thiết bị Jacuzzi. Ai đó vừa đậy nắp bồn. Họ dùng thứ này trong bệnh viện làm gì nhỉ?"

"Để làm vật lý trị liệu đấy." Cassie nói. "Nó dùng cho những người bị căng cơ hoặc đau lưng."

Tôi bước tới bên hông chiếc bồn xoáy nước. Tôi với lấy tay nắm của chiếc nắp và nhấc nó lên. Chiếc nắp mở ra dễ dàng nhờ các ổ xoay thủy lực. Tôi nhìn vào bên trong và bất giác lùi lại.

Nước bên trong bồn màu nâu nâu, trông quanh quánh và nhơm nhớp.

Nó lúc nhúc đầy những con sên.

Bọn Yeerk... Ở trạng thái tự nhiên của chúng.

"Hay lắm, được, được đó." tôi nói.

<Bọn Yeerk,> Ax thốt lên bằng một giọng pha trộn giữa ghê tởm và thù hận mà người Andalite luôn thể hiện khi nhắc tới bọn Yeerk. <Một vũng Yeerk loại xách tay. Gần đây chắc phải có một cỗ máy Kandrona nhỏ.>

Mỗi ba ngày một lần bọn Yeerk phải rời khỏi cơ thể mà chúng mượn để trở về vũng Yeerk. Trong vũng Yeerk. chúng ăn uống bằng cách nốc vào những chất dinh dưỡng khác nhau, mà chủ yếu là tia Kandrona, tương tự như các tia mặt trời ở thế giới của bọn Yeerk. Máy Kandrona là nguồn phát tia Kandrona tự tạo của chúng.

"Chúng có thấy mình không nhỉ? Ý tôi nói là ngay lúc này nè?"

<Không đâu hoàng tử Jake. Trong trạng thái tự nhiên, chúng hoàn toàn mù tịt.>

Tôi bước chầm chậm quanh chiếc bồn xoáy nước. Chân tôi chợt va phải vật gì cưng cứng. Đó là cái máy bơm để vận hành chiếc bồn xoáy. Nó đã bị ngắt, dây điện đã rút khỏi ổ cắm trên tường. Bảng điều khiển bị xé toạc, để lộ ra những sợi dây điện trần.

"Ax, theo anh điều gì sẽ xảy ra cho toàn bộ những tên Yeerk trong đó nếu như nhiệt độ chất lỏng chợt tăng lên, ví dụ như một trăm hai mươi độ chẳng hạn? Và nếu chất lỏng đó khuấy động lên thì sao?"

Ax có vẻ bối rối. <Tôi tin là nhiệt độ và sự khuấy động có thể hủy diệt chúng.>

"Được rồi. Sẽ thảm thiết lắm cho coi." Tôi quyết định thật lẹ. "Ax, anh canh cửa ra hành lang giùm cái. Cassie, mình cần bồ ở một dạng thú nguy hiểm nào đó. Bồ chọn con gì?"

"Sói nha?"

"Tuyệt. Nhưng đừng có tru lên đấy."

"Thế bồ định làm gì?" Cassie hỏi.

"Quét sạch chừng một trăm tên Yeerk có thể sẽ là một khởi đầu tốt đẹp đấy. Mình đang chuẩn bị nối mấy thứ này lại với nhau, cho chạy cái máy Jacuzzi diệt sạch mấy con sên ghê tởm đó."

Không có dụng cụ nào trong phòng, nhưng tôi tìm thấy cuộn băng dính và một cây nhíp. Tôi chỉ cần có vậy. Tôi bắt đầu nối các sợi dây, đỏ nối với đỏ, xanh nối với xanh, xanh lục nối với xanh lục. Không có công tắc, việc gài đặt sẽ tự động ở chế độ tối đa. Nhiệt độ tối đa, dòng cuộn tối đa...

Tôi nối sợi dây cuối cùng. Cassie đã hoàn tất việc hóa sói. Nhỏ kiên nhẫn đứng đó như một con chó rất bự và rất dữ dằn.

"Tốt. Đến lúc hâm nóng bọn Yeerk rồi đó."

Tôi khom xuống nhét phích cắm vào ổ.

Vài giây sau, âm thanh sôi sục bắt đầu cất lên. Những tiếng réo quen thuộc của máy Jacuzzi.

Cánh cửa vụt mở. Một người đàn ông và một phụ nữ cùng xuất hiện. Cả hai đều khoác áo choàng trắng. Trong khoảnh khắc, họ cứng người ra trơ mắt nhìn.

"Andalite!" người phụ nữ hét lên.

Nhanh như chớp. Cassie chồm tới mụ ta. Nhỏ nhảy vọt tới, húc mạnh vào mụ ta, đẩy mụ té lăn quay ra sàn.

Ax tiến tới gã đàn ông, nhưng tên *này* nhanh chóng tạt ngang, thoát khỏi tầm chiếc đuôi của Ax.

Tôi vẫn khuất dạng phía sau chiếc bồn xoáy cố gắng tập trung biến thành cọp để chiến đấu.

Nhưng ngay khi đó, thêm hai gã đàn ông nữa trong đồng phục bảo

vệ, lao xổ vào phòng. Tên đầu tiên nâng súng lên.

"Ax!" tôi hét lớn. "Súng kìa!"

Chiếc đuôi của Ax loáng lên. "Aaaggggừừ!" tên Mượn xác hét lớn.

Bàn tay cầm súng không còn gắn với cánh tay người nữa.

"Tăng cường lực lượng đến khu vực vũng! Có bọn Andalite!" tên bảo vệ thứ hai hét vào chiếc máy bộ đàm. Rồi hắn rút súng ra.

Đoành! Đoành!

Sau này, mọi người kể rằng có đến ba phát súng. Nhưng tôi không nghe thấy phát thứ ba.

Một nhát đập như búa tạ giáng vào thái dương tôi. Một mảnh văng. Trong khoảnh khắc, tôi cố không bất tỉnh. Nhưng rồi tôi ngất đi. Tôi ngã gục xuống. Đầu tôi chúi vào chiếc bồn xoáy. Chúi vào cái khối sôi sục những tên Yeerk đang giãy chết.

CHƯƠNG 16

Bất tỉnh, đầu chúi nhủi vào vũng Yeerk nóng ran. Tôi không biết mình nằm vắt vẻo như vậy trong bao lâu. Khi tỉnh lại, tôi có những cảm giác khủng khiếp và choáng ngợp. Một trong những cảm giác đó là sự ngộp thở. Tôi đã hít đầy phổi thứ chất lỏng ở trong vũng.

Tôi đã tỉnh dậy vì những đợt thở gấp, nôn ọe và những cơn ho dữ dội. Tôi vẫn còn sống, nhưng thở một cách khó nhọc. Mỗi hơi thở là cả một cuộc đấu tranh. Tôi ho sặc sụa…

Cảm giác thứ hai là nhức đầu chưa từng thấy. Giống như có ai đó đang khoan lỗ vào tai tôi, khoan thẳng vào óc tôi.

Tôi muốn hét lên, nhưng nghẹn giọng. Tôi đang quỳ gối trong căn phòng bệnh viện, muốn la hét vì đau đớn và hớp lấy hớp để từng bụm khí.

Trong lúc đó, cuộc chiến vẫn diễn ra quyết liệt. Bọn Mượn xác đang chen nhau chui qua cửa. Nhưng cánh cửa quá hẹp, không thể nào để lọt hơn hai tên Mượn xác người cùng lúc. Cái đuôi của Ax và những chiếc răng sói dài của Cassie thừa sức ngăn chặn cuộc tấn công của chúng.

ĐOÀNH! Lại thêm một phát súng nữa!

"Ngừng bắn đi, đồ ngu!" tiếng ai đó hét lên. "Lỡ trúng vô vũng thì Visser Ba sẽ nhai nát mày đó!?"

Dù đang trong tình trạng vật vã, tôi cũng nhận thấy Ax và Cassie khó lòng cầm cự lâu. Tôi cần phải biến hình để trợ chiến. Thế nhưng tôi không tài nào làm được việc đó. Cơn đau... hay có khi là do thiếu dưỡng khí.. khiến tôi không thể tập trung. Bất chợt, một con dã nhân to đùng xông vô phòng, cùng với một con sói thứ hai.

Marco và Rachel!

Hai đứa nó đã đánh dạt đám người tấn công, nhưng cũng chỉ được vài giây thôi.

<Jake bị thương rồi.> tôi nghe Cassie gấp gáp nói. <Jake bị té vô vũng Yeerk.>

<Marco, xốc Jake lên đi.> Rachel chỉ đạo. <Nhớ lấy thứ gì đó che mặt ảnh lại. Anh Ax, Cassie, rán chặn cửa nhe. Tui đổi hình biến đây. Bọn mình cần tăng cường hỏa lực.>

Tôi cảm thấy mình bị nhấc bổng khỏi mặt sàn. Một tấm vải trắng quấn quanh đầu tôi. Tôi đoán đó là một chiếc áo choàng lột từ một trong các tên Mượn xác bị thương. Tôi đang nằm đong đưa trong vòng tay đồ sộ của con dã nhân.

<Ngủ ngoan nha bé cưng.> Marco tếu táo.

<Ráng bám chặt nhe nhóc. Bọn này sẽ đưa bồ ra khỏi đây.>

Tôi vẫn còn hổn hển và ho sù sụ, nhưng hơi thở của tôi đã khá

hơn. Chưa đủ để nói chuyện, nhưng tôi đã hít được đủ không khí để không bị bất tỉnh nữa.

Cùng lúc, cơn đau nhức trong đầu tôi đã có chuyển biến. Nó đang giảm dần. Nhưng thay vì cảm thấy minh mẫn hơn, tôi thấy càng lùng bùng.

"Tóm lấy chúng!" một tên Mượn xác hét to bên ngoài cánh cửa. "Nhào vô đi! Tấn công đi!"

<Coi bộ tui không chui lọt cánh cửa này rồi.> Đó là Rachel. <Chắc phải làm cho nó rộng ra thêm chút nữa mới được.>

Tôi chỉ thoáng thấy đôi chút qua tấm vải che kín mặt. Một vật gì đó đồ sộ màu xam xám vừa xẹt qua.

Thân hình voi của Rachel.

<Rachel ư?> một giọng nói trong đầu tôi cất lên đầy vẻ ngạc nhiên. <*Là người à*?>

BÙÙM! RẦMMM! RẮẮCC!

<Giờ thì cửa tha hồ bự rồi nhé.> Rachel nói.

Những tiếng hét man dại! Sự hoảng loạn! Những tiếng kêu la đau đớn!

Tôi bị nảy tưng, va quật vào những bức tường và có lúc bị thả rơi xuống đất. Tôi cảm thấy bị đưa xuống cầu thang. Tôi cảm thấy những bàn tay túm lấy tôi rồi trượt mất.

Cuối cùng là không khí mát dịu. Bọn tôi đang chạy như điên về phía hàng cây che chắn trước bệnh viện.

<Cassie!> Marco nói. <Bồ biến thành ngựa lẹ đi. Đừng để chúng kịp nghĩ ra cách rượt theo bọn mình.>

Tôi lại bị quăng quật trên đất cát.

Con dã nhân lột tấm áo phủ mặt tôi.

<Còn sống hả nhóc? Vừa rồi căng đấy. Cái bệnh viện đó cần phải cải tạo lại thôi. Bọn này chuẩn bị đặt bồ lên Cassie đây. Rồi cả bọn sẽ cố yểm trợ cho cuộc tháo lui của hai người.>

"Cái...đầu của mình..." tôi hổn hển nói.

<Nhức đầu chứ gì? Có gì lạ đâu, ngốc ạ.>

"Có gì đó... không ổn... mình không thể....suy nghĩ."

<Đừng lo. Cứ nghỉ ngơi đi. Bọn mình kiểm soát được tình hình rồi mà. Ít nhiều là vậy.>

<Không thể tin nổi,> giọng nói trong đầu tôi lại cất lên. <Có thật không vậy? Bọn mi là người à?>

Giọng quái gì vậy nhỉ? Nó từ đâu tới vậy ta?

Marco vất tôi lên lưng con ngựa. Đó là Cassie.

<Cassie ư? *Người,* đúng rồi. Còn Rachel? Em họ à? Cũng là người nốt.>

Tay tôi toan giựt chiếc áo ra khỏi mặt.

Điều gì đang xảy ra vậy? Trong đầu tôi *tại sao* lại có giọng nói?

Giờ thì cả bọn đang chạy, chạy và chạy. Bốn vó của Cassie khua lộp cộp, phóng hết nước qua những hàng cây, bãi cỏ, những con đường ngoại ô...

Bọn tôi nhảy qua một bờ rào. Tôi bay trên không trung và rơi phịch xuống đất.

Tôi thấy đau, nhưng cơn đau như đến từ rất xa.

Chiếc áo khoác lỏng ra. Tôi đưa mắt nhìn quanh. Khắp nơi là cây cối. Một con ngựa thở phì phò đang đứng ngay cạnh tôi.

Tôi thấy tất cả những thứ đó, nhưng một cách xa xăm, như thể tôi đang quan sát mọi thứ qua chiếc máy truyền hình. Mắt tôi đảo hết sang trái rồi sang phải. Tự chúng đang chuyển động. Như ai khác đang điều khiển lấy chúng.

Cassie. Tôi cố gọi tên nhỏ. *Cassie*.

Nhưng không âm thanh nào phát ra từ miệng tôi.

<Jake, đừng đấu tranh vô ích.> Giọng nói trong đầu tôi lại cất lên.

Cái gì? Ai nói đó?

Liền đó là tiếng cười mà chỉ mình tôi nghe được.

<Bắt cái trí não người thô thiển của mi làm việc đi chứ, Jake. Hỡi tên Jake hóa thú> giọng nói châm chọc. Tên Jake tay sai của bọn rác rưởi Andalite!>

Và tôi đã hiểu ra.

Tôi hiểu giọng nói đó là gì.

Một tên Yeerk!

Một tên Yeerk ở trong đầu của tôi.

Tôi đã trở thành một kẻ Bị mượn xác.

<Tốt. Mi hiểu rồi phải không?> giọng nói cất lên nhạo báng trong đầu tôi.

<TRỜI ƠI! KHÔNG!>

<Jake, bồ có sao không vậy?> Cassie lo lắng hỏi. Trong khoảnh khắc, tôi nghĩ nhỏ đã nghe được tiếng hét của tôi. Nhưng không, nhỏ hỏi chỉ vì quan tâm vậy thôi.

Tobias đáp xuống một cành cây phía trên. <Jake có bị sao không vậy?>

<Mình không biết nữa. Cậu ấy còn sống, đang thở, nhưng hồn vía thì như lạc ở đâu đó. Chắc phải đưa cậu ấy đi bác sĩ quá hà.>

Tôi muốn hét lên với cả hai đứa nó rằng: "Bọn chúng đã kiểm soát mình rồi! Chúng đang ở trong đầu mình!" Nhưng tôi không cách chi cử động được cái miệng. Như thể có một tấm rào cản, như thể tôi hình thành được ý nghĩ, nhưng không thể ra lệnh cho đôi môi và cái lưỡi nói chuyện được, lệnh của tôi đã bị ngăn không thể đến đích.

<Tên người kia, có giỏi thì cứ đấu tranh đi. Thử chiến đấu với ta coi!> tên Yeerk hề hả nói <Rốt cuộc mi cũng chả làm được gì đâu. Ta đang ở trong đầu mi. Ta đang quấn quanh não mi như một tấm mền sống.>

<TRỜI ƠI! KHÔNG!>

<Ta đọc được cả *ý nghĩ* của mi. Ta kiểm soát cơ thể mi. Ta đi guốc trong ký ức của mi. *Ta đọc được nó như đọc một cuốn sách.*>

<Cút ra khỏi đầu ta! Trời ơi là trời!>

<Ồ, ta không định làm vậy đâu, *Jake ạ.* Tại sao ta lại phải từ giã một cơ thể thú vị như thế này? Thì ra mi là kẻ đã làm cho Visser Ba nổi khùng. Một thằng nhóc. Một *chú lùn.*>

<*Chú lùn? Làm sao mi...*>

<Ngạc nhiên quá hả? Ha ha ha. Ồ, sự trớ trêu thật là ngọt ngào. Không hiểu nổi sao, tên Jake khôn ngoan? Không thấy điều gì đang xảy ra thật à, tên hóa thú của ta?>

Cassie đã hoàn hình. Nhỏ quỳ xuống cạnh tôi và nhìn vào mắt tôi. "Jake tỉnh rồi nè. Mắt cậu ấy đã cử động. Jake! Jake à, có nghe mình nói không vậy?"

Đó là một cơn ác mộng. Chính xác là vậy. Một cơn ác mộng khác. Tôi phải tỉnh lại cho nhanh. Tôi phải tỉnh lại rồi cười, cười ngất...

<Ta là Temrash 114,> tên Yeerk hãnh diện nói. <Cựu Temrash 252 của vũng Sulp Niar. Ta đã được thăng chức. Chắc chắn là mi phải vui mừng cho ta.>

<Đồ sên rác rưởi! Xéo khỏi đầu ta ngay!>

<Mi có biết mới đây ta mượn cái xác nào không? Biết đó *là* ai

không?> tên Yeerk châm chọc.

<Câm miệng đi! Đừng nói với ta nữa! Cút xéo đi!> Đó không phải là sự thật. Đó không thể là sự thật.>

<Dĩ nhiên ta đã từng là Tom, anh của mi. Ta chính là tên Yeerk đã kiểm soát anh của mi.>

Tiết lộ đó làm cắt ngang cơn bấn loạn đang dâng nhanh trong tôi. <Cái gì?>

<A, ta biết mi quan tâm điều đó mà. Phải, Tom chính là một cái xác mà ta đã kiểm soát.>

<Nhưng... rồi *anh ấy*...>

<Được trả tự do ấy à? Ha ha ha.> Tên Yeerk cười vang trong đầu tôi. <Mi còn ngu ngốc hơn cả anh mi nữa đó. Không đời nào, cơ thể của anh mi đã được trao cho một gã Yeerk khác. Một gã có cấp bậc thấp hơn. Giờ đây ta đã trở nên quá quan trọng, đâu thể sống uổng phí hoài trong cơ thể của Tom. Ta đang bắt tay vào một kế hoạch mới rất quan trọng. Một cái xác mượn rất đặc biệt.>

<Ông thống đốc chứ gì?>

<Jake,> Tobias thử giao tiếp với tôi bằng ý nghĩ. <Nếu bồ nghe được mình nói thì *ngọ nguậy cái tay* giùm coi.>

<Khá lắm. Ngươi cũng không đến nỗi quá ngu si đó chứ.> Tên Yeerk nói. <Phải. Ta đang chuẩn bị tiếp nhận một vị trí quan trọng nhất trên đất nước này... Visser Ba quyết tóm bằng được mi và bạn bè mi. *Ông ấy* sẽ rất ngạc nhiên khi biết bọn mi là người.>

<Ta sẽ không bao giờ khai ra.>

<Khai mấy tên kia ấy à? Mi muốn nói là Cassie, Marco, Rachel chứ gì? Cả tên Tobias đang đậu trên cây phía trên kia nữa chứ. Và tất nhiên cả tên Andalite còn lại, Aximili Esgarrouth Isthill, đúng không?>

"Phải đưa Jake đến bác sĩ thôi," Cassie bảo Tobias.

Ngay lúc đó, Marco tiến tới. Nó đã hoàn toàn trở lại dạng người trong bộ đồ biến hình và đang rón rén đi trên đôi chân trần.

"Bác sĩ hả? Nó cần khám bác sĩ thiệt sao? Nó bị sao vậy?"

"Mình chẳng sao cả," Tôi thốt lên thật bất ngờ. "Mình khoẻ rồi mà."

Chỉ có điều là tôi không định nói như thế.

Miệng tôi phát ra những từ này, nhưng tôi không định nói như vậy.

Tên Yeerk đã mượn cái miệng tôi để nói.

"Không được đâu," Cassie phản đối.

"Bọn mình sẽ đưa bồ đến bác sĩ. Cả năm phút rồi bồ không trả lời bọn mình tiếng nào. Biết đâu bồ bị chấn thương."

Cơ thể của tôi ngồi dậy. "Xin lỗi đã làm bồ lo sợ. Cassie à. Nhưng mình khỏe rồi mà. Với lại mấy bồ định đưa mình đi đâu? Trở lại cái bệnh viện đó hả? Thế nếu một bác sĩ nào đó đem mình đi thử máu và phát hiện ra rằng mình là một kẻ hóa thú thì sao?"

"Phát hiện cái gì?" giọng Marco đầy nghi hoặc.

"Mình biết đâu đấy? Một chút ADN cá còn sót lại chẳng hạn. Coi kìa, mình khỏe rồi *mà, đồng ý* không?"

<Mình trở lên đây.> Tobias nói. <Để coi có ai bám theo bọn mình không, với lại coi thử Rachel với Ax đã an toàn chưa.> Nó vỗ cánh và bay đi, lướt qua các ngọn cây.

"Khi nào biết chắc Rachel và Ax không việc gì, bọn mình phải rã đám ngay, đi tách nhau ra," cái miệng của tôi nói.

Tên Yeerk đang tính toán nước đi kế tiếp của hắn. Tôi không "nghe" được ý nghĩ của hắn. Nhưng tôi có thể cảm thấy hắn đang sử dụng bộ não của tôi. Hắn đang đào xới ký ức của tôi, cố học hỏi thật nhanh về mấy đứa kia.

Hắn đang lợi dụng bộ não của tôi. Lợi dụng chính tôi.

Tôi phải làm gì đó thật nhanh. Phải làm gì đó để cảnh báo Cassie và Marco. Hai đứa nó là những người bạn thân thiết nhất của tôi trên thế giới này. Chắc chắn hai đứa nó sẽ đoán được điều gì đang xảy ra.

Chắc chắn bọn nó sẽ nhận ra rằng tôi không còn là chính tôi nữa.

Bọn nó có làm được không nhỉ?

"Theo mình, giờ thì bọn Yeerk chẳng thể làm được gì nhiều." Marco nói với Cassie.

"Bọn mình đang ở sâu trong rừng quốc gia. Chúng phải mất một hồi mới tổ chức được việc lùng kiếm. Chúng sẽ phải cần trực thăng và thật nhiều tên Mượn Xác Người. Mà chúng thậm chí cũng chả biết phải tìm gì nữa là." Nó cười lớn. "Dù gì thì chúng vẫn cứ tưởng bọn mình là người Andalite cơ đấy."

"Ờ, nhưng như vậy thì Ax càng phải rất cẩn thận." Cái miệng của tôi nói. "Phải giấu ảnh đi mới được. Bọn mình đã luộc khá nhiều tên Yeerk trong cái vùng xoáy đó. Chúng sẽ sùng lắm đấy."

Thật không thể tin nổi. Tên Yeerk đang sử dụng giọng nói của tôi, cách nói của tôi.

Hắn đang nói những lời mà chính tôi cũng sẽ nói.

Marco và Cassie sẽ chẳng đời nào đoán ra được. Theo những gì bọn nó nghe và thấy thì tên Yeerk trong não tôi chính là tôi.

<Đúng thế, thằng người bé nhỏ kia,> tên Yeerk diễu cợt trong đầu tôi. <Cơ thể của mi giờ đây là nhà của ta. Của ta! Cả thể xác lẫn tinh thần mi đều do ta kiểm soát. Quên việc kháng cự đi. Chẳng ích lợi gì đâu. Không một cái xác mượn nào thắng nổi dân Yeerk. Đừng có mơ.>

Một làn sóng khiếp nhược tăm tối ập xuống tôi. Hắn đang nói sự thật. Tôi biết vậy. Xưa nay, không một xác mượn nào thắng nổi bọn Yeerk.

Kháng cự là vô ích.

Hoàn toàn vô ích.

Tôi sẽ không bao giờ được tự do. Hệt như anh Tom. Nếu tên Yeerk

này thăng chức chúng sẽ trao tôi cho một tên khác.

Tôi là một nô lệ.

Mãi mãi.

Có tiếng động sau lưng tôi. Tiếng bước chân trên tấm thảm quả và lá thông. Cùng lúc, Tobias từ trên cao bay sà xuống và đậu lên một cành cây gần đó.

Tôi quay phắt lại. Rachel.

"Ồ, cô em." tôi nói, "vậy là em cũng thoát rồi."

Và rồi, có ai đó chạm lên vai tôi.

Tôi nhảy nhổm lên. Tôi đâu nghe tiếng ai khác đi tới.

Ax! Ngay ở phía sau tôi. Khuôn mặt Andalite của ảnh dí sát vào khuôn mặt tôi.

Những con mắt lớn của ảnh đang chằm chặp nhìn tôi.

Trong một khoảnh khắc, sự thù hận tự nó lộ ra. Sự thù hằn đã vượt qua hàng bao năm ánh sáng trong vũ trụ để đến trình diện trên hành tinh Trái Đất.

<Thằng Andalite!> Tên Yeerk rít lên trong im lặng. Và chỉ một lời này thôi, tôi cũng đủ nghe thấy cùng một nỗi căm hận và khinh bỉ như khi nghe anh Ax thốt lên từ Yeerk.

Có điều là tôi nghe được nó, chứ tên Yeerk thì không nói gì cả.

Nhưng thật bất ngờ, không hề chuẩn bị, không hề cố ý, hắn đã vặn bờ môi tôi thành một biểu hiện có tính bản năng của sự ghê tởm.

Đó chỉ là một biểu hiện nhỏ. Nó chỉ diễn ra trong một giây. Ngay sau đó, tên Yeerk đã sử dụng miệng của tôi để nói.

"*Ax,* hồi này anh cừ lắm..."

Bằng một động tác nhanh đến mức tôi không kịp thấy, Ax lia cái đuôi của anh lên phía trước. Trong nháy mắt chiếc cựa sắc lẻm của ảnh đã kề sát cuống họng tôi, chỉ cách có nửa ly.

<Tên Yeerk!> Ax rít lên.

CHƯƠNG 18

"Ax! Anh làm gì vậy?" Cassie hốt hoảng hỏi.

"Anh khùng hả?" Marco hét lên.

"Có chuyện gì vậy. *Ax?*" giọng nói của tôi cất lên hỏi người Andalite.

Nhưng Ax không trả lời. Và ảnh cũng không rút lại cái đuôi chết chóc ấy khỏi cuống họng tôi. <Hoàng tử Jake đã bị mượn xác. Trong đầu bạn ấy một tên Yeerk.>

"Cái gì?" Rachel vặc lại. "Xê ra đi. Ax. Anh điên thiệt rồi."

<Đầu của bạn ấy đã chúi vào vũng Yeerk đủ lâu để một tên Yeerk chui vào,> Ax nói.

<Vụ mới rồi... các bạn đều đã thấy thái độ của "hắn" khi hắn bất ngờ trông thấy tôi. Tôi không phải là người. Tôi không biết tất cả mọi biểu lộ của người. Vậy nói cho tôi biết đi. Cái biểu hiện *hồi này* nghĩa là sao?>

"Điên hết biết." Tên Yeerk cố rặn ra một nụ cười chế nhạo. "Marco... Cassie... làm ơn cái coi, nói giùm với anh chàng hâm này rằng mình không việc gì..."

Nhưng tôi đã bắt gặp một tia nghi hoặc loáng qua ánh mắt của Marco. "Phải, mình biết chắc là bồ không sao mà Jake. Nhưng Cassie này, ban nãy bồ nói Jake bị lạc hồn đúng không? Hình như nó không trả lời được trong vài phút mặc dù nó đang tỉnh, phải vậy không?"

Cassie gật đầu. Cả nhỏ cũng bắt đầu nghi hoặc. "Ờ, Jake có vẻ bình thường, nhưng không thấy trả lời gì hết." Nhỏ nhún vai. "Xin lỗi nhe, Jake, nhưng đúng là bồ đã rất kỳ quặc."

<Bọn Yeerk phải mất một thời gian mới kiểm soát được hoàn toàn xác mượn. Ax nói. <Trong thời gian này, xác mượn rất thụ động. Nó thậm chí giống như đang mê sảng.>

Tôi thề là tôi muốn ôm hôn anh chàng Andalite đó ngay lúc này. Tôi muốn hét lên: "Đúng vậy đó! Đúng vậy đó!"

"Làm sao mấy bồ lại tin chuyện đó được nhỉ." Cái miệng của tôi nói. "Ý mình là, thôi được, cẩn thận vẫn là tốt. Nhưng mình đây mà, Jake đây..."

"Nếu anh đúng là Jake thì anh phải thông cảm, cho bọn em một lúc để nghĩ thấu đáo chuyện này chớ," Rachel nói, "Ax nè, làm cách nào để biết chuyện này đúng hay không đây?"

Tobias đáp thay cho Ax. <Nếu là tên Yeerk thì hắn phải trở lại vũng Yeerk để hấp thụ tia Kandrona sau mỗi ba ngày. Bọn mình giữ Jake trong ba ngày thì biết ngay chứ gì.>

Giờ thì tôi đã cảm thấy một chút xíu sợ hãi từ tên Yeerk. Hắn đang ước lượng các rủi ro, tính toán phải làm gì. Nhưng với chiếc cựa đuôi

của Ax dĩ sát cuống họng.

Tên Yeerk vẫn giữ cơ thể tôi không nhúc nhích.

"Mình giữ Jake ba ngày thế nào được." Cassie lập luận. "Gia đình bạn ấy sẽ phát hoảng lên ngay. Họ sẽ báo công an. Lão Chapman sẽ nhận ra là Jake không đi học lại cũng không có ở nhà. Lão sẽ ghép hai sự kiện lại với nhau..."

"Coi kìa. Mình đây mà, Jake đây. Mình đâu phải là một tên Yeerk."

Marco lắc đầu. "Nếu nó là, nếu có một tên Yeerk trong đầu Jake thì nó biết hết mọi bí mật của tụi mình còn gì. Nó mà liên lạc được với tên Yeerk nào khác thì bọn mình tiêu đời. Mình không thể *cầu may* được. Có thể Ax nói đúng mà cũng có thể không. Nhưng tụi mình không được lầm."

<Tui đồng ý.> Tobias nói. <Nếu nó vẫn là Jake, thì chắc nó phải thông cảm. Còn nếu nó là tên Mượn xác thì, tốt thôi, mình sẽ phát hiện ra điều đó, phải vậy không?>

"Rachel, bồ nghĩ sao?" Marco hỏi.

Rachel nhìn vào mắt tôi. "Xin lỗi nha, anh Jake. Nhưng em phải tỉnh nước an toàn. Anh hiểu điều đó mà."

"Coi kìa." tôi cố cãi. "Cassie nói đúng. Ba mẹ mình sẽ phát điên lên, sẽ báo công an, sẽ rao lên TV xem có ai thấy mình không... Mình muốn nói là không phải cạnh khóe gì bồ đâu Tobias, nhưng ba mẹ mình rất lo cho mình chứ hổng có bàng quan như ông cậu bà đi của bồ đâu." Tôi quay sang Cassie. "Cassie, làm ơn đi. Giải thích cho bọn nó hiểu giùm mình coi."

Làm ơn đi. Cassie, tôi nghĩ. Làm ơn đi mà, cứng rắn một lần thử coi. Đừng lụy gì mình. Đừng quá tốt như vầy chứ, chỉ một lần này thôi.

"Có một cách." Cassie ngập ngừng nói.

"Để biết Jake có phải là tên Mượn xác hay không ấy à?" Rachel vặn hỏi.

"Không." Cassie đáp. Giọng nhỏ đã mạnh dạn hơn. "Để gia đình Jake và nhà trường không biết bạn ấy vắng mặt. Ax có thể đóng vai Jake.

Cassie tuyệt vời. Nhỏ đã tìm ra giải pháp duy nhất khả thi. Tôi ước sao nói được với nhỏ ngay lúc này rằng nhỏ thật thông minh, thật tuyệt vời không thể tưởng được.

Tên Yeerk trong đầu tôi chẳng vui vẻ chút nào.

<Có chuyện gì vậy *hả,* Temrash 114 của vũng Sulp Niar?> tôi mỉa mai hỏi. <Hết vênh váo rồi sao?>

Ax chìa hai bàn tay thanh mảnh về phía khuôn mặt tôi. Mấy ngón tay anh bóp vào trán tôi.

<Tôi thâu nạp ADN của bạn đây, hoàng tử Jake ạ,> ảnh nói.

Tên Yeerk không thể chịu đựng được nữa. Sự tiếp xúc của một người Andalite làm cho hắn nổi khùng đến mức mất cả sự kiểm soát

cơ thể.

"Bỏ tay ra khỏi ta, đồ Andalite rác rưởi!" hắn hét toáng lên bằng một biến dạng của giọng tôi.

Nhưng chiếc đuôi của Ax vẫn ở cách yết hầu tôi có vài phân. Và tên Yeerk biết rất rõ chiếc đuôi đó nhanh chết người như thế nào. Hắn không cục cựa.

Mấy đứa kia trợn mắt nhìn.

"Tốt lắm," Rachel nói. "Ít ra thì bây giờ mình đã biết chắc."

"Không phải đâu, em nói trật rồi," giọng tôi khẩn khoản. "Tại Ax làm anh nổi khùng lên thôi mà. Nè sáng nay căng thẳng quá, *đúng vậy không*? Phải cho anh xả hơi chút chớ!"

<Đồ Andalite rác rưởi!> Tobias lặp lại lời của tên Yeerk. <Jake mà nói vậy sao? Không thể tin nổi! Tại bị căng thẳng quá ấy à? Hổng dám dâu. Làm gì có chuyện đó trên đời này.>

"Jake." Cassie nhìn thẳng vào mắt tôi nói. "Mình biết bồ hãy còn ở đó. Mình biết là bồ đang sợ. Nhưng bọn mình sẽ tống khứ cái vật đó ra khỏi đầu bồ, Jake à. Tin mình đi."

"Thôi được," Marco nói. "Ta kiếm chỗ nào nhốt nó đi."

"Nhà ai cũng không được," Cassie phân vân. "Dưỡng đường nhà mình cũng không được nốt. Ba mình cứ vô ra đó hoài à."

<Mình biết một chỗ.> Tobias tuyên bố. <Nó không xa đây lắm. Một căn chòi ở tuốt trong rừng.>

"Ta sẽ trói Jake lại," Rachel nói. "Nhưng lúc nào cũng phải có ít nhất một người trực ở đó để nó không trốn thoát."

<Tôi không giúp được gì nhiều đâu> Ax nói <Tôi phải đóng vai Jake rồi mà.>

"Biết rồi," Marco nói. "Cassie, Rachel và tôi sẽ luân phiên nhau canh gác cùng với Tobias. Tobias có thể canh suốt ngày trừ lúc cậu ấy đi săn."

"Đồng ý, mình tới đó luôn đi." Rachel sốt sắng. "Nào, Jake. Đứng dậy đi chớ. Ta rời khỏi chỗ này thôi."

Cassie bước tới chìa tay ra cho tôi. Nhỏ kéo tôi đứng dậy.

Đó là một khoảnh khắc kỳ lạ vì tôi cảm thấy cái chạm tay của Cassie. Thế mà tôi vẫn chẳng có sinh lực đâu để xiết lấy *tay* nhỏ hoặc biểu lộ một tình cảm nào với nhỏ.

Tên Yeerk làm việc đó thay tôi. Hắn cố tình giữ tay nhỏ thêm vài giây.

<Nó quan tâm đến mi đấy.> Hắn nói. <Nó chỉnh là mắt xích yếu nhất. Rachel thì cứng rắn. Cả con diều hâu và tên Andalite cũng thế. Còn Marco thì... nó nghĩ ngợi nhiều quá. Và nó có một lý lịch thú vị đấy. Thằng này cũng dễ dụ thôi."

Tôi cảm thấy muốn bệnh. Tên Yeerk đang thoải mái mổ xẻ bộ não của tôi lên đọc từ đó bất cứ thứ gì hắn muốn. Tôi chẳng giữ được một bí mật nào với hắn. Chẳng hề. Hắn đều biết tỏng mọi thứ mà tôi biết về bạn bè của tôi. Nếu hắn mà trốn thoát được thì...

Chân tôi bắt đầu bước đi. Tobias dẫn đường, khi ẩn khi hiện giữa các tán cây phía trên.

Rachel đi ngay trước tôi. Phía sau tôi là Marco và Ax. Cassie thì đi sát cạnh tôi.

"Theo như mình biết, Jake à, cậu vẫn nghe và hiểu được mình," Cassie thổ lộ.

"Mình biết cậu không thể trả lời được. Mà nếu cậu có trả lời thì, nói sao đi nữa đó cũng không phải là cậu..."

"Nhưng... là mình đây mà," tên Yeerk nói. "Thế bồ nghĩ mình là ai vào đây?"

"Là một tên Yeerk," Cassie nhẹ nhàng nói.

"Chỉ vì mình quát lên với Ax mà bồ nghĩ mình là một tên Mượn xác

à? Bộ trước đây mình chưa bao giờ mất bình tĩnh hay sao? Nào, Cassie. Bữa nay *là* một ngày tồi tệ quá mà. Với cả đám tụi mình, và đặc biệt là với mình."

<Không phải là ngày tồi tệ lắm đâu,> Ax xen vào từ phía sau. <Có bao nhiêu tên Yeerk trong cái vũng ấy nhỉ? Bao nhiêu tên sống sót với nhiệt độ cỡ đó? Chỉ có mi thôi, và đó là nhờ mi chui vào hoàng tử Jake. Có bao nhiêu chiến hữu của mi bị diệt bữa nay, nói nghe coi?>

Tôi cảm thấy tên Yeerk sôi lên vì giận dữ. Thật bất ngờ và kỳ lạ khi cảm nhận được bấy nhiêu xúc cảm. Đó là thứ mà hắn không thể dấu diếm tôi. Tôi đã *cảm nhận* được những xúc cảm của hắn, mặc dù tôi không thể đột nhập vào suy nghĩ của hắn.

"Anh Ax à," tên Yeerk nói, "Tôi không bao giờ vui sướng khi bất cứ sinh vật nào bị hủy diệt. Nhưng đối với những tên Yeerk đó tôi không thấy thương hại chút nào hết. Chúng muốn biến chúng ta thành nô lệ. Và bọn mình đã làm những gì phải làm."

Thật là hoàn hảo. Đó *chính xác* vì là những gì mà bản thân tôi cũng sẽ nói. Vì đó chính xác là những gì tôi cảm nhận.

Từ khóe mắt, tôi nhận thấy Cassie nhìn tôi với vẻ bối rối.

<Mi thấy chưa? Nó đã bắt đầu suy suyển rồi đó,> Tên Yeerk nói với tôi. <Nó đã chán ngấy cái thói khát máu của tên Andalite. Nó thích những gì ta nói hơn.>

Hắn có lý không nhỉ? Liệu các bạn tôi có giữ vững được lập trường hay không? Làm sao bọn nó không chao đảo cho được khi mà từng lời lẽ tôi phát ra đều hệt như của chính tôi?

Bọn tôi đi xuyên cánh rừng trong một khoảng thời gian dài như bất tận. Không ai đi nhanh được vì cả đám đều chân trần.

Tobias biết rõ cánh rừng này nên dẫn bọn tôi đi bọc qua những bụi gai và những đoạn sỏi đá. Dù vậy, chân tôi vẫn ê ẩm sau một giờ bước trên những cành và quả thông.

Nhưng cơn đau như ở xa tít xa. Tôi cảm thấy nó ở tít tắp tận đâu đó. Giống như tôi bị cùm, bị xích chặt vào tường. Tôi không thể cử động cánh tay, hay thậm chí cả ngón tay. Tôi không thể nhấp nháy đôi mắt của chính tôi. Tôi không thể quyết định hướng tia nhìn về đâu, hay tập trung vào những âm thanh nào.

Sự kiểm soát của tên Yeerk là tuyệt đối.

<Gần tới nơi rồi đó,> Tobias nói. <Để tui bay lên kiểm tra khu vực này coi có ai không cho chắc cú.>

<Đi bộ cực khổ vậy làm chi không biết. Đúng là phí sức,> tên Yeerk bình luận. <Bọn chúng đâu thể giữ nổi ta. Ba giờ còn không nổi nữa là, nói gì đến ba ngày.>

"Cậu nghe Tobias nói rồi chứ, Jake?" Cassie cất liếng hỏi. "Gần tới nơi rồi đó. Tốt quá. Chân mình đau muốn chết đây nè. Chắc mình phải tập đi chân đất quá hà, như hồi còn bé ấy. Phải để chúng chai đi

phòng những lúc như bây giờ. Lúc về sẽ dễ hơn nhiều. Mình chỉ việc biến thành ó biển bay về nhà là xong."

"Cassie, nghe mình nè," tên Yeerk nói. "Ax không cách chi giả làm mình được đâu. Ba mẹ mình sẽ biết ngay thôi. Hay còn tệ hơn thế. Tom sẽ nhận ra liền. Rồi cả bọn mình thế là tiêu. Bồ không hiểu đó đó sao?"

"Câm miệng ngay, tên Yeerk kia." Rachel sửng cồ. "Ta biết rất rõ anh Jake. Marco biết Jake từ khi còn bé tí. Cassie cũng biết Jake từ nhiều năm nay rồi. Ba đứa bọn ta thừa sức dạy Ax nhập vai Jake."

"Không xong đâu," tên Yeerk nói.

Rachel dừng phắt lại, quay mặt về phía tôi. Nhỏ nở một nụ cười ngạo nghễ, nhưng hình như lại nhìn xuyên qua tôi, qua bờ vai của tôi. "Không xong hả? Mi nghĩ vậy sao, tên Yeerk?"

Tên Yeerk cũng dừng lại. "Rachel, em đâu cần phải chứng tỏ với anh là em cứng cỏi cỡ nào. Anh biết em đâu ngu dại gì tin chuyện đó. Em cũng biết chả kém gì anh là việc đó không xong đâu mà."

"Tôi không đồng ý," một giọng nói cất lên phía sau tôi. "Loài người tin vào những gì họ thấy."

Tên Yeerk ngoái cái đầu của tôi lại.

Ở đó, cách tôi chừng một thước là... chính tôi.

Hoàn toàn và tuyệt đối là *tôi.*

CHƯƠNG 20

Đó là một bản sao hoàn hảo của tôi. Y hệt như ở trong tấm gương.

"Ta đã biến hình nãy giờ," Ax nói. "Ta đã quan sát cái cách mi đi đứng, cử động để sao chép mi giống hơn. Giô. Ông. Giống."

Tên Yeerk nhăn nhở cười. "Anh có thể giống tôi, nhưng như thế không đủ đâu. Tôi cá là chỉ trong một giờ anh Tom sẽ phát hiện ra ngay."

Marco nhìn Rachel, nhướn mày. Rachel thì nhìn Cassie, còn nhỏ này thì gục gặc cái đầu.

"Thấy chưa, tên Yeerk, mi đóng kịch mà sao ngu quá chừng," Marco nói. "Nếu mi quả thực là Jake, mi có thể buồn vì bọn ta ngờ oan cho mi. Nhưng khi đó mi sẽ phải hiểu rằng biết khôn thì lo mà giúp Ax nhập vai cho tốt. Nếu mi thực sự là Jake, thì mi đã phải cầu mong Ax xoay xở cho tốt."

Rachel bĩu môi khinh bỉ. "Mi vừa bị bể mánh rồi đó..."

Tên Yeerk nín thinh. Tôi đoán rằng hắn biết hắn vừa phạm sai lầm. Nhưng tôi vẫn cảm thấy ở hắn một sự tự tin tuyệt đối. Giống như một tay cờ bạc biết rõ mình đang nắm giữ con chủ bài.

Bọn tôi đi đến căn chòi. Đó là một căn nhà ọp ẹp, sắp muốn sập, có sàn bằng gỗ, tường bằng cây ghép và mái chỉ che chắn có phân nửa.

Có một tổ chim gì đó trên xà trần. Bụi cây mọc lan cả vào trong qua các rãnh trên tường. Rải rác khắp nơi là những lon bia và xôđa cũ...

Tobias đã chọn đúng chỗ. Bọn tôi chắc sẽ chẳng bị ai quấy rầy trong ba ngày tới.

Tobias, với cặp mắt tinh hết biết, đã tìm được một mét dây thừng tại một khu lửa trại cũ. Nó dùng móng tha sợi dây về để Marco và Rachel đem trói quặt hai tay tôi ra sau lưng.

"Xin lỗi nhé, Jake," Marco nói. "Nhưng hổng có cách nào khác đâu. Nếu bồ còn ở đó thì chắc bồ cũng hiểu mà."

"Cứ vài giờ, bọn mình sẽ nới dây một lần để cho máu lưu thông," Rachel nói. "Mình sẽ ở đây trong ca trực đầu tiên. Cassie và Marco sẽ trở về với Ax để chuẩn bị cho ảnh nhập vai Jake." Nhỏ mỉm cười, "Ax đã bắt đầu xổ cái bộ dạng nghiêm nghị, đầy trách nhiệm rồi đó. Chỉ cần đợt cho ảnh đôi chút óc hài hước và ngăn không cho ảnh chơi đùa với âm thanh nữa là xong."

Nói nghe tuyệt lắm. Nhưng tôi vẫn thấy lo lo vì cho có hai đứa bọn nó ở lại canh chừng tôi.

Dĩ nhiên, một trong hai đứa nó là Tobias. Tôi có chạy lẹ cách mấy cũng không thể trốn được nó. Và Rachel có thể biến thành sói để quật nhào tôi xuống.

Nhưng tôi vẫn thấy khó chịu vì tên Yeerk trong đầu tôi vẫn tiếp tục vênh váo.

<Chỉ trong vài giờ nữa, ta sẽ quay trở về với đồng loại của ta. Ta sẽ nói riêng với Visser Ba về tất cả những gì ta đã biết. Đó sẽ là sự kết liễu của cái băng thảm hại bọn mi. Sự kết liễu, hiểu chưa? Visser Ba sẽ lại thăng chức cho ta lần nữa. Đó sẽ là chuỗi thăng tiến lẹ làng chưa từng thấy. Ta hiện đã ở hàng một trăm, và ta sẽ lên đến hàng chỉn chục. Ta sẽ là một Visser dự bị. Trong vài năm nữa theo lịch của các ngươi, biết đâu được, ta sẽ trở thành Visser!>

Nhưng đó không phải chỉ là những lời khoác lác. Cả tôi cũng thấy được những hình ảnh đó. Những hình ảnh mà bộ não của hắn đang dựng lên. Chúng chỉ mờ nhạt thôi, nhưng tôi vẫn thấy...

Visser Ba gật gù cái đầu của hắn trong khi tên Yeerk, vẫn ở bên trong cơ thể tôi, chỉ điểm các bạn bè của tôi. Cả đám bọn nó đều bị trói, bị tọng giẻ vào miệng, năm lăn lóc trên sàn chiếc Lưỡi Rìu của Visser Ba...

Tại sao tôi lại thấy được những hình ảnh đó nhỉ? Tên Yeerk có thể che dấu các ý nghĩ của hắn kia mà? Phải chăng hắn quá phấn khích với những tưởng tượng này đến mức quên cả việc dấu diếm tôi? Hay là hắn cố tình phô trương những hình ảnh đó ra cho tôi thấy?

<Mi có nhiều tưởng tượng kiểu đó không vậy?> Tôi cố gắng lấy giọng thật độc địa để hỏi hắn.

<Mi muốn cười nhạo những tưởng tượng của ta chứ gì? Có cần ta khơi ra vài tưởng tượng của mi không vậy? Để ta coi thử xem điều gì núp kỉn trong bộ não người của mi.>

Và rồi, tôi kinh hoàng nhận ra, mình không còn ở trong căn chòi nữa. *Nơi đó là một phòng tập thể dục rộng lớn và sáng sủa. Nhưng đó cũng không hẳn là phòng thể dục. Một cung thể thao thì đúng hơn. Phải rồi. Và với hàng ngàn, hàng ngàn cổ động viên nữa chớ...*

Tôi muốn độn thổ. Tôi biết điều tưởng tượng này. Tôi nghĩ nó hơi ngô ngố. Nhưng tôi không tài nào thoát ra được. Tên Yeerk có khả năng xem các tưởng tượng của tôi cũng dễ dàng như nhét một cuốn băng vô đầu máy video.

Trong tưởng tượng của tôi, khán giả đang hoan hô vang dội. Và tôi đang đứng đó. Trong bộ đồng phục của dân chuyên nghiệp. Tôi trông già dặn hơn. Nhưng tôi vẫn rất giống chính mình.

Đồng hồ trên sân cho thấy chỉ còn có năm giây. Bốn giây. Ba giây. Tôi bật lên từ giữa sân, bắn một phát lọt lưới, gom luôn một lúc ba điểm.

Ôồồồ!

Sân vận động như phát rồ! Tiếng hoan hô. Tiếng huýt gió. Người ta hô vang tên tôi.

Và Cassie kia rồi, trên khán đài, đang mỉm cười với tôi. Nhỏ đang ngồi cạnh ba mẹ tôi.

Có cả anh Tom nữa.

Ảnh bước ra sân, quàng tay ôm lấy tôi, vỗ về vào lưng tôi.

"*Chơi cừ lắm,*" ảnh nói. "*Chú luôn luôn tuyệt vời.*"

Sự tưởng tượng kết thúc. Những hình ảnh biến mất.

Tôi chợt thấy mình thật nhỏ bé. Thật vô nghĩa. Thật yếu ớt.

<A,> tên Yeerk cười vang. <Bị sốc khi thấy ta phát được các suy nghĩ của mi cho mi xem chứ gì? Với ta, bộ não người của mi chẳng khác gì mấy cái máy tính nguyên thủy của loài người bọn mi. Ta có thể mở bất cứ tệp nào ta muốn. Ta có thể xài bất cứ phần mềm nào. Ta sử dụng mi. Ta sở hữu mi. Ta thống trị mi. Mi chả là cái mốc khô gì cả. Chỉ là một tiếng vọng thôi. Chỉ là một hồn ma ám ảnh cái cỗ máy của chính bộ não mi thôi!>

<Thật sao?> tôi gượng gạo chống chế, <Còn mi chỉ là một tên ngáo bị chói chặt trong căn chòi giữa rừng. Trong ba ngày nữa, mi sẽ chết ngắc.>

<Làm gì mà ta ở đây đến ba ngày,> hắn nói.

<Mi sẽ ở đây, cách xa cái vũng Yeerk hôi thối của mi. Chẳng có tia Kandrona nào cho mi đâu. Và mi sẽ phải co rúm lại giãy chết và chui ra khỏi đầu ta.> Đến đây, tôi vẫn giữ được bình tĩnh. Nhưng rồi tôi đã mất tự chủ. <Mi sẽ chết! Mi sẽ chết như những tên Yeerk khác! Mi tưởng mi thắng nổi ta sao? Mi sẽ thua! Thua liểng xiểng! Mi không thể kiểm soát được ta! Không đời nào! Không bao giờ!>

<Ủa?> giọng tên Yeerk nghe ngọt ngào nhưng đầy đe dọa. <Sao giống anh của mi nói quá vậy ta? Nhưng chỉ lúc đầu thôi. Muốn ta chỉ cho xem không? Muốn ta cho xem ký ức của thằng Tom không? Rồi mi sẽ co rúm lại. Ta biết mi sẽ co rúm lại. Ta biết mi sẽ khiếp hãi. Phải đó, ta sẽ cho mi xem. Đây, hãy thưởng thức cảnh tương lai của mi.>

Giống như một bộ não thứ ba vừa nhập vào tôi. Nó rất thực. Hoàn toàn *thực*. Chẳng giống một cảnh tượng hay một cuốn phim chút nào. Tôi cảm nhận nó. Tôi *cảm nhận* nó hệt như tôi đang ở ngay đó.

Bộ não của anh tôi. Các suy nghĩ của ảnh. Các ký ức của ảnh, cũng rõ rệt như khi tôi xem các ký ức của chính tôi. Tom…một mẩu nào đó của Tom mà tên Yeerk vẫn còn mang theo hắn…

Nó chỉ mới diễn ra cách đây có vài ngày.

Tom đang ngồi ăn sáng đối diện với tôi. Tôi thấy chính mình qua mắt ảnh. Tôi có vẻ xa cách. Sao lãng. Bận suy nghĩ gì đó.

"*Ê, chú lùn, tính làm gì đó?*" *Tom hỏi tôi.*

"*Chả làm gì đặc biệt cả. Còn anh thì sao?*"

"*Ồ, anh sắp đi họp…*"

"*Họp nhóm Chim Sẻ hả?*" *tôi hỏi lại ảnh.*

"*Đúng vậy. Bọn anh sẽ dọn dẹp công viên. Cũng phải đóng góp chút công sức cho cộng đồng chứ. Sau đó cả nhóm bọn anh sẽ xơi thịt nướng. Nè, chú lùn cũng tham gia cho vui đi. Như vậy anh em mình sẽ có nhiều dịp đi chung với nhau hơn*".

Nó đúng y như những gì tôi nhớ lại. Có điều là giờ đây tôi cảm

nhận được những xúc cảm của Tom, chứ không phải của tôi.

Những xúc cảm của anh Tom thật. Anh Tom, vốn đang bị đè bẹp dưới sự kiểm soát của tên Yeerk.

Ảnh đang khóc. Đang nấc lên, tuyệt vọng và câm lặng.

<Đừng động đến Jake,> Tom hét lên. <Hãy tha cho Jake đi. Hãy buông tha em trai tôi. Tôi sẽ… ông biết đó, tôi sẽ không quây rầy ông nữa. Tôi thề đó. Chỉ cần ông buông tha cho Jake…>

Tên Yeerk đợi đến khi toàn bộ ấn tượng từ việc tiếp xúc trực tiếp với bộ não của Tom thấm sâu vào bộ não của chính tôi. Tom đã bị đánh bại. Tuyệt vọng. Ảnh chỉ còn khắc khoải với hy vọng được sớm chết.

Ảnh đã từ bỏ mọi hy vọng đào thoát. Ảnh đã đầu hàng.

<Sự thể luôn luôn là như vậy đó,> tên Yeerk nói. <Thoạt đầu các xác mượn luôn kháng cự, hoặc ít ra là toan kháng cự. Nhưng từng giờ từng ngày một, chúng nhận ra rằng chúng không còn điều khiển cơ thể của chính chúng được nữa. Xác mượn nhận ra rằng, chẳng ai biết điều gì đang xảy ra với chúng. Chẳng ai biết chúng đã bị đánh bại trong chính cái đầu của chúng. Và theo thời gian, hy vọng cũng tắt ngủm. Xác mượn chỉ còn là một sinh vật hèn đớn, mờ nhạt. Giống như anh của mi đó.>

Tên Yeerk đang nói lên sự thật. Chính vì thế mà những lời của hắn trở nên thật khủng khiếp. Đó là sự thật. Tôi có thể cảm thấy nỗi tuyệt vọng hoàn toàn và cùng cực của anh Tom.

Tôi có thể cảm thấy Tom cam chịu thật bại.

Tôi hiểu giờ đây ảnh chỉ còn mong được chết.

Tôi cũng hiểu rằng tôi chẳng mạnh mẽ gì hơn Tom.

Tuy vậy, một hy vọng vẫn còn lóe lên trong tôi. <Ba ngày,> tôi nói với tên Yeerk. <Trong ba ngày nữa mi sẽ chết.>

<Cứ chống mắt mà coi đi, tên người kia. Hãy đợi đấy.>

CHƯƠNG 21

Rất muộn màng trong cái đêm đầu tiên ấy tôi mới hiểu ra vì sao tên Yeerk lại tự tin đến thế.

Rachel đang phiên trực. Tobias thì đậu ở trên cây ngay gần đó.

Bọn nó mang thức ăn tới - vài chiếc bánh kẹp và nước trái cây, mà thằng "tôi" đã ăn. Và rồi, khi Rachel ngồi cạnh đó, chăm chú đọc một cuốn sách dưới ánh sáng ngọn đèn pin, tên Yeerk đã giả vờ ngủ.

Hình như, tôi cũng đã thực sự ngủ. Tinh thần của tôi đã kiệt quệ. Tôi mệt mỏi và chán chường. Mệt như trong đời chưa từng mệt như thế. Thế mà tôi vẫn lo về một giấc mơ. Một giấc mơ mà tên Yeerk có thể đọc thấu được.

Nỗi lo sợ của tôi quả không sai. Tôi đã nằm mơ thật. Cùng một giấc mơ như đã thấy trước đây.

Tôi là một con cọp, và Tom là con mồi của tôi.

Tôi và ảnh cùng ở trong một khu rừng sâu tăm tối, và tôi đang săn đuổi anh ấy bằng tất cả những kỹ năng cọp của tôi. Tom đang va vấp, khua khoắng ầm ĩ và yếu dần đi.

Tôi biết tôi sắp vồ được ảnh.

Cuối cùng, mệt quá không chạy nổi, Tom ngã nhoài ra. Ảnh chờ đợi, tuyệt vọng nhìn tôi tập hợp năng lượng của con cọp, chuẩn bị cho cú vồ…

Và rồi, tôi không còn là cọp nữa. Tôi trở thành con mồi của chính mình. Tôi kinh hoàng căng mắt nhìn con cọp đang lao tới.

Tôi tỉnh dậy. Cặp mắt tôi đã mở.

<Giấc mơ thú vị đấy,> tên Yeerk nói. <Rất có tính ẩn dụ.>

Tôi nhìn ra cặp mắt mà tên Yeerk đã mở sẵn. Rachel vẫn ngồi dựa vào tường. Cuốn sách vẫn để mở trên gối. Nhưng hơi thở của nhỏ nghe đã sâu và đều. Mắt nhỏ nhắm nghiền.

Nhỏ đã ngủ gục.

Chiếc đèn pin vẫn sáng. Nó rọi lên mặt đất gồ ghề của cánh rừng. Nó chiếu sáng cánh tay và chân phải của tôi.

Nhưng tay tôi… chân tôi… chúng đã biến đổi! Hai cánh tay tôi dày lên, mạnh mẽ hơn và vẫn đang to ra. Hai bàn tay tôi phồng lên, trở nên bự. Các ngón tay biến mất, nhường chỗ cho những chiếc vuốt cong cong, sắc như dao găm.

Bộ lông cam vằn đen chợt xuất hiện như một làn sóng lan nhanh, bao phủ khắp người tôi.

Tôi đang biến thành cọp!

Ý thức đó giáng lên tôi như điện giật. Tôi đang biến hình!

Tên Yeerk đang biến hình!

Tại sao tôi ngu muội đến thế nhỉ? Dĩ nhiên rồi! Tên Yeerk kiểm

soát tay, chân, giọng nói và ngay cả bộ não tôi. Dĩ nhiên hắn nắm được cả quyền năng biến hình của tôi nữa!

Mấy đứa kia… chúng chưa ý thức được chuyện đó. Chúng chưa hiểu. Chúng đã trói tôi lại, nhưng điều đó nhằm nhò gì. Tên Yeerk truy ra được bất cứ dạng biến hình nào của tôi.

Sợi dây quấn tay tôi xiết chặt đến đau đớn khi cổ tay tôi phình ra, trở thành những chiếc vuốt cực mạnh ở cẳng trước.

Tôi muốn báo động cho Rachel. Nhưng nhỏ vẫn say ngủ. Tôi phải cảnh báo nhỏ mới được. Tên Yeerk sẽ trốn thoát mất. Hắn thậm chí sẽ giết cả Rachel nữa.

Nhưng gắng sức vô ích, tôi *không thể* với tới cơ thể của chính mình nữa. Không thể *với tới* cơ thể của chính mình!

<Ta không giết nó đâu,> tên Yeerk nói. <Giống như mi, nó có khả năng biến hình. Ta sẽ giao nộp cho Visser Ba bốn con người có khả năng biến hình, và cả tên rác rưởi Andalite kia nữa.>

Giờ thì tôi đã thấy thế giới qua đôi mắt con cọp. Màn đêm chợt sáng hơn. Và tôi cũng nghe được bằng cả đôi tai cọp. Đôi tai bắt được mọi âm thanh có thể gây ấn tượng cho kẻ săn mồi.

Con cọp đánh hơi không khí. Nhưng gió thổi rất nhẹ và không hề chuyển tải chút tín hiệu cảnh giác nào.

<Một con vật thật là tuyệt, con cọp này,> tên Yeerk nói. <Những giác quan hết ý. Nhanh, lặng lẽ mà lại đầy chết chóc.>

Khu rừng tối mịt và yên tĩnh, chỉ có tiếng lá cây xào xạc ở bên trên. Tất cả đều im lặng tuyệt đối khi con cọp rón rén chuồn đi. Không một âm thanh nào khi con cọp trộn lẫn vào màn đêm. Và Rachel thì vẫn đang ngủ mê mệt.

Chẳng bao lâu nữa căn chòi sẽ khuất dạng. Ánh sáng ngọn đèn pin của Rachel sẽ bị nuốt chửng bởi bóng đêm.

…Con cọp rón rén chuồn đi…

Và Rachel thì vẫn đang ngủ mê mệt.

Nhưng giờ đây tên Yeerk lại lúng túng. Hắn không biết phải đi đâu. Hắn không biết phải đi lối nào.

Và rồi… một âm thanh. Một mùi vị.

Người!

<Người làm quái gì ở đây nhỉ?> Hắn lục lọi ký ức của tôi. Hắn tìm kiếm một lời giải thích trong não tôi. Nhưng tôi làm gì có lời giải thích nào. <Các suy nghĩ của chính mi mách bảo ta rằng có gì đó sai trật. Giờ này đã trễ lắm rồi. Người thì vào sâu tít trong rừng lúc này để làm gì chứ?>

Tên Yeerk rời xa khỏi hướng có hơi người. Họ có thể là những thợ săn. Họ cũng có thể là dân kiểm lâm. Đó là những khả năng mà hắn rút tỉa ra từ bộ não của tôi.

Tên Yeerk buộc cái cơ thể cọp phải phi nước đại. Nhưng chỉ được mười phút thì con cọp đã thấm mệt và chạy chậm dần. Cọp không

phải là loại thú chạy đường dài.

<Đường nào đây?> tên Yeerk thắc mắc.

Và rồi… một lần nữa. Hơi người. Âm thanh người.

Tôi nhìn quanh qua cặp mắt cọp nhưng chẳng thấy gì cả. Tên Yeerk một lần nữa tránh thoát khỏi hơi người.

Hắn lục tìm trong ký ức tôi. <Phía Nam. Phải hướng về phía Nam. Nhưng phía Nam là phía nào nhỉ? Mọi hướng khác sẽ khiến ta lạc sâu thêm vào rừng.>

<Ta nghĩ mi bị lạc đường rồi,> tôi nói. Đó là điều đầu tiên tôi nói với tên Yeerk từ nãy giờ.

<Câm miệng ngay, tên nô lệ kia. Đợi đến sáng mặt trời mọc là biết đường ngay chứ gì.>

<Chỉ hai giờ biến hình thôi đấy,> tôi nhắc nhở hắn. <Nếu ta bị kẹt trong lốt cọp, thì cơ thể đó chẳng ích lợi gì cho mi đâu, Visser Ba muốn cơ thể ta biến hình được kia mà.>

<Đừng dạy ta Visser Ba muốn gì,> tên Yeerk đáp.

Nhưng hắn biết thời gian đang trôi nhanh. Hắn đành hoàn hình trở lại cơ thể người bình thường của tôi.

Lát sau, tôi lại quan sát thế giới qua những xúc cảm người. Tầm nhìn đêm trở nên kém hơn. Đôi tai nghe ngóng được quá ít. Chiếc mũi người chẳng ngửi được gì nhiều.

Tên Yeerk bước đi, ép cái cơ thể người của tôi dấn tới nhanh tối đa với đôi chân không giày.

<Vội vã chạy lăng quăng hả?> tôi châm chọc hỏi.

<Ta biết ta đi đâu chớ,> tên Yeerk sửng cồ. Và rồi hắn khựng lại. <Ha! Thế mà không nghĩ ra. Dĩ nhiên rồi! Lốt chim ưng. Chỉ cần bay thoát khỏi đây là xong.>

Tôi chứng kiến điều đó như đang xem TV. Như thể tôi đang ở cách xa cơ thể của chính tôi. Tôi tò mò quan sát cơ thể mình co rút lại. Đôi cánh tòi ra. Những cái vuốt xuất hiện…

CHÁT!

Cái cơ thể nửa người nửa chim lăn lông lốc trên mặt đất.

<Gì thế này?> tên Yeerk thắc mắc. <Cái gì vừa giáng vào ta đó?>

Hắn điên cuồng nhìn quanh. Nhưng đôi mắt chim ưng chỉ dành cho việc săn mồi vào ban ngày. Trong bóng tối, chúng chẳng có ưu thế gì đặc biệt.

Tên Yeerk tiếp tục biến hình. Lông chim ưng bắt đầu mọc, đôi cánh đã trở nên hoàn chỉnh hơn.

CHÁT!

Một cái bóng bên trong những cái bóng. Tôi có cảm giác một vật đen tối vừa biến mất trước khi tên Yeerk kịp xoay chiếc đầu chim ưng lại. Từ xa xa, tôi nhận ra rằng cơ thể con chim ưng đã bị thương. Một vết thương sâu, sũng máu hiện trên bờ vai phải.

Tên Yeerk bắt đầu sợ.

CHÁT!

Một đòn giáng như búa tạ! Một vết toạc cả thịt và gân.

Kẻ thù vô hình lại ra đòn. Con chim ưng không thể cất cánh nữa. Ít ra là lúc này. Con chim ưng đã bị tàn phế, bị đánh què quặt bởi một kẻ thù câm lặng và vô hình.

Và thế là tôi cảm thấy niềm hy vọng lại hồi sinh.

Bởi lẽ trong khi tên Yeerk đang đau đớn rên rỉ, vội vã hoàn hình để trở lại dạng người, tôi đã thấy được kẻ thù.

Hắn đang đậu trên một cành cây. Hắn lờ mờ hiện ra dưới bóng trăng mờ ảo và ánh sáng của những vì sao hiếm hoi. Hai cái chòm nhỏ trên đầu hắn nói lên đó là con vật gì.

<Một bác cú sừng cỡ bự,> tôi thông báo cho tên Yeerk.

<Ta đọc được mọi suy nghĩ của mi rồi, khỏi cần mi phải nói,> tên Yeerk vặc lại.

<Ồ, nhưng ta lại khoái nói với mi điều đó. Đó là một con cú sừng cỡ bự. Nó bay êm, không một tiếng động. Tobias đã từng quan sát chúng săn mồi. Tobias bảo rằng chúng có thể nghe tiếng gặm nhấm của một con chuột ở cách xa hàng trăm mét, có thể trông thấy một con bọ nheo mắt giữa màn đêm dày đặc.> Tôi im lặng cười từ một xó nào đó trong bộ não của chính tôi.

Tôi cười vào mặt tên Yeerk. <Với cái con cú đó thì mi coi như bị rọi caméra rồi...>

Và rồi, tôi kinh ngạc nghe giọng nói bằng ý nghĩ của Cassie cất lên trong đầu tôi. Một giọng nói như thuộc về một cuộc sống hoàn toàn khác.

<Mình xin lỗi đã làm cậu đau, Jake à. Nhưng phải làm vậy thôi. Bọn mình đã đoán biết thế nào tên Yeerk cũng tìm cách biến hình, nên đã chuẩn bị sẵn. Rachel chỉ giả vờ ngủ thôi. Bọn mình chỉ cầu cho tên Yeerk trong cậu bỏ trốn vào lúc cả bọn sẵn sàng nhất để nghênh đón hắn. Cho nên ráng cầm cự nhé Jake. Trong rừng này có đầy bạn bè của cậu.>

Những con người mà con cọp đánh hơi thấy... Đó chính là bạn bè của tôi.

Và tôi lại cảm thấy điều đó lần nữa: sự xốn xang làm ngập tràn trong tôi một niềm vui sướng ác nghiệt. Tôi cảm thấy nỗi sợ hãi của tên Yeerk.

Thật là sướng khi biết rằng hắn sợ.

Tôi sướng tỉ cả người.

CHƯƠNG 22

Tôi có cảm giác tên Yeerk lại đang mở ký ức của tôi ra như mở một cuốn sách. Hắn đang lục lọi tìm kiếm tất cả những dạng biến hình tôi đã từng kinh qua.

Chó này. Cá này. Bọ chét này. Rồi hải âu. Cá heo. Kiến. Chó sói.

Tôi biết cái hắn đang nghĩ. Hắn có thể dùng con vật nào để thoát khỏi sự dò xét của con cú đang đậu ở bên trên? Con cú vốn nhìn xuyên màn đêm như giữa ban ngày, và nghe được những âm thanh mà không con người nào nghe được.

<Con nhỏ đó không thể ở trong lốt cú hoài,> tên Yeerk nói. <Nó cũng bị giới hạn hai tiếng đồng hồ giống như ta thôi.>

<Nhưng đi nhiên còn có Rachel, Marco và Ax. Mi đâu biết được có bao nhiêu đứa bọn nó đang ở đây. Mi đâu biết được bọn nó đang ở đâu và đang là con vật gì.>

<Cú thì theo dõi bọ chét được không nhỉ? Ta ngờ lắm. Hay là kiến?> tên Yeerk cười tự mãn.

<Đúng. Nhưng bọ chét thì đi được bao xa trong giới hạn hai giờ đồng hồ? Liệu có được hai chục mét không? Hay ba chục? Rồi mi cũng phải hoàn hình lại và bạn bè ta cũng chẳng khó khăn gì tìm ra mi.>

<Câm miệng!> hắn quát lên, và đã mất kiên nhẫn.

Tôi hỉ hả trước cơn giận của hắn. Nó nói lên rằng hắn đã sợ. Nó cũng nói lên một điều nữa: tôi không thể kiểm soát được tay chân mình, thậm chí không giữ nổi bộ não khỏi sự khống chế của hắn, nhưng hắn cũng không thể ngăn được những suy nghĩ của tôi. Hắn không thể ngăn được tôi nói chuyện với hắn.

Tôi có năng lực quấy rối hắn. Làm cho hắn phân tâm khi hắn cần tập trung để trốn thoát.

<Mi tưởng là mi quấy rối được ta sao?> hắn lên tiếng sau khi đọc các ý nghĩ vừa xuất hiện của tôi. <Mi tự đánh giá mình quá cao đấy.>

<Còn mi thì đánh giá bọn ta quá thấp, tên Yeerk kia. Mi tưởng mi chỉ việc biến hình là thoát khỏi đây được sao? Lầm to rồi. Và ba ngày của mi giờ đây chỉ còn chưa tới hai ngày rưỡi. Tích tắc. Tích tắc. Nghe chưa tên Yeerk. Tích tắc, tích tắc.>

<Để coi xem con cú bạn mi có kiềm chế được con sói dễ dàng như kiềm chế con chim ưng không.>

Hắn bắt đầu biến hình. Sói là một trong những dạng biến hình mà tôi rất thích. Sói không sợ sệt gì nhiều. Và bản năng của chúng cũng dễ điều khiển thôi. Chẳng giống mấy con kiến chút nào. Hay như con thằn lằn cũng thế, một trong những con thú đầu tiên mà tôi biến hình.

Tôi quan sát bộ lông xám mọc ra từ cơ thể của tôi. Khuôn mặt tôi u ra, biến thành chiếc mõm dài. Đôi tai tôi trượt sang hai bên đầu, lên đến tận trên đỉnh.

<Ta thấy con cú bạn mi đang giữ khoảng cách,> tên Yeerk nói. <Ta biết thế nào cũng vậy mà.>

Hắn chồm lên, phóng nước đại. Không giống như cọp, sói là những vận động viên chạy đường dài. Chúng có thể chạy những quãng đường xa đáng kinh ngạc. Tệ hơn nữa, bộ não sói hình như có giác quan định hướng ở bên trong. Nó biết con đường nào đi sâu hơn vào rừng và con đường nào dẫn ra thành phố.

Tôi chạy xuyên cánh rừng, xuyên màn đêm tăm tối. Những áng mây thấp lơ lửng treo trên cánh rừng, chỉ để lọt những tia mờ nhạt nhất của vầng trăng.

<Một cuộc chạy lẹ làng trở về cái được cho là nền văn minh của hành tinh này, sau đó ta sẽ biến thành người, và thế là các bạn bè mi phải bó tay, hết mong ngăn chặn được ta,> tên Yeerk nói.

Tôi tự hỏi hắn đang thuyết phục ai, tôi hay là chính hắn?

<Bọn ngươi là một lũ ngạo mạn.>

<Ngạo mạn à? Tại sao lại không? Bọn ta là một nòi giống hùng mạnh nhất dải thiên hà này. Chủ nhân của bọn Taxxon. Những kẻ chinh phục bọn Hork-Bajir, bọn Ssstam, bọn Mak. Và sắp tới sẽ là những kẻ chinh phục bọn Người.>

<Chớ tỉnh đến loài người vội,> tôi nói. <Đó là chưa nói còn có người Andalite.>

<Bọn ta sẽ để dành lũ Andalite sau cùng,> hắn rít lên.

Tên Yeerk chợt ngừng chạy, dỏng đôi tai sói của hắn lên. Một tiếng tru rõ mồn một chợt vọng tới. Vang dội và ở cách không xa lắm, nó cất lên, ngân nga, rồi lại cất lên lần nữa trước khi vụt tắt hẳn.

Con sói thứ hai tru lên.

<Thêm một con sói nữa. Hai con,> tên Yeerk nói. Tôi cảm thấy hắn đang tiếp xúc với bộ óc của chính con sói với những bản năng đang trỗi dậy. Ý nghĩ của những tiếng tru này là gì nhỉ?

Một thông báo. Một lời cảnh báo cho những con sói khác rằng chúng đang ở đó. Chớ dại mà lấn tới, trừ phi muốn đánh nhau.

Tôi chợt hiểu ý nghĩa của tiếng tru. Tôi bật cười.

<Đây là khu vực bọn ta đã từng đến trong lốt sói,> tôi nói. <Và bọn ta đã phát hiện ra...>

<Câm ngay! Ta biết bọn mi phát hiện ra gì rồi. Đến bao giờ mi mới chịu hiểu là ta đọc được ký ức của mi chẳng kém gì mi, hả tên ngốc kia?>

<Bọn ta đã phát hiện ra một bầy sói khác. Chúng nghĩ đây là lãnh thổ của chúng,> tôi tiếp tục nói, khoái trá vì đã làm hắn khó chịu. <Còn mấy con sói mà mi nghe thấy ấy à? Đó là bạn bè của ta. Bọn nó đang gọi đàn sói kia. Lo mà chạy cho lẹ đi, tên Yeerk. Con sói đực to

bự cầm đầu đàn sói kia dữ lắm đó.>

Tên Yeerk bắt đầu chạy như điên, ép cái cơ thể sói phải xả hết tốc độ và sức dẻo dai của nó.

Những thân cây tối sầm trở thành những khối mờ ảo và loang loáng khi con sói chạy xuyên qua màn đêm, bị săn đuổi bởi tiếng tru của những con sói vốn chẳng phải là sói.

Và rồi gió đưa thoảng đến một mùi vị. Mùi vị của một con sói khác. Một con sói đực.

<Ta tin rằng đó chính là ông bạn cũ của ta đấy,> tôi nói rồi bật cười.

Tên Yeerk ngừng chạy.

Phía trước, qua những thân cây, một cặp mắt lấp lánh, vàng đục đang chăm chú nhìn con sói - tôi. Những cặp mắt khác xuất hiện. Năm con sói - năm con sói thật - đang chờ đợi con sói - tôi dẫn lên trước.

<Giỏi thì tới luôn đi,> tôi châm chọc tên Yeerk. <Cho nó một trận thử coi. Dĩ nhiên, nó là con sói thật, con đầu đàn. Có nghĩa là nó đã từng trải qua hàng chục trận chiến và đều thắng cả. Tới luôn đi, tên Yeerk. Hãy nói với nó là bọn Yeerk tụi mi là chúa tể của ngân hà. Chắc là nó sẽ ngán mi lắm đó.>

Tôi cảm thấy sự do dự của tên Yeerk. Sự bất định của hắn.

<Có quá nhiều loài trên cái hành tinh này,> hắn nói với chính hắn. <Quá nhiều đối trọng và liên hệ. Mọi vật đều là mồi của vật khác. Mọi quyền lực đều bị thách thức bởi những quyền lực khác. Mọi ưu thế đều bị san bằng bởi một vài bất cập.>

<Đúng. Trái Đất là thế đấy. Một mảnh sân thật lắm cam go.>

<Khi chiếm được hành tinh này rồi bọn ta sẽ trừ khử các giống loài. Bọn ta sẽ đơn giản hóa mọi thứ. Sự việc sẽ đơn giản hơn hẳn. Phải, sẽ đơn giản hơn rất nhiều.>

<Ta có bản tin vắn này cho mi, tên Yeerk kia. Ta không tin bọn mi chiếm nổi hành tinh này đâu. Ta nghĩ có khi hành tinh này lại chiếm lĩnh bọn mi nữa đó.>

Ngay lúc đó, một giọng người cất lên. "Sao, chơi thế đủ chưa? Trở lại căn chòi được rồi chớ?"

Đó là Marco. Nó đi chân đất và mặc bộ đồ biến hình. Nó mới vừa là một trong đám sói đã dẫn con sói - tôi đến thẳng đàn sói thù địch.

Marco run lập cập. "Thì đó, thưa ngài Yeerk, trời lạnh làm tôi phát cóng lên đây nè. Biết ngay là mấy bộ đồ biến hình này trước sau gì cũng rắc rối mà. Cho nên nhúc nhích lẹ giùm đi. Ta trở lại căn chòi thôi."

Trong khoảnh khắc, tên Yeerk tức tối đến mức tính chồm lên Marco và xé nát cuống họng nó.

Nhưng, sừng sững phía trên Marco lại là Rachel. Nói đúng hơn là Rachel với chiếc vòi, đôi tai mỏng to đùng, và cặp ngà đồ sộ…

Marco hình như đoán được những ý nghĩ vừa thoáng qua bộ não của tên Yeerk. "Nhào vô coi. Thử làm gì đi chứ. Đàn sói ở phía trước mi. Một con voi châu Phi thiệt bự, nhanh nhẹn đáng ngạc nhiên thì ở phía sau mi. Và nhiều bất ngờ khác ở trong rừng xung quanh mi. À, còn điều này nữa… Cassie đã làm ổ trong lông của mi rồi đó. Ta nghĩ nhỏ đang hút máu mi. Nhỏ làm công việc của con bọ chét ấy mà."

Tôi chợt nhận ra sự khác nhau rất cơ bản giữa người và Yeerk.

Người sẽ vẫn chiến đấu cho dù có biết mình không thể chiến thắng. Có lẽ loài người chúng ta hơi điên điên chăng?

Nhưng lịch sử loài người có đầy rẫy những trường hợp một khi một đám người nhỏ bé dám chống chọi với cả một quân đội. Họ có thể bị đè bẹp, nhưng dù vậy họ vẫn cứ chiến đấu…

Bọn Yeerk thì không vậy. Chúng tàn bạo. Chúng sẽ làm mọi thứ, tất cả mọi thứ, để chiến thắng. Nhưng khi tình huống trở lên vô vọng thì chúng sẽ ngừng chiến đấu. Chúng nghĩ rằng những tên Yeerk khác sẽ đảm nhận cuộc chiến thay cho chúng. Hai cách nhìn thế giới khác hẳn nhau.

<Các người là một lũ ngu,> tên Yeerk nói sau khi đọc những suy nghĩ của tôi, <Có điên mới chiến đấu khi biết mình không thể chiến thắng.>

<Phải, đúng là ngu. Điên nữa là khác,> tôi nhất trí. <Nhưng chính vì vậy mà bọn ta sẽ chiến thắng.>

Tên Yeerk hoàn hình, trở lại với dạng người. Với hình dạng người của *tôi*.

Marco bỏ vào rừng. Rachel cũng ầm ĩ tháo lui. Vài phút sau, một con cú xuất hiện để dẫn đường cho tôi trở lại căn chòi.

CHƯƠNG 23

Sáng hôm sau, xem chừng không có ai để ý, tên Yeerk lại trốn chạy lần nữa. Lần này, hắn biến thành kiến. Nhưng mới đi được chừng một mét, hắn đã đụng ngay một đám kiến thuộc một bầy khác. Khoảng bốn chục con đã tấn công hắn. Cái cơ thể kiến đang bị xâu xé thì hắn hoàn hình lại thành người.

<Đúng là một hành tinh man rợ,> hắn làu bàu. <Bọn ta sẽ thuần hóa thế giới này khi nào chiếm xong nó.> Nhưng tôi nghĩ hắn thậm chí không còn quá tin tưởng vào điều này nữa.

Tên Yeerk bắt đầu chiếm đoạt cơ thể và tâm trí của tôi vào khoảng chín giờ sáng hôm thứ Bảy. Đến tối thứ Hai, khi mặt trời đã lặn, hắn càng lúc càng hoang mang, không thể tập trung cao độ được nữa.

Đến khi mặt trăng lên cao trên bầu trời sao giờ đây quang đãng, thì hắn đã trở nên yếu ớt vì đói. Cơ thể sên của hắn thèm khát những tia Kandrona chẳng khác gì loài người thèm thức ăn và nước uống.

Tôi cảm thấy sự ngạo mạn của hắn bay biến. Tôi cảm thấy nỗi tuyệt vọng của hắn không còn đưa các tưởng tượng đó đến những kết thúc rõ rệt nữa. Cho dù được cứu thoát, hắn cũng không còn là người hùng vĩ đại đã hủy diệt những kẻ hóa thú nữa rồi.

Hắn vẫn cố nghĩ ngợi những phương cách khôn khéo để đánh lừa các bạn tôi, nhưng hắn không bao giờ biết chắc ai đang ở trong rừng xung quanh hắn và kẻ đó đang ở trong lốt con thú nào.

Hắn toan biến thành chim lần nữa, chọn cơ thể chim ưng Peregrine, ADN đi nhiên không bị ảnh hưởng gì bởi những vết thương mà Cassie đã gây ra cho lần biến hình trước đó. Nhưng lần này lại là giữa ban ngày, và Tobias đã hạ xuống giữa lúc con chim ưng đang biến hình nửa chừng. Nó dùng móng quắp lấy đầu con chim ưng và chỉ đơn giản giải thích rằng nếu tên Yeerk không hoàn hình ngay thì sẽ bị nó giết chết tươi.

Lần đầu tiên, tên Yeerk phá vỡ sự im lặng đối với mấy đứa kia và nói với tư cách một tên Yeerk.

<Nếu các ngươi giết ta, thì có nghĩa các ngươi giết luôn bạn của mình,> hắn dọa dẫm.

<Phải,> Tobias nói. <Ta biết chứ.>

<Mi không dám giết ta đâu.>

<Ngay từ đầu bọn ta đã thống nhất với nhau rằng thà là chết còn hơn trở thành một kẻ Bị mượn xác,> Tobias nói. <Nhưng dù gì đi nữa, ta cũng đâu cần thiết phải giết mi. Ta chỉ đơn giản là móc mắt mi ra thôi. Một con chim ưng mù thì đâu bay được xa.>

Tên Yeerk đành đầu hàng và hoàn hình trở lại.

Bọn tôi chờ đợi từng phút từng giờ của màn đêm trôi qua. Tên

Yeerk vẫn hy vọng có một phép lạ đến cứu hắn. Nhưng cơn đói của hắn thật khủng khiếp, và mỗi giây cơn đói đó mỗi tăng lên.

<Mi tưởng mi thắng ư,> hắn nhạo báng tôi. <Mi không thắng nổi đâu. Dân bọn mi đang mù tịt trước những gì đang xảy ra. Và bọn Andalite sẽ chẳng bao giờ đến được đúng lúc.>

<Có thể lắm. Nhưng mi sẽ không có mặt ở đó để mà chứng kiến đâu,> tôi nói. <Chắc là đã bốn giờ sáng rồi đó. Còn năm tiếng nữa thôi đấy. Tích tắc, tích tắc.>

<Mi là một thằng nhóc người độc ác quá đó!>

<Ta không cho là vậy đâu, không hề.>

<Mi biết ta đang chết mà vẫn cười được à?>

<Thế mi muốn ta làm gì? Thương hại mi hả?>

Hắn cười to. <Không. Bọn ta không thương hại ai và cũng chẳng mong ai thương hại. Bọn ta là chúa tể của ngân hà. Kẻ chinh phục bọn Hork-Bajir, bọn...>

<Phải rồi, phải rồi, ta biết chứ. Vương quốc Yeerk hùng mạnh chứ gì.>

Sau câu đó đó hắn không nói năng gì với tôi một lúc lâu. Không thể nào ngủ được, hắn ngồi ì ra, hai mắt mở thao láo. Hắn đói quá, đói đến mức không thể nghỉ ngơi được. Cơn đói xâm nhập cả vào bộ não của hắn, làm biến dạng cả suy nghĩ của hắn.

<Thế giới của dân Yeerk bọn ta giản dị hơn hành tinh này nhiều. Giản dị và thanh lịch. Chẳng có tới một trăm loài thú. Còn Trái Đất của các ngươi hả? Đến một triệu loài không nhỉ? Hay hơn thế nữa? Một hành tinh có đến cả triệu loài để làm gì cơ chứ?>

Tôi không trả lời. Thời gian của hắn sắp cạn kiệt. Cứ để hắn nói xem sao.

<Dân Yeerk bọn ta tiến hóa ở dạng ký sinh, chứ không phải ở dạng thú dữ. Khác với loài người bọn mi, bọn ta không giết chóc để ăn thịt. Dân ta rất hiếu hòa. Bọn ta chinh phục nhiều loài để làm xác mượn. Và qua sự tiến hóa của chúng mà bọn ta tiến hóa theo. Theo thời gian, dân Gedd đã tiến hóa. Chúng từng là một giống... một giống khỉ, ta nghĩ có thể so sánh như vậy. Bọn ta đã sống trong đầu dân Gedd cho tới khi bọn Andalite mò đến. Một số dân của bọn ta vẫn chưa có cái xác mượn nào khá hơn là đám Gedd.>

<Người Andalite thì sao?> tôi hỏi. <Điều gì đã xảy ra khi họ đến thế giới của các ngươi?>

<Biết ngay mà. Tên Andalite kia đâu có kể cho mi chuyện của chúng, đúng không? Tiếc thật. Chuyện hay thế cơ mà. Khi nào rảnh thử hỏi tên Ax cục cưng của bọn mi coi sao. Hãy hỏi nó về câu chuyện giữa dân Andalite và dân Yeerk.>

<Có thể ta sẽ hỏi,> tôi nói. Tôi hy vọng tên Yeerk sẽ tiếp tục nói, nhưng hắn lại nín thinh.

Nhiều giờ trôi qua. Một con cú bay đi và con cú khác thế chỗ. Mặt

trăng đã xuống thấp. Bình minh đang ló dạng. Tôi cảm thấy điều đó.

<Phải,> tên Yeerk nói, đọc được các ý nghĩ của tôi. <Bình minh. Chỉ còn vài giờ nữa. Aaaa!> Hắn rống lên trong cơn đau câm lặng. <Sự giã thế. Nó đã bắt đầu.>

<Giã thế?>

<Đó là những giờ cuối cùng. Mi sẽ không thích nó đâu, dù mi còn phải học hỏi nhiều thứ, tên người kia. Mi còn phải học hỏi nhiều hơn là mi muốn... aaaaa!>

Tôi quan sát sự đau đớn của hắn từ xa xa. Tôi vốn là một tay quan sát giỏi kia mà. Nhưng tôi cũng ở đủ gần để biết hắn có cảm giác gì...

Thoạt tiên là những đợt sóng đau đớn nối tiếp nhau. Sự giãy chết vì đói và khát. Tất cả hòa trộn lại, chuyển thành một cơn đau...

Mặt trời bắt đầu mọc. Từ khu rừng bên ngoài, Cassie bước vào chòi. Nhỏ nhìn tôi, gật đầu. "Bắt đầu rồi hả?"

Tôi muốn trả lời nhỏ, nhưng ngay cả lúc này, giọng nói của tôi vẫn chưa thuộc về tôi.

Cassie tiến đến, ngồi xuống cạnh tôi, cạnh cả tôi lẫn hắn.

"Ax nói rằng giai đoạn này rất căng thẳng. Hãy nhớ là, mình luôn có mặt ở đây."

Nhỏ nhè nhẹ nắm tay tôi. Tôi cảm nhận được sự tiếp xúc đó. Cả tên Yeerk cũng thế. Nhưng hắn không chối bỏ sự an ủi nho nhỏ ấy, cho dù là nó chỉ dành cho tôi chứ không phải cho hắn.

Tinh thần hắn đã suy sụp. Các suy nghĩ của hắn trở nên dễ thấy hơn với tôi. Giống như một cuộn phim lúc rõ lúc nhòe.

Tôi thấy những hình ảnh của một nơi lạ lùng, như đang nhìn từ những con mắt của một kẻ xa lạ. Chất lỏng ở khắp xung quanh. Những hình thù hơi giống con mực, đang vọt nhanh trong chất lỏng. Bọn Yeerk. Chúng đang tắm táp trong vũng Yeerk. Đang hấp thụ những tia Kandrona.

Và có cả những hình ảnh của cái xác mượn đầu tiên. Một gã Gedd. Thế đấy, tôi nghĩ, một tên Gedd trông như thế này đây. Tôi đã thấy vài tên trên con tàu mẹ của bọn Yeerk, nhưng nào đã biết chúng là gì. Chúng hơi giống người, nhưng nhỏ bé và gù gù, những bàn chân có màng và ba ngón chân lóng ngóng.

Tôi đã thấy thế giới theo cách nhìn của bọn Yeerk, qua mắt của dân Gedd. Thị giác thì mù mờ. Thính giác thì khá hơn. Tên Yeerk rất phấn khích khi đoạt cái xác mượn đầu tiên. Hắn chế ngự bộ não Gedd một cách dễ dàng và thô bạo, đè bẹp nó bằng trí tuệ và ý chí ưu việt của hắn.

Ký ức đó làm tôi muốn bệnh. Sự bối rối của gã Gedd. Nỗi sợ hãi của hắn. Và sự ngạo mạn đến kiêu căng của tên Yeerk.

Tôi hướng sự chú ý khỏi ký ức để trở lại với thế giới quanh tôi. Tôi ngạc nhiên nhận ra đôi tay tôi đang run rẩy. Cả chân tôi cũng đang run bắn.

Cassie quàng tay qua vai tôi.

"Jake, nếu cậu nghe được mình nói, thì hãy biết rằng bây giờ đã là tám giờ. Chỉ còn một tiếng nữa thôi. Jake… tên Yeerk trong đầu cậu đang hấp hối."

"Đúng," tôi muốn nói như thế. "Hắn đang hấp hối."

CHƯƠNG 24

Sự giã thế.

Khoảnh khắc lâm chung của tên Yeerk. Tôi đang quan sát hắn hấp hối.

Đã có quá nhiều chuyện xảy đến cho tôi kể từ lần đầu tiên, khi tôi thấy ông hoàng Andalite đáp xuống khu công trường. Nhiều chuyện kỳ lạ hơn đa số mọi người từng chứng kiến trong suốt cuộc đời của họ. Nhưng đây chính là điều kỳ lạ nhất. Và cũng thảm thiết nhất.

Tên Yeerk hét lên, hét lên nữa, vì đau đớn. Và những hình ảnh bắt đầu nổi lên, rõ mồn một, như thể nó chỉ mới vừa xảy ra.

Những hình ảnh về quãng đời tươi đẹp của tên Yeerk. Và cả những quãng đời tồi tệ. Những xúc cảm của hắn rất kỳ lạ, rất "vũ trụ", tôi nghĩ đó đúng là từ phải dùng. Không có một ký ức tình yêu nào. Tôi đoán rằng bọn Yeerk không biết thế nào là yêu. Nhưng chúng có sự đam mê. Niềm tự hào. Nỗi sợ. Sự hối tiếc. Đó là những thứ mà tôi có thể hiểu.

Và cùng với những ký ức của bản thân tên Yeerk, tôi bắt đầu thấy ý nghĩ của những cái xác mà hắn mượn. Gã Gedd với một cái tên mà không một người nào có thể hy vọng phát âm được. Gã chiến binh Hork-Bajir đã từng chiến đấu với tên Yeerk trong cái đầu của chính gã từng ngày từng ngày một. Gã Hork-Bajir ấy đã bị buộc phải tấn công chính đồng loại của gã, hủy diệt chính bạn bè của gã, với tư cách một tên nô lệ ngoài ý nguyện của bọn Yeerk.

Tôi nhận ra nó giống như chiếc máy tính sao chép tài liệu vào đĩa mềm. Một phần của gã Gedd và một phần của gã Hork-Bajir đã bị chuyển hướng thường trực vào tên Yeerk.

Tôi hết hồn nhận ra rằng những phần này giờ đây đang chuyển sang chính tôi.

Và rồi… đã đến những ký ức mà tôi ghê sợ nhất.

Tom.

Anh Tom đã gia nhập nhóm Chia Sẻ vì một lý do đơn giản và ngốc nghếch. Một cô gái xinh đẹp mà anh ấy thích là thành viên của nhóm này. Tom muốn tiếp cận với cô ta. Ảnh vui đùa với chúng mà không hề biết chút gì về sự thật. Ảnh chỉ quan tâm duy nhất đến cô gái.

Ảnh đã tình cờ đột nhập vào một cuộc họp kín của ban lãnh đạo nhóm. Ảnh tưởng rằng cô gái ấy đi gặp một chàng trai nào khác. Nhưng cô ta lại chính là người của chúng.

Ảnh đã bám theo cô ta, chui vào cuộc họp và thấy Visser Ba. Visser Ba trong cơ thể Andalite.

Tôi thấy những tên Mượn xác túm lấy Tom, lúc đó đang chửi bới, đấm đá dữ dội. Tôi thấy chúng trói chặt ảnh lại, lôi ảnh dọc một lối đi

bí mật đến một vũng Yeerk khổng lồ dưới lòng đất.

Tôi thấy Tom hét khi ảnh chợt hiểu những gì đang diễn ra. Tôi cảm thấy nỗi sợ của ảnh. Tôi cảm thấy cơn giận dữ của ảnh khi con sên Yeerk chui tọt vào tai ảnh và quấn mình vào bộ não của ảnh. Tôi cảm thấy từng ly từng tí nỗi tuyệt vọng của ảnh.

Và, giống như gã Gedd và gã Hork-Bajir kia, con người đó - anh trai của tôi, đã trở thành một phần của chính tôi.

Tên Yeerk đã không còn đau đớn nữa. Cơn đau đã qua đi.

Tôi mở mắt nhìn Cassie. Điều đó diễn ra hoàn toàn tự nhiên. Tôi mở mắt của mình ra. Mở bằng ý nguyện của chính tôi.

Tôi không rõ làm cách nào mà nhỏ đã hiểu, nhưng tôi đoán là nhỏ hiểu. Nhỏ khẽ gật đầu và nhìn vào mắt tôi.

Lần đầu tiên sau hơn một tiếng đồng hồ im lặng, tên Yeerk cất tiếng nói. <Thế đấy. Mi đã thắng… tên người.>

Hắn run bắn. Tôi cảm thấy như vậy. Một cơn co giật thể xác. Nhãn quan của tôi thay đổi. Tôi cảm thấy… thật khó mà giải thích. Tôi cảm thấy như tôi đang nhìn qua mọi thứ. Nhìn sâu trong mọi thứ. Như tôi có thể nhìn cùng một lúc cả mặt trước, mặt sau, cả bên trên, bên dưới, lẫn bên trong mọi thứ.

Và rồi tôi thấy nó.

Một sinh vật. Hay một cỗ máy. Một sự phối hợp nào đó của cả hai. Nó không có tay. Nó ngồi yên, như không cục cựa được, trên một chiếc ngai cao hàng dặm.

Đầu của nó có một con mắt duy nhất. Con mắt ấy đảo chầm chậm… hết trái rồi sang phải.

Tôi run lên. Tôi cầu cho nó đừng nhìn về phía tôi nữa.

Nhưng nó đã thấy tôi.

Nó THẤY tôi mất rồi!

Không! KHÔNG! Tôi hét lên trong cơn khiếp nhược câm lặng. Tôi nhìn tránh đi nơi khác.

Và khi tôi mở mắt ra trở lại thì tôi chỉ còn thấy một ánh đỏ kỳ dị.

Ánh sáng ấy nhạt dần, từng chút từng chút một.

Tôi vẫn tiếp tục run.

"Mọi chuyện qua rồi, Jake à," Cassie nói.

Tôi chậm chạp gượng dậy trên đôi chân. Tôi di động đôi chân của chính mình. Tôi đã kiểm soát được chính mình rồi nè!

Tôi nhìn xuống phần sàn gỗ của căn chòi.

Một con sên xám ngoét, dài chưa đầy hai tấc, đang nằm đó… bất động.

Dưới con mắt của bọn tôi, nó quằn quại, co rút, rồi tan biến vào hư không.

CHƯƠNG 25

"Jake? Con có khỏe không vậy cưng?" mẹ hỏi tôi vào tối hôm đó trong bữa ăn.

Tôi ngước nhìn lên. Tôi chợt nhận ra từ nãy giờ tôi chỉ nhìn thức ăn. Một món gì đó với mì ống và cá ngừ.

"Mẹ hỏi gì ạ?" tôi hỏi lại.

Ba mẹ tôi trao đổi nhau cái nhìn của "bậc phụ huynh lo lắng". "Thì đó, con có ăn gì đâu. Con không thích món này à?"

Tôi nhún vai. "Xin lỗi mẹ. Món này ngon lắm. Con chỉ… hơi lo ra một chút thôi mà."

Ba tôi gật đầu. "Chẳng bù với hai đêm rồi. Con ăn uống cứ y như là muốn xực cả mọi thứ trong nhà này ấy."

"Con ấy à?"

Tom nhướn mày nhìn tôi. "Cái gì, bây giờ chú lại định chối nữa hả? Đêm qua chú ngồi đây ăn liền tù tì sáu khoanh thịt gà mà lại còn luôn miệng xuýt xoa là ngon nữa chứ. Rồi chú lại chơi nguyên một ổ bánh. Ổ bánh đó dành cho cả nhà bốn người mình đó nha."

Tôi cố giấu một nụ cười. Đích thị là Ax rồi. Anh chàng Andalite này đã sắm vai tôi suốt ba ngày cứ cách quãng sau mỗi hai tiếng. Cứ dính đến thức ăn là Ax cực kỳ nguy hiểm. Cảm giác mùi vị vẫn còn làm cho ảnh ngây ngất. Khi ảnh ở dạng người thì chớ có dại mà xen vào giữa ảnh và thanh sôcôla. Hay là bánh cũng vậy.

"Chú đúng là một con heo phàm ăn," Tom nói. "Thịt gà nè. Bắp nè. Khoai tây nè. Cái hồi chú lảm nhảm 'Khoai tây. Ây. Tây.' anh cứ nghĩ chú phát rồ ấy chứ."

Và mi có nghi ngờ gì không, hả tên Yeerk?

Tôi nghĩ khi nhìn anh trai tôi. Một tên Yeerk mới đang ở trong đầu của Tom. Lại một tên "chúa tể ngân hà" ngạo mạn khác.

Anh của tôi bị kẹt trong một góc nhỏ của chỉnh bộ não mình, vẫn thấy và cảm nhận thật đấy, nhưng bất lực không làm được việc gì. Tôi biết quá rõ mà.

Đêm đó, tôi không ngủ được nhiều. Tôi không muốn những giấc mơ ập tới. Tôi sợ cơn ác mộng khủng khiếp về con mắt. Con mắt đã lom lom nhìn tôi từ một thiên hà khác.

Nhưng giấc mơ duy nhất tới lại là một giấc mơ quen thuộc.

Tôi là con cọp. Anh tôi là con mồi. Nhưng, đến đoạn cuối, tôi lại là anh tôi, và anh tôi là tôi.

Về tin tức thì đêm hôm đó có một bản tin nhỏ về vụ đóng cửa cái bệnh viện mới. Không một lời giải thích nào. Nhưng tôi biết điều gì đã diễn ra. Bọn Yeerk biết rằng kế hoạch của chúng đã bị lộ. Chúng hiểu rằng bọn tôi đã dò ra kế hoạch đó.

Bọn tôi đã chơi cho chúng một vố đau điếng.

Nhưng tôi cũng hiểu rằng chẳng nên mừng gì vội. Visser Ba sẽ càng quyết tâm ngăn chặn bọn tôi hơn bao giờ hết.

Ngày hôm sau, tôi đã có một hành động nguy hiểm. Marco cứ lải nhải nói với tôi rằng làm vậy thật là ngu. Nhưng nó cũng chả phản bác gì nhiều lắm. Nó đã thông cảm với tôi.

Bọn tôi hội nhau ở kho thóc nhà Cassie. Và tôi đã dùng điện thoại di động của ba nhỏ để gọi về nhà cho Tom. Trước khi gọi, tôi biến hình một nửa thành sói. Chỉ vừa đủ để tạo ra một ít biến đổi.

Vừa đủ để thay đổi hình thù cái miệng, cái lưỡi và cuống họng của tôi. Nhờ vậy mà giọng của tôi nghe rất khác.

Tom nhấc ống nghe lên sau tiếng reng thứ ba. "Tôi nghe đây?"

"Tôi có lời nhắn này," tôi nói bằng một giọng vừa nặng, vừa méo mó, chẳng giống tí nào giọng của tôi.

"Lời nhắn gì ạ?" Tom hỏi.

"Đừng đầu hàng nhé Tom. Chớ bao giờ đầu hàng."

Tôi gác máy trước khi ảnh kịp nói gì.

"Anh nghĩ là Tom… anh Tom thật… nghe được cú điện đó sao?" Rachel thắc mắc.

"Ảnh nghe được mà," tôi đáp.

Tôi tự hỏi không biết ảnh có đủ sức mạnh để cầm cự hay không.

Nhưng tôi đã biết câu trả lời. Thì đó, một phần của anh tôi giờ đây đã nằm trong bộ não của chính tôi. Cùng với gã Hork-Bajir đã chết từ lâu và một gã Gedd với bộ não đơn sơ. Và, đúng vậy, cả một phần của tên Yeerk với những giấc mơ vinh quang.

Marco nở nụ cười châm chọc bất hủ của nó. "Có thật không đó? Bọn mình liệu có thắng nổi không?"

"Hành tinh này rất phức tạp, Marco ạ. Tớ nghe hắn nói vậy đó. Và đây là một thế giới rất kỳ lạ. Mọi thứ đều có thể xảy ra…"

HẾT TẬP 6

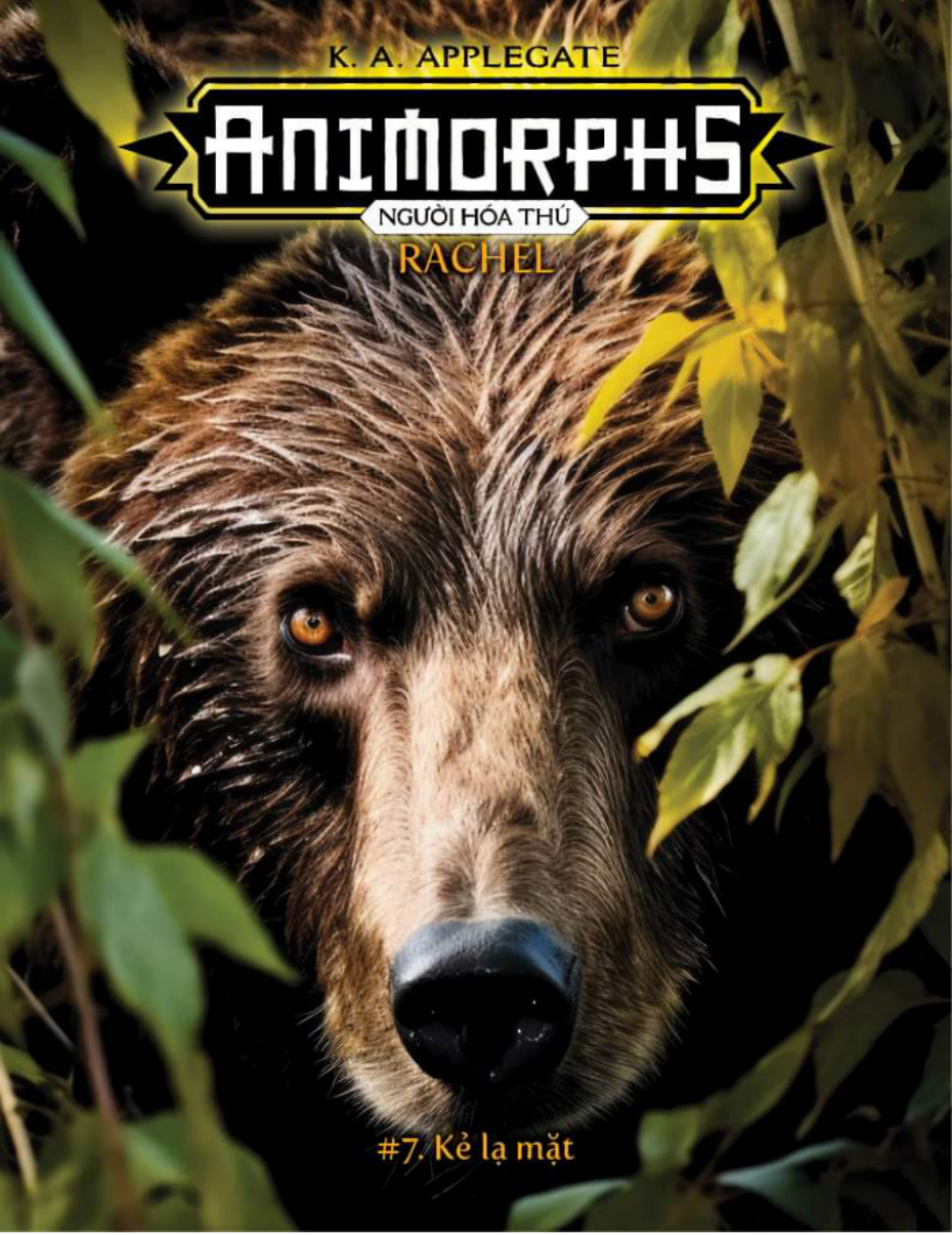
K. A. APPLEGATE
ANIMORPHS
NGƯỜI HÓA THÚ
RACHEL
#7. Kẻ lạ mặt

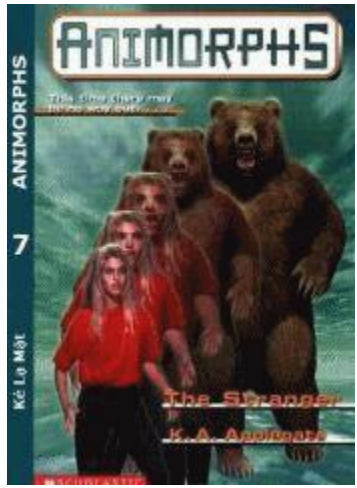

Tác phẩm: Animorphs
Tập 7: Kẻ Lạ Mặt
Nguyên tác: Animorphs #7: The Stranger
Tác giả: K. A. Applegate
Dịch giả: Hoàng Hưng
Nhà xuất bản: Trẻ, 2001
Khổ sách: 11 x 18 cm
Số trang: 143*2
Giá sách: 5.000*2 vnđ
Thực hiện ebook: ANIMORPHS Team
Scan: Foli
Đánh máy: moakmoak, kodomo
Sửa chỉnh tả: mytho, hainguyenspk, santseiya
Thiết kế bìa: teszine
Chuyển sang ebook: santseiya
Ebook BB: Cent
Ngày hoàn thành: 30/04/2009
Nơi hoàn thành: Hà Nội
ooO TVE Ooo

MỤC LỤC

TÓM TẮT NỘI DUNG TẬP 6
CHƯƠNG 1
CHƯƠNG 2
CHƯƠNG 3
CHƯƠNG 4
CHƯƠNG 5
CHƯƠNG 6
CHƯƠNG 7
CHƯƠNG 8
CHƯƠNG 9
CHƯƠNG 10

CHƯƠNG 11
CHƯƠNG 12
CHƯƠNG 13
CHƯƠNG 14
CHƯƠNG 15
CHƯƠNG 16
CHƯƠNG 17
CHƯƠNG 18
CHƯƠNG 19
CHƯƠNG 20
CHƯƠNG 21
CHƯƠNG 22
CHƯƠNG 23
CHƯƠNG 24
CHƯƠNG 25
CHƯƠNG 26
CHƯƠNG 27

TẬP 6: TÙ NHÂN

1. Người kể chuyện:

Jake

2. Nội dung:

Trong một lần phá huỷ vũng Yeerk mini trong một bệnh viện, thật không may, Jake bị trượt chân chúi đầu vào vũng Yeerk. Một tên Yeerk thừa cơ chui vào lỗ tai của Jake, biến Jake thành kẻ bị Mượn xác. Ba ngày bị trói chặt trong rừng, Jake và tên Yeerk đều trở thành tù nhân. Bằng mọi cách, tên Yeerk cố gắng chạy trốn, song với sự đấu tranh quyết liệt của Jake, cùng với sự giúp đỡ hết mình của những người bạn, Jake đã được cứu thoát khỏi tên Yeerk nhơ bẩn, do bị đói tia Kandrona. Jake thấu hiểu được nỗi khổ sở khi bị ép buộc thành kẻ nô lệ của Tom và Jake đã bóp méo giọng nói của mình, gửi cho chính Tom một lời nhắn hãy vững tâm và hy vọng vào tương lai.

3. Nhân vật quan trọng:

Hội Người hoá thú: Jake, Marco, Rachel, Cassie, Tobias

Ax

4. Những loài thú mới được thu nạp:

Jake: Gián, Ruồi

Marco: Gián, Ruồi.

Rachel: Gián, Ruồi, Cú sừng

Cassie: Gián, Ruồi, Cú sừng

Tobias:

Ax: Gián, Ruồi, Jake

5. Những lốt hình được sử dụng:

Jake: Gián, Ruồi, Cọp Siberi, Chim ưng Peregrine, Sói, Kiến

Marco: Gián, Ruồi, Khỉ đột

Rachel: Gián, Ruồi, Sói, Voi, Cú sừng

Cassie: Gián, Ruồi, Sói, Voi, Cú sừng, Bọ chét

Tobias:

Ax: Gián, Ruồi, Jake

CHƯƠNG 1

Bữa đó là tối Chủ nhật. Đêm đã khuya. Màn biểu diễn cuối cũng ở rạp xiếc đã kết thúc. Lều bạt và xe mooc được thu về phía sau đại hí trường Arena. Đó là nơi người ta tổ chức các buổi nhạc rock, trượt băng nghệ thuật, thi bóng rổ, và là nơi các gánh xiếc biểu diễn.

"Đó nha, cả hai đứa mình cùng thấy rõ rồi đó," tôi nói với Cassie. "Bồ đừng có nói với mình là bồ không phát khùng lên đấy! Thằng cha ngu xuẩn ấy chọc con voi bằng cây chích điện mà bồ không điên tiết lên sao?"

"Sao lại không, Rachel," Cassie đáp. "Mình chán ba cái rạp xiếc đến tận cổ luôn."

"Mình cũng vậy, nhưng ba mình lại có vé, và đây lại nằm trong chương trình đi chơi hai tuần một lần của ba với mấy chị em mình. Mình đành phải đi chứ sao."

Chiều nay ba đã đưa tôi cùng với hai đứa em gái của tôi đến rạp xiếc sớm hơn thường lệ. Ba mẹ tôi đã li dị, vì vậy cứ hai tuần một lần ba lại tổ chức các cuộc đi chơi nho nhỏ như thế này để hai bố con sum vầy. Thỉnh thoảng thì chỉ có tôi và ba. Lúc thì chạy xe đạp lòng vòng với nhau, lúc thì đi coi đá banh hoặc các hội thao. Cả ba và tôi đều thích những trò đó, nhưng hai đứa em gái của tôi, Jordan và Sara, thì hổng mấy hứng thú.

Mấy đứa em tôi rất khoái rạp xiếc, tôi thì lại hổng thích nơi đó chút nào. Chắc bởi tôi đã lớn. Chính vì vậy mà tôi lôi Cassie theo để có người cùng nói chuyện trong khi hai đứa em tôi mê mẩn với các chú hề và những trò linh tinh khác…

Nhưng dù sao thì đó cũng là cơ hội để tôi được ở gần bên ba nên tôi cũng thích. Ai cũng nói tôi giống ba tôi lắm. Ba táo bạo thế nào thì tôi cũng táo bạo thế ấy. Ba dường như luôn tự tin vào bản thân, và tôi đoán là người ta nghĩ tôi cũng vậy luôn. Cả ba và tôi đều mê môn thể dục. Hồi còn trẻ, xém nữa ba tôi đã lọt vô đội tuyển Olympic quốc gia rồi đó.

Dĩ nhiên, tôi không bao giờ hé môi cho ba biết về một cuộc sống khác của mình. Nhưng giá mà nói được thì hay biết mấy. Hẳn là ba sẽ lo lắng cho tôi ghê lắm, nhưng đồng thời ba cũng sẽ nghĩ chuyện đó rất tuyệt. Ba tôi luôn ủng hộ hết mình cho lẽ phải. Tôi cho rằng ba sẽ khâm phục những gì tôi đã làm. Thiệt đã hết sức khi cảm thấy ba mình khâm phục mình.

Ở khu lều nhỏ và xe mooc bên ngoài hí trường không chộn rộn cho lắm. Tôi có thể nghe thấy tiếng chó đang sủa, tiếng cười khàn khàn vọng đến từ một chiếc xe mooc sơn màu sáng. Tôi ngửi thấy những mùi thường gặp trong rạp xiếc: mùi phân, mùi cỏ, mùi bia, mùi kẹo

bông…

Có vài chú cảnh vệ đứng quanh khu đó, nhưng tôi chẳng sợ họ. Tôi đã từng một chọi một với những tên lính Hork-Bajir mà. Nếu bạn đã từng uýnh nhau với một trong những lưỡi dao cạo di động cao đến hai mét mốt thì những con người bình thường này đâu có nhằm nhò gì…

Cassie và tôi bước rất nhẹ qua chuồng cọp. Ba *chú mèo lớn* chỉ nhìn theo tụi tôi một cách thờ ơ. Trời đã tối rồi. Chúng muốn trở về rừng rậm. Vậy mà chúng lại phải ở trong một cái chuồng nhỏ xíu, bị giam hãm trong cơn ác mộng do con người chế tạo ra.

Rồi tôi nhìn thấy bãi quây voi. Có một hàng rào chắc chắn vây quanh bốn con voi châu Á to lớn. Chúng hơi khác một chút so với loài voi châu Phi mà tôi biết rất rõ. Nhưng dù sao chúng cũng là voi như nhau cả thôi.

Cassie và tôi đã đến bãi quây voi trước giờ diễn xiếc và đã được coi cách người huấn luyện đối xử với lũ voi. Ông ta dùng một cây roi điện để điều khiển các con thú.

Sau đó, trong suốt buổi trình diễn, ông ta làm ra vẻ rất yêu quí những con voi của mình. Nhưng tôi đã được nhìn thấy cây chích điện. Ngồi ở dưới, người tôi cứ sôi lên sùng sục suốt cuộc biểu diễn. Tôi phải làm gì đó mới được…

Tên của lão huấn luyện voi là Josep gì gì đó, rất khó phát âm.

Được rồi, ngài Josep ạ, ngài sắp có một kỉ niệm nhớ đời đấy.

"Có ai quanh đây không?" tôi hỏi Cassie.

"Rachel, Jake sẽ lên lớp bồ về chuyện lộn xộn này cho coi," Cassie cảnh cáo tôi.

Tôi mỉm cười: "Lên lớp hả? Nghe cứ như là mẹ mình nói vậy… Lên lớp thì sao chứ?"

Cassie nhún vai và cười bẽn lẽn: "Mình hổng biết nữa. Ba mình nói kiểu đó suốt ngày. Mình đang ráng tỏ ra có trách nhiệm, chín chắn và người lớn đó."

"Coi nè, mình sắp hành động đây," tôi nói.

Cassie thở dài. "Tại sao mình lại để bồ lôi kéo vô chuyện này nhỉ?"

"Bởi vì bồ biết rõ là Rachel này làm đúng mà."

Cassie đảo mắt. "Nhưng đừng có làm cho lão ta bị thương đó nha."

"Tốt hơn hết là lão ta đừng có mang theo cây chích điện đó, nếu không thì mình thề là sẽ…"

Tôi để ý thấy Cassie ngừng bước. Nhỏ nhìn tôi một cách buồn rầu. Như thể nhỏ cảm thấy xấu hổ về tôi vậy.

Tôi nhượng bộ: "Được rồi, được rồi. Mình sẽ chỉ *nói chuyện* với lão ta thôi. Đừng nhìn mình kiểu đó nữa. Mình hổng ưa cái kiểu nhìn đó chút nào…"

Tôi tìm thấy cánh cửa vào chỗ quây voi và mở nó ra. Tôi lẻn vô, trong lúc Cassie canh chừng phía sau lưng tôi. Tôi di chuyển chậm

rãi, không gây ra một tiếng động nào khiến lũ voi bị đánh động.

Lũ voi này có lẽ cũng hiền lành thôi, nhưng chúng bự quá đi…

Tôi tiến đến một góc xa và tối trong bãi quây và bắt đầu nghi thức tập trung tâm trí quen thuộc. Tôi tập trung vào con voi, con voi *của tôi*, con voi mà ADN của nó đã là một phần trong tôi.

Và rồi tôi bắt đầu biến đổi.

CHƯƠNG 2

Người ta nói rằng tôi xinh đẹp. Tôi cũng chẳng quan tâm đến chuyện đó lắm. Nhưng sẽ chẳng có ai chứng kiến cảnh tượng tôi biến đổi thành một con voi mà lại xài hai từ "xinh đẹp" để tả tôi đâu.

Tôi cảm thấy chân tay bắt đầu dày cui.

Tôi ngắm làn da của mình đang trở nên khô và xám như bùn.

Tôi cảm thấy cái vòi đột nhiên mọc ra khi mũi và môi trên của tôi dường như bung ra ngoài.

Tôi cảm thấy mấy cái răng cửa bắt đầu mọc ra dài hơn, dài hơn nữa, trở thành những cái ngà dài và nhọn hoắt. Dù gì đi nữa thì đó cũng là cái cảm giác rùng mình sởn gáy luôn đó. Hổng có đau, nhưng mà ớn lắm.

Tôi đang bự ra. Thiệt là bự và đang đạt đến trọng lượng vài ngàn kí.

Vài *ngàn* kí lận đó.

Tôi cao khoảng ba mét sáu hay ba mét chín gì đó, và có đôi tai giống như cái khăn tắm tổ chảng. Ngoài ra tôi còn có một cái đuôi nhỏ tí xíu. Giờ đây tôi đã là một con voi châu Phi trưởng thành và sẵn sàng, ừm, nói chuyện đôi chút với cái lão Josep Gì Gì Đó.

"Hhhhuuuuhhhrrrooooooommm!"

Tôi đưa vòi lên và bắt đầu nổi một hồi kèn. Đó là tiếng kêu của một con voi đang giận cành hông.

"Lẽ ra bồ nên báo cho mình biết trước," tôi nghe tiếng Cassie thì thào. "Mình toát hết cả mồ hôi rồi đây nè."

Khoảng ba phút sau, tay huấn luyện thú vội vã lao vào bãi quây. Trong bóng tối, những gì lão ta thấy chỉ là những cái bóng xám xịt của những con voi… Chính xác thì tôi không hề lẫn trốn, bởi vì, khi bạn là một con voi thì bạn không thể không gây ra tiếng động và cũng không thể thu mình lại được. Nhưng tôi đứng ở phía đằng sau cho tới khi lão ta đã vô hẳn trong bãi quây.

Rồi…

Tôi tiến lên phía trước, vẹt hai con voi khác sang bên cạnh.

Tay huấn luyện thú há hốc miệng ra nhìn tôi chằm chằm: "Cái gì? Cái gì thế này…?"

Đột nhiên, bằng một chuyển động cực kỳ mềm mại, trong lúc lão ta đang đứng như trời trồng, tôi nhẹ nhàng quấn cái vòi quanh thắt lưng lão.

"Hây! Hây! Mày đâu có thuộc đàn voi của tao!"

Tiện đây xin nói về mấy cái vòi voi. Chúng khéo léo đến nỗi tôi có thể dùng vòi nhấc một hột gà lên mà không làm bể nó. Hoặc bứng nguyên cả một cái cây và quẳng nó qua sân.

Lão Josep Gì Gì Đó rành điều này quá mà.

Tôi quấn vòi chặt quanh thắt lưng lão ta và nhấc bổng lão lên khỏi mặt đất. Đôi chân lão đập loạn xạ trong không khí, còn hai tay thì đập một cách yếu ớt vào cái vòi của tôi.

Tôi nhấc lão lên ngang tầm mắt.

<Chào ông, Josep,> tôi nói bằng ý nghĩ.

"Cái gì vậy…? Ai? Ai nói thế? Tôi nghe ai đó nói mà!"

<Tui,> tôi đáp. <Tui nói đó. Coi đây, Josep, tui là Voi Cảnh sát Quốc tế. Chúng tôi nhận được một số đơn than phiền về ông>

"Thật điên rồ! Chuyện này thật *điên rồ*! Mày là ai? Đây là một trò đùa phải không?"

Tôi liền xiết chặt lão ta thêm một chút nữa. Chỉ vừa đủ để lão cảm thấy khó thở thôi.

<Nè, ông biết là tôi có thể xiết ông dễ dàng như bóp một ống kem đánh răng vậy. Cho nên, hãy nghe đây. Hiện nay ông đang dùng cây chích điện đối với mấy con voi của ông. Việc này phải chấm dứt ngay.>

"Nhưng…" ông ta thở khò khè. "Chúng nó… là… tài sản… của tôi mà!"

Người đàn ông này vẫn chưa nhận thức được vấn đề. Vì vậy tôi nới vòi ra một chút và nâng lão ta lên ngay phía trên đầu ngà bên trái của tôi. Trông lão hệt một con giun sắp bị móc vô lưỡi câu vậy.

<Chỉ một cú giật là tôi có thể biến ông thành món thịt nướng xiên đó. Bây giờ thì ông lắng nghe tôi nói chứ?>

"Dạ! Dạ! Tôi xin nghe," lão ta rối rít. "Tôi đang chăm chú lắng nghe mà."

<Không được dùng cây chích điện nữa. Không được dùng thứ gì gây đau như thế nữa. Hiểu tôi nói gì chứ?>

"D… d… d… dạ."

<Tôi sẽ canh chừng ông đó. Nếu ông còn tái phạm, tôi sẽ gặp lại ông đấy. Lúc đó tôi có xiết ông toét ra như một cái xúc xích nướng quá lửa thì cũng đừng có mà trách nhe. Ông hiểu rồi chứ?>

"D… d… d… dạ."

<Josep, ông bay được chứ?>

"Cái gì? Bay á? Không, không, đi nhiên là không rồi."

<Tôi cá là ông biết bay đó,> tôi nói, và rồi… với một cái hất đầu và xoắn vòi khéo léo, tôi đã khiến cho cái lão Josep Gì Gì Đó bay thật sự.

Lão ta hạ cánh an toàn xuống nóc một chiếc lều. Xa khoảng, ồ, sáu mét lận.

"*Giờ* thì chúng ta có thể về nhà rồi chứ?" Cassie hỏi.

CHƯƠNG 3

"Em quăng lão ta lên trời hả?" anh Jake hỏi. "Có cần làm đến mức đó không?"

"Cần chứ. Tại lão làm em tức quá đi," tôi đáp.

Sau bữa tối hôm đó, vào ngày thứ Hai, lúc tan trường, bọn tôi lội bộ xuyên qua rừng. Tôi, Cassie, Jake, Marco và Tobias.

Dĩ nhiên là Tobias không thực sự lội bộ. Cậu ấy bay phía trên đầu cả bọn, chuyền từ cành này sang cành khác. Mặc dù loài diều hâu đuôi đỏ rất thính tai nhưng Tobias vẫn phải giữ khoảng cách gần mới nghe được mọi người nói gì.

"Rachel nè, anh rất đồng cảm với em," anh Jake nói rất ngọt, "nhưng anh không nghĩ công việc của chúng ta là đi sửa lưng thiên hạ về cách cư xử với các con thú đâu…"

Tôi nhìn sang Cassie. Nhỏ nháy mắt với tôi. Anh Jake hổng biết chuyện Cassie cũng có mặt ở đó tối qua… Cassie và Jake mến nhau. Nhỏ hổng muốn ảnh nổi khùng với nhỏ.

Với tôi thì lại khác. Mọi người dư biết tôi khoái làm gì là làm liền.

"Tụi mình còn ối chuyện khác phải lo đấy," Marco căn nhằn. "Ông hoàng Andalite tặng tụi mình phép biến hình đâu phải để lập Hội Bài trừ Tệ bạo hành với các con thú…"

"Được rồi," tôi nói, với cái kiểu không hẳn là thừa nhận mình sai. "Nhưng làm gì mà bồ nghiêm trọng dữ vậy, Marco?"

"Đợi đến lúc tụi mình tìm thấy Ax đã. Tui hổng muốn phải nói đi nói lại một chuyện hoài."

Tôi bỗng cảm thấy phấn khích hẳn. Không thể không chú ý đến sự căng thẳng trong giọng của Marco. Có chuyện giật gân đây. Tôi ngửi thấy mùi hiểm hoạ trong không khí, mà như thế có nghĩa là hành động…

"Bồ không thích nói đi nói lại một chuyện từ hồi nào vậy?" Anh Jake chọc Marco. "Tui từng thấy bồ kể một câu chuyện tiếu lâm chán ngắt có đến tám chín chục lần mà."

"Đó là tại bồ," Marco nói. "Nếu bồ cười ngay lần đầu thì tui đâu có cần kể đi kể lại hoài."

Gần đây Marco có thay đổi chút ít. Cậu ấy hết cưỡng lại việc trở thành một hội viên Animorphs như trước. Tôi cũng hổng biết tại sao. Có lẽ vì ba của Marco cuối cùng cũng đã nguôi ngoai vì cái chết của mẹ cậu ấy. Chẳng biết nữa…

<Ax tới rồi kìa,> Tobias từ trên cao kêu vọng xuống. <Mình nghĩ là Ax cũng thấy tụi mình rồi đó.>

Tôi nghe tiếng lá khô kêu rào rạo, tiếng móng guốc dậm nhè nhẹ

trên lá thông.

Rồi, bằng một cú nhảy qua thân cây đổ, Ax hạ xuống cách bọn tôi chừng một mét.

<Xin chào hoàng tử Jake,> Ax nói. <Chào tất cả.>

"Chào Ax," Marco đáp. "Anh sao rồi?"

<Tuyệt vời. Bữa qua, lúc ở trên đồi, tôi đã bị một con mèo rất bự tấn công. Các bạn kêu con đó là gì nhỉ? Báo Cougar hả? Hứng ghê vậy đó.>

"Anh không sao chứ?" tôi hỏi.

<Chắc rồi, Rachel. Và tôi cũng không hại con báo đâu, Cassie. Dù sao thì nó cũng không bị thương nặng lắm đâu. Nhưng tôi nghĩ là lần sau nó sẽ thôi không tìm cách xơi tái tôi nữa.> Ax mỉm một nụ cười rất lạ lùng của người Andalite, một cách biểu lộ không cần đến miệng.

Marco đảo mắt. "Nè mấy bồ, tui muốn nói điều này: Ax và Rachel là cặp bài trùng. Cả hai đều tàng tàng sao ấy. Rồi sẽ có ngày hai người này làm đám cưới trong khi nhảy bằng dây co dãn xuống miệng núi lửa đang sôi sùng sục cho coi."

Tôi hơi lúng túng một chút. Hổng phải vì Marco cho là tôi quá táo tợn, mà vì thực tình tôi không để ý tới Ax theo cách đó.

"Thôi nào, Marco, bây giờ cả bọn đã đông đủ, bồ có thể nói cho mọi người biết lí do *tại sao* bọn mình lại phải tụ tập ở đây rồi chứ," anh Jake vô đề.

Tôi liếc nhìn lên Tobias đang đậu trên cây. Dĩ nhiên cậu ấy chẳng bộc lộ gì hết. Cậu ấy chỉ chiếu ánh mắt sắc lẻm vào Marco.

Marco có vẻ kên kên khi cả bọn quây xung quanh cậu ấy.

"Đây là một chuyện đòi hỏi sáng kiến, can đảm và, phải nói là cả sự thông mình xuất chúng nữa," Marco bắt đầu thuyết.

"Thôi, thôi, bồ cứ nói toẹt chuyện gì xảy ra đi, Marco," tôi cằn nhằn. "Đừng có tìm cách làm tụi này hồi hộp nữa."

"Rồi," cậu ấy cười một cách dễ dãi. "Thưa các chiến hữu Animorphs… Tobias và tui đã lần ra một lối vô VŨNG YEERK!"

"Một lối vô vũng Yeerk hả?" tôi lặp lại. "Ở đâu? Bằng cách nào?"

Tôi ngó quanh những đứa kia coi tụi nó phản ứng ra sao. Hừ, bọn tôi đã từng xâm nhập vũng Yeerk để cố cứu anh Tom nhưng thất bại… Một kỉ niệm chẳng vui vẻ gì.

Tôi thấy Cassie rùng mình.

Marco nói. "Mấy bồ biết rồi đó, vũng Yeerk nằm bên dưới trường học của tụi mình, nhưng nó còn rộng ra đến cả trại lính cứu hoả, vài trạm xăng và phần lớn khu thương xá nữa."

Ax gật đầu. <Các vũng Yeerk thường rất rộng và có thiết bị tối tân. Chúng là một phần quan trọng trong đời sống của bọn Yeerk. Đối với bọn chúng, những vũng ấy giống như rừng cây và đồng cỏ đối với người Andalite.>

"Tobias và tui đã lập một chương trình giám sát," Marco nói tiếp. "Cả tuần rồi hai đứa tui đã theo dõi từng bước tên Mượn xác Người số dzách của chúng ta - ông Hiệu phó Chapman, bất kể nơi nào mà tụi tui có thể tiếp cận được. Tobias thì theo dấu ổng từ trên trời, còn tui thì bám gót ổng vô trong một toà cao ốc."

"Sao bồ không để tụi này tham gia với?" tôi chất vấn.

Marco nhún vai: "Việc đó chỉ cần hai người là đủ."

Anh Jake cũng có vẻ khó chịu như tôi.

Nhưng rồi tôi bỗng hiểu vì sao Marco đã nín thinh chuyện này. Anh Jake vừa trải qua một thử thách kinh hoàng: trong ba ngày liền ảnh đã là một kẻ Bị mượn xác, một tù nhân trong chính cơ thể mình. Marco muốn anh Jake được nghỉ ngơi ít lâu…

"Vậy thì lối vô vũng Yeerk ở đâu?"

"Nói ngắn gọn nha: trong một phòng thử quần áo của tiệm Gap. Trong khu thương xá. Lối vô ở đó. Bọn chúng vô trỏng, làm như thử đồ, rồi chẳng thấy chui ra."

<Ít ra là chúng không ra từ tiệm Gap.> Tobias bổ sung. <Chúng ra từ rạp chiếu bóng. Khi tan rạp, bao giờ lượng người cũng đông hơn lúc vô.>

"Vô bằng lối tiệm Gap, ra từ rạp chiếu bóng," Marco bật cười. "Tụi Yeerk này có vẻ sành văn hoá Mẽo quá hả!"

"Làm giỏi đó," anh Jake gượng gạo thừa nhận. "Câu hỏi bây giờ là: tụi mình sẽ làm gì đây?"

<Tấn công!> Ax trả lời ngay lập tức.

"Chúng ta đã thử sức một lần rồi," Cassie ôn tồn. "Và không thể nói là thắng. Có cả đống Hork-Bajir và Taxxon dưới đó cùng tụi Mượn xác Người. Cả *hắn* cũng ở đó… Visser Ba. Chính tại đó Tobias đã bị kẹt trong lốt chim…"

"Nói đúng hơn là tụi mình đã bị dần nhừ tử," tôi tán thành. "Ax nè, anh biết là tôi bao giờ cũng giơ cả hai tay biểu quyết uýnh, nhưng vũng Yeerk đúng là quá sức đó."

<Một chiến binh được đánh giá bằng sức mạnh của kẻ thù,> Ax bướng bỉnh. Nhưng giọng ảnh không còn hăng hái như trước nữa.

"Vụ tấn công vũng Yeerk coi như bỏ," tôi lầm bầm. Nhưng một ý nghĩ chợt đến với tôi. "Nè, Ax, anh có thể nói cho bọn này biết chút ít về Kandrona hôn?"

Ax xoay đầu qua phía tôi trong khi đôi mắt vòi chầm chậm quay hết phía nọ sang phía kia như muốn tìm xem có gì bất ổn trong rừng không. <Kandrona là một kiểu mặt trời thu nhỏ của bọn Yeerk. Nó phóng các tia Kandrona vào các vũng Yeerk. Đó là nguồn dinh dưỡng của bọn Mượn xác. Đó là lí do cứ mỗi ba ngày bọn Yeerk lại phải về vũng tắm tia Kandrona.>

"Vậy thì chỗ yếu của chúng đúng ra không phải là vũng Yeerk mà là cái món Kandrona, cái vầng mặt trời thu nhỏ đó." Tôi kết luận.

<Nhưng nguồn Kandrona có thể ở cách xa vũng Yeerk tới nhiều dặm lận,> Ax giải thích. <Các tia Kandrona có thể được chiếu tới vũng gần như từ mọi nơi. Cho nên mặc dù tôi ủng hộ tấn công vũng Yeerk, song chúng ta đừng trông đợi tìm thấy nguồn Kandrona ở đó.>

"Mình tán thành," tôi nói. "Nhưng nếu tụi mình không *tấn công* vũng Yeerk, mà chỉ xuống đó để do thám thôi thì sao? Biết đâu lại có thể tìm ra chỗ đặt nguồn Kandrona?"

Marco bật cười. "Thế mới đúng là Rachel chớ. Bồ bắt đầu làm tui lo ngay ngáy rồi đó. Bồ nói nghe chỉ lý thiệt."

"Một nguồn Kandrona thì bao lớn?" anh Jake băn khoăn.

<Chuyện đó phụ thuộc vào số lượng vũng mà nó cung cấp năng lượng. Nó có thể lớn bằng cả nhà kho của Cassie, mà cũng có thể nhỏ bằng một chiếc xe hơi của con người.>

"Bằng một chiếc xe hơi thôi ư? Chắc chắn một nhúm con nít như tụi mình cũng dư sức phá banh một chiếc xe hơi," Marco cà rỡn.

"Chuyện này sẽ gây thiệt hại nhiều ít cho bọn Yeerk?" tôi hỏi. "Nó có đáng cho tụi mình liều mạng xuống đó lần nữa hay không, xuống cái vũng Yeerk khỉ gió ấy?"

Cả bọn ngó vô Ax.

<Cái đó cũng tùy. Nếu như chúng có một nguồn Kandrona khác để thế vô, thì việc ta làm hỏng thiệt hại cho chúng bao nhiêu. Dẫu sao chúng cũng có một nguồn dự trữ đặt trên phi thuyền mẹ, và khó có thể quét sạch trơn tất cả các nguồn Kandrona.>

Cả bọn ỉu xìu…

<Tuy nhiên, chẳng tiện lợi cho bọn Yeerk chút nào nếu như chúng phải đưa tụi Mượn xác Người đi đi về về từ Trái Đất tới phi thuyền mẹ để bảo toàn sự sống…>

"Vậy chúng sẽ làm gì?" Marco băn khoăn. "Visser Ba sẽ phản ứng thế nào?"

"Hắn sẽ cứu vãn tối đa trong khả năng của hắn. Còn thì sống chết mặc bay." Tôi đáp.

<Phải đó,> Ax tán thành. <Đó sẽ là một đòn chí mạng. Lực lượng của chúng sẽ bị yếu đi rất nhiều.>

Ngay lúc ấy tôi nhận ra là cả bọn sắp thực hiện cái điều ấy. Chúng tôi sắp trở lại vũng Yeerk.

CHƯƠNG 5

"Chiều nay ăn gì vậy mẹ?" về đến nhà là tôi hỏi mẹ liền. Lội bộ trong rừng làm tôi đói dữ, mà chẳng cứ đi rừng, lêu têu bên ngoài là tôi chóng đói vậy đó.

Cả nỗi sợ cũng làm tôi đói nữa. Tôi vẫn còn giữ nguyên trong đầu những hình ảnh về vũng Yeerk. Những cái chuồng đầy nhóc vật chủ bị cưỡng bức - những con người và dân Hork-Bajir, trong lúc họ tạm thời thoát khỏi bọn Yeerk kí sinh.

Tôi vẫn nghe thấy tiếng họ. Số đông khóc lóc trong khi đợi đến lúc bị kí sinh trở lại. Số khác la hét. Một số lại van xin lòng thương hại.

Hay thậm chí còn tệ hơn nữa…

Mẹ tôi đang đứng cạnh bệ bếp. Mẹ ăn vận tươm tất hơn các buổi chiều thường ngày. Mẹ nhai nhóp nhép miếng bánh mì khô một cách căng thẳng và ngó mông lung đâu đó.

"Mẹ? Con chào mẹ."

Mẹ có vẻ như đã không thấy tôi. "Ồ, chào cưng."

"Mẹ có gì cho con ăn đó? Con đang đói muốn chết đây."

"Ba con sắp tới bây giờ. Tới ăn bữa chiều. Ba nói ba sẽ đem theo món gì đó."

Tôi cảm thấy bụng mình nhói lên. Có cái gì không ổn rồi.

Kể từ ngày ba mẹ li hôn, ba tôi chẳng bao giờ tới đây ăn cơm.

Tôi hết thấy đói luôn. "Có chuyện gì vậy mẹ?" tôi hỏi.

Dù cố gắng nhưng mẹ vẫn không giấu nổi vẻ lo âu trên gương mặt. "Ba con có chuyện muốn nói với các con đó. Lẽ ra ổng đã phải nói vào bữa tối ở rạp xiếc rồi. Mẹ chắc ổng quên."

Cái cách mẹ nói câu "Mẹ chắc ổng quên" khiến tôi thấy rõ mẹ không hề nghĩ đó là thiệt.

Tôi cầm lấy cánh tay mẹ. "Mẹ à? Con hổng ưa bị hồi hộp chút nào đâu. Vậy mẹ hãy…"

Chuông cửa reng.

Tôi nghe thấy tiếng Sara chạy xuống cầu thang. Rồi tiếng Jordan la: "Xuống cầu thang đừng có chạy, ngã gãy cổ bi giờ." Nhỏ la cứ như là mẹ vậy, làm cho mẹ và tôi phải mỉm cười.

"Chắc là ba con đó."

Tôi bước ra…

Sara đang nhảy tót vô lòng ba, còn Jordan thì đứng lần chần cách đó chừng một mét. Jordan liếc tôi vẻ dò hỏi. Không như Sara, Jordan đã đủ lớn để nhận thức được rằng có chuyện gì đó…

Tôi nhún vai và lắc đầu.

"Rachel!" ba tôi kêu. "Con gái ba sao vậy? Tới đỡ cho ba cái túi đi chớ. Đồ ăn Thái đó. Chúng ta có cà ri nè, gà sa tế nè, và tôm rồng nữa

đó."

Ba đưa tôi một túi giấy. Tôi thấy ba có vẻ tưng bừng quá mức.

Ba tôi làm ở đài truyền hình địa phương. Ngoài việc thực hiện nhiều phóng sự điều tra, ba còn phụ trách bản tin thứ Bảy và Chủ nhật nữa… Vì thế lúc nào ba cũng ăn vận rất bảnh, đầu tóc rất mốt, và nước da thì rám nắng ngay cả giữa mùa đông.

Tôi cầm lấy cái túi giấy bỏ lên bàn ăn và bắt đầu mở những chiếc hộp nhỏ màu trắng đựng đồ ăn Thái.

"Chào anh Dan," mẹ vừa nói vừa đi vào phòng lấy đĩa và bộ đồ ăn bằng bạc.

"Naomi à," ba đáp. "Hồi này em sao rồi?"

Đến lúc này thì ngay cả Sara cũng thấy được bữa nay sẽ không phải là một buổi tối vui vẻ gì.

Cả nhà ngồi vô bàn nhưng mọi người ăn uống uể oải và ráng chuyện trò vài câu vẩn vơ. Cuối cùng thì mẹ cũng thốt ra: "Anh Dan, anh nói vô việc đi."

Ba có vẻ rất lúng túng. Ba mỉm cười bẽn lẽn y như một cậu bé bị bắt quả tang đang làm điều quấy vậy.

"Thế này nhe," ba hắng giọng và đứng dậy, y như đang chờ camera nhắm vô để bắt đầu đọc bản tin chiều.

"Các con, ba có chuyện phải nói với các con đây. Ba đã được mời làm một công việc tốt hơn. Không còn chỉ là người dẫn bản tin cuối tuần nữa, mà là một cương vị hàng đầu. Đó là phụ trách buổi phát hình lúc sáu giờ chiều và mười một giờ đêm. Và như thế ba sẽ có những tiết mục đặc biệt. Có lẽ là một công việc thực sự quan trọng."

Jordan nhìn tôi bối rối. *Nghe* thì toàn tin tốt lành cả.

"Chỉ có một vấn đề thôi," ba tiếp tục. "Không phải là công việc ở thị trấn này. Sự thực, ba muốn nói là ba phải chuyển đi nơi khác."

"Ba chuyển đi đâu hả ba?" Sara hỏi. "Đến căn hộ khác sao?"

Ba gượng mỉm cười. "Tới thành phố khác, cưng ạ. Tới tiểu bang khác."

"Cách đây một ngàn dặm lận," mẹ nói rõ.

Bạn biết đó, đầu óc con người ta đôi khi thật tức cười. Xem nào, tôi đã trải qua những điều tồi tệ hơn thế, khủng khiếp hơn thế, lo lắng hơn thế, đau đớn hơn thế, kể từ khi tôi trở thành một Animorph. Hẳn là tôi đã nghĩ mình có thể giải quyết ngon lành một việc nào đó tương tự cái việc chuyển đi của ba tôi…

Một ngàn dặm.

"Xin chúc mừng ba," tôi nói, ráng không để lộ bất cứ xúc cảm nào. "Thì ba vẫn luôn mong đợi điều đó mà."

Ba tôi đâu có khờ, ba dư biết là tôi giận dỗi. "Công việc mà, Rachel. Đâu thể khác được. Nhưng không có nghĩa là ba sẽ không thăm nom các con của ba. Đường xá nghe có vẻ xa xôi thiệt, nhưng chỉnh vì vậy mới sinh ra máy bay phản lực, phải không các con?"

"Vâââng," tôi đáp. "Con xin phép lên lầu làm bài tập đây."

"Khoan đã, ba cần…" ba tôi cản.

Tôi không đóng sầm cửa lại cũng không ném bất cứ thứ gì.

Tôi chỉ đơn giản là rời khỏi đó.

Hãy để cho ba *cảm thấy* điều đó như thế nào, tôi tự nhủ. Hãy để cho ba *cảm thấy* khi một ai đó bỏ đi là như thế nào.

Tôi lên phòng mình và đóng cửa lại. Tôi cảm thấy nghẹn thở. Tôi nắm chặt hai tay, muốn đấm cái gì đó một trận. Tôi nghĩ rằng mình sẽ phải oà khóc, nhưng tôi chỉ thấy bừng bừng tức giận.

"Rachel?" Tiếng ba tôi. Ba gõ cửa nhè nhẹ. "Ba vô được chứ?"

Tôi không thể trả lời là không được. Như vậy nghe sẽ có vẻ như tôi đang buồn bực. "Được ạ…"

Ba bước vô. "Con hơi buồn ba phải không?" ông nói.

Tôi nhún vai và quay lưng lại với ông.

"Rachel à, lúc ở dưới nhà, con đã không để cho ba nói hết… Jordan và Sara còn quá nhỏ để suy xét chuyện này. Nhưng con thì lớn hơn. Con có thể tự coi sóc bản thân khi ba đi làm về trễ. Hai đứa nhỏ thì không thể rồi. Với lại… dù sao thì, coi nào, chuyện là… ba đã nói với mẹ con, mẹ không vui lắm nhưng mẹ bảo để cho con quyết định."

Tôi quay lại nhìn ba. "*Cái gì* do con quyết định?"

Ba mỉm cười ngập ngừng. "Phải, chuyện là thế này. Carla Belnikoff dạy ở thành phố mà ba sẽ dọn đến. Con biết đó, mỗi năm bà ấy chỉ nhận dạy ba hay bốn học sinh thể dục có triển vọng. Nếu con muốn… thật đó, nếu con đến ở với ba thì đó sẽ là điều tuyệt vời nhất trên đời."

Thoạt nghe tôi không thể tin nổi. Học trò của Huấn luyện viên Belnikoff đã giựt được cả mớ huy chương vàng bạc lận.

"Ba à, Carla Belnikoff chẳng chịu nhận con làm học trò đâu. Bà ấy chỉ thu nạp những vận động viên nhà nghề thôi. Con cao như sếu, và không đủ trình độ… Với lại, ba khuyên con chuyển đi, bỏ mặc mẹ và bọn nhóc Sara, Jordan sao?"

"Con là người duy nhất có thể quyết định việc này," ba tuyên bố. "Còn về Huấn luyện viên Belnikoff thì con lầm đó. Con có tài, ba biết mà. Nếu như con muốn coi thể dục là sự nghiệp của đời mình thì con có thể có chỗ đứng trong đó."

Tôi cho rằng ba đang cảm thấy cô đơn. Ba đang tự hình dung ba một thân một mình trong cái thị trấn mới đó.

"Ôi trời," tôi than. "Con chẳng biết nói sao đây."

Ba gật đầu. "Con đừng quyết định ngay bây giờ. Ba không muốn con quyết định vội vàng. Hãy bàn với mẹ con đã. Và với Sara, Jordan nữa. Ba chỉ nghĩ rằng… con biết đó, ba nhớ con, cưng ạ."

"Cho con nghĩ kỹ chút nha ba."

Tôi muốn nói với ba rằng: ba chẳng hiểu đâu, đó không chỉ là chuyện mẹ với Sara và Jordan. Con có một cái hẹn mà ba. Hẹn trở lại

vũng Yeerk. Các bạn con trông cậy ở con. Ba biết không, con được coi là *Xena, Công chúa Chiến binh* đó.

Nhưng tôi chỉ nhắc lại: "Cho con nghĩ kỹ chút nha ba."

"Ừa. Cứ vậy đã. Bây giờ ba phải đi đây."

"Dạ, ba đi." Tôi nói.

"Ba thương con lắm, Rachel ạ."

Ước gì ba đừng nói câu ấy. Tôi vẫn cứng rắn được cho tới khi ba nói câu ấy, và rồi nước mắt tôi trào ra…

CHƯƠNG 6

Sau khi ba đi khỏi, tôi nói chuyện với mẹ. Mẹ nói đúng cái điều mà tôi trông đợi: mẹ muốn tôi ở lại. Nhưng mẹ để tôi quyết định, mẹ tin tôi có thể suy nghĩ đúng đắn việc đi hay ở.

Để tôi quyết định. Tuyệt thật đó. Tôi sẽ làm mẹ và các em tôi buồn, hoặc làm ba tôi buồn. Hoàn hảo thiệt. Ly hôn chẳng vui lắm đó sao?

Nằm trên giường mà mắt tôi cứ thao láo nhìn lên trần. Đầu tôi kêu ro ro như cái máy computer mà bạn không làm sao tắt được. Quá nhiều chuyện để mà nghĩ. Bên này là Ba. Bên kia là Mẹ.

Và cái điều to lớn, đồ sộ mà tôi còn chưa muốn khởi sự nghĩ về nó: các bạn tôi. Hội Animorphs. Cuộc chiến chống quân Yeerk.

Cuối cùng tôi biết là mình phải ra khỏi nhà. Bốn bức tường xung quanh sao mà chật chội, tôi cần có khí trời và không gian trống trên đầu.

Tôi leo lên giường và mở toang cửa sổ. Tôi thay áo ngủ bằng bộ đồ nịt màu đen mà tôi vẫn thường mang bên trong quần áo đi học.

Bộ đồ biến hình của tôi.

Tôi không thể nghĩ về điều đó nữa. Tôi chỉ muốn có được khoảng không gian nào đó để đừng nghĩ về ba nữa, đừng nghĩ về những sự lựa chọn nữa.

Tôi tập trung tâm trí. Và rồi những ngón tay tôi biến thành lông cánh chim và ngón chân thì cong lên thành vuốt chim.

Tôi lao mình vô đêm tối.

Hai mắt tôi to choán gần hết cả đầu, chúng nhìn qua màn đêm cứ như đang giữa ban ngày. Tôi có thể nhìn rõ từng lá cỏ, từng con kiến bò dưới cỏ.

Tai tôi thính đến mức nghe được cả bước chân của một chú chuột trên một nhánh cây con cách xa mười mét, cả tiếng đập cánh của một con chim sẻ đang chuyền từ cây nọ sang cây kia.

Tôi đã biến hình thành một con cú vọ tồ chảng. Kẻ sát thủ dạ hành. Tên săn mồi trong bóng tối.

Nhưng tôi bay trong lốt cú mà đầu vẫn lởn vởn chuyện đi hay không đi với ba. Nếu mà ba biết được… nếu mà ba hiểu được mọi sự… thì ba sẽ không chuyển đi đâu. Ba sẽ hiểu rằng tôi là một bộ phận của cuộc chiến đấu cứu nguy Trái Đất…

Nhưng tôi chẳng thể nói điều đó với ba, ngay cả với ba. Ba có thể là một người trong *bọn chúng* lắm chứ. Đó là cái tâm trạng mà bọn Yeerk gây ra cho bạn. Nhìn ai bạn cũng tự hỏi con gì đang sống trong đầu người đó. Ngay cả với ba tôi cũng vậy, mặc dù tôi cảm thấy là mình sẽ nhận ra liền nếu ba trở thành kẻ Bị mượn xác.

Tôi nghĩ là mình đặc biệt gần gụi ba. Tôi có một tấm hình chụp hồi

lên ba, đứng trên cầu thăng bằng, ba đỡ tôi đứng thẳng và toét miệng cười trước ống kính. Tôi quí tấm hình đó lắm, mặc dù trông tôi rất dở hơi trong bộ đồ đang mặc. Tôi luôn để tấm hình đó trên bàn học trong phòng mình.

Khi mẹ mang bầu em Sara, có lần tôi nghe được ba mẹ chuyện trò. Mẹ bảo có lẽ lần này mẹ sanh con trai. "Em biết là anh luôn luôn mong con trai," mẹ nói với ba thế.

"Ồ, em đừng bận tâm," ba trả lời. "Trước đây thì có như vậy. Anh nghĩ là mình phải sanh con trai để anh làm mọi trò của một ông bố cho nó. Nhưng rồi chúng ta có Rachel, nó chẳng thua bất cứ đứa con trai nào. Nó cứng cỏi hơn hầu hết bọn con trai cùng tuổi. Em đã coi nó nhảy ngựa thế nào chưa?"

Mẹ tôi căn nhằn. "Anh *đừng bao giờ* để con bé nghe được những lời đó nha. Tụi con gái không muốn người ta bảo chúng chẳng thua gì con trai đâu."

Nhưng mẹ đã lầm. Tôi vẫn cho rằng đó là một điều tuyệt vời. Ba tôi nghĩ rằng tôi cứng cỏi không thua bất cứ thằng nhóc nào. Tuyệt quá đi chứ.

Chỉ có điều… giá mà ba biết được con đang làm gì, tôi nghĩ.

Làm sao ba có thể trông đợi tôi quyết định chuyện kia nhỉ? Tôi đâu thể bỏ lại bạn bè. Tôi không thể. Bọn tôi sắp trở lại vũng Yeerk, và cả lũ trông mong vào sự can đảm, mạnh mẽ của tôi. Đứa nào cũng nghĩ là tôi có những đức tính ấy.

Nhưng nếu tôi can đảm và mạnh mẽ như vậy, tại sao đột nhiên tôi lại hình dung ra một cuộc sống khác, xa vời cuộc chiến chống bọn Yeerk?

Tại sao tôi lại hình dung ra một cuộc sống với những buổi học thể dục và những buổi coi đá banh với ba, ở một nơi mà tôi chỉ là một con người bình thường, nơi mà chẳng ai chờ đợi tôi trở lại cái địa ngục của những tiếng kêu gào và tuyệt vọng mang tên VŨNG YEERK?

CHƯƠNG 7

Tôi bay vô giang sơn của Tobias. Đó cũng là giang sơn của ít ra là một con cú vọ thứ thiệt, nó chắc chẳng vui gì khi có tôi lảng vảng ở đây. Giang sơn này thuộc về Tobias ban ngày còn ban đêm thuộc về con cú kia.

Tôi biết cái cây mà Tobias thường ngủ. Chắc ăn là cậu ấy ở đó. Tôi ngưng đập cánh và lướt tới.

Tôi còn đang xòe cánh chuẩn bị đậu xuống thì Tobias trông thấy.

<Mình đây, Rachel đây mà!>

<Ôi trời! Xém chút nữa thì bồ làm tui rụng tim!>

<Xin lỗi nha.>

<Xin lỗi ư?!> Tobias cáu kỉnh. <Đêm hôm khuya khoắt, giữa rừng, tui là diều hâu còn bồ là con cú bay vèo tới trong tư thế tấn công. Đừng có làm kiểu quái đản vậy chứ, Rachel.>

<Mình chỉ là cú chứ đâu phải đại bàng,> tôi cãi. Tôi biết có một số loài đại bàng và chim ưng thường tấn công diều hâu.

<Được rồi, được rồi. Chỉ có những con cú đang đói mới săn đuổi diều hâu. Việc đó không thường xảy ra, nhưng bọn cú vẫn làm tui sợ. Tui biết là người ta hay coi những tranh truyện về những con cú dễ thương, họ cứ nghĩ rằng chúng chỉ biết rúc "cú, cú" và hành động một cách khôn ngoan. Nhưng nói cho mà biết nha, tui đã quan sát bọn đó làm ăn. Chẳng dễ thương chút nào đâu. Chúng khó chơi lắm đó. Tui chẳng bao giờ muốn đụng độ với một con cú hết.>

<Mình thực sự xin lỗi mà Tobias. Mình đã quên béng là cuộc sống của bồ đầy rẫy những hiểm nguy…>

<Ừa, nhưng cũng có vài cái lợi… Còn bồ, bồ làm gì ở đây trong lốt cú thế này?>

<Mình phải ra khỏi nhà một lúc.>

<À ra vậy. Lý do? Tất nhiên đó chẳng phải việc của mình… >

<Mình cũng chẳng biết nữa. Chẳng có gì hết. Chỉ là do căng thẳng quá thôi.>

Tobias chẳng nói năng gì. Dĩ nhiên cậu ấy biết là tôi xạo. Trong khi đợi tôi nói ra, cậu ấy quan sát tôi bằng cặp mắt sắc lẻm.

Nhưng tôi lại không muốn nói cho Tobias biết. Đúng ra thì tôi đã muốn làm chuyện ấy, nếu không tôi bay đi tìm Tobias làm gì? Nhưng bây giờ tôi lại thấy làm phiền cậu ấy với những vấn đề của mình thì kì cục quá.

<Mình chỉ nghĩ ngợi về chuyện trở lại vũng Yeerk thôi,> tôi nói bừa.

<Bồ lo lắng hả?> Tobias chọc. <Bồ mà lo?>

<Đôi khi mình cũng lo lắm chứ,> tối chống chế. <Mình đang

tỉnh bay tới Lâm Viên, vô vườn thú. Có lẽ mình sẽ thu nạp một con thú nào đó, một con thực là khỏe và dữ đề sử dụng trong trường hợp lâm trận ở dưới ấy. Một con sư tử, hay gấu xám Bắc Mỹ hay gì đó. Mình nghĩ có lẽ bồ cũng muốn bay đến đó cùng với mình.>

<Rachel nè, bồ biết là tui ít khi bay ban đêm mà. Trong bóng tối tui nhìn rất dở. Với lại ban đêm thì chẳng có các luồng khí nóng, nên tui không vút lên nổi. Tui sẽ phải đập cánh suốt mà đường thì xa. Ý tui là nếu như bay dạo loanh quanh đây thì tui sẵn sàng, nhưng bay xa thế…>

<Thôi được, quên chuyện đó đi.>

<Tại sao bồ không kể cho tui nghe điều *thực s*ự làm bồ buồn chán? Buồn thiệt là kỳ quặc. Hổng giống với con người bồ chút nào hết.>

<Chẳng có gì đâu,> tôi đáp. <Xin lỗi vì đã làm phiền bồ. Mình quay về nhà đây.>

<Rachel, bồ biết là lúc nào bồ cũng có thể nói cho tui nghe mọi sự mà…>

<Ừa. Nè… Mình muốn hỏi bồ một câu. Có bao giờ bồ nghĩ đến những năm tháng sắp tới không? Như đến lúc vô đại học chẳng hạn?> Ngay lúc những lời này vừa hiện ra trong óc, tôi đã ước gì có thể thu chúng lại.

Nhưng Tobias thật tuyệt vời. Cậu ấy chỉ lặng lẽ cười. <Tui nghĩ là tui có thể ăn ngon điểm 10 về môn điều học.>

<Dứt khoát là bồ có thể thành giáo sư,> tôi tuyên bố. <Mình chỉ muốn nói là sớm muộn gì thì phần đông tụi mình sẽ phải ra đi. Rời đi sống ở nơi khác. Khi ấy chúng mình sẽ làm gì nếu như bọn Yeerk vẫn còn quanh quẩn ở đây?>

Tobias bắt đầu rỉa lông, một thói quen của cậu ấy khi có điều buồn phiền. <Tui không thực sự nghĩ quá xa như vậy. Nhưng tui cho rằng mọi sự sẽ được sắp xếp xong xuôi từ lâu trước khi chuyện đó xảy ra. Hoặc là bọn Yeerk thắng, và bồ sẽ chẳng phải lo chuyện học với hành. Hoặc chúng thua, và mỗi đứa bọn mình lại quay về với cuộc sống bình thường. Một số sẽ bình thường hơn những đứa khác,> cậu ấy nói thêm, giọng ráo hoảnh.

Tôi nín thinh một lúc. Tôi chẳng thể nói gì được. Tôi đang căm ghét chính mình vì đã khơi ra chuyện này với Tobias. Chẳng lựa ai mà lại nhắm đúng Tobias! Cậu ấy đã là một nạn nhân của cuộc chiến này rồi. Cậu ấy đã bị kẹt cứng trong lốt diều hâu khi biến hình để chiến đấu… Vậy mà mình lại nghĩ đến chuyện chuồn đi?

Mình làm sao thế này? Mình không thể bỏ đi. Mặc Tobias sống trong rừng ư? Mặc cho Cassie - đứa bạn thân nhất của mình chiến đấu và có thể hy sinh, mặc anh Jake, Marco và Ax? Vì sao kia chứ? Chỉ vì ba mình cô đơn và mình có thể theo học một lớp thể dục xịn ư?

<Rachel, bồ không sao đó chứ?>

Có. Tôi có sao. Tôi muốn bịnh. Tôi làm sao thế này? Tôi không thể bỏ đi. Không thể bỏ cuộc. <Mình hả? Dĩ nhiên là mình hổng có sao,> tôi nói xạo. <Song mình nghĩ mình sẽ phải đi nạp thêm năng lượng.*aoipiuH*

>

Tôi dang cánh và đập thật mạnh, lướt qua bầu không khí chết lặng của ban đêm.

Nhưng tôi không về nhà. Tôi bay vòng vòng một lúc, ráng kiềm chế sự bối rối trong đầu mình. Nhưng không thể được. Vậy thì tôi chưa thể về nhà, vì có về thì cũng chỉ nằm trên giường mà chong mắt suốt đêm.

Tôi quay lại và hướng về phía Nam.

CHƯƠNG 8

Nhìn từ trên cao, Lâm Viên trông thật khác. Chiếc xe trượt dốc trông không còn đồ sộ và đáng sợ nữa. Và khi bay phía trên vườn thú, bạn chỉ trông thấy nhiều nhất là mái của các chuồng thú. Phần còn lại là những khu rừng thưa với các con đường xi măng chạy vòng vèo giống như những dải lụa uốn éo.

Nhìn gần hơn thì thấy rõ các khu nuôi thú riêng biệt. Cây cối và dòng nước trong khu nuôi hổ. Bãi cỏ thả bò Bison có hàng rào cao ngăn cách với bãi thả linh dương châu Phi.

Tôi lướt bên trên khu sư tử. Phần lớn bọn chúng đang ngủ dưới một gốc cây. Một con sư tử cái đang đi lung tung như thể tìm kiếm cái gì đó.

Mất một lúc tôi mới tìm thấy lũ gấu. Tôi chẳng thèm quan tâm đến bọn gấu đen bé nhỏ hay bọn gấu Bắc Cực. Tôi đi tìm lũ gấu xám Bắc Mỹ.

Tôi muốn có sức mạnh.

Chúng ở đàng kia, trong một khu có cây cối và những tảng đá, với một cái hào sâu đầy nước, nước từ một dòng suối ào ào chảy vô đó.

Có hai con gấu, một con đực một con cái. Cả hai đều ngủ say, nằm ườn trên các tảng đá. Con đực bự hơn. Đúng như tôi muốn. Bự con. Mạnh mẽ. Không biết sợ. Nếu tôi phải trở lại vũng Yeerk, tôi muốn trở thành một loài gì đó cực kỳ nguy hiểm.

Tôi hạ cánh và bắt đầu hoàn hình. Bộ lông của tôi chảy ra và tuột đi, biến thành màu hồng. Mỏ của tôi bể ra thành hai hàm răng. Những chiếc vuốt trở thành các ngón chân nhẵn nhụi. Nội tạng của tôi kêu òng ọc, óc ách, vì một số cơ quan mọc ra, số khác biến đổi và số khác nữa tái xuất hiện từ khoảng trống không.

Con gấu nghe thấy tiếng những lóng xương của tôi giãn ra, và tiếng lạo xạo của bộ lông đang chảy để biến thành da. Nó mở một con mắt nhìn tôi ra bộ chẳng hiểu gì hết mà cũng chẳng sợ hãi gì.

Con gấu này đã ăn uống no nê. Nó sống trong vườn thú từ nhiều năm rồi, nên đã quên đi sự đe doạ của đời sống hoang dã. Đối với nó, tôi chỉ là một con vật có tí mùi chim lại có tí mùi người.

Tôi hạ một bàn tay run run chạm vào lớp *áo* thô ráp của con gấu xám. Hai con mắt cận thị của nó quan sát tôi. Tôi chẳng là gì đối với nó cả. Tôi không thể làm hại nó. Còn nó dư sức tiêu diệt tôi mà chẳng thèm thức giấc hẳn.

Nó sống bên ngoài nỗi sợ, bên ngoài sự hồ nghi và đau đớn.

"Êm ái lắm mà," tôi thì thầm với nó.

Tôi chạm vào nó và cảm thấy sức mạnh của nó tràn sang mình.

CHƯƠNG 9

Sáng hôm sau, như đã định trước, cả bọn tới khu thương xá riêng rẽ từng đứa. Tôi đụng Cassie ở chỗ bán thực phẩm.

"Chào. Trời sắp sập hay sao mà bồ cũng có mặt ở đây vậy?" tôi thốt lên.

"Ờ hờ."

Bọn tôi phải diễn trò để lỡ có một tên Mượn xác tọc mạch nào nhòm ngó thì hắn cũng cho là tình cờ hai đứa tôi gặp nhau.

Tôi ngó đồng hồ. "Tuyệt. Bọn mình có mười lăm phút để từ từ mò tới tiệm Gap."

"Mình thấy Jake và Ax đang chơi games ở dưới kia," Cassie nói. "Tội nghiệp Jake. Đôi khi Jake không lường được Ax hành động ra sao khi mang lốt người. Lúc mình trông thấy thì Ax đã nhặt một đầu mẩu thuốc lá trong cái gạt tàn đút vô miệng nhai ngon lành."

Người Andalite hổng có mồm và vị giác, vì thế khi Ax biến thành người, ảnh khám phá ra rằng vị giác rất hấp dẫn. Ảnh tìm cách ăn mọi thứ xung quanh mình.

Tôi bật cười khi hình dung Ax đang nhai một đầu mẩu thuốc lá, và tự thấy bất ngờ khi mình còn có thể cười được…

Hai đứa tôi đã tới cửa tiệm Gap.

"Marco bảo đó là phòng thử đồ cuối cùng," tôi nhắc Cassie. "Và mình phải giả định rằng mọi nhân viên ở đây đều là những kẻ Bị mượn xác. À, hổng biết Marco có tới đúng giờ hông nữa?"

"Mình tin là có," Cassie khẳng định. "Gần đây Marco có vẻ khá tích cực mà."

"Ừa, vậy là sao ta?" tôi lẩm bẩm.

Cassie nhún vai. "Con người luôn thay đổi mà… Mình tiếc là Tobias không đi cùng được. Cậu ấy sẽ buồn lắm đó, nhưng mặt khác mình lại ganh với cậu ấy."

Tôi gật đầu tán đồng. Tôi lại cảm thấy căng thẳng. Bị kích động quá mức. Tôi vẫn thường như vậy trước khi bắt tay vô một vụ nguy hiểm. Chỉ có điều lần này thì căng hơn. Tôi phải thừa nhận rằng, nó - cái vũng Yeerk ấy - làm tôi khớp. Cứ nghĩ đến cái nơi ghê rợn ấy là tim tôi thót lại. Thế mà bây giờ bọn tôi lại sắp xuống đó.

"Đến lúc vô buồng thử đồ rồi," tôi nói. "Vớ đại cái gì mà bồ muốn mặc thử đi."

Cassie ngẩn người ngó tôi: "Lấy cái gì bây giờ?"

Tôi đảo mắt. Cassie hổng biết sắm đồ. Nhỏ là đứa "khiếm khuyết" về thời trang. "Cứ làm như mình ấy. Lấy một chiếc áo lạnh cộc tay gì đó."

Tôi nhận ra anh Jake và Ax ở cuối gian hàng. Cái lốt người của Ax

bao giờ cũng làm tôi bất ngờ vì đó là một sự phối hợp ADN của anh Jake, Marco, Cassie và tôi. Ax là một cậu chàng hơi xinh xắn, nhưng có một cái gì đó rõ ràng là lạ lùng.

Tôi vơ một chiếc áo lạnh cộc tay đưa cho Cassie.

"Mình mà mặc *cái thứ này* hả?" nhỏ thở dài. "Có đề chữ *'chỉ giặt khô'* nè."

Hai đứa bước vô phòng thử đồ giáp phòng cuối cùng và đóng cửa lại.

"Tiến hành đi," tôi ra lệnh.

Bọn tôi đã quyết định rằng tốt nhất là biến hình thành gián. Lần hoá gián vừa rồi bọn tôi đã không gặp may. Nhưng gián thì lẹ và giác quan của nó khá phát triển, đủ cho bọn tôi sử dụng. Chúng cũng không bị người ta để ý lắm.

Tôi chẳng hề muốn biến thành gián lần nữa. Tôi hổng muốn bị trở thành con vật mà người ta có thể dẫm cho bẹp dí. Với lại, nếu bạn cho rằng *nhìn* một con gián thấy ghê hồn thì bây giờ bạn thử *làm* một con gián xem sao.

Tôi ngó qua Cassie và suýt la lên. Hai cọng râu to đùng đang mọc trên trán nhỏ…

Biến hình hổng phải là quá trình từ từ hoá thành sinh vật khác, diễn ra một cách có trật tự và hợp lý. Nó kỳ quái hơn nhiều. Mỗi lần biến hình một khác. Các bộ phận mới hiện ra đột ngột, những bộ phận khác lại đột ngột biến đi. Và các tỷ lệ không phải bao giờ cũng ăn khớp với nhau cho đến lúc xong xuôi…

Sự biến đổi đầu tiên ở Cassie là râu xuất hiện đột ngột, chúng vụt thẳng ra từ trán của nhỏ, y như hai chiếc cần câu.

Rồi da của nhỏ bắt đầu có vẻ giòn.

Cùng lúc cả hai đứa tôi co lại, và có cảm giác như đang rớt xuống. Bốn bức tường như chạy vút lên cao, mặt đất thì lao về phía mình như thể mình đang nhảy dù mà dù không mở.

Xui xẻo là hai đứa tôi đang ở trong một phòng thử đồ, hai mặt đều có gương soi…

"AAAA!" tôi la lên, dựng cả người vì trông thấy da lưng của mình làm thành hai cái cánh màu nâu to và cứng.

Cassie đã biến đổi quá nhiều nên không phát ra được tiếng "xì ì", nhưng nhỏ đưa ra một bàn tay lên chỗ đôi môi còn sót lại để ra hiệu. Đúng lúc ấy hai cái chân nữa mọc ra từ bụng nhỏ, và tôi nghĩ nếu còn miệng thì tôi đã hét lên lần nữa.

Tôi nghe thấy tiếng soàn soạt khi lóng xương chót của mình tan ra và thế là tôi chui vô cái vỏ cứng.

Quần áo của tôi đã thành một đống xung quanh giống như một chiếc lều khổng lồ sụp xuống.

Bây giờ tôi đã mất thị giác của con người, chỉ còn nhìn thấy một hình ảnh mơ hồ đùng đục phân tán thành muôn mảnh. Nhưng tôi đã

có kinh nghiệm làm gián rồi, nên có thể nhận ra phần nào từ những hình ảnh mập mờ đó.

Bù lại, cái râu vọt ra từ trán tôi lại đọc được cực kỳ giỏi các rung động và các mùi.

<Bồ ổn chứ hả?> tôi hỏi Cassie.

<Mình bị kẹt dưới cái quần jeans…> nhỏ đáp. <Khoan đã. Đó. Mình ra được rồi.>

<Mình thấy bồ rồi, nhưng cẩn thận! Coi kìa! Có rất nhiều đinh ghim trên tấm thảm đó.>

Những chiếc ghim thẳng đứng là những cây gậy bằng thép trông bự như thanh giằng của cái ghế xích đu, ở kích thước ấy đầu nhọn của chúng có vẻ không nhọn lắm nhưng đầu tù thì giống y như những trái banh nhỏ bằng thép.

<Được rồi, bọn mình ra khỏi đây thôi,> tôi nói.

Hai đứa tôi chạy hộc tốc bằng cả sáu cái chân tới một góc bên dưới chiếc ghế nhỏ hình tam giác.

<Trời ạ, cái óc gián này thực sự khoái nghĩ tới chuyện chạy quá,> Cassie thốt lên.

<Còn phải nói,> tôi tán thành. Trước đó bọn tôi đã biến thành gián nên đã có kinh nghiệm, không như lần đầu - phải vất vả lắm tôi mới kiềm chế được cơn hoảng loạn của nó.

Ngay cả lúc này, những bản năng hốt hoảng của loài gián chỉ mới được kiềm soát vừa đủ thôi. "Chạy đi!" bản năng ấy ra lệnh. "Chạy đi!"

Tôi nghe thấy những rung động nặng nề và sầm sập. Có cái gì đó to đùng di chuyển bên trên đầu hai đứa tôi. Mắt tôi không đủ tinh để nhận ra là ai, nhưng chỉ một chút sau người ấy bắt đầu biến hình nhỏ lại bằng chúng tôi.

<Ai đó?> tôi hỏi.

<Tui đây, Marco đây. Sao, bồ không nhận ra tui hả?>

Sau đó đến lượt Ax, ảnh phải hoàn hình Andalite rồi mới biến hình thành gián được. Anh Jake vơ tất cả quần áo của cả bọn nhét vô một cái bao và đem ra tủ gửi đồ của thương xá, xong đâu đó ảnh mới quay lại biến thành gián. Quần áo ngoài của ảnh đành phải hy sinh vứt trong phòng thử đồ. Như vậy ngó cũng kỳ thiệt, song hổng kỳ bằng vứt cả năm bộ đồ một lúc ở trỏng.

<Hay lắm, các cô các cậu gián,> Marco kêu lên, <Mất béng mười lăm phút rồi, chỉ còn có một giờ bốn mươi lăm phút trong lốt hình biến thôi đó. Mà tui hổng muốn bị kẹt trong cái lốt này đâu nha.>

<Lạy trời cho được như nguyện. Thôi, tụi mình đi ra thôi,> anh Jake ra lệnh.

Cả bọn chạy láo nháo như một đạo quân tí hon gớm ghiếc phía dưới tấm ngăn phòng này với phòng thử đồ kế bên, căn phòng mà Marco tin là ở trỏng có cửa dẫn vô vũng Yeerk.

<Bọn mình có thể nấp dưới cái ghế ngồi kia,> tôi đề xuất.

Bọn tôi vọt lên tường và túm tụm dưới cái mái che là một chỗ ngồi nhỏ hình tam giác.

Tôi nằm nghỉ, mặt ngước lên, những cái móc ở đầu các chân bấu chặt vào những mấu trên bức tường sơn. Tôi nhìn thấy hai con gián khác phỉa trên đầu mình nằm y như hai chiếc xe hơi màu nâu. Những cọng râu của chúng la đà tứ phỉa, đúng như râu của tôi, đánh hơi và dò bắt các rung động.

Thế rồi cửa phòng thử đồ bật mở. Một cái bóng cao ngất, cao như thể một toà nhà chọc trời, bước vô phòng.

<Tụi mình có bạn đồng hành rồi nè,> Marco thông báo.

Rồi tôi nghe một tiếng *cạch*.

Tấm gương ở vách tường của phòng thử đồ bật mở. Không khỉ ẩm thấp xộc vô, đầy mùi đất đá dưới lòng đất sâu. Tôi đã ngửi thấy cái mùi ấy một lần rồi. Ký ức ào về trong đầu tôi, những ký ức mà tôi muốn quên đi.

<Dzô!> anh Jake hô.

Cả bọn chạy băng băng xuống thảm và lao tới khuôn cửa. Hai bàn chân của tên Mượn xác ở ngay trước mặt bọn tôi, hai chiếc giày đồ sộ như hai toà cao ốc nhấc lên và bước về phỉa trước rồi mất dạng.

Bọn tôi chạy theo sau tên Mượn xác.

Cái cửa đóng lại sau lưng cả bọn.

<Vậy là vô được rồi,> anh Jake lên tiếng.

<Số dzách,> Marco hưởng ứng.

CHƯƠNG 10

Lần đầu tiên xuống vũng Yeerk, bọn tôi đã phải đi theo những bậc cầu thang tưởng chừng dài vô tận.

Lần này thì đường thoải hơn, không khó hơn đi bộ theo đường xe hơi chạy trong vườn nhà. Và đối với đám gián bọn tôi, vốn chỉ có chút xíu trọng lực, thì giống như đi bộ trên đất bằng vậy.

Dưới những bàn chân thoăn thoắt của bọn tôi là đất bẩn đầy dấu chân người. Bọn tôi leo vô leo ra những cái lỗm sâu cả thước - theo kích thước của loài gián.

Bọn tôi giữ một khoảng cách khá xa với tên Mượn xác, mặc dù dư sức di chuyển ngang với hắn, vì chẳng ngu gì mà liều lĩnh để cho hắn xéo lên.

Bốn bề tối mò, lâu lâu mới có một bóng điện ở trên cao giống như mặt trời trong sương mù, song bọn tôi vẫn cẩn thận để không bị nhìn thấy. Những cọng râu của tôi rình bắt mọi rung động lạ có thể là của một tên Mượn xác khác đang đi tới.

Bọn tôi đi xuống, xuống mãi, vòng vèo ngoằn ngoèo giữa hai bức tường đá.

<Tụi mình mất bao nhiêu thời gian rồi hả Ax?> Anh Jake hỏi. Ax có khả năng theo dõi thời gian một cách hoàn hảo, mặc dù hổng có đồng hồ. Thiệt là một biệt tài lợi hại.

<Hai mươi tám phút theo thời gian của các bạn rồi đó, kể từ lúc Cassie và Rachel bắt đầu biến hình.>

<Ax nè, bây giờ đó cũng là đơn vị phút *của anh* nữa đó,> Marco chỉnh lại, chỉ để cho có chuyện mà nói. <Ý tui là, tất cả tụi mình đều đang ở trên *Trái Đất* tốt lành ngàn xưa, tụi mình chỉ có một loại phút mà thôi.>

Bọn tôi chỉ có vỏn vẹn hai tiếng đồng hồ trong bất cứ lốt biến hình nào. Chỉ quá một chút là bị đình cứng, giống như Tobias vậy. Và tôi thực sự đồng ý với Marco, tôi chẳng khoái làm một con gián suốt đời.

<Trước mặt có các bậc đi lên,> Cassie báo.

Lên, xuống. Lên, xuống. Lên, xuống. Bảy mươi lăm bậc.

Cuối cùng bọn tôi cảm thấy những bức tường không vây bọc mình nữa. Lối đi đã dẫn vô cái hang đúng nghĩa.

Những "con mắt" gián của bọn tôi không nhìn thấy nó, nhưng tôi vẫn nhớ lần đầu tiên mình nhìn xuống vũng Yeerk.

Đó là một cái hang ngầm rộng thênh thang. Rộng hơn cả một cung thể thao cỡ bự. Ở ngay chỗ tương tự tầng ghế ngồi trên cùng trong cung thể thao, có rất nhiều cầu thang và lối đi khắp bốn bề.

Chính giữa hang là cái vũng đúng nghĩa, một cái hồ đầy bùn như thể sôi lên sùng sục vì những con sên Yeerk lúc nhúc ở trỏng.

Nhưng đó chưa phải là điều hãi nhất.

Bên trên hồ có hai cây cầu cụt. Cầu xả là nơi những vật chủ - những kẻ Bị mượn xác - Người, Hork-Bajir, Taxxon, và các loài khác nữa - trút con sên Yeerk ra khỏi đầu họ. Lũ cảnh vệ Hork-Bajir cẩn thận canh cho từng vật chủ quì xuống ở đầu cầu và chúi đầu xuống thật sát mặt hồ.

Lúc đó con sên Yeerk sẽ chun ra khỏi lỗ tai của vật chủ và rơi tõm xuống hồ.

Chỉnh vào lúc ấy bạn sẽ khám phá ra kẻ nào là vật chủ "tự nguyện", và ai là người bị cưỡng bức.

Này nha, các vật chủ tự nguyện - những kẻ *đã lựa chọn* việc tự nộp mình cho bọn Yeerk - thì sẽ đứng dậy và bình thản bước đi.

Những vật chủ bị cưỡng bức thì biết rằng họ tạm thời được giải phóng khỏi con vật vũ trụ độc địa đang nằm trong đầu mình. Rằng họ lại được làm chủ trí óc và thân xác của mình. Một số người la hét. Số khác khóc lóc. Nhiều người van xin được buông tha.

Vài người tìm cách trốn chạy. Nhưng những tên Hork-Bajir đã có mặt để túm lấy họ và tống họ vào chuồng. Ở đó họ phải đợi đến lúc bị lôi sang cây cầu cụt thứ hai - cầu nhập.

Cây cầu cụt này là nơi bọn Yeerk, sau khi được tăng lực nhờ bơi trong vũng có các tia Kandrona bổ dưỡng, sẽ chui vô lại đầu vật chủ.

Mỗi khi tôi gặp ác mộng về vũng Yeerk bao giờ tôi cũng mơ thấy cây cầu cụt thứ hai này…

Những vật chủ tự nguyên sẽ quì xuống và tiếp nhận con sên Yeerk vô lại trong óc của chúng.

Những người không tự nguyện sẽ vật lộn, chiến đấu, nguyền rủa. Một số còn thách thức lũ Hork-Bajir giết chết mình.

Bọn tôi lại ở trên một đường dốc thoai thoải. Chẳng ai nói một lời nào trong lúc cả bọn vẫn chạy xuống, xuống nữa, sâu, sâu hơn, gần, gần hơn nữa…

Ký ức ấy in sâu trong đầu cả bọn. Tất cả mọi người, không kể Ax là người chưa từng xuống đó.

<Ước gì tôi nhìn được rõ hơn,> Ax thốt lên. <Tôi ước ao được nhìn thấy tất cả những gì đang diễn ra.>

<Đừng nhìn thấy thì hơn,> tôi bảo Ax.

CHƯƠNG 11

Bọn tôi đã xuống đến hết con đường dốc, tới mặt nền của hang.

<Làm gì nữa đây?> Cassie băn khoăn. <Tụi mình đã sử dụng hết ít nhất là ba phần tư giờ rồi đó.>

<Bốn mươi mốt phút,> Ax nói rõ.

<Mấy bồ nhớ là có những toà nhà khắp xung quanh mép hang ở phía sau vũng Yeerk chứ? Phần lớn các toà nhà ấy có lẽ là kho chứa. Một số có thể là máy phát điện và máy lọc không khí. Nhưng một số có thể là văn phòng, phòng kiểm soát, hay thậm chí chỉnh là nơi đặt nguồn Kandrona. Tụi mình cần phải kiểm tra một số toà nhà.> Anh Jake nói.

<Hay lắm, việc đó thì đúng sở trường của loài gián rồi,> Marco giễu.

<Ước gì tụi mình kiếm được một con bọ có mắt tinh hơn…> tôi nói. <Làm cách nào kiếm ra những toà nhà ấy bây giờ? Mình hổng nhìn được quá nửa thước nữa đó.>

<Đâu cần nhìn,> Cassie phản đối. <Tụi mình đánh hơi được mà. Có con người ở dưới này. Mình hổng biết loài Hork-Bajir và Taxxon thế nào, chứ nếu có người thì chúng phải tấp vô ăn uống đâu đó. Và mình thề là mình đã ngửi thấy mùi khoai tây chiên…>

Nhỏ nói đúng. Tôi hổng biết có phải khoai tây chiên không, nhưng bộ óc gián của tôi dứt khoát là đã phát hiện ra mùi thức ăn.

<Nhào tới khoai tây chiên đi!> anh Jake vừa cười vừa hô.

Bọn tôi lao qua nền hang bụi bặm. Ngay trước mặt có một bức tường sừng sững. Khá dễ dàng tìm ra một khe nứt. Một con gián có thể lách qua một khe nứt không to hơn cạnh đồng hai mươi lăm xu mà.

Bọn tôi chòi ra giữa ánh sáng rực rỡ, những âm thanh cùng với các mùi.

<Rồi. Mấy bồ nghĩ là tụi mình đang ở đâu?> Marco hỏi.

<Có vẻ như chân mình là vải sơn lót nhà,> tôi nói. <Vải sơn dơ. Mình cảm nhận được nhiều rung động - có nhiều tiếng chân người, mình đoán thế, và tiếng nói. Quá nhiều nên mình không biết được chúng nói gì.>

<Tôi ngửi thấy mùi người. Ax xác nhận.

<Người hổng có 'mùi' đâu nha,> tôi nói, nửa đùa nửa thật.

<Ồ, mùi người ấy mà,> Ax cãi. <Chẳng phải mùi *hôi thối* đâu. Khá giống mùi một con vật ở hành tinh của chúng tôi, tên là *flaar*.>

<Vậy là ta có khoai tây chiên với những con người,> Marco nói. <Mấy bồ muốn bảo tui rằng tụi mình đã tới nhà hàng McDonald's của vũng Yeerk hay sao đó?>

<Nếu đây là một kiểu phòng ăn hay gì đó, thì sẽ là nơi rất tiện để nghe chúng chuyện trò,> Cassie nhận định. <Có lẽ tụi mình có thể tới gần hơn. Bò dưới bàn ấy. Mình có thể…>

Đột nhiên một cái bóng ập xuống trên mình bọn tôi. Một cái gì đó khổng lồ ở bên trên đang che mất ánh sáng fluo của những cây đèn ống.

<Giờ thì… *cái đó*… cái đó hổng phải mùi người,> Ax thốt lên.

<Mình cũng ngửi thấy mùi nó,> tôi nói. <Mùi quen lắm. Mình hổng ưa cái mùi này. Một cái gì… mình đã từng ngửi thấy… nó là… Mình hổng phối hợp được trí nhớ của người với giác quan của gián. Nó có mùi…>

<Taxxon!> Cassie đột ngột kêu. <Coi kìa. Cái vật đứng thẳng như cái cây kìa. Mình nghĩ nó là cái chân con Taxxon!>

<Ôi, ghê tởm quá. Mình *ghét* cái thứ đó,> tôi than.

<COI KÌA!>

Từ trên khoảng không sáng ánh đèn fluo, một cái gì giống như cây roi màu đỏ tươi bổ xuống với tốc độ kinh hoàng.

Tôi dồn hết sức vào sáu cái chân trong một phản ứng tức thời.

Quá lẹ!

Cây roi màu đỏ quất xuống khắp xung quanh tôi. Nó rơi lên người tôi giống như một cái mền ướt mèm kinh tởm. Một cái gì giống như keo rỉ ra xung quanh tôi, thấm vô dưới lớp vỏ cứng của tôi, dính cứng các chân tôi.

<Khôông!> tôi la lên.

<Tui bị dính rồi!> Marco hét.

Tôi bị nâng lên khỏi mặt đất. Lưng tôi dính vô cây roi màu đỏ, và tôi bay vút lên không trung. Tôi hoảng hốt liếc nhìn các bạn mình, họ cũng bị dính vô cây roi màu đỏ y như tôi.

<Chuyện gì đang xảy ra vậy?> Cassie la lên.

<Đó là con Taxxon,> Ax đáp. <Tôi nghĩ là nó sắp nuốt tươi chúng ta!>

Bọn tôi đã bị dính cứng vô cái lưỡi giống như lưỡi cóc của con Taxxon trong khi con vật độc địa ấy thụt lưỡi trở vô họng.

<Mình không rãy ra được!> anh Jake hét toáng lên.

Đùng một cái, hổng thèm báo trước, cái chết tìm đến chúng tôi.

Tôi bị dính cứng, hoàn toàn bất lực, trong khi cái lưỡi màu đỏ của con Taxxon thụt lại vô mồm nó.

Và rồi…

Và rồi… bỗng mọi thứ, ở mọi nơi, chết sững.

CHƯƠNG 12

Cây roi màu đỏ dính như keo - cái lưỡi của con Taxxon bỗng ngừng chuyển động.

Nhưng còn hơn thế nữa. Chẳng có gì rung động trước cọng râu của tôi. Không âm thanh. Không các mùi vị, vì bản thân không khí đã ngừng chuyển động.

Thế rồi, chẳng hề ý thức, tôi bắt đầu hoàn hình.

<Chuyện gì vậy?> tôi hỏi.

<Mình đang hoàn hình.> Cassie nói. <Nhưng hổng phải mình tự làm.>

<Hay là tụi mình chết cả rồi? Hay đây là một kiểu ảo giác?> tôi hỏi.

<Nếu thế thì anh cũng vậy nè,> anh Jake đáp.

Tôi phình ra, phình ra rất lẹ. Đôi chân gián ở giữa bụng tôi co lại và biến mất. Hai chân sau của tôi to lên và mọc da.

Tôi rớt từ cái lưỡi con Taxxon xuống sàn nhà, quá bự và quá nặng để có thể dính vô đó.

Các ngón chân hiện ra. Các ngón tay hiện ra. Hai con mắt thực sự người của tôi mở ra.

Tôi ngó xung quanh, sững sờ và mất hướng.

Mấy đứa kia đều ở đó. Bọn tôi lại trở thành người tất cả, chân đi đất, bộ đồ biến hình bó sát người, giống như mọi khi, sau mỗi cuộc biến hình.

Ax đã trở lại thân hình Andalite, chỉ làm cho quang cảnh chung thêm phần kì quái.

Bọn tôi đang ở bên trong một toà cao ốc. Đúng như dự đoán, đó là một phòng ăn. Một mặt là phòng bếp. Giữa phòng có hơn chục cái bàn dài.

Nhiều người đang ngồi ăn ở các bàn. Có điều là… họ hổng ăn. Họ đang cầm nĩa. Họ đang nhìn xuống các đĩa thức ăn. Họ đang há mồm ra chuẩn bị nói. Họ đang cầm các li cà phê.

Nhưng không một ai cử động.

Không một ai thở.

Hơi nóng bốc lên từ các ly cà phê đã đông lại và bất động như trong một tấm hình chụp.

"Hay lắm, giờ thì tui đã sẵn sàng để đánh thức mấy bồ," Marco nói. "Giấc mơ này đang trở nên quái dị."

"Coi kìa," tôi kêu. "Hork-Bajir."

Hai tên Hork-Bajir đang đứng cạnh cửa ra vào. Tôi chưa bao giờ trông thấy tên Hork-Bajir nào đứng im như thế. Ngay cả khi cứng đơ tại chỗ trông chúng vẫn đáng sợ - hai mét mốt với những cánh tay,

cẳng chân, đầu và đuôi sắc như dao. Máy Xén Cỏ di động, như Marco vẫn gọi. Những lưỡi dao cạo di động.

Và rồi còn có con Taxxon. Cái con sắp sửa xơi tái chúng tôi. Nó là một con rết bự quỉ quái, bự như một cái ống cống bằng bê tông. Nó có một cái mồm tròn vo màu đỏ ở ngay chót đầu cái thân mình giống như con sâu của nó. Cây roi dài thoòng màu đỏ tức là cái lưỡi của nó thè lè ra và treo giữa không trung.

"Tui có ý này," Marco nói. "Dù đây là một giấc mơ… tụi mình cũng nên CHUỒN khỏi chỗ này ngay đi!"

"Đúng rồi," tôi tán thành.

"DZỌT!" anh Jake hô lớn.

Bọn tôi chạy ra cửa phòng ăn. Ra cái hang mở rộng đầy đe doạ.

Bên ngoài cũng xảy ra hiện tượng đông cứng y như vậy. Mặt vũng Yeerk phẳng lì. Những con người và dân Hork-Bajir bị cưỡng bức làm vật chủ đông cứng trong các chuồng, miệng đang trong tư thế há ra la khóc…

Trên cây cầu cụt nơi diễn ra công đoạn kỉ sinh, một phụ nữ quì mọp trên mặt nước, một tên Hork-Bajir giữ chặt bà ta. Một con sên Yeerk đang chun dở dang vô tai bà. Nước mắt bà nằm im trên hai gò má.

Rồi tôi trông thấy cái gì đó đang cử động. Một vật sống duy nhất trong toàn bộ sự bất động kỳ quái này.

Một chú nhóc. Cao, hơi ốm. Tóc cậu ấy trông bù xù như chưa bao giờ được chải.

"Ồ…" tôi thì thào. "Ô, coi kìa! Tobias kìa!"

Mọi người quay hết cả lại, nhìn.

Tobias nhún đôi vai người của cậu ấy rồi giơ hai bàn tay lên để ngó kỹ những ngón tay của chỉnh mình. "Mình đây mà," cậu ấy thốt lên, như thể còn nghi hoặc. "Đúng là thân thể cũ của mình. Đây nè."

Tôi chạy lại với cậu ấy. Thực tình chẳng biết vì sao, tôi chỉ biết mình đang chạy lại. Tôi muốn sờ vào cậu ấy, để xem thực hay hư.

"A! A! A!" cậu ấy hét lên, nhảy về phía sau và đột nhiên vung hai cánh tay lên rồi lại hạ xuống.

Tobias đang vỗ cánh, tìm cách thoát đi, tìm cách bay. Tôi lao tới khiến cậu ấy hoảng.

"Xin lỗi," Tobias thì thầm, vẻ bối rối kinh khủng. "Xin lỗi."

Tôi quàng tay quanh người Tobias.

"Tobias, chuyện gì xảy ra vậy?" tôi hỏi.

"Mình cũng chẳng biết." cậu ấy đáp. "Mình đang bay… rồi đột nhiên mình ở chỗ này. Như thế này."

<Thời gian đã dừng lại,> Ax nói. <Dừng lại đối với tất cả, trừ chúng ta. Tôi có thể cảm nhận điều ấy.>

"Có cái gì đó, thiệt là sai quấy," Cassie nói giọng ảm đạm. "Đây phải chăng là mánh của Visser Ba?"

<Đây không phải là công nghệ Yeerk, tôi có thể nói với các bạn thế,> Ax nói. <Cái này vượt xa khả năng của chúng, cũng vượt xa khả năng của người Andalite chúng tôi.>

SAO? MỘT NGƯỜI ANDALITE MÀ CHỊU NHÚN MÌNH VẬY SAO?

"Yaaaa!" Marco la lên.

Tiếng nói ấy vang lên từ khắp mọi nơi cùng một lúc, mà lại chẳng từ đâu hết trọi. Hổng thực sự là một giọng nói, cũng hổng phải tiếng nói trong óc. Chỉ như một ý nghĩ nổi lên trong đầu, thế thôi. Các từ bùng ra giống như những trái banh nổ bên trong những suy nghĩ của bạn.

Tôi chạy lung tung kiếm xem tiếng nói ấy phát ra từ đâu, và sẵn sàng chiến đấu nếu cần.

ĐỪNG, RACHEL. KHÔNG CƠ GÌ PHẢI SỢ.

"Nó biết cả tên bồ!" Tobias rít lên.

Tôi liếc sang Ax. Ảnh cứng cả người lại. Ảnh không bị đông cứng như toàn bộ những gì xung quanh bọn tôi, nhưng ảnh sợ quá. Ảnh run như cầy sấy.

AXIMILI-ESGARROUTH-ISTHILL BẮT ĐẦU ĐOÁN RA TA LÀ AI.

<Ellimist!> Ax hổn hển.

ĐỪNG CƠ SỢ. TA SẼ HIỆN RA TRONG MỘT HÌNH DẠNG DỄ HIỂU VỚI CÁC NGƯƠI.

Bầu không khí ngay phía trước mặt tôi… không, không phải trước mặt mà sau lưng. Sau lưng. Xung quanh. Tôi hổng giải thích nổi. Bầu không khí mở ra, như thể có một cái cửa trong khoảng hư vô. Như thể không khí ở thể đặc và… thực sự không thể nào giải thích được.

Bầu không khí mở ra. Kẻ ấy xuất hiện.

Trong hình dạng người. Hai cánh tay, hai chân, một cái đầu đúng ở chỗ đầu người.

Da của ổng màu xanh lam rực rỡ, như thể ổng là một cái bóng đèn được sơn phết lên để lọc ánh sáng chiếu từ trong ra.

Trông ổng giống một cụ già, nhưng cường tráng và đầy sức sống. Tóc ổng dài và trắng toát. Hai tai vuốt lên nhọn hoắt. Hai mắt là hai cái hố màu đen như thể chứa đầy sao trời.

"Ta là một người Ellimist," ổng nói với giọng người thực sự, "Anh bạn Andalite của các ngươi đã đoán trúng."

Ax đang run rẩy đến mức có vẻ như sắp khuyu xuống.

"Bình tĩnh nào, chàng Andalite," người Ellimist trấn an. "Hãy ngó các bạn người của cậu kìa. Họ đâu có sợ gì ta."

<Họ không biết ông là ai đó thôi,> Ax ráng cất tiếng.

Người Ellimist mỉm cười. "Cả cậu cũng vậy thôi. Cậu chỉ biết những gì người Andalite kể cho con nít nghe trong các chuyện cổ tích mà thôi."

"Vậy thì… làm ơn cho chúng tôi biết ông là ai và là người thế nào, được không?" tôi đề nghị. Tôi thấy không thoải mái chút nào. Thiệt

vô cùng kỳ quái và khó chịu khi vây quanh mình toàn những kẻ Mượn xác Người, Hork-Bajir, và Taxxon, ở ngay giữa thành lũy của kẻ thù. Tất cả bọn chúng đang bị đông cứng, như tình hình ấy có thể thay đổi ngay bây giờ.

Nói thực lòng thì tôi hãi lắm. Mà đã hãi thì tôi đâm khùng.

Người Ellimist ngó tôi. "Cô không thể hiểu nổi tôi là thế nào đâu."

<Họ là những kẻ đầy quyền năng,> Ax nói một cách đơn giản. <Họ có thể vượt một triệu năm ánh sáng trong nháy mắt. Họ có thể làm toàn bộ các thế giới biến mất. Họ có thể ngưng cả thời gian lại.>

"Cái ông này trông chẳng có gì là đầy quyền năng hết,> Marco nghi hoặc.

<Đừng có khờ thế,> Ax gắt. <Đây đâu phải là thân thể của ổng. Ổng không có thân thể. Ổng tồn tại ở khắp mọi nơi cùng một lúc. Trong đầu của bạn. Trong lòng hành tinh này. Bên trong cái chất liệu tạo nên không gian và thời gian.>

"Vậy thì tại sao ông tới đây?" anh Jake hỏi người Ellimist. "Tại sao ông làm ra chuyện này? Tại sao ông đưa Tobias tới đây?"

"Dĩ nhiên là ông nhìn thấu được lốt biến hình của bọn tui," Marco lên tiếng. "Ông biết bọn tui là ai. Ông còn biết cả tên bọn tui nữa. Ông đem tất cả bọn tui tới đây với nhau. Vì sao vậy?"

"Bởi vì các cậu phải quyết định," người Ellimist nói.

"Quyết định cái gì chứ?" tôi hỏi.

"Số phận của nòi giống các cậu. Số phận của loài người."

CHƯƠNG 13

"Có bấy nhiêu thôi á?" Marco hỏi. "Chỉ có số phận của loài người thôi á? Bộ ông hổng có gì gay go hơn giao phó cho bọn tui sao?"

Nhưng người Ellimist không để ý tới Marco. "Bọn ta không can thiệp vào chuyện riêng của các sinh vật khác," ông ta nói. "Nhưng khi họ lâm vào hiểm hoạ bị tuyệt chủng, thì bọn ta tới để cứu một vài thành viên của họ. Bọn ta yêu sự sống. Toàn bộ sự sống, nhưng đặc biệt là những hình thái sống có nhận thức, như Homo sapiens (Người khôn ngoan), tức là nòi giống của các cậu. Đây là một hành tinh rất đẹp. Một tác phẩm nghệ thuật vô giá."

"Đấy là ông chưa thấy trường học của tụi tôi đó," Marco vẫn ráng nói nhây.

Đột nhiên, không báo trước, người Ellimist lại làm động tác mở không gian.

Bọn tôi không còn ở trong vũng Yeerk, không còn ở dưới lòng đất nữa.

Bọn tôi đang ở dưới lòng nước.

Dưới lòng nước sâu. Nhưng nước dường như không chạm vào da tôi. Và khi tôi thở thì lại là không khí. Song tôi vẫn cảm thấy ớn ớn đằng sau gáy.

Bọn tôi - tôi, Cassie, anh Jake, Marco, Ax và Tobias… Tobias trong thân thể người của chính cậu ấy - đứng ở giữa một đại dương. Lơ lửng giữa lòng nước mà vẫn khô ráo. Không trông thấy người Ellimist đâu nữa.

Bọn tôi dập dềnh bên trên một rạn san hô. Và mọi vật chuyển động trở lại.

Khắp xung quanh bọn tôi cá bơi vun vút từng đàn. Những con cá đủ màu đủ dạng, phản chiếu ánh sáng mặt trời lốm đốm từ trên cao. Những con cá mập lảng vảng kiếm ăn. Những con cá đuối như đang bay. Cá mực co duỗi nhịp nhàng. Cua chạy lon ton qua những bãi san hô kỳ ảo. Cá ngừ to bằng con cừu lững lờ bơi qua. Những con cá heo toét miệng cười lao đi tìm bữa chén.

ĐÁNG YÊU LÀM SAO.

Giọng của người Ellimist lại như nổi lên từ đáy lòng tôi.

ĐÁNG YÊU LÀM SAO.

Và rồi, cũng lẹ như khi nhào xuống đại dương, bọn tôi bây giờ lững lờ bên trên cánh đồng savan châu Phi cỏ rập rờn vàng chóe. Phía dưới bọn tôi một bầy sư tử nằm ườn trong nắng, trông lim dim vẻ bằng lòng. Các loại linh dương khác nhau đang gặm cỏ, rồi bỗng chúng lồng lên chạy đua một cách điên cuồng, cái năng lượng thuần túy của tất cả bọn chúng khiến bạn phải mỉm cười.

Có cả linh cẩu, tê giác, voi, hươu cao cổ, báo, khỉ, ngựa vằn. Diều hâu, đại bàng và chim ó bay vòng vòng trên đầu.

NHÌN CHO KỸ.

Rồi phút chốc là rừng mưa nhiệt đới. Một con báo đốm lảng vảng trong khi bầy khỉ chỉ chóe trên những tàng cây. Những con rắn dài bằng thân người trườn qua các cành lá. Không khí sực nức hương của hàng triệu bông hoa. Bọn tôi nghe thấy tiếng ếch nhái, côn trùng rả rích, tiếng khỉ và tiếng chim lảnh lót.

KHẮP VŨ TRỤ KHÔNG NƠI NÀO ĐẸP BẰNG.

TRONG HÀNG NGÀN, HÀNG NGÀN THẾ GIỚI, KHÔNG CÔNG TRÌNH NGHỆ THUẬT NÀO SÁNH NỔI.

Rồi người Ellimist cho bọn tôi xem loài người.

Bọn tôi bay, vô hình, qua những hẻm núi bằng thép và kính của các thành phố lớn…

Bọn tôi lơ lửng bên trên những ngôi làng ở bìa các con sông chảy giữa rừng mưa nhiệt đới. Bọn tôi quan sát một buổi trình diễn nhạc rock ở Rio de Janeiro, một cuộc mít tinh chính trị ở Seoul, một trận đá banh ở Durban, và một cái chợ trời ở Philippines.

CON NGƯỜI. THÔ LỖ. NGUYÊN SƠ. NHƯNG CÓ KHẢ NĂNG HIỂU BIẾT.

Đột nhiên, mọi chuyển động dừng sững lại. Bọn tôi đang ngắm một bức tranh. Tôi đã thấy bức tranh này ở đâu đó rồi thì phải.

Đó là một cơn lốc màu sắc. Một bức tranh toàn hoa màu đỏ tía. Hoa Iris, tôi nghĩ vậy, mặc dù tôi hổng thạo lắm về hoa. Người hoạ sĩ đã thấy được vẻ đẹp của những bông hoa này và đưa một chút vẻ đẹp ấy lên toan.

CÓ KHẢ NĂNG HIỂU BIẾT.

Thế rồi, không được báo trước, bọn tôi lại trở về vũng Yeerk.

Các hình ảnh đã biến hết. Một lần nữa bọn tôi lại ở trên mảnh đất của tuyệt vọng, vây quanh là những hình ảnh khủng khiếp đông cứng lại.

Người Ellimist - hay ít ra là cái thân hình mà ổng hoá ra cho bọn tôi thấy - xuất hiện trở lại.

"Một tua du lịch tuyệt vời," tôi nói, ráng làm ra vẻ cứng cỏi. Nhưng thiệt tình tôi cảm thấy ruột gan mình rối bời, như thể tâm trí tôi đã nổ tung thành muôn mảnh. Tôi đã bị áp đảo hoàn toàn. "Nhưng tất cả những cái đó nhằm nói lên điều gì?"

"Loài người đã lâm nguy. Chẳng bao lâu nữa các người sẽ biến mất."

Tôi ráng nghĩ vài câu để nói. Nhưng rồi tôi chẳng nói gì hết. Chẳng ai nói gì hết.

"Loài Yeerk cũng có trí khôn," người Ellimist nói. "Và chúng tiến bộ hơn loài người về mặt công nghệ. Chúng sẽ tiếp tục ký sinh vào loài người. Người Andalite sẽ tìm cách ngăn chúng lại, nhưng họ sẽ thất

bại. Bọn Yeerk sẽ thắng. Và chẳng bao lâu nữa, những con người còn lại sẽ chỉ là những kẻ mà các cậu gọi là bọn Mượn xác Người."

Tôi đã nín thở. Cái cách ổng nói lên điều đó… khiến bạn không thể nào cãi lại. Bạn không nói được câu nào hết. Ổng nói từng lời dứt khoát và chắc chắn như đinh đóng cột.

Ổng không đoán, mà *ổng biết rõ.*

Ổng biết là bọn tôi sẽ thua.

CHƯƠNG 14

Lúc nãy, tôi đã sợ phát khiếp, khi con Taxxon chuẩn bị nuốt sống bọn tôi. Tôi đã sợ hãi cho mạng sống của bản thân và của các bạn mình.

Bây giờ, khi vũng Yeerk bị treo lại giữa dòng thời gian, tôi còn thấy khiếp sợ hơn. Đầu tôi vẫn bơi trong những hình ảnh mà người Ellimist đã cho bọn tôi thấy.

"Ông tới đây chỉ để nói cho bọn tôi biết rằng bọn tôi là những xác chết chưa chôn hay sao?" tôi gượng hỏi.

"Bọn ta tặng cho các cô cậu một điều," người Ellimist nói. "Bọn ta có thể cứu một nhóm nhỏ làm mẫu cho giống người. Bọn ta có một hành tinh để tái định cư họ ở đó. Các cô cậu… và một số thành viên trong gia đình các cô cậu, với một ít người khác, được lựa chọn để có mẫu di truyền tối ưu. Cũng như một vài giống loài khác của Trái Đất mà bọn ta đặc biệt quan tâm."

Tôi bất ngờ khi nghe Cassie bật cười. "Ông là một kiểu nhà hoạt động môi trường," nhỏ bình luận. "Đúng như vậy đó. Bọn mình là những loài vật lâm nguy, và ổng là nhà hoạt động môi trường đang tìm cách cứu bọn mình."

"Bọn ta có một hành tinh dành riêng cho các cô cậu," người Ellimist nói. "Nó rất giống Trái Đất. Các cô cậu có thể tự do tiến hoá một cách tự nhiên, giống như cách loài người tiến hoá."

"Khùng quá đi mất," Marco kêu. "Cứ như là con thuyền Noe ấy. Cơn đại hồng thủy Yeerk đang tràn tới và tụi mình phải dzọt lên thuyền."

"Không," Tobias nhìn trừng trừng vào người Ellimist. "Đó là một vườn thú. Cái mà ổng dành cho bọn mình - là một vườn thú."

Người Ellimist ôn tồn. "Bọn ta không áp đặt ý chỉ của mình lên những giống loài có ý thức. Các cô cậu có quyền quyết định. Ta đã lựa chọn các cô cậu vì trong số những con người tự do chỉ có các cô cậu là biết chuyện gì đang xảy ra. Các cô cậu phải quyết định - ở lại Trái Đất và chiến đấu trong một cuộc chiến mà các cô cậu cầm chắc thua. Hoặc bỏ hành tinh này lại và làm thành một tập đoàn người mới."

"Bọn tôi có bao nhiêu thời gian để quyết định?" anh Jake hỏi.

"Các cô cậu phải quyết định ngay bây giờ," người Ellimist đáp.

"Sao?" tôi hét lên. "Ông tỉnh làm cái gì vậy? Ông muốn nói, chúng tôi phải quyết định *ngay bây giờ*?"

Thiệt quá sức điên khùng. Đây là một giấc mơ, chứ không thể nào có thiệt. Tôi đang tưởng tượng ra mọi sự thì có.

"Nếu các cô cậu quyết định trả lời đồng ý, thì các cô cậu, và một số

người thân của các cô cậu sẽ được đưa tới chỗ ở mới ngay lập tức. Nếu câu trả lời là không, ta sẽ cho mọi sự trở về đúng như khi ta ngưng thời gian lại."

"Ý ông là chúng tôi sẽ trở lại là những con gián đang chun vô họng con Taxxon?" tôi hỏi.

"Mọi thứ đều như cũ," người Ellimist nói. "Bọn ta không có ý định can thiệp."

Tôi ngó sang Tobias. Gương mặt cậu ấy không biểu lộ gì hết. Có lẽ Tobias đã quên cả cách biểu lộ cảm xúc rồi.

"Thế còn bạn Tobias của bọn tôi thì sao?" Cassie nhẹ nhàng hỏi.

"Mọi thứ đều *như cũ*," người Ellimist nhắc lại.

"Ồ, ông chơi công bằng thiệt," Marco mỉa mai. "Ông yêu cầu bọn tui điều đó đúng vô lúc bọn tui sắp trở thành bữa chén của con Taxxon?"

"Thiệt là lố bịch," anh Jake tức giận. "Ông không thể khăng khăng đòi bọn tôi quyết định như vậy. Bọn tôi không phải là những kẻ có thể quyết định kiểu đó. Tôi muốn nói: có lẽ là ông tìm cách làm điều tốt cho bọn tôi, nhưng việc này hóc búa quá đi."

<Người Ellimist chẳng quan tâm tới chuyện công bằng đâu,> Ax giải thích. <Họ cho bạn một sự lựa chọn mà chẳng có gì để chọn hết. Thế là họ có thể tuyên bố rằng họ không can thiệp. Họ sẽ *lây cớ* là chính con người quyết định.>

Thiệt khó mà cãi lại ý kiến của Ax. Người Ellimist đã hoàn toàn dàn dựng sự quyết định này. Nhận ra điều ấy, tôi càng muốn cưỡng lại. Người Ellimist muốn chúng tôi nói vâng, muốn chúng tôi bỏ dở cuộc chiến đấu chống quân Yeerk.

Lại còn… một nơi chốn cho chúng tôi hưởng thái bình nữa chớ. Ở đó chẳng còn phải đấu tranh, ở đó chúng tôi được là những đứa nhóc bình thường. Chẳng còn phải quyết định, chẳng còn phải uýnh nhau nữa…

Người Ellimist đã nói chúng tôi có thể đem theo một số người thân. Là những ai? Những ai có thể được cứu thoát?

"Mình biểu quyết chống," Tobias tuyên bố với giọng thách thức, sắc nhọn và giận dữ. "Ông đã lợi dụng tôi, lợi dụng tình cảm bạn bè đối với tôi để làm công cụ. Tôi không chịu như vậy đâu."

"Trước hết tụi mình phải nghĩ cho kỹ đã, Tobias," Cassie đề nghị. "Ý mình là đừng chỉ vì nóng nảy mà quên rằng đây là quyết định cho toàn thể loài người. Bồ có hiểu không? Ông đã nói về việc nhân loại đứng trước nguy cơ *tuyệt chủng*."

"Tobias, chính bồ sẽ mất mát nhiều đó," anh Jake nhắc cậu ta. "Nếu bọn mình nói không, bồ sẽ lập tức trở lại lốt chim."

"Vậy là chúng ta có hai phiếu chống của Tobias và Rachel, một phiếu thuận của Cassie," Marco nói.

Nhưng tôi chưa biểu quyết mà. Marco chỉ đoán mò thôi… Và cậu

ấy đã đoán trúng, tôi nhận rõ điều ấy và ruột gan tôi thắt lại. Marco đã đoán trúng bụng tôi. Tôi phải biểu quyết chống. Nếu Tobias đã sẵn sàng ở lại chiến trường với tất cả mọi mất mát hy sinh, thì tôi đâu thể thua kém.

"Cái nhà ông này thực ra chỉ muốn chúng ta bỏ chạy mà thôi," tôi nhận định. "Ổng muốn chúng ta bỏ rơi hành tinh của mình chỉ để cứu lấy bản thân và những người thân thích riêng của mình."

Ánh mắt Tobias gặp ánh mắt tôi, và trên môi cậu ấy hiện ra một thoáng mờ nhạt của nụ cười ngày trước.

<Đây là quyết định dành cho con người,> Ax lên tiếng. <Tôi chống lại quân Yeerk. Tôi đi theo hoàng tử Jake. Nhưng tôi không tin tưởng người Ellimist này, dù cho quyền lực của ổng có lớn đến đâu cũng vậy.>

"Nè mấy bồ, hãy suy nghĩ về chuyện này đã" Cassie nói. "Chúng ta thậm chí không thể sống sót mà ra khỏi vũng Yeerk nữa đó. Và nếu chúng ta chết, thì lúc ấy loài người liệu có cơ may chống lại được quân Yeerk không? Với lại ổng đã nói, dẫu gì thì loài người cũng sẽ thua mà. Vậy thì thà cứu lấy *một số* người chả hơn là mất *tất tần tật* sao?"

Anh Jake và Marco vẫn chưa biểu quyết. Tôi để ý thấy cả hai đang ngoái lại phía toà cao ốc mà bọn tôi vừa từ đó đi ra. Và nhìn xa quá cả toà nhà, đằng đó có một cái gì trông giống như cây cột cao hình tròn dựng thẳng đứng tới tận trần hang bằng đá.

Cây cột làm bằng hỗn hợp thép và kính trong. Bên trong đó có một người đàn bà của phe Mượn xác như bị đông cứng giữa lưng chừng trời. Trông bà ấy như đang rớt xuống dọc theo cây cột. Hoặc là đang bay lên.

Một cái thang máy! Bọn tôi đã sử dụng một cái như thế trên phi thuyền mẹ của bọn Yeerk. Loại thang máy này dùng một lực vô hình khiến bạn rớt hoặc bay một cách an toàn từ tầng này qua tầng khác.

Nhưng cái thang này *lên* hay *xuống*? Đó là vấn đề. Người đàn bà ở trong đó đang rớt xuống hay đang bay lên?

Anh Jake nháy tôi một cái rồi lại nhìn cây cột để chắc ăn là tôi chú ý đến nó.

Tôi quan sát thật kỹ người phụ nữ bị đông cứng kia. Bà ta có mái tóc dài ngang vai. Nếu bà ta rớt xuống thì tóc bà ta phải hất lên trên, đằng này tóc bà ta buông xuôi quanh cổ.

"Thưa ngài Ellimist," Marco nói, "Xin cảm ơn ngài đã gia ân. Nhưng tui hổng nghĩ như ngài đâu. Tui hổng nghĩ rằng tui muốn vô trong vườn thú của ngài. Và tui hổng ưa bị cưỡng ép như vầy. Tui rất vui thấy ngài yêu mến Trái Đất, song tụi tui sẽ chăm nom nó theo cách tốt nhất trong khả năng của tụi tui."

Vậy là bốn phiếu chống. Tôi, Marco, Tobias và Ax. Tôi tính cả Ax, mặc dù ảnh nói chuyện này hổng ăn thua đến ảnh.

Cassie chỉ có một mình trong việc nhận đặc ân của người Ellimist.

"Mấy bồ đều biết là mình chăm nom rất nhiều thú bị bịnh. Chúng bao giờ cũng sợ mình mặc dù mình đang tìm cách giúp đỡ chúng. Nói không là can đảm lắm sao? Hay chỉ là ngốc nghếch khi chống lại một người đang tìm cách cứu mình?"

Điều Cassie nói khiến tôi suy nghĩ. Đột nhiên tôi hình dung lại những bộ phim về tự nhiên mà mình đã coi. Tôi nhớ một phim có cảnh những nhà hoạt động môi trường toan bắt mấy con hổ. Họ tìm cách di chuyển chúng tới một khu bảo tồn mà ở đó chúng sẽ được an toàn. Hổ là loài sắp tuyệt chủng, và con người tìm cách cứu lấy vài con.

Nhưng những con hổ đã kháng cự quyết liệt. Chúng gầm gào, chống trả và tránh xa những chiếc lưới.

Bọn tôi cũng vậy sao? Bọn tôi cũng là những con vật sắp tuyệt chủng đang kháng cự lại người tới cứu mình chăng?

Tôi tự hỏi, nếu như mình đổi ý… Cứu lấy bản thân, cứu lấy gia đình mình. Những người thân của mình sẽ nói sao nếu họ được biểu quyết? Mẹ tôi? Mẹ sẽ không bao giờ hy sinh mạng sống của con cái. Mẹ sẽ biểu quyết thuận.

Còn ba? Nếu như cả nhà được phép lạ chuyển tới một nơi an toàn và tôi phải giải thích việc mình đã làm? Nói rằng mình đã biểu quyết cứu cả nhà và bỏ dở cuộc chiến đấu? Ba sẽ nghĩ thế nào về quyết định ấy?

"Ông có biết điều gì làm tôi băn khoăn không?" tôi nghe anh Jake hỏi người Ellimist. "Ông bảo loài người sẽ thua quân Yeerk, nhưng tôi không tin là ông có khả năng tiên tri. Này nha, ông đâu biết tụi tôi sẽ biểu quyết thế nào. Nếu biết thì ông đã chẳng mất công lôi tụi tôi tới đây, đúng không?" Ánh nói và ngó từng đứa bọn tôi.

Cassie mỉm cười buồn bã. "Nếu các bạn biểu quyết ở lại thì mình cũng theo."

Anh Jake giơ tay ra nắm lấy tay nhỏ. "Ngài Ellimist nè, tôi đoán rằng ông đã có câu trả…"

"…lời."

LỰA CHỌN SINH TỬ

CHƯƠNG 15

Ngay lập tức bọn tôi trở lại lốt gián.

NẾU CÁC CẬU SỐNG, TA SẼ HỎI LẠI LẦN NỮA.

NẾU CÁC CẬU SỐNG.

Cây roi màu đỏ - lưỡi của con Taxxon cuốn tôi trôi xuống, dính cứng, không cách gì cứu vãn!

<Hoàn hình! Hoàn hình ngay!> anh Jake hét lên trong đầu tôi.

Chẳng cần nhắc đến lần thứ hai, nén sợ hãi, tôi tập trung tâm trí vào thân thể người của chính mình. Đột nhiên, xung quanh trở nên tối đen.

< Tụi mình chun vô bụng con Taxxon rồi!> tôi hét lên.

<Tập trung biến hình!> anh Jake la. <Tụi mình phải bục ra khỏi người chúng. >

Một chất lỏng mùi rất hắc trào lên như sóng triều cuốn tôi khỏi cái lưỡi dính nhớp. Tôi lảo đảo, khiếp hãi và đui mù trong cái chất nhờn lầy nhầy và nóng hổi đó.

Nhưng cùng lúc đó, tôi cảm thấy mình đang lớn lên. Hai cọng râu gián của tôi quờ trúng một con gián khác, nhưng lớn hơn con gián bình thường.

<Hoàn hình đi!> Cassie hét lên.

<Khỏi nhắc> tôi hét lên đáp lại.

Xung quanh tôi chật chội đến mức không cục cựa nổi. Thân thể của các bạn xô vào tôi trong khi cả bọn phình ra từ lại gián. Tôi cảm thấy ruột con Taxxon co giật vì ráng sức tiêu hóa cái thức ăn cứ phình ra một cách chết người này.

Hai lá phổi của tôi đang mọc trở lại, và chúng bắt đầu khát không khí.

Tôi ngộp thở! Thân thể của tôi hổng chịu đựng giỏi bằng thân thể loài gián.

<Không khí!> tôi nghe tiếng Marco la. <Tui hổng thở được nữa! >

<Cứ tiếp tục biến hình đi,> anh Jake nói. <Tụi mình sẽ tìm cách bục tung cái con sâu này ra.>

<Đuôi tôi mọc lại rồi,> Ax kêu. <Tôi có nên…>

<CƠ!> anh Jake hô. <Làm liền đi!>

Bóng tối xung quanh chúng tôi đột nhiên vỡ tung. Tôi liếc nhanh sang cái đuôi Andalite giống như lưỡi hái của Ax đang chém toang con Taxxon từ bên trong.

Không khí! Không khí ùa vô. Không khí hôi thúi, bẩn, độc, nhưng vẫn là không khí.

Bọn tôi bùng ra từ bụng của con Taxxon, mình mẩy còn bọc trong

mớ ruột của nó và phủ đầy thứ nước nhầy màu xanh lam lục.

Bọn tôi chưa hoàn toàn là người, vẫn một thứ nửa người nửa bọ ghê tởm, nhưng đang kết thúc việc hoàn hình với tốc độ nhanh chưa từng có.

Không khí! Tôi hít nó vô hai lá phổi còn đang hình thành của mình.

Con Taxxon nằm tan nát và bốc mùi thúi hoắc xung quanh bọn tôi. Căn phòng đầy nhóc những tên Mượn xác Người đang ăn chiều, chúng không còn bị người Ellimist làm đông cứng nữa.

Nhưng giờ thì chúng đờ người ra vì quá kinh ngạc.

"Chuồn lẹ trước khi chúng kịp hoàn hồn."

Bọn tôi chạy. Trườn, trượt khỏi đống ruột Taxxon. Vẫn còn đang hiện nốt các ngón tay, ngón chân, bọn tôi chạy bắn ra khỏi phòng ăn.

"Tóm lấy chúng!" một giọng người hét lên. "Tóm lấy chúng ngay, lũ ngốc, không thì Visser Ba cho chúng mày như xương đó!"

Đột nhiên, ồ lên một tiếng, bọn Mượn xác Người nhảy bật dậy từ những cái ghế.

Một tên Hork-Bajir ở gần cửa di chuyển thiệt lẹ để cắt đường rút của bọn tôi. Ax quất đuôi như chớp, trúng vai tên Hork-Bajir.

"Chạy tới thang máy!" Marco la lên trong khi mở đường rút khỏi phòng ăn.

"Tất cả, trừ Ax, nếu có thể biến hình nữa thì biến đi!" anh Jake hét lên trong lúc bọn tôi vọt tới thang máy. "Chúng ta cần có sức mạnh!"

Trong bọn tôi, chỉ một người có khả năng chiến đấu trời cho, đó là Ax. Tôi ráng tập trung tâm trí vô con gấu mà tôi đã thu nạp được.

Lẽ ra tôi nên biến hình thành voi hay chó sói, hai con thú tôi đã từng quen thuộc. Nhưng voi thì hổng vô lọt thang máy, mà tôi lại đang cần sức mạnh.

"Xầm!"

Có cái gì đó va mạnh vào tôi khiến tôi nằm sóng soài trên đất dơ.

Một người đàn ông. Một người lớn! Hắn đã đâm sầm vào tôi. Tôi có lý do để nổi giận đùng đùng. Loại người khốn khiếp nào lại đi uýnh một đứa con gái nhỏ xíu chứ?

Dĩ nhiên tôi biết câu trả lời là sao. Gã đàn ông kia chẳng còn là người, mà chỉ là một tên Mượn xác. Con sâu Yeerk trong đầu hắn đâu thèm biết hay quan tâm đến phép lịch sự.

Gã cúi xuống thộp cổ tôi.

Đột nhiên hắn chỉ còn một bàn tay.

"Aaaaa!" hắn kêu rống lên, té ngửa ra sau.

"Cảm ơn Ax," tôi nói.

<Chúng ta bị kẹt rồi,> Ax đáp.

Tôi ngó ra phía sau ảnh. Các bạn khác đã tới được cái thang máy ở cách chúng tôi chừng vài trăm mét. Giữa hai đứa tôi với tụi bạn là một đạo quân Mượn xác Người và Hork- Bajir.

Marco rồi Cassie đã vô trong thang máy. Chỉ còn anh Jake vẫn

đang đứng nhìn hai đứa tôi với vẻ hãi hùng.

"Chạy khỏi đây đi!" tôi la lớn. "Tụi này không sao đâu!"

Vài tên Mượn xác bắt đầu tiến tới sát anh Jake. Nhưng số lớn thì chỉ mắt trước mắt sau ngó chừng Ax. Chúng biết đó là một người Andalite - kẻ thù không đội trời chung của quân đội Yeerk. Tôi không biết chúng nghĩ tôi là giống gì, vì người tôi vẫn ròng ròng chất nhầy của tên Taxxon.

Đột nhiên, một cặp Hork-Bajir lao tới. Những cánh tay đầy lưỡi dao của chúng chém vào không khí. Chúng chạy tới y như một cặp cưa xích vận hành hết tốc độ.

Ax quất!

Nhưng hai tên Hork-Bajir quá lẹ.

<Aaaa!>

Một vết chém sâu vào mạn sườn Ax.

Ax quất và quất tiếp, cái đuôi bọ cạp như vô hình vô ảnh. Bọn Mượn xác Người thận trọng đứng đằng sau, sợ rằng không bị tụi Hork-Bajir đang tức giận xả vào người thì cũng bị Ax băm nhừ tử. Nhưng có thêm những tên Hork-Bajir lại lao tới, và Ax phải lui lại.

Lúc đó… tôi nhận thấy mình hết sợ.

Một sự tự tin dâng lên trong tôi.

Hoàn toàn tự tin và không hề biết sợ.

Tôi nhận ra mình không còn đứng thẳng nữa, mà đi bằng bốn chân.

Lông thú thô kệch màu nâu sậm. Những chiếc vuốt màu đen, cái nào cái ấy giống như lưỡi búa chim.

Tôi đã trở thành gấu. Chính là tôi đã cảm thấy sự tự tin của gấu. Gấu không hề biết sợ.

Tôi là một con gấu xám Bắc Mỹ, chưa từng biết đến một khoảnh khắc sợ hãi thực sự. Đột nhiên tôi thấy đau khủng khiếp ở vai. Một tên Hork-Bajir vừa chém tôi. Tôi mở hai con mắt gấu cận thị ra nhìn trừng trừng nhưng chẳng thấy gì ngoài một đám lờ mờ cao cao.

Trước đây tôi chưa từng biến thành gấu. Tôi chưa từng học cách kiểm soát trí óc và bản năng của nó. Nhưng giờ con gấu-tôi đã bị khiêu khích.

Vậy thì chỉ có một câu trả lời: tấn công!

"Grừừ!" tôi rống lên và lao vô tên Hork-Bajir.

Nó lại chém tôi một nhát. Chẳng xi nhê gì hết. Tôi đổ ụp vô nó, bốn trăm kilô của một con gấu xám đang cực kỳ giận dữ.

Sức mạnh!

Tôi là một chiếc xe tải đang lao một trăm kilomet giờ!

Tôi là một chiếc xe tăng!

Tôi là một con thú ăn thịt bự nhất chốn này và không con vật nào, KHÔNG CON VẬT NÀO dám khiêu khích tôi mà sống sót!

Tôi chỉ thấy được lờ mờ tên Hork-Bajir qua đôi mắt cận thị của

loài gấu, nhưng tôi đánh hơi được nó và cảm nhận được nó, và tôi vung bàn tay đồ sộ lên đánh trúng vô ngực nó. Cú "chưởng" của tôi có thể lật một toa tàu ra khỏi đường ray.

Tên Hork-Bajir bay vèo ra xa.

Thêm những tên khác kéo tới. Chúng có cơ hội khám phá ra tại sao một phần trong cái tên latinh của gấu xám lại là *horribilis* (kinh hoàng).

Tôi chỉ nhớ qua loa những gì xảy ra sau đó. Tôi buông mình theo cơn điên của con gấu. Cơn giận dữ của nó với cơn giận dữ của tôi đã nhập làm một. Tất cả sự căng thẳng trong tôi, tất cả sự bấp bênh nghi hoặc đã bị quét sạch khi tôi buông mình theo bạo lực của con gấu.

Tôi nhớ là tới một lúc nào đó, anh Jake đã biến thành hổ và nhập cuộc. Và ký ức tôi còn giữ là những hình ảnh loang loáng của sự hủy diệt, của những cái hàm ngoạm cắn.

Nhưng điều kế tiếp mà tôi nhớ rõ lúc bay lên dọc theo thang máy, là tiếng anh Jake la lên trong đầu tôi <Rachel, hoàn hình đi. Lẹ lên! Em MẤT kiểm soát rồi! Hoàn hình đi!>

Tôi điên cuồng quơ tay lên trời, tìm cách giết con hổ trên đầu mình trong thang máy.

Tìm cách giết anh Jake.

Tôi cảm thấy mình bừng tỉnh sau một cơn mơ.

Trong khi bọn tôi từ từ dâng lên phía mặt đất, tôi bỏ con gấu lại và trở lại là chính mình.

CHƯƠNG 16

Tôi ngỡ như mình bay lên mãi mà không thoát khỏi chiếc thang máy.

Thế rồi đột nhiên tôi lên tới đầu thang. Tôi bước ra nền bê tông cứng. Những đứa khác đã ở đó cả rồi. Ax đang ráng biến hình thành người, nhưng anh làm việc ấy khá vất vả. Việc biến hình vội vã thường làm cho bạn khốn khổ đến mức bạn chỉ muốn lết vô một xó mà ngủm béng cho xong.

Tôi bước trên nền bê tông, lảo đảo vì quá oải. Trời tối mò, chỉ có chút ánh sáng lờ mờ soi những khuôn mặt xung quanh tôi.

"Cẩn thận đó!" Cassie nắm tay tôi, "Bọn mình ổn cả rồi, giờ thì cả bọn đang ở dưới chân tháp nước đằng sau trường đó mà."

"Phải chuồn lẹ khỏi đây thôi, không tụi Yeerk phát hiện ra đó."

"Là cái chắc," Marco hất đầu về một xó có hai tên Mượn xác đang nằm bất tỉnh.

"Phải ra khỏi nơi này ngay," anh Jake nói. "Em không sao chứ, Rachel?"

"Vâng, chỉ oải thôi. Em… em chưa biến thành gấu bao giờ, lại hổng đủ thì giờ nắm lấy quyền kiểm soát. Xin lỗi anh nha."

"Hổng sao đâu Rachel. Con gấu chẳng đã giúp cả bọn thoát khỏi chỗ đó là gì".

Rồi tôi cũng về được tới nhà bằng cách nào đó. Tôi lết vô giường và lập tức ngủ thiếp đi.

Sáng hôm sau, lúc cái chuông báo thức vừa tắt, tôi cố giương hai mắt ra mới nhìn thấy con số trên mặt đồng hồ.

"Rachel? Con dậy chưa đó?" mẹ tôi gọi qua cửa.

"Dạ rồi, con dậy rồi." tôi thưa.

Tôi lết ra khỏi giường và lảo đảo đi về phía buồng tắm chung của mấy chị em. Jordan đang ở trỏng. Tôi lại vô sảnh đề đi tới buồng tắm của mẹ.

Mẹ bận một bộ đồ đi làm màu da bò và đang xỏ vớ vô chân. "Trông con không được khỏe lắm," mẹ vừa nói vừa nhìn xéo tôi một cái.

"Ừm," tôi ậm ờ. "Con xài vòi tắm của mẹ nha?"

"Con vẫn mang bộ đồ tối qua con mặc về nhà đó," mẹ nói giọng gay gắt. "Con loạng choạng vô nhà lúc chỉn rưỡi tối, đi chân không, trên người là bộ đồ nịt. Bây giờ con vẫn ăn vận như thế."

Tôi lờ đờ ngó xuống người mình. Phải rồi, rõ ràng là tôi vẫn đang mang bộ đồ biến hình. "Ừm… con, con bỏ quên giày ở nhà Cassie, con cho Cassie coi mấy động tác thể dục ấy mà. Mẹ có cho con xài vòi tắm của mẹ không ạ?"

"Đi chân không về nhà rồi lăn ra ngủ như chết chẳng thèm ăn uống

gì cả." Mẹ lắc đầu. "Rachel, có chuyện gì thì nói cho mẹ nghe đi."

Tôi làm bộ phá lên cười. "Có chuyện gì á? Chẳng có chuyện gì đâu mẹ ơi…" Tôi cười rinh rích, dụi mắt cho tỉnh hẳn, và lại cười…

Mẹ tôi thở dài đánh sượt. "Sáng nay mẹ phải ra cãi ở tòa từ sớm," mẹ nói. "Nhưng mẹ muốn con ở nhà tối nay, hai mẹ con mình sẽ nói chuyện với nhau một chút. Mẹ biết ba con đã đặt ra cho con một vấn đề lớn. Mẹ biết đó là một quyết định gay go với con, Rachel à."

"Mẹ có cho con xài vòi tắm của mẹ không ạ?" tôi cũng thở dài và không cười nữa.

"Cứ xài đi. Con nhớ lo cho em Sara đi học đúng giờ nghen."

Tôi đóng cửa buồng tắm và vù tới vòi nước nóng bốc hơi nghi ngút.

Khi ấy mọi chuyện bắt đầu trở lại trong đầu tôi. Bung ra khỏi bụng con Taxxon nè. Đề nghị của người Ellimist nè. Tobias trở lại thành người trong một khoảnh khắc ngắn ngủi nè.

Và cuộc uýnh lộn… một con gấu nổi khùng. Mà con gấu chỉnh là tôi.

Tôi rùng mình. Nước nóng đã hết mất tiêu.

"Chị Rachel? Chị ngủ ở trỏng hả?" Có tiếng Jordan ngoài buồng tắm.

"Jordan hả? Em lo cho Sara đi học giùm chị được không?" tôi kêu ra ngoài. "Chị tắm trễ một chút đó. Em lo giùm chị mọi chuyện nha."

Ngày hôm đó lần đầu tiên tôi cúp cua. Tôi nằm vật vờ ở nhà và coi những chương trình tivi ngớ ngẩn. Tôi bấm lui các kênh, hết những đám người lộn xộn này tới đám người lộn xộn khác.

Nhưng giữa hình ảnh các nhân vật cáu kỉnh và các xướng ngôn viên tươi cười hiện ra những hình ảnh khác. Một con Taxxon bị tét làm đôi y như cái bao rác bục. Những tiếng la câm lặng, đóng băng của các vật chủ không tự nguyện bị nhốt trong chuồng.

Và trên tất cả các tiếng ồn của tivi, tôi nghe được tiếng nói khác. Tiếng người Ellimist vang lên trong đầu tôi. *Chúng ta có thể cứu một mẫu nhỏ của giống người.*

Và tiếng anh Jake. *Em mất kiểm soát rồi!*

Và ba tôi. *Tới thành phố khác. Tiểu bang khác.*

Tôi ráng không nghĩ tới những chuyện xảy ra bữa trước. Kỳ quái thiệt đó: tôi sống trong hai thế giới hoàn toàn khác nhau.

Một thế giới là gia đình, nhà trường, các lớp thể dục, mua sắm, nghe nhạc, coi tivi… toàn những chuyện thông thường.

Rồi một thế giới hoàn toàn khác.

Trong thế giới ấy tôi là… một chiến binh. Tôi liều mạng sống của mình. Tôi tham dự cuộc chiến sinh tử kinh hoàng chống lại những loài quái đản khủng khiếp. Trong thế giới ấy tôi chẳng còn là một đứa nhóc bình thường nữa…

Đến trưa tôi tự làm cho mình một ổ bánh mỳ nướng kẹp phô mai.

Tôi mở tivi trong bếp khi nướng bánh. Và lúc ấy có bản tin buổi trưa của ba tôi. Ba đang thực hiện một chương trình bên ngoài phòng thu. Một sự kiện ở trung tâm hội nghị.

Tôi tắt âm thanh và chỉ coi phần hình. Tôi ném vỏ bánh vào thùng rác.

"Mình phải làm gì bây giờ?" đột nhiên tôi la toáng lên, và tôi tự giận dữ với chính mình, "Mình phải làm gì đây?"

Tiếng của tôi chìm nghỉm trong sự im lặng của buồng bếp. Tôi cảm thấy mình thật ngớ ngẩn. Tôi đâu có muốn mình trở nên sướt mướt quá vậy.

Tôi đứng trơ ra đó, ngó trân trân lên cái tủ ly. Người Ellimist… con gấu… ba tôi… Tôi phải làm gì đây? Bỏ mẹ và các em lại? Bỏ ba lại? Bỏ bạn bè? Bỏ cả cái hành tinh lộn xộn này?

Tôi hình dung mình đi tới gặp ba ở trung tâm hội nghị. "Ba ơi, con có chuyện này…" Và ba sẽ vòng tay ôm lấy tôi, vuốt tóc tôi như ba vẫn làm, và bảo "Thôi nào, nhóc của ba. Đừng nghiêm trọng quá vậy mà…"

Tôi tắt tivi cái bụp. Tôi cảm thấy đau trong bụng như thể nuốt phải thủy tinh vỡ.

Tôi cần phải ra khỏi nhà. Tôi cần phải ngưng suy nghĩ.

Tôi lên cầu thang và mở cửa sổ phòng ngủ.

Ít phút sau, một con đại bàng đầu bạc to bự bay khỏi phòng tôi và vút lên trời.

CHƯƠNG 17

Buổi chiều hôm đó bọn tôi hẹn gặp nhau ở nhà kho trong trang trại Cassie.

Khi tôi chường mặt ra trong bộ đồ biến hình, chân không giày, đứa nào cũng biết liền là tôi hổng có đi xe bus tới.

Anh Jake và Marco đang tựa mình lên những bao cỏ. Tobias thì đậu trên chiếc xà ngang. Ngó cậu ấy trở lại lốt chim như thế lòng tôi lại nhói lên…

"Chào Rachel," Marco nói giọng nửa đùa nửa nghi ngại. "Bồ biến thành con gì rồi đó?"

Cassie đang mắc thay băng cho một con chim cắt bị thương ở cánh.

"Rachel," Cassie nói. "Bồ giúp mình một tay được chứ? Sao bữa nay hổng thấy bồ ở trường?"

Tôi phụ Cassie giữ chặt con chim đang vẫy vùng. Chim cắt là loài chim nhỏ thuộc họ diều hâu. Con chim cắt này tìm cách mổ tôi băng được nhưng nó quá yếu nên cú mổ chẳng nhằm nhò gì.

"Hồi sớm nay mình thấy muốn bịnh nên nằm nhà luôn," tôi trả lời Cassie.

"Em tới đây bằng cách nào vậy, Rachel?" Anh Jake hỏi.

Cassie đã băng bó xong, nhỏ đỡ con chim cắt từ tay tôi. Tôi quay nhìn vô mắt anh Jake. "Em bay đó, hổng sao chứ?"

Jake liếc Cassie rồi liếc qua Marco. "Con gấu mà em biến hình hôm bữa qua… Em một mình tới Lâm Viên thu nạp nó phải không?"

"Không đâu," tôi đáp. "Em gặp nó ở khu thương xá đấy."

"Được rồi," anh Jake gật đầu. "Và bữa nay thì em cúp cua, cuối cùng là biến hình… em biến thành con gì vậy?"

<Thành đại bàng,> Tobias xen vào. <Chiều nay tui thấy một con đại bàng đầu bạc cưỡi trên luồng khí nóng. Lẽ ra tui phải đoán được là ai, vì nó ở trên trời quá lâu và bay lượn theo kiểu một con ó Buzzard. Đại bàng thứ thiệt thì phải đậu lại sau một hồi bay trên không kia.>

"Bồ biết tui có cái riêng như vậy là tốt đó," tôi châm biếm.

Anh Jake ngó tôi với ánh mắt sắc như dao. "Em đã ở trong lốt biến hình suốt buổi chiều?"

"Thì sao?" tôi đáp.

Anh Jake nhảy dựng lên. "Rachel, nếu em làm điều gì ngu xuẩn thì cuối cùng cả bọn sẽ lãnh đủ. Em đi thu nạp một con gấu xám mà không có ai hỗ trợ? Em có thể tự đẩy mình vô chỗ chết đó."

"Vậy thì sao nào?" tôi phản pháo. "Anh đã nghe người Ellimist nói rồi mà. Chúng ta đã thất bại. Phe Yeerk một, phe người zero. Chúng ta thua. Vậy thì còn ai để ý đến chuyện em cúp cua để bay lượn trên

trời kia chứ?"

Đột nhiên anh Jake chùng hẳn xuống. "Rachel à, anh hổng tranh cãi với em. Anh chẳng biết vấn đề của em là gì, nhưng liệu chỉnh em có biết không? Em phải tự giải quyết thôi."

Tôi chưa bao giờ thấy anh Jake oải đến vậy. Phút trước ảnh còn là một anh Jake mạnh mẽ, thủ lãnh của hội Animorph; phút sau trông ảnh như đã hết hơi. Hai con mắt ảnh đỏ văn. Anh chớp mắt lia lịa. Ngó bộ chỉ thở thôi cũng không đủ sức.

"Ba em muốn em đi với ông tới tiểu bang khác," tôi thú thiệt.

Tụi bạn ngó tôi chằm chằm. Ánh mắt đứa nào cũng đờ đẫn mệt mỏi hổng khác mấy anh Jake.

"Vậy bồ tính sao?" Cassie hỏi.

Tôi vung tay lên trời. "Tụi mình còn bao nhiêu việc phải lo… Còn số phận Trái Đất và loài người thì sao?"

"Mỗi người có một nỗi lo khác nhau," Cassie chỉnh lại. "Mình biết bồ nghĩ như thế nào về ba bồ mà."

"Ba mình đã sai lầm khi đổ xuống đầu mình chuyện này!" tôi dằn giọng. "Ý mình là… mấy bồ biết đó… ý mình là…"

Thiệt là kỳ quặc. Đột nhiên tôi cảm thấy như nghẹn cổ. Như thể tôi sắp nổ tung. Như thể trỉ óc tôi đã vuột khỏi sự kiểm soát.

"Cứ như là… mình phải làm gì bây giờ?" tôi hét lên. "Sau những gì đã xảy ra đêm qua… sau tất cả những chuyện đó, mình phải quyết định sẽ làm đau lòng ai đây: mẹ mình hay ba mình? Và mấy bồ nữa chứ? Và…"

"Thôi nào Rachel," Marco dịu giọng. "Bình tĩnh đi. Coi kìa, bồ là Xena…"

"KHÔNG! Tui hổng phải là thứ nhân vật trong ba cái truyện tranh vớ vẩn của bồ đâu, Marco. Tui sợ hết vía đó. Tui sợ những gì đã xảy ra đêm qua. Chỉ biết rằng có một nơi chốn như thế tồn tại dưới lòng đất là tui đủ sợ rồi. Tui chỉ muốn chạy nhưng lại hổng dám… Nhưng giờ khác rồi. Người thì bảo "Ồ, chỉ cần tới ở với ba và hai ba con mình sẽ đi coi đá banh," người thì lại nói 'Ê, quên cái chuyện qua tiểu bang khác đi, bọn ta đã dành cho mấy người một hành tinh khác đây.' Và càng thấy thêm một lối thoát, tui càng sợ hãi hơn…"

Một lúc lâu, chẳng ai nói câu nào.

Marco thở dài thườn thượt. "Tui nghĩ lại rồi. Tui đổi ý. Nếu người Ellimist hỏi lại, tui sẽ biểu quyết thuận."

"Cái gì?" anh Jake hỏi. "Vì sao?"

Marco nhún vai." Rachel đã lung lay. Và nếu nhỏ đã lung lay, những đứa còn lại trong tụi mình sẽ trì được bao lâu đây?"

"Im đi Marco, tui hổng còn lòng dạ nào nghe bồ giỡn đâu nha," tôi

sửa lưng cậu ta.

"Tui cũng giống bồ thôi," Marco nói giọng buồn nản. "Bồ có biết đêm qua tui ngủ được bao lâu không? Hổng đầy một tiếng đồng hồ. Toàn ác mộng thôi. Bữa nay tui cứ như cái hồn ma vật vờ trong lớp ấy. Tui cảm thấy như thể… cứ như toàn bộ lớp da của tôi bị chà bằng giấy nhám. Tui bồn chồn, sợ hãi. Tui căng thẳng cực độ."

"Điều ấy tất sẽ xảy ra thôi," anh Jake nói.

"Câu chuyện này ngay từ đầu đã điên khùng rồi mà," Marco tiếp tục. "Một nhúm nhóc tì mà dám chọi lại cuộc xâm lăng của bọn người vũ trụ? Thử coi chuyện gì đã xảy ra? Tobias bị kẹt cứng trong lốt diều hâu. Rachel thì bắt đầu coi biến hình là một cách để trốn tránh các vấn đề riêng tư. Có một đêm tui thức dậy trên giường và hổng biết tui là ai nữa. Tui hổng biết mình đang có hai tay hay là những chiếc vảy cá hay là vuốt chim đây? Có thể với bồ và Cassie thì không hề hấn gì, Jake à. Nhưng tui cũng chẳng tin vậy đâu."

"Tất cả những gì tụi mình làm rốt cục cũng chỉ đưa tới thất bại mà thôi," Marco tuyên bố. "Tụi mình trêu ngươi lũ Yeerk. Có thể tụi mình đã làm nổ tung một phi thuyền, hay đạt được vài thành công cỏn con. Nhưng cuộc xâm lăng thì cứ tiến tới. Và tất cả những gì tụi mình làm chỉ là vừa vặn thoát thân. Tụi mình hệt một đội bóng chày chẳng bao giờ thắng nổi một trận đấu. Và bây giờ, cứ theo người Ellimist thì tụi mình biết là sắp thua cả mùa bóng rồi. Tụi mình hổng vô nổi trận chung kết đâu."

"Mình cóc cần," Anh Jake nói. "Mình không bỏ cuộc đâu."

"Jake à," Cassie lên tiếng. "Bồ có thấy cái này không?" Nhỏ giơ cánh tay trái lên và chỉ một vết sẹo bên cổ tay. "Mình bị một con ó mổ đó. Nó bị sa bẫy và gãy chân. Mình tìm cách gỡ nó ra để cứu nó. Thế mà nó mổ mình."

"Tụi mình đâu có phải là ó," Jake cự lại.

"Chẳng phải ó là gì nếu so sánh với người Ellimist?" Cassie biện luận. "Biết đâu ổng có lý? Có thể đúng là ổng đang tìm cách cứu vãn một phần của giống người? Đúng là ổng đang tìm cách gỡ chúng ta ra khỏi bẫy và bó lại những chiếc xương gãy cho ta?"

"Cassie nói trúng đó," Marco hùa theo. "Tui sẽ để mặc cho người Ellimist gỡ cẳng tui ra khỏi bẫy. Nhưng trước hết tui phải đặt vài điều kiện. Phải có một số người đi cùng với tui. Nếu người Ellimist có thể cứu những người ấy cùng với tui, thì tui phải nói đồng ý thôi."

Marco nhìn tôi. Rồi đến anh Jake và Cassie cũng nhìn tôi. Đã có hai phiếu chống hai. Marco, Cassie với Tobias và Jake. Tôi là lá phiếu quyết định.

Thế có nghĩa là không còn các cuộc uýnh nhau. Sẽ không còn những quyết định khổ tâm mà tôi phải chọn lựa nữa.

Tôi mở miệng. Tôi bắt đầu nói.

TA ĐÃ HỨA LÀ TA SẼ HỒI LẠI CÁC CÔ CẬU.

"Ờ hờ," Marco bị bất ngờ.
TA SẼ CHỈ CHO CÁC CÔ CẬU CÁI MÀ CÔ CẬU CẦN BIẾT.

CHƯƠNG 18

Trong nháy mắt bọn tôi ra khỏi nhà kho. Năm đứa bọn tôi và cả Ax nữa, đứng bên nhau giữa cánh đồng trống đầy cỏ dại ùm xùm. Phía xa khoảng trăm mét có một tòa nhà dài và thấp, trông hoang phế.

Chẳng nhìn thấy người Ellimist đâu hết. Chỉ có bọn tôi: năm người Trái Đất với một người Andalite.

"Tobias!" tôi kêu lên.

"Ừa," cậu đáp lại và ngó xuống hai bàn tay. "Lại lặp lại chuyện cũ."

Anh Jake có vẻ giận dữ. Cassie ngạc nhiên. Marco thì ráng uể oải cười duyên, nhưng chẳng đi đến đâu.

Ax bồn chồn dậm dậm bốn cái móng guốc thanh mảnh và duỗi thẳng cái đuôi ra như chuẩn bị một cú quật.

"Người Ellimist lại tới đó," tôi nói. "Mấy bồ có nghe thấy…"

"Ừa, nghe rồi," anh Jake đáp. "Vậy chúng ta có cơ may để đổi ý rồi."

"Tụi mình đang ở đâu đây?" Cassie tự hỏi. "Ý mình là ở đây có cái gì đó trông quen quen. Nhưng mình hổng định vị được rõ ràng."

Tôi cũng có cảm giác như vậy. Dường như cái cảnh đất trống trải, bụi bặm này rất quen thuộc…

"Trường mình," Tobias kêu lên.

"Cái gì?" tôi sửng sốt. "Hổng lý nào," Nhưng Tobias có lý. Tôi nhìn lại một lần nữa và hiểu ra rằng mình từng biết tòa nhà đổ nát kia.

"Hừ, tui hổng thích cảnh tượng này chút nào," Marco nói. "Ngày thường tui chỉ mong nhà trường nổ tung để khỏi phải đi học, nhưng thực tình tui hổng thích cảnh tượng này."

"Chuyện này xảy ra lúc nào vậy ta?" tôi tự hỏi thành tiếng. "Mình cúp cua có một ngày mà trường cháy rụi rồi sao?"

"Mình hổng nghĩ vậy," giọng Cassie lạ lùng, xa vắng. "Mình hổng cho đây là chuyện xảy ra, trong thì quá khứ. Mình nghĩ chúng ta đang ở tương lai."

"Đúng vậy đó," Marco lầm bầm.

Tôi ngó Cassie, tự hỏi nhỏ nói về chuyện gì vậy. Nhỏ đang nhìn chăm chú lên bầu trời, ngay trên đầu rồi xa về phía chân mây.

"Bầu trời," nhỏ nói. "Mấy bồ có bao giờ thấy màu trời thế này chưa?"

"Nó có màu vàng úa," Anh Jake nhận xét.

"Và không khí nữa. Nó có mùi kỳ quá phải không? Rồi nhìn đằng kia nữa. Cây cối phía sau cung thể dục. Đang chết héo cả."

"Người Ellimist sẽ cho chúng ta thấy điều gì đó," tôi lầm bầm. "Vậy điều ấy là gì nhỉ? Ax, anh có hiểu chút gì không?"

<Có một sự bẻ quẹo thời gian. Tôi cảm thấy điều ấy. Nhưng tôi không biết thế nghĩa là sao.>

"Đó là tương lai," Cassie tuyên bố.

Một luồng lạnh chạy dọc sống lưng tôi. Tôi muốn nghĩ rằng Cassie đang lầm lẫn. Nhưng tôi cảm thấy được sự thật trong lời nhỏ.

"Được lắm," Marco trề môi. "Vậy bi giờ tụi mình phải làm gì đây? Đứng phỗng ra, chờ tới khi người Ellimist trở lại kiếm chắc?"

Anh Jake nhún vai. "Mình nghĩ là nên ngó khắp xung quanh xem sao. Khu thương xá chỉ cách đây có vài trăm mét gì đó. Chắc nó vẫn mở."

Vậy là bọn tôi băng qua cánh đồng hoang, dưới bầu trời ngả từ xanh lam qua vàng, điểm những mảng và vệt màu xanh lục, chẳng hề giống bầu trời nào mà tôi từng thấy. Bọn tôi đi ngang trường học và âm thầm ngó qua các lỗ hổng để coi có nhận ra được gì không.

"YAAAAA!" Marco hét lên.

Cậu ấy lảo đảo lui lại từ một cái lỗ tối om. Tôi chạy tới nhìn vô bên trong. Đó là một lớp học. Có một bộ xương nằm vắt ngang qua bàn giáo viên.

"Ôi trời ơi," Cassie thì thầm. "Người ta vứt cái xác ở đây."

"Đó là lớp cô Paloma," tôi nhận ra. "Lớp lịch sử."

Phải mất mấy giây bọn tôi mới hiểu ra ý nghĩa của sự việc. Cái xác đã bị bỏ mặc ở đó cho tới khi rữa nát. Phải qua nhiều năm nó mới trơ hết xương ra như vậy.

"Cassie có lý. Tụi mình đang ở thời tương lai," Marco nói. "Nhưng hổng thể nào như vậy được."

<Không thể với con người thôi,> Ax xen vô <Nhưng không phải là không thể với người Ellimist.>

"Ồ, mình hiểu rồi," tôi nói một cách giận dữ. "Đây là một bài học nho nhỏ. Người Ellimist đang chỉ cho chúng ta thấy cái gì sẽ xảy ra trong tương lai. Thông minh thiệt. Sáng suốt thiệt. Nhưng làm sao mình biết rằng đó là tương lai thứ thiệt chứ không phải một màn kịch mà ổng bày ra?"

"Thử tới khu thương xá xem sao," anh Jake đề nghị.

Bọn tôi bỏ lại ngôi trường đằng sau lưng. Tôi ráng hổng nghĩ tới bộ xương kia có thể là ai. Của thầy cô nào, hay trò nào? Hay một người nào đó đã tới lầm lúc lầm nơi?

"Có lẽ tụi mình nên kiểm tra hiệu sách trong thương xá," Marco nói. "Kiếm một cuốn Niên giám thế giới của năm đương thời. Coi xem ai thắng vòng chung kết Super Bowl. Rồi lúc trở về thời gian của mình, mình có thể đánh cá và có thể trở thành triệu phú."

Tôi gượng cười nhưng rốt cục chỉ phát ra tiếng gầm gừ. Bọn tôi cần phải giữ vững tinh thần và Marco đang tìm cách làm điều đó.

Cả bọn đi tới xa lộ. Tám làn xe bê tông im lặng chết chóc. Không một chiếc xe con. Không một xe tải. Trống trơn.

Bên lề đường phía xa lộ là một cái xác xe đã rỉ sét. Hai bàn tay xương xẩu ghì lấy chiếc vô lăng. Bọn tôi tránh xa chỗ đó.

Tôi trông thấy một cái gì đó sáng lấp lánh ở xa về phía Đông. Nó có vẻ chạy theo đường thẳng từ chân trời tới gần đây. Tôi nheo mắt nhìn coi nó là cái gì.

"Tiếc là hổng có đôi mắt diều hâu của bồ lúc này," tôi thì thào với Tobias.

"Đó là một cái ống, mình nghĩ thế. Giống một cái ống bằng kiếng, dài thòng. Coi! Có cái gì di chuyển trong nó kìa."

<Đó là một phương tiện chuyên chở,> Ax nói. Ảnh đã quay cả bốn con mắt về phía đó. <Nó có vẻ là một cái ống bằng kiếng chạy dài nhiều kilomet. Bên trong nó là những cái bục di chuyển với tốc độ lớn, giống như tàu hỏa của các bạn. Có điều là chạy lẹ hơn. Chúng di chuyển có lẽ tới dăm trặm kilomet giờ theo đơn vị của các bạn.>

"Đó là đơn vị chung cho tất cả chúng ta," Marco sửa lại. "Anh đang ở trên Trái Đất và chúng ta có chung một đơn vị mà."

"Một kiểu hệ thống đường tàu cực nhanh," anh Jake nhận xét. "Vì thế mà chẳng có ai trên xa lộ hết."

"Câu hỏi đặt ra ở đây là ai đã xây dựng nên hệ thống đó?" tôi nêu vấn đề.

Vài phút sau bọn tôi tới khu thương xá. Nhưng nó đã thay đổi, thay đổi rất nhiều.

"Ôi trời," Marco thốt lên. "Nhìn kìa! Trời ạ."

Khu thương xá vẫn còn. Đến cả cái bảng hiệu "Sears" cũng vẫn còn đấy. Nhưng có những cái lỗ tròn đường kính đến hai mét đã được đục trên các mặt tường của khu thương xá. Và từ các lỗ ấy chun ra những con Taxxon.

Chúng bò ra bò vô các lỗ. Chúng trườn xuống mặt đất và lên mái nhà. Một số con khuân các thùng giấy ra từ một phi thuyền không gian đỗ sộ đậu trong bãi đậu xe. Chúng đang dỡ hàng từ đó như từ một chiếc xe tải, chúng khuân những cái thùng màu ánh bạc chun vô các lỗ.

"Đây là một cái tổ," Cassie nhận xét. "Giống một cái tổ ong. Hay một ổ kiến. Chúng nó đã chiếm được rồi. Khu thương xá giờ là một cái tổ Taxxon.

CHƯƠNG 19

"Tương lai sẽ là vậy đó một khi bọn Yeerk thắng," tôi nói. "Lũ Taxxon sử dụng khu thương xá làm tổ của chúng. Vậy là quên chuyện mua sắm đi nha."

Tôi muốn tỏ ra cứng cỏi, như thể mình hổng bị tác dụng gì. Nhưng đó chỉ là trò xạo thôi. Những con sâu bự hơn cả người lớn đang bò qua các lỗ trong thương xá. Bộ xương vắt qua bàn thầy giáo trong các phế tích của ngôi trường thân yêu, bộ xương bám chặt lấy vô lăng của cái xe hơi rỉ sét…

Không khí thật lạ lùng. Bầu trời hổng còn là bầu trời của Trái Đất nữa. Cây cối chết khô.

Lúc đi vòng quanh khu thương xá, bọn tôi thấy con tàu ống dừng lại ở đó. Cái ống bằng kiếng nằm bên trên mặt đất chừng sáu mét , giống như chiếc xe ray ở Disneyland, nhưng dường như hổng có gì đỡ nó từ bên dưới, mà nó treo lơ lửng giữa trời…

Phía ngoài khu thương xá có một chiếc thang máy đưa tới ngang tầm cái ống. Một con Taxxon chun vô thang và vọt lên một cái bệ thò ra bên sườn ống.

"Bọn mình phải tránh xa lũ Taxxon này," Tobias nói.

Nhưng Marco lắc đầu. "Tại sao? Bồ hổng thấy sao? Bọn Yeerk đã thắng. Như vậy người chẳng qua là một tên Mượn xác Người. Lũ Taxxon sẽ chỉ coi tụi mình là những tên Mượn xác Người mà thôi."

"Bồ có lý," Tobias tán thành. "Ừa, vậy thì có thể đi bất cứ chỗ nào. Với lại, tui hổng tin rằng người Ellimist đưa tụi mình tới đây để nhìn tụi mình bị khử."

Tôi thở ra một chút vì nhận thấy hai đứa nó nói đúng. Nhưng tôi vẫn có một cảm giác bất an sâu xa về tất cả những gì đang diễn ra.

<Tôi sẽ biến thành người ,> Ax nói. <Bọn Yeerk có thể quen với những tên Mượn xác Người, nhưng chúng chưa thấy một tên Mượn xác Andalite nào ngoài Visser Ba.>

"Anh chắc chứ?" Marco hỏi. "Có thể trong tương lai người Andalite cũng thua bọn Yeerk thì sao?"

<Không bao giờ,> Ax giận dữ gắt lên và bắt đầu chầm chậm biến thành người.

"Mình nhảy lên tàu đi," tôi đề nghị. "Coi thử nó đi đến đâu."

"Xin lỗi," Marco bật cười. "Leo lên con tàu cao tốc kiểu Yeerk này á?"

Tôi nhún vai. "Đúng như bồ nói đó, Marco. Chúng sẽ nghĩ tụi mình là những tên Mượn xác Người. Dù thế nào thì người Ellimist cũng chẳng mạng tụi mình tới đây để cho tụi mình bị khử đâu."

"Thiệt là buồn cho khu thương xá," Ax than, lúc này ảnh đã gần

thành người bình thường. "Con người có nhiều đồ ăn thơm ngon. Người Ellimist đã cho chúng ta thấy rất nhiều thứ tuyệt vời của loài người và hành tinh Trái Đất, nhưng ổng còn quên các mùi vị. Bánh sữa quế. Và cả sô cô la nữa."

"Ừa, tụi mình phải cứu lấy những thứ dùng để chế ra cái món bánh sữa quế nóng hổi mới được," tôi gật đầu. "Nào, thử lên tàu đi."

Chỉ mất vài phút để tới chỗ cái thang máy. Khi bọn tôi đến gần đó, có một con Taxxon trườn qua bên cạnh. Nó hối hả vượt lên như một kẻ đi làm bằng vé tháng, nhưng nó chẳng thèm để ý gì đến bọn tôi.

"Mấy bồ có nghĩ bây giờ là giờ cao điểm của bọn Yeerk không?" Marco thì thầm trong hơi thở.

"Im nào," anh Jake gắt. "Bây giờ tụi mình là những tên Mượn xác, đâu phải người thường."

Con Taxxon tới thang máy trước bọn tôi. Nó vô trỏng qua một cái cửa rộng và lập tức vọt lên cái bệ phía trên đầu.

Tất cả bọn tôi đều ngần ngừ không biết có nên theo nó hay không. Tôi bèn bước lên trước. Vài giây sau tôi đã ở trên cái bệ, những đứa khác đứng ngay sau tôi.

Bọn tôi ở trên cao sáu mét, và tôi có thể nhìn ra mọi phía.

Tôi hích Tobias một cái. Một vũng Yeerk nhỏ đã được xây trên mái thương xá, ngay chỗ trước kia là một sân bán thực phẩm. Đó là một cái vũng nông lầy bùn. Dăm con Taxxon nằm ườn xung quanh vũng như thể đang tắm nắng.

Ở vũng Yeerk này hổng có các chuồng, Taxxon là lũ vật chủ tự nguyện. Thêm một lý do để chẳng thể ưa chúng. Ít ra thì lũ Hork-Bajir còn kháng cự lại lũ Yeerk.

Đột nhiên, trong tiếng gió ào ào, một cái bệ vụt tới trong lòng ống thủy tinh, lẹ như tên bắn.

Nó ngưng lại trước mặt bọn tôi và con kia trườn lẹ lên tàu. Bọn tôi theo sau nó.

Đó hổng phải là một toa tàu đóng kỉn, mà chỉ là một cái bệ hở, trống cả hai đầu. Có khoảng hai mươi ghế ngồi cỡ tiêu chuẩn, phân nửa đã có những tên Mượn xác Người ngồi rồi. Về phía đuôi có một khoảng hở cho lũ Taxxon lên xuống, Đằng đầu là một số ghế tựa bự hơn. Bự hơn rất nhiều, và làm bằng thép, hổng có nệm.

Những ghế ấy chắc là dành cho lũ Hork-Bajir. Cái toa đủ chỗ cho bốn tên Hork-Bajir, hai hay ba Taxxon và hai mươi người hoặc hơn.

Như vậy quanh đây con người vẫn đông hơn nhiều so với Taxxon hay Hork-Bajir, tôi kết luận. Bọn tôi hổng có vẻ lạc lõng.

Con tàu lao đi như một viên đạn trong cái ống bằng kiếng, nhưng hổng thấy tròng trành, cũng hổng có luồng gió nào. Bọn tôi chỉ việc lao đi với một tốc độ chóng mặt.

Từ khu thương xá ở ngoại ô tới trung tâm thành phố thông thường mất nửa giờ xe bus, nhưng đi thế này chỉ khoảng một phút rưỡi.

Anh Jake ngó tôi. Chắc là xuống chỗ này thôi. Bọn tôi đứng lên và rời tàu.

"Lẹ," Marco gật gù.

"Lẹ hơn xe bus," tôi tán thành.

Bước đi trên phố ở khu trung tâm thành phố mà sao thấy lạ hoắc. Nhiều tòa nhà chọc trời đã biến đi đâu mất tiêu. Những toà nhà khác thì thủng lỗ chỗ vì dành cho lũ Taxxon.

Tòa nhà cao nhất thị trấn là tháp EGS, tới hai mươi tầng lận. Nó vẫn đứng sừng sững, hầu như không suy suyển, nhưng hổng biết vì lý do gì mà hai lầu cao nhất của nó đã bị xén mất rồi chụp lên một cái vòm kiếng.

Ánh nắng nhợt nhạt phản chiếu từ mái vòm, trông rất giống một cây đèn tín hiệu.

Người và Hork-Bajir sánh bước đi trên phố, nhưng hổng đông đúc lắm. Sự thực thì toàn bộ thị trấn dường như trống vắng hơn nhiều so với lúc trước.

Bọn tôi quẹo vô một góc phố và sững người.

"Chỗ này trước là hỉ trường Arena mà," tôi kêu lên. "Tụi mình chuyên coi xiếc ở đây…"

"Arena, nhà bách hóa lớn, tòa nhà có cột ăng ten cao trên nóc. Tất cả đã biến mất tiêu," Marco lẩm bẩm. "Biến… cái rẹt."

Ở chỗ đó bây giờ là một vũng Yeerk.

Một cái vũng có kích thước choáng người. Thực sự là một cái hồ rồi. Bạn có thể cưỡi môtô chạy vòng quanh nó mà chẳng ai coi đó là kỳ cục.

Chiều rộng của nó gấp ba lần chiều dài một sân banh, có thể là gấp bốn. Và khắp xung quanh là các chuồng, y như cái vũng Yeerk ở dưới lòng đất mà bọn tôi đã quá rành.

Nhưng ở đây có một sự khác biệt. Những con người và Hork-Bajir trong các chuồng này hổng còn kêu cứu nữa. Họ khóc lóc, họ nức nở, số đông thì chỉ còn ngó mông lung vô khoảng không. Nhưng họ hổng kêu cứu.

Họ biết rằng chẳng có ai tới cứu họ nữa. Họ biết rằng chẳng còn gì để mà hy vọng nữa…

Cả sáu đứa bọn tôi chỉ đứng ngó trân trân. Ngó với ánh mắt vô hồn.

Một mụ Mượn xác Người đi ào qua, xô cả vào tôi.

"Xin lỗi nha," tôi nói châm biếm. Một sai lầm. Vừa buột miệng nói ra mấy tiếng đó tôi đã biết ngay là sai lầm.

Mụ đàn bà dừng bước, quay lại phía tôi.

"Cô vừa nói gì?" Mụ hỏi.

"Hổng có gì," tôi đáp.

Nhưng mụ vẫn trừng trừng nhìn tôi với đôi mắt ti hin. "Cô tên là gì?"

Tôi biết rằng trả lời "Rachel" là không xong. Mụ muốn biết cái tên Yeerk của tôi kìa. Tôi căng người ra, sẵn sàng lâm trận.

"Tên nhỏ ấy là gì bà đâu cần biết," Tobias can thiệp.

Mụ đàn bà cười khinh bỉ. "Ồ, chúng mày là quân do thám rồi, đúng vậy rồi. Quân do thám!"

"Tên nhỏ ấy là gì bà đâu cần biết," Tobias lặp lại. "Tên ông ta mới là vấn đề." Tobias giơ ngón tay cái chỉ vào Ax. " Bởi vì tên ổng là… Visser Ba."

CHƯƠNG 20

"Visser Ba!" mụ đàn bà nhắc lại một cách hoài nghi.

Tôi phải mất mấy giây để dọ mạch câu chuyện. Tobias đang nói về chuyện gì thế nhỉ? Tại sao cậu ấy lại bảo Ax là Visser Ba?

May sao Ax hiểu lẹ hơn. Ánh lập tức hoàn hình Andalite. Và ngay khi đôi mắt vòi Andalite hiện ra, mụ đàn bà bắt đầu run lên.

"Nhưng… nhưng… sao ngươi nói *Visser Ba*. Chỉ Visser *Một* mới có vật chủ là Andalite thôi chứ!"

Tuyệt thật. Visser Ba đã thăng chức.

"Ừa," tôi nói với mụ. Nhưng thời đó ổng cũng là Visser Ba . Thời chúng ta là bạn với nhau đó. Là chiến hữu kia đấy."

"Tôi… chúng tôi… chẳng có ai báo cho chúng tôi là ngài tới thăm Trái Đất, thưa Visser." mụ khiếp đản lắp bắp.

Mụ ta khiếp hãi trông thấy. Hiển nhiên là tên tuổi Visser Ba không hề mai một chút nào qua năm tháng.

Ax đã trở lại hoàn hình dạng Andalite. Và nhiều tên Mượn xác đi trên phố chằm chằm nhìn ảnh với ánh mắt đầy khiếp hãi.

"Nếu tôi biết…" mụ đàn bà than van, "thì tôi đã chẳng…"

Ax vẫy vẫy tay một cách thô bạo. <Im đi. Mi cảnh giác thế là đúng. Nếu mi không tỏ ra cảnh giác như vậy thì ta đã thanh toán mi vì sự vô ý vô tứ ngu ngốc kia. Giờ thì xéo khỏi đây mau.>

"Vâng thưa ngài Visser! Xin tuân lệnh!" Mụ đàn bà chuồn lẹ.

Còn lại bọn tôi đứng lêu têu trên phố, há hốc miệng nhìn cái vũng Yeerk. Và khá nhiều tên Mượn xác há hốc miệng ngó bọn tôi…

"Chuyện này chẳng hay chút nào," Marco lên tiếng. "Tin Visser Ba tới đây sẽ đồn nhanh như thổi. Và sẽ có tên nào đó nhận ra sự thật."

"Vậy làm gì bây giờ?" anh Jake băn khoăn. "Hổng biết người Ellimist sẽ để tụi mình ở đây bao lâu nữa?"

"Đến khi nào tụi mình chịu là ổng đúng," Tobias đáp.

"Chắc ổng muốn ta thấy cái gì đó nữa…" Cassie đoán.

Tôi liếc nhìn Cassie. Nhỏ có vẻ nghĩ ngợi giữ lắm. Tôi đoán nhỏ muốn nói: "Coi đó, mình bảo bồ mà, tương lai sẽ là thế này." Nhưng hình như nhỏ bối rối lắm. Hình như nhỏ hổng lý giải nổi điều gì đó đang làm nhỏ nghi ngại.

"Cái gì đó nào vậy?"

Nhỏ nhún vai. "Chỉ là một cảm giác thôi. Có cái gì đó sâu xa hơn đang diễn ra ở đây. Một cái gì đó mà tụi mình chưa hiểu nổi."

Vũng Yeerk là một địa điểm rất đông đúc. Những tên Mượn xác đi tới đi lui. Các vật chủ bị dồn vô chuồng rồi lôi ra khi tới lúc. Có một dòng nối đuôi nhau dài dằng dặc trên sáu cây cầu cụt, họ trút ra và nhận vô đầu mình những con sên Yeerk.

Bên trên tất cả sừng sững ngọn tháp EGS với vòm kiếng trên đầu.

"Tại sao chúng lại đặt vũng Yeerk ở đây?" tôi tự hỏi thành tiếng. "Mình muốn nói là có cả khối khu đất trống, vì sao chúng mất công dẹp bỏ các tòa nhà ở chỗ này? Đây đâu có vẻ là một địa điểm lý tưởng?"

"Tui muốn biết năm nay là năm nào?" Marco nói. "Có phải năm kế, hay mười năm, hai mươi năm sau năm của tụi mình?"

Tôi nghe tiếng ì ầm trên trời. Một chiếc Con Rệp của bọn Yeerk bổ xuống thấp, bay vòng quanh tháp EGS và giữ hướng bay về phía bên này của vũng Yeerk.

Hổng biết tại sao tôi cảm thấy bị thu hút về chiếc Con Rệp ấy thế. Có thể có một sự thúc đẩy lạ lùng của tâm linh, hay có thể chính người Ellimist xui khiến tui lại gần đó để thấy cái điều mà ông muốn chỉ cho tôi thấy.

Dù tiếng gọi ấy là từ đâu đi chăng nữa thì tôi cũng thấy mình đang bước về phía chiếc Con Rệp.

"Ê!" anh Jake kêu lên. "Em định làm gì đó?"

"Anh với các bạn cứ đứng yên ở đó nha," tôi nói.

"Không sao đâu," Marco chĩa ngón cái vô Ax. "Tụi mình có Visser Ba ở bên cạnh mà. Xin lỗi nha, tui muốn nói là Visser Một. Và nhân tiện xin chúc mừng vì thăng quan tiến chức."

Ax lanh lẹ bước lên phía trước, vênh vanh đóng bộ lão Visser vĩ đại và khủng khiếp.

Khi bọn tôi tới gần vũng, đám đông Mượn xác ở đó vội giạt ra. Chẳng tên nào muốn vô ý chọc giận Visser Ba hết.

Bọn tôi vênh vang tới chỗ chiếc Con Rệp cứ như ông chủ bà chủ của cả thế giới vậy. Lúc đó cửa chiếc Con Rệp mở ra.

Tôi dừng lại, Ax cũng dừng lại. Những đứa khác cũng dồn một đống sau lưng hai đứa tôi.

Da tôi xởn hết lên. Tóc tôi như dựng đứng dậy. Tôi biết có chuyện gì đó sắp xảy ra. Một điều gì đó thật ghê gớm và khủng khiếp.

Và rồi, chúng bước ra từ chiếc chiến đấu cơ Con Rệp, một con Người và một Andalite.

Tôi biết tên Andalite kia. Bọn tôi đã gặp nhau trước đây. Tôi có thể cảm thấy sự đe doạ đen tối tỏa ra từ người hắn.

Visser Ba. Visser Ba *thứ thiệt*.

Nhìn Ax đứng cạnh Visser Ba, đám đông Mượn xác nhận ngay ra sự khác biệt. Visser Ba cũng mang thân hình Andalite nhưng từ hắn toát ra cái chất của sự độc ác thuần túy.

<Tốt lắm. Tốt lắm,> Visser Ba nói với người đi cùng hắn, <Đúng lịch trình đã sắp xếp. Đúng như ngươi đã dự kiến.>

Tôi nhìn trừng trừng vô người đó. Một cô gái trẻ xinh đẹp, có thể hai mươi hay hai mươi hai tuổi. Tóc cổ màu vàng, cắt ngắn. Cổ ăn vận giản dị không son phấn gì hết.

Tôi nín thở. Tim tôi ngừng đập. Tôi ráng nuốt nước bọt mà hổng nổi.

"Chào Rachel," cô gái nói với tôi.

"Chào Rachel," tôi đáp.

CHƯƠNG 21

Đó chính là tôi. Là tôi trong tương lai.

"Mình biết là bồ sẽ tới mà," Rachel tương lai nói. "Rút cuộc thì mình là bồ đó. Đã có lần mình đứng đúng vị trí mà bồ đang đứng bây giờ, trông giống hệt bồ bây giờ, và nhìn thấy mình như mình hôm nay."

Cô ta có vẻ hoàn toàn bình thản. Nhưng mắt cổ liếc rất lẹ qua Ax rồi trở lại nhìn tôi.

Visser Ba lắc đầu khoái trá. <Một thời gian dài ta cứ tin bọn mi là đám Andalite. Mãi cho tới khi tóm được bọn mi.>

Thiệt lạ lùng là tôi cảm thấy rất bình tĩnh. Lạ thiệt chứ, nếu xét theo hoàn cảnh tôi lúc đó. Tôi đang đối mặt với Visser Ba - bây giờ là Visser Một. Tôi đang mặt đối mặt với tương lai của chính mình.

"Ngươi là một tên Mượn xác," tôi nói với tôi-tương-lai.

"Dĩ nhiên rồi," cô ta đáp và mỉm cười. Một nụ cười độc ác, chẳng giống tôi chút nào. "Bọn ta đã thắng. Tụi mi bắt bọn ta săn đuổi gần chết, nhưng cuối cùng thì bọn ta thắng. Hành tinh này đã là lãnh thổ Yeerk. Loài người đã chấp nhận định mệnh đó là vật chủ cho loài Yeerk."

"Nếu các ngươi biết đủ thứ như vậy thì thử nói coi làm sao mà bọn ta tới được chỗ này ở thời tương lai?" Marco chất vấn.

<Một người Ellimist đã đem bọn mi tới đây,> Visser Ba chen vô. <Trong thời của bọn mi, bọn mi đã đứng trước lựa chọn. Người Ellimist đã đem sáu đứa bọn mi tới đây để chỉ cho bọn mi thấy tương lai. Ổng sẽ đưa bọn mi trở lại thời của bọn mi liền bây giờ.>

"Vậy thì bọn ta đã lựa chọn thế nào?" tôi hỏi.

Rachel-tương-lai mỉm cười độc ác. "Dĩ nhiên là chọn đúng. Mọi việc đã vận hành một cách hoàn mỹ."

"Thế hả?" anh Jake nói giọng thách thức. "Có thể là không đó. Người Ellimist đem bọn ta tới đây để giúp bọn ta quyết định một sự chọn lựa. Vậy nếu như bọn ta trở về thời của mình và chấp nhận đề nghị của ổng thì sao? Khi đó thì Rachel đâu có đứng ở đây mà trở thành một kẻ bị Mượn xác. Nhỏ sẽ ở chung với bọn ta trên một hành tinh nào đó mà người Ellimist đem cả bọn tới."

Tôi quan sát rất kỹ lưỡng phản ứng của tôi-tương-lai. Chẳng có gì hết. Hổng một cái chớp mắt. Nhưng vẫn có một cái gì đó. Cổ ráng giấu diếm một cái gì đó.

"Mấy người đã biết được quyết định của bọn ta mà vẫn tới đây," tôi nói. "Vậy tức là có hai khả năng. Hoặc mấy người tới đề thay đổi quyết định đó; trừ phi... không, nếu như vậy thì tất cả những chuyện này sẽ có thể bị thay đổi. Hoặc mấy người tới đây bởi vì chính sự có

mặt của mấy người khiến cho bọn ta quyết định như thế."

<Rắc rối quá ha?> Visser Ba nhếch mép. <Ta không biết làm sao mà người Ellimist có thể dẫn dắt mọi chuyện cho suôn sẻ được.>

"Tụi mình đi thôi," Cassie đột ngột kêu lên. "Mình hổng ưa chỗ này, mình cũng hổng ưa... hai sinh vật này."

"Nhưng Cassie à, mình là đứa bạn thân của bồ mà," tôi-tương-lai nói giọng giễu cợt.

"Không, mi không phải bạn ta. Có thể Rachel vẫn sống đâu đó trong đầu mi, còn mi chỉ là một tên Yeerk không hơn không kém."

Cassie dợm bước quay lưng đi. Nhưng nhỏ vấp một cái và té vô người tôi. Đột nhiên Rachel lớn nhảy tới, ghì chặt lấy tôi để tôi khỏi té.

Ax lại nghĩ rằng cổ đang tấn công tôi. Trong nháy mắt cái đuôi của ảnh vút về phía trước.

Lưỡi dao của Ax rung bần bật sát ngay cổ họng Rachel lớn.

Hai mắt cô ta trợn tròn vì sợ hãi. Cổ liếc nhanh về phía Visser Ba. Tôi rất ngạc nhiên thấy lão cứng đờ người ra. Lão bối rối. Hai con mắt chỉnh của lão nhìu lại. Lão ngó hết Ax, Rachel lớn, lại ngó tôi.

Tôi bỗng hiểu ra. "Việc này hổng có trong kịch bản, ha?" tôi hỏi lão. "Việc này hổng được chờ đợi là sẽ xảy ra hén? Có điều gì đó đã thay đổi! Tương lai đã thay đổi phải không? Có cái gì đó khác rồi."

Visser Ba nhìn tôi trừng trừng, và bây giờ thì lão vứt bỏ cái mặt nạ lịch sự. <Mi có biết ta đã làm gì khi cuối cùng ta tóm được bọn mi và cả băng Animorph của mi không? Ta giao cho mỗi đứa bọn mi cho một phụ tá tin cậy của ta. Và một khi bọn mi đã thuộc về chúng ta, ta đã giết thằng bạn diều hâu của mi và nướng nó lên.>

Visser Ba nghiêng người xuống sát tôi. <Thịt nó dai nhách, nhưng chúng ta đổ vào đó một thứ nước sốt của loài người bọn mi. Sốt barbeque, ta chắc là thế. Mi đã nhai và cười giòn giã.>

Tôi thực sự muốn biến hình ngay lúc đó. Tôi thực sự muốn biến thành gấu xám và xé lão ra. Nhưng quanh đó còn có hàng trăm tên Mượn xác. Và tôi có thể bị chúng tấn công trong lúc mắc biến hình.

Ax vẫn dí lưỡi dao ở đuôi sát cổ họng của Rachel lớn. <Lão không làm hại được chúng ta đâu,> Ax nói. <Nếu lão giở trò, lão sẽ khiến lịch sử thay đổi. Và lão không biết rốt cục chuyện gì sẽ xảy ra.>

"Đúng quá đi, Ax," anh Jake kêu lên. Ánh mắt ảnh bắt gặp ánh mắt tôi. Trong mắt ảnh là cả một nỗi căm giận ngùn ngụt. "Lão không làm hại chúng ta được. Nhưng ngược lại thì... phải rồi..."

"Tuyệt đối đúng," tôi tán thành và lập tức tập trung vào con gấu xám.

Tôi bắt đầu biến hình. Anh Jake cũng vậy.

<Ta có hằng trăm Hork-Bajir sẵn sàng nghe lịnh đó!> Visser Ba đe doạ.

"Vậy thì ngươi kêu chúng đi," Marco thách thức. "Có thể một đứa

trong bọn chúng sẽ vụng về để cho tia Nghiệt giết chết một người trong bọn ta. Liệu ngươi có phỏng đoán rằng điều ấy sẽ làm quá khứ thay đổi ra sao không? Thiệt là khó nói đúng không?"

Những chiếc vuốt đã mọc ra trên đầu các ngón tay tôi. Bộ lông thô màu nâu phủ lên cơ thể tôi. Tôi cảm thấy sức mạnh trào lên khi phần gấu trong tôi đã trội hơn phần người.

"Visser," Rachel lớn gọi cộc lốc. "Chúng ta làm gì bây giờ?"

<Chúng ta?> Visser Ba khó chịu. <Chúng ta sẽ không làm gì hết. Ta rút đây.>

Visser Ba bắt đầu lui bước. Nhưng tôi đâu có để lão đi dễ vậy. Sau tất cả những đau đớn mà lão gây ra, bây giờ tôi đã tóm được lão. Sau tất cả những thiệt hại mà lão gây ra, bây giờ lão đã mất hết quyền lực.

Tôi không chờ đến khi phần người cuối cùng của mình biến mất mới tấn công.

Loài gấu thân xác cồng kềnh coi có vẻ lờ đờ, nhưng thật ra chúng có thể hành động rất lẹ.

<Giờ thì đồ rác rưởi kia, hãy coi mèo nào cắn mỉu nào đây.>

Tôi lao vào Visser Ba. Lão quay mình chạy. Nhưng lão quá chậm.

Tôi phang trúng người lão. Bốn trăm kí lô của con gấu đâm sầm vô mạn sườn của Visser Ba làm lão té uych.

Tôi rụt một bàn tay về phía sau lấy đà và dồn hết sức lực tung ra một chưởng.

Bàn tay tôi đánh trúng một bàn thân cây. Đó là bàn tay người.

"Ưuuuui!"

Tôi trở lại thành người và đang đứng trong khu rừng phía sau nhà kho trong trang trại nhà Cassie. Những đứa kia cũng đang đứng cả ở đó. Tobias một lần nữa lại là diều hâu, đậu trên một cái cây...

"Không! Không!" tôi hét lên. Tôi đập bôm bốp vô cái cây cho vơi nỗi thất vọng. "Mình muốn khùng lên đây! Mình đã tóm được lão rồi mà!"

Cassie tới gần và quàng tay ôm lấy vai tôi. "Thôi mà, Rachel. Tên Visser Ba đó chưa tồn tại thực sự mà."

"Mình muốn khùng lên vì chuyện này," tôi nhắc lại nhưng giọng hơi dịu xuống. "Ý gì đây? Ý gì đây? Bây giờ chúng ta đã biết chuyện gì xảy ra trong tương lai ra sao rồi. Chúng ta đã biết chuyện gì xảy ra nếu như chúng ta quyết định ở lại và chiến đấu."

Tôi cảm thấy rã rời. Chút xíu nghị lực cuối cùng vừa thoát ra khỏi con người tôi. Quá lắm rồi. Quá nhiều chuyện phải đối phó. Và đâu có ý nghĩa gì kia chứ? Những gì tôi làm đâu có ăn nhằm gì?

Tôi ngồi phịch xuống mặt đất toàn cỏ phủ đầy lá thông, hai tay đỡ lấy đầu. Tôi đã ngán quá rồi. Ngán cả chuyện tìm hiểu một thế giới mà trong đó mình cứ bị giật tới giật lui y như con rối.

Cả sáu đứa tôi cứ nằm đó hồi lâu trên thảm lá thông. Nhìn nhau.

Nghĩ ngợi. Mặc cho nỗi buồn thấm sâu vào lòng.

Thế là hết.

Cuộc chiến đã kết thúc. Và chúng tôi đã thua.

<Biết đâu mọi thứ vẫn là trò bày đặt của người Ellimist...> Ax nói giọng không lấy gì làm hăng hái.

"Không," tôi thẳng thừng. "Anh biết đó hổng phải là trò bày đặt mà, Ax. Ít ra thì cũng hổng phải như ý anh muốn nói. Nếu người Ellimist muốn ép chúng ta làm chuyện đó thì ổng dư sức."

"Chúng ta phải suy nghĩ chuyện này thật kỹ," anh Jake mệt mỏi.

Tôi nhún vai "Anh cứ việc nghĩ đi. Em nghĩ đến muốn oải rồi. Lúc người Ellimist lôi chúng ta đi để mắt thấy tai nghe màn trình diễn này thì em đã sẵn sàng biểu quyết chống. Em đã sẵn sàng chống chọi một lần nữa. Nhưng bây giờ em đổi ý rồi. Em hổng muốn kết thúc đời mình trong vai một kẻ bị Mượn xác đâu. Điều ấy sẽ chẳng xảy ra. Chẳng xảy ra đối với em. Nếu như vậy có nghĩa là chạy trốn thì cũng mặc. Em đổi ý."

Bạn có biết rằng vào giây phút đầu hàng ấy tôi cảm thấy dễ chịu không? Tôi cảm thấy sự thanh thản dâng lên trong người mình. Hổng còn những quyết định khó khăn. Hổng còn phải ráng tỏ ra can đảm...

"Vậy là Cassie, Rachel, và tui biểu quyết thuận," Marco kêu lên. "Ba chọi hai, trừ khi Ax cũng biểu quyết."

<Tôi theo hoàng tử Jake.>

<Có thể...> Tobias lên tiếng. <Có thể nếu như một số cá thể trong giống người sống sót trên một hành tinh nào đó... Có thể sẽ giống như người ta đem những con chó sói vô Rừng quốc gia. Ý mình là có thể một ngày nào đó chúng ta lại trở về chiếm lại Trái Đất.>

"Cậu đổi ý hả Tobias?"Anh Jake hỏi cậu ta.

<Jake à, bồ biết là trong chiến đấu mình hổng bao giờ bỏ chạy mà...>

Chúng tôi cứ ngồi đó ngó mông lung. Chúng tôi sắp làm việc ấy rồi. Chúng tôi sắp bỏ dở cuộc chiến đấu. Cả bọn đều biết như thế.

Anh Jake ngẩng đầu lên. "Người Ellimist?" ảnh khe khẽ gọi vào không trung. "Chúng tôi đã quyết định rồi. Câu trả lời là đồng ý."

Người Ellimist đã nói là một khi chúng tôi quyết định chúng tôi sẽ lập tức được đưa tới một hành tinh xa lắc.

Thế nhưng chẳng có gì xảy ra hết.

Chẳng có gì hết.

CHƯƠNG 22

Tôi hồng thể nào nói cho bạn hình dung được cảm giác kỳ quặc của tôi trong buổi học ngày hôm sau. Ngồi trong lớp, tôi ráng tập trung nghe cô Palome giảng về nguyên nhân dẫn đến Thế chiến thứ hai, nhưng mắt tôi cứ nhìn chăm chăm cô và tự hỏi: *có phải bộ xương người vắt ngang qua bàn là bộ xương của cô không?*

Giờ thì mọi việc có ý nghĩa gì nữa đâu? Tôi đã nhìn thấy tương lai. Tôi biết tất cả sẽ trở nên như thế nào. Loài người đã hết thời rồi. Đã xong đời. Tất cả lịch sử lâu đời của chúng ta sẽ đi tới chỗ đó: một vũng Yeerk.

"Bởi vì quá yêu chuộng hòa bình nên có thể thực tế chúng ta đã làm cho cuộc chiến thành tồi tệ hơn," cô Paloma giảng. "Dĩ nhiên chúng ta không thể biết chắc điều ấy. Thực sự là ta không thể nói vuốt đuôi đối với lịch sử."

Có thể lắm chứ nếu cô là một người Ellimist, tôi nghĩ bụng. *Nếu cô là người Ellimist, cô có thể nhìn thấy phía trước và thấy tất cả.*

"Sao lại không ạ?"

Đó là tiếng Cassie. Tôi liếc nhỏ. Cassie vẫn có vẻ bối rối mà tôi trông thấy bữa qua. Cái vẻ thất vọng, giống như nhỏ cảm thấy một cái gì đó mà nhỏ chưa thể nắm được.

"Ý em là, nếu ta có thể quay lui lịch sử và thay đổi mọi việc để cho người Mỹ sẵn sàng tham chiến sớm hơn..."

Cô Paloma tựa vô mép bàn. "Là bởi các sự kiện đan chéo nhau theo cách mà không phải lúc nào chúng ta cũng thấy được, Cassie à. Đôi khi có những việc nhỏ lại tạo ra những khác biệt lớn. Người ta thường nói: chỉ một con bướm đập cánh ở Trung Hoa cũng có thể tác động tới ngọn gió trên đất nước chúng ta. Chỉ một con bướm đập cánh cũng có thể gây nên một thay đổi nhỏ, thay đổi nhỏ này lại gây nên một thay đổi lớn hơn rồi cứ thế biến thành một cơn lốc xoáy. Thế giới không giống một bài toán, không phải một cộng một bằng hai. Nó phức tạp hơn thế nhiều..."

Và thế rồi cái điều kỳ quái nhất đã xảy ra. Cô Paloma nhìn thẳng vô mắt tôi. "Phức tạp hơn thế rất nhiều," cô nói. "Chỉ một con bướm... chỉ một con bướm... chỉ một con bướm..."

Tóc gáy tôi dựng lên. Cả lớp ngó cô Paloma như thể cô phát khùng.

Đột nhiên cô Paloma lắc đầu như vừa thoát khỏi trạng thái bị thôi miên. Cô bối rối mỉm cười với tôi. "Được rồi, dù sao thì tất cả các em cũng phải đọc thêm về vấn đề này trong sách."

Chuông reng và thực sự tôi nhảy bật lên khỏi ghế.

Cassie phăng lối giữa đám nhóc đang ào ào ra khỏi lớp.

"Nè, bồ cũng thấy kỳ quái chứ ha," Cassie thì thào.

"Mình nghĩ rằng có thể mình đang tưởng tượng ra mọi sự," tôi đáp. "Với lại, còn cái gì có thể coi là kỳ quái nữa kia chứ? Mình đang ngồi đợi đây... bồ biết là đợi ai rồi... đợi người đó đột nhiên lôi bắn tụi mình ra khỏi đây."

Cassie gật đầu. "Vậy thì tại sao ông ta hổng làm vậy nhỉ?"

Ra đến ngoài hành lang, giữa đám đông chen chúc đang xô nhau chạy, hai đứa tôi phăng lối đến tủ đựng đồ.

"Mình cũng chẳng biết nữa," tôi nói trong lúc mở khóa ngăn tủ của mình. "Chúng ta đã trả lời đồng ý. Chúng ta sẽ thuận theo ý muốn của ổng mà..."

Tôi mở xoạch ngăn tủ.

"Trừ khi..." Cassie ngập ngừng.

"Trừ khi có thể đó hổng phải câu trả lời mà ổng mong muốn," tôi nói hết ra ý nghĩ của nhỏ.

"Nhưng khó hiểu thật đó," Cassie nhíu mày. "Mọi điều ổng làm đều có vẻ như ổng muốn tụi mình trả lời đồng ý. Ổng xuất hiện lần đầu ngay khi tụi mình sắp bị nuốt vô họng con..." Nhỏ ngó xung quanh để chắc ăn là hổng có ai nghe thấy. "Đúng lúc chúng ta sắp bị nuốt chửng. Ý mình là, rõ ràng ổng đã hình dung được là chúng ta khó mà thoát khỏi chỗ đó."

"Chắc là vậy," tôi tán thành. "May mà tụi mình trông thấy cái thang máy. Lúc đó tụi mình mới nghĩ là có thể trốn thoát. Nếu không thì…" Tôi ngừng lời và nhìn trân trân vô Cassie. Nhỏ cũng nhìn lại như vậy.

"Ông ta đã chỉ cho bọn mình thấy cái thang máy đó." Cassie thốt lên.

"Sao vậy ta?" tôi tự hỏi thành tiếng. "Ổng tính làm gì với bọn mình? Ổng hiện ra khi tụi mình đã tuyệt vọng. Ổng bảo ổng hổng can thiệp và cho tụi mình cơ hội chọn lựa. Rồi ổng chỉ cho tụi mình thấy lối thoát. Tất cả những chuyện này là sao ta?"

"Rồi ổng lại cho tụi mình một cơ hội nữa. Ổng cho tụi mình thấy tương lai. Ổng cho tụi mình thấy *bồ* trong tương lai. Và biết rằng cả bọn sẽ thua. Tất cả có nghĩa là tụi mình phải trả lời đồng ý và chịu để ổng đem đi. Vậy thì tại sao mình lại có cảm giác là mình còn quên một điều gì đó?"

Chuông reng báo tới giờ vô tiết học sau.

"Thật là điên khùng, đúng như Marco nói."

Cassie bật cười. "Ừa, tiết sau mình có giờ thể dục. Bất cứ lúc nào mình cũng có thể bị đưa tuốt lên một hành tinh khác, vậy mà trong lúc ấy mình lại phải chơi bóng chuyền!"

Tôi nhìn nhỏ bước đi. Rồi tôi hối hả vô tiết học mới.

Chỉ một con bướm nhỏ, tôi nghĩ ngợi.

Nhưng làm sao con bướm biết lúc nào nó phải đập cánh?

CHƯƠNG 23

Tôi lại ở vũng Yeerk dưới lòng đất. Bị kẹt cứng. Bị dính vô lưỡi con Taxxon. Nhưng tôi hổng phải một con gián. Tôi là chính tôi, trong thân hình người của mình, chỉ có điều là nhỏ xíu. Bị dính cứng. Sắp ngủm.

Ax thì đang nói <Vũng Yeerk. Đó là trung tâm sự sống của bọn chúng. Gần như một tôn giáo.>

Tôi vặn vẹo người tìm cách thoát ra. Tôi ráng biến thành con vật khác. Gấu. Tôi muốn trở thành gấu. Nhưng tôi dính cứng. Tôi chỉ làm được mỗi việc là đập hai cánh bươm bướm bất lực của mình.

Ông ấy chỉ cho tụi mình thấy cái thang máy, giọng Cassie thì thầm sau đầu tôi.

Tôi quay cuồng trong những hành lang tối. Tôi điên cuồng bay với đôi cánh bướm, mãi đuổi theo một ánh sáng chẳng bao giờ gần cũng chẳng bao giờ mất đi.

Kandrora, tôi nghĩ trong mơ. *Ánh sáng kia là tia Kandrora.*

Trung tâm sự sống của bọn chúng. Gần như một tôn giáo… Hổng phải vũng Yeerk mà là nguồn Kandrora.

"Ông ấy chỉ cho tụi mình thấy cái thang máy," Cassie lặp lại, có điều giờ nhỏ là cô Paloma.

Hai mắt tôi bỗng mở bừng.

Tôi ngồi bật dậy.

Tôi tỉnh táo hơn bao giờ hết. Người tôi như có điện truyền qua.

"HAHA!" tôi hét lên trong bóng tối căn phòng ngủ. "PHẢI RỒI!"

Rồi tôi lại ngập ngừng, Mình điên rồi chăng? Mình thất vọng quá rồi chăng? Tôi duyệt lại tất cả.

"Tóm được chúng rồi!" tôi thì thào. "Trời ạ, tao tóm được bọn mi, hỡi loài sâu bọ ghê tởm!"

Tôi trút vội chiếc áo thun vẫn mặc đi ngủ và chun lẹ vô bộ đồ biến hình.

Tôi mở toang cửa sổ. Rồi ngưng lại. Vài giờ nữa là bắt đầu một buổi sáng thứ Bảy. Hổng phải ngày đi học. Mẹ sẽ lo phiền nếu phát hiện mình đã đi ra ngoài…

Tôi vội loằng ngoằng vài chữ cho mẹ nói rằng tôi chạy ra ngoài tập thể dục…

Nếu tôi bảo các bạn mình rằng tôi nghi ngờ…

Tôi cảm thấy gánh nặng lại đè lên người mình. Gánh nặng của hoài nghi, và lo sợ.

Rồi tôi liếc nhìn tấm hình trên bàn học. Hình tôi lúc ba tuổi được ba giữ đứng trên chiếc cầu thăng bằng.

Tôi nhìn tấm hình rồi mỉm cười.

"Ba nghĩ sao về con hả ba, nếu con bỏ đi trong khi vẫn còn cơ may chiến thắng?"

Và rồi tôi biến hình. Hai cánh tay tôi co rút lại. Da tôi bắt đầu chảy thành bộ lông vũ mềm mại…

Trên trời một vầng trăng tỏa sáng. Rạng đông vẫn còn cách vài giờ. Một đêm hoàn hảo cho loài cú. Nhưng tôi hổng chú ý tới những con mồi ngon ngọt ở bên dưới trong lúc mở hết tốc lực bay về phía cánh rừng.

<Tobias! Mình đây mà! Bồ đừng có hoảng nghen, nhưng hãy thức dậy đi!>

<Trời ơi! Tui đã chẳng nói với bồ là đừng có đột ngột bay tới…>

<Đi nào!> tôi thét lên.

<Đi, nhưng đi đâu?>

<Đừng có cãi mà, cứ đi đi. Mình biết bồ hổng ưa bay đêm, nhưng dù sao thì cũng cứ bay đi.>

<Rachel, bồ mất trí rồi sao? Tụi mình đi đâu bây giờ?>

<Tụi mình chuẩn bị hóa thành bướm, Tobias. Tụi mình bay tới trang trại nhà Cassie, rồi tụi mình hóa thành bươm bướm và tụi mình sẽ thay đổi lịch sử.>

Tobias dang cánh và bay theo tôi, chỉ cách có một mét.

<Tui cũng ráng đồng ý với bồ, Rachel à,> Tobias gắt gỏng. <Nhưng điều gì làm bồ…>

<Mình biết nó ở đâu rồi, Tobias> tôi ngắt lời.

<Cái gì ở đâu mới được chứ?>

<Tobias này, mình biết chúng đặt nguồn Kandrora ở đâu rồi.>

CHƯƠNG 24

"Vậy đó, bây giờ là ba giờ bốn mươi bảy phút sáng," Marco nói. "Và tui có mặt ở đây, cũng nhờ ba tui ngủ say như chết chẳng hề biết cậu quý tử đã thét lên tỉnh giấc vì một con cú với một con diều hâu bay vô cửa sổ. Giờ thì mấy bồ có thể cho tụi này rõ vì sao chúng ta tới đây được chứ?"

Cả bọn có mặt trong nhà kho nhà Cassie. Anh Jake có vẻ ngái ngủ nhưng háo hức. Cassie tranh thủ kiểm tra lại mấy con thú bị bịnh. Ax thì đứng đợi coi anh Jake nói phải làm gì. Tobias vắt vẻo trên chiếc xà ngang, như quá oải vì phải bay nhiều.

Chỉ có ánh sáng một bóng đèn nhỏ soi hổng tới các góc tối tăm của nhà kho. Bọn tôi hổng muốn ba mẹ Cassie để ý thấy ánh đèn và xuống đây coi sao…

"Được rồi," tôi trả lời Marco. "Mình sẽ cho mấy bồ biết vì sao. Mình đã biết được nơi đặt nguồn Kandrora. Mình biết ở đâu rồi."

Marco có vẻ vẫn nghi ngờ. "Điều gì khiến bồ nghĩ là bồ biết được chỗ đặt nguồn Kandrora?"

"Chính người Ellimist chỉ cho bọn mình chứ gì nữa. Cả bọn đều nghĩ rằng hổng công bằng chút nào khi ổng hiện ra ở vũng Yeerk và bắt tụi mình quyết định vào lúc bọn mình sắp bị xơi tái, đúng không?"

<Tôi đã bảo các bạn rằng người Ellimist chẳng bao giờ quan tâm đến lẽ công bằng đâu,> Ax xen vô.

"Không, anh lầm rồi đó, Ax. Ít ra thì lần này anh đã lầm. Người Ellimist hiện ra lúc bọn mình sắp bị con Taxxon nuốt chửng. Nhưng rồi ổng đã chỉ cho bọn mình cái thang máy."

"Tụi mình trông thấy cái thang máy đơn giản vì nó có ở đó," anh Jake cãi. "Đâu phải ổng chỉ ra cho tụi mình."

"Anh có chắc hôn?" tôi vặn lại. "Ổng đã đợi cho tới lúc bọn mình ra khỏi phòng ăn tụi Yeerk ổng mới xuất hiện. Ổng đã đợi đến khi bọn mình đứng ở chỗ mà chắc chắn từ đó bọn mình để ý thấy cái thang máy."

Tôi thấy anh Jake nhướn mày vẻ nghĩ ngợi. Ánh và Marco nhìn nhau.

"Nếu như bọn mình sai lầm khi cho rằng người Ellimist hổng công bằng thì sao? Nếu như Cassie linh cảm đúng: rằng ổng nói sự thật, rằng ổng đang cố gắng thực hiện điều đúng đắn, thì sao? Ổng đã nói với bọn mình rằng tương lai bọn mình sẽ thua trận. Rằng loài người sẽ bị nô dịch. Rằng ổng có thể cứu một số nhỏ của giống người bằng cách đưa bọn mình tới nơi an toàn. Và đó hoàn toàn là sự thật."

"Nếu ổng ta đã nói cho tụi mình biết rõ là tương lai bọn mình sẽ

thua thì mọi chuyện này là cái quái gì?" Marco chất vấn. "Tụi mình thấy cái tương lai đó rồi. Mình có làm gì thì cũng chẳng ăn nhằm vào đâu hết."

Tôi lắc đầu. "Có ăn nhằm chứ. Nếu quyết định của bọn mình hổng ăn nhằm gì thì tại sao ổng mất công hỏi? Thấy chứ? Quyết định của bọn mình có ý nghĩa lắm chứ bộ."

"Phải," Marco bướng bỉnh nói. "Nhưng câu trả lời đã rõ. Tụi mình chỉ có thể thay đổi tương lai bằng cách chấp nhận tới một hành tinh an toàn theo kế hoạch của người Ellimist."

"Đúng. Đó là một cách. Ổng đề nghị bọn mình như vậy. Nhưng cuối cùng thì khi bọn mình chấp nhận, thì ổng lại hổng hành động. Ổng không đưa bọn mình đi ngay lập tức như đã hứa. Vì sao vậy? Vì sao khi bọn mình tán thành, ổng lại bỏ mặc bọn mình ở đây?"

"Là bởi ổng muốn một câu trả lời khác kia." Cassie lên tiếng, nhỏ gật đầu với tôi và nháy mắt. "Đó chính là điều mình bứt rứt hoài."

"Câu trả lời khác là sao?" Marco lại hỏi. "Bản thân ông ta bị mắc kẹt," Cassie giải thích. "Người Ellimist bị mắc kẹt. Ổng muốn cứu Trái Đất lắm, nhưng lại hổng thể can thiệp trực tiếp. Giả sử ổng chỉ được quyền cứu một số ít tụi mình. Nhưng ổng biết rằng như vậy đâu có cứu được Trái Đất. Ừ thì cứu được vài con người thiệt đó, nhưng khi ổng chỉ cho tụi mình thấy các cảnh tượng của Trái Đất, ổng không muốn nói riêng về con người. Ổng đã nói Trái Đất là một công trình nghệ thuật, và ổng muốn tìm cách cứu toàn bộ công trình ấy."

"Mà hổng can thiệp trực tiếp," tôi tán thành. "Nhưng nếu như chỉ do bọn mình chỉ tình cờ mà nhìn thấy thì sao? Nếu như người Ellimist chỉ cho bọn mình thấy tương lai, nhằm thuyết phục bọn mình để cho ổng đưa đi, nhưng do *tình cờ* mà bọn mình nhìn thấy một lối thoát thì sao?"

"Lối thoát nào chứ?" anh Jake hỏi.

"Nguồn Kandrora. Ổng cho bọn mình trông thấy địa điểm đặt nguồn Kandrora," tôi đáp. "Vũng Yeerk ấy, chìa khóa ở đó. Vì sao chúng san bằng nhiều cao ốc như vậy để lấy chỗ cho nó? Vì sao chúng vẫn giữ tháp EGS? Và vì sao có một cái vòm kiếng trên đỉnh tháp? Đó có thể là nơi chúng đặt nguồn Kandrora đầu tiên trên Trái Đất."

Anh Jake búng ngón tay. "Tháp EGS!"

"Thứ được đặt bên dưới cái vòm trên đỉnh tháp. Nguồn Kandrora. Đó chính là cái người Ellimist muốn cho bọn mình trông thấy. Đúng như cách ổng cho bọn mình thấy cái thang máy thoát hiểm. Ổng đâu có can thiệp một cách cụ thể. Việc lựa chọn vẫn là do bọn mình mà."

Marco cười ha hả. "Bồ muốn nói là người Ellimist đã bẻ quẹo luật lệ của chính họ hả? Vậy là ổng có thể nói 'Đâu, ta đâu có can thiệp' nhưng đồng thời lại đem bỏ tụi mình ở đúng chỗ mà từ đó tụi mình có thể hình dung mọi chuyện? Tui hổng tin đâu! Người Ellimist mánh ghê há! Ổng tìm được khe hở mà lách luật! Tui thấy khoái con người

này đó!"

"Nhưng dù em nói trúng về nguồn Kandrora, Rachel à, "anh Jake cãi tiếp, "thì điều đó có tác dụng gì? Nếu chúng ta phá hủy được nó, có chắc tương lai sẽ thay đổi không?"

Cassie nhìn tôi và mỉm cười. "Có thể có, có thể không," nhỏ nói. "Nhưng mọi việc liên quan tới nhau theo cả triệu lối. Có câu ngạn ngữ rằng chỉ một con bướm đập cánh ở Trung Hoa cũng có thể tạo nên một cơn lốc xoáy ở nước Mỹ."

<Phải rồi,> Tobias lên tiếng, <nhưng làm thế nào con bướm biết khi nào thì nó phải đập cánh?>

"Nó đâu biết lúc nào," tôi đáp. "Mình đoán là nó cứ đập cánh hết sức của nó, và hy vọng rằng mọi chuyện sẽ đâu vào đấy. Nó chỉ là một con bướm thôi mà. Nó chỉ biết làm công việc của một con bướm."

"Thế còn chúng ta, chúng ta sẽ làm gì, thưa *công chúa chiến binh Xena*?" Marco hỏi một cách giễu cợt, dư biết tôi trả lời ra sao.

"Đá đít tụi Yeerk một trận chứ sao nữa," tôi toét miệng cười.

CHƯƠNG 25

Vào lúc năm giờ mười phút sáng, những khung cửa sổ của tháp EGS vẫn gần như tối om. Từ dưới quảng trường còn nằm trong bóng tối trước mặt tòa nhà, bọn tôi nhìn thấy chỗ cửa ra vào có một nhân viên bảo vệ mặc đồng phục đang gà gật.

"Trong tòa nhà này có hàng tá công ty đặt trụ sở đó," anh Jake cảnh báo. "Phần lớn những người trong đó có thể chỉ là người bình thường. Cũng may là vào giờ này thì hầu như chẳng có mấy mống ở đây, và anh bảo vệ cũng có thể chỉ là anh bảo vệ bình thường."

"Làm thế nào để giải quyết ảnh mà không làm ảnh đau nhỉ?" Cassie hỏi.

Đột nhiên Tobias từ trên bầu trời tối đen nhào xuống. <Tui chẳng thấy được gì qua mấy cái cửa sổ trên cao đó,> cậu ấy báo cáo. <Thiệt tệ hại là cái vòm kiếng khỉ gió đó chỉ đến tương lai mới có. Nhưng dù sao cũng có cái để cho mấy bồ hay đây. Trên đấy có cái gì đó đang tỏa nóng. Tui được hưởng khí nóng từ chính tòa nhà này đó.>

"Hành động thôi," tôi làu bàu và bắt đầu biến hình thành gấu.

"Hay lắm, nhưng nhớ đừng gây rắc rối với những người ngoài cuộc vô tội đó nha," anh Jake nhắc nhở. "Tobias? Mình biết là bồ oải lắm rồi, nhưng ráng ở trên đó quan sát trong khi tụi mình biến hình nha."

<Hổng thành vấn đề, Jake à,> Tobias vỗ cánh và từ từ bay lên cao.

"Các cửa đều khóa cả rồi," Cassie lo.

"Hổng lâu nữa đâu," tôi tuyên bố.

Ax đã hoàn hình Andalite.

Hai con mắt anh Jake long lên, mình ảnh dài ra và bộ lông thú vằn đen lẫn da cam lan trên da của ảnh như một làn sóng.

Cassie đã có đủ bốn chân. Bộ lông thô màu xám mọc dày quanh vai nhỏ. Miệng nhỏ thò dài ra thành mõm sói.

<Ê! Có một gã đang tới phía sau mấy bồ kìa,> Tobias kêu xuống. <Tui nghĩ là hắn xỉn rồi. Hắn cầm một cái chai. Nếu là ban ngày thì tui có thể đọc được nhãn đó. Hắn đang chân nọ đá chân kia.>

<Tiếp tục biến hình,> anh Jake ra lệnh. <Cassie? Coi có xua hắn đi được không.>

Cassie phi tới trong lốt sói đã thành hình hoàn hảo. Và một giây sau bọn tôi nghe tiếng "Grrrr, grrrr, grrrrÂUUUURRR!" và tiếng chai vỡ, tiếng chân chạy thình thịch.

Khi Cassie trở lại thì bọn tôi đã hoàn thành việc biến hình.

<Hắn đã quyết định đi về hướng khác rồi.> Cassie báo cáo.

<Hay lắm, vậy bây giờ mình dzô!> tôi nói. Lúc này đã hoàn toàn là một con gấu xám, và cảm thấy hổng ai có thể xâm phạm đến mình.

<Nè, để Marco mở đường được không?> anh Jake đề nghị.

Trong khi cả bọn vẫn phục trong bóng tối, thì Marco, bây giờ là một con khỉ đột cực kỳ bự con và đầy sức lực, khệnh khạng đi tới cái cửa vào bằng kiếng. Cậu ấy đứng thẳng trên hai chân sau và gõ một ngón tay lên mặt kiếng.

Anh bảo vệ giật bắn người trên ghế. Anh ta đứng lên và rón rén di chuyển lại gần. Rồi rút súng.

"Ê, ra khỏi đây ngay lập tức," anh bảo vệ hô.

<Chào,> Marco nói trong óc. <Ta vừa dự một vũ hội hóa trang về, và ta đang kiếm Visser Ba đây.>

Hai mắt tay bảo vệ trợn tròn. "Andalite!" hắn rít lên.

<Ồ, hóa ra mi là một tên Mượn xác. Tốt lắm. Càng đơn giản cho ta biết mấy.>

Nói xong, Marco lao thẳng người qua tấm cửa kính dày cui.

XOẢNG!

Nắm đấm của con khỉ đột trúng vô cằm tên gác cửa. Hắn ta gục xuống, tay vẫn còn cầm khẩu súng.

<Đi thôi, đi thôi!> anh Jake hét lên.

Tôi lao vô phần còn lại của cái cửa kiếng. Tôi có hơi thận trọng một chút nhưng cũng chẳng lo bị đau. Những miếng kiếng vỡ vụn khắp nơi.

Cassie, Ax, và anh Jake nhảy qua các đống kiếng vỡ. Anh Jake vụt tới thang máy.

<Có thể có thiết bị báo động, tụi mình phải lẹ chân lên,> anh Jake nói.

<Làm sao vô lọt thang máy!> Marco kêu.

<Thì chạy qua thang chở hàng, chắc lọt,> anh Jake ra lịnh. <Lên ngay tầng chót.>

Anh Jake, Marco và tôi có lực tấn công mạnh hơn nên đi trước. Còn Cassie và Ax coi chừng mọi hoạt động ở tầng trệt trong khi đợi thang máy xuống.

Bọn tôi cố lách vô một buồng thang máy chở hàng, chẳng dễ chút nào, nhưng cũng xoay xở được.

<Em có thể bấm nút được không? Anh thì chắc không rồi,> anh Jake nói. Ảnh giơ một bàn chân to cộ lên cho tôi thấy.

Thiệt chẳng dễ chút nào. Bàn tay gấu chắc chắn hổng phải là loại công cụ tinh tế. Nhưng sau khi cẩn thận giương chiếc vuốt đầu tiên, tôi chạm được cái nút trên cùng.

Cửa đóng lại và bọn tôi vùn vụt dâng lên cao.

Thang máy dường như cứ lên mãi lên mãi. Tôi quan sát đồng hồ báo số tầng. Hai mươi mốt. Hai mươi hai. Hai mươi ba.

Đột nhiên tôi nghe thấy tiếng nhạc hiệu báo dừng nổi lên trong

thang máy.

<Sẵn sàng nha,> anh Jake hô.

<Tầng chót. Xin mời quý bà bỏ giày, các em nhỏ mặc áo vô. Tất cả xin ra khỏi buồng,> Marco thông báo bằng cái giọng nhân viên điều khiển thang máy giống hết chỗ chê.

Thang máy dừng. Cửa mở.

Đúng lúc ấy ba con người và hai Hork-Bajir lao tới.

"Grầầầm!" anh Jake gầm lên bằng một giọng có thể làm nứt cả bê tông.

"Grầầầm!" tôi hưởng ứng bằng tiếng rống không vang của loài gấu.

Tôi tấn công như một con bò tót hóa dại. Tôi lao thẳng vô tên Hork-Bajir gần nhất. Có nghĩa là húc qua thẳng người đứng sát nhất. Tôi cảm thấy một tiếng huych nhẹ khi cái thân hắn đổ gục sang một bên.

Tôi nhào vô tên Hork-Bajir. Lực tấn công của tôi đã nhấc bổng hắn lên và đóng đinh hắn vô bức tường đằng xa.

Tôi hổng giết hắn, nhưng hắn sẽ hết đi đâu nổi.

Anh Jake hạ tên Hork-Bajir kia với một cú lia vuốt lẹ như chớp. Bọn còn lại giông tuốt.

<Mình bị thương rồi,> anh Jake khẽ kêu.

<Có tệ lắm hông?>

<Chẳng tốt lắm, nhưng một lát là ổn thôi.>

Đúng lúc ấy cửa thang máy mở và Ax cùng Cassie nhào ra.

<Thiệt đúng lúc,> tôi nói. <Tụi này đã chăm sóc xong bộ phận tiếp tân rồi.>

<Xin lỗi nha. Ax bấm lộn nút lên tầng khác,> Cassie giải thích. Nhỏ liếc hai tên Hork-Bajir. <Chắc chắn có nhiều hơn hai tên bảo vệ nguồn Kandrora… kìa Jake! Bồ chảy máu rồi kìa,> Cassie la lên.

<Hổng sao đâu. Bọn mượn xác Người chạy theo hành lang này nè,> anh Jake nói.

<Tới luôn đi. Trận này chưa thắng đâu nha.>

Tôi chạy hết tốc lực. Cả bọn theo sát phía sau. Những chiếc vuốt của tôi đục thủng tấm lót sàn. Tôi hổng nhìn rõ, nhưng ngửi được mùi nước tiểu của bọn Mượn xác đang sợ hết vía. Tôi biết chúng chạy hướng nào.

Tôi đánh hơi được chúng. Tôi cảm nhận được chúng. Chúng đã thách thức tôi. Và tôi sắp cho chúng biết là ai là sếp ở đây.

<Cẩn thận, Rachel,> Cassie kêu to. <Ngay trước mặt bồ có một cái cửa đó.>

<Hổng có cái cửa nào hết,> tôi nói và tông cả tấm thân bốn trăm kí lô của mình vô một cửa thép, nó bật ra cái bụp y như một chiếc nắp hộp đồ chơi *Thằng-Jack-trong-hộp*.

Bên trong, tám chiến binh Hork-Bajir đã đứng đó sẵn sàng.

Tám lưỡi dao cạo di động.

Tám đứa bọn chúng. Năm đứa bọn tôi.

Một người hiểu chuyện sẽ nhìn rõ sự chênh lệch và dông tuốt. Nhưng tôi cứ tấn công thẳng vô bọn chúng.

Mấy đứa bạn nghĩ là tôi can đảm lắm. Nhưng bạn có biết sự thật là thế nào không? Sự thật là vì con mắt loài gấu cận thị nặng, nên tôi chỉ nhìn thấy một đống lờ mờ trước mắt. Tôi cứ nghĩ chúng là người.

Tôi chẳng can đảm gì hết. Chỉ tại tôi mù thôi.

<Rachel!> Cassie hét lên cảnh báo.

<Quá muộn để lui bước rồi!> anh Jake nói. <Tới luôn!>

Lúc tôi hình dung ra tám cái dáng hình lờ mờ ấy là bọn Hork-Bajir thì chỉ còn cách chúng có một mét. Lúc ấy thì đã quá muộn để ngưng lại.

"Giết hết lũ Andalite *gaffnur* !" một tên Hork-Bajir la lớn bằng thứ tiếng hổ lốn kỳ quặc của chúng. "Giết tên *fraghent* Andalite *halaf* giết hết!"

Đột nhiên tôi nhận ra mình bị thương. Vai tôi bỏng rát vì vết đau.

Tôi vung bàn tay uýnh trúng đầu tên Hork-Bajir. Hắn té nhào, nhưng trong khi té nhào hắn còn kịp vung cái cẳng khủng long bạo chúa chém một nhát khiến tôi bị thương lần thứ hai.

<Aaaaarrggg!>

Từ phút đó, tất cả chỉ còn là cơn ác mộng toàn những hình ảnh khủng khiếp bập bềnh trong con mắt mờ ảo của tôi.

Tôi thấy Cassie, hai hàm răng sói của nhỏ phạp vô cổ họng một tên Hork-Bajir.

Tôi thấy Ax, cái đuôi của ảnh hệt như một chiếc roi chỉ mạng, quất, cắt, rồi lại quất cho tới khi một tên Hork-Bajir đứng sững và ré lên, ôm lấy một cánh tay bị tiện làm đôi.

Tôi thấy Marco chiến đấu bằng một cánh tay trong khi tay kia ôm chặt cái bụng bị chém. Và khắp nơi là tiếng gầm, tiếng gào, tiếng rú điên cuồng.

<Coi kìa, Rachel, sau lưng bồ đó!>

"Chết này, *gaferach*, chết này!>

"GÂÂÂM!"

<Cứu tui! Cứu tui với!>

<Aaaa!>

Tôi hổng thể nói là ai thắng. Tui hổng có thể nói là ai bị thương. Tất cả đã thành một tiếng la hét kéo dài, một tiếng thét điên cuồng kéo dài. Hork-Bajir với Animorphs. Những sinh vật vũ trụ với các con thú của Trái Đất.

Mười ba con thú không đội trời chung bị khóa chặt trong một cuộc chiến sống còn.

Tôi cảm thấy con gấu yếu dần đi vì lãnh hết vết chém này đến vết chém khác của các lưỡi dao Hork-Bajir. Tôi đang mất máu. Phần con người trong tôi biết điều đó. Tôi cảm thấy sức khỏe của mình đang suy sụp.

Tôi tiếp tục tấn công và uýnh trúng bụng một tên Hork-Bajir. Nó bị lôi tuốt đi theo đà của cú chưởng trong khi vẫn ráng chém tôi một

cách rồ dại.

XỎANG!

Tôi choảng trúng vô cái gi đó! Kiếng. Kiếng vỡ tan.

Một khung cửa sổ! Tôi đã xô tên Hork-Bajir bay qua cửa sổ.

"AAAAaaaaarrrr!"

Tôi nghe thấy tiếng hét của tên Hork-Bajir vừa té xuống đất chết ngủm.

Bỗng lẹ như chớp, cái gì đó bay vèo qua khung cửa sổ bị vỡ.

"Queeéééécc!" Tobias hét lên khi lia vuốt ra đăng trước tấn công tên Hork-Bajir ở gần cậu ấy và móc trọn hai con mắt hắn.

Trận chiến đã xoay chiều!

Bọn Hork-Bajir đã nhụt chí. Có thể chúng đã nghe thấy tiếng tên đồng bọn nọ rơi xuống đất từ tầng thứ sáu mươi. Cũng có thể sự xuất hiện của Tobias làm lực lượng của chúng tôi tăng cường. Nhưng vì lý do nào cũng vậy thôi, mấy tên Hork-Bajir còn lại đã bỏ chạy thục mạng.

Ba đứa bỏ chạy. Những đứa kia chẳng còn chạy đi đâu được nữa.

Marco túm lấy cánh cửa bị văng ra và đặt nó vô chỗ cũ. Rồi dồn hết sức tàn cậu ấy xô một chiếc bàn ra chặn cửa.

<Tui bị thương nặng,> Marco nói. <Tui phải hoàn hình đây.>

<Mọi người hoàn hình lẹ đi,> anh Jake ra lịnh.

<Em hổng sao mà,> tôi tuyên bố yếu xìu.

<Rachel,> Tobias kêu. <Cánh tay trái của bồ kìa.>

Tôi ngó như mất hồn vào bàn tay trái của mình. Chẳng thấy nó đâu hết. Chỉ còn một đầu mẩu thịt.

<Hoàn hình thôi,> tôi nói. Tôi tập trung nghĩ về chỉnh thân thể của mình. Cái thân thể người yếu xìu nhưng lành lặn.

Cũng may mà việc biến hình được thực hiện nhờ ADN là thứ hổng chịu ảnh hưởng của các vết thương, như vậy thì các vết thương hổng đi theo bạn từ thân xác con vật này qua thân xác con vật khác.

Nhưng kiệt sức thì có đấy.

Khi thân thể người của tôi đứng lên từ cái lốt khổng lồ của con gấu xám, tôi cảm thấy oải đến mức tôi lo mình có thể bị ngất xỉu.

Với con mắt người của mình, tôi trông thấy bọn Hork-Bajir nằm ngổn ngang quanh phòng. Phần lớn chúng vẫn thở, nhưng chẳng tên nào còn tỉnh…

"Mọi người ổn cả chứ?" anh Jake hỏi. Ảnh có vẻ oải chẳng kém gì tôi.

"Ừa, nhưng xém nữa thì…" Cassie đáp.

Bọn tôi đang ở giữa một văn phòng rộng thênh. Bây giờ thì tôi có thể nhìn rõ như vậy với hai con mắt người của mình. Những chiếc bàn làm việc nằm chỏng gọng. Chiếc thảm trên sàn nhà rách như xơ mướp. Các bức tường đều vấy máu.

Những cửa sổ lớn, chạy từ sàn tới trần nhà đã bị bể tan tành. Tôi

nhớ đến tên Hork-Bajir bị rớt mà rùng mình.

Ở một mặt tường có cánh cửa.

"Mình qua lối đó hả?" Marco hỏi.

"Thử cái coi," tôi đáp. Tôi lảo đảo bước về phía cái cửa. Cửa hổng khóa.

Một căn phòng trống. Sàn lát gạch. Tường sơn trắng. Bức tường có cửa sổ thì bị che kín bằng những tấm rèm nặng chịch. Căn phòng trống rỗng nhưng ở chính giữa lại có một cái bệ to đùng và nặng nề.

Một cái bệ bằng thép cao chừng một mét và dài tới hai mét mốt.

Trên nóc bệ là một cỗ máy có kích thước một chiếc xe hơi nhỏ. Nó có hình một khối trụ nhưng thót lại ở hai đầu.

Nó sáng loáng như mạ kền, như vừa mới được đánh bóng, Và nó phát ra tiếng rủ rỉ, chầm chậm. Khi tiến lại gần cỗ máy tôi cảm thấy tóc trên đầu mình dựng đứng vì một lực tĩnh điện. Trong phòng ẩm, rất ẩm và có mùi sét đánh.

<Nguồn Kandrora,> Ax thốt lên.

"Nguồn Kandrora," tôi lặp lại.

Bọn tôi đứng trơ ra đó ngó chằm chằm cỗ máy một phút.

"Rachel?" cuối cùng anh Jake lên tiếng. "Mất công em phải biến hình lần nữa đó, em làm được không?"

Tôi chầm chậm gật đầu. "Biến thành voi hả?"

"Thành voi. Anh chẳng biết có cách nào khác. Tụi mình đâu có dụng cụ gì."

Tôi biến thành voi.

Tobias bay ra phía ngoài tòa nhà để biết chắc là hổng có người nào đi bộ dưới lòng đường.

Con voi phải lấy hết sức mới làm nhúc nhích được nguồn Kandrora.

Cỗ máy từ từ trượt trên sàn nhà, thỉnh thoảng lại vấp một cái.

Và cuối cùng tôi xô nó qua khung cửa sổ, nó rớt từ tầng sáu mươi xuống, tan tành trên mặt đường bê tông.

CHƯƠNG 27

"Chúng ta đã thành công," tôi thì thào trong khi hoàn hình trở lại. "Chúng ta đã hủy diệt được nguồn Kandrora."

"Tụi mình phải rút ngay khỏi đây." anh Jake nói. "Bọn Yeerk sẽ biết. Chúng sẽ kéo tới đây liền đó."

"Chuyện này có ý nghĩa gì nhỉ?" Marco chất vấn. "Tụi mình đã thành công. Nhưng như vậy có thì có ý nghĩa gì chứ? Tụi mình có làm thay đổi được tương lai không?"

MỌI VIỆC ĐỀU LÀM TƯƠNG LAI THAY ĐỔI.

Tôi càu nhàu. "Dù sao thì mình cũng biết là chúng ta lại vừa nghe thấy tiếng của con người đó kìa."

MỘT NGUỒN KANDRORA THAY THẾ SẼ CÓ MẶT TRONG VÒNG BA TUẦN LỄ CỦA CÁC NGƯỜI. NÓ ĐANG TRÊN ĐƯỜNG TỚI ĐÂY.

"Ông đang bảo chúng tôi rằng tất cả chỉ là công toi hay sao?" Marco hỏi.

Ax lên tiếng <Không đâu, Marco, không phí công chút nào. Ba tuần lễ mà chỉ có một nguồn Kandrora trên phi thuyền mẹ sẽ gây ra cho chúng những tổn thất nặng nề đấy. Chúng sẽ chậm trễ rất nhiều so với lịch trình của chúng. Nhiều tên Yeerk sẽ ngủm. Ba tuần lễ không vô ích đâu."

"Cậu không có ý nói là ba tuần lễ *của chúng tớ* đấy chứ, Ax?"

"Thế đã đủ chưa?" anh Jake cao giọng hỏi. "Chúng tôi đã thay đổi được tương lai chưa?"

Hổng có câu trả lời. Chỉ có im lặng.

"Em hổng cho là ổng có thể biết được đâu," tôi nói. "Ổng cho chúng ta thấy một tương lai có thể xảy ra. Nhưng anh có biết điều này không? Em hổng tin là người Ellimist biết được nhiều tương lai hơn chúng ta đâu."

"Làm sao em dám chắc như vậy?"

Tôi bật cười. "Bởi vì bất kỳ người Ellimist tồn tại ở đâu, và bất kể mục đích của ổng là gì, bất kể ổng đang chơi trò gì, cũng như bất kể quyền năng của ổng có lớn tới đâu, trong thế giới của ổng cũng có những con bướm vậy."

Thế rồi một chuyện kỳ lạ xảy ra: một tiếng cười vọt ra từ trong chúng tôi, vang vọng qua chúng tôi, khiến cho tất cả chúng tôi mỉm cười.

HAHAHA. TA ĐÃ BẢO MÀ, CÁC NGƯỜI LÀ MỘT GIỐNG NÒI CÒN RẤT SƠ KHAI, NHƯNG CÓ KHẢ NĂNG HỌC HỎI.

Tôi mỉm cười. "Nào, mấy bồ, còn đủ sức biến hình lần nữa không đó? Mình cảm thấy muốn bay lắm rồi đây."

*

* *

Thoạt tiên bọn tôi chẳng thấy có gì chứng tỏ bọn Yeerk bị tổn thất. Tôi hổng biết chúng làm cách nào, nhưng chúng vẫn xoay sở để trụ lại được. Phải mãi về sau này bọn tôi mới hay rằng mình đã gây cho chúng thiệt hại khủng khiếp như thế nào.

Nhưng đó lại là một câu chuyện khác.

Hai ngày sau, tôi đi xe bus tới căn hộ của ba tôi. Ba đang đóng vali để ra đi.

"Chào con, Rachel," ba nói lúc mở cửa cho tôi. "Ba không chắc là con tới."

Tôi nhún vai. "Ba lộn xộn lắm, đâu có thể tự xếp vali một mình được."

Ba mỉm cười buồn bã. "Cảm ơn con."

"Chuyện nhỏ mà ba."

"Lẽ ra ba phải tới mang con đi thì hơn," ba tôi nói. "Cưng à. con biết là con luôn luôn đổi ý mà. Lúc nào con cũng có thể tới sống với ba, con à."

"Con biết mà ba."

Ba tôi cười buồn. "Con biết là ba sẽ không được gặp con nhiều. Mặc dù cứ có cơ hội là ba sẽ về ngay."

"Điều ấy con cũng biết nữa," tôi đáp. Tôi hôn một cái vào má ba. Ba tôi vuốt tóc tôi và thế là tôi khóc.

Tôi đóng vali của ba lại và kéo dây khóa.

"Không có ba chăm sóc liệu con có ổn không?" ba tôi hỏi.

"Con tự lo cho mình được mà," tôi vừa nói vừa chùi nước mắt.

Hai cha con tôi đi thang máy xuống đất, một chiếc taxi đang chờ ở dưới ấy.

"Con ra phi trường với ba đi. Ba sẽ gởi taxi đưa con về."

Tôi lắc đầu. "Không, con còn nhiều chuyện phải làm ba à."

Ba mỉm cười. "Ba hiểu. Chắc là con có việc quan trọng hơn phải làm với bạn của con…" Ba tôi nói giỡn.

"Dứt khoát là vậy rồi," tôi trả lời. "Tụi con phải cứu thế giới ba à."

Ba tôi bật cười. "Nếu như có ai làm được việc ấy, thì chỉnh là con đó, cưng à."

Thế rồi xe taxi chạy đi.

Tôi ngước lên trời. Một con diều hâu đơn độc bay vòng trên đầu.

<Bồ đến đó phải không, Rachel?> Tobias kêu xuống nói chuyện với tôi bằng ý nghĩ.

Tôi gật đầu cho cậu ấy thấy. Phải. Tôi tới liền đây.

HẾT TẬP 7

K. A. APPLEGATE

ANIMORPHS

NGƯỜI HÓA THÚ

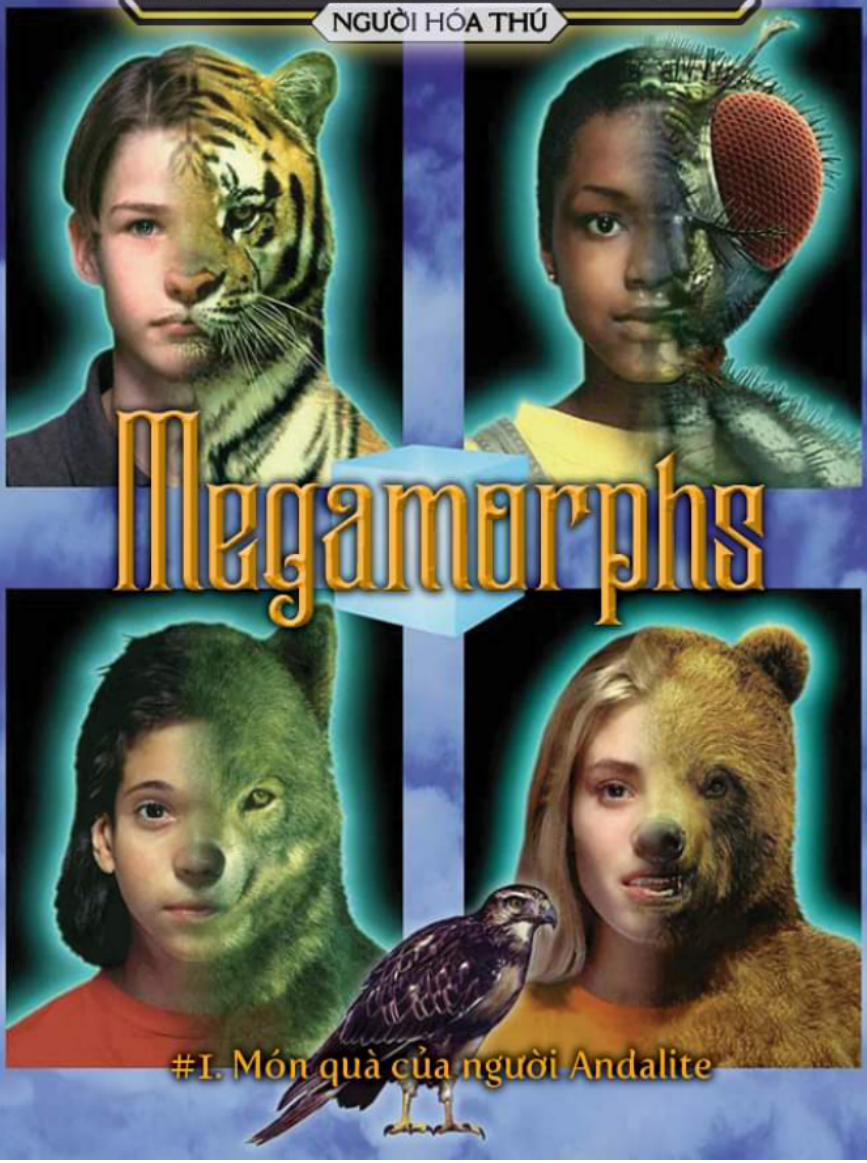

Megamorphs

#1. Món quà của người Andalite

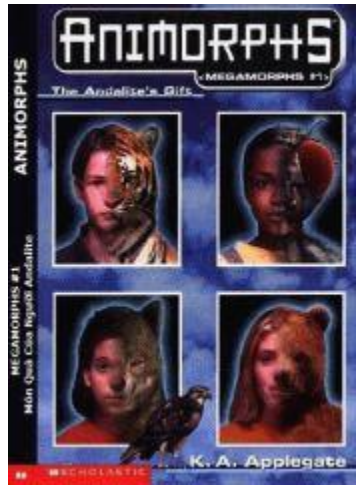

Tác phẩm: Animorphs - Megamorphs
Tập 1: Món Quà Của Người Andalite
Nguyên tác: Animorphs - Megamorphs #1: The Andalite's Gift
Tác giả: K. A. Applegate
Dịch giả: Hoàng Lan
Nhà xuất bản: Trẻ, 05/2002
Khổ sách: 11 x 18 cm
Số trang: 209
Giá sách: 6.000 vnđ
Thực hiện ebook: ANIMORPHS Team
Scan: nguoimedocsach
Đánh máy: cammywhity
Dịch bổ sung: nguoimedocsach
Sửa chỉnh tả: Foli, santseiya
Thiết kế bìa: teszine
Chuyển sang ebook: santseiya
Ebook BB: Cent
Ngày hoàn thành: 02/05/2009
Nơi hoàn thành: Hà Nội
ooO TVE Ooo

MỤC LỤC

Chương 1 - JAKE
Chương 2 - RACHEL
Chương 3 - MARCO
Chương 4 - JAKE
Chương 5 - MARCO
Chương 6 - RACHEL
Chương 7 - TOBIAS
Chương 8 - RACHEL
Chương 9 - CASSIE

Chương 10 - RACHEL
Chương 11 - JAKE
Chương 12 - RACHEL
Chương 13 - MARCO
Chương 14 - RACHEL
Chương 15 - AX
Chương 16 - JAKE
Chương 17 - CASSIE
Chương 18 - AX
Chương 19 - CASSIE
Chương 20 - RACHEL
Chương 21 - MARCO
Chương 22 - RACHEL
Chương 23 - JAKE
Chương 24 - RACHEL
Chương 25 - MARCO
Chương 26 - JAKE
Chương 27 - RACHEL
Chương 28 - AX
Chương 29 - MARCO
Chương 30 - RACHEL
Chương 31 - MARCO
Chương 32 - CASSIE
Chương 33 - AX
Chương 34 - MARCO
Chương 35 - AX
Chương 36 - RACHEL
Chương 37 - MARCO
Chương 38 - JAKE
Chương 39 - CASSIE
Chương 40 - TOBIAS
Chương 41 - CASSIE
Chương 42 - TOBIAS
Chương 43 - CASSIE
Chương 44 - RACHEL

QUÁI VẬT SAO THỔ

Chương 1 - JAKE

Tôi tên là Jake. Không có họ, hoặc ít nhất là tôi không thể nói cho các bạn biết họ của tôi. Tôi là một người hoá thú. Điều đó khiến tôi trở thành một trong những sinh vật nguy hiểm và bị săn đuổi trên Trái Đất. Bọn Yeerk muốn tôi chết. Chúng cũng muốn các bạn tôi chết. Do vậy, nếu chúng biết tôi là ai và biết tìm tôi ở đâu, ắt hẳn tôi chẳng còn cơ hội sống sót.

Bởi vậy tôi không muốn nói cho các bạn biết họ của tôi và tôi đang sống ở thành phố nào, thuộc tiểu bang nào, tôi muốn tiếp tục được sống. Thế nên tôi phải chiến đấu chống lại bọn chúng.

Bạn có hay nhìn lên bầu trời đêm và băn khoăn liệu có một sự sống nào tồn tại ở trên một vì sao nào đó không? Bạn có biết đến đĩa bay không? Bạn có từng nghĩ rằng người ngoài hành tinh sẽ tới viếng thăm Trái Đất chưa? Ồ, khỏi cần phân vân nữa. Bọn Yeerk đã tới đây, tới Trái Đất của chúng ta rồi.

Chúng là một loài ký sinh - giống hệt như những con sên không vỏ. Bọn sên này bò vào trong đầu bạn qua đường lỗ tai, quấn chặt bộ não của bạn và buộc bạn phải làm những điều chúng muốn. Bạn sẽ bị mất chỉnh con người bạn, bạn trở thành một kẻ bị Mượn xác. Tụi tôi gọi những người bị bọn Yeerk kiểm soát với cái tên như thế. Khi bạn nói chuyện với một kẻ bị Mượn xác, bạn có thể đang nhìn khuôn mặt anh ta, nghe anh ta nói nhưng thực chất là bạn đang nói chuyện với một tên Yeerk.

Chúng ở khắp mọi nơi. Nếu bạn nghĩ rằng bạn chưa từng gặp chúng thì bạn nhầm to. Chúng có thể là một viên cảnh sát đang ngồi trong xe tuần tra, là một nhân viên bán hàng trong tiệm tạp hoá, có thể là thầy giáo của bạn, có thể là mục sư hay là bác sĩ của bạn cũng nên. Bố mẹ anh chị em hay bạn thân của bạn đều có thể là một tên bị Mượn xác.

Tôi biết, anh trai tôi, Tom, là một kẻ bị Mượn xác. Chúng đã biến anh trai tôi thành kẻ thù của tôi. Mỗi sáng tôi ngồi ăn sáng và nói chuyện gẫu với Tom trong khi tôi biết rõ rằng Tom không còn là Tom của tôi nữa.

Bọn Yeerk cũng bắt mất mẹ Marco, thằng bạn nối khố của tôi. Ai cũng nghĩ mẹ của Marco đã chết. Chỉ có nó và tôi biết sự thật: Bà ấy cũng là một người bị Mượn xác.

Chúng ở khắp nơi, có thể là bất cứ ai. Chúng làm tanh bành cuộc sống chúng ta. Chúng làm những chuyện chẳng thể nói thành lời. Và chúng tôi, chỉ có sáu đứa tụi tôi - năm Animorphs và một người Andalite - biết về mối hiểm hoạ này, đơn thương chiến đấu chống lại chúng.

Năm đứa trẻ với quyền năng biến hình, có thể biến thành bất cứ một con vật nào sau khi chạm tay vào nó. Và còn một đứa trẻ nữa từ hành tinh khác - một sinh vật pha trộn giữa hươu, người và bọ cạp - một Andalite.

Sáu đứa tụi tôi chống lại bọn Yeerk, và trên hết là chống lại kẻ lãnh đạo chúng, một con quỷ ác độc. Hắn là Visser Ba.

Chỉnh vì những lý do này khiến Rachel cứ lo cuống cả lên khi nhỏ tỉnh rời thành phố chỉ có hai ngày cuối tuần.

Rachel phải đi xa có vài ngày cuối tuần, vậy mà nhỏ cứ cuống lên như gà mắc tóc.

Tối thứ Sáu ấy, mấy đứa tụi tôi tụ lại trong Dưỡng đường Thú hoang - chỉ năm đứa thôi: Marco, Cassie, Tobias, Rachel và tôi. Ax không dự vì ảnh hổng muốn mất công biến thành người chỉ vì cái lý do không đâu này.

"Thiệt nhảm hết sức. Mình đăng ký dự hội trại thể thao này từ xưa xửa xừa xưa mà. Tới hai ngày lận," Rachel cao giọng. "Chẳng có gì hay ho. Mấy thứ đó mình đã làm đi làm lại đến phát ngán rồi."

"Rachel, bồ nên đi đi," Cassie ôn tồn nói. "Ngoài những trận chiến ác liệt với Yeerk, tụi mình cũng phải làm những điều bình thường chứ. Vậy thì… hãy tham dự hội trại thể thao đó đi. Còn bây giờ, vui lòng nâng cái lồng quạ này lên kệ coi…"

<Cassie, mình không sao tin nổi là bồ lại đi cứu con quạ ấy. Bồ có biết vì sao nó bị gãy cánh không? Vì nó dám quậy phá một chú diều hâu khả kính đó mà. Lũ quạ là chúa dễ ghét.> Tobias đang đậu trên rui nhà ca cẩm bằng giọng truyền ý nghĩ.

Trong lốt diều hâu đuôi đỏ, cặp mắt của Tobias lúc nào cũng như đang giận dữ kinh khủng lắm, chẳng bù cho cậu Tobias nhút nhát, hiền lành trước kia…

<Ê, ta đang nhìn mi đấy, con quạ khỉ gió kia.> Tobias la quàng quạc, vẻ khinh miệt thấy rõ.

Cassie mủm mỉm cười. <Tobias, mình hứa là khi thả anh chàng này mình sẽ mang hắn ra xa thật xa lãnh địa của bồ…>

"Mình đã bảo với Melissa Chapman là mình không đi," Rachel càm ràm, trở lại đề tài nhỏ đang bức xúc. "Chiều nay, ngay sau buổi học, là nhỏ đi tới trại luôn."

Marco đang nằm dài trên đống cỏ khô, chong mắt nhìn lên trần nhà, bỗng nhổm dậy, tương một câu. "Thưa *Công chúa chiến binh Xêna,* nàng nghĩ mấy kẻ hèn này hổng thể sống sót khi vắng nàng chỉ hai ngày thôi sao?"

"Marco? Cỏ mọc trên chót mũi bồ rồi đó!" Rachel móc máy.

Marco mặc kệ cú "móc giò" ấy, vẫn tiếp tục xỏ xiên. "Rachel làm như không có nhỏ ở nhà thì tụi mình sẽ chết khiếp, co ro lại cả lũ và than khóc hà rầm y như con nít. Rachel, tui nghĩ bồ nên ăn mặc như Xêna cho rồi đi. Tức là mặc toàn da thú, giắt gươm bên mình ì. Như

vậy có phải oách hơn không?"

"Thôi, im đi." Rachel ngúng nguẩy. "Mình sẽ đi vậy. Mình sẽ đi xa vài ngày để khỏi phải nhìn bộ mặt dễ ghét của Marco. Ngay sáng mai mình sẽ đón xe buýt đi tới hội trại…"

"Chừng nào bồ sắp té bổ chửng khỏi cầu thăng bằng thì nhớ nghĩ tới tui nha." Marco dài giọng.

"Mấy bồ sẽ yên ổn trong khi mình đi vắng chứ?" Rachel lo âu hỏi.

<Tụi mình sẽ ổn mà, Rachel.> Tobias bảo.

"Rachel, em cứ việc thưởng thức những ngày hội trại đi." Tôi bảo. "Mấy bồ hãy cứ vui chơi thỏa thích trong những ngày cuối tuần. Tụi mình đâu có thiếu những phi vụ hiểm nghèo…"

Marco đưa mắt nhìn tôi vẻ kinh tởm pha chút bực dọc. "Ừa. *Vài đứa* trong đám sẽ vui thú hơn nhiều *vài đứa* khác. *Vài đứa* sẽ đi dự tiệc bên hồ trong khi *vài đứa* chẳng được mời." Nói đoạn nó giơ nắm đấm lên, gào ra bộ rất thê lương. "Tại sao? Tại sao lại bất công thế hở giời? Tại sao cô nhỏ đó lại quay lưng với con?"

Tôi chớp mắt bối rối. "Lại nữa rồi."

May thay, Cassie đã cứu nguy cho tôi: "Mình cần ai đó ra ngoài sân giúp mình khiêng mấy cái lồng mới từ xe tải vào. Marco?"

"Ui chao! Cái lưng tội nghiệp của tui!" Marco rền rĩ. "Tự nhiên nó đau quá trời quá đất."

"Để mình giúp cho, Cassie." Tôi hăng hái xung phong. Tôi đẩy Marco một cái, xô nó ngã trở lại đống rơm. "Bồ lộn xộn quá."

"Đừng có kèo nhèo tui." Marco nói và toét miệng cười.

Bên ngoài tầm chiếu sáng của những bóng đèn vàng rực rỡ từ trang trại hắt ra, trời đang tối dần. Mặt trăng tròn vành vạnh nhú lên và những ngôi sao đầu tiên lấp ló phía đằng đông.

Chiếc xe tải mui trần chất đầy lồng thép, cao ngất. Tôi trèo lên và hì hoáy cởi dây thừng cột quanh chúng ra. Cassie đứng dưới đất, chợt thẫn thờ ngước mặt ngắm chị Hằng.

Tôi nhảy phóc khỏi xe tải. "Cassie, chuyện gì khiến bồ có vẻ đăm chiêu quá vậy?"

Nhỏ nhún vai. "Chẳng có gì cả… chỉ là cảm xúc. Chắc tại vì những cơn ác mộng…"

"Mình cũng hay mơ tệ hại lắm," tôi trầm ngâm. "Tất cả tụi mình đều thế. Chẳng ai sống thanh thản, an lành nổi sau khi phải trải qua những giờ phút kinh hoàng. Thế bồ mơ về cái gì vậy? Về kiến hả?"

Tụi tôi đã từng biến thành những con kiến, chui xuống một đường hầm và rồi bị cả một đại đoàn kiến đối phương tấn công. Chẳng đứa nào muốn lặp lại tình cảnh ấy nữa…

"Hổng phải vậy," Cassie nhỏ nhẹ đáp. "Nhưng cái cảm giác rờn rợn, tê điếng người thì cũng giống vậy… Đó là… một thứ gì đó. Mình thậm chí không biết nó là cái gì nữa. Song, nó chẳng phải là một thứ hay ho. Nó yêu cầu mình phải chọn lựa. Trong mơ mình phải quyết

định ai sống và ai chết.”

Tôi nhích lại gần Cassie và quàng vai nhỏ. Trên cánh tay trần của nhỏ có nổi da gà hột hột.

“Mình chưa từng bị khiếp sợ như bồ, Jake à,” Cassie nói. “Chưa bao giờ sợ điều gì. Nhưng bây giờ dường như lúc nào mình cũng thấy sợ hãi.”

“Bồ sẽ vượt qua được thôi,” tôi trấn an Cassie. Thật ra tôi không đủ can đảm để thú nhận với nhỏ là tôi cũng thường có cảm giác tương tự. “Bồ sẽ vượt qua được thôi,” tôi nhắc lại.

“Đành phải thế,” Cassie đáp khẽ.

Chương 2 - RACHEL

Tên tôi là Rachel. Tôi sống với mẹ và hai nhỏ em gái. Chúng tôi ở khá gần nhà Jake. Nhà Jake thì lại khá gần nhà Marco. Trang trại nhà Cassie là xa nhất.

Tôi cho rằng tụi tôi từng là một nhóm trẻ chẳng có gì đặc biệt.

Marco sống với bố. Tôi sống với mẹ. Jake và Cassie thì có đủ cả bố mẹ bên cạnh. Chúng tôi cùng đi học, làm bài tập về nhà, đi siêu thị, nghe nhạc, cuối tuần đi xem phim. Rất bình thường. Một cuộc sống bình thường tẻ nhạt.

Cho tới cái đêm chúng tôi tụ thành một đám tại siêu thị và quyết định băng qua công trường bỏ hoang cạnh đường cao tốc để đi tắt về nhà.

Trước đó, chúng tôi chẳng phải là một nhóm bạn. Jake là anh họ tôi, nhưng chúng tôi gần như chẳng gặp nhau ngoại trừ những lần chạm mặt ở trường. Cassie là bạn thân của tôi nên vẫn cứ tiếp tục là bạn thân. Marco chỉ là bạn của Jake, chẳng phải bạn tôi. Còn Tobias thì được Jake bênh vực khi cậu ấy bị bắt nạt.

Jake là thế đấy. Khi anh ấy thấy mấy thằng dúi đầu Tobias vào bồn cầu trong trường, anh ấy tới can thiệp. Jake chẳng phải là một anh chàng to con gì, song chỉ cần nghe anh ấy nói với cái giọng bình tĩnh, thuyết phục bạn đừng chế giễu ai đó nữa, bạn sẽ dừng lại liền.

Jake thuộc tuýp người lãnh đạo. Chẳng phải Jake muốn thế, mà dường như nó đã là bản tính tự nhiên của anh ấy.

Không hẳn là Jake thiếu khôn ngoan, song anh ấy đã đi cùng với chúng tôi ngang qua cái công trường hoang vắng vào đêm hôm đó. Một hành động thiếu suy xét nhất mà chúng tôi đã từng thực hiện.

Nhưng sự nguy hiểm thực sự không nằm ở đống xà bần rác rưởi trong khu công trường đó mà nó tới hoàn toàn bất ngờ từ một sự việc khác.

Đấy, các bạn coi. Một con tàu vũ trụ đầy thương tích của người Andalite đã đáp xuống ngay cái công trường đó. Ở chính nơi ấy, lần đầu tiên chúng tôi gặp một người ngoài hành tinh. Cũng ở chính nơi ấy, chúng tôi đã biết về mối hiểm hoạ mang tên Yeerk. Và cũng chính ở nơi ấy, ông hoàng Andalite - Elfangor - đã trao cho chúng tôi quyền năng biến hình.

Đó cũng là nơi ông hoàng đã hy sinh. Chúng tôi đã chứng kiến toàn bộ, chứng kiến một ông hoàng dũng cảm, tử tế bị sát hại bởi Visser Ba như thế nào. Ông bị giết vì đã cố gắng bảo vệ loài người.

Vào thời điểm ấy, chúng tôi mới chính thức trở thành một nhóm với cái tên do Marco nghĩ ra - Nhóm người hoá thú ANIMORPHS - những người có khả năng biến hình thành thú vật.

Người Andalite để lại cho chúng tôi trọng trách chống lại bọn Yeerk và ông cho chúng tôi một vũ khí: quyền năng biến hình. Giống như tất cả các loại vũ khí khác, nó vô cùng nguy hiểm, cho dù bạn sử dụng nó cho một mục đích tốt đẹp. Bạn cứ hỏi Tobias thì biết.

Song, nói cho cùng, đó là một loại vũ khí đáng sợ. Chúng tôi đã dùng nó và gây vài tổn thất cho bọn Yeerk. Thành thực mà nói, đôi khi chúng tôi cũng dùng quyền năng này đơn thuần chỉ là để cho đời vui mà thôi. Ngay lúc này đây, đấy, nhu cầu sống "bình thường" của tôi đang réo gọi.

Sáng nay, khi tôi thong dong tới trường thì trời vẫn còn ấm áp lắm. Xe buýt tới hội trại phải 11 giờ mới đến rước. Tôi đến trường sớm hơn một tiếng.

Dừng lại bên lối đi bộ phía trước cổng trường, tôi nhìn đồng hồ. Mặt trời lên lẹ quá, hứa hẹn một ngày nóng dữ đây. Tôi mỉm cười. Một ngày lý tưởng để bay.

Tôi băng ngang qua sân điền kinh, đi về hướng khu rừng phía sau trường. Tôi muốn gặp Tobias trước khi lên đường. Chẳng là tôi muốn xem cậu ấy có cần vài món linh tinh gì không, những thứ không thể kiếm được ở trong rừng ỉ mà…

Nhưng không phải lúc nào cũng kiếm ra Tobias, nhất là vào buổi sáng, khi cậu ấy thường bận đi săn mồi cho bữa điểm tâm. Tôi cần phải có cặp mắt tinh tường và tốc độ lanh lẹn may ra mới lùng được cậu ấy mà vẫn kịp quay lại đón xe buýt.

Tôi đang ở trong tình thế rất ngộ nghĩnh, tình thế chưa bao giờ xảy ra với tôi. Nghĩ mà coi, mẹ tôi và đám bạn tôi, tất cả đều nghĩ rằng tôi đang trên đường đi cắm trại. Họ nghĩ họ sẽ không thấy mặt tôi trong hai ngày. Còn mấy người ở khu cắm trại thì nghĩ rằng tôi chẳng tới tham dự, nên nếu không thấy tôi, họ cũng chẳng có gì thắc mắc.

Nhưng cả hai tình huống ấy sẽ không xảy ra với tôi đâu. Thế thì, việc gì tôi phải lo lắng nhỉ? Tôi thoáng nghĩ.

Tôi dấn bước vào rừng.

Tôi cởi bộ đồ mặc ngoài ra nhét vào ba lô, rồi giấu nó vào một bụi rậm lùm xùm. Ngó dáo dác xung quanh thấy không có ai, tôi bắt đầu biến hình.

Tôi tập trung ý nghĩ vào hình ảnh của một trong những con thú mà ADN của nó đã ở trong tôi.

Quy trình biến hình chẳng lần nào giống lần nào. Lần này, cái miệng tôi biến đổi trước tiên. Môi của tôi trở nên cứng ngắc. Và khi tôi đảo mắt nhìn xuống, tôi thấy miệng tôi có màu vàng nhạt và chu ra phía trước. Ngay lúc đó, thân thể tôi bắt đầu co rút lại. Những chiếc lá thông vụt ở trên cao khi chân tôi bị ngắn lại sau vài giây.

Điều kỳ lạ nhất chính là làn da của tôi. Những thớ thịt trên cánh tay trần của tôi bắt đầu chảy nhão ra như sáp nến. Nó vừa chảy nhão vừa tạo hình cứ như tôi đang xăm hình những chiếc lông chim trên

tay tôi vậy. Đột nhiên, những hình vẽ trở nên sống động, những chiếc lông chim thật đã bắt đầu trổ ra.

Lông toàn thân của đại bàng đầu bạc màu nâu đậm, chỉ chừa lại lông đầu, mặt và cổ là màu trắng như tuyết.

Quá trình biến hình đã gần như hoàn thiện, tôi chỉ còn cao chừng chỉn tấc. Chân tôi bắt đầu choẽ ra tạo thành những cái móng màu vàng với bộ vuốt cong dữ dằn.

Hai cánh tay tôi bự ra theo chiều ngang. Những chiếc lông dài mọc ra, những chiếc xương người đang đặc và nặng bỗng trở nên rỗng và nhẹ.

Chỉ trong phút chốc tôi đã là một con đại bàng đầu bạc. Tôi sải rộng đôi cánh, cảm thấy gió tì vào lông mình, làm giãn nở từng sớ cơ bắp. Tôi đập cánh vài lần thật mạnh rồi vút lên không trung. Hên quá, tôi bắt được một luồng khỉ nóng tuyệt vời và nhanh chóng vút lên lẹ làng như đi thang máy.

Lên, lên nữa! Tôi đã lên cách ngọn cây cả ba chục thước. Ngôi trường của tôi trải dài bên dưới. Chiếc xe buýt đậu im lìm trong bãi xe vắng hoe.

Tôi nhắm hướng đi sâu vào rừng, bay tới lãnh địa của Tobias. Tôi không nghĩ rằng có thứ gì đó thú vị hơn là soải cánh bay cao, bay tự do trên những ngọn cây, cưỡi lên trên những ngọn gió. Rõ ràng là tự do thực sự khác xa với ước mơ được tự do. Trong cuộc chiến đầy thương đau với bọn Yeerk, tôi thề rằng, có đôi khi, chỉ cần có thể bay lượn sảng khoái như thế này là bạn đã thấy cuộc sống có giá trị như thế nào. Tôi yêu thích những khoảnh khắc đó.

Khi tôi bay gần đến lãnh thổ của Tobias, tôi chợt thấy có một sinh vật giống như hươu đang chạy giữa các lùm cây. Tôi chiếu tia mắt cực nhạy của đại bàng đầu bạc nhìn lại, tôi nhận ra một thân hình nửa người nửa hươu với cái đuôi bò cạp.

Ax! Hay gọi tên đầy đủ là Aximili-Esgarrouth-Isthill. Ax là một người Andalite. Ảnh là người Andalite duy nhất còn sống sót trong cuộc chiến với bọn Yeerk để bảo vệ Trái Đất. Hoàng thân Elfangor là anh trai ảnh. Nhìn ảnh chạy thật mắc cười. Tôi chưa bao giờ thấy một sinh vật nào vừa mới phút trước nom duyên dáng, dễ thương đến thế mà phút sau đã cực kỳ nguy hiểm như một người Andalite. Gần đến nơi, tôi chợt phát hiện ra Ax đang cất vó chạy nhanh như gió, len lỏi qua các thân cây.

Tôi quyết định sà xuống chào ảnh một tiếng. Tôi nhả không khỉ ra khỏi cánh và rơi. Cảm giác rơi từ độ cao cả ngàn mét xuống mà vẫn kiểm soát được thật là phấn khích. Nó giống hệt cảm giác bạn đang nhảy từ nóc một toà nhà chọc trời xuống đất mà biết chắc rằng mình vẫn sống sót vậy. Tôi rơi thẳng xuống chỗ mấy cái cây.

Loáng qua khóe mắt tôi là một tổ chim mắc trên cành cao. Bỗng nhiên…

Phù ù! Phù ù!

Một bầy chim nhỏ, đen đúa, lao thẳng về phía tôi.

Vút! Vút! Vút!

Tôi quẹo ngoắt qua trái. Trong chớp nhoáng, tôi hiểu ngay điều gì đang xảy ra. Bọn chim tưởng tôi định tấn công tổ của chúng nên đã ra tay "hù dọa" tôi, cố đuổi đi.

Tôi quẹo gấp, vẫn giữ y nguyên tốc độ như khi mới lao xuống. Nhanh quá! Quẹo trái! Quẹo!

Rầm! Cái đầu tôi đụng phải thân cây. Tôi chúi nhủi, rớt loẹt quẹt qua các cành cây, mặc cho chúng thi nhau xé, cào, quất, đập vào da thịt và vặt trụi lông mình.

Tôi đụng đất cái phịch. Đau thấu trời thấu đất. Đầu óc quay cuồng, tôi lịm dần lịm dần… tất cả nhộn nhạo, lộn tung cả lên. Tôi đang rơi xuống một cái giếng không đáy, sâu hoắm, đen ngòm.

Hoàn hình… tôi tự bảo mình. Rachel… *HOÀN HÌNH NGAY!*

Và thế rồi tôi mê đi.

"Thế này nha," tôi kiên nhẫn giải thích. "Có một bữa tiệc được tổ chức bên hồ bơi, thế mà tui không được mời, hay đúng hơn là Darlene, con nhỏ chủ xị của bữa tiệc cố ý không mời tui, không mời Marco-thông-thái-và-quyến-rũ này…"

<Vậy là bạn không được chào đón ở bữa tiệc ấy, nhưng bạn lại muốn đi chứ gì?> Ax hỏi.

"Đúng thế," tôi giảng giải cho ảnh. "Jake và Cassie đều được mời, Rachel cũng được mời, nhưng nhỏ đi dự cái hội trại thể dục ngớ ngẩn ấy rồi. Về cơ bản, tất cả bọn nhóc trong trường đều được mời. Từ đó, tui suy ra: việc tui không được mời là có lý do, và tui biết tỏng: đó là vì Darlene thích tui. *Không còn* cách giải thích nào hợp lý hơn nữa."

Ax có vẻ hoang mang. <Điều đó là bình thường trong xã hội loài người à? Các bạn tránh né người mình thích sao?>

"Không phải là *thích* như kiểu tui *thích* bồ, Ax-ngố ạ. Tui *thích* bồ nhưng cái *thích* này mang nghĩa khác cơ."

Ax ngây người, tròn xoe đôi mắt chỉnh, nhìn tôi trân trối. <Rối rắm quá…>

"Hừm, tui không cần bồ phát biểu, chỉ cần bồ đi cùng tui thôi.>

<Tới bữa tiệc đó hả?>

"Chứ sao. Tụi mình phải tới bữa tiệc để coi Darlene và mấy đứa bạn trong nhóm cổ động viên của nhỏ ba xạo cái gì về tui. Chắc chắn mấy đứa đó sẽ bàn tán đủ thứ chuyện…"

<Và bạn muốn tôi đi cùng bạn?>

"Ừ, tui muốn có người làm hậu viện…"

<Nhưng Hoàng tử Jake sẽ ở đó mà.>

Tôi trợn mắt. "Ừa. Nhưng Jake đi đâu phải để giúp tôi nghe ngóng Darlene. Cả Cassie cũng vậy, nhỏ đâu có thân thiết với cái đám nhiều chuyện kia…"

<Xin lỗi Marco, nếu tôi có nghi ngờ gì thì vui lòng đừng phiền.> Ax nhã nhặn nói. <Nhưng tôi thấy rằng ý kiến này của bạn có vẻ không minh bạch…>

<Anh nói đúng đó, anh Ax.>

Lại thằng Tobias phá đám rồi. Nó đánh võng một vòng trên đầu tụi tôi rồi đậu xuống một cành cây thấp. Mỏ nó ngậm một thứ gì đó đen đen.

"Chào Tobias," tôi xởi lởi. "Bồ tha cái gì trong mỏ vậy?"

<Nè, Marco, bồ có biết bay tới bay lui với một con chuột sống giãy giụa trong mỏ khó khăn đến thế nào không?"

"Thảy nó cho tui đi," tôi xúi.

<Bồ là lươn lẹo, ma mãnh lắm nha, Marco.> Tobias xỉa xói tôi.

<Anh Ax, anh đừng có dính vào chuyện rầy rà này.>

<Tobias, tôi bị ngứa ngáy vài chỗ trên người, Marco có một loại thuốc quý hiếm lắm, bạn ấy hứa giúp tôi chữa trị nếu tôi đi cùng bạn ấy đến bữa tiệc bên hồ.>

<Marco, bồ định tống tiền Ax bằng thuốc trị chấy rận đó phải không? Anh Ax, anh bị bọ chét cắn đó mà. Trong khu rừng này thiếu gì thứ đó. Đừng để Marco phỉnh…>

"Làm ơn đưa con chuột đây và đừng có bày đặt lên lớp nữa," tôi ngắt lời Tobias. "Tui chẳng tống tiền ai hết. Tui sẽ đem cho Ax chai thuốc trị bọ chét, được chưa?"

Tobias thả con chuột xuống. Tôi đưa một tay ra chụp lấy. Con chuột vùng vằng dữ quá, suýt nữa thì tôi đánh rơi. Nhưng khi tôi bắt đầu thâu nạp thì nó im re.

Xong, tôi chuyền con chuột qua cho Ax. Ảnh phải cầm con chuột bằng cả hai tay, bởi vì cánh tay và bàn tay của người Andalite yếu xìu hà. Tuy nhiên Ax lại có bốn chân mạnh khỏe và rắn chắc, có thể đua với vận tốc bốn mươi dặm một giờ lận đó.

<Marco, bồ biết là Jake còn lâu mới để bồ yên thân sau vụ này,> Tobias căn nhằn. <Biến hình vì lý do cá nhân là không được đâu.>

"Ê, Jake được mời đi dự tiệc rồi. Nó sẽ mải mê ngụp lặn trong hồ, nhảy nhót, vui đùa thỏa chí chứ hơi đâu để ý tới tui, thằng bạn nối khố tội nghiệp của nó. Tui hỏi bồ: vậy có công bằng không? Không. Không chút xíu nào hết á."

<Marco, Jake bảo tại vì ở bữa tiệc lần trước bồ đã thảy tã Baby Ruth cho trôi lềnh bềnh trong hồ, rồi la toáng lên với mọi người là… bồ nhớ không? Có lẽ chính vì thế mà lần này bồ hổng được mời.>

"Lúc đó tui mới có sáu tuổi à," tôi chống chế. "Tui đâu có biết. Mà vậy thì càng vui chứ sao…"

<Marco, lúc đó bồ mười tuổi chứ không phải sáu tuổi.>

"Mấy tuổi thì mấy. Ai mà thèm nhớ ba cái chuyện vặt vãnh ấy chứ."

<Nhưng Darlene nhớ.>

Tôi mặc kệ Tobias. "Bồ thâu nạp con chuột xong chưa?" Tôi hỏi Ax. "Nếu rồi thì đưa trả lại cho Tobias để nó dùng làm bữa trưa."

<Mình ăn rồi, cảm ơn.> Tobias gảnh gót. <Nè, đừng có hớn hở quá vậy. Nếu bồ muốn biến thành chuột thì nhớ lời mình dặn nè: chuột là món khoái khẩu của rất nhiều loài thú săn mồi. Đó là một thế giới đầy rẫy những nguy hiểm.>

"Cảm ơn, Ngài Sát Thủ."

Tobias cười ngất. <Mình thỉnh thoảng cũng bị săn lùng chứ bộ. Sáng nay mình trông thấy một con đại bàng bị một đàn giẻ cùi đuổi chạy trối chết. Hoảng quá, nó va đầu vào thân cây, té xuống xuội lơ, mình mẩy rách te tua. Mình đoán, con đại bàng này định phá tổ chim ỉ mà…>

“Sẽ không có con đại bàng nào ở bữa tiệc đâu,” tôi nói oang oang. “Thế giới loài chim cũng lắm chuyện gớm, nhưng tui đã có một bữa tiệc để tham dự rồi.”

"Mình cảm thấy không phải khi dự buổi tiệc này," tôi nói. "Đáng lý ra Darlene phải mời cả Marco mới đúng. Cậu ấy không chơi trò Baby Ruth nữa đâu. Bây giờ cậu ấy lớn rồi mà."

"Mình cũng cảm thấy tội lỗi sao ấy," Cassie tiếp lời. Cả hai tụi tôi đang mặc đồ bơi, ngồi thõng thượt trên băng ghế bên thành hồ - loại ghế có thể điều chỉnh để nằm dài ra hay ngồi nhổng lên ỉ mà.

Quanh hồ bơi, có khoảng năm chục đứa nhóc đang chạy giỡn, la hét om sòm. Khoai tây chiên, kem, và bánh ngọt chất đầy trên một chiếc bàn dài. Lại có cả một thùng đầy nước ngọt ướp lạnh. Dàn stereo đời mới đang phát một bản nhạc Rock thịnh hành. Vài cặp đang nhảy tưng bừng.

Chưa đến giữa trưa mà mặt trời đã sáng rực. Một ngày nóng nực đây! Tôi bỗng ghen tị với Rachel - nhỏ được đi cắm trại trong vùng núi, chắc chắn sẽ mát mẻ hơn ở đây nhiều…

Chợt, có tiếng thét xốc óc.

"Yaaaaaaaaaaahh!" Ai đó thét lên thảm thương.

"Ối! Ối! Ối! Ối! Ối!" Tiếng người khác kêu khóc.

Tôi ngồi thẳng lên. Có chuyện rồi! Tôi cảm thấy máu mình ứ đầy adrenaline như thường lệ mỗi khi gặp chuyện. Tôi vội ngó dáo dác xung quanh, kiếm đường chuồn, ước lượng nơi có thể đứng chiến đấu, hoặc nơi có thể núp và biến hình nhanh lẹ. Mọi người chạy tán loạn.

Ô không… Nhìn kỹ hơn thì chỉ có vài cô nhỏ đang chạy, vừa chạy vừa hét như bị bóp cổ.

"Darlene đó," Cassie bảo. Nhỏ bắn cho tôi một tia nhìn hoang mang, lo lắng.

"Ối! Ối! Ối! Ối!.. Tránh xa tao ra!" Darlene la thất thanh. "Điii đđiii!"

Darlene xộc thẳng về phía tôi và Cassie. Nhỏ chạy như bị sói đuổi sát nút. "Cứu! Cứu tôi với!" Nhỏ la bài hãi. "Nó đuổi theo tôi!"

"Cái gì đó?" Tôi thét hỏi.

"Chuột!" Nhỏ Tracy bàng hoàng thét. "Chuộộttt!"

Ngay lúc đó, tôi nhìn thấy hai con chuột nhỏ tí, đang chạy đi theo Darlene như một cặp sư tử bám riết một con trâu.

Darlene né qua phải, hai con chuột liền quẹo qua phải đuổi theo nhỏ. Liền đó, một thằng nhóc tên là Hans gào. "Darlene, chạy đường này nè! Để tui đạp chúng cho."

Darlene hướng về phía Hans. Hans giơ chân lên, sẵn sàng đạp hai con chuột sắp chạy qua. Nhưng đột nhiên, một sự việc kỳ khôi xảy ra, lũ chuột ngoặt qua trái, quành một vòng qua người Hans và lại quỉnh

quíu đuổi theo Darlene.

“Chuột thiệt không rượt người như vậy đâu,” Cassie thì thầm, thảy cho tôi cái nhìn đầy ý nghĩa.

“Ừa,” tôi đồng ý.

“Marco đấy,” Cassie thì thào tiếp. “Bảo đảm cậu ấy đã lôi kéo Ax vào vụ này.”

“Mình sẽ cho nó biết tay,” tôi giận run. “Ngay sau khi tụi mình cứu được nó.”

Tôi chạy men theo bờ hồ, dẫm bừa lên đám ghế bàn, lon soda và giấy gói bánh ngổn ngang. Cassie chạy hướng ngược lại.

“Cứu! Cứu! Cứu với!” Darlene vẫn la thảm thiết, chạy ào về phía cửa hiên.

“Ê!” Cassie hét to hết sức. “Chỉ là hai con chuột thôi mà. Việc quái gì phải sợ chứ.”

Một trong hai con chuột bỗng lần chần. Marco đã nhận ra giọng Cassie.

“Này, hai con chuột kia, muốn sống thì phải tới chỗ Cassie,” tôi nói, cố tỏ vẻ như đang bông lơn. “Cũng phải có người nào diệt chúng chứ,” rồi, gầm gừ trong cổ họng, tôi thêm. “Ai đó giống như ta đây.”

<Tui nghe rồi,> Marco nói với tôi bằng giọng truyền ý nghĩ. Vì không ở trong lốt biến hình nên tôi không thể trả lời Marco cũng theo cách đó, chứ còn nói được, thế nào tôi cũng tuôn ra những lời khó nghe cho mà coi…

Quanh hồ bơi là một cảnh tượng nhốn nháo! Mấy chục đứa trẻ chạy nháo nhào như tụi ngớ ngẩn. Đám thì cuống cuồng chạy xa khỏi hai con chuột, đám khác lại háo hức ùa vào đuổi theo chúng. Tất cả đều la muốn bể cổ họng.

“Lại đây, lũ chuột ranh.” Cassie lên giọng.

Hai đứa tôi đang cố buộc Marco phải chạy về hướng Cassie. Tụi tôi biết cậu ấy nghe được tốt - chuột thính tai lắm mà.

“Aaaaaaahhh!” Darlene vẫn la che ché. Nhỏ chạy quýnh quíu về phía mái hiên và chui tọt vào nhà. Marco lao theo sau nhỏ như viên đạn, Ax cũng lật đật bám theo.

<Đừng lo,> vài giây sau tôi nghe Marco truyền ý nghĩ. <Hai đứa tui chui xuống tầng hầm đây. Tụi tui sẽ hoàn hình. Hãy coi chừng giùm, đừng để ai chui xuống đó truy lùng chuột.>

“Trời ơi là trời,” tôi than vãn và chạy tới mái hiên.

RẦM! Tôi tông mạnh vào Hans và cả hai cùng ngã lăn kềnh ra. Ngay lập tức, không dưới tám đứa khác té đè lên tụi tôi, tất cả cùng lăn cù nhầy. Hệt một trận bóng bầu dục đến hồi gay cấn, tất cả các cầu thủ xấn vào nhau, la hét, gầm gừ, xô đẩy và quơ quào chân tay, mong chiến thắng trong pha tranh bóng quyết liệt…

Tôi hớp không khí ừng ực, cố vùng đứng dậy. Đúng lúc đó, bầu trời phía trên tụi tôi bỗng tối sầm. Một cơn lốc xoáy hiện ra giữa bầu

trời trong trẻo.

Tôi bỗng cảm thấy điếng hồn vì một mối đe dọa nào đó phát tán ra tự sâu thẳm trong ruột gan.

Đám mây bụi mù càng ngày càng dày đặc hơn.

Trong tích tắc, nó tạo thành một hình thù hẳn hoi. Một hình thù chưa từng xuất hiện trên hành tinh Trái Đất.

Sau đó nó tấn công.

Đúng là không đường hoàng cho lắm khi lẻn vào bữa tiệc của Darlene trong lốt chuột. Có vẻ trẻ con nữa. Nhưng các bạn không thể tưởng tượng nhỏ đã chầu mỏ nói những gì về tôi đâu.

Tôi và Ax biến hình trong căn nhà hoang cách nhà Darlene một dãy phố. Ngay khi là chuột hoàn chỉnh, tôi và Ax liền bị bản năng chuột thôi thúc.

Chạy! Chạy! Chạy! Chạy!

Chuột chẳng thích ở ngoài trời lồng lộng, chẳng ưa ánh sáng ban ngày. Nó sợ bị săn lùng. Sợ lắm!

Chạy! Chạy! Chạy! Chạy!

Thế là tụi tôi cắm cổ chạy thoăn thoắt trên những cái chân chuột nhỏ xíu, chạy như thể bị cột vào thanh chắn của chiếc xe hơi Indy 500 vậy.

<Tôi không thể kiềm xoát được con vật này,> Ax kêu rêu. <Nó bị điên.>

Dziiiittt!

Tụi tôi quắn đít chạy trong nỗi sợ hãi, phóng vèo qua những cọng cỏ to như trái banh chuyền, lướt qua những con bọ to như mấy chú chó chăn cừu. Tôi cảm thấy muốn bịnh vì nỗi ao ước được dừng lại để đánh chén vài con bọ. Một con cánh cam nằm đó, và trỉ não chuột òa lên. *Ô, bữa trưa mới tuyệt làm sao!*

Nhưng nỗi sợ lấn át cả cơn đói, cho nên tụi tôi vẫn cứ chạy như bị ma ám, quên phéng mùi vị thơm ngon của lũ bọ. Mãi rồi tụi tôi cũng nắm được chút quyền kiểm soát.

<Bồ có ổn không vậy, chiến hữu?> Tôi hỏi Ax.

<Tôi khỏe. Nhưng bản năng chuột mạnh quá.>

<Ừa. Toàn là sợ sệt không há?>

<Loài vật phát triển bản năng vì mục đích tốt,> Ax nói đều đều. <Chuột cảnh giác cũng là vì lợi ích của nó thôi.>

<Ừa. Nếu thấy có hơi hám con mèo ở đâu là tụi mình phải hoàn hình cấp kỳ đó nhe,> tôi dặn dò.

<Đúng. Nếu chúng ta còn sống trước khi thấy nó.>

Cứ thế, tụi tôi lần mò tới bữa tiệc - hai con chuột đang đi tìm thú tiêu khiển.

May thay, các giác quan chuột thật là xuất sắc: nghe cũng giỏi nè, ngửi cũng hay nè, mà nhìn thì tinh phải biết, dù không bao quát được tầm rộng lắm. Cũng phải thôi, khi bạn bé tí teo và cúi gằm sát đất thế thì còn đòi nhìn đi đâu xa cho được?!

Tụi tôi nhắm ra Darlene phần lớn là nhờ nương theo tiếng nói của nhỏ. Darlene đang nói chuyện như bắn liên thanh với mấy nhỏ bạn về

đủ thứ hầm bà lằng: hết trường học, qua âm nhạc, lại bình phẩm về các tài tử truyền hình. Ax và tôi nấp ngay dưới ghế Darlene ngồi. Những dải plastic nơi nóc ghế đan quyện vào nhau, thõng xuống y như muốn úp chụp và đè nát tôi.

<Xời, nghe chán gì đâu,> tôi tỉ tê với Ax.

<Thế bạn trông đợi điều gì?>

<Tui muốn mấy đứa đó nói về tui, một cách tự nhiên nhất,> tôi bảo.

A, phải rồi! Bỗng dưng tôi nảy ra cách truyền ý nghĩ cho Darlene - chuyển tải thông điệp "Marco" vào đầu nhỏ. Nhỏ sẽ không biết cái ý nghĩ ấy xuất phát từ đâu. Nhỏ chỉ nghĩ ai đó vừa nói to lên thôi…

<Marco,> tôi thốt lên.

"Cái gì?" Darlene đáp lời liền. "Marco thì sao?"

"Marco chẳng là cái quái gì cả." Con nhỏ tên Kara tiếp chuyện.

"Ừa. Tớ thậm chí còn không muốn nghe tên nó được nhắc đến trong bữa tiệc của mình nữa kìa. Nó là đồ khùng điên sau những gì nó làm. Ném tã giấy Baby Ruth vào hồ nhà tớ làm cho mọi người một phen kinh hồn bạt vía."

"Nó còn cả tửng lắm, chưa có thành người lớn," một con nhỏ tên Ellen đế thêm.

"Đúng," Darlene đồng tình. "Nó cứ tưởng mình quyến rũ, hay báu bổ lắm, nhưng thiệt ra là thứ thùng rỗng kêu to. Lúc nào nó cũng xổ chuyện tiếu lâm nhạt như nước ốc."

Hừ. Tụi nó bảo tôi con nít thì cũng chưa sao - tôi vẫn còn chịu được, nhưng dám oang oác bảo tôi không biết nói đùa thì quá quắt lắm.

Được rồi! Thế thì tôi sẽ trình diễn cho tụi nó tức cười một phen.

Tôi phóng ra, nhắm tới cặp chân của Darlen to như hai cái cột đình màu hồng. Ax vừa chạy theo tôi vừa la. <Bạn làm gì thế Marco?>

<Tụi mình sẽ dạy cho Darlene biết thế nào là óc khôi hài,> tôi thét trả, và phóng sượt qua gót chân Darlene. Hi! Móng chân của con nhỏ nhiều chuyện này đỉnh toàn ghét không hà.

Tôi leo hẳn lên bàn chân Darlene. Xong, tôi nhỉ nhoáy lượn đi lượn lại giữa mắt cá và ngón chân của nhỏ.

"Ôi! Ôi! Ôi!" Darlene thét tưng bừng.

Nhỏ giơ chân lên vẫy một cái. Tôi phóc ra kịp thời. Còn nhỏ thì ù té chạy ra ngoài, la thét rùm trời, miệng lảm nhảm y như người mất trí.

Rất tự nhiên, tôi đuổi theo nhỏ. Cũng rất tự nhiên, Ax phóng theo tôi.

Đã đời gì đâu. Vui ơi là vui! Tuy phải xin cáo lỗi rằng như thế là không được đứng đắn cho lắm.

Rồi tôi nghe Hans hăng hái la lên, định sẽ đạp nát tôi. Đừng hòng. Tôi đâu ham để cái chân tổ bố của Hans dẫm lên một cách tàn nhẫn.

Tiếp theo, tôi nghe giọng Jake dõng dạc la lối, rồi tiếng Cassie dịu dàng hơn… nhưng vẫn có vẻ tức tối lắm.

<Trời đất ơi, Jake,> tôi than vãn với Ax. <Xui xẻo quá xá!>

Tôi nháo nhào tìm chỗ nấp để hoàn hình, nhưng quanh tôi đầy những bàn chân nặng nề nện thình thịch. Cũng may, chúng chỉ được cái lớn xác chứ chậm chạp lắm. Tất cả bọn nó đều quá khích. Từ từ để tôi thở đã rồi kể tiếp: tôi chỉ dài có nửa tấc, thế thì khỏi nói bạn cũng biết tôi sợ tóe khói đến mức nào.

Thế rồi, bỗng tôi phát hiện ra ngôi nhà! Tụi tôi có thể chạy vào trỏng, chui tuốt xuống tầng hầm, nơi chẳng ma nào thèm léo hánh đến và hoàn hình thật mau lẹ. Sau đó, khi chỉ có tôi và anh bạn Andalite… thì tuyệt. Sẽ lại thêm nhiều màn hấp dẫn nữa.

<Ax! Bám sát tui nha! Tụi mình cần hoàn hình ngay. Xong, bồ phải biến thành người liền nha.>

<Tôi cảm thấy cái đó không phải là ý kiến hay.>

<Thôi thì tùy cơ ứng biến vậy.>

Vú út! Tới ngưỡng cửa bên hiên nhà! Vút! Vào nhà rồi. VÚT! Qua con nhỏ Darlene đang hoảng vía, ngồi thu lu trên trường kỷ, ấp gối vào mặt.

Vú út. Chạy dọc theo tấm thảm cho tới khi tụi tôi đụng phải tấm vải sơn lót sàn.

Đột nhiên, tôi cảm nhận được bóng tối. Khu vực của chuột! Ô la la. Sự thể tiến triển rồi đây!

Tụi tôi phóng xuống một bậc thang và rơi… BỤP! Thêm một bậc thang nữa. BỤP! Lại bậc nữa, bậc nữa. Với tốc độ phóng như hỏa tiễn.

Thật quái đản! Không dưng vô duyên vô cớ lại lọt vào thế trận ma đồ này.

<Đừng lo,> tôi gọi Jake. <Hai đứa tui chui xuống tầng hầm rồi, tụi tui sẽ hoàn hình. Hãy coi chừng, đừng để ai mò xuống truy lùng chuột.>

Tôi và Ax cắt được đám người truy đuổi, không còn ai theo tụi tôi xuống thang cả. Ngay cả khi còn chạy tôi đã bắt đầu hoàn hình.

Tôi đang trên đường trở lại là người. Một sự pha tạp giữa đuôi chuột, tai và chân người - một sinh vật dị hợm, giống như chú chuột Mickey rơi vào tay Stephen King, nhà văn chuyên viết truyện kinh dị. Ax nhìn còn tệ hại hơn - nửa chuột nửa Andalite.

Ngay lúc tôi đang ung dung nghĩ. *Ê, nhằm nhò gì, tất cả cũng xong xuôi cả thôi,* thì toàn bộ thế giới bỗng tung hê lên.

Rắc- RẦ ẦM!

Ánh mặt trời phụt tắt. Toàn bộ mái nhà bị đứt phăng! *Nguyên cả mái luôn.*

Gỗ ván, thanh xà và những khối bê-tông rơi lả tả, rớt ngả nghiêng thành từng mảng lớn. Tôi không thể hiểu nổi. Hình như cả thế giới

quanh tôi đều vỡ vụn ra. Y như cả vũ trụ bị dồn vào trong một cái cối xay thịt.

Và rồi tôi trông thấy nó. Thật khổng lồ! Một sinh vật dường như không được làm từ chất liệu gì cả, nhưng lại có đầy đủ răng, gươm và sức tàn phá. Tựa như hai mươi tên Hork-Bajir bị kết dính lại rồi được gắn thêm một đôi cánh rồng.

B-r-r-r-ă-ă-ă-k-k-k!

nó dỡ ngôi nhà ra thành từng mảnh với một sức mạnh không thể tin nổi.

Âm thanh ồn ào thật khủng khiếp. Tiếng gỗ bị rứt ra. Tiếng bê tông bị nghiến vụn! Tiếng ống nước bị bẻ cong. Tiếng dây điện nổ lốp bốp và bắn văng ra vô số tia lửa.

“Coi chừng!” Tôi gào lên với Ax bằng giọng người. Xà nhà rơi rớt quanh tụi tôi. Những mảnh vỡ bay léo chéo trên không trung.

Tôi chẳng nhận ra là mình đã hoàn hình xong. Tôi đã là người rồi! Bằng cách nào đó Ax cũng đã biến thành người hoàn chỉnh.

Ở trên đầu tụi tôi, nơi vài giây trước còn là ngôi nhà, con quái thú đang lồng lộn dưới ánh mặt trời.

nó nhìn xoáy vào tụi tôi bằng cả tá con mắt gớm ghiếc gắn lung tung khắp nơi, chẳng theo trật tự nào. NÓ nhìn trừng trừng vào tụi tôi y như cách Tobias nhìn con mồi của mình.

“Trời đất ơi,” tôi rên rỉ. “Tui hổng thích chuyện này chút nào.”

Thế rồi… tất cả các con mắt cùng chớp một lúc. Hình như con quái vật đang phân vân.

Rồi, cùng lúc với tiếng thở phào nhẹ nhõm và kinh ngạc của tôi, mọi thứ bỗng chựng lại. Con quái vật trở lại thành đám mây bụi, mỏng dần, trôi lờ lững rồi biến mất luôn.

Tôi run đến nỗi không thể đứng dậy nổi. Nhưng… tôi vẫn còn sống.

Chương 6 - RACHEL

Tôi tỉnh dậy và thấy mình đang nằm ngửa trên thảm lá thông khô giòn, rộn rạo. Mặt trời lấp lóa chiếu xuyên qua các cành lá.

"Mình làm gì ở đây vậy cà?" Tôi bật thốt lên, nhưng tiếng nói chỉ sùng sục trong miệng.

Tôi chợt cảm thấy rờn rợn.

Cái gì đang xảy ra vậy? Tại sao mình lại ở đây? Tại sao mình không thể nói được? Mình không phải ở đây. Thế thì mình phải… ở đâu? Ở đâu nhỉ? Tôi cố tập trung tâm trí. Làm thế nào mà mình lại lọt vào đây? Trước đó mình ở đâu? Mình thuộc về nơi nào?

Nhưng không có tiếng trả lời. Tuyệt nhiên không có gì! Tôi chẳng thể nhớ nổi vì sao mình tới đây, chẳng biết mình là ai, cũng chẳng biết tên mình là gì.

Tôi cố ngồi dậy… và…

"Aaaaaahhh!" Tôi la rú lên kinh hoàng khi thấy hai chân mình… bị bọc kỉn trong bộ đồ bó sát màu đen, nửa phần chân phía trên có hình dáng như chân người, nhưng nửa phía dưới đột nhiên lại lòi ra… những móng vuốt bự chảng. Tay tôi có năm ngón hẳn hoi, năm ngón tay người, nhưng lại có xòe lông - những chiếc lông cắm vào da thịt tôi!

Tôi sờ tay lên mặt mình và chạm phải một cái mỏ cứng ngắc, có thể rứt xé đồ vật được.

Ác mộng chăng? Thôi rồi, tôi đang gặp giấc mơ dữ. Phải dậy mau. Phải ra khỏi giấc mơ kỳ quái này thôi.

"Aaaaaahhh!" Tôi lại thét. Và âm thanh không phải của người càng làm tôi khiếp đảm hơn.

Đừng sợ, tôi ra lệnh cho mình. *Cái này đâu phải là sự thực.*

Tuy nhiên tôi cảm nhận được lá thông nhòn nhọn bên dưới mình. Lại còn ánh sáng mặt trời ấm áp như đang tưới tắm, dội tung tóe lên những cành cây nữa.

Mình có luôn như thế này không nhỉ? Bộ mình là thứ quỷ quái nửa chim nửa người sao? Hay là tôi đang trên đường biến chuyển từ hình thù này sang hình thù khác? Và thật ra tôi là cái gì? Là ai?

Tôi căng óc ra nhớ, nhưng hình như cả nửa khối óc của tôi bị đóng gói trong màn sương dày đặc. Tôi chẳng làm sao hình dung được qua làn khói ấy. Cho dù tôi có ráng sức đến cỡ nào đi nữa.

Mi là người, tôi lặng lẽ nhắn nhủ mình. *Mi hồng phải là chim. Nếu mi đã biến đổi được đến thế này thì mi cũng sẽ biến đổi tiếp.*

Nhắm mắt lại, tôi muốn tập trung và không muốn thấy cơ thể dị hợm của mình. Nỗi kinh khiếp lan khắp trong tôi, làm xục xịch từng khúc xương, khuấy động từng thớ thịt.

Tôi là người, tôi muốn là người hoàn chỉnh! Là người cơ.

Thế rồi… tôi bỗng cảm thấy có sự biến đổi. Tôi mở choàng mắt ra. Ồ! Móng vuốt của tôi đã rụt lại rồi trở thành những ngón chân người.

Tôi lại tập trung tiếp. Người. Tôi muốn là người. Tôi cảm thấy lông chim tan chảy đi vào trong da mình, rồi cái mỏ cứng chuyển thành đôi môi mềm.

Bỗng, tôi cảm thấy một bóng râm che phủ mặt trời. Hình như có cái gì đó chắn ngang nó. Tôi rùng mình nhìn lên.

Ngay ở trên cây, một đám mây bụi cuồn cuộn xoáy trào, như một cơn cuồng phong. Nó xoáy đảo điên dữ dội.

Nhưng thật ra… không hẳn là một đám mây bụi.

Tôi nằm đó, cảm thấy hãi hùng. Xem ra cái khối dày cui, xoáy lốc kia đang nhìn tôi trừng trừng. Nó nhìn xoáy thẳng vào tôi.

Tôi không cho phép mình xao nhãng. Tôi vẫn chưa là người trọn vẹn. Tôi muốn là người cơ. Có lẽ… khi là người, tôi sẽ nhớ ra mình là ai.

Chương 7 - TOBIAS

Tôi đã chứng kiến rất nhiều điều ly kỳ, dễ sợ kể từ sau cái đêm năm chúng tôi băng ngang qua công trường bỏ hoang, nơi ông hoàng Elfangor đáp xuống trong chiếc chiến đấu cơ rách te tua.

Trước đó, tôi chỉ là một thằng bé. Một thằng ngốc, tôi đoán thế. Khó mà nhớ chính xác được. Nhưng, hừm, tôi cho rằng, tôi là một đứa rất rất tầm thường. Tôi nhớ tôi gặp và quen Jake vì cậu ấy đã cứu tôi khỏi mấy thằng cặn bã khi chúng định giúi đầu tôi vào trong bồn cầu.

Rất nhiều biến cố xảy ra kể từ dạo đó.

Tôi đã thay đổi rất nhiều để có thể tương ứng với thằng tôi ngày nay. Tôi chấp nhận sự thật trớ trêu rằng mình không còn là người đúng nghĩa nữa, trong khi cũng không hoàn toàn là diều hâu.

Tôi đã từng chứng kiến bao nhiêu việc kỳ lạ trong đời, nhưng vẫn không thấm thía gì so với điều tôi thấy sáng hôm ấy, khi tôi đang cưỡi luồng khí nóng, phía trên nhà Darlene chừng một dặm.

Lúc đó tôi đang bay "cảnh giới" - một trong những cách giúp đỡ bọn bạn đó mà. Dù Marco không yêu cầu tôi trông chừng giùm trong khi nó thực hiện phi vụ chơi khăm cà chớn của mình, nhưng tôi nghĩ có tôi đi theo vẫn tốt hơn. Vả lại tôi cũng đã ăn uống no nê rồi. Một con rắn non đàng hoàng đó nha - đó là món đặc sản bất ngờ, họa hoằn lắm tôi mới được thưởng thức. Tôi chẳng còn việc gì làm nữa, cho nên cứ việc bắt luồng khí nóng mà bay vi vu.

Tôi lên khá cao. Đủ cao để thấy toàn bộ quang cảnh phía dưới, từ mé bìa rừng xuôi về phương Nam, ra tới tận trung tâm thành phố cách đó vài dặm… nhưng cũng đủ thấp để có thể trông thấy Marco và Ax trong lốt chuột đang chạy nhoay nhoáy, thẳng tiến đến nhà Darlene.

Marco là một anh chàng đặc biệt thông minh. Nếu Ax thông minh theo chuẩn mực Andalite, thì Marco cũng thông thái theo chuẩn mực loài người. Ấy thế mà tôi hổng hiểu tại sao cả hai sinh vật thông thái ấy lại chẳng chịu nhận ra là làm chuột sẽ nguy hiểm đến thế nào, lại còn đi tơ hơ giữa ban ngày ban mặt nữa chứ.

Làm thế khác nào cột miếng bít tết thơm lừng vào chân và nghênh ngang đi dạo bên cạnh một bầy sói. Diều hâu giết chuột để xơi, mèo cũng chén chuột, và không một tên chuột nào muốn kẻ rượt đuổi mình là mèo hay diều hâu đâu!

Từ trên cao tôi quan sát thấy con mèo ú ị đã phát hiện ra Marco và Ax. Nhưng có lẽ chàng mèo này no phủ phê rồi, lại đang lười chảy thây nữa, nên rốt cuộc nó chỉ nằm ườn sưởi nắng thôi. Mèo ta để mặc hai con chuột kia đi qua mà không nói năng gì.

Xong, tôi cũng nhận ra có một con diều hâu cánh ngắn đang dòm ngó hai chàng chuột. Hẳn nó đang khoái chí nghĩ về một bữa trưa thịnh soạn. Tức thời, tôi bèn ra hiệu cho con chim ấy rằng lũ kia là con mồi của tôi rồi, cấm động vào. Thế là nó bỏ đi một nước. May thay, tôi bự hơn nó và nó cũng không đói đến mức phải liều chết xông vào…

Đến khi thấy Marco và Ax tới được chỗ tiệc của Darlene tôi mới bớt căng thẳng. Cả hai sẽ an toàn chừng nào chưa bị lũ nhóc dự tiệc dẫm phải. Mặt khác, nhìn cảnh tiệc tùng vui vầy, tôi thấy mủi lòng. Mọi người đang phởn phơ, đám nhỏ té nước rầm rĩ trong hồ, chạy đuổi nhau, reo hò chỉ chóe, nói chuyện râm ran.

Đây là một thế giới khác hẳn với thế giới tôi đang sống. Tôi có hội Animophs và Ax làm bạn, nhưng tôi không có bạn đồng loại với mình - diều hâu không có đàn đúm và kết bè với nhau. Mà thiệt ra, mỗi khi tôi trông thấy một con diều hâu khác có nghĩa là sắp sửa có rắc rối, không chừng sẽ phải choảng nhau ra trò để tranh giành lãnh địa cũng nên…

Chợt, tôi thấy Marco đuổi theo một con nhỏ. Con nhỏ đó chạy ù vào nhà. Marco và Ax dỉ theo sau, kéo theo một lô một lốc tụi con trai, trong đó có cả Jake.

Tiếp theo, tôi thấy một cái gì đó quái dị vô cùng, hệt một con quỷ bụi nhoi ra từ sa mạc hay vùng thảo nguyên. Nó xoáy lốc với cường độ cực cao, càng lúc càng mạnh hơn, càng lúc càng xoáy đặc lại. Tôi căng đôi mắt diều hâu ra để nhìn từng chi tiết, tôi nhả không khí khỏi cánh và sà xuống thấp hơn để nhìn cho rõ.

Trời đất… nó không còn là đám mây bụi nữa, mà là một sinh vật có hình thù! Một quái vật được hình thành từ hàng đống miệng nghiến chặt và những lưỡi gươm khua loang loáng.

Nó bổ nhào xuống ngôi nhà, tốc hết mái ra, biến tường, ngói thành từng mảnh hình ghép Lego. Xem ra nó đang nhai từng viên gạch, từng thanh gỗ và tấm ván lót trần.

Tụi nhóc xô nhau chạy hoảng loạn.

Đột nhiên, một nửa ngôi nhà phía trên bay mất, gọn hơ. Và tôi thấy thẳng tuột xuống tầng hầm. Thẳng ngay xuống Marco và Ax trong lốt người.

Tôi liền gập cánh lại và lao ào xuống như tên lửa. Có lẽ tôi sẽ làm con quái vật bị xao nhãng.

Bỗng nhiên con quái thú chợt tan biến, chẳng vì lý do gì.

Tôi lại dâng lên gấp, lên tới ba chục thước, tôi thấy Marco run lên vì nhẹ nhõm. Chú Ax coi bộ không vui lắm, nhưng cả hai vẫn còn sống. Còn Jake và Cassie thì cứ đứng ngó trân trân lên trời.

Con thú bụi hòa tan vào mây. Cặp mắt diều hâu của tôi thấy đám mây phát tán ra, và rồi từng hạt bụi một lại cùng nhau ùa trôi về phía khu rừng với một tốc độ khủng khiếp.

Người. Hãy là người.

Tôi tập trung tất cả sức mạnh vào ý nghĩ ấy. Tôi nhắm tịt mắt lại và cố nhớ mình là ai, mình trông như thế nào…

Tôi cảm thấy cơ thể mình thay đổi, cảm thấy ngứa ngáy khi da hòa lẫn vào lông chim.

Trước đây tôi đã từng làm điều này chưa nhỉ? Tôi không chắc. Gớm quá, trông thật chướng tai gai mắt.

Tôi mở bừng mắt ra.

NƠ ở ngay phía trên tôi! Cái gì vậy cà?

NƠ có bao nhiêu là miệng đầy nhóc răng kim sắc bén! Những con mắt dòm thao láo, những lưỡi gươm vung vẩy.

NƠ đuổi theo tôi!

Liệu tôi nên bay hay chạy đây? Tôi là cái gì nhỉ?

Tôi nhổm lên, hy vọng mình có chân.

Đúng! Tôi có thể chạy. Tôi chạy! Bàn chân trần của tôi dẫn lên trước, bàn chân người. Cánh tay tôi lúc lắc, nhưng chúng vẫn còn lọng cọng lắm. Xương nối kết sai khớp hết rồi. Tôi chạy lên đống lá thông đâm vào gan bàn chân, buôn buốt!

B-r-r-ră-ă-ă-k-k-k!

NƠ đã ở ngay đằng sau tôi! NƠ ngấu nghiến một cụm thân cây dày một mét hai rồi phun ra đống mảnh vụn như mạt cưa.

“Không!”Tôi thét, giọng tôi đã gần là giọng người.

KHÔNG! KHÔNG! NƠ đuổi theo tôi. NƠ muốn giết tôi. Tại sao vậy? Tôi đã làm gì? Tôi là ai mà con quái vật này lại muốn hủy diệt tôi?

Tôi chạy càng lúc càng nhanh hơn. Nhưng NƠ cũng tăng tốc. Các thân cây bị bứng khỏi mặt đất để dọn đường cho NƠ đi. Mặt đất nứt nẻ thành những hầm hố khổng lồ. Xung quanh tôi rặt tiếng gầm rú hủy diệt.

Cái gì xảy ra với tôi vậy trời?

“Cứu tôi với!” Tôi la rùm. Bây giờ giọng tôi đã lảnh lót, đích xác là giọng người. Những thay đổi cuối cùng đã diễn ra. Cánh tay tôi đung đưa nhẹ nhàng hơn. Nhìn xuống tôi thấy cái mũi người chứ không còn thấy cái mỏ chim nữa.

Nhưng còn con quái thú… CON QUÁI THÚ! NƠ đang đuổi theo tôi sát nút!

Bất ngờ, một con đường hiện ra! Xe cộ băng qua băng lại vun vút.

Tôi chạy về phía con đường, quái vật vẫn theo sát tôi, tự mở lối xẻ ngang khu rừng.

Xe hơi lao chiu chíu! Nếu nhào vô lòng đường, tôi sẽ bị xe cán bẹp. Nhưng nếu dừng lại, con quái vật sẽ xơi tái tôi.

Tôi chạy.

VÚÚÚT! Một chiếc xe hơi vù qua như tên bắn, sượt ngang tôi chỉ trong vài phân. Có sáu lằn xe! Ồ, đường xa lộ liên bang! Tôi chạy, bám vìu vào hy vọng sống sót.

Uuuúúúúu! Tiếng còi hụ inh ỏi.

Một chiếc rờ-moọc phóng tới.

Quái vật đụng xe hay xe đụng quái vật? Tôi không chắc.

Rồi, BÙM! Buồng lái xe tải bẹp dúm dó. Tôi chỉ thoáng nghe tiếng người tài xế vừa thét gào như điên vừa cuống cuồng vặn vẹo tay lái.

Thế rồi thùng xe - phần có ghi dòng chữ *Ben AND Jerrry's* - đập cái ầm vào con quái vật bụi.

Kĩt kĩt, két két! Tiếng bánh xe nghiến nát mặt đường, và rồi… ÂÂmm!

Tôi trượt ngã sóng soài vào dải phân cách, lăn xuống một vũng nước dơ hầy. Tôi nhìn lên, đúng lúc thấy chiếc xe tải lật úp, quay ngang qua, chắn giữa xa lộ, xịt ra những tia lửa tanh tách.

Con quái thú xé toang chiếc rờ-moọc. Hàng chục lít kem bục tung ra như lựu đạn nổ, văng báy xáy. Trong cơn sợ kinh khiếp, tôi bị hàng đống kem dứa, kem dâu ném vào tới tấp, chụp kỉn mình mẩy.

Con quái vật từ chiếc xe lồng lên. Viên tài xế lồm cồm trèo ra khỏi buồng lái và cong giò chạy biến.

Khi con quái bay lên không trung, hàng trăm con mắt ma quái của nó dòm trao tráo xung quanh, dáo dác kiếm tìm. Đến khi trông thấy tôi, nó NHÌN XOÁY vào luôn. Nhưng những con mắt nó có vẻ bối rối. Dường như chúng hoang mang. Quái thú nhìn tôi nhưng không nhận ra tôi.

Thình lình, khi tôi co rúm lại trong cái rãnh của dải phân cách, con quái vật loãng ra thành đám mây bụi, rồi tan biến và bay đi.

Xe cộ dừng hết cả lại thành sáu làn xe. Tất cả các bác tài đều thò cổ khỏi cửa xe để chứng kiến cảnh tượng kinh hoàng: một chiếc rờ-moọc nằm vắt ngang giữa đường.

Tôi run rẩy leo ra khỏi rãnh, run đến nỗi không thể đứng vững. Mình mẩy tôi bê bết bùn, ướt nhem, chân đất, mặc mỗi bộ đồ bó sát. Tôi lảo đảo băng qua đường và lủi vào khu rừng vừa bị phá tanh bành.

Một người đàn ông cầm camera ló ra khỏi xe hơi và bắt đầu thu hình đống đổ nát. Xa xa có tiếng còi xe cảnh sát hụ réo rắt.

Tôi muốn ra khỏi nơi này.

Cho dù tôi là ai chăng nữa.

"Gió lốc thấy mà ghê," Marco hăm la lối. "Con quái vật đó sống rõ ràng…"

Jake, Marco, Ax trong lốt người và tôi đang cùng nhau xem tivi trong phòng khách. Trời đã chiều, ba mẹ tôi chưa về nên tụi tôi tha hồ nói chuyện.

Tivi đang phát bản tin đặc biệt. Người ta đã cắt ngang một cuộc tọa đàm để chiếu những hình ảnh được gọi là "cơn lốc kỳ quái". Những gì còn lại của ngôi nhà Darlene hiện trên màn hình. Phóng viên đứng ngay chỗ từng là bữa tiệc bên hồ. Tụi tôi thấy Darlene cùng với ba mẹ nhỏ đang ở sân sau, bên đống hoang tàn.

"Cơn bão đã ập tới hồi sáng nay, vào lúc gần bữa trưa," phóng viên thuyết minh. "Vài đứa trẻ đang vầy nước trong hồ mô tả về một đám mây hình phễu xuất hiện đột ngột trên bầu trời trong xanh. Nhưng vài đứa trẻ khác lại quả quyết đó là một con quái thú. Tuy nhiên, lúc đó bọn trẻ đang kinh hồn bạt vía…"

"Tụi nó sợ chết khiếp là phải rồi," Marco lầm rầm. "Có đứa còn tè ra quần ấy chứ, tui biết mà."

"Ngôi nhà bị phá hủy hoàn toàn," Phóng viên tiếp. "Như có phép mầu, chỉ có thiệt hại sơ sài về người. Dăm đứa trẻ bị trầy trụa sơ sơ. Toàn bộ ngôi nhà đã được bảo hiểm."

"Tốt," Marco nói lạnh tanh.

"Nào, bây giờ chúng ta hãy cùng ra xa lộ, nơi cũng cơn lốc xoáy ấy - hoặc cơn lốc thứ hai - cũng đã nghiền nát một chiếc xe thùng chở kem, khiến cho xe cộ bị ách tắc nhiều giờ liền." Người phóng viên nói, và ống kính lia tới chiếc rờ-mooc chở kem của hãng *Ben AND Jerry's* - nhìn nó như thể mới bị đánh bom.

Bất ngờ tôi trông thấy một hình ảnh quen quen.

"Hây! Nhìn kìa!" Tôi la lên thảng thốt.

"Gì vậy?" Jake hỏi.

"Nó vuột qua rồi," tôi nói vẻ tiếc rẻ "Mấy bồ có thu lại đoạn này không đó?"

"Có," Marco đáp. "Để làm gì?"

"Tua lại cuộn băng đi. Tua lại mau."

Marco tua lại đầu máy video. Tôi dòm ống kính lia ngang qua đống đổ nát. Rồi…

"Đó! Đó!" Tôi rối rít chỉ. "Cô nhỏ đó đó, coi kỹ đi. Nhỏ chỉ lướt qua chừng một giây hà. Bồ có thể ngưng băng chỗ có cô nhỏ đó được không, Marco?"

"Chi vậy?" Jake thắc mắc.

Marco tua lại cuộn băng và chầm chậm chiếu từng chút một. Một

hình ảnh lờ mờ hiện ra. Khung hình đứng lại.

"Có chuyện gì vậy?" Ax hỏi nhắng lên. "Chuyệện gìii?"

"Nhìn cô nhỏ kìa," tôi chỉ. "Cao, tóc vàng, đi chân đất, mặc đồ bó màu đen."

Mắt Jake mở to, giật nảy mình vì đã nhận ra. Cả Marco cũng vậy.

"Trời ơi," Marco thì thào. "Đúng rồi! Đúng phóc là Rachel rồi. Không sai được."

"Nhỏ vừa mới hoàn hình xong," tôi lào khào. "Đó là bộ đồ biến hình của nhỏ. Lại còn đi chân không nữa chứ…"

Khi biến hình tụi tôi chỉ có thể mặc đồ bó thôi. Còn giày dép ư? Quên đi! Tôi đã cố tập biến hình cả giày rồi mà kết cục chỉ toàn khiến chúng rách teng beng, y như bị chó nhai.

"Rachel làm gì ở đó vậy cà?" Jake thắc thỏm. "Sáng nay nhỏ đi dự hội trại thể thao rồi mà."

"Mấy bồ có biết điều đó có nghĩa gì không?" Marco nói. "Cái thứ đó đó, thứ mà đuổi theo tôi và Ax ì, nó cũng ở chỗ Rachel. Trùng hợp chăng? Tui chẳng nghĩ vậy đâu."

Jake lắc đầu. "Ừ, chẳng thể là trùng hợp ngẫu nhiên được." Cậu ấy nhìn Ax hỏi. "Bồ có biết thứ đó là gì không?"

"Không," Ax đáp. "Tôi không biết. Tôi cũng chưa bao giờ nghe nói tới loài đó. Nhưng tôi đồng ý là không hề có trùng hợp ở đây. Trùùng hợợp!"

"Hừ, thế thì nó là cái quái gì nhỉ?" Marco nói, giọng càu cạu.

"Tobias bảo rằng nó lao về phía khu rừng với tốc độ khủng khiếp," tôi nói. "Nó bay đi tìm Rachel. Thời gian rất khớp. Vị trí cũng đúng luôn. Nó tấn công Marco và Ax, nhưng sau đó dừng lại và quày quả đi kiếm Rachel."

"Thì sao nào? Mấu chốt là đâu? Nếu nó là vũ khí gì đó của bọn Yeerk, thì nó phải thanh toán hai đứa tui nhanh, gọn, lẹ rồi chứ. Lúc đó nó đã thấy tui và Ax rõ rành rành rồi mà."

"Chúng ta cần nói chuyện với Rachel," Jake quyết định. "Cassie?"

"Để mình gọi cho," tôi lại máy điện thoại đặt trong nhà bếp, nhấn số nhà Rachel. Mãi đến hồi chuông thứ ba mới có người nhấc máy.

"A lô?" Giọng Jordan, nhỏ em kế của Rachel.

"Chào Jordan." Tôi lấy giọng vui vẻ. "Có Rachel ở nhà không em?"

"A, chị Cassie. Chị em đi hội trại thể thao rồi."

Tôi cảm thấy xương sống mình lạnh toát. "Ủa… ủa… nhỏ đi rồi à?"

"Dạ."

"Nhỏ không về sớm hay gì gì đó chứ?"

"Không. Có gì hả chị?"

"À không. Chị nghĩ… à thôi. Chị gọi lại sau vậy."

Tôi gác máy và thở một hơi thật sâu, rồi trở lại phòng khách. Marco vẫn đang gào thi với đám người trên tivi. "Đó không phải là cơn lốc! Mọi người mù hết rồi sao? Cơn lốc đâu có răng."

Jake nhìn thấy tôi trước. Tôi cố che giấu nỗi sợ hãi nhưng không thể giấu Jake bất cứ điều gì. Cậu ấy biết tôi quá mà.

"Có chuyện gì vậy?" Jake ân cần hỏi.

"Rachel không có ở nhà. Mọi người nghĩ nhỏ đi cắm trại rồi."

Jake, Marco và Ax cùng ngây người ra một hồi. Rồi Marco tua lại cuộn băng. Một thân hình người mẫu tóc vàng, cao dong dỏng mặc đồ bó không mang giày.

Đó là Rachel.

Chắc chắn nhỏ không có mặt ở nơi cắm trại rồi.

Chương 10 - RACHEL

Tôi đi loanh quanh trong rừng hàng mấy giờ liền. Bước đi thất thểu, cố nhớ xem *Mình là ai? Mình là cái gì?*

Tôi không biết. Mà trí óc tôi lại chẳng trả lời giùm tôi.

Tôi vẫn nhớ cách nói. Tôi nhớ đồ vật này đồ vật kia được gọi như thế nào. Tôi biết bầu trời màu xanh, mặt trăng màu trắng đục, biển rất sâu và mùa đông lạnh hơn mùa hè. Tôi biết tất cả những điều cơ bản trong cuộc sống. Nhưng tôi là ai, là cái gì thì tôi không biết.

Tôi chẳng có một ý niệm gì về mình cả, ngoài chuyện tôi là thứ gì đó quái gở lắm - có lông, mỏ và móng vuốt của chim, và có một kẻ thù quỷ quái.

Lá thông và cành cây khô làm cho bước chân tôi đau nhói. Nhưng tôi còn biết làm gì khác nữa? Tôi phải đi đâu đây? Một loài thú ác ôn nào đó đang săn lùng tôi. Tôi có thể trông cậy vào ai bây giờ?

"Hãy trả lời tôi đi!" Tôi gào lên với cây cối. "Tôi là ai? Là ai?"

Âm thanh giọng nói của chính tôi dội lại, nhắc nhở tôi phải thận trọng. Con thú đang ở trên bầu trời, vẫn đang lùng sục tôi. Bất cứ lúc nào nó cũng có thể lòi ra.

Hừ, tôi đang bị bệnh mất trí nhớ đây mà. Nhưng vì sao nó lại xảy ra? Chịu! Tôi chẳng thể nhớ được.

Tôi cứ đi luẩn quẩn chỗ nhóm rừng kề bên đường xa lộ. Tôi thấy những ánh đèn pha xe hơi xuyên qua cây cối, cách bên phải tôi khoảng một trăm thước. Nhưng tôi vẫn ở im trong rừng để không bị ai trên đường trông thấy. Không thể để bị nhìn thấy, cho đến khi tôi xác định được mối nguy hiểm là gì.

Bỗng dưng, giữa khối màu nâu và xanh lá cây của khu rừng, tôi thấy một cái gì đó màu vàng rỡ, cách chỗ tôi đang đứng khoảng một trăm mét. Tôi lom khom di chuyển về phía vùng sáng vàng ấy. Đó là một căn chòi. Mảng màu vàng là cái nóc bằng vải cotton xòe ra như nan quạt. *Giới Hạn,* nó ghi.

Tôi cứng người lại. Cái gì vậy? "*Giới Hạn*" có nghĩa là gì? Tôi nhắm nghiền mắt, cố tập trung.

CHỚP SÁNG! Một cửa hàng. Đúng rồi, đó là tên một cửa hàng bán quần áo xôn. Những chiếc bàn chất đầy nhóc đống đồ màu sắc sặc sỡ. Tôi đứng ở đó, đang bận mua sắm với… tôi biết là có ai đi cùng tôi. Tôi *cảm thấy* như vậy mà.

Nhưng tôi lại không thấy gì nữa. Mảnh ký ức đó chỉ chập chờn như một thoáng thời gian. Nó chẳng nói cho tôi biết điều gì cả.

Tôi nhìn căn chòi một lần nữa. Hình như nó đã được dựng lên cách đây lâu lắm rồi. Nó được làm từ gỗ, vài tấm đã mục nát. Tôi đã từng ở nơi như thế này chưa nhỉ? Sao nhìn nó quen quen. Nơi giống

vầy… Ồ, không. Chắc là tôi chỉ tưởng tượng thôi.

Trên cái nóc màu vàng có giăng một sợi dây phơi quần áo. Tôi tập tễnh bước qua trái đề nhìn qua khung cửa trước. Cửa mở. Căn buồng bên trong chẳng có đèn đóm gì cả.

"Nếu cô muốn đổi hàng thì phải có biên lai," một giọng nói vang lên.

"Yaaaaahh!" Tôi hét lên và quay ngoắt qua.

Một người phụ nữ, hơi luống tuổi, trông lôi thôi lếch thếch, thân hình gầy tong teo của bà ta đóng nhiều lớp váy áo đến độ nhìn bà ta tròn quay. Bà ta lôi theo một chiếc túi vải bạt căng phồng.

Tôi cố bắt mình bình tĩnh lại, ráng kìm cho hàm lượng adrenaline tụt xuống bớt, nhưng tim tôi cứ đập thình thịch, cơ bắp căng ra.

"Cô cần phải có biên lai," người phụ nữ lặp lại. Bà ta nhìn tôi vẻ ngạo mạn và chìa tay ra.

"Cái gì?" Tôi hỏi. "Bà biết tôi à?"

"Nếu cô muốn đổi hàng thì phải có biên lai," bà ta lặp lại rành rọt.

"Tôi không có biên lai," tôi nói.

Bà ta nhìn sượt qua tôi vào một cái gì đó, rồi lẳng lặng tiến về phía căn chòi, tôi tò mò bám theo. Bà ta bị chập mạch nhưng coi bộ không có vẻ gì là nguy hiểm. Ngay như tôi đây cũng không bình thường mà.

Thật kinh ngạc! Trong lều toàn là quần áo. Hàng mấy đống quần áo cao cả mét. Bốn góc chòi cũng vẫn là quần áo. Phần lớn đều dơ dáy, nhàu nhĩ, vài cái bị lấm lem và cháy xem, vài cái trông hãy còn tươm tất.

Bà khùng có vẻ như đã quên tôi hoàn toàn. Bà ta mở cái túi cáu bẩn của mình và lôi ra thêm nhiều đồ nữa. Áo sơ mi đen bẩn, quần jeans rách te tua, một chiếc giày tennis cũ xì.

"Xin lỗi" tôi rụt rè. "Thưa bà?"

"Nếu cô muốn đổi hàng thì phải có biên lai."

"Bà làm ơn cho cháu biết bà tên là gì?"

Bà ta ngừng phân loại quần áo và quay qua cười man dại. "Tên *ta* à? Tên *nó* ư? Tụi ta là hai chứ không phải là một. Đúng. Đúng. Nếu cô muốn đổi hàng thì…"

"Làm ơn cho biết tên *của bà* đi," tôi nài nỉ.

"Giờ thì nó đi rồi," bà ta trả lời tinh quái. "Nhưng rồi nó sẽ trở lại thôi. Đúng. Chúng sẽ trở lại. Chúng không bao giờ đi hẳn đâu."

Bình thường, chắc hẳn tôi đã nổi xung thiên lên rồi, nhưng lúc này tôi lại cảm thấy hoang mang quá.

"Tất cả chỗ quần áo này là của ai?" tôi hỏi.

"CỦa ta!" Bà ta thình lình hét ầm lên. "Chúng là CỦA TA! CỦA TA!"

"Được, được rồi! Chúng là của bà."

"Chỉnh ta đã tìm ra đấy. Người ta vứt chúng đi, giờ chúng là của ta."

“Ừ thì của bà. Nhưng cháu tự hỏi… cháu không có giày. Hay bà cho cháu mượn một đôi nhé.”

“Thế cô trả bằng tiền mặt, ngân phiếu hay thẻ tín dụng?”

“Cháu… à… ừm” Bỗng tôi nảy ra một ý - có lẽ là ngốc nghếch và hơi thô thiển. Tôi cúi xuống và nhặt từ dưới đất lên một mảnh vỏ cây thông. Tôi chìa ra cho người phụ nữ. “Đây là thẻ tín dụng.”

Bà ta cầm lấy, săm soi nó với vẻ lúng túng, rồi bà ta ngước lên nhìn tôi, trong ánh mắt hàm chứa nỗi tuyệt vọng và mất mát. “Đây là cửa hàng hả?” bà ta lẩn thẩn hỏi.

“Nó là cửa hàng của bà,” tôi mau mắn đáp.

Bà ta nặn ra một nụ cười méo mó. “Để coi ta có thể giúp cô chọn được món nào không…”

“Dạ,” tôi đáp và bắt đầu bới tung đống quần áo gần nhất. Giày dép vương vãi đó đây. Tôi thò tay gẩy ra từng chiếc một, đặt chúng thành một đống trên sàn nhà. Tôi cần một đôi giày nữ số 5, nhưng những cái tôi rút ra toàn là giày đàn ông.

“Mi là một trong số *bọn chúng* hả?” Bà ta hỏi.

“Một trong cái gì thưa bà?” Tôi lặp lại.

“*Bọn chúng.* Những đứa sống trong đầu mi đó.”

“Cháu không nghĩ vậy,” tôi đáp và tiếp tục lục lọi đống giày.

“Chỉ có một cách để biết chắc chắn,” bà ta nói bằng giọng mềm mỏng như lụa.

Thành công rồi! Một chiếc giày hiệu Reebok cỡ số 6, một chiếc hiệu Converse cỡ số 5. Tuy chúng không trùng đôi cho lắm, nhưng thế còn hơn là đi chân không.

Chợt có tiếng bản lề rỉ sét kêu cót két đằng sau, tôi bèn quay qua nhìn. Người phụ nữ kia mới mở một cửa bẫy ở dưới sàn căn chòi.

Tôi nhổm người lên chạy, ôm theo đôi giày.

PHỤP!

Cái gì đó phang trúng tôi từ phía sau. Tôi cố hớp thở không khỉ, nhưng cú đấm vừa rồi đã hút sạch buồng phổi tôi. Người phụ nữ nhảy đong đỏng vào tôi, cào cấu, xô đẩy, miệng la hét. “YEERK! YEERK! YEERK!”

Tôi chật vật hất bà ta ra nhưng bà ta mạnh quá, lại được cơn điên dẫn dắt nữa. Tôi ngã chổng kềnh và rơi lọt qua một cái hố trên sàn.

“YEERK! YEERK! YEERK!” Người phụ nữ vẫn hét ỏm tỏi.

Tôi rơi phịch xuống đất. Nhanh chóng gượng đứng lên, tôi chồm lên chỗ cửa còn mở. Nhưng cánh cửa sập xuống ngay trước mũi tôi. Tôi né thụp xuống, vừa kịp lúc.

“YEERK! YEERK! YEERK!”

ChỚp sáng! Một cái vũng xám xịt, nước sền sệt. Một cái hang dưới đất. Có thứ gì đó bơi ngo ngoe trong vũng. Nhiều lắm! Chúng trườn dưới mặt vũng. Giống như cá. Không… sên. Những con sên xám ngoét.

“YEERK! YEERK! YEERK!”

Đầu tôi chợt chao đảo cùng với hình ảnh đột nhiên lóe lên đó. Nhưng tôi không thể tập trung vào nó mãi. Tôi cần phải đi ra khỏi nơi tăm tối này. Tôi nện đùng đùng vào tấm cửa gỗ. “Bà ơi, hãy cho cháu ra khỏi đây! Để cháu ra! Cháu không muốn làm bà đau.”

Không có tiếng trả lời. Tôi nhìn quanh quất. Đây không phải là một tầng hầm, mà chỉ là một không gian bên dưới căn chòi. Có thể trước đây lâu lắm rồi, nó được dùng làm nơi trú ẩn hoặc là kho trữ thực phẩm cho mùa đông. Ba bên tường của nó bụi bám cóc cáy. Bên bức tường thứ tư là những thân gỗ ghép dựng đứng vào nhau. Tôi có thể thấy những khe hở ở giữa các khúc cây. Nhưng tôi không nhìn ra bên ngoài được.

“Bà ơi, làm ơn thả cháu ra khỏi đây! Cho cháu ra! Cháu sẽ không làm bà đau đâu.”

Bà già thốt lên khò khè. “Hừ, hừ. Mi không làm ta đau đâu. Mi chỉ muốn bò vào đầu ta thôi, như trước kia mi từng làm với ta. Bò vào đầu ta… bắt ta… phải nộp chồng ta cho mi. Đám con ta. Cũng phải đưa tất cả cho mi. CHO MI. Mi ở trong đầu ta. Kiểm soát ta… Nhưng mi phải chết, đồ Yeerk!”

Tôi cảm thấy ớn lạnh. Bà ta điên thật rồi. *Điên.* Tuy nhiên… Tại sao bà ta lại vung vít cái từ ấy vào tôi. Cái từ Yeerk ấy. Nó có nghĩa gì đó, quỷ quái lắm.

Hay là tôi cũng điên nốt?

Chương 11 - JAKE

Marco và tôi đón xe buýt tới chỗ con quái bụi đã tấn công Rachel và phá hủy chiếc xe chở kem.

Tụi tôi đứng sát bên rìa xa lộ, ngay chỗ nhà ga liên hợp và cửa hàng thực phẩm. Đối diện bên kia đường là tiệm bánh *Denny's,* tiệm kem *Nữ hoàng Sữa* cách đó không xa.

Đống sắt vụn của chiếc rờ-moọc *Ben AND Jerry's* đã được kéo tới trạm xăng để giải tỏa đường, đang nằm chù ụ ở đó. Những gì còn lại chẳng là bao, nó đã bị quái vật nhai bay biến rồi.

"Ồ," Marco ơ hờ nói. "Coi bộ cái này là thành tích của chỉnh con quái vật đã thổi bay nhà Darlene."

"Lẽ ra bồ không nên ở đó," tôi trách móc. "Lỡ có ai bị giết thì sao?"

"Làm như tui biết con quỷ đó đi theo tui không bằng?" Marco phản ứng.

Tôi không thèm đôi co với nó nữa. Dù sao Marco cũng đã biết tội - hoặc ít ra tôi hy vọng là nó biết.

"Đi nào," tôi thúc giục. "Bồ có nhớ mang theo cái giỏ không đó?"

"Dĩ nhiên là có," Marco lầu bầu.

Hai đứa tôi hướng vào khu rừng. Tới nơi, cả hai cùng cắm cúi tìm kiếm, xem xét kỹ lưỡng các cành cây.

<Mình nè,> Tobias đánh tiếng.

Cậu ấy đang đậu trên một cành cây, tỉ mẩn dùng mỏ rỉa từng sợi lông.

"Bồ còn thời gian để chải chuốt nữa hả?" Marco cau có hỏi.

<Rỉa lông hông phải vì điệu,> Tobias từ tốn nói. <Mình đang làm sạch và làm thẳng lông. Lông sạch sẽ bay tốt hơn.>

"Bồ mà cũng bị dơ à?" Marco thắc mắc. "Bồ bay suốt ngày mà…"

<Mình đói, thế là mình phải ăn chuột. Con chuột giống như bồ hồi sáng ỉ,> Tobias nhã nhặn. <Đó không phải là vụ giết chóc sạch sẽ. Bồ có còn hỏi gì thêm không?>

Tôi mỉm cười khi Marco đột nhiên sợ xanh mặt.

"Ax đâu rồi?" Tôi hỏi.

<Ảnh đi sau mình khoảng một dặm, cũng sắp tới rồi…>

"Bồ có…"

<Không,> Tobias đáp ngay. <Mình chẳng thấy gì hết. Theo như mình quan sát thì trong vùng này hiện giờ không có ai qua lại cả. Chỉ trừ một phụ nữ điên sống trong căn chòi gần đây. Hồng thấy Rachel.>

"Thôi được," tôi bảo. "Marco và mình biến hình đây. Bồ bay lên cao coi chừng giùm nha."

Tobias xòe cánh ra rồi lướt là đà trên đầu tụi tôi trước khi hứng

được một làn gió mạnh và vút bổng lên các ngọn cây.

“Sẵn sàng chưa, Marco?” Tôi hỏi.

“Rồi. Tui thích dạng hình biến này. Thật tuyệt. Đây là một trong những con vật mà tui luôn luôn thích.”

Tôi và Marco đã nhất trí biến thành sói. Bởi vì sói chạy trong rừng là đúng quá rồi - tụi tôi không sợ bị lạc. Nhưng quan trọng hơn, sói đánh hơi rất tài tình.

“Mở túi ra.”

Marco mở túi và lấy ra một cái áo nữ. Đó là cái áo của Rachel. Nhỏ để ở nhà Cassie. Tụi tôi hy vọng nó vẫn còn có mùi của Rachel. Nó sẽ giúp tụi tôi lần ra nhỏ…

<Đường thông rồi,> Tobias thông báo từ đâu đó trên cao.

“Được rồi, hành động thôi,” tôi nói với Marco.

“Trông bồ kìa, giống hệt Arnold,” Marco ghẹo tôi.

“Giống gì kia?”

“Giống Arnold Schwarzenegger.”

Tôi mỉm cười. “Thôi, được rồi đó.”

“Tất cả lên đường, hành động thôi,” Marco nói, bắt chước đúng giọng của Arnold.

Tôi tập trung vào hình ảnh con sói. Chúng tôi đã từng biến thành sói trong điệp vụ phá huỷ tàu vận chuyển của bọn Yeerk.

Tôi và Marco bắt đầu tập trung vào ADN sói. Liền đó, lớp lông xám cứng quèo và nham nhám như thảm của sói thòi ra khỏi làn da người của tôi thành một lằn sóng trải dọc từ cổ xuống khắp thân. Mặt tôi sưng lên, u thành cái mõm nhọn, dài thượt…

Đương nhiên, đó không phải là điều khác thường duy nhất của việc biến hình.

Chắc bạn đang nghĩ rằng biến hình hẳn là đau đớn lắm. Các bộ phận trong cơ thể bạn thay đổi, có khi chỉ còn lại những tế bào riêng lẻ, mà tất cả quá trình chỉ diễn ra trong có một vài phút đồng hồ. Thế nhưng, nó chẳng gây ra bất cứ một sự đau đớn nào. Tôi đoán các nhà khoa học người Andalite đã phải đảm bảo điều này khi phát minh ra quy trình biến hình. Bởi nếu không, hẳn nó sẽ là những nỗi đau cực kỳ khủng khiếp, đặc biệt là khi bạn biến thành những lốt hình kỳ dị, như khi bạn biến thành tôm hay kiến chẳng hạn, lúc đó, bạn gần như chẳng còn lại tí gì của con người, dù chỉ là một chút xíu.

Biến hình không đau, song chắc chắn đó là một quy trình khiến bạn phát khiếp. Tôi có thể nghe thấy xương của mình thay đổi cấu trúc, có khi thì đột nhiên thòi lòi ra, có khi lại kéo dài hay có khi lại co rút lại. Có tiếng ken két khi hai đầu gối tôi đột nhiên xoay ngược về phía sau.

“Này, Jake?” Marco nói. Nó vẫn còn cái miệng người.

Tôi tỉnh trả lời nó, song miệng tôi lại phát ra âm thanh “Ybrrrrừừừừ.”

Marco cười toe toét và một giây sau miệng nó phồng lên biến thành cái mõm, răng thì mọc ra cả đống trở thành thứ vũ khí kinh hoàng của loài sói.

<Trời đất. NÓ lại tới kìa!> Tobias thét.

Tôi nhìn lên trời. Một cơn bão bụi đang rú rít phía trên các tàng cây.

<NÓ đang tới!>

"Làm ơn thả tôi ra, mụ điên kia!" Tôi gào lên, nhưng bà khùng đã quay ra chăm chú lựa chọn quần áo, vừa lẩm bẩm nói một mình từ căn buồng phía trên.

"Yeerk"… Chắc chắn nó phải mang nghĩa gì đó… rất xấu xa.

CHỚP SÁNG! Tôi nhìn thấy một con rết khổng lồ! Thêm nhiều sinh vật nữa. Một con voi… một con gấu dềnh dàng… những con kiến bự như tôi… Một sinh vật gớm guốc vung những cánh tay gắn đầy đao gươm nhọn hoắt…. Nó có những bàn chân tòe ra như chân khủng long bạo chúa.

CHỚP SÁNG!... một sinh vật đang hấp hối. Trông na ná như con ngựa. Không, giống nai thì đúng hơn, nhưng cũng không phải là nai. Một cái đuôi nhỏng cao. Mắt - quá nhiều mắt. Và ý nghĩ vang lên trong đầu tôi.

"Đi ra khỏi đầu ta!" Tôi đột nhiên hét rầm và thở hào hển. Trí óc tôi mở banh, tống ra hàng tràng các hình ảnh ghê rợn. Sau đó nó lại đóng ập vào.

Tôi ngửi thấy mùi khói. Mùi khói nồng ghê lắm. Khói rõ rệt và gần hơn. Chắc là bà khùng đang nấu nướng? Đang nhóm lửa trại? Hay là…

Túp lều! Căn chòi đang bốc cháy!

"Thả ta ra khỏi đây!" Tôi hét. "Túp lều cháy rồi!"

"Mi đừng hòng bắt được ta lần nữa, đồ Yeerk chết tiệt!"

"Ta không phải là Yeerk! Thả ta ra! Thả ta ra!"

Lửa lan nhanh với tốc độ khủng khiếp. Trong vòng chưa đầy một phút mà những lưỡi lửa đã liếm xuống sàn nhà phía trên tôi. Có những tiếng gì kêu loảng xoảng hòa trong tiếng lửa nổ lách tách, lốp bốp. Khói tuôn xuống chỗ tôi đặc nghẹt, tỏa đi được một chút rồi quay trở lại, dày đặc hơn.

"Thả ta ra!" Tôi la thảm thiết. Nhưng không hề có tiếng trả lời. Tôi luýnh quýnh chạy tới bức tường làm từ cột cây, ra sức lay lấy lay để. Tôi đẩy, kéo, đá như điên nhưng các thân gỗ dựng đứng vẫn không hề nhúc nhích. Tôi bị kẹt cứng rồi.

Tôi cố la hét lần nữa. Nhưng khói tống vào phổi ùn ùn, khiến tôi bật ho sặc sụa. Không thể thở nổi. Đầu tôi đã cảm thấy nhẹ bẫng.

Tôi quỳ xuống, né lánh những cuộn khói. Tàn lửa rớt tung tóe xung quanh, tôi hốt hoảng phủi chúng đi để chân và lưng khỏi bị đốt cháy. Rồi đột nhiên… trong tôi có cái gì đó…

Thoạt đầu tôi không nhận ra do bởi quá hoảng loạn. Phen này tôi chắc mẩm rằng căn buồng bị lửa ngốn sẽ đổ sụp xuống đầu mình.

Đột nhiên tôi bắt đầu thay đổi. Đầu tôi vươn nhanh về phía ngọn

lửa. Lớp lông dày, nâu sậm hiện ra khỏi cánh tay và cẳng chân tôi.

Nhưng điều tôi cảm nhận rõ rệt nhất là sức mạnh. Những cơ bắp hừng hực, nổi cuồn cuộn trên cánh tay và cẳng chân tôi, gồ lên cả ở cổ. Thật không thể tin nổi. Chúng chạy rần rật khiến tôi chới với.

Tôi mới èo uột, bất lực và tưởng chết chắc đó mà bây giờ tôi đã… khỏe như vâm! MỘT SỨC MẠNH đáng kinh ngạc, dẻo dai, đầy sức công phá!

Chương 13 - MARCO

Tobias lao vút xuống chỗ tôi và Jake, báo tin bằng giọng truyền gấp gáp. <Nó đang tới!>

<Tui nghe rồi, Tobias. Tui còn dòm thấy nó nữa kìa.>

<Nhanh chóng hoàn thành quá trình biến hình mau,> Jake la lên trong đầu tôi. <Tốt hơn hết, hãy đối mặt với nó trong lốt sói.>

Tôi sợ run. Ngày hôm nay tôi đã gặp nó một lần rồi. Chẳng vui thú gì khi gặp nó lần hai. Nhưng Jake nói đúng - thà trong lốt sói còn hơn ở dạng người. Và lần này có Jake ở bên cũng đỡ…

Tôi đứng trên bốn chân, cảm nhận sức mạnh của sói đang dâng trào. Trí thông minh và bản năng sói cũng đã hiện diện trong não tôi. Tất cả các giác quan của sói đều là của tôi. Nhưng khi ngước lên nhìn con quái thú đang hình thành, tôi biết ngay sói vẫn chưa là gì cả. Không hình biến nào có thể chống chọi lại con quái vật đó.

<Nhìn nó kìa!> Tôi thét.

<Ừ,> Jake đáp, cố làm ra vẻ can đảm. Nhưng Jake là thằng bạn nối khố của tôi. Tôi biết thừa nó cũng đang sợ hãi.

Con thú với hàng trăm cái miệng và hàng trăm lưỡi gươm khua loạn xạ đang tiến tới chỗ tụi tôi. Gặp những ngọn cây chắn ngang đường, nó chém xoen xoét, gọn hơ.

B-r-r-ắ-ắ-ắ-k-k-k!

Tụi tôi chạy thục mạng. Có ngu dại mới làm bất cứ điều gì khác. Cái hàm sói mạnh khỏe của tôi chẳng là gì so với con thú này.

Tôi cắm đầu cắm cổ chạy. Sói chạy nhanh và có sức chịu đựng dẻo dai đến kinh người. Nó có thể chạy một hơi nhiều giờ liền, và nếu cần, nó có thể chạy suốt ngày. Nhưng tôi không nghĩ con sói - tôi có cơ hội chạy lâu đến thế.

Con thú bổ nhào xuống, chỉ cách mặt đất vài ba mét. Nó nhắm hướng rồi lừng lững tiến tới chỗ tụi tôi. Cây cối sát sạt, dày đặc không cho con thú xuyên lọt qua. Tức thì nó băm nát bất cứ thứ gì chắn ngang.

B-r-r-ắ-ắ-ắ-k-k-k!

Âm thanh rợn gáy. Tôi chạy, nhảy phóc qua những khúc gỗ gãy, quẹo quanh các gốc cây, băng ào qua các bụi gai, trông cậy lớp áo khoác xám dày dặn của sói sẽ bảo vệ mình khỏi bị gai cứa.

B-r-r-ắ-ắ-ắ-k-k-k!

Đi tới đâu con thú phát quang cây cối tới đó, tạo thành một lối mòn rộng tới mười lăm mét cắt qua khu rừng. Những nhánh cây bị nó hạ gục và xay nhuyễn ra trong tích tắc. Mùn gỗ bay mù mịt.

<Nó đuổi kịp tụi mình mất thôi!> Tôi truyền ý nghĩ cho Jake.

<Cây. Nó tàn phá cây. Cây làm cản đường nó. Nhiêu đó cũng

đủ,> Jake nói cà giựt.

<Thêm nhiều cây. Tới chỗ cây dày đặc hơn!> Tôi gào, và hoảng hốt nhìn quanh thế giới nhạt nhòa do khả năng phân biệt màu sắc kém cỏi của sói. Cây giăng khắp nơi. Nhiều lắm! Tôi không biết lối nào sẽ vào rừng rậm và lối nào sẽ dẫn tới rừng thưa. Nhưng con sói biết, cứ để mặc cho bản năng sói dẫn dắt vậy. Cả Jake và tôi đều cảm thấy thế, bởi vì cả hai đứa tôi đều đang di chuyển về hướng Bắc.

B-r-r-ắ-ắ-ắ-k-k-k!

Đúng là cây cối bự và nhiều hơn. Con thú vẫn nghiến nát cây, mở đường đuổi theo tụi tôi. Nó không còn lại gần được nữa, nhưng nó cũng không chịu bỏ cuộc.

<Jake! Marco! Mấy bồ làm gì vậy?> Tobias thét hỏi.

<Hướng về rừng rậm,> Jake đáp. <Có lẽ sẽ làm chậm bước nó.>

<Rừng rậm ở phía trước,> Tobias đồng ý. <Nhưng vái trời cho con quái vật mau mệt đi.>

<Tại sao?> Tôi hỏi.

<Vì mấy bồ chỉ có một phần tư dặm rừng, sau đó sẽ hướng ra đồng cỏ,> Tobias giải thích. <Chỉ toàn cỏ thôi.>

Jake và tôi nín thinh. Tệ hại rồi đây! Cả hai đứa tôi đều biết, nếu con thú không mệt trước khi ra đến vùng đất trống thì nó sẽ đuổi kịp tụi tôi.

Thực tế nó chẳng có dấu hiệu gì tỏ ra mệt mỏi cả.

Rồi, trong cơn hoảng sợ cuống cuồng, tôi ngửi thấy một mùi gì đó khiến cho trí não sói dựng nảy lên báo động. Khói. Có một đám cháy cách đây không xa. Đồng thời, đôi tai thính của sói bỗng nghe thoang thoáng như có tiếng người thét gào thảng thốt.

Ngay lúc đó, hình như con quái vật cũng nghe được tiếng la kinh hoàng ấy. Tôi thấy nó rùng mình, lưỡng lự.

<Jake! Nhìn kìa!>

Con thú nao núng rồi chậm lại. Tôi thấy đồng cỏ thấp thoáng qua kẽ lá. Đằng đó là nơi tụi tôi sẽ chết chắc.

Nhưng con quái vật chợt quay ngoắt về phía có mùi khói và lửa bốc lên.

"Aaaaargh!" Tôi hét tướng lên.

Tôi đang đắm chìm trong khói lửa. Gỗ và vải rơi vãi tơi bời xung quanh tôi. Ngộp thở, ngột ngạt quá! Tôi chẳng trông thấy gì, chỉ nghe thấy tiếng kêu rào rạo, lạnh gáy phát ra từ sâu thẳm bên trong cơ thể mình. Và tôi biết mình đang thay đổi.

Trong cơn tuyệt vọng khôn cùng, tôi cảm thấy sức mạnh lan truyền khắp người. Một sức mạnh đáng sợ. Nhưng sức nóng khiếp quá, trong khi tôi vẫn chưa thay đổi xong. Mà tôi vốn đi rất ghét lửa.

Một tảng cơ bắp bỗng nổi lên bất chợt! Một cú hích về phía trước! Tôi bổ nhào vô những khúc gỗ sắp mục.

RĂ ĂC!

Bức tường gỗ đổ oặt dưới sức lực từ cơ thể khổng lồ của tôi. Những cây cột nhốt tôi giờ chỉ là những cái que. Tôi tông ầm qua chúng và chạy biến khỏi ngọn lửa đang cháy ngùn ngụt. Vừa lúc căn chòi đổ sụp xuống, văng tóe ra vô số mảnh lửa.

Tôi đứng trên bốn chân, thở dốc. Tôi ngó xuống và thấy bàn tay mình trổ móng vuốt, được phủ thêm một lớp lông màu nâu, cứng nhổng. Những cái vuốt dài, đen thùi và sắc cạnh.

CHỚP SÁNG! Một con gấu đứng trên hai chân sau, gầm gừ và lúc lắc hai chân trước mạnh mẽ của mình. Vây quanh nó là rất nhiều sinh vật khác - những lưỡi hái biết đi. Chúng xông vào con gấu… tức là vào tôi.

Đúng rồi! Tôi nghĩ. *Gấu xám.* Không sai! Trước kia tôi đã biến thành gấu, giờ tôi cũng đang trở thành gấu, bởi vì quy trình biến hình chưa hoàn tất.

"Tôi là cái gì?" Tôi la to. Nhưng âm thanh thoát ra từ miệng tôi không phải của người. "HHHUUROW!"

Tôi là sinh vật gì? Làm cách nào mà tôi lại trở thành một loài thú khác như thế này? Điên thật! Thật là điên!

Cũng có thể đó là điều rất bình thường. Lẽ nào tôi cũng điên như bà già đốt chòi để giết tôi, vì tưởng tôi là Yeerk?

Phải vậy không? Tôi là Yeerk à? Mà Yeerk là gì?

Thình lình, tôi nghe có tiếng gió rít hoang dại. Tôi ngước lên nhìn, nhưng cặp mắt gấu kèm nhèm khiến tôi chỉ có thể thấy một vệt đen mờ mờ, to tướng đang lượn lờ ở trên cao.

Một khối chuyển động thoăn thoắt! Nó sắp tấn công!

Phần cơ thể người cuối cùng của tôi đã biến mất. Và giờ tôi cảm thấy toàn bộ sức mạnh của gấu xám trong trí não mình. Nó không sợ gì cả. Mà đúng ra nó đang tức giận.

Tôi nhổng đứng lên trên hai chân sau. Tôi cao phải đến ba mét. Và

tôi biết mình khỏe lắm.

“Hhhhuuurrorwww!” Tôi gầm vang, và vung tay bự tổ về phía con quái vật đang lượn xà quần!

Nhưng rồi, thêm một khối chuyển động nữa. Một con thú khác chạy hộc tốc về phía tôi.

<Rachel! Rachel! Phải bạn đó không?> Một giọng nói vang lên trong đầu tôi.

Tôi tò mò nhìn sinh vật mới. Nó đã dừng lại cách tôi chừng ba mét. Nó có bốn chân, không biết giống ngựa hay giống nai, đầu nó hao hao giống người, còn cái đuôi nhổng lên phía sau, như một vũ khí chuẩn bị khai hỏa.

<Rachel. Có phải bạn đang trong lốt biến hình không? Là tôi đây, Ax đây!>

<Rachel?> Tôi hỏi lặng lẽ. <Phải chăng đó là tên tôi?>

Đúng lúc đó, con quái vật bụi tấn công.

Chương 15 - AX

Tên tôi là Aximili-Esgarouth-Isthill. Tôi là một người Andalite. Anh tôi, hoàng thân Enfalgor đã trao cho loài người quyền năng biến hình. Ảnh đã bị thương khi đang cố gắng ngăn không cho bọn Yeerk tới Trái Đất. Và chính Jake, Rachel, Tobias, Cassie và Marco đã chứng kiến chiếc phi thuyền đã hư hỏng nặng của ảnh bị bắn.

Các bạn người của tôi kể lại với tôi rằng người giết anh tôi chính là hắn - Visser Ba. Một ngày nào đó, tôi sẽ trả thù cho anh tôi. Tôi sẽ giết Visser Ba hoặc là sẽ chịu nhục nhã suốt đời.

Sau đó, Jake và các bạn khác tìm thấy tôi. Tôi là người Andalite duy nhất của con tàu Mái Vòm vĩ đại còn sống sót.

Tôi không phải là thành viên của Hội Animorphs. Nhưng tôi sát cánh cùng họ chiến đấu chống lại kẻ thù chung, bọn Yeerk. Và trong thời gian tôi ở trên Trái Đất, tôi tôn Jake là Hoàng tử của tôi.

Tôi đi theo Marco trong chuyến du hành kỳ cục tới nhà một con người tên là Darlene. Dù biết cuộc du hành này là dớ dẩn lắm, nhưng tôi nghĩ mình phải đi với Marco để có ai đó ở bên cạnh bạn ấy.

Marco rất thông minh. Nhưng bạn ấy cũng rất nghiện cái mà loại người gọi là "óc khôi hài", và điều này thỉnh thoảng đã xui khiến bạn ấy làm những điều kỳ quặc.

Sau khi con quái vật bụi đó xuất hiện, các bạn loài người hỏi tôi có biết gì về nó không? Các bạn ấy cho rằng tôi biết tất cả những thứ khủng khiếp hiện hữu trên thiên hà mênh mông này. Nhưng tôi làm sao mà biết con quái thú ấy được?! Nó khiến tôi sợ chết khiếp…

Chúng tôi dự định sẽ lên đường tìm kiếm Rachel bằng cách đi xuyên qua khu rừng.

Tôi thư thả đi tới nơi hẹn với Tobias, Hoàng tử Jake và Marco. Giữa chừng, bất chợt tôi ngửi thấy mùi khói. Vội nhìn lên, tôi thấy một cột khói bay khỏi rừng cây.

Bỗng, tôi không thấy khói nữa mà thấy bụi mù mịt. Bụi bay nhanh hơn cả gió.

Con quái thú! Nó lại tới nữa kìa.

Tôi tăng hết tốc lực, phóng chạy!

Thôi rồi, nó tìm kiếm mình đây. Nó sắp lao xuống săn mình, tôi chắc chắn như thế. Tôi phải chạy đi đâu đây? Không thể chạy về hướng Jake và Marco như đã định rồi, vì làm thế là dẫn con quái thú tới chỗ các bạn ấy.

Nhưng còn ngọn lửa… có lẽ khói sẽ che chắn cho tôi. Đúng thế! Tôi lao nhanh về hướng có khói. Móng guốc tôi chà mạnh xuống đất, đuôi tôi thõng dọc xuống lưng để tăng tốc độ.

Tôi thấy một khoảng rừng trống, và từ đó có một cột lửa bốc lên.

Hơi nóng phả khắp người tôi. Tiếng gõ khô nổ lép bép, lụp bụp dội vào tai tôi. Lửa hút sạch không khí xung quanh.

Nhưng còn có thứ âm thanh to và ghê rợn hơn nhiều. Quái thú! Ở ngay phía trên tôi, trên cả ngọn lửa, nó cong cuộn, uốn éo và gầm gào như bão tố.

Chợt, tôi trông thấy một sinh vật khác, một sinh vật Trái Đất được gọi là gấu xám. Nó vươn người, đứng trên hai chân sau và hú hét điên cuồng, tỏ vẻ thách thức quái thú. Nhưng tiếng gầm vang dội của nó bị tiếng hú của con quái thú nuốt chửng.

Một con gấu xám! Rachel có lốt hình gấu xám. Tôi đã thấy bạn ấy sử dụng lốt này rồi. Chắc chắn đây là bạn ấy.

<Rachel! Rachel, bạn đó hả?> Tôi gọi.

Con gấu xám quay cái đầu khổng lồ của nó qua nhìn trân trân vào tôi.

<Rachel! Rachel! Có phải bạn đang trong lốt hình biến không? Là tôi đây, Ax đây.>

<Rachel? Phải chăng đó là tên tôi?> Con gấu lặng lẽ đáp lại.

Thình lình, quái thú bụi bắt đầu tấn công.

Nhanh như cơn lốc xoáy, nó bổ nhào xuống Rachel. Nó không nhắm vào tôi mà là vào Rachel. Nó muốn đích xác bạn ấy. Rachel đứng sững, không hề run sợ.

<Rachel!> Tôi hét. <Chạy mau. Bạn không đánh lại nó được đâu!>

Quái thú phóng cả đống miệng gươm dao xuống con gấu xám. Con gấu vung tay lên, một cú đấm có thể hất beng đầu tôi khỏi cổ, hoặc có thể thọc lủng thép. Cú đấm quào trúng cái miệng gần nhất của quái thú.

"ROOWWWGRR!" Gấu xám đột ngột rú lên đau đớn.

Bàn tay của nó văng đâu mất tiêu!

Tôi chẳng biết phải làm gì nữa. Vũ khí duy nhất của tôi là cái đuôi, nhưng sinh vật này cũng sẽ dễ dàng bứng đứt đuôi tôi như bứng bàn tay gấu của Rachel thôi.

Rachel gào đau đớn nhưng vẫn nhoai lên tấn công tiếp. Lúc này thì cả cái cẳng tay gấu rời ra! Và đến lúc này tôi mới thấy nỗi hoảng sợ của loài người ánh lên trong đôi mắt gấu.

<Rachel!> Tôi la lên tuyệt vọng.

Đuôi Andalite của tôi là vô dụng. Cần phải có một cái gì đó khác. Tôi lục tìm trong ký ức của mình, lốt hình nào có thể giúp tôi chiến đấu với quái thú này đây?

Không có! Lốt gấu xám của Rachel là một trong những lốt mạnh nhất chúng tôi có. Bạn ấy sẽ chết mất thôi. Chẳng còn cách nào khác hơn là phải chạy trốn.

Ồ không! Không nên co giò chạy trốn, mà phải lần theo quái thú hầu tìm ra sào huyệt của nó. Để biết nó từ đâu đến.

Tôi có ADN của một loài chim ở Trái Đất, được gọi là diều mướp. Thứ chim này bay rất nhanh. Tôi có thể biến thành nó và đi theo con quái thú. Bởi lẽ có một điều chắc chắn: Tôi không thể cứu Rachel.

Quái thú bụi lao xuống Rachel. Nó bao bạn ấy kỉn mít. Tôi không còn thấy bạn ấy nữa. Tựa như một đám mây dày đặc vừa nuốt chửng Rachel rồi.

Run bắn tới tận mút lông, tôi bắt đầu biến hình.

Đột nhiên, quái thú bụi dừng phắt lại. Nó buông Rachel ra, và xông thẳng vào tôi!

Trong vài giây còn tự do, tôi chợt nhận ra… *Biến Hình!* Đúng, quái thú bụi đuổi theo sự biến hình. Chính năng lượng biến hình đã kích thích nó tấn công.

Quái thú bụi tách khỏi Rachel. Tôi kịp thấy cơ thể gấu của bạn ấy bị quấn bằng những sợi dây thừng sống. Búi dây đó nối liền với đám bụi, cũng là một phần "cơ thể" của quái thú.

Một đống miệng và gươm đao nhào vào tôi, truy đuổi tôi! Tôi không thể kháng cự lại nó. Chống cự là bị xé xác liền. Tôi vội vàng lật ngược quy trình biến hình để trở lại hình hài Andalite.

Tôi cảm thấy quái thú bóp nghẹt quanh mình. Nó làm tôi ngạt thở. Nó quấn chặt lấy tôi như thể nhốt tôi vào một tổ kén, khiến tôi không thể cục cựa được.

Tôi thấy mình bị nhấc bổng lên không. Lên, lên nữa. Nhanh hơn, không thể trông thấy gì, chỉ nghe được tiếng gào rú của nó. Tôi biết nó sẽ mang tôi đi đâu, tôi biết mục đích của nó rồi.

Cùng với nỗi sợ len vào từng khớp xương, tôi nhận ra mình biết chủ của quái thú bụi tên là gì.

Lỗ mũi sói có thể kể cho tôi toàn bộ câu chuyện.

Mùi khói nồng nặc khắp nơi cũng không ngăn cản tôi ngửi thấy mùi máu. Có con gì đó đã phun máu ra cả một vùng rộng lớn. Gấu. Đúng thế! Tôi ngửi thấy hơi gấu rõ mồn một.

Tôi đánh hơi mặt đất một lần nữa. Con người. Hai người cả thảy. Và một mùi khác. Ồ, những dấu móng guốc… Vậy là có hai người - một người mang giày và một người đi chân không. Một con gấu. Ax. Máu. Một đám cháy vẫn còn nghi ngút khói.

<Như vậy là sao há?> Tôi hỏi Marco.

<Người đi chân không là Rachel. Cả con gấu cũng là nhỏ. Chắc chắn, bởi vì khu rừng này không có gấu xám. Và máu cũng là máu của nhỏ luôn. Chính xác là máu của con gấu. Vậy là nhỏ bị thương nặng lắm.>

Tôi ráng dằn nén cơn giận và nỗi sợ hãi. <Cái gì làm con gấu bị thương há?> Tôi hỏi mà tự biết ngay câu trả lời.

<Một người mang súng,> Marco đáp. <Hoặc một con gấu xám khác. Hoặc một sinh vật không đến từ Trái Đất. Không sinh vật Trái Đất nào lại có thể khiến gấu xám bị thương tơi tả đến thế.>

<Vậy là do *con quái vật* kia rồi,> tôi nhấn mạnh.

Tobias chầm chậm sà thấp xuống. <Dấu chân gấu đi về hướng Bắc, nhưng mà kỳ lạ lắm, chỉ toàn dấu chân sau thôi. Y như chú gấu bước đi thẳng đứng vậy. Mình thấy cả máu nữa.>

<Vậy là Rachel trong lốt gấu đã vật lộn với quái vật bụi,> tôi nhận định. <Nhỏ đã sống sót thoát ra, nhưng không thể sử dụng được hai chân trước.>

<Đúng thế,> Tobias đồng ý. <Dấu chân gấu dừng lại bên một dòng suối cách đây khoảng một ngàn mét. Sau đó, mình không thấy gì nữa. Có thể nhỏ đã hoàn hình người.>

<Vậy nhỏ đi đường nào?> Marco hỏi. <Xuôi dòng hay ngược dòng?>

Tobias tới đậu trên một nhánh cây. <Mình không biết. Mình chong mắt nhìn hoài mà hổng thấy nhỏ. Đáng lý ra mình phải đến đây sớm hơn. Phải chi mình biết khi nào quái thú bỏ hai bồ để chạy đuổi theo nhỏ.>

<Tobias, không ai hiểu được con quái vật này. Bồ đâu thể biết nó sẽ làm gì. Không đứa nào trong tụi mình biết cả,> tôi lập luận. <Ax đang tới chỗ hẹn gặp tụi mình. Có lẽ ảnh đã trông thấy ngọn lửa nên tới xem sao và ảnh đã trông thấy Rachel-người, hoặc Rachel trong lốt gấu. Vậy là cả Ax và Rachel cùng ở đó một lúc.>

<Tui hổng biết,> Marco rù rì. <Có thể vậy lắm. Tất cả các dấu

chân Andalite đều quy tụ ở đây. Nhìn nè… Chúng dừng cả lại. Ngay tại đây. Qua khỏi điểm này không còn ngửi thấy mùi Andalite nữa. Có vẻ như ảnh đã bị bốc lên và tha đi mất.>

Tobias kết luận. <Như vậy là Ax đã tới đây, trông thấy Rachel và quái thú đang đánh nhau, nên nhào vô phụ giúp. Rachel bứt ra thoát. Còn Ax? Tại sao ảnh không còn ở đây nữa? Tại sao tụi mình không thấy những dấu chân Andalite dải rác, hoặc cũng không thấy… xác ảnh?>

Không đứa nào nói thêm nữa. Tụi tôi sợ rúm người. Tôi nhớ lại con quái thú đã làm gì với ngôi nhà của Darlene và với rừng cây. Có lẽ nó đã thu dọn chiến trường gọn ghẽ, không để lại xác nạn nhân sau khi đã hoàn tất công việc giết chóc!?

<Người Andalite ngoan cường lắm,> Tobias nói cứng. <Mình chắc Ax chỉ loanh quanh đâu đây trong khu rừng này thôi…>

<Ừa,> tôi tán thành, cố làm ra vẻ tràn trề hy vọng. <Mình phải về nhà đây, nếu không ba mẹ mình báo cảnh sát đi kiếm thì nguy. Marco, ăn tối xong, tụi mình sẽ gặp nhau tại trang trại nhà Cassie…>

<Mình sẽ tận dụng thời gian trước khi trời tối để đi kiếm Rachel và Ax,> Tobias nói, rồi dang cánh bay vọt lên không.

<Jake, chuyện gì sẽ xảy ra tiếp đây?> Marco hỏi tôi khi bọn tôi đi nhanh về phía đường cái. <Có phải là Yeerk không nhỉ?>

<Còn ai vào đây nữa?> Tôi hỏi ngược lại.

<Nhưng bồ coi, nếu là bọn chúng, thì chúng đã biết tụi mình là ai. Ý tui là, con quái vật này đã đuổi ngay sau tui và Ax. Rồi đuổi theo Rachel. Và bây giờ nó lại đuổi theo tui và bồ. Nó biết bọn mình là ai. Vậy sao bọn Yeerk lại chỉ chạy theo tụi mình? Sao chúng không lật tẩy tụi mình ngay tại nhà của tụi mình?>

<Mình cũng đang thắc mắc giống bồ đây.> Hai đứa tôi đã ra tới đường cái. Xe buýt sẽ tới ngay thôi. <Tụi mình hoàn hình thôi. Mình cần phải tìm ra lời giải đáp cho câu hỏi này.>

<Ừ, câu hỏi đó và câu hỏi hiện Rachel đang ở đâu, và tại sao nhỏ không về nhà.>

<Còn một câu hỏi nữa,> tôi đế thêm khi đang cảm thấy cơ thể người của tôi đang hình thành trong cơ thể sói. <Thế quái nào mà tụi mình vẫn còn sống nhỉ?>

Chương 17 - CASSIE

Radio Shack. Nữ thần Diva. Lỗ Hổng Góc Tinh Cờ. B.Dalton. Giày Kinney. Vương Quôc Chuôi.

Đèn điện sáng trưng, màu sắc sặc sỡ, những bảng hiệu lấp lánh, mùi bánh quê… Đó là những gì làm nên khu thương xá. Ghê quá!

Ghê hơn nữa là khu thương xá vào tối thứ Bảy. Đông nghẹt, ồn ào như ong vỡ tổ. Nhưng đây là nơi thích hợp để tìm Rachel.

Jake, Marco, Tobias và Ax, tất cả các bạn của tôi đã đi theo chiếc xe thùng bán kem lưu động. Jake kêu tôi đi tìm ở khắp những nơi mà Rachel có thể tới. Và tôi chỉnh là đứa biết rõ những nơi đó nhất.

Quả là không sai, song lời nói của Jake khiến tôi hơi bực bội. Có thể Jake nghĩ tôi là con gái, cũng có thể là Jake đang muốn bảo vệ tôi. Dù thế nào đi nữa, nó vẫn khiến tôi khó chịu. Tôi không muốn tôi được đối xử đặc biệt vì tôi là con gái. Jake chẳng bao giờ nghĩ đến điều này khi cư xử với Rachel.

Tôi còn cảm thấy khó chịu vì một nguyên nhân khác nữa. Trong khi tôi được an toàn trong khu thương xá thì chẳng biết điều gì đang chờ đón Jake và các bạn tôi ở trong rừng?

Tôi tự nhủ mình không thấy vui vẻ gì vì được an toàn. Tôi nhủ thầm, tôi chỉ đang làm những việc phải làm. Song cái việc Jake có thể đang bị nguy hiểm trong khi tôi an toàn cứ giày vò tôi.

Hẳn là vì tôi đã kể cho Jake nghe về giấc mơ ngu ngốc đó. Chẳng có gì đáng ngạc nhiên cả. Nói với một cậu trai rằng bạn vừa trải qua những cơn ác mộng, trong đó, bạn phải đối mặt với quỷ dữ và lựa chọn người cho nó giết, cậu ta rất có thể sẽ nghĩ rằng bạn đang mệt mỏi.

Đồng thời, Jake cũng đúng. Tôi biết những nơi mà Rachel có thể tới. Tôi đã tới phòng tập thể dục, tới cả tiệm giải khát Rachel hay kêu món bánh kem chanh. Tôi cũng ghé qua trường vì nhỏ đón xe buýt ở đấy. Tôi còn cẩn thận tạt qua nhà nhỏ, mặc dù Jordan đã báo là nhỏ đi cắm trại rồi. Chỉ còn lại khu thương xá này thôi.

Tôi không phải là chuyên gia mua sắm. Với tôi, đi mua đồ chỉ là việc chẳng đặng đừng. Nhưng đối với Rachel, đó là một nghệ thuật, một thú vui tao nhã. Khi nào nhỏ không ở nhà, tức là nhỏ có mặt ở đây.

"Rachel hả?" Tôi gọi với theo một cô nhỏ tóc vàng đi ngang qua. Nhưng ngay lập tức tôi biết mình lầm. Rồi, thình lình một người tôi biết rất rõ ló mặt ra.

Chapman.

Hai tay khệ nệ ôm những giỏ đồ, lão quẹo vô cửa hàng sách B. Dalton.

Chapman! Nếu quái thú bụi có liên quan đến bọn Yeerk ắt hẳn lão ta phải biết. Đi theo lão có lẽ sẽ ích lợi hơn là đi lang thang trong khu thương xá. Nhưng bằng cách nào đây? Biến hình ư? Giữa chốn đông người thế này rất nguy hiểm.

Mải đắn đo, tôi bước theo sau Chapman hồi nào không hay.

Ruồi. Đúng rồi. Đó là hình biến rất lanh lẹn, có thể quấn theo bước Chapman và nấn ná ở bên lão. Chapman vẫn đang ở trong tiệm sách, chăm chú lật giở những tờ tạp chí. Hổng biết lão sẽ còn ở trỏng bao lâu nữa? Có đủ lâu cho tôi biến hình không? Và tôi sẽ biến hình ở đâu để không bị thấy?

Tôi lẩn ra đằng sau tiệm sách. Có một căn phòng cửa để ngỏ. Bên trong phòng có một cánh cửa thứ hai. Phòng tắm cho nhân viên. Tuyệt cú mèo!

Tôi liếc lão Chapman. Lão đã xề qua quầy sách lịch sử. Chẳng hiểu bọn Yeerk cần quái gì ở lịch sử của Trái Đất này nhỉ?

Tôi thở mạnh và lẻn vào căn phòng tắm trống trơn rồi khóa cửa lại. Tôi cởi giày và áo ngoài ra, nhét tất cả vào giỏ rác rồi phủ nhiều cuộn giấy vệ sinh lên trên. Xong việc tôi còn cần chúng mà.

Rồi tôi tập trung vào hình biến. Chẳng dễ tẹo nào vì tim tôi đang đập thình thịch và vì tôi cũng chẳng thích biến thành côn trùng. Tôi tưởng tượng ra hình dáng con ruồi và cầu nguyện đừng có ai bước vào phòng tắm. Tôi cảm thấy choáng váng. Tôi không sợ, đúng hơn là không quá sợ. Ngay cả Rachel cũng cảm thấy thế khi biến thành ruồi.

Tôi bắt đầu co rút. Thật kỳ quái khi bạn biến thành một con vật nhỏ tí. Sau một phút, người bạn co lại chỉ còn khoảng một mét hai, rồi sáu mươi phân, ba mươi phân, mười lăm phân. Hai phân rưỡi.

Người tôi như đang rơi. Sàn nhà dâng lên nhanh chóng và tiến sầm sập về phía tôi. Vải lót sàn dường như sống động, nó đổ nhào vào tôi. Giống như một vận động viên nhảy dù đang lao nhanh xuống mặt đất. Khi bạn biến thành ruồi, không một bộ phận nào ở con ruồi còn giống như người. Tất cả đều thay đổi. Tất cả.

Cánh tay tôi bắt đầu nứt ra. Hai ngón tay tôi dài ra và biến thành những cái móng sắc nhọn. Ngón cái và hai ngón kia tõe ra, phân chia thành hàng ngàn những sợi lông nhỏ và dính. Những cảnh tượng này đã từng làm tôi chết khiếp khi biến hình lần đầu tiên. Để tôi nói cho bạn biết: Bộ phim kinh dị nhất mà bạn đã từng xem chỉ là một trò đùa so với thực tế mà bạn nom thấy cơ thể bạn biến thành một thứ gì đó khác hoàn toàn.

Biến hình chẳng bao giờ dễ nhìn. Tất cả đám bạn đều nói tôi là đứa biến hình giỏi nhất, rằng tôi biết điều khiển làm cho quá trình biến hình nom khá nhất. Nhưng chẳng có cách nào khiến cho việc biến thành ruồi nhìn trông dễ coi cả.

Không có những con ruồi đẹp trai quyến rũ như Brad Pitt. Ruồi là sinh vật xấu xí, dơ dáy, gớm guốc, kinh tởm.

Hai chân tôi teo lại biến thành cẳng ruồi.

Bựt! Hai cái chân mới bục ra từ ngực ở ngay chỗ cái xương sườn trên cùng. Hai cái chân bắn ra từ người tôi giống như những con sâu to tướng màu đen. Chúng mọc thêm hai miếng hình chữ thập tạo thành khớp nối, cứng quèo.

Và mặt tôi… hừm, nhìn chẳng ra sao.

Mũi tôi nứt ra, tạo thành hai cái khớp ngoạm. Những sợi lông dài, nhạy cảm bắt đầu mọc ra ở mỗi bên. Miệng và lưỡi tôi chảy nhão, mọc dài ra tạo thành một cái ống dài với một cái lỗ ở đầu mút có thể tiết ra nọc độc. Mắt tôi giống như một cái gương rạn thành nhiều mảnh. Thị lực của tôi biến mất trong một giây, tôi mù. Rồi nó quay trở lại, tôi nhìn mọi vật theo một cách hoàn toàn khác. Mắt mới của tôi là mắt ghép. Cảnh vật đang từ một bức tranh biến thành hàng ngàn bức. Giống như bạn đang xem TV mà chóp mũi của bạn dính vào màn hình và tay bạn đang múa may bấm nút điều chỉnh màu sắc. Các mảnh rạn ghép vào thành một bức tranh song màu sắc thì lộn lạo tùng phèo.

Loáng cái tôi đã biến hình xong. Tôi là một con ruồi. Thực sự là tôi hoàn thành quá trình biến hình nhanh hơn đám bạn - kể cả Ax - một chút. Tôi biết tự hào về điều đó thì thật là ngốc, thế nhưng tôi vẫn cứ tự hào.

Tôi đập đôi cánh ruồi mỏng mảnh nhưng mạnh mẽ, nhấc mình khỏi sàn vải sơn và bay véo bên dưới khung cửa, thoát khỏi phòng tắm.

Ra rồi, tôi nhanh chóng lấy độ cao an toàn và hướng về phía Chapman.

Chương 18 - AX

Quái thú bụi mang tôi lên, lên mãi. Tôi cảm nhận được xung chấn khi nó đưa tôi bay càng lúc càng nhanh hơn. Tôi chẳng trông thấy gì cả, chỉ nghe tiếng gió xoáy ào ào.

Chúng tôi bắt đầu hạ xuống. Rồi… một lỗ hổng mở ra chỗ bức tường bụi đang ôm chặt lấy tôi. Trái Đất bên dưới đập vào mắt tôi. Ồ, hóa ra chúng tôi vẫn còn ở trong bầu khí quyển.

Quái vật bụi đáp xuống một con tàu lớn, toàn thân đen thùi lùi, có hai cánh như hai lưỡi rìu chĩa ra. Cầu trực chiến, tức buồng lái của nó, gắn ra ở đằng trước, có hình viên kim cương dài, sắc cạnh. Tôi rành rẽ con tàu này lắm. Nó là tàu Lưỡi Rìu - con tàu riêng của Visser Ba.

Trong một thoáng, nó gột bỏ lớp ngụy trang, và rất lặng lẽ, một cái lỗ toác ra ở phía đỉnh cầu trực chiến cho quái thú bụi quằn quại chui qua. Rầm! Tôi bị thả rớt xuống. Móng guốc tôi quơ quào để đứng lên, nhưng người tôi cứ lật nghiêng sang một bên. Quái thú bụi vừa thả tôi xuống một sàn kim loại trơn bóng.

Mãi rồi tôi cũng đứng lên được. Bu xung quanh tôi là một bầy Hork-Bajir đằng đằng sát khí, tên nào tên nấy đều lăm lăm những khẩu tia Nghiệt.

Có đến mười tên đứng đó. Chỉ cần hai hoặc ba tên là đã quá dư thừa rồi.

Thoạt tiên, Hork-Bajir là một giống loài hòa hiếu, hiền lành. Từ ngày họ bị bọn Yeerk bắt làm nô lệ, Hork-Bajir trở thành cực kỳ nguy hiểm và mạnh mẽ. Chúng đứng trên hai chân, giữ thăng bằng bằng đuôi. Mỗi chân đều có móng vuốt giống như chim săn mồi ở Trái Đất. Chúng có hai tay. Ở đầu gối, khuỷu tay và cổ tay đều có những lưỡi dao cong cong. Những lưỡi dao này giống như lưỡi dao đuôi của tôi. Trên cái đầu rắn của chúng có thêm hai lưỡi dao chĩa ra phía trước. Và chóp đuôi của chúng có những cái gai nhọn dài và sắc.

Hork-Bajir là những sinh vật mà bạn muốn kết bạn chiến đấu. Bản chất họ là những sinh vật hòa hiếu, chẳng sợ điều gì. Cho tới ngày họ bị bọn Yeerk biến thành kẻ Mượn xác. Bây giờ chẳng còn người Hork-Bajir nào được tự do nữa. Tất cả họ là nô lệ của bọn Yeerk. Tất cả đều là những tên bị Mượn xác, đều có một tên Yeerk sống trong não bộ.

Thực ra chỉ cần hai hoặc ba tên đón tôi là đủ rồi, đàng này có tới mười tên, thật vinh hạnh cho tôi quá.

<Ô ô ô> một giọng truyền ồm ồm cất lên trong đầu tôi. <Ra đây là tù binh đầu tiên của bọn ta.>

Chính là hắn. Visser Ba - gã tổng tư lệnh đứng hàng thứ ba trong

thang bậc quân đội Yeerk. Tên cầm đầu cuộc xâm lăng Trái Đất. Visser Ba là kẻ duy nhất trên dải ngân hà là một kẻ Mượn xác - Andalite. Chỉ mình hắn trong cả bọn Yeerk đã khống chế và bắt được một người Andalite làm vật chủ.

Ngó hắn mà tôi muốn lộn mửa. Hắn đã sát hại anh trai tôi! Hắn là sinh vật tôi có bổn phận phải tiêu diệt. Nếu không, tôi sẽ không bao giờ được coi là chiến binh thực thụ…

Tôi đã từng đối mặt với hắn rồi. Nhưng lần nào cũng có các bạn người kề bên. Tấn công Visser Ba đồng nghĩa với việc liều mạng sống của họ. Nhưng bây giờ tôi không muốn viện lý do đó ra. Visser Ba - kẻ giết anh trai tôi - đang ở ngay trước mặt tôi.

Visser Ba dán đôi mắt chỉnh vào tôi. Mắt cuống của hắn theo dõi quái thú bụi đang lượn bức bối phía trên. <Mi chưa lớn bộn đâu, Andalite oắt con.> Visser Ba cười khẩy. <*Veleek* đem về cho ta một thằng nhóc ư?>

<*Veleek*?> tôi hỏi.

<Ừ, chính ta đặt tên cho nó đấy. Theo ngôn ngữ Yeerk nó có nghĩa là "thú cưng". Nó là một dạng thức sống vô cùng hiếm hoi, ở ngay trong hệ mặt trời này. Ta đã đem nó về từ hành tinh khỉ khổng lồ có những vòng tròn nổi bật bao quanh.>

Sao Thổ. Đó là cách loài người gọi hành tinh đó. Tôi im lặng. Tôi mà giải thích cho Visser Ba, hắn sẽ biết được tôi có quan hệ với loài người.

Visser Ba ngó tôi trước sau. <Vậy ra mày là một thằng Andalite. Mấy thằng cố vấn của tao tâu với tao rằng đám thảo khấu tụi mày là con người chứ không phải là Andalite. Nhưng giờ thì trong tay tao đúng là một thằng Andalite oắt con.>

Bọn Yeerk vẫn tin rằng nhóm Animorph tụi tôi là một nhóm người Andalite sống sót sau cuộc chiến trên quỹ đạo Trái Đất.

<Tên Yeerk thối tha kia!> Tôi khóc rống lên. <Chú bác tao sẽ tiêu diệt mày.>

Visser Ba cười sằng sặc. <Mày và đám "chú bác" của mày có làm phiền tao thật. Tụi bay phá hủy tàu vận chuyển khí oxy và nước. Khá trở ngại cho tụi tao. Và tụi mày cũng phá hủy vũng cung cấp nguồn Kandrona ở dưới lòng đất. Gây khó khăn cho tụi tao hơn nữa.> Hắn tiến tới gần sát tôi hơn, hoàn toàn tự tin. Hắn muốn chứng tỏ cho tôi thấy hắn không hề e ngại tôi. <Vì vậy, tao sẽ cho mày được hưởng một cái chết rất từ từ, kéo dài đăng đẳng, thằng khốn Andalite kia.>

Trong lòng sôi sục, tôi chỉ muốn quất cho hắn một lưỡi dao đuôi, anh Enfalgor chắc hẳn sẽ khuyến khích tôi. Nhưng tôi không làm thế. Bọn Hork-Bajir quanh đây chắc chắn sẽ nghiền nát tôi thành bột trước khi tôi kịp vung đuôi lên.

<Hừ, bọn thảo khấu Andalite chúng mày khiến ta phải rượt đuổi mướt mồ hôi,> Visser Ba khọt khẹt. <Nhưng *Veleek* của ta sẽ bắt

chúng mày, từng đứa một, và đem về đây cho ta.>

Nếu tôi tấn công, nếu như tôi thiếu may mắn và tôi bị chết, chí ít thì tôi cũng học thêm được chút gì đó. Còn nếu tôi còn sống… nếu bằng một phép màu nào đó tôi trốn thoát được…

<Làm sao lũ Yeerk bọn mi biến được cái thứ bụi đó thành vật chủ? Bọn mi đặt cơ thể sên dơ dáy của bọn mi ở chỗ nào?> Tôi hỏi.

<Ồ, *Veleek* không phải là vật chủ.> Visser Ba rộng lượng tiết lộ. <Nó là một dạng thức sống gây chấn động. Nó dàn trải ra trong bầu khí quyển như một đám bụi. Mỗi hạt bụi đều có khả năng cảm nhận năng lượng sống của bất cứ dạng thức sống nào. Chỉ cần một hạt nhận được tín hiệu của con mồi, tức thì hàng triệu triệu hạt bụi sẽ cùng nhau nhào tới tấn công con mồi ấy, rồi nhai nghiền thành từng mảnh. Năng lượng từ con mồi bị nghiền sau đó sẽ được chỉnh các hạt bụi hấp thụ…>

Visser Ba lại cười sằng sặc. <Trước khi khám phá ra phương thức vận hành của sinh vật này, bọn ta đã mất rất nhiều chiến binh. Chà chà, nó nhai sống Hork-Bajir và Taxxon với tốc độ kinh hồn. Nhưng sau khi bọn ta nhận ra cốt lõi vấn đề… thì mọi việc đã đảo lộn. Bọn ta có thể sử dụng quái vật này. Ta đã lập trình để nó phục vụ ta.>

<Mi đã điều chỉnh để nó chỉ chăm chắm dò tìm năng lượng biến hình thôi chứ gì…> Tôi thủng thỉnh nói, bắt đầu hiểu ra mọi chuyện.

<Rất đúng. Bọn Andalite chúng mày luôn thông minh khi đề cập tới khoa học. Đúng, bây giờ *Veleek* chỉ chuyên tâm tìm năng lượng do quy trình biến hình phát ra. Ta không muốn nó xé nát hay băm vằm bọn Andalite chúng mày ra ngay tức thì, mà muốn nó mang mi về đây cho ta. Thế là ta lập trình cho *Veleek* chỉ ăn có mỗi loại năng lượng do bọn ta cung cấp mà thôi. Năng lượng lấy ra từ con tàu này. *Veleek* phát hiện ra nguồn biến hình, tấn công, và mang đối tượng biến hình về cho ta để được nhận thức ăn thực sự.>

<Chỉ có mỗi bọn Yeerk tụi bay mới nghĩ rằng biến đổi một dạng sống khác là khôn ngoan mà thôi,> tôi nói, giọng khinh khỉnh. *Tôi có nên quất dao đuôi không? Tôi có thể làm thế không? Liệu tôi quất có đủ nhanh không nhỉ?*

Visser Ba gật đầu. <Phải, phải, giống Yeerk chậm chạp tụi tao biết, tụi Andalite chúng mày là những sinh vật bậc cao. Một lũ chuyên dạy đời. Một lũ đạo đức học luôn xen vào mọi việc của dải thiên hà. Một lũ những hoàng tử tự mãn, tuyệt vời đang cứu dải thiên hà khỏi giống loài Yeerk đáng khinh. Đúng, mày đang ở đây, thằng oắt Andalite kia. Và chẳng mấy chốc những thằng còn lại trong đám thảo khấu tụi bay cũng sẽ ở đây thôi. Tụi bay có tất cả bao nhiêu đứa?>

<Tao không nói cho mày biết,> tôi nói.

<Chẳng cần,> Visser Ba nói giọng lạnh băng, khinh thường. <*Veleek* không bao giờ biết mệt mỏi. Ta sẽ phái nó đi săn tiếp. Bạn bè mi thông minh lắm, có thể chúng sẽ thoát được đôi lần. Nhưng chẳng

chóng thì chầy, *Veleek* sẽ trói gô hết cả bọn lại, mang về cho ta thôi.>

Hắn giơ tay lên ra hiệu cho bọn bậu xậu. <Quẳng nó vào cũi. Nhớ canh chừng cẩn thận nghe chưa! Nó mà sổng mất thì cả đám bọn mày sẽ ngỏm hết. Cho *Veleek* ăn rồi thả nó ra, để nó đi tìm thêm Andalite về cho ta.>

Tụi Hork-Bajir thô bạo tóm lấy tôi. Visser Ba tếch đít bỏ đi.

Tôi đã không tấn công hắn. Tôi đã mặt đối mặt với kẻ giết hại anh mình, và tôi đã để cho hắn bỏ đi.

Chương 19 - CASSIE

Vùùùù! Tôi đập cánh và luồn qua dưới cánh cửa. Gờ dưới cánh cửa cứ như trần nhà đối với con ruồi tôi. Tôi đã ra bên ngoài.

VÙÙÙÙÙ! Tôi phóng thẳng lên cao như tên lửa.

<Bá cháy!> Tôi hét lên.

VÙÙÙÙ! Tôi quay vòng trên không trung và đậu dưới trần bằng cả sáu chân. Những vuốt ruồi dài nhỏ xíu của tôi đút vào những kẽ nứt chỗ mép gạch lót trần. Để chắc ăn tôi còn buông cả miếng đệm dính hầu tăng thêm độ bám.

Biến thành ruồi thật là gớm ghiếc. Nhưng cái khoản bay của ruồi thì tuyệt cú mèo. Ý tôi là chẳng có con vật nào có thể bay như ruồi! Bạn có thể bay thẳng về phía trước, rồi đột ngột ngoặt thẳng lên trên hoặc dừng lại và lơ lửng giữa từng không. Tôi đoan chắc là chẳng có cặp cánh nào có thể làm được điều đó. Chiếc máy bay phản lực chiến đấu hay nhất dưới sự điều khiển của một phi công xuất chúng so với ruồi cứ như là một con heo ục ịch, chậm chạp đang dầm mình dưới bùn. Còn trong những ngày đẹp trời có đầy luồng khí nóng, việc chao liệng của Tobias cũng chỉ gần giống như một cuộc thao diễn của ruồi mà thôi.

Tôi treo lộn ngược, đu tòn teng trên trần, phía trên mảng đầu hói của lão Chapman chừng một mét rưỡi. Tôi hy vọng đó là lão. Thật khó mà quen nhìn bằng mắt ruồi. May thay, trước khi vào đây, Chapman đã dẫm phải phân chó. Tôi không tin tưởng vào mắt ghép của ruồi lắm, nhưng lại tuyệt đối tin tưởng vào khứu giác của nó - không gì ngửi mùi xú uế hay bằng ruồi. Thế là tôi cứ bám lấy cái mùi bốc lên từ giày Chapman mà định hướng.

Lại thêm một phiền phức nữa: Chapman không làm gì ngoài chuyện cứ chúi mũi vào đọc sách. Trí não ruồi của tôi nhấp nhổm không yên, chỉ muốn động đậy thay đổi vị trí. Tôi rời trần nhà và bay xoáy xuống thấp, đập cánh lia lịa quanh đầu lão.

Đúng là Chapman rồi.

Phải đến hai chục phút, tôi luẩn quẩn theo lão đủng đỉnh lê lết quanh tiệm sách. Tôi vo ve quanh lão, luôn cách một quãng, thỉnh thoảng đậu trên gáy sách hoặc lại xổ lên trần nhà. Tôi gần như bắt đầu có một ý nghĩ ngu ngốc. Tôi tính bỏ đi tìm Rachel, rất có thể đang gặp rắc rối ở đâu đó.

Kia rồi! Một người đàn ông và một phụ nữ bước vào tiệm sách và tiến thẳng đến lão Chapman.

Với khả năng nghe của ruồi, khó mà hiểu được người ta nói gì. Rất may là tôi đã từng biến thành ruồi nên tôi biết cách diễn dịch những rung động mà ruồi cảm nhận được thành "âm thanh".

“Tụi bay tới trễ,” Chapman quát nhỏ.

Người đàn ông phân trần. “Không thể khác được ạ. Tình hình dạo này khiến công việc của tôi chẳng dễ dàng gì.”

“Ở đây không phải chỗ phân bua,” Chapman nạt. “Đi theo tao.”

Hai người mới đến lật đật bám theo lão. Tôi buông trần nhà và hối hả theo sau chúng. Cái khó là phải làm sao nghe hết bọn chúng nói gì. Nội bên trong khu thương xá cũng đã ồn ào lắm rồi. Hàng trăm giọng nói, tiếng nhạc, tiếng bước chân… tất cả làm rung chuyển râu và lông tôi.

Tôi liều mạng tăng tốc phóng tới, đáp hẳn lên cổ áo Chapman. Những sợi chỉ áo sơ mi của lão đối với tôi xù xì như những sợi thừng, rất dễ bám. Tôi để mặc cho bản năng của ruồi nâng cao cảnh giác, phòng trường hợp có một bàn tay tổ chảng giơ lên đập xuống.

“Ta không biết tại sao lại triệu tập cuộc họp này,” người phụ nữ thắc mắc.

“Visser Một đã gài thuộc hạ vào hàng ngũ của bọn ta. Đừng quên… thủ lĩnh của chúng ta đã từng bắt được cả bọn Andalite, nhưng sau đó chính Visser Một đã giải thoát cho chúng, khiến bọn ta một phen điêu đứng. Lần này Visser Ba không để cho sự việc lặp lại nữa đâu. Sinh vật mới của ngài, *Veleek*, sẽ dọn dẹp sạch sẽ bọn khủng bố.”

Veleek, tôi nghĩ. *Kẻ thù đã có tên.*

“Ôi dào, chỉ được cái bới tung bới mù mọi thứ lên chứ gì?” người phụ nữ càm ràm. “Ta đã phải chạy đôn chạy đáo suốt ngày, cố giữ cho việc tấn công được kín đáo.”

“Chính vì thế mà mi được đặt vào lực lượng của cảnh sát,” Chapman nói lạnh tanh. “Bổn phận của mi là đánh lạc hướng những cuộc điều tra của cảnh sát khả dĩ gây khó dễ… cho bọn ta.”

“Lực lượng của tụi ta ít xịt hà,” người phụ nữ cãi. “Chỉ mười phần trăm cảnh sát là tụi ta. Còn lại tới chính mươi phần trăm là loài người. Mà loài người đâu phải là một lũ ngu. Họ có nhiều nhân chứng kể lể rằng quái thú hình thành từ bụi, không phải là cơn lốc xoáy.”

“Cũng giống giới báo chí thôi,” người đàn ông góp chuyện. “Dù sao thì chuyện này cũng đã được dàn xếp êm thấm. Người ta tin là lốc thôi. Nhưng mi phải bảo Visser Ba rằng…”

Đột nhiên tôi tá hỏa buông khỏi cổ áo và bay lên. Chapman đã ngừng lại, quay ra đằng sau và chộp lấy tay người đàn ông. Lão dí sát mặt mình vào mặt ông ta.

“Nói với Visser Ba à? Ai dám cả gan nói với Visser Ba điều ngài không muốn nghe sẽ bị cắt nguồn Kandrona, sẽ từ từ chết đói bên trong cơ thể vật chủ. Với số lượng Kandrona hiếm hoi còn lại kể từ khi bọn thảo khấu Andalite phá hủy nguồn Kandrona mặt đất eo hẹp, Visser Ba luôn tìm đủ mọi hình thức phạt để loại bỏ những tên Yeerk đói. Nào, giờ nếu mi muốn bảo Visser Ba đừng sử dụng *Veleek* nữa thì

cứ việc đi mà nói lấy.”

Chapman buông người đàn ông ra và họ lại tiếp tục bước.

“*Veleek*,” người phụ nữ lầm bầm. “Tụi ta có đến nỗi phải nhờ cậy nó để dò tìm một nhúm giặc Andalite không?”

“Cần chứ,” Chapman đáp. “Nhờ có *Veleek* - thợ săn hình biến mà Visser Ba bớt rồ lên hỏi tại sao bọn mi không bắt được tên Andalite nào. Áp lực phải thôn tính được Trái Đất đè nặng lên vai Visser Ba. Có tin đồn là ngài có nguy cơ bị giáng chức xuống Visser Bốn. Không chừng là Visser Năm cũng nên. Nếu Visser Ba bị hạ bậc thì bọn mi hãy kiếm đường mà tự sát đi. Như thế sẽ nhẹ nhàng hơn, đừng đợi đến khi Visser Ba làm điều đó giùm bọn mi.”

Hai người mới tới chợt im thin thít.

Chapman đã chỉ thị cho chúng phải bám riết mấy chuyện cơn lốc, cho dù có gì xảy ra. Lão bảo loài người ngu ngốc lắm, có thể tin bất cứ điều nhảm nhí gì. Trường hợp có nhân chứng nào ngoan cố thì hãy thanh trừng phứt đi, hoặc biến họ thành kẻ Bị-mượn-xác.

Quả là một cuộc đàm thoại dựng tóc gáy. Chẳng nghe nói gì về Rachel cả. Nhưng tôi lại nắm được một tin quan trọng.

Veelek là công cụ của Visser Ba. Và chúng gọi nó là “thợ săn hình biến”.

Đã đến lúc phải quay lại nhà tắm và hoàn hình rồi. Tôi cần phải nói chuyện với Jake và đám bạn. Ngay lập tức.

Thợ săn hình biến.

Nó đã đuổi theo và suýt nữa hại chết Marco và Ax khi tụi nó hoàn hình trong tầng hầm nhà Darlene. Liệu con quái đó có thành công với Rachel?

Chương 20 - RACHEL

Tôi nghĩ vết thương sẽ khiến tôi thiệt mạng nếu tôi là người. Nhưng tôi lại là một con gấu. Và bởi vì gấu rất khỏe, nên tôi chưa chết.

Một bàn chân gấu của tôi đã bị con quái bụi nhai nát. Máu rỏ khắp trên đường. Cơn đau khiến tôi chỉ có thể lệnh khệnh chạy bằng hai chân sau.

Tôi tìm ra một dòng suối, nước lấp xấp chừng ba tấc. Tôi trầm mình xuống nước và cố biến đổi.

Tôi không biết mình đã biến thành gấu bằng cách nào, cho nên tôi không chắc mình có thể trở lại là người hay không. Nếu tôi làm được… thì bàn tay tôi sẽ ra sao? Liệu vết thương khủng khiếp trên mình gấu có đồng nghĩa với việc bàn tay người của tôi cũng không còn?

Rachel. Đó là cách mà sinh vật vừa giống nai, vừa giống bọ cạp lại vừa giống một cậu bé kia gọi tôi. Anh ta không phát ra âm thanh, nhưng tôi có thể nghe giọng của anh ta trong đầu mình. Anh ta gọi tôi là "Rachel"…

Tôi tập trung để thành người trở lại, gồng mình chịu đựng cơn đau quá đỗi khủng khiếp.

Tôi nằm thượt trong lòng suối. Nước lạnh sủi bọt và xô đẩy tôi. Tôi nằm nghiêng, cố giữ cho chân tay chìm vào làn nước tê buốt. Rất từ từ, tôi nhỏ dần. Tấm thảm lông gấu xù xì được thay thế bởi làn da người và lớp vải bó sát. Chân con gấu bự thô thiển trở thành chân loài người thon thả. Tôi đứng lên, run rẩy, yếu đuối, nhưng không còn đau nữa. Điều kỳ diệu là những vết xước, vết toạc do đi chân đất băng rừng cũng không còn. Tôi đã được làm mới lại hoàn toàn.

Tôi sợ sệt ngó quanh quất tìm con thú bụi nhưng chẳng thấy gì. Trời dần tối. Liệu bóng tối có bảo vệ tôi? Hay nó lại giúp sức cho kẻ thù của tôi.

Tôi dòm cẩn thận hơn, mong tìm ra người lạ biết tên tôi.

Người ngoài hành tinh?

Cái từ này vụt qua tâm trí tôi. À đúng rồi! Sinh vật đó không phải quê quán ở Trái Đất. Tôi biết thế. Nhưng ký ức này vẫn còn nguyên thô lắm. Tôi chẳng biết anh ta là người tốt hay ác quỷ. Nhưng việc anh ta là người ngoài hành tinh thì chắc chắn rồi.

Cũng giống như con quái thú bụi. Đúng rồi, đương nhiên! Thế, bà già trong túp lều luôn miệng chửi rủa "Yeerk" kia có phải là người ngoài hành tinh không?

CHỚP SÁNG! Một công trường xây dựng bỏ hoang, đêm tối trời, một con tàu vũ trụ vừa đáp xuống ngay trước mặt tôi. *Bọn Yeerk,*

người lạ ấy thều thào, *chúng sẽ đến để hủy diệt loài người.* Những gương mặt tôi biết xuất hiện và vụt tan biến.

"Aaaarrrgghhh!" Tôi la lên tuyệt vọng. Tôi muốn đá một cái gì đó, tôi muốn bò vào trong đầu mình, để xé toang bức màn xám xịt che không cho tôi biết sự thật.

Bình tĩnh, Rachel, tôi tự nhủ. *Ít ra mày đã có một cái tên, và mày có một quyền năng cao siêu cộng với một kẻ thù hắc ám.*

Đúng rồi! Chắc chắn con thú bụi đã tiêu diệt tôi nếu nó không bị người lạ kia làm phân tâm. Vậy người lạ đó là bạn? Anh ta cố cứu tôi chăng?

Câu trả lời không nằm trong khu rừng này. Tôi tự bảo. *Mày cần trở về chỗ phô xá, nơi có nền văn minh. Đó mới là nơi có lời đáp.*

Trở về… Nhưng theo hướng nào?

Tôi đứng im, dỏng tai nghe ngóng.

Gió cuốn lá xào xạc. Những chú sóc kêu lích rích. Đằng sau các bụi rậm có những thứ gì đó động đậy. Chim chóc ca hát líu lo. Dòng suối róc rách len lỏi qua đá và lá rơi.

Dòng suối, đi nhiên.

Cứ xuôi theo dòng, tôi tự nhủ.

<Mình chẳng thấy gì cả,> Tobias thông báo giọng buồn bã. <Không có gấu, cũng chẳng có Rachel, không thấy Ax luôn! Các bồ còn muốn hỏi mình bao nhiêu lần nữa đây? Mình chẳng thấy gì hết… >

Tobias đang đậu trên cái xà kho thóc nhà Cassie. Bốn trong sáu đứa tụi tôi - Jake, Cassie, tôi và Tobias - đứa ngồi trên đống cỏ khô, đứa đi tới đi lui, tất cả đều đang ở trong tâm trạng cực kỳ tồi tệ, giận dữ và sợ hãi.

"Thôi, được rồi, bình tĩnh nào, Tobias," Jake nói. "Không ai phiền trách gì cậu cả. Tụi mình cần phải xem xét kỹ vụ này."

"Tụi mình réo Ax vào rừng gặp tụi mình," tôi nói. "Ảnh không tới. Nếu như ảnh không gặp được tụi mình, hẳn ảnh biết tụi mình sẽ lo lắng. Ảnh hẳn biết rằng nên biến thành dạng người và đến đây gặp và báo cho tụi mình biết ảnh bình an."

"Ảnh gặp chuyện rồi," Jake nói.

"Ax không ổn và Rachel cũng không ổn," tôi tán đồng. "Và tụi mình đều biết lý do. Là nó." Tôi quay về phía Cassie. "Lão Chapman gọi nó là gì ỉ nhỉ?"

"*Veleek*. Thợ săn biến hình."

"Đó là lý do tại sao cả Rachel và Ax đều biến mất," tôi nói. "Cái con *Veleek* đó xém chộp được tui và Ax ở nhà Darlene. Rồi chiều nay ở trong rừng, chút xíu nữa là nó tóm được tui và Jake rồi…" Tôi nói rù rì.

"Tại sao vậy ha? Tại sao nó không bắt bồ hả Marco?" Cassie nhíu mày hỏi. "Ở nhà Darlene nó đã thấy bồ rõ ràng. Hôm nay bồ nói là bồ chạy thoát khỏi nó, nhưng thật ra là nó ngừng đuổi bồ để quay lại xé nát căn chòi mà nó nghĩ là có Ax và Rachel. Tại sao nó lại ngừng đuổi theo hai bồ để đuổi theo mấy đứa kia?"

"Tui hổng biết!" Tôi gào lên. "Hỏi Tobias ỉ. Là thú săn mồi, nó hẳn phải biết hơn tui mà."

Nói xong tôi cảm thấy mình lỡ lời. Nhưng Tobias không quặc lại tôi, chỉ nhỏ nhẹ nói. <Sự chuyển động.>

"Nghĩa là sao?" Jake hỏi.

<Mình là thú săn mồi. Khi đi săn, mình nhắm sự chuyển động mà đuổi theo. Loài mèo cũng vậy thôi. Nếu mà con mồi đứng yên thì rất khó thấy. Nếu lắng nghe và không nhận ra sự chuyển động thì mình cũng đành bó tay. Não diều hâu chỉ chú ý tới hình ảnh hay âm thanh của sự chuyển động thôi.>

"Đúng rồi!" Cassie la to.

Tôi nhảy dựng lên không cả nửa thước. Cassie đâu phải đứa hở

chút là la lối.

"Đúng rồi! Mình cứ thắc mắc mãi ngay từ khi nó tấn công lần đầu tiên. Làm thế nào *Veleek* biết tụi mình là ai? Làm thế nào nó xác định được Marco và Ax là con mồi? Marco, lúc bị quái thú bụi tấn công bồ đang làm gì?"

Tôi nhún vai. "Tui đang hoàn hình."

"Đúng rồi!" Cassie lại la. "Một sự trùng hợp? Quái thú bụi tấn công trong khi bồ đang biến hình? Và hôm nay, khi mấy bồ bị tấn công ở trong rừng…?"

"Tụi mình cũng đang biến hình," Jake tiếp. "Biến thành sói."

"Cả hai đợt tấn công đều nhè ngay lúc mấy bồ biến hình," Cassie chỉ rõ. "Ngay tại chỗ. Quả là một sự trùng hợp thú vị."

Mấy giây sau, cả bọn không ai thốt lên tiếng nào.

"Con thú bụi bỏ tụi mình và tấn công túp lều trong rừng, vì lúc đó tụi mình đã biến hình xong rồi, cho nên không còn hấp dẫn nó nữa. Lúc đó nó cảm nhận được một sinh vật khác đang biến hình tới hồi cao trào." Jake nói chậm rãi.

<Nếu có hai con chuột trên một cánh đồng, mình sẽ đuổi theo con nào đang chạy. Nhưng khi nó đứng lại, không chuyển động, thì mình sẽ liếc qua con khác đang chuyển động. Não diều hâu nghĩ đó mới là một con chuột…>

"Đối với thợ săn biến hình thì, điều quan trọng là sự biến hình. Đó chính là điều nó tìm kiếm," Jake nhận xét.

"Vậy sao nó không đuổi theo mình khi mình biến hình trong khu thương xá?" Cassie tự hỏi.

"Bởi vì nó không thể ở hai nơi cùng một lúc," tôi đáp. "Chắc hẳn phải có giới hạn về khoảng cách di chuyển của nó. Hai đối tượng không được cách nhau quá xa."

"Tụi mình sẽ an toàn miễn là không bao giờ biến hình nữa," Jake nói. "Điều đó khiến bồ nghĩ gì, Marco?"

Cả bọn đổ dồn mắt vào tôi. Tôi rùn vai. "Rachel không ở đây để biểu quyết. Vì thế, nhân danh *Công chúa chiến binh Xêna,* tui sẽ phát biểu giùm nhỏ: tụi mình cần làm gì đó để đá đít tên *Veleek* hỗn xược này."

Cassie mỉm cười. "Thế còn chàng Marco sẽ nói gì?"

"Hắn sẽ nêu ra vài nhận xét ngớ ngẩn nhưng tức cười," tôi thừa nhận. "Nhưng sau đó hắn sẽ suy nghĩ cách làm thế nào để đá đít cái túi gió hứng bụi này."

Chương 22 - RACHEL

Tôi tiến về phía phố xá, hoặc ít ra là tiến về vùng ngoại ô. Hình như vùng này quen quen. Có lẽ tôi đã từng ở đây rồi cũng nên…

Bàn chân tôi đã rách tươm bươm. Cẳng chân tôi sưng vù lên và nhức nhối. Toàn thân tôi tê buốt. Tôi đói, tôi khát và sợ. Tôi mệt lử rồi.

Tôi cần ngủ. Những ngôi nhà tôi đi ngang đã lên đèn. Bất giác tôi nghĩ, hay là mình bước đại một nhà nọ và nói. "Nhìn này, tôi không biết mình là ai. Tôi có thể ngủ trên trường kỷ nhà ông bà được không?"

Nhưng có ai đó, hay cái gì đó đang săn lùng tôi, vậy thì làm sao tôi dám tin cậy vào người khác? Cho tới khi trí nhớ trở lại, tôi cần phải thận trọng. Ngoài ra, tôi bẩn thỉu quá, lếch tha lếch thếch trong bộ đồ bó sát thế này thì không ai muốn cho tôi vào đâu.

Sau đó, tôi thấy một ngôi nhà tối om. Tấm bảng hiệu ở trên bãi cỏ đằng trước đề: NHÀ BÁN. Tôi băng qua khóm cỏ ướt át, cảm thấy bàn chân đau của mình được ve vuốt. Tôi hé mắt nhìn qua cửa sổ trước: không có đồ đạc, trong nhà trống rỗng.

Tôi lanh lẹn bước vòng ra sau nhà. Ở đây có hồ bơi. Chợt trông thấy vòi nước khuất sau bụi rậm, tôi liền quỳ xuống và vặn cho dòng nước lạnh ngắt tuôn ra. Tôi hứng vào lòng bàn tay và uống no nê.

Tôi kiểm tra hai bên hông nhà. Có một hàng rào cao quây quanh. Không ai thấy tôi.

Tôi cố lay cửa vào: khóa rồi. Đến mở cửa gara: cũng khóa. Tôi thử một cửa sổ. Mở được. Tuyệt!

Tôi hích người nhảy lên và tuồn vào trong. Ngôi nhà nồng mùi sơn mới, tối thui thối mò. "Có ai ở nhà không?" tôi run rẩy gọi. Giọng tôi rơi vào thinh lặng. Tôi đi vào nhà bếp, kiểm tra các chạn chứa thực phẩm: Trống rỗng. Haha! Ngay trên bục đặt bếp lò có một hộp bánh đề mở, chắc là của mấy tay thợ sơn. Vết ngón tay dính sơn còn in trên hộp. Số bánh quy bên trong đã bị ăn hết một nửa. Thây kệ, tôi cóc cần quan tâm. Tôi vội ngốn ngấu chỗ bánh trong khi đi thơ thẩn xem xét căn nhà.

Nơi này vắng hoe. Nhưng tôi đã có bánh và nước, lại có thảm đủ mềm để ngả lưng trong lúc mệt kinh người.

Tôi ngồi vào một xó phòng khách bỏ không, vừa ăn nốt chỗ bánh, vừa suy nghĩ về mình. Tôi là ai? Tôi là cái gì? Tại sao có con quái vật lại hai lần muốn giết tôi?

Tôi không nhớ mình đã ngủ gục khi nào. Nhưng sau đó tôi nhớ lại những giấc mơ khủng khiếp.

CHỚP SÁNG! Tôi ở công trường xây dựng. Tối mù. Một dải sáng từ

trên trời lao xuống, có những đứa khác đi cùng tôi, hình như có một đứa con gái, nhưng tôi không nhớ gương mặt nhỏ. Cả những gương mặt khác tôi cũng chẳng nhớ. Duy chỉ có một cậu trai… cậu ấy quay qua nhìn tôi. Một con chim! Cậu ấy có gương mặt của một con chim săn mồi.

CHỚP SÁNG! Tôi đang giữ thăng bằng. Cẩn thận bước một chân lên trước. Tôi đang ở trên thanh xà rộng một tấc, tôi cảm thấy lúng túng. Nhưng khi nhìn xuống chân, tôi thấy chúng thay đổi. Chúng không còn là chân tôi nữa, mà là những móng vuốt mèo xinh xắn.

Mọi người vỗ tay rần rần. Không, không phải tất cả. Có ai đó hằn học nhìn tôi, muốn giết tôi. Họ làm sao ấy. Có gì đó khiến họ không hài lòng. Có gì đó đã xảy ra với họ. Sên! Sên trong đầu họ!

CHỚP SÁNG! Tôi đang ở dưới lòng đất. Một cái hồ sền sệt nước xám. Sên! Chúng sống trong vũng nước đó. Những con kiến khổng lồ! Ôi không, không. Tôi cũng là một con kiến. Mùi a-xit. Hàng trăm con bò lổm ngổm, tấn công. Những cái kìm bự chảng cắt vào da thịt tôi.

Hoàn hình lại! Tôi thét lên.

Hoàn hình lại!

Biến hình!

"ANIMORPHS! NGƯỜI HÓA THÚ!" Tôi tỉnh giấc, hốt hoảng đưa tay lần khắp người mình. Tôi là ai? Là cái gì? Là gì mà lại có những giấc mơ quái đản thế chứ?

Tôi thở gấp gáp, trán đẫm mồ hôi, dù trời lạnh toát trong căn phòng trống rỗng này.

Animorphs. Đó là những từ tôi đã thét lên trong mơ. Nó nghĩa là gì nhỉ?

Bỗng…

Rầm! Rầm! Rầm!

"Ai ở trong đó vậy, ra ngay! Cảnh sát đây!"

"Ahh!" Tôi hét lên, rồi vội bịt miệng lại. Những ánh đèn pin quét nhoang nhoáng, chặt chém bóng tối quanh tôi. Những tia sáng đang tìm tôi. Tôi vội lăn vào ẩn trong góc phòng.

"Đừng để chúng tôi phải ra tay!" Một cảnh sát hô to. "Những người láng giềng báo có người leo vào đây. Vậy hãy leo ra mau."

Kẹt rồi! Tôi nên… nên đầu hàng.

Không! Không! Đó là kẻ thù. Kẻ thù ở khắp nơi. Tôi không thể… không thể… Tôi cần phải chạy trốn, cần phải tìm ra mình là ai, là cái gì. Nhưng tôi đang bị bao vây.

Biến hình! Giống như khi biến thành gấu, chỉ có điều không phải là gấu. Tôi không biết con gấu trong tôi có bị thương hay không.

Tôi lục tìm ký ức lam nham từ trong giấc mơ. Tôi đã thấy cái gì? Kiến? KHÔNG! Không bao giờ là kiến, không bao giờ. Tôi cảm thấy điều đó tận trong xương tủy.

To hơn. Mạnh hơn. Đúng rồi.

Cảnh sát vẫn la hét và đe dọa. Da tôi vẫn còn tê cứng vì cơn ác mộng. Nhưng tôi ráng trấn tĩnh, cố tập trung vào hình ảnh nhập nhoạng tôi thấy trong giấc mơ.

"Ohh!" Tôi thét vang khi mũi và môi trên của mình thình lình nổ bục ra. Tiếng nổ đi kèm với sự cao vồng lên về phía trần nhà, tôi đang bự ra. Lấp kín căn phòng.

"Ra khỏi đây mau, không chúng tôi sẽ xông vào!"

Đừng lo, thưa các ngài sĩ quan, tôi nghĩ. *Tôi sẽ ra ngay đây!*

Chương 23 - JAKE

Cuộc họp ở trang trại nhà Cassie kết thúc bằng việc cả bọn phát điên lên vì sợ và tức giận. Chẳng đứa nào muốn tin là Rachel và Ax có thể bị giết. Ax, phần nào, dù sao cũng là một người bạn mới. Một người ngoài hành tinh, tụi tôi chẳng đứa nào lớn lên cùng với ảnh. Nhưng Rachel là em họ tôi. Nhỏ là bạn thân của Cassie. Nhỏ không hề biết sợ hãi. Không có nhỏ, một chút dũng cảm còn lại của tụi tôi cũng đi theo nhỏ luôn.

Mấy đứa tụi tôi ra về khi trời đã khuya. Tobias bay về phía khu rừng, đập cánh khó nhọc trong bầu không khí ban đêm nguội ngắt. Marco và tôi mỗi đứa dắt một chiếc xe đạp ra.

"Cassie? Con ở ngoài đó à?" Giọng mẹ nhỏ vang lên, bà đang đứng ngay ở bậc cửa ra vào.

"Vâng, thưa mẹ. Con đây."

"Đến chương trình ưa thích của con rồi nè. Mẹ thâu băng lại cho con nhé?"

"Con sẽ vào ngay," Cassie nói. "Con đang dở chuyện với Jake và Marco, mẹ à."

"Chào các cháu, Jake, Marco."

Chúng tôi chào lại.

"Ừ, đừng đứng ở ngoài đó quá lâu đấy," mẹ Cassie nói. "Gần chín giờ rồi đó." Bà trở vào trong nhà.

"Chín giờ rồi ư? Chết thôi, đáng lẽ giờ này tui phải ở nhà rồi," Marco nói. "Ba tui sẽ nướng giòn tui mất thôi."

"Để mình tiễn mấy bồ ra đường cái," Cassie lỏn lẻn nói. Tụi tôi lững thững bước dọc theo lối xe chạy ra tới con đường đất nối liền trang trại với xa lộ. Cả đám lẳng lặng, chỉ nghe tiếng bước chân lẹp xẹp và tiếng xe nhão xích của Marco kêu lọc cọc.

"Có khi nhỏ Rachel về nhà rồi cũng nên. Có khi tụi mình đang lo lắng quá đáng," tôi nói. "Và Ax có thể vẫn bình an vô sự. Ai mà biết được một người Andalite có thể làm được gì?"

"Ít ra thì đêm nay trời cũng ấm áp," Cassie nói. "Nếu Rachel đang ở đâu đó ngoài kia thì nhỏ cũng không bị lạnh. Và có ánh trăng sáng dẫn lối cho nhỏ về nhà," Cassie thì thầm. Tôi trông theo hướng nhỏ nhìn. Mặt trăng tròn xoe cao tít trên bầu trời, có hàng triệu triệu vì sao vây quanh. Đứng ở trang trại nhà Cassie lúc nào bạn cũng trông thấy nhiều hơn ở những nơi khác.

"Nhìn kìa!" Marco chợt hét.

Một cái gì đó che khuất mặt trăng. Nó trôi vùn vụt qua, và mặt trăng bừng tỏ trở lại. Tôi nhìn thấy một thứ trông tựa như bụi tụ lại thành mảng, đang xoáy cuồn cuộn băng về phía khu dân cư mới xây

dựng, nơi đèn điện sáng trưng có thể trông thấy được từ đằng xa.

"Cái gì vậy nhỉ? Phải đám mây không?" Cassie tần ngần hỏi.

Tôi nhìn nhỏ. "Mình không nghĩ thế."

"Mấy bồ biết thừa nó là gì rồi," Marco chép miệng. "Tụi mình phải làm gì với nó đây?"

"Thợ săn hình biến," Cassie lầm rầm. "Chắc chắn nó đang đuổi theo ai đó. Ax hoặc Rachel."

"Tụi mình có hai lựa chọn," tôi nói. "Một là chẳng làm gì cả, hai là ráng khiến cho nó bị phân tâm."

"Tức là khuấy đảo nó?" Marco hỏi lại. "Bằng cách nào?"

"Như chơi trò trốn tìm vậy đó." Tôi đáp. "Nó đuổi theo người biến hình chứ gì? Thế thì tụi mình sẽ tạo ra đối tượng cho nó đuổi."

"Tụi mình phải làm cách xa khu nhà này," Cassie cảnh báo. "Không thì nó sẽ ngốn ngấu, tiêu tan hết tất cả trên đường đi."

Marco gật đầu. "Hãy tạo ra những mục tiêu di động. Bắt nó phải suy đoán. Trời ơi là trời! Lại khổ nữa rồi!"

"Khu nhà đó cách đây cả nửa dặm, làm sao tụi mình tới lẹ được?" Cassie chất vấn. "Tụi mình không thể biến hình ở đây rồi bay tới đó. Làm vậy là dẫn nó tới nhà mình!"

"Thế còn cái này có giúp gì được không?" Marco ranh mãnh hỏi.

Cả Cassie và tôi cùng nhìn theo tay Marco chỉ. Chiếc xe tải cũ kỹ của ba Cassie. Chiếc xe chú ấy thường dùng để chạy loanh quanh trang trại.

"Không được," Cassie cực lực phản đối.

"Được chứ," Marco cãi.

Thế là tôi quyết định ngay. "Làm đi."

Tôi trở nên rất, rất lớn.

Mấy ông bà cảnh sát vẫn bước rầm rập bên ngoài, la hét ầm ĩ, lệnh cho tôi phải chui ra.

Thế là tôi quyết định làm theo ý họ.

Tôi nhăm nhe cánh cửa trước. Chỉ một phút nữa thôi, ngay khi biến hình xong…

B-b-r-r-ắ-ắ-ắ-k-k-k!

Đằng sau tôi bỗng có tiếng ầm ầm khủng khiếp, nghe muốn dựng tóc gáy! Tiếng ồn như tiếng cưa máy đang chạy xè xè qua thanh thép!

"Hhhhrreeeuuhhh!" Tôi gầm lên như tiếng kèn đồng, đầy sợ hãi và tức tối.

B-b-r-r-ắ-ắ-ắ-k-k-k!

Thình lình, bức tường phía sau ngôi nhà bị tróc bật ra. Quái vật! Quái vật!

Tôi cuộn vòi lại, húc đầu vào cửa trước.

CRẮCK! Cánh cửa bục ra. Bộ khung quanh cửa nổ văng thành những mảnh vụn. Tiếp theo, chỗ tường bao quanh cửa cũng phồng lên rồi bể phụt ra như mụn nhọt vỡ.

Thế là tôi ào ra ngoài. Tôi nặng gần chục tấn, một sự kết hợp hoang dại giữa người và voi châu Phi. Sự bất hoàn chỉnh, không thể đoán trước được của phép biến hình đã sinh ra một sinh vật khổng lồ, có cái vòi dài loằng ngoằng, đôi tai người tỉ nị, những cẳng chân to như cột đình và mái tóc vàng hoe óng ả.

Những viên cảnh sát tá hỏa vì ngạc nhiên.

"Hhhhhrrruuuuhhh!" Tôi lại rống tướng lên, vươn cái vòi nghều ngào lên không. Bốn cảnh sát đứng chết trân, cùng trố mắt lên kinh ngạc. Bốn cái miệng há ra tròn vo. Họ điếng ngây người. Một người vội đưa tay lên dụi mắt.

Tôi ù té chạy. Phải đến hai mươi dặm một giờ là ít. Phiền một nỗi, voi to lớn dềnh dàng quá, vừa khó uốn éo né tránh hay quẹo cua, vừa khó ẩn nấp.

Cứ thế, tôi chạy lơn tơn trên đường phố của vùng ngoại ô im ắng. Vừa chạy vừa biến hình nốt. Nhưng tôi biết mình khó lòng mà trốn thoát.

Đoàng! Đoàng! Đoàng! Đoàng!

Cảnh sát vãi đạn tung tóe. Bắn tôi chăng? Hay là bắn quái vật bụi? Tôi không biết, mà tôi cũng cóc cần bận tâm. Những viên đạn chẳng nhằm nhò gì đối với tôi cả, cũng chẳng xi nhê gì đối với con quái vật đang hùng hục đuổi theo tôi. Nó chỉ còn cách tôi khoảng ba chục thước, trông hệt một bức tường đang bay - khổng lồ, đen đủi, gắn đầy

răng nghiến trèo trẹo và có hàng đống lưỡi gươm khua vung vít.

Tôi lụp chụp băng đại qua vườn nhà ai đó, dẫm nát bét mấy luống hoa và phá tan một hàng rào dưới những bàn chân đồ sộ, tròn u. Tôi quẹo, chui vào lối đi giữa hai nhà. Giữa tôi và quái vật chỉ còn cách nhau có mỗi một chiếc xe Winnebago đang đậu!

B-b-r-r-ắ-ắ-ắ-k-k-k!

Chiếc Winnebago biến mất tăm! Xẹt qua khóe mắt, tôi thấy một bánh xe lăn tưng tưng trên đường. Đó là thứ duy nhất của chiếc xe vừa bị nghiến nát.

Ngay lúc ấy, tôi biết thế là hết. Nếu tôi cứ tiếp tục chạy trốn như thế này, quái vật sẽ xay nát tất cả các thứ trên đường đi, nó sẽ xuyên qua những căn nhà có bao nhiêu người vô tội đang ngon giấc. Tôi không thể để điều đó xảy ra.

Tôi quyết định quay lại, đối mặt với nó.

Quái vật sà thấp xuống, bay lơ lửng, đung đưa trước mũi tôi. Một cơn ác mộng gồm cả đống răng kinh dị, những con mắt hoang dại và những lưỡi gươm khua khoắng. Từ trong lòng quái vật có những sợi dây leo thòi ra. Chúng giống như những sợi dây thừng sống động, ngo ngoe quấn quanh cơ thể khổng lồ của tôi.

Tôi cảm thấy ngộp thở, nghẹn ứ. Không thể thở nổi nữa!

Tôi vùng vẫy, nhưng càng quẫy đạp tôi càng bị những sợi dây thừng ma quái thít chặt hơn. Quái vật bụi gừ gào quanh tôi, gói trọn tôi lại. Và rồi, nó cố nhấc tôi lên… cách mặt đất chừng ba tấc, nó không nhấc nổi nữa, đành nặng nề thả tôi rớt oạch xuống đất.

Nó lại cố nhấc tôi lên một lần nữa. Lần này tụi tôi lên được chừng sáu, có khi bảy chục tấc. Và rồi tôi lại rớt oạch xuống đất một lần nữa.

Ngay khoảnh khắc đó, một tia hy vọng mong manh lóe lên trong tôi. Tôi đã từng đọc đâu đó trong một cuốn sách - con voi bự nhất hành tinh nặng chừng mười một tấn. Đa phần voi nặng trong khoảng từ ba tấn rưỡi đến sáu tấn rưỡi. Tôi không biết tôi trong hình hài voi này nặng bao nhiêu, chắc chắn là không tới mười một tấn rồi. Nhưng tôi lớn, rất lớn. Tôi đủ lớn để quái vật không thể khiêng bắt đi được.
<Ha, ha, ha. Quá nặng đối với mi phải không, con quái thú kia?>

Đột nhiên, có tiếng âm thanh nghe hệt tiếng bánh xe rú rít. Hình như một tài xế lái ẩu đang phóng hết tốc lực về phía chúng tôi.

“Aaaahhh!” Cassie hét lên the thé.

“Cẩn thận. Coi chừừừng!” Jake cũng gào to chẳng kém.

“Hai bồ có im đi không?” Tôi cáu tiết nạt. “Tui đang cố lái xe đây này.”

“Xe hơi! Xe hơi kìa!” Jake quát.

Tôi giật vô-lăng qua bên trái. Chiếc xe hơi lao véo qua, nhấn còi inh ỏi. Người tài xế thò tay qua cửa xe và làm dấu hiệu chửi thề.

Bùm!

“Aaahhh!”

“Hừm, chỉ là một cái thùng rác thôi mà,” Tôi lầm rầm. “Hết ý.”

Bùm! Bùm! Bùm!

“Vậy là bốn thùng rác,” tôi đếm.

“Ra khỏi vỉa hè mau, đồ khùng,” Jake nổi sùng thét.

Tôi giật vô-lăng qua bên phải. Tụi tôi trượt khỏi vỉa hè, lướt sượt qua một vật hình như là một chiếc xe hơi đang đậu. Và…

Bùm! Bùm! Bùm!

“Bồ ghét thùng rác lắm hả, Marco?” Jake điên tiết hỏi, thiếu điều muốn lột da đầu tôi. “Bồ có mát không vậy? BỒ GHÉT THÙNG RÁC HẢ?”

“Tui không thể lái khi bồ cứ hét um xùm vào tai tui,” tôi quặc lại.

“Bồ chẳng biết lái xe gì hết á!” Jake hậm hực.

“Trái! Quẹo! Trái! Kia kìa! Quẹo trái! Lối đó đó,” Cassie la bai bải.

Tôi quẹo trái. Tôi đã ra khỏi đường dành cho xe đi. Nhưng hên là mọi người sống trong dãy phố đó chẳng ai trồng cây lớn ở sân trước nhà.

BỤP! Mũi xe chồm lên lên lề đường. BỤP! Đuôi xe đằng sau cũng leo lề luôn. Tôi đâm bừa phứa lên những luống cỏ, leo qua cả ống dẫn ga.

“Bá cháy,” Tôi rên rỉ.

“Tui sẽ giết bồ, Marco.” Jake gầm ghè. “Nếu tui mà còn sống tui sẽ bóp chết bồ.”

“Vậy mà bồ nói là bồ biết lái xe,” Cassie lên án.

Tôi rụt vai lại. Thực ra, ý tôi là tôi đã từng ghi được hàng triệu điểm khi chơi trò Wipeout, một trò video game tuyệt cú mèo. “Được rồi, đây không phải là trò Wipeout. Tôi đang cố lái tốt nhất có thể đây.”

BỤP! BỤP! Tôi đã trở lại đường.

Đột nhiên, một con voi từ đâu lù lù hiện ra, đứng án ngữ giữa đường. Một con voi có đôi tai màu hồng nhỏ xíu xíu. Quái thú bụi *Veleek* ở sát sạt đằng sau nó.

“Rachel đó!” Cassie la lên đầy kích động. “Nhỏ vẫn còn sống!”

“Mình biến hình đây. Marco, bám theo con voi kia!” Jake nói nhanh.

Con voi chạy lúp xúp đằng sau chiếc Winnebago. Trong chớp mắt, *Veleek* đã nhai chiếc xe Winnebago thành mạt sắt.

Con voi quay lại, đối mặt với con quái vật. Nó tấn chân thật chắc xuống mặt đất, giơ vòi lên đầy thách thức.

Tôi tăng tốc thật gắt, đốt cháy bánh xe cao su và lao vút về phía khu nhà mới.

“Này này, cái bị rác kia, tao đây nè!” Jake hướng lên quái vật và thét vang. Bộ lông cam vằn đen đã túa ra khỏi cơ thể nó. Hàm răng cọp đang mọc phòm phọp, sưng trĩu xuống, xệ cả môi dưới của nó.

Đột nhiên, hàng đống dây thừng giống như những xúc tu ngọ nguậy, thòng xuống quấn quanh cơ thể bành ky của Rachel. Quái thú bụi xiết chặt nhỏ, chốt lại.

“Không!” Cassie gào thê lương. “Rachel! Không!”

Veleek bắt đầu nhô lên khỏi mặt đất. Nhưng rồi nó bị rị trở xuống.

“Ôi! Trời đất quỷ thần ơi!” Tôi vừa nói vừa thở hổn hển. “Nó không muốn giết tụi mình tại chỗ, mà chỉ muốn bắt tụi mình làm tù binh! Nó đang cố khiêng Rachel đi khỏi đây…”

“Nó không nhấc nổi Rachel đâu,” Cassie thì thào đầy căng thẳng. “Nhỏ nặng quá mà…”

Vừa lúc đó, *Veleek* phát hiện ra tụi tôi, hay ít nhất là Jake, đang dở người dở cọp. Nó bèn thả Rachel xuống. Nhỏ rớt từ độ cao chừng hai ba tấc thôi, nhưng cũng đủ để làm nứt toạc một khúc đường.

“Mình tới chỗ Rachel đây,” Cassie thét rầm. Nhỏ định trèo qua mình Jake để nhảy ra ngoài, nhưng không xong, bởi vì Jake đã phình to và đang lèn kín ngắc chiếc ghế ngồi.

“Làm ơn ra đằng sau đi ông nội, ông bự xự quá à,” tôi cằn nhằn và thắng kít lại.

Jake lọng cọng mở cửa xe và lụp chụp lăn ra ngoài rồi nhảy vào thùng xe đằng sau. Cassie phóng ào ra ngay sau nó.

Veleek đuổi theo tụi tôi.

Tôi lùi xe lại lấy đà rồi tăng tốc vọt lên.

RẦM! Quái quỷ thật! Ai đó đã đậu xe ngay đúng chỗ tôi cần đi qua.

<Quẹo, quẹo!> Jake la bai bải bằng giọng truyền.

Tôi quay tít vô-lăng, đồng thời lên ga cán đại qua chiếc xe. Đúng y như trong phim trường Hollywood! Tiếng bánh xe rú gầm, khói tóe ra xì xèo, rồi VÚ Ú ỨT!

Sau này nghĩ lại tôi mới thấy dựng tóc gáy. Nhưng ngay lúc đó tôi chỉ nghĩ *Đã quá chừng! Bá cháy!*

Tin tốt là Marco đã xoay xở ra khỏi vùng dân cư, cho nên nó không thể tàn phá thùng rác được nữa. Tin xấu là nó vừa xấn ra tới xa lộ.

<Qua mặt xe khác ở bên trái ì! Bên trái! Hổng phải bên phải!>

"Hây, tui đang hăng mừ," Marco quát lại qua cửa sổ phía sau, thông với thùng xe mui trần. "Giống như chơi Video game chứ gì? Hổng sao đâu."

<Video game cái con khỉ.>

"Đúng mà. Y như khúc vượt qua đường hầm chứ đâu."

<Ừa, tức là chỗ bồ luôn bị đụng và bị thiêu rụi ấy hả?>

Tụi tôi phóng vù vù trên đường cao tốc với vận tốc bảy mươi dặm một giờ. Nhún nhảy, uốn lượn, đan xen giữa những hàng xe lao vun vút. Tôi đã biến thành cọp được phân nửa. Tôi cố tình kéo dài quá trình biến hình nhằm thu hút sự chú ý của *Veleek*.

Thành công rồi. *Veleek* đã để ý tới tôi.

Tôi đứng khật khừ trên thùng chiếc xe tải cũ kỹ, rung lắc và kêu lục cục. Phía sau chừng vài chục thước là quái thú bụi đang hừng hực khí thế hủy diệt.

<Nó sắp tóm được tụi mình rồi,> Tôi gào lên với Marco.

"Cái xe này chẳng thể chạy nhanh hơn được nữa! Ôi! Trật khỏi đường! Tụi mình trật khỏi đường rồi!"

<Khôôông!!> Tôi thét.

Nhưng đã quá trễ.

BÙM! BÙM!..... BỤP BỤP….

Chiếc xe văng qua khỏi đường lộ, chui tọt vào một cái rãnh, nghiến bay hàng rào thép gai, và tiến thẳng về phía hàng cây cao.

Cây bên trái! Cây bên phải! Cây! Cây! Ôi, cây đâu mà lắm thế. Những cành cây quất, quệt đùng đùng vào sườn chiếc xe tải. Và đằng sau tụi tôi, *Veleek* vẫn hùng hổ nhai nát cây.

B-b-b-r-r-rắ-ắ-ắ-k-k-k!

<Marco, mình biến hình gần xong rồi. Mình chuồn đây. Năm phút nữa tới phiên bồ biến hình nha.>

"Ừa," Marco gào. "Jake! Làm ơn cẩn thận nha, ông mãnh"

<Ráng đừng phá hoại chiếc xe của ba Cassie, nghe chưa?>

"Sẵn sàng đi. Tui chậm lại nè…"

Nó đạp thắng. RẦM! Hông xe tải cọ lướt vào một thân cây. Tôi từ sàn xe phóng xuống. Marco nhấn ga rồi rấn băng qua lùm bụi rậm, động cơ rống đinh tai nhức óc.

Tôi tiếp đất khéo léo như một con mèo. Ngay tức khắc, bộ cảm biến thông tin của cọp liền hoạt động cật lực. Tôi cảm nhận, nghe,

ngửi, nhìn môi trường xung quanh mình. Tôi đã biến hình xong xuôi. Chừng nào chưa có ai biến hình để gây sự chú ý của *Veleek* thì nó vẫn cứ sống chết đuổi theo tôi, ít ra là tôi hy vọng thế.

B-r-r-ă-ă-ă-k-k!

Veleek chụp lấy tôi! Tôi quay ngoắt qua né, và làm điều mà *Veleek* không ngờ: tôi tấn công thẳng lên nó.

Quái thú bụi ngần ngừ rồi dừng lại.

"Rrrroooooowwrr!" Tôi rống hết cỡ cọp - tiếng rống có thể khiến cho một người can đảm cũng phải tè ra quần. Thả bung tất cả những cơ bắp không thể tượng tượng được của mình ra, tôi bay vèo lên không với sức mạnh có thể giết chết bất cứ loài thú nào trên hành tinh Trái Đất này.

Nhưng cú bay đó chẳng xi nhê gì với *Veleek*. Vào giây cuối cùng, ngay trước khi những móng vuốt cọp chạm tới những hàng răng nhe bành bạnh và những lưỡi gươm vung vít của *Veleek*, tôi bèn cụp đầu lại, thu móng về và rơi ịch xuống đất, thẳng ngay bên dưới quái vật.

<Để coi mày nhanh cỡ nào, đồ kinh tởm!>

Hà hà. Nó không nhanh cho lắm. Quái thú bụi *Veleek* phải mất vài giây mới quay lui được. Ồ ồ, tôi nghĩ, rút cuộc mày cũng có điểm yếu.

Nhưng điểm yếu đó chẳng khiến nó bớt hung hãn.

B-r-r-r-ă-ă-ă-k-k-k! Nó không ngừng nhai cây xoèn xoẹt, rứt bật luôn cả gốc.

Cọp nhanh lắm, lại mạnh mẽ nữa. Nhưng cọp không phải là loài thú dai sức, giỏi chịu đựng. Tôi là vận động viên chạy nước rút, chứ không phải là vận động viên marathon.

Tôi chạy lủi ra, phóng tưng bừng qua các hàng cây. Hết ngoặt sang trái lại ngoắt qua phải. Giật lùi rồi lại dấn lên. Coi bộ *Veleek* vụng về không thể đuổi kịp tôi, nhưng tôi cũng chẳng thể bứt xa khỏi nó. Tôi luồn lách liên tục, thở phì phà phì phò. Lưỡi thè lè cả ra. Mệt phờ. Đã tới lúc cần viện binh trợ giúp rồi. Tôi hy vọng Marco có thể chia lửa kịp thời.

Kế hoạch là sẽ dụ *Veleek* chạy tới chạy lui, từ hình biến này qua hình biến kia. Nó muốn săn hình biến thì tụi tôi cho hình biến để săn.

Đó chẳng phải là kế hoạch xuất chúng gì. Nó chỉ có tác dụng nếu như con quái vật kiệt sức. Nhưng té ra coi mòi tụi tôi sẽ mệt nhừ trước.

Tôi phóng mình leo tuốt lên cây. Móng vuốt bíu chặt lấy lớp vỏ nâu. Những cơ bắp mệt nhoài kéo tôi lên, lên.

B-r-r-r-ă-ă-ă-k-k-k! *Veleek* ngốn ngấu cái cây có tôi đang trèo! Cái cây vẫn chưa đổ nhưng gốc của nó đã bị *Veleek* nhai gần đứt - và nó đang nhai thẳng dần lên.

Tôi phóng nhào vào đêm tối.

Tôi rơi, móng vuốt xòe ra, xuyên qua bầu không khí đen kịt.

Chương 27 - RACHEL

Quái thú bụi thả tôi xuống. Tôi rớt cái uych xuống con đường, rất mạnh. Lớp bê tông bở bục ra, để lộ sỏi đá bên dưới.

CHỚP SÁNG! Tôi đang bay. Tôi là một con đại bàng đầu bạc đang bay đi tìm Tobias. Gặp để chào tạm biệt cậu ấy trước khi tôi đi… Đi làm gì? Làm một cái gì đó. Lũ chim chẳng biết từ đâu xồ ra, bu chặn quanh tôi. Chúng tấn công tôi tứ phía - trước, sau, hai bên. Tôi quẹo, né, và nhào xuống tháo chạy! Một cái cây! Rầm!

Cái gì? Điều đó có nghĩa là gì? Tobias! A, tôi đã nhớ ra một cái tên!

Tôi nhìn quái vật bụi đuổi theo một chiếc xe tải đang lảo đảo lăn ào ào trên đường. Xe tải loạng choạng lao thẳng vào một chiếc xe hơi đang đậu.

Rồi thì, một con cọp! Không, không hẳn là cọp. Nửa người nửa cọp. Ghê quá! Nó lập chập leo vào trong thùng xe. Tiếp theo, có một người nào đó bị bỏ lại phía sau. Một cô nhỏ, hơi thấp, mặc áo liền quần.

CHỚP SÁNG! Công trường xây dựng. Nơi có người ngoài hành tinh đáp xuống. Cô nhỏ này cũng có mặt ở đó! Nhưng… cổ là bạn, hay thuộc phe *bọn chúng,* hay là kẻ thù?

"Rachel!" Cô nhỏ kêu lên. "Bồ không sao chứ?"

Rachel. Đúng rồi. Ở chỗ căn chòi cháy, sinh vật lạ giống nai và bò cạp kia cũng gọi tôi như vậy. Rachel. Đúng rồi. Đó là tên tôi.

CHỚP SÁNG! Một phụ nữ gọi, "Rachel, mẹ biết con không thích đậu ván, nhưng con phải ăn đi. Nó rất tốt cho con."

CHỚP SÁNG! Một cô gái nhỏ tuổi hơn tôi dăn dõi, "Rachel, Rachel, Rachel! Lúc nào cũng Rachel!"

CHỚP SÁNG! Một giọng đàn ông, không biết từ đâu vẳng lại, "Nào, nhảy tiếp lên cầu thăng bằng, Rachel…"

ĐÚNG RỒI! Tôi nhớ rồi. Tên tôi là Rachel.

Nhưng cô nhỏ lùn đang gọi tôi là ai? Và tôi là cái gì?

"Rachel? Bồ có nghe mình gọi không?"

<Cô là ai?> Tôi hỏi.

"Ý bồ là sao?"

<Cô là ai?> Tôi rống lên bằng giọng truyền. <Hãy nói cho tôi biết! Nếu không tôi sẽ nghiền nát cô!>

"Rachel, là mình đây! Cassie đây!"

Cassie?

"Bồ không sao chứ?"

<Không sao. Cô là bạn tôi à?>

"Rachel, mình là bạn của bồ từ lâu rồi," cô gái tự gọi mình là Cassie nói.

<Ký ức của tôi… Tôi không nhớ. Cassie, tôi là cái gì?>

Cô nhỏ nhìn sững tôi một lát, vẻ hoang mang hiện rõ trong mắt. Cổ nhìn quanh quất con đường. Những cảnh sát tới bắt tôi đã phóng đuổi theo chiếc xe tải điên khùng. Nhưng có thêm nhiều tiếng còi khác đang hụ réo rắt càng lúc càng gần.

"Bồ là người, Rachel."

<Không phải. À, mà phải rồi. Tôi biết. Nhưng tôi còn là cái gì đó nữa cơ. Nhìn tôi này. Làm sao tôi có thể làm được như thế này chứ? Tôi là cái gì?>

Cassie nhìn tôi chằm chằm, và nói thật rành rọt. "Bồ là một hội viên Animorphs, Rachel. Mình đoán đã có gì đó xảy ra với bồ và khiến bồ mất trí nhớ. Nhưng ngay bây giờ, bạn hiền à, bồ phải tin mình, phải tin…"

Animorphs! Người hóa thú! Những từ này tôi đã gặp trong giấc mơ của mình.

Hãy tin cô ta? Tin cô nhỏ tự gọi mình là Cassie và bảo rằng là bạn tôi? Tôi nhìn xuống cô nhỏ bằng cặp mắt voi. Liệu tôi có nên tin cô ta không?

<Cassie?> Tôi gọi.

"Hả?"

<Hãy cho tôi biết phải làm gì đi.>

Bọn Yeerk nhốt tôi vào một cái hộp. Không phải là một cái lồng hay cũi, mà là một hộp Ramonite với những bức tường không mối nối.

Đã nhiều tiếng đồng hồ trôi qua. Và tôi cảm thấy tuyệt vọng. Một nỗi tuyệt vọng khủng khiếp xuất phát từ sự nhục nhã.

Visser Ba giết anh tôi. Theo luật lệ và phong tục người Andalite chúng tôi, tôi phải trả thù, tôi buộc phải giết Visser Ba, nếu có cơ hội. Tôi đã từng mặt đối mặt với hắn mà tôi lại chẳng hành động gì sất. Phải, tôi bị một đám Hork-Bajir bao quanh. Bởi vì tôi còn nhỏ và chưa phải là một chiến binh Andalite thực thụ, tôi có thể đưa ra lý do đó để biện minh rằng cái gánh nặng trả thù cho anh đó không thể trút hết lên vai tôi được. Song, đó là một cảm giác đắng nghét. Đắng khủng khiếp vì tôi đã có cơ hội đối diện với Visser Ba mà không quất dao đuôi. Có phải tôi đã bỏ lỡ một cơ hội trả thù?

Trong đầu tôi, các hình ảnh được tái diễn lại. Tôi đứng giữa một đám Hork-Bajir, nhưng mà Visser Ba lại đứng trong tầm đuôi quất của tôi. Tôi có thể quất đuôi được không? Tôi có thể đánh gục hắn trước khi bọn Hork-Bajir khai hỏa và thiêu rụi tôi không?

Không. Theo logic là không. Nhưng tôi cảm thấy sự hoang mang đang nhảy múa bên trong tôi. Nỗi nhục nhã là một cảm giác khủng khiếp, đối với một chiến binh Andalite, nó còn tệ hơn cả cái chết.

Thình lình, một bức tường của chiếc hộp rõ dần và trở nên trong suốt. Ramonite là một kim loại có tính chất giãn nở, có thể trở nên trong suốt hay mờ đục đi bằng cách sắp xếp các kết cấu phân tử.

Tôi có thể thấy căn buồng phía bên kia chiếc hộp giam mình: cầu trực chiến tàu Lưỡi Rìu của Visser Ba.

Hắn đang đứng ngạo nghễ trên một cái bục cao dựng ngay giữa căn buồng hình tam giác. Xếp men theo ba cạnh của cầu trực chiến là những hàng bảng điều khiển, nơi bọn Taxxon và bọn Mượn xác Người đang hì húi làm việc.

Taxxon là một sinh vật gần giống với con rết trên Trái Đất. Chúng có hai hàng chân nhọn hoắt như mũi kim. Những cái chân này mọc ở khoảng một phần ba thân dưới, giúp bọn Taxxon đứng thẳng. Và dọc dài theo thân trên của chúng, hai dãy chân này trở thành những cái tay yếu ớt nhưng lại cực kỳ lanh lẹn. Phía trên thân hình đám sâu này là hàng đống những con mắt hình cầu màu đỏ ngo ngoe. Và tận trên cùng là một cái miệng tròn xoe, lúc nào cũng mở choàng ngoạc.

Khác với Hork-Bajir là một giống loài yêu chuộng hòa bình bị bọn Yeerk bắt làm nô lệ, bọn Taxxon lại chọn cách liên minh với Yeerk. Mỗi tên Taxxon hiện nay đều có một con sên Yeerk tởm lợm ở trong

đầu, tăng cường trí thông minh Yeerk trong một cơ thể Taxxon xấu xa.

Bọn Taxxon thường đảm nhiệm nhiệm vụ khá tinh vi. Hork-Bajir thì được sử dụng để chiến đấu. Vương quốc Yeerk bắt đầu thu nạp loài người làm nô lệ của chúng mới đây thôi.

Trước mặt Visser Ba là một màn hình không gian ba chiều, đang chiếu những dữ kiện được chuyển về từ một khoảng cách rất xa, cho nên hình ảnh bị méo mó, trông ma quái như cơn ác mộng.

<Ta nghĩ mi sẽ khoái coi cảnh này,> Visser Ba hầm hè nói với tôi. <May mắn là tụi ta có thiết bị dò mục tiêu. *Veleek* đang tiếp cận một tên khác trong băng của bọn mi. Chẳng bao lâu nữa mi sẽ có bạn đồng hành thôi.>

Màn hình ba chiều loe lóe và rung động, rồi tôi thấy *Veleek* đang cấu xé cây cối trong một khu rừng. Và đột nhiên, một khối cam vằn đen vụt qua. Một con cọp. Hoàng tử Jake!

<Hành tinh này có một số loài vật thật ấn tượng,> Visser Ba nói. <Tao sẽ phải thu nạp ADN một số loài mới được. Nhìn nó chuyển động kìa! Nhưng nó kiệt sức rồi. Nó là loài thú săn mồi chớp nhoáng, không thể chịu được những trận chiến kéo dài.>

Bất ngờ, con cọp - Jake leo vút lên cây. *Veleek* liền ăn ngấu nghiến cái cây đó, từ dưới lên trên. Hoàng tử Jake nhảy ùm vào không trung.

Tôi thấy con cọp chạm đất. Nó nhe răng gầm gừ, nhưng nó đã quá mệt không thể chạy tiếp được nữa.

Chỉ một giây nữa thôi, tất cả sẽ chấm hết. *Veleek* sẽ quấn thừng quanh con cọp và tha về cho Visser Ba. Nhưng, *Veleek* bỗng lần chần. Visser Ba cứng người lại, chờ đợi.

Veleek loãng ra và, như một cơn lốc, nó vù đi với tốc độ khủng khiếp.

<Cái gì xảy ra vậy?> Visser Ba lồng lộn hét.

Tất cả lũ Taxxon, Hork-Bajir và Mượn xác Người trong cầu trực chiến đều co rúm lại sợ sệt. Một gã Mượn xác Người bước lên trước, run run. "Thưa Visser, chắc hẳn *Veleek* đã cảm nhận được một hình biến khác."

<Tại sao nó không mang về cho ta cái tên kia trước đã?> Visser Ba hét, cái đuôi Andalite quặp ngay vào cổ tên Mượn xác Người.

"Thưa Visser, như ngài biết đấy, kiến thức của chúng ta về *Veleek* chưa đầy đủ, tôi chỉ có thể suy đoán rằng… rằng… Nó…, thưa Visser, nó hấp thu năng lượng, nó cảm ứng năng lượng. Chúng ta đã làm cho nó nhạy cảm với trường năng lượng do quy trình biến hình phát ra. Nhưng tên thảo khấu… con cọp này đã ngưng biến hình. Vì vậy, lực hút đã yếu đi. *Veleek* hẳn đã bắt giữ sinh vật cọp này, nếu như không có một trường năng lượng biến hình khác được sinh ra. *Veleek* cảm nhận trường năng lượng mới và đuổi theo nguồn phát ra nó."

Visser Ba nhấc cái đuôi của hắn ra khỏi cổ người đàn ông. Tên

Mượn xác Người quỵ hẳn đầu gối xuống, mồ hôi túa ra ròng ròng, run lẩy bẩy.

<Phóng hai chiếc Con Rệp đi trợ giúp, quay thiết bị dò mục tiêu vào *Veleek*.> Visser Ba ra lệnh.

Một tên Taxxon thốt lên bằng cái giọng rít rầm. “Sreen vit seewee srinyee sree-“. Nhanh như một tia chớp, Visser Ba vung lưỡi dao đuôi.

“Skkkrreeeee!”, tên Taxxon hét lên.

Tên Taxxon đó đã bị xẻ ra làm đôi! Thứ nước nhầy nhụa trong người nó bắn văng tung tóe trên sàn. Tên Taxxon đổ gục xuống thành một đống bầy nhầy.

<Thằng này dám nói đểu mắt coi chừng *Veleek* khó lắm. Còn đứa nào cảm thấy khó khăn khi thực hiện lệnh của tao nữa không?>

Không tên nào dám cục cựa.

<Dọn sạch thứ rác rưởi này đi mau. Phóng hai chiếc Con Rệp, quay thiết bị dò mục tiêu vào *Veleek*.>

Lần này, tất cả đều yên lặng thực hiện lệnh của hắn. Hai tên Taxxon phóng lên trước và chén sạch đồng bọn. Những tên còn lại trên cầu trực chiến đều chăm chú vào việc của mình. Cực, cực kỳ chăm chú.

<Có vẻ không được như ý mày nhỉ,> Tôi nhếch mép cười châm chọc.

Hắn quay ngoắt qua, dán mắt cặp mắt chỉnh dữ tợn và chết chóc vào tôi, trong khi những con mắt cuống vẫn quét khắp phòng, kiểm tra xem có còn tên nào trễ nải công việc nữa không, rồi cất giọng hằm hè. <Đồng bọn Andalite của mi đã tìm ra điểm yếu của *Veleek*. Tụi nó đang bày trò biến hình để lái *Veleek* đi hết chỗ này tới chỗ khác. Nhưng bọn mi không thể chơi trò này lâu được đâu. Ta rất muốn bắt sống chúng nó. Nhưng nếu không thể, thì ta cũng sẽ vui lòng chấp nhận những cơ thể xuôi xị, vô hồn!>

Rừrừừừừ…! Kiiiit…! Bùm bụp bụp…! Rầm! Rắc! Kiiiiiiiit…!

Với những gì còn lại của chiếc xe tải, tôi phóng vụt ra khỏi những hàng cây, sục thẳng vào một cái rãnh và nhảy ùm ùm lên đường cái, cuốn theo bụi mù trời, bùn đất và sỏi đá. Đó là con đường hẹp, tối tăm, ôm sát phía sau khu dân cư mới xây dựng.

Tôi cóc thèm quan tâm mọi người la thét chửi rủa cái gì… cứ chuyên tâm vào lái xe - dù gì tôi cũng đã lái nhuyễn hơn, ít cán bừa vào những thứ trên đường đi.

Tôi bắt đầu biến hình, nhưng không muốn bỏ thì cái xe tải. Rút cuộc thì tôi có bổn phận phải mang chiếc xe trở về trang trại nhà Cassie khi tụi tôi làm xong phi vụ này mà.

Thế là tôi chọn lựa trong vốn liếng biến hình của mình một hình biến có thể lái xe.

“Đến lúc mặc đồ khỉ đột đây,” tôi lầm bầm khi lao bon bon trên đường, thỉnh thoảng lại cán bẹp một thùng thư.

Vai tôi nhanh chóng to gấp đôi… gấp ba… rồi gấp tư… Với hình biến khỉ đột này, tôi trở nên mạnh mẽ và to lớn dễnh dàng đến mức không tin nổi. Bờ vai tôi u chắc như cột bê tông, cái cổ rắn như ụ vòi chữa cháy, nắm đấm như đầu búa tạ. Bình thường, khỉ đột là loài thú hiền hậu, dịu dàng… Nhưng khi bị chọc tức, chú ta sẽ nổi xung thiên lên, có thể nhổ bật gốc cây, có thể chơi bóng bầu dục, với bạn là trái banh.

Tôi liếc nhìn kính chiếu hậu, mắt tôi đã trở thành mắt khỉ đột, miệng tôi đã dầu ra và chuyển sang màu tối.

Tôi biết khỉ đột chẳng là gì so với quái vật bụi, nhưng chúng tôi đâu có tỉnh đấu tay đôi với nó, tôi chỉ muốn thu hút, lôi kéo quái vật về phía mình thôi.

Có tiếng lốc xoáy ù ù đằng sau, tôi ấn bàn chân đang phình ra của mình vào bàn đạp ga.

"Tên bồ là Rachel. Bồ là một người hóa thú. Một hoàng thân Andalite đã tặng quyền năng đó cho tụi mình khi ổng sắp lìa đời. Tụi mình có thể biến thành bất cứ con vật nào mà tụi mình chạm vào nó."

Tôi chạy băng băng, dẫm bừa lên những thửa sân và bãi cỏ trong khu nhà mới, vòi giương nhổng lên cùng với tiếng rống đầy uy nghi, cô nhỏ lùn bám chặt trên lưng tôi.

Tôi cần phải chạy xa khỏi khu dân cư, chạy thật sâu vào rừng. Con quái vật sẽ giết những người vô tội nếu chúng tôi còn nấn ná ở đây.

Thiệt là khùng. Những gì cô nhỏ ấy vừa nói với tôi nghe khùng hết sức.

"Tớ là Cassie. Tụi mình là bạn thân, Rachel. Đó là Jake, anh họ bồ. Kia là Marco, và Tobias. Tobias đã bị vướng trong lốt hình biến. Cậu ấy là -"

CHỚP SÁNG! Một nơi khủng khiếp, sâu, thiệt là sâu dưới lòng đất. Một cái hang rộng cỡ cái sân vận động. Ở giữa có một cái vũng. Một cái vũng xám xịt nom giống như chì bị nấu chảy. Những cái trụ cầu. Những cái lồng xung quanh.

Những tiếng khóc! Những tiếng khóc kinh hoàng và tuyệt vọng!

Một cuộc chiến diễn ra ác liệt. Tôi ở đó. Tôi ở đó. Tôi…

Một con voi! Giống như tôi bây giờ. Đúng rồi, một cuộc chiến với lũ quái vật. Và một chú chim lao xuống từ trên trần. Nó lao xuống, cánh chắp lại phía sau, mỏ cong cong với móng vuốt dữ tợn.

<Một con diều hâu,> tôi nói với Cassie.

"Đúng rồi! Đó chính là Tobias."

Tôi xông ào qua dãy hàng rào mong manh và xộc vào sân sau nhà ai đó. Kế tiếp, tôi lại băng qua một hàng rào nữa, trổ ra một cánh đồng bát ngát! Giờ thì tụi tôi đã ra khỏi khu nhà ở, và đang gấp rút chạy vào rừng tìm nơi ẩn nấp.

Tôi nhớ lại những chuyện xảy ra trong rừng.

<Bà già có nhắc tới bọn Yeerk,> tôi kể cho Cassie nghe. <Bà ta bị khùng. Bả hét ỏm tỏi kêu rằng bọn Yeerk đang kiếm bả.>

"Bọn Yeerk là có thật," Cassie nói. "Coi kìa, Rachel, bồ không cần phải nhớ mọi thứ ngay lập tức đâu."

"Rachel," Cassie nói líu ríu. "Tụi mình đang lọt vào một trận chiến vô cùng ác liệt, tụi mình cần sự trợ giúp của bồ."

<Giúp gì?> Tôi hỏi đầy nghi hoặc.

"Tụi mình đang cố làm cho *Veleek* xao nhãng. Nó đuổi theo năng lượng biến hình. Nó bị thu hút về bất kỳ chỗ nào có người biến hình. Vì vậy, cứ năm phút một, chúng ta phải thay phiên nhau biến hình, hy vọng sẽ làm nó mệt mỏi."

<Làm sao biết được lúc nào nó mệt?

"Tụi mình không biết."

<Đó không phải là một kế hoạch tốt,> tôi nói. <Nhóm Animorphs luôn ở trong tình trạng tuyệt vọng như vậy sao?>

"Khá thường xuyên," Cassie rầu rĩ. "Những kẻ xấu có đầy đủ quyền lực. Đôi lúc tất cả tụi mình cũng nghĩ đây là một cuộc chiến chẳng có hy vọng gì."

<Một cuộc chiến tuyệt vọng ư?> Tôi hỏi. <Nhưng đó chẳng phải là cách tốt nhất sao?>

Cassie cười phá lên. "Bồ có thể bị mất trí nhớ, nhưng bồ vẫn đúng là Rachel. Tới phiên mình biến hình rồi đây. Để mình nhảy xuống đã."

<Đừng,> tôi phản đối. <Quái vật không thể nâng được tôi, tôi quá to lớn mà. Cứ ở trên lưng tôi mà biến hình. Nó sẽ đuổi theo hai chúng ta. Nếu nó không thể nâng tôi lên thì nó cũng không thể nâng bạn được.>

Tôi cảm thấy cô nhỏ võ võ vào cái đầu voi tổ chảng của mình. "Rachel của tôi ơi," cô ta nói vẻ thương cảm. "Vậy cũng chẳng tốt đâu."

<Bạn định biến hình thành cái gì?>

"Một con gì đó đủ nhỏ để quái thú bụi không thể tách mình ra khỏi bồ. Một con sóc."

<Chúng ta có thể biến thành những con vật nhỏ à?>

"Ừa. Đôi lúc càng nhỏ càng tốt."

Tôi cảm thấy tê tê, rần rật trên lưng khi cô gái tự xưng là bạn tôi đang dần dần nhỏ đi.

Veleek đuổi gắt theo tôi. Cả đống miệng đầy nhóc răng của nó trám đầy gương chiếu hậu.

"Huhhuhuruurhh!" Tôi thét, tự dưng muốn đấm thùm thụp vào ngực mình. Chiếc xe tải vẫn lao hết tốc lực. Đột nhiên, có hàng loạt tia sáng đỏ lói từ bầu trời đổ xuống. Tia Nghiệt!

Rồi bóng đèn đằng trước xe rọi tỏ một con voi.

Tôi lật đật đạp thắng. Quá trễ.

Kì ỉ ỉt! Rầm!

Tất cả mọi thứ đều lật up xuống, lăn lông lốc, quay vòng, đau quá xá cỡ. Tôi đột nhiên bị hất bay lên không rồi rơi phịch xuống một con mương nước ngập lưng chừng. Chiếc xe tải lăn tùng bê, lật úp cách đó gần một mét. Những bánh xe vẫn còn quay tít. Đèn trước xe vẫn sáng rực.

Pằng chiu! Pằng chiu!

Tia Nghiệt xẻ mặt đất ngay trên đầu tôi vài tấc. Chiến đấu cơ Con Rệp! Tôi cố chạy tiếp. Cơn đau thấu lên tận óc. Tôi cố ngọ nguậy cánh tay. Chúng vẫn còn nguyên, chưa bị văng đứt đi đâu. Nếu tôi mà ở trong dạng người, hẳn tôi đã ngỏm rồi…

Tôi nghe có tiếng rú lạnh xương sống.

Quái thú bụi đang ở ngay phía trên tôi, một cơn lốc có đầy răng và gươm đao. Nhưng nó không muốn tôi, mà nó đang đuổi theo người khác.

Trong cơn mê man, tôi hiểu mình cần phải biến hình để nó đuổi theo tôi. Và nếu nó cần… cứ để nó bắt tôi…

Chương 32 - CASSIE

Tôi cảm thấy mình teo rút lại. Cái lưng voi của Rachel càng lúc càng thấy bự hơn. Nó trải dài ra xa khỏi tôi như một cái mền màu xám đu đưa. Mặt tôi sưng lên và gồ ra những mấu. Lớp lông xám nhạt của sóc bao khắp cơ thể tôi.

Mọi giác quan của sóc đều sắc bén và tinh tường. Tuy nhiên, trí não nó lại luôn ở trong tình trạng sợ sệt, bất an và cảm thấy đói triền miên.

Nhưng tôi có thể kiểm soát được nỗi sợ hãi của sóc… nếu như tôi cũng có thể trấn áp được nỗi sợ của chính tôi.

Nói bao giờ cũng dễ hơn làm. Tôi đang khiến con quái vật hướng về phía tôi. Năng lượng biến hình khi tôi biến thành sóc là mồi ngon cho quái thú bụi.

Bỗng, qua khóe mắt, tôi trông thấy hai bóng đèn pha của xe tải. Rồi một khối khổng lồ bay lơ lửng trên không ngay phía sau những bóng đèn - một mảng tối có thể nuốt chửng tất cả những ngôi sao.

Quái thú bụi *Veleek*!

Tôi ngưng biến hình, cảm thấy mình run bắn lên vì khiếp đảm. Nỗi sợ của tôi hòa với nỗi sợ của con sóc, khiến tôi không làm sao kiểm soát được mình.

Đột nhiên… THÚ SĂN MỒI.

Nỗi kinh hoàng của sóc chạy dọc người tôi.

Có cái gì đó như một con chim khổng lồ đang ở trên đầu tôi.

CHẠY! CHẠY! CHẠY MAU! Trí não xóc liu quiu thét.

Păng chiu! Păng chiu!

Những tia Nghiệt nhọn hoắt, sáng rực! Một chiếc Con Rệp hạ thấp xuống phía trên tụi tôi. Tôi cảm thấy như bị điện giật khi Rachel phóng vọt đi.

<Chuyện gì thế?> Rachel hốt hoảng.

Nhưng tôi chưa biến hình hoàn toàn nên không thể trao đổi với nhỏ bằng lối nói bằng ý nghĩ. Miệng tôi thì cũng không còn là miệng người nữa. Những âm thanh rên rỉ tôi tạo ra chẳng có nghĩa gì với Rachel cả.

Păng chiu!

Ánh sáng chói lói đến nỗi làm tôi lóa cả mắt.

"Hhhrroowwhhuhh!" Rachel rống lên.

Có mùi thịt khét. Nhỡn lực nửa người nửa sóc của tôi thấy một vệt thịt cháy thui kéo dài hết một bên sườn Rachel do một tia Nghiệt lia sượt qua!

Những bóng đèn trước cửa xe. Quá gần!

RẦM! Tôi bay lên, quay mòng mòng trong không khí, rồi đáp

xuống ngay giữa một bụi rậm.

"Hhruuhuuhh!"

Bằng cặp mắt nửa người nửa sóc, tôi trông thấy một cảnh tượng kinh hoàng.

Rachel nằm oặt nghiêng, rống lên giận dữ và đau đớn. Chiếc xe tải lật úp, bánh xe quay tít thò lò. Ở phía bên kia xe tải, một con khỉ đột đang lồm cồm bò dậy.

Marco!

Một chiếc Con Rệp xà quần phía trên.

Tôi ngưng biến hình, tê liệt cả người. Tôi là một sinh vật dài chừng nửa thước, với cái đuôi xù, đôi tay người và bộ lông xám loang lổ đâm ra khỏi lớp vải thun.

Quái thú bụi vẫn đang vần vũ phía trên tụi tôi. Nó trải rộng ra bao trọn cả Rachel, Marco và tôi. Tôi chỉ còn biết đứng đực ra, nhìn trao tráo lên cái khối đầy răng và gươm giáo đang múa may quay cuồng.

Veleek sẽ bắt đi đứa nào phát ra năng lượng biến hình.

Vậy là nếu như tôi biến hình… nó sẽ…

Còn nếu tôi đứng yên không làm gì…. nếu tôi chỉ nhắm mắt lại và không động đậy…

Giấc mơ! Quái vật đã tới, lựa chọn bắt giữa tôi và những đứa bạn khác. Hệt như trong giấc mơ của tôi.

Tôi nhắm tịt mắt lại… Tôi nghe tiếng *Veleek* gào rú. Nó đã tìm ra con mồi của mình.

Tôi nhắm mắt lại chặt hơn nữa.

Tôi mục kích toàn bộ diễn biến của sự việc qua màn hình ba chiều lờ mờ.

Con voi đang chạy. Chiếc xe tải lao như tên bắn, với *Veleek* đuổi sát sạt đằng sau.

Những hình ảnh bỗng nhiên rõ nét hơn. Bây giờ, cả cầu trực chiến tàu Lưỡi Rìu đang theo dõi qua camera ngắm của khẩu súng đặt trên một chiếc Con Rệp.

Một luồng sáng nhá lên - dấu hiệu cho biết chiếc Con Rệp đang chuẩn bị khai hỏa ụ tia Nghiệt của nó.

Những tia sáng đỏ bay léo chéo về phía con voi.

Con voi chạy trong hoảng loạn. Chiếc xe tải đụng phải voi. Trong một chớp mắt, mọi chuyển động ngưng cả lại. Con voi nằm thẳng cẳng, chiếc xe tải lật úp. *Veleek* gầm gào bên trên cảnh hỗn độn ấy, rồi nhào xuống nhanh thần tốc, phủ lên một cái rãnh. Xong, nó nhoài lên cao, ôm theo một cái gì đó giấu bên trong nó. *Veleek* đánh võng về phía bầu trời, vút ra khỏi ống kính camera của chiếc Con Rệp.

<Có thể chứ, thú cưng xinh xắn của ta đã tóm được tên thảo khấu Andalite thứ hai.> Visser Ba quay đôi mắt cuống về phía tôi. <Mày sắp có bạn rồi.>

Tôi giật nảy người, cảm thấy tê tái. *Veleek* vừa mới bắt ai vậy? Rachel, Cassie, hay Marco?

<Gọi những chiếc Con Rệp,> Visser Ba hét. <Bảo chúng hãy đáp xuống đất, bắt lấy sinh vật to đùng kia… *Veleek* không thể mang nổi nó nếu như nó không biến hình thành một thứ gì đó nhỏ hơn.>

"Thưa Visser…" Một tên Mượn xác Người rụt rè thưa: "Phi hành đoàn Con Rệp gồm một Taxxon và một Hork-Bajir. Cho phép tôi đề nghị: Hãy liên lạc với những kẻ Mượn xác Người ở căn cứ mặt đất. Họ sẽ ít… ừm… ít bị nghi ngờ hơn là Hork-Bajir."

<Làm đi,> Visser Ba gầm lên. <Tao về phòng đây. Hãy gọi tao khi nào *Veleek* mang chiến lợi phẩm về. Che cái lồng nhốt thằng Andalite lại.>

Thế là cái hộp giam tôi trở nên mờ đục, không thể nhìn ra ngoài được nữa. Tôi suy nghĩ rất lung về số phận của những người bạn loài người của mình. Chưa bao giờ tôi cảm thấy mình vô dụng đến thế…

Tôi cảm thấy một cơn buốt giật cục lên ở cánh tay mình. Cái này Marco gọi là gì nhỉ? Bọ chét à? Tôi điên tiết định đập cho nó một phát!

Chờ đã! Một con bọ chét ư? Tôi nghe Jake nói cậu ấy đã từng biến thành bọ chét. Đúng rồi, tôi chắc chắn đó được gọi là con bọ chét.

Tôi chụp con bọ chét trên người mình. Nói thì dễ nhưng bắt được

nó thì chẳng dễ tí nào. Nó nhảy sang chỗ khác rồi. Tôi lại tìm thấy nó. Nó lại thoát khỏi tay tôi. Đến lần thứ ba, tôi đã tóm được nó. Tôi cẩn thận giữ con bọ chét giữa những ngón tay của tôi. Tôi tập trung vào con bọ chét.

Hà hà! Cái này sẽ có tác dụng đây. Ở thế giới Andalite, chúng tôi có rất ít những loài thú cực nhỏ. Có lẽ ở hành tinh Yeerk cũng thế. Visser Ba sẽ không ngờ tôi lại biến hình thành con vật tí nị này đâu.

Tôi có một cơ hội mỏng manh.

Tôi đã biến thành ruồi. Thành kiến. Nhưng như chúng vẫn chưa đủ nhỏ. Kiến bự hơn gấp nhiều lần so với bọ chét. Bọ chét nhỏ gần như không trông thấy. Đây là thời điểm biến thành một thứ thiệt nhỏ. Thời điểm biến hình.

Tôi bắt đầu teo rút với tốc độ kinh hoàng.

Quy trình biến hình mỗi lần mỗi khác. Nó xảy ra chẳng theo một quy luật nào hết. Lần này, một số bộ phận này của bạn biến đổi thành hình dạng mới trước, nhưng lần khác, những bộ phận đó lại biến đổi vào phút chót.

Điều đó giải thích tại sao tôi đột nhiên thấy cái cái răng nanh dài ngoẵng phụt ra khỏi miệng trong khi người tôi đã co rút lại chỉ còn cao chừng sáu tấc. Hai cái răng dài. Ngay lập tức tôi hiểu ngay chúng được dùng vào việc gì. Bọ chét thọc xuyên hai cái răng này qua làn da của tôi để hút máu.

Tại sao bọ chét lại thích hút máu người Andalite còn là một bí hiểm đối với tôi. Song tôi biết cách con quái vật nhỏ bé này thực hiện công việc dơ bẩn của nó. Và tôi thực sự không muốn nhay đi nhay lại hình ảnh này.

Cẳng chân và cánh tay tôi bắt đầu phân ra thành nhiều đốt. Những cái khớp thô thiển kêu lạch cạch mỗi khi tôi chuyển động. Cái đuôi lợi hại của tôi teo lại ngay khi người tôi sưng phồng lên. Lớp lông xanh của tôi bỗng biến thành lớp vỏ cứng của loài giáp xác. Tôi có thể nghe thấy xương của tôi rã ra, cảm thấy lộn lạo trong người khi các cơ quan nội tạng của tôi biến mất. Những trái tim Andalite tinh vi của tôi chỉ còn là một cái van rỗng tuếch. Gương mặt tôi được thay thế bằng một chiếc nón bảo hiểm có những cái gai oặt ngược ra đằng sau.

Sàn chiếc hộp nhốt tôi trở nên rộng rinh. Tôi cảm thấy mình đang đứng ở trên một tấm kính đen láng o, trải dài đến vô tận.

Lúc đôi mắt cuống của tôi thu ngắn lại thành những sợi râu chù vù thì tôi gần như mù. Nhỡn lực trong đôi mắt chính đã mờ đi và nứt ra thành hàng ngàn mảnh ánh sáng xám. Tôi chẳng thấy gì ngoài những mảng xam xám, những vệt chấm không có hình dạng.

Tôi không thể nghe như kiểu thông thường, nhưng có thể thu lượm được những chấn động mỏng mảnh nhờ bộ râu và nhờ tất cả những sợi lông trên cơ thể xíu xiu của mình.

Tôi đứng trên sáu cái cẳng chân bé tí teo, gần như mù, gần như

điếc. Sợ hãi.

Chuyển động tiếp theo của tôi sẽ là nhảy về phía những tên Yeerk.

Tôi chờ đợi và đếm từng phút. Não bọ chét gần như chẳng chứa cái gì hết. Tất cả những gì bọ chét "biết" là: hãy nhảy về nơi ấm áp và nơi có mùi sự sống. Và vì ở đây chẳng có mấy thứ đó, cho nên não bọ chét chẳng có gì để nói cả.

Tôi chờ, hy vọng, sợ sệt. Và tôi lắng nghe giọng truyền của Visser Ba.

Có hai loại giọng truyền: mở và đóng. Với giọng truyền mở, ai cũng "nghe thấy". Còn khi bạn muốn truyền ý nghĩ cho chỉ một vài người, bạn dùng giọng truyền đóng, giống như nói thầm ở thế giới loài người vậy. Visser Ba luôn truyền lệnh cho thuộc hạ bằng cách truyền mở. Do đó tôi biết khi nào hắn quay trở lại. Từ đằng xa, giọng truyền ông ổng của Visser Ba vọng lại. <Mày, và mày nữa, cả hai hãy theo tao lên cầu trực chiến.>

Tôi cố gắng kiềm soát nỗi sợ hãi dâng lên trong tôi khi hắn tới gần. Tôi căm ghét hắn. Tôi biết tôi phải sống chung với sự căm thù đó và không để cho nỗi sợ hãi trong tôi lấn lướt. Thời cơ của tôi sẽ điềm, tôi tự nhủ. Tôi sẽ trả thù cho anh Elfangor. Danh dự của tôi sẽ được cứu vãn.

<Đồ ngu! *Veleek* đâu rồi? Hãy vào mở cửa ngoài ra, cho nó có đường vào! Đúng, ở ngay trong cầu này. Hãy thắp sáng lồng nhốt thằng Andalite lên. Tao muốn chứng kiến cảnh bạn bè cũ gặp lại nhau.>

Tôi thấy ánh sáng - tức là thấy thêm thật nhiều những đốm chấm màu xám. Từ phía Visser Ba, một khoảnh khắc im lặng kéo dài khoảng hai giây. Sau đó là một tràng giọng truyền bùng nổ đầy giận dữ. <Đồ ngu! Nó đâu rồi? Thằng Andalite đâu rồi? Tao sẽ giết hết cả lũ chúng mày nếu nó trốn thoát.>

Đột nhiên, một luồng không khí thốc vào, tôi cảm thấy nó thổi sượt qua đám lông và râu mình. Rồi một luồng hơi thở hắt ra, một cảm giác về vật thể ấm áp. Mùi của một sinh vật sống.

<Không! Đừng mở lồng ra!> Visser Ba tru tréo.

Trễ quá rồi, tôi nghĩ. NHẢY!

Những cẳng chân sau của bọ chét như gắn một lò xo sinh học. Nó phóng hỏa. Năng lượng truyền vào chân và tôi bay vút lên.

Tôi đã thấy loài người nhảy. Họ không thể nhảy cao vì trọng lượng cơ thể của họ. Thậm chí cả người Andalite cũng nhảy chẳng ra gì. Nhưng bọ chét thì… Ồ, nó có thể nhảy cao gấp một trăm lần chiều cao của chính mình. "Mức xà" của nó vượt qua tương đương mức loài người nhảy qua một tòa nhà sáu chục tầng.

Tôi bay vút lên không trung. Vừa bay lên, tôi liền lộn nhào lại để khi đáp tôi sẽ đáp chân xuống trước. Bất ngờ, tôi đụng phải một "bức tường" và dừng lại.

<Đóng cửa lồng lại!> Visser Ba gào.

Tôi cảm thấy một khối chuyển động trong không khí ngay phía trên mình. Kế tiếp, có một vật rơi xuống.

Và trong khi nó rơi, tôi cảm nhận cái vật ấy không còn có mùi sự sống nữa.

Chương 34 - MARCO

Dù đoán là quái vật bụi sẽ *không ăn thịt* tụi tôi đâu, nhưng tôi vẫn sợ teo vòi khi nó quấn lấy tôi, lôi ra khỏi con mương và tha đi mất.

Tôi cảm thấy mình đang được nâng lên cao. Tôi cố ráng thở, nhưng những sợi thừng của quái vật bụi cứ trói thít tôi lại thật chặt.

Đột nhiên, tôi cảm thấy mình quái vật đã dừng di chuyển. Một vài phút sau, quái thú thả tôi ra.

Tôi thấy mình đang ở trên một căn phòng tựa như buồng lái của con tàu vũ trụ mang tên Enterprise, chỉ có điều nó hình tam giác. Ở đây thay vì có những nhân vật trong phim như Data, Sulu, Worf, hay Spock, thì lại có một bầy Taxxon và một nhúm Hork-Bajir được trang bị vũ khí. Tôi cũng thấy một cái hộp mở toang, trống rỗng, có vẻ như là cái cũi dùng để nhốt tù binh. Ngay đằng trước cái hộp là một tên Hork-Bajir chết ngắc.

Cuối cùng - và là phần ghê rợn nhất - thay vì là Cơ trưởng Kirk hay Cơ trưởng Picard xuất hiện, thì lại là… Visser Ba với vẻ mặt quạu quọ và cái đuôi còn dính máu Hork-Bajir.

Visser Ba. Con quái thú lơ lửng ở trên đầu tụi tôi, bao phủ hết trần hệt như một đám mây đen. Mấy tên Taxxon đang đứng trước các màn hình máy tính. Bọn Hork-Bajir tay lăm lăm mỗi thằng một khẩu Tia Nghiệt.

Và tôi, một con khỉ đột, đứng giữa bọn chúng. Cảnh tượng thật nực cười.

<Ra khỏi lốt hình đó mau, đồ đần độn,> Visser Ba quát tháo.

Tôi chẳng nói gì, sợ lộ ra mình là con người chứ không phải Andalite.

<Đứa nào dẹp cái đống rác đó coi,> Visser Ba nạt lớn, trỏ tay vào gã Hork-Bajir xấu số. <Đi tìm thằng Andalite kia cho tao! Mang máy quét sinh học tới. Nó không bốc hơi đâu, nó chỉ biến thành cái mốc xì gì đó nhỏ xíu thôi.>

Thằng Andalite? Ax ư? Ảnh vẫn còn sống. Và ảnh đã trốn thoát! Điều đó giải thích cho cái mạng yếu của tên Hork-Bajir kia! Tôi cảm thấy một tia hi vọng le lói.

<Marco? Bạn đó hả? Tôi, Ax đây.> Tôi nhảy dựng lên vì ngạc nhiên. Đám Hork-Bajir siết chặt báng tia Nghiệt.

<Ax, tui đây. Bồ có chắc rằng Visser Ba không "nghe thấy" tụi mình nói gì không?>

<Chỉ cần bạn truyền ý nghĩ cho một mình tôi là được,> Ax nói.

<Bồ ở đâu vậy?>

<Tôi đã biến thành bọ chét.>

<Tốt rồi. Thế thì bồ có thể thoát được rồi, chẳng ai có thể trông

thấy bồ cả. Tui đang trong hình biến khỉ đột, to vật vã.>

<Tôi có một kế hoạch.>

<Ồ, tốt quá,> tôi nói. <Tất cả các kế hoạch của tụi mình lúc nào cũng được thực hiện tốt. Bồ đang ở đâu thế?>

<Tôi đang ở một nơi an toàn nhất tôi có thể nghĩ tới,> Ax đáp. <Tôi đang ở trên mình Visser Ba.>

<Hết xảy,> tôi reo lên và nhìn trân trối vào Visser Ba. Ở đâu đó trong bộ lông Andalite của hắn có Ax đang nương náu. Visser Ba lõ mắt trâng tráo nhìn lại tôi.

<Tao bảo mày hãy chui ra khỏi cái lốt lố bịch đó,> Visser Ba nạt nộ tôi. <Đừng bắt tao phải sử dụng những biện pháp mạnh…>

<Bồ có nghe thấy hắn nói gì không?> Tôi hỏi Ax.

<Có, hắn đang dùng giọng truyền mở mà. Đừng biến hình. Đừng nói gì hết. Nói cho tôi biết, Marco, bạn có thấy một bàn điều khiển gần đó không? Chắc chắn có một tên Taxxon đang làm việc kế bên.>

<Tui thấy cả đống bàn điều khiển, và một đống Taxxon. Còn Visser Ba đang nhìn như muốn bỏ tui vào lò nướng.>

<Bất cứ bàn điều khiển nào cũng được. Bạn có thấy một núm nhỏ hình vuông mà bọn Taxxon đụng vào không?>

<Có. Tất cả tụi Taxxon đều tì một tay… nếu đó được gọi là tay… vào những cái nút hình vuông nhỏ.>

<Đó là những giao diện nối kết,> Ax giảng giải. <Giống như bàn phím máy tính bạn thường dùng. Khi bạn chạm vào nó, bạn có thể truyền mệnh lệnh trực tiếp bằng ý nghĩ tới máy tính. Nó tương tự như giọng truyền vậy, mặc dù trên thực tế, nó dựa trên một cơ sở khoa học đàng hoàng.>

<Ax? Tui không cần bồ thuyết giảng về khoa học. Nếu bồ có một kế hoạch nào đó, thì bồ cứ làm tới đi!>

<Được rồi. Lát nữa, khi mọi thứ trong phòng này đảo lộn nháo nhào cả lên, bạn hãy nhắm tới một bàn điều khiển gần nhất, nhấn cái nút hình vuông và nghĩ “mở cửa ngoài ra”. Chỉ cần nghĩ “mở cửa ngoài ra” thôi…>

<Bồ sẽ làm gì?>

Ax cười rộ. Ánh chẳng mấy khi cười. Ánh làm tôi ngạc nhiên.

<Hê hê. *Veleek* đuổi theo năng lượng biến hình. Vì thế tôi sẽ cho nó một hình biến để đuổi theo.>

Visser Ba vẫn đang ngó tôi trừng trừng. Tôi có thể hình dung ra những câu hỏi đang nhộn nhạo trong đầu hắn. <Tại sao? Tại sao mày không hoàn hình? Tại sao mày chẳng nói gì? Thằng Andalite kia nói mà sao mày lại không?>

Liền đó… quái thú bụi bắt đầu lồng lộn. Nó xoáy cuồn cuộn càng lúc càng nhanh, chỉ trong tích tắc đã xoáy thành một cơn lốc trọn vẹn. Một cơn lốc với những cái răng sắc và hàng gươm ngoáy tít. Bất cứ thứ gì trong buồng lái không được cài then hay đóng chốt cẩn thận

đều bay loạn xạ cả lên.

Visser Ba liền nhận ra có một điều gì đó bất ổn đang diễn ra.

Bất ngờ, những sợi dây thừng loằng ngoằng thò ra từ cơn lốc xoáy, quấn thít lấy Visser Ba như gói một túi đồ.

Tôi thoáng nhìn thấy một con bọ, đang từ từ lớn dần trên lưng Visser Ba. Ax!

Bọn Hork-Bajir nhào tới, cố sức cứu Visser Ba khỏi quái thú bụi. Một sai lầm ghê gớm. Tên Hork-Bajir đầu tiên ráng chém quái vật bằng gươm cổ tay. Trong nháy mắt, hắn chẳng còn cánh tay nữa.

"Aahhgg!" Tên Hork-Bajir la thảm thiết.

Tôi lăn tới bàn điều khiển gần nhất. Một gã Hork-Bajir, đã bị quái vật túm lấy một nửa, nhoai ra ngáng đường tôi. Tôi vận hết sức bình sinh thoi cho nó một quả, đầu tôi chúi xuống như một con trâu mộng đang tung đòn.

Gã Hork-Bajir lảo đảo ngã ngửa ra sau và bay véo vào một tên Taxxon. Lập tức, những cái chân lùm xùm yếu xìu của Taxxon đổ ầm xuống. Tôi thoi tiếp gã Taxxon thứ hai bằng nắm đấm tuyệt chiêu của khỉ đột, hắn bắn tuốt ra đằng xa. Đường tôi đi đã quang quẻ.

<Nước!> Visser Ba từ trong đám mây bụi hét ra. <Nước!>

Hắn *khát nước* à? Vào giây phút gay cấn như thế này mà hắn khát nước ư?

Tôi nhấn bàn tay khỉ đột thô thiển của mình vào bàn điều khiển. *Mở cửa ngoài ra,* tôi nghĩ. *Mở cửa ngoài ra, ngay bây giờ!*

Trước sự kinh ngạc đến sững sờ của tôi, cửa rùng rùng chuyển động.

Tôi gần như không thể thấy gì qua bức tường đùng đục do quái vật bụi chắn ngang, nhưng trần nhà của buồng lái dường như nứt rạn ngay chính giữa. Vết nứt từ từ rộng ra, tôi có thể thấy những vì sao ở phía ngoài.

Đây là kế hoạch của Ax à? Mở cửa buồng lái ra giữa chân không của không gian? Tất cả chúng tôi sẽ bị hút ra và sẽ chết ngay lập tức? Tôi lấn cấn toan đưa ra mệnh lệnh ngược lại. Tôi chưa muốn chết.

Nhưng rồi tôi nhận ra một điều: chúng tôi không hề bị hút ra ngoài không gian. Và tôi lại nhận thấy một điều nữa: một đám mây ở ngay trên đầu chúng tôi. Như vậy là chúng tôi vẫn còn ở trong bầu khí quyển của Trái Đất!

<Đồ ngu!> Visser Ba thét. <Chúng đang tìm cách tẩu thoát! Bắt lấy nó! Bắt lấy con khỉ kia.>

Tôi quay lại. Sáu chiến binh Hork-Bajir hùng hục tiến về phía tôi. Cổ tay và cùi chỏ chúng khua lên loang loáng.

<Ax? Ừm… Tui đã mở của rồi. Giờ làm gì tiếp đây?>

Chương 35 - AX

Tôi hoàn hình thật chậm rãi. Tôi không chủ ý biến hình trọn vẹn cả quy trình. Kế hoạch của tôi tùy thuộc vào việc tôi nhùng nhằng trong lốt bọ chét được bao lâu.

Ngay khi vừa mới bắt đầu biến hình, tôi cảm thấy không khí sôi réo xung quanh mình. Tiến triển rồi đấy! Sự biến hình của tôi đã lôi kéo *Veleek*. Nó đánh hơi thấy sự biến hình và giờ thì nó đang làm điều mà Visser Ba lập trình cho nó: truy đuổi đối tượng biến hình.

Dĩ nhiên là khi bắt tôi, nó cũng bắt luôn cả tên Visser Ba đáng ghét.

Tôi nghe Visser Ba hét đòi nước. Sao hắn lại cần nước vào lúc này nhỉ?

Rồi, tôi nghe Marco rối rít hỏi. <Ax? Ừm… tui đã mở cửa rồi. Giờ làm gì tiếp đây?>

Tôi lật ngược quy trình biến hình, trở lại là bọ chét. Những sợi lông trên lưng Visser Ba nhìn to như cây cao, dựng đứng bao bọc tôi, cao hơn cả những tòa nhà chọc trời. Tôi cảm thấy lớp áo giáp của bọ chét trở lại vị trí cũ. Một lần nữa nó không lớn hơn dấu phẩy là bao.

Đến lúc búng bảy rồi. Tôi rùn hết sức mạnh lò xo vào những cẳng chân sau và phóng mình ra khỏi cơ thể Visser Ba. Tôi đụng phải một bức tường gió và bị cuốn vào một mảng bụi đang xoáy tròn. Những hạt bụi to bằng kích thước của tôi bay lượt sượt qua với tốc độ kinh hoàng.

CHÁT! Một hạt bụi bắn trúng tôi! Nó kẹt dính vào tôi luôn. Tôi bị xiên tại ngay chỗ "răng lược" bọ chét của chính mình - những cái ngạnh có tác dụng bảo vệ các khớp nối trên lớp vỏ cứng của bọ chét.

Chính lúc bị hạt bụi kẹt cứng vào mà tôi có thể nhìn thấy nó qua con mắt kèm nhèm của bọ chét. Nó - *Veleek* là một vật thể sống động! Nó là một sinh vật có kích thước cỡ bằng tôi, nhưng có thêm hàng trăm đôi cánh để quạt không khí. Nó cũng có râu, nhưng thứ râu chẳng giống với bất cứ thứ râu nào từng được thấy trên Trái Đất. Chúng na ná như những ăng-ten được bao phủ bởi những cái tô để ngửa. Kiểu những chiếc đĩa trong kính viễn vọng thô sơ của loài người. Đó là những thiết bị nó dùng để cảm biến nguồn năng lượng.

Không có mắt. Không có miệng. Nhưng chúng có hai sợi dây dài quấn phía trước. Hai sợi dây này sẽ bung ra khi chúng cảm ứng được năng lượng biến hình.

Veleek không phải là một mà là hàng tỉ sinh vật. Chính xác, nó là một khối gồm hàng tỉ sinh vật bụi như trên gắn kết lại! Chúng tiến hóa thành một chùm bụi khổng lồ, có khả năng cùng nhau di chuyển và cùng nhau tạo thành một thực thể phá hủy tàn khốc, đầy răng và gươm. Nhưng trong thực tế, chúng là những sinh vật riêng lẻ, nhỏ

như côn trùng, và tách rời nhau khi hút năng lượng.

Tôi quơ quào hàng chân trước nhỏ tí của mình và gẩy *hạt bụi Veleek* ra. Những cái cánh của nó đập điên loạn, và trong chớp mắt nó biến mất tiêu.

Đột nhiên, một cục tròn tròn màu bạc, to bằng cả ngôi nhà của loài người lướt vụt qua. Nó va vào vài hạt bụi của quái thú và hạ gục chúng luôn. Kế tiếp, thêm nhiều cục tròn và thêm nhiều hạt bụi đi tong!

Bỗng một cục tròn đụng trúng tôi. Nó quấn quanh tôi. Tôi bị sa bẫy, kẹt cứng và rơi.

Một vật chất lạ bao bọc lấy tôi, khoanh tròn tôi và bóp cho tôi ngạt thở.

Thì ra là Nước!

Bọn Yeerk đã mở một vòi nước ra! Đó là thứ mà Visser gọi mang tới. Nước!

Giọt nước bao kín tôi rơi độp xuống sàn nhà. Tôi không thể thoát ra được, nó níu lấy tôi, giống như hồ dán cơ thể bọ chét lại.

Mãi sau… tôi vùng vẫy ra được! Tôi đã ở trên chỗ sàn khô ráo. Nhưng những giọt nước chở theo những hạt bụi đã chết của quái thú vẫn thi nhau rỏ ròng ròng quanh tôi như một cơn mưa sao băng.

<Marco, dậm chân đi! Tôi cần tìm thấy bạn!>

<Tui đang dở tay một chút,> Marco càm ràm. <Có một gã Hork-Bajir đang tìm kiếm sự phiền hà đây. Và có kẻ nào đó đang mở vòi nước.>

<Dậm chân đi!>

Tôi cảm thấy một cơn chấn động mới làm chao nghiêng cả sàn tàu. Tôi biết nó xuất phát từ đâu rồi. Nhảy! Tôi bay liềng xiềng trong không khí. Tiếp theo, tôi đáp xuống một khu rừng dày đặc lông xồm xoàm, mỗi sợi lông đều xù xì, bự tướng như thân cây cổ thụ.

<Bồ ở đâu rồi Ax?> Marco hét.

<Ở trên người bạn!> Tôi đáp. <Chúng ta cần ra khỏi đây!>

<Bằng cách nào?>

<Nhảy qua lỗ cửa ngoài!>

<Nè, tui là một con khỉ đột chứ không phải là một…. hây, chờ đã! Tui có ý kiến!>

Tôi cảm thấy cơ thể khỉ đột của Marco chao đảo dữ dội như có động đất. Rồi một cú phóng. Rồi tiếng gió quất với tốc độ không thể tin nổi.

<Tụi mình đang ở đâu vậy?> Tôi hỏi.

<Tin tốt là tụi mình đã nhảy ra khỏi tàu. Tui dùng hai gã Hork-Bajir làm một tấm nệm lót! Đó là tin tốt.>

<Dường như bạn đang ngụ ý còn có một tin xấu nữa phải không?> tôi nói.

<Ừ, đúng thế,> Marco đáp lại. <Tin xấu là tụi mình đang ở độ

cao khoảng hai dặm và tụi mình đang lao thẳng xuống mặt đất. >

Chương 36 - RACHEL

Chiếc xe tải đâm sầm vào chân phải phía sau của tôi. Chắc chắn là gãy hết xương bên trong rồi, bởi vì tôi thấy đau khủng khiếp.

Cú va chạm hất tôi văng ra xa vài tấc. Tôi té đập đầu vào bệ xi măng, nằm nghiêng qua bên, thở như kéo bễ, mắt nhắm nghiền.

CHỚP SÁNG! Một công trường bỏ hoang, một đêm tối muộn màng. Giờ nó như hiển hiện trước mắt tôi. Một con tàu không gian! Nó đáp xuống. Có một giọng nói trong đầu tôi. Nó xuất phát từ một nơi nào đó trong vũ trụ. Không, nó bay cùng với ổng. Một người ngoài hành tinh. Tôi có thể nhìn thấy ổng, đang nằm đó thương tích đầy mình. *Bọn Yeerk. Bọn Yeerk*, ổng nói. *Bọn chúng tới để tiêu diệt các bạn.*

CHỚP SÁNG! Một chuồng thú đầy ắp các con thú bị nhốt trong những chiếc lồng. Chim, cáo, sóc, gấu túi, dơi, và Cassie ở đó.

Đúng, Cassie, bạn tôi.

Và những người bạn khác. Giờ tôi đã thấy họ rồi. Họ đã cùng có mặt với tôi ở chỗ công trường xây dựng. Và kể từ đó, chúng tôi kết thành một nhóm.

Hội Animophs. Đó là tên nhóm, do Marco đặt.

CHỚP SÁNG! Tôi đang bay trên đôi cánh dường như dang ra mãi. Lao vút lên trên làn khí nóng. Chim đại bàng… đúng rồi, một chú đại bàng đầu bạc.

Và rồi…! Một bầy chim nhỏ xíu, đen thủi đen thui, hùa nhau đe dọa tôi. Chúng đuổi ghê quá, khiến tôi húc đầu vào cây và…

<Rachel! Nó bắt Marco đi rồi!>

Tôi mở bừng mắt voi ra. Một con sóc đang run rẩy, sợ sệt, nhảy loi choi. Cái đuôi nó co giật, cái miệng nó mấp máy như đang nói.

<Cassie,> tôi nói.

<Nó bắt mất Marco rồi,> Cassie thẫn thờ. <Nó bắt Marco đi còn mình chẳng làm gì cả.>

<Marco. Tôi nhớ Marco.>

<Bồ nhớ rồi à? Trí nhớ của bồ quay trở lại rồi à?>

<Ừ. Hầu như thế. Song nó vẫn còn có gì đó lợn cợn.>

Phía trên đầu tụi tôi, có hai chiếc Con Rệp bay ì ầm. Chiến đấu cơ Con Rệp - những từ này đến thẳng ngay trí óc tôi, tôi biết ngay chúng là cái gì. Chiếc Con Rệp với phi hành đoàn gồm một Hork-Bajir và một Taxxon. Tôi có thể hình dung ra hình ảnh của Hork-Bajir, nhưng còn hình thù của Taxxon ra sao tôi vẫn còn lơ mơ. Dẫu sao tôi cũng biết cả hai đều là Yeerk. Loài nào cũng đều có Yeerk sống trong đầu.

<Tôi không thể đứng dậy được,> tôi bảo Cassie. <Một chân voi gãy rồi. Tôi hoàn hình người lại đây.>

<Ừ, mình cũng hoàn hình thôi. *Veleek* đi rồi,> Cassie bùi ngùi nói.

<Rachel, đáng ra mình phải biến hình trong khi quái thú bụi ở đây, mình có thể đuổi nó khỏi Marco. Nhưng mình sợ quá…>

<Tôi cũng thế,> tôi thú nhận.

Thân mình tôi bắt đầu co rút lại. Bốn cái chân voi, sừng sững như bốn cái cột điện trở về hình dạng tứ chi của loài người. Hai cái ngà thụt trở lại vào miệng tôi và nứt báy ra để tạo thành những cái răng. Cái vòi đã bớt linh động, những cơ bắp mất dần, và teo quặp lại để biến thành mũi và miệng tôi.

"Tại sao quái thú bụi lại tấn công tụi mình?" Tôi thắc mắc ngay khi cái miệng tôi có thể phát ngôn.

"Nó đi rồi, mang theo Marco. Nó sẽ giết chết cậu ấy mất," Cassie rên rỉ. "Đáng lẽ ra mình phải…"

"Này, Cassie," tôi nói cộc lốc. "Đó là việc quá khứ. Nó đã xảy ra rồi, phải không? Hiện tại chúng ta còn có điều khác để lo lắng." Tôi chỉ lên hai chiếc Con Rệp đang lượn xà quần trên đầu và đang vòng lại chỗ tụi tôi với tốc độ đã chậm lại rất nhiều.

"Cassie, tôi không nhớ chúng ta có thể biến hình lại thật nhanh được không?" Tôi cuống quít hỏi.

"Được, được mà. Mặc dù như thế thì mệt kinh người. Nhưng tụi mình không thể để bị bắt trong hình hài người. Như vậy bí mật của chúng ta sẽ bị lộ tẩy!"

"Cassie, chúng ta cần biến thành con gì đó thật nhanh. Tôi không nhớ mình có sẵn những con gì cả," tôi nói gấp gáp.

Cassie ngẫm nghĩ. "Lúc này là ban đêm, lại đang ở trong rừng, có lẽ dùng lốt cú là hay nhất. Tụi mình đã sử dụng lốt hình biến này để bảo vệ Jake khi cậu ấy bị một tên Yeerk chui vào đầu. Những con cú sừng bự chang bang."

Tôi đang nhắm nghiền mắt lại. Cú ư? Tôi cũng có lốt hình cú à? Phải rồi, tôi đã nhớ ra, tôi có thể *cảm thấy* nó.

Chiếc Con Rệp lựa vị trí, lượn lềnh bềnh trên không khỉ rồi kẹp chặt hai bên tụi tôi, ngay từ phía trên, chừng một trăm mét. Từ đằng xa, tôi nghe có tiếng còi xé toạc màn đêm - xe cảnh sát đang tới gần. Tôi chắc chắn đó là tụi Mượn xác Người trong lốt cảnh sát chứ không phải là cảnh sát thực sự.

Tôi nhắm tịt mắt lại và tập trung toàn bộ tâm trí vào việc biến thành cú sừng. Khi tôi mở cặp mắt cú ra, thì trời đêm chợt sáng tỏ như ban ngày. Tôi có thể thấy từng chi tiết của chiếc Con Rệp, thấy xuyên thấu vào tận trong rừng sâu, thấy những ánh đèn màu xanh da trời trên xe cảnh sát như thể chúng đang ở ngay trước mặt tôi.

<Bồ sẵn sàng chưa?> Cassie hỏi.

<Rồi.>

<Bay theo mình nào,> Cassie bảo và đập cánh bay khỏi mặt đất. Mới được vài tấc, đột nhiên một sinh vật khổng lồ từ trên chiếc Con Rệp nhảy tòm xuống. Nó đụng đất, lăn tròn một vòng và đứng lên

tỉnh bơ!

<Hork-Bajir!> Tôi thét. Giây sau, một tên Hork-Bajir khác nhảy xuống. Với tốc độ kinh khủng, chúng bật dậy và đuổi rát theo tụi tôi. Rừng gươm cánh tay của chúng nhấp nhoáng dưới ánh trăng.

<Lao thẳng về phía chúng!> tôi thét vang.

<Nhắm vào mắt chúng!> Cassie cũng hét theo.

Tôi dốc hết năng lượng vào việc quạt cánh. Móng vuốt cú giương thẳng ra trước. Hai gã Hork-Bajir xộc thẳng về phía tụi tôi, tụi tôi cũng lao thẳng về phía chúng.

Rrroooaaawwrr!

Một cái gì đó lướt ào qua không khí. Tôi thấy một ánh cam vằn đen. Tên Hork-Bajir tôi đang nhắm tới té gục xuống cùng với con cọp khổng lồ đè trên lưng. Gã Hork-Bajir trước mặt Cassie quay ngoắt lại.

Cassie bay vù qua hắn.

Con cọp buông tên Hork-Bajir đã bẹp dí ra.

Tôi bay vèo qua phía cả hai, quạt cánh bay trối chết.

<Tụi mình hãy ra khỏi đây!> Jake ra lệnh.

<Đúng thế,> tôi tán thành.

<Còn Marco thì sao?> Jake chột dạ hỏi. <Mấy bồ có thấy Marco đâu không?>

<Aaahhh!> Con khỉ đột - tôi rơi đuồn đuỗn từ độ cao hai dặm. Xa bên dưới tôi… quá xa bên dưới… tôi thấy những ánh đèn loang loáng. Và ngay bên hông, gần như bao quanh tôi là mây.

Tôi là một con khỉ đột nặng hai trăm ký quyết định rơi tự do không có một cái dù trong tay.

<Aaahhh!>

<Marco, sao bạn cứ hét hoài vậy? Bạn làm tôi đau đầu quá.>

<Tụi mình sắp "đai" rồi. Người lạ ấm ớ ạ!>

<Không đâu. Đừng có ngốc nghếch thế chứ,> Ax quặc lại.

<Có lẽ bồ thì không đâu, bồ là bọ chét mà! Bồ chỉ việc nảy lên là xong. Còn tui sẽ tiếp đất như một hòn đá tảng.>

<Marco, biến thành chim đi.>

<Ồ ồ,> tôi hầm hừ. <Có kịp không?>

<Tôi không biết. Có lẽ bạn phải nhanh nhanh lên,> Ax thúc giục bằng cái giọng Andalite cực kỳ tỉnh rụi.

Vấn đề là tôi không thể biến hình thẳng từ lốt thú này sang lốt thú khác. Tôi phải quay trở về hình hài tự nhiên của mình trước đã. Vì vậy, tôi cần phải hoàn hình thành người, sau đó mới biến hình thành chim được.

Một phút sau tụi tôi không còn là một khỉ đột và một bọ chét cùng bay nữa, mà là một người và một Andalite cùng rơi. Và bây giờ mặt đất không còn quá xa nữa. Mà là quá gần!

Tôi đã thấy được những căn nhà, thấy những dải ánh sáng leo lét, nhập nhòa nhập nhoạng quanh chúng. Tôi có thể thấy những bóng đèn đằng trước và đằng sau xe hơi nối đuôi nhau chạy ùn ùn. Và tôi thấy cả bãi đậu xe của khu thương xá, nơi gần như trống trơn ngoại trừ một toán công nhân đang tỉ mẩn vẽ những vạch sơn lên bãi đậu đen ngòm.

Tôi cố tập trung biến hình thành ó biển. Đó là một loài hao hao giống diều hâu. Nó có lông xám nâu, với vài chỗ lấm chấm trắng ở bên dưới ức và một cái mỏ đen thùi. Nhưng ngay tại khoảnh khắc này, tôi không quan tâm đến chuyện nó là thứ chim gì hết, miễn nó có cánh là được rồi.

<Mọc ra, mọc ra đi cánh ơi!" Tôi thét rầm. Nhưng gió sượt qua mặt tôi, đánh bạt những tiếng thét trở lại miệng.

Những sợi lông ó biển bắt đầu túa ra khỏi da. Tôi cảm thấy xương mình nhẹ bẫng đi, trở nên rỗng tuếch. Tôi có thể nghe thấy âm thanh xèn xẹt khi xương sọ thu lại để ôm lấy bộ não nhỏ hơn.

Quá chậm. Chậm quá…

Bây giờ tôi đã có thể trông thấy rõ những người đang hỉ hoáy làm

việc trong bãi đậu xe của khu thương xá! Và tôi vẫn đang rơi xuống sầm sập.

Không được rồi! Mặt đất sẽ tông ầm vào tôi! Nó sẽ nhảy lên đề tóm lấy tôi! Tôi xòe cánh tay mình rộng ra.

Không! Không phải cánh tay mà là cánh! Cá á ánh!

Phụ ụt! Gió táp vào cánh của tôi làm căng tròn mọi cơ bắp - thế là tôi bay với vận tốc chỉn mươi dặm một giờ. Chỉ cách vệt sơn mới vẽ có vài phân.

<Yah-hah!> Tôi phỉ phởn gào lên. Liếc qua trái, tôi thấy Ax đang bay trong lốt diều mướp của ảnh.

<Thật là phấn khích,> Ax bình phẩm.

<Ừa, bá cháy, nhưng tui hổng muốn làm lại nữa đâu.>

<Ừ, không bao giờ nữa,> Ax gật gù.

Chương 38 - JAKE

Rachel nghỉ đêm ở nhà Cassie, để khỏi phải giải thích với mẹ lý do tại sao nhỏ không có mặt ở hội trại thể thao. Vả lại, Rachel vẫn còn ù ù cạc cạc, nên tốt nhất là cho nhỏ ở một thời gian với Cassie.

Tôi lê lết về nhà vào lúc nửa đêm. Không nghi ngờ gì nữa: tôi sẽ bị cấm cửa mà không được phàn nàn gì. Không có tivi, không có trò Sega, phải ở tịt trong nhà từ 5 giờ chiều, phải rửa tất cả chén đĩa, phải đổ rác, lau nhà suốt hai tuần liền, và lại còn phải quét dọn gara nữa chứ. Tôi sẽ không nói gì ngoài những từ như "Vâng, thưa mẹ" hay "vâng, thưa ba" hoặc là "Con thực sự xin lỗi đã khiến ba mẹ lo lắng."

Tôi leo lên phòng ngủ và cố gắng không nghĩ tới việc Visser Ba đang làm gì với Ax và Marco.

Chưa bao giờ tôi cảm thấy mệt mỏi và suy sụp như lúc này. Buồn ngủ díp mắt lại, tôi lăn đùng ra ngủ, để nguyên xi quần áo, mặt cắm phập xuống cái giường còn chưa dọn gọn.

Trong giấc ngủ mê man, tôi cứ bị ám ảnh bởi những gì đã xảy ra. Chắc chắn quái thú bụi sẽ còn trở lại. Dù rằng hơn nửa lực lượng của tụi tôi vẫn sống sót, nhưng từ rày về sau tụi tôi sẽ không bao giờ còn có thể biến hình an toàn được nữa. Cuộc chiến sẽ khép lại, bọn Yeerk sẽ tha hồ thôn tính Trái Đất…

Và bạn biết sao không? Suy nghĩ đó khiến tôi cảm thấy khuây khỏa. Tôi quá mệt mỏi… không thể chiến đấu tiếp được nữa.

Điều tiếp theo tôi biết là….

"Huhu huhu…!"

"Oái!"

Tôi giật mình ngồi bật dậy, vặn vẹo người ngó xung quanh, rồi tôi nhận ra rằng mình đã rơi khỏi giường.

Marco cười khanh khách, cười ngặt nghẽo đến nỗi gần như khóc.

"Làm sao bồ tới được đây?" Tôi hỏi. "Bồ còn sống hả?"

"Không, tui là hồn ma của Marco. Sợ không?!"

"Mấy giờ rồi?"

"Hình như là 10 giờ sáng." Marco nói rồn rảng. Nó đi tới cửa sổ và mở toang ra cho ánh sáng ùa vào. Tôi thu mình và né ánh mặt trời quá rực rỡ. "Cassie nói *Veleek* đã mang bồ đi rồi mà."

"Tỉnh dậy coi, thủ lĩnh can trường. Tất cả tụi tôi đều còn sống nhăn và đang chờ bồ tới để lãnh đạo cuộc phản công."

"Phản công?" Tôi liếc nhìn cánh cửa.

"Đừng lo," Marco trấn an. "Tom đi rồi. Tui đã kiểm tra."

"Mình chẳng đi đâu được nữa," tôi ca cẩm. "Mình bị phạt vì cái tội về nhà trễ."

“Ừm… à… Hồi nãy tui đã nói chuyện với ba bồ. Chú ấy cũng đã thông cảm chút chút. Chú ấy nói nếu bồ dọn dẹp gara sạch sẽ thì bồ có thể đi ra ngoài một lát. Xem ra chú ấy rất hạnh phúc nếu bồ dọn sạch gara thì phải…”

“Đúng rồi. Tại sao lại không kia chứ? Mẹ mình phân công cho ba phải dọn gara trong một tháng. Bây giờ ba trút cái trách nhiệm ấy lên đầu mình, làm sao mà không sung sướng cho được? Bồ giúp mình chứ?”

“Tui á? Giúp bồ lau dọn gara á? Eo ôi!”

Tôi mỉm cười. “Mình mừng là bồ chưa chết, Marco à.”

“Tui cũng thế.”

“Thôi được, Marco. Tụ tập cả bọn lại đi. Cho mình ba tiếng để thanh toán cái gara. Tụi mình sẽ gặp nhau ở bìa rừng. Không ai được biến hình. Nhớ chưa? Không ai được biến hình.”

<Mình không thể nào tưởng tượng được rằng tất cả mấy bồ đã trải qua ngần ấy việc trong khi mình ngủ khì.> Tobias quạu quọ. <Đùa giỡn với quái vật sao Thổ? Rachel mắc chứng bệnh quên cho tới khi Marco lái xe tải đâm sầm vào nhỏ? Trốn thoát khỏi tàu Lưỡi Rìu của Visser Ba? Không thể tin nổi. Mình đã lỡ mất tất cả các trò vui.>

"Bồ là đứa duy nhất trong đám không thể biến hình." Jake nhắc tới một sự thật hiển nhiên. "Do đó, *Veleek* không thèm quan tâm. Bồ hên lắm đấy."

"*Veleek* chỉ đuổi theo sự biến hình mà thôi, nó - hoặc là chúng, tui có thể khẳng định - chỉ ăn năng lượng biến hình. *Veleek* hổng thèm muốn cái bộ giò cà kheo của diều hâu đâu." Marco cười toe.

<Lại đây, Marco,> Tobias nói. <Ra đứng dưới chân mình coi.>

Mọi người cười ầm lên. Trừ tôi. Tôi không ngủ được bao nhiêu. Lần này không phải vì giấc mơ mà là ký ức. Giấc mơ đã trở thành hiện thực. Tôi tỉnh giấc bởi tôi… tôi đã run rẩy, sợ hãi trong khi *Veleek* lơ lửng trên đầu và cuối cùng đã để nó nhắm bắt Marco. Tôi không thích ký ức này. Không chỉ mình tôi thấy sợ. Tất cả tụi tôi, đứa nào cũng hãi. Nhưng tôi không thích khi biết rằng tôi đã chỉ nghĩ đến sự an toàn bản thân trước sinh mệnh của Marco. Chỉ có một từ có thể mô tả được thái độ của người có hành động như tôi: hèn nhát.

Tôi không thích từ này. Nó quấy đảo tôi.

"Thôi nào, tụi mình biết gì nào," Jake nói. "Một là: *Veleek* là một tập hợp các côn trùng. Chúng tồn tại riêng rẽ cho tới khi chúng cảm nhận được nguồn năng lượng chúng có thể chén được, chúng sẽ tụ lại với nhau tạo thành một quái thú có thể nghiền nát mọi thứ. Hai là: Visser Ba đã biến đổi sinh vật này để phục vụ cho mục đích của riêng hắn."

<Đúng,> Ax nói. <Rất đơn giản. Bọn Yeerk đặt lại chương trình cho quái vật săn năng lượng biến hình và thức ăn lại là một loại năng lượng khác: năng lượng từ động cơ của tàu vũ trụ.>

Rachel gật gù. "Giống như huấn luyện chó săn vậy. Chó săn sẽ truy đuổi cáo hoặc bất cứ thứ gì, chỉ vì chúng được chủ cho ăn một loại thức ăn khác hoàn toàn. *Veleek* săn đuổi năng lượng biến hình, mang vật biến hình về giao nộp cho chủ và nó sẽ được thưởng thức ăn là năng lượng từ con tàu."

"Chính xác," Jake nói. "*Veleek* là chó săn của Visser Ba. Một con chó hiếm, có thể nói là không bị đánh bại."

"Sai rồi, không phải là không thể đánh bại. Nó không thể nhấc nổi Rachel trong lốt voi vì nhỏ quá nặng. Vậy là nó cũng có giới hạn. Còn

khi ở trên tàu Lưỡi Rìu, như lời Ax kể, bọn Yeerk đã dùng nước để khống chế *Veleek*…" Tôi nhũn nhặn nói.

Bọn bạn quay qua nhìn tôi.

Jake nói, "Vậy, chúng ta sẽ làm gì với những thông tin này?"

"Mình… mình có một kế hoạch," tôi nói rồi hít một hơi thật sâu. "Nhưng mình có một điều kiện: phải chính mình là người thực hiện…"

"Cassie, thế thì quá sức nguy hiểm," Jake bài xích khi tôi trình bày kế hoạch xong. "Tại sao bồ lại phải tự thân làm việc đó?"

"Bởi vì," tôi nhìn sang Marco, "Mình đã để *Veleek* bắt Marco đi. Đáng lý ra mình phải biến hình, phải kéo nó về phía mình."

Marco cười khòng khọc. "Cassie, chuyện đó nhằm nhò gì. Tui vẫn còn sống nhăn, vẫn khỏe mạnh và quyến rũ như thường, thậm chí còn bảnh hơn bao giờ hết."

"Không phải thế," tôi nói. "Mình là một kẻ hèn nhát."

Rachel nhướng mày. "Hả? Cái gì? Cassie à, bồ có mặt trong mọi trận chiến của chúng ta mà. Kẻ hèn nhát với bồ cách xa nhau cả tỷ năm ánh sáng!"

"Bồ nói dễ nghe quá, *Công chúa chiến binh Xena*."

"Cái gì?"

"Bồ không nhớ à? Marco đã đặt cho bồ biệt hiệu đó."

Rachel nghệt mặt. "Tôi nghĩ vẫn còn một vài lỗ hổng trong trí nhớ của tôi." Nhỏ nhòm Marco với nét mặt nghi ngờ. "Tôi có thích cái biệt hiệu đó không? Hay là tôi sẽ đá cậu mỗi khi cậu gọi tôi như thế?"

"Rachel, bồ an ủi mình hay lắm. Nhưng bồ không khiến mình thay đổi quyết định đâu. Mình sẽ làm phi vụ này," tôi quả quyết. "Đó là kế hoạch của mình mà…"

"Cassie," Jake can ngăn, vẻ nài nỉ.

Tôi cầm tay cậu ấy và bóp nhẹ. "Bồ biết đó là kế hoạch hay mà, Jake. Vả lại mình là đứa biến hình giỏi nhất trong bọn cơ mà."

Chẳng đứa nào nói gì thêm. Rachel đặt tay lên vai tôi.

"Thôi được rồi," Jake nặng nề quyết định. "Chúng ta ra bãi biển nào…"

Chương 40 - TOBIAS

Từ vách đá chạy dài ven biển, tôi bắt được một luồng không khí nóng và vút lên cao. Quá đã! Tôi dang rộng đôi cánh và cảm thấy hơi ấm bao bọc tôi. Tôi lên cao, lên cao nữa và lượn một vòng trên biển. Tôi đã đạt được độ cao cần thiết.

Tôi tin chắc rằng Cassie không muốn ở cách quá xa không thể dùng giọng truyền giữa các thành viên trong nhóm. Tôi nghĩ, tôi là đứa đã "ngủ say" trong suốt nửa cuộc chiến! Thật đáng xấu hổ, thật bực mình hết sức. Để xua tan nỗi bực dọc này, cách tốt nhất, tôi nghĩ ít nhất tôi nên tham gia và giúp Cassie hoàn thành kế hoạch của nhỏ.

Diều hâu đuôi đỏ không phải là loài chim nước. Chúng không phải là những tay bay thiện nghệ trên mặt nước vì nước không tạo ra luồng khí nóng. Nhưng tôi vẫn bay, bay lên cao với chút ít hy vọng rằng tôi sẽ tìm thấy *nó* trước khi đuối sức.

Tôi hướng ra xa ngoài biển. Khi tôi vừa mới cảm thấy dễ chịu khi bay trên làn nước màu xanh xám thì không khí nguội dần. Tôi phải bay dựa vào đầu ngọn gió để có thể bảo toàn được độ cao.

Biển không phải "địa hình bay" yêu thích của tôi. Tôi có nhãn lực tuyệt vời, nhưng lại không thể nhìn xuyên mặt nước như đại bàng đầu bạc hay ó biển. Tuy nhiên, nếu như *nó* - thứ tôi cần tìm - ở dưới nước, mắt tôi vẫn nhìn thấy được.

Tôi bắt đầu thấm mệt thì tôi phát hiện ra lỗ mũi của *nó*, *một chú cá voi*. Tôi cũng nhận ra mình đang trên đường quay trở về bờ biển. Thiệt là may mắn.

Tôi hơi chuyển hướng về phía Nam và đảo cánh chặt góc để gần bờ hơn nữa. Bờ còn cách tôi khoảng hai dặm.

Rồi, tôi thấy nó ở ngay phía dưới tôi. Tôi có thể nhìn thấy nó đang hùng dũng rẽ sóng. Nó trồi lên và đẩy không khí ra khỏi phổi, rồi lặn xuống. Nó lại xuất hiện cách đó gần một trăm mét về phía Nam. Luôn luôn là phía Nam.

Tôi liệng trái và bay về phía bờ. Tôi mệt và mừng rỡ khi nhìn thấy đất liền. Nhưng tôi không có cơ hội nghỉ ngơi. Cuộc thử sức thật sự vẫn còn ở phía trước.

Với cặp mắt diều hâu, tôi quét một dọc bãi biển phía dưới.

Phải mất vài phút tôi mới tìm được đám bạn mặc dù bãi biển không đông.

Tôi nhả bớt không khí và nhào xuống gặp tụi bạn.

<Mình đã tìm được nó cho bồ rồi, Cassie,> tôi nói. <Một chú cá voi.>

Chương 41 - CASSIE

"Tui phải nói rằng có những người nên phơi mình dài trên bãi biển, nhưng có một số thì không," Marco láo nháo. "Mấy bồ có khi nào thấy mấy cha già tóc tai rậm rạp, béo phị mặc chiếc quần bơi hiệu Speedo ở bãi biển Baywatch không? Không. Không khi nào. Ở Baywatch, Davis Hasselhoff ra một điều luật cấm những kẻ khó coi không được lai vãng. Ổng sẽ đá đít bất cứ kẻ nào như thằng cha kia ra ngoài. Cần phải áp dụng điều luật Hasselhoff ở đây mới được. Đấy, tui muốn nói nhiêu đó thôi."

"Vậy là bồ sẽ chẳng bao giờ ra biển nữa phải không, Marco?" Rachel nói thờ ơ, không buồn hưởng ứng trò đùa của Marco.

Tụi tôi đi dọc bãi biển, vờ như mọi chuyện vẫn bình thường. Vờ như cả lũ vô ưu. Vờ như mọi thứ đều ổn thỏa.

Rachel vẫn im lìm. Tôi cho rằng trải nghiệm mất trí nhớ khiến nhỏ lao đao. Rachel là một đứa luôn kiểm soát được mình. Nhỏ rất dũng cảm khi phải đối mặt với mọi hiểm nguy. Nhưng lần này là một cái gì đó hoàn toàn mới với nhỏ: một mối nguy hiểm đến từ bên trong nhỏ.

Marco đang cố gắng nói chuyện tếu để cả bọn thư giãn. Không hiểu sao cậu ấy lại cho rằng cậu ấy phải chịu trách nhiệm về cảm giác tội lỗi của tôi. Cậu ấy nói với tôi rằng cậu ấy không trách gì tôi cả. Tôi cảm ơn mà trong lòng vẫn thấy khó chịu. Marco không biết phải xử lý vụ này làm sao ngoài cách cố làm cho cả đám phải bật cười.

Jake quả là một cái máy chịu sức căng lớn. Cậu ấy che giấu cảm xúc rất giỏi, nhưng tôi biết lúc nào cậu ấy buồn. Đó là khi bạn nhìn thấy cậu ấy bặm chặt môi và có một cái nhìn ra vẻ dửng dưng.

Và kia rồi… Tobias đã trở về.

<Mình đã tìm thấy nó cho bạn rồi, Cassie,> cậu ấy nói. <Một chú cá voi.>

Tôi vẫy tay ra hiệu đã nghe thấy. Tobias báo cho chúng tôi biết địa điểm của chú cá voi.

Jake dừng lại. "Bồ không nhất thiết phải làm việc này, Cassie. Lực tác động… nếu bồ tiếp nước quá nhanh… ngoài ra, biết đâu *Veleek* không còn lởn vởn quanh đây nữa…"

Tôi không thể nhìn thẳng vào mắt cậu ấy. Cậu ấy đang chỉ cho tôi một con đường thoát dễ dàng. Tôi không muốn bị dụ dỗ.

"Mình sẽ làm," Tôi cố gắng nói với giọng bình tĩnh nhất có thể.

"Bồ có thể làm được, Cassie," Rachel nói.

"Biến thành ba con vật, sáu lần biến hình, trong đó có một lốt hình mới hoàn toàn, tất cả phải thật nhanh, đúng không?" Tôi hỏi lại nhỏ. "Mấy bồ luôn nói rằng mình là đứa biến hình nhanh nhất, là đứa kiểm soát hình biến mới dễ dàng nhất. Mình chỉnh là đứa thực hiện

việc này hoàn hảo nhất."

Trước sự ngạc nhiên của tôi, Jake gật đầu tán đồng. "Cassie nói đúng, đây chính là việc giành cho bồ." Cậu ấy nắm tay tôi. "Nhưng tất cả tụi mình sẽ ở đó giúp bồ."

Bốn đứa tụi tôi đi ra biển, sóng vỗ ì oạp. Ax phải ngồi ngoài vụ này. Cậu ấy phải biến hình lại thành người Andalite trước khi biến hình tiếp, mà ở trên bãi biển đông đúc như thế này thì việc đó chả nên chút nào.

Tụi tôi phải chọn một địa điểm cách xa mấy chú bảo vệ. Tụi tôi chẳng muốn có ai đó bị bắt trong lúc này.

Tôi lội xuống biển. Nước lạnh ngắt. Nước nổi bọt quanh mắt cá chân, rồi nguyên cẳng chân, đến eo của tôi. Tôi lao về phía trước và bắt đầu bơi xa bờ. Tobias đã bay ra nghỉ xả hơi một vài giây trên đỉnh mấy vách đá.

Tôi bơi ra ngoài biển, và trong khi bơi, tôi tập trung vào lốt hình biến đầu tiên. Một vài dạng lốt hình biến cực kỳ khủng khiếp. Một vài dạng thì kỳ quái. Có một số khác lấn lướt bạn bởi bản năng đói và sợ hãi của con vật. Còn những hình biến khác khiến bạn cảm thấy trở nên vô song cùng với sức mạnh của những con thú đó.

Và có một số dạng hình biến… không nhiều, khiến bạn cảm thấy tuyệt vời.

Trong khi bơi, tôi cảm thấy mặt tôi phình ra, phình ra, phình ra nữa. Chân tôi bắt đầu chảy nhão, làn da trở nên dày và ráp. Phổi tôi ngưng hoạt động trong một khoảnh khắc và giây sau lỗ thở phía sau đầu tôi bắt đầu hoạt động.

Xa tít phía bờ, tôi nghe thấy giọng truyền của Tobias, yếu nhưng có thể hiểu được.

<Nó đang tới! *Veleek* đang tới!>

Tôi đang là một sinh vật có bàn chân mà không có chân, có hai bàn tay mỏng màu xám nhưng không có cánh tay. Tôi có cặp mắt người vẫn còn cay xè vì nước biển mặn chát nhưng tôi cũng có lỗ thở phía sau cổ. Tôi là một sinh vật nửa người, nửa cá heo.

Tôi lật người để nhìn lên trên. Trên đó là con chó săn của Visser Ba. *Veleek*. Quái thú bụi. Hàng triệu hạt bụi đói năng lượng xoáy tròn như một cơn lốc.

Tôi lặn sâu xuống dưới nước. Khi tôi nổi lên, nó vẫn còn ở đó. Nhưng nó không tới gần tôi.

<Nó không thích nước,> Marco nói.

<Mình đoán thế,> tôi đồng tình.

<Cậu nói đúng, Cassie,> Rachel nói.

<Hy vọng là như vậy.>

Tôi cảm nhận được những biến đổi cuối cùng trên cơ thể. Tôi đã biến thành một chú cá heo hoàn chỉnh. Vui đùa! Tôi đã quên cá heo luôn hạnh phúc như thế nào. Cảm giác rất khác lạ, nó khiến bạn quên

mọi u sầu.

Nhưng, niềm hạnh phúc của cá heo không xua đi được nỗi lo lắng của tụi tôi.

<Chúng ta đi tìm chú cá voi thôi nào!> Rachel nói.

Tụi tôi lấy đà nhảy cao lên với tốc độ tối đa của cá heo. Tôi bắn ra một chuỗi các tiếng click từ một bộ phận trong đầu tôi. Những tiếng click xuyên qua làn nước, và dội ngược lại cho tôi là những tiếng vang. Những tiếng dội này vẽ lên một bức tranh mô tả cảnh vật dưới nước xung quanh tôi.

<Tôi đã thấy nó nhờ định vị bằng tiếng vang,> tôi nói với tụi bạn.

<Ừ,> Jake tán đồng. <Chếch phía bên trái. Không xa lắm.>

Ngay lúc đó, tôi *nghe* thấy con cá voi đang bơi sầm sầm trong nước. Tụi tôi tăng tốc đuổi theo nó. Tụi tôi nhanh hơn nó chỉ vì cơ thể của nó quá to. Bạn cứ hình dung giống như bạn đang chạy ngay bên cạnh một chiếc xe tải hay bên cạnh một đoàn tàu lửa. Sườn của chú cá voi này như một bức tường màu xám, sứt sẹo, nham nhở bởi một lớp hàu bám trên đó.

Chỉ một vài lời, con cá voi nói bằng cái giọng chẳng ra giọng, bằng những từ chẳng ra từ: Có một đám mây kỳ lạ ở trên kia.

Veleek vẫn chuyển động, không quan tâm chúng tôi có ở đó hay không. Nó giữ tốc độ phía trên cao, không thể tấn công nhưng cũng không rút lui.

<Nào, tới giờ G rồi,> tôi nói. <Sẵn sàng nào.>

Tôi bắt đầu hoàn hình. Nói bao giờ cũng dễ hơn làm. Tôi đang di chuyển ngang với tốc độ của cá voi, nhanh gấp nhiều lần so với khả năng bơi của con người - tôi.

Cậu bạn vĩ đại, đừng có lặn nhé, tôi "nhờ vả" chú cá voi, liệu nó có nghe thấy hay hiểu lời tôi hay không, tôi có nói được đâu. Khó có thể diễn tả cách giao tiếp của cá voi. Cá heo có thể nghe thấy giọng truyền, nhưng không phải bằng những từ rõ ràng mà bằng những bức tranh tuyệt đẹp hiển hiện trong đầu bạn.

Jake và Rachel, từng người nhẹ nhàng bơi lên cạnh tôi. Các cậu ấy dùng mõm đỡ tôi và nâng tôi lên khỏi mặt nước. Tôi hoàn hình, đuôi cá heo tách ra thành hai chân. Hai mái chèo cá biến thành hai tay.

Tôi đã thành người hoàn chỉnh. Tôi chòi cái mặt lên vừa lấp xấp mặt nước và thở gấp gáp. Chỉ cách mặt nước chừng sáu tấc, *Veleek* bay lượn - đói rã, chờ cơ hội.

Tôi ấn hai bàn tay người của tôi vào bên hông cá voi. Tôi tập trung trỉ óc vào quá trình hấp thu. Tôi cảm thấy… hình như mình không phải. Lẽ ra tôi phải xin phép nó. Nhưng sự giao tiếp rất mơ hồ và chậm chạp của cá voi không cho tôi kịp giải thích. Tôi cần ADN của nó.

Nó bơi chậm lại và gần như dừng hẳn. Đó là sự xuất thần do tác

động của quá trình hấp thu. Tất cả mọi con thú đều trở nên lờ đờ khi tụi tôi áp tay vào. Nhưng cá voi không hẳn là một con thú. Nó không thông minh như người, nhưng nó cũng biết suy nghĩ, và, tôi tin, nó cũng có cả linh hồn nữa.

Khi tôi hoàn thành xong việc hấp thu ADN cậu bạn vĩ đại, tôi bỏ tay ra khỏi người nó.

"Mình xong rồi!" Tôi nói, chúi mặt xuống nước.

Các bạn tôi chậm rãi lặn xuống và đẩy chú cá voi ra xa.

Bây giờ, tôi là một trong những thứ vụng về hậu đậu nhất trên thế giới: một con người giữa biển khơi. Tôi không sợ chết đuối bởi vì các bạn tôi đang ở xung quanh tôi dưới lốt cá heo. Nhưng với *Veleek* lơ lửng phía trên, giống như một cái trần thấp, răng nghiến trèo trẹo, thì thật là sởn hết cả gai ốc.

"Tobias sẵn sàng chưa?" Tôi hỏi.

<Cậu ấy đang ở bên trên *Veleek*,> Jake trả lời. <Bồ vẫn muốn tiếp tục làm nữa không?>

"Vẫn - phì phì!" Tôi nhổ nước mặn ra khỏi miệng. "Đến giờ mình vẫn ổn. Mình sẵn sàng rồi."

Chương 42 - TOBIAS

Đây không phải là kiểu bay ưa thích của tôi. Diều hâu không giống ngỗng trời. Diều hâu không có khả năng bay liên tục, từ giờ này qua giờ khác. Bản thân tôi, tôi không biết ngỗng xử lý vụ này như thế nào.

Diều hâu thích có gió để nâng cánh bay lên. Chỉ ít ra thì tôi cũng có gió. Nhưng hầu hết thời gian của diều hâu là bay lượn trên những ngọn cây để săn mồi, nhào xuống chụp lấy chú chuột hay chú thỏ lơ đãng. Diều hâu không mấy quan tâm đến độ cao trừ phi chúng bắt được những luồng khí nóng tự nhiên.

Hơi nước làm không khí nguội ngắt, bay cực kỳ khó. Cánh cứ phải đập lia lịa để lấy và giữ độ cao.

Nhưng tôi không thể khiếu nại ai. Cassie đang thực hiện một nhiệm vụ cực kỳ nguy hiểm.

Tôi chở Cassie trong lốt gián trên lưng. Bạn ấy đã phải biến hình hoàn toàn ở dưới nước để *Veleek* không thể bắt được. Bạn ấy đã biến hình từ người sang cá heo, về người lại rồi bây giờ đã biến thành gián. Và bạn ấy đang chuẩn bị biến hình thêm mấy lần nữa.

<Tobias, *Veleek* có đuổi theo tụi mình không?>

<Không, mấy đứa kia đang thay phiên nhau biến thành cá heo để giữ cho nó bận bịu ở mấp mé mặt nước.>

<Tốt. Bồ thấy thế nào?>

<Không hề chi,> tôi nói xạo. Tôi đang phải gồng mình ra để lấy từng phân độ cao, trong khi toàn thân rã rời. Tôi cần phải bay lên càng cao càng tốt. Cassie cần mỗi phân độ cao tôi có thể cung cấp cho nhỏ.

Ở độ cao khoảng chừng ba chục mét, tôi đón được một luồng gió tuyệt vời, liền cưỡi lên và nương theo nó tới được chừng ba trăm mét, nhưng sau đó không khí xuội lơ một hồi, và cuối cùng thì nguội ngắt luôn. Tôi đành phải cật lực lèo lái một mình.

<Tobias?>

<Gì thế, Cassie?>

<Bồ nghĩ việc này sẽ ổn chứ?>

<Nếu mình có đủ độ cao, việc sẽ thành.>

<Bồ có thấy sợ không?> Cassie hỏi tôi.

<Ai kia, mình á? Mình sợ mọi thứ. Mình biết mình là một chú chim săn mồi nhưng bồ biết có bao nhiêu thú săn mồi khác săn mình không? Đại bàng nè, chim ưng nè. Bồ có biết chúng nhanh cỡ nào không? Như một viên đạn vậy đó. Chúng khiến mình giống như một cái khí cầu hiệu Goodyear vậy. Rồi còn có gấu trúc, cáo, rắn và thậm chí đôi khi đó là một chú mèo nhà đang cáu giận nữa. Và đó chỉ là

môi trường tự nhiên thôi. Ngoài ra, mình sợ bọn Yeerk và sợ sự thật rằng một lúc nào đó, mình tỉnh giấc và không nhớ được chính xác mình là cái gì, người hay là chim… Cassie à, mình còn sợ mình có quá nhiều thời gian rảnh rỗi.>

<Bồ vượt qua chuyện này như thế nào?>

<Ai bảo là mình vượt qua nó? Chỉ có một cách duy nhất để đối phó với nỗi khiếp sợ: Cứ sợ. Cứ hãi, và dấn tới rồi làm việc bạn phải làm.>

<Ừ, mình nghĩ là cậu nói thật. Nghe này, Tobias, nếu mình không khiến nó…>

<Ôi, đừng nói nữa. Bồ sẽ làm được mà.>

<Nếu mình không… nếu mình thất bại, cậu hãy nói với Jake rằng một ngày nào đó, cậu ấy phải nói với cha mẹ mình tất cả, được không? Một ngày nào đó, khi mà mọi thứ đã an toàn. Hãy nói với họ mọi chuyện xảy ra với mình nha. Hứa với mình đi.>

<Được. Mình hứa, Cassie.>

<Nhưng đừng nói gì với ba mình về chiếc xe tải nha,> Cassie nhắc thêm, gắng cười can đảm. <Ba mình nghĩ là nó đã bị ai đó lấy cắp. Cứ để ba mình nghĩ thế đi nha.>

<Cassie. Đến đây thôi! Mình không thể nào lên được cao hơn nữa.>

<Được rồi, Tobias. Cám ơn bồ.>

Tôi cảm thấy Cassie lăn khỏi lưng mình và tích tắc sau, tôi thấy nhỏ rơi, quay mòng mòng, từ độ cao hàng dặm, cố lôi kéo cho quái vật tấn công mình.

Một cô gái nghĩ mình là một kẻ hèn nhát. Thật lạ kỳ, có những lúc con người lại có thể chẳng hiểu gì về bản thân cả.

Với con mắt diều hâu, tôi thấy nhỏ phình ra khi ADN người tái tạo.

Và tôi thấy *Veleek* rùng rùng quay cả đống miệng của nó hướng lên trời.

Chương 43 - CASSIE

Tôi rơi. Gần như mù với đôi mắt gián. Không còn thời gian để lo lắng về *Veleek* nữa. Cứ biến hình, biến hình và biến hình.

Bàn tay, cẳng chân, cánh tay, mắt, đúng là *mắt của người* rồi!

Bên dưới, trong phạm vi mắt tôi có thể thấy, nước trải ra bạt ngàn. Toàn nước là nước! Những ngọn sóng lăn tăn, trắng xóa, nhấp nhô bắt ánh nắng mặt trời. Đẹp huyền ảo! Bầu trời xanh phía trên. Làn nước xanh phía dưới. Nước cũng có thể rắn không kém bức tường bê tông nếu tôi tiếp xúc với bề mặt của nó quá nhanh.

Tôi thấy Tobias lượn vòng bên trên. Và bên dưới, những hình thù giống như những ống xi-lanh màu xám bạc của mấy đứa bạn đang trong lốt cá heo.

Và rồi, lao lên đón tôi là một cơn lốc: *Veleek*. Nó đã nhận thấy năng lượng hoàn hình từ phía tôi phát ra.

Tôi đã thành người hoàn chỉnh chưa? Rồi, chắc chắn là tôi đã là người vì những dập vùi dưới đại dương khi nãy khiến mắt tôi còn nhức xốn và tứ chi tôi yếu xìu.

Quá nhiều hình biến. Quá nhanh. Và bây giờ thì…

Biến hình! Biến hình! Biến hình! Tôi ra lệnh cho mình. *Tập trung! Tập trung! Tin tưởng!*

Nhưng sự thay đổi diễn ra quá chậm, chậm lắm!

Tôi tập trung hơn nữa. Nhưng tôi mệt phừ rồi. *Biến hình, Cassie! Làm ngay đi!* Tôi ra lệnh cho mình, và rồi, tôi cảm thấy sự thay đổi. Tôi thấy mình lớn phổng ra…

Và rồi, nó túm được tôi! *Veleek* bung những sợi dây thừng bụi về phía tôi. Chúng bao quanh tôi như những xúc tu của con bạch tuộc, quấn quanh hai bàn tay giờ đã trở thành những mái chèo của tôi. Nó cuộn luôn cả những cẳng chân tôi giờ đang chảy dính vào nhau.

Mặc kệ nó! Biến hình! Chỉ còn là hy vọng thôi.

Tôi cảm thấy *Veleek* đã hứng được trọng lượng của tôi. Xung lượng rơi của tôi đã chậm lại, nhưng chúng tôi vẫn đang rơi - cả tôi và *Veleek*.

Qua cơn bão bụi, tôi thoáng thấy mặt biển bên dưới. Những hình thù như điếu xì gà của đám bạn to lên. Quá gần! *Biến hình, Cassie. Thêm một lần nữa thôi. Hãy biến hình!*

Nhưng tôi không có sức mạnh. Tôi đang bị nghiến ngấu. Và sau đó… vào khoảnh khắc tuyệt vọng nhất, tôi cảm thấy não cá voi nổi lên, đẩy lui trí não tôi. Trong cơn mê man, tôi thấy mình đang ráng vươn tới một vật gì đó mà tôi không thể xác định được, chỉ biết nó tối thui, rộng mênh mông. Tôi vươn ra, cố sức hầu có được sức mạnh của cá voi lưng gù.

Biến hình! Biến hình cho xong!
Kết thúc rồi mình sẽ nghỉ xả hơi!

Mới đầu tôi không thể trông thấy Cassie. Nhưng sau đó, con gián to dần và càng ngày càng lớn hơn. Tôi thấy Cassie là một cái chấm ở ngay giữa trời.

<Nhỏ rơi kìa,> tôi thì thầm.

Veleek rùng mình, cảm nhận ra con mồi mới.

<Tụi mình có nên giữ đề *Veleek* xao nhãng thêm không?> Tôi hỏi.

<Không,> Jake nói gọn. < Bây giờ chỉ còn tùy thuộc vào Cassie thôi.>

Một ngày nào đó có lẽ Jake sẽ là vị tổng tư lệnh hay tổng thống gì đó. Ảnh có khả năng đưa ra những quyết định dứt khoát, ngay cả với người ảnh yêu mến.

Cassie vừa rơi vừa bự ra và trở lại thành người.

<Nhỏ xuống gần quá rồi! Không đủ thời gian mất!> Tôi thét lên.

<*Veleek*. Nó sẽ làm nhỏ rơi chậm lại!> Marco nói.

Không đứa nào trong tụi tôi từng biến thành nhiều lốt hình như thế chỉ trong một thời gian ngắn đến vậy. Đó là một việc bất khả thi.

Khi *Veleek* xả những sợi thừng quấn quanh người Cassie, thì đằng chân nhỏ đã nhú ra cái thùy đuôi của cá voi lưng gù.

Bây giờ tất cả những gì tụi tôi thấy là *Veleek*. Cơn bão bụi đã bao trọn Cassie. Nó chậm dần, chậm dần, và rồi…

<Mình đang bị khùng hay đúng là nhỏ đang rơi nhanh hơn thế?> Marco hỏi.

<Đúng. ĐÚNG RỒI!> Tôi nức nở.

<Nhỏ đã làm được!>

Như một tảng đá, *Veleek* rơi. Nhanh, nhanh hơn. Nó không thể khiêng nổi khối thịt nặng ngần ấy. Nó không thể nhấc nổi một con voi nữa là, trong khi lúc này thứ nó đang mang lại bự hơn voi nhiều.

Nó quấn quanh con cá voi lưng gù… Và đang rơi vun vút về phía đại dương.

Vào giây cuối cùng. *Veleek* cố bứt ra để chạy thoát thân, nhưng nó đã lỡ quấn quanh con mồi quá chặt rồi, và con mồi bây giờ không còn là con mồi nữa.

Tôi lặn nhào xuống nước, ngay kịp lúc để mục kích cảnh…

Ttòòòmm!

Cơn lốc xoáy rơi tõm xuống nước. Hàng tỉ hạt bụi đập đánh chát vào những đợt sóng biển. Trong vòng nửa giây, chúng tan biến rồi bị nước cuốn trôi đi không còn vết tích. Và nổ văng ra khỏi *Veleek* đến ngày tận số - hiện ra từ cơn lốc bụi đã tuyệt mạng - là một sinh vật khổng lồ, mướt láng, bị chìm sâu xuống mười lăm mét nước.

<Cassie! Cassie! Bồ không sao chứ?>

Không có tiếng trả lời. Con cá voi vẫn theo quán tính chìm xuống nước.

<Cassie! Trả lời mình đi!>

Và rồi… lòi lên một cái đuôi cá voi quẫy quẫy. Một tảng thịt ùn ùn ngoi lên mặt nước.

<Hahhah!> Cassie hét lên đầy phấn khích. Nhỏ khoái chí nhảy cỡn lên khỏi mặt nước <Hây, Visser Ba!> Cassie gào. <Ta đã tắm rửa con chó săn giùm mi rồi!>

Nhỏ rơi trở lại cùng với một cú bắn nước tung tóe. Cả đám tụi tôi mừng rỡ ùa lại đón nhỏ.

<Làm hay lắm, Cassie.> Jake tấm tắc khen. <Cào rách cả *Veleek*.>

<Không thể tin nổi,> Marco thảng thốt. <Tụi mình đã chiến thắng. CHIẾN THẮNG!>

<Cassie, chắc bồ mệt phờ rồi,> Tobias nói, sà xuống phía trên tụi tôi.

<Hết mệt rồi,> Cassie hồ hởi. <Mình cảm thấy ngây ngất. Mình cứ nghĩ cả bọn tiêu rồi chứ, vậy mà…>

Rồi, trước sự sửng sốt của tôi, nhỏ hát lên bằng cái giọng sâu thẳm, lạ lùng của cá voi lưng gù. Tiếng sóng làm tôi đê mê, chẳng hiểu tại sao.

<Bồ đang hát gì đó?> Jake hỏi nhỏ <Những lời đó là gì vậy?>

<Đó không hẳn là lời,> Cassie đáp. <Nhưng nếu có ý nghĩa thì nó là: *Hãy hy vọng*.>

HẾT MEGAMORPHS 1

K. A. APPLEGATE
ANIMORPHS
NGƯỜI HÓA THÚ
AX
#8. Người hành tinh lạ

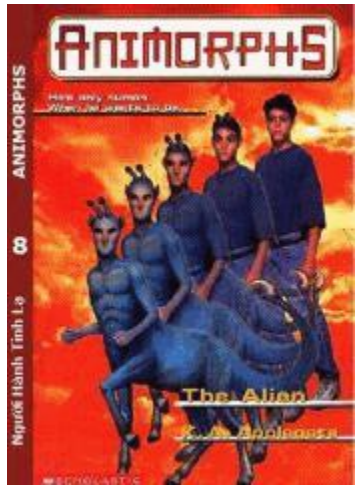

Tác phẩm: Animorphs
Tập 8: Người Hành Tinh Lạ
Nguyên tác: Animorphs #8: The Alien
Tác giả: K. A. Applegate
Dịch giả: Trần Lê Quỳnh
Nhà xuất bản: Trẻ, 08/2001
Khổ sách: 11 x 18 cm
Số trang: 119 + 127
Giá sách: 5.000*2 vnđ
Thực hiện ebook: ANIMORPHS Team
Scan: Foli, nguoimedocsach
Đánh máy: kodomo, teszine
Sửa chính tả: Foli, mytho, santseiya
Thiết kế bìa: teszine
Chuyển sang ebook: santseiya
Ebook BB: Cent
Ngày hoàn thành: 14/05/2009
Nơi hoàn thành: Hà Nội
ooO TVE Ooo

MỤC LỤC

TÓM TẮT NỘI DUNG TẬP 7
CHƯƠNG 1
CHƯƠNG 2
CHƯƠNG 3
CHƯƠNG 4
CHƯƠNG 5
CHƯƠNG 6
CHƯƠNG 7
CHƯƠNG 8
CHƯƠNG 9
CHƯƠNG 10

CHƯƠNG 11
CHƯƠNG 12
CHƯƠNG 13
CHƯƠNG 14
CHƯƠNG 15
CHƯƠNG 16
CHƯƠNG 17
CHƯƠNG 18
CHƯƠNG 19
CHƯƠNG 20
CHƯƠNG 21

TẬP 7: KẺ LẠ MẶT

1. Người kể chuyện:

Rachel

2. Nội dung:

Marco và Tobias phát hiện ra một lối vào vũng Yeerk nằm trong khu thương xá. Hội Animorphs quyết định biến thành gián để tìm hiểu vị trí chính xác của vũng Yeerk. Tuy nhiên, chưa kịp tìm ra lời giải đáp, tất cả các thành viên đều đã nằm trên lưỡi dài ngoằng của một tên Taxxon-Mượn xác. Ngay lúc đó, người Ellimist xuất hiện. Mọi sự vật đều bất động. Người Ellimist cho các thành viên của Hội quyền lựa chọn giữa việc đồng ý đi theo ông ta đến một hành tinh khác để gây dựng lại giống nòi hoặc tiếp tục chui vào trong bụng tên Taxxon. Để giúp các bạn trẻ có được câu trả lời, người Ellimist đã đưa năm bạn trẻ đến với tương lai của Trái Đất sau khi đã bị bọn Yeerk chinh phục. Hội Animorphs đã chọn câu trả lời là "không". Mọi sự vật lại tiếp tục tiếp diễn. Nhờ có sự can thiệp của người Ellimist, nhờ có thời gian quan sát cảnh vật hiện tại và tương lai khi thời gian và không gian ngừng lại, sáu bạn trẻ đã tìm ra được giải pháp thoát khỏi lưỡi tên Taxxon cũng như vị trí chính xác của Vũng Yeerk, phá huỷ toàn bộ vũng.

3. Nhân vật quan trọng:

Hội Người hoá thú: Jake, Marco, Rachel, Cassie, Tobias

Ax

Người Ellimist

4. Những loài thú mới được thu nạp:

Jake:

Marco:

Rachel: Gấu xám

Cassie:

Tobias:

Ax:

5. Những lốt hình được sử dụng:

Jake: Gián, Cọp Siberi

Marco: Gián, Khỉ đột

Rachel: Voi, Cú sừng, Gián, Gấu xám, Đại bàng đầu bạc

Cassie: Gián, Sói

Tobias:

Ax: Người, Gián

<Chuẩn bị vào vùng không gian bình thường.> thuyền trưởng Nerefir nói.

Lúc ấy tôi đang ở đài chỉ huy của tàu Mái Vòm. Một khoảnh khắc thật kỳ lạ, vì trước đó chưa bao giờ tôi được phép lên đài chỉ huy, mà chỉ được quẩn quanh nơi đuôi mạn tàu, hay trên mái vòm. Tôi lại đang ở giữa những chiến binh, Hoàng tử và thuyền trưởng nữa chứ. Thật sảng khoái.

Tôi có được đặc cách này vì tôi là em trai của Hoàng tử Elfangor, bằng không một *lính nhỏ* như tôi làm sao được bén mảng đến đài chỉ huy, có khi còn bị phạt nặng nữa không chừng… bởi vì tôi từng chạy tông vào thuyền trưởng Nerefir làm ông bị ngã, bị thương đôi mắt phụ. Tai nạn thôi mà, nhưng dẫu sao sẽ chẳng có ai cho phép một lính quèn đứng gần những đại anh hùng cả.

Nhưng mọi người đều yêu mến anh Elfangor, vì thế họ đâm dễ dãi với tôi. Tôi nghĩ, nếu tôi có sống thêm 200 năm tuổi nữa, chắc người ta cũng chỉ nhớ đến tôi như là em trai của Hoàng tử Elfangor thôi…

Chúng tôi vừa ra khỏi vùng không gian zero để quay về vùng không gian bình thường. Qua màn hình chỉ thấy khoảng đen le lói các vì sao. Và kìa, cách chúng tôi hơn nửa triệu dặm là một hành tinh nhỏ, tuyền một màu xanh.

<Trái Đất phải không anh?> Tôi hỏi anh Elfangor. <Em không ngờ có nhiều nước đến thế. Anh bảo ông Đuôi dài Móng nhọn kia dẫn em tham quan Trái Đất nha?>

<Aximili, im nào!> anh Elfangor nói nhanh. Anh trông không được khỏe và nhìn thuyền trưởng Nerefir với vẻ e dè.

Thoạt tiên tôi nghĩ mình nói lớn quá và anh Elfangor e ngại ông Nerefir nghe thấy. Nhưng thật ra giọng tôi bé lắm mà. Thiệt tình, tôi không nghĩ là…

<A ha, ông Đuôi dài Móng nhọn…> thuyền trưởng Nerefir lên tiếng. <Ai đặt cho tôi cái tên hay thế nhỉ?>

Anh Elfangor trừng mắt nhìn tôi. <Tôi cam đoan là thằng bé không có ý hỗn đâu ạ.>

Chắc lúc đó anh Elfangor rất muốn ném tôi ra khỏi tàu.

Nerefir chậm rãi đưa mắt về phía tôi. Ông là một chiến binh Andalite vĩ đại. Một anh hùng. Thần tượng của anh Elfangor. <À, hóa ra là chú mày, thằng bé từng hạ đo ván ông già này đây.> Rồi ông gật gù. <Ông Đuôi dài Móng nhọn… cái tên cũng không đến nỗi tệ.> Nerefir nháy mắt với anh Elfangor. <Chắc ta đành tha chết cho thằng bé…>

Thình lình…

<Bọn Yeerk! Tàu mẹ của chúng đang di chuyển theo quỹ đạo phía trên Trái Đất!> người lính trực trạm báo động.

<Chiến đấu cơ của bọn Yeerk đang xuất kích! Tôi đếm thấy 12 chiếc.> Một người khác kêu lên. <Chúng đang dàn trận. Chúng ta sẽ ở trong tầm đạn trong vòng 12 phút Trái Đất nữa.>

Thuyền trưởng Nerefir quay mặt lại, một đôi mắt của ông hướng về phía anh tôi, còn đôi mắt bị thương của ông dán chặt vào màn hình. Sự hài hước biến khỏi gương mặt ông, <Hoàng tử Elfangor, đã đến lúc cho chiến đấu cơ xuất kích.>

Chẳng đợi ra lệnh, nửa thân mình anh Elfangor đã nhoài ra cửa. Tôi chạy theo anh, nhưng cái đuôi của tôi đập trúng cái cửa.

<Quay vào đi, Aximili.> anh Elfangor nói.

<Nhưng em muốn được chiến đấu. Em có thể lái chiến đấu cơ và…>

<Đừng cãi lời anh, Aximili. *Lính nhỏ* chưa được chiến đấu. Em chưa phải là một chiến binh thực sự. Quay về mái vòm đi. Ở đó em sẽ an toàn.>

<Em không muốn *an toàn*,> tôi bướng bỉnh. Nhưng dẫu sao một người lính, dù chỉ là một *lính nhỏ*, cần phải biết tuân lệnh. Elfangor không chỉ là anh tôi mà còn là một hoàng tử.

Tôi nghe những tiếng nói phát ra từ đài chỉ huy.

<Chiến đấu cơ của bọn Yeerk đã ở rất gần.>

<Chúng ta đang vào vùng phi trọng lượng.>

Anh Elfangor và tôi bước đến hai ống dẫn thẳng đứng. Các chiến binh đang di chuyển hướng đến khu vực để chiến đấu cơ, còn tôi quay lại mái vòm.

Thiệt phi lý. Ai cũng sẵn sàng để chiến đấu, ngoại trừ tôi. Khi trận chiến kết thúc, anh Elfangor sẽ trở thành một anh hùng vĩ đại hơn nữa còn tôi vẫn chỉ là một đứa em bé nhỏ. Một đứa con nít.

Anh Elfangor do dự một lúc trước khi chạy đi. Đuôi anh uốn về phía trước. Tôi cũng uốn đuôi lên - gươm chúng tôi dắt trên đó.

<Em còn nhiều cơ hội chiến đấu, Aximili.> Anh tôi nói. <Chẳng bao lâu nữa, chiến đấu cơ của em sẽ bay sát bên anh. Nhưng *không phải* trong trận đấu này.>

<Vâng, thưa Hoàng tử.> Giọng tôi nghe khô khốc. Nhưng tôi không thể để anh Elfangor ra trận với ý nghĩ đứa em bướng bỉnh đang giận lẫy mình. Vì vậy, tôi gọi với: <Anh ơi, bắn cháy chúng nó nhiều vào nhé!>

<Chắc chắn rồi, em ạ.> anh tôi cười.

Đó là khoảnh khắc cuối cùng tôi trông thấy anh.

Anh Elfangor đi xuống ống dẫn, còn tôi đi ngược lên về phía mái vòm - trung tâm của tàu. Mái vòm che phủ khoảng không gian đầy cỏ, cây và nước lấy từ hành tinh quê nhà chúng tôi.

Tôi ở đó một mình. Tôi - kẻ rỗi rãi duy nhất trên tàu, kẻ phải ngồi một đống trong góc kẹt khi hết thảy mọi người đang chuẩn bị cho trận chiến.

Trên đầu tôi, cái hành tinh xanh ấy lơ lửng giữa bầu trời đen xạm. Có mặt trăng, một khối bụi khô khốc, nhưng hành tinh xanh ấy trông thật sống động. Tôi thấy mây trắng bay vờn và ánh sáng mặt trời tỏa rạng trên các đại dương.

Tôi nghe kể trên hành tinh này có một giống loài khá thông minh cư trú. Ở trường, tôi đã học đôi chút về họ.

Cặp mắt chỉnh của tôi dán chặt vào những tia sáng ấy trong lúc phe tôi đang chuẩn bị nghênh tiếp bọn Yeerk.

Tôi đã ở xa đài chỉ huy, không còn nghe tiếng mọi người nữa. Xung quanh tôi chỉ còn tiếng gió rung cành lá trong mái vòm. Tôi đứng trên bãi cỏ xanh và nhìn những vùng sáng nhỏ. Trận chiến đã bắt đầu trong quỹ đạo hành tinh xanh kia.

Thốt nhiên, đầu óc tôi bị chấn động, Một linh cảm vụt lên. Y như lúc bạn choàng tỉnh khỏi cơn ác mộng.

Tôi trở những cuống mắt khỏi trận đánh và hướng về phía mặt trăng của hành tinh xanh. Và kia, nó xuất hiện. Một hình thù đen ngòm nổi giữa vùng sáng nhạt của mặt trăng. Trông hệt một thanh rìu khổng lồ.

<Tàu Lưỡi Rìu,> tôi thầm bảo. <Tàu Lưỡi Rìu của Visser.>

Các chiến đấu cơ của phe tôi đã xuất phát. Tàu Mái Vòm có vũ khí hiện đại, nhưng tàu Lưỡi Rìu kia còn nhanh hơn và dễ điều khiển hơn. Quá nhanh nữa là đằng khác.

Các chiến binh trên đài chỉ huy không còn lựa chọn nào khác. Họ buộc phải tách rời mái vòm để có thể chiến đấu dễ dàng hơn. Một tiếng rin rít và rồi mái vòm bắt đầu tách khỏi con tàu.

Rồi… xung quanh tôi chỉ còn im lặng. Mái vòm đang bay tự do.

Mãi một lúc sau, tôi mới lại trông thấy con tàu của chúng tôi.

Không có mái vòm, con tàu trông như một que dài, các động cơ phình ra ở phía đuôi tàu còn đài chỉ huy trông nhỏ hơn ở phần giữa con tàu. Và tất cả đang cố gắng quay về phía tàu Lưỡi Rìu để nghênh chiến.

Nhưng không kịp nữa rồi.

Con tàu Lưỡi Rìu khạc lửa!

Tôi thảng thốt. Những tia sáng như mặt trời bùng lên giữa không gian.

Nó lại khạc lửa không ngừng.

Một quầng sáng khổng lồ. Trước mặt tôi là một vụ nổ thiên thạch.

Con tàu của tôi bùng cháy, vỡ tan thành các nguyên tử. Một luồng sáng bùng lên trong khoảnh khắc, và hơn một trăm chiến binh Andalite hy sinh.

Tiếng nổ làm rung chuyển cả mái vòm tôi đang đứng. Cỏ dưới móng tôi như cũng rung chuyển. Tôi mất thăng bằng và ngã xuống cỏ. Tất cả không còn nguyên vẹn nữa. Trọng lực nhân tạo trong mái vòm đang giảm dần. Không còn sự cân bằng nữa.

Mái vòm đang rơi ra khỏi quỹ đạo.

Nó rơi thẳng xuống hành tinh xanh. Cả bầu trời trên đầu tôi giờ biến thành lửa. Thiết bị cứu hộ bật lên, nhưng nó chỉ giảm được phần nào tốc độ rơi.

Mái vòm rơi tự do với tốc độ khủng khiếp. Nó rơi thẳng xuống đại dương của Trái Đất.

Nước. Nước đang cuồn cuộn chảy vào mái vòm. Tôi chìm dần! Chìm giữa đại dương của hành tinh xanh. Như một đứa trẻ yếu đuối, sợ hãi.

Chỉ có một mình.

Sau một thời gian tưởng chừng như vô tận, mái vòm khẽ rung chuyển. Nó đã chạm đáy đại dương. Tôi cố ngước nhìn, nhưng không thể thấy mặt nước giờ đã cách tôi cả trăm thước theo chiều thẳng đứng.

Tôi leo khó nhọc bằng bốn móng của mình. Còn lại quanh tôi là khoảng không gian có cỏ, cây - một góc nhỏ của quê hương Andalite giờ đây đã ở quá xa. Một vùng đất màu xanh chìm dưới một đại dương xa lạ.

Và tôi chờ đợi hàng tuần. Tôi phát tín hiệu đến anh Elfangor. Chắc chắn anh sẽ đến cứu tôi… nếu anh còn sống…

Nhưng cuối cùng, không phải anh Elfangor mà là năm sinh vật của hành tinh xanh đã đến cứu tôi. Họ gọi nhau là năm "con người".

Họ đã kể cho tôi nghe về khoảnh khắc cuối cùng của anh Elfangor. Anh đã phá luật Andalite khi trao quyền năng biến hình cho con người. Tôi bị sốc nhưng cố che giấu cảm xúc của mình.

Họ đã chứng kiến cái chết của anh Elfangor. Thủ phạm chính là tên đầu lĩnh của bọn Yeerk: Visser Ba.

Visser Ba đã lạnh lùng xuống tay khi anh tôi không còn sức mạnh để chiến đấu.

Visser Ba, tên Yeerk duy nhất lọt được vào thân xác của một người Andalite.

Visser Ba, kẻ mà người Andalite gọi là quái vật. Tên Mượn xác Andalite duy nhất.

Hắn đã giết anh Elfangor, và theo luật Andalite, kể từ đây, tôi mang trọng trách trả thù cho anh trai mình.

Một ngày nào đó, tôi sẽ phải giết Visser Ba.

CHƯƠNG 1

Trái Đất…

"Loài người chỉ đi bằng hai chân, vậy mà hầu như không bao giờ họ ngã…"

Trích nhật ký Trái Đất của Aximili-Esgarrouth-Isthill.

Tên đầy đủ của tôi là Aximili-Esgarrouth-Isthill.

Bạn bè trên Trái Đất gọi tôi là Ax. Tôi là một thiếu niên Andalite. Tôi có bốn chân. Tôi cũng có hai tay. Và thêm một cái đuôi.

Bạn bè Trái Đất bảo tôi là một sự kết hợp giữa hươu, bọ cạp và người. Tôi đã thấy hươu chạy trong rừng. Đâu có giống. Hươu có miệng, còn tôi thì không. Hươu chỉ có hai mắt, còn tôi có đến bốn mắt.

Mấy chú bọ cạp thì tôi chỉ mới biết qua hình chụp. Có hơi giống, nếu nói về cái đuôi. Đuôi của người Andalite cũng uốn lên và có một lưỡi dao sắc.

Là người Andalite, tôi có thể biến hình. Đó không phải là một đặc điểm tự nhiên mà là một công nghệ. Chúng tôi đã tạo ra nó và trong khắp dải thiên hà, chỉ riêng người Andalite có công nghệ này.

Tất nhiên là phải trừ ra mấy bạn người của tôi.

Họ cũng có thể biến hình. Nhưng cũng nhờ công nghệ của người Andalite đó thôi, cũng nhờ anh tôi đã phá luật và trao cho họ quyền năng đó.

Công nghệ biến hình có một khiếm khuyết, bạn chỉ có thể biến hình trong hai giờ Trái Đất.

Hạn chế về thời gian là một vấn đề nan giải bởi các bạn của tôi và tôi phải thực hiện một sứ mạng đòi hỏi nhiều kế hoạch và tính toán thời gian chi li. Một sứ mạng đầy bất trắc…

*

* *

Chúng tôi chuẩn bị đi xem phim.

"Thế này nha, Ax." Marco giải thích. "Anh có thể xem một giờ đầu của bộ phim, không hơn. Tụi này dẫn anh đến rạp, và để anh xem trong một giờ, sau đó đưa anh về lại rừng để hoàn hình."

Một bộ phim. Phim ảnh là một phần quan trọng trong văn hóa loài người. Tôi muốn tìm hiểu về loài người, vì dù sao tôi cũng đang bị kẹt ở hành tinh này rồi. Có thể tôi không bao giờ trở thành anh hùng như anh Elfangor, nhưng biết đâu tôi có thể trở thành một chuyên gia xuất sắc về loài người trên quê hương tôi.

Dĩ nhiên, tôi không thể đi xem phim trong bộ dạng Andalite. Mấy người ở đó sẽ sợ chết khiếp. Và bọn Mượn xác người sẽ đuổi giết tôi.

Mà như thế thì còn gì là xem phim.

Tôi sẽ phải biến hình để có một thân thể khác. Không sao, tôi đã thực hành nhiều lần rồi. Sẽ chẳng có gì khó khăn đâu.

Chúng tôi cùng đứng trong rừng, dưới mái nhà ngụy trang, nơi tôi đang ở. Hoàng tử Jake, Marco, Cassie và Rachel cũng ở đó. Cả Tobias nữa, nhưng bạn ấy đậu hơi xa một chút.

Hoàng tử Jake nhìn đồng hồ rồi lên tiếng.

"Rachel, em đã có kế hoạch dự phòng chưa? Ax sẽ đi đâu nếu ảnh cần hoàn hình gấp?"

"Phòng thay đồ của cửa hàng Nordstrom rất lớn và kín đáo. Cassie và em sẽ đứng sẵn ngoài rạp để đưa Ax đến đó trong trường hợp khẩn cấp."

"Mà Rachel phải hứa là không được tạt vô tiệm Junior Miss để mua sắm đó nha." Cassie chun mũi.

Hoàng tử Jake liếc nhìn lên trời. Phía trên các ngọn cây, một chú diều hâu đang chuyền cành đón làn gió mát rượi.

"Tobias!" Hoàng tử Jake gọi.

<An toàn!> Tobias truyền tin cho chúng tôi. <Không có ai quanh quẩn trong khu vực này.>

Tobias đã là một *nothlit*, nghĩa là bạn ấy không thể hoàn hình thành một người bình thường được nữa. Giới hạn 2 giờ đồng hồ đã gây ra điều đó. Tobias vẫn là người, nhưng trong lốt một chú diều hâu. Dẫu sao bạn ấy cũng đã thích nghi với cuộc sống mới. Tôi và Tobias cùng sống với nhau ở trong rừng.

Tôi luôn nghĩ sẽ có một lúc nào đó, Tobias hỏi tôi một điều đã ám ảnh bạn ấy kể cả trong mơ: có thể trở lại thành người hay không? Nhưng Tobias chưa bao giờ hỏi. Chắc bạn ấy sợ nghe câu trả lời. Và tôi cũng không biết mình phải nói gì.

Tôi nghe giọng Hoàng tử Jake.

"Được rồi, tụi mình bắt đầu thôi."

Tôi bắt đầu biến hình. Ngay lập tức tôi có cảm giác trơn tuột, choáng váng bởi các bộ phận trong cơ thể dịch chuyển. Một cảm giác sốc khi tim thứ hai và thứ ba của tôi ngưng đập. Tôi nghe tiếng răng rắc khi xương sống của tôi bắt đầu thu nhỏ lại.

Hai chân trước của tôi bắt đầu teo lại khiến tôi suýt ngã. Cánh tay tôi trở nên dày và khỏe hơn. Hai ngón tay ở mỗi bàn tan chảy và biến thành tay người năm ngón.

Hai chân sau của tôi trở nên cứng cáp hơn vì phải đỡ toàn bộ sức nặng cơ thể dồn xuống.

Các cuống trên đầu tôi bắt đầu biến mất khiến đôi mắt phụ trên đầu các cuống dần khép lại, hệt như ai đó vừa tắt đèn. Tôi rùng mình. Giờ đây tôi chỉ còn hai con mắt.

Thật chán khi bạn chỉ có hai con mắt. Này nha, bạn chỉ có thể nhìn về một hướng duy nhất, bạn cũng chả nhìn thấy đằng sau mình nữa.

Xương sống của tôi thu nhỏ lại khiến cái đuôi giờ trông mỏng như

dây. Và rồi cái đuôi cũng biến mất.

"Giữ lấy Ax kẻo ảnh ngã bây giờ," Hoàng tử Jake nói.

Hoàng tử Jake và Marco giúp tôi đứng thẳng. Ôi trời, đôi chân trước cũng biến mất tiêu rồi.

"Nè, nè, quần áo!" Rachel che mặt. "Quần áo, Ax ơi, đừng quên bộ đồ biến hình nha,"

Trong khi thân hình tôi tiếp tục biến đổi thì bộ đồ biến hình bó sát dần hiện trên người tôi. Biến hình có quần áo khó lắm đó. Thôi thì cũng đành hài lòng với bộ đồ bó sát này vậy.

"Xong chưa?" Hoàng tử Jake hỏi tôi.

Tôi ngần ngừ. Vậy là tôi sẽ đứng chênh vênh trên hai chân. Tôi đã có đôi tay và 10 ngón tay khỏe mạnh. Gần như không còn lớp lông mịn. Mắt tôi vẫn còn yếu và chỉ nhìn thấy những vật ở ngay trước mắt. Ồ, tai nghe vẫn còn tốt và đầu óc tôi hoạt động bình thường.

Và tôi còn có miệng nữa. Lạ không.

Miệng tôi thử mấp máy.

"Xxxooonnnggg dddzzzoooiii… Xong rồi."

Tôi đã biến thành người. Tôi lấy mẫu ADN từ Hoàng tử Jake, Cassie, Rachel, và Marco. Tôi muốn có mẫu ADN của Tobias nữa, nhưng bạn ấy đã là một *nothlit* rồi.

Các bạn tôi tỉnh tỉnh khác nhau nhưng ai cũng chỉ có hai chân, hai tay, hai mắt và một cái miệng.

Hum, nhưng chẳng ai trong các bạn tôi lại có đuôi.

"Việc này lúc nào cũng khiến tui rởn da gà." Marco nhìn tôi và bảo. "Cứ như bốn đứa tụi mình cùng bị thảy vô máy xay đề nặn ra Ax vậy. Bảo đảm mắt Ax giống hệt mắt tôi đó."

"Kỳ thiệt, mình nhìn Ax và tự hỏi: ô kìa, chàng nào mà dễ thương thế?" Rachel nói. "Thế rồi mình nhận ra nét dễ thương ấy là của Cassie. Mà hi hi, đừng cười nha, nét dễ thương ấy cũng là của mình nữa."

"Ô hô, nàng Rachel kiều diễm lại đang tự khen mình kìa." Marco tròn môi chế giễu. "Mà nè, hổng biết tụi mình có khôn ngoan không nữa. Bọn Mượn xác có thể…"

"Thôi mà, đừng nhắc về bọn Mượn xác, Yeerk hay Visser Ba nữa." Hoàng tử Jake ngắt lời. "Hãy nói về kỳ nghỉ đi. Tụi mình đã chiến đấu quá nhiều rồi. Đã phá hủy nguồn Kandrona. Đã chơi cho bọn cầm đầu một vố đau. Thế tại sao lại không nghỉ ngơi chứ? Ax muốn biết nhiều hơn về loài người và tụi mình cần giúp ảnh…"

Hồi còn ở quê nhà, tôi không phải học sinh xuất sắc, nhưng tôi có thể đoán được phản ứng của bạn bè Andalite khi một ngày nào đó, họ đến cứu tôi. Họ sẽ hỏi <Này, Aximili, bạn đã học được những gì từ Trái Đất?> Và tôi ngại sẽ phải nói <Hum, cũng không nhiều lắm.>

Cái khó làm sao tìm hiểu thiệt kỹ về loài người mà không để họ biết quá nhiều về Andalite. Có những điều mà tôi không thể kể cho họ

nghe. Những điều đó có thể khiến họ xem tôi là kẻ thù.

"Bọn mình phải tiếp tục tấn công bọn Yeerk khi chúng còn yếu thế." Rachel làu bàu. "Chắc chắn chúng chưa thể lập một nguồn Kandrona mới trong tuần tới và chúng đang đói vì thiếu các tia Kandrona. Phải đánh chúng nữa!"

Tôi thông cảm với Rachel. Nhưng tôi cũng hiểu lời Hoàng tử Jake. Chiến binh nào cũng cần có lúc nghỉ ngơi.

"Tụi mình đã làm hao tổn lực lượng bọn Yeerk. Thật tuyệt." Hoàng tử Jake nói. "Nhưng Rachel à, em cũng biết là một căn cứ Kandrona mới đang được xây dựng. Vì vậy, đừng nghĩ bọn chúng đang yếu thế. Mà nếu như thế thật, chúng cũng đâu để lộ. Anh từng nghĩ bọn Yeerk sẽ chết la liệt và những người bị chúng khống chế sẽ được tự do. Nhưng đến giờ, điều đó vẫn chỉ là một giấc mơ."

"Tụi mình đâu có biết chuyện gì đã xảy ra với bọn Yeerk." Cassie nói. "Biết đâu chúng đang kêu gào thảm thiết thì sao?"

"Thôi mà, sao cứ nói hoài về bọn Yeerk vậy." Giọng Hoàng tử Jake có vẻ nóng nảy. "Tụi mình vừa mới chiến đấu vất vả, lại còn suýt chết nữa, mà có phải lần đầu đâu. Vì vậy, cần phải nghỉ ngơi và giải trí một chút. Ta sẽ đi xem phim, và không ai bàn đến chuyện đánh nhau nữa, đồng ý chứ?"

Marco nhìn Cassie.

"Bồ thấy sao khi Jake tỏ vẻ kiên quyết? Anh chàng dũng sĩ Conan chắc cũng chỉ đến thế là cùng!"

"Xong rồi, Ax." Hoàng tử Jake bảo tôi. "Đến lúc diện quần áo rồi đó."

"Thưa Hoàng tử, tôi đã sẵn sàng." Tôi chỉ vào bộ đồ bó sát người. "Đã mặc xong rồi ạ."

Thật sảng khoái khi có thể dùng miệng để nói. Từ ngữ được tạo từ cổ họng và lưỡi. Lại có những âm thanh làm mình thấy sung sướng, như từ "xong rồi".

"Đừng gọi mình là Hoàng tử."

"Ax ơi, trông anh cứ như tên tù vượt ngục ấy." Marco nheo mắt nói.

Tôi chưa kịp cãi lại thì Rachel đã tiếp.

"Không thể đi chơi trong bộ đồ bó mỏng dính đó được đâu. Phải hợp thời trang một chút. Cầm lấy nè."

Rachel đưa tôi túi xách đựng quần áo. Phải mất một lúc lâu tôi mới mặc xong. Khiếp, có nhiều thứ phải nhớ quá. Tôi được dặn mỗi thứ chỉ dành cho một bộ phận thôi. Chẳng hạn, vớ chỉ được đi vào chân chứ không được đeo vào tay…. Mọi người trân trân nhìn tôi. Cả Tobias cũng sà xuống nhìn cho rõ.

"Rachel nè," Marco nói. "Lẽ ra không nên để bồ chọn quần áo. Ngó Ax diện đồ "chảnh" quá đi. Nhìn mà tui muốn cho ảnh một quả đấm cho bõ ghét."

“Nè, thời trang classic đó.” Rachel tức tối.

“Trông Ax đẹp trai lắm.” Cassie nói.

<Hê hê, sự quyến rũ chết người,> Tobias đậu trên cành cây, nói vọng xuống.

“Là sao?” tôi hỏi.

<Một kiểu nói vui ấy mà, chiến hữu.> Tobias nói. <Bảo đảm tối nay bồ sẽ vui.>

Chiến hữu. Đôi khi Tobias gọi tôi như thế.

“Đi thôi, Ax.” Hoàng tử Jake mỉm cười. “Ai mà dám đánh anh, tụi này sẽ dần cho nhừ xương.”

CHƯƠNG 2

"Tôi chẳng hiểu câu chuyện đó." Tôi làu bàu.

Chúng tôi đang ở trong rạp chiếu phim. Tôi đang "ngồi". Nghĩa là uốn cong người và ép phân nửa cơ thể tựa lên ghế.

"Đó mới chỉ là đoạn quảng cáo phim." Hoàng tử Jake nói. "Để người xem dễ hình dung trước về bộ phim sắp chiếu."

"À há. Sao màn hình phẳng và chỉ có hai chiều thôi? Phẳng…"

"Thì điện ảnh là vậy mà."

"À há."

"Ăn bắp rang không Ax?" Marco hỏi. Bạn ấy mở một trong mấy cái hộp đã mua và đưa cho tôi.

"Thực phẩm à?" tôi hỏi.

"Đại loại thế." Hoàng tử Jake nói. "Mà nè, Ax, đừng để mấy món này mê hoặc đó nha."

Tôi quan sát Marco ăn bắp rang, và bắt chước. Tôi sục cả bàn tay vào hộp bắp, lấy ra một vốc và bỏ vào miệng nhai.

Món ăn cưng cứng và thật lạ. Cái mùi hay hay! Giống cái gì nhỉ, à, giống pizza. Nhưng lại có mùi của mẩu thuốc lá nữa, mà thứ này thì Ax đây khoái lắm, tuy hoàng tử Jake cấm ăn mẩu thuốc lá, vì nó rất có hại.

Tôi làm thêm vốc nữa. Cứ thế, cứ thế.

"Tuyệt ngon," tôi nói.

"Vậy á? Thiệt ra tui thấy món này cứ như để nguội một tuần rồi." Marco nói.

"Mà nó có mùi vị gì vậy nhỉ? Gọi là gì?"

"Không biết. Chắc là muối hay mỡ."

"Muối!" miệng tôi tận hưởng cái thú vị mà âm thanh đó mang lại. "Muối! Và mỡ! Mmmooo!"

"Nè chú nhóc, im đi cho tôi nhờ!" ai đó phía sau gắt. "Phim bắt đầu rồi!"

"Muối. Muối. Mỡ. Mỡ."

"Ax, đừng nói lớn quá." Hoàng tử Jake khẽ nhắc.

"Cầm nguyên hộp nè!" Marco tiếp lời.

Bạn ấy đưa tôi hộp bắp rang. Chỉ một loáng tôi đã thanh toán sạch bách.

"Nè, đừng ăn cả vỏ hộp chứ!" Marco rên rỉ.

"Nhưng nó có vị muối và mỡ." tôi hãnh diện.

"Thôi cho xin đi, ông ơi là ông." Marco quay sang Hoàng tử Jake. "Khi nào tới giờ về nhớ nói tui nha."

Bộ phim "Star Trek" bắt đầu. Trên màn ảnh hiện ra loài người, rồi các sinh vật lạ mặc đồng phục. Hình như họ đến bằng tàu không gian.

“Tàu gì vậy?” tôi hỏi. “Tàu không vận à?”

“Nó gọi là tàu *Enterprise*.” Hoàng tử Jake trả lời. “Không phải tàu thật đâu. Kỹ xảo đó.”

“Tôi biết chứ.” Tôi nhấn mạnh, tỏ vẻ thành thạo. “Tôi biết tàu không gian phải trông thế nào.”

Marco và Hoàng tử Jake nhìn nhau. Sao họ lại mỉm cười nhỉ?

Phim gì mà rõ chán. Nội dung nhạt hoét. Có một giống loài mà ở xứ Andalite chúng tôi đặt tên là Ongachic - giống loài du mục. Nhưng trong phim, sinh vật này lại có tên “Klingon”. Nghe là thấy ngố rồi.

Điều an ủi là tôi tỉnh cờ có một phát hiện vĩ đại: còn rất nhiều bắp rang. Trên sàn nhà la liệt hộp bắp rang. Ngay phía chân phải tôi là một hộp còn khá đầy.

Tôi nhanh chóng diệt gọn hộp này. À, lại còn một hộp nữa ngay dưới sàn, chứa nhiều viên nhỏ, màu nâu.

Tôi chén luôn.

Thình lình, cả hành tinh như ngừng quay. Ôi, vị thơm, vị ngọt! Không thể tin được!

Những viên màu nâu kia khác hẳn những thứ tôi đã từng nếm qua. Ôi, cả con người tôi như đang lơ lửng trên mây. Những gì tầm thường bỗng nhiên trở nên huy hoàng hơn. Tôi đang phê.

Nữa cơ! Tôi muốn nữa cơ!

Tôi khum người tìm kiếm. Tôi bò trên sàn nhà. Dù sao bò cũng dễ hơn đi bộ. Ít nhất, giờ đây tôi cũng có bốn chân. Và sàn nhà lại phủ chất gì đó dính dính, khiến tôi không sợ bị té.

Tôi không tìm được viên màu nâu nào nữa. Nhưng rồi tôi thấy một hộp nhỏ bằng nhựa, trong đó có một thanh có mùi vị tương tự.

Tôi bỏ luôn vào miệng.

Ôi! Vẫn vị tuyệt ngon kỳ diệu ấy! Tuy có những khác biệt. Nó dòn hơn và pha thêm nhiều mùi vị nữa.

Hóa ra đi xem phim có lắm điều hay! Ở đây, trên sàn nhà, có biết bao kho báu. Tôi tiếp tục bò. Vất vả lắm, vì tôi cứ đụng phải nhiều người đang ngồi làm họ giật mình và la toáng lên.

“Này! Quỷ sứ! Làm gì đó?”

“Ôi trời! Ai lại để thằng bé con bò lồm cồm khắp nơi thế này!”

Kệ, họ nói gì mặc họ. Ta phải tìm thêm những viên màu nâu nữa thần diệu kia!

Ồ, tìm ra rồi! Tôi đã thấy một hộp nhỏ chứa đầy những viên có giấy gói đủ màu sắc. Điệp vụ đã hoàn thành!

À quên, chưa hoàn thành! Một anh chàng trông cũng trẻ như tôi nhất quyết giữ rịt cái hộp. Hum, vậy là mình phải xin phép thôi.

Tôi ngước lên nhìn con người ấy.

“Xin làm ơn cho tôi những viên màu nâu của bạn nhé! Những viên ngon ngon ấy mà!”

“Mẹ ơi!”

“Này cậu kia, cậu làm gì vậy?” một người khác ré lên.

“Mẹ ơi! Nó lấy kẹo của con!”

Vừa lúc đó, bên tai tôi văng vẳng giọng nói quen thuộc. Giọng của Marco. “Ax đâu rồi?”

“Tôi chỉ xin mấy viên thôi mà.” tôi cố giải thích với cậu bé đang càng lúc càng khóc to hơn.

Thình lình, tôi bị nhấc bổng lên. Đó là Hoàng tử Jake và Marco. Hai người kéo tôi đứng dậy và lôi đi.

“Kẹo!” tôi bật khóc. Tôi cố giằng lấy cái hộp. “Tôi muốn ăn kẹo cơ!”

CHƯƠNG 3

Có rất nhiều bất trắc chờ đợi một người Andalite trong lốt loài người. Lúc nào bạn cũng sợ té khi đi bằng hai chân. Ai đẩy nhẹ là xem như bạn ngã. Nhưng hiện nay với tôi, mùi vị là nguy hiểm lớn nhất. Mùi vị có thể khiến người Andalite phát điên! Nếu đó là mùi bánh hay chocolate thì xem như bạn đi đời!

Trích nhật ký Trái Đất của Aximili-Esgarrouth-Isthill.

Khi Marco và Hoàng tử Jake nửa kéo, nửa khiêng tôi ra khỏi rạp tôi đã bình tĩnh lại. Chúng tôi đi vào bãi đỗ xe.

"Có lẽ tụi mình đã học được một bài học." Hoàng tử Jake nói. "Đó là không được cho Ax ăn chocolate."

"Chocolate? Choco..? Chôcôlatê?" tôi ráng đánh vần từng chữ. "Những viên màu nâu đó là chocolate? Còn những viên đầy màu sắc kia?"

"Viên màu nâu có nhãn hiệu Raisinets, còn những viên kia là M&M. Bình tĩnh chưa Ax?" Hoàng tử Jake hỏi.

Không biết Hoàng tử đang giận dữ hay đang ngạc nhiên.

"Rồi ạ..., tôi yêu mùi vị đó." tôi nói một cách khó nhọc. "Thật trên cả tuyệt vời!"

Cassie và Rachel bước ra khỏi khu siêu thị phía sau tôi. Cả hai nhìn tôi tò mò, nhưng vẫn giữ khoảng cách. Chúng tôi cố gắng không để người khác nghĩ mình là một nhóm. Bạn biết đó, ở đâu cũng có bọn Mượn xác.

Bất chợt, tôi nghe một giọng nói trong đầu. <Nè, mấy bồ, bộ phim dở lắm hả?>

Đó là giọng Tobias. Bạn ấy đang bay tuần tra phía trên. Dĩ nhiên, chúng tôi không thể trả lời lại theo cách đó. Chỉ khi nào biến hình, loài người mới có thể truyền tin cho nhau qua ý nghĩ mà không cần nói thành lời. Và vì tôi đang ở trong lốt người, tôi cũng chỉ có thể liên lạc qua lời nói thôi.

<Cách một con phố, có chuyện đang xảy ra,> Tobias thông báo. <Một người đàn ông đang gào, vừa chạy vừa gào thét. Cảnh sát đang tới. Chắc chắn mình có nghe thấy có từ 'Yeerk'. Ổng đang chạy về hướng mấy bồ đó.>

Tôi cũng nghe thấy tiếng la hét. Một người nào đó đang kêu gào thảm thiết.

"Kia kìa," Marco nói cụt ngủn.

Nạn nhân xuất hiện. Dường như ông ta không đứng thẳng được mà phải bám vào bức tường cửa hàng và lê từng bước. Mọi người nhìn trân trân vào ổng và tản ra.

"Xin nghe lời tôi!" ông gào thét trong tuyệt vọng. "Bọn chúng ở

ngay đây! Ở đây! Ở mọi nơi! Bọn Yeerk đang ở đây!"

Như có một luồng điện chạy qua người tôi. Loài người rất nhạy cảm khi họ ngạc nhiên. Cả Hoàng tử Jake và Marco cũng có phản ứng y hệt tôi.

Tôi nghe tiếng còi càng lúc càng gần hơn.

"Bọn mình phải làm gì đây?" Marco hỏi.

Hoàng tử Jake quay về phía Rachel và Cassie rồi ra hiệu. "Tản ra!"

"Chúng ở đây!" người đàn ông lại kêu lên. "Ôi, đau quá." Ông ta lấy cả hai tay đánh mạnh vào tai trái của mình. "Chúng mày chết đi, lũ Yeerk!"

"Đó là một vật chủ." Tôi nói. "Tên Yeerk trong đầu ông ta đang hấp hối."

Hoàng tử Jake nhìn tôi. "Mình biết."

Tôi hiểu. Hoàng tử Jake từng trở thành một kẻ bị Mượn xác trong một thời gian ngắn. Lúc đó, chúng tôi chế ngự được Jake và tiêu diệt được tên Yeerk trong đầu bạn ấy. Bọn Yeerk sống ở trong não các loài khác, nhưng khi ở trên Trái Đất, cứ mỗi ba ngày, chúng phải tắm trong vũng Yeerk và ngâm tia Kandrona. Không có Kandrona, chúng sẽ đói và chết.

Tia Kandrona được lấy từ một thiết bị có tên Kandrona (Tên đầy đủ của nó là Máy phát phân tử/ Sóng Kandrona). Các tia được chiết suất từ đó rồi tích tụ trong vũng Yeerk. Bọn Yeerk sẽ đến đó và nạp năng lượng.

Chúng tôi đã phát hiện ra và tiêu diệt được một cứ điểm Kandrona.

"Tại sao vậy?" Rachel hỏi. "Chúng ta đã phá hủy nguồn Kandrona đó lâu rồi và đâu có gì xảy ra. Tại sao, tại sao giờ lại có chuyện chứ?"

Tôi nhún vai (tôi cũng học được cách loài người tỏ thái độ khi họ không hiểu điều gì.)

"Tôi cũng không biết. Có thể bọn Yeerk đã đạt tới điểm tới hạn. Có thể nhiên liệu của chúng đã hết và không thể chuyển hết bọn Mượn xác về Tàu mẹ. Có thể có gì đó bị hỏng."

"Tui hổng nghĩ với những người vũ trụ lại có chuyện hỏng hóc." Marco nói.

"Mọi thứ đều có thể hỏng, Marco à." tôi nói.

"Ừ, mà điều đó cũng không quan trọng. Tui chỉ biết là phải tiêu diệt bọn Yeerk." Marco gằn giọng.

Người đàn ông vẫn rên la và giật mạnh tai mình. Tôi thấy một mẩu đuôi tên Yeerk thò ra khỏi đầu ông ta.

"Chúng ta không thể giúp ông ấy sao?"

Giọng Cassie nghẹn lại. Cassie và Rachel đã không chịu tản ra theo lệnh của Hoàng tử Jake. Tất cả chúng tôi đứng chết trân, sợ hãi.

"Tụi mình buộc phải đứng ngoài thôi." Hoàng tử Jake nói. "Nhưng có lẽ tất cả đang bắt đầu. Chắc chắn còn nhiều người như thế nữa. Mình đoán tất cả đã bắt đầu từ những ngày trước! Bọn Yeerk hấp hối

và các vật chủ được tự do và thành người bình thường." Hoàng tử Jake nheo mắt. Trông vẻ mặt của Hoàng tử có vẻ rất căng thẳng.

"Chúng sẽ chết và các vật chủ sẽ được tự do! Người xung quanh chắc sẽ nghĩ họ điên. Nhưng nếu một lúc nào đó, có hàng chục người cùng gọi tên Yeerk? Lúc ấy, sẽ chẳng còn ai che giấu được sự thật. Không lâu nữa đâu."

Giọng Hoàng tử Jake trở nên nhanh, mạnh mẽ hơn. Vẻ khích động rạng ngời trên gương mặt bạn ấy.

Thình lình, xe cứu thương réo còi inh ỏi. Đi sau là hai xe cảnh sát.

Marco lên tiếng.

"Chắc chắn nhiều tay cảnh sát cũng thuộc phe bọn Yeerk, nhưng không thể là tất cả. Jake nói đúng. Rồi sự thật sẽ bị phơi bày! Tui tin như vậy!"

Rachel tiếp lời.

"Lẽ ra bọn mình đã phải thấy nhiều cảnh như thế này. Bọn Yeerk đã có cách nào đó che giấu cảnh tượng này cho đến tận bây giờ."

Rachel là một chiến binh thực thụ. Bạn ấy không đánh giá thấp kẻ thù. Chiến thắng sẽ không đến sớm, Rachel tin như vậy.

Nhưng tất cả những bạn khác lại rất lạc quan. Các bạn ấy tin rằng sẽ có thêm những tên Yeerk đi đời, và những người từng bị mượn xác rồi đây sẽ cho tất cả biết rõ sự thật.

Các bạn ấy tin rằng mình đã chiến thắng.

Tôi cảm thấy buồn. Bởi vì tôi biết sự thật. Tôi biết cách thức hoạt động của bọn Yeerk.

Ước gì tôi có thể nói với Hoàng tử Jake sự thật. Nhưng bạn ấy cần có lý do để hy vọng. Anh Tom của bạn ấy là một kẻ bị Mượn xác. Và mong muốn cháy bỏng nhất trong lòng Hoàng tử Jake là làm sao giành lại tự do cho anh mình.

Nhưng tôi biết cảnh tượng gào thét kia không nói được gì nhiều về nội tình bọn Yeerk. Có chuyện gì đó đã xảy ra với bọn chúng, nhưng tôi biết sẽ không tìm được nhân chứng nào đâu.

Tôi biết chuyện gì sẽ xảy ra cho con người tội nghiệp kia.

Giờ đây, Hoàng tử Jake, là người lãnh đạo tôi. Nhưng nếu tôi nói với bạn ấy… sẽ lại nảy sinh biết bao câu hỏi khác. Và tôi không thể trả lời.

Bởi như thế sẽ hiện ra toàn bộ sự thật kinh khủng đằng sau điều luật về *Lòng nhân từ của Hoàng tử Seerow*.

Lố nhố người nhảy ra khỏi xe cứu thương và xe cảnh sát. Có thể Marco nói đúng, đa số họ là người bình thường. Họ giữ chặt người đàn ông trong khi ông này vẫn cố kéo tên Yeerk ký sinh ra khỏi đầu.

"Ôi trời! Cái gì vậy? Ông ta đang kéo tung bộ óc mình ra!" một cảnh sát kêu lên kinh hoàng.

"Bọn Yeerk! Chúng ở đây!" nạn nhân tội nghiệp kêu gào. "Cút đi! Cút ngay khỏi đầu của ta! Ôi, tự do!"

Cảnh sát vây quanh người đàn ông và khiêng ông ta vào xe cứu thương. Một cảnh sát lấy ra ống tiêm và chích thẳng vào gáy nạn nhân.

“Mình không ngờ đó!” Cassie hoan hỉ. ”Dường như mọi thứ trở nên tươi sáng hơn. Mọi người sẽ sớm nhận ra sự thật!”

“Một tên Yeerk đã bị bắt!” Hoàng tử Jake nói. “Không còn ai có thể che giấu sự thật nữa.”

Ôi, giá mà tôi có thể nói cho họ biết sự thật. Rằng con người kia đã bị tiêu diệt. Rằng tên Yeerk sống bám kia chẳng mấy chốc biến thành cát bụi. Rằng chẳng ai tìm thấy bằng chứng gì đâu.

Tôi muốn hét lên, nhưng không thể. Những con người này là bạn bè tôi yêu quý, nhưng dù chúng tôi luôn sát cánh bên nhau, lại có những bí mật tôi không thể cho bạn bè mình biết.

Tôi không thể giải thích được vì sao một loài ký sinh lại trở thành mối đe dọa cho cả thiên hà, vì sao người Andalite chúng tôi phải chống lại bọn Yeerk. Vì sao chúng tôi căm thù chúng đến thế.

Những người Andalite chúng tôi có rất nhiều bí mật. Và bí mật lớn nhất lại là tội lỗi day dứt chúng tôi từ bao năm nay.

“Tuyệt vời!” Hoàng tử Jake mỉm cười.

“Phải!” tôi nhắc lại. ”Tuyệt vời.”

CHƯƠNG 4

Buổi sáng hôm sau, khi mặt trời mọc, tôi đã đứng bên suối nhỏ. Hàng ngày, tôi uống nước ở đó. Những ngọn cỏ, lá thông nhẹ trôi theo dòng nước. Xa xa mặt trời đang le lói nơi rừng cây.

<Từ dòng nước đã sinh ra chúng ta,> tôi nhúng móng trước xuống nước. Buổi lễ ban mai bắt đầu.

<Từ ngọn cỏ đã nuôi lớn chúng ta,> tôi lùi lại, dùng móng trước cà lên chùm cỏ.

<Vì niềm tự do đã đoàn kết chúng ta,> tôi dang tay.

<Chúng ta hướng đến các vì sao,> tôi ngước cả bốn mắt về phía mặt trời.

Tôi thở dài. Nghe cứ vô nghĩa làm sao ấy. Có bao giờ tôi tin vào các nghi lễ đâu. Nếu bạn là *lính nhỏ*, bạn bắt buộc phải dự, chỉ có thế. Anh lính trơn nào bỏ nghi lễ mà bị cấp trên phát hiện thì xem như cả ngày điếc tai và hàng tràng la mắng.

Mà giờ thì tôi cách quê nhà hàng tỉ dặm. Sao tôi phải hành động như thể tôi là một anh lính kỷ luật nhỉ. Tôi chỉ có một mình giữa những sinh vật lạ. Làm lễ hay không nào có ai để ý chứ?

Tôi cúi đầu. *<Tự do là mục tiêu duy nhất của tôi. Nghĩa vụ với nhân dân là kim chỉ nam, và lòng trung thành với Hoàng tử là niềm vinh dự.>*

Tôi thấy do dự. Tobias đã bay đến, đậu trên một cành cây.

<Tiêu diệt kẻ thù là lời thề thiêng liêng nhất trong đời.>

Tôi đứng thẳng người, chỉnh lại tư thế như sắp xung trận. *<Tôi, Aximili-Esgarrouth-Isthill, lính nhỏ Andalite, nguyện hiến dâng đời mình.>*

Tôi cuộn đuôi về phía trước, áp vào cổ, rồi thả xuống.

Đến lúc trầm tư. Người dự lễ phải nghĩ lại những lời thề và tự hỏi mình đã làm được gì để xứng đáng với lời thề.

Tôi nghĩ về việc tiêu diệt kẻ thù.

Tôi chưa làm được điều ấy. Kẻ thù của tôi có biết bao sức mạnh, và tôi, một *lính nhỏ*, sẽ chỉ là một miếng mồi ngon cho hắn.

Nhưng tôi có cần chi điều ấy. Tôi phải nghĩ đến hắn. Kẻ thù đã sát hại anh trai tôi. Không phải trên trận tiền mà vào lúc anh đang tử thương.

Các bạn mới của tôi đã kể về những khoảnh khắc cuối cùng trong đời anh Elfangor. Khi mái vòm rơi xuống đại dương thì chiến đấu cơ của anh tôi bị trúng đạn.

Anh hạ cánh ở một khu đất bỏ hoang. Lúc ấy, có năm con người xuất hiện: Jake, Cassie, Marco, Rachel và Tobias.

Anh Elfangor đang hấp hối và anh biết Trái Đất không có ai bảo vệ. Anh kể cho năm thiếu niên kia về bọn Yeerk. Và rồi anh làm điều mà

anh lẽ ra không được làm. Anh đã trao cho họ vũ khí chống lại bọn Yeerk.

Anh đã trao cho họ quyền năng biến hình của người Andalite.

Chưa bao giờ có ai ở ngoài hành tinh Andalite được trao phép biến hình bởi như thế là ngược lại với điều luật về *Lòng nhân từ của Hoàng tử Seerow*.

Duy chỉ có một sinh vật khác biết cách biến hình: tên Yeerk đã xâm nhập vào cơ thể một người Andalite. Hắn là tên Mượn xác Andalite duy nhất. Có hàng trăm ngàn sinh vật Hork-Bajir, Taxxon và người bị đày đọa trong lốt vật chủ của bọn Yeerk, nhưng chỉ có một người Andalite…

Chỉ có một tên Yeerk có được vật chủ là một người Andalite và nhờ thế mà có được quyền năng biến hình.

Hắn là Visser Ba.

Các bạn tôi đã kể cho tôi nghe về trận đánh cuối cùng của anh Elfangor. Các bạn kể về giây phút Visser Ba biến thành một quái vật khổng lồ, và dù thế anh Elfangor vẫn chiến đấu đến cùng…

Các bạn tôi không biết rằng nếu anh Elfangor còn sống, anh sẽ gặp rất nhiều rắc rối. Ít nhất anh cũng bị giáng chức. Anh sẽ không còn là hoàng tử và không còn ai gọi anh là Elfangor - anh hùng vĩ đại nữa…

<*Tiêu diệt kẻ thù là lời thề thiêng liêng nhất trong đời,*>

Tôi đã đối diện với Visser Ba vài lần. Hắn vẫn sống. Tôi chỉ biết an ủi mình rằng tôi vẫn là một *lính nhỏ* ngờ nghệch. Nếu tôi là một chiến binh thực thụ, chắc tôi sẽ xấu hổ chết đi được.

Anh Elfangor dũng cảm hơn tôi nhiều lắm. Nếu Visser Ba sát hại tôi, anh Elfangor sẽ không ngại gian khổ để tìm diệt hắn trả thù cho tôi.

Mà tôi thì không được như anh Elfangor.

<Này, chiến hữu, có chuyện gì mà trầm tư thế?>

<Tôi khỏe mà, Tobias.> Tôi nói lấy lệ, chứ thật ra tôi đâu có khỏe.

Tobias làm tôi nhớ sáng nay tôi có chuyện quan trọng phải làm. Tôi thấy hồi hộp. Chắc vì vậy mà buổi lễ chẳng làm tôi thấy khá hơn chút nào. Tôi sắp thực hiện một việc rất đáng sợ: *đến trường.*

<Nè, hổng phải tui tò mò đâu, nhưng lúc nãy bồ làm gì vậy? Nhiều lần tui thấy bồ cứ lập lại các điệu bộ đó.>

<Buổi lễ lúc ban mai í mà. Nó nhắc người lính phải luôn khiêm tốn. Và luôn sống vì mọi người.>

<Nghe hay đó,> Tobias lầm bầm.< Ôi, đừng động đậy!>

<Cái gì vậy?>

<Bồ không nghe gì hả?>

Tôi lắng nghe. <Tiếng rột roạt, xì xì gì đó hả? Tôi có nghe thấy rồi,>

<Con rắn chuông! Bên phải bồ đó. Nó có độc đấy.>

<Ôi, tôi không biết nó có độc.> Tôi quay lại nhìn con rắn. Nó cuộn mình trong đám lá. Và bất thình lình, như tia chớp, nó mổ thẳng vào tôi.

May là răng nọc đâm trúng móng tôi. Tôi quẫy đuôi, hất con rắn xuống đất. Nó nằm chết dí một lúc, rồi lại vặn mình, quẫy đuôi liên tục.

<Giết nó đi,> Tobias khuyên.

Nhưng tôi nghĩ khác. Tôi nhìn con rắn không chớp. Tôi đang thu nạp mẫu ADN của nó vào người.

<Hổng lẽ bồ muốn biến thành rắn?> giọng Tobias ngỡ ngàng.

<Nhanh thôi mà. Tôi có ít mẫu biến hình hơn các bạn. Sẽ có lúc cần đến nó.>

Con rắn trông yếu hẳn. Đó là kết quả của việc lấy mẫu ADN. Tôi dùng đuôi hất nó vào bụi cây gần đó.

<Kế hoạch tìm hiểu loài người của bồ tới đâu rồi? Vẫn hứng thú đó chứ?>

<Rất tốt. Chắc tôi còn phải ở lại Trái Đất lâu dài. Tôi sẽ nhân dịp này tìm hiểu thêm về loài người. Có điều… chắc tôi đã cư xử rất kỳ trong rạp chiếu phim.>

Tobias cười ngất. <Ô hô, tui có nghe kể rồi. Bồ chỉ cần tránh xa chocolate là xong ngay.>

<Tôi không biết mùi vị lại ghê gớm như vậy…>

<Tui đùa đó. Mà nè, tui chợt nhớ ra một bí ẩn về bồ.>

<Bí ẩn?>

<Đúng đó. Hổng ai dám hỏi vì thô lỗ quá. Nhưng ai cũng muốn biết làm sao bồ ăn được khi không có miệng?>

<Tôi ăn cách nào ư?> tôi bối rối. <Ơ, các bạn không thấy tôi có móng à?>

<Thôi thôi, tui hứa sẽ không tò mò nữa.> Tobias gật gù.

Chúng tôi đi xuyên rừng. Tôi chạy khá nhanh. Thiệt là đã khi nhảy qua các thân cây và lon ton lách qua các bụi cây có gai. Rồi đây tôi cũng sẽ thành chuyên gia về khu rừng này cho xem.

Tobias bay trên đầu tôi. Thỉnh thoảng bạn ấy lại bay vụt qua các vòm cây và mất hút. Rồi lại bay chuyền, đậu lại trên cây, có vẻ trầm tư ra phết.

<Lúc học môn sinh vật vũ trụ, tôi có đọc một chương về loài người.> Tôi bảo Tobias. <Nó chủ yếu đề cập đến các chương trình truyền hình của người. Tin tức. Giải trí. Âm nhạc.>

<Âm nhạc? Kiểu như MTV?>

<Tôi không nhớ. Thiệt ra, tôi chả chú ý mấy đến môn học quỷ quái đó. Giá như tôi chăm hơn thì chắc bây giờ tôi đã khá lắm. Một chiến binh không chỉ biết đánh nhau mà còn phải biết các môn khoa học, phải rành cả cầm kì thi họa nữa đó. Vậy mà tôi thì chán ngấy mấy môn đó, thế nên có bao giờ tập trung trong lớp đâu. Chắc loài

người các bạn học chăm lắm? >

< Còn phải nói. > Tobias nói. < Tui nè, chuyên gia về Cuộc chiến năm 1812 đó nha. >

< Chiến tranh hả? Kể cho tôi nghe đi! >

< Hì hì, bốc phét ý mà. Tui thì biết gì về Cuộc chiến 1812. Tụi tui cũng thường tới lớp và ngáp lắm. Mà thôi, bồ sẵn sàng chưa? >

Chúng tôi bắt gặp một con đường nhỏ. Bình thường, tôi không dám đi xa thế này bởi ở đây toàn con người. Nhưng tôi đang có Tobias bảo vệ. Bạn ấy bay trên đầu tôi, luôn báo động bất kỳ một hiểm nguy nào.

< Sẵn sàng rồi. >

< Jake và Cassie đang băng qua cánh đồng. Đến giờ biến hình rồi đó. Bồ sẽ lại biến thành người. >

< Tobias, đi với… À, ý tôi là hôm nay bạn chỉ có một mình trong rừng, trong khi tôi lại đi với mọi người. >

< Thôi đi ông ơi, cứ làm như vắng mấy người là tui xỉu ấy. Tui còn bao nơi đề đi, bao việc phải làm. Trang điểm cho bộ cánh nè. Đánh chén bọn gặm nhấm này. Hi hi, mà chiến hữu thân mến ơi, thiệt ra Jake đã dặn tui phải bay là là trên trường học trong lúc bồ học đó. >

Tự dưng tôi có cảm giác an toàn khi biết Tobias sẽ ở gần tôi.

Đôi khi tôi nghĩ Tobias và tôi có thể thành bạn thân của nhau. Người bạn mà mình không bao giờ nói dối, người mà biết mọi bí mật của mình. Ở quê tôi, có thành ngữ để chỉ một người bạn như thế: "Dao ở đuôi." Nghĩa là một người bạn mà bạn có thể tin cậy đến độ lưỡi dao ở đuôi họ kề sát cổ bạn mà bạn cũng chẳng phải sợ hãi.

Đôi khi, tôi nghĩ tôi và Tobias có thể thành hai người bạn thân như vậy. Hai đứa tôi đều bị tách khỏi đồng loại. Đơn độc.

Nhưng nếu là bạn, thì tại sao lại có những bí mật tôi phải giấu Tobias? Mà dù Tobias phải mang lốt diều hâu, bạn ấy vẫn là người chính cống. Còn tôi thì đến từ hành tinh Andalite. Dù có muốn, tôi cũng không thể quên rằng có một bức tường chắn giữa dân tộc tôi và loài người. Bức tường chắn giữa tôi và các bạn của tôi.

Chúng tôi được dạy rằng đừng đến quá gần các sinh vật lạ. Chúng tôi có thể bảo vệ, chăm sóc họ. Nhưng không bao giờ họ có thể trở thành bạn thân.

CHƯƠNG 5

Tôi đã biến hình thành vài sinh vật Andalite. Cũng đã biến hình thành nhiều động vật trên Trái Đất. Nhưng chủ yếu là biến thành người. Người yếu ớt, chậm chạp, mắt không tinh tường, tính tình thì khó đoán, nhưng loài Andalite chúng ta đừng xem thường họ. Loài người cai quản Trái Đất. Và như cô bạn Rachel nói, Trái Đất là một hành tinh phức tạp.

Trích nhật ký Trái Đất của Aximili-Esgarrouth-Isthill.

Xuyên qua kẽ lá, tôi thấy một cánh đồng bát ngát. Xa tít là các tòa nhà lớn. Phía trước có đậu các xe màu vàng. Có hàng trăm người xung quanh.

Hoàng tử Jake và Cassie đã ở rất gần.

"Chào Ax, khỏe không?" Hoàng tử Jake hỏi tôi.

<Rất khỏe, thưa Hoàng tử.>

"Thôi mà, đã dặn đừng gọi mình là Hoàng tử."

<Khi tôi biến thành người, tôi sẽ biết cách hành động như loài người mà.> Tôi trấn an Hoàng tử Jake.

"Đến giờ biến hình rồi đó." Cassie nhắc.

<Mình nghĩ tất cả đều an toàn, nhưng dẫu sao mình sẽ quan sát lần nữa cho chắc ăn.> Nói xong, Tobias vỗ cánh bay vọt lên trời.

Tôi bắt đầu tập trung vào việc biến hình.

<An toàn,> Giọng Tobias từ trên cao. <Có vài đứa nhóc cách mấy bồ chừng hai trăm mét nhưng chúng không thấy mấy bồ đâu.>

Tôi cố gắng biến hình thật nhanh. Thật khó giữ thăng bằng khi chân thứ ba và chân thứ tư dần biến mất, nhưng sau một hồi vất vả tôi cũng đứng được chỉ trên hai chân. Hơi ớn, nhưng cũng khoai khoái. Tưởng tượng coi, từ một người bốn chân, nay bạn phải loạng choạng vì chỉ còn hai chân thôi… Đôi chân cứ như quá ngắn, không giúp gì cho việc giữ thăng bằng.

Nếu cảm thấy sắp ngã, bạn chỉ có thể đứng trên một chân, chân còn lại thì trượt xuống để đỡ thân người. Mà cũng phiêu lưu hết sức. Chả hiểu sao loài người có thể tiến hóa theo chiều hướng này. Trên hành tinh Trái Đất, họ là loài duy nhất bước trên hai chân, không dùng cánh hay đuôi để giữ thăng bằng.

Và tôi biết rõ chả có giống loài thông minh nào lại đi theo cách này.

"Giữ lấy Ax." Hoàng tử Jake kêu lên.

"Giữ lấy." Cassie nhắc lại. Cô bạn tôi vươn tay ra giúp tôi trụ vững.

Cuối cùng thì miệng tôi bắt đầu xuất hiện.

"Xong chưa?" Hoàng tử Jake hỏi tôi.

"Rồi ạ. Tôi đã hoàn toàn là người." Âm thanh làm tôi tỉnh hẳn. Biết nói thật là sướng. "Là người…người…"

“Làm ơn, Ax, đừng làm vậy.” Hoàng tử Jake nhắc tôi.

“Sao cơ?”

“Đừng đùa với âm thanh như con nít chơi đồ chơi vậy chứ.”

“Dạ rõ, thưa Hoàng tử. Không được xem là đồ chơi. Đồ chơi… ôi, xin lỗi.”

“Ax dễ thương thật.” Cassie nói.

Tobias sà xuống và đậu trên cành cây. <Vui quá, ngày đầu tiên Ax đi học.>

“Ngày *duy nhất* ở trường.” Hoàng tử Jake chỉnh lại. “Chỉ để Ax giống người hơn. Một lần thôi.”

Hoàng tử Jake đưa một ngón tay lên.

“Ừ, chỉ một lần thôi.” Tôi đồng ý. ”Tụi mình đến trường nào. Tôi háo hức quá.”

“Nhớ nghe, bồ tên là Phillip, em họ mình.” Jake đưa tôi cái túi quần áo.

“Phillip.” Tôi tự nhắc lại. ”Phillip.”

Âm “p” nghe thích ghê.

Tôi mặc quần áo rồi cùng Cassie và Hoàng tử Jake đi về phía ngôi nhà - trường học đó.

<Vui nha.> Tobias nói. Giọng bạn tôi có vẻ buồn bã. Tôi đoán có lẽ vì một sinh vật lạ như tôi lại có thể đến trường, còn bạn ấy thì không.

“Cảm ơn.” Tôi quay ngược đầu lại.

Ôi trời, quay đầu kiểu này làm tôi suýt ngã. Đi bằng hai chân thiệt khó.

CHƯƠNG 6

Một con người chỉ có hai mắt ở phía trước mặt. Đa số loài trên Trái Đất đều như thế. Mắt người trông rất giống hai mắt chính của loài Andalite chúng ta. Nhưng loài người có vẻ thích đôi mắt phụ của tôi. Một người - Marco - nói đôi mắt ấy làm cậu ta "khoái". Tôi tin đây là lời khen tặng.

Trích nhật ký Trái Đất của Aximili-Esgarrouth-Isthill.

"Trường học kìa." Cassie nói.

Ngôi trường trông rất sinh động. Có vô số người đang chạy nhảy. Những người khác đi chậm rãi, trông họ có vẻ *buồn*. Nhiều người mang sách. Hầu như mọi người đều nói.

Như thường lệ, bọn họ mặc quần áo đủ màu sắc. Ở xứ Andalite của tôi mọi người chẳng cần mấy thứ rườm rà đó đâu, nhưng khi tôi biến thành người, tôi phải mặc quần áo. Ngay cả chiến hữu Tobias cũng đồng ý như vậy…

Tôi thấy Rachel và Marco đang tới gần.

Các bạn tôi khen Rachel xinh đẹp, còn Marco thì dễ thương. Khi là một người Andalite, tôi chả nhận thức được mấy chuyện đó, nhưng bây giờ ở trong lốt người, tự dưng tôi thấy Rachel thật xinh đẹp.

Nhưng tôi chẳng thấy Marco dễ thương chút nào.

Ở trường, chúng tôi phải giả như không chơi thân với nhau. Như thế bọn Mượn xác - người sẽ không nghi ngờ.

"Chào Marco, Rachel." Hoàng tử Jake nói. "Xin giới thiệu, đây là em họ mình, Phillip."

"Chào anh, chị. Em là em họ của Hoàng tử Jake. Em mới đến." Tôi nói.

Marco mỉm cười. "À, ra thế."

"Nè, đã bảo đừng dừng từ Hoàng tử mà." Jake nhắc.

"Rất vui được gặp lại em, Phillip." Rachel nháy mắt. Chả là bạn ấy là em họ của Jake, đương nhiên là đã gặp qua 'Phillip' rồi. "Chào nha. Chúc may mắn."

Chúng tôi bước vào một hành lang dài chứa đầy người. Hai bên hành lang là các cửa. Lại còn hàng trăm cánh cửa nhỏ hơn nữa. Tôi thấy họ mở các cánh cửa nhỏ, nhưng không đi vào bằng lối đó.

"Các cánh cửa nhỏ dẫn tới đâu vậy?" tôi hỏi.

"Không tới đâu hết. Đó là các tủ đựng đồ." Cassie giải thích. "Ai cũng có tủ cả. Đó, tủ của mình kìa."

Chúng tôi tiến về phía tủ của Cassie. Nó được trang trí bằng một dàn đèn chùm, có một bánh xe với các con số. Cassie xoay đi xoay lại bánh xe.

"Bạn làm lễ hả?" tôi hỏi.

“Không, đây là khóa tủ.”

“Nghĩa là sao?”

“Để không ai lấy đồ của mình.” Cassie mở tủ và lấy ra, bỏ vào vài thứ.

“Kia là cái gì vậy?” tôi lại hỏi.

“Bức hình đó mà.” Cassie nói và đóng vội cửa tủ.

“Hừm, trông giống hình của Hoàng…của Jake.” Tôi thắc mắc. “Sao lại phải giữ hình khi mà Jake đứng ngay đây. Bạn có thể thấy Jake mà?”

Cassie nhún vai và nhìn xuống đất. Loài người có nhiều cách biểu hiện gương mặt. Hẳn đây là cách cho biết mình đang ốm hay xấu hổ.

“Đi thôi, Ax.” Hoàng tử Jake lên tiếng và mỉm cười với Cassie, trong khi Cassie vẫn trông như bị ốm hay đang xấu hổ. “Gặp lại sau nha, Cassie!”

Vừa lúc đó, có một tiếng động kinh hồn!

RRRRRRREEEEEEEENNNNNGGGG!

Tôi xoay người, hai tay giơ lên sẵn sàng nghênh chiến. Giá như vẫn còn đuôi nhỉ. Không có đuôi thì đánh đấm gì. Nhưng dù vậy, tôi cũng sẽ cố hết sức.

“Ax, à quên, Phillip, bình tĩnh nào!”

“Cái tiếng đó!” tôi kêu lên. “Con quái vật nào vậy?”

“Ax ơi, đó chỉ là chuông báo hiệu vào tiết học thứ nhất.” Jake cười. “Bình tĩnh nào. Mọi người đang nhìn kìa.”

“Không nguy hiểm à?”

“Không. Tiếng chuông nghe rất chán, nhưng không nguy hiểm đâu.”

Tôi đi theo Hoàng tử Jake về phía hành lang. Thật khó quên tiếng động kinh hoàng kia. Khi con người cảm thấy bị đe dọa, cơ thể họ tiết ra chất adrenelin khiến họ trở nên cảnh giác cao độ và hung hãn. Cơ thể tôi đang chứa đầy adrenalin. Thiệt là khó chịu.

Chúng tôi bước vào một cánh cửa lớn. Trong phòng có chừng 30 người ngồi theo các hàng ghế. Có một chiếc bàn lớn. Một người lớn tuổi ngồi ở đó.

“Cả lớp ổn định chỗ ngồi.” Người lớn tuổi đó lên tiếng.

Hoàng tử Jake nói: “Thưa thầy Pardue, đây là Phillip, em họ em, mới từ quê ra. Em xin phép cho Phillip được ngồi với em hôm nay.”

“Được thôi. Nhưng phải im lặng đấy.”

Nhìn mặt Hoàng tử Jake là biết bạn ấy đang lúng túng rồi. Jake nắm tay tôi dẫn xuống cuối phòng.

“Ngồi bàn này nha.” Hoàng tử Jake nói.

“Đâu cơ?”

Đã có lần tôi phải biến hình thành Hoàng tử Jake và đóng vai bạn ấy ở nhà. Cả cha mẹ và anh Tom của Jake đều chẳng nghi ngờ gì. Thiệt ra, sau này tôi mới biết cha mẹ Jake tưởng rằng con mình có

triệu chứng tâm thần. Khi Hoàng tử Jake thật quay về, họ đưa bạn ấy đến gặp bác sĩ.

"Cái bàn này chẳng thoải mái gì cả." Tôi than thở.

"Hô hô, nói mới hay chứ." Ai đó lên tiếng.

"Sao dưới kia ồn thế? Im lặng nào." Tiếng thầy giáo. "Có chuyện gì… gì…"

Thình lình thầy giáo ôm đầu. "Cả lớp im ngay! Im ngay!"

Hoàng tử Jake lo lắng. "Thầy ơi, hình như thầy không được khỏe."

Mọi người nhìn thầy giáo. Tất cả đều im lặng.

"Khỏe không à?" Ông Pardue tỏ vẻ phẫn nộ. "Khỏe không à? Thầy…"

Cả thân người ông Pardue đổ kềnh xuống sàn. Hai tay ông cào xước đầu.

Ông kêu gào: "Yeerk! Tránh xa ta ra!"

Trên đầu ông bắt đầu bê bết máu.

"Ôi, đau quá!" thầy giáo kêu lên đau đớn.

Một học sinh hoảng hốt: "Các bạn ơi, kinh khủng quá!"

Có ai đó chạy thẳng ra hành lang, kêu cứu.

Ở cuối lớp, Hoàng tử Jake và tôi ngồi cạnh nhau, im lặng.

"Đừng làm khổ ta nữa, trời ơi!" thầy Pardue tiếp tục kêu gào. Giọng thầy dần chuyển sang líu ríu. "Cút khỏi đầu ta! Biến ngay đi!"

Hoàng tử Jake và tôi nhìn nhau. Chúng tôi biết điều gì đang xảy ra.

"Vậy là tụi mình đã thấy hai người. Chuyện gì đang xảy ra?" Hoàng tử Jake thì thầm.

Tôi thấy thầy Pardue bắt đầu khóc. Ông nguyền rủa, rồi quằn quại trên sàn lớp học. Cả lớp - những đứa trẻ - đứng xung quanh, hãi sợ và bất lực.

"Trước đây, bạn có biết thầy giáo là một vật chủ của chúng không?" tôi khẽ hỏi Hoàng tử Jake.

"Không. Thầy tốt lắm. Thật kinh khủng khi nhìn thấy cảnh tượng này."

"Hãy ra khỏi đầu ta!" thầy Pardue hét lên.

Tên Yeerk trong đầu thầy đang yếu dần. Hắn đói vì thiếu tia Kandrona. Sinh vật chủ, thầy Pardue, đang cố giành lại quyền kiểm soát.

Vừa lúc đó, Hoàng tử Jake chạy đến phía thầy. Tôi ở ngay phía sau, cố níu tay bạn ấy, nhưng không kịp.

Hoàng tử Jake quỳ xuống bên thầy. "Em biết điều gì đang xảy ra." Bạn ấy thì thầm. "Thầy ơi, hãy cố lên. Bọn Yeerk sẽ bị tiêu diệt. Thầy sẽ được tự do."

Nhiều người tiến lại gần. Họ có thể nghe trộm. Tôi vội nói: "Tránh ra đi. Nguy hiểm lắm."

Tôi chẳng biết phải nói gì nữa. Mà thiệt lạ, mấy lời lăng nhăng của tôi cũng có tác dụng. Họ lùi lại.

Thầy Pardue mệt mỏi nhìn Hoàng tử Jake.

Hoàng tử giữ chặt vai thầy. "Thầy ơi, cố lên nha, sẽ qua hết thầy ạ. Em đã từng…"

Tôi nhìn mặt những người xung quanh và cố đoán liệu họ có nghe thấy những gì Jake nói hay không. Jake ơi, bạn là Hoàng tử của mình, mà sao lại nói khờ vậy?

Bất thình lình, cửa mở. Tôi nhận ra người vừa chạy vào.

Đó là ông Chapman.

Ông ta là hiệu phó của trường và cũng là quan chức cấp cao thuộc phe bọn Mượn xác.

"Nào, các em, ra ngoài đi." Ông Chapman khoát tay. "Ra thẳng

ngoài sân nhe. Thầy Pardue bị ốm rồi."

"Ngươi!" thầy Pardue thét lên. "Không! Chapman chính là…"

"Các em ra ngoài nhanh lên!" ông Chapman hét lớn.

Học sinh sợ hãi chạy túa ra khỏi lớp.

Nhưng Hoàng tử Jake vẫn đứng yên. Bạn ấy không chịu rời thầy Pardue. Nắm đấm của Jake cứng lại, mắt bạn ấy ánh lên vẻ căm hờn.

Ông Chapman nhìn tôi, rồi xoay người sang Hoàng tử Jake. "Jake, em và bạn ra ngoài ngay!"

Trong một khoảnh khắc, thời gian như ngừng trôi. Không ai cử động. Tôi nín thở, tự hỏi không biết Hoàng tử Jake có phát lệnh chiến đấu không? Tôi sẵn sàng tham chiến dù trận đánh thật vô nghĩa…

Tôi nắm chặt tay Hoàng tử Jake. Bạn ấy trừng mắt nhìn tôi.

"Tụi mình đi thôi." Tôi nói.

Jake như bình tĩnh lại và gật đầu. "Ừ, mong là thầy sẽ chóng lành bệnh." Bạn ấy nhìn ông Chapman. "Thầy Pardue sẽ chóng khỏe, phải không ạ?"

"Tôi không biết." Ông Chapman lạnh lùng trả lời.

Tôi kéo Hoàng tử Jake ra ngoài. Jake dừng lại ở cửa, và hai chúng tôi thấy ông Chapman rút ống tiêm khỏi túi. Ông ta tiêm thẳng vào cổ nạn nhân.

"Không!" thầy Pardue thét lên.

Tiếng kêu tắt ngay.

Hoàng tử Jake quay người, chạy băng qua dòng người lố nhố ngoài cửa lớp học, ra thẳng ngoài sân. Miệng Jake đớp đớp không khí, cứ như người bị thiếu ôxy vậy.

Tôi chạy theo Jake, nhưng sao khó quá. Bạn tôi là chuyên gia chạy hai chân mà.

"Hoàng tử, à không, Jake ơi! Bạn ốm hả?"

Jake lắc đầu. "Bọn Yeerk đang đói. Tại sao? Là vì tụi mình đã phá hủy nguồn Kandrona…"

"Nghĩa vụ của tụi mình mà." Tôi đáp. "Bọn Yeerk chắc phải rú lên khi nguồn Kandrona bị phá hủy."

"Nhân chứng đã bị tiêu diệt rồi, phải không?" Hoàng tử Jake trầm ngâm. "Cái ống tiêm nhỏ. Thấy không? Hắn không chỉ tiêu diệt tên Yeerk ký sinh, mà cả thầy Pardue nữa."

Tôi biết mình không thể giấu Jake. Bạn ấy đã biết sự thật. Mà tôi cũng cảm thấy ngượng ngập bởi cảm giác nói dối.

"Nếu hắn để thầy của bạn sống, thầy có thể cho cả thế giới biết những gì đang xảy ra. Mà bọn Yeerk không đời nào để cho nhân chứng sống sót."

"Chúng sẽ tiêu diệt mọi vật chủ trong trường hợp bọn Yeerk ký sinh bị chết, đúng không?" Hoàng tử Jake cay đắng nói. "Tất cả những người bị chúng khống chế đều có thể bị giết, phải không?"

"Đúng vậy."

Gương mặt Jake giờ đây trông hệt như người ốm nặng.

"Chúng ta đã gây ra điều đó."

"Jake à, đây là chiến tranh." Tôi nói.

"Anh Tom của mình… Số phận của anh ấy rồi sẽ ra sao?"

Tôi không trả lời. Bọn Yeerk muốn có càng nhiều sinh vật chủ càng tốt. Nhưng đến lúc khẩn cấp, chúng không từ một thủ đoạn nào để xóa sạch giấu vết.

Hoàng tử Jake nhìn tôi. "Anh biết trước bọn chúng sẽ ra tay, đúng không, Ax?"

Tôi quay lại nhìn Jake. Có lẽ chất adrenalin trong cơ thể con người của tôi bỗng làm tôi cảm thấy nổi nóng. Tôi không chịu nổi cách Hoàng tử Jake nhìn tôi như tôi có lỗi.

"Phải, tôi biết trước."

"Làm sao anh biết?"

Tôi ngập ngừng. Hoàng tử Jake không thích thấy tôi ngập ngừng. Bạn ấy đẩy dồn tôi về phía tường.

"Làm sao anh biết bọn Yeerk sẽ ra tay, nói mau!"

"Bởi vì điều đó đã xảy ra trước đây. Bạn tưởng đây là hành tinh đầu tiên bị bọn Yeerk xâm lược ư? Bạn tưởng người Andalite chúng tôi chỉ chiến đấu chống lại chúng trên Trái Đất thôi sao? Bọn chúng không bao giờ để nhân chứng sống sót đâu."

Hoàng tử Jake buông tôi ra nhưng vẫn giữ ánh nhìn nghi ngờ. "Mình không thích bồ giấu mình điều gì. Ax, chúng ta là bạn. Bạn bè có quyền biết bí mật của nhau. Sao bồ không kể cho mình nghe?"

"Trong chiến tranh, có biết bao điều kinh khủng." Tôi nói. "Chúng ta làm những gì mình phải làm. Phá hủy nguồn Kandrona là một phần cuộc chiến."

"Có thể đó là chiến tranh." Hoàng tử Jake dõi. "Nhưng mình ghét chiến tranh."

"Thích làm chiến sĩ. Ghét chiến tranh. Chiến…"

"Cái gì vậy, thành ngữ của người Andalite à?"

"Phải. Anh tôi thường nói thế."

Cái nhìn trân trân của Hoàng tử Jake làm tôi khó chịu.

"Ax, đôi khi mình có cảm giác loài người tụi mình chỉ là quân tốt trên bàn cờ của người Andalite và bọn Yeerk. Tụi mình chỉ là đạn để hai phe thử súng mà thôi. Tụi mình chẳng biết chuyện gì sẽ xảy ra, và quá non nớt, làm sao tham dự cuộc chiến này chứ?"

"Không phải thế đâu." Tôi không giận Jake nữa.

Nhưng Jake vẫn hồ nghi.

"Ax, bồ chiến đấu cùng bọn mình. Mình nghĩ bồ là chiến hữu đó, vậy mà bồ vẫn giữ rịt những bí mật của mình. Rachel và Marco vẫn hay hỏi mình: Thật ra tụi mình biết gì về Ax? Có chuyện gì tụi mình đều kể tuốt tuột, nhưng còn cậu ta đã kể chút nào về hành tinh Andalite đâu? Mình cứ phải khẳng định rằng bồ đáng tin. Nhưng bây

giờ mình thực sự ngờ điều đó. Làm sao tin bồ được một khi bồ cứ giấu giếm như vậy. Lẽ ra bồ phải nói về những gì mà bọn Yeerk sẽ làm. Ax ơi, bồ biết anh mình là ai rồi đó. Chẳng lẽ mình không có quyền biết chuyện gì đang xảy ra ư?"

"Có thể bạn sẽ không phá hủy nguồn Kandrona nếu biết làm thế có thể khiến Tom bị nguy hiểm." Tôi thú nhận điều mà từ lâu tôi muốn nói.

Gương mặt Jake áp sát vào mặt tôi.

"Bồ nghĩ vậy sao? Quả thực bồ phải học nhiều về loài người. Bồ chẳng biết tí gì về bọn mình hết. Chẳng biết tí gì."

CHƯƠNG 8

Người Andalite để tưởng rằng loài người là sinh vật đơn giản và cởi mở… Nhưng thật ra, họ rất phức tạp. Có lẽ ngôn ngữ của họ là nguyên nhân chính. Thứ ngôn ngữ gì mà mỗi từ đều có hàm ý khác nhau.

Trích nhật ký Trái Đất của Aximili-Esgarrouth-Isthill.

Những gì vừa trải qua thật kinh khủng. Tôi nhận ra Hoàng tử Jake và loài người sẽ không bao giờ trở thành bạn nối khố của tôi được. Một bức tường chắn giữa tôi và họ. Nhưng họ là tất cả những gì tôi có hiện nay. Không có loài người, tôi sẽ cô độc lắm. Mà ngay bây giờ, tôi đã buồn lắm rồi vì Hoàng tử Jake nổi cáu và nghi ngờ mình.

Buồn lắm, khi bạn chỉ có một mình và cách xa tổ ấm hàng tỉ dặm.

Ngày hôm sau, Marco rủ tôi đi chơi. Ngạc nhiên thật đó. Khác với Cassie, Tobias và Hoàng tử Jake, Marco chưa bao giờ tỏ ra thân thiện với tôi cả. Mà cả Rachel nữa, bạn ấy cũng chẳng mấy khi tỏ vẻ quý mến tôi cả.

Tôi biến hình thành người và đi gặp Marco ở bìa rừng.

"À há, vậy ra bồ muốn làm Pinochio…"

"Cái gì?"

"Pinochio là một thằng người gỗ muốn trở thành người thiệt sự."

"Tôi không muốn trở thành người. Tôi chỉ muốn tìm hiểu về loài người thôi."

Marco mỉm cười. "Trùng hợp quá ha. Tui đây cũng đang muốn tìm hiểu về người Andalite."

Phải mất mấy phút tôi mới hiểu ngụ ý của Marco. "À, thì ra Hoàng tử Jake muốn bạn moi thông tin về tôi."

"Jake có đôi chút thất vọng vì bồ không chịu kể hết với tụi mình những gì bồ biết. Rachel còn thất vọng hơn nữa. Mà thôi, ta phải đón xe buýt kẻo trễ. Bồ muốn tìm hiểu loài người hả? Để tui dẫn bồ tới tiệm sách. Bồ thông minh mà, bồ sẽ học đọc rất nhanh."

"Tiệm… sssaaaaccchhh."

"Phải, phải. Sách nè, tiểu thuyết nè, truyện lịch sử nè. Vô thiên lủng luôn đó. Bồ chọn cuốn nào cũng được. Tụi này chẳng có bí mật nào cả, đâu có như ai đó bí mật như điệp viên vậy. Cả chuyện ăn uống thế nào khi không có miệng cũng chẳng thèm kể."

"Tôi hiểu rồi. Bạn cho tôi biết tất cả về xã hội loài người. Và bạn cũng muốn tôi cũng phải làm vậy…"

"Tui cam đoan với Jake là tui sẽ moi toàn bộ thông tin từ bồ. Nhưng anh chàng ngố tốt bụng đó bảo 'Không, Ax là bạn. Hãy chứng tỏ với anh ấy là chúng ta không có gì giấu ảnh. Có lẽ dần dần, ảnh sẽ tin chúng ta hơn'."

Tôi cảm thấy có lỗi. Các bạn tin tôi, chưa bao giờ làm tổn hại tới

tôi. Tôi chưa từng có những người bạn chân thành như thế.

"Tôi giữ bí mật là có lý do." Tôi nói.

Marco gật gù. "Ừ ừ, tụi tui biết quý ngài đây có nhiều bí mật. Rachel bảo chắc bồ không được phép giao du với hạng sinh vật cấp thấp như loài người tụi tui."

Tôi ngạc nhiên. Dù hơi quá, nhưng cũng không xa sự thật bao nhiêu. Tôi không biết phải nói gì.

Marco nở nụ cười khó nhọc và lại gật gù. "Dù sao thì cũng quá muộn rồi. Bọn Yeerk đã xâm nhập Trái Đất."

Tôi không trả lời. Tôi nhìn đường phố xung quanh, nhìn những con người đang ở trong ô tô hay đang đi trên hai chân và chợt nhận ra mình sẽ đơn độc, bất lực biết bao nếu không có Hoàng tử Jake, Marco và các bạn khác.

Chúng tôi đến trạm xe buýt. Marco chợt sờ túi quần và giật mình. "Trời ạ, tui quên bóp ở nhà rồi. Mọi người đã trút tiền để gây quỹ mua sách cho bồ đó. Tui để tất cả trên bàn. Nhanh lên."

"Chúng ta đi đâu bây giờ. Bây… giờ? Nè, chữ *giờ* nghe đã thiệt."

"Phải chạy tới nhà tui. Đừng lo, gần lắm."

Marco đưa tôi qua đường. Hai bên đường là nhà. Những cấu trúc to lớn, hình hộp, với những chữ nhật trong suốt.

"Đó là nhà của Hoàng tử Jake." Giọng tôi đầy vẻ tự hào. Tôi đã từng đến nhà Hoàng tử Jake rồi mà.

"Không phải, chỉ là giống kiểu xây dựng thôi. Đây là một phân khu. Ở đây chỉ có năm kiểu nhà. Nhưng trông đẹp hơn chỗ tui từng ở nhiều."

Đúng là chỉ có năm kiểu nhà. Có nhà trồng cỏ, có nhà lại trang trí bằng những vật đặt trên cỏ.

"Trang trí kiểu gì vậy?" Tôi hỏi.

Marco nhìn theo hướng tôi chỉ, rồi lại ngước lên. "Trò đu quay."

"Hấp dẫn quá ha. Trông rất sặc sỡ."

"À há, tui muốn tiết lộ cho bồ biết lắm nhưng đây là công nghệ cao của loài người. Là bí mật quân sự. Nếu các sinh vật cấp thấp nắm được công nghệ này thì thiệt là nguy hiểm vô cùng."

Tôi vẫn đang mày mò tìm hiểu âm thanh loài người. Chưa thành chuyên gia đâu, nhưng tôi cũng hiểu Marco đang ngụ ý châm biếm.

"Nhà tui kìa. Ba tui đang làm việc ở nhà. Ba tui bị bong gân gót chân, nên chỉ ngồi một chỗ dùng computer thôi. Đừng tò mò đó nha."

"Tôi hứa mà. Tôi sẽ hành động như người chính cống."

"Ha ha, bồ mà được thế thì giải Oscar về tay bồ chắc rồi." Marco nói và mở cửa. "Thôi được, bồ đợi ở cái bàn đó. Thấy chưa? Đừng có lóng ngóng đi đâu cả nhe. Nếu ba tui bước vô hỏi chuyện nhớ chỉ trả lời 'đúng' và 'sai' thôi. Hiểu chưa? Chỉ *sai* và *đúng* thôi đó. Tui chạy lên phòng đây. Phải gọi thêm ai đó đón tui tại hiệu sách mới được. Bồ làm tui ngán quá đi."

Tôi đứng tại bàn. Có một chiếc vi tính đời cũ trên bàn. Nó có hình chiếu hai chiều. Và một bàn phím. Một bàn phím thật sự.

Tôi thử gõ bàn phím. Hay ghê! Computer của người Andalite ngày xưa cũng có bàn phím nhưng rất khác. Mà chúng tôi đã không dùng bàn phím từ mấy thế kỉ nay rồi.

Trên màn hình là một trò chơi yêu cầu xác định và sửa lỗi, được viết bằng ngôn ngữ rất lạc hậu. Dĩ nhiên, nếu muốn chơi tôi phải hiểu toàn bộ hệ thống. Nhưng cũng dễ thôi.

Một khi đã hiểu được hệ thống, tìm ra lỗi không thành vấn đề. Chỉ một loáng tôi đã làm xong.

"Thắng rồi!" tôi lẩm bẩm.

"Chào cháu!"

Tôi quay lại. Đó là một người lớn tuổi. Ông ấy trông xanh xao hơn Marco, nhưng các đặc điểm thì tương tự.

Marco dặn tôi chỉ được trả lời 'đúng' và 'sai' với bố cậu ta.

"Sai." tôi trả lời.

"Bác là ba của Marco. Cháu là bạn của nó hả?"

"Đúng."

"Tên cháu là gì?"

"Sai."

"Cháu là Sai à?"

"Đúng."

"Tên gì lạ nhỉ?"

"Sai."

"Không phải à?"

"Đúng."

"Ồ, cháu không nghĩ đó là cái tên lạ ư?"

"Sai."

"Bác chả hiểu gì cả."

"Đúng."

Bố Marco nhìn tôi chằm chằm. Chợt bác ấy hét lên. "Marco! Marco! Con ở đâu đấy? Bạn Sai đến chơi này."

"Sai." tôi nói.

"Ừ, bác vừa nói tên cháu mà."

Marco chạy xuống. "Chuyện gì vậy ba? Ba vừa gặp bạn con à?"

"Sai!" bố Marco đáp.

"Ba nói gì vậy?"

Bố Marco lắc đầu. "Chắc ba già thật rồi. Thật chả hiểu tụi nhóc bây giờ."

"Đúng." Tôi tiếp lời.

Cuộc trò chuyện đến đó thì chấm dứt.

Tụi tôi đi đến nhà sách.

CHƯƠNG 9

Sách là một phát minh vĩ đại của loài người. Chỉ cần lật từng trang giấy là tiếp cận được thông tin. Nhanh hơn hẳn việc dùng máy tính. Ấy thế mà loài người lại phát minh ra sách trước khi họ biết ráp máy tính. Họ cứ hay làm những chuyện ngược đời như vậy.

Trích nhật ký Trái Đất của Aximili-Esgarrouth-Isthill.

Buổi chiều hôm đó, tôi ngồi trong rừng đọc sách. Quyển sách có tựa *Almanac Thế giới*. Đố bạn nè: Có bao nhiêu hộ gia đình sở hữu máy hút ẩm? 12%. Còn nữa: tuổi thọ của cừu? 20 năm, ghê hông? Mà có tưởng tượng nổi ngày xưa, loài người tin rằng mặt trời quay xung quanh Trái Đất?...

Quyển sách thật tuyệt vời.

Nhờ đọc nó mà tôi biết thêm nhiều điều. Hóa ra từ lúc loài người chế tạo máy bay đến khi họ biết làm phi thuyền bay lên mặt trăng chỉ cách nhau có 66 năm. Người Andalite chúng tôi phải tốn gấp ba lần khoảng thời gian đó.

Loài người rất thông minh. Nếu họ còn tiếp tục tồn tại, có lẽ họ sẽ trở thành một trong những loài ghê gớm nhất trong dải thiên hà.

Dĩ nhiên, người Andalite sẽ vẫn luôn giỏi hơn họ.

Tôi đứng cạnh dòng suối, nhúng một móng xuống nước. Tôi đang uống nước thì đôi mắt phụ của tôi bỗng thấy một cái bóng trên cao.

Đó là Tobias. Bạn ấy đang cánh và chao liệng ngay trên đầu tôi. <Ax, mọi người đang tìm bồ. Mình sẽ gọi các bạn.>

Tobias nhanh chóng biến khỏi tầm mắt của tôi. Một lát sau lại thấy Tobias, theo sau là bốn chú chim.

Tobias đậu lại trên cành. Các chú chim khác đậu trên mặt đất. Tôi biết đó là các bạn mình.

Các bạn nhanh chóng hoàn hình. Hoàng tử Jake từ lốt chim ưng. Rachel hóa ra là đại bàng đầu bạc, còn hai con ó biển đang biến trở thành Cassie và Marco.

Tôi có chút lo âu. Vì sao các bạn có vẻ vội vã tìm tôi như vậy?

<Có chuyện gì vậy?> tôi hỏi.

<Chuyện gì hả?> giọng ó biển Marco có vẻ cáu. <Bồ hỏi chuyện gì hả? Để tui… >

Vừa nói đến đó, Marco đã biến thành người. Tuy nhiên, miệng của cậu ta vẫn còn là mỏ, thế nên anh chàng cứ quác quác mãi.

Tôi quan sát Cassie thay đổi. Với Cassie biến hình không khác gì một nghi lễ đầy tính nghệ thuật. Trên hành tinh Andalite, biến hình là một nghệ thuật. Có rất nhiều nghệ nhân chuyên nghiệp trong việc này.

Cassie không phải dân chuyên nghiệp nhưng cô bạn tôi có tài. Mỗi

lần biến hình, cô đều chọn cho mình những biến dạng rất đẹp.

Các bạn khác thì cứ làm đại thôi. Các bộ phận cứ tự động nhô ra, còn lông tự rụng. Nhìn mà phát khiếp. Mà chắc chắn loài người cũng thấy khiếp nếu họ nhìn thấy. Và tất cả sẽ phải công nhận Cassie biến hình thật xuất sắc.

"Bồ đã làm gì hả?" cái miệng của Marco bây giờ đã hoàn chỉnh.

<Tôi không hiểu câu hỏi.>

"Máy tính của ba tui. Bồ phá phách trong đó, đúng không?"

<Tôi á, tôi chỉ chơi game thôi mà.>

"Game? Trời ơi, ông tướng ơi, đó là công việc của bố con đó."

<Không. Đó là trò chơi. Ta phải tìm ra lỗi của chương trình.> Thình lình, tôi thấy mình sáng ý. <À há, hiểu rồi. Ba bạn thiết kế trò chơi cho trẻ con.>

Cassie bật cười.

"Không phải, ba của Marco viết chương trình phần mềm cao cấp. Bác ấy làm việc cùng các nhà thiên văn. Họ đang tạo chương trình điều khiển kính viễn vọng ở đài thiên văn."

Tôi gật đầu ra vẻ hiểu biết. < Ừ thì chương trình có thể hoạt động theo cách đó. Nhưng thật ra nó đầy lỗi, thế nên tôi cứ nghĩ đó là trò chơi.>

"Bồ mà còn nhắc đến chữ trò chơi là coi chừng dập mặt đó." Marco nói.

Hoàng tử Jake đặt tay lên vai Marco. "Ax à, Marco muốn nói đó thật ra đó không phải là trò chơi. Ba của bạn ấy đang phát điên lên đấy."

"Ba tui bảo dường như bồ đã sáng tạo ra một mô hình phần mềm độc nhất vô nhị lại còn mở ra một hướng nghiên cứu thiên văn mới nữa chứ. Ba tui đưa cho đồng nghiệp xem và mấy bác ấy sửng sốt. Bây giờ, các bác ấy đang nhắc đến giải Nobel đó. Trời ơi, tui phải bảo ba đây chẳng qua chỉ là sự tình cờ thôi. Cái thằng khù khờ như bồ làm sao có thể trở thành Einstein được."

<Einstein. À, tôi vừa đọc về ông ấy trong *Almanac Thế giới*. Einstein là người đầu tiên nhận ra vật chất và năng lượng…>

"Nếu bọn Mượn xác phát hiện ra phần mềm này thì sao? Bộ anh hổng nghĩ chúng sẽ đoán ra đó là một sản phẩm của một người Andalite à?"

Tôi giật bắn người. Rachel nói đúng. Nếu những chương trình kia không phải dành cho trò chơi? Ôi thôi, tôi đã giúp đẩy khoa học loài người tiến xa đến một thế kỷ. Có khi còn ghê gớm hơn nữa.

"Có vẻ ổng hiểu rồi đó." Marco nói giọng châm biếm.

"Kính viễn vọng radio là gì?" tôi hỏi Marco.

Marco nhún vai. "Không biết. Bộ ông nghĩ tui là nhà khoa học chắc?"

"Kính viễn vọng radio là loại kính viễn vọng có thể bắt sóng radio

và các bức xạ từ ngoài không gian.” Cassie nói.

Marco có vẻ hoài nghi.

“Hì hì, đâu phải ai cũng ngủ quên trong giờ học.” Cassie nhấn mạnh.

<Tôi hiểu rồi. Giống như một loại cảm biến. Hiểu rồi. Dĩ nhiên, những thay đổi của tôi có thể…>

“Cái gì?” Marco ngắt lời tôi.”Thay đổi gì?”

<Những thay đổi của tôi chỉ…>

Tôi chợt giật mình. Sự thật, toàn bộ sự thật đang phơi bày trước mắt tôi. Một kính viễn vọng radio ư? Một máy thu năng lượng khổng lồ?

Tôi đang nhớ lại những giờ học trước đây. Tôi hình dung rõ mồn một lời giảng của thầy. Đúng rồi, nếu có điều chỉnh hợp lý, có đúng phần mềm… Đúng rồi, tôi có thể chuyển lại phần năng lượng thu được, tập trung và điều chỉnh…

Và phát tán vào vùng không gian zero.

Tôi có thể dùng hệ thống đó để gửi thông điệp vào vùng không gian zero! Ôi, tôi có thể liên lạc với quê nhà!

Như có một cú đấm vào mặt làm tôi bị choáng. Ôi, đúng rồi, tôi có thể dùng kính viễn vọng radio đó để gọi về hành tinh của tôi. Gọi về nhà.

Chỉ đến lúc đó tôi mới nhận ra mình muốn gặp lại một người Andalite đến thế nào.

“Ax, anh lại giấu điều gì thế?” Rachel hỏi.

Tôi cố gắng tập trung để nghe câu hỏi. Nhưng đầu óc tôi quay cuồng. Tôi cảm thấy người yếu hẳn.

Tôi có thể liên lạc với quê nhà. Hoàn toàn có thể.

Nhưng còn một sự thật khác: tôi phải phá hủy công nghệ này. Tôi đã vi phạm điều luật về *Lòng nhân từ của Hoàng tử Seerow*. Tôi đã trao cho loài người một công nghệ quá hiện đại.

“Ax, Rachel hỏi anh đó!” Hoàng tử Jake gay gắt. ”Anh sao vậy?”

Tôi nhận ra nhiệm vụ của mình. Tôi không thể tiết lộ với các bạn của tôi về những gì đã làm. Tôi phải xóa sạch thiệt hại.

Nhưng trước khi làm vậy, tôi có nên liên lạc với gia đình. Tôi có nên gặp lại người thân?

Tôi không thể nói ra sự thật.

<Tôi có giấu diếm điều gì đâu. Thật mà, chẳng có gì hết.>

CHIẾN BINH PHÁ LUẬT

CHƯƠNG 10

Khi các bạn đã bỏ đi, tôi bắt đầu ăn. Tôi thường ăn trong bóng đêm. Ở quê nhà, tôi không phải khổ sở như vậy, nhưng trên Trái Đất này, tôi phải cẩn thận.

Khi tôi chạy nhảy tôi cũng phải chạy trong bóng tối, bằng không, phải có Tobias bọc hậu.

Các bạn Trái Đất bảo rằng, nhìn từ xa, trông tôi giống như một con hươu, hay một chú ngựa con. Nhưng nếu có ai đó nhìn thật kỹ, họ sẽ biết ngay rằng tôi đến từ một hành tinh xa lơ xa lắc nào đó.

Tôi ăn xong và bắt đầu chạy nhảy trong phạm vi cánh đồng gần trang trại nhà Cassie. Tôi chạy dưới ánh trăng rất khác với ánh trăng nơi quê hương Andalite. Có những đêm, trên Trái Đất, không thấy mặt trăng đâu cả. Còn ở hành tinh của tôi, luôn có ít nhất hai mặt trăng. Và khi đêm đến, nếu có đủ bốn mặt trăng, trời sẽ sáng in hệt ban ngày.

Quê nhà đã cách xa hàng tỉ dặm. Đôi khi tôi cảm thấy se lòng khi nghĩ về quê nhà, nhất là vào những đêm khuya đơn độc trong rừng hoặc một mình trên đồng vắng…

Giờ đây tôi còn cảm thấy tồi tệ hơn khi nghĩ rằng nếu muốn, tôi có thể liên lạc với gia đình.

Tôi có thể biến một kính viễn vọng radio thành máy liên lạc vùng không gian zero. Nhưng nếu làm thế, có nghĩa là tôi đã phá luật, đã trao công nghệ cao vào tay loài người…

Tôi không phải là anh Elfangor. Tôi không được phép phá vỡ điều luật về *Lòng nhân từ của Seerow*.

Nhưng tôi chỉ vô tình thôi mà… Chỉ vô tình tạo nên phần mềm ảo diệu đó thôi… Và nếu tôi đến đài thiên văn để xóa nó đi, tôi sẽ trút bỏ được gánh nặng.

Nhưng trước khi làm thế, tôi có thể dùng nó để gọi về nhà. Như thế có sai không?

Trong đầu tôi lại hiện ra hình ảnh của ba mẹ và của anh Elfangor nữa…

Tôi còn nhớ lần anh Elfangor, khi ấy đã là một chiến binh vĩ đại, trở về nhà nhân kì nghỉ phép. Lúc đó, tôi hãy còn rất bé… Tôi đã được nghe kể về những chiến công của anh Elfangor, nhưng chưa khi nào gặp anh. Anh đã xa nhà từ rất lâu trước khi tôi chào đời, cũng để chiến đấu chống bọn Yeerk…

Anh Elfangor cứ như một lực sĩ bước ra từ truyện cổ tích của người Andalite - mạnh mẽ và nhanh như ánh sáng.

Tôi bị sốc. Trước khi gặp anh, tôi cứ đinh ninh mình là nhân vật quan trọng nhất trong nhà. Ấy vậy mà đi bên anh, tôi cảm thấy mình

chẳng là gì cả.

Thế nhưng anh Elfangor lại nói chuyện với tôi như cách anh nói với ba mẹ vậy. Cảm giác hãnh diện còn theo tôi mãi khi thấy anh không xem tôi là một thằng nhóc Andalite. Lần gặp đó để lại dấu ấn không phai nhòa trong tôi. Từ ngày đó, tôi quyết định sau này tôi sẽ trở thành một chiến binh. Tôi muốn được như anh Elfangor.

Giờ đây, anh tôi không còn nữa. Có thể cha mẹ tôi cũng chưa biết điều đó, và chắc cũng không biết rằng tôi vẫn còn sống.

Tôi chạy chậm lại. Tôi đã ở giữa cánh đồng lớn. Xa xa, thấp thoáng ánh đèn từ phía trang trại nhà Cassie. Ôi, không ổn rồi! Tôi cứ mãi suy nghĩ nên mất cảnh giác.

Tôi chạy ngược về phía rừng.

Thình lình một giọng nói làm tôi giật mình.

<Bồ cứ tản bộ một chút đi, không sao đâu mà.>

<Cassie?>

Tôi nhìn gần hơn. Cassie từ từ hoàn hình. Đã hiện ra khuôn mặt dễ thương quen thuộc, nhưng, grr, vẫn còn cái bờm màu xám và đôi mông đích thị của một chú ngựa chiến.

<Hóa ra bạn đã biến thành ngựa.> Tôi thốt lên.

Hoàn hình xong, Cassie đáp: "Đôi khi mình biến thành ngựa vậy đó. Mình thích chạy mà. Nhưng đừng nói gì với Jake nha. Bạn ấy không thích mình sử dụng phép biến hình vô việc riêng đâu."

<Jake không giận bạn đâu. Tôi chưa phải là chuyên gia về loài người, nhưng tôi tin Hoàng tử Jake hâm mộ bạn lắm đó.>

Cassie khẽ mỉm cười. "Hổng có đâu. Tụi mình chỉ là bạn bình thường, là chiến hữu Animorphs thôi."

<Vậy sao thỉnh thoảng hai bạn lại nắm tay nhau?>

"À, thì, thì… Mà bồ quan tâm làm gì vậy?"

<Không được sao?>

"Thôi bỏ, nói chuyện khác nha. Công cuộc tìm hiểu loài người của bồ đến đâu rồi?"

<Tôi đã đọc quyển *Almanac thế giới*.>

"Dữ nha, vậy bồ nghĩ sao?"

<Tôi nghĩ loài người rất thú vị.>

"À há, vậy thử nói cho mình nghe bồ *thật s*ự nghĩ gì?"

Tôi ngần ngừ. Có vẻ cô bạn tôi muốn một câu trả lời thấu đáo hơn. Nhưng mà loài người là một sinh vật khó đoán lắm. Tôi thấy họ thường hay mếch lòng bởi những điều nhỏ nhặt.

<Tôi nghĩ còn một nguyên do khác khiến bọn Yeerk muốn biến loài người thành nô lệ.> Tôi nói.

"Lý do gì vậy?"

<Chúng sợ các bạn.>

"Sợ loài người? Tại sao vậy?" Cassie bật cười. "Bồ đã đọc mấy chương viết về chiến tranh chưa? Thoạt nhìn, có vẻ loài người rất

thích chinh chiến, nhưng thật ra…”

<Mọi chủng loài đều có những cuộc chiến của riêng mình. Người Andalite trước đây đã từng gây hấn với nhau. Bọn Hork-Bajir từng có một đồng hồ sinh học khiến chúng cứ mỗi 62 tiếng lại xông vào nện nhau. Bọn Taxxon thì khỏi nói, chúng là thứ ăn thịt… Chủng loài nào cũng đều có nhược điểm làm họ xấu hổ.> Tôi nói thêm. <Chủng loài nào cũng có những tội lỗi kinh khủng.>

Cassie nhìn tôi chăm chú. Rõ ràng bạn ấy đang tự hỏi liệu tôi có ám chỉ cả người Andalite không. Nhưng Cassie không hỏi thẳng điều đó, bạn ấy hỏi sang chuyện khác: “Vậy bồ quan tâm đến cái gì nếu không phải là chiến tranh?”

<Loài người tìm ra chất phóng xạ năm 1896. Năm 1945, họ cho ra đời vũ khí hạt nhân. Khoảng cách 49 năm. Năm 1903, loài người lần đầu tiên biết bay, 66 năm sau, họ đặt chân lên mặt trăng.>

“Bồ đọc *Almanac thế giới* kỹ ghê.” Cassie mỉm cười. “Ý bồ là loài người đạt được nhiều thành tựu trong một thời gian ngắn chứ gì?”

<Ý tôi là, bọn Yeerk biết rằng nếu chúng không đô hộ loài người thì 55 năm sau, loài người sẽ có thể du hành với tốc độ nhanh hơn ánh sáng. Và không ai biết loài người sẽ còn tiến bộ đến mức nào sau 100 năm nữa.>

“Phải mất bao lâu người Andalite mới đạt được những thành tựu đó?”

<Tôi không rõ lắm.> Tôi nói dối.

“Hiểu rồi.” Cassie nói. Giọng bạn ấy lúc này đại diện cho tình cảm thất vọng.

<Tôi bị ràng buộc bởi lời thề của chiến binh Andalite. Chúng tôi không được phép chuyển giao công nghệ Andalite cho các giống loài khác và, cũng không được phép kể về bản thân quá nhiều.>

Tôi bỗng cảm thấy buồn bởi chính những lời mình vừa nói ra.

“Không thể ư? Ngay cả khi những tiết lộ đó có thể giúp loài người đánh bại bọn Yeerk? Vậy tại sao anh Elfangor lại có thể truyền cho tụi mình phép biến hình?”

Tôi không biết phải trả lời thế nào. Anh Elfangor quả thật đã phá luật của người Andalite.

“Mình nói có sai không?” Cassie hỏi tôi.

<Tôi không phải anh Elfangor.> Mãi một lúc sau, tôi mới mở miệng được. <Tôi chỉ là một *lính nhỏ* còn anh Elfangor là một hoàng tử vĩ đại. Có thể dân tộc tôi sẽ hiểu và tha thứ cho anh Elfangor vì anh ấy là một nhân vật quan trọng.>

“Mình hiểu rồi. Mà thôi, có lẽ bồ nên biến thành người và vô nhà mình chơi. Bồ sẽ gặp ba mẹ mình và cùng ăn tối nha.”

<Tôi ăn tối rồi.>

Cassie nheo mắt. “Sớm vậy sao?” Có vẻ bạn ấy muốn hỏi tôi điều gì đó, nhưng lại ngần ngừ. “Không sao, cứ vô chơi đi. Không ai bắt bồ

ăn đến căng bụng đâu. Mọi người sẽ rất vui khi nói chuyện với bồ. Sẽ tốt cho bồ đó.”

<Tốt? Tôi có vẻ bệnh sao?>

“Không phải vậy. Chỉ là vì bồ có vẻ rất cô độc.”

Hai từ ‘cô độc’ khiến tôi thấy buồn. Tôi không ngờ mình lại cảm thấy buồn đến như vậy khi hai từ ấy phát ra.

Quả thật tôi cô độc lắm. Nhưng tại sao loài người lại nhận ra nhỉ?

<Vậy bạn sẽ giới thiệu tôi là ai với ba mẹ bạn?>

Cassie nhún vai. “Bồ đã từng biến thành Jake, nhớ không? Lần này cũng vậy đi.”

CHƯƠNG 11

Khẩu vị của loài người rất kỳ lạ. Họ cứ đinh ninh loại nhạc mình nghe hay tuyệt vời. Sai lầm, cực kỳ sai lầm. Nghe thấy mà ghê. Mà chả hiểu sao họ lại xem thường những thành tựu vĩ đại nhất do chính họ tạo ra: kẹo sôcôla, hạt tiêu, và thứ nước uống độc nhất vô nhị có tên là giấm.
Trích Nhật ký Trái Đất của Aximili-Esgarrouth-Isthill.

Cassie nhất quyết bắt tôi phải mang áo choàng và đi đôi giày lấy từ trang trại nhà bạn ấy trước khi bước vào nhà. Sao con người cứ để ý chuyện áo quần thế nhỉ? Tôi suy nghĩ mãi mà không hiểu vì sao.

"Chào Jake. Cassie lại bắt cháu dọn dẹp trang trại với nó hả?" Ba Cassie hỏi ngay, khi tôi mới bước vào nhà.

Tóc ba Cassie màu nâu, và rất ít. Ông đeo kính, chắc để nhìn cho rõ. Da ông sẫm. Và như mọi người, ông có đầy đủ tay và chân.

"Dạ, hổng phải vậy đâu. Cassie bảo cháu phải ăn thức ăn của bác. Thức ăn…"

"À, có thể chứ. Lần này, cháu là nạn nhân đó nha. Tối nay, bác là đầu bếp. Cháu sẽ được thưởng thức món ớt lừng danh thế giới của bác."

Đôi mắt Cassie chợt mở to đầy vẻ sợ hãi. "Ớt? Ba ơi, Jake bảo con là bạn ấy không đói. Jake đã ăn tối rồi."

"Bộ ớt kinh khủng lắm hả?" Tôi hỏi Cassie.

"Nếu là bác làm, thì đúng là ớt kinh khủng lắm." Ba Cassie nhăn nhó.

"Jake đó hả?" Tiếng ai đó từ phòng kế bên vọng sang rồi một phụ nữ xuất hiện - chắc là mẹ của Cassie. Tóc bà cũng màu nâu, nhưng nhiều và dày hơn so với tóc của chồng.

Bà dang rộng hai tay và tiến về phía tôi. "Ôi, Jake, cứ mỗi lần gặp cháu, bác lại thấy cháu đẹp trai hơn." Bà ôm chặt lấy tôi một lúc, rồi buông ra. "Cháu sẽ ở lại và dùng món 'Ớt Tử Thần' nha?"

"Mẹ ơi, con rủ Jake tới nhà chơi, nhưng bạn ấy ăn tối rồi, nên chắc sẽ không còn bụng để ăn nữa đâu."

Mẹ Cassie mỉm cười với chồng. "Con mình bảo vệ bạn thật khéo."

"Quá muộn rồi." Ba Cassie nói. "Thằng bé đã sập bẫy. Không còn lối thoát nào đâu."

Chúng tôi ngồi vào bàn.

Bây giờ tôi mới biết ớt có màu nâu đỏ. Nó chứa nhiều vị và có mùi rất hăng. Tôi cũng làm quen với loại bánh mì có tên là jalapeno. Rồi lại còn một tô đầy các loại trái cây nữa.

Sau một hồi nghe những lời đe dọa, tôi rất ngại phải nếm món ớt. Nhưng tôi biết ba Cassie sẽ giận nếu tôi không thử. Vì vậy, tôi xúc đại

một thìa.

Ôi, chừng nào tôi còn sống, tôi sẽ còn nhớ mãi cảm giác ấy.

Nóng quá!

Lưỡi tôi như muốn rách toang từng mảnh. Như có một trận cháy rừng trong miệng tôi. Từng giây thần kinh trong tôi giật lia lịa. Mặt tôi đầm đìa nước mắt.

Mùi vị không tuyệt vời như sôcôla. Nhưng đậm đà ghê gớm!

Ôi, làm người kể cũng sướng thật. Có những hương vị làm người ta rùng mình vì sảng khoái.

"Món ăn ngon tuyệt!" Tôi rú lên.

"Cháu nói sao cơ?" Mẹ Cassie hỏi.

"Thấy chưa, cuối cùng cũng có một người biết thưởng thức." Ba Cassie cũng hét lên.

Tôi chợt nhận ra tôi đã chén sạch toàn bộ phần ăn của mình. Tôi muốn nữa cơ. Mùi vị tuyệt vời quá!

"Còn nhiều lắm, cháu ạ." Ba Cassie vừa nói vừa xúc đầy vào tô của tôi.

"Jake à, bồ không cần phải ăn nhiều vậy đâu." Cassie bảo tôi.

"Cho mình ăn cả phần của bồ nha." Tôi gào lên.

Mắt tôi trợn tròn, da thịt thì rung lẩy bẩy, dạ dày kêu ỏm tỏi, nhưng tôi vẫn thèm ăn nữa.

"Tôi yêu thằng bé quá." Ba Cassie tỏ vẻ khoái chí. "Giá mà mình có thể nhận Jake làm con nuôi nhỉ. Jake à, cháu quả là một chàng trai thú vị."

"Thằng bé điên rồi." Mẹ Cassie nói. "Thật chẳng hiểu nổi nữa."

Tôi bỗng thấy đau ở chân. Hình như Cassie vừa đá vào chân tôi. Tôi nhìn Cassie. Bạn ấy nhìn tôi dịu dàng, nhưng lại đá tôi thêm lần nữa.

"Bồ ăn đủ rồi đó." Cassie nhìn tôi.

"Ừ, đủ rồi." Tôi đồng ý và đặt cái tô ra xa. "Ớt. Ớt."

"Bác dùng loại ớt habanero đấy." Ba Cassie giải thích. "Đây là vị nóng nhất trần gian."

"Nhưng không nóng bằng nhiệt độ tạo ra bởi sự tổng hợp hạt nhân." Tôi chữa lại.

"Việc học ở trường thế nào hở Jake?" Mẹ Cassie hỏi tôi.

Tôi biết mình đang ở trong loại hoạt động được gọi là đối thoại. Quy tắc đặt ra là lần lượt từng người đặt câu hỏi cho người kia.

"Cũng bình thường ạ. Còn việc chăm sóc thú của bác thì sao?"

"Chẳng có gì lạ cả." Mẹ Cassie nói. "Các bác sắp mua thêm vài chú lạc đà con."

Mẹ Cassie là bác sĩ thú y ở sở thú. Đó là nơi nhốt tất cả các sinh vật không phải là người.

"Cháu có nghĩ Bò Mộng vẫn sẽ thống trị mùa giải năm nay không?" Ba Cassie lên tiếng.

Tôi thấy Cassie có vẻ rất căng thẳng. Bạn ấy sợ tôi không hiểu câu hỏi đó. May mà tôi đã đọc *Almanac thế giới*, tôi biết Bò Mộng là tên một đội bóng.

"Có chứ ạ, chắc chắn họ vẫn là số một." Tôi trả lời.

Bây giờ đến lượt tôi đặt câu hỏi. Đối thoại là thế mà. Vậy nên tôi nói: "Mọi người có biết máy đánh kem được sáng chế năm 1878 không?"

Có vẻ chẳng ai biết cả. Cassie, mẹ và cả ba bạn ấy đều nhìn tôi tỏ vẻ ngạc nhiên.

Sau bữa ăn, chúng tôi ngồi xem tivi một lúc. Trên tivi chiếu một bộ phim kể chuyện một gia đình. Tôi vừa xem tivi vừa nhìn Cassie và ba mẹ bạn ấy.

Có nhiều điều đáng để khám phá về một gia đình loài người. Tôi đã thấy gia đình của Hoàng tử Jake. Và bây giờ là gia đình Cassie. Họ có những điểm khác biệt.

Ví dụ, gia đình của Jake trước mỗi bữa ăn đều làm lễ, còn gia đình Cassie thì không. Ở nhà Jake, ba bạn ấy ngủ gục trong lúc xem tivi. Còn ở đây, lại là mẹ Cassie lăn ra ngủ giữa chừng.

"Mình phải về thôi." Tôi bảo Cassie, "Gần hai tiếng rồi."

Lúc đó, mẹ Cassie vẫn còn đủ tỉnh táo để tạm biệt tôi. Bà còn nói rằng tôi thật bất bình thường, nhưng vẫn rất "dễ thương."

Ba Cassie nháy mắt với tôi và vẫy tay chào. Lúc tôi ra cửa, còn nghe tiếng ông cười vì chi tiết gì đó trên phim.

Khi đã đi ra ngoài, trong làn gió buổi tối mát lạnh, Cassie thở phào. "Cuối cùng cũng thoát. May là không có rắc rối lớn. Nè, bồ đã đọc *Almanac thế giới* rồi, bây giờ đọc cuốn sách khác nha. Một tuyển tập danh ngôn. Những câu nói tuyệt hay của những người nổi tiếng đó. Cassie đưa sách cho tôi.

"Cám ơn."

Tôi cảm thấy lạ lẫm khi phải rời xa ngôi nhà của Cassie. Cứ như là ở nơi tôi sắp về lại, trời lạnh lắm ấy, mà thật ra đâu phải vậy. Thế mà vẫn cảm thấy lạ lạ.

"Bồ nghĩ sao về ba mẹ mình?"

"Tôi mến họ lắm. Nhưng sao ba của bạn lại lấy bớt tóc khỏi đầu nhỉ? Tóc ỉ mà. Tôi định hỏi bác ấy, nhưng lại quên mất."

"Ba mình bị hói và đừng nhắc tới chuyện này thì hơn. Một số người rất nhạy cảm về chuyện này đó."

"À, tôi hiểu. Như ba tôi ấy, móng của ông ấy cứ ngày càng cùn đi. Chuyện cũng bình thường thôi, nhưng ba tôi chả thích nhắc về chuyện đó chút nào."

"Ba của bồ trông thế nào nhỉ? Còn mẹ của bồ nữa?"

"Hai người… cũng là ba mẹ bình thường thôi. Rất tốt bụng. Họ…"

"Kể tiếp cho mình nghe đi."

Cổ họng tôi có gì lạ quá, như có ai chặn lại ấy. Tôi thấy khó nói quá. “Điều này…”

Cassie nắm tay tôi. “Bồ nhớ ba mẹ đó mà…”

Tôi không đi nữa. Ở nơi tôi đứng, không còn thấy ánh đèn từ nhà Cassie. Tôi có thể hoàn hình mà không bị ai trông thấy. Tôi ngước nhìn những vì sao.

“Quê bồ ở đâu giữa những vì sao đó? Cassie ngước theo hướng tôi nhìn. “Mình hông ép đâu, nhưng giá như bồ có thể cho mình biết.”

Tôi chỉ tay lên không trung nơi ngôi sao quê tôi đang lấp lánh. “Kia kìa.”

Tôi vừa nhìn vừa dần quay trở lại hình dạng Andalite.

“Ax nè, Jake, Tobias và mình, cả Rachel và Marco nữa, đều quan tâm đến bồ. Đối với tụi mình, bồ không phải là một sinh vật lạ.”

<Cám ơn về món ớt nha.> Tôi nói. <Món ăn thật tuyệt vời.>

Tôi chạy về phía rừng, như một chiến binh Andalite.

CHƯƠNG 12

Tôi thức khuya để đọc quyển danh ngôn. Lẽ ra tôi phải đi ngủ sớm, nhưng lòng tôi không yên ổn chút nào. Tôi cứ nghĩ đến việc biến kính viễn vọng radio ở đài thiên văn thành thiết bị truyền tin. Thật quá dễ dàng. Cảm giác sắp được liên lạc với ba mẹ khiến tôi vừa thấy buồn vừa khấp khởi hy vọng.

<Ba mẹ có thể bảo mình phải làm gì. Ba mẹ có thể hướng dẫn mình.>

Mặc khác, có điều gì đó khiến tôi lại nghĩ: <Ba mẹ hẳn sẽ rất tự hào khi biết mình đang chiến đấu chống lại bọn Yeerk. Ba mẹ sẽ nghĩ mình giống anh Elfangor. Một anh hùng.>

Tôi không thấy tự hào gì khi nghĩ về điều đó. Nhưng tôi phải nói sự thật. Mà sự thật là tôi muốn mọi người ở nhà nghĩ tôi rất dũng cảm khi đơn thân độc mã trên Trái Đất.

Một kế hoạch dần dần thành hình trong óc tôi.

Tôi tìm một nơi yên tĩnh và nằm ngủ. Đôi mắt chính của tôi khép lại, chỉ có đôi mắt ở trên hai đầu cuống vẫn mở để đề phòng nguy hiểm. Tôi để đuôi thòng xuống đất.

Cô độc.

Cảm giác phải ngủ một mình trong rừng giữa một hành tinh xa lạ khiến tôi thấy cô độc lắm. Càng cô độc hơn khi không thể tìm thấy đồng loại.

Cô độc lắm khi biết Cassie đang ngủ ở nhà, cả Marco, Rachel và Jake cũng thế. Tất cả đều có nhà.

Chỉ trừ tôi. Và Tobias.

Hẳn Tobias sẽ thấu hiểu. Nhưng liệu bạn ấy có giúp tôi không nếu biết kế hoạch tôi đang dự tính? Liệu tôi có thể tin bạn ấy không?

Tôi quẫy đuôi và mở mắt. Tôi biết Tobias đang ngủ ở đâu.

Tôi tìm thấy Tobias dễ dàng. Bạn ấy đứng trên cây, bám móng vuốt chặt vào cành.

<Tobias?>

<Hả, chuyện gì vậy, Ax?>

<Tôi… tôi có một câu muốn hỏi.>

<Hy vọng là một câu hỏi hay. Tui đang ngủ mà…>

<Tobias, bạn có phải là bạn của tôi không?>

<Bồ dựng tui dậy để hỏi câu đó hả?> Tobias dang rộng đôi cánh. <Ax nè, tui với bồ là hai sinh vật kỳ lạ nhứt trên hành tinh này: một sinh vật bốn mắt, nửa hươu nửa bò cạp và một chú chim với bộ óc của một con người. Tui với bồ đã bao lần chiến đấu bên nhau. Đã bao lần suýt chết. Dĩ nhiên tui là bạn của bồ rồi.>

Tôi ngạc nhiên khi thấy Tobias trả lời quá nhanh. Cứ như câu trả

lời đã và sẽ luôn là như thế.

<Vậy thì bạn có thể giữ bí mật một chuyện không?> Tôi hỏi. <Bí mật với cả Hoàng tử Jake và Rachel nữa…>

Tobias im lặng một lúc. <Bí mật đó có làm hại các bạn ấy không?>

<Không.>

<Vậy thì tui sẽ giữ bí mật. Tui thề đó.>

<Bạn nhân danh điều gì để thề, Tobias? Tôi phải biết chắc. Có lời hứa nào bạn sẽ luôn giữ không?>

<Ax, bồ biết là tui đã ở bên anh Elfangor của bồ…>

<Tôi biết. Bạn là người cuối cùng rời anh ấy.>

<Phải, tui hổng biết vì sao, nhưng có điều gì đó ở ảnh… Tui hổng giải thích được, nhưng tui bị ảnh cuốn hút. Tui muốn lắng nghe mọi điều ảnh nói. Cứ như là ảnh có nam châm vậy. Tui không sao bỏ đi được cho đến khi ảnh ra lệnh… Bồ hỏi tui nhân danh điều gì để thề. Tui sẽ nhân danh ảnh, Hoàng tử Elfangor.>

Và rồi, tôi đã kể cho Tobias nghe về kế hoạch của mình.

CHƯƠNG 13

Mặt trời vừa lên.

Tôi lại thực hiện lời thề buổi ban mai. Nhưng sáng nay, tôi đứng ngồi không yên. Tôi biết Tobias đang săn mồi cho bữa điểm tâm. Sau khi chén xong một chú chuột bất hạnh nào đó, bạn ấy sẽ bay về.

<Tự do là mục tiêu duy nhất của tôi. Nghĩa vụ với nhân dân là kim chỉ nam, và lòng trung thành với Hoàng tử là niềm vinh dự.>

Khi Tobias quay về, bạn ấy sẽ dẫn tôi đến đài thiên văn nơi có kính viễn vọng radio. Nếu may mắn, tôi sẽ có thể gọi về nhà.

<Tôi, Aximili-Esgarrouth-Isthill, lính nhỏ Andalite, nguyện hiến dâng đời mình.>

Đôi mắt phụ ở trên hai đầu cuống của tôi trông thấy một con diều hâu sà xuống. Đó là Tobias. Bạn ấy đậu lại trên cành và nhìn tôi: <Chuẩn bị xong chưa, chiến hữu?>

<Rồi, buổi lễ đã xong.>

<Hôm nay mà bay thì đã lắm đó. Gió vầy, cất cánh thật là khoái.>

<Tobias à, thật ra bạn không bắt buộc phải làm điều này.> Tôi nói. <Nguy hiểm lắm đó.>

<Thôi mà, tui đâu có sợ. Bay thôi!>

Tôi thường bay chung với Tobias trong lốt diều mướp. Loài chim này chỉ to cỡ cái đuôi màu đỏ của Tobias, bộ lông có màu trắng pha xám.

Tôi cố kiềm chế cảm giác lo âu và phấn khích. Phải tập trung thì mới biến hình được.

Ngay lập tức, tôi cảm thấy hẫng hụt bởi kích thước của tôi đang thu nhỏ lại.

Đôi mắt phụ không còn thấy gì nữa. Cánh mọc ra từ chỗ hai chân trước của tôi. Kỳ dị thiệt. Tôi ngã bẹp xuống đất bởi hai chân sau đang dần biến thành hai chân chim màu vàng, nhỏ nhắn xinh xinh. Còn đuôi của tôi co lại và tỏa nhánh thành bộ lông vũ.

Diều mướp cũng có miệng tuy chẳng nói được như người và chẳng phân biệt được mùi vị gì cả. Tuy vậy, đó là một vũ khí lợi hại bởi vì nó sắc như dao, và uốn cong thành cái móc dễ dàng xé toạc mục tiêu.

Bộ lông Andalite màu xanh rám nắng của tôi được thay bằng bộ lông vũ màu xám bạc. Ban đầu, lông của tôi biến mất để lộ ra lớp da thịt trắng, rồi dần dần lớp da được tô điểm dày thêm với bộ lông vũ.

Tôi kiểm tra lần cuối. Cánh tôi dang rộng rồi đập phành phạch. Đôi mắt diều mướp của tôi giờ đây có thể thấy rõ từng anh kiến đang bò trên một gốc cây xa tít.

Và tai tôi còn nghe được cả tiếng côn trùng rỉu rít dưới tán lá thông, tiếng sóc đang nhai hạt dẻ. Và nghe thấy cả nhịp tim Tobias đang đập mạnh.

Tôi nghiêng mình đón làn gió nhẹ và dang rộng cánh. Tôi đập cánh nhiều lần trước khi nhấc bổng mình lên khỏi mặt đất.

Tôi lập bập tìm chỗ đứng trên ngọn cây. Mặt trời đang tỏa sáng, trời nóng hầm hập. Tôi rướn người và cố hết sức để bay lên. Thành công rồi, trong một thoáng tôi đã bay ở độ cao hai trăm thước.

<Nhớ bay gần tui nhe.> Tobias nói. <Tụi mình sẽ bay dọc biển. Đài thiên văn ở về phía Bắc. Mất khoảng một giờ bay đó.>

Chúng tôi bay ra biển. Tôi nhìn thấy những vách đá dọc biển, và chỉnh ở đây tôi bắt đầu cảm nhận được các vòng xoáy không khí đang cuồn cuộn dâng lên. Cứ như tôi đang trượt theo một cái thang máy khổng lồ vậy. Đôi cánh được gió nâng lên tưởng như có thể bay cao mãi.

Tuyệt vời lắm, bạn biết không, một cảm giác ngợp ngời sảng khoái.

Tôi chao liệng tự do, cứ muốn bay cao mãi cũng Tobias.

<Tụi mình cần bay cao hơn đám hải âu.> Tobias hướng dẫn. <Bọn này nhiều khi dở hơi hết sức. Lúc buồn buồn, không biết làm gì, bọn nó dám đâm thẳng vô diều hâu lắm đó.>

Tôi cảm thấy thật tuyệt khi đã cách mặt đất cả ngàn thước. Ơ kìa, dưới bãi biển sao có nhiều người mặc ít quần áo thế nhỉ? Quần áo là một đặc điểm kỳ lạ ở loài người. Lúc nào họ cũng phải mặc cái gì đó, lạ thế. Cũng may còn có bãi biển là nơi họ mặc tương đối tiết kiệm.

<Coi chừng tên kia nha!> Tobias nhắc.

<Cái gì? Ở đâu?> Tôi choàng tỉnh khỏi những ý nghĩ lan man.

<Đó là con chim ưng săn mồi. Hắn đang rình mấy chú hải âu béo tốt. Nhưng hổng chừng hắn lại thấy tụi mình được mắt hơn đó. Coi nhỏ nhắn vậy chứ hắn ta nhanh lắm. Và cáo già nữa.>

Thế là phải lo lắng canh chừng tên chim ưng săn mồi kia rồi. Trái Đất nguy hiểm quá chừng. Bạn sẽ thấy ngay điều này nếu bạn là chim.

Có lẽ đã nhiều lần Tobias ở trong hoàn cảnh nguy hiểm thế này rồi. Bạn ấy phải sợ những điều mà loài người xem là chuyện nhỏ. Diều hâu đuôi đỏ trông mạnh mẽ là thế, nhưng cũng dễ dàng trở thành nạn nhân lắm. Nhưng Tobias đã chấp nhận số phận của mình.

Có khi nào bạn ấy lại thích ở mãi trong lốt diều hâu không nhỉ? Có phải vì vậy mà bạn ấy không bao giờ hỏi tôi về…?

Hay bạn ấy nghĩ tôi sẽ không chịu trả lời hoặc thậm chí sẽ nói dối?

Chúng tôi tiếp tục bay dọc theo bờ biển. Chẳng mấy chốc, chúng tôi đã bỏ thành phố lại phía sau. Bờ biển trở nên lởm chởm hơn, sóng cứ đập liên hồi vào vách đá.

Một con đường hiện ra bên dưới chúng tôi. Có nhiều xe hơi đi lại trên đường, nhưng rất ít nhà cửa. Một thoáng sau, tôi trông thấy một khối lớn màu trắng, một tòa nhà lớn có mái vòm, với rất nhiều chảo ăngten tròn màu trắng. Nói thật, phải mất một lúc tôi mới xác định được công dụng của chúng.

<Kỉnh viễn vọng radio đó hả?> Tôi bật cười.

<Chúng giúp gì được cho bồ không?>

<Tất nhiên là được chứ. Nếu tôi tìm ra cách sử dụng computer trong đó, những ăngten này sẽ rất có ích. Chỉ có điều trông chúng lạc hậu quá…>

<Thôi, cho xin đi. Đừng có lên mặt vậy chứ…>

CHƯƠNG 14

Tụi tôi đậu lại trên đài thiên văn. Tôi hỏi Tobias:

<Computer ở trong tòa nhà mái vòm hả?>

<Chắc vậy.>

Mắt diều mướp thật lợi hại. Tôi có thể dễ dàng nhìn rõ mọi vật từ rất xa. Trên đỉnh mái vòm, có một khe hở lớn hình chữ nhật. Trời ạ, trong đó có một vòng tròn bằng kính. Tôi cố nén cười:

<Kính thiên văn đó hả? Nó cho ta thấy những gì?>

<Dạ, thưa anh Hai, nó sẽ trưng ra hình ảnh của hai chàng chim ngố.> Tobias đáp. <Marco nói đài thiên văn này chưa đi vào hoạt động, nên hông rõ quanh đây có bao nhiêu người. Nhưng dẫu sao tụi mình vẫn phải tìm chỗ hạ cánh thôi. Có lẽ bồ nên biến hình thành cái gì hay hay và…>

<Tobias à, bạn đang diễu tôi phải không?>

<Hổng dám đâu. Cái đó loài người tụi tui gọi là hài hước mừ…>

<Cảm ơn đã giải thích. Sao chúng ta không bay thẳng vô tòa nhà mái vòm nhỉ?>

<Ừ ha…> Tobias đồng ý và ngay tức khắc, bạn ấy bay trước.

Chúng tôi tăng tốc và bay thẳng tới tòa nhà mái vòm. Tôi bay xuyên qua cái hình chữ nhật và lượn nghiêng về bên phải.

Bên trong tối om. Tôi nhìn thấy phía dưới có một kính thiên văn rất dài.

<Tui thấy ở dưới đó có những cái cửa. Có lẽ là văn phòng…> Tobias nói. <Có thể ở trong sẽ có nhiều computer. Tụi mình nên tìm phòng nào hổng có người…>

Chúng tôi lượn một vòng. Tôi cứ sợ sẽ có người xuất hiện, nhưng không thấy ai cả.

<Khiếp, nơi này vắng vẻ quá.> Tobias nói.

<Ừ, cứ như bị bỏ hoang ấy. Tobias này, tôi phải xuống thôi. Thời gian biến hình sắp hết rồi. Bây giờ tôi sẽ phải tiếp tục một mình.>

<Chúc may mắn, chiến hữu. Cẩn trọng nha.>

Tobias bay ra khỏi mái vòm. Chỉ còn lại tôi, một mình.

Có một cánh cửa dẫn vào một căn phòng tối và vắng. Tôi bay vào và đậu trên một chiếc bàn. Có một dàn máy tính, nhưng không thấy người nào cả.

Mắt diều mướp không quen nhìn trong tối, nhưng được bù lại bằng đôi tai rất nhạy. Sau khi đậu lại trên bàn, tôi bắt đầu lắng nghe.

Chắc chắn chỉ có mình tôi trong phòng. Tôi nghe loáng thoáng tiếng người nói phía bên ngoài.

Tôi không nghe rõ, nhưng có vẻ tiếng nói đều tập trung ở một

chỗ.

<Ax nghe… rõ không?>

Tín hiệu truyền tin của Tobias rất yếu.

<Nghe loáng thoáng thôi.> Tôi trả lời.

<Tui… ngoài… nè… một căn phòng… có người như… có… họp.>

<Ừ, tôi có nghe. Bạn canh chừng giùm nha.>

<Tất nhiên rồi. Nếu… ai… rời… họp, tui sẽ…>

<Tôi không nghe rõ. Tôi chuẩn bị hoàn hình đây.>

<Không… lắm, nhưng… làm…>

Tôi định hoàn hình thành người Andalite trước rồi chuyển sang hình người. Nhưng chuyến bay đã khiến tôi mệt rã rời. Mà việc biến hình thì tốn nhiều công lắm. Và trong trường hợp khẩn cấp, tôi sẽ phải mất thời gian vào việc hoàn hình lại lốt Andalite rồi mới biến được sang diều mướp…

Chịu, trong một thời gian ngắn, tôi sẽ không thể thực hiện quá nhiều điều như vậy. Tôi quyết định đánh liều ở lại dạng người Andalite thôi.

Hơn nữa, nếu liên lạc được với gia đình, tôi muốn ba mẹ sẽ nhận ra tôi.

Tôi bắt đầu hoàn hình. Mong sao Tobias có thể canh chừng giúp tôi.

Làm chim cũng vui đó, nhưng không thể sánh bằng cảm giác được có đuôi trở lại. Làm người Andalite mà không có đuôi thì buồn lắm.

Mà chưa kể mắt diều mướp chỉ nhìn được một hướng thôi. Tôi thở phào khoan khoái khi đôi cuống mắt hoạt động trở lại. Bây giờ tôi đã nhìn được đủ mọi hướng, thật đã.

Sàn nhà trơn bóng khiến tôi khá vất vả để giữ thăng bằng. Mắt tôi đảo liên tục. Phải cảnh giác mà.

Tôi đứng trước computer và bắt đầu gõ trên bàn phím cổ lỗ sĩ. Màng hình yêu cầu tôi nhập mật khẩu.

Tôi bật cười. Việc loại bỏ hệ thống an toàn thật quá dễ dàng. Tôi nhanh chóng xác định được phần mềm mới mà cha Marco mang đến.

Tuyệt, như vậy sẽ dễ dàng hơn. Tôi viết ngay một chương trình virus làm thay đổi phần mềm điều khiển kính viễn vọng radio.

Loài người chưa có khái niệm về vùng không gian zero, vì vậy họ không biết một thiết bị nhận có thể được điều chỉnh để tạo thành khoảng chân không zero và mở ra một cửa ngõ nhiều chiều.

Một khi đã mở được một lỗ nhỏ trong vùng không gian zero, ta sẽ dễ dàng sử dụng thiết bị nhận để điều chỉnh luồng năng lượng thành một tín hiệu ổn định. Cái khó là làm sao dùng ý nghĩ để điều khiển tín hiệu. Phải tập trung cao độ mới thành công.

<Vẫn… ngoài này.> Tiếng Tobias nghe rất nhỏ.

Tôi cầu mong cái từ mình không nghe rõ là bình yên.

Để điều chỉnh kính viễn vọng radio phải mất mười phút. Với mười phút đó, tôi đã đưa nền khoa học của loài người tiến bộ hơn một thế kỷ.

Trong mười phút đó, tôi đã phá vỡ điều luật của người Andalite.

Hệ thống đã sẵn sàng.

Tôi nhấn phím enter.

Hàng ngàn dòng lệnh nhanh chóng biến khỏi màn hình computer.

Màn hình giờ đây trắng xóa.

Lấy hết sức tập trung, tôi hình dung ra tín hiệu ổn định. Tôi tưởng tượng đang có một tia tín hiệu chạy qua đầu.

Đất nước Andalite tôi nghĩ. Đất nước Andalite.

Màn hình nhấp nháy.

Một gương mặt xuất hiện. Trông rất khắc khổ, lại còn đầy vẻ hồ nghi.

Nhưng đó là gương mặt của một người Andalite.

<Ai đó?> Anh ta gằn giọng. <Đây là khu truyền thông tối mật. Chúng tôi muốn biết anh là ai. Hãy cho biết tên và địa điểm.>

<Tên tôi là Aximili-Esgarrouth-Isthill. Em của Elfangor-Sirinia-Shamtul. Con của Noorlin-Sirinial-Cooraf và Forlay-Esgarrouth-Maheen.>

Người Andalite kia nhìn tôi chăm chăm. <Em của Elfangor?> Anh ta có vẻ ngỡ ngàng. <Cậu đang ở đâu đấy?>

<Tôi đang ở một hành tinh có tên là Trái Đất.>

<Trái Đất?>

<Đúng vậy.>

<Anh Elfangor có đó không?>

Trong một khoảng khắc, tôi mất tập trung. Tôi mất tín hiệu. Nhưng rồi, tôi cũng bình tĩnh lại được. Tôi không được để lỡ cơ hội quan trọng này.

<Ông là ai?> Tôi hỏi.

Anh ta lộ vẻ ngạc nhiên khi nghe tôi hỏi. <Tôi là Ithileran-Halas-Corain. Trợ lý của Trưởng phòng Viễn thông.>

<Cảm ơn. Anh tôi đã… hi sinh. Tàu Mái Vòm đã bị phá hủy. Chỉ còn mình tôi sống sót.>

Đôi mắt người lính Andalite xạm lại. Đôi mắt phụ của anh ấy cụp xuống tỏ vẻ đau buồn.

<Anh cậu là một chiến binh vĩ đại. Tôi cũng mặc niệm cho những chiến sĩ khác đã hi sinh trên tàu Mái Vòm.>

<Gia đình tôi chưa biết anh Elfangor đã hi sinh. Anh có thể giúp tôi liên lạc với gia đình không? Tôi đang rất vội.> Tôi nói.

<Tôi sẽ giúp. Khi tìm được gia đình cậu, tôi sẽ giúp kết nối ngay. Nhưng trước tiên, hãy báo cáo, hỡi *linh nhỏ* Aximili.>

Tôi cố gắng chắp dính những ý nghĩ của mình: <Bọn Yeerk đang chiếm ưu thế tại đây. Chúng có ít nhất một con tàu mẹ. Một tàu Lưỡi Rìu của Visser Ba, và rất nhiều chiến đấu cơ Con Rệp. Loài người chưa biết về cuộc xâm lăng này. Tôi không biết đích xác có bao nhiêu con người bị biến thành vật chủ của bọn Yeerk. Nhưng ít nhất phải đến hàng ngàn…>

Tôi hít một hơi thật sâu và cố gắng lấy lại tập trung. Tôi có nên nói hết với Ithileran không?

<Vậy là Trái Đất đã lọt vào tay bọn Yeerk?>

<Không. Trái Đất chưa thua trận. Vẫn còn vài người kháng cự lại chúng. Những *linh nhỏ* - như tôi, và tôi đang chiến đấu cùng họ.>

<Nhưng chắc không có hy vọng chiến thắng, đúng không?>

<Chúng tôi đã gây nhiều thiệt hại cho bọn Yeerk. Đã phá hủy được một nguồn Kandrona đặt trên Trái Đất.>

Câu đó khiến Ithileran chú ý. <Các cậu phá hủy được nguồn Kandrona của bọn Yeerk? Giỏi thật đó. Chỉ có cậu và vài thanh niên Trái Đất thôi sao?>

Đã đến lúc hoặc phải nói toàn bộ sự thật hoặc nói dối.

<Loài người… họ có khả năng biến hình.> Tôi nói. <Visser Ba vẫn tưởng rằng những sát thủ bí mật đó là những chiến binh Andalite còn sống sót. Trái Đất có nhiều loài vật rất lạ. Chúng tôi đã biến hình

thành những loài vật đó để tấn công bọn Yeerk.>

<Làm sao loài người lại biết biến hình? Làm sao họ nắm được công nghệ này?>

<Họ được anh Elfangor truyền lại.>

Ithileran sửng sốt. Mắt anh ta láo liên và thốt nhiên hình ảnh anh ta biến mất khỏi màn hình. Thay vào đó là một người Andalite khác.

Tôi giật mình. Đó là một khuôn mặt rất quen thuộc.

Từ gương mặt đã nhiều tuổi ấy tỏa rạng một quyền năng làm rung chuyển cả màn hình, làm tôi rùng mình dù chúng tôi đang cách nhau cả mấy chục năm ánh sáng.

Đó là Lirem-Arrepoth-Terrouss.

Ông là Chủ tịch hội đồng bộ trưởng, là người đã kinh qua biết bao trận chiến. Ông chỉ xuất hiện trên màn hình thôi cũng đủ để tôi mất tập trung rồi…

<Cậu biết tôi là ai không?>

<Có ạ. Ý cháu là ông không quen cháu, nhưng cháu thì biết ông là ai.>

Lirem không để ý đến giọng nói lắp bắp của tôi. <Ta đau buồn vì sự ra đi của anh cháu và các chiến sĩ trên tàu Mái Vòm. Hãy nói cho ta nghe: Có phải Elfangor đã phá luật và truyền lại công nghệ biến hình cho loài người?>

<Cháu không biết giải thích thế nào, nhưng loài người không đủ sức chống trả… Còn quân ta đã bị tiêu diệt. Không còn ai để bảo vệ loài người khỏi ách thống trị của bọn Yeerk. Loài người cần được vũ trang.>

Ông Lirem nhìn tôi theo cái cách khiến cả những hoàng tử vĩ đại nhất cũng cảm thấy rùng mình. <Làm sao cháu liên lạc được với chúng ta? Đây là cách truyền tin trong vùng không gian zero mà?>

<Cháu… cháu đã thay đổi một số chi tiết trong thiết bị thô sơ của loài người.>

<Vậy là cháu cũng đã phá luật. Cháu đã chuyển giao công nghệ cho loài người.>

<Loài người không phải là kẻ thù của chúng ta.> Tôi ngạc nhiên vì thấy mình gần như đang hét lên. <Họ cần giúp đỡ. Anh Elfangor biết điều đó. Anh ấy đã làm điều anh ấy nghĩ là đúng.>

Một lần nữa, tôi ngạc nhiên vì Lirem không bắt tôi phải ngưng lại những lời như vậy. Nhưng đôi mắt ông tối lại và rồi ông lên tiếng: <*Lính nhỏ* Aximili, ngày xưa có một người Andalite cũng làm một điều mà anh ta cho rằng đúng. Anh ta truyền lại công nghệ cho một giống loài yếu ớt vì nghĩ rằng giống loài đó xứng đáng được bay đến những vì sao. Cháu có biết tên của người Andalite đó không?>

<Hoàng tử Seerow.>

<Phải, Hoàng tử Seerow. Đó là Hoàng tử đầu tiên mà ta phục vụ. Đã lâu rồi, từ nhiều thế kỷ trước khi ta chỉ mới là một *lính nhỏ* như

cháu.> Lirem nghiêm khắc nhìn tôi. <Cháu biết *Lòng nhân từ của Seerow* đã gây nên hậu quả thế nào không?>

<Dạ, có.> Tôi buồn bã. <Cháu biết. Cháu đã chứng kiến những gì xảy ra bởi *Lòng nhân từ của Seerow*.>

Trong một khoảnh khắc, không ai nói lời nào.

Rồi ông Lirem nói. <Aximili, anh Elfangor của cháu là một anh hùng. Trong cuộc chiến dai dẳng này, chúng ta cần có anh hùng để niềm tin không bị xói mòn. Ta không muốn nói với mọi người rằng Elfangor đã phá luật. Sẽ không ai tha thứ cho một hoàng tử đã phá luật. Nhưng người ta có thể tha thứ cho một lính nhỏ… Vì vậy, ta yêu cầu cháu nghĩ lại. Có đúng là *chính* Elfangor đã truyền lại công nghệ biến hình cho loài người?>

Không thể tin được ông Lirem đang muốn tôi làm gì. Ông muốn tôi nói dối. Ông muốn tôi rửa tội cho anh Elfangor.

<Cháu… cháu đã sai khi nói anh Elfangor đã truyền lại công nghệ này.> Tôi bị sốc đến mức không còn biết phản ứng sao nữa. <Thật ra, chính là cháu. Cháu đã giúp loài người biết cách biến hình.>

Ông Lirem tiếp tục. <Khi không còn anh mình bên cạnh, cháu cảm thấy cô độc. Vì chưa phải là một chiến binh thực thụ, cháu đã phá luật. Có phải vậy không?>

<Vâng.> Tôi nói khẽ, lòng cảm thấy cay đắng.

<Nhân danh hội đồng bộ trưởng, ta tha thứ cho cháu. Chuyện cũng đã xảy ra rồi. Có thể, đầu óc lớn tuổi của ta không đủ sức để tiên đoán tương lai. Có thể biết đâu nhờ cháu, mọi việc sẽ tốt đẹp hơn.>

<Dạ.> Tôi nói một cách máy móc. Tôi làm tất cả những điều này để làm gì? Tôi liên lạc với tổ quốc của mình chỉ nhận được những điều này sao?

<Lính nhỏ Aximili-Esgarrouth-Isthill, cháu thật can đảm khi dám nhận lỗi. Ta hiểu cảm giác muốn phạm luật khi chiến đấu cùng một giống loài dũng cảm chống lại bọn Yeerk. Ta từng là chuyên gia cố vấn cho loài Hork-Bajir. Họ từng là đồng minh của chúng ta, nhưng họ không phải là người Andalite. Họ không phải là chúng ta.>

<Nhưng> Tôi biết mình cần im lặng, nhưng tôi cảm thấy phẫn nộ. <Cuối cùng thì người Hork-Bajir đã thua trận, đánh mất tất cả.>

Đôi mắt ông Lirem vẫn lạnh lẽo. <Cháu là người Andalite. Cháu không phải là người của Trái Đất. Hãy tuân thủ luật lệ của chúng ta. Ta ra lệnh cho cháu: Tiếp tục chiến đấu chống bọn Yeerk, nhưng không trao cho loài người bất cứ thông tin và công nghệ nào nữa. Rõ không, Aximili?>

<Thưa rõ.>

<Quân đội chúng ta rải đều khắp dải thiên hà. Chúng ta đang chiếm ưu thế trong cuộc chiến chống bọn Yeerk. Nhưng phải mất nhiều thời gian để chúng ta đến được Trái Đất. Hãy kiên tâm. Chỉ cần

cháu giỏi bằng một nửa anh Elfangor, cháu đã mang vinh dự về cho gia đình rồi.>

Trong đầu tôi có tiếng nói ngắt quãng. <Ax… ai đó… hắn…>

Nhưng đúng giây phút đó, ông Lirem nói: <Aximili, cha cháu đã đến và muốn nói chuyện với cháu.>

<Ax… nghe… có kẻ…>

<Aximili-kala> Giọng nói thân yêu của cha tôi vang lên. Cha vẫn hay gọi tôi bằng cái tên như thế.

Tôi không dám tin mình đang nhìn thấy cha.

<Cha ơi, Aximili đây. Con đang ở trên Trái Đất. Con sợ không nói chuyện với cha lâu được.>

<Anh của con có ở đó không?>

Vậy là câu hỏi tôi xiết bao e ngại đã vang lên. Xuýt nữa tôi đã mất liên lạc. Đã bao ngày nay, tôi muốn được gặp cha, được lắng nghe giọng nói của cha. Nhưng đồng thời, tôi sợ phải cho cha biết rằng anh mình đã ra đi vĩnh viễn.

Và còn một điều khác mà tôi không muốn cho cha biết…

<Elfangor> Cha tôi hỏi. <Anh con>

<Cha ơi, anh Elfangor đã… hi sinh>

Như có ai đó vừa đánh cha tôi, ông giật lùi lại.

Tôi quay mặt. Tôi đã cố không nghĩ về việc anh Elfangor không còn ở bên tôi nữa. Nhưng bây giờ… Khi chứng kiến cha đau khổ, đột nhiên tôi nhận ra chính nỗi đau của mình.

<Khi chết, anh con có ngẩng cao đầu không?> Cha tôi hỏi. Câu hỏi đó là một phần của tục lệ cử hành lễ tang của chúng tôi. Cha tôi buộc phải hỏi câu hỏi đó.

<Anh ấy đã hi sinh vì dân tộc, vì tự do.> Câu trả lời của tôi cũng là một phần của nghi lễ.

Cha tôi gật đầu. <Cái chết của anh con đã được trả thù chưa?>

Đây là phần tôi rất sợ. <Chưa, thưa cha.>

Cha nhìn tôi. <Aximili, giờ đây, con là đứa con lớn nhất trong nhà. Con phải gánh vác sứ mạng trả thù cho anh trai của con. Con có biết kẻ nào đã giết anh con không?>

<Có, thưa cha.>

<Hắn vẫn còn sống chứ?>

<Vâng.>

<Vậy thì, Aximili, con có nhận sứ mạng trả thù cho anh mình không?>

<Có, thưa cha.>

Nghi lễ chấm dứt. Chúng tôi đã nói những điều mình buộc phải nói.

<Cha thấy mừng khi con vẫn khỏe.>

<Con muốn gặp lại cha. Con không thể…>

Tín hiệu bị mất. Màn hình trắng xóa.

"Rất tiếc, nhưng cậu đã chạm vào nỗi đau của tôi." Giọng của một

người nào đó vang lên. Tôi buộc phải ngắt đường truyền.

Tôi quay lại. Một con người đang đứng cách tôi khoảng 30 mét.

Hắn đang chĩa vũ khí về phía tôi.

Mãi một lúc sau tôi mới nhận ra đó không phải là loại vũ khí của loài người. Vũ khí trên tay hắn là khẩu tia Nghiệt. Vũ khí của bọn Yeerk.

"Andalite, tôi với cậu có nhiều chuyện để nói. Rất nhiều."

Người tôi cứng lại. Tên Mượn xác kia ở xa quá, tôi không thể dùng đuôi tấn công hắn được.

"Đừng liều lĩnh, Andalite. Tôi sẽ tiêu diệt cậu ngay trước khi cậu kịp dùng đuôi của mình."

Vừa lúc đó, Tobias lao tới. Bạn tôi giương móng vuốt lao thẳng về phía người lạ mặt.

Tên Mượn xác vung tay. Móng vuốt diều hâu đã cào xước da hắn, nhưng hắn vẫn giữ chặt khẩu tia Nghiệt. Tobias bay vụt qua, móng vuốt của bạn ấy ghim chặt một mẩu áo của kẻ kia.

Tôi nhào tới, nhưng đã muộn.

"Đứng im! Tôi không muốn giết hai người, nhưng tôi sẽ làm điều đó nếu bị dồn ép."

Tobias đậu lại trên kỉnh viễn vọng.

"Tôi chỉ muốn nói chuyện." Tên Mượn xác tiếp tục.

<Ngươi đang giữ khẩu tia Nghiệt.> Tôi nói.

Tên Mượn xác làm một điều khiến tôi sững sờ. Y quỳ xuống và đặt khẩu tia Nghiệt lên sàn rồi đá nó ra xa.

"Vậy đó, số phận của tôi đang nằm trong tay cậu, Andalite. Cậu có thể dùng đuôi rồi đó. Hoặc cậu có thể nghe những điều tôi cần nói."

Đôi mắt phụ của tôi ngước nhìn Tobias.

<Tùy bồ thôi, Ax.> Tobias bảo. <Đây là show diễn của bồ mà.>

<Vậy thì nói đi.> Tôi nói với tên Mượn xác.

<Tên tôi là Gary Kozlar.>

<Đừng làm phí thời gian của ta.> Giọng tôi cố ra vẻ hùng dũng. <Đó là cái tên của loài người. Là tên vật chủ của ngươi. Nhưng ta biết thật ra ngươi là ai.>

Hắn gật đầu. "Thôi được, tên tôi là Eslin 359. Còn cậu là Aximili, lính nhỏ Andalite. Em trai của Quái vật Elfangor. Tôi đã nghe được mấy phút cuối của cuộc nói chuyện vừa rồi."

<Quái vật Elfangor? Các ngươi gọi anh ta là vậy sao?>

"Anh cậu đã chết." Giọng Eslin gắt gỏng. "Và cả người duy nhất mà tôi hằng yêu thương. Cô ấy tên là Derane 344. Cậu có biết anh cậu và Derane có điểm gì chung không?"

<Không. Một tên Yeerk sao lại có thể so sánh với anh của ta?>

Những cơ mặt của Eslin giật giật, có vẻ phẫn nộ lắm. "Cả hai

người đều bị hắn giết chết.”

<Visser Ba?>

“Andalite, tôi đã nói chúng ta có nhiều điểm chung mà.” Eslin cố ra vẻ bình thường, nhưng hàm anh ta cứ bạnh ra. “Bọn Andalite các người đã phá hủy nguồn Kandrona. Nạn đói xảy ra. Cứ ba ngày một lần, những quan chức cao cấp của bọn Yeerk và những tên cận thần được Visser sủng ái lại được đưa lên con tàu mẹ. Chúng được tiếp một lượng nhỏ Kandrona. Đủ để sống sót.”

<Ngươi muốn ta cảm thấy ray rứt ư?>

“Không. Tôi đã quen với kiểu tự kiêu và đạo đức giả của người Andalite. Các người tự cho mình là kẻ cứu nhân độ thế mà.”

<Đừng làm ta nổi nóng, tên Yeerk kia. Ta sẵn sàng lắng nghe ngươi, nhưng không có nghĩa là để cho một tên Yeerk thỏa sức dối trá đâu.>

Eslin mỉm cười. Sao hắn cười buồn thế nhỉ?

“Tôi biết có ngày cậu sẽ đến. Khi tôi trông thấy phần mềm mới, tôi biết đây đâu phải là loại công việc tầm thường. Phải có bàn tay của tên Andalite nào đó. Y hẳn đang muốn biến kinh viễn vọng radio thành máy truyền tín hiệu vào vùng không gian zero. Tôi đã chờ cậu đến. Tôi biết thế nào cậu cũng xuất hiện.”

Tôi cảm thấy mình thật khờ khạo. Chắc chắn bọn Yeerk phải cài người trong đài thiên văn rồi. Sao tôi sơ xuất thế? Thiệt là khờ!

“Derane thân yêu ở cùng tôi trong một trại huấn luyện suốt một thời gian dài. Cô ấy là người duy nhất thấu hiểu tôi. Tại đài thiên văn này, tôi có một vị trí cao, trong khi Derane chỉ là một nhân viên bình thường. Quân đội Yeerk quá đông và khi nguồn Kandrona bị bọn Andalite các ngươi phá hủy... Visser Ba chỉ đưa lên tàu mẹ những tên được xem là quan trọng với hắn. Còn những người ở lại...”

Bây giờ, Eslin mới để ý đến vết thương đang ứa máu trên tay. Anh ta chạm khẽ vào vết thương. “Chắc bọn Andalite các người yêu thích hành tinh này lắm. Có đủ loài vật để các người tha hồ biến hình mà.”

<Derane của ngươi đã bị giết phải không?>

“Họ bảo cô ấy ‘không đủ kháng thể’.” Eslin nói. Rồi anh ta mỉm cười. “Tôi cũng đã làm được một sự trả thù nho nhỏ. Cứ ba ngày một lần, bọn cận thần của Visser Ba lại được đưa lên con tàu mẹ. Tôi đã phục kích và bắn rơi một phi đội. Nhiều bạn bè của Visser Ba đã chết đói. Giống như Darena của tôi vậy.”

Tobias nói thầm với tôi. <Hèn gì chúng ta thấy nhiều tên Mượn xác đã chết. Anh chàng này đã quậy phá Visser Ba.>

<Ngươi nói xong chưa, Eslin?> Tôi hỏi. <Câu chuyện của ngươi có ý nghĩa gì?>

“A ha, cậu muốn biết ý nghĩa của câu chuyện ư? Có chứ. Visser Ba rúc trong lốt người Andalite. Và thỉnh thoảng hắn cũng ăn như

người Andalite.”

<Nghĩa là sao?> Tobias hỏi tôi.

“Hắn ăn như người Andalite, một mình. Dĩ nhiên hắn có vệ sĩ, nhưng bọn chúng phải ở cách một khoảng xa. Chúng ta có thể diệt hắn. Tôi biết nơi hắn thường ăn.”

<Tại sao ngươi cho ta biết điều đó?>

“Tại sao ư?” Eslin nghiến răng. “Bởi vì tôi muốn hắn phải chết. Hắn đã giết Derane của tôi. Cô ấy là người duy nhất tôi mãi mãi yêu thương. Tôi muốn kẻ độc ác đó phải trả giá. Tôi muốn hắn phải chết!”

Anh ta cố gắng giữ bình tĩnh, và rút từ túi áo ra một mảnh giấy đặt lên bàn. “Đây là thời gian và địa điểm. Các cậu có một ngày để chuẩn bị.”

<Ngươi muốn giăng bẫy bọn ta chăng?>

Eslin cười khinh khỉnh. “Andalite, tôi biết cậu có sứ mạng trả thù tên sát nhân đó. Hắn là kẻ thù lớn nhất của cậu. Người Andalite các cậu rất coi trọng nhiệm vụ được giao. Đã đến lúc cậu phải thực hiện nhiệm vụ của mình rồi.”

CHƯƠNG 17

Khi đã ở trong lốt con người, khó mà cho rằng mình không phải là người, rằng nỗi đau của loài người chỉ là chuyện riêng của họ. Rất khó thờ ơ. Đôi khi gần như không thể...
Trích nhật ký Trái Đất của Aximili-Esgarrouth-Isthill

Cũng buổi chiều hôm đó, Hoàng tử Jake triệu tập một cuộc họp tại trang trại nhà Cassie.

Khi đó, tôi nghĩ rằng Tobias đã kể với mọi người về việc tôi đến đài thiên văn. Dĩ nhiên, Tobias không biết tôi đã liên lạc được với gia đình. Nhưng bạn ấy đã biết kế hoạch giết Visser Ba của Eslin.

Tôi không ngây thơ đến nỗi nghĩ rằng tôi có thể sống sót khi đối đầu với Visser Ba. Nếu tôi lên kế hoạch chu đáo, và may mắn, tôi có thể hạ hắn. Nhưng chắc tôi cũng không sống sót để tận hưởng dư vị chiến thắng...

Ông Lirem đã "tha thứ" cho việc phá luật của tôi. Nhưng tôi không còn có thể trở thành một chiến binh nữa, đừng nói là trở thành một hoàng tử. Tôi sẽ không thể là một Elfangor thứ hai. Lịch sử sẽ xem anh ấy là một anh hùng vĩ đại. Còn tôi sẽ được nhớ đến như một thằng bé ngốc nghếch đã truyền lại công nghệ biến hình cho loài người...

Tôi phải biến thành người để dự họp. Ba mẹ Cassie có thể xuất hiện bất kỳ lúc nào...

Mọi người đã tề tựu đông đủ. Hoàng tử Jake ngồi trên lớp cỏ khô. Marco đứng tựa vào tường, hai tay chắp trước ngực. Cassie đang bận chăm sóc một chú ngỗng. Rachel đi đi lại lại, mắt cụp xuống khi nhìn thấy tôi.

Còn Tobias đang đậu trên một cái rui nhà, nhìn tôi chăm chú.

"Tụi mình cần phải nhìn lại sự việc đã xảy ra với bọn Mượn xác. Tụi mình đã thấy nạn nhân ở siêu thị. Rồi chuyện thầy Pardue. Tờ báo sáng nay đăng tin một doanh nhân hoảng loạn trong buổi họp. Theo đó, người này dường như bị điên. Mình đoán chắc lại là một tên Mượn xác nữa." Giọng Jake có vẻ mệt mỏi.

Bạn ấy nhìn tôi, nhưng tôi không nói gì cả.

Chợt Marco lên tiếng.

"Ax nè, bồ đừng có cho tụi này leo cây vậy chứ. Tobias đến và cậu ta lôi theo mẩu áo dính máu. Tui hỏi chuyện gì đã xảy ra nhưng cậu ta nhất định không nói. Tại sao vậy? Quá đơn giản. Vì cậu ta đã hứa với ai đó rằng mình sẽ giữ bí mật. Mà còn ai vào đây nữa nhỉ?"

Tôi biết có phủ nhận cũng vô ích. "Chính tôi đã buộc Tobias hứa. Đó là lỗi của tôi."

“Chà, bây giờ thì bồ không chỉ giữ kẽ với bọn tôi mà còn khiến bọn tôi giấu giếm lẫn nhau nữa.” Rachel hét lên. “Ax, bồ phải trung thực chứ. Bọn tôi đâu phải là lính gỗ. Đây là hành tinh của bọn tôi. Đây là cuộc chiến của bọn tôi. Bồ có là thần thánh cũng không thể điều khiển bọn tôi được...”

“Tôi không điều khiển ai cả...”

“Có đấy.” Rachel phản bác. “Bọn tôi kể cho bồ nghe mọi chuyện, còn bồ thì chỉ nhè ra vài chuyện vặt vãnh. Thật ra đôi khi bồ có vẻ trung thực đấy, nhưng chả bao giờ bồ kể những chuyện lớn cả.”

“Bồ nói bọn Yeerk có thể ám sát những kẻ Bị mượn xác bội phản hả?” Marco nói. “Làm sao bồ biết? Điều đó đã từng xảy ra ư?”

Rachel tiếp lời. “Bọn tôi chào đón bồ đến thế giới này. Bồ đến thăm gia đình bọn tôi, đọc sách, thậm chí còn đến trường. Ấy vậy mà bồ lại giấu giếm bọn tôi...”

Tôi cảm thấy nao lòng vì những lời nói đó. Tất thảy đều đúng. Nhưng tôi phải tuân theo luật lệ của quê nhà.

“Tụi tui chỉ là những kẻ tầm thường, những sinh vật hạ đẳng, nên không được bồ đối xử tử tế chứ gì.” Marco nói.

“Không phải vậy mà.”

“Phải vậy đó.” Marco hét vào tai tôi. “Tụi tui đâu khác gì dân tiền sử. Chắc chắn bồ nghĩ vậy, đúng không?”

Nếu tôi ở trong hình dạng người Andalite, chắc tôi sẽ phản ứng tốt hơn. Còn giờ đây cơ thể người của tôi đang ngập đầy chất adrenalin. Tôi cảm thấy giận dữ, lo âu và cũng thấy mình có lỗi. “Tôi không thể trả lời được.” Tôi suýt khóc. “Tôi không thể!”

Marco cũng gào lên. “Rachel nói đúng. Tụi tui chỉ là quân tốt trên bàn cờ. Chỉ có người Andalite mới xứng đáng chống lại bọn Yeerk mà thôi.”

<Tôi... tôi phải tuân thủ điều luật.>

“Vậy sao?” Cassie hỏi. Từ nãy đến giờ, bạn ấy không lên tiếng. Giọng Cassie nghe mềm mỏng. “Khi anh Elfangor trao cho bọn tớ khả năng biến hình, anh ấy có tuân theo luật không?”

<Tôi không phải là anh Elfangor, không phải là đại anh hùng, mà chỉ là một lính nhỏ Andalite. Các bạn muốn sự thật phải không? Sự thật đây nè: Tôi không phải là một chiến binh thực thụ. Tôi chỉ là một lính nhỏ, hiểu chưa? Một thằng vô tích sự.>

“A ha, ra thế.” Marco nói mát. “Tui hổng cảm động đâu. Tụi tui cần quái gì thiên bi kịch của bồ. Tụi tui cần sự thật. Bồ và Tobias đã làm gì? Tại sao bồ bắt Tobias giữ bí mật? Có chuyện gì vậy?”

Tôi xuống giọng.

“Tôi không thể nói. Có một điều luật ngăn cấm việc chuyển giao công nghệ cho người ngoài. Điều luật đó cũng quy định rằng chúng tôi không được nói gì hết.”

“Chán lắm rồi...” Rachel lại nặng nhẹ với tôi. Cũng may Hoàng tử

Jake đã đứng dậy và nắm chặt tay bạn ấy...

"Mình có thể thông cảm việc không được phép trao lại công nghệ cao." Jake nói. "Nhưng còn những bí mật khác? Tại sao bồ không cho tụi này biết bọn Yeerk sẽ làm gì? Có thể bồ không muốn trao cho tụi mình các loại vũ khí hiện đại. Cũng được thôi. Nhưng chẳng lẽ bồ không thể cho biết tụi mình đóng vai trò gì trong cuộc chiến này sao?"

"Làm gì có vai trò! Tất cả chỉ là làm sao khống chế được loài người thôi." Marco nói.

"Đơn thuần chỉ là tranh chấp quyền lực." Rachel có vẻ tâm đắc.

Cassie nhìn tôi với vẻ kỳ lạ. "Hổng phải vậy đâu. Điều mấu chốt là hai chữ 'tội lỗi'. Phải vậy không? Đêm hôm trước, bồ đã nói ra điều đó. Bồ nói giống loài nào cũng có những tội lỗi."

"Tội lỗi? Xấu hổ?" Marco nhìn Cassie vẻ giễu cợt.

Nhưng Cassie vừa nói ra một sự thật.

"Bồ có gì phải xấu hổ?" Hoàng tử Jake hỏi tôi.

<Đã có lần chúng tôi bày tỏ lòng nhân từ sai chỗ.> Tôi trả lời.

"Bồ chỉ nói được đến thế thôi ư?" Hoàng tử Jake hỏi.

Tôi gật đầu.

"Không thể chấp nhận được, Ax ạ." Hoàng tử Jake buồn bã. "Nếu bồ về phe tụi này, bồ phải trung thực. Bằng không, có lẽ bồ nên rời khỏi nơi đây. Mình không muốn tí nào. Nhưng bồ không thể vừa làm bạn với tụi này vừa nói dối được..."

"Tôi hiểu..." Tôi nghẹn lời. Sao cổ họng tôi lại như có ai chẹn ngang thế này. "Các bạn đã rất tốt với tôi và không bao giờ tôi quên đâu. Không bao giờ quên. Sự thật là... là chúng ta không thể gần nhau thêm được nữa."

Tôi ngẩng đầu nhìn Tobias. Chỉ có bạn ấy mới hiểu tôi đang nói gì.

Với đôi chân nặng như chì, tôi lầm lũi quay bước. Xa rời những người bạn của tôi.

CHƯƠNG 18

Tôi đã thực hiện buổi hành lễ ban mai biết bao lần. Nhưng buổi sáng nay thì khác.

Đây sẽ là ngày tôi ra đi mãi mãi.

<*Tôi là đầy tớ của nhân dân.*> Tôi cuối người thật thấp.

Nhân dân! Danh từ cao quý mà xa lắc hàng tỉ dặm.

<*Tôi là đầy tớ của Hoàng tử.*> Tôi nói, và nhướng đôi mắt phụ về bầu trời.

Hoàng tử ư? Anh Elfangor từng là Hoàng tử của tôi. Nhưng anh đã hi sinh. Còn Hoàng tử mà tôi đang phụng sự, Jake, thì lại không tin tôi. Thậm chí tôi cũng chẳng dám để Hoàng tử biết tôi đang làm gì.

Cả buổi lễ chỉ để làm màu.

<*Tôi sẽ giữ danh dự của mình.*> Tôi nói, và ngước lên nhìn mặt trời.

Danh dự. Chết để trả thù cho anh mình. Tôi cảm thấy từng mạch máu trong người rung bần bật. Đó là nỗi sợ. Tôi đã làm quen với nỗi sợ trên trận tiền. Nhưng chưa bao giờ tôi tham chiến mà biết chắc mình sẽ thua như lần này.

Đây không phải là danh dự, mà là chuyện nhảy thẳng vào tay thần chết.

<*Cuộc đời tôi nguyện hiến dâng khi nhân dân cần đến.*>

Chẳng lẽ tôi không thể nhờ người khác giúp đỡ? Chẳng lẽ tôi không thể kể cho Hoàng tử Jake?

Không. Bởi nếu làm thế, tôi sẽ phải cho các bạn biết mình đã liên lạc với gia đình. Sẽ phải kể tất cả.

Buổi lễ đã đến hồi kết thúc.

<*Cuộc đời tôi hiến dâng cho nhân dân, Hoàng tử và danh dự bản thân.*>

Tôi đặt đuôi trước ngực. Đó là biểu tượng của lòng hi sinh. Tôi thở hổng hộc, cứ như vừa chạy một quãng xa về. Tim tôi đập mạnh.

<Sao hôm nay khác vậy?> Tobias hỏi. <Không giống cách hành lễ thường ngày của bồ. Lần này bồ không nhúng chân vô nước nữa.>

<Phải, lần này thì khác.> Tôi thầm nói. Sao Tobias lại có mặt ở đây nhỉ, thiệt chán.

<Bồ sẽ lâm trận, phải không?>

Tôi không trả lời. Thật ra, tôi không dám nói về chuyện này. Tôi sợ. Nếu tôi có thể gây bất ngờ, có thể tôi sẽ giết được Visser Ba. Nhưng hắn đang trú trong cơ thể của một người Andalite trưởng thành. Visser Ba cũng dày dạn kinh nghiệm hơn tôi. Hắn lại có vệ sĩ nữa chứ. Chưa kể còn có bọn tiểu yêu Hork-Bajir chầu chực.

<Gan hén. Ra trận đâu phải chuyện đùa. Nhưng mà đi ám sát thì...>

<Ám sát ư?> Tôi hét lên. <Hắn đã giết anh tôi. Bao nhiêu người đã bị mượn xác. Hắn sẽ giết tất cả, biến loài người thành nô lệ.>

<Tui đâu có chỉ trích bồ. Nhưng bồ có thể nhờ bạn bè giúp đỡ mà. Cho tui biết chuyện gì đi. Bồ sẽ tìm hắn ở đâu? Chắc chắn mọi người sẽ giúp được bồ đó.>

<Tôi không thể. Jake là, à, từng là Hoàng tử của tôi. Bạn ấy có thể sẽ ngăn cản tôi.>

<Bồ nghĩ Jake có thể cấm cản bồ sao? Chẳng lẽ Jake có thể bắt bồ trả lời mọi câu hỏi ư? Bồ có nhiệm vụ phải tường trình hành động của mình với Hoàng tử, đúng không?>

<Đúng. Nhưng Tobias ơi... Bạn đã hứa giữ bí mật. Bạn sẽ giữ đúng lời chứ?>

Tobias im lặng một hồi rồi cuối cùng, bạn ấy nói: <Tui sẽ không nói với ai đâu.>

<Bạn cũng sẽ không được đi theo tôi đó...>

<Ừ.>

<Trong trường hợp... tôi không trở về... Hãy nói với mọi người rằng tôi rất tiếc... Tôi không thể kể với mọi người tất cả mọi chuyện. Có lý do mà...>

<Tui tin bồ.> Giọng Tobias nghe buồn thiu. <Chúc may mắn, chiến hữu.>

Tôi cắm đầu chạy thật nhanh.

Từ đây đến nơi Visser Ba ở mất nhiều dặm đường. Tôi muốn chạy thật nhanh đến đó, có thể bằng cách đó, tôi sẽ rũ bỏ được nỗi sợ của mình.

Nếu tôi may mắn, sẽ có ngày người Andalite nói: “Aximili đã phá luật, nhưng dẫu sao cu cậu cũng giết được tên quái vật Visser Ba.”

Được vậy cũng đỡ. Mọi người sẽ bảo cuối cùng thì tôi cũng đã làm được một việc đàng hoàng. Vài người sẽ than: “Thằng bé đâu còn lựa chọn nào khác? Nó mất hết danh dự rồi. Nào có phải vì dũng cảm mà nó đương đầu với Visser Ba, chẳng qua vì nó tuyệt vọng đó thôi.”

Có người sẽ lại chép miệng: “Thiệt là dở người. Chẳng qua thằng bé muốn sống xứng đáng với ông anh vĩ đại, thế có khổ không?”

Tôi cứ chạy, chạy mãi đến khi ngực tôi cảm thấy đau kinh khiếp. Tôi đã chạy băng qua những đám lá khô, dưới chân tôi lá thông kêu xào xạc. Chạy qua những hàng cây im lìm, y hệt như cây ở quê nhà.

Hình như việc nghĩ đến Visser Ba thúc giục tôi chạy nhanh hơn. Có lẽ như thế, tôi sẽ cảm thấy bớt sợ.

Không còn thấy những ngôi nhà có người ở, không còn thấy những con đường quen thuộc. Xung quanh tôi giờ đây là rừng. Khung cảnh sao âm u và buồn thảm quá.

Tôi thở phào khi nhìn thấy ánh mặt trời le lói phía thảm cỏ xa xa. Một đồng cỏ lớn. Đây là nơi được đánh dấu trên bản đồ của Eslin.

Tôi ngừng lại lấy hơi. Tôi dựa vào một gốc cây. Sao chân tôi lại run như vậy chứ? Vì mệt và sợ hãi chăng?

Đồng cỏ đẹp quá. Lấp lánh hoa màu tím, màu vàng chen giữa những đám cỏ xanh rờn. Nếu là tôi, tôi cũng thích được ăn ở đây.

Tôi thận trọng tiến tới. Không có gì lạ. Không có các chiến đấu cơ, cũng chẳng thấy bọn Hork-Bajir. Và cả Visser Ba.

Trước mặt chỉ thấy một cuộc sống yên bình: hai chú hươu đang gặm cỏ, đây đó vài chàng sóc nhảy lon ton trên ngọn cây, lại còn một chị chồn hôi đang lạch bạch đi lại...

Theo lời dặn của Eslin, tôi đến sớm một tiếng để chuẩn bị.

Có một dòng suối chảy ngang qua đồng cỏ. Hai bên bờ, cỏ mọc cao.

Visser Ba sẽ chạy về hướng nào? Bên phải hay bên trái? Tôi chỉ có một cơ hội, vì vậy không được phép sai lầm.

Nếu là tôi, tôi sẽ đi về hướng nào? Visser Ba sống trong cơ thể người Andalite, có thể hắn sẽ di chuyển như một người Andalite.

Tôi bước về phía có ánh sáng. Có thể là hướng này chăng? Dọc dòng suối. Cỏ ở đây mọc thấp hơn, rất dễ cho Visser Ba bước xuống suối.

Chính ở đó, tôi đã thấy những dấu guốc.

Của người Andalite.

Visser Ba đã ở đây, có thể một vài ngày trước... Eslin nói đúng. Đây chính là địa điểm của hắn.

Tôi phải chờ đợi và sẵn sàng ra tay. Tôi không trốn trong lốt người Andalite, nhưng có nhiều cách khác.

Có thể biến hình thành rắn.

Tôi tập trung suy nghĩ về rắn. Tôi cảm nhận sự thay đổi trong cơ thể ngay lập tức.

Lần biến hình này khác hẳn các lần trước. Thường thì chân tay tôi sẽ vẫn tồn tại, chỉ là trong hình dạng khác thôi.

Nhưng lần này, cả tay và chân đều biến mất. Mắt và đuôi là những gì còn sót lại của cơ thể cũ.

Chân tôi như tan thành nước. Tôi ngã oạch xuống đất.

Tay tôi co lại và biến mất tiêu.

Tôi nghe âm thanh lạo xạo trong người, lúc cả bộ xương đang biến hình.

Sao cỏ lại cao thế kia, cả những bông hoa màu tím cũng thế.

Tôi cảm thấy yếu ớt. Tôi không có tay chân!

Ôi, cũng may là còn đuôi, tuy hình dạng bây giờ trông rất khác. Lưỡi dao phía đằng đuôi biến thành một dạng xích. Đuôi tôi phồng lên.

Vẩy bắt đầu mọc. Hệt như một tấm lá chắn đủ màu sắc.

Miệng xuất hiện. Nó quá to so với kích thước mới của tôi. Giờ đây, người tôi là một ống dài ngoằng, với cái miệng to đùng. Thiệt là kỳ khôi. Còn lạ hơn cả việc biến thành kiến hay cá. Giờ đây, tôi là một sinh vật thẳng đuột.

Đôi mắt phụ của tôi biến mất. Lùng bùng trong miệng tôi là chiếc lưỡi dài ngoằng, lúc nào cũng cựa quậy. Chiếc lưỡi này nhạy hơn hẳn lưỡi người. Nó cảm nhận được cả mùi vị không khí.

Trên người tôi bắt đầu xuất hiện loại vũ khí mà tôi hằng chờ đợi. Hàm răng nọc cong và dài. Mỗi cái răng như một cây kim thanh mãnh...

Tôi cảm thấy mình đang suy nghĩ như rắn.

Hóa ra đầu óc một con rắn rất lạnh. Nó không khiến tôi rùng mình vì sợ hãi hay đói. Tự dưng tôi cảm thấy lòng chùng lại, như một thợ săn mồi bình thản, kiên nhẫn chờ đợi.

Đôi mắt ráng nhìn ra những màu sắc kỳ lạ, nhưng cũng tốt thôi, tôi vẫn nhìn được nhiều thứ.

Lưỡi rắn lúc nào cũng ngọ nguậy không yên. Nhạy kinh khủng nhé. Nó cho tôi vô vàn cảm giác mới lạ: mùi của cỏ và đất, mùi côn trùng và biết bao loài máu nóng.

Ngay phía dưới mũi tôi giờ chễm chệ hai lỗ nhỏ. Thật lợi hại, nó giúp tôi cảm nhận được sự thay đổi nhiệt độ trong không khí, đặc biệt là khi có sự xuất hiện của ai đó.

Visser Ba sẽ không ngờ tôi lại ở trong lốt này. Lốt Andalite của hắn nhanh thật đó, nhưng vẫn không nhanh bằng rắn đâu. Bản thân tôi đã trải nghiệm điều này mà.

Tôi lặng lẽ luồn qua thảm cỏ một cách dễ dàng. Lưỡi của tôi làm nhiệm vụ dẫn đường. Nó luôn ngọ nguậy, đánh giá mùi vị xung quanh.

Rắn dường như không biết sợ là gì. Rắn không bị vướng bận bởi danh dự, nó không phải lo lắng vì bạn bè, không sợ làm gia đình thất vọng, không sợ phải phạm luật. Rắn không cảm thấy cô đơn. Có lẽ vì nó đã luôn chỉ có một mình.

Tôi cuộn mình trong cỏ và chờ đợi. Tôi kiên nhẫn đếm từng phút một.

Từng phút đi qua và rồi tôi nghe mặt đất chuyển động. Đó là âm thanh của một chiến đấu cơ đang hạ cánh. Rồi một chiếc khác. Chúng cách tôi không xa.

Đã đến giờ hành động.

Bọn Yeerk đang đến. Visser Ba đang đến.

Trong lốt rắn, tôi không còn cảm thấy sợ nữa. Tôi đã sẵn sàng giết địch.

Sẵn sàng chết.

CHƯƠNG 19

Tôi ngửi thấy hắn từ xa, ngửi thấy mùi của người Andalite, nhưng tôi không ngửi được tên Yeerk đang ẩn trong cái lốt đó.

<Tản ra.> Visser Ba ra lệnh. Hắn nói lớn để bọn lâu la có thể nghe được. <Xem chừng rặng cây đó! Hai đứa bây canh gác chỗ đồng cỏ. Bắn hạ mọi vật lạ di động.>

Giọng hắn vang trong đầu tôi. Tôi cố gắng đìm đi nỗi sợ, nhưng người tôi cứ lại run lên.

Tôi ôn lại kế hoạch: tấn công, chạy trốn, hoàn hình và quay lại cho cuộc quyết đấu cuối cùng.

Tôi sẽ phải hoàn hình trước khi bọn lính gác kịp đến. Mong sao nọc độc của rắn sẽ kiềm chế được hành động của Visser Ba.

Bốn móng guốc của Visser Ba cào sát đồng cỏ. Lưỡi tôi cảm thấy mùi của hắn xông khắp bầu trời.

Kẻ thù của tôi đang đến gần.

Hắn sẽ đến bên dòng suối.

Bóng tối bao phủ.

Hắn đó.

Kẻ thù của tôi tỏa bóng như muốn che khuất cả mặt trời.

Lưỡi tôi ngửi thấy Visser Ba. Đôi mắt rắn luôn mở to nhìn thấy bụng hắn. Tôi cảm thấy cả hơi ấm của hắn nữa.

Hắn dủi một móng xuống dòng nước mát lạnh để uống nước.

Không thể chần chừ nữa. Hắn có thể đi bất cứ lúc nào.

XXXÌÌÌÌ!

Một tiếng rít phát ra từ cái đuôi rắn của tôi. Nó vang lên âm thanh cảnh báo rùng rợn.

Tôi thấy đầu Visser Ba cúi thấp xuống. Hắn láo liên đôi mắt chỉnh. Hiện trong ánh mắt đó là nỗi sợ.

Tôi xuất kích. Cả thân người tôi quẫy mạnh. Đầu tôi chúi về phía trước, miệng mở to.

Răng tôi cắm phập vào cái lốt Andalite của hắn. Nọc độc tuôn trào, bắn thẳng vào chân Visser Ba.

Hắn loạng choạng, cố lùi lại. Hắn nhanh lắm, nhưng tôi còn nhanh hơn nhiều.

Chết này!

Tôi phải phóng độc vào tên quái vật ấy, vào kẻ thù đã giết anh tôi.

Tôi lùi lại. Chất độc đang rỉ ra từ nanh của tôi.

Đuôi Visser Ba tung lên phản công.

Nhưng tôi đã biến mất. Lưỡi dao từ đuôi hắn đánh phập xuống đất. Chạy khá xa rồi mà tôi còn nghe được tiếng gió phát ra từ đòn

tấn công hụt đó.

Phải hoàn hình thôi!

Visser Ba vẫn chưa gọi vệ sĩ. Hắn đang suy nghĩ. Ban đầu, hắn không nhận ra vừa rồi không phải là rắn thật. Nhưng dần dần, hắn nghi ngờ.

Tôi chạy băng qua đồng cỏ. Thân người tôi xoay vòng, còn đầu vẫn giữ thẳng len lỏi tìm đường băng qua cỏ.

Chạy được hai mươi thước, cơ thể tôi bắt đầu thấy nặng nề do quá trình hoàn hình bắt đầu. Chân xuất hiện, đôi mắt phụ hiện ra trên đỉnh đầu.

<Có một con rắn!> Visser Ba rống lên. <Hãy tìm và giết nó!>

Tôi vẫn tiếp tục chạy về phía bìa rừng.

Chợt ai đó chặn đường tôi! Một sinh vật máu nóng.

Đó là một mùi quen thuộc! Mùi của loài Hork-Bajir!

Nguy to. Tôi không còn là rắn nhưng cũng chưa kịp hoàn hình thành người Andalite. Tên Hork-Bajir chỉ cách tôi khoảng vài mét.

Quá gần!

Thôi rồi, đời tôi sẽ kết thúc tại đây!

Tôi từ từ đứng dậy khỏi mặt cỏ với đôi chân cao lều nghều. Chiếc đuôi yêu quý cũng đang mọc lại.

Tôi ngước nhìn tên Hork-Bajir. Trời ạ, hắn cũng đang nhìn tôi.

Thế này thì chết chắc rồi.

Tay phải của tên Hork-Bajir quất về phía tôi y như một lưỡi hái. Hắn muốn nhắm vào cổ tôi.

WAM!

Ơ kìa, tên Hork-Bajir loạng choạng. Tay phải của hắn chém hụt vào không khí.

Huuurrheer!

Một tiếng thét rợn người. Nhưng không phải của tên Hork-Bajir.

Hắn đang bay. Tên Hork-Bajir hung hăng bị ném bay cái vèo.

Rachel giờ đây đứng ở vị trí của hắn.

Dĩ nhiên, không phải là một Rachel với đôi mắt xanh thơ mộng và mái tóc vàng mà là một Rachel trong lốt một con gấu khổng lồ.

Con gấu còn cao hơn cả tên Hork-Bajir hồi nãy, khoe những móng vuốt trông còn ác liệt hơn cả tên Hork-Bajir. Nhìn cơ thể cuồn cuộn của gấu là biết ngay tên Hork-Bajir kia không phải là đối thủ ngang cơ...

<À há, tớ khoái quá!> Chú gấu làu bàu.

<Rachel phải không?> Tôi hỏi.

<Không.> Cô bạn tôi nói giọng châm biếm. <Ta đây có tên Smokey. Anh chàng Andalite khờ khạo kia, hãy biến hình nhanh lên. Chúng ta sẽ cùng nện bọn Yeerk một trận ra trò.>

Tôi gần như đã trở lại hình người Andalite. Đôi mắt phụ của tôi đảo mắt nhìn đồng cỏ. Visser Ba đang ở giữa cánh đồng. Hai tên

Hork-Bajir đi bên cạnh hắn, đang lùng sục trong đám cỏ.

Ở phía xa, một tên Hork-Bajir đang nhìn dáo dác xung quanh, tay khư khư giữ khẩu tia Nghiệt. Hắn ngó nghiêng mọi hướng nhưng lại quên không nhìn lên...

Ngay trên đầu hắn, ở tuốt trên cây là một con vật lông văn cam pha lẫn đen với đôi móng vuốt sắc lẹm.

Hoàng tử Jake!

Và trên cao, nơi bầu trời lộng gió, một chú diều hâu đang sà xuống đồng cỏ.

<Có hai tên Hork-Bajir đang canh gác chiến đấu cơ.> Tobias thông báo. <Một tên Hork-Bajir đang... À, khỏi lo nữa, Cassie và Marco đã hạ được hắn rồi. Visser Ba và hai tên Hork-Bajir nữa đang ở giữa đồng cỏ.>

<Nhanh nào.> Rachel bảo tôi. <Ta đi nói chuyện với Visser Ba thôi!>

<Hắn là của tôi!> Tôi bảo Rachel. <Tôi bị ràng buộc bởi lời thề danh dự.>

<Đồng ý, hắn là của bồ.>

Tobias bay về phía Visser Ba.

<Bạn đã kể với mọi người hả Tobias?> Tôi trách.

<Ôi, phải nói chứ. Tui cũng làm giống bồ đó thôi. Bồ phải tuân lệnh Hoàng tử của bồ. Chà, Jake cũng là Hoàng tử của tui chứ bộ. Cậu ta ra lệnh cho tui phải nói.>

<Sao bạn biết chỗ này?> Tôi hỏi. <Tôi đâu có cho bạn biết.>

<Hê hê, nhớ tay Eslin không? Hắn đã viết ra giấy còn gì. Bồ quên là tui có đôi mắt xịn à? Từ xa trăm mét, tui còn thấy cả bọ chét trên lưng mèo nữa đó. Bồ nghĩ tui không thấy tờ giấy đó viết gì sao?>

<Tôi giận bạn đó, Tobias.>

<Hì hì, tui cũng chán bồ lắm. Nhưng thôi, chúng ta đang ở giữa trận tiền. Phải thanh toán Visser Ba đã...>

Chúng tôi - Rachel, tôi và Tobias - chạy về hướng Visser Ba và bọn vệ sĩ.

Khi gần đến, tôi thấy Visser Ba đang loạng choạng.

Nọc độc đã có hiệu nghiệm.

Visser Ba oằn người và đổ rạp xuống đất.

Hai tên Hork-Bajir hết hồn. Chúng trông thấy Rachel lừng lững băng qua thảm cỏ. Chúng thấy Hoàng tử Jake trong lốt một con hổ đang tiến tới. Lại còn Marco trong lốt đười ươi và Cassie đang nhe hàm răng sói.

Tobias bay thẳng tới Visser Ba tấn công.

Nhưng các bạn biết hai tên Hork-Bajir sợ gì nhất không? Đó là người Andalite.

<Chủ các ngươi tiêu tùng rồi.> Tôi bảo chúng. <Các ngươi muốn về chầu trời cùng hắn, hay muốn chạy?>

Bọn Hork-Bajir quyết định lẹ làng. Và, hê hê, một khi đã chạy, thì chúng chạy nhanh kinh khủng.

Visser Ba chỉ còn một mình, bất lực. Hắn đã bị bao vây. Hắn cũng bất lực như anh Elfangor của tôi trước đây vậy...

Tôi ngước lên nhìn. Tại sao Tobias...?

<Ôi không!> Tobias thét vang.

Bạn ấy dang rộng cánh và xả hết tốc độ đâm thẳng xuống. Móng vuốt đã sẵn sàng. Tôi tưởng bạn ấy sẽ bay thẳng xuống, nhưng...

<Không! Không thể như thế!> Tobias thét lên. Bạn ấy bay ngược lên trời.

<Chuyện gì vậy, Tobias?> Hoàng tử Jake hỏi.

<Hắn thoát rồi! Tên Yeerk đã thoát! Tui hổng thấy hắn nữa. Visser Ba thoát rồi.>

<Sao vậy?> Tôi thét lên. <Chuyện gì đã xảy ra?>

<Hắn chuồn ra ngoài rồi! Tui thấy hắn len qua thảm cỏ.>

Phải mất mấy giây, tôi mới định thần lại được. Không thể tin được!

<Hắn thoát xác ư?> Tôi hỏi. <Visser Ba đã thoát khỏi vật chủ?>

<Hắn thoát khỏi đầu vật chủ Andalite và trườn xuống nước.> Tobias khẳng định. <Dòng nước chảy xiết quá, tui không nhìn thấy hắn được.>

Tôi quay sang nhìn sinh vật mà tôi tưởng là Visser Ba. Tên Visser Ba thật đã biến đi như một con ốc sên không vỏ. Cái vỏ còn lại chỉ là cơ thể của một người Andalite.

Kẻ thù của tôi đã thoát.

Người Andalite kia đang thở, nhưng hình như anh ta không nhúc nhích được nữa. Đôi mắt chỉnh của anh ta nhìn tôi.

Tôi đã từng đối mặt với Visser Ba. Tôi đã biết sự độc ác của hắn như thế nào. Sự độc ác đó giờ đây đã biến mất. Trước mặt tôi chỉ còn là một người Andalite. Tên Yeerk tàn nhẫn đã không còn ở đó nữa.

<Hãy giết tôi đi!> Người Andalite cố lấy hết tàn hơi để nói. <Nếu không, hắn sẽ quay trở lại và đày đọa tôi lần nữa. Xin hãy gia ân!>

Tim tôi như ngừng đập. Nỗi buồn quá sức chịu đựng của tôi.

Sau bao năm chịu đựng sự dày vò của Visser Ba, bộ óc của người Andalite kia vẫn còn tồn tại. Vẫn còn đủ nhận thức...

<Con rắn...> Tôi nói.

<Không, cậu không hiểu đâu. Visser Ba.. hắn có lực lượng dự bị. Chúng sẽ xuất hiện ngay đấy. Khoảng sáu chiến đấu cơ. Chất độc của cậu có tác dụng rất chậm, chúng sẽ kịp cứu tôi.>

<Nhưng anh là một người Andalite. Tôi không thể giết anh.> Tôi suýt khóc. <Tôi không thể...>

<Hắn sẽ lại xâm nhập vào cơ thể của tôi.> Người Andalite van

xin. <Bọn Yeerk sẽ lại đưa tôi đến chỗ hắn. Tôi không thể tiếp tục sống như vậy. Xin hãy gia ân. Cậu không hiểu những gì tôi đã phải chịu đựng đâu. Kinh khủng lắm.>

Anh ta cố gắng nâng chiếc đuôi lên, định dùng lưỡi dao ở đuôi để tự kết liễu. Nhưng chất độc đã lấy đi sức lực của anh. Chiếc đuôi không đủ sức nâng lên.

<Tôi hiểu rồi.> Cuối cùng anh thì thầm buồn bã. Nỗi buồn từ giọng nói ấy khiến tôi thấy nao lòng. <Hãy nghe đây... tên tôi là... Chất độc đang... Tôi tên là Alloran-Semitur-Corrass. Ngày xưa tôi là một hoàng tử. Nếu sau này cậu vẫn còn sống... tôi có một người vợ, hai đứa con... Một ngày nào đó... hãy nói với họ rằng tôi vẫn hy vọng... hãy nói rằng tôi vẫn yêu gia đình...>

<Vâng, thưa Hoàng tử Alloran. Tôi sẽ nói. Hoàng tử còn mệnh lệnh nào không?>

Anh ta nâng một tay lên. Tôi nắm chặt bàn tay ấy. <Hãy tiếp tục chiến đấu. Chúng mạnh hơn cậu tưởng. Chúng đã... đột nhập... chúng ở ngay trên đất nước chúng ta... hãy chiến đấu...>

Những ngón tay của anh mềm rũ. Một khoảnh khắc im lặng, và rồi anh gục xuống.

Tôi đặt nhẹ tay anh xuống. Tôi biết lần sau nhìn thấy khuôn mặt này, một lần nữa đó lại là khuôn mặt của kẻ thù. Tên quái vật, Visser Ba.

<Chúng ta ra khỏi đây thôi.> Hoàng tử Jake nói.

<Đi thôi, Ax.> Tobias nói. <Sẽ còn giáp mặt hắn nữa mà.>

CHƯƠNG 20

Tự do hay là chết. Một người tên Patrick Henry đã nói thế. Tôi tự hỏi liệu bọn Yeerk có biết con người đã nói câu này trước khi chúng đến xâm lược Trái Đất hay không. Tôi tự hỏi liệu bọn Yeerk có biết chúng sẽ phải chiến đấu với ai hay không.

Trích nhật ký Trái Đất của Aximili-Esgarrouth-Isthill.

<Chúng tôi gọi đó là luật *Lòng nhân từ của Seerow*.> Tôi nói.

Chúng tôi đang đứng trong khu rừng nơi tôi ở. Khu rừng của hành tinh mang tên Trái Đất.

Hai ngày trôi qua kể từ khi xảy ra những sự kiện kinh khủng trên đồng cỏ. Tôi đã suy nghĩ rất nhiều trong hai ngày đó. Tôi đã nghĩ về mọi thứ. Vâng, mọi thứ...

"Nghĩa là sao?" Rachel hỏi.

Bạn ấy đang đứng, hai tay khoanh lại. Tôi tin rằng đó là một cách thể hiện sự ngờ vực.

<Nghĩa là chúng tôi không được phép chuyển giao các công nghệ hiện đại cho bất kỳ một chủng tộc nào khác.> Tôi giải thích. <Đó là một luật lệ hết sức quan trọng. Một trong những luật lệ quan trọng nhất của chúng tôi.>

"Các cậu không thích có cạnh tranh gì hết." Marco nói. "Người Andalite các cậu lúc nào cũng muốn đứng đầu thiên hạ thôi. Tôi biết mà. Nhưng người Trái Đất về phe các cậu. Chúng ta cùng chiến đấu chống một kẻ thù mà."

"Thôi nào, Marco. Để cho Ax kể chuyện của mình đã." Hoàng tử Jake nói.

<Seerow là một người Andalite vĩ đại. Một chiến binh. Một nhà khoa học. Ông ấy... ông ấy đã chủ trì chuyến viễn du đầu tiên của người Andalite tới thế giới của bọn Yeerk.>

Tôi thấy những người bạn Trái Đất của tôi tỏ vẻ căng thẳng. Tobias bay vụt qua một cành thấp hơn, tới gần hơn...

<Seerow cảm thấy thương bọn Yeerk. Chúng là một sinh vật thông minh. Chúng dùng một loại nguyên thủy tên là Gedds làm vật chủ. Nhưng bọn Gedds gần như mù, lộn xộn và không hữu ích lắm. Thậm chí bọn Yeerk còn chưa bao giờ trông thấy các vì sao, chứ đừng nói gì đến chuyện ra khỏi hành tinh của chúng. Seerow thấy thương bọn chúng. Seerow là một người Andalite nhân từ tốt bụng...>

"Trời ơi!" Cassie thầm thì. "Đó là một bí mật quan trọng. Đó chính là nỗi nhục mà người Andalite đang che giấu."

"Cái gì?" Rachel hỏi. "Bí mật quan trọng nào?"

"Seerow đã trao cho bọn Yeerk công nghệ tiên tiến à?" Cassie hỏi.

Tôi gật đầu. <Seerow nghĩ rằng bọn Yeerk cần có khả năng đi

đến những ngôi sao khác giống như chúng tôi. Thoạt đầu thì việc đó cũng có vẻ hợp lý. Nhưng rồi... một giống loài có tên là Nahara... Khi chúng tôi phát hiện ra thì đã quá trễ. Toàn bộ loài Nahara đã bị bọn Yeerk biến thành nô lệ. Sau đó là người Hork-Bajir. Rồi đến người Taxxons. Và những hành tinh khác... những chủng tộc khác cũng lần lượt rơi vào tay đế quốc Yeerk. Chúng lan nhanh như một nạn dịch! Hàng triệu... hàng tỷ người tự do bị bọn Yeerk bắt làm nô lệ hoặc bị tiêu diệt. Chỉ vì Seerow. Vì chúng tôi. Vì những người Andalite.>

Trong chốc lát, không ai nói gì. Tôi biết điều gì sẽ xảy ra. Đầu tiên người Trái Đất coi người Andalite là anh hùng. Rồi họ bắt đầu nghi ngờ. Bây giờ tôi biết chắc điều đó. Giờ đây họ đã biết rằng những người Andalite không phải là những chiến binh vĩ đại của thiên hà.

"Anh Elfangor đã vi phạm luật *Lòng nhân từ của Seerow* rồi phải không?" Marco lên tiếng.

<Phải. Nhưng tôi có thể nhận lỗi thay cho anh ấy. Anh Elfangor là một anh hùng vĩ đại, tên tuổi anh ấy không thể bị hủy hoại. Còn tôi chẳng là gì cả. Tôi đã phạm lỗi rồi. Nếu tôi giúp các bạn, và nếu người Trái Đất các bạn trở thành một chủng tộc những kẻ chinh phục mới, nếu một ngày nào đó các bạn trở thành bọn Yeerk mới, người của chúng tôi sẽ nhắc đến *Lòng tốt của Aximili*. Và tôi sẽ là kẻ đi vào lịch sử như là tấm gương mới về một kẻ đại ngốc.>

Tôi thấy Rachel hơi mỉm cười và lắc đầu. Marco thì trợn mắt. "Nè, tui bắt đầu cảm thấy hơi không thích bồ rồi đó, Ax ạ."

Tôi cảm thấy bối rối. Tôi chờ đợi họ nổi giận. Thế mà họ lại mỉm cười.

<Các bạn không hiểu sao? Thế giới của các bạn bị bọn Yeerk đe dọa chỉnh vì chúng tôi đấy.>

Hoàng tử Jake gật đầu. "Hiểu, bọn tớ hiểu chứ Ax. Ngày xưa đã có một người Andalite cố gắng thể hiện lòng tốt của mình và điều đó đã trở thành một thảm họa. Ông Seerow này muốn làm một người tốt. Ông ấy muốn mọi dân tộc khác nhau trong thiên hà có thể chung sống hòa bình. Muốn tất cả chúng ta có thể cùng thám hiểm các vì sao."

<Phải, và kết quả thật là kinh khủng.>

"Ax, bồ không nên từ bỏ hy vọng chỉ vì mọi việc không như ý mình muốn." Cassie nói. "Bồ chỉ cần cẩn thận hơn, khôn ngoan hơn, nhưng vẫn phải giữ được niềm hy vọng."

"Coi nào, Ax." Hoàng tử Jake nói. "Bọn mình không muốn bồ phải trao lại bất cứ công nghệ Andalite nào cả. Bọn mình không muốn bồ vi phạm luật lệ Andalite. Bọn mình chỉ muốn bồ tin bọn mình mà thôi. Hãy cho bọn mình biết sự thật đi. Hãy trở thành một người trong bọn mình."

"Bồ không đơn độc đâu, Ax." Cassie dịu dàng nói. "Có thể bọn mình không phải là một chủng tộc như người Andalite nhưng bọn mình là bạn cậu."

“Cái ông Seerow đó không có gì sai cả.” Marco nói. “Ổng chỉ gặp trúng loài sinh vật hổng ra gì thôi. Tụi tui hổng phải là bọn Yeerk. Tụi tui là chủng người hiện đại, ngốc ạ. Là con người. Những người Andalite muốn có người cùng đi thám hiểm các vì sao với họ phải không? Đã có tụi tui nè. Mấy bồ góp phi thuyền, tụi này góp món kẹo Raisinets và bánh nho quế, rồi chúng ta cùng đi thám hiểm các vì sao.”

<Các bạn còn làm được hơn thế nhiều.> Tôi nói. <Các bạn học rất nhanh. Một ngày nào đó các bạn còn giỏi hơn cả người Andalite nữa đó.>

“Không đâu.” Hoàng tử Jake nói. “Bởi vì nếu bọn mình học được bất cứ điều gì thì bồ cũng học được điều ấy. Chúng ta sẽ cùng học với nhau. Người Trái Đất và người Andalite.”

<Không thể được.> Tôi nói. <Chúng ta thuộc hai chủng người khác nhau, đến từ hai thế giới khác nhau, cách nhau hàng tỷ dặm Trái Đất.>

<Ax nè.> Tobias nói. <Hãy cho tui biết, người Andalite cần gì nhất? Mấy bồ chiến đấu vì cái gì?>

<Vì tự do, tất nhiên rồi.> Tôi nói.

<Thế còn người Trái Đất cần gì nhất?> Tobias hỏi.

“Tự do.” Hoàng tử Jake trả lời.

“Tự do.” Rachel đáp và gật đầu.

“Tự do.” Marco và Cassie đồng thanh.

<Tự do.> Tobias nói. <Những con người khác nhau, những chủng loài khác nhau, có lẽ vậy. Nhưng có sao đâu? Chúng ta đồng ý với nhau điều gì mới là quan trọng...>

Trong vài phút, tôi không nói gì cả. Có lẽ vì tôi hơi bị ngợp. Thế rồi, tôi chợt nhận ra một điều khiến tôi mỉm cười. <Thấy không? Chuyện đã xảy ra rồi đấy.> Tôi nói.

“Cái gì?” Rachel hỏi.

<Người Trái Đất các bạn đã dạy người Andalite một điều mới rồi đấy.> Tôi nói. <Các bạn nói đúng. Chúng ta cùng đứng trên một trận tuyến, chiến đấu vì cùng một mục đích.>

“Những người Andalite ở quê hương bồ có thể sẽ không thích cái ý tưởng đó đâu.” Rachel nói.

<Ừ, có lẽ vậy. Họ có những luật lệ và tập quán của mình mà. Họ cho rằng họ biết điều gì là đúng. Nếu có thể trở về, tôi sẽ phải giải thích nhiều đây...>

<Có thể thế.> Tobias nói. <Nhưng tui biết một người Andalite chắc chắn sẽ tự hào về bồ đó.>

“Bồ về phe tụi mình chứ?” Hoàng tử Jake hỏi.

<Vâng, thưa Hoàng tử Jake.> Tôi nói.

“Đừng gọi mình là Hoàng tử.”

<Vâng, thưa Hoàng tử Jake.> Tôi lặp lại.

“Được rồi.” Marco nói và xoa tay vào nhau. “Chuyện xong rồi nha. Giờ thì cuối cùng tụi mình cũng đã bình đẳng và kể hết mọi sự cho nhau nghe... Tui nghĩ mình có một câu hỏi thật bự đối với Ax. Một câu hỏi khổng lồ sẽ đặt tình bạn của chúng ta vào một thử thách. Một câu hỏi kếch xù luôn...”

<Gì vậy?> Tôi lo lắng hỏi.

“Làm thế nào, làm thế nào, LÀM THẾ NÀO mà mấy bồ ăn được khi hổng có miệng?” Marco thắc mắc.

Tôi cười lớn. <Chúng tớ ăn khi chạy. Móng của tớ nghiền xuống cỏ, và các chất dinh dưỡng cứ thế ngấm vào cơ thể tớ. Khi uống cũng vậy, chúng tớ uống nước bằng cách đặt một móng xuống nước.>

<À, thì ra nguyên cái hành động thò móng xuống nước trong buổi lễ ban mai chỉ có vậy.> Tobias thốt lên.

“Lễ ban mai? Lễ ban mai nào?” Rachel hỏi.

“Ừ, kể cho bọn này nghe đi.” Cassie nói.

<Được rồi.> Tôi đồng ý. <Tớ sẽ kể cho các cậu nghe mọi chuyện. Mọi chuyện mà tớ biết.>

Khi nói câu này tôi nhìn thẳng vào Tobias. Tôi đụng phải đôi mắt dữ tợn và nghiêm nghị của một chú diều hâu. Tôi muốn bạn ấy hiểu là tôi cũng sẽ trả lời câu hỏi của bạn ấy. Câu hỏi mà tôi biết đang cháy bỏng trong lòng Tobias.

Nhưng câu hỏi đó không bao giờ đến. Và tôi nghe vọng trong tâm trí mình từng lời của Tobias. <Những con người khác nhau, những chủng loài khác nhau, có lẽ vậy. Nhưng có sao đâu? Chúng ta đồng ý với nhau điều gì mới là quan trọng...>

Cả tôi, lẫn bạn Tobias của tôi, đều không có khả năng mỉm cười. Nhưng có những lúc chúng tôi nhìn nhau, hiểu nhau và cười.

CHƯƠNG 21

Tôi đang đứng trên tháp canh. Chỉ có hai chúng tôi. Eslin trừng trừng nhìn tôi đầy giận dữ.

"Đồ Andalite cặn bã. Thậm chí cậu còn không giết nổi Visser. Hắn đã dọa cậu sợ chết điếng rồi sao?"

<Khởi động cái phần mềm đó đi.> Tôi nói. <Tôi còn phải truyền tin nữa. Chỉ một lần này nữa thôi, Eslin, và tôi sẽ mãi mãi biến khỏi cuộc đời đau khổ của anh. Làm đi.>

Phải mất vài phút mới thiết lập được hệ thống truyền tin vào vùng không gian zero. Và còn mất thêm một khoảng thời gian nữa tôi mới kết nối trở lại được với Lirem vĩ đại.

<Chắc cháu không thể gọi thêm lần nào nữa đâu.> Tôi nói. <Cháu cần gửi đi một thông điệp. Đến vợ của Alloran-Semitur-Corrass, thông điệp của chồng cô ấy.>

Nhìn đôi mắt của Lirem đột nhiên trợn ngược lên cũng khá thú vị. Vậy đó, ông ta biết chính xác Alloran đã từng là ai và có một vị trí thế nào.

<Chồng cô ấy gửi tới vợ tình yêu của mình. Ông ấy vẫn hy vọng một ngày nào đó sẽ được thả tự do.>

<Đó có phải là tất cả những gì cháu cần nói không, linh nhỏ Aximili?>

<Không, cháu còn phải nói điều này nữa. Ngài đã cố hết sức cứu bọn Hork-Bajir mà vẫn đảm bảo tuân theo luật lệ của chúng ta. Vẫn giữ được tất cả bí mật của chúng ta. Nhưng ngài đã thất bại.>

<Đừng nói những gì cháu định nói nữa, Aximili.> Lirem cảnh báo tôi. <Đừng bất tuân luật lệ của chúng ta.>

<Cháu... thưa Hoàng tử Lirem, những người Trái Đất này giờ đã là người của chúng ta rồi. Và, thưa ngài, với tất cả niềm kính trọng đối với luật lệ và với ngài, cháu sẽ không để cho con người bị tiêu diệt đâu. Chừng nào cháu còn sống.>

Lirem nheo mắt lại đầy dọa dẫm. <Cháu giống hệt ông anh Elfangor của cháu đấy.> ông ta gầm lên.

Tôi cười. <Cám ơn Hoàng tử. Cám ơn ngài rất nhiều.>

HẾT TẬP 8

K. A. APPLEGATE
ANIMORPHS
NGƯỜI HÓA THÚ
CASSIE
#9. Vũ khí bí mật

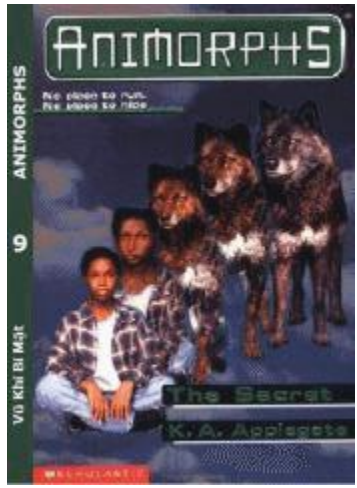

Tác phẩm: Animorphs
Tập 9: Vũ Khí Bí Mật
Nguyên tác: Animorphs #9: The Secret
Tác giả: K. A. Applegate
Dịch giả: Hoàng Hưng
Nhà xuất bản: Trẻ, 08/2001
Khổ sách: 11 x 18 cm
Số trang: 143*2
Giá sách: 5.000*2 vnđ
Thực hiện ebook: ANIMORPHS Team
Scan: nguoimedocsach
Đánh máy: cammywhity, o0AmI0o
Sửa chính tả: mytho, full.house21, santseiya
Thiết kế bìa: teszine
Chuyển sang ebook: santseiya
Ebook BB: Cent
Ngày hoàn thành: 24/05/2009
Nơi hoàn thành: Hà Nội
ooO TVE Ooo

MỤC LỤC

TÓM TẮT NỘI DUNG TẬP 8
CHƯƠNG 1
CHƯƠNG 2
CHƯƠNG 3
CHƯƠNG 4
CHƯƠNG 5
CHƯƠNG 6
CHƯƠNG 7
CHƯƠNG 8
CHƯƠNG 9
CHƯƠNG 10

CHƯƠNG 11
CHƯƠNG 12
CHƯƠNG 13
CHƯƠNG 14
CHƯƠNG 15
CHƯƠNG 16
CHƯƠNG 17
CHƯƠNG 18
CHƯƠNG 19
CHƯƠNG 20
CHƯƠNG 21
CHƯƠNG 22
CHƯƠNG 23
CHƯƠNG 24

TẬp 8: NGƯỜI HÀNH TINH LẠ

1. Người kể chuyện:

Ax

2. Nội dung:

Với bản tính kiêu ngạo thường trực của người Andalite, Ax vẫn giữ một khoảng cách, không chia sẻ thông tin về người Andalite với các bạn người. Để chứng tỏ thiện chí, Jake quyết định đề Ax biến thành người, thâm nhập vào đời sống người, giúp Ax hiểu thêm về Trái Đất, về con người. Trong một lần đến chơi nhà Marco, Ax-người đã sử dụng kỹ thuật của người Andalite chỉnh sửa một chương trình phần mềm điều khiển kính viễn vọng mà ba Marco đang viết. Phát hiện ra sai lầm nhất thời của mình sẽ gây nguy hiểm cho ba Marco, Ax và Tobias đột nhập vào trạm thiên văn chỉnh lại phần mềm. Nhân cơ hội đó, Ax sử dụng kính viễn vọng đề liên lạc với quê nhà Andalite. Cũng trong lần đó, một tên Yeerk do bất mãn với Visser Ba đã cung cấp cho Ax địa điểm Visser-Andalite ăn cỏ với yêu cầu phải giết chết hắn. Ax quyết định đi tới đó một mình, biến thành rắn đề giết Visser Ba, trả thù cho anh trai Elfangor. Ax bị lũ tay sai của Visser Ba tấn công, xém chết nếu không được các thành viên Hội Animorph kịp thời tương trợ. Tên Yeerk Visser Ba trốn thoát, Alloran phải tiếp tục chịu kiếp nô lệ. Sau trận chiến đó, Ax quyết định coi Trái Đất là quê hương thứ hai, đồng thời chia sẻ mọi thông tin, hiểu biết của anh cho các bạn trong Hội Animorph.

3. Nhân vật quan trọng:

Hội Animorph: Jake, Marco, Rachel, Cassie, Tobias

Ax

Visser Ba

4. Những loài thú mới được thu nạp:

Jake:

Marco:

Rachel:

Cassie:

Tobias:

Ax: Rắn chuông

5. Những lốt hình được sử dụng:

Jake: Cọp Siberi

Marco: Khỉ đột

Rachel: Gấu xám

Cassie: Sói

Tobias:

Ax: Người, Jake, Diều mướp, Rắn chuông

TRẠI ĐỒN CÂY KỲ QUẶC

CHƯƠNG 1

Trong căn phòng thí nghiệm tối mò của nhà trường, tôi và Rachel đang phải làm một bài thực hành cho môn sinh vật.

Con chuột Courtney phải kiếm được lối đi qua cái mê cung tôi làm cho nó bằng bìa cứng, tới đầu kia là nơi tôi đặt mấy thứ hạt và trái thơm ngon. Rồi tôi sẽ ghi chép về hành trình của nó. Vậy thì có gì khó đâu chứ?

Rachel dậm chân dậm cẳng và ngó tôi trân trân vẻ sốt ruột lắm. Nhỏ cúi xuống coi đồng hồ tay, rồi lại ngước lên nhìn đồng hồ treo tường. "Cassie, tan trường mười phút rồi mà tụi mình vẫn còn ở lì trong này. Như vậy hổng bình thường chút nào hết."

"Sao Courtney hổng ra nổi cái mê cung này vậy ta?" tôi tự hỏi thành tiếng.

"Chắc con chuột của bồ hổng được thông minh cho lắm. Ơ, cái này mà làm đề luận cũng hay lắm đó. Nè, bồ viết đi, đề: *Con chuột ngớ ngẩn của tôi.*

"Mày có vấn đề gì vậy hả?" tôi hỏi con chuột. Tôi lôi con Courtney ra khỏi lồng và đặt nó vô cái mê cung. "Đánh hơi trái hạch đi. Đánh hơi mà kiếm lối ra khỏi mê cung đi chớ."

Con Courtney ngước lên nhìn tôi và chun mũi.

"Hổng phải trả lời kiểu đó," tôi bảo nó "Ta cần có điểm tốt. Ba mẹ sẽ chẳng chịu nghe ta giải thích lý do ta phải xơi một con ngỗng chỉ vì mày hổng tới đích nổi đâu."

"Con ngỗng!" Rachel nhại lại. "Bồ đang trông đợi một con ngỗng hả?"

"Phải, một con ngỗng hổng thể đem về nhà."

"Ê," Rachel bỗng thốt lên. "Bồ biến thành chuột đi. Có thể bồ sẽ biết được… nó… đã gặp phải chuyện gì."

"Nhưng nếu Jake phát hiện ra… Bồ biết nguyên tắc của tụi mình mà: Hổng được phép biến hình trừ trường hợp thật cần thiết."

Rachel nhún vai. "Điều cần nhứt bây giờ là mình phải ra khỏi đây và bồ phải thoát khỏi một điểm xấu. Coi đó - những hai điều cần thiết một lúc!"

Lẽ ra tôi đừng để Rachel dụ mình vô tròng, nhưng nhỏ lại có tài dụ người ta làm một việc hổng nên làm…

"Vậy thì bồ cũng phải biến hình cùng với mình," tôi nói.

"Vì sao chứ? Vì sao mình lại phải biến hình thành chuột?"

"Bồ không nhớ cái lần bồ dọa lão dạy voi hả? Mình chả vì bồ mà ở đó là gì? Với lại, bồ đâu thể bỏ về trước khi mình làm xong bài thực hành này."

Rachel đảo mắt. "Được. Chuyện này khùng thiệt đó, nhưng thôi…

tụi mình giải quyết gọn đi, dù rằng mình có cảm giác là đang làm một chuyện cực kỳ ngu xuẩn."

Tôi xếp một chồng sách làm thành các bậc để lát nữa chúng tôi trèo vô mê cung một khi đã biến thành chuột. "Thì đó là gợi ý của bồ mà, Rachel."

"Thôi, làm cho xong đi không lại có đứa mò vô dò xét bi giờ." Nhỏ nói và hai đứa tôi bắt đầu biến hình.

Người tôi co rút lại rất lẹ. Chiếc áo thun ngắn tay và chiếc quần jeans của tôi đột nhiên lỏng ra.

Tôi nhìn Rachel. Những sợi râu dài to đùng đang mọc ra trên cái miệng vẫn còn là miệng người của nhỏ.

Thành của chiếc tủ ngăn bên cạnh tôi cứ như mọc cao lên, cao lên mãi. Chút sau, nó đã có vẻ cao bằng tòa nhà ba tầng. Các vân gỗ trông như những mẫu vẽ xoáy trôn ốc khổng lồ, tựa những bức tranh tường cỡ lớn.

Những ô vuông ba mươi phân màu nâu xen màu xanh lục của tấm vải sơn lót nhà có vẻ lớn lên gấp đôi, gấp ba, gấp tư, rồi rộng như thể một bãi đậu xe.

Trong khi tôi co rút lại, quần áo của tôi tuột ra và rớt xuống đầu tôi hệt một cái lều rạp xiếc bị sụp vậy.

Da tôi trở thành màu xám hồng, rồi lông trắng mọc ra ào ào. Chân tay tôi co quắp lại. Mặt tôi chòi ra như cái mụn bọc sắp sửa bung. Mũi tôi chạy tuốt ra xa. Đầu tôi trở nên nhọn hoắt.

Và rồi các giác quan của loài chuột thay thế các giác quan người của tôi.

Hai tai tôi bắt đầu hoạt động như thể có ai đó vừa bật công tắc. Mũi bắt đầu hoạt động.

Và các bản năng của loài chuột bắt đầu nổi lên sùng sục trong tâm trí người của tôi, mang tới những thông điệp của cái sợ, cái đói, rồi lại cái sợ.

<Ui da!> Rachel bình luận. <Những con vật tí hin này dễ bị kích thích quá ta!>

CHƯƠNG 2

Mắt chuột chẳng tinh gì hơn mắt tôi. Thật ra thì còn thua một chút là đằng khác. Giống như nhiều con vật mà tôi đã biến thành, mắt chuột bắt được các chuyển động nhạy hơn là màu sắc và hình dáng. Nhưng bây giờ chẳng có gì chuyển động hết, nên mắt tôi gần như… lờ mờ.

Tuy nhiên tôi có thể nhìn thấy Rachel khá rõ. Hai đứa tôi được tạo thành từ một mẫu ADN chuột, vì vậy về cơ bản tụi tôi là một con chuột. Tôi có thể nhìn thấy cái đuôi dài trần trụi màu hồng của nàng chuột Rachel. Chính cái đuôi ấy là lý do khiến người ta ghét loài chuột, mà cho rằng loài sóc dễ thương.

Thêm vô đó là một sự thật: loài chuột lâu lâu lại cắn người.

Thính giác của chuột cực kỳ nhạy, nhưng khứu giác của nó mới thật là kỳ diệu. Tôi chỉ cần chun chun cái mũi chuột nhỏ xíu của mình là toàn thế giới gửi tin tức tới liền.

Tôi ngửi thấy mùi các hóa chất trong tủ ngăn. Tôi ngửi thấy những hương thơm vương lại từ hàng trăm đứa nhóc khác nhau trong ngày hôm nay. Tôi cảm thấy trí óc loài chuột bắt đầu nổi lên mạnh hơn, lấn lướt trí óc người của tôi. Những bản năng của loài chuột xuất hiện. Nỗi sợ. Chẳng phải nỗi sợ đột nhiên nhói lên mà một người có thể cảm nhận. Đây là nỗi sợ vĩnh hằng của một con vật nhỏ trong một thế giới của những loài thú săn mồi cỡ bự.

Và cái đói. Cái đói của một con vật tí hin phải mất hết cả đời nó, mất đến từng phút của đời nó, vào việc kiếm ăn.

Nhưng cũng có cả sự thông minh nữa.

Khi bạn biến hình thành một con vật, những bản năng của nó cũng nhập vô bạn. Thường thì bạn hổng nhận được các ký ức của nó, mà chỉ nhận được các bản năng của nó thôi.

Con chuột này đang rất bức xúc. Nó sợ hãi vì bị phơi mình ra chỗ trống. Nó muốn chúi vô sát tường để kẻ thù của nó phải gặp khó khăn khi tấn công nó. Tôi cho rằng đó hổng phải là một bản năng dở.

<Có lẽ tụi mình nên kiếm một nơi an toàn hơn chăng?> tôi hỏi Rachel bằng giọng trong óc.

<Phải đó,> nhỏ tán thành.

Những cái chân chuột nhỏ xíu khởi động và hai đứa tôi chạy đi. Thực tế thì chạy hổng lẹ gì, nhưng vì người tôi ở sát mặt đất nên có cảm giác chạy lẹ lắm. Mũi tôi chỉ cách lớp vải sơn lót nhà có vài centimet. Trong khi lạch bạch chạy tới, tôi trông thấy những bức tường chất ngất trên đầu tôi: đó là cạnh của các bàn thí nghiệm. Và tôi thấy cả một rừng cây thưa thớt - thực ra đó là những cái chân bàn.

Tôi phóng dọc theo chân tường, liền sau lưng tôi là Rachel.

<Cái đuôi này chẳng hấp dẫn chút nào,> Rachel nói. <Mình là chuột rồi mà vẫn thấy nó thiệt tệ.>

Thế rồi tôi nhìn thấy chiếc bàn trên đó có đặt cái mê cung của tôi. Con Courtney thứ thiệt đang ở trên. Tôi nhìn ngó khắp xung quanh.

<Chắc phải trèo lên cái ba lô của mình ở trên mặt ghế. Rồi từ đó trèo lên cái áo len của mình và nhảy lên mặt bàn.>

<Mình sẽ bám theo bồ> Rachel tuyên bố. <Dẫn đường đi, nàng chuột.>

Thân hình loài chuột lợi hại phi thường trong chuyện leo trèo. Chắc bạn chẳng ngờ rằng cái thân mập ú với những cẳng chân ngắn củn ấy lại có thể leo trèo ngon lành, nhưng tôi thiệt tình tin chắc rằng loài chuột có thể leo tới bất cứ chỗ nào nó muốn.

Tôi nhìn thấy chồng sách mà tôi đã xếp để làm một kiểu cầu thang leo lên mặt tường ngoài của mê cung. Bây giờ khi tôi có kích thước của một con chuột, thì tấm bìa ngoài đó là một bức tường thực sự. Trông nó dường như cao tới ba mét lận.

<Bồ vô trong mê cung đi,> Rachel giục. <Mình đợi ngoài này.>

Tôi chạy thoăn thoắt lên chồng sách. Những bức hình trên bìa quyển sách sinh vật của tôi trông cứ như những tấm tranh ghép khổng lồ bằng gạch men nhiều màu vậy đó.

Tôi lên tới đỉnh và nhìn xuống lòng mê cung. Tôi biết là mình có thể nhảy xuống dưới đó, nhảy vô giữa cái hành lang dài dằng dặc ấy, nhưng đúng lúc này tôi thấy sợ. Kể cũng kỳ thiệt, nhưng nghĩ tới việc đụng độ với con Courtney thứ thiệt, tôi bỗng thấy bồn chồn. Bao giờ tôi cũng cảm thấy hơi kỳ cục về chuyện sử dụng cơ thể của những con vật. Làm như vậy tôi có cảm giác tội lỗi sao ấy.

Nhưng tôi phải hoàn thành một nhiệm vụ mà. Tôi phải tìm ra lý do tại sao con Courtney hổng kiếm nổi đường tới các trái hạch. Nó phải có khả năng đánh hơi những trái đó chứ…

<Ê, đợi một phút đi. Mình cũng hổng đánh hơi được nè. Hổng được chút nào hết.>

<Hổng đánh hơi được cái gì kia?> Rachel hỏi.

<Những trái hạch đó. Mình hổng đánh hơi thấy chúng.>

<Vậy thì có gì đáng nói?>

<Vấn đề là ở chỗ đó,> tôi đáp.

Tôi nhìn ngó xung quanh và vắt óc suy nghĩ. Thế rồi tôi để ý thấy một luồng gió. Tôi hướng đôi mắt chuột lên cao. Trên đó, như cao tới hàng triệu dặm, có lẽ xa bằng đi tới mặt trăng ỉ, có một cái quạt trần.

<Ê. Đó là tại cái quạt. Nó đã thổi bạt mất mùi trái hạch.>

<Tuyệt. Vậy bây giờ tụi mình ra khỏi đây được chưa?>

Tôi đang tự gật gù tán thưởng sự sáng suốt của mình thì có hai sự cố xảy ra cùng một lúc. Thứ nhất là con Courtney-thứ-thiệt chạy vèo qua một khúc quanh của mê cung. Thứ hai là một tiếng va đánh sầm,

rồi tiếng cười như sấm và tiếng những bước chân rầm rập đi tới.

Con Courtney cứng người và ngó tôi trừng trừng. Tôi cũng ngó lại nó rồi quay lại nhìn Rachel cũng đang cứng đờ người y như tôi.

"Ê, COI KÌA! CHUỘT!" một giọng oang oang váng cả óc. Một thằng nhóc, tôi đoán chắc là thế. Tôi hổng nhận ra cụ thể giọng ai, nhưng chắc cú một điều là thằng nhóc đó đang kiếm chuyện.

"GỚM CHẾT!" một giọng khác la lên. "DIỆT CHỨNG NỚ ĐI. TAO CHÚA GHÉT LŨ CHUỘT!"

Hai đứa. Hai tên nhóc đang kiếm cái gì đó để phá phách chơi.

Hai sinh vật cực kỳ to lớn so với hai đứa chuột nhắt tụi tôi.

Đột nhiên, những cái bóng! Những rung động, những chuyển động dữ dội.

RẦM!

Cái bàn rung chuyển như thể trong cơn động đất.

RẦM! SẬP!

Một cái bóng chuyển động rất lẹ, chụp xuống tôi. Tôi nhảy vọt lên!

SẬP!

Mặt bàn nảy lên vì cú đập của bàn tay xém trúng người tôi.

Tôi cảm thấy mê cung bị nhấc lên, và đảo rất mạnh về một bên. Tôi có thể nhìn thấy toàn bộ mê cung dựng đứng như bức tường. Con Courtney rớt từ mê cung xuống mặt bàn. Bây giờ thì cả ba chúng tôi đều bị kẹt trên mặt bàn rồi.

"ĐÂY NÈ! LẤY CÂY CHỔI!"

<Dzọt!> Rachel hét.

<Chạy!> tôi la.

Bụp!

Có cái gì đó lớn như một cây thông đập xuống mặt bàn. Đó là cái cán chổi. Nó lia qua bàn, bay thẳng tới chỗ tụi tôi.

Tôi nhảy lên. Loài chuột ngó bộ hổng giống các vận động viên nhảy cao chút nào, nhưng khi cần thì chúng cũng nhảy được vậy đó.

Hấp! Tôi nhảy qua cái cán chổi, Rachel bám sát sau lưng tôi. Tôi thấy con Courtney róng tuốt về hướng khác.

Chạy! Chạy! Chạy! Rachel và tôi, hai đứa chạy hết tốc lực của loài chuột.

Tới mép bàn!

Y như đứng trên mép một tòa nhà bốn tầng vậy. Trông xuống thấy xa thăm thẳm.

Bỗng, một cái bóng! Một luồng gió lạ! Hổng còn thì giờ để nhìn hay nghĩ gì nữa!

<Aaaaa!>

<Aaaaa!>

Tụi tôi nhảy từ mép bàn xuống đúng lúc cái cán chổi phập xuống trúng ngay chỗ tụi tôi vừa đứng.

Cú nhảy dường như kéo dài vô tận. Giống như nhảy dù vậy đó.

Những ô kẻ của tấm vải sơn lót nhà trông như cánh ruộng kỳ lạ xa tít bên dưới.

Tôi đụng mạnh xuống sàn nhà. Hổng phải bốn chân của tôi chạm đất mà là cái bụng um tùm lông của tôi chịu trận. Cú đụng mạnh làm tôi thở hắt ra.

Lúc định thần lại, tôi nhận ra hai thằng nhóc hổng còn đuổi theo tôi và Rachel nữa. Chúng đã dồn được con Courtney vô một góc tường. Chúng đang lấy cán chổi thọc nó.

<Ôi trời,> tôi than. <Hai đứa mình mà sống sót thì Jake sẽ giết mình vì chuyện này mất.>

<Mình chạy phát oải rồi.> Rachel nói. <Ta quay lại cho hai tên kia một trận đi.>

Đó là ngón ruột của nàng Rachel mà, nhưng trong thâm tâm tôi cũng hổng muốn để cho con Courtney tội nghiệp bị giết. Nó còn hơn một dự án khoa học nữa: bây giờ thì nó gần như là một nhỏ em chuột của tôi rồi.

Tôi nhắm cái cẳng chân của thằng nhóc ở gần. Nó có kích thước của một cây xích tùng, chỉ có điều cây xích tùng này lại có màu xanh lơ của chiếc quần jeans. <Hổng biết bồ có nghĩ giống mình không?> tôi hỏi Rachel.

<Tui đồng ý với bồ,> nhỏ đáp.

Tụi tôi dồn sức vô bốn đôi chân chuột nhỏ xíu và phóng về phía trước. Lẹ, lẹ nữa, lẹ hết sức chuột nào.

Nhảy lên ống quần coi! Tôi loáng nhìn thấy một khoảng da phía trên đôi vớ. Tôi chạy lên đó. Những cái chân nhỏ xíu có vuốt của tôi bấu chặt chiếc vớ thể thao màu trắng và leo thẳng lên.

Giống y như chui lên một đường hầm. Lớp vải jeans thô cạ vô đầu và lưng tôi. Tôi cắm những chiếc vuốt ở chân vô da và lông của cái chân khổng lồ và phóng điên cuồng dọc theo mặt sau cái chân ấy.

"AAAAA!"

Đột nhiên thằng nhóc hết chú ý tới con Courtney.

"AAAAA! NƠ Ở TRÊN NGƯỜI TUI! NƠ Ở TRÊN NGƯỜI TUI NÈ! BẮT NƠ RA! BẮT NƠ RA GIÙM TUUUI!"

"KHÔÔÔNG! ÔI! ÔI! ÕI!" thằng nhóc kia thét lên vì bị Rachel tấn công.

<Yaaaa!> tôi kêu lên sau khi cái chân đùng đùng hất ra trước giật ra sau. Tôi đâm sầm vô bức tường vải thô. Rồi đâm sầm trở lại lớp da màu hồng. Tôi ráng bấu thật chặt trong khi thằng nhóc la oai oái và vừa chạy vừa vung vẩy chân in hệt một thằng khùng.

"AAAAA! AAAA! AAAAA!"

Hai thằng nhóc rông tuốt ra khỏi phòng thí nghiệm. Chúng chạy vô hành lang, vừa chạy vừa la bai bải.

Tôi quay người một cách thiệt là khó khăn và cắm đầu xuống đất. Tôi phóng ra. Ra khỏi ống quần, ra với tự do.

Hai thằng nhóc vẫn đang chạy trối chết trong cơn hoảng loạn cực độ.

Tôi chẳng bao giờ còn gặp lại con Courtney nữa. Tôi đoán là nó đã kiếm được một hốc kẹt nào đó để sống qua ngày rồi. Ít ra thì tôi cũng đã khám phá ra vì sao nó hổng thể kiếm nổi đường thoát ra khỏi mê cung.

Rachel và tôi kiếm được một chỗ an toàn để hoàn hình. Rồi hai đứa về nhà Rachel và tôi làm cho em gái của nhỏ một cái đầu quăn rất xịn. Lệ thường là vậy mà.

CHƯƠNG 3

Chiều hôm đó tụi tôi tụ họp ở Dưỡng đường Thú hoang - nhà kho của gia đình tôi.

Tôi đang cọ rửa các chuồng thú thì các bạn bắt đầu tới. Nói chính xác là tôi đang cọ rửa chuồng nhốt gấu trúc. Con gấu trúc này đã bị xe hơi đụng sơ trên xa lộ, và được đội tuần tra giao thông mang tới chỗ chúng tôi.

Nhờ ba tôi điều trị mà con gấu trúc đã tạm ổn. Nhưng trong thời gian này nó phải được chăm sóc chu đáo: cho ăn, cho uống thuốc, và chuồng của nó phải được giữ sạch sẽ. Và tất cả những chuyện đó thuộc nhiệm vụ của tôi.

Tôi mặc một bộ đồ bảo hộ lao động dơ hầy và mang đôi ủng cao su vừa bự vừa cao cổ. Lúc Rachel ló đầu vô thì hai tay tôi đang đút sâu trong đôi găng tay cao su.

"Chào Cassie."

"Chào Rachel." Tôi gập người xuống, tập trung vô việc quét chuồng gấu trúc. Tôi có thể nói là con gấu trúc này đang xem xét một cách nghiêm chỉnh là có nên nhảy lên cắn mũi tôi không đấy.

"Nè Cassie, bồ đào bộ này ở xó xỉnh nào ra vậy, hay đó là mốt mới nhất trên mạng đấy?"

Rachel với tôi là bạn rất thân, nhưng tính nết hai đứa tôi lại khác nhau một trời một vực.

Rachel có thể cuốc bộ suốt buổi dưới trời mưa mà trông vẫn như một người mẫu của hãng Glamour. Còn tôi thì có ngày sẽ xuất hiện trong lễ cưới của chính mình với chiếc quần jeans và đôi giày bốt chẳng ăn nhập gì với nhau cho coi.

Tôi đứng lui ra khỏi chuồng gấu. Tôi mỉm cười và xoay một vòng để Rachel có thể ngắm nghía bộ đồ *vía* của mình. "Bồ thích bộ này hôn? Đó là một phần trong bộ sưu tập Ngố Như Lừa của nhà Ralph Lauren đó."

"Rồi sẽ có ngày mình nhét bồ vô cái bao, lôi xệch tới khu thương xá và cưỡng bức bồ mua một cái đầm cho coi. Bồ có thể giữ lại đôi ủng cao su nếu bồ năn nỉ, nhưng tụi mình phải kiếm bằng được một cái đầm cho bồ."

"Bồ giỡn đó hả?" tôi hỏi Rachel. Bạn chẳng bao giờ có thể chắc chắn hoàn toàn chuyện gì với nhỏ Rachel này.

Nhỏ chỉ mỉm cười khoe hai hàm răng sáng trắng.

Tôi nghe thấy tiếng xe đạp dựa vô tường bên ngoài nhà kho. Rồi tiếng bọn con trai.

"Batman có thể đánh bại được Spiderman ỉ hả? Bồ muốn tui coi ý đó là nghiêm chỉnh sao? Bồ điên rồi hả? Tui tưởng tui biết rõ bồ, Jake

ạ, hóa ra bồ chỉ là một chú ngốc. Đừng có tự ái nha, Spiderman sẽ tiêu diệt Batman cho coi."

Marco đó. Giọng cậu ta có cái vẻ nghiêm túc thật bất thường.

"Chỉ cần nói đến bộ giáp toàn thân thôi, lưới nhện của Spiderman làm sao đọ nổi bộ giáp toàn thân của Batman. Homer, ở ngoài này đi, khỉ ạ. Mày hổng được vô trỏng đâu."

Đó là Jake và con chó Homer của bạn ấy. Homer hổng được phép vô nhà kho, vì nó luôn tin rằng các con vật nhỏ bé sinh ra là để bị săn đuổi.

Jake và Marco đi vô cái cửa nhỏ bên hông nhà kho.

"Cassie nè," Marco nói, "lúc nào trông bồ cũng xinh đẹp hết. Bồ coi bộ đồ mặc lúc hót phân chuồng y như là thời trang, vậy là có gu lắm đó." Rồi Marco ngó trân vô Rachel và nhăn mặt. "Ui da! Mỗi lần gặp bồ lại thấy bồ cao lên một chút. Thôi đi chứ. Ngưng mọc được rồi đó nha."

Rachel vỗ nhẹ lên đầu Marco. "Khỏi lo đi. Tui hổng coi nhẹ bồ vì bồ lùn tịt đâu, Marco."

Marco đau khổ bấu vô ngực mình. "Aaaa! Nàng Xena lại phóng thêm một mũi giáo trúng tim tui rồi!"

"Chào Jake," tôi hổng thèm để ý tới chuyện đương đầu giữa Marco với Rachel, chuyện đó thường quá rồi mà.

"Chào Cassie," Jake đáp và nhìn tôi, mỉm nụ cười từ tốn hiếm hoi rất riêng của bạn ấy. "Ê, mình nghe có hai thằng nhóc trong trường rêu rao là chúng bị một đôi chuột trong phòng thí nghiệm tấn công."

"Thiệt hả? Mình hổng có nghe chuyện đó," tôi ráng không lộ ra cái giọng the thé thiếu tự nhiên mà tôi thường có mỗi khi nói dối.

Jake nhướng một bên mày và tôi vội vàng quay lại quét dọn chuồng thú.

"Tụi mình tới đây vì chuyện gì vậy?" Rachel hỏi thẳng vô việc.

Jake nhún vai. "Tobias bảo anh triệu tập cả bọn lại. Cậu ấy với Ax có chuyện phải thông báo."

Ngay lúc đó có tiếng vỗ cánh rồi một con diều hâu nhào xuống qua cửa mái vựa cỏ khô đề ngỏ. Nó quay ngoắt lại, giảm tốc độ, xòe bộ vuốt ra và đậu gọn gàng trên một cây xà ngang.

Đó là một con diều hâu đuôi đỏ. Trên lưng gần như toàn nâu, bên dưới lốm đốm nâu nhạt xen nâu vàng. Con chim mang tên như thế là do bộ lông đuôi của nó có màu rỉ sắt.

Con diều hâu ngó trừng trừng xuống tụi tôi với đôi mắt màu nâu pha màu vàng kim dữ dội.

<Chào,> Tobias nói trong đầu tụi tôi.

"Chào Tobias," tôi đáp.

"Chào Tobias," Rachel nói. "Mình cứ tưởng đêm qua bồ ghé lại chứ."

Đôi khi Tobias quấn quýt với Rachel. Cậu ấy bay vô căn phòng của

nhỏ trên lầu và coi ti vi hay đọc sách - những việc mà Tobias không thể làm ở bên ngoài, những việc của con người ỉ mà.

<Ừm, phải rồi, mình tỉnh ghé,> Tobias đáp. <Nhưng lại có chuyện với Ax…>

"Ax gặp chuyện gì vậy?" Jake hỏi.

<Ax đang mở to mắt theo dõi mọi sự. Nói cho đúng là mở cả bốn con mắt đó.>

"Mọi sự là mọi sự gì?" Marco bắt đầu có vẻ sốt ruột.

Tobias sà xuống gần hơn. Cậu ấy đậu bên trên cửa tàu ngựa và kiểm tra một loạt chuồng. Trong nhà kho lúc này, ngoài con gấu trúc ra, còn có một con chồn, hai con sói, một nhúm dơi các kiểu, một con nhỉm bá cháy, một đôi thỏ, một con nai bị gấu vồ, nhiều chim cu, một con ngỗng, một con thiên nga non, một tốp đủ loại hải âu, một con sáo cánh đỏ và một con chim lợn.

<Con đại bàng chúa ra sao rồi?> Tobias hỏi.

"Nó bình phục hẳn rồi nên đã được thả đi," tôi nói. "Nhưng ba mình đã thả nó về lại vùng đồi bên kia, hổng gần lãnh địa của bồ đâu, Tobias."

Bạn biết không, đại bàng chúa đôi khi dám giết và xơi tái diều hâu đó.

Tobias chẳng có vẻ vui sướng gì hết. Nhưng thực ra với bộ mặt diều hâu, cậu ấy chẳng bao giờ lộ ra vẻ gì khác ngoài sự hung tợn. Vậy mà Tobias đã từng là một chú nhóc dịu dàng, hơi mềm yếu nữa là khác…

<Được rồi. Tui có chuyện này cần báo cáo. Hình như có kẻ nào đó đang chuẩn bị đốn cây trong rừng…>

"Không đời nào!" tôi la lên.

"Vậy thì sao nào?" Marco hỏi.

"Thì môi sinh sẽ bị tiêu hủy chứ sao! Thì các con thú sẽ mất nhà mất cửa! Thì những cây cổ thụ sẽ bị chặt làm ván ép!" tôi hét tướng lên.

Marco nhíu mày. "Vậy… đâu có liên quan gì tới tui?"

Tôi định trả lời, nhưng Tobias đã cắt ngang. <Marco, bồ có thể hổng quan tâm đến chuyện môi sinh, nhưng *kẻ nào* sắp đốn cây thì có lẽ bồ sẽ quan tâm đấy.>

"Một công ty khai thác gỗ hả?" Marco hỏi lửng lơ.

<Ừa, bồ đoán trúng đó,> Tobias đáp. <Chỉ có điều cái công ty khai thác gỗ này lại xây nguyên một trung tâm chỉ huy ở giữa rừng sâu với trường lực bảo vệ xung quanh, hổng cho bất cứ vật gì tới gần. Tui đã thử bay xán vô thì thấy y như va phải một bức tường vậy đó. Lại còn tụi cảnh vệ vũ trang đi lại xung quanh tòa nhà và tuần tra tới lui trên con đường vô rừng nữa chứ.>

"Ồ", Jake thốt lên.

<Tụi cảnh vệ ấy trang bị súng tự động.>

“Tụi Yeerk chắc?” Rachel tự hỏi. “Nhưng tại sao tụi Yeerk lại muốn đốn cây rừng mới được chứ?”

Tôi có thể trả lời câu hỏi ấy. Kế hoạch của bọn Yeerk đã quá rõ ràng. “Chúng muốn hủy diệt môi sinh,” tôi nói.

“Sao kia? Bây giờ tụi Yeerk lại xông ra tiêu diệt bọn hươu nai và chim cú ư?” Marco cười thô bạo.

“Hổng phải vậy,” tôi đáp. “Hổng phải chúng muốn hủy diệt môi trường sống của loài cú. Chúng săn đuổi những loài khác đó…”

<Đúng vậy,> Tobias tán thành. <Chúng sắp quét sạch môi trường sống của loài Animorphs đang cực kỳ, cực kỳ lâm nguy đấy.>

CHƯƠNG 4

"Hừ, bọn Yeerk ở ngay đó, trong rừng của tụi mình. Hay lắm," Rachel sôi nổi như nhỏ vẫn thường thế khi thấy có bất cứ chuyện gì nguy hiểm.

"Tụi mình phải đi ngó cái coi."

"Nếu đó là một hoạt động của bọn Yeerk thì phải coi chừng," Marco nói. "Chúng đang chờ tụi mình đấy."

<Đang chờ tụi mình hả?> Tobias nhắc lại.

Marco gật đầu. "Này nha, bọn Yeerk vẫn tin rằng tụi mình là một băng Andalite, đúng hông? Chúng nghĩ là chỉ có dân Andalite mới có khả năng biến hình và nhóm Andalite kia chỉ có thể ẩn núp trong rừng được thôi. Phải nói thẳng là: nếu tụi mình là dân Andalite, thì cả bọn đâu có thể mướn một căn hộ để ở, đúng hông?"

"Vậy tụi mình buộc phải ở trong rừng. Giống y như Ax bây giờ." Jake gật đầu. "Chúng nó muốn dùng chuyện đốn cây để săn bắt Andalite đó mà."

"Đúng. Chúng nghĩ bọn mình ở trong rừng, nên chúng phải chuẩn bị một cuộc tấn công. Chúng đang chuẩn bị sẵn sàng để tiêu diệt bất kỳ nhóm thú lạ nào chường mặt ra."

Tôi tán thành suy nghĩ của Marco. Nhưng có một câu hỏi khác làm tôi bứt rứt. "Làm sao chúng có thể xin được giấy phép đốn cây trong một khu rừng quốc gia chứ?"

Marco đảo mắt nhìn cứ như thể tôi là một con ngốc không bằng. "Ai mà thèm quan tâm? Thực tế là chúng đã làm rồi đó."

"Nếu tụi mình muốn tới đó coi thì hổng thể kéo đàn kéo lũ như vầy được," Jake nói "Phải chia thành hai nhóm. Biến thành những con vật khác nhau. Tụi mình cứ coi cho biết đã, đừng hành động gì vội. Đồng ý chứ?"

Cả bọn gật đầu.

"Mình sẽ đi cùng với Rachel. Mình sẽ biến thành chim ưng Peregrine. Rachel, em có thể biến thành đại bàng đầu bạc như trước. Tobias sẽ chỉ đường cho chúng ta. Ta sẽ có những cặp mắt siêu phàm để soi rõ mọi vật. Cassie thì đi với Marco."

"Tại sao hổng để mình đi với Rachel?" tôi hỏi.

"Là bởi bồ với Rachel chỉ có xúi bậy nhau chứ sao?" Jake đáp.

Bạn ấy biết cái vụ biến thành chuột rồi, dứt khoát là biết rồi…

Mười phút sau, Marco và tôi đã băng qua cánh đồng, rẽ lớp cỏ cao tiến về phía bìa rừng.

Khu rừng này rộng mênh mông, chạy đến tận chân núi. Hàng ngàn dặm vuông toàn thông và sồi cùng với rải rác những vạt cây bulô trải suốt từ trên núi xuống tới ven thị trấn. Trang trại nhà tôi ở ngay bìa

rừng. Ở vùng đó có cả đống trang trại với một số khu phát triển dân cư mới.

Buổi chiều hôm đó, trời sáng sủa, dãy núi có màu hồng và xanh lợt trong ánh hoàng hôn. Một ngọn gió mát dịu thoang thoảng hương hoa dại. Hai ba chú ngựa gặm cỏ tít bên kia cánh đồng, gần ngay hàng rào. Đây là một khu vực an toàn, nên những hôm thời tiết tốt chúng tôi thả cho ngựa chạy rông cả đêm.

Nhưng có thể chúng tôi phải thay đổi thói quen này vì người ta mới thả chó sói trở lại rừng. Một đàn sói có thể hạ cả một con ngựa khỏe mạnh như chơi. Tôi biết điều đó vì tôi đã từng là một con sói mà…

Và tôi đang sẵn sàng biến thành sói lần nữa đây.

Hai đứa tôi đã tới bìa rừng. Bắt đầu có sự biến đổi đột ngột. Phút trước chân còn dẫm trên cỏ, phút sau đã đi trên lá thông và lá cây rụng.

Đi dưới bóng cây thì tối hơn. Vô trong rừng càng tối nữa. Tôi ngửa cổ lên nhìn vẫn thấy trời xanh trên đầu, nhưng mặt trời đang lặn và đêm ngày càng tới gần. Các sinh vật sống về ban ngày giảm dần mọi hoạt động và các sinh vật sống về đêm bắt đầu mở mặt.

“Giờ có thể biến hình được rồi đó,” Marco nói.

“Phải. Biến thành sói sẽ đi lẹ hơn đấy,” tôi tán thành.

Marco toét miệng cười với tôi. “Bồ có bao giờ thấy gớm không hả? Ý tui nói là toàn bộ cái trò biến hình này đó? Tui thì vẫn nhớ như in cái lần biến hình đầu tiên. Kỳ quái thiệt đó.”

“Lúc nào mà chẳng kỳ quái vậy,” tôi nói.

“Ngay cả bồ mà cũng vậy sao?”

“Mình thì khác gì chứ?”

Marco nhún vai. “Bồ là bà hoàng về môn biến hình mà.”

Tôi bật cười. “Thôi đi mà. Bọn mình đứa nào chả biến hình.”

“Ừa, nhưng đến Ax cũng phải nói bồ là một loại tài năng đặc biệt. Như thể bồ có năng lực kiểm soát xịn hơn hay sao đó. Ax bảo bồ còn ngon lành hơn cả ảnh đó.”

“Nhưng thế cũng chẳng làm cho mình bớt thấy gớm chút nào hết,” tôi nói. “Ý mình là, lúc này tụi mình đang ở trong rừng, mặt trời thì đang lặn, và mình đang sẵn sàng biến thành một con chó sói. Có thể là một bộ phim kinh dị quá đi chứ.”

“*Người sói,*”

“Cô gái sói,” tôi sửa lại.

“Cặp trai gái sói.”

Hai đứa tôi giấu quần áo mặc ngoài vô một bụi cây và bắt đầu biến hình. Tôi tập trung tâm trí vô con sói mà ADN của nó đã là một phần của cơ thể tôi. Marco và tôi đã trở thành hai con sói y hệt nhau vì tụi tôi đã thu nạp ADN của cùng một con sói cái mà.

Tôi cảm thấy hàm của mình kéo dài, kéo dài ra mãi. Các lóng

xương kêu ken két khi cái miệng xinh nhỏ yếu xìu của tôi trở thành cái hàm đầy sức mạnh đáng sợ của con sói.

Nướu của tôi ngứa ran khi những chiếc răng sói mọc dài ra.

"Thấy hông? Ớ là iều ui uốn ói ó," Marco ráng phát âm trong khi lưỡi và môi của cậu ta biến mất. Chỉ vài giây sau cậu ta đã có thể chuyển sang nói bằng ý nghĩ.

<Thấy chưa? Đó là điều tui muốn nói đó. Bồ biến hình ngon lành hơn tui nhiều, nhưng kể ra cũng gớm thấy mồ.>

Tôi đã kiểm soát quá trình biến hình sao cho cái đầu sói hiện ra hoàn toàn trước khi những phần khác biến đổi. Tôi vẫn là một con nhóc, trừ bộ lông thú mới mọc ngăn ngắn và một cái đầu sói to đùng xồm xoàm ở trên hai vai.

<Thiệt tình mình hổng nghĩ nhiều về vụ này đâu,> tôi nói. <Đôi khi óc mình dường như tự động điều khiển việc biến hình vậy đó.>

Phần còn lại của quá trình biến hình tiếp tục. Đầu gối tôi gập vô. Cẳng chân tôi nhỏ đi. Những bàn chân thô ráp thế chỗ bàn chân người. Lông trên mình tôi mọc dài và thô, có màu xam xám.

Tôi sụp xuống trên hai chi trước của mình, hổng còn đứng thẳng được nữa.

Những bản năng của loài sói bắt đầu nổi lên, nhưng tôi đã từng biến thành sói rồi nên kiểm soát chúng khá dễ dàng.

Rồi đến lượt những cảm quan của loài sói thay thế tri giác của con người.

Loài sói có một kinh nghiệm về rừng hoàn toàn khác loài người. Cứ như thể trong phút chốc tôi bị mang đến một nơi hoàn toàn khác lạ vậy đó.

Hồi nãy lỗ tai người của tôi hầu như hổng ghi nhận được gì hết ngoài một chút xíu gió, vài tiếng chiêm chiếp, tiếng lá rì rào. Nhưng giờ tai sói nghe thấy tất cả. Một con thú bốn chân rất bự đang đi cách xa hàng trăm mét bên tay mặt. Những con sóc đang gặm trái cây trên cao. Côn trùng bò dưới lớp lá thông phủ kín mặt đất. Những chiếc xe chạy ngoài đường cái xa tít.

Vậy mà hai tai sói chẳng là gì so với khứu giác của nó.

Tôi chỉ biết nói thế này: con người chỉ là những đứa trẻ trì độn về mùi so với thiên tài sói trong môn đánh hơi. Chúng ta chẳng đánh hơi được gì hết. Có thể chúng ta ngửi thấy mùi một bông hoa nếu nó ở ngay dưới mũi ta, hay mùi chiếc bánh sôcôla đang nướng trong lò. Nhưng… bạn hổng thể hình dung nổi một cái mũi sói là như thế nào đâu.

<Aaaa!> tôi la lên trong sự kích động.

<Ừa,> Marco tán thành. <Tui quên khuấy đi mất. Uau. Xin chào!>

Thật in hệt như đang đui mù bỗng đột ngột sáng mắt ra.

Con-sói-tôi đánh hơi thấy lũ ngựa trên cánh đồng. Hổng những chỉ

đánh hơi thấy chúng là loài ngựa thôi đâu, tôi còn biết chúng là những con ngựa hoàn toàn trưởng thành và khỏe mạnh nữa. Con sói đánh hơi được từng bông hoa, từng cái cây, từng chiếc lá, từng cây nấm. Nó đánh hơi thấy nước ở ba chỗ khác nhau và biết dòng nước nào ngọt nhất.

Con sói đánh hơi thấy một con sóc chuột, một tá sóc, lũ chuột chù, chuột nhắt, hươu nai, một con chim sẻ chết, một con gấu trúc, không… hai con gấu trúc kia.

Và đánh hơi thấy tôi. Ý tôi là, nó đánh hơi thấy mùi quần áo tôi vừa trút ra khi biến hình, nó đánh hơi thấy mùi tất cả bọn chim thú trong nhà kho mà tôi đã đụng vô hay thậm chí chỉ đi sát qua.

Nó đánh hơi thấy những vật đã ở đó từ ba ngày trước. Cái người đã đi bộ qua rừng… Con sói khác - một con sói đực già, đã đi qua đây. Mùi chó, mùi mèo và mùi rác.

Có một cái mùi rất kỳ lạ mà tôi nhận ra đó phải là mùi của một dân Andalite - mùi của Ax.

Khi bạn tổng hợp tất cả những thứ ấy lại trong đầu của bạn - ý nghĩa của mùi và tiếng - thì giống như toàn bộ thế giới xung quanh bạn đang chuyển động, sôi sục, và nổ tung vì tràn trề sức sống.

<Tuyệt thật,> Marco thốt lên.

<Cực kỳ,> tôi chỉ có thể tán thành. <Tới đi. Chạy đi nào.>

Loài sói khoái chạy vô cùng.

CHƯƠNG 5

Loài sói có thể chạy miết trong đêm hồng ngừng, hồng nghỉ lấy hơi, cũng hồng chậm bước.

Marco và tôi chạy, nhảy qua những khúc cây đổ, luồn qua cây cối, men theo những bụi gai, băng qua những đồng cỏ trải dưới ánh hoàng hôn, xuyên qua những đám thông cao, vui vẻ bì bõm trong những dòng suối và vọt qua các tảng đá lớn.

Tụi tôi chạy với các giác quan mở rộng, đầu óc bơi trong các mùi, tiếng động và hình ảnh. Chẳng có gì trong vòng một kilomet mà tụi tôi hổng biết. Tụi tôi nối mạng với dòng dữ liệu của chỉnh thiên nhiên.

Tụi tôi đánh hơi thấy trại đốn cây từ lâu trước khi tới tận nơi. Rồi tụi tôi nghe thấy tiếng máy chạy. Và những tiếng thì thầm. Tiếng người.

Rồi tụi tôi bỗng nhớ rằng trong rừng chẳng phải chỉ có tụi tôi là những con thú săn mồi siêu nhạy cảm.

<Mấy bồ đó hả?> một tiếng hỏi trong đầu tôi. Tiếng Jake.

<Phải. Bồ đang ở đâu vậy?> tôi hỏi lại.

<Trước bồ khá xa đó,> Jake cười. Tôi ngưng chạy và ngửa đầu ra sau như thể muốn hú lên mặt trăng. Qua một khoảng trống giữa rừng cây tôi nhìn thấy một mảng trời. Và cao, cao tít trên trời, là ba cái chấm đen nhỏ xíu.

Tobias và Jake lượn lờ trên cao khoảng bốn trăm mét. Mặc dù ánh sáng đã yếu, từ tít trên cao giữa tầng mây các bạn ấy vẫn nhìn thấy tụi tôi.

<Điểm đến ở ngay phía trước đó. Rất nhiều thiết bị cồng kềnh. Tụi cảnh vệ. Cứ tới coi cho biết. Nhưng phải thận trọng nha.> Tobias lưu ý.

<Bồ đi cùng tụi này mà,> tôi hơi càu nhàu.

Tobias bật cười. <Ừa, nhưng mấy bồ là một cặp sói bự chảng mà, có gì đáng ngại lắm đâu. Nè, có con bọ chét bò sát tai bồ đó…>

<Bồ làm sao thấy được một con bọ chét,> tôi vặn.

<Hề hề hề,> Tobias cười. <Tui mà lại hổng thấy?>

Marco và tôi tiếp tục chạy tới nhưng chậm hơn, thận trọng hơn.

Qua các lùm cây tụi tôi bắt đầu nhìn thấy ánh sáng. Ánh sáng nhân tạo.

Marco và tôi từ từ trườn tới, vai hom, đầu cúi, tai vểnh, mũi hít gió tìm dấu vết.

Trung tâm chỉ huy là một tòa nhà lớn, cất toàn bằng cây, nó giống một kiểu trạm kiểm lâm quê mùa. Nó có hai tầng, trước mặt có cổng lớn.

Mặt sau và bên hông của tầng trệt hổng có cửa sổ. Hổng có cái nào hết trơn. Tầng lầu thì có cửa sổ, nhưng cái nào cái nấy tối hù. Chẳng nhìn thấy bên trong gì hết.

Trên nóc nhà gắn những đèn pha cực mạnh. Trong vòng bán kính ba mươi mét, rừng bị đốn trụi và mặt đất trơ ra được chiếu rõ như ban ngày.

Khoảng một tá thiết bị khổng lồ nằm xếp hàng thẳng thớm bên nhau. Những máy xúc, những cần cẩu hình dáng kỳ dị, những xe tải, và một thiết bị quái đản trông như một thứ đồ chơi khổng lồ. Tôi đoán là nó dùng để cắt cây.

Các giác quan tinh nhạy của loài sói trong tôi đề ý tới nhiều người đang đi lại vòng vòng quanh khu vực đất trống. Họ rải đều cách nhau chừng năm chục mét và trông có vẻ rất cảnh giác.

Tên gần nhất đang đi ngay trước mặt hai đứa tôi. Marco và tôi phục xuống rất thấp đằng sau những thân cây và hoàn toàn bất động.

Gã đàn ông vận đồng phục màu nâu vàng, hai ống quần xỏ trong đôi bốt cao cổ, tay cầm một khẩu súng tự động.

<Hừ, trông hơi quá lố đối với một trại khai thác cây đó. Thằng cha này đâu phải là dân thợ xẻ,> tôi nhận xét.

Tôi dỏng hai tai về phía tòa nhà, nhưng hổng nghe thấy tiếng động nào từ trỏng vọng ra. Có thể thực tế hổng có tiếng động nào mà cũng có thể tòa nhà được trang bị cách âm.

<Bồ có ngửi thấy mùi gì hông?> Marco hỏi tôi.

<Mình có đánh hơi thấy cái gì đó mà mình hổng nhận ra nổi. Cái mùi kỳ lắm kia.>

<Ừa, tui cũng vậy. Mùi thú vật, nhưng kỳ lắm, há?>

<Tụi Hork-Bajir chăng?>

<Có thể lắm,> Marco tán thành.

<Tụi cảnh vệ thì toàn là người,> tôi lưu ý. <Có thể họ chẳng liên quan gì tới tụi Yeerk hết. Những người này là ai chẳng biết, nhưng có thể hổng phải là người của chúng. Ý mình là những người bình thường đôi khi cũng có những hành động khác thường, đâu phải cứ ai kỳ quặc đều là một tên Mượn xác.>

<Đúng vậy, nhưng bồ đừng quên cái trường lực. Tui nghĩ thậm chí nếu những tên này là tụi buôn ma túy hay gì đó đại loại, chúng cũng hổng tài nào thiết kế được một trường lực như vậy.>

<Có lý.> Tôi nín lặng. Tôi vừa nghe một tiếng động. Nhiều tiếng động. Một chuyển động. Chuyển động rón rén, thận trọng.

Tôi liếc qua Marco và thấy hai tai cậu ta cũng vểnh lên. <Ừa, tui có nghe thấy,> Marco thầm thì. <Đằng sau tụi mình. Có kẻ nào đó đi vòng xung quanh.>

Tôi cảm thấy nỗi sợ chích vô bén như dao. Phần người trong tôi hoảng sợ. Phần sói thì không. Nhưng lúc này tôi tin vào bản năng người hơn.

<Tụi cảnh vệ đâu rồi?> tôi hỏi.

<Ờ nhỉ.> Marco chợt tỉnh.

Ánh sáng chói lòa!

Ánh sáng khắp nơi, khắp mọi nơi! Cả thế giới là một màu trắng rực rỡ.

Tôi cảm thấy như toàn thể vũ trụ nhìn thấy mình.

XOẢNG! XOẢNG! XOẢNG!

Những tiếng động chát chúa ròn rã từ những thân cây phía trên đầu tụi tôi. Tôi liếc lên, có cái gì đó rớt xuống. Một chiếc lưới.

Những chiếc lưới thép tổ chảng bung ra từ những ngọn cây, rớt xuống tụi tôi. Mép lưới đeo những cục kim loại nặng.

<DZỌT!>

Tụi tôi vọt đi. Chiếc lưới trên đầu tôi rớt xuống. Tôi chạy như bay về phía mép lưới, chạy thục mạng…

Thoát!

Chiếc lưới cào vô lưng tôi. Nhưng tôi đã luồn qua được!

VÉO! VÉO!

Một tia sáng đỏ rực bắn ra từ những cửa sổ tối hù trên tầng lầu của tòa nhà gỗ. Tia sáng chạm trúng một gốc cây cách tôi chưa đầy hai tấc. Gỗ tiêu ra khói, một cái lỗ đường kính mười lăm centimet thủng từ bên này qua bên kia gốc cây.

Tia Nghiệt!

Tôi chạy lồng lên. Nhưng có cái gì đó hổng ổn. Marco! Marco đâu rồi?

Tôi quay đầu chạy trở lại. Marco bị sa lưới rồi! Cậu ta bị cái lưới đè dí dị và đang trườn sát bụng xuống đất cố thoát ra…

Tôi chạy trở lại.

VÉO! VÉO!

Những tia Nghiệt, gần như chìm trong ánh sáng chói lọi của đèn pha, vẫn bắn ra tới tấp.

Tôi ngoạm lấy mép lưới và ráng nhấc lên. Nặng quá sức. Hèn chi Marco phải trườn.

<Chạy khỏi đây ngay!> Marco hét lên. <Đừng để bị giết vì tui!>

<Im mồm và ráng chun ra đi!> tôi la.

VÉO! VÉO!

Tôi hổng giữ nổi chiếc lưới nữa. Hàm tôi đau nhức. Cổ tôi oằn xuống. Marco chỉ nhích tới được từng centimet. Trong khi đó những tia Nghiệt ngày càng gần đích.

Tụi cảnh vệ đã biến đi đằng nào rồi. Chúng đang chạy xuyên qua rừng tới chỗ hai đứa tôi. Nửa tá bọn chúng mang súng tự động. Những cái bóng khổng lồ hắt lên ngọn cây tạo nên một cảnh tượng thiệt hãi hùng.

Thế rồi… một cái gì đó rất lẹ. Lẹ hơn chó sói. Lẹ hơn con người.

Giống như một con nai. Như một con ngựa. Một gương mặt hổng

có miệng, những con mắt vòi, một cái đuôi như đuôi bọ cạp. Một sinh vật chẳng giống con vật nào trên Trái Đất. Nó chạy như bay về phía tụi tôi.

<Ax!> tôi la lên.

Cái đuôi của Ax quất lẹ hơn mắt người chớp.

Lưỡi dao ở chót đuôi cắt đứt các mắt lưới, làm tóe những tia lửa, tạo thành một quãng hở lớn ngay trước mũi Marco.

<Ui! Hơi sát quá đó!> Marco thốt lên. Nhưng cậu ta lập tức nhào ra khỏi cái lỗ lưới thủng và vọt đi. Tôi theo sát sau lưng Marco. Loài sói vốn đã lẹ, nhưng khi bạn gặp một con sói đang khiếp hãi lại mang tâm trí của một con người đang hoảng hốt, bạn sẽ kinh ngạc về tốc độ di chuyển cực kỳ lẹ của nó.

Hai đứa tôi chạy trối chết khỏi nơi đó, liền sau lưng là Ax.

PĂNG PĂNG PĂNG PĂNG….

Súng nổ! Những phát súng của con người, tuy kiểu cách đó có phần lỗi thời song cũng chết người như chơi vậy đó.

Tiếng súng nổ trong thực tế lớn hơn trong phim ảnh nhiều lắm.

Và đi nhiên đáng sợ hơn nhiều khi chúng nhắm thẳng vô bạn. Và thiệt tình, nếu bạn bị bắn trúng thì tuyệt đối chẳng giống như trong phim chút nào đâu.

<Aaaaaaa!> tôi hét lên.

<Aaaaaaa!> Marco hét lên.

<Aaaaaaa!> Ax hét theo.

Khi chạy ra khỏi chỗ đó, hai con sói và một Andalite vừa lập một kỷ lục mới về tốc độ.

CHƯƠNG 6

"Vậy là tụi mình đã trả lời được câu hỏi: đó có phải là một trại đốn cây thông thường không rồi nha," Marco nói.

Marco và tôi đã hoàn hình. Rachel và Jake bay sà xuống và nhập bọn với hai đứa tôi. Tobias thì đậu vắt vẻo trên một cành cây thấp.

Ax đứng kề bên. Hai con mắt vòi của ảnh di chuyển liên tục từ bên nọ qua bên kia, săm soi khu rừng tối xung quanh. Hai con mắt chính bắt gặp cái nhìn của tôi.

"Tiện đây cho mình cảm ơn bồ nghen Ax," Tôi nói.

"Ừa, chẳng phải chuyện giỡn đâu nha," Marco chêm vô. "Xém chút nữa là tui thành món thịt bằm ở đó rồi. Lưỡi "vĩ đao" của bồ hổng phải đồ bỏ đâu nghen Ax."

<Lẽ ra tôi phải khám phá ra những chiếc lưới giấu trên ngọn cây,> Ax tự phê. <Tôi đã phát hiện thấy trường lực và nghi là có các tia Nghiệt ở những cửa sổ trên tầng lầu, nhưng cái món lưới thì quá thô sơ nên tôi đã hổng để ý.>

"Chẳng đứa nào trong bọn mình trông thấy những cái lưới đó hết," Jake nói. "Chúng thiết kế cừ thiệt!"

"Điều quan trọng là chúng cố ý chờ đón tụi mình," Marco nói. "Dứt khoát đây là một hoạt động của lũ Yeerk rồi. Tui hổng nghĩ rằng chúng thực sự muốn kinh doanh cây gỗ gì gì hết, và như vậy có nghĩa là tất cả những trò này chỉ nhằm tóm gọn tụi mình thôi."

"Rất đúng," Rachel tán thành. "Chúng nghĩ tụi mình là dân Andalite. Tụi mình tấn công chúng ở khắp vùng này, nên chúng nhứt định cho rằng tụi mình phải ẩn nấp trong rừng."

"Chúng đoán vậy cũng phải," Jake nói. "Ax và Tobias chả sống trong rừng đó sao, còn tất cả chúng mình thì sử dụng rừng."

"Nhưng ở trong rừng đâu chỉ có chúng ta," tôi vặn lại.

Tất cả đều ớ ra.

Tôi hít một hơi dài. "Ý mình là vầy: khu rừng này có tầm quan trọng lớn lắm ngay cả khi Tobias và Ax hổng sống ở trỏng. Mình phát bịnh khi nghĩ tới việc bọn người kia chặt hạ tất cả cây cối trong rừng."

"Thôi đi chị Hai, đừng lôi tụi này vô chương trình Mẹ Trái Đất, được hông?" Marco phản ứng. "Chỉ xém chút nữa là tui bị tia Nghiệt chiên giòn, như vậy đâu phải để cứu nai Bambi kia chứ?"

"Coi kìa Marco, tụi mình đâu phải là loài sinh vật duy nhất sống trên mặt đất. Và chính tụi mình phải hiểu điều đó hơn ai hết chứ."

"Cassie nè. Tụi mình đang chiến đấu với bọn Yeerk để cứu thế giới. Ai mà thèm quan tâm mấy vụ môi sinh, chăm sóc cây cối, quay vòng vỏ đồ hộp vớ vẩn chứ?"

“Mình quan tâm,” tôi đáp.

“Bồ hả, được lắm,” Marco tiếp tục. “Riêng với tui thì điều đáng quan tâm là có một bọn Yeerk lập pháo đài ở trong rừng, và chúng sắp sử dụng nó để triệt hạ rừng cây nhằm lùng sục chúng ta.”

Tôi dợm cất tiếng đáp trả thì Jake giơ tay lên. “Mình nghĩ chẳng có gì quan trọng nếu như chúng ta có những suy nghĩ hơi khác nhau một chút về lý do cả bọn quan tâm đến khu rừng. Ý mình là dù thế nào thì tụi mình cũng phải chặn đứng cái việc chúng đang làm. Đúng hông?”

Jake ngó Marco rồi ngó tôi. Ngay lúc đó tôi thấy khó chịu với Jake. Tôi muốn nói tôi hiểu là Jake phải coi ý kiến của mọi người như nhau. Nhưng dù sao vẫn có vẻ như Jake tán thành Marco, rằng nếu rừng có bị quét sạch trơn thì cũng chẳng có việc gì, miễn tụi tôi sống sót là đủ.

Tôi quay qua Rachel tìm sự ủng hộ, nhưng nhỏ cúi mặt xuống như thể đang kiếm cái gì đó dưới đất vậy.

Ô, tệ thiệt, tôi nghĩ. *Ngay cả Rachel cũng cho là mình trật.*

<Điều quan trọng là tụi mình phải ngăn chúng lại,> Tobias nói.

“Nhưng chính xác là phải làm như thế nào mới được chứ?” Marco hỏi. “Chỗ đó đúng là Pháo đài Tận thế.”

“Đánh sập hay làm nổ tung nó đây?” Rachel trầm ngâm.

“Cướp lấy một thiết bị hạng nặng của chúng mà tấn công vô pháo đài?” Marco gợi ý. “Nhưng tụi mình hổng có được lợi thế của sự bất ngờ. Chúng biết chắc là tụi mình sẽ tới. Chúng biết sớm muộn gì tụi mình cũng theo dõi chúng.”

<Thiết bị nặng có thể hổng có tác dụng,> Ax nói. <Tòa nhà ấy được trường lực bảo vệ xung quanh. Thiết bị có thể hổng lọt vô được. Mà chúng ta cũng vậy. Chúng ta có thể bị trường lực chặn lại và sau đó bị các tia Nghiệt cắt thành từng mảnh.>

Rachel mím chặt môi lại. “Vậy thì bỏ cuộc sao? Chịu để cho chúng đốn hết rừng cây cho tới khi chúng kiếm ra Ax hay Tobias sao?”

Ax hổng trả lời được.

“Các bạn biết đó, mình hổng muốn ra vẻ một nhà môi sinh hay gì đó đại loại,” tôi nói. “Nhưng câu hỏi đặt ra là: Làm sao bọn Yeerk lại xin được giấy phép đốn cây trong một khu rừng quốc gia?”

“Chúng cần quái gì giấy phép chứ!” Marco nói, giọng châm biếm.

“Bởi vì đôi khi chúng cần có những cách làm tế nhị Marco à. Bọn Yeerk chưa thể kiểm soát được toàn bộ chính quyền. Dù sao chúng cũng chưa thể. Vậy chúng phải xoay xở để có giấy phép hợp pháp. Nếu không, sẽ có cảnh sát, nhân viên FBI, và giới báo chí nháo nhào tới cả đống. Chúng chẳng muốn như vậy đâu.”

Marco có vẻ muốn nói câu gì đó hóm hỉnh, nhưng rồi cậu ta chỉ thốt ra: “Ồ”

Jake nhướng mày ngó Marco.

“Marco thấy hông, Cassie tốt bụng hơn bồ ở chỗ đó. Lẽ ra nhỏ phải

nói: ‘Chúng chẳng muốn như vậy, đến giờ mà bồ vẫn không hiểu sao?’”

Marco toét miệng cười ngoài ý muốn.

Jake nháy tôi một cái, và tôi tha thứ liền cho bạn ấy cái tội vừa nãy đã làm như thể Marco nói trúng. “Theo bồ thì tụi mình nên làm gì đây?”

Tôi nhún vai. Tôi chúa ghét phải nghĩ tới việc có thể kết thúc bằng cảnh bạn bè bị thương hay bị giết. “Mình đoán… Ý mình là, thế này, ừm… Thế này nha, coi kìa, bọn Yeerk nhất định phải có một ai đó. Chúng phải có một tên Mượn xác nằm ở một cương vị cao. Chúng ta phải kiếm cho ra tên đó.”

<Nhưng làm sao để kiếm ra mới được chứ?> Tobias hỏi.

“Mình đoán…” tôi nhìn Jake cầu cứu. Tôi biết câu trả lời nhưng hổng muốn nói ra. Bạn thấy đó, lần nào vạch kế hoạch, tụi tôi cũng hổng lường nổi mọi việc về sau lại kết thúc bằng những nguy hiểm khủng khiếp như thế nào.

“Tụi mình phải lọt vô trong tòa nhà đó,” Jake nói ra giùm tôi.

Tôi gật đầu, ít ra thì tôi cũng có thể tán thành.

Rachel lắc đầu. “Mình hổng biết có loài vật nào đủ bự để phá được lối vô chỗ đó.”

“Hổng cần bự” Tôi sửa lại. “Chỉ cần nhỏ. *Thiệt* nhỏ.”

CHƯƠNG 7

"Con đi đâu về đó?" ba hỏi khi tôi về tới nhà. Ba đang ở trong bếp, lục cái gì đó trong tủ lạnh.

Tôi hơi bất ngờ vì câu hỏi ấy. Ba mẹ thường hổng hỏi han tôi nhiều. Ba mẹ thường tin tưởng tôi, và thường thì cũng *có thể* tin tôi. Tôi chẳng bao giờ nghĩ tới việc nói dối ba mẹ, mãi cho tới khi tôi trở thành một Animorphs. Giờ thì hình như tôi nói dối như cuội. Nói mãi rồi đâm chai mới ớn chứ.

"Ồ… ừm, con chỉ đi dạo thôi mà," tôi đáp. "Ba cần con có chuyện gì ạ?"

"Ồ phải," ba có vẻ quá long trọng, nên tôi biết là chẳng có gì nghiêm túc cho lắm. Cái kiểu của ba là vậy mà. Tôi nghĩ là ba có óc hài hước. Dù sao đó cũng là nhận xét của Jake. Bạn ấy cho rằng ba tôi là một người ngộ nghĩnh nhất thế giới.

"Có chuyện gì vậy ạ?"

"Chỉ có một cú điện thoại từ đội tuần tra xa lộ thôi. Họ bảo… con thú nọ… nằm ở bên lề xa lộ, đúng nơi con đường cắt vô rừng. Họ bảo con vật nọ hình như bị bỏng nặng lắm…"

Tôi hổng ưa cái lối ba gọi "con vật nọ" chút nào.

"Chúng ta phải chạy xe tới rước nó về," ba nói rồi toét miệng cười. "Đúng ra là ba đánh xe, còn con rước nó."

Tôi càu nhàu. Trên đời này chỉ có một loài thú mà ba tôi sợ. Chó sói hay cả gấu ba cũng chả ngán. Nhưng ba hổng bao giờ đụng vô "con vật nọ".

"Ba muốn nói đó là con chồn hôi chứ gì?" Tôi hỏi.

Ba gật đầu. "Con có cách xử với loài chồn hôi. Chúng khoái con. Với lại ngày mai ba phải đi gặp ban quản lý Công ty Thức ăn Mèo Dudette. Ba hổng thể chường mặt ra với họ mà người sặc sụa mùi chồn hôi được."

Mẹ tôi xuất hiện. Bà đang trèo từ dưới tầng hầm lên, ôm trong lòng một thùng sáu chai nước cốt rau. "Đây, trong chạn thức ăn chỉ còn có ngần này," Mẹ nói.

Bạn biết đó, nước cà chua là một trong số rất ít thứ có thể tẩy được mùi chồn hôi.

"Mẹ, mẹ chẳng phải là người sẽ giúp ba với cái món này sao? Con… con mắc làm nhiều bài tập quan trọng lắm…"

"Ừa, đúng vậy đó," mẹ công nhận.

"Thiệt là rầu quá đi. Ba mẹ đều là bác sĩ thú y xịn," tôi nói. "Vậy mà sao lại đi sợ mấy con chồn hôi chứ?"

"Thì trước kia ba đâu có sợ," ba tôi âu sầu. "Trước khi… trước khi xảy ra *sự cố.*"

“Chỉ tại một con chồn hôi xịt vô người ba…”

“Xịt trúng mặt,” ba tiếp lời.

“Chỉ tại ba có một kinh nghiệm hổng vui…”

“Nó xịt vô ba tới sáu phát trong vòng ba giây,” ba phân trần. “Ba bốc mùi suốt một tuần lễ sau đó. Mẹ con bắt ba xuống ngủ trong nhà kho. Rồi sợ những con vật ở trỏng bị náo động, ba lại phải dựng lều ngoài sân…”

“Rồi chúng ta đã phải đốt cái lều ấy đi,” mẹ tôi bổ sung và cười rinh rích.

“Con có cách xử với bọn chồn hôi mà,” ba tôi nhắc lại. “Thực tế là con có cách xử với tất cả mọi con thú. Nào con, con biết là lũ chồn hôi yêu con mà.”

“Một con chồn hôi bị vứt bên rìa xa lộ thì hổng yêu ai đâu ba,” tôi đáp.

Mười phút sau, chúng tôi đã ngồi trên chiếc xe tải chuyên rước các con thú mà ba mới mua, chạy trên xa lộ. Chiếc xe cũ mà ba yêu quý đã bị đánh cắp và phá hủy mất rồi.

Ít ra thì ba tôi cũng tin là vậy. Còn thực ra là bọn tôi đã buộc lòng phải mượn nó để dùng trong một trận chiến khủng khiếp với lũ Yeerk. Marco đã lái nó, và té ra cậu ta hổng biết lái gì hết trơn. Chiếc xe đã kết thúc cuộc đời nó trong một cái hố.

Trên đường đi chúng tôi nghe nhạc trong máy CD. Đó là điều ba tôi ưng nhất trong chiếc xe tải mới. Ba nghe một đĩa nhạc jazz xưa hay thứ gì đó đại loại.

Chúng tôi tới địa điểm mà đội tuần tra xa lộ đã thông báo với ba. Ba tôi đậu xe sát lề đường và bật đèn báo hiệu.

“Cẩn thận nha, ở quãng này người ta chạy xe như điên đó con,” ba cảnh báo trong lúc chúng tôi leo ra khỏi xe.

Những chiếc xe hơi vút qua với tốc độ hơn một trăm km/h, đèn pha loang loáng. Khu rừng tối đen đặc lại hai bên đường. Tôi rọi đèn pin vô bờ cây ven rừng.

Thông thường thì rừng chẳng làm tôi ngán. Nhưng lúc này tôi biết rằng mình đang ở cách trại đốn cây của bọn Yeerk chưa đầy nửa kilomet. Thiệt quá kỳ quặc khi trở lại chỗ này, nơi đúng một giờ trước đây tôi đã xém đi tong.

Chúng tôi mất ít nhất là hai mươi phút lội bộ tới lui trên dệ cỏ ven đường trước khi ánh đèn pin của tôi quét trúng một đám gì đó có màu trắng và đen.

“Ba! Đây nè!”

Ba tôi phi tới và rọi ánh đèn của ông chụm vô anh đèn của tôi. “Tốt lắm,” ba thốt lên. “Ba đi lấy cái lồng. Đừng quên găng tay nha. Con cũng biết chồn hôi là vật hay truyền bịnh dại lắm đó.”

“Con đã chích ngừa rồi mà ba.”

“Chẳng có vaccine nào chắc ăn trăm phần trăm đâu con.”

Tôi bước về phía con chồn hôi. Nó trông thấy tôi và giương hai con mắt đen nhỏ tí, lấp lánh nhìn tôi.

"Đừng có sợ mà cưng," tôi lấy giọng the thé nói với nó. "Yên tâm đi. Chúng ta tới đây giúp cưng đó. Sẽ tốt đẹp cả thôi."

Bạn biết hông: chồn hôi là những con vật dịu dàng nhất trên đời. Trên người chúng hổng có bộ phận nào dữ dằn hết. Nhưng đó là bởi chúng đã có sẵn một vũ khí tối hậu.

Ngay cả như vậy, chúng bao giờ cũng cảnh báo cho bạn trước. Nếu chúng quay đít về phía bạn, đó là lời cảnh báo. Nếu chúng vểnh đuôi lên và chót đuôi hạ xuống, đó là sự cảnh báo rất *nghiêm túc*. Nếu chúng nhấc cái chót đuôi lên… thì bạn đã lâm vô một tình thế cực kỳ xấu rồi đó.

Nếu bạn gặp phải một con chồn hôi quay đít lại và vểnh đuôi lên mãi, thì… Tin mình đi, bất cứ con vật hoang dã nào cũng biết chuyện này. Chẳng may bọn chó nhà chẳng hiểu tí gì về chồn hôi, chứ còn gấu, chó sói, và phần lớn các giống chim săn mồi đều biết rằng chớ nên gây rắc rối với cái đuôi chồn hôi đó.

Có thể bạn nghĩ rằng mình đã biết cái mùi xạ của chồn hôi kinh khủng cỡ nào, vì bạn đã chạy xe gần một con chồn hôi bị cán trên đường. Nhưng đó chẳng là gì hết. Đến sát hẳn, bị dính trực tiếp vô người là một cấp độ hôi thúi hoàn toàn khác. Nếu bạn hình dung một mùi khủng khiếp nhất có thể có trên đời, rồi nhân lên một ngàn lần, thì vẫn còn xa sự thực đó…

"Ổn cả thôi mà cưng," tôi nựng nó. "Đừng có xịt vô chị nha. Chị là bạn của cưng, cho nên làm ơn chớ có xịt chị."

Tôi lại gần và khom mình xuống thấp để làm cho người nhỏ lại. Tôi muốn cho mình có vẻ hổng đe dọa ai. Tôi di chuyển rất chậm chạp, từng bước một, miệng luôn luôn nựng nịu và ầu ơ y như sắp sửa đến gần một chú nhóc đang nghịch khẩu súng thiệt vậy đó.

Con chồn hôi cử động! Tôi lạnh cứng người.

Con chồn hôi lại nằm xuống. Tôi lại thở.

"Làm ơn đừng xịt chị nghen," tôi thủ thỉ và thò tay vô túi móc ra một miếng thịt chuột. Tôi vẫn giữ thịt chuột đông lạnh làm thức ăn cho bọn thú ăn thịt. Chồn hôi cũng khoái xơi chuột hay cào cào chứ bộ.

"Của cưng đây. Ăn tối đi."

Tôi chìa miếng thịt cho con chồn hôi. Nó hổng có vẻ đói, nhưng chắc nó nghĩ rằng tôi là kẻ chơi được vì tôi mời nó ăn tối mà.

Tôi ngồi thụp xuống bên con chồn hôi và đặt cây đèn trên mặt đất. Bàn tay xỏ găng của tôi thận trọng đụng vô con vật.

Nó run lên bần bật. Và ngay lúc đó tôi nhìn thấy lý do.

Có một vết bỏng ngay trên lưng con chồn hôi. Một vết bỏng hình bán cung, như thể có ai đó xắn một nhát thuổng vô lưng nó.

"Tia Nghiệt", tôi thì thầm. " Cưng đã có mặt ở chỗ đó, phải hôn?

Tội nghiệp cưng.”

Bọn Yeerk nhắm vô tôi và Marco nhưng lại trúng con chồn hôi. Một con vật hoàn toàn vô tội bị kẹt giữa cuộc chiến của Yeerk và người.

Bọn Yeerk chẳng ngán gì mà không hủy hoại toàn bộ cây cối và mọi thú vật trong rừng cốt để tóm được chúng tôi.

“Xin lỗi nha,” tôi thì thầm với con chồn hôi.

Tôi nhấc nó lên từ từ, thận trọng, ôm nó vô lòng.

CHƯƠNG 8

Tụi tôi gặp nhau ở khu thương xá. Hôm đó là thứ Bảy, nên gặp nhau ở đây cũng là chuyện bình thường.

Khi bạn sống trong một thế giới mà kẻ thù lúc nào cũng rình rập quanh bạn thì điều quan trọng là hổng được làm bất cứ việc gì quá bất thường. Để khỏi làm người ta chú ý.

Ngay cả với những người trong gia đình và bạn bè cùng học cũng vậy.

Bọn Yeerk vẫn tin rằng tụi tôi là dân Andalite. Tụi tôi muốn bọn chúng cứ tin như vậy. Nếu bọn chúng khám phá ra tụi tôi là người, dù là trẻ con đi nữa, thì cả hội sẽ tiêu tùng mất.

Vì vậy, tụi tôi hổng dám để lộ chút manh mối nào. Tụi tôi ráng làm sao hành động hổng giống như một nhóm, hội. Tụi tôi hổng muốn một tên Mượn xác nào đó nghĩ ngợi: "Ê, sao mấy đứa nhóc đó cứ túm tụm nhau hoài, chúng hành động như thể đang mưu mô cái gì đó."

Tụi tôi phải tỏ ra bình thường từ vẻ ngoài cho đến hành động. Rachel vẫn đi học các lớp thể dục và mua sắm. Jake và Marco vẫn rủ nhau chơi video games. Tôi thì chăm sóc thú ở Dưỡng đường Thú hoang.

Riêng với Tobias thì tụi tôi hổng có cách nào làm cho bạn ấy có vẻ bình thường được. Nhưng vì Tobias chẳng còn bố mẹ, lại bị quăng quật từ một bà cô lạnh nhạt qua một ông chú thờ ơ… chưa bao giờ là thành viên của một gia đình thực sự, cho nên buồn thay, chẳng ai có vẻ chú ý khi bạn ấy biến mất cả…

Tôi đề một giờ lang thang theo đuôi Rachel khi nhỏ lượn một cách rất "chuyên nghiệp" qua các gian hàng thời trang.

Hễ ở đâu và bao giờ có đợt bán đồ xon là Rachel biết liền, khỏi cần quảng cáo. Tự nhiên nhỏ "biết", vậy thôi.

Hai đứa tôi xông xáo qua một dãy bàn trên đó xếp các chồng áo len cộc tay. Rachel muốn kiếm bằng được một món đồ màu xanh lục đặc biệt mà có thể chưa hề tồn tại bao giờ.

"Bồ nghĩ tụi mình sẽ làm gì đây hả?" tôi hỏi Rachel.

Đang vuốt ve một chiếc áo len cộc tay, nhỏ ngước nhìn lên. "Gì kia? Ồ. Mình nghĩ là tụi mình có thể vô trộng. Nếu tụi mình kiếm được lối vô".

"Thì mình đang tự hỏi vô lối nào bây giờ? Làm sao mà vô nổi trong đó? Ý mình là mình dư biết cả hai đứa đều đang nghĩ tới chuyện biến thành côn trùng. Nhưng nếu có ai tính biến thành kiến lần nữa, thì mình xin kiếu đó nha."

Rachel hơi rùng mình. "Mình chắc là hổng có ai muốn biến thành kiến lần nữa đâu."

Tụi tôi đã có những kinh nghiệm thực sự tệ hại về chuyện biến thành kiến. Tụi tôi rốt cuộc đã biến lộn thành loại kiến thuộc một bộ lạc kiến thù nghịch với ổ kiến mà mình đang ở trỏng.

Chắc bạn hổng tin nổi những cơn ác mộng tụi tôi luôn gặp sau lần biến hình ấy đâu. Những đường hầm chật ních, rồi hàng trăm con kiến lính ghê tởm ập tới khắp xung quanh, tấn công tụi tôi…

"Hổng làm kiến," tôi nói và nhìn vô Rachel, tìm gặp ánh mắt của nhỏ. "Đúng hông?"

Rachel nhún vai. Rồi nhỏ liếc nhìn đồng hồ tay. "Tới giờ rồi. Ax đến cùng Marco và Jake vậy mình đừng để họ phải chờ."

"Ax? Ờ hờ."

Jake, Marco, và một anh chàng bô trai ác chiến đang ngồi trong sân bán thực phẩm. Hình như họ đang tranh cãi lớn tiếng về chuyện ai đã thắng ván games ở khu video.

"Ê, Rachel!" Marco la lên khi tôi và Rachel đi ngang qua. "Mấy bồ làm trò gì ở đây vậy?"

Tôi thiệt tình hổng ưa cái hành động như vầy. Nó có vẻ ngu ngốc sao đó. Nhưng tụi tôi bắt buộc phải làm như tình cờ gặp nhau cùng một lúc ở cùng một nơi vậy đó.

"Tụi này đi sắm đồ," tôi lầm bầm. "Bồ biết là mình ham mua sắm lắm mà."

"Ghé vô đây đã. Làm vài miếng khoai tây chiên nè," Jake vừa nói vừa cười rạng rỡ.

Tôi ngó vô đĩa khoai tây chiên. Chẳng còn miếng khoai nào, chỉ còn lại chiếc đĩa giấy dính chút vết phô mai màu vàng cam. Cũng có một vết màu vàng cam y như vậy trên cằm anh chàng bô trai ngồi giữa Marco và Jake.

Jake thấy ngay là tôi đang nhìn cái gì, bạn ấy đảo hai mắt. "Ít ra thì lần này chàng ta cũng hổng xơi cái đĩa giấy."

"Chào," Ax nói với tôi. "Mình là em họ Jake, tên là Phillip. Em họ Jake. Mình *dưới kê* lên. *Dưới kê*. Dưới quê lên."

Tôi hổng thể nhịn được cười. Ax biến thành người từ ADN mà ảnh thu nạp của cả bốn đứa tụi tôi, là một sự lai tạp kỳ lạ của mỗi đứa. Là phái nam, nhưng ảnh trông xinh xắn một cách hơi kỳ cục.

Lúc này, về căn bản thì Ax là người. Nhưng ảnh vẫn có một số vấn đề phải điều chỉnh. Như cái việc này chẳng hạn: vì dân Andalite hổng có miệng, nên Ax khám phá ra rằng cái miệng người của mình rất chi là hấp dẫn. Ảnh hổng thể nhịn được việc chơi với các âm thanh của từ ngữ.

Và Ax gặp nhiều nguy hiểm về chuyện thức ăn.

"Khoai tây chiên có ngon không vậy?" tôi hỏi Ax.

"Có vị mỡ và muối. Với lại có cái mùi làm mình nhớ đến một thứ dầu máy rất ngon lành mà có lần mình đã ăn thử. Dầu máy. Dâầu maái. Máy."

“Dầu máy hả?” Jake hỏi. “Ax… mình muốn nói là Phillip… bồ biết là mình đã bao lần bảo bồ là bồ hổng được ăn đầu mẩu thuốc lá hay xơ vải trong máy sấy quần áo rồi chứ? Hãy thêm dầu máy vô danh sách những thứ cấm nghen.”

Ax gật đầu. “Ờ, sao mà lắm luật lệ về ăn uống vậy chứ?”

Marco kéo một chiếc ghế cho tôi ngồi. “Nếu đã hết những chuyện vớ vẩn về những điều quái dị, thì hãy bàn vô công việc đi.”

“Sáng nay Tobias bay qua chỗ cái pháo đài đó,” Jake bắt đầu, ráng giữ cho giọng thiệt nhỏ. “Cậu ấy quan sát nó từ trên cao và cho rằng tụi Mượn xác ở đó có đeo những bộ tách sóng trên dây lưng để đi qua vùng có trường lực.”

“Vậy thì tụi mình phải cuỗm một bộ tách sóng của chúng.” Rachel đề nghị.

“Không được,” Ax phản đối. “Bộ tách sóng chắc phải mang mã khóa thích hợp với chữ ký sinh hóa của người đeo nó. Bọn Yeerk hổng đến nỗi…”

“Đừng nói đến cái tên ấy,” Jake rít lên.

Tôi thấy đôi mắt Marco lia rất lẹ coi có ai ở gần tới mức nghe lén được không.

“Xin lỗi nha,” Ax nói. “Nhưng kế hoạch của Rachel hổng hiệu quả.”

Jake thở dài. “Tobias còn trông thấy một cái khác nữa. Bên trong vùng trường lực, có những cái lỗ nhỏ xíu trong nền gỗ của tòa nhà. Cậu ấy nghĩ đó là lũ mối đang làm việc.”

“Mối hả?” tôi hỏi.

Jake gật đầu. “Ờ”

“Mối hổng tệ như kiến đâu,” Jake giải thích. “Mình đã coi một số thông tin trên mạng. Với lại, nếu tụi mình biến thành những con mối của chính cái tổ mối này thì chắc cú quá rồi còn gì.”

Tôi bỗng thấy khó thở. Tôi để ý mặt Marco xám ngoét. Ngay cả Ax trông cũng ủ ê.

“Bồ nói nghiêm túc đó chứ?” tôi hỏi Jake. “Ý mình muốn nói vụ mối ĩ?”

Có lẽ tôi hơi có vẻ lên cơn. Tôi biết là mình có hơi lên cơn một chút đấy.

“Mình hổng biết phải làm cách nào nữa,” Jake nói. Bạn ấy nhìn xuống mặt bàn và cắn môi. “Cassie nè, bồ đã có lý khi nói: câu hỏi thực sự phải đặt ra là làm thế nào bọn chó chết ấy có được giấy phép đốn cây. Đó chính là chỗ yếu của bọn chúng. Tụi mình phải biết được chúng làm thế nào để giải quyết vấn đề ấy. Muốn biết thì phải vô bên trong tòa nhà thôi.”

“Vô qua đường tổ mối à?” Marco hỏi. “Coi kìa, làm sao tụi mình có được một con mối để mà thu nạp? Chúng nó ở tất cả bên trong vùng trường lực, đúng hông?”

Tôi rất muốn rằng đó là sự thực. Nhưng khi tôi nhìn Jake, bạn ấy

chỉ hơi lắc đầu. “Tobias nói bữa nay bọn Yeerk chỉ làm việc trong tòa nhà có một lúc thôi. Chúng đặt thêm súng bắn tia Nghiệt. Chúng phải xẻ một số đoạn gỗ.”

Jake thò tay vô túi áo khoác ngoài và rút ra một chiếc lọ nhỏ bằng thủy tinh. Trên nắp lọ có những lỗ nhỏ xíu để thông khí.

Bên trong chiếc lọ là một con bọ nhỏ xíu màu nâu vàng xen trắng. Nó có kích thước tương tự một con kiến. Đầu nó phình ra và có màu nâu.

“Cùng một tổ đó,” Jake nói. “Lấy ở tòa nhà ấy đấy.”

Tôi ngó trân trân con mối. Nó tìm cách leo lên thành lọ nhưng lại trượt xuống.

Nó bất lực, nó đã bị kẹt trong một thứ giống như một phòng giam to đùng bằng kiếng mà một sinh vật khổng lồ đang cầm trong tay, sinh vật mà con mối chẳng bao giờ hình dung nổi.

Jake tháo cái nắp lọ ra.

“Tụi mình sẽ hổng làm việc này trừ khi tất cả đều tán thành,” bạn ấy tuyên bố. “Nhưng tụi mình hổng thể nào để cho… bọn chúng… tàn phá khu rừng được.”

Rachel chìa tay ra. Jake vỗ vỗ cái lọ cho tới khi con mối rớt vô lòng bàn tay của nhỏ.

Tôi thấy con vật bò qua đường sinh đạo của Rachel. Và thấy nó trở nên bất động khi Rachel thu nạp ADN của nó.

Tôi tưởng tượng mình là con mối ấy. Bò qua lòng bàn tay khổng lồ. Nghĩ rằng một đường chỉ tay của Rachel là một cái rãnh sâu.

Khi Rachel xong việc, tôi cũng chìa tay ra. Bàn tay tôi run lên. Nó run và tôi hổng thể nào ngăn nó khỏi run được.

Cái sân bán thực phẩm sáng choang bỗng có vẻ tối tăm.

Trời ơi, con vật nhỏ này làm tôi hãi quá.

Tận sâu thẳm của lòng mình, nó làm tôi khiếp sợ.

CHƯƠNG 9

Tụi tôi sẽ đi trong đêm nay. Đúng ngay đêm nay.

Cả bọn phải tranh thủ buổi chiều để làm cho xong những việc lặt vặt, việc nhà và các bài tập.

Đôi khi phải ráng mà làm những chuyện ấy, ráng làm vài bài tập trong lúc bạn nghĩ rằng có thể chỉ vài giờ nữa là mình lên đường đi tới chỗ chết, ráng tập trung vô môn toán trong khi bạn đang nghĩ tới việc phải biến thành một con mối và rúc vô một tòa nhà được bảo vệ từng mét vuông.

Đành cầu cho mình gặp may mà thôi.

Tôi đi xuống nhà kho. Ba tôi cũng ở dưới đó, ba đang đi kiểm tra một vòng. Ba hổng cần tôi phụ giúp. Nhưng ông cũng chẳng nói là không cần.

"Con đã làm xong bài tập chưa?"

"Xong gần hết rồi ba." Tôi bổ sung một lời nói dối vô cả đống dối trá mà tôi đã buộc phải nói.

"Ba tỉnh coi kỹ hơn con chồn hôi của con đêm trước. Cô nàng bị kích động quá mức nên ba phải cho uống một viên an thần nhẹ."

"Nó là con chồn hôi cái hả ba?"

"Ờ."

Ba tôi xách cái lồng chồn hôi vô trong căn phòng nhỏ kế bên mà ba thường sử dụng để thăm "bịnh nhân". Tôi nhẹ nhàng nhấc con chồn hôi ra khỏi lồng và đặt lên chiếc bàn thăm bịnh. Bây giờ nó có vẻ rất bình tĩnh, nhưng đó là một vẻ bình tĩnh hổng tự nhiên, do tác dụng của thuốc.

Đêm hôm trước, ba tôi đã băng bó vết thương cho nó và bây giờ ba thận trọng tháo băng ra. Mặc dù đã từng nhìn thấy hàng trăm con vật bị thương, tôi vẫn nhăn mặt lại khi trông thấy vết bỏng.

"Hừm. Hừm. Pa. Pa. Pa. Hừm"

Đó là những tiếng mà ba tôi thường thốt ra mỗi khi ba xem xét một cái gì thú vị. "Pa" tôi chẳng biết vì sao ba cứ kêu vậy.

"Kỳ quái thiệt. Rất không bình thường. Ba hổng đoán nổi cái gì đã tạo nên vết bỏng này. Nó gọn ghẽ quá. Lại sạch sẽ nữa. Điều duy nhất đáng mừng là, bất kể vật gây bỏng là cái gì thì nó cũng nóng đến mức có tác dụng diệt khuẩn cho các mô."

"Chỉ ngoài da thôi hay có tổn thương phần cơ nữa hả ba?" tôi hỏi.

Ba liếc nhìn tôi và mỉm cười. "Chủ yếu là lông và da bị cháy. Nhưng ba cũng thấy có tổn thương hơi nặng ở chỗ vai này. Vết bỏng sâu hơn và có thể xương sống cũng bị. Nhưng nó sẽ sống. Ba cầu cho lũ con của nó cũng được như vậy.

"Cái gì ạ? Nó có con á ba?"

“Ừa. Ba đoán có thể chúng đã được sáu, bảy tuần tuổi.

“Nó có con? Ở chỗ nào đó trong rừng hả ba?”

Ba tôi bắt đầu băng lại vết thương. “Cassie à, con biết là thiên nhiên luôn khốc liệt mà.”

“Nhưng chúng còn quá nhỏ để có thể tự sống sót, phải không ba?”

“Ba hổng chắc được,” ba nói mà hổng nhìn tôi.

Có thể đôi khi ba cũng nói dối tôi. Nói dối vì lợi ích của tôi, hay vì ba nghĩ như thế là có ích cho tôi.

“Vậy là chúng đang ngồi trong cái hang nào đó và ngơ ngác tự hỏi mẹ mình đâu rồi,” tôi nói. “Chúng sẽ chết đói mất. Hoặc là bị thú dữ ăn thịt mất tiêu.”

“Đưa cho ba cây kéo,” ba tôi nói.

“Vâng. Ừm, ba nè, con muốn hỏi ba, đêm nay con ngủ lại ở nhà Rachel được hôn?”

“Chắc chắn là được, cưng à, nếu như mẹ con cũng chịu, con biết mà. Ê, nè. Sao con chẳng hỏi coi cuộc gặp gỡ của ba với công ty thức ăn mèo sáng nay ra sao? Chúng ta đã xin thêm được tài trợ đấy!”

Hai ba con tôi chuyện trò một lúc trong khi cùng đi kiểm tra một vòng các con thú. Nhưng bụng dạ tôi để chỗ khác kia. Tôi đang nghĩ tới mấy con chồn hôi con ở đâu đó đang kêu khóc đòi mẹ.

Và tôi đang nghĩ, ước gì ba đừng dễ dàng cho phép tôi tới nhà Rachel như vậy. Bởi vì, đi nhiên là hai đứa tôi đâu có thực sự ngủ đêm nay. Rachel sẽ nói với mẹ của nhỏ là nhỏ tới nhà tôi ngủ. Và Jake sẽ nói dối ba mẹ bạn ấy, Marco cũng nói dối ba nữa, và tất cả bọn tôi sẽ lâm vô một tình huống mà chẳng đứa nào muốn.

Tôi sắp đối mặt với cái chết ngay trong đêm nay. Vậy mà câu cuối cùng tôi nói với ba lại là một câu nói dối.

Tôi nhớ lại những đường hầm của tổ kiến. Tôi nhớ lại hình ảnh của lũ kiến trong những cơn ác mộng.

Tôi nhìn thấy những cái đầu tổ chảng, trông như bằng kim loại, của những con kiến thù địch khi chúng xuyên qua những bức tường cát, kẹp chặt tôi bằng đôi càng to kềnh và tìm cách xắt tôi ra từng mảnh.

Bạn có biết khi mình nghĩ là mình sắp ngủm, thậm chí lại còn hổng hoàn hình người được nữa, thì sẽ ra sao hông? Sẽ ra sao khi tin là mình sắp chết như một *con kiến* bị kẹt trong cái địa ngục mà chẳng bao giờ có con người nào đặt chân vô?

Và bây giờ tôi cũng nhìn thấy những con chồn hôi con. Chúng đang chết đói, đang la khóc, và mỗi tiếng la là một tín hiệu kêu bọn thú dữ tới.

“Con có sao không vậy?”

Tôi nhận ra là ba đang ngó mình trân trân. Tôi đã thở phì phò, thậm chí còn gần như kêu lên nữa. Trên trán tôi lấm tấm những giọt mồ hôi.

“Dạ. Con hổng sao đâu ba,” tôi bình tĩnh đáp.

Ba kết thúc một vòng kiểm tra rồi bỏ đi.

Tôi đứng lại đằng sau ông. Rồi quay trở lại với con chồn hôi trong lồng.

Tôi mở cửa lồng ra và thò tay vô. Tay tôi hổng mang găng.

Bạn biết đó, hổng thể thu nạp ADN nếu như tay mang găng.

CHƯƠNG 10

"Tuyệt vời, thiệt bất ngờ khi thấy mấy bồ ở đây đông đủ vậy," Marco thì thầm rất khẽ.

"Mọi người vẫn thức đến tận giờ này hả?" Jake hỏi.

"Là cái chắc," Marco đáp. "Sắp tới lúc chạy đi tự tử hỏi còn ai thiết gì chuyện ngủ ngáy chứ?"

Trời tối đen như mực. Lúc này đã là ba giờ sáng. Tụi tôi đang ở bìa rừng. Jake, Rachel, Marco và tôi. Tobias thì đậu trên cây phía trên đầu cả bọn.

Ax cũng có mặt ở đó trong hình dạng Andalite. Hai con mắt vòi của ảnh hồng ngừng dọ xét bốn phương tám hướng.

"Có lẽ tụi mình nên biến thành chim cú," Jake đề nghị. "Loài cú bay lẹ và quen bay đêm. Cho tới khi đến gần tòa nhà."

Tôi thấy nhẹ cả người. Đó là một lựa chọn rất phù hợp với suy nghĩ của tôi. Cú là loài săn mồi duy nhất là khắc tinh của chồn hôi. Bạn biết đó, một số giống cú hổng có khứu giác, nên đối với chúng thịt chồn hôi vẫn ngon như thường.

Dĩ nhiên tôi đâu có tỉnh xơi thịt chồn hôi, tôi chỉ tìm cách kiếm cho ra mấy con chồn hôi con mà thôi.

<Ước gì mình được đi cùng mấy bồ,> Tobias nói. <Nhưng ban đêm mình chẳng làm được gì nhiều.>

"Bồ đã kiếm lối cho tụi này vô trỏng," Jake nói, "Lại còn bắt mấy con mối cho tụi này biến hình nữa…"

"Và như vậy là tụi này biết ơn bồ quá trời rồi," Marco ghẹo.

Cả bọn cười một cách căng thẳng. Biết rằng những đứa khác cũng sợ hãi như mình kể ra cũng dễ chịu hơn đó.

Tụi tôi bắt đầu cởi bỏ quần áo bên ngoài bộ đồ biến hình.

Jake đánh một cái quần soọc chạy xe đạp cùng với áo thun mỏng khiến Marco cười rinh rích.

"Sao vậy?" Jake chất vấn.

Marco làm bộ mặt vô tội. "Có gì đâu. Tui chỉ nói là nếu tụi mình chuẩn bị làm các đại anh hùng thì phải xử lý thế nào với những bộ đồ ngu ngốc này chứ. Trông tụi mình cứ như dân chạy tị nạn ỉ. Tui chỉ nói có vậy thôi."

"Dĩ nhiên là hổng tỉnh Rachel đó," tôi nói. Lẽ tự nhiên là Rachel đã tìm được cách phối hợp hài hòa bộ đồ biến hình của nhỏ. Trông nhỏ thiệt là tuyệt vời.

"Kế hoạch thế này nha," Jake tuyên bố. "Chúng ta biến thành chim cú để bay tới gần trại cây ít nhất là hai trăm mét thì hoàn hình, rồi bò sát tận nơi, biến thành mối, độn thổ chui qua trường lực, và rúc vô những lỗ mối ở bên ngoài tòa nhà."

“Mong sao mọi việc giản dị và suôn sẻ như vậy,” Rachel thốt lên giọng ảm đạm. Nhỏ nhìn tôi, và tôi nhận ra rằng dù là kẻ chưa hề biết sợ, bây giờ Rachel cũng sợ như ai.

Điều đó càng làm tôi thấy run.

Tôi ráng tập trung vô chuyện biến thành cú, nhưng óc tôi lại đề đi đâu ấy.

Tôi đang lo lắng quá nhiều chuyện mà - đề tài khoa học ở trường nè, vụ nói dối ba mẹ nè, liệu mấy con chồn hôi có còn sống không nè…

Có thể đó là một phản ứng tự vệ. Tôi hổng muốn phải nghĩ tới cái chuyện *th*ực *s*ự làm tôi lo lắng.

Cuộc sống của tôi đã có phần trở nên rất, rất kỳ quặc.

Tôi thấy Ax đang biến hình rất lẹ. Cái đuôi của ảnh hóa mềm oặt như một chiếc vớ rỗng. Những chiếc lông vũ mọc lên thay thế bộ lông thú.

Tôi ngó xuống cánh tay mình và thấy những mảng lông vũ hiện trên mặt lớp da. Trông đẹp thiệt đó, nếu như bạn hổng nghĩ rằng chúng đang bám trên người mình.

Thế rồi, hoàn toàn đột ngột, bức họa lông vũ hóa ra hình ba chiều. Có vẻ như chúng vọt lên trên da mặt tôi một cách thiệt là đơn giản. Tôi cảm thấy hơi ngứa một chút khi những chiếc lông cùng mọc khắp người tôi.

Trong lúc đó, thân thể tôi co rút lại, mỗi lúc một nhỏ hơn. Đất cát, lá thông và lá cây, những nhánh cây khô ào ào chạy lên cao.

Hai bàn chân trần của tôi trở nên thô nhám y như một cục chai bự. Những ngón chân chảy ra rồi làm thành bộ vuốt. Những chiếc vuốt dài, cong, sắc nhọn, sẵn sàng cấu xé.

Bộ vuốt là vũ khí chết chóc chủ lực của loại cú sừng. Một con cú thường mải miết bay im lặng trong đêm. Thế rồi thình lình nó tấn công, quắp trúng đầu con mồi - một con thỏ, một con sóc, một con chuột, một con chồn hôi…

Những lóng xương ở khắp cơ thể tôi tự chúng sắp xếp lại. Nhiều cái biến mất hoàn toàn. Những cái khác vặn vẹo và biến dạng. Lồng ngực của tôi kéo xuống sâu hơn. Các xương ngón tay thoạt tiên dài ra rồi lại rút ngắn. Tất cả tạo ra một âm thanh ken két rền vang suốt cơ thể.

Các cơ quan nội tạng được thiết kế lại một cách triệt để. Và hai con mắt dường như phồng lên, phồng lên cho tới khi chiếm trọn cái đầu. Mắt tôi thiệt là lớn so với thân mình tới mức trong thực tế chúng sát hẳn vô nhau trong hộp sọ.

Đột nhiên chẳng còn đêm tối nữa. Trời sáng như ban ngày.

Ánh sáng le lói của một ngọn nến đối với con mắt người trở thành ánh đèn pha đối với đôi mắt cú.

<Uau!> tôi nghe tiếng Rachel kêu lên.

<Tôi mê đôi mắt này quá!> Ax bình luận. <Thiệt kỳ diệu hết biết>

Tôi dang hai tay và mở hai cánh. Sự biến đổi đã hoàn thành. Tôi cảm thấy những bản năng của loài cú nhú lên sắc lạnh. Những bản năng của loài săn mồi.

Trước đây tôi đã biến thành cú rồi nên tôi biết sẽ như thế nào. Tôi đã sử dụng đôi mắt, hai cánh và đã thử thách trí óc của cú. Chúng hổng chỉnh xác là bản chất thứ nhì của tôi, nhưng ít ra cũng chẳng khiến tôi bất ngờ.

<Sẵn sàng chưa?> Jake hỏi.

Tôi vỗ cánh, co chân lên và dễ dàng vút lên những nhành cây.

Tôi thấy Tobias đang vắt vẻo đậu trên một cành cây. Tôi cảm thấy được sự cảnh giác bản năng của loài diều hâu khi có năm con cú sừng bay qua.

<Chúc may mắn,> Tobias nói. <Đừng có ăn cái gì mà tui hổng ăn đó nha.>

<Ha ha ha,> Marco cười phá lên. Cậu ta đang bị kích thích cao độ từ một cuộc biến hình tốt đẹp. Tôi đoán là bản thân mình cũng vậy. Có một dòng sức mạnh ào ạt tới khi bạn là một con vật trong môi trường tự nhiên của nó. Đặc biệt khi bạn là một con thú săn mồi.

Giữa không trung ban đêm thì chẳng có gì đụng được tới tụi tôi. Tụi tôi ngự trị trên hết mọi vật trong rừng.

Cả bọn bay theo đội hình lỏng lẻo, hổng vút lên vượt quá ngọn cây mà lách qua các lùm cây. Những đôi cánh hổng võ thành tiếng. Cánh chim cú được thiết kế cẩn thận hổng thua gì cánh của những chiến đấu cơ đột kích tiên tiến nhất. Thực ra thì còn hơn ấy chứ. Những chiếc lông vũ được thiết kế để hổng xù lên hay rung lên khi con cú lướt qua bầu không khí ban đêm tĩnh lặng.

Những con chuột khiếp hãi, luôn nghe ngóng bất cứ mối nguy nào có thể xảy tới, vậy mà chẳng nghe thấy gì hết khi con cú lao xuống giết nó.

Cùng với năng lực nhìn, tôi cũng nghe được mọi thứ. Tôi nghe thính chẳng kém bọn chó sói.

Trong khi cả đám bay tới cái nơi có thể là tử địa đó, tôi vẫn ráng tập trung vô một mục tiêu khác: nghe ngóng những tiếng kêu khóc của lũ chồn hôi con, quan sát mặt đất phía dưới để mong phát hiện được những bước chân chập chững ngập ngừng của một con chồn hôi bị lạc.

<Kỳ quái thiệt đó,> Marco nói <Lúc này thì tui khoái lắm, nhưng tui hổng muốn tiến tới cái hồi sau chút nào hết.>

<Sẽ ổn cả thôi mà,> Jake trấn an.

<Ừa, mình muốn hỏi liệu tụi mình có thể sai lầm về chuyện gì nhỉ?> Rachel hỏi với giọng tỉnh khô.

Tôi nhào xuống bay vèo qua lùm cây. Suốt trong lúc bay tôi quan

sát mặt đất bên dưới và tập trung thính giác, cứ như thế tôi đã tới trại đốn cây của lũ Yeerk mà hổng nghĩ ngợi nhiều lắm về những gì sắp xảy ra.

<Gần tới rồi,> Jake nói <Thêm vài phút nữa thôi.>

Ngay cả trong giọng nói thầm này, tôi cũng nghe thấy được sự căng thẳng của Jake. Tôi cảm thấy cái gì đó giống một bàn tay lạnh bóp nghẹt tim mình.

Thế rồi…

Một tiếng động. Một tiếng động nổi lên trên cái nền mọi tiếng động. Nhưng tiếng động này chính là tiếng mà trí óc của con cú muốn nghe. Một tiếng động mà trí óc của con cú đã ghi nhận theo bản năng. Tiếng kêu bất lực, tiếng của một sinh vật yếu ớt, những đứa bé nhỏ xíu, bất lực.

Ở đằng đó! Tiếng kêu vọng tới từ một cái hố mà chẳng con vật nào khác có thể nhìn thấy trong đêm đen như mực. Một cái hố đào bên dưới lớp rễ của một bụi gai.

Bốn… không, năm tiếng kêu riêng rẽ. Có phải lũ chồn hôi con không nhỉ? Có thể lắm, tôi hổng dám chắc. Nhưng lúc này đang ban đêm, mà chúng coi bộ thiệt bơ vơ. Có thể lắm…

Tôi vươn cái cổ cú để ngó quanh, ráng hình dung ra chỗ ấy. Cây cối. Những tảng đá lởm chởm chỉ cách có hơn năm mét. Tôi muốn mình có thể kiếm chỗ ấy lần nữa.

Nếu như tôi vẫn còn được loanh quanh ở đây mà tìm kiếm.

Tiếng kêu than của lũ thú nhỏ động tới một chỗ thiệt sâu trong lòng tôi, trong con người của Cassie. Nhưng với con cú thì đó là tiếng gọi của một bữa ăn.

Thiệt là kỳ vì cùng lúc bạn có hai cảm giác trong đầu - tình thương của con người và sự tàn bạo lạnh lùng của con thú săn mồi. Kỳ thiệt đó.

<Hay lắm,> Jake nói sau vài giây. <Đây rồi.>

Tụi tôi lao xuống thấp và hạ cánh. Tôi bắt đầu hoàn hình rất lẹ. Tôi hổng muốn cảm thấy con chim săn mồi trong tâm trí mình nữa. Ít nhất là lúc này.

Thế giới trở lại tối đen khi hai con mắt người của tôi hiện ra. Đối với loài Homosapiens (tức loài người), rừng trở nên tối tăm hơn, tĩnh lặng hơn.

Tôi ngó quanh quất và hổng làm sao thấy được bất cứ cái mốc nào tôi đã ráng đánh dấu. Tôi sẽ chẳng bao giờ kiếm ra nổi lũ chồn hôi kia trong đêm tối. Tất nhiên là với đôi mắt người. Có thể giữa ban ngày thì được đấy. Tôi sẽ trở lại vào sáng hôm sau.

Nếu như…

“Nè, mấy bồ, tụi mình phải tới càng gần cái trại đó càng tốt,” Jake thì thào. “Hổng được để chúng nhận ra tụi mình là người. Nhưng

cũng hổng thể biến thành mối từ quá xa tòa nhà. Mối chắc chắn là hổng di chuyển lẹ được.

<Hoàng tử Jake nè, tôi có một đề nghị,> Ax nói.

Ax vẫn giữ ấn tượng là Jake có vị trí tương đương một hoàng tử Andalite vậy đó.

<Phải đánh lạc hướng bọn chúng,> Ax tiếp tục. <Chúng ta có thể cho tụi Yeerk một mục tiêu săn đuổi.>

Tôi biết liền ảnh đang nghĩ gì. "Một dân Andalite chứ gì?" Tôi hỏi Ax.

<Tụi Yeerk hổng cưỡng lại sự cám dỗ đó đâu,> Ax khẳng định.

"Hổng được đâu Ax," Jake phản đối. "Tụi mình cần bồ vô trỏng. Có thể có những máy tính của bọn Yeerk ở đó. Tụi mình cần có bồ. Nhưng ý tưởng đánh lạc hướng thì hổng tệ lắm đâu." Jake nhìn tôi. "Có ai tình nguyện làm việc đó không? Có thể an toàn hơn là vô trỏng đó."

Jake muốn tạo cho tôi một lối thoát. Một lối để tránh phải biến thành mối. Tôi muốn trả lời đồng ý lắm chứ…

Nhưng tôi hổng thể làm vậy. Hổng thể kiếm lấy lối thoát dễ dàng hơn so với mọi người.

"Được rồi, tụi mình sẽ bắt thăm. Tất cả, trừ Ax. Muốn gì thì ảnh cũng phải vô trỏng rồi."

Jake dứt bốn cọng cỏ cao, ngắt ra thành những đoạn dài khoảng hai mươi centimet. Rồi chọn một cọng để ngắt đi ngắn hơn. "Ai bắt trúng cọng ngắn thì làm mồi nhử bọn Yeerk nha."

Jake giấu phần đuôi của các cọng cỏ trong nắm tay.

"Lần sau tụi mình nên chơi trò khác," Marco vừa nói vừa rút một cọng cỏ. "Gieo xúc xắc chẳng hạn. Tui hổng ưa những trò chơi liên quan tới chuyện sống chết chút nào."

Mỗi đứa bọn tôi lần lượt rút một cọng cỏ. Một cọng dài. Tôi cẩn thận nhìn cọng cỏ trong tay mình. Phải, đó là một cọng cỏ dài.

Jake có vẻ sốc. Bạn ấy cầm trong tay cọng cỏ ngắn.

Cả bọn đều sốc. Hình như lẽ tự nhiên là Jake phải vô trỏng với cả bọn mới phải.

Marco toét miệng cười. "Sớm muộn gì cũng có lúc tụi này phải thực hiện một phi vụ mà hổng có bồ, ôi vị thủ lãnh vĩ đại và hổng biết sợ."

Marco có thể giỡn về chuyện đó, nhưng chẳng đứa nào trong bọn cảm thấy yên tâm khi vô trỏng mà thiếu Jake. Giờ thì đã quá muộn để thay đổi…

"Được rồi," Jake nói gọn. "Mấy bồ biết phải làm gì mà. Mình sẽ biến thành chó sói, bọn Yeerk sẽ tha hồ mà săn lùng chó sói."

Jake dợm bước đi, rồi lại dừng bước và quay lại. "Cẩn thận nha, mấy bồ."

"Cứ đi đi," Rachel nói. "Tụi này dư sức qua cầu mà."

“Ít ra thì cũng hy vọng được vậy,” tôi lầm bầm.

Jake bước đi và nhanh chóng khuất bóng.

“Được rồi, tụi mình phải sẵn sàng ngay khi Jake bắt đầu gây sự,” Rachel nói. “Nghe thấy tiếng nhốn nháo là tụi mình chạy liền tới sát bìa căn cứ, nấp sau những thân cây, biến hình, và hy vọng sẽ kiếm được lối vô trỏng.”

<Các bạn có biết gì về những con mối mà chúng ta sắp biến thành không đó?> Ax hỏi.

“Thì cũng như lũ kiến thôi,” Marco đáp.

“Thực ra thì chúng gần với loài gián nhiều hơn,” tôi nói. “Mình đã coi kỹ trong một quyển sách của ba mình. Chúng có tổ chức xã hội giống như kiến, nhưng gián lại là bà con gần hơn. Chúng ăn chất cellulose, tức là chất liệu tạo thành cây. Vi khuẩn trong ruột chúng tiêu hóa gỗ. Lũ mối thợ… chúng, ừm, chúng thải ra các thứ đã ăn. Và lũ mối lính gần như xơi những vật thải ấy. Cứ suy đoán từ con mối mà Tobias đem tới cho chúng ta, thì mình nghĩ, chúng ta sắp biến thành mối lính đó.”

Ba đứa bạn ngó tôi trừng trừng, coi bộ hơi oải.

“À, tại Ax muốn biết mà,” tôi biện bạch.

Một ánh sáng bừng lên!

“Coi kìa!” tôi rít lên. “Ở tận đằng kia, trong rừng ấy. Chắc phải ở tít đầu bên kia rồi. Đèn pha mới vừa bật lên.”

Bọn tôi nghe thấy tiếng nhiều người la hét. Và rồi tiếng hú hoang dại, thách thức của một con sói.

“Anh Jake đó. Tụi mình nhào vô dzô thôi,” Rachel thốt lên.

Tụi tôi chạy về phía trại cây. Chạy, khom người xuống thiệt là thấp, từ cây này sang bụi kia. Rồi khi tới gần hơn, tụi tôi nằm sấp xuống và bò bốn chân.

Tôi nghe thấy tiếng người la và tiếng réo kinh dị của những tia Nghiệt bắn đi.

“Cầu cho Jake được yên lành,” tôi thì thào, chẳng nghĩ tới chuyện có ai nghe thấy mình nói hay không.

Nhưng Ax đã thốt lên, <Hoàng tử Jake thông minh lắm. Bạn ấy sẽ ổn thôi.>

“Mấy bồ nghĩ tụi mình đã tới đủ gần chưa?” Marco băn khoăn.

Bọn tôi đã tới gần chỗ bữa trước. Chỉ cách ven khu đất trống chưa đầy một mét. Cả bọn khom mình thấp xuống đằng sau một thân cây bự. Kể cả Ax, mặc dù ảnh khá lúng túng trong hình dạng Andalite.

Bọn tôi ôm chặt lấy nhau làm thành một khối. Khi biến hình, cả bọn sẽ trở nên bé tí xíu, và khoảng cách chưa đầy một mét giữa chúng tôi sẽ giống như cả dặm vậy đó.

“Đã tới lúc biến thành mối,” Rachel ra lịnh. Nhỏ đang ôm ngang lưng tôi.

Tôi đã sợ đến phát bịnh, sợ cho Jake, sợ cho các bạn mình, sợ

chỉnh con vật mà tôi sắp biến thành.

"Liệu việc này có tệ quá không ta?" tôi lầm bầm.

"Cầu cho được như nguyện," Marco thốt lên. Bọn tôi đứng thiệt sát nhau, đầu tôi đụng đầu Marco.

Và thế rồi, trong khi những lóng xương của tôi kêu rào rạo và răng tôi lập cập vì sợ, tôi bắt đầu cái quá trình tan biến xương cốt và răng cỏ.

Sụp xuống, sụp xuống, sụp xuống.

Rớt… rớt mãi. Giống như nhảy xuống từ nóc tòa cao ốc Empire State. Rớt xuống mà chẳng bao giờ chạm đất.

Từ một con nhóc cao chưa đầy một mét rưỡi tôi trở thành một con côn trùng dài có nửa centimet. Trở thành một con vật có thể bò vô trong lỗ tai của chính mình.

Mấy đứa bạn tôi hồi nãy còn đang ở gần xịt, giờ đã dường như cách xa cả một quãng đường dài. Với hai con mắt hãy còn là mắt người, tôi có thể nhìn thấy khuôn mặt Rachel mất đi các đường nét và nhọn ra. Tôi thấy cái hàm trên bự một cách quái dị của nhỏ mọc ra hai cái nanh hai bên giống như cặp ngà màu đen.

Và thế rồi hai mắt tôi tối sầm lại.

Tôi mù rồi.

CHƯƠNG 12

Tôi hổng nhìn thấy, nhưng có thể *cảm thấy* cặp ăngten khi chúng thò ra trên trán mình, khi thêm một cặp chân nữa mọc ra hai bên sườn và hai cái gọng kềm to bự ở chỗ nguyên là miệng của mình.

Tôi có cảm giác cái đầu của mình to quá khổ so với cái thân. Rằng tôi có một cái bụng phồng tướng.

Tôi muốn hét lên, hét lên thật thảm thiết, nhưng tôi có còn lưỡi nữa đâu, có còn nói được nữa đâu.

Tôi ngắn ngủn, có nửa centimet thôi à, chỉ dài bằng hai hay ba chữ cái trên trang sách này. Đối với tôi, một hạt cát cũng lớn như trái banh bowling. Với cặp râu ve vẩy như điên, tôi cảm nhận được một cái cọng dài thòng và to đùng, giống như một cây gỗ đỏ, ở bên trên đầu mình. Dần dần tôi nhận ra rằng đó chỉ là một chiếc lá thông.

Các giác quan của tôi hầu như hổng đem lại gì cho tôi hết. Tôi bị mù và chỉ có thể cảm nhận những rung động qua các sóng âm thanh. Cơ quan "thính giác" của loài mối hổng thính như ở người bà con của nó là loài gián. Tôi biết thế vì tôi đã từng là gián rồi mà.

Tất cả những gì tôi có được là cảm giác về mùi. Hay cái gì đó giống như mùi mà cặp ăngten la đà trong không khí của tôi bắt được.

<Mọi người ổn cả chứ?> tôi hỏi, giọng run rẩy. Tôi muốn nói chuyện ngay với ai đó, muốn đến chết đi được. Tôi cần phải biết là những đứa khác vẫn còn sống.

<Ừa,> Rachel trả lời. <Có lẽ mình vẫn ổn. Chỉ có điều hổng thấy gì hết.>

<Loài mối vốn đui, trừ bọn mối chúa,> tôi giải thích, cố ra bộ bình tĩnh hơn là tâm trạng thực của mình.

<Loài sinh vật này lạ lùng thiệt đó,> Ax bình luận. <Tôi hổng cảm thấy những bản năng của nó ở đâu hết. Cứ như thể nó chỉ là một thân xác, một cỗ máy thôi ỉ.>

<Dù sao tụi mình cũng phải đề cho những thân xác này di chuyển khỏi đây thôi,> Marco nói. <Sớm muộn gì rồi bọn Yeerk cũng chẳng còn sức mà rượt theo Jake trong rừng nữa đâu.>

<Nhưng biết đi lối nào bi giờ?> Rachel hỏi. <Tụi mình đui hết rồi còn gì.>

<Mình… mình có cảm giác… như có cái gì đó kêu gọi mình vậy.> tôi cố giải thích.

<Đúng thế.> Marco hưởng ứng. <Tui cũng có cảm giác y hệt. Cứ như có ai đó đang réo gọi tui từ rất xa ỉ.>

<Vậy cứ theo đó mà đi.> Rachel đề nghị.

Tôi thả mình đi về phía tiếng gọi mơ hồ ấy, chẳng để ý coi những đứa khác có đi cùng hướng với mình không nữa.

Những cặp chân của loài mối hổng mạnh lắm mà cũng hổng lẹ cho lắm. Hổng lẹ bằng chân của loài kiến. Tôi cảm nhận được những tảng đá mà mình leo lên, có lẽ đó là những hạt sạn, nhưng tôi lại thấy chúng giống như những tảng đá, lởm chởm và bén như đá tai mèo, bự cỡ đầu người vậy đó…

<Ê, mình cảm thấy cái gì rồi nè,> Rachel kêu lên. <Có lẽ… tụi mình tới mép ngoài của vùng trường lực rồi.>

Cùng lúc ấy tôi cảm thấy có tiếng o o rầm rầm làm rung chuyển cái cơ thể nhỏ xíu của mình. Tôi cảm thấy những tảng đá xung quanh tôi rung chuyển, cả không khí cũng nhảy nhót nữa.

<Ít ra thì tụi mình cũng đi trúng hướng rồi đó,> Marco nói.

Tôi di chuyển gần hơn tới bức tường vô hình của cái quyền lực đang kêu o o kia. Đột nhiên tôi nhận thấy những cái cẳng mối của mình cứ guồng loạn xạ mà chẳng tiến tới được chút nào.

<Chúng ta phải đào xuống đất thôi,> Ax nói. <Trường lực sẽ chấm dứt ở lớp trên cùng.>

<Có ai biết làm cách nào để những cơ thể thảm hại này có được chút khả năng đào xới không vậy?> Rachel hỏi, giọng gắt gỏng.

Tôi nằm ép mình xuống và ráng mở lối giữa hai hạt sạn cỡ bự. Nhưng vô ích. Rồi tôi cảm thấy có một khúc cây dài thong và to đùng hổng xa chỗ tôi lắm. Một cọng lá thông.

Tôi bò về phía nó. Cọng lá thông nằm sát mặt đất, nhưng vẫn dư chỗ cho tôi nép bên dưới.

<Ê!> tôi hét lên, thực sự bị kích động <Mấy bồ kiếm một cọng lá thông hay thứ gì đó bắc qua lằn ranh ì. Mình nghĩ có thể ngay bên dưới đó hổng có trường lực đâu.>

<Phải đó,> Ax tán thành. <Cọng lá thông có thể hắt bóng lên trường lực.>

Tôi hươ râu đụng cọng lá thông và dẫm lối đi dọc theo cọng lá. Tôi cảm nhận được bờ của trường lực râm ran hai bên sườn mình. Nhưng lá thông đã hắt xuống một kiểu bóng che. Và tôi có thể chun mình trong cái bóng che ấy.

<Mình qua được rồi!> tôi reo lên. Cùng lúc đó, tôi nhận thấy cái "tiếng nói" xa xăm mơ hồ kêu gọi tôi trở nên mạnh mẽ hơn.

Trong một khoảnh khắc kỳ lạ tôi thiệt tình nghĩ đó là tiếng gọi của mẹ tôi. Và tôi muốn đi về phía nó.

Sáu cái cẳng mối của tôi dường như tự động trèo qua những gò đất. Bây giờ thì tôi biết chắc mình đi đâu rồi. Tôi có thể nghe tiếng gọi ấy trong đầu mình.

<Mọi người qua được cả rồi chứ?> tôi hỏi.

<Ừa,> Rachel đáp mà có vẻ hổng màng tới tôi, cứ như thể nhỏ đang lắng nghe người nào đó nói và chẳng muốn tôi ngắt ngang…

Tôi lẹ làng rút ngắn khoảng cách tới tòa nhà. Tôi chẳng *nhìn thấy* tòa nhà đâu, tôi chỉ biết là có nó, vậy thôi. Và điều khủng khiếp là tôi

chẳng thể dừng lại dù chỉ một giây để tự hỏi *làm sao* mà tôi biết được nó.

<Tụi mình đang… gì…> Tiếng Marco nói hổng trọn ý.

<Mấy bồ?> Rachel hỏi <Ừm…>

Cửa vô ở ngay trước mặt. Tôi biết là nó ở đó. Tôi biết là có những con mối lính khác đang canh gác cửa vô.

Tôi chẳng thấy có gì sợ hãi.

Tôi leo lên cửa vô đường hầm. Những mùi thân thuộc. Những cái mùi tôi quen. Nhà mình đây. Nhà của mình, chỗ của mình, mình từ đó sinh ra và thuộc về nơi đó.

Tôi đánh hơi những tên lính khác bằng cặp râu của tôi. Chúng cũng đụng vô tôi bằng cặp râu của chúng. Chúng tôi là thành viên cùng một tổ.

Cùng tổ mối.

Tôi hối hả chạy theo đường hầm. Nó ngoặt lên cao theo một góc dựng đứng, nhưng điều đó chả có nghĩa lý gì với tôi hết. Tôi nhẹ như không ỉ mà. Trước mặt tôi là một con mối thợ. Nó tống ra một viên xơ - bột gỗ. Tôi nuốt trọn viên xơ ấy.

Bên trong món bột gỗ ấy là những thông điệp. Những mịnh lịnh mơ hồ. Những chỉ thị hổng rõ rệt mà lại đầy quyền lực.

Bây giờ tôi bị kẹt giữa một đám mối thợ nháo nhào chạy đi tuân theo một tiếng nói hổng thành lời bên trong đầu chúng. Một số đi đục đường hầm mới, số khác đi tới buồng chứa trứng để đảo trứng lại.

Đầu tôi cũng có những mịnh lịnh cho mình.

Tôi chạy dọc theo những đường hầm lót bằng bột gỗ đã được nhai kỹ và tiêu hóa. Những đường hầm đục qua những cây gỗ khô chống đỡ tòa nhà.

Tôi cảm thấy những ngách mở ra ở hai bên vách hầm. Một đường hầm ở phía trên, không khí tuôn vô hiu hiu, mát mẻ.

Chẳng có ánh sáng gì hết, hổng có một chút nào! Nhưng điều đó đâu có nghĩa gì vì tôi bị đui mà. Tui bị đui, nhưng hổng bị lạc.

Mình đang làm cái gì vậy ta? Một giọng xa lạ cất tiếng hỏi.

KHÔNG! Giọng nói la lên.

Trước đây tôi đã từng nghe giọng nói này. Nhưng giờ nó cất lên từ một nơi xa xôi quá và nó nói bằng một ngôn ngữ mà tôi hổng hiểu.

Không! Không! Không! Để cho tôi đi!

Tôi cảm thấy một cảm giác khó chịu, nôn nao từ sâu trong người mình.

Nhưng tôi vẫn hối hả chạy theo đường hầm, lúc quẹo chỗ này, lúc quẹo chỗ kia, lúc nào cũng di chuyển về một mục tiêu. Cái mùi đầy quyền năng đó ngày càng mạnh mẽ.

Tôi đi tới chỗ ấy. Tôi *phải* đi tới chỗ ấy.

KHÔNG! Để cho tôi đi! Để cho tôi đi!

Tôi chạy theo những đường hầm tối đen. Băng qua những dòng

mối thợ đang chen chúc đặc nghẹt trong giờ cao điểm. Tới trung tâm. Tới cái lõi. Tới lòng tổ mối.

Cứu tôi với! Cứu tôi với! Tiếng nói kia thét lên.

Tiếng nói… chỉnh là tiếng nói của tôi.

Tiếng nói yếu ớt, mong manh của con người có tên là Cassie.

Tôi.

Tôi!

Aaaaaaaaa!

Đột nhiên tôi lại là Cassie. Tôi biết tên của mình. Tôi biết mình là ai.

Nhưng điều ấy hổng có ý nghĩa gì nữa. Cái thân xác mối đã ra ngoài sự kiểm soát của tôi rồi. Một ý chỉ mạnh mẽ hơn ý chỉ của chỉnh tôi đang chỉ huy nó.

Con-mối-tôi đột nhiên lọt vô một không gian mở rộng. Một không gian trong thực tế rộng hổng hơn sáu, bảy centimet, vậy mà tôi cảm thấy nó lớn như một hội trường.

Đột nhiên tôi biết ai đã nắm quyền kiểm soát bộ óc mối của tôi.

Tôi biết cái đã gạt tâm trỉ người của tôi ra rìa.

Nó bự ngoài sức tưởng tượng. Từ cái đầu và cái thân nhỏ xỉu của nó mọc ra một cái túi quái đản phập phồng, lớn cỡ quả khỉ cầu.

Ở đầu kia là hai hàng trứng đỉnh đỉnh nhầy nhầy đang chờ lũ mối thợ tới mang đi.

Đó là một con mối chúa.

Tôi đã ở trong phòng của nữ chúa mối.

VŨ KHÍ BÍ MẬT

CHƯƠNG 13

Con mối chúa!

Tôi có thể cảm nhận được quyền năng của nó. Đây là thế giới của nó. Đây là tất cả các nô lệ của nó. Còn hơn là nô lệ nữa vì chúng hồng có ý chí riêng…

Nữ chúa ra các mệnh lịnh cho tôi - bảo vệ những con mối làm nhiệm vụ chuyên chở trứng. Các mệnh lịnh truyền bằng những mùi và cảm giác mơ hồ, nhưng hồng thể cưỡng lại được.

Tôi cảm thấy cái phần người của tôi yếu ớt và thảm thương quá, tôi hồng có khả năng kiểm soát cái thân xác mối mà tôi đang ở trỏng. Cái thân xác ấy đã thuộc về nữ chúa mối.

<Rachel,> tôi kêu. <Marco, Ax.>

<Mình…> đó là tiếng nói bằng ý nghĩ của Rachel. <Mình… mình… Ồ không, không, không!>

<Rachel! Đó là nữ chúa mối. Nó đang kiểm soát tụi mình,> tôi nói.

<Mình hồng thể… thân xác của mình… nó cứ…>

<Marco! Bồ có nghe thấy mình không Marco? Marco!>

<Nó đã bắt được tui rồi. Tui hồng thể từ chối. Tui hồng thể dừng lại!> cậu ta la lên trả lời, giọng đầy lo lắng.

Cái thân xác mối của tôi di chuyển. Tôi đi sau hai con mối thợ, mỗi con vác một quả trứng quý báu dỉnh nhớp. Tôi phải bảo vệ chúng. Có thể có những kẻ thù. Chúng tôi đi dọc theo chiều dài thô kệch của con mối chúa. Đi về phía cái đầu của nó.

Kiến là kẻ thù của chúng tôi. Đôi khi chúng kéo tới tràn ngập các đường hầm, lùng kiếm trứng mối đem về làm thức ăn.

Đôi khi chúng tấn công chỉnh con mối chúa.

<Con mối chúa!> Tiếng Rachel nói. <Chỉ có một cách là… tiêu diệt mối chúa.>

Y như có một cú điện giật trong tâm trỉ tôi! Trừ khử con mối chúa! Đó là cách duy nhất. Lũ mối sẽ hồng thể ngờ chuyện đó. Sẽ chẳng có con nào ngăn cản tôi!

Nhưng thân xác của tôi đâu còn là của tôi nữa. Tôi hồng thể đi đến quyết định…

Hai con mối thợ ì ạch đẳng trước tôi. Hai cọng râu của tôi cảm nhận được những cái đít của chúng. Và tôi biết cái đầu của nữ chúa mối ở ngay bên tay mặt mình. Chỉ cách có hơn một centimet. Dám hồng tới nữa.

Cái đầu con mối chúa… hai cọng râu… hai mắt… giống như một con kiến!

Một cơ may… tập trung… tập trung… Tôi phải lừa cái trỉ óc của

loài mối trong mình. Tôi phải huy động từng chút xíu sức lực của mình.

Nếu như tôi thất bại, tôi sẽ sống hết đời mình như một tên nô lệ mất trí của con mối chúa.

Ngay bây giờ! Hành động ngay bây giờ!

Tôi ngoặt qua bên tay mặt. Giống như là đi qua bãi mật mía vậy đó. Con mối chúa đã ra lịnh cho tôi đi đằng sau lũ mối thợ và tôi đang bất tuân thượng lệnh.

Kiến! Kiến! Tôi thét lên hai tiếng ấy trong đầu mình. Kiến! Tiêu diệt! Tiêu diệt con kiến!

Tôi leo qua sáu bảy con mối đang chăm nom mối chúa.

Tôi lướt về phía cái đầu con mối chúa. Tôi cảm thấy cọng râu của mình đụng vô nó. Tôi há cái hàm gọng kềm khổng lồ của mình ra…

Những con mối điên cuồng chạy tứ tung. Mất sự kiểm soát, chúng chạy lạc lối, bối rối. Tôi cũng giống vậy mất một lúc. Tôi muốn trở thành một trong những con mối lạc lõng, hoảng loạn.

<Tự do rồi! Thoát rồi! Cassie, tụi mình đang ở đâu vậy cà? Hãy ra khỏi đây đi!> Tôi nghe thấy một tiếng la rất xa xăm. Đó là Ax? Marco? Hay Rachel?

<Hoàn hình!> tôi la lên với chút khả năng kiểm soát cuối cùng của mình.

<Không! Không!> một tiếng nói hét lên trong đầu tôi. <Bồ đang ở trong một khúc gỗ!>

<Hoàn hình!> tôi hét lên lần nữa. Là con người. Tôi muốn trở lại làm người. Hãy cho tôi làm người. Tôi muốn trở lại làm người! Cho tôi ra khỏi nơi này, ra khỏi thân xác này.

Tôi lớn lên. Những bức tường ép xung quanh tôi. Tôi chật cứng cả đường hầm. Tôi hổng thể lớn thêm được nữa!

Bị kẹt cứng! Đau đớn quá trời! Tôi đã thành một con mối trương phồng, to đùng. Lớn hơn bất kỳ con mối chúa nào. Khổng lồ luôn.

Tôi hổng thể lớn hơn được nữa. Mà cũng hổng thể dừng lại. Tôi đang thành người trở lại, ráng làm cho một thân thể người vừa khít một không gian hổng lớn hơn ruột một trái óc chó.

Thế rồi… một sự bùng vỡ!

Những bức tường bung ra. Những mảnh vụn tung tóe! Không khí mát rượi ào vô qua lớp da cứng của loài mối. Cái đầu tôi được giải phóng khỏi khúc gỗ và lớn lên. Nhưng phần thân tôi vẫn còn kẹt, đang quằn quại đau đớn vô cùng.

Bây giờ tôi đã có hai mắt, đã có thể nhìn được dù chỉ lờ mờ. Tôi vẫn còn nhỏ xíu, và chợt, phía trên đầu tôi có một lưỡi dao khổng lồ dài bằng chiếc máy bay phản lực chở khách đang chém xuống. Gỗ nứt tung lần nữa và thân thể tôi được giải phóng.

Tôi lớn lên, lớn lên mãi. Hai tay… hai chân… cái đầu thực sự của mình.

Tôi quì lên một sàn gỗ. Marco và Rachel đứng bên tôi, cả hai đều đã thoát khỏi tổ mối và đã hoàn hình xong. Ax đã sử dụng cái đuôi của ảnh để chém bung gỗ giúp tôi thoát ra.

Trong phòng tối hù nhưng có những ánh đèn chỉ dẫn xanh đỏ le lói. Và có một màn hình computer trên đó có những hình tam giác trôi nổi lúc tan lúc hợp.

"Bồ ổn chứ?" Rachel hỏi. Nhỏ cúi người xuống, đặt tay lên vai tôi.

Tôi ôm chầm lấy nhỏ, rồi đột ngột xô bắn ra. "Để cho tôi đi! Đừng đụng vào tôi! Đừng đụng tới tôi! ĐỪNG ĐỤNG TỚI TÔI!"

Lẹ như chớp, Rachel lấy tay bịt miệng tôi lại. Marco túm lấy hai mắt cá chân tôi và giữ chặt lại.

"Cassie!" Rachel rít lên. "Im ngay. Tụi mình đang ở bên trong tòa nhà của bọn Yeerk, đang ở một phòng ngoài, nhưng có thể nghe được tiếng người nói ở phòng kế bên!"

Lúc này thì tôi mặc kệ tất. Tôi vật lộn, chống trả và ráng hét tướng lên.

"Ax, bồ coi có thể làm gì với cái computer này thì làm liền đi!" Marco thì thầm một cách khẩn thiết.

Rachel và Marco ghì chặt tôi xuống sàn. Và từ từ… rất từ từ… những cơ bắp căng cứng của tôi giãn ra. Tôi ngưng vật lộn.

"Bây giờ bồ đã ổn chưa?" Rachel hỏi.

Ổn ư? Chắc tôi chẳng bao giờ có thể ổn thỏa trở lại. Nhưng tôi vẫn gật đầu. Rachel nhấc tay khỏi miệng tôi.

"Xong rồi mà Cassie," Marco nói. "Bồ đã cứu tụi này. Vậy là xong rồi. Và bi giờ tụi mình có những vấn đề khác phải lo đây."

"Mình ổn rồi," tôi nói. "Thấy khỏe rồi." Nhưng tôi vẫn nổi da gà. Những ký ức đen tối hãi hùng kéo về lúc nhúc trong óc tôi.

<Tôi mở khóa được rồi,> Ax kêu. <Ừm… tôi cần một người nào đó giúp tôi hiểu được ý nghĩa của những điều tôi nhìn thấy ở đây.>

Marco đứng lên. Rachel ngồi lại với tôi. Nhỏ vuốt tóc tôi y như mẹ tôi vẫn làm mỗi lần tôi gặp ác mộng…

Tôi nghe thấy những tiếng động từ phòng bên. Những tiếng người. Và bọn Hork-Bajir nói thứ ngôn ngữ kỳ quặc pha trộn giữa tiếng mẹ đẻ của chúng với tiếng người mà chúng đã phải học để làm nhiệm vụ trên Trái Đất.

"Một kiểu ủy ban gì đó," Marco trầm ngâm nhìn vô màn hình computer. "Ba thành viên. Họ biểu quyết về những việc sẽ làm đối với khu rừng. Họ sẽ quyết định việc đốn cây có được tiếp tục hay không."

<Công ty Gỗ Dapsen,> Ax nói. <Bọn Yeerk đặt tên cái công ty đốn cây này như vậy. Thiệt là mắc cười.>

"Mắc cười cái gì kia chứ? Marco hỏi.

<Dapsen, đó là một từ Yeerk có nghĩa là… hừ, thôi đừng thèm để ý nó có nghĩa là gì. Từ ấy bậy bạ lắm.>

"Coi cái tài liệu này nè," Marco thì thào. 'Giấy phép sơ khởi nghiên

cứu tỉnh khả thi của…’ Ê, bọn Yeerk chưa có giấy phép chung cuộc để bắt đầu đốn cây đâu nha. Cái ủy ban này vẫn chưa quyết định. Ba người. Một đã đồng ý. Có thể là một tên Mượn xác. Một đã biểu quyết dứt khoát không. Còn lại một người. Một ai đó tên là Farrand. Nguy hiểm thiệt!”

“Nguy hiểm thế nào?” Rachel hỏi.

“Nguy hiểm lắm, vì ông ta sắp tới đây thị sát thực địa,” Marco giải thích. “Vào cuối tuần này. Sau đó ổng sẽ biểu quyết. Nếu nhà ông này biểu quyết thuận, thì bọn Yeerk được tiến hành công việc và tụi mình sẽ gặp rắc rối to.”

“Ổng biểu quyết thuận là cái chắc,” Rachel nói giọng ủ ê.

<Tôi lo rằng đó là sự thật,> Ax tán thành. <Bọn Yeerk sẽ biến ổng thành một tên Mượn xác.>

“Nếu tụi mình cản được chúng thì sẽ hổng có chuyện đó,” Marco phản đối.

“Phải giải quyết lần lượt từng việc mới được. Tụi mình cần thoát khỏi đây cái đã,” Rachel nói. “Nhưng hổng thể đi ra theo cái lối đã vô được đâu.”

Chẳng đứa nào cãi lại điều ấy.

<Tôi đã thay đổi đôi chút trong chương trình để có thể mở khóa cái computer này từ computer ở nhà Marco. Và tôi có thể tạm thời tắt hệ thống phòng thủ từ cái máy này,> Ax nói. <Nhưng vẫn còn bọn cảnh vệ ở phía ngoài. Và bọn Hork-Bajir ở phòng bên nữa.>

“Ừa tụi mình phải vọt thiệt lẹ.” Rachel nói. “Cassie à, bồ có thể biến hình được nữa hôn? Thành chó sói ỉ? Mình sẽ luôn ở sát bên bồ.”

Tôi có thể biến hình nữa không á? Chỉ nghĩ tới chuyện đó thôi tôi đã muốn phát bịnh. Nhưng ngay cả lúc đang sợ đến run người, tôi cũng biết rằng làm bất cứ điều gì cũng tốt hơn là chun lại vô cái tổ mối kia.

Năm phút sau, Ax tắt hệ thống phòng thủ và tụi tôi chạy ra khỏi tòa nhà.

Tôi đoán rằng bọn Yeerk quá trông cậy vào hệ thống phòng thủ kỹ thuật cao của chúng. Hổng có hệ thống ấy, chẳng ma nào lo bật dù chỉ một tín hiệu báo động. Nhờ một may mắn ngớ ngẩn lạ lùng mà tụi tôi chạy lọt qua khoảng cách giữa hai tên Mượn xác làm nhiệm vụ cảnh vệ.

Hổng tên nào la lên. Hổng tên nào nổ một phát súng. Tụi tôi chạy vô rừng, Jake nhập bọn với tụi tôi ở trỏng.

Trên đường về chẳng đứa nào muốn nói năng gì nhiều.

CHƯƠNG 14

Ba mẹ tôi cứ ngỡ tôi ở nhà Rachel. Còn mẹ Rachel lại ngỡ nhỏ ngủ đêm ở nhà tôi. Nhà tôi thì dễ lẻn vô hơn, cho nên hai đứa tới đó.

Lúc tôi và Rachel hoàn hình thì đã sắp rạng đông. Tụi tôi rón rén đi qua căn phòng khách tối hù và lên phòng tôi, ráng hổng làm các bậc cầu thang kêu cọt kẹt.

Tôi cho Rachel mượn một chiếc sơ mi bằng vải flanen rộng thùng thình. Nhỏ vớ lấy một cái mền và một chiếc gối rồi nằm lăn xuống sàn, bên cạnh giường tôi. Tôi nghĩ là nhỏ đã kịp ngủ trước khi chạm mình xuống đất.

Tôi bò vô giường mình. Cái giường thân thuộc của tôi. Lớp khăn trải giường còn mát rượi. Cái mền len là cái mền len của tôi. Tôi thuộc về nơi này. Đó là nơi chốn của tôi.

Tôi nhắm mắt rồi lại mở ra liền.

Những cái bóng mà ánh sao mờ hắt lên các bức tường… hình dáng những áo sơ mi và bộ bảo hộ lao động treo trên nóc… gáy những cuốn sách mà tôi đã đọc, ngay trong căn phòng này… chẳng có thứ gì có vẻ là có thật.

Tôi nhớ lại căn phòng do hàng trăm con mối thợ đục trong khúc gỗ mục. Và tôi nhìn thấy con mối chúa to đùng.

Tôi cảm thấy hai cái gọng kềm của mình…

Tôi không chỉ tiêu diệt con mối chúa. Tôi đã tiêu diệt toàn bộ tổ mối. Tôi đã làm thế để cứu bản thân mình và các bạn mình.

Tôi muốn ói ra một cái. Nhưng thế thì tôi phải ra khỏi giường để vô phòng tắm. Mà tôi cảm thấy hình như mình hổng bao giờ muốn rời khỏi giường một lần nữa.

Tôi yêu thương các con vật. Toàn bộ đời sống của tôi đã quấn quýt với chúng. Tôi yêu thiên nhiên. Nhưng thực sự tôi đã biết gì về thiên nhiên chưa nhỉ?

Tôi đã bay với đôi cánh của một con ó biển. Tôi đã vẫy vùng ngoài biển xa trong lốt một con cá heo, đã nhìn thế giới qua cặp mắt của một con cú, và đánh hơi ngọn gió với những giác quan bén nhạy của một con sói. Tôi đã bay lộn ngược đầu và bay giật lùi trong cơ thể của một con ruồi. Đôi khi ban đêm tôi ra ngoài đồng xa và trở thành một con ngựa chạy trên đồng cỏ.

Và mọi con vật mà tôi đã từng biến thành, nếu nó hổng là kẻ giết chóc thì cũng là kẻ bị giết.

Trong hàng triệu cuộc chiến trên khắp thế giới, trên mọi lục địa, trên mỗi phân vuông trong không gian, đều có sự giết chóc. Từ những con thú dữ châu Phi lạnh lẽo săn lùng những con linh dương non yếu, tới những cuộc chiến khủng khiếp diễn ra trong các ụ kiến và các tổ

mối.

Toàn bộ thiên nhiên là một cuộc chiến tranh.

Và ở đỉnh cao của sự hủy diệt ấy, những con người giết chóc lẫn nhau cũng như giết chóc các giống loài khác, và bây giờ chính họ lại bị bọn Yeerk nô dịch và tiêu diệt.

Đó là bản chất cốt lõi của thiên nhiên mà. Màu của thiên nhiên đâu chỉ là màu xanh, mà còn là màu đỏ nữa…

Tôi cảm thấy những giọt nước mắt đang chảy xuống hai má mình và ướt đầm mặt gối. Lẽ ra tôi đã khóc to lên, nhưng tôi hổng muốn Rachel tỉnh giấc. Tôi muốn hét lớn lên nhưng lại sợ ba mẹ chạy tới. Lúc ấy tôi biết nói gì? Tôi sẽ lại nói dối, lại những lời dối trá. Bởi vì trong thế giới của mình, tôi cũng là một con mồi. Bọn Yeerk đang săn đuổi tôi.

Tôi sợ lắm. Tôi chỉ có một mình. Tôi chẳng biết chuyện gì sắp xảy ra cho mình nữa.

Và thế là tôi nghĩ tới lũ chồn hôi con lạc mẹ. Những con vật nhỏ bé mà phần lớn mọi người cho là hổng thể thương nổi. Nhưng chúng đang sợ hãi và đơn độc. Nếu như chúng còn sống.

CHƯƠNG 15

Tôi đoán là cuối cùng mình cũng đã ngủ thiếp đi, bởi vì tôi đã có một giấc mơ. Nhưng hổng phải một cơn ác mộng. Cũng hổng phải giấc mơ liên quan tới thế giới của loài mối.

Trong mơ tôi là một người mẹ. Đang đi tìm con. Tôi lùng sục khắp mọi nơi, mặc dù tôi đã bị thương và đang đau đớn.

Cuối cùng thì tôi cũng tìm được chúng. Và trong giấc mơ, chúng nằm cuộn tròn bên tôi.

Khi tôi tỉnh dậy, giấc mơ tan biến rất lẹ, nhưng nó để lại một cảm giác thật yên bình.

Mặt trời đã lên cao. Đã mười giờ rưỡi sáng. Muộn rồi. Rachel đã tắm và mặc quần áo xong.

"Mình hổng thể ngờ là bồ ngủ ngon lành vậy," Rachel làu bàu. "Mình thì có một cơn ác mộng cực kỳ tệ. Bi giờ mình về nhà nghen. Bồ ổn rồi chứ?"

"Chắc chắn rồi," tôi vừa nói vừa dụi mắt cho tỉnh ngủ. "Ý mình là… bồ biết đó, đêm qua và toàn bộ vụ ấy… chẳng phải mình bị khủng hoảng thần kinh hay gì đó đại loại đâu. Cú sốc đó là có căn cứ. Vụ đó làm mình gớm ghiếc quá."

"Bồ khỏi cần nói chuyện đó với mình." Rachel tán thành. "Nhưng nếu bồ nghĩ ngợi về nó thì cũng đâu có gì quan trọng, Cassie à. Chúng chỉ là những con mối không hơn không kém. Đồ sâu bọ ấy mà."

"Ừa".

Rachel đi khỏi. Tôi hổng biết nhỏ phải về nhà thiệt hay tôi đã làm cho nhỏ thấy oải. Rachel vốn hổng phải loại người thích âu yếm người khác. Việc bắt buộc phải cư xử với tôi giống như một đứa bé có thể đã làm nhỏ phát ớn.

Mẹ tôi đã đi làm, ba tôi cũng đã đi đâu. Tôi đoán thế, bởi vì hổng thấy chiếc xe tải của ba ở nhà. Tôi ăn vài lát bánh mì nướng và uống một ly nước cam. Rồi tôi ăn thêm một mẩu bánh pizza nhân rau còn sót lại.

Tôi cảm thấy mình bồn chồn và kỳ quặc làm sao ì. Như thể tôi đang cheo leo bên bờ một cái gì đó. Như thể cuộc sống của tôi đã trở nên mất cân bằng kể từ ngày hôm qua.

"Rachel có lý lắm," tôi nói thành tiếng, chỉ cốt được nghe một tiếng người. "Chúng chỉ là đồ sâu bọ. Những con mối chứ gì đâu. Với lại, cuối cùng thì mình cũng đã thoát ra được rồi kia mà."

Tôi bước ra ngoài để cảm nhận ánh nắng trên làn da của mình. Làn da người của mình.

Hổng thực sự suy nghĩ về việc mình làm, tôi đi xuống nhà kho, tới cái tủ lạnh mà chúng tôi sử dụng để chứa những thức ăn cho các con

thú. Tôi lấy ra một con cào cào đông lạnh đút vô túi quần, rồi đi về phía bìa rừng.

<Ê Cassie> tôi nghe thấy có tiếng nói trong đầu khi tôi bước đi sột soạt qua rừng. <Có chuyện gì mới không vậy?>

Tôi ngẩng đầu và trông thấy Tobias lướt sạt qua. Cậu ấy bay lên, ngoặt gấp một vòng và đậu xuống một cành cây. Bộ vuốt sắc lẻm bấm sâu vô vỏ cây.

"Chẳng có gì quan trọng," tôi đáp.

<Tui nghe nói đêm qua tệ lắm hả?>

"Ừa, bồ vừa nói chuyện với ai vậy?"

<Với Ax chứ còn ai nữa. Ảnh chắc là phải "rụng tim" vì tất cả những chuyện đó.>

Tôi dừng bước. Có cái gì đó trong cách Tobias nói "rụng tim". "Tobias nè, bồ còn nói chuyện với ai khác không?"

<Đại loại là với Marco,> cậu ấy đáp.

"Và Marco bảo bồ là mình đã phát rồ, đúng hông?"

<Thực ra chữ Marco dùng là "phát khùng" với lại "cuồng" và "chập mạch". Nhưng cậu ấy nói tất cả những chữ đó với một giọng rất tử tế.>

Tôi bật cười một cách cay đắng. "Phải, mình có hơi chập mạch thiệt đó." Tôi công nhận.

<Xin chào mừng bồ đã nhập hội mát dây,> Tobias nói giỡn. <Tụi mình sẽ chẳng có đứa nào ra khỏi mọi chuyện này mà còn hoàn toàn bình thường được đâu. Bồ biết mà. Bao nhiêu là cái đáng sợ.>

"Phải, mình phát bịnh lên vì tất cả những chuyện đó rồi," tôi nói. "Mình đã phải tiêu diệt con mối chúa. Mình biết, nó chỉ là một con bọ thôi. Nhưng mình là ai mà có quyền quyết định giết con vật này hay không giết con vật kia chứ? Mình đây nè, nào người bảo vệ cây cối, người yêu thú, như Marco nói, vậy mà khi đụng chuyện mình chỉ giống như…"

<Giống như tui chứ gì?> Tobias hỏi.

"Giống như bất kỳ một con thú săn mồi nào," tôi nói một cách vụng về.

<Bồ cảm thấy tệ hại vì bồ phải giết con mối chúa để sống sót.>

"Lẽ ra mình hổng nên ở đấy. Chỗ đó là thế giới của chúng, đâu phải thế giới của mình. Những đường hầm trong khúc gỗ mục kia là toàn bộ vũ trụ của chúng. Mình đã xâm lăng nó. Và khi chúng cản đường, mình đã giết chúng. Việc ấy có khiến bồ nhớ tới kẻ nào không?"

<Coi kìa, bổ hổng phải là một tên Yeerk, và những con mối hổng phải là con người…> Tobias nói. <Hổng thể so sánh vậy được.>

Tôi chẳng thèm cãi lại. "Nè, mình phải biến hình đây. Mình phải làm một việc gì đó.

<Việc gì mới được chứ?>

Tôi thở dài. “Một việc ngu ngốc, có lẽ vậy. Ở nhà mình có một con chồn hôi mẹ bị thương. Nó có một lũ con nhỏ đang sắp sửa chết. Mình nghĩ là ít nhiều mình cũng biết chúng hiện ở đâu, nhưng mình hổng thể tới đó trong hình dạng một con người.”

Tobias im lặng một lúc. <Lũ chồn hôi con hả? Gần bìa khu trại đốn cây của bọn Yeerk chứ gì?>

“Phải.”

<Tui có thể chỉ cho bồ chúng ở đâu.>

Một khoảnh khắc lạnh ngắt, tôi hổng hiểu được Tobias vừa nói gì. Tôi hổng muốn nghĩ vì sao Tobias… vì sao một con diều hâu đuôi đỏ lại có thể biết chính xác chỗ ở của một lứa chồn hôi mới sinh.

Tôi hít mấy hơi thiệt dài. Tôi ráng giữ giọng thật bình thản. “Chúng còn sống hay không?”

<Có bốn con vẫn còn sống,> Tobias nói.

Tôi cảm thấy có một sự xúc động lạ thường ít có sôi lên trong lòng mình. Tôi nhìn Tobias trừng trừng. Nhìn những chiếc vuốt sắc lẻm, nhìn chiếc mỏ khoằm ác mó.

Tôi có thể hình dung bức tranh ấy trong đầu. Cái cách Tobias có thể nhào xuống, lia vuốt ra, quắp những con vật bất lực lên khỏi mặt đất và…

Tôi run cả người. Tôi nắm chặt hai bàn tay lại để ngăn chúng khỏi run lên.

“Mình sẽ đi cứu những gì còn lại của chúng,” tôi nói, giọng hổng còn bình thản được nữa.

<Tui sẽ giúp bồ,> Tobias tuyên bố.

CHƯƠNG 16

Tôi biến thành ó biển và bay theo Tobias. Cậu ấy dẫn tôi thẳng tới cái điểm mà tôi đã trông thấy đêm trước. Tôi quắp con cào cào đông lạnh trong bộ vuốt của mình. Tôi chẳng hỏi Tobias câu nào, mà cậu ấy cũng chẳng nói gì hết.

Tobias chỉ cho tôi lối vô gần như hổng nhìn thấy được của cái hang chồn hôi, rồi bay đi. Tôi biết là cậu ấy sẽ gặp Jake để kể cho Jake nghe tôi làm cái trò gì. Và tôi biết mình đã làm tổn thương Tobias vì đối xử với cậu ấy một cách lạnh lùng như thế.

Nhưng, nói cho ngay, lúc ấy thì tôi bất cần. Tôi chỉ muốn kiếm cho ra những con chồn hôi con ấy thôi. Tôi chẳng biết tại sao, nhưng trong tâm trí tôi lũ chồn hôi con ấy đã trở thành vô cùng quan trọng.

Khi Tobias đã khuất dạng, tôi bắt đầu biến hình.

Lần biến hình này hổng khó lắm. Trong quá trình biến đổi tôi vẫn giữ được hai mắt, hai tai và một cái miệng. Hổng giống như khi biến thành côn trùng.

Một cảm giác đã thành quen thuộc của việc co rút. Và sự bất ngờ khi có một cái đuôi to đùng và bùm xùm mọc ra từ đốt xương cùng. Nhưng tôi đã biến thành sóc một lần rồi. Lần này cũng khá giống như thế.

Nhưng đến bộ lông thú thì khác. Ồ, trước đó tôi đã mọc lông thú rồi, song chưa bao giờ tôi có bộ lông dài thế, sang trọng thế, ấn tượng thế. Có thể nói đó là một chiếc áo khoác bằng lông thú chính hiệu. Hầu hết màu đen, nhưng có một dải màu trắng chạy dọc sống lưng xuống tận đuôi.

Các giác quan của chồn hôi chẳng có gì đặc biệt. Thính giác có thể tốt hơn của con người chút xíu. Khứu giác thì tuyệt nhưng thị giác lại kém.

Và thân thể của chồn hôi chẳng lanh lẹ cũng chẳng mạnh mẽ. Nó phải lết chân và hơi lạch bạch khi bước đi, khi muốn chạy thì hóa ra lại lạch bạch thêm một chút nữa.

Bàn chân trước của tôi bây giờ có thể quắp và giữ các vật, nhưng vẫn thua xa hai bàn tay người của chính tôi trước đó.

Chính bộ óc và bản năng của chồn hôi mới có vẻ lạ lùng hơn cả. Tôi đã từng ở trong những bộ óc chỉ chứa đựng toàn là sợ hãi hay đói khát. Những bộ óc bị kích động như thể được nuôi bằng chất adrenalin vậy đó.

Nhưng cái bộ óc này, nơi tập trung các bản năng này, lại thiệt là… dịu dàng. Và hổng biết sợ. Hổng vênh váo và tự tin như bộ óc của một loài thú dữ, chỉ đơn giản là hổng biết sợ.

Tôi là một con thú chẳng lớn hơn một con mèo nhà. Hổng có hàm

răng nhọn hay bộ vuốt sắc. Vậy mà chẳng có con vật nào trong rừng dám gây chuyện với tôi. Tôi cảm thấy sự êm ái của niềm tin tuyệt đối.

Tôi có thể nghe thấy tiếng ngoeo ngoeo của lũ chồn hôi con trong hang.

Tôi lạch bạch đi tới cửa hang và đút đầu vô trong. Hang tối hù, nhưng tôi nhận ra được bốn con vật nhỏ xíu, bất lực - bốn con chồn hôi con. Chúng hồng còn đỏ hỏn, nhưng cũng chưa đủ khả năng tự vệ hay đi săn mồi.

Tôi biết có một số người nghĩ rằng loài vật thì hồng có xúc cảm. Nhưng lũ thú con này thực sự sung sướng khi trông thấy tôi. Và có cái gì đó trong bộ óc chồn hôi của tôi bỗng thư giãn và vui hẳn lên khi nhìn thấy chúng.

Tôi lấy ra con cào cào đông lạnh, giờ đây đã rã đông. Tôi bò vô cái lỗ nhỏ đào trong lòng đất. Tôi cuộn mình lại, và lũ nhóc nép cả vào người tôi. Tôi cho chúng nó ăn con cào cào.

Tôi biết rằng mình chỉ có được hai tiếng đồng hồ trong lốt biến hình. Nhưng mặc dù mới vừa ngủ dậy có vài giờ trước đó, đột nhiệt tôi lại cảm thấy buồn ngủ. Lũ nhóc đã chén xong bữa. Chúng hồng còn lo chết đói. Giờ đây tôi cảm thấy buồn ngủ và thanh thản vô cùng…

BRÙM!

“Hê hê! Bồ có ở trỏng không đó, Cassie?”

Tôi thức dậy. Mình đang ở đâu thế này? Xung quanh tối hù. Mình đang nằm trên giường hả? Mình đang… ồ, không, hay mình đang ở trong tổ mối?!

Bốn chú nhóc vẫn ngủ, cuộn tròn và nép vào người tôi. Tôi đang ở trong cái hang chồn hôi. <Cái gì vậy?> tôi hỏi.

“Mình đây, Jake đây mà. Cassie, hãy ra khỏi đây mau. Ngay bây giờ! Bồ đã biến hình được gần hai tiếng rồi đó!”

Câu ấy đã làm tôi tỉnh hẳn. Tôi vọt ra khỏi hang chồn và lập tức hoàn hình.

Jake thì đang đứng đó cùng với Marco. Tobias thì đậu trên một nhành cây.

Trước đây tôi đã từng thấy Jake nổi khùng. Nhưng tôi chưa bao giờ thấy bạn ấy phát khùng như lần này. “Bồ đang làm cái quái gì vậy hả?!” Jake hét lên, chẳng thèm đợi tôi hoàn hình người xong. “Chỉ mười phút nữa là bồ sẽ suốt đời là một con chồn hôi!”

<Mình buồn ngủ quá,> tôi thanh minh. Miệng tôi còn chưa thành hình đầy đủ.

“Bồ mất trí rồi hả? Bồ có chuyện gì vậy?” tôi chưa bao giờ để ý rằng Jake có một cái gân nổi gồ lên trên trán khi bạn ấy giận dữ.

“Coi kìa, mình xin lỗi mà,” tôi lung búng khi đã hoàn hình xong.

Jake còn lâu mới tha cho tôi. “Tụi mình có được quyền năng này đâu phải để làm những chuyện như vậy chứ. Tụi mình đâu thể tìm

cách cứu từng con chồn hôi bị lạc trên thế giới," Jake tiếp tục la. "Chúng ta là một đội quân, một đội quân nhỏ bé, yếu ớt, thảm hại, quân số lèo tèo. Tobias thì đã bị kẹt cứng trong lốt biến hình. Nhưng thà là bị kẹt trong khi chiến đấu với bọn Yeerk như cậu ấy, chứ tui hổng thể tin là bồ để cho mình xém chút nữa là bị kẹt chỉ vì mấy con chồn hôi!"

Marco bước tới và đặt một bàn tay lên vai Jake, gần như kéo cậu ấy lại. "Coi kìa, ổn cả rồi mà, Jake. Nhỏ Cassie ổn rồi mà."

"Đó là nhờ Tobias chứ đâu phải nhờ cổ," Jake gắt.

Tôi hổng biết nói sao nữa. Tôi bị choáng quá mức. Và nói cho ngay, tôi khá hãi hùng vì cái điều xém chút là xảy ra cho tôi.

Jake đứng sát vô tôi, mặt ghé sát mặt tôi. "Mình biết bồ đã trải qua những kinh hoàng thực sự vào đêm hôm qua. Mình cũng ở đó mà. Và mình cũng có những cơn ác mộng. Mình biết cái gì đang diễn ra trong đầu bồ lúc này."

"Mình ổn mà," tôi lẩm bẩm.

"Thôi im đi và nghe mình nói đây," Jake nghiêm giọng, nhưng cơn tức giận đã qua rồi. "Mình lo cho bồ lắm, Cassie à. Tất cả tụi này đều lo cho bồ. Và tất cả tụi này đều cần có bồ."

"Để chiến thắng á?" tôi vặn lại. "Bồ cần có mình để uýnh nhau hả? Nhưng nếu mình hổng muốn đánh đấm thêm nữa thì sao? Nếu mình ngán hết cả rồi thì sao nào? Mình đã chiến đấu đủ lắm rồi."

"Bồ đã chiến đấu quá đủ rồi là khác. Hàng trăm lần vẫn hơn mức đủ ấy chứ. Nhưng bọn Yeerk vẫn còn ở đây…"

Tôi nhún vai. "Kẻ mạnh ăn thịt kẻ yếu," tôi nói. "Đó là một phần của lẽ tự nhiên. Con người bao giờ cũng thắng, những loài vật khác bao giờ cũng thua. Có thể bây giờ đến lượt chúng ta thua chứ sao."

Jake gật đầu. "Đây hổng phải là chuyện của một giống loài có tên là loài người. Đây là chuyện của những con người mà chúng ta quen biết. Những con người mà chúng ta nhìn thấy hàng ngày. Anh trai của mình, anh Tom, là một trong số họ. Vậy thì tại sao bồ hổng tới mà nói với Tom rằng ảnh làm nô lệ cho bọn Yeerk là hay lắm bởi vì bây giờ tới lượt chúng ta bị uýnh nhừ tử rồi?"

Jake quay lưng và bước đi.

"Jake? Ừm… con chồn hôi mẹ chỉ có thể trở lại chỗ này sau khoảng một, hai ngày nữa. Mình đâu có thể bỏ mặc mấy nhóc này."

Jake chống hai tay lên hông và ngó tôi trừng trừng. "Bồ hổng thể ở trong lốt biến hình quá lâu, bồ biết mà."

"Mình biết chứ. Nhưng mình phải chắc chắn rằng hổng có bọn thú săn mồi lởn vởn ở đây. Mình phải đem thức ăn cho chúng. Và đôi lúc mình phải biến hình để chúng có được hơi hướng của mẹ chúng trong khu rừng hoang này. Coi nè… mình biết là điều đó có vẻ ngu xuẩn đối với bồ hoặc Marco hay có thể là với bất kỳ ai. Nhưng mình phải làm chuyện đó."

<Tui sẽ trông chừng chúng nó cho,> Tobias nói.

Tôi đã quên béng là thính giác của loài diều hâu cực nhạy.

“Ừm, được rồi. Tụi mình sẽ làm gì đó để giải quyết vụ này.” Jake kết luận. “Cứu lũ chồn hôi này…”

“Cảm ơn Jake,” tôi nói. “Và… xin lỗi nha. Mình hổng có ý làm cho bồ phải sợ hãi đâu. Mình nghĩ bây giờ thì mình sẽ ổn mà.”

Jake nở nụ cười từ tốn của riêng bạn ấy. “Mình cũng sẽ ổn thôi, Cassie. Chừng nào còn có bồ ở gần bên…”

Tôi nghe tiếng Marco bụm miệng cười ở ngay gần đó và tôi cũng bật cười.

CHƯƠNG 17

"Hừ, việc này còn hơn là điên khùng nữa đó," Marco tuyên bố. Vào buổi chiều cùng ngày, một buổi chiều Chủ nhật, bọn tôi tập họp đầy đủ xung quanh cái hang chồn hôi. "Vậy là tụi mình sẽ nuôi những bé bi chồn hôi nhỏ xíu thúi hoắc này hả?"

"Có gì là điên khùng kia chứ?" Rachel hỏi giọng gay gắt.

"Chúng là lũ chồn hôi," Marco ngó từ Rachel tới Jake rồi tới Ax, làm như chỉ có mình cậu ta là người duy nhất tỉnh táo trong cái nhà thương điên này.

"Chúng nó dễ thương đó chứ," Rachel nói.

"A, biết rồi, 'Dễ thương'. Hay lắm, hai tiếng đó chắc chắn có thể giải thích mọi thứ trên đời."

Jake cắt ngang. "Chúng còn quá non nên Cassie hổng thể đem chúng về Dưỡng đường vì sợ chúng sẽ bén hơi người, nhiễm thói quen sống với người. Vì vậy, tụi mình phải chăm sóc… lũ chồn hôi này… cho tới khi mẹ chúng từ Dưỡng đường trở về."

<Chồn hôi có phải là loài vật thiêng đối với con người không?> Ax hỏi.

"Mọi giống vật đều thiêng liêng đối với Cassie," Marco đáp.

"Nè, mấy bồ, tụi mình đang cách trại đốn cây của bọn Yeerk có ba trăm mét. Chúng có các máy phát hiện, có tụi cảnh vệ. Tobias đang canh chừng ở trên cao, cho nên tạm thời lúc này tụi mình được an toàn, nhưng hổng chủ quan được đâu. Cassie, bồ hãy nói cho mọi người biết phải làm gì đi."

"Thế này nha, ngày mai và ngày kia, trong lúc tụi mình đi học thì Ax và Tobias sẽ ngó chừng hang. Thỉnh thoảng, Ax sẽ biến thành con chồn hôi mẹ. Tobias thì tuần tra từ trên cao. Mình sẽ đem thức ăn đông lạnh tới để cậu ấy khỏi phải đi săn mồi trong suốt thời gian này.

"Ồ, lại món thịt chuột đông lạnh không béo," Marco chọc.

<Tui nghe thấy rồi đó,> Tobias nói vọng xuống từ phía trên những ngọn cây.

"Tui biết là bồ nghe được mà," Marco cười toe toét.

"Còn sau giờ học và suốt cả đêm, bọn mình sẽ thay phiên nhau trực. Mình sẽ đảm nhận phần lớn việc biến hình chồn hôi, nhưng trong các giờ giải lao, cần phải có Jake, Rachel và Marco giúp việc tuần tra canh phòng."

Marco giơ hai tay lên trời.

"Bồ chịu hông Marco?" tôi hỏi.

"Liệu tụi mình có phải mặc áo thun hay xài các nhãn dính có in dòng chữ "hãy cứu lấy Chồn hôi" không đó?"

"Coi kìa… mình biết là việc này có vẻ ngu ngốc mà." Tôi nói.

“Chẳng ngu chút nào đâu,” Marco nói. “Này nha, ba tui nghĩ là tui đã gia nhập một băng đảng nào đó vì hiếm khi tui có mặt ở nhà. Tui hổng thể ngủ được vì cứ lúc nào ráng dỗ giấc ngủ thì đột nhiên tui lại biến thành một con mối, vậy là tui thét lên và tỉnh giấc. Tui chả bao giờ có thì giờ rảnh để ngồi coi ti vi, vì những lúc đó tui lại phải tham gia vô việc tìm cách ngăn chặn bọn Yeerk quét sạch khu rừng và bắn hạ Người Chim kỳ dị cùng với tên Andalite biết đọc Alnamac. Tóm lại, tui biết rằng chương trình trung học gay go lắm, nhưng cái công việc này còn gay go hơn chút xíu.”

Jake ngó Marco vẻ hoài nghi, “Vậy là nói cách khác, bồ lấy làm vui lòng mà giúp đỡ chứ gì?”

Có lẽ đây là lần đầu Jake làm cho cả bọn phì cười. Kể cả Marco.

Marco nhún vai. “Mấy bồ biết đó, thiệt tình tui thấy nhẹ nhõm khi khám phá ra là Cassie cũng bắt đầu bị chạm mát rồi. Cả bọn đều đã biết những cái khùng của Rachel, của tui. Còn Cassie từ lâu nay là đứa tỉnh táo duy nhất trong bọn. Giờ thì… xin chúc mừng Cassie tham gia hội mát dây. Hãy cứu lấy lũ chồn hôi! Hãy ôm lấy cây cối! Hãy cho chó quyền bầu cử!”

Cả bọn cười rân, tôi cũng hổng thể nhịn cười. Marco bao giờ cũng lôi việc tôi là nhà bảo vệ môi sinh ra làm trò cười. Thường thì như vậy chả xi nhê, vì tôi biết mình tin vô cái gì.

Nhưng bây giờ thì sự hài hước của cậu ấy làm nhói lòng tôi hơn một chút.

Tôi hổng cứu những con cá voi, gấu trúc hay cú đốm. Tôi cứu một nhúm chồn hôi. Trên thế giới này có biết bao nhiêu là chồn hôi đó chứ. Chỉnh xác thì chúng đâu có bị lâm nguy.

Tất cả lại dẫn tôi nghĩ về một con mối chúa. Một con bọ. Tôi đã giết một con bọ, và vì lý do nào đó, điều ấy đã làm lung lay niềm tin sâu xa nhất của tôi.

Có thể Marco nói đúng.

Tôi phát khùng rồi.

CHƯƠNG 18

Suốt hai ngày sau tụi tôi thay phiên nhau chăm sóc đám chồn hôi con. Và mặc dù có vẻ khó tin, công việc này lại hóa ra có kết quả. Dù ít dù nhiều.

Hổng biết có lầm không nữa, nhưng tôi nghĩ là những đứa khác cũng bắt đầu thích thú công việc này. Điển hình là Marco, sau tua đầu tiên của mình, cậu ấy đã quyết định phải đặt tên cho lũ nhóc.

"Joey, Johny, Marky và C.J.," Marco thông báo như thể đó là điều hiển nhiên. "Băng Ramones. Cha đẻ của nhạc punk rock. Họ sẽ được tôn vinh. Cái con có dải lông trắng hơi lan rộng kia kìa! Nó là Joey. Bây giờ đến Johny…"

Ba ngày sau, ngay khi tan trường, tôi tới hang chồn hôi và phát hiện Tobias đang bay lên khỏi miệng hang.

<Chào Cassie.>

"Tình hình ra sao, Tobias?"

<À, vừa có chút lộn xộn. Một con lửng đói bụng đã dừng chân ở đây ngó nghiêng, nhưng tui đã đuổi cổ nó đi rồi.>

"Lũ nhỏ ổn cả chứ?"

<Vẫn còn nguyên cả bốn con, nếu như ý bồ muốn hỏi điều đó,> Tobias trả lời. <Nhưng chúng hổng nằm yên trong hang đâu. Chúng ra ngoài ngó trời ngó đất. Đặc biệt là Marky. Như vậy hổng hay lắm đâu. Nhất là nếu chúng lại ra ngoài lúc đêm hôm.>

Tôi biến thành con chồn hôi mẹ và bò vô hang. Tobias nói đúng: lũ nhóc hết sức hiếu động. Chúng đã lanh lẹn hơn, và bản năng thúc đẩy chúng tìm ra thám thính cái thế giới vĩ đại bên ngoài cửa hang.

<Có lẽ mình nên dẫn chúng đi dạo một vòng.> Tôi bảo Tobias.

<Liệu đó có phải một ý tưởng hay không?> Tobias hỏi.

<Hay là cái chắc. Tại sao không? Bồ cũng cần phải giải lao, duỗi cánh chút đỉnh mà…>

Tobias hởi lòng vì có cớ để bay đi. Nhưng ngay khi cậu ấy bay khỏi, tôi bỗng thấy nghi ngại cho cái ý tưởng sáng chói của mình. Làm sao tôi có thể theo sát dấu chân lũ nhóc đây? Nếu chúng lạc mất thì sao?

Nhưng rồi, trong khi tôi còn đang phân vân thì Marky đã nhào ra ngoài hang và tôi phải chạy vội ra để bắt kịp nó.

Ngay khi tôi vừa xuất hiện, nhóc Marky lập tức ngoan ngoãn lui lại đằng sau tôi. Ba đứa kia cũng chạy ra, lần lượt từng con một. Và tôi thực sự ngạc nhiên khi thấy chúng xếp hàng y như một lũ học trò lớp một biết vâng lời.

<Hay lắm,> tôi nói, mặc dù đi nhiên là bọn nhóc hổng thể hiểu được tôi nói gì. <Mẹ con mình đi dạo một cái nào.>

Tôi lạch bạch bước đi, được khoảng mươi bước tôi quay đầu nhìn lại qua vai. Cả bốn tên nhóc kia vẫn xếp hàng một phía sau tôi. Trong chừng mực nào đó, tôi là mẹ của chúng và chúng đã được chương trình hóa để đi theo tôi.

Tôi lạch bạch bước đi với một cảm giác hơi lạ lùng nhưng hạnh phúc.

Chúng tôi đi dạo như thế trong nửa giờ. Thỉnh thoảng lại dừng bước để hít ngửi. Phần lớn là mùi của các con vật khác nhau.

Và rồi tôi nhận ra là chúng tôi hổng thể chỉ đi dạo suông thế này mãi. Bọn nhóc đang đói bụng. Tôi là mẹ của chúng. Và nhiệm vụ của tôi là cung cấp cái ăn cho chúng.

Nếu như tôi hổng dạy chúng bắt sâu bọ, thì chúng hổng thể sống sót. Chồn hôi ăn một số cây cỏ, nhưng chúng cũng xơi dế, bọ ngựa và châu chấu, thậm chí cả chuột chù lẫn chuột nhắt nữa.

Tôi dừng bước và nhìn lại lũ nhóc "của mình". Bốn trái banh nhỏ màu đen và trắng bù xù gần như giống hệt nhau. Bốn cái mõm nhỏ tò mò quan sát tôi. Đợi coi tôi làm gì và háo hức học theo.

Tôi đã cho chúng ăn những con châu chấu và chuột đông lạnh lấy từ Dưỡng đường - những món quà tôi thường đem cho Tobias từ khi cậu ấy quá bận rộn hổng thể đi săn mồi cho tử tế. Nhưng lũ nhóc này hổng thể trông cậy con người cho chúng ăn cả đời.

Đột nhiên… một tiếng rầm rĩ! Con vật nào đó đang lao qua rừng, liều lĩnh, hoang dại, náo động. Và nó lao thẳng về phía chúng tôi!

Tôi vội dẫn lũ nhóc quay lại hang, nhưng tiếng động ngày càng lại gần hơn. Nó tiến tới quá lẹ! Tôi thử đánh hơi coi nó là cái gì, nhưng gió đã thổi bạt cái hơi ấy đi.

Thế rồi… GÂU! GÂU! GÂU!...

Một con chó!

Nếu là một con chó sói thì nó sẽ hiểu biết hơn đấy. Một con sói chắc đã từng trông thấy bộ lông hai màu đen trắng này và quyết định đi chỗ khác chơi. Một con gấu cũng sẽ hiểu. Bất cứ con thú hoang nào cũng biết là đừng quấy rầy một con chồn hôi trưởng thành thì hơn.

Nhưng con chó bự con và hạnh phúc này lại hổng phải là thú hoang. Nó sống với người. Nó tuyệt đối chẳng biết gì về loài chồn hôi hết.

Hổng hề nghĩ ngợi, tôi quay lưng lại phía con chó. Tôi vểnh đuôi lên cảnh báo.

Con chó vẫn cứ xộc tới. Lưỡi nó thè ra lủng lẳng ở một bên mép, dớt dãi chảy nhễu nhão. Nó đang rất vui vẻ vì trước mắt có một lũ vật nhỏ xíu màu đen để nó chơi đùa.

Lũ nhóc vẫn xếp hàng một. Chúng quan sát tôi một cách chăm chú.

Điều đó làm tôi mắc cười quá - nếu như tôi có thể cười được. Đó là một thời điểm lớn lao đối với chúng - chúng sắp được học để biết vì sao hổng có con vật biết điều nào dám chọc vô những con chồn hôi

trưởng thành.

Tôi hổng có kinh nghiệm gì về xịt xạ. Nhưng phần trí óc của loài chồn hôi trong trí óc của chính tôi biết chính xác phải làm gì.

Tôi nhắm đích.

Tôi nhìn qua vai để phán đoán khoảng cách.

Tôi nhắm đúng mặt con chó và xịt.

Đúng vào khoảnh khắc đó, tôi có cảm giác kỳ lạ là tôi biết con chó kia. Nhưng lúc ấy đã quá muộn, quá muộn rồi.

Trong khoảng ba mét, tia xịt trúng đích, chính xác như một trái đạn thông minh được điều khiển bằng tia laser.

GÂU? GÂU?

Con chó sững lại. Ánh mắt nó toát lên vẻ hãi hùng ghê gớm. Làm sao có thể như vậy được? Làm sao con vật nhỏ xíu màu đen trắng kia có thể làm như thế với nó chứ?

Và rồi, tôi nghe thấy một điều khiến tôi cảm thấy thực sự lúng túng.

"Homer? Có chuyện gì đấy, cậu cả?" Jake hỏi. "Ô, ô, Homer! Tao đã bảo mày đừng có theo tao vô rừng kia mà."

"Ửửử…" con Homer rên rỉ thảm thương.

Jake, Marco, Rachel và Ax chạy ùa tới. Marco đã phì cười ra rồi.

"Bồ đã tưới cho Homer một bãi!" Marco cười rinh rích. "Cassie đã xịt Homer! Chờ chút, phải Cassie hông đó?"

Tôi thực sự muốn làm ra vẻ mình là một con chồn hôi khác, nhưng hổng được…

<Xin lỗi nha Jake,> tôi nói.

"Trời ơi, thúi quá," Rachel bình luận. "Đừng mích lòng nghen Cassie. Nhưng mà… eo ơi!"

<Mê hoặc thiệt đó,> Ax thốt lên. <Có thể đây là cái mùi kinh khủng nhất tôi từng ngửi thấy.>

Con Homer tìm cách chúi vào Jake, nhưng dù có yêu quý con chó của mình cách mấy, Jake cũng hổng thể chấp nhận việc này. "Hổng được đâu, cậu cả to đầu ạ. Tao đã bảo mày ở nhà kia mà. Thôi được, Homer, mày phải về nhà với tao thôi. Nào, về nhà, VỀ NHÀ, cậu cả!"

Con Homer đi đến kết luận rằng nó rút cuộc thì ở nhà tốt hơn ở rừng. Nó lon ton chạy đi, cái đuôi cụp xuống giữa hai chân sau.

<Cái mùi này làm tôi điên lên mất,> Ax nói. <Dám bỏ chạy chứ chả chơi.>

"Cho tui đi theo với,> Marco thì thào.

"Hay quá đi mất," Jake nói. "Ba mẹ mình sẽ tha hồ hoan nghênh con Homer khi nó về nhà với mùi chồn hôi sặc sụa. Trời ạ, tụi mình phải đi khỏi chỗ này thôi… Thiệt tình là tởm quá đi mất."

Mẹ con chúng tôi rời khỏi cái nơi vừa diễn ra màn xịt xạ, trở về hang. Tôi dẫn lũ nhóc vô hang, chúng có vẻ hạnh phúc khi được nằm cuộn tròn mà ngủ sau một cuộc dạo chơi đầy ấn tượng.

Tôi lại ra ngoài hang và hoàn hình.

“Con Homer sẽ ổn nếu bồ tắm rửa cho nó bằng nước cà chua và để nó ở bên ngoài vài bữa,” tôi nói với Jake. “Xin lỗi nha.”

“Con Homer phải xin lỗi bồ ấy chứ.” Jake đáp. “Nhưng thôi, có chuyện quan trọng đây nè. Cassie à, tụi này tới để kiếm bồ với Tobias. Vì cái nhà ông Farrand ấy mà. Marco và Ax đã phát hiện ra là ông Farrand hổng tới vào cuối tuần đâu, mà tới sớm hơn đó. Ổng tới để bỏ lá phiếu quyết định việc đốn cây ở khu rừng này. Thực tế là ổng sẽ có mặt ở đây trong khoảng một giờ nữa.”

CHƯƠNG 19

“Tụi mình có một giờ để lên kế hoạch và chuẩn bị,” Jake nói. “Một giờ. Đúng ra là hổng tới, vì còn phải vô vị chỉ nghênh tiếp nữa chứ.”

“Vậy bi giờ phải làm gì?” Marco hỏi. “Tụi mình đã biết ông Farrand này là người có tiếng nói quyết định cuối cùng trong việc có cho phép đốn cây hay không. Lại biết rằng ổng hổng phải là một tên Mượn xác, nếu không thế thì ổng đã biểu quyết cho phép việc đốn gỗ bắt đầu lâu rồi.”

“Nhưng tụi mình cũng biết rằng bọn Yeerk sẽ hổng để cho ổng có cơ hội lựa chọn,” Rachel lật lại. “Khi ổng tới đây kiểm tra thực địa, chúng sẽ đè ổng ra mà ký sinh. Chắc chắn ngay lúc này đã có một con sên nằm sẵn trong một cái bồn, chỉ đợi lúc bò vô tai của ổng.”

<Có thể chúng sẽ tìm cách thuyết phục ông ta,> Ax gợi ý. <Chúng thích có sự ký sinh tự nguyện hơn. Và sau khi dụ ổng bỏ lá phiếu chấp thuận, chúng sẽ để cho ổng thoải mái ra về.>

“Vậy tụi mình sẽ làm gì đây, tấn công hả?” Rachel hỏi. “Lao vào và quậy tung lên chứ gì nữa?”

<Ê, xuyt,> Tobias lên tiếng.

“Gì vậy?” Rachel hỏi cậu ấy.

<Mấy bồ hổng nghe thấy gì hả? Ngay cả tai người cũng phải nghe thấy chứ.>

Cả bọn dỏng hết tai lên. Ờ há, rõ ràng có tiếng động cơ diesel theo gió vọng tới.

“Có thể các ông bạn Yeerk của tụi mình xếp lại các thiết bị cho ngay hàng thẳng lối để đón tiếp vị ủy viên,” Jake đoán. Nhưng rồi bạn ấy suy nghĩ thêm và bảo: “Tobias? Bồ thử bay lên ngó một cái coi sao?”

Tobias vỗ cánh vút lên, vượt qua ngọn cây và mất hút.

“Nào, bây giờ trở lại công việc,” Jake tiếp tục. “Cách này hay cách khác thì ông Farrand này cũng là chìa khóa của vấn đề. Nếu ổng biểu quyết thuận, bọn Yeerk có thể đốn trụi khu rừng này. Nếu ổng biểu quyết chống, chúng sẽ phải dừng tay.”

“Với điều kiện chúng cho Farrand đủ thì giờ sống để mà biểu quyết chống.” Rachel chỉnh lại.

“Đó lại là nhiệm vụ của tụi mình,” tôi gợi ý. “Tụi mình phải bảo vệ mạng sống của ông Farrand, và giữ cho ổng hổng trở thành kẻ Bị mượn xác.”

Tất cả đều gật đầu.

“Dở một điều là mình chẳng biết làm chuyện ấy thế nào,” tôi thừa nhận.

Đúng lúc đó, Tobias từ trên trời lao vọt xuống. <Chúng nó đã khởi sự rồi!> cậu ấy la lên khi bay vụt qua để đậu lên một cành cây.

"Khởi sự cái gì kia?" tôi hỏi.

<Bọn Yeerk. Chúng đã bắt đầu đốn cây. Và chúng sẽ càn tới đây nhanh thôi!>

"Hừ," Jake thốt lên. "Vậy là rõ rồi. Chúng hổng tha ông Farrand đâu."

"Chúng chẳng thèm lo ổng nhìn thấy gì khi ổng tới đây," Rachel nói. "Chúng hổng thèm thuyết phục ổng đâu. Vậy là có một con sên Yeerk dành sẵn cho ổng rồi."

<Mấy bồ hổng hình dung nổi những cỗ máy đó đốn cây lẹ như thế nào đâu!> Tobias run lên trông thấy. <Chúng đốn cây cứ như là nhà nông cắt lúa ỉ.>

<Và tụi mình có một tiếng đồng hồ để giúp vị ủy viên kia,> Ax nói. Hai con mắt vòi của ảnh hướng về cái hang chồn hôi. <Lũ nhỏ nằm ngay trên đường đi của bọn phá rừng, nếu Tobias nói đúng.>

Tôi đợi Marco đưa ra một nhận xét châm chọc về việc hổng ai rảnh hơi lo mấy con chồn hôi vào cái giờ phút như thế này. Nhưng thiệt ngạc nhiên, cậu ấy bảo: "Ê, hổng kẻ nào được lộn xộn với lũ chồn hôi nha. Chúng được đặt dưới sự bảo hộ chỉnh thức của hội Animorphs rồi đó."

Marco nháy mắt với tôi và giơ nắm tay chào theo kiểu nhà binh. "Hãy cứu lũ chồn hôi, hỡi chị Trái Đất!"

Marco là tay chướng ách vậy đó. Nhưng thế rồi, đúng vào lúc bạn ngỡ là cậu ấy sắp làm bạn phát khùng lên thì cậu ấy sẽ làm tất cả vì bạn.

"Ừa, chúng là lũ chồn hôi của tụi mình," Rachel tuyên bố. "Hổng kẻ nào được lộn xộn với chúng."

"Xin lỗi nha," Jake cắt ngang. "Mình cần một kế hoạch! Ai có kế hoạch gì không?"

"Thế này…" tôi bắt đầu.

"Thế nào cơ?" Jake hỏi tôi.

Tôi nhún vai. "Nếu ông Farrand là chiếc chìa khóa, thì tụi mình cần đoạt lấy chiếc chìa khóa ấy. Đúng không? May mắn là chúng sẽ phải đóng trường lực lại để cho ổng vô được trong trại. Đó chính là lúc tụi mình cướp ổng trong tay bọn Yeerk. Bằng bất kể giá nào."

"Cướp Farrand ư," Marco phản đối. "Thiệt là đơn giản. Nhẹ nhàng. Nhưng, với lực lượng của bọn Yeerk trong trại cây thì đó hoàn toàn là một vụ tự sát. Tui ngạc nhiên với kế hoạch của bồ đó Cassie. Thông thường Rachel mới là kẻ hay vẽ ra những kế hoạch tự sát như vậy."

"Thế bồ có ý gì hay hơn không?" Jake chất vấn Marco.

"Tụi mình có thể về nhà coi ti vi."

"Coi như hổng có." Jake xoa hai bàn tay vào nhau. "Vậy là được rồi. Tụi mình cướp ông Farrand ngay khi ổng xuất hiện. Trong lúc ấy,

tụi mình phải cản trở những cỗ máy đốn cây kia lại.”

Rachel toét miệng cười. “Tuyệt cú mèo luôn.”

Tôi cảm thấy muốn ngã bịnh.

CHƯƠNG 20

Chỉ có một con đường cho xe hơi vô trại đốn cây của bọn Yeerk. Muốn vô đó, xe phải chạy theo con đường dài bẩn thỉu mà chúng đã xẻ qua rừng.

Jake muốn tôi đi cùng Tobias coi thử liệu có thể phát hiện ông Farrand ngay khi ổng tới hay không.

Jake có những quyết định nhanh chóng. Bạn ấy, Marco, Rachel và Ax bỏ đi, để lại tôi và Tobias.

Tôi ngước lên nhìn Tobias, vẻ ân hận. "Thế là còn lại bồ với mình."

<Có bồ đi cùng là tui vui rồi,> Tobias nói.

Tôi bắt đầu biến thành ó biển. Đó là loài chim săn mồi quen thuộc của tôi khi biến hình, con vật độc nhất có thể đi đôi với Tobias trong không trung.

"Tobias nè, có điều này vẫn làm mình áy náy. Kể từ lúc… bồ biết đó… Mình muốn cất bỏ cái gánh nặng ấy khỏi ngực mình. Mình rất tiếc là đã nổi khùng lên với bồ về vụ lũ chồn hôi con. Bồ chỉ làm cái việc mà bồ phải làm thôi mà," tôi nói.

Tôi cảm thấy được các lóng xương của mình mỏng đi và hõm vào. Những chiếc lông vũ màu xám bắt đầu vẽ nên những họa tiết trên hai cánh tay tôi.

<Tui có thể sống bằng những thức ăn mà mấy bồ đem tới,> Tobias bộc lộ. <Tui chẳng bị bắt buộc phải săn mồi.>

"Thế thì tại sao bồ vẫn săn?" tôi hỏi, trước khi miệng tôi biến đổi thành cái mỏ chim.

<Là bởi vì tui đâu chỉ là một con người. Tôi còn là một con diều hâu nữa chứ. Loài diều hâu săn những con mồi còn sống. Nếu như tui để mấy bồ giết chóc giùm tui thì có hay ho gì hơn không? Nếu như tui xơi một con chuột đông lạnh mà bồ mua từ một nhà cung cấp thực phẩm nào đó thì liệu có đạo đức hơn không?>

<Coi kìa, Tobias. Mình biết tất cả mọi điều về quy luật của thiên nhiên mà. Mình biết về những loài thú săn mồi và các con mồi. Mọi sự… mọi sự trên đời này rắc rối thiệt đó. Làm sao phân biệt cái trúng cái trật trong mớ lộn xộn ấy kia chứ?>

Những chiếc lông vũ màu trắng như tuyết mọc trên khắp phía trước người tôi thay thế cho lớp vải của bộ đồ biến hình. Hai bàn chân tôi đã biến thành chiếc vuốt màu xám lợt.

<Tui cũng chẳng biết nữa. Tui đoán là nếu tui chạy lung tung giết chóc mà hổng phải để phục vụ bữa ăn của tui thì như vậy là trật. Nhưng loài diều hâu cũng có quyền sống hổng thua gì loài chuột hay chồn hôi chứ.>

Hai con mắt người của tôi nhường chỗ cho thị giác tuyệt vời đáng

kinh ngạc của loài ó diều. Màu mắt thì có khác một chút vì những con mắt này phải thích ứng với việc nhìn qua làn nước. Ó biển ăn cá. Thiên nhiên cấu tạo những con mắt ấy để nhìn thấy cá, ngay cả dưới mặt nước lấp loáng của sông hồ.

<Sẵn sàng bay chưa?> Tobias hỏi.

Tôi vỗ cánh vài lần. <Lên đường,> tôi hô lên, ráng tỏ ra hăng hái như Rachel.

Tobias vỗ cánh, bắt một cơn gió ngược và đột ngột vút lên gần như theo chiều thẳng đứng. Tôi dang rộng cánh và co những bắp cơ không biết mệt mỏi. Phật, phật, phật, và tôi cũng bắt được ngọn gió. Tôi vỗ cánh để vượt khỏi ngọn cây, rồi một cơn gió mạnh hơn thốc tới và tôi vút lên cao.

Véo! Tôi vỗ cánh thiệt mạnh, hưởng thụ cái cảm giác say vì tốc độ.

Tobias bay phía trước mặt tôi, và trong khi bay, tôi quan sát cậu ấy. Tôi quan sát những chuyển động cực kỳ tinh tế của đôi cánh. Dường như cậu ấy có khả năng điều khiển từng chiếc lông vũ riêng biệt. Với cậu ấy, ngọn gió hồng vô hình. Nó là một con đường, rõ ràng như một con đường nhựa vậy đó.

Trong khi bay theo Tobias, tôi cảm thấy bộ óc ó biển ở trên dưới óc mình đang điều chỉnh và phản ứng với ngọn gió. Hai con mắt tôi nhìn rõ từng chi tiết nhỏ, nhận ra từng con vật, từng cái lỗ có thể bên trong có một con vật ẩn núp. Tôi trông thấy một dòng nước sáng loáng, và những cái bóng của làn cá lượn lách giữa các tảng đá.

Con ó biển của tôi đã được thiên nhiên cấu tạo để bay cao và phát hiện con mồi. Đúng như Tobias.

Hai đứa tôi bay lên bay lên mãi. Những ngọn cây làm thành một bãi cỏ mấp mô phía dưới. Tôi có thể trông thấy toàn bộ khu trại đốn cây của bọn Yeerk. Và thấy những cỗ máy màu vàng đồ sộ đang cắt những thân cây ngọt xớt y như lưỡi dao nóng xắt bơ. Một vết sẹo loang nhanh như một thứ bịnh khủng khiếp, ăn trụi cánh rừng.

Tobias ngoặt trái, bay về phía con đường dài ngoằn ngoèo cắt qua rừng cây. Tôi nghiêng cánh bay theo cậu ấy.

Dòng suối đổ vào một con sông nhỏ chảy ào ào tung bọt dọc theo con đường. Xuyên qua làn nước, xuyên qua lớp bọt sóng, tôi nhìn thấy những đàn cá lao đi vun vút. Và tôi cảm nhận được bộ óc ưng biển đang đánh giá tình huống. Đo đạc những khoảng cách. Tính toán những góc độ, hoạch định phương cách sà xuống sát mặt nước rồi hạ những chiếc vuốt thiệt đúng lúc để tấn công. Chộp một con cá thẳng từ trong lòng nước.

Tôi biết Tobias cũng đang làm những con tính tương tự đối với lũ chuột và thỏ… và chồn hôi.

Tobias và tôi là hai sát thủ đẹp tuyệt, siêu đẳng, đang cưỡi gió trong lúc con mồi co rúm bên dưới.

Nhưng cậu ấy có lý. Chúng tôi hoàn toàn có quyền sống như bất kỳ

con mồi nào của chúng tôi. Và chúng tôi đã được cấu tạo qua hàng triệu năm tiến hóa để trở thành loài săn mồi.

<Đó kìa,> Tobias nói. <Một chiếc xe jeep.>

Tôi nhìn kỹ và thấy một chiếc xe đang chạy trên đường. Rồi, với thị giác nhạy bén kỳ lạ của loài ó biển, tôi nhìn xuyên qua cửa kiếng, như thể lớp kiếng ấy là mặt nước của một dòng suối vậy đó. <Có ba người. Một người lái xe, và một người ngồi cạnh hắn ta. Có một người ngồi ở băng ghế sau, trông già hơn.>

<Ờ. Và trên thành xe có hàng chữ Công ty gỗ Dapsen. Mình đoán là tay lái xe với tay kia là những tên Mượn xác. Người ngồi phía sau đang nhìn ngó khắp xung quanh làm như ổng rất quan tâm tới những gì đang xảy ra vậy đó.>

<Chỉ vài phút nữa họ sẽ tới khu trại. Ngay khi thấy ông Farrand kia phản ứng ra sao, chúng ta sẽ biết liệu ổng đã bị biến thành một tên Mượn xác hay chưa.> tôi nói.

<Làm sao biết?>

<Bọn Yeerk đã ngang nhiên tiếp tục đốn cây,> tôi giải thích. <Nếu như ông Farrand vẫn là một con người thực sự, hẳn là ổng sẽ hết sức bực tức. Nếu ổng vẫn bình thản, thì tức là ổng đã là người của chúng.>

<Hay lắm,> Tobias thốt lên.

<Vậy chúng ta sẽ làm gì? Ý mình muốn hỏi nếu như ổng đã là một tên Mượn xác?> tôi hỏi.

<Tui cũng chẳng biết nữa. Tui nghĩ là nên tập trung tấn công vô chỉnh cái việc đốn cây…>

<Vậy hả? Bồ biết tụi mình sẽ làm gì nếu như ổng là một tên Mượn xác không?> Tôi hỏi. <Tụi mình sẽ đuổi theo ổng và dù cho chuyện gì xảy ra thì ta cũng… Đúng không nào?>

<Ý của bồ là… giống như đối với một con mối ỉ hả?> Tobias hỏi khô khốc.

<Ừa. Chính xác đó là điều mình muốn nói.>

<Coi kìa Cassie, bồ là một con người Homosapien. Công việc của bồ là giữ gìn sự sống của bản thân và giống loài mình. Đó là những gì mà thiên nhiên muốn bồ làm. Sống sót là toàn bộ vấn đề của tiến hóa.> Tobias có vẻ giận dữ.

Bây giờ chúng tôi bay theo chiếc xe đang chạy về phía trại đốn cây. Chỉ vài phút nữa thôi là tới. Chỉ vài phút nữa, ông Farrand sẽ nhìn thấy chuyện gì đang xảy ra, và chúng tôi sẽ biết thực sự ổng là ai.

Người phe ta hay người phe nó.

<Sống sót,> tôi nhắc lại với giọng nhạt nhẽo.

<Đó là luật của tự nhiên mà. Luật số một. Và con người là bộ phận của tự nhiên, đúng không?>

<Thế thì bọn Yeerk cũng vậy, và chúng ta đâu có tốt đẹp gì hơn chúng.>

<Mình nghĩ là chúng ta sẽ phải bàn chuyện đó sau,> Tobias nói. <Nhìn kìa.>

Chiếc xe jeep giật một cái để đỗ lại trước mặt căn cứ của bọn Yeerk.

Ông Farrand mở tung cửa xe nhảy ra ngoài. Tôi có thể dễ dàng nhìn thấy ổng vung hai tay lên. Ngay cả từ rất xa tôi cũng thấy được vẻ giận dữ trên mặt ổng.

Thế rồi từ tòa nhà một người bước ra.

Nhưng mà… người này có vẻ là người rởm. Ngay cả từ trên trời, tôi cũng cảm nhận được sự lạnh lẽo toát ra từ hắn ta.

<Chính hắn,> Tobias thốt lên.

Tôi biết ngay lập tức Tobias muốn nói gì.

<Mình chỉ một lần thấy hắn trong lốt người, nhưng mình biết chắc chính là hắn đấy,> Tobias nói.

Visser Ba.

CHƯƠNG 21

Visser Ba.

Tên đầu lĩnh của đạo quân Yeerk xâm lăng Trái Đất. Tên Yeerk duy nhất trong toàn vũ trụ đã kiểm soát được một thân thể Andalite. Tên Yeerk duy nhất trong toàn vũ trụ có quyền năng biến hình.

Lẽ ra tôi chẳng nên bất ngờ khi thấy hắn ta sử dụng một hình dạng người mới phải. Điều đó cũng hợp lý thôi.

Nhưng tôi vẫn giận sôi lên khi nhìn thấy thế. Hắn là một con người giả. Hắn đã sử dụng ADN của người và hình dạng của người như một phần trong kế hoạch nô dịch toàn thể nhân loại.

<Visser Ba,> tôi nói với Tobias.

<Ừa,> cậu ấy tán thành. <Nom hắn rất bình thường, trừ một thực tế là hắn khiến tui gớm ghiếc.>

<Mình có cảm giác rất xấu về chuyện này,> tôi nói. <Mình nghĩ là chúng hổng muốn chờ đợi lâu la gì nữa. Chúng sắp chộp lấy ông Farrand ngay bây giờ đấy.>

Ông Farrand đang bước về phía Visser Ba, tay ổng vẫn vung về phía những cỗ máy đang xé rừng cây. Visser Ba mỉm cười. Hổng phải một nụ cười tử tế.

<Jake và tụi kia đâu rồi nhỉ?> Tobias băn khoăn.

<Ôi trời.> tôi kêu lên. <Sắp xảy ra chuyện kìa…>

Đột nhiên Visser Ba vung tay tát ông Farrand một cái. Vị ủy viên loạng choạng lui lại phía sau, một tay đưa lên ôm má.

Hai tên trong xe jeep nhào tới giữ chặt cánh tay ông Farrand. Ổng là một người đã cao tuổi. Ổng đành bất lực.

<Cassie. Coi kìa. Hoặc đó là Jake, hoặc là một con hổ nào đó chạy rông trong rừng!>

Tôi nhìn về phía khoảng rừng bị đốn quang. Bây giờ thì tôi thấy được nó - một con hổ khổng lồ màu da cam rằn ri đang lao về phía ông Farrand. Nhưng nó còn cách xa nhiều quá. Việc đó xảy ra quá đột ngột, Jake chưa kịp vô vị trí. Tôi cũng hổng biết những đứa kia bây giờ ở đâu nữa. Có thể còn đang biến hình không chừng.

<Vô cuộc thôi,> tôi nói.

Tôi điều chỉnh hai cánh, nhắm Visser Ba và lao xuống. Xuống, xuống, xuống nữa. Lẹ hơn, lẹ hơn nữa, cho tới khi hai cánh tôi rung lên và các lóng xương kêu răng rắc vì tốc độ.

Đích nhắm, cái đầu của Visser Ba, lớn dần, lớn dần…

Tôi lia vuốt ra phía trước, dang hai cánh vừa đủ để không vượt quá mục tiêu, và tấn công. Tôi cảm thấy được những chiếc vuốt của mình cắm vô da đầu của hắn. Và rồi tôi vút qua, bị cái đà của chính mình lôi đi.

“Aaaaa!” Tên Visser hét lên.

Cùng lúc ấy, Tobias uýnh trúng một tên trên xe jeep. Tobias giàu kinh nghiệm hơn tôi, nhắm trúng đích hơn tôi. Cái tên bị cậu ấy tấn công sẽ phải mang một tấm vải che mắt suốt đời.

<Quéééc!> Tobias la inh ỏi.

Ông Farrand vùng ra khỏi tên còn lại và bỏ chạy.

“Tóm lấy nó!” Visser Ba hô to. “Tổng báo động!”

Tên cảnh vệ chưa bị thương đuổi theo ông Farrand. Hắn dễ dàng chộp được ổng và đẩy ổng ngã chúi mặt xuống đất. Tôi trông thấy Jake vụt lại gần như một tia chớp màu cam vằn đen.

Phía sau lưng bạn ấy, tôi thấy một trận đánh thứ hai nổ ra ở gần bìa rừng. Hai con sói - Rachel và Marco - lao vào những tên Mượn xác điều khiển các cỗ máy. Bọn cảnh vệ vòng ngoài đã chạy tới, những cây súng tự động sẵn sàng nhả đạn.

Đột nhiên, lẹ như một con linh dương, Ax chạy tới giúp Rachel. Tên cảnh vệ gần nhất quay lại nhắm bắn. Cái đuôi của Ax lẹ như chớp, và tên Mượn xác hổng còn tay để kéo cò súng nữa.

Ngay bên dưới tôi, tên Mượn xác thứ hai trên xe jeep đá Farrand một cái, ổng đang vùng vẫy để đứng dậy. Thiệt là quá sức chịu đựng của tôi. Tôi lao vút trong không gian và nhào xuống hạ miếng đòn thứ hai.

<Cassie!> Tobias kêu lên cảnh báo.

Cửa ra ở trước mặt tòa nhà mở tung và chúng bắt đầu túa ra - nửa tá Mượn xác Người, đứa nào đứa nấy vũ trang đầy đủ. Và tệ hơn nữa… thậm tệ là khác, bốn tên Hork-Bajir to đùng xuất hiện.

Nhưng đã quá chậm để rút lui. Tôi đã lao xuống rồi.

PĂNG! PĂNG! PĂNG!

Tôi nghe tiếng hai viên đạn đầu tiên réo qua bên mình.

Tôi cảm thấy viên đạn thứ ba trúng cánh mình. Nó xuyên thẳng qua cánh bên phải của tôi, và tôi rớt xuống từ trên trời, đột nhiên chỉ còn là một con gà con lóng ngóng.

Tôi rơi. Bất lực. Tôi rơi.

BỤP!

Tôi đâm xầm xuống mặt đất.

Choáng váng và hoang mang, tôi thoáng thấy Jake nhảy vào một tên chiến binh Hork-Bajir. Nhưng tôi hổng dám chắc là thế. Mắt tôi mờ đi… Mờ đi…

Thế giới của tôi trở nên nhỏ bé và tối tăm. Tôi hổng còn nhìn thấy một cái gì ở phía xa. Tôi chỉ có thể tập trung vào khoảng mặt đất ở ngay trước mặt mình.

Một con kiến đang đi qua, tha một con bọ đã chết. Có thể chỉ là tôi tưởng tượng ra thế trong lúc chìm vào hôn mê. Có thể bộ não của tôi làm ra những cảnh hổng có thật. Nhưng tôi có thể thề rằng tôi thấy con kiến đang tha cái xác khô quắt của con mối chúa.

Và thế rồi tất cả trở nên tối đen.

CHƯƠNG 22

Tôi tỉnh dậy trong cái gì đó giống như cái hộp lớn. Xung quanh tối tăm, nhưng hổng phải hoàn toàn hổng có ánh sáng. Có những cái lỗ tròn đục ở bên sườn chiếc hộp. Những lỗ thông khí. Tôi có thể nhìn thấy vị ủy viên Farrand đang nằm bất tỉnh trên sàn, bên cạnh tôi.

Trông ổng thiệt già nua. Ổng gần như hói trọi và hai tay ổng mọc đầy lông. Có vết máu rỉ ra từ một vết cắt nông trên trán ông.

"Mở hệ thống phòng thủ vòng ngoài!" Visser Ba hét lên.

Tôi nghe rất rõ tiếng hắn. Tôi vẫn là một con chim ưng biển, loài ưng biển thính tai lắm mà. Có thể nghe được tiếng nói của Visser Ba thì cũng lạ thiệt đấy. Chúng tôi bao giờ cũng đụng độ hắn lúc hắn ở trong lốt Andalite. Lúc đấy hắn chỉ thông tin bằng ý nghĩ.

"Mày! Cả mày nữa! Chúng mày phải luôn để mắt tới cái hộp này," Visser Ba gắt nhặng lên. "Nếu như có con gì… bất cứ con gì, bất kể lớn nhỏ ra sao, mà tìm cách lọt ra, lập tức giết ngay! Trong hộp có một tên cướp Andalite, nếu sau khi mọi việc kết thúc mà nó vẫn còn ở trong hộp thì tốt cho chúng mày hơn đấy. Nếu không thì tao sẽ tiêu diệt cả hai đứa!"

Kẻ cướp Andalite. Đó chính là tôi. Dĩ nhiên, nếu tôi hổng thoát được khỏi cái hộp thì cuối cùng tôi sẽ phải hoàn hình và Visser Ba sẽ thấy được sự thật: tôi là một con người.

Thế mà tôi lại phải hoàn hình sớm. Cánh của tôi như hơ trên lửa. Đau đớn khủng khiếp lên được.

"Thưa Visser! Bọn kẻ cướp Andalite đã quay các thiết bị nặng về phía chúng ta!" có tên nào đó hét lên.

"Hãy mở hệ thống trường lực!"

"Nhưng… nhưng thưa Visser… như thế thì chính người của chúng ta sẽ bị kẹt bên ngoài ạ."

Giọng Visser đột nhiên trở nên rất bình tĩnh. Một kiểu bình tĩnh cực kỳ nguy hiểm. "Ta vừa nghe thấy người chất vấn lịnh của ta phải không?"

"Không! Thưa Visser không ạ! Tôi đang mở trường lực đây ạ!"

Ông Farrand rên rỉ. Ổng nhúc nhích cái đầu một chút, rồi trở lại bất động.

Được rồi, Cassie, hãy suy nghĩ. Hãy suy nghĩ đi!

Dĩ nhiên là các bạn tôi vẫn đang chiến đấu. Chắc chắn họ đang chiếm phần thắng, nếu không thì tên Visser đã không mở trường lực.

Họ đã kiểm soát được vài cỗ máy và quay chúng về phía tòa nhà. Ngay khi trường lực được mở, cỗ máy hạng nặng sẽ thành vô dụng.

Và thời gian đứng về phía bọn Yeerk. Tên Visser Ba chắc chắn đã kêu viện binh. Những chiến đấu cơ Con Rệp chở đầy lũ Hork-Bajir

còn sung sức có thể hạ cánh bất cứ phút nào. Khi điều ấy xảy ra, tất cả sẽ đi tong.

Chúng tôi sẽ hết chuyện.

Không! Hãy suy nghĩ đi, Cassie! Đây là trò chơi mèo đuổi chuột. Đây là một cuộc chiến tranh. Điểm yếu của bọn Yeerk là gì nhỉ? Cái gì là cái chúng cần mà mình có thể cướp đi nhỉ?

Ông Farrand lại rên rỉ.

Dĩ nhiên rồi!

Tôi hít một hơi thật sâu. Tôi bắt đầu hoàn hình thiệt lẹ, thoát khỏi cái thân xác đang đau đớn quằn quại của con ó biển, trở lại hình dạng người của mình. Việc biến hình dựa trên ADN, mà ADN thì không bị ảnh hưởng bởi các vết thương. Thân thể người được khôi phục của tôi sẽ lành lặn như thường.

Cái hộp thật là chật chội với hai người ở trỏng. Tôi lom khom bên trên người ông Farrand đúng lúc ổng chớp chớp mắt. Tôi đã bắt đầu biến hình lần thứ hai. Cái mà ông già nhìn thấy là bộ mặt của một cô gái. Nhưng một bộ mặt đang mọc lông bùm xùm màu đen trắng.

Mắt ổng lại nhắm lại. Chắc ổng nghĩ tất cả chỉ là một giấc mơ. Thiệt là may.

"Ha ha!" Tôi nghe tiếng Visser Ba cười quang quác. "Trường lực đã chặn đứng chúng nó lại rồi!"

"Thưa Visser! Những chiến đấu cơ Con Rệp sẽ hạ cánh tại đây trong vòng mười lăm phút nữa."

<Tóm được chúng nó rồi!> Visser Ba đắc chí. <Phen này ta đã tóm được đầu chúng!>

Hắn sử dụng kiểu nói bằng ý nghĩ. Tên Visser đã hoàn hình.

Tôi tập trung tất cả tư tưởng. Tôi biết mình phải làm gì. Nhưng mà nguy hiểm lắm. Tôi phải nói chuyện với tên Visser Ba bằng ý nghĩ. Và phải làm sao để hắn hổng có chút nào nghi ngờ mình là người.

Hổng nói nhiều. Giọng phải đều đều. Càng ít lời càng tốt. Hổng có hình ảnh gì ráo trọi.

<Visser,> tôi nói. <Ta sẽ giết người này.>

Đó chính là chỗ yếu của Visser Ba: hắn cần có một ông Farrand còn sống. Đó là điểm để gây sức ép. Dọa giết ông Farrand là đe dọa toàn bộ kế hoạch của tên Visser.

Hắn đâu thể tạo ra một tên Mượn xác từ một xác chết, phải không?

Tên Visser hiểu ngay lập tức.

<Tất cả tập trung vô phòng này! Chĩa vũ khí về cái hộp! Chuẩn bị theo lịnh ta, bắn vô tên Andalite mà hổng được chạm tới thằng người! Tên Andalite có thể biến hình thành bất kỳ một con vật hoang dã nguy hiểm nào đó! Hổng cho nó thoát.>

Tôi chuẩn bị tư thế sẵn sàng. Con người trong tôi sợ hãi, nhưng con chồn hôi thì hoàn toàn bình tĩnh. Con chồn hôi biết rằng nó có một vũ khí tối hậu.

Đột nhiên cửa hộp mở tung.

Visser Ba đứng đó trong thân hình Andalite, với cái đuôi chết người cong lên sẵn sàng tấn công.

Bên cạnh hắn ta, ở cả hai bên, là nửa tá những tên Mượn xác Người vũ trang. Và sừng sững bên trên chúng, năm tên chiến binh Hork-Bajir khổng lồ.

Tụi Mượn xác Người nâng súng lên.

Tụi Hork-Bajir cũng có vũ khí, nhưng chúng nó hổng cần tới. Bản thân chúng là vũ khí rồi, với hai mét mốt chiều cao đầy những lưỡi dao, dao ở mắt cá chân, dao ở đầu gối, dao ở khuỷu tay, dao trên trán, và một cái đuôi bọc thép.

Toàn bộ cái lực hủy diệt khủng khiếp này chằm chằm nhìn xuống tôi.

Visser Ba tập trung hai con mắt vòi vào tôi. Hai mắt chỉnh của hắn thì đã lóe lên ánh đùa cợt.

<Đồ rác rến Andalite, điều hay ho nhất mà ngươi có thể làm là như vậy đó hả?> Hắn cười sằng sặc. <Ngươi đã biến ra con vật kinh khủng hết cỡ vậy đó!> Hắn lại cười sằng sặc.

Hắn cười cái con vật màu đen trắng mũm mĩm và chỉ lớn bằng con mèo ranh đang ở trong hộp. Cười cả cái cách tôi đứng quay lưng lại phía hắn, đuôi vểnh lên, mắt nhìn qua vai.

Một con chồn hôi có thể xịt xạ chỉnh xác một cách kỳ lạ trong vòng bốn mét.

Tên Visser chỉ cách tôi chưa đầy hai mét.

<Giết nó đi,> Visser Ba lạnh lùng hạ lịnh.

Nhưng tôi ra đòn trước.

Một con chồn hôi có thể xịt xạ năm đến bảy cú liền.

Lần đầu tôi xịt trúng mặt tên Visser.

Tôi xịt tiếp trúng tên Hork-Bajir đứng gần nhất phía bên trái. Xịt tiếp trúng hai tên Mượn xác Người. Xịt nữa và nữa, tất cả trong vòng ba giây.

“Aaaaaaa!>

“Ô, hừ hừ, ôôôôôô. Ôôôôôô!”

“Herunt gahal! Thúi! Arrr!”

Tên Visser loạng choạng lui lại, mùi thúi nồng nặc khiến hắn đui mắt và choáng váng. Tụi Mượn xác Người lấy hai tay che miệng. Một số thậm chí buông rơi cả vũ khí.

Với tụi Hork-Bajir thì tôi có phần lo lắng. Tôi chưa biết liệu chúng có khứu giác hay không.

Hóa ra chúng có.

Hóa ra chúng có một khứu giác tuyệt vời. Vậy là quá tệ cho chúng.

Tụi Hork-Bajir bị hoảng loạn trước nhất. Một tên điên cuồng bắn ra những tia Nghiệt.

<Không được bắn, thằng ngu!> Visser Ba quát. <Mày bắn trúng

thằng người bây giờ! Hoặc là trúng tao! >

Thực tế là hắn đã bắn trúng sàn nhà. Một cái lỗ to tướng bốc khói mù mịt xuất hiện trên sàn gỗ.

“Fernal gahal thúi hoắc!” một tên Hork-Bajir vẫn còn lắp bắp cái tiếng pha tiếng Anh nửa tiếng Mẹ đẻ của hắn.

Thế rồi tụi Hork-Bajir hoàn toàn đầu hàng. Chúng quay lưng chạy ra cửa.

Riêng tôi thì tôi hổng biết cái gì đã làm chúng điên rồ ngộ dại đến vậy.

Tôi đâu có ngửi thấy cái mùi ấy thúi.

CHƯƠNG 23

Chúng bỏ chạy. Tụi Mượn xác Người, tụi Hork-Bajir và cả Visser Ba. Chúng bỏ chạy vì cái mùi chồn hôi hãi hùng của tôi.

Tôi lạch bạch đi ra cửa.

Tôi trông thấy một cảnh tượng kỳ lạ. Trường lực vẫn hoạt động. Và cái máy cắt cây đồ sộ, những cỗ máy diesel rú gào và xả khói mù mịt đang chồm lên húc vô trường lực, y như những con chó bị sợi dây xích giữ lại.

Bên trong trường lực là lực lượng Yeerk đã hoàn toàn mất tinh thần.

Bên ngoài trường lực, một vườn thú kỳ dị - một con hổ, một con gấu xám Bắc Mỹ, một con khỉ đột. Và một thứ chưa từng có ở bất kỳ vườn thú nào của loài người: một dân Andalite.

Jake, Rachel, Marco và Ax.

Xung quanh khu đất trống, một nhúm những tên Mượn xác Người và chiến binh Hork-Bajir đang ngồi săn sóc vết thương. Một số nằm lăn ra đất bẩn.

Một cảnh tượng thiệt là kỳ quặc và căng thẳng. Nếu trường lực mà bị đóng lại, những chiếc máy kéo và máy cắt cây kia sẽ húc đổ tòa nhà trong vài giây.

Nhưng mặt khác, ngay cả khi bị choáng váng vì mùi chồn hôi, loạng choạng và mù dở, những lực lượng bên trong trường lực vẫn cứ mạnh hơn Jake, Rachel, Marco và Ax.

Dĩ nhiên nếu như những máy cắt cây húc đổ tòa nhà, thì có thể giết luôn ông Farrand. Bọn Yeerk hổng muốn thế. Chúng tôi cũng chẳng hề muốn, nhưng Visser Ba đâu biết được điều ấy.

<Chuyện gì vừa xảy ra vậy?> Jake thì thầm hỏi tôi bằng ý nghĩ cho riêng tôi.

<Mình đã xịt chúng,> tôi đáp. <Dĩ nhiên là chúng hổng khoái chút nào.>

Tôi khá chắc chắn là loài hổ chẳng biết mỉm cười đâu. Nhưng tôi có thể thể là riêng Jake thì biết đấy.

Chắc là Jake đã nói riêng cho Ax biết chuyện gì xảy ra. Ax là đứa duy nhất mà chúng tôi có thể ủy quyền nói chuyện với Visser Ba. Ở đây cậu ấy là dân Andalite chính hiệu duy nhất.

<Visser,> Ax nói. <Ta nghĩ rằng hai bên vừa huề tỉ số đấy.>

<Đừng có tìm cách thương lượng với ta, thằng ngốc,> Visser Ba cười ha hả. <Các lực lượng của ta đang trên đường tới.>

Ax gật đầu. <Ta tự hỏi không biết phi thuyền Lưỡi Rìu của người sẽ thơm cỡ nào sau khi người tỏa vô trỏng cái mùi mà người mới hấp thụ được?>

<Cái mùi… tự nó sẽ bay đi chứ,> tên Visser nói.

"Thưa Visser, thằng người vật chủ của tôi nhớ lại…" một trong số tên Mượn xác Người lên tiếng.

Lưỡi dao ở chót đuôi của Visser Ba vút qua không trung, kề ngay cổ họng tên Mượn xác Người. Chỉ ngoéo một cái là đầu tên này bay liền.

<Đừng có ngắt lời ta,> tên Visser bình thản nói. <Ngươi đang nói gì nhỉ?> hắn hỏi Ax.

<Cái mùi ấy sẽ bay hết trong vòng bảy ngày theo lịch Trái Đất… nếu như ngươi ở ngoài trời,> Ax bình thản trả lời. <Còn ở trong một phi thuyền không gian á? Tù hãm, kín bưng, chật chội? Ngươi sẽ chẳng bao giờ hết mùi đâu. Chẳng bao giờ. Tuy nhiên… nhờ một công nghệ hóa học của dân Andalite, ta có cách để làm bay hết mùi hôi thối. Ngươi hãy để thằng người Farrand được tự do. Ông đã bất tỉnh nên hổng thấy được ngươi là ai đâu. Để cho ổng đi, rồi chúng ta sẽ trao cho ngươi bí quyết làm mất mùi thúi, và sau đó chúng ta sẽ đi khỏi đây.>

<Ta sẽ tự tay tính toán với các ngươi!> tên Visser rít lên. <Đồ Andalite rác rến!>

<Visser, cả hai chúng ta đều biết sẽ hổng thể nào tẩy được mùi hôi thúi một khi nó đã nhiễm vô bên trong một phi thuyền không gian. Ngươi sẽ cần tới một cuộc đại tu trong một xưởng đóng tàu không gian ngoại hạng. Phi thuyền Lưỡi Rìu của ngươi sẽ là một nơi hổng ai chịu nổi đâu.>

Visser Ba chỉ biết đứng trơ ra đó. Chỉ biết đứng nhìn trân trân. Hai con mắt vòi của hắn hơi hạ xuống.

<Lôi thằng người ra,> hắn lầm bầm ra lịnh cho tụi Hork-Bajir.

"Thưa Visser…" một tên Hork-Bajir rên rỉ, rõ ràng hắn ngần ngại hổng muốn quay lại cái chỗ còn sặc sụa mùi hôi thúi.

<Hôm nay thiệt hổng phải ngày lành tháng tốt cho ta,> Visser Ba nói. <Ngươi thực sự muốn rằng đó cũng là ngày xấu cho mi đó sao?>

Hai tên Hork-Bajir quay lại phía bên trong và nhanh chóng xuất hiện trở lại, lôi xềnh xệch ông Farrand theo. Chúng ném ổng ngã dúi trên mặt đất.

<Hãy sai một người của ngươi đưa ông ta tới bịnh viện gần nhất của loài người. Lúc ổng đã an toàn, chúng ta sẽ cho ngươi bí quyết. Và đừng có giở trò đấy. Chúng ta sẽ quan sát chặt chẽ.> Ax đảo hai con mắt vòi hướng lên trời. Visser Ba dõi theo hướng nhìn của cậu ấy và thấy, tít trên trời cao, một con chim săn mồi với cái đuôi màu gỉ sắt.

<Chúng mày phải biết rằng sẽ có ngày ta túm cổ tất cả chúng mày,> Visser căm tức. <Dù các ngươi có mánh lới thế nào, ta cũng vẫn kiếm ra được các ngươi cho coi.>

<Không, ta hổng nghĩ thế đâu,> Ax đáp. <Chắc chắn là chúng ta sẽ đánh hơi được liền khi ngươi tới đấy.>

CHƯƠNG 24

Bọn Yeerk chở ông Farrand đi bịnh viện. Sau khi biết là ổng đã an toàn, Ax nói cho Visser Ba biết cái loại nước trái cây nào có thể tẩy mùi chồn hôi.

Tên Visser vẫn còn la hét inh ỏi khi chúng tôi biến mất trong rừng cây.

Ngày hôm sau, Jake, Marco, Rachel, Ax và tôi đem con chồn hôi mẹ về hang của nó. Nó lạch bạch đi vô hang, và ít phút sau, lại lạch bạch đi ra với Joey, Johny, Marky và C.J. lon ton theo sau.

Chúng hoàn toàn hổng biết bốn con người và người Andalite kia là ai. Rốt cuộc thì con chồn hôi mẹ đã trở về với lũ con của nó. Và chồn hôi mẹ thì đâu có sợ bất cứ gì.

"Chúng lớn lẹ thiệt," Rachel nói khi chúng xếp hàng một lạch bạch và khụt khịp đi qua chỗ chúng tôi.

"Tui nghĩ là con chồn hôi mẹ chỉnh hiệu sẽ đặt tên khác cho chúng," Marco giỡn.

"Ờ, dù sao thì bây giờ khu rừng này đã an toàn đối với lũ chồn hôi con rồi đó," Jake nói.

Jake đã biến thành một con ruồi để dọ thám coi ông Farrand ở bịnh viện ra sao. Vị ủy viên đã khỏe. Việc đầu tiên của ổng sau khi hồi tỉnh là gọi điện thoại nói ổng biểu quyết chống lại vụ đốn cây trong rừng.

Theo lời Jake thì ông Farrand đã thề sẽ hổng bao giờ nghe thêm một lời nào của Công ty gỗ Dapsen. Và ổng có dư lý do để buộc tội chúng.

Hơn nữa, theo ông Farrand, ngay cả các con vật trong rừng cũng đứng lên chống lại bọn đốn cây. Ổng tuyên bố rằng chỉnh mắt ổng đã trông thấy hồn của một con chồn hôi khổng lồ có đôi mắt của một cô gái tới thăm ổng.

"Hãy sống hạnh phúc nghen, lũ nhóc," Marco nói với gia đình chồn hôi. Những người chủ lông lá nhỏ xíu của rừng.

Cả bọn chúng tôi đứa nào cũng mỉm cười và coi bộ khá vui lòng với chỉnh mình. Nhưng tôi thì vẫn còn thấy bối rối sao đó.

Khi chúng tôi lội bộ qua rừng để về nhà, Jake lui lại phía sau tôi, để tụi kia đi trước.

"Bồ coi bộ hổng được hoàn toàn vui lòng," Jake nói. "Bồ vẫn nhớ tiếc lúc làm con chồn hôi mẹ hay sao đó hả?"

Tôi mỉm cười. "Không. Mình muốn nói là, ừ thì cũng có nhớ chút đỉnh. Nhưng hổng phải vì chuyện ấy."

"Vậy thì điều gì khiến cho bồ bứt rứt?"

Tôi nhún vai. "Mình thấy mình chẳng hiểu được gì hết trọi. Tobias

ăn thịt một con trong lũ chồn hôi con, rồi lại giúp vào việc bảo vệ những con còn lại. Mình thì giết con mối chúa để cứu bản thân và bạn bè, rồi mình cứ ám ảnh về chuyện ấy mãi. Nhưng khi có việc xảy ra, mình lao vào tên Visser Ba chẳng chút ngần ngừ. Phút này mình là một con chuột bị hai thằng nhóc lấy cán chổi xua, phút sau mình dã đem con chuột chết đến cho Tobias trong lúc cậu ấy canh gác lũ chồn hôi mà bình thường cậu ấy phải tìm cách ăn thịt. Mọi việc đều là bộ phận của cùng một hệ thống lớn. Làm sao mà hiểu nổi tất cả những chuyện ấy kia chứ?"

Jake có vẻ ân hận vì đã khơi ra cuộc chuyện trò này. "Ừm… trời, Cassie à, mình cũng chịu thua luôn."

"Được rồi, vậy thì bồ thử nói cho mình nghe điều này coi… mình là một bộ phận của tự nhiên, vậy thì mình nên sống theo đúng luật tự nhiên, tức là giết để sống còn, giết hoặc bị giết ư? Hay là có gì khác, bởi mình là một con người?"

Chúng tôi im lặng bước đi trong khi Jake suy nghĩ. Tôi cảm thấy ân hận. Tôi biết rằng để cậu ấy tranh cãi với Marco về vụ Spiderman chống Batman thì hay hơn.

"Thế này nha, mình cho rằng bồ là cả hai." Sau cùng Jake lên tiếng. "Ý mình muốn nói, bồ là người đã trừ khử con mối chúa. Bồ cũng là người chạy đi cứu lũ chồn hôi. Cũng y như Tobias bữa trước ăn thịt một con chồn hôi con rồi bữa sau lại cứu con khác vậy đó."

"Nói vậy cũng chưa rõ lắm," tôi nói. Jake trầm ngâm. "Điều đó chỉ có nghĩa con người là ngoài đứng ở giữa - vẫn có phần là thú hoang, làm bất cứ chuyện gì để sống còn, và có phần… có phần là gì mình cũng hổng biết. Có thể là cái gì đó khác hơn những loài vật khác."

Tôi gật đầu.

"Bồ có lý. Chỉ có một loài động vật có thể giúp vào việc cứu tất cả các loài khác. Chỉ con người có thể làm chuyện ấy. Dĩ nhiên, chúng ta phải tự cứu mình trước đã." Tôi thở dài. "Vẫn còn phức tạp quá đi thôi."

Tôi trông thấy một cái bóng vút qua trên đầu. Tôi ngước lên và thấy Tobias. Cậu ta nhào xuống trong lùm cây và xuất hiện lại trên một cành cây ngay bên trên con đường mòn.

"Chào Tobias," tôi kêu lên và hướng về cậu ấy.

<Chào Cassie. Chào mọi người. Chào, chào, chào.>

Cậu ta có vẻ rõ ràng khá thỏa mãn về chuyện gì đó.

"Có gì mới đó, người-chim?" Marco hỏi.

<Tui vừa kiểm tra những người bạn của chúng ta ở trại đốn cây. Bây giờ chúng có hai xe tải chứa đầy nước trái cây. Chúng đã đi tới đi lui liên tục để chở nước trái cây về. Chúng đào một cái ao lớn dưới đất làm thành một thứ hồ bơi và đổ đầy nước trái cây vô đó. Visser Ba đã ở trỏng gần hết đêm qua và sáng nay. Chứ nhìn cái cung cách đứa nào cũng tránh xa hắn ra, thì tớ đoán là hắn vẫn bốc mùi hôi

thúi. Thêm nữa,> Tobias bổ sung cùng với một tiếng cười hơi độc ác, <tên Visser bây giờ là một hình dạng rất đáng yêu, hấp dẫn, có màu đỏ tía.>

"A, tệ quá đi mất," Rachel nói. "Mình cảm thấy buồn giùm hắn đấy."

<Có thể hắn sẽ sớm ngờ vực,> Ax lên tiếng.

"Bồ có nghĩ là lẽ ra mình nên cho hắn biết sự thật không? Rằng nước cà chua sẽ tẩy sạch mùi chồn hôi chứ không phải nước nho?" tôi hỏi.

Tất cả nhìn nhau và phá lên cười cùng một lúc.

"Không đâu, mình hổng nghĩ vậy đâu," tôi kết luận.

HẾT TẬP 9

K. A. APPLEGATE

ANIMORPHS

NGƯỜI HÓA THÚ

MARCO

#10. Người máy

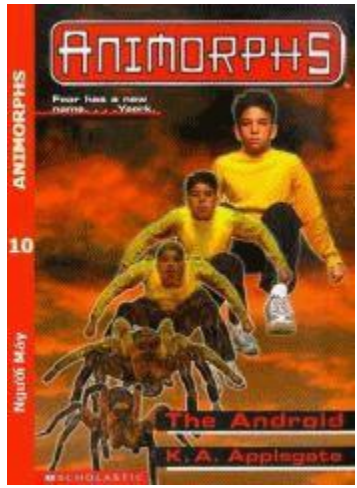

Tác phẩm: Animorphs
Tập 10: Người Máy
Nguyên tác: Animorphs #10: The Android
Tác giả: K. A. Applegate
Dịch giả: Anh Việt
Nhà xuất bản: Trẻ, 08+09/2001
Khổ sách: 11 x 18 cm
Số trang: 143*2
Giá sách: 5.000*2 vnđ
Thực hiện ebook: ANIMORPHS Team
Scan: nguoimedocsach
Đánh máy: qu4ngco, MeHanAn
Sửa chính tả: mxlc, santseiya
Thiết kế bìa: teszine
Chuyển sang ebook: santseiya
Ebook BB: Cent
Ngày hoàn thành: 24/05/2009
Nơi hoàn thành: Hà Nội
ooO TVE Ooo

MỤC LỤC

TÓM TẮT NỘI DUNG TẬP 9
CHƯƠNG 1
CHƯƠNG 2
CHƯƠNG 3
CHƯƠNG 4
CHƯƠNG 5
CHƯƠNG 6
CHƯƠNG 7
CHƯƠNG 8
CHƯƠNG 9
CHƯƠNG 10

CHƯƠNG 11
CHƯƠNG 12
CHƯƠNG 13
CHƯƠNG 14
CHƯƠNG 15
CHƯƠNG 16
CHƯƠNG 17
CHƯƠNG 18
CHƯƠNG 19
CHƯƠNG 20
CHƯƠNG 21
CHƯƠNG 22
CHƯƠNG 23
CHƯƠNG 24
CHƯƠNG 25
CHƯƠNG 26

TẬp 9: VŨ KHÍ BÍ MẬT

1. Người kể chuyện:

Cassie

2. Nội dung:

Phát hiện bọn Yeerk dựng nên một Trại đốn cây trong rừng nhằm mục đích phá hủy môi trường sống của *băng thảo khấu Andalite*, Hội Animorphs quyết định thâm nhập vào bên trong trại tìm hiểu thông tin. Cassie, Rachel, Marco và Ax biến thành mối để thực hiện nhiệm vụ. Cả bốn bạn trẻ không thể kiểm soát được trí não của loài mối và bị Chúa mối điều khiển. Đến phút chót, Cassie bừng tỉnh và giết Chúa mối cứu thoát được các bạn và tìm hiểu được thông tin về Trại đốn cây. Để có được giấy phép hoạt động hợp pháp, Trại đốn cây này cần phải có sự chấp thuận của ông Farrand - người này sẽ bỏ lá phiếu quyết định sau khi tham quan Trại. Biết chắc ông Farrand sẽ bị biến thành kẻ Mượn xác khi đến tham quan, hội Animorphs quyết định biến hình chiến đấu cứu ông. Nhưng sau cùng, ông Farrand và Cassie - trong lốt chồn hôi - bị Visser Ba bắt giữ. Chồn hôi-Cassie đã dùng vũ khí bí mật của mình - túi xạ hương - tấn công Visser Ba. Visser Ba buộc phải thả ông Farrand và Cassie để đổi lại "thuốc" loại bỏ mùi của chồn hôi. Trại đốn cây bị dẹp.

3. Nhân vật quan trọng:

Hội Animorph: Jake, Marco, Rachel, Cassie, Tobias

Ax

Visser Ba

4. Những loài thú mới được thu nạp:

Jake: Mối, Chồn hôi

Marco: Mối, Chồn hôi

Rachel: Chuột (Courtney), Mối, Chồn hôi

Cassie: Chuột (Courtney), Mối, Chồn hôi

Tobias:

Ax: Mối, Chồn hôi

5. Những lốt hình được sử dụng:

Jake: Chim ưng Peregrine, Cú sừng, Sói, Chồn hôi, Cọp Siberi

Marco: Sói, Cú sừng, Mối, Chồn hôi, Khỉ đột

Rachel: Chuột, Đại bàng đầu bạc, Cú sừng, Mối, Sói, Chồn hôi, Gấu xám

Cassie: Chuột, Sói, Cú sừng, Mối, Chồn hôi, Mòng biển

Tobias:

Ax: Người, Cú sừng, Mối, Chồn hôi.

NHỮNG ĐỒNG MINH KỲ LẠ

CHƯƠNG 1

"Thôi mà," tôi năn nỉ Jake "Bồ làm gì dữ vậy. Đâu có luật lệ nào cấm chó dự hoà nhạc ngoài trời, đúng hông? Đâu có ai bán vé nghe nhạc cho chó?"

"Bồ biết rồi đó, Marco, công nghệ biến hình đâu phải để tụi mình đi coi cọp hoà nhạc đâu," Jake vẫn khăng khăng.

Hai đứa tôi vẫn rảo bước trên một con đường trong khu vực nhà bọn tôi. Tụi tôi vừa bắn bóng một chập ở sân bóng rổ trong khu, và lúc này Jake vừa đi vừa tưng tưng trái bóng.

"Nhóm Nine Inch Nails nè, Alanis nè, Offspring nè," tôi dụ cho nó thèm.

Tự nhiên Jake khựng lại nhìn tôi chằm chặp. "Marco?"

"Gì vậy?"

"Tóc bồ sao vậy bạn hiền?"

"Ửa, nãy giờ hổng nhận ra hả? Coi được hông?"

Jake trân mắt nhìn cái đầu mới cắt của tôi - cái đầu mà cô thợ hớt tóc Charise cả quyết là nó làm sự dễ thương thường nhật của tôi tăng từ điểm chỉn lên điểm mười tuyệt đối. Hồi lâu hổng thấy Jake nói năng gì, vậy rồi nó hỏi. "Offspring hả? Bồ có chắc nhóm Offspring biểu diễn ở đó không vậy?"

Lung lay rồi nhé, nhóc! Tôi thấy tay nó tưng trái bóng cũng thấp hơn trước. "Nghe nói họ chơi hết ý luôn. Họ quậy tưng, họ đạp đổ mọi thứ ngáng chân, họ làm trời làm đất, họ..."

"Marco, mình đã từng làm dữ với Rachel và Cassie vì tội dùng công nghệ biến hình vô mục đích cá nhân. Mình đâu thể nào..."

"Tụi mình hổng nói thì làm sao bọn nó biết được," tôi cố cãi, tay sờ lên mái tóc ngắn mới húi. Bảnh à nhe. Tôi thậm chí chẳng thèm để ý cái cách thằng Jake trân con mắt ra ngó. Bảnh là cái chắc.

"Làm vậy coi đạo đức giả lắm," Jake nói.

Tôi suy nghĩ một hồi. "Bồ biết đó, Jake... Từ lâu tôi đã nghi ca sĩ Alanis là một người Bị mượn xác. Nghĩ coi, bị một tên Yeerk chui vô đầu và điều khiển tâm trí thì cổ sẽ gây tác hại lớn cỡ nào... cổ sẽ lôi kéo lớp trẻ, mấy đứa nhóc dễ bị dụ giống như tụi mình vậy nè. Trời, sao tui thù cái ý nghĩ này quá! Tụi mình có một bổn phận, Jake à. Bổn phận thiêng liêng đó là phải đến buổi hoà nhạc và xác định một lần cho dứt khoát có ai trong ngôi sao ca nhạc đó là dân Bị mượn xác hay không."

Jake nhoẻn một nụ cười chậm chạp cố hữu. "Lý do lâm ly nhất mà bồ có thể nặn ra đó hả?"

Tôi cười lớn. "Giỡn hoài. Tui có khối lý do còn lâm ly hơn vậy nữa kìa."

Tụi tôi dừng lại gần nhà Jake. Anh Tom của Jake đã là một người Bị mượn xác, vì vậy mà tôi và Jake hổng dám nói chuyện trong nhà nó.

"Marco," Jake nói, "Mình buộc phải đi theo bồ - cốt để canh chừng bồ thôi đó."

Thằng Jake này nghiêm thì nghiêm thật đó, nhưng cũng không đến nỗi như ông cụ.

Tôi toét miệng cười. "Jake, tui sẽ đến buổi hoà nhạc đó, dù bồ có ưng hay không."

"Vậy thì mình cũng phải đi… chỉ để bảo vệ bồ thôi à nhe," Jake đáp. "Mà nè, đã nghĩ ra cách che cái đầu mới chưa đó?"

Tôi làm mặt ngầu. "Vô duyên."

"Vô duyên thiệt," Jake cà khịa, có vẻ khoái trá với lối đùa của nó. "Chắc mình sẽ biến thành con Homer. Bồ nói chí lý. Làm chó là một cách để lọt vô đó. Sẽ chẳng ai thèm để ý đến bọn mình vì những buổi ca nhạc ngoài trời kiểu này lúc nào cũng có đầy chó. Mà tai chó thì thính khỏi chê luôn. Bồ cũng phải tìm một con chó để thâu nạp ADN đi chớ."

"Có rồi, bồ tèo," tôi hãnh diện nói. "Một con lông xù giống Ailen. Bọn con gái mê giống này lắm. Hì, hì, hì."

Tôi cười "thâm độc" và nhìn Jake đầy hàm ý. Cả nó cũng bật cười.

Bạn biết đó, có những khoảnh khắc trong cuộc đời mà thoạt đầu tưởng chừng như hoàn toàn vô hại. Nhưng rồi nó đột ngột giống như bạn bước hụt chân qua vách đá và rơi vèo xuống dưới trước cả khi bạn kịp ý thức chuyện gì đã xảy ra. Đột nhiên, bạn nhận ra rằng cái quyết định nho nhỏ, vô hại của bạn đã vượt tuốt luột ra khỏi tầm kiểm soát.

Tôi quyết định chui vô một buổi hoà nhạc để coi cọp. Tôi đâu có định khám phá ra một trong những bí mật lớn nhất của lịch sử loài người, hay trở thành kẻ quyết định số phận của toàn bộ giống nòi…

Tôi chỉ muốn nghe chút nhạc thôi mà.

Đâu phải là chuyện gì tày trời.

CHƯƠNG 2

Buổi hoà nhạc diễn ra ở sân khấu ngoài trời tại một góc của công viên thành phố. Tôi và Jake cần một nơi kín đáo để biến hình, nhưng té ra điều đó hổng dễ dàng chút nào. Chỗ nào cũng rặt người là người. Cả hàng vạn con người. Những đám choai choai mặc áo thun đen. Những dân chơi nửa mùa đeo kính râm ti hí kiểu bà già và những chiếc vòng tay hầm hố. Những cặp cha mẹ bế em bé đang diện những bộ cánh choá mắt. Và những đám punk thứ dữ đeo vòng xiềng khắp cơ thể.

Dọc công viên là một con đường nhỏ có nhiều quán cà phê, hàng ăn và hiệu sách sinh thái. Có nhiều lối đi nhỏ sau các hàng ăn, và hai đứa tôi lọt luôn vô trỏng. Cuối một lối đi, bọn tôi phát hiện ra một khu vực tuyệt địa, chất đầy các thùng rác.

"Bá cháy," Jake thì thào. "Chỉ có hai đứa mình và một bãi rác. Coi bộ hấp dẫn à nhe."

"Tới luôn đi," tôi nôn nóng nói. Từ xa vọng đến một ban nhạc đang khởi động nghe muốn bể cả ampli.

"Bồ đã thử biến thành chó chưa?" Jake hỏi tôi.

"Chưa."

Jake mỉm cười. "Vậy thì đừng có hoan hỉ quá đó nha," nó nói.

Tôi cóc thèm quan tâm đến nó. Tôi đảo mắt nhìn quanh, thấy vài cô bé hippy đang rảo quanh đó. Bọn nó hổng thấy được hai đứa tôi đâu. Tôi nhét quần áo ngoài và giày vô một cái túi, rồi dúi nó ra sau một thùng rác. Trên người tôi giờ chỉ còn lại bộ đồ biến hình.

Tôi tập trung nghĩ về con chó mà tôi đã hấp thu ADN. Tôi thấy hình ảnh nó trong đầu. Lập tức, tôi cảm thấy những thay đổi bắt đầu.

Tôi đã từng biến thành những con thú còn quái chiêu hơn là chó nhiều. Nhưng mọi biến hình đều có cái lạ riêng của nó, chẳng thể nào đoán trước được. Bạn sẽ chẳng bao giờ biết nó diễn biến ra sao đâu.

Tôi cứ ngỡ thứ đầu tiên xuất hiện là bộ lông. Thiệt lầm to. Thứ đầu tiên té ra lại là cái đuôi. Tôi cảm thấy như thể nó tòi ra từ phía cuối cột sống của mình.

Tôi ngoái đầu nhìn lại. "Khiếp!"

Cái đuôi vẫn đang mọc dài ra. Nhưng nó chưa có sợi lông nào. Chỉ mới như một cây roi màu xam xám nổi lốm đốm da gà.

Tôi quay nhìn Jake. Khuôn mặt nó đang u lên như có thứ gì đó muốn chui ra từ miệng nó. Cùng lúc cái mõm của tôi cũng bắt đầu mọc. Có tiếng ken két nghe rất ngộ từ bên trong đầu tôi khi xương hàm của tôi duỗi dài ra.

Tôi thấy miệng ngưa ngứa khi mấy chiếc răng mọc lớn lên và

tự sắp xếp lại.

Tôi thấy các ngón tay rụt vô và cùng lúc, từ những mẩu ngón tay bé tí bắt đầu mọc ra những cái móng màu đen-xám.

Bàn tay tôi bắt đầu trở nên dày sộp và chai sần.

Tôi cảm thấy xương chân duỗi ra và đổi hướng. Tôi bắt đầu thu lại nhỏ hơn một chút. Đột nhiên tôi không thể đứng được nữa. Tôi ngã ra trước, chống mình trên những bàn tay chai sần.

Chỉ khi đó, bộ lông mới bắt đầu mọc ra. Trước đó tôi là một con vật trần trụi xấu xỉ thấy mà gớm. Bộ lông đo đỏ mọc ra lẹ hết biết, y như loại cỏ mọc nhanh nhất thế giới. Nó tòi ra từ bộ da tôi, dài và mượt.

<Tuyệt,> tôi nói với Jake bằng ý nghĩ. <Ngó bộ lông của tôi nè. Bảo đảm bọn con gái đi dự buổi hoà nhạc này đứa nào cũng khoái vuốt ve tui cho coi.>

Jake trả lời tôi câu gì đó, nhưng cũng ngay lúc đó những giác quan chó bắt đầu trỗi dậy trong tôi.

Tôi đã từng biến thành sói rồi, nên lần này có được chuẩn bị đôi chút. Tôi biết tai của tôi sẽ thính hết ý. Tôi biết cảm giác mùi vị sẽ không chê vào đâu được.

Nhưng điều tôi không hề chờ đợi lại là tư duy của chó. Nó chẳng hề giống như chó sói. Sói là một sát thủ lạnh lùng, thông minh và tàn bạo. Còn chó thì… Chó chỉ khoái mỗi chuyện làm sao cho vui vẻ.

Điều này đánh lừa tôi: bộ não của con chó Ailen lông xù không gây cảm giác như của một con vật lạ. Nó như hòa vào một phần bộ não của chính tôi. Nó ăn khớp một cách hoàn hảo với phần ngớ ngẩn trong bộ não tôi.

Tôi nhìn sang Jake bằng cái nhãn quan chó hơi lờ mờ. Jake đã biến thành con chó nhà nó, con Homer. Tôi thè lè lưỡi ra và vẫy vẫy cái đuôi. Jake-Homer cũng vẫy đuôi đáp lại.

"GÂU!" Tôi sủa, chả vì cớ gì. Tôi nhảy nhót đôi chút. Hình như tôi muốn chạy biến đi, nhưng rồi đột ngột tì hai cẳng trước xuống và nhoẻn cười với Jake như một thằng ngốc.

Tôi đang rủ nó đi chơi.

Tôi lao đầu chạy như bay dọc lối đi.

<Marco, chờ chút đã!>

<Giỏi thì bắt tui đi! Ha ha! Còn lâu bồ mới bắt được tui!>

Tôi xả hết tốc lực, các móng khua lách cách trên mặt sàn bê tông, hay tai thõng xuống phập phồng bay, cái đuôi vểnh cao và đung đưa.

Tôi chạy suốt lối đi, phớt lờ cả mùi thơm kì diệu của đám rác lên men.

Jake đã bị tụt lại phía sau do mắc phải một tốp người.

KÉÉÉÉÉTTTT!

Một chiếc xe thắng rẹt lại, chỉ xém vài phân nữa là húc phải tôi. Chỉ vài phân thôi đấy! Ý tôi là người lái xe chỉ cần đạp thắng trễ hơn một phần ngàn giây thì tôi đã bị xe chẹt chết ngắc rồi. Vậy mà toàn bộ phản ứng của bộ não chó đối với cái thể nghiệm chết hụt đó lại là, "Tuyệt! Mùi ơi là mùi!"

Tôi nói nghiêm túc đó! Đối với bộ não chó của tôi, cái việc tôi ngửi thấy mùi nước tiểu của một con chó khác ở lề đường có vẻ đáng quan tâm hơn cả vạn lần việc chiếc xe thắng gấp.

Người lái xe bước ra và bắt đầu chửi bới. Tôi tặng ổng một nụ cười hân hoan kiểu chó rồi phóng chạy tiếp.

<Marco! Có chịu chờ mình không đó?>

Đột nhiên, tôi bị vây giữa một đám người. Nhưng họ khác xa lắc những người mà tôi vẫn thường gặp trước đây, hồi còn là người.

Đơn cử một điều, tôi không thật sự nhìn họ. Tôi ngửi họ. Họ trông ra sao đối với tôi hoàn toàn không quan trọng. Nhưng mùi của họ thì…

Tôi ngửi thấy mùi mồ hôi, mùi dầu gội đầu, mùi hơi thở hôi rình, tôi ngửi thấy họ vừa ăn món gì, vừa đạp lên thứ gì. Tôi ngửi thấy cả mùi xà bông giặt, mùi của tất cả những ai mà họ chạm vô hoặc bắt tay.

Và tôi ngửi được luôn tất cả những con vật mà họ nuôi, y như thể họ đang đeo trên người những tấm biển đèn nê-ông to đùng, trên đó ghi TÔI CƠ NUÔI MỘT CON CHÓ, TÔI CƠ NUÔI MẤY CON MÈO. Tôi không chỉ biết những người nào nuôi chó mà còn biết được con chó đó là đực hay cái, trẻ hay già, thuần chủng hay lai. Chỉ cần đánh hơi những người đi qua là tôi biết ngay chó của họ ăn đồ hộp hay lương khô.

Ý của tôi là khi bạn được trang bị một cái mũi chó thì cũng giống như bạn đã lang thang cả đời với hai cục bông gòn bịt lỗ mũi, và rồi đột nhiên bạn móc chúng ra và… quá đã! Quá đã! Bạn bước thẳng vô một thể nghiệm hoàn toàn mới trong cuộc đời.

Tôi đã từng làm sói ở giữa rừng. Giờ thì tôi giống như một con sói sống giữa nền văn minh. Thông tin từ chiếc mũi chó của tôi phức tạp vô cùng. Chúng cực kỳ đầy đủ, cực kỳ phong phú và cực kỳ thú vị.

"Ê, chó!" có tiếng ai đó cất lên. Một cô gái! Chắc chắn là một cô gái. Nhưng cổ có xinh không vậy ta? Tôi cố bắt đôi mắt chó phải tập trung, nhưng bộ não chó của tôi lại quá mải lo đánh hơi và nghe ngóng. Mà thiệt, tôi vừa nhận ra mùi dầu hoắc hương.

Cô gái vỗ vỗ lên đầu tôi. Lập tức, một đợt sóng ấm áp dễ chịu lan tỏa khắp người tôi. Rồi cổ lại gãi gãi sau tai tôi.

Đã chưa từng thấy. Sướng gì đâu mà sướng. Có lẽ đó là cảm xúc dễ chịu nhất trong cả cuộc đời tôi.

Tôi nghĩ tôi có thể đứng lì ở đây mãi mãi để cô gái ấy gãi gãi

sau vành tai. Nhưng cổ lại đi cùng với một anh chàng nọ - nhân tiện nói luôn, anh chàng này có nuôi một con mèo - và giờ cổ lại bắt đầu chuyển sang gãi gãi mạn sườn tôi. Tôi nằm xuống, lẳng lặng lật mình sang. Gãi mạn sườn giống y như thọt lét vậy. Tôi thấy đã quá chừng.

Coi, cái sướng của chó đâu có giống cái sướng của người. Cái sướng của người luôn có một giọng nói khe khẽ nhắc nhở từ trong tiềm thức, rằng: "Đừng có hoan hỉ quá đáng. Phải cảnh giác chớ. Lỡ có chuyện gì không hay thì sao."

Cái sướng của chó chỉ có thể nói là thuần túy sướng, là sự kết tinh của hạnh phúc. Tôi nằm đó, le dài cái lưỡi âm ẩm ra và đong đưa cái đuôi giữa đám cỏ. Và rồi bốn cẳng của tôi bắt đầu ngọ nguậy.

"Ha ha, con chó này nhộn quá ta!" anh chàng nọ lên tiếng. Cô gái tiếp tục gãi dọc mạn sườn tôi và cái cẳng sau của tôi huơ huơ, không cách chi kiểm soát được. Tôi đang ở thiên đường. Ngay lúc đó, Jake tìm ra tôi.

<Hay quá ha, Marco,> nó nói. <Làm vậy mà cũng coi được sao. Tỉnh làm gì nữa đó. Tự liếm lông hả?>

"Ô, một con chó nữa," cô gái thốt lên, "thậm chí còn dễ thương hơn nữa kìa!" Cô ta cúi xuống để vuốt ve Jake.

Tôi giống như bị dội gáo nước lạnh. Jake là con chó dễ thương hơn tôi thế quái nào được.

<Giỡn thế đủ rồi đó,> tôi nói. <Nào Jake, tụi mình sáp lại chỗ sân khấu đi.>

Hai đứa tôi nhổm dậy, phe phẩy cái đuôi, rời khỏi cặp hippy dễ mến.

<Thấy chưa? Đã bảo mà. Đừng hân hoan quá độ. Một con chó mà vui thì chắc cú là vui quá liều.>

<Tại sao lại không?> Tôi vặc lại, lòng hơi hơi nuối tiếc. <Hân hoan thì đã sao nào?>

Ngay lúc đó, âm nhạc chợt ngưng bặt. Và rồi, nhóm Offspring leo lên sân khấu và bắt đầu cao giọng hòa điệu một bài ca… và tôi bất giác lùi lại. Tác động của âm thanh lên đôi tai chó của tôi thật kinh hồn. Nhưng vấn đề không phải chỉ là nó quá lớn. Vấn đề ở chỗ tôi nghe được đủ mọi thứ. Mọi thứ!

<Ê! Tui hiểu được lời nhạc rồi nè,> tôi nói.

<Đã hết sức,> Jake đáp.

Hai đứa tôi xán lại gần hơn, len thẳng vô đám đông. Mùi vị đúng là điếc cả mũi. Và không phải là lúc nào cũng thơm tho.

Bất chợt, tôi thấy *hắn*. Hắn đang phân phát mấy tờ bướm. Hắn len qua đám đông và chìa ra những tờ bướm nho nhỏ.

Luồng gió cuốn đi một trong những tờ giấy này, thả nó xuống mặt đất, ngay trước mặt tôi. Tôi buộc cặp mắt chó nhìn vô tờ giấy. Tuy hổng đọc được những dòng chữ nhỏ, nhưng tôi có thể thấy hai chữ to đùng trên đầu tờ giấy.

Chia Sẻ.

Lại nhóm Chia Sẻ, tổ chức trá hình của bọn Mượn Xác.

<Jake,> tôi nói. <Cái gã kia kìa. Hắn đang phát tờ bướm quảng cáo cho nhóm Chia Sẻ.>

<Ừ, thấy rồi. Trông hắn quen quen. Hay là mình tưởng tượng ra?>

Hắn có mái tóc màu nâu, hơi phủ tai một tẹo. Hắn cao chỉ cỡ một mét sáu lăm, nhưng xoay sở khá khéo để trông có vẻ cao hơn. Một mẫu hình hơi lùn hơn của Jake, với dáng điệu mạnh mẽ và tự tin. <Ờ, quen đấy. Tên hắn là Erek King. Hắn ra khỏi trường mình cỡ một năm rồi.>

Erek đang sáp lại gần hơn, miệng mỉm cười, tay chìa những tờ bướm cho tất cả những ai sẵn lòng cầm lấy.

Hắn quỳ xuống, cười cười với tôi. Hắn đưa tay ra toan vuốt ve tôi nhưng tôi giật thót lại. Erek nhún vai rồi bỏ đi, tiếp tục phát những tờ bướm.

<Jake, bồ để ý thấy gì hông?>

<Có chứ,> Jake đáp. <Dĩ nhiên rồi.>

<Tía ơi,> tôi nói. <Có chuyện gì không ổn, cực kỳ không ổn, với cái anh chàng Erek này rồi.>

"Hắn không có mùi," tôi thốt lên.

"Không có mùi là sao?" Rachel thắc mắc.

"Không mùi là không mùi chứ sao. Hắn nhặt nhạnh được vài mùi của người khác, của mặt đất, của chó, hay của thứ gì đó, nhưng bản thân hắn thì không có mùi. Không hề. Giống như một lỗ đen về mùi vậy đó. Như chẳng có gì ở đó, chẳng có ai trong đó."

Jake và tôi đã tức tốc rời buổi hòa nhạc sau khi đụng Erek. Bọn tôi triệu tập ngay một cuộc họp, và bây giờ thì cả nhóm, trừ Ax, đã có mặt tại Nhà kho trong trang trại nhà Cassie.

"Có thể là bồ hổng nhận ra được mùi của hắn," Rachel gợi ý.

"Rachel, em đã từng biến thành sói," Jake nói. "Em biết khi đó em thính thế nào rồi mà, đúng hông? Thế này nha, chó cũng thính hơi hổng kém gì sói đâu."

Rachel gật đầu. Nhỏ đang đứng sừng sững giữa phòng trông như được rọi đèn sân khấu. Jake đang đi qua đi lại vẻ hết sức căng thẳng, Cassie thì đang ôm một con vịt để thay băng cho nó. Tuốt trên cái xà gỗ cao, Tobias đang mải mốt rỉa lông bằng cái mỏ khoằm và canh chừng xung quanh bằng cặp mắt diều hâu sắc lẻm. Còn tôi thì đang ngồi dựa lưng vào một ụ rơm…

"Suỵt," Jake đột nhiên nói. "Hình như có tiếng động."

<Con sóc ở trên mái đó mà,> Tobias trấn an Jake bằng ngôn ngữ ý nghĩ.

"Chắc không đó?" Jake hỏi lại.

Tobias ngừng rỉa lông và nhìn xuống Jake bằng cặp mắt diều hâu dữ dội. <Tui có chắc không á? Tiếng động của bọn sóc tui biết quá đi chớ.>

Jake gật đầu, có vẻ hơi bối rối. Diều hâu không chỉ có cặp mắt tốt kinh dị, mà cả tai của nó cũng rất thính nữa. Mà Tobias thì quá biết âm thanh do con mồi gây ra. Nó buộc phải như thế. Hỏi Tobias có nhận ra âm thanh của sóc hay không thì cũng chẳng khác gì đi hỏi Einstein xem ổng có biết hai cộng hai là mấy không.

Tôi tìm cách đưa cả bọn về đề tài chính. "Một tên nhóc không có mùi người thì có nghĩa gì ta?"

"Khối gì lúc bồ hổng có mùi người," Rachel cười, vẻ trịch thượng. "Nhưng có thể là tại bồ đi húi cái đầu kiểu khỉ."

Cassie cố nén cười mà vẫn phát ra những âm thanh sù sụ.

"Lần sau nếu bồ quyết định đi cắt tóc thì nói cho mình biết trước nha," Rachel nói.

Tôi phớt lờ cả hai đứa nó. Bọn tôi đang có công việc quan trọng cần bàn và tôi chẳng hơi đâu đi cãi lộn với nhỏ Rachel. Hơn nữa, tôi

hổng hứng thú gì chuyện đó.

"Hắn không có mùi, mà lại còn phát tờ bướm cổ động cho nhóm Chia Sẻ nữa đó," tôi nói.

"Chắc chắn hắn có liên quan đến bọn Yeerk," Rachel nhún vai nói.

"Chuyện này kì cục đây." Cassie nói. Nhỏ vừa nhét con vịt vô chuồng. "Ý mình là bọn Yeerk xâm nhập vô rất nhiều loài - cả người, lẫn Hork-Bajir, Taxxon… Nhưng điều đó cũng đâu làm thay đổi gì về mùi: người có tên Yeerk trong đầu thì vẫn phải có mùi người chớ…"

Jake nhún vai. "Mình nghĩ cả bọn cần tìm hiểu xem chuyện gì đã xảy ra với Erek."

"Nhưng phải làm cách nào đây?" tôi thắc mắc. "Xâm nhập vô một cuộc họp của nhóm Chia Sẻ hả?"

<Tui có thể canh me ở trên trường của hắn.> Tobias góp ý.

"Hay là tụi mình trở lại sân khấu hòa nhạc đó tìm dấu vết đi," Rachel nói rồi nhăn mặt. "Dữ nhe, chưa gì đã thấy giống nữ thám tử Nancy Drew rồi đó."

"Hay là mình nhờ Ax tìm cách vô Internet, vượt quá tất cả các nút chặn an ninh để xác định hắn ở đâu," tôi gợi ý.

Cassie giơ tay lên giống y như xin phát biểu trên lớp. "Toàn là kế hoạch hay ho cả, nhưng nếu mình thử tìm hắn trong niên giám điện thoại thì sao nhỉ?"

Cả bọn đực mặt ra nhìn nhỏ.

"Tìm hắn trong niên giám điện thoại coi bộ được đó," Jake ngượng nghịu nói.

Cassie lao lên nhà để tìm cuốn niên giám.

"Bồ biết đó, Cassie sáng ý là nhờ nhỏ hổng suy nghĩ kiểu siêu nhân," tôi nói với Jake. "Người Chồn liệu có đi tìm mọi thứ trên niên giám điện thoại hông? Người Nhện có làm vậy hông? Tui nghĩ là không đâu."

"Ờ, phải. Nhưng Người Chồn có một lợi thế lớn so với bọn mình," Rachel khô khan nói. "Đó là anh ta không có thật."

Nói đoạn nhỏ búng ngón tay đánh tách. "Đó chính là thứ mà mái tóc của bồ nhắc mình nhớ: con chồn Guiô. Mình biết ngay là nó phải giống con gì đó rồi mà."

"Phải vậy không đó?" tôi cự lại. "Còn bồ, cái… cái…"

"Mình cái gì?" Rachel tỉnh queo hỏi lại với sự tự tin tuyệt đối của một cô nàng mà bề ngoài chưa bao giờ ở dưới mức hoàn hảo.

"Cái cao kều của bồ," tôi yếu ớt nói. "Bồ… cao ngòng. Cao quá xá cao."

Chẳng hiểu sao câu trả miếng sáng giá đó lại hổng làm nhỏ Rachel khóc tức tưởi.

Cassie đã quay trở lại với cuốn niên giám trên tay, mở sẵn vần "K". "Có cả thảy hai mươi bảy người mang họ 'King' được liệt kê.

Nhưng Marco bảo hắn đã chuyển đến trường Truman, vậy thì còn lại sáu 'King' ở khu vực này của thành phố."

"Để rà lần lượt danh sách này coi sao," tôi nói. "Cũng có thể số điện thoại của hắn không ghi trong niên giám đâu nha."

"Tối nay mình hổng rảnh," Jake nói. "Mình còn phải làm bài luận tiếng Anh nữa."

"Bồ mê môn tiếng Anh thấy mồ. Đừng bày đặt nói 'mình phải'" tôi ghẹo Jake.

"Ngày mai mình có thể đi được," Rachel nói. "Nhưng tối nay thì không. Ba mình về thành phố đúng tối này. Ba hứa đưa chị em mình đi chơi…"

Cassie nhìn tôi. "Mình thì rảnh," nhỏ nói.

<Khi nào còn chưa tối thì tui được việc,> Tobias tình nguyện. Diều hâu không hữu dụng lắm vào ban đêm.

"Tốt. Vậy thì tui, Cassie và Tobias sẽ ra tay vậy," tôi nói. "Chắc không khó lắm đâu. Nhiệm vụ của bọn mình cũng đơn giản thôi: đi tìm một anh chàng không có mùi."

"Có thể là tại hắn tắm kỹ quá," Rachel nói. "Mấy bồ đã nghĩ đến chuyện đó chưa?"

CHƯƠNG 4

Tôi gặp Jake ngày hôm sau tại căn-tin của trường.

Tôi đang cố nuốt trôi một đĩa súp trông phát ớn kèm với một li sữa, trong lúc hỉ hoáy viết bài luận tiếng Anh với tốc độ kinh dị. Thì nghĩ coi, tôi cũng phải nộp bài luận về nhà làm chớ. Nhưng tối qua tôi mắc đi tuần tra trong lốt cú, tìm nhà cái anh chàng Erek ấy mất rồi.

"Bài luận tiếng Anh hả?" Jake hỏi khi ngồi xuống đối diện với tôi.

"Ờ."

Nó bật cười. "Đã có ý gì chưa đó?"

Tôi ngước nhìn Jake rồi trỏ ngón tay vô tờ giấy. "Tui viết được ba trang rồi mà còn hỏi có ý gì chưa. Bồ muốn nói gì vậy?"

Nhưng Jake biết tôi quá rõ. "Thì đó," nó nói. "Mình hỏi bồ có ý gì chưa?"

"Ý tưởng sẽ… xuất hiện. Tui cứ viết đến khi nào phát hiện ra ý tưởng. Ý tưởng sẽ hiện lên từ những trang viết này. Bản thân nó sẽ tự phơi ra trước tui. Tui chỉ có mỗi việc là viết ào ào."

Jake gật đầu rồi nhăn mặt nhìn món súp ở trên khay của nó. "Món này màu xanh. Thức ăn mà màu xanh thì không ổn. Ê, viết nhăng viết cuội gì đó thử coi."

Tôi nhoẻn cười. "Khỏi nhắc, tui là tổ sư cuội mà. Hơn ba trang rồi đó mà thật ra có nói lên được cái gì đâu."

"Nè, chuyện tìm kiếm anh bạn của tụi mình thế nào rồi?"

Tôi liếc vội xung quanh. Không có ai ngồi đủ gần để nghe thấy bọn tôi nói gì. Hơn nữa, căn-tin ồn ào quá, đủ thứ tiếng la hét, cười đùa, tiếng chén đĩa lách cách, tiếng bàn ghế cọt kẹt nên nếu ai muốn lắng nghe cũng chả nghe gì được.

"Ừm… Bọn tui đã tìm ra nơi hắn sống. Đã thấy hắn qua cửa sổ."

Jake hạ giọng thành một lời thì thầm. "Phải kiểm tra cái gã Erek này mới được. Chắc chắn là hắn có chuyện gì đó không ổn."

Tôi đặt bút xuống. "Bồ muốn vô nhà hắn chứ gì?"

Jake nhún vai. "Chưa đâu. Cứ để Tobias theo dõi hắn khi hắn ra ngoài. Nhưng phải có ai phụ Tobias mới được."

Tôi nhún vai, trở lại với bài luận. "Thì tui sẽ phụ nó. Tui có khối thời gian ra đấy. Trưa nay đằng nào tui cũng sẽ bị tống cổ ra khỏi lớp sau khi thầy giáo cười lăn cười bò ra vì bài luận này."

"Đáng đời cái tội ba hoa chích chòe," Jake nói.

Tôi sững người, ngước nhìn lên. "Bá cháy! Nó cùng nghĩa với 'nói nhăng nói cuội'… nhưng êm dịu hơn nhiều!"

“Xơi món súp của bồ đi. Mình phải đi đây.”

Jake bỏ đi. Tôi thấy nó hướng thẳng đến chỗ nhỏ Cassie đang ngồi.

Đó là một trong những luật lệ của nhóm tôi. Bọn tôi phải tránh ra vẻ là một nhóm. Cả ở trường lẫn ở nơi công cộng, bọn tôi đều đi tách nhau ra. Bọn tôi chỉ biểu lộ mối quan hệ vốn tồn tại từ trước khi bọn tôi trở thành những Animorphs.

Tôi tình cờ thấy lão Chapman xộc vô căn-tin. Lão tóm lấy vài tên nhóc đang chạy nhảy và bảo chúng đi đứng từ tốn lại. Rồi lão nhìn quanh quất trong phòng, xem có tên nào gây rối hay không. Y như mấy ông hiệu phó bình thường ấy mà.

Trong khoảng mười giây, lão Chapman nhìn xoáy vào tôi.

Chả có chuyện gì cả. Nhưng ánh mắt lão cũng đủ làm tôi buốt xương sống.

Lão Chapman là đầu lĩnh của nhóm Chia Sẻ. Những tờ bướm mà Erek phân phát tại buổi hòa nhạc là để cổ động cho nhóm này.

Erek chưa từng là bạn bè thân thiết gì của tôi. Hắn chỉ là một gã mà tôi chào xã giao khi đụng nhau ở sân trường. Có điều là hắn đã có mặt trong buổi an táng mẹ tôi.

Một buổi an táng không có xác chết.

Một số khác trên trường cũng đã đến, vì vậy tôi không nghĩ ngợi gì nhiều về chuyện đó. Erek đến viếng mẹ tôi như vậy là tử tế lắm rồi.

Nhưng giờ thì hắn lại đang làm việc cho nhóm Chia Sẻ.

Chia Sẻ là một tổ chức trá hình của bọn Mượn Xác. Nhìn bề ngoài, nó là một kiểu câu lạc bộ. Đám trẻ gia nhập nó để được đi cắm trại, đi chơi xa hay đại loại như thế. Người lớn tham gia nó nghe đâu là để hợp tác làm ăn với nhau và cùng đi nghỉ cuối tuần…

Có lẽ đa số các thành viên của Chia Sẻ thậm chí chưa bao giờ biết chuyện gì đang thực sự diễn ra. Những tên Mượn Xác điều hành nhóm Chia Sẻ luôn tìm kiếm những người có vấn đề.

Bởi lẽ, bạn cũng biết đó, bọn Yeerk đâu phải chỉ bành trướng bằng cách ép buộc người ta. Cũng có khối người tình nguyện trở thành kẻ Bị mượn xác. Tôi đoán đó là do họ muốn cảm thấy mình được tham gia vào cái gì đó lớn lao hơn. Hay có lẽ họ khoái những hoạt động bí bí ẩn ẩn. Tôi cũng chả biết nữa.

Tôi chỉ biết rằng bọn Yeerk rất chuộng những vật chủ tình nguyện. Chúng thích bạn tự cống nạp bộ não của mình hơn là phải giằng lấy nó bằng vũ lực.

Chúng lôi kéo bạn từ từ, qua những nấc thang khác nhau của Chia Sẻ, cho đến khi chúng cho là bạn đã sẵn sàng. Rồi chúng bắt đầu hứa hẹn với bạn, nói với bạn những điều dối trá. Điều kế tiếp mà bạn nhận ra là bạn đã trở thành tên nô lệ trong chính bộ não của mình, và bạn sẽ càng dễ bị kiểm soát hơn vì chính bạn đã để cho chuyện đó xảy

ra.

Tôi đẩy chiếc khay ra xa và nhặt cây viết lên. Tôi nhìn xuống trang giấy. Nhưng tôi lại thấy những nghi thức lễ tang. Những khúc hát. Những bó hoa. Một vị linh mục nói về sự tuyệt vời của mẹ tôi lúc bà còn sống. Mà thậm chí ông ta có quen biết gì mẹ tôi đâu.

Rất nhiều người đã đến. Rất nhiều khuôn mặt buồn. Rất nhiều nước mắt…

Erek ngồi sau tôi ba hàng ghế. Hắn đóng bộ nghiêm túc nên chắc là ngứa ngáy và khó chịu ghê lắm. Nhưng trông hắn có vẻ giận dữ chứ không trĩu nặng vẻ phân ưu như những người khác. Hắn chầm chậm lắc cái đầu, chỉ khẽ thôi, hết từ bên này sang bên kia, như thể tận đáy lòng hắn không tán thành những điều mà vị linh mục kia nói.

Lúc đó, tôi tưởng hắn phát điên vì phải đóng bộ. Tôi cũng hiểu việc đó khó chịu như thế nào mà…

Và giờ thì Erek lại tái xuất hiện. Tên nhóc không có mùi người. Tên nhóc đang làm việc cho nhóm Chia Sẻ.

“Được lắm, Erek,” tôi thì thầm tự nhủ, “Bọn này sẽ tìm hiểu về đăng ấy, dứt khoát là sẽ tìm hiểu…”

CHƯƠNG 5

Tan giờ học ngày hôm đó, tôi ra ngoài, tìm một nơi kín đáo để biến hình. Tôi muốn dọ xét về Erek đôi chút. Nhớ lại buổi an táng và mấy chuyện cũ, tôi càng thấy chuyện này quan trọng, mặc dù tôi không chắc mình biết rõ lý do.

Tôi leo lên nóc nhà thể thao. Dĩ nhiên chẳng ai điên gì leo lên đó, nhưng tôi thì có lý do chính đáng đấy. Tôi biến thành một con ó biển. Đó là một con chim dạng diều hâu thường sống gần sông nước.

Tôi xoãi cặp cánh rộng, rời xa khỏi trường học.

Bọn nhóc trong trường còn đang chen chúc nhau lên xe buýt thì tôi đã bắt được một luồng gió đẹp và lợi dụng nó để bay lên không. Giờ thì với tôi, mọi người chỉ là những hình bầu dục màu đen, nâu, vàng, đỏ. Những hình bầu dục có tóc.

Tôi luôn cảm thấy hưng phấn khi được ở trong lốt chim. Tình trạng của Tobias kể ra cũng không đến nỗi tệ hại lắm. Có biết bao con thú còn chịu cảnh tệ hại hơn nhiều.

Có một luồng khí nóng đang dâng lên dưới đôi cánh của tôi và tôi để mặc cho nó nâng tôi lên cao. Vèo! Giống như cưỡi thang máy lên tít tắp trên tầng thượng. Cao nữa, cao nữa. Những luồng khí nóng cứ nâng tôi lên mãi, lên mãi.

<Đãããã quáááá!>

Giờ thì những hình bầu dục có tóc đã trở thành những đốm chấm, còn những chuyến xe buýt thì giống những món đồ chơi màu vàng sáng đang ì ạch rời khỏi trường học.

Nhưng ngay cả từ độ cao một trăm năm chục mét, tương đương một tòa nhà năm mười tầng, tôi vẫn thấy được những khuôn mặt sau cửa sổ các xe đưa rước. Với đôi mắt ó biển, tôi giống như đang đeo theo chiếc ống nhòm.

Tôi lơ lửng trên không, đôi cánh giang rộng, đuôi xòe ra để bắt từng luồng khí nóng, các vuốt thâu lại, ép sát vào phần dưới cơ thể. Không khí lùa qua mép cánh, phát ra những âm thanh nhè nhẹ như tiếng sáo. Gió lướt dọc theo cái đầu duỗi thẳng của tôi, và tôi giữ cho chiếc mỏ khoằm chĩa ra trước để bảo toàn từng ly từng tí cái tốc độ kinh hoàng của mình.

Tôi cưỡi luồng khí nóng đó lên cao tối đa. Tôi đã học được điều này từ Tobias. Khí nóng sẽ biếu không cho bạn cao độ bạn muốn mà hầu như chẳng cần nỗ lực gì. Rồi bạn có thể chuyển cao độ đó thành cự ly. Điều này cũng giống như bạn lên đến đỉnh ngọn núi, rồi trượt xuống sườn của nó theo bất cứ hướng nào mà bạn ưng.

Dù vậy, tôi thỉnh thoảng vẫn phải vỗ mạnh cánh vài cú để bay đến khu vực nhà Erek.

Tôi nhận ra Tobias từ xa. Nó cũng đang cưỡi gió hệt như tôi. Có thể là điệu nghệ hơn đôi chút vì nó có nhiều kinh nghiệm hơn tôi quá chừng mà.

Khi đến đủ gần để trao đổi bằng ngôn ngữ ý nghĩ, tôi liền gọi nó.

<Tobias? Bồ có nghe được tui hông?>

<Tui nghe và thấy bồ từ lâu rồi, Marco. Tui theo dõi bồ từ hai chục phút rồi lận.>

<Làm gì có chuyện đó. Tui mới thấy bồ tức thì mà.>

<Marco. Nghe nè… khi nào tui đếm đến ba, bồ phải quặt thật gấp, thật lẹ sang trái nha.>

<Quặt trái hả? Chi vậy?>

<Cứ làm đi rồi biết. Một. Hai. BA!>

Tôi chao cánh, nghiêng đuôi, ngoặt gấp sang trái.

VÙÙÙÙ!

<Ááááá!>

Cái gì như một chiếc tên lửa vừa xẹt qua tôi, với tốc độ dễ đến cả ngàn cây số giờ! Có điều là nó không từ mặt đất phóng lên mà là từ trên trời nã xuống! Và trái tên lửa này lại có lông màu xám.

Gió do nó tạo ra xém làm tôi mất thăng bằng. Nó đã ở cách tôi khoảng trăm rưỡi mét bên dưới, mà tôi vẫn chưa kịp hoàn hồn.

Tôi thấy cặp cánh màu đá xám, ép ra sau và một cái đuôi hẹp. Nó đang đâm xuống, rời xa tôi với tốc độ nhanh đến mức tôi cảm thấy giống như mình đang đứng yên.

<Cái quái quỷ gì vậy?!> tôi la lớn.

<Hê, hê, hê. Xin chúc mừng đã đến thế giới của tui,> Tobias nói. <Đó là con chim ưng Peregrine. Bồ biết rồi mà, giống cái con mà Jake đã biến thành đó. Chúng rất khoái hạ gục một con bồ câu thơm ngon hay một chú vịt lang thang. Có lẽ đó là do cách bồ bay. Chắc nó tưởng bồ là một con vịt già to bự và vụng về.>

<Xìĩi. Tui làm gì mà nó nổi khùng?>

<Thôi bỏ đi,> Tobias khuyên. <Đằng nào nó cũng hụt bồ rồi, đúng hông? Tui biết con chim này. Nó hổng ngon lành như nó tưởng đâu. Trước đây nó đã từng *tia* tui. Chắc là nó đang đói lắm.>

Đột nhiên, việc bay lượn trở nên kém vui hẳn. <Ờ. Tui hổng chấp nó đâu. Nhưng nói thì dễ chứ chắc tui còn run mất cả tiếng nữa đó.>

<Bay hổng phải chỉ là cưỡi khỉ nóng thôi đâu,> Tobias nói tỉnh khô. <Nào, bồ có muốn thấy anh chàng Erek của bọn mình hông?>

Tôi sáp lại gần Tobias. Không trung là thế giới của cậu ta mà. Tobias biết rõ phải làm gì. <Tobias, cảm ơn bồ nha,> tôi nói.

<Nhớ là luôn phải nhìn lên trên,> Tobias khuyên. <Mối nguy thường là ở trên đầu bồ. Mà thôi, đổi đề tài đi… Erek kia rồi. Hắn

đang thả bộ từ trường về nhà. Bồ thấy hắn chưa? Hắn đi đến góc đường rồi đó.>

Tôi nhận ra hình bầu dục có tóc ở bên dưới. <Ờ. Tui thấy hắn rồi.>

<Sáng nay mình theo dõi hắn đi đến trường. Mình quan sát hắn chơi đá bóng trong giờ thể dục…>

<Chơi đá bóng trong giờ thể dục á? Tui chả bao giờ thèm chơi đá bóng.>

<Giờ thì hắn đang đi về nhà. Tui bàn giao hắn cho bồ đó, đói lắm rồi. Với lại cứ nhìn cái đỉnh đầu hắn hoài chán chết đi được.>

<Thế hắn có làm gì kì quặc không?>

<Hắn ghi được một bạn vô lưới. Có thể đó là chuyện kì quặc không ta?>

<Ê, nhìn kìa.> Tôi nhận ra ba tên đang bám theo sau Erek. Cách chúng di chuyển khiến tôi chú ý. Từ tít trên cao, trông cứ như chúng đang săn đuổi Erek.

<Hừm. Coi bộ hổng hay ho gì rồi,> Tobias nói.

Hai đứa tôi lao đầu xuống để nhìn rõ hơn. Tôi đã thấy khuôn mặt của một trong ba tên bám theo sau Erek. Nó có một biểu hiện khá quen thuộc. Nụ cười khùng khục, ngốc nghếch của một gã đầu gấu.

Đột nhiên, ba tên côn đồ lao lên trước. Erek nhận ra chúng và co giò chạy.

Con đường chạy dọc theo một khu xây dựng. Bên trái Erek có nhiều xe cộ đi lại, còn bên phải hắn là một bức tường bằng đá. Bức tường đá kết thúc cách đó chừng năm chục mét, thay bằng cổng vào của khu xây dựng.

<Mấy thằng đầu gấu này xui tận mạng rồi,> tôi nói. <Hôm nay chúng có thể tóm được Erek nhưng sau này có hối cũng hổng kịp đâu.>

<Hay là tui cho chúng vài chưởng nha,> Tobias nói. Cậu ta vốn rất thù bọn đầu gấu. Hồi còn là người, nó là thằng nhóc hay bị bắt nạt nhất trường. Jake và nó làm quen nhau hồi nó xém bị bọn đầu gấu dí vô bồn cầu. Dĩ nhiên Jake đã ra tay cứu vớt nó.

<Tobias, tui nghĩ là hổng nên…> Tôi mở miệng nhưng đã quá muộn, Tobias đã đâm bổ xuống, nhắm thẳng cái đầu của tên bự con nhất.

Sự việc diễn ra trong chớp mắt.

Erek chạy. Hắn loạng choạng, va vấp, cố lao ra đường… rồi đâm sầm vô hông một chiếc xe buýt to đùng đang chạy qua.

RẦM! Từ trên không, tôi nghe rõ tiếng va đập.

Và rồi…

Và rồi… chỉ trong có một giây, Erek không còn ở đó nữa. Thế chỗ hắn là một vật khác.

Vật gì đó như làm bằng những mẩu kim loại và nhựa màu trắng

sữa.

Trong thoáng chốc sau đó, Erek hiện trở lại. Một nhóc tì bình thường đang nằm thở dốc bên lề đường.

Bọn đầu gấu đã bỏ chạy hết cả. Bác tài lái xe buýt thì phóng xe tới luôn, thậm chí không hay biết chuyện gì đã xảy ra.

Tobias xòe cánh ra và gần như khựng lại giữa không trung.

<Bồ có thấy gì không vậy?> Tobias hỏi.

<Thấy chớ sao không.>

<Cái gì vậy ta?>

<Tui biết đâu đấy,> tôi đáp. <Nhưng tui biết hắn hổng phải là… người.>

CHƯƠNG 6

<Phải kể cho Ax mới được,> tôi bảo Tobias. <Dứt khoát hắn không phải là người. Không cách chi là người được. Bồ cũng thấy mà đúng hông? Tui đâu có khùng.>

<Bồ khùng quá đi chứ. Nhưng tui cũng có thấy nó,> Tobias nói. <Lạ ghê ta ơi.>

Phía dưới, Erek đã đứng dậy khỏi lề đường. Hắn thản nhiên phủi bụi như không có chuyện gì xảy ra, rồi tiếp tục đi về nhà.

<Dù Erek bạn cậu có là cái quái gì đi nữa thì tui cũng hổng tin hắn xuất xứ ở Trái Đất này đâu.> Tobias nói.

Hai đứa tôi bay nhanh về nhà. Tobias tách ra để bay đi gặp Ax. Tôi hoàn hình lại rồi về nhà trình diện ba, để ông thấy là tôi vẫn tồn tại. Sau đó tôi gọi điện cho Jake.

Nhưng bên kia đầu dây lại là Tom.

"Em chào anh Tom. Jake có nhà không ạ?"

"Anh không biết nữa. JAKE ƠI!" Tom lớn giọng gọi. "Em chờ chút nhé, Jake nói là nó sẽ tới liền."

"Dạ."

"Lâu lắm không thấy em lại nhà," Tom nói. "Bận lắm hả?"

Tôi cảm thấy hơi rờn rợn. Giọng nói thì đúng là của Tom, cư xử cũng hệt như Tom. Tom thứ thiệt đang co quắp, bất lực ở một xó xỉnh nào đó trong chỉnh cái đầu của ảnh.

Tôi đang nói chuyện với một tên Yeerk!

"Dạ, cũng hơi bận," tôi nói.

"Tiếc nhỉ. Bọn anh đang chuẩn bị ra hồ chơi trượt nước đây."

"Anh và Jake á?"

"Ờ, phải. À, mà không, anh và nhóm Chia Sẻ chớ. Em cũng biết mà, cái thằng Jake này hổng chịu hòa nhập xã hội gì hết ráo." Tom xổ một tràng cười rất người. Kiểu cười chế giễu của một người anh lớn. "Uổng ghê, ở đó bọn con gái quá xá đông mà cánh mày râu chỉ có vài mống thôi hà."

Xạo. Bịa chuyện để dụ tôi chứ gì? Nhưng tại sao Tom bỗng dưng lại muốn chiêu dụ tôi vào nhóm Chia Sẻ vậy cà? "Nè, anh nghe nói ba em đi làm lại rồi hả. Vậy thì tốt quá."

"Vâng, tốt lắm ạ," tôi đáp. Ba tôi đã trải qua một thời kỳ tồi tệ sau "cái chết" của mẹ tôi. Giờ thì ông đã đi làm lại rồi. Ông là kỹ sư, thường phải làm việc nhiều với máy tính. Ông đang làm việc cho đài thiên văn mới, thiết kế phần mềm để chỉnh cho kính viễn vọng được chuẩn xác hơn.

Ba tôi đang tham gia vào một số dự án mật. Theo tôi nghĩ mấy dự án đó thể nào cũng dính đến quân đội.

“Em đưa ba tới chỗ bọn anh đi,” Tom nói, cố lấy giọng thật tỉnh. “Anh biết đâu phải ai cũng muốn lôi ông già đi lè kè theo mình. Thường là vậy, đúng không nào? Nhưng anh nghĩ biết đâu chừng nhờ chú ấy sẽ hòa nhập lại với cuộc đời dễ dàng hơn. Chia Sẻ là một nơi rất tốt để tạo quan hệ làm ăn, em biết chứ?”

“Dạ biết, để em hỏi ổng thử coi,” tôi nói.

“Nhớ nhe! Được gặp nhiều người chắc ba em sẽ thư giãn, thoải mái.”

Ra vậy! Giờ thì chúng đang săn cả ba của tôi. Tôi thấy gan ruột cồn cào như vừa nốc nguyên một chén tương ớt. Tôi chỉ muốn chui qua đường dây điện thoại, giáng một gậy bóng chày vô cái giống ghê tởm đang ẩn náu trong đầu Tom.

“Jake tới rồi nè,” Tom nói. Có tiếng lạo xạo khi Tom trao lại ống nói. Sau đó là giọng của Jake.

“Marco hả. Có chuyện gì không vậy?”

Tôi xổ luôn một tràng. “Chuyện gì hả? Bọn rác rưởi đó đang dòm ngó ba tui, chuyện là vậy đó. Thế quái nào mà bồ nhìn được cái đồ cặn bã đó hàng ngày vậy Jake? Hắn biểu tui đưa ba tui đến nhóm Chia Sẻ để vun đắp tình cha con…”

“Im đi,” Jake thì thào.

Tôi nín bặt. Nhưng bàn tay tôi vẫn bóp ống nói mạnh đến mức có thể làm cho nó vỡ tung. Jake để một phút cho tôi bình tĩnh lại. Trong điện thoại, nó nói “ừ… ừ…”, như là đang nghe tôi ba hoa chuyện gì đó. Nó còn phát ra vài tiếng cười nữa chớ. Tôi đoán chắc là Tom đang ở gần điện thoại.

Tôi hiểu nó làm vậy là đúng. Bọn tôi không thể nói chuyện mật qua điện thoại được. Không thể biết được có kẻ nào đang nghe lỏm hay không.

“Ừm, tui bình tĩnh lại rồi,” tôi nói. Tôi đã mất bình tĩnh, nhưng giờ thì tôi đã kiềm chế được rồi.

“Nghe hay đấy,” Jake nói, vẫn làm bộ như đang trao đổi gì đó với tôi.

“Hôm nay trời đẹp, đi chơi được đó.” tôi nói.

“Đó là ám hiệu ngụ ý rằng bọn tôi phải vào rừng họp mặt.

“Được rồi. Gặp lại sau nha,” Jake nói, giọng tỉnh khô.

Nó gác máy.

Tui hít vài hơi thiệt sâu.

Bọn Yeerk đã cướp đi mẹ tôi. Nhưng chúng sẽ không cướp được ba tôi. Trước khi điều đó xảy ra tôi sẽ khai thật với ba tất cả mọi chuyện. Trước khi điều đó xảy ra tôi sẽ tấn công Tom, mặc xác thằng Jake muốn nói gì thì nói.

Tôi sẽ tấn công Tom. Tấn công lão Chapman. Tấn công tên Mượn xác nào mà tôi biết trước khi chúng đoạt được ba tôi. Tôi có một công nghệ đặc biệt. Những con thú dữ dằn nhất đang sống ở

trong tôi. ADN của chúng hòa quyện với ADN của tôi.

Tôi cảm thấy cơn giận lan tỏa khắp toàn thân. Một cơn giận mù quáng, dữ dội đang biến thành những đoạn phim ngắn trong đầu tôi - những đoạn phim ngắn nói về sự phục thù và hủy diệt.

Tôi cảm thấy muốn bệnh. Tôi bệnh mất rồi, và tôi cũng biết điều đó. Thế mà tôi vẫn cho quay đi quay lại mãi những đoạn phim đó ở trong đầu.

Bạn biết đó, giận dữ là một thứ gây nghiền. Tôi nghĩ nó cũng na ná như ma túy vậy. Giận dữ và thù hận sẽ khiến bạn bay bổng lên khỏi mặt đất. Và cũng giống như mọi thứ gây nghiền, chúng sẽ đục khoét bạn, xé nát bạn ra từng mảnh và ăn sống nuốt tươi bạn.

Tôi biết tất cả những điều đó chứ. Nhưng trong đầu tôi nung nấu ý nghĩ quyết không để bọn chúng đoạt được ba của tôi.

Và thế là tôi cho chạy đi chạy lại mãi trong đầu những hình ảnh bạo lực đó. Tôi cưỡi trên làn sóng giận dữ ấy cho đến khi tự nó phát cháy, để lại tôi trơ trọi với cảm giác trống rỗng và bạc nhược.

CHƯƠNG 7

Tôi cùng Jake đạp xe tới trang trại nhà Cassie. Jake không bình luận gì về cuộc đối thoại giữa tôi và Tom. Nó biết thừa tôi nghĩ gì rồi.

Từ trang trại nhà Cassie, hai đứa tôi băng qua cánh đồng đi đến tận bìa rừng. Đó là nơi bọn tôi hội nhóm. Nó nằm khá sâu sau những rặng cây, rất khó phát hiện ra…

Rachel và Cassie đã ở đó rồi. Cassie đang quỳ gối trên thảm quả thông, chăm chú nhìn vô một lỗ hang. Rachel thì đang ngồi trên một thân cây đổ.

Tobias bay đi tìm Ax rồi. "Sao? Có chuyện gì mà tá hỏa lên vậy?" Rachel hỏi khi hai đứa tôi đến gần.

Trước khi Jake và tôi kịp trả lời, tôi đã nghe tiếng răng rắc từ sau các bụi cây.

Ax hiện ra cùng một cú nhảy vọt, vọt thẳng lên cây nơi Rachel đang ngồi.

"Chào Ax," tôi nói. "Vô tuồng độc ghê."

<Xin chào hoàng tử Jake. Chào Marco, Rachel, Cassie. Các bạn bị mất gì à?>

Cassie phải đứng dậy, phủi đất ở hai đầu gối. "Mấy bé thú túi ấy mà," nhỏ nói như để giải thích. "Chúng quá lớn, chui vô túi mẹ hổng lọt nữa, nhưng lại chưa sẵn sàng để rời ổ."

"Nè, đừng có kể cho Tobias đó nha," tôi nói. "Nó sẽ xơi tái bọn chúng cho coi."

<Tui biết mấy con thú túi đó từ hồi nảo hồi nào rồi,> Tobias lên tiếng.

Tôi ngạc nhiên nhìn lên. Tobias đang đậu trên một nhành cây phía trên đầu tôi. Vậy mà tôi hổng có nghe tiếng nó bay tới.

Cassie nhún vai. "Tobias là diều hâu thì có quyền của diều hâu chớ." Rồi nhỏ ngước nhìn Tobias, nhoẻn miệng cười. "Nhưng phải nói là chúng dễ thương hết biết luôn."

<Trời ạ,> Tobias làu nhàu. <Cái món đó nằm ngoài tầm nhắm của tui. Vậy đã được chưa?>

"Bồ thiệt tốt, Tobias ạ," Cassie nói.

<Vừa đi vừa bàn chuyện nhe,> Tobias đề nghị. <Hướng Tây, cách đây chừng ba trăm mét, có mấy thằng nhóc đang chơi đánh trận. Tránh xa bọn chúng thì hơn.>

Cả bọn bắt đầu đi về hướng Đông, còn Tobias thì bay về hướng ngược trở lên để coi xem có gì nguy hiểm không.

"Rồi đó, Marco," Jake nói sau khi đi được vài phút. "Cuộc họp này là do bồ đề nghị. Có gì thì nói đi."

Tôi kể cho cả bọn nghe điều mà tôi và Tobias đã nhìn thấy.

Tobias bay trở về và bổ sung thêm vài chi tiết nữa. Xong xuôi, tôi quay sang Ax.

"Ax, anh là người vũ trụ chỉnh hiệu, anh thử nói coi chuyện này là như thế nào."

Ax quay đầu về phía tôi, nhìn tôi bằng hai con mắt chỉnh. <Marco, tóc bạn bị sao vậy? Tôi thấy hình như nó cụt đi. Bạn có mắc phải bệnh gì không?>

"Đủ rồi nhe!" tôi hét lên, khi thấy cả lũ bọn nó bật cười khúc khích. "Tự nó sẽ mọc lại. Được chưa hả? Nó mọc lại chứ có gì đâu. Tóc ngắn thì dễ chăm chứ sao. Có vậy mà cũng ầm ĩ."

<Tôi nói gì không đúng hả?> Ax thắc mắc.

"Hổng có đâu," Jake trấn an ảnh. "Anh hổng nói gì sai hết. Marco chỉ hơi nhạy cảm một chút ấy mà. Nói tiếp đi, Ax. Anh nghĩ gì về cái anh chàng Erek đó?"

<Tôi cũng không biết nữa. Chuyện đó… không giống bất cứ loài nào mà tôi biết. Người Andalite chúng tôi đâu thể biết hết các loài trong dải ngân hà này.>

Tôi thề là giọng Ax đượm vẻ bối rối, mặc dù ảnh nói bằng ngôn ngữ ý nghĩ.

"Anh không nhận ra điều gì quen thuộc qua miêu tả của Marco hả?" Jake hỏi.

<Không hề.>

"Theo cách mấy bồ mô tả sao mình thấy Erek giống như là rôbốt hay gì đó na ná vậy quá hà," Rachel nói đại. "Nhưng rôbốt thì làm sao có thể biến thành người được?"

<Ồ, về mặt kỹ thuật thì có thể lắm chứ,> Ax vội nói. <Có thể đó là hình chiếu ba chiều. Thì cũng giống cái TV thô sơ của các bạn vậy mà, có điều là nó ở dạng ba chiều.>

"TV thô sơ hả? Nè, nhà tui có truyền hình cáp đàng hoàng chứ bộ," tôi giãy nảy. Ax không thấy câu nói của tôi là khôi hài, nhưng Cassie thì mỉm cười.

Tobias sà xuống sát đầu bọn tôi, rồi bay lên đậu trên một nhành cây. <Vậy là hồi Erek tông vào chiếc xe buýt, hắn đã thoát khỏi hình chiếu ba chiều trong một tích tắc.>

<Nguồn năng lượng của cậu ta có thể bị ngắt hay bị chập mạch,> Ax gợi ý. <Nhưng câu hỏi ở đây là: Nguồn năng lượng đó là gì? Để duy trì một hình chiếu ba chiều như vậy hết giờ này sang giờ khác, ngày này sang ngày nọ, phải cần nhiều năng lượng lắm đó.>

"Ê, hay là Erek được nạp năng lượng hạt nhân," tôi nói.

Ax bật cười. Nhưng tôi nghĩ là ảnh cũng đã nhận ra tôi không hề đùa. <Tôi không nghĩ là năng lượng hạt nhân đâu,> Ax nói mà vẫn tiếp tục cười như thể tôi là một thằng đại ngố. <Theo tôi hắn phải dùng kỹ thuật gì đó hiện đại hơn nhiều.>

"Có cách nào nhìn xuyên qua cái hình chiếu ba chiều đó không

ta?" Cassie thắc mắc.

"Mình dùng vật gì đó bự bự cỡ chiếc xe buýt tông vô hắn lần nữa thử coi sao," Rachel đề nghị.

"Một đề nghị đúng kiểu Rachel," tôi vừa cười vừa nói. Ở bên bạn bè, tôi đã thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

"Nhóm Chia Sẻ sắp có một buổi trượt nước nho nhỏ ở ngoài hồ," Jake nói. Cậu ta bặm môi rồi tiếp tục, "Tom bảo Marco như thế. Erek là thành viên của nhóm Chia Sẻ. Rất có thể hắn cũng sẽ đến đó. Một cơ hội tuyệt vời để bọn mình nhìn hắn kỹ hơn. Chuyện 'ở đâu' vậy là xong rồi nhe. Bây giờ bàn chuyện 'làm cách nào' đi."

Ax ra dáng suy nghĩ trong khi cả bọn lặng lẽ đi trong rừng. <Hình chiếu ba chiều chỉ để lừa nhãn quan của người thôi. Chắc là nó điều chỉnh để dùng cho nhãn quan người. Mắt diều hâu tốt hơn mắt người thật đấy, nhưng vẫn chỉ thấy những độ dài sóng ánh sáng tương tự vậy mà thôi. Có thể một loại nhãn quan hoàn khác sẽ nhìn xuyên qua được hình chiếu đó chăng?>

Tim tôi muốn ngừng đập. Tôi hiểu điều gì sắp diễn ra: lại phải thử một hình biến ghê tởm nào đó rồi.

"Nhãn quan không bình thường với bọn mình là chuyện nhỏ mà," Rachel cười khinh suất. Nhỏ vỗ vỗ lưng tôi, cứ làm như cuộc đời này chỉ là một cuộc phiêu lưu lớn.

Đôi lúc nhỏ Rachel này thực sự làm cho tôi cáu tiết.

"Không làm côn trùng đâu nhe," tôi nói. "Dứt khoát không có vụ làm côn trùng lần nữa đâu. Hổng lẽ đòi hỏi vậy là quá đáng hay sao?"

CHƯƠNG 8

Vài ngày sau tôi mới thấy đòi hỏi của tôi hình như bị xem là quá đáng.

"Bồ bảo sao, chuẩn bị rút thăm hả?" tôi hỏi giọng nghi hoặc.

"Chứ sao, để coi ai sẽ thử dạng biến hình mới đó mà," Rachel xác nhận. "Ax thì trước sau gì cũng phải tham gia rồi. Bọn mình cần kinh nghiệm vũ trụ của ảnh mà. Nhưng một đứa bọn mình phải đi cùng ảnh."

"Thế dạng biến hình mới là con gì vậy?" tôi ngờ vực hỏi tiếp.

"Con nhện," Cassie đáp cụt lủn.

Bọn tôi đang hội nhóm ở Nhà kho trong trang trại nhà Cassie. Bữa đó là sáng thứ Bảy. Hôm qua, thứ Sáu, tôi biết mình được điểm "B" bài luận tiếng Anh. Hổng tệ lắm. Tôi ăn mừng bằng cách thức khuya xem TV với ba, và vì vậy bị đến chỗ hẹn trễ mất một lúc.

Đó là cái kết luận điên khùng mà bọn nó bày đặt ra thừa lúc tôi vắng mặt.

"Nói lại coi. Hình như tui nghe lộn." Tôi lấy tay vỗ vỗ vào một bên tai. "Tui nghe bồ nói từ 'nhện'. Mà tui nhớ là tui có nói 'côn trùng thì dứt khoát hổng chơi'."

Cassie chìa bàn tay cho tôi xem. Trong bàn tay nhỏ là một con nhện. "Nhện không phải côn trùng. Nó có tám cẳng và phân thân thành hai khúc, trong khi côn trùng có sáu cẳng và ba khúc."

Liếc sơ qua cái con nhện đó, tôi xém nữa là ngất xỉu.

"Đấy là con nhện sói. Nó có nhãn quan cực tốt. Mà nó có tới tám con mắt lận đó."

Nhỏ Cassie này nói cứ y như có tám mắt là điều gì hay ho lắm. Làm như mọi người ai cũng mơ có được tám con mắt vậy.

"Đi chỗ khác chơi đi, Cassie. Đi đi, biến giùm đi. Tui hổng chịu làm nhện đâu! Bồ muốn làm nhện thì cứ làm chứ tui hổng khoái làm nhện."

Jake lườm tui một phát. "Marco, Cassie luôn thử trước một dạng biến hình mới. Với lại, vụ này bồ làm là quá đúng rồi."

"Cái gì? Tại sao lại là tui?" Tôi tức tối hỏi lại. "Tại sao hổng phải bồ hay Rachel?"

Jake nhún vai. "Thì Erek là bạn của bồ mà."

"Bạn bè gì? Tui nói hắn là bạn tui hồi nào? Hắn hổng phải bạn tui. Tui chỉ biết hắn, vậy thôi."

"Marco, bồ đúng là đồ dỏm," Rachel nói.

"Ê, bồ muốn làm nhện, đúng hông?"

Rachel khẽ rùng mình. "Đúng vậy đó." Nhỏ đang nói dóc, tôi biết quá rõ mà. "Mình mà rút trúng que ngắn thì mình làm nhện liền

cho coi.”

Nói đoạn, nhỏ nhăn mặt. Nhỏ không ngăn được khuôn mặt khỏi nhăn nhó.

“Coi kìa, mấy bồ đâu cần căng dữ vậy,” Jake can thiệp. “Bọn mình chỉ cần đột nhập vô cuộc họp mặt của nhóm Chia Sẻ thôi mà. Bọn Yeerk đã cảnh giác mấy con thú rồi. Phải dùng dạng biến hình nào hợp với khu hồ đó chớ. Hổng lẽ biến thành sư tử, cọp, gấu hay sao?”

“Ồ, đâu có được,” Cassie bật thốt lên.

“Tụi mình cần có nhãn quan tốt, chứ không cần nhãn quan chuẩn của động vật thuộc loài có vú. Sẽ cần hai người ở lại, lập toán giải cứu phòng khi có chuyện rắc rối. Ax phải tham gia vì tụi mình cần ảnh xác định coi Erek thật ra là cái giống gì. Ax sẽ biến thành nhện và bọn mình phải có ai đó đi kèm ảnh.”

“Có ai nói với Ax vụ này chưa?”

“Ảnh ở đây từ hồi nảo hồi nào rồi. Từ lúc bồ còn ngủ nướng trên giường lận đó. Ảnh nói cơ thể nhện nhạy bén hơn cơ thể người xa lắc,” Cassie nói. “Nguyên văn của ảnh là: ‘A, tốt quá, có đến tám cái cẳng thì khỏi lo ngã chỏng gọng như hồi làm người.’”

“Bồ nên mừng là cả bọn đã chờ bồ tới,” Rachel làu bàu. “Thôi, rút thăm đi.”

Jake nắm trong tay năm cọng rơm. Không cách chi biết được cọng nào là ngắn nhất.

“Ha, tui biết cách né vụ này rồi,” tôi nói. “Toán học thôi mà. Nếu tui rút đầu tiên thì xác suất bị dính là một phần năm. Người rút thứ hai thì xác suất là một phần tư, thứ ba là một phần ba, cứ vậy mà tính. Cho nên an toàn nhất là rút đầu tiên.”

Tôi hít một hơi thiệt sâu, đưa tay ra rút lẹ một cọng rơm.

Tôi lại hít thêm một hơi sâu nữa và nhìn cái cọng rơm cụt lủn. “Hổng lẽ nào, theo toán học thì làm vậy là quá chuẩn rồi mà,” tôi nói.

Tôi cảm thấy muốn khóc.

Rachel nheo nheo mắt. “Nè, bồ mà khóc nhè như em bé thì thà để mình làm giùm bồ cho rồi.”

Tôi tỉnh nói “chịu liền”. Thế nhưng điều mà tôi nói với Rachel lại là, “Đừng khi dễ tui vậy chứ. Tui hổng phải là thằng ngốc liều mạng nhưng điều đó đâu có nghĩa tui là thằng hổng ra gì. Ax làm được thì tui cũng làm được vậy. Bồ đi loanh quanh làm hậu viện được rồi đó, Rachel. Tui sẽ đi thẳng ra chiến trường đây.”

Nhỏ Rachel thế là tịt mít, chỉ nhấm nhẳng nói, “Được thôi.”

Bạn thấy chưa, chỉnh vì lẽ đó mà con trai và con gái không thể đi chiến đấu cùng nhau được. Bởi lẽ cánh mày râu sẽ khó mà tỏ ra hèn nhát khi bị chị em dòm ngó. Đặc biệt khi các chị em này lại đang hăng tiết vịt. Nếu chỉ có Jake và Tobias, chắc tôi đã khóc rống lên mà lăn đùng ra đất rồi.

Cassie chìa cho tôi con nhện. “Hổng tệ lắm đâu,” nhỏ nói. "Mình đã thử biến thành nhện hôm qua, để xem nó như thế nào ấy mà. Mình cũng thích làm người nhện lắm.”

“Sao hổng nói trước,” tôi làu bàu. Được, thế cũng tốt. Rachel thì sẵn sàng thế chỗ tôi còn Cassie thì đã thử rồi.

Tôi chạm ngón tay vô con nhện. Nó run lẩy bẩy. Đó là nói cái ngón tay của tôi chứ hổng phải con nhện.

Tôi rờ lưng con nhện. Nó đang tìm cách thoát ra, nhưng Cassie đã khép bàn tay quanh con nhện, nắm chặt lấy đầu ngón tay của tôi.

Con nhện nằm in thin thít khi tôi bắt đầu thâu nạp ADN của nó. Nhờ công nghệ Andalite mà ADN của con nhện đang nhập vô hệ thống di truyền của tôi.

Nhưng vào lúc đó, khi tôi chạm vô cái cơ thể nham nhám của con nhện, tôi thực sự chỉ ước mong giá như ông hoàng Andalite ngày trước đã chọn một kẻ nào khác chứ không phải tôi để trao lại cái công nghệ biến hình này.

CHƯƠNG 9

Cái hồ ở cách rất xa nơi bọn tôi sinh sống. Nếu phải đi bộ thì có khi phải mất mấy ngày trời. May mắn thay, bọn tôi không phải đi bộ.

Bọn tôi đã sở hữu một hãng hàng không nho nhỏ: hãng DCA - Du lịch Cùng Animorphs.

Đó là một ngày đẹp trời. Bầu trời xanh trong chỉ gợn vài áng mây lãng đãng. Mặt trời chói rọi. Một màn cây trải dài ở bên dưới khi bọn tôi bay về phía các rặng núi.

<Đến lúc bay tách ra rồi đó,> Tobias nói. <Qua đỉnh đồi phía trước là tới cái hồ liền hà.>

Bọn tôi không được bay gần nhau vì hai con ó biển, một con diều mướp, một đại bàng đầu bạc, một con chim ưng, và một con diều hâu đuôi đỏ lẽ nào lại bay nguyên đám với nhau? Trong thế giới tự nhiên hổng có vụ đó. Vậy mà bọn tôi chỉ bay cách nhau trong phạm vi có một dặm, và cả đám đều chực chỉ cùng một hướng.

Tobias lười biếng đánh một vòng xoắn hướng lên trên, tụt lại phía sau. Rachel và Cassie cũng bay tách ra. Bọn Yeerk chắc canh gác rất nghiêm ngặt cuộc họp của nhóm Chia Sẻ. Chúng đã biết tất tật về việc biến hình. Chúng sẽ cảnh giác cao độ là cái chắc.

Ax - trong lốt diều mướp, Jake - trong lốt chim ưng, và tôi - ó biển, bay về phía hồ, đồng thời giữ khoảng cách với nhau.

<Nè, hôm nay một tên thuộc họ hàng nhà bồ xém nữa là ám sát tui đó,> tôi bảo Jake.

<Có nghe Tobias kể rồi,> nó đáp. <Liệu cái thần hồn. Chim ưng là chúa tể bầu trời mà.>

<Được thôi, nhưng nó đâu dám 'chơi' tui thêm cú nào nữa.>

<Đừng có dại mà chọc giận chim ưng.> Jake nói.

<Một chọi một, chơi công bằng thử coi. Ơ biển sẽ dập te tua chim ưng cho coi.>

<Đừng có mơ,> Jake cười nhạo.

<Xin lỗi nha,> Ax xen vào. <Cuộc đối thoại này liệu có ý nghĩa gì không mà sao tôi không hiểu gì hết vậy?>

<Có đấy,> tôi nói. <Ý nghĩa của nó là tôi và Jake sợ quá nên nói lảm nhảm để khỏi nghĩ ngợi đó mà.>

<À, vậy thì cả tôi cũng đang sợ. Tôi không thích biến thành những con thú nhỏ bé. Khi đó tôi cứ nghĩ hoài việc cái thể khối còn lại của tôi đang biến đi đâu.>

<Cái gì còn lại?> tôi hỏi vu vơ vì đang mải tập trung suy nghĩ về dạng biến hình sắp tới.

<Thể khối của tôi ấy mà. Khi biến thành con gì đó nhỏ hơn

mình thì khối lượng cơ thể người ta phải biến đi đâu đó chớ. Chắc là nó chui vào không gian Zêrô. Không gian Zêrô là không gian mà các con tàu đi xuyên qua khi chúng bay với tốc độ nhanh hơn ánh sáng. Chuyện này cũng hiếm khi xảy ra lắm, nhưng đôi khi một con tàu chu du trong không gian Zêrô vẫn đụng phải một thể khối tạm thời bị cất vào đó.>

Lời cắt nghĩa này thu hút toàn bộ sự chú ý của tôi.

<Khoan đã. Anh nói khi mình thu nhỏ lại thì cái… cái dôi ra… tức tất cả những phần thịt xương, gân cốt sẽ đi vô không gian Zêrô dưới dạng một trái cầu bự làm bằng tế bào người, phải vậy hông?>

<Dĩ nhiên. Thế bạn nghĩ cái thể khối đó đi vào đâu?>

Tôi rùng mình. <Tôi thiệt tình chưa từng nghĩ về điều này.>

Jake cũng lẩy bẩy chả kém gì tôi. <Có nghĩa là hiện giờ đang có một cái túi bự mang tên Jake nổi lều bều trong không gian Zêrô hả? Và một con tàu không gian nào đó xẹt ngang qua có thể sẽ tông thẳng vô, làm cho nó vỡ tung?>

<Không, không phải. Dĩ nhiên là không phải,> Ax vội nói.

Tôi thở một hơi dài nhẹ nhõm. Nhưng té ra là tôi vui mừng quá sớm.

<Dĩ nhiên là không có con tàu nào thực sự tông vào cái khối nổi đó,> Ax nói tiếp, giọng điệu cứ y như là giảng cho bọn chậm tiêu. <Hệ thống che chắn của con tàu sẽ phân hủy cái khối đó. Chính vì vậy mà tôi mới lo khi biến thành mấy con thú nhỏ. Chuyện này hiếm khi xảy ra lắm. Xác suất chỉ là một phần vài triệu thôi mà. Nhưng nó cũng *có thể* xảy ra.>

Jake và tôi suy nghĩ chuyện này mất một hồi. Về chuyện tàu không gian "phân hủy" cái bịch bự từ thể khối của bọn tôi ấy mà. Một hình ảnh chẳng vui vẻ gì cho lắm.

<Nè, Ax?> Jake lên tiếng. <Anh hãy nói cho bọn tôi tất cả những gì anh biết đi!>

<Vâng, thưa hoàng tử Jake.>

<Khoan, sửa lại một chút: Từ rày về sau, đừng nói với tụi tôi những điều làm tụi tôi sợ hết vía ngay giữa lúc chúng ta đang chuẩn bị chiến đấu, được hông?>

<Một bịch bự Marco trong không gian Zêrô,> tôi làu bàu. <Nghe cứ như thò lò cái thủ cấp ra khỏi cửa sổ xe hơi, đợi chiếc xe tải nào đó xẹt ngang qua cắt luôn cho một phát.>

Ngay lúc đó tôi bay đến đỉnh ngọn đồi. Những hàng thông cao gần như cạ dưới bụng tôi. Và ở đó, trải rộng trước mắt tôi, long lanh dưới ánh mặt trời, là một chiếc hồ lớn lọt thỏm giữa những dãy núi đồi.

<Thôi nhe,> Jake nói. <Đến đây mình phải biến thôi. Mình biết là nhện ăn côn trùng. Vì vậy mấy bồ không được, mình nhắc lại, tuyệt đối không được xực con ruồi nào. Mình sẽ ở trong lốt ruồi nên

lo lắm đó.>

<Nhắc lại giùm tui một lần nữa coi,> tôi nói. <Tại sao tụi mình phải làm chuyện này thay vì nằm nhà ngủ cho đã con mắt?>

<Vì tụi mình phải cứu cả thế giới,> Jake nói.

<À, phải rồi. Tuyệt. Thể khối của tui đang bay lơ lửng giữa xa lộ không gian Zêrô và tui đang sắp sửa làm Người Nhện. Làm mấy chuyện ruồi bu này phải có lý do gì chính đáng chớ.>

CHƯƠNG 10

Phía dưới bọn tôi, quanh bờ hồ, có đến cả hai trăm người, nam có, nữ có, trẻ có, lớn tuổi cũng có. Một số người tung tăng bơi lội, số khác trượt nước, số khác nữa thì mải miết nướng hamburger và hot-dog trên lửa than. Nhiều người chỉ đơn giản là đi bách bộ, tán gẫu và cười giỡn với nhau.

Có thể nói đó là một kiểu dã ngoại tập thể cỡ bự. Từ trên không, họ trông hết sức bình thường. Nhưng nhiều người trong số họ lại là vật chủ của những tên Mượn Xác. Và một trong số họ là Erek, một anh chàng chắc chắn hổng bình thường tí nào.

Khi còn cách bờ hồ khá xa, bọn tôi sà xuống, bay xuyên qua các lùm cây để hạ cánh xuống mặt đất, lọt thỏm giữa một đám bụi cây cao.

Nhãn quan và thính giác ó biển của tôi nói lên rằng trong phạm vi một trăm mét không hề có người. Nhưng tôi vẫn thấy râm ran vì lo lắng.

<Hoàn hình được chưa?> Ax cất tiếng hỏi.

<Chưa được. Đợi Tobias bay một vòng thám thính cái đã rồi làm gì thì làm.>

Vậy là hai đứa ngồi đợi, trông hơi quái một chút: hai con chim săn mồi ngồi chầu rìa trong một bụi cây bên mép rừng. Tai tôi nghe cả tiếng tàu máy đang lướt nước, và gần hơn nữa là tiếng người cười từng chập, từng chập một.

<Được rồi đó mấy bồ.> Giọng nói bằng ý nghĩ đột nhiên vang lên trên đầu bọn tôi. <Theo mình là ổn. Có một anh chàng đi với bạn gái cách đây chừng trăm mét. Nhưng mình nghĩ họ đang mải tán tỉnh nhau, nên hổng có gì phải lo.>

Tôi hoàn hình thật lẹ. Một trong những hạn chế của công nghệ biến hình là bạn không thể biến trực tiếp từ con vật này sang con vật khác. Bạn luôn luôn phải trở lại với cơ thể mình trước đã rồi mới biến tiếp được.

Trong trường hợp của Ax, điều này có nghĩa là ảnh phải trở lại cơ thể Andalite trước đã. Vụ này làm ảnh lo lắm. Quanh đây có cả đống những tên Mượn xác. Bọn Yeerk có thể bỏ qua một thằng nhóc chui rúc trong bờ bụi, nhưng một người Andalite thì chúng chắc chắn hổng tha.

<Bạn đã sẵn sàng biến hình tiếp chưa vậy?> Ax hỏi tôi khi hai đứa đã trở lại hình dạng bình thường.

"Tôi sẽ chả bao giờ sẵn sàng để biến thành con nhện," tôi đáp. Răng tôi đang khua lập cập, mà trời thì có lạnh chút nào đâu.

<Tôi phải biến hình đây,> Ax nói. <Lúc này không thể ở quá

lâu dưới dạng Andalite được.>

"Phải, tôi biết mà. Làm đi, tôi cũng sắp làm tới nơi rồi, nhưng tôi sẽ nhắm tịt mắt lại."

Tôi tập trung ý nghĩ vô con nhện. Nhưng tôi đã bị mất tập trung, chủ yếu là vì hình ảnh của con nhện sói đó cũng đủ khiến tôi hết vía. Nhưng Ax đã bắt đầu biến đổi. Tôi hiểu rằng tôi không thể ngồi đực ra đó mà ngó được nữa. Tôi hiểu rằng tôi cũng phải biến hình.

"Không biết nó có gớm hơn là biến thành ruồi không ta?" Tôi tự hỏi chính mình. Bọn tôi đã trải qua một khoảng thời gian thật tồi tệ, phải nói là cực kỳ tồi tệ, trong lốt kiến.

Tôi nhắm mắt lại và thử tập trung lần nữa. Lần này thì khá ổn.

Tôi cảm thấy mình đang co rút lại. Cơ thể bị teo lại chắc chắn đã là một hình ảnh quái đản lắm rồi, nhưng giờ đây tôi lại còn nghĩ ngợi thêm về trái bóng bự ghê tởm mang tên Marco đang bất chợt phình to ra trong không gian Zêrô.

Mà hổng biết cái không gian Zêrô đó là cái giống gì nữa.

Tôi cảm thấy cơ thể mình tiếp tục nhỏ lại. Tôi cảm thấy những điều rất kỳ lạ đang diễn ra bên trong tôi: cảm giác đột ngột về sự trống rỗng, ở nơi mà các bộ phận của tôi chỉ đơn giản là biến mất. Có tiếng kêu răng rắc phát ra từ cột sống của tôi, đi dần lên đến sọ. Đó là tiếng xương chuyển thành tủy, và tủy thì bằng cách nào đó bay biến đi đâu hết cả.

Có lẽ tôi cũng chẳng còn cần xương xẩu làm gì.

Tôi nhắm nghiền mắt lại để khỏi phải chứng kiến những gì đang xảy ra. Tôi bám víu vào nỗi sợ một cách lì lợm. Tôi muốn nói rằng, nếu trên đời có gì đó kinh khủng hơn việc làm nhện thì đó hẳn phải là làm một thứ hỗn hợp ghê tởm giữa người và nhện.

Nhưng, ngay lúc đó…

BỤP! BỤP! BỤP!

Tôi thấy điều đó! Tôi cố nhắm mắt lại, nhưng không được! Tôi làm gì còn mí mắt. Làm sao nhắm mắt được nếu bạn không có mí?

Những con mắt đang bật ra trên trán tôi. Những con mắt đang nổ bụp ra trên đầu như những chai sâm banh.

Tôi xém bất tỉnh ngay lúc đó. Tôi hẳn phải hét lên nếu như tôi còn có giọng nói. Nhưng tôi đã thành nhện một nửa mất rồi. Và tôi đang ngó Ax lom khom trong khi ảnh đang thể nghiệm những biến đổi y chang như tôi.

Tôi đang quan sát ảnh bằng một thứ nhãn quan, nửa của mắt người, nửa vụn nát như tấm gương bể của con mắt nhện.

Thứ gì đó rùng rợn đang mọc ra từ cái chỗ trên khuôn mặt Ax bình thường ra phải là cái miệng của ảnh. Thứ gì đó to lớn, căng phồng và xấu xí. Hai vật khổng lồ, chù hụ giống như… chẳng giống như thứ gì tôi từng thấy cả. Đó là những cái hàm đồ sộ và quá khổ. Ở

mỗi bên mép hàm mọc ra một cái móc cong cong, trông ghê rợn.

Tôi biết điều tương tự cũng đang xảy ra với tôi. Những phần hàm chù hụ của tôi cũng đang mọc to ra, cho đến khi lọt vô nhãn quan méo mó của tôi.

BỤP!

Bốn cái cẳng mới, mỗi bên hai cẳng, vừa phọt ra từ mình tôi, như thể tôi là một ống kem đánh răng mà ai đó vừa bóp mạnh vào. Chúng mọc ra chẳng theo hình thù gì ráo, sau đó mới bắt đầu hình thành các khớp khuỷu. Quá nhiều khớp khuỷu nữa là khác.

Cặp chân và tay người của tôi biến đổi để phù hợp với các cẳng nhện. Tôi đổ ra phía trước, không cách chi đứng thẳng dậy được nữa.

Không thể xem đó là một cú ngã vì tôi đã nhỏ bé lắm rồi. Những cọng lá thông thường phía dưới tôi trông to lớn chẳng khác chi ngón tay người.

Mà tôi thì làm gì còn ngón tay nữa đâu để mà so sánh.

Suốt khi đó, những con mắt mới vẫn tiếp tục bật ra một cách đột ngột. Đôi chỗ là những con mắt phức hợp, đôi chỗ không.

Và, như thể những chiếc cẳng bổ sung, những cặp mắt vạn hoa, những cái hàm đồ sộ kèm với móc còn chưa đủ, những bộ phận mới trông như những chiếc cẳng chợt tòi ra từ… phải, từ nơi mà lẽ ra phải là cái cổ của tôi. Trông chúng giống như những chiếc cẳng phụ trội, có điều chúng hổng phải là cẳng. Tôi cũng chả biết chúng là thứ của nợ gì nữa. Sau này tôi mới hay chúng là một dạng cầu nối giữa phần miệng và cẳng nhện.

Đầu của tôi phồng rộp so với phần cơ thể còn lại. Nó trông khổng lồ… ở dạng tỉ hon. Toàn bộ cơ thể của tôi giờ đây chia ra thành hai khúc bự: một cái đầu căng phồng và một thân mình thậm chí còn phồng to hơn nữa.

Giờ đây ta hầu như đã hoàn toàn là nhện. Những cọng lá thông trước đây to như ngón tay thì nay đã bự như cả khúc cây.

Cuối cùng, những sợi lông kỳ lạ bắt đầu mọc ra khắp cơ thể tôi.

Hình như chỉnh bộ lông này đã khởi hoạt và đánh thức bộ não nhện của tôi.

Nhện sói có những con mắt rất tốt so với loài nhện nói chung. Nhưng chỉnh hàng vạn sợi lông nhện li ti mới thực sự khiến não nhện tập trung. Chúng ghi nhận mọi thông tin mà gió đưa lại. Mọi chuyển động nhỏ bé nhất ở tất cả mọi hướng.

Và, một cách đột ngột, tôi cảm thấy như cả thế giới cũng bắt đầu di chuyển: lá cây, những cọng thông, đất dưới tám cái cẳng có móng của tôi, những con côn trùng trên mặt đất, những con chuột dưới lòng đất và những con chim trên bầu trời.

Tất cả như được "nối mạng" với những sợi lông phủ khắp cơ thể nhện của tôi.

Với tất cả những cảm biến đó, bộ não nhện đã được đánh thức.

Tôi đã từng lo lắng rằng nó giống như bộ não kiến: một cỗ máy không có tư duy. Hay là nó sẽ giống như bộ não hoảng loạn, sợ sệt của những con thú là các con mồi.

Nhưng không hề.

Chẳng phải vô cớ người ta đặt tên cho nó là nhện sói.

Anh chàng này nhỏ con thôi, dài chưa đầy ba phân, tỉnh từ mút cặp cẳng "cầu nối" đến cuối cặp cẳng sau cùng. Một em bé mới biết đi cũng dễ dàng dẫm nó bẹp dí.

Nhưng tôi nghĩ chỉ kích cỡ không thôi thì không đủ để tạo thành một con thú săn mồi, bởi lẽ ngay khi tôi cảm thấy bộ não của con nhện này hoạt động, tôi đã hiểu ngay anh chàng này là một tay đáng gờm.

Nhện sói là một sát thủ đích thực.

CHƯƠNG 11

Đói.

Đó là điều mà bộ não nhện muốn nói lên hơn hết cả: đói. Nó đang đói. Nó muốn săn. Nó muốn giết. Nó muốn xơi sống vài con bọ thơm tho, béo ngậy. Nó đói lắm rồi.

Và con nhện đói chẳng màng quan tâm loại côn trùng nào sẽ rơi vào tay nó. Bọ cánh cứng cũng được, châu chấu cũng xong, dế cũng ổn, hay thậm chí một con bọ ngựa tổ chảng. Con nhện không quan tâm chuyện đó. Nó thống trị thế giới của loài côn trùng. Nhện đối với côn trùng cũng chẳng khác gì sư tử đối với những loài có móng. Nó là con cá mập giữa bầy cá lia thia.

Có chuyển động! Có vật gì đó đang di chuyển, từ trái sang phải, băng ngang tầm nhìn của tôi. Tôi thấy mình rượt theo nó như con chó rượt con thỏ.

Tám cái cẳng xả hết tốc lực và tôi hệt một chiếc xe đua đang chồm lên từ vạch xuất phát.

Dưới tám con mắt nhện của tôi, thế giới này thật lạ lẫm. Tôi thấy được những màu sắc mà mắt người chưa hề biết. Cũng giống như khi bạn chơi trò đổi màu với cái remote TV trong tay ấy mà. Những vật lẽ ra phải màu nâu thì lại là màu xanh, lẽ ra màu xanh lại là màu đỏ, vân vân. Từ một số góc độ, các hình ảnh hầu như rất rõ nét, nhưng chỉ một giây sau nó đã vỡ vụn ra từng mảnh và tôi giống như đang xem hàng triệu cái màn hình tí hon cùng lúc.

Tôi sẽ chẳng bao giờ rút tỉa được một ý nghĩa lô-gích nào cho những hình ảnh đó.

Nhưng phần lớn điều mà tôi thấy lại là chuyển động. Tôi cực kỳ quan tâm đến các chuyển động. Các con mắt của tôi và mỗi sợi lông trên cơ thể nhỏ bé và ghê tởm của tôi đều dò tìm các chuyển động.

Và khi một vật đáng lưu tâm nào đó di chuyển, toàn bộ cơ thể tôi tự nó phản ứng lại ngay tức thì.

Đó là cuộc "đổ xô tìm vàng", như người ta vẫn nói vào thời các cụ tổ nhà ta. Một nguồn năng lượng. Giống như khi ta kích vào đường ống chỉnh dẫn adrenalin. Nó giống như luồng điện. Nó giống như nguồn năng lượng hạch tâm. Tôi bay xẹt qua những nhánh thông, những đám lá rụng, những ụ đất cát, đồng thời nhãn quan của tôi vẫn giữ rịt lấy con bọ di động ấy và tôi vẫn ý thức rõ mình đang làm điều gì. Tôi muốn nói tôi vẫn biết mình là Marco, một con người ở dạng biến hình, và tôi còn biết rằng tôi không thực sự muốn xực cái con bọ đang chạy trối chết đó, nhưng tỉa ơi, nó ngon lành quá chừng, tôi chẳng cách gì dừng lại được.

Con mồi đang chạy và tôi chính là con thú săn mồi. Tôi đã tiến

hóa qua hàng trăm triệu năm nay để làm chính xác mỗi việc ấy. Khi loài khủng long bạo chúa còn phải đợi đến cả triệu năm mới dám mơ đến chuyện tiến hóa, thì những con nhện săn mồi đã biết giết thịt. Toàn bộ lịch sử của loài người thông minh, từ thuở ăn lông ở lỗ cho đến khi biết chơi đá bóng, đem so ra cũng chỉ bằng một tích tắc trong lịch sử của loài nhện.

Tôi chính là thần chết trên tám cái cẳng…

Đó là một con bọ cánh cứng. Tôi đang săn đuổi nó. Một con bọ lớn và già nua, còn bự hơn cả tôi. Bự hơn và chậm hơn. Nó lớn dần lên trong nhãn quan méo mó của tôi. Lớn lên, lớn lên nữa và tôi đang tiếp tục xông tới.

Tôi ước chỉ có thể giải thích vì sao tôi quyết chí săn đuổi. Đôi khi, bộ não thú nắm lấy quyền kiểm soát mất một lúc, và tựa như lấn át bộ não người. Nhưng đó không phải là điều đang xảy ra với tôi. Tôi không hề bị lấn ướt. Tôi chỉ đơn giản là hợp nhất với nó.

Đợt tăng tốc cuối cùng.

Cái cẳng trước của tôi đã chạm vào con bọ. Nó quặt sang trái, nhưng đã quá muộn.

Tôi đã leo lên lưng nó.

Tôi chỉnh những cái hàm gớm guốc cùng các móc của chúng và…

<Marco, bạn làm gì đó?>

Là Ax. Tôi tuột xuống khỏi con bọ, cảm giác như vừa bị bắt quả tang làm điều gì sai quấy. Con bọ chạy mất tăm, nhẹ nhõm vì vừa thoát chết… Nếu như loài bọ cũng biết thế nào là nhẹ nhõm.

<Có làm gì đâu. Tôi chỉ để mặc cho con nhện làm việc của con nhện.> Đó là câu trả lời cực khôn, tôi nghĩ vậy. <Chắc là các bản năng của nó đã cuốn tôi đi theo ấy mà.>

<Marco, tôi cũng biến thành con nhện giống như bạn chứ bộ.> Ax nói.

Một làn sóng xấu hổ và ân hận quét qua tôi. <Ax à, nó chỉ là một con bọ thôi mà. Có đáng gì? Nào, hai đứa mình còn có chuyện phải làm, đúng hông?>

<Đôi khi loài người làm cho tôi lo sợ,> Ax bình luận.

Tôi không hỏi ảnh ngụ ý điều gì. Tại sao tôi lại mặn mà chuyện săn bắt đến thế? Tại sao tôi không kháng cự lại nỗi háo hức?

Tôi sực nhớ cơn thịnh nộ của tôi lúc nói chuyện với Tom. Mấy vụ đó có phải cùng chung một bản chất với nhau không ta?

<Tôi nghĩ là lối này nè,> Ax nói. Ảnh bước lên dẫn đường và tôi thấy ảnh di chuyển ở phía trước mình: một con nhện đang phóng nhanh chẳng mất tí sực lực nào trên tám cái cẳng.

Tôi bám theo sau ảnh. Giờ thì tôi đã tỉnh lại rồi. Giờ thì con nhện chỉ là một công cụ mà tôi đang sử dụng.

Đột nhiên, từ bầu trời… vật gì đó rơi xuống tôi!

Nó hạ xuống ngay giữa tôi và Ax. Một con châu chấu, bự gấp bốn năm lần bọn tôi. Trong nó chẳng khác gì con voi.

Và rồi… hấp! Nó bật những chiếc cẳng sau khổng lồ và bắn thẳng lên không. Nó biến mất cũng nhanh chẳng kém gì khi xuất hiện.

Hai đứa tôi tiếp tục chạy xuyên qua rừng, vượt qua cái khoảng cách hai trăm mét giữa bọn tôi và rìa ngoài của đám người đang tiệc tùng. Tôi đã cảm nhận thấy có người ở rất gần. Tôi "nghe thấy" những rung động, có thể là những lời đối thoại. Nhưng những giọng nói "nghe" nhòe nhoẹt đến mức khó lòng mà rút ra được từ đó một ý nghĩa nào.

<Ê, Marco, Ax, mấy bồ đang ở đâu vậy?>

Đó là giọng nói bằng ý nghĩ của Jake.

<Chúng tôi ở đây nè, thưa hoàng tử Jake,> Ax đáp.

<Bọn tui coi bộ hổng được đẹp đẽ lắm, nhưng bọn tui ở đây nè,> tôi bổ sung thêm.

<Tốt. Mình cũng đâu có đẹp hơn mấy bồ. Mình đang ở trong lốt ruồi nè. Nhưng cũng chưa tìm ra được cái anh chàng Erek đó…>

Vật gì to lớn và chậm chạp bỗng xuất hiện trên không trung, phía trên hai đứa tôi. Tôi tạt sang bên. Nó hạ xuống chầm chậm cùng với một tiếng RÂÂÂMMM!

Một bàn chân người. Một chiếc giày. Hiệu Nike.

<Ê, tui đã từng lo có ai đó sẽ đạp lên tui,> tôi nói. <Nhưng loài người sao mà chậm chạp quá chừng hà.>

<Dù sao cũng nên cẩn thận,> Jake đáp. <Khi nào tìm được Erek thì nhớ cho mình biết nhe.>

<Tui còn chưa biết cách nào để nhận ra hắn đây nè.> Tôi ca cẩm. <Mấy con nhện này nhìn xa hổng được ngon lành. Mà từ cái nơi tui đang bò này thì mấy cái đầu người cứ y như là ở tuốt trên mấy vậy đó.>

Nhưng Ax và tôi vẫn tiếp tục luồn lách, chạy như bay xuyên qua những cánh rừng những cẳng và chân di động, tuy đồ sộ nhưng hết sức chậm chạp.

Và rồi, ngay phía trước tôi… tôi đã thấy nó.

Nó trông như một bàn chân trần. Chỉ có điều là tôi nhìn xuyên qua được làn da của nó. Qua các móng chân. Với tám con mắt méo mó và quái chiêu của loài nhện, tôi đã nhìn xuyên qua được màn sương điện tử của hình chiếu ba chiều.

Tôi thấy được cả những gì ở phía sau của hình chiếu ba chiều đó.

Tôi thấy những vật trông như một liên kết giữa kim loại và ngà voi. "Bàn chân" đó không có ngón. Thật vậy, nó không được tạo hình giống như chân người. Nó giống như móng thú thì đúng hơn.

Đó không phải là người. Và mỗi cảm quan nhạy bén, sôi động và sắc sảo của tôi đều nói lên rằng đó không phải là vật sống.

<Ax?>

<Ừ, tôi thấy rồi.>

<Cái gì vậy ta?>

<Tôi biết đâu được.>

<Nó trông như một cỗ máy, gần như là vậy. Hình như nó làm bằng kim loại thì phải.>

<Ờ,> Ax đáp. <Theo tôi nghĩ, anh bạn Erek của bạn có thể là một người máy.>

<Người máy à?>

<Phải, người máy. Một cỗ máy được tạo ra để trông giống như ở dạng sống,> Ax nói như thể đó là ý tưởng bình thường nhất trần đời.

<Nó có giống thứ gì anh biết không vậy, Ax?> Tôi hỏi mà mắt vẫn không rời cái vật có tên Erek.

<Nó không phải là loại người máy mà tôi biết,> Ax đáp. <Nó không phải là kĩ thuật Andalite. Tôi cũng không nghĩ đó là kỹ thuật Yeerk. Tôi không biết nó là *ai*... hay là *cái gì*.>

Những con mắt nhện của tôi thấy được bàn chân và phần lớn cẳng chân phía trên. Cũng giống như tôi nhìn hai vật cùng một lúc. Nó có dáng dấp bề ngoài của chân người và ở bên trên là chiếc quần đùi. Nhưng ở phía dưới. Tất cả những thứ đó lại là cái cỗ máy, đâu như làm bằng thép và ngà voi.

Có đến hàng vạn tấm thép liên kết nhau, như những tấm giáp xâu chuỗi nhau mà các hiệp sĩ thời xưa vẫn thường hay dùng. Mỗi tấm nối riêng rẽ có hình tam giác rõ rệt. Những đoạn "ngà" hơi lớn hơn những đoạn có vẻ bằng kim loại.

Gã rôbốt đó... gã người máy đó... hay cái thứ quỷ quái gì đó, nhỏ con hơn Erek-người. Cái chân mà tôi đang được nhìn được kết cấu một cách kỳ dị. Nó trông giống như chân chó duỗi dài ra hơn là chân người.

Chiếc chân rôbốt, cùng với hình chiếu ba chiều của chân người, chợt nhấc lên khi Erek bước đi.

<Jake?> tôi gọi.

<Gì vậy? Ê này, hình như mình thấy hắn rồi. Cái anh chàng đó... các cảm quan của ruồi của mình rất khó nhận biết, nhưng mình thấy cái anh chàng đó toàn thân hơi lung linh, và hình như có gì đó ẩn phía dưới những ánh sáng lung linh này.>

<Chính vậy. Là hắn đó,> tôi xác nhận.

<Chờ chút! Còn một gã nữa kìa!>

<Cái gì?>

<Có một gã nữa giống vậy,> Jake đáp. <Mình vừa bay xẹt qua hắn. Có đến hai... thứ đó lận.>

<Hay quá ha, giờ thì sự việc coi bộ...>

Tôi chưa nói dứt lời thì...

Phập! Phập! Phập! Phập!

Cả một cơn gió lốc!

Mặt đất phía trước tôi như nổ tung khi hai bàn chân khổng lồ đạp xuống.

Có bóng râm trên đầu tôi! Chạy!

Hai hình tam giác đen đồ sộ từ trên trời đổ ập xuống tôi. Chúng cắm sâu vào đất, ngay phía trước tôi! Ngay phía sau tôi!

Như một chiếc máy xúc cực mạnh, hai hình tam giác khép vào với nhau. Tôi bị kẹt đỉnh ở bên trong. Tôi ở giữa bóng tối. Bóng tối tuyệt đối. Vật gì đó to khỏe đang nghiền tôi.

Tôi không thể thở nổi nữa. Tôi không thể thấy gì. Tôi đang bị ép và giã liên hồi.

Và tôi chợt hiểu ra…

Tôi đang bị nhai.

<ÁÁÁÁÁÁ!> Tôi hét lên.

Có đến hai loại ngôn ngữ ý nghĩ. Loại riêng tư, vốn như lời thì thầm chỉ dành riêng cho lỗ tai của một người nào đó, và loại công cộng, giống như là tiếng hét vậy.

Mà tôi thì lại đang hét.

Mọi người ở gần chiếc hồ đó đều nghe thấy tiếng tôi. Những người bình thường ắt sẽ tự hỏi: "Cái quái gì vậy nhỉ?" Còn những tên Mượn Xác ắt sẽ biết đó là ngôn ngữ ý nghĩ.

Nhưng tôi cóc cần biết. Tôi đang bị nhai sống cơ mà.

<Marco!> Jake la lớn. <Có chuyện gì vậy?>

<Marco! Mọi người đều nghe tiếng bạn hét!> Ax cảnh cáo.

Tôi cố kiềm soát cơn hoảng loạn. Tôi bị nhai thiệt, nhưng đã chết đâu mà hoảng.

<Vật gì… hay con gì đó vừa tóm được tui,> tôi nói bằng ý nghĩ chỉ dành riêng cho Jake và Ax.

<Tôi nghĩ là con chim quá,> Ax nói. <Tôi đã thấy nó từ khi nãy. Một con chim đen rất bự. Nó đã bay đi mất rồi.>

Những cái cẳng nhện của tôi bị nén sát vào mình. Hai trong số đó đã bị gãy. Những sợi lông phủ toàn thân tôi bị mù. Mắt tôi cũng bị mù. Ngay cả cái cơ thể nhện của tôi cũng không đủ không khỉ để mà sống.

Tôi đang bị ép trôi tuột xuống cuống họng của một con chim đang bay trên không. Tôi chỉ còn vài giây nữa là tắc thở.

<Tobias?> Tôi tuyệt vọng thốt lên. <Bồ nghe thấy tôi không?>

<Marco hả? Có chuyện gì vậy?> Tobias đáp. Câu đáp trả của nó như vọng đến từ xa tít mù khơi.

<Một con chim đang xơi tái tui. Một con chim đen. Nó đang bay. Bồ thấy nó không…? Cứu tui với!>

<Marco, ở đây có đến cả tá quạ đang bay…>

Tôi cảm thấy lý trí của tôi bắt đầu tàn lụi. Con nhện đang giãy chết. *Điều gì sẽ xảy đến cho một con nhện chết vậy cà?* Tôi phân vân tự hỏi khi bộ não trở nên mất tập trung. *Điều gì sẽ xảy ra cho cái bịch bự Marco ở trong không gian Z?*

Ý nghĩ đó khiến tôi linh hoạt lên. Tôi đã thoát khỏi sự đờ đẫn. Phải hoàn hình ngay!

Tôi cố tưởng tượng ra hình ảnh của chính mình. Hình ảnh của thằng nhóc có tên là Marco. Nhưng sao nó cứ lẫn lộn lung tung cả lên. Bộ não của tôi đang chết, và khi đang chìm nghỉm dần, nó gợi lên hàng ngàn hình ảnh khác nhau. Hình ảnh những con sói, những con kiến khổng lồ, những con dã nhân. Hình ảnh những con thú tôi từng biến hình, những bộ não mà tôi từng sống bên trong.

Tôi không thể vươn tới hình ảnh người và bám chặt vào nó. Nhưng rồi, nổi lên từ ý thức đang tan rã của tôi là hình ảnh mẹ tôi…

Tôi nghĩ điều đó chả có gì đáng ngạc nhiên. Người ta vẫn kể rằng những người lính hấp hối trên chiến trường hay gọi mẹ mình khi trút hơi thở cuối cùng. Tôi nghĩ trường hợp của tôi cũng y chang như vậy…

Nhưng đó là người mẹ thật của tôi. Người mẹ như khi bà thật sự còn sống. Không phải là vật chủ của một tên Mượn xác mang tên Visser Một, mà chính là người mẹ thật của tôi.

Mẹ đang mỉm cười với tôi. Mẹ cao hơn tôi rất nhiều, nhưng mẹ đã cúi xuống bế tôi lên. Tôi bay lên, dâng cao mãi lên không, cho tới khi đến ngang khuôn mặt mẹ. Và mẹ đã hôn tôi.

“Bé Marco của mẹ,” Mẹ nói thế. “Con lớn lên sẽ xinh trai lắm cho coi.”

Marco. Thằng nhóc người. Tôi thấy chính mình thật rõ rệt, hệt như tôi nhìn qua đôi mắt của mẹ và nhận ra đứa bé xinh xinh đã từng là tôi thuở nào. Không phải là Marco - kẻ hóa thú, mà là thằng nhóc tì Marco.

Đột nhiên…

Áp lực chợt tăng lên. Tăng lên nữa. Tôi bị ép từ khắp mọi hướng. Tôi cảm thấy các cơ căng lên để kìm tôi lại. Nhưng rồi các cơ đó cứ lỏng dần và run lên.

Một tiếng xé nghe đánh xoạc.

Ánh sáng. Ánh sáng đây rồi!

Tôi đang hoàn hình. Hoàn hình là lớn phổng lên. Tôi đã bung ra từ cuống họng của con quạ! Và giờ thì tôi đang rơi!

<Marco!> Tobias hét lên.

Nhãn quan nhòe nhoẹt và biến dạng giúp tôi thấy con quạ cũng đang rơi cạnh tôi.

Tôi đang rơi nhanh. Rơi trên không trung… Một sự pha trộn quái gở giữa một bên là con nhện què quặt và bên kia là con người đang thành hình.

Tôi đã đạt kích cỡ của một trái bóng chày. Tôi đoán là vậy. Và tôi đang tiếp tục lớn lên. Tôi thù ghét ngay cả cái ý nghĩ trông tôi như thế nào. Tôi biết tôi chẳng đẹp đẽ gì cho cam.

RẦMMM!

Tôi va vào mặt đất. Tôi bật lên. Tôi va vào mặt đất lần nữa.

Tôi nằm sõng soài ở đó. Không còn biết mình ở đâu và ra sao. Nhưng tôi biết chắc chắn một điều là tôi đang hoàn hình. Tôi sắp THOÁT RA KHỎI HÌNH BIẾN ĐƠ!

Giá như tôi có cái miệng, thì tôi đã la toáng lên và chẳng bao giờ dừng lại. Nhưng cái miệng của tôi mãi sau mới xuất hiện. Bốn cái cẳng nhện của tôi co rút lại rồi biến mất. Những chiếc cẳng còn lại chuyển dần thành tay chân. Những chiếc móng tỉ hon chuyển thành ngón. Các hàm và móc của tôi chuyển thành môi và răng.

Tám con mắt nhện của tôi lần lượt biến mất, chỉ còn chừa lại hai con. Rồi dần dần, hai con mắt ấy biến hoàn toàn thành mắt người.

Tôi nhìn lên bầu trời xanh bằng cặp mắt người. Nhìn lên những cành cây cao ở tuốt bên trên tôi.

Và rồi, tôi nhìn lên khuôn mặt của người bạn cùng trường cũ: Erek.

Erek, gã người máy.

TINH THỂ PEMALITE

CHƯƠNG 13

"Marco?" Erek gọi. "Tóc cậu hồi trước hình như dài hơn thì phải?"

Lại chuyện tóc tai! Tôi chưa kịp nói gì thì ngay lúc đó, một cô nàng rối rít chạy tới. Cô nàng nhìn xuống tôi rồi quay sang Erek.

"Ai vậy anh?"

"Tên cậu ta là Marco," Erek từ tốn nói. "Một kẻ trong 'lũ đạo tặc Andalite' mà Chapman vẫn thường nói đó."

"À, ra vậy," cô gái nói.

Thế là hết.

Tôi đã làm lộ bí mật của hội Animorphs rồi.

Erek hất đầu về phía cô gái. "Jenny, bạn gái của tớ đấy."

Có tiếng người di chuyển qua các bụi cây.

"Không có ai ở đây đâu," Erek lớn giọng nói. "Jenny bị trật mắt cá chân, tôi phải giúp cô ấy…"

Nhận ra vẻ mặt cực kỳ sửng sốt và bối rối của tôi, Erek nhoẻn miệng cười. "*Horatio, có nhiều thứ trên thiên đàng và dương thế mà triết lý của ngươi có mơ cũng không thấy được.*"

"Shakespeare?"

"Chính xác. Vở Hamlet. Tớ xem đúng ngay buổi công diễn đầu tiên đấy."

"Nhưng… buổi công diễn đầu tiên đó… cách đây cả mấy thế kỷ rồi còn gì."

"Đúng vậy. À, mà cậu có biết nhà tớ không?" Erek hỏi.

Tôi gật đầu.

"Cậu hãy biến thành con gì đó nhỏ hơn để thoát khỏi đây đi," Erek gợi ý. "Rồi sau đó đến nhà tớ, cả các bạn cậu nữa. Chúng ta có nhiều chuyện để bàn với nhau đấy."

Không hiểu sao tôi buột miệng nói.

"Cậu không phải là người. Bọn tớ biết cậu là một người máy."

"Còn các cậu thì không phải là những người Andalite," Erek đáp lại.

"Cớ sao tớ phải tin cậu?"

Erek nhún vai. "Vì tớ có thể giao nộp cậu ngay bây giờ nhưng tớ không làm. Marco à, nếu tớ nộp cậu cho Visser Ba thì hắn sẽ lần ra được tên tuổi của bạn bè cậu thôi. Cậu không chịu đựng nổi những đòn tra tấn của Visser Ba đâu. Cậu sẽ khai ra tuốt tuột cho mà coi."

Tôi suy nghĩ vài giây và thấy là Erek đúng. Tôi ớn đến phát sốt khi nghĩ đến những trò tra tấn mà Visser Ba có thể bày ra.

"Được, bọn tớ sẽ đến," tôi ấm ức nói. "Có còn lựa chọn nào nữa đâu. Cậu nắm đằng chuôi rồi còn gì."

Erek khẽ lắc đầu. “Không phải như cậu nghĩ đâu. Đó sẽ là cuộc họp giữa các đồng minh, Marco ạ. Cả chúng tớ cũng đang chiến đấu chống lại bọn Yeerk.”

CHƯƠNG 14

Bữa tối ngày hôm đó, ba đãi tôi món gà rán tẩm bột khoai tây, món "xịn nhứt" trong vốn liếng làm bếp của ba…

"Có ngon không con?" ba tôi hỏi.

"Dạ ngon lắm ạ," tôi đáp.

Ba và tôi đang ngồi ăn ở ngoài vườn. Sau khi mẹ tôi "chết" - ba tôi suy sụp mấy năm trời. Lúc đó công việc làm của ba rất thất thường nên hai cha con tôi phải dọn tới ở trong một căn hộ khủng khiếp ở một khu vực tồi tàn nhất thành phố.

Nhưng tôi không thấy khổ vì nghèo mà khổ vì cô đơn. Ba tôi như lạc vào một thế giới u ám nào đó suốt một thời gian dài. Tôi phải tự thân lo việc nấu nướng, lau chùi dọn dẹp và nhiều việc khác…

Thật tuyệt vời khi tôi lại có nhà, có vườn, có món gà rán và ba đã trở lại là ba của tôi.

"Ba, dạo này ở sở ba đang làm gì vậy?"

Ba nhún vai. "À, vẫn là cái dự án về đài thiên văn ấy mà. Ờ, mà hổng hiểu sao cái phần mềm mà bạn Sai của con tình cờ tạo ra tự nhiên biến đi đâu mất tăm."

Bạn Sai của tôi chính là chàng Ax hậu đậu đó mà. Phát mệt với ảnh luôn.

"Nếu xong việc ở đài thiên văn thì ba tính làm gì tiếp?" tôi hỏi, cố làm ra vẻ tự nhiên bằng cách nhai nhồm nhoàm một miếng to.

"Ba sẽ tham gia vào một dự án của công ty Matcom. Chuyện này không thể nói ra được đâu."

Tôi bật cười, vẫn cố làm bộ thật tự nhiên. "Sao vậy ba?"

Ba nhìn tôi một chập, như đang phân vân hổng biết tôi đã đủ lớn khôn để nghe những điều ông sắp nói hay chưa.

"Vì mẹ của con đấy."

Tôi ngừng nhai.

"Cách đây một năm rưỡi… Ồ không… Trước nữa cơ…" Ba mỉm cười với cái hình ảnh mà chỉ có ba mới thấy được. "Hồi con còn bé, ba mẹ vẫn thường hay gây lộn nhau như mọi cặp vợ chồng trẻ ấy mà. Thế rồi… Có thể là ba đã thay đổi. Có thể là mẹ con thay đổi. Ba cũng chẳng biết nữa… Ba mẹ như đã đạt đến mức hoàn hảo nhất của sự dung hợp và tình yêu. Nhưng chính ngay lúc đó mẹ con lại có những triệu chứng kỳ lạ. Giống như mẹ con đang tranh đấu với một rắc rối nào đó mà mẹ không thể nói ra với ba."

Tôi nín thở lắng nghe. Giờ thì tôi đã biết những thay đổi bắt đầu từ khi nào. Tình yêu hoàn hảo mà ba tôi đang nói đến chính là công trình của tên Yeerk trong đầu mẹ tôi. Tên Yeerk đó chẳng thèm quan tâm đến các cuộc cãi cọ lặt vặt và ngốc nghếch trong gia đình. Hắn

muốn hòa bình để dễ dàng tập trung vào những mục tiêu sâu xa hơn…

“Rồi một ngày nọ, ba bừng tỉnh dậy vào lúc nửa đêm. Mẹ con đang ngồi trên giường, tỉnh như sáo. Ba hiểu mẹ con vừa gặp ác mộng hay gì đó. Nhưng…” Ba tôi lắc đầu quầy quậy. “Thật kỳ lạ. Mẹ con giống như đang bị kẹt trong một cái giếng sâu và muốn gọi ba, muốn kêu cứu.”

Nước mắt tôi ứa ra. Tôi cầu sao ba đừng trông thấy chúng.

“Mẹ con nói, ‘Chúng sẽ không kiểm soát được anh nếu anh tránh xa khỏi quân đội.’ Câu này chả có nghĩa lý gì cả, nhưng cái cách mà mẹ con nói mới khó nhọc làm sao. Cứ như đó là điều quan trọng nhất đối với mẹ con vậy.”

Tôi hiểu phải khó khăn lắm mẹ tôi mới nói ra được điều ấy. Đôi lúc, vào những khoảnh khắc bức bách, con người bị tên Yeerk điều khiển có thể vùng thoát ra. Họ có thể giành lấy quyền kiểm soát trong một vài giây tuyệt vọng.

Các vật chủ dám làm chuyện này sẽ phải trả giá rất đắt. Mẹ tôi, người mẹ thật của tôi, đã vùng lên khi tên Yeerk lơ đãng. Và bà đã giành được quyền kiểm soát trong vài giây.

“Thế đấy,” ba tôi nói tiếp. “Ba nghĩ mẹ con đã vừa trải qua một giấc mơ dữ. Nhưng cũng kể từ đó, mỗi khi phải làm việc gì dính líu đến quốc phòng là y như rằng ba lại có một cảm giác rất tệ.”

Tôi không thể giả bộ ăn được nữa.

“Ba à, bây giờ ba còn tính tham gia vô cái dự án quân sự đó nữa không?

Ba lẩn tránh ánh mắt tôi. “Cái công ty Matcom đó đang có vài dự án rất lý thú. Việc mà họ mời ba làm hoàn toàn không dính gì đến quân sự. Nhưng… họ quả thật đang làm một số công việc tuyệt mật. Ba đoán rằng một vài việc họ làm có liên quan đến quân đội.”

Ra thế đấy. Lý do Tom dụ tôi đưa ba đến với nhóm Chia Sẻ là vậy. Ba tôi đang làm việc cho một dự án nào đó mà bọn Yeerk muốn kiểm soát.

Mẹ đã cảnh giác ba điều này rồi mà. Đó chắc là những lời lẽ cuối cùng mà mẹ tôi - mẹ thật của tôi - đã chia sẻ với ba.

Ba tôi đang sắp sửa bỏ qua lời cảnh giác ấy và giờ thì bọn Yeerk đang nhắm ông…

CHƯƠNG 15

Bọn tôi quyết định gặp Erek tại nhà cậu ta. Không phải tất cả bọn. Rachel và Tobias sẽ ở bên ngoài để làm hậu viện.

Jake, Cassie, Ax và tôi bước tới cổng trước nhà Erek - một ngôi nhà trông hết sức bình thường.

"Ai gõ cửa đi chớ," tôi nói rồi nhìn sang Ax. Ảnh đang biến thành người.

"Gõ cửa hả? Tại sao phải gõ? Tại sao? Go. Goo. Gõ."

Hễ biến thành người là chàng Ax ngố này lại đùa giỡn với âm thanh. Nói nhỏ nha, bạn chớ dại ở chung với Ax trong một căn phòng có bày biện thức ăn.

Jake gõ cửa.

Ba của Erek: ông King, hiện ra ở cửa. "Các cháu vào đi."

Cả đám bước vô nhà. Bên trong căn nhà trông hết sức bình thường. Bàn ghế, đèn, chén đĩa bày trong tủ, một cái TV cài ở chế độ "câm", đang phát những hình ảnh của hãng CNN…

Trong nhà có hai con chó, một con thuộc giống lai chó săn Labrador và một con chó sục lùn mà mập. Con Labrador đang bình thản liếm cái lưng của nó, còn con chó sục thì chạy tới hít giày của bọn tôi.

"Thưa bác, Erek có nhà không ạ?" tôi cất tiếng hỏi.

Ông King gật đầu. "Có đấy. Các cháu uống xôđa nhé?"

"Dạ khỏi ạ," Cassie vừa đáp vừa khom xuống gãi gãi vành tai con chó sục.

"Cháu yêu chó lắm hả?" Ông King hỏi.

"Bạn ấy yêu tất cả mọi loài vật ạ," tôi trả lời thay Cassie. "Cả chồn hôi cũng yêu luôn."

"Nhưng chó thì sao, cháu có yêu chó không?"

Cassie nhoẻn cười. "Nếu chuyện hoá kiếp là có thật thì cháu chỉ ước sao kiếp sau cháu được làm chó."

Ông King mỉm cười gật đầu, làm như nhỏ Cassie này vừa nói câu gì đó sâu sắc lắm không bằng. Ông dẫn bọn tôi đi về phía nhà bếp. Một lần nữa, sự bình thường trong căn bếp thật đáng kinh ngạc. Có những mảnh giấy nho nhỏ đính trên tủ lạnh, ghi những câu đại loại như "mua một chục trứng và ít tiêu." Có một bịch ngũ cốc dở dang ở trên quầy bếp…

Ông King mở một cánh cửa dẫn xuống tầng hầm, và bước xuống một chiếc cầu thang gỗ hẹp.

Đến lúc này, tôi bắt đầu thấy lo. Tôi nhận ra Ax đang từ từ hoàn hình về cơ thể Andalite.

Cứ cảm thấy nguy hiểm là chàng Ax này muốn có ngay cái đuôi để

hộ mạng…

Ông King dừng lại khi cả đám bọn tôi đã xuống hết cầu thang. Không chút ngạc nhiên, ông lẳng lặng quan sát Ax hoàn hình, lại còn lịch sự chờ cho Ax làm xong xuôi cái việc đó nữa chứ.

Và rồi, tôi ngạc nhiên đến cực độ khi cảm thấy mình đang rơi nhè nhẹ. Phải mất đến vài giây tôi mới hiểu chuyện gì đang xảy ra. Căn hầm đang hạ xuống như một chiếc thang máy. Phía trên chỉ còn là một màn đen dày đặc, chẳng còn thấy trần đâu nữa.

"Ôi," Cassie thốt lên.

"Các cháu đừng sợ," ông King nói.

Và rồi, khẽ rung một cái, cái tầng hầm/thang máy chợt dừng lại.

Một bên tường vốn treo đầy ống tưới vườn, cuốc, xẻng… đột nhiên biến mất. Thay vô đó là một hành lang được rọi sáng bằng ánh đèn màu vàng.

"Đi lối này," ông King nói.

Bọn tôi đi theo ông. Hành lang không dài lắm, chỉ chừng mười lăm mét. Nó dẫn đến một bức tường trần xì. Nhưng rồi cả bức tường này cũng biến mất luôn.

Đằng sau nó là một căn sảnh rộng, rộng kinh khủng, được rọi bằng ánh sáng vàng rực, tuy dịu nhưng vẫn hơi nóng nóng.

Tôi ra khỏi hành lang, chạm chân vào một thảm cỏ xanh rờn. Trên đầu tôi, có lẽ cách hai ba chục mét, là một quả cầu rực sáng, trông y như mặt trời, đang tỏa ra những tia sáng vàng.

Trải dài phía trước bọn tôi, là một dạng công viên. Cũng cây, cũng cỏ, cũng suối nước, cũng hoa lá, cũng những nàng bướm lượn lờ cùng những chú ong vo ve bay từ bông hoa này sang bông hoa khác, cũng những chú sóc trèo lên nhảy xuống các nhành cây…

Lang thang đây đó trong "công viên" là những… người máy. Những người máy ở dạng tự nhiên. Những cỗ máy làm bằng thép và một vật liệu gì đó màu trăng trắng. Những người máy này có miệng trông na ná như mõm thú, có những cái cẳng vụng về với những ngón hum húp.

Nhưng điều làm tôi kinh ngạc nhất là sự hiện diện của hàng trăm, không, dễ đến hàng ngàn con chó - những con chó bình thường của Trái Đất thuộc đủ mọi chủng loại. Chúng chạy thành đàn, thành lũ, thi nhau sủa ăng ẳng, tru tréo và gầm gừ. Chúng đang rượt những con sóc, hít ngửi lẫn nhau và nói chung là đang mở hội lớn theo kiểu chó…

Bọn tôi đứng đực ra đó hệt mấy tên ngáo.

Một thiên đường của chó! Chó và rôbốt cùng chung sống trong một công viên khổng lồ dưới lòng đất!

Một trong các rôbôt nhảy cà tưng tiến về phía bọn tôi. Khi nó đến gần, một hình chiếu bắt đầu hình thành xung quanh nó. Vài giây sau, nó trở thành Erek.

“Chào mừng các bạn đã đến,” Erek nói. “Tôi đoán các bạn hơi ngạc nhiên, có đúng không?”

CHƯƠNG 16

"Chúng tôi là người Chee," Erek nói khi đưa bọn tôi đến dưới một thân cây lớn. Một dòng suối nhỏ chảy róc rách gần đó. Một bức tường im lặng chợt sụp xuống như ai đó vừa vặn nhỏ âm thanh của cả ngàn con chó đang sủa vang ngoài kia. Tôi vẫn nghe thấy tiếng chúng, nhưng giờ thì âm thanh đó như vọng tới từ rất xa.

<Các anh là người máy,> Ax nhận xét.

"Phải."

<Công nghệ của các anh rất cao và rất thú vị,> Ax nói tiếp.

Erek mỉm cười. "Chúng tôi chỉ là những tạo vật mà thôi. Chính những đấng sáng tạo ra chúng tôi mới là những công trình sư vĩ đại."

"Các anh đưa bọn tôi đến đây để làm gì?" Jake hỏi. "Các anh trình diễn toàn bộ những điều đó vì mục đích gì vậy?"

"Chúng tôi muốn các bạn tin tưởng chúng tôi," Erek nói. "Tôi biết các bạn còn để lại vài bạn bè bên ngoài phòng trường hợp chúng tôi trở mặt. Để bình đẳng với nhau, tôi muốn cho các bạn biết các bí mật của chúng tôi sau khi chúng tôi đã biết hết bí mật của các bạn. Rồi các bạn sẽ hiểu chúng tôi là ai, tại sao chúng tôi lại là đồng minh của các bạn. Và cả việc tại sao chúng tôi… hay ít ra là một số người trong chúng tôi… muốn làm hậu thuẫn cho các bạn."

"Thế thì hay quá," Cassie thốt lên.

Bất chợt, mọi thứ quanh bọn tôi bỗng tan biến. Thay vào đó là một hình ảnh lớn, ba chiều, trông cũng thực chả kém gì Erek…

Một hành tinh có đến hai vầng dương trên bầu trời, một cái be bé và gần như màu đỏ, cái kia lớn cỡ gấp bốn lần mặt trời của thái dương hệ chúng ta và có màu vàng sậm hơn.

Cây cối rất đặc biệt. Thân cây có màu xanh và trông láng mượt. Nhưng thay vì lá, các cành cây chỉ đơn giản tách ra thành những nhánh và cành con. Chúng dần dần chuyển từ màu xanh sang màu bạc và cuối cùng là màu hồng sáng. Những cành con màu hồng này đan cuộn với nhau, nhìn từ xa trông hệt những cuộn len khổng lồ bằng thép hồng.

Các cây ở đây không lớn hơn bao nhiêu so với cây trên Trái Đất, tôi có cảm giác như vậy. Nhưng nói về bự thì phải kể đến những mũ nấm. Ít ra đó là những thứ tôi thấy giống mũ nấm. Bản thân chúng đã to bằng cỡ nửa thân cây. Trên mỗi mũ nấm đều có treo một chiếc tổ trông luộm thuộm của một loài vật ba cẳng, da nhẵn nhụi, di chuyển bằng cách nhảy cóc.

Cũng có cả những con thú khác xung quanh, con nào con nấy trông còn quái đản hơn con vật vừa rồi. Nhưng loài vật chính mà bọn tôi thấy là những sinh vật hai chân, cao chừng thước ba, có đôi tai dài

lủng lẳng và một cái mõm.

Trông chúng giống một cách những con chó… nhưng là chó biết đi bằng chân sau. Thật ra, chúng trông hơi hơi giống Erek khi cậu ta rũ bỏ hình chiếu ba chiều và để lộ chân tướng của mình.

"Đó là các đấng sáng tạo ra chúng tôi," Erek nói. "Họ là người Pemalite. Một trăm ngàn năm trước khi người Andalite còn đang học cách tạo ra lửa thì người Pemalite đã có phi thuyền đạt tốc độ vượt ánh sáng rồi…"

Tôi nhận thấy cái đuôi của Ax hơi xoắn lại khi nghe những lời này.

"Và đi nhiên loài người chỉ là những bầy đoàn ăn lông ở lỗ khi người Pemalite lần đầu tiên ghé qua Trái Đất. Người Permalite không quan tâm đến chuyện chinh phục hoặc can thiệp vào cuộc sống của các hành tinh khác. Họ chỉ muốn thưởng ngoạn cuộc đời." Erek mỉm cười. "Họ rất thích chơi những trò chơi, những thứ gây cười. Họ là một nòi giống đã tiến hóa cực kỳ hoàn chỉnh cho nên những bản năng hung bạo đã được rũ sạch. Tâm hồn họ không có chỗ cho cái ác…"

Thoạt đầu, tôi thấy điều này thật khó tin. Nhưng khi tôi nhìn những hình chiếu xung quanh, tôi lại thấy có thể tin rằng trên cái hành tinh kỳ quái này người Pemalite đã tìm được một sự an bình sâu lắng nào đó. Nơi đây chỉ có một cảm giác tĩnh lặng sâu xa. Giống như là Vườn Thiền hay gì đó. Nhìn đâu cũng thấy những người Pemalite nhảy nhót, chơi đùa, và phát ra những tiếng kêu kỳ lạ CHUK CHUK CHUK mà có lẽ chẳng gì khác hơn là tiếng cười…

Khung cảnh quanh tôi chợt thay đổi. Giờ thì xen lẫn với người Pemalite là những người máy giống như Erek, trông hao hao giống các đấng sáng tạo của chúng.

"Thoạt đầu chúng tôi chỉ là những đồ chơi," Erek nói. "Người Pemalite tạo ra chúng tôi để giúp vui cho họ. Họ gọi chúng tôi là dân Chee. Từ này có nghĩa là 'bạn'. Họ cũng giao việc cho chúng tôi làm thật đó, nhưng họ tạo ra chúng tôi chủ yếu là để kết bạn với họ. Chúng tôi là một giống 'nhân tạo', đúng vậy, nhưng không hề là một giống nô lệ máy móc."

Erek nhìn bọn tôi và tôi thề rằng đã bắt gặp những giọt lệ ngấn trên đôi mắt ba chiều của anh ta. "Chúng tôi luôn là bạn bè của nhau. Họ dạy chúng tôi cách cười đùa và vui chơi. Họ rất thích thú khi tạo ra được những người máy biết đùa…"

Bất chợt… ZZZZZAAAAARRRRPPPP!

Tôi dội ngược ra phía sau. Một tia sáng hung bạo vừa mổ banh mặt đất ngay phía trước bọn tôi, tạo thành một rãnh sâu khủng khiếp xé toang cả mặt đất. Nó làm bốc cháy vài gốc cây màu hồng và vài mũ nấm khổng lồ.

"Và rồi bọn Howler đã tới," Erek giải thích. "Hàng ngàn con tàu hùng mạnh bất ngờ chui ra từ không gian Zêrô… Chúng đến từ một nơi rất xa dải thiên hà này. Người Pemalite không hề có ý niệm nào

về chúng. Và họ không bao giờ hiểu nổi bọn Howler ấy muốn gì vì chúng chẳng đưa ra yêu sách nào. Chúng chỉ đơn giản là tấn công. Có lẽ đó là tất cả những gì chúng muốn: sự hủy diệt."

Trong những hình ảnh kế tiếp tôi thấy các trạm không gian Pemalite bị nổ tung, những người dân Pemalite vô phương tự vệ bị thả trôi trong không gian lạnh lẽo và chết chóc. Những khung cảnh tàn sát cứ hiện ra, hiện ra mãi.

Tôi bắt gặp Cassie đang khóc và hình như chính tôi cũng đang khóc. Khung cảnh ấy thật quá sức khủng khiếp.

"Hầu như toàn bộ nòi giống Pemalite bị quét sạch," Erek nói. "Chỉ vài trăm người Chee và vài trăm người Pemalite là kịp thoát khỏi hành tinh này bằng một con tàu độc nhất, chỉ vài giây trước đợt sóng tấn công thứ hai của bọn Howler. Chúng tôi đã trốn vào không gian Zêrô, không hề có một kế hoạch nào, không một ý tưởng nào về việc sẽ phải làm gì kế tiếp."

"Tại sao các anh không đánh trả?" tôi thắc mắc. "Các anh vẫn tự hào về sự tiến bộ của người Pemalite cơ mà. Nếu họ tạo ra được người máy thì họ cũng phải tạo ra được vũ khí chớ."

Erek nhìn tôi ra vẻ đồng ý. "Nhưng người Pemalite đã quên mất khái niệm chiến tranh và xung đột. Họ là những sinh vật của hòa bình. Họ đã quên mất rằng trên đời này vẫn tồn tại những hành động tàn ác…"

Câu trả lời đó khiến tôi thấy thất vọng. Nó thật vô lý. Nhưng tôi vẫn để cho Erek kể nốt câu chuyện bi thương của anh ta.

"Trong khi chạy tháo thân vào không gian Zêrô, chúng tôi đã phát hiện ra rằng chúng tôi không hoàn toàn thoát khỏi bàn tay bọn Howler. Người Pemalite bắt đầu đổ bệnh. Họ chết dần chết mòn. Bọn Howler đã sử dụng vũ khí vi trùng. Người Pemalite tất thảy đều nhiễm bệnh. Còn người Chee chúng tôi vốn là người máy nên không hề hấn gì."

Trước mắt bọn tôi là khung cảnh bên trong một con tàu không gian. Những người Chee đang tuyệt vọng nhìn các đấng sáng tạo của họ vật vã vì đau đớn.

"Và rồi chúng tôi sực nhớ đến một hành tinh, giống hành tinh của chúng tôi, nhưng lại ở rất xa thế giới chúng tôi và thế giới của bọn Howler. Hành tinh đó chỉ có một mặt trời với ánh sáng nhàn nhạt, nhưng nơi ấy cũng có nhiều cây cỏ và những đại dương tuyệt đẹp."

"Trái Đất," Cassie thốt lên.

"Đúng, Trái Đất," Erek xác nhận. "Người Pemalite đã không trở lại Trái Đất suốt năm vạn năm qua, và trong khoảng thời gian đó những bầy đoàn linh trưởng sống lang thang đã kiến tạo nên những đô thị. Họ đã thuần hoá được các con thú và lúc này đang bắt đầu trồng trọt. Chúng tôi đã đáp tàu xuống Trái Đất chỉ với sáu người Pemalie còn thoi thóp sống."

Hình chiếu ba chiều chợt biến mất và chiếc hang dưới lòng đất trở lại dáng dấp cũ của nó: một công viên rộng lớn với những loại cây cỏ của Trái Đất và những bầy chó ở khắp nơi.

"Chúng tôi đã cố cứu vãn *phần nào đó* của những người Pemalite. Chúng tôi hy vọng bằng cách nào đó có thể giữ được trái tim và tâm hồn họ sống mãi. Chúng tôi đã tìm kiếm trên Trái Đất một loài mà chúng tôi có thể gieo cấy những đặc tính của người Pemalite: sự tử tế, lòng tốt, niềm vui sống và tình yêu thương."

"Sói," Cassie thốt lên, một lần nữa đoán trước tôi xa lắc.

Erek có vẻ ngạc nhiên, gật gù cái đầu người ở dạng hình chiếu. "Phải. Trông chúng khá giống người Pemalite. Chúng tôi đã cấy những đặc tính của người Pemalite vào giống sói. Từ sự hợp nhất này mà loài chó đã được tạo ra. Ngày nay, phần lớn loài chó đều có mang đặc tính của người Pemalite. Không phải tất cả nhưng là phần lớn. Khi nào các bạn thấy chó chơi đùa, săn một khúc cây, chạy loanh quanh và sủa vang chỉ thuần túy vì niềm vui sống tức là các bạn đang thấy những gì còn sót lại của nòi giống Pemalite."

"Chính vì thế mà tất cả những con chó này đang ở đây," Jake nhận xét. "Chúng là… là gì nhỉ? Bạn của các anh? Hay đấng sáng tạo của các anh?"

"Chúng là niềm vui của chúng tôi," Erek đáp, "Bởi lẽ chúng nhắc nhở chúng tôi về một thế giới không có cái ác. Một thế giới mà chúng tôi đã đánh mất. Người Chee chúng tôi là tất cả những gì còn lại của công nghệ thiên tài Pemalite. Loài chó của Trái Đất thì chỉnh là tất cả những gì còn lại của tâm hồn Pemalite."

CHƯƠNG 17

"Và thế là tất cả các anh đều giả làm người?" tôi hỏi.

Erek gật đầu. "Phải, chúng tôi sống như người. Chúng tôi đóng vai những em bé rồi lớn dần lên theo chúng. Đến lúc nào đó, hình chiếu của chúng tôi cho phép 'chết' và chúng tôi khởi đầu trở lại dưới dạng một em bé khác."

"Chuyện này đã xảy ra từ bao lâu rồi?" Cassie thắc mắc.

Erek cười. "Tôi đã từng phụ xây dựng kim tự tháp."

"Anh thiết kế mấy cái kim tự tháp ấy à?"

"Đâu có. Chúng tôi chưa bao giờ can thiệp vào công việc của loài người. Tôi chỉ sắm vai một nô lệ. Tôi phụ việc vận chuyển đá. Đó là một thử thách vì hồi đó tôi chỉ mới vừa giả làm người. Dĩ nhiên tôi phải giấu sức mạnh thực của mình. Thế giới của người Pemalite có lực trọng trường mạnh gấp bốn lần Trái Đất. Tất nhiên là chúng tôi được thiết kế để thích ứng với lực trọng trường đó, và điều này có nghĩa là chúng tôi rất khỏe nếu so với các chuẩn mực của loài người."

"Và anh vẫn cam chịu là nô lệ sao?" Jake hỏi. "Anh có thể chiếm lấy Ai Cập, thậm chí có thể đoạt cả thế giới."

"Chúng tôi không phải là bọn Yeerk," Erek lạnh lùng nói. "Khi người Pemalite tạo ra chúng tôi, họ đã cài đặt để chúng tôi căm ghét bạo lực. Chúng tôi không có khả năng làm hại bất cứ sinh vật nào. Chưa một người Chee nào lấy đi mạng sống của bất cứ ai."

Ngay lúc đó, tôi nhận ra một nhóm bốn người Chee đang tiến nhanh về phía bọn tôi.

Cả Erek cũng thấy họ. Mặt dù đã biết "khuôn mặt" của anh ta chỉ là hình chiếu, tôi vẫn cảm nhận được vẻ khó chịu của anh.

"Anh làm gì vậy?" một người Chee gay gắt hỏi. "Anh điên rồi sao?"

Bốn người Chee bước tới và nhìn bọn tôi bằng những cặp mắt rôbốt vô hồn. "Người à? cả dân Andalite nữa? Họ làm gì ở đây? Anh đã kể gì cho họ?"

"Tất cả mọi thứ," Erek đáp, vẻ thách thức. "Những con người và anh bạn Andalite này đang kháng cự lại bọn Yeerk. Họ chính là những kẻ có năng lực biến hình." Giọng Erek bỗng cao lên. "Họ đang gánh vác cuộc chiến mà lẽ ra ta phải đảm đương."

"Chúng ta là người Chee. Chúng ta không thể chiến đấu," một người máy vừa nói vừa dùng tay bật hình chiếu ba chiều của mình lên. Một cơ thể người xuất hiện. Cơ thể của một bà lão, trạc độ tám mươi tuổi.

"Tôi là Chee-Ionos. Tên người hiện nay của tôi là Maria," bà ta nói. "Tôi không có ác ý gì với các bạn. Tôi chỉ đang tranh cãi với anh bạn Chee mang tên Erek này thôi…"

“Chúng ta đã đứng đực ra khi bọn Howler hủy diệt các đấng sáng tạo,” Erek nói với bà Maria. “Chúng ta không thể đứng đực ra lần nữa để nhìn cái thế giới này bị hủy diệt nốt. Người và chó sống khăng khít với nhau. Giữa họ đã phát triển một sự liên lập. Chó không thể tồn tại nếu không có người. Nếu loài người rơi vào tay bọn Yeerk, thì chúng ta, công trình vĩ đại cuối cùng của người Pemalite, và loài chó, nơi kết tụ tâm linh của họ, cũng sẽ phải chết theo.”

Tôi nháy mắt với Jake. Lý do người Chee muốn giúp loài người là vậy ư? Để cứu loài chó ấy à? Jake khẽ gật đầu, vẻ tinh nghịch.

“Chúng ta không thể chiến đấu, giết chóc.” Bà Maria quả quyết nói. “Erek, anh biết rõ điều đó, vậy mà anh vẫn đưa những người xa lạ này đến đây. Anh đã để lộ bí mật mà chúng ta đã gìn giữ suốt hàng vạn năm qua. Làm thế có tốt lành gì đâu? Chúng ta đâu thể nào chiến đấu để cứu vãn loài người.”

“Bà sai rồi,” Erek nhẹ nhàng nói. “Chúng ta có thể chiến đấu. Trong khi bà và những người khác chỉ biết ngồi hy vọng mọi thứ sẽ êm đẹp thì tôi và bạn bè của tôi đã xâm nhập vào tổ chức của bọn Yeerk trên Trái Đất. Bọn Yeerk thậm chí đã lầm tưởng rằng tôi là người của chúng.”

Bà Maria và ba người Chee ở dạng không phải hình chiếu trân mắt ngó Erek.

“Bọn Yeerk đang rất bận rộn. Chúng đã kiểm soát được một công ty máy tính có tên là Matcom.”

Tôi phải mất đến vài giây mới nhớ ra cái tên này.

Erek nói tiếp. “Bọn Yeerk đang làm việc trên một máy tính chủ hòng đột nhập và viết lại mọi phần mềm của tất cả các máy tính trên Trái Đất. Khi có đủ nhân lực, chúng sẽ tung ra trái bom máy tính đó, và trong nháy mắt chúng sẽ kiểm soát được toàn bộ các máy tính…”

“Việc đó thì can hệ gì đến chúng ta?” Bà Maria vẫn khăng khăng.

“Trọng tâm của hệ thống này là một tinh thể mà bọn Yeerk thu được của một thương nhân ở Dayang. Gã thương nhân này không hề biết mình đang sở hữu vật gì. Nhưng bọn Yeerk thì biết rõ. Tinh thể đó là một bộ xử lý cực kỳ tinh vi mà ngay cả người Andalite cũng chưa thể tạo ra được. Và nó đã tồn tại từ hơn năm vạn năm nay, tính theo lịch của Trái Đất.”

“Tinh thể Pemalite!” Bà Maria hổn hển nói.

“Đúng. Tinh thể Pemalite. Nếu có nó, chúng ta sẽ viết lại được các hệ thống bên trong của chính chúng ta, có thể xóa những phần cấm đoán đối với bạo lực. Chúng ta sẽ được tự do! Tự do để chiến đấu!”

“Tinh thể Pemalite,” bà Maria thì thào. “Anh không thể làm như vậy được, Erek. Không thể!”

Nhưng Erek đã quay lưng lại. “Nếu chúng ta lấy được tinh thể đó thì… cùng với các bạn Animorphs này, sức mạnh của chúng ta sẽ tăng lên gấp bội. Và bọn Yeerk sẽ không thể nào cản được chúng ta.”

<Làm cách nào mà bọn Yeerk tin được rằng anh là người của chúng?> Ax hỏi Erek.

Erek tắt hình chiếu và trở thành một người máy. Và rồi cái đầu của ảnh chợt mở toang ra. Bên trong cái đầu bằng thép và ngà là một cái hốc, đường kính chỉ vài phân.

Và trong cái hốc đó, một con sên xám hoét nằm bất lực, bị trói chặt bằng những sợi dây nhỏ xíu, mỏng hơn cả tóc người nữa.

<Một tên Yeerk!> Ax rít lên.

"Phải," Erek nói. "Bọn Yeerk tin rằng tôi là người. Tôi chấp nhận cho chúng chui vào đầu, nhưng chúng không thể biến tôi thành một kẻ Bị mượn xác được. Ngược lại, tôi tạo ra một chỗ cho tên Yeerk ở. Hắn chả thấy gì cả, chả biết gì cả. Chỉnh tôi kiểm soát ký ức của hắn chứ không phải ngược lại. Và bây giờ tôi có thể len lỏi giữa bọn Yeerk như thể tôi là người của chúng vậy."

"Làm cách nào anh giữ cho hắn sống được mà không có tia Kandrona?" Cassie chất vấn.

"Tôi có khả năng dùng nguồn năng lượng nội tại để tạo ra tia Kandrona và giữ cho hắn sống," Erek giải thích. "Khi tôi đến Vũng Yeerk, tôi tạo ra một hình chiếu ba chiều thể hiện tên Yeerk chui ra khỏi lỗ tai tôi và nhảy tọt vào vũng. Sau đó, tôi tạo tiếp một hình ảnh ba chiều thể hiện cảnh hắn quay trở vô đầu tôi. Bọn Yeerk chẳng đời nào nhận ra rằng chúng không gặp tên Yeerk thật ở trong vũng, bởi lẽ chúng rất ít khi giao tiếp với nhau ở trạng thái tự nhiên."

"Vậy chúng ta có thể phối hợp với nhau như thế nào?" Jake hỏi. "Ý tôi hỏi, các anh muốn gì ở chúng tôi?"

Erek trở lại hình dạng người. Anh bước về phía bọn tôi, vẻ háo hức và kích động. "Chúng ta cần phải có cái tinh thể Pemalite đó. Vấn đề là ở bọn Yeerk đã tạo ra cả một pháo đài thực thụ, vượt xa tất cả những gì các bạn có thể hình dung, để canh giữ tinh thể đó. Nó hiện đang ở trong một căn phòng ngay trung tâm tòa nhà của công ty Matcom, có bọn Hork-Bajir canh giữ ngày đêm. Những chiến binh Hork-Bajir tinh nhuệ nhất. Và bản thân tinh thể thì được nêm giữa một hệ thống rất tinh vi. Nó được giấu trong một căn phòng tối như bưng. Chỉ cần một tia sáng nhẹ nhất, mờ ảo nhất - dù là tia hồng ngoại, tử ngoại hay bất cứ một thứ tia nào khác - cũng sẽ khởi hoạt hệ thống báo động. Ngoài ra, trong bóng tối còn có những sợi dây báo động rất nhạy, cho dù có bị chạm khẽ cách mấy."

"Vậy là để đến chỗ tinh thể, ta phải phát hiện ra nó mà không thấy nó, đồng thời phải tránh các sợi dây vốn không cách chi nhận ra được trong bóng tối," tôi tổng kết.

"Điều đó cũng giống như tìm một cây kim giữa một mớ rơm trong khi bạn bị mù và không được quyền sờ mó vào cọng rơm nào. Các bức tường, trần nhà, sàn nhà đều cảm nhận được áp lực do đó bạn không thể chạm vào chúng." Erek nói.

“Chúng tôi có thể làm được gì trong vụ này?” Tôi hỏi. “Làm sao tìm được vật mà mình không thể thấy? Nó đâu có mùi gì và nó cũng đâu thể gọi chúng tôi đến chỗ nó.”

“Hừm…” Cassie húng hắng.

“Gì vậy?” Jake ngạc nhiên hỏi.

“Điều đó có thể làm được,” Cassie nói. “Nếu như bọn mình *muốn* làm.”

“Dĩ nhiên là muốn rồi,” tôi sốt sắng nói. “Với những tay này về phe bọn mình, chúng ta thật sự có cơ hội để chiến thắng rồi đó. Quyền năng biến hình của bọn mình mà cộng với sức mạnh và những trò ảo thuật ba chiều của họ thì bọn Yeerk sẽ te tua cho coi.”

“Không được đâu,” bà Maria hét lên. “Các bạn chẳng hiểu gì cả. Người Chee không thể làm hại ai. Người Chee không thể giết chóc. Chưa một người Chee nào lấy đi mạng sống của bất cứ sinh vật nào.” Bà chộp lấy cánh tay tôi và nhìn thẳng vào mắt tôi. “Trong khi loài người, loài Yeerk, loài Andalite, loài Hork-Bajir và hàng triệu triệu loài khác ở hàng triệu thế giới đã gây chiến, tàn sát và chinh phục lẫn nhau thì chúng tôi vẫn luôn sống trong hòa bình. Các ngươi muốn chấm dứt điều đó sao? Các ngươi muốn chúng tôi cũng trở thành kẻ sát sinh sao?”

“Thưa bà,” tôi nói với vẻ khá lạnh lùng. “Chúng tôi đang chiến đấu vì cuộc sống của chính chúng tôi. Ba mẹ chúng tôi, anh chị em chúng tôi, bạn bè chúng tôi… họ sắp trở thành nô lệ của bọn Yeerk nếu chúng ta không chiến thắng được chúng. Vì vậy tôi sẽ làm tất cả những gì cần thiết. Nếu như các vị chịu chiến đấu mấy vạn năm trước đây thì người Pemalite có thể sẽ vẫn còn sống sót. Và quý vị sẽ không phải sống chui rúc với những con chó trong một cái chuồng to đùng dưới lòng đất như thế này.”

Bà Maria thả tay tôi ra, còn Erek thì gật đầu.

“Một cái chuồng bự dưới lòng đất,” Erek cay đắng lặp lại. “Chính xác là vậy.”

“Chúng tôi sẽ lấy cái tinh thể đó cho các bạn,” Jake tuyên bố. “Erek, hãy kể cho chúng tôi tất cả những gì anh biết về cái công ty Matcom đó đi.” Jake quay sang người Chee có tên là Maria. “Tôi xin lỗi, nhưng Marco đã có lý. Bọn Yeerk đã tóm được anh của tôi. Tôi sẽ không lùi bước trước bất cứ việc gì, miễn là cứu được anh ấy.”

CHƯƠNG 18

Bọn tôi rời khỏi căn hầm, bỏ lại phía sau cái thế giới màu vàng kỳ quái của những bầy chó.

"Sao? Chúng ta thỏa thuận thế nào đây?" Erek hỏi. "Các bạn giao cho chúng tôi tinh thể Pemalite, được chớ? Sau đó chúng tôi sẽ sát cánh bên các bạn, và chúng ta sẽ cùng chiến đấu để đánh bại bọn Yeerk."

"Nghe được đấy," tôi nói liền.

"Trừ khi có ai đó phản đối…" Jake mở miệng.

Nhưng Cassie đã cắt ngang lời nó. "Erek, hãy để chúng tôi bàn bạc một chút. Đây là một quyết định rất hệ trọng."

Tôi ngạc nhiên, nhưng chắc cũng chả ngạc nhiên bằng Jake.

Và rồi chúng tôi chợt nghe thấy một tiếng động phát ra từ ở ngay phía trên.

"HhhhhrrrAAAWWWRRRR!"

"Má ơi" tôi nói. Tôi biết tỏng cái âm thanh này rồi. Cả đám bọn tôi đều biết nó là gì.

"Rachel," Cassie thảng thốt kêu lên.

"Chúng ta đã ở dưới hầm quá lâu," Jake nói. "Erek à, một người bạn của bọn tôi chắc là đã quyết định xông vào để giải cứu bọn tôi."

Erek nhún vai. "Chắc không có vấn đề gì đâu."

"Tại anh chưa biết nhỏ bạn của tụi tôi đó thôi," tôi nói.

Tôi lao vội lên cầu thang. "Rachel! Ngưng đi!"

Cánh cửa ra vào đã bị bứt tung ra khỏi bản lề. Cái tràng kỷ bị hất văng vô tường. Và ở đó, ngay giữa căn phòng, cao đến mức cái đầu quyệt cả lên trần nhà, là một con gấu xám đang ở độ tuổi sung sức nhất…

"HhhhRRRAAAWWWRRR!" Rachel rống lên giận dữ và tuyệt vọng.

Tuyệt vọng bởi lẽ người Chee đóng vai ba của của Erek đang chế ngự Rachel một cách ngon lành. Đôi tay người ở dạng hình chiếu đang xiết quanh bờ vai đồ sộ của con gấu xám, làm cho Rachel không sao cục cựa được.

<Người Chee các anh khỏe thật đấy,> Ax nhận xét.

Đó là một tuyên bố hơi thừa.

<Mấy bồ ở đâu vậy?!> Rachel gắt lên. <Tui đợi mấy bồ lâu quá chừng luôn. Tui tưởng mấy bồ tiêu rồi chớ.>

"Ồ, bọn mình có cả một câu chuyện dài để kể với bồ đây." Cassie nói.

Ngó thấy bọn tôi vẫn an toàn, Rachel đã dịu xuống. Người Chee kia từ từ thả Rachel ra và nhỏ bắt đầu hoàn hình.

Jake có vẻ bối rối. Nó xăng xái dựng lại chiếc trường kỷ. "Ơ…

Erek, đây là Rachel, bạn của chúng tôi."

Erek quay sang Rachel, nói, "Hy vọng là bạn không bị đau…"

"Các anh vật được cả con gấu thì phi bạo lực cái nỗi gì?" tôi hỏi.

"'*Ba*' tôi biết cô ta không phải là gấu thật. Ổng chỉ giữ cổ lại thôi chứ đâu có tiêu diệt. Nếu Rachel đủ khỏe để vùng thoát ra, 'ba' tôi sẽ không có lựa chọn nào khác hơn là để mặc cho mình bị hủy diệt."

Tôi bật cười. "Tôi đã hiểu vì sao anh muốn thay đổi điều đó rồi."

Erek đáp lại, giọng buồn buồn. "Phải."

Bọn tôi bắt đầu ra về. Tôi để mấy đứa bạn đi trước vài bước rồi kéo Erek lại gần.

"Này, Erek. Anh đã đến dự tang lễ của mẹ tôi…"

Erek nhìn đi chỗ khác và khẽ bặm môi. "Marco à… có chuyện này tôi phải nói với cậu."

"Tôi biết chuyện gì rồi. Mẹ tôi chưa chết chứ gì? Trong đầu bả là một tên Mượn xác. Bả là Visser Một."

Đến phiên Erek kinh ngạc. "Các cậu biết nhiều quá vậy?"

Tôi nhún vai. "Có phải đó là lý do anh đến dự tang lễ không vậy? Lúc đó anh đã biết chưa?"

Erek gật đầu. "Tôi biết rồi. Tôi đã có thể cứu cô ấy… nếu như…"

Chúng tôi nhìn thẳng vào mắt nhau. "Quá muộn rồi," tôi nói. "Nhưng mấy con sên gớm guốc đó sẽ phải trả giá rất đắt đấy."

Trên đường về nhà, bọn tôi kể cho Rachel và Tobias nghe về những diễn biến vừa qua. Câu chuyện dài đến độ về đến Dưỡng đường Thú hoang rồi mà vẫn chưa kể xong…

"Ax?" Jake hỏi. "Nãy giờ hổng nghe anh nói gì."

Ax đi nhiên là đang ở dạng người, vì bọn tôi đang ở trong trang trại nhà Cassie.

"Các bạn cũng biết rồi đó, người Andalite chúng tôi cũng không muốn can thiệp vào cuộc sống của các loài khác. Với các bạn, tôi đã phá vỡ điều luật này. Còn đối với người Chee… Chee! Âm thanh này nghe vui nhỉ?" Ax mỉm cười bằng cái miệng người của mình, rồi nghiêm trang trở lại. "Người Chee là một loài khác. Họ còn cổ xưa hơn cả người Andalite nữa. Tôi cảm thấy… rất tệ… nếu phải giúp các loài khác trở nên hung bạo."

Rachel xen vào, "Coi kìa, đâu có ai ưa gì bạo lực. Nhưng khi kẻ xấu tấn công chúng ta, khi chúng khơi ra bạo lực, chúng đâu để cho chúng ta có lựa chọn nào. Hoặc là chiến đấu, hoặc là phải chết thôi."

"Chiến đấu hay là chết," tôi lặp lại. "Thì cứ nhìn người Pemalite đi. Họ không chịu chiến đấu và vì thế mà họ đã bị tiêu diệt. Cả một loài đã bị bứng tận gốc. Nay thì những 'đặc tính' hay 'tinh hoa' gì đó của họ phải đem nhồi vô đám chó mà mấy con rôbốt của họ ra sức nuôi nấng và chiều chuộng. Tuyệt. Kết cục của họ hay thiệt đó nhe."

"Luật rừng mà," Rachel tiếp lời. "Hoặc xực hoặc bị xực thôi."

<Có thể là vậy,> Tobias nói. <Nhưng giá không có cái luật rừng

đó có phải hay hơn không?>

"Nói hay nhỉ?" tôi vặn lại. "Bồ là chim ăn thịt. Bồ cũng biết như vậy là thế nào rồi mà."

<Phải. Mình biết, nhưng điều đó đâu có nghĩa là mình thích điều đó. Coi, người Pemalite bị quét sạch, có thể bởi vì họ không chịu chiến đấu… Nhưng người Chee đã sống hàng vạn năm. Mình biết họ là người máy chớ, nhưng họ cũng là một loài vậy. Họ đã tồn tại bấy nhiêu năm mà không hề giết chóc. Việc này không làm mấy bồ thấy ganh tỵ sao? Loài Homo Sapien chúng ta có thể đối mặt với toàn vũ trụ và tuyên bố một cách chỉnh trực rằng, 'Chúng tôi không hề giết chóc. Chúng tôi không buộc ai làm nô lệ. Chúng tôi không gây chiến với ai' không?"

"Tui đâu có khơi ra cuộc chiến này. Loài người đâu có khơi ra cuộc chiến này. Tui hổng muốn chuyện này trở thành chuyện riêng tư, nhưng tui biết chút ít về cái công ty Matcom đó. Ba tui sắp tham gia vô vài dự án của họ. Và hôm rồi, Tom đã…" Tôi bắn một tia nhìn về phía Jake. "Anh trai của Jake bảo tôi đến với nhóm Chia Sẻ và mang cả ba tui đi theo. Nhóm Chia Sẻ đang nhắm vô ba tôi và giờ thì tui biết tại sao rồi. Vì vậy: nếu tụi mình lấy được cái tinh thể Pemalite đó, có thể ba tui sẽ chẳng còn việc gì để làm với cái công ty Matcom đó nữa và tui cũng chẳng còn phải lo ngay ngáy nữa…"

Không đứa nào nói gì.

Cassie bước ra phía cuối Nhà kho rồi trở lại với một cái lồng nhỏ, trong có một con vật hổng lớn hơn con chuột nhắt và có cặp cánh da gập ra sau.

Nhỏ nhấc cái lồng lên. "Xin giới thiệu một ứng cử viên có thể lọt vô căn phòng chứa cái tinh thể đó."

"Tuyệt," tôi nói. "Hết làm người nhện, giờ lại làm người dơi."

CHƯƠNG 19

"Marco?" Ba tôi gọi với từ dưới cầu thang lên phòng tôi, nơi tôi đang cố gắng một cách tuyệt vọng để giải mấy bài tập toán thầy cho về nhà…

"Dạ?"

"Có điện thoại."

"X bằng hai lần y chia cho…" tôi vừa lẩm bẩm vừa bước ra hành lang, nhấc cái điện thoại trên lầu. "X bằng hai lần y chia cho… Alô, ai gọi đó?"

"Chào Marco. Tớ là Erek đây."

"Ô, xin chào, có chuyện gì không vậy?" Tôi hy vọng Erek không quên rằng điện thoại của bọn tôi có thể bị nghe lén.

"Chả có gì quan trọng đâu," Erek nói. "Cậu còn nhớ cái việc bọn mình định làm tuần sau không vậy? Sao không làm tối nay cho rồi đi?"

Tôi hiểu "việc đó" là việc gì rồi. Và tôi cũng biết Erek không vô cớ gọi tôi. Có chuyện gì đó không ổn đã xảy ra. Tôi cố dằn trái tim đang chực nhảy tót ra khỏi cuốn họng. "Được thôi. Để tớ gọi Jake xem nó có muốn làm cùng tụi mình không đã…"

"Thế thì tuyệt," Erek nói. "Gặp lại sau nhe bồ."

Tôi quay số nhà Jake.

Bốn giờ sau, khi các bậc phụ huynh đều đã ngủ say, cả đám tụi tôi lại tập họp ở Dưỡng đường Thú hoang. Cả đám, nghĩa là gồm cả Ax.

Erek đến cuối cùng và vô đề luôn.

"Bọn Yeerk đang cài đặt một hệ thống an ninh mới lên trên hệ thống đã có sẵn. Tôi nghĩ rằng hiện thời nó còn chưa hoạt động, nhưng tôi không thể nào mò ra nó là cái gì."

<Tốt thôi. Tụi tôi có thể đợi thêm ít bữa nữa cho đến khi anh moi được thêm các chi tiết về nó.> Tobias nói.

"Tinh thể đó đã được bảo vệ kỹ lắm rồi. Nếu nó được tăng cường thêm một hệ thống bảo vệ mới nữa thì chẳng nên cố lấy làm gì cho mất công," Erek nói, "Bọn Yeerk đang nôn nóng sử dụng tinh thể đó để tạo ra một hệ thống máy tính để kiểm soát toàn bộ các máy tính trên Trái Đất. Hiện thời chúng chưa làm được điều đó. Nhưng nếu ta nấn ná quá lâu thì…"

"Nghe ớn quá," tôi nói.

"Tôi sẽ thuật lại cho các bạn mọi điều mà tôi biết," Erek nói. "Nó không quá phức tạp đâu."

Trong vài giây, bọn tôi như rơi vào trạng thái hoang mang. Cả bọn chả biết phải làm gì nữa. Erek muốn bọn tôi tới luôn, điều này thì rõ rồi. Nhưng anh ta có những quan tâm riêng, mà có thể hổng trùng

hợp với các quan tâm của bọn tôi.

"Đi hay không đây?" Jake hỏi.

"Đi," Rachel đáp, nhưng rõ ràng là kém nhiệt tình hơn bình thường. Kém hơn hẳn.

"Đi," tôi cũng hùa theo. "Nhưng tui sẽ hổng dám trách ai đứng ngoài cuộc đâu."

Cassie nhìn tôi tức tối như thể tôi đang ám chỉ nhỏ. "Mình không đứng ngoài cuộc đâu, Macro." Nhỏ nói.

<Trong chiến dịch này mình hoàn toàn vô dụng, vì vậy mình không thể bỏ phiếu.> Tobias nói.

<Tôi sẽ đi bất cứ nơi đâu hoàng tử Jake đi." Ax nói.

"Đừng gọi tôi là 'hoàng tử'" Jake ngán ngẩm lặp lại dễ đến lần thứ một ngàn.

"Thôi được, tụi mình đi."

Erek lập tức dặn dò bọn tôi tất cả những gì anh biết về công ty Matcom và hệ thống an ninh canh giữ tinh thể Pemalite. Nghe qua tôi chỉ muốn thay đổi ý kiến, nhưng đã muộn mất rồi.

CHƯƠNG 20

Erek sẽ không vô cùng bọn tôi, mà đứng đợi bên ngoài công ty Matcom cho đến khi bọn tôi đi ra… nếu như đi ra được.

Bọn tôi bay từ Dưỡng đường Thú hoang đến toà nhà của công ty Matcom. Đó là một tòa nhà bê-tông ba tầng lắp kính trông chán òm mà bạn vẫn thường thấy trong các khu công nghiệp ở khắp nơi. Cũng vì lẽ đó mà bọn tôi tìm kiếm nó đến phát mệt. Cả đám bay vòng vòng cả mười lăm phút Rachel mới phát hiện ra bảng hiệu của Matcom.

Bọn tôi đáp xuống nóc tòa nhà đó. Erek đã cam đoan rằng trên này hổng có camera hay lính canh gì ráo.

Bọn tôi đã tìm thấy cái ống chỉ dẫn có đường kính cỡ tám phân, nằm ở hướng Tây Bắc như Erek đã chỉ. Cả bọn đã hoàn hình trở lại. Tụi tôi trở lại thành người, còn Ax thành người Andelite.

"Hy vọng là được," tôi nói. "Hổng biết Người Nhện Marco này có biết dệt tơ không đây."

"Người nhện của bồ thuộc giống cái đấy," Cassie nói. "Nhện sói không dệt tơ nhưng chúng biết tạo ra tơ. Mọi việc sẽ ổn thôi mà."

Ax đã bắt đầu biến hình thành nhện sói, vì vậy tôi vội vã bắt kịp ảnh. Trong khi Ax và tôi biến thành nhện thì mấy đứa kia biến thành gián.

<Má ơi, trông bồ và Ax xấu quá đi,> Rachel nói. <Khiếp, nhìn phát ớn.>

"Hai tụi tui mà xấu xỉ à? Còn bồ," tôi bật cười đầy ác ý. "Ồ, một con gián béo múp. Người Nhện này đang đói lắm đây, mà bồ thì trông rất là ngon lành."

<Marco,> Jake can thiệp. <Lo mà làm cho xong đi.>

<Tui sẽ hoàn thành rồi đạp cho bồ một cú dẹp lép luôn,> Rachel làu bàu.

Từ nơi tôi đang đứng - trên mặt sỏi của nóc nhà, đường ống trông như một tòa nhà chọc trời tròn xoay. Nó dài vượt qua mái nhà chừng ba tấc - một khoảng cách rất lớn khi bạn chỉ cao có vài phân.

Tôi bò quanh đường ống. Một bên ống có phủ hắc ín, coi bộ bám vào sẽ dễ dàng hơn. Tôi leo lên ống dễ dàng và đứng chông chênh ở mép.

Có một luồng gió nhẹ thổi lên từ bóng tối phía dưới. Sao giống như đứng trên mép vực Grand Canon quá chừng. Đường ống dẫn xuống ba tầng lầu và một tầng hầm. Cả thảy là bốn tầng. Ở kích thước của người đã là tệ lắm rồi, còn khi là nhện thì nó dài như cả ngàn cây số.

Ax bò tới, đứng chấp chới bên cạnh tôi.

<Tốt lắm,> tôi nói. <Đến phần vui vẻ rồi đây.>

Tôi cố lục lọi trong bộ não nhện, tìm kiếm một tín hiệu tinh tế hay bí mật nào đó có thể giúp tôi nhả ra tơ.

May mắn thay, nhện chỉ biết làm có mỗi bốn việc và một trong những việc đó là nhả tơ.

Cơ thể nhện của tôi ói ra một sợi dây màu trắng. Nó dính ngay vào mép ống.

Ax cũng làm hệt như vậy.

<Tới luôn nhe, Ax?>

<Ừ.>

Tôi nhảy thẳng từ mép ống vô bóng tối. Thiệt hổng hổ danh Người Nhện.

Tôi từ từ hạ xuống, và quay vòng vòng ở bên trong đường ống. Phía trên tôi mọc ra một sợi dây dài màu trắng. Nó hãm bớt tốc độ rơi của tôi, nên tôi chỉ rơi xuống ở vận tốc rất chậm. Mắt nhện nhìn trong bóng tối quả không tệ chút nào. Một chút ánh trăng cùng theo hai đứa tôi đi xuống một đoạn đường.

Và rồi vụ này bắt đầu trở nên vui nhộn. Tôi đạp vô một bên ống và đu trên không. Mạng nhện của tôi quấn quanh Ax và chẳng bao lâu sau hai đứa tôi đã dệt xong cho nhau một bộ váy kỳ dị làm bằng tơ…

Kể cũng vui ra phết… cho đến khi tôi cảm thấy thiếu thiếu điều gì đó.

<Ax à, tui hết cả tơ nhện rồi.>

<Ờ, cả tui cũng thế.>

<Tụi mình xuống được bao xa rồi?>

<Tôi biết đâu được.>

<Có khi còn phải đi thêm hai tầng lầu nữa đó,> tôi nói.

<Chúng ta là những sinh vật rất nhẹ và rất nhỏ, lỡ có rơi xuống chắc cũng không chết đâu. Cả mấy bạn kia cũng thế.> Ax nói với vẻ trịnh trọng thường lệ.

<Chỉ có một cách duy nhất để biết tụi mình có còn sống hay không đó là nhảy đại.>

Ax nín thinh.

<Má ơi,> tôi làu bàu và cắt đứt sợi tơ nhện.

Tôi rơi. Rơi xuyên qua bóng tối. Sẵn sàng cho một cú đáp mà tôi chỉ còn biết hy vọng là sẽ không đi đời.

Đó là một cú rơi dài lê thê.

<Ááááááááá!>

<Ááááááááá!>

BỤP! BỤP!

Hai đứa tôi va phải vật gì đó cứng ngắc, bị nảy tưng lên. Rồi lại va xuống lần nữa.

BỤP! BỤP!

<Mấy bồ có sao không vậy?> Tiếng Jake gọi với xuống.

<Ồ, hổng sao đâu, đã lắm.> tôi nói.

<Tui rơi từ độ cao cả tỉ mét xuống trúng ngay một tấm bạt bằng thép. Còn mong gì hơn vậy nữa chớ.>

<Êm mà,> Rachel bình luận. <Marco chẳng việc gì đâu mà lo.>

<Cứ cười đi Rachel. Để coi đến phiên bồ rơi bồ còn cười dữ cỡ nào.>

Theo kế hoạch, tôi và Ax phải tạo ra một sợi cáp bằng tơ để mấy đứa kia có thể trèo xuống trong lốt gián. Làm vậy bọn nó đỡ phải biến thành nhện. Nhưng coi bộ kế hoạch này đã hỏng bét mất rồi.

<Bọn mình leo xuống đây,> Jake nói. <Khi nào xuống hết mấy sợi tơ bọn mình sẽ nhảy. Mấy bồ sống thì bọn mình cũng sống. Gián hổng chết được đâu.>

<Nè, Marco, bồ đứng phía dưới đó làm cái đệm được lắm đấy.> Rachel đề nghị.

Ax và tôi lập tức tránh ra.

BỤP! BỤP! BỤP! Ba con gián rơi đánh uych ngay bên cạnh tụi tôi.

<Mình đang ở đâu đây?> Jake hỏi.

<Tối thui, ai mà biết được.> tôi đáp. <Có lẽ đây là đường ống sưởi và điều hòa không khí. Erek nói đâu như nó là một nhánh của hệ thống sưởi. Theo tính toán, bọn mình phải đi sang hướng tây chừng ba chục mét, rồi rớt thẳng xuống, rồi đi men theo hệ thống sưởi, rồi xuống tiếp, rồi rẽ phải tới căn phòng chứa tinh thể…>

<Xin lỗi nha, hình như có ai vừa nói tới hệ thống sưởi, đúng không?> Cassie hỏi.

<Đúng. Là tui nói đó.>

<Lỡ cái hệ thống sưởi đó bất chợt hoạt động thì sao?> Cassie nói tiếp.

<Đến lúc này thì chưa đâu,> tôi thú nhận.

<Ở ngoài trời hình như cũng không lạnh lắm,> Rachel nhận xét.

<Ôi, tui *nghiêm túc* đổi ý rồi đó,> tôi nói. <Bọn mình về nhà đi thôi.>

Dĩ nhiên, chẳng đứa nào thèm nghe tôi nói. Cả bọn bò dọc theo

mặt sàn bằng thép: hai con nhện và ba con gián hôi.

Chừng mỗi ba mét lại có một lưới mở. Qua những chấn song khổng lồ, tôi thấy được các văn phòng. Ánh sáng trong các văn phòng rất mờ nhạt, chỉ là những lằn vụt sáng của các chương trình bảo vệ màn hình máy tính hay ánh sáng từ các đèn chức năng màu xanh, đỏ. Nhưng ánh sáng mờ ảo đó cũng đủ giúp bọn tôi lần đường trong bóng tối của cái ống thông hơi.

Và rồi…

<Cái gì vậy nè?> Rachel hét lên. Nhỏ đang đi sau chót. <Ôi! Nó đang tới kìa! Con gì đó bự lắm!>

Rachel tuôn chạy. Cả bọn cũng tuôn chạy theo.

Giờ thì cả tôi cũng cảm thấy các rung động. Những bước chân rất lẹ, âm thanh nghe không rõ. Rồi có cả tiếng lệt xệt, như vật gì đó bị kéo lê.

Tôi chạy. Bên trái tôi có một con nhện khác. Ax. Phía trước tôi là hai con gián bự. Rachel ở ngay phía sau, bên phải tôi.

Tôi không thể quay đầu lại nhìn. Thế nên tôi dừng lại, đánh một vòng tròn. Và dưới ánh sáng mờ ảo bên trong ống thông hơi, tôi đã thấy nó.

Nó to đến phát khiếp. Bự hơn tôi gấp hai chục lần. Một mối đe dọa khổng lồ và khủng khiếp.

<Chuột!!> Tôi hét lên. <MỘT CON CHUỘT!>

Cái vật phát ra tiếng lệt xệt chính là cái đuôi trần trụi và cái bụng đầy lông của con chuột. Nó đang đói và nó đang săn bọn tôi.

Và rủi thay, nó lại nhanh hơn tôi.

<Chạy! Chạy! Chạy! Nó rượt tới rồi kìa!> tôi hét lên.

Cả bọn phi như bay, xả hết tốc độ nhện và gián. Tính ra thì chỉ được vài kilômét một giờ nhưng thế đã là cực nhanh khi chiều dài cơ thể tụi tôi chỉ vỏn vẹn có vài phân.

<Phải hoàn hình thôi!> Jake nói.

<Ở đây không được đâu!> Cassie la lên. <Làm gì có đủ chỗ.>

<Ống thông hơi kế tiếp,> Jake gấp gáp nói. <Tới ống thông hơi kế tiếp mình chui ra ngoài.>

Ống thông hơi kế tiếp ở cách đó tới ba mét. Tôi không thể quay lại để dòm chừng con chuột, nhưng mọi sợi lông trên thân mình tôi đều nói lên rằng nó chỉ ở sau tôi vài tấc.

Chưa hết, lại còn thứ gì khác nữa làm lông tôi cứ nhột nhạt hết cả lên. Thứ gì đó như là… gió…

<Ááááá!> tôi nghe tiếng Jake hét lên.

Một loáng sau, mấy cái cẳng nhện của tôi đã chới với trong không khí. Tôi bị hẫng chân giữa không trung, mấy cái cẳng bé tí khua ào ào, và rồi tôi rơi xuống cái đùng.

<Ồ, phải rồi,> Ax bình tĩnh nói. <Erek có nói phải tuột xuống lần nữa.>

BỤP!BỤP!BỤP!BỤP!BỤP!

Bọn tôi lại va vào thép, và mỗi lần va đập là mỗi lần cuốn lên cả đám mây bụi.

<Chạy tiếp đi!> Cassie hét lên.

BUÙÙMMM!

Con chuột rơi ngay phía sau bọn tôi! Nó vẫn chưa chịu buông tha bọn tôi! May thay, nó chưa kịp hoàn hồn sau cú rơi thì bọn tôi đã kịp chuồn tiếp.

Bất chợt, phía trước bọn tôi, sàn thép bỗng mở ra. Nhưng thay vì để lộ một khoảng đen ngòm, nó trình ra một mặt phẳng rộng lớn và kỳ lạ, đầy những hình chóp có răng cưa. Mỗi hình chóp đều làm bằng thép, cao gấp ba lần cơ thể nhện bé nhỏ của tôi. Mỗi hình chóp thép đó đều mở ở phần đỉnh. Có đến hàng trăm cái như thế, tất cả sắp thành hàng thành lối cực kỳ ngay ngắn. Một mùi hăng hăng mà bộ não nhện của tôi không cách chi nhận ra được bốc lên từ cách đồng hình chóp này.

Khung cảnh được soi rọi bằng một thứ ánh sáng kỳ lạ, chập chờn. Trong ánh sáng mờ ảo đó, tôi thấy mình như đang đứng trước một nghĩa trang ghê rợn, với các hình chóp trông như những nấm mồ ở thời đại công nghiệp hay gì đó na ná như thế. Ý tôi nói, nó rất là rùng rợn.

<Cái gì vậy ta?> Jake lên tiếng hỏi.

<Mình cứ băng qua đại đi,> Rachel đề nghị. <Để lần sau nhìn kỹ hơn cũng được mà.>

Tôi sẽ chả bao giờ bước vào cái "cánh đồng" đó nếu như con chuột không ở sau tôi có vài tấc và lại đang rượt tới nơi. Chẳng cần đến các cảm quan của nhện mới biết cánh đồng đó là nơi hiểm nghèo: tự nó đã toát ra sự hiểm nghèo rồi.

Tôi co một cái cẳng nhện chạm vô đỉnh của hình chóp gần nhất. Rồi thêm một hình chóp nữa, thêm nữa. Tôi đi hết hình chóp này đến hình chóp khác, dè chừng, thận trọng. Mấy con gián cũng đang luồn lách qua những thung lũng giữa các hình chóp. Không thể đứng một cách bình thường được, chúng buộc phải lết đi từng phân một.

<Cái gì vậy ta?> tôi lặp lại câu hỏi của Jake.

<Đừng biết thì hơn,> Jake rầu rầu nói. <Ra khỏi đây cái đã, được chớ?>

Qua âm điệu giọng nói bằng ý nghĩ của Jake, tôi chợt hiểu.

<Má ơi. Hệ thống sưởi đúng hông? Mấy cái hình chóp đó… những cái lỗ ở đỉnh của chúng… đó là nơi xả ga!>

<Nếu không ai bật hệ thống thì chả sao đâu,> Rachel lo lắng nói.

Giờ thì tôi đã thấy cái nguồn phát ra những tia sáng leo lét ở trên đầu. Đó là cái đèn mồi lửa ga. Nó là một tia lửa màu xanh, dài cỡ thân hình tôi. Tôi có thể cảm thấy hơi nóng của nó, mặc dù nó có vẻ như xa tít tắp phía bên trên, giống như ở nóc trần của một cung

thánh đường.

Con chuột, vốn khôn ngoan hơn bọn tôi, đã quyết định dừng lại ở mép hệ thống sưởi. Nhưng bọn tôi đã không còn đường lui. Phải vượt qua cái hệ thống sưởi này thôi. Chỉ còn cách cầu mong cho cái công ty Matcom đó đang ở trong chế độ tiết kiệm năng lượng và không muốn phí phạm nhiệt năng. Cầu cho đừng có ai dây dưa với mấy cái máy điều nhiệt.

Bởi lẽ họ mà bật nhiệt ra thì…

Xìiiiiiii!

<Ga!>

Luồng ga phun ra từ đỉnh các hình chóp mạnh như cơn gió lốc. Trong vài giây nữa, ga sẽ dâng lên đến ngang tầm ngọn đèn mồi. Trong vài giây nữa, toàn bộ khung cảnh này sẽ ngập chìm trong biển lửa!

Ban nãy, tôi tưởng rằng mình đã xả hết tốc độ rồi.

Nhưng tôi đã lầm. Thì ra tôi vẫn chưa kịp 'chơi' đến cấp siêu tốc.

Phía trước, tôi thấy Jake, Rachel và Ax đã thoát ra nơi an toàn. Chỉ còn tôi và Cassie là còn bị dính vài phân chết người mới ra tới nơi an toàn đó.

<CHẠY! CHẠY! CHẠY MAUUUU!>

XÌÌÌÌÌÌ!

Và rồi… PHÙÙÙÙÙ!

PHỰỰỰCCC!

Cả thế giới như nổ tung quanh tôi. Một bức tường lửa… Một cơn bão lốc khí nóng. Tôi bị thổi chỏng vó, quay cuồng trong không khí nóng rực ở bên trong một bếp lò.

CHƯƠNG 22

Tôi lộn nhào, va vào sàn thép lần nữa, và trượt dài như một chiếc xe thắng gấp. Tôi bị hất thẳng vào Jake và chỉ một tíc tắc sau, Cassie bị hất thẳng vào tôi.

<Cassie! Cassie! Bồ có sao không?> Jake cuống quýt hỏi.

<Không sao đâu.>

<Tui cũng hổng có sao,> tôi nói. <Ấy là tui nói cho cái người nào quan tâm đến tui biết.>

<Xém chút nữa là thảm họa rồi,> Ax nói. <Phải cám ơn con chuột đó. Nếu nó không rượt có khi phải nhiều giây sau bọn mình mới băng qua mấy cái đầu phun ga đó.>

Ôi, bọn tôi xém nữa là đã bị nướng chỉn, cháy xèo xèo và banh xác pháo rồi.

<Vụ đó sẽ để lại một bịch bự Marco nổi lều bều trong không gian Z,> tôi thì thào. Dù ngoài miệng thì bỡn cợt, nhưng trong lòng tôi lại đang run như cầy sấy.

Chặng đường còn lại qua hệ thống điều nhiệt diễn ra yên ổn. Nhưng điều đó chỉ tổ khiến tôi có thời gian suy nghĩ về cái vụ chết hụt. Chỉ cần trễ hơn một giây là tôi đã trở thành con nhện nướng.

<Trên này có mấy bức tường nè,> Jake thông báo. <Không, hổng phải là tường. Hình như là một mê cung. Erek nói vậy mà.>

Bọn tôi đi qua hàng loạt các khúc cua, vòng quanh một tấm thép, rồi trở lại đi bọc quanh một tấm thép khác. Đó là một hệ thống chắn sáng. Nó sẽ chặn lại bất kể photon ánh sáng nào lọt ra từ ống thông hơi.

Rồi bọn tôi đi đến mép một vực thẳm. Phía dưới đó chính là căn phòng được canh gác nghiêm ngặt, nơi cất giữ tinh thể Pemalite.

Bọn tôi đang ở độ cao khoảng hai mét. Phải nhảy xuống và giữ không xa bờ tường quá nửa mét. Ngoài khoảng cách đó, bất cứ chuyển động nào về hướng trung tâm của căn phòng mênh mông này sẽ làm khởi động những cảm biến áp suất gắn trên sàn.

Đến lúc này, bọn tôi đã quá quen thuộc với việc rơi rụng.

<Sắp tới tui sẽ nhảy ra khỏi máy bay không cần dù coi thử ra sao,> tôi nói rồi bước thẳng vô khoảng không tối mịt.

Rơi trong bóng tối mịt mù là một thể nghiệm thiệt lạ kỳ. Bạn không ý niệm được sàn nhà nằm ở đâu. Nó giống như bạn không hề rơi… cho đến khi bạn đụng phải mặt sàn cứng.

<Nhớ bám sát tường,> Jake nhắc cả bọn. <Ôm lấy tường rồi mới biến hình.>

Tôi thấy nhẹ nhõm khi trở lại thành người. Nhưng đôi mắt người của tôi không khá hơn mắt nhện chút nào trong việc nhìn xuyên qua

cái thứ bóng tối còn tối hơn cả màn đêm này. Tối hơn cả khi bạn nấp trong tủ áo lúc đêm khuya.

"Biết đâu có đến sáu tên Hork-Bajir đứng cách chỗ này có một tấc mà bọn mình cũng chả biết," tôi nói bằng một giọng thì thào, chìm nghỉm trong bóng tối mịt mùng.

"Nói mới hay chứ," Rachel khô khan nói.

<Chỉ một photon ánh sáng thôi cũng sẽ khởi hoạt các cảm biến ánh sáng.> Ax nói. <Đúng là tối mù.>

"Và theo như lời Erek, nếu bọn mình đi hai bước ra khỏi tường là sẽ đụng ngay một mớ chằng chịt các dây nhợ siêu nhạy. Chỉ cần chạm nhẹ một phát là chuông báo động sẽ reo ầm lên. Mà phải đi đến mười hai mét không chạm dây lận đó." Jake nhắc nhở cả bọn.

"Biến hình đi rồi sẽ thấy đường," Cassie hối thúc. "Dơi định vị bằng tiếng vọng hay lắm đó."

Tôi tập trung tâm trí vào con dơi mà bọn tôi đã thâu nạp ADN. Đó là một con dơi rất nhỏ, chỉ dài có vài phân mà thôi. Nó trông như con chuột nhắt, nhưng với hai cái tai thiệt bự và khuôn mặt của giống chó Bắc Kinh. Bạn chỉ quên đi cặp cánh da, thì sẽ thấy nó chỉ là động vật có vú bình thường thôi mà.

Thiệt lạ là tôi chẳng thấy bản thân mình thu nhỏ lại, không thấy mặt đất dâng lên. Tôi không thấy đôi chân tôi co lại hầu như chẳng còn gì và bộ lông nâu mọc ra từ thân mình. Tôi không thấy các ngón tay tôi giãn ra dài ngoẵng và một làn da mỏng như giấy trám ngay vào khoảng trống giữa các đốt.

Tôi không thấy tất cả những điều đó. Tôi thậm chí không biết mình đã là con dơi, cho đến khi bộ não dơi của tôi phát một mệnh lệnh buộc tôi phải mở miệng ra và thốt lên một xung âm thanh nghe chiêm chiếp.

Tôi bắn ra một tràng xung âm rất nhanh. Cũng chả khác gì phát ra một chuỗi âm thanh súng máy cực lớn, chỉ có điều là nó cao hơn và nhanh hơn, nhanh hơn rất nhiều.

Và rồi…

<Waaa!> tôi thốt lên.

Căn phòng tối đen như hũ nút, chợt sáng lên.

Không hẳn như nhìn thấy. Mà là như… cảm thấy thì đúng hơn. Có điều là bạn như cảm thấy từ xa. Tôi *cảm thấy* một căn phòng rộng. Tôi *cảm thấy* hàng ngàn sợi dây chằng chịt chạy từ trên xuống dưới, từ trái sang phải, xiên qua xiên lại.

Và, ở ngay giữa căn phòng, đằng sau những đám dây chằng chịt, tôi *cảm thấy* một bề mặt phẳng phiu, nhô cao, một chiếc bệ. Có những sợi dây xoắn ốc, đi từ đỉnh của chiếc bệ…

Tất cả đột ngột hiện ra trong chớp nhoáng. Và rồi nó biến mất. Mấy đứa kia cũng bắn lung tung những sóng định vị âm thanh của bọn nó, nhưng tôi vẫn *cảm thấy* rất rõ các âm thanh mà bọn nó phát

ra.

<Bá cháy,> Rachel thốt lên.

<Mấy sợi dây sít nhau ghê quá,> Cassie lo lắng. <Mình ước chi có thời gian để luyện cặp cánh này một chút. Hy vọng rằng mọi sự trót lọt. Chỉ còn nước đặt niềm tin vào khả năng bay của loài dơi mà thôi.>

<Mặc kệ cho bản năng dơi làm việc đi, Cassie,> tôi nói.

<Cám ơn. Mời bồ ra tay trước.>

<Tui hả? Ủa.> Bất chợt, tôi cảm thấy chẳng muốn cười giỡn nữa. Tôi liếm môi bằng cái lưỡi dơi bé tí teo. Tôi nhận ra mình cũng có môi. Nhưng tôi cũng không dám chắc nữa.

Tôi xòe rộng đôi cánh ra và nghĩ *Được thôi, cũng thú vị đây*. Tôi thử đôi cánh một cách thận trọng. Chúng cử động không hề giống như cánh chim. Cứ y như mỗi lần võ là chúng túm lấy không khí và lùa ra phía sau.

<Được rồi. Tui đi đây.>

Tôi bắn ra một tràng sóng định vị bằng tiếng vang rồi bay lên.

Khắp xung quanh tôi chằng chịt những sợi dây căng cứng.

Bên trái!

Xuống dưới!

Không, lên trên!

Phải, trái, phải, phải, bay thẳng!

Liên tục và liên tục tôi bắn ra những tràng âm thanh súng máy cao vun vút. Liên tục và liên tục, tôi tạt ngang, tạt ngửa, lòn qua những sợi dây chỉ cách nhau có vài ly…

Thật là điên! Nó chớp nhoáng. Nó nhanh không thể tưởng tượng. Tốc độ, sự nhanh nhẹn, việc diễn dịch chớp nhoáng những sóng định vị tiếng vang.

Và bất chợt, tôi đã vượt qua! Tôi đã vượt qua đám dây nhợ.

Tôi đáp xuống cái bàn ở giữa phòng. Chuyến bay quờ quạng đó chỉ diễn ra trong vẻn vẹn có mười giây.

<Y như là đu bay vậy. Đã thiệt nhe!> Tôi thốt lên, cực kỳ phấn khích vì đã thành công ngon lành. <Đã gì đâu mà đã!>

Mấy đứa nó lục tục đến, từng đứa một. Tôi có thể quan sát bọn nó bay, nhìn bọn nó bằng các sóng định vị.

Cả bọn đã qua được trót lọt. Đứa nào đứa nấy thảy đều vui vẻ. Được đi đu bay mà lị.

<Mấy con dơi này đúng là biết cách bay!> Rachel phấn khởi nói.

<Tinh thể là cái này à?> Cassie hỏi.

Ax phát ra một sóng âm rồi đáp, <Chắc là nó đó.>

Nó nằm trên cái bệ nhỏ, chả bự hơn trái nho là mấy. Những sợi dây - không phải là dây cảm biến mà là những sợi dây xoắn ốc kiểu dây điện - bọc khắp quanh mép bệ. Nhưng bản thân tinh thể thì chả gắn vào đâu cả. Nó chỉ nằm ở đó, nơi mọi người đều có thể tóm lấy.

Nó phát ra những tiếng ư ử khe khẽ. Tôi biết những tiếng này chả có ý nghĩa gì, nhưng nó làm cho tinh thể này có vẻ như đang sống.

<Hừm… Tôi có một câu ngu ngốc muốn hỏi> tôi nói. <Làm cách nào tóm được cái vật này đây?>

Trong khoảng mười giây, chẳng đứa nào hé răng lấy nửa lời.

<Mình làm gì có tay,> Cassie nói một điều phải công nhận là quá sức thừa.

<Mình có thể tóm nó bằng miệng.> Rachel gợi ý. <Có được không ta? Dơi cũng ăn bướm và mấy con khác vậy. Chắc hàm của nó phải khỏe lắm. Chắc là đủ khỏe để tha cái tinh thể đó ra khỏi chỗ ống thông hơi.>

<Ồ, đi nhiên rồi. Thế mà cũng không nghĩ ra,> Jake nói, giọng nhẹ nhõm hẳn. <Để mình làm cho.>

<Tôi nghĩ là không được đâu,> Ax lên tiếng.

<Jake nè,> Cassie nói. <Nếu bồ ngậm tinh thể đó trong miệng thì làm sao phát ra được sóng định vị đây?>

Đến lúc này bọn tôi chợt thấy mọi vui vẻ đều bay biến.

<Tôi nghĩ là kế hoạch của chúng ta đã có chút sơ sót,> Ax lặng lẽ nói.

<Thấy chưa? Các vị thần trớ trêu nổi giận rồi đó,> Cassie bình luận.

<Các vị thần trớ trêu là gì vậy?> Ax thắc mắc.

<Họ là những thần linh nghiệt ngã luôn theo dõi chúng ta và đợi đến khi ta trở nên vênh váo thì giáng cho một búa,> Cassie cắt nghĩa.

<Mấy thần đó có thật hả?>

<Tất nhiên là không rồi,> Cassie sốt ruột nói. <Làm sao mang cái tinh thể đó ra khỏi đây hả trời?>

<Mở đường chạy ra thôi,> Rachel gợi ý.

<Theo lời Erek thì trong tòa nhà này có rất nhiều lính gác.> Ax nhắc nhở.

<Cho đến giờ thì chưa thấy tên lính canh nào,> Jake nhận xét. <Nhưng Erek là người rất kỹ lưỡng. Nếu ảnh nói ở đây có lính canh thì nhất định là có rồi.>

<Mỗi người biến hình thành một con vật bự và dữ dằn nhất của mình, rồi mở đường thoát khỏi dây là xong chứ gì.> Rachel nói.

<Mới nhắc các vị thần trớ trêu mà đã…> tôi làu bàu.

<Rachel có lý,> Jake tuyên bố kèm một cái thở dài. <Phải tính chuyện vừa đánh vừa tháo chạy thôi.>

Cassie lên tiếng, <Mình nghĩ là đằng kia có cánh cửa. Thử định vị bằng tiếng vang coi, mấy bồ sẽ thấy một khung đứng hình chữ nhật. Mình nghĩ đó là cánh cửa.>

<Phải đó,> Jake tán thành. <Nhớ kỹ cái hướng đó nha. Giờ thì phải hoàn hình sau đó biến hình lại, chuẩn bị đề húc sập cánh cửa đó. Rồi thì tuôn chạy thôi. Đừng có dừng lại chiến đấu, chỉ lao ra, vượt qua bất cứ kẻ nào cản đường bọn mình.>

Những lúc như thế này tôi thấy mừng là Jake được coi là thủ lĩnh của cả nhóm. Mỗi đứa bọn tôi đều biết mình phải làm gì, nhưng cũng phải có ai đó nói tiếng quyết định chứ. Và trời ạ, tôi cũng mừng rằng kẻ đó không phải là tôi.

<Tui có một linh cảm rất tệ về vụ này,> tôi làu bàu.

Tôi hoàn hình rồi tập trung vô hình biến khỉ đột - hình biến mà tôi ưng ý nhất, đề chiến đấu.

<Mọi người đã sẵn sàng chưa?> Jake cất tiếng nói.

Nó đã ở trong lốt cọp. Cassie trong lốt sói. Rachel là một con gấu xám đồ sộ, vạm vỡ. Còn Ax vẫn là Ax - một người Andalite với cái đuôi cực kỳ lợi hại.

<Còn phải hỏi á? Tôi chỉ chờ có giây phút này thôi đó,> tôi cố lấy giọng hùng dũng đề không ai biết tôi đang sợ chết khiếp.

<Mình sẽ đi đầu,> Rachel hét lên.

HHHHRRRRAAAAWWWWRRRR!

Rachel vượt qua tôi, xô cả vào tôi, hầu như làm tôi quay lòng vòng như con vụ.

Chỉ một tích tắc sau…

Húúúúúú! Húúúúúú! Húúúúúú! Tiếng còi báo động nghe inh hết cả tai.

Mấy đứa kia nhào theo nhỏ Rachel. Tôi ngập ngừng một lúc rồi mò mẫm trong bóng tối để lần tìm tinh thể Pemalite. Ngoài Ax ra, tôi là kẻ duy nhất có tay.

Rồi tôi cũng lao theo bọn nó. Tôi vung vít điên cuồng trong bóng tối, bàn tay đồ sộ nắm chặt cái tinh thể tí tẹo.

Rachel đã khai thông một lối đi xuyên qua các sợi dây báo động, và tôi có thể cảm thấy nhỏ đang chạy về đâu. Tôi đâm sầm vô Ax, rồi bật ngược lại Jake, rồi bất chợt - BỐP! - trúng ngay bờ tường.

Húúúúúú! Húúúúúú! Húúúúúú!

RẸẸẸT! Một tiếng xé vang dội.

Ánh sáng! Tôi thấy được rồi!

Má ơi, thấy được cái gì đó sao mà nhẹ cả người. Ánh sáng mờ nhạt lọt vào từ cánh cửa. Nói chính xác hơn đó là phần còn lại của cánh cửa, sau khi Rachel tông vô nó nguyên cái khối lượng năm trăm ký của con gấu xám đang nổi điên. Cánh cửa làm bằng thép. Thế mà vẫn cứ là vỡ nát ra.

Có một hành lang bên ngoài. Jake quát lên <Bên trái!> Thế là cả bọn chạy sang trái.

Qua các cánh cửa, qua các văn phòng, qua những đồ vật bình thường như các máy photocopy, máy tính, máy fax, bàn giấy, phòng nghỉ… cả bọn cắm cổ chạy. Rachel vẫn dẫn đầu. Tiếng rống của nhỏ hòa với tiếng còi báo động tưởng như không bao giờ dứt.

Húúúúúú! Húúúúúú! Húúúúúú!

Lại một cánh cửa khác. Rachel lấy vai tông vô nó, thế là cánh cửa đi đời. Phía sau cửa là một căn phòng lớn. Trần cao, không gian quang đãng: một dạng phòng họp. Cửa sổ kia rồi! Tôi thấy những sao mờ ảo qua tấm kính màu.

Lối thoát chỉ còn cách chừng ba chục mét.

Nhưng cản đường bọn tôi lại là hai chục gã đàn ông vũ trang súng tự động: những tên người-bị-mượn-xác.

Và phía sau chúng là hơn hai chục chiến binh Hork-Bajir.

Con gấu của Rachel có nhãn lực rất kém, đặc biệt trong ánh sáng mờ nhạt. “Bọn Hork-Bajir hả?> Rachel hỏi.

<Ừ.> tôi đáp.

<Bao nhiêu tên?>

<Nhiều lắm. Quá nhiều nữa là khác.>

CHƯƠNG 24

Húúúúú! Húúúúúúú! Húúúúúúú!

Còi báo động tiếp tục hụ. Và tiếp theo là một âm thanh còn tệ hại hơn nhiều.

KLICK!

Bọn Mượn xác-người đã lên cò súng, quay thành một vòng tròn. Chúng mà bắn thì bọn tôi banh xác cả nút.

Một tên Mượn xác-người bước lên trước. Một phụ nữ trung niên có mái tóc vàng ngả bạc. "Thế đấy. Đám đạo tặc Andalite," người phụ nữ cất tiếng. Khuôn mặt bà ta co giật vì căng thẳng, dù cố ra vẻ bình tĩnh. "Các ngươi đã đem đến cho ta một vinh dự lớn. Khi ta giao nộp các ngươi cho Visser Ba, ổng sẽ nâng hạng ta lên hai bậc. Có thể là ba nữa đấy!"

<Và hắn cũng có thể hủy diệt ngươi vì tội đã để cho bọn ta đi quá xa,> Ax lạnh lùng nói.

"Đầu hàng đi. Các ngươi không thoát được đâu," người phụ nữ quát lên. "Ta thích bắt sống các ngươi hơn, nhưng ngài Visser sẽ vẫn vui vẻ nếu ta nộp xác các ngươi."

Bọn tôi nhìn mụ rồi nhìn vô họng của hai chục khẩu súng tự động đang nâng lên, chĩa thẳng vào bọn tôi.

Tôi đưa cao tay lên. Giữa các ngón tay dày cui, thô thiển của tôi là tinh thể Pemalite.

Mặt người phụ nữ trở nên tái nhợt. "Đưa cái đó cho ta."

Tôi lắc cái đầu khỉ đột đồ sộ.

"Hạ súng xuống," người phụ nữ ra lệnh.

"Sao?" một tên đứng sau lưng mụ la lớn. "Chúng ta đã tóm được chúng! Tóm được chúng rồi mà!"

Quai hàm của người phụ nữ lại co giựt, mụ rít giọng với tên lính. "Viên đạn của mi có thể gây chuyện cho cái tinh thể đó đó…"

"Nhưng xác xuất để đạn trúng tinh thể là… Chuyện đó không thể xảy ra đâu."

Người phụ nữ cười nham hiểm. "Tinh thể đó còn giá trị hơn cả con tàu mẹ và mọi thứ ở trong đó," Nói đoạn, mụ quát lên. "Mi muốn bắn hả, đồ điên? Mi mà bắn trúng tinh thể thì liệu mà liệu mà đi nộp mạng cho Visser Ba."

"Bọn ngươi đứng lui ra. Cất vũ khí đi." Người phụ nữ ra lệnh.

Các khẩu súng cụp dần xuống. Nhưng tôi biết đây chưa phải là lúc để thở phào nhẹ nhõm. Người phụ nữ nhìn thẳng vào tôi rồi mỉm cười. "Hork-Bajir, tiến lên."

Bọn Hork-Bajir cao trên hai mét, có những cái sừng lòi ra từ đỉnh của những cái đầu rắn. Chúng có cựa ở khắp các khuỷu các khớp, cổ

tay, đầu gối. Chúng có những bàn chân có vuốt khổng lồ như chân loài khủng long bạo chúa, cộng thêm cái đuôi cụt nhưng dầy cui, kết thúc bằng những cái đinh nhọn trông dữ dằn.

Chúng là những cỗ máy xén biết đi, với những lưỡi dao sắc bén và nhanh như chớp.

Hai chục tên Hork-Bajir là hơn gấp đôi số lượng cần thiết để đập tan mọi hy vọng chiến thắng của bọn tôi.

Nhưng rồi, phía sau bọn Hork-Bajir, phía sau đám người bị mượn xác đã lùi lại, ở bên ngoài tòa nhà, tôi bắt gặp Erek đang dán mắt qua kính cửa với vẻ mặt khiếp hãi.

Erek không thể làm bất cứ điều gì để giúp bọn tôi. Erek sẽ cam chịu bó tay, bất lực chứng kiến cảnh chúng tôi bị tàn sát. Tôi cảm thấy muốn nôn thốc nôn tháo. Nỗi sợ xâm chiếm toàn thân tôi. Nỗi sợ dâng lên trong tôi, nhận chìm tôi, tràn ngập tôi suốt từ trong ra ngoài.

Bọn tôi sắp thua rồi.

Bọn tôi sắp chết rồi.

Mà cuộc sống - dù là ở dạng nào - lại quá chừng đẹp so với cái chết.

“Tấn công,” người phụ nữ thốt lên.

Bọn Hork-Bajir ào tới - một bức tường dao cạo đang vung vít chém xả.

Ngay ở trước mặt tôi.

XẸẸẸẸẸẸTTT!

Một tên Hork-Bajir to lớn chém tới và một vết cắt đỏ tươi xuất hiện dọc bộ ngực đen trũi của tôi.

Tôi hươ nắm đấm và giáng cho tên Hork-Bajir đó một cú mạnh đến mức khiến hắn gập làm đôi. Nhưng một tên khác đã nhảy tới tiếp chiến với tôi. Tôi khóa tay hắn lại, nhưng hắn đá vào tôi bằng bàn chân có móng.

Tôi ngã ngửa ra. Nhìn xuống, tôi thấy một cái lỗ ở trên bụng.

Một cái lỗ! Tôi thấy được cả lục phủ ngũ tạng của con khỉ đột! Ôi! Ruột gan của tôi!

<Ááááá!> Tôi hét lên bằng ngôn ngữ ý nghĩ cùng lúc với tiếng rống đau đớn của con khỉ đột.

Tên Hork-Bajir toan nhảy đè lên tôi. Tôi quờ một phát, gạt mạnh chân hắn. Hắn đổ nhào, ngã xuống ngay cạnh tôi. Tôi xiết hắn với toàn bộ sức mạnh tôi có. Tên Hork-Bajir chém vào tôi và khơi một vết thương trên cánh tay lông lá của tôi. Tôi rống lên khi tên Hork-Bajir giằng kéo tôi một cách điên cuồng và rồi tôi bắt đầu co giật không cách chi kiểm soát được.

Quanh tôi, cuộc chiến đấu đang hồi quyết liệt nhất.

Tiếng la. Tiếng khóc. Tiếng rống cuồng nộ của các con thú. Tiếng rống lạc cả giọng của bọn Hork-Bajir, cả tiếng gào inh ỏi của bọn Mượn xác người đang chứng kiến và cổ vũ cho bọn Hork-Bajir.

Jake, Rachel, Cassie và Ax đang giáng cho bọn Hork-Bajir những cú kinh hồn, nhưng bọn tôi đang thất thế dần. Chỉ vài giây nữa thôi tất cả sẽ kết thúc. Bọn tôi đang bị đánh bại.

Còi báo động vẫn tiếp tục hụ vang. Húúúúúúú!

Tôi cảm thấy nắm tay mình lỏng ra trên cổ tên Hork-Bajir. Mắt tôi đỏ ngầu. Đỏ và nhòe đi.

Tôi cảm thấy nhói lên khi một tên Hork-Bajir khác cắm cái cựa vào trái tim khỉ đột của tôi.

Cả điều đó cũng chả còn quan trọng nữa. Tất cả đã đến hồi kết thúc… Tất cả thế là hết…

Qua màn sương ngầu đỏ, tôi thấy một khuôn mặt ở bên kia tấm kính. Erek! Cách chi đó, trong lúc chiến đấu, tôi đã ra đến gần bức tường có gắn cửa sổ.

Erek chỉ ở cách tôi có một mét, ngay ở phía bên kia tấm kính.

Tôi cảm thấy vật gì đó cưng cứng trong bàn tay. Cái tinh thể.

Tôi lết. Một tên Hork-Bajir tàn bạo đá vào tôi, và tôi tiếp tục trườn về phía tấm kính.

<Ồ… Không> tôi bật thốt lên. Tôi đã thấy vết thương gây ra bởi cú đá. Tôi chết chắc rồi. Tôi cảm thấy bộ não mình đang lụi dần.

Đám người - Bị mượn xác đang quây quanh tôi, tới tấp giáng báng súng vào tôi.

Bằng chút sức lực còn sót lại, tôi tống quả đấm xuyên qua cửa sổ kính.

Tôi cảm thấy những ngón tay cực khỏe đang gỡ bàn tay tôi ra, lấy đi cái tinh thể.

Và rồi… sau này, mãi sau này, có ai đó vỗ vỗ vào mặt tôi.

“Hoàn hình đi, Marco. Hoàn hình đi. Lẹ đi mà!”

CHƯƠNG 25

Tôi choàng tỉnh, thấy mình đang nằm trên mặt đất.

Tôi bật dậy nhanh, nhìn khắp cơ thể tôi.

"Người!" tôi thốt lên. Tôi muốn khóc chỉ vì thấy mình đã trở lại thành người. Trở lại là mình và vẫn còn sống sót.

Tôi nhìn quanh. Jake. Cassie. Rachel. Ax. Tất cả còn đây! Tất cả là người! Dĩ nhiên trừ Ax ra.

Tobias đang đậu trên một nhành cây phía trên đầu bọn tôi.

Tôi nghe có tiếng ai đó đang khóc nức nở.

"Bồ không sao chứ, Marco?" Jake hỏi.

"Mình đã cận kề với cái chết."

"Ừ," Jake trịnh trọng nói. "Anh ấy phải cho bồ một cú sốc điện tim bồ mới lại tỉnh đó.

"Ai vậy?"

Jake hất đầu về phía tiếng khóc. Erek đang ngồi bệt ở đó, đầu gục thấp.

"Mình đang ở đâu đây?" tôi hỏi.

"Không xa công ty Matcom, hay nói đúng hơn là những gì còn lại của công ty Matcom."

"Làm cách nào mình ra đến đây được? Làm cách nào mình thoát khỏi chỗ đó vậy?"

Cassie bước tới ngồi cạnh tôi. "Bồ đã cứu cả bọn bằng cách trao cái tinh thể cho Erek. Ảnh đã sử dụng nó để viết lại chương trình của ảnh. Ảnh đã…" Nhỏ nhìn đi nơi khác.

Tôi chả hiểu gì cả. "Làm sao Erek chặn được lũ Hork-Bajir đó?"

<Erek đã hủy diệt tất cả bọn chúng,> Ax đáp.

Tôi bật cười. "Erek mà hạ được cả hai chục tên Hork-Bajir á?"

Chẳng đứa nào cười hưởng ứng. Erek đã thôi nức nở.

<Toàn bộ bọn Hork-Bajir,> Ax xác nhận. <Toàn bộ bọn người - Bị mượn xác. Toàn bộ bọn chúng.>

Tôi đứng dậy. Toà nhà Matcom chỉ cách đây có vài trăm mét. Có một cái lỗ lớn ở cửa kính mặt tiền. Tôi có một linh cảm rất tệ về những gì đang ở phía bên kia tấm kính đó.

"Toàn bộ bọn chúng à?" Tôi hỏi.

"Nó diễn ra chỉ trong vòng có mười giây," Rachel nói. Nhỏ nhắm mắt lại, như cố xua đi ký ức về những gì đã chứng kiến. Khi nhỏ lại mở mắt ra, tôi cực kỳ sửng sốt khi bắt gặp nơi mắt nhỏ những giọt lệ.

Chính thứ đó đã truyền nỗi kinh hoàng sang tôi: nước mắt của Rachel.

<Việc đó diễn ra cực kỳ dữ dội,> Ax nó. <Dữ dội và rất gọn lẹ. Erek đã đem chúng ta ra đây, đã làm Marco sống lại, thậm chí còn nối

lại cánh tay của tôi.>

Tôi thấy một vết thương trên cánh tay trái của Ax.

"Từ đó đến giờ, ảnh không hề nói tiếng nào." Cassie rầu rĩ nói. "Không muốn nói chuyện với bất cứ đứa nào trong bọn mình…"

"Ảnh đã cứu mạng bọn mình nhưng đã đánh mất tâm hồn của chính ảnh." Cassie khẳng định rồi nở một nụ cười buồn rượi.

Tôi tiến lại phía Erek. Tôi muốn nói lời cám ơn. Tôi muốn nói rằng anh ta đã làm đúng. Rằng anh ta đã đánh những kẻ xấu và cứu những người tốt.

Erek đứng dậy khi thấy tôi bước tới.

"Có ổn không vậy bạn?" tôi hỏi anh ta.

Erek nhìn tôi bằng đôi mắt người dạng hình chiếu. Sao mà nó như đang khóc, sao mà nó có vẻ u uất, trống rỗng quá.

Không, Erek không ổn.

"Cậu đã cứu mạng bọn tớ, Erek ạ," tôi nói.

"Làm cách nào… cậu sống được với những hồi ức đó vậy?" Erek hỏi tôi.

Tôi biết ảnh ngụ ý gì. Thì đó, dù thắng hay thua, phải hay trái, hồi ức về bạo lực vẫn cắm rễ trong đầu của bạn. Nó cứ ì ra đó, như khúc xương bạn không thể nuốt trôi. Như một lỗ đen làm vẩn đục mọi hy vọng, nó gặm nhấm niềm vui sống của bạn… như một khối ung thư. Nó là bóng tối mà bạn đã trót đưa vào trái tim của mình và phải ráng mà sống với nó.

Tôi nhún vai. "Tớ sẽ cố không nghĩ về nó, sẽ cố quên đi. Rồi sau một thời gian, những cơn ác mộng sẽ không diễn ra nữa."

Erek chỉ ngón tay lên đầu. "Người máy," Ảnh nói và mỉm một nụ cười thảm não và cay đắng. "Tôi không thể quên. Không thể quên bất cứ điều gì."

Tôi nhìn Erek.

Sự thể sẽ ra sao nếu tất cả những ký ức đó vẫn tươi nguyên mãi mãi.

Và tôi chợt hiểu ra vì sao người Pemalite đã cấm các tạo vật của họ nhúng tay vào việc giết chóc... Người Chee sống vĩnh viễn. Vĩnh viễn là một khoảng thời gian rất dài để hồi nhớ về những gì đã làm…

"Tớ xin lỗi," tôi nói.

Erek gật đầu. "Không sao đâu." Và ảnh đưa lại cho tôi viên tinh thể Pemalite. Tôi không muốn điều đó, nhưng vẫn phải cầm lấy.

"Tôi đã đổi chương trình lại như cũ," Erek nói. "Chúng tôi… tôi… Có lẽ để lúc nào đó tôi sẽ chỉ cho các bạn một số điều. Một số thông tin. Nhưng tôi sẽ không chiến đấu nữa đâu. Macro, tôi không thể tham gia cuộc chiến này."

Erek bỏ đi. Bọn tôi ai về nhà nấy, lăn đừng ra những chiếc giường mà các bậc phụ huynh sẽ chả bao giờ biết bọn tôi đã rời khỏi đó suốt đêm.

Tôi còn hơn cả kiệt quệ nữa, nhưng vẫn không sao ngủ được. Quá nhiều hình ảnh. Quá nhiều hồi ức. Mà tôi thì lại ngán những cơn ác mộng.

Trong cuộc đời có nhiều điều xấu xa, và tôi nghĩ loài người phải biết đấu tranh với những điều xấu xa đó.

Tôi nhắm mắt lại và chìm vào những cơn ác mộng không dứt.

CHƯƠNG 26

"Tới luôn đi! Chụp đi!"

Con Homer xả hết tốc độ, chạy tung cả đất cát lên khi chiếc đĩa liệng xẹt ngang qua đầu nó. Nhoáng cái, Homer đã ở phía trước chiếc đĩa. Nó nhảy lên, xoay mình giữa không trung, và đớp lấy cái đĩa. Cú nhảy đưa nó ra sát mí nước và thế là nó rơi thẳng vào những ngọn sóng.

"Giỏi lắm, cưng!" Jake nói.

"Hổng tệ," tôi bình luận. "Tuy hổng bằng con chó mình xem trên TV hồi hôm nhưng cũng chẳng tệ lắm đâu."

"Nè, con chó đó là chó chụp đĩa chuyên nghiệp, còn Homer chỉ chơi thể thao thôi mà. Nó có được rèn luyện gì đâu."

Homer nhảy loi choi trên cát rồi quay trở về với cái đĩa kẹp trong mõm…

Một tuần lễ đã trôi qua sau cuộc chiến đấu đề đoạt tinh thể Pemalite. Jake và tôi lúc này đang xả hơi ở bãi biển. Tobias đã ở tít trên cao, đang cưỡi các luồng khí nóng. Mấy đứa kia thì tôi chả biết ở đâu.

Tóc của tôi cuối cùng đã mọc lại đôi chút. Nhưng tôi đã quen có mái tóc ngắn mất rồi. Tôi quyết định cứ để nó ngắn vậy, chọc tức mọi người chơi.

Bãi biển chẳng có mấy người. Trời quá lạnh nên thay vì phơi nắng, dân tình tới đây thả diều hay đi bách bộ tìm vỏ sò và chơi đùa với mấy con cún của họ.

Jake quỳ xuống giằng cái đĩa ra khỏi mõm con Homer. Nhưng Homer, giống như mọi con chó trong lịch sử nhà chó, chẳng chịu nhả cái đĩa ra.

"Nó hổng chịu hiểu ý nghĩa của trò chơi này. Mình ném, nó bắt, nó đem lại cho mình rồi mình lại ném tiếp. Có gì đâu mà nó hổng hình dung nổi vậy cà?"

Jake gãi gãi sau tai con Homer và nó liền nhả cái đĩa ra. "Ồ, nó biết chơi đó chứ," Jake cười nói. "Đối với nó, trò chơi là 'Mình ném, nó bắt, nó đem lại, nó nhận một cú gãi thiệt đã, rồi nó trả lại cái đĩa."

Nhưng ngay lúc đó Homer bỗng ngưng quan tâm đến cái đĩa. Có hai con chó vừa loi choi chạy qua, đuôi vểnh cả lên trời. Homer liền nhào ra đón chúng. Mấy con chó hít hít lẫn nhau thay cho lời làm quen, rồi cả đám bốc lên chạy ào ào, sung sướng, kích động, như cái giống nhà chó xưa nay.

Cứ nhìn chúng là tôi muốn cười rồi.

"Chắc đó phải là nơi dễ chịu lắm," tôi nói.

Jake biết tỏng tôi đang nói về cái gì. "Ờ. Một hành tinh nơi mọi

người dân đều tốt bụng và tử tế, ở đó chắc chắn là tuyệt rồi."

"Mình mới 'đụng' Erek hôm qua ở siêu thị." Tôi nói. "Ảnh đưa cho mình một số điện thoại và nói rằng số điện thoại này tuyệt đối an toàn, bọn Yeerk có muốn cũng không thể nghe lén hay dò ra nó."

"Thiệt hả? Rồi sao nữa?" Jake hỏi.

Tôi nhún vai. "Erek nói nếu bọn mình cần gì ảnh thì có thể để lại tin nhắn ở số điện thoại đó. Còn nếu ảnh có chuyện gì muốn nói với bọn mình, ảnh sẽ nhắn…"

"Hừm," Jake lầm bầm. "Bồ có nghĩ vụ nhắn tin đó sẽ dẫn đến điều gì không?"

"Mình không biết," tôi thành thật nói. "Nhưng mình nghĩ rồi người Chee sẽ bước vào cuộc chiến chống bọn Yeerk. Chỉ có điều là họ sẽ chiến đấu theo cách của họ."

Tôi thọt tay vào túi rút ra cái tinh thể xinh xinh, trông như viên kim cương. "Nhắc mới nhớ, mình vẫn giữ nó nè. Chả biết phải làm gì với nó nữa. Erek thậm chí không muốn nghe về nó. Bọn mình xém chết mới lấy được nó. Bồ biểu tôi phải làm gì với nó đây?"

Jake và tôi đứng đó, nhìn cái vật nhiều quyền lực hơn tất cả mọi quyền lực mà bất cứ ai từng nắm ở trong tay.

Bất chợt, tôi nhận ra rằng hai đứa tôi không là những kẻ duy nhất ở đây.

Homer và hai con chó kia đang đứng ngay phía trước bọn tôi, đang quan sát bọn tôi. Tôi biết điều này nói ra nghe điên khùng, nhưng tôi thề là một thoáng anh minh đã xuất hiện trong những con mắt chó cười cợt.

Ba con chó nhìn hai đứa tôi, và hai đứa tôi nhìn chúng.

Tôi ngửa lòng bàn tay lên, để ba con chó nhìn thấy viên tinh thể. Homer ngoạm lấy nó, kéo ra khỏi tay tôi như thể nó là chiếc bánh quy dành cho chó. Nhưng nó không nuốt mà chỉ kẹp giữa hàm răng, nơi viên tinh thể ánh lên hệt như viên kim cương.

Ba con chó quay đầu chạy ngược ra bãi biển. Chúng chạy thẳng ra phía sóng và nhảy ùm vào nước, lội tung tăng đâu chừng vài ba mét.

Rồi chúng trở lên bờ, khoan khoái quẫy mình dữ dội, bắn cả nước vào hai bà cụ đang lang thang tìm vỏ sò.

Có thể ngày nọ tinh thể Pemalite sẽ dạt lên một bãi biển xa xăm nào đó. Có thể đến lúc đó loài người đã trở nên khôn ngoan hơn…

"Homer!" Jake kêu to rồi dang tay liệng cái đĩa.

Cả ba con chó cùng lao theo cái đĩa. Sung sướng, vô tư, vui nhộn như bản chất của loài chó vậy.

HẾT TẬP 10

K. A. APPLEGATE

ANIMORPHS

NGƯỜI HÓA THÚ

JAKE

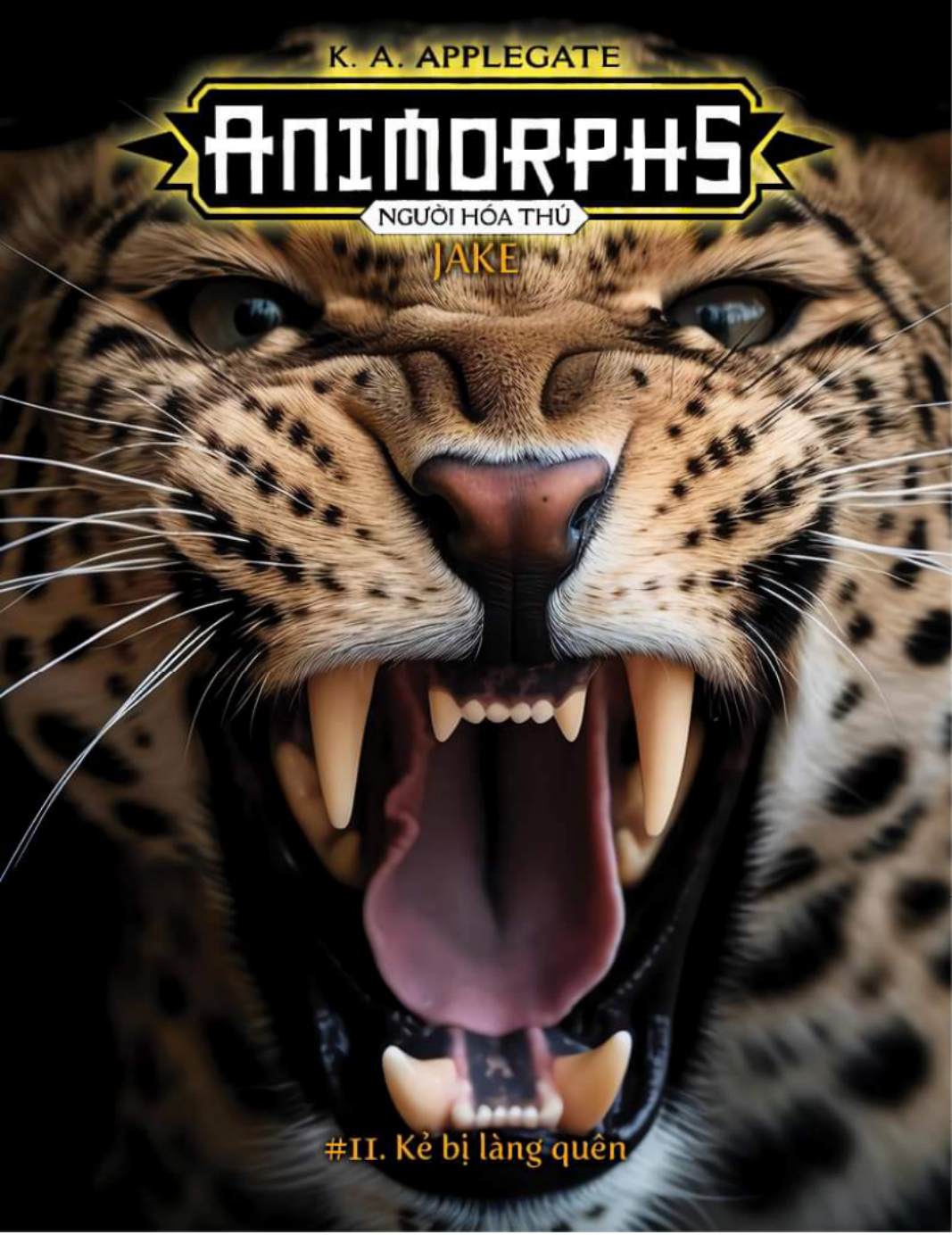

#11. Kẻ bị làng quên

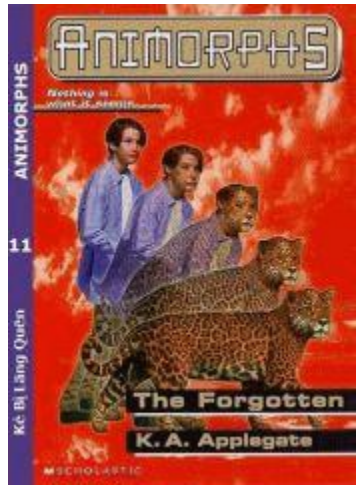

Tác phẩm: Animorphs
Tập 11: Kẻ Bị Lãng Quên
Nguyên tác: Animorphs #11: The Forgotten
Tác giả: K. A. Applegate
Dịch giả: Trần Lê Quỳnh
Nhà xuất bản: Trẻ, 09/2001
Khổ sách: 11 x 18 cm
Số trang: 125*2
Giá sách: 5.000*2 vnđ
Thực hiện ebook: ANIMORPHS Team
Scan: ICT
Đánh máy: moakmoak
Sửa chính tả: light_yagami, santseiya
Thiết kế bìa: teszine
Chuyển sang ebook: santseiya
Ebook BB: Cent
Ngày hoàn thành: 27/05/2009
Nơi hoàn thành: Hà Nội
ooO TVE Ooo

MỤC LỤC

TÓM TẮT NỘI DUNG TẬP 10
CHƯƠNG 1
CHƯƠNG 2
CHƯƠNG 3
CHƯƠNG 4
CHƯƠNG 5
CHƯƠNG 6
CHƯƠNG 7
CHƯƠNG 8
CHƯƠNG 9
CHƯƠNG 10

CHƯƠNG 11
CHƯƠNG 12
CHƯƠNG 13
CHƯƠNG 14
CHƯƠNG 15
CHƯƠNG 16
CHƯƠNG 17
CHƯƠNG 18
CHƯƠNG 19
CHƯƠNG 20
CHƯƠNG 21
CHƯƠNG 22
CHƯƠNG 23

Tập 10: NGƯỜI MÁY

1. Người kể chuyện:

Marco

2. Nội dung:

Trong một lần biến hình thành chó để coi cọp một buổi hòa nhạc ngoài trời, Jake và Marco phát hiện ra một người bạn học chung trường - Erek - không có mùi người. Anh ta đồng thời cũng là một thành viên của nhóm Chia Sẻ. Trong một lần biến hình lén tham dự buổi gặp mặt của nhóm Chia Sẻ, hội Animorphs phát hiện Erek là một người máy. Hội quyết định tìm hiểu kỹ hơn về con người - người máy kỳ lạ này bằng cách nhận lời tới nhà Erek. Erek - người máy - người Chee - là tạo vật của người Pemalites. Loài Pemalites đã bị hủy diệt hoàn toàn bởi người Howler từ hàng ngàn năm trước. Người Chee cũng coi bọn Yeerk là kẻ thù, song họ được lập trình không được làm đau người khác, chỉ biết hòa hiếu, không bạo lực mặc dù người Chee là một người cực kỳ khỏe. Tuy nhiên, bọn Yeerk đang có trong tay tinh thể Pemalite, vật có thể làm thay đổi chương trình đã được lập sẵn cho người Chee. Hội Animorphs quyết định thâm nhập vào nơi cất giữ tinh thể để lấy lại tinh thể Pemalite cho người Chee. Trong cuộc chiến đấu với hai mươi chiến binh Hork-Bajir, Marco đã nhảy từ cửa sổ trên lầu xuống đất và kịp trao cho Erek tinh thể Pemalite trước khi chết. Erek đã dùng tinh thể Pemalite điều chỉnh lại chương trình và tiêu diệt toàn bộ bọn Hork-Bajir, cứu thoát toàn Hội Animorphs, kể cả Marco (nhờ sốc điện). Tuy nhiên, Erek quyết định lập trình lại như ban đầu và sẽ không bao giờ tham gia chiến đấu bạo lực nữa, tuy nhiên Erek và người Chee vẫn sẽ giúp Hội Animorphs bằng cách cung cấp thông tin từ bọn Yeerk hoặc trong những vụ việc liên quan đến máy tính, thế mạnh của họ. Tinh thể Pemalite được quăng chìm sâu xuống đáy đại dương.

3. Nhân vật quan trọng:

Hội Animorph: Jake, Marco, Rachel, Cassie, Tobias, Ax

Erek - người máy

4. Những loài thú mới được thu nạp:

Jake: Dơi

Marco: Chó, Nhện sói, Dơi

Rachel: Dơi

Cassie: Nhện sói, Dơi

Tobias:

Ax: Nhện sói, Dơi

5. Những lốt hình được sử dụng:

Jake: Chó, Chim ưng Peregrine, Ruồi, Cú sừng, Gián, Dơi, Cọp Siberi

Marco: Chó, Mòng biển, Nhện sói, Cú sừng, Dơi, Khỉ đột

Rachel: Đại bàng đầu bạc, Cú sừng, Gián, Dơi, Gấu xám

Cassie: Nhện sói, Mòng biển, Cú sừng, Gián, Dơi, Sói

Tobias:

Ax: Diều mướp, Nhện sói, Người, Cú sừng, Dơi

ẢO GIÁC KINH HOÀNG

1 giờ 22 phút chiều.

Chẳng lẽ tình cảnh của tôi hiện giờ chưa đủ khổ sở hay sao mà còn bắt tôi phải học KHIÊU VŨ nữa hả trời?

Khiêu vũ bốn cặp! Thật kinh khủng!

Nhạc đang bật ầm ì. Trời ạ, thứ nhạc gì mà dở tệ.

Ánh đèn trong lớp học chói lòa. Cô giáo của tôi đang tủm tỉm cười…

"Nào, phía bên trái! Cúi chào bạn nhảy và hát thầm đô-si-đô nhé!"

Bi kịch bắt đầu rồi. Tôi phải đi vòng vèo mấy bước, trời ơi, làm *quý tộc* mà là thế này sao?

Tôi cúi đầu chào. Một động tác thật là chảnh.

Và đây nè: đã đến màn tôi ghét nhất: hát thầm đô-si-đô. Cái giọng trong máy hát lại còn kéo dài thế này nữa chứ: đô-si-ĐĐÔÔ!

"Anh hát gì mà kì vậy?" Rachel nhăn nhó trong khi tôi cố phải lả lướt bên cạnh nhỏ.

"Đừng chọc anh, Rachel!" tôi cảnh cáo.

"Cười lên đi, anh Jake!" Rachel nói. "Khiêu vũ thì phải vui chứ. Vui, rõ chưa?"

Anh em họ mà kì vậy đó! Nhỏ Rachel này rõ ràng đang rất hạnh phúc khi… được hành hạ tôi.

"Hãy đìu bạn nhảy về phía trái và dặt đìu vài bước nhé!"

"Dặt đìu với chả chặt rìu!" tôi lầm bầm.

Tôi nắm tay Rachel và cố thật "dịu dàng" đưa nhỏ đến chỗ bức tường gần nhất. Trông bề ngoài Rachel có vẻ mi-nhon như nàng Alicia Silverstone trong phim *Clueless,* nhưng kì thực nhỏ rất dữ dằn, y như các nữ chiến binh da đỏ vậy.

Nói cách khác, tôi có hơi ngán Rachel. Tôi đã chứng kiến nhỏ tham chiến nhiều lần. Và tôi cũng đủ khôn để hổng làm nhỏ nổi điên lên.

"Hay quá ta!" Rachel diễu tôi. "Anh bắt nhịp được rồi đó. Em đang tưởng tượng anh bảnh chọe với nơ đen, giày cao bồi, và, ô hô, khoác thêm cả chiếc sơ-mi chỉnh hiệu miền Viễn Tây…"

"Đừng ép anh quá đó!" tôi lại phải cảnh cáo nhỏ.

Và rồi, trời ạ, lại thêm một điều tệ hại nữa xảy ra. Khi đang chuẩn bị "đìu dặt" lần nữa, tôi giật mình nghe Rachel hét lên: "Cassie, lại đây xem nè!"

Tôi xuýt XỈU. Tôi rất mến Cassie. Và tôi chả muốn Cassie thấy tôi trong bộ dạng khốn khổ, vụng về những lúc nhảy nhót như thế này.

Chắc chắn hình tượng của tôi trong lòng Cassie sẽ sứt mẻ thê thảm nếu nhỏ thấy tôi luống cuống không sao nhảy được đúng nhịp. Tôi ngó bản thân mình còn thấy chán nản, huống hồ gì Cassie.

Tôi bắt gặp ánh mắt của Cassie. Nhỏ đang đứng trước cửa lớp học. Và đang cười. Cười đến độ cả người nhỏ cũng rung chuyển. Cười đến độ nước mắt tuôn trào trên má khi thấy tôi hát lí nhí "đô-si-đô" ngay trước mắt nhỏ.

"Ngó mắc cười lắm hả? Tui đang học khiêu vũ mừ…"

Cassie không thể trả lời vì nhỏ đang cười quá cỡ. Nhỏ chỉ còn nước gật đầu thôi.

Tôi chẳng còn biết làm gì khác hơn là cũng… toét miệng cười. Rồi tôi bất ngờ nắm tay Cassie và kéo nhỏ vô hàng. Rachel lùi lại, nhường chỗ cho Cassie.

Tiếng cười của Cassie bỗng im bặt.

"Hổng được đâu!" giọng nhỏ hoảng hốt.

"Bây giờ thì bồ phải đô-si-đô nha!" tôi nói.

Tôi dặt điu cùng Cassie, trong khi nhỏ thì thầm giọng hoảng hốt: "Mình chỉ ghé qua để thông báo một chuyện. Tobias cần gặp tụi mình. Ngay sau giờ học. Chuyện quan trọng lắm."

Tôi thôi không cười nữa. Nếu Tobias đã nói là "chuyện quan trọng" thì hẳn là chuyện lớn rồi.

Theo hiệu lệnh, Cassie và tôi tạm tách rời nhau. Vài giây sau, chúng tôi lại vào hàng và cúi thấp người.

"Có vẻ như khiêu vũ không còn đáng sợ nữa nhỉ?" Cassie hỏi tôi.

"Ừ. Có những vấn đề còn cấp thiết và nguy hiểm hơn nhiều."

Tôi dặt điu thêm vài vòng nữa. Chưa kể thêm một số lượt cúi chào và hát thầm đô-si-đô.

Nhưng đầu óc của tôi đang nghĩ về chuyện khác. Tobias đã thấy gì nhỉ?

Rồi thì…

ẦM ẦM!

Tôi té!

Trời ơi, hình như tôi đang rơi tự do xuống hàng hàng lớp lớp cây.

Tôi bám vội vào một cành cây, phải lấy lại hơi thở đã.

Tôi lại rơi tiếp, rồi lại bám vào một cành khác. Đuôi của tôi quấn chặt vào cành cây, tôi ngoảnh lại nhìn. Ôi trời, một lũ khỉ đang chăm chú nhìn tôi qua các kẽ lá.

Choáng quá!

Thay đổi nhanh đến không ngờ!

Dường như là…

ẦM ẦM!

Cassie đang mỉm cười và nhìn tôi thật lạ lẫm. Không còn nghe

tiếng nhạc nữa. Lớp học đã tan.

"Bồ ổn chứ?" Cassie hỏi tôi.

"Ừ, vẫn còn sống." Tôi dụi mắt, không thể tin cảnh tượng vừa mới diễn ra.

"Vừa mơ à?" Cassie lại hỏi.

"Hình như là vậy."

"Mình đang thắc mắc không biết Tobias muốn nói gì. Bồ đoán được không?"

Tôi vẫn còn chưa hoàn hồn nổi. Mới giây trước tôi còn đang vất vả với điệu nhảy chết tiệt, giây sau đã lại nhảy tưng tưng qua các cành cây.

Mà cả hai khoảnh khắc ấy đều là sự thật.

3 giờ 08 phút chiều.

"Bồ nghĩ sao?" Marco hỏi tôi. "Tui cho là Tobias vừa phát hiện ra mấy con thú bị xe cán và muốn mời tụi mình đến đánh chén."

"Ừ, có thể lắm." Tôi nói từ tốn. Marco thường hay nói giỡn, đặc biệt khi cậu ấy lo lắng.

Cassie và Rachel đã về nhà. Cả đám tụi tôi đều lo lắng rằng chuyện mà Tobias sắp kể sẽ rất tệ… Nhưng tôi còn một nỗi lo khác. Tôi không sao quên được những ảo giác vừa xảy ra hồi nãy. Ai cũng có lúc ngủ mơ, nhưng chuyện hồi nãy không giống vậy. Tôi đã thấy mình ở trong một khu rừng. Chỉ vài giây thôi, nhưng chắc chắn là nó đã xảy ra…

Marco và tôi cùng đi về nhà. Điều quan trọng là làm sao cư xử như bình thường. Hai đứa tôi không muốn gây chú ý. Vì vậy, tụi tôi cố gắng ra vẻ phớt tỉnh, như đã từng phớt tỉnh vào trước cái đêm thay đổi cuộc đời mình.

Buổi tối đó, từ khu thương xá năm đứa tụi tôi về nhà theo lối tắt qua một khu công trường bỏ hoang. Và điều kinh khủng ấy đã diễn ra…

Trước buổi tối đó, năm đứa tôi có biết nhau, nhưng không phải là một nhóm. Tối đó tụi tôi chỉ tình cờ gặp nhau tại khu thương xá và đi chung về nhà. Và giữa khu công trường tối tăm đến phát ớn, xung quanh là các tòa nhà đang xây dựng dở dang, tụi tôi đã trông thấy chiến đấu cơ của một ông hoàng Andalite hạ cánh.

Nó đã bị hư hỏng nặng sau trận không chiến với bọn Yeerk.

Ông hoàng Andalite tên là Elfangor-Sirinial-Shamtul trong cơn hấp hối đã kể cho tụi tôi nghe về bọn Yeerk.

Thế giới đã thay đổi kể từ đêm đó. Từ một lũ nhóc chỉ biết những điều thật trẻ con, tụi tôi đã biết những bí mật vô cùng khủng khiếp.

Hoàng tử Elfangor đã truyền lại công nghệ biến hình cho tụi tôi làm vũ khí chống lại bọn Yeerk. Từ đây tụi tôi có thể biến thành bất kì loài vật nào mà bọn tôi chạm vào…

Kể từ buổi tối đó, tôi đã thấy nhiều điều mình không hề muốn thấy, và đã làm nhiều điều tôi chỉ mong sao có thể quên đi.

"Nè," Marco cắt ngang ý nghĩ của tôi. "Kia có phải là Người Chim kỳ dị của tụi mình không ta?"

Tôi nhìn theo hướng Marco chỉ. Đang là buổi chiều, trời đang dần tối lại. Những đám mây thẫm giăng đầy báo hiệu trời có thể sắp mưa. Và in giữa bầu trời xám xịt là một bóng chim lớn.

Dẫu đứng từ xa, cũng có thể nhận ra đó là một con chim săn

mồi.

"Có thể, mình hổng chắc lắm." Tôi nói. "Nếu đó là Tobias, cậu ấy sẽ ra hiệu cho tụi mình."

"*Hắn ta* đang tới gần đó." Marco nói.

"Ừ, thấy rồi." Tôi nói. Tự dưng tôi linh cảm Tobias đang mang đến tin xấu. Mà tôi chẳng muốn nghe thêm một tin xấu nào nữa.

Tobias truyền tin đến tôi bằng ý nghĩ.

<Jake, Marco.>

"Thấy chưa, tui biết ngay là *hắn* mà." Marco nói.

Tụi tôi không thể trả lời Tobias. Cậu ấy đang ở quá cao và không thể nghe tụi tôi nói theo cách thông thường. Mà muốn truyền tin bằng ý nghĩ thì hoặc bạn phải biến hình, hoặc bạn là một người Andalite.

<Mấy bồ phải khẩn trương lên.> Cái cách Tobias truyền ý nghĩ vào đầu tôi thể hiện sự căng thẳng và mất bình tĩnh.

<Biến hình thiệt lẹ, mấy bồ hiểu chứ?>

Tôi nhìn Marco. Cậu ta thở dài.

"Ba tui chắc vẫn chưa về. Có thể sử dụng nhà của tui." Marco nói. "Cũng gần tới rồi…"

<Tui sẽ đi gọi mọi người.> Tobias nói. <Rồi tụi mình sẽ gặp Ax. Tui sẽ đuổi kịp mấy bồ khi mấy bồ đã biến hình xong.>

"Nghe có vẻ gay go đây." Tôi thì thầm.

"Rõ là vậy rồi." Marco tán đồng.

Vừa bước vô nhà, Marco đã cất tiếng.

"Ba ơi! Ba có ở nhà không vậy? Con dọn dẹp bàn làm việc của ba nhe." Marco nháy mắt với tôi. "Hì hì, nếu ba tui ở nhà, nghe câu này bảo đảm sẽ chạy ra ngay."

Không có tiếng trả lời. Căn nhà rất yên tĩnh.

Tụi tôi đi lên lầu để vào phòng Marco, đi qua mấy tấm hình chụp Marco, ba và mẹ cậu ấy - người mà ai cũng nghĩ là đã qua đời.

Marco mở toang cửa sổ phòng ngủ. Gió thổi nhẹ. Trời sắp mưa…

"Vô việc thôi." Tôi vừa nói vừa cởi phăng giày, vớ, áo ngoài, chỉ chừa lại bộ đồ biến hình, Marco cũng làm y chang.

Tôi tập trung tâm trí nghĩ về con chim ưng Peregrine mà tôi đã hấp thu ADN.

Tôi tập trung tâm trí để sự thay đổi có thể bắt đầu.

Lông chim dần dần xuất hiện trên da tôi. Trông cứ y như có một người vô hình vừa đắp chúng lên người tôi vậy.

Cái sàn phòng chẳng lấy gì làm sạch sẽ của Marco dâng lên vùn vụt trong khi người tôi mau chóng thu nhỏ lại như một ngọn nến đang cháy thiệt lẹ. Cảm giác hệt như đang rơi nhưng không bao giờ chạm đất.

Chà chà, trong trường hợp này, nghĩa là rơi mà không chạm

vào một chiếc vớ trắng rất ư là bẩn.

"Mèng ơi," tôi lên tiếng. "Marco, ít ra bồ cũng đừng quăng quật mấy đôi vớ dơ này chứ?"

"Thôi mà, tui đã *thấy* phòng bồ rồi. Thấy cả đám tã lót vương vãi nữa đó."

Anh chàng còn muốn nói nhiều nữa, nhưng vừa khi đó, cái lưỡi của Marco rút lại thành lưỡi chim nhỏ xíu. Vậy nên chỉ nghe líu ríu: "Vương vá…á…á…"

Trời ạ, bây giờ trong mắt tôi, chiếc vớ nhỏ đã 'hóa' thành tấm chăn to đùng. Còn may là chim ưng không thính lắm trong chuyện mùi vị.

Môi tôi cứng lại như móng tay và thu dần thành hình mỏ chim sắc nhọn. Thiệt là kì và khó chịu nữa khi cái mỏ lớn dần, hệt một cái mũi khổng lồ.

Chân tôi biến mất, thay dần bằng những móng vuốt sắc lẻm.

Bộ xương óc của tôi thu nhỏ lại. Xương vai của tôi hõm lại, trong khi các xương còn lại biến mất.

Bộ lông chim phủ lên da thịt tôi bắt đầu mọc theo kiểu… ba chiều. Grrr, nhìn mà ghê, cứ như da tôi đang nứt nẻ ấy. Không chỉ vậy, có cảm giác da tôi đang tróc từng lớp với tốc độ kinh hoàng. Từ mỗi lớp tróc lại mọc thêm một lớp lông chim.

Chủ yếu là lông xám.

Tôi nhìn vào Marco với ánh mắt có độ sắc sảo cỡ… rađa của Không lực Một Hoa Kỳ.

Cậu chàng cũng nhìn lại tôi với đôi mắt của ó biển. Chảnh dễ sợ.

<Ra ngoài cho thoáng đi.> tôi đề nghị.

Tôi đập cánh hai lần và bay về phía bệ cửa sổ.

<Lần trước khi tui ở trong lốt ó biển, một con chim ưng đồng bọn với bồ nhào tới định cho tui một vố.> Marco cảm thán, nghe rất chi là phẫn nộ, cứ làm như đó là lỗi của tôi không bằng.

<Đừng lo, Marco, mình sẽ bảo vệ bồ.> tôi nói, tự biết rằng câu này nhất định sẽ khiến cậu ta nổi điên lên.

<Bảo vệ tui? Thôi nhe, lo thân bồ trước đi. Coi bồ có theo kịp tui không mà đòi bảo vệ…>

Tôi dang rộng cánh và cảm nhận được làn không khí đang nâng mình lên. Tôi đập cánh nhiều lần và bay thẳng về phía trước. Đã thiệt.

Tôi đập cánh thiệt mạnh để lấy độ cao. Đập cánh khó ghê lắm. Đâu có phải cứ làm chim là tự khắc biết đập cánh đâu…

Khi Marco và tôi đã đạt đến độ cao khoảng 50 thước thì Tobias xuất hiện đằng sau tụi tôi.

<Bay theo tui nha.> Tobias bảo.

<Bay tới đâu?> tôi hỏi, hơi cáu kỉnh một chút.

<Tới cửa hàng tạp hóa Safeway.>

<Hả, bồ điên rồi chắc?> Marco nói giọng châm biếm. <Cửa hàng tạp hóa? Bộ ở đó đang bán giảm giá thức ăn cho chim à?>

<Thôi mà, Marco.> Tobias nói. <Hổng phải chuyện ăn uống. Cửa hàng này hình như đang bán… các quan chứa Mượn xác đấy.>

3 giờ 51 phút chiều.

Thiệt đã khi được tự do sải cánh trên đầu bao nhiêu con người nhỏ bé. Người đi thiệt là chậm. Họ đi trên vỉa hè với dáng vẻ rất đơn điệu, cứ trái-phải rồi lại tiến-lùi.

Chim thì bay theo kiểu ba chiều cơ, mà khi đang bay thì có biết bao chuyện xảy ra. Nào là nhiệt độ không khí, gió thổi, lúc nào quanh mình cũng là gió, không khí nóng ấm, và cả nhiệt độ ẩm thấp nữa…

Tôi chỉ biết rằng được bay là cảm giác tuyệt nhất trên đời.

Marco và tôi bay cùng Tobias một lúc thì nhận ra có hai bóng chim đang bay về phía tụi tôi: Rachel và Cassie.

<Tản ra đi.> Tobias khuyến cáo. <Tụi mình vẫn có thể nhìn thấy cùng một mục tiêu dù ở xa nhau mà.>

Tobias có lý do để khuyến cáo điều đó. Chim ưng và diều hâu chẳng bay chung với nhau bao giờ. Và bởi vì chim nhìn được rất xa, tụi tôi có thể nhìn được mọi vật ở khoảng cách một phần tư dặm.

Tôi muốn bay lên cao vì không khí xung quanh ngộp quá. Trong nhóm, sải cánh của tôi nhỏ nhất. Khi lao xuống tấn công, tôi nhanh hơn các bạn rất nhiều. Nhưng khi phải đùa giỡn với từng làn gió thế này thì tôi chịu, oải lắm.

Tôi tách khỏi Marco, lượn vòng sang phải và nhìn về phía Tobias. Tôi cần giữ một khoảng cách để ý nghĩ của các bạn có thể truyền đến tai tôi.

<Tốt rồi.> Tobias nói. <Mấy bồ có thấy chiếc xe hơi dưới kia không?>

Đang tận hưởng làn gió dễ chịu vừa đến, tôi bay vọt lên và ngoái nhìn xuống. À, thấy rồi.

<Bên trái chỗ đậu xe… cửa hàng tạp hóa phải không?> tôi hỏi mà thấy bối rối quá. Nhìn từ trên cao, hầu như nhà nào trông cũng giống hình chữ nhật. <Ê, hình như đang cháy à?>

<Nhìn kỹ hơn đi.> Tobias khuyên tôi. <Có thấy tấm nhựa bên vách trái cửa hàng không? Thấy cái cách gió đang thổi vô nó không?>

<Có vẻ toàn bộ mảng tường trái bị đục khoét hay sao ấy.> Rachel trong lốt đại bàng đầu bạc lên tiếng. Nhỏ đang bay phía trên tôi và hướng về phía Tây.

<Chính xác.> Tobias đồng ý. <Bây giờ mấy bồ thử nhìn bãi đậu xe coi. Có thấy dấu hiệu gì không?>

Tôi thấy có những đường máng dài cày trên mặt đường. Những đường máng dài này được sắp xếp thẳng thớm hướng về bờ

tường của cửa hàng tạp hóa. Hơn chục công nhân đang cấp tốc dựng một bức tường bằng gỗ dán để che cái lỗ hổng kia.

Bất thình lình, tôi chợt nhận ra… Tôi đoán cả Marco cũng vậy.

<Ôi, trời ơi.> Marco lên tiếng.

<Có cái gì đó đã chuyển động rất nhanh, trượt băng qua bãi đậu xe của cửa hàng, đụng vô bức tường, khoét sâu và tạo thành đám lửa.> Tôi nói.

<Chính xác. Nếu đứng dưới đất, sẽ chẳng phát hiện ra chuyện này được đâu.> Giọng Tobias đầy vẻ tự hào. <Nhưng là chim sẽ thấy rất rõ.>

<Chắc chắn nó phải xảy ra trong đêm.> Cassie nói. <Băng không sẽ có xe hơi trong bãi đậu xe.>

<Mấy bồ còn chưa thấy màn hay nhất đâu.> Tobias nói giọng bí mật. <Bây giờ từng người một sẽ bay về hướng đó. Thử xem ai phụ trách toán dọn dẹp nha.>

Tôi đập cánh thật dứt khoát và bay về phía cửa hàng đang mịt mù khói.

Tôi chỉ thấy thoáng qua gương mặt người đàn ông đang chỉ huy nhóm thợ. Trời ạ, không thể tin được những gì tôi vừa thấy!

<Chapman?> tôi hỏi.

<Chapman.> Tobias xác nhận. <Ổng đã ở đây suốt cả ngày.>

Chapman là thầy hiệu phó ở trường tụi tôi, và là một quan lớn của bọn Mượn xác - một nhân vật rất quan trọng trong kế hoạch xâm lược Trái Đất của bọn Yeerk.

<Sao tự dưng một ông hiệu phó lại xắn tay áo đi lao động chân tay thế này nhỉ?> giọng Cassie đùa bỡn.

<Chắc chắn phải có lý do rất hệ trọng.> Rachel nói. <Họ đang làm việc hối hả. Và nhìn kìa! Tên mặc áo khoác dài đằng kia! Trên mái nhà. Mình vừa thoáng thấy trong áo hắn có giấu súng.>

Có sáu, bảy người, cả nam lẫn nữ, ở trên mái của cửa hàng. Cái nhìn của họ sẽ khiến bạn liên tưởng đến nhân viên mật vụ của tổng thống.

<Chúng đang rất căng thẳng.> Cassie nhận xét. <Thậm chí e sợ. Cứ nhìn cách chúng di chuyển, cách chúng ứng xử thì biết. Có ai đó đã khuấy động bí mật, và bọn này rất sợ điều đó.>

<Chúng ta làm gì bây giờ, thưa sếp?> Marco hỏi tôi.

Mọi người cư xử cứ y như tôi là người lãnh đạo nhóm vậy. Thiệt tình tôi không tự cho mình là sếp của ai cả. Nhưng… có điều, khi bạn bè đối xử với ta như một ông sếp, ta sẽ bắt đầu cư xử như thể mình là sếp vậy, nghĩa là bắt đầu ra quyết định, ngay cả trong thời điểm ta chỉ đang mò mẫm đoán thôi.

<Kế hoạch ra sao đây?> Rachel hỏi.

CHỚP SÁNG!

Chiếu thẳng vào mặt tôi!

Giữa đậm đặc bóng tối, chỉ thấy loé sáng một đôi mắt.

Một cái mõm mở to để lộ hàm nanh dài, cong.

Đó là hình dạng của một con mèo cực lớn. Sư tử? Báo đen?

Trong một giây, nó nhảy xổ vào tôi, hàm mở rộng và rồi…

CHỚP SÁNG!

<Chu choa!> tôi hét lên.

<Chuyện gì thế? Thấy gì ghê lắm à?> Tobias hỏi.

<Anh Jake? Có nghe em nói không? Kế hoạch sao đây?> giọng Rachel có vẻ hơi khó chịu.

Tôi vẫn đang bay trong lốt chim. Tôi vẫn thấy rõ phía dưới là cửa hàng tạp hóa.

Nhưng sao tôi thấy lúng túng quá. Đầu óc tôi không sao quay trở về thực tại được, nó vẫn như đang ở trong một khu rừng nào đó tôi chưa từng biết. Tôi vẫn đang thấy trước mặt mình là đôi mắt của một quái vật. Điều gì đã xảy ra với tôi vậy? Tôi điên rồi sao?

<À… à… có lẽ tụi mình nên quan sát kĩ thêm chăng?> tôi cố nói vài lời.

<Đúng vậy. Ta phải nghĩ kế hoạch thôi. Bắt đầu đi.> Rachel nói, vẫn với giọng nhiệt tình thường ngày.

<Rachel, sao lúc nào nghe bồ nói *bắt đầu thôi* là máu tui liền đông cứng lại vậy ta?> Marco hỏi.

<Tại sao á? Chắc tại bồ yếu tim đó mà!> Rachel đáp lại.

<Thôi bỏ đi mà. Bọn chúng đang cố thu dọn vết tích thật nhanh.> tôi nói. <Có lẽ tụi mình nên bắt đầu vào tối nay.>

<Tối nay á?> Rachel hỏi. <*Tôi nay*?> giọng nhỏ nghe ỉu xìu hẳn.

<Tốt quá.> Marco nói giọng châm biếm. <Lại thêm một sứ mạng nữa phải hoàn thành.>

Marco à, tôi thầm nghĩ, *Có thể sứ mạng này sẽ chẳng đi đến đâu, bởi người lãnh đạo không còn tỉnh táo nữa rồi.*

Dĩ nhiên, tôi không nói ra điều đó. Đấy, khi bạn là sếp, bạn không được phép tỏ ra mất trí.

4 giờ 40 phút chiều.

<Tui ghét mấy thứ này quá.> Marco làu bàu. <Tui ghét phải làm việc vội vã.>

Tụi tôi hạ cánh cũng khá hoàn mĩ xuống đám lá thông trong rừng. Tất cả bắt đầu hoàn hình, riêng Tobias bay đi tìm Ax.

<Mình còn nhớ lần trước, dù vội vã, kế hoạch đảo lộn lung tung nhưng tụi mình vẫn sống sót đó thôi.> Cassie nói.

"Xém chết chứ bộ." Marco nói khi đã hoàn hình gần xong.

"Chỉ là một cửa hàng tạp hóa thôi mà." Rachel nói, nhún vai. "Có gì khó đâu?"

"Làm sao vô được trỏng?" Marco nhìn tôi.

Tôi nhìn Cassie. "Bồ có ý gì hay không?"

"Tụi mình đã có vài mẫu biến hình có thể dùng vô việc này." Cassie nói. "Như Rachel nói, đó là một cửa hàng tạp hóa. Một cửa hàng cháy tan hoang, nhưng vẫn là một cửa hàng. Trong đó hẳn có gián, chuột, ruồi…"

Vừa lúc đó, có tiếng ai đó đang chạy, dẫm lên các bụi cây thấp. Đó là Ax, tiếng chạy vừa thân thiết lại vừa nghe kì dị.

Tụi tôi vừa kịp nhận ra Ax, thì ảnh đã thúc chân sau và bay qua đầu tụi tôi cái một.

Ax đáp xuống thật đẹp và quay lại nhìn tụi tôi.

<Chào các bạn.> Ax cất lời. <Tobias cứ giục tôi phải nhanh lên.>

Tobias sà xuống đậu trên một cành cây. Chà, trông tự tin ghê chưa. Anh chàng ung dung rỉa bộ lông của mình, rất điệu.

"Chào Ax!" tôi nói. "Tobias nói gì với bồ vậy?"

<Tất cả. Tôi đoán chúng ta sắp sửa theo dõi bọn chúng kĩ hơn, đúng không?>

"Bồ đoán đúng đó." Marco gật gù. "Bồ thích biến hình thành ruồi hay gián nào?"

<Tôi sẽ làm theo mệnh lệnh của hoàng tử Jake.>

"Ax, làm ơn đừng có gọi mình là hoàng tử." Tôi ngán ngẩm nhắc Ax, dễ đã đến lần thứ một ngàn.

<Vâng, thưa hoàng tử Jake.>

Ôi, lại nữa rồi, thật ngán cho Ax quá đi…

"Tụi mình phải đột nhập vô tiệm Safeway." Tôi nói. "Chỗ cả bọn biến hình sẽ xa đấy. Sẽ phải băng qua đường, vì nó nằm phía sau khu nhà trọ. Sẽ không ai phát hiện ra đâu, nhưng tụi mình sẽ phải mất thời gian để bay tới cửa hàng. Gay đó, vì phải băng qua bốn luồng xe."

“Trời ạ, sao con phải chịu khổ ải thế này?” lại giọng ai oán của Marco. “Tui hổng biết lại có nhiều đoạn trường như vậy. Tui muốn bỏ phiếu lại, có được không đây?”

“Tụi mình có bỏ phiếu hồi nào đâu.” Rachel nói. “Nhưng ngay cả bỏ phiếu, bồ cũng sẽ bỏ phiếu tán thành thôi.”

“Làm sao bồ biết tôi sẽ bỏ phiếu thế nào?” Marco vặc lại.

Rachel mỉm cười. “Bởi vì mình sẽ bỏ phiếu tán thành. Và một tên con trai sẽ chẳng khi nào muốn con gái giễu mình là nhát gan cả.”

“Bồ hay nhỉ, cứ làm ra vẻ như là hiểu tui rõ lắm ấy.” Marco nói. “Thiệt rủi, bồ cũng… hiểu tui chút chút.”

“Cả gián lẫn ruồi đều không có đôi mắt tốt đâu.” Rachel nhấn mạnh. “Mà tụi mình lại rất cần phát hiện tất cả những gì có trong cửa hàng.”

“Ừ, nhưng còn phải vượt qua bốn luồng xe nữa đó. Hổng biết bồ thì sao, chứ mình thì chỉ muốn bay trên đầu xe hơi thôi. Cứ nghĩ tới việc đi bộ là mình thấy ngán rồi.” Cassie nói.

“Than ôi, còn đâu những tháng ngày tươi đẹp!” Marco ca cẩm.

Cassie nháy mắt nhìn anh chàng, rồi nói tiếp: “Chắc chắn trong cửa hàng vẫn còn ê hề đồ ăn được. Mà đồ ăn ở trỏng chắc ôi rồi, vì có lẽ là tủ lạnh của cửa hàng không còn hoạt động nữa. Mà còn ai hâm mộ mấy món ôi thiu ngoài các chàng ruồi?”

<Có lẽ mình nên giúp mấy bồ.> Tobias lên tiếng.

“Trong bóng tối, e là tầm nhìn của bồ cũng chỉ tương đương người bình thường thôi.” Tôi giải thích. “Lúc tụi mình đến đó, trời sẽ tối lắm.”

<Còn có ánh đèn xe hơi… đèn đường… mình chỉ muốn giúp thôi mà.>

Đôi khi, Tobias trở nên cáu kỉnh vì không thể dự phần vào các sứ mạng nguy hiểm của cả Hội. Tôi hiểu và rất thương Tobias. Nhưng cuộc sống là vậy mà… Tôi sắp sửa thốt lên câu ấy thì Cassie xen vào.

“Tobias, chỉnh nhờ bồ mà bọn mình mới biết chuyện này. Bồ đã phát hiện ra và chỉ cho bọn mình. Tụi mình chỉ làm phần việc còn lại thôi mà.”

Cassie luôn biết cách hàn gắn những nỗi tổn thương. Nhưng Tobias vẫn có vẻ hờn dỗi. <Mình vẫn sẽ đi theo mấy bồ.> cậu ta nói.

“Được rồi.” Tôi vỗ tay, cố ra vẻ hồ hởi. “Tụi mình sẽ hóa thành ruồi nha. Còn giờ thì ai về nhà nấy đã. Hẹn gặp ở đằng sau khu nhà trọ…” tôi nhìn đồng hồ. “Lúc 7h45 nha. Tụi mình sẽ biến hình thật nhanh, vô ra Safeway chỉ trong vòng 10 phút rồi quay về nhà ngay.”

“Cơ khổ.” Marco càu nhàu. “Sao mỗi lần thấy bồ hăng hái là tui lại uể oải, Jake ạ. Mấy lúc đó, tôi biết ngay là bồ đang lo lắng. Xem nào, tui biết tỏng là bồ sắp ra vẻ hùng dũng đây.”

“Còn ba tiếng nữa là đến giờ bay.” Tôi nói và cố nở một nụ cười tự tin.

“Xem như tụi mình toi rồi.” Marco nói.

5 giờ 15 phút chiều.

"Chào ba, mọi việc thế nào rồi ạ?" tôi lên tiếng khi về đến nhà. Ba tôi đang cầm remote điều khiển tivi trong tay.

"*Thế nào* là sao?" ba tôi hỏi lại vẻ ngạc nhiên. "Tối nay có quyền Anh đấy. Ba đã phải đóng 40 đô-la để xem. Sẽ phải mua khoai tây, đậu rán, bia cho ba, soda cho con và anh Tom…"

Tôi vỗ trán mình! Trận quyền Anh! Tôi đã quên khuấy sự kiện quan trọng này. Ồ, chẳng phải tôi mê quyền Anh gì cho cam. Nhưng việc ba dám chi đến 40 đô-la để xem một trận đấu trên tivi quả là chuyện lớn đấy. Cùng xem là một hình thức thể hiện tình cha-con, tình cảm của những người đàn ông. Sẽ có ba, anh Tom và tôi, mà cũng có thể sẽ có thêm một, hai người bạn đồng nghiệp của ba nữa.

"*Tối nay* ạ?" tôi hỏi. "Mấy giờ hả ba?"

"Ừ, vô trận lúc 7h. Làm bài tập ở nhà ngay đi. Nhớ ăn nhiều rau vào cho mẹ vui, sau đó thì ra ghế salon…"

Tôi tính toán lẹ trong đầu. Trận quyền Anh sẽ bắt đầu trong khoảng một giờ nữa. Lần trước, trận chung kết chỉ kéo dài trong ba hiệp. Có lẽ tôi sẽ còn khoảng ba mươi phút để biến hình và bay đến khu nhà trọ.

Mình chuồn đi sớm có được không nhỉ? Hừm, chắc ba sẽ không tin bất kì lời giải thích nào đâu…

"Tuyệt quá." Tôi bảo ba. "Con sẽ ra ngay. Ba đừng ăn hết đậu đó nha."

Mẹ tôi bước vào phòng khách. "Tôi có được hân hạnh tham gia không nhỉ?" giọng mẹ có vẻ hài hước. "Chả biết từ khi nào căn phòng này lại trở thành lữ quán của đàn ông vậy?"

"Lữ quán chỉ hoạt động lúc 7h tối." Ba tôi đáp. "Trước giờ đó, chúng tôi vẫn hoan nghênh phụ nữ ghé thăm. Đặc biệt nếu người phụ nữ đó nhớ mua khoai tây chiên về nhà."

"Khoai tây chiên? Em tưởng anh thích ăn cà-rốt và nấm?"

Cả ba và tôi trố mắt nhìn mẹ.

"Em đùa đấy." Mẹ tôi nói. "Đùa đấy mà. Em mua khoai tây chiên rồi. Pete và Dominick sẽ đến chứ?"

"Có, nhưng em không cần tiếp đãi họ đâu." Ba tôi đùa. "Bạn anh được vào xem miễn phí là may lắm rồi."

Tôi xem qua những bài tập ở nhà, lòng thầm hi vọng trận đấu sẽ chỉ diễn ra trong hai, ba hiệp như thường lệ. Xem bài thế này cũng có cái hay: nó khiến tôi không phải suy nghĩ nhiều. Suy nghĩ nhiều chỉ tổ làm cho mình thêm lo lắng thôi, mà như vậy thì chả giải quyết được chuyện gì.

Lúc cả gia đình tề tựu đông đủ để chuẩn bị xem đấu tôi thấy anh Tom cũng có vẻ nóng ruột. Tôi có thể đoán vì sao.

Tom cũng đang định ra cửa hàng tạp hóa, y như tôi vậy.

Anh Tom và tôi đang ở trong cùng một trận chiến, nhưng ở hai bờ chiến tuyến.

Ở đâu đó trong đầu Tom, nơi một góc khuất bẹp dí nào đó, con người thật của ảnh vẫn còn sống. Bị giam cầm. Bất lực. Nhưng vẫn còn khả năng nhìn, nghe và suy nghĩ.

Không biết ảnh có cảm giác thế nào khi chứng kiến qua đôi mắt đã không còn thuộc về ảnh nữa nhỉ? Ảnh có còn cảm nhận được niềm vui nào nữa không?

Những suy nghĩ đó khiến tôi thấy vừa nao lòng vừa phẫn nộ đến phát điên lên được…

Ba tôi và các bạn của ông đang nói chuyện ầm ĩ, vì thế không ai để ý Tom đang nhìn đồng hồ tay và tôi cứ chốc chốc lại nhìn vào bếp - để nhìn giờ trên cái đồng hồ treo tường.

Ôi, đã hiệp thứ bảy rồi mà mấy ông võ sĩ vẫn cứ đấm nhau túi bụi. Tôi quyết định cùng lắm đến hiệp thứ tám, tôi sẽ phải tìm cớ rút lui thôi…

Đến hiệp tám, ô hô, xuất hiện quả đấm móc như trời giáng.

"Trời ạ, chắc đau lắm đây." Ba tôi xuýt xoa.

"Tôi cá năm đô-la là anh chàng sẽ nằm sàn cho xem!" chú Dominick, bạn của ba tôi, hồ hởi nói.

Chú ấy đoán đúng. Người võ sĩ lảo đảo, cố lấy lại thăng bằng nhưng rồi quy xuống. Và thế là trận đấu kết thúc.

7h45. Tôi đã muộn rồi.

Tôi rút vội cuốn băng video thu lại trận đấu ra khỏi đầu máy. "Ba ơi, con mang băng này đến cho Marco xem nhe."

"Gần tám giờ rồi. Trời tối lắm." Ba tôi nhăn mặt.

Anh Tom phụ họa liền.

"Đúng đấy, anh sợ em sẽ lạc mất. Mà như thế thì nguy lắm, anh sẽ quậy tưng phòng em lên cho coi."

Đó là câu đùa anh Tom vẫn thường dùng. Nhưng đi nhiên, bây giờ đó chỉ là lời nói máy móc phát ra từ tên Yeerk trong đầu ảnh.

Trong một khoảnh khắc, suýt nữa tôi thốt lên: "Anh Tom này, trong cửa hàng tạp hóa có gì bí mật thế? Cho em biết đi, em sẽ ở nhà ngay."

Đột nhiên…

CHỚP SÁNG!

Màu xanh. Tất cả đều màu xanh. Một nơi xanh tươi nhất trên Trái Đất: cây, rêu, dây leo, dương xỉ. *Tất cả* đều tuyền một màu xanh.

Marco cũng ở đó. Cùng với tất cả các bạn khác.

Tôi nghe giọng của Marco: "…Xin hãy đánh thức con dậy, và đưa chúng con về thực tại."

CHỚP SÁNG!

Tôi lại nghe thấy giọng Tom đùa cợt. Nghe giọng ba tôi bảo: "Đi bộ, không đi xe đạp đâu đấy. Buổi tối thì không được đi xe. Nhất là khi trời sắp mưa."

Cảnh tượng vừa rồi sống động quá. Thật quá. Không giống trong mơ chút nào. Rõ ràng tôi đã ở trong rừng, và nghe cả giọng Marco càu nhàu.

Tim tôi đập mạnh. Mồ hôi tuôn trên trán tôi.

Chuyện quái gì thế nhỉ? Mình bị gì vậy?

Tôi chợt nhận ra Tom đang rời khỏi phòng khách, có vẻ như đang chuẩn bị đi vào nhà bếp. Điều đó đưa tôi quay về hiện tại.

Tôi cầm cuộn băng video, người vẫn còn run vì chuyến đi bất ngờ vừa trải qua. Đến một thế giới khác rồi lại trở về.

Khi quay về phòng mình, tôi vẫn còn nghe ba và các bạn của ba bàn tán về từng hiệp đấu.

Tôi mở toang cánh cửa sổ và bắt đầu biến hình…

Sau khoảng 25 phút bay, tôi đến được khu nhà trọ.

<Mình biết mình đã tới trễ, tha lỗi cho mình nha.> Tôi nói liên hồi khi hạ cánh.

Thế quái nào tôi lại phán đoán sai khoảng cách, và thế là té cái rụp.

<Hạ cánh siêu quá.> Giọng Tobias nghe như đang cười.

"Bồ có sao không?" Cassie hỏi, cuống cuồng chạy đến đỡ tôi dậy. Tôi bắt đầu hoàn hình.

"Không sao." Tôi mở lời ngay khi miệng có thể hoạt động. "Quê thiệt, nhưng mình chẳng sao đâu."

Nơi chúng tôi đang náu rất tồi tàn, chật hẹp. Cửa sổ của nhà trọ làm bằng gỗ dán đầy những hình vẽ nguệch ngoạc. Chai vỡ vương vãi trên đám cỏ dại mọc um tùm, lại còn có cả một máy giặt cũ bị vứt nằm chỏng chơ.

"Tụi mình đến thăm toàn những nơi ác chiến cả." Giọng tôi khô khốc.

Trong thân hình Andalite, Ax đang đứng dựa sát tường. Ảnh đang tập thích nghi với môi trường mới. Người bình thường mà thoạt trông thấy Ax chắc sẽ chạy mất dép. Còn bọn Mượn xác sẽ biết ngay Ax là ai.

"Bây giờ làm gì?" Rachel nhìn tôi và hỏi.

Nhỏ đang chờ tôi nói "Đi thôi!"

Nhưng chả hiểu sao, tôi lại cảm thấy miễn cưỡng. Thậm chí tôi không biết mình cảm thấy thế nào cả. Mọi người nhìn tôi chờ đợi.

Lẽ ra phải nói "Đi thôi!" thì tôi lại nhìn đồng hồ. 8h19. Có điều gì đặc biệt ư?

Ôi, tôi phát điên mất thôi! Tôi đang đánh mất lí trí. Chuyện gì đang xảy ra thế này?

“Có nên làm chuyện này không ta?” tôi tự hỏi và ngạc nhiên vì mình đang nói lớn câu ấy.

“Tại sao không? Chúng ta phải làm chứ.” Rachel cương quyết.

“Một sự ngạc nhiên lớn đây…” Marco thì thầm.

“Coi nào.” Tôi cố xua tan mọi ý nghĩ bi quan trong đầu. “Đi thôi.”

Lẽ ra, tôi có thể bảo tất cả dừng lại, có thể thuyết phục các bạn làm một điều gì khác…

Nhưng tôi đã không làm.

Hay ít nhất, tôi đã trì hoãn vào lúc ấy…

“Biến hình nào!” tôi nói.

8 giờ 19 phút tối.

"Hi vọng tụi mình sẽ không bị xịt thuốc trừ ruồi." Marco nói.

Tôi muốn cười lắm, nhưng tôi rất ghét phải biến hình thành ruồi bọ thế này.

Dù thế giới côn trùng cũng có nhiều chuyện lạ lắm, và đôi khi, càng nhỏ lại càng có ích.

Nhưng có ích không đồng nghĩa với thú vị. Grrr, biến thành một anh gián, nhện, bọ chét hay ruồi còn ghê hơn cả gặp ác mộng hay xem phim kinh dị…

Tôi bắt đầu thu nhỏ lại. Nhưng sao tôi cảm thấy da thịt mình cứng đơ.

Bạn biết đó, ruồi thì đâu có xương. Phần vỏ phía ngoài có chức năng giữ cả cơ thể ruồi thành một khối. Ơ kìa, phần xương người của tôi đang được thay thế bởi một chất gì đó cứng như nhựa.

Cơ thể tôi tách thành từng mảnh nhỏ: đầu, ngực, bụng.

Và khi tôi vẫn còn khá cao, những chân phụ bắt đầu mọc luậy nguậy từ ngực tôi.

Đôi chân thật của tôi khuyu xuống, co rút dần để biến thành đôi chân mới của ruồi. Tôi té úp mặt xuống đất. Hừm, mà thiệt ra, tôi cũng đâu còn khuôn mặt nữa…

Ôi, tôi bắt đầu thấy chung quanh tối lại. Trong một vài giây, tôi như mù hẳn. Và rồi đôi mắt ruồi chớp chớp, và rồi một thế giới lạ lẫm mở ra, như thể tôi đang được xem cả ngàn cái tivi… cùng một lúc. Một ngàn cái tivi đặt sát nhau. Mỗi cái có màu khác nhau, thiệt kì dị. Có cảm tưởng như ai đó đã phá hỏng nút chỉnh màu sắc. Màu vàng hóa thành tím, xanh lẫn sang đỏ, và bạn cứ tưởng đen chính là màu xanh nước biển. Điên quá đi. Cứ như là một đứa bé đang nghịch hộp màu và tô mọi thứ với đủ loại màu sắc.

Ôi, nhưng kinh khủng nhất là cách mà ruồi nhìn từ phía cùng một lúc. Tôi thấy cái ống (mà giờ đây là miệng tôi) ngọ nguậy trước mặt mình. Thấy cả đôi chân nhỏ tí. Lại còn nhúm, grrr, lông mọc sát người. Kinh khủng quá.

Dẫu vậy, khi đã qua được cảm giác ghê sợ lúc đầu, tôi cũng tìm được một điểm tốt khi hóa thành ruồi. Đó là đôi cánh mỏng như tơ mọc ở nơi trước đây là lưng mình.

Ruồi có thể bay!

Và được bay là điều tuyệt vời!

<Tất cả xong chưa?> tôi hỏi.

<Rồi, chỉ có điều tui thấy ghê ghê thế nào ấy.> Marco làu bàu.

Bất chợt… BÙM!

Có tiếng nổ trên khoảnh đất đằng trước tôi. Bụi tung lên, y như có vụ nổ súng.

<Chuyện gì…> Rachel hét lên.

BÙM!

<Trời bắt đầu mưa, thưa quý vị.> Tobias bình tĩnh nói.

Hóa ra, cái tiếng động nghe như súng nổ kia lại là tiếng mưa rơi trên mặt đất.

<Trời ơi, mình cứ tưởng ai đó muốn sát hại cả bọn chứ.> Cassie thở phào.

<Phải tập quen dần thôi.> tôi nói.

Tôi đảo người và dang cánh. Ngay lập tức, tôi đã bay lên. Hừm, không giống như cảm giác lúc tôi là chim tí nào. Một con chim phải tập trung lắm mới cất cánh được. Còn ruồi thì cứ là vô tư. Nói *bay* và thế là một giây sau, ruồi đã có thể ở một độ cao nhất định.

Qua cái hình ảnh chuyển động như thể của cả ngàn cái tivi, tôi nhận ra các bạn tôi cũng đã bay lên. Ôi trời, nhìn tụi nó bay mà ái ngại. Những đôi cánh tí xíu không thể chịu nổi sức nặng của một hạt bụi.

Nhưng dẫu sao thì ruồi cũng vẫn *có thể* bay.

Tôi phóng lên cao. Như tên lửa!

<Ha ha ha!> Rachel hớn hở. <Tuyệt quá đi!>

<Đã thiệt đó.> Marco tán đồng. <Tobias nè, được bay thiệt là thú ghê đi há!>

<Có thể.> Tobias bình thản. <À, tui hổng muốn làm mấy bồ buồn, nhưng mà mấy bồ đang đi sai hướng đấy.>

<Sao cơ?>

Tobias bật cười.

<Phải rẽ trái. Rẽ trái và lấy thêm độ cao đi. Khi đó mấy bồ sẽ thấy ánh đèn xe hơi trên đường.>

Nếu còn miệng, chắc tôi đã mỉm cười. Hóa ra tụi tôi đang bị bản năng ruồi chi phối. Đấy, trong lốt ruồi, tụi tôi đã ngửi thấy mùi thức ăn thiu và thế là cứ bay thẳng về cái hướng 'hấp dẫn' đó.

Tụi tôi bay theo Tobias. Tôi phóng lên cao hơn, và rồi…

<Ôi chao, xe hơi đó sao?> Cassie ngạc nhiên hỏi cả bọn.

<Mắt ruồi nhìn được tia cực tím.> Ax nhận xét.

Trong mắt loài ruồi, xe hơi trông như những ánh sao băng rực rỡ vụt qua. Cả con đường là một dải chuyển động dài khiến bộ óc của ruồi thấy oải.

<Hãy bay phía trên xe hơi.> Tobias nói.

<Tại sao phải thế?> Ax hỏi.

<Phải đề phòng kính chắn gió của xe.> Tobias nghiêm nghị. <Một kính chắn gió chuyển động với tốc độ 60 dặm một giờ không khác gì máy chém đối với ruồi.>

<Có lý.> tôi tán đồng. <Bay cao hơn nào.>

Tôi rướn đôi cánh và phóng lên cao.

Ấy vậy nhưng con ruồi-tôi lại không muốn thế. Ruồi quen sống gần mặt đất vì chỉnh ở mặt đất mới có thức ăn cho ruồi. Mà phận ruồi thì chỉ quan tâm đến chuyện ăn uống thôi.

<Trời mưa nặng hạt hơn rồi đó.> Tobias nói.

Tôi thấy có nhiều hạt mưa hơn. Trông như những ánh sao băng lấp lánh to gấp ba lần tôi. Chúng rơi lả tả quanh tôi.

Mưa càng lúc càng lớn.

Những hạt mưa cũng nặng hơn, và rơi gần tôi hơn.

<A… a… a>

Tôi chao đảo.

Người tôi chới với, sao thân hình tôi cứ như bị dính keo thế này.

Nước! Chỉ là nước, nhưng lại dính chặt vào người tôi như keo dán.

Mệt quá. Tôi bay lờ đờ. Rồi thì lại xoay một vòng và bay cao hơn.

<Nè, mấy bồ,> tôi phàn nàn. <Mình lại có thêm một lý do để hổng thích trời mưa.>

<Cố lên đi.> Tobias nói. <Trời mưa lớn quá. Phải hạ cánh thôi.>

ỤP!

Một giọt mưa vỗ vào người tôi. Trời ơi, hệt như bị xe tải đụng. Tôi quay cuồng trong không trung.

<A… a… a>

<Jake, bồ có sao không?> Cassie thét lên.

Một lần nữa, đôi cánh của tôi lại đập và giúp tôi lấy lại thăng bằng. Nhưng đột nhiên…

Hình như tôi đang ở giữa một biển CHỚP SÁNG.

Tím! Đỏ! Xanh!

Xanh ư?

Ôi, từng sợi lông trên cơ thể tôi cảm thấy nó rõ mồn một, cả đôi mắt tôi cũng nhìn rõ.

Cái gì đó đang chuyển động! Rất nhanh! Rất lớn!

Một bức tường xô thẳng vào tôi với tốc độ kinh hoàng! Cả một ngọn núi khổng lồ và dốc. Một ngọn núi màu sắc kì lạ, đang di chuyển với tốc độ 60 dặm 1 giờ thẳng về phía tôi!

Đó là kính chắn gió xe hơi!

<Mẹ ơi, cứu con!> Tôi hét lên.

8 giờ 25 phút tối.

<A… a… a> tôi thét lên hãi hùng. Kính chắn gió đang xoèn xoẹt lao về phía tôi.

CHỚP SÁNG!

Khu rừng! Tiếng chuyển động trong các bụi cây!

Một cánh tay giơ lên.

Cánh tay của *một đứa trẻ*!

Một ngọn giáo phóng vút qua!

Nó phóng về phía tôi. Mũi giáo bằng tre, đen ngòm vì có tẩm thuốc độc.

Nó xuyên qua da. Tôi bị tử thương rồi.

Tôi bị…

CHỚP SÁNG!

Ngọn giáo! Ôi không, *kính chắn gió!*

Đôi cánh tôi đập liên hồi kì trận. Nhưng vẫn chưa đủ nhanh.

Một ngọn gió thổi thốc tôi về phía kính chắn gió. Tôi gắng cưỡng lại, rồi thì… trong một giây, ngọn gió ấy bỗng trở thành tấm thảm thần kì.

Sức mạnh của đôi cánh, luồng gió… Ôi, tôi chỉ cách tầm sát thương của kính chắn gió khoảng một milimet!

Tôi có thể thấy gương mặt của những người đang ngồi trong xe.

Tôi thấy ánh mắt họ khi tôi bay qua.

<Anh Jake, anh hổng sao chứ?> Rachel hỏi.

<Ừ, chỉ suýt đi đời thôi. Nhưng anh vẫn còn sống. Chà, đúng là xe hơi cần phải đi chậm hơn. Có lẽ phải cấm xe hơi chạy quá 10 dặm một giờ.>

Tụi tôi băng qua đường, bỏ lại đằng sau các ánh đèn chói lòa. Cả đám tụi tôi đều bị mưa làm chao đảo…

Tôi bắt đầu ngửi thấy mùi của tiệm tạp hóa.

Đã bảo ruồi thì rất thính với thực phẩm mà.

Bây giờ, tụi tôi không còn cần Tobias dẫn đường nữa. Lúc này, cơ thể ruồi đang sục sôi đòi hỏi được ăn.

Tôi vẫn đang chao đảo bởi hai hình ảnh đáng sợ của kính chắn gió và ngọn giáo ấy. Hình ảnh về khu rừng nọ thật đến phát sợ. Tôi cảm nhận rõ ràng mọi thứ. Cảm nhận được sức nóng, độ ẩm trên da, nghe tiếng côn trùng vo vo quanh mình. Tôi cảm nhận…

Nhưng bây giờ thì không còn thời gian để nghĩ về chuyện đó nữa.

Tụi tôi đậu lại dưới tấm nhựa che bờ tường đang bị hư hại.

Chà, khi đã vào được bên trong cửa hàng, tất cả đều sáng choang. Những ánh đèn rực sáng tỏa rạng một vầng cầu vồng ngợp ngời đủ màu sắc.

Phía dưới tụi tôi, nhiều người đang đi lại. Máy móc đang hoạt động. Và có cả một đống ê hề thức ăn…

Bọn Mượn xác tống tất cả vào một góc. Nào là giá sách, tủ lạnh, lò, bánh nướng, hoa, gà, đậu, tất cả chất thành đống.

<Chà, cả một thiên đường cho các chú ruồi.> Marco nói.

<Ê, có bao nhiêu là ruồi kìa.> Ax nói. <Chúng ta có nhiều bạn bè đấy chứ.>

Tụi tôi đã đúng khi biến thành ruồi. Phải có đến hơn mười ngàn con ruồi trong cửa hàng này. Tôi có thể nghe tiếng chúng vo ve, ngửi thấy mùi của chúng, thậm chí thấy rõ chúng bay qua nữa…

<Chà, thế này thì chả ai phát hiện ra tụi mình được đâu.> Cassie nói. <Vô trận thôi.>

<Nè, mấy bồ, tụi mình đến đây hổng phải để đánh chén đâu nhe.> Tôi vội nói. <Phải cẩn thận. Ở đây đang diễn ra chuyện gì nhỉ?>

<À há, ở giữa phòng có chuyện quan trọng đấy.> Cassie trả lời. <Bọn Mượn xác đang tụ tập ở đó.>

<Lại gần hơn đi.> tôi đề nghị.

Tụi tôi bay về khoảng giữa của cửa hàng. Có một vật rất lớn ở đó. Chà, thiệt là khó đoán chính xác khi bản thân tôi đang chỉ bé bằng đầu bút chì.

<Gượm đã… mình nghe giọng nói của Chapman.> Cassie nói.

<Giữa đám ồn ào này mà bồ cũng nghe được hả?> Rachel làu bàu.

<Mình có thâm niên làm ruồi nhiều hơn bồ mà.> Cassie nói. <Chapman kia kìa! Mình lại gần hắn đây.>

Tôi không thể thấy Cassie bay hay đậu lại hướng nào. Nhìn chú ruồi nào cũng giống nhau. Nhìn kĩ lại, thấy cửa hàng y hệt một phi trường với các máy bay ruồi đang lượn dày đặc.

<Cassie? Bồ ở đâu?>

<Mình đang ở bên cạnh Chapman. Chính xác là trên đầu hắn. Trên đỉnh đầu ấy.>

<Rời khỏi đó liền đi. Hắn có thể đập nát bồ đó.>

<Chờ chút… Mình đang lắng nghe…>

Tôi cảm thấy lo lắng cho Cassie quá. Không biết chuyện gì đang xảy ra ở đây nhỉ…

<Trời, hổng ngờ được,> Cassie lẩm bẩm.

<Cái gì vậy?> tôi hỏi.

<Trời ơi…>

<Cái gì vậy, nói lẹ đi!> tôi gần như hét lên. <Chuyện gì?>

<Chiến đấu cơ Con Rệp.> Cassie nói. <Loại mới đang được thử nghiệm. Nhanh hơn, nhiều vũ khí hơn…>

<Nó làm gì trong tiệm Safeway này?> Marco hỏi.

<Chắc nó gặp tai nạn.> Rachel nói.

<Mình hổng biết nữa.> Cassie lên tiếng. <Chapman không nói vì sao nó lại ở đây. Hắn chỉ bảo với một tên Mượn xác rằng chiếc Con Rệp phải rời khỏi đây trong vòng ba giờ nữa. Gã kia trả lời là tất cả đã chuẩn bị gần xong, hắn chỉ đang kiểm tra lần cuối. Chắc chắn sẽ rời khỏi đây trong vòng ba giờ nữa. Chapman lại bảo: 'Tốt. Nếu là ba giờ một phút, ta sẽ biến ngươi thành món khai vị cho ngài Visser Ba đó.'>

<Ba giờ nữa ư?> Tobias hỏi.

Tôi ngạc nhiên khi nghe giọng của Tobias trong đầu mình. <Tobias! Mình tưởng bồ đi tìm chỗ núp tạm rồi chứ?>

<Mưa tạnh rồi.> Tobias trả lời tôi. <Mình có thể nhìn xuống dưới cửa hàng. Bọn chúng đã đục một lỗ trên mái nhà để các lính canh trên đó có thể rút xuống nhanh chóng. Có một chiếc thang. Mình đang bay phía trên nè.>

<Bồ nhìn thấy những gì?>

<Một nhóm Mượn xác có vũ trang. Trông chúng khá căng thẳng.>

<Tụi mình phải làm gì bây giờ?> Rachel hỏi. <Trong vòng ba giờ nữa, chúng sẽ chuồn mất tiêu.>

<Giá tụi mình có thể đưa phóng viên truyền hình đến đây.> Cassie trầm ngâm. <Giá mà mọi người được chứng kiến…>

<Bọn Yeerk có rất nhiều tay trong ở các cơ quan truyền thông.> tôi nói.

<Tụi mình có thể đánh cắp chiếc Con Rệp.>

<Đánh cắp? Rồi làm gì với nó?> Tobias thắc mắc.

Tôi cười. <Lái nó thẳng đến Washington, đậu nó trên thảm cỏ Nhà Trắng. Rồi xem bọn Yeerk làm cách nào để che giấu cuộc xâm lăng Trái Đất của chúng…>

Dĩ nhiên là tôi chỉ đùa thôi. Nhưng…

<Ê, kế hoạch được đó.> Rachel nói.

<Ax, bồ biết lái nó không?> Tobias hỏi.

<Tôi là người Andalite. Đó chỉ là tàu của bọn Yeerk. Dù là loại thử nghiệm hay hoàn chỉnh thì công nghệ của bọn Yeerk không phải là quá phức tạp với tôi.>

<Nhưng… tụi mình phải làm liền bây giờ đó.> Cassie nói.

<Đúng vậy, liền bây giờ, phải không anh Jake?> Rachel nói.

<Chiếc Con Rệp không chứa được quá nhiều người.> Ax giải thích. <Thường chỉ có hai phi công. Tối đa là bốn, hoặc năm người, thưa Hoàng tử Jake.>

<Chà, bốn, năm người so với năm chú ruồi. Hơi bị gay đó,

nhưng mà… > tôi nói. Tôi ghét những lúc thế này quá. Những lúc mà trên vai tôi là gánh nặng trách nhiệm vì phải đưa ra quyết định.

<Tui nghe bộ não của Jake đang kêu lạo xạo đó.> Marco chọc tôi.

<Nhưng mà, vẫn còn có một cách.> Tôi nói.

8 giờ 32 phút tối.

<Nào các bạn ruồi, nhào vô chiếc Con Rệp đi.>

Tụi tôi bay xung quanh chiếc tàu một hồi để tìm cửa vào. Bên trong tàu có những hình người mờ mờ. Những kẻ Mượn xác.

Tụi tôi bay thẳng vào trong.

<Mình đếm thấy có năm người.> Rachel nói.

<Đúng như đã dự liệu.> Tôi nói. Tôi cố làm ra vẻ tự tin, để mọi người được yên tâm. Nhưng thật ra, tôi thấy căng thẳng quá. Một kế hoạch vạch ra quá lẹ, lại được dẫn dắt bởi một anh chàng đang có những ảo giác kì lạ. Một kế hoạch thật ngu ngốc. Tôi không dám chắc điều gì. Rất có thể kế hoạch sẽ đi vào ngõ cụt, thậm chí Tobias sẽ hi sinh. Mà cũng có thể là toàn bộ chúng tôi nữa…

Vậy mà Tobias lại tỏ ra rất hào hứng khi được đóng vai trò trọng yếu trong kế hoạch điên khùng đó.

<Tobias, sẵn sàng chưa?>

<Sẵn sàng.>

<Bay quanh phòng một lần thôi nhe.> tôi cảnh cáo.

<Rõ, thưa sếp.>

<Bắt đầu nào!>

Bên ngoài, phía trên cửa hàng, Tobias bắt đầu lấy độ cao. Điều này thật khó thực hiện trong một đêm gió nhẹ thế này. Nhưng Tobias đã sải cánh hướng về cái lỗ hổng trên mái cửa hàng.

<Tới nè!> Tobias hét to và lao xuống thẳng về phía lỗ hổng với tốc độ tối đa.

<Tui vô được rồi.>

Ngay lập tức có tiếng la thét, tiếng ra lệnh.

Tiếng súng nổ…

Bọn chúng đang bắn vào Tobias.

Theo kế hoạch, Tobias sẽ đánh lạc hướng kẻ thù để tụi tôi bay vào trong chiếc Con Rệp. Bọn Yeerk đã từng biết tụi tôi biến hình thành chim. Và hẳn nhiên một chú diều hâu bình thường chẳng len lỏi vào cửa hàng làm gì. Chúng sẽ biết ngay Tobias không phải là chim bình thường.

Chúng sử dụng cả súng máy. Tôi nghe không được tốt lắm, nhưng có thể cảm nhận được rằng cả bầu không khí đang rúng động vì hàng tràng súng.

Có tiếng người kêu to: "Tìm chi viện mau! Đó chỉnh là một tên đạo tặc Andalite!"

Bọn Yeerk tưởng chúng tôi là người Andalite.

Mấy tên trong chiếc Con Rệp chui ra khỏi tàu. Chúng lộ vẻ

khoái trá vì có cơ hội tiêu diệt một 'tên đạo tặc' Andalite.

<Đủ rồi, Tobias! Ra khỏi đây ngay!> Tôi thét. <Mọi người, biến hình mau!>

Trời ơi, sao tôi lại không nghĩ ra điều này chứ? Chắc chắn, bọn chúng biết cách chặn đường thoát của Tobias.

Tôi cố biến hình thật nhanh. Người tôi đang dần lớn hơn, đôi cánh ruồi đang co rút lại.

Tobias không thoát ra được. Chúng sẽ bắt được cậu ấy, dù sớm hay muộn. Tôi cần tìm ra giải pháp…

<Tobias, hướng này.> Tôi thét to. <Bay vào trong chiếc Con Rệp.>

<Không được, như thế chúng sẽ xả súng vào mấy bồ… Ôi, một viên đạn vừa sượt qua tui.>

<Vào ngay đi!> Tôi hét.

<Tuân lệnh.>

Đôi mắt người của tôi đang dần dần xuất hiện. Tôi thấy Tobias đang vụt qua cửa của chiếc Con Rệp. Tôi nhìn sang phía trái. Một sinh vật có chiếc đuôi bọ cạp, chân ruồi, khuôn mặt hao hao giống người đang cố tìm cách điều khiển tàu.

Đó là Ax - đang trong quá trình biến hình.

Thình lình, cửa đóng sập lại.

"Bọn chúng ở trong tàu!" Tôi nghe Chapman rú lên. "Chúng ở trong tàu! Giết, giết!"

Tôi đã gần quay lại hình người, nhưng vẫn còn trong giai đoạn biến hình cuối. Các bạn tôi cũng đang khẩn trương. Cassie, như thường lệ, vẫn là người nhanh nhất. Nhỏ đang săn sóc vết thương cho Tobias.

Ax gần như đã hoàn toàn ở trong lốt người Andalite.

"Ax, cho cất cánh liền đi." Tôi nói bằng miệng của một người bình thường.

<Vâng, thưa Hoàng tử Jake.>

Lần này, tôi không có thời gian nhắc ảnh thôi cách xưng hô đó đi.

<Thiết bị này lạ lắm.> Ax thừa nhận.

PĂNG! PĂNG! PĂNG!

Đạn bắn xối xả vào thân tàu.

Tôi nghe tiếng động cơ khởi động. Qua buồng lái, tôi thấy bọn Mượn xác đang ùn ùn đẩy tất cả vật dụng trong cửa hàng về phía tàu.

"Chúng định chôn sống tụi mình!?" Marco nói.

"Ax, xong chưa?" tôi hỏi.

<Tôi nghĩ… tôi không biết, thưa Hoàng tử Jake. Tôi sẽ thử, nhưng sợ không thực hiện được.>

<Cứ làm đi.> Tôi thét.

Tôi nghe tiếng kêu vù vù. Đèn trong buồng lái bật sáng. Có

tiếng kêu giống còi báo động.

<Đã tìm ra công tắc.> Ax nói.

"Hay quá" giọng của Marco. "Khẩn trương lên."

Chiếc Con Rệp bắt đầu nhấc khỏi mặt đất. Nó bay lên khoảng một thước rồi lảo đảo. Đạn vẫn nổ liên hồi.

Ax xoay cần điều khiển, hướng tàu về phía bức tường bị phá hủy.

<Tấm chắn bằng nhựa kia có chắc không?> Ax hỏi.

"Cứ thử xem." Tôi nói.

Vừa lúc đó…

Tụi tôi té ngửa ra sau. Riêng Ax vẫn đứng yên (ảnh có bốn chân mà). Tốc độ chiếc Con Rệp không thể tin được. Nó bay thẳng về phía trước và chọc thủng tấm chắn nhựa.

Tụi tôi bay qua bãi đề xe, lượn vòng và bay về phía bầu trời đêm xa thẳm.

"Thành công rồi!" Rachel hét lên.

<Xin lỗi về pha tốc độ vừa rồi.> Ax nói. <Tôi quên là loài người có thể té dễ dàng.>

"Giờ thì tụi mình sẽ đến Washington để gặp Tổng thống." Marco nói.

8 giờ 42 phút tối.

Chiếc Con Rệp chật ních. Chủ yếu vì Ax chiếm nhiều chỗ quá.

Tụi tôi tụm lại phía sau Ax. Ánh vẫn đang tìm hiểu bàn điều khiển. Tụi tôi nhìn về phía trước.

<Con tàu này có thiết kế rất lạ.> Ax nói. <Một số lệnh điều khiển đòi hỏi sự tập trung tâm lý cao độ, những lệnh khác thì lại yêu cầu mình phải thật khỏe. Rủi thay, những lệnh đó được thiết kế cho bọn Taxxon. Chúng có nhiều tay hơn tôi.>

"Tụi này có giúp gì được không?" tôi hỏi.

<Cần có người phụ trách ngăn vũ khí.> Ax trả lời.

"Có ngay." Marco nhanh nhảu chồm tới, nhưng tôi lại ở gần hơn.

Tôi lách người vào và đứng bên cạnh Ax. Dĩ nhiên, chiếc ghế dành cho phi công thật ra không phải là ghế. Taxxon là những con rết khổng lồ, thế nên chúng không ngồi được. Ấy vậy mà lại hay, vì Ax cũng không ngồi.

Tuy vậy, ngăn chứa vũ khí lại được thiết kế cho bọn Hork-Bajir. Bọn này cao lớn, đuôi thì dày, sắc nhọn, nhưng chúng ngồi được.

"Ê nè, bồ làm sao điều khiển được vũ khí." Marco níu vai tôi. "Tui toàn đè bẹp bồ khi chơi game, hổng nhớ sao?"

"Ừ, đúng rồi. Nhưng chỉ đúng trên máy tính thôi." Tôi nói.

"Lấy cái joystick kìa." Marco đề nghị.

Thiệt lạ, đúng là có một cái joystick. Tay tôi không vừa để sử dụng nó, hai nút điều khiển cũng trông khá kì dị. Nhưng nó đúng là joystick.

"Có lẽ mình sẽ thử vũ khí." Tôi nói với Ax.

<Ừ.> Ánh nói mà dường như không để ý gì đến tôi.

Chúng tôi đang bay rất cao, trên cả nhiều lớp mây. Tôi có thể thấy ánh đèn đô thị phía dưới, nhưng chủ yếu là mây với mây.

Tuy vậy, tụi tôi không bay nhanh như đã nghĩ vì Ax vẫn còn đang học cách điều khiển con tàu.

Nhìn về phía trước, tôi không thấy gì cả. Tôi nhấn mạnh một nút trên cái joystick.

Không có gì hết.

Ax quay lại. <Đó là nút an toàn. Tia Nghiệt đã được lắp. Bạn thấy màn hình trước mặt chứ? Vòng tròn đỏ là đường ngắm. Phải vừa di chuyển joystick, nhưng đồng thời vận dụng cả năng lượng từ não bộ nữa.>

Marco đặt tay lên vai tôi. "Tập trung nào. Trang bị đủ đạn. Săn

sàng tiếp chiến.”

Tôi di chuyển joystick và quan sát vòng tròn trên màn hình. Nó vẫn chỉ hiện ra bầu trời đầy sao. Hẳn là đang an toàn.

Tôi nhấn nút thứ hai.

CHÍU! CHÍU! CHÍU!

Hai tia màu đỏ phóng ra và biến mất quá nhanh. Tôi không kịp thấy gì.

“Tuyệt quá!” Marco hét lên.

“Ừ, tuyệt thật.” Tôi thừa nhận, cố ra vẻ bình thản.

<Hoàng tử Jake, tôi phải xin lỗi.> Ax nói.

“Tại sao?”

<Lúc đầu tôi không nhận ra. Tín hiệu ngụy trang của tàu không hoạt động.>

Phải mất mấy giây tôi mới hiểu ra. “Ý anh là… mọi người có thể thấy tụi mình?”

<Mọi người dưới mặt đất sẽ không thấy gì vì vướng những đám mây.> Ax nói. <Nhưng thiết bị radar của loài người sẽ thấy. Họ đã phát hiện ra chúng ta.>

“Ôi, hay là tụi mình bay cao hơn?” tôi rụt rè đề nghị.

<Ừ, nhưng chúng ta lấy độ cao chậm lắm. Không hiểu tại sao. Ngoài ra, có hai vật lạ đang đến gần.>

“Có thể chỉ là các máy bay dân dụng?” Rachel nói.

<Tốc độ bay của chúng gấp một lần rưỡi tốc độ âm thanh.> Ax nói.

“Thế thì không phải là máy bay dân dụng rồi.” Marco nói.

Tôi lầm bầm. “Máy bay quân sự. Ôi trời ơi, không quân chính phủ đang đuổi theo tụi mình. Họ về phe tụi mình, không thể bắn họ được.”

Thình lình…

Hai chiếc máy bay màu xám vụt qua tụi tôi. Luồng khí xoáy thổi tốc vào chiếc Con Rệp.

<Tôi có thể tiếp cận tín hiệu radio của họ.> Ax nói. Chỉ một giây sau, tụi tôi đã nghe được giọng nói của các phi công.

“Báo cáo, đối tượng tình nghi. Không xác định được danh tánh…”

“Hoàn toàn không xác định được.” Phi công khác tiếp lời.

“Chúng tôi sẽ quay lại thêm một lần nữa.”

Tôi nhìn Ax: “Tụi mình không thể bị bắn hạ được.”

<Không, thưa Hoàng tử Jake. Như thế sẽ thật xấu hổ. Tôi tin mình biết cách tăng…>

Thình lình, tụi tôi thấy mình đã ở ngoài khoảng mây. Ở ngoài bầu trời.

“Chà chà, trò này hay quá!” Marco hào hứng.

Tụi tôi nghe giọng nói qua radio: “Đại tá có thấy không? Mục

tiêu kia…” Tụi tôi đã vượt khỏi tầm khống chế, bay thẳng vào vùng không gian đen. Tôi nhìn lại Trái Đất…

“Đẹp quá!” Cassie nói. “Nhìn kìa. Tụi mình có thể thấy bình minh đang bắt đầu lên.”

<Ô hô, nhưng mà lối này đâu dẫn đến Washington?> Tobias nói.

Tôi cũng thấy vậy, mặc dù cảnh đẹp quá khiến tôi muốn được quên đi những lo âu trong khoảnh khắc. “Ax, có lẽ mình nên chậm lại, xác định xem Washington ở hướng nào…”

<Không! Không!> Ax gắt.

Tôi bị sốc. Ax lúc nào cũng nhã nhặn mà.

<Không, thưa Hoàng tử Jake.> Giọng Ax đã mềm lại. <Chúng ta không thể dừng được.>

“Có chuyện gì vậy?” Cassie hỏi.

Ax chỉ vào một trong những màn hình trước mặt. Trên đó, tôi thấy các vì sao. Rồi mặt trăng hiện ra, một màu trắng pha xám.

In trên khoảng trắng xám ấy có một vật thể. Trông giống một chiếc rìu chiến thời trung cổ. Vật thể tuyền một màu đen. Ngay cả nếu bạn chưa từng nhìn thấy nó bao giờ, bạn sẽ nhận ra ngay đó chính là tử thần.

Còn tôi đã *thấy* nó. Tôi *biết* nó là gì.

“Tàu Lưỡi Rìu.” Tôi thì thầm.

Tàu Lưỡi Rìu của Visser Ba.

8 giờ 54 phút tối.

"Tụi mình chạy kịp không?" tôi hỏi Ax.

<Không.>

"Có thể đánh thắng hắn không?" tôi thì thầm. Cổ họng tôi khô khốc.

Ax quay đôi mắt phụ lại nhìn tôi. <Không, thưa Hoàng tử Jake. Chúng ta có thể may mắn bắn trúng một viên. Nhưng tàu Lưỡi Rìu mạnh lắm. Chính nó đã hủy diệt tàu Mái Vòm siêu việt của người Andalite.>

"Hắn tới gần rồi!" Rachel thét lớn.

Một luồng sáng đỏ loé lên. Visser Ba đã tăng tốc hướng về chúng tôi.

<Chúng ta có thể thử chạy trốn. Hoặc thử phản công.> Ax nói và nhìn tôi. Tất cả các bạn đều nhìn tôi. Tôi nắm chặt cái joystick, và thấy tay mình đang run.

"Tụi mình sẽ gặp may mắn." Tôi nói. Đó là lời nói dối. Tôi chẳng cảm thấy có chút may mắn nào. Nhưng cần phải lấy lại tinh thần.

Marco nhìn tôi vẻ châm biếm. Cậu ta biết tôi nói dối.

Cassie đặt tay lên vai tôi tỏ sự động viên.

<Đứng thật vững nhé.> Ax nói.

Ảnh quay ngoặt chiếc Con Rệp. Xém nữa là tôi té lăn chiêng.

Ax mở hết động cơ. Tụi tôi bay thẳng về phía tàu Lưỡi Rìu.

<Sẵn sàng bắn!> Ax nói. <Chưa được. Chưa được. Hãy đợi… BẮT ĐẦU!>

Tôi hướng vòng tròn đỏ về phía mũi tàu Lưỡi Rìu. Tôi nắm chặt cò súng. Mỗi lúc một chặt hơn.

Các tia Nghiệt bắn thẳng về phía tàu Lưỡi Rìu.

Nhưng cùng lúc đó, Visser cũng khai hỏa.

Tia Nghiệt từ hai phía đụng nhau!

Một tiếng nổ kinh hồn, cả vùng trời rực những CHỚP SÁNG. Tôi có thể thấy chúng *xuyên* qua da thịt mình. Thấy tất cả những gì trong đầu Cassie!

Người tôi đập bắn lên trần tàu.

Tôi té xuống sàn.

Rachel cũng té.

Tàu Con Rệp rung chuyển. Mắt tôi đầy những CHỚP SÁNG, hệt như mặt trời đang chiếu từ trong đầu tôi.

Chao nghiêng…

Cả con tàu lắc lư.

Tôi bị va đập liên tục vào thành tàu, vào người Ax, vào Marco. Tobias đập cánh liên hồi, cố giữ thăng bằng. Hệt như chúng tôi đã bị ném vào một cái máy giặt đang quay.

Con tàu tròng trành, và rồi thẳng đứng trở lại.

Qua cửa sổ, tôi nhìn thấy một hành tinh.

Trái Đất.

Càng lúc tụi tôi càng gần nó hơn.

"Tụi mình đang rơi xuống." Rachel hét lên. "Ax! Ax! Cả bọn đang rơi nè!"

Ax dùng móng guốc để giữ thăng bằng và bò đến bàn điều khiển. <Nhanh quá! Chúng ta rơi nhanh quá!>

<Nhìn kìa> Tobias thét lên. <Ngoài kia. Phía bên trái. Không chỉ riêng tụi mình đâu!>

Cách tụi tôi chỉ khoảng một dặm, con tàu Lưỡi Rìu cũng đang rơi. Nó cũng lắc lư, tròng trành như tụi tôi.

"Gượm đã…" Cassie nói với vẻ lúng túng. "Bình minh ở bên bán cầu phía Tây."

"Có quan trọng gì không?" Marco thét lên. "Tụi mình đang rơi đó."

"Mới lúc trước là bình minh ở Trung Đông." Cassie nói, giọng xa vắng. "Giờ lại là bình minh ở Tây bán cầu."

Thình lình, những đốm lửa bắt đầu cháy từ mũi tàu Con Rệp. Chúng tôi đang đi vào vùng không gian bình thường.

"Ax, có cách giải quyết nào không?" tôi hỏi.

<Tôi đang giảm tốc độ rơi. Chúng ta đang rơi chậm lại. Nhưng… sợ rằng như thế chưa đủ.>

"Bồ tài ba lắm mà." Marco nói.

"Ít nhất thì tàu Lưỡi Rìu cũng chịu chung số phận như tụi mình." Rachel nói.

"Như vậy thì vui hơn ư?" Marco dấm dẳng.

Rachel mỉm cười. Một nụ cười ngắn ngủi và buồn bã. "Không vui hơn nhiều đâu."

<Còn mười giây nữa thì chạm đất!> Ax nói. <Mười… chín… tám…>

CHỚP SÁNG!

Tôi không còn ở trong tàu Con Rệp nữa.

Tôi đang khiêu vũ.

Tôi đang nhìn Rachel tức tối khi phải cúi mình chào nhỏ theo điệu nhạc.

Sao kì vậy…

CHỚP SÁNG!

<Bốn… ba… bám chắc vào!>

Tôi thấy một màu xanh. Một khoảng không màu xanh ùa về phía tôi.

Vừa lúc đó, tụi tôi chạm đất.
Và trong một khoảnh khắc, tôi không trông thấy gì cả.

CHƯƠNG 11

Mấy giờ rồi???

Ô Ô Ô! Ô Ô Ô! Ô Ô Ô!

Tôi thức dậy.

Trong trạng thái hỗn loạn và đờ đẫn.

A A A!

Đầu tôi đau quá. Có hét lên quá trời cũng vậy thôi, chẳng khá hơn chút nào. Cả lưng tôi cũng đau nữa.

Tôi nằm trên đất, trên đám lá ẩm mốc. Xung quanh là cây cối cao vút. Cao khủng khiếp. Những lá dương xỉ cọ cọ vào mặt tôi nhồn nhột. Lưng tôi đang nằm đè lên cái gì đó hình như là rễ cây, hèn chi mà lưng đau khủng khiếp.

Nhưng tôi vẫn còn sống.

KÈN KẸT! KÈN KẸT! KÈN KẸT!

Tôi ngồi dậy ngay tức thì. Nhưng, than ôi, đầu tôi đau quá. Tôi xuýt xoa kêu lên.

Vừa khi đó, tôi trông thấy một con bọ. Một con bọ ngay trên lòng tôi. Một con bọ KHỔNG LỒ. Ôi cha mẹ ơi, hình như là một loài gián. Nó loang lổ sọc màu đen chen lẫn màu vàng, lại còn kèm theo một cái sừng trông rất đe dọa. Con quỷ này phải dài đến 10 centimet chứ chẳng ít. Nhìn thì đẹp thiệt, đẹp ghê gớm nếu nó… không nằm chình ình trên *người tôi*.

"AAAAAA!" tôi hét tướng lên và phủi vội con quái vật ấy ra xa.

Một cảm giác trờn trợn, ngứa ngáy trên chân tôi. Á mẹ ơi, kiến! Có đến chục con kiến đang lọ mọ bò ngay trên cẳng chân của tôi.

Tôi cứ đập mãi vào chân mình cho đến khi thật sự yên tâm là bọn quái ấy đã đi mất.

Các cử động khiến tôi cảm thấy chóng mặt và mất phương hướng. Mình đang ở đâu vậy? Những người khác đâu cả rồi?

Tôi nhìn xung quanh. Khắp nơi tuyền một màu xanh. Khắp nơi, tôi nói thật đấy.

"Coi kìa," tôi nói mà tự biết là chả ai nghe thấy mình cả.

Tôi đang ở giữa rừng. Chắc chắn là vậy. Có thể là vì ẩn khuất sau những rặng cây là tiếng khỉ và chim rít lên thiệt là to. Có thể là vì quanh tôi là đủ loại dây leo. Rồi lại có một con chim đủ màu chấp chới bay ngang thiệt là nhanh. Và cũng có thể là vì một con gián bình thường không thể nào khổng lồ đến thế.

Đây là một khu rừng.

Giống y chang cảnh tượng kì lạ tôi liên tục trông thấy kể từ

buổi chiều học khiêu vũ đó.

"Khổ chưa, cái thứ khiêu vũ chết dầm." Tôi thì thầm. "Cái trò khiêu vũ đó đã làm mình bị điên rồi." Tôi phải gọi mọi người mới được. "Các bạn ơi! Cassie! Marco!"

Hình như giọng nói của tôi đã trở nên yếu nhợt. Âm thanh phát ra lập tức bị cả đống cây cỏ nuốt mất.

"Phải cố lên thôi, Jake ơi! Lúc đó tụi mình đang ở trong tàu Con Rệp. Rồi thì tai nạn. Vậy phải đi tìm tàu Con Rệp. Chắc chắn nó ở đâu đây thôi."

Tôi nhìn chăm chú bức tường đầy màu xanh xung quanh. Không khí chật chội, ẩm thấp. Mùi ngọt lịm của các bông hoa và mùi cây cỏ khiến tôi có cảm giác như mình đang đi qua một quầy bán nước hoa trong siêu thị.

Rồi thì tôi thấy một cái cây đã bị gãy ngọn. Tôi bắt đầu bước đi để cố gắng nhìn nó rõ hơn. Tôi lại thấy có một cây thứ hai, vỡ vụn. Có vẻ như hiện trước mắt tôi là một đường ống nằm xuyên qua tán lá rậm rạp.

Đường ống này nhất định phải dẫn đến chỗ tàu Con Rệp.

"Hoặc đến chỗ tàu Lưỡi Rìu." Tôi tự nhủ.

HA HA HA! HÔ HÔ HÔ!

Khu rừng yên lặng được một chút, nhưng vẫn nghe văng vẳng tiếng rin rít từ phía rặng cây cao ngất. Có vẻ như đám thú rừng đang khó chịu. Chắc mấy anh chị này chẳng thèm hoan nghênh một kẻ vừa phóng thẳng một chiếc tiêm kích xuống tổ ấm của họ đâu. Và có lẽ đám thú rừng này cũng chẳng ưa gì vẻ ngoài của tôi đâu.

Lạ một cái là mặt đất quang quẻ cực kì. Lá mọc thấp dưới đất không nhiều, dưới chân tôi toàn là lá đã mục rữa. Nhưng ngang tầm mặt tôi thì khác, quá trời bụi cây leo cứ đâm vào mặt tôi khi tôi đi qua.

Bất chợt tôi thấy một khoảng trời quang đãng. Ánh mặt trời sáng lóa chiếu xuống qua lỗ hổng này. Và dường như tất cả muôn loài đều tề tựu nơi lỗ hổng đó để hớp vài hơi ánh sáng. Trời, tôi nhìn thấy cả một tảng dày đặc các loài thực vật: hơn chục loại hoa, rêu thì xanh đến không thể tin được, dây leo thì trùng trùng điệp điệp bám quanh thân cây.

Đây là nơi xanh tươi nhất trên Trái Đất. Ôi, có cả nhiều loại cây nhỏ mọc thẳng từ các thân cây cao nữa kìa.

Tôi lê bước chậm chạp trở lại khoảng tối trong rừng. Và tôi bắt đầu cảm thấy sợ.

Tôi đang ở trong rừng. Rừng nhiệt đới thì không giống như rừng thường, nơi mà ta có thể nhìn thấy cả trăm mét đằng trước. Rừng ở đây rậm rạp vô cùng. Ôi, có cảm giác như tôi đang bị chôn vùi trong một màu xanh.

A A A! A A A!

“Marco! Cassie! Rachel!” tôi hét to. Tôi sợ thật rồi.

<Còn Tobias thì sao?> Một giọng nói vang lên trong đầu tôi.

Tôi nhìn lên trên nhưng chả trông thấy gì cả. Nhưng rồi tôi thấy Tobias sà xuống từ một rặng cây.

“Tobias!” tôi hét toáng lên. Và vẫy tay. Dĩ nhiên là Tobias đã trông thấy tôi rồi. Nhưng tôi vui quá, vậy thì cứ phải vẫy tay thôi.

Hình ảnh một chàng diều hâu đuôi đỏ có vẻ không mấy ấn tượng giữa một khu rừng rộng lớn thế này. Bạn tôi đậu lại trên một khúc gỗ mục bám đầy rêu.

“Tobias ơi, thế còn những người khác?”

<Tất cả còn sống.> Tobias nói. <Nhưng phải mất một lúc mới gom lại đủ tất cả. Tui đoán là chiếc Con Rệp đã lảo đảo nhiều vòng và xé tan tành các rặng cây. Nhỏ Cassie gần như rơi ngay xuống người một con rắn. Rắn khổng lồ luôn.>

“Tụi mình đang ở đâu vậy?”

<Tui không biết. Đi nào, theo tui. Không xa lắm đâu.>

Tôi đi theo Tobias. Thiệt là bực mình, hai tay tôi cứ phải khua liên tục để rẽ cây tìm lối mà đi. Mồ hôi chảy nhỏ giọt, tôi cứ thở hồn hển bởi không khí ngộp quá.

Rồi, lại được thấy trời quang đãng. Không phải do tự nhiên mà có đâu, đây là thành tích tạo nên bởi cú lao xuống đầy tốc độ của chiếc Con Rệp.

“Jake!” Cassie la lớn và chạy đến ôm lấy tôi. Có vết cắt trên một cánh tay của nhỏ, thương quá. Cassie phải băng lại vết thương bằng cách xé vải từ áo T-shirt của mình.

“Bồ vẫn còn sống nhăn!” Marco lên tiếng. “Ít nhất là cho đến bây giờ.” Giọng cậu ta đầy chán nản.

“Tui đã bảo bồ là ảnh không sao mà.” Rachel nói.

Chiếc Con Rệp dựng thẳng đứng nhưng một bên trông như đã bị tróc ra từng mảnh. Bạn có thể thấy cả bên trong tàu. Vỏ bọc động cơ bên trái biến thành một nhúm ọp ẹp.

Ax đang ở bên trong con tàu. Ảnh cúi đầu xuống để nhìn tôi qua lỗ hổng bên thân tàu. <Hoàng tử Jake, thiệt vui khi biết anh còn sống.>

“Tui cũng mừng là mình còn nguyên vẹn.” Tôi đáp. “Bây giờ thì… chúng ta đang ở đâu vậy?”

“Rừng mưa nhiệt đới.” Cassie nói. “Không phải ở châu Phi, bởi vì mình đã thấy các chú khỉ có đuôi. Hê hê, những cái đuôi giúp chúng nhún nhảy ì. Mình đoán tụi mình đang ở Nam hoặc Trung Mỹ. Ở rừng mưa nhiệt đới Costa Rica hoặc Amazon…”

“Tui cá là rừng Amazon.” Marco nói đầy chắc chắn. “Chà, còn nữa, có ai dám cá về việc tụi mình có còn sống đến lúc tui có thể nhận được tiền thắng cược không?”

Tôi bật cười và quay về phía Cassie.

“Cassie, hình như bồ đang giấu mình điều gì đó?” tôi hỏi.

“Có còn nhớ lúc tụi mình ở trong quỹ đạo hông? Lúc ấy, ở Bắc Mỹ đang đêm nhưng mặt trời lại đang mọc ở phía Hồng Hải…”

Tôi nhún vai. “Cứ cho là thế.”

“Sau khi tụi mình đụng tàu Lưỡi Rìu và rơi xuống, lúc ấy ở đây là ban ngày. Ở Nam Mỹ.”

Mất vài giây sau tôi mới hiểu Cassie đang nói gì.

Ax rời khỏi tàu. <Có thể tạm giải thích sự việc như sau: Khi tàu tụi mình và tàu Lưỡi Rìu cùng nổ súng và tia Nghiệt va chạm nhau, chúng ta đã tạo ra cái gọi là *Dòng xoáy thời gian*.”

“Cái gì? *Dòng xoáy thời gian* là cái khỉ gì?”

<Chúng ta đã tạo nên lỗ hổng trong thời gian, không gian. Và đã bị cuốn vào lỗ hổng đó.>

“Xin giải thích bằng ngôn từ nào dễ hiểu hơn đi.” Tôi nói.

“Tụi mình đã bị cuốn xuyên qua thời gian, Jake ạ.” Cassie nói. “Tụi mình không tới được *nơi* muốn đến. Cũng không phải ở *thời điểm* mình muốn.”

Tôi trố mắt nhìn Cassie. “Tụi mình đã đi vượt lên trước hay ngược lại? Tụi mình đang ở trong quá khứ hay tương lai?”

<Vậy đấy, là một trong hai thứ đó.> Ax chép miệng.

CHƯƠNG 12

Lại là 1 giờ 22 phút chiều.

"Để mình tóm tắt mọi chuyện nha. Có thể tụi mình đang ở trong một khu rừng mưa nhiệt đới Amazon. Đang ở trong quá khứ của mình, hoặc tương lai. Tụi mình không thể nào lái chiếc Con Rệp ra khỏi đây. Tụi mình không thể nào biết gần đây có thành phố, thị trấn, hay con đường nào…" Tôi nhìn các bạn. "Có ai bổ sung gì không?"

<Tôi biết đang là 1 giờ 22 phút chiều.> Ax nói. <Nhưng tôi không biết đang là ngày thứ mấy, năm nào.>

Những người Andalite có khả năng theo dõi thời gian tự nhiên. Cứ như bên trong cơ thể họ có một đồng hồ vậy. Rất có ích. Dĩ nhiên, sẽ càng có ích nếu tụi tôi biết mình đang ở thế kỉ nào.

Cassie giơ tay, y hệt lúc còn ở trường. "Rừng mưa nhiệt đới đầy rắn độc, côn trùng độc, rau độc và ếch độc."

"Cái gì?" Marco cướp lời. "Ếch độc ư? Bồ nói là *ếch* độc hử?"

"Ngoài ra còn một quái vật khổng lồ: báo đốm."

"Nghe hay ho thật." Marco làu bàu.

"Bây giờ tụi mình không có nước cũng chẳng có thức ăn." Rachel nhắc nhở. "Lại cũng chẳng có vũ khí."

<Tại sao lại cần vũ khí?> Tobias lên tiếng. <Chỉ việc biến hình thành chim và thế là thoải mái bay khỏi nơi đây.>

"Không ai có thể ở trong lốt biến hình quá hai giờ đồng hồ." Cassie nói. "Thực tế là tụi mình không đủ sức bay quá 20, 30 dặm một giờ. Như vậy, một lần biến hình chỉ cho phép tụi mình bay được tối đa là 60 dặm. Và mình thì đoán đám rừng bao quanh đây phải tới cả ngàn dặm."

"Chưa hết đâu," Marco rầu rĩ. "Thiệt ra tụi mình làm được gì? Tìm một thị trấn, gọi điện thoại về nhà và báo mọi người là mình đang ở Nam Mỹ chắc? Nói gì nhỉ, à há, sẽ bảo: *Chào ba, ba sẽ xỉu vì ngạc nhiên đó! Con đang ở Brazil nè. Hay Costa Rica gì đó. Ba đến đón con nha!"*

"Mà chắc gì đã có thị trấn," Rachel nói. "Chắc gì có điện thoại. Và chả biết ba mẹ tụi mình đã ra đời hay chưa, hay có còn sống không nữa. Mấy bồ quên mất một điều: có thể chúng ta đang ở vào năm 2000 trước Công Nguyên… hoặc đang chơi vơi trong năm thứ 10.000 sau Công Nguyên."

"Ax này, có cách nào hóa giải *Dòng xoáy thời gian* này không?" Tôi hỏi.

Ax không trả lời. Tôi thấy đôi cuống mắt của ảnh chầm chậm nhìn về phía phải. <Không chỉ có chúng ta đâu.> Ax nói.

Tôi liếc về phía Ax đang nhìn. Cái gì đó đang di chuyển! Cảm giác vật đó có đầu, vai, tay.

<Vượn nhân hình.> Ax chậm rãi. <Tôi không thấy nó rõ lắm. Nhưng nó đang quan sát chúng ta.>

"Tobias?" tôi gọi.

<Có ngay.> Tobias dang rộng cánh và bay vụt qua đám cây…

<Còn về *Dòng xoáy thời gian*, tôi… tất cả những gì tôi biết chỉ là định nghĩa về nó: Một vết rách trong thời gian, không gian.>

"Điều này thì ăn nhằm gì…" Marco làu bàu.

<Tôi nghĩ…> Ax nghiêng đầu. <Hoàng tử Jake, tôi đã có học qua hiệu ứng *Dòng xoáy thời gian* ở trường. Nhưng hôm đó, còn có một trò chơi. Và lúc đó tôi mải nghĩ về trò chơi nhiều hơn là bài học. Hum, lại còn một nữ sinh khiến tôi mất tập trung.>

Marco cười phá lên. "Ax, chẳng lẽ bồ sắp kể bồ mải tán tỉnh cô nàng đến nỗi quên cả học ư?"

Ax không trả lời. Ánh chỉ nói: <Tôi không rõ liệu mình có thể đảo ngược *Dòng xoáy thời gian* hay không. Tôi nhớ mang máng vài điều, nhưng không nhớ hết.>

"Mình khát quá." Rachel nói. "Có tỉnh làm gì thì cũng phải kiếm nước đã. Cả thức ăn nữa. Ax nè, tụi mình có sửa được tàu Con Rệp không?"

<Chúng ta có thể bay với một động cơ.> Ax nói. <Không cần đến phần động cơ bị hư nếu ta chỉ bay thấp và chậm. Nhưng hiệu ứng của *Dòng xoáy thời gian* đã xóa sạch phần mềm của tàu. Xóa sạch hết rồi.>

"Bồ viết lại được chứ?" Rachel hỏi.

<Được. Nhưng phải mất ít nhất là hai mươi năm cơ.>

"Rắc rối thật." Tôi cảm thán. "Mà này, gượm đã. Còn tàu Lưỡi Rìu thì sao nhỉ?"

Ax bối rối.

"Mình thấy nó rơi cùng tụi mình." Cassie nói. "Nhưng không thấy nó nổ."

"Như vậy, có thể tụi mình còn phải lo về Visser Ba và một lô một lốc những tên Hork-Bajir nữa đó." Tôi nói. "Trời ơi, chả có tin vui nào sao?"

"Có chứ, ít nhất vẫn đang là ban ngày." Marco giả bộ cười toe toét. "Khi đêm xuống, cả bọn sẽ…"

<Jake! Cúi xuống!> Tobias hét lên.

Lần đầu tiên trong đời, tôi lập tức làm theo mà không nghĩ ngợi gì hết. Tôi cúi rạp người. Nhưng cả khi đã chúi người xuống, tôi vẫn thấy khuôn mặt ấy. Thấy cánh tay. Thấy cả lưỡi giáo nữa.

Nó đâm thẳng vào tôi.

Vào thẳng mặt tôi.

Vẫn lại là ảo giác tôi đã gặp!

Tôi chúi người xuống. Mũi giáo bay vọt qua đầu, đâm thẳng vào bụi rậm.

Tobias vỗ cánh bay thẳng lên trời. <Lẽ ra tui phải cảnh giác hơn nữa.> cậu ấy tự trách mình.

Tôi vẫn chưa hoàn hồn và không để ý đến lời Tobias. "Mình đã biết là nó sẽ xảy ra mà. Ngọn giáo đó. Cả thằng bé phóng lao. Mình biết tất cả."

Cassie nhìn tôi lạ lẫm. "Jake à, bồ đang…"

<Có ba người.> Tobias cắt lời. <Chúng trông giống trẻ con. Chúng đang đến. Phải nghĩ cách đối phó thôi.>

"Tại sao?" Rachel cưỡng lại. "Bọn trẻ cầm giáo thì việc gì phải sợ."

<Quên bọn trẻ đi. Tôi thấy một nhóm hai mươi… hình như ba mươi tên Hork-Bajir. Chúng đang vạch rừng đi về hướng này.>

"Tụi mình không thể bỏ lại con tàu!" Rachel phản đối. "Không có nó, làm sai ra khỏi nơi này?"

"Nhưng tụi mình cũng không đủ sức chống lại hai mươi tên Hork-Bajir," tôi nói. "Phải rút thôi."

Tôi nhìn Cassie. Nhỏ vừa rút ngọn giáo ra khỏi bụi cây. Nó dài và mỏng. Không có đầu nhọn. Chỉ là một thanh dài có cán nhuộm màu đen.

"Trông nó không nguy hiểm lắm." Tôi nói.

Cassie lắc đầu. "Ừ, cái thanh này thì chả giết được ai. Trừ khi có tẩm thuốc độc. Mà tụi mình lại đang ở giữa vương quốc của các loại độc tự nhiên."

"Dân địa phương… Mình nghĩ họ chẳng phí thời gian sử dụng một vũ khí dỏm đâu." Tôi nói.

"Có thể mũi giáo này tẩm độc. Ở đây có nhiều loại ếch và thực vật độc có thể dùng cho việc tẩm độc vào giáo và tên. Rất nguy hiểm. Bọn Hork-Bajir không phải là mối lo duy nhất của tụi mình rồi."

<Mấy bồ lùi lại ngay đi.> Tobias cảnh báo. Cậu ấy lại đang ở trên đầu tôi. Tôi không thấy được Tobias, nhưng tôi biết cậu ấy đang ở trên vòm lá rậm rạp. <Tui không thấy rõ bởi đám lá cây rậm rạp quá. Nhưng có vẻ bọn Hork-Bajir đang đến gần.>

Đã đến lúc quyết định.

Ở lại chiến đấu ư? Tụi tôi thua là cái chắc.

Chạy trốn ư? Như vậy đồng nghĩa với việc bỏ lại tàu Con Rệp, và không thể về nhà.

"Ax? Bồ có thể lấy đi một bộ phận nào đó của tàu Con Rệp để bọn Yeerk không sử dụng được tàu không?"

Ax nhìn tôi bằng đôi mắt chỉnh, còn đôi cuống mắt vẫn quét một vòng khắp rừng. <Được chứ, tôi có thể làm được.>

"Vậy làm đi." Tôi bảo.

<Jake! Không còn thời gian đâu!> Tobias nói vọng xuống.

Nhưng vòm cây rậm rạp quá khiến tôi không rõ Tobias đang ở đâu.

Ax ngần ngừ, không rõ phải làm gì.

Tất cả đều nhìn tôi.

"Làm đi, Ax." Tôi nói và Ax chạy về phía con tàu. "Mọi người còn lại, ra khỏi đây."

"Em sẽ ở lại với anh." Rachel nói liền.

"Anh không ở lại, phải giảm thiểu nguy hiểm" tôi nói. "Ax ở lại là đủ rồi. Không thể để những người còn lại bị đe dọa."

Tôi lao vào khoảng xanh. Tôi nắm tay Rachel và kéo nhỏ theo mình. Cassie và Marco chạy theo tôi.

<Jake ơi.> Tobias gọi. <Nếu trong vòng hai phút Ax không ra khỏi đấy, ảnh sẽ không thoát được đâu.>

Tôi không trả lời.

Đây là điều tồi tệ nhất mà một thủ lĩnh có thể gặp phải - đó là khi buộc phải khiến sinh mạng của ai đó - là đồng đội với mình bị đe dọa. Nếu Ax không thể thoát, tôi sẽ không biết giải thích thế nào với các bạn.

Và với bản thân tôi.

TAI HỌA GIỮA RỪNG HOANG

CHƯƠNG 13

1 giờ 48 phút chiều.

Tôi không đủ sức để mô tả một rừng mưa nhiệt đới. Để làm điều đó, bạn vừa phải là một nhà thơ, nhà khoa học kiêm cả nhà văn viết truyện kinh dị nữa.

Tôi chỉ có thể tả cảm giác mà nó mang lại cho tôi - cảm giác thấy mình thật nhỏ bé, đơn độc, yếu ớt đến tuyệt vọng và sợ hãi.

Không khí nóng và ẩm thấp đến ngột ngạt. Thở mà cứ như là hít không khí qua ống hút vậy đó - hít vào hơi nước, mùi hương và mùi hôi của những vật thối rữa xung quanh mình…

Cây rừng xô đẩy bạn từ mọi phía. Đám lá ướt chen sát gương mặt bạn, đám dây leo thì uốn éo làm vướng chân, còn đám cây bụi sắc nhọn thì chỉ chực cào nát bạn thôi.

Và lại còn có hai nỗi sợ hãi đi kèm với nhau nữa: sâu bọ và cơn khát.

Muỗi mắt, ruồi và đủ loại côn trùng biết bay theo sát tụi tôi thành từng đàn. Chúng lao xuống tấn công, rồi bất thần chuồn mất, rồi ngay sau đó lại đột kích lần nữa. Bạn mà dừng lại dù chỉ vài giây thì, eo ơi, cả bàn chân bạn sẽ bị kiến, rết, gián, thậm chí cả những loại sâu bọ chưa từng có tên trong từ điển bám đầy.

Tụi tôi lại không có giày mới khổ chứ.

Không khí nóng ẩm khiến tụi tôi đầm đìa mồ hôi. Khô không thua gì ở sa mạc. Cứ ngỡ cây cối xanh tươi thế này, chắc là ở đây có vô khối nước, vậy mà lầm to! Đất dưới chân tụi tôi khô nẻ vì các loại thực vật đã hút hết nước.

Đã vậy, tụi tôi còn luôn bị theo sát bởi một bản giao hưởng lạc điệu gồm đủ giọng của các loại thú trong rừng như thể bọn nó đang bình phẩm và chế giễu lũ trẻ con thành thị đang vất vả hành quân giữa rừng. Dám bọn nó còn đang mở sòng cá cược xem tụi tôi còn cầm cự được bao lâu nữa ấy chứ…

Tụi tôi đã cách tàu Con Rệp khoảng 200 thước thì bỗng nghe tiếng ồn ào phía sau.

"Andalite!" một giọng Hork-Bajir rú lên. "Andalite!"

<Chúng nó đang đuổi theo Ax.> Tobias gọi chúng tôi. <Sáu tên. Jake? Nhìn đi! Phía sau bồ đó!>

Tôi cắn môi đến bật máu.

"Tụi mình phải biến hình và quay lại cứu Ax." Rachel nói. Mắt nhỏ đỏ ngầu.

Lẽ ra tôi có thể nói không. Tôi hoàn toàn có lí do để nói không. Tụi tôi đang ở một nơi xa lạ, đối đầu với những chướng ngại kì quặc. Hơn nữa, Ax là người nhanh và khỏe nhất trong bọn. Nhưng

dù vậy, chắc Rachel cũng sẽ quay lại thôi.

"Rachel, chỉ anh và em đi thôi. Marco và Cassie phải ở lại." Tôi thét.

"Tại sao tụi tôi phải ở lại?" Marco gầm lên.

"Bởi vì tụi mình cần lực lượng dự bị Marco ạ." Tôi gay gắt đáp lại.

Tôi không biết liệu Marco có hiểu hay không. Nhưng Rachel hiểu. Nhỏ bắt đầu biến hình.

Tôi cố biến thành cọp thiệt nhanh. Lốt gấu đã dần hiện ra ở Rachel - đôi vai lực lưỡng, bộ lông bờm xờm và những móng vuốt dài, cong.

XXXẸẸẸTTT!

Đó là âm thanh của tia Nghiệt. Toàn bộ bọn thú rừng đồng thanh chỉ choé bàn tán.

KKKRRRAAAA!

HOOHOOHOOHOO!

Tôi nghe tiếng một vật rất lớn đâm sầm vào bụi rậm, nhưng không nhìn rõ. Khi đã ở trong rừng nhiệt đới, nhìn được xa năm thước đã là một điều may mắn.

<Em sẵn sàng rồi nè!> Rachel nói.

<Đợi anh đã…> tôi chưa kịp nói hết câu Rachel đã lừng lững tiến về phía tàu Con Rệp. Quỷ thật, nhỏ không chịu chờ tôi…

Cơ thể tôi phủ đầy lông màu cam chen lẫn màu đen. Tôi đang đi bằng bốn chân, suy nghĩ như cọp và nhìn bằng mắt cọp.

Tôi cảm nhận được sức mạnh vô song cùng sự hung hãn của cọp. Khu rừng nhiệt đới hoang dã này chính là tổ ấm của cọp. Nó thuộc về nơi này và nó là chúa tể nơi thảm cỏ rộng lớn này.

Tôi vọt tới, theo kịp Rachel một cách dễ dàng. Con gấu xám - Rachel đang thở vô cùng khó nhọc.

<Em… không tìm ra chúng… nghe tiếng la hét, nhưng chúng di chuyển nhanh quá.>

Đôi tai cọp của tôi lắng nghe. Cọp rành cách theo dấu tiếng động trong rừng thẳm mà…

<Đi nào, Rachel.> tôi nói và lao người về phía đang vang rền âm thanh. Ồ, nhưng phải chậm lại, Rachel chạy chẳng nhanh chút nào.

<Jake, bên trái khoảng 50 thước.> Tobias réo gọi tôi từ trên cao.

Tôi xoay người sang trái…

<Jake, coi chừng! Bên phải có…>

"Ha ha ha!" tên Hork-Bajir đắc thắng hét vang. Hắn tung chưởng về phía tôi, cánh tay hắn phất nguyên qua bụi gai y như một máy xén cỏ đang hoạt động.

Khuỷu tay hắn sượt qua tôi độ vài centimet. Nghe rõ tiếng gió

từ đòn đánh.

Tôi lấy hết sức phóng lên cao. Móng vuốt tôi xoè rộng.

Tôi gầm lên. HRRROOOWWWWRRR!

Tôi vội tới chỗ tên Hork-Bajir. Hắn chạy, nhưng đã quá trễ. Bọn Hork-Bajir cũng nhanh lắm. Nhưng khi đã đánh xáp lá cà, với những đòn công thủ dùng răng, thì cọp là số một.

Hắn chém một nhát. Vai phải của tôi đau nhói.

Tôi quật lại. Ha ha, tên Hork-Bajir ré lên.

Cái đầu rắn của hắn ngọ nguậy…

Tôi bay thẳng xuống tấn công. Răng tôi cắm phập vào cổ kẻ thù.

Từ xa tôi nghe tiếng gấu la đau đớn. Nhiều tiếng va chạm loảng xoảng.

Tôi lùi lại. Tên Hork-Bajir cao bảy thước đã nằm đo ván, rên xiết vì đau đớn.

Thiệt sự tôi cảm thấy nao lòng. Loài Hork-Bajir đã bị bọn Yeerk biến thành nô lệ. Tên Hork-Bajir này thật ra nào có muốn ở đây để phải chịu nhiều đau đớn giữa một khu rừng cách xa quê nhà y đến cả triệu dặm như thế này…

Và cả tôi cũng đâu muốn có mặt ở đây.

Tôi cố tìm trong gió tiếng của Ax. Không có gì cả.

Cũng không có tiếng bọn Hork-Bajir.

Cả tiếng Rachel cũng im bặt.

Như thể họ đã biến mất khỏi vùng không gian tuyền một màu xanh này…

Rồi thì…

Tôi cảm thấy chân trái đau kinh khủng. Tôi nhìn tên Hork-Bajir, nhưng hắn không động đậy gì cả…

Ôi, tôi nhận ra mình đang loạng choạng.

Cả thân người lảo đảo!

Tôi còn kịp thấy còn rắn màu vàng nhạt đang trượt đi.

<Phải hoàn hình thôi!> tôi tự nhủ trong khi đầu óc đang cực kỳ hỗn loạn. Và cả vùng không gian xanh như quây tôi lại. Tôi đang bị chôn vùi bởi màu xanh.

Một bóng chim đậu xuống bên cạnh tôi.

<Jake! Hoàn hình lẹ đi! Lẹ đi mà!>

Mình đang cố đây. Mình đang cố nhớ lại mình phải biến thành cái gì đây. Rồi thì…

CHỚP SÁNG!

Tôi đang đi bộ từ trường về nhà. Tôi và Marco.

Tụi tôi đang nói chuyện, đang đoán xem Tobias muốn nói gì.

Tobias lại truyền tin vào đầu tôi. Cậu ấy nói gì vậy nhỉ?

CHỚP SÁNG!

Giọng Tobias vang lên: <Đúng rồi, Jake. Lẹ lên. Cố lên đi.>

Tôi thấy lại được rồi! Tôi thấy tay mình đang đưa ra trước mặt. Đôi tay nửa cọp nửa người.

Liệu mình có thể thoát khỏi nọc độc của con rắn không? Hoàn hình có thể giúp mình giải độc không? Lẽ ra phải hỏi Ax.

Tôi tự trách mình.

Nhưng tôi cũng dần nhận được lời giải đáp. Khi cơ thể bắt đầu trở lại thành người cũng là lúc tôi thấy nọc độc của con rắn yếu dần.

<Lẹ lên, Jake!> Tobias nói. <Chẳng còn nhiều thời gian đâu!>

"Chuyện gì vậy? Có thêm bọn Hork-Bajir ư?" miệng tôi đã bắt đầu hiện lại.

<Không phải tụi nó mà là Rachel!>

Tim tôi đập mạnh. Sự thay đổi quá nhanh làm tôi kiệt sức. Cảm giác như đang phải leo núi vậy. Có lẽ vì chất độc. Cũng có thể vì quá nhiều chuyện xảy ra cùng một lúc. "Nhỏ đang ở đâu?"

<Ngay phía sau bồ. Khoảng trăm thước. Nhanh lên! Tui sẽ ở trên cao để quan sát!>

Tobias vỗ cánh bay đi, bỏ lại tôi, chân trần, kiệt sức giữa khu rừng nhiệt đới.

Tôi tìm thấy Rachel bằng cách theo dấu những tổn thất nhỏ để lại: ba tên Hork-Bajir nằm bất tỉnh. Có thể chúng đã… Nhưng tôi không còn thời gian để lo nghĩ về chúng nữa.

Vì vừa khi đó, tôi trông thấy Rachel.

Nhỏ đang nằm lạnh cóng, trong lốt gấu. Những nhát dao của bọn Hork-Bajir loang lổ trên người nhỏ.

Rachel nằm yên lặng, máu ra đầy. Nhưng, trời ơi, đó vẫn chưa phải là điều tệ nhất khiến tôi phải hét lên.

Bộ lông gấu còn động đậy.

Động đậy cùng bước chuyển động của cả vạn con kiến đang bóc cả vạn mảnh nhỏ trên thân người đầm đìa máu của Rachel.

2 giờ 30 phút chiều.

"Rachel!" tôi thét lên đau đớn. "Tỉnh dậy đi!"

<Jake! Đừng có hét như vậy!> Tobias nhắc tôi từ trên cao. <Bọn Hork-Bajir có thể vẫn còn lẩn khuất xung quanh. Mình không quan sát hết được phía dưới đâu.>

Tôi ngồi thụp xuống cạnh Rachel và cố đập bọn kiến. Nhưng chẳng ăn thua mà bọn kiến lại còn phủ đầy tay tôi.

Dễ phải đến cả mười ngàn con kiến đang bu đầy trên người Rachel. Nhỏ đã té gần như ngay trên tổ của chúng. Trước mắt tôi, bọn kiến xếp hàng khuân từng mảnh thịt đẫm máu…

"Gần đây có nước không?" tôi hỏi Tobias.

<Có một con suối. Nhưng xa lắm. Rachel nặng lắm đó. Bồ định làm gì, khiêng nhỏ ra suối ư?>

Rachel vẫn đang thở. Vẫn còn sống. Tôi đá vào cái lốt gấu-Rachel. Đá thiệt mạnh. "Dậy đi!" tôi nói. "Rachel ơi, tỉnh dậy đi mà."

Bọn kiến đang tràn vô tai Rachel. Chúng bò ngang qua đôi mắt đang khép của nhỏ. Tôi muốn thét lên và muốn khóc nữa.

Chưa bao giờ tôi thấy mình bất lực đến thế.

Rachel nằm đó, lạnh cóng. Cả vạn con kiến bu đặc như vậy, làm sao nhỏ có thể tỉnh dậy. Trước khi Rachel có thể hoàn hình bọn kiến sẽ giết chết con gấu mất thôi. Chúng sẽ ăn rỗng đôi mắt, bò ùn ùn vào trong đầu Rachel, còn tôi thì đành bất lực…

"Tobias! Tìm thêm kiến ngay!"

<Bồ điên rồi hả?>

"Làm đi." Tôi thét, chẳng thèm để ý liệu có ai nghe thấy không. "Tui cần một đàn kiến nữa."

Đôi mắt Tobias dường như mở to hơn. Cậu ta vỗ cánh, bay là là mặt đất, cố gắng bay thiệt là chậm.

<Thấy rồi! Đây nè!> Tobias la lên.

Vừa lúc đó tôi nghe có tiếng động trong bụi cây. Trời, hai con sói.

"Cassie? Marco?"

Nhìn kĩ hơn, tôi nhận ra hai con sói vừa trải qua trận chiến. Có những vết cắt. Cả máu nữa…

Hai con sói bắt đầu hoàn hình.

<Ôi, trời!> Cassie rền rĩ khi thấy Rachel.

Tôi không có thời gian giải thích nữa. Tôi quỳ xuống và giựt mạnh một chùm lông gấu đẫm đìa máu.

<Bồ làm cái quái gì thế?> Marco thét lên.

Tôi giựt thêm nhiều chùm lông nữa, rồi chạy về phía Tobias

đang đậu trên một bụi dây leo và chăm chú nhìn một tổ kiến.

Tôi lấy một chùm lông và đặt bên cạnh tổ kiến.

Có phản ứng liền tức thì. Hàng trăm con kiến túm tụm quanh chùm lông.

Tôi dùng một chùm lông khác để nhử thêm một nhóm kiến nữa. Rồi cứ bước vài bước hướng về Rachel, tôi lại thả một chùm lông. Thật không ngờ là bọn kiến vẫn ngoan ngoãn đi theo tôi, lại còn tăng tốc chạy nữa chứ.

Tôi chầm chậm dẫn bọn kiến về chỗ Rachel.

Cassie và Marco đã trở lại thành người. Trông hai đứa nó, tôi có thể tưởng tượng lại bộ dạng của chính mình lúc nãy: sợ hãi, tuyệt vọng.

"Tụi mình phải xua bọn kiến đi chứ?" Cassie hét lên khi trông thấy tôi. "Chúng vô tận tai Rachel rồi kìa! Vô miệng nữa! Chúng sẽ giết nhỏ mất thôi!"

"Mình biết." Tôi đáp cụt lủn và thả xuống đất chùm lông gấu đẫm máu cuối cùng. Nếu phương cách này không hiệu nghiệm, Rachel sẽ chết…

Đàn kiến đi theo lối đi tôi đã mở. Chúng dừng lại ngần ngừ một thoáng rồi ngay lập tức, chúng tấn công vô con gấu như một đạo quân thiện nghệ. Cả vạn con kiến mới ùa lên con gấu-Rachel. Chúng đụng độ với đàn kiến cũ.

Tôi đã từng là kiến. Tôi đã thấy cách phản ứng của hai đoàn quân kiến khi đụng nhau. Hi vọng lần này cũng thế.

Chẳng sai. Hai đạo quân kiến xông thẳng vào nhau. Hệt như những robot chỉ biết tuân theo mệnh lệnh của mùi vị và bản năng.

Chúng đánh nhau tơi bời. Bọn kiến trong tai và miệng của Rachel cũng bò ra tiếp ứng.

"Mưu kế của bồ hay thiệt đó, Jake." Cassie nói. "Nhưng rồi, sẽ có một đàn kiến thắng trận."

"Hi vọng Rachel sẽ tỉnh lại trước lúc đó." Tôi nói.

Hai sư đoàn kiến kịch chiến đầy hung hãn. Những chiến binh kiến yếu thế bị xé nát cả cơ thể. Nọc độc kiến vương vãi bầy hầy…

Trận chiến sắp sửa ngã ngũ. Đạo quân kiến mới đến cách căn cứ quá xa. Chúng không kịp gọi viện binh. Trong vài phút nữa, trận chiến sẽ kết thúc.

Khi chúng đánh nhau, chúng không làm cơ thể Rachel bị thương thêm nữa. Và rồi…

<Ôi a! Người tôi sao đầy kiến thế này…>

"Rachel! Là anh đây, Jake đây. Hoàn hình lẹ đi."

Rachel nghe rõ mệnh lệnh. Nhỏ bắt đầu hoàn hình. Đôi vai và cặp chân gấu lực lưỡng thu nhỏ lại…

"Ôi!" Rachel lí nhí ngay khi miệng xuất hiện trở lại. "Aaaaa!"

"Rachel, dậy ngay! Theo anh!" tôi nói. "Tobias, suối ở đâu?"

Tobias cất cánh bay chầm chậm qua các hàng cây. Tôi đi theo, băng qua bụi rậm, đôi chân trần của tôi hụt lên hụt xuống, rách toé máu. Con suối chỉ cách khoảng trăm thước, vậy mà tôi ngỡ như đang phải lội bộ cả dặm.

Rachel đang kêu gào. Nhỏ là người dũng cảm nhất mà tôi từng thấy. Nhưng bọn kiến kia, sau khi thắng trận, đang quay sang hành hạ nhỏ. Không ai có thể chịu đựng được cảnh tượng này.

Không ai có thể chịu được.

"Tránh xa tao ra! Ôi, không! Chúng…"

Thình lình màu xanh biến mất. Một dòng suối đục ngầu… Ôi ôi…

Tôi nghe tiếng Rachel vẫy nước bên cạnh mình. OẠP! OẠP!

Tôi bơi về hướng Rachel. Nhỏ vẫn đang ở dưới nước. Mặt nước âm u quá, không nhìn thấy rõ. Chỉ thấy làn nước bập bềnh.

Đàn kiến đang bị cuốn trôi theo dòng nước.

Và rồi…

ÙM! ÙM!

Rachel ngẩng mặt lên, lấy hơi.

"Em có sao không?" tôi hỏi.

Rachel nhìn xung quanh, lúng túng một hồi rồi mới nhận ra tôi, rồi Marco, Cassie đang đứng trên bờ suối.

"Ra khỏi đó mau!" Cassie thét to.

Tôi nắm tay Rachel và kéo nhỏ lên trên bờ. Tôi đẩy nhỏ băng qua đám cỏ lầy lội. Vừa nhấc chân lên khỏi mặt nước, tôi bỗng nhận ra đợt sóng lớn mà Cassie vừa trông thấy.

Tôi co chân lên, vừa kịp tránh đàn cá piranha chuyên tấn công và ăn các động vật sống.

Rachel đang giận dữ, toé nước thật mạnh lên tóc để xua bọn kiến còn lại. Tôi ngồi nhìn đám cá piranha. Nghe nói một đàn cá piranha có thể rỉa sạch một con bò chỉ trong có vài phút.

3 giờ 09 phút chiều.

"Phải đi tìm Ax thôi." Tôi nói. "Nhưng phải thật cẩn thận. Còn có bọn Yeerk trong khu rừng đáng sợ này nữa đó…"

<Tôi đây, Hoàng tử Jake.> một giọng truyền tin vang lên.

"Ax!" tôi gào lên ngỡ ngàng.

<Phải, là tôi đây. Nhưng tôi đang ở trong lốt biến hình. Đừng hoảng sợ nha.> Vừa dứt lời, anh chàng nhảy từ trên cây xuống.

"Cha chả, cuối cùng cũng được thấy Ax biến thành khỉ." Marco nói đầy mãn nguyên.

Chú khỉ Ax nhỏ xíu, lông tuyền màu nâu. Rõ là khỉ thiệt. Nhưng điều cốt yếu là Ax vẫn còn sống.

Tôi vui sướng quá.

Tôi đã phạm đủ thứ sai lầm. Tôi đã ngu ngốc lôi cả bọn vào Safeway, rồi lại khiến Tobias gặp nguy hiểm, mạng sống Ax bị đe dọa. Tôi đã bỏ Rachel ở lại một mình, suýt chết. Nhưng ít nhất cuối cùng tất cả vẫn còn sống.

Tạm thời hãy còn sống.

Chú khỉ - Ax đang nắm vật gì đó nơi bàn chân. Nó có màu vàng chói, to cỡ cái đĩa CD…

"Cái gì vậy?" tôi hỏi.

<Đây là chip vi tính điều khiển tàu Con Rệp. Không có nó thì không thể lái tàu Con Rệp được đâu.> Ax nói.

"Ax à, tôi thật sự vui mừng vì anh còn sống." Tôi nói.

<Có mấy chục tên Hork-Bajir đang lùng sục chúng ta. Tôi chưa thấy tên Visser, nhưng hắn sẽ xuất hiện thôi. Phải cẩn thận vì Visser Ba biết cách biến hình, nên hắn có thể là bất kì loài thú nào quanh đây.> Ax nói.

"Một ý rất hay." Rachel nói.

"Bọn Mượn xác-người biết rõ loài vật nào sinh sống ở rừng nhiệt đới, loài nào không phải. Bất cứ con thú lạ nào cũng sẽ bị lộ tẩy ngay…" Marco trầm ngâm.

"Vậy thì tụi mình phải "nhập gia tùy tục" thôi." Tôi nói.

<Tôi có thể dẫn các bạn đến chỗ bọn khỉ.> Ax đề nghị. <Tôi tin rằng giống loài này là họ hàng thân thiết của các bạn.>

"Marco là anh họ của khỉ đó nha." Rachel nói.

Tôi thấy vui vì Rachel đã lại trêu chọc Marco. Điều đó chứng tỏ nhỏ đã bình thường trở lại, dù trong mắt nhỏ vẫn có một quầng tối. Có lẽ Rachel vẫn chưa thể rũ bỏ được tất cả những gì đã trải qua. Với tính cách của Rachel, tôi biết nhỏ sẽ phản ứng lại bằng cách hung

hăng hơn nữa. Hơn nhiều nữa kìa…

"Lốt khỉ cũng hay đó." Cassie nói. "Tụi mình sẽ bay lên khỏi mặt đất và biến vào các rặng cây."

"Đồng ý, Ax dẫn đường nha. Tobias? Làm ơn coi chừng phía trên giùm…"

<Được thôi.> Tobias nói rồi bay thẳng lên rặng cây cao. Tôi biết Tobias đã mệt và còn đói nữa. Ở loài chim, sự trao đổi chất diễn ra nhanh lắm. Chim không chịu đói lâu bằng người được nhưng tôi không biết làm cách nào để giúp cậu ấy…

Mười phút sau tụi tôi đã đến chỗ một đám khỉ đang chí choé cãi nhau trên rặng cây.

Ax đã biến thành khỉ, nhưng tụi tôi không thể thu nạp ADN khỉ từ ảnh được mà phải tìm một anh chàng khỉ thứ thiệt.

<Tôi có thể mời một chú khỉ xuống đây.> Ax nói.

"Bằng cách nào?" Marco hỏi.

Ax ngần ngừ. Khó đoán được liệu khỉ có biết mắc cỡ hay không, nhất là khi nhìn một chú khỉ có đầu óc của người Andalite. Nhưng tôi đoan chắc là Ax đang mắc cỡ ghê lắm…

<Tôi… tôi tin rằng tôi, à không, đúng hơn là cái lốt khỉ tôi đang mang là một… mĩ nhân khỉ. Vừa rồi, có một chàng khỉ tỏ vẻ khoái tôi lắm.>

"Chà chà, ra vậy đó." Marco nói. "Hoá ra chiến hữu của tụi mình lại là một hoa hậu khỉ. Ai đó…"

"… xin đánh thức con dậy."

"… xin đánh thức con dậy."

Cả Marco và tôi buột nói cùng một lúc. Cậu ta nhìn tôi. Tôi nhìn cậu ta. Còn mọi người thì… nhìn chúng tôi.

Tôi thở dài. "Có một điều lẽ ra mình phải nói với mấy bồ sớm hơn. Mình đã liên tục có những ảo giác kinh khủng. Hết thấy mình ở trường rồi lại thấy mình lạc trong rừng. Và bây giờ khi đang ở rừng, lại thấy mình đang ở nhà."

Rachel tròn xoe mắt như muốn nói: "Chuyện gì nữa vậy?" Cassie nhìn tôi vẻ lo lắng. Marco có vẻ lại muốn nghĩ ra một câu châm chọc nào đó, nhưng rồi thôi vì đã mệt đừ.

Ax nhìn tôi bằng đôi mắt khỉ thiệt lớn. <Hoàng tử thấy những hồi tưởng đó từ khi nào?>

Tôi nhún vai. "Buổi chiều nay. Chiều qua hay chiều nay nhỉ, mà thôi, gọi là gì cũng được. Quầng sáng đầu tiên xảy ra khi mình đang tập khiêu vũ…"

"Cái gì, quý ông đây học khiêu vũ sao?" Marco nói. "Hum, lẽ ra tui phải mua vé đi chiêm ngưỡng mới phải."

Ax gãi gãi cổ thiệt mạnh, rồi bỏ cái gì đó vô miệng. Chà, rõ là bộ óc khỉ đang chi phối ảnh. <Theo tôi, những hồi tưởng đó chỉnh là

những dao động xảy ra khi hai trạng thái cảm xúc giống hệt đồng thời giao nhau ở phía ngoài thời gian không gian… Tôi ngờ rằng chúng ta đã di chuyển theo chiều thời gian ngược lại. Nhưng không xa lắm đâu. Chúng ta đang tồn tại đồng thời cả ở đây lẫn ở nhà. Hiện tại, đang có hai Marco, hai Cassie, hai Rachel… Mỗi người chúng ta có hai hiện thân. Một ở đây, một ở nhà. Cùng một lúc. Những hồi tưởng chỉ mới bắt đầu hôm nay. Vì vậy, tôi ngờ rằng chúng ra đã đi ngược lại khoảng một ngày.>

"Hay nhỉ." Marco nói.

<Không hay đâu.> Ax nói vẻ nghiêm túc. <Không tốt tí nào. Chúng ta đang ở hai nơi khác nhau cùng một lúc. Điều đó không thể xảy ra. Đó là sự dị thường của không gian thời gian. Ta đang ở trong một tình trạng không vững bền.>

"Nghĩa là…?" tôi hỏi gấp gáp.

<Nghĩa là hai nhóm, hai Marco, hai Rachel và tương tự, sẽ hủy diệt lẫn nhau. Như vật chất và phản vật chất vậy, chúng ta không thể cùng một lúc tồn tại ở hai nơi.>

"Vậy tại sao đến giờ sự hủy diệt chưa xảy ra?" Rachel hỏi.

<Chúng ta vẫn ở trong tầm hiệu ứng của *Dòng xoáy thời gian*.> Ax giải thích. <Tôi nghĩ, ta vẫn còn sống cho đến khi quay lại điểm thời gian mà lỗ hổng xảy ra. Vào lúc đó, lỗ hổng sẽ chấm dứt, và ta sẽ lâm vào hoàn cảnh kinh khủng: hai nhóm người giống hệt cùng tồn tại một lúc ở hai nơi khác nhau. Tôi nhớ hình như thầy giáo của tôi có bảo là lúc đó, sự hủy diệt lẫn nhau sẽ xảy ra. Chúng ta sẽ không còn tồn tại. Cả hai nhóm. Cả ở đây lẫn ở nhà. Điểm thời gian khi *Dòng xoáy thời gian* xảy ra là 8 giờ 54 phút, chính xác là vậy.>

"Nói cách khác, nếu quay lại thời gian cũ, tụi mình phải kịp đến trước khi *Dòng xoáy thời gian* xảy ra lúc 8 giờ 54 phút, phải không?" Tôi hỏi lại.

<Đúng vậy. Chúng ta phải quay về và thay đổi biểu thời gian. Để tất cả những chuyện này không xảy ra. Chúng ta còn chưa đầy sáu tiếng nữa.>

"Tụi mình phải làm gì bây giờ?"

<Tôi cũng không biết chắc nữa.>

Tôi gật đầu. "Như vậy nếu tụi mình đang bị sập bẫy, cả Visser Ba cũng đang chịu chung số phận, đúng không? Chắc hắn cũng biết về *Dòng xoáy thời gian*. Nếu hắn quay về, ta có thể cùng quay về với hắn. Tụi mình chỉ cần tìm ra tàu Lưỡi Rìu, trốn vào đó và nhờ Visser Ba đưa về nhà. Có phải đó là cách duy nhất không?"

<Có thể còn…> Ax buột miệng nói, rồi tự dưng im bặt.

"Còn cách trở về khác nữa ư?" Tôi hỏi Ax.

Ax nhìn tôi thật lâu. Hình như ảnh không biết phải nói gì, hoặc không biết có nên nói hay không. Ax đang ở trong lốt khỉ, nên tôi không đọc được biểu cảm của ảnh.

<Hoàng tử Jake, hôm thầy giảng về chủ đề này, tôi đã không tập trung lắm…>

Tôi biết Ax đang giấu giếm điều gì đó. Lẽ ra tôi có thể thúc ép ảnh, nhưng tôi đã không làm vậy.

Lại là một sai lầm nữa của Hội trưởng Hội Animorphs.

3 giờ 40 phút chiều.

Thâu nạp ADN khỉ thì không khó. Có mấy chàng khỉ cứ nhún nhảy chuyền cành, rồi lại bu quanh Ax khịt khịt mũi ngửi lấy ngửi để. Và dường như mấy chú chẳng sợ tụi tôi tí nào…

Tôi chạm nhẹ vô người một chú khỉ. Chú ta nhìn tay tôi dò xét, rồi quay lưng, ôi cha, hình như chú ta đòi tôi gãi lưng cho chú hay sao ấy.

"Được thôi," tôi lẩm bẩm. "Rất hân hạnh."

Tôi gãi lưng cho chú ta. Vừa gãi, tôi vừa nhắm mắt tập trung tâm trí hướng về chú khỉ này. Chà, chú ta rất chi yên lặng, chắc là đang khoái chí lắm đây. "Thiệt là dễ dàng." Cassie nhận xét. "Mình còn nhớ ADN của tinh tinh giống ADN người đến 97%. Hổng biết mấy chú khỉ này thì sao nhỉ?"

"Coi Marco nè, giống người đến 99% đó." Rachel tung chưởng.

"Hổng sai, còn mẫu ADN của Rachel giống búp bê nhựa Barbie đến 99% chứ đâu có ít!" Marco vặc lại.

"Tập trung đi mà!" tôi hơi gay gắt. Thiệt ra, tôi cảm thấy vui vui khi mọi người cư xử y như ngày thường. Nếu Cassie không nhắc đến các loài thú, còn Marco và Rachel ngưng châm chích nhau, thì nguy tận mạng rồi.

"Ax? Đầu óc khỉ thế nào?" Cassie hỏi.

<Chà, thiệt ra cũng giống như khi tôi hoá thành người, nhưng sôi động hơn nhiều. Mà khỉ sẽ không ngã như người đâu.>

Ax lúc nào cũng ngạc nhiên khi thấy loài người chỉ đi bằng hai chân, lại không dùng đến đuôi nữa chứ.

"Vô việc thôi." Tôi nói. "Chẳng còn nhiều thời gian nữa đâu. Tobias? Ax? Canh chừng giùm nha?"

<Cả khu rừng mưa nhiệt đới này là một cái bẫy.> Giọng Tobias đượm vẻ bi quan. <Nhất là khi tui phải ở trong lốt diều hâu đuôi đỏ, trông rõ là một kẻ xa lạ ở chốn này.>

Tobias nói đúng, nhưng tôi chỉ đủ sức tập trung cho từng chuyện một lúc thôi. Tôi biết rằng tụi tôi cần phải biến thành khỉ, nhưng tôi chẳng thể nào biết được liệu tụi tôi có thành công hay không, có toàn mạng trở về hay không…

Tôi tập trung nghĩ về con khỉ tôi đã thâu nạp ADN. Thật nhanh, tôi bắt đầu cảm thấy có sự thay đổi.

Bọn khỉ cũng nhận ra có cái gì đó thay đổi.

EEEEEEE!

Chúng nhảy loạn lên và nháo nhào chuyền cành.

Người tôi thu nhỏ lại và càng thu nhỏ lại, tôi càng cảm thấy bất an. Những túm lông nâu mọc ra từ tay và chân tôi. Gương mặt tôi vẫn vậy, nhưng đôi môi phồng lên thành một cái mõm dày và chắc như thể bằng cao su.

Hoop, tôi cảm nhận cái đuôi khỉ đang mọc ra từ đốt xương cùng. Nhưng dẫu sao tôi cũng đã từng có đuôi, thế nên tôi không bận tâm nhiều đến nó lắm.

Tôi chợt nhận ra một điều. Khi cái đuôi khỉ chuyển động nó không chỉ quẫy ra trước ra sau như đuôi chó. Còn hơn thế nữa, nó hệt như cánh tay thứ năm vậy.

<Chu choa, cái đuôi này hay quá ta.> Cassie xuýt xoa. <Thử quẫy nghen. Hum, thấy ngay là một phần óc mình đang điều khiển nó. Y như một cánh tay phụ vậy.>

Cassie nói đúng. Ax cũng đúng. Tôi hầu như quen thuộc với đa số cảm xúc trong đầu khỉ. Như một con người chỉnh hiệu, một con khỉ chỉ có vài bản năng cơ bản và nó phải học hành tử tế thì mới mở rộng các hình thức hoạt động của mình được.

Mắt khỉ cũng tương tự như mắt người. Tai khỉ cũng chẳng thính hơn tai người. Tuy vậy, cảm giác phân biệt mùi vị có tốt hơn một chút.

<Chà, hổng biết khỉ thì làm được gì hay ho nhỉ?> Rachel nói.

Tôi nhún đôi vai khỉ một cái. <Có trò leo cây đó.>

Tôi quay về phía một cái cây. Nó cao đến phát sợ, y như đa số các loại cây trong rừng mưa nhiệt đới. Không có cành thấp, nhưng dây leo quấn chằng chịt quanh thân cây, grrr, nhìn rất giống một đàn rắn đang cuộn mình ngủ ngon lành.

<Thử xem nào.> tôi nói, tay vói lên một nhánh dây leo và thử bóp chặt. Một chân tôi lấy điểm tựa. Thật cẩn trọng, tôi bíu tay vào một nhánh dây leo khác.

<Hoàng tử Jake.> Ax lên tiếng. <Phải học cách leo trèo thôi. Như thế này nè…>

Ax đặt con chip của tàu Con Rệp vào miệng rồi nhảy tung vào giữa không trung, tay nắm lấy một nhánh dây leo. Wow, tôi vừa kịp chớp mắt ba lần thì Ax đã ở chễm chệ trên cây ở độ cao năm chục thước rồi.

Tôi hít một hơi thở sâu và lấy lại bình tĩnh. Từ từ, đầu óc khỉ len lỏi vào tôi nhẹ nhàng và nói: <Leo nào!>

Nếu ham thích bóng rổ, chắc các bạn đã thấy siêu sao Michael Jordan thảy một phát là banh vào rổ nhẹ nhàng. Hay ngó mấy vận động viên Olympic trượt băng mà ham. Bọn khỉ cũng rành rẽ chuyện leo cây y như thế. Chúng mê cây cũng y như mê được gãi ngứa vậy. Khỉ hầu như không cần đến bất kì điểm tựa nào. Nó biết rõ mình phải làm gì.

Trời ạ, hình như tôi vừa uống liền mười lon nước tăng lực vậy. Tôi nhỏ nhẳn thôi, nhưng tràn đầy năng lượng. Tôi nhảy phóc lên cây.

Tôi bắt gặp Cassie trên vòm cây. <Đã quá. Khỉ thật biết cách leo trèo.>

<Khỉ còn làm được hơn thế nữa kia.> Cassie nói. Mấy đứa kia đang nhảy lên theo tụi tôi. <Nhìn nè.>

Cassie tung người ra giữa không trung.

Chúng tôi đang ở độ cao năm chục thước, cỡ một toà nhà năm tầng. Vậy mà Cassie dám tung chân lao người vô giữa không trung, ôi trời ơi.

Nhỏ dùng một tay tóm một nhành dây leo, nhưng vẫn liên tục đong đưa.

Nhìn vậy là đủ rồi. Đến giờ chơi trò rượt đuổi qua các ngọn cây. Khỉ ham chơi lắm, trời ạ, bi giờ tôi thấy máu ham chơi đó lan khắp cả người mình. Phải chơi thiệt đã cơ. Cho thiệt sướng, thiệt sướng.

Tôi phóng người ra xa. Chỉ trong có hai giây mà ngỡ dài như cả mười phút, tôi treo người giữa không trung. Tay trái tôi thò ra, tìm kiếm một nhành cây, nắm lại để lấy đà và rồi lại tung bổng người vào không trung lần nữa…

Quá đã, quá đã!

<Ôi, thiệt là đã quá đi!> Marco hô hởi nói và nhảy theo tôi và Cassie.

Bộ óc nhỏ bé của khỉ xác định chính xác từng bước một, chuẩn bị cho từng hành động, cử chỉ. Đối với khỉ, cả thế giới bó hẹp trong hai từ: cành cây và dây leo.

Trời ơi, thử tưởng tượng là bạn đang bay nhảy trên độ cao năm chục thước… Cứ nhảy mặc sức, và đợi đến tích tắc cuối cùng mới tìm chỗ bíu vào, và rồi lại… nhảy tiếp!

Thích tới mức nghẹt thở luôn đó.

Ax dừng lại để chờ tụi tôi. Ánh quấn đuôi quanh một cành cây và thở hổn hển. Tôi cũng quấn đuôi quanh một nhánh cây và chân thì thả lỏng. Tôi treo mình lủng lẳng như thế, và đu đưa nhẹ nhàng trong gió.

<Nghe có vẻ kì quặc, nhưng có điều gì đó… mình thấy quen lắm.> tôi bảo Cassie. <Ý mình là, chính mình cảm thấy rất là quen. Nói với tư cách một con người ì, hổng phải tư cách khỉ đâu.>

<Nhảy chuyền cành. Ngày xưa, tổ tiên tụi mình đã làm vậy, dễ đến cả triệu năm trước. Có thể chút ít kí ức vẫn còn sót lại trong đầu óc tụi mình. Có thể mọi tầng mức tiến hoá vẫn ẩn giấu trong con người chúng ta.> Cassie nói.

<Nếu các chú khỉ được dự thi Olympic, chắc tụi nó giành hết huy chương trong các môn thi vượt chướng ngại vật.> Rachel nói.

Ax ngắt lời. <Chúng ta đang đi đâu vậy?>

Tụi tôi nhìn Ax, rồi cùng phá lên cười. Nhìn nhau cười như khỉ, tụi tôi lại càng cười dữ hơn.

<Phải nghiêm túc lại thôi. Còn cả đống việc phải làm nữa đó. Phải tìm cho ra tàu Lưỡi Rìu. Và phải trở về thời gian thực trước 8 giờ 54 phút.> tôi nói.

<Có thể chơi rượt bắt thêm chút nữa không?> Marco hỏi.

Tôi cũng muốn vậy lắm. Tụi tôi đâm ghiền trò làm khỉ này rồi.

Nhưng vừa lúc đó, tôi nhận ra một đám Hork-Bajir xuất hiện phía dưới. Có năm tên Hork-Bajir đang hùng hổ lùng sục. Phía sau chúng là một tên Mượn xác-người.

<Tụi mình phải theo sát chúng.> tôi phát lệnh. <Sớm muộn gì chúng cũng sẽ quay về tàu Lưỡi Rìu.>

4 giờ 23 phút chiều.

Bọn Hork-Bajir dùng lưỡi dao cạo ở tay chém nát các loại thực vật trên đường đi. Chúng đi qua đâu là để lại thiệt hại trầm trọng ở đó. Chúng ném, chúng giết vô tội vạ và có vẻ chẳng mệt mỏi bao giờ.

Có một tên Mượn xác-người đi cùng chúng. Trông hắn ta cũng đô con lắm, vậy mà cứ phải thở dốc, mồ hôi túa ra đầm đìa khi phải cố theo kịp bọn Hork-Bajir.

Tụi tôi chuyền trên đầu chúng.

<Bọn này có xác định điểm đến trước không nhỉ, hay là chỉ càn đại thôi?> Rachel lầm bầm. <Nhanh lên, nhanh lên. Tụi mình không còn nhiều thời gian nữa đâu.>

"Kia kìa!" tên Mượn xác-người mệt mỏi nói và chỉ tay về phía rặng cây nơi chúng tôi đang trốn. "Con vật kia kìa! Trông giống heo nhỉ, ta ngờ lắm."

Tên này chắc mệt quá rồi và chỉ kiếm cớ để ngồi nghỉ thôi. Nhưng, trời ạ, tên Hork-Bajir đi đầu ngay lập tức khai hoả khẩu tia Nghiệt.

CHÍÍUUU!

Chú heo tội nghiệp cháy xèo xèo và biến mất trong vài giây. Tia Nghiệt bay sượt qua chỗ cái cây tụi tôi đang náu.

<Chuyền chỗ!> tôi thét to khi thấy thân cây bắt đầu rung chuyển.

Tụi tôi nhảy vội sang một cây khác. Tôi lao mình vào không trung. Không ngờ cái cây đổ nhanh quá. Chẳng còn thời gian để tính toán nên đậu lại chỗ nào.

Tôi chơi vơi giữa không trung khoảng hai giây rồi rơi xuống. Ui, tên Mượn xác-người đang nhìn tôi soi mói…

Cành cây! Tôi níu vào, nhưng hụt rồi.

À không, gượm đã! Bất thình lình tôi dừng lại, nhún nhảy đến điên dại. Tôi suýt phá lên cười khi biết được chuyện gì vừa xảy ra. Đuôi của tôi lại túm kịp cành cây, lạ không.

"Nhìn con khỉ này thiệt đáng ghét." Tên Mượn xác-người nói.

Tên Hork-Bajir chĩa khẩu tia Nghiệt về phía tôi.

Nhưng tôi đã chuồn lẹ. Tôi nhảy dọc trên cành cây, những ngón chân của tôi bám chắc vào cành. Tôi đu vào một thân cây vừa được một giây thì…

CHÍÍUUU!

RẦMMM! Cả thân cây đổ rụp ngay trước mặt tôi, nhựa cây tan thành hơi nước. Hơi nóng toả ra làm mặt tôi cháy sém. Tôi không còn bám được vào thân cây nữa và… gay rồi, tôi đang rơi.

Bất ngờ… một cánh tay nắm lấy tôi.

<Bình tĩnh nào.> Rachel vừa nói vừa lấy đà đẩy tôi sang một cành cây khác.

"Thấy chưa! Khỉ giả đó!" tên Mượn xác-người gào lên. "Bọn khỉ khốn kiếp! Giết hết bọn khỉ đi! Không chừa con nào!"

Năm tên Hork-Bajir giương cao vũ khí.

<Không!> Cassie thét lên. <Jake ơi, tụi mình phải ngăn chúng lại.>

<Cassie, rời khỏi đây ngay!> tôi ra lệnh.

CHÍÍUU! CHÍUU! CHÍÍUUU!

Tia Nghiệt bắn ra xối xả. Cây cối đổ rạp. Tôi thoáng thấy một bóng khỉ bị trúng thương rơi xuống.

<Cassie! Marco! Ax!> tôi thét lớn.

<Tụi tui vẫn chưa sao đâu.> Marco trả lời.

Đàn khỉ ngã rạp xuống. Cả đàn chim nép trong các nhánh cây cũng bị giết. Một con lười và con của nó đang treo mình trên cành cũng bị giết. Bọn Hork-Bajir đang lên cơn khát máu. Bây giờ chúng không chỉ bắn vào đàn khỉ tội nghiệp mà còn nã đạn lia lịa vào mọi vật di động trên những cành cây cao.

<Chúng sẽ hủy diệt tất cả!> Cassie bật khóc. <Phải chặn chúng lại!>

<Không phải lúc ra tay nghĩa hiệp hay bảo vệ môi trường đâu, Cassie.> Marco nói. <Đây là lúc phải tự cứu mình đã.>

<Jake!> Tobias gọi với từ trên cao. <Bọn chúng bắn tia Nghiệt nhiều quá.>

<Đúng vậy, tụi mình đang phải chứng kiến đây nè.> Rachel trả lời.

Bọn tôi đã kịp nhảy ra xa, tránh khỏi khu vực đang diễn ra cuộc tàn sát, nhưng vẫn còn nghe giọng cười hoang dại của bọn Hork-Bajir xen lẫn tiếng hét điên loạn của tên Mượn xác-người.

Tôi biết đời một con người khác cuộc đời của cây cỏ, và các loài vật khác nhưng tôi vẫn thấy đau lòng khi nhìn chúng bị tàn hại.

Bọn Hork-Bajir đang chặt phá tất cả. Cây đổ rạp, chỉ còn trơ gốc. Cả cánh rừng oằn oại vì đau đớn và phẫn nộ.

UUU! UUU! UUU!

Một điều kì dị chợt xảy ra.

Bọn Hork-Bajir đang đắc thắng thì một sinh vật rơi thẳng từ trên cây xuống. Nó quấn chặt thân người tên Hork-Bajir cầm đầu.

<Rắn!> Rachel hét lên.

<Trời ơi, sao rắn lại to dữ vậy!> Marco nói.

Con rắn cuộn quanh cổ tên Hork-Bajir và xiết chặt. Một tên Hork-Bajir đứng gần định quật nó. Chợt…

<Lùi lại ngay, bọn ngốc. Hãy cảm ơn ta đã không giết hết tất cả bọn bay.> một giọng truyền tin lạnh lùng vang lên.

Tên Hork-Bajir lập tức đứng yên, thôi không ngó ngàng lên bạn đang dãy chết nữa. Cả bọn Hork-Bajir lùi lại…

Tôi biết giọng truyền tin đó. Các bạn tôi cũng biết nữa. Tự dưng khi nghe giọng nói đó, tôi cảm thấy sờ sợ.

Khi tên Hork-Bajir xấu số ngưng giãy giụa, con rắn bắt đầu hoàn hình. Hình dạng một người Andalite bắt đầu hiện ra.

Cơ thể đó là của người Andalite, nhưng bên trong cái đầu Andalite đó là một tên Yeerk hung hãn - Visser Ba.

Visser Ba có dáng vẻ của một người Andalite, nhưng chỉ cần nhìn hắn một lần, bạn sẽ nhận ra ngay đây đúng là quân đầu trộm đuôi cướp.

Bốn tên Hork-Bajir còn sống và tên Mượn xác-người run như cầy sấy khi đứng trước Visser Ba.

<Lũ ngốc bọn bay đang làm gì thế?> tên Visser Ba hỏi và nhìn tên Mượn xác-người.

Truyền tin bằng ý nghĩ cũng giống như gởi e-mail vậy: bạn có thể quyết định chỉ gởi riêng cho một ai đó hoặc tung hê cho tất cả mọi người… Visser Ba không bao giờ thèm giấu giọng truyền tin của mình. Hắn là một kẻ mạnh, và kẻ mạnh chả gần phải thì thầm làm gì cho mệt. Cứ việc nói thiệt lớn.

Da tên Mượn xác-người nhợt nhạt hẳn đi. “Chúng con… chúng con, dạ, đang làm theo lệnh của ngài, thưa Visser. Giết tất cả mọi sinh vật lạ vì chúng đều có khả năng là bọn Andalite giả trang.”

<Thế các con nghĩ cây cối cũng là bọn Andalite hử?>

“Dạ không… dạ dạ…”

Visser Ba quẫy đuôi một phát. Lưỡi dao ở chót đuôi của hắn kề sát cổ tên Mượn xác-người.

<Ngươi có biết tàu Con Rệp chỉ cách đây khoảng trăm thước không? Ngươi quên là tia Nghiệt bay rất xa à? Ngươi quên là không có tàu Con Rệp thì chúng ta không thể quay về à? Chẳng lẽ ngươi không nghĩ là có thể ta đang ở trong lốt biến hình và đang nằm gọn trong tầm đạn của ngươi ư?>

Tên Mượn xác-người quỳ thụp xuống. “Con không… chúng con… là nó đó!” Hắn chỉ tay về tên Hork-Bajir.

Tôi thì thầm với Ax. <Sao hắn lại cần tàu Con Rệp để quay về?>

Ax nhún vai. <Tôi không biết. Tôi nghĩ… có lẽ chúng ta cần tái tạo điểm giao nhau giữa hai tia Nghiệt nhằm xoá bỏ hiệu ứng của *Dòng xoáy thời gian*. Tôi nhớ mang máng ở trường có dạy như thế.> Ax cầm con chip của tàu Con Rệp lên. <Nhưng chúng không thể điều khiển tàu Con Rệp nếu thiếu cái này.>

Vào đúng giây phút ấy tôi chợt nhận ra tôi đã phạm một sai lầm khủng khiếp. Theo lệnh của tôi, Ax đã suýt bỏ mạng để lấy cho được con chip điều khiển để bọn Yeerk không thể lái tàu Con Rệp.

Nhưng hỡi ơi, bây giờ chúng tôi lại rất cần bọn Yeerk lái được cái tàu Con Rệp đó để cả bọn có thể quay về nhà.

Chúng tôi đã mắc kẹt rồi.

Chỉ tại lỗi của tôi thôi.

5 giờ 25 phút chiều.

Tụi tôi ở trong lốt khỉ đã gần hai tiếng rồi. Phải hoàn hình và tập hợp đội ngũ ngay.

Tụi tôi đu qua các cành cây, tránh xa khỏi Visser Ba. Khi đã yên ổn trên mặt đất, cả bọn bắt đầu hoàn hình.

Tobias bay theo tụi tôi và đậu lại trên một thân cây gãy để canh chừng cho cả bọn, vì gần đó chẳng còn một cành thấp nào cả. Trên đuôi Tobias có một khoảng đen cháy xém.

"Tobias!" Cassie bật khóc. Vừa hoàn hình người, Cassie đã chạy ngay lại chỗ Tobias.

<Mình chẳng sao đâu mà.> Tobias nói khi thấy Cassie cầm đuôi mình lên để xem vết thương. <Có lẽ một trong những tên Mượn xác-người từng là thợ săn. Hắn biết ở rừng Amazon không có diều hâu đuôi đỏ. À, mà trước khi bay đi, mình còn kịp thấy bọn chúng săm soi cái tàu Con Rệp của tụi mình. Ba tên Taxxon đang làm thợ sửa máy. Còn một nhóm Hork-Bajir thì đứng canh chừng và bắn lia lịa vào mọi thứ mà chúng thấy ngứa mắt.>

Tôi kể lại cho Tobias những điều vừa nghe từ miệng Visser Ba. "Bọn chúng cần tàu Con Rệp để quay về thời gian thực. Mình chẳng biết tại sao, cả Ax cũng vậy.>

Ax đã hoàn hình thành người Andalite. Ảnh giơ con chip lên. <Bọn chúng không thể điều khiển tàu Con Rệp khi thiếu cái này. Tôi đảm bảo mà…>

Ax không để ý rằng bây giờ tụi tôi rất mong bọn Yeerk có được con chip này để lái tàu quay về… Thiệt là kì dị, nhưng quả thật tôi hơi cáu khi Ax không nhận ra Hoàng tử của ảnh đã ngố như thế nào. Giá có ai đó nói "Jake, bồ đã phá hỏng mọi việc. Bồ không xứng đáng là thủ lĩnh chút nào" chắc tôi sẽ thấy dễ chịu hơn nhiều…

"Anh Jake!" Rachel nói.

"Gì vậy?"

"Đừng cử động. Tất cả đứng yên nha." Rachel nói.

Tôi đưa mắt nhìn. Từ các bụi cây xung quanh, có những cái đầu đang từ từ hiện ra cùng với các mũi giáo nhọn hoắt, sẵn sàng phóng đi.

"Chà, hình như dân địa phương không khoái tụi mình lắm thì phải." Marco run giọng nói.

Tôi ngạc nhiên. Thật khó có thể qua mặt một người Andalite, càng khó qua mặt một con diều hâu đuôi đỏ nữa… Vậy mà những người này, già có trẻ có, tóc đen, mắt trông rất dữ, đã làm được điều đó.

Tôi nhận ra chỉ cần tụi tôi khẽ cử động, những ngọn giáo tẩm độc sẽ phóng ra. Và thế là tụi tôi đi đời.

"Ôi… Cassie?" Marco thì thầm. "Bồ là người yêu hoà bình, luôn biết bảo vệ môi trường. Thế bồ có nhận ra ai đây không?"

"Những con người." Cassie nói.

"Vậy thôi á?"

"Mình chỉ biết thế thôi. Là người. Những thổ dân. Bồ tưởng mình là pho từ điển bách khoa chắc?"

"Có vẻ họ không ưa tụi mình." Rachel nói. "Nhưng hình như họ cũng chẳng muốn giết tụi mình đâu."

Tôi nhận ra một trong những con người đó. Đó là đứa bé đã phóng lao vô tôi trước đây. Đôi mắt đen nghi ngại của thằng bé đang nhìn tôi. Rachel nói đúng. Họ chẳng ưa tụi tôi tí nào.

"Hổng biết họ có thấy tụi mình biến hình không ta?" tôi quyết định thử giơ hai tay để biểu lộ sự hoà hoãn. Tay tôi từ từ giơ lên.

Chưa ai phóng giáo về phía tôi. Chà, dấu hiệu tốt đây. Tôi hít một hơi thiệt sâu. Mãi đến giờ, tôi mới dám thở mạnh.

"Xin chào. Chúng tôi… ừ… à, chúng tôi không muốn gây chiến đâu." Tôi nói.

"Bồ nói hay đó." Marco thì thầm.

Một người thổ dân bước về phía tôi. Trông ông ta khoảng 30, 40 hay 80 tuổi gì đó. Nhưng chắc chắn đây là thủ lĩnh của họ.

Ông này mặc rất tiết kiệm. Bình thường chắc Rachel và Cassie sẽ ngượng đến chín người khi thấy ổng, nhưng hiện giờ, mấy nhỏ chỉ biết sợ đến rùn người lại thôi.

Người đàn ông hạ mũi giáo xuống và nhìn thẳng vào mặt tôi. Ông ta nói nhưng tôi chẳng hiểu tí nào.

"Ông ơi, cháu không hiểu…"

Người đàn ông nghĩ ngợi một hồi. Sau đó, ông ta chỉ tay về phía tôi và nói: *"Macaco."*

Hình như khi thấy cả một từ dễ như vậy mà tôi cũng mù tịt, vị thủ lĩnh liền cho tôi là một thằng khờ. Ông ta liền bắt chước điệu bộ của một con khỉ.

"*Ô, khỉ? Macaco* nghĩa là khỉ à?"

Vị thủ lĩnh gật đầu. Ôi, ông ta còn mỉm cười nữa. Nhưng nụ cười biến mất nhanh chóng. Ông đưa ngón tay chỉ vào ngực tôi. "*Macaco. Tu. Espírito macaco."*

"À há." Marco nói. "Đó là tiếng Tây Ban Nha. *Espírito* nghĩa là tinh thần hay tâm hồn."

"Có khi là tiếng Bồ Đào Nha." Cassie nói. "Ở Brazil, người ta nói tiếng Bồ Đào Nha. Người đàn ông này chắc là trưởng lão của một làng. Nếu thế thì ông ta phải biết tiếng Bồ Đào Nha."

"Bồ Đào Nha hay Tây Ban Nha thì cũng vậy thôi." Marco nói. "Bà tui nói tiếng Tây Ban Nha. Mẹ tui cũng thế."

“Vậy bồ phiên dịch thử coi…” Rachel nói.

“Ấy, không. Tui chỉ biết độ 50 từ thôi. Nhưng đoán ông ta nói gì cũng dễ thôi. Ổng đang nói Jake là hiện thân của khỉ. *Espírito macaco.”*

“Vậy là họ đã thấy ta biến hình.” Tôi nói. Tôi gật đầu với vị thủ lĩnh. “Vâng. *Espírito macaco*.” Tôi thừa nhận với ông ta.

Ông ta nhìn chăm chăm vào Ax. Đúng hơn, nhìn đôi cuống mắt và cái đuôi của ảnh. “*Mal. Diabo.”*

“Hình như ổng gọi Ax là quỷ sứ đó.” Marco nói.

Tôi lắc đầu. “Hổng phải *Mal*. Hổng phải *diabo*.”

Ông ta lại nhìn Ax, rồi dùng đầu nhọn của mũi giáo vẽ cái gì đó trên đất. Sau mấy giây, tôi bắt đầu nhận ra ổng vẽ gì. Đó là hình một sinh vật có hai tay, hai chân và có đuôi. Nơi khuỷu tay, đầu gối và đầu của nó có các lưỡi dao. Vị thủ lĩnh chỉ vào bức vẽ. “*Diabo. Monstro*.”

Ôi, tôi không sao nhịn cười được. Ổng vừa vẽ hình một tên Hork-Bajir. “Phải, phải. Thế này đúng là *mal, diabo, monstro*.”

Tôi lấy chân xoá bức hình.

“Ổng khoái vậy đó.” Rachel nói.

Vị thủ lĩnh nhăn mặt rồi vỗ ngực. “*Polo*.”

“Chắc là tên ổng, hoặc nhãn hiệu áo mà ổng thích.” Marco cố chọc vô một câu.

Tôi chỉ vào mình và nói. “Jake.”

Người đàn ông gật đầu, rồi tự mình xoá nốt bức vẽ. Ổng lại nhăn mặt, rồi cười phá lên. Những người lính đi theo ổng cũng cười, cả đứa bé từng muốn làm thịt tôi cũng cười nữa…

“Chà chà, hình như mình bắt đầu khoái họ rồi đây.” Rachel nói.

Vừa lúc đó, cơn mưa ập xuống. Mưa ào ào làm tôi có cảm giác mình đang đứng ở một ngọn thác nơi quê nhà.

Polo nắm chặt tay tôi. Chúng tôi đang kí kết hiệp ước đó.

“*Diabos. Matar diabos*.”

“Hình như ông ta nói hãy săn… giết bọn xấu xa.” Marco phiên dịch.

Tôi nhìn vào mắt Polo. Tôi tin là ổng nói như vậy. Polo và những người lính của ổng rút vào những bụi cây. Chỉ trong một phút, họ đã biến mất.

“Những con người bé nhỏ này mà dám chống lại bọn Hork-Bajir sao?” Rachel lắc đầu tỏ ý nghi ngờ.

“Khu rừng này thuộc về họ. Vì vậy, họ căm ghét cái đám diabos lạ hoắc kia dám mở cuộc tàn sát ở đây.” Cassie nói.

“Có họ về phe mình là hay rồi. Thêm bạn, bớt thù mà.” Tôi nói và tự dưng cảm thấy mệt mỏi. Đã có quá nhiều hiểm nguy rồi. Chất adrenaline cứ sôi lên trong người tôi. Cơ thể của tôi đã phải biến hình, chiến đấu trong suốt gần 24 tiếng đồng hồ rồi.

Mưa cứ trút xối xả. Tobias không thể bay nữa. Đâu phải chỉ có mình tôi kiệt sức.

"Thì ra mưa ở rừng nhiệt đới là như vậy…" Marco nói. "Ở đây, chuyện gì cũng xảy ra ở mức độ quá khích nhỉ."

Tụi tôi lê bước trong màn mưa, hớp lấy từng ngụm mưa rơi xuống từ các tán lá.

Nhưng rồi tôi nhận ra không còn ai đủ sức đi nữa. Ít nhất, bản thân tôi đã hoàn toàn kiệt sức. Thời gian thì cứ trôi - tụi tôi chỉ còn khoảng ba giờ đồng hồ nữa mà kế hoạch soạn ra lại không được chắc chắn cho lắm. Đây là lúc không ai được phép nghỉ ngơi. Nhưng hiện giờ chẳng ai còn đủ sức đi tiếp.

"Nghỉ một chút đi." Tôi nói.

"Ở đâu?" Marco hỏi.

Tôi ngồi phịch xuống bùn và dựa lưng vào gốc cây. "Ngay đây, chiến hữu ạ."

Cassie ngồi xuống cạnh tôi. Tiếng mưa rơi khiến cuộc nói chuyện giữa hai đứa tôi trở thành rất riêng tư.

"Bồ khoẻ không?" Cassie hỏi.

Tôi nhún vai. "Khoẻ chứ. Đâu có sao."

Cassie nhìn tôi nghi ngờ. "Jake nè, nhìn mặt bồ là mình biết ngay bồ đang lo lắng. Đang phát cáu nữa. Mình nghĩ bồ không giận mấy đứa mình đâu, như vậy suy ra bồ đang giận chính bản thân bồ rồi…"

Tôi quay đi. "Tất cả rồi sẽ qua thôi." Tôi nói dối.

"Jake nè, khi bồ ở bên cạnh Polo, mình thấy có cái gì đó vui lắm."

"Vui? Tại sao vậy?" tôi không để ý lắm đến lời nhận xét của Cassie. Tôi đã quá mệt rồi mà. Nhưng Cassie rất tốt, và tôi thì đang cần cảm nhận điều đó.

"Bởi vì bồ và Polo giống nhau. Cùng là thủ lĩnh. Lúc ổng hạ mũi giáo xuống, tụi mình có thể nhân đó mà tấn công lắm chứ. Lúc đó ổng đâu chắc chắn được chuyện gì. Nhưng ổng vẫn cố gắng đưa ra một quyết định tốt nhất. Đó là điều mọi người cần ở một thủ lĩnh, Jake à…"

Tôi nắm lấy tay Cassie. Trời quá tối khiến tôi không nhìn rõ mặt nhỏ.

"Mình mệt quá." Tôi nói.

Cassie ngả đầu vào vai tôi. "Mình biết, Jake ạ. Hãy nghỉ ngơi đi."

6 giờ 49 phút chiều.

Tôi bất chợt tỉnh dậy, có cảm giác rằng mình đã ngủ quá lâu.

Đêm đen.

Đêm đen đến mức có cảm giác như mình đang bị nung chín trong một cái lò đen kịt.

Nhưng không phải tất cả đều đen.

Cách mặt tôi chừng mươi centimet là một đôi mắt xanh lè. Tôi ngửi thấy hơi thở của nó. Sát ngay trên mặt tôi.

Báo đốm!

Nó cạ mũi sát vào tôi. Chắc để xác định rõ cái kẻ dám động đến lãnh địa của nó.

Lúc đó, chắc tôi sợ chết khiếp. Tôi không rõ, vì đã bị mưa làm lạnh cóng, dù mưa đã tạnh. Tôi đang ngồi trong bùn. Chất adrenaline dồn khắp mạch máu. Tôi đang cảm thấy sợ hãi.

Mạng sống của tôi đang tuỳ thuộc vào con báo. Tôi có phải là thức ăn cho nó không? Nếu con báo này đang đói, nếu tôi có mùi như con mồi của nó, chắc nó sẽ ngoạm cổ tôi mất. Ôi thôi, chỉ cần một giây là đời tôi đi đứt.

Tôi sẽ chẳng kịp la một tiếng nào.

Lúc đó, một tia hi vọng loé lên. Tôi có thể làm một chuyện. Không có thời gian để biến hình, nhưng…

Tôi chầm chậm dùng tay chạm vào bộ lông báo. Tôi ráng tập trung để thu nạp ADN của con báo. Mong sao nó cũng sẽ xử sự giống như các loài thú khác khi bị lấy mẫu vậy. Mong sao nó sẽ rơi vào cảm giác như thể bị thôi miên.

Khi tôi mở mắt ra, con báo đã nhắm tịt mắt lại rồi.

"Marco!" tôi huýt gió. "Cassie! Rachel! Ax! Tobias! Mấy bồ đâu hết rồi?"

"Chuyện gì vậy?" Marco uể oải hỏi. "Hả, nè mấy bồ, dậy mau lên! Jake, bồ đang làm gì vậy? Con báo đó có thể nhai sống bồ đó."

"Vậy á? Cảm ơn đã nhắc nhở nghe. Mình đang thâu nạp ADN của con báo để nó hiền lại. Bây giờ tụi mình sẽ lần lượt từng người lấy mẫu ADN của con báo rồi chuồn lẹ."

<Tuân lệnh, thưa Hoàng tử Jake.> Ax nói.

"Bồ cho là tụi mình chạy nhanh hơn anh chàng báo này ư?"

<Đúng vậy.>

"Thôi được. Ax à, bồ sẽ làm sau cùng nha. Chỉ sợ chàng báo này phát cáu thì mệt lắm.

Năm phút sau, tụi tôi đã ở trong khoảng cách an toàn.

"Jake à, lúc đó mình nghĩ bồ vẫn sẽ an toàn thôi." Cassie nói.

“Bọn báo chắc không chuộng những con mồi to như bồ đâu.”

<Nhưng cỡ tui thì chắc nó xơi gọn đó.> Tobias thì thầm.

“Thật may là tụi mình đã có mẫu biến hình của báo - nếu phải di chuyển trong rừng đêm thế này thì lốt báo quả là tuyệt.” Cassie nói.

“Đã muộn lắm rồi đó.” Rachel nói. “Không còn nhiều thời gian nữa đâu.”

<Chúng ta còn hai giờ nữa.> Ax nói.

“Trong hai giờ, phải tìm ra tàu Lưỡi Rìu, nhảy lên đó và cầu nguyện sao cho Visser Ba biết cách đưa tụi mình trở về với thời gian thực.” Rachel nói. “Nghe tuyệt không.”

“Báo là loài hung hãn.” Cassie nhắc. “Giác quan của nó dành cho việc đi săn trong rừng. Nó sẽ tìm ra được bọn Yeerk.”

Marco bật cười. “Cassie, bồ chỉ giỏi tìm cớ để thưởng thức một lốt biến hình mới thôi.”

“Cassie nói đúng đó.” Tôi lên tiếng. “Trời tối lắm rồi. Mình không nhìn thấy mấy bồ nữa. Ở đây chả có đèn đường, đèn pha ô tô, còn ánh trăng và sao thì chả chiếu được xuống đây. Một lũ trẻ chân đất, lạc đường, mù dở như tụi mình chẳng thể nào ra khỏi khu rừng này được đâu. Cần phải có những đôi mắt tinh tường. Tụi mình có thể biến thành cú nhưng sẽ có biết bao nguy hiểm rình rập trước mặt một con cú yếu ớt. Còn báo thì khác, nó mạnh hơn nhiều.”

“Bắt đầu thôi.” Rachel nói.

“Phải tìm cách đem theo chip điều khiển tàu Con Rệp.” Cassie nhắc nhở. Nhỏ xé một miếng vải từ bộ đồ biến hình, bện lại và xâu qua cái lỗ nhỏ của chip điều khiển.

“Để mình giữ cho.” Tôi nói. Con chip này là kết quả cái sai lầm khủng khiếp của tôi. Tôi có trách nhiệm phải mang nó. Cassie quàng nó qua đầu tôi. Nó treo lủng lẳng trước ngực tôi như một cái huy chương lớn.

Tôi hít một hơi thiệt sâu. “Nào mấy bồ, biến hình thôi.”

<Jake à, tui phải cố bay vượt qua ngọn cây, tìm chút ánh sáng trăng.> Tobias nói. <Ở đây, tui cũng thành gã mù dở mất thôi.>

Với tôi, mẫu biến hình của báo chả lạ chút nào. Nó y như biến thành cọp thôi. Báo thì nhỏ và khoẻ hơn cọp. Nhưng nó vẫn thuộc họ nhà mèo.

Nhưng với các bạn khác, đây là lần đầu tiên các bạn ấy biến thành một loài vật thuộc họ nhà mèo.

Đôi mắt báo của tôi bắt đầu hiện ra, mọi thứ trở nên sáng sủa hơn khiến tôi có thể nhìn thấy sự biến đổi của các bạn mình.

Tôi nhìn thấy hàm răng dài đang mọc trong miệng Cassie. Các đốm lớn đang loang khắp da thịt của Rachel. Móng vuốt thì đang nhú ra khỏi đôi tay yếu ớt của Ax. Marco thì đang lúng túng tập đi bằng

bốn chân, trong khi cái đuôi báo bắt đầu mọc ra từ phía sau cậu ta như một con rắn.

<Hấp dẫn thiệt.> Marco nói. <Ôi, có thấy tui oai hẳn lên không?

<Ha ha.> Rachel bi bô. <Sướng thiệt. Hết thấy sợ rồi.>

Tôi biết cảm giác đó. Nó khác hẳn cảm giác của một con thú đang nằm trên thớt. Đây là cảm giác của một con thú không hề sợ bị tóm cổ. Đó không phải là sự tự mãn đâu. Chỉ là cảm giác chẳng thấy sợ hãi gì cả. Giống như cọp, báo có thể lúng túng, ngỡ ngàng, cảnh giác, nhưng nó không bao giờ sợ hãi. Khi thấy người hay nghe tiếng máy kêu gào, báo có thể chạy mất nhưng ngay cả khi đó, nó cũng không cảm thấy sợ hãi.

Rachel đưa chân đánh một đòn gió để thử tốc độ. <Không mạnh như gấu, nhưng nhanh kinh khủng.>

<Thiệt là thính nhạy.> Cassie nói. <Mình ngửi thấy cả triệu thứ.>

<Tự dưng tui muốn ăn thịt khỉ quá.> Marco nói. <Thiệt là lạ, chỉ mới mấy giờ trước tui còn là khỉ mà. Cứ thế này có ngày cả đám tụi mình bị tống vô bệnh viện tâm thần mất thôi.>

<Tobias, bồ có nghe thấy mình không?> tôi hỏi.

<Có, nghe được mà. Ở trên này đỡ hơn. Thấy được ba phần tư mặt trăng và cả triệu ngôi sao. Tui có thể bay được, nhưng chắc sẽ gãy cổ nếu ráng tìm chỗ hạ cánh.>

<Có hơn triệu ngôi sao chứ.> Ax bình luận.

<Tui biết mà.> Tobias bật cười. <Ồ, có ánh sáng. Trông giống một thị trấn. Nhiều ánh đèn lắm.>

<Nếu bọn chúng còn đang sửa tàu Lưỡi Rìu, chắc sẽ có nhiều ánh sáng.> Cassie nói.

<Đi thôi.> Tôi bảo các bạn mình.

<*Đi về vùng ánh sáng.*>

<Cái gì?>

<Poltergeist. Cái bộ phim xưa đó mà. Hổng nhớ sao? Trong phim, có một bà nói: Hãy đi về vùng ánh sáng.>

<"Vùng ánh sáng" đó nghĩa là sao?> Ax ngạc nhiên hỏi.

<Theo tui, nó giống như… tử thần.> Marco nói. <Nhưng, có thể tui sai. Có thể ánh sáng đó chỉ là một quán fastfood McDonald thôi.>

<Thôi ngưng đi, Marco.> Rachel nói.

Nếu Ax nói đúng thì tụi tôi chỉ còn hai giờ nữa trước khi *Dòng xoáy thời gian* chấm dứt. Và trên vũ trụ này sẽ có hai Jake, hai Cassie… và rồi những cặp hai người đó sẽ đi tong.

Phải tìm được tàu Lưỡi Rìu. Vào được bên trong nó. Hi vọng là Visser Ba đưa được tụi tôi quay về. Ngay cả khi hắn không có con chip điều khiển.

Kế hoạch nghe chẳng hay ho gì. Nhưng tôi là thủ lĩnh, mà một thủ lĩnh thì phải làm cho mọi người hi vọng. Ngay cả khi người thủ lĩnh đó chẳng có nhiều hi vọng.

<Thử tới đó xem là ánh sáng gì.> Tôi nói.

6 giờ 05 phút chiều.

Dù đã có đôi mắt báo, khu rừng vẫn rất tối.

Những vật tôi thấy chuyển động y như bóng ma vậy.

Tôi có cảm giác như thể mình đang ở khu trò chơi cảm giác mạnh, như thể đang ở trong ngôi nhà ma và mỗi cử động lại khiến tôi phải trông thấy một bóng hình kinh dị hoặc một bộ xương trông thật ghê hồn.

Nhưng ở đây không phải là các hồn ma mà là cuộc sống. Một cuộc sống muôn màu muôn vẻ.

Những con rắn khổng lồ dài cả sáu thước và to như các cành cây. Lại có cả những con rắn nhỏ tí ti như giun vậy.

Những giống côn trùng, bọ, gián to bằng nắm tay người. Những con rết to như chuột. Và chuột thì to chẳng khác gì chó săn. Cả những đàn ếch đủ màu sắc sặc sỡ.

Kiến thì ở khắp mọi nơi, một số đi thành hàng ngũ, mỗi con khiêng một mẩu lá to hơn nó đến gấp mười lần. Thằn lằn thì phát ánh sáng xanh ngắt. Và cả những con kì nhông màu sắc cũng rất sặc sỡ. Và phía trên cao là đủ loại chim, khỉ…

Mới không lâu trước đây, tụi tôi còn là những kẻ mù dở đi lọc cọc trong rừng, chả thấy được gì cả. Nhưng báo thì thấy, ngửi và nghe được mọi thứ.

Cả triệu loài động vật vây quanh tụi tôi. Có khi còn kì lạ hơn những sinh vật vũ trụ nữa đó. Một cuộc sống kì lạ vây quanh bạn. Ở đây, mọi loài, dù mạnh mẽ hay yếu đuối, đều cố chiến đấu để tồn tại, để có một tổ ấm nhỏ nhoi giữa khu rừng nhiệt đới rộng lớn này.

Cảm xúc quá lớn ập đến khiến tụi tôi, trong một lúc, chẳng nói năng gì. Tụi tôi đang khám phá một thế giới cực kỳ lạ lẫm. Có lẽ Polo và các người lính của ông cũng sẽ như vậy nếu họ được cho đến một siêu thị trong mùa Giáng sinh. Chắc họ cũng sẽ ngẩn người bối rối trước những gì con người thành thị tạo nên…

Còn ở đây, điều ngược lại đang xảy ra. Đây là thế giới mà loài báo đã thuộc lòng. Là thế giới của Polo và những người lính của ông. Họ cũng có một siêu thị đấy, nhưng nó chứa đầy các sinh vật kì lạ của tạo hoá.

Cứ mỗi lần tôi nghĩ mình đã biết hết tất cả, khu rừng lại như đang nói: Này chú nhóc, chú chưa biết gì đâu. Hãy thử nhìn con chim này xem! Nhìn bông hoa kia nữa! Hãy chiêm ngưỡng tạo vật kia kìa! Chú nhóc ơi, ta có cả một kho tàng cho chú xem đến mười kiếp sống cũng chưa hết đâu!

<Nào nào!> Cuối cùng Rachel cũng phá tan sự im lặng.

<Mình xin rút lời. Mình chả muốn ra khỏi cánh rừng nhiệt đới này tí nào. Mình chả cần biết nó có nguy hiểm đến chết người hay không… >

<Hành tinh của các bạn thật lạ kì.> Ax nói. <Thật lạ kì.>

Thật ngạc nhiên khi chính Cassie lại nhắc tụi tôi quay về với sứ mạng của mình.

<Tụi mình không còn nhiều thời gian nữa đâu. Điều cần nhất bây giờ là phải tìm cho ra tàu Lưỡi Rìu.>

<Cassie, mình cứ tưởng bồ sẽ chết mê chết mệt cảnh tượng này ấy chứ.> Tôi nói. <Đây quả là một chuyến đi dạo đầy ấn tượng.>

<Đồng ý là thế,> giọng Cassie mềm mại. <Nhưng bọn Yeerk lại muốn hủy diệt nó, và mọi vật mà chúng không thể sử dụng trên hành tinh này. Mình sẽ không cho phép điều đó xảy ra. Vậy thì phải nhanh lên chứ, phải tìm cho ra tàu Lưỡi Rìu, trở về và tiếp tục chiến đấu. Khi đó sẽ chả còn ai dám phá hủy nơi này nữa.>

<Vâng, thưa quí cô.> tôi nói.

<Tui thấy đằng trước có ánh sáng kìa.> Marco kêu lên.

Giọng Tobias từ trên cao vọng xuống. <Mình đang ở ngay chỗ có ánh sáng đây. Không phải là làng đâu. Đó là tàu Lưỡi Rìu. Ôi, chúng đã kéo cả tàu Con Rệp ra đây nữa rồi.>

Nghe đến đó, tự dưng tôi cảm thấy bất an.

Không có lý nào Visser Ba lại lệnh cho thuộc hạ kéo cả hai con tàu ra sát nhau. Có vấn đề rồi. Đó là gì nhỉ? Tôi cần phải biết.

Nhưng tôi tạm không nghĩ đến nữa.

Tôi cần vạch ra một kế hoạch.

Đây là lúc cần suy nghĩ, chứ không phải lo lắng về những chuyện không đâu.

7 giờ 36 phút.

Tụi tôi bò sấp xuyên qua bụi cây, thật yên lặng. Đứa này theo sát đứa kia, vạch lá mà đi, như những kẻ vô hình.

Bọn Hork-Bajir đã dọn một bãi quang xung quanh tàu Lưỡi Rìu. Mấy tên Taxxon đang xúm quanh con tàu, ra sức sửa chữa. Có vẻ chúng đã xong phần việc ở tàu Con Rệp. Bọn Taxxon này trông giống những con rết khổng lồ với cái miệng tròn màu đỏ tươi và hàng loạt cặp mắt nhìn thô lố.

<Bọn này rành việc nhỉ.> Marco nói.

Tôi chia sẻ ý nghĩ đó. Bọn Taxxon có vẻ rất quen thuộc với khu rừng nhiệt đới này, mặc dù chúng trông quá khổ so với các sinh vật tại đây.

<Còn thiếu nhiều tên Hork-Bajir lắm.> Ax nói. <Chúng phải có nhiều hơn thế. Có lẽ chúng đang cảnh giới phía vành đai bên ngoài.>

<Mình chỉ đếm được có năm tên Hork-Bajir.> Rachel nói. <Gượm đã! Nhìn bên trong tàu Lưỡi Rìu kìa. Bên trong cửa sổ đó. Visser Ba!>

Tôi thoáng thấy bóng lờ mờ của một người Andalite. <Đúng rồi. Ít nhất tụi mình cũng đã biết hắn đang ở đâu.>

<Làm gì bây giờ?> Rachel hỏi.

Rachel đang hỏi tôi. Mà tôi thì lại không có sẵn câu trả lời nào ra hồn.

<À, tụi mình đã biết Visser Ba đang cần tàu Con Rệp để quay về thời gian thực, đúng không? Nhưng con chip đang nằm trong tay tụi mình, vì vậy hắn không thể điều khiển tàu Con Rệp nếu không có tụi mình. Vậy là… tụi mình có thể thương lượng với Visser, nhưng không thể tin hắn được. Hay là tụi mình chuồn lên tàu Lưỡi Rìu và để lại con chip ở chỗ nào đó hắn thấy được?>

<Nếu hắn thấy con chip, hắn sẽ biết ngay. Hắn sẽ biết tụi mình đang cần gì.> Marco nói.

<Không còn nhiều thời gian nữa đâu.> Ax nói.

<Nếu tụi mình trốn trong tàu Lưỡi Rìu nhưng lại không đưa Visser Ba con chip, lúc đó cả đám sẽ cùng kẹt ở đây.> Cassie nói.

Đầu óc tôi quay cuồng. Trời ơi, xin hãy cho con câu trả lời. Nhưng chả có ai đáp lời tôi cả.

<Thôi cho tui yên. Tui không biết gì hết.> Tôi hét lên. <Tui không biết gì hết.>

<Jake à, bồ là thủ lĩnh dũng cảm cơ mà.> Marco nói.

Ôi, tôi mất hết bình tĩnh rồi. Nếu còn ở trong lốt người, chắc

tôi sẽ thụi cho Marco đo ván.

<Có bao giờ tui nói mình là thủ lĩnh đâu! Tui chả bao giờ muốn lãnh đạo ai cả. Tại sao tui phải biết mọi câu trả lời? Mấy bồ kìa, từ Marco đến Rachel, có ai biết câu trả lời đâu.>

<Ôi trời ơi.> Marco rên rỉ. <Bồ không được phép cáu bẳn như thế. Mọi người cần bồ mà.>

Tôi suýt phun ra những lời cay độc, nhưng khi đó, Cassie xen vào. <Có một điều làm mình khó hiểu. Tại sao Jake là người duy nhất thấy những quầng sáng đó? Tất cả tụi mình đều tồn tại ở cả hai nơi cùng một lúc, đúng không nào? Vậy tại sao chỉ mình Jake là có những ảo giác đó?>

Câu hỏi làm tôi choáng váng. Trời ơi, lẽ ra tôi phải tự hỏi mình điều đó. Lẽ ra… Lẽ ra… Có quá nhiều câu lẽ ra như vậy!

Ax! Trời ơi, tôi còn nhớ mình đã hỏi ảnh liệu còn cách nào khác giúp tụi tôi quay về hay không. Lúc đó, ảnh đã tránh né. <Ax! Bồ còn giấu điều gì đó, đúng không?>

<Tôi còn biết điều gì khác á?> Ax lảng tránh.

<Bồ còn biết… hay đoán được chuyện gì nữa không?>

<Hoàng tử Jake, tôi đã nói là tôi biết rất ít về *Dòng xoáy thời gian*. Lúc đó tôi thiếu…>

<Ax. Bồ đã gọi mình là Hoàng tử. Được lắm, mình là Hoàng tử của bồ, vậy hãy trả lời câu hỏi của mình đi…>

<Hoàng tử Jake… có thể là cậu… Ý tôi là, có thể cậu là con người thật duy nhất ở đây. Tất cả bọn tôi có thể chỉ là… kỉ ức mà thôi.>

Tôi lạnh cả người. <Bồ đang nói gì vậy?>

<Có thể bọn tôi không thật sự tồn tại ở đây. Không có thật. Ý tôi là, chúng tôi từng tồn tại ở một tuyến thời gian, nhưng tuyến thời gian ấy đã bị xoá sạch rồi.>

<Xoá sạch? Ai đã xoá?>

<Là cậu, Hoàng tử Jake ạ. Có thể cậu là người duy nhất sẽ thoát khỏi tuyến thời gian này. Cậu có thể quay về, một mình, thay đổi tất cả để cho mọi chuyện này chưa từng xảy ra.>

<Tui chả hiểu gì cả, tất cả điên hết rồi.> Marco nói.

<Ax, làm sao mình lại là người duy nhất có thể thoát ra khỏi tuyến thời gian này? Tụi mình cứ tưởng cách duy nhất trở lại thời gian thực là tái tạo lại lần chạm nhau giữa hai tia Nghiệt vốn tạo nên *Dòng xoáy thời gian* chứ?>

<Có thể, Hoàng tử Jake ạ, có thể đó không phải là cách duy nhất.> Ax nói. <Có thể còn cách khác. Lúc đó, tôi không muốn đề cập bởi vì tôi không dám chắc. Và…>

<Ê này,> Tobias ngắt lời. <Visser Ba ở trong cửa sổ đó, phải không? Tui vừa thấy hắn lảo đảo. Như màn hình tivi vừa mất tín hiệu vậy. Đó không phải là hắn mà chỉ là hình chiếu thôi!>

<Một con chim mồi!> Rachel nói.

Đột nhiên, tôi nhận ra sai lầm của mình. Visser Ba đã biết 8 giờ 54 phút là thời hạn chót. Hắn biết. Và hắn nhận ra là tụi tôi cũng biết.

Vì vậy, hắn thừa biết tụi tôi sẽ phải xuất hiện gần tàu Con Rệp hoặc tàu Lưỡi Rìu để ngăn chặn thời hạn chót kia. Hắn biết tụi tôi sẽ cố lên một trong hai con tàu này. Vì vậy, hắn đã ra lệnh cho bọn lâu la kéo tàu Con Rệp đến gần tàu Lưỡi Rìu.

Vậy là chúng tôi chỉ còn một nơi đến duy nhất.

Làm như vậy, hắn sẽ biết nơi trốn của tụi tôi trước 8 giờ 54 phút.

<Đó là cái bẫy.> Tôi thét lên. <Mắc bẫy rồi! Hắn đang rình tụi mình.>

Vừa lúc đó, tụi tôi nghe giọng của hắn vang trong đầu.

<Năm con mèo cộng một con chim. Ha ha ha. Thiệt là quá dễ dàng.>

8 giờ 00 tối.

<Chạy ngay! Chúng ta mắc bẫy rồi!>

Tôi vùng chạy. Nhưng một nhánh dây leo túa ra và quấn chặt vào chân trước của tôi. Tôi vấp té. Ngay lập tức, tôi vùng dậy, nhưng một sợi dây leo khác lại cuốn chặt lấy cổ tôi.

Những dây leo sống như người vậy.

Như một con rắn, nó xiết cổ tôi thật chặt. Tôi không thở được! Tôi quặn đau, nhưng cố hết sức vẫy vùng như một con báo trong thế tuyệt vọng.

Tôi chạy, nhưng… nó lại quấn lấy tôi. Con chip đeo trên cổ tôi đã biến mất.

<Đó là một Lerdethak!> Ax hét to. <Các dây leo đó! Đó là Visser Ba trong lốt biến hình. Đó là một sinh vật do bọn Hork-Bajir tạo ra: một tên Lerdethak. Nó…>

Ax bỗng im bặt.

Cả chùm dây leo đã quấn quanh tôi. Xung quanh tôi giờ là bóng tối đen đặc. Như đang ở giữa một biển rắn độc. Bọn dây leo hung hãn tung hết các chiêu thức độc hiểm để xiết chặt tôi.

Tôi trông thấy bóng một con báo - hình như là Ax, không chắc nữa - con báo đang bị một sợi dây leo nhấc bổng lên. Bọn dây leo không chỉ nhắm vào cổ, mà cả vào đầu và thân con báo này.

Tôi muốn tiếp ứng, nhưng bọn rắn này đã lan tràn khắp mọi nơi. Chỉ cần tôi ngần ngừ trong một giây, chúng sẽ lại quấn chặt tôi ngay…

<Jake!> tôi nghe tiếng hét của Marco. <Tui bị rồi!>

Giọng Cassie gào lên thất thanh: <Aaaaaa!>

Tôi gào lên tuyệt vọng. <Cassie! Marco!>

<Jake! Nó bự quá!> Tobias gọi từ trên cao. <Mình không thấy rõ, nhưng nó giống như con bạch tuộc ngàn tua đó!>

Một dây tua vươn dài tới xiết quanh chân tôi. Tôi nhảy vọt lên… Chỉ chậm một giây là tôi đã bị nó ôm đỉnh.

Tôi chạy. Tôi đâu còn cách nào khác? Tôi chạy!

<Nó đang nuốt các bạn ấy!> giọng Tobias nghe như đang khóc. <Ôi, không! Nó có miệng! Xin hãy giúp các bạn ấy!>

<Mình không thể! Không thể làm gì được!> tôi khóc.

Dây tua có vẻ ít đi và yếu dần.

<Mình mắc kẹt bên trong rồi!> Rachel nói. <Nghẹt thở quá!>

<Hoàng tử Jake, tụi tôi đã bị Lerdethak nuốt chửng rồi!>

<Mình không chạy đến gần được!> tôi thét lên. <Thậm chí

không nhìn ra các bạn nữa! Cố thoát ra đi!>

<Không được… không cử động được…> Cassie rên lên vì đau đớn.

<Mình không chịu nổi cảnh này nữa!> Tobias thét lên. <Mình xuống đây!>

Tôi lảo đảo vì sốc và hoảng sợ. Đám dây tua không còn ở quanh tôi nữa. Nhưng khi vừa dừng lại, trong hơi thở hổn hển, tôi ngoảnh đầu lại và thấy nó.

Trông giống một cây cổ thụ đang di chuyển. Hay quái vật Medussa với cái đầu nhung nhúc rắn độc. Nó nổi rõ trên nền ánh sáng xanh xung quanh con tàu Lưỡi Rìu, càng lúc càng trỗi dậy cao hơn. Ôi, đám dây tua này chẳng khác gì những dây xích đầy hăm doạ! Trước mặt tôi là một mê cung chứa đầy rắn rết. Trong đám dây tua đó hiện ra một cái miệng to, dữ dằn.

Vào lúc đó, hình như sự dũng cảm của con báo đã biến đâu mất.

Một dây tua vươn dài ra và quắt gọn một chú chim vừa bay vào tầm với của tên quái vật.

<Hum,> Visser Ba nói. <Chỉ mới có năm thằng Andalite trong bụng ta. Còn một tên hãy còn đang nhởn nhơ… Nhưng không sao. Ta còn khối thời gian để tóm hắn…>

Hắn đã bắt được tất cả. Ngoại trừ tôi.

<Ngoan ngoãn nào, các bạn Andalite thân mến. Ta chưa giết các ngươi đâu. Nhưng các ngươi cũng đừng hòng biến hình thoát khỏi đây. Lốt biến hình Lerdethak của ta sẽ nhốt chặt các ngươi cho đến khi ta quyết định số phận từng đứa…>

Hắn đã bắt được tất cả. Visser Ba đã thắng. Chỉ còn tôi mà thôi. Tôi là hi vọng duy nhất của mọi người.

Hy vọng. Tôi cay đắng nghĩ. Tôi là một thủ lĩnh. Vậy mà tôi đã đưa các bạn của mình vào bẫy của Visser Ba. Jake à, đứng than trách nữa. Phải tìm cách đi!

Tên quái vật chậm rãi tiến thẳng vào rừng. Và kìa, xung quanh tôi nhan nhản bọn Hork-Bajir.

Đằng sau tôi nữa! Xung quanh tôi là lúc nhúc bọn Hork-Bajir. Còn tên Visser Ba thì đang lừng lững đến gần tôi.

Lúc đó…

VÙ! VÙ! VÙ!

Ngay cả đôi mắt báo của tôi cũng không kịp thấy đường bay của mũi giáo. Tôi chỉ thấy nó khi nó cắm phập vào lưng một tên Hork-Bajir.

VÙ! VÙ! VÙ!

Giáo phóng ra rào rào. Bọn Hork-Bajir ngã gục hàng loạt.

Polo xuất hiện. Ông ta nhìn tôi, và rồi phóng thẳng ngọn giáo về phía Lerdethak. Thẳng về Visser Ba.

Nhưng Visser quá nhanh. Một dây tua vung lên. Nó bắt lấy ngọn giáo và lạnh lùng ném ngược lại. Mũi giáo cắm phập xuống đất.

Không sao ngăn được Lerdethak. Đám dây tua làm thành bức tường bảo vệ hắn. Nơi duy nhất có thể bị thương là đầu, nhưng nó được che phủ bởi một rừng…

Gượm đã!

Không giống dây leo! Không giống dây tua! Jake ơi, nghĩ sai rồi. Cành cây. Giống cành cây!

Tôi chạy về phía bóng tối. Vừa chạy, tôi vừa hoàn hình. Tôi nghe tiếng giáo lao vun vút và tiếng bọn Hork-Bajir la hét. Nhưng Lerdethak chưa hề hấn gì.

Visser vẫn lừng lững tiến đến.

Tôi đã trở lại hình dạng người. Tôi chạy băng qua những hàng cây, chân tôi va đập, tứa máu. Nhưng tôi đã có kế hoạch rồi. Tôi chạy và bắt đầu biến hình. Người tôi đã thu nhỏ lại, nhưng tôi vẫn chạy. Dù cho đôi chân kiệt sức làm tôi có lúc ngã chúi người xuống, tôi dùng luôn cả hai tay mình để chạy.

Và khi đã biến thành khỉ… tôi quay lại.

Tên Lerdethak hiện ra trước mặt tôi. Đám dây tua vung vẩy giữa không trung.

<Mày đó ư, thằng nhóc Andalite?> Visser Ba gầm gừ. <Đây là mẫu biến hình cuối cùng của mày đó ư? Hum, thật tội nghiệp.>

Tôi nhảy lên.

Nhảy về phía sợi dây tua gần nhất.

Tôi nắm lấy nó và lấy đà bay đi.

Không loài sinh vật nào có thể bay xuyên qua đám dây tua lởm chởm đó. Nhưng với một con khỉ, đó đơn thuần chỉ là một đám dây leo và cành cây thôi.

Đu đưa! Bay! Chộp lấy!

Tất cả thực hiện với tốc độ kinh hoàng. Thật khó tin! Nhưng khỉ có thể làm được điều đó!

Tôi thộp lấy một dây tua rõ to. Nó cố bắn tôi lên cao để rồi cố đớp lấy tôi. Nhưng tôi giữ chặt nó lại. Và kìa, tôi đã thấy cái đầu của Lerdethak. Đã thấy cái miệng độc ác vừa nuốt chửng các bạn tôi.

Tôi quay người. Polo! Ông ta đang đứng, tay cầm giáo.

<Ngọn giáo!> tôi thét to. <Ngọn giáo!>

Trong một giây, Polo hiểu ra. Ông phóng thẳng ngọn giáo với tất cả sức mạnh.

Ngọn giáo bay vùn vụt.

Từ trên cao, đuôi tôi vẫn quấn chặt vào dây tua, tôi vươn dài và dùng cả hai tay chụp lấy ngọn giáo.

Bạn có biết một trong những lý do khiến con người có thể ném liệng là bởi vì họ từng có thời đu cây không? Đúng vậy đó. Cách điều khiển xương vai giúp khỉ nhảy từ cành này sang cành khác cũng

là cách đã giúp con người biết phóng giáo.

Tôi phóng.

Trúng rồi! Ngọn giáo đâm sâu vào da thịt của Lerdethak, tống thẳng chất độc rừng già vào tên quái thú.

Nhưng đó cũng là lúc may mắn của tôi chấm dứt!

Một sợi dây tua đập mạnh vào tôi. Nó siết chặt quanh cổ tôi như ngọn roi da, và rồi…

8 giờ 19 phút tối.

Tôi đã tính toán sai khoảng cách. Tôi rơi thẳng cánh và lộn nhào.

<Hạ cánh hay nhỉ.> Tobias bật cười.

"Bồ hổng sao chứ?" Cassie hỏi tôi. Nhỏ chạy lại và đỡ tôi dậy. Tôi bắt đầu hoàn hình. Trọng lượng của tôi tăng lên khá nhanh.

"Cái gì…" tôi hỏi. Tôi suýt bị đau tim. Mình đã trở về ư? Lại ở phía sau khu nhà trọ. Ngay gần cửa hàng Safeway.

Đó là một ảo giác chăng?

Không, ảo giác đó đã kéo dài quá lâu. Còn đây là hiện thực. Tôi đang ở phía sau khu nhà trọ. Chuẩn bị biến hình và đi vào cửa hàng Safeway.

"Mấy giờ rồi?" tôi hỏi Ax.

<Tám giờ mười chín phút.>

8 giờ 19 phút. Dĩ nhiên là tôi biết giờ chứ. Vào lúc 8 giờ 19 phút, tôi đã cảm thấy kì lạ và bất an khi quyết định tiến vào cửa hàng tạp hoá. Nhưng tôi đã quyết định tiến vào. Và quyết định đó làm phát sinh mọi chuyện. *Dòng xoáy thời gian*. Tai hoạ trong khu rừng mưa nhiệt đới.

"Cassie? Bồ đã từng đến rừng Amazon chưa?"

"Sao cơ? Dĩ nhiên là chưa."

Nó chưa xảy ra. Ít nhất là với Cassie. Nó vẫn đang là điều sắp sửa xảy ra. Trừ phi tôi thay đổi tuyến thời gian.

"Tụi mình có bắt đầu không nào?" Rachel sốt ruột. "Nhanh lên, Jake, tụi mình có bắt đầu không?"

Tôi nhăn mặt. Và rồi bật cười. Tôi sợ không khéo mình sẽ cười khúc khích không ngừng. "Rachel nè, có lẽ là… tụi mình nên rời khỏi đây thôi."

Tôi kể cho Ax nghe tất cả mọi chuyện. Thoạt đầu, ảnh nghĩ chắc tôi có hơi man man. Nhưng khi tôi nhắc đến *Dòng xoáy thời gian*, thì ảnh hiểu ra.

<Thiệt kì lạ.> ảnh nói khi chúng tôi cùng rảo bước vào rừng. Khu rừng quen thuộc. Khu rừng không có loài kiến giết người, cá piranha, báo đốm cũng chẳng có, cả rắn và những người thổ dân lăm lăm những ngọn giáo tẩm độc nữa. <Tôi không nhớ gì về những chi tiết này.>

"Phải, đúng là kì lạ." Tôi nói. "Mình đã có những quyết định sai lầm làm rối tung mọi việc. Từ con chip điều khiển tàu Con Rệp đến việc làm cả bọn rơi vào bẫy. Bồ biết không, lúc đó tụi mình gay go lắm. Rồi bồ… ý mình là, phiên bản khác của bồ, hay, thôi dẹp đi,

dùng từ gì cũng được, đã nghĩ rằng tụi mình cần tái tạo *Dòng xoáy thời gian* để hoá giải mọi chuyện.”

Ax gật đầu. <Đúng vậy, tôi cho là làm như thế có thể tác dụng. Và cũng còn một cách khác…>

Tôi ngắt lời. “Lúc đó bồ không cho mình biết về cách khác đó.”

<Ừ,> Ax nói. <Tôi không biết chắc… nhưng có một lý thuyết…>

“Chắc phải có chứ.” Tôi nói.

<Một người thì không thể có mặt cùng lúc ở hai nơi. Trên lý thuyết là vậy. Vì vậy nếu cậu… loại bỏ… một trong hai người thì mọi sự lại trở về như lúc ban đầu. Tôi nghĩ, Hoàng tử Jake ạ, lúc đó cậu đã chết.>

Tôi lạnh cả xương sống.

<Nhưng ngay cả khi cậu đã chết trong rừng nhiệt đới, cậu vẫn còn sống ở đây. Vì vậy đầu óc cậu lại quay về. Thế rồi cậu hoá giải tuyến thời gian, vậy là chưa từng có chuyện gì xảy ra. Cậu sẽ thấy mình không thể biến hình thành báo hay khỉ, vì cậu chưa từng lấy mẫu của mấy con vật đó.>

Ax mỉm cười. Đúng là nụ cười của người Andalite, mắt ảnh đang cười kìa, vì người Andalite không có miệng mà.

“Ở trường Andalite, bồ học những điều này hả?”

<Đúng vậy.>

“Và bồ không tập trung nghe giảng chỉnh bài học này?”

<Đúng vậy.>

“Mình hiểu vì sao rồi. Mớ kiến thức về việc di chuyển thời gian này sẽ làm đầu bồ nổ tung lên mất.”

<Chính xác.> Ax hưởng ứng. <Và vào ngày hôm đó, có trò chơi… và cô gái…>

Tụi tôi tiếp tục đi sâu trong rừng. “Thời khắc đó kinh khủng lắm, Ax à. Mình đã phá hỏng mọi chuyện. Chỉ nhờ may mắn mà tụi mình sống sót thôi…”

<Có thể là vậy, Hoàng tử Jake. Nhưng anh Elfangor đã từng bảo tôi: Đôi khi, thành công chỉ là chuyện may mắn thôi.>

Tôi gật đầu. Nhưng điều đó cũng chẳng làm tôi thấy khá hơn. Tôi lẩm bẩm. <May mắn của anh Elfangor đã cạn.”

<Vâng. Chúng tôi chỉ còn cách hi vọng may mắn của cậu sẽ không như thế, Hoàng tử Jake ạ.>

Tôi bật cười. “Đừng gọi mình là Hoàng tử.”

<Vâng, thưa Hoàng tử Jake.>

HẾT TẬP 11

K. A. APPLEGATE
ANIMORPHS
NGƯỜI HÓA THÚ
RACHEL
#12. Phản tác dụng

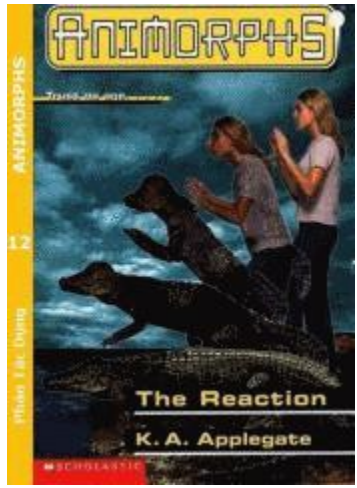

Tác phẩm: Animorphs
Tập 12: Phản Tác Dụng
Nguyên tác: Animorphs #12: The Reaction
Tác giả: K. A. Applegate
Dịch giả: Hoàng Hưng
Nhà xuất bản: Trẻ, 10/2001
Khổ sách: 11 x 18 cm
Số trang: 130*2
Giá sách: 5.000*2 vnđ
Thực hiện ebook: ANIMORPHS Team
Scan: ICT
Đánh máy: moakmoak
Sửa chỉnh tả: Nerissa, light_yagami, santseiya
Thiết kế bìa: teszine
Chuyển sang ebook: santseiya
Ebook BB: Cent
Ngày hoàn thành: 30/05/2009
Nơi hoàn thành: Hà Nội
ooO TVE Ooo

MỤC LỤC

TÓM TẮT NỘI DUNG TẬP 11
CHƯƠNG 1
CHƯƠNG 2
CHƯƠNG 3
CHƯƠNG 4
CHƯƠNG 5
CHƯƠNG 6
CHƯƠNG 7
CHƯƠNG 8
CHƯƠNG 9
CHƯƠNG 10

CHƯƠNG 11
CHƯƠNG 12
CHƯƠNG 13
CHƯƠNG 14
CHƯƠNG 15
CHƯƠNG 16
CHƯƠNG 17
CHƯƠNG 18
CHƯƠNG 19
CHƯƠNG 20
CHƯƠNG 21
CHƯƠNG 22
CHƯƠNG 23
CHƯƠNG 24
CHƯƠNG 25
CHƯƠNG 26

TẬP 11: KẺ BỊ LÃNG QUÊN

1. Người kể chuyện:

Jake

2. Nội dung:

Phát hiện Chapman đang chỉ đạo một toán công nhân dọn dẹp một tiệm tạp hóa bị hổng một lỗ bên tường, Hội Animorphs quyết định biến thành ruồi để lọt vào trong tiệm tạp hóa tìm hiểu. Đó chính là nơi bị một chiến đấu cơ Con Rệp thế hệ mới của bọn Yeerk phá hủy. Cả 6 thành viên trong Hội đã chiếm được chiến đấu cơ, dự kiến bay tới Washington để gặp Tổng thống. Nhưng Visser Ba đã dùng tàu Lưỡi Rìu đuổi theo. Cả hai cùng khai hỏa. Tia Nghiệt hai tàu chạm nhau và tạo ra một chấn động gọi là *Sario Rip - kẽ nứt thời gian*. Chấn động này đã mang Jake và các bạn cùng bọn Yeerk, bao gồm cả Visser Ba trên tàu Lưỡi Rìu đã quay trở lại thời gian trước đó 12h nhưng về thế giới của Jake thứ hai, tồn tại song song - rừng nhiệt đới Amazon. Tại đây, Jake và các bạn cùng với một bộ lạc người da đỏ hợp sức chiến đấu tiêu diệt bọn Yeerk-Mượn xác. Tuy nhiên, lần lượt từng bạn trẻ đã bị con vật Lerdethak - Visser Ba biến hình - bắt và nuốt chửng. Jake là người cuối cùng. Jake đã đâm sâu ngọn giáo đầy chất độc của rừng già vào da thịt của Lerdethak, trước khi bị dây tua của nó siết chặt quanh cổ và chết. Đây cũng là thời điểm Jake tỉnh lại ở thế giới hiện tại. Tất cả những lốt hình biến tại rừng Amazon đều không tồn tại tại thế giới hiện tại.

3. Nhân vật quan trọng:

Hội Animorph: Jake, Marco, Rachel, Cassie, Tobias, Ax

Visser Ba

4. Những loài thú mới được thu nạp:

Jake: Khỉ, Báo

Marco: Khỉ, Báo

Rachel: Khỉ, Báo

Cassie: Khỉ, Báo

Tobias:

Ax: Khỉ, Báo

5. Những lốt hình được sử dụng:

Jake: Chim ưng Peregrine, Ruồi, Cọp Siberi, Khỉ, Báo

Marco: Mòng biển, Ruồi, Sói, Khỉ, Báo

Rachel: Đại bàng đầu bạc, Ruồi, Gấu xám, Khỉ, Báo

Cassie: Mòng biển, Ruồi, Sói, Khỉ, Báo

Tobias:

Ax: Diều mướp, Ruồi, Khỉ, Báo

RỐI LOẠN ADN

CHƯƠNG 1

"Dã ngoại" - hai từ nghe hay nhất trong tiếng Anh.

Lớp tôi sẽ đi dã ngoại ở vườn thú trong Lâm Viên.

Tôi đã từng tới vườn thú này vài lần rồi. Và vì mẹ của Cassie là bác sĩ thú y trưởng ở đó, nên tôi có thể vô vườn thú bất cứ lúc nào tôi muốn. Nhưng cứ được đi dã ngoại là khoái rồi, khoái gấp vạn lần ngồi lì trên ghế giương mắt nhìn bảng đen ấy chứ… Trước đây có lần bọn tôi được tới thăm một xưởng làm bánh mì và bánh kem. Người ta đã chẳng cho chúng tôi chiếc bánh nào, nhưng chúng tôi chẳng lấy đó làm buồn. Bởi vì chỉ cần được ra ngoài, đi đây đi đó, nhìn ngó những điều mới mẻ, vậy là tụi tôi sướng rơn rồi…

Bọn tôi đang ở trong một khu trưng bày rộng lớn có mái che - một cái vòm kiếng khổng lồ che trên những bãi thả thú khác nhau. Vài đứa bạn tôi bước đi dưới chân một ngọn đồi thoai thoải, theo một con đường mòn uốn lượn giữa những bãi thả báo, rùa, rồng Komodo và trăn - tất cả những loài vật không thể sống được ở ngoài trời lạnh giá.

Tôi đang thích thú hút một lon Coca và nhìn ngó quanh quẩn. "Nè, bồ có thấy con trăn thiệt là chán ngắt hông?" tôi hỏi Cassie. "Nó chỉ biết mỗi việc là nằm chần dần ra đó. À, mà có khi nó là đồ dỏm hổng chừng, dám bằng nhựa lắm đó… Lũ báo thì chắc là thiệt rồi. Chúng di chuyển lung tung, cặp mắt dữ thấy ghê. Nhưng mấy con trăn thì…"

Tôi và Cassie tựa mình vô cái lan can ở phía trên vũng thả cá sấu. Phân nửa lớp đã đi lang bang phía đằng trước. Còn phân nửa vẫn lẽo đẽo phía sau. Bây giờ hai đứa tôi đang đứng lẫn lộn với một lớp nhóc vườn trẻ đang ồn ào la hét, nhóc nào cũng mang bảng tên trên ngực áo.

Đúng ngay trước mặt tôi, cách chưa tới ba mét, một thằng nhóc ngốc nghếch đang leo lên lan can. "Ê! Ê! Xuống đi nhóc tì…"

Đột nhiên thằng bé vắt chân qua lan can.

Và rớt xuống vũng cá sấu.

CHƯƠNG 2

“Aaaaaa!”

Thằng bé hét lên và đột nhiên tất cả mọi người đều lặng ngắt. Thế rồi, một phần mấy giây sau đó, tất cả đều thét lên - tôi, Cassie, những người lớn, các thầy cô giáo và phụ huynh của tụi nhóc vườn trẻ.

“Cấp cứu! Cấp cứu!”

“Nó vừa rớt xuống!”

“Tôi hổng kịp ngăn thằng bé!”

“Tyler! Tyler! Con có sao không?”

Cassie bấu chặt tay tôi và nhìn trân trân vô mắt tôi để chắc chắn là tôi nghe nhỏ nói. “Rachel, mình đi kêu toán cứu nạn, và sẽ trở lại liền. Bồ đừng làm chuyện gì ngu ngốc đó nghen. Hổng được làm đó!”

Cassie phóng vụt đi.

Tôi ngả hẳn người qua thành lan can. Mọi người đang chen chúc nhau để coi thằng nhóc tên Tyler đang ở đâu. Nhưng chẳng ai trông thấy nó. Thằng bé đã rớt thẳng xuống và lăn vô một cái hốc nông ở dưới chân tường rồi.

Khu thả cá sấu này được thiết kế có một tiểu đảo ở giữa. Xung quanh tiểu đảo này là một cái hào nước hay gọi là dòng suối cũng được… Ngay bên dưới tôi, ở chân tường, có một chỗ đất khô. Tôi đoán đó là nơi lũ cá sấu bò vô ẩn náu khi chúng hổng muốn bị người ta chiếu tướng.

Trong vũng có sáu con cá sấu. Cả sáu con đang nằm ườn ra trên cái tiểu đảo ở giữa vũng, xung quanh là nước. Cả lũ đang ngủ. Nom im lìm và chán ngắt, chẳng khác gì con trăn đằng kia.

Nhưng tôi chợt thấy một con mắt cá sấu vừa mở. Một con mắt to màu nâu có một vạch đen là con ngươi. Một con mắt gian giảo, độc ác.

Nếu lũ cá sấu xông vô thằng nhóc thì… có lẽ mọi sự sẽ xong xuôi chán rồi tốp cứu nạn mới tới nơi.

Một con cá sấu nữa mở mắt và quay đầu về phía thằng bé.

“Ôi trời,” tôi rên rỉ.

Tôi hít vô một hơi thiệt sâu.

Trong những con vật tôi đã từng biến hình chẳng biết có con vật nào khuất phục được một con cá sấu dài hơn năm mét không đây… Loài gấu xám Bắc Mỹ hổng được rồi nè. Ngay cả loài voi chắc cũng hổng được luôn… Với lại, tôi đâu thể biến hình trước công chúng, dù là để cứu một mạng người.

Vậy là có hai điều để lựa chọn. Hoặc không làm gì hết, để mặc con cá sấu tấn công thằng bé. Hoặc là làm một việc thực sự ngu ngốc.

Tôi lựa chọn điều ngu ngốc.

“Coi kìa! Đằng kia kìa!” tôi la lớn hết sức mình, tay chỉ chỏ búa xua.

Mọi cái đầu đều quay nhìn theo hướng tôi chỉ.

Tôi nhảy lên thành lan can, lấy thăng bằng, rồi vọt lên cành cây làm bằng bê tông treo lơ lửng bên trên vũng.

Tôi bám lấy cành cây. Nó giống như thanh xà lệch, chỉ có điều nó cào xước hết lòng bàn tay tôi. Tôi đu đưa và buông mình rớt xuống một cành thấp hơn.

Cẳng tay phải của tôi bị chảy máu, nhưng tôi đã túm được cành cây, hãm bớt tốc độ của mình và từ độ cao ba mét cuối cùng tôi rớt xuống nền đất của vũng cá sấu.

“Trời đất ơi! Con nhỏ kia cũng rớt vô trỏng rồi!”

“Không đâu, nhỏ đang kiếm cách cứu thằng nhóc đấy!”

“Đừng có khùng vậy chứ!” người nào đó hét lên.

Muộn quá rồi, tôi nghĩ bụng.

Tôi đang đứng trên mặt cát. Thằng nhóc ở khuất phía sau lưng tôi. Từ chỗ tôi và thằng bé tới chỗ sáu con cá sấu còn gần hai mét nước. Bây giờ cả sáu con cá sấu đều đã thức dậy và giương mắt ngó chúng tôi lom lom. Không thể biết chắc được liệu chúng có nhào tới và xơi tái chúng tôi hay không nữa…

Nhưng rồi tôi đã hiểu vì sao chúng có vẻ chần chừ…

Hoá ra trong vũng có đến bảy con cá sấu. Con thứ bảy đang nằm cách chỗ chúng tôi có mấy chục centimet. Một con cá sấu bự tổ chảng.

Đủ bự để nếu như nó hổng muốn chia mồi thì sáu con cá sấu kia chẳng dám nghĩ tới chuyện thử làm cho nó phát khùng lên đâu.

Nó khổng lồ thiệt đó.

Lớn ơi là lớn.

“Ngoan nha, cá sấu,” tôi thì thầm.

Con cá sấu nhìn tôi trừng trừng bằng đôi mắt màu nâu vàng. Hình như nó đang muốn cười. Mà cười cũng phải. Nó ngỡ chỉ có một thằng người để đánh chén, hoá ra lại là hai.

Thế rồi nó lao tới.

Thật chẳng tin được con vật kềnh càng với những cái chân ngắn củn thế kia lại có thể di chuyển lẹ như chớp xẹt vậy đó! Nó lao thẳng tới tôi!

Tôi kịp nhảy vọt lên khi cái hàm khủng khiếp phập trúng chỗ tôi vừa đứng. Tôi hạ xuống lưng con cá sấu, trượt xuống, rồi lại điên cuồng trườn lên. Đuôi nó quất như cái roi gân bò. Nó quằn quại điên cuồng, ráng hất tôi xuống. Cái mõm khổng lồ đang ngoác ra của nó quay lại muốn ngoạm tôi vô giữa hai hàm răng bén nhọn, khấp khểnh.

Tôi chỉ có một hi vọng mỏng manh. Chỉ một mà thôi. Tôi ôm chặt lấy cái lưng xù xì đầy sừng của nó và áp chặt hai lòng bàn tay mình

vô người nó, tập trung hết ý chí.

Tôi bắt đầu thu nạp con cá sấu.

Trước khi nó có thể "thu nạp" tôi.

CHƯƠNG 3

"Thu nạp." Đó là từ mà bọn tôi dùng để chỉ việc hấp thụ ADN của một con vật.

Tôi thu nạp con cá sấu, tức là hấp thụ ADN của nó vô hệ thống của mình, biến nó thành một phần của bản thân tôi. Và trong quá trình thu nạp ấy, thường thường con vật trở nên yên lặng đờ đẫn.

Cái đuôi của con cá sấu ngưng quất.

Nó ngưng tìm cách hất tôi xuống đất. Nhưng nó quay đầu lại và nhìn tôi trừng trừng với một con mắt nham hiểm. Và tôi biết là hoà bình sẽ hổng kéo dài đâu.

Nhưng có điều gì đó khác lạ cũng xảy ra trong cùng lúc ấy.

Từ trước tới giờ, đây là lần đầu tiên tôi cảm thấy bụng mình nhộn nhạo trong khi thu nạp. Nhộn nhạo như lúc uống nhằm sữa đã bị hư hay cái gì đó đại loại thế, đồng thời lại cảm thấy da mình râm ran như bị bao nhiêu cây ghim nóng châm vô.

Tuy nhiên bụng dạ và đầu dây thần kinh khó chịu chỉ là chuyện nhỏ đối với tôi lúc này.

Tôi lăn ra khỏi con cá sấu, chun vô bên cạnh thằng bé trong cái hốc. Trên trán nó có một vết cắt đẫm máu. Thằng nhóc trước đó bất tỉnh giờ đã bắt đầu động đậy và rên rỉ.

Chỉ vài giây nữa thôi, trạng thái yên bình do sự thu nạp ADN sẽ chấm dứt và con cá sấu bự kia sẽ tỉnh lại. Những chiếc răng cửa của nó chỉ cách thằng nhóc có ba mươi centimet.

Tôi nghe thấy những tiếng la hét từ phía trên.

Người ta đổ xô tới để cứu nạn. Nhưng họ không tới kịp được đâu. Thậm chí họ còn không nhìn thấy chúng tôi bị khuất trong cái hốc kia mà.

"Nào Rachel," tôi tự bảo mình. "Tập trung. Làm thiệt lẹ nha!"

Tôi cảm thấy những biến đổi hầu như bắt đầu ngay lập tức.

Tôi thấy da tay mình trở màu xanh vàng, rồi xanh đen và bắt đầu nứt nẻ như đáy bùn của một cái hồ khô cạn, nứt thành những miếng lớn, không đều nhau. Những vết nứt nẻ chạy lan trên hai cánh tay tôi và dọc lưng tôi, cả phía trên lẫn phía dưới.

Tôi cảm thấy da mình dày cui lên và khô ròn khắp trên lưng. Ở mặt bụng, da có mềm hơn, nhưng vẫn khá cứng. Cột xương sống của tôi giãn dài ra, dài ra mãi, tạo thành những tiếng động như sợi thừng bị căng quá mức. Và chân tay tôi co ngắn lại.

Chân tôi co ngắn quá lẹ làm cho tôi không đứng vững được nữa. Tôi té sấp mặt xuống cát.

Con cá sấu bự vẫn trừng mắt ngó tôi.

Thằng bé đã tỉnh hẳn. Hai mắt nó chớp chớp, chân tay ngọ nguậy.

Khi thằng bé cử động, tôi thấy hai mắt của con cá sấu quay nhìn nó hau háu. Con cá sấu đã trở lại với con mồi của mình.

Bây giờ mặt tôi bắt đầu nhọn ra. Nhọn ra như một cái mụn quái dị. Răng và nướu của tôi ngứa ngáy khó tả khi những cái răng mới mọc thêm và những cái răng cũ dài ra.

Chẳng mấy chốc tôi đã có thể nhìn thấy cái mõm màu xanh đầy vảy của mình mọc dài trước mặt. Nó dài một cách khó tin, và tôi đã có thể cảm nhận mãnh lực ghê gớm của hai cái hàm này.

Được rồi, Rachel, hãy sẵn sàng! Tôi tự cảnh báo với mình.

Tôi biết điều gì sẽ tới liền giờ.

Khi những biến đổi sinh lý đã hoàn chỉnh, trí óc của loài cá sấu sẽ trỗi lên.

Đó là một phần của việc biến hình. Trí óc và bản năng của con vật tồn tại cùng với trí óc và tư tưởng của chính bản thân bạn. Và đôi khi rất khó kiểm soát.

Đôi khi hầu như không thể kiểm soát nổi.

Trí óc của cá sấu không ập liền vô tôi. Nó không làm bất cứ cái gì một cách vội vã. Nó chậm rãi. Thiệt chậm rãi.

Nhưng nó chậm theo lối của một chiếc tàu chở dầu khổng lồ có thể chạy chầm chậm nhưng không thể ngừng lại được. Nó lăn về phía tôi một cách cực kỳ giản dị. Chẳng suy nghĩ rắc rối gì hết. Chẳng chút hồ nghi. Chỉ có cái đói là động cơ. Chỉ có cái đói thôi.

Tôi cảm thấy nó sôi sùng sục bên trong đầu mình như một trái núi lửa đang từ từ chuyển động.

Kháng cự!

Nhưng trí óc của cá sấu đã tiến hoá hàng triệu năm trước khi những con khỉ đầu tiên đu đưa trên cây. Trí óc của cá sấu đã sống sót mà không thay đổi, trong khi loài khủng long bị tiêu vong và những con chim đầu tiên bay lên. Trí óc ấy lâu đời lắm. Lâu đời, đơn giản và rõ ràng, nó đang lan khắp trong tôi, quét những tư tưởng mỏng manh của con người qua bên cạnh.

Con cá sấu biết hai điều.

Nó có một con mồi: thằng bé con kia. Và một kẻ thù: con cá sấu bự khác.

Đôi mắt tôi nhìn ra hai bên đầu mình. Hình ảnh nhìn thấy rõ ràng, không khác con mắt người của chính tôi nhiều lắm. Tôi có thể nhìn được gần như khắp xung quanh mình một lượt. Ngay sau lưng tôi, ở bên tay trái, có con vật gì đó đang vật vã và rên rỉ. Tôi có thể thực sự ngửi được cả mùi máu trong huyết quản của nó. Tôi cảm thấy được hơi nóng của nó nữa kìa.

Ngay trước mặt tôi là một con cá sấu bự. Giống y như tôi. Nó cũng đang nhòm ngó cùng một con mồi.

Một đẳng thức đơn giản: hai con cá sấu cùng kích cỡ nhòm ngó một con mồi. Hoặc là phải chiến đấu với con cá sấu kia, hoặc là lao vô

con mồi trước khi kẻ thù kịp hành động, hoặc là quay đầu biến cho lẹ.

Tôi quay sang bên trái, lẹ như một con rắn.

Tôi há rộng hai hàm tới mức mõm của chính tôi che khuất một phần con mồi. Chỉ một giây nữa là tôi sẽ khép hàm trên người thằng bé đang quằn quại rên rỉ kia và…

Bỗng, một chuyển động đột ngột!

Tôi bị tấn công!

Con cá sấu bự lao vô tôi với tốc độ kinh hoàng.

Tôi quất đuôi và quay lại đón nó. Đà quay làm tôi trượt từ bờ cát xuống nước. Nước! Bây giờ thì hai con cá sấu đã có thể thực sự di chuyển!

Con kia lặn xuống, tìm cách lòn bên dưới tôi để đâm thủng cái bụng dưới hơi mềm của tôi. Tôi quằn quại và lăn đi. Một cái đuôi quất qua lòng nước đục. Tôi đớp một cái.

Phải! Hai hàm của tôi khép lại trên một vật và nghiến chặt.

Thế rồi tôi thấy đau!

Đột ngột đau xé thịt ở chân trái đằng sau. Máu loang mặt nước. Con cá sấu kia đớp trúng chân tôi. Tôi đớp trúng đuôi nó. Hai con quậy nước sủi ngầu bọt, quần tròn vào nhau và nghiến chặt hai hàm trên người nhau.

Từ từ, từ từ, giống như đang leo lên khỏi một lòng giếng, tôi cảm thấy trí óc của chính mình, trí óc của Rachel, bắt đầu nổi lên trở lại.

Tôi bị kiệt sức và choáng váng vì phải chống cự lại bộ óc của con cá sấu. Nó có năng lực tập trung hoàn toàn. Nó có sức mạnh của sự đơn giản cùng cực. Nó giết, nó ăn, và hổng quan tâm chuyện gì khác.

Chúng tôi lăn lộn một cách điên khùng trong lòng nước nông choèn, hai con cá sấu giống nhau về mặt di truyền học đang chiến đấu để giành sự thống trị. Uýnh lộn để coi cái hàm mạnh mẽ nào sẽ được ngoạm vô người thằng bé con kia.

Tôi nhìn thấy loang loáng hình ảnh những người xem kinh hoàng ở trên kia. Loang loáng hình ảnh thằng bé đang bò đi. Loang loáng hình ảnh những con cá sấu khác đang trườn xuống nước. Chúng hy vọng vớ được thằng bé trong khi hai con bự đang mắc uýnh nhau.

Tôi cần phải chiến thắng để sống sót.

Và tôi cần chiến thắng thiệt lẹ để cứu thằng bé.

Tôi sử dụng tới cái mà loài cá sấu hổng rành lắm. Tôi suy nghĩ. Tôi sử dụng trí thông minh của tôi.

Tôi nhả cái đuôi trong mõm mình ra và cùng lúc ấy gom hết sức vung chân sau về phía trước.

Động tác ấy tạo hiệu quả của một cú bắn ná.

Con cá sấu thù địch bay về phía sau, phơi cái bụng tái lợt của nó ra, và tôi húc vô đó vừa mạnh vừa lẹ.

Nó lăn ra xa, thua cuộc.

Tôi xoay người qua phía tay mặt, cắt đường những con cá sấu

đang tiến về phía thằng bé.

Rồi tôi chạy lên bờ cát, lao vô cái hốc, tránh khỏi tầm nhìn của đám đông bên trên kia. Thằng bé kinh hãi lui lại.

Tôi không còn sự lựa chọn nào nữa. Đành phải cầu may thôi. Tôi nói với thằng bé bằng ý nghĩ.

<Nè, nhóc! Tớ là con cá sấu tốt, phải không? Trèo lên lưng tớ đi nào!>

May mắn sao, đó là một chú nhóc tuyệt vời.

Chú đủ nhỏ để hồng thắc mắc vì sao một con cá sấu lại biết nói chuyện với mình.

Chú trèo lên lưng tôi như thể tôi là một con ngựa non vậy đó.

Tôi trườn xuống nước và chở chú nhóc qua chỗ đống đá tảng… Chú nhóc có thể trèo lên đấy và được an toàn. Tụi cá sấu có thể làm nhiều chuyện, nhưng chúng không biết trèo.

Tôi chạy trở lại hốc tường và hoàn hình người đúng lúc nửa tá huấn luyện viên, trang bị súng bắn tên tẩm thuốc mê và lưới, ào tới.

Chú nhóc đã an toàn.

Tôi cũng an toàn.

Ngay cả con cá sấu bự cũng ổn sau khi được phẫu thuật sơ sơ.

Vậy là, cuối cùng, đó cũng là một chuyến dã ngoại khá tuyệt vời.

CHƯƠNG 4

"Anh hiểu rồi," anh Jake nói. "Theo em thì chẳng có chuyện gì to tát chứ gì? Em chỉ nhảy vô vũng cá sấu châu Mỹ thôi, em…"

"Cá sấu châu Phi, hổng phải cá sấu châu Mỹ," Cassie sửa lại.

Anh Jake nhướng một bên mày ngó Cassie và nhỏ liền im re.

"Em nhảy vô một cái vũng cá sấu châu Phi, biến thành một con cá sấu châu Phi, lao vô một cuộc chiến coi ai sẽ giành được thằng nhóc, rút cuộc là em cõng thằng nhóc trên lưng, và em có cảm tưởng như vậy là tuyệt cú mèo chứ gì?"

Tôi nhún vai và ngó Cassie để kiếm sự ủng hộ.

"Thì nhỏ đã cứu được thằng bé rồi mà…" Cassie nói.

"Thì cũng chỉ một ly nữa là nhỏ đã phơi bày cho toàn thế giới biết thực sự mình là ai," anh Jake nói vẻ bực tức, tuy giọng vẫn khá là nhỏ nhẹ…

Tôi, Cassie, anh Jake, Marco, Tobias và Ax đang có mặt trong nhà kho của gia đình Cassie.

Marco đang nằm ườn trên một kiện cỏ khô.

Còn Tobias đang đậu trên một cái xà và đang lấy mỏ chải chuốt bộ lông vũ của mình một cách cẩn thận.

Thông thường khi bọn tôi ở trong nhà kho, Cassie vẫn bận rộn làm vệ sinh các chuồng thú hay cho đám thú bị thương uống thuốc hay gì đó. Nhưng tôi đoán rằng lúc này nhỏ cảm thấy phải chia lửa với tôi thì phải. Vì vậy nhỏ cứ đứng đó, coi bộ như mắc lỗi, mặc dù nhỏ chẳng làm chuyện gì quấy hết.

"Vậy em phải làm sao?" tôi hỏi anh Jake. "Để mặc thằng nhỏ cho cá sấu xơi tái chắc?"

"Phải rồi!" Marco thốt lên. "Bồ mạo hiểm xông vô tất cả những chuyện đó chỉ vì ráng làm một hậu duệ của Xena-Công chúa chiến binh và Superman thôi."

<Xena và Superman có con cháu hả? Tui thậm chí còn hổng biết là hai người đó có hẹn hò với nhau kia đấy,> Tobias nói bằng ý nghĩ cho cả bọn nghe.

Tôi ngước lên mỉm cười với Tobias nhưng đi nhiên là cậu ấy không thể mỉm cười đáp lại rồi.

Thế rồi, Tobias nói thầm với riêng tôi, <Rachel nè, bồ hãy hỏi coi nếu là Jake thì cậu ấy sẽ làm gì. Vậy là cậu ấy sẽ tịt ngòi cho coi…>

Tôi cẩn thận không gật đầu hay tỏ ra bất cứ dấu hiệu gì là Tobias vừa nói thầm với mình. Tôi hỏi Jake: "Anh Jake, nếu anh cho là em làm bậy, thì ở địa vị em, anh làm thế nào?"

Anh Jake ngưng đi đi lại lại. "Vấn đề là, giữ bí mật là vô cùng quan trọng," ảnh nói.

“Anh Jake,” tôi nhắc lại, “nếu là anh thì anh làm gì?”

CHƯƠNG 5

Anh Jake gãi gãi tai rồi toét miệng cười một cách ngây ngô…

"Mình nghĩ Rachel là một anh hùng thực sự," Cassie tuyên bố.

<Rachel thiệt là can đảm. Lòng can đảm là một đức tính lớn.>

Marco đảo mắt nhìn Ax. "Xin cảm ơn ngài về lời tuyên dương ấy. Dĩ nhiên Rachel là một anh hùng. Nhỏ bao giờ cũng là một anh hùng. Rachel hổng thể nào ngưng làm anh hùng được. Nhưng nếu có ai đó chộp được cảnh biến hình của nhỏ trong một cuốn băng video thì sẽ ra sao đây?"

Câu ấy xua tan nụ cười trên mặt tôi.

Dù Marco làm tôi khó chịu bao nhiêu chăng nữa thì cậu ấy cũng nói đúng. Nếu như có ai đó ghi hình được… bọn Yeerk có mặt khắp mọi nơi mà. Nếu như chúng có bằng chứng là tôi đã biến thành một con cá sấu, chúng sẽ biết liền tôi là ai và như thế nào.

Bọn Yeerk vẫn tin rằng chúng tôi là một nhóm chiến binh Andalite. Nếu chúng phát hiện ra chúng tôi chỉ là lũ nhóc tì của giống người… thì chúng tôi sẽ bị quét sạch trong nháy mắt.

"Được rồi, Rachel à, dù sao bồ cũng rất là can đảm. Bồ cũng thiệt là hạnh phúc. Báo chí sẽ kể rằng bồ "rớt vô" vũng cá sấu là bởi vì bồ tìm cách để coi thằng nhóc. Mọi người đều tập trung vô câu chuyện kỳ lạ là thằng nhóc đó có thể cỡi trên lưng một con cá sấu. Thằng nhóc sẽ xuất hiện trên năm chương trình truyền hình khác nhau cho coi."

"Tuyệt. Vậy là mình trở thành con bé ngu ngốc đã "rớt" vô vũng cá sấu, còn thằng nhóc thì là một thứ anh hùng vĩ đại."

"Hãy vui mừng vì mọi việc đã diễn ra tốt đẹp như thế," anh Jake nói.

Tôi định kể cho mọi người nghe cái cảm giác ớn muốn bịnh lúc tôi biến thành cá sấu. Nhưng rồi tôi quyết định không nói gì hết. Tôi chẳng muốn làm cho mọi người lo lắng thêm nữa…

Cassie giơ tay lên. "Tụi mình la lối Rachel như vậy đã chưa? Mình có công chuyện phải làm đây."

Anh Jake bật cười. "Mình đâu có la lối. Mình đâu có phải là phụ huynh của ai…"

"Ba dạy chỉ phải ạ," Marco chua vào.

Cả bọn phá lên cười một chập.

Anh Jake nói. "Nè, nhóm Chia Sẻ sắp mướn tên nhóc trong chương trình *Ngôi nhà Quyền lực* làm phát ngôn viên đó. Mình nghe anh Tom nói loáng thoáng vậy…"

"Thiệt hả?" Marco nhảy nhổm. "Hừ. Kỳ thiệt đó nghen. Mấy bồ

biết đó, cái trò mà…"

Marco chợt ngưng nói và nhìn trừng trừng vô Cassie và tôi. Có thể vì Cassie và tôi đang đứng há hốc mồm ra đó.

"Mấy nhỏ đó làm sao vậy cà?" Marco hỏi anh Jake.

Anh Jake coi bộ bối rối. "Ơ, hai người làm sao vậy?"

"Jeremy Jason McCole sắp cổ động cho nhóm Chia Sẻ hả?" tôi hỏi, giọng run run.

"Jeremy Jason McCole?" Cassie lặp lại giọng kinh hoàng.

Anh Jake nhún vai. "Ừa, tệ thiệt đó, nhưng có gì ghê gớm lắm đâu? Chỉ là một tài tử nhóc con èo uột thôi mà. Ý mình muốn nói, hắn đâu có nổi đình đám như Michael Jordan…"

"… hay Brett Favre," Marco thêm vô.

<… hay Wayne Gretzky,> Tobias bổ sung.

<Tài tử là gì vậy hả?> Ax băn khoăn.

"… hay một nhân vật quan trọng nào khác kia chứ," anh Jake kết luận. "Hắn chỉ là… ý mình muốn nói hắn chỉ là một con vịt."

<Cái đầu tóc của hắn mới hãi chứ!> Tobias cười nhạo.

"Mình yêu cái kiểu tóc ấy," Cassie phản ứng.

"Với lại hắn còn lùn hơn cả tui nữa," Marco nói.

"Jeremy Jason McCole rất duyên dáng," tôi nói.

"Còn hơn cả duyên dáng ấy chứ," Cassie thêm. "Đó là anh chàng duyên dáng nhất trên hành tinh này."

"Ảnh xuất hiện trên tất cả các tạp chí," tôi nói. "*Tuổi hồng, Tuổi Mười Bảy, Ngây thơ*…"

"*Tuần báo Hề, Nguyệt san Ngô, Thời báo Vịt* nữa chứ" Marco bổ sung rồi nhìn anh Jake một cách đầy ý nghĩa.

Tôi bơ Marco đi. Thì tôi vẫn luôn làm như vậy mà. Thay vì đó, tôi làm cho anh Jake phải chú ý. "Anh Jake nè, anh hổng hiểu ra vấn đề hả? Tới phân nửa số con gái trường mình có hình Jeremy Jason McCole dán trong phòng ngủ hay trong tủ ngăn, hoặc cả hai nơi lận đó. Có khoảng hai mươi Website dành cho riêng ảnh. Nếu như ảnh cổ động cho nhóm Chia Sẻ, thì sẽ giống như…" tôi nhìn Cassie để kiếm sự giúp đỡ.

"Giống như toàn bộ nữ tài tử trong bộ phim *Tuần phòng trên Vịnh* cổ động cho cái gì đó vậy," Cassie nhắc.

"Ừa. Giống như vậy đó."

Nụ cười của anh Jake biến mất tiêu. "Cái thằng nhóc đó mà có ảnh hưởng đến vậy sao?"

"Thiệt không đó?" Marco hỏi theo. "Ngang mức *Tuần phòng trên Vịnh* ỉ hả?"

"Nếu Jason McCole trở thành phát ngôn viên nhóm Chia Sẻ, thì bọn con gái sẽ lao vô đó như thiêu thân lao vô bóng đèn vậy đó," tôi nói.

"Vậy thì nghiêm trọng rồi," anh Jake tuyên bố.

“Ừa, nghiêm trọng đó. Tụi mình phải chặn hổng cho vụ này xảy ra mới được.”

Cassie lén liếc tôi một cái thiệt dài. “Dĩ nhiên… chúng ta có thể gặp Jeremy Jason để cứu ảnh…”

“Chúng ta phải làm phận sự của mình chứ,” tôi nói. “Ý mình là, thoạt nhiên, mình phải khám phá coi ảnh đã thành một tên Cho-mượn-xác hay chưa.”

“Và có thể tụi mình phải gặp ảnh để làm chuyện đó.”

“Tới gần ảnh.”

“Thiệt là gần.”

“Dứt khoát là thế.”

“Ừmm-hừmm.”

“Hai nhỏ này làm mình phát bịnh mất thôi,” anh Jake thốt lên.

CHƯƠNG 6

Chương trình *Ngôi nhà Quyền lực* ngày nào cũng được phát lại vào lúc bảy giờ tối. Ngay sau bản tin. Tôi coi chương trình ấy cùng với hai nhỏ em gái Sara và Jordan. Sara còn quá con nít nên chẳng quan tâm gì đến các cậu con trai. Nhưng Jordan thì xém xém tuổi tôi.

"Em có nghĩ là Jeremy Jason McCole thực sự có duyên không?" tôi hỏi nó.

"Chấm theo thang điểm mười ha? Có thể được 1000 điểm đó."

Tôi gật đầu. "Ừa. Anh ấy có duyên thiệt."

"Còn duyên hơn cả anh Marco ấy chứ. Chị biết cái anh chàng bạn của anh Jake đó không?"

"Ừa, chị biết Marco mà," tôi trả lời một cách thận trọng. Rồi hơi rùng mình. "Em thực tình nghĩ Marco có duyên lắm sao?"

"Là cái chắc."

"Jordan nè, em làm ơn vì chị và vì cả thế giới này mà đừng bao giờ nói cho Marco điều đó nghen."

"Rồi, đảm bảo!"

"Nhưng em hổng cho rằng Marco có duyên hơn Jeremy Jason chứ hả?"

"Dĩ nhiên là không rồi. Jeremy Jason nổi tiếng quá mà."

"Ồ. Hay lắm, vậy chị hỏi em điều này nghen. Nếu như có một câu lạc bộ mà vô đó em có thể gặp gỡ Jeremy Ja…"

Jordan nhảy chồm lên. "Câu lạc bộ nào vậy? Câu lạc bộ nào vậy?"

Vậy là câu hỏi của tôi đã được trả lời.

Tôi chẳng khùng chút nào khi lo lắng về những gì có thể xảy ra nếu Jeremy Jason McCole ủng hộ nhóm Chia Sẻ. Có chăng là tôi hổng lo lắng đúng mức thôi.

Nếu việc sử dụng Jeremy Jason có hiệu quả trong việc tuyển mộ đám con gái vô nhóm Chia Sẻ, thì kế đó bọn Yeerk sẽ làm gì nhỉ?

Bây giờ, sau khi đã biết những điều bí mật về một trong những ngôi sao của chương trình *Ngôi nhà Quyền lực*, tôi theo dõi nó bằng một con mắt hoàn toàn mới. Liệu một con người như Jeremy Jason McCole thực sự có thể trở thành một kẻ Cho-mượn-xác hay không nhỉ?

Không khi nào. Và nếu như tôi cứu được ảnh khỏi bị bọn Yeerk bắt đi thì… thiệt là tuyệt vời.

Sau khi ăn tối và coi *Ngôi nhà Quyền lực*, tôi lên phòng mình để thanh toán những bài tập đã bị trễ hạn. Tôi phải làm một bài luận dài ít nhất là năm trang. Tôi đã có được đủ ý để viết đầy bốn trang. Tôi bèn thay đổi các kiểu chữ, cỡ chữ và chiều rộng của lề để bốn trang của tôi có thể giãn thành năm trang. Thế rồi tôi bấm lệnh "in" và cầu

cho thầy giáo đừng có đoán ra những việc mình vừa làm.

"Rachel? Mẹ ra cửa hàng mua sữa đây," mẹ tôi từ dưới nhà la lên. "Con trông chừng nhà cửa nghen."

Tôi đóng chương trình soạn thảo văn bản và nối mạng Internet. Tôi chạy ra mở cửa sổ vì đêm nay thiệt là ấm áp và Tobias đôi khi bay tới vào buổi chiều…

Rồi tôi bắt đầu kiếm các Website khác nhau dành cho Jeremy Jason.

"Biết địch biết ta…" tôi lầm bầm một mình, dù không thể nào thực sự nghĩ về Jeremy Jason như một kẻ thù địch được.

Tôi phải đợi lâu mới truy cập được trang chủ của Jeremy vì có quá nhiều tín hiệu bận. Cuối cùng thì màn hình của tôi cũng hiện lên đầy trang bức hình của ảnh.

"Thiệt là quá duyên dáng để trở thành một kẻ Cho-mượn-xác," tôi nói vu vơ.

Tôi cuốn xuống dưới và thấy một nút dành cho tiểu sử Jeremy. Nó dài hai trang lận. Tôi in ra, rồi nhắp con chuột vô mục lịch ra mắt công chúng. Lịch hơi cũ. Tôi cuộn xuống. "Ua! Ua!"

Tôi ngưng lại và cuộn trở lùi.

Đây rồi. Ngày hai mươi bốn. Jeremy Jason đang thực hiện chương trình *Trình diễn của Barry và Cindy Sue*… thị trấn của chúng tôi sẽ là một trong những điểm dừng và Jeremy sẽ ở lại đây một tuần.

Còn hai ngày nữa! Anh ta sẽ có mặt ở đây! Ở đây!

Tôi vồ lấy chiếc máy điện thoại cầm tay, hối hả bấm số máy của Cassie. "Anh ta sắp tới đây!"

"Ai kia?"

"Jeremy Jason. Ảnh sẽ có mặt trong chương trình *Trình diễn của Barry và Cindy Sue* khi đoàn tới thị trấn!"

"Không khi nào!"

"Thiệt mà. Dứt khoát là thiệt đó." Tôi đặt máy xuống và bắt đầu nhấp chuột vô Website khác để xác nhận cái tin trên.

Tôi cảm thấy như nghẹt thở. Tôi bị kích thích quá sức. Tôi biết là phát điên lên vì một tài tử tivi thì chẳng mấy hay ho, nhưng Jeremy Jason McCole là niềm say mê đầu tiên của tôi từ lúc mới lên mười lận.

Tôi hít một hơi thiệt sâu, thiệt dài.

Nhưng tôi không thể làm nổi việc ấy. Hơi thở của tôi ngắn. Nặng nề. Như thể cổ họng tôi đang bị bóp nghẹt vậy. Một cảm giác như có hàng ngàn cây kim nóng châm chích khắp da tôi.

Chẳng phải do Jeremy Jason đâu. Dứt khoát là có cái gì trật chìa đang diễn ra trong cơ thể tôi rồi. Tôi hổng thở được nữa!

Tôi hớp một ngụm không khí và bật người ra sau, rời khỏi cái computer.

Và chính lúc ấy tôi để ý thấy bàn tay mình.

Bàn tay mặt của tôi có màu xanh lục.
Một màu lục đậm lốm đốm của loài bò sát.

CHƯƠNG 7

"Cái gì thế này…"

Tôi giơ bàn tay trái lên. Nó cũng có màu xanh lục. Màu lục đậm dần trong khi tôi quan sát. Và ngày càng xù xì. Thay đổi. Biến hình!

Những chiếc vảy thành hình trên mặt da của tôi. Lan dần ngược lên hai cánh tay.

Tôi ngồi chồm lên khỏi ghế và chạy như bay tới chiếc gương toàn thân.

Mặt tôi chỉ mới bắt đầu nhô ra. Một cái mõm khổng lồ, dài, có màu xanh đen.

"Yaaaa!" tôi hét lên.

Cái mõm phồng lên rồi toác làm hai để lộ ra một hàm răng dài màu vàng.

"Crckkk!" tôi cất tiếng, nhưng miệng tôi không còn có thể phát ra tiếng người được nữa.

Tôi bất lực quan sát hai chân mình co rút lại.

Tôi té sấp mặt xuống sàn nhà. Cái đuôi khổng lồ mọc ra sau lưng tôi. Tôi cảm thấy cột sống của mình dãn ra.

Không! Không! Tôi đâu có định biến hình!

Thế mà tôi vẫn biến hình. Với một tốc độ kinh hoàng! Tôi đang nằm trên sàn của phòng ngủ, biến thành một con cá sấu giết người dài ngoẵng.

Hoàn hình! Tôi tự ra lệnh cho mình. Hoàn hình đi!

Nhưng sự biến hình vẫn tiếp tục. Tôi lớn đến quá khuôn khổ căn phòng! Cái mõm của tôi chúi vô một góc trong khi cái đuôi kéo dài bên dưới gầm giường và cuộn lại trong góc nhà bên kia.

Chuyện gì đang xảy ra với tôi thế này?

Nếu như Jordan, Sara hay mẹ tôi bước vô phòng, thì bí mật của tôi thế là bật mí. Tệ hơn nữa, bây giờ tôi hổng chắc cú là mình có thể kiểm soát được con cá sấu mới chết chứ.

Tôi thấy đói.

Tập trung, Rachel! Tập trung đi! Hoàn hình lẹ đi! Trở lại hình người đi!

Nhưng tôi vẫn không hoàn hình được. Ít nhất là không hoàn được hình người.

Thay vì thế, tôi bắt đầu nhận thấy một kiểu biến hình hoàn toàn khác. Cơ thể tôi co hẹp lại và làm thành ba đoạn khác nhau: đầu, bụng và ngực.

Tôi đang biến thành một côn trùng!

Và đó là lúc tôi bắt đầu sợ hãi. Theo nguyên tắc thì tôi không thể biến hình trực tiếp từ con vật này sang con vật khác… Nhưng giờ

đây, rõ ràng là tôi cứ biến hình liên tục, mà lại không phải trở lại thành người mới kì chứ.

Tôi vẫn còn là một con cá sấu khổng lồ, nhưng cái đầu đồ sộ của tôi lại nối với thân bằng một cái cổ hẹp, nhỏ xíu. Và chỗ nối cái mình cá sấu mập ú và cái đuôi dày cộp lại hẹp tới mức chỉ bằng kích thước của một cổ tay người.

<Điều này hổng thể xảy ra được!> tôi la lên. <Chắc chắc là một giấc mơ rồi.>

Nhưng tôi đã từng có hàng chục, có thể hàng trăm giấc mơ biến hình ghê rợn, mà chẳng có giấc mơ nào giống như thế này hết.

Tôi có thể nghe những lóng xương xẹp lại, hóa thành nước và biến mất. Tôi có thể nhìn thấy những chiếc vảy cá sấu màu xanh đen biến thành màu nâu sậm, gần như màu đen, khi lớp vỏ cứng của côn trùng mọc quanh mình tôi giống như một bộ giáp.

Những sợi lông nhọn to đùng đâm ra như mớ dao găm trên lưng tôi. Hai hàm răng của tôi chảy ra, rồi cứng lại, đen lại, và tái tạo thành một cái ống dài trông rất ghê tởm. Hai cái cẳng mới thòi ra từ hai bên sườn tôi. Hai cái cẳng nhọn có nhiều đốt.

Tôi biết rõ tất cả những sự biến đổi này. Đó là một vụ biến hình mà tôi đã từng làm trước đó. Nhưng chẳng bao giờ như thế này hết!

Tôi đang trên đường biến thành một con ruồi. Nhưng bởi vì biến hình không bao giờ là một quá trình hợp lý, nên tôi là một con ruồi khổng lồ. Tôi trở thành ruồi trước khi có cơ hội thu nhỏ mình lại.

Thế rồi việc co rút bắt đầu và tôi tụt xuống một cách điên rồ. Từ bảy mét dài tôi thu ngắn còn vài milimet!

Tôi muốn la lên kêu cứu. Nhưng ai có thể giúp được tôi chứ? Chẳng có ai. Chẳng có ai hết!

Đột nhiên hai con mắt bò sát của tôi lồi ra và phình tướng y như hai trái banh. Thế giới xung quanh bị vỡ vụn thành hàng ngàn hình ảnh nhỏ xíu. Tôi có đôi mắt kép của một con ruồi!

Tôi co rút lẹ tới mức các góc phòng dường như chạy vùn vụt ra xa. Thớ gỗ rộng ra, màu nhạt màu thẫm phân tách rõ rệt. Các vết nứt giữa những phiến gỗ trở nên rộng rinh như những đường hào.

Và rồi, thót một cái như thể mắc ói, tôi nhận ra mình đã ngưng co rút. Mà lại bắt đầu lớn lên.

Thớ gỗ nhỏ lại. Những vết nứt co lại. Và tôi lớn lên, lớn lên, lớn lên nữa!

Hai cái chân mới của tôi biến mất tiêu. Bây giờ tôi chỉ còn bốn chân. Bốn cái chân mỗi lúc một dày lên, cao lên, dày lên và cao lên!

<Ôi, ai cứu tôi với!>

Kring! Kring! Những chiếc lò xo của nệm giường kêu lên dưới tấm thân nặng nề của tôi. Tôi lớn quá khuôn khổ căn phòng. Thậm chí còn bự hơn con cá sấu nữa. Những giá sách của tôi rớt liểng xiểng. Cái bàn học của tôi đâm sầm vô tường. Những tia lửa lóe lên từ chiếc

computer và màn hình tối om.

Tôi đã lớn tới mức phải cân bằng tấn chứ không thể bằng kilo nữa. Trong căn phòng ngủ nhỏ bé của mình, tôi đang biến thành một con voi châu Phi to bự.

C-r-r-r-r-rắc rắc-!

<Ồ không,> tôi thầm nói.

Tôi có thể cảm thấy sàn nhà đang sụt xuống dưới trọng lượng không thể tin nổi của tôi. Cái đầu của tôi vút lên đụng trần nhà.

R-r-ụ-ụ-Ụ-P!

Một tiếng gỗ bị vặn mạnh, và sàn nhà sập xuống.

Một cú rơi choáng váng! Và…

C-r-r-a BỤP!

Đột nhiên, tôi thấy mình ở trong nhà bếp.

CHƯƠNG 8

CRĂC!

CRỤP!

Tôi lảo đảo và té vô cái đống vụn nát của phòng ngủ và cái đống thậm chí còn hỗn độn hơn nữa của nhà bếp.

Thiệt là hỗn mang!

Chẳng cái gì ra cái gì hết.

Cái lò nấu nằm ở một góc kỳ quặc, cửa kiếng của nó bị một thanh cây đâm xuyên qua. Cái tủ lạnh mở toang, mọi thứ bên trong tung tóe ra hết. Sữa từ một lon sữa lớn chảy tưới khắp nơi.

Sara! Jordan! Hai đứa nó có ở trong bếp không đây?

Và mẹ tôi nữa?

Ôi trời! Chẳng ai có thể sống sót khi bị đè dưới cái đống kinh khủng này!

"Rachel! Rachel!"

Đó là tiếng Jordan.

Nhỏ có vẻ kinh hãi nhưng hổng sao hết. Và đôi tai voi của tôi mách tôi rằng nhỏ đang ở ngoài hành lang, và không thể nhìn thấy tôi lấp dưới đống đồ nát.

Tôi không thể trả lời.

Tôi không có miệng hay cổ họng của con người.

Liệu tôi có thể thoát khỏi lốt biến hình này không đây? Tôi phải tìm cách thôi.

Tôi tập trung tâm trí vô bản thể người của mình. Và tôi bắt đầu co rút lại, mới đầu thì từ từ, sau lẹ hơn.

Đột nhiên những phiến gỗ và xà bần không còn ép chặt xung quanh tôi nữa. Tôi nghe tiếng Jordan nói ngoài hành lang. "Chỉn-một-một? Ừm, ừm, chỗ tôi có việc cấp cứu! Nhà tôi bị sập!"

Nếu tôi chắc chắn là Sara với mẹ tôi cũng đều an toàn hết thì có lẽ tôi đã bật cười… Thế rồi tôi nhớ là mẹ tôi đã đi khỏi. Chỉ còn Sara thôi.

Trong khi đó, tôi bắt đầu nhìn thấy cái cảnh tượng đẹp đẽ nhất trên đời này: lớp da người của tôi đang hiện ra từ lớp da dày màu xám của con voi. Bốn chân vẫn còn, nhưng tôi đã có thể nhìn thấy những ngón tay bắt đầu mọc ra từ hai bàn chân voi đồ sộ.

"Rachel! Rachel, chị đang ở đâu vậy?"

Lần này là tiếng Sara. Tôi thở phào nhẹ nhõm.

"Vâng, xin tới đây liền bây giờ! Làm ơn đi! Tôi nghĩ rằng chị tôi đã bị vùi dưới đống xà bần!"

Cái vòi của tôi thụt vô trong mặt, chỉ còn lại chiếc mũi người nhỏ xíu. Tôi hắng giọng. Mình có thể nói được chưa nhỉ?

“Jordan?” Tôi kêu lên. Được rồi, đúng là tiếng của tôi. Tiếng người của chính tôi!

“Rachel? Chị đó hả?”

“Còn ai vô đây nữa?” tôi nói, giọng tự dưng có vẻ châm biếm dù thực lòng chẳng muốn vậy. Tôi đã sợ gần chết đi được, mà cứ sợ là tôi trở nên khó chịu.

“Đúng là chị Rachel rồi,” Sara reo lên.

“Chị có sao không?”

“Chỉ bầm mình thôi,” tôi đáp.

Nếu sàn nhà sập lúc tôi đang mang hình người chắc tôi đã ngắc ngoải… À, mà nếu tôi là người, thì sàn nhà có lẽ đã chẳng sụp…

Chuyện gì đã xảy ra với tôi vậy nhỉ? Tại sao tôi lại biến hình?

Tôi nghĩ ngợi cả mấy phút nhưng chẳng tìm được câu trả lời nào hết.

Tôi đã biến hình ngoài ý muốn…

Các nhân viên cứu hỏa bới tôi ra khỏi đống xà bần. Họ luôn miệng bảo tôi chớ có lo lắng. Nhưng họ có biết gì về tôi đâu chứ? Họ đâu có đột ngột biến thành cá sấu? Họ đâu có phải trải qua một vụ biến hình ngoài tầm kiểm soát như tôi…

Mẹ tôi đã về nhà lúc họ bới được tôi ra. Mẹ hết la hét, rên rỉ, lại ôm lấy tôi mà khóc lóc. Mọi người kêu một chiếc xe cứu thương chở tôi tới bệnh viện để kiểm tra toàn diện.

Tôi nằm trong phòng cấp cứu một lúc. Tôi bảo mọi người rằng tôi không sao hết, nhưng chẳng ai tin. Ai mà tin nổi một con bé bị nhà đổ vùi kín mà lại không hề hấn gì…

Rồi đài truyền hình phát hiện ra tôi cũng là con bé đã “rớt” vô vũng cá sấu hồi sáng. Thế nên một giờ sau đó tôi phải trả lời các câu hỏi chán ngắt của những tay phóng viên cứ chĩa ống kính và đèn pha vô mặt tôi.

Tôi ngồi trên giường của bệnh viện, mặc bộ đồ nịt màu đen - bộ đồ biến hình, bị những chiếc micro vây bọc kín mít. Trời, đầu tóc tôi chắc là đang bù xù như tổ quạ…

“Em có cảm giác thế nào khi vừa mới rớt vô vũng cá sấu lại bị nhà sụp xuống đầu?”

“Chẳng thú vị gì hết,” tôi đáp.

“Em có cho là mình may mắn lạ lùng hay không?”

“Ừm, không đâu. Nếu may mắn thì em đã chẳng phải gặp mấy thứ tai họa đó…”

“Nhưng lần nào em cũng không bị thương mà…”

“Em nghĩ trúng số thì mới là may mắn. Còn bị nhà đổ xuống đầu thì chẳng may mắn chút nào hết.”

Tôi nhìn thấy một khuôn mặt quen thuộc ở đằng sau dãy camera. Cassie. Hai đứa tôi nhìn nhau. Tôi chỉ biết nhún vai một cái.

“Em có lời khuyên nào cho bọn trẻ giống như em không?”

“Ừm… Lời khuyên của em là chớ có rớt vô vũng cá sấu và chớ có bị nhà đổ xuống đầu.”

“Cưng ơi, con ổn rồi chứ?” mẹ tôi hỏi dễ đến lần thứ một triệu sau khi tất cả các máy quay phim đã rút hết.

Cassie đứng liền bên mẹ tôi. “Ừa, bồ sao rồi?” nhỏ hỏi bằng một giọng cố ra vẻ bình thường.

Tôi nhún vai. “Mình ổn rồi. Thậm chí còn ổn hơn nhiều nếu như hổng thình lình trở thành “Cô gái bị rớt kì diệu”.”

Mẹ tôi cười và bới tung tóc tôi lên. “Con kỳ diệu thiệt đó, Rachel à. Con sống sót được quả là một phép lạ. Mẹ nghĩ mẹ con mình phải biết ơn thượng đế lắm lắm.”

“Biết ơn há mẹ? Biết ơn vì cả căn nhà sập xuống đầu con và tan hoang…”

“Chúng ta có bảo hiểm,” mẹ nói, rồi toét miệng cười. “Với lại mẹ là tay tổ về pháp lý mà. Ý mẹ là nhà cửa đâu có sụp một phần như vậy được. Chúng ta có thể truy cứu trách nhiệm người xây dựng, nhà thầu chính và các nhà thầu phụ, thanh tra xây dựng, những người chủ cũ, những…”

Mẹ tôi kể một hơi danh sách những người liên can. Coi kìa, mẹ là luật sư mà.

“Bây giờ mình về được rồi chứ mẹ?”

“Các bác sĩ bảo con ổn rồi. Nhưng vấn đề là chúng ta biết đi đâu bây giờ? Chúng ta không thể trở về nhà cũ và…”

“Ba!”

Tôi thấy bóng ba nhô lên phía sau Cassie.

Ba mẹ tôi đã ly hôn. Bây giờ ba đang sống ở tiểu bang khác, và mỗi tháng tôi chỉ được gặp ba một lần.

“Chào anh Dan,” mẹ tôi nói bằng cái giọng giả vờ ngọt ngào mà mẹ vẫn dùng với ba.

“Chào Naomi,” ba cũng nói bằng cái giọng giả vờ ngọt ngào kiểu của ba. Rồi ba trở về giọng thật của mình khi hỏi tôi: “Con gái của ba sao rồi?”

Tôi nhún vai. “Chẳng có gì ghê gớm đâu ba. Một ngày như mọi ngày: buổi sáng xuống vũng cá sấu chơi chút xíu, rồi buổi chiều cái nhà sập xuống đầu con.”

Ba tôi cười phá lên.

Ba tôi cũng là một phóng viên truyền hình, nhưng ba không giống những người đã làm tôi phát khùng hồi nãy. Ba tôi giống những người trong chương trình *60 phút* hơn - rất có trách nhiệm và nghiêm túc.

Ít ra là trên tivi thì ba nghiêm túc. Còn ngoài đời, ba chẳng hề như vậy chút nào hết.

“Ba đã coi bản tin về chuyện ở vườn thú,” ba nói. “Ba bay liền chuyến sớm nhất về đây. Ba không ngờ con lại trình diễn thêm một

màn quái chiêu khác ngay trong cùng một ngày như thế.”

“Vâng, vậy cũng đã đủ cho tuần lễ này rồi, phải không ba?” tôi đáp.

Ba cười còn mẹ thì đảo hai con mắt. Mẹ nghĩ là tôi thích ba hơn mẹ. Không thực sự như vậy đâu. Chỉ có điều là mẹ thì luôn ở bên cạnh tôi, không giống như ba.

“Mấy mẹ con định đi đâu ở tạm bây giờ?” ba hỏi mẹ.

“Chắc là về nhà bà ngoại,” mẹ đáp, rồi nói thêm trong hơi thở, “cho tới khi nào bà già làm cho em phát khùng lên thì thôi.”

Ba tôi gật đầu một cách nhiệt thành. “Anh còn ở thị trấn này ít bữa nữa. Anh sẽ can thiệp để đám báo chí khỏi quấy rầy con nhỏ.”

“Thấy con nhỏ trả lời nhấm nhẳng kiểu đó họ có vẻ bỏ cuộc rồi mà,” mẹ tôi nói giọng hoài nghi.

Ba lắc đầu. “Đừng trông mong điều đó. Họ chỉ chạy đi cho kịp bản tin giờ chót thôi. Câu chuyện này hấp dẫn người ta quá mà. Nhưng với tư cách một bạn đồng nghiệp, anh có thể làm hạ nhiệt vài kẻ trong số họ.”

“Rachel có thể ở với cháu được mà,” Cassie xen vô. “Ba mẹ cháu hổng phiền gì đâu.”

Ba tôi nháy mắt với nhỏ. “Cảm ơn Cassie.” Rồi ba quay sang tôi. “Rachel nè, ba có thuê phòng ở khách sạn Fairview. Hay là con tới ở với ba cho đến khi mọi chuyện lắng xuống đã? Con có dịp tận hưởng những tiện nghi phục vụ của khách sạn… À, ở đó còn có phòng tập luyện hồi sức nữa đó.”

“Tuyệt quá! Con tới ở với ba nha mẹ?”

Nom mẹ có vẻ không vui. “Cũng được thôi.”

Liền lúc ấy, tôi nhận ra rằng có một cơ hội bằng vàng, kỳ diệu, hoàn hảo vừa mở ra ngay trước mặt mình.

“Ba, ba vừa nói gì về chuyện các phóng viên truyền hình muốn phỏng vấn con? Nếu như con chỉ đồng ý ra mắt trong một chương trình thôi, thì có lẽ hay hơn đấy ba nhỉ? Như vậy những tay phóng viên khác sẽ để mặc con. Đúng không ba?”

Ba gật đầu. “Ừa. Nhưng cưng à, con chẳng phải xuất hiện trong bất kỳ chương trình nào hết. Ba có thể thuyết phục mọi người buông tha con mà.”

“Nhưng dù sao con cũng có thể nhận một chương trình,” tôi nói. “Ba nghĩ sao về chương trình *Trình diễn của Barry và Cindy Sue*? Con nghe nói họ đang trên đường tới thị trấn này đó ba à.”

Cả ba lẫn mẹ đều có vẻ bối rối. Nhưng tôi thấy hai con mắt Cassie sáng bừng lên như đã nhận ra vấn đề.

“*Barry và Cindy Sue* hả?” ba tôi lẩm bẩm.

“Rachel à, chính xác là con muốn làm gì với *Barry và Cindy Sue*?”

Tôi thấy Cassie cứ ngó tôi trân trân. Như thể nhỏ hổng tin rằng tôi còn nghĩ được về toàn bộ cái vụ Jeremy Jason McCole trong một thời

điểm như thế này.

“Ba à… vì cái anh chàng ấy đấy. Cậu tài tử ấy… cái loại tài tử thật sự duyên dáng ấy mà…”

CHƯƠNG 9

Từ bệnh viện tôi đi thẳng tới khách sạn của ba. Mọi người ai cũng nói là tôi cần phải nghỉ ngơi. Nhưng cái tôi đang cần chỉnh là một số câu trả lời kia.

Chuyện gì đã xảy ra với tôi nhỉ?

Phòng của ba ở tận tầng hai mươi hai lận. Tôi tưởng tượng điều gì sẽ xảy ra nếu như đột nhiên mình lại biến thành voi nữa. Chắc là tôi sẽ rớt xuống xuyên qua hai mươi hai tầng cho coi.

Điều quái quỉ gì đã xảy ra với tôi thế không biết? Lâu lâu tôi lại kiểm tra hai bàn tay và hai bàn chân coi mình có còn là người không.

Tôi cần phải nói chuyện với một ai đó có thể hiểu được sự vụ này. Mà phải là người tôi thực sự có thể bộc lộ được kia.

Ba tôi thì tuyệt thật đó, nhưng ba cứ luôn miệng nói sàn nhà không thể nào tự nhiên mà sụp xuống được (nói gì thì nói, nhà của chúng tôi mới xây có mười năm thôi mà), với lại tại sao vườn thú lại không xây rào chắn cao hơn để cho khách khỏi té vô vũng cá sấu chứ?

Nhưng tôi đâu có té xuống vũng cá sấu. Và cái sàn nhà cũng đâu có tự nhiên sụp xuống… Tôi đã biến thành một con vật nặng hơn hai chiếc xe tải chứ bộ, và những căn nhà đâu có phải là nơi dành cho voi ở…

Tôi gọi bồi phòng để đặt món ăn.

“Cho tôi một đĩa rau trộn rưới nước hạt anh túc. Với lại, ừm… một ổ bánh mì kẹp phô mai và khoai tây chiên. Ờ mà thôi, bỏ rau trộn đi. Thế ở đây có sữa trứng khuấy không? Sôcôla sữa khuấy trứng î…”

Tôi đang đói ngấu. Tôi đã trải qua một ngày dài tồi tệ, và giờ thì tôi muốn được ăn cho thỏa thích.

Tôi cầm cái remote bấm lướt các kênh truyền hình cáp.

Chẳng có gì ngoài những phim võ thuật, hình sự, hành động-phiêu lưu… Cái tôi cần bây giờ là một phim trữ tình êm ả, dịu ngọt kia. Cuộc đời của tôi đã là một bộ phim hành động-phiêu lưu rồi còn gì.

Điện thoại reng.

Tôi đoán là người bồi phòng kêu lại. Tôi nhấc máy. “Vâng, tôi đây.”

“Bồ có một mình hả?” Đó là tiếng Cassie. Tôi nhẹ cả người.

“Là bồ hả, mình mừng muốn chết đó! Phải, ba mình đi khỏi rồi. Ít nhất cũng đi khoảng vài giờ.”

“Cửa sổ buồng bồ có mở được không đó?”

Tôi đứng dậy kiểm tra.

Cửa sổ mở ra dễ dàng. “Được. Bồ lên nha?”

“Cho mình năm phút. Nhá đèn vài lần để mình biết là bồ ở cửa sổ nào.”

Tôi kêu bồi phòng đặt lại món rau trộn. Và một chiếc bánh anh đào nữa cho Cassie.

Tuy đang trông ngóng nhỏ, tôi vẫn hơi giật mình khi một con cú sừng bay vô qua cửa sổ.

<Hổng có ai đó chứ?> Cassie lo lắng hỏi.

"Ừa. Nhưng bồ phải hoàn hình lẹ lên. Bồi phòng sắp lên tới đó…"

Có tiếng gõ cửa.

Tôi giơ một tay lên để trấn an Cassie. "Đó chỉ là người bồi phòng thôi. Bồ khoái ăn bánh anh đào, đúng hôn?"

Người bồi đẩy một chiếc bàn nhỏ vô phòng. Trên bàn chất nào bánh mỳ kẹp của tôi, nào rau trộn của Cassie và hai chiếc bánh anh đào với ly sôcôla sữa trứng.

Tôi ký séc và thêm một chút tiền boa. Trước đây tôi đã tới thăm ba ở các khách sạn và tôi biết khá rõ những tục lệ đó mà.

Cassie bật cười khi người bồi ra khỏi phòng. "Thế nào lớn lên bồ cũng thành triệu phú, Rachel à. Ý mình là điều ấy thiệt tự nhiên đối với bồ. Bồ hạp với lối sống nhà giàu lắm đó."

Tôi toét miệng cười. "Mình vốn có tài năng bẩm sinh về xài tiền mà."

Cassie bỗng trở nên nghiêm túc. "Được rồi. Bây giờ thì nói đi. Chuyện gì đã xảy ra?"

"Chuyện gì á? Bồ muốn nói là bồ hổng tin cái sàn phòng ngủ của mình tự nhiên sụp xuống phải hôn?"

Cassie lắc đầu. "Không."

Tôi cắn một miếng bánh mì kẹp rõ to, nhai và nuốt ực. "Mình đang nhắp chuột vô một số website… Đột nhiên, mình biến thành con cá sấu bự sáng nay." Tôi nhún vai và cắn một miếng nữa.

"Bỗng nhiên bồ bắt đầu biến hình?"

"Ừa. Mình hổng biết nữa… Mình nghĩ rằng mình đang tỉnh. Nhưng có khi mình đang mơ hổng chừng…"

"Ờ, ờ. Mình cũng có lúc mơ," Cassie nói. "Nhưng chẳng bao giờ mình biến hình trong lúc ngủ hết."

Tôi không muốn bác bỏ khả năng một giấc mơ đã gây ra vụ biến hình của mình. Nhưng cách giải thích ấy - có nghĩa là thừa nhận mình mất khả năng kiểm soát - lại còn tệ hơn. "Bồ ăn rau trộn đi chứ…"

"Chúng ta đều có những cơn ác mộng và đủ thứ kỳ quặc khác. Nhưng chẳng có đứa nào từng biến hình trong mơ cả." Cassie vừa nhấm nháp món rau trộn, vừa không ngừng quan sát tôi.

Tôi thì tập trung vô chiếc bánh mì kẹp. "Mình biết nói gì bây giờ? Chắc hẳn chuyện xảy ra là như thế này: Mình chỉ nằm mơ cái đoạn biến thành cá sấu thôi. Bởi vì sau đó mình lại chuyển thẳng qua một cuộc biến hình khác, và rồi… khi tỉnh dậy, thì… mình là một con voi."

Cassie có vẻ cực kỳ bối rối.

"Rachel. Đây là mình, phải không? Là mình. Cassie. Đứa bạn thân nhất của bồ. Mình biết là bồ hổng kể toàn bộ sự thật."

Câu nói ấy khiến tôi hết thấy muốn ăn. Tôi đặt chiếc bánh mì kẹp xuống.

"Thôi được rồi… Mình cũng chẳng biết chuyện gì đã xảy ra nữa. Mình đang nối mạng thì bỗng nhiên mình cứ lờ đà lờ đờ, đó là chuyện thường xảy ra khi mình chăm chú quá lâu vô màn hình computer. Lúc ấy bất thình lình mình biến thành cá sấu."

"Tụi mình phải kể cho Ax nghe mới được. Ảnh là một người Andalite. Có thể đó là việc đôi lúc có thể xảy ra với vụ biến hình mà tụi mình hổng biết chăng."

Tôi thở dài. "Xém nữa thì mình đã giết chết Jordan và Sara rồi. May là lúc đó hai đứa chúng nó đang ở trong phòng sinh hoạt chứ không phải ở nhà bếp."

Cassie gật đầu. "Ừa. Được rồi, tụi mình cần nói chuyện với Ax."

Tôi chồm người qua bàn và nắm lấy tay nhỏ. "Nhưng đừng có nói với anh Jake nha. Ảnh sẽ hổng cho mình làm bất cứ việc gì nữa đâu. Ảnh sẽ bắt mình ở nhà đó."

"Thì đó chỉnh là việc bồ nên làm."

"Không." Tôi lắc đầu thật mạnh. "Cái mình cần là giữ được sự tập trung. Mình càng tập trung, thì càng ít khả năng xảy ra chuyện đó lần nữa. Mình sẽ không để cho nó xảy ra đâu."

Tôi cầm chiếc bánh mì kẹp lên.

Cassie chăm chăm nhìn tôi một lúc, rồi lại bắt đầu nhấm nháp món rau trộn.

"Được rồi," một lát sau nhỏ nói. "Nhưng tụi mình sẽ nói chuyện với Ax."

"Ừ," tôi đáp.

"Nhân tiện cho bồ hay, Jeremy Jason McCole đã tới thị trấn rồi đó."

"Cái gì kia?"

Cassie gật đầu, rồi mỉm cười. "Ảnh xuất hiện trong chương trình *Giải trí Tối nay*. Ảnh đang ở trên chiếc du thuyền lớn của một nhà sản xuất phim nào đó. Ngay lúc này ảnh đang ở ngoài vịnh đó."

"Tụi mình vẫn cần khám phá coi ảnh đã bị biến thành một tên Cho-mượn-xác hay chưa," tôi nói. "Mình đã hỏi Jordan rằng nó sẽ làm gì nếu nó biết có một con đường đưa tới chỗ Jeremy Jason McCole. Nó trả lời luôn: em sẽ chạy chân trần trên miếng thủy tinh để tới đó."

"Mình chẳng lấy làm ngạc nhiên đâu," Cassie nói và toét miệng cười. "Một năm trước đây có lẽ mình cũng theo gót Jordan ngay đấy."

Tôi trở lại tấn công chiếc bánh mì kẹp. "Vậy thì sao đây? Chúng ta sẽ đi gặp Jeremy Jason trên chiếc du thuyền đó hả?"

“Đó chỉnh là việc Jake, Marco, Tobias và mình đã bàn tới. Tan học ngày mai tụi mình có thể ra ngoài đó coi một cái cho biết.”

“Anh Jake và Marco… cũng đi hả?”

“Dù sao họ cũng có vẻ hổng hoàn toàn tin tưởng nếu chỉ có bồ với mình gặp Jeremy Jason.”

“Trên một chiếc du thuyền, hừm?” tôi mơ màng…

CHƯƠNG 10

Suốt đêm ấy tôi thức dậy có tới năm mươi lần. Tôi luôn tự kiểm tra để chắc chắn mình vẫn là người. Tôi đã có những giấc mơ rất quái chiêu. Có lúc tôi mơ thấy mình biến thành Jeremy Jason rồi lại hóa ra có đôi mắt ruồi.

Tóm lại là một đêm ngủ không ngon giấc chút nào. Lúc bốn giờ sáng ba tôi từ phòng kế bên qua, nói rằng ba đã thức dậy vì những lời nói mớ của tôi.

"Con đã hét lên: 'Cá sấu châu Phi, hổng phải cá sấu châu Mỹ!'"

May thay, ba chỉ cho rằng đó là do tôi đã quá căng thẳng sau cả một ngày điên khùng thôi. Ba nghĩ hổng sai, nhưng đó mới chỉ là phân nửa sự thật thôi…

Tôi kêu một chiếc taxi để tới trường. Chắc chắn là lẹ hơn xe bus rồi. Có thể Cassie nói đúng. Lớn lên tôi sẽ giàu có hổng chừng…

Suốt vài tiết học đầu, đám bạn trong lớp không ngớt chọc tôi: "Ê! Cá sấu Dundee kìa!" "Tránh xa tui đi bà. Bà dám làm sập cái trường này lắm đó."

Và rồi lại có những đứa ganh tị ra mặt. "Bà nổi tiếng chỉ vì bà xém đi đứt tới hai lần trong một ngày chứ gì," một con nhỏ nói thế.

"Ừa, đúng quá rồi," tôi trả lời. "Sắp tới đây, để chứng tỏ mình ngon lành ra sao, tớ sẽ nhảy từ trên miệng vực xuống cho coi."

Cho tới lúc xong bữa ăn trưa, phần lớn mọi người đã rõ là tôi thực tình chẳng muốn nói về vụ này chút nào.

Đúng lúc ấy tôi bị kêu tới phòng thầy Hiệu phó.

Phòng lão Chapman.

Tôi bước dọc hành lang trống vắng, tay nắm chặt tờ giấy triệu tập và tự hỏi làm thế nào để thoát được đây nếu như lão Chapman đang đợi mình với một lũ chiến binh Hork-Bajir.

"Rachel, vào đây nào. Ngồi xuống đi."

"Ừm, thưa thầy Chapman, có việc gì thế ạ?" tôi hỏi giọng lo lắng. Tôi đang làm bộ như bất kỳ đứa học trò nào đột nhiên bị kêu lên phòng thầy Hiệu phó. Làm ra bộ lo lắng thì dễ ợt.

Lão Chapman xua xua tay. "Thầy chỉ muốn nói chuyện với một nhân vật nổi tiếng thôi mà."

Tôi ngồi xuống, nhưng vẫn thấy căng thẳng và sẵn sàng bật dậy khi có chuyện. Lão có nghi ngờ gì không nhỉ? Liệu lão có khám phá được rằng tôi không hề té xuống vũng cá sấu một cách tự nhiên? Liệu lão có khám phá được rằng tôi chính là con cá sấu đã cõng thằng nhóc tới chỗ an toàn?

Nếu lão đoán ra thì coi như tôi rồi đời…

"Thế đấy."

“Thế đấy,” tôi nói theo.

“Bữa qua là một ngày kỳ quặc đối với em, đúng không?” lão Chapman nói.

“Thưa thầy, vâng.”

“Em may mắn thiệt đó. Những hai lần lận.”

“Vâng, nhưng theo như em thấy thì em xui xẻo tới hai lần liền đấy ạ.”

Lão gật đầu như thể tôi vừa nói ra điều gì sâu sắc lắm. “Không bị thương gì hết chứ?”

Tôi lắc đầu. “Không ạ.”

“Kỳ diệu thiệt,” lão nói, rồi nheo hai mắt lại và nhìn chằm chằm vô tôi một cách nghiêm nghị. “Rachel. Học kỳ rồi điểm số của em có sa sút đấy. Không nhiều lắm, nhưng các thầy cô giáo của em nghĩ rằng em không chuyên cần như trước.”

“Em vẫn đạt hạng A mà,” tôi phân trần.

“Chỉ vừa đủ đạt thôi.”

Tôi ngọ nguậy trên ghế. Khùng thiệt đó. Tôi không biết chắc có phải tôi đang bị tra hỏi bởi một tên Cho-mượn-xác nguy hiểm đã nghi ngờ căn cước thật của tôi hay là tôi chỉ đang bị một ông hiệu phó lên lớp vì chuyện điểm số thôi đây.

“Đời sống của em gần đây có gì thay đổi không vậy?”

Tôi xém nuốt phải lưỡi mình. Có gì thay đổi không á?

“Ừm… khôô…” tôi ấp úng. “Không có gì thay đổi lớn ạ.”

Lão Chapman mỉm cười ra vẻ hiểu biết. “Ba mẹ em đã ly hôn, đúng không nhỉ? Và ba em đã dọn đi xa?”

Tôi ráng đề không có vẻ vừa cất được gánh nặng. Nhưng tôi không thể không thở dài. “Vâng, phải đấy ạ. Ừm, có lẽ vì thế mà điểm số của em kém hơn một chút. Thầy cũng biết mà, em có hơi bị sốc về mấy chuyện đó…”

Tôi cảm thấy hai bàn chân của mình chợt ngứa ran và một luồng hơi ấm dâng lên khắp người tôi.

“Rachel à, thầy là người lãnh đạo địa phương của một tổ chức tuyệt diệu có tên là Chia Sẻ.”

Và đó là lúc tim tôi ngưng đập.

CHƯƠNG 11

Tim tôi ngưng đập khoảng bốn nhịp trước khi đập lại, để rồi chạy với tốc độ một trăm dặm giờ. "À há," tôi nói, ráng không để chất adrenalin trào lên trong cơ thể.

"Chúng tôi muốn giúp đỡ những trẻ em gặp hoàn cảnh khó khăn," lão Chapman nói. "Chúng tôi có rất nhiều trò vui. Cắm trại nè. Lửa trại trên bãi biển nè. Cách đây khoảng một tháng chúng tôi vừa có chuyến đi lướt ván ở một cái hồ trên núi đó."

Tôi muốn trả lời lão rằng: "Phải, em cũng có biết chuyện đó. Tụi em cũng có mặt ở đó, nhưng hổng phải trong lốt người đâu."

Nhưng tôi chỉ nói: "Nghe vui quá thầy há."

"Vui lắm chứ," lão Chapman khẳng định một cách nhiệt thành. "Rất nhiều thành viên của chúng tôi là những trẻ gặp phải trục trặc trong đời sống gia đình. Những trẻ "có vấn đề". Nhưng cũng có những trẻ muốn cuộc sống của mình tươi vui hơn. Đó là những trẻ giàu hy vọng, lạc quan. Khi thầy thấy em trên tivi tối qua tự chủ bản thân rất tốt, thầy đã nghĩ rằng mình phải tặng cho Rachel cơ hội tốt đẹp này. Em chính là loại người mà nhóm Chia Sẻ có thể thực sự đem lại lợi ích."

"Trông em trên tivi thế nào hả thầy?" tôi hỏi.

"Rất tự chủ. Rất hấp dẫn và rất chín chắn."

"Tuyệt vời."

"Nhưng…" lão thở dài. "Cùng lúc ấy thầy cũng tự hỏi liệu em có vấn đề gì trong cuộc sống hay không. Ý thầy muốn nói ai cũng bảo rằng em té xuống vũng cá sấu…"

Tôi nín thở. Lão nói vô đề rồi đấy! Lão đã nghi ngờ!

"… nhưng thầy không tin ở những tai nạn đâu. Thầy phải tự hỏi có thể em có những vấn đề khiến em, có thể nói là sơ ý chăng?"

Tôi buột ra một tiếng cười. Rồi vội ngưng bặt. Lão nghĩ là tôi muốn tự tử! Vậy là lão cũng cho là tôi đã tự cưa thủng sàn nhà mình sao? Chắc là vậy rồi. Chính vì thế mà lão tìm cách tuyển mộ tôi vô nhóm Chia Sẻ. Lão nghĩ rằng tôi đang tuyệt vọng hay đại loại thế. Thiệt là một tên lính mới hoàn hảo cho cái tổ chức Mượn xác của lão.

Tôi lắc đầu. "Không ạ. Thực tình em rất hạnh phúc ạ."

Một lần nữa, tôi lại có cảm giác như thể đang bị hàng ngàn cây kim châm nóng ran khắp người. Tôi lúc lắc chân. Vẫn cái cảm giác ấy…

Ôi, không!

Ôi, không! Chân của tôi!

Tôi ngó xuống và phải vận dụng hết từng gam năng lực tự kiềm chế để giữ cho vẻ kinh hoàng không lộ ra mặt.

Hai bàn chân của tôi đang sưng phồng lên. Chúng trở nên dày cui, bờm xờm lông màu nâu. Chúng sưng tướng lên căng chật cả giầy. Dây giầy căng muốn đứt.

"Thầy biết là em sẽ nói mọi chuyện đều suôn sẻ, Rachel à, nhưng…"

PHỰT!

Lão chau mày. "Cái gì thế hả?"

PHỰT!

"Không có gì đâu ạ," tôi làm bộ vô tội.

"Thầy nghe có tiếng gì đó nổ."

Dây giày của tôi đứt phựt vì quá căng, nhưng tôi lắc đầu. "Không có gì đâu ạ."

"Dù sao đi nữa, điều thầy muốn nói, là… Rachel? Em có nghe thầy nói không đó?"

Không, tôi đâu có nghe thấy gì. Tôi đang mắc để ý coi bộ phận nào khác trên người mình đang biến thành gấu xám Bắc Mỹ không đây. Bởi vì, coi nè, đúng là như vậy đấy. Trước đây tôi đã từng nhìn thấy hai bàn chân như thế rồi. Đó là bàn chân gấu.

"Ừm, có ạ! Có ạ. Em đang nghe rất chăm chú đấy ạ."

Ôi làm ơn đi nào! Không thể thế được! Tôi không thể biến hình ở đây được! Ở ngay tại văn phòng lão Chapman thế này. Tôi cố tập trung. Tập trung. Hoàn hình!

Lão Chapman vẫn thao thao. Nhóm Chia Sẻ thế này, nhóm Chia Sẻ thế kia. Và trong lúc ấy, đôi giày của tôi rách bươm. Và hai cẳng chân tôi trở nên xồm xoàm những lông màu nâu thô. Và những chiếc vuốt cứng mọc ra từ các đầu ngón chân.

"Dù sao thì," lão Chapman đột nhiên ngó đồng hồ tay. "Thầy nói nhiều quá rồi, mà em phải trở về lớp học chứ nhỉ."

"Cái gì kia ạ?" tôi hốt hoảng.

"Cứ nghĩ về đề nghị của thầy đi, Rachel," lão Chapman nói. "Bây giờ thì về lại lớp đi. Đứng có la cà đó."

Tôi nuốt ực một cái.

Tôi biết làm gì bây giờ?

Tôi cúi xuống và lẹ làng nhét những mảnh rách nát của hai chiếc giày vô ba lô.

Hai chân tôi giờ giống như hai chiếc bốt lông khổng lồ.

Tôi đứng lên và tiến về phía cửa ra vào. Tôi đặt bàn tay lên nắm cửa. Tôi quay lại và thấy lão Chapman đang ngó trân trân vô hai chân tôi.

"Ồ, thầy thích đôi bốt mới của em ạ?" tôi hỏi.

Lão Chapman mỉm cười. "Bọn nhóc các em bao giờ cũng khoái những thứ kì dị."

"Hề hề. Dạ, em nghĩ mình là một nạn nhân của thời trang đấy ạ."

Tôi mau chóng rời khỏi văn phòng lão Chapman. Đúng lúc tôi vô

được phòng nữ sinh thì chân tôi trở lại bình thường. Tôi đi chân đất tới phòng tập thể dục và xỏ đôi giày thể dục vô chân.

Người tôi run bần bật, còn hơn cả lúc té xuống vũng cá sấu bữa hôm trước nữa.

Nói cho cùng thì một con cá sấu chỉ có thể giết chết bạn thôi. Lão Chapman là một tên trong bọn Yeerk. Bọn chúng có thể gây ra cho bạn những chuyện mà so ra thì cái chết coi bộ còn dễ chịu hơn.

CHƯƠNG 12

Tôi muốn hỏi Ax về vấn đề của mình. Tôi đã hứa với Cassie như vậy mà. Nhưng ngay sau buổi học là chúng tôi phải làm nhiệm vụ rồi. Và nếu tôi đưa vấn đề ra lúc ấy thì cả bọn chắc sẽ bắt tôi ở nhà mất.

Nhưng tôi thấy dường như việc biến hình đột ngột, bất ngờ chỉ xảy ra có hai lần. Lần đầu thì quả là một tai họa. Nhưng lần thứ hai chỉ hai bàn chân tôi biến hình thôi.

Rõ ràng, dẫu chuyện xảy ra với tôi là gì đi nữa thì tình trạng của tôi cũng đã khá hơn rồi. Có thể chuyện đó sẽ không xảy ra nữa đâu.

Có thể lắm chứ.

Lúc ra khỏi trường tôi gọi vô điện thoại di động của ba. "Ba à? Ba đang họp hay làm gì vậy?"

"Ba đang đứng bên ngoài tòa án chờ người mà ba sắp phải phỏng vấn. Có chuyện gì đó con? Con ổn chứ?"

"Vâng, cho tới lúc này thì con chưa té xuống đâu nữa hết mà cũng chẳng bị tòa nhà nào sụp xuống đầu đâu ba à. Con chơi với Cassie thôi. Có thể hai đứa con sẽ tới khu thương xá hay thư viện đâu đó."

"Được rồi. Nhớ về khách sạn lúc sáu giờ nha. Ba muốn cùng ăn chiều với con. Kêu taxi mà đi. Con có đủ tiền đấy chứ?"

"Vâng. Con sẽ gặp ba vào bữa chiều."

Rồi tôi kêu số của mẹ ở chỗ làm việc, tôi nghe thấy hộp thư thoại của mẹ và để lại lời nhắn tương tự.

Tôi thấy buồn vì mình đã nói dối như cuội. Mong cho đến ngày tôi sẽ có thể nói với mọi người sự thật. Lúc ấy tôi mới trút được gánh nặng…

Bọn tôi đã hẹn gặp nhau trên bầu trời ngoài bãi biển.

Rắc rối là chuyện tìm ra một địa điểm an toàn để biến hình. Tôi đi tới chỗ đám cây phía sau bãi tập thể dục. Xui xẻo là tụi nhóc hay lảng vảng ở đó, và tôi không thể mạo hiểm để chúng nhìn thấy.

May sao, Tobias đã tới giúp tôi.

<Rachel, nếu bồ nghe thấy mình thì gãi đầu một cái nha.>

Tôi đưa tay gãi đầu và ngước lên trời. Một con diều hâu đuôi đỏ in hình trên đám mây trắng như bông.

<Có ba người ở chỗ đám cây, nhưng họ đang bỏ đi. Họ sẽ đi khỏi lúc bồ tới đó.>

Tôi vội vàng đi vô chỗ đám cây. Có cả đống rác rến ở trỏng: vỏ lon coca, bao giấy khoai tây chiên, túi đựng đồ ăn…

<Bồ còn được rảnh rang một lúc đấy,> Tobias kêu xuống. <Có bốn nhóc từ trường học tiến về hướng bồ, nhưng lúc chúng tới thì chắc là bồ đã đi khỏi.>

Tôi gật đầu, rồi tập trung vô biến hình. Và tôi ráng để đầu óc mình

không tập trung vô cái chuyện biến hình đã trở nên kỳ quặc như thế nào kể từ bữa hôm qua. Cứ coi như nó vẫn bình thường như mọi khi…

Tôi bắt đầu co rút lại rất lẹ. Những lá thông, lá cây chết và vỏ lon bia với đủ loại rác rến vùn vụt dâng lên sát mặt tôi.

Cái vỏ lon lúc đầu ngó chỉ lớn hơn cườm tay giờ bỗng lớn cỡ nửa người tôi vậy. Và một cái túi đựng đồ ăn trước đó tôi có thể xéo lên giờ bỗng rộng rinh tới mức có thể chun vô trỏng. Những lá cây nhỏ hơn bàn tay tôi giờ trông bự như tấm thảm ở phòng tắm vậy đó.

Những sợi lông tinh tế, nhỏ xíu, chen chúc sát nhau bắt đầu hiện ra trên người tôi.

Răng của tôi tan lẫn vào nhau và bắt đầu nhô ra bên ngoài, làm thành một cái u sừng. Cái u này mọc dài ra và nứt làm hai theo chiều ngang, tạo thành một chiếc mỏ khoằm.

Hai cánh tay tôi đã thành hai cánh chim. Không phải đôi cánh rộng đầy sức mạnh của chim đại bàng. Đôi cánh này ngắn hơn, nhọn hơn, hẹp hơn, nhưng uyển chuyển hơn.

Tôi đã biến thành loài chim có mặt trên khắp bảy lục địa của Trái Đất. Loài chim dường như sinh sôi dễ dàng trong bất kỳ môi trường nào.

Tôi là loài hải âu đầy năng lực.

Vua của các loài ăn thịt thối! Chúa tể của bãi rác!

Tôi vỗ cánh vút lên trời. Tôi vỗ cánh thật mạnh và lên tới tầm ngọn cây. Bên dưới tôi, vẻ đẹp của thế giới phơi bày dưới đôi mắt tinh nhạy của loài hải âu.

Thức ăn ở khắp mọi nơi!

Ở khắp mọi chỗ con người thảy rác rến, đó là nhà hàng của tôi. Bô rác đằng sau trường học! Bãi đậu xe của nhà bách hóa! Tôi nhìn thấy tất cả. Tôi tia được từng cái vỏ kẹo còn dính. Tôi ghi nhận từng mẩu thịt súc vật bị xe cán trên đường.

Những loài chim khác phải giết chóc để có cái ăn. Những loài chim khác có môi trường sống nhỏ hẹp, chỉ chấp nhận được một hay hai loại thức ăn thôi. Tôi thì không như vậy. Tôi có thể sống bằng thức ăn thừa hay rác rến.

Và chính vì vậy mà anh chị em tôi đầy nhóc hết mọi nơi, lúc nào cũng ở sát mặt đất, mặt biển, lúc nào cũng đang tìm kiếm một mẩu bánh hay gì đó.

Tôi tia thấy phía trên đầu mình một dáng hình nguy hiểm… bóng đen của một con chim săn mồi. Nhưng tôi chẳng lo lắng lắm. Nó ở tít trên cao, mà tôi thì lanh lẹ có dư.

Tôi vỗ cánh mạnh và bay vù, bên trên ngọn cây, bên trên các mái nhà, lòn qua những dây điện thoại, dễ dàng là xuống sát những bãi cỏ, sân vườn.

<Vui chứ Rachel?>

Cái gì vậy?

<Chào mừng Rachel đã tới. Bồ chưa nhập được vô lốt biến hình phải hôn?>

Tôi mất vài giây để lần ra manh mối. Tiếng nói trong đầu tôi là tiếng Tobias.

Ồ, xin chào. Tỉnh dậy đi chứ Rachel.

<Xin lỗi nha, Tobias. Mình chưa kịp chuẩn bị. Trước đây mình đã biến thành hải âu rồi, nên chủ quan, hổng phòng bị.>

Thực tình thì tôi lúng túng.

Khi lần đầu biến ra một con vật, bạn khó lòng kiểm soát được trí óc của nó. Chẳng hạn như khi biến thành cá sấu, ngay cả khi có chuẩn bị hoàn toàn, tôi cũng xém vồ lấy thằng bé đó thôi.

Nhưng trước đây tôi đã từng biến thành hải âu rồi. Tôi chẳng gặp chút khó khăn nào với con vật này hết mà…

<Bồ ổn chứ Rachel?>

<Ừa. Ừa. Mình ổn mà. Mình chỉ mong mọi người đừng có hỏi thăm sức khỏe mình nữa. Mình khỏe như vâm ấy.>

Cái này không liên quan gì tới vấn đề biến hình thiếu kiểm soát hết. Chỉ là một chuyện nhỏ thôi. Một sự thiếu tập trung nho nhỏ.

Chẳng có gì phải lo hết. Tôi tự nói với mình thế.

<Bồ biết đường từ đây tới bãi biển chứ?>

<Dĩ nhiên là mình biết đường tới bãi biển rồi,> tôi vẫn muốn nổi khùng lên dù chẳng có lý do rõ rệt.

<Haaay lăăăm. Gặp nhau ở đó nha.>

Tobias quay đầu bay đi mất.

Một trong những chuyện mà chim hải âu biết đó chỉnh là kiếm ra bãi biển.

Nhưng tôi đâu phải là một con hải âu may mắn.

Có điều gì đó trật chìa đã xảy ra cho tôi, và nó vẫn chưa rời bỏ tôi.

CHƯƠNG 13

Bọn tôi gặp nhau ở bầu trời phía trên bãi biển. Bốn con hải âu trông hoàn toàn bình thường giữa hàng trăm con khác cùng loài. Và tít trên cao, một diều hâu đuôi đỏ với một diều mướp đang bồng bềnh trên luồng khí nóng.

Diều mướp là Ax đó. Ánh chưa từng thu nạp một con hải âu nào. Diều mướp là một loại diều hâu, cùng cỡ với Tobias.

<Hay lắm, tất cả đã sẵn sàng rồi chứ?> anh Jake hỏi.

Ánh là một con trong đám hải âu đang choe chóe và quay mòng mòng xung quanh tôi, nhưng tôi hổng biết chắc là con nào.

<Tới luôn!> tôi hô lên. Đó là câu tôi thường hô mỗi khi bắt đầu một phi vụ. Đứa nào cũng trông chờ tôi phát pháo kiểu như thế.

Sự thực thì tôi cảm thấy căng thẳng, lo âu và hoàn toàn không chắc chắn về bản thân. Nhưng mọi người cứ trông đợi tôi tràn đầy hứng khởi vậy đó. Nếu tôi hổng tỏ ra vậy, tất cả sẽ biết là tôi có chuyện gì không ổn rồi.

<Choáng thiệt đó nha,> Marco châm biếm. <Nàng Xena hùng mạnh đã sẵn sàng ra trận!>

<Tụi mình sẽ bay ra, kiếm chiếc du thuyền, rồi sau đó sẽ tính coi làm gì tiếp nha?> anh Jake đề nghị.

<Nếu như tụi mình kiếm ra cái du thuyền đó,> Marco nói vẻ hoài nghi.

<Không khó đâu. Chiếc du thuyền nằm chình ình ngoài kia kìa, cách bờ chừng ba dặm về phía đông nam. Trên boong có ba trự, nhưng tui hổng nhìn rõ mặt họ.> Tobias bật cười. <Đám hải âu mấy bồ cứ việc chúi mỏ vô thùng rác đi. Để vụ dọ thám tầm xa tui lo cho.>

<Bồ có chắc là đúng chiếc thuyền ấy không?> anh Jake hỏi.

<Chiếc Gió Sớm chứ gì nữa?>

<Làm sao bồ đọc được tên một chiếc thuyền ở cách xa bờ ba dặm lận?> Marco vặn lại. <Tui đã từng là ó biển, tui biết mà. Mắt bồ có tinh mấy cũng chẳng thể như mắt Superman được…>

<Ừ thì công nhận tui hổng đọc được nguyên cả cái tên trên mạn thuyền. Nhưng tui đọc được chữ G. Và tui đoán những chữ còn lại. Tui cá rằng đó chính là du thuyền chở anh chàng tài tử đào hoa của chúng ta.> Tobias đáp.

<Khá lắm,> tôi khen. <Vậy tụi mình tới coi tận mặt đi nào.>

Bao giờ trước khi bước vô một phi vụ, bọn tôi cũng chọc nhau như vậy. Riêng tôi thì cảm thấy muốn làm một việc gì đó. Hành động thì vẫn tốt hơn là ngồi một chỗ đợi coi mình có biến hình ngoài sự kiểm soát hay không…

Với lại tôi vẫn kiếm cách để thực sự gặp được Jeremy Jason McCole. Vẫn còn có khả năng cứu vớt ảnh hay làm chuyện gì đó cho ảnh mà.

Tobias nói, <Tui chia tay mấy bồ bây giờ thì hay hơn. Tui hổng ưa nước cho lắm. Và khỉ nóng thì không có. Diều mướp Ax cũng oải rồi, nhưng ảnh còn có thể biến thành con vật khác và bơi trở vô. Tui thì thua là cái chắc.>

Bọn tôi chào tạm biệt Tobias.

Tôi biết cậu ấy buồn vì không thể đi với cả bọn trong mọi phi vụ. Cậu ấy cảm thấy như thể mình không làm đủ phận sự, đó là tôi đoán vậy. Nghĩ như vậy thật ngốc quá đi, bởi vì thực ra chẳng đứa nào cống hiến cho sự nghiệp cứu Trái Đất nhiều bằng Tobias.

Và chẳng đứa nào trong bọn tôi đã trả giá đắt như Tobias trong cuộc chiến chống lũ Yeerk.

Bọn tôi vỗ cánh bay ra, từ từ tách khỏi đám hải âu hỗn loạn trên bầu trời.

Bọn tôi vượt qua đường ranh giữa cát và sóng bạc đầu. Rồi tiếp tục bay ra khơi, bên trên vùng nước màu xanh lục, tới vùng nước màu lam thẫm.

Có một làn gió thổi ngược chiều khiến bọn tôi phải vật lộn để giữ được hướng bay. Nhưng loài hải âu vốn được cấu tạo để làm việc ấy mà. Trỉ óc hải âu biết cách khai thác từng giây lặng gió, và thể xác của nó thì hầu như không biết mệt.

Về phía con diều mướp Ax thì có gay go hơn.

Loài diều hâu được cấu tạo để vút lên cao hay nhào xuống con mồi. Chúng thật là tuyệt vời trong việc cưỡi những luồng khỉ nóng, nhưng chúng chẳng phải là loài chim bay xa. Chúng không thể cứ đập cánh liền liền không nghỉ.

Nhưng so với cả bọn thì Ax có tầm mắt xa hơn.

<Bây giờ tôi đã nhìn thấy rõ chiếc thuyền,> Ax thông báo, nghe giọng có vẻ đã thấm mệt. <Tôi đọc được rất rõ tên chiếc thuyền là Gió Sớm. Có bốn người đứng trên boong. Hai người đàn ông lớn tuổi. Một bà trung niên. Một cậu thanh niên.>

<Có phải Jeremy Jason hôn?> Cassie hỏi đầy phấn khích.

<Hẳn rồi,> tôi đáp.

<Ảnh có mái tóc màu vàng nâu và đôi mắt to màu xanh lam phải hôn?>

<Và đôi môi dày nữa chứ?> tôi bổ sung. <Giống như môi của tài tử Brad Pitt vậy đó?>

<Oeẹ! Buồn ói quá ta!> giọng Marco đâm ngang.

<Tóc và mắt đàng hoàng,> Ax đáp. <Về đôi môi thì tôi không thể đánh giá được. Phải dày cỡ nào thì mới được coi là môi Brad Pitt?>

<Trong bộ phim *Montana*, đôi môi của Brad Pitt choán hết màn

hình vậy đó,> Marco nhận xét. <Thực tế là tui có nghe nói một số kẻ đã bị đôi môi của Brad Pitt đè chết dì dị đó.>

<Cam đoan đó là môi dỏm,> anh Jake lầm bầm. <Mấy bồ biết họ làm thế nào không, chẳng hạn lấy mỡ ở mông đít trích vô môi cho nó phồng lên ỉ mà.>

<Thiệt buồn khi nghe những lời ganh ghét như vậy. Cassie, bồ đồng ý với mình chứ?>

<Buồn chứ Rachel. Buồn khủng khiếp luôn đó.>

<Đây là phi vụ tệ lậu nhất của tụi mình,> Marco tuyên bố. <Ý tui là, trước đây tui đã từng sợ hãi. Tui đã kinh hoàng, la hét, muốn tè ra quần nữa. Nhưng đây là lần đầu tiên tôi chỉ thấy mắc ói thôi. Rachel à, tui hổng nghĩ rằng bồ lại đi sùng bái một tên phát ớn như vậy đâu.>

<Mình cũng có cảm giác y hệt bồ, người anh em ạ!> anh Jake tán thành. Tôi nghĩ ảnh đang giỡn. Nhưng tôi không thể chắc chắn là như vậy.

<Còn Cassie nữa!> Marco tiếp tục. <Tui cứ nghĩ rằng bồ chỉ để ý tới đám thú của bồ thôi chứ. Những con thú như là chồn hôi, rắn… và Jake ỉ… Hi hì!>

<Thôi thôi, trở lại công việc đi nào,> anh Jake vội vàng lên tiếng.

Ảnh luôn bối rối bất cứ lúc nào có ai nhắc tới cảm tình của ảnh với Cassie. Và thực tế thì bọn tôi cũng đã tới chỗ chiếc du thuyền.

<Ax, mình nghĩ bồ nên lánh đi, biến hình lần nữa và cứ ở sát dưới mặt nước ỉ.>

<Tuân lệnh Hoàng tử Jake.>

<Đừng kêu mình là Hoàng tử.>

<Vâng, thưa Hoàng tử Jake.>

<Marco và mình sẽ tới thật gần, đậu trên boong tàu y như những con hải âu bình thường, coi có nghe lóm được gì không,> anh Jake tiếp tục. <Rachel và Cassie có thể ở đàng xa làm hậu thuẫn. Hãy…>

<Phải, đúng rồi,> tôi nói giọng giễu cợt. <Anh với Marco đi, còn em với Cassie thì lánh xa. Nghe mới hay chứ. Tới luôn Cassie, hai đứa mình đi thôi.>

Tôi vỗ cánh thật mạnh để bay xa khỏi anh Jake và Marco.

Ax khoan khoái được lánh đi, ảnh bay vút về phía sau và để làn gió đưa đi xa.

Chiếc du thuyền rất bự.

Tôi chẳng biết nó bự cỡ nào, nhưng nó đủ bự để bốn người đang uể oải trên mặt boong sau có thể chơi bóng chuyền nếu họ thích.

Cassie và tôi bay phía sau con thuyền.

Bên dưới tụi tôi, chân vịt khuấy tung nước biển màu lam ngọc và bạch ngọc. Tụi tôi nhìn thấy rõ bốn người ở phía trước mình.

Một người là nhà sản xuất phim vận quần soọc và một chiếc sơ mi banh ngực. Tôi đã thấy ổng trên kênh CNN.

Một người đàn ông khác đứng quay lưng lại phía tụi tôi.

Người thứ ba là một phụ nữ vận bikini. Trẻ và xinh đẹp.

Và người thứ tư… phải! Chẳng thể lầm vô đâu mái tóc ấy. Khuôn mặt ấy. Đôi môi ấy.

<Là ảnh đó!> Cassie thốt lên.

<Ồ đúng rồi,> tôi tán thành.

Jeremy Jason McCole. Ngôi sao của chương trình *Ngôi nhà Quyền lực*.

Jeremy Jason McCole, người đã xuất hiện trong hầu hết các tạp chí xuất bản năm năm vừa qua. Phần lớn các tạp chí ấy Cassie và tôi đều đã đọc.

<Màu ảnh ưa nhất là màu đỏ tía,> Cassie nói. <Tuyệt vời thiệt. Ảnh hồng nói một cách đơn giản là "đỏ", mà nói "đỏ tía"!>

<Ảnh ra đời ở Altoona, bang Pennsylvania.>

<Ảnh có hai bà chị. Tên hai người là Jessica và Madison…>

<Tụi mình tới gần hơn đi,> tôi đề nghị.

Hai đứa vỗ cánh một chút và thấy mình nằm trong một túi gió nhẹ.

Chiếc thuyền đã tạo ra một luồng gió của chính nó, gió ấy gần như chở hai đứa tôi đi theo. Tụi tôi chỉ phải đập cánh sơ sơ. Tụi tôi có thể cứ lơ lửng trên không phía trên đuôi con thuyền.

Hai đứa tôi cứ lơ lửng ở đó, say sưa ngắm nhìn Jeremy Jason McCole từ trên cao ba mét.

Tụi tôi lắng nghe cuộc trò chuyện giữa bốn người bọn họ…

Và đó là lúc tôi hết phải lòng anh chàng Jeremy Jason McCole cực kỳ duyên dáng ấy.

BUỔI TRÌNH DIỄN BẤT THÀNH

CHƯƠNG 14

Gió thổi bạt đi mất một phần những câu họ nói. Tiếng nước ùng ục và tiếng động cơ át mất một phần nữa. Nhưng tôi và Cassie vẫn nghe khá đủ. Quá đủ nữa là khác.

"… chớ có làm kẻ thua thiệt trong chuyện này, Jeremy," nhà sản xuất phim nói. "Hãy nhìn thẳng vào sự thật, nghề truyền hình của cậu hết thời rồi."

"Hết thời sao được khi còn… hàng triệu con nhóc si mê tôi," Jeremy đáp.

"Tất cả những gì tôi muốn nói là: những thay đổi trọng đại sắp xảy ra. Những thay đổi trọng đại như là… chúng ta chưa từng thấy, đúng không? Bây giờ công ti của tôi là một phần của trật tự mới. Cậu sẽ làm ăn… sẽ tham dự vào các bộ phim. Tham dự một cách nghiêm chỉnh. Cậu hãy vượt lên khỏi những vai choai choai ấy đi."

Jeremy Jason cười rộ.

"Vậy thì tuyệt cú mèo. Tôi đã ngấy muốn chết được vì những con bé đần độn cứ gởi cho tôi những lá thư tình và kéo ào ào tới xin tôi chữ ký. Nhưng nè, đó chỉnh là một phần của vấn đề khiến tôi phải suy nghĩ về đề nghị của ông đấy… Tôi ngán cái vai lúc nào cũng phải lăng xăng chiều chuộng mọi người lắm rồi."

Lúc ấy người đàn ông kia, người vẫn đứng quay lưng lại phía tụi tôi, bước về phía trước.

Hắn chỉ búng một ngón tay là nhà sản xuất phim lui ra xa ngay lập tức. Người đàn bà vận bikini thì nheo mắt lại và dường như co mình trên chiếc ghế tựa.

"Không phải thì giờ nữa," gã đàn ông nói. "Chúng ta đã nói chuyện… bữa hôm qua… những việc tốt đẹp hơn cần làm. Ta có thể cho ngươi… cái ngươi muốn. Tất cả mọi thứ. Tiền… quyền lực. Nhưng trước hết ngươi phải thuận theo ta… Đơn giản lắm. Ngươi hãy trở thành người của chúng ta. Và rồi ngươi lãnh nhiệm vụ… giới thiệu tổ chức Chia Sẻ. Đổi lại… là bất cứ gì, tất cả những gì lòng mi thèm muốn."

Jeremy Jason ngồi im trong khi gã kia nói. Người đàn ông này làm ảnh sợ. Điều đó thật hiển nhiên.

Khi Jeremy Jason đáp lại, giọng ảnh căng thẳng và lí nhí. "Thế nếu như tôi nói không?"

"Ngươi sẽ không nói không được đâu," gã đàn ông đáp.

Gã quay mặt lại và tôi trông thấy một nụ cười băng giá, đôi mắt lạnh lùng, chết chóc…

Tôi đã từng thấy hắn, chỉ thoáng thấy thôi, nhưng chỉ một lần cũng đã là quá đủ.

<Visser Ba!> Cassie rít lên.

Tên Visser Ba đang mang lốt người.

Tôi cảm thấy bóng tối từ con người hắn tỏa ra.

Bóng tối bóp nghẹt lấy tim tôi.

Visser Ba, tên đầu lĩnh của đạo quân Yeerk xâm lăng Trái Đất. Tên Yeerk duy nhất đã kiểm soát được một cơ thể Andalite. Tên Yeerk duy nhất có được quyền năng biến hình…

Visser Ba, sinh vật độc địa đã sát hại ông hoàng Elfangor, anh trai của Ax trong lúc chúng tôi kinh hoàng và bất lực ngồi chứng kiến.

Visser Ba mỉm một nụ cười băng giá với Jeremy Jason. "Cậu tham lam lắm… cậu muốn… nhiều hơn rất nhiều những gì cậu có thể đạt được nếu không có sự giúp đỡ của ta."

Đột nhiên Jeremy cười vang. "Ông đã đi guốc vô bụng tôi." Ảnh đứng lên nhìn thẳng vô mặt gã đàn ông đáng sợ. "Tôi để cho ông tự do thu xếp… làm cho tôi thành một tài tử điện ảnh lớn. Thỏa thuận chứ?"

Nụ cười băng giá của Visser Ba lại hiện ra. "Được."

<Có thể ảnh không biết như vậy nghĩa là sao đâu!> Cassie la lên. <Chúng nó đã lừa ảnh.>

<Ừa. Đúng vậy đó. Nhưng bồ biết sao hôn? Ảnh không sa vô bẫy trừ khi ảnh là một thằng khốn kiếp.>

<Mình hổng quan tâm chuyện đó.> Cassie nói. <Tụi mình không thể để chúng nó biến Jeremy thành một kẻ Cho-mượn-xác được!>

<Đúng, phải tìm cách cứu ảnh thôi,> tôi tán thành. <Nhưng hổng biết ảnh có xứng đáng được cứu vớt không nữa…>

Tôi cảm thấy chán ngán trong lòng.

Tôi biết rằng mê một chàng tài tử trên tivi là ngốc nghếch lắm. Nhưng đó là một sự ngốc nghếch thông thường, dễ thương. Mà tôi thì vốn chẳng có được nhiều điều thông thường trong đời mình.

<Anh Jake và Marco sẽ tha hồ mà cười tụi mình về chuyện này cho coi. Jeremy Jason đã sẵn sàng tình nguyện cho mượn xác. Thiệt là tởm quá đi.> Tôi nói.

Tôi ngoặt gấp trở lại, bắt lấy ngọn gió phía trước mặt và bỗng nhận ra mình đang hạ xuống thấp. Xuống thấp rất lẹ. Tôi vỗ cánh mạnh hơn.

<Rachel! Bồ làm cái gì vậy?> Cassie hét lên.

<Mình chẳng biết nữa! Hình như mình không bay được hay sao ấ!>

<Ồ không! Bồ đang biến hình, Rachel! Ngưng lại đi!>

Hai cánh của tôi đập loạn lên, nhưng tôi vẫn rớt. Và rồi tôi nhìn thấy lý do. Nó đang ở ngay trên trán tôi nè.

Ở chỗ lẽ ra là cái mỏ khoằm xinh xắn của chim hải âu, bây giờ

một thứ dài thoòng màu xám mọc ra.

<Mình đang mọc vòi voi!> tôi kêu toáng lên.

Cách xa đuôi chiếc du thuyền khoảng một trăm mét, Marco và anh Jake đã nhìn thấy tai họa đang diễn ra.

<Rachel! Em đang làm trò gì vậy?> anh Jake hét lên.

<Em hổng ngưng lại được! Em hổng ngưng lại được! Em đang biến hình!>

Cái vòi voi bây giờ đã dài gần hai tấc và đôi cánh không còn đủ sức đỡ thân thể của tôi nữa. Tôi rơi tõm xuống nước.

Và Visser Ba đã kịp liếc thấy.

Hắn đang đứng ở đuôi thuyền, hai con mắt độc địa của hắn nhìn chòng chọc vô tôi.

Tôi chạm mặt nước và tiếp tục chìm.

Quá trình biến thành voi dường như tăng tốc. Tôi biến hình với một tốc độ nhanh chưa từng thấy trong các vụ biến hình trước đây.

Tôi chìm xuống.

Những bong bóng nước từ mình tôi cuộn xoáy lên.

Hai cái tai da khổng lồ mọc ra hai bên đầu tôi. Tôi cảm thấy các lóng xương của mình kêu ken két khi chúng mau lẹ trở nên to kềnh, và dài ngoẵng.

Tôi ráng quẫy nước, nhưng hai chân tôi giống như những thân cây vậy đó!

Mặt nước lấp lánh trên đầu tôi đã xa hút. Tôi đang chết đuối đây.

<Rachel! Hoàn hình đi!> Cassie thét.

<Ax!> anh Jake la lên. <Nếu bồ nghe thấy mình nói, thì hãy kiếm Rachel đi. Rồi ở lại bên nhỏ!>

Nhưng tôi biết rằng các bạn sẽ không kịp tới chỗ tôi đâu. Tôi đang chìm xuống rất sâu trong lòng nước. Cái vòi của tôi không thể hút được không khí, mặc dù tôi đã vươn nó lên hết mức trên đầu mình.

Tôi đang chết đuối trong thân hình một con voi. Và tất cả những gì tôi có thể làm chỉ là tự hỏi tại sao lại như thế.

CHƯƠNG 15

Tôi rớt xuống phía đáy biển đang cách một dặm bên dưới tôi.

Tôi ráng tập trung tâm trí để tìm cách hoàn hình mà không được. Tâm trí tôi tuột đi đằng nào mất rồi.

Tôi bắt đầu chạy trong nước với bốn chân bự như những cây cột điện thoại… và trước sự kinh ngạc tột cùng của tôi, té ra voi biết bơi. Nhưng muộn quá rồi, chẳng ích gì cho tôi nữa. Tôi đã chìm xuống quá sâu, chẳng thể nào ngoi lên kịp.

Tôi thoáng thấy một cái bóng màu xám chết chóc vụt qua bên mình. Tôi nghe thấy, như từ xa xôi lắm, một tiếng nói bằng ý nghĩ, <Tôi thấy Rachel rồi, Hoàng tử Jake.>

Tôi xém bật cười.

Một con cá mập biết nói. Ax đó mà…

Thế rồi… tôi hoảng loạn!

Tôi bắt đầu quẫy điên cuồng. Tôi đạp nước, bốn cái chân bự của tôi quậy sùng sục. Tôi ráng trồi mình lên một cách vô vọng. Tôi quật vòi lung tung. Nhưng hoảng loạn cũng chẳng hơn gì đầu hàng êm ả. Tôi trồi lên, nhưng chỉ được chút xíu và quá muộn.

Tuy nhiên…

<Rachel đang hoàn hình!> con cá mập nói. <Không… đợi đã. Hoàng tử Jake, Rachel không hoàn hình. Ý tôi là, bạn ấy không trở lại hình người mà đang biến thẳng sang một loài vật khác!>

<Không thể vậy được!>

<Tôi biết. Nhưng đó lại là điều đang xảy ra!>

<Mình đang bám theo Rachel,> Cassie hét lên. <Mình sẽ lặn xuống nước, hoàn hình, rồi sẽ ráng biến thành cá heo trước khi hết không khí thở. Có thể mình sẽ giúp được nhỏ.>

<Rachel đang bé lại với một tốc độ kinh dị,> cá mập Ax nói.

Ax nói đúng. Tôi đang co rút lại. Co rút với một tốc độ kinh hoàng. Co rút lẹ tới mức tạo ra một xoáy nước nhỏ trong đó cái thân hình voi kếch xù của tôi đang biến đi…

<Jake! Coi kìa!> Marco hét lên. <Thằng cha trên thuyền đang biến hình! Tui thề rằng hắn đang hóa ra một người Andalite! Ôi trời! Chính hắn!>

<Phải, đúng Visser Ba rồi,> Cassie nói. <Quên hắn đi. Tụi mình phải cứu lấy Rachel!>

Biến hình, biến hình, biến hình. Tất cả mọi người đều đang biến hình, tôi nghĩ trong một trạng thái choáng váng gần như mê man.

<Ax, bi giờ mình đang là cá heo nè, nhưng mình chẳng thấy Rachel đâu hết. Hai bạn ở đâu vậy?> Cassie la lối. <Mình hổng thấy

được con voi và con cá mập nào hết!>

<Rachel đâu còn là voi nữa. Nhỏ bé quá mà.>

<Cái gì vậy?> anh Jake sốt ruột hỏi.

<Cả bọn đã tụ ở đây rồi! Ax, bồ phải kiếm cho ra Rachel đó!>

Tôi chầm chậm trồi lên khỏi bờ vực của sự mê man. Những bánh xe răng cưa của trí óc tôi từ từ chuyển động. Tôi đang ở dưới nước. Tôi chắc chắn về vụ đó. Nhưng tôi không còn là voi nữa.

Tôi đã thở được! Và tôi không chìm xuống nữa.

Ít ra thì cũng có vẻ như thế, vì tôi chẳng còn nhìn thấy gì nữa hết. Tôi đã bị mù.

Chớ có hoảng, Rachel! Tôi tự ra lệnh cho mình. Nhưng nói bao giờ cũng dễ hơn làm…

<Tôi không nhìn thấy Rachel đâu hết.> Ax thất vọng hét lên. <Mắt cá mập chẳng tốt mấy, mà Rachel thì bé quá. Tôi nghĩ bạn ấy đang biến thành một loài côn trùng.>

Côn trùng á?

Thật chậm rãi rồi tôi cũng kiểm soát được bản thân. Tôi có nhiều chân. Bốn chân. Không, sáu chân lận! Phải, tôi đã biến thành côn trùng. Tôi có râu. Tôi vẫy vẫy râu bốn phía và đánh hơi không khí. Chẳng có gì hết. Chẳng có gì ngoài cái mùi của bản thân tôi.

Không có nhận biết. Không có suy nghĩ. Đó là thân xác của một cỗ máy vô hồn. Chỉ có hai khả năng: loài mối… hoặc loài kiến!

<Ax? Cassie? Có lẽ là mình đang biến thành kiến!> tôi kêu lên. <Đừng ai nuốt bất cứ cái gì đó nghen. Coi chừng nuốt phải mình đó.>

<Bồ hổng sao chứ?> Cassie hỏi.

<Nếu không kể việc mình bị hóa ra kiến, kẹt trong một bong bóng nước ở giữa đại dương này thì cũng tuyệt vời đó.> Tôi nói, giọng châm biếm hơn mức cần thiết.

<Visser Ba đang biến từ Andalite qua vật gì khác kìa.> Marco thốt lên.

<Là vật gì? Hắn biến thành con gì?>

<Tui làm sao biết được nó là con quái gì. Nhưng nó bự tổ chảng và có vẻ biết bơi đó.>

<Ôi trời!> anh Jake thất vọng hét lên. <Rachel, em có hoàn hình được không? Em có trở lại hình người được không? Hay là cá heo?>

<Em chẳng biết nữa.> Tôi ráng tự làm dịu cái trí óc đang hoảng loạn và rối tung của mình. Tôi ráng tập trung vô việc biến hình. Vô việc trở lại hình người.

Tới đi, Rachel, chuyện này mình làm được mà, tôi tự nói với mình. Nhưng tôi có cảm giác mình đang tự dối lòng.

Tuy nhiên tôi lại cảm thấy mình đang lớn lên thêm một lần

nữa. Tôi cảm thấy người mình ép chặt vô thành cái bong bóng nước.

<Hình như mình thấy được Rachel rồi!> Cassie kêu lên. <Không, đợi đã. Chỉ là sợi rong biển. Không, đúng là Rachel rồi. Nhỏ có màu xanh lục, dài cỡ hơn một centimet nhưng đang lớn lên rất lẹ.>

<Rachel, em đang biến thành thứ gì đó?> anh Jake hỏi.

<EM KHÔNG BIẾT!>

<Bình tĩnh nào, Rachel,> anh Jake khuyên.

<Bình tĩnh hả? Hừ, xin lỗi nếu em quạu, nhưng em vẫn tiếp tục biến ra những thứ mà em không hề muốn.>

<Đó là cá sấu!> Cassie kết luận. <Jake, đằng này nè. Phía này.>

Đột nhiên tôi lại nhìn thấy được. Hai con mắt hiện ra đúng lúc cho tôi nhìn thấy những chiếc chân kiến giống như những cái que đang biến ra chân cá sấu mập bè, có vảy màu xanh lục.

Tôi đang lớn lên với tốc độ khó tin.

Tôi cảm thấy làn nước lướt đi bên trên và xung quanh trong khi tôi ngày càng choán thêm chỗ. Nhưng ít ra thì tôi cũng đã nhìn được trở lại. Và không chết đuối. Cá sấu có khả năng nhịn thở một thời gian rất lâu.

Tôi có thể trông thấy trên đầu mình tấm màn mỏng màu sáng phân chia nước với trời. Và trong lòng nước, xung quanh tôi là hai con cá heo tổ chảng màu xám, cả hai đang toét miệng cười, nụ cười thường trực của cá heo. Cassie và anh Jake.

Cách chừng ba chục mét, là một con cá mập đầy vẻ đe dọa. Hy vọng đó là Ax.

Tôi nhìn anh Jake, có thể đó là Cassie cũng nên. <Em nghĩ là em có vấn đề về vụ biến hình…>

<Rachel à, cả bọn xém toi mạng vì em kỉn miệng về vụ này quá đó.>

Thật chẳng tin nổi là anh Jake lại có giọng châm biếm như thế.

<Ôi trời,> Marco kêu lên. Cậu ấy vẫn còn ở trong lốt hải âu. <Tui hổng biết Visser Ba bi giờ ở đâu, nhưng hắn đã sẵn sàng để lặn xuống biển rồi đó. Và chắc mấy bồ chẳng muốn ở dưới khi hắn lặn xuống đâu.>

<Hãy chuồn khỏi đây trong lúc còn có thể,> anh Jake hô. <Rachel, nếu em cảm thấy vụ biến hình đó lại xảy ra thì cho tụi này hay liền nha.>

<Chút nữa hãy nói. Để em bơi ra xa cái đã.>

Sử dụng cái đuôi cá sấu to đùng, tôi quay người lại một cách dễ dàng và bắt đầu bơi.

Cassie, anh Jake và Ax đều quay lại rất lẹ và mười giây sau họ đã bỏ xa tôi. Tôi thấy anh Jake ngưng bơi và quay lại.

<Cá sấu châu Mỹ hổng phải là cao thủ bơi lội, ha Rachel?>

<Cá sấu châu Phi,> tôi sửa lại.

PP-PHẦM!

Một tiếng động giống như trái thủy lôi phóng đi. Giống như một vật gì thiệt lớn vừa nã đại bác vô lòng nước.

<Hắn tới rồi đó,> Marco thông báo với giọng ảm đạm. <Để ý những mũi lao kia nha. Trông chúng thật ghê hồn.>

<Cái gì?> tôi hỏi. <Mũi lao hả? Mũi lao nào vậy?>

<Thì cái giống mà Visser Ba biến ra đó. Tui hổng chắc lắm, nhưng tui nghĩ có lẽ con quái đó phóng từ miệng ra những mũi lao đấy.>

<A!> Ax kêu lên. <Đó là loài cá phóng lao Lebtin! Bao lâu nay tôi đã rất muốn coi một con như thế. Ý tôi là… coi trong vườn thú hay một nơi nào đó tương tự vậy.>

<Hừ, có lẽ tụi mình không thể chạy thoát khỏi nó với Rachel trong lốt cá sấu thế kia đâu,> anh Jake nói.

<Mấy bồ cứ thoát khỏi đây đi. Mình sẽ chăm sóc Visser Ba cho,> tôi nói, giọng ra vẻ can đảm. <Tại mình mà cả bọn lâm vô thế kẹt.>

<Thử vậy xem sao,> anh Jake nói.

Rồi ảnh bắt đầu đưa ra những mệnh lệnh. <Tản ra. Luôn di chuyển để nó không dễ nhắm. Marco? Tụi này có thể cần tới sự trợ lực của bồ ở dưới này đó.>

CHƯƠNG 16

Tôi nổi lên mặt nước, chỉ để hở hai lỗ mũi và đôi mắt. Tôi thở ra và hít khí lành vô đầy hai lá phổi.

Tụi cá heo cũng làm như vậy, phun nước qua cái lỗ phía sau đầu và hít không khí tươi mới vô.

Vài giây trước khi lặn xuống nước trở lại, tôi trông thấy Jeremy Jason đang đứng ở phía đuôi của chiếc du thuyền. Mặt anh ta nở một nụ cười toe toét, đầy phấn khích. Anh ta chỉ trỏ và cười giòn giã như một fan trong trận đấm bốc.

Tiếng anh ta la theo gió bay tới tôi.

"Ông ta ghê gớm quá, ha?"

Jeremy đang ám chỉ Visser Ba đó.

Anh ta vừa chứng kiến tên Visser bỏ lốt người, sang lốt Andalite, rồi biến thành một loài thú dễ sợ của một hành tinh xa lắc. Và phản ứng của anh ta trước tất cả những cảnh tượng ấy là sự ngưỡng mộ.

Tôi cảm thấy giận dữ không thể tả.

Một con người bán rẻ chỉnh giống nòi của mình là loại người gì đây nhỉ?

Tôi chìm xuống trở lại dưới những con sóng bạc đầu. Và lúc đó tôi thấy hắn.

Hắn. Visser Ba.

Đó là một lốt biến hình kỳ quặc, chẳng giống thứ gì trên Trái Đất cả.

Trông nó giống một con cá đuối gai màu vàng lợt, rất bự - một chiếc bánh kẹp có sự sống, bẹt dí và dáng thuôn thuôn. Nó gần như bay trong lòng nước bằng cách đập đập hai bên mép. Trên đỉnh đầu nó có hai con mắt vòi và bên dưới là những sợi râu đu đưa.

Suốt dọc lưng nó là những chiếc lao xếp đều tăm tắp một hàng.

Một chiến đấu cơ phản lực giấu những trái tên lửa dưới hai cánh thế nào thì con vật này cũng giữ những chiếc lao của nó như vậy, chỉ khác là chúng được đặt ở trên cùng. Tất cả xếp gọn ghẽ một hàng, hướng ra phía trước.

Những chiếc lao - có lẽ đến hai mươi chiếc - mỗi chiếc dài cỡ một cái cán chổi và cũng dày như thế. Trên thân chiếc lao có những đường sọc so le màu vàng, xanh lục và điểm màu xanh lam.

Có thể đó là hình thức ngụy trang của con cá phóng lao Lebtin trên hành tinh quê hương của nó. Nhưng ở đây, trên đại dương của Trái Đất, nó trông có vẻ lòe loẹt và đập vô mắt kẻ khác quá rõ.

Con cá phóng lao Lebtin bay trong lòng nước. Lẹ hơn tốc độ di

chuyền của cá sấu, cá heo hay cá mập.

<Nó phóng lẹ quá,> anh Jake nhận xét.

<Phải,> tôi tán thành.

<Nhưng hổng được uyển chuyển lắm,> anh Jake nói tiếp.

<Ừa. Nó có vẻ chậm chạp lúc quay mình.>

Tôi liếc về bên trái.

Ax đang ở đằng đó. Xa hơn một chút là anh Jake. Cassie ở bên tay mặt tôi. Con cá phóng lao bây giờ chỉ còn cách chừng ba mươi mét. Tôi chỉ có thể cầu cho mình đừng có đột ngột biến hình nữa mà thôi.

Thế rồi…

Con cá phóng lao - Visser Ba - bắt đầu phồng người lên, như thể một trái bóng được bơm căng.

Nó bơi chậm lại… chậm lại….

PHỤỤT!

Một chiếc lao phóng ra từ miệng con cá! Y như một quả tên lửa phóng trong lòng nước. Thậm chí tôi không kịp nghĩ tới việc né tránh.

<AAAAA!>

Chiếc lao xuyên qua đuôi tôi, sát ngay dưới lưng.

Đau thấu xương sống.

Máu chảy loang xung quanh tôi.

Máu của tôi!

Tôi ngó xuống.

Mũi lao vẫn nằm đó, xuyên qua lớp vảy của tôi. Tôi chỉ biết trừng trừng nhìn nó. Lố bịch thiệt. Nó xuyên cứng qua người tôi vậy đó!

<Rachel!>

<Ha ha!> Visser Ba cười to. <Thật hữu hiệu! Con vật này trình diễn mới hay làm sao!>

Tôi nhìn Visser Ba.

Một trong những mũi lao trên lưng nó đã lăn gọn vô một cái túi. Rồi nó bắt đầu phồng người lên trở lại, sẵn sàng phóng tiếp một mũi lao nữa.

<Coi chừng! Di chuyển! Di chuyển!> anh Jake hú lên trong đầu chúng tôi.

Nhưng tôi chẳng thể di chuyển được nữa.

Cái đuôi của tôi đã liệt.

Tôi muốn tấn công con vật ngoài Trái Đất, nhưng tôi chỉ hơi động đậy được người thôi.

PHỤỤT!

Mũi lao thứ hai bay thẳng tới Cassie. Nhưng con cá heo quá lẹ. Cassie quẫy mạnh một cái và mũi lao chệch đi vài milimét.

Tôi trông thấy một vết cắt trên lưng Cassie ở chỗ mũi lao đâm

vô.

<Mình hổng sao, mình hổng sao!> Cassie kêu lên.

Vẫn còn may, chỉ chậm một phần mấy giây thôi là Cassie đã bị xuyên từ dưới lên trên rồi.

Con cá Lebtin vẫn lao tới chúng tôi.

Tôi lăn lưng, ngửa cái bụng tái lợt lên.

<Anh Jake! Rút đi! Chuồn khỏi đây thôi. Nó lẹ lắm! Mấy bồ phải tản ra, có vậy mới thoát được!>

<Anh không bỏ em lại đâu!>

<Đừng chần chừ nữa. Rút lẹ đi! Em sẽ giả chết. Và nếu như nó tới gần…>

Anh Jake do dự một chút, rồi phát lệnh. <Tản ra! Chạy!>

<Mình không bỏ Rachel lại đâu!> Cassie kêu lên.

<Cassie, bồ phải rút lẹ đi,> tôi nói. <Liền bây giờ! Thoát khỏi đây hoặc là cả bọn bị tiêu diệt!>

Visser Ba lướt trong lòng nước bay về phía chúng tôi.

Tôi trông thấy một mũi lao mới lăn vô cái túi. Nó bắt đầu phồng người lên, hút nước vô để phóng lao.

<Nó lại sẵn sàng rồi đó. THOÁT KHỎI ĐÂY LIỀN ĐI!>

Cassie, anh Jake và Ax ngoắt mình, mỗi người lao về một phía.

PHỤỤT!

Chiếc lao rượt theo Ax!

Ảnh đã ở cách xa ba mươi mét và đang di chuyển với tốc độ tối đa của cá mập. Nhưng chiếc lao nhanh chóng bắt kịp.

<Ax! Ax! Coi chừng!> tôi hét lên.

Ax ngoặt sang phía tay mặt và chiếc lao xợt qua hổng trúng người ảnh.

<Cảm ơn Rachel!> Ax la lên.

Tên Visser do dự. <Tan hàng hả? Được lắm, chỉ ảnh hưởng tới thứ tự ta sẽ giết đứa nào trước đứa nào sau mà thôi…>

Tôi vẫn còn tỉnh táo đôi chút.

Tôi nằm ườn ra, lơ lửng trong lòng nước, bụng phơi lên, trông như chết rồi và ráng không để ý đến cái đau từ cái đuôi bị trúng lao.

Mày rượt theo Cassie đi, tôi thầm van xin. Đuổi theo Cassie đi, con vật ghê tởm kia.

Nếu như tên Visser rượt theo Ax, nó sẽ cách tôi quá xa. Nếu nó rượt theo anh Jake thì cũng vậy. Chỉ có Cassie có thể dụ nó tới gần tôi.

Visser Ba đập hai cánh của nó dưới nước.

Tôi toét miệng cười kiểu cá sấu.

Nó tới gần, tới gần, rồi chậm lại để bắt đầu phồng người.

Nó lớn lên, lớn lên, giống như một trái banh căng quá mức.

Và tới gần, gần hơn nữa.

Ba mét… một mét rưỡi… sáu mươi centimet… ba mươi centimet…

Vừa đủ gần.

Tôi căng từng bắp cơ trong thân thể đầy sức mạnh của con cá sấu. Đầu tôi phóng ra phía trước. Hai hàm tôi mở rộng hoác.

Và tôi cắn phập.

Cắn quyết liệt.

Cá sấu có bộ hàm mạnh mẽ nhất trong vương quốc các loài động vật. Các hàm của chúng có thể cắn vỡ tan cả những tảng đá…

Tôi cắn chặt cái hàm cá sấu đầy răng nhọn vô cánh bên trái của con cá phóng lao Visser Ba.

Và rồi…

PHỤP!

Phụp!

Giống y như cắn vô một trái bóng đầy nước vậy đó.

Con cá phóng lao nổ cái bụp.

Tất cả nước mà nó hút vô để phóng mũi lao kế tiếp đã phì hết ra qua cái lỗ mà tôi vừa tạo ra.

Và con cá phóng lao Lebtin kia học được một cách bay hoàn toàn mới mẻ.

Nó quay như chong chóng trong lòng nước, nhảy lên mặt biển và uốn mình tung lên trời y như một con cá heo bị bịnh, rồi hạ xuống ở cách xa đó với một tiếng tõm nặng nề.

Và chúng tôi nghe tiếng Visser Ba la lên, <Aaaaa!>

Tôi thả lỏng người, mặc dù thư giãn kiểu này chỉ tổ làm cho tôi để ý tới cái đuôi đau nhức của mình.

Một con cá heo tới chạm mũi vô tôi.

<Ê, Rachel! Tui nè, Marco nè. Tui đã tới đây để cứu bồ!>

Tôi phì cười. <Bồ tới đúng lúc đó, Marco. Thiệt đúng lúc.>

<Dị ứng,> Ax nói. <Rachel đã thu nạp một giống vật mà bạn ấy dị ứng. Điều ấy đôi khi có xảy ra.>

"Vụ biến hình ngoài kiểm soát đó là một kiểu dị ứng hả? Mình bị dị ứng? Dị ứng cái gì vậy ta?"

"Con vật mà bồ thu nạp gần đây nhất là con gì?" Cassie hỏi, rồi nhỏ tự trả lời luôn. "Cá sấu. Chắc chắn là bồ dị ứng với cá sấu rồi."

Bọn tôi đang an toàn ở trong khu rừng gần trang trại nhà Cassie. Đó là khu vực bọn tôi thường lui tới để bàn chuyện riêng. Ax cần phải hoàn hình Andalite. Và Tobias… phải, Tobias cần săn mồi cho bữa chiều trước khi trời tối.

Bọn tôi đang ở gần một bãi nhỏ cỏ mọc um tùm và đầy nhóc chuột. Tobias đang đậu trên một nhành cây phía trên đầu cả bọn, đôi cặp mắt sắc như tia laser của mình vô đám cỏ.

Mấy đứa kia thì chăm chăm nhìn tôi. Cassie thi thoảng lại lắc lắc đầu như thể cảm thấy mắc lỗi khi để cho tôi khư khư giữ lấy bí mật của mình.

"Ax, anh nói vì tôi đã thu nạp con cá sấu ấy nên tôi mất khả năng kiểm soát công nghệ biến hình hả?"

<Không mất hết khả năng kiểm soát đâu. Chỉ một phần thôi. Nó giống… giống như khi con người các bạn đột nhiên xì mạnh ra đằng mũi và kêu "ách xì" vậy đó.>

"À, hắt hơi. Anh nói là tôi hắt hơi…"

<A ha!> Tobias thốt lên. Cậu ấy dang rộng cánh và lướt qua bãi cỏ, chỉ cách mặt đất khoảng một mét. Đột nhiên Tobias lượn tròn, giương vuốt ra, và chỉ vài giây sau là mất hút.

"Lại một chú chuột bị ăn đất rồi," Marco bình luận.

<Đúng vậy đó Rachel,> Ax nói. <Bạn đã bị dị ứng với ADN của cá sấu.>

"Vậy thì tôi phải làm gì bi giờ? Có thứ thuốc nào cho tôi uống hay có biện pháp gì đó không?"

<Chẳng có thuốc gì đâu. Ít ra là chẳng có thứ thuốc nào mà loài người có thể chế ra để chữa khỏi bệnh này đâu. Nhưng trong những trường hợp như thế này, có một quá trình xảy ra một cách tự nhiên. Ít ra là đối với người Andalite. Nó có tên là *hereth illint*.>

"Nghe như thơ ấy," Cassie thốt lên.

<Dịch thật sát nghĩa là "ợ ra ADN".>

"Bi giờ mới đúng là thơ đó," Marco bật cười.

<Vì chúng tôi không có miệng nên không có những từ như "ói ra", "khạc ra". Thay vì thế chúng tôi kêu bằng *hereth*.>

Cả anh Jake cũng phải mỉm cười.

"Rachel sẽ thực hiện quá trình ấy ra sao?" anh Jake hỏi Ax.

<ADN gây hại cuối cùng sẽ bị trục ra khỏi hệ thống của Rachel. Bạn không thể kiểm soát được thời gian xảy ra việc đó đâu. Bạn chỉ phải cẩn thận thôi, đặc biệt vì con cá sấu ấy là một con vật nguy hiểm.>

"Nghe dễ nhỉ," tôi nói. "Lúc nào mà tôi chẳng cẩn thận."

<Không dễ đâu. Vì bạn sẽ phải biến thành một con vật trong khi bạn vẫn giữ nguyên thân thể của mình. Bạn phải tạo ra cả một con vật sống từ vật chất dư thừa trôi nổi trong Không gian Zero.>

Tôi ngó Ax.

"Xin lỗi, anh nói gì vậy?"

<Cho tới khi quá trình *hereth illint* bắt đầu, bạn có thể kiểm soát một số triệu chứng bằng cách giữ cho mình thật bình tĩnh và không quá xúc động. Vụ biến hình ngoài kiểm soát trong lòng nước đã xảy ra khi bạn bực tức hay xúc động.>

Tôi nhún vai.

"Tôi đã phát khùng lên vì cái tên ngốc Jeremy Jason phản bội những người hâm mộ hắn. Chưa nói là phản bội cả giống nòi của hắn."

<Và sự việc tương tự xảy ra khi bạn ở trong văn phòng của lão Chapman, lúc đó bạn sợ hãi?>

Tôi gật đầu.

"Ờ hờ. Cũng không hẳn là sợ hãi, mà chỉ là quá căng thẳng thôi."

<Thế còn lần đầu tiên? Khi bạn biến hình ngay trong nhà của bạn thì sao? Lúc ấy bạn xúc động vì cái gì?>

"Chẳng có gì hết." Tôi làm mặt tỉnh.

"Khi cái vụ đó bắt đầu thì em đang làm gì?" anh Jake hỏi tôi.

"Em chẳng nhớ nữa," tôi xạo.

Cassie nhướng mày ngó tôi.

"Rachel, lúc đó bồ đang lướt coi những hình ảnh của Jeremy Jason trên Internet mà…"

"Thì sao nào?" tôi chất vấn. "Vậy thì có gì xúc động?"

"Thì ra là á-i-t-ì-n-h," Marco quang quác lôi ra cái từ ấy. "Nỗi xúc động nguy hiểm chết người của tuổi mới lớn. Rachel bị chinh phục bởi sự hấp dẫn ấy! Bởi nỗi khát khao! Bởi đam mê mãnh liệt không thể kiểm soát! Và nó.."

Marco bị ngắt ngang vì tôi nhào tới định cho cậu ta một trận. Nhưng Marco đã né được và núp đằng sau Ax.

"Jeremy đã biến Rachel thành một con vật điên khùng!" Marco vẫn không chịu im. "Thực ra là cả đống những con vật điên khùng. Nhỏ đã biến thành một con cá sấu của á-i-t-ì-n-h!"

Lúc đó, đột nhiên tôi nhận thấy một đám lông vũ bắt đầu hiện

lên trên da mình.

Lông chim đại bàng đầu bạc.

Tôi rên lên.

<Xem kìa!> Ax để ý thấy sự biến hình bắt đầu trên người tôi. <Đam mê và xúc động khởi động phản ứng dị ứng. Bạn phải ráng tiêu diệt các xúc động.>

"Nếu tôi tiêu diệt Marco thì sao đây?" tôi gầm gừ.

"Vậy thì hoàn hảo quá đi," Marco nói. "Nàng Xena hùng mạnh có một nhược điểm: sự xúc động của con người. Nàng là một nạn nhân của á-i-t-ì-n-h."

Anh Jake nắm tay Marco và vặn thật mạnh. "Marco, nếu bồ làm cho Rachel phát khùng, nhỏ sẽ biến hình đó. Và nếu như nhỏ bắt đầu biến hình, nhỏ có thể kết thúc bằng một con gấu xám Bắc Mỹ. Bồ thực sự muốn nhỏ lao vô bồ trong lốt một con gấu xám hả?"

Marco do dự.

Cậu ta liếc nhìn tôi, và cắn môi.

"Tui biết bồ muốn nói gì rồi, Jake. Tui nghĩ là mình nên đi coi Tobias xơi chuột thì hơn."

Lúc tôi có thể đảo ngược quá trình biến hình thì lông vũ đã mọc đầy nửa mình tôi. Phải mất một lúc lâu mới bình tĩnh lại được chứ bộ.

"Ax, bồ hãy nói cho Rachel biết kỹ hơn về cái vụ *hereth illint* ấy đi, để cho nhỏ được chuẩn bị kỹ càng hơn. Còn Rachel, hãy cố lánh mặt trước khi tình trạng của em tốt đẹp hơn. Thì dụ như đừng có tới trường. Và quên cái chương trình tivi mà em sẽ có mặt cùng với Jeremy Jason đi. Tên Visser Ba đã biết là chúng ta đang nhắm tới Jeremy Jason. Hắn sẽ lập tức biến cậu ấy thành một tên Mượn xác. Anh chàng tài tử ấy đã nhìn thấy quá nhiều. Có thể chúng ký sinh cậu ấy liền bây giờ đấy."

"Nhưng tụi mình vẫn phải ngăn ảnh lại, không thể để ảnh tuyên truyền cho hội Chia Sẻ. Tụi mình có thể bắt ảnh, nhốt vô chỗ nào đó trong ba ngày để cho tên Yeerk trong đầu ảnh chết toi."

"Dĩ nhiên là tụi mình phải ngăn cậu ta lại rồi. Chỉ có điều là chưa kiếm ra cách nào khác để tiếp cận cậu ta…"

"Có thể ảnh sẽ bắt đầu quảng cáo cho hội Chia Sẻ trong buổi *Trình diễn của Barry và Cindy Sue*. Sau đó ảnh sẽ rời khỏi thị trấn," tôi cố vớt vát. "Đấy là cơ hội cuối cùng của tụi mình. Bây giờ chúng đã bắt đầu đề phòng và canh chừng tụi mình rồi. Sẽ khó mà tới gần chiếc du thuyền ngu xuẩn kia lần nữa. Buổi trình diễn này có thể là cuộc gặp gỡ cuối cùng với anh ta."

Nụ cười dễ chịu tan biến trên môi Jake.

Ảnh nhìn tôi một cách nghiêm khắc.

"Lẽ ra em nên nghĩ trước về tất cả những chuyện ấy mới phải, Rachel ạ. Em đã làm hư việc bữa nay. Em đã cho Visser Ba biết rằng

chúng ta đang nhắm tới Jeremy Jason. Lần tới nếu như em không trong tình trạng thuận lợi để lãnh nhiệm vụ thì em nên cho mọi người biết."

Ước chi tôi có thể chối phăng tất cả.

Nhưng tiếc thay, mọi điều anh Jake nói đều quá đúng.

Tôi liếc qua Cassie.

Nhỏ đang ngó xuống đất, vẻ bối rối.

Ax ráng hướng cả bốn con mắt ra chỗ khác, như thể ảnh đang quan sát cái gì đó rất quyến rũ ở ngoài xa tít tắp vậy đó.

Tôi không thấy được Tobias. Cậu ấy vẫn đang ở giữa đám cỏ cao. Nhưng chắc chắn Tobias có nghe thấy tụi tôi nói chuyện vì cậu ấy nói riêng với tôi, <Đừng lo, Rachel. Hổng sao đâu mà.>

"Không, không sao hết," tôi cũng ráng tự an ủi mình như vậy.

CHƯƠNG 18

Phải, tôi đã xử lý thiệt dở tình huống vừa qua. Nhưng tôi quyết định sẽ sửa chữa.

Vì vậy tôi buộc lòng phải nói dối thêm nữa.

Hôm sau tôi bảo anh Jake và Cassie là quá trình ấy đã xảy ra. Cái vụ *hereth illint* đó mà. Tôi kể cho hai người nghe vụ ấy với nhiều chi tiết. Tôi miêu tả dài dòng về sự kỳ quặc của nó. Thái độ của tôi rất thuyết phục, và cả hai đã xiêu lòng.

Dĩ nhiên nếu tôi tìm cách lừa Ax thì sẽ không xong đâu. Bởi vì tôi đâu có thực sự biết mọi việc sẽ diễn ra thế nào trong quá trình "ợ ra ADN" ấy. Chẳng đứa nào trong bọn tôi thực sự hiểu khi Ax giải thích vụ đó cả.

Mỗi khi Ax bắt đầu nói về không gian Zero là cả bọn chỉ biết đờ hết người ra thôi.

Nhưng nếu như tìm cách lừa Ax, ảnh sẽ nêu lên một câu hỏi mà cả anh Jake lẫn Cassie chưa bao giờ nghĩ tới: Bạn đã làm gì với con cá sấu thừa ra kia?

Dù sao, cái hôm tôi gặp anh Jake ở trường, và bảo ảnh rằng vụ đó đã hoàn thành, thì ảnh tin tôi liền. Cả Cassie cũng tin tôi bởi vì tôi nói với nhỏ trong những tiếng thì thầm vội vã khi chúng tôi chuyển lớp học.

Tôi nói mà chẳng dám nhìn thẳng vào mặt Cassie, vì sợ nhỏ sẽ phát hiện ra là tôi nói xạo.

Tôi không còn sự chọn lựa nào khác.

Tôi phải có mặt trong buổi *Trình diễn của Barry và Cindy Sue* để tìm mọi cách ngăn chặn không để Jeremy Jason quảng cáo cho hội Chia Sẻ trong buổi trình diễn ấy…

Tôi biết mình chẳng sao mà. Chỉ cần tôi kiểm soát tốt các cảm xúc của mình là được. Chỉ cần tôi giữ cho mình vô cảm là tôi sẽ chẳng sa vô những vụ biến hình mất kiểm soát. Mà tôi chế ngự cảm xúc khá giỏi đấy.

Có thể là trừ sự giận dữ ra.

Tôi có chút vấn đề với loại cảm xúc này.

Nhưng làm gì có ai khiến tôi nổi khùng trong một buổi truyền hình kia chứ? Mọi việc sẽ suôn sẻ thôi.

Sẽ ổn thôi mà.

Tan trường ra, tôi lại kêu taxi để về khách sạn của ba.

Tôi bảo taxi rẽ qua nhà tôi.

Những người thợ đang dọn dẹp đống tàn tích của buồng bếp và buồng ngủ của tôi. Một chiếc xe tải bự đậu trước nhà tôi, thùng xe chất đầy gạch và xà bần.

“Cô có nghe nói chuyện gì đã xảy ra ở đây không?” bác tài xế taxi hỏi tôi. “Ngôi nhà này bị sụp mà chỉ sụp một phần thôi. Cô thấy không, thời buổi này người ta xây nhà như vậy đó…”

Tôi ngạc nhiên thấy ba đang chờ tôi ở khách sạn.

“Sắp tới giờ rồi!” ba kêu lên giọng có vẻ phấn khích ngay lúc tôi bước vô phòng. “Buổi trình diễn được truyền hình trực tiếp lúc năm giờ! Bây giờ là gần ba giờ! Con đi đâu về đấy?”

“Con đi học mà ba.”

“Ừ nhỉ. Thôi, lẹ lên con. Hên là ba con mình có thể đi bộ tới trường quay, tránh được kẹt xe. Trường quay ở ngay cuối phố. Chỉ năm phút đi bộ thôi.”

Sau khi buồng ngủ bị sụp tôi chỉ còn lại ba bộ lành lặn, vì vậy việc chọn đồ để mặc chỉ tốn rất ít thời gian.

Tôi vội vã kêu Cassie và hối nhỏ gấp lên.

Nhỏ phải gặp tôi ở trường quay mà…

Cassie không có ở nhà, có khi nhỏ đã đợi tôi ở trường quay rồi cũng nên.

Kế hoạch là vầy: Cassie sẽ vô cùng với tôi. Những người khác sẽ tìm cách lọt vô trường quay trong lốt những con vật hiền lành. Bọn Yeerk chắc chắn sẽ canh chừng địa điểm ấy, có thể chúng còn gài vài người của chúng trong đám khán giả nữa. Và biết đâu Barry hay Cindy Sue cũng có thể là những kẻ Bị mượn xác…

“Con có hồi hộp không?” ba tôi hỏi khi hai cha con hối hả đi trên phố.

“Không ạ,” tôi đáp.

“Truyền hình trực tiếp, phát toàn quốc. Hàng triệu khán giả. Từ bờ đại dương này qua bờ đại dương kia. Vậy mà con không hồi hộp?”

“Bây giờ thì con hồi hộp,” tôi lầm bầm.

Tôi cố trấn áp sự hồi hộp.

Tôi chỉ được phép trải qua mọi sự mà không được có chút cảm xúc mạnh nào.

Tôi tin mình có thể làm được vậy.

Chúng tôi đi qua người thường trực của trường quay, ba tôi đi trước, dáng vẻ một ông VIP, tôi lủi thủi chạy cho kịp ba.

Cassie đang đợi trong hành lang, nhỏ lập tức theo sát gót tôi.

“Bồ sao rồi?” nhỏ hỏi tôi.

Tôi nhún vai. “Tuyệt.”

“Thiệt chứ?”

“Thiệt.”

“Có hồi hộp không?”

“Không.”

“Phấn khích?”

“Không.”

“Sợ?”

“Dứt khoát không.”

Nhỏ nghiêng sát vô tôi và thì thầm. “Có kế hoạch gì không? Ý mình là chính xác thì chúng ta sẽ làm gì với Jeremy Jason?”

Tôi nhún vai. “Tống hắn lại.”

“Bằng cách nào?”

Tôi toét miệng cười. “Chơi ngẫu hứng.”

“Ờ hờ.”

Đột nhiên một con lama chạy vụt qua. Những chiếc móng xinh xắn của nó lướt trên mặt sàn đánh xi bóng. Nó quành ở một góc và biến mất.

“Cái gì thế…” ba tôi ngỡ ngàng hỏi.

“Tuyệt vời,” Cassie thốt lên. Hai mắt nhỏ sáng lên như mỗi lần nhỏ thấy một con thú. “Đó là con lama. Loài vật này rất sạch sẽ, bồ biết đấy. Chúng…”

Đột nhiên có hai người vận đồ kaki lao tới. Họ xô cả vào chúng tôi, quành theo con lama và biến mất.

Ba người chúng tôi chỉ biết đứng đó trân trân ngó nhau. Rồi một người thứ ba, một phụ nữ cầm kẹp hồ sơ chạy tới như muốn đứt hơi. “Các vị có trông thấy một con lama không?”

Tôi chỉ. “Lối kia kìa.”

“Nè, có chuyện gì vậy?” ba tôi hỏi.

Người phụ nữ lắc đầu như thể thế giới sắp sụp đổ. “Bart Jacobs sắp trình diễn với đám thú của ổng. Con lama bỗng bỏ chạy. Con lama này láu lỉnh thiệt.”

“Bart Jacobs? Cái tên nghe quen quen. Có phải cái ông hay đưa mấy con thú lên truyền hình trực tiếp không ta?”

Cassie cau mặt.

“Đúng ông ta đấy. Mình ghét thấy những con thú hoang bị lôi vô trường quay và bị đối xử như…”

“Được rồi. Nếu không còn thú hoang nữa, thì chúng ta tiếp tục đi thôi.” Ba tôi ngắt lời và bước tiếp, chúng tôi lủi rủi theo bén gót.

Ba kéo chúng tôi ào vô phòng hóa trang. Phòng đang mở cửa. Một phụ nữ có mớ tóc kì dị và đôi môi tô đen đá lông nheo với ba tôi. Rồi bả ngó tôi và Cassie, như thể đang ráng hình dung coi bả sẽ làm gì với hai bộ mặt này đây.

“Cháu nó đấy,” ba tôi chỉ vào tôi. “Rachel, đây là cô Tai. Tai, đây là Rachel, con gái tôi. Cháu sẽ tham gia buổi diễn.”

“Nước da đẹp lắm,” Tai nhận xét. “Nhưng tôi nghĩ phải làm cho tóc dày thêm.” Bả nắm một mớ tóc của tôi và gần như hất tung nó lên một cách khinh bỉ. “Cô bé xài thứ dầu gì vậy?”

Tôi nói tên hiệu dầu gội.

Bà Tai nhếch mép.

Ba tôi bỏ ra ngoài gặp mấy người quen. Và bà Tai xô tôi vô một chiếc ghế kiểu thợ cạo, chụp một tấm khăn lên người tôi và bắt đầu thao tác với những chiếc bàn chải.

Tôi ghét bị người khác xô đẩy lung tung như vậy.

Điều đó xém làm tôi phát khùng.

"Tóc với tai! Tóc với tai!" bà Tai vừa làm vừa càu nhàu. Rồi bả giật. Hơi quá mạnh.

Tôi ghét bị người khác giật tóc.

Đột nhiên, bà Tai lui lại. "Tóc cô bé làm sao vậy nè? Nó… hóa ra màu xám!"

Tôi ngó vô tấm kiếng sau lưng bà, và thấy hai điều. Vẻ mặt kinh hoàng của Cassie và mái tóc của tôi đang biến thành màu xám. Xám và bờm xờm.

Giống như lông chó sói.

Vụ ấy đang xảy ra!

Tôi đã phát khùng vì bà Tai và tôi bắt đầu biến hình. Thành chó sói!

Tôi liếc một cách tuyệt vọng về phía Cassie. Nhỏ lập tức hành động.

"Coi kìa!" Cassie la lên. "Ngoài hành lang kìa! Có… ừm… đúng là Kevin Costner! Với Tom Cruise nữa!"

Bà Tai rối rít. "Đâu? Đâu?" rồi vứt bàn chải và chạy ra cửa.

Tôi cố gắng tập trung tâm trí.

Bình tĩnh… bình tĩnh… không được xúc động…

Cassie rít lên. "Bồ nói dối! Bồ không hề có vụ *hereth illint*! Bồ vẫn còn dị ứng!"

"Mình đang ráng bình tĩnh lại đây Cassie," tôi cảnh báo nhỏ. "Mình đang ráng hoàn hình…"

"Bồ không thể tham dự màn trình diễn ngu xuẩn này khi bồ vẫn như thế!" Cassie vẫn tiếp tục rít lên.

"Mình sẽ tham dự. Chỉ còn mỗi cách đó thôi! Mình sẽ không để đồ khốn kiếp ấy… nhưng coi kìa! Bồ chỉ làm cho mình bực bội thêm thôi!"

Lớp lông thú màu xám bắt đầu mọc trên hai cánh tay và mu bàn tay tôi.

Tôi nhắm mắt lại.

Không giận dữ. Không giận dữ. Không giận dữ.

"Tôi chẳng thấy Kevin Costner đâu hết," bà Tai vừa bước vô phòng vừa kêu lên giọng hoài nghi.

"Em cam đoan là ổng mà," Cassie nói.

"Nào, bây giờ tóc tai cô bé ra sao rồi?" bà Tai hỏi và ngó trừng trừng vô cái đầu lúc này đã trở lại bình thường của tôi.

"Ừm… tóc con hổng được chăm sóc đầy đủ hả cô?" tôi giả ngây.

Và đúng ngay lúc đó chàng trai duyên dáng nhất hành tinh bước vô phòng hóa trang và tôi bị nhồi tiếp một cú sốc nữa.

"Jeremy Jason," tôi nghe tiếng Cassie thì thầm giọng kinh ngạc.

Không xúc động… không xúc động, tôi tự nhủ.

Nhưng… khi nhìn thật gần anh chàng ấy mới duyên dáng làm sao.

Và rồi ảnh mỉm cười với Cassie và gần như ôm lấy nhỏ, như cái cách có lẽ ảnh đã làm với cả triệu fan trước đó.

Tôi thấy hai đầu gối Cassie bủn rủn.

Nhỏ thực sự run rẩy toàn thân.

"Chào, tôi là Jeremy Jason McCole," ảnh nói với tôi. "Bạn cũng tham dự màn trình diễn phải không?"

"Phải," tôi đáp, ráng làm bộ tỉnh. "Tôi cũng tham dự màn trình diễn."

Tôi không đứng lên khỏi chiếc ghế hóa trang. Và không bắt tay ảnh. Bởi vì tôi phải thú nhận với bạn sự thật này: Dù rằng biết ảnh tệ cỡ nào, rằng trong đầu ảnh đang có một con sên Yeerk độc địa màu xám, nhưng nếu ảnh ôm lấy tôi như vừa ôm Cassie, tôi sẽ rất xúc động và sẽ biến hình.

Tôi sẽ biến hình thực sự đấy.

CHƯƠNG 19

"Hê," Jeremy Jason ngó tôi, cái nhìn xéo nổi tiếng của ảnh có vẻ nghi ngờ. "Tôi có gặp bạn ở đâu rồi thì phải?"

Tôi lắc đầu. "Không. Dứt khoát là không."

"À, phải rồi. Bạn là cô gái đã rớt vô vũng cá sấu sau chú nhóc nọ. Bạn có mặt trên tivi bữa nay, đúng không?"

"Chưa hết đâu," Cassie vội vàng nói. "Nhỏ còn bị nhà sụp xuống đầu nữa đó."

Tôi ngó Cassie như muốn nói "Bồ đang làm cái quái gì vậy?" Làm như bị nhà đổ xuống đầu thì Jeremy Jason sẽ nghĩ về tôi tốt hơn ĩ? Làm như vụ đó gây ấn tượng cho ảnh không bằng…

Cassie nhìn tôi một cách bất lực, bối rối, và nhỏ nhún vai.

Nhỏ tiếp tục nhìn trân trân Jeremy Jason với nụ cười hơi kỳ quặc. Dĩ nhiên là, nói cho ngay, có thể tôi cũng đang có một nụ cười hơi kỳ quặc vậy đó.

Jeremy Jason mỉm một nụ cười sáng bừng gương mặt. Rồi ảnh nói. "Nè, Cô Gái Tai Họa, cô và bạn cô có thể ra khỏi đây được không? Tôi cần phải hóa trang. Và tôi không muốn có khán giả trong lúc này đâu."

Bà Tai nhìn tôi một cách hung hãn và hất đầu về phía cửa ra vào.

Bên ngoài hành lang chúng tôi thấy con lama. Nó đang đứng đó, ngâm ngợi chuyện riêng tư của nó.

"Cô Gái Tai Họa?" tôi nhắc lại. "Xin lỗi tôi nghe hổng rõ?"

"Ra khỏi đây?" Cassie nhắc lại.

Cả hai đứa nhìn con lama.

"Nếu mày đang đợi hóa trang, thì có thể quên đi được đấy," tôi bảo con lama. "Mày đâu phải ngôi sao cỡ bự."

<Có thể không, nhưng một ngày nào đó tôi sẽ là một ngôi sao.> Con lama nói.

"Yaaa!" Cassie và tôi hét lên.

Chắc bạn nghĩ là hai đứa tôi hẳn đã được chuẩn bị cho những chuyện kỳ lạ như chuyện con lama biết nói này, thế nhưng chúng tôi đã hoàn toàn bị bất ngờ.

"Marco?" tôi rít nhỏ.

<Còn ai khác có thể duyên dáng như thế? Hãy coi kỹ bộ lông, coi kỹ nụ cười lama xinh xắn của tui nè.>

"Bồ đang làm trò gì vậy?"

<Jake đang ở loanh quanh đâu đây trong lốt gián. Ax thì trong lốt ruồi. Tui cũng vô theo cách ấy, nhưng rồi tui thấy con lama này đang lêu têu sắp xổng ra. Vậy là tui nghĩ, hê, tại sao phải làm một

con bọ nhỉ?>

"Thế con lama thật đâu rồi?" Cassie hỏi nhỏ.

<Đừng có lo. Tui đã nhốt nó vô một phòng thay đồ bỏ trống. Tiện thể, tui đã trông thấy tờ chương trình. Bart Jacobs và lũ thú của ổng, kể cả tui nữa, sẽ ra đầu tiên, rồi tới Thần tượng tuổi học trò Jeremy, và cuối cùng là bồ đó, Rachel.>

Cassie lại nhướng mày ngó tôi.

Tôi cố tỉnh hồng ngó qua nhỏ.

Tôi biết nhỏ muốn tôi làm gì rồi.

"Thôi được, mình sẽ nói cho cậu ấy biết," Cassie nói. "Marco nè, Rachel đã hơi bốc khi bảo là nhỏ đã ổn rồi. Tốt hơn là bồ nên báo cho Jake biết."

<Nhỏ chưa ợ ra con cá sấu?>

"Chưa."

"Mình vẫn ổn chừng nào mình hồng bị kích động," tôi cố chống đỡ.

<Vậy mà Marco này vẫn bị coi là kẻ vô trách nhiệm kia đấy,> Marco châm biếm.

Cassie cắn môi nghĩ ngợi.

"Đã quá trễ để bỏ tiết mục của Rachel. Dù có chuyện gì xảy ra đi nữa, tụi mình cũng không thể để cho thiên hạ trông thấy Rachel biến hình."

<Bồ có thể làm gì nếu như Rachel đột ngột biến hình?>

"Thế này nha," Cassie ngắt lời, "Điều quan trọng là lúc nào cũng phải có Rachel. Mấy bồ biết không? Mình thật sự sợ phải làm điều đó… nhưng Rachel à, mình nghĩ cần phải có một bản sao của bồ."

<Biến thành Rachel hả?> Marco rúc lên. <Để tui làm cho! Để tui làm cho!>

"Con khuya nha," tôi nói.

Marco bỗng liếc qua bên trái. <Ê, hình như tui bị phát hiện rồi.>

Hai người dạy thú vận đồ kaki hiện ra ở cuối hành lang.

Họ rón rén tiến tới.

Marco kiên nhẫn đợi cho họ chộp lấy mình, luồn một sợi thừng quanh cổ và rong đi.

<Gặp lại sau nha,> Marco kêu trở lại. <Tui sắp lên tivi đây. Sắp lên tiviii…>

Cassie chạm vào cánh tay tôi.

"Bồ làm gì vậy hả?" tôi hỏi.

"Đừng lo, mình chẳng bao giờ sử dụng hình dạng của bồ để làm chuyện tầm bậy đâu," Cassie tuyên bố long trọng. Và tôi bắt đầu trở nên mơ màng và lơ lửng trong khi nhỏ thu nạp ADN của tôi.

"Chỉ sử dụng khi tình thế bắt buộc thôi đó," tôi dặn Cassie và

chợt rùng mình. Và thế rồi, tôi cảm thấy mặt mình bắt đầu dài ra…

"Rachel!"

"Mình bình tĩnh rồi. Mình bình tĩnh rồi." Tôi trấn an Cassie.

Tôi hít một hơi thật sâu và cố xua đi cảm giác khó chịu về việc mình bị biến hình. Phản ứng dị ứng ngưng lại và mặt tôi trở lại bình thường.

"Hê! Em nhỏ! Cô Gái Bị Té! Tới đây nào!"

Bà cầm kẹp hồ sơ lao tới, túm tay tôi, kéo đi xuôi hành lang.

"Nghe tôi cho kỹ nhé. Em sẽ ra ở đoạn chót. Tôi sẽ cho em biết khi nào em phải ra. Em sẽ đi qua sân khấu, tới chỗ Barry. Ổng sẽ bắt tay em. Rồi Cindy Sue bắt tay em, trừ khi cổ đang càu nhàu. Rồi em ngồi xuống. Đừng có bận tâm đến mấy cái camera, chỉ cần nhìn Barry và Cindy Sue thôi. Barry và Cindy sẽ hỏi em về toàn bộ câu chuyện cá sấu ấy… Em sẽ kể cho họ nghe. Nếu như Barry ra dấu thế này, nghĩa là em phải nói lẹ hơn. Ra dấu thế này, nghĩa là phải kết thúc vì đã hết giờ. Nắm được chưa? Tốt. Chẳng có gì phải lo lắng hết."

Bà ta đột ngột ngưng lại và ngó trân trân vô Cassie. "Cô bé này là ai?"

"Em là bạn của Cô Gái Bị Té," Cassie đáp.

Bà cầm kẹp hồ sơ vẫn nhìn Cassie trân trân.

"Nhỏ là bạn của em," tôi nói. "Cô biết đấy, nhỏ đến để hỗ trợ tinh thần cho em đó mà."

"Ừa, vậy cũng được. Đi nào. Phòng đợi dành cho diễn viên không sử dụng được nữa. Tuần trước có một băng nhạc tới trình diễn và họ đã phá phách lung tung."

Bà cầm kẹp hồ sơ vẫn tiếp tục giật tay tôi, làm tôi lại muốn nổi khùng. Có điều là tôi không được phép nổi khùng, hay rầu rĩ trong lúc này. Nói chung là không được lên cơn, nếu không lại gây ra phản ứng dị ứng mất.

Bà cầm kẹp hồ sơ ấn Cassie và tôi vô hai chiếc ghế đẩu cao cẳng. Chúng tôi ngồi trong một góc tối, trước mặt là bức tường gạch phủ đầy dây điện, dây cáp và các nút công tắc.

Nhà dạy thú Bart Jacobs cũng đang ngồi trên một cái ghế đẩu cao cẳng, vừa hút thuốc lá vừa nói chuyện với một trong số các tay phụ tá của mình.

Sắp hàng trước bức tường là nửa tá chuồng nhốt các con thú của Bart Jacobs. Một con sư tử non. Một con voi bé con. Một con trăn. Một con đại bàng chúa…

Từ trong góc tối, chúng tôi có thể nhìn thấy hết cảnh bài trí quen thuộc của màn trình diễn *Barry và Cindy Sue*.

Cảnh được dựng trông giống một phòng khách, với những chiếc ghế tựa trông rất tiện nghi đặt ở giữa. Đối diện với những chiếc ghế là các camera.

Phía ngoài khoảng sáng của sân khấu là các khán giả trong

trường quay. Nhưng họ ngồi trong bóng tối, và ánh đèn sân khấu làm mắt tôi lóa chẳng thấy được họ.

Thế rồi, ông Barry hối hả chạy vụt qua chỗ chúng tôi. "Xin chào tất cả các bạn, hôm nay chúng ta sẽ có một màn trình diễn tuyệt vời. Tôi hy vọng tất cả các bạn thực sự phấn chấn! Phấn chấn! Phấn chấn! Phong độ! Hãy luôn giữ phong độ hào sảng! Hẹn gặp lại!"

Mười giây sau, Cindy Sue lướt qua trong một làn hương thơm phức, theo sau là một người đàn ông đang ráng sức chải tóc của Cindy trong lúc cô bước đi.

Cindy tặng tôi một nụ cười giả tạo và cho Bart Jacobs một cái nhìn ác cảm.

Ông dạy thú ngả người sát vào tôi, gỡ điếu thuốc khỏi miệng và nói, "Cindy không bao giờ tha thứ cho tôi vì một trong số các con vật nhỏ bé của tôi đã tè ra áo đầm của cổ."

Tôi nghe thấy từ phía ngoài khoảng sáng tiếng vỗ tay rào rào của khán giả.

Tôi trông thấy ba tôi đứng ở rìa bên kia sân khấu, nói chuyện với bà cầm kẹp hồ sơ. Ba trông thấy tôi và nhá cho tôi một nụ cười với một cái nháy mắt.

Tôi không cảm thấy hồi hộp cũng như sợ hãi. Không xúc động - đó là cách duy nhất tôi có thể làm.

Tôi có thể làm được mà.

Barry và Cindy Sue đang tán chuyện trên sân khấu. Rồi Jeremy Jason ào qua như một cơn lốc. Trông ảnh có vẻ phát khùng. Tôi nghe ảnh lầm bầm với ai đó đầy vẻ sợ hãi. "Sao phòng đợi cho diễn viên lại đóng cửa? Các người không thể để tôi đứng vất vưởng thế này! Tôi là Jeremy Jason McCole!"

Dĩ nhiên có thể ảnh không còn là Jeremy Jason McCole thứ thiệt nữa. Có thể ảnh đã là một kẻ Cho-mượn-xác, tôi tự nhắc mình. Ngay lúc này, Jeremy Jason thứ thiệt đã bị nhốt trong một góc tâm trí của chính ảnh. Ảnh đang quan sát một cách bất lực trong khi tên Yeerk kiểm soát từng cử động, từng lời nói của anh.

Liệu anh chàng ngu ngốc, tham lam và phù phiếm kia đã bắt đầu nhận ra rằng mình bị vô tròng chưa? Rằng chẳng có gì tệ hơn là liên kết với một tên Yeerk?

Tên Yeerk là ông chủ. Con người làm vật chủ nô lệ. Chấm hết.

Và khi việc ký sinh là tự nguyện, thằng người nô lệ càng yếu hơn, càng ít khả năng kháng cự hơn…

Nghĩ về chuyện đó tôi muốn bệnh luôn. Jeremy Jason đã muốn như thế. Hắn đã tự mình chui vô tròng. Nhưng điều ấy vẫn làm tôi muốn bệnh…

Đợi đã… Hình như tôi bệnh thật rồi.

Ôi không, tôi thầm cầu khẩn. Không phải lúc này.

Tôi nhìn Cassie. "Cassie? Mình… có lẽ mình không kiềm chế

được nữa rồi…”

“Bồ nói gì vậy? Nếu bồ cảm thấy sợ hãi hay sao đó, bồ chỉ việc kiềm chế lại thôi…”

Tôi lắc đầu. “Hổng phải vậy. Mình cảm thấy… kỳ quặc lắm. Người mình bị vặn như vỏ đỗ. Có cái gì đó đang xảy ra bên trong mình.”

“Biến hình dị ứng hả?”

“Có lẽ hổng phải vậy đâu. Mình nghĩ có thể vụ đó đang xảy ra.”

“Vụ gì mới được chứ?”

“Bồ biết mà.”

“*Hereth illint*? Lúc này á? Ở đây? Lúc này?”

Tôi gật đầu. “Ừa. Tại đây. Ngay bây giờ.”

CHƯƠNG 20

"Ô không!" Cassie rên lên.

Nhưng nhỏ chỉ dám rên khe khẽ, vì Bart Jacobs vẫn ngồi gần hai đứa tôi. Ổng đang nói chuyện với mấy người phụ tá và đã sẵn sàng để ra sân khấu.

Barry vừa kể xong một câu chuyện hài. Khán giả cười ran. Cindy Sue bắt đầu giới thiệu nhà dạy thú. Bart Jacobs đứng dậy và vuốt thẳng quần áo. Một người phụ tá nhào tới đưa cho ổng một đầu dây dắt. Ở đầu kia là con lama.

<Chào lần nữa,> Marco nói. <Nè. Tụi mình đang tham gia trình diễn đó nghen! Tui luôn luôn tin là mình sẽ thành công. Nhưng có lẽ tui hổng thực sự trông đợi mình sẽ gặt hái thành công đầu tiên trong lốt một con lama…>

"…và đây là Bart Jacobs!"

Vỗ tay.

Bart ra sân khấu, lôi theo Marco đằng sau. Những người phụ tá đã sắp các con thú khác thành hàng chỉnh tề.

Jeremy Jason đang đứng trong góc tối nói chuyện với ai đó một cách giận dữ.

Trong khi đó tôi đang rơi vô một thảm cảnh…

Ax đã không nói cho tôi biết rằng *hereth illint* lại khó chịu đến vậy. Nó bắt đầu bằng một cơn buồn ói mạnh mẽ khiến tôi gần như thổ bữa ăn trưa của mình ra. Nhưng kế đó cơn đau bụng hành hạ tôi còn khiếp hơn. Hoàn toàn mất phương hướng. Cơ thể tôi đang đẩy ADN của cá sấu ra. Nhưng con cá sấu bên trong tôi đâu chịu ra đi êm ả như vậy. Trước khi rời khỏi tôi nó quẫy kịch liệt. Tôi cảm thấy được trí óc lạnh lùng của con cá sấu sùng sục bên trong tâm trí của chính mình.

Tôi đang mất kiểm soát đối với chính cơ thể mình!

Chính xác là cùng một lúc, trong cùng một cơ thể, hai bộ óc hoàn toàn tách biệt cùng nhìn thế giới qua đôi mắt của tôi. Con cá sấu đang bứt rứt. Nó không quen với tình trạng này. Nó chẳng biết nó đang ở đâu.

Nhưng cá sấu là những cỗ máy giết chóc tàn bạo mà khôn lanh. Và con cá sấu cho qua liền cái sự thật: đây là một nơi cá sấu không bao giờ nên có mặt. Nó nắm ngay vô vấn đề quan trọng. Nó tập trung vô việc nó cần làm.

Và việc nó cần là ăn.

Con cá sấu tìm cách quất đuôi. Nhưng nó chẳng có đuôi. Vì vậy nó lắc cái… mông của tôi.

"Rachel! Bồ làm cái quái gì vậy?"

"Mình… Mình không…," tôi loay hoay mãi mà chẳng nói được.

Thế rồi con cá sấu thấy tìm cách để bơi mãi thì quá mệt, nó bèn chuyển qua đuổi theo con mồi. Mà chân thì nó có đấy.

Và nó kéo lê tôi chạy trên sàn nhà, hai cánh tay vẫy vẫy y như một con ngốc và hai chân thì lết như một con khùng.

Tôi chạy thẳng tới chỗ Jeremy Jason McCole.

Thẳng tới ảnh, với hai hàm cá sấu to đùng đang há rộng sẵn sàng giết chóc tức thì!

Chỉ có điều hàm của tôi chưa phải là hàm cá sấu.

"Aaa!" Jeremy Jason hét lên khi tôi cắn vô vai ảnh.

Cassie giật tôi ra khỏi ảnh. "Nhỏ này quả là một fan tuyệt vời đó Jeremy Jason! Nhỏ yêu anh quá chừng luôn!"

"Gỡ cái con khùng này ra khỏi tôi mau!" Jeremy Jason la toáng lên.

Tôi lại tìm cách cắn Cassie.

Người phụ tá của Bart Jacobs dắt Marco ra khỏi sân khấu và một người khác xô một con rùa tổ chảng dưới ánh đèn.

<Tui làm mọi người phục lăn chiêng,> Marco hỉ hửng. <Họ khoái tui chết đi được… Hê! Hê!>

Tôi cắn vô cổ Marco.

Hên là răng người nên chẳng ăn nhằm gì.

Cassie lôi tôi ra và rồi, kể cũng hơi quá trễ, tôi bắt đầu trở lại là Rachel. Nhưng những vấn đề của tôi chưa chấm dứt. Bởi lẽ, ngay khi trí óc người của tôi nổi lên trở lại, tôi liền cảm thấy trọng lượng của mình tăng lên. Tôi cảm thấy mình nặng một cách khó tin. Và cảm thấy áo mình căng ra, giãn ra trên lưng, kéo mạnh ở cổ và hai cánh tay.

Đột nhiên tôi trở thành thằng Gù ở Nhà thờ Đức Bà.

Một cái gì đó rất bự đang mọc lên trên lưng tôi. Và tôi có một cảm giác thực sự khó chịu…

Bây giờ thì tôi hiểu điều mà Ax đã nói tới. Tôi biết rằng ADN của cá sấu đang bị trục ra khỏi hệ thống của tôi. Chỉ có điều tôi không nhận thức được rằng trong quá trình ấy nó sẽ trở thành một cỗ máy giết chóc dài bảy mét như vậy.

Nhưng đáng buồn là đến thế vẫn chưa xong. Bạn biết đó, tất cả những chuyện này khiến tôi bực quá đi. Tôi sợ hãi. Tôi là một cái túi chứa đầy những cảm xúc thái quá.

Và tôi vẫn chưa rũ bỏ được sự dị ứng.

CHƯƠNG 21

"Rachel!" Cassie hổn hển nói.

"Mình biết rồi!" tôi đáp.

"Tụi mình phải rút khỏi đây thôi!"

"Mình biết!"

Cassie lôi tôi bước lẹ ra khỏi cánh gà sân khấu. Hai đứa xô cả vào Jeremy Jason. Ảnh kinh hoàng lui lại tránh con nhỏ điên khùng vừa cắn mình.

Chúng tôi đụng đầu bà cầm kẹp hồ sơ. Bả hét lên. "Ê đứng lại! Các em không thể bỏ đi như vậy!"

"Nhỏ này mắc đi vệ sinh!" Cassie nói. "Chắc là do hồi hộp quá."

"Ở cuối hành lang. Bên trái!"

Lúc tôi và Cassie vô được phòng toilet nữ, tôi đã vượt quá cỡ thằng gù. Trông tôi giống như một con trâu vậy đó.

"Phải làm gì nữa đây?" Cassie hỏi.

"Làm sao mình biết được?" tôi rít lên. "Một con cá sấu đang chun ra khỏi lưng mình! Và... và mình nghĩ rằng... grrừừ... grầầuuu!"

Tôi kinh hoàng ngó hai bàn tay mình. Phải, một lớp lông dày đang mọc. Thứ lông thú mà tôi rất rành.

Lông gấu xám Bắc Mỹ.

"Ax đã nói bồ phải tập trung! Phải kiểm soát quá trình! Hay cái gì đó đại loại thế!"

Tôi giương mắt ngó Cassie trừng trừng.

Tôi chẳng nói được nữa.

Tôi đang biến thành gấu xám với tốc độ điên khùng. Và lần này thì không chỉ hai bàn chân thôi đâu. Cái mõm tròn của gấu chu ra. Những ngón tay của tôi rút ngắn lại trong khi móng tay trở thành những chiếc vuốt cong màu đen có thể moi ruột một con nai như bỡn.

Và cùng lúc ấy, con cá sấu đang trồi lên khỏi lưng tôi.

Nó đúng là đang bò và đang quằn quại chun ra khỏi người tôi.

Không đau đớn gì hết. Nhưng ôi trời, ghê hồn quá đi. Ghê hồn hết mức luôn.

"Ồ không!" Cassie thì thầm giọng khiếp hãi, mắt trân trân ngó từng sự biến đổi trên lưng tôi.

Có ai đó tìm cách mở cửa phòng tắm.

"Đi đi! Có người trong này rồi!"

"Tôi phải vô mà," một giọng phụ nữ rên rỉ.

"Làm ơn tìm chỗ khác đi." Cassie nài nỉ. "Bà chịu khó kiếm chỗ khác đi."

<Cassie!> tôi la lên ngay khi có thể nói bằng ý nghĩ. <Con cá sấu này hổng phải là mình. Bồ hiểu chứ? Nó là một con cá sấu ngoài vòng kiểm soát!>

Cassie liếc quanh toilet một cách tuyệt vọng.

Căn phòng quá nhỏ cho một con cá sấu dài bảy mét và một con gấu xám Bắc Mỹ trú ngụ.

<Cassie. Con cá sấu sẽ giết bồ mất.>

Bây giờ con cá sấu đã nặng tới mức nó làm tôi quy xuống. Và trong tấm gương của phòng tắm, tôi thấy hình ảnh kinh hoàng của một cái mõm cá sấu mọc ra, thò ra ngay đằng sau gáy tôi.

Lẽ ra tôi đã quy xuống đất bởi sức nặng của con cá sấu, nhưng trong khi nó lớn lên thì tôi cũng biến thành gấu xám. Mà gấu xám thì cực kỳ khỏe.

"Mình chẳng có lốt biến hình nào có thể địch lại cá sấu!" Cassie nói. "Chẳng có con vật nào địch nổi cá sấu!"

<Vậy thì bồ ra khỏi đây đi!>

"Không được nữa rồi! Cái đuôi cá sấu của bồ đã bịt chặt cửa ra vào!"

<Vô ngăn vệ sinh! Lẹ lên! Cái đầu nó gần thành hình rồi nè!>

Tôi nhìn bản thân mình trong gương.

Đó là một hình ảnh trong những cơn ác mộng, của một mụ đàn bà điên.

Khùng hết cỡ luôn!

Hai cái đầu như thể cùng mọc trên một thân mình: đầu cá sấu và đầu gấu xám. Con cá sấu bập bập hai cái hàm lởm chởm răng như để thử cắn.

<Rachel, nếu như con cá sấu tấn công con gấu xám thì sao?>

Tôi sửng sốt khi nghe thấy Cassie sử dụng tiếng nói bằng ý nghĩ.

<Cassie, bồ đang biến hình đó hả?>

<Phải!>

<Thành con gì vậy?>

<Ừm… ừm… thành sóc!>

<Thành sóc? Một con sóc?>

<Mình chỉ nghĩ ra được nó thôi!>

Tôi cảm thấy có cái gì đó đang trượt đi xoàn xoạt. Giống như ruột gan của tôi đang tháo ra qua đằng lưng, chỉ có điều không thực sự đau đớn. Đúng hơn là như thể mắc ói khủng khiếp vậy đó.

Thế rồi tôi cảm thấy sức nặng tuột khỏi mình…

Tôi nghe thấy một loạt tiếng lụp bụp.

Hiện tượng *hereth illint* đã hoàn tất.

Tôi đã "ợ" ra con cá sấu.

Nó nằm chần dần trên sàn gạch, cái đuôi tổ chảng của nó gập lại một cách vướng víu trong góc, bịt cả cửa ra vào.

Còn tôi giờ đã hoàn toàn là một con gấu xám.

Tôi đứng thẳng người, cái đầu bự bờm xờm xém đụng tới trần nhà. Tôi cảm thấy sức mạnh kinh dị trong đôi vai to đùng của mình. Tôi cảm thấy sức mạnh vô địch của loài gấu xám.

Chẳng con vật nào trên đời này có thể hạ đo ván một con gấu xám. Trừ… vâng, có lẽ trừ con bò sát khổng lồ đang nằm dưới chân tôi đó.

Qua cánh cửa ngăn vệ sinh tôi trông thấy một con sóc ngồi thu lu trên bệ cầu, nó run rẩy thật đúng kiểu sóc.

<Con cá sấu đang nghĩa mình,> tôi nói.

Tôi cảm thấy hết sức khiếp đảm.

Bạn chẳng thể nào biết được một con vật nguy hiểm chết người cỡ nào nếu bạn chưa từng là chính nó đâu.

Tôi đã từng là con cá sấu ấy rồi mà…

Loài gấu xám có sức mạnh khó tin nổi. Chúng có thể vung tay hạ đo ván một con ngựa. Nhưng gấu xám chẳng có thứ vũ khí nào để chống lại cá sấu. Ngay cả khi những chiếc vuốt sắc bén của gấu xám có thể đâm thủng một lỗ qua lớp áo giáp đầy vảy của cá sấu đi nữa.

Khi ấy lập tức con cá sấu sẽ phập hai hàm răng của nó vô bất cứ bộ phận nào của gấu, và con gấu… tức là tôi đây… sẽ bị xé thành từng mảnh.

Hai con mắt cá sấu nghé nhìn tôi một cách lạnh lùng.

Nó nhe nụ cười đầy răng của loài cá sấu.

Rồi nó lao tới.

CHƯƠNG 22

Tôi trông thấy một hàm răng lóe lên.

Và rồi nhoáng một màu xám.

Một cái đuôi xù, hai bàn tay nhỏ xíu và hai con mắt bự màu nâu bay vút qua.

<Cassie!>

Con sóc màu xám nhảy qua cửa ngăn vệ sinh, bay qua không trung, hạ xuống cái đầu con cựu khủng long và bắt đầu móc hai mắt của nó.

Con cá sấu phát khùng. Nó quên tôi liền, và bắt đầu vùng vẫy điên cuồng toan hất con sóc kia đi.

Và có ai đó lựa đúng lúc này mà tìm cách mở cửa phòng tắm.

"Tôi không tìm được phòng nào khác! Tôi phải vô liền bây giờ!" một người phụ nữ la lên.

Con cá sấu quất đuôi.

Tôi lao vô con cá sấu, vung ra một chưởng với bàn tay to cỡ một hộp giăm bông.

Và tất cả chúng tôi xô mạnh vô cánh cửa phòng toilet.

BỤC!

Cánh cửa bung ra.

Một con cá sấu với một con sóc trên đầu, và một con gấu xám cùng nhào ra ngoài.

"AAAAA!" người đàn bà hét lên.

Tôi nghĩ là bà ấy sẽ kiếm ra một phòng tắm khác sau vụ này.

Tôi vấp phải con cá sấu và té xuống sàn nhà. Con cá sấu lao vút tới.

Tôi ráng đứng dậy bằng bốn chân, nhưng trời ạ, con cá sấu kia quá lẹ!

Chẳng kịp đứng lên, tôi dùng luôn bộ vuốt gấu đẩy mình trượt dọc hành lang. Tôi cắm những chiếc vuốt dài hơn mười lăm centimet vô bờ tường và tự đẩy mình trượt đi bằng lưng, giống như một tay gấu xám kỳ quặc chơi trò trượt ván vậy đó.

Tôi trượt trong nỗi kinh hoàng, vừa trượt vừa bứt lung tung từng mảng tường. Con cá sấu trượt theo tôi, đớp đớp không khí, chỉ cách hai chân sau của tôi có vài milimet.

Cassie xém bị hất ra.

Nhỏ dùng hết sức bám chặt lấy cổ con cá sấu, nhưng không còn bấu vô mắt nó được nữa.

Và rồi, tôi đã trượt ra khỏi hành lang. Thêm một phát nữa và tôi trượt vô khu vực sân khấu, kéo theo một con cá sấu khổng lồ và một con sóc điên khùng.

Những người đứng xung quanh sân khấu bắt đầu để ý đến chúng tôi.

"Aaaaa!"

"Cứu tôi với! Cứu tôi với!"

"Chạy! Chạy đi! Chạạạy!"

Đột nhiên con cá sấu đớp trúng chân tôi.

GrââÂÂÂÂUU!

Tôi đau đớn gầm lên.

Một con lama giằng ra khỏi tay người dạy thú và lao tới con cá sấu với một sự can đảm điên khùng.

Chắc chắc Marco chẳng làm được trò trống gì, nhưng dù sao cậu ta cũng ráng thử. Và ngay lập tức con lama-Marco đã bị hất tung ra. Nhưng cậu ấy lại đứng lên lập tức và lao tới nữa.

"Tống cổ những con vật này ra!" Bà cầm kẹp hồ sơ hét lên.

"Đó không phải làm đám thú của tôi. Không phải mà…" Bart Jacobs vừa rên rẩm vừa chạy đi trốn. "Tôi chẳng biết chúng ở đâu ra thế này!"

Con cá sấu bắt đầu xé chân tôi, nghiến xương tôi và thật sự ráng sức giật đứt chân tôi ra!

Và tôi thấy đau dữ dội.

Đau rất nhiều.

GRÂÂÂUU!

"Ồ không! Buổi trình diễn sẽ hỏng mất thôi!"

"Hay chúng ta chuyển qua mục quảng cáo?"

"Ai biết được kia chứ? Chạy đi thôi! Aaaaa!"

CHƯƠNG 23

Có thể vì con cá sấu đã nhìn thấy cuộc tấn công can đảm nhưng điên khùng của con lama, hoặc cũng có thể vì Cassie lại một lần nữa ráng móc mắt nó hay vì một lý do gì đó không biết nữa mà tự dưng con cá sấu nhả hàm ra vài centimet.

Thế cũng đủ lắm rồi.

Tôi giật cái chân bị nghiến ra khỏi mõm con cá sấu và tìm cách lui ra xa đủ để có thể quay lại chiến đấu mặt đối mặt với nó.

Rủi sao, sự di chuyển này cuối cùng đã kéo toàn bộ trận chiến - giữa gấu xám, sóc, lama với cá sấu - ra giữa sân khấu.

Ra đúng nơi Barry và Cindy Sue đang mạo hiểm tìm cách phỏng vấn Jeremy Jason McCole.

Lúc mà Jeremy Jason McCole vừa bắt đầu nói, "Barry và Cindy Sue à, tôi đã tham gia cái nhóm mà tôi nghĩ thực sự là một tổ chức tuyệt diệu. Tôi nghĩ…"

Thì cuộc hỗn chiến gầm rú, tru tréo, cắn xé, quất quật của lông, vuốt, đuôi, vảy và răng hiện ra giữa những ánh đèn rực sáng.

Barry nhảy bổ khỏi ghế và bỏ chạy lẹ như tên bắn.

Cindy Sue thì bình tĩnh hơn.

Cổ hô lên, "Ai đó làm ơn kêu Bart Jacobs tới đây đưa đám thú của ổng đi giùm với?"

Dĩ nhiên Bart Jacobs biết nên làm gì hơn là dính vô một cuộc chiến giữa cá sấu và gấu xám.

"Chúng đâu phải làm đám thú của tui, mụ ngốc kia!" ổng hét vô mặt Cindy Sue.

Chính Jeremy Jason là kẻ sửng sốt nhất.

Hắn không bỏ chạy. Hắn không la hét. Hắn ngồi như trời trồng. Hắn ngồi ngay như tượng. Chỉ có hai con mắt hắn chuyển động. Hai con mắt mỗi lúc một mở to.

Đúng lúc ấy tôi để ý thấy một người Andalite xuất hiện, mặc dù ảnh giữ cho mình ở bên ngoài tầm ngắm của các camera. Là Ax đó. Chính là Ax!

<Phải làm sao để ngưng chuyện này lại nhỉ?> Cassie hỏi tôi một cách tuyệt vọng trong khi nhỏ vẫn ráng tìm cách để móc mắt con cá sấu.

<Chẳng làm gì được đâu.> Tôi trả lời giọng ảm đạm.

Đột nhiên, con cá sấu giật cả người nó với một sức mạnh khó tin.

Tôi đang ở trong lốt một con gấu xám, và tôi chẳng bao giờ tin nổi có con vật nào khỏe hơn gấu xám hết. Nhưng khi con cá sấu quẫy, tất cả bọn tôi đều biết là có kẻ còn khỏe hơn cả gấu xám nữa…

Cassie đã bị hất tung ra. Còn xa hơn cả Marco nữa. Nhỏ bay qua không trung, cái đuôi sóc phần phật y như đuôi của một chiếc diều.

Và bây giờ giữa tôi và con cá sấu chẳng có thứ gì ngăn trở nữa.

Nó là một con vật chuyên lôi những con linh dương trưởng thành xuống sông để xơi tái. Tôi có bự hơn món ăn thông thường của nó thật đó, nhưng con cá sấu này có một mối hận với tôi. Nó đã bắt đầu xé được thịt tôi, vậy mà tôi lại thoát mất. Nó chẳng chịu như vậy đâu.

Nó lao tới tôi.

Và tôi muốn nói với bạn điều này:

Bạn chớ, chớ có bao giờ để một con cá sấu nhắm mình làm bữa ăn chiều nha.

Tôi có sợ không nhỉ? Ô, có chứ. Nếu tôi đứng lại và chiến đấu, tôi sẽ thua. Chắm hết.

<Đủ lắm rồi,> anh Jake nói. <Rút khỏi đây thôi!>

Anh Jake đã tới.

Ảnh đã bắt kịp tụi tôi. Và giọng ảnh không có vẻ gì là êm ái hết.

Thế rồi tôi nghe trong đầu mình tiếng của Cassie. <Mình đang ở chỗ bảng công tắc đèn! Mình có thể tắt hết đèn! Sẵn sàng chạy nghen!>

<Khi đèn tắt, tất cả cùng chuồn lẹ nha!> Cassie kêu lên.

<Tui sẵn sàng rồi,> Marco nói.

Và đó là lúc số phận ra tay can thiệp. Marco đang gượng đứng lên trên bốn cái móng lama của cậu ấy thì đột nhiên, những cái móng trượt trên sàn nhà đánh xi và Marco húc vô lưng ghế ngồi của Jeremy Jason.

Chàng tài tử - hoặc con sên Yeerk trong đầu hắn - vẫn đờ người ra trong sự hãi hùng.

Hắn vẫn còn đờ ra khi té khỏi ghế và rớt ngay trước mõm con cá sấu.

CHƯƠNG 24

Khán giả hét lên trong cơn hãi hùng mới.

Cuối cùng Cindy Sue cũng bỏ chạy.

Barry thì la to những chỉ thị kỳ cục trong sự hoảng loạn hết mức. “Lấy một cái dập ghim! Lấy một cái dập ghim!”

Jeremy Jason hết cả đờ đẫn. Hắn hét to. “Aaaa! Aaaa! Cứu tôi với! Cứu tôi với! Lôi nó ra cho tôi!”

Và với đôi mắt lờ đờ của loài gấu, tôi thề rằng tôi đã trông thấy cái gì đó màu xám nhày bò ra khỏi lỗ tai của Jeremy Jason.

Và tiếp đó đèn đóm tắp phụt.

<Được rồi, chạy đi thôi!> Cassie la lên.

Đột nhiên tối hù! Không đến nỗi mịt mùng, nhưng đủ tối để cho các camera và khán giả không nhìn thấy gì hết.

Khán phòng hoàn toàn hỗn loạn.

Nhìn những con thú hoang trên sân khấu là một chuyện. Còn ngồi trong bóng tối mà không biết những con thú hoang kia có lao xuống hoành hành trong khán phòng hay không, đó lại là chuyện hoàn toàn khác.

Cả trường quay ngập tràn những tiếng la hét. Tiếng người hét và tiếng thú vật gầm gào. Và nổi lên trên tất cả, là tiếng thét the thé kinh hoàng của Jeremy Jason.

“Cứu tui với! Cứu tui với!”

Tôi thấy một chuyển động rất lẹ từ phía sau sân khấu.

Đột nhiên một người Andalite nhảy vút lên không trung. Ảnh hạ xuống ngay trên lưng con cá sấu. Cái đuôi Andalite vút lên.

Vút!

Vút!

Vút!

Và đột nhiên con cá sấu buông Jeremy Jason ra.

<Ax?> tôi hỏi.

<Phải,> ảnh đáp, vẻ âu sầu.

Tôi biết những người Andalite ngoan cường hơn vẻ ngoài của họ. Trước đây tôi đã từng chiến đấu bên cạnh Ax. Nhưng chưa bao giờ tôi có ấn tượng mạnh như vừa rồi. Con cá sấu ấy là một chiếc xe tăng. Không gì có thể chặn nó lại được.

Thế nhưng bây giờ nó đã bị chặn lại.

<Tên Yeerk đâu rồi?> tôi hỏi Ax.

<Tôi đã thấy nó rời bỏ thằng người kia vài giây trước.>

Vậy là tôi đã nhìn thấy một con sên bò ra khỏi đầu Jeremy Jason!

Tên Yeerk đã hoảng loạn. Và nó chẳng muốn bị nuốt chửng

cùng với thân xác vật chủ của nó.

Nó đang bò đâu đó trên sàn sân khấu tối hù, giống như một con sên hổng có vỏ.

<Mọi người ổn cả chứ?> anh Jake hỏi.

<Ừa,> tôi đáp.

<Còn sống,> Marco nói. <Hổng sung sướng gì, nhưng còn sống.>

<Vậy thì chuồn khỏi đây thôi!> anh Jake hét lên.

<Chắc chắn rồi,> tôi tán thành một cách nhiệt tình. Tôi ngó xuống cái đầu bất động của con cá sấu. Bạn biết đó, ngay cả khi chết rồi, nó vẫn khiến tôi muốn tè ra quần đấy.

Có thể vì nó vẫn đang ở quá gần một anh chàng Jeremy Jason McCole đang hét, la, chửi thề và lên cơn.

Tôi chuồn ra mép sân khấu bên kia. Nhưng trong lúc chạy, tôi cảm thấy một bàn chân to đùng của mình xéo phải một cái gì đó.

Một cái gì âm ấm và nhày nhày.

Một cái gì có cảm giác như một con sên.

<Hóa ra tên Yeerk này không chạy xa nổi,> tôi nói.

CHƯƠNG 25

Chúng tôi hoàn hình trong phòng toilet nữ. Ax thì ngược lại, biến hình thành người.

Nhưng chúng tôi đã lạc mất Cassie.

"Mình sẽ đi kiếm Cassie," tôi nói. "Mấy bồ ra khỏi đây đi. Mọi người cho là mình đang ở trong này. Nhưng mình sẽ hổng thể giải thích vì sao mấy bồ lại ở đây - trong toilet nữ này đâu.

Tôi đi trở lại khu vực sân khấu. Vẫn còn tối hù. Cassie đã làm gì với các đèn đóm không biết, dù sao cũng phải mất một lúc để chúng sáng lại.

Vẫn còn rất nhiều tiếng la hét. Rất nhiều câu chửi thề khó nghe tuôn ra.

Tôi quành ở một cái góc và xém húc vô lưng một người đàn ông đang đứng đó. Ổng không quay lại. Ổng đang ngó chằm chằm vô một người đứng ngay trước mặt ổng.

Tôi nghe thấy một giọng người nói, "Ừa, ông có tin nổi là tui hên thế nào không?"

Cái giọng vừa lạ lại vừa quen. Như thể tôi đã nghe thấy trước đây rồi, nhưng không hoàn toàn giống như thế.

Thế rồi tôi hiểu ra.

"Ý tui muốn nói, tui té vô vũng cá sấu nè, nhà sụp xuống đầu nè, và bây giờ thì đến vụ này."

Tôi nhón gót lên ngó qua vai người đàn ông. Và tôi trông thấy tôi. Chính tôi.

Thực ra đó là Cassie biến hình ra tôi.

Người đàn ông đang nói chuyện với nhỏ là một trong số các nhà sản xuất phim.

"Cô là một cô bé vô cùng bất hạnh," người đàn ông nói.

"Thì đó chính là điều tui vẫn nói với mọi người," Cassie đáp. "Họ cứ luôn mồm bảo tui hên lắm mới sống sót được. Tui thì một mực bảo không!"

Người đàn ông gật đầu. "Cô biết đó, có một lúc tôi cứ tự hỏi về cô…" ổng buông lửng câu nói. Rồi ổng nhún vai. "Nhưng con cá sấu đã bị tiêu diệt. Và cô vẫn sống đây."

Tôi ép mình vô bức tường.

Nếu người đàn ông này quay lại và nhìn thấy tôi, ổng sẽ phát khùng mất. Và sẽ ra sao nếu trong đầu ổng là một tên Yeerk đây? Tôi hổng thể nào mạo hiểm cú này được.

"Ừa, tui rất vui vì nó hổng đớp được tui," Cassie nói. "Tui đi ra đây. Tui phải kiếm ba tui. Ông đang ở đâu đó. Kể ra có ai vui lòng sắp xếp lại mọi thứ thì cũng tốt lắm đấy."

Cassie đi qua người đàn ông.

Tôi quay mặt đi, hổng muốn nhỏ bị bất ngờ.

"Andalite!" người đàn ông gắt lên.

Tim tôi thót lại.

Lão ta đang thử Cassie. Đang đợi coi nhỏ có phản ứng gì không, nếu như nhỏ nhận ra từ ấy. Nếu như Cassie do dự hoặc dừng bước thì lão sẽ biết.

Lão sẽ biết ngay.

Tôi chẳng nên lo lắng mới phải.

Khi lão sủa ra tiếng "Andalite!" Cassie vẫn bước đi và nói không chút chần chờ, "Ừa, có một ngọn đèn cũng tốt đấy nhỉ."

Gã đàn ông làu bàu một cách thất vọng và quay đi.

Tôi theo sát gót Cassie.

"Cừ lắm, bà chị," tôi nói.

"Ồ, tốt quá, bồ đã trở lại," nhỏ đáp. "Thế thì hay quá. Mình thật khốn khổ vì phải kiềm soát cái vụ biến hình này!"

"Bộ có gì không ổn khi đóng vai mình hả? Có gì khó khăn đâu chứ?"

Nhỏ nhướng mày, kiểu này thì giống Cassie hơn là tôi. "Cái đầu óc của bồ ỉ mà. Nó cứ tìm cách xúi mình làm những chuyện ngu ngốc không à."

Các nhân viên cứu thương nhào tới, chạy vượt qua, xô hai đứa tôi sang hai bên. Khi còn lại hai đứa với nhau, tôi nói, "Ê, mình đã bảo là chúng ta sẽ chơi ngẫu hứng, đúng hôn? Bồ coi đó, mọi việc đã xoay ra tốt đẹp thế nào hả. Chúng ta đều sống nhăn. Trong một thời gian nữa Jeremy Jason có lẽ chẳng còn dám quảng cáo cho bất cứ thứ gì, đừng nói là cho nhóm Chia Sẻ. Hơn nữa, mình đã xéo lên một tên Yeerk."

"Jake sẽ làm thịt bồ đó."

Tôi cười.

"Cassie, nếu mình là anh Jake, mình cũng sẽ làm thịt mình. Nè,… mình cho rằng bồ hổng muốn ở trong lốt của mình thêm một lúc nữa đâu há…"

"Ừ."

"Đồ chết nhát."

"Ừ đấy."

CHƯƠNG 26

Hai bữa sau, cả đám tụi tôi ngồi coi tivi trong phòng khách sạn tôi ở.

Có lẽ ít nhất cũng phải sau một tuần nữa ngôi nhà của tôi mới hoàn tất việc xây cất lại.

Trong thời gian ấy, tôi được hưởng mọi tiện nghi của khách sạn ba tôi thuê ở, được coi truyền hình cáp…

Cả bọn lười biếng nằm ngồi lung tung và xơi bánh ngọt tì tì.

Hội Animorphs.

Cassie, nhỏ khùng vì môi sinh, cô gái mê thú; Marco, kẻ nghĩ mọi sự trên đời đều là trò giỡn; và người thủ lãnh không biết sợ nhưng khiêm tốn của chúng tôi, Jake.

Còn có cậu chàng đẹp trai đến nao lòng tên là Ax - thực ra là một người Andalite khi không ở trong lốt người. Mặt của Ax đang nhoe nhoét những bánh. Lốt Andalite của Ax hổng có miệng, cho nên vị giác bao giờ cũng thống trị ảnh mỗi khi ảnh biến thành người. Ảnh luôn trở nên rất nguy hiểm khi có chuyện dính dáng tới đồ ăn.

Và đứng trên bậu cửa sổ là một con diều hâu đuôi đỏ dữ tợn. Tobias hổng khoái ăn bánh ngọt.

Tụi tôi coi tivi và nhón những vụn bánh còn sót lại trên đĩa khi một điệu nhạc quen thuộc nổi lên.

Marco hát theo tiếng nhạc, với lời mới mà cậu ta phịa ra.

"Giải buồn đêm nay, ta đi khắp đó đây. Giải buồn đêm nay, ta hái ngàn sao trời vào tay. Ta lôi bạn ta ra khỏi những u sầu đêm nay, hay hay hay thiệt là hay!"

Anh Jake ném một chiếc gối trúng phía sau đầu Marco.

"Suyt," Cassie nói. "Tới rồi nè."

Phát ngôn viên trên tivi đang nói.

"Hẳn quí vị còn nhớ thiên phóng sự hôm qua của chúng tôi về sự hỗn loạn khó tin trong buổi trình diễn truyền hình của Barry và Cindy Sue. Những con thú hoang mà Bart Jacobs mang tới buổi trình diễn đã xổng ra và gây nên cảnh tượng khủng khiếp, làm Jeremy Jason McCole, tài tử trẻ tuổi, nhân vật chính của chương trình nhiều kì rất ăn khách *'Ngôi nhà quyền lực'*, xém bị một con cá sấu ăn thịt."

"Vâng, hôm nay chúng tôi xin thông báo những tin cập nhật. Jeremy Jason McCole đã ra viện. Các bác sĩ nói anh sẽ bình phục. Nhưng đáng ngạc nhiên là người đại diện của anh đã tuyên bố rằng Jeremy Jason quyết định chia tay với chương trình *'Ngôi nhà Quyền lực'* và rời khỏi nước Mỹ. Người đại diện từ chối tiết lộ nơi ở mới của chàng tài tử trẻ, nhưng có những nguồn tin cho hay người ta đã trông thấy anh ở Uzbekistan, một nước nhỏ vùng Trung Á…

<Uzbekistan?> Tobias nhắc lại.

"Mình đoán là ảnh lựa một nơi thiệt xa để bọn Yeerk và đám truyền thông hổng gặp được," tôi gợi ý.

"Hổng biết ở Uzbekistan có cá sấu không há?"

"Mình đoán là không," tôi nói. "Mình hổng nghĩ Jeremy Jason McCole còn dám tới gần một con cá sấu trong vòng một nghìn dặm."

"Hoặc là tới gần một tên Yeerk cũng trong khoảng cách ấy," anh Jake nói.

Cassie thở dài đánh sượt.

"Có chuyện gì vậy, Cassie?" anh Jake hỏi.

Nhỏ lại thở dài. "Chỉ là thương hại thôi. Ảnh thực sự là rất duyên dáng…"

"Ừmmm," tôi tán thành. "Cái cằm chẻ nè…"

"Mái tóc nè…"

"Đôi mắt nè…"

"Đôi môi nè…"

"Ax," Marco lên tiếng. "Lẽ ra bồ phải để mặc cho con cá sấu xơi béng cái tên Jeremy ấy đi cho rồi."

Tôi không buồn quan tâm tới Marco, như tôi vẫn thường như vậy.

"Chắc chắn ảnh là chàng trai duyên dáng nhất từng xuất hiện trên đời này."

"Thôi được rồi," anh Jake kết luận. "Marco đâu, chuyển kênh đi. Qua phim *Đội Tuần tra trên Vịnh*."

Tôi nhào ra trước và tìm cách giật chiếc remote từ tay Marco, nhưng cậu ấy quá lẹ.

Marco bấm lướt qua các kênh và tuyên bố, "A, tới rồi nè."

Tôi ngước lên, trông đợi coi những bộ đồ tắm màu đỏ chót. Thay vì vậy, tôi nhìn thấy những thanh kiếm và đôi bốt da.

Xena: Công chúa Chiến binh.

Kiểu con gái giống tôi vậy đó.

Marco nháy mắt với tôi.

"Hay lắm, được rồi," tôi nói. "Cái này thì tụi mình coi được đấy."

HẾT TẬP 12

K. A. APPLEGATE

ANIMORPHS

NGƯỜI HÓA THÚ

Biên niên sử Andalite

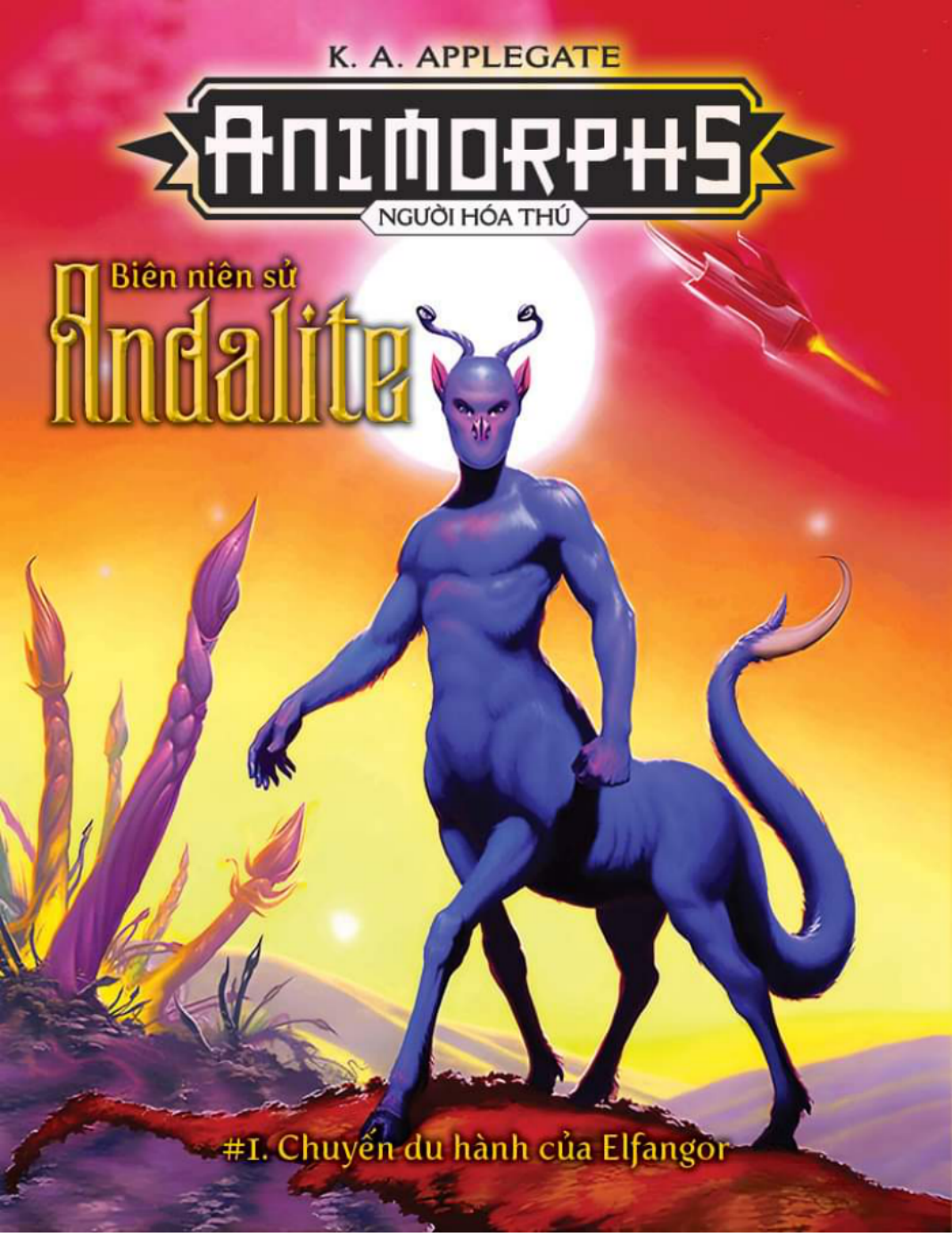

#1. Chuyến du hành của Elfangor

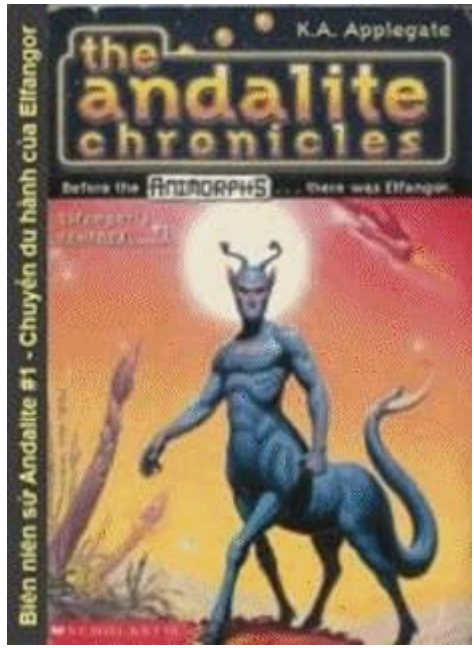

Tác phẩm: Biên Niên Sử Người Andalite
Tập 1: Chuyến Du Hành Của Elfangor
Nguyên tác: The Andalite Chronicles #1: Elfangor's Journey
Tác giả: K. A. Applegate
Dịch giả: Hương Lan
Nhà xuất bản: Trẻ, 11/2001
Khổ sách: 11 x 18 cm
Số trang: 173
Giá sách: 6.000 vnđ
Thực hiện ebook: ANIMORPHS Team
Scan: nguoimedocsach
Đánh máy: tunguyen
Đối chiếu: cammywhity
Dịch bổ sung: nguoimedocsach
Sửa chính tả: Nerissa, santseiya
Thiết kế bìa: nguoimedocsach
Chuyển sang ebook: santseiya
Ebook BB: Cent
Ngày hoàn thành: 13/07/2009
Nơi hoàn thành: Hà Nội
ooO TVE Ooo

MỤC LỤC

THIÊN HÀ LÂM NGUY
Chương mở đầu
CHƯƠNG 1
CHƯƠNG 2
CHƯƠNG 3
CHƯƠNG 4
CHƯƠNG 5
CHƯƠNG 6
CHƯƠNG 7
CHƯƠNG 8
CHƯƠNG 9
CHƯƠNG 10
CHƯƠNG 11
CHƯƠNG 12
CHƯƠNG 13
CHƯƠNG 14
CHƯƠNG 15
CHƯƠNG 16

THIÊN HÀ LÂM NGUY

Tôi là Elfangor - một hoàng tử Andalite.

Và tôi đang trong cơn hấp hối.

Chiến đấu cơ của tôi bị kẻ thù đột kích, khiến tôi rơi xuống bề mặt của một hành tinh có tên là Trái Đất. Chắc chắn tàu Mái Vòm kiệt xuất của tôi đã bị tiêu hủy và Aximili - cậu em trai bé bỏng của tôi cũng đã tử nạn.

Chúng tôi không ngờ bọn Yeerk lại có mặt ở đây, với **sức mạnh ghê gớm** như vậy. Lẽ ra chúng tôi đã đánh bại tàu Lòng Chảo và những chiến đấu cơ của chúng, nhưng thật bất ngờ, trên quỹ đạo còn có tàu Lưỡi Rìu.

Tàu Lưỡi Rìu của tên sâu bọ Visser Ba.

Ngay lúc này đây, hai chiếc Con Rệp của bọn Yeerk đang đáp xuống, kẹp chặt hai bên chiến đấu cơ của tôi. Cả tên quỷ Visser Ba cũng có mặt. Hơi hám chết chóc của hắn vương vất đâu đây.

Nếu lúc này phải đấu tay đôi với Visser Ba thì tôi thua là cái chắc, vì những thương tích trên người đã làm tôi kiệt quệ, không thể biến hình được nữa. Sức lực của tôi đã cạn mất rồi...

Đây là ***hirac delest*** - **lời tuyên bố cuối cùng** - của tôi. Tôi đã thiết lập được một cầu chuyển hóa ngôn ngữ ý nghĩ với máy tính trong chiến đấu cơ của tôi để ghi lại ký ức của mình trước khi bọn Yeerk hủy hoại tất cả mọi dấu vết về tôi.

Nếu một ngày nào đó các đồng bào Andalite của tôi nhận được những thông điệp này, tôi mong họ biết được sự thật. Rằng, dù được họ tôn vinh là một chiến binh vĩ đại, một anh hùng, nhưng còn rất nhiều điều về tôi mà họ không biết. Dù không nói dối, nhưng tôi đã không nói hết sự thật...

Đây không phải là **lần đầu tiên** tôi viếng Trái Đất. Tôi đã từng sống nhiều năm trên Trái Đất rồi... và rồi, cuối cùng lại là chưa khi nào.

Tôi đã từng đáp xuống một công trường xây dựng này để tìm một loại vũ khí siêu mạnh: *Vòng xoáy thời gian*. Ngay cả sự hiện hữu của loại vũ khí này cũng là điều tuyệt mật.

Cuộc đời tôi là **một chuỗi những bí mật... những sai lầm**. Dường như tất cả những nguy khốn trong cuộc đời kỳ lạ của tôi đều ập đến cùng một lúc. Có vẻ việc tôi lâm vào tình thế vô cùng bi đát như thế này là một tất yếu, đã được sắp đặt sẵn. Hiển nhiên là tôi sẽ phải chết trên Trái Đất, sẽ bị tên Visser Ba lấy mạng, và đi nhiên, bọn trẻ Trái Đất sẽ có mặt...

Giờ thì tôi đã quá yếu rồi, chẳng thể định vị được con tàu Thời Gian nữa. Tôi sẽ chết tại chốn này, nhưng... một di sản nhỏ, một bất

ngờ nhỏ mà tôi để lại sẽ thay tôi làm cho Visser Ba phải khốn đốn... Đó là **năm bạn nhỏ Trái Đất** đã được tôi chuyển giao công nghệ biến hình Andalite.

Dẫu biết làm vậy là **phá luật Andalite** và sẽ bị đồng bào mình lên án, nhưng... bọn Yeerk đã tràn xuống Trái Đất và tôi không đành lòng để loài Người bị đẩy đến chỗ diệt vong như loài Hork-Bajir...

Tôi đã trao quyền năng biến hình cho năm con người trẻ tuổi. Thực ra là... năm đứa trẻ. Nhưng, đôi khi, trẻ con lại có thể hoàn thành những việc ngoài sức tưởng tượng.

Tôi chẳng còn chọn lựa nào khác ngoài hy vọng cả. Bởi vì chính tôi là **người đã tạo ra Visser Ba**, chính tôi đã tạo ra cái đồ ghê tởm ấy...

Tôi đã từng đến công trường bỏ hoang này để tìm kiếm vũ khí. Tôi biết nó được cất giấu tại đây. Nhưng không kịp rồi. Chẳng còn đủ thời gian nữa rồi...

Tên ác quỷ kia đã tới. Hắn đang cười ngạo sự yếu đuối của tôi. Hắn đang khoái trá thưởng thức hương vị ngọt ngào của chiến thắng.

Đây là *hirac delest* của Elfangor-Sirinial-Shamtul, hoàng tử Andalite. Tôi thả lỏng tâm trí cho nghi thức đi vào cõi chết. Tôi mở toang trí óc để tất cả mọi ký ức thầm kín - tất cả mọi bí mật - của tôi được ghi lại trong máy tính.

Những thông điệp của tôi để lại không chỉ dành riêng cho đồng bào của tôi. Tôi hy vọng một ngày nào đó loài Người cũng sẽ đọc được, bởi vì họ cũng là đồng bào của tôi. Loren... và cậu bé tôi vừa gặp... nhưng **không phải lần đầu tiên...**

CHƯƠNG 1

HAI MƯƠI MỐT NĂM TRƯỚC...

Bọn Yeerk đã **tác oai tác quái**. Như một dịch bệnh ghê tởm, chúng lan tràn từ hành tinh này sang hành tinh khác, gieo rắc sự tàn ác, khuất phục các giống loài, nghiền nát mọi sự chống chọi.

Những chiến tàu Lòng Chảo lều nghều như những con nhện của chúng gầm rú khắp các dải thiên hà. Những người Taxxon và người Hork-Bajir - vốn là kẻ thù của chúng - nay đều đã bị những con sên Yeerk khống chế. Chúng hoành hành khắp nơi - giết chóc, đâm chém, và bắt các loài khác làm nô lệ.

Trên toàn cõi thiên hà, chỉ những người Andalite chúng tôi là có khả năng đánh trả chúng. Nhưng chúng tôi lại **mất cảnh giác**. Những tàu Mái Vòm của chúng tôi được bố trí quá mỏng, dù rằng mỗi chiếc đều hùng mạnh hơn bất cứ thứ gì bọn Yeerk có.

Suốt năm năm trường, bao hoàng tử của chúng tôi đã sống mái với các Visser của đế chế Yeerk. Chúng ngang nhiên tuyên bố cuộc chiến này có thể sẽ kéo dài năm mươi năm... hoặc một trăm năm nữa.

Dù lực lượng đông đảo, nhưng chiến trường khốc liệt đã lấy mất của chúng tôi rất nhiều chiến binh. Với niềm kiêu hãnh cố hữu, tôi luôn tin tưởng: nếu được ra trên, tôi sẽ lập chiến công hiển hách và sẽ thay đổi được cục diện chiến trường...

Tôi, Elfangor, rồi đây sẽ trở thành một chiến binh vĩ đại, một hoàng tử, một anh hùng.

Tôi được chỉ định làm *aristh* - một *linh nhỏ* - của tàu Mái Vòm *Sao Lưỡi Kiếm*. Tuy nhiên, sau sáu tháng cùng tàu phiêu diêu trong không gian truy lùng một nhóm quân Yeerk đang lẩn trốn, tôi vẫn chưa có được cơ hội chứng tỏ mình là một anh hùng.

Đã thế, tôi lại còn tỏ ra là một tên ngố vụng về, chậm chạp, theo như nhận xét của thầy tôi, thầy Sofor ỉ mà.

<*Linh nhỏ* Elfangor! Ta đã dặn trò bao nhiêu lần rồi: **Cú ra đòn sát thủ** phải vừa nhanh lẹ vừa duyên dáng chứ!> thầy Sofor rên rầm bằng ý nghĩ, đủ to để nửa con tàu có thể nghe thấy.

Tôi đứng sựng trước mặt thầy, cố giữ tư thế nhẹ nhàng và thư thái trên bốn móng guốc như thầy mong đợi, đồng thời phải cố nhớ hàng triệu những điều lằng nhằng khác về chiêu thức chiến đấu bằng đuôi mà bất cứ chiến binh Andalite nào cũng phải nằm lòng.

Thầy Sofor bự con hơn tôi nhiều. Ông là một **chiến binh thực thụ** trong khi tôi chỉ là một chú *linh nhỏ* vụng về. Nếu đây là chiến trường thật, chắc chắn thầy Sofor đã chẻ tôi ra làm hai mươi miếng, văng tứ tán trong chớp mắt rồi.

Ơ mà hổng chừng, tôi sẽ nhanh nhẹn và khéo léo hơn nếu như tôi

đang ở chiến trường thật sự, đối mặt với kẻ thù thật sự chứ không phải đang trong giờ học và phải ra đòn với thầy học của mình như thế này...

<Nhìn vào mắt ta đây này, ai bảo trò nhìn vào đuôi chứ? > thầy Sofor giảng giải. <Nhìn vào đôi mắt chỉnh của ta ấy, trò khờ ạ! Thế, dán chặt cặp mắt chỉnh của trò vào mắt chỉnh của ta, còn mắt phụ thì phải dòm chừng đuôi ta.>

Tôi ráng dòm lom lom vào đôi mắt chỉnh của thầy, nhưng chẳng dễ gì. Ngay bên dưới mắt trái thầy có một **vết sẹo to khổng lồ** luôn...

Bất thình lình... PPHHẬẬPP!!!

Tôi khai hỏa toàn bộ cơ đuôi! Lưỡi dao ở chóp đuôi chém xoẹt vào không khí, nhanh đến nỗi tôi gần như không kịp thấy đuôi mình quất vào đâu nữa.

Lưỡi dao cong vụt lên, vượt quá khỏi đầu tôi và quăng về phía mặt thầy Sofor. *Hà hà chắc sư phụ Sofor phải lãnh thêm một thẹo nữa rồi,* tôi thầm reo. Nếu quất trúng thầy Sofor, chắc chắn tôi sẽ nổi đình nổi đám cho mà coi, ít ra cũng có thể lên mặt với đám *lính nhỏ* tội nghiệp luôn bị thầy Sofor "đày đọa".

Bỗng... RẸTT! PHỰC! PHỰC! PHỰC!

Cái đuôi của thầy Sofor móc vào lưỡi dao của tôi, lật tung nó qua một bên, rồi trong vòng một phần mười giây thầy **phang liền ba chưởng**. Hai cú đầu xẹt vào hai bên thái dương của tôi, còn cú thứ ba, chót đuôi sắc như dao cạo của thầy quặp ngay vào cổ họng tôi. Cú ra đòn dừng lại trong đường tơ kẽ tóc, ngỡ như tôi chỉ cần thở mạnh một cái là cũng **đủ để bị beng đầu** rồi...

<Không tồi, *linh nhỏ* Elfangor,> thầy Sofor vừa nói vừa cười khà khà. <Không tồi chút nào. Cú quật của trò chút xíu nữa là trúng... nếu ta đang ngủ gật!>

Thầy lại đang cười tiếp và nhấc đuôi ra khỏi người tôi. <Nên nhớ, đừng có nghĩ ngợi nhiều về cú ra đòn mà hãy **phó thác cho bản năng** của trò. Trò thông minh nhưng lại hay nghĩ ngợi lung tung quá, cái đó chỉ thích hợp cho một nhà khoa học thôi, chứ chẳng có ích gì cho một chiến binh đâu. Lúc kịch chiến làm gì còn thời gian mà suy với nghĩ. Bởi vậy phải cố mà hòa nhập những gì trò đã học vào với bản năng của mình.>

<Làm như thầy không quên lần nào ỉ,> tôi lầm bầm.

Ý nghĩ đó vừa bật ra khỏi đầu, tôi hối hận tức khắc.

Thầy Sofor quay ngoắt đôi cuống mắt về phía tôi gầm gừ đầy đe dọa. <Trò mới nói gì vậy, *linh nhỏ?*>

<Không... dạ... à... ừm... không ạ,> tôi lắp bắp nhưng mắt lại **ngó trân trân** vào vết thẹo của thầy.

<À, thì ra trò để ý đến vết sẹo của ta. Ừ, quả là một vết cắt xấu xí. Trò biết vì sao ta có nó không?>

Tôi lắc đầu. Chắc tôi khùng rồi nên mới dám giỡn mặt thầy Sofor

như vậy...

<Vết thẹo này là từ thầy học của ta đấy. Ông **không nương tay** với những *lính nhỏ* ngốc nghếch đâu.>

Người chiến binh già cười ha ha rồi quay đi và phi nước đại ra khỏi thảm cỏ với cái đuôi nhổng cao cứ như tuổi ông mới chỉ có phân nửa tuổi thực của mình.

Tôi khoan khoái thở phào, đoạn liếc nhìn quanh khu vòm xem có ai trông thấy tôi bị thầy chọc quê hay không.

Khu vòm này có hình tròn, đường kính khoảng một phần ba dặm, phủ đầy cỏ, hoa, cây cối, và bụi rậm. Chính giữa khu vòm có một cái hồ và bên ngoài nó là một dòng suối bao quanh.

Khu vực này của tàu Mái Vòm trông giống một ngôi nhà hơn là một trường học. Đôi khi tôi cứ ngỡ mình đang chạy băng băng trên một đường phố nào đấy được chăm sóc cẩn thận nơi quê nhà, chứ không phải **đang bay chơi vơi** trong không gian, chỉ được bảo vệ bởi mỗi một quả cầu trong suốt bằng nhựa dẻo - một mái vòm.

Trên thảm cỏ có nhiều chiến binh đang ăn, đang chơi đùa hoặc đang tập luyện nhưng may thay, có vẻ như chẳng có ai để ý đến tôi cả.

Tôi tập lại cú ra đòn với thầy Sofor hồi nãy. Quái lạ, sao thầy nhận ra khoảnh khắc tôi tung đòn nhỉ? Chuyện gì đã xảy ra với tôi vậy không biết? Dĩ nhiên, thầy Sofor là một chiến binh giỏi hơn tôi nhiều. Thầy đã tham gia nhiều trận chiến rồi mà, nhiều hơn tôi có thể tưởng ra ấy chứ.

Biết vậy, nhưng tôi vẫn cảm thấy bức bối lắm. Tôi không thích bị ai chế nhạo. Và nhất là tôi **không thích bị thua**.

Qua đôi mắt phụ tôi thấy từ sau một rặng cây có người đang lò dò đi tới. Arbron, cũng là một *lính nhỏ* như tôi vậy.

Tôi không thích Arbron lắm vì cậu ta lúc nào cũng ganh đua với tôi, chưa bao giờ tỏ vẻ nể nang tôi cả.

<À, chào Elfangor,> Arbron nói. <Chơi vui với lão sát-thủ-diệt-Yeerk chứ?>

<Chào *lính nhỏ* Arbron,> tôi nghiêm giọng đáp. <Bồ thật vô lễ khi gọi thầy Sofor với cung cách như vậy. Dù sao thầy cũng là thầy chiến trận của tụi mình mà...>

Arbron cười ngạo tôi. <Ờ hờ, Elfangor. Bồ có vẻ ngoan ngoãn quá ta. Lààmm ơnn dạy tôi tui lễ phép giống bồ đi.>

Cậu ta lại cười tiếp tôi càng sôi máu...

Một mình thầy Sofor nhạo tôi đã là quá đủ rồi. Nhưng ít ra thầy cũng là **bậc cha chú** của tôi nên còn có thể chấp nhận được. Đằng này Arbron chỉ là *một lính nhỏ* như tôi thôi, đã thế cậu ta còn nhỏ hơn tôi cả bốn ngày tuổi nữa ấy chứ...

<Đây là tàu Mái Vòm chứ không phải sân chơi> tôi dằn giọng.

Arbron sục guốc, nhẹ nhàng hất tung một mảng cỏ lên, điệu bộ tỏ

ra hết sức coi thường. Rồi cậu ta dài giọng lên mặt. <Elfangor, khi nào thì bồ sẽ **chổng bốn vó** lên trời đây?>

<Tôi sẽ trở thành một chiến binh xuất sắc, bồ hãy chống mắt lên mà coi.>

Arbron cười hì hì. <Đừng có mà bịp bợm. Bồ chẳng trở thành hoàng tử hay anh hùng được đâu. Bồ chỉ là một tên *lính nhỏ* vụng về như bao *lính nhỏ* khác, khi tham gia nhiệm vụ đầu tiên trong vũ trụ bao la này. Nhân đây tui bảo cho mà nghe, khi chuẩn bị tung đòn bồ đã dồn hết trọng lượng cơ thể lên chân trái phía sau. Thế là bồ bị thầy Sofor già nua **nắm thóp** ngay.>

Tôi đang định vặc lại Arbron vài lời thật đau, thì lệnh triệu hồi bằng ý nghĩ vang lên.

<Mời hai *lính nhỏ* Elfangor và Arbron lên cầu trực chiến.>

Tôi và Arbron ngó nhau trừng trừng. Cả hai chúng tôi như bị đông cứng tại chỗ vì quá hoang mang và kinh hãi đến nỗi quên béng luôn cuộc đấu khẩu.

Chuyện này thật khó tin.

Cả tôi và Arborn đều chưa được đặt chân tới cầu trực chiến, nơi Thuyền trưởng đang ở. Mà những thuyền trưởng tàu Mái Vòm thì luôn được tôn thờ như những vị thần. Ý tôi là: thuyền trưởng chẳng bao giờ thèm liếc mắt nhìn bọn *lính nhỏ* tép riu như tụi tôi, chứ đừng nói là triệu vời đến.

<Chúng ta đã mắc tội gì vậy nhỉ?> Arbron lo lắng hỏi.

<Làm sao mình biết được,> tôi rên rỉ. <Nhưng chuyện này thật bất bình thường.>

<Chúng ta gặp rắc rối to rồi, bị rầy rà thật rồi,> Arbron than.

CHƯƠNG 2

Tàu Mái Vòm cấu trúc theo kiểu một đầu là khu vòm và đầu mút kia, là ba khoang máy khổng lồ với sức mạnh ghê gớm của những động cơ vùng không gian Zero. Liên thông giữa khu vòm và các khoang máy là một khu trục dài thật dài. Phòng của thủy thủ đoàn nằm tại đây - mỗi người một chốn riêng tư.

Lính nhỏ thường phải ở trong những "căn phòng" tí hon. Tôi muốn nói là **cực kỳ tí hon**. Nếu muốn quay người, tôi phải lùi ra ngoài hành lang cả nửa lưng mới xong. Trong phòng tôi có treo ảnh không gian ba chiều của cha mẹ tôi, đi nhiên, và một bông-hoa-ước - tượng trưng cho chú em bé nhỏ sắp ra đời của tôi sau vài năm nữa. Toàn bộ cử tri người Andalite đều bỏ phiếu chấp thuận việc cho phép sanh thêm con nít kể từ ngày chiến tranh nổ ra. Họ bảo rằng nếu chiến tranh kéo dài, sẽ có nhiều chiến binh chết trận, do đó mỗi gia đình có thể có tới ba hoặc bốn con. Cá nhân tôi thì tôi không tin vào chuyện đó. Nhưng nội chỉ cần thêm một cậu em trai thôi cũng là đủ tệ hại rồi.

Giờ đây, ngoài những nghi lễ buổi ban mai và buổi tối, tôi phải thực hiện thêm nghi lễ với bông-hoa-ước. Đương nhiên, nghi lễ bông-hoa-ước phải diễn ra ở ngay tại cái am chật chội của tôi. Bạn không thể tưởng tượng được chuyện đó **nhiêu khê** đến thế nào đâu!

Này nha, trong khi lầm rầm đọc lời khấn, tôi phải thò nguyên **nửa cái lưng** ra ngoài hành lang, nơi mọi người qua lại cứ xô đẩy, vướng víu vào nhau. <Chúng ta hân hoan chào đón niềm hy vọng, chúng ta là cành trong một cây... chúng ta hân hoan...> Vân vân và vân vân.

Làm một *lính nhỏ* thì bất tiện vậy đó. Tất nhiên, hoàng tử và các chiến binh thực thụ được phân những căn phòng rộng rãi hơn. Và khỏi nói cũng biết, phòng Thuyền trưởng thì lớn đến mức có thể chơi bóng trôi được.

Nhưng Thuyền trưởng rất ít khi ở trong phòng. Ngài thường ở trên **cầu trực chiến** - nơi mà tôi và Arbron đang cắm đầu cắm cổ chạy tới cho mau. Chúng tôi chạy thục mạng, đến nỗi các móng guốc **không kịp chạm sàn** khu vực trung tâm.

<Tụi mình chết chắc rồi,> tôi lảm nhảm. <Bị triệu hồi tới cầu trực chiến là lớn chuyện rồi đây.>

<Ngộ nhỡ chuyện tốt lành thì sao,> Arbron gợi ý. <Không chừng Thuyền trưởng muốn tuyên dương thành tích học tập xuất sắc của tụi mình cũng nên.>

<Có khi ngài muốn **tham khảo ý kiến** tụi mình ấy chứ,> tôi mỉa mai. <Thuyền trưởng Feyorn, vị anh hùng của một ngàn chiến trường không gian, có lẽ đang cần đến lời khuyên của hai tên *lính nhỏ*...>

Chúng tôi lao đi nhanh như tên bắn bỏ lại sau lưng những căn phòng riêng cửa đóng im ỉm, những nhà kho và những đường ống dẫn huyết tương. Một hoàng tử vừa từ trong phòng mình bước ra bị tôi va phải **ngã lăn kềnh.**

<Xin thứ lỗi!> tôi hét lên. <Chúng con được triệu hồi tới cầu trực chiến gấp.>

Vị hoàng tử trợn tròn cả bốn mắt, lắc đầu nguầy nguậy. Nhưng ông hiểu, một khi Thuyền trưởng gọi thì **không thể chậm trễ** được.

Càng gần tới cầu trực chiến, bọn tôi càng thấy nhiều người xuất hiện trong hành lang. Hóa ra bọn tôi không phải là những người duy nhất được vời đến. Sau đó, tôi bắt đầu để ý thấy những phi công chiến đấu đang rời phòng đi về hướng sân bay của tàu.

Trông họ **thật uy nghi**. Dường như thân thể họ được một luồng sáng đặc biệt chiếu rọi lên vậy.

<Sắp sửa lâm trận rồi!> Arbron la lớn.

<Bọn Yeerk!> tôi cũng thét lên, vẻ rắn rỏi và can trường. <Chúng ta sắp nướng thui một lũ Yeerk!>

Tụi tôi xông ào vô cầu trực chiến, vừa kịp lúc tham mưu trưởng, Hoàng tử Nescord rền giọng. <Hai *lính nhỏ* kia đang ở xó xỉnh nào dưới ánh tà dương này?>

<Thưa, có mặt!> tôi hấp tấp gào lên.

<Thưa, có mặt!> Arbron gào theo.

Vị tham mưu trưởng nhìn hai đứa tôi như nhìn hai cục phân dính vào móng guốc của mình. Đoạn ông quay sang Thuyền trưởng. <Báo cáo Thuyền trưởng, hai *lính nhỏ* đã có mặt.>

Dĩ nhiên, Thuyền trưởng đã biết tỏng tụi tôi tới rồi. Người ta đồn rằng Thuyền trưởng Feyorn có thể nhìn **xuyên thấu tường** nữa đó. Không một diễn biến nào trên con tàu này lại có thể lọt khỏi tai mắt của ngài.

Ngài đứng oai vệ giữa phòng, bên phải là tham mưu trưởng và bên trái là Hoàng tử Breeyar, tổng chỉ huy các phi đội đặc nhiệm.

Căn phòng hình tròn này trang bị đầy những bàn điều khiển không gian ba chiều sáng trưng, và những màn hình biểu hiện dữ liệu. Mỗi bộ điều khiển phản chiếu hình ảnh về một vùng trời nhất định, có cài đặt những thẻ thông tin truyền bằng âm thanh và những máy vi tính truyền tin bằng ý nghĩ.

Các chiến binh làm việc trên cầu trực chiến thường dùng tay ra hiệu cho nhau để tránh tình trạng nhiễu tiếng ồn bằng ý nghĩ, khiến căn phòng có nguy cơ bị biến thành một phiên chợ vỡ.

Ngay phía trước cầu trực chiến là một khung cảnh không gian ba chiều khổng lồ, hiển hiện vùng không gian bao quanh tàu. Chúng tôi đang ở trong một không gian bình thường, chứ không phải vùng không gian Zero, cho nên phông nền của màn hình toàn màu đen, điểm xuyết những vì sao lấp lánh.

<Phóng to,> tham mưu trưởng ra lệnh.

Từng vùng không gian ba chiều được biểu thị chi tiết. Đột nhiên, hệt như ở ngoài **không gian thực**, có những vật thể nom như những ngôi sao, to cỡ nắm tay tôi trôi lơ lửng trong lòng cầu trực chiến.

<Tiếp cận mục tiêu và phóng to,> tham mưu trưởng lại ra lệnh.

Ngay lập tức, màn hình tập trung vào một ngôi sao. Ngôi sao này màu vàng rực, có kích thước trung bình. Tôi ngước nhìn lên phần chú giải ở bên trên màn hình không gian ba chiều. Theo đó, ngôi sao này có chín hành tinh, gồm những khối khí lớn ở rìa ngoài và những hành tinh nhỏ xíu trên đường quỹ đạo hẹp. Hành tinh thứ sáu nằm ngay giữa trung tâm màn hình. Nó có một chuỗi những vòng tròn khá đẹp.

<Đúng nó rồi!> Hoàng tử Breeyar nói. Dù trông rất điềm tĩnh nhưng ở ông vẫn toát lên vẻ dữ tợn của một con thú đang rình mồi.

Tôi dò tìm trong không gian ba chiều xem "nó" là cái gì. A, kia rồi: một chấm sáng nhỏ tí đang di chuyển men theo hành tinh có chuỗi vòng.

Tàu của bọn Yeerk chăng?

<Tôi nghĩ chúng ta sắp nghênh tiếp một **tàu tiêm kích** của người Skrit Na,> thuyền trưởng nhận định.

<Đúng vậy, thưa thuyền trưởng,> tham mưu trưởng tán thành. <Nó đang tiến rất nhanh và có thể sẽ tiếp cận vùng không gian Zero trong vòng **hai mươi phút** nữa. Bộ cảm biến thông báo nó xuất phát từ hành trình thứ ba của Thái dương hệ.>

<Hiển thị,> thuyền trưởng Feyorn ra lệnh.

Đột nhiên, hình ảnh không gian ba chiều chuyển động và chúng tôi thấy một hành tinh bé tí teo, chỉ có độc một mặt trăng. Trên bề mặt của nó có những mảng màu xanh dương xen lẫn những cuộn màu trắng, những vùng màu nâu và xanh lá cây.

<Có gì trên hành tinh này thế?>

<À, trên đó có một giống loài có khả năng cảm thụ vô cùng nhạy bén. Họ đã bay được vào vũ trụ, bay vòng quanh quỹ đạo và đã đặt chân lên mặt trăng của họ. Bộ cảm biến cho thấy có sự hiện hữu của vũ khí hạt nhân. Chúng ta đang tiếp nhận lực truyền từ những vùng quang phổ điện trường khác nhau. Chắc đó là một nền văn minh Cấp độ Sáu. Tôi đề nghị...>

Thuyền trưởng đưa một ngón tay lên ngắt lời Hoàng tử tham mưu trưởng. Rồi ngài quay đầu lại và hướng đôi mắt chỉnh vào tôi và Arbron.

Ngài nhìn thẳng vào tôi. **Vào chính tôi**. Tôi cảm thấy máu mình như hóa bùn và trí óc như ngừng hoạt động.

<*Linh nhỏ*, nếu hai mươi phút nữa, một phi cơ tiêm kích Skrit Na vừa rời nền văn minh Cấp độ Sáu sẽ vào vùng không gian Zero, cậu sẽ **xử trí** thế nào?>

Trời đất, thật không thể tin nổi. Đúng mười mươi là Thuyền

trưởng đang **hỏi ý kiến tôi**. Chắn hẳn là tôi **đang m**ơ rồi.

<Thưa, xử trí thế nào ư?> tôi hỏi lại, cảm thấy kinh hãi tột cùng. <Ừm ... à… phái chiến đấu cơ đi truy cản chăng?>

<Đó là một câu hỏi hay câu khẳng định?> Thuyền trưởng nghiêm nghị hỏi.

Tôi hít một ngụm không khí, cố gượng để đừng lăn đùng ra xỉu. <Phái chiến đấu cơ ra **truy cản**. Cho hai chiếc ra cản đường và để hai chiếc bọc hậu **truy đuổi**.>

<Còn cậu,> thuyền trưởng hướng ánh nhìn dữ dội vào Arbron. <Chúng ta truy cản rồi làm gì nữa? Thử nói xem nào?>

<Skrit Na là những tên phản bội và lưu manh vì có lúc họ cũng theo đuôi bọn Yeerk. Vì vậy, chúng ta sẽ tràn lên tàu Skrit Na và do thám xem có bạo động gì không.> Arbron nói rành rọt, tuồng như đã tập nhuyễn nhừ từ trước.

Rồi cậu ta hứng chỉ nói thêm. <Nếu họ manh động, chúng ta sẽ **chọc đuôi** vào họ!>

Thuyền trưởng, Hoàng tử, tham mưu trưởng, tất cả những chiến binh trên cầu và cả tôi nữa, tất cả đều nhìn chòng chọc vào Arbron, như thể cậu ta bị mất trí vậy. Rõ rồi, ai đời lại dùng từ <**chọc đuôi**> khi nói năng với Thuyền trưởng chứ! Chỉ được nói như thế trên sàn tập ở trường thôi.

Thuyền trưởng nhìn Hoàng tử Breeyar và tham mưu trưởng, đoạn nhún vai nói. <Tôi nghĩ chúng ta hãy làm theo ý kiến của hai *lính nhỏ* này, được chứ? Cậu to xác kia thiếu điều muốn ngất, còn cậu này nghĩ mình là ông đấy, Hoàng tử Breeyar à.>

Lời của thuyền trưởng khiến cả cầu trực chiến phá lên cười ngặt nghẽo.

<Cho các chiến đấu cơ xuất kích,> Thuyền trưởng quyết định. <Ồ, với những tàu Skrit Na bé tí như thế kia, chỉ những người nhỏ con mới có thể lọt vào được. Nào, ai trong số chúng ta đủ nhỏ để vừa với tàu Skrit Na đây?>

Bỗng dưng tôi thấy mọi con mắt đổ dồng về phía tôi và Arbron. Và tôi hiểu, tụi tôi trẻ tuổi và nhỏ con hơn hết thảy mọi người có mặt ở đây.

Điều đó làm tôi xém chết ngất.

Thuyền trưởng dự tính sẽ tung tụi tôi vào chiến trường.

CHƯƠNG 3

<Coi, họ cấp cho tụi mình một chiếc Mẫu-14 **cũ mèm**,> tôi nói trong khi trân mắt ngó vô bàn điều khiển của chiến đấu cơ, như thể mới thấy nó lần đầu vậy.

<Thế bồ đòi họ trang bị cho tụi mình cái gì? Một chiếc Mẫu-22 mới cáu chắc?>

Trong khoảnh khắc, tôi quên béng đây là nhiệm vụ chính thức đầu tiên của mình. Tôi liếc Arbron, và cả hai đứa tôi ồ lên cười lăn.

Diện tích bên trong chiến đấu cơ chẳng dư dả gì. Cái này thuộc đời cũ, được thiết kế dành cho hai người, nhưng vẫn không đủ rộng cho tụi tôi.

<Được, vậy ai cầm lái và ai cầm vũ khí?> Arbron hỏi.

<Nè, mình lớn hơn bồ **bốn ngày tuổi**,> tôi lạnh lùng phán. <Cho nên mình sẽ cầm lái.>

Tôi thấy Arbron toan cãi lại. Dĩ nhiên, cậu ta muốn lái chiến đấu cơ, nhưng còn lâu tôi mới bỏ lỡ cơ hội được bay ngay lần đầu tham chiến. Không đâu. Tôi *lớn hơn* Arbron mà.

<Thôi được,> Asbron miễn cưỡng chấp nhận. <Vậy thì bồ lái còn mình sẽ bắn. Nhưng chưa chắc chúng ta sẽ phải bắn đâu...>

Tôi nhắm mắt chỉnh lại, chỉ để mở đôi mắt phụ. Tôi muốn tập trung suy nghĩ. Dĩ nhiên tôi đã được đào tạo để không chiến. Tôi có tư chất lý tưởng để trở thành một phi công chiến đấu giỏi. Nhưng lần này tôi vẫn phải bay kè kè bên Hoàng tử Breeyar, trong phi đội đặc nhiệm của ông.

Thật lòng tôi không muốn xảy ra bất cứ trục trặc nào cả. Sẽ nhục nhã biết mấy nếu tôi bay lạc hướng hay sơ sẩy chuyện gì đó - nghĩ mà ớn lạnh luôn.

<Kích hoạt,> tôi ra lệnh cho hệ thống. <Chuẩn bị cất cánh.>

Tôi cảm nhận rõ chiếc chiến đấu cơ cà khổ rùng mình sống lại.

Các bộ điều khiển **gầm lên**, sàn lắc lư và rung động dưới chân tôi. Mấy ngón tay tôi bấm vào một màn hình cho đài quan sát hiện ra. Bây giờ màn hình đã biến thành một cửa sổ thật sự. Tuy nhiên, do tụi tôi vẫn còn ở trong sân bay của tàu Mái Vòm nên cũng chẳng có gì hay ho để nhìn cả.

<Chế độ cất cánh tự động sẽ bắt đầu sau mười giây nữa,> Hoàng tử ra chỉ thị. <Cất cánh cùng lúc. Chờ hiệu lệnh của ta hãng xuất kích. Tăng **tốc độ tối đa**.>

<Vũ khí tiếp năng lượng,> Arbron nói.

<Năm giây để cất cánh,> máy vi tính báo.

<Lạy trời đừng để con làm hỏng việc,> tôi khấn thầm. Tưởng mình nói riêng với mình thôi, ai dè tôi lại thấy Arbron gật đầu đồng ý.

<Hai giây,> máy tính thúc giục.

<Gượm đã,> tôi kêu lên.

Phụụụụttt!

Chúng tôi bị nhấc bổng khỏi sàn, lao vút vào không gian đen ngòm. Phía trước bọn tôi có bốn chiếc khác, tất cả đều là Mẫu-22 mới xuất ra từ tầng hầm của sân bay tàu Mái Vòm.

<Phi đội truy cản, xuất kích,> hoàng tử Breeyar trầm tĩnh chỉ huy.

Hai chiếc chiến đấu cơ tăng tốc. Một tia sáng màu xanh dương xẹt lên, trong nháy mắt họ đã ra khỏi tầm nhìn, mất hút.

Tôi chờ lệnh, mấy ngón tay đặt sẵn lên nút điều khiển.

<Phi đội truy đuổi, xuất kích> hoàng tử Breeyar hô.

Tôi nhấn nút, chiếc chiến đấu cơ như bị đẩy một cú từ phía sau.

Vvvvvvúúúúúttttttttt!

Bọn tôi đã vọt lên! **Vọt! Lên!**

Rủi thay, tụi tôi cất cánh nhanh đến nỗi **sượt ngang** chiếc phi cơ của chính hoàng tử.

<Aaaa! Ôi, không! Không!> tôi ra lệnh cho máy vi tính kìm tốc độ cho bằng với những chiếc khác. Lẽ ra tôi phải bắt đầu khác đi chứ.

<Cậu nên lùi lại sau một chút, *lính nhỏ* Elfangor à,> Hoàng tử Breeyar chỉ đạo.

Hú hồn, tôi nhẹ nhõm vì không bị ông khiển trách, nhưng trong lòng thì thấy xấu hổ chết đi được. Thế đấy: cơ hội tuyệt vời để thể hiện là một chiến binh xịn, nhưng té ra tôi lại chứng tỏ mình là một tay mơ.

Tôi cẩn thận lùi ra sau, nối vào đội hình với hai chiếc truy đuổi khác.

Arbron đã chiếu chiếc tiêm kích Skrit Na lên màn không gian ba chiều. Trông nó thật khác với chiến đấu cơ Andalite có hình ô van dài, với hai động cơ hình lăng trụ gắn trong hai "đôi cánh" ngắn ngủn. Vũ khí chủ lực - còn gọi là **máy cắt** - của chúng tôi ngoặt ra phía trước, rất giống **cái đuôi** của người Andalite.

Trong khi đó, tàu Skrit Na hình tròn, thân thuôn thuôn như một cái đĩa dẹp. Gần như chẳng thấy động cơ đâu cả. Người Skrit Na trang điểm tàu bằng những luồng ánh sáng màu nhá ra xung quanh. Tôi đoán họ cho thế là duyên dáng hoặc hấp dẫn lắm.

<Phi đội truy cản đã vào vị trí,> hai chiếc truy cản báo cáo. Họ đã đi vào vùng Cực Đại nguy hiểm hầu chặn mũi tàu Skrit Na, khóa chặt đường tẩu thoát. Giờ là lúc bọn tôi phải lén **bay đằng sau** họ...

<Ô... thưa chỉ huy, có tàu Skrit Na thứ hai! Nó lẩn trốn khỏi bộ cảm biến nhờ những vòng tròn của hành tinh này. Xin nhắc lại, xuất hiện một tàu tiêm kích Skrit Na thứ hai>.

<Được, hai tàu truy cản bám sát mục tiêu mới. Những chiếc còn lại, theo ta.> Hoàng tử Breeyar ra lệnh.

Tôi nhìn Arbron. Tình hình coi bộ phức tạp rồi đây. Chắc chắn chúng tôi sẽ **choảng nhau ra trò!**

Bất ngờ, một vệt lửa màu xanh dương phụt ra từ đáy chiếc Skrit Na gần hơn.

<Nó bỏ chạy rồi,> Hoàng tử Breeyar nói. Ông vẫn bình tĩnh như không, nhưng tôi dám chắc là ông đang rất phấn khích. Phi công chiến đấu nào lại chẳng thích thú chuyện **rượt đuổi đối phương**.

Tàu Skrit Na lao đi. Chúng tôi đuổi theo sát nút.

Sau đó, thật kinh hoàng, tàu Skrit Na khai hỏa.

<Ê, nhìn kìa!> Arbron hét toáng lên.

Một tia sáng mỏng màu xanh lá cây **phóng gắt** về phía chiến đấu cơ của Hoàng thử Breeyar. Hụt rồi!

<Chu cha,> Hoàng tử Breeyar cười lớn. <Nó đánh thức ta dậy đó mà. Hãy bắn trả, nhưng chỉ nhắm vào vỏ tàu bên dưới thôi, ở nơi đặt động cơ ấy. Nhắc lại, chỉ **nhắm vào động c**ơ thôi. Có thể trong tàu còn có những sinh vật vô tội>.

Hoàng tử Breeyar nã đạn ngay sau đó nhưng không trúng. Chiếc bên cạnh ông bồi tiếp nhưng vẫn hụt.

Không đời nào tôi lại nghĩ Arbron sẽ liều lĩnh bắn. Nhưng rồi cậu ta bảo. <Nè, Elfangor, bồ nghĩ sao nếu tụi mình thử xem cái **mớ sắt vụn** này có thể tăng tốc tới cỡ nào?>

Khởi cần Arbron nhắc lại lần hai, tôi nhấn nút Cực Đại, và trong vòng ba giây bọn tôi đã tăng lên nhanh bằng một phần mười tốc độ ánh sáng!

<Ui daaaa!> RẦM!

<Ui daaaa!> RẦM!

Tốc độ tăng quái chiêu! Bộ kìm hãm quá chậm chạp, khiến tụi tôi bị quăng vào vách ngăn.

Ráng đứng vững trên bốn chân để trờ tới bàn điều khiển, tôi nối kết ý nghĩ với máy vi tính. <Tăng tốc độ kìm hãm!>

Máy vi tính điều chỉnh và bọn tôi cố giữ thăng bằng. Arbron lết tới ụ vũ khí, nhắm vào mục tiêu. Tôi nghe thấy tiếng máy cắt **tru lên**, tiếp theo là một tiếng nổ.

Hmmmm. XẸT!

<Cha! Cha! Cha!> Arbron khoái chí reo.

Tia cắt vọt xuyên qua không gian, rứt nguyên bộ phận động cơ ra khỏi tàu Skrit Na. Những luồng ánh sáng màu xanh dương **phụt tắt tức thì**.

Thật là một cảnh tượng ngoạn mục... Tôi thầm ghen tị vì cú vừa rồi là do Arbron bắn chứ không phải tôi.

<Giỏi lắm,> Hoàng tử Breeyar khen <Bay tốt lắm và bắn không tồi>.

Dĩ nhiên ông chỉ khen vì bọn tôi là *lính nhỏ*, chứ đối với phi công chỉnh hiệu thì hạ chiến đấu cơ của địch đâu có là cái đinh gì. Mặc kệ!

Miễn được Hoàng tử Breeyer khen là tụi tôi ngây ngất rồi.

<Ổng nói "giỏi lắm" kìa,> Arbron nói với tôi. <Có đúng là ổng nói vậy không? Mình không tưởng tượng ra đấy chứ?>

<Hoàng tử nói "giỏi lắm",> tôi hào hứng xác nhận.

Lúc đó, tôi yêu sao việc mình đang sống trên đời. Thậm chí, tôi yêu luôn cả Arbron, tên *lính nhỏ* đôi lúc vẫn hay chọc ngoáy tôi. Đó chính là lý do tôi gia nhập quân đội. Đó là lý do tại sao tôi trở thành một *lính nhỏ*.

<Tốt lắm, hỡi các chú *lính nhỏ* của ta.> Hoàng tử Breeyar âu yếm nói. <Các chú vừa mới dạy cho tất cả chúng ta cách phải bắn như thế nào, vậy bây giờ hãy cho chúng ta thấy cách xâm nhập tàu kẻ thù ra sao đi. Đừng quên tải chương trình trên tàu của họ vào máy vi tính nhé. Có cậu nào trong hai cậu thông thạo về dữ liệu ngoài hành tinh không?>

<*Lính nhỏ* Arbron rất thành thạo việc đó,> tôi thật thà nói.

Arbon liếc tôi một cái rất giận dữ.

<Đúng là cậu giỏi mà, Arbron,> tôi nói cứng.

Bạn thấy đấy, khi nói một *lính nhỏ* giỏi máy tính là một cách nói hơi xúc phạm anh ta. Nó giống như là một kỹ năng về kỹ thuật chứ không phải về chiến đấu. Mặc dù một chiến binh thực thụ thường cũng rất giỏi trong mọi môn khoa học và nghệ thuật cũng như trong chiến đấu.

<Tốt,> Hoàng tử nói. <Nè, cẩn thận đừng để cuống mắt chọc thủng cái trần thấp lè tè của bọ họ đó nha!>.

<Vâng, thưa ngài!> tôi đáp, người lâng lâng như đang ở chót vót trên tận chỉn tầng mây. <Không sao đâu ạ!>

Tôi là một anh hùng-triển vọng. Tôi đã được thực hành như một vị hoàng tử. Cuộc chiến với bọn Yeerk, biết đâu, sẽ sớm kết thúc trước khi tôi thực sự vào cuộc.

Tôi là một tên ngốc.

CHƯƠNG 4

Tôi cho rằng hầu hết mọi người ai cũng biết về người Skrit Na. Nhưng nếu chẳng may bạn không biết thì để tôi nói cho bạn nghe những hiểu biết của tôi về họ.

Người **Skrit Na** là những người bàng quan hết chỗ chê, họ không thèm quan tâm những người khác trong dải thiên hà này nghĩ gì về mình. Họ không thuộc quyền kiểm soát của Đế quốc Yeerk, nhưng cũng không phải là đồng minh của chúng tôi. Họ không thèm để ý tới luật lệ, phong tục hay bất cứ cái gì hết.

Họ chỉ chăm chăm mỗi một chuyện là thu vén và sở hữu đủ thứ.

Người Skrit Na còn **bất bình thường** theo một cung cách khác nữa: trông họ cứ như hai loài khác nhau ấy. Người Skrit là những **côn trùng khổng lồ**, to gần bằng người Andalite. Họ có mười bốn chân, sáu cặp râu và có vẻ không thông minh cho lắm. Cuối đời, mỗi người Skrit dệt cho mình **một cái kén** và chui vào đó, rồi một năm sau, người Skrit sẽ biến thành người Na.

Người Na lại là một sinh vật khác hoàn toàn. Họ có bốn chân mảnh dẻ. Đôi khi họ vươn thẳng lên đi bằng hai chân, và sử dụng hai chân còn lại như đôi bàn tay. Họ cũng có một cái đầu to hình thù giống như đầu người Andalite, nhưng chỉ có mỗi hai con mắt thô lố.

Người Skrit Na hay **bắt cóc** những giống loài từ các nơi khác về - có khi để làm thí nghiệm y khoa, có khi chỉ để bay luẩn quẩn với chúng rồi thả cho chúng đi hoặc bắt nhốt chúng vào sở thú nơi quê hương Skrit Na của mình...

Như tôi nói: họ là một loài sinh vật kỳ lạ. Không ai hiểu gì về người Skrit Na hết. Còn cá nhân tôi, tôi cho rằng, ngay chính người Skrit Na cũng chẳng hiểu gì về họ sất.

Tôi cập chiến đấu cơ của mình vào mạn chiếc Skrit Na đã bị phá hỏng, bật tia máy kéo lên để giữ cho hai chiến đấu cơ khỉ rịt vào nhau.

Tàu Skrit Na quyết định buông xuôi. Theo tôi, họ nghĩ chúng tôi bị **chọc cho phát khùng** lên như vậy là đủ rồi. Người Skrit Na không thể so bì sức mạnh với người Andalite được.

Tôi nối kết ô cửa sổ tàu mình với ô cửa sổ tàu Skrit Na rồi nạy cho nó mở ra, cố hết sức để cân bằng trọng lực và để bay cùng nhịp với con tàu tù binh. Arbron đứng ngay sau lưng tôi.

Trên con tàu của người Skrit Na khói bốc lên mịt mù. Hình như có những hòm chứa hàng rải rác đó đây. Hai người Skrit vụng về đang ì ạch lê bước, dẫm bừa lên đống đồ nát. Mái trần đã **sập võng xuống** khiến tôi phải nghiêng đầu tránh, bằng không đôi cuống mắt của tôi sẽ bị lãnh đủ. Hai người Skrit khác bị bọc trong tổ kén treo lủng lẳng

trên một góc mái trần, một người đang chuẩn bị nở thành người Na.

Tôi thấy có ba người Na. Viên thuyền trưởng người Na bị ép đầu lưng vào bảng điều khiển. Trông ông ta có vẻ kinh sợ, nhưng không phải sợ tôi. Mắt ông ta long lên sòng sọc, hướng về một phía **sinh vật kỳ lạ** đang cầm trong tay một thứ vũ khí của người Skrit Na - khẩu tia Nghiệt của bọn Yeerk đã được cải tiến. Nòng súng đang chĩa thẳng vào thuyền trưởng người Na.

Sinh vật lạ kia hơi thấp hơn tôi một chút. Thật kinh dị là nó đứng được bằng hai chân. Đúng, chỉ bằng **hai chân**! Nó cũng có hai cánh tay, nhưng không dùng tới khi di chuyển. Chắn hẳn vì chúng không đủ dài.

Đầu của sinh vật lạ cũng cỡ bằng đầu tôi, nhưng tròn hơn. Hai con mắt nhỏ màu nhạt nằm ở phía trước. Bên dưới, chừng một phần ba gương mặt, có một cái lỗ hở ra theo chiều ngang.

Rất nhiều loài có cái lỗ như thế. Họ gọi đó là miệng.

Thân mình của sinh vật lạ không có lông, nhưng lại có làn da sáng **nổi gồ lên vài chỗ**. Phần da phía thân trên trắng bóc chen lẫn vài mảng màu nhạt, **lùng phùng**, và **mấp mô**. Hai cẳng chân họ được phủ một lớp da màu xanh dương, có **kết cấu thô nhám** và dừng lại **đột ngột** ngay móng guốc. Nhưng cái khiến tôi chú ý nhất là tóc tòi ra từ đầu sinh vật lạ: dài, uốn lượn, và óng ánh như những tia nắng mặt trời.

"Chao ôi, một **người ngựa**" sinh vật lạ nói, tạo âm thanh từ miệng. Nó quay tia Nghiệt về phía tôi. "Lui lại một bước nếu không tôi bóp cò đó..."

Dĩ nhiên ngay lúc ấy tôi chỉ nghe được những tiếng lào xào thôi. Phải mất vài phút chíp phiên dịch mới bắt đầu hiểu được ngôn ngữ mới (tất cả thành viên trong quân đội Andalite đều được cài đặt chíp này vào đầu). Có vài ngôn ngữ nó chẳng bao giờ dịch được. Nhưng may thay, hầu hết các loài đều hiểu được ngôn ngữ truyền qua ý nghĩ của chúng tôi, bởi vì nó hoạt động ở tầm mức vượt quá những từ ngữ đơn thuần.

"Cẩn thận, hỡi người bạn Andalite," thuyền trưởng người Na nói. "Sinh vật giống cái này là một **con thú hung tợn**! Tốt hơn hãy giết cô ta đi. Tốt hơn nữa hãy để chúng tôi nhốt cô ta lại. Đúng đúng, đó là cách tốt nhất. Ngay khi các anh vô tình bắn trúng vào tàu chúng tôi, cô ta liền vùng dậy và cướp vũ khí của tôi. Thật hoang dã và nguy hiểm hết sức."

Chíp phiên dịch dễ dàng chuyển ngữ tiếng Na. Nhưng tôi chẳng buồn lưu ý đến ông ta. Ai mà chẳng biết người Skrit Na là chúa xạo.

Viên thuyền trưởng nháy mắt với tôi, làm như tôi về phe hắn vậy. Các sĩ quan Na khác tỏ vẻ khiếp đảm. Còn những người Skrit vẫn ung dung làm những bổn phận bình thường của mình, điềm nhiên như không có gì xảy ra.

Thực lòng mà nói, tôi chẳng biết phải làm gì nữa. Tôi cũng lúng túng như người Skrit Na vậy.

Xem ra người duy nhất kiểm soát được tình hình là **sinh vật hai chân kỳ dị** kia.

<Hãy nói chuyện với cô ta,> Arbron mách nước cho tôi. <Vận dụng vẻ quyến rũ của bồ ấy>.

<Ừm... cho dù cô là ai... hay là cái gì, đừng bắn thứ vũ khí đó. Hãy thả súng xuống.> Tôi nói.

"Được, nhưng chờ chút! Tôi có thể nghe thấy tiếng của anh trong đầu tôi, nhưng sao không thấy anh nói." Sinh vật lạ cất tiếng hỏi tôi.

Đột nhiên chíp phiên dịch bắt được nhịp. Nó cung cấp bản dịch ngay tức thì.

<Tôi chịu trách nhiệm ở đây,> tôi nói dứt khoát. <Bỏ vũ khí xuống!>

"Ờ-ờ. Không. Tôi không nghĩ thế đâu, chú người ngựa ạ. Tôi đã quá mệt mỏi vì bị bắt cóc và bị những **con gián khổng lồ** cùng những người sao Hỏa màu xanh lá cây kéo lê đi rồi>.

<Xin lỗi! Nhưng chúng tôi đến đây để **cứu cô** mà.> Arbron nói chen vào.

<Đúng thế. Những người Skrit Na này đã đối xử không tốt với cô. Chính vì vậy mà chúng tôi bắt giữ con tàu này.> Tôi nói như dỗ dành một đứa trẻ. Rõ ràng đây là một **chủng người ban sơ**. Thậm chí còn **không có đuôi** nữa kìa.

<Những người tí hon màu xanh lá cây nào?> Arbron hỏi <Người Na có màu xám mà>.

Sinh vật giống cái nọ nheo con mắt vốn đã hẹp của mình lại. Tia Nghiệt trong tay cô ta run rẩy. "Tôi đã bắt giữ con tàu này trước khi các anh tới. Tôi và một cậu nữa. Chúng tôi chỉ là **hai đứa trẻ** thôi, điều đó chỉ chứng tỏ cho các anh thấy rằng những tên ngốc từ Sao Hỏa này không dũng mãnh lắm đâu. Cậu ta, tức người cùng bị bắt với tôi ấy, đang ở phía sau, **bất tỉnh** rồi. Nhưng tôi giật được khẩu súng này từ Twinkie kia". cô ta hất đầu về hướng viên thuyền trưởng người Na.

Chíp phiên dịch không dịch nghĩa từ "twinkie". Rõ rồi, "twinkie" đồng nghĩa với "người lạ".

Tôi ráng hết sức tỏ ra điềm đạm. <Hay là thế này vậy. Cô có thể cầm khẩu tia Nghiệt nhưng **đừng chĩa vào ai** cả, được không?>

Sinh vật nọ nhìn vào khẩu súng. "Cái này gọi là tia Nghiệt hả? Nó làm được gì vậy?>

<Nếu cô đi với chúng tôi, chúng tôi hứa sẽ đối xử với cô tử tế. Và chúng tôi sẽ đưa cô trở lại hành tinh quê hương của cô>.

"Trái Đất í hả?"

<Đó là tên của hành tinh thứ ba trong Thái dương hệ à? >.

"Phải."

<Và cô là một người Trái Đất?>.

“Loài Người. Chúng tôi là **loài người**. Tôi và cậu kia.”

<Còn chúng tôi là người Andalite. Tên tôi là Elfangor. Đây là Arbron>.

Arbron đã ra chỗ bảng điều khiển tàu Skrit Na gần nhất. Cậu ta đang lúi húi chép lại tất cả những file chương trình như Hoàng tử Breeyar đã ra lệnh.

“Tên tôi là Loren,” sinh vật lạ tự giới thiệu. “Mọi việc diễn ra thật đáng kinh ngạc. Phần đông loài người thậm chí còn **không tin** có sự tồn tại của các sinh vật lạ ngoài Trái Đất nữa kìa. Vậy mà các anh đang đứng đây. Tất cả đều là sự thật. Trừ phi tôi đang mơ.”

<Loài người cũng **mơ** à?> tôi ngạc nhiên hỏi.

“Vâng, đêm nào tôi cũng mơ.”

<Tôi cũng vậy, nhưng tôi nghĩ những giấc mơ của chúng ta rất khác nhau>.

Loren mỉm cười. Đó là điều loài Người làm bằng cách kéo hai góc miệng ra. “Có thể đúng”, cô nói. “Mà cũng có thể không.”

CHƯƠNG 5

Chúng tôi dẫn Loren về tàu mình, sau đó mới mang con người thứ hai lên. Hắn bị **ngất**. Một dòng máu đỏ tươi rỉ ra từ vết rách trên mắt trái của hắn.

<Máu đỏ hả?> Arbron la bài hãi. <Màu đỏ ư? Eo ôi, ghê quá>.

Tôi cố hành xử cho ra vẻ người lớn nhưng thành thật mà nói, cái màu của máu ấy khiến tôi lợm giọng, tôi nghĩ loài Người không đến nỗi **quá xấu xí** như người Skrit hay người Taxxon và cũng không hung hăng như người Hork-Bajir nhưng nhìn chung, trông **họ rất buồn cười**.

Tôi chưa từng bao giờ thấy loài nào đi bằng hai chân mà không cần đến đuôi để giữ thăng bằng như họ cả.

Arbron nói toạc ra điều tôi nghĩ. <Chỉ cần hích nhẹ một cái là họ **ngã lăn chiêng**. Trái Đất chắc là **hỗn loạn** lắm! Loài Người té nghiêng té ngửa, té la liệt ra đất. Chẳng trách vì sao học là giống người hạ đẳng. Chắc hẳn có bao nhiêu thời gian họ đều dùng cả vào việc cố đứng thẳng lên ấy nhỉ.>

Lúc bọn tôi sắp về đến tàu Mái Vòm thì con người thứ hai tỉnh dậy. Bọn tôi đã bỏ lại đám người Skrit Na, mặc họ tìm cách sửa chữa tàu của mình. Đó là vấn đề của họ mà, ai bảo họ bắn vào chúng tôi trước. Đúng không?

"Ự," con người thứ hai rên rỉ.

Hắn bự con hơn Loren. Có lẽ cao hơn chừng nửa tấc hay một tấc gì đó. Tóc hắn nâu chứ không vàng, lại bị cắt cụt lủn. Mắt hắn cũng nâu, không xanh màu nước biển như mắt Loren.

Loren lại gần hắn, **bẻ cong cẳng chân** lại để có thể quỳ xuống bên cạnh hắn ta. Arbron và tôi trao nhau một ánh nhìn sửng sốt. Thật chẳng ngờ cô ta có thể quỳ như thế mà **không ngã**.

"Nè, bồ tèo, không sao đó chứ?" Loren hỏi hắn.

Người kia mở choàng mắt ra rồi khép ngay lại, rồi lại mở mắt nhìn tôi trân trân. "Có chuyện gì vậy?"

Loren nhún vai. "Bây giờ chúng ta lại gặp một nhóm người lạ khác. Ai mà ngờ được ngoài không gian xa xôi này lại có bao nhiêu là loài sinh sống. Ổn chứ? Cái con gián bự đó nhai cậu coi bộ ngon lành ghê."

<Cậu không việc gì phải sợ,> tôi nói nhẹ nhàng. <Cậu đã an toàn rồi>.

Hắn cảm thấy đau và nhìn lại vết thương rỉ máu của mình. Nom hắn có vẻ bự con hơn tôi. Hắn chống tay bò nhổm lên. Tôi để ý thấy tay loài Người có vẻ mạnh hơn tay chúng tôi thì phải.

<Tôi là Elfangor. Đây là Arbron. Chúng tôi là người Andalite.

Chúng tôi sẽ mang cậu và bạn cậu trở về hành tinh quê nhà... >

Con người kia thủng thỉnh gật đầu. “Truyền tin bằng ý nghĩ. Các anh dùng **thần giao cách cảm** để nói chuyện.” Hắn nhìn chong chong vào đôi mắt cuống và cái đuôi của tôi. “Cái đuôi kia là một **vũ khí** à? Nó có tẩm thuốc độc hay chỉ dùng để chém thôi?”

Tôi cảm thấy ngay lập tức rằng tôi không mến con người này bằng Loren. Tôi chẳng ưa hắn chút nào. <Tôi đã giới thiệu tên tôi với cậu, con người à,> tôi lạnh lùng nói. <Bây giờ tôi muốn biết tên *của cậu.*>

Hắn ném cho tôi một cái nhìn **xấc xược**. Nhưng phải thú thiệt là, tôi cũng chẳng dám chắc ngôn ngữ biểu cảm bằng gương mặt kia thật sự mang nghĩa gì nữa.

“Tên tôi là Hedrick, nhưng tôi thích được gọi bằng họ hơn. Đa số mọi người đều gọi tôi bằng họ: **Chapman.**”

“Tôi nghĩ những người Andalite này khá hiền lành,” Loren nói với Chapman. “Ít ra nhìn họ cũng đỡ ghê hơn mấy loài kia. Và họ hứa sẽ... “

“Câm miệng,” Chapman quát. “Tao cóc thèm quan tâm đến ý kiến của một con nhóc”.

“Nhóc ư? Ê này, tên to xác kia. Biết ai đã giật được vũ khí sau khi con tàu ngừng bay không? Tôi chứ ai. Và ai khúm núm, co rút người lại cầu xin rủ lòng thương. Cậu chứ ai. Trời, vậy mà cậu lại **lớn hơn tôi một tuổi** cơ đấy”.

Mặt Chapman đỏ rần lên. Hắn nghiến chặt quai hàm lại. “Hành động anh hùng của mày có được tích sự gì đâu. Chúng ta vẫn cứ là tù binh. Tao cảm thấy chúng ta sẽ chẳng có cơ may cướp được súng của lũ Andalite này đâu”.

Bất thình lình, hắn chồm người về phía khẩu tia Nghiệt trong tay tôi! Không kịp suy nghĩ, tôi liền quất đuôi lên, quặp vào cổ họng Chapman.

Chapman cười ha hả. “Coi kìa? Coi chú ta hành động mới nhanh làm sao? Không kịp nhìn thấy cái đuôi chuyển động nữa đó.” Một lần nữa hắn lại thảy cho tôi một cái nhìn ngạo nghễ. “Mi nói mi là loài Andalite hả? Hừ, dù bọn mi có ăn nói lịch lãm và hứa hẹn ngon ngọt đến mấy ta vẫn thấy bọn mi nguy hiểm hơn dáng vẻ bề ngoài nhiều đó. Không gì qua được cặp mắt tinh tường của ta đâu.”

Tôi cảm thấy mình bị coi thường quá. Đó không phải là lần đầu tiên cái con người tên là Chapman này muốn **nắn gân** tôi.

<Chuẩn bị đáp xuống tàu Mái Vòm,> Arbron nhắc tôi.

Tôi thực hiện các thao tác hạ cánh, lái chiếc chiến đấu cơ vào sân bay. Dù tập trung cao độ vào công việc, nhưng tôi vẫn đang **nổi cáu**. Tôi không thích cái người tên Chapman này chút nào. Tôi không thích bị hắn nghi ngờ. Dẫu gì bọn tôi cũng vừa mới cứu hắn khỏi viễn cảnh bị nhốt trong vườn thú của người Skrit Na mà. Lẽ ra hắn phải **biết ơn**

tôi mới phải…

Nhưng biết đâu loài người là thế. Tôi từng nghe có những loài sinh vật luôn đối xử như vậy với bất cứ ai giúp họ. Họ thà chết còn hơn phải chịu mang nợ ai đó.

Nhưng dựa vào Loren, tôi phán đoán không phải tất cả loài người ai cũng xử sự theo cách đó.

Không phải chuyện của mày, Elfangor, tôi tự nhủ. *Mày chỉ có mỗi việc là mang hai con người này tới chỗ Thuyền trưởng, thế là xong.*

Nhưng, tôi đã lầm. Hai con người đó chính là vấn đề của tôi. Thực tế, tôi đã gặp rất nhiều, rất nhiều phiền phức với họ.

<Được rồi, đây là phần việc đòi hỏi phải khéo léo một chút đây,> tôi nói với Loren và Chapman.

Bọn tôi di chuyển từ khu trục trung tâm vào đến sàn tàu Mái Vòm. Cứ mỗi bước chân, sàn nhà lại nghiêng đi một góc chỉn mươi độ, trọng lực cũng thay đổi theo. Ý tôi là, khái niệm "đi xuống" ở trên trục chỉnh khác với "đi xuống" trên tàu Mái Vòm. Thoạt nghe thì thật rối rắm.

Bọn tôi hạ cánh an toàn xuống tàu *Sao Lưỡi Kiềm*. Giờ thì Arbron và tôi đang dẫn những con người đi "tham quan" tàu. Các sĩ quan phỏng vấn quá bận, chưa thể tiếp bọn tôi ngay được, còn bọn tôi thì không thể tự tiện quyết định phải làm gì với những con người này.

<Các người cứ tự nhiên đi lại dọc theo sàn tàu cong vòng này,> tôi giải thích. <Tôi biết, đi như thế này giống như đang đi trên các vách đá, nhưng trọng lực sẽ được điều chỉnh theo bước đi của mấy người.>

Arbron và tôi nén thở, dõi nhìn những sinh vật hai chân kia đang cố gắng giữ thăng bằng. Thật kinh ngạc, họ làm được.

<Họ có khả năng giữ thăng bằng thật xuất sắc,> Arbron thì thầm.

<Họ buộc phải có khả năng đó.>

Bọn tôi ra khỏi khu trục trung tâm và bước lên bãi cỏ của khu vòm. Loren rú lên.

"Tuyệt vời! Ở đây tựa như một công viên vậy. Cây, cỏ hoa. Chao ôi".

<Hành tinh của cô có những thứ này không?> tôi hỏi.

"Cũng tương tự. Cây cối của chúng tôi toàn màu xanh lá cây. Kể cả cỏ cũng vậy. **Xanh lá cây** chứ không xanh dương, hay đỏ như thế này đâu".

<Nếu cô thấy đói thì mời cô cứ tự nhiên dùng bao nhiêu tùy thích,> tôi đề nghị.

"Ăn cái gì cơ?" Chapman hỏi.

Tôi khoát một vòng rộng, hàm ý chỉ toàn bộ khu vòm. <Chúng tôi có cả thảy mười bảy loài cỏ với ba mươi mùi vị khác nhau.>

"Cỏ à? Các anh **ăn cỏ** sao?" Loren háo hức hỏi.

Chapman gật gù vẻ tư lự. "Chỉnh vì thế mà các anh có khu vòm này chứ gì? Các anh là giống ăn cỏ. Giống như là ngựa hay bò vậy. Có điều các anh không có miệng. Vậy các anh ăn bằng cách nào?".

<Chờ chút coi, các bạn ăn bằng miệng à?> Arbron nhấp nhổm hỏi.

"Chứ các anh còn có cách ăn khác sao?" Chapman lại hỏi tiếp.

<Ăn bằng **móng guốc** như bao sinh vật bậc cao khác,> Arbron

đáp. Rồi cậu ta cười khì. <Ý cậu là người Trái Đất vừa đi vừa **vục miệng** xuống mặt đất để ăn à?> Arbron nhìn tôi. <Nè, Elfangor, cảnh đó chắc trông tức cười lắm hả.>

Chapman bắt đầu mô tả cách ăn của loài Người, nhưng thật khó mà hình dung ra đầy đủ được. Nào là xiên một miếng thịt thú chết, chiên, nướng và nhét vào trong miệng... Nhưng tôi không tin họ ăn vậy đâu. Tôi nghĩ Chapman chỉ phóng đại lên vậy thôi. Sau này tôi sẽ tự tìm hiểu sự thật xem sao.

Tôi chợt như cất được gánh nặng khi Loren ngắt ngang câu chuyện khủng khiếp của Chapman để hỏi, "Anh không phiền nếu tôi cởi giày ra chứ? Chúng tôi đã bị giam cầm trong cái đĩa bay bé-như-lỗ-mũi đó lâu quá rồi. Được bước đi trên cỏ thì thật dễ chịu."

Dĩ nhiên tôi chẳng phản đối, vì tôi không mảy may có ý niệm "**giày**" là gì tuy có hiểu được ý chạy trên cỏ. Vả lại, tôi cũng đang đói ngấu.

Bỗng Loren ngồi xuống cỏ và bắt đầu rứt móng, guốc ra! Vâng, cô ấy **rứt móng guốc** ra khỏi chân mình!

<Cô đang làm gì thế? >tôi kêu lên thất thanh. <Ngừng lại ngay! Ngừng lại! Sao cô lại tự làm đau mình thế hử?>

"Cái gì? Anh đang la cái gì thế?" Loren ngơ ngác hỏi.

<Cô sẽ tự làm đau mình cho coi, và tôi nghĩ bác sĩ của chúng tôi không biết làm gì để giúp con người đâu,> tôi cảnh báo.

Loren nhìn tôi chằm chặp, hai tay giữ chân lại một chập, rồi tự dưng cô phá cười.

Đó là một âm thanh đáng báo động nhưng lại dễ chịu lạ lùng.

"Đây không phải là móng guốc, Elfangor," Loren nói. "Mà là **giày**. Anh hiểu không?" Cô tháo mấy sợi dây thừng bé tí ti và trước khi tôi kịp can ngăn, cô **rút phắt** cái guốc màu trắng ra!

<Khôônngg!> tôi gầm lên.

<Aaaahhhh!> Arbron cũng la rầm rĩ.

Nhưng Loren chẳng lộ vẻ gì đau đớn cả. Cũng chẳng chảy máu một tí teo nào. Sau đó cô bóc **một lớp da mỏng màu trắng** khỏi đầu cẳng chân, tôi nhìn trân trối vào năm cái ngón màu hồng nhỏ xíu mọc ra từ chân cô.

"Thấy không? Đây là bàn chân của tôi, chúng tôi không có móng guốc. Chúng tôi **đi giày, v**ớ phủ lên bàn chân. Thấy chứ? Chúng giúp cho đá và những vật khác không làm đau bàn chân."

Tôi bỗng cảm thấy một sự thương hại vô bờ dâng lên trong lòng mình. Phải chăng trong sự tiến hóa của loại này có cái gì đó **trục trặc**? Một loài cần phải che "bàn chân" lại để tránh bị thương? Ồ, một loài **què quặc**?

Đột nhiên, bức tranh trong óc tôi về một loài cứ **loi choi** té lên té xuống được thay thế bằng một bức tranh ảm đạm về một loài tàn tật - đi cà nhắc trên đôi "bàn chân" yếu đuối, bị tổn thương của mình và

bảo vệ chúng bằng **móng vuốt nhân tạo**.

Loren đứng lên trên bàn chân nhỏ nhắn màu hồng với những ngón ngắn lố bịch và bắt đầu chạy nhảy quanh bãi cỏ. Cô chạy không nhanh, nhưng rõ ràng cô không hề cà thọt chút nào.

Rồi tiếp theo cô làm một việc vô cùng **gây sốc**: quay đầu tới lui, quay hoàn hảo đến độ cái cổ vặn hẳn ra sau. "A ha! Chạy đi nào!" Loren la lên vui vẻ.

Nhưng tôi vẫn đứng như trời trồng. Tôi nhác thấy Arbron cũng sửng sốt không kém gì mình.

<Cô ấy làm cái.... cái gì... vậy?> Arbron hỏi rồi tự trả lời. <Là vì họ chỉ có mỗi hai con mắt thôi! Họ **quay tit** như vậy là để nhìn thấy đằng sau ấy mà!>

Tôi nhột nhạt đến độ muốn cười toán lên cho hả. Tôi phi nước kiệu và nhanh chóng đuổi kịp Loren.

"Được... giãn gân... cốt mới đã làm sao," cô nói ngắt quãng trong khi vẫn chạy.

Rồi Loren ngừng lại và ngó nghiêng xung quanh. Mái tóc óng vàng của cô bay lất phất ra sau. Một cảnh tượng đáng nhìn. Một sinh vật hai chân, quay qua quay lại **rất giỏi**.

"Tôi cứ ngỡ mình sẽ chết chắc trong cái đĩa bay đó," Loren hớn hở nói. "Nhưng hóa ra tôi lại ở đây! **Tuyệt vời.**"

<Tôi nghĩ tất cả những chuyện này thật kì lạ.>

"Đúng. Kỳ lạ mới chỉ diễn tả được một nửa thôi. Cây này đẹp ghê. Lá **màu hồng**. Thật không tin nổi."

<Nó được gọi là cây dược thảo. Nó đang trong giai đoạn thay lá. Cô có thấy cỏ trở lên xanh và ít chát hơn khi được trồng gần nó không? Điều này là do...>

Tôi ngưng bặt vì Loren đột nhiên nhảy lên va chạm và một cành thấp. Dĩ nhiên, động tác đó chẳng sai quấy gì. Nhưng sau đó cô lại bao cả hai bàn tay quanh cái cây và **đu người lên** khỏi mặt đất!

Nhiêu đó cũng đã quá thần kì. Nhưng khi cô ưỡn người tôi thấy **lớp da trắng** với vài **mảng màu nhạt** nơi thân trên của cô bỗng **lỏng ra**! Nó **phồng lên** và để lộ ra một vùng da màu hồng, rám nắng, trùng với màu mặt và cánh tay của cô.

Arbron chạy tới, Chapman lúp xúp cố đuổi theo sau.

Loren treo mình lơ lửng và cười với bọn tôi. Tôi đoán chắc là Arbron cũng đang tròn mắt ra nhìn.

<Cánh tay cô mạnh mẽ thật!> Arbron nhận xét. <Bồ có thể nhấc bổng thân mình bằng cánh tay như vậy không?>

<**Da** đó thật lạ,> tôi nói. <Nhìn như **không dính** gì với người vậy.> Loren buông tay. Ngay cả như thế cô cũng không bị ngã.

"Đó không phải là da," Chapman nói." Mà là **quần áo**. Giống móng guốc nhân tạo ỉ mà. Đó là da nhân tạo. Nó giữ cho chúng tôi ấm.>

<Cậu lạnh hả?>

“Không. Nhưng chúng tôi mặc áo quần để giữ ấm ở những nơi lạnh lẽo ý mà.”

<Tại sao các bạn lại phải ở những nơi lạnh kia chứ?> tôi hỏi. Sự tò mò đã chế ngự mối ác cảm của tôi đối với con người này.

Chapman nhún đôi vai loài người khỏe mạnh của mình, đôi vai có thể nhấc toàn bộ cơ thể lên. “Trên Trái Đất có những vùng rất lạnh. Lạnh đến nỗi ta sẽ **chết cóng** nếu như không có nhiều lớp quần áo.”

<Nhưng tại sao các bạn lại phải sống ở những nơi ấy?> tôi hỏi.

Chapman mỉm cười. Thú vị thật, tôi có cảm giác là không phải tất cả những nụ cười của loài Người đều đem lại cảm giác dễ chịu. “Chúng tôi không bỏ đi nơi khác chỉ vì thời tiết xấu. Chúng tôi thích nghi với nó. Chúng tôi nắm giữ tất cả những gì có sẵn và biến chúng thành cái lợi cho mình. Ít nhất, phương châm của tôi là: Hãy nắm bắt những gì có thể.”

Lẽ ra tôi đã hỏi cậu ta thêm, nhưng lúc đó có loa gọi Arbron tới nơi phỏng vấn. Còn tôi được lệnh mang những con người tới phòng giam giữ.

<Cái gì? Cái gì? Rời tàu hả?!> tôi kêu the thé. <Vậy nghĩa là sao? Rời khỏi tàu ư?!>

Arbron cũng chẳng vui sướng gì hơn tôi. <Ừ vậy đó. Thuyền trưởng triệu mình từ phòng phỏng vấn lên cầu trực chiến rồi bảo: "Mười phút nữa anh và *linh nhỏ* Elfangor phải có mặt ở Sân bay Ghép nối Số 7". Thế là mình chỉ còn biết nói "Vâng, thưa ngài">

Tôi đã giải hai con người tới phòng giam giữ rồi. Rồi tranh thủ lúc chờ đến lượt mình được phỏng vấn, tôi trở về khu vòm để ăn một ít. Tôi đói quá rồi. Sau đó, lúc đang định tạt qua xem Loren thế nào rồi thì tôi bị Arbron chặn lại...

<Lệnh này chắc có gì nhầm lẫn chăng,> tôi gào lên. <Tàu *Sao Lưỡi Kiếm* là nhà tôi. Chúng ta đang trên đường đi tìm những nơi bọn Yeerk định hành sự để đánh tan bọn chúng mà.>

<Ừ, ừ. Mình biết. Và bố là một đấng anh hùng. Và họ sẽ biến cậu thành một Hoàng tử thậm chí trước cả khi cậu trở thành một chiến binh nữa kìa.>

<Đấy không phải là ý của mình.> Tôi nói dối.

<Hừ, thôi nào. Tụi mình phải lên gặp chỉ huy ngay lập tức để nhận nhiệm vụ mới.>

Trong giọng nói bằng ý nghĩ của Arbron có ẩn chứa điều gì khiến tôi **cảnh giác**. <Chỉ huy của tụi mình à? Ai vậy?> Tôi hỏi.

<Còn ai ngoài Hoàng tử Chinh-chiến-**Alloran-Semitur-Corrass** nữa,> Arbron đáp.

Hai trái tim tôi như bị tụt xuống móng guốc.

Alloran! Alloran người bị **thất sủng**.

Vậy, rõ ràng nhiệm vụ này không phải là phần thưởng thuyền trưởng ban cho rồi. Alloran từng là một chiến binh vĩ đại, là một hoàng tử. Nhưng ông đã bị thất sủng. Tôi không biết vì lý do tại sao; vả lại cũng chả có ai đả động gì đến chuyện ấy. Mọi người chỉ biết rằng Alloran đã vi phạm một điều luật hay quy ước gì đấy.

Bị phái đi làm nhiệm vụ bên lề, với một hoàng tử Chinh chiến bị thất sủng thì chẳng phải là điều hay ho gì rồi.

Thật không tin nổi. Tàu *Sao Lưỡi Kiếm* này là nhà tôi. Tôi không muốn rời xa nó dù chỉ một chốc lát. Vậy mà chúng tôi phải đi, không biết bao lâu mới được quay lại. Và khi ấy, ngộ nhỡ nhờ phép màu nào đó mà chiến tranh đã **kết thúc** rồi thì sao?

<Tới Sân bay Ghép nối Số 7 làm chi vậy không biết?> Tôi lầu bầu khi đến trước cửa.

Đôi mắt cuống của Arbron đảo láo liên, tỏ điệu bộ "Ai mà biết?".

Bọn tôi mở cánh cửa Sân bay Ghép nối Số 7. Nơi đó Loren và

Chapman đang đứng trên hai chân, với dáng vẻ thấp thỏm. Sau lưng họ là Hoàng Tử Alloran.

Tôi đã thấy Hoàng tử Chinh-chiến Alloran vài lần ở trên tàu Mái Vòm này. Lúc nào trông ông cũng trầm tư mặc tưởng, tuồng như đang phiêu bồng nơi cõi tưởng tượng nào đó vậy. Tuy không thuộc tạng cao to, nhưng toàn thân ông như được đúc từ **thép cứng**. Ngay cả bộ lông màu xanh da trời cũng ánh lên như kim loại. Chỗ da thịt ở trên chi chít những vết sẹo cháy sém, sần sùi và đen sì.

Hơi xa phía sau Hoàng tử Alloran là một chiếc phi thuyền mà tôi chưa từng thấy bao giờ, treo lơ lửng cách sàn nhà bóng choáng chỉ vài xăng-ti-mét. Chiếc này lớn gấp ba lần các chiến đấu cơ thông thường. Phần thân chỉnh hình ô van dài đẹp như mơ, vươn ra phía trước. Ba động cơ ngoại cỡ xuôi về phía sau. **Ba động c**ơ chứ không phải là hai! Và sừng sững trên đầu, thanh lưỡi lê của máy cắt chỉnh - thứ vũ khí độc đáo nhất của người Andalite - cong vút lên, **sáng quắc**.

Chao ôi, quả là một kiệt tác. Tôi chưa bao giờ phải lòng một thứ máy móc nào, nhưng chiếc phi thuyền này đã **hớp hồn** tôi.

<Dường như cậu thích món đồ chơi nho nhỏ này của tôi hả, *lính nhỏ*?> Hoàng tử Alloran nhận xét.

<Tôi chưa từng thấy chiếc tàu nào đẹp đẽ như chiếc này.> tôi nói. <Trông nó cứ như... như một tác phẩm nghệ thuật vậy.>

<Tự tay ta thiết kế đấy. Ta gọi nó là *Jahar*. Đó là tên vợ ta.> Hoàng tử Alloran hãnh diện đáp.

<Thưa hoàng tử Alloran, chúng ta được giao nhiệm vụ gì thế ạ?> Arbron nôn nóng hỏi.

Hoàng tử thở hắt ra, buông từng lời chắc nịch. <Chúng ta phải mang hai con người này trở về hành tinh của họ, phải xóa sạch ký ức gần đây của họ, rồi quay về tàu *Sao Lưỡi Kiếm* ngay lập tức.>

<Vận tải hàng,> tôi ủ ê nói. Chúng tôi đã bị giao một việc vặt.

"Xin lỗi? Xóa sạch kỉ ức của tôi ư?" Loren nói. "Không ai được xóa kỉ ức của tôi hết!"

<Điều đó rất cần thiết,> tôi cố nói thật nhẹ nhàng. <Vì nền văn minh của các bạn **chưa sẵn sàng để tiếp nhận** những gì bạn đã chứng kiến ở đây. Nếu trở về Trái Đất, bạn phải **quên** đi tất cả những chuyện vừa rồi.>

Hai con người nhìn nhau. Người tên Chapman khụt khịt mũi. Loren nhăn mặt lộ vẻ phiền lòng. Ít ra điều đó tôi cảm nhận được...

<Nào, đi thôi, các *lính nhỏ,*> Hoàng tử Alloran ra lệnh. <Dẫn hai sinh vật lạ này lên tàu. Thuyền trưởng muốn năm phút nữa chúng ta phải tới vùng không gian Zero. Kể từ đó, chúng ta sẽ hoàn toàn tách khỏi tàu Mái Vòm. Mọi vật dụng cá nhân của các anh đã được chuyển vào đây cả rồi.>

Tất cả mọi người chẳng ai vui vẻ gì khi bước lên cầu thang dốc đề

chui vào chiếc *Jahar*. Hai con người mặt lạnh băng, giận dữ, có lẽ cả sợ hãi nữa. Arbron và tôi đều nghiêm trang, rầu rĩ như bị lùa vô một chuyến đi **vớ vẩn**. Hoàng tử Alloran chắc cũng chẳng cảm thấy vinh quang gì. Đường đường là một hoàng tử chinh chiến vĩ đại lại phải thực thi một nhiệm vụ cỏn con, dưới trướng chỉ có hai tên *lính nhỏ* lớ ngớ.

Điều an ủi duy nhất là *Jahar*. Bên trong tàu thậm chí còn mê ly hơn bên ngoài nữa kìa. Những phòng riêng nhỏ, nhưng sang trọng. Sàn màu xanh lá cây và xanh da trời, êm mượt như thảm cỏ chứ không cứng như thép. Vận dụng sự chi phối của trọng lực, Hoàng tử Alloran còn tạo ra một dòng thác nhỏ ở góc tàu. Nước rơi xuống một cái hồ rồi vọt ngược trở lên, xong lại ào xuống.

Hoàng tử cầm ngay bánh lái, khiến tôi và Arbron như thừa thãi, chẳng biết làm gì nữa cả. Ông cất cánh êm ru, rời khỏi sân bay ghép nối, và thoắt cái đã ra ngoài không gian đen ngòm. Bọn tôi ngước lên những ô cửa sổ, ngậm ngùi nhìn tàu Mái Vòm lần cuối.

Tàu *Sao Lưỡi Kiềm* nổi bật trên nền sáng của những vòng tròn của hành tinh thứ sáu.

"Ô, trời ơi," Loren thở gấp. "Đó là sao Thổ."

Các động cơ tàu *Sao Lưỡi Kiềm* lóe lên những dải màu xanh da trời. *Jahar* đang tăng tốc. Nhanh hơn, nhanh hơn nữa, cho đến khi nó đột ngột mất hút vào vùng không gian Zero. Tàu Mái Vòm chỉ còn như một ánh chớp nhá lên rồi phụt tắt.

"**Nhanh hơn** tốc-độ-ánh-sáng chứ?" Chapman thán phục. "Về mặt vật lý học thì không thể được."

<Đúng. Nhưng không gian Zero không bao hàm chuyện đi nhanh, mà là chuyện đi xuyên vùng phi không gian - cho nên nó được gọi là vùng không gian Zero. Sau đó ta sẽ trở về vũ trụ bình thường, nhưng đã tới một địa điểm khác,> Arbron giải thích.

"Này, nhưng sao người Andalite các anh lại giữ điều bí mật đó cho riêng mình nhỉ?" Chapman nói.

<Không hẳn,> Hoàng tử Alloran nói rầu rầu. <Nếu chúng tôi tiết lộ thì hậu quả sẽ thật khôn lường. Đế chế Yeerk sẽ thống trị muôn loài bậc cao. Các bạn thật sung sướng khi **sống an toàn** trên một hành tinh đơn giản, xa xôi. Dải thiên hà chẳng còn là nơi yên ổn nữa rồi.>

Hoàng tử Alloran nạp tên đích đến vào máy tính. Chúng tôi sẽ thực hiện một cú nhảy gọn gẽ từ vùng không gian Zero xuống Trái Đất. Nhưng di chuyển trong vùng Zero không phải lúc nào cũng chính xác. Nếu may mắn, chúng tôi sẽ xuống cách Trái Đất **một triệu dặm**. Một cuộc hành trình dài vài ngày là ít.

<Hãy thu xếp cho khách lạ đi, các *lính nhỏ*,> ông Alloran ra lệnh.

<Thưa hoàng tử, sau đó cho phép tôi được sử dụng máy tính chứ ạ?> Arbron hỏi. <Tôi có đĩa copy phần mềm tải từ tàu Skrit Na và

tôi nghĩ nó có điều gì **rất lạ**.>

Trong một thoáng, Alloran không nói năng gì cả. Ông nhìn đăm đăm vào khoảng không, chẳng nhìn ai. Ít nhất là không nhìn ai trong phòng.

<Thưa ngài...,> Arbron lại hỏi. <Máy vi tính...?>

<Cái gì? À, ừ. Máy tính. Tại sao lại không? Cứ sử dụng tất cả những gì cậu muốn,> Hoàng tử nói. <Chúng ta đang trong một cuộc hành trình **chán phèo, dài lê thê**...>

CHƯƠNG 8

Quả thật là một cuộc hành trình chán phèo dài lê thê. Chúng tôi đã ra khỏi vùng không gian Zero, đã đi được nửa quãng đường giữa những quỹ đạo Trái Đất và một hành tinh mà Loren gọi là sao Hỏa.

Chúng tôi cần phải đi qua vùng không gian bình thường; phải giữ tốc độ chậm để không làm chệch hướng thời gian quá nhiều. Nếu luôn phóng với vận tốc Cực Đại thì chỉ cần vài giờ chúng tôi sẽ tới Trái Đất. Nhưng như vậy, ở đó **nhiều năm** đã trôi qua rồi...

Tôi chẳng có việc gì làm cả. Rảnh rang hết sức luôn. Hoàng tử Alloran hết suy nghĩ miên man bên bánh lái lại trốn biệt vào phòng riêng. Arbron hình như đã khám phá ra cái gì đó nên cứ chúi mũi vào máy tính, như thể bị **đóng đinh vào bàn phím** ấy.

Cứ hễ tôi hỏi Arbron đang làm gì thì cậu ta lại nhấm nhẳng. <Đang lần tìm manh mối của một **điều huyền bí**.>

Thôi thì, tôi dành thời gian bên hai con người vậy - phần lớn là với Loren. Chapman cũng đăm chiêu y hệt Hoàng tử Alloran. Hắn đứng bên cửa sổ cạnh Loren và nhìn ra hành tinh màu xanh da trời pha trắng.

Loren làm động tác mà cô gọi là "**ngồi**". Mới đầu trông thấy thực tức cười, nhưng với sinh vật hai chân thì đó là chuyện bình thường.

"Những khoảng nâu và xanh lá cây là đất liền," Loren giải thích. "Phần màu xanh da trời là biển. Nước. Anh có thấy mảng màu trắng ở dưới cùng không? Đó là băng. Nó được gọi là Nam Cực. Một nơi lạnh kinh khủng."

<Đó là loại băng gì vậy? Carbon dioxide đông lạnh hả? Hay là mêtan?>

"Nước. Chỉ là nước đông lạnh thôi."

<À. Ra thế. Hay quá há. Thế cô sống ở đâu?>

"Nè nhìn lục địa bên kia kìa. Phía nữa trên bên trái ấy. Anh thấy lằn phân chia ngày và đêm chưa? Tôi sống trên đường thẳng ấy đấy." Loren bật môi. Môi là một phần của miệng. "Mẹ tôi chắc **chết vì lo lắng** mất. Tôi đã đi biệt bốn ngày nay rồi."

Chết ư? Con người **chết vì cảm xúc** à? <Ừ, nhưng cô cũng sắp trở về nhà rồi. Mẹ cô sẽ hết lo thôi. Có lẽ bà ấy không cần phải chết.>

Loren mỉm cười. "Đó chỉ là một cách nói thôi."

Đột nhiên, tôi nhận thấy trong mắt Loren có những **giọt nước** sáng lấp lánh.

"Anh cũng có người mẹ ở nhà chứ? Bà ấy có lo lắng cho anh không?".

Tôi cảm thấy chạnh lòng khi nghe nhắc đến cha mẹ mình.

<Tôi nghĩ bà ấy cũng lo lắm, nhưng cha tôi thì không. Ông ấy cũng từng theo nghiệp nhà binh, ngay từ hồi trẻ. Nhưng, khi ấy, chúng tôi sống thanh bình. Tôi đoán họ sợ tôi bị thương hay hy sinh.>

"Chúng tôi cũng có một cuộc chiến tranh," Loren trầm ngâm. "Đó... là điều xảy ra với cha tôi. Ông ấy đi lính. Dù không bị giết hay bị thương, nhưng sao ông.... lạ lắm... Tôi không hiểu. Sau khi trở về, có lẽ vì **không thể hòa nhập** được thực tại... nên ông bỏ đi."

Tôi thấy đôi mắt phụ của Hoàng tử Alloran hấp háy hướng về Loren. Chắc đó là lần đầu tiên ông lưu ý đến cô.

<Các bạn mà cũng có chiến tranh à?> tôi hỏi. <Nhưng các bạn không đi chu du trong không gian. Vậy các bạn đánh nhau với ai?>.

Chapman bỗng dưng trờ tới, nói xen vào. "Chúng tôi đánh đấm lẫn nhau." Hắn nói và híp một con mắt lại. "Vậy là cha mày 'tửng' rồi hả, Loren? Lại một kẻ bại hoại nữa hả? Nhưng tao nghĩ cũng khối người chẳng thấy xi nhê gì."

Mắt Loren mở trao tráo, rồi quay qua Chapman.

Nhưng người lên tiếng trước lại là Hoàng tử Alloran. <Con người kia, cậu đã từng ra trận lần nào chưa?> Ông hỏi Chapman.

"Tôi á? Không. Chiến tranh chấm dứt lâu rồi mà."

<Thế thì im đi, đồ ngu. Những người từng xông pha khói lửa mới có quyền nói. Còn những tên chưa hề nếm mùi chiến trường thì biết gì mà nói.> Xong, ông nhìn thẳng vào Loren. <Có những người ra trận về rồi mà vẫn chưa về.>

Hoàng tử Alloran quay cuống mặt trở lại bánh lái, không nói thêm gì nữa. Chapman co rúm lại, nhưng vẫn có vẻ bị kích động.

Thật tình, tôi cũng cảm thấy nao nao. Hoàng tử Alloran ngụ ý điều gì vậy? Tôi chưa bao giờ nghe nói chiến binh Andalite về nhà lại không thể hòa nhập với đời như lời Loren; hoặc "bại hoại" như lời Chapman. Vì sao ông Alloran lại có vẻ cảm thông đến thế nhỉ?

"Nhân đây...," Loren gợi ý, "Hãy cho tôi biết đi. Khi bị **xóa sạch kí ức**, tôi sẽ không nhớ gì hết về những điều này, kể cả về anh nữa phải không?"

Tôi im re. Biết nói gì đây?

"Thôi. Tôi không quấy quả anh nữa," Loren nói. "Anh đang mang chúng tôi về nhà. Anh đã cứu chúng tôi khỏi bọn Skritchy Noses. ".

<Skrit Na,> Tôi chữa lại.

<Tôi biết. Đùa thôi mà. Nhưng có lẽ chẳng đáng buồn cười nhỉ." Loren nói.

<À, ra là một câu khôi hài. Arbron thỉnh thoảng cũng bông lơn.>

"Nhưng còn anh thì không?" Loren hỏi.

<Tôi nghĩ mình chẳng có óc tiếu lâm.>

Loren hất đầu, mái tóc vàng óng ánh lên thật đẹp. "Không sao. Tôi thích những cậu trai nghiêm nghị. Tôi nghĩ đằng nào kí ức của tôi

cũng bị tẩy sạch, nên chắc là không hại gì nếu tôi hỏi thế này: Tại sao anh **không có miệng**?"

Chapman như bừng tỉnh khỏi cõi mơ. Hắn nhập cuộc trò chuyện. "Loren, hỏi vậy làm sao anh ta trả lời được? Anh ta không có miệng nhưng chúng ta lại có. Vậy tại sao chúng ta lại có miệng? Hỏi ngớ ngẩn. Tôi có câu hỏi này hay hơn." Hắn nhìn tôi thao láo, mới đầu vào cặp mắt cuống sau đó vào cặp mắt chỉnh của tôi - làm như hắn không thể quyết định xem nên nhìn vào đâu ấy.

"Này, Elfangor, hình như các anh đã quên béng một điều quan trọng. Anh có biết, với những kĩ thuật này ở Trái Đất chúng tôi có thể kiếm bao nhiêu tiền không? Tôi thấy anh có thể đòi hỏi bất cứ cái gì đấy!"

Giờ đến lượt tôi cười bò. <Chúng tôi biết làm gì với tiền Trái Đất chứ?>

Chapman nhún vai. <Thôi, quên tiền đi. Thế còn quyền lực thì sao? Chỉ cần búng ngón tay thôi tất cả tổng thống và thủ tướng trên Trái Đất sẽ phải xếp hàng mong ngóng chúng ta. Chúng ta có thể đặt ra các luật lệ..."

<Chúng tôi là người Andalite, chứ không phải là người Yeerk.> Tôi nói gay gắt. <Chúng tôi không thích áp đặt luật lệ lên bất cứ loài nào...>

<Phải đúng nó rồi. Đúng nó rồi. Elfangor> Arbron chợt reo lên. ĐÓ là những lời đầu tiên của cậu ta sau hai ngày cấm khẩu, chết dí trên bàn phím máy vi tính…

Tôi lại gần Arbron. Thoát khỏi Chapman mới nhẹ nhõm làm sao. Hắn làm tôi chán ngấy. Hắn khác hẳn con người tên Loren...

<Cái gì vậy?> Tôi hỏi khi đứng bên Arbron. Mắt tôi nhắm sượt qua đầu cậu ta, cắm mắt vào màn hình. Một trường năng lượng sáng lòa, với những tia cực mạnh tỏa trong không gian ba chiều. Nhưng những tia chói lại mở rộng ra tận vùng không gian Zero...

Thật không thể thế được. Một hình ảnh giả, một ảo giác chăng?.

Arbron nói mà chỉ quay cuống mắt về phía tôi. <Mình tải cái này xuống từ máy tính của tàu Skrit Na đấy. Nó đã được mã hóa nhưng mình đã bẻ được khóa. Mình xem nhật kí bay của con tàu. Chỉ rặt những thứ tầm phào. Nhưng hôm qua, mình thấy cái này. Mình đã cố tìm hiểu, bởi vì bồ coi này, không hẳn bộ đọc cảm biến luôn đúng. Nhưng giờ mình nghĩ mình đã nắm bắt được, đã biết nó là cái gì rồi.> Rồi Arbron quay qua nhìn thẳng vào mặt tôi. <Elfangor, mình chắc chắn hình này là thực.>

Chúng tôi giương mắt nhìn nhau hết mấy giây. <Không thể thế được,> tôi thảng thốt. <Trừ phi....> Một luồng điện tê buốt chạy dọc sống lưng tôi. <Alloran! Hoàng tử Alloran! Thưa, ngài nên xem cái này.>

Hoàng tử Alloran rời bánh lái, sải bước kiệu đến chỗ chúng rôi.

<Gì thế, các *lính nhỏ*?> Ông nói vẻ mệt mỏi. Nhưng chợt cuống mắt ông dán vào màn hình, bắt đầu đắm mình vào những dữ kiện được hiển thị. <Máy tính, hãy kiểm tra chéo các file lưu hình!> Hoàng tử Alloran ra lệnh rồi nói với tôi và Arbron. <Chắc hẳn máy có lưu nhiều hơn!>.

Hồi sau điều đó nghiễm nhiên xuất hiện trên màn hình…

Một hình cầu hoàn hảo màu trắng, thoạt có vẻ vô hại, thậm chí tẻ ngắt. Tuy nhiên đó là thứ nguy hiểm nhất, một loại vũ khí khủng khiếp mà không loài nào có thể sáng tạo ra được cũng như không bao giờ có thể phá hủy được...

Nhìn thấy nó, chúng tôi ngẫn người ra, thất kinh. Máy tính tái hiện lại nhật kí của tàu Skrit Na…

Vũ khí khủng khiếp đó được giấu ở một hành tinh có tên là Trái Đất. Bị vùi sâu dưới lòng đất, tại một nơi hoang vắng toàn cát. Đè lên trên nó là một kim tự tháp khổng lồ…

Nó đã bị chôn giấu năm vạn năm rồi, ở một hành tinh tầm thường, cách xa dải thiên hà. Nhưng bây giờ nó lại tái xuất hiện…

“Này, có chuyện gì xảy ra với các anh vậy?” Loren e ngại hỏi. “ Bộ các anh vừa mới gặp ma hả?”.

<*Vòng xoáy thời gian*!> Arbron thì thào. <Tôi tưởng nó chỉ là một truyền thuyết thôi chứ.>

<Con tàu Skrit Na thứ hai!> tôi hét lớn, đột nhiên hiểu ra sự thật. <Người Skrit Na đã đào nó lên và chất lên con tàu thứ hai - chiếc tàu đã tẩu thoát vào vùng không gian Zero!>

Tối liếc qua Hoàng tử Alloran. Thật kì lạ, ánh mắt ông ánh lên những tia vui mừng nghiệt ngã. <*Vòng xoáy thời gian*! Đã bị cất giấu vạn năm. Do người Skrit Na đào lên. Vũ khí giết người bậc nhất trong lịch sử thiên hà... và không ai khác ngoài chúng ta phải đi đoạt nó về.>

Hoàng tử Alloran trẻ lại cả mười tuổi. <Elfangor! Arbron! Hãy xem lại nhật kí tầu Skrit Na. Chúng ta cần biết con tàu thứ hai đã chạy đi đâu! Ngay bây giờ!>

Nói rồi Hoàng tử Alloran hướng qua Loren và Chapman. <Xin lỗi, những người lạ. Nhưng chúng tôi không thể đưa các bạn thẳng về nhà được. Chúng tôi không được để mất thời gian. Thiên hà đang lâm nguy!>

Arbron nhìn tôi và truyền một ý nghĩ riêng tư. <Mình nghĩ cả hai đứa mình vẫn còn cơ may trở thành anh hùng đấy.>

CHƯƠNG 9

Arbron và tôi rã phần mềm tải từ tàu Skrit Na thành từng mảnh. Trước khi dịch tới phần không gian Zero, trong tâm trí chúng tôi đã biểu hiện một đích đến: Một trong những hang cùng ngõ hẻm của vũ trụ - nơi mà bất cứ người Andalite nhạy cảm nào cũng đều né tránh…

Đó là xứ Taxxon…

Hoàng tử Alloran nhóm họp khẩn cấp với Arbron và tôi…

<Điểm đến của chúng ta là xứ Taxxon,> Hoàng tử Alloran nói, <Nếu người Skrit Na không mang *Vòng xoáy thời gian* tới đó thì có lẽ họ không biết trong tay mình có thứ gì. Xét theo cách suy nghĩ của người Skrit Na: Họ thấy một loại năng lượng lạ thì cứ lấy cắp đã, rồi sau hẵng tỉnh.>

<Tôi đồng ý, thưa ngài,> Arbron nói. <Nếu biết mình có *Vòng xoáy thời gian* thì có khả năng họ sẽ làm một trong hai điều kiện: tiến thẳng tới thế giới của bọn Yeerk để bán, hoặc mang về quê nhà sử dụng...>

"Hey!" Chapman chen ngang. "Các anh bày đặt truyền tin bằng ý nghĩ và gạt tụi này ra rìa hả? Tôi đâu phải là thằng ngu."

<Chuyện này không liên quan đến hai người,> tôi nói cộc lốc…

Chapman đứng lên và tóm lấy vai tôi. Tôi cong đuôi lên thủ thế. Không một người Andalite nào lại đi nắm vai một người khác cả....

Chapman cười thô thiển. "Đừng hòng dọa tôi. Tôi biết các anh có thể giết chết cả hai chúng tôi. Nhưng bản tính các anh không phải vậy. Kéo lê chúng tôi khắp dải thiên hà mới là kiểu cách của các anh."

<Chúng tôi đang gặp trường hợp khẩn cấp,> tôi nói. <Xin lỗi vì không thể đưa các bạn thẳng về Trái Đất được. Tuy nhiên...>

"Không 'tuy nhiên' gì cả," Chapman ngắt lời. "Chuyến đi nhỏ này sẽ rất nguy hiểm. Đúng không? Các anh đang lo sốt vó. Đã bảo tôi không phải thằng ngu mà. Rõ ràng là ba người các anh đang rất căng thẳng..."

Loren đứng lên nhìn thẳng vào tôi, "Phải vậy không, Elfangor? Có đúng các anh sẽ mang chúng tôi vào vòng nguy hiểm?"

Tôi quay mặt về phía Hoàng tử Alloran. Ông gật đầu nhè nhẹ cho phép tôi nói…

<Phải, Loren,> tôi thừa nhận. <Chúng ta sẽ gặp nguy hiểm khủng khiếp. Nếu chúng tôi bị bắt thì cả hai sẽ bị giết hoặc bị bắt làm nô lệ.>

Mắt Chapman nảy lửa. "Các anh lôi chúng tôi vào vòng chiến mà không cho chúng tôi biết điều gì đang xảy ra hả? Sự công bằng của người Andalite là thế ư?"

Tôi định bảo sinh vật nọ im mồm đi thì Hoàng tử Alloran đã lên

tiếng…

<Hai người lạ các bạn có quyền biết mình bị lôi đi đâu. Chúng ta sẽ đến hành tinh của những sinh vật là đồng minh của bọn Yeerk. Bọn Yeerk là loài sống kí sinh, tiếm quyền kiểm soát cơ thể và trí óc của những loài khác. Người Taxxon bị làm nô lệ theo cách này. Nhưng mà do tự nguyện...>

Tôi tiếp. <Skrit Na đã khám phá ra *Vòng Xoáy Thời gian* bị thất lạc từ lâu. Đây là công cụ cho phép ta lùi lại hoặc vượt lên trước thời gian. Đó là một thứ vũ khí cực kì nguy hiểm.>

"Tại sao nó lại là một thứ vũ khí cực kì nguy hiểm?" Loren hỏi…

Nhưng Chapman đã hiểu ra. "Ô. Nếu có nó ta có thể quay ngược thời gian và thay đổi lịch sử xóa tên mi khỏi hiện tại. Ta có thể giết chết cha mẹ mi trước khi họ sinh ra mi. Mi sẽ không bao giờ tồn tại." Hắn cười toe toét. "Ngon lành hơn, ta có thể lui thời gian lại, trở về thời tiền sử và tìm những người tổ tiên xa xưa nhất của loài người rồi giết họ luôn. Thế là chẳng có loài người trên cõi đời. " Chapman cười man dại. "Tôi biết vì sao các anh lo sút móng vó lên rồi. Nếu bọn Yeerk có cái này thì, bái bai người Andalite."

Tôi ghét sinh vật này quá đi. Cho dù hắn chỉ là một loài bậc thấp tôi vẫn ghét hắn. Tôi dí mặt mình vào mặt hắn, vươn đuôi lên ở vị trí dọa nạt. <Anh nên biết điều, con người à. Nếu bái bai người Andalite, thì chẳng sớm muộn gì cũng sẽ bái bai loài người luôn. Anh biết ai có thể ngăn chặn bọn Yeerk, không cho chúng làm bá chủ mọi chủng loài nhạy cảm trong dải thiên hà này không? Chúng tôi chứ ai.>

"Có lẽ số tôi đen đủi nên mới phải đi cùng những người kì cục như các anh." Chapman hỉ mũi. "Sao tôi lại bị bọn Yeerk bắt nhỉ? Nghe chừng họ là kẻ chiến thắng thì phải."

Thật kinh ngạc quá chừng. Hoàng tử Alloran phá lên cười. <Con người à, tốt hơn anh nên hy vọng điều ngược lại, rằng mình không sa vào tay bọn đó. Tôi từng chứng kiến điều bọn Yeerk đã làm với những hành tinh bị chiếm đóng. Tôi đã có mặt khi bọn Yeerk cướp thế giới của người Hork-Bajir. Hãy cầu nguyện tất cả các thần linh của anh đi, con người, cầu cho bọn Yeerk đừng bao giờ tràn lên thế giới của các anh.>

Tôi liếc nhìn Arbron. Cậu ta cũng ngạc nhiên không kém gì tôi. Hoàng tử Alloran đã có mặt khi thế giới Hork-Bajir diệt vong sao?.

Sự diệt vong của người Hork-Bajir là một thảm hoạ nghiệt ngã nhất trong cuộc chiến giữa chúng tôi với người Yeerk. Bây giờ người Hork-Bajir là những chiến binh nô lệ của Đế chế Yeerk, bởi vì chúng tôi đã không cứu được họ…

<Một phút nữa sẽ chuyển sang vùng không gian bình thường,> máy tính thông báo không chút xúc cảm…

<Được,> Hoàng tử Alloran nói, rồi truyền lệnh cho tất cả chúng

tôi. <Chúng ta sắp ra khỏi vùng không gian Zero, tiến gần đến xứ Taxxon rồi. Khu vực đó sẽ dày đặc tàu của bọn Yeerk. Chiếc *Jahar* có vỏ bọc rất hoàn hảo nhưng chúng ta vẫn có thể bị phát hiện. Kể từ bây giờ, chúng ta trong tình trạng báo động cao nhất.>

<Kế hoạch gì?> Arbrin hỏi hộp hỏi. <Chúng ta sẽ làm gì?>

Hoàng tử Alloran cười. <Kế hoạch ư? Chúng ta sẽ dò tìm tàu Skrit Na. Nếu nó đã hạ cánh thì chúng ta cũng đáp xuống và đoạt lại *Vòng xoáy thời gian*. Tất nhiên, cứ để diện mạo Andalite thì lộ liễu quá. Cho nên.... >

<Đáp xuống xứ Taxxon ư?> Tôi thất kinh hỏi. <Ý ngài là thưa... ngài dự tính chúng ta sẽ phải biến hình thành người Taxxon?>

Hoàng tử Alloran nghiêm khắc nhìn tôi và Arbron. <Hai *lính nhỏ*, các anh phải lớn nhanh nhanh lên. Tôi cần có những chiến binh thực sự ở bên mình. Các anh đã sẵn sàng trở thành chiến binh chưa vậy?>

Là một *lính nhỏ*, tôi vẫn nằm mơ mộng phút giây này, mơ đến lúc mình được kêu gọi đem lòng dũng cảm ra cứu giúp nhân dân. Trong trí tưởng tượng, tôi luôn hình dung ra thời điểm này với niềm tự hào, không chút sợ hãi…

Vậy mà bây giờ, khi giấc mơ trở thành hiện thực, tôi lại cảm thấy bất ngờ và sợ chết khiếp…

Xứ Taxxon! Vùng đất của ác mộng…

<Chúng tôi đã sẵn sàng, thưa hoàng tử Alloran> tôi gân cổ nói, ráng hết sức tỏ ra can đảm. <Chúng tôi đã sẵn sàng trở thành những chiến binh của ngài. Chúng tôi quyết không chùn bước>.

Tôi nhìn Arbron. Gương mặt cậu ta dù cũng đang xanh mét, nhưng rõ ràng là đang cố giấu một nụ cười…

Arbron biết tỏng tôi nói dối...

CHƯƠNG 10

Đột nhập vào xứ Taxxon!

Được ngụy trang cẩn thận, tàu *Jahar* trở nên vô hình và có thể đánh lừa được bất cứ bộ cảm biến nào. Tuy nhiên, bộ cảm biến tầm gần trên một tàu Yeerk nào đó có thể quét trúng nó. Không thể để *Jahar* đáp xuống hành tinh này…

Chúng tôi cần một nạn nhân.

Kia rồi, "nó" đang lừ đừ di chuyển ở đằng xa, bên kia mặt trăng thứ ba của thế giới Taxxon. Một con tàu vận tải đang tiến vào hệ thống. Như vậy có nghĩa là nó đang chuẩn bị đáp xuống bề mặt của xứ Taxxon. Hoàn toàn khớp với điều chúng tôi cần…

Cái khó là phải khống chế con tàu - phải bắt nó ngừng lại mà không gây hư hại gì hết…

<Cần phải nhắm cực kỳ chính xác> ông Alloran nói. <Ai trong hai anh bắn giỏi hơn?>

Tôi muốn nhận là mình, nhưng thừa biết Arbron trội hơn. Chúng tôi không được phép sai trật lúc này, vì vậy tôi đáp <Arbron là người đã bắn hạ tàu Skrit Na.>

Hoàng tử Alloran gật đầu. <*Lính nhỏ* Arbron, chúng ta cần nhắm bắn một động cơ và phải giữ cho động cơ kia vẫn hoạt động. Tuyệt đối không để xảy ra bất cứ vụ nổ xui xẻo nào đó nha.>

Arbron đặt tay lên bảng điều khiển máy cắt. Tàu chở hàng của bọn Yeerk đang ở cách chúng tôi hai ngàn dặm. Động cơ mục tiêu dài khoảng mười hai mét…

Arbron nạp dữ liệu vào hệ thống ngắm bắn và cẩn thận điều chỉnh máy tính trong khi chúng tôi - Alloran, tôi và hai con người - đứng ngó.

Âm thanh xèo xèo vang lên khi máy cắt phát hỏa. Một tia sáng màu xanh lá cây nhạt xé toang màn đêm đen. Trên màn hình, ở chế độ phóng lớn năm trăm, chúng tôi thấy vỏ bao động cơ gần thân tàu Yeerk nhóa lên ánh đỏ và xanh lá cây.

<Bắn tuyệt lắm!> Hoàng tử Alloran trầm trồ. <Chúng sẽ phải mất nửa tiếng để xem xét chuyện gì xảy ra và định dạng lại kiểu bay với một động cơ. *Lính nhỏ* Elfangor, lẹ lên!>.

Tôi nhấn nút tăng tốc, *Jahar* phóng vượt lên trước rồi hạ xuống gần con tàu vận chuyển bị thương. Chúng tôi áp sát dọc theo mạn tàu, trước khi bị nó nhận ra.

<Phong tỏa thông tin liên lạc của chúng> Alloran ra lệnh. Mấy ngón tay tôi run rẩy bấm lên bề mặt phẳng lì của bàn phím tác chiến.

Đây là lần thứ hai tôi đột nhập tàu lạ. Đáng lý ra điều đó phải khiến tôi cảm thấy mình là một tay lão luyện, nhưng đây đâu phải là

một con tàu Skrit Na dớ dẩn - nó là tàu của bọn Yeerk. Chúng tôi chẳng thể đoán trước mình sẽ chạm trán với ai. Với tụi Mượn xác Hork-Bajir? hay với bọn Mượn xác Taxxon? hoặc cũng có thể là một loài hung tợn nào đó đã bị bọn Yeerk tẩy não?.

<Một lời khuyên> Hoàng tử Alloran dặn. <Đừng quên rằng trong não của bọn Taxxon còn có những tên Yeerk đang ẩn náu. Nên nhớ, các anh sẽ đối mặt với tụi Yeerk chứ không phải với bọn Taxxon đâu.>

Hoàng tử Alloran, Arbron, và tôi tiếp cận cửa sổ, chờ nó mở bung ra. Trong tay chúng tôi lăm lăm khẩu máy cắt đang ở cấp độ ba. Mỗi máy cắt có sáu cấp độ năng lượng. Cấp độ một có thể làm choáng một sinh vật nhỏ trong vòng vài phút. Cấp độ sáu có thể khoét một lỗ to tướng, sâu ba mét vào một khối hợp kim đặc. Cấp độ ba không giết chết hầu hết các sinh vật, nhưng có thể quật chúng xỉu trong nhiều giờ liền…

Trong lúc rình kẻ thù, tôi chật vật nhớ lại những gì thầy Sofor đã dày công truyền đạt cho mình về thuật chiến đấu. Nhưng tôi thề là mình không còn nhớ lấy một từ. Có thể Hoàng tử Alloran bình tĩnh, nhưng tôi thì không chắc.

<Hãy nhớ, đừng giết hết bọn chúng> Alloran nói. <Chúng ta cần phải thu nạp chúng nữa đó.>

“Chúc may mắn.” Loren nói.

Cửa sổ bỗng bật ra.

Bùùùmmmm!.

Không đợi khói tan, chúng tôi nhào lên tàu Yeerk. Bọn Taxxon!.

Nếu bạn chưa bao giờ đụng độ với một tên Taxxon thì để tôi tả cho bạn biết. Nhìn gần nó là một quái vật kinh tởm, một cục hình ống dày cui trông như chiếc bít tất dài ba mét. Một hàng chân hình nón có kim sắc nhọn chĩa ra tua tủa. Một phần ba thân trên nhỏng thẳng đơ, với những hàng chân nhỏ hơn tạo thành những bàn tay hai hoặc ba ngón bé tí…

Lại thêm một hàng mắt đỏ gày, mỗi con như một hố chất lỏng đông. Bên trên đỉnh là vòm miệng, một lỗ tròn viền quanh bằng những cái răng đỏ lởm chởm…

Có nửa tá sinh vật ghê hồn như thế đang bao vây chúng tôi. Trong khoảnh khắc, ai nấy như tê liệt. Chắc là bọn Yeerk quá bất ngờ, không nghĩ người Andalite lại xông vào tàu mình, ngay trên đường quỹ đạo của thế giới Taxxon…

Sau đó tất cả cùng bừng tỉnh!.

Bên trái, một tên Taxxon đang cầm khẩu tia Nghiệt nhắm thẳng vào tôi.

<Aaaahhh!> tôi rú lên và bóp cò khẩu máy cắt.

Ssssaaaapppp!!.

Tên Taxxon sụm xuống.

Sssaaapppp!! Ssaaaapppp!!.

Hai khẩu máy cắt khác đồng loạt rung lên.

Păng chiu! Păng chiu! Păng chiu!.

Đến lượt những khẩu tia Nghiệt lên tiếng.

Không khí đột nhiên nóng rực như trong lò nướng. Những làn tê sốc phát ra từ vũ khí bao trùm toàn bộ lòng tàu. Những màn hình vụt tắt. Những bàn điều khiển plastic vỡ vụn. Những ánh chớp nhá liên hồi, những tia sáng từ các ống dẫn điện phía trên đầu nổ lốp bốp.

<Ngừng bắn> Hoàng tử Alloran ra lệnh. <Chúng ta phá hủy con tàu mất thôi!>.

Đằng sau tôi, một tên Taxxon đang lăm lăm khẩu tia Nghiệt.

Không dừng lại ngay suy nghĩ, cứ thế tôi vụt thẳng đuôi lên. Lưỡi dao ở chót đuôi khua vạt không khí, lia ngọt xớt qua cánh tay tên Taxxon. Một khúc thịt lăn phầm phập xuống bong tàu, vẫn còn nắm lấy tia Nghiệt.

“Wwwhhhooooaaa” tên Taxxon ré lên.

Giờ chỉ còn hai tên Taxxon vẫn đứng. Biết mình sẽ bị xơi tái, chúng bèn quay lưng co những ống chân hình nón bỏ chạy. Khi đó, dẫu có tên Yeerk quỷ quyệt ở trong đầu nhưng bản năng man rợ của người Taxxon vẫn không mất đi mất. Vừa chạy chúng vừa cúi xuống rứt những mảng thịt ra khỏi đầu các bạn đồng hành đã chết của mình. Taxxon là thứ ăn thịt đồng loại. Chẳng phải là loài tử tế gì. Theo tất cả những gì tôi biết về chúng thì, ngay cả tên Yeerk trong đầu tên Taxxon cũng không thể chế ngự được thói phàm ăn quá đáng đó.

<Xong rồi!> Arbron khoái chí la. <Chúng ta đã chiếm được được tàu rồi!>.

<Im đi, tên nhóc ngu ngốc.> Hoàng tử Alloran nạt.

Ông đã đoán trước vì sao tụi Mượn xác Taxxon tháo chạy. Chúng không muốn chường mặt ra khi có nguy hiểm cận kề.

Và qua màn khói bốc lên từ những bàn điều khiển cháy xém, điều nguy hiểm đó đã hiện ra.

Cao hơn hai mét. Cổ tay, cùi chỏ, đầu gối, và đuôi lia chĩa đầy những lưỡi dao bén sắc. Hai, ba cái sừng thô kệch nhoi lên trước bên trên cái đầu quái chiêu như đầu rắn.

Tụi Hork-Bajir!.

<Ô là la> Hoàng tử Alloran nói. <Đã lâu rồi ta chưa nghênh chiến với tên Hork-Bajir nào. Để hai đứa to bự ở giữa cho ta>.

Vậy là phần tôi và Arbron mỗi đứa một tên Hork-Bajir.

Hai tên Hork-Bajir trưởng thành, trong đầu thằng nào cũng chứa một tên Yeerk xảo trá.

<Lẽ ra tụi mình phải chú tâm hơn đến những lời thầy Sofor dạy> Arbron buông một câu đùa nghiêm chỉnh.

Rõ ràng tên Hork-Bajir lâm trận ngon lành hơn tôi rồi. Lời thầy Sofor văng vẳng bên tai tôi. *Đừng nghĩ ngợi gì hết, Elfangor. Bây giờ là*

lúc hòa lẫn bài học với bản năng.

Tôi để cho ý thức mình tuột đi. Cứ mặc kệ cho vô thức tự do thế chỗ. Dường như có một luồng năng lượng tê tê đang xâm chiếm tôi. Tựa hồ như tôi đụng vào dòng điện. Như thể bị nó giật tung cả móng guốc và đuôi của tôi ra.

Tên Hork-Bajir lừ lừ tiến tới. Và tôi tung đòn.

Nhác thấy Hoàng tử Alloran bị một trong hai tên Hork-Bajir bất ngờ bọc sườn, tôi lại vung đuôi lên.

Lúc Hoàng tử Alloran bị đối thủ đạp té sấp, tôi vung đuôi lên lần nữa và lại lần nữa, cho đến khi máu tên Hork-Bajir chảy lênh láng ra sàn.

Có vẻ như cả tiếng đồng hồ trôi qua ý thức của tôi mới quay trở về. Arbron ngó tôi trừng trừng như thể tôi là một con ma. Hoàng tử Alloran gật đầu lia lịa, tựa như vừa vỡ lẽ ra điều gì đó về tôi.

Tên Hork-Bajir bị thương chỉ mạng, nằm sóng soài trong vũng máu đông của tụi Taxxon.

<Ồ không.> tôi lí nhí.

Tôi thất hồn quay gót và chạy trối chết tới cửa sổ thông qua tàu *Jahar*.

Tôi chạy và trượt té quỵ xuống như chẳng còn nơi nào để chạy nữa.

Chính lúc đó, con người tên Loren ào tới và vòng cánh tay lạ lùng quanh ngực tôi - một bàn tay cô ấn mặt tôi vào suối tóc vàng của mình.

CHƯƠNG 11

Tôi giãy giụa, cố vùng ra khỏi Loren - chợt thấy hốt hoảng và mắc cỡ vì hành vi của mình. Tôi sao vậy nè? Sao lại xử sự như một tên nhóc chứ không phải như một *lính nhỏ* vậy chứ…

Rồi tôi trông thấy Arbron.

Cậu ta bị chém một đường trên cánh tay trái. Máu tuôn xối xả. Đôi mắt chỉnh mở lớn, khiếp đảm.

Hoàng tử Alloran đang bận dọn dẹp xác tên Hork-Bajir. Bọn Taxxon bị thương bị hốt vào một căn buồng nhỏ. Ông lấy máy cắt hàn kín cửa phòng lại.

"Anh không sao chứ?" Loren hỏi tôi.

<Dĩ nhiên rồi> tôi cấm cẳn. Một cảm kinh khủng đang gặm nhấm dòng suy nghĩ của tôi. Tôi cảm thấy điếng hồn, cảm thấy mình không còn là mình nữa - mà như một người hoàn toàn khác, đang đứng dịch qua một bên nhìn chỉnh mình.

Loren để tôi một mình và quay qua Arbron. Cô xé một mảnh vải từ cánh tay áo sơ-mi của mình và quấn quanh cánh tay rỉ máu của Arbron.

Hoàng tử Alloran tới và liếc nhìn cánh tay máu me của Arbron. <Cậu sẽ khỏi thôi, *lính nhỏ*> ông nói. <Hãy trở lại trạm vũ khí. Chúng ta chỉ mới bắt đầu thôi. Chúng ta còn phải lái con chim sắt này xuống hành tinh Taxxon nữa. *Lính nhỏ* Elfangor, cầm lái. So với các chiến đấu cơ của chúng ta thì bảng điều khiển ở đây sơ sài hơn nhiều, nhưng…>.

Cả tôi và Arbron đều không cựa quậy. Hoàng tử Alloran nhìn tôi trân trân, bực tức vì tôi làm ngơ mệnh lệnh của ông. Nhưng rồi ông dịu lại ngay.

<À, đây là lần đầu tiên các cậu lâm trận. Chẳng dễ gì. Nhưng tôi cần cả hai cậu. Nào.>

Tôi gật đầu. <Vâng, thưa Hoàng tử Alloran. Tôi sẽ cầm lái>.

<Còn cô, người lạ kia> ông nói với Loren. <Hãy trở lại *Jahar*. Chúng tôi phải ra đi ít lâu. Đừng sờ mó vào bất cứ cái gì, nghe không?>

Loren quay đầu và nhìn qua vai mình. Loài Người cần phải làm thế để có thể nhìn đằng sau. Rõ ràng cô đang ngần ngừ. Cô bập môi dưới bằng hàm răng ngắn của mình.

<Gì vậy?> tôi hỏi.

Loren lưỡng lự một chút rồi nói. "Nghe này, hãy cho tôi biết sự thật. Hãy thề rằng các anh sẽ đem tôi và Chapman trở về Trái Đất".

<Dĩ nhiên chúng tôi sẽ làm. Ngay khi có thể.> tôi nói.

Loren thở dài, một âm thanh được tạo nên bằng cách thổi không

khỉ ra khỏi miệng. “Này, Chapman ấy mà, cậu ta nói chung cũng không tệ lắm đâu, nhưng...“.

<Cô không tin hắn ta à?>.

“Nếu các anh để chúng tôi ở lại tàu *Jahar*, chắc chắn cậu ta sẽ cố thử làm cái gì đó. Tôi biết rõ cậu ta mà. Tôi biết các anh nghĩ chúng tôi hoang sơ, kém cỏi nên không thể lái được con tàu của các anh hay làm được chuyện gì đó đại loại vậy. Nhưng đừng quá chủ quan quá thế. Chapman không phải tay vừa đâu”.

<Vâng, tôi xin ghi nhận lời cô.> tôi nói. <Nhưng chúng tôi có thể ra lệnh cho máy tính trên tàu không cho phép hắn làm bất cứ cái gì. Hắn không thể lái hay sử dụng thiết bị thông tin liên lạc. Sẽ ổn thôi mà.> Mắt phụ của tôi thấy Hoàng tử Alloran đang loay hoay với Arbron. <Này cầm lấy cái này. Giấu nó dưới áo của cô ấy. Hãy sử dụng nó nếu Chapman gây phiền toái cho cô. Nó đã được cài đặt cấp độ hai. Chỉ cần chĩa súng và ấn cò là xong>.

Loren cầm khẩu máy cắt tôi trao và nhét dưới áo. “Nghe này... chúc anh đáp xuống may mắn. Cho dù anh làm bất cứ điều gì ở hành tinh đó”.

Xong, Loren dúi đầu mình vào đầu tôi và áp môi vào một bên mặt tôi. Thật là một hành động kỳ khôi. Không phải là thứ người Andalite hay làm. Nhưng tôi chẳng lấy thế làm phiền.

<*Lính nhỏ* Elfangor? Khi nào thì anh có thời gian lại chỗ chúng tôi đây...> Hoàng tử Alloran chua chát nói.

<Sẵn sàng thưa ngài! Chuẩn bị cắt liên lạc với tàu *Jahar*>.

Cửa sổ đóng sập lại, đóng luôn Loren và con người kia khỏi tầm nhìn của tôi.

Cô ấy sẽ ổn thôi, tôi nhủ thầm. Tàu *Jahar* được ngụy trang tối hảo. Khi tắt động cơ, không đời nào bọn Yeerk dò tìm ra được. Vả lại Loren còn có trong tay khẩu máy cắt, phòng trường hợp người kia giở trò.

Tôi tập trung tìm hiểu bảng điều khiển của con tàu vận chuyển. Chúng được thiết kế cho hợp với bàn tay tụi Taxxon, nhưng những nền tảng cơ bản thì vẫn vậy. Tôi tính toán cách thức cập bến cảng không gian chính của thế giới Taxxon. Tôi khởi động máy, lấy tốc độ. Khi đi khỏi, tôi bùi ngùi ngoái nhìn tàu *Jahar*.

<Những con người đó làm vướng chân vướng cẳng quá> Arbron cằn nhằn. <Bộ chúng ta chưa đủ rầy rà sao mà còn phải trông nom những sinh vật hạ đẳng đó nữa?>.

<Cô ấy đang ở xa nhà một triệu năm ánh sáng, Arbron à. Lại phải chạm mặt với những loài kỳ dị mà cô ấy chưa hề biết là có tồn tại. Rồi đột nhiên lại bị ném vào một trận chiến xuyên thiên hà. Mình nghĩ cô ấy cũng dũng cảm đó chứ>.

Arbron cuối đầu vào nghiên cứu trạm vi tính của con tàu lạ. Nhưng sau đó, cậu ra bảo tôi một cách thân mật quá mức. <Này, nhân tiện

mình cảm ơn bồ đã cứu mình. Mình nghĩ bồ tiếp thu lời thầy Sofor nhiều hơn mình nghĩ đấy, đúng không?>.

<Có lẽ vậy.> tôi nói.

<Elfangor à, bồ sợ mình, nhưng có lẽ bồ còn sợ ông Alloran hơn cơ, thật ra bồ…>.

<Này, bồ ngậm mồm lại được rồi đó.>

<Mình chỉ nhắc lại là hồi nãy bồ đã xung trận tuyệt cú mèo như thế nào thôi mà. Hành xử nhanh hơn đuôi. Bồ cắt lìa đầu tên đó hồi nào vậy? Tuyệt diệu hết sức đó.>

Tôi muốn Arbron im mồm đi. Tôi ghét phải nhớ lại những gì đã xảy ra. Thật tình tôi chẳng muốn nhớ lại tí nào...

Tuy nhiên, ở một ngóc ngách khác trong đầu mình, tôi lại đang uống lấy từng lời của Arbron. Phần này đang chiếu lại trong đầu tôi từng chi tiết của trận đánh. Nó chiêm ngưỡng tôi, Elfangor, như một anh hùng.

<Lộ trình đã hiện ra chưa?> Ông Alloran hỏi tôi.

<Rồi, thưa Hoàng tử. Ba mươi phút nữa chúng ta sẽ hạ cánh>.

<Tốt, tới lúc rồi. Chúng ta cần thu nạp tên Taxxon>.

Thu nạp tức là hấp thụ ADN của một loài. Đó là bước đầu tiên của thuật biến hình ra loài đó.

Chúng tôi sẽ biến hình thành những tên Taxxon.

CHƯƠNG 12

Chúng tôi mở khoang chứa đồ của con tàu, nơi nhốt bọn Taxxon và tên Hork-Bajir bị thương khi nãy. Hoàng tử Alloran cùng Arbron đã ở trong tư thế sẵn sàng nhả tia máy cắt trong trường hợp có tên Taxxon sống sót nào nhảy xổ ra tấn công chúng tôi. Nhưng hai tên Taxxon còn đang bận bịu với những việc khác ở trong đầu.

Chúng đang cố giết hại và ăn thịt lẫn nhau. Chúng đã thanh toán xong tên Hork-Bajir bị thương.

<Can chúng ngay không chúng giết nhau hết.> Alloran ra lệnh.

Nhưng hai tên Taxxon đã vượt quá tầm kiểm soát, hoàn toàn trong cơn say máu. Thật là một cảnh tượng hãi hùng. Taxxon không có cái đuôi độc chiêu như chúng tôi hay những lưỡi dao như Hork-Bajir. Chúng chỉ được cái to xác, nghễu nghện và chỉ biết lao tấm thân nặng nề vào nhau trong khi cố đục phá bằng cái miệng tròn bạnh.

<Bọn Yeerk đã bỏ chúng rồi.> Alloran nói. <Đây là cách hành xử của bọn Taxxon khi chúng không bị mượn xác. Bọn Yeerk để mặc kệ cho bọn chúng cấu xé lẫn nhau.>

<Nhưng lũ Yeerk kia chạy đi đâu mới được chứ?> tôi hỏi.

Hoàng tử Alloran điềm tĩnh chĩa máy cắt vào bọn Taxxon rồi xả đạn ở cấp độ thấp nhất, chỉ đủ để chúng bất tỉnh.

Chúng tôi bước qua những thân xác lồm ngồm, ô đề, cẩn thận tránh dẫm quốc vào các vũng máu. Phía sau cái đám ghê tởm đó, khoang chứa hàng của con tàu chất đầy những bồn hình tròn trong suốt. Quá tối để nhìn xem trong thùng có gì.

<Máy vi tính. Ánh sáng.> Hoàng tử Alloran hô.

Đèn sáng lên, và ngay lập tức tôi thấy hối hận liền.

Khoang chứa của con tàu trải dài khoảng một trăm bộ, rộng chừng một phần ba thế, chiếm gần hết khoang là hơn chục bồn chứa những thứ loe ngoe, nhớt nhầy màu xanh lá cây.

Trong mỗi thùng bơi lúc nhúc trong chất lỏng sệt sền sệt là những con sên xám ngoét.

<Bọn Yeerk!> tôi nói.

<Có đến một ngàn đứa! Hay mười ngàn cũng nên!> Arbron nói.

<Ta đã nghi ngờ chuyện này rồi.> Hoàng tử Alloran nói. <Đây là những tên Yeerk được chuyên chở qua thế giới Taxxon. Ở đó chúng sẽ nhận thân xác. Vật chủ. Mỗi đứa sẽ được nhận một tên Taxxon.>

<Chúng ta phải làm gì với chúng đây?> tôi hỏi.

<Hàn cầu lại rồi mở cửa sổ ngoài ra.> Hoàng tử Alloran lạnh lùng nói.

Phải mất mấy giây tôi mới nhận ra ông nói gì. Nếu chúng tôi mở cửa ngoài trong khi vẫn còn ở trong không gian thì chân không sẽ hút

tất cả mọi thứ ra ngoài vào chốn hư vô lạnh lẽo. Bọn Yeerk sẽ chết tức thì.

<Thưa hoàng tử Alloran, chúng ta không thể giết hết bọn chúng.> tôi cãi và nhìn Alloran xem có phải ông đùa hay không.

Nhưng mắt ông lạnh như băng giá. <*Lính nhỏ* Elfangor, tôi đã ban lệnh rồi, anh phải tuân lệnh tôi.>

<Nhưng chúng không có khả năng tự vệ.> tôi bướng bỉnh nói.

<Chúng là bọn Yeerk. Và đây là chiến tranh. Hay anh muốn đợi cho đến khi chúng có một cơ thể Taxxon vậy?>.

Tôi chẳng biết ăn nói ra sao nữa. Tôi nhìn Arbron nhưng cậu ra làm mặt tỉnh.

<Chúng ta... chúng ta... không thể làm thế.> tôi nói. <Vậy là sai qui định. Chúng là tù binh. Chúng ta không thể! Như vậy là tàn sát!>.

<Hãy cẩn thận với những lời buộc tội đó, *lính nhỏ* Elfangor.> Hoàng tử Alloran đanh giọng. <Anh hãy còn là một tên nhóc, vì vậy tôi tha thứ cho tội hỗn láo. Nhưng chỉ lần này thôi. Anh có mặt ở đây để học hỏi, chứ không phải để chất vấn mệnh lệnh. Và một trong những điều anh cần học, chú *lính nhỏ* ngô nghê à, là chiến tranh không dung thứ những hành động anh hùng rơm vì chiến tranh là giết chóc.>

<Người Andalite không giết tù binh.> tôi vẫn ngoan cố.

Hoàng tử Alloran cười ngất. <Đó là điều người ta nhồi nhét vào đầu anh ở trường học à?> ông lại cười nữa. <Hừ, nhóc, ta học được những kinh nghiệm từ chiến trường chống bọn Hork-Bajir chứ không phải trong lớp. Để ta nói cho mà nghe: điều duy nhất có ý nghĩa là vẫn còn sống sót. Ngoài ra, *lính nhỏ* oắt con Elfangor, đã trễ cho anh tỏ ta thanh tao rồi. Máu của kẻ thù đã nhuộm đuôi anh.>

<Tôi sẽ không giết tù binh.> tôi quả quyết. <Dù đó là bọn Yeerk.>

<Ta có thể xử anh ngay lúc này vì tội bất tuân thượng lệnh đấy.> Alloran gằn giọng.

Khoảnh khắc đó dường như kéo dài mãi, chúng tôi đứng đó, mặt đối mặt. Tôi gần như nín thở. Tôi đã liều lĩnh phá tan tương lai binh nghiệp của mình, chỉ để cứu kẻ thù. Thật điên rồ!.

<Thưa ngài!> Arbron nói đĩnh đạc. <Chúng ta đã đến gần bề mặt mà bộ cảm biến của bọn Yeerk có thể nhận ra sức nóng dấu hiệu của hàng ngàn tên Yeerk bị... thổi... vào... không gian. Và bọn chúng có thể điều tra.>

Đúng thế. Có lẽ vậy. Nhưng nhiêu đó có đủ để cho vị hoàng tử thôi không ép buộc tôi nữa không?.

<Ồ, chúng ta không muốn điều đó.> Hoàng tử Alloran mai mỉa. <Chúng ta sẽ đợi cho đến khi hoàn thành phi vụ trên xứ Taxxon đã, sau đó chúng ta sẽ rời khỏi hệ thống, và tống khứ đồ bụi bặm này

đi.>

Tôi thở lại. Nhưng tôi không tự huyễn hoặc mình. Tôi đã tự mình đối kháng, trở thành kẻ đối đầu với Hoàng tử Alloran. Và tôi không chắc mình có còn tin tưởng vào Arbron nữa hay không.

<Đã đến lúc thu nạp tên Taxxon, nếu điều đó phù hợp với nguyên tắc cao quý của *linh nhỏ* Elfangor.> Hoàng tử Alloran nói.

Tôi quay đi và bước lại chỗ hai tên Taxxon đang hôn mê. Không do dự, tôi đặt ngay một bàn tay vào phần thịt gầy nhẳng của một tên Taxxon.

Thuật biến hình cho phép một người hấp thụ ADN của loài anh ta chạm vào. Việc này cần tập trung cao độ, vì kỹ thuật sinh hóa thuật biến hình được kích hoạt bởi mệnh lệnh ý nghĩ.

Hãy tập trung, tôi thầm nhắc mình. *Hãy gạt bỏ tất cả mọi thứ ra khỏi đầu óc, hãy để cho tên Taxxon trở thành một phần thân thể mi.*

Và khi tôi đứng đó, ADN của tên Taxxon truyền sang tôi.

Cuộc đời tôi, đã tuột dốc không phanh và đang ngày càng tệ hại hơn.

Sau đó, trước con mắt ngờ vực của Hoàng tử Alloran và cái nhìn sợ hãi của Arbron, tôi bắt đầu biến hình.

CHƯƠNG 13

Là một *linh nhỏ* Andalite, tôi đã được huấn luyện thuật biến hình, lúc học những nguyên tắc cơ bản. Đầu tiên chúng tôi được chuyển giao thuật biến hình và rồi được cho một con *djabala* để thực tập.

Djabala là một loài vật nhỏ nhắn có sáu chân, to cỡ một phần ba trẻ em Andalite. Nó có miệng và có đuôi, nhưng không có vũ khí tự nhiên. Nó sống bằng cách leo bám trên cây và ăn những cái lá ở trên ngọn.

Tôi phải biến hình thành con *djabala* để vượt qua kỳ kiểm tra biến hình hữu dụng. Nhưng sau đó, như bao *linh nhỏ* khác tôi biến hình thành một con chim *kafit*. Tôi nghe nói một số hành tinh có rất nhiều loài chim. Nhưng vì chúng tôi chỉ có ba loài vật và vì *kafit* là loài thú vị nhất trong ba loài đó, nên các học viên trẻ thường biến hình thành nó cho vui.

Đó là một việc tuyệt diệu vì tôi luôn mơ ước được bay. Nhưng khi biến hình thì niềm vui sướng ấy biến mất cho nên tôi chỉ thực hiện có mỗi một lần…

Đó là tất cả những gì tôi từng làm về biến hình. Một con *djabala* và một con chim *kafit*. Tôi chưa bao giờ nghĩ tới chuyện biến hình thành một tên Taxxon.

Taxxon là loài đáng lộn mửa. Thậm chí khi bạn chỉ nhìn vào hình ảnh không gian ba chiều của chúng. Bạn không tưởng tượng nổi chúng kinh tởm đến thế nào đâu, chỉ nội cái mùi của chúng thôi đã khiến bạn muốn bệnh rồi.

Bây giờ tôi không còn lựa chọn nào khác. Tôi cần phải cho Hoàng tử Alloran thấy tôi là một anh lính cừ. Tôi cần phải chứng tỏ tôi can đảm, cho dù ông có nghĩ gì về tôi cũng mặc.

Vì vậy tôi tập trung tâm trí để trở thành một Taxxon. Và sự thay đổi diễn ra tức thì.

Tôi cảm thấy thân trên mình bắt đầu chảy xuống. Bộ lông rám nắng màu xanh da trời của tôi chảy nhão ra thành lớp vỏ nhựa lỏng. Da thịt thân trên tôi cũng vậy, trở nên cứng và bóng loáng.

Tôi ngã ập xuống khi thân mình teo nhỏ đi.

Bụng tôi va mạnh vào sàn.

Sau đó cũng nhanh không kém, tôi bị nâng lên trở lại sàn. Hàng tá mớ chân hình nón tòi ra từ bụng tôi. Tôi đang mọc chân Taxxon.

Tôi nhìn trở ra sau qua đôi mắt cuống và thấy cơ thể mình đang kéo giãn ra đằng sau. Tôi nhanh chóng biến thành một con sâu tròn quay. Một thân hình cao mười bộ, xương xẩu, cuộn phía sau, lát lên chiếc đuôi. Toàn bộ quá trình này tạo nên âm thanh như đỏ ướt kéo lê trên sỏi.

Tôi có thể nghe thấy các cơ quan nội tạng của tôi kêu réo, phân hủy, hòa tan. Âm thanh trơn nhớt, lõm bõm, ì ọp. Tôi thấy những bộ phận khác, những bộ phận tôi không thể gọi tên đã thế chỗ chúng.

Rồi... tôi mù!.

Bốn con mắt của tôi đều mù cùng lúc. Tôi chẳng còn thấy gì nữa. Nỗi sợ xâm chiếm, vây ập lấy tôi, nỗi sợ trở thành nỗi hãi hùng. Tôi bị mù rồi!.

Mới đầu còn lờ mờ, sau rõ dần, thị giác gần trở lại, nhưng nó không làm tôi đỡ khó chịu hơn. Những gì tôi thấy là một thế giới dị dạng méo mó, ghê rợn, bỉ hiểm, và nát vụn.

Taxxon có những con mắt ghép. Mỗi con mắt đỏ gày thật sự là một ngàn con ngươi, mỗi con ngươi nhìn thấy một bức tranh thế giới nhỏ xíu. Mọi thứ tôi thấy đều bị xé nhuyễn ra thành hàng triệu mảnh nhỏ.

Sau đó tôi cảm thấy có cái gì đó mới mẻ. Một nhận thức mới....

Tôi chuyển động những cơ bắp xa lạ và nhận thấy chúng vận hành cái miệng rộng tròn và đỏ lòm của tôi. Cái miệng phả ra một luồng hơi hôi thối xoáy cuồn cuộn như cơn đại hồng thủy. Chẳng giống cái gì tôi đã từng trải qua cả.

Cái tôi nếm... cái tôi ngửi thấy... tất cả cảm giác tôi quan tâm đến là mùi máu tươi...

Bạn đã bao giờ lâm vào sự thôi thúc phải tàn bạo dã man chưa? Ô, vì tôi đã là một Taxxon hoàn toàn, tôi chỉ cảm thấy thế thôi. Đó không phải là một ý nghĩ mong manh, mà là cơn đói cồn cào.

Cơn thèm ăn bất cứ vật sống nào.

Cơn thèm xơi bất cứ con vật nào có trái tim đang đập.

Con mắt Taxxon của tôi trông thấy hai người Andalite.

Đồng bào của tôi! Nhưng sao tôi lại muốn ăn tươi nuốt sống họ quá đi.

Nhưng Taxxon không ngu. Trí óc Taxxon của tôi thấy và hiểu sự nguy hiểm chết người của cái đuôi Andalite. Tôi biết đó là vũ khí. Con Taxxon biết nó không thể chọi được với cái đuôi ghê gớm kia. Và sự đuối dâng tràn thành cơn điên cuồng như vũ khí hạt nhân bắn vào tôi.

Tôi đói! Đói đến thắt cả ruột.

Tôi đã hiểu tại sao tụi Taxxon lại thông đồng với bọn Yeerk rồi.

Bọn Yeerk có vũ khí. Vũ khí để mang lại thịt tươi nóng hổi, cung phụng cho những cơn đói bạo tàn của bọn Taxxon.

Taxxon sẵn sàng bán rẻ tự do, vì tự do chẳng là gì với chúng cả, nếu đem so với cái đói.

<Bồ đang làm gì thế, Elfangor?> Arbron hỏi tôi.

<Ồn> tôi nói dóc. <Chỉ...>

<Cái gì?>

<Khi biến hình bồ phải thận trọng. Phải mạnh mẽ lên. Bồ phải đập tan cơn đói.>

Arbron cười. <Cái gì, bồ sợ mình sẽ biến hình và sẽ ăn thịt bồ chứ gì?>

<Ừ, Arbron. Mình sợ vậy lắm.>

CHƯƠNG 14

Cái đói không bao giờ bị đẩy lui. Ngay cả khi chúng tôi xoáy lốc đáp xuống thế giới Taxxon. Tôi cảm thấy đói. Tôi biết ơn trời là Loren đã an toàn ở lại tàu *Jahar*, bởi vì tôi không biết mình có thể kháng lại cơn thèm ăn của Taxxon không nữa.

Thật sự tôi không biết.

Khi chúng tôi chuẩn bị đáp, bảng điều khiển kiểm soát mặt đất hiện ra trên màn hình và yêu cầu chúng tôi cung cấp kích thước của tàu. Máy tính của tàu đáp lại ngay tức khắc.

Đài kiểm soát mặt đất bảo chúng tôi chờ để họ chở lên dỡ hàng hóa. Phải mất nửa ngày trước khi bọn Yeerk ra khỏi khoang chứa.

Tôi không biết phải cảm thấy thế nào về tình huống đó. Tôi không muốn hàng ngàn tên Yeerk an toàn cập bến. Nhưng tôi cũng không muốn thủ tiêu chúng. Chắc chắn, nếu chúng tôi lại có dịp trở lại tàu Yeerk này, Hoàng tử Alloran sẽ giết hết bọn Yeerk đang bơi lúc nhúc ở trong thùng.

Bến cảng không gian là một khu lớn, vẫn còn đang xây dựng dang dở. Khi chúng tôi chầm chập cập vào, đáp xuống qua những đám mây axit màu cam pha xanh lá cây, chúng tôi thấy hơn chục tàu khác đang đậu trên các ụ tàu trên mặt đất. Hàng trăm tên Taxxon và Gedds, cả Hork-Bajir nữa đang bận xây dựng thêm những cụm cảng mới.

Nhưng ngay cả trong đám nhộn nhạo đó, chúng tôi vẫn nhận ra con tàu Skrit Na. Đó là mục tiêu của chúng tôi. Nếu chúng tôi đúng, thì *Vòng xoáy thời gian* đang cất trong tàu đó.

Một tia đáp dẫn đường cho chúng tôi vào ụ tàu cách tàu Skrit Na khoảng một dặm. Một dặm trong không gian không là bao, nhưng trên mặt đất, lại là trên hành tinh của kẻ thù, trong một cơ thể chỉ khiến chúng tôi muốn gào thét lên, thì khoảng cách đó xa, xa lắm.

<Cho dù làm gì cũng luôn phải nhớ mình đang là ai đó nha.> Hoàng tử Alloran chỉ thị. <Các anh đang là Taxxon, trên đất của Taxxon. Hãy hành xử như Taxxon.>

Ba người chúng tôi, trong lốt Taxxon, tuồn ra khỏi một ô cửa sổ vào bầu khí quyển của thế giới Taxxon. Điều đầu tiên tôi nhận thấy là bầu trời có màu nâu xám, màu của những đám mây bụi. Điều thứ hai tôi để ý là mùi. Mùi của những trái tim sống đang đập. Những trái tim Hork-Bajir, tim Gedds, tim Taxxon. Máu chảy rần rật trong những động mạch...

Bến cảng là một quần thể rất nhiều ụ tàu mang hàng chục kích cỡ và hình dáng khác nhau. Vài ụ cao hơn mười cái cây cao chồng lại. Vài ụ mỏng dẹp, chỉ cao vài bộ. Vài ụ trống trơn nhưng đa số đều có tàu đậu…

Có những xe vận tải dỡ hàng, những chiến đấu cơ đang sửa chữa, thậm chí còn có cả một tàu Lòng Chảo đồ sộ của bọn Yeerk! Tôi có thể trông thấy ba cái chân nhện của chiếc Lòng Chảo vươn lên nổi bật trong ụ tàu. Có vết máy cắt bắn, và một trong những cái "chân" bị ngắt rời. Con tàu này đã xông pha trận mạc rồi.

Bên dưới cái ma trận ụ tàu là bãi rác đỏ cam. Không một cọng cỏ, chỉ toàn rác rến. Có những đường ray xe lửa siêu tốc chạy ngoằn ngoèo xuyên qua một rừng ụ tàu. Những toa xe lửa, vài cái mở, vài cái đóng, chạy sầm sập tới lui theo các đường ray…

Chiếc tàu ăn hàng được bọn Gedds chất lên những toa xe. Người Gedds là nạn nhân đầu tiên của bọn Yeerk, là loài đầu tiên bị biến thành nô lệ. Gedds có vẻ như đi được bằng hai chân, như loài Người, nhưng họ luôn phải cúi lom khom chống một tay xuống đất để giữ thăng bằng.

Chúng tôi mở thang từ ụ tàu xuống đất. Khi chạm đất, tôi đếm được hai tàu đậu và một tàu rời đi. Những toa xe lửa siêu tốc nuốt chửng đường ray. Trên mặt đất, những xe hàng di chuyển những chuyến hàng nặng trĩu.

Những tên Taxxon ở khắp nơi, bọn Hork-Bajir nghênh ngang, và những người Gedds lụp chụp, cần mẫn. Tất cả đều là những kẻ bị Mượn xác. Một nô lệ cho một tên Yeerk trú ẩn trong đầu của chỉnh họ.

Đó là một nơi huyên náo, ồn ào, nhốn nháo, những âm thanh eo éo, ồ ồ, đầy bụi, sắt thép và mùi xú uế bốc lên từ bọn Taxxon.

<Nhộn nhịp quá.> Hoàng tử Alloran càm ràm. <Nhộn nhịp quá xá.>

Tôi biết ý ông nói gì. Ở nhà, người ta bảo chúng tôi rằng tụi Yeerk đã bị khống chế. Đa số công dân Andalite đều tin rằng chúng tôi đánh bại bọn Yeerk. Nhưng khung cảnh sống động và hối hả trong bến cảng này lại chứng tỏ điều ngược lại….

Đột nhiên….

"Sssuuuuyyyyttttt!".

Tôi nhìn lên, đúng lúc thấy một tên Taxxon trượt xuống từ toa xe trên đầu. Nó ào xuống đất như một đống nhớt nhầy. Những cái chân kim đổ ầm và cơ thể sâu bọ của nó toạc ra.

Một quang cảnh náo loạn! Lũ Taxxon ở đâu bỗng túa về.

Húúú… một tên Taxxon cao to nhào về phía tôi, suýt nữa húc tôi ngã lăn quay. Cả đám Taxxon chạy ào tới, xúm vào tên đồng loại vừa ngã xuống.

Chúng chạy lại không phải để giúp mà để xâu xé tên Taxxon vẫn còn đang sống ngo ngoe.

Bỗng tôi cảm thấy cái đói bò vào thân thể mình. Tôi không thể chống cự. Tôi len lên phía trước, muốn bứt tung thân hình sâu của chỉnh mình ra. Chạy, đẩy, xô, chen lấn, để đuổi kịp nó… và….

Không!.

Tôi cảm thấy trí óc Andalite của mình gượng ngoi lên trở lại để nắm tình hình. Nhưng ngay cả bây giờ, với nghị lực của tôi giúp sức nó cũng chỉ chống cự được rất yếu ớt với bản năng Taxxon.

Tôi vùng vẫy tựa như bị hút vào một thanh nam châm. Như bị hút vào một lỗ đen. Mùi của những tên Taxxon bị thương, cơn sốt hầm hập trong tim tôi....

Không!.

Tôi đứng đó, nhìn xuống tên Taxxon đang bị đè bẹp qua con mắt ghép Taxxon. Tôi cúi thân trên xuống, há miệng ra, nghiến răng trèo trẹo, sẵn sàng....

Không! Không! Tôi lui lại, nhưng sức công phá của cơn đói không buông tha tôi.

Tôi lái chục cái chân nón, trở lui, và những tên Taxxon háu đói khác đẩy tôi qua một bên, chẳng chú ý đến điều gì khác.

Arbron và Hoàng tử Alloran ở đâu rồi?.

Tôi đã lạc họ trong cơn điên cuồng tìm kiếm cái ăn.

Tôi lùi lại, lùi lại xa hơn, mỗi bước nặng cả trăm tấn. Nhưng mà tôi vẫn nấn ná không bỏ đi hẳn. Cơn đói càng dâng trào. Bọn Taxxon chà đạp lên nhau để cướp thịt sống.

Tôi ráng vận sức quay tấm thân Taxxon nặng nặng dài nghều và chạy khỏi cái chỗ ghê tởm này càng xa càng tốt. nhanh hết sức mà một tên Taxxon có thể chạy được.

Tôi thấy một chỗ râm dưới một trong những ụ tàu thấp và bám vào đó, vận hết sức để chống chọi. Cuối cùng, cơn quặn thắt cũng trôi đi. Không phải vì tôi mạnh hơn, mà bởi vì không còn mùi thịt phảng phất nữa.

Lũ Taxxon túa ra mọi hướng trở về công việc của mình.

Arbron đâu rồi? Hoàng tử Alloran đi đằng nào rồi?.

Tôi đã bị lạc trên thế giới Taxxon.

Tất cả những gì tôi nghĩ là nhắm hướng đi về phía con tàu Skrit Na. Hy vọng, hai người bạn đồng hương Andalite của tôi cũng đang ở đó.

Vòng xoáy thời gian, nếu bọn Yeerk nhận ra nó đang hiện diện trên con tàu Skrit Na thì vô phương cứu vãn.

Sau đó, dù với hình ảnh vỡ nát, tôi trông thấy một Hork-Bajir đi về phía tôi, lết theo sau hắn là sáu hay bảy tên nữa. Chúng đến để bao vây tôi!.

Tôi chẳng biết làm gì cả. Tôi không thể chạy. Con sâu Taxxon cao mười bộ không thể thoát khỏi một tên Hork-Bajir.

Một tên Mượn xác Hork-Bajir khệnh khạng tới trước mặt tôi. Hắn ra hiệu và những đứa khác chĩa những khẩu tia Nghiệt vào tôi. Không cần đến tia Nghiệt thì một tên Hork-Bajir cũng có thể xắt sợi một tên Taxxon trong tích tắc.

“Chào mừng tới xứ Taxxon.” tên Hork-Bajir nói. “Ta là phó Visser Bảy. Mi đã làm ta thích thú. Thật đấy. Ta rất thích những tên Taxxon không ăn thịt sống.”

CHƯƠNG 15

Quyền năng biến hình là một công cụ tuyệt diệu. Nó giúp người Andalite đội lốt nhiều loài. Chính nhờ nó mà chúng tôi trở thành loài mạnh nhất trong dải thiên hà.

Tuy nhiên nó cũng có mặt hạn chế. Bạn biết đấy, nếu nấn ná lâu hơn hai tiếng đồng hồ trong lốt hình biến thì bạn sẽ bị kẹt ở đó mãi mãi. Bạn sẽ thành một *nothlit* - tức một người Andalite sống cuộc đời mình trong cơ thể của loài khác.

Đó là nỗi khiếp sợ lớn nhất của tôi khi lũ Mượn xác Hork-Bajir điệu tôi đến một toa xe chở hàng. Tên phó Visser trưng dụng toa xe. Gã ra lệnh cho cả bọn rút đi. Tôi đứng chơ vơ, bị vây kín và hết đường tự vệ, trong khi toa xe siêu tốc vọt bắn khỏi trạm đỗ.

Nó lao vèo vèo, lượn ngoằn ngoèo, len lỏi qua ma trận những ụ tàu, vụt qua những công nhân xây dựng đang lúi húi vun đắp cho Đế chế Yeerk.

Tên phó Visser Yeerk không hé lời nào. Có vẻ như gã đang chán chường. Gã uể oải động đậy tấm thân Hork-Bajir và rũ rượi nhìn ngó quang cảnh xung quanh.

Bằng con mắt Taxxon của mình, tôi có thể nhìn thấy hắn khá rõ. Chức phó Visser được liệt vào hàng thứ hạng cao cấp. Tôi nhớ lại những bài học cơ bản ở trường, nơi người ta đã dạy chúng tôi về kẻ thù Yeerk. Theo đó, cấp bậc tối cao của Đế chế Yeerk là được làm thành viên trong Hội Đồng Thập Tam Trụ. Một trong mười ba thành viên thuộc Hội Đồng này là Hoàng Đế, nhưng không ai biết hắn là ai. Đó là điều tuyệt mật. Bọn Yeerk sợ xảy ra ám sát mà…

Thấp hơn Hội Đồng Thập Tam Trụ là những Visser - tổng tư lệnh quân đội Yeerk. Chúng được đánh số tùy thuộc vào quyền lực và tầm quan trọng của từng tên Visser. Một là quyền uy nhất, và tồn ti trật tự ấy hạ thấp từ từ cho đến Visser Bốn Mươi.

Chức phó Visser tương đương hàm đại tá. Rất có thế lực, đặc biệt là khi hắn mang số nhỏ như Bảy. Tuy nhiên, hắn vẫn chưa là một Visser.

Gã phó Visser trịch thượng nói. “Này, tên Andalite kia, mi định ở trong cái lốt đó bao lâu nữa?“.

Trời ạ! Phải kiềm chế dữ lắm tôi mới khỏi bật thét lên. Gã đã biết rồi! Gã đã biết tôi là một người Andalite rồi!.

Gượm đã. Không chừng hắn chẳng biết mô tê gì đâu. Có khi hắn chỉ hù chơi thôi mà....

“Sssssseewwwaaarriiii ssstttwwweeeshh” tôi rít lên nhưng chẳng biết câu đó có nghĩa gì. Cơ thể Taxxon chỉ mang bản năng của người Taxxon, chứ không kèm theo những gì mà một Taxxon có thể học hỏi

được từ cuộc sống. Vì thế tôi không thể nói được ngôn ngữ Taxxon. Nhưng hình như thằng phó Visser cũng vậy. Hắn quyết định sử dụng tiếng Galard - thứ ngôn ngữ thông dụng giữa các hành tinh và các vì sao. Đó là thứ tiếng rất nhiều loài học hồi dải thiên hà còn yên bình, hồi ấy đã từng có những hoạt động trao đổi, liên lạc với nhau rất phong phú giữa các loài....

Gã phó Visser nhìn tôi lom khom bằng con mắt Hork-Bajir. "Đừng mất công thở cái thứ ngôn ngữ của loài rắn đó ra với ta. Nếu mi là một người trong bọn ta thì mi phải biết nói tiếng *Galard*..."

Lại một cái bẫy nữa giăng ra chăng? Bọn Mượn xác Taxxon có biết nói tiếng nói tiếng Galard không nhỉ? Nếu biết thì chúng nói bằng cách nào với cái miệng gớm ghiếc như vậy? Tôi mù mịt. Tôi không có kinh nghiệm nói bằng âm thanh. Và mặc dù có chíp phiên dịch cài trong đầu nhưng nó vẫn không thể hòa được vào trí óc Taxxon của tôi. Biết phải làm gì đây?.

Gã phó Visser cười man trá. "Ây, mi muốn chống đối ta à? Được, ta cũng cần giải trí tí chút. Cái chức cai quản, giữ gìn an ninh trật tự cho khu vực này nhạt nhẽo quá. Ta dám cá mi là một trong những tên nổi loạn. Một trong những thằng Taxxon rúc trong núi, muốn kháng cự lại Đế chế Yeerk. Ồ ồ, chúng ta sẽ biết sự thật ngay thôi".

Người Taxxon Núi ư? Những kẻ nổi loạn ư? Tôi ngạc nhiên, đến mức tạm quên đi nỗi sợ hãi. Lẽ nào lại có những người Taxxon chống lại bọn Yeerk? Coi bộ đây là thông tin hoàn toàn mới mẻ cho đồng bào của tôi. Chúng tôi cứ đinh ninh toàn thể dân Taxxon đều đã quy hàng bọn Yeerk để đổi lấy lời hứa thịt tươi và thịt lạ.

Lúc này toa xe hàng dài chừng ba chục mét đang lao xồng xộc ra khỏi khoảnh đất bằng u ám, để đi vào vùng ngoại vi của bến cảng. Khi xe băng vùn vụt, qua cửa sổ tôi có thể thấy mồn một con tàu Skrit Na đang đậu.

Tôi hy vọng Hoàng tử Alloran và Arbron đã tới được nơi đó và sẽ hoàn thành sứ mệnh. Bởi vì tôi thấy mình khó lòng có cơ may trở lại giúp họ nữa rồi.

Thình lình, toa xe bẻ ngoặt sang trái, và một mô đất lùm lùm cỡ ngọn đồi hiện ra. Nó vốn là một đống đất tổ bố được đào lên từ công trường xây ụ tàu.

Nhưng hiện giờ nó đang sôi réo ùng ục.

Khắp nơi lỗ chỗ những cái lỗ to cỡ chân hình một tên Taxxon. Lỗ nào cũng có bọn Taxxon ngoi lên hoặc chui xuống. Những thân sâu lờm xờm loạng choạng trườn vào rồi mất hút trong gò đất. Những tên khác ló ra, chấp chới những cái miệng đỏ lòm quái dị...

"Lũ nổi loạn chỉ là mớ thịt sống" gã phó Visser Bảy nói lạnh tanh. "Là một Taxxon mi khắc hiểu: bất cứ tên Taxxon nổi loạn nào cũng sẽ bị đem làm mồi cho bọn Taxxon trung thành. Kể cũng thê thảm thật. Nhưng ta không còn chọn lựa nào khác dù ta muốn đối đãi kiểu khác

kìa...".

Chắc hẳn tôi đã run lên cầm cập vì khiếp hãi. Gã phó Visser nhe răng cười kiểu Hork-Bajir. "Đương nhiên, mi có thể nói cho ta biết tại sao mi ở đây và nhiệm vụ của mi là gì... Andalite. Rồi mi vẫn bị xử tội thôi, nhưng ta có thể làm cho quá trình đó bớt đau đớn. Dễ chịu hơn bị ăn sống nuốt tươi nhiều."

Gã đã biết rồi là ai và gã đang vờn tôi. Hắn biết tôi là một Andalite. Và tôi buộc phải chọn lựa, hoặc hoàn hình, hoặc phải chết trong hình hài của tên Mượn xác Taxxon như một hình phạt....

Thế đấy. Kết cuộc hóa ra lại như vậy. Tất cả hy vọng trở thành anh hùng vĩ đại, tất cả mơ ước đều chấm dứt tại đây, nhanh gọn quá chừng luôn.

Tôi cảm thấy tê tái từng khớp xương. Làm sao mà sự thể lại nên nỗi thảm hại thế này?.

Nhưng tôi không thể tiết lộ bất cứ điều gì cho bọn Yeerk. Chiếc *Jahar* vẫn còn neo trên đường quỹ đạo. Nếu tôi khai ra thì hai con người kia sẽ bị bọn Yeerk bắt. Hoàng tử Alloran và Arbron dù bây giờ còn tự do, thì rồi cũng sẽ bị tóm thôi.

Lại còn *Vòng xoáy thời gian* nữa. *Vòng xoáy thời gian* đang ở trong tàu Skrit Na, chỉ cách chỗ chúng tôi đứng có một dặm. Điều đó đồng nghĩa với việc tiêu tan xứ Andalite.

Không! Tôi không thể nói.

Tên phó Visser cúi sát vào tôi. Gã thì thầm. "Có một giải pháp khác. Cái cơ thể Hork-Bajir ta đang mượn đây tuy khá tốt, nhưng ở đây đã có hàng triệu kẻ Mượn xác Hork-Bajir rồi. Giờ mà muốn lựa chọn xác khác ĩ à? Trở lại bọn Gedds hả? Hay là dùng xác tụi Taxxon vậy? Không, xin cảm ơn. Ta không thích sống với cái đói của lũ Taxxon".

Toa xe rùng mình rúc vào hang của tụi Taxxon. Bóng tối ập xuống. Trong màn đen, con mắt Taxxon của tôi có thể làm việc tốt hơn.

Dưới con mắt Taxxon, bộ mặt Hork-Bajir của tên phó Visser bị băm ra thành từng mảnh vụn. Tôi cảm thấy con tim hắn đập nhanh hơn.

"Còn có một giải pháp khác nữa.... Chưa từng bao giờ có một tên Mượn xác Andalite. Các chiến binh bọn mi luôn dùng đuôi tự xé thân mình nát bấy ra chứ quyết không để bị bắt sống". Hắn cười ma quái. "Thật uổng phí. Thật đấy. Này, ta muốn là kẻ đầu tiên có cơ thể Andalite. Với cơ thể đó, ta sẽ có phép biến hình trong tay, và ta sẽ chẳng còn phải là phó Visser lâu đâu. Ta sẽ là một Visser hẳn hoi".

Một kẻ Mượn xác Andalite? Cái đồ Yeerk thối tha này mà đòi ngự trong một cơ thể Andalite?.

Tôi cảm thấy tê cứng sống lưng. Dường như có một luồng điện ngấm sâu vào da thịt tôi, tuồng như tôi vừa mục kích một viễn cảnh tương lai. Tôi không phải là một người hoang tưởng. Tôi là một chiến binh. Nhưng sao tôi vẫn cảm thấy một cảm xúc kỳ lạ, khó kiềm soát

quá, đang dâng lên....

Tôi dòm gã phó Visser, nhìn đăm đăm vào đôi mắt đăng đăng sát khí và tham lam của hắn. Hình như tôi thấy hắn rõ hơn, hình như tấm màn thời gian đã được vén lên.

Tôi biết như thế thì mình sẽ không chết. Không ít ra là về thể xác. Nhưng sâu thẳm trong tim tôi biết. Tôi biết khi nhìn vào tên súc sinh Yeerk này, tôi đã thấy ở nó kẻ thù thực thụ, riêng tư của mình.

"Cho ta cơ thể Andalite của mi đi." hắn gạ. "Mi sẽ còn sống. Đó là con đường duy nhất để mi còn sống."

<Tên ta là Elfangor, thằng Yeerk à.> Tôi gằn giọng. <Mi hãy ghi nhớ cái tên ấy đi. Rồi đây mi sẽ còn nghe lại cái tên ấy. Nhưng mi sẽ không bao giờ bắt được ta còn sống đâu.>

"Đồ điên." gã Yeerk bĩu môi. "Dừng xe lại." hắn quát đám Hork-Bajir. "Mở cửa ra."

Toa xe lửa siêu tốc dừng lại êm ru. Cánh cửa bật mở.

Chúng tôi đang ở trong một đường hầm hun hút, tít tận trong sào huyệt của tụi Taxxon. Một miệng hang bự chảng, mở toang hoác quanh chúng tôi, cứ như cái hang thụt xuống ở trung tâm. Sâu bên dưới có lẽ khoảng sáu mét, một đám Taxxon lúc nhúc đang thở phì phò.

"Thấy chúng chưa?" tên phó Visser hất hàm hỏi. "Taxxon chứ không phải Yeerk đâu. Chúng là những tên Taxxon đang ở trạng thái bình thường, chưa được cải hóa. Mi biết đó, chúng khát máu và tàn bạo hơn bất cứ loài nào trong dải thiên hà này."

Bọn Taxxon bên dưới ngỏng cổ nhìn lên chúng tôi. Những cái miệng háu ăn dẩu ra, há hốc chờ. Chúng biết sắp có chuyện xảy ra rồi....

Xung quanh tôi đầy nhóc bọn Hork-Bajir. Tôi muốn chiến đấu nhưng không có vũ khí. Tôi không thể làm được gì.

"Ném nó xuống." gã phó Visser hạ lệnh.

Tụi Hork-Bajir xúm vào. Chúng xô đẩy đống thịt lỏng lẻo, rệu rạo của tôi. Tôi vùng vẫy tuyệt vọng bằng những đôi chân ống nhưng vô ích. Chúng bẻ oặt tôi, tống tôi ra phía cửa.

Và rồi tôi rơi....

Tôi rơi....

<Hoàn hình ngay!> tôi thủ thầm.

Ngay khi đang rơi, tôi gấp rút hoàn hình. Nếu chết, tôi sẽ chết như một Andalite chỉnh hiệu chứ không phải chết trong hình hài của loài sâu róm ăn thịt đồng loại này...

Whhhuuuuupppppjjjj!.

Tôi rơi ịch xuống đất. Rơi đánh bịch một cái. Thân hình Taxxon của tôi xổ tung ra vì sự tiếp đất quá mạnh. Trong chớp nhoáng, bọn Taxxon khác ào tới.

<Hoàn hình!>.

Tôi thấy mình hoàn hình sao mà chậm quá đi. Những cái miệng Taxxon đỏ lòm há ra và chĩa xuống, đâm thẳng vào da thịt tanh bành của tôi.

Sự hãi hùng trùm lên cơn đau do cú rơi. Nhưng tôi có thể cảm được cơn đau ấy. Ôi, tôi chưa từng thấy cơn đau nào khủng khiếp hơn. Trong những cơn ác mộng ghê gớm nhất, tôi cũng không mường tượng ra nổi...

<Ahhhhhhhhhhh!> tôi hú lên. Nhưng rồi lại thét to không kém. <Hoàn hình!>.

Như thể đang có một cuộc chạy đua nước rút. Đua xem tôi sẽ chết trước hay hoàn hình trước. Chúng rứt thịt tôi. Một lần nữa, rồi lại lần nữa. Nhưng khối thịt Taxxon của tôi bỗng co rút lại, vuột khỏi miệng chúng. Sự thay đổi đang diễn ra, biến tôi thành một loại thịt mới mẻ, lạ lùng.

Tất cả phụ thuộc vào quá trình hoàn hình diễn ra như thế nào. Nếu đầu tôi mọc quá nhanh, tụi Taxxon sẽ ngắt mất. Tôi không cần đầu mình. Thậm chí tôi cũng chẳng cần chân…

Tôi chỉ cần cái đuôi!.

Nếu tất cả những người Andalite trong lịch sử cần cái đuôi của mình đến thế nào thì tôi cũng tha thiết mong cái đuôi của mình như thế ấy. CẦN NGAY BÂY GIỜ!.

<Aaaaahhhhhh!> Cơn đau thật không thể chịu nổi. Tôi mê sảng, không thể nghĩ ngợi gì được để tập trung, để kiểm soát những gì xảy ra với mình.

Nó sẽ không có tác dụng! Tôi đã hy vọng hão huyền. Đã lầm to khi tưởng tượng rằng mình có thể sống sót.

Nhưng rồi.... tôi cảm thấy phần chót lưng của mình chuyển động.

Và tôi cũng cảm nhận có một sự chấn động chợt lan truyền trong lũ Taxxon đang đói meo.

Với những gì còn lại trong con mắt Taxxon của mình, tôi thấy nó

xuất hiện… ở cuối cái quy trình chấm dứt cơ thể Taxxon của tôi.

Một lưỡi dao sáng choáng! Trời ơi, cái đuôi của tôi!.

Tôi chém! Hụt!.

Nhưng đường chém đã làm cho tụi Taxxon lùi phắt trở lại. Và trong khi bọn chúng còn đang ngơ ngác, các chân của tôi thò dài ra, cứng cáp dần lên. Tôi nghe tiếng xương mình mọc rào rào bên trong.

Và tôi lại thấy đường rồi!.

Tụi Taxxon lại ùa vào, đuổi theo tôi, hùng hổ vì đói. Bây giờ tình thế đã đổi.

Chao ôi, tình thế đã đổi.

Tôi nhắm mục tiêu! Tôi chém! Tôi lia! Tôi quất!.

<Chết này, chết này, đồ sâu bọ tởm lợm! Chết này! CHẾT NÀY!>.

Bất ngờ, đám Taxxon quyết định thôi không ăn thịt tôi nữa. Thay vào đó, tên Taxxon bị tôi hạ đã cuốn hút bọn còn lại.

Qua đôi mắt cuống tôi thấy tên phó Visser và bọn lâu la Hork-Bajir của hắn nhìn xuống cười thích chí.

Giọng của gã phó Visser vang lên lạnh lẽo. “Giết nó. Bắn chết đồ Andalite đi”.

PĂNG CHÍU!

Tia Nghiệt xé không khí trên đầu tôi, làm chảy tan cả bụi ở dưới chân tôi. Tôi đừng hòng thoát khỏi tụi nó. Tôi cần phải trốn! Nhưng trốn ở đâu?.

Ôi thôi.

Tôi bị rơi trở lại đám Taxxon điên cuồng đòi ăn. Những cơ thể nhớp nháp, lòng thòng, lờ phờ của chúng đặc nghẹt quanh tôi. Tuy có tởm thật đấy, nhưng lại tạo thành một vòng lá chắn che chở cho tôi.

“Chạy đuổi theo nó.” tên phó Visser ra lệnh. “Hãy băm vằm nó ra thành trăm mảnh cho ta.”

Sáu tên Hork-Bajir cao lớn nhảy tôm từ trên xe lửa xuống. Còn lâu mới tẩu thoát khỏi sáu chiến binh Hork-Bajir. Tôi kiệt sức, sắp sửa đồ sụp đến nơi rồi.

Nhưng vẫn còn một tia hy vọng cuối cùng. Con chim *Kafit*.

Chỉ cần biến hình một lần thì ADN của loài đó sẽ ở luôn trong bạn. Một khi đã biến thành một loài, bạn có thể biến thành nó lần nữa. Và lúc này tôi cần đôi cánh cũng khẩn thiết như lúc nãy cần đuôi vậy.

Tôi lăn lộn giữa những con sâu Taxxon khổng lồ, cố tránh để không lọt vào miệng chúng. Chúng đâu có muốn đánh nhau với một người Andalite.

Trong khi phải chịu đựng hơi thịt nồng nặc của tụi Taxxon tôi biến hình lần nữa. Tôi teo rúm lại. Càng ngày càng trở nên nhỏ hơn.

“Lui ra, đồ Taxxon hogren kalach kia!“ gã Hork-Bajir gào lên bằng tiếng Galard pha lẫn tiếng Hork-Bajir.

Lũ Taxxon bắt đầu trở lui, bị những nắm tay và cùi chỏ của bọn Hork-Bajir xô ngã dúi dụi. Tôi bị lòi ra. Một tên Hork-Bajir đứng sừng

sững bên trên tôi. Nó nhìn xuống tôi.

Tôi đã biến hình xong chưa nhỉ?.

Chẳng còn thời gian để lo lắng nữa. Tôi hoặc là bay... hoặc là chết.

Tôi dang cái mà tôi nghĩ là sáu cặp cánh của chim *kafit* ra. Tôi xoải rộng. Và vỗ cánh phần phật.

Tôi bay.

Lên khỏi mặt đất. Hãy lên khỏi nơi bẩn thỉu này. Tôi bay…

Tôi bay chỉ cách bọn Hork-Bajir chừng nửa tấc. Tôi bay vèo qua thằng phó Visser đang quát tháo tụi lính. “Bắn! Bắn mau!“.

“Nhưng có thể trúng tụi Taxxon!“ một tên trong đám Hork-Bajir phản đối.

“Mặc xác chúng, ta cóc cần biết, bắn! Bắn! Giết nó! Bbbbăăăănnn!”.

Nhưng đã quá trễ. Tôi đã bay lên trời. Tôi quạt đôi cánh hết tốc lực. Trở lại đường hầm kinh tởm và bay về hướng ánh sáng ban ngày. Tôi trông thấy khoảng sáng màu nâu xám ở trên đầu. Tôi bay về hướng đó, tuồng như cuộc đời tôi phụ thuộc vào nó vậy.

Tôi từ trong hầm tối chui tọt ra vùng sáng, giữa tiếng la hét của tên phó Visser ong óng bên tai.

<Mình thoát rồi!> tôi hớn hở tự thét lên với chính mình. <Ta làm được rồi! Ta thoát rồi! Ta còn sống!>.

Tôi bay trở lại hướng bến cảng, với tốc độ tối đa của chim *kafit*. Chắc hoàng tử Alloran và Asbron đang ở đâu đó. Và ở đâu đó *Vòng xoáy thời gian* đang chờ được khám phá ra. Vẫn còn hy vọng an toàn quay trở về tàu *Jahar*.

Ôi... sau khi thoát chết trong gang tấc tôi thấy cuộc sống mới đáng yêu làm sao.

Thình lình, tôi trông thấy “nó”.

Tôi đáp vào một ụ tàu rộng. Lạ thật, trong cảng hiện ra một chiếc tàu rất lạ - không giống như bất cứ con tàu nào mà tụi Yeerk từng đóng.

Tàu *Jahar*!.

Tàu *Jahar* đang đáp xuống!.

Thật không thể tin được! Không có ai khác ngoài hai con người ở trên tàu *Jahar*. Vậy làm sao nó hạ cánh được chứ?.

Tôi bay cao hết cỡ và thấy bọn Yeerk lớn bé đủ cỡ chạy ù ra đón con tàu kỳ lạ.

Chúng chen lẫn nhau, nhiều tên cầm theo vũ khí.

Nhìn trở lại tôi thấy một toa xe lửa đang hộc tốc lao tới như tên bắn từ phía mô đất hang Taxxon. Tận trong tim tôi biết là gã phó Visser Bảy đang ở trong đó.

Phải mất vài phút để dựng lên cái bàn kẹp ghép nối cho con tàu lạ. Và thêm vài phút nữa cho bọn Yeerk lấy tất tật các loại vũ khí chúng có từ một con tàu nhỏ xíu ra....

Toa xe lửa đã lao tới nơi, cán bừa lên hai người Gedd đang lóng

ngóng. Gã phó Visser Bảy vội vã nhảy ra. Hắn chỉ đi với bốn trong số sáu tên Hork-Bajir hầu cận. Tôi nghĩ hai tên kia đã bị xử tội bất tuân thượng cấp rồi....

Ô cửa sổ tàu *Jahar* đã mở. Và lồm cồm bước ra là một sinh vật mà tụi Yeerk chưa từng trông thấy bao giờ.

Nó đi bằng hai chân.

Nó giơ hai tay lên khua khoắng, ra bộ trấn an. "Hây, hây, từ từ, thong thả nào. Các anh có thể hạ súng xuống. Tôi đến đây không phải để đánh nhau. Tôi đến đây để trao đổi."

Tôi nhận thấy bọn Yeerk không hiểu lắm. Vì thế hắn dùng tay diễn tả cử chỉ chìa ra cho bọn Yeerk một cái gì đó, rồi sau đó lại nhận cái gì đó từ chúng.

Gã phó Visser Bảy vênh váo đi tới gặp người lạ. "Nó muốn giao dịch." gã bảo. "Cái sinh vật lạ hoắc này muốn trao đổi. Thế thì, mày muốn trao đổi cái gì thế, người lạ?"

Cả tên phó Visser Bảy lẫn Chapman đều không biết ngôn ngữ của nhau. Tuy nhiên chúng lại hiểu nhau trọn vẹn.

Chapman giơ tay lên và toét miệng cười kiểu loài Người. Rồi, hắn đủng đỉnh bước trở vào khoảng tối bên trong con tàu. Và khi hắn trở ra, hắn đẩy một người lên phía trước.

Đó là Loren. Cô bị trói bằng dây điện. Chapman đẩy cô rất thô bạo, khiến cô ngã sấp xuống ngay trước mặt tên phó Visser Bảy.

"Đó là cái tôi muốn đổi." Chapman nói. "Cả một hành tinh đầy... cái này".

HẾT TẬP 1 - The Andalite Chronicles

K. A. APPLEGATE

ANIMORPHS

NGƯỜI HÓA THÚ

Biên niên sử Andalite

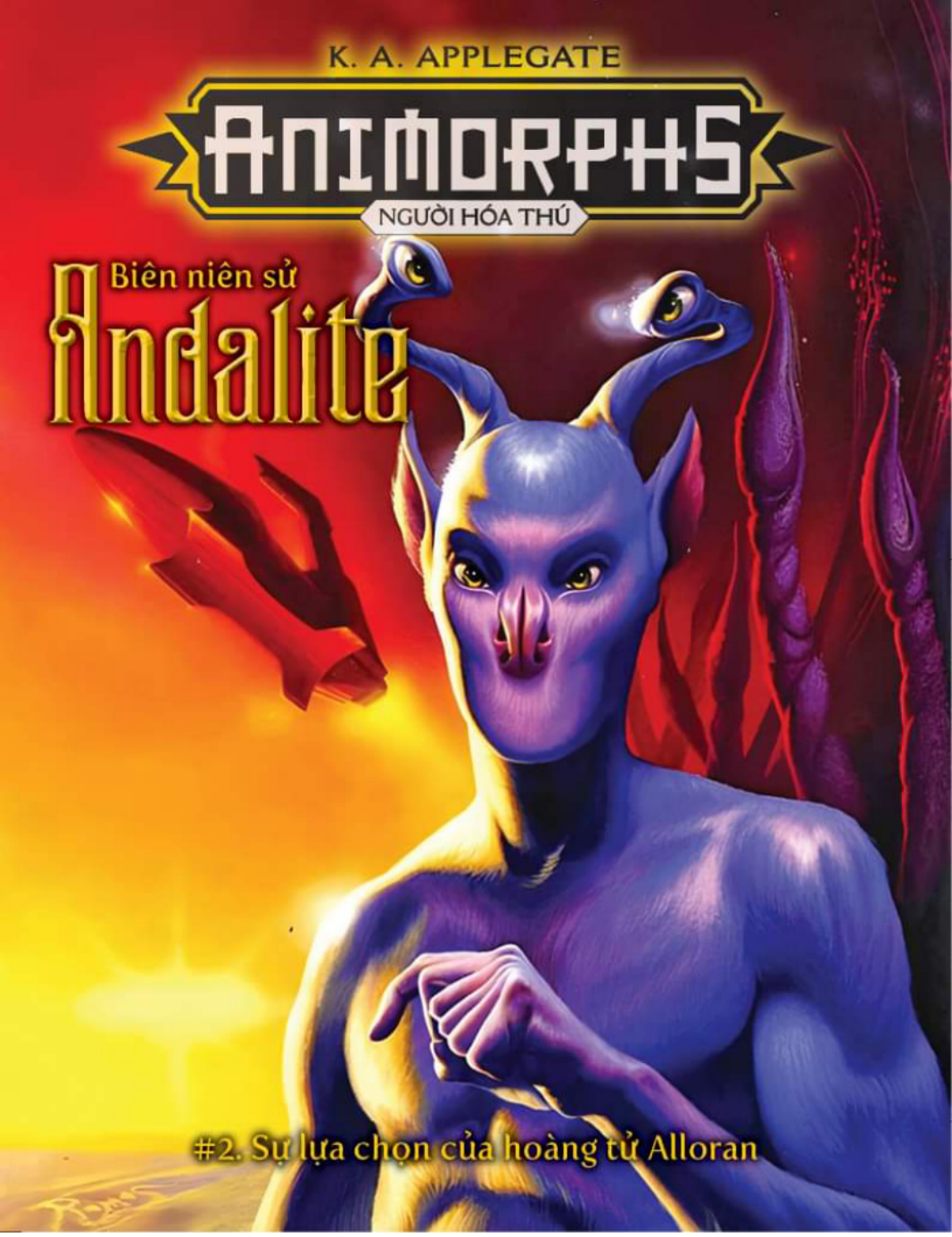

#2. Sự lựa chọn của hoàng tử Alloran

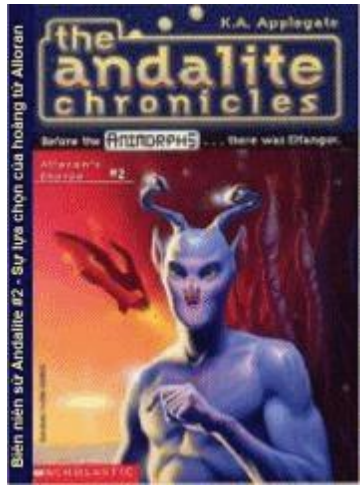

Tác phẩm: Biên Niên Sử Người Andalite
Tập 2: Sự Lựa Chọn Của Hoàng Tử Alloran
Nguyên tác: The Andalite Chronicles #2: Alloran’s Choice
Tác giả: K. A. Applegate
Dịch giả: Hương Lan
Nhà xuất bản: Trẻ, 11/2001
Khổ sách: 11 x 18 cm
Số trang: 171
Giá sách: 6.000 vnđ
Thực hiện ebook: ANIMORPHS Team
Scan: nguoimedocsach
Đánh máy: hainguyenspk
Đối chiếu: cammywhity
Dịch bổ sung: nguoimedocsach
Sửa chỉnh tả: supergirl27, santseiya
Thiết kế bìa: nguoimedocsach
Chuyển sang ebook: santseiya
Ebook BB: Cent
Ngày hoàn thành: 13/07/2009
Nơi hoàn thành: Hà Nội
ooO TVE Ooo

MỤC LỤC

MỘT TỈ DẶM SAI LẦM
CHƯƠNG 17
CHƯƠNG 18
CHƯƠNG 19
CHƯƠNG 20
CHƯƠNG 21
CHƯƠNG 22
CHƯƠNG 23
CHƯƠNG 24
CHƯƠNG 25
CHƯƠNG 26
CHƯƠNG 27
CHƯƠNG 28
CHƯƠNG 29
CHƯƠNG 30
CHƯƠNG 31
CHƯƠNG 32

MỘT TỈ DẶM SAI LẦM

Với sáu cặp cánh tôi bay dập dềnh ở trên cao và nhìn bao quát cảnh tượng bên dưới.

CHƯƠNG 17

Than ôi! Lúc này tôi chỉ có một thân một mình ngay giữa một hành tinh xa lạ. Sợ sệt, chua xót, và mất tinh thần.

Với sáu cặp cánh tôi bay dập dềnh ở trên cao và nhìn bao quát cảnh tượng bên dưới. Tôi đang trong lốt biến hình. Một người Andalite bốn chân và hai tay đã hóa thành một con chim *kafit* 12 cánh.

Phi cảng bạt ngàn của thế giới Taxxon trải dài dưới chân tôi. Một rừng phi thuyền thấy mà ghê đang náu mình trong những ụ tàu kim loại hình thù dị hợm.

Tàu thuyền từ khắp mọi ngả của Đế chế Yeerk tụ về đây: những tàu vận tải thô sơ, các chiến đấu cơ gọn nhẹ, và cả một tàu Lòng Chảo kềnh càng. Dáng đậu chầu hầu của nó khiến tôi liên tưởng tới một con nhện ba chân lềnh khềnh, đáng ghét.

Chếch bên trái của tôi nửa dặm là **tàu vận tải của người Skrit Na** - con tàu khiến tôi phải lần tới đây. Bên trong nó có chứa một thứ quí giá mà bọn Yeerk chưa hay biết: *Vòng Xoáy Thời Gian*.

Cách nửa dặm bên phải tôi là chiếc tàu hàng chứa hàng ngàn con sên Yeerk kinh tởm đã được tôi cứu thoát khỏi lệnh tiêu hủy của Hoàng tử Alloran.

Ngay dưới tôi là con tàu *Jahar*. Trông nó như một tác phẩm nghệ thuật bị quăng vất vưởng giữa một bãi rác khổng lồ. Vẻ đẹp tuyệt mỹ của nó nổi lên rực rỡ giữa đám tàu Yeerk xộc xệch, thô thiển.

Và kia! Hai sinh vật kỳ lạ có tên là Chapman và Loren vừa bước ra khỏi tàu *Jahar*.

Chapman xấn xổ đẩy Loren đang bị trói, ngã vập xuống ngay dưới chân tên Phó-Visser Bảy, tên Yeerk Mượn xác-Hork-Bajir lo chuyện an ninh ở phi cảng…

"Đó là thứ tôi muốn trao đổi." Chapman nói. "Cả một hành tinh đầy ắp những… cái này."

Arbron thằng bạn *lính nhỏ* của tôi đâu rồi? Hoàng tử-Chinh chiến Alloran đang ở chốn nào? Lần cuối cùng tôi thấy họ là khi họ đang ở trong lốt Taxxon. Giới hạn hai giờ biến hình đã trôi qua. Mong sao họ đã hoàn thành kịp thời…

Bọn Yeerk tóm lấy Loren và lôi cô đi sềnh sệch. Chapman thì đang cố gắng giao tiếp với tên Phó-Visser Bảy.

Bỗng dưng tôi hoảng hồn: Chapman biết về *Vòng Xoáy Thời Gian*! Nếu hắn tìm ra cách nói cho bọn Yeerk hiểu thì tất cả chúng tôi sẽ đi đời.

Đúng rồi, tôi phải làm một cái gì đó! Nhưng biết làm cái gì bây giờ? Thật điên hết sức! Số phận của toàn thể dân tộc tôi đang phụ

thuộc vào tôi. Vào chính tôi!

Có lẽ Chapman chưa kịp tiết lộ cho tên Phó-Visser Bảy về điều kinh khủng ấy. Dễ gì mà hắn chịu nhả món hàng mặc cả lớn nhất của mình ra. Hắn cũng giống như tụi Skrit Na - ích kỷ, tham lam và lúc nào cũng chăm chắm nghĩ đến chuyện vơ vét và sở hữu của cải. Chắc chắn hắn quyết không để vuột *Vòng Xoáy Thời Gian* đâu.

Tôi đập mạnh sáu đôi cánh chim *kafit*, lao về hướng tàu Skrit Na.

Phía dưới, bọn Yeerk đang kéo lê Loren. Chúng nhẫn tâm lôi tóc cô - tiếng thét đau đớn của Loren vọng đến tận tai tôi.

<Lorent, tôi đây, Elfangor đây!> Tôi gọi xuống.

Tôi thấy Loren quay đầu tới lui theo cách con người để nhìn ra đằng sau.

<Đừng lo, tôi đang truyền ý nghĩ cho riêng cô thôi, không ai nghe thấy đâu. Bình tĩnh đi nào, chớ làm cho tụi nó điên tiết.>

Loren ngưng kháng cự và ngoan ngoãn bước đi giữa hai tên Hork-Bajir.

<Hãy nhớ một điều: đừng hó hé về *Vòng Xoáy Thời Gian*. Nếu bọn Yeerk có nó thì tất cả sẽ đi tong. Hãy tin tôi. Tôi sẽ cứu cô.>

Như hầu hết các loài khác, con người giao tiếp với nhau bằng âm thanh nên đi nhiên là Loren chẳng thể đáp lại tôi bằng ý nghĩ được. Tôi chỉ biết hy vọng rằng Loren tin tôi. Đúng. Cô phải tin. Nhưng nếu tôi là cô, liệu tôi có tin một người lạ đã đẩy mình vào tình cảnh trớ trêu không nhỉ?

Gạt bỏ mọi thứ vớ vẩn ra khỏi đầu óc, tôi tất tả bay tới chỗ tàu Skrit Na.

Có mấy tên Mượn xác-Gedd đang chăm bẵm con tàu. Những người Gedd rất vụng về này là loài đầu tiên bị bọn Yeerk chinh phục và chỉ những tên Yeerk thấp kém mới phải nhận vật chủ Gedd. Hình như bọn Mượn xác-Gedd đang kiểm tra những chỗ bị hư hại trên vỏ tàu Skrit Na.

Tôi cần phải lẻn vào con tàu ấy và lái nó ra khỏi hành tinh này.

Tôi đáp xuống gầm ụ tàu bẩn thỉu gần nơi tàu Skrit Na đậu. Có cả một đống xà bần lẫn rác rưởi ngập ngụa tích tụ nhiều năm ở đó. Rốt cuộc, đất cảng đã biến thành một nhà máy tái chế chất thải cho tàu thuyền. Mùi hôi thối xông lên thật khủng khiếp.

Tôi hoàn hình giữa đống đồ thải nhớp nháp đó. Bốn chân tôi thòi ra từ bốn cánh chim *kafit*. Hai cánh khác biến thành hai cánh tay tôi. Cái đầu chim óng mượt phình bè ra rồi nhú lên hai cuống mắt, trong khi đôi mắt chim trở thành cặp mắt chính của tôi.

Những đôi cánh thừa teo rúm lại và biến mất, trong khi mẩu đuôi chim thon mỏng hóa thành chiếc đuôi Andalite dũng mãnh, lợi hại.

Nhưng buồn thay, tôi không thể mang dáng hình Andalite trên xứ Taxxon đầy rẫy bọn Yeerk này được. Chắc chắn một người Andalite sẽ là mục tiêu di động cho bọn Yeerk nếu hiên ngang đi lại giữa phố.

Chắc chắn tôi sẽ chết tức khắc, ngay sau khi bước ra khỏi chỗ núp mười giây.

Tôi chỉ có một con đường: biến thành người Taxxon. ADN của tên Taxxon bị thu nạp vẫn còn ở lại mãi trong tôi.

Tôi ráng nuốt trọn nỗi sợ hãi và ghê tởm để bắt đầu biến hình.

Ngay lúc cảm thấy cơ thể sâu bọ ụi mọc ra tôi liền cảm thấy cơn đói cuồng bạo của Taxxon gào thét, trong khi tôi đang cố thực hiện một kế hoạch - hòng cùng lúc cứu quê hương tôi, bạn bè tôi, Loren và tất cả.

Vừa biến hình được một nửa thì tôi nghe có tiếng ì oạch, lạch bạch của một tên Taxxon. Đôi mắt cuống của tôi đã mất nhưng vẫn còn đôi mắt chính. Tôi quay qua nhìn.

Hắn chỉ còn cách tôi chừng hơn ba mét. Chắc hắn đã mai phục trong bóng tối. Chỉ cần hắn la lên báo hiệu là tôi sẽ biến thành bữa trưa cho tụi Taxxon ngoài kia.

<Elfangor! Bồ đó hả?>

<Arbron?> Tôi thét lên sung sướng. Tôi không còn đơn độc nữa rồi! Tôi đã có Arbron đi cùng. Dù chúng tôi chưa bao giờ là bạn bè thân thiết của nhau, nhưng ít ra cậu ta cũng là đồng bào của tôi.

<Ừ, mình đây.> Arbron đáp.

<Chuyện gì đã xảy ra với bồ vậy?> Tôi vồ vập hỏi. <Mình lạc bồ và Hoàng tử Alloran trong cơn đói kinh hoàng đó.>

Một thoáng lặng ngắt, Arbron không nói lời nào cả. Sự yên lặng của câu ấy khiến thân hình nửa Andalite của tôi cảm thấy rờn rợn.

<Tui với bồ sẽ cứu *Vòng Xoáy Thời Gian* chứ? Thời điểm làm anh hùng đã đến rồi phải không?> Arbron hờ hững nói.

<Đúng vậy.> Tôi đồng ý nhưng lòng vẫn nhói lên cảm giác rằng hình như có một cái gì đó trật chìa đã xảy ra…

<Hoàng tử Alloran đâu rồi?> Tôi hỏi Arbron.

<Mình không biết. Nào, đi thôi. Đi cứu thế giới nào, ha ha ha! Bồ lên kế hoạch chưa, Elfangor? Elfangor anh hùng?>

Có vẻ như Arbron vừa chuyển tức thời từ tông thờ ơ, vô cảm sang nhiệt thành quá đáng. Có lẽ đó là do cậu ấy căng thẳng và lo sợ quá cũng nên, hay cũng có thể là vì Arbron kinh tởm khi phải cư ngụ trong lốt Taxxon kỳ quái…

Không việc gì phải lo lắng. Chẳng qua vì tình thế quá gay cấn mà thôi.

<Nếu mình trở thành anh hùng, thì bồ cũng vậy mà.> tôi bảo. <Ngoài ra, trước hết phải coi xem tụi mình có còn sống sót không đã.>

<Ừ. Sống sót.> Arbron lại nói với vẻ lạnh lùng và vô cảm. <Nào, Elfangor biến hình cho xong đi chứ.>

CHƯƠNG 18

<Bồ có kế hoạch gì chưa?>

<Rồi. Tụi mình sẽ bảo tụi Mượn xác-Gedd rằng tụi mình vào trỏng để sửa chữa máy tính, sau đó tụi mình sẽ lái con tàu Skrit Na tội nghiệp đó đi.>

Tôi muốn tỏ ra điềm nhiên, giống như kiểu các phi công chiến đấu thường biểu lộ mỗi khi mô tả chiến trường khốc liệt. Giả vờ như không có gì đáng nói ỉ mà.

Arbron nhìn tôi trân trân bằng con mắt Taxxon đỏ nhão nhẹt. <Nào, lên đường thôi.> Cậu ta quả quyết.

Arbron và tôi tách khỏi gầm ụ tàu và rục rịch sải những hàng chân Taxxon về hướng tàu Skrit Na. Như là một cặp Taxxon chán chường đang làm ỉ mà…

Thật không cách chi giải thích được cơn đói man dại của Taxxon. Nó tàn bạo hơn bất cứ cơn đói nào mà bạn có thể hình dung ra. Đói tựa như trong đầu bạn có đầy tiếng gào thét, gào dữ dội đến nỗi bạn không thể suy nghĩ gì nổi.

Mọi vật sống bạn nhìn thấy hay ngửi thấy đều là món thịt tươi. Bạn nghe rõ tiếng những trái tim đập thình thình, bạn ngửi thấy máu chạy rần rần trong huyết quản con mồi và cơn đói khống chế toàn bộ cơ thể bạn.

Một khi có ai đó bị thương… hay bị tay nạn - khi có máu trào ra - là tôi biết ngay mình không tài nào vùi lấp được cơn đói.

Tôi đi mà trong đầu cứ ong óng nghĩ về một tên Taxxon bị thương nào đấy. Tôi đâu có muốn nghĩ vậy, nhưng thật tình tôi chẳng thể làm khác đi được.

<Cứ làm bộ như hai ta đang trên đường đi làm nhiệm vụ ấy…> tôi khuyên Arbron khi vài tên Gedd quay qua tò mò nhìn chúng tôi.

<Im đi, Elfangor.> Arbron sùng tiết nạt.

Một lần nữa, tôi lại cảm thấy nổi gai ốc. Có cái gì đó trục trặc đã xảy ra rồi. Nhưng bây giờ thì tụi tui hết đường tháo lui. Tôi hung hãn xô tên Gedd đang ngáng đường mình qua một bên.

Đám Mượn xác-Gedd có vẻ bất bình, nhưng chúng chẳng có lý gì để nghi ngờ tụi tui - những người Taxxon. Chúng cần phải thừa nhận bọn Mượn xác-Taxxon mà không được mảy may nghi ngờ gì hết.

Ngoại trừ một tên trong bọn chúng.

Tên này đứng chắn ngay trước mặt tụi tôi và lắp bắp vài câu bằng tiếng Galard, một loại "vũ trụ ngữ" thông dụng giữa các hành tinh. Với cái lưỡi Gedd, hắn phát âm thật khó nhọc nhưng tôi vẫn có thể hiểu được.

"Cáác aanh nàmm rìi ở đơới?"

Nếu tên Gedd còn cố nặn ra được chút tiếng Galard thì với cái miệng và lưỡi Taxxon tôi chẳng thể thốt nên lời. Nhưng tôi không được dùng ngôn ngữ ý nghĩ. Như vậy khác nào chúng tôi thông báo với chúng rằng mình là người Andalite. Tôi buộc phải nói tiếng Galard bằng cái lưỡi Taxxon dài gần một mét.

"Sseee snwwweeeyiiir ssreeyah!" Tôi cố rặn ra.

Câu đó còn lâu mới hao hao giống âm thanh tôi muốn tạo ra. Điều tôi cần nói là "sửa máy tính". Nhưng cái lưỡi Taxxon dài quá, chẳng thể dùng để tạo ra các âm thanh có nghĩa.

Con mắt vàng ti hí của tên Gedd nhìn tôi chòng chọc.

"Ssử rrụnng đđệmm!" Hắn rít lên và quạu quọ chỉ xuống một miếng đệm máy tính nhỏ xíu nối với cổ tay hắn.

<Đó là một loại chíp phiên dịch.> Arbron mách nước. <Một phiên bản sơ sài của chíp phiên dịch của chúng ta. Đề nó cho mình.>

Nói rồi Arbron thò một trong những bàn tay hai ngón yếu xùi của Taxxon ra và nhấn vài nút.

Từ miếng đệm phát ra một giọng nói nhệu nhạo bằng tiếng Galard.

"Sửa chữa máy tính."

Tên Gedd nổi tam bành. "Ọn Taxxon chúng mày tưởng mình làm chủ hành tinh này sao! Đòi kiêu kỳ như ọn Hork-Bajir cơ à!"

Arbron và tôi đẩy hắn qua một bên để bước vào tàu Skrit Na. Rủi thay, bên trong chật chội và thấp tới mức suýt nữa chúng tôi không thể chui lọt tấm thân hộ pháp của mình vào.

Chiếc tàu Skrit Na này giống hệt với chiếc tàu Skrit Na bị chúng tôi bắt giữ để cứu hai con người hồi trước. Có hai tổ kén người Skrit đính ở góc tàu. Chúng sẽ chẳng gây hại gì vì chúng chưa tới kỳ trở thành người Na. Một người Skrit lanh lẹn - mà Loren mô tả là con gián khổng lồ chạy lòng vòng, vô lo nghĩ, đang tự đánh bóng thân mình và làm vệ sinh.

Ngoài cái tên người Skrit đó, chúng tôi không thấy người Na nào. Buồng lái trống trơn.

<Rốt cuộc rồi cũng ổn…> tôi lẩm bẩm. <Mình sẽ đóng cửa. Tụi mình sẽ hoàn hình, khởi động máy và cuốn gói khỏi hành tinh này, trước khi bọn chúng kịp hiểu điều gì xảy ra.>

<Ừ.> Arbron tán thành. <Sẵn sàng rồi chứ?>

<Ừm.> Tôi ráng xua đi cơn đói Taxxon cùng nỗi sợ hãi của chính mình. <Rồi, làm thôi!>

Arbron nhấn bệ phóng cho cửa đóng lại. Cửa ập xuống, tạo thành một tấm dán bịt kín chân không.

Shwoomp!

Tôi tập trung toàn bộ tâm lực vào việc hoàn hình. Tôi muốn thoát khỏi thân xác Taxxon quá chừng, muốn tống khứ cái thân hình gớm ghiếc ấy thật mau. Cơn đói bụng kinh khủng dịu đi và trí óc Andalite trỗi lên…

Hai chúng tôi đi vào buồng lái chật hẹp để điều khiển con tàu. Tên Skrit đần độn cứ liên tục húc vào tôi vì không tìm được đường đi.

Bùm! Bùm! Bùm!

Bọn Gedd bên ngoài đấm thình thịch vào thân tàu. ‘Ccchúung màyy đđaaan nnăămm rĩi thếế? Llói mmao!”

Tôi kệ xác bọn chúng và cứ bắt tay vào việc xử lý năng lượng động cơ.

Động cơ chính bắt đầu gầm lên khi bén nhiên liệu.

Lúc đó tôi mới nhận ra là Arbron vẫn chưa hoàn hình.

<Arbron, bồ còn chờ gì nữa mà không hoàn hình? Hoàn hình lẹ đi!>

Arbron chẳng nói chẳng rằng.

Bùm! Bùm! Bùm!

<Arbron! Bồ còn đợi gì nữa. Hoàn hình đi chứ.> Tôi thét lên, tiếng la sẽ thúc giục điều đó xảy ra. Nhưng Arbron vẫn cứ nhìn tôi trân trân qua những con mắt đỏ văn vện. Và tôi chợt hiểu…

<Nào, Arbron, hoàn hình đi mà…> Lần này tôi nói nhỏ nhẹ hơn, gần như van nỉ.

<Ước gì mình có thể hoàn hình được Elfangor.> Arbron thổn thức. <Ước gì mình có thể…>

CHƯƠNG 19

Chẳng còn thời gian để than khóc cho chuyện đó nữa. Tụi tôi cần phải cất cánh khỏi ụ tàu này, trước khi bọn Yeerk biết chúng tôi đã đánh cướp tàu Skrit Na.

Chẳng còn thời gian để cập tới tai nạn ấy, nhưng lại có thời gian đồng cảm với nỗi khủng khiếp mà Arbron cảm nhận.

Tôi đã từng ở trong lốt Taxxon, đã từng bị cơn đói ghê hồn của Taxxon hành hạ. Tôi thà chết còn hơn phải trong cái hình hài đó mãi mãi.

Những "cánh tay" Taxxon èo uột của Arbron nhấn tất cả các nút cần thiết. Động cơ bắt đầu rung nhè nhẹ rồi đạt đến sức mạnh đầy đủ.

Lũ Mượn xác-Gedd ngoài kia chắc cũng đã cảm thấy có chuyện chẳng lành. Đột nhiên, chúng thôi không đấm vào mạn tàu nữa mà hốt hoảng chạy tháo thân. Luồng nhiệt từ động cơ tỏa ra khắp ụ tàu chắc hẳn sẽ bị trông thấy. Nhưng một khi động cơ đã hoạt động thì bạn sẽ không phải lẩn quẩn ở ụ tàu lâu…

<Sẵn sàng chưa?> Tôi hỏi Arbron.

<Rồi.>

<Vậy thì bám chắc vào. Mình không biết tàu Skrit Na giật mạnh cỡ nào đâu.> Tôi nhấn nút xuất phát và chúng tôi tung khỏi bệ phóng.

Rủi thay, chúng tôi vọt lên chẳng nhanh chút nào.

<Có gì trúc trắc với đồ khỉ này vậy?>

Tôi gào lên và nhìn vào bảng chỉ tốc độ. Chúng tôi đang bay một ngàn dặm một giờ. Tỉ lệ tăng tốc như rùa bò.

<Phải mười phút nữa tụi mình mới bứt khỏi vận tốc này!> Arbron la lảnh lót.

<Tàu Yeerk sẽ chặn đầu trước khi tụi mình vào được vùng không gian Zero mất thôi.> tôi than thở.

<*Vòng Xoáy Thời Gian*!> Arbron gợi ý.

<Bọn ta có thể sử dụng nó để vượt xuyên thời gian!>

<Không được! Tụi mình hổng biết nó có tác dụng nhanh cỡ nào. Nếu cố kích hoạt *Vòng Xoáy Thời Gian*, thì tín hiệu lóe lên sẽ thắp sáng tất cả các bộ cảm biến của bọn Yeerk trong phạm vi một triệu dặm! Với lại, ngộ nhỡ phải cần mười phút nó mới khởi động thì sao? Mặt khác… hổng biết tụi mình có khiến ai tức lồng lên không nếu tụi mình đụng tới cái đồ quái quỷ đó.>

<Cái gì? Bồ lo sẽ bị hoàng tử nào đó xạc cho một trận nếu bọn ta may mắn sống sót hả?>

<Hổng phải vậy. Mình chỉ nghĩ đường binh nghiệp của mình chắc chắn là đi đứt rồi.>

<Thế bồ nghĩ…> Arbron trầm ngâm rồi bất chợt phá lên cười. <Bồ e rằng vụ này có bàn tay của người Ellimist hoang đường nhúng vô chăng?>

<Hoang đường á? Bồ dám liều chọc giận họ không?>

Tôi cảm thấy mình ngố quá đi. Hồi còn bé, cha mẹ tôi đã kể cho tôi nghe những câu chuyện về người Ellimist. Những câu chuyện về một sinh vật hùng mạnh cực kỳ mà đôi khi can thiệp vào định mệnh của một số loài một cách không thể giải thích được…

Tôi đã sẵn sàng đón nhận lời châm chọc từ Arbron nhưng cậu ta lại im thin thít.

Arbron nhìn trân trân vào bảng điều khiển - ít ra là tôi đoán thế. Mắt Taxxon hình như không thực sự tập trung vào cái gì cả. <Tàu tuần tra của bọn Yeerk đã phóng lên như một vecto truy cản! Một chiến đấu cơ Con Rệp!> Arbron thông báo.

<Dám chơi nó không, Arbron?> Tôi hỏi.

<Bồ giỡn hả? Tàu Skrit Na nào cũng chỉ loe hoe vài khẩu tia Nghiệt nhỏ tí, cũ xì - thứ mà bọn Yeerk đã quẳng ra bãi rác, trong khi chiếc Con Rệp lại được trang bị toàn những cặp tia Nghiệt Siêu-việt. Có mà điên mới tính chuyện nghênh chiến với nó!>

Arbron nói đúng. Lẽ ra tôi phải nhớ điều đó nhưng tôi đang rúng động và bối rối quá. Trí óc tôi đang quay mòng mòng, nhộn nhạo cả triệu ý nghĩ nhưng chẳng đâu vào đâu cả…

Phải tập trung, tập trung - tôi cố nhắc mình như vậy.

Đồng hồ đo tốc độ chỉ hai ngàn dặm một giờ. Thân tàu nóng rực lên vì lực cản không khí.

<Arbron! Tàu Con Rệp bay chậm rì trong bầu khí quyển, phải không? Chúng không thể chịu nổi nhiệt độ cao trong khi chuyện đó thì chẳng nhằm nhò gì với tụi mình cả. Ít ra là vậy. Tụi mình đang đi hơn hai ngàn dặm một giờ. Vậy là khi ở trong bầu khí quyển tụi mình nhanh hơn chúng!>

<Bồ định thử vượt qua chúng trong bầu khí quyển sao?> Arbron hỏi.

<Thế bồ có ý gì hay hơn không?>

<Có thêm một chiếc Con Rệp nữa ở trên đầu tụi mình!> Arbron oang oang thông báo. <Lại thêm hai chiếc nữa phóng lên!>

<Tụi mình sẽ "chơi" bọn chúng một trận.> Tôi nói bừa, hy vọng giọng mình toát ra vẻ tự tin đầy bản lĩnh. <Mình cần tầm nhìn trực tiếp. Thời gian thực, góc độ thực. Mở cửa sổ ra đi.>

Arbron vọc tay vào đám thiết bị. Thình lình, tấm chắn trước mặt tôi trở thành một ô cửa sổ. Tôi thấy có luồng khí siêu nóng đang rú rít quanh tàu.

Tôi hạ con tàu Skrit Na ngắn và tròn trùng trục xuống. Vừa hạ chúng tôi vừa tăng tốc. <Tới vận tốc ba ngàn dặm một giờ luôn!> Tôi la lên.

Xuống, xuống, xuống nữa. Tốc độ đã trên ba ngàn dặm một giờ! Lớp bụi đỏ quạch của thế giới Taxxon đâm rào rào vào chúng tôi.

Các phi thuyền nói chung thường được thiết kế để đi lại trong vùng chân không của không gian, rất ít khi chúng được hữu dụng trong bầu khí quyển. Nhưng người Skrit Na vốn là chuyên gia đào bới phế liệu, chuyên chu du từ hành tinh này tới hành tinh khác để bắt cóc, đánh cắp và thực hiện những cuộc thử nghiệm y khoa kỳ khôi của mình, vì thế họ cần những con tàu có thể dễ dàng xuyên qua bầu khí quyển.

Tuy nhiên, chẳng có loại tàu nào lại được chế ra để lao xuống với tốc độ ba ngàn dặm một giờ, trong bầu khí quyển chỉ cách mặt đất có mười lăm mét.

Hồi nãy chúng tôi đã lên được gần sát mí trên bầu khí quyển của thế giới Taxxon - còn chừng bảy dặm nữa là tới. Giờ chúng tôi rơi trở lại và sẽ tiếp đất sau năm phẩy tám giây nữa.

<Yaaahhhhh!>

<Yaaahhhhh!>

Cả hai chúng tôi cùng rú lên trong nỗi khiếp đảm tột độ pha trộn niềm phấn khích hãi hùng. Hàng triệu dặm một giờ trong không gian trống trơn chẳng là gì cả so với ba ngàn dặm một giờ chúc thẳng xuống mặt đất.

<Lên! Lên! Lên nào!>

Tôi cho tàu ngóc đầu vọt lên, suýt soát thời điểm cảnh báo va chạm thét lên báo hiệu bằng ngôn ngữ Skrit Na.

Tụi tôi lao vun vút qua hoang mạc Taxxon… âm thanh đi đùng do con tàu phát ra nghe thật ghê rợn…

<Bồ chỉnh cái tàu Con Rệp đó vào tầm ngắm được không?> Tôi hỏi Arbron.

<Hiền thị!>

Tôi trông thấy hai chiếc Con Rệp đuổi sát chúng tôi, chiếc nọ nối đuôi chiếc kia. Thân tàu của chúng sáng chói lên vì nhiệt ma sát. Nhưng chúng vẫn không chịu ngừng lại hoặc rút lui.

<Tốt.> tôi lầm rầm. <Để coi ai nhanh hơn ai.> Tôi tăng tốc và cảm thấy hơi chòng chành khi động cơ đẩy mạnh.

<Ba ngàn hai trăm dặm một giờ.> Arbron ghi nhận. <Ba phẩy ba K. Ba phẩy bốn K. Nhiệt độ thành tàu là… bồ cóc cần biết làm gì. Ba phẩy năm K.>

Ba ngàn năm trăm dặm một giờ. Mặt đất lòa nhòa. Tụi tui tựa như một thiên thạch đang lao phừng phực. Một mũi tên lửa đang phóng vèo vèo trên xứ Taxxon với tốc độ siêu tưởng. Nhưng bụi rậm lùm xùm và những thân cây lù tù của thế giới Taxxon bén lửa khi chúng tôi vượt qua. Tụi tôi đang vẽ một đường lửa vòng quanh hành tinh này!

<Vọt lên!> Arbron gào thảm thiết.

Một rặng núi nhô cao sừng sững tựa như bức tường. <Chúng ở đâu lòi ra vậy?!> Tôi gầm gừ khi chúng tôi vọt lên, từng nguyên tử của tàu Skrit Na như bị kéo căng hết cỡ.

Con tàu lồng lên, giãy đành đạch như một con thú hấp hối, cố thực hiện cú quẫy cuối cùng. Nhưng rồi chúng tôi cũng bò lên được. Lên… lên…

<Tụi mình vượt được chứ?> Arbron hỏi.

Tôi chưa kịp đáp lời cậu ta thì chúng tôi đã nhảy ào qua bức tường núi. Tôi thề là mình đã nghe thấy tiếng đáy tàu Skrit Na cà sượt vào đỉnh núi khi chúng tôi tăng độ cao.

Rủi thay, bọn Yeerk biết rõ địa hình đại thế nơi này. Chúng đã tiên liệu sẵn sàng.

Chúng điều chỉnh tàu cái một và đuổi theo chúng tôi sát nút.

PĂNG CHÍU!

Một tia Nghiệt đỏ lòm cắt xoẹt qua chúng tôi, hụt có vài xăng-ti-mét.

Tụi tôi sắp tiến tới lằn ranh phân chia ngày và đêm. Tôi có thể thấy ánh chớp đang chạy rùng rùng về phía mình.

Đột nhiên, tôi thấy chiếc Con Rệp dẫn đầu nổ tung! Sự cọ sát với không khí đã xé toạc toàn bộ kìm hãm của nó khiến con tàu tự bốc cháy trong tích tắc.

<A ha! Một thằng Yeerk đi đời!> Tôi phớn phở la lên.

<Elfangor, kế tiếp sẽ là tàu mình đấy, nếu chúng ta không chậm lại.> Arbron cảnh báo.

<Vẫn còn ba chiếc Con Rệp khác trong tầm đuôi của chúng ta.> tôi liến thoắng.

<Tụi mình còn khoảng năm phút nữa là tới điểm bốc cháy.> Arbron nói. <Bồ canh chừng coi mấy chiếc Con Rệp kia có cháy tan tành trước khi tụi mình ra tay hay không?>

<Bồ đang nghĩ gì trong đầu vậy?>

<Tụi mình sẽ nã đạn vào đầu chúng. Một, hai, ba chiếc Con Rệp. Chúng đang chủ quan và không ngờ đến chuyện này đâu.>

Tôi quay cuống mắt nhìn Arbron chằm chằm. <Không bắn được đâu.>

<Mình bắn được.> cậu ta nói chắc như bắp.

<Với những con mắt Taxxon ư?> Thiệt tình tôi không muốn thảy những lời ấy vào mặt Arbron nhưng tôi cần phải thực tế. <Với độ nhạy bén của Taxxon và với hỏa lực của tàu Skrit Na hả?>

<Mình bắn được mà, Elfangor.> Arbron điềm tĩnh nói.

<Nghe đây, Arbron, mình muốn sống và ra khỏi chốn này…>

<Thế bồ nghĩ mình không đếm xỉa gì đến chuyện sống hay chết à?> Arbron chua chát nói. <Cơn đói này…Elfangor à, bồ đã từng nếm trải và bồ biết nó ra sao rồi. Bồ nói có lý lắm nhưng mình vẫn có thể bắn được mà…>

<Bồ luôn chế giễu ý định trở thành anh hùng của mình, nhưng bây giờ chính bồ lại đang đòi chơi trò chơi anh hùng…> tôi nói liền một hơi nhưng Arbron không trả lời trả vốn gì cả.

Tôi nhìn vào bảng chỉ nhiệt độ thân tàu. Arbron nói đúng. Trong vòng vài phút nữa thôi, có lẽ tàu chúng tôi sẽ tự bốc cháy.

Nếu tính toán sai, tụi tui sẽ tự đào một cái hố chôn mình trong đất Taxxon với vận tốc ba ngàn dặm một giờ.

<Thôi được, Arbron.> tôi nói. <Mười giây nữa. Mười… chín… tám…>

<Ba… hai…>

Tôi dừng phắt cánh quạt động cơ và giật phanh.

Kkkrrrééétttt!

Tàu Skrit Na lắc lư; nó chao đảo, rung rinh loạng choạng và rồi nó vừa giãy tưng tưng, vừa nảy lên cách mặt đất chừng mười lăm mét.

Tôi mất thăng bằng, té bò lăn bò càng ra sàn tàu. Nhưng hàng chân Taxxon của Arbron đã kìm bớt được độ rung. Cậu ta không hề nao núng. Mấy móng tay Taxxon của Arbron vẫn bám riết vào cái bảng kiểm soát mục tiêu.

Tàu của chúng tôi đột ngột hạ tốc độ từ ba ngàn rưỡi dặm một giờ xuống còn chừng một nửa - trong vòng vài giây! Quá nhanh cho tàu Con Rệp kia phản ứng.

Điều xảy ra kế tiếp khiến Arbron xứng đáng trở thành anh hùng.

Tụi tôi hãm tốc độ. Đám chiến đấu cơ Con Rệp lao phăm phăm về phía trước, xẹt nhanh hơn chúng tôi một ngàn năm trăm dặm một giờ.

Arbron bắn! XxxẸẸẸTTT!

Bắn! XxxẸẸẸTTT!

Bắn! XxxẸẸẸTTT!

Ba phát trúng đích! Ba phát bắn ra từ con tàu rách nát của người Skrit Na đang run bần bật.

Tôi gượng đứng thẳng lại và nhìn chết trân ra ngoài cửa sổ trước, không tin nổi vào mắt mình nữa…

Ba hòn thiên thạch quay tít - ba quả cầu lửa lao sầm sập xuống đất. Chúng khoét bãi rác Taxxon thành những miệng núi lửa sâu hoắm và tự thiêu rụi mình.

<Bắn tuyệt lắm!> Tôi trầm trồ. <Tuyệt cú mèo luôn!>

<Cám ơn. Hóa ra bọn Taxxon thích hợp với công việc này. Hèn chi bọn Yeerk dùng tụi Mượn xác-Taxxon để lái những chiếc Con Rệp. Kể cũng đỡ buồn khi biết cái cơ thể kinh tởm này cũng có chút hữu dụng.>

<Chúng ta sẽ kiếm ra cách giúp bồ thoát khỏi lốt Taxxon.> tôi nói cứ y như việc này nằm trong tầm tay của tôi vậy. Chứ tôi còn biết nói gì nữa?

Mãi đến lúc đó, vì mải bận tâm chuyện sống còn mà tôi chưa kịp nghĩ xem chuyện gì đã xảy ra với Arbron. Có thể tôi và Arbron chưa bao giờ là bạn thân thiết của nhau, nhưng thật đau lòng khi nhìn thấy Arbron bị mắc kẹt trong cơ thể Taxxon gớm ghiếc, thật khó chịu khi phải nhìn vào những con mắt vô hồn, đỏ vằn kia và nhận ra cậu ta ở trong đó, đang nhìn trở lại mình.

Tôi hiểu cảm giác của Arbron. Giờ đây giây phút hiểm nghèo đã tạm lắng xuống, nhường chỗ cho nỗi kinh hoàng tuyệt vọng và cơn đói khủng khiếp của Taxxon.

Tôi quay mũi tàu Skrit Na và hướng trở lại vạch ánh sáng ban ngày nổi rõ đằng xa.

<Bồ tỉnh làm gì vậy?> Arbron chất vấn.

<Mình cần một chỗ để hạ cánh và cất giấu con tàu này.> tôi nói. <Mình cần ánh sáng ban ngày và cần lại gần phi cảng. Tụi mình không thể bỏ mặc những người khác bị kẹt lại đây.>

<Những người khác ư? Ý bồ muốn nói tới Hoàng tử Alloran?>

<Và cả hai con người kia nữa.> tôi nói.

<Chúng ta chịu trách nhiệm về họ mà…>

<Trở lại phi cảng không ổn đâu.> Arbron phản đối. <Ở đó đầy dẫy bọn Yeerk, cả bọn Taxxon nữa. Chúng sẽ tóm tụi mình. Bồ có biết chúng sẽ làm gì nếu bắt được tụi mình không? Chúng sẽ ăn thịt mình liền đó, Elfangor.>

<Arbron, tụi mình sẽ chỉ nán lại một chút thôi mà. Chỉ một chút thôi…> tôi nói, cố làm cho Arbron bình tâm lại.

<Nán lại? Nán lại? Bồ điên hả? Trở lại đó cho chúng ăn thịt hả? Quay tàu lại ngay. Mình sẽ sử dụng *Vòng Xoáy Thời Gian* để quay ngược thời gian và viết lại cuộc đời mình!>

<Lúc này thì không được đâu. Dấu hiệu năng lượng của *Vòng Xoáy Thời Gian* sẽ nổi bật lên; tất cả tàu thuyền trong quỹ đạo cùng tất cả mọi hành tinh sẽ trông thấy nó. Mọi…>

<Mình cóc cần! Mình cóc cần chuyện sống hay chết, chỉ cần dẹp tan cơn đói này thôi. Ngừng lại ngay. Ngừng lại! Đồ ngốc, bồ có biết là mình có thể xơi tái bồ không?>

Tôi quay mắt chỉnh về hướng Arbron. Tôi biết bên trong cậu ấy là một anh *lính nhỏ* Andalite đang sợ hãi. Những thứ tôi thấy là một đống thịt ghê hồn, những con mắt màu đỏ nhầu nhão, cái miệng tròn bành bạnh, thở gấp gáp và không ngừng đòi ăn.

Trong giây phút dường như kéo dài vô tận ấy, chúng tôi trợn mắt nhìn nhau. Tôi không biết lúc ấy trong đầu Arbron đang sôi réo những gì. Tôi không biết kết luận ra sao. Tôi chỉ biết điều cậu ta làm.

“Ssssrrrreeeeyyyyaaahhh!” Arbron gầm lên kiểu Taxxon - eo éo, điếc cả ráy. Đoạn cậu ta lùi lại lấy đà rồi chúi một phần ba thân trên xuống, bổ chửng vào tôi.

Thân trên của Arbron oằn xuống, cái miệng đỏ há toang hoác.

Tôi có thể giết chết Taxxon và cậu ta dư sức biết điều đó. Cậu ta biết không tên Taxxon nào đánh bại nổi người Andalite. Nhưng tôi không thể giết Arbron, ngay cả khi đó là điều cậu ta muốn.

Tôi lách vội qua bên phải.

Arbron đập cái mình vào tấm chắn thiết bị. Những ánh chớp nhá lên!

Xong, cậu ta ngã thân trên về phía tôi, cố ý dồn tôi vào vách ngăn, cố chọc cho tôi lộn tiết.

Tôi đỡ cú đè của Arbron và thoi cậu ta một cú!

ÂM! Hai trong số rừng chân của Arbron bay đánh vèo xuống sàn.

ÂM! Thêm hai chân nữa đi tong.

Arbron rệu rạo. Phần thân trên không thể chống đỡ nữa, đổ ập xuống như một con sâu khổng lồ vô dụng.

<Hãy giết mình đi!> Cậu ta rên lên.

Nhưng tôi đang mải suy nghĩ chuyện khác. Bảng điều khiển đã bị hư hại quá nặng. Con tàu lúc lắc và bay trệch đường. Nó không còn giữ thăng bằng được nữa. Tôi giảm năng lượng. Chúng tôi đã vượt qua đường ranh vào ánh hoàng hôn. Nhưng tôi không thể thấy được vùng tối mù mịt giữa đỉnh núi.

<Bồ không thể để mình như thế này được!> Arbron gào lên thảm thiết.

<Mình sẽ tìm cách giúp bồ.> Tôi cũng gào lên. <Nhưng mình cần phải đáp con tàu này xuống đất đã!>

<Elfangor! Bồ biết điều gì sẽ xảy ra với những tên Taxxon bị thương chứ! Bồ biết mà!>

<Mình sẽ bảo vệ bồ.> Tôi la lên tuyệt vọng khi con tàu ngày càng nảy dữ hơn. Hai tổ kén người Skrit dường như đã văng khỏi chốn neo đậu. Còn cái tên Skrit trưởng thành kia thì trốn biệt vào kho hàng. Có lẽ dù với trí thông minh không được xuất sắc cho lắm, hắn cũng hiểu ra là tốt hơn hết hãy tránh xa tầm mắt của một tên Taxxon đang đói.

<Bồ không bảo vệ được mình đâu. Đồ ngu! Không gì có thể ngăn chặn được bọn chúng. Không gì có thể đẩy lui cơn đói của bọn Taxxon đâu. Mình không thể nào kìm được nó. Hoàng tử Alloran cũng không thể chặn được nó. Bồ không hiểu sao? Mình đã ăn thịt sống, Elfangor. Mình đã ăn thịt cái tên Taxxon bị rơi xuống đó. Mình không thể kiềm chế được!>

<Im đi!> Tôi cáu tiết. <Im ngay!>

Tôi không muốn nghe nữa. Tôi cần phải tập trung. Tôi cần phải hạ cánh nếu không cả hai chúng tôi sẽ chết. Tôi cần phải bắt Arbron im mồm đi.

Tôi lia đôi mắt cuống khắp buồng lái. Người Skrit Na cất giữ vũ khí ở đâu nhỉ? Kia rồi. Một tấm bảng xanh lá cây ghi những ký hiệu tiếng Skrit Na.

Tôi vươn tay trái ra với tấm chắn và nạy nó ra. Một khẩu tia Nghiệt cầm tay, hỏng hóc và bám đầy bụi như hầu hết đồ đạc của người Skrit Na.

Tôi nhìn thấy chốt năng lượng, liền cài đặt nó ở mức độ thấp nhất.

<Bồ làm gì vậy?> Arbron rống lên.

<Mình cần phải hạ cánh con tàu này, Arbron. Yên lặng nào, nếu không mình bắn cho bồ một phát bây giờ.>

<Bồ mà bắn cái của nợ đó thì tiêu đời mình.> Arbron léo nhéo. <Bồ cài số ngược rồi. Đó là vũ khí có nguồn gốc từ bọn Yeerk. Cài số Một là cấp độ cao nhất, chứ không phải là thấp nhất.>

Bỗng nhiên Arbron nhoài ra phía trước. Cậu ta vươn thẳng về phía tôi, cái miệng tròn bạnh thở hồng hộc…

Cậu ta cố ép tôi phải bắn, phải bắn cậu ta bằng khẩu tia Nghiệt gài số cực đại! Nhưng tôi nhanh hơn. Tôi quay ngược về số mười và bắn.

Ngay khi ngón tay chạm cò… tôi nhận thấy Arbron đã láu lỉnh hơn mình. Cậu ta đã nói dối và tôi đã tin sái cổ. Arbron luôn luôn là một học sinh xuất sắc hơn tôi. Cậu ta là một bộ óc siêu đẳng. Cậu ta biết mọi hệ thống, máy móc lạ giỏi hơn tôi.

Tôi cố dừng lại. Nhưng ngón tay tôi đã ấn xuống rồi. Khẩu tia Nghiệt khạc lửa. Ở cấp độ cực đại.

Nhưng vì tình cờ, hay vì quá tuyệt vọng, mà ngón tay tôi chệch đường, tia lửa sượt qua Arbron chỉ vài milimét.

Thay vào đó, nó khoan một lỗ tổ bố sâu hơn nửa mét vào thân tàu.

Sau đó, tất cả mọi thứ đều quay cuồng, ồn ã. Đau đớn và mê man.

CHƯƠNG 21

Tôi tỉnh dậy.

Tôi ngã lật nghiêng người, người ngập trong đất.

Ráng hé mặt ngước nhìn trời, tôi thấy những ngôi sao, những dải thiên hà, và ba mặt trăng bé xíu.

<Mình đang ở đâu đây?>

Tôi đứng dậy. Mọi cơ bắp trong cơ thể tôi nhức nhừ. Móng guốc tôi nếm phải toàn đất cát. Tôi vội vã xoay đôi mắt cuống đảo nhìn xung quanh, và hốt hoảng nhận ra một con mắt của mình đã bị mù.

Sau đó tôi trông thấy con tàu Skrit Na, coi bộ vẫn còn khá nguyên vẹn. Chắc là do tôi đã ráng đáp được nó xuống đất. Tôi không nhớ rõ lắm về những giây phút cuối cùng ấy. Tất cả mọi thứ cứ rối mù, quay cuồng trong đầu óc tôi.

Tôi đang ở trên xứ Taxxon, có lẽ cách phi cảng cả bốn trăm dặm. Loren và Chapman đang nằm trong tay bọn Yeerk. Còn Hoàng tử Alloran thì chẳng biết đang ở đâu.

Điều tôi còn nhớ rõ nhất là Arbron đã cố khiêu khích để tôi giết cậu ta.

<Arbron!> Tôi gọi. <Arbron!>

Không có tiếng trả lời. Tôi mệt nhọc lê đến tàu Skrit Na. Một cái lỗ toác hoác, sâu hơn nữa mét, do tia Nghiệt bắn trúng đập vào mắt tôi. Tiếp theo, tôi thấy những động cơ rách bươm của con tàu. Nó sẽ không bao giờ còn bay được nữa.

Tôi loạng choạng leo vô tàu. Con mắt cuống thứ hai của tôi bắt đầu thấy lại lờ mờ. Hóa ra hồi nãy nó bị dính đầy bùn…

Vào trong lòng tàu, tôi lại cất tiếng gọi Arbron, đoạn ngó quanh quất. Chẳng còn bộ phận nào hoạt động cả ngoại trừ một ngọn đèn cấp cứu đang cháy le lói. Vì lí do gì đó, người Skrit Na rất khoái đèn cấp cứu của họ có màu xanh lá cây. Chẳng biết tại sao…

Hình như thiếu thiếu một cái gì đó.

A, đúng rồi! Hai tổ kén người Skrit Na đã mất tiêu. Chắc hẳn chúng đã vuột mất khi tàu rơi.

Tôi bước vào kho hàng qua cánh cửa đang mở tanh banh. Ngọn đèn cấp cứu leo lét rọi ánh sáng lên một quang cảnh hỗn độn. Trong khoang chứa, một lô một lốc những hòm xiểng, thùng, sọt chất chồng lên nhau, chẳng theo hàng lối nào. Nhiều thùng bị bật nắp hoặc bị vỡ do cú va chạm. Một đống những đồ vật nom rất lạ làm đổ tung tóe ra sàn. Chỗ này là những xác thú ướp; chỗ kia là mấy bó da nhân tạo mà Loren và Chapman mặc. Những đồ thủy tinh hình như để đựng chất lỏng, những dụng cụ điện tử kỳ cục và cổ xưa. Lại có cả những cục gì nhỏ bé trông giống như hàng trăm tờ giấy hình chữ nhật xếp chồng

lên nhau. Một chiếc hòm dài, bên trong đựng những thứ mà tôi chắc chắn là vũ khí thời xa xưa, trông thô sơ cực kỳ. Không nghi ngờ gì nữa, tất cả những thứ này do bọn người Skrit Na có được từ Trái Đất. Hẳn Loren biết chúng là những thứ gì - chắc chắn là vậy rồi.

Ngoài những đồ vật linh tinh đó, trong tàu còn có hai món khác, lớn hơn. Một món sơn màu vàng bóng loáng, có bốn bánh màu đen.

Và món kia là thứ hùng mạnh nhất trong lịch sử dải thiên hà.

Trông nó chẳng khác gì một quả cầu tròn láng o, màu trắng ngà. Đường kính nó cỡ khoảng ba mét. Bề mặt nhẵn trơn, không một mấu gồ. Nếu như không đọc sách về năng lượng, có lẽ bạn sẽ không biết nó là cái gì. Đối với mắt thường toàn bộ mạng lưới của nó là vô hình, dù nó trải rộng, vươn dài ra, xuyên qua cả kết cấu đặc trưng của không-gian-thời-gian.

Đó là *Vòng Xoáy Thời Gian*.

Tôi suýt ngưng thở, không dám tin vào nguồn năng lượng mình đang nhìn thấy. Thật không thể tưởng tượng được! Để đưa một con tàu vào vùng không gian Zero cần phải tốn nhiều năng lượng hơn một ngôi sao có kích thước trung bình có thể có. Để chuyên chở bất cứ cái gì xuyên thời gian, cần một mức năng lượng gấp mười lần như thế. Năng lượng của mười mặt trời cộng lại. Thế mà, tất cả đều hội tụ lại trong cái quả cầu trắng ngà này.

<Arbron!> Tôi thét gọi.

Nhưng tôi biết Arbron không có ở đây. Rất có thể cậu ta đã bị văng khỏi tàu như tôi, có điều tôi không thấy cậu ta ở bên ngoài. Bỗng nhiên, lúc này tôi cảm thấy còn có một cái gì đó cũng đã biến mất. Đó là tên người Skrit lanh lẹn.

Hai tổ kén và tên người Skrit kia đều không thấy đâu. Cả Arbron cũng vậy.

Tôi bần thần quay lưng lại *Vòng Xoáy Thời Gian*. Dù bước đi nhưng tôi vẫn ngả đôi mắt cuống về phía sau để nhìn nó.

Tôi đi trở ra ngoài.

<Arbron!> Tôi tiếp tục gọi.

Khắp nơi tối nhờ nhờ. Ánh sáng từ những mặt trăng và những ngôi sao yếu quá, không đủ chiếu tỏ mọi chốn. Tuy vậy, tôi có cảm tưởng như mình đã lọt vào một thung lũng hẹp, kẹt giữa những vách núi lởm chởm. Arbron có thể biến đi đằng nào nhỉ? Liệu cậu ta có bị bật ra trước khi con tàu Skrit Na yểu mạng này đáp xuống không nhỉ? Hồng chừng Arbron đã bị ném vào một trong những sườn núi này rồi cũng nên.

Tôi rùng mình, không dám hình dung ra cảnh đó.

Tôi trở vào ngăn chứa đồ và nhặt lên mấy cuộn giấy. Vài tấm khổ lớn có tranh vẽ. Dưới ánh sáng u u minh minh của ngọn đèn xanh lá cây, tôi nhận ra đó là những bức vẽ loài người.

Tôi lướt mắt qua những tấm tranh thể hiện loài người trong những

sinh hoạt gì đó tôi không hiểu được. Bất chợt có một bức hình khiến tôi hiểu ngay: một ngọn thác thật cao đang ào ào đổ nước xuống một cái hồ có cây cối xanh ngắt viền xung quanh và bầu trời trong xanh trong vắt ngự trị trên cao.

Hai con người đang mỉm cười, luồn những que tỉ hon hình trụ, màu trắng vào miệng mình.

Bên dưới bức tranh, tôi thấy có ghi chữ viết của loài người. Dù không đọc được chữ của họ, nhưng tôi tin chắc đó là một bài thơ ca ngợi vẻ đẹp phơi bày trong tranh.

Trông thảm cỏ ở đấy mượt như nhung.

Được tung tăng chạy nhảy trên đó chắc sẽ tuyệt lắm. Ước gì tôi được chạy cùng với Loren và quên hết mọi thứ đã xảy ra. Phải chi tôi quên được mình đang cô độc trên một hành tinh quỷ sứ, chỉ có cái chết đang rình rập làm bạn đồng hành còn Hoàng tử của tôi thì đã mất tích.

Tôi nhìn sang những tấm tranh khác. Có những hình nhỏ rất lạ, vẽ con người không làm gì cả, chỉ mỉm cười. Nhiều bức vẽ những thành tựu kỹ thuật của loài người. Một loại máy bay gì đó. Con người cầm những thanh dài đề kích lửa. Vài tấm cho thấy nơi tựa như những thành phố kỳ bí. Và rồi, trước sự thích thú của tôi, một bức tranh vẽ hẳn một chiếc phi thuyền của loài người.

Phải định thần mất mấy giây tôi mới biết đó là cái gì. Dường như đó là một tên lửa hóa học. Đúng, một tên lửa hóa học thực sự!

Nhưng tôi mê nhất là tấm hình bãi biển uốn mình bên những đại dương xanh ngắt. Những đỉnh núi trắng xóa. Những dòng suối trong veo, chảy róc rách dưới chân những hàng cây xanh mướt.

Cây cối trong tranh xem ra đều na ná giống nhau, tuy không đẹp đẽ như những cây tôi biết. Nhưng dù sao những tấm tranh cũng mô tả một thế giới xinh đẹp phủ đầy cỏ cây hoa lá và nước mát.

Phong cảnh kỳ vĩ của Trái Đất làm cho nỗi sợ của tôi về thế giới Taxxon u ám này tạm lắng xuống. Tôi thắc mắc không biết có phải cái con người tên Chapman kia đến từ những thành phố loài người lạnh lẽo, tăm tối nên hắn mới gian tà và ác hiểm như vậy chăng? Còn Loren chắc là xuất thân từ những thành phố xanh tươi, nơi những con người luôn mỉm cười và đút những ống hình trụ vào miệng?

Bất giác, tôi giật mình thức giấc, đầu óc vẫn còn ong óng bởi những dấu tích của cơn ác mộng đang rượt đuổi. Tôi nghĩ, chắc là mình đã lăn ra ngủ gục trong khi xem tranh.

Ánh sáng… ánh sáng tự nhiên tỏa ra từ mặt trời Taxxon.

Tôi chạy ùa ra ngoài. Quả không sai. Tôi đã rơi vào một thung lũng dốc đứng. Bây giờ tôi có thể trông thấy những dấu chim in hằn trên nền đất màu cam. Dấu vết của hàng chục những cẳng chân chim. Những dấu chân Taxxon!

Những dấu chân dẫn thẳng tới con tàu. Lẽ nào tụi chúng đã kéo tới

trong khi tôi ngủ quên? Không phải. Tôi thấy rõ ràng dấu chân mình từ đêm trước còn hằn lại. Dấu chân tôi đè lên những dấu chân Taxxon.

Arbron! Đó là dấu chân của Arbron. Chắc chắn rồi. Nhưng mà… ồ không… có nhiều hơn một tên Taxxon. Ba hay bốn thằng khác nữa. Tất cả năm bộ dấu chân cùng đi một lúc.

Tiếp sau, tôi phát hiện thêm hai dấu hiệu khác. Một dấu giống như chân côn trùng đi thong dong và dấu kia cho thấy một cái gì đó khá lớn bị kéo lôi đi.

<Bọn Skrit.> tôi lẩm bẩm. <Vậy là, tụi Taxxon đã mò tới. Chúng đã bắt Arbron. Bắt luôn cả tên Skrit và hai tổ kén kia.>

Tôi liếc nhìn chỗ mình vừa nằm vật ra ngủ mê man. Chắc hẳn chúng đã trông thấy tôi, đã ngửi thấy tôi nữa. Thế mà tôi vẫn còn sống.

<Chúng bắt Arbron rồi.> tôi thừa nhận.

Tôi loạng choạng gieo mình đánh phịch xuống. Tụi Taxxon đã mang Arbron đi. Tôi biết bọn chúng thường làm gì với tù binh rồi.

<Không!> Tôi đã làm gì thế này? Trời ơi, tôi đã để chúng bắt sống Arbron!

Nhưng sao chúng không bắt tôi? Lại còn *Vòng Xoáy Thời Gian* nữa? Đương nhiên, nếu là bọn Mượn xác-Taxxon thì chắc chắn chúng sẽ không tử tế thế.

Tôi nhớ lại có lần tên Phó-Visser Bảy đã nhắc tới những người Taxxon Núi - những người Taxxon không chịu đầu hàng, không chịu phục tùng sự thống trị của bọn Yeerk. Thốt nhiên, trong tôi dấy lên một tia hy vọng nhỏ nhoi. Không đời nào bọn Yeerk mượn xác Taxxon lại để yên cho tôi và *Vòng Xoáy Thời Gian* cả.

<Tôi phải làm gì bây giờ?> Tôi ngóc cổ lên cố hỏi bầu trời trống hoác, bụi mù.

Lần theo dấu Arbron chăng? Không nên! Dù Arbron bị rơi vào tay bọn Taxxon nào, thì cái đói của chúng cũng sẽ đặt dấu chấm hết lên số phận của cậu ta - cũng như của những tên Skrit Na xấu số.

Có lẽ ông Alloran vẫn còn sống. Ông là Hoàng Tử của tôi mà. Bổn phận của tôi là phải trở lại tìm ông ấy, phải báo cho ông biết về *Vòng Xoáy Thời Gian* và Arbron. Nhưng, phi cảng Taxxon ở xa quá, tuốt bên kia những đụn cát nóng như thiêu.

Và rồi… một trong những bức tranh của loài người lóe lên trong tâm trí tôi. Trong tranh có hai con người đang mỉm cười hạnh phúc, ngồi trong một cái gì đó trông rất giống với cỗ máy màu vàng tươi ở trong khoang chứa của tàu Skrit Na. Tôi quay lại tàu. Đây rồi, cỗ máy màu vàng này có bốn bánh xe. Cũng chẳng khó hình dung loài người ngồi vào trong đó như thế nào. Tên cỗ máy được khắc ở bên hông - những mẫu tự bằng kim loại chrome: “MUSTANG.” Tất nhiên, tôi chẳng biết mấy chữ đó có nghĩa là gì.

Tôi loay hoay khoét một lỗ trên thành khoang chứa. Xong, tôi tháo đống ghế ra khỏi cỗ máy. Tôi nhận thấy mình có thể chui vừa vào trong nếu dỡ hết vành mỏng manh ở trên đỉnh của cỗ máy đi. Tôi nhìn chằm chặp hồi lâu vào bàn điều khiển. Chiếc máy tính bé xíu này có những núm có thể vặn được. Nhưng thoạt tiên, tất cả những gì nó làm chỉ là phát ra những gì nó làm chỉ là phát ra những tiếng ồn lạch xạch.

Sau đó, tôi nhận ra dây truyền động. Thật quá ban sơ! Tôi nhấn mấy nút trên bàn phím tí hon và vặn cái núm một lần nữa. Kinh ngạc làm sao. Máy tính bắt đầu chơi nhạc.

"Ta không thể nào… thỏa mãn!" Máy rú rít lên.

Tôi vội vàng vặn nó nhỏ xuống. Chẳng hiểu sao loài người lại đi sử dụng máy tính để tạo ra những âm thanh ồn ào đó nhỉ?

Hai mươi phút sau tôi mới nhận ra miếng chêm bằng đồng thau hình chữ V có thể vặn được. Và khi tôi vặn nó thì…

Rrr rrrr rrrrrr puh puh puh vroooom!

Tiếng ồn kinh khủng gì đâu!

Nó là một động cơ hóa học! Một thứ đã có cách đây hàng ngàn năm! Sơ sài đến buồn cười. Nhưng khi tôi ấn một móng guốc vào bàn đạp dưới sàn thì cỗ máy lồng lên.

Vvvrrrooom! Vvvrrrooom! Vvvrrrooom!

Tuy rằng cổ lỗ sĩ, nhưng cái cách nó rung động khá dễ chịu. Tôi thích nó.

CHƯƠNG 22

Tôi đã từng điều khiển tàu lượn.

Tôi đã từng lái chiến đấu cơ Con Rệp.

Tôi đã từng bay trên tàu tiêm kích Skrit Na chuyên đi hôi của, ở tốc độ ba ngàn dặm một giờ trong bầu khí quyển.

Nhưng chưa bao giờ tôi trải qua kinh nghiệm nào "đã" hơn chuyện lao phăm phăm xuống thung lũng, ra khỏi vùng hoang mạc ngút ngàn của thế giới Taxxon bằng chiếc Mustang của tôi. Dẫu xe chỉ đi được chừng một trăm dặm một giờ, nhưng gió táp vào mặt, thổi vào lông và đôi mắt cuống cong oặt ra đằng sau, thì đây quả là một cuộc đua tốc độ tưng bừng.

Nhưng mọi việc đều đang xấu đi.

Tôi đang vượt xa mạc của loài Taxxon, đang lao vào chỗ chết. Nhưng nhờ có cơn gió mơn man da mặt, âm nhạc nện đùng đùng bên tai, hòa lẫn tiếng động cơ gầm rú mà tôi cảm thấy sự thể không đến nỗi quá tang thương.

Lúc nãy tôi đã thu lượm vài món đồ của loài người mà bọn Skrit Na thó được. Dăm ba cuộn giấy vẽ tranh. Những máy móc từa tựa vũ khí. Và vài cái chai thủy tinh dùng để đựng chất lỏng.

Tôi đánh vỡ hết mấy chai trước khi tìm được cách mở chúng. Liền sau đó tôi kết luận ngay thành phần chính của chất lỏng bên trong là nước. Tôi đổ chất lỏng vào một cái chậu nông để có thể thò một móng guốc vào uống.

NGÀI TIÊU CAY - trên những cái chai ghi vậy. Tôi đoán có lẽ đó là chữ loài người viết để diễn tả chất "nước nâu sủi bọt" này.

Trong khoảnh khắc tôi quên khuấy Arbron. Tôi gạt phắt ông Alloran ra khỏi tâm trí mình. Tôi mường tượng mình và Loren đang ở trên chiếc Mustang, băng ào ào qua những cánh đồng cỏ mượt mà ở Trái Đất. Có gió liếm mặt và có chất nước nâu sủi bọt chạy rần rật trong móng guốc.

Trong khi lái vun vút, tôi cố vạch ra một kế hoạch. Có điều chắc chắn: một người Andalite trong một chiếc Mustang đương nhiên sẽ lồ lộ giữa thanh thiên bạch nhật ở xứ Taxxon này. Tôi cần phải kín đáo hơn. Nhưng may phước là tôi không cần phải biến hình thành Taxxon nữa.

Không bao giờ.

Đúng lúc đó, mặt đất dưới chân tôi dường như mở toang ra.

Fffwwwwuuummppp!

<Aaaahhhh!>

Bụp! Bụp! Rầm! Rầm! Rầm Rầm!

Chiếc Mustang lộn tùng phèo và lăn long lóc xuống bờ dốc thẳng

đứng, gồ ghề và sâu hun hút. Một chiếc cầu thang bằn thỉu dẫn thẳng xuống dưới bóng tối đen tối ngòm.

<Aaaaahhhh!>

Móng guốc của tôi trượt khỏi bàn đạp. Tôi cố lần tìm chốt tắt động cơ, nhưng xe rung lắc dữ quá.

Tôi trượt, nảy, quay lộn mèo trong cỗ máy của loài người - xuống, xuống, xuống, xuống tận lòng đất. Xuống và xuống. Và rồi tôi dừng lại đột ngột.

Scrrrummmpf!

Âm thanh duy nhất tôi nghe được là tiếng động cơ rú rít, pha trộn với tiếng ư ử rất kỳ quặc của loài người đi kèm theo nền nhạc.

"…hãy cho tôi, cho tôi, cho tôi một hộp đêm xanh!"

Tôi tắt quách thứ âm nhạc ấy đi.

Bóng tối bao trùm - tuy không tối thui tối mịt như tôi nghĩ. Vẫn còn vương vất chút ánh sáng cho đôi mắt chỉnh của tôi nhìn, sau vài giây điều chỉnh.

Tôi đã lọt thỏm vào một cái hang bao la, nằm sâu dưới lòng đất. Một ngọn đồi, hay núi nhỏ gì đó, án ngự ngay trung tâm của hang. Chính nó là nơi phát ra ánh sáng - một thứ ánh sáng chập chờn, nhưng đỏ không lẫn vào đâu được.

Cũng từ ngọn đồi lóe sáng lập lòe ấy, nhiều dây leo hiện ra; đường kính mỗi dây rộng chừng trên dưới một mét. Với con mắt chỉnh đã quen nhìn, tôi thấy thêm nhiều dây leo nữa, dây nào dây nấy bò lan tới tận thành hang và đâm xuyên luôn vào đá.

Ngay cả những dây leo cũng lấp lánh ánh sáng đỏ. Bỗng tôi giật thót, nhận ra bên trong các dây leo có thứ gì đang động đậy, di chuyển. Những dây leo rỗng tuột! Chúng là những đường ống rộng vừa đủ để bao kín…

…bao kín một người Taxxon!

Tôi tròn xoe mắt nhìn đám dây leo loằng ngoằng. Rốt cuộc, mắt tôi đã nhìn xuyên được bóng tối và thấy bọn Taxxon! Hàng tá… không, hàng trăm tên! Chúng đang bu xung quanh và trên ngọn núi đỏ lập lòe.

Tôi vẫn cố sống chết nhìn. Dọc theo thân các ống-dây-leo có những lỗ mở. Thêm nhiều tên Taxxon lồm cồm bò túa ra từ đó.

Chắc chắn chúng đã trông thấy tôi. Chúng không thể không thấy tôi. Tuy nhiên, chẳng đứa nào nhào ra tấn công tôi cả.

Thay vào đó, chúng mải miết đắp đất và đá để phủ kín khoảng không gian chiếc Mustang của tôi vừa tạo ra.

<LÀ SINH VẬT NÀY À?>

<Aaaaaarrrrgggghh!> Tôi rú lên.

Âm thanh truyền trong đầu tôi như sấm rền! Muốn thủng màng nhĩ luôn đó! Tôi vội đưa hai tay lên ôm đầu. Tựa hồ cả hành tinh này cùng đồng thanh lên tiếng một lúc! Chỉ khi bị tê liệt dưới sức ép của

cú nện tâm lý, tôi mới nhận ra: quả núi đỏ kia sống động!

Lại một giọng truyền khác ập vào tai tôi.

<Đúng. Đúng là cậu ta,> giọng của Arbron đang nói. <Cậu ấy tên là Elfangor.>

Một tên Taxxon bứt khỏi khối thịt đeo bám trên núi và lết lệt bệt về phía tôi. Hắn di chuyển lựng khựng. Trên người hắn có hai hàng chân ngắn hơn những chân khác.

<Arbron hả?> Tôi ngập ngừng hỏi.

<Ừ, Elfangor. Mình đây.>

<Mình ngỡ bồ chết rồi chứ.> tôi sụt sùi.

<Mình muốn chết lắm, nhưng vẫn phải sống. Vẫn sống để phục vụ Gò Sinh.>

<Gò gì cơ?>

Arbron xòe móng Taxxon trỏ lui về phía ngọn núi đang lúc nhúc lập lòe. <Gò Sinh. Cội nguồn ánh sáng của người Taxxon. Là Cha và Mẹ của họ. Gò đã mất vô số con cái vì bọn Yeerk. Nhiều đầy tớ của Gò đã phản bội và cam chịu làm tay sai cho tụi Yeerk. Nhưng Gò Sinh vẫn là Cha và Mẹ của giống nòi này.>

<Arbron, bồ nói gì vậy? Bọn chúng có làm gì bồ không?>

Chợt Arbron cười hích hích - đúng kiểu thằng Arbron tôi từng quen thuộc. <Chúng có làm gì mình không á? Hừm, bọn Taxxon này không ăn thịt mình, nếu đó là điều bồ quan tâm. Chúng tìm thấy hai đứa mình sau khi tàu rớt xuống và đã muốn chén sạch cả hai; nhưng mình đã đẩy đám người Skrit ra thế mạng. Mình chẳng còn lựa chọn nào khác! Sau đó Gò Sinh biết mình là ai, liền cho lôi đến đây.>

<Chỗ này cách chỗ tàu rơi hàng trăm dặm. Làm sao bồ đến được đây? Bồ thậm chí còn không bước đi được nữa là…>

<Gò Sinh có những đường hầm vươn xa hàng ngàn dặm, Elfangor à. Trong đường hầm có lực hút. Khi Gò ra lệnh, mỗi Taxxon chỉ việc gập giò vào và để mặc cho sức ép kéo xuống nhanh như chớp.>

<Những cái chân gãy… của bồ… đã mọc trở lại!?>

<Đúng. Chân Taxxon có thể tái sinh.>

<Arbron… chuyện gì nữa đây? Không phải tự dưng mà đất dưới chân mình mở toác ra. Có phải… Gò Sinh muốn mình đến đây vì lý do gì đó?>

<Đúng, Elfangor. Gò Sinh đang tức giận.>

<Giận mình ư?> Tôi hỏi, cảm thấy ruột gan mình lộn nhào cả lên. Rủi cái gò đỏ hoét này mà nổi cơn thịnh nộ, thì nó chỉ việc khạc ra âm thanh quái gở kia là tôi bẹp dúm ngay.

<Gò quá mệt mỏi vì đã mất bao nhiêu con cái vào tay bọn Yeerk. Từ lâu Gò Sinh đã muốn tiêu diệt và đánh đuổi bọn xâm lược Yeerk ra khỏi hành tinh này. Nhưng Gò không hiểu bọn Yeerk và trang thiết bị của chúng. Bây giờ... Gò có cố vấn - một người am tường máy móc, tàu thuyền, tia Nghiệt. Một người sẽ giúp Gò diệt bọn Yeerk và tụi

Taxxon phản quốc… >

Tôi nhìn Arbron như bị thôi miên. <Là bồ sao? >

Arbron cười ồ ồ, nhưng lần này không pha lẫn sự khoái chí. <Mình còn tương lai nào tốt hơn chăng, Elfangor? Bây giờ mình là người Taxxon rồi. Mình đang tỉnh chơi cho tụi Yeerk ở phi cảng một vố. Gò Sinh sẽ phái một ngàn con cháu đi cùng với mình. Mình sẽ cầm đầu một toán Taxxon nổi loạn. >

Tôi chẳng biết nói gì nữa. Những trái tim của tôi đập ầm ầm.

Arbron trườn lại gần tôi hơn, lạch bạch trên những cẳng chân kim. Cậu ta nhìn tôi qua mấy con mắt đỏ loãng sền sệt. Ngay cả lúc thân thiện thế này, tôi vẫn cảm nhận được cơn đói của Taxxon đang réo ùng ục trong lòng nó.

<Đừng thương hại mình, Elfangor. Mình mừng vì vẫn còn được sống. Sống bất cứ cuộc đời nào vẫn tốt hơn là chết. Dẫu tình cảnh có kinh khủng đến đâu, vẫn luôn phải tìm ra ý nghĩa và mục tiêu sống… >

<Và bồ đã tìm được lẽ sống cho mình? >

<Tối nay bọn mình sẽ chiến đấu. Gò Sinh sẽ đẩy những đường ống của bà tới gần phi cảng. Một ngàn người Taxxon từ lòng đất ngoi lên sẽ khiến bọn Yeerk và lũ lâu la một phen tá hỏa. >

Tôi tưởng tượng ra quang cảnh đó. Một ngàn thân sâu bự tổ, đói như điên nhoi ào lên giữa rừng ụ tàu, bất ngờ hiện ra giữa đám Mượn xác Taxxon và Hork-Bajir.

<Bồ sẽ thua cho coi, > tôi can.

<Có hề gì, > Arbron nói. <Ngay cả Taxxon cũng có quyền kiểm soát hành tinh của mình. Ngay cả họ cũng có quyền chống lại quân xâm lược. >

<Nhưng bồ không thể thắng chúng mà, > tôi nói lạnh tanh.

<Đôi khi không chịu thua lại là mục tiêu tối hậu, phải không Elfangor? >

Ma ám hay sao mà Arbron lại cho rằng dỉnh líu đến tụi Taxxon là hay ho nhỉ? Những tên Taxxon này ít nhiều cũng là thứ ăn thịt đồng loại, những đồ hiếu sát. Nhưng một khi chúng chống lại bọn Yeerk, thì lẽ nào tôi lại không hỗ trợ?

<Arbron, mình có thể giúp được gì? >

<Còn hơn cả giúp nữa, Elfangor. Chúng ta sẽ “chọc đuôi” vào bọn Yeerk, và rốt cuộc thì tụi mình vẫn là anh hùng. >

CHƯƠNG 23

Suốt buổi chiều hôm đó tôi ở tịt trong cái hang kinh hồn, tối tăm, và ngột ngạt, thỉnh thoảng mới thấy Arbron ló mặt ra. Hầu hết thời gian nó ở bên Gò Sinh, thủ thỉ bàn kế hoạch tấn công bọn Yeerk.

Arbron đã trở thành thống soái của những người Taxxon kháng chiến. Nó là người Gò Sinh cần. Nó biết nhóm Taxxon sẽ thấy gì khi ngồi trên phi cảng. Nó có thể chỉ dẫn cách thức gây tổn thất cho bọn Yeerk… Tôi không biết nó có bảo cho Gò Sinh biết về tính vô vọng của phi vụ này không, chỉ biết rằng nó đang hăng máu gần như muốn nổ tung lên vậy.

Cuối cùng, Arbron cũng mò đến chỗ tôi. <Elfangor. Có một vấn đề tế nhị cần phải thảo luận. Về Hoàng tử Alloran và hai con người kia ấy mà. Bồ biết chuyện này hàm ý gì rồi. Giữa cảnh hỗn chiến - Taxxon Núi chống lại bọn Mượn xác-Taxxon và bọn Mượn xác-Hork-Bajir - không thể đoán chắc ai sẽ an toàn. Ở cả hai phía.>

<Thế bồ muốn mình làm gì?>

<Nếu có thể, bồ hãy đi tìm ông Alloran và hai con người kia. Dù sao đó cũng là điều bồ đang nóng lòng muốn làm. Nhưng quan trọng hơn cả, hãy mang *Vòng Xoáy Thời Gian* đi khỏi đây thật nhanh. Gò Sinh không phải là người đáng tin cậy đối với *Vòng Xoáy Thời Gian* hơn bất cứ loài nào ở đây đâu.>

<Mình sẽ coi sóc *Vòng Xoáy Thời Gian*,> tôi hứa.

<Bồ phải lái tàu *Jahar* . Mình sẽ yểm trợ cho bồ.>

<Rồi bồ sẽ đi cùng với mình chứ?> Tôi hỏi.

<Không , Elfangor. Mình sẽ ở lại đây. Dù có phải thua trận chiến này, thì vẫn còn nhiều cơ hội khác để đánh bọn Yeerk.>

Tôi chẳng biết đáp lại ra sao. Tôi nghĩ lúc này chỉ có Arbron mới quyết định được điều gì là tốt nhất cho cậu ấy. <Mình… mình sẽ nói với bố mẹ bồ về…>

<Đừng!> Arbron nói rất kiên quyết. <Đừng nói gì về chuyện này hết, Elfangor. Cứ báo với bố mẹ mình là mình đã chết trên trận tiền. Hãy để họ đừng nhớ về mình hay hình dung ra mình dưới diện mạo Taxxon như thế này.>

<Arbron…> tôi nghẹn ngào.

<Mình có một kế hoạch phút-chót. Tụi mình sẽ đặt cái máy màu vàng này vào trong một đường ống. Bồ sẽ là người lòi lên sau cùng, khi tất cả quân mình đã ra hết. Chỉ việc nhào xuống đường hầm thôi. Hầm là một phần của Gò. Bảo đảm nó sẽ đưa bồ đi đến đúng nơi. Còn điều cuối cùng…>

<Điều gì?>

<Phi cảng là một địa ngục,> Arbron nói gọn lỏn. <Sẽ không thể

nào phân biệt được ai là người Taxxon kháng chiến ai là đồ Mượn xác-Taxxon. Cho nên đừng do dự gì hết - hãy làm điều bổ cần phải làm.>

Rồi Arbron quay đi. Những cẳng chân Taxxon bị tôi vặt đang mọc dở. Chắc chắn, tôi sẽ nhận ra nó giữa một đám Taxxon thôi…

Cảnh những người Taxxon kháng chiến chuẩn bị đột kích trông thật ghê rợn. Từng hàng Taxxon xếp bên cạnh các đường ống Gò Sinh lóe lên quầng sáng đỏ rực hơn, soi rõ những người Taxxon lần lượt nhẹ nhàng luồn nhanh vô những khe hở trong đường ống, chui tọt vào hầm.

Họ "hành quân" với tốc độ tám giây một người chui vào một trong năm đường ống. Phải mất gần nửa giờ tất cả quân Taxxon mới vào xong. Cuối cùng là đến lượt tôi.

Tôi lái chiếc Mustang vào lỗ hổng động đậy, rung rinh. Thật kỳ lạ, đường ống giãn nở ra cho vừa với tôi và cỗ máy. Nó phình ngang ra và sâu xuống, chỉ để lỏng khoảng vài xăng-ti-mét.

Vvvvúúúúttttt!

Tiếng rít của áp suất không khí rộ lên, giật lôi tôi xuống đường ống. Chỉ trong vài giây, tôi đã rồ ga chiếc xe từ zero tới hai trăm dặm một giờ!

Tôi lao vù vù xuống đường hầm sống, bị thít chặt tứ phía, đầu chúi xuống đề đôi mắt cuống khỏi bị chà láng vào thành ống. Ánh sáng duy nhất là từ chính cái máy phát ra - màu trắng ở phía trước và màu đỏ ở phía sau.

Những phút dài lê thê trôi qua, tôi phóng vèo vèo dưới bề mặt của thế giới Taxxon…

PHHỤỤỤTT!

Tôi bay chéo trong không khí.

RRÉÉÉTTT! Động cơ rú lên khi những bánh xe của nó quay tít trên không.

Tôi bắn vọt khỏi lòng đất, tung hê lên trời giữa cơn mưa tia Nghiệt bay chiu chiu. Bên dưới tôi, một quang cảnh hỗn loạn mà không tên điên nào từng mơ thấy đang diễn ra.

Cái máy rơi vòng vòng xuống đất.

WHUÚÚÚÚÚÚ!

Những bánh xe trước đập xuống đất, động cơ gầm rú, tôi bị quật mạnh đến nỗi cùi chỏ và chân trước tứa máu. Chiếc Mustang cắm phập xuống rồi lại tưng mạnh lên, hất đất đá văng rào rào.

Đột nhiên, một tên Taxxon đứng khựng ngay trước mặt tôi!

RRÙÙMMM!

Chiếc Mustang tông rầm vào tên Taxxon, húc nó nổ bục ra như một túi bắp cải!

<Aaaahhhh!> Tôi thét lên kinh hãi.

Nhưng cơn hãi hùng đó chẳng thấm vào đâu so với cảnh nhốn

nháo đang diễn ra, một quang cảnh mà sau này vĩnh viễn hằn sâu trong óc tôi.

Bọn Taxxon gào thảm thiết!

Bọn Hork-Bajir la thê lương!

Tiếng tia Nghiệt bắn PĂNG CHÍU! PĂNG CHÍU!

Khắp mọi nơi rặt một cảnh hỗn chiến. Kinh hoàng! Chiến trận đã giằng co được nửa tiếng rồi. Nửa tiếng những người Taxxon không vũ khí chống lại những tên Hork-Bajir gươm dao đầy mình.

Quang cảnh của một lò mổ.

Giữa trận chiến tàn bạo ấy, tôi thậm chí còn không kịp suy nghĩ, chứ đừng nói đến chuyện có thể tìm ra hai con người kia.

Một tên Hork-Bajir to đùng phát hiện ra tôi, liền co giò chạy đuổi theo chiếc Mustang. "Andalite!" Hắn thét lên bằng giọng thích chí trộn lẫn với sững sờ khi bắt kịp tôi.

Hắn nhoài người đu lên cỗ máy đang chạy. Tôi đánh tay lái. Chiếc Mustang cua gắt. Tôi rồ động cơ! ÙÙUUNN! Cẳng chân của tên Hork-Bajir bị cán bẹp. Hắn quằn quại tỉnh nhào lên đầu tôi nhưng bị xô xuống đất phía sau.

Taxxon! Hork-Bajir! Gedd! Bọn chúng nhan nhản xung quanh tôi. Chiếc Mustang được sử dụng như thiết xa, sẵn sàng đè nát bất cứ cái gì lọt vào đường đi của nó.

Tàu *Jahar*. Tất cả những gì tôi làm bây giờ là hướng về tàu *Jahar*.

Con tàu kiệt tác đứng ngạo nghễ phía trên cảnh chết chóc. Và đằng kia, cao chót vót trên ụ tàu, được ánh đèn chiếu sáng rực là hai hình hài lạ lùng. Hai sinh vật kỳ dị đứng hai chân và không có đuôi.

Loài Người!

Hàng trăm tên Taxxon bu quanh nền ụ tàu chỗ *Jahar* đậu. Cả bọn đang hè nhau xô đẩy, hòng phá đổ chiếc thang hẹp dẫn lên tàu.

Trên thang có duy nhất một người Taxxon đang chiến đấu ngoan cường. Một người Taxxon có bốn chân ngắn hơn các chân còn lại.

<Arbron!> Tôi gọi tướng lên khi lao bừa chiếc Mustang vào đám Taxxon đói meo.

<Elfangor!> Mình không chống trả nổi nữa rồi!>

<Bọn này là tụi Mượn xác-Taxxon hay là lính của bồ?>

<Chẳng phân biệt được đâu, Elfangor! Bồ không thấy sao? Máu đã đổ. Cái đói… Cái đói…! Ngăn mình lại đi, Elfangor! Ngăn lại!>

Vào đúng khoảnh khắc đó, Arbron, *lính nhỏ* của tàu Mái Vòm mang tên *Sao Lưỡi Kiêm*, đã đánh mất mẩu tự chủ cuối cùng của mình.

Cậu ta quay lưng, bỏ mặc tụi Taxxon ngẩn tò te bên dưới để chạy ào đến chỗ những con người, miệng há ra toang hoác.

<Khhôôôngg!> Tôi gầm vang. Tôi nhảy vội ra khỏi chiếc Mustang và xông đại vào đám Taxxon to xác.

Đuôi tôi vung lên trong không khí!

Quất! Xông lên.

Quất! Xông lên.

Quất! Quất! Quất!

Tôi tiến tới chân cầu thang và gạt phăng tên Taxxon cuối cùng ra khỏi đường chạy. <Loren! Chạy đi! Arbron! Khôôôông!>

Tôi phóng thục mạng lên cầu thang, Arbron đã áp sát hai con người.

Con người tên Chapman đã thoát khỏi bọn Yeerk nhưng giờ thì Arbron đang lao như bay về phía hắn. Chapman thất kinh hét lên.

Arbron ngả ra sau lấy đà, sẵn sàng bập xuống con người yếu đuối kia.

<*Lính nhỏ* Arbron!> Tôi quát. <*Lính nhỏ* Arbron, thôi ngay. Hãy làm nhiệm vụ của anh đi!>

Tôi không biết điều gì xui khiến mình nói như thế, chỉ thấy Arbron có vẻ chựng lại, hơi phân vân. Trong khi Chapman co rúm người lại, tuyệt vọng vì Arbron vẫn còn khá nguy hiểm.

Đằng sau, tôi thấy tụi Taxxon đổ ầm ầm. Một toán chiến binh Hork-Bajir hùng hổ dẫm lên chúng.

Lũ quái vật cao hai mét mốt. Những lưỡi dao bén sắc mọc tua tủa nơi cổ tay, cùi chỏ và đầu gối. Phía trên cái đầu láng lẫy như đầu rắn thòi ra những cái sừng nhọc. Những cái đuôi ngắn ngủn, co quắp.

Những bàn chân tựa chân chim cày xới lên tụi Taxxon để tiến lên.

Tôi nhận ra một trong những tên Hork-Bajir: Phó-Visser Bảy.

"Á à, thế là chúng ta lại gặp nhau nhé, Andalite!" gã rít gióng với vẻ khoái trá.

"Elfangor, phải không? Đó là cái tên mi đã quẳng vào mặt ta đầy thách thức lúc chạy trốn. Ta cứ lo bọn Taxxon đã chiên mi rồi chứ. Trong khi ta lại muốn mi phải là của riêng ta!"

Một thoáng, không ai nhúc nhích gì. Những tên Taxxon bị thương tự động lùi lại, nhường cầu thang cho tên Hork-Bajir…

Tôi đứng tơ hơ một mình giữa hàng chục tên Hork-Bajir cao lềnh khềnh. Sau lưng tôi, Arbron vẫn đang hau háu nhìn Loren. Và Chapman cũng ở đó. Chapman này theo phe nào? Và Arbron nữa, cậu ta theo ai?

"Đầu hàng đi, Elfangor," tên Phó-Visser Bảy rống lên. "Ta sẽ không giết mi, mà chỉ… sử dụng mi thôi. Ta sẽ rời khỏi cơ thể cục mịch này để vào sống trong đầu mi. Ta sẽ bao quanh cái bộ não Andalite kiêu

kỳ, kiểu cách của mi, và biến mi thành nô lệ. Rồi, với quyền năng biến hình của người Andalite, ta sẽ thôn tính dải thiên hà. Chỉ có con đường đó thôi hoặc là mi phải chết, Andalite! Không có sự lựa chọn thứ ba đâu."

Tôi chợt thấy Arbron buông tha Loren và đi lại bên tôi, nó - một con sâu thù lù cao cả ba mét. <Này, tụi mình đang ở cách tàu *Sao Lưỡi Kiềm* xa tít tắp, há Elfangor?>

Arbron nói với giọng điệu khôi hài cố hữu của mình. <Tụi mình là hai *lính nhỏ* cô độc, thất trận. Bảo tên Yeerk cặn bã kia hãy mơ đi, Elfangor. Bảo nó chúng ta là người Andalite và chúng ta không đầu hàng đâu.>

<Mi nghe bạn ta nói rồi chứ, Phó-Visser Bảy,> tôi nói cứng. <Nếu mi muốn ta thì cố mà đoạt lấy đi.>

Trong các câu chuyện và truyền thuyết, những lời tuyên bố như vậy luôn làm kẻ thù sợ chết khiếp. Nhưng trong cuộc đời thực, nó không được thần diệu như vậy.

"Được", Phó-Visser Bảy tỏ vẻ nhún nhặn. "Ta sẽ tóm mi! Chém nó!" Hắn đột ngột thét rầm trời.

Bọn lâu la Hork-Bajir của hắn xúm vào tôi. Nhưng cầu thang hẹp quá chỉ đủ cho một lần một tên ùa lên. Người Andalite được huấn luyện để có thể khống chế được một tên Hork-Bajir trong cuộc đấu tay đôi. Chúng nó nhanh, nhưng chúng tôi còn nhanh hơn.

SWOOOSH! Tên Hork-Bajir đầu tiên giơ cổ tay đầy gươm dao lên.

PHẬP! Tôi tung đuôi và cả gươm lẫn cổ tay hắn biến mất.

Nhưng tên Hork-Bajir thứ hai đã hăm hở gạt tên kia ra và chen lên phía trái tôi. Một chiến hữu nữa của hắn phóng từ những thanh ray lên bục phía bên phải. Tên Hork-Bajir bị trọng thương vẫn còn ngoan cố lắm…

Tình hình đã xấu lại còn trở nên tồi tệ hơn. Thêm nhiều Hork-Bajir nữa đổ lên cầu thang, hăng hái chứng tỏ lòng phục vụ tên Phó-Visser.

Trận chiến tức khắc biến thành cuộc đấu giáp lá cà. Tiếng chặt chém khua vang. Những cánh tay, cẳng chân Hork-Bajir hung bạo chặt phầm phập vào tôi, khiến không khí như muốn rên lên. Arbron cố gắng hết sức mình, nhưng một Taxxon thường vô dụng khi lâm chiến. Bọn Hork-Bajir chẳng thèm đoái hoài tới nó, chỉ nhăm nhăm tiến đến chỗ tôi.

"Elfangor! Coi chừng!" Loren hốt hoảng la lên.

"Bắt lấy nó! Chúng bay còn chờ gì nữa?" thằng Phó-Visser Bảy lồng lộn. "Nó chỉ là một tên Andalite thôi."

Tôi lại rơi vào thế hiểm nghèo. Không có thời gian để suy nghĩ nữa. Đúng, đây là lúc để hành động - là lúc đuôi tung ra những chiêu độc. Tôi đã bị chém khá nặng rồi. Bây giờ chỉ còn là vấn đề thời gian thôi.

Bỗng dưng một tên Hork-Bajir mới, lạ hoắc nhảy lên phía trước.

<Thế nào, thưởng thức chiến tranh hả, *lính nhỏ* Elfangor?> Gã hỏi tôi bằng phương thức truyền ý nghĩ của người Andalite.

Tôi điếng người đến mức suýt quên vung đuôi. Hoàng tử-Chinh chiến Alloran trong lốt Hork-Bajir!

Ông Alloran xoay ngoắt người. Trước khi thằng Phó-Visser gian ác kịp trở tay, ông đã ấn thanh gươm nơi cổ tay ông vào cổ họng nó.

<Cấm động đậy, tên Yeerk.> Hoàng tử Alloran quát. <Bảo lính của mi rút lui. Làm mau, nếu không đầu mi sẽ rụng xuống đất liền đó.>

"Ngưng!" Tên Phó-Visser hét. "Lùi lại!"

Bọn Hork-Bajir cum cúp vâng lời. Chúng lui ra xa. Tôi thở hớp không khí. Tôi đã kiệt sức. Bị chảy máu nữa. Loren chạy ào tới và vịn tay vào vết chém trên ngực tôi làm cho máu tuôn chậm lại.

"Anh vẫn còn sống!" Cô thì thào. "Tôi lo chết đi được."

<Nào, đây là điều chúng tôi sẽ làm,> ông Alloran nói. <Tao sẽ cùng hai con người và hai đồng đội của tao lên tàu *Jahar*. Và cả mi nữa, tên Phó-Visser à, mi cũng phải cùng đi với chúng tao. Chừng nào cất cánh an toàn khỏi ụ tàu thì chúng tao sẽ thả mi ra. Mi thấy kế hoạch này thế nào, hả tên Yeerk kia?> Ông vừa hỏi, vừa ấn sát gươm vào tên Phó-Visser hơn.

"Tao được phép có một lựa chọn chứ?"

<Luôn luôn có sự lựa chọn, Yeerk. Có thể ta sẽ moi mi ra khỏi cái xác Hork-Bajir này và đem cái xác ốc sên bất lực của mi ra cho anh bạn Taxxon kia đánh chén. Đó là một. Còn lựa chọn khác là mi hãy bảo đám lính của mi lui khỏi cầu thang. Tất cả phải xuống hết.>

"Thế lựa chọn nào cho niềm kiêu hãnh về lòng nhân từ và tử tế của tụi Andalite các người?" Tên Yeerk móc mỉa.

<Tụi tao đã chôn vùi hình ảnh ấy trong đống tro tàn của thế giới Hork-Bajir rồi.>

"Mi đã từng ở đó à?"

<Phải. Tên tao là Alloran-Semitur-Corrass. Hoàng tử-Chinh chiến Alloran.>

Lần đầu tiên, tên Phó-Visser có vẻ chột dạ. Thái độ khinh khỉnh, kiêu ngạo bay biến. Hắn nhanh chóng hạ lệnh cho tụi dưới quyền rút khỏi cầu thang.

Chúng tôi ở cùng nhau trở lui về phía tàu *Jahar*. Ông Alloran kẹp cứng tên Phó-Visser Bảy. Loren vẫn lui cui chăm sóc vết thương cho tôi. Và Chapman - con người phản trắc đã đẩy chúng tôi vào tình thế hỗn loạn này - cũng bám theo.

Chỉ có Arbron là quay lưng lại ô cửa của tàu *Jahar*.

<Đi nào, Arbron,> tôi gọi với. <Hãy nhìn quanh mà xem. Những người Taxxon tự do đã thua rồi. Gò Sinh sẽ bị phá hủy. Sẽ không có tương lai cho bồ ở đây đâu.>

<Elfangor, sẽ không có tương lai cho mình ở bất cứ nơi nào…>

Arbron buồn bã đáp.

<Bồ không được bi quan thế,> tôi hấp tấp nài. <Rồi ai sẽ nhắc nhở mình đừng nghiêm nghị quá đáng? Ai sẽ cười nhạo mỗi khi mình thổ lộ ước mơ trở thành một hoàng tử vĩ đại?>

<Bồ đi đi, Elfangor,> Arbron dịu dàng bảo. <Đi đi. Hãy đi cứu dải thiên hà.>

<Để cậu ta lại,> Hoàng tử Alloran ra lệnh. <*Lính nhỏ*… à ý tôi là, chiến binh Arbron, cậu là một tử sĩ trên chiến trường.>

CHƯƠNG 25

Chúng tôi dắt díu nhau lên tàu *Jahar*. Không một tên Yeerk nào dám xông ra chặn. Chiến trường vẫn sôi động nhưng cả đám Yeerk đang có mặt chẳng tên nào buồn nghĩ đến chuyện đuổi theo chúng tôi.

Mọi sự xảy ra quá dồn dập khiến tôi chẳng kịp suy nghĩ gì nữa.

Tôi nhẹ cả người khi thấy ông Alloran hoàn hình từ thân xác Hork-Bajir. Dường như ông cũng đoán được cảm xúc của tôi.

<Cậu tưởng ta cũng mắc kẹt như Arbron hả? Một *Nothlit*? Không đâu, *lĩnh nhỏ* Elfangor. Ta vẫn là ta đây.>

<Tôi rất mừng, thưa ngài,> tôi nói.

Tên Phó-Visser Bảy đứng trong góc, mắt thao láo nhìn ông Alloran hoàn hình trở lại người Andalite. Ngay cả Chapman cũng im lặng khác thường. Có lẽ hắn đang lo không biết chúng tôi sẽ xử hắn ra sao.

Với tội lỗi của hắn thì sự trừng phạt nào cũng đáng đời.

<Mệnh lệnh, thưa ngài?> Tôi hỏi Hoàng tử Alloran.

Ông Alloran cười khuẩy. <À, giờ thì cậu cần mệnh lệnh cơ đấy. Khi tôi ra lệnh thác đổ đám bồn đầy sên Yeerk vào không gian cậu đã cãi lệnh tôi. Vậy mà giờ cậu còn đòi lệnh, lại còn muốn được bảo ban để làm gì…>

Ôi trời, lúc này tôi mệt nhừ tử đến độ không còn tức giận được nữa…

<Thưa ngài, *Vòng Xoáy Thời Gian*…>

<Im! Đồ ngu!> Ông Alloran nạt nộ và trừng mắt ngó tôi. <Chúng ta chưa có thời gian cho chuyện đó đâu. Con tàu Taxxon chở lũ sên Yeerk được cậu cứu thoát nhờ bất tuân lệnh của ta vẫn còn ở trên tụ tàu; vẫn đầy nhóc lũ sên nhớp nháp đó. Cậu biết tôi đã làm gì trong một ngày rưỡi qua không? Tôi đã trốn trong hốc, hết biến hình lại hoàn hình và nhìn đau đáu vào con tàu đó.>

<Hoàng tử Alloran, liệu đó có phải là điều quan trọng nhất?>

Lần đầu tiên kể từ khi hoàn hình, ông Alloran quay qua nhìn tôi bằng đôi mắt chỉnh rực lửa giận điên cuồng.

<Điều quan trọng nhất trong chiến tranh là tiêu diệt kẻ thù, *lĩnh nhỏ* Elfangor. Không gì quan trọng hơn việc tiêu diệt kẻ thù, cậu có hiểu không?>

Rồi ông ngoắt đôi mắt phụ về phía gã Phó-Visser. <Hiểu không, tên Yeerk kia?>

"Ông đã hứa để tôi đi mà!" gã tru tréo.

<Đúng, ta sẽ cho mi đi,> ông Alloran bảo. <Mở cửa ra, *lĩnh nhỏ* Elfangor. Tên này sẽ biết ngay lập tức thân xác Hork-Bajir của hắn có thể bay được hay không!>

Toàn thân tên Phó-Visser căng ra. Hắn đâu có muốn bị đẩy vào không gian mà không có chiến đấu cơ. Cơ bắp Hork-Bajir của hắn dúm lại, nhúm nhó.

Hình như hắn liếc nhìn Chapman?! Tôi thề… không… tôi linh cảm… hình như Chapman lắc đầu với hắn - gần như không thấy được.

Mặt tên Phó-Visser lờ đờ. Mắt hắn chết dại. Tay chân nhũn nhùn.

<Giảm tốc độ đến điểm dừng,> ông Alloran ra lệnh. <Độ cao bao nhiêu?>

<Mười lăm ngàn bộ,> tôi nói tẻ ngắt. <Chúng ta vẫn còn trong bầu khí quyển. Tốc độ không khí bây giờ ở điểm dừng.>

<Dừng lại đó,> ông Alloran nói. <Tốt. Nào, mở cửa ra.>

Tôi biết làm gì được? Tôi chỉ là một *lính nhỏ* và tôi đã cãi lệnh ông Alloran một lần. Nếu tôi phản đối lần nữa thì…

Ông Alloran điên rồi. Điên thật sự rồi.

Tôi mở cửa ra. Không khí Taxxon hôi hổi thốc vào. Nó thổi rối tóc Loren.

<Cút đi, đồ Yeerk,> ông Alloran quát tên Phó-Visser Bảy.

Tôi nhắm tịt mắt chỉnh vào, chỉ để cuống mắt tập trung điều khiển tàu. Tôi không muốn nhìn thấy cảnh ấy.

<Đóng cửa,> ông Alloran hô sau đó vài giây.

Tên Phó-Visser đã đi rồi. Tôi liếc xuống màn hình hiển thị bên ngoài. Một thân hình tí hon đang chấp chới xuyên qua những đám mây. Tôi cụp mắt nhìn đi chỗ khác.

<Bây giờ chúng ta sẽ quay lại đề thui con tàu kia,> ông Alloran nói nhanh. <Cậu đã lớn rồi đó, *lính nhỏ* Elfangor. Hãy đưa tàu trở lại phía Đông Nam phi cảng. Duy trì độ cao hiện tại. Xong xuôi, chúng ta sẽ lo vụ *Vòng Xoáy Thời Gian*, há?>

Xem chừng ông Alloran đang hớn hở - tưởng như cơn điên đã qua, ít nhất vào lúc này. Nhưng tôi biết nó vẫn còn đó. Việc cần kíp nhất lúc này là bảo vệ *Vòng Xoáy Thời Gian* chứ đâu có phải đi tiêu hủy đám Yeerk trong các bồn của con tàu vận tải kia. Nhưng tôi chẳng buồn tranh luận nữa. Tôi mệt lắm rồi. Tôi sợ. Tôi phát bệnh mỗi lần nghĩ đến Arbron. Tôi muốn ngủ, ngủ và ngủ mãi - đề khi thức dậy thấy mình đang nằm trên thảm cỏ nơi quê nhà, dưới những tàng cây của riêng tôi.

Tôi thấy Loren nhìn mình chăm chú. Có vẻ như cô đang lo lắng. Ừm, ai mà không lo? Tuy nhiên…

Chapman cũng đang rất căng thẳng. Dễ hiểu thôi…

<Điều gì khiến anh quyết định đi theo chúng tôi?> Tôi hỏi Chapman. <Anh mong chờ lòng độ lượng của chúng tôi hả? Anh đã phản bội chúng tôi. Anh đã phản bội loài người. Anh cho tụi Yeerk biết về Trái Đất. Anh đã phản lại giống loài mình.>

Chapman nhún vai. “Không phải lỗi tại tôi, đúng không? Tôi đang

ở Trái Đất, yên ổn lo công việc của mình. Tôi đâu mong bị tụi Skrit Na bắt cóc. Tôi đâu có ham bị người Andalite các anh lôi xềnh xệch đi khắp dải thiên hà. Tôi chỉ cố tự vệ thôi…"

<Bằng cách thông đồng với tụi Yeerk ư?>

Ông Alloran cười khẩy. <Tụi nó không thỏa thuận, mà chỉ thẳng tay ép buộc người ta làm nô lệ thôi.>

"Đúng, đó là điều tôi đã hiểu ra sau một thời gian," Chapman nói. "Này, xin lỗi nhé. Tôi chỉ là một con người u mê thôi mà. Làm ơn cho tôi yên đi."

<Chúng ta sắp tới phi cảng,> tôi thông báo cho ông Alloran. <Có rất nhiều khói. Nhưng Máy Cắt, ông vẫn có thể nhắm chỉnh xác mục tiêu.>

Ông Alloran nín thinh và nhìn chằm chằm vào màn hình. Ở độ phóng cực đại, chúng tôi nhìn thấy rõ bọn Taxxon nhung nhúc phía dưới. Tàu thuyền cũng hiện ra rõ mồn một: chiếc thì cháy thui, chiếc thì nghiêng ngả, siêu vẹo.

Gò Sinh đã gây tổn thất cho bọn Yeerk. Nhưng chúng tôi cũng thấy các trung đội Hork-Bajir đang bao vây một đám quân Taxxon. Còn những tên Taxxon khác đang mải ăn thịt nhau…

Arbron lẫn đâu đó dưới mớ hoang tàn kia.

Ông Alloran cẩn thận và chậm rãi ngắm Máy Cắt vào con tàu vận tải chứa hàng ngàn tên Yeerk nhầy nhụa.

<Bắn, *lính nhỏ* Elfangor,> ông ra lệnh.

<Cái gì?>

<Ta nói bắn. Hãy nướng tụi Yeerk kia. Hãy sửa sai, và ta sẽ không cho ai biết về sự hèn nhát trước đây của cậu.>

Ngón tay tôi đụng vào cò súng.

<Làm mau, Elfangor,> ông Alloran thúc giục.

CHƯƠNG 26

Ngón tay tôi nhấn nhá nơi cò súng. Đây là chiến tranh. Trong chiến tranh, ta phải nhắm bắn kẻ thù. Ông Alloran là Hoàng tử của tôi và tôi buộc phải tuân lệnh…

Nhưng… hàng ngàn tên Yeerk vô phương tự vệ? Chỉ một cái hích ngón tay của tôi…

Không.

Tôi tụt tay lại, và phắt một cái, tôi cảm thấy cái đuôi của ông Alloran kề vào cổ mình. <Cậu tưởng mình đang đánh nhau trong một cuộc chiến sạch sẽ sao, Elfangor? Hay là cậu sẽ hạnh phúc khi ai đó như tôi đây làm điều bẩn thỉu đó thay cậu?>

<Chúng không có khả năng tự vệ,> tôi vận hết mình, cố bình tĩnh nói.

<Chúng là kẻ thù. Đồ đạo đức giả! Cậu là đồ đạo đức giả! Chúng ta đã thua trận ở xứ Hork-Bajir vì những tên ngu yếu đuối và đạo đức giả như cậu! Vì những thằng ngu như cậu mà tôi bị thất sủng, bị xa lánh và bị phái đi làm việc vặt với hai mụn *lính nhỏ*…>

<Hoàng tử-Chinh chiến Alloran, tôi kính trọng ông, nhưng…>

<Có gì khác nhau trong cách cậu tiêu diệt kẻ thù chứ?> Ông Alloran chất vấn.

Tôi không còn biết ông nói gì nữa. Ông đã lạc lối trong chính đầu mình. Ông đã mất ký ức rồi…

<Có gì quan trọng nếu cậu giết chúng bằng đuôi, bằng Máy Cắt, hay bằng… virus lượng tử?>

Virus lượng tử? Không. Không. Ngay cả khi trải qua bao nỗi kinh hoàng tôi vẫn cảm thấy sốc.

<Ông… ông đã dùng virus lượng tử? Ông đã dùng virus lượng tử trên thế giới Hork-Bajir sao?>

Virus lượng tử là một loại dịch bệnh xuyên không-gian-thời-gian. Nó âm ỉ phá hủy lực nối kết các hạt siêu nguyên tử. Nó từ từ tàn phá tất cả những gì nó tác động vào. Sinh vật sống bị nhiễm virus lượng tử sẽ thấy mình bị hủy hoại đến từng phân tử - sẽ phải chịu đau đớn, vật vã trong nhiều ngày, thậm chí nhiều tuần…

Ra bí mật của ông Alloran là đây. Nỗi ô nhục của ông là đây. Bọn Yeerk buộc tội chúng tôi đã dùng virus lượng tử để chống lại chúng. Chúng tôi đã bác bỏ. Tất cả những người Andalite đều tin rằng đó chỉ là một trong những lời báng bổ dối trá của bọn Yeerk. Vậy mà…

Ông Alloran lườm tôi. <Ta không thể để một thằng hèn nhát như cậu làm hỏng việc được…>

Chợt, qua đôi mắt cuống, tôi thấy một dáng chuyển động. Không nhanh, nhưng bất ngờ.

Chapman!

Hắn xấn vào ông Alloran và vung bàn tay loài người rắn rỏi của mình lên. Với những ngón tay nắm chặt, hắn đấm vào đầu ông Alloran.

Đầu ông Alloran bật ngửa ra, vì ngạc nhiên nhiều hơn vì đau. Nhiêu đó cũng đủ. Tôi hươ đuôi lên thật nhanh, lật nghiêng lưỡi dao qua và lấy hết sức chặt mạnh sống dao vào đầu ông Alloran.

Ông ngã độp xuống sàn tàu. Hình như tôi thấy gương mặt Chapman thoáng hiện vẻ chiến thắng. Chiến thắng!

Đáng ra khi đó tôi phải biết. Đáng lẽ tôi phải nhận ra…

Thay vào đó, tôi lại te te đi tới tủ thuốc của tàu, run rẩy lấy ra một ống thuốc mê và tiêm vào dưới da vị hoàng tử điên của mình. Nó sẽ giữ ông nằm yên trong vài tiếng nữa…

"Giờ phải làm sao?" Chapman hỏi.

<Sao cái gì?> Tôi tru lên. <Tôi vừa mới nện Hoàng tử của chính mình chứ sao.>

Từng khớp xương của tôi rã rời, tôi muốn quỵ xuống. Không còn có ai khác để dựa dẫm. Chẳng còn ai ra quyết định. Thật trớ trêu, một lần nữa mọi sự lại tùy thuộc vào tôi.

<Chúng ta còn phải lấy một thứ,> tôi nói, cố giữ giọng điềm tĩnh. <Sau đó chúng ta sẽ rời khỏi nơi quỷ quái này càng xa càng tốt!>

Chapman gật đầu như thể hài lòng.

Loren sà đến. Bàn tay loài người êm ái của cô đặt lên vết thương trên ngực tôi. Vết thương đã đóng vẩy, nhưng giờ lại toác ra vì cú thôi sơn vào ông Alloran. Loren xé một miếng trong chỗ da nhân tạo trên người mình ra, rồi buộc quanh ngực tôi để bảo vệ vết thương.

<Cám ơn,> tôi nói.

"Cuộc sống của lính chiến không gian các anh khùng điên như thế hả?"

<À…ừ,> tôi cay đắng đáp. <Công việc vẫn như lệ thường thôi.>

Tôi nhìn chong chóng xuống đất, ráng kiếm vị trí của con tàu Skrit Na kia.

"Hây. Anh nói chơi hả? Tôi không nghĩ anh biết đùa đâu, Elfangor." Loren vừa nói vừa cười.

<Khi thế giới đảo điên thì cô còn làm gì được nữa?> Tôi chợt nghĩ về Arbron, đứa bạn luôn khôi hài ngay cả khi cuộc đời nó te tua…

Loren coi bộ rầu rĩ, nhưng rồi cô cố nở một nụ cười. "Nhân nói đến chuyện điên… hồi nãy tôi trong thấy anh trở lại trong chiếc xe Mustang vàng rực phải không?"

<Quả là cỗ máy tuyệt vời. Tuy thô sơ, nhưng lái nó cũng đã lắm.> Tôi sôi nổi hẳn lên.

Rồi tôi ngó sát màn hình. <Kia kìa. Chúng ta sẽ đáp xuống chỗ đó.

Tôi cần dọn dẹp đám đổ nát kia để tia Máy Kéo có thể chộp được *Vòng Xoáy Thời Gian.*>

Tàu *Jahar* đáp xuống thung lũng hẹp, cách xác tàu Skrit Na chừng một mét. Tôi tóm khẩu Máy Cắt cầm tay, mở cửa và nhảy phóc ra ngoài.

Việc tiêu hủy xác tàu Skrit Na ngốn hết mươi phút. *Vòng Xoáy Thời Gian* hiện ra.

Chỉnh vì cái này đây mà bao điều khủng khiếp đã giáng xuống đầu chúng tôi.

Vòng Xoáy Thời Gian - một vũ khí hùng mạnh nhất dải thiên hà.

Nó đang đứng trơ trọi giữa cảnh điêu tàn. Nhìn nó mới vô hại làm sao! Nếu tụi Yeerk biết *Vòng Xoáy Thời Gian* ở đây, chúng sẽ không từ một thủ đoạn nào để chiếm nó.

May mắn là Loren đã không nói với chúng trong khi bị giam giữ. May sao Chapman cũng không tiết lộ.

Rất may.

May mà tôi đã cầm cự được với bọn Hork-Bajir. May thay, tôi đã bay khỏi phi cảng mà không bị truy đuổi.

May quá.

Quá nhiều may mắn nữa là khác.

Tôi chợt cảm thấy sống lưng mình gai gai…

Tôi đang ở đằng sau *Vòng Xoáy Thời Gian*, bị khuất tầm nhìn bởi tàu *Jahar*. Đột nhiên, tôi hiểu sự gì xảy ra bên trong tàu khi tôi đang hì húi tháo dỡ *Vòng Xoáy Thời Gian*. Và tôi biết mình sẽ thấy gì khi bước vòng ra phía kia của quả cầu trắng ngà.

Run bần bật vì tuyệt vọng, tôi lật đật cài Máy Cắt lên số Hai. Tôi ước chi mình sẽ lập lại kỳ tích của Arbron: bắn ba phát liền trúng đích. Đúng, ba phát.

Tôi hớp không khí hồng hộc, đoạn cài qua số cao nhất.

Tôi núp sau *Vòng Xoáy Thời Gian*.

Loren đang nâng khẩu tia Nghiệt!

Tôi bắn!

Loren đổ vật xuống, cô chới với vì lực xung động của năng lượng.

Xxxẹẹttt!

Chapman bóp cò! Nhưng hắn yếu sức và chưa hoàn hồn sau những gì hắn phải chịu đựng…

Tôi bắn và Chapman té nhào.

Nhưng tôi biết vẫn còn một người nữa. Và tôi biết mình chẳng có nhiều thời gian.

Nhanh như cắt! Tôi chĩa Máy Cắt và bắn! Hụt! Không, không hẳn hụt! Phát đạn trúng tay phải hắn. Bàn tay cầm khẩu tia Nghiệt rơi thõng xuống, vô dụng.

Hắn đứng đó, nét mặt dữ dằn. Ông Alloran. Hoàng tử-Chinh chiến Alloran-Semitur-Corrass.

Nhưng không còn là ông Alloran nữa…

Suốt đời tôi mãi mãi ghi nhớ giây phút ấy. Giây phút lần đầu tiên tôi cảm nhận được sự ghê tởm trọn vẹn.

Bạn biết đấy, ông Alloran không còn là ông Alloran nữa rồi…

<Tốt, *linh nhỏ* Elfangor. Tuy tốn thời gian, nhưng cuối cùng cậu cũng đã tìm ra…>

<Phó-Visser Bảy,> tôi hét.

<Đúng, nhưng sẽ không còn chức Phó-Visser lâu đâu. Người Yeerk đầu tiên Mượn xác-Andalite? Người Yeerk đoạt được *Vòng Xoáy Thời Gian* hoang đường? Tao đã nói là tao tin vào một sự thăng tiến thần tốc mà. Mày không tin ư, Elfangor?>

CHƯƠNG 27

Tôi nâng khẩu Máy Cắt nhắm vào ông Alloran… không, vào tên Phó-Visser Bảy.

<Mi đã bắt Chapman làm vật chủ. Mi đã núp trong đầu hắn. Tên Hork-Bajir mà ta tưởng là mi… chỉ là trò bịp.> Tôi đau đớn la lên.

<Dĩ nhiên. Một người Yeerk khác đã chui vào đầu Loren và biến cô ta thành người của chúng tao.> tên Phó-Visser Bảy cười ruồi. <Và trong khi mày bận bịu bóc dỡ *Vòng xoáy thời gian*, tao đã làm hồi tỉnh Alloran và chuyển vào sống trong lão ta - Vật chủ-Andalite đầu tiên và duy nhất. Tao đang rối trí không biết cách chi để khống chế được lão đây. Lão là một sinh vật hoang dại. Hơi điên điên, nhưng lão hiểu chiến tranh. Mày đã thấy lão tàn bạo ra sao khi quẳng tên Hork-Bajir đóng giả tao ra ngoài rồi đó. Phải, Alloran là một chiến binh đích thực.>

Sự thật đau xót xóc vào tôi. Đúng! Tôi đã giúp tên Phó-Visser Bảy kiểm soát được ông Alloran!

Tôi đã tạo ra một sinh vật quái dị!

<Chapman đã cho tao biết về *Vòng Xoáy Thời Gian*. Nhưng chúng tao cần mi dẫn đường tới nơi cất giấu nó, tới chỗ này đây. Cuộc nổi loạn của đám giặc cỏ Taxxon Núi tưởng đã cản trở mọi thứ. Không ngờ, như mi biết đấy, kết cục hóa ra thuận tiện. Nó khiến mi không nghi ngờ. Mi mải lo sốt vó về thằng bạn *lính nhỏ* của mi, nên không có thời gian để thắc mắc tại sao hai con người kia lại đứng đợi mi ở cửa tàu *Jahar*. Mi cũng chẳng tự hỏi tại sao quân của tao lại để yên cho mi thoát dễ vậy.>

Sai lầm! Cực kỳ sai lầm! Tôi đã tạo ra quái vật! Tôi đã trao *Vòng Xoáy Thời Gian* vào tay một kẻ man rợ!

<Nhưng mi biết phần hấp dẫn nhất là gì không?> Tên Phó-Visser cười cợt. <Chắc chắn tao sẽ không để mi thiêu tụi tao đâu. Chapman không biết về bọn Yeerk ở trong tàu. Tao không biết. Cả tên Yeerk trong đầu con người giống cái kia cũng không biết luôn. Hy sinh tên ngốc tội nghiệp đóng vai tao là một nhẽ. Nhưng còn mười ngàn quân Yeerk á? Không đời nào!>

Tôi không thở nổi nữa. Tôi thua rồi. Thua tan nát đến mức đã đặt toàn thể dân Andalite vào vòng tai họa.

<Elfangor, mi là một trong những người Andalite tốt,> tên Phó-Visser Bảy châm chích. <Mi không tàn sát những kẻ không có khả năng tự vệ? Ha ha! Tuyệt! Nỗi băn khoăn của mi đã cúng lão Alloran vào tay tao. Lão Alloran và *Vòng Xoáy Thời Gian* - tất cả là của tao!>

<Thật hả?> Tôi thất thần. <Nhưng lúc này ta là người cầm Máy Cắt cơ mà.>

<Hơn chục chiến đấu cơ Con Rệp sắp đến đây bây giờ. Mi sẽ thua, nhóc con.>

<Mi sẽ ra tro ngay khi tụi nó ló mặt ra,> tôi dọa.

<Không! Mi không diệt kẻ thù vô phương tự vệ.> hắn kháy. <Hiện giờ tao không mang vũ khí! Tao là tù binh của mi! Ha ha! Tao đầu hàng, Elfangor. Ôi, tao đầu hàng!>

Hắn giơ tay lên đầu làm điệu bộ bất lực để chế nhạo tôi và nổ ra cười khằng khặc.

<Mi đúng, Phó-Visser Bảy. Tao sẽ không giết mi.> Tôi ấn còi. Cấp độ gây mê hất tên Mượn xác-Andalite ngã chổng vó.

Tôi đâm bổ tới chỗ Loren và kéo cơ thể bất tỉnh của cô lên cầu thang, vào tàu *Jahar*. Rồi, sau chút lừng chừng, tôi lôi cả Chapman lên luôn.

Tôi vừa định kéo tên Phó-Visser lên tàu thì tốp Con Rệp đầu tiên xuất hiện. Chúng vọt qua, vẽ một vòng tròn hẹp rồi quay lại chỗ chúng tôi.

Thêm hai chiếc Con Rệp nữa. Lại hai chiếc nữa. Bầu trời đen kịt tụi Con Rệp. Không đời nào tôi có thể đưa được tàu *Jahar* ra khỏi hành tinh này.

Trừ phi…

Liệu gã Phó-Visser Bảy có thông báo với bọn kia rằng hắn đang ở trong cơ thể Andalite không nhỉ? Chắc chắn, hắn phải báo. Hắn phải báo để tránh bị hạ vì tên bay đạn lạc - để khỏi bị bắn bởi chính người của hắn.

Nhưng bọn Yeerk có phân biệt được người Andalite này với người Andalite kia không?

Tôi chạy vắt giò vào tàu, mở toang tủ thuốc và lôi ra một ống thuốc kích thích. Tôi phóng trở lại chỗ xác tên Phó-Visser đang nằm ngay đơ, và chích nguyên ống thuốc vào máu hắn. Nhoáng cái, hắn đã tỉnh lại.

Đám Con Rệp vẫn loanh quanh tìm chỗ đáp. Tôi quay về tàu *Jahar*, đóng cửa vào và bật hệ thống thông tin liên-tàu lên.

Gương mặt của một tên Mượn xác-Hork-Bajir hiện lên màn hình. Nó căm tức và khinh miệt dòm tôi như kiểu tụi Yeerk hay nhìn người Andalite. Tôi ngó lại, và bằng giọng truyền lớn, tôi kiêu hãnh nói. <Thế nào? Ngươi không nhận ra Phó-Visser của ngươi sao? Ha ha! Ta đã làm được rồi, đồ ngu! Ta đã bảo mà, ta đã chiếm được thân thể một người Andalite!>

Mắt thằng Hork-Bajir đảo liên hồi.

Chỉ cần lộ một thoáng lưỡng lự, tôi sẽ thua. Nếu muốn đóng giả một tên Phó-Visser Yeerk, tôi không được tỏ vẻ hồ nghi. <Ngươi thấy tên Andalite ở dưới đất chứ?>

"Vâng… thưa Phó-Visser Bảy.>

<Tốt. Ngươi không mù cũng không ngu. Ta muốn thấy nó chạy có

cờ. Ngươi hiểu chứ! Ngay khi ta cất cánh, hãy đuổi cho nó chạy vãi đái! Sau đó, khi nó mệt lử, khi đầu gối nó nhủn ra thì cứ mặc kệ cho hắn chết. Chết! Này, nếu ngươi không làm theo lời ta, ta sẽ quẳng ngươi cho tụi Taxxon xơi đó. Hết.>

Tôi tắt màn hình, không thèm chờ câu trả lời. Mấy lời nhắm nhẳng vừa rồi có thể có tác dụng, có thể không…

Tôi nắm cần điều khiển, nhẹ nhàng nâng tàu *Jahar* khỏi mặt đất. Tôi bật ống ngắm ngoài tàu lên và di cho đến khi nó bắt được hình tên Phó-Visser. Hắn đang lồm cồm bò dậy.

Khá khen cho tên Phó-Visser: gã không phải là đồ bị thịt. Chẳng cần lâu, gã hiểu ngay tình hình. Gã vọt chạy, vừa lúc một chiếc Con Rệp xả tia Nghiệt vào chỗ gã vừa nằm.

Tôi để tàu *Jahar* trôi tự do bên trên xác tàu Skrit Na. Tập trung toàn bộ sức lực, tôi cố tiếp năng lượng cho tia máy Kéo của tàu *Jahar* và móc nó vào quả cầu *Vòng Xoáy Thời Gian*.

Tên Phó-Visser Bảy chạy phụt khói với tốc độ tối đa của người Andalite. Đuổi theo hắn sát nút là những chiếc Con Rệp đang hăm hở chơi trò mèo vờn chuột - cố ý bắn tia Nghiệt lượt sượt qua hắn.

Tàu *Jahar* vùng lên, tha theo *Vòng Xoáy Thời Gian*. Tôi từ từ nhích cỗ máy lên, kéo nó ép chặt vào bụng *Jahar*, và gia cố thêm bằng dây thừng năng lượng. Chúng tôi bay vào bầu khí quyển của thế giới Taxxon; xuyên qua những đám mây hình thù kỳ dị, sáng rực.

Mãi đến lúc này tôi mới nhớ ra bọn Yeerk.

Hệ thống thông tin liên-tàu đang mở. Một khuôn mặt Hork-Bajir xấu xí, ngờ vực dòm tôi lom khom. “Phó-Visser Bảy, đài điều khiển mặt đất đang kỉnh chờ ngài đáp xuống.”

Tôi cố đánh lừa thêm chút nữa. Nhưng thấy tôi nấn ná không quay đầu và đáp xuống ngay, chúng biết liền.

Trên màn hình trực tiếp hiện ra một lũ chiến đấu cơ Con Rệp phóng vút khỏi bề mặt hành tinh. Nhưng đã quá trễ.

Tôi tăng tốc thật gắt và chuẩn bị trốn vào vùng không gian Zero.

CHƯƠNG 28

"Thì ra vùng không gian Zero là đây." Loren nói, nhìn ra ngoài qua bệ ngắm. "Chúng ta đã vào đây trọn một ngày rồi mà vẫn chưa hiểu gì về nó."

Tôi hướng cặp mắt cuống vào bệ ngắm, thấy một màu trắng xóa. Trống rỗng, trắng trơn. <Vùng không gian Zero chẳng là cái gì hết.> tôi nói lặng lẽ. <Nó là vùng phi không gian. Cô biết đấy, giống như phi vật chất hay phi trọng lực vậy. Phải, không gian Zero tức là phi không gian.>

Tôi đã giải thích như thế tới hai lần trong ngày. Nhưng tôi đoán, Loren chỉ muốn gợi chuyện.

Cô vừa trải qua một tai họa khủng khiếp nhất mà không loài nào muốn mắc phải: bị biến thành Vật chủ.

May thay, tên Yeerk trong đầu Loren đang ở cuối chu kỳ cần nạp dinh dưỡng. Bọn Yeerk được nuôi sống bởi nguồn Kandrona. Cứ ba ngày một lần chúng phải chui ra khỏi vật chủ để trở về Vũng Yeerk hấp thụ tia Kandrona.

Vì vậy tôi đã điều đình với tên Yeerk đói: hoặc tôi trói chặt Loren lại hoặc bỏ mặc cho tên Yeerk trong đầu cô chết đói, hoặc hắn phải tự nguyện bò ra để cho tôi đông lạnh. Tên Yeerk quyết định đi ngủ đông còn hơn là chết vì đói tia Kandrona.

Tôi giữ lời hứa với tên Yeerk. Sau khi hắn bò ra khỏi tai Loren, tôi đông lạnh hắn rồi thả vào chân không của vùng không gian thực. Một ngày kia hắn sẽ được tìm ra và hồi tỉnh lại. Hoặc có nhiều khả năng hắn sẽ bị hút vào giếng trọng lực của một ngôi sao nào đó và sẽ bị thiêu rụi.

Nhất là khi tôi quyết định thả nó gần mặt trời.

Tuy như vậy có lẽ không sát lắm với thỏa thuận của tôi với tên Yeerk, nhưng thôi kệ. Tôi đã gây ra bao thảm họa chỉ vì cứng nhắc tuân theo những phép tắc và công lý trong sách vở rồi.

Chiến tranh không có luật lệ gì hết. Ông Alloran đã cố công dạy tôi điều đó. Nhưng tôi học được nó quá muộn màng.

"Anh quyết định chúng ta sẽ đi đâu chưa, Elfangor?" Loren dịu dàng hỏi.

"Anh ta không biết đâu." Chapman nói hớt. Hầu hết thời gian hắn ngồi thu lu trong góc tàu, héo hắt nhìn hai chúng tôi. Nếu sự cố tên Phó-Visser Bảy đã từng ở trong đầu hắn có dạy cho tên người này một bài học nào, thì hắn cũng không lộ ra. "Elfangor đang hoang mang, đúng không? Anh ta đã làm hư bột hư đường… Arbron bị kẹt trong cơ thể con rết. Ông Alloran trở thành người Andalite bị mượn xác đầu tiên. Suýt nữa thì mất *Vòng Xoáy Thời Gian*. Biết giải thích tất

cả những điều ấy ra sao cho những người ở nhà. Đúng không?"

Tôi mặc xác hắn. Trở về nhà ư? Còn nhà đâu nữa mà về?

Tôi không còn là con nít nữa. Quê nhà tôi vẫn còn đó, nhưng tôi không thuộc về nơi ấy nữa rồi.

Loren lại gần tôi. "Elfangor, đừng lờ phờ nữa. Chúng ta đang bay luẩn quẩn trong vùng không gian Zero."

<Ừ, tôi biết.>

"Anh đã làm điều tốt nhất có thể làm được. Anh vẫn còn là một đứa bé như tôi thôi mà…"

<Tôi là một *lính nhỏ* trong quân đội Andalite. Tôi đã cãi lệnh Hoàng tử của mình và khiến ông trở thành nô lệ. Rồi đây bọn Yeerk sẽ biết tất cả mọi thứ ông Alloran biết về hệ thống quốc phòng của chúng tôi. Chúng sẽ biết tất cả mọi điều ông biết về các tính năng của vũ khí, về vị trí neo đậu các con tàu Mái Vòm. Ít ra ông không phải là nhà khoa học, cho nên không thể nói cho chúng biết về thuật biến hình hay phần mềm vi tính. Nhưng ông vẫn là một chiến lợi phẩm đáng giá nhất trong lịch sử Yeerk.>

Chapman lắc đầu. "Nè, vậy là tôi đã đúng khi chạy về phía bọn Yeerk hả? Người Andalite các anh sẽ đi đời. Trừ phi…"

Loren quắc mắt nhìn hắn. "Tại sao anh không im đi?"

Chapman cười toét. "Trừ phi người Andalite các anh sử dụng *Vòng Xoáy Thời Gian*. Quay ngược thời gian lại, truy tìm bộ lạc ban sơ của những con sên Yeerk. Giết quách chúng đi, và thế là loài Yeerk đi tong. Vĩnh viễn không bao giờ còn tồn tại. Người ta gọi đó là gì nhỉ. Ồ, diệt chủng. Anh sẽ thành một tên diệt chủng bé nhỏ, hả Elfangor?"

Tôi lắc đầu mệt mỏi. <Đừng mất công chọc tức tôi, Chapman. Không ăn thua gì đâu.>

Loren bối rối. "Ý anh là sao, Elfangor?"

<Hắn đang cố khích cho tôi sử dụng *Vòng Xoáy Thời Gian*. Nên nhớ, hắn đã từng là Vật chủ của tên Phó-Visser Bảy, dù không lâu. Tên Phó-Visser Bảy đã chỉ dẫn cho hắn, phòng trường hợp xấu. Chapman biết, muốn sử dụng *Vòng Xoáy Thời Gian* tôi cần trở lại vùng không gian thực. Tôi đoán tụi Yeerk đã đặt một ngọn hải đăng trên tàu *Jahar*. Nếu trở lại vùng không gian bình thường, chúng ta sẽ thắp sáng mọi bộ cảm biến của bọn Yeerk trong vòng một triệu năm ánh sáng.>

Trong bóng tối tôi có thể thấy nét mặt nhăn nhó của Chapman vì tôi đoán đúng.

Ít nhất tôi đã làm được một việc - không để ngã lòng…

Thình lình, một luồng sáng xẹt lên trong đầu tôi: Bọn Yeerk đang giăng lưới rình đuổi chúng tôi ở vùng không gian thật.

Cho dù tàu *Jahar* ló ra ở bất cứ nơi đâu.

Một cái bẫy! Tôi có thể sập bẫy!

Nhưng nơi nào? Nơi nào tôi có thể cắt đuôi bọn Yeerk?

Về tàu *Sao Lưỡi Kiếm* ư? Nhưng nó lại đang truy lùng một lũ Yeerk ở gần tinh vân[1] Graysha. Nó hy vọng sẽ gặp tàu Mái Vòm thứ hai ở đó.

Hai tàu Mái Vòm, cộng thêm tàu *Jahar*. Dư sức giáp chiến với bất cứ liên quân Yeerk nào.

Tôi đến bàn điều khiển và ra mệnh lệnh phối hợp.

"Anh đã có kế hoạch hả?" Loren hỏi.

<Ít nhiều thì thế.> tôi lầm bầm. <Một nơi gọi là tinh vân Graysha. Chúng tôi không biết rõ nơi ấy lắm. Nhưng nghe đồn đó là nơi một loài nhạy cảm sống. Cũng có tin bọn Yeerk định thôn tính tinh vân Graysha. Tàu của tôi, tàu *Sao Lưỡi Kiếm*, tới đó để coi lũ Yeerk chúng tôi đang truy tìm có ở đó hay không.>

"Vậy là chúng ta tới đó để kết hợp với tàu của anh hả? Thế tinh vân ấy có gần Trái Đất không?"

<Không>

"Elfangor… đến bao giờ thì tôi mới được về nhà?"

<Loren, tôi sẽ cố hết sức mình.>

Chapman khịt mũi. "Cô thừa biết 'hết sức mình' của Elfangor ra sao rồi mà, Loren. Hãy từ biệt Trái Đất đi là vừa."

CHƯƠNG 29

<Chúng ta sắp vào vùng không gian thực,> tôi giải thích. <Nếu may mắn, chúng ta sẽ không cách xa tàu *Sao Lưỡi Kiêm* lắm. Thậm chí, chúng ta có thể sẽ gặp thêm nhiều tàu Andalite nữa. Bọn Yeerk phải mất một giờ hay hơn mới mò tới được.>

"Rồi sau đó?" Loren hỏi.

<Trận chiến không gian, tôi nghĩ vậy. Chiến đấu cơ Andalite và chiến đấu cơ Con Rệp sẽ choảng nhau. Cả chúng ta nữa, đi nhiên.>

"Tôi có giúp gì được không?"

<Có. Hãy chỉ cho tôi cách trói chặt con người kia đi.> tôi nói, liếc nhìn Chapman. <Tôi không muốn bị hắn đánh lén đâu.>

Chúng tôi dùng ống dây điện dự trữ trói quặt chân tay Chapman lại.

"Còn điều cuối cùng." Loren nói, đoạn lấy một cái vớ dài quấn quanh mặt Chapman, che miệng hắn lại. "Giờ chúng ta chẳng cần phải nghe hắn nói nữa."

Phải mất một lát tôi mới hiểu. Nhiều loài giao tiếp bằng cách phát ra âm thanh từ miệng. Nhưng không bao giờ tôi nghĩ chỉ với một mẩu da nhân tạo lại có thể bắt ai đó im lặng.

<Để khiến một người Andalite ngưng nói, cô cần phải tống cho anh ta một quả.> tôi bảo. <Thế này không làm đau hắn chứ?>

"Không. Vậy mới phiền chứ." Loren mỉm cười.

Rốt cuộc cô cũng đã vượt qua tất cả. Hết bị bọn Skrit Na bắt cóc lại bị biến thành Vật chủ. Vậy mà cô cứ vẫn cười. Tôi tự hỏi liệu mình sai lầm chăng khi nghĩ sự bông đùa là một yếu điểm. Tôi tự hỏi không biết giờ này Arbron có còn cười được nữa không…

"Elfangor… lời Chapman không cám dỗ được anh sao? Nếu tôi là anh có lẽ tôi đã sử dụng cỗ máy Thời Gian để thay đổi mọi thứ rồi…"

<Đại khái như trở ngược thời gian và tránh để bọn Skrit Na bắt chứ gì?>

Loren cười khúc khích. "Không, không phải thế. Coi, trước khi tất cả những điều này xảy ra, cuộc đời tôi thật vô vị. Tôi biết khi đưa tôi trở về Trái Đất, anh sẽ xóa sạch ký ức của tôi. Dù cũng hơi sởn da gà đấy, nhưng tôi nghĩ là anh rất thú vị. Nếu không vì sợ mẹ tôi lo lắng thì…"

Tôi ngạc nhiên quá đỗi, đồng thời lại thấy vui vui. <Trong tàu Skrit Na, nơi tôi tìm được cỗ máy Mustang, tôi thấy có những bức tranh vẽ Trái Đất. Thật tươi đẹp. Những đồng cỏ ngon tuyệt, những cây cao, và những con suối nổi bọt đập vào đá.

<Nơi quê nhà của cô cũng giống vậy hả?>

"Chúng tôi đã từng tới một nơi như thế," Loren nói, mỉm cười

buồn bã. “Một lần, khi tôi còn bé tí, lúc cha tôi chưa ra mặt trận. Một nơi gọi là Yosemite. Chúng tôi dựng lều cắm trại. Yosemite giống như thế đấy.”

<Thế cô có nhét cái ống hình trụ nhỏ màu trắng vào miệng và tươi cười trước vẻ đẹp của Yosemite không?>

“Ống hình trụ trắng nào cơ?” Loren chau mày. Chợt cô bật một tràng cười rất lạ nhưng vui vẻ của loài người. “Anh đã coi hình quảng cáo thuốc lá rồi! Những ống hình trụ đó được gọi là thuốc lá. Chúng có hại cho anh đấy, có hại lắm. Chúng làm cho anh nhiễm bệnh.”

<Thế… thế… loài người đi đến những nơi xinh đẹp và sử dụng những ống hình trụ gây bệnh à? Sao kỳ vậy?>

Nhưng Loren cười ngặt nghẽo đến nỗi không trả lời được. Và rồi, dù không hiểu vì sao cô cười, tôi cũng bật cười luôn. Tiếng cười của tôi chỉ được Loren nghe thấy ở trong đầu.

“À,” lát sau Loren nói. “Tại sao anh không sử dụng *Vòng Xoáy Thời Gian*?”

<Không thể tùy tiện xáo trộn thời gian lung tung. Đó là việc cực kỳ phức tạp. Dẫu tôi có thể quay ngược thời gian lại. Như Chapman nói, và tiêu diệt loài Yeerk mới tiến hóa. Nhưng ai biết sẽ có bao loài khác cũng bị ảnh hưởng. Vả lại, tôi sợ người Ellimist.>

“Người gì?”

<Người Ellimist. Theo giả thuyết, họ chính là loài đã sáng chế ra *Vòng Xoáy Thời Gian*. Từ hàng ngàn năm trước. Họ chế ra nó, rồi đột nhiên, theo như người ta nói, họ biến mất. Toàn bộ loài Ellimist đã mất tích.>

“Anh nghĩ đó là do họ sử dụng *Vòng Xoáy Thời Gian* à?”

<Không ai biết. Người thì nói loài Ellimist vẫn hiện hữu nhưng đã chuyển sang chiều không gian-thời gian khác.> Tôi nhún vai. <Dĩ nhiên, cũng có người lại bảo loài Ellimist đã vĩnh viễn ra đi. Hoặc thậm chí họ chưa bao giờ tồn tại. Ngày nay các bậc cha mẹ Andalite thường hay kể cho con cái nghe về người Ellimist.>

“Như những chuyện cổ tích của chúng tôi chứ gì?”

<Loài người cũng có chuyện thần thoại à?> Tôi ngạc nhiên hỏi.

“Không chỉ chuyện thần thoại. Chúng tôi thậm chí còn có cả chuyện về những người lạ từ các hành tinh khác đến nữa…”

Dù đang rầu thúi ruột, tôi cũng phải phá lên cười. <Đúng, những người lạ từ không gian tới luôn gây ra nhiều phiền toái.>

“Anh thì không rồi, nhưng có phải *Vòng Xoáy Thời Gian* đã chứng tỏ người Ellimist có tồn tại?”

<À… tôi không biết. Nhưng nếu người Ellimist có thật, và nếu đúng là họ sống ở chiều không gian khác, thì họ có sức mạnh không thể tưởng tượng được. Giả sử… thôi bỏ đi.>

“Không, hãy giải thích cho tôi biết,” Loren nằng nặc đòi. “Trừ phi anh còn bận làm chuyện khác.”

<Hừm… Cô biết rằng không gian có mười chiều. Nhưng chiều không gian bình thường là lên-xuống; phải-trái; trước-sau. Và một chiều không gian nữa là thời gian. Ngoài ra, còn sáu chiều khác. Nhưng chúng cuộn tròn hay thu mình lại, vì thế ta không thể trông thấy hay cảm thấy chúng. Tất cả những gì ta cảm thấy là ba chiều không gian, cộng với thời gian.>

Loren gật đầu, tôi tự hỏi như vậy có nghĩa là gì. Nhưng cô không bảo dừng, nên tôi cứ nói tiếp.

<Thử tưởng tượng coi… Giả sử, thay vì có ba chiều không gian, chúng ta chỉ có hai. Hãy hình dung chúng ta dẹp mỏng, và không thể đi lên hay đi xuống. Cứ gọi chúng ta là Phẳng Dẹp, được chứ?>

"Giống như chúng ta sống trong một tờ giấy vậy," Loren nói.

<Chính xác. Giống như ta được vẽ trên một tờ giấy. Rồi nếu ai đó lại gần và quây một cái hộp quanh ta, thì ta sẽ không bao giờ lọt ra ngoài được. Bởi vì các cạnh của hộp là những bức tường. Há? Người trong không gian ba chiều có thể nhấc Phẳng Dẹp lên khỏi hộp. Người Phẳng Dẹp không biết điều gì đang diễn ra, vì trước giờ anh ta không bao giờ đi lên hay đi xuống. Thậm chí, anh ta còn không biết có sự tồn tại đi lên đi xuống nữa…>

"Anh cứ nói như chúng ta đúng là người Phẳng Dẹp vậy. Trong khi, chúng ta đang ở ba chiều chứ không phải hai. Vì vậy chúng ta có vẻ là Hình Khối hay đại loại thế…"

<Đúng. Cho nên, nếu có sinh vật nào đó đang tồn tại ở trong chiều nhiều hơn chúng ta, thì họ có thể làm được những điều mà chúng ta cho là không thể xảy ra được.>

"Người Ellimist. Anh ám chỉ tới họ à?"

<Có thể. Ai đó đã tạo ra *Vòng Xoáy Thời Gian*. Ai đó có thực. Ai đó không còn ở loanh quanh đây nữa.>

"Chao ôi."

<Vì vậy, nếu sử dụng *Vòng Xoáy Thời Gian* và khơi khơi nhảy ra nhảy vào thời gian như đi du hành, thì không chừng, chúng ta sẽ biến mất y như người Ellimist.>

"Hoặc chúng ta sẽ khiến người Ellimist nổi giận," Loren nói.

<Đúng.>

"Nhưng nếu anh đem *Vòng Xoáy Thời Gian* về trao cho đồng bào của mình, anh có chắc họ sẽ không sử dụng? Bất kể những rủi ro?"

<Cách đây một tuần có lẽ tôi sẽ quả quyết là không. Tôi sẽ đảm bảo người Andalite chúng tôi không làm những điều như thế. Không, ngay cả trong chiến tranh…>

"Nhưng bây giờ… vì ông Alloran đã làm điều gì đó trên thế giới Hork-Bajir nên… anh đã suy nghĩ lại, phải không?"

Tôi nhìn Loren chết trân bằng đôi mắt chỉnh. "Loren, tôi không còn biết điều gì đúng điều gì sai nữa. Tôi không biết."

Máy tính báo hiệu chúng tôi đang tiếp cận vùng chuyển tiếp.

<Chúng ta sắp trở lại vùng không gian bình thường,> tôi nhắc. <Nhân đây tôi muốn hỏi… nếu chúng ta còn sống sót, và nếu cô có thể trở lại Trái Đất, thì cô có chỉ cho tôi nơi có cỏ, cây xanh và thác nước cao không?>

"Tôi sẽ chỉ cho anh, chắc chắn đấy!" Loren nói.

<Chúng ta sẽ có cả xe Mustang nữa chứ?>

Loren vòng cánh tay quanh thắt lưng tôi, và dán đôi mắt loài người có màu xanh da trời vào mắt tôi. "Bất cứ điều gì anh muốn, Elfangor. Chỉ không có ống hình trụ màu trắng thôi."

CHƯƠNG 30

<Ra khỏi không gian Z… ngay bây giờ!>

Không gian Zero là vùng trắng xóa. Vùng không gian thực thường có màu đen thẫm, lấm chấm những ngôi sao tỏa ánh sáng trắng, đỏ nhạt và xanh dương.

Nhưng vùng không gian này lại không như vậy.

"Chao! Kỳ diệu quá!"

<Chúng ta đang ở gần một tinh vân,> tôi vừa quan sát vừa nói. Thật sự trong lòng tôi run bắn.

Tinh vân là một đám mây bụi, lớn đến độ, hàng chục hệ thống có kích thước bằng hệ Mặt Trời của Trái Đất có thể nằm gọn trong đó mà vẫn còn rộng chỗ. Trông nó tựa như một khoảng mây khổng lồ, xoáy cuồn cuộn. Một đám mây màu tím và màu cam bao quanh những ngôi sao sáng.

"Ôi, đẹp quá!"

<Đúng. Sẽ đẹp thật sự nếu tàu *Sao Lưỡi Kiếm* đang ở đâu đó quanh đây.>

Tôi liếc về phía Chapman. Hắn đang nằm chèo queo, bị trói nghiến và cau có dòm lại tôi…

<Ngay lúc này tàu bọn Yeerk đã nghe thấy tiếng chúng ta. Chúng sẽ kéo tới ngay thôi. Tôi đang điều khiển bộ quét cảm biến để dò tìm tàu Andalite. Nhưng với tinh vân dày đặc thế này thì thật khó. Đám bụi làm nhiễu bộ cảm biến.>

"Chúng ta đang ở xa Trái Đất lắm hả?"

<Đúng. Xa phải đo bằng chuẩn mực của không gian. Chúng ta đang ở cách Trái Đất hàng trăm năm ánh sáng.>

Loren nhìn đăm đăm ra ngoài tinh vân. Cô bập môi mình bằng hàm răng sáng trắng và buông tay khỏi hông tôi.

Loài người rất thích động chạm. Mới đầu cũng thấy kỳ kỳ. Nhưng tôi đã dần quen với điều ấy.

<Tôi sẽ cố gọi tàu *Sao Lưỡi Kiếm*> tôi trấn an Loren.

Tôi lệnh cho bộ truyền ý nghĩ nối với hệ thống thông tin liên lạc. <Bất cứ tàu Andalite nào cũng có bộ phận này. Huống hồ đây là tàu *Jahar*.>

Ngỡ mình sẽ phải chờ lâu, nên tôi vô cùng sửng sốt khi nghe giọng Thuyền trưởng Feyorn. <Tàu *Jahar*! Tàu *Jahar*! Alloran phải không? Chúng tôi đang bị tấn công. Nhắc lại, chúng tôi đang bị tấn công. Ông vui lòng…>

<*Sao Lưỡi Kiếm*, tôi đã lạc mất ngài! *Sao Lưỡi Kiếm*!> Tôi kiểm tra màn hình. Phải, chúng tôi có trang bị hệ thống định vị! Tôi nhấn nút sang hướng bay mới.

<Loren, nằm xuống. Áp lưng vào vách ngăn. Tôi sẽ tăng tốc Cực Đại!>

Loren nằm dẹp xuống sàn, ngay lúc tôi tăng tốc. Nhưng chẳng hề có sự chao đảo nào. Bộ kìm hãm của tàu *Jahar* quá hoàn hảo. Mặc dầu không cảm thấy sự tăng tốc, con tàu vẫn đang vọt xuyên không gian.

"Elfangor, chuyện gì vậy?" Loren hỏi.

<Tôi không biết. Nhưng tôi sẽ nạp năng lượng cho tất cả vũ khí.>

Với tốc độ Cực Đại, chưa tới mười phút sau chúng tôi đã trông thấy tàu Mái Vòm. Trên màn hình ở độ phóng đại lớn nhất, một quầng sáng hiện ra. Tàu Mái Vòm như một thanh gươm sáng choang có gắn khoang hình bán cầu ở một đầu. Tàu đang tắt động cơ. Hơn chục chiến đấu cơ Andalite quần đảo trong vùng không gian xung quanh tàu.

Nhưng điều khiến tôi lưu ý tới nhất là những asteroid[2] - những hòn đá lù xù, đen đúa, phấp phới. Hình như tàu *Sao Lưỡi Kiếm* đã sa vào giữa một thiên thạch. Nhưng lạ quá. Các thiên thạch asteroid vốn thường di chuyển theo quỹ đạo của những ngôi sao cơ mà. Sao những asteroid này lại bay tứ tung vậy? Mặt khác, ở đây đâu có ngôi sao nào đủ gần để giữ một trường asteroid ở trong trọng lực của nó?!

"Hây! Nó chuyển động kìa!" Loren la lên.

<Cô bảo cái gì chuyển động?> Tôi hỏi sẳng. Sở dĩ tôi thô lỗ vậy vì tôi đang bận tỉnh toán xem kế tiếp sẽ là gì. Tôi không nghĩ loài Người lại có thể trợ giúp được.

"Những hòn đá. Những thiên thạch đó. Nhìn, nhìn kìa!"

Tôi đảo hờ cặp mắt cuống qua, theo hướng Loren chỉ và liền đó nhướng cả bốn mắt lên ngay lập tức.

<Chúng chuyển động! Chúng có năng lượng!>

Chúng tôi nhìn chết sững, dường như một trong những thiên thạch asteroid có đuôi mọc. Chính xác, đó là một luồng khí plasma[3] nóng bỏng! Hòn đá quay đầu! Nó đổi đường bay và nhắm thẳng về hướng một trong các chiến đấu cơ của tàu *Sao Lưỡi Kiếm*.

Chiếc chiến đấu cơ xả một tia Máy Cắt cấp độ cao nhất vào nó. Tia sáng xanh lá cây bay cao vút trong vùng chân không. Tảng thiên thạch chợt bừng lên ngay chỗ tia cắt chạm trúng, rồi tăng tốc kinh hồn.

Chiếc chiến đấu cơ quay lưng chạy. Nhưng trước sự ngạc nhiên của tôi, tảng đá phóng đuổi theo. Nó luồn lách, quay, vòng, theo sát chiếc chiến đấu cơ, và rồi…

"Ôi! Elfangor, coi kìa!"

<Không! Không thể thế được!>

Một thanh đá di động dài thoòng - nhìn như một thứ vũ khí thô sơ - từ thiên thạch phun ra. Nó bập trúng phóc chiếc chiến đấu cơ. Tôi thấy một luồng không khí bị ép phòi khỏi tàu.

Tiếp theo, tảng đá bay vèo lên trên chiến đấu cơ. Vù vù, không thể

nào ngăn được, và vài giây sau, nó bao trọn nguyên cả chiếc tàu.

Thiên thạch asteroid đã nuốt mất một chiến đấu cơ Andalite.

CHƯƠNG 31

"Chúng nó là cái giống gì vậy?" Loren thất kinh hỏi.

<Tôi không biết. Tôi chưa bao giờ nghe nói hay trông thấy thứ gì giống vậy. Ý tôi là, chuyện này không đời nào lại xảy ra!>

"Coi bộ chúng giống như asteroid hay những thiên thạch đại loại."

<Tôi nghĩ chúng đúng là asteroid. Nhưng không thể như thế được.>

Lúc tôi khiếp vía nhìn ra, hòn đá sống lại vừa chộp vừa nuốt chửng một chiến đấu cơ thứ hai.

<Tàu *Sao Lưỡi Kiếm* sắp khai hỏa đó.> Tôi nói chắc nịch. <Máy Cắt của tàu Mái Vòm có thể cắt phăng một mẫu hành tinh dễ như bỡn. Họ sẽ quét sạch lũ này!

XXẸẸẸT! XXẸẸẸT!

Xưa nay tôi chưa bao giờ tận mắt trông thấy Máy Cắt Chính của tàu *Sao Lưỡi Kiếm* khai hỏa. Đó là một cảnh dựng tóc gáy. Những tia sáng to bự có màu xanh lá cây phóng veo véo qua không gian và tông ầm vào một trong những tảng asteroid, với sức mạnh đủ để khoan một lỗ to tướng trên mặt trăng.

Hòn asteroid lóe rực. Nhưng nó không nổ, không vỡ tan và cũng không chảy.

Mà nó quay ngoắt lại!

<Nó đuổi theo tàu *Sao Lưỡi Kiếm*!>

Hàng chục thiên thạch bu lúc nhúc quanh tàu *Sao Lưỡi Kiếm*. Gần đó, cách chưa tới ba trăm dặm, một chiến đấu cơ khác đang vặn vẹo, len lỏi cố né một hòn asteroid.

<Vào vùng không gian Zero!> Tôi thét lên. <Dù cho chúng là cái quái gì chúng cũng không thể bay được trong ấy!>

Tôi đoán viên phi công của chiếc chiến đấu cơ kia cũng nghĩ như vậy. Tôi thấy những động cơ trên tàu anh ấy lóe sáng - ảnh đang nạp thêm năng lượng để nhảy vào vùng không gian Zero.

Đột nhiên, thêm ba tảng asteroid nữa áp sát chiến đấu cơ. Chúng đã khóa đường thoát của ảnh rồi. Một khối đá khổng lồ phóng vèo và xuyên hẳn vào trong chiếc chiến đấu cơ.

Viên phi công bị đẩy bật ra ngoài không gian trống lỏng. Các móng guốc của ảnh quơ quào một vài giây, rồi ngừng luôn.

"Ôi, trời!"

<Không! Không! Khôônng!>

Tàu *Sao Lưỡi Kiếm* đồng loạt khai hỏa tất cả các Máy Cắt, thắp sáng cả một vùng không gian đen ngòm. Nhưng chẳng có tác dụng gì, mà thật ra, hình như nó còn kích cho nhiều asteroid văng ra dữ dội hơn.

“Hây! Những tia sáng cuốn hút chúng.” Loren la lên. “Những động cơ và vũ khí đó đó… chỉ thu hút chúng mà thôi!”

<Cô nói đúng!> Tôi không biết điều nào khiến tôi sốc hơn. Năng lượng và súng bắn hấp dẫn những hòn asteroid; hay điều nhận xét này lại do chính cô gái loài người phát hiện ra.

Tôi phát tín hiệu liên lạc. <*Sao Lưỡi Kiêm*, đây tàu *Jahar*. Những thiên thạch asteroid bị hấp dẫn bởi năng lượng do súng bắn ra! Các anh đang lôi kéo chúng về phía mình!>

Đang không biết thông điệp của mình có truyền tới được tàu *Sao Lưỡi Kiêm* hay không, thình lình tôi vấp phải một tình thế hiểm ngoèo mới. Đằng sau chúng tôi, hai tàu Yeerk hẳn hoi đang hùng hục tiến vào vùng không gian thực! Cách chưa tới năm ngàn dặm.

Một tàu Lòng Chảo nhìn như một con nhện gớm ghiếc. Ngay khi tiến vào vùng không gian thực, nó liền nhả ra những chiến đấu cơ Con Rệp.

Và bên cạnh nó là một thứ mà tôi chưa từng thấy bao giờ. Một khối thù lù, đen trùi trũi gần như không thể thấy được. Chiếc này nhỏ hơn tàu Lòng Chảo nhưng lại lớn hơn chiếc Con Rệp. Cái giông giống như chiếc cầu là một khối kim cương sắc cạnh nối bằng một mũi giáo hình tam giác với những động cơ thật quái dị, như thể một lưỡi rìu hai đầu.

Nhìn tổng thể, cái vật đó na ná một loại vũ khí cổ xưa - một cái rìu. Trông nó cũng hệt như một gã Hork-Bajir đang bay. Một con tàu Lưỡi Rìu.

Đừng hỏi tại sao tôi biết. Tôi vốn không tin vào linh tính như một số người Andalite khác, nhưng lúc này tôi biết chắc kẻ nào đang ở trong tàu Lưỡi Rìu.

Một sự kinh tởm dâng cuồn cuộn trong tôi - một sự ghét cay ghét đắng con tàu đen thui kia. Tôi căm thù cái sinh vật ghê tởm mình đã tiếp tay tạo nên.

<Vậy là hắn còn sống.> tôi lẩm bẩm.

<Lần này, không được khoan nhượng>

Không gian đặc nghẹt tức khắc - tàu Yeerk, tàu Andalite, những thiên thạch asteroid dễ sợ. Tàu *Jahar* bị kẹp chính giữa: phía trước, phi đội Andalite cách hàng ngàn dặm và đằng sau một ngàn dặm là tụi Yeerk. Nếu tôi may mắn thì bộ cảm biến của tụi Yeerk vẫn chưa thấy tàu Mái Vòm.

Và chúng cũng không mong đụng độ những tảng asteroid sát thủ.

Chợt máy tính rùng mình truyền một thông tin đến - dễ hiểu y như lệnh truyền bằng ý nghĩ. Một người Andalite hiện ra trên màn hình.

Gương mặt quen thuộc của ông Alloran-Semitur-Corrass. Nhưng từ gương mặt ấy toát lên ám khí của một con quỷ tôi không thể mô tả được.

<A, Elfangor hà, biết ngay mà.> tên Phó-Visser Bảy reo lên. <Hy

vọng mày vẫn còn giữ *Vòng xoáy thời gian*? Tao tới để đoạt lại nó đây.>

Tôi chưa bật màn hình của mình lên cho hắn thấy. Cần phải suy nghĩ thật nhanh. Tôi túm lấy khẩu Máy Cắt cầm tay và gài số thấp nhất.

<Loren? Nghe này! Tên Phó-Visser không biết rằng cô đã hết là kẻ Bị mượn xác. Hãy cầm lấy cái này. Đứng đằng sau tôi, chỗ hắn có thể thấy cô khi tôi bật màn hình lên. Hãy cho tôi nói vài giây rồi bắn, nhưng hụt, được chứ?>

"Được," Loren đáp.

Tôi bật màn hình của mình lên. <À, Phó-Visser Bảy. Mi vẫn còn sống. Tệ thật>

<Ừ, tao vẫn sống nhăn. Nhưng suýt nữa mi cho tao đi đứt rồi. Tiện thể, tao không còn là Phó-Visser Bảy nữa. Tao là người Yeerk đầu tiên chiếm được cơ thể người Andalite. Tao chuyển giao được nhiều thông tin về vị trí dàn quân của các hạm đội Andalite - nhiều hơn cả bao gián điệp cả một thế kỷ có thể tiết lộ. Tao không còn là Phó-Visser vớ vẩn nữa. Bây giờ, hãy gọi tao là Visser Ba-Mươi-Hai.>

<Nhưng với ta mi luôn là một con sên không vỏ. Mi muốn *Vòng Xoáy Thời Gian* hả?> Tôi hỏi. <Hãy đi mà lấy. Ta hứa…>

Xxẹẹẹt!

Khẩu Máy Cắt trong tay Loren rung lên. Tôi giật nảy người và chúi về trước, lăn ra khỏi màn hình.

Tôi bật trở dậy ngay.

"Cầm lấy nè," Loren nói, chìa khẩu Máy Cắt về phía tôi.

<Không cần. Cô cứ giữ lấy. Cô làm tốt lắm. Vừa kịp lúc. Tên Visser tưởng cô vẫn là Vật chủ. Hắn nghĩ cô đã hạ tôi. Tôi sẽ tắt hết năng lượng. Chúng ta chỉ cần đợi cho tên dơ bẩn đó lại gần thôi.>

"Có chắc được không?" Loren lo ngại hỏi.

<Nếu không thì chẳng ai trong hai chúng ta có thể đến được Yosemite đâu.> tôi nói.

"Phải tốn khá nhiều thời gian anh mới học được cách nói đùa đấy, Elfangor."

Chúng tôi không phải đợi lâu. Tàu Lưỡi Rìu tăng động cơ và chồm lên. Nó ngốn mấy ngàn dặm chỉ trong vòng vài giây.

<Giỏi thì tới đây đi, tên Visser Số-Mấy-Mấy kia. Giỏi thì đến đây,> tôi lầm bầm.

Tôi nhắm Máy Cắt vào giữa bụng tàu Lưỡi Rìu. Tôi hoàn toàn bình tĩnh. Bất chấp trận chiến ác liệt đang vây bủa tàu *Sao Lưỡi Kiếm*. Bất chấp tàu tên Visser đang lại gần. Điều tôi cần là một phát súng. Tôi sẽ đợi cho đến khi hắn tới thật gần. Bõng…

Bụp!

"Aaaahhh!"

Chapman! Hắn đã bung được chân ra và giơ lên ngoéo cẳng Loren.

Cô ngã đánh sầm. Khẩu Máy Cắt văng xuống sàn.

Tên người kia chậm hơn tôi nhưng hắn lại ở gần hơn… Chỉ vài giây trước khi tôi lao tới, gã đã chụp bàn tay quanh báng khẩu Máy Cắt.

Xẹt!

Hắn bắn.

Tôi né.

Tàu Lưỡi Rìu đang tới gần.

Xẹt!

<Aaarrrgggghhh!> Một tia lửa lướt qua, xoẹt trúng cánh tay trái và chân trước của tôi. Cơn đau thốn lên như thể bị một mảnh thủy tinh cứa. Cánh tay trái tôi tê cứng. Chân trước bên trái trở nên vô dụng. Dù vẫn đứng được, nhưng tôi không thể nhúc nhích nổi.

“Đã đời chưa, Andalite?” Chapman vênh vang khi chiếm được thế chủ động. Hắn chĩa khẩu Máy Cắt về phía tôi.

“Nè, ta có cái này cho mi!” Loren thét lên. Vẫn nằm trên sàn, cô vươn hai chân lên và đạp cả hai móng guốc nhân tạo của mình vào hai chân Chapman, ngay khúc nối chân hắn với cơ thể.

“HHỰỰ!” Chapman lịm đi. Hai tay hắn bợ lấy người, ụp luôn cả khẩu Máy Cắt vào đấy.

Tôi tin là cú giáng khiến hắn rất đau đớn.

“Hư này!” Loren gầm lên. Cô búng khỏi sàn và tung một cú đá cao dễ sợ, cắm ngay dưới cằm Chapman. Đầu hắn bật ngửa ra sau. Loren giằng khẩu Máy Cắt ra khỏi tay của hắn.

“Chapman, anh đã bêu xấu hình ảnh loài người.” cô nghiến răng. “Anh thật sự làm tôi phát ngượng.”

“Cô theo bên nào?”, Chapman la eo éo.

“Không phải phía anh,” Loren đáp, rồi xả Máy Cắt vào Chapman. Gã nảy dựng lên rồi xuội lơ.

Bùùmm! Bùùmm!

Tàu *Jahar* rung lắc vì va chạm nhẹ. Tàu Lưỡi Rìu đã móc được nó! Chúng sắp tràn lên tàu chúng tôi.

Trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê, tôi nhìn thấy cửa từ từ mở ra.

CHƯƠNG 32

Cửa tàu lử khử mở ra.

<Loren! Máy Cắt… bắn!>

Cửa tàu mở toang cùng với một tiếng bùm. Loren nhấn cò!

Xxẹẹẹt!

Một chiến binh Hork-Bajir ngã ngửa. Một cánh tay xuất hiện, tên Mượn xác đang đổ xuống. Cánh tay đó nắm khẩu tia Nghiệt.

Một cánh tay Andalite!

Xẹt!

Tai Nghiệt khạc lửa. Phát súng trượt khỏi tôi nhưng trúng Loren, khiến cô bất tỉnh ngã ập vào tôi. Chỉ với ba chân còn khỏe, cánh tay tê liệt của tôi không đỡ nổi Loren. Cô đổ xuống, đè luôn tôi xuống sàn.

Gã quỷ Yeerk, kẻ đánh cắp cơ thể ông Alloran xô tên Hork-Bajir bị thương qua một bên, trong khi tôi giẫy giụa cố thoát khỏi người Loren.

Gã Visser đã vào! Hắn đã lên tàu *Jahar*!

Tôi chỉ có một cơ hội. MỘT mà thôi. Rồi sau đó cứ mặc cho tên Yeerk giết, tôi vung đuôi quất đại. Tên Yeerk nhảy giật lùi theo phản xạ. Nhưng tôi không nhắm nó.

Đầu mũi dao ở đuôi của tôi đụng trúng bàn điều khiển. Và đã làm sao, tôi nghe thấy…

Tsssswwwweeeww!

Tàu *Jahar* phóng tất cả các Máy Cắt của mình. Những tia Nghiệt sắc lẻm thi nhau bắn vào bụng tàu Lưỡi Rìu.

<Khôôngnngg!> Tên Visser thét lên.

KUH-BOOOMMMM! Tàu Lưỡi Rùi tách khỏi tàu *Jahar*.

PPHHUỤỤUTTT! Cửa bung mở. Không khí từ tàu phụt ra không gian, xoáy tít. Tất cả mọi thứ không được neo gài đều bay ào ào về phía cửa đề ngỏ.

Tên Hork-Bajir ngất xỉu bị cuốn phăng ra ngoài. Cơ thể bất động của Chapman cũng lăn lông lốc về phía đó. Gã Visser bị hất té nhào.

Nhưng ngay cả khi đã nằm bẹp, gã vẫn chĩa tia Nghiệt vào tôi. <Mày quả là đồ nguy hiểm, Elfangor. Giờ, mày phải chết!>

Trong cơn tuyệt vọng, tôi vung đuôi lên.

WHUMPF! Có cái gì đó tông mạnh vào chúng tôi, tưởng như tên Visser đã bóp cò.

CHHÍÍUU! Tia Nghiệt xém trúng tôi.

Tôi thở hổn hển hớp không khí. Khí oxy đã cạn. Tàu *Jahar* đang quay mòng mòng giữa không gian, và đã mất điều khiển.

Gã Visser bị ép chặt vào tường. Cơ thể Loren bị hút về phía cửa,

nhưng ngay lúc đó bộ phận an toàn tự động của tàu từ từ khép cửa lại.

Chúng tôi bị quay như điên. Qua khung cửa tôi nhìn thấy các chiến đấu cơ Andalite bị thiên thạch asteroid bao vây một nửa, chớp lòe nhá liên hồi. Và đám Con Rệp của tụi Yeerk cũng sắp chịu chung số phận.

Tôi trông thấy tàu Lưỡi Rìu quay tít thò lò. Một bên rìu của nó đã bị chặt phéng.

Và rồi… tiến về phía chúng tôi… là một thiên thạch asteroid!

Thiên thạch tóm được con tàu *Jahar* tội nghiệp đang hấp hối. Trong ánh chớp nhoe nhóe, giữa dòng xoáy khủng khiếp, tôi bị ném rơi tự do. Cửa sổ bỗng tối hù. Một nửa. Bây giờ một nửa tàu đã bị thiên thạch asteroid nuốt.

Thiên thạch asteroid đã ăn chúng tôi.

Tôi bị nghiến rào rạo khi thiên thạch tăng tốc rời khỏi chiến trường, mang theo tàu *Jahar* trong những họng kìm ghê hồn của nó.

Bộ kiềm hãm của tàu *Jahar* đã tắt. Con tàu chết thật rồi. Lơ mơ vì thiếu không khí, tôi loạng choạng nhoi lên, ráng sức chống lại sự tăng tốc.

Không khí! Tôi cần không khí!

Bộ phận cung cấp năng lượng trong môi trường cấp cứu có lẽ vẫn còn hoạt động. Nhưng năng lượng của con tàu đã hết, đã bị tảng asteroid hút sạch.

Không khí!

Buồng phổi tôi kêu thống thiết. Những trái tim tôi đập liên hồi kỳ trận, cố tuần hoàn dòng máu vô dụng. Bồn chứa nhiên liệu dự phòng bằng tay, tôi cần… phải…

Nhưng có lẽ không còn quan trọng nữa… chiến đấu nữa cũng vô ích… Arbron… đã đi. Ông Alloran… còn tệ hơn chết. Những điều kinh khủng… những cảnh tượng khủng khiếp…

Hãy để tất cả chấm dứt. Không có không khí cũng tốt. Tắc phổi và không cảm thấy gì cũng hay. Tôi đang chìm xuống, xuống, xuống.

Chẳng có việc gì phải lo lắng. Chẳng việc gì phải lo sợ.

Hãy mặc mọi sự kết thúc, Elfangor.

Cứ để tất cả kết thúc…

HẾT TẬP 2 - The Andalite Chronicles

---

[1] Tinh vân: một mảng không gian sáng (hoặc tối) được hình thành từ một cụm những ngôi sao; hoặc từ một đám mây bụi hay khí.

[2] Asteroid: thiên thạch hay hành tinh nhỏ chuyển động quanh các ngôi sao. Ví dụ như các thiên thạch di chuyển quanh mặt trời - thường ở giữa quỹ đạo của sao Hỏa và sao Mộc.

[3] Khí plasma: loại khí bao quanh mặt trời và phần lớn các tinh tú, gồm các phần tử âm dương bằng nhau.

K. A. APPLEGATE

ANIMORPHS

NGƯỜI HÓA THÚ

Biên niên sử Andalite

#3. Người ngoài hành tinh qua đời

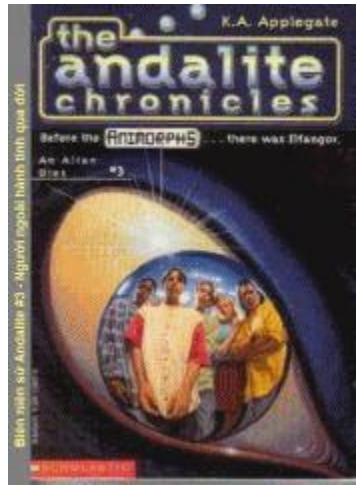

Tác phẩm: Biên Niên Sử Người Andalite
Tập 3: Người Ngoài Hành Tinh Qua Đời
Nguyên tác: The Andalite Chronicles #3: An Alien Dies
Tác giả: K. A. Applegate
Dịch giả: Hương Lan
Nhà xuất bản: Trẻ, 11/2001
Khổ sách: 11 x 18 cm
Số trang: 167
Giá sách: 6.000 vnđ
Thực hiện ebook: ANIMORPHS Team
Scan: nguoimedocsach
Đánh máy: motsach_theky
Đối chiếu: cammywhity
Dịch bổ sung: nguoimedocsach
Sửa chỉnh tả: qu4ngco, reading, santseiya
Thiết kế bìa: nguoimedocsach
Chuyển sang ebook: santseiya
Ebook BB: Cent
Ngày hoàn thành: 16/07/2009
Nơi hoàn thành: Hà Nội
ooO TVE Ooo

MỤC LỤC

NGƯỜI LẠ QUA ĐỜI
CHƯƠNG 33
CHƯƠNG 34
CHƯƠNG 35
CHƯƠNG 36
CHƯƠNG 37
CHƯƠNG 38
CHƯƠNG 39
CHƯƠNG 40
CHƯƠNG 41
CHƯƠNG 42
CHƯƠNG 43
CHƯƠNG 44
CHƯƠNG 45
CHƯƠNG 46
CHƯƠNG 47
CHƯƠNG 48
CHƯƠNG 49

NGƯỜI LẠ QUA ĐỜI

CHƯƠNG 33

Không… khí!

Phổi tôi rát bỏng. Những trái tim nện thùm thụp. Đầu óc mụ mẫm, mặt mày xây xẩm - tôi lịm dần, lịm dần. Lúc này cơn choáng vì thiếu oxy đã thế chỗ cho nỗi khiếp sợ.

Trọng lực nhân tạo của con tàu đã mất. Tôi trôi bồng bềnh, phi trọng lực, trong khi sàn, trần và vách tàu chao lượn xung quanh.

Tôi muốn buông xuôi hết mọi thứ, ngay lúc này đây, khi mà tàu *Jahar* đang rơi vào lỗ đen.[1]

Cuộc đời tôi là một chuỗi những thảm họa, những thất bại… Tôi đã không cứu được Arbron ra khỏi lốt Taxxon, không ngăn chặn nổi tên Yeerk Visser Ba-Mươi-Hai đánh cắp cơ thể vị hoàng tử của mình, ông Alloran-Semitur-Corrass. Tôi đã bất lực đứng trơ mắt nhìn đám thiên thạch asteroid hung tợn tấn công tàu *Sao Lưỡi Kiềm*, tôi đã không bảo vệ được hai con người Trái Đất mình có trách nhiệm phải trông nom.

Tệ hơn nữa, tôi đã không mang được *Vòng Xoáy Thời Gian*: nguồn năng lượng siêu phàm nhất trong lịch sử dải thiên hà về trao cho đồng bào mình.

Lúc này đây tôi đang mắc kẹt trong một con tàu vô hồn, trôi tự do giữa không gian. Phổi tôi rát bỏng vì không khí trong tàu đã cạn kiệt! Những ý nghĩ và hình ảnh lộn xộn quay cuồng trong óc tôi…

Qua ô cửa sổ vẫn còn sáng, tôi thấy một cuộn bụi khổng lồ cùng vô vàn những mảnh thiên thạch vỡ - dấu hiệu chứng tỏ tàu đang trôi dạt về hướng lỗ đen. Song ở ngay tâm xoáy bụi, mắt thường chẳng thể nhìn thấy gì. Một ngôi sao vỡ tan, lực hút lớn của nó tạo ra vầng sáng.

Elfangor, trí óc đã mê man của tôi thì thầm, *hãy mặc mọi sự châm dứt cho rồi.*

Visser Ba-Mươi-Hai - tên mượn xác-Andalite duy nhất trong dải thiên hà, gã Yeerk độc nhất kiểm soát được cơ thể của một người Andalite - đã ngất xỉu vì thiếu ôxy. Trong tình trạng phi trọng lực, hắn hết bị lèn vào sàn tàu quay tít lại bị ném thẳng lên trần; bốn chân hắn xuội lơ, hai tay và đuôi ngúc ngoắc…

Tôi ráng vịn vào một mấu bám trên bảng điều khiển. Lúc con tàu mất trọng lực lăn cuộn một vòng, tôi chợt cảm thấy vật gì đó khá lớn bập vào mình.

Hóa ra là Loren. Cô đã chết giấc, và sẽ chẳng bao giờ tỉnh lại nữa, nếu tôi không ráng nhoài tới nguồn cung cấp dưỡng khí khẩn cấp của tàu và mở van thoát khí…

Tôi nhớ lúc Arbron gào thảm thiết đòi chết, tôi đã ngăn cậu ta, bởi

nếu không có sự sống thì không có nỗi tuyệt vọng, nhưng khi đã có sự sống thì ắt phải có niềm hy vọng.

Tôi không có quyền dập tắt niềm hy vọng của Loren, cho dù tôi đang tuyệt vọng đến đâu đi nữa.

Cả bốn con mắt của tôi sục sạo trong cái mớ lộn tùng phèo, đầy ác mộng của không gian tàu và phát hiện ra bảng điều khiển cần tìm. Đôi mắt cuống lờ đờ của tôi bám rịt lấy nó, quyết không để vuột mất.

Rủi thay, thật khó phân biệt nổi đâu là trên, đâu là dưới, đâu là trái, đâu là phải - khi cả thế giới lộn mèo, cuống cuồng, và khi trí óc tội nghiệp thiếu ôxy của tôi sắp tắt ngúm.

Phải lết bằng được tới cái bảng điều khiển đó!

Nhưng sức tôi lúc này chỉ có thể ráng một lần. MỘT LẦN mà thôi. Tấm bảng ở xa quá, khó lòng với thử lần thứ hai.

Tôi nhắm đích rồi búng lên, cơ thể không trọng lực của tôi bay đánh vèo từ đầu này qua đầu kia của buồng lái. Tôi tóm hụt bảng điều khiển và đành để mình bị trôi lều phều ra xa.

Đột nhiên, có một bàn tay vươn lên và dúi tôi trở lại bảng điều khiển. Bàn tay *loài người*! Thật khó tin! Loren đã tỉnh lại giữa vùng cận chân không, cạn kiệt không khí, và nhiệt độ tụt ngấp ngé mức zero.

Cô đã tỉnh lại và đã nhìn thấy tôi đang cố sức làm gì. Lanh trí, cô đẩy tôi về phía bảng điều khiển. Lần này tôi nhoài người ra và chụp được cái van thoát khí…

Dĩ nhiên là bạn không thể nhìn thấy không khí. Bạn cũng gần như không thể cảm nhận được nó bằng xúc giác. Nhưng bạn lại nhận thức được khi xung quanh bạn không còn không khí.

Buồng phổi mệt mỏi của tôi ráng co bóp lần nữa. Và rồi, tôi lơ mơ cảm thấy có một luồng gì đấy luồn vô người mình.

Tôi hớp thêm một lần nữa, và <Aaaahhhh!> Không khí bơm vào như muốn xé toang mấy lá phổi xẹp lép của tôi.

Chao, không khí! Tôi hớp lấy hớp để - mỗi hơi thở lại cảm thấy một cú nhói buốt tê người. Nhưng rồi cơn đau dường như bớt tê tái hơn…

Tôi tì tay trái vào bàn điều khiển, các móng guốc của tôi nhổng lưng chừng, cái đuôi đã bắt đầu ngúc ngắc được và tôi khoan khoái hít thở những ngụm không khí cứu tinh.

<Cô không sao chứ?> Tôi hỏi Loren.

Nụ cười loài người nở ra trên mặt Loren - một nếp gấp cong lên nơi khóe miệng cô. Nụ cười của Loren yếu ớt và run rẩy, nhưng tôi vui mừng biết bao khi thấy nó.

"Tôi cứ tưởng chúng ta "đi" rồi chứ," Loren sẽ sàng nói.

<Đi? À, cô muốn nói là "chết" phải không? Đúng, suýt nữa chúng ta đã tiêu đời. Nhưng loài người không dễ dàng đầu hàng, phải không?>

“Người Andalite các anh cũng vậy mà,” Loren nói. “Bây giờ mình làm gì?”

Tôi nhìn bao quát khắp tàu. Gã Visser đang hồi tỉnh dần. Chapman vẫn còn ngất, đang dật dờ va vào vách tường đằng kia như một miếng bùi nhùi.

<Hừ, chúng ta đã có không khí, nhưng không còn năng lượng. Những thiên thạch sống đã hút hết năng lượng trên tàu rồi. Và hiện giờ chúng ta đang rơi vào lỗ đen.>

“Ôi, không hay rồi,” Loren rên lên.

<Nếu rơi vào lỗ đen, chúng ta sẽ bị nó nghiền nát thành từng nguyên tử carbon. Con tàu và tất cả mọi người sẽ bị xay nhuyễn chỉ còn bằng kích thước của một nguyên tử.>

“Ờ, ở trường tôi cũng đã được học về lỗ đen rồi.”

Tôi thật sửng sốt vì loài người cũng biết điều này.

<Có một lối thoát đó, Andalite.>

Cái giọng truyền ý nghĩ của Visser Ba-Mươi-Hai vang lên trong đầu tôi, bất giác khiến tôi sôi máu.

Nhân dáng và trí não của ông Alloran giờ đã là của hắn và bị hắn kiểm soát. Ông có thể nghe, nhìn, cảm nhận, nhưng không thể điều khiển được các giác quan ấy. Chỉnh gã Yeerk trong não ông mới nắm quyền kiểm soát. Hắn làm cử động cánh tay, cẳng chân và đuôi của ông. Hắn quyết định độ ngắn dài cho từng hơi ông thở. Hắn chọn đích ngắm cho mắt ông và thiết lập nội dung lời nói của ông.

Tôi quay mắt về phía gã Visser. Tôi không biết ai trong hai chúng tôi sẽ thắng trong trận chiến “đuôi đôi”. Tuy gã Visser thừa hưởng kinh nghiệm của ông Alloran, nhưng rõ ràng là tôi nhanh nhẹn hơn gã.

<Đừng có ngốc nghếch, Elfangor,> tên Visser lên mặt. <Ta và mi đâu có được lợi gì khi lao vào chém rạch nhau bằng cái đuôi Andalite kỳ diệu này?>

<Mi có ý gì hay hơn chăng?> Tôi hỏi. <Lúc này ta có hàng nghìn lý do để giao đấu với mi đó.>

Gã Visser cười hô hố. <Tỉnh đổ thừa cho ta về những thất bại thảm hại của mi hả? Ta đâu phải là đứa đã bỏ mặc bạn ở thế giới Taxxon, bị kẹt cứng trong lốt sâu kinh tởm đó. Ta đâu có bất tuân mệnh lệnh Hoàng tử của mình và để cho mười ngàn tên Yeerk sống mất. Chỉ vì một chút ương ngạnh của mi mà lão Alloran khốn khổ đã phải ngã quỵ>

Tôi muốn phỉ nhổ vào những lời của hắn. Nhưng quả tình trong đó cũng có ít nhiều sự thật. Những sự thật chẳng dễ gì trốn tránh. Vả lại, trốn tránh để làm gì chứ?

<Nói toẹt ra đi, mi muốn gì hả tên Yeerk kia?> Tôi hỏi sẵng.

<Chúng ta đang ngụ trong một con tàu chết sắp sửa bị rơi vào lỗ đen. Nhưng hãy còn có một lối thoát: *Vòng Xoáy Thời Gian*.>

Cặp mắt chỉnh của tôi hằm hằm nhìn hắn, nhưng đôi mắt cuống của tôi lại thấy Loren đang ánh lên những tia hy vọng.

<Có một điều mà mi chưa biết, Visser. *Vòng Xoáy Thời Gian* được cột ở bên ngoài con tàu. Ở ngoài, nghe rõ chưa? Có khi nó đã tuột mất rồi cũng nên. Nó đã được gia cố chặt bằng dây thừng năng lượng, nhưng bây giờ năng lượng đã bị hút sạch mất rồi…>

<Trọng lực,> gã Yeerk vặn vẹo. <Chắc chắn ở giữa con tàu và *Vòng Xoáy Thời Gian* phải có đủ lực hút để giữ cho chúng không tách xa nhau.>

Tôi nhẩm tính một phép tính quen thuộc trong đầu. Gã Visser nói đúng. Chắc chắn *Vòng Xoáy Thời Gian* vẫn còn ở bên ngoài con tàu.

<Thế mi định làm gì với nó?> Tôi hỏi.

<Chúng ta sẽ hợp tác, Andalite. Và phải nhanh nhanh lên.>

<Hợp tác á?>

<Một trong hai chúng ta phải bò ra ngoài - trên một sợi dây thừng hay dây cáp. Mỗi đầu dây sẽ có một người nắm giữ…>

<Rồi sao? Lôi *Vòng Xoáy Thời Gian* qua cửa vào tàu á? Như thế sẽ lại mất hết không khí. Chúng ta chẳng còn trường lực nào nữa.>

<Đúng. "Được ăn cả ngã về không".> gã Visser thừa nhận. <Chúng ta có thể sử dụng những túi không khí cho năm phút cấp cứu.>

Tôi nhìn hắn trân trân. <Túi không khí nào?>

<Mi quên rằng ta đang kiểm soát Alloran rồi sao? Đây là con tàu của lão. Ta biết tất cả mọi bí mật của nó. Có những túi nhỏ cung cấp không khí. Alloran chỉ dùng chúng trong trường hợp như thế này.>

Tôi nghĩ thật nhanh. Việc bắt tay với gã Yeerk khiến tôi buồn nôn, nhưng lúc này tôi chẳng còn sự lựa chọn nào khác nữa…

<Ta có một điều kiện: ta sẽ ra ngoài tàu còn mi ở lại đây cầm một đầu dây thừng.>

Gã Yeerk cười sằng sặc. <Để khi mi rớ được vô *Vòng Xoáy Thời Gian*, mi sẽ khởi động nó và chuồn mất tiêu, bỏ lại ta và con tàu chứ gì?>

<Không. Ta không thể bỏ Loren lại… ý ta là cả hai con người kia. Cứ dò trí óc của ông Alloran mà xem. Ông ấy sẽ cho mi biết sự thật.>

Gã Visser Ba-Mươi-Hai kiểm tra một lát rồi hắn nói. <Nghe có vẻ thật đấy. Lão Alloran đồng ý là mi có cảm tình đặc biệt với con người giống cái kia. Liệu hồn đấy, nếu mi giở trò phản trắc thì ta sẽ xử con bạn của mi từ từ trong khi chúng tao rơi vào lỗ đen…>

Phải mất vài phút mới móc đủ dây điện từ bảng điều khiển ra và bện một sợi cáp chắc chắn. Mặc dù đang ở trong tình trạng phi trọng lực, nhưng tôi vẫn đủ kềnh càng để có thể làm đứt phéng một sợi dây mỏng mảnh.

Gã Visser Ba-Mươi-Hai đã tìm thấy bốn túi không khí được cất giấu trong từng ngăn riêng biệt của tàu *Jahar*. Về cơ bản, đó là những túi nhựa trong, có thể choàng qua đầu và thít chặt lại ở cổ. Mỗi túi đựng một chai ôxy nhỏ - cực nhỏ - dự tính sẽ dùng trong năm phút. Hỗn hợp khí oxy với những loại khí và nhiều thành phần tinh vi, phức tạp khác sẽ giữ cho cơ thể tôi khỏi bị áp suất đè trong vùng chân không của không gian.

Nhưng sau năm phút, không khí sẽ hết. Oxy trong cơ thể tôi sẽ dàn trải ra, làm bục tung tất cả các mạch máu và làm nổ toang các con mắt. Và một cái chết vô cùng thê thảm sẽ tới với tôi nhanh như chớp…

Dĩ nhiên là tôi không bảo cho Loren biết chuyện này…

Tự cột túi khí cho mình xong, tôi giúp Loren đeo túi của cô vào. Chúng tôi quàng một túi khác vào mặt gã Chapman vẫn còn nằm ngay đơ. Rồi tôi cẩn thận buộc dây cáp quanh đuôi mình.

<Sẵn sàng rồi chứ?> Gã Visser hỏi tôi.

<Rồi,> tôi đáp. <Mi chỉ biết lo lắng cho bản thân mi thôi, tên Yeerk kia.>

Gã Visser cười lớn. <Alloran đánh giá ngươi không sai. Mi là một tên ngốc luôn lên mặt dạy đời, kiêu ngạo và ý chí thì yếu xìu.>

<Loren,> Tôi gọi. <Khi tôi mở cửa không khí sẽ tuồn ra ngoài, cô phải ráng cầm cự nhé. Này, nhớ để mắt tới người kia, chúng ta không muốn hắn bị hút vào không gian…>

"Chúng… ta?" Loren mỉa mai.

Tôi nhìn cô, bối rối.

"Châm biếm," cô giải thích. "Một kiểu nói hài hước."

Lẽ ra tôi phải cười, nhưng tôi quá sợ hãi. Tôi nâng một móng guốc lên và hít căng một buồng phổi khí. Rồi tôi đổi chân, bật van khí và gật gù với tên Visser Ba-Mươi-Hai.

Cửa ngoài bắt đầu hé mở. Những gì có thể bị hút vào không gian đã bị hút hết rồi, nên chẳng có gì biến động nhiều. Chỉ có một luồng gió nhẹ, rồi ngưng khi cửa ngoài được mở hoàn toàn. Nhưng cái lạnh thì cứ thốc vào, cái lạnh mà chẳng sinh vật đang sinh sống trên bất kỳ một hành tinh nào có thể hình dung ra nổi.

Tôi đứng chơ vơ nơi ngưỡng cửa, nhìn trừng trừng ra ngoài không gian mênh mông. Bên dưới tôi, thật quá sức tưởng tượng, lỗ đen đang "dùng bữa": một cuộn bụi trôi xồng xộc, ở rìa bên kia đám bụi, một ngôi sao bị hút hết ánh sáng, chỉ còn thấy một luồng khí nóng khổng lồ, cong vút, dài thoòng đang bị lôi tuột đi.

[image]

Tôi đứng chơ vơ nơi ngưỡng cửa, nhìn trừng trừng ra ngoài không gian mênh mông…

Tôi hy vọng ở gần ngôi sao xấu số đó không có bất cứ hành tinh nào. Tôi mong sao không một loài nhạy cảm nào phải chịu số phận như thế này - bị xé tan tành bởi sức mạnh vô biên của lỗ đen.

Tôi mường tượng ra viễn cảnh mình bị rơi dúi dụi vào con quái vật đen ngòm kia. Bất giác, tôi lắc đầu cố xua tan hình ảnh quái gở đó.

<Tập trung nào, Elfangor,> tôi lầm rầm tự nhủ. <Chừng nào rơi hãy lo về lỗ đen. Nhưng giờ thì chưa mà…>

Tôi nhìn dọc tàu *Jahar*. Thân nó có hình ovan thuôn dài, với ba động cơ khỏe khoắn và ụ Máy Cắt chỉnh vươn cao - tất cả đều vẫn rất oai phong.

Con tàu đang quay như chong chóng trong không gian, vẽ thành những đường xoáy trôn ốc nghiêng ngã. Cuộn bụi và luồng khí nóng mới vừa ở trên đỉnh đầu tôi, mà thoắt cái, chúng đã lòn xuống dưới. Những chòm sao lao vun vút ở bên trên tàu.

Tôi men theo thân tàu tìm *Vòng Xoáy Thời Gian* nhưng chẳng còn thấy nó ở chỗ cũ nữa. Nó đã bị cuốn đi mất hay những thiên thạch asteroid đã nuốt nó mất rồi?

Ráng hết sức giữ thăng bằng, tôi rướn người vào không gian, dang xa khỏi con tàu một chút. Tôi cố bơi ngược lại vòng quay của con tàu để có thể quan sát kỹ hơn. Kia rồi! Nhô lên đàng cuối tàu - như một mặt trăng ló lên khỏi bề mặt hành tinh của mình - là *Vòng Xoáy Thời Gian.*

<Ta thấy nó rồi,> tôi thông báo cho gã Visser. <Nó bị mắc chẹn vào những tháp động cơ. Ta sẽ đuổi theo nó.>

Nếu chưa từng chuyển động trong không gian zero, bạn sẽ chẳng thể biết chuyện đó không tưởng đến mức nào đâu. Bạn lơ lửng phi trọng lực, không lên-xuống, không có gì để bấu víu cả. Nếu sợi cáp đứt, tôi sẽ mãi mãi trôi cách tàu một khoảng, và sẽ không bao giờ xóa nhòa được cái khoảng cách nhỏ xíu đó.

Nhưng tôi đã được dạy cách di chuyển trong môi trường phi trọng lực rồi. Tôi giật nhẹ cái đuôi và sợi cáp đưa tôi trở lại phía con tàu. Tôi thận trọng tính toán thời gian sao cho vừa tới nơi là chạm hai móng guốc vào thành, chỉ đủ để đổi hướng.

Tôi xuôi về phía những động cơ - về phía *Vòng Xoáy Thời Gian*. Nó nằm im đó như một quả trứng chim khổng lồ. Với ba mét chiều ngang, nó lọt vừa y khuôn vào cái ổ do thanh thép động cơ tạo thành.

Tôi trượt về phía ấy, hai bàn tay gồng cứng và xòe rộng ra, tê cóng vì lạnh. Tới nơi, tôi thận trọng kìm đà để khỏi bá mạnh vào *Vòng Xoáy Thời Gian* và bị dội, văng bật ra.

Bàn tay trần buốt giá của tôi sờ vào bề mặt cứng đanh, trơn láng của *Vòng Xoáy Thời Gian*. Hình như nó có sức sưởi ấm. Tôi cảm thấy hơi nóng lan tỏa khắp những ngón tay cứng ngắc của tôi, lên tới tận hai cánh tay đang run lập cập.

Tôi chẳng thể vòng tay ôm *Vòng Xoáy Thời Gian* được. Cần phải dùng dây cáp để quấn thành một cái băng đeo. Tôi chỉ còn đúng ba phút nữa thôi. Một khi túi khí hết, thì tất cả - gã Visser, Loren, Chapman và cả tôi nữa - sẽ tiêu ma hết.

Vừa neo mình vào ổ thanh thép động cơ, tôi vừa khẩn trương tháo sợi dây cáp ra khỏi đuôi, tết thành hai vòng thòng lọng lớn với một giằng neo ở giữa. Chẳng nhiều và cũng chẳng an toàn gì. Nhưng tôi chỉ có thể làm được đến thế…

<Được rồi,> tôi la. <Lên!>

Gã Visser kéo. Đủng đỉnh, *Vòng Xoáy Thời Gian*, với tôi túm chặt một đầu cáp, bắt đầu dịch chuyển về hướng cửa tàu *Jahar*.

Rồi sẽ được, tôi tự nhủ. *Sẽ được thôi. Chúng ta sẽ sử dụng Vòng Xoáy Thời Gian.*

CHƯƠNG 35

Chúng tôi giữ cho *Vòng Xoáy Thời Gian* áp vào cửa tàu. Không khí và thời gian đang cạn dần.

Bên trong con tàu *Jahar*, một lần nữa tôi lại thấy Loren đang phải khổ sở chịu trận. Túi khí hỗn hợp được điều chỉnh cho hợp với người Andalite, chứ không phải với loài người. Loren đang quằn quại trước sự giảm áp từ từ, gần như không thể ráng nổi nữa.

Dù sao thì gã Visser vẫn còn gượng đứng được.

<Tốt lắm, Andalite,> hắn hỉ hửng. <Còn lại ba mươi giây để kích hoạt món này>.

Tôi nhận thấy vẻ lạnh lùng trong mắt hắn - lạnh hơn cả băng giá của không gian ngoài kia. Hắn đang định tung một đuôi Andalite hòng tống khứ tôi.

Nhưng tôi đã đề phòng và hắn biết vậy. Ai trong chúng tôi sẽ thắng trận "đuôi đôi" ở trong vùng trọng lực zero? Hắn không biết, và tôi cũng không chắc. Chẳng còn thời gian cho bất cứ sai lầm nào.

Không hiểu cái đồ quỷ này được bật lên bằng cách nào đây? Tôi phân vân, nhìn quả cầu trắng đã lèn qua cánh cửa một nửa. *Có lẽ cần phải nối kết tâm trí trực tiếp, áp dụng phương thức tiếp giáp bề mặt.*

Môi Loren mấp máy như đang nói gì đó. Qua chiếc túi nhựa trong, tôi thấy cô đã chuyển sang màu tím. Mắt cô chớp giật liên hồi.

<Chạm vào,> tôi hét. <*Vòng Xoáy Thời Gian* sẽ phản ứng với sự tiếp xúc. Nếu chạm vào và nối kết tâm linh với nó thì chúng ta có thể…>

Gã Visser động đậy. Không phải để tấn công tôi mà để thò tay vào cỗ máy. Hắn cố nắm quyền kiểm soát *Vòng Xoáy Thời Gian* trước tôi…

Tôi lật đật ấn mạnh tay vào *Vòng Xoáy Thời Gian* và rối rít kết nối. Những gì xảy ra tiếp theo đó gần như không thể mô tả được. Và cũng không thể hiểu nổi nếu như chính bạn không tự trải nghiệm. Khi tôi chạm tay vào *Vòng Xoáy Thời Gian*, tôi lục tìm trong trí óc mình kiến thức về vũ trụ, cả vũ trụ mở toang, cứ như một miếng trái cây bị nổ tung thành từng mảnh vậy. Nhưng việc này lại đề cập đến kiến thức thứ một triệu về nó.

Tất cả mọi thứ đều thay đổi! Lòng tàu quanh tôi, tàu *Jahar* quen thuộc, đột nhiên không còn là một phi thuyền nữa mà là một khối vô số những mảnh vụn chập chờn xoáy vào rồi lại dang ra. Mảnh này kết quyện vào mảnh kia theo một lối điên khùng mà không một đầu óc tỉnh táo nào có thể hiểu nổi.

Rồi từ mỗi mảnh vụn ấy, những dải dây - những lằn đường - tỏa ra. Chúng lượn sóng, uốn éo xuyên không gian, nối lùi trở lại thế giới Taxxon, trở lại tàu *Sao Lưỡi Kiếm* và trăm ngàn nơi khác. Tất cả, tất

cả những chốn *Jahar* từng đi qua hiện rõ trước mắt tôi. Như thể mỗi nơi đều hiện hữu ngay tại chỗ này, nhưng đồng thời lại ở típ tắp, xa hàng tỉ dặm.

[image]

Tuy nhiên, tất cả những dải dây biểu thị các nẻo đường của tàu *Jahar* đều mờ nhạt và rập rờn, nếu đem so với vẻ lồ lộ của những thân thể sống xuất hiện quanh tôi. Này là hình hài Andalite của ông Alloran mở bung, rời rạc, trong suốt và vặn vẹo - đến độ cùng một lúc có thể phơi bày từng bộ phận cơ thể ở mọi góc độ khác nhau. Những trái tim ngọ nguậy, đập thình thịch! Từng sớ cơ bắp cuồn cuộn trong đuôi.

Hồn siêu phách lạc, tôi thất kinh khi nhìn thấy con sên Yeerk. Nó quấn quanh khối não của ông Alloran, chìm lẫn trong từng nếp nhăn, từng kẻ hở, rúc sâu vào giữa những sợi mô. Những dòng ý nghĩ và cảm xúc nối tiếp nhau tuôn chảy, rõ mồn một, y như dòng nước luồn lách qua các khe đá. Và tôi thấy gã Visser Ba-Mươi-Hai bòn rút ký ức của ông Alloran và truyền ra những mệnh lệnh như thế nào; ông Alloran giận dữ nhưng đành bất lực trước sự khống chế của tên Yeerk ra sao…

Dẫu không tin mình lại mục kích được cảnh này, nhưng đúng là cùng một lúc tôi có thể nhìn xuyên thấu bên trong và xung quanh mọi thứ. Những rãnh thời gian từ tên Yeerk, rồi từ ông Alloran, trải ngược trở lại. Tôi thấy quá khứ của họ, riêng biệt, và thấy cả cái thời khắc khủng khiếp, khi hai rãnh ấy nhập làm một…

Tôi có thể thấy những hành động và cảm xúc điên dại của hoàng tử Alloran thời quá khứ trong ánh chớp sáng. Tôi thấy khoảnh khắc kinh khủng khi ông Alloran đứng giữa chiến trường tàn khốc ở thế giới quê nhà người Hork-Bajir. Và tôi cũng thấy quyết định thực sự nằm sâu trong trí óc ông Alloran, quyết định rải virus lượng tử bị cấm. Tôi cảm nhận được sự cay đắng của ông khi ngay cả cách giải quyết kinh tởm đó của ông bị thất bại, thế giới Hork-Bajir vẫn bị mất vào tay bọn Yeerk. Tôi thấy lực lượng Andalite tan tác rút quân như thế nào.

Tôi như chìm ngập giữa đại dương những dữ kiện. Như thể cùng một lúc tôi bị cắm trực tiếp vào hàng vạn máy vi tính, và chúng cứ thế tuôn thông tin ào ào vào trí não tôi.

Đáng kinh ngạc hơn, tôi còn thấy cả lằn thời gian của chính lỗ đen. Nó được hình thành từ Big Bang,[2] khoảnh khắc khai sinh vũ trụ. Tôi thấy nó kết đặc, bốc cháy và sáng rực thành một ngôi sao đại khổng lồ, nhưng rồi ngôi sao chết đi, đổ sụp xuống và đào một lỗ sâu hoắm trong không gian.

Bất thình lình, giữa đống thông tin ngổn ngộn đang tuôn ồ ạt, giữa tất cả những sự kiện bên trong lẫn bên ngoài, giữa bao quá khứ và tất cả các mối liên hệ… tôi cảm thấy ý chí của gã Visser Ba-Mươi-Hai.

Tôi cảm thấy hắn giữ rịt lấy *Vòng Xoáy Thời Gian*, và cỗ máy phản hồi lại hắn. Từ trong tâm trí bệnh hoạn của gã Yeerk những hình ảnh của thế giới Yeerk hiện ra. Hắn đang lắp rắp chúng lại, rõ ràng và chi tiết.

Tôi thấy những cái vũng nhớp nhúa, nơi bọn Yeerk sinh ra. Những tia Kandrona từ mặt trời quái dị của tụi Yeerk chiếu xuống.

Tên Yeerk đang điều khiển *Vòng Xoáy Thời Gian*! Nhắm hướng cho nó! Ra lệnh cho nó mang hắn tới đó, tới quê nhà Yeerk!

Không đời nào!

Tôi vận toàn bộ lý trí của mình. Và giữa vũ trụ kỳ quái này, tôi thấy trí óc năng động của chính mình - nó đang tập trung, đang cố thu nạp thật nhiều năng lượng tinh thần.

Thật là điên khùng! Tôi có thể chứng kiến bộ não của chính mình làm việc như thế nào. Bộ não của chính tôi.

Tôi cần phải khống chế *Vòng Xoáy Thời Gian*. Cần phải chiến đấu, đối kháng lại gã Visser. Tôi nỗ lực mường tượng ra một khung cảnh trong đầu. Đó là một phần của thế giới Andalite, nơi tôi sinh ra và lớn lên. Cây cối, cỏ, bầu trời… nhưng chúng lại trộn lẫn với những hình ảnh khác. Chúng nổi lều bều rồi lĩnh ra khỏi trí óc tôi. Chúng nhảy nhót, dính chùm nhau - những hình ảnh ba chiều nhưng lại dẹp lép và kỳ cục trong vũ trụ đa chiều nơi đây.

Thế giới Andalite của tôi nhập nhằng chen lẫn những hình ảnh của Trái Đất - những tấm hình tôi đã từng coi trong tàu Skrit Na.

Tôi nhận ra cơ thể mình bắt đầu đông cứng. Sự sống dường như đang khép lại…

Tôi đã yếu lắm rồi. Cả gã Visser cũng bị cái lạnh tấn công dữ dội, nhưng con sên Yeerk núp trong đầu ông Alloran vẫn còn khỏe re và đang ngóng ra nhong nhóng.

Từ từ, thế cân bằng nghiêng về phía hắn. Những hình ảnh về thế giới Yeerk càng ngày càng đậm nét hơn. Chúng đè lên những hình ảnh do tôi nghĩ ra, ào tới cái vèo như thủy triều đang lên. Tôi sắp thua rồi. Tôi thua khi giá lạnh đang đóng mọi ngóc ngách trong cơ thể tôi lại và thả những sợi dây leo vào trí não tôi.

Bỗng… một luồng tâm linh mới, vừa lạ lùng vừa quen quen nổi lên. Tôi thấy gã Yeerk nảy dựng lên vì kinh ngạc. Nguồn lực, sức suy ngẫm mới này mạnh quá. Mạnh hơn hắn mong chờ rất nhiều.

Loren!

Tôi thấy được ý nghĩ của cô - chúng đã đẩy lui những hình ảnh do tên Yeerk tạo nên. Tuy không đánh bại hắn hoàn toàn, nhưng quyết không cho hắn bén mảng tới gần…

Tôi nhận ra còn có một sự thay đổi khác nữa: lỗ đen đã lùi xa. Tàu *Jahar* cũng đã lùi xa, dù rằng tôi vẫn còn nhìn thấy nó.

Chúng tôi đang chuyển động! *Vòng Xoáy Thời Gian* đã được lập trình và chúng tôi đang đi xuyên thời gian. Ký ức cuối cùng mà tôi

lưu giữ được, khi trạng thái tỉnh táo của tôi bị cái lạnh lấy mất, là về một ai đó khổng lồ lạ thường. Một sinh vật mà tôi không thể hình dung nổi. Nó dòm tôi, dòm tất cả chúng tôi và cười.

CHƯƠNG 36

Tôi tỉnh dậy cùng với tiếng cười vẫn còn ong ong trong đầu.

Tôi mở mắt chỉnh và sửng sốt thấy mình đang đứng. Mở nốt cặp mắt cuống ra, tôi láo liên nhìn khắp hướng.

Cây. Cỏ. Một dòng suối róc rách. Một làn gió hây hây thổi.

<Quê nhà? Mình đã về nhà rồi ư?>

Tôi nhìn trân trối vào một cây *therant* - cây thần dược. Này thân, này cành, này những dây leo. Không thể tin nổi! Đó là *Hala Fala* - tàng cây cổ thụ nhất trong số những cây *therant* mọc trong khu rừng gần nhà tôi. Nó là *Garibah* - cây Hộ Mạng - của tôi.

[image]

Tôi sục móng thử nếm một chút cỏ. Phải! Đây chính là cỏ nơi tôi lớn lên. Đúng hương vị cỏ quê nhà.

<Làm sao mình tới đây được nhỉ?> Tôi lớn giọng hỏi.

Vươn cả hai tay ra, tôi mó máy lớp vỏ cây *Hala Fala* phẳng lì. Và tôi nghe thấy tiếng cây "nói" - thì thầm sâu lắng, giản dị mà rất đỗi oai hùng. Dĩ nhiên là cây không nói bằng lời. Chúng dùng lời lẽ riêng của cây và "nói" từng từ, từng từ hàng giờ. Và cây *Hala Fala* nói với tôi, như thường lệ, rằng cây hiểu cảm nhận hiện tại của tôi, rằng bản thân cây cũng cảm thấy lạ như tôi, một cách chậm rãi.

<Mình đã về,> tôi thì thào với *Hala Fala.*

Và rồi, sau bao biến cố, trải qua bao giông tố, tôi khuyu xuống - thổn thức và khóc nấc lên. Trong những xúc cảm ngổn ngang, tôi hấp tấp kể cho cây Hộ Mạng của mình nghe mọi chuyện. Dĩ nhiên, *Garibah* không chỉ hiểu cặn kẽ các câu chuyện về những chuyến du hành không gian, những người lạ, chiến tranh và những quyết định nghiệt ngã mà nó còn cảm thông nỗi cay đắng của tôi. Nó nghe tôi tiếc thương cho Arbron bất hạnh, nghe tôi than khóc trước tất cả những gì mình trông thấy. Nó thấu hiểu nỗi sợ hãi của tôi và như thế nỗi đau đớn trong lòng tôi đã dịu nhẹ rất nhiều…

Garibah không thể thay đổi những gì đã xảy ra. Và cây không thể nói với tôi rằng tôi đã được tha thứ và bây giờ mọi thứ đã ổn rồi. Tôi biết nghi lễ tha thứ. <Tôi đã khiến mọi thứ trở nên đúng như nó phải thế, tôi đã học hỏi tất cả những gì có thể học, tôi đã thề không lặp lại những sai lầm của mình, và giờ đây tôi cầu xin được tha thứ.>

Nhưng tôi đã không khiến mọi thứ trở nên đúng như nó phải thế, tôi đã không học hỏi tất cả những gì có thể học, tôi đã không sẵn lòng thề không lặp lại những sai lầm đó. Tha thứ cho những sai lầm khủng khiếp của tôi vẫn còn là cả một quãng đường dài thăm thẳm.

Nhưng *Garibah*, cây *Hala Fala*, lắng nghe tôi nói, lắng nghe nỗi hổ

thẹn và sự cuồng nộ của tôi. Và lắng nghe tôi đang cần sự giúp đỡ.

Tôi thẫn thờ buông tay khỏi vỏ cây trơn láng và thủng thỉnh bước đi trên thảm cỏ quê nhà, nghiền nát những cọng cỏ ngọt ngào của quê nhà và cố hết sức tìm hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Ừ, tôi đã sử dụng *Vòng Xoáy Thời Gian* để xuyên thời gian và không gian, để có mặt ở quê nhà. Nhưng quê nhà này là quê nhà khi nào? Cách đây một trăm năm? Hay một ngàn năm? Cây *Garibah* đã sống bảy ngàn năm rồi. Cho nên nếu tôi ở bất cứ khoảng nào trong khung thời gian ấy, nó đều có mặt.

Tôi nhớ mình đã cố bắt *Vòng Xoáy Thời Gian* quay về phía những hình ảnh của mình. Tôi đoán mình đã thắng. Tất cả những cây cối xum xuê, thảm cỏ tươi tốt này, có cả những chú chim *kafit* đang bay dập dờn trên kia, và cả những con *hoober* đang chuyền cành, giương những con mắt hình nón thao láo dòm tôi - tất cả những thứ ấy là quê nhà. Quê nhà yêu dấu của tôi.

Dõi qua mô đất phía bên kia dòng suối, tôi trông thấy căn nhà của gia đình mình. Ở ngay phía trước! Tôi co giò chạy lồng lên, nhảy phốc qua dòng suối như tôi thường làm. Đột nhiên, tôi thấy mình cần phải ở nhà, cóc cần biết ai dị nghị gì hết. Tôi chỉ muốn được gặp cha mẹ tôi, muốn được nằm dài trên thảm cỏ dày trong lòng máng và nghịch đồ chơi của mình - thấy mình lại trẻ thơ như ngày nào…

Tôi thả sức phi trên những đường dốc quá đỗi thân quen! Ô, đúng rồi, mọi cây cối vẫn đứng ở những nơi chốn cũ. Tôi chạy ù lên đỉnh đồi, định bụng sẽ ngó xuống lòng máng hình ô van, gọn ghẽ của gia đình mình.

Chợt tôi khựng lại.

Đúng, vẫn là lòng máng xưa: một hang trũng do ông cụ ky của tôi đào nên, xung quanh trồng đủ loại hoa cỏ thơm ngon và tươi đẹp. Có một túp lều - mái hiên lưới màu xanh dương, bao bọc một phần tư khu phía Nam lòng máng - để giữ cho đồ đạc nhà tôi khỏi bị mưa ướt.

Nhưng sao ở ngay sau lòng máng, ở nơi khó tin nhất, lại là một thác nước?!

Một thác nước quá kỳ khôi. Nó đổ ào xuống từ một rìa đá cao cả ba chục mét. Rìa đá cứ tự nhiên đứng sừng sững đó, chẳng hề có núi non nào ở bên cạnh cả. Chỉ là một rìa đá tự dưng đâm thẳng lên từ thảm cỏ.

Đột nhiên, bao tử tôi nhộn nhạo, bất an.

Tôi đang trông thấy một thứ gì đó mà tôi đã từng thấy qua. Đó là một bức tranh mà Loren gọi là tranh quảng cáo cho thuốc lá. Nhưng nó không thể xuất hiện ở đây được. *Không thể nào.* Điều đó là vi phạm quy luật vật lý.

Đây không phải là quê nhà rồi…

Bốn mắt tôi mở thật to lướt miên man từ thác nước kỳ ảo qua toàn

cảnh lân cận. Đứng trên đỉnh đồi này, tôi có thể phóng tầm nhìn ra rất xa.

Hết vật siêu tưởng này lại đến cảnh bất tự nhiên khác lần lượt đập vào mắt tôi.

Nhưng thứ tôi lưu ý đầu tiên là bầu trời.

Nó vừa đỏ đậm và vàng óng như màu trời đặc trưng của thế giới quê hương tôi, lại vừa có màu xanh lơ với những đám mây trắng nhẹ như tơ, trôi hờ hững. Và nó còn pha cả màu xanh lá cây nữa!

Trải rộng trên đầu tôi, bầu trời bị vỡ thành những mảnh nhỏ như trong trò chơi ghép hình. Chỗ này là mảng trời xanh nhạt. Nhưng đằng kia nữa là miếng trời xanh lá cây chói chang, bị xé toạc bởi những lằn chớp loằng ngoằng. Mây đang lờ lững trong phần trời xanh dương nhạt bỗng nhiên tan biến khi trôi đến mỉ của khoảng trời khác. Những ánh chớp đang nhá rừng rực cũng chợt mất tiêu khi chúng vươn khỏi vùng trời xanh lá cây.

Dù chưa bao giờ trông thấy bầu trời Trái Đất nhưng tôi vẫn có thể đoán ra… Chắc chắn đó là khoảng trời xanh nhạt, với những đám mây trắng phập phồng.

Dẫu chẳng khi nào nom qua bầu trời thế giới Yeerk, nhưng tôi vẫn biết, nó chỉnh là mảng trời xanh lá cây bị những tia chớp hừng hực xé toang.

Bọn ta đã làm gì thế này? Tôi trầm ngâm tự hỏi.

Bất giác, tôi nhớ ra giọng cười hoang dại của một sinh vật sống đỉnh dàng và kỳ dị, thoáng hiện trước khi tôi bất tỉnh.

CHƯƠNG 37

Tôi lệch thệch bước thấp bước cao qua thế giới hỗn mang này, ngạc nhiên đến ớn lạnh. Những phần đất thân thuộc chỉ càng khiến cho những phần kia lạ lẫm hơn…

Lòng máng của gia đình tôi vẫn còn đó, vẫn ở chốn nó thường tọa lạc. Nhưng quanh đấy, tuyệt nhiên chẳng có người thân nào của tôi cả - chẳng thấy cha hay mẹ tôi, cũng chẳng có bóng dáng người Andalite nào khác.

Tại sao vậy? Tôi đang ở đâu thế này? Nếu đây không phải quê nhà thì là gì?

Tôi thơ thẩn đi xuyên khu rừng, băng ngang những đồng cỏ quen thuộc - những cánh đồng đã gắn bó suốt cuộc đời tôi. Nhưng vừa qua khỏi nơi ấy, tôi chợt thấy một lằn ranh đột ngột hiện ra. Đồng cỏ quê nhà dừng phắt lại, và ở phía bên kia đường biên, tất cả mọi thứ bỗng chuyển thành màu nâu, xám ngoét, và đỏ thẫm đến nỗi xém ngả sang đen.

Thế giới quê hương tôi ở bên này đường ranh xanh tươi là thế, nhưng ở phía bên kia: những ngọn cỏ sắc cạnh mọc lam nham, những đọt cây thấp lè tè, chỉ cả được trên dưới một mét là tòe ngang ra đến chín mười mét. Nếu như bạn có thể gọi cái thứ đó là cây.

Tôi giật mình đánh thót - một con gì đó bỗng nhoi khỏi mặt đất và hộc lên một tiếng! Trông nó na ná như một cái lưỡi Taxxon mềm xèo, nhưng đỏ lòm và dài cỡ ba mét. Tòi lên từ một lỗ nhỏ dưới đất, hình như nó chỉ lừ đừ dướn thân lên để táp không khí, hoặc để đớp đại một cái gì đó. Rồi sau vài giây, nó lại hộc lên một tiếng nữa và chui tọt trở vào lòng đất.

Cách đó vài mét, lại thêm một cái lưỡi khác thò ra. Lần này, nó toài lên để rình một con mồi đang lúp xúp đi ngang qua. Bốn cẳng của con thú ngu ngơ nọ xuôi về đằng sau, và hai cẳng nữa xoãi ra phía trước, nhưng sao chẳng thấy đầu nó đâu cả.

Con vật cục mịch cứ thế cà rịch cà tang xông thẳng tới cái lưỡi đang loi choi. Thình lình, cái lưỡi phóng ra và ngoạm quanh hai chân sau của con vật. Một tiếng rên bật lên, mặc dù nơi phát ra âm thanh ấy coi chẳng giống cái đầu chút nào. Quả là bí ẩn!

Cái lưỡi kéo lê con vật đáng thương về phía hốc của mình, nhưng không mút hẳn xuống đất. Nó chỉ giữ khư khư để tù binh kêu la lu bù "cho vui" mà thôi.

Khoảng trời ngay trên cảnh tượng thương tâm đó rặt một màu xanh lá cây dơ hầy, vằn vện những ánh chớp. Đất trời hợp lại tạo thành một nơi giống như trong những câu chuyện ngụ ngôn mà các bậc phụ huynh Andalite thường hay kể cho con cháu mình nghe…

Ruột gan tôi tự dưng thốn lên phát đau.

[image]

Chắc chắn quang cảnh ảm đạm, trống rỗng và bức bối này là quê nhà của bọn Yeerk rồi.

Hay ít nhất đó là thế giới Yeerk trong con mắt của gã Visser Ba-Mươi-Hai.

<*Vòng Xoáy Thời Gian*! *Vòng Xoáy Thời Gian* ở đâu rồi?> Tôi lầm thầm tự hỏi. Chính *Nó* đã gây nên tất cả cớ sự này. Chính *Nó* đã tạo ra cái nơi khủng khiếp này, một nơi chẳng theo trật tự hay lý lẽ nào hết. Và…

<Loren. Cô ấy ở đâu rồi nhỉ?>

Tôi nhìn lên những mảng trời xanh dương nhạt. Màu xanh da trời của Trái Đất. Chắc chắn Loren phải ở bên dưới một trong những vùng trời đó.

Nhưng là khoảnh nào?

Thác nước. Phải bắt đầu từ nơi ấy. Nó là vật cao nhất ở chốn này.

Tôi rời bỏ quang cảnh thế giới Yeerk u uất và chạy ngược trở lại lòng máng ảo của gia đình mình. Quả là trớ trêu khi phải nhìn một vùng đất thật giống quê nhà mà phải thừa nhận rằng nó không phải là quê nhà của mình.

Visser Ba-Mươi-Hai! Cái tên gã hích vào tâm trí tôi, khiến tôi tê nhói như bị một trong những ánh chớp Yeerk kia đánh phải. Nếu tôi ở đây thì Loren cũng ở đây. Và chắc chắn hắn cũng ở quanh quất đâu đó trong phạm vi đất Yeerk của hắn.

Nhưng cũng có thể không!

Nếu tôi bấn lên đi kiếm Loren thì hắn cũng vậy. Rủi mà hắn tìm thấy cô trước tôi thì… ôi…

Tôi chạy ào về phía vách đá khởi nguồn dòng thác, nháo nhào tìm Loren. Tôi lao như bay, vừa chạy vừa ăn. Ngon tuyệt! Cho dù những thứ khác có kỳ dị và không thực thì cỏ vẫn ngon lành và thân quen. Khi cỏ lan rào rạo trong móng guốc, tôi cảm thấy như được tiếp thêm sức mạnh.

Tôi tới bên hồ, nơi nước đổ xuống ầm ầm tung tóe thành những bọt trắng khổng lồ. Lúc tôi lại gần hơn, chợt khu rừng bao quanh hồ bỗng chia ra làm ba phần. Những cây cối Andalite thân thiết chiếm một phần. Những loại cây cỏ lạ khác, tuy vẫn xanh tươi và đẹp đẽ, chiếm một phần nữa. Và phần còn lại là khung cảnh tối tăm của đất Yeerk.

Thật không thể như thế được. Nhưng dù sao, đứng dưới thác nước hùng vĩ, cảm nhận những tia nước lạnh bắn vào mặt vẫn rất tuyệt vời.

“Elfangor!”

Tôi quay mắt cuống qua và trông thấy Loren. Tôi thở phào nhẹ nhõm. <Loren! Cô đây rồi!>

“Phải, tôi đây. Ừm, nhưng đây là đâu?”

<Chờ đã. Tôi sẽ đến ngay.>

Len qua những bụi rậm và thân cây, tôi đi về hướng Loren, trong khi cô cũng chạy ùa ra đón tôi. Vòng tay loài người khỏe mạnh của cô ôm chầm lấy vai tôi. Và cho dù cái va chạm đó là hành động giống người hơn là giống Andalite, nó cũng không quá tệ.

“Chao, tôi tưởng chỉ có mỗi mình mình ở đây chứ,” Loren xuýt xoa.

<Không. Có tôi ở đây với cô rồi.>

“Chỉ cần nhìn trời tôi cũng biết đây là Trái Đất. Nhưng sao trên trời lại phân ra thành rất nhiều mảng. Có những mảng dị hợm gì đâu á.”

Loren nới lỏng vòng ôm khỏi tôi.

<Cô đã xem xung quanh rồi hả?> Tôi hỏi.

Loren lắc đầu. Đó là một cách loài người trả lời rằng *chưa*. “Tôi tỉnh dậy ở trong rừng đằng kia, cách đây chừng ba chục mét. Elfangor, chỗ này giống y chang một công viên ở quê nhà tôi. Nơi tôi hay chơi bóng mềm.”[3]

<Ờ, cô sẽ còn thấy những nơi quen thuộc khác nữa đó, những nơi cô biết rành… Có lẽ chúng ta nên đi thăm dò loanh quanh đây. May mà giờ chúng ta đã ở bên nhau.>

Loren nghiêng đầu nhìn tôi. “Anh vẫn còn lo lắng à?”

<Có tới ba người tiếp xúc với *Vòng Xoáy Thời Gian*: cô, tôi và tên Visser Ba-Mươi-Hai.>

Loren ngước nhìn lên trời. “Những mảnh trời xanh lá cây có chớp nhá lằng nhằng kia là do hắn tạo ra phải không? Có vẻ như chúng ta - cả ba người - đã cùng nhau tạo ra nơi này.”

Tôi trố mắt kinh ngạc nhìn Loren. Không lẽ nào cô lại bắt đầu hiểu về tính chất vật lý của *Vòng Xoáy Thời Gian*? Tuy nhiên, cô đã rút ra một kết luận giống như tôi vậy.

Tôi cười ồ. Có thể Loren không biết về lý tính của *Vòng Xoáy Thời Gian* đâu, nhưng mà tôi cũng thế thôi. Nếu so sánh với sinh vật đã chế ra *Vòng Xoáy Thời Gian* thì loài Người và người Andalite đều nguyên thủy như nhau cả.

<Cô nghĩ điều gì đã xảy ra?> Tôi hỏi Loren.

Cô mỉm cười. “À, theo tôi *Vòng Xoáy Thời Gian* đã đưa chúng ta đi xuyên thời gian. Tôi nghĩ, để lái nó ta cần phải tưởng tượng ra địa điểm và thời gian nơi mình muốn đến. Theo tôi, cả ba chúng ta, mỗi người đều có một đích đến riêng. Thế rồi… kết quả như vầy đây: một chút của tôi, một chút của anh, và một chút của… *hắn*.”

Tôi chợt nhận thấy mắt Loren trợn sượt qua mình, bèn lái cặp mắt cuống về hướng ấy.

Đứng nghênh ngang ở phía bên kia hồ là gã Visser Ba-Mươi-Hai. Tên quỷ xấu xa.

Nhưng hắn không đứng một mình.

CHƯƠNG 38

Gã Visser Ba-Mươi-Hai đứng bên mép hồ trong khu vực Yeerk, dưới vùng trời xanh lá cây.

Ở hai bên hắn có hai con vật kinh dị mà tôi chưa từng thấy hay hình dung ra bao giờ. Mỗi con cao chừng chín tấc và dài khoảng một mét ba. Toàn thân chúng màu vàng đậm, dơ dáy, lốm đốm những chấm đen, nhưng mút đầu và vai lại đỏ thẫm y như màu cây lá trên đất Yeerk.

Chóp đầu chúng nhỏ téo, thuôn dài và nhọn sắc như mũi kim, chẳng cân xứng gì với thân mình cả. Lại thêm lỗ miệng dài hẹp, với hàng trăm cái răng li ti đỏ lòm, đủ mọi hình thù và kích thước kỳ cục vẩu ra…

[image]

Nhưng điều tôi thấy quái đản nhất ở những sinh vật này là chúng không có chân như bình thường, mà thay vào đó là những bánh xe.

Đúng, những bánh xe - bốn chiếc cả thảy.

Chỗ đáng ra là chân lại lủng lẳng những bánh xe bùng nhùng, méo mó, chẳng cái nào giống cái nào. Trong khi dòm trao tráo vào chúng, đôi mắt cuống của tôi thấy có những vết bánh xe ngoằn ngoèo hằn lại trên đường chúng lết qua.

"Elfangor, mấy đồ quỷ đó là con gì vậy?"

<Chịu. Tôi không tưởng tượng nổi con đường tiến hóa nào phát sinh ra những sinh vật có bánh xe như thế.>

Gã Visser Ba-Mươi-Hai chảnh chọe vung tay về phía tôi. <Ê, nhóc Elfangor, thế là chúng ta lại gặp nhau há. Này, như mi thấy đó, ta có mang theo lũ thú cưng của ta: Jarex và Larex. Còn mi cũng mang theo vật cưng của mi: con người-cưng.>

Loren nhìn tôi rồi nói bằng một giọng mà chắc chắn tên Visser Ba-Mươi-Hai cũng phải nghe thấy. "Elfangor, tôi bắt đầu hiểu tại sao người Andalite các anh lại ghét bọn Yeerk đến thế. Cho dù chúng sống chui nhủi trong cơ thể nào, thì chúng vẫn cứ lòi ra là thứ sên gớm ghiếc."

<Này, con người bé tẹo cả gan kia,> gã Yeerk móc mỉa. <Ngay giây phút này đây, dân tao đang trên đường đi khai hóa cái thế giới hoang sơ của mi đó. Mi có biết, chỉ trong vòng vài năm nữa thôi là đám dân của mi - loài người ấy - sẽ trở thành nô lệ cho Đế chế Yeerk không?>

"Oa oa ùm," Loren vặc lại.

Tôi chẳng biết câu đó nghĩa là gì. Cả gã Visser cũng mù tịt luôn.

"Ngươi đúng phóc là đồ sên nhớp nhúa," Loren chế giễu. "Ngươi nghĩ ta sợ ngươi ư?"

<Đúng. Ta biết mi sợ ta mất hồn luôn ấy chứ.>

Một thoáng, Loren chẳng nói chẳng rằng, nhưng môi dưới của cô giựt nhẹ. Rồi, cô bỗng quỳ thụp xuống bên hồ, vọc tay vào nước rồi mang lên một tảng đá. Cô vung tay về phía sau, lấy đà rồi tung hòn đá ra. Nó bay cheo chéo trong không khí, nghe sởn gai ốc luôn.

Và mục tiêu nó nhắm cũng không tồi.

Bụp!

<Aahhh!> Gã Visser thét lên. Tảng đá đậu xuống ngay giữa mặt hắn, xích dưới mắt chỉnh bên trái một chút.

Tôi không biết ai sửng sốt hơn ai - tôi hay gã nạn nhân kia…

<Cái… cái đó cô gọi là gì vậy?> Tôi hỏi Loren.

"Gì cơ? À, chúng tôi gọi đó là thảy bóng mềm."

<Bóng mềm là cái gì?>

"Là một môn thể thao chúng tôi thường chơi."

<Và cô thường ném đá vào mặt người khác à?>

"Không thường lắm." Loren nói và mủm mỉm cười.

Tôi thật sự nể phục khả năng ném đồ vật với sức mạnh ghê gớm như vậy của loài người, dù rằng nhìn bề ngoài trông họ có vẻ èo uột và ngô nghê. Chắc chắn một ngày nào đó các nhà khoa học Andalite sẽ say mê nghiên cứu họ…

Nhưng gã Visser chẳng thú vị gì về điều đó. Hắn tức lộn tiết.

<Hừ. Ra là mi dám quăng đá vào ta! Con người kia, rồi mi sẽ hối tiếc vì dám hỗn láo với ta. Jarex! Larex! Tấn công!>

Tình huống không còn êm ả nữa rồi. Những bánh xe của cặp thú sinh đôi kia tức tốc khởi động - mới đầu còn lập chập, về sau quay tít dần.

Quá ngạc nhiên trước những cục bánh xe chuyển động, tôi đứng như trời trồng.

Thật quái chiêu.

<Mi mết lũ thú cưng của tao rồi hả, Andalite? Chúng là loài Mortron. Hồi còn là lính quèn như mi, ta theo đoàn thám hiểm tới một thế giới mà sau này bị hủy diệt vì mặt trời của nó nổ tung. Tụi tao định bắt loài Mortron này làm Vật chủ, nhưng chẳng ăn nhằm gì. Bộ óc tụi nó nhỏ tẹo, hổng đủ chỗ cho tụi tao cư ngụ. Thay vào đó, tao bắt hai con này về nuôi làm thú cưng.>

Trong khi gã Visser nói tía lia - còn Loren thì "oa oa ùm" - hai con Mortron tăng tốc phóng như điên, men vòng theo chu vi hồ.

Cả không gian đầy ắp những âm thanh ghê hồn. HẤP-HẤP-HẤP-HẤP. Mỗi lúc mỗi dồn dập hơn.

<Chúng có khả năng đáng nể lắm đó, nhóc Elfangor. Rồi mi sẽ được chứng kiến ngay thôi.>

<Cái gì vậy, thằng Yeerk? Sợ đánh đuôi đôi với ta hả?> Tôi thách thức. Tôi mong được nghe câu trả lời là 'phải', bởi vì tôi không chắc ai sẽ thắng trong một trận đấu đuôi. Trong khi đó tôi *thấy* hoàn toàn

tự tin tôi có thể xử lý được mấy con Mortron.

HẤP! HẤP! HẤP! HẤP! HẤP!

Những bánh xe lăn gấp gáp, bọn quái vật thân vàng đen kệch cỡm nhoay nhoáy tiến sát ranh giới phần hồ Yeerk. Tôi dòm không chớp mắt xem chúng có tràn sang phần đất của loài người hay không.

Rủi thay, lời đáp là "có".

<Đừng lo,> tôi bảo Loren. <Tôi sẽ lo liệu hai sinh vật này cho.>

Hấp - hấp - hấp - hấp - kiitt - phuupp!

Đột nhiên, mỗi con quái kia tự tách ra làm hai phần! Những bánh xe màu vàng phía dưới bất ngờ quẹo ngoặt trở lại. Phần trên đỏ bầm nhướn lên, bứt khỏi cơ thể, rồi những đôi cánh lông lá xồm xoàm tự dưng nhú ra và bay thẳng vào tôi! Thật không ngờ!

"Elfangor!" Loren hét lạc cả giọng.

<Ha ha! Tấn công đi, Jarex! Larex! Giết thằng Andalite đó đi!> tên Visser Ba-Mươi-Hai cười khành khạch ra lệnh.

Con Mortron thứ nhất - tôi không biết là Jarex hay Larex - há banh cái miệng ra, phơi bày những hàm răng lởm chởm, hung bạo và xấu xí. Nó lao phăm phăm trong không khí như một hỏa tiễn.

Tôi né qua trái và quất cho nó một phát dao!

Phhậập!

Xooeẹẹt! Bịch! Bịch!

Cái đuôi tôi chẻ con Mortron ra làm đôi. Hai mẩu thịt rơi lộp độp xuống đất, bẹp nhép thành hai vũng sình.

"Elfangor, còn con kia nữa!"

Con Mortron thứ hai lợi dụng lúc tôi bận đối phó với người anh em của nó đã nhào vô, tỉnh đánh lén từ phía sau. Một chiêu có thể lừa được bất cứ đối thủ nào, trừ những người Andalite vốn có khả năng nhìn xoay ra mọi hướng.

Cái mồm đầy răng chỉ còn cách cổ tôi vài xăng-ti-mét. Tôi tung chưởng.

Phhậập!

Xooeẹẹt! Bịch! Bịch!

Cánh của con Mortron thứ hai cũng rơi lịch phịch xuống đất.

Tôi hơi cảm thấy khoan khoái thì chợt thấy trong mắt gã Visser ánh lên những tia gian xảo.

"Elfangor, coi kìa, coi kìa!" Loren rú lên.

Tôi quay cuống mắt nhìn xuống đất. Ôi quỷ thần thiên địa ơi! Mấy mẩu thịt máu ròng ròng của tụi Mortron đang mọc trở lại, biến thành một Mortron hoàn chỉnh, gồm hai phần hẳn hoi, màu vàng chấm đen và có bốn bánh xe.

Tôi đã chặt mỗi con Mortron ra làm hai mảnh. Bây giờ, chúng trở thành bốn con Mortron mới.

<Mi đang làm toán nhầm đó hả, Elfangor?> Gã Visser nhạo báng. <Chúng có thể tái sinh đấy! Cứ phặc một con Mortron đang tấn công

thành bao nhiêu mảng, thì sẽ lại sinh sôi thành bấy nhiêu Mortron mới. Chỉnh lực chém đã cung cấp cho chúng enzyme[4] để tự tái tạo! Hãy giết bốn con này đi, rồi mi sẽ có tám con Mortron mới. Giết tám con đó mi sẽ có mười sáu! Ba mươi hai! Sáu mươi bốn! Ha ha ha!>

Tôi thất kinh ngó mấy miếng Mortron đang lớn dần lớn dần. Chỉ trong vài giây, chúng lại đã sẵn sàng xông ra. Dù tôi manh động tiêu diệt hết chúng kiểu nào thì cũng chỉ khiến chúng sinh sôi dữ dội hơn thôi!

<Loren, tôi không biết phải làm gì nữa. Phải chi có Máy Cắt thì đỡ quá!>

"Anh có chạy thoát khỏi chúng được không?"

<Được. Nhưng còn cô…! Chúng nhanh hơn cô, mà tôi thì không thể bỏ cô lại…>

"Lưng anh có đủ mạnh không vậy Elfangor? Anh không tự ái chứ?"

<Tự ái cái gì?>

"Đứng im nào. Tôi sẽ thử."

Loren lại gần và đặt một tay sau gáy tôi. Tay kia cô đặt lên ngay chỗ ụ đuôi của tôi. Rồi thình lình, cô tì toàn bộ trọng lượng cơ thể lên tôi. Cô ngồi đó, dạng hai cẳng chân loài người thõng xuống hai bên sườn tôi, xong vòng tay ôm chặt lấy cổ tôi.

Cuống mắt tôi quay ra sau và chạm ngay vào đôi mắt loài người màu xanh da trời của cô.

"Nào, chúng ta chạy thôi," Loren nói.

<Với cô ở trên lưng tôi à?>

Nhưng trong khi còn lần chần vì ngạc nhiên, tôi vụt thấy một Mortron bay vút lên khỏi mặt đất. Chỉ còn cách chút nhéo thôi, là những đôi cánh xờm xàm đã đẩy những chiếc răng sắc lẻm thẳng về phía cổ tôi rồi…

"Elfangor, không còn thời gian suy nghĩ nữa đâu," Loren thét lên. "Chạy! Cchhạạyyy!"

Thế là tôi chạy và chạy - với cô gái loài người ở trên lưng.

CHƯƠNG 39

Chúng tôi chạy. Đúng hơn là tôi chạy với Loren cưỡi trên lưng. Chúng tôi thoát khỏi đám quái thú của tên Visser cái một. Những chiếc bánh xe sinh học của chúng tuy nhanh đấy, nhưng đời nào nhanh bằng những móng guốc Andalite.

Gã Visser chẳng buồn đuổi theo, ít nhất là vào lúc ấy. Nhưng tôi biết, đó chưa phải là lần cuối tôi gặp hắn.

Chúng tôi rời phần đất "Andalite" của vũ trụ mới và lấn qua một môi trường vô cùng khác lạ.

Bầu trời màu xanh dương trên đầu chúng tôi đã xâm xẩm tối.

Khu rừng nhường chỗ cho một khung cảnh lộn xộn, rặt những đồ vật nhân tạo. Cỏ dưới móng guốc tôi trở thành một vật thể cứng màu xám đen, ở giữa nổi lên những dải trắng.

<Chúng ta đang ở trên cái gì vậy?> Tôi hỏi Loren.

"Đây là một đường phố." Loren đáp.

<Nó dùng để làm gì?>

"À, anh còn nhớ chiếc Mustang anh đã lái trên thế giới Taxxon không? Đường phố dành cho Mustang đi ấy mà."

Nghe Loren giải thích, tôi thấy khoái quá. Thì ra, bằng cách này, "xe hơi" - từ mà Loren cho tôi biết loài người dùng để chỉ loại máy này - sẽ không làm hư hại những thảm cỏ ngon lành bên dưới.

Cả hai bên đường có khá nhiều xe hơi đang "ngồi". Phía sau chúng, hơi xa mặt đường là những cấu trúc hộp hình chữ nhật. Chúng tương đối rộng, được điểm những hình vuông nhỏ và những vật trong suốt hình chữ nhật. Phần trên đỉnh vát thành những góc nghiêng, và phủ đầy những cây thước đo độ màu xám đục hay đỏ cam.

<Chúng là những sáng chế của loài người à?>

"Phải. Đó là những ngôi nhà. Chúng tôi sống ở trong đó."

<Cô sống trong đó? Bằng cách nào? Làm sao mà vào được?>

"Ừmm… à… nghĩa là, ta sẽ vào qua cửa trước. Anh hiểu không? Những hình chữ nhật cao ở đằng trước mỗi căn nhà ấy. Anh đi vào bằng đường đó."

<Vào bên trong?>

"Vâng."

<A! Chờ chút! Vậy có nghĩa là những cấu trúc ấy rỗng!>

"Dĩ nhiên. Chẳng bao lâu nữa chúng tôi sẽ về tới nhà. Tôi sẽ chỉ cho anh thấy. Rồi anh sẽ gặp mẹ tôi và sẽ thấy phòng tôi."

Tôi chẳng biết phải nói sao cho đặng. Lòng máng nhà tôi trống hươ trống hoác. Chẳng thấy cha mẹ tôi đâu cả. Tôi e rằng mẹ Loren cũng không có ở trong nhà cô. Nhưng tôi cũng không chắc lắm.

<Đừng quá hy vọng,> Tôi nhắc nhở.

"Bà ấy sẽ ở đó mà," Loren chắc chắn. "Nhà kế tiếp. Cái nhà có mấy bụi cây phía trước đó."

Tôi đã có chút ít kinh nghiệm để hiểu được những lối nhấn trong giọng nói của loài người, tôi nhận thấy trong giọng nói của Loren có sự sợ hãi. Không chắc lắm.

Tôi dừng lại ngay trước nhà Loren. Khoảng sân trước là một thảm cỏ rất hấp dẫn. Rõ ràng, loài người trồng lương thực theo những ô vuông cắt tỉa thẳng thớm ở trước mỗi nhà.

<Chắc cô phải có loại cỏ sinh trưởng nhanh lắm mới đủ cung cấp cho cả gia đình mà vẫn tươi tốt và xanh mướt như vầy.>

"Anh nói sao?" Loren cau mày hỏi.

Thấy thế tôi không đả động tới chuyện đó nữa. Chắc chắn Loren đang lo lắng. Cô nhảy khỏi lưng tôi.

<Tôi sẽ chờ trong khi cô đi vào cái hộp rỗng đó,> tôi nói.

"Không. Hãy đi với tôi. Hãy nắm tay tôi."

Tôi nắm tay Loren và cô bước lên bốn bậc thang. Tôi thắc mắc về chúng quá. Phải chăng chúng là thứ để làm chậm bước của bất cứ kẻ thù nào đang đến gần, để không ai có thể xông thẳng vào cái hộp rỗng kia?

Với cánh tay rảnh rang còn lại, Loren vặn một quả cầu kim loại. Cánh cửa mở hờ và Loren đẩy cho nó mở toang ra.

Loren nói đúng. Cái hộp rỗng bên trong. Giờ tôi có thể thấy những bức tường phía ngoài chỉ dày chừng một tấc. Nhưng bên trong khoang rỗng còn có thêm những bức tường khác, với những cánh cửa khác. Trông như một mê cung.

Đèn thắp lên từ những mặt phẳng phía trên đầu chúng tôi. Ở trên tường cũng có treo những bóng đèn khác. Sàn nhà phủ một thảm cỏ ngắn màu mâu vàng. Tôi nếm thử một ít, nhưng móng guốc của tôi không sao ăn được.

"Mẹ ơi?" Loren gọi to, giọng run run.

"Mẹ đây, cưng."

Tôi thấy tay Loren giật lên sững sờ, đoạn cô vùng khỏi tay tôi và chạy dọc theo thảm cỏ lạ lùng màu da thuộc. Cô biến mất qua cánh cửa hình chữ nhật để ngỏ.

Tôi ngập ngừng đi theo cô. Tôi không biết nghi thức của loài người. Tôi biết mình cần phải nói gì khi gặp cha mẹ của một người bạn Andalite. Nhưng tôi chưa bao giờ gặp cha mẹ của một con người.

Tôi nghe Loren khóc thút thít. "Mẹ ơi!"

Qua một chỗ ngoặt, tôi thấy một căn phòng có những thiết bị kim loại dựa vào tường, tất cả đều hình chữ nhật và màu trắng. Loài người có vẻ rất ưu ái hình chữ nhật. Sàn nhà ở đây láng trơn, móng guốc tôi cứ trượt lên trượt xuống.

Loren lọt thỏm trong cánh tay của một con người khác. Theo tôi

nhận xét thì người mới này cũng là giống cái. Tóc bà cũng có màu giống Loren nhưng mắt bà lại màu nâu sậm. Có lẽ đó là dấu hiệu của tuổi tác. Chắc là chỉ ở độ tuổi nhất định loài người mới có mắt xanh. Có thể là cho đến khi họ sinh con đẻ cái.

Tôi muốn hỏi Loren xem tôi đoán thế có đúng không, nhưng đôi mắt nâu của mẹ cô đang nhìn tôi.

"Loren, sao con không giới thiệu bạn con?"

Loren nhăn mặt. Cô nhìn tôi rồi lại nhìn mẹ mình. "Mẹ, đây là Elfangor. Mẹ đừng sợ, anh ấy là bạn của con đấy."

Người phụ nữ loài người mỉm cười. "Ồ, tại sao lại phải sợ? Mẹ rất thích gặp bạn bè của con. Con biết mà…"

"Nhưng… mẹ à… Elfangor không phải là một trong những bạn học của con."

"Mẹ vẫn thích gặp bạn bè con."

Mặt Loren bỗng tái đi. Cô đưa mắt lo lắng nhìn tôi rồi nhìn lại mẹ mình. "Mẹ, mẹ thấy Elfangor bình thường như những bạn học của con sao? Mẹ không thấy có gì khác biệt à?"

"Ồ, cưng," bà cười xòa. "Anh ấy cũng giống như bao người Andalite khác mà thôi."

Loren nhảy giật lùi ra như bị thôi một đạp. Tôi đảo mắt cuống khắp phòng, chuẩn bị đối phó với tình huống xấu. Tôi giương đuôi lên rình, căng thẳng và tù túng trong căn phòng hẹp, trơn nhầy.

"Mẹ có ý gì khi bảo ảnh là một người Andalite? Mẹ đâu biết ảnh là người Andalite được."

Mẹ Loren chun mũi. "Con biết đấy, mẹ là mẹ của con đâu có nghĩa mẹ là một người cổ xưa! Mẹ theo kịp thời đại mà. Thế hệ con cứ nghĩ mình sáng tạo ra *tất cả mọi thứ*! Con tưởng các con tạo ra người Andalite ư? Hồi bằng tuổi con, mẹ đã biết về người Andalite rồi."

"Làm sao mẹ biết về người Andalite được?!" Loren thét lên. Nước từ mắt cô tuôn ra ào ạt. "Ôi trời ơi, mẹ không phải là thật! Mẹ không thật!"

"Này, Loren, nếu con coi thường mẹ như thế mẹ sẽ đuổi con về phòng đấy."

"Bà không phải là mẹ tôi! Bà không thật!" Loren nức nở.

Tôi đặt tay lên vai cô. Đến giờ tôi đã biết, loài người thích được đụng chạm khi họ buồn phiền. <Loren, cô nói đúng. Bà ấy không phải là mẹ cô. Bà ấy là hình ảnh cô tạo nên từ suy nghĩ và ký ức của chính mình. Bà ấy biết về người Andalite bởi vì cô biết về người Andalite khi cô tưởng tượng ra bà.>

Nhưng Loren không muốn nghe tôi an ủi. Cô gạt tay tôi ra, quay phắt gương mặt đỏ bừng nhìn tôi, nước tuôn xối xả qua đôi mắt xanh da trời… Cô kêu lên. "Tránh xa tôi ra! Tránh ra! Tất cả là do lỗi tại anh! Hãy để mặc tôi một mình!"

Cô xô tôi qua một bên và bươn bả chạy khỏi cái hộp rỗng và khóc

hu hu.

Tôi bị bỏ lại một mình với người phụ nữ loài người không trung thực. <Xin lỗi.> Tôi nói.

"Cháu dùng bắp rang và bánh ráo chứ?" Bà ân cần hỏi.

<Dạ không, xin cảm ơn,> tôi nói và chẳng biết phải làm gì nữa cả. Tôi không biết cách xoa dịu một cô gái loài người đang trong cơn bấn loạn. <Mẹ của Loren, bà làm ơn chỉ cho cháu phòng của Loren ở đâu?>

"Ở trên lầu ấy, bên phải. Nhưng phải đề cửa mở. Đó là quy tắc ở nhà này mỗi khi Loren có bạn Andalite đến chơi."

CHƯƠNG 40

Tôi cảm thấy Loren cần ở một mình đôi chút cho khuây khỏa. Dù rằng để cô tự do đi lang thang thì rất nguy hiểm, nhưng tôi không thể ép buộc cô nói chuyện với mình khi cô đang giận dữ và khiếp sợ.

Phải leo lên nhiều bậc thang tôi mới tới được phòng Loren. Tôi vẫn còn mơ hồ chưa hiểu mục đích chính của những bậc thang này là gì. Tôi đoán chẳng qua vì loài người khoái những thứ có cạnh thẳng vuông vức và những đồ hình chữ nhật. Trong khi cầu thang lại thẳng góc và đều tắp một cách đặc biệt. Hơn nữa, chúng còn giúp loài người xây nhà lên nấc thứ hai. Điều này làm cho căn nhà họ trở nên bự hơn. Tôi nghĩ chắc điểm mấu chốt của sự thể là đây.

Trong phòng Loren có một bục gỗ bình chữ nhật dài, phủ kỉn da nhân tạo. Tôi đoán ngay Loren dùng nó để ngủ. Tôi đã từng trông thấy cô ngủ, khi đó cô nằm dài, duỗi thẳng tay chân ra. Còn có hai món nữa cũng hình chữ nhật, mỏng và dẹp hơn. Một món chất đầy những tập giấy có rìa cạnh. Chúng được gọi là sách hay tạp chí - theo như lời Loren đã có lần giải thích cho tôi. Đó là một dạng file máy tính cực kỳ thô sơ…

Có một tấm ảnh nhỏ trưng bày Loren và hai con người nữa. Tất cả đều nở những nụ cười loài người. Một người là mẹ cô. Người kia - tôi đoán là giống đực - có lẽ là cha cô.

Tôi tần ngần cầm tấm hình lên và giữ nó trong tay. Tôi nhìn quanh căn phòng, tôi hiểu cô gái lạ lùng này. Nhưng tất cả mọi thứ ở một hành tinh xa lạ đều khó hiểu.

Đến khi tôi bước ra khỏi cái hộp rỗng trở lại đường phố, Loren vẫn biệt tăm. Tôi lo lắng quá, vội vàng quày quả đi kiếm. Đang bước lơ thơ trên mảnh đất lạ, bỗng tôi nghe một âm thanh vẳng lại từ xa xa. Có tiếng gì đập đánh ĐÉT một cái!

Tôi phóng ào tới nơi phát ra tiếng động thì thấy trên một cánh đồng đầy cỏ và đất, Loren đang đứng quay lưng về phía một tấm lưới dây thép cao. Tay phải cô cầm một vật dài, trông như cây gậy nhưng bẹt ra ở một đầu. Tay trái cô tung lên không một quả cầu tròn màu trắng. Rồi nhanh như cắt, cô nắm chặt cây gậy bằng cả hai tay, và vung gậy lên dập cái bốp vào hình tròn trắng đang rơi.

Kết quả thật ngoạn mục: trái bóng trắng bay vút qua không trung.

Loren dõi mắt theo quả cầu cho đến khi nó đáp xuống cỏ, cách đó ba chục mét. Xong, cô cúi xuống một cái gàu dựng sát chân mình, lấy ra một trái cầu thứ hai, giống y chang trái trước, và lập lại y khuôn những động tác hồi nãy.

<Loren!>

Cô làm lơ sự có mặt của tôi.

Quăng… vung… BỐP!

Trái cầu bay vèo vèo bên trên bãi cỏ và đậu xuống rìa một bụi cây.

Quăng… vung… BỐP!

<Loren?>

“Coi, đây là trò bóng mềm,” Loren nói mà không nhìn tôi. “Anh có thấy cái gò cao kia không? Đó là chỗ cho cầu thủ ném bóng đứng. Người ném bóng phải liệng trái bóng qua phần sân nhà bên này. Người đập bóng sẽ vung gậy lên và cố đập trúng để hất văng trái bóng đi.”

<Đi tới chỗ người ném á?>

Quăng… vung… BỐP!

“Đây là trái bóng cuối cùng. Xong xuôi tôi phải đi lượm lại tất cả. Huấn luyện viên sẽ nổi cơn tam bành nếu chúng tôi để mất dụng cụ tập luyện.”

Loren lững thững băng ngang cánh đồng, trên tay vẫn vung vẩy cây gậy.

<Cô có vẻ bực mình,> tôi gặng.

“Anh đã lần ra manh mối gì chưa?>

<Ở đây không chỉ rất kỳ quặc đối với cô mà còn đối với tôi nữa.>

<Chỉ kỳ quặc thôi ư? Những căn nhà láng giềng của tôi không một mống người. Mẹ tôi thì như một bà rôbô khù khờ nhưng lại biết những điều lẽ ra bà không đời nào biết. Bầu trời thì loang lổ…”

<Đó có phải là hài hước không?>

"Đó là mỉa mai,” cô nói. Chúng tôi tới chỗ một trái bóng trắng. Loren lượm nó lên rồi lấy gậy phang một đập, cho nó bay véo trở lại chỗ hàng rào cao…

Tôi chìa tấm hình ra cho Loren. <Tôi đã lấy cái này ở trong phòng cô. Tôi nghĩ cô muốn có vật gì đó riêng tư. Tôi không biết chúng ta có thể trở về nhà cô nữa hay không.>

“Đây không phải là nhà tôi,” Loren sửa lưng tôi. Nhưng cô vẫn đón tấm hình và nhìn chằm chằm vào nó. Xem ra mặt cô có vẻ dịu đi. Những khóe miệng bớt ra căng cứng. Những nếp nhăn nơi trán giãn ra. “Elfangor, chuyện gì đang xảy ra ở đây vậy?”

<Như hồi nãy cô nói đó. Tôi nghĩ, để ra lệnh cho *Vòng Xoáy Thời Gian* ta cần tạo nên những hình ảnh trong óc về nơi và thời gian mình muốn đến. Chúng ta đã làm cho mọi việc rối tung cả lên vì cả ba chúng ta đều cố giành quyền kiểm soát. Mỗi người chúng ta - cô, tôi, và tên Visser - đều vẽ ra một đích đến riêng rẽ. Cô muốn về nhà mình. Tôi muốn về nhà tôi. Còn hắn cũng muốn về nhà hắn. Không hình ảnh của ai hoàn chỉnh cả. Mặt khác, lúc đó tất cả chúng ta đều đang lạnh cóng và ngộp thở vì thiếu không khí. *Vòng Xoáy Thời Gian* đã làm điều tốt nhất trong khả năng của nó.>

"Tôi cho đó là thành quả của cái máy thời gian.”

Tôi thở dài nói tiếp. <Nhiều người tin rằng không chỉ có mỗi một

vũ trụ khác nữa. Có thể, thay vì đi xuyên thời gian và không gian trong vũ trụ của mình, thì chúng ta lại ép buộc *Vòng Xoáy Thời Gian* phải tạo ra một vũ trụ hoàn toàn mới. Khi cả ba chúng ta cùng vật lộn đòi kiểm soát, *Vòng Xoáy Thời Gian* không thể hiểu được chúng ta đang yêu cầu nó làm gì. Thế là nó bèn tạo ra nơi này.>

Loren bước tiếp về mép bên kia cánh đồng. Cô cúi xuống nhặt một trái banh khác và đập nó trở về nơi xuất phát. “Vì vậy mà mẹ tôi. Mẹ tôi… bà chỉ được tạo nên từ ký ức của tôi phải không?”

<Thậm chí không phải là toàn bộ ký ức của cô. Bà ấy chỉ là một phần nhỏ ký ức của cô về bà ấy. Tôi nghĩ vật chất càng phức tạp - như các sinh vật nhạy cảm chẳng hạn thì chắc chắn, nó càng bất trọn vẹn, càng dễ khiếm khuyết.>

Loren phát ra một tiếng phì phì. “Một vũ trụ hoàn hảo, phải không?"

<Đó cũng là mỉa mai sao?>

"Phải. Đó cũng là sự mỉa mai."

Chúng tôi đã đến chỗ rừng cây. Loren chạy xộc vào. “Coi này, tất cả cây cối đều hoàn hảo. Tại sao cây, cỏ, không khí đều có vẻ y như cũ?”

<Bởi vì người… dù là người Andalite hay loài người… phức tạp hơn cây lá gấp ngàn lần.>

Tôi để ý thấy Loren không nhìn tôi nữa, mà ngó đăm đăm vào khu rừng.

<Cô thấy có gì ở đó chăng?>

“Không… tôi… tôi có cảm giác. Tôi cần phải tới xem sao.”

Tôi theo Loren vào rừng. Đi chưa tới mươi, mười lăm thước thì chúng tôi tới chỗ Loren nhác thấy.

Ở đó cây cối bỗng ngưng lại đột ngột. Bầu trời trên đầu chúng tôi cũng dừng lại luôn. Mặt đất và cỏ cũng vậy. Đơn giản, tất cả đều ngừng lại. Và phía bên kia là một vùng trắng trống lốc.

Giống như màu trắng tinh khiết, trống trơn của vùng không gian Zero. Không sai.

Tự dưng, tôi cảm thấy khiếp hãi. Chúng tôi đang đứng trên đường biên của vũ trụ tí hon này. Loren tiến về phía màn trắng, thò tay ra khỏi đường viền cây cối, không khí và bầu trời.

Vừa chớm chạm vào cái rìa ấy cánh tay cô đã bị gập lại và giật bắn lên. Nó rụt lại nhanh đến nỗi bàn tay cô tự đập trúng mặt mình cái bốp.

<Kkkhhhôôônnnggg !” Loren rú lên. “Không! Không! Không!”

<Loren, nó chỉ là…> Chỉ là gì nhỉ? Tôi có thể nói gì để vỗ về cô, trong khi đầu óc tôi cũng đang quay cuồng, chao đảo mất kiểm soát?

Loren quay qua tôi, đôi mắt đỏ hoe, trợn trạo. “Tôi muốn về nhà, Elfangor. Tôi muốn về nhà! Nơi này thật kỳ quái!”

<Tôi biết. Tôi cũng cảm thấy thế.>

“Chúng ta cần phải cuốn gói khỏi đây thôi. Nơi này không thể tồn tại được. Nó sai lệch mất rồi!”

<Chúng ta cần phải kiếm lại *Vòng Xoáy Thời Gian*,> tôi quyết định. <Nó là cứu cánh duy nhất lúc này. Nhưng chúng tôi không biết nó ở đâu. Chắc chắn gã Visser Ba-Mươi-Hai sẽ cản trở chúng ta.>

Vẫn nắm chặt cái vật hình dài - cây gậy chơi bóng mềm - Loren nhìn tôi trân trối, trong đôi mắt xanh da trời của cô ẩn chứa một cơn điên dại khiến tôi nổi da gà.

Cô nắm chặt cây gậy. “Cứ để hắn cố ngăn cản chúng ta. Cứ để hắn thử xem sao.”

CHƯƠNG 41

Chúng tôi đi vòng quanh rìa vũ trụ mới, cố giữ cho khoảng trống trắng toát kia ở bên phải mình.

Nhưng ngay cả ở ngoài bìa mà vũ trụ mới này cũng chẳng nhất quán. Chúng tôi thất thểu bước qua những vùng nhỏ xíu, có chỗ rộng chưa tới sáu mét bề ngang - những mảng đất Andalite thình lình nối tiếp khu Yeerk. Thật khó phân biệt lãnh địa Andalite vì chúng không khác với những giang sơn Trái Đất là bao. Nhưng địa hạt Yeerk thì không thể lẫn vào đâu được, trông chúng như những vết thương lở loét, thấy mà ghê.

Chúng tôi lướt nhanh qua các mảnh đất Yeerk. Phần lớn khu vực Trái Đất đều phủ đầy rừng và đồng cỏ, rải rác những tòa nhà do loài người xây dựng. Chúng tôi thấy đường phố nơi Loren sống. Chúng tôi cũng gặp cả trường học - một khối hộp được cất nên từ hàng triệu cục hình chữ nhật nhỏ, màu nâu đỏ gọi là gạch.

"Tôi không hiểu tại sao mình lại nhớ đem trường học vào vũ trụ này mà lại quên mang theo tiệm tạp phẩm."

<Tiệm tạp phẩm là gì?>

"À, đó là nơi người ta bán đồ ăn."

<Ra vậy.> Tất nhiên tôi đã thấy Loren ăn ở trên tàu *Jahar* rồi. Cô và con người kia ăn cỏ lỏng - khẩu phần ăn cấp cứu. Chúng tôi thường dành khẩu phần ăn này cho những người Andalite bị bịnh nặng hay bị thương trầm trọng, không thể đứng lên tự ăn bình thường được.

Chúng tôi nhẩn nha bước vô một đường phố đột nhiên xuất hiện ngay giữa một cánh đồng. Con đường cứ thế hiện ra, trải dài chừng vài chục thước rồi lại biến mất ngon ơ. Tôi nhận thấy điều này khiến Loren bồn chồn, nhấp nhổm. Cô giải thích rằng chỗ này vốn chẳng có một con đường nào cả.

Nhưng rồi chúng tôi thấy một tòa nhà có trang trí hai vòng cung màu vàng.

"Trời ơi!" Loren thở hổn hển. "Không lẽ nào! Đó là Mickey D's! Tôi đã mang một cửa hàng thức ăn nhanh McDonald's đến tận đây!"

Loren vùng chạy, tôi cũng chạy theo cô. Bên trong toà nhà chỉ có duy nhất một người đàn ông. Nhưng anh ta chẳng giống chút nào với những con người tôi từng gặp.

"Lạy trời, tôi đã làm gì thế này?" Loren thét lên và đưa tay bụm miệng.

Tôi chưa bao giờ thấy cử chỉ này của loài người, nhưng tôi biết nó biểu hiện sự ngạc nhiên tột độ. Bạn biết đấy, con người đó cũng giống như bao con người khác, ngoại trừ việc mặt anh ta đầy nhóc những

vết lốm đốm đỏ và mụn.

“Chào mừng quý khách đến cửa hàng McDonald’s. Làm ơn cho tôi biết anh và cô đây gọi món gì?” Anh ta mở miệng.

“Ô, không, không,” Loren la rùm lên.

“Cô muốn ăn kèm khoai tây chiên? Hay một chiếc bánh táo nóng hổi?”

<Cô biết con người này hả?> Tôi hỏi Loren.

“Không. À “có”. Đây là anh chàng làm ở quán McDonald’s. Lần nào bọn tôi tới mua bánh mì kẹp sau khi chơi bóng xong anh ta cũng luôn phục vụ tận tình, chu đáo. Cô bạn Jennifer của tôi ghẹo rằng anh ta thích tôi. Nhưng… anh ta có nhiều mụn nhọt xấu xí quá. Một anh chàng tội nghiệp. Tội nghiệp.”

<Đồ ăn của anh ấy chắc là thật đấy,> tôi đề nghị. <Nó sẽ giúp cô ăn được một tỉ thực phẩm của loài người.>

Có vẻ Loren đã sẵn sàng dông biến khỏi đây. Nhưng cơn đói đã lấn át nỗi sợ. Cô quay trở lại và bước tới chỗ người đàn ông.

“Chào mừng quý khách đến cửa hàng McDonald’s. Làm ơn cho tôi biết anh và cô đây gọi món gì?”

“Vâng. À… vâng… Cho tôi một chiếc Big Mac, khoai tây chiên và một lon Coke.”

“Tất cả bốn đô-la mười chỉn xu.”

Loren do dự một chút rồi đưa tay vào một miệng nắp trên làn da nhân tạo của mình, lôi ra mấy nắm giấy nhàu nhĩ và vài vật kim loại hình tròn. Cô đưa tất cả cho người đàn ông không có mắt.

Bằng cách nào đó, người đàn ông nắm được mấy tờ giấy và mấy vật kim loại. Và tại sao anh ta không có mắt cũng là một điều bí ẩn. Cái vũ trụ này được tạo nên từ những quy luật lạ lùng mà.

Người đàn ông bỏ vài món gì đó vô trong một cái túi. Chúng có mùi lạ lùng và khó ngửi đối với tôi, nhưng Loren nhìn vào cái túi và mỉm cười.

“Hừ, thế là tôi đã làm được một việc đúng đắn khi nặn ra vũ trụ này. Thôi nào. Chúng ta đi ra ngoài thôi. Tôi không muốn cùng ăn với… với… anh ta.”

“Chúc quý khách ăn ngon miệng, và hẹn gặp lại!” Anh chàng buồn rầu tiễn biệt.

Chúng tôi kéo nhau trở ra. Loren ngồi lên một dệ cỏ và bắt đầu nhai ngấu nghiến bịch đồ ăn. Nhìn những sinh vật có miệng ăn kể cũng hay hay. Nhất là khi bạn khám phá ra họ xơi thứ gì. Giữa những cú nuốt ừng ực và ngoạm chảy cả nước miếng - với hai hàm răng sáng nhấp nháy và quai hàm bành ra - Loren giảng giải cho tôi biết về “Big Mac”. Nhưng rốt cuộc tôi cũng chẳng hiểu bao lăm.

Nhưng thức ăn loài người đã hồi tỉnh Loren. Cô đã lấy lại năng lượng cũ, và thậm chí còn lấy lại óc khôi hài.

“Ít ra tôi đã không tạo ra đội dẫn dắt cổ động viên trong vũ trụ

này. Họ luôn la ó tẩy chay tôi. Tôi ngán nghĩ đến chuyện sẽ phải chạy trốn ra sao nếu có vài người trong bọn họ ở đây."

Dẫu chẳng hiểu Loren đang nói về cái gì, nhưng tôi thấy ít ra cô đã cảm thấy khá hơn. Tôi căng mắt ngó lên bầu trời lỗ chỗ kỳ quái, rồi lại dòm ra khung cảnh rời rạc xung quanh. Bỗng dưng, một ý nghĩ lóe lên trong đầu tôi…

<Đây là một mô hình đa chiều!> Tôi thốt lên.

"Hả?" Loren ráng nặn ra lời, mặc dù miệng cô đang tọng đầy những chiếc que dài cỡ năm phân, màu vàng nhạt được gọi là "khoai tây chiên".

<Bầu trời, môi trường Andalite, Yeerk và Trái Đất đan xen với nhau. Chắc chắn còn có một kiểu khác nữa. Mới đầu tôi chưa nhận ra, nhưng chắc chắn phải có một khuôn mẫu. Thoạt nhìn cứ tưởng vũ trụ này kì dị, nhưng nếu đặt nó vào không gian nhiều chiều hơn - chứ không phải không gian chỉ có 3 chiều - thì nó lại rất có ý nghĩa và dễ hiểu. Giờ thì tôi chắc chắn rồi: nó là một vòng siêu xoáy trôn ốc.>

Loren suýt nghẹn. "Một cái gì?"

<Một vòng xoáy trôn ốc nhưng phải có thêm nhiều chiều. Nếu tôi đúng…thì…! Phải rồi, *Vòng Xoáy Thời Gian* sẽ ở chính giữa vòng xoáy trôn ốc!>

"Đó là đâu vậy?" Loren đang hút chất lỏng vào miệng qua một được ống nhúng vào một vật hình trụ đựng chất nước màu nâu.

<Tôi không biết. Nhưng tôi nghĩ mình có thể tìm ra nó. Mà nếu tôi tìm được thì gã Yeerk kia cũng tìm được!>

Loren bỗng nhảy dựng lên. "Hèn chi! Hèn chi hắn không đuổi theo chúng ta. Bây giờ hắn đang săn lùng *Vòng Xoáy Thời Gian*! Đi thôi! Chúng ta đi thôi!"

<Dường như cô đã hiểu ra vấn đề.>

CHƯƠNG 42

Tôi nhắm hướng mình hy vọng là trung tâm của vũ trụ này. Những mảng trời trên đầu chúng tôi biến đổi dồn dập hơn. Và những môi trường dưới mặt đất cũng liên tiếp chuyển tông. Chẳng mấy chốc, chúng tôi đã bước vào vùng "tranh chấp" - với một nửa là Trái Đất, nửa còn lại được phân chia nhập nhằng giữa khu ngoại ô Andalite dịu mát và đám đất Yeerk cằn cỗi.

"Tôi thích hành tinh của anh, Elfangor à" Loren thổ lộ. "Nó cũng từa tựa Trái Đất, có điều chẳng thấy nhà cửa hay những tòa nhà chọc trời đâu cả. Nhưng chắc hẳn các anh phải có thành phố ở chỗ nào đó chứ. Ý tôi là, các anh biết đóng phi thuyền và có kỹ thuật cao quá sức tưởng tượng thế kia mà…

<Cách đây lâu lắm rồi, chúng tôi đã có thành phố,> tôi giải thích. <Cách đây hàng triệu năm, người Andalite sống thành những bầy đàn đông đúc, di chuyển rày đây mai đó. Vào những thời điểm khác nhau trong năm, mỗi bầy lớn của chúng tôi lại tách ra, cư trú thành những bầy nhỏ hơn. Rồi sau đó, từ từ chúng tôi quen dần với việc sống theo bầy nhỏ. Chính xác, đó là những gia đình. Mỗi gia đình tự xây dựng cho mình lòng máng riêng, và tự chăm sóc một đồng cỏ riêng - phải tự lo liệu lương thực. Toàn bộ quang cảnh Andalite cô thấy đây là một phần đồng cỏ của gia đình tôi.>

Chúng tôi đã vào lãnh địa Yeerk. Cẩn thận đi men theo những khóm cây ủ ê và những hồ nước lờ lững, chúng tôi bỏ lại sau lưng khu đất Andalite hiền lành và thoáng đãng.

<Khi đã tiến hóa thành những gia đình, chúng tôi bắt đầu nghiên cứu khoa học và thiên nhiên. Và một lần nữa, cách đây trên triệu năm, chúng tôi học cách xây dựng, chế tạo các thứ. Với các loại vũ khí và phương tiện giao thông chúng tôi có thể dễ dàng bay qua bay lại giữa các vùng đất, vừa tiện lợi vừa nhanh chóng. Rồi các thiết bị thông tin liên lạc đã phát triển thành phương thức truyền tin bằng ý nghĩ. Lòng máng trở nên rộng lớn hơn. Nhiều gia đình khác. Những tòa nhà đồ sộ mọc lên. Chẳng bao lâu sau hàng ngàn người Andalite tập trung, xúm xít lại với nhau mà không có đầy đủ đất đai để trồng cỏ. Nhưng đồng thời, lúc ấy chúng tôi cũng bắt đầu nghiên cứu việc du hành trong không gian. Thế nhưng chúng tôi vẫn không hạnh phúc. Chúng tôi cảm thấy có cái gì đó không ổn. Vậy nên, chúng tôi phá bỏ thành phố đi, chia đất đai nhỏ ra và trở lại đời sống trong những lòng máng gia đình bình thường. Chúng tôi vẫn tiếp tục đóng phi thuyền không gian, nhưng chúng tôi không làm tập trung mà phân công nhau, mỗi nơi phụ trách một bộ phận hay một chi tiết nhất định, trải dài trên hàng chục ngàn lòng máng. Gia đình tôi cũng là

một trong những mắt xích của quy trình ấy - chúng tôi tham gia làm một công đoạn. Chúng tôi thiết kế các linh kiện truyền nhiệt cho chiến đấu cơ. Một gia đình khác sản xuất chúng theo mẫu thiết kế của chúng tôi. Lại một gia đình khác nữa chuyên chở thành phẩm ra bến cảng. Tôi nghĩ độ chừng ba bến cảng của chúng tôi gộp lại là tương đương với cái mà cô gọi là thành phố.>

"Chúng ta khác biệt quá," Loren nói. Trông cô có vẻ rầu rĩ.

<Đúng, về một phương diện nào đó thôi. Nhưng nhìn chung cũng không khác biệt bao nhiêu đâu.>

"Khi tất cả những biến cố này qua đi anh sẽ trở về hành tinh của mình, còn tôi sẽ trở về nhà tôi và anh sẽ tẩy sạch mọi ký ức của tôi về chúng, phải không?"

Ý này khiến tôi giật thót mình. <Loren, chúng tôi không còn tàu *Jahar* hay bất cứ tàu bè nào nữa. Tôi không thể xóa sạch ký ức của cô nếu không có những kỹ thuật trên những con tàu đó.>

"Nhưng nếu có thì anh sẽ làm, phải không?" Loren gặng hỏi.

Tôi chưa nghĩ tới điều ấy, nhưng có một điều chợt khiến tôi bị sốc. <Không, tôi sẽ không làm đâu.> tôi nói.

"Tại sao?"

<Bởi vì… bởi vì… sau tất cả những việc vừa qua, tôi chẳng thể chịu nổi ý nghĩ mình là người duy nhất còn sống biết rõ sự thật. Tôi không nghĩ là mình lại thích bị cô quên sạch sẽ, Loren à.>

Loren gật đầu và mỉm cười. "Tôi cũng nhớ anh lắm, Elfangor. Tôi nhớ lắm."

Tôi thấy bối rối quá. Tôi đã quá quyến luyến con người kỳ lạ này rồi…

<Chúng ta sẽ đi nhanh hơn nếu cô leo lên lưng tôi như hồi nãy,> tôi đề nghị.

"Tôi cũng nghĩ vậy."

Loren trèo lên lưng tôi và tôi bắt đầu phi nước đại. Bây giờ tôi đã cảm thấy tự tin hơn vì mình đã nghiệm ra mô hình của vũ trụ này. Tôi tin chắc chúng tôi sẽ tìm thấy *Vòng Xoáy Thời Gian* ở trung tâm vòng trôn ốc này. Nhưng chúng tôi không biết tên Visser Ba-Mươi-Hai đã giải ra câu đố này chưa.

Các môi trường khác nhau càng ngày càng phân chia thành những miếng nhỏ hơn. Đến đây, cả ba khoảng đất đã từ từ cân bằng nhau. Càng ngày càng khó đi quanh lãnh địa Yeerk.

Một miếng đất Yeerk cắt xoẹt qua lộ trình của chúng tôi. <Tôi nghĩ chúng ta nên đi xuyên qua nó,> tôi bảo và lấn cấn đi vào địa hạt Yeerk. Ngay lập tức, không khí trở nên hầm hập, bức bối muốn ngộp thở. Độ ẩm lên cao đến mức lông tôi dính sát rạt vào thân.

Móng guốc của tôi bám chặt vào đám cây cối Yeerk thưa thớt. Tôi chẳng tin cậy vào mớ thực vật đỏ bầm, tối hù này chút nào. Một cái lưỡi ướt mèm vọt lên khỏi mặt đất, y chang như tôi đã tình cờ thấy

lúc trước. Nó tợp không khỉ, rình rập chúng tôi. Nhưng cái sinh vật hay thực vật này vốn quen với những con ruồi chậm rì, nên tôi dễ dàng bước qua giàn bẫy của chúng.

Một lớp sương xám xịt thõng xuống đầu chúng tôi khi chúng tôi cố vượt qua cảnh hắc ám đó - một khung cảnh dường như ai đó nặn ra chỉ để tra tấn, đè nén tâm não người khác. May thay, sau đó chúng tôi lại đến được một khu đồng cỏ Andalite thơm ngát với những cỏ, cây và lòng máng nhà một người bạn tôi đã biết từ khi mới lọt lòng.

"Đây là nhà anh hả?"

<Không phải, nó là lòng máng của gia đình một người bạn tôi.>

"Có lẽ bạn anh đang ở quanh quẩn đâu đây."

<Đó chỉnh là điều khiến tôi sợ hãi. Mẹ cô… rồi anh chàng ở cửa hàng McDonald… tôi không muốn thấy bạn mình như thế.>

Bất chợt, tôi trượt cẳng. Móng guốc chân trước của tôi vấp phải một hòn đá.

"Elfangor! Elfangor! Có chuyện kỳ quái!" Loren thét lên. "Ôi móng tay tôi! Chúng đang mọc dài ra!"

Loren kinh hồn giơ hai bàn tay lên cho đôi mắt cuống chúi ra sau của tôi có thể nhìn thấy. Những móng tay loài người của cô đã mọc thêm chừng một xăng-ti-mét.

<Tóc cô cũng đang mọc kìa,> tôi bảo.

Loren cũng đã cảm thấy. "Trời đất, nó dài thêm cả nửa tấc. Như thể nó đã mọc nhiều tuần rồi vậy!"

<Móng guốc của tôi cũng đang mọc. Chỉnh vì vậy tôi mới vấp té. Tôi đã lo ngại chuyện này rồi. Khi chúng ta tới gần trung tâm của vũ trụ này, thời gian sẽ trôi nhanh cực kỳ. Chúng ta sẽ già đi nhanh hơn bình thường.>

"Vậy thì phải lẹ lẹ lên."

Tôi tăng tốc mút chỉ, cẩn thận nhấc cao những móng guốc đang mọc rườm rà, lủa tủa.

Bây giờ toàn bộ vũ trụ giả hiện ra. Không còn phân biệt được đâu là Trái Đất, đâu là xứ Andalite hay Yeerk nữa. Cỏ cây, nhà cửa, lòng máng, và những vũng Yeerk sền sệt dường như hòa quyện, tan chảy vào nhau tựa hồ trong cõi ác mộng siêu tưởng. Bầu trời dường như chùng xuống, dồn nén và xoắn xuýt lại thành những chỏm xanh đậm, xanh lợt, và xanh lá cây chớp nhóa.

"Chà, giờ thì quái đản ghê." Loren bình phẩm. Nhưng giọng cô cũng bị cuốn xoáy bạt đi, tạo thành một thứ âm thanh nghe khá là kỳ dị.

Tôi chúi nhủi ra trước, quăng Loren vập dúi dụi. Móng guốc của tôi hoàn toàn không thể điều khiển được nữa rồi. Tôi vung đuôi ra trước, lấy lưỡi dao xén tỉa chỗ móng thừa đi. Một công đôi việc chẳng suôn sẻ gì, ngay khi tôi vừa xoẹt xong một nhát, thì lập tức chúng lại thòi ra như cũ.

Tôi nhìn Loren và cố kiềm chế để không hét toáng lên. Móng tay cô đã mọc dài ra năm phân! Các móng chân cô đang chọc thủng đầu móng guốc nhân tạo! Còn mái tóc vàng của cô đã dài quét đất.

Loren chồm ra trước, chỉ trỏ: "Coi! Coi kìa!"

Tôi đã trông thấy cái cô chỉ: cơn lốc xoáy nằm chỉnh giữa trung tâm vũ trụ. Đó là một cơn lốc do tất cả các vật chất của cả ba thế giới tạo nên. Bầu trời, sỏi đá, các sinh vật sống nhất loạt xoáy tít mù xung quanh chúng tôi.

"Nhìn kìa!" Loren nghiêng đầu né khi một thứ gì đó - trông na ná ngôi nhà của loài người - đang vặn vẹo, co giãn, và rung phầm phập gần chúng tôi.

<*Vòng Xoáy Thời Gian*! Chắc chắn nó phải ở trong đó!" tôi gầm lên.

"Ở trỏng á? Làm sao chúng ta vô được?"

<Phải tìm cách thôi. *Vòng Xoáy Thời Gian* ở đó… hoặc hổng có gì ráo trọi, trống lỗng… và chúng ta sẽ bị kẹt trong đó vĩnh viễn.>

"Một lựa chọn mới hay chứ," Loren càm ràm. "Và nhân tiện, đó cũng là sự mỉa mai."

<Phải, tôi đang bắt đầu nhận ra điều đó,> tôi nói.

<Chúng ta đành phải nhắm mắt lại. Không thèm thấy hay suy nghĩ về thứ gì nữa hết. Cứ lao ào vô thôi.>

"Nắm lấy tay tôi nè, Elfangor."

Tôi nắm tay Loren xông bừa vào cơn lốc cuồn cuộn do tất cả vật chất của không gian và thời gian tạo thành. Một vòng xoáy không gian-thời gian thuở hồng hoang.

CHƯƠNG 43

Tông ào vô vòng xoáy.

Tôi chẳng biết mình sẽ thấy gì bên trong vòng xoáy đáng sợ ấy. Nhưng, từ lâu rồi tôi đã không còn nghĩ mình biết điều gì sắp xảy ra nữa. Tất cả mọi thứ đều lộn tùng phèo kể từ cái ngày tôi và Arbron được gọi lên gặp thuyền trưởng trên cầu trực chiến của tàu *Sao Lưỡi Kiếm*.

Loren và tôi nhoài người ra trước. Cảm giác như có lực cản - như thể một luồng gió mạnh đang điên cuồng níu chúng tôi ngược trở lại. Nhưng đồng thời tôi cảm thấy cái lực cản này bị chế ngự.

Luồng gió vừa thôi kéo, tức khắc, chúng tôi bị lôi tuột xuống vòng xoáy. Tất cả mọi thứ quay cuồng, méo mó và bơi vùn vụt trước mắt chúng tôi. Các hình ảnh dị hợm, xốc xếch; những màu sắc kỳ quái, những miếng, những vật đủ mọi hình thù quái gở trôi dật dờ.

Cây cối, nhà cao tầng, và các sinh vật… cứ thế xuyên thẳng qua chúng tôi, tựa hồ chúng là ma. Hoặc như thể chúng tôi là ma vậy.

Rồi chúng tôi cũng vượt qua. Trong tích tắc, vòng xoáy ngưng bặt. Chúng tôi đang đứng chơ vơ trên một khu đất bằng, bề ngang chưa tới ba chục thước, không hề có lấy một đặc điểm gì nổi bật. Không cây cối. Không sự vật. Bầu trời trống trơn, chẳng có gì ngoài những vằn vện sôi réo trên đầu và xung quanh chúng tôi.

"Đây là mắt bão," Loren thì thầm.

Tôi không hiểu cô nói về cái gì, nhưng tôi hiểu cả chúng tôi cảm thấy ra sao. Chúng tôi vừa mới đi xuyên qua một cơn bão có sức công phá làm biến dạng cả thời gian và không gian.

[image]

Và sừng sững đằng kia, chơ vơ và oai dũng, là *Vòng Xoáy Thời Gian*. Một quả cầu bình dị, trắng ngà có sức mạnh tạo ra một vũ trụ từ những ý nghĩ lộn xộn của chúng tôi.

<Chúng ta đã làm được,> tôi bồi hồi thốt lên. <*Vòng Xoáy Thời Gian*! Nó đây rồi!>

"Ừ, giờ chúng ta sẽ làm gì với nó? Coi tóc tôi nè. Cả móng tay tôi nữa. Ở đây nó còn mọc dữ hơn, nhất là khi sát *Vòng Xoáy Thời Gian* như thế này."

<Đúng. Nhưng chúng ta sẽ ổn thôi nếu chúng ta nối kết được với *Vòng Xoáy Thời Gian* và ra khỏi đây.>

Từ một vách tường xoay tít, tôi bỗng thấy một cái đầu ló ra, thò vào khoảng đất trống lỗng này.

Một cái đầu Andalite.

"Hắn đó!"

Tên Visser cũng giật bắn lên vì kinh ngạc khi thấy hai chúng tôi có

mặt ở đây. <Gì vậy? Thằng nhóc Andalite với con thú cưng? Tụi bay vẫn sống nhăn hả?>

<Ừ, vẫn sống,> tôi đáp.

Bốn con Mortron lù lù lăn bánh xe vào, kè sát nách gã Visser. Tên Yeerk ngó dáo dác, như thể đang tìm kiếm vũ khí. Hắn nhìn đăm đuối vào *Vòng Xoáy Thời Gian* trong khi cặp mắt cuống vẫn dòm chừng tôi…

"Elfangor," tôi nghe Loren rên rỉ.

Tôi tia mắt cuống về phía Loren và suýt thét lên. Tóc cô giờ đã dài vun thành đống dưới đất. Móng chân cô tòe ra cả ba tấc, đâm tua tủa qua những móc guốc nhân tạo.

<Đứng yên đấy,> tôi nói. <Dang tay ra đừng nhúc nhích.>

Phập! Phập! Phập! Phập!

Chỉ với bốn cái vẫy đuôi điệu nghệ, tôi đã cắt phăng tất cả móng tay móng chân thừa thãi của Loren - trong khi mắt chính tôi vẫn đề phòng tên Visser. Hắn đang nhìn tôi căm hờn, chùng như muốn ước lượng sức lực tôi.

<Tao đề nghị, chúng ta lại hợp tác một lần nữa đi,> hắn nói.

<Lại một vũ trụ theo thỏa hiệp khác hả?> Tôi đáp. <Cũng chẳng tốt lành gì hơn cái vũ trụ này đâu. Chỉ khác là lần này bọn ta sẽ cẩn thận đem theo đồng minh và vũ khí từ ký ức của mình.>

Tên Yeerk nhún vai. <Ít ra khi đó chúng ta sẽ có một trận đuôi chiến công bằng.>

"Hắn không muốn đánh tay đôi đâu," Loren dè bỉu.

<Đúng, hắn khoái có một đoàn bậu xậu và vũ khí hơn,> tôi đồng ý.

Loren lắc đầu khiến mái tóc vàng của cô gợn lên như những làn sóng. "Không, còn hơn thế nữa. Hắn sợ đánh đuôi đôi với anh. Tôi đã nhìn thấy điều đó trên mặt hắn."

Ý kiến đó thật tức cười. Chẳng qua là Loren thích tôi nên mới nói vậy thôi, chứ tên Visser Ba-Mươi-Hai kia không chỉ có cơ thể và và trí óc của ông Alloran mà hắn còn có cả tốc độ và kinh nghiệm của ông nữa mà…

"Hắn sợ, Elfangor à," Loren vẫn cứ khăng khăng.

<Sợ gì chứ?> Gã Visser cười sặc sụa. <Sợ một thằng nhãi Andalite ư? Lũ Mortron và tao sẽ làm gỏi tụi bay cho coi!>

"Thật chứ? Vậy sao không làm đi mà cứ đứng đó lải nhải mãi?" Loren quay qua tôi, "Ông Alloran đã từng thấy anh chiến đấu, Elfangor. Sự hiểu biết đó bây giờ đã thuộc về tên Yeerk. Hắn biết vậy nên hắn sợ anh lắm đó."

Tên Yeerk nhìn như muốn xé xác Loren ta. <Tao thề sẽ giết mày từ từ cho mày biết mặt, con người kia.> Hắn liếc mắt ra hiệu cho bốn con Mortron rồi đột nhiên tru lên. <Giết!>

Đám Mortron khua tít những bánh xe về phía chúng tôi. Tên Visser

hành quân ngay sau tụi nó.

Nó sắp tới rồi. Một trận đấu đuôi chết chóc giữa tôi và tên Visser Ba-Mươi-Hai. Tôi cố nhớ lại mọi lời dạy của ông già Sofor, thầy dạy chiến đấu của tôi. Nhưng tôi chẳng thể nhớ được điều gì sất.

Bọn Mortron phóng vun vút, chấp chới. Những đôi cánh lông lá xòe rộng ra, những cái miệng hung tợn há hoác. Tôi cần phải loại chúng khỏi vòng chiến mà không được làm đứt thân chúng. Bằng không, mỗi mẩu văng ra sẽ lại tái sinh thành một Mortron mới.

Phụt! Hấp!

PHẬP! Tôi quất! Nhưng vào giây cuối cùng, tôi lật sống dao lên và phang cho nó một hèo.

BỊCH! Con Mortron tung hê lên trời rồi rơi bẹp xuống đất, nằm thành một đống không cựa quậy. Tôi đã hạ nó nốc ao.

Hai con khác đâm bổ vào Loren. Những hàm răng nhọn hoắt, nhe nhói trong khe miệng dài thoòng. Loren thảy trái banh mềm về phía chúng, nhưng trật lất. Trái banh vuột khỏi tay cô đúng lúc một cánh chim Mortron táng vào đầu cô.

Một cục Mortron nữa vẫn bám tôi như đỉa đói. Nó và tên Visser cùng đánh hội đồng - nó quạt cánh vào tôi trong lúc tên Visser ra đòn.

Cánh Mortron và đuôi Andalite cùng lao về phía tôi.

<Aaarrrgghhh!> con Mortron xắt một miếng thịt trên đầu tôi, xém ngắt luôn mắt cuống! Máu trào ra ồng ộc, lại thêm đuôi gã Visser…

KHẮC! PHẬP! Tôi hất cú đòn của Mortron qua một bên.

PHẬPP! Gã Visser chém thêm nhát nữa!

Tôi lòn né xuống dưới và khai đuôi, nhưng tầm nhắm của tôi bị xê xịch vì con Mortron vừa xực tôi hồi nãy giờ đang quẹo lại phóng bổ vào tôi.

“Không! Không! Không!” Tôi nghe Loren la lên.

Cô đang nằm dưới tầm oanh kích của hai con Mortron! Tôi thấy có máu tươi loài người chảy ra. Nhưng nếu tôi cố tới cứu Loren thì tên Visser sẽ diệt gọn tôi trước khi tôi kịp trở tay.

Không thể thế được!

PHẬPP! Tên Visser tung đuôi - lần này trúng phóc. Tôi thấy một đường rạch sâu hoắm vẽ qua da ngực mình, rồi đường rạch đó trở thành vết chém.

PHẬẬPP! Hắn lại quất! Tôi đỡ nhưng không kịp.

<Không nhanh bằng mi chứ, Andalite?> Gã Visser khích bác.

Chỉ vài giây nữa thôi, cuộc đấu sẽ kết thúc. Tôi biết vậy, và tôi sẽ thua. Loren chắc là tiêu rồi.

Nhưng chợt, qua một cuống mặt oặt ra, tôi thấy Loren đang chiến đấu. Thật kinh ngạc, hai bàn tay loài người của cô đang nắm quanh cổ một con Mortron.

Cô đang bóp cổ nó! Còn tên Mortron kia bị vướng vào mớ tóc bờm

xờm của cô, đang giãy giụa như điên.

<Trận đấu chưa kết thúc đâu, Visser!> Tôi thét lên và tung chưởng!

PPHẬPP!

Hắn gạt được cú đón! Tôi tung một chưởng nữa!

PHẬP! Ngay boong!

<Aaaahhh!> gã Yeerk rống tướng lên.

Nhưng con Mortron kia đã phang lén cho tôi một quạt. Một lằn chém dài ngoẵng ngay phần mông đùi tôi.

Liền đó, một cảnh tượng ghê hồn lướt qua mắt tôi. Những bày tay loài người mạnh mẽ của Loren đang siết mạnh con Mortron. Những móng tay cô mọc dài ra. Chúng mọc nhanh đến nỗi tôi thấy rõ rành rành và chúng mọc đâm luôn vào thân Mortron.

PHẬP! Tên Visser chém.

Tôi né và chuyển thế né thành đòn phản công.

<Này!> Tôi lật lưỡi dao lên và phặc ngay vào cánh tay trái của gã Visser.

Nhưng cục Mortron còn sống kia trở lại, nhắm hướng tông thẳng vào mặt tôi, cùng lúc với cú quật của gã Visser.

Hàm răng Mortron và cái đuôi Andalite ăn cắp đang bổ vào tôi.

Tôi chỉ có thể cản được một trong hai chúng nó.

Nhưng cho dù cái gì - đuôi Andalite hay răng Mortron - chạm vào, tôi cũng sẽ tiêu tùng.

CHƯƠNG 44

Tảng Mortron lao sầm sập vào tôi!

Lưỡi dao của gã Visser xẻ không khí, tạt thẳng vào tôi.

Có cái gì đó chuyển động vù vù ở bên trái tôi! Không nhanh bằng tốc độ của người Andalite, nhưng cũng không quá chậm…

Loren quay con Mortron chết ngắc trong tay rồi bằng tất cả sức mạnh của mình, cô lẳng nó đi. Cục Mortron vuột khỏi những móng tay Loren, bay hun hút trong không trung rồi đụng cái rầm vào con Mortron đang phóng ngược lại.

"Bóng mềm!" Loren reo lên.

Con Mortron định mần thịt tôi rớt đánh bẹt xuống đất, ngay đơ. Tôi phạc đuôi một nhát từ phải qua trái, hất văng lưỡi dao của tên Visser đi. Nó chỉ còn cách mặt tôi trong đường tơ kẽ tóc.

Loren điềm tĩnh lượm "trái banh mềm" lên từ chỗ nó vừa đáp xuống. Xong, cô vặn xoắn con Mortron cuối cùng, con bị sa vào lưới tóc của cô, cho nó chết queo.

Đó chính là khoảnh khắc tôi quyết định sẽ **yêu quý loài người mãi mãi**. Mới đầu trông họ lẻo khoẻo, yếu đuối gì đâu ấy; phải đi lập chập trên hai chân nè, phải tạo ra âm thanh để giao tiếp nè, lại còn thiếu vũ khí tự vệ nữa - như cái đuôi chẳng hạn. Nhưng loài người có những khả năng không thể chối cãi.

<Cú quăng hết xảy,> tôi tán dương.

<Phải gọi là cú ném bóng mới đúng," Loren mỉm cười. "Cám ơn nha."

<Lũ Mortron của mi ngỏm rồi, Visser,> tôi kích. <Giờ chỉ còn ta với mi thôi. Đuôi-chọi-đuôi nào.>

Đôi mắt đánh cắp từ người Andalite của gã Visser Ba-Mươi-Hai thảy cho tôi một ánh nhìn căm hờn. <Mi dám nghĩ là mi sẽ thắng à, Andalite nhãi ranh? Nghĩ lại đi nhóc, đừng hồ đồ quá thế. Để ta nhắc cho mà nghe, ta còn có kiến thức Andalite của lão Alloran nữa đó. Thế mi nghĩ điều gì sẽ xảy ra cho kẻ bị kẹt lại trong vũ trụ này một khi nó bị phá vỡ?>

Tôi ráng căng óc suy nghĩ. Một vũ trụ giả… bao gồm những ý nghĩ và ký ức của ba cá thể khác nhau…

<Thế nào? Nghĩ ra chưa? Một đường thời gian bị đứt sẽ đưa mỗi đứa tụi ta về lại vị trí không gian-thời gian chính xác của riêng mình.>

<Vậy thì mi sẽ bị cuốn trở lại con tàu *Jahar*, sẽ bị hút vào lỗ đen. Ta sẵn sàng chấp nhận điều đó, đồ sên Yeerk. Ta cóc thèm để ý xem mi chết cách nào - chết dưới lưỡi đuôi ta hay chết ngủm trong lỗ đen. Miễn mi chết quách đi là được rồi. Tên Mượn xác-Andalite đầu tiên.

Và ta muốn mi là kẻ cuối cùng.>

"Tôi đã bảo anh là hắn sợ không dám đánh tay đôi với anh đâu mà," Loren nói.

<Tôi nghĩ cô nói đúng.>

Gã Visser ngần ngừ một chút. Nhưng tôi biết hắn sẽ bỏ đi. Tuy cảm thấy sự quyết tâm của hắn nhụt đi, nhưng tôi biết tính hung ác, tàn bạo và quỷ quái của hắn vẫn còn đó, vẫn mạnh mẽ hơn bao giờ hết.

<Một ngày nào đó, Elfangor, ta sẽ hủy diệt mi. Chính tay ta sẽ bóp nát mi. Chính tay ta đó, nhớ kỹ lấy.>

Rồi hắn quay đi và nhảy ngược vào vách tường xoáy.

"Thế là hết đời đồ gian ác." Loren hả hê nói.

<Tôi không nghĩ vậy đâu,> tôi nói gọn lỏn. Dẫu không tin vào những điều siêu nhiên, nhưng tự sâu trong thâm tâm, tôi cảm thấy một ngày nào đó đường thời gian của tôi và của gã Visser sẽ lại đụng nhau, và sẽ lại xoắn xuýt vào nhau.

[image]

"Chúng ta phải gấp rút ra khỏi đây thôi. Tóc tôi đang mọc ùn ùn đây này. Móng tay móng chân tôi cũng hết kiểm soát nổi rồi. Tôi cảm thấy mình đang lớn lên như thổi. Tôi không nói quá đâu. Nhưng tôi thề… tôi thấy mình cứ như đã mười tám tuổi rồi á!" Loren thảng thốt.

<Đúng. Nét mặt cô đang thay đổi kìa. Cả tôi cũng vậy, tôi cảm thấy chính mình đang thay đổi. Chúng ta phải đi mau. Nhưng lần này chỉ một người điều khiển *Vòng Xoáy Thời Gian* thôi. Chúng ta cần phải đi đến nơi nào đó có thực. **Một vùng thuộc vũ trụ thật**.>

"Thế giới Andalite hả?"

<Không,> tôi phiền muộn nói. <Tôi sẽ làm gì nếu quay về với đồng bào mình? Tôi đã chống lại Hoàng tử Alloran. Tôi đã bỏ Arbron ở lại cô độc trên thế giới Taxxon. Tôi đã biết **quá nhiều bí mật**. Tôi biết có người trong các đồng bào của tôi đã sử dụng virus Lượng tử trong cuộc chiến Hork-Bajir. Họ sẽ làm gì nếu bỗng dưng họ có trong tay *Vòng Xoáy Thời Gian*?>

"Tôi nghĩ đôi khi những người tốt lại làm những điều xấu xa. Ý tôi, đó là do chiến tranh gây ra, phải không?"

<Nếu chúng tôi sử dụng *Vòng Xoáy Thời Gian* để thắng cuộc chiến này, thì chúng tôi không còn là người Andalite nữa. Ít ra là người Andalite theo như cách tôi thường ngưỡng mộ, và tự hào về họ. Chúng tôi phải thắng cuộc chiến này bằng chính sức mình. Bằng cách tuân thủ những quy tắc, luật lệ của chính mình, chứ không phải bằng cách tỏ ra ác độc và tàn nhẫn như tụi Yeerk.>

"Ý anh là: chiến thắng còn nghĩa lý gì, nếu như để chiến thắng các anh đã đánh mất mục đích cao đẹp mà vì nó các anh chiến đấu, phải vậy không?"

<Đúng. Đó đúng là điều tôi muốn nói. Tôi không thể mang *Vòng*

Xoáy Thời Gian về cho đồng bào tôi. Tôi cũng không thể để nó lọt vào tay bọn Yeerk. Mà chúng ta lại **không thể tiêu hủy nó** mà chỉ có thể đem giấu nó thôi.>

Loren nhìn tôi ngỡ ngàng. “Anh sẽ đem giấu nó ở Trái Đất?”

<Trái Đất. Đúng. Lần này bọn Skrit Na tọc mạch, hám lợi sẽ không tình cờ tìm thấy nó được nữa đâu.>

“Anh muốn tôi làm gì?”

<Hãy tưởng tượng ra Trái Đất quê hương cô. Hình dung ra mẹ cô. Bạn bè cô. **Cái hộp rỗng**. Cô hãy ráng nhớ lại thời điểm cô bị bọn Skrit Na bắt cóc và một tiếng sau đó.>

“Độ chừng cách đây một tuần? Có phải tất cả những sự việc vừa qua chỉ xảy ra trong một tuần?”

<Đúng. **Một tuần**. Chúng ta cần phải đi ngược lại thời gian. Trở lại trước khi mẹ cô nhận ra cô bị mất tích, nhưng sau khi bọn Skrit Na đã mang cô đi. Chúng ta sẽ vẽ lại toàn bộ lằn thời gian này.>

“Có lẽ chúng ta nên xóa bỏ quãng thời gian này đi để cứu Arbron và cứu ông Alloran chăng?”

<Và hai chúng ta sẽ không bao giờ gặp nhau?>

“Tôi không muốn như thế.”

<Cả tôi cũng không. Nhưng quan trọng hơn, chúng ta không biết chính xác tác động của việc viết lại lịch sử này. Điều đó đồng nghĩa với việc người Skrit Na đã chạy trốn trót lọt cùng với *Vòng Xoáy Thời Gian*, và họ sẽ đem cống nó cho tụi Yeerk. Không, chúng ta cần phải giữ nguyên vẹn lằn thời gian này. Miễn là những nơi cô ở trong tuần qua không trùng với nơi cô-thứ-hai đã đến thì chúng ta sẽ ổn.>

“Còn thêm một rắc rối nữa. Tuổi tác của tôi bây giờ đã khác. Tôi đã lớn lên. Xét theo cách tôi lớn lên thì bây giờ tôi đã mười tám tuổi rồi. Người ta sẽ để ý mất.”

<Đúng. Nhưng cứ tưởng tượng là họ không biết. Tưởng tượng cô đúng mười tám tuổi thật, và tất cả mọi người từng biết cô đều nghiễm nhiên cho rằng cô mười tám tuổi.>

“Như thế có bảo đảm không?”

<Tôi không biết, Loren. Tôi chẳng còn chắc chắn vào bất cứ điều gì mình làm nữa rồi.>

Loren mỉm cười bằng cái miệng loài người. “Thế thì để tôi lo liệu *Vòng Xoáy Thời Gian*. Đi thôi.”

Loren đặt hai tay vào *Vòng Xoáy Thời Gian* và nhắm mắt lại.

Bức tường xoáy thít chặt quanh chúng tôi. Tôi thấy những hình ảnh hiện ra rồi lại veo véo trôi đi, những hình ảnh về một hành tinh tuy chưa bao giờ đặt chân tới, nhưng tôi đã cảm mến mất rồi…

CHƯƠNG 45

BA NĂM SAU…

Tôi đã chạy trốn khỏi cuộc chiến tranh vĩ đại giữa người Andalite và Đế chế Yeerk.

Tôi đã bỏ chạy và trốn trên một hành tinh có tên là Trái Đất. Tôi đã chôn kỹ *Vòng Xoáy Thời Gian* trong một khoảnh rừng. Tôi thực hiện cái gọi là *Sự Hòa Trộn Tinh Tế*: pha trộn nhiều ADN để tạo thành một hình biến duy nhất. Tôi đã tìm cách tiếp xúc với loài người để hấp thu nhiều mẫu ADN. Và khi tôi đã thu thập đủ, lần đầu tiên tôi biến hình thành loài người.

Và đó cũng là lần biến hình cuối cùng của tôi. Bạn biết đấy, tôi đã thôi không chiến đấu nữa. Tôi đã làm tất cả những gì có thể, đã làm xáo trộn mọi thứ. Đồng bào tôi sẽ khôn ngoan hơn mà không cần đến tôi. Chẳng gì có thể giấu giếm mãi được. Cho nên tôi phải trở thành con người. Và phải mãi mãi là con người.

Tôi vào học ở một chuyên khoa vật lý ở một trường đại học của loài người. Thật khó khi phải giả bộ mình không biết tất cả mọi câu trả lời, phải giả vờ đánh vật với những phương trình toán học mà tôi đã biết rành từ tấm bé…

Làm con người khó lắm. Tôi nhớ đôi mắt cuống và cái đuôi của mình kinh khủng. Nhưng tôi không muốn đánh nhau nữa. Tôi đã đoạn tuyệt với chiến tranh rồi. Tôi đã ớn nó quá rồi…

Ngoài ra, là con người cũng có nhiều điều thú vị. Vị giác của loài người thật tuyệt vời. Và tôi còn có Loren. Cô đã tạo ra cho mình một cuộc sống mới, cho hợp với tình huống cô đã mười tám tuổi. Cô trở về với người mẹ không hề biết con mình đã từng mất tích. Trở lại với bạn bè và gia đình, tất cả đều cho rằng cô đúng ở lứa tuổi bây giờ…

Sức mạnh của *Vòng Xoáy Thời Gian* thật vô song. Đã tận mắt chứng kiến những gì nó có thể làm, tôi càng tin rằng: cả hai phía của cuộc chiến tranh đẫm máu, tàn khốc này đều không nên có nó trong tay. Những giống loài tuyệt vọng thường hay làm những điều long trời lở đất.

Tôi hoàn thành bậc đại học với hạng tối ưu. Cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên vì tôi đã tiến trước các giáo sư cả một, hai thế kỷ mà… Tôi ra trường, và tìm được một việc làm: lập trình những chương trình thô sơ, cổ lỗ cho máy tính của loài người. Đó là Trái Đất của thập niên 1980, khi loài người đang bắt đầu quan tâm đến máy vi tính.

Tôi gặp rất nhiều con người làm việc trong lĩnh vực máy vi tính. Anh bạn Bill Gates thường hay đến phòng tôi để tranh luận, trao đổi ý kiến. Thật khó làm bộ đơn giản hóa vốn kiến thức của mình để cho

hợp với tầm lĩnh hội của anh. Cần phải diễn đạt và giải thích tất cả mọi thứ bằng những thuật ngữ đơn giản của loài người - chẳng hạn những từ như "Hệ điều hành Window" để giải thích một khái niệm cỏn con, đến trẻ nít Andalite cũng biết…

Một ngày kia, tôi ngớ người ra khi thấy Chapman trong trường đại học. Lúc đó tôi đang đi cùng với Loren. Chapman không nhận ra Loren. Hình như hắn không hề biết cô xỉu xiu nào.

Thật kỳ quặc. Chúng tôi đã bỏ mặc Chapman trong con tàu *Jahar* đang trôi về lỗ đen. Chắc chắn hắn đã bị lỗ đen nuốt chửng và đã bị nghiền nát, không còn vết tích gì rồi chứ.

Loren muốn nắn gân hắn. Cô lại gần xởi lởi. "Chào Chapman. Dạo này có nghe tin tức gì về anh bạn cũ Visser Ba-Mươi-Hai không?"

Chapman nhìn Loren như thể cô là người mất trí. Chapman không còn nhớ gì hết. Ký ức của hắn đã bị xóa sạch rồi.

Tôi cố gạt bỏ điều đó ra khỏi tâm trí mình. Tôi tự nhủ, có lẽ Chapman có một người anh em song sinh, hay đó là một người nào đấy giống hắn chẳng dính líu gì đến lỗ đen cả. Nhưng chuyện này vẫn cứ ám ảnh tôi mãi. Từ đó trở đi, tôi luôn có cảm giác như mình bị theo dõi. Tôi tự hỏi liệu có một lực lượng hùng mạnh nào đó đã viết lại ký ức của Chapman chăng, và nếu có thì họ đã viết vào khi nào.

Nhưng điều quan trọng nhất tôi làm với tư cách một con người là: tôi đã cưới Loren.

Chúng tôi đã ở bên nhau và chăm sóc cho nhau trong cuộc phiêu lưu vừa rồi. Cho nên khi cô vừa đủ tuổi và đủ điều kiện, tôi đã cưới cô.

Tôi thật sự nghĩ mình đã bỏ lại tất cả đằng sau. Tôi nghĩ bây giờ mình đã là một con người thực thụ. Rằng Trái Đất là quê hương tôi. Tôi đã rời xa, xa lắm cuộc chiến không gian khủng khiếp, cuộc chiến loang rộng khắp dải thiên hà, quanh những ngôi sao tít tắp, xa đến nỗi tôi không thể thấy được chúng trên bầu trời đêm của Trái Đất.

Tôi đã rời bỏ đồng bào tôi, rời bỏ giống loài tôi. Tôi là một con người… ngoại trừ trong giấc mơ, tôi thường chạy bạt mạng trên những đồng cỏ bát ngát, nói chuyện với cây cối, và ve vẩy cái đuôi trong niềm hân hoan rất đỗi bình dị.

Chúng tôi có một căn nhà. Cái mà tôi từng gọi là cái hộp rỗng. Bây giờ tôi đã hiểu rõ những đồ vật của loài người rồi.

Tôi có một chiếc xe hơi. Một chiếc Mustang vàng y chang chiếc tôi đã lái thục mạng trên thế giới Taxxon. Thỉnh thoảng tôi mới nghĩ đến đồng bào mình, đến gia đình mình và thế giới của mình. Nhưng không phải mọi phút mọi giây.

Không phải từng phút từng giờ.

Thậm chí tôi còn có một cái tên loài người. Alan Fangor. Đó là ý của Loren và cái tên đó là do Loren đặt cho tôi. Loài người thường rút gọn tên của mình, cũng giống như cách người Andalite làm. Vì vậy,

mọi người thường gọi tôi là Al Fangor.

Một ngày nọ tôi lái xe đi làm về và đậu trên lối sỏi. Loren không có ở nhà. Cô đã đi bác sĩ khám sức khỏe. Nhân nói về bác sỹ loài người tôi thấy họ rất man rợ - họ không thể loại bỏ một khối u thông thường mà không khoét một lỗ tổ bố trên thân thể người ta!

Tôi bước ra khỏi xe trên hai chân loài người của mình. Thật ngạc nhiên, hóa ra tôi rất hiếm khi té ngã, mặc dù chỉ đi đứng trên hai chân.

Tôi lững thững đi tới cửa cái và mở ra, như trước đây tôi đã làm hàng ngàn lần rồi. Nhưng lần này: có ai đó đang đứng thoải mái trong phòng khách nhà tôi.

Ông ta là một con người. Một con người thật. Hay do tôi nghĩ vậy cũng nên.

"Ông làm gì ở đây vậy?" tôi bực mình hỏi lớn, bằng cách phát ra những âm thanh từ miệng.

Người đàn ông nhìn tôi một cách tinh quái pha lẫn thích chí. Bây giờ tôi rất giỏi đọc biết tâm trạng và cách biểu đạt của loài người. "*Ta* làm gì ở đây ư? Thế *anh* làm gì ở đây?". Ông ta cắc cớ hỏi lại.

"Tôi sống ở đây. Đây là nhà tôi." Tôi hơi hơi chờn chợn. Dù cánh tay loài người rất khỏe, có thể dùng để đánh nhau được, nhưng bất cứ khi nào cảm nhận có nguy hiểm, tôi lại nhớ cái đuôi của mình da diết. Tôi cũng cảm thấy yếm thế khi không nhìn được ra đằng sau.

Người đàn ông buồn bã lắc đầu. "Elfangor-Sirinial-Shamtul, đây *không phải* là nhà anh."

[image]

Đầu gối tôi bủn rủn muốn khuyu. Tôi cố lết tới đi-văng và nặng nề ngồi xuống. "Ông là **cái gì**?" tôi hỏi.

Ông ta cười oai dũng. "Anh không hỏi ta là *ai*, mà lại hỏi ta là *cái gì*. Anh vẫn còn đủ khôn ngoan để biết rằng ta không phải là loài người…"

"Hãy cho tôi biết ông muốn gì," tôi nói sẵng.

"Chẳng muốn gì cả. Chúng tôi không muốn gì hết. Chúng tôi không can thiệp vào vấn đề của các giống loài khác."

"Chúng tôi? Chúng tôi là ai?"

" 'Chúng tôi' là người mà anh đã dùng máy móc của chúng tôi để thay đổi chiều hướng của thời gian và không gian."

"Người Ellimist?" tôi sẽ sàng thốt lên.

"Đúng. Ta thuộc chủng người mà anh gọi là Ellimist."

CHƯƠNG 46

Tôi không tin nổi. Hồi nào đến giờ, tôi chưa khi nào tin chắc có người Ellimist hiện hữu. Tôi cứ ngờ ngợ liệu đây có phải là một cái bẫy gì chăng. Tôi nhìn săm soi con người coi bộ giống hệt loài người kia. Nhưng đi nhiên, đối với người Ellimist, giả trang thành loài người thì quá dễ.

"Ta có phải là người Ellimist hay không ư?" Người đàn ông khinh khỉnh nói. "Nghe này, ta biết Arbron vẫn còn sống trong Gò Sinh. Ta biết anh từng có lần tạo ra một vũ trụ - anh cùng với một con người và một gã Yeerk tên là Visser Ba."

Tôi choáng váng há hốc mồm. "Visser Ba?"

"Đúng, hắn đã tiến thần tốc trên nấc thang uy quyền của Đế chế Yeerk."

"Hắn phải chết rồi mới đúng!"

"*Chết* rồi ư? Bộ anh nghĩ chỉ có mình anh biết nghịch ngợm với thời gian thôi sao? Bộ anh nghĩ anh có thể thay đổi mọi thứ xung quanh cho hợp với mình mà không làm xáo trộn những thứ khác sao? Anh ngây thơ quá đấy, Andalite. Anh khù khờ đến nỗi không hiểu rằng: thời gian là hàng ti tỉ sợi tơ đan xen, bện chặt, hòa quyện, tết dệt vào nhau? Rằng chỉ cần anh xoắn hay cắt đứt một sợi thì vô hình chung, nó sẽ ảnh hưởng đến hàng ngàn những nơi chốn khác và thời gian khác?"

"Hắn vẫn sống ư? Tên Visser quỷ quyệt."

"Đúng. Hắn vẫn sống. Hắn vẫn chui rúc trong cơ thể của ông Alloran." Đôi mắt có-vẻ-mắt-người của ông Ellimist nhìn chằm chặp vào tôi. "Hắn là kẻ thù đáng sợ nhất của đồng bào anh."

Tôi lắc đầu nguầy nguậy. "Bây giờ đồng bào tôi là loài người."

"Giống như con người tên Chapman ấy hả? Gã cũng là một trong những **đồng bào** của anh sao?"

"Ông. Chính ông, chính ông đã mang hắn trở lại đây và xóa sạch ký ức của hắn."

"Ta chỉ chỉnh lại một lỗi trong chuỗi biến thiên của không gian-thời gian thôi."

"Tôi cóc cần," tôi sùng tiết. "Tôi cóc cần lưu tâm đến cuộc chiến không gian xa lắc kia".

"Xa lắc? Anh thật sự nghĩ mình sẽ mãi yên ổn ở đây, hả Elfangor? Anh chắc chắn tụi Yeerk không bao giờ mò đến đây ư?"

Tôi cảm thấy cổ họng mình nghẹn đắng. Điều thường xảy ra cho loài người khi họ bực tức hay lo sợ. "Chúng sẽ đến đây sao?"

"Elfangor, ngay lúc này, trên quỹ đạo Trái Đất đã xuất hiện những tàu trinh sát tiên phong đầu tiên của bọn Yeerk."

Thinh lặng hồi lâu. Tôi ngóng ra cửa sổ, mong chờ xe của Loren trở về. Nhưng rồi tôi nhận ra mình đợi thật uổng công…

"Tôi chẳng thể làm được gì cả," cuối cùng tôi cũng cất tiếng. "Tôi đã ráng hết sức để trở thành anh hùng. Nhưng tôi đã thất bại rồi…"

"Thất bại? Anh đã giữ cho *Vòng Xoáy Thời Gian* khỏi rơi vào tay của một trong hai phía, Yeerk hay Andalite. Anh đã cứu dải thiên hà…"

"Nhưng tôi không thể cứu Arbron. Tôi đã góp phần hủy hoại ông Alloran, đã cống nạp ông cho tên Yeerk, để bây giờ sinh ra một quái thú. Tôi không thể tiêu diệt được tên quỷ ấy. Tôi bất lực và **ngu ngốc** nữa."

"Anh đã từ chối sát hại tù binh vô phương tự vệ. Anh đã không chịu tự hủy mình để thắng một trận chiến. So với một loài hoang sơ như loài người, anh quả là tinh khôn. Nhưng anh lại sử dụng *Vòng Xoáy Thời Gian* nhằm thay đổi tiến trình thời gian. Việc làm của anh đã gây ra những vấn đề nghiêm trọng. Đối với đồng bào của anh. Đối với *cả hai* dân tộc của anh. Cả hai dân tộc **đang cần anh**."

Tôi cười chua chát. "Chẳng ai cần tôi cả."

"Anh đang ở sai *nơi chốn* và *thời điểm* cần anh có mặt, Elfangor."

"Dải thiên hà rồi sẽ yên vui mà không cần có tôi."

Người Ellimist chồm ra trước và dí sát mặt vào mặt tôi. "Không. Không hề."

"Thế ông muốn gì ở tôi?" Tôi đột nhiên gầm lên.

"Chúng tôi chẳng muốn gì cả."

"Nói láo! Nếu không muốn gì cả thì ông có mặt ở đây làm quái gì?"

"Chúng tôi không xen vào công việc của giống loài khác."

"Thế thì ông đi đi! Đi ngay! Hãy để cho tôi yên!"

"Chúng tôi không chen ngang. Nhưng đôi khi chúng tôi sửa chữa điều đã bị phá hủy."

Tôi tê cứng người. Ổng đang chơi trò khỉ gì vậy? Miệng ổng nói rằng không can thiệp, nhưng ổng sẽ xen vào? Đâu là sự thật? "Ông muốn gì?" Tôi hỏi.

"Ta muốn gì á? Chẳng muốn gì. Nhưng ta có thể báo cho anh biết, rằng anh đã giằng néo và làm lệch lạc thời gian. Mọi việc không còn diễn biến như chúng phải xảy ra nữa. Bao chiến trường đáng lẽ phải thắng bỗng dưng lại thảm bại. **Chốn an toàn** bây giờ hóa ra lại **đang lâm nguy**."

"Tôi không thể trở lại. Tôi không còn là người Andalite nữa". Tôi viện cớ thoái thác. "Tôi là một con người! Tôi có một người vợ! Nhà cửa của tôi ở đây."

"Tất cả đều là sản phẩm từ sự can thiệp của anh," người Ellimist nói huych toẹt. "Cô gái loài người tên Loren phải cưới một con người thực sự. Anh **phải là một chiến binh**. Một anh hùng vĩ đại đối với đồng bào anh. Một cố vấn, người nâng đỡ, dẫn đường cho em trai

anh."

"Tôi có **một cậu em** ư? Nó sinh ra rồi à? Tôi biết gia đình tôi đang sắp sửa…"

"Trong đường thời gian bị gãy này thì không đâu. Nhưng đúng là anh có một cậu em. Anh có một sứ mệnh phải hoàn thành. Và một người khác - người mà anh không biết sẽ tồn tại - cũng vậy. Elfangor, nếu không có anh, đồng bào anh, **cả hai dân tộc**, sẽ trở thành nô lệ cho bọn Yeerk."

Tôi vụt đứng lên trên hai chân mình. "Nói xạo. Ông khống chế tôi, ông chi phối và lợi dụng tôi."

"Chúng tôi không sử dụng bất cứ ai cả. Chúng tôi không can thiệp. Nhưng nếu anh yêu cầu tôi dọn dẹp đống lộn xộn anh đã gây ra**… sửa lại lần thời gian cho anh có thể quay lại số mạng của mình**… thì tôi có thể làm được."

Tôi muốn tẩn cho ông ta một trận ra trò. Tôi muốn lộn mửa. Tôi ghét dải thiên hà và tất cả mọi thứ trong đó.

"Đang có một trận chiến, Elfangor. Một bước ngoặt. Tên Visser Ba đang ở đó. Anh cũng được mong chờ phải ở đó. **Ngay bây giờ**."

"Tôi không thể rời bỏ Loren."

"Hãy nghe ta, Elfangor. Một ngày nào đó Visser Ba sẽ xuống Trái Đất. Hắn nhớ Loren như in. Hắn ghim trong bụng rằng cô ấy đã **chế nhạo hắn**. Anh có biết hắn sẽ làm gì cô ấy không? Liệu anh có ngăn chặn được hắn, khi mà quanh hắn, dưới trướng của hắn có cả ngàn đạo quân?"

Tôi cảm thấy một chất lỏng âm ấm chảy dọc theo má mình. **Nước mắt**. Một thứ đặc trưng của loài người.

"Còn nếu tôi trở lại… nếu tôi yêu cầu ông chỉnh sửa lại lần thời gian… thì liệu Trái Đất có được cứu? Liệu điều đó có cứu được người Andalite? Và Loren của tôi?"

"Không. Riêng việc đó sẽ chẳng làm nên trò trống gì. Nhưng bây giờ, điều không thể xảy ra sẽ lại xảy ra một lần nữa."

Tôi trân trân nhìn sinh vật mang hình dáng của loài người, sinh vật với sức mạnh có thể làm toàn bộ hệ mặt trời biến mất. "Ông đang chơi trò quái quỷ gì vậy, Ellimist?"

"Anh muốn kiểm tra chéo ta đấy hả, Andalite? Hay anh muốn ta phá bỏ cái mớ hỗn độn anh đã tạo nên?"

"Loren…?"

"Cô ấy sẽ không bao giờ biết anh đã từng tồn tại. Nhưng anh sẽ vẫn giữ ký ức của mình. Anh vẫn còn nhớ cô ấy."

Tôi cố gắng mỉm cười, một nụ cười méo mó trên môi. "Ông đã nói về một trận chiến nào đó, Ellimist…"

"Rồi. Ta sẽ đưa anh đến nơi đó. Ta sẽ hủy bỏ những gì đã xảy ra và **sửa lại sợi chỉ số mệnh của anh**, Elfangor."

CHƯƠNG 47

Cách đây lâu lắm rồi, có lần tôi đã giải thích cho Loren về sự sống dưới con mắt của người Ellimist. Sự sống sẽ ra sao nếu chúng ta nhìn vũ trụ theo cách của họ? Để bây giờ, khi người Ellimist nhấc tôi khỏi thế giới ba chiều không gian, cộng với một chiều thời gian, thì tôi đã trông thấy nó giống như cách họ nhìn.

Hồi sử dụng *Vòng Xoáy Thời Gian*, tôi đã trông thấy nhiều đường thời gian xoắn xuýt, quấn quyện, chồng chéo vào nhau. Nhưng hiện giờ, tôi còn thấy thêm cả ngàn lằn thời gian nữa. Điều này vượt quá thị giác, vượt trên âm thanh. Nó là một thứ mài mại như một cảm giác mới, một nhận thức mới.

Tôi có thể cảm thấy những lằn thời gian trôi xuyên qua mình. Có thể nhìn, nếm, nghe, sờ, và ngửi thấy một tỉ sự việc có thể xảy ra, những sự việc xuyên suốt trong tôi.

Tôi thấy cả hình hài thật sự của người Ellimist. Một vật không thể sao tả được, bao gồm ánh sáng, thời gian và không gian. Choán chỗ nhưng lại không cố định ở một nơi nào. Dù đứng một mình, nhưng ông không phải là người duy nhất trong giống loài mình. Tôi thấy và hiểu năng lực siêu mạnh hằn dấu trên những đường thời gian lướt dưới sự điều khiển của ông. Tuy nhiên, khi chứng kiến quá trình chống lại sự hiểm độc, đối phó với cái ác đã từng tồn tại và sẽ tồn tại, tôi cũng nhận ra mặt hạn chế của ông.

Người Ellimist hùng mạnh. Nhưng không phải hùng mạnh trên hết thảy.

Tôi thấy một thiếu niên Andalite giống hệt tôi hồi đó: nghiêm trang, háo hức, nôn nóng mong được chứng tỏ mình. Tôi nghe thấy tên cậu ta vang lên trong tâm trí mình: Axmili-Esgarrouth-Isthill.

Xin chào, cậu em bé bỏng, tôi thầm nói.

Tôi thấy Arbron, vẫn sống trên thế giới Taxxon. Tôi có thể cảm thấy cơn đói Taxxon, nhưng tôi cũng cảm nhận được niềm kiêu hãnh Andalite trong bầu nhiệt huyết của cậu ấy.

Tôi thấy Loren và quấn quanh lằn thời gian của cô bây giờ là một con người khác: đấng lang quân của cô. Tôi đã rút ra khỏi ký ức cô. **Những trái tim tôi tan v**ỡ khi đành phải chấp nhận bây giờ mình đã là người xa lạ đối với cô.

Tuy nhiên, tôi lại thấy ở quãng nào đó lằn thời gian của mình vẫn giao cắt với lằn thời gian của Loren. Về một phương diện nào đó, tôi vẫn chạm đến tương lai của cô. Lằn thời gian của tôi và của cô chập lại, rồi từ chúng chẽ ra một lằn thời gian mới, chỉ mới nhen nhú và đang bắt đầu lớn lên.

<Điều đó có nghĩa là gì?> Tôi hỏi người Ellimist.

ANH CÓ MỘT ĐỨA CON TRAI, ELFANGOR.

Trong thoáng chốc, tôi hiểu ra sự thật. Chính vì thế mà Loren đi bác sĩ. Chắc chắn cô sẽ về nhà và báo tin cho tôi. **Chúng tôi có một cậu con trai**!

<Không! Ông không thể bắt tôi đi! Tôi có một cậu con trai!> Tôi gào lên. <Điều đó làm thay đổi tất cả! **Xin đừng bắt tôi đi**!>

ANH ĐÃ ĐI RỒI, ELFANGOR-SIRINIAL-SHAMTUL. ĐIỀU VỠ ĐỔ ĐÃ ĐƯỢC SỬA CHỮA. ANH ĐANG Ở ĐÚNG NƠI ANH CẦN PHẢI Ở. ĐỨA TRẺ SẼ LỚN LÊN VÀ SẼ ĐƯỢC NUÔI DẠY NHƯ MỘT THẰNG CON TRAI CỦA MỘT NGƯỜI KHÁC.

<Nhưng **con trai tôi**! Điều gì sẽ xảy ra cho nó! Nó sẽ… sẽ vẫn tồn tại chứ?>

Tôi trông thấy lằn thời gian tí xíu của con trai tôi tách ra, xuyên thời gian. Tôi thấy đường đi của nó **đầy chông gai, đau đớn, và cô độc**.

Và rồi, như một vụ nổ ngôi sao xa tít, tôi thấy một ánh chớp nháng lên, phía rìa bên kia của tương lai chưa hình thành. **Lằn thời gian của cậu em trai Aximili băng ngang dải thiên hà, vươn tới hòa nhập vào lằn thời gian của con trai tôi. Rồi lại thêm bốn lằn thời gian sáng chói nữa cùng nhập lại với hai lằn kia.**

Tôi biết mình đang mục kích điều gì đó không thể tin nổi, nhưng **rất quan trọng**. Tôi biết liên minh gồm sáu lằn thời gian này - **một người Andalite và năm con người** - là tiêu điểm "không can thiệp" của người Ellimist.

<À, ông không can thiệp vào chuyện của loài khác như thế sao?> Tôi chất vấn ông ta.

ĐỢ LÀ CÂU ĐÙA CHĂNG, ELFANGOR? Người Ellimist hỏi lại tôi. Và rồi ông cười vang, tiếng cười làm rung chuyển tất cả những đường dây không gian và thời gian chằng chịt.

<Tất cả những sự việc này là một trò chơi của ông hả?>

ĐÚNG, người Ellimist trả lời. Nhưng bây giờ tiếng cười đã im bặt.

NHƯNG CHÚNG TÔI KHÔNG PHẢI LÀ LỰC LƯỢNG HÙNG MẠNH DUY NHẤT TRONG DẢI THIÊN HÀ. CÒN CÓ MỘT LOÀI KHÁC, THẬM CHÍ CÒN LÂU ĐỜI HƠN CHÚNG TÔI NỮA. VÀ HẮN TA CHƠI MỘT TRÒ DƠ DÁY, ANDALITE À. CHÍNH VÌ HẮN MÀ CHÚNG TÔI PHẢI NHẬP CUỘC CHƠI. VÌ VẬY, HÃY HY VỌNG RẰNG CHÚNG TÔI SẼ THẮNG, ELFANGOR-SIRINIAL-SHAMTUL. HÃY HY VỌNG, CHÚNG TÔI SẼ THẮNG.

Tôi trông thấy một trận chiến ác liệt ở phía trước.

Tôi thấy cơ thể của chính mình vặn vẹo và thay đổi hình thù.

Tôi mở đôi mắt cuống ra, kiểm tra lại cái đuôi dũng mãnh.

Và ngay lập tức, tôi thấy mình đang ở trong buồng lái của một chiến đấu cơ Andalite.

CHƯƠNG 48

Trong đầu tôi dội vọng lên bao giọng truyền ý nghĩ của những người Andalite đang kêu thét, hấp hối.

<Năng lượng chỉnh đã cạn. Chúng ta đã mất hết năng lượng điều khiển tàu rồi!>

<Chúng ta đang ở điểm dừng đột ngột!>

<Dừng lại! Dừng lại! Hắn đã ngoạm trúng tôi!>

Tôi nhìn xuống màn hình. Tàu *Sao Lưỡi Kiêm* đang nằm bất lực, không thể chuyển động được nữa. Những chiếc Con Rệp của tụi Yeerk bu kín chung quanh, xối xả tia Nghiệt ở cấp độ cực đại vào nó.

Những phi cơ hộ vệ sắp thua. Một trong những động cơ của tàu Mái Vòm đã bốc cháy, văng khỏi tàu. Một tiếng nổ vô thanh sáng choang cả vùng chân không của không gian.

Tàu Lòng Chảo Yeerk ngồi chồm hổm như một con nhện dẹp lép đang nhìn hau háu vào con mồi của mình. Tàu *Sao Lưỡi Kiêm* sắp tiêu ma. Bọn Yeerk có thể nhẹ nhàng dứt điểm nó.

Nhưng những chiến binh trên boong tàu Mái Vòm vẫn anh dũng chiến đấu. Tôi nghe tiếng họ thét với vài chiến đấu cơ Andalite còn sót lại.

<Seerian! Coi chừng! Tụi Con Rệp đang ở sau đuôi anh!>

<Tách rời khu Vòm! Cho chúng phải đối phó với hai mục tiêu!>

Và rồi, <Hỡi tất cả các chiến đấu cơ. Đây là thuyền trưởng. Chúng ta đang chuẩn bị cho nghi thức tự hủy. Hãy tránh khỏi khu vực này. Bất cứ chiến đấu cơ nào, nếu còn sống ngoài đó, hãy tránh xa tàu *Sao Lưỡi Kiêm*. Chúng ta sẽ cho nổ bên trong động cơ và thổi một lỗ vào không gian. Có thể chúng ta sẽ kéo theo một số tàu Con Rệp Yeerk đi cùng. Tự hủy sau ba phút,> thuyền trưởng nặng nề truyền lệnh, rồi nói thêm. <Chúng ta đã làm tròn bổn phận.>

Bây giờ lại có thêm một phi cơ mới lọt vào bệ ngắm của tôi. Đen thùi lùi từ đầu đến chân. Có hình dáng như một chiếc rìu cổ xưa.

Tàu Lưỡi Rìu của gã Visser.

Nó xấn xổ nhào sát vô tàu Mái Vòm mang tên *Sao Lưỡi Kiêm* đã mất hết năng lượng. Với những khẩu tia Nghiệt, nó chuẩn bị xắn nốt hai động cơ còn lại - định ngăn cản sự tự hủy của tàu *Sao Lưỡi Kiêm*.

<Các chiến đấu cơ! Bất cứ chiến đấu cơ nào còn ngoài đó, hãy cố dẹp con tàu Lưỡi Rìu kia!>

Không ai đáp lại lời kêu gọi của thuyền trưởng. Không còn chiếc chiến đấu cơ nào sống sót.

Ra đây là trận chiến người Ellimist muốn tôi tham gia. Đây là nơi tôi được mong chờ phải có mặt. Tôi gọi vào hệ thống thông tin liên-tàu. <Xin từ từ, tàu *Sao Lưỡi Kiêm*. Tôi sẽ coi sóc tàu Lưỡi Rìu láo

lếu kia.>

<Ai… ai đó?>

<Elfangor. Thưa, tôi là *lính nhỏ* Elfangor-Sirinial-Shamtul.>

<Anh đang làm cái đuôi khô nào ở đây thế?> [5]

<Chuyện dài lắm, thưa thuyền trưởng. Tôi hy vọng sẽ có dịp thuật lại đầu đuôi cho ngài.> Tôi bật những kênh truyền thông lên để liên lạc ra ngoài không trung. Ở tần số bọn Yeerk sẽ bắt được.

Tôi nhắm chiếc chiến đấu cơ của mình thẳng về phía tàu Lưỡi Rìu. Tôi nhẹ nhàng tăng tốc trung bình. Sau đó, tôi gọi cho tào Lưỡi Rìu. <Chiến đấu cơ Andalite gọi tên Visser Yeerk.>

Một gương mặt Hork-Bajir thò ra màn hình quan sát. "Mày là ai mà đòi gọi Visser? Nếu mày xin tha mạng thì tao sẽ cười vào mũi mày đó!"

<Xin tha mạng? Còn khuya á. Bảo thằng Visser rằng có **ông bạn cũ** đang muốn gặp hắn. Bảo hắn rằng Elfangor đến để làm nốt công việc mới bắt đầu ở trong vòng xoáy trôn ốc, cách đây lâu lắm rồi.>

Trong chớp mắt, màn hình thay đổi. Và ở đó, khuôn mặt Andalite vốn từng là của Hoàng tử-Chinh chiến Alloran lòi ra.

<MÀY!> Hắn gầm lên.

<Ta cần phải chúc mừng mi đã thoát khỏi lỗ đen. Ta nghe nói mi được thăng chức ầm ầm, Yeerk. Visser Ba. Ấn tượng gớm. Nhưng ta cần phải báo cho mi biết, Yeerk à, ta đã **nhắm thẳng vào tàu mi**. Đúng mười giây nữa, ta sẽ tăng tốc Cực Đại. Và ở khoảng cách này, ta chỉ cần hai giây là sẽ tông vào tàu mi.>

<Dóc tổ!>

<Mười… Chín…>

<Mi cũng sẽ chết tan thây như ta thôi.>

<Được thôi. Bảy… Sáu…>

<Xả tất cả tia Nghiệt vào chiếc chiến đấu cơ đó!> Visser Ba la lối bộ hạ của hắn.

Tàu Lưỡi Rìu chuyển hướng tất cả các tia Nghiệt, quay nhắm vào tôi.

<Mi không có đủ thời gian đâu, Visser,> tôi lạnh lùng nói. <Một khi ta đã tăng tốc Cực Đại là quá trễ. Bốn… Ba…>

Đôi mắt chỉnh của hắn nhìn tôi như thể muốn nổ tung.

<Hai… Một…>

<Ra khỏi đây mau, tốc độ tối đa!> Visser Ba quát thằng cầm bánh lái.

Tàu Lưỡi Rìu nhóa sáng lên và vọt chạy khỏi tàu *Sao Lưỡi Kiếm*.

<Mi tưởng mi thắng rồi à, Andalite?> Tên Visser Ba châm chọc. <Mi vẫn chỉ giam mình trong một chiến đấu cơ thôi. Còn tàu Mái Vòm của mi đã què rồi. Ta dông đây, rồi ta sẽ quay lại thanh toán mi khi thời hoàng kim của ta đến.>

<Còn ta sẽ không quay lại đâu, Yeerk. Coi đó, mi đã gây ra cho ta

quá nhiều phiền toái. Ta sẽ đặt dấu chấm hết cho mi ngay lúc này. Máy tính! Tăng tốc Cực Đại!>

Phụụụt!

Những động cơ của tôi lóe lên, hất bổng tôi ra sau buồng lái chật chội.

BOOOMMMM!

Chiến đấu cơ của tôi húc một cái ngay cổ tàu Lưỡi Rìu, xén tiêu buồng lái hình viên kim cương ra khỏi phần con tàu.

Nhưng tôi không nhìn thấy chiến tích đó. Cú va chạm khiến tôi bất tỉnh, và xé tan cả hai động cơ lẫn Máy Cắt của phi cơ.

Phen này tôi chết là cái chắc.

Nhưng không.

Vài phút sau khi tôi đánh bị thương tàu Lưỡi Rìu, một tàu Mái Vòm Andalite mang tên *Đuôi Quất* vụt ra khỏi vùng không gian Zero, cách hiện trường khói lửa chưa tới một năm ánh sáng. Bọn Yeerk quyết định lúc này nên chuồn thì hơn. Tàu Lòng Chảo của chúng tung ra một trường ngăn chặn quanh con tàu Lưỡi Rìu rách te tua, rồi vù vào vùng không gian Zero.

Khi tỉnh dậy, tôi thấy mình đang nằm trên tàu *Sao Lưỡi Kiêm*. Anh *linh nhỏ* mất tích ngày nào - giờ đã quay lại một cách huyền bí sau nhiều năm biệt tăm - đã đâm thẳng chiếc phi cơ của mình vào tàu địch trong một phi vụ cảm tử.

Tôi đã cứu tàu *Sao Lưỡi Kiêm*. Tôi đã trở thành một chiến binh thực thụ. Thuyền trưởng nói với tôi rằng tôi đã là một Hoàng tử được vài ba năm nay rồi.

Tôi có vô khối thời gian trong khi dưỡng thương, để tính toán xem nên nói với thuyền trưởng những gì. Tôi bịa ra đủ thứ chuyện dối trá. Nhưng cuối cùng, tôi lại thú nhận với ngài tất cả. Tôi muốn ai đó biết chuyện, bởi vì bây giờ Loren không còn ở bên tôi nữa.

Tôi kể cho thuyền trưởng nghe tất cả… ngoại trừ nơi cất giấu *Vòng Xoáy Thời Gian*.

Khi tôi kể xong, ngài lặng lẽ nhìn tôi một hồi. Cuối cùng, ngài bảo. <Elfangor, anh không bao giờ được phép tiết lộ câu chuyện này cho công chúng biết. Anh là người anh hùng vĩ đại. Nhân dân ta cần những anh hùng. Các chi tiết của câu chuyện sẽ làm cho giới truyền thông đại chúng hoang mang.>

<Nhưng, thưa Thuyền trưởng, tôi đã chống lại Hoàng tử-Chinh chiến Alloran. Tôi đã không cứu được Arbron. Và… cuối cùng… tôi đã chạy trốn.>

Thuyền trưởng nhìn tôi nghiêm khắc. <Elfangor, anh tưởng tôi không biết điều gì xảy ra với Alloran sao? Anh nghĩ tôi không biết về virus Lượng tử ông ấy đã thả ra trong cuộc chiến ở thế giới Hork-Bajir sao? Alloran là bạn ta. Khi chúng ta còn cùng là *linh nhỏ*, ông ấy cực kỳ dịu dàng và tuyệt vời. Và thật buồn cười! Ông ấy cũng rất

thích đùa cợt và chơi khăm.>

<Ông Alloran ư?> tôi thốt lên mà không kịp suy nghĩ.

<Đúng. Alloran. Nhưng chiến tranh đã mang lại cho người ta những điều khủng khiếp. Có người được nó tôn vinh lên đỉnh cao. Có người lại bị nó hủy hoại. Anh không tạo phản chống lại Alloran, mà anh đã bảo vệ lý tưởng và niềm tin ông ấy từng ấp ủ. Anh đã bênh vực, ủng hộ nhân dân.>

Thật kỳ lạ. Tôi chỉ muốn khóc thét lên. Nhưng tôi không còn đôi mắt của loài người nữa. Vì vậy tôi khóc theo kiểu người Andalite - khóc ở trong lòng, trong những trái tim tôi.

<Về việc chạy trốn xuống Trái Đất… không ai có thể dũng cảm mọi phút mọi giây. Không ai lúc nào cũng anh dũng, kiên cường được cả. Bây giờ anh đã có cơ hội thứ hai. Chúng ta cần những chiến binh như anh, Elfangor. Những chiến binh không quên vì sao chúng ta chiến đấu. Anh sẽ sát cánh cùng nhân dân ta trong thời kỳ gian nan này chứ? Anh sẽ chiến đấu? Anh sẽ là người anh hùng trong lòng họ chứ?>

Những lời của thuyền trưởng đã giúp tôi cảm thấy nhẹ nhõm. Tôi đã từng mơ được làm anh hùng. Nhưng bây giờ tôi đã biết điều đó có nghĩa là gì rồi. Tôi cảm thấy sức nặng của chúng oằn trên vai tôi, như một tảng đá ngàn cân.

<Vâng, thưa Thuyền trưởng,> tôi dõng dạc nói. <Tôi sẽ **chiến đấu tới cùng**.>

CHƯƠNG 49

Nhiều năm trôi qua, trước khi tôi lại thấy Trái Đất. Tôi đã tham gia nhiều trận chiến đến nỗi không đếm xuể. Có nhiều trận tôi chiến thắng vang dội. Cũng không ít trận tôi thất bại thê thảm.

Cuộc chiến với bọn Yeerk cứ nhây nhưa, nhì nhằng mãi. Xem ra không bên nào có thể đè bẹp hoàn toàn bên nào. Đôi khi tôi tự hỏi phải chăng sự thể bắt buộc phải như thế, phải chăng người Ellimist và đối thủ không tên của họ đang nhúng mũi vào để giữ cho chiến tranh kéo dài mãi mãi.

Ai mà biết được?

Vùng không gian Zero đã nới rộng ra giữa hành tinh Trái Đất và những trung tâm nhộn nhịp trong dải thiên hà. Điều này đôi khi vẫn diễn ra. Điều đó có nghĩa là, Trái Đất **không còn cách xa vài ngày** nữa, mà đã **cách xa hàng nhiều tháng**.

Có thể đó là một sự trùng hợp ngẫu nhiên. Nhưng cũng có thể, đó là do các thế lực hùng cường của dải thiên hà đang tiêu khiển bằng cách chơi trò dệt đan, cắt bỏ những sợi tơ không gian và thời gian.

Nhưng cuối cùng, chúng tôi đã trở lại. Chúng tôi tới Trái Đất vì chúng tôi đã nắm trong tay những chứng cớ cho thấy rằng bọn Yeerk đang ngắm nghía Trái Đất - một điều tôi đã biết trước từ lâu.

Chúng tôi đến trong một tàu Mái Vòm mới toanh, mang tên *Cây thiên hà*. Chúng tôi rời vùng không gian Zero và nhận ra quân địch đông đảo hơn. Chúng tôi chiến đấu quyết liệt, nhưng lần này không có lực lượng tiếp viện vào phút chót.

Khu Vòm phải tách khỏi tàu mẹ và đâm xuống biển Trái Đất. Trong vòm có Aximili, cậu em trai bé bỏng của tôi. Một *linh nhỏ* trẻ măng.

Còn tôi, quá tuyệt vọng nên đành phải phá vỡ lời thề. Tôi buộc phải đáp chiến đấu cơ rách nát của mình xuống hành tinh Trái Đất, kiếm tìm nơi mình từng chôn giấu *Vòng Xoáy Thời Gian*.

Lúc đáp xuống, những vết thương làm tôi kiệt sức đến nỗi chẳng còn nghĩ được đến chuyện đi kiếm *Vòng Xoáy Thời Gian* nữa. Nó đã bị chôn vùi dưới một công trường xây dựng bỏ hoang, nơi trước kia từng là một khu rừng bình yên.

Tôi nằm đó, hấp hối, biết rằng tên Visser Ba sẽ truy đuổi tới nơi; biết rằng, lần này hắn sẽ thắng tôi tuyệt đối.

Và tôi cũng biết sẽ có **năm đứa trẻ Trái Đất** - không lớn hơn tuổi Loren khi lần đầu tôi gặp cô - đi tới. **Ba cậu trai và hai cô gái**. Chúng sẽ sợ hãi nhìn tôi, nhưng không sợ đến mức bỏ chạy.

Một đứa trong bọn trẻ có vẻ cuốn hút tôi đặc biệt. Và khi nhìn gương mặt nó tôi chợt hiểu ra ngay.

Cậu bé chắc chắn là con trai của Loren. Con trai tôi.

“Xin chào,” thằng bé tên Tobias nói với tôi.

Tôi đã phá vỡ luật Andalite và trao cho bọn trẻ quyền năng biến hình. Như bạn biết đấy, tôi đã từng chứng kiến trẻ em loài người có thể làm được gì.

Bọn Yeerk đến gần, tôi bảo bọn trẻ Trái Đất hãy tìm chỗ trốn. Nhưng Tobias cứ tụt lại, nấn ná ở bên tôi hồi lâu. Một mình.

<Mẹ con… hãy nói cho ta biết về mẹ con đi, Tobias. Về gia đình con…>

Cậu bé ngạc nhiên, có vẻ bối rối nữa. “Mẹ con đã… **mất tích**, biến mất rồi ạ. Khi con còn nhỏ xíu. Con không biết điều gì đã xảy ra. Con đoán mẹ đã qua đời. Người ta bảo mẹ con đã bỏ đi vì bà ấy bị rối loạn tâm thần. Họ bảo bà ấy **không bao giờ quên được cha con**. Con không biết. Nhưng con biết bà ấy đã không còn nữa, bởi vì nếu còn sống bà ấy sẽ không bao giờ bỏ con một mình - cho dù có gì xảy ra chăng nữa. Nhưng có lẽ đó chỉ là điều con tự nói với mình thôi…”

Những trái tim tôi bỗng **đau nhói**. Tuy nhiên, tôi biết, không phải mình đã mất tất cả.

<Hãy tới chỗ bạn bè của con đi, Tobias. Bây giờ họ là gia đình của con đó.>

Đó là khi tôi hy vọng vào những người anh em của tôi, những con người của Trái Đất. Con trai tôi vẫn còn sống. **Nó mạnh mẽ đến nỗi chính nó cũng không ngờ. Nó sẽ làm thay đổi bánh xe lịch sử.**

Ồ, giờ tôi đang nằm đây, chỉ còn cách cái chết vài giây, bị bóp chặt trong lốt biến hình quái vật của tên Visser Ba. Tôi có thể thấy rõ ràng những điều mà trước đó tôi chỉ suy đoán.

Tôi nhớ lại mình đã thấy lằn thời gian tách ra khỏi Loren và tôi. Tôi nhớ đến luồng ánh sáng khi nó được nối với bốn lằn thời gian của bốn con người khác, và một lằn của chính em trai tôi.

Tobias ở trên lằn thời gian ấy. Con trai tôi hợp lại với những lằn thời gian khác. Nó nắm giữ uy lực có thể khiến cho tên Visser Ba phải khiếp sợ.

Tôi, Elfangor-Sirinial-Shamtul, đang truyền những ý nghĩ và ký ức cuối cùng của mình xuyên không gian tới đồng bào của tôi, đây là giây phút kết thúc đời tôi.

Lời *hirac delest* - nghi thức đi vào cõi chết - của tôi đã truyền. Tôi thanh thản ra đi. Và đây, tôi để lại một lời cuối cùng cho tất cả những con người tự do của dải thiên hà.

<Hãy hy vọng…>

HẾT The Andalite Chronicles

---

[1] Một lỗ đen được coi là một vết rách trong vũ trụ; là nơi có thể nghiền nát tất cả mọi vật chất đi qua nó. Có giả thuyết cho rằng lỗ đen là nơi xuyên thông giữa vũ trụ.

[2] Big Bang: vụ nổ khủng khiếp tạo nên vũ trụ của chúng ta.

[3] Một môn thể thao giống như bóng chày, nhưng chơi trên sân hẹp hơn, với bóng mềm và to hơn.

[4] enzyme: những protein phức tạp, có khả năng làm chất xúc tác sinh học cho các phản ứng hóa học cần thiết cho sự sống bằng cách chuyển phân tử này thành phân tử khác.

[5] Đây có lẽ là một cách nói để bày tỏ sự kinh ngạc của người Andalite.

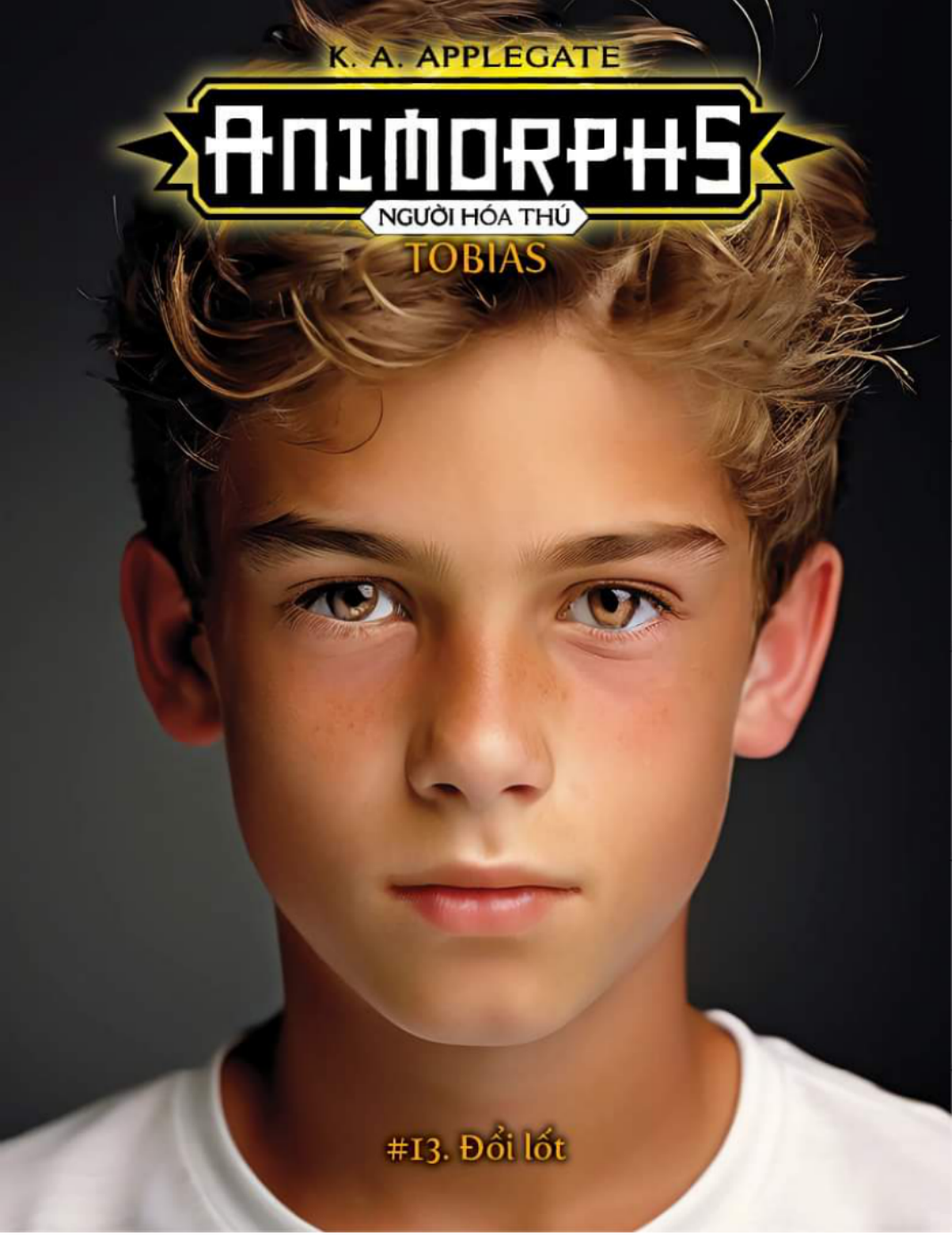
K. A. APPLEGATE
ANIMORPHS
NGƯỜI HÓA THÚ
TOBIAS
#13. Đổi lốt

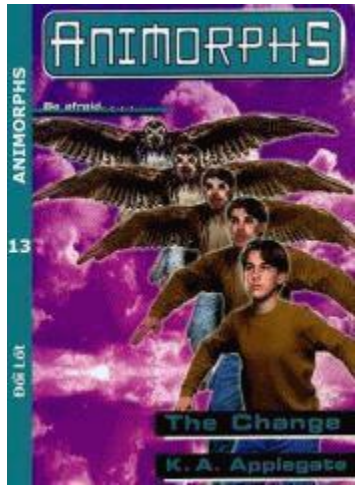

Tác phẩm: Animorphs
Tập 13: Đổi Lốt
Nguyên tác: Animorphs #13: The Change
Tác giả: K. A. Applegate
Dịch giả: Tuấn Khanh
Nhà xuất bản: Trẻ, 10/2001
Khổ sách: 11 x 18 cm
Số trang: 130 + 120
Giá sách: 5.000*2 vnđ
Thực hiện ebook: ANIMORPHS Team
Scan: ICT, nguoimedocsach
Đánh máy: MeHanAn, teszine
Sửa chính tả: mxlc, hainguyenspk, santseiya
Thiết kế bìa: teszine
Chuyển sang ebook: santseiya
Ebook BB: Cent
Ngày hoàn thành: 06/07/2009
Nơi hoàn thành: Hà Nội
ooO TVE *Ooo*

MỤC LỤC

TÓM TẮT NỘI DUNG TẬP 12
CHƯƠNG 1
CHƯƠNG 2
CHƯƠNG 3
CHƯƠNG 4
CHƯƠNG 5
CHƯƠNG 6
CHƯƠNG 7
CHƯƠNG 8
CHƯƠNG 9
CHƯƠNG 10
CHƯƠNG 11
CHƯƠNG 12
CHƯƠNG 13
CHƯƠNG 14
CHƯƠNG 15
CHƯƠNG 16
CHƯƠNG 17
CHƯƠNG 18
CHƯƠNG 19
CHƯƠNG 20
CHƯƠNG 21
CHƯƠNG 22
CHƯƠNG 23
CHƯƠNG 24
CHƯƠNG 25
CHƯƠNG 26
CHƯƠNG 27

TẬP 12: PHẢN TÁC DỤNG

1. Người kể chuyện:

Rachel

2. Nội dung:

Trong một lần đi dã ngoại tại Lâm Viên, để cứu thoát một chú nhóc bị rơi vào chuồng cá sấu, Rachel buộc phải thu nạp ADN cá sấu. Tuy nhiên, ADN của cá sấu gây dị ứng trong cơ thể Rachel. Nhỏ bị rối loạn ADN, biến hình lung tung, không kiểm soát được.

Biến hình thành hải âu, các thành viên hội Animorphs biết được Jeremy Jason - một thần tượng của tuổi teen - tự nguyện trở thành vật chủ và chấp nhận bị Mượn xác, trở thành phát ngôn viên của Nhóm Chia Sẻ, để thỏa mãn tham vọng cá nhân. Hội Animorphs quyết định không để kế hoạch này trở thành hiện thực. Trong chương trình *Barry and Cindy Sue Show*, cả Rachel - cô gái tai họa - và Jeremy đều là khách mời phỏng vấn. Các thành viên Hội Animorphs biến hình thành những con thú hoang khuấy động và làm náo loạn chương trình. Cũng trong thời gian của chương trình, Rachel biến hình thành cá sấu, ngoạm Jeremy, buộc con sên Yeerk phải chui ra khỏi đầu hắn. Cassie biến hình thành Rachel để hoàn thành cuộc phỏng vấn. Con sên Yeerk trong đầu Jeremy bò ra ngoài và bị giẫm nát. Rachel ói ra cục ADN cá sấu gây dị ứng. Rachel trở lại cuộc sống bình thường. Jeremy đến sống ở Trung Á, không bao giờ xuất hiện trước công chúng nữa. Kế hoạch của Hội thành công.

3. Nhân vật quan trọng:

Hội Animorph: Jake, Marco, Rachel, Cassie, Tobias, Ax

Visser Ba

4. Những loài thú mới được thu nạp:

Jake:

Marco: Lima

Rachel: Cá sấu

Cassie: Rachel

Tobias:

Ax:

5. Những lốt hình được sử dụng:

Jake: Hải âu, Cá heo, Gián

Marco: Hải âu, Cá heo, Ruồi, Lima

Rachel: Cá sấu, Ruồi, Voi, Gấu xám, Hải âu, Kiến, Đại bàng đầu bạc, Sói

Cassie: Cú sừng, Hải âu, Cá heo, Sóc, Rachel

Tobias:

Ax: Diều mướp, Cá mập, Ruồi, Người

KẺ ĐÀO NGŨ

CHƯƠNG 1

Tên tôi là Tobias.

Tôi sống trong một khu rừng cạnh đồng cỏ. Trong lãnh địa của tôi còn có những con vật khác nữa: nào là cú, chim giẻ cùi, cáo, gấu trúc... cả kiến và nhện nữa. Nhưng chẳng có con diều hâu đuôi đỏ nào khác ngoại trừ tôi.

Tên tôi là Tobias, và tôi là con người.

Ít nhất cũng là như vậy.

Ý tôi là tôi vẫn còn mang những cách thức của con người trong mình. Tôi vẫn còn sử dụng được ngôn ngữ, dù không nói được theo cách thông thường mà phải nói bằng cách truyền ý nghĩ. Đơn giản vì tôi được sinh ra từ đầu là một con người, trong một thân xác con người với đầy đủ tay, chân, tóc và miệng, dù giờ đây, tôi lại có cặp cánh, lông vũ và móng vuốt sắc...

Lúc này đây, trời sắp hừng đông và tôi đang nhẫn nại đậu trên một nhánh cây du đang chết khô, dõi nhìn khắp cánh đồng cỏ…

Tôi biết tỏng lối đi và hang hốc của lũ chuột, lũ thỏ, biết tại sao mà thỉnh thoảng những thân cỏ khô cao nghều xao động...

Tôi xoè cánh ra một cách chậm rãi, êm ru rồi thả lỏng các móng vuốt đang bám chặt vào nhánh cây và buông mình rơi nhẹ nhàng về phía trước.

Đám cỏ động đậy một cách… gian tà.

Nhìn xuyên qua đám cỏ, tôi thấy một mảng lông nâu. Con chuột bỏ chạy.

Nó chậm quá đi.

Tôi xoè vuốt, quạt cánh, xoay vòng và đáp xuống thật lẹ.

Đúng vào lúc kéo tuột con chuột ra khỏi chỗ nấp của nó, thì tôi lại loạng choạng giật mình vì một cuốn tạp chí ai đó vứt bậy đang bị gió lật lên từng trang.

Xẹt qua mắt tôi là những trang quảng cáo, những biểu đồ, ảnh của vị tổng thống đang bắt tay với một ông lớn ngoại quốc nào đó. Kế đến là một tấm ảnh về lớp học. Những đứa trẻ cỡ tuổi tôi đang ngồi nghe giảng, có ba đứa đang giơ tay…

Tôi cũng đã từng là một trong những đứa trẻ như vậy. Nhưng giờ thì lớp học đối với tôi nghe chừng xa xôi quá...

CHƯƠNG 2

Tôi lướt trên đầu một ngọn cây và thấy mình đang ở rất cao. Tít xa kia là lãnh địa của tôi.

Tôi đập cánh để bay cao hơn nữa, và cảm nhận được những luồng không khí đang cuộn dưới đôi cánh của mình.

Một cột không khí ấm đang cất lên từ mặt đất.

Tôi cưỡi trên luồng không khí nóng ấy và nó nâng tôi lên giống như đi thang máy vậy…

Tôi đảo vòng lên cao.

Trên cao này không có tiếng còi xe, không có tiếng người nói chuyện, chỉ còn tiếng gió đang rít qua lớp lông vũ của đôi cánh tôi thôi.

Tôi thoáng thấy bóng dáng Ax đang băng qua bãi cỏ. <Chiến hữu! > Tôi gọi.

Ax ngẩng đầu nhìn lên trời để kiếm tôi trong khi chân vẫn chạy, đó là cách ảnh ăn mà. Những tố chất được nghiền và thẩm thấu dưới móng sẽ nuôi sống ảnh. Ăn kiểu này thật thẳng thú vị gì.

<Tobias! Đi kiếm cái gì ăn chung với tôi nhé?> Ax nói với tôi.

<Thôi, tui ăn sáng rồi, hẹn gặp lại sau nha.>

Tôi tiếp tục lượn vòng lên cao.

Phía dưới tôi là những nóc nhà nhỏ màu xám, cam hoặc nâu, những bãi cỏ được cắt tỉa cẩn thận, những dãy xe hơi đậu và con đường với vạch phân tuyến ở giữa chạy dài.

Tôi cứ bay qua những ngôi nhà, qua những con đường dẫn đến trường học…

Trời cũng đã gần trưa rồi, ánh sáng bây giờ sáng và trong vắt. Cảnh vật rõ ràng đến mức tôi có thể nhìn thấy mọi thứ, xuyên qua những cánh cửa sổ của các lớp học.

Coi, Jake đang ngồi bần thần, chân duỗi ra. Cậu ta đang cố mở mắt để chống lại cơn buồn ngủ. Trong lúc tôi nhìn thì Jake đã ngủ gục và suýt đập đầu xuống bàn những hai lần.

Nhỏ ngồi phía sau hơi chồm lên trước và vỗ nhẹ vào vai Jake. Đó là Cassie - bà lang thú. Hỏi về chồn hôi hay sóc gì đó thì nhỏ rành một cây, chứ hỏi về chuyện đồ hiệu và giá cả bao nhiêu là nhỏ ngọng liền.

Tôi vút lên cao và đảo vòng lại một góc trường.

Trong một lớp khác tôi bắt gặp Marco đang nói chuyện gì đó khiến cả lớp cười nghiêng ngả. Cô giáo cố làm mặt nghiêm nhưng rồi không kìm được cũng phải phì cười...

Mãi một lúc sau tôi mới nhìn thấy thành viên cuối cùng của nhóm Animorphs - Rachel. Nhỏ đang bước qua khoảng sân chia cắt toà nhà chính với khu nhà thể dục. Trong ánh nắng, tóc nhỏ chợt lấp lánh

như vàng.

<Xin chào,> tôi nói bằng cách truyền ý nghĩ <Bồ đang làm gì vậy? Đừng có nói là đang cúp cua nha!>

Rachel dừng lại, lấy tay che mắt ngó lên trời tìm tôi. Sau đó, nhỏ khẽ vẫy hai ngón tay, rồi tiếp tục đi về phía nhà thể dục.

Một mảnh giấy màu vàng lấp ló trong cuốn tập của Rachel.

Đôi mắt diều hâu sắc lẻm của tôi nhìn thấy phía dưới mảnh giấy vàng đó là phần hoa văn theo kiểu bưu điện, đề gửi cho Rachel, nội dung là chúc mừng nhỏ đã đạt được học bổng ưu hạng của hãng máy tính Packard.

Tôi suýt nữa thì cũng bật nói lời chúc mừng khi thấy ngày tháng ghi bên dưới.

Buổi lễ phát thưởng sẽ được tổ chức vào thứ Hai tuần tới. Hôm nay đã là thứ Sáu rồi. Rachel hẳn rất muốn mời tất cả mọi người đến chia vui với nhỏ… Nhưng tôi chắc chắn là không có cửa rồi. Một con chim mà đến chúc mừng thì mọi sự sẽ hỏng bét ngay.

Rachel đã rất tế nhị khi giấu tôi điều này, nhưng như vậy là dở lắm, tôi hiểu được vì sao mà!

<Nè, tui có cái muốn chỉ cho bồ coi sau khi tan trường!> tôi nói với Rachel, giọng cố làm ra vẻ đang vui. <Cái vụ vẽ bản đồ vũng Yeerk của tui đang ngon trớn lắm, lát nữa bồ có muốn bay chơi với tui một chút không?>

Tôi thấy Rachel mỉm cười và gật đầu rất khẽ để người khác không chú ý.

<Nhớ nghe!> tôi nói rồi bay vút lên, còn Rachel thì đi vô phòng tập thể dục.

Được bay cùng với Rachel thì quả là thú vị nhưng sẽ còn thú vị hơn nữa nếu như được đến và chúc mừng nhỏ trong buổi lễ nhận thưởng.

Nhưng đành vậy chứ biết làm sao được.

CHƯƠNG 3

Đã nhiều ngày nay, tôi cố theo dấu bọn Mượn xác để xem chúng còn có thêm lối nào dẫn vào vũng Yeerk nữa không, coi xem cái vũng hắc ám đó mở rộng đến tận chốn nào...

Tụi tôi đã đột nhập vô vũng Yeerk vài lần rồi.

Tin tôi đi, bạn mà vô đó chắc cũng sẽ hãi hùng chẳng kém tụi tôi đâu. Những tiếng than khóc ở vũng Yeerk cứ ám ảnh tụi tôi cho đến bây giờ.

Và trong một lần cùng Hội Animorphs đột nhập vô vũng Yeerk tôi đã bị kẹt trong lốt chim do ở trong lốt biến hình quá hai tiếng đồng hồ… Rồi sẽ có ngày tụi tôi phá tan cái vũng hắc ám đó nhưng giờ thì phải tìm hiểu về nó thật kỹ càng đã.

Lúc quá ngọ, khi tôi đang bay phía trên khu thương xá thì thấy một con đại bàng đầu bạc cũng đang khoan khoái cưỡi trên một luồng khí nóng.

Lạ nha, đại bàng đầu bạc chỉ thích ra phía bờ biển thôi chứ đâu có khoái lai vãng chốn này. Tôi quẹo thật gắt để đổi hướng và bay tới gần con chim đại bàng.

Thôi, tôi biết rồi!

<Rachel, phải bồ đó hông?> tôi hỏi.

<Còn ai vô đây nữa? Thời tiết này bay thiệt là khoái ha?>

<Ừ, đã lắm,>

<Có gì lạ không, Tobias?>

Tôi vọt lên, đảo một vòng trước mặt Rachel. Khoe tài bay ì mà...

Rachel tự nhiên thở dài trong đầu tôi.

<Tobias, không phải vì bồ không thể cùng tụi mình thực hiện mọi phi vụ mà bồ cứ phải tối ngày lao đầu tìm kiếm lối vô vũng Yeerk một mình như vậy hoài đâu.>

<Chuyện nhỏ mà,> Tôi nói. <Mình đang theo dõi bọn cho-mượn-xác quen mặt. Đầu tiên là vợ chồng lão Chapman, kế đó là một nhà báo và một cảnh sát. Dĩ nhiên là kể cả Tom nữa… Mình bay theo họ và khám phá ra rằng có tới bốn lối vô vũng Yeerk lận, ngoài lối đi qua khu thương xá mà tụi mình đã biết.>

<Hay nha. Vậy là nếu theo dõi kỹ mấy lối đó tụi mình sẽ phát hiện được thêm những ai đang bị mượn xác.> Giọng Rachel vang trong đầu tôi.

<A... à... chúc mừng ha... cái vụ nhận thưởng Packard đó mà!> Tôi cố nhịn nhưng rồi không kìm được, rốt cuộc cũng bật thành lời.

Rachel chợt lặng im trong vài giây. <Ai nói với bồ vậy hả? À, chắc bồ nhìn thấy cái thư kẹp trong tập của mình khi nãy phải không?>

<Mình có cặp mắt của diều hâu mà,> tôi nói, giọng nhẹ bỗng.

<Tobias à… mình ước gì bồ có thể đến cùng chia vui với mình. Mình muốn nói là nếu có đông đủ hết thì vui biết mấy…>

<Thôi bỏ đi, bồ còn nghĩ đến tui là tui vui lắm rồi…>

Tự dưng tôi cảm thấy hơi… bực chính bản thân mình. Sao lại nói tuồn tuột ý nghĩ của mình ra vậy không biết.

Khùng ghê vậy đó.

Ý tôi muốn nói là… Rachel là một con người thật sự. Còn tôi chỉ là một con chim mà thôi. Chuyện tình Romeo và Juliet quả là bất hạnh, chỉ vì hai gia đình không ưa nhau. Đó, sẽ còn bất hạnh hơn nữa nếu mà chuyện xảy ra với hai chủng loài khác nhau. Chim và người, hà hà…

<Dù sao thì cũng chúc mừng nha!> tôi nói, giọng nhẹ nhàng hết mức có thể. <Giờ thì bay theo tui, tụi mình sẽ bay một vòng qua vũng của bọn Yeerk…>

<Vào một ngày nào đó giống như vầy, mình sẽ theo bồ đi đến bất cứ đâu. Tobias ạ…> Rachel nói, chẳng ăn nhập gì với chuyện tôi vừa nói cả…

<Không phải bay quá xa đâu, chỉ tới chỗ rửa xe thôi.>

<Cái gì? Bọn chúng mà lấy chỗ rửa xe làm căn cứ?> Rachel cười.

Tôi và Rachel bay cách nhau vài trăm thước để tránh bị nghi ngờ, vì đời nào mà diều hâu và đại bàng lại bay cặp kè với nhau...

Hai đứa tôi cứ tung mình vào những luồng khí ấm để được lên cao một cách mau chóng mà chẳng tốn chút xíu sức lực nào, như thể được đi thang máy vậy... Thật thú vị khi được cùng với Rachel bay qua những đám mây…

<Giờ tụi mình bay đi đâu? Hướng này đâu phải về phía chỗ rửa xe?> Rachel hất *mỏ* và hỏi. Chúng tôi đã ở bìa rừng, không xa trang trại của gia đình Cassie là mấy.

<Ôi trời! Cái đầu óc mụ mẫm của mình... xin lỗi nha, hướng này nè.> tôi nói rồi làm một cú quẹo đột ngột về phía trái và đập cánh tăng tốc độ.

Rachel chỉ có được hai giờ trong lốt biến hình vậy mà nãy giờ tụi tôi phỉ phạm thời gian quá. Lỗi tại tôi hết, tệ quá đi mất.

Tụi tôi vỗ cánh thật nhanh...

<Ơ… Tobias nè, nếu như mình không lầm thì tụi mình lại đang trở lại đúng chỗ hồi nãy rồi.>

Tôi nhìn xuống.

Rachel nói đúng, tụi tôi lại đang ở ngay chỗ bìa rừng hồi nãy. Tự dưng tôi cảm thấy ớn lạnh. <Không thể vậy được.> tôi nói thầm.

<Bồ bị lạc hả?>

<Lạc? Không thể nào.> tôi nói. <Mình không thể nào đi lạc được. Thật quái lạ, nhưng đây không phải là hướng mà tụi mình muốn bay tới.>

<Đã xảy ra chuyện gì rồi phải không?> Rachel hỏi tôi.

<Ngộ hết sức, mình đang dự định đi tới…>

Và rồi đúng lúc đó tôi đã thấy một chuyện kỳ lạ…

Một cây sồi lớn đang ngã dài về một phía.

Tôi nói nó ngã, tức là nó đang nghiêng qua một bên, để lộ một lỗ hổng đen ngòm phía dưới gốc của nó, mở ra một cửa hang ngầm dưới mặt đất.

<Cái gì vậy?> Rachel bần thần hỏi.

<Bồ cũng thấy rồi đó,> tôi nói.

<Cái cây đó… đang chuyển động.>

<Cái lỗ hổng đó không tự nhiên chút nào.> tôi chỉ ra. <Nó quá tròn. Chắc là do người làm rồi.>

<Có khi cũng không phải là do người làm đâu.> Giọng Rachel tự nhiên trầm hẳn xuống.

<Coi kìa, có cái gì đó chuyển động. Nó đang ngoi lên! Ôi, nó ngoi lên khỏi mặt đất rồi.>

Cặp mắt diều hâu của tôi thấy rất rõ cái vật đang chun ra từ cái lỗ đen ngòm đó. Một cái đầu giống con rắn nhô ra, rồi đôi vai, cánh tay được vũ trang bằng những lưỡi dao sắc, cái bàn chân bự giống như chân của khủng long bạo chúa cùng với một cái đuôi ngắn nhiều tua gai và lưỡi dao bén ngót.

<Bọn Hork-Bajir,> tôi thốt lên.

CHƯƠNG 5

<Hork-Bajir!>. Rachel gầm gừ. <Tên Hork-Bajir này dám chường mặt ra giữa ban ngày. Không biết hắn ta đang tỉnh giở trò gì đây?>

Tôi tập trung nhìn kỹ hơn. Tên Hork-Bajir đang leo lên một cái gì đó tương tự như cái thang. Khi đã lên tới mặt đất, hắn chớp cặp mắt rắn liên hồi trước ánh sáng. Tiếp ngay sau hắn là một cái đầu Hork-Bajir khác cũng đang ngoi lên…

<Có hai tên cả thảy.> Rachel nói.

<Lạ thật, trông chúng có vẻ đang rất khiếp sợ.>

Ngay lúc đó, tiếng chuông báo động của bọn Yeerk réo ầm ĩ.

Hai tên Hork-Bajir nhảy dựng lên, rồi cả hai phóng một mạch về phía rừng. Chúng chạy như để tìm đường sống vậy, mà bọn Hork-Bajir này vốn đi có thể chạy nhanh ghê gớm. Với đôi chân dài, cái đuôi là điểm tựa, chúng bắn đi như thể được gắn lò xo vậy.

Hai tên Hork-Bajir này chạy điên cuồng, đến độ các lưỡi dao của chúng va vào nhau nghe loảng xoảng. Tay chân chúng vướng vào đâu, cỏ cây bụi rậm bị cắt lìa đến đó.

<Bồ còn bao nhiêu thời gian biến hình vậy?> tôi hỏi.

<Gần một giờ nữa.> Rachel nói.

<Vậy tụi mình bám theo hai tên này nha?>

<Ừ.>

Lập tức tôi và Rachel vỗ cánh vút theo hai tên Hork-Bajir đó.

Bám theo chúng chẳng khó khăn gì vì hai tên này chạy và để lại quá nhiều dấu vết lộ liễu từ những thân cây ngã rạp…

<Hai tên này vừa trộm một món gì chăng?> Rachel gợi ý.

Vừa lúc đó, một đám người bị-mượn-xác tay lăm lăm những khẩu súng túa ra từ cái lỗ hổng mà hai tên Hork-Bajir kia vừa chun ra.

Cả đám ào ào rượt theo hai tên Hork-Bajir nọ.

<Thua, đám này không theo kịp hai tên Hork-Bajir kia đâu.> Rachel nói.

<Chuyện gì đang xảy ra ở đây thế này? Sao hai tên Hork-Bajir lại cố chạy trốn vậy?>

Từ miệng cái lỗ hổng kia bắt đầu xuất hiện những khẩu súng máy lớn. Chúng dường như biết bay vậy. Tiếng động cơ chợt rầm rầm. Bọn mượn-xác-người đang cưỡi trên các xe mô-tô phân khối lớn. Có tất cả mười lăm chiếc Yamaha và Kawasaki ào lên.

VrrrRRRoooOOOM!

Mỗi chiếc xe có hai người, một cầm súng và một lái. Hai tên Hork-Bajir đang cách đó khoảng vài trăm mét nhưng coi bộ khó thoát rồi.

Những chiếc mô-tô phóng vun vút qua các hàng cây. Lá cây tung

toé sau bánh xe của chúng. Tiếng nổ xé nát sự yên tĩnh trong rừng. Khoảng cách ngày càng ngắn dần.

Bùm… Bùm…

Tiếng súng tiểu liên, súng ngắn đang nổ vang khu rừng. Đám Mượn xác xả súng điên cuồng. Cứ cái gì động đậy là chúng bắn liền. Bóng của hai tên Hork-Bajir đã thấp thoáng đằng trước chúng tôi.

<Nghĩ lẹ nha, tụi mình sẽ làm gì đây?> Rachel hỏi, gằn giọng.

<Bồ muốn giúp tụi Hork-Bajir?>

<Kẻ thù của kẻ thù là bạn của mình, bồ chưa nghe câu đó sao? Nếu bọn Yeerk săn đuổi hai tên Hork-Bajir này thì tụi mình phải làm gì đó để giúp hai kẻ đào tẩu này.>

<Được thôi,> tôi nói. <Chuyển kênh, nói chuyện với tụi Hork-Bajir liền nha.>

<Nè, Hork-Bajir!>

Tôi thấy hai tên Hork-Bajir bước đi loạng choạng và sững sờ khi nghe thấy ngôn ngữ ý nghĩ vang lên trong đầu chúng.

<Hãy nghe đây, các ngươi có mười giây để thoát chết!> tôi nói.

CHƯƠNG 6

<Trước tiên, các ngươi dừng ngay chuyện phang cây cối đi, vì nó sẽ làm lộ dấu vết các ngươi. Còn bây giờ thì chú ý phía trái, nhảy đi, nhảy!>

Hai tên Hork-Bajir oăn người về phía trái nhảy ào qua, sớm vài giây trước khi hai chiếc mô-tô trờ tới, mất dấu.

Bùm... Bùm...

Một gã Mượn xác tức giận xả hết nguyên băng đạn vào cây cối chung quanh. Tôi thấy những viên đạn làm bật máu các thân cây.

<Được rồi, đi tiếp hướng đó.> tôi nói với hai tên Hork-Bajir.

Nói bằng ý nghĩ cũng giống như bạn gửi email vậy. Bạn có thể gởi riêng cho một ai đó hoặc gửi chung cho tất cả mọi người đều được. Nghe thì có vẻ phức tạp nhưng nếu đã làm quen rồi sẽ thấy cũng đơn giản thôi.

<Bồ có kế hoạch gì chưa?> Rachel chuyển kênh, nói chuyện riêng với tôi.

<Chưa,> tôi thú nhận.

<Bồ có biết chỗ nào an toàn cho hai tên Hork-Bajir này nấp không?> Rachel hỏi tiếp.

Tôi cố lục lọi trong trí nhớ người của mình, vâng, trí nhớ của người chứ không phải của con diều hâu đuôi đỏ… Bọn Hork-Bajir đâu thể nào bay ào lên cây như tôi được.

<À há, một cái hang gần đây có thể làm chỗ nấp được đấy.>

Hai tên Hork-Bajir bước đi có vẻ lần chần rồi.

Ngay lúc đó tôi nhìn thấy hai chiếc xe tải loại bự đang từ một hướng khác lao tới, sắp sửa cắt ngang đường chạy của hai tên Hork-Bajir. Bọn Yeerk đang túa ra ở khắp nơi.

<Tiêu rồi, điệu này giống như chơi cờ mà thấp quân vậy.> tôi nói thầm. <Hy vọng còn kịp> tôi nhìn chung quanh. Tôi biết rõ tất cả những chỗ này, từng hẻm núi, từng cái cây cho đến từng con suối…

<Nào, hai người ngoặt phải liền nha. Ở đó có một cái mương nhưng phải coi chừng mấy tên Mượn xác trên hướng đi của mấy người đó. Ê, cố leo qua đống đá bự phía bên trái đi.>

Hai tên Hork-Bajir lưỡng lự vài giây và nhìn chung quanh vẻ bối rối.

<Hai người nghe tôi nói rõ không?>

<Họ có nghe đó,> Rachel nói. <Nhưng bồ nói lẹ quá làm sao họ hiểu kịp.>

<Ồ là la, thôi được, phải chơi trò người dẫn đường thôi.>

Tôi hít một hơi dài, nhìn quanh một lượt rồi đập cánh thật mạnh, lao tới và đậu trên một cành cây.

<Thấy con chim chưa? Cứ đi theo nó nha.>

Tôi bay một vòng ngắn trên đầu hai tên Hork-Bajir để chúng thấy tôi rõ hơn.

<Đây nè, đây nè, đi theo tôi, đừng cách quá xa đó.>

<Tobias, có một chiếc xe tải ở phía trước bồ đó.> Rachel thảng thốt kêu lên. Tôi bay vòng qua trái và hai tên Hork-Bajir lóc cóc chạy theo tôi.

<Làm ơn chạy ép sát mình xuống.> tôi vừa nói vừa bay sạt qua giữa hai cái cây mọc gần nhau khiến đôi cánh của tôi bị quẹt vào vỏ cây, đau nhói. Trên cao, Rachel thông báo cho tôi liên tục.

<Tobias, có ba chiếc mô-tô đang chạy phía trái bồ đó.>

<Tobias, chiếc xe tải đang ở phía sau, nó thấy hai tên Hork-Bajir này rồi.>

<Tobias, coi chừng, có đứa đang nhắm bắn bồ đó.>

Những viên đạn sượt qua tôi, hạ mấy cái lá cây rơi lả tả.

Bùm... Bùm...

Các cơ bắp của tôi nhói lên.

Tôi bay như tên bắn qua các thân cây, băng vào lãnh thổ của các loài chim khác mà bình thường chắc tôi chẳng dại gì làm điều này để mà chọc giận chúng... Tôi lúc này ngó giống như con thỏ đang bị hai con chó săn là hai tên Hork-Bajir kia hối hả rượt theo.

Àaooo! Vụt qua các thân cây…

Àaooo! Chỉ đủ để thấy ngọn núi thấp thoáng đằng xa…

Àaooo! Bên trái…

Àaooo! Bên phải…

Àaooo! Bay thẳng với các cơ bắp đang nhức mỏi lắm rồi…

<Kéeéeccc...!> Tôi kêu lên trong bản năng của loài diều hâu đuôi đỏ đang sợ hãi và phấn khích, vận dụng hết năng lực của mình trong một chuyến bay cực kỳ nghiêm túc. Vậy mà vẫn không *bứt* ra được đám mô-tô và xe tải.

<Tobias, có một chiếc trực thăng ở phía Nam, cách đây chừng hai phút bay.>

<Tụi mình sẽ tiêu tùng nếu không bứt được cái đám săn đuổi ở dưới đất... Có một con suối. Hổng rõ hai tên Hork-Bajir này có biết bơi không nữa?>

<Không biết thì giờ cũng phải biết.> Rachel nói.

<Hork-Bajir, các người biết bơi không? Ra dấu cho tôi biết liền bằng cách chém vô cành cây trước mặt đi.>

Roạt! Một cành cây đứt lìa tức thì.

<Khỏe rồi, theo tôi.>

CHƯƠNG 7

Tôi ưỡn ức và quẹo ào qua phía bên phải, cà cái bụng trên mấy ngọn cây.

<Ơn trời, may mà sáng nay mình chén căng bụng.> tôi thầm nhủ.

<Tobias, bồ không thể đi hướng đó được, chiếc xe tải sẽ chận đầu bồ mất thôi, mấy tay ngồi ở phía trước đều có súng hết đó.>

<Chẳng còn cách nào khác đâu.> tôi nói <Trong vòng hai phút nữa là mình sẽ gục xuống vì kiệt sức thôi, lúc đó thì chiếc trực thăng đã tới rồi...>

<Thôi được, chỉ còn cách liều với mấy tên có súng đó thôi.> Rachel nói, giọng tỉnh queo, làm như chuyện đối mặt với mấy gã có súng đó là chuyện nhỏ vậy.

<Rachel, bồ nói chuyện cứ *tỉnh nh*ư *ruồi* ấy...> Liền sau đó, tôi chuyển kênh sang nói với hai tên Hork-Bajir <Tiếp tục chạy theo hướng này nhe. Không được ngưng lại đó.>

Tôi vọt bay lên cao, thật cao, phía trên các ngọn cây. Rachel đã có mặt ở đó, đang lượn vòng rất đỗi oai vệ bằng đôi cánh khổng lồ của mình.

Ở đằng trước, qua khoảng trống của các ngọn cây, tôi thấy hai chiếc xe tải đang rà tới rà lui, tung bụi mù mịt để tìm hai tên Hork-Bajir...

<Bồ lo giùm cái xe bên trái nha. Sẵn sàng chưa?> tôi hỏi Rachel.

<Rồi. Tới đi!> Rachel nói.

Tụi tôi nhắm thẳng vô những chiếc xe tải mà lao tới, giống như hai trái hỏa tiễn tầm thấp vậy. Tụi tôi phải đánh trúng vô mục tiêu trong vòng 5 giây. Chỉ 5 giây thôi.

4 giây!

3 giây!

Mục tiêu của tôi hiện rõ mồn một.

Một gã đàn ông trung niên. Hắn cũng giống như bất kỳ ai đó bình thường mỗi sáng đến làm ở một công sở... Nhưng tiếc thay, giờ đây, hắn không còn kiểm soát được chính mình nữa. Một con sên Yeerk đang ở trong đầu hắn và thúc hắn chĩa súng vô tụi tôi, chuẩn bị giết chết tôi và Rachel.

2 giây!

Gã người bị-mượn-xác kia đã nhắm súng vô tôi. Tay hắn đã đặt nơi cò súng...

1 giây!

Cái miệng đen ngòm của khẩu súng chĩa vô tôi. Nòng súng đôi giờ đây trông lớn một cách kỳ lạ.

Tôi giương vuốt ra.

Một phát súng nổ. Tôi nghe tiếng viên đạn đi sượt qua đầu tôi. Gió rít lên.

<Kéeeecc ...!>

Trúng rồi, tôi vừa đánh trúng mục tiêu. Gã người bị-mượn-xác kia bật ngửa ra sau, ôm mặt và rú lên.

Bên kia, trong một tích tắc nào đó, Rachel cũng vừa hạ xong mục tiêu. Cùng thời điểm đó, hai tên Hork-Bajir đào tẩu bị lộ mặt trong đám rừng, ngay trước mũi những chiếc xe tải săn đuổi. Một tên Hork-Bajir nhảy vọt qua tránh được đầu xe tải và rơi xuống đất ở cách đó khá xa. Nhưng tên Hork-Bajir còn lại quá chậm.

Bang…

Chiếc xe tải húc vô tên Hork-Bajir thứ hai, khiến hắn bị hất tung lên và văng vô một bụi cây.

Bang... Bang...

Gã người bị-mượn-xác bị Rachel quật ngã hồi nãy đã lồm cồm ngồi dậy và bắn liên hồi tứ phía.

Tên Hork-Bajir thứ nhất sững lại, không chạy tiếp nữa. Tôi đã ở rất gần gã, đủ để nghe được tiếng gã thốt lên đầy tuyệt vọng.

"Kalashi! Kalashi!"

<Chạy đi, đừng có khùng vậy chứ> Tôi gần như thét lên với tên Hork-Bajir.

Cả hai chiếc xe tải đã thắng lại, bụi mù mịt. Từ trong xe ào ra một đám Mượn xác nữa, tên nào tên nấy đều dược vũ trang ghê hồn. Phía bên ngoài, ba chiếc mô-tô nữa cũng vừa trờ tới.

Đùng... Bang... Bang...

Tên Hork-Bajir thứ nhất đờ người ra, mặc cho một viên đạn bay sượt qua. Hắn nhìn tôi nói.

"Không, *Kalashi* của tôi, vợ tôi!"

<Vợ?> tôi nói.

<Vợ?> Rachel lặp lại một lần nữa.

Ngạc nhiên quá chừng!

Đó là lần đầu tiên tụi tôi nghe thấy một Hork-Bajir nói.

<Hai giây nữa là tụi nó giết chết anh liền.> Tôi sực tỉnh sau cơn sốc vì ngôn ngữ của gã Hork-Bajir. <Chạy đi, nếu như anh còn muốn sống để làm một việc gì đó có ích.>

Gã Hork-Bajir chạy.

Tôi chỉ gã đến chỗ con suối nằm khuất sau một đám cây lá dày đặc. Gã chạm vào nước với vẻ hơi ngạc nhiên rồi nhảy ào xuống, mất dạng.

<Có phải gã Hork-Bajir vừa nói chữ *vợ* không?>

<Đúng, gã nói *vợ tôi*!> Rachel xác nhận.

CHƯƠNG 8

"Vợ? xin lỗi bồ mới vừa nói chữ *vợ*?" Marco hỏi một cách ngờ vực. "Bồ nói là có một bà Hork-Bajir hả?"

<Tui đoán là vậy, nhưng tiếc là tui với Rachel hổng có thời gian để hỏi thêm.> Tôi nói.

Trời đã xế chiều.

Cả hội Animorphs tụi tôi đang có mặt trong nhà kho của trang trại nhà Cassie. Nếu nói một cách chính xác thì tôi đang đậu trên một thanh xà ngang trong nhà kho, nhìn xuống Jake, Cassie, Marco, Ax và Rachel. Dĩ nhiên là Rachel đã hoàn hình lại rồi.

Ax đang ở nguyên dạng Andalite, cái lốt mà ảnh thấy thoải mái nhất, nhưng lại khiến tụi tôi phải lo ngay ngáy vì nếu có ai thấy được thì… Khỏi nói chắc bạn cũng hiểu sẽ khó giải thích cỡ nào với người lớn rồi đó. Nhưng phi vụ này không thể thiếu Ax được. Ảnh hiểu rõ bọn Hork-Bajir hơn bất kỳ ai trong đám tụi tôi mà...

Tôi phải làm nhiệm vụ canh chừng cho cả bọn.

Từ chỗ xà ngang này, tôi có thể nhìn xuyên qua vựa cỏ khô tới tận ngôi nhà của Cassie. Tôi cũng có thể nghe ngóng được để báo động nếu như có ai đó tới gần.

Nhà kho của gia đình Cassie thật ra là một dưỡng đường cho thú hoang. Ở đây có đủ mặt các loài thú trong vùng. Những cái lồng cứ chất đống cao nghệu khắp chung quanh nhà kho.

Nhiều loại thú trong nhà kho này đều có thể là những bữa xơi tốt cho tôi nhưng giữa tôi và Cassie đã có một thoả thuận ngầm là tôi sẽ không bao giờ làm hại các bệnh nhân của nhỏ.

Cassie cũng thường hay chăm sóc đám bồ câu, quạ và giẻ cùi. Tôi chẳng lưu tâm đến bồ câu nhưng thậm ghét loài quạ và giẻ cùi. Tụi nó là những kẻ lưu manh trong thế giới loài chim. Chúng rất thông minh, luôn kiếm cách để sống gần và an toàn với loài chim ăn thịt hàng đại ca như tôi. Đôi lúc chúng rình rình rồi cuỗm mất miếng mồi nhỏ nào đó mà tôi đang nhắm tới.

Thử tưởng tượng có cùng lúc bảy, tám con quạ tấn công bạn coi. Chúng ồn ào quá thể - *vừa đánh vừa la làng* đến phát ghét.

Nhưng giờ chuyện cần nói lại là chuyện khác.

“Bồ kể lại chi tiết một chút chuyện gã Hork-Bajir nói về *vợ gã* được không?” Marco hỏi. "Một bà Hork-Bajir có trang điểm gì trên những móng vuốt không vậy? Bả có sơn mấy cái móng chân dài thoòng trên bàn chân khủng long của bả không?"

Rachel nhìn tất cả mọi người. "Tụi mình hổng có thời gian để tìm hiểu mấy chuyện đó. Chỉ kịp đưa người Hork-Bajir kia vào một cái hang thôi…”

"Hổng biết mấy bà Hork-Bajir có khóc khi xem phim tình cảm lâm ly bi đát không ta?" Marco lầm bầm một mình.

"Bà Hork-Bajir đó trông ra sao?" Jake hỏi Rachel và tôi.

Rachel có vẻ bực mình rồi. Nhỏ nhún vai và nhìn chỗ khác.

"Em chẳng biết nữa, vì lần cuối cùng thấy được rõ ràng nhất là bả bị té sấp xuống cái mương."

"Trời ạ, đó là một cái bẫy." Marco nói. “Mấy bồ có thấy cái vụ này lạ lùng không?”

<Mình không nghĩ đó là một cái bẫy đâu.>

"Tụi mình có nên dính vô vụ này không ta?" Jake hỏi.

“Tại sao một tên Yeerk trong đầu một gã Hork-Bajir lại muốn chạy trốn?" Marco hỏi. “Mà giả như thiệt là vậy đi, sớm muộn gì thì hắn cũng phải quay lại với đồng bọn thôi.”

Rachel thở dài. "Sao vậy Marco? Chừng nào thì bồ mới hiểu đây? Gã Hork-Bajir đó không có con sên trong đầu - hắn hoàn toàn là một vật chủ tự do.”

Cassie hỏi, vẻ trầm ngâm. “Chuyện mấy bồ bắt gặp họ có hoàn toàn ngẫu nhiên cùng với việc phát hiện ra cửa hang mới của bọn Yeerk không? Ý mình là muốn làm rõ xem mấy bồ có bị gài không đó mà..."

<Ngẫu nhiên thôi,> tôi nói. <Vì lúc đó mình thậm chí còn không định đến chỗ đó, mình đang tính bay đến chỗ khác kia.>

Tôi thấy hai mắt phụ của Ax đang nhìn tôi với vẻ rất thú vị, sau đó ảnh chuyển cái nhìn sang Jake.

Rachel đột ngột lên tiếng. "Tụi mình cần phải có một quyết định rõ ràng về chuyện này… Tụi mình có một gã Hork-Bajir trong hang, và bọn Yeerk thì đang lùng sục đề bắt gã… Câu hỏi ở đây là tụi mình sẽ làm gì với gã Hork-Bajir đó?"

Rachel hỏi. "Hắn đang nấp trong một cái hang ngoài kia và kêu lên về *kalashi,* tụi mình phải làm gì đây?"

Tất cả bọn tôi đều nhìn về phía Ax như thể Ax là câu trả lời vậy.

<Tôi chưa từng biết về một người Hork-Bajir tự do.> Ax nói. <Dân tộc này bị bắt làm nô lệ cho bọn Yeerk từ lâu lắm rồi. Nhưng biết đâu đây lại là ngoại lệ, có thể khi con sên Yeerk bò ra khỏi đầu gã Hork-Bajir để vào vũng thì gã Hork-Bajir đó đào tẩu không chừng. Mà nếu vậy thì chắc chỉ có một trường hợp duy nhất như vậy từ trước đến giờ trong suốt cả thiên hà thôi.>

“Trời ơi,” Cassie khẽ nói. “Thử tưởng tượng chỉ còn có hai con người Trái Đất vùng thoát ra khỏi sự kiểm soát của bọn Yeerk trên hành tinh này mà coi…”

Cả bọn lặng thinh trước ý nghĩ này của Cassie. Thậm chí Marco cũng có vẻ trầm ngâm.

Nếu bọn Yeerk thành công, số phận con người trên Trái Đất cũng chẳng khác gì dân tộc Hork-Bajir cả. Tất cả đều là nô lệ của bọn sên Yeerk.

“Vậy tụi mình phải làm gì với gã Hork-Bajir tự do duy nhất trong cả thiên hà đó?” Marco hỏi.

<Nhưng mà gã Hork-Bajir đó muốn cái gì mới được chứ?> Ax hỏi tôi và Rachel.

Tôi và Rachel nhìn nhau lặng ngắt.

<Mấy bồ biết đó, mình và Rachel đâu có thời gian để hỏi hắn điều đó.>

“Vậy thì bước một là…” Jake nói. “Tụi mình sẽ tìm hiểu xem gã Hork-Bajir này muốn cái gì, được không?”

Cả bọn đồng ý.

Nhưng tôi thấy Cassie có vẻ vẫn còn băn khoăn điều gì đó. Nhỏ lẩm bẩm. "Và tìm hiểu xem tại sao Tobias lại đến một nơi, khám phá ra một điều mà bạn ấy thấy một cách quá ngẫu nhiên như vậy?"

Tôi không rõ Cassie nói điều đó cho ai nghe, nhưng tôi thì nghe được. Và tôi cũng tự hỏi. <Tại sao vậy?>

CHƯƠNG 9

Cuối cùng thì sự vụ được sắp đặt như sau:

Tôi sẽ tháp tùng Ax đến nói chuyện với gã Hork-Bajir, những người còn lại sẽ biến hình để đề phòng bất trắc và hỗ trợ cho chúng tôi.

Vấn đề còn khiến tụi tôi đắn đo là Ax và tôi sẽ nói những gì với gã Hork-Bajir đó.

Rủi đó là một cái bẫy thì cũng chỉ có trời mới biết được. Bọn Yeerk chỉ cần biết chúng tôi là ai mà thôi.

Đúng vậy đó.

Bọn Yeerk cứ bị một đám biến hình tấn công mà không biết đích thực là ai. Hiện giờ thì chúng đoán tụi tôi là một toán Andalite bị kẹt ở Trái Đất và đang tiến hành chiến tranh du kích chống lại chúng. Mà tụi tôi thì cũng mong bọn chúng nghĩ như vậy.

Nếu bọn chúng khám phá ra rằng cái nhóm biến hình đó thật ra chỉ là mấy đứa nhóc ở hành tinh này thì… Bang… rồi đời tụi tôi liền.

Cái hang mà tôi và Rachel chỉ cho gã Hork-Bajir đó tới ẩn nấp thật quá nhỏ bé so với kích cỡ của hắn. Miệng hang chỉ được che khuất bởi mấy cành lá sơ sài. Hang sâu khoảng 6 m, bề ngang khoảng 4,5 m.

Tôi đậu trên một cành cây gãy ở trước miệng hang.

Chờ cho các bạn đã biến hình xong và vào vị trí, tôi mới cất tiếng gọi. <Hê, Hork-Bajir, tôi là kẻ dẫn đường cho anh khi nãy đây, tôi đến cùng với vài người bạn.>

Ax bước tới trước một bước, cố gắng ra vẻ dễ thương trong cái bộ dạng Andalite rất *ngầu* của mình.

Kế đến, Ax ló đầu vào trong hang.

Im lặng.

"Hruthin! Andalite!"

Có tiếng loảng xoảng của các lưỡi dao bén ngót của gã Hork-Bajir trong hang.

Ax giật mình lùi ra, cái đuôi của ảnh cong lên trong tư thế chiến đấu.

<Đừng Hork-Bajir!> tôi kêu lên. <Nghe đây, đồ gàn, bình tĩnh nào! Bạn Ax của tôi muốn nói chuyện với anh!>

Trong hang có vẻ im ắng. Ax cũng hạ dần cái đuôi của mình xuống.

Tim tôi đập thình thịch. Nếu theo bản năng của chim thì tôi đã bay mất tiêu rồi nhưng tôi là *người* - và tôi phải ở lại đây.

<Thế nào?> Cassie hỏi.

Tôi nhìn lên. Rachel và Cassie đang ở trong lốt đại bàng và lốt cú.

Mặt trời đang lặn dần.

Khi bóng tối xuất hiện thì tầm nhìn của con cú thật đáng nể. Cả hai con chim đó đang ở bên trên, canh chừng cho tôi và Ax.

<Chưa có gì tệ.> Tôi nói. <Tụi mình mới đang giáo đầu thôi. Tình hình trên đó ổn cả chứ?>

<Cũng chưa có gì đáng ngại.> Rachel nói.

Tôi hít một vài hơi thật dài để trấn tĩnh.

Tôi hoặc Ax không thể nào chui vô hang được sau chuyện vừa rồi. Những lưỡi dao bẩm sinh của loài Hork-Bajir có thể làm đầu của tôi hoặc Ax lăng lông lốc trên cỏ như chơi.

<Hork-Bajir ra đi!> Tôi nói chậm rãi.

Và rồi một sinh vật to lớn do dự bước ra, chớp chớp mắt trước ánh nắng đang tàn.

"Tên tôi không phải là Hork-Bajir mà là Jara Hamee." Hắn nói.

<Chuyện này là thiệt hả?> Jake nói với tôi <Tên hắn là Jeremy hả?>

Tôi nhìn vào gương mặt to tròn màu vàng cam lẫn trắng vừa truyền ý nghĩ cho tôi. Một khuôn mặt với đôi mắt to và thông minh cùng với cặp răng nanh dài cả tấc. Jake đó. Jake đã biến hình thành một con cọp và lần ra từ sau một tảng đá. Nếu gã Hork-Bajir làm điều gì bậy, tức khắc sẽ nếm đòn của Jake ngay.

<Bồ nói chuyện với tay Jara Hamee này đi, Ax!>

Ax giơ chân trước lên, làm dấu hiệu hòa bình, rồi hạ đuôi xuống nhưng tôi có thể nhận ra rằng Ax vẫn đang rất căng thẳng. Không khí giữa Ax và gã Hork-Bajir căng thẳng như dây đàn.

<Tên tôi là Aximili.> Ax nói.

"Anh là *Hruthin,* người Andalite."

<Đúng vậy.>

"Anh sẽ giết tôi?"

<Không, tôi không hề muốn giết anh.> Ax nói.

"Hruthin luôn giết các Hork-Bajir." Gã mang tên Jara Hamee nói. "Và vì vậy các Hork-Bajir phải giết lại các *Hruthin."*

<Chuyện mới hay chứ.> Marco nói khô khốc.

Tôi nhìn thấy Marco đang đứng dưới một tán cây phía bên trái.

Đó là một con dã nhân to lớn, lông lá. Một con dã nhân như vậy đủ sức hất tung một Hork-Bajir nếu có chuyện.

<Những người Andalite đã cố gắng cứu các Hork-Bajir ra khỏi bọn Yeerk.> Ax nói với vẻ tự vệ.

Gã Hork-Bajir nhìn Ax. "Các anh *darkap*, các anh đã thất bại."

<Phải, chúng tôi đã thất bại nhưng giờ thì tôi đang ở đây. Và tôi không giết hại Hork-Bajir. Ngoại trừ khi họ trở thành công cụ của bọn Yeerk.>

Gã Hork-Bajir hơi giật lùi một chút và gầm gừ trong họng. Âm thanh đó tựa như một tiếng cười châm biếm. Nhưng ai mà biết được? Tôi chẳng biết người Hork-Bajir cười như thế nào, nếu như họ cũng

biết cười.

Soạt!

Gã Hork-Bajir lấy tay trái vỗ ngực và nói. "Jara Hamee đã trốn thoát khỏi bọn Yeerk. Jara Hamee có cái đầu tự do của mình."

<Làm sao chúng tôi có thể tin là anh không bị một con sên Yeerk điều khiển?> Ax hỏi, vẻ lạnh lùng.

Gã Hork-Bajir có vẻ bối rối, và rồi hắn làm một hành động mà tất cả bọn tôi đều giật mình.

Hành động của hắn rất nhanh, mà nếu là mắt người chắc sẽ không thể thấy kịp, nhưng với mắt diều hâu thì không khó…

Gã Hork-Bajir dùng một trong những lưỡi dao sắc lẻm của gã chém vào đầu mình. *Chính xác là gã tự chém vào đầu bên phải của mình.*

<Đừng!> Tôi kêu lên, hoảng hốt.

<Hê…> Jake cũng kêu lên.

Một vết thương dài hơn một tấc, sâu trong đầu gã Hork-Bajir.

Kế đó gã dùng tay banh vết thương ra cho chúng tôi coi.

Hành động của gã quả quyết đến độ tôi không nhìn thấy một sự đau đớn nào lộ ra trong mắt gã.

Máu - hay một thứ gì đó tương tự như thế óng ánh màu đỏ đậm và xanh lá cây đậm tràn ra.

Tôi, Ax và các bạn khác đều nhìn thấy phía bên trong vết thương sâu hoắm đó.

<Trời ơi!> Marco thở dốc.

Jara Hamee đóng vết thương lại, giữ yên trong một vài giây.

Thật nhanh hổng thể ngờ, máu và vết thương tự động lành lại.

Một vết thẹo dài xuất hiện nơi vết thương.

Tim tôi suýt ngừng đập vì căng thẳng.

<Bồ có thấy con sên nào phía trong vết thương không?> Tôi hỏi Ax, giọng run run.

<Không.> Ax nói, giọng cũng run chẳng kém tôi. <Không có tên Yeerk nào.>

<Lẽ ra không cần phải làm như vậy!> Tôi nói với Jara Hamee.

Mặt của gã - nếu nói đó là cái mặt - bây giờ có vẻ đau đớn.

Gã thở có vẻ khó khăn và toát một loại mồ hôi màu xanh lá cây.

"Cần chứ." Gã nói, giọng đứt quãng. "Jara Hamee rất hùng mạnh nhưng giờ đây Jara Hamee cần sự giúp đỡ."

<Anh cần chúng tôi giúp gì?> Ax hỏi, giọng đã dịu xuống.

Gã Hork-Bajir nhìn Ax rồi quay sang nhìn tôi. "Con thú biết bay này đã nhìn thấy *kalashi* của tôi. Jara Hamee phải tìm ra vợ mình..."

Gã Hork-Bajir cố gắng nói tiếp nhưng không được. Như thể ai đó đã bóp nghẹt trái tim gã.

Tôi có thể cảm thấy tất cả các bạn của tôi đều bị chấn động, dù khoảng cách giữa chúng tôi khá xa nhau.

<Anh yêu cô ta lắm, phải không?> Tôi nói.

"Đúng, Jara Hamee yêu vợ mình." Gã Hork-Bajir nói. "*Kalashi* và Jara Hamee đều muốn được tự do."

Ax nghiêng một cuống mắt phụ qua phía tôi. <Tôi tin rằng anh ta nói thật.>

<Đúng vậy đó chiến hữu.>

<Hê, mấy bồ, làm gì ở đó thì làm nhanh lên. Chúng ta có khách đến tìm rồi đó.> Từ trên cao, tiếng Cassie vọng xuống.

<Loại khách khứa nào vậy. Cassie?>

Tôi nghe Jake hỏi giật.

<Mười lăm, cũng có thể là hai mươi người. Họ đi thành hàng, thẳng hướng lại đây.>

<Còn một nhóm cỡ vậy nữa đến từ hướng Đông Nam.> Rachel nói. <Ái chà, có cả những thành viên Hork-Bajir đi cùng. Trời chưa tối hẳn mà chúng đã dám cho nhóm Hork-Bajir ra ngoài rồi…>

<Rõ ràng chúng không muốn để sổng anh chàng tự do của tụi mình.> tôi nói.

<Giờ mà chạy là bị thấy liền. Trời còn đủ sáng để chúng thấy tụi mình đó.>

<Bọn chúng đang tiến về phía mấy bồ đó.> Cassie thông báo. <Mình thấy một nhóm nhỏ Hork-Bajir... Nguy rồi, mấy bồ đã bị bao vây khắp hướng. Chỉ có khoảng 5 phút cho mấy bồ ra khỏi chỗ này thôi.>

<Hay quá ha! Tới giờ cơm rồi. Ba tui chắc sẽ đánh đòn nếu tui hổng kịp về ăn tối…> Marco nói.

Jake cười.

Tôi cũng vậy.

Những câu phát ngôn của Marco trong những tình thế như vầy luôn làm tụi tôi quên mọi nguy hiểm trong chốc lát.

<Chúng ta có thể thoát ra dễ dàng.> Ax nói <Chúng ta có thể biến hình thành một loài biết bay nào đó hoặc bất kỳ loài nào đó nhỏ đến mức bọn chúng không thể nhìn thấy được…>

<Nhưng còn Jara Hamee thì sao?> Marco nói.

<Cần phải đánh lạc hướng chúng.> Jake nói. <Tụi mình phải kéo chúng chạy về một hướng khác...>

<Nhưng bọn Yeerk đâu có săn đuổi chúng ta. Bọn chúng tìm Hork-Baiir mà…> Ax nói.

<Tụi mình không thể để Jara Hamee rơi vào tay bọn chúng được.> Jake nói.

Tôi có một ý, nhưng ác thay, đó lại là một ý nghĩ rất tệ, vô cùng tệ. Vì nếu điều này mà đem ra thực hiện thì sẽ có một ai đó trong chúng tôi sẽ gặp nguy hiểm.

Tôi lưỡng lự giây lát vì cảm thấy hơi nghẹn khi đề nghị của mình sẽ làm một người nào đó khốn khó. Nhưng rồi cũng không còn thời gian để tính toán hơn thiệt nữa.

<Ừm… mình nghĩ là...>

<Nói đi, Tobias.> Jake khuyến khích.

<Ừm, nếu bọn chúng cần một Hork-Bajir thì tụi mình có thể tặng

cho chúng một Hork-Bajir giả để chúng đuổi theo... >

< Biến hình thành một Hork-Bajir? > Marco hỏi < Ê ê ê... >

< Jara Hamee đâu thể biến hình thành một con thú nào khác được ... > Cassie nói.

< Jara Hamee không cần biến hình gì hết mà chính chúng ta phải làm điều đó. > Jake nói.

< Thôi sao cũng được, nhưng phải quyết định lẹ lên. > Cassie nói.

< Mình sẽ biến hình thành một Hork-Bajir cho. > Rachel nói.

Tôi bất thần thấy Rachel đáp xuống một cành cây. Đôi cánh rộng của nhỏ vẫn còn xoè ra. < Mình cần phải biến thành một Hork-Bajir vì khi trời tối đôi mắt đại bàng của mình chẳng còn nhìn thấy gì nữa cả... >

< Đừng, tôi sẽ làm việc đó cho. > Ax nói gấp gáp.

< Không! > Rachel nói. Nhỏ đang từ từ hoàn hình mà chẳng để ai có ý kiến gì thêm. < Mình sắp xong rồi. >

< Tại sao lại là bạn? >

< Tại vì tôi nói trước. > Rachel giải thích một cách quả quyết.

Ax nhìn anh chàng Hork-Bajir bằng cặp mắt chính. < Bọn Yeerk đang đến. Một người trong chúng tôi sẽ biến hình giả làm anh để đánh lạc hướng bọn Yeerk, anh có chịu không? >

< Jara Hamee ghét bọn Yeerk. > Người Hork-Bajir chỉ nói có vậy rồi im lặng.

< Vậy thì quay lưng lại đi, Jara Hamee! > Tôi ra lệnh. < Nhắm mắt lại cho đến khi nào tôi nói xong. Nếu anh mở mắt ra trước khi chúng tôi biến hình xong, thì anh Andalite này nè, *Hruthin* đó, sẽ xử anh liền. Hiểu rồi ha, làm liền đi. >

Gã Hork-Bajir ngoan ngoãn, ngoan đến độ làm tôi suýt phì cười, quay lưng lại. Trời ạ, một sinh vật khổng lồ cao hơn hai thước lại nghe lời một con chim.

Xen kẽ với cảm giác đó là sự điếng người của tôi khi nhìn qua Rachel.

Nhỏ sẽ biến thành một Hork-Bajir và kéo bọn Yeerk chạy theo săn lùng nhỏ.

Giờ thì hiểm nguy dành trọn cho nhỏ bạn gái xinh đẹp thân thiết của tôi rồi.

Rachel bắt đầu biến hình giai đoạn một, tức hoàn hình người từ lốt chim đại bàng. Tự nhiên con chim cao lên, xương vai nhô dần ra để lộ một hình thù khác thường. Khỏi nói, con nít mà nhìn thấy chắc khóc rân hết vì Rachel giờ là một thứ người chim lông lá, lại có cái đuôi đang ngắn dần.

Tôi sẵn sàng đánh đổi mọi thứ để được làm thay công việc của Rachel, giành những hiểm nguy về phần mình. Nhưng tôi không thể làm điều đó được, tôi chết dỉnh với cái lốt diều hâu này rồi... Trớ trêu quá, và cũng chán quá đi.

Rachel đã trở về hình dạng đáng yêu của nhỏ. Đáng yêu đến mức trông nhỏ giống như một người mẫu ở bìa tạp chí nào đó.

<Không nhất thiết phải là bồ trong chuyện này đâu, Rachel> Tôi nói, cố vớt vát.

<Chuyện biến thành một Hork-Bajir dữ dằn và lạnh lùng chỉ là hình thức thôi, chứ bình thường nhỏ đã là một Hork-Bajir trong ruột rồi.> Marco lại châm chọc.

<Im đi!> Tôi nạt Marco, đâu phải lúc nào cũng giỡn được đâu.

Rachel nhìn tôi và nói nhẹ nhàng.

<Đừng lo, Tobias.> Rachel không thể nói thêm điều gì vì nhỏ có thể bị gã Hork-Bajir đó phát hiện ra chúng tôi là những con người Trái Đất căn cứ qua giọng nói.

Gã Hork-Bajir vẫn đứng yên khi Rachel chạm tay vào lưng gã. Chúng tôi thấy rõ rằng gã như lịm người đi khi Rachel hấp thu mẫu ADN của gã...

<Sao rồi?> Cassie gọi vọng xuống. <Không còn nhiều thời gian nữa đâu mấy bồ. Các vị khách của chúng ta ngày càng tới gần rồi đó.>

Tôi nghe thấy âm thanh của những bước chân đạp trên cỏ và cây khô, tiếng va chạm lách cách và tiếng ra lệnh nho nhỏ của các chỉ huy người Trái Đất và Hork-Bajir.

<Bọn chúng còn cách tụi mình chừng hai phút đi bộ.> Tôi nói.

Rachel gật đầu, nháy mắt với tôi bằng một vẻ… láu cá. Rồi nhỏ nhắm mắt lại, tập trung vào việc biến hình thành một Hork-Bajir.

Rachel từ từ biến đổi. Tôi không dám nhìn nhưng buộc phải nhìn. Chuyện này tôi gây cho nhỏ mà.

Bóng tối đang xuống dần trong khu rừng. Mọi thứ bị nhuộm một màu sẫm. Đêm thật sự sẽ đến trong vòng một giờ nữa thôi. Nhưng với đôi mắt diều hâu sắc lẻm của mình, tôi thấy rõ một cảnh tượng kỳ lạ: một gã Hork Bajir đang nhắm mắt, đứng yên; một người Andalite căng thẳng chuẩn bị chiến đấu; một con cọp đang lo lắng nhìn chúng tôi; một con dã nhân động đậy và hồi hộp; và tôi, một con chim đang canh chừng cho tất cả những chuyện này.

Ở giữa chúng tôi là Rachel. Nhỏ đang cao dần lên một cách bất thường so với vóc dáng của một cô gái. Da của nhỏ đang thay đổi, bàn chân thì biến thành chân khủng long có ba ngón. Những cái cựa, vuốt sắc… dần dần nhô ra.

Mắt của Rachel trở nên thon dài như hình một viên đạn. Mắt của nhỏ hẹp dần, hẹp dần... Rachel đã hoàn toàn là một Hork-Bajir. Giờ nhỏ đã trở thành một cái máy xén cỏ biết đi, cao ngoài hai mét và tràn đầy sức lực với tốc độ chết người.

<Xong!> Rachel nói. <Giờ thì mình là Hork-Bajir.>

<Mở mắt được rồi đó, Hork-Bajir> Tôi nói với Jara Hamee.

Jara Hamee quay lại và đối diện với… chính anh ta. Giờ thì hai gã Hork-Bajir chính cống đang đứng sừng sững nhìn nhau. Rồi đột ngột điều bất ngờ xảy đến.

"Heeeebrowww…" Rachel bỗng kêu lên, giọng trầm đến mức những lá khô nằm dưới đất cũng rung lên.

"Heeebrooowwww - Uhhh" Jara Hamee cũng đáp lại.

<Trời đất, mấy người làm cái gì vậy?> Marco kêu lên với vẻ hãi hùng. <Lại còn kêu lên chỉ chỗ của tụi mình cho bọn Yeerk nữa sao?>

Xoẹt! Bất ngờ Rachel chém cánh tay đầy những lưỡi dao bén ngót của mình vào không khí. Đòn chém đó chỉ cách Jara Hamee có vài phân. Ngay lập tức Jara Hamee trả đòn với một cú đá bằng cái chân khủng long to tướng của anh ta. Nếu cú đá này mà trúng Rachel, tôi tin là lục phủ ngũ tạng của nhỏ sẽ đi đời hết cho mà coi, may mà cú đá trượt đi trong tích tắc.

Rachel trả đòn, rồi Jara Hamee đánh lại. Ánh sắc của các lưỡi dao bén ngót cứ loang loáng nhưng may mà tất cả những cú ra đòn đều hụt, dù chỉ là hụt trong vài phân sát rạt.

<Lùi lại!> Jake kêu lên. <Ngưng lại ngay.>

Tôi thấy Jake chồm lên, sẵn sàng nhào xuống giữa trận đấu để cản hai cái tên Hork-Bajir điên khùng này lại.

<Jake, bình tĩnh đã nào… mình nghĩ là có khi họ đang chào nhau theo một nghi lễ truyền thống nào đó của người Hork-Bajir thôi mà...> tôi nói.

Hai Hork-Bajir đột nhiên trở nên kiểu cách. Cả hai đi vòng quanh nhau, nhón lên và xoè các cẳng chân ra như thể đo xem ai là người cao hơn.

<Làm ơn đi mà> Marco rên rỉ.<Đâu còn thời gian mà biểu diễn khiêu vũ dữ vậy.>

Marco nói đúng. Tôi đã thấy những ánh sáng lấp lánh của vũ khí thấp thoáng qua các tán lá.

Giờ thì Jara Hamee và Rachel đã bước đến gần nhau và cọ những cái đầu hình rắn của họ vào nhau một cách thân thiện.

<Rachel, bồ cảm thấy ổn không?> tôi hỏi.

<Ơ… mình…> Giọng Rachel có vẻ bối rối, đây là trạng thái thông thường mỗi khi biến hình thành một sinh vật mới. Bản năng của sinh vật mà bạn biến hình sẽ chiếm lĩnh bạn trong một thời gian ngắn. Khi tôi mới biến hình lần đầu cũng bị y như vậy.

<Rachel, tụi mình không còn thời gian nữa đâu.> Jake hỏi rất dịu

dàng. <Em đang bị choáng hả?>

<Hơ… hình như vậy nhưng ổn rồi.>

<Jara Hamee, trở vào trong hang đi.> Jake nói. <Núp thật kĩn đó nha. Mọi người sẵn sàng chưa? Nhớ là phải tránh tất cả những vụ đánh nhau, chỉ chạy thôi đó. Rachel à, em nghe rõ chưa? Không-đánh-nhau!>

<Ừm... được rồi.> Rachel nói vậy nhưng tay lại chém vào không khí. <Cố gắng không đánh nhau.>

<Rachel, bảo trọng nha.> Tôi nói.

<Tui cá là Rachel sẽ nói "tới luôn" nè.> Marco nói nhanh.

Rachel quay cái đầu hình rắn của nhỏ sang Marco, có vẻ như đang cười. <Không dám tới luôn đâu.>

<Oai!> Marco phàn nàn. <Bồ chơi xấu tui nha.>

Bất thình lình bốn gã Mượn xác xuất hiện, súng cầm tay lăm lăm, đi sau chúng còn có hai gã Hork-Bajir nữa.

Bọn chúng đã nhìn thấy Jake, Rachel và tôi, nhưng chúng không thấy Marco.

Ngay lúc đó Marco đu từ đằng sau tới, đạp vào vai một gã Mượn xác làm hắn té sấp. Một gã Hork-Bajir quay lại và lãnh trọn một quả đấm của dã nhân vô giữa mặt, cũng bật ngửa luôn.

<Coi chừng!> Một tên Mượn xác gào lên.

Thốt nhiên từ tư thế của kẻ bị bao vây, chúng tôi biến thành kẻ săn đuổi bọn chúng. Tôi vỗ cánh bay lên, đậu xuống vai Rachel, bám vào xương đòn vai của nhỏ bằng móng vuốt của mình.

<Bồ còn ở đấy làm gì, bay đi chứ.> Rachel bảo tôi.

<Chỉ đi nhờ chút thôi mà. Mình sẽ đi, nhưng không phải vào giờ phút hiểm nghèo này.>

<Được, vậy thì "tới luôn" nha.>

<Tới luôn!> Tôi kêu lên.

Tụi tôi rượt theo bọn chúng. Thân hình Hork-Bajir của Rachel lợi hại thiệt. Nó nhanh nhẹn hết sức luôn. Dù căng thẳng và sợ hãi tràn ngập tim mình tôi cũng phải liều thôi. Ý kiến của tôi, tôi phải chịu hiểm nguy cùng một người chứ mặt mũi nào ở đằng sau.

<Nè, mấy bồ,> Giọng Cassie vọng xuống. <Ngưng chuyện truy đuổi đi, đó là một cái bẫy. Có hai nhóm người đang mai phục chờ mấy bồ ở phía trước đó.>

<Quay lại thôi! > tôi bảo Rachel.

<Tuân lệnh.> Rachel nói rồi quay liền sang hướng khác và chạy. Nhỏ giờ trông như một chiếc xe tăng, với tháp pháo là tôi. Đột nhiên, Rachel vấp lên một rễ cây bách và té lăn cù. Tôi thì văng tuốt vô một bụi cây.

<Tobias, bồ có sao không?>

<Không sao, nhưng…>

Tôi mắc kẹt trong bụi cây này rồi, nếu vùng thoát ra thì tất cả lông

vũ sẽ bị vặt trụi mất thôi.

Xoẹt! Xoẹt!

Rachel dùng vuốt chém vào các nhánh cây giải thoát cho tôi. Tôi cố đập cánh bay lên, rồi bất chợt thấy mình quá đà và đang ở trên cao. Tôi thấy Cassie đang ở trên một ngọn cây phía xa.

Tôi nghe tiếng súng nổ phía sau mình.

Đùng! Đùng!…

Một giọng người la lên phía bên dưới.

<Đứng yên, nếu không tao sẽ bắn vô tim thứ hai của mày.>

Tôi nhìn xuống và thấy ba người đàn ông, vũ khí đầy mình, đang bao vây một Hork-Bajir.

Rachel? Không lẽ nào? Hay là Jara Hamee? Chuyện gì đang xảy ra thế này. Rồi đột nhiên tôi thấy một trong ba người đàn ông đó đột nhiên biến hình. Vài giây sau, tôi đã thấy rõ một hình hài Andalite.

Đó là Visser Ba.

CHƯƠNG 12

Người Andalite thứ thiệt luôn luôn có những phản ứng rõ ràng. Nếu họ giận hay lo sợ trông họ rất nguy hiểm, còn bình thường họ rất hoà nhã và đáng yêu. Nhưng với Visser Ba thì hắn luôn luôn ở trong bộ mặt nguy hiểm.

Bề ngoài của hắn luôn toát ra vẻ đanh ác và hiểm độc. Hắn thật sự nguy hiểm. Loại nguy hiểm của cái chết.

<Ai vậy, ai đang là Hork-Baiir vậy?> Tôi hoảng hốt hỏi.

Không có tiếng trả lời.

<À, á, à… Ket Halpak.> Visser Ba nói. <Cô mà cũng dám đào tẩu hả, tiếc thay, đã đến giờ trở về nhà ăn tối rồi.>

Visser Ba hình như chưa bao giờ biết nói nhỏ. Hắn thích nói lớn cho mọi người cùng nghe như một cách để thể hiện quyền lực của mình.

Ket Halpak, hắn gọi Hork-Bajir đó là Ket Halpak, điều đó có nghĩa là hắn đang đối diện với một phụ nữ Hork-Bajir, mà tôi hiểu ngay được rằng đó là *Kalashi,* vợ của Jara Hamee. Cô ta không chết trong cuộc truy đuổi vừa rồi.

Ket Halpak bị bao vây ở chính giữa. Hai gã Mượn xác súng lăm lăm chĩa vào cô ta và Visser Ba trong lốt Andalite với cái đuôi sấm sét đang vờn. Đôi cuống mắt của Visser Ba đảo qua đảo lại quan sát, chắc hắn tin rằng Jara Hamee sắp xuất hiện.

Phải đánh lạc hướng cho cô ta chạy thôi. Tôi chợt nhớ rằng mình đang ở trên đất của loài diều hâu Swainson. Lạy trời cho bọn chúng có mặt ở đây.

Tôi vỗ cánh bay lên thật cao, 100 m, 140 m, 180 m... Tôi khép cánh lại và lao thẳng xuống như một máy bay rơi, lao thẳng về hướng Visser Ba.

<Kéééttt… > Tôi ráng sức kêu lên thật to. Nếu bọn diều hâu Swainson có ở quanh đây chúng hẳn phải nghe thấy tiếng kêu của tôi. Bản năng hiếu chiến để bảo vệ lãnh địa của mình sẽ buộc chúng phải xuất hiện để tấn công tôi.

Còn nếu chúng "vắng nhà", hoặc tôi sẽ tan xác dưới mặt đất hoặc bị bọn Mượn xác bắn hạ.

Có tiếng vỗ cánh sột soạt trong các bụi cây.

Tụi diều hâu Swainson.

Chưa bao giờ tôi nhẹ nhõm như thế khi thấy các đối thủ của mình.

Bọn Swainson túa ra khắp nơi. Visser Ba la lên. <Coi chừng bọn Andalite biến hình,> hắn bối rối chỉ về hướng có vài con Swainson đang vỗ cánh bay tới.

Hai gã Mượn xác giơ súng lên. Visser Ba nhìn theo hướng súng,

đợi xem kết quả.

<Tôi là bạn của Jara Hamee,> tôi nói nhanh với người phụ nữ Hork-Bajir. <Chuẩn bị chạy nha.>

Tôi giương móng vuốt của mình ra, sắc nhọn hơn bao giờ hết… tới nè!

Đôi móng vuốt của tôi sợt qua trên đầu Visser Ba, bứt một cuống mắt rời ra.

<Aaaa… > Visser Ba gầm lên, đau đớn.

<Chạy đi.> Tôi nói với cô nàng Hork-Bajir.

Đùng! Đùng!... Chúng tôi lao ra khỏi chỗ hỗn độn đó, Ra! Ra! Ra!...

Cô nàng Hork-Bajir phóng như điên, còn tôi thì vỗ cánh như thể đây là lần cuối cùng được bay. Cuộc đời tôi phụ thuộc vào lần bay này đây. Lên! Lên nữa! Lên…

<Bọn Andalite rác rưởi!> Tôi nghe tên Visser Ba gào lên.

Nhưng giờ thì tôi và cô nàng Hork-Bajir đã cao bay xa chạy rồi, tôi sướng phát điên lên sau cuộc đào thoát hiểm nghèo vừa rồi, tôi muốn hét lên.

<Ha ha ha…>

CHƯƠNG 13

Jara Hamee và Ket Halpak gặp lại nhau trong hang, mừng mừng tủi tủi trông thật cảm động. Còn tụi tôi thì mệt, sợ, bối rối lẫn lộn tùm lum. Chẳng phải tụi tôi vừa kết thúc một cuộc rượt đuổi bán sống bán chết là gì…

Hai vợ chồng Hork-Bajir kia mừng theo kiểu của họ, không có chuyện ôm chầm lấy nhau đâu. Nghĩ thử coi, nếu mình mấy bạn toàn là dao gươm lỉa chỉa thì làm sao mà ôm nhau được. Ket cứ sờ hoài vào vết thương do Jara tự tạo ra.

<Đến lúc tụi mình phải đi rồi đó.> Rachel nhắc, nhỏ vẫn còn ở trong lốt người Hork-Bajir. <Nếu mình không phải về nhà thì chắc mình ở luôn tại đây để nghỉ ngơi cuối tuần.>

<Thôi đi Rachel, mẹ bồ đang ngóng bồ vì cái vụ giải thưởng Parkard đó> Tôi nói.

Tự nhiên tôi thấy mọi người im lặng, hình như ai cũng biết nhưng ai cũng muốn giấu tôi chuyện đó.

<À… chuyện đó đâu phải là quan trọng> Rachel nói, mắt nhìn xuống đất.

<Giờ tính sao với những người Hork-Bajir đây?> Jake hỏi. Mặt cậu ta có mấy vết trầy sướt rướm máu. Lúc tôi đang giải cứu Ket thì các bạn của tôi phải hỗn chiến ít nhiều gì đó với bọn Yeerk. Chẳng ai bị thương cả, nhưng tôi lại cảm thấy mình vô dụng vì không giúp ích được gì cho bạn bè lúc nguy hiểm nhất.

<Mấy bồ về đi, mình sẽ xem chừng hai vợ chồng Hork-Bajir này cho.> Tôi nói.

<Bồ làm sao thức canh suốt đêm được> Rachel phản đối.

<Sao vậy? Mình chỉ việc đậu trên một cành cây trước hang thôi mà, đâu có gì là không ổn?>

<Được, tôi cũng ở bên cạnh bạn> Ax nói xen vào.

<Chúng ta bước ra ngoài hang và bàn về chuyện này đi> Jake nói. Sau đó cậu ta quay sang Jara và Ket <Các bạn cứ ở yên trong hang cho đến khi chúng tôi đến, nghe!>

"Các bạn tính làm gì với chúng tôi?" Jara hỏi.

<Ừm… chúng tôi cũng chưa biết nữa, Jara à> Jake trả lời dịu đàng.

"Chúng tôi *fellana*, chúng tôi cảm ơn…" Ket nói.

Ra đến bên ngoài, tụi tôi bắt đầu hoàn hình. Còn tôi và Ax thì canh chừng.

Jake hỏi "Mình tính sao về Ket và Jara đây?"

Mọi người vừa đi vừa nói chuyện. Tôi bay trước thăm dò. Ax dẫn đầu, bảo vệ cho cả nhóm.

“Nếu chúng ta đưa hai người Hork-Bajir này ra trước truyền hình và nói về chuyện bọn Yeerk đang xâm lăng Trái Đất thì sao? Ắt mọi người sẽ tin chúng ta.” Rachel nói.

“Làm sao chúng ta biết được ai trong giới báo chí hay truyền hình chưa trở thành nô lệ của bọn Yeerk?” Cassie hỏi. “Làm thế chẳng khác nào chỉ chỗ giúp cho bọn chúng.”

“Làm sao hả? Đơn giản thôi, chúng ta sẽ mướn cho họ một căn hộ, kiếm việc làm cho họ…” Marco hài hước.

Tất cả tụi tôi cười, mà thật ra thì chúng tôi cũng không biết phải làm sao nữa.

<Có lẽ họ là những người Hork-Bajir duy nhất được tự do trên suốt dãy ngân hà này> Ax nói.

“Giống như các loài bị tuyệt chủng vậy, họ là niềm hy vọng của một dân tộc Hork-Bajir mới.” Cassie trầm ngâm nói.

“Trời ạ, Cassie” Marco kêu lên “Làm ơn đừng đem sinh thái học vào đây được không? Mọi chuyện đâu có đơn giản như một cặp chim cú hay cá voi?”

<Thôi ngừng lại ở đây nha các bạn> Ax nói. <Chúng ta đã ra tới bìa rừng rồi.>

Mọi người đứng lại. Mọi thứ ngổn ngang trong đầu tụi tôi, kể cả chuyện muốn chạy ù về nhà ăn tối trong vòng tay bố mẹ nữa.

“Cassie nói đúng” Jake nói “Họ đúng là những sinh vật còn lại duy nhất của một loài kể như đã bị tuyệt chủng.”

“Tìm cho họ một chỗ ẩn nấp. Họ sẽ sinh con đẻ cái và tạo dựng một cuộc sống mới.” Cassie nói.

“Đây là Trái Đất, tìm cho ra một nơi an toàn dành cho người vũ trụ hơi bị khó đấy”> Marco nói.

<Có đó, có một nơi như vậy.> Tôi nói.

Tất cả mọi người ngước lên nhìn tôi.

“Ở đâu?” Rachel hỏi.

<Mình biết một chỗ trên núi, có một thung lũng, nhiều hang động, có suối... nhưng rất kín đáo.>

Hình ảnh của nơi đó hiện ra mồn một trong đầu tôi. Từng chi tiết một cứ hiển hiện trong đầu tôi như là tôi đã từng sống ở đó vậy. Thậm chí tôi còn tưởng tượng ra cảnh hai vợ chồng Hork-Bajir nọ sống ở đó nữa.

<Mình sẽ mang họ lên đó> Tôi nói.

“Tụi mình không có kế hoạch gì tốt hơn đúng không? Vậy thì đồng ý chuyện này nha” Jake kết luận.

“Vậy thì bây giờ tất cả chạy về nhà và bịa ra một chuyện gì đó cho chuyện về trễ với ba tui nè.” Marco nói. “Ngày mai tụi mình sẽ thảo luận tiếp về cái chốn địa đàng cho cặp Adam và Eva người Hork-Bajir này.”

Marco nói đúng đó. Nơi đó đúng là một vườn địa đàng, mọi thứ

giống một giấc mơ. Chỉ duy có một điều rắc rối, đó là tôi chưa hề biết nơi đó ở đâu. Tôi cũng không hiểu tại sao hình ảnh về nơi đó cứ ập về và tôi không cưỡng lại được chuyện phải nói ra. Tôi chẳng biết phải giải thích ra sao nữa….

CHƯƠNG 14

Từ khi là chim, tôi vẫn thường hay ngủ trên các cành cây qua đêm. Nơi quen thuộc của tôi là một cành cao, ẩn trong các tán lá của một cây sồi to.

Cành cây đó giấu được tôi khỏi các loài thú săn mồi ban đêm. Bọn gấu, cáo và sói cứ dò dẫm suốt đêm. Thật ra chúng không làm tôi lo lắm, có đứa nào biết leo cây đâu.

Nhưng tôi phải dè chừng mấy con gấu vì thỉnh thoảng tụi nó có thể săn đuổi bằng cách leo trèo, dù chậm chạp. Nhưng thông thường thì tôi cũng nghe thấy tiếng động trước khi chúng đến gần.

Tôi ngán nhất là mấy con cú. Dĩ nhiên cú thì không thích ăn diều hâu đuôi đỏ, tụi nó ăn chuột là chủ yếu nhưng tôi cũng hơi ớn vì tụi nó là thứ dữ thiệt tình vào ban đêm.

Ban ngày thì tôi làm đại ca vì nhìn xa, nghe thấu... thậm chí là săn mồi thuộc hàng bậc nhất nhưng ban đêm thì tụi cú làm trùm hết luôn. Tụi nó nhìn cảnh vật ban đêm như thể mắt của tụi nó có gắn đèn điện vậy, mọi vật rõ mồn một. Hơn nữa, tụi nó bay êm như ru, săn mồi cũng êm ru.

Tụi cú này chỉnh là thứ luôn làm tôi căng thẳng.

Nhưng đôi khi có những đêm nghe thấy tiếng động săn mồi của những loài vật đó, ngoài nỗi sợ, tự nhiên tôi cảm thấy thèm được làm người, thèm được ngủ trong mái nhà của mình, vì hai lẽ:

Thứ nhất, ban ngày, khi tôi là con diều hâu đầy quyền lực, tôi bay cao và tận hưởng mọi thú vui của mình. Không con người nào có thể hiểu được cái khoan khoái của việc được các luồng gió bốc mình lên cao, mặt trời ấm áp, nhìn thấy tất cả nhỏ dần, nhỏ dần…

Vâng, đó là thiên đường của tôi.

Nhưng… điều thứ hai, vào ban đêm, khi tôi đứng một mình trên cành cây, nhìn đêm tối với mặt trăng lạnh lẽo và lắng nghe tiếng động của những cuộc săn giết của muôn loài ban đêm, mọi thứ ác mộng - ác mộng của riêng tôi lại hiện về.

Nhưng đêm nay thì khác, tôi đứng trên một cành cây khác gần cửa hang và canh gác cho các Hork-Bajir. Tôi ở cách xa cái chốn an toàn của mình để bảo vệ sự an toàn cho kẻ khác. Tôi đứng im lặng, lắng nghe mọi thứ.

Giờ này thì Cassie, Marco, Jake, Rachel… đang ngủ trên giường, đắp chăn thật ấm và tiếng đồng hồ cứ tích tắc bình yên trong giấc ngủ.

Còn tôi thì nghe thấy những thứ tiếng khác...

Bất ngờ Ax xuất hiện. <Chào Ax> tôi nói.

<Ủa, Tobias, bạn nghe được tiếng động của tui à? Tôi nghĩ là

mình đi êm lắm rồi đó.>

<Dĩ nhiên với bồ là đã êm lắm rồi nhưng với mình thì khác>

<Được> Ax nói như thể đang cười <Để hôm nào mình phải êm đến mức bạn bất ngờ mới thôi>

Thỉnh thoảng thật là ấm lòng khi có Ax trò chuyện vài câu vào ban đêm. Bọn thú trong rừng ban đêm chỉ có tìm và diệt thôi chứ chẳng thèm nói năng gì cả.

<Hai người bạn Hork-Bajir của chúng ta chắc ngủ yên rồi> tôi nói <Họ nói chuyện nhiều lắm nhưng thỉnh thoảng nói xen vài thứ tiếng người Trái Đất vào ngôn ngữ của họ, tại sao vậy?>

<Người Hork-Bajir chưa bao giờ là một sinh vật thông minh cả> Ax nói, vẻ hiểu biết <Ngôn ngữ của họ chỉ gói gọn trong khoảng 500 câu mà thôi, hồi đó tôi học ở trường nên biết vậy. Có lẽ bọn Yeerk đã bắt chúng tập một vài từ của Trái Đất để làm quen…>

<Mình không có ý định nghe lén nhưng tiếng nói của họ cứ vẳng vào tai. Mình nghe được họ hay nói từ *kawatnoj*, từ đó có nghĩa gì vậy?>

<Tôi cũng không biết nữa> Ax nói <Tôi không học nói tiếng Hork-Bajir. Có lẽ mai tôi sẽ hỏi họ từ ấy nghĩa là gì.>

<Thôi đi, mình thấy hình như họ không thích người Andalite đâu.>

<Không thích á? Chúng ta cứu họ khỏi bọn Yeerk, liều chết vì họ để rồi bây giờ họ không thích chúng ta?> Ax nói với vẻ giận.

<Có khi bọn Yeerk đã làm chủ họ quá lâu nên tạo thành tập tính ghét người Andalite nơi người Hork-Bajir cũng nên.> Tôi nói, cố xoa dịu Ax.

<Có lẽ vậy, bọn Yeerk ghét chúng tôi cũng phải thôi vì người Andalite chúng tôi sẽ tiêu diệt bọn chúng, đi nhiên là với sự giúp sức của người Trái Đất các bạn.>

Tôi cười, Ax là vậy đó, luôn luôn kiêu hãnh về dân tộc của mình.

<Tôi sẽ tuần tra một vòng> Ax nói <Cho tới giờ thì không có gì là bất thường hết, bạn có nghĩ rằng hai Hork-Bajir này sẽ bình yên khi trú ẩn ở nơi bạn nói không?>

Tôi không trả lời. Cầu cho cái nơi mà tôi nghĩ tới đó là có thật <Ax à, có khi nào bạn bị một ý nghĩ hay hình ảnh xẹt vào trong đầu mà mình tin tưởng vào nó một cách kỳ lạ không?>

<Tôi chưa từng gặp chuyện này> Ax trả lời.

<Có cái gì đó rất bí ẩn trong đầu tôi, vì…>

Bọn Taxxon đến.

Rõ ràng tôi nghe thấy tiếng bọn chúng đang mò mẫm trong rừng, bọn nô lệ tàn ác của bọn Yeerk. Tôi nghe rõ ràng bọn chúng đang lần từng cái chân gớm ghiếc của chúng trên nền đất. Ax cũng nghe thấy.

<Tobias!> Ax kêu lên, giọng thảng thốt.

<Bọn Taxxon đó, chúng đang đến đây> tôi nói.

<Tôi biết tại sao bọn chúng đến được đây rồi,> Ax nói <Bọn này ngửi được mùi của các sinh vật có máu và ngửi được mùi của các Hork-Bajir. Tôi nghĩ phải có đến một chục Taxxon.>

Ax ngước lên nhìn tôi, giải thích thêm <Bọn Taxxon có biệt tài đánh hơi thịt của động vật sống cách cả hàng cây số khi chúng được cho ngửi mùi thịt làm mẫu, giống như loài chó ở Trái Đất vậy. Tuy nhiên, bọn chúng không phải là đối thủ của các Hork-Bajir. Mỗi khi bọn chúng đi đâu thì luôn phải có một mớ Hork-Bajir theo sau.>

<Có thể đánh lạc hướng bọn chúng được không?> Tôi hỏi.

<Đừng có mơ.> Ax quả quyết.

<Vậy thì mình phải chuyền các Hork-Bajir tự do đi liền, mình sẽ đánh thức họ dậy và đi ngay trước khi bọn Taxxon đến... nhưng Ax nè, bồ làm ơn chạy đi báo cho Jake biết liền nha.>

<Tôi sẽ làm ngay, nhưng làm sao biết bạn ở đâu khi bọn mình quay lại?> Ax hỏi.

<Bồ đã từng biến hình thành chim rồi mà, chim cắt, chim ưng, chim ó... con gì cũng được, miễn là chim ăn thịt vì tầm nhìn của chúng rất siêu, mình sẽ chạy về hướng núi.>

Chạy về hướng núi cùng với hai Hork-Bajir nặng nề, nghe thì hay nhưng công việc trước mắt thì chua quá. Nhưng tôi là một loài săn mồi, tôi là một trong những loại chim săn mồi ngầu nhất, tôi phải làm cho được công việc này thôi.

CHƯƠNG 15

<Jara Hamee, tụi mình phải đi liền mới kịp.> tôi nói ngay sau khi Ax băng mình vào bóng đêm.

Jara Hamee ló cái đầu hình con rắn hết sức kỳ lạ của mình ra khỏi lùm cây, mặt có vẻ lo sợ "Chuyện gì vậy?"

<Tụi Taxxon đang đánh hơi mùi của anh kìa.>

Thiệt tình là tôi thấy mặt Jara Hamee dường như tái đi, mắt anh ta mở lớn vẻ kinh hãi.

"Taxxon!" Jara Hamee thốt lên, rồi quay ngoắt vào trong hang kéo Ket ra.

Trong bóng tối, tôi chẳng làm sao mà phân biệt được ai là Jara Hamee còn ai là Ket nữa.

"Trời tối quá!" Ket nhìn quanh nói.

<Đành vậy, nhưng không có cách nào ngăn bọn Taxxon lần ra chỗ này hết nên chúng ta phải đi thôi.> Tôi nói cứng vậy dù cũng chưa biết phải đi đâu.

Rừng tối om làm tôi chẳng phân biệt được đâu là đâu. Tôi thất vọng với tầm nhìn của mình ban đêm, mà cũng thất vọng với khả năng nhìn của người Hork-Bajir luôn.

Tôi cứ di chuyển, đành để mặc cho các lông đuôi của mình tơi tả khi vướng vào các bụi cây gai. Phải chi mà tôi được bay vèo lên thì hay biết mấy nhưng đâu có bỏ mặc Jara và Ket được, họ đâu có cánh như tôi.

Chung quanh tối như mực, khiến bạn đi và va đầu vào một cái cây nào đó mà không hay - có thấy gì đâu - cứ phải lần mò như người mù vậy.

Tôi nhảy lên, bám vào nhánh sừng trên vai của Jara, giống như tôi từng đậu trên vai của Rachel vậy. Càng lúc chúng tôi đi dường như càng chậm hơn mà cũng chưa thoát ra khỏi vùng truy đuổi của bọn Taxxon là bao xa nữa.

"Đi hướng nào, chúng ta đi hướng nào đây?" Jara hỏi.

<Ơ… cũng chưa rõ nữa.> Tôi gù gù trong miệng <Chắc chắn tôi sẽ nghĩ ra chuyện phải đi đến đâu nhưng bây giờ thì cứ đi đại đi.>

Jara sững lại, quay đầu nhìn tôi.

<Cứ đi đi Jara, chắc chắn sẽ có một giọng nói nào đó vang lên trong đầu tôi và bảo tôi nên đi đâu.> Tôi nói.

"Giọng nói, giọng nói nào?" Jara hỏi.

Tôi không nhìn được vẻ mặt của Jara, có trời mà biết được thế nào là sự diễn cảm của người Hork-Bajir, tuy vậy, tôi có thể cảm nhận được sự lạ lùng trong mắt Jara.

"Jara và Ket đi đến vũng của bọn Yeerk, khi con sên bò ra, Jara và

Ket cũng nghe được một giọng nói vang lên trong đầu của Jara và Ket bảo 'chạy đi, chạy đi'. Đó là một giọng nói vang lên trong đầu." Jara nói.

Tôi né qua một bên, vừa kịp lúc để tránh bị hất nhào xuống đất bởi một nhánh cây.

<Jara nói sao? Cả hai người đều nghe trong đầu mình vang lên tiếng giục là phải chạy đi hả?>

"Đúng vậy, giọng nói vang lên trong đầu bảo Jara và Ket là 'Chạy đi. Chạy đi để tìm tự do'. Jara và Ket đều nghĩ là làm sao biết đường mà chạy thì lúc đó giọng nói lại vang lên 'Sẽ có một người dẫn đường'. Thế là Jara và Ket chạy liền."

<Cái gì?> Tôi hỏi.

"Giọng nói trong đầu bảo chạy..."

<Không phải, cái vụ người dẫn đường đó mà...!>

"Đúng vậy, giọng nói trong đầu cứ vang lên, nói rằng 'sẽ có một người dẫn đường'."

<Ý nói là tôi hả? Trời ơi...> Tôi kêu lên.

Jara không trả lời. Nói chuyện trôi chảy với người Hork-Bajir là một điều khó khăn vì họ không có khiếu về ngôn ngữ. Chính vì vậy họ không phải là một chủng tộc thượng đẳng trong vũ trụ.

Nhưng tôi thật tình bị choáng váng. Tự nhiên tôi "bị" bay vòng vòng, không định hướng được là mình đi đâu, rồi lại thấy hai người Hork-Bajir chạy trốn. Tôi "bị" cứu họ. Trong khi đó, cả hai người Hork-Bajir này lại tự nhiên "bị" có một ý nghĩ chạy thoát. Tất cả mọi thứ đó quá lạ thường đến mức khó chịu. Có một sự sắp xếp bí ẩn nào đó. Chậc, tôi bắt đầu bực mình và không thích ý nghĩ này một chút nào hết rồi nè.

<Ngừng đi, ngừng ở đây nè.> Tôi nói với cả hai người Hork-Bajir.

Cả hai sinh vật vũ trụ to kềnh càng kia dừng lại. Họ đứng bất động trong bóng đêm và chờ nghe tôi nói.

"Bây giờ chúng tôi phải chạy hả?"

<Không.> Tôi nói.

"Nhưng... bọn Taxxon đang tới mà."

<Phải rồi, tôi biết rồi>

"Vậy chạy há?"

<Khoan, tôi phải tìm ra lời giải cho một chuyện> Tôi nói <Ngừng một chút xíu thôi để tôi suy nghĩ đã.>

Ngay cái lúc mà tôi nói chữ "suy nghĩ" - là tự nhiên tôi thấy mình không còn ở tại khu rừng đó nữa. Tôi bị dẫn đến một nơi nào đó thật lạ lùng - bằng một quyền năng nào đó.

Tôi thấy mình trôi bồng bềnh, giống như đang trôi trong không khí vậy, mà cũng không phải là không khí nữa. Một nguồn ánh sáng màu xanh dương pha xanh lá cây toả sáng. Tôi không thể biết được là

nguồn ánh sáng đó đến từ đâu nhưng nó toả sáng cho khắp nơi.

Chỉ có một điều tôi hiểu được rằng tôi "bị" đưa đi đến một nơi nào đó, khác xa nơi khu rừng tôi đang đứng.

CHÀO TOBIAS, CHÚNG TA LẠI GẶP NHAU RỒI.

Một giọng nói rất lớn, vang động nhưng không đinh tai nhức óc, mà nó tràn ngập trong suy nghĩ của tôi, tràn ngập cơ thể tôi. Lông vũ của tôi dựng ngược cả lên, còn da gà thì nổi suốt từ đầu đến chân.

CHÂN CỦA TÔI?

Tôi giật mình và nhận ra rằng tôi đang ở trong cơ thể của mình - cơ thể con người.

Tôi nhìn xuống và không thể tả xiết cảm giác đó. Tôi đang ở trong chỉnh thân thể ngày xưa của mình. Tôi không còn mang cái đuôi đỏ - tôi là người mà...

Những gì thuộc về người hoàn thiện đến mức tôi bàng hoàng. Đôi tay của tôi nơi từng là cặp cánh, đôi chân chỗ từng là cái đuôi, cái miệng từng là cái mỏ...

Nghe đến đây, chắc bạn nghĩ rằng tôi "tưng" rồi phải không? Nhưng những ánh sáng đó cứ chớp tắt và cho tôi thấy song song cả hai cơ thể chim và người mà tôi đã từng ở trong đó.

Tụi tôi đã chứng kiến được quá nhiều điều dị thường, hơn bất cứ người Trái Đất nào được thấy. Chúng tôi từng thấy một Hoàng tử người Andalite chết tại một công trường bỏ hoang. Tôi cũng thấy được bọn Yeerk với các nô lệ của chúng như là bọn Hork-Bajir, bọn Taxxon, bọn Gedd... Tôi cũng đã gặp giống người Chee, một loại người máy cực kỳ tinh xảo. Tôi cũng đã thấy cái vũng quái dị của bọn Yeerk và đã từng chu du trên một tàu không gian của bọn chúng.

Nhưng tôi hiểu điều tôi được thấy, được chứng kiến và "bị" sắp đặt trong đó chỉ bắt đầu với một loại người duy nhất - quyền năng nhất dãy ngân hà mà tôi được biết. Đó là người Ellimist.

"Người Ellimist" tôi thốt lên bằng chỉnh cái miệng người của mình.

Và rồi một màn sương mù màu ngọc lam phủ lấy tôi. Tôi thấy một con chim săn mồi đang lao đến tôi. Đó là một loại chim nửa diều hâu, nửa đại bàng... Con chim có cái bụng màu trắng như tuyết, cái lưng màu đỏ gụ và cái đuôi thì xoè ra với đủ màu sắc. Nó bay tới và ngưng giữa không gian đó.

PHẢI RỒI, TOBIAS, CHÍNH LÀ NGƯỜI ELLIMIST.

Con chim dường như cười và cả đám sương mù màu ngọc lam đó như cũng cười theo.

"Ông thật giỏi biến hóa. Không bao giờ chúng tôi có thể biết được hình dạng thật của ông, mỗi lúc ông một khác."

Con chim cười, đừng có hỏi tôi là tại sao tôi biết được nó cười nha, dáng vẻ của nó cho tôi cảm giác đó nhưng tôi biết đó là một cảm giác hết sức chỉnh xác.

Người tôi nôn nao. Tôi nhìn xuống cơ thể người của mình, một cơ

thể từng là chim, từng là người.

"Ông muốn tôi làm gì? Hay ông muốn gì ở tôi?"

TA CÓ VIỆC CẦN CẬU LÀM.

"Đưa tôi vào chuyện hắm bà lắn của hai người Hork-Bajir đó hả ? Những chuyện kiểu này tôi đâu có muốn."

Người Ellimist chuyển dần dần từ dạng chim sang người, nhưng cũng không hẳn là người. Ông ta là người nhưng lại có đôi cánh. Và khi ông ta nói, tiếng nói phát ra từ miệng của ông ta như người vậy.

"Đã một lần ta đưa các cậu vào một tình thế đặc biệt để các cậu có thể thoát khỏi hiểm nghèo. Ta đã tìm cách để giúp các cậu mà không phạm luật của người Ellimist. Còn giờ thì cậu ở trong một tình cảnh khác, cậu đang cứu giúp hai người Hork-Bajir. Hai người đó cũng cần được giúp như các cậu ngày xưa thôi."

"Ông đang cố gắng giúp cho một chủng tộc Hork-Bajir mới hình thành, một loài Hork-Bajir tự do?"

Người Ellimist cười, gật đầu.

"Nhưng ta vẫn không can thiệp trực tiếp vào việc này, Tobias, và chính vì vậy ta cũng không chắc là cậu có làm thành công hay không. Có khi cậu sẽ chết và có khi cuộc trốn chạy này là vô ích."

"Chán quá, mà tại sao lại là tôi, tôi có phải là Người Dơi hay Người Nhện gì cho cam?"

Bất chợt người Ellimist nghiêm mặt.

"Tobias, cậu đang ở điểm khởi đầu, cậu có thể làm thay đổi tiến trình lịch sử thì tương lai của toàn dãy ngân hà."

Tôi cảm thấy mình thật quan trọng. Mà cái sự quan trọng đó lại bự đến mức tôi muốn bẹp dí vì nó.

"Ông muốn tôi giúp họ?" Tôi hỏi người Ellimist.

"Dĩ nhiên rồi, ta muốn cậu giúp. Mọi chuyện rất đơn giản trong tầm tay của cậu. Hoặc vũ trụ này sẽ sinh sôi nảy nở nhờ công việc của cậu, hoặc sẽ bị hủy diệt mãi mãi - tuỳ theo sự chọn lựa của cậu."

Tôi nhìn trừng trừng vào người Ellimist, đến độ tôi có thể thấy được bóng mình trong mắt của ông ta.

"Ông muốn tôi dẫn những người Hork-Bajir này đến cái nơi mà ông vẽ ra trong đầu tôi chứ gì? Được rồi, tôi nhận lời, nhưng tôi muốn là khi xong việc tôi phải được giúp trở lại."

"Cậu muốn gì, Tobias?"

"Ông biết tôi muốn gì mà, tôi muốn được hoàn hình người." Tôi nói, giọng gần như nghẹn ngào.

"Rồi, rồi... Ta hiểu cậu rồi." Người Ellimiist cười có vẻ bí ẩn.

Rồi đùng một cái, tôi thấy mình trở lại lốt diều hâu đáng ghét - DIỀU HÂU CHỨ KHÔNG PHẢI NGƯỜI TÍ XÍU NÀO HẾT - Tôi lại ở cái khoảng rừng đen tối khi nãy với hai người Hork-Bajir đang lo lắng và hiểm họa đang ở đằng sau.

PHẦN THƯỞNG CHO LÒNG DŨNG CẢM

CHƯƠNG 16

Đó là một đêm thật dài. Dài khủng khiếp, tôi dám đảm bảo với bạn như vậy đó. Thậm chí cả hai vợ chồng Hork-Bajir nọ cũng có vẻ cực kỳ mệt mỏi khi những tia nắng yếu ớt đầu tiên của bình minh ló dạng.

Suốt cả đêm đó, tôi thấp thỏm chờ kết cục bi thảm của mình là bị vây gọn trong vòng vây của bọn Taxxon, cùng với hai sinh vật Hork-Bajir nặng nề và đang sợ hãi.

Còn "bịnh" hơn nữa là phải lo đối mặt với Visser Ba trong một dạng biến hình độc ác và kinh tởm nào đó của hắn. Mà vậy đã phải xong đâu. Tôi lại còn quá nhiều kẻ địch rất riêng của mình trong rừng nữa.

Tôi luôn phải dáo dác tìm xem có mối hiểm họa nào đang tới từ những con chim săn mồi hay loài thú nào đó đang coi tôi là bữa nhắm đêm hay không.

Nhưng tôi đang đậu trên vai của Jara, một sinh vật mà bất cứ loài săn mồi ban đêm nào nhìn thấy cũng ớn lạnh hết.

Ở một chỗ tụi tôi đi qua, một cặp sói trợn trừng nhìn, rồi lùi ra xa vài chục mét, như thể thấy ma lần đầu trong đời sói vậy.

Chó sói rất thông minh. Tuy tụi nó chẳng biết Hork-Bajir là cái giống gì nhưng chúng thừa biết là không nên dây vào thì hơn…

Mấy con nai tội nghiệp giật mình phóng ra xa chỗ tụi tôi. Cú cũng nói lời tạm biệt. Mấy con cáo lượn lờ ở xa xa, còn mấy con gấu thì đứng đờ ra nhìn…

Chứ còn gì nữa, từ nhỏ tới lớn có bao giờ chúng được thấy những sinh vật nào dữ dằn như các Hork-Bajir này đâu?

Thậm chí, tôi còn phải dòm chừng coi Ket và Jara có dẫm phải con vật nào dưới chân không nữa…

<Dừng, dừng lại đi!> Tôi la lên, khi thấy dưới bàn chân của Ket một con vật đáng sợ nhất của rừng hoang.

"Bọn Yeerk hả?" Jara hỏi, mặt mày đầy vẻ cảnh giác.

"Taxxon?" Ket hỏi và xớn xác nhìn quanh.

<Thưa hai anh chị, con vật này còn đáng sợ hơn những thứ đó nữa, đó là một con chồn hôi. Làm ơn đề nó biến đi, đừng ai nhúc nhích cục cựa gì hết nha.>

"Ha… con thú nhỏ, nó không làm chết Jara Hamee được đâu."

<Còn tệ hơn cái chết nữa kìa. Nó sẽ làm cho anh điêu đứng tới mức nếu được chết coi bộ còn sướng hơn.>

Ba chúng tôi dừng lại nghỉ một chút.

Tôi không biết là mình đã đi được bao xa trên mặt đất. Nếu là đang bay thì tôi đã biết mình đi được tới đâu rồi…

Trời đã bắt đầu sáng.

Hai vợ chồng Hork-Bajir đã vấp chân mấy lượt, trông thất thểu quá chừng, còn tôi thì đói meo.

<Mấy bạn có cần ăn chút gì không?> Tôi hỏi hai người Hork-Bajir.

"Có." Jara trả lời và liền đó anh ta bước tới bên một cái cây, với hai tay kéo cành xuống và dùng những lưỡi dao bén ngót nơi cùi chỏ cắt một phần ngọn, rồi chặt nó ra thành từng miếng nhỏ, hay gọi là khoanh cũng được, rất đều đặn.

<Anh ăn mấy thứ này hả?> Tôi hỏi.

"Đúng vậy."

Miệng Jara nhai nhóp nhép, còn mắt thì có vẻ xa xăm. "Khi Jara còn nhỏ, Jara ăn *Kanver*, *Lewhak*, rồi ăn cho lớn với *Fit fit*."

<Mấy cái tên đó chỉ những loại cây hả?>

"Ngon hơn cây." Ket Halpak nói.

"Hờ, đúng là ngon hơn mấy cái cây này." Jara nói.

Rồi như sợ tôi giận về chuyện chê mấy cái cây của Trái Đất không ngon, Jara và Ket lật đật khen. "Mà cây của Trái Đất ăn cũng ngon." Jara nói.

"Ờ, đúng rồi, cây của Trái Đất cũng ngon nữa." Ket nói.

Đột nhiên một ý nghĩ xẹt ngang qua đầu tôi.

Tôi hỏi luôn. <Jara, Ket, vậy mấy cái vuốt sắc và dao… ơ… tôi gọi là dao cho dễ hiểu, gắn vào trong người các bạn là để làm gì?>

Ket Halpak đứng thẳng lên.

Giờ thì đối với tôi Ket cao như một tòa nhà chọc trời vậy.

Ket chỉ vào cùi chỏ của mình. "Để cắt thức ăn." Rồi chỉ vào cổ tay. "Để gặt mùa." Chỉ xuống đầu gối với lưỡi dao bén ngót chìa ra. "Để xới đất."

<Và để hái những loại cây thấp, đúng không?> Tôi tiếp lời. <Mỗi loại vuốt và dao trên người các bạn đều có công dụng riêng giúp thu hoạch mùa màng và kiếm thức ăn hả?>

"Đúng vậy."

Ket ngồi xuống đất và bắt đầu nhai một khoanh cây khác.

<Vậy mấy thứ vuốt với dao này hổng phải là vũ khí để chiến đấu với kẻ thù, hay để giết những loài thú khác sao?>

Jara nhìn thẳng vào tôi.

"Hork-Bajir không có kẻ thù nào hết. Hork-Bajir cũng không giết các loài vật. Chỉ có bọn Yeerk mới giết. Bọn Yeerk giết người Andalite, người Andalite giết bọn Yeerk, chỉ có người Hork-Bajir chết mà thôi."

<Tôi hiểu tại sao bọn Yeerk lại chọn các bạn rồi, các bạn giống như được vũ trang vậy. Một khi bọn Yeerk rúc vô đầu điều khiển, các bạn thật sự là những cỗ máy giết người trong khi các bạn chỉ là loài ăn thực vật.>

Hai người Hork-Bajir không nói gì nữa, họ ngồi dựa vào nhau và tiếp tục ăn.

<Hơ… mấy bạn cứ ăn đi, tôi cũng phải… ơ, kiếm cái gì bỏ bụng mới được.>

Ket giơ một khoanh cây đưa cho tôi. "Ăn cùng chúng tôi đi."

Tôi mà ăn được thì đâu còn gì để nói. Cứ thử nuốt mấy khúc cây đó coi, không mắc nghẹn mà chết là may.

<Cám ơn nha, nhưng tôi phải tìm thứ khác thôi.>

Thật khó mà diễn tả cho họ hiểu được là tôi phải kiếm loại thức ăn gì và ăn ra sao…

Bạn biết đó, tôi đã hết thấy ngại ngùng vì mình là một con chim săn mồi, là loài ăn thịt rồi, nhưng giờ đây bên cạnh tôi, những người Hork-Bajir có vẻ ngoài đáng sợ này lại không khác gì mấy con nai.

Trông họ chỉ khổng lồ thế thôi chứ rất là ngờ nghệch với mấy cái gạc, sừng khổng lồ mọc trên người…

Họ chỉ là những nạn nhân, nạn nhân của vẻ ngoài hung hăng của họ. Chỉnh vì vậy mà họ bị kẹt trong cuộc chiến của loài Yeerk với những loài khác trong vũ trụ này. Họ trở thành những kẻ đáng thương.

Không ít lần tôi và các bạn tôi đã phải đối diện với các Hork-Bajir. Những người này đã suýt giết chết tôi hoặc các bạn của tôi. Tôi cũng từng ghét và căm thù loài Hork-Bajir, nhưng giờ thì tôi thấy tội nghiệp cho họ.

Và tội hơn nữa là tụi tôi sẽ còn, sẽ còn nhiều những trận phải đối đầu với người Hork-Bajir nữa.

<Tôi sẽ quay trở lại trong vòng 30 phút hoặc một giờ nữa.> Tôi vừa nói vừa vỗ cánh. <Đừng sợ, tôi sẽ không bỏ rơi các bạn đâu.>

CHƯƠNG 17

Khi tôi bay lên cao, những tia nắng đầu tiên của một ngày bắt đầu rạng lên từ hướng Đông. Những ngọn cây trở nên vàng rực. Một quang cảnh thật đẹp. Những chiếc lá vàng hực lên trong khi bóng của nó bên dưới hãy còn nhạt nhòa. Những đám mây màu đỏ hồng, như là chỗ trú ẩn cuối cùng của màn đêm đang lùi dần…

Gió lồng lộng dưới đôi cánh của tôi và những hơi mát của đêm còn sót lại, của buổi sáng tinh mơ hắt vào mặt tôi. Nơi này, nơi tôi đang bay lên giống như là thiên đường…

Không khí mát dịu, chưa có luồng khí ấm nào nên tôi phải vỗ cánh nhiều một chút. Nhưng đó lại là một cảm giác sảng khoái, cực kỳ sảng khoái…

Quang cảnh bên dưới tôi dần rõ rệt.

Lẩn khuất trong những ngọn cỏ cao và những khúc gỗ nằm lăn lóc dưới kia là những con chuột, con sóc béo múp. Nhưng tôi phải lẹ làng hơn mới được vì đây là lãnh địa của kẻ khác. Lãnh địa đã được tự nhiên phân chia, không thuộc về một con diều hâu như tôi.

Tôi đảo nhanh tia nhìn sắc lẻm của mình để tìm dấu vết của một con chuột nào đó đang hãi hùng chui nhủi. Trời sáng là lợi thế của tôi, mấy con chuột dù có lấp đất lên mình cũng đừng hòng qua mặt tôi được.

Mải săn tìm con mồi, tôi không nhìn thấy được mối hiểm nguy đang rình rập mình.

Tôi thấy một con chuột mập ú đang chạy loáng đi với miếng mồi của nó.

Tôi lao thẳng xuống.

Qua đầu một ngọn cây, qua một cành cao.

Tôi sắp tóm được nó rồi.

Bất thần tôi bị đánh bộp vào người. Tốc độ của cú đánh nhanh, mạnh và dữ dội như hỏa tiễn vậy. Tôi loạng choạng và suýt nữa thì đo ván. Chới với, tôi vỗ cánh, và gượng lại trên một cành cây thấp. Đầu óc tôi hoảng loạn.

<Gh… ét… quá!> Tôi gào lên trong đầu mình. <Cái gì nữa đây, cái gì mà dám phá bữa sáng của tui đây?>

Cái quái gì mà lại muốn hại tôi chết cho hả lòng vậy. Hại tôi ngay khi tôi còn đang bừng bừng sung sướng vì lời hứa của người Ellimist, khi mà tôi vừa được thấy lại dạng người của mình cách đây không lâu, khi mà tôi vừa mơ được trở lại với gia đình và bè bạn?

Cái quái gì mà lại muốn tôi bị tiêu diệt và để chẳng còn ai biết đến một thằng nhóc tên là Tobias nữa?

Xooaạattt!

Tôi lại bị đánh trúng một cú nữa. Hệt như bị ném một cục gạch vô người vậy.

Tôi rơi bịch xuống bãi cỏ, cánh đập xuống đất với nỗi hãi hùng.

Cái quái gì vậy nhỉ?

Và rồi tôi thấy nó. Cái mặt thông minh thấy ghét và đầy lông, có bốn chân. Thân nó dài dễ đến hơn một mét. Nó là một con thú nhanh nhẹn và quỷ quyệt.

Mèo rừng.

Con vật tinh ranh này đã thấy tôi và con chuột. Nó đoán rằng tôi sẽ bắt mồi và chờ thời cơ ở một cành um tùm để chộp và tát tôi.

Nó tỉnh quá chính xác.

Thế có chết tôi không chứ?

Con mèo rừng đi vòng quanh tôi, nhìn ngó một cách tò mò, xem tôi có thể chống trả lại nó đến mức nào. Đôi mắt màu đen và vàng của nó nhìn tôi, giống y như tôi nhìn con chuột khi nãy vậy.

Tôi muốn vỗ cánh bay lên và phùng mang trợn má để dọa cho con mèo rừng sợ nhưng trí khôn của con người ở trong tôi nói rằng đừng có dại mà làm điều đó.

Ở dưới đất, mèo rừng vừa nhanh như chớp, vừa mạnh mẽ vô cùng. Móng vuốt của nó khỏe và khéo léo như một người thợ lành nghề vậy. Tôi sẽ không có cơ hội thoát hiểm theo lối thông thường được đâu…

Tôi tiêu rồi, chẳng còn trông mong vào đâu được nữa rồi. Tôi-thật-sự- tiêu-rồi.

Tôi loạng choạng đứng lên, tựa vào đuôi của mình, tuyệt vọng.

Con mèo rừng chỉ còn cách tôi có nửa thước thôi.

Tôi nhìn trừng trừng vào con mèo rừng.

Chắc nó đã quen săn các loài chim rồi. Nó chắc cũng đã biết mùi vị thịt của một con diều hâu rồi. Nếu tôi đứng im, nó cũng sẽ tấn công. Nếu tôi cử động, nó cũng sẽ tấn công.

Chỉ còn một cách: đánh vào mắt của nó trước khi hàm răng của nó ngoạm vào tôi.

Con chim trong tôi thét lên "bay đi, bay đi".

Nhưng thằng Tobias trong tôi thì lì lợm nói không.

Vuụụụttt!

Con mèo rừng lao tới.

Tôi nhảy dựng lên. Nhắm thẳng vào mắt nó.

"Grrrràooooooo…"

Con mèo rừng rú lên, nó đã bị đánh trúng vào mắt trái.

<Rồi, rồi…> Tôi vỗ cánh và chập choạng bay lên. Phải nhanh lên mới được, nếu không nó chộp được tôi mất.

Con mèo chồm theo. Một bước, hai bước. Nó sắp bắt được tôi rồi. Tôi hoảng kinh vì đôi cánh yếu ớt của mình sau tai nạn. Thế rồi mọi thứ chợt im lặng.

Tôi quay lại, nhìn, và khiếp sợ tới mức lông vũ trên người tôi dựng hết cả lên.

Con mèo rừng đang bị ngoạm trong miệng của một con vật tựa như một cái cây gai góc đỏ lòm. Những tua nhỏ khua loạn xạ vì khoái trá. Cái đầu và cặp mắt màu đỏ của nó láo liên.

Bọn Taxxon.

Con mèo rừng đã bị một tên Taxxon ngoạm lấy và nuốt chửng. Nhanh đến mức có lẽ con mèo cũng sẽ không kịp hiểu mình đã chết như thế nào.

Tôi cố bay lên.

Gai và cành nhỏ xé đứt một vài lông đuôi của tôi, nhưng tôi chẳng màng gì nữa. Tôi chỉ biết cám ơn tạo hóa đã ban tặng cho tôi đôi cánh, khiến tôi có thể lên tận trời cao và vượt qua các hiểm nguy dưới mặt đất.

Tiếng sột soạt dưới mặt đất rộ lên. Tôi thấy có đến mười hai tên Taxxon túa ra. Đằng sau chúng là một đạo quân Hork-Bajir, và sau nữa là một nhóm những tên Mượn-xác-người được vũ trang kinh hồn.

Một đạo quân.

Bọn Yeerk đang làm tất cả mọi thứ nhằm bắt lại hai kẻ Hork-Bajir phản loạn. Rõ ràng, chúng đã quyết phải mang về bằng được hai người Hork-Bajir đó, còn sống hoặc chết.

Mà tôi thì lại chưa bỏ bụng được miếng nào.

CHƯƠNG 18

Vừa bay lên, tôi giật mình thấy trên đầu mình một con chim ưng đang lượn vòng.

Thường thì mấy con chim ưng ít khi nào quậy diều hâu nhưng ai mà biết được mấy loại đó khi ăn no và cao hứng lên lại muốn làm chuyện gì đây? Tôi thì mệt quá rồi, lại không muốn mất thời gian với bất kỳ một rắc rối nào nữa, chỉ mong sao mau mau quay lại chỗ hai người Hork-Bajir kia và đưa họ ra khỏi nơi nguy hiểm thôi.

<Tobias? Phải bồ đó không?>

Tôi thở phào. Hóa ra là Jake.

<Ôi trời, thiệt là mừng khi nghe giọng bồ đó, Jake.> Tôi nói, mừng rỡ thiệt tình. <Trong rừng đang đặc nghẹt bọn Taxxon và Hork-Bajir…>

<Khôn hồn thì chớ có kể lại cái vụ con mèo rừng.> Tôi tự dặn mình.

<Ừa, tụi mình cũng biết rồi.> Jake nói. <Lúc bọn chúng đến gần con suối, nơi có vài người đang câu cá, tụi mình đã phải quậy tưng lên cho những người này đi về, nếu không họ bị bọn Taxxon thấy thì nguy.>

<Tụi mình? Mọi người đều có mặt ở đây à?> Tôi liếc nhanh lên trời và thấy một con đại bàng, một con ó biển đang bay. Hẳn là Rachel và Cassie rồi.

<Ax đang ở dưới đất, còn Marco… Coi kìa, ở phía trên bồ đó.>

Tôi nhìn lên, vừa kịp thấy một con ó biển thoát ra từ một đám mây.

<Hú… u, Tobias.> Marco la lên làm bộ như sắp tấn công tôi.

<Nè, Marco, bi giờ hổng phải là lúc vui đùa nhe.> Tôi kêu lên. <Mình mệt, đói và sắp phát điên lên rồi nè.>

<Được rồi, Tobias, bồ nghỉ một chút đi.> Jake nói, giọng vỗ về. <Tụi mình đến đây là để phụ với bồ một tay mà.>

Cassie nói riêng với tôi. <Tobias, hình như lúc nào bồ cũng rơi vào những trường hợp đã hết sức, có ngẫu nhiên quá không?>

<Không 'đã' chút nào, tất cả mọi thứ như đã được sắp xếp rồi.> Tôi nói thầm lại với Cassie.

<Hình như có một sức mạnh nào đó… ơ… một quyền lực nào đó đang can thiệp vào hoạt động của bồ thì phải.> Cassie nói tiếp, giọng đầy vẻ băn khoăn.

Tôi cảm thấy mọi thứ như chạy ào ra khỏi người mình. <Nếu bồ muốn biết, thì đó là một người bạn già của tụi mình.> Tôi nói.

<Ai vậy?> Cassie hỏi.

<Người Ellimist. Họ đang muốn cứu loài Hork-Bajir khỏi sự nô

lệ của bọn Yeerk nhưng lại không muốn trực tiếp nhúng tay vô.>

<Ừm… Ax cũng đoán là người Ellimist. Ánh còn nói là người Ellimist đang chơi một ván bài với người Trái Đất.>

Tôi thì nghĩ rằng chỉnh mình mới đang chơi một ván bài với người Ellimist. Ông ta hứa cho tôi trở lại hình dạng con người nhưng cái giá phải trả là gì thì tôi chịu thua, chẳng biết được.

Tôi đột nhiên cảm thấy chua chát. Liệu người Ellimist đó có giữ lời hứa với tôi không?

<Bồ có sao không, Tobias?> Rachel hỏi. Nhỏ rất gần với tôi, có thể trò chuyện với tôi mà những người khác không nghe thấy.

<À… người Ellimist hứa là sẽ giúp mình trở lại làm người… nhưng bồ biết đó…>

Đôi khi thật khó mà nói được hết ý mình như lúc này đây tôi muốn nói với Rachel rằng tôi thèm, thèm lắm lắm được trở lại là người như cũ, được sống cùng với những người khác, có thể ăn bắp rang hay trứng chiên vào mỗi buổi sáng thay vì cứ phải bay vòng vòng và săn các con mồi cho bữa điểm tâm, được đi bộ, ngủ trong cái giường quen thuộc của mình, coi TV…

Sao cũng được, miễn là được trở lại làm người.

<Tobias à, nếu được vậy thì tuyệt lắm.> Rachel nói.

Tôi nghiêng cánh để đón một luồng gió.

Gió mà thổi ngược thì khó bay lắm, làm chim thì phải biết nương theo các luồng gió để bay cho đỡ tốn sức.

Tụi tôi bay nhanh nên chẳng mấy chốc đã bỏ xa đội quân của bọn Yeerk lại đằng sau. Tôi tìm ra chỗ Jara và Ket đang đứng chờ. Có vẻ như họ đang nói chuyện với nhau. Lại gần hơn, tôi thấy họ đang nắm tay nhau.

<Hê, tôi về rồi nè, có thêm mấy người bạn của tôi nữa đó.>

Bọn tôi đậu trên các cành cây và thảo một quyết định mà các cơ hội sống, chết ngang ngửa nhau: trừ tôi, tất cả phải hoàn hình, vì các bạn ấy đã ở gần hết hai giờ trong lốt thú rồi.

Nếu để lộ hình dạng thật với hai người Hork-Bajir này, và nếu như một hoặc cả hai người bọn họ bị tụi Yeerk bắt lại, chúng sẽ thẩm tra lại bộ nhớ của họ, và chúng tôi sẽ bị lộ…

<Jake?> Tôi hỏi. <Giờ tỉnh sau đây?>

<Đành phải để cho hai vợ chồng Hork-Bajir này biết tụi mình là ai thôi.>

<Nếu bọn Yeerk bắt được họ thì sao?> Marco hỏi.

<Để mình nói chuyện với Jara và Ket, dù gì thì họ cũng là bạn của tụi mình rồi.> Tôi cắt ngang lời Marco.

<Bạn á?> Marco kêu toáng lên. <Hai cái máy xén cỏ di động này mà là bạn á?>

Tôi ngó Jara Hamee, làm lơ trước những lời của Marco.

<Jara, tôi sắp nói với anh một điều quan trọng và tôi cần biết

một điều, giả như bọn Yeerk bắt được anh hoặc Ket thì… >

Nhưng Jara không để tôi nói hết lời. Anh ta hươ cánh tay đầy dao sắc của mình lên trời, rồi chỉ một cách trân trọng về vết thương cũ trên đầu do chính anh ta gây ra.

"Jara không đội trời chung với bọn Yeerk. Hoặc tự do hoặc chết! Ket cũng vậy!"

"Tự do hoặc chết." Ket cũng lặp lại.

<Tobias, mình hiểu tại sao bồ mến những người Hork-Bajir này rồi.> Rachel vừa nói vừa bắt đầu hoàn hình.

Jake thở nhẹ. <Thôi, đành liều vậy.>

Chưa tới hai phút, các bạn tôi đã hoàn hình xong.

Tôi thấy vẻ ngạc nhiên của các Hork-Bajir. Họ không thể ngờ chúng tôi lại là người Trái Đất.

Cả Ket và Jara ngẩn người ra nhìn chúng tôi, và rồi họ cất tiếng cười.

"Keeeraw… Keeeraw…"

"Các bạn là người." Ket nói, giọng có vẻ thú vị lắm.

Jara Hamee nhìn tôi. "Chim biết nói cũng là người à?"

<Tôi đã từng là người.> Tôi nói. <Ơ… nhưng hiện nay tôi đã thay đổi… >

"Jara cũng thay đổi. Trước đây Jara không tự do, giờ thì Jara tự do."

Ax xuất hiện và trợn mắt nhìn tất cả chúng tôi.

<Nguy hiểm quá, sao các bạn lại để cho họ thấy hình dạng thật? Nếu họ bị bắt, bọn Yeerk sẽ lục bộ nhớ của họ và sẽ biết tất cả.>

<Họ sẽ không để bị bắt đâu> Tôi nói.

"Hoặc tự do hoặc chết." Jara Hamee lặp lại.

"Mình bắt đầu mến mấy người này rồi đó." Rachel nói và nghiêng đầu một cách dễ thương nhìn hai người Hork-Bajir rồi buột kêu lên. "Tự do hay là chết."

Cassie, Jake và tôi đột nhiên cũng cùng kêu lên như vậy.

Một chút can đảm và nhiệt huyết dâng lên, len lỏi trong những trái tim nhỏ bé của tụi tôi…

"Mấy bồ muốn nhận quà hai-trong-một không? Cứ la lên như vầy vài lần nữa là mấy bồ chỉ kịp la chữ chết thôi đó. Bọn Taxxon chỉ cách đây có vài trăm mét thôi nhe." Marco căn nhằn.

Bất ngờ Rachel nhảy tới kẹp cổ Marco và cười. "Nói liền đi 'tự do hay là chết'."

"Rồi, rồi… Tự do hay là chết… ặc ặc… trời đất, bồ khùng rồi hả, Rachel?" Marco vừa nghẹn giọng nói, vừa cố sức gỡ tay Rachel ra.

"Phải, khùng nhưng được giải Packard đó nhe." Cassie cười to.

"Nhớ nói chuyện này cho tụi Yeerk nghe nha, đảm bảo tụi nó sợ liền." Marco nói.

Jake nhìn tôi và cười, một kiểu cười hơi bị kỳ kỳ. "Thôi nào, tụi

mình lên đường thôi.”

CHƯƠNG 19

“Đi đâu mới được chứ?” Marco hỏi.

<Tới chỗ thung lũng mà người Ellimist đã chỉ cho mình> Tôi nói.

“Vậy là vừa đi vừa hát là lá la… là lá la ha? Ý tui là tụi mình đi dạo rồi nhân thể kiếm chỗ đó luôn phải không?” Marco hỏi, giọng châm chọc.

“Đi dạo thì được, nhưng hát thì đừng.” Rachel nói. “Mình mấy lần suýt chết vì phải nghe bồ hát rồi đó nha.”

Khoảng nửa giờ sau, chúng tôi đã đến được phía chân núi. Hai giờ nữa để leo, leo và leo.

Ax đi trước cả bọn và lãnh nhiệm vụ cảnh giới, tiếp sau ảnh là Jake, Rachel, Cassie và Marco, sau cùng là Jara và Ket.

Tôi bay ở trên, luôn đảo mắt để canh chừng phía trước cho Ax và phía sau cho cả bọn. Các ngọn gió núi cứ “xô” vào tôi làm công việc của tôi càng khó khăn hơn.

Trong một lần đảo vòng để quan sát rộng hơn, tôi thoáng thấy bóng dáng của những tên Taxxon.

Tôi chợt cảm thấy lo.

Giữa lưng chừng núi, nhóm tụi tôi thật dễ bị phát hiện, nhất là hai người Hork-Bajir kia vì họ cao lớn quá.

Tôi lượn thấp xuống, vừa kịp nghe Marco làu bàu.

“Cái kiểu leo trèo này làm tiêu hai cái chân tui rồi…”

“Ủa, tiếng trẻ em rên rỉ ở đâu vậy ta?” Giọng Rachel giễu cợt.

“Ừa, tui đó, tui sẽ rên rỉ suốt cho coi, đó là kế hoạch lớn nhất của tui mừ…”

“Mình thì nghĩ rằng đây là một dịp rất tuyệt.” Cassie nói. “Ý mình là tụi mình đang ở giữa thiên nhiên, không khí trong lành, không ồn ào, chỉ có cây cỏ và chim muông thôi…”

“Ooa… bồ nói đâu có sai.” Marco đáp lại. “Thiệt là thú vị hết sức khi được đi cắm trại với hai cái máy xén cỏ di động bị săn đuổi bởi một lô một lốc đám sâu bọ khổng lồ dưới kia, hổng chừng có cả ông kẹ Visser Ba nữa đó…”

Cassie cười toét. “Phải rồi, nhưng vừa chạy trốn bọn sâu bọ khổng lồ đó vừa tranh thủ hít thở không khí trong lành thì cũng hay chứ. Coi, chịu khó làm vài động tác thể dục đi, Marco.”

“Tui đang đói muốn chết nè.” Marco nói lúc tôi lại lượn vòng lên cao, canh chừng cho cả nhóm.

Marco đang đói, tôi cũng đói, mọi người đều đói, cả hai vợ chồng Hork-Bajir cũng đói. Nhưng biết làm sao bây giờ khi bọn Yeerk cứ rượt sát nút như vậy?

Bất chợt tôi nhìn thấy một con mồi, một con chuột núi đang chúi mũi đào cái gì đó ở dưới một nhành thông. Kệ, xực đỡ bữa trưa cũng được.

Hú u… Tôi làm một cú tấn công nhanh như chớp.

Cuộc đời diều hâu có vẻ đơn giản ghê. Chỉ cần thấy con mồi, máu nóng bừng lên, thế là bụp. Cứ có miếng ăn là thấy khoan khoái hà.

Tôi đậu lại trên một cành cây và nghe thấy một loạt âm thanh tai họa.

PHẠCH - PHẠCH - PHẠCH - PHẠCH…

<Trực thăng.> Tôi gào lên, nhưng các bạn tôi đang ở xa quá không thể nghe được. Tôi giận mình quá chừng. Trong khi tôi mê mải săn mồi thì bọn Yeerk đã đi trực thăng tới.

Có ba chiếc trực thăng cả thảy, chúng áp đến ngày càng nhanh.

Tôi bay thật nhanh đến chỗ các bạn, nhưng một ngọn gió núi xô ngược tôi trở lại. Tôi hốt hoảng vỗ cánh cật lực.

Nếu đám trực thăng kia đến gần, chúng sẽ phát hiện ra các bạn tôi một cách dễ dàng, mà tệ hơn nữa là cả bốn người bạn của tôi đều đang ở dạng người. Ax sẽ bị phát hiện, hai vợ chồng Hork-Bajir sẽ không còn đường thoát.

Thế là hết - game over!

PHẠCH - PHẠCH - PHẠCH - PHẠCH…

Tiếng trực thăng gần quá rồi.

Tôi cố đón các cơn gió, vỗ cánh thật mạnh… nói chung là đủ chuyện, cốt sao đến gần các bạn thật nhanh.

Kia rồi. Tôi hạ xuống lẹ làng. <Mấy bồ, trực thăng của bọn Yeerk đang săn tụi mình…>

Ngay lúc đó, một chiếc trực thăng lướt bên trên tôi. Gió thổi thốc qua như bão tố, tiếng động cơ gầm rú trên đầu tôi và gió tạt hất tôi văng ra khỏi đường bay của mình.

PHẠCH - PHẠCH - PHẠCH - PHẠCH…

Tôi va mình vô một nhành cây.

Bộp!

Đau quá!

Tôi cố vỗ cánh bay lên nhưng bên cánh trái đã tê bại, và tôi rơi xuống.

Tôi nghe tiếng cành lá loạt xoạt trong khi tôi rơi đánh bịch xuống đất. Tiêu rồi, một con chim không còn bay được thì có khác gì một nùi giẻ đâu chứ.

Nỗi sợ hãi tràn ngập trong tôi.

Không, không, không!

Các bạn đang cần đến tôi. Rachel sẽ gặp hiểm nguy. Tôi không thể nằm liệt địa ở đây trên những xác lá khô này…

Thế rồi tôi thấy ngày tận thế của mình bước đến. Nó không phải

là một con mèo rừng, cũng không phải là một tên Taxxon hay Hork-Bajir, mà là một loài khác.

Một con vật bình thường tôi vẫn thấy.

Một con gấu.

CHƯƠNG 20

Con gấu nhìn tôi bằng gương mặt đen thui, khờ khờ của nó. Tôi vỗ cái cánh còn hoạt động được của mình và giương cái mỏ nhọn lên đe dọa. Nhưng con gấu trông có vẻ khờ lại hổng khờ chút nào, nó đâu có mắc mưu tôi. Nó biết tôi là một con chim què mà.

Nó cũng biết là tôi không còn đường thoát nữa rồi.

PHẠCH - PHẠCH - PHẠCH - PHẠCH…

Chiếc trực thăng thứ hai đang bay qua đầu tôi, tiếng động của cánh quạt nghe hùng mạnh quá, khác xa tiếng vỗ cánh hơi bị "hèn" của tôi.

Con gấu đâu có đề mất thời gian.

Nó nhào tới vồ lấy cái cánh bị liệt của tôi và kéo xoạt một cái. Tôi đành phải nương theo, để nó lôi đi xềnh xệch. Tôi đớp liên tục nhưng không với tới được con gấu. Con gấu cũng biết là cứ lôi tôi đi như vậy thì tôi sẽ chịu chết mà.

Tôi nghe tiếng nước chảy rì rầm sau những tảng đá. Tôi sợ điếng người khi hình dung ra chuyện gì sẽ xảy đến với tôi.

Mấy con gấu vẫn hay trấn nước những con mồi bất trị. Đó là một cách đơn giản để làm cho con mồi không còn cách nào chống cự với nó được nữa.

Gấu là một loài ăn uống rất cẩn trọng. Với bộ vuốt khỏe, nó sẽ xé con mồi ra và ăn, chừa lại những gì mà nó không thích. Nó cũng thường làm điều đó dưới nước, như vậy sẽ nhanh hơn trong việc thưởng thức con mồi của nó.

Tiêu rồi - con gấu đang chuẩn bị ăn thịt tôi. Nhưng tôi muốn sống mà!

<Không! Không!...> Tôi gào lên, điếc đặc vì sợ hãi.

Cánh rừng như câm lặng.

Tôi cảm thấy nước đã thấm ướt lông vũ của tôi và tôi cảm thấy những ngón tay thô, chắc của gấu đang chộp lấy phần thân còn lại của tôi. Nó sắp xé nát tôi ra rồi.

<Không! Không!...>

CẬU ĐÃ NƠI RĂNG NẾU TA SỬ DỤNG CẬU, CẬU PHẢI ĐƯỢC TƯỞNG THƯỞNG XỨNG ĐÁNG, PHẢI KHÔNG?

Tôi biết rồi, đó là người Ellimist! Ông ta đã có mặt.

<Ông đã làm gì cho tôi đâu? Ông lừa tôi, tôi vẫn là một con chim mà thôi.>

DĨ NHIÊN CẬU VẪN LÀ MỘT CON CHIM.

<Giúp tôi đi, cứu tôi.>

Con gấu nhìn tôi, nó đang do dự giữa việc xé nát tôi ra hay cắn tôi để được thưởng thức dòng máu nóng của tôi.

NGƯỜI ANDALITE ĐÃ CHO CẬU KHẢ NĂNG BIẾN HÌNH, SAO CẬU KHÔNG SỬ DỤNG NÓ?

Tôi sắp điên rồi, tôi cũng không hiểu người Ellimist định nói gì nữa. <Cái gì? Phần thưởng của tôi là tôi được biến hình? Không, tôi cần trở lại làm người mà, ông đã lừa tôi.>

Im lặng, không có tiếng trả lời. Có lẽ người Ellimist đã đi rồi.

Tôi cô đơn quá, sợ hãi quá.

Con gấu đang chuẩn bị xơi tôi làm bữa trưa. Những cái răng nhỏ, sắc bén của nó đang tiến dần đến cổ tôi. Trong phút cuối cùng ấy, tôi loạng choạng vùng một bên cánh ra được, loạng choạng gượng dậy, chống đỡ bằng cái đuôi yếu ớt của mình.

<Tập trung đi, Tobias, tập trung đi.> Tôi thầm nói với mình. <Tập trung đi, nếu không mày sẽ đi đời.>

Tôi tập trung với tất cả ý chí của mình. Hãy thử biến hình như người Ellimist nói coi. Mắt tôi mờ đi. Trong phút chốc, tôi thấy con gấu sững sờ nhìn tôi.

Điều kỳ diệu đã xảy ra.

Tôi đang biến hình.

Một nửa của tôi đang biến thành cái gì đó giống như gấu. Một thứ gấu - diều hâu hỗn hợp trên người tôi làm con gấu sựng lại. Nó chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra nữa.

Tôi cố gắng tập trung và cảm thấy cái mỏ của mình mềm lại, thu vào. Cánh của tôi biến đổi, cái đuôi diều hâu biến mất dần.

Con gấu, cái con vật đang chuẩn bị ăn thịt tôi ấy, bàng hoàng. Nó thả tôi ra, lùi lại một bước và nhìn tôi đầy vẻ kinh ngạc.

Dĩ nhiên là con gấu mà tôi đang biến hình bự hơn con diều hâu rất nhiều. Loại gấu mà vẻ ngoài của nó lúc nào cũng giống như có lời mời "có ngon thì đụng thử vô đây coi" đó mà. Tôi cảm thấy mình bắt đầu đánh hơi được, nhưng mắt tôi không còn tinh tường như trước nữa.

Lông vũ của tôi thu ngắn lại, giờ thì nó đen, rậm và cục mịch. Tôi đã biến hình xong. Con gấu thật bây giờ hơi bị hoảng. Nó đủ thông minh để hiểu rằng một con diều hâu bị thương tự nhiên biến thành một con gấu bự như nó thì đâu phải là chuyện chơi nữa. Nó lùi dần rồi lủi mất tiêu luôn.

Vậy là êm rồi, nhưng dường như cái gì cũng phải trả giá thì phải. Mỗi khi tôi tiến đến tận cùng của sự sợ hãi thì tôi lại được nhận một điều gì đó.

Tôi đã biến hình. Tôi đã có cái quyền lực đó trở lại. Nhưng tôi chỉ có thể biến hình thành các con vật mà tôi chạm vào và thu nạp ADN của nó… còn thằng Tobias, nó đâu còn tồn tại trên đời này nữa cho tôi chạm vào.

Đó là phần thưởng của tôi sao?

Người Ellimist nói là sẽ cho tôi trở lại thành người nhưng ông ta

đã nói dối. Ông ta đã lừa tôi rồi. Tôi muốn được thành người kia mà. Tôi muốn được trở lại là Tobias của ngày xưa kia mà…

<Thôi bỏ, chẳng còn thời gian để nghĩ về chuyện này nữa đâu.> Tôi tự nhủ.

Nhanh lên, nhanh lên nào!

Tôi bắt đầu chạy. Cảm giác này lạ quá, đất ở sau tôi cứ thụt lùi lại sau mỗi lần bốn chân của tôi chạm đất.

Mặt đất gần với tôi quá trong khi tôi thì đã quen với việc bay ở trên cao, thật cao rồi. Nếu là chim thì bay gần mặt đất sẽ rất nguy hiểm. Cảm giác chạy làm tôi rờn rợn. Nhưng tôi giờ đâu còn là chim nữa. Tôi đang là gấu mà.

Dù đã cố hết sức chạy tôi vẫn thấy chậm. Thân thể của một con gấu chưa bao giờ được sử dụng cho tốc độ cả. Nó cứ phải tần ngần ngửi hay đào xới đâu đó trên đường đi thì phải.

Tôi không kịp đến chỗ các bạn của tôi mất thôi. Hãy còn cả mấy trăm mét nữa mà thân gấu thì chậm chạp quá chừng.

Tôi ngừng lại. Trái tim gấu của tôi đập thình thịch mệt nhọc.

Tôi phải làm gì đây? Cái lốt gấu này thật là vô dụng quá.

Tôi ngẩn đầu nhìn trời.

Mắt gấu tệ lắm, nó không nhìn xa được nhưng tôi vẫn có thể nhận biết được một màu xanh dịu đang ở trên cao, xen kẽ với các tán lá xanh.

Khoan đã… Nếu tôi biến hình được từ diều hâu sang gấu thì mẫu ADN diều hâu vẫn còn ở trong tôi mà. Nếu vậy thì tôi vẫn có thể biến hình thành diều hâu trở lại. Và nguyên tắc biến hình cho phép tôi trở lại làm diều hâu mà không hề bị thương tật gì cả.

Sao không làm thử há?

Lúc trước các bạn tôi cũng vậy. Khi họ biến hình và bị thương, họ đều hoàn hình và lành lặn, chẳng sao hết. Sao mà tôi ngu quá đi, chẳng chịu suy nghĩ gì cả.

Tập trung! Tập trung đi nào!

Tôi nhắm đôi mắt kém cỏi của loài gấu lại và nghĩ đến con diều hâu. Hình ảnh đó quen thuộc với tôi quá mà.

Trong phút chốc, tôi lại thấy mình là một con diều hâu đuôi đỏ.

CHƯƠNG 21

Tôi bay lên.

Chỉ mới ít phút không có cánh, không được bay mà tôi đã thấy khó chịu rồi. Đơn giản là vì tôi đã ở trong lốt chim quá lâu đó mà…

Tôi ngẩng nhìn bằng cặp mắt diều hâu tinh tường quen thuộc của mình: không có chiếc trực thăng nào trên trời cả, nhưng tôi thấy những hàng cây lay động. Quân đoàn Taxxon và Hork-Bajir vẫn đang trên đường đuổi bắt các bạn tôi.

Tốp cuối của đoàn quân là những tên Mượn-xác-người đang leo lên một ngọn đồi để quan sát. Phía trước là những chiến binh Hork-Bajir. Những tên này nhanh và mạnh hơn con người rất nhiều nhưng không bao giờ chúng đi quá xa bọn Mượn-xác-người cả.

Ở tuyến trước, bọn Taxxon vẫn đang lần mò tìm dấu vết.

Tôi bay vượt qua thật nhanh, và thấy những chiếc trực thăng đang hạ thấp, rà soát mọi thứ trên mặt đất.

Từ trên cao, bọn chúng có thể tìm thấy dấu vết của các bạn tôi một cách dễ dàng. Mà với cái cách đi của hai người Hork-Bajir kia, thật khó mà không để lại dấu vết…

Tôi cảm thấy sợ. Bản năng một con thú săn mồi trong tôi trỗi dậy, cảnh báo rằng bạn bè tôi đang bị săn một cách tội nghiệp.

Những vòng cung lửa đỏ đang lan dần trên mặt đất.

Những chiếc trực thăng cứ liên tục phun những ngọn lửa xuống các bụi rậm và cành lá.

Chúng đang đốt rừng.

Chỉ trong vòng vài phút, một bức tường lửa và khói đã bốc lên, xuyên dạt qua những cành cây. Bức tường lửa đó rất dài, có thể hàng trăm mét không chừng. Vòng cung quái ác đó khép lại và nhốt các bạn tôi vào trong. Nếu các bạn ấy quay lui thì đã có bọn Taxxon và Hork-Bajir chờ sẵn rồi.

Tôi sững sờ nhìn cảnh tượng đó.

Cánh rừng đau đớn chuyển động. Một vài con thú chạy đi, một vài con chim đang bay lên.

Lửa bùng cháy ở khắp nơi.

Liệu các bạn tôi có kịp biến hình thành một con vật nào đó để thoát đi không?

<Tôi phải làm gì đây?> Tôi kêu lên, gọi người Ellimist. <Ông phải làm một cái gì đi chứ. Không lẽ tôi phải đánh nhau với những chiếc trực thăng này sao? Tại sao ông thấy tất cả những cảnh này mà không làm một điều gì cả?> Tôi tức tưởi hỏi.

Không có tiếng trả lời.

Ax vẫn nói rằng, người Ellimist vẫn thường chơi đùa với các sự

kiện như vậy mà. Ông ta chẳng cần quan tâm là có công bằng hay không.

Tôi đáp xuống một cành cây cao để tránh bị hun khói. Tôi cố dõi mắt tìm và cuối cùng đã thấy một con hươu có cái đuôi bò cạp.

<Ax, Ax ơi, Tobias nè!> Tôi vui mừng gọi toáng lên.

<Tobias hả?> Ax hỏi, giọng bình tĩnh như không có chuyện gì xảy ra cả.

<Mọi người đâu cả rồi?>

<Ở gần đây thôi, nhưng hình như tụi mình bị kẹt rồi.>

<Ax, nói mọi người phải bình tĩnh, đừng tìm cách biến hình thành bất cứ con vật gì để chạy thoát cả, bọn chúng đang chờ và sẵn sàng giết bất cứ cái gì mà chúng nghi ngờ.>

Tôi đáp xuống một khúc gỗ. Mệt mỏi quá, rối trí quá, hầu như tôi chẳng còn biết phải làm gì ngay lúc này nữa rồi…

Một con gấu khổng lồ như một chiếc xe tải nhỏ xuất hiện.

<Rachel, phải bồ đó hông? Ôi, mình có cảm giác rằng không thể chịu đựng nổi chuyện này thêm một ngày, một giờ nào nữa hết.>

<Tobias, nghỉ một chút xíu đi đã. Chắc chỉ trong vòng 5 phút nữa thôi là chỗ này cũng phừng phừng lửa rồi…>

Hai vợ chồng Hork-Bajir đã xuất hiện, rồi Jake trong lốt cọp văn cũng đến. Cassie và Marco chạy lại từ hướng những chiếc trực thăng đang săn đuổi. Lông sói xám của Cassie bị cháy xém một vài chỗ. Mùi khét bay đến tận chỗ tôi đứng.

<Lại thêm trực thăng đến tham gia cuộc chơi.> Marco thông báo. <Tobias, tui tưởng bồ đã hạ cánh an toàn ở đâu rồi chứ.>

Tôi mệt quá rồi nên không phản ứng gì hết với câu đùa của Marco.

<Jake à, ở đâu cũng dày đặc lửa hết á.> Cassie nói trong hơi thở nặng nhọc.

<Tụi mình buộc phải đánh nhau thôi.> Rachel nói. <Phải đi thẳng đến chỗ bọn Taxxon, đập chúng một trận, tấn công bất thình lình bọn Hork-Bajir, tụi mình…>

Đột nhiên Rachel ngừng lại. Chắc nhỏ cũng biết đó là cách quá liều lĩnh.

<Chừng nào Jara và Ket còn sống thì bọn chúng còn lùng sục.> Jake nói. <Bọn Yeerk sẽ không để cho những ai biết được bí mật của chúng thoát đi đâu.>

<Chắc chắn là vậy rồi. Chúng sẽ chẳng cho hai người Hork-Bajir này một con đường thoát đâu. Hoặc họ phải quay về với chúng, hoặc phải bị tiêu diệt.> Marco nói.

<Cứ nhìn cái cách mà bọn Yeerk đang làm cũng hiểu được. Vừa đốt rừng vừa bủa vây thật chặt…> Cassie nói.

“Jara và Ket phải tự do.” Jara tự nhiên lên tiếng, như để tự trấn an chính mình vậy.

<Khoan, để coi đã.> Tôi nói. <Jake, bọn Yeerk sẽ thôi săn lùng nếu như chúng biết chắc là hai người Hork-Bajir này đã chết, phải không?>

<Đúng vậy, có ý gì mới hả?> Jake trả lời, có vẻ như đã đoán được ý của tôi.

<Hồi nãy, trong lúc bay tới đây, mình thấy có một cái vực sâu không xa đây lắm. Mình đã nghĩ ra một kế nhưng Marco phải biến hình thành dã nhân mới được…> Tôi dè dặt nói.

<Rồi sao nữa?> Jake giục giã.

<Rachel đã từng biến thành Jara, giờ tụi mình cần thêm một người nữa biến hình thành Ket…> Tôi nói.

<Mình sẽ làm cho.> Jake nói nhanh.

<Không được, Jake. Lúc này thì không được, bồ còn chuyện khác phải làm.> Tôi nói. <Mình sẽ biến hình thành Ket cho.>

Mọi người thoạt nín bặt cả nửa phút, trố mắt ngó tôi. Nào là mắt gấu, mắt chó sói, mắt cọp rồi cả mắt Andalite nữa. Họ tưởng tôi điên rồi.

<Bồ sẽ biến hình hả?> Rachel hỏi. <Bồ? Biến hình?>

<Dĩ nhiên rồi, mình sẽ biến hình thành Ket.>

Giọng của Rachel bỗng lạc đi. <Người Ellimist giữ lời hứa hả? Ổng đã cho bồ trở lại thành người rồi hả, sao không thấy bồ trở lại là Tobias?>

Tôi im lặng.

Các bạn của tôi cũng im lặng.

<Người Ellimist.> Ax bật nói. <Đừng bao giờ nên tin tưởng hoàn toàn vào họ.>

<Trời ơi…> Cassie thì thào. <Ổng trả lại khả năng biến hình cho bồ nhưng ổng không giúp bồ trở lại thành người được sao…>

<Thôi, mấy bồ…> Tôi nói, cố giấu vẻ cay đắng. <Không phải lúc để bàn chuyện này nữa đâu. Lại được biến hình, được giúp mấy bồ nhiều hơn, vậy là mình vui lắm rồi. Hơn nữa, mình cũng rất thích có cánh, thích được bay mà…>

CHƯƠNG 22

Tôi nhanh chóng nói cho các bạn nghe về kế hoạch của mình mà tôi là một phần trong đó…

Lửa và kẻ thù đã sát bên lưng rồi. Không còn thời gian để nghe những lời an ủi nữa, mà tôi thì chẳng ưa người ta thương hại mình… Giận người Ellimist mà làm gì, tôi đâu thể trông mong gì hơn ở ổng…

<Cassie, bồ hãy cứ ở trong lốt sói nha. Ax, canh chừng phía sau cho Cassie. Marco, bồ biết phải làm gì rồi chứ?>

<Hiểu, tui hiểu mừ…> Marco nói, giọng căng thẳng.

Phần của Marco trong kế hoạch này sẽ rất khó khăn. Nếu Marco thất bại thì tôi và Rachel sẽ vĩnh biệt thế gian này ngay lập tức. <Không có vấn đề gì, phải không Marco?> Tôi hỏi.

<Ừ. Chỉ cần bồ với Rachel nhảy xuống vực lần lượt cách nhau chừng vài chục giây là ổn thôi.> Marco đáp.

<Phần mình, mình sẽ điều khiển công việc từ trên cao.> Jake vừa hoàn hình người vừa nói.

<Nếu mấy bồ đã rõ cả rồi thì tụi mình vô việc thôi. Ax, Cassie, lên đường nào. Marco, chụp một trái chuối thì đâu khó gì đối với một con dã nhân, phải vậy không?> Tôi nói.

Marco cười. <Bắt tui lo chuyện khó nhất rồi còn giở giọng đó nữa hả?>

Tôi đậu trên vai Ket và bắt đầu thu nạp mẫu ADN của cô nàng Hork-Bajir này.

Tiếng máy bay trực thăng mỗi lúc một nhiều hơn.

PHẠCH - PHẠCH - PHẠCH - PHẠCH…

Bọn chúng đã đến khá gần.

Thính giác của loài diều hâu giúp tôi phân biệt được tiếng quạt cánh của từng chiếc trực thăng một.

Mỗi khi trực thăng hạ thấp xuống, tôi nghe cả tiếng oằn người của những thân cây đang chịu ép xuống bởi sức gió và hơi nóng toát ra từ máy bay. Và có cả tiếng súng phun lửa nữa.

Tôi cố bỏ qua tất cả điều đó để tập trung biến hình thành một Hork-Bajir. Tôi phải tập trung để toàn bộ các cơ bắp của tôi chuyển đổi.

Các bạn tôi gần như nín thở quan sát tôi biến hình.

Với các bạn ấy đây là chuyện bình thường, nhưng riêng với tôi thì hơi bị lạ, vì trong mắt các bạn tôi đã là một con diều hâu quá lâu rồi.

Tôi nhắm mắt lại, cố giữ hình ảnh cô nàng Hork-Bajir trong đầu mình. Và rồi, mọi thứ nhanh chóng biến đổi. Tôi cao vụt lên, vuốt sắc bật ra.

<Ooa…>

<Coi, Tobias đang biến hình kìa.> Marco thì thào.

<Ừ, biến hình…> Rachel nói, giọng ngậm ngùi.

Tôi cố không để ý đến vẻ ngậm ngùi trong giọng nói của Rachel. Tôi cần phải thật bình tĩnh để không nổi điên lên vì nhớ tới lời hứa cuội của người Ellimist. Một con thú săn mồi không bao giờ giận dữ. Nó chỉ đói thôi. Giận dữ là một thuộc tính rất riêng của con người.

Tôi cảm thấy chung quanh mình đang thay đổi.

Mọi thứ như mờ dần đi. Những điều kỳ quặc của một cơ thể mới bắt đầu xuất hiện.

Răng nanh của tôi mọc ra ngay lúc miệng của tôi chưa kịp hình thành đủ để giữ chặt nó lại.

Tôi thấy mọi thứ trở nên nhỏ bé quá. Chân tay của một con người bình thường giờ trông bé nhỏ như cẳng chân của một con chó kiểng vậy.

Nội tạng của tôi đang được tổ chức lại theo cấu trúc cơ thể của một Hork-Bajir. Sinh vật này có ít nhất là hai trái tim. Những mạch máu đang mọc ra và tỏa nhanh khắp người tôi.

Toàn bộ hệ tiêu hóa của tôi cũng thay đổi để có thể nghiền được những khoanh gỗ! Những ống xương thật khỏe và chắc chắn của loài Hork-Bajir mọc thật nhanh trong người tôi.

Phía ngoài cơ thể, cái đuôi của tôi bắt đầu dài ra, lớn lên. Nó cũng là một thứ vũ khí tự nhiên của người Hork-Bajir đấy.

Tách - tách - tách… vuốt sắc mọc ra khắp nơi, bên trái, bên phải tôi.

Một sức mạnh trào cuộn trong đôi tay của tôi. Khỏi nói cũng biết tôi sẽ xử mấy tên Taxxon như thế nào trong lốt này.

Các bạn tôi bắt đầu tản ra, lo việc của mình. Jara Hamee và Ket Halpak cũng đi theo họ.

Marco đã biến thành một con dã nhân khổng lồ và chuẩn bị để đi, đột nhiên cậu ta có vẻ bịn rịn.

<Gặp lại sau nhe! Nhớ phải đủ mặt hết đó.> Marco nói.

<Yên tâm đi mà.> Rachel nói, giương cánh tay Hork-Bajir đầy vuốt sắc của nhỏ về hướng Marco.

<Rồi, tui đi đây. Mấy bồ đừng có lề mề đó nha, không là tui ngủ quên ráng chịu à.> Marco lại giỡn, mấy tiếng cuối cùng của cậu ta vương lại sau một lùm cây.

Jake đã biến thành một con chim ưng đậu trên một cành cây. Cậu ta xòe cánh như muốn chào tôi và Rachel rồi bay lên trời cao.

Rachel và tôi quay lại nhìn nhau. Tụi tôi là một cặp Hork-Bajir cũng… đâu có chê vào đâu được.

<Sẵn sàng rồi hả, Rachel?> Tôi hỏi.

Rachel nhìn tôi, ánh mắt Hork-Bajir của nhỏ thật lạ. <Bồ cũng vậy phải không Tobias?>

<Ừ.> Tôi cười.

<Hôm nay là một ngày trọng đại với bồ đó.> Rachel nói.

<Ngày nào cũng vậy thôi.> Tôi cười lớn hơn. <Hễ còn sống là đủ trọng đại rồi.>

CHƯƠNG 23

Jake bay trên cao, hướng dẫn cho tôi và Rachel. Cậu ta đang ở trong vai trò của tôi trước đây. Giống như một trò chơi và tụi tôi lần lượt thay phiên nhau vào vai vậy.

<Không còn xa nữa đâu.> Jake nói. <Mấy bồ biết sẽ phải chạy hướng nào khi bọn Taxxon bắt gặp rồi chứ?>

<Biết rồi mà.> Rachel nói rồi quay sang tôi. <Mọi việc vẫn như cũ chứ, Tobias?>

<Ừ. Nhắc lại nè, nơi tụi mình phải nhảy xuống không dễ ăn đâu nha.>

Rừng là nơi mà một Hork-Bajir không thể nào đi một cách yên lặng được. Lúc nào những vuốt sắc như dao của một Hork-Bajir cũng chém, phạt những thứ năm ngáng trên đường. Chém một cách tự nhiên không cố ý, nên chuyện để lại dấu vết không có gì là lạ.

Tụi tôi buộc phải đi thật nhanh mà không được ồn ào quá. Chuyện này thật khó quá đi. Để tôi nói cho bạn nghe: Người Hork-Bajir bao giờ đi cũng kêu loảng xoảng hết.

<Cassie, Ax và hai người Hork-Bajir kia đã vào vị trí rồi đó. Marco cũng đã chuẩn bị xong rồi.> Jake nói.

<Nếu không thật cần thiết thì cứ ở yên trên đó nhe, Jake.> Tôi nói.

<Anh Jake, lửa cháy tới đâu rồi? Em nghe mùi khét gần lắm…> Rachel nói.

<Ờ.> Jake xác nhận. <Lửa đang khép nửa vòng cung quanh mấy bồ rồi đó. Lối thoát duy nhất là dẫn đến khe vực, nơi mấy bồ đang nhắm tới. Chỉ còn có một đường đó thôi.>

<Tuyệt.> Tôi nói.

<Coi chừng, một cặp Taxxon đang hướng tới mấy bồ đó, chúng ở kế bên tảng đá.>

<Tảng đá nào?> Rachel hỏi.

<Tảng đá ở phía trên đó. Tảng đá hình tam giác.>

<Tới giờ hành động rồi.> Rachel nói, giọng rất bình tĩnh.

<Xin nhường quý cô nương đi trước há?> Tôi đùa.

<Thôi mà, Tobias, mình theo sau bồ nè.> Rachel nhỏ giọng đáp.

Tụi tôi xô bụi rậm bước ra và lặng người đi. Tảng đá hình tam giác ở ngay phía trước chúng tôi. Cách chúng tôi chừng sáu chục mét là hai tên Taxxon dữ dằn, đang há những cái miệng đỏ lòm của chúng, sẵn sàng nuốt tất cả mọi thứ.

Trong tôi chợt bùng lên sự giận dữ và căm ghét không thể tả đối với hai con sâu khổng lồ gớm ghiếc đó. Cơn giận bùng lên giống như một quả bóng chày văng vào mặt tôi. Bất thần và mạnh mẽ. Tôi không

hề có ý định bỏ chạy. Tôi muốn nhìn thấy những vuốt sắc của tôi hành động. Tôi muốn tiêu diệt kẻ thù.

<Tới đi!> Tôi la lên cụt lủn.

Rachel quay nhìn tôi. <Sao vậy Tobias? Kế hoạch của bồ đâu có chuyện đánh nhau?>

<Bọn này lẽ ra không nên ở đây. Nhìn tụi nó coi! Tụi nó làm như cánh rừng này là của riêng chúng nó vậy. Đất này là của tụi mình mà.>

<Tobias, bình tĩnh nào. Bồ làm mình lên cơn theo bi giờ. Còn kế hoạch phải theo mà…> Rachel năn nỉ.

<Tạm thời quên cái kế hoạch đó đi> Tôi nói lạnh băng.

Rachel chộp lấy vai tôi. Tôi suýt vùng ra khỏi tay nhỏ. Tôi sắp điên rồi. Vũ khí đầy mình mà để bọn sâu bọ kia hoành hành sao?

Nhưng Rachel đã kéo tôi trở lại với thực tế. <Tobias. Bồ đừng để cơn giận của bồ đối với người Ellimist làm rối trí. Công việc của bồ giờ can hệ đến nhiều người lắm đó.>

Câu nói của Rachel có tác dụng tức thì đối với tôi.

Có phải chuyện người Ellimist làm tôi tuyệt vọng đã khiến tôi không còn đủ sáng suốt để theo kế hoạch cứu hai người Hork-Bajir kia không?

Rachel nói đúng. Tôi phải bình tĩnh lại mới được.

Tôi sẽ nói chuyện với người Ellimist sau, khi nào có dịp.

<Làm theo kế hoạch đã bàn đi, Tobias. Đừng để mọi người phải chết chỉ vì bồ nổi giận với người Ellimist.>

<Thôi được, làm theo kế hoạch nào.> Tôi miễn cưỡng nói.

Rachel thả vai tôi ra.

Tôi trừng mắt nhìn lũ Taxxon. Bọn chúng đờ ra nhìn tôi. Tụi nó hiểu mà, làm sao tụi nó chọi lại người Hork-Bajir được.

Nhưng ngay lúc đó, lấp loáng sau những tán lá là những chiến binh Hork-Bajir.

“Ssssrrreyyyaa ssseewwwitt!” Những con sâu Taxxon rít lên bằng thứ ngôn ngữ của chúng.

Khoảng một chục chiến binh Hork-Bajir khác ào ra.

Tụi tôi lập tức bị rượt đuổi.

Giờ thì phải phóng hết tốc lực để khỏi phải giao chiến hay bị bắt.

<Nhanh lên, nhanh nữa lên.> Giọng Jake lạc hẳn đi.

Chúng tôi phóng vào bụi rậm, kiểu mà những người Hork-Bajir vẫn thường chạy. Vuốt của tụi tôi loang loáng, phạt xoàn xoạt những cành lá ngáng đường. Tụi tôi giống như hai cái máy cắt cỏ chạy bằng năng lượng hạt nhân vậy.

Xoẹt - xoẹt - xoẹt - xoẹt…

Khổ thiệt, mở đường cho dễ chạy chỉ tổ lợi cho bọn Hork-Bajir chạy sau thôi. Tụi tôi thì mất thời gian phạt cây, còn chúng thì ung dung đuổi theo trên con đường đã phát quang rồi. Dễ quá mà.

<Chúng đến gần lắm rồi.> Jake nói.

<Khe vực còn bao xa nữa?>

<Sắp tới rồi, cứ theo hướng đó là được.> Jake động viên.

Tôi cũng cảm thấy bọn Hork-Bajir đã ở rất gần rồi. Tiếng loảng xoảng của chúng rất sát tụi tôi. Thậm chí, tôi còn có thể ngửi thấy hơi thở hậm hực của chúng nữa.

<Rồi, rồi, cứ theo góc này, nhanh lên, à mà không, chỗ này chưa có dòng suối chảy qua…> Jake bay trên đầu tụi tôi và tiếp tục nhắc cầm chừng.

<Tụi tôi phải đi bên trái hay bên phải? Nói rõ xem nào.>

<Rồi, bên trái… không bên phải chứ, mười bước bên phải nữa.>

Những tên Hork-Bajir đã rượt tới nơi rồi. Tụi tôi chỉ còn vài giây nữa thôi.

<Đó!> Jake quát lên.

<Thấy rồi!> Tôi đáp lại.

Tụi tôi dừng ngay bên một khe vực sâu, cành lá đâm ra tua tủa ở hai bên vách vực. Xa tít phía dưới là một dòng suối nhỏ xíu.

Tôi và Rachel thắng lại, gập người nhìn xuống khe vực sâu hoắm.

<Ôi!> Rachel kêu lên.

<Chuyện gì vậy?> Tôi hỏi.

<Đuôi của bồ chém vào cổ mình, nhưng không sao, chạy đi.> Rachel đáp lại.

Khoảng cách giữa chúng tôi và những kẻ săn đuổi đã quá ngắn rồi. Tiếng động của chúng đã kề bên.

<Rồi, bây giờ dụ tụi nó đến rồi lấy đà nhảy về phía khe vực bên trái nhe.> Jake nói.

Tụi tôi đã chuẩn bị hết rồi, nhưng có đôi khi sự sợ hãi làm cho bạn cứng đờ người ra ấy chứ.

<Không xong rồi, tụi Yeerk đang tràn ngập khu này. Chúng đến từ hướng Nam và Bắc. Kẹt cứng rồi. Nếu không nhảy xuống vực thì chỉ còn cách mở đường máu đánh thẳng vô tụi Hork-Bajir để thoát ra thôi.> Jake nói gấp gáp.

<Tính sao đây, Rachel?> Tôi hỏi.

<Thử chiến đấu một chút coi.> Rachel thản nhiên đáp.

CHƯƠNG 24

Bên trái của tụi tôi, lửa.

Bên phải, bọn Taxxon.

Phía trước là khe vực sâu hàng trăm mét. Vực sâu đến độ nếu bạn ném nguyên một tòa nhà chọc trời xuống chắc cũng không thấy nóc của nó nữa.

Vực rộng hơn một trăm mét, ở dưới cũng là một dòng suối, có lẽ do băng tuyết trên đỉnh núi tan ra khi xuân về tạo thành. Nhưng suối cũng nhỏ, hai bên là bờ cát.

<Mấy bồ còn chừng 15 giây để ứng phó thôi.> Jake lo lắng thông báo. <Bọn Hork-Bajir xuất hiện ngày càng nhiều rồi đó. Trước mắt mấy bồ lúc này là bốn Hork-Bajir và hai Taxxon.>

<…Ooa…> Tôi thầm nói với mình.

15 giây, Jake nói vậy mà, tôi đếm thầm trong đầu… 1, 2… 3, 4…

Một Hork-Bajir nhảy xổ đến chỗ tôi, vuốt của hắn loang loáng. Rồi như thể đang có trò chơi xếp hình vậy, loáng một cái, khắp nơi đều có bọn Hork-Bajir.

<Rachel, coi chừng phía sau.>

Xoẹt!

Một lưỡi dao vụt qua, ngực tôi tuôn máu.

Xoẹt!

Tôi đánh trả bằng tất cả sự nhanh nhẹn của một Hork-Bajir.

"Ahhh!" Tiếng la vang khắp nơi. Một tên Hork-Bajir nhảy ra từ sau bụi rậm và xô tôi ngã trên bãi cỏ. Tôi thấy mình bị đè sấp xuống.

Xoẹt!

Xoẹt!

Xoẹt!

Vuốt của tôi vung lên. Các lưỡi dao nơi cùi chỏ đâm vào tên Hork-Bajir đang đè lên tôi. Tôi sắp điên rồi. Tôi cũng không còn biết mình đang làm gì nữa. Tôi là một cái máy cắt tự động. Nhưng tôi thấy có đến hai ba tên Hork-Bajir đang đè lên tôi, hai tên khác đang giữ chặt Rachel. Hình như là ba nhưng Rachel đã đá văng một tên ra rồi thì phải…

Xoẹt, xoẹt, xoẹt… tôi chỉ biết tung hết tất cả những gì nguy hiểm nhất của mình ra để chồm dậy. Đuôi của tôi quật trúng một tên Hork-Bajir làm hắn ngã lăn.

Mọi thứ diễn ra rất nhanh, chừng như chỉ trong một cái chớp mắt.

Và rồi… bịch!

Tôi ngã bật ngữa ra, lưng chạm đất. Chân trái của tôi không hoạt động nữa. Hai tên Hork-Bajir đang đèn lên tôi. Một tên khác thì

giương vuốt lên, chuẩn bị đâm vào ngực tôi.

Tôi cứng người đón giờ phút cuối cùng của mình.

Bất thình lình một tia chớp màu xám xẹt xuống. Giống như một viên đạn được bắn đi từ đám mây với tốc độ hàng trăm cây số giờ vậy đó.

Một con chim ưng. Thứ nhanh nhất của không trung.

Jake đó mà!

Vào giây phút điếng người đó, đôi cánh của Jake mở rộng, tuôn hết sức lực trong một cú bổ nhào tấn công ngoạn mục. Dù đang đau đớn, cận kề cái chết, tôi cũng thấy được rằng đó là một cú tấn công hoàn hảo nhất của loài săn mồi mà tôi được biết.

Gã Hork-Bajir giơ vuốt rú lên và lấy tay ôm mắt.

Trong tích tắc hai tên Hork-Bajir còn lại đang giật mình, tôi lấy chân trái quét mạnh và hạ hai tên Hork-Bajir đó quỵ xuống.

Tôi chồm dậy, lao khập khiễng bằng cái chân còn lành lặn của mình tới chỗ Rachel, giúp hạ gục tên Hork-Bajir đang giữ chặt lấy nhỏ.

<Sẵn sàng nhảy chưa?> Tôi hỏi.

<Rồi.> Rachel đáp.

Mặc dù một chân đã tê liệt nhưng tôi vẫn có thể đứng vững được nhờ vào cái đuôi chống đỡ. Rachel chạy phía trước tôi. Mọi thứ giờ đúng như kế hoạch rồi đó.

Chúng tôi chạy đến mép vực.

Tôi có thể cảm nhận được hơi nóng của đám cháy đang hực tới. Gió thổi cuộn tới những luồng khói đen, dày đến mức tôi khó thấy được Rachel. Tôi quay lại tìm nhỏ.

Khói tan đi. Trước mặt tôi không phải là Rachel mà là một tên Taxxon.

<May cho mày là tao đang vội, không thì cứ gọi là nát như tương.> Tôi vừa nói vừa xô ngã ngửa con sâu khổng lồ đó.

<Rachel, bên trái mười bước.> Jake hướng dẫn. <Rồi, nhảy đi.>

Tôi kịp thấy Rachel phóng xuống vực. Khi hình bóng của Rachel biến mất, trái tim tôi thót lại. Cả hai trái tim Hork-Bajir của tôi đều thót lại.

Khe vực sâu hàng trăm mét, không có một Hork-Bajir nào có thể sống sót nếu rơi từ đây xuống. Giờ thì đến lượt tôi. Tôi chạy đến mép vực.

<Ôi trời!> Jake kêu lên. <Ở bên trái kìa, đằng trước đó, Tobias, chính là hắn!>

Một màn khói dày đặc quyện quanh tôi rồi tan đi, giống như một thứ ma thuật nào đó.

Phút chốc, ngay trên mép vực, xuất hiện ba gã Hork-Bajir và một người Andalite, nói chính xác là một kẻ đội lốt Andalite.

Visser Ba.

Hắn đứng ngay đó, ngay bên mép vực như tôi.

Người Hork-Bajir đã nhanh nhưng cái đuôi của người Andalite còn nhanh hơn nữa. Tôi không tài nào đương đầu nổi với một Andalite và ba Hork-Bajir cả.

Rồi bất thình lình, một ý nảy ra trong đầu tôi…

Tôi lườm hắn, y như một Hork-Bajir giận giữ và tuyệt vọng đang lườm vậy.

"Ket Halpak đã tự do rồi." Tôi gào lên bằng cái giọng Hork-Bajir của mình.

Rồi tôi nhìn hắn, như sẵn sàng sống mái, mặc các vết thương chi chít trên người đang chảy máu.

Visser Ba im lặng nhìn tôi trong vài giây…

Khoảnh khắc im lặng đó thật nặng nề.

"Ket Halpak và Jara Hamee đã là người tự do." Tôi gào lên tuyệt vọng, và nhào xuống vực.

Phải làm nhanh trước khi hắn kịp tấn công tôi.

Tôi rơi.

Cú rơi thật dài, thật dài…

Trong khi rơi, tôi vẫn cố mở mắt để nhìn và tìm nơi các bạn tôi đang ẩn nấp. Rồi một bàn tay khỏe, ấm và lớn chộp lấy chân tôi, kéo vào.

Tôi bị chộp lại giữa không trung. Một con dã nhân khổng lồ đang dùng sự khéo léo của nó chộp tôi, đưa vào cái hang nằm ẩn trong vách núi.

Trừ dã nhân, không một sinh vật nào đủ sức mạnh và sự khéo léo để chộp được một Hork-Bajir cao hơn hai mét giữa lưng chừng trời như vậy.

<Bắt đỉnh thiệt!> Tôi buột miệng khen Marco.

Tôi được đưa vào hang. Rachel cũng đang ở đó.

Chúng tôi ở đây, đợi chờ và im lặng.

Ở dưới đáy vực, có hai xác Hork-Bajir khác đang nằm sóng xoài ở đó. Một cặp chó sói đang ngấu nghiến thịt của hai Hork-Bajir xấu số này.

Jara Hamee và Ket Halpak nằm im như chết. Jake đã mau chóng bay xuống đáy vực, biến hình thành sói và cùng Cassie diễn màn kịch tuyệt luân này. May mắn thay là người Hork-Bajir có thể tự làm vết thương của mình lành lại mau chóng liền sau đó, như Jara đã từng làm cho chúng tôi coi.

Hai vợ chồng Hork-Bajir này thật giỏi chịu đau và cũng biết đóng kịch đấy chứ.

Tôi nghẹn hơi.

Liệu tụi Yeerk có bị đánh lừa không?

Liệu tên Visser Ba tinh quái đó có tin là tôi và Rachel đã tự vẫn

không?

Tôi chợt nghe tiếng cười ré lên của hắn từ phía trên mép vực.

<Ngu, đồ ngu. Không kẻ nào có thể thoát khỏi đế chế Yeerk. Hai tên Hork-Bajir kia cũng không là ngoại lệ. Nhìn đi, các ngươi hãy nhìn cho kỹ xác của bọn chúng ở dưới kia đi. Đó là số phận của bất kỳ kẻ nào muốn phản bội và trốn chạy khỏi đế chế Yeerk!>

Visser Ba tiếp tục cười, giọng cười đáng sợ của hắn nghe phát ớn lạnh.

<Bọn sói đói sẽ cho hai tên Hork-Bajir ngu ngốc kia một nấm mồ xứng đáng.> Visser Ba rền giọng.

CHƯƠNG 25

Tụi tôi đợi cho đến khi Visser Ba và đồng bọn đi khỏi rồi mới leo ngược trở lên mép vực.

Tất cả mọi người đã hoàn lại hình dạng bình thường và tìm cách băng qua vùng đất mà bọn Yeerk đã đốt để chặn chúng tôi khi nãy. Mọi thứ cần phải làm thật nhanh vì nếu không Sở bảo vệ rừng sẽ ồ ạt đem người tới chữa cháy, mà tụi tôi lại không muốn bị ai phát hiện hết. Nơi tụi tôi đi qua, lửa thậm chí vẫn còn rần rật cháy.

Rốt cuộc tụi tôi cũng tìm thấy cái thung lũng đó.

Một cái thung lũng đáng yêu mà người Ellimist đã vẽ ra trong đầu tôi. Khi vừa nhìn thấy, tôi đã biết chính là nó. Lạ một điều là trước đây cả đám tụi tôi chẳng ai biết gì về nó cả.

Tôi đã là một con rối giỏi trong tay người Ellimist. Tôi đã hoàn thành điều mà ông ta muốn tôi làm.

Tôi cũng không hối tiếc là mình đã quá nhọc sức để giúp cho hai người Hork-Bajir này được tự do. Nếu không giúp được họ, để họ trở lại thành nô lệ trong tay bọn Yeerk, có lẽ tôi sẽ phải ân hận nhiều hơn.

Tôi đã từng là một con diều hâu đuôi đỏ, giờ thì tiếp tục như vậy cũng được, có sao đâu.

Đường vào thung lũng ngà hẹp đến nỗi vừa khít với thân hình của mỗi Hork-Bajir.

Những tảng đá đỏ lớn, hoang dại, chạy dài hai bên, không khác gì cảnh trong những bộ phim cao bồi mà tụi tôi từng được coi.

Jake nói. “Tobias, mình ngờ rằng cái thung lũng này không tự nó có từ trước đến giờ đâu.”

<Bồ nghĩ là người Ellimist đã tạo ra nó sao?> Tôi hỏi.

Jake nhún vai. “Biết đâu được, mình thấy nó là lạ thế nào ấy…”

Tôi để chuyện đó trượt qua đầu mình, không vương vấn. Tôi thật sự không muốn nói về người Ellimist nữa.

Ông ta đã gạt tôi.

Ông ta đã không giúp tôi trở lại hình dạng người như trước. Có thể điều ông ta làm cho chủng tộc Hork-Bajir là tuyệt vời nhưng với tôi, sự ích kỷ nhỏ nhoi của tôi vẫn cứ dằn vặt tôi mãi và khiến tôi khó mà quên được nỗi buồn của mình.

Trong khi mọi người xếp hàng một và đi lần theo một lúc như mê cung dẫn vào thung lũng, thì tôi thơ thẩn bay đón một chút gió ấm để tự an ủi mình.

Ngay cả khi bay ở trên cao, nếu không chú ý, bạn cũng không thể nhìn ra được thung lũng ấy đâu.

Nhìn từ trên cao, nó giống như một dải băng được làm bằng các

loại cây.

Chỉ khi hạ xuống, vượt qua một tầng lá, tôi mới nhận ra một bờ hồ nằm ẩn bên trong, được bao quanh bằng bờ cát. Những bụi cây dại đầy trái chỉn rung rinh dưới ánh nắng.

Đó là một cánh đồng mơ ước của con người.

Nhưng với một con chim săn mồi như tôi thì cánh đồng mơ ước của tôi phải khác kia…

Tôi bay vòng trở lại, cũng là lúc mọi người đến nơi. Tất cả ngẩn tò te nhìn một khung cảnh quá đẹp.

"Đẹp quá." Cassie nói.

"Tụi tôi sẽ sống ở đây hả?" Jara hỏi.

<Phải, chỉnh nơi này.> Tôi đáp.

"Đất lành." Ket nói. "Đất lành để *kawatnoj*."

"Là cái gì vậy?" Jake hỏi.

<Mình có nghe họ nói từ này trước đây, nhưng không hiểu. Jara, *kawatnoj* nghĩa là gì vậy?>

Jara Hamee và Ket Halpak phá lên cười, giọng cười thật lạ của người Hork-Bajir.

"*Kawatnoj* là một người Hork-Bajir nhỏ, đứa bé Hork-Bajir." Ket nói.

"Họ sẽ có em bé." Rachel dịch lại.

<Họ sẽ là đôi Hork-Bajir đầu tiên có đứa con tự do.> Ax nói. <Người Ellimist đã làm đúng, thung lũng này sẽ tồn tại mãi mãi.>

<Không, không phải cái gì ông ta nói cũng đều đúng cả đâu.> Tôi nói.

"Thôi, tới thiên đàng rồi." Marco nói giọng giả bộ trang nghiêm. "Còn chưa biết luật hả? Mau ra mắt đi. Rachel, ngươi là người đầu tiên đó."

"Thiên đàng?" Jara hỏi. "Là tên của chỗ này hả?"

"Dĩ nhiên là không phải rồi, trừ phi hai ông bà có tên là Adam và Eva." Marco quay lại phía hai người Hork-Bajir. "Tôi nói giỡn đó. Mà hỏi thiệt quý vị là làm sao phân biệt được một người Hork-Bajir là nam hay nữ vậy?"

Jara nhìn Marco, vẻ khó hiểu. "Nam, nữ… là gì?"

"Có ngon thì giảng luôn đi, Marco." Cassie chọc.

Nhưng Ket hiểu nhanh hơn Jara. "Jara và Ket khác nhau lắm." Cô ta chỉ vào cái gạc của mình. "Ket chỉ có hai vuốt, còn Jara có ba vuốt."

"Chỉ có vậy thôi sao?" Marco hỏi.

"Còn nữa chứ, nhưng chỉ có người Hork-Bajir biết với nhau thôi."

Tất cả mọi người đều phá lên cười.

Các bạn tôi ở lại thêm chút nữa rồi tạm biệt hai vợ chồng Hork-Bajir.

Tôi cố nán lại một chút để tìm giúp cho họ một chỗ ở.

Tôi tìm thấy một cái hang, có thể giúp cho họ an toàn suốt cả mùa đông. Tôi khuyên họ không nên đi ra khỏi thung lũng này, trừ khi bọn Yeerk đã bị tiêu diệt.

Rồi tôi bay đi.

Mọi người về nhà, còn tôi về cánh đồng của tôi.

Mọi người đều có nơi chốn của mình, còn tôi thì không.

CHƯƠNG 26

Hôm sau là ngày Chủ nhật.

Mà ngày nào thì cũng vậy thôi, có quan hệ gì đến tôi đâu.

Rachel một mình ra cánh đồng tìm tôi, nhưng tôi tránh mặt nhỏ. Tôi giả lơ và cứ bay đi, mặc cho nhỏ kêu tên tôi như muốn khóc ở trong rừng.

"Tobias, bạn ở đâu? Tobias, có nghe mình gọi không?" Rachel gào khan cả giọng nhưng tôi nhất mực không trả lời.

Tôi biết mình bậy, nhưng tôi biết tại sao nhỏ đi tìm tôi rồi.

Nhỏ muốn an ủi tôi, rằng mọi chuyện rồi sẽ đổi thay. Nhỏ đến để hy vọng rằng sẽ không thấy tôi tuyệt vọng hay đại loại là cái gì đó giống vậy.

Rồi thế nào nhỏ cũng buồn và trách móc người Ellimist cùng với tôi.

Nhưng tôi đâu có muốn mình bị thương hại. Không cần Rachel xót thương thì tôi cũng gượng được mà, dù là gượng một mình thì cũng vậy thôi.

Nhưng nếu có ai đó tìm cách an ủi và tử tế với tôi, tôi sẽ không chịu nổi đâu.

Tôi sẽ tan nát cõi lòng.

Tôi là diều hâu, một con chim săn mồi.

Tôi không cần ai tội nghiệp tôi hết.

Suốt cả ngày hôm đó, tôi bay đi bay lại trên các điểm lui tới quen thuộc của mình.

Tôi bay và nhìn những nơi ra vào của bọn Yeerk, nhìn chúng thay phiên nhau tới lui…

Tôi khỏe, tôi bình yên mà.

Cho đến khi mặt trời xuống, đêm đến, tôi thấy cáo, gấu, cú lặng lẽ vào cuộc săn đêm của chúng.

Lúc đó, tôi thấy mình sao mà cô đơn quá…

Ax đến.

Ax đi tìm tôi, nhưng tôi lại không muốn trò chuyện với ai hết. Nhưng Ax thì tôi không trốn được.

<Chào Ax!> Tôi nói.

<Tobias, bạn khỏe không?> Ax hỏi.

<Lúc nào cũng khỏe. Xin lỗi nghe Ax, nhưng thật tình là tui chẳng muốn nói chuyện gì hết.>

Ax nhìn tôi, vẻ áy náy. Anh lưu lại ít phút rồi cáo lui.

Tôi biết mình bậy ghê lắm nhưng biết sao được. Tôi có lý do để buồn mà.

<Mày phải chấp nhận thôi.> Tôi tự nói với mình. <Từ giờ trở

đi, cuộc đời mày là không nhà, không chăn êm nệm ấm gì hết, không học hành, không còn là người nữa đâu.>

Tôi hình dung ra hình ảnh cuộc đời làm người của mình.

Tôi thấy ánh đèn vàng buổi tối và những vật dụng trong phòng. Nào là tivi, bàn ghế. Nào là sách và tạp chí. Nào là trò chơi điện tử…

Và tôi thấy ba mẹ tôi. Ít nhất đó là cách tôi còn nhớ được đến hai người qua hình ảnh để lại. Ba mẹ đã mất khi tôi còn quá nhỏ nên tôi chỉ có thể biết hai người qua ảnh mà thôi. Đó là những thứ mà tôi đã từng có.

Nhưng bây giờ tôi sẽ không bao giờ được trở lại cảm giác ấy nữa.

Tôi chìm đắm trong nỗi nghẹn ngào lẫn tủi thân của mình. Có thể tôi hơi ủy mị quá chăng, nhưng cảm giác không còn được làm người nữa cứ làm lòng tôi tan nát.

<Thôi, đành vậy.> Tôi nghĩ. <Dẫu sao thì mày cũng đã từng được làm người, phải chấp nhận phần đời còn lại là chim thôi.>

Ngay khi tôi đang chìm đắm trong những suy nghĩ của mình thì một lần nữa, tự nhiên tôi lại chìm đắm trong không gian màu đỏ tía của người Ellimist. Tôi lại thấy tôi là người.

<Thôi đi.> Tôi cố trấn tĩnh mình.

Dẫu sao đi nữa thì tôi cũng bị sốc với hình ảnh này. Lại một trò lường gạt của người Ellimist nữa chứ gì?

Tôi muốn ngừng suy nghĩ lại. Tôi muốn đi ngủ ngay. Khi ngủ tôi sẽ quên tất cả. Mọi thứ chết tiệt này sẽ trôi qua khi trời rạng sáng.

Tôi nhắm mắt lại, cố ngưng dòng suy nghĩ của mình, để mặc tâm trí mình cho bản năng đơn giản của con diều hâu chiếm lĩnh.

Tôi nhắm mắt lại, cố ngủ nhưng không được, nên lại mở mắt ra.

Rồi tôi thấy nơi tôi đứng, không phải là cành cây nữa. Tôi đang ở trong nhà, trong một cái phòng.

Khuya rồi nhưng tôi vẫn có thể thấy ánh dạ quang của những con số lấp lánh trên mặt đồng hồ. Tôi thấy một người đang nằm trên giường ngủ, quấn mền chặt quanh người. Cái đầu bù xù thò ra, tựa trên gối.

Tôi lạnh toát cả người.

Tôi biết căn phòng đó. Tôi biết cái giường đó và tôi biết người nằm đó là ai.

Tôi biết mình không mơ. Tiếng vỗ cánh của tôi làm người đang ngủ thức giấc.

Hắn ngồi dậy, chớp mắt, ngái ngủ. “Ơ… con chim…”

<Chỉ là giấc mơ thôi.> Tôi tự nhiên nói với hắn.

Tim tôi đập nhanh đến mức nó muốn nổ tung ra. Nhưng cùng lúc đó, tôi lại cảm thấy một sự bình tĩnh đến lạ thường. Tất cả những thứ này tôi đã thấy qua cả rồi.

Rồi tôi nhìn lên cuốn lịch.

Trên lịch ghi cái ngày oan nghiệt mà nhóm chúng tôi sẽ bước qua cái công trường bỏ hoang đó.

"Mơ? Mình đang mơ?" Hắn ngồi dậy, hẳn nhìn tôi, có vẻ bối rối. "Tôi có quen anh, phải không?"

<Dĩ nhiên.> Tôi nói. <Dĩ nhiên là tôi cũng biết cậu nữa, Tobias…>

"Sao anh lại biết tên tôi?" Hắn hỏi.

<Tôi không thể kể một cách ngắn gọn cho cậu được…>

Tôi đã nhìn thấy tôi, nhìn thấy quá khứ của mình nhưng tôi không biết mình nên nói gì. Hình như tôi đã từng mơ mình gặp một con chim như vậy rồi thì phải.

<Tobias.> Tôi nói. <Ngày mai cậu sẽ đi qua khu công trường bỏ hoang cùng với Jake…>

"Sao?" Hắn ngỡ ngàng hỏi.

Tôi chợt cười, buồn bã.

Làm sao tôi có thể nói với Tobias-quá-khứ đó là cậu ta nên làm gì. Làm sao tôi có thể nói trước được với cậu ta là không lâu sau đó, cậu ta sẽ bị kẹt trong hình dạng của một con diều hâu - hình dạng của tôi bây giờ?

Tôi biết sự thật - nhưng tôi cũng không thể trốn thoát nổi sự thật.

Tôi là Tobias nhưng không phải là Tobias-con-người nữa.

Tôi là một thứ gì đó khác lạ rồi.

Rồi tôi chợt nhớ đến lời nói của người Ellimist. "Rồi cậu sẽ bắt đầu lại. Cậu sẽ ở điểm mà thời gian quay lại từ đầu…"

<Tobias!> Tôi gọi cái con người đang ngái ngủ kia. <Cậu đi ngủ lại đi.>

"Tôi đi ngủ… ngủ? Hình như tôi đang ngủ mà tôi cũng đang mơ nữa…" Hắn ấp úng nói.

<Được rồi. Để tôi giúp cho cậu ngủ lại.> Tôi nói. <Nằm xuống đi và đừng sợ gì hết.>

Người đang ngủ có tên Tobias kia nằm xuống…

Tôi đậu xuống gần cậu ta. Thật nhẹ nhàng với cái cách của tôi. Tôi đâu cần gì khác ngoài việc chạm vào cậu ta.

Mắt của Tobias-người khép lại.

Cậu ta tự nhiên lặng đi.

Đó là cách mà mỗi sinh vật khi bị lấy mẫu ADN đều như thế.

Tôi nhắm mắt lại và tập trung vào cậu ta. Tôi có thể cảm thấy sự chuyển động của một mẫu ADN mới đang truyền vào người tôi.

Khi tôi mở mắt trở lại, tôi thấy mình không còn ở trong căn phòng đó nữa mà đang đậu trên một cành cây.

Thật hay mơ đây, hay lại là một trò đùa độc ác của người Ellimist?

ĐỪNG QUÊN, TOBIAS.

Một giọng nói quen thuộc vọng đến tôi. Người Ellimist.

QUÁ HAI GIỜ, CẬU SẼ BỊ MẮC KẸT TRONG LỐT MÀ CẬU BIẾN HÌNH.

Tôi đâu có cần hỏi lại điều mà người Ellimist nói.

Tôi biết quá mà.

Tôi vừa lấy được mẫu ADN của chỉnh tôi và tôi sẵn sàng để quá hai giờ để được kẹt trong hình hài của tôi mãi mãi. Để không bao giờ là diều hâu nữa.

TA CƠ GIỮ LỜI HỨA VỚI CẬU KHÔNG?

<Có.> Tôi nghẹn ngào nói.

CƠ VUI KHÔNG, TOBIAS?

CHƯƠNG 27

Sáng hôm sau là thứ Hai.

Đó là ngày Rachel nhận giải thưởng học sinh xuất sắc về máy tính của hãng Packard.

Chỉ có bốn đứa trong toàn trường được nhận giải thưởng này thôi.

Lễ trao giải thưởng được tổ chức trong khu nhà thể dục. Các vị phụ huynh của bốn học trò được giải tới dự đủ mặt hết, ai cũng kiêu hãnh vì con của mình cả. Mấy đứa nhỏ chạy lăng quăng cũng chẳng bị ai la mắng.

Tôi bị hụt phần đầu của buổi lễ.

Tôi rất thận trọng, bạn thấy đó. Tôi phải biến hình thành Tobias và chờ xem có gì bất thường không. Lúc đó, tôi mới dám bước đến trường.

Tôi cảm thấy sợ và căng thẳng quá, nên cứ lấp ló ngoài hội trường một lúc lâu.

Một bà cô nhíu mày nhìn tôi. Hình như bà đã gặp tôi ở đâu đó rồi nhưng không nhớ chính xác là ở đâu hết.

Tôi lẫn vào trong bóng mát. Những bức tường làm tôi buồn chán quá. Không giống chút nào khi tôi là chim và chung quanh mình là bầu trời. Tôi đứng và kiên nhẫn chờ buổi lễ diễn ra, quan sát bằng cặp mắt kém tinh tường của con người. Và tôi nghe đủ thứ âm thanh bát nháo nhưng thân quen chung quanh mình.

Rồi thì buổi lễ cũng chấm dứt, mọi người ùa ra sân. Lúc đó, tôi mới bước ra khỏi bóng râm.

Rachel đứng ở cuối hàng. Nhỏ đẹp ghê, luôn luôn như vậy đó. Nhỏ là Rachel mà.

Tôi thấy Cassie nháy mắt với Rachel khi nhỏ đi ngang qua. Nhỏ trợn mắt và cả hai cùng cười phá lên.

Rồi nhỏ đi ngang qua chỗ Marco đang ngồi. Hắn là một tay nói nhiều, bạn biết mà. Hắn lại diễu một câu gì đó làm Rachel bật cười, và lắc đầu.

Rồi Rachel đi thẳng về hướng tôi.

Tôi thấy ánh mắt của nhỏ lướt qua tôi, giật mình và rồi sững lại nhìn tôi.

Mắt nhỏ mở to.

"Chào Rachel." Tôi nói với nhỏ, bằng giọng của con người.

HẾT TẬP 13

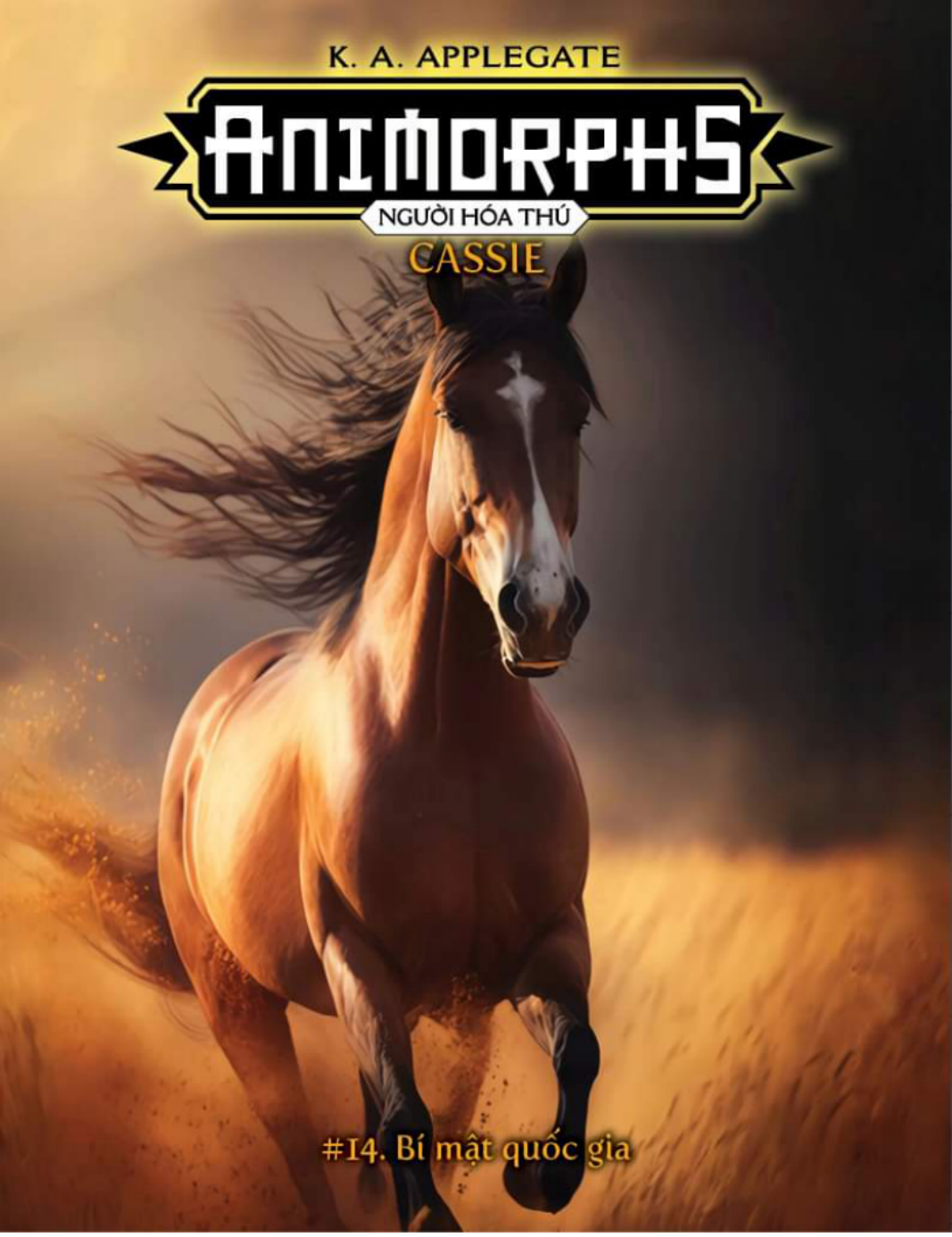
K. A. APPLEGATE
ANIMORPHS
NGƯỜI HÓA THÚ
CASSIE
#14. Bí mật quốc gia

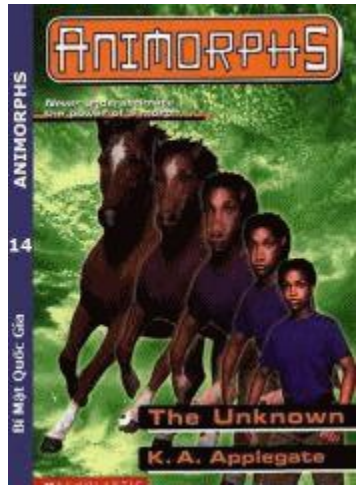

Tác phẩm: Animorphs
Tập 14: Bí Mật Quốc Gia
Nguyên tác: Animorphs #14: The Unknown
Tác giả: K. A. Applegate
Dịch giả: Hoàng Hưng
Nhà xuất bản: Trẻ, 11/2001
Khổ sách: 11 x 18 cm
Số trang: 128 + 131
Giá sách: 5.000*2 vnđ
Thực hiện ebook: ANIMORPHS Team
Scan: nguoimedocsach
Đánh máy: motsach_theky
Sửa chỉnh tả: mxlc, santseiya
Thiết kế bìa: teszine
Chuyển sang ebook: santseiya
Ebook BB: Cent
Ngày hoàn thành: 06/07/2009
Nơi hoàn thành: Hà Nội
ooO TVE Ooo

MỤC LỤC

TÓM TẮT NỘI DUNG TẬP 13
CHƯƠNG 1
CHƯƠNG 2
CHƯƠNG 3
CHƯƠNG 4
CHƯƠNG 5
CHƯƠNG 6
CHƯƠNG 7
CHƯƠNG 8
CHƯƠNG 9
CHƯƠNG 10
CHƯƠNG 11
CHƯƠNG 12
CHƯƠNG 13
CHƯƠNG 14
CHƯƠNG 15
CHƯƠNG 16
CHƯƠNG 17
CHƯƠNG 18
CHƯƠNG 19
CHƯƠNG 20
CHƯƠNG 21
CHƯƠNG 22
CHƯƠNG 23
CHƯƠNG 24
CHƯƠNG 25
CHƯƠNG 26
CHƯƠNG 27

TẬP 13: ĐỔI LỐT

1. Người kể chuyện:

Tobias

2. Nội dung:

Trong quá trình theo dõi một lối mới vào vũng Yeerk, Tobias và Rachel đã dẫn đường cho một cặp Hork-Bajir tự do - Jara Hamee và Ket Halpak - trốn được vào trong một hang núi, tạm thời thoát khỏi sự truy nã của bọn Yeerk. Người Ellimist xuất hiện. Ông ta muốn Tobias dắt cặp vợ chồng Hork-Bajir này tới một thung lũng để họ khởi đầu cho một loài Hork-Bajir mới. Ngược lại, Tobias muốn người Ellimist cho cậu trở lại hình người. Thực tế, người Ellimist đã trả lại cho Tobias quyền năng biến hình. Tobias sẽ có thể biến hình mỗi khi chạm vào con vật nào, và hình dạng Tobias khi thu nạp là dạng diều hâu đuôi đỏ. Để có thể cắt đứt mọi sự truy đuổi của bọn Yeerk với cặp người Hork-Bajir tự do, hội Animorphs lập ra một kế hoạch táo bạo. Rachel và Tobias biến hình thành cặp Hork-Bajir, nhảy xuống vực, có Dã nhân-Marco đón ở lưng chừng. Jara và Ket đóng giả đã chết dưới đáy vực. Hai con sói - Cassie và Jake - sẽ đứng rỉa thịt. Kế hoạch thành công, hai người Hork-Bajir được cứu thoát và được đưa đến thung lũng đất lành, bắt đầu một cuộc sống mới. Người Ellimist đã giữ lời hứa. Ông ta cho Tobias-diều hâu gặp lại Tobias-người để Tobias-diều hâu thu nạp mẫu ADN người của chính mình. Kết thúc tập 13 là hình ảnh Tobias đến dự buổi lễ trao tặng giải thưởng học sinh xuất sắc của Rachel dưới dạng người.

3. Nhân vật quan trọng:

Hội Animorph: Jake, Marco, Rachel, Cassie, Tobias, Ax

Visser Ba

4. Những loài thú mới được thu nạp:

Jake:

Marco:

Rachel: Hork-Bajir (Jara Hamee)

Cassie:

Tobias: Gấu, Hork-Bajir (Ket Halpak), Người (Tobias)

Ax:

5. Những lốt hình được sử dụng:

Jake: Cọp Siberi, Chim ưng Peregrine, Sói

Marco: Dã nhân, Mòng biển, Sói

Rachel: Đại bàng đầu bạc, Hork-Bajir, Gấu xám

Cassie: Cú sừng, Mòng biển, Sói

Tobias: Gấu, Hork-Bajir, Người (Tobias)

Ax:

VÙNG 91

CHƯƠNG 1

Trong nhà kho, Rachel đang đứng nhìn tôi chằm chặp.

"Cassie! Bồ có thể bận quần jeans, mang áo bảo hộ lao động, xỏ chân vô đôi bốt cao su bết bùn… nhưng ít ra bồ cũng phải mua cái quần jeans cho vừa người chứ."

"Cái này mà không vừa sao?" tôi cãi.

"Bồ mặc cái quần jeans này lội qua sông Mississippi cũng chẳng ướt nổi đó. Bồ mua nó hồi nào vậy? Hồi mới lên bốn hả?"

Tôi nhìn xuống chiếc quần jeans của mình.

Gấu quần cách đầu đôi bốt của tôi tới hơn hai centimet lận.

Tôi toét miệng cười trong khi Rachel có vẻ đau khổ rõ rệt. Làm như sự tồn tại của cái quần jeans cũn cỡn này làm nhỏ tan nát cả cõi lòng vậy.

"Bồ cho là nó ngắn quá hả Rachel?"

"Mặc chạy lụt thì hợp lắm đó," Rachel châm biếm. "Thôi, đi với mình nào. Mình biết chỗ có nhiều hàng bán xon lắm. Mình muốn bồ đi với mình."

Tôi nheo mắt lại.

Tôi biết "chỗ ấy" là ở đâu rồi.

"Mình hổng tới khu thương xá với bồ đâu," tôi nói.

"Ai đi thương xá vậy?" có tiếng người hỏi. Đó là ba tôi đang mở cửa hông nhà kho.

"Rachel đó ba," tôi đáp.

"Bác bảo Cassie đi với cháu nha bác," Rachel năn nỉ ba tôi.

Ba tôi cười vang. "Xin lỗi vì phải làm cháu buồn, Rachel. Bác đang cần Cassie đây. Bà Helen Khùng vừa gọi tới. Có một con ngựa bị đau

ở lối bìa vùng Đất Khô.”

Rachel ngó xuống cái quần jeans của chỉnh ba tôi.

Gấu quần cách mép giày của ông gần cả hai tấc, để hở đôi vớ chẳng ăn nhập lắm với bộ quần áo…

Tôi cười bảo Rachel.

“Mình hổng thể theo đuôi bồ trong khi bồ mua sắm tá lả được rồi…”

Rachel nhăn mặt với tôi rồi cười giòn tan. “Hừ, một con ngựa đau quan trọng hơn việc đi mua một chiếc quần jeans vừa vặn chứ.”

“Bồ đi với mình và ba mình đi,” tôi rủ Rachel. Tôi rất thích cùng ba tôi chăm sóc các con thú, nhưng hai giờ chạy xe với mỗi mình ba và cái đĩa hát Stevie Wonder của ông sẽ chẳng lấy gì làm vui lắm.

“Ừ, được đấy,” Rachel nói.

Tôi trấn an nhỏ. “Hôm nay bồ đi với mình, và ngày mai mình sẽ theo bồ đi kiếm một cái quần jeans mới.”

“Quần jeans *th*ứ *thiệt* nha? Hổng phải thứ jeans dỏm trông cứ như làm bằng bìa cứng quèo… À, và phải thêm một cái áo cho bồ nữa chứ hả?” Rachel cắn môi và hai mắt nhỏ trở nên mơ màng…

CHƯƠNG 2

Trời sập tối khi chúng tôi ra xa khỏi thành phố, xa bờ bên kia rừng, tới một vùng thường được gọi là Đất Khô.

Đất Khô ở đây không có nghĩa là hoang mạc, với những cây xương rồng và những thứ khác đâu.

Khu vực này là một kiểu đất hoang mà cỏ dại và sự trống vắng dường như trải dài tới vô cùng. Lác đác đây đó có một vài cái cây, nhưng phần lớn vẫn chỉ toàn cỏ là cỏ, hoa dại, bụi rậm và những đống đá tảng đột ngột u lên như thể có bàn tay người khổng lồ từ xa xưa xếp lên vậy đó.

Cả ba người chúng tôi dồn hết vô băng ghế trước của chiếc xe tải nhẹ. Ba tôi không để cho tôi và Rachel ngồi ở thùng xe, vì sợ không an toàn. Đường tới vùng Đất Khô xa hun hút.

"Helen Khùng là ai vậy bác?" Rachel hỏi ba tôi cho có chuyện để nói.

"Đó là một bà già, cũng tới tám mươi tuổi rồi. Bà ấy sống trong một chiếc xe mooc ở phía sau sạp bán hàng lưu niệm của mình, và luôn tự kêu mình là Helen Khùng, riết rồi chết tên. Bác gặp bà ấy từ nhiều năm trước, khi có chuyện rắc rối với những bầy ngựa ở Đất Khô." Ba tôi nói.

"Chuyện rắc rối với bọn ký sinh trùng đường ruột," tôi giải thích. "Giun ỉ mà."

"Ai bị? Lũ ngựa hay bà Helen Khùng?" Rachel hỏi.

"Kia rồi," ba tôi nói, làm tôi chẳng kịp kiếm ra câu nào để giỡn lại Rachel.

Ba tôi đánh xe tới một cái sạp có bán hàng lưu niệm bên trên có gắn một tấm bảng lớn kẻ hàng chữ HÀNG LƯU NIỆM MAY MẮN. Tấm bảng còn lớn hơn cả sạp hàng. Sạp đã đóng cửa và trông như đã đóng cửa từ nhiều năm rồi.

Phía sau sạp là một chiếc xe mooc hiệu Airstream, loại xe mooc hình viên đạn sơn màu bạc ỉ mà. Nó có một mái hiên ở đằng trước

kết một dãy đèn Giáng sinh rực sáng. Mặc dù còn lâu lắm mới tới lễ Giáng sinh…

Helen Khùng bước ra khi bà trông thấy chúng tôi chạy xe tới. Tóc bà bạc và xõa xợi. Bà mặc áo blouse in bông đã phai màu, mang chiếc quần jeans vá víu và đôi bốt cao bồi.

"Ê," Rachel thốt lên. "Cassie, đó là hình ảnh của bồ khi lên lão kìa…"

Tôi thục cùi chỏ vô sườn Rachel, và cả hai cười rân.

"Cassie nè, chắc ít bữa nữa bồ sẽ là người điều hành một tổ chức tình nguyện chuyên cứu gà con, cá voi xấu số hay gì gì đó cho coi," Rachel nói, giọng có phần châm biếm.

"Cô ả ở đằng kia kìa. Đằng kia kìa," Helen Khùng hét lên ngay khi chúng tôi bước ra khỏi xe. "Một con ngựa cái lang bự. Á coi bộ tức cười lắm. Như thể ả ăn phải cỏ độc hay sao đó."

"Cỏ độc?" Rachel hỏi tôi.

Tôi nhún vai.

"Chào Helen," ba tôi bình tĩnh nói. "Chúng tôi sẽ đi coi liền. Bà có được khỏe không?"

"Những đồ yêu ngoài Trái Đất ấy vẫn làm tôi mất ngủ," bà Helen đáp.

Tôi thấy Rachel cứng người lại.

Tôi nháy mắt với nhỏ, và thì thầm, "Lắm loại người ngoài Trái Đất thế."

"Họ cứ gởi thông điệp qua răng tôi hoài à," bà Helen nói. "Họ cứ bảo là họ sắp hạ cánh ngay tại đây. Nhưng đã bốn mươi năm rồi tôi chưa thấy một người Sao Hỏa nào. Thiệt là khó tin tưởng. Những con người rất, rất không đàng hoàng, khó lòng tin tưởng."

"Ai kia?" ba tôi hỏi.

"Thì người Sao Hỏa ấy." Helen Khùng bật cười, nghe nhã nhặn và khôn ngoan ra trò, chẳng điên khùng chút nào.

Không biết là bà Helen này thực sự khùng hay bả chỉ diễn trò thôi…

“Được rồi, chúng tôi sẽ đi coi con ngựa ấy,” ba tôi nói.

Rachel và tôi chiếu đèn vô bóng đêm.

Trên trời có trăng, nhưng chỉ là mảnh trăng lưỡi liềm hổng sáng cho lắm. Và chúng tôi mau chóng ra khỏi vùng sáng của chiếc xe mooóc và bảng quảng cáo, dấn mình vô màn đêm mù mịt ở những miền xa thành thị.

Ánh đèn rọi vô những thân cây lúp xúp, những bụi rậm và tảng đá. Chỉ có tiếng rột roạt của đám cỏ cao khi chúng tôi bước qua.

Ba tôi và tôi căng mắt nhìn sâu vô đêm tối để kiếm con ngựa. Còn Rachel thì quay người lại nhìn về hướng xa lộ.

“Ê, có phải con ngựa mình kiếm đó không há?” Rachel hỏi.

“Đâu kia?”

“Kia kìa. Trên đường cái ì. Gần bên cái trạm điện thoại.”

Ba tôi và tôi quay người lại nhìn. Một con ngựa lang đang lếch nhếch bước đi. Khật khà khật khưỡng như người say vậy đó…

Trong khi chúng tôi quan sát, con ngựa dường như bị thu hút về cái trạm điện thoại. Nó lấy mõm lôi cái ống nghe ra và cứ đề lủng lẳng như vậy.

Và đó là lúc mọi việc trở nên kỳ lạ.

Con ngựa cúi thấp đầu xuống, giật một nhánh cỏ lên miệng, và có vẻ như đang bấm vô bảng số điện thoại…

“Cassie, hoặc là mình đã phát khùng, hoặc là con ngựa kia đang tìm cách kêu điện thoại, phải vậy không?” Rachel thốt lên.

Ba tôi nhún vai. “Con ngựa này chắc bị mất trí rồi. Nó không biết nó đang làm gì nữa. Nào, chúng ta tới tận nơi coi sao.”

Tôi tụt lại vài bước để đi ngang với Rachel.

“Con ngựa bấm máy điện thoại thiệt đó,” Rachel thì thào.

“Ừ, thoạt trông thì đúng là vậy,” tôi tán thành.

“Nó đặt mua bánh pizza?” Rachel gợi ý.

“Cỏ khô, cỏ linh lăng, thêm vô ít phó mát?”

Ba tôi đang tới gần con ngựa.

Nó nhìn thấy ông và do dự, nửa như muốn tiếp tục thực hiện cú điện thoại, nửa như muốn bỏ chạy. Thế rồi nó quyết định chạy. Có điều nó không đủ sức để chạy. Nó chỉ có thể lảo đảo đi vô bóng tối, vừa đi vừa té lên té xuống.

“Ê nè, cưng ơi,” ba tôi nói với cái giọng có ma lực trấn an các con thú của mình. “Cưng à, ta chỉ muốn giúp con thôi mà.”

Nhưng con ngựa chẳng thèm chú ý đến ba tôi. Nó cứ khật khưỡng, lảo đảo trượt đi, ráng hết sức nó. Tôi mất hút nó trong bóng đêm, nhưng rồi tôi nghe thấy một tiếng KHẬP.

Tôi bật chạy và mau lẹ tới chỗ ba tôi.

Ông đang quỳ gối bên con ngựa bị té.

Nó vẫn cố tìm cách đứng dậy, nhưng không dậy nổi.

“Nó làm sao vậy ba?” Tôi lo lắng hỏi ba tôi. Con ngựa túa hết mồ hôi. Hai con mắt nâu, to của nó chăm chăm nhìn chúng tôi.

“Hừ, có thể là nó bị rắn cắn,” ba tôi trả lời. “Con ráng làm cho nó bình tĩnh đi. Ba đi lấy mấy thứ trong xe hơi, rồi quay lại liền.”

“Rắn hả?” Rachel hỏi.

“Chắc vậy. Chỗ này đầy nhóc rắn,” tôi đáp. Tôi vỗ vỗ sườn con ngựa và nói với những lời êm ái.

“Cassie, hình như rắn là loài hoạt động ban ngày mà…phải hông?” Rachel hỏi tôi.

“Hổng phải lúc nào cũng vậy đâu.” Tôi đáp.

“Tuyệt. Như thế này thì hay hơn đi thương xá nhiều chớ. Rắn độc nè, ngựa kêu điện thoại nè…”

Đột nhiên tôi để ý thấy có cái gì đó trên đầu con ngựa.

“Coi kìa!” Tôi la lên.

Trời ạ, một con sên bự màu xám đang bò ra khỏi lỗ tai trái của con ngựa.

Nó nặng nề rớt xuống mặt đường đầy sỏi và cỏ dại. Và bắt đầu vặn vẹo bò đi.

Trước đây tôi đã từng trông thấy những con sên như thế. Cả tôi và Rachel đều đã thấy.

“Yeerk,” tôi thì thào. “Có một con sên Yeerk trong đầu con ngựa này.”

Con sên Yeerk bò vô bóng đêm.

Tôi liếc ra phía sau và thấy ba tôi vẫn đang lục lọi trong thùng dụng cụ y tế của ông trên xe hơi. Và đó là lúc một con ngựa đực giống màu sáng hiện ra.

Nó không thật to lớn, nhưng trông rất khỏe. Nó bình thản bước về phía chúng tôi, đầu ngẩng cao. Nó nhìn xuống con ngựa bị rắn cắn. Rồi nhìn con sên Yeerk đang bò.

Trong bóng tối khó lòng nhìn thật rõ, nhưng tôi nghĩ là tên Yeerk đang ráng ngóc lên phía con ngựa, như thể tìm cách nhảy lên mình nó. Lúc đó con ngựa giống quay người lại và bỏ chạy.

“Rachel?”

“Hả.”

“Tụi mình phải chuồn khỏi đây thôi.”

“Bồ nói gì vậy? Vì sao chứ?”

Tôi chẳng biết tại sao nữa, nhưng tôi có một linh cảm rất tệ. “Cứ nghe mình đi. Chạy! CHẠY!”

Tôi kéo tay Rachel và lôi nhỏ theo mình. Hai đứa vừa chạy được khoảng tám bước, thì…

CHÍ Í Í UUU! CHÍ Í Í UUU!

Một luồng sáng chói lóa!

Rực sáng và mạnh như một ánh đèn flash đánh thẳng vô mặt!

Luồng sáng từ trên cao.

Từ trên trời đánh xuống.

Những tảng đá vỡ tung. Mặt đất dường như cũng nổ tung!

Mặt tôi sập xuống đất trước khi tôi kịp biết là mình té.

CHƯƠNG 3

Tôi mở mắt.

Ngó xuống tôi là một người ngoài Trái Đất. Một khuôn mặt hình trái soan lợt lạt ma quái với đôi mắt to tướng. Trông giống như một đứa trẻ tay chân tong teo.

Trông giống như một người ngoài Trái Đất trong bộ phim xưa *Đụng độ kiểu thứ ba.* Chính xác là một trong những người đó.

Tôi chớp chớp mắt và nhìn lại lần nữa. Hóa ra đó là một tấm hình lớn bằng người thật cắt từ bìa cứng. Đứng liền sau lưng người ấy là nhân vật Data trong phim *Star Trek: Thế hệ sau.*

Tôi ngồi dậy.

Khắp xung quanh tôi là những cái giá chất đầy những mặt nạ Chiến tranh giữa các vì sao - tụi Wookiee và Darth Vader, những tên lính Hoàng gia, cùng với những đồ nhái dụng cụ của con tàu Star Trek với những đôi tai của Spock. Chỗ nào cũng có những tờ quảng cáo cho các phim viễn tưởng đủ loại. Nhưng nhiều nhất vẫn là những tờ quảng cáo, những cái ca, đồ gạt tàn, viết, áo thun, tất cả đều in logo hai màu đỏ trắng nổi bật dòng chữ "Vùng 91."

"Cassie tỉnh rồi," Rachel reo lên. Nhỏ đang cầm trong tay một cây gậy ngắn.

"Chuyện gì xảy ra vậy?" tôi hỏi Rachel.

"Hai đứa mình bị nốc ao, khi xảy ra cái vụ nổ hoàn toàn hổng giải thích nổi đó." Nhỏ nhướn cong một bên mày và nhìn tôi một cách ý nghĩa.

Tôi hiểu.

Rachel như có ý nhắc tôi rằng hai đứa tôi phải coi như không thấy những gì đã thấy, không có con sên Yeerk chui ra khỏi lỗ tai của con ngựa nào hết. Cũng không có cái tia Nghiệt đó luôn.

Ba tôi nhào tới, theo sau là bà Helen Khùng. Bà quì xuống và bắt đầu sờ sờ mó mó đầu tôi.

“Ái!”

“Vết thương nông thôi. Thâm tím nhiều, ngờ là có bị chấn thương. Trên đường về nhà ba sẽ đưa con tới phòng cấp cứu của bệnh viện, để các bác sĩ kiểm tra.” Ba tôi lầm bầm nói.

Rachel chớp mắt. “Có thể có bác sĩ Carter ở đó. Noah Wyle đóng vai đó trong phim *Cấp cứu*. Hừm.”

“Chuyện gì đã xảy ra vậy ba?” Tôi hỏi ba tôi.

“À, cưng à…”

“Bọn người ngoài Trái Đất đó chứ gì nữa,” bà Helen Khùng ngắt lời. “Chúng rải những tảng đá nổ khắp nơi khắp chốn ở vùng này. BÙM! BÙM!”

Ba tôi đảo hai mắt. “Chúng ta đang ở sát mép căn cứ Không lực. Máy bay phản lực bay qua đây suốt là gì. Ba ngờ rằng họ đã đánh rớt một trái bom, tên lửa hay gì gì đó. Con ngựa bị rắn cắn kia chắc đã chạm vô ngòi nổ của nó, và tiếng nổ đã làm con ngất xỉu.”

“Đúng là bọn người ngoài Trái Đất rồi!” bà Helen Khùng la lên. “Họ giữ những người ngoài Trái Đất trong Vùng Chỉn Mốt! Vì thế mà vùng ấy hoàn toàn được giữ bí mật. Vì thế mà Không lực không nói năng gì tới nó hết. Vùng Chỉn Mốt là một căn cứ bí mật trong đó chính quyền giữ những người ngoài Trái Đất đã bị bắt. Họ nhốt chúng trong những chiếc lồng để khai thác các bí mật về công nghệ. Các người tưởng máy computer tự nhiên mà có hả? Tất cả là từ người ngoài Trái Đất đó. Ở đây ta có một loại ca lưu niệm. Bình thường ta bán mười đồng chỉn mươi chỉn xu, nhưng cháu có thể lấy một cái về, vì cháu đã bị thương ở đây.”

Bà Helen vớ một chiếc ca ở trên giá, lau nó vô tay áo và đưa cho tôi.

Rachel giơ chiếc gậy lên. “Cháu lấy một khúc gỗ hồ đào,” nhỏ nói.

“Cháu cũng muốn có một chiếc ca hả?” bà Helen hỏi.

“Không ạ, gỗ hồ đào tuyệt lắm. Nhưng cháu hổng thực sự tin tưởng bọn người ngoài Trái Đất đâu.” Rachel nói, vẻ mặt rất nghiêm trang.

Bà Helen chỉ mỉm cười. “Nhiều người tin đó, tiểu thư à. Cả những người rất thông minh nữa kìa. Những người sống trong Vùng Chín Mốt biết lắm đó. Chính quyền chẳng muốn cho ta nói ra sự thật. Họ canh chừng ta rất chặt chẽ. Họ nghe lén qua những con microchip mà họ gắn vô đầu ta. Ngay lúc này họ cũng đang nghe đấy! Một trong những chiếc trực thăng màu đen kia của họ đang nghe và chuyển những gì chúng ta nói về đại bản doanh của Trật tự Thế giới Mới ở Azores, nơi vốn là lục địa Atlantis đó, các ngươi biết chứ.”

Tràng diễn văn ấy khiến tất cả chúng tôi nhất thời chẳng biết nói năng gì. Chúng tôi chỉ chống mắt lên mà ngó thôi.

Ba tôi cắt đứt câu chuyện. “Cassie à, con cảm thấy ổn chưa? Con nhìn có rõ không?”

“Ừm, có ạ,” tôi đáp. “Nhưng con ngựa ra sao rồi ba?”

Ba tôi lắc đầu, vẻ bí hiểm. “Lạ lắm. Chẳng còn vết tích nào của nó hết. Không một vết tích.”

“Ha. Đúng là bọn người Sao Hỏa rồi,” bà Helen Khùng tuyên bố. “Hoàn toàn là lỗi của bọn người ngoài Trái Đất trời đánh ấy.”

Rachel và tôi nhìn nhau. Cả hai đứa tôi cùng có chung một ý nghĩa: *Thật là một thế giới kỳ quặc, trong đó có cái người có tên là Helen Khùng ít ra lại có phần có lý.*

CHƯƠNG 4

"Bồ chưa bao giờ nghe nói tới Vùng Chỉn Mốt hả? Đó là Đất Thánh của bọn khùng ưa những chuyện âm mưu này nọ," Marco nói giữa hai ngụm soda. "Bồ mà vô mạng Internet sẽ thấy trên đó đầy những kẻ nghĩ rằng có người ngoài Trái Đất ở Vùng Chỉn Mốt đó nghen. Vùng ấy được kêu là Địa điểm Tối mật trên Trái Đất mà."

"Mình có vô Internet," Rachel đáp. "Chỉ có điều mình hổng luẩn quẩn ở các chat room, tự đặt tên là 'Lao Ái' và tìm cách thuyết phục mọi người rằng mình là một tay triệu phú ba mươi mốt tuổi cực kỳ đẹp trai thôi."

Bọn tôi tụ tập đông đủ trong sân bán thực phẩm của khu thương xá, sau bữa xảy ra sự cố ở vùng Đất Khô. Trên tay tôi là một cái bịch bự, bên trong là nhiều túi nhỏ của các tiệm thời trang The Gap và J.Crew.

Công trình của Rachel đó.

Bất kể mọi sự trên đời, nhỏ vẫn nhớ tới lời hứa ngốc nghếch của tôi. Bây giờ thì tôi đã có những bộ đồ vỉa. Không chỉ đơn giản là quần áo, mà là *đồ vỉa*. Bạn nhớ đó nha.

"Mình cũng đã từng nghe nói tới Vùng Chỉn Mốt," Jake nói. "Dù rằng mình chỉ là một người bình thường thôi, hổng phải như Marco…"

Marco ném một miếng khoai tây chiên vô Jake. Jake né, và bằng một động tác rất lẹ, Ax chộp miếng khoai tây chiên giữa không trung, đưa tọt vô miệng và thốt lên, "Ừmmm. Béo. Beéeo và mặn!"

Đúng lúc đó một cậu chàng bước tới bàn chúng tôi. Cậu ta có vẻ căng thẳng, lo âu, như thể hơi sợ sệt khi phải vô khu thương xá này vậy. Cậu ta cứ luôn luôn ngó lại phía sau. Và khi cậu ta nhìn bạn, cậu ta nhíu mắt lại như bị cận thị vậy đó.

"Ê, Tobias," Marco kêu lên. "Tụi này đang tính kêu mấy phần pizza. Phần bồ, bồ có muốn thịt chuột không?"

Người Ellimist vừa cho Tobias lấy lại được quyền năng biến hình, nhưng nếu như trước hai tiếng đồng hồ tụi tôi phải trở lại hình

người, thì Tobias phải trở lại lốt diều hâu.

Vậy là cái thân hình người của Tobias đang có mặt trong thương xá lúc này thực ra là cái lốt biến hình mà cậu ấy mượn từ chỉnh thân xác của mình. Đó là lý do tại sao Tobias coi bộ như cận thị: Cậu ấy đã quen với cặp mắt diều hâu bén nhọn như tia laser rồi.

Tobias có thể ở mãi trong thân hình người, nhưng khi ấy có nghĩa là bị kẹt trong lốt người rồi, và chẳng còn khả năng biến hình nữa…

"Có chuyện gì hả?" Tobias hỏi.

Sáu cặp mắt bỗng nhiên quét khắp xung quanh địa bàn.

Thương xá còn vắng người, chưa tới giờ thiên hạ ùn ùn kéo tới ăn chiều ở sân bán thực phẩm này. Nhưng chúng tôi phải chắc cú là không có ai héo lánh tới gần tầm có thể nghe lén được…

"Rachel và Cassie vừa đi tới Vùng Chỉn Mốt và phát hiện ra những con ngựa biết kêu điện thoại," Marco nói.

Tobias ngó chằm chằm vô tôi rồi Rachel. Trông cậu ấy thật nghiêm trang, dường như Tobias đã quên cách biểu hiện tâm trạng qua nét mặt rồi. Nhưng cậu ấy vẫn là Tobias.

"Ai đó làm ơn dịch lại những lời lắp bắp vừa rồi của Marco ra tiếng bình thường giúp mình không?" Tobias đề nghị.

"Tui khoái thấy bồ là một con gà chíp hơn đó, Tobias à," Marco khiêu khích.

"Là diều hâu đuôi đỏ chớ," Tobias độ lượng.

Marco nhún vai. "Gà con, bồ câu, diều hâu, bất kể con gì…"

"Thôi nào, trở về công việc trước khi có người phá đám thì hay hơn đó," Jake đề nghị.

"Dạ thưa *Ba*," Marco đáp rồi lẹ làng tóm tắt rất khéo cho Tobias hay những thông tin mà tôi và Rachel vừa cung cấp.

"Bọn Yeerk trong đầu lũ ngựa," Rachel nói. "Hoàn toàn vô nghĩa. Tại sao bọn Yeerk lại muốn mượn xác những con ngựa kia chứ?"

“Vì loài ngựa có một số sức mạnh đặc biệt nào chăng?” Ax hỏi.

Tôi nhún vai. “Chúng là loại thú quen sống bầy đàn. Trí thông minh hổng lấy gì làm xuất sắc cho lắm. Chúng chạy lẹ thiệt đó, nhưng có nhiều loại thú khác chạy còn lẹ hơn. Chúng cũng mạnh thiệt, nhưng thiếu gì những loài thú khác còn mạnh hơn như thế.” Tôi lại nhún vai. “Mình chẳng hiểu tại sao bọn Yeerk lại muốn ký sinh vô loài ngựa đấy.”

“Có thể chúng muốn tranh giải đua ngựa Kentucky Derby chăng,” Rachel giỡn.

“Có thể đó là một kiểu giải trí quái chiêu của bọn Yeerk,” Jake gợi ý. “Trò ấy giúp vui cho chúng thì sao.”

“Tôi không tin bọn Yeerk lại làm một việc gì đó cốt chỉ để cho vui đâu, thưa Hoàng tử Jake.” Ax nói. “Hẳn phải có lý do nào đó.”

“Ax, làm ơn đừng có xưng hô kiểu đó nữa, nhất là giữa nơi công cộng như thế này.”

“Vâng, thưa Hoàng tử Jake.”

“Hai người có chắc cú về vụ đó không hả?” Jake hỏi Rachel và tôi. “Có nhìn thấy một con sên Yeerk thiệt không? Hay đó chỉ là một con rắn hoặc một con sên bình thường?”

“Và nếu như ba của Cassie nói đúng, đó chỉ là một trái đạn pháo bị nổ chứ chẳng phải tia Nghiệt gì hết thì sao?” Tobias gợi ý.

“Nói vậy không phải là tụi này nghi ngờ chuyện mấy bồ kể đâu,” Jake vội tiếp lời. “Chỉ có điều là việc bọn Yeerk ký sinh vô loài ngựa coi bộ hổng thuyết phục cho lắm.”

Tôi ngó Rachel. Tôi chắc chắn về những gì mình đã nhìn thấy. Gần như vậy. “Vậy hả… Vậy thì có thể là mình lầm. Nhưng mình vẫn thấy khá chắc chắn đó.”

“Ừa. Khá chắc chắn,” Rachel lặp lại.

“Vậy thì chúng ta sẽ làm gì đây?” Jake hỏi. “Tới Đất Khô ngó một cái chăng? Coi thử có thêm bằng chứng nào nữa chăng?”

“Bay tới đó thì tuyệt,” Tobias thốt lên. “Nhiều luồng khí nóng xịn

lắm…”

“Và đầy nhóc rắn với cóc ngon ngọt phải hôn?” Marco hỏi với giọng giễu cợt vô tội.

“Ngày mai mình không đi được rồi. Mai là sinh nhựt ba mình. Cả nhà ra ngoài ăn chiều.” Jake nói.

“Cả anh Tom nữa hả?” Rachel hỏi.

“Anh Tom bảo là sẽ cùng đi,” Jake ủ ê. “Nhưng ai mà biết được kia chứ? Gần đây ảnh dành rất nhiều thời gian họp hành với nhóm Chia Sẻ… Ba mình sẽ chẳng đi ăn sinh nhật nếu không có mình hoặc anh Tom đâu.”

“Bồ tính tặng quà gì cho ba của bồ?” Tôi hỏi, ráng làm cho tâm trạng Jake nhẹ bớt.

Jake toét miệng cười. “Chưa quyết định dứt khoát, nhưng mình tính cọ sạch máng xối cho ông.”

Marco rùng mình. “Lao động chân tay hả? Sao hổng phải là một cái thiệp chúc mừng thiệt đẹp?”

“Mình khá là tò mò về cái vụ ngựa nghẽo này đó,” tôi nói. “Nhưng chúng ta có thể gác lại tới tuần sau cũng được mà.”

“Vụ này rất đáng để kiểm tra,” Jake nói. “Nhưng cũng đâu cần tất cả mọi người cùng đi một lượt. Ai muốn đi với Cassie sau buổi học ngày mai nào?”

Cuối cùng Tobias, Rachel, Marco, và tôi quyết định sẽ đi xem sao…

“Mấy đứa kia ngó bộ hổng coi vụ này là nghiêm chỉnh, phải hôn?” Tôi hỏi Rachel trên đường về nhà. “Mình có cảm tưởng rằng Ax còn nghĩ hai đứa mình là đồ khùng nữa đó.”

“Bọn Yeerk trong đầu những con ngựa? Bọn Mượn xác Ngựa? Kể cũng khó tin, ha?” Rachel đáp lại.

“Ừa. Nhưng dù sao cũng có lý do để bay một cú, ha?”

CHƯƠNG 5

Bữa sau tôi mặc bộ đồ mới tới trường. Tôi cặp kè với Rachel trước tiết học đầu và hai đứa cùng đi vô lớp. Đi dọc hành lang chỉnh.

"Trông bồ xịn thiệt đó!" Rachel nói.

"Chào Rachel," một cậu chàng tên Charles mỉm cười bối rối. "Ồ, chào, ừm… Carla."

"Thấy chưa? Charles mỉm cười với cậu đó." Rachel hớn hở bảo tôi.

"Hắn kêu mình là *Carla*." Tôi ngỡ ngàng đáp.

"Thế trước đây hắn có bao giờ bắt chuyện với bồ không nào?" Rachel hỏi.

"Mình nghĩ là không."
"Thấy chưa? Tiến bộ rõ."

Marco ưa chọc Rachel bằng cách kêu nhỏ là Xena - Công chúa Chiến binh. Và lúc đi bên nhỏ tôi nghĩ mình là Gabrielle, người bạn tâm giao của Công chúa. Bọn con trai nhìn thấy trước tiên là Rachel, thứ hai, thứ ba cũng là Rachel. Thứ tư mới tới tôi.

Tôi cũng chẳng lấy đó làm buồn. Vẻ ngoài và quần áo chẳng có gram nào đối với tôi. Và những người mà tôi quan tâm cũng là những ai bỏ qua các thứ đó.

"Hê, Rachel. Bồ ra sao rồi?" Một cậu tên Jawan mỉm cười rụt rè.

"Phẻ," Rachel đáp lạnh tanh. "Cassie, bồ đã gặp Jawan chưa?"

Tôi nhún vai. "Chào Jawan."

"Hê, Kendra," hắn nói. "Gặp bạn ở giờ Anh văn nghen Rachel."

"Kendra?" Tôi hỏi Rachel.

"Hắn nhìn bồ chăm chặp à," Rachel nói. "Nếu như hắn hổng có tài nhớ tên người thì đã sao chớ?"

“Nhưng hắn nhớ tên bồ khá tốt đó thôi,” tôi chỉ ra. Thế rồi tôi nhận ra một cậu tên Joe. Joe là bạn với tôi khi hai đứa cùng học cỡi ngựa với nhau. Có thể cậu ấy nhớ tên tôi.

“Hê Cassie. Uua! Uua! Bồ khác xưa quá chừng luôn.” Joe bước trở lại và nhìn tôi trân trân.

“Bộ đồ mới hả?” Rachel gợi ý.

Joe lắc đầu. “Không, hổng phải cái đó. Ồ tớ biết là gì rồi!” Cậu ta búng tay. “Coi bộ bồ lên ký! Bồ muốn tăng ký thiệt hả?”

Rachel giơ một bàn tay thon thả đẩy Joe ra bên cạnh với vẻ coi thường.

“Điều ấy chẳng chứng tỏ gì hết,” nhỏ nói.

“Ờ hờ. Hắn nói là trông mình mập ra.”

“Đôi lúc bọn con trai ngu thỉ mồ.”

“Jake đâu có ngu,” tôi phản đối.

Rachel đảo hai mắt. “Anh Jake chỉ là ngoại lệ mà thôi,” nhỏ cãi. “Mà ảnh đây nè.”

Jake đang đi xuôi hành lang, vừa giỡn vừa chuyện trò với mấy đứa bạn quen. Một phần những việc bọn tôi phải làm là duy trì một đời sống càng bình thường càng tốt.

“Chào Cassie,” Jake nói và tách ra khỏi đám bạn trai. “Hê Rachel.”

Rachel đứng lui lại, giơ tay về phía tôi y như một nhà thiết kế thời trang giới thiệu siêu người mẫu mới nhất của mình. “Sao?”

“Sao cái vụ gì chớ?” Jake ngây người hỏi.

“Về bộ đồ đó! Bộ đồ!” Rachel gào toáng lên vì thất vọng. “Cassie-đồ mới-vừa in và không hề có vết dơ của mấy con thú đó nha. Trông nhỏ chẳng kỳ diệu sao?”

Jake mỉm nụ cười từ tốn của riêng cậu ấy. “Dĩ nhiên là trông Cassie tuyệt vời rồi. *Lúc nào* cũng tuyệt vời hết. Chúc vui vẻ ở Đất

Khô chiều nay. Bảo trọng nha.”

Jake nói rồi bước đi tiếp, để tôi ở lại trong một tâm trạng ấm áp dễ chịu.

Rachel ngó tôi trân trân. “Vậy đó, ảnh cũng là một thằng ngốc không hơn không kém.”

Hai đứa tôi vô tiết học thứ nhất. Lớp học đông đúc và nghẹt thở. Các cửa sổ toàn trông ra bức tường gạch vô hồn của nhà tập thể dục.

Tôi tới ngồi vô chỗ của mình và ráng tự nhắc mình nhớ lại những gì được coi như đã học đêm trước. Mình đã làm bài tập chưa nhỉ? Ồ đã làm rồi. Mình để ở…

“Không! Không! Không thể nào là thật được!”

Marco vừa la vừa nhảy qua một hàng ghế và chun vô một chỗ trống kế bên tôi. Cậu ta ngó tôi chằm chằm, mắt mở to đầy vẻ kinh ngạc. Hơi kinh ngạc quá mức.

“Cái ảo ảnh quyến rũ này là ai đây ta? Whitney Houston chăng? Không, sự hoàn hảo tuyệt đối kia hổng thể nào có được ở một con người. Bồ là một tiên nữ giáng trần! Ý mình là, người ta thường nói quần áo làm nên con người, nhưng bộ đồ này đã biến bồ thành một tiên nữ.”

Tôi lôi cuốn vở bài tập ở nhà ra, đặt trên bàn. “Bồ nói xong chưa?” Tôi hỏi Marco.

Cậu ta nghĩ một chút rồi gật đầu. “Rồi. Hơi đủ rồi đó.”

“Rachel trả công bồ cái gì vậy?”

Marco toét miệng cười. “Hai tờ. Đôi khi lũ con gái ngốc tệ. Chỉ cần một tờ là tui làm cho rồi.”

CHƯƠNG 6

Bọn tôi tập họp ở Dưỡng đường Thú hoang.

Tôi mau lẹ phát thuốc men cho "bịnh nhân" trong các chuồng. Tuần lễ này chúng tôi hơi rảnh rang. Một nửa số chuồng để trống, đó là chuyện hoàn toàn bất thường.

"Bồ sẵn sàng chưa?" Rachel hỏi.

"Chỉ còn phải coi lại chỗ băng của con Opossum này thôi. Tốt. Các mũi khâu giữ chắc. Cưng ngoan lắm," tôi nói với con Opossum có bàn tay bị thương. "Được rồi. Bi giờ mình đã sẵn sàng."

Tobias đang đậu trên xà nhà trong lốt diều hâu đuôi đỏ - lưng nâu, trán nâu vàng, đuôi màu nâu đỏ, và hai con mắt màu vàng kim dữ tợn.

<Cassie, mẹ bồ vừa đi mua đồ về, bà đang đem đồ vô nhà. Chiếc xe tải của ba bồ vừa chạy qua ngã tư gần trạm xăng. Phải năm phút nữa ông mới về tới đây.> Tobias nói với tôi.

Tôi tin lời Tobias. Diều hâu có một tầm nhìn thật kỳ diệu. Từ vị trí trên cây xà của nhà kho, Tobias có thể nhìn ra qua cửa hông đang mở. Nếu cậu ấy bảo ba tôi còn cách năm phút xe chạy, thì dứt khoát là như thế rồi.

"Mình biến hình thôi," Rachel nói rồi cởi bỏ bộ đồ ngoài, gấp lại gọn gàng bỏ vô ba lô, trên người nhỏ là bộ đồ biến hình.

Tôi tập trung tâm trí để biến thành ó biển, một loại diều hâu thường ăn cá và những sinh vật sống dưới nước. Nó bay xa rất cừ.

Rachel thì biến thành một con đại bàng đầu bạc. Marco cũng biến thành ó biển y như tôi, giống y chang, vì hai đứa tôi thu nạp ADN của cùng một con chim mà.

Lần biến hình này hai cẳng chân của tôi biến đổi trước tiên. Chúng bắt đầu biến thành cặp chân chim mà chẳng bé lại gì hết. Năm ngón chân tan ra, từ chỗ ấy mọc ra những cái ngón dài. Ba chiếc chĩa đàng trước, một chiếc quay phía sau.

Một bàn chân diều hâu coi giống y chang bàn chân của loài Khủng long Bạo chúa hay một loài khủng long săn mồi tổ chảng nào đó. Hèn gì người ta cho rằng loài chim có nguồn gốc từ khủng long.

Chỉ cần nhìn bàn chân diều hâu bạn có thể biết liền đó là một vũ khí. Chúng không có thịt, cũng không có lông, cho nên máu của con mồi không bám lại được, nên không bị hôi thúi; chúng quắp vô rất lẹ, rất mạnh mẽ và khó lòng buông ra; và những chiếc vuốt ở đầu ngón chân được cấu tạo để không chỉ bám vô cành cây, hay bước đi, mà còn xoáy thẳng vô thịt con mồi nữa.

Biến đổi kế tiếp là da của tôi. Nó lợt ra thành màu xam xám. Và suốt dọc hai cánh tay tôi hiện lên những mẫu hình họa. Những mẫu họa của lông vũ, giống như những cái cây nhỏ xíu bị ép phẳng lì vậy đó. Những hệ thống mao mạch nổi lên trên cứ như là những viên ngói trên mái nhà ì.

Thế rồi, lăn tăn khắp cơ thể tôi, những mẫu vẽ kia trở thành hình ba chiều. Chúng dường như phồng lên và trở thành những chiếc lông vũ hẳn hòi.

Tôi cảm thấy ngứa quá chừng. Tôi ráng gượng không gãi, vì những ngón tay của tôi đã không còn là ngón tay nữa. Những chiếc xương ngón tay đã bắt đầu dài ra. Cùng lúc ấy những lóng xương cánh tay của tôi vặn vẹo và co rút, trở nên nhẹ hơn, rỗng và đầy không khí.

Những lóng xương kêu ken két khi biến đổi. Rồi cuối cùng, tôi bắt đầu co rút. Mặt đất bắt đầu chạy vùn vụt lên phía tôi. Mặc dầu đã trải qua nhiều lần biến hình, tôi vẫn không sao rũ bỏ được cảm giác mình đang rớt, rớt hoài mà chẳng bao giờ thực sự chạm đất.

Đôi bốt cao su của tôi vốn chỉ cao tới nửa bắp chân, nhưng bây giờ, khi tôi co rút lại, thì chúng lớn lên khủng khiếp. Và tôi vẫn tiếp tục co rút.

Cùng lúc ấy lục phủ ngũ tạng của tôi bắt đầu thay đổi và sắp xếp lại. Bộ ruột dài cuộn đi cuộn lại của con người trở thành đường tiêu hóa thật ngắn của loài chim. Trái tim nặng nề chập chạm của con người trở thành trái tim đập dồn dập của loài ó biển. Gan, thận, phổi… chẳng thứ gì còn như cũ.

Có mấy con thú trong chuồng đang nhìn chúng tôi với ánh mắt vô cùng mãnh liệt. Một con chồn bị thương dường như lặng người đi vì

chứng kiến chúng tôi biến từ những con người khổng lồ đầy đe dọa thành những con chim bé bỏng thơm ngon. Nó quan sát chúng tôi với đôi mắt lóe lên, đói khát.

<Lẹ lên mấy bồ,> Tobias nói. <Tụi mình phải chuồn khỏi đây trước khi ba của Cassie về tới.>

<Ừa,> Marco hưởng ứng. <Trông tụi mình cứ như có mặt ở đây để sẵn sàng chun vô lồng và đẩy những con chim khác ra ngoài vậy đó.>

Tôi dang hai cánh tay, giờ là hai cánh chim. <Mình sẵn sàng rồi. Rachel đâu?>

Tôi nhìn Rachel. Đôi mắt người của nhỏ vừa mới đổi màu. Nhỏ ngó lại tôi trừng trừng với ánh mắt mãnh liệt của loài chim đại bàng. <Sẵn sàng.>

<Tụi mình bay thôi,> tôi nói rồi đập cánh thật mạnh. Đập nữa. Đập nữa. Tôi thu vuốt lại và đập thêm nhiều cái.

Tôi bay lên khỏi sàn nhà kho. Đó là cả một cuộc vật lộn. Bọn tôi đang ở bên trong nhà kho, trong một không gian khép kín, không hề có một luồng gió nào.

Tôi đập cánh và bay lên gác xép để đậu bên cạnh Tobias. Rachel cũng tới nghỉ ngơi ngay trước mặt hai đứa. Nhỏ bự gần gấp hai tụi tôi, với đôi cánh trải dài tới gần hai mét và một cái đầu cùng với một cái đuôi màu trắng toát.

Qua căn gác chứa rơm để ngỏ, tôi nhìn ra ngoài bằng cặp mắt của loài ó biển. So với chúng thì mắt người thật là tệ. Tôi thấy chiếc xe tải của ba tôi chạy xuống con đường dẫn về trang trại nhà tôi. Tôi nhìn xuyên qua lớp kiếng đằng trước, thấy rõ mặt ba. Tôi thấy từng sợi tóc trên đầu ông. Nếu lúc ấy có một con ruồi đậu trên mũi ông, tôi có khả năng nhìn rõ cả những sợi râu của nó luôn.

Ba tôi còn cách nhà kho chừng hai trăm mét.

Tôi nhìn qua mảnh trời hình chữ nhật màu xanh lam và trắng rồi dang cánh, tung mình ra phía trước, lao ra qua cửa sổ, bắt kịp một làn gió, và vút lên tầng mây.

CHƯƠNG 7

<Lối này.> Tobias kêu lên, và tụi tôi bay theo cậu ấy. Bầu trời là nhà của Tobias. Cậu ấy biết đường bay của mình trong khắp vùng trời, còn chúng tôi chỉ là những người khách thăm viếng tầng mây mà thôi.

<Thấy gì đằng kia không? Xa về phía Đông ĩ?" Tobias hỏi. <Có thấy cái cách mây xếp lớp đó không? Gợn sóng lăn tăn trên trời ĩ?>

Cặp mắt ó biển tinh nhạy của tôi thấy làn sóng không khí dợn lên do hơi nóng. Giống như đôi khi bạn nhìn thấy những làn sóng hơi bốc lên từ mặt đường trong một ngày nóng bức vậy đó. Chỉ khác là những làn sóng hơi này cách nhau tới nửa dặm lận.

<Có,> tôi đáp. <Mình có thấy. Có phải một luồng khí nóng không?>

<Một luồng khí nóng nghiêm chỉnh. Tụi mình sẽ cỡi nó lên cao một dặm chỉ trong chớp mắt!>

Chúng tôi bay cật lực, cách nhau hàng trăm mét, cho không có vẻ là đang bay cùng nhau. Thì diều hâu đuôi đỏ, đại bàng đầu bạc và ó biển có bay cùng đàn bao giờ đâu.

Tôi cảm thấy các cơ ở hai cánh ngày càng mỏi. Đập cánh là công việc gay go lắm chớ bộ. Nhưng khi chúng tôi bắt được luồng khí nóng thì sẽ dễ dàng hơn. Một luồng khí nóng là một cột không khí ấm bốc lên cao. Bạn dang đôi cánh của mình trong một luồng khí nóng, và chỉ với chút xíu sức lực là bạn có thể vút lên thật cao rồi.

Bây giờ chúng tôi đang ở trong luồng khí ấy. Tôi cảm thấy không khí ấm áp cuồn cuộn dưới đôi cánh dang rộng của mình. Và tôi vút lên cao. Lên cao, lên cao, lên cao mãi!

<Ha ha! Ôi trời, thích quá đi!> Rachel hét lên. <Thích quá, thích quá, thích quá đi! Yiiii - haaa!>

Chúng tôi bay lên, lượn vòng quanh nhau, biểu diễn một màn baller trên không với sự duyên dáng khó tin.

Mặt đất rớt xuống xa bên dưới chúng tôi. Lúc này thì ngay cả

thính giác xuất sắc của loài chim săn mồi ở chúng tôi cũng không bắt nổi một tiếng động nào từ những chiếc xe, những ngôi nhà hay cửa tiệm dưới đất nữa.

Chúng tôi lên cao, tới khi những cái cây cao nhất trông chỉ như các bụi rậm nhỏ xíu. Tới khi các vườn cỏ trở thành những con tem. Tới khi những con đường trở thành các dòng bê tông nóng lung linh.

Nhưng mặc dù, mọi vật bên dưới đã trở thành nhỏ xíu, tôi vẫn có thể nhìn rõ những chi tiết sắc nét. Đặc biệt là với những gì chuyển động giống như con mồi: mèo, chó, chuột, hay những con chim khác…

Trên tầng không cao tít này thật là lặng lẽ. Không có tiếng động nào từ dưới mặt đất vọng lên. Không một tiếng động nào. Thỉnh thoảng có tiếng động cơ của một chiếc máy bay phản lực bay qua, nhưng phần lớn vẫn là tiếng róc rách êm ái của gió lướt trên những chiếc lông vũ, và tiếng của những đôi cánh đang vỗ.

Chúng tôi nhào từ luồng khí nóng này qua luồng khí nóng khác để nó nâng chúng tôi lên cao hơn.

Và một lúc sau, tôi thấy những con đường trở nên thưa thớt và nhỏ. Nhà cửa mỏng dần. Các trạm xăng cách nhau hàng dặm. Tôi thấy những con bò cái và cừu đứng rải rác ở bên dưới xa tít.

Và rồi ngay cả bò và cừu cũng chẳng còn ở nơi có những ngôi nhà và hàng quán cuối cùng. Bên dưới chúng tôi đất đai khô cằn, phủ một thứ cỏ úa vàng, và được đánh dấu bằng các hàng rào thép gai.

Tobias lên tiếng. <Ê, mấy bồ. Đọc thử tấm biển phía dưới kia đi. Tấm biển ở bên con đường đất ì.>

Đôi mắt ó biển của tôi nhắm đích và đọc:

STOP!

TÀI SẢN CỦA CHÍNH PHỦ.

KHU VỰC HẠN CHẾ.

VÔ PHẬN SỰ CẤM VÀO.

<Mình đoán đây là chỗ bắt đầu của Vùng Chín Mốt lừng danh,>

tôi nói.

<Họ thân thiện đấy chứ nhỉ?> Rachel thốt lên.

Vùng Chỉn Mốt là một loạt những tòa nhà thấp bè, chán ngắt, tất cả trông cứ như đã được xây hàng bốn mươi năm trước. Có ba tòa nhà rất lớn trông như những hangar để máy bay. Và một phi đạo. Và rất nhiều xe cộ: xe tải, xe jeep, cả mấy chiếc xe tăng nữa.

Và ở đó còn có những con ngựa, chúng đang nhởn nhơ rải rác khắp căn cứ như chẳng có chuyện gì xảy ra hết.

<Marco nè, mình biết một quý bà mà bồ sẽ rất thích đấy,> Rachel lầm bầm. <Tên bà là Helen Khùng. Khùng, là bởi vì bả coi bộ giống bồ lắm.>

<Tụi mình đi kiếm bọn ngựa ấy đi,> tôi đề nghị.

<Những con ngựa biết gọi điện thoại hả?> Tobias nói. <Những tên Mượn xác Ngựa phải không?>

Trong lối cậu ấy nói có gì đó dường như hoài nghi toàn bộ câu chuyện của tôi và Rachel vậy.

<Mình và Cassie thấy một con sên Yeerk bò ra khỏi lỗ tai của con ngựa đó thiệt mà,> Rachel chống đỡ.

<Và tụi này xém bị một tia Nghiệt chiên giòn nữa đó…> Tôi vạch rõ.

<Dù sao bồ cũng hổng thực sự trông thấy một chiến đấu cơ Con Rệp. Và với đôi mắt kém cỏi của con người, thật khó mà phân biệt một con sên Yeerk với một con rắn già vớ vẩn…> Tobias nói.

<Vậy là bồ không tin tụi này, phải không Tobias?> Rachel phàn nàn.

<Không phải vậy. Chỉ có điều chuyện đó hổng có lý chút nào. Ý mình muốn hỏi, tại sao bọn Yeerk lại muốn ký sinh vô ba con ngựa hoang đó mới được chứ?>

<Mình chẳng biết tại sao nữa,> tôi thừa nhận. <Nhưng mình thấy gì thì mình biết chớ.>

<Đó kìa!> Rachel reo lên. <Một lũ ngựa kìa. Phía trên, cạnh hồ nước đó. Có thể là lũ ngựa ấy đấy.>

Chúng tôi ngoặt gấp qua trái và bay tới chỗ đám ngựa. Có nửa tá ngựa cái, hai con ngựa non, và một chú ngựa giống bự con đứng một mình trên một cái dốc thoai thoải. Con ngựa giống hít hít gió, đầu ngẩng cao.

<Không phải đám ngựa này,> tôi nói.

<Sao bồ biết?> Tobias hỏi.

<Bởi vì chúng hành động như những con ngựa thật sự. Chúng có con có cái. Và con ngựa giống thì cư xử y chang ngựa giống. Lũ ngựa mà tụi mình kiếm hổng hành động kiểu này đâu.>

<Được rồi. Bây giờ mấy bồ phải hoàn hình thôi,> Tobias nói. <Đã gần tới hạn hai tiếng đồng hồ rồi. Đằng kia có mấy tảng đá. Mấy bồ nấp ở đó cho kín đáo.>

Vậy là chúng tôi tiến về phía mấy tảng đá và hạ cánh. Đó chỉ là một đống đá giống như bất kỳ đống đá nào.

Trừ một điều là chúng tôi đã bỏ qua một sự thực sống còn: Đống đá nằm xa phía sau tấm biển cấm người xâm nhập.

CHƯƠNG 8

Chúng tôi bay xuống giữa bãi đá và hoàn hình.

Đó là một khoảng nhỏ đẹp mắt, xung quanh chúng tôi là những khối đá dựng cao và dưới chân là cát khô, sạch. Chúng tôi hoàn toàn được che khuất khỏi tầm nhìn của bất kỳ người nào đi tới từ bất cứ hướng nào.

Tobias đậu xuống nghỉ bên cạnh trong khi Marco, Rachel và tôi trở lại hình dạng người của mình. Dĩ nhiên, cũng như mỗi lần hoàn hình, chúng tôi hiện ra trong bộ đồ biến hình, chân đi đất.

Trời nắng gay gắt, nhưng chúng tôi hầu như hoàn toàn ở trong bóng mát. Một làn gió ấm thổi qua, vi vu giữa những tảng đá.

"Những gì tụi mình cần bi giờ là một bữa ăn picnic," Marco nói. "Tobias! Vù đi kiếm cho tụi này mấy con chuột béo hay cóc thơm coi."

<Khỏi cần,> Tobias lạnh lùng đáp. <Chỉ cần xơi con rắn dưới mông bồ là đủ rồi.>

"Yaaaaa!" Marco hét tướng và nhảy nhổm lên, tay đánh bôm bốp vào mông.

Một con rắn màu đen nhỏ xíu trườn khỏi bao cát ấm áp mà Marco vừa ngồi lên.

"Tui bị rắn cắn! Tui sắp ngủm rồi! Một con rắn chuông cắn vô mông tui!"

<Nó đâu phải rắn chuông, và nó đâu có cắn bồ,> Tobias cười. <Nó chỉ là một chú rắn ráo vô hại thôi.>

"Làm gì có rắn nào vô hại," Marco lầm bầm. "Nhưng bồ phải mở to đôi mắt diều hâu của bồ ra nếu có một con rắn chuông bò tới chỗ tui đó nghen."

<Tui sẽ bảo vệ cái mông của bồ khỏi bị rắn cắn, Marco à,> Tobias tuyên bố long trọng.

“Tụi mình biến hình tiếp đi chứ,” Rachel đề nghị. “Khỏi cần nghỉ đi. Mình thấy khỏe lắm.”

“Có cần phải gấp vậy không?” tôi hỏi.

Biến hình là công việc khá oải. Nó làm bạn mất sức lắm. Đôi khi chúng tôi buộc phải biến hình thiệt lẹ, chẳng cần nghỉ ngơi gì hết giữa các lần biến hình. Nhưng làm vậy chẳng hay ho gì. Bạn sẽ cảm thấy phấn chấn hơn nhiều nếu như có được một lúc xả hơi.

Rachel nhún vai. “Không. Chẳng gấp gì.” Nhỏ nhón chân rướn mình lên ngó quanh bãi đá. Làn gió vi vút thổi xõa tóc xuống mặt nhỏ. “Trông cứ như một cảnh trong bộ phim Viễn Tây thời xưa vậy đó. Các chàng cao bồi tốt nấp trên núi để tránh bọn cao bồi xấu. Cái tụi mình cần bi giờ là súng sáu và súng trường…”

CLIC-CLIC!

<Cái gì… > Tobias la lên.

CLICK-CLIC! CLIC-CLIC!

Âm thanh ấy làm tôi cứng người. Tôi đã nghe thấy nó trong đời thực rồi, và nghe trên tivi hàng ngàn lần luôn. Không thể lầm được. Đó là tiếng những khẩu súng lên đạn.

Tôi ngước lên và thấy trên cao, chĩa thẳng xuống đầu chúng tôi, là những họng súng tự động đen xì.

Mải ngó trân trân các khẩu súng, mất vài giây tôi mới để ý là có những người cầm súng. Họ mang nón sắt lợp vải ngụy trang. Ngụy trang màu nâu vàng và màu be tiệp với môi trường hoang mạc. Đồng thời đồng phục của họ cũng ngụy trang theo lối hoang mạc như vậy.

Những gương mặt chẳng lấy gì làm thân thiện.

Một trong số những người lính đứng dậy và chống tay vô háng. “Được lắm. Ba đứa chúng bay nằm xuống, úp mặt xuống cát, hai tay đan sau gáy.”

Tôi nghĩ, *ba* đứa? Dĩ nhiên rồi! Họ ngỡ Tobias là một con diều hâu.

“Nhưng chúng tôi có làm gì đâu nào,” Rachel phản đối, giọng y hệt cái lúc má của Rachel bắt quả tang hai đứa tôi chun vô phòng của bà

lục lọi quần áo để mặc thử…

“Các người đã xâm nhập bất hợp pháp vô một vùng cấm thuộc tài sản nhà nước,” người đàn ông nói. “Trung sĩ! Khám coi chúng có vũ khí hay hàng lậu gì không. Và ai đó đuổi con diều hâu bự ở đàng kia đi. Nó cứ nhìn ta trừng trừng vậy đó.”

“Tuân lịnh Trung úy.”

<Mấy bồ cứ đi theo họ đi,> Tobias vừa nói vừa dang cánh bay đi. <Mình sẽ để mắt tới mấy bồ. Mấy bồ chỉ cần làm bộ ngớ ngẩn là được.>

“Bồ có nghe không đó, Marco,” Rachel thì thào và nháy mắt. “Cứ như bồ thường là ngon đấy.”

Lẽ tự nhiên Rachel hoàn toàn chẳng sợ hãi gì hết. Nhỏ có biết sợ là gì đâu, còn tôi thì sợ lắm…

Những người lính nhảy từ trên các tảng đá xuống và nhanh nhẹn lục soát chúng tôi trong khi chúng tôi nằm sấp mặt xuống cát. Cuộc lục lọi diễn ra mau chóng vì chúng tôi chỉ mang trên người có bộ đồ biến hình thôi mà.

“Xong rồi, đứng lên. Mang giày dép vô,” viên trung úy ra lịnh.

Tôi nhăn mặt. Giày dép! Ôi trời, làm sao chúng tôi có thể giải thích đây.

“Hổng có giày dép, thưa trung úy!” viên trung sĩ báo cáo.

Tôi thấy mặt viên trung úy cau lại. “Ê. Chờ một phút đã. Từ đường lộ vô đây phải trên năm kilomet lận. Làm thế nào các người tới được chỗ này mà hổng mang giày dép gì ráo trọi? Mà cả ngày hôm nay đâu có chiếc xe nào chạy trên lộ. Làm sao các người tới đây được kia chứ?”

Tôi ngó Rachel. Rachel ngó Marco. Marco ngoác miệng nói, “Bọn người Sao Hỏa mang tụi này tới, thưa Trung úy. Tụi này bị những người ngoài Trái Đất quăng xuống đây đó mà.”

CHƯƠNG 9

"Tôi là Đại úy Torrelli. Tôi chịu trách nhiệm về an ninh của căn cứ này."

Chúng tôi bị nhốt trong một căn phòng nhỏ, rất thiếu khí trời, tuy rằng hổng có cửa sổ nhưng rất sáng sủa. Mỗi khi cửa ra vào mở lại trông thấy một anh chàng mang đồng phục Không quân, coi bộ thiệt ngầu, tay lăm lăm một khẩu súng máy nhỏ.

Trong phòng có một bảng tin, trên đó dán những tờ bích chương nhắc nhở mọi người "An ninh là công việc của chúng ta", và động viên mọi người ráng không phạm một sai sót nhỏ nào.

Nhưng cũng có một thứ quen thuộc hơn đập vô mắt tôi. Một trong những tờ quảng cáo nhỏ nói về Lâm Viên. Lâm Viên là một trong những phức hợp gồm công viên giải trí và vườn thú, mẹ tôi là một bác sĩ thú y làm việc ở đó. Bên dưới tờ quảng cáo là một tờ giấy có chữ ký của nhiều người.

"Chào Đại úy," Marco nói. "Mọi việc ra sao rồi thưa đại úy?"

Viên đại úy liếc lên viên trung úy vừa giải bọn tôi tới. Người này nhún vai.

"Bây giờ thì các cô các cậu nghe cho rõ đây, có thể các người không nhận thức được vấn đề, nhưng các người gặp rắc rối rồi đó," đại úy nói.

"Vâng thưa ngài, chúng tôi biết là mình đã phạm một sai lầm lớn," tôi đáp. "Đây hoàn toàn là chuyện tình cờ. Chúng tôi thậm chí không hề biết là tận vùng Đất Khô hẻo lánh này có gì nữa kìa. Và lạy trời chúng tôi chẳng bao giờ quay lại đây lần nữa sau khi được các ông thả về, chắc chắn như vậy đó."

Tôi mỉm cười một cách thật vô tội. Tôi thúc Rachel một cái và nhỏ cũng cười theo. Tôi cầu cho Marco cũng hiểu được sự thể và mỉm cười vô tội như vậy để chúng tôi có thể…

"Vậy thì các ông giữ người ngoài Trái Đất ở đâu?" Marco hỏi.

Cậu ta đã hiểu sự thể ra vậy đó.

Viên đại úy mím chặt miệng đến mức hai môi tái nhợt, rồi ông nói, “Coi nào, bọn nhóc, đây là một căn cứ Không quân. Chúng ta không tranh luận về chuyện chúng ta làm gì ở đây, nhưng ta được quyền cho cậu biết một điều: Không có người ngoài Trái Đất nào ở đây hết!”

“Vâng, đúng vậy, thưa ngài,” Marco khịt mũi.

“Tên con là gì, con trai?”

“Ừm… Mulder. Fox Mulder.”

“Hừ, cậu càng ngày càng gặp thêm rắc rối đó, Fox Mulder. Cậu đã vi phạm luật liên bang. Cậu có thể xộ khám lắm đó!”

“Thưa ngài?” tôi ngắt ngang. “Xin ngài bỏ qua cái tên Ma - à, tôi muốn nói là Fox ấy được không.”

“Phải, hắn là một thằng ngố đó,” Rachel phụ họa.

“Hắn ta chỉ khoái chọc giận người ta thôi à. Tụi con chỉ là một lũ nhóc, bác dư biết mà. Tụi con đâu có ý gây hại gì. Bác có thể chỉ cảnh cáo tụi con thôi có được không ạ?”

“Thậm chí cảnh cáo thiệt là nghiêm khắc,” Rachel tán thành.

“Thông thường thì chúng ta cũng chỉ làm như thế,” viên đại úy nói. “Ở đây bọn ta cũng phải chịu đựng không thiếu kẻ khùng khùng và lập dị.” Ông nhìn thẳng vô Marco khi nói đến chữ “lập dị”. “Tuy nhiên, ta thấy có một bí ẩn nho nhỏ trong chuyện này. Coi nè, chẳng ai trong số các người mang giày dép gì ráo trọi. Người của trung úy đã xục xạo khắp địa bàn mà chẳng thấy chiếc nào hết. Mà theo lẽ thường thì không thể nào chân không đi bộ qua cả một vùng đầy bụi rậm và đá tảng như vùng này được.”

“Vậy tụi con bị bắt giữ chỉ vì hổng mang giày?” Rachel hỏi.

“Coi kìa, đâu là vấn đề chính thưa ngài?” Marco chất vấn. “Nếu các ông giữ một người ngoài Trái Đất ở đây, tại sao các ông không nói béng cho mọi người biết cho lẹ?”

Viên đại úy ngó chằm chằm Marco một lúc lâu. “Ta muốn ba cô cậu viết vô tờ giấy này tên tuổi của bản thân và số điện thoại của cha

mẹ các cô các cậu.” Ổng dúi một chiếc kẹp hồ sơ vô tay Marco. “Chúng ta sẽ gọi cho người nhà của cậu. Có thể họ sẽ đánh giá cao tinh thần hài hước của cậu đó.”

Tôi nhìn qua vai Marco trong khi cậu ấy viết chữ “Fox Mulder.” Rồi cậu ấy viết tiếp một con số điện thoại.

Rachel tự kêu mình là Dana Scully.

Tới lượt mình, tôi ngồi đờ ra nhìn trang giấy trắng. Viên đại úy ngó tôi trừng trừng trong khi tôi cắn bút và toát mồ hôi cục.

Tên gì? Tên gì?

“Ngay cả tên của mình cô cũng không biết sao?”

“Ừm… biết chứ ạ. Tên là… Cindy! Đúng rồi, Cindy. Cindy… Crawford.”

Marco nhìn tôi chằm chằm. Rachel ngó tôi trân trân. Tôi run run tay khi viết ra cái tên ấy rồi viết đại mấy con số.

Hai viên sĩ quan bỏ ra ngoài. Một tiếng lạch cạch khóa cửa phòng.

“Cindy Crawford?” Marco hỏi. “Bồ làm sao vậy, khùng hả?”

“Mình? Khùng? Còn bồ thì sao?”

“Ở nước này có ai hổng biết Cindy Crawford!”

“Tụi mình phải ra khỏi đây. Lẹ lên!” Rachel hối. “Mình đã cho lão ta số điện thoại của tiệm Pizza đó.”

“Tui thì cho số của Trung tâm Ghi nhận Thành tích thể thao,” Marco nói.

“Mình chỉ ghi một-hai-ba-bốn-năm-sáu-bảy-tám!” tôi thở dài.

“Tám? Bồ cho lão ta tám số?” Marco bật cười. “Có lẽ tui phải luôn ghi nhớ rằng đừng bao giờ giỡ trò làm điệp viên nếu có bồ tham dự. Bi giờ tụi mình làm thế nào chuồn khỏi đây há?”

“Mình có thể biến thành gấu xám và…” Rachel khởi xướng.

“Không!” Tôi la lên. “Họ là những người tốt, và trong chừng mực tụi mình biết thì họ hổng phải là bọn Yeerk! Không được làm đau họ! Tụi mình hãy biến thành một con vật nhỏ bé nào đó đủ để lòn phía dưới cánh cửa mà ra ngoài. Mình nghĩ tới con ruồi.”

“Mình ghét làm ruồi lắm,” Rachel rùng mình.

“Kiến vậy nha?”

“Hổng chịu đâu.”

“Gián?”

Rachel gật đầu. “OK. Chẳng thà làm gián.”

Marco nhìn nhỏ kinh ngạc. “Bà hãi làm ruồi mà gián thì không?”

Nhưng Rachel và tôi đã bắt đầu biến hình, Marco thấy vậy cũng hối hả làm theo.

Lần này sàn nhà không dâng lên phía chúng tôi mà phải nói là nó nhảy chồm lên! Và những biến đổi diễn ra chẳng có phần nào dễ thương như kiểu da biến thành lông vũ đâu.

Lần này, với Marco, sự biến đổi khởi đầu từ râu. Hai cọng râu to đùng, dài thoòng, nhọn hoắt phụt ra trên trán cậu ta.

PHỤT!

Với Rachel, biến đổi bắt đầu từ chân. Đôi chân giữa mọc ra ngay trước ngực của nhỏ.

“Yaa!” Tôi hét lên, mặc dù tôi đã biết ít nhiều về điều sẽ diễn ra. Vậy mà nhìn hai cọng râu phụt ra trên đầu thằng bạn của mình, hai cái chân có đốt và lông lá mọc từ ngực nhỏ bạn thân nhất của mình… phải, thiệt gớm chết đi được.

Nhưng tôi không thể để ý quá nhiều tới họ, bởi tôi đang bị thu hút vô những sự kiện khác: những ô vuông khoảng ba tấc của tấm thảm giấy dầu bây giờ trông bự như những bãi cỏ, và tôi có thể nghe được tiếng từng lóng xương trong cơ thể mình tan ra sền sệt. Và da tôi đang hóa thành cứng và trơn láng.

PHỤT! Hai chân bật ra từ ngực tôi.

XOẠT! Hai cọng râu vụt ra trên đầu tôi.

Hai chân của chỉnh tôi thì co rút lại. Tôi té nhào ra phía trước! Tôi chìa hai tay ra để đỡ chỉnh mình, nhưng tôi hổng còn tay nữa.

“Mình đã đổi ý,” Rachel bắt đầu nói giỡn, nhưng những gì nhỏ muốn nói tiếp đã tắc tịt vì khuôn mặt người xinh đẹp của nhỏ trở nên một thứ gì đó cứng ngắc và có màu đỏ đồng, và miệng của nhỏ tách ra thành các bộ phận phát ra tiếng lách cách của con gián.

<Mình muốn nói là, “mình đã đổi ý, gián còn ghê hồn hơn cả ruồi nữa đó”,> Rachel nói.

Và đúng lúc đó bọn tôi cảm nhận được những rung động qua râu của mình. Rung động nặng nề của những bước chân. Những bước chân giận dữ.

Tiếng viên đại úy nói, “Tiệm Pizza, hả? Ta sẽ cho mấy con quỷ nhỏ này biết thế nào là Pizza!”

<Lẹ đi, các công tử tiểu thư!> Rachel la lên với sự hăng hái bốc đồng mà nhỏ bao giờ cũng có mỗi khi đối diện với tử thần.

<RAAAAID!> Marco hét.

<Dzui thiệt đó ha, Marco. Dzui thiệt đó,> tôi lầm bầm. <Liệu tụi mình có thể đem trót lọt cái đầu ra khỏi đây không chứ?>

Không khí chuyển động! Rung động! Gió! Mùi người!

Cửa đã mở. Cánh của quét phía trên đầu bọn tôi. Bọn tôi đứa nào đứa nấy guồng chết bỏ ba đôi chân của mình. Thoát ra ngoài căn phòng rồi!

CHƯƠNG 10

Bọn tôi bay vèo qua những ô vuông giấy dầu trơn như mỡ.

Sáu cọng chân của tôi guồng một cách điên khùng, hai cọng râu vẫy một cách rồ dại, toàn bộ bản năng gián của tôi la hét, *Chạy! Chạy! Chạạạạy!*

Vậy là bọn tôi chạy, mà cũng chẳng biết là phải chạy đi đâu hết.

<Tụi mình đi đâu đây?> Marco hét.

<Làm sao mình biết được?> Rachel la.

<Cứ nhào về hướng có ánh sáng mặt trời!> Tôi thét.

<Làm thế nào phân biệt ánh sáng mặt trời với ánh sáng đèn?>

<Chẳng biết nữa. Ừm…ừm…> tôi ráng nghĩ coi một con gián làm thế nào biết được sự khác biệt giữa ánh sáng mặt trời với ánh sáng đèn trong nhà. Dĩ nhiên rồi! Ánh sáng làm loài gián giật mình và sợ hãi. Ánh sáng càng mạnh, nó càng sợ.

<Chạy về hướng nào mà bộ óc gián của bồ cảm thấy sợ nhất ấy!> tôi hét lên.

<Ồ, tuyệt quá. Bộ óc gián ngu ngốc này đã sợ muốn chết rồi đây.>

Những rung động. Rất nhiều rung động. Lớn, nặng nề, như động đất vậy đó.

Qua các giác quan lờ mờ, cận thị, và bị rạn vỡ, tôi thấy hay ít ra là cảm thấy những vật to đùng từ trên trời rớt xuống. Giống như có ai ném những chiếc xe tải xuống khắp xung quanh tôi vậy.

Những bước chân! Những chiếc giày cỡ bự bằng loại xe mooc đôi!

XẦM! XẦM! XẦM!

<Cẩn thận! Có người bước đi trên đầu tụi mình đấy!> Marco hét lên.

XẦM! Một chiếc giày quái vật từ trên trời lao xuống, đâm sầm xuống sàn nhà ngay trước mặt tôi có hơn hai centimet. Nhưng bộ óc của loài gián đã phản ứng rất kịp thời. Óc gián biết làm sao để khỏi bị xéo lên.

<Cứ để cho con gián điều khiển!> tôi nói. <Óc gián giỏi mấy vụ này lắm.>

XẦM! Cái thân gián của tôi bật sang một bên, vừa kịp tránh mép một gót giày, chỉ chậm một tích tắc là nó đã chà tôi bẹp dí.

<Ánh sáng mặt trời! Mình nghĩ là ánh sáng mặt trời đây rồi!> Rachel hô lên.

<Bồ dẫn đường đi!> Tôi chỉ lờ mờ nhận ra hình thù con gián Rachel phía trước mặt mình. Marco thì ở liền bên cạnh tôi. Cả ba con gián hãi hùng như ma đuổi bay về phía ánh sáng rực rỡ.

Đột nhiên có một cái gờ. Khá cao đối với tôi, tuy rằng có thể nó chỉ cao thậm chí chưa tới ba centimet. Tôi nhận ra nó là cái ngưỡng cửa, và tôi biết rõ một điều: tôi thực sự muốn ra khỏi tòa nhà.

<Tobias!> Tôi kêu lớn. <Bồ nghe thấy tui không? Bồ có ở trên đó không?>

<Có. Bồ ở đâu vậy, Cassie?> Cậu ấy hỏi.

<Tụi này là ba con gián nhỏ lạc lõng đang vội gần chết đây!> Marco nói.

<Thấy rồi!> Tobias đáp.

<Cảm ơn trời đất đã tạo ra cặp mắt diều hâu,> Rachel góp lời. <Bi giờ thì bồ bứng tụi này khỏi đây đi!>

<Tiếp tục di chuyển và ráng tụm lại với nhau nha. Và nè, có một toán quân đang lao tới chỗ mấy bồ đó. Một toán quân xa đó.>

Lẽ ra cái giọng Tobias khi nói hai tiếng "quân xa" đã làm tôi đề phòng. Nhưng tôi chỉ mải lo sát lại với Marco và Rachel để cho Tobias bứng cả lũ đi thôi.

Bây giờ chúng tôi đang ở trên nền bê tông, và di chuyển chậm

hơn. Với một con bọ, nền bê tông chẳng có vẻ trơn láng gì hết. Chúng tôi như đang chạy qua một cái bãi vô tận lổn nhổn những tảng đá nhỏ. Bê tông hơi lóa mắt. Ít ra với cảm quan của con gián trong tôi thì trông nó như vậy đó.

Và một điều nữa là, bê tông dưới trời nắng nóng rất dữ!

<Tui sắp thành gián chiên giòn rồi nè!> Marco rền rĩ.

<Ôi trời, nóng dữ quá! Không ngờ bọn côn trùng lại nhạy cảm với nhiệt độ đến vậy,> tôi nói.

<Tobias! Lẹ lên, trời ạ, tụi này đang thực sự bị nướng làm chả đó!> Marco la lớn.

Đột nhiên một cái bóng lao xuống. Tôi phải gồng mình chống lại sự kích động dẫn tới hoảng loạn có thể xô mình chạy về một hướng hoàn toàn khác.

Những bàn chân sần sùi và to đùng bập xuống với tốc độ kinh dị. Những chiếc vuốt cào trên nền bê tông. Một bộ vuốt sục xuống dưới mình tôi và nhấc tôi lên cao, lên cao, lên cao mãi.

<Yiiii-ha!> Marco hét lên. <Hàng không đuôi đỏ!>

Không còn nóng nữa. Không còn bê tông. Tôi đã ở trên không, gió đang ù ù thổi.

<Ahhhhh!> Tôi đang rớt! Tobias đã lỡ để lòng bộ vuốt đang quắp tôi và thế là tôi rớt, rớt, quay mòng mòng trong không trung.

Rớt từ độ cao bao nhiêu thì tôi chẳng nói được. Cái thân gián của tôi không nhìn xa quá mươi centimet. Nhưng có vẻ như tôi rớt xuống rất lâu.

Rớt…

<Cassie!> Tobias hét lên.

Rớt…

<Cassie!> Rachel lắp lại.

<Cassie có chuyện gì rồi?> Marco hỏi.

<Mình đề rớt mất nhỏ rồi!>

BỤP!

Tôi chạm mặt đất. Đất bẩn tung tóe mù mịt xung quanh tôi khi tôi đâm sầm vô nó.

Nhưng hổng thấy đau.

Tôi nằm ngửa tênh hênh. Các chân của tôi đạp loạn xạ trong không trung. <Làm thế nào quay ngửa cái thân mình khốn khổ này lên được đây?> Tôi tự hỏi. Lúc đó tôi nghe thấy có tiếng sấm kinh hồn vang dậy cả mặt đất.

<Cassie! Mình thấy bồ rồi!> Tobias hét lên. <Mình tới chỗ bồ đây, nhưng bồ phải chạy đi Cassie! Mình hổng tới kịp được đâu! Bồ phải chạy ngay đi!>

Giọng Tobias đầy vẻ bất an.

<Có chuyện gì vậy?> Tôi hỏi.

<Cái tốp đó đó, Cassie à. Nó đang tiến thẳng về phía bồ!>

<Tốp gì kìa? Lính hả?>

<Không. Xe tăng.>

Rồi tôi nhận ra rằng điều mà mình đang nghe thấy và cảm thấy không phải là tiếng sấm nổ.

CHƯƠNG 11

<Cassie! Chạy lẹ đi!> Tobias hét lên trong khi lao xuống tôi với một tốc độ kinh hoàng.

<Mình đang chạy đây!> Tôi guồng tất cả các chân gián của mình y như một con gián bị kẹt trong chậu nước. Nhưng tôi chỉ quờ quạng không khí mà thôi. Và cơn sấm bây giờ đã trở thành cái gì đó còn hơn cả sấm nữa. Giống như một vụ nổ liên tục không ngừng nghỉ.

B B B B R R R R B B B R R R R M M M!

BBBBRRRRRBBBBMMMMM!

Những cái cánh! Đợi cái coi! Loài gián có cánh kia mà. Tất cả việc tôi phải làm là…

Trễ quá rồi!

<Cassie!>

Có cái gì đó che lấp cả mặt trời. Tôi cảm thấy tấm thân gián nhỏ bé của mình bị ép xuống đất. Dường như sẽ mãi mãi như vậy. Sức ép thiệt hổng tin nổi! Tuy nhiên…

Đột ngột tôi rời khỏi mặt đất. Nhưng hổng được tự do. Tôi bị dính cứng. Dính cứng vô bánh xích của một chiếc xe tăng, và từ từ di chuyển vòng quanh trong lúc dây xích chạy về phía đầu xe.

Tôi lại đạp chân như điên, nhưng bây giờ hai chân tôi không cục cựa được nữa. Tôi bị dính lưng vô một cái cối xay guồng dơ dáy. Tôi sẽ chẳng thể nào sống sót qua một vòng quay khác của chiếc bánh xích đâu.

Tôi thử đập cánh bên trái. Hổng ngon. Nó nát bấy rồi.

Tôi thử đập cánh bên phải. Được!

Tôi lật được người lên, đứng trên bốn cái chân lành lặn, quay ngoắt sang trái và chạy như một con khùng về phía mép bánh xích. VUÙÙÙ! Tôi rớt! Tôi chạm đất và chạy. Tôi chạy, chạy và chạy mà thậm chí hổng nghĩ tới chuyện ngừng lại.

Tobias nhấc tôi lên khỏi mặt đất, và tôi vẫn còn chạy với bốn cái chân gián còn lành lặn.

Marco dường như nghĩ rằng toàn bộ chuyện này chỉ là một trò tếu điên rồ. Cậu ta cười suốt trong mười phút kế tiếp khi Tobias chở chúng tôi bay khỏi Vùng 91. Và trong khi Marco cười thì Tobias xin lỗi tôi vì đã đánh rớt tôi.

Tobias đặt chúng tôi xuống bên ngoài địa phận của căn cứ bí mật.

Chúng tôi hoàn hình trong một cái vực do một dòng suối nhỏ tạo thành.

"Bồ hổng sao chứ?" Rachel hỏi tôi khi cả ba chúng tôi đã hoàn toàn trở lại hình người.

"Nếu bỏ qua việc bị một chiếc xe tăng nghiến, thì mình hổng có sao hết."

Marco cười toe toét. "Ước gì tui thấy được vẻ mặt của Đại úy Torrelli khi ổng nhận ra rằng cả ba đứa tụi mình đã biến mất như ma vậy đó."

Rachel thụi vô người Marco. "Tên ngố! Tại sao bồ cứ lôi ba cái chuyện ngoài không gian ra mà chọc lão ta kia chứ? Nếu không thì lão đã thả tụi mình rồi."

"Đừng mơ. Lão sẽ chẳng tha tụi mình trước khi liên lạc được với các cụ nhà tụi mình đâu." Marco nói một cách nghiêm chỉnh. "Liệu tụi mình có đề cho lão liên lạc được không, không chứ gì? Cho nên mình mới cố tình chọc đề bây giờ lão sẽ xếp tụi mình vô cùng loại với các đám mát dây khác. Nếu tỏ ra tỉnh táo, lão sẽ thực sự nghi ngờ mấy đứa này làm gì ở đây mà không mang giày dép gì ráo trọi. Đúng không?"

Rachel ngó chằm chằm Marco vẻ hoài nghi. Nhưng tôi biết Marco có lý. Cậu ta hay nói chọc tức thiệt, nhưng chẳng phải tay khờ.

"Giờ tính sao đây?" Rachel hỏi. "Trễ rồi đó. Tụi mình phải về nhà thôi."

<Mấy bồ nên biến hình ngay đi thì hơn. Trời sắp lạnh rồi đó. Càng ít luồng khí nóng có nghĩa là càng khó bay.>

Tôi cảm thấy mình thật ngốc. Chính tôi là đứa có vẻ quan tâm nhất tới vụ bọn Yeerk rúc vô đầu mấy con ngựa, nhưng chúng tôi đã chẳng biết được chút cheo thông tin nào. Tất cả công trạng của chúng tôi chỉ là xoay xở để thoát khỏi tay đám quân cảnh và xém bị xe tăng chà bẹp dí.

Dĩ nhiên Rachel đã sẵn sàng nhún vai trước ý tưởng về tụi Mượn xác ngựa. Tôi cho là nhỏ nửa tin nửa ngờ liệu chúng tôi có thực sự trông thấy con sên Yeerk chun ra khỏi lỗ tai ngựa không nữa kìa.

Những đứa khác thậm chí còn hoài nghi nhiều hơn. Tôi biết tụi nó nghĩ gì rồi. Này nhé: vấn đề thực sự của chúng tôi là vụ bọn Yeerk kiểm soát con người kia. Nếu chúng muốn thì nghiệm mượn xác những con ngựa, thì đó chỉ là chuyện rất thứ yếu.

<Mình nghe thấy tiếng động,> Tobias nói. Cậu ấy đang đậu trên một cành cây khô xù xì vặn vẹo. <Tất cả nằm xuống đi. Nấp kỉn cho tới khi mình thấy được đó là cái gì!>

Tobias vỗ cánh bay lên trong khi Marco, Rachel và tôi chun xuống dưới một bụi cây. Một bụi cây đầy gai mới xui chớ.

"Ồ, coi bộ dzui ghê đó," Marco khe khẽ lầm bầm.

<Chỉ là mấy con ngựa thôi. Ổn rồi,> Tobias từ trên trời kêu xuống.

Marco bắt đầu chun ra khỏi chỗ ẩn nấp. Tôi níu tay cậu ấy lại. "Không, chờ đã," tôi rít lên.

Năm sáu con ngựa đang trèo thẳng xuống mé bờ vực dẫn ra suối. Dẫn đầu là một con ngựa giống lông xám.

"Thấy hông? Tụi ngựa chứ gì. Bi giờ tui có thể nhổ cái gai đâm vô mông tui được chưa?" giọng Marco có vẻ cáu kỉnh.

Tôi lắc đầu và đưa ngón tay lên môi. Tôi quan sát lũ ngựa trèo xuống. Tôi nhìn kỹ coi có thấy gì có vẻ lạ lùng hay khác thường không. Nhưng chúng trông giống hệt bất cứ đàn ngựa bình thường nào.

Bốn con cúi đầu xuống bắt đầu uống nước. Con thứ năm đứng cảnh giới.

Con ngựa thứ sáu là một ả ngựa lang rất đẹp mã coi bộ thuộc giống ngựa nòi. Ả đứng bên cạnh con ngựa cảnh giới và dường như thì thầm gì đó vô tai con ngựa kia.

Rồi đột nhiên…

PLOP! PLOPPLOPPLOP! PLOP!

Con ngựa bắt đầu làm cái việc mà loài ngựa vẫn làm. Nếu như bạn hiểu tôi muốn nói gì.

“Con ngựa này đang bĩnh,” Marco thì thào.

“Cám ơn bồ đã chỉ bảo, tên óc tàu hủ,” Rachel lẩm bẩm. “Hổng có bồ thì tụi này đui hết rồi chắc.”

“Pa tê đồng cỏ. Hê-hê-hê-hê.” Marco nói.

“Đủ rồi. Mình hổng thèm ở chung bụi với…” Rachel bắt đầu căn nhằn.

“Xuyt! Coi kìa! Coi kìa!”

Tôi ngạc nhiên vì con ngựa đang ị bỗng ngưng lại. Những con khác quay đầu nhìn nó và hí lên. Tôi xin thề là chúng nó đang cười.

Và thế là con ngựa kia bỏ đi, tới đằng sau một cái cây khuất mắt lũ ngựa để làm nốt công chuyện của mình.

“Một con ngựa e lệ ghê hả?” Tôi hỏi giọng kiểu cách.

Rachel gật đầu. “Ừa. Chỉ có điều hơi lạ một chút.”

Chúng tôi đợi cho tới khi lũ ngựa uống nước xong và bỏ đi. Tobias bay xuống đậu bên cạnh chúng tôi. Tôi chun ra khỏi bụi rậm và vuốt lại tóc tai.

“Mình chưa bao giờ thấy một con ngựa nấp sau một cái cây để bĩnh như vậy hết.” Tôi ngó Marco và Tobias. “Mấy bồ thỏa mãn chưa? Chúng đâu phải là những con ngựa bình thường.”

CHƯƠNG 12

Bữa kế đó là ngày thứ Bảy. Bọn tôi gặp nhau tại nhà kho của gia đình tôi.

Làm thế nào để dọ thám tụi Mượn xác ngựa? Làm thế nào để quan sát hành động của nhóm ngựa có những con sên Yeerk trong đầu? Đó là vấn đề.

"Dĩ nhiên là tụi mình sẽ biến thành ngựa," tôi nói trong khi giữ chặt cái hàm đang há ra của con chồn bữa qua đã nhìn tôi một cách thèm thuồng lúc tôi là một con ó biển. Tôi nhét một viên thuốc vô miệng nó, bóp miệng nó lại và đánh đét lên mũi nó để nó phải nuốt trọng viên thuốc.

"Ngựa hả? Bồ chẳng đã từng biến thành ngựa rồi sao?" Jake hỏi tôi.

"Phải. Mình đã biến thành một con trong bầy ngựa nhà mình. Thiệt là kỳ diệu. Nhưng có một vấn đề: Hiện giờ nhà mình chỉ còn mỗi một con ngựa. Nó lại có những dấu vết riêng rất rõ. Dứt khoát là tụi mình hổng thể đi đâu lung tung trong vùng Đất Khô mà trông giống nhau như in, phải hông?"

"Những con ngựa giống in nhau," Marco mơ màng. "Bầy ngựa của *Thung lũng Êm đềm*. Hừmm. Có thể là một show tivi lắm đó…"

"Ngựa. Ng-ngự-ựa," Ax nói.

Marco xòe rộng và ngửa lòng hai bàn tay lên. "Chỉ vậy thôi sao, Ax? Hay có ý kiến gì thêm?"

"Ngựa là loài bốn chân," Ax nói. "Có lý hơn là bước đi lung tung trên hai cái cọc rào như người. C-ọ-c-r-à-à-o. Cái âm nghe tếu há?"

"Phải, nghe muốn khùng luôn đó," Rachel đáp. "Vậy thì tụi mình kiếm đâu ra sáu con ngựa khác nhau để biến hình bi giờ?"

<Tới Lâm Viên xem sao?> Tobias gợi ý.

Tôi đóng chuồng chồn lại và chùi hai bàn tay vô quần jeans. "Lâm Viên chỉ toàn ngựa giống ngoại thôi. Tụi mình cần có những con ngựa

trông y như lũ ngựa ở vùng Đất Khô kia."

Nói tới Lâm Viên tôi nhớ liền tới cái tờ giấy có nhiều chữ ký trong căn cứ. Mình có nên nói ra không nhỉ? Không, có thể chẳng có gì quan trọng.

"Thử coi trong các trang trại quanh đây được không?" Jake đề nghị.

Tôi lắc đầu.

"Trường đua," Rachel hô lên. "Có cả đống ngựa ở đẳng. Thường thì ít nhất cũng ba chục con lận. Cuối tuần trước mình đã tới đó với ba mình.

"Ông có cho bồ đánh cá không?" Marco băn khoăn hỏi.

"Ba mình đặt cho mình. Hai đô đặt vô con Chase Me Charly. Nó về thứ hai. Mình được ba đô."

Tôi ngó chằm chằm nhỏ bạn của mình. Bạn cứ nghĩ bạn biết hết về một con người, thế rồi đột nhiên, bạn phát hiện cái gì đó thiệt mới vậy đó.

"Con người đặt cược vô những con ngựa à? Để coi con nào chạy lẹ hơn, phải không?" Ax hỏi. "Các bạn đặt cược bằng gì vậy?"

"Tiền. Chứ gì nữa?" Marco hỏi lại.

"Tiền. À phải. Ti-ề-ền". Ax nói.

Jake nhìn đồng hồ tay, có vẻ hơi nôn nóng khi thấy chẳng ai quan tâm tới công chuyện đang bàn. "Thôi được rồi, quay về công việc nào. Tụi mình sẽ thu nạp một số ADN của ngựa, rồi bay tới vùng Đất Khô và dọ thám những con ngựa có vẻ e lệ kia."

"Lại làm nữa hả?" Marco than vãn. "Thứ Bảy nào cũng cứ như vậy. Bao giờ tụi mình mới quyết định làm một cái gì độc đáo đây?"

<Cho hỏi một câu được không?> Tobias hỏi. <Vì sao bọn Yeerk lại rúc vô đầu mấy con ngựa để trở thành những tên Mượn xác ngựa chứ?>

"Chắc là vì cái Vùng Chỉn Mốt đó," Marco đáp. "Ý tui là, phải

chăng đó là sự trùng hợp?"

"Có thể vấn đề là Vùng Chín Mốt, nhưng hổng phải theo cách bồ nghĩ đâu, Marco à," tôi phân tích. "Ai mà biết được thực sự Không quân đang làm trò gì ở đẳng thôi? Có thể họ đang thử nghiệm một loại vũ khí tối tân mà bọn Yeerk lo sợ chăng?"

Ax bật cười. "Một thứ vũ khí của loài người mà có thể khiến tụi Yeerk sợ sao? Đó là chuyện không thể xảy ra. K-hô-n-g t-h-ể c-ó."

Tôi cảm thấy hơi bị xúc phạm, nhưng có thể Ax có lý. "Coi kìa, mình chỉ thắc mắc vì sao bọn Yeerk lại quan tâm tới một loại phi thuyền có nguồn gốc ngoài Trái Đất nào đó có thể được giấu ở đẳng thôi. Thiệt là khùng hết biết. Trừ khi… trừ khi có thể chúng cũng chẳng biết chuyện kia là có thật hay không nữa…"

"Thú thật là tôi không hiểu các bạn đang bàn chuyện gì," Ax nói. "Dù sao thì bọn Yeerk cũng sẽ biết liền nếu một thứ gì đó không phải là sản phẩm của con người có mặt ở bất cứ chỗ nào trên hành tinh này. Các máy dò của chúng có thể phân tích chính xác những hợp kim. Nói cho cùng, dù bọn Yeerk chưa đạt tới trình độ của người Andalite, nhưng chúng cũng chẳng phải là kém cỏi đâu. Chúng có khả năng phát hiện sự có mặt của các hợp kim, chất dẻo… những loại vật liệu dùng để tạo nên phi thuyền không gian."

Jake tỏ ra bối rối. "Mấy bồ biết đó, thiệt là kỳ quặc nếu như toàn bộ chuyện này hóa ra có thực. Ý mình là, nếu như thực sự chính phủ có che giấu một phi thuyền không gian có nguồn gốc ngoài Trái Đất trong Vùng Chín Mốt thì sao đây?"

"Vùng Chín Mốt là cái gì vậy?" Ax hỏi.

"Mình phải xin lỗi Marco về một điều," Rachel nói. "Nhưng… bất kể cái vật người ta giấu tại Vùng Chín Mốt đó là gì, nó cũng có thể được sử dụng để thâm nhập vô các bí mật của công nghệ Yeerk."

"Hay lắm, hy vọng là mình sẽ phát hiện ra," Jake kết luận. "Giai đoạn thứ nhất tới trường đua."

"Chính xác thì trường đua là cái gì vậy?" Ax hỏi.

CHƯƠNG 13

Trường đua không xa lắm nhưng chúng tôi quyết định bay. Cả bọn đều đã biến thành hải âu trừ Ax và Tobias. Chúng tôi nghĩ hải âu mà bay lung tung ở những tàu ngựa và kho thóc của trường đua thì sẽ chẳng có gì quá khó coi. Trong khi đó một bầu trời đầy những chim săn mồi thì có thể gây thắc mắc. Vậy là chúng tôi biến thành hải âu, Ax thành diều mướp và Tobias vẫn là Tobias-diều-hâu-đuôi-đỏ.

Về nhiều mặt hải âu bay cũng giống như ó biển bay thôi. Nhưng về một số khía cạnh lại rất khác. Bạn phải vỗ cánh nhiều hơn; phải bay sát mặt đất hơn; và bộ óc của hải âu có cách nhìn thế giới khác với bộ óc của chim săn mồi. Hải âu là giống ăn thịt thúi.

Chúng tôi bay lên và bay xa khỏi nhà kho, vỗ đều đều đôi cánh màu trắng xám và thuôn về phía sau. Ax với Tobias vút lên rất cao, quan sát bầu trời đề phòng những con chim săn mồi khác.

Nhưng đối với bốn con hải âu tụi tôi thì chuyến bay là cả một cuộc duyệt qua các bãi rác.

<Coi kìa! Một cái bao đựng bơ! Mình nghĩ thế nào cũng còn sót một chút!>

<Nhìn cái hộp bánh mì kẹp kia! Ô trời ạ, ở trỏng còn đầy khoai tây chiên và một mẩu bánh mì!>

<Ô! Ô! Ô! Bánh xốp phômai!>

<Hổng thể nào! Có ai đó liệng đi nửa cái đùi gà! Ròn tan à!>

Phải, bây giờ chúng tôi phải đấu tranh rất dữ để kiềm soát nỗi ám ảnh trong đầu con hải âu trước bất cứ cái gì hơi gần gụi với thức ăn. Nhưng kiềm soát được quả là khó. Và nói cho ngay, kể ra thì cũng vui. Hải âu có thể phát hiện những thức ăn mà bạn thậm chí không hề nghĩ tới. Bạn sẽ kinh ngạc vì những gì người ta dễ dàng liệng bỏ.

Dẫu sao, cuối cùng chúng tôi cũng tới được trường đua. Thậm chí chẳng ngừng lại lần nào để nếm một chút bơ thừa sữa cặn.

Nhìn từ trên không, trường đua là một bãi đất hình trái xoan bự và dài, viền quanh là một hàng rào màu trắng. Một bên trường đua là

khán đài lớn dựng cao, có mái che, với những tàu ngựa hẹp và dài chạy dọc phía sau.

Bãi đỗ xe kín phân nửa với những xe hơi và xe tải kéo xe moóc. Người ta coi khá đông, họ ngồi trên các hàng ghế và đứng ngay sát hàng rào vây quanh trường đua. Ở giữa trường đua có một tấm bảng điện tử lớn báo tỷ số cá cược. Trên đó đã thông báo tỷ số của vòng đua thứ nhất.

<Có ai trông thấy chỗ nào thuận tiện để biến hình chưa?> Rachel hỏi.

<Phải là mấy chuồng ngựa bỏ trống trong dãy nhà kho kia thôi,> Tobias gợi ý. <Mình cứ bay tới và hạ cánh ở đó.>

<Hay là tụi mình đi kiểm tra thùng rác phía sau nhà câu lạc bộ?>

<Bồ làm bồ câu thì hơn đấy.> Tobias gắt.

Tôi đoán rằng đối với diều hâu thì kêu ai bằng bồ câu chỉnh là câu chửi khá tệ đó.

Chúng tôi sà xuống thấp và lẹ làng bay dọc theo bức tường phía sau của một chuồng ngựa. Các tàu ngựa xếp hai hàng, một bên mở ra phía ngoài và một bên dẫn vô một hành lang dài. Khá chắc chắn là có khoảng nửa số tàu ngựa bỏ không.

Tôi quẹo gấp qua trái. Loài hải âu có thể quẹo lẹ một cách tuyệt với. Và bay… VEEEO!... thẳng tuốt vô tàu ngựa qua một cửa mở.

Tôi đậu xuống đống cỏ dơ dáy. <Trong này coi bộ ổn đó,> tôi kêu cả bọn.

VU Ù Ù Ù! VU Ù Ù Ù! VUU Ù Ù!

Những con khác bay vô và đậu gần bên tôi. Rồi chúng tôi bắt đầu biến hình. Chuyện dễ ợt. Chẳng có vấn đề gì.

Chỉ có một điều chúng tôi quên mất: Khi hoàn hình chúng tôi phải trở lại thân thể thông thường của mình. Với Rachel, Jake, Marco và tôi, đó là trở lại hình người.

Nhưng với Ax đó lại là thân thể Andalite.

CHƯƠNG 14

<Nào, tất cả biến hình,> Jake hô. <Tobias? Bồ thích biến thành người hay cứ ở nguyên dạng thế này?>

<Nếu sắp sửa thu nạp ADN của một con ngựa thì mình phải giữ nguyên lốt diều hâu. Trong lúc mấy bồ hoàn hình, thì mình sẽ bay tới và ráng kiếm một chú ngựa ưng ý.>

Vậy đó, nếu muốn thu nạp một dạng biến hình mới thì bạn phải ở trong nguyên dạng gốc của mình. Và, thiệt là buồn, con diều hâu đuôi đỏ bây giờ là cơ thể thực của Tobias. Tobias bay đi, khép cánh cho vừa với chuồng ngựa chật chội. Tôi bắt đầu hoàn hình. Hai cánh màu trắng thuôn ra phía sau của tôi biến thành những ngón tay. Hai cái cẳng nhỏ xíu phình lên phình lên mãi. Cái mỏ màu vàng lợt kéo giãn ra và mềm đi để trở thành đôi môi.

Và điều này thì trở nên rõ ràng: Bốn đứa nhóc với một Andalite thì quá đông đúc trong một tàu ngựa.

Lúc tất cả đã thành người được chín mươi phần trăm và Ax chín mươi phần trăm là Andalite thì đột nhiên, không hề được báo trước, tôi thấy mình đang đối diện với hai người đàn ông cao tuổi. Một ông đang nhai nhai đầu một điếu xì gà chảy nước. Họ đang ngó vô qua cánh cửa tàu ngựa.

"Cái gì… bọn nhóc kia làm gì trong tàu ngựa thế này? Lại còn cái quái quỉ gì kia hả thiên địa quỉ thần?"

Cái mà họ trông thấy là bốn đứa nhóc dường như đang mặc đồ nịt trang trí đầy lông chim. Và một sinh vật thực sự, thực sự khác thường, chẳng giống bất cứ con vật nào từng được trông thấy trên đời.

"Ax! Cúi đầu xuống mau!" tôi rít lên và nhảy chồm tới để đứng chắn giữa hai ông già với cái đuôi của Ax. Tôi chỉ có thể hy vọng là Ax đủ lanh trí để cúi xuống giấu phần thân trên của ảnh.

"Ta hỏi bọn nhóc kia làm cái trò gì trong tàu ngựa này," ông nhai xì gà hỏi, lần này giọng gay gắt hơn.

"Ừm… bọn tôi chỉ chải con ngựa của bọn tôi thôi mà," tôi đáp.

Đôi lông mày của Rachel nhướng lên. “Ngựa? Ồ, phải rồi, đúng là điều bọn tôi đang làm đó mà. Chải lông cho con ngựa này.” Nhỏ vươn tay ra và vỗ vỗ lưng Ax.

“Ngựa nghẽo gì mà bé xíu thế,” người đàn ông thứ hai nói vẻ nghi ngờ. “Các người cho cái con nghẽo ốm đói này ăn thứ gì vậy?”

“Thức ăn ngựa,” Marco đáp.

“Thức ăn ngựa?”

“Phải. Ừm… ông biết mà, thức ăn ngựa ấy. Ồ, ông nên coi coi con ngựa này có thể xơi bao nhiêu hộp đồ ăn. Trời ạ, suốt ngày tôi phải lo mở những hộp đồ ăn cho ngựa và đổ đầy máng cho nó ăn đó.”

Hai người đàn ông trố mắt. Ông nhai xì gà lùa điếu thuốc qua mép bên kia.

“Ha-ha-ha!” Tôi hét lên. “Thiệt là một thằng nhóc dzui tính! Dĩ nhiên bọn tôi hổng cho con ngựa của mình xơi đồ ăn trong hộp. Bọn tôi cho nó ăn cỏ linh lăng và cỏ khô. Giống như các ông cho các con ngựa khác ăn vậy. Bạn tôi là tay tổ tiếu lâm đó! Hắn mở miệng là chọc cười à!”

“Thêm nữa hắn còn là một thằng khờ,” Rachel bổ sung.

“Con ngựa của các người màu xanh lam,” người đàn ông thứ hai nhận xét. “Chẳng khi nào thấy một con ngựa màu xanh lam hết.”

“Chẳng khi nào thấy một bọn nhóc có lông chim trên mặt nữa chứ,” ông nhai xì gà nói. “Mà trong đời mình ta đã từng thấy bao nhiêu chuyện lạ rồi đó.”

Jake ngó tôi, chờ đợi tôi nghĩ ra một câu trả lời. Rachel cũng vậy. Cả Marco nữa. Con “ngựa” của chúng tôi màu xanh lam. Hổng thể nào chối cãi. Và đúng là chúng tôi có những lông chim màu trắng xám dính vô hai tay áo và cổ áo của bộ đồ biến hình.

“Bọn tôi khoái giống ngựa màu xanh lam,” tôi nói lấy được.

“Rồi có ngày tất cả các con ngựa sẽ có màu xanh lam,” Jake tán thành.

“Bọn nhóc các người ra khỏi đây ngay. Các người có chuyện gì đó không đúng đắn. Không đúng đắn chút nào. Bước ra khỏi đây cho tao coi cái gì…”

Tôi cảm thấy hơn là trông thấy cái rùng mình chạy khắp người Ax.

“Ax, ĐỪNG!” Tôi hét lên.

PHẮP! PHẮP!

Ảnh quất cái đuôi tử thần của ảnh! Nhưng hổng quất vô hai người đàn ông. Trong khoảng thời gian lẹ hơn nửa giây đồng hồ ảnh đã chặt đứt thanh rầm chống đỡ mái tàu ngựa. Chặt đứt đôi luôn. Thanh rầm làm bằng cây gỗ tám rớt thẳng xuống đầu hai ông kia.

“Ahhh!”

“Ôốối!”

“Chạy đi!” Jake la lớn.

Chúng tôi loạng choạng xô đè lên hai ông già đang rền rĩ. Bốn đứa nhóc và một con “ngựa” màu xanh thiệt quái chiêu. Khóe mắt tôi thoáng thấy một túm lông vũ màu nâu đỏ nhoáng lên.

<Mình chỉ đề mấy bồ lại có hai phút mà đã xảy ra chuyện gì rồi?> Tobias hỏi.

“Bắt lấy chúng! Chặn lũ nhóc ấy lại!”

Chúng tôi đã ra được bên ngoài và chạy thục mạng giữa các tàu ngựa! Ax vừa chạy vừa biến thành người. Tôi đã hoàn hình xong, chiếc lông chim cuối cùng được trút bỏ. Bên ngoài chuồng ngựa, những đám đông đang chen chúc đợi coi vòng đua thứ nhất.

“Chạy khỏi đây ngay. Chạy vô khán đài!” Jake hét lên. “Tụi mình có thể lẩn vô đám đông.”

Thế rồi, SẦM! Một cánh cửa tàu ngựa bung ra ngay trước mặt tôi. Tôi tránh vòng quanh, nhưng quá chậm rồi. Ai đó chộp được cổ chân tôi. Tôi té sóng soài, mặt chúi xuống sàn bê tông.

“Cassie!” Jake hét lớn. Cậu ấy chạy lui lại kiếm tôi, nhưng bây giờ có nhiều người đổ xô vô chuồng ngựa. Bồi ngựa, nài, huấn luyện

viên, và chủ ngựa, tất cả đều quýnh quáng coi chúng tôi đã giở trò gì với lũ ngựa của họ.

Tôi nhìn xuống. Túm cổ chân tôi là một chú nhóc.

"Tôi túm được một đứa nè!" Hắn hét lên.

Tôi chẳng muốn đá hắn chút nào. Tôi không muốn làm hắn đau. Hắn chỉ là một thằng nhóc thôi mà.

"Tôi túm được một đứa! Tôi túm được thằng ranh này!"

Thằng ranh? Xin lỗi nha. *Thằng ranh?* Tôi thậm chí không mang bộ đồ bảo hộ lao động hay thứ gì tương tự mà. Ờ thì có thể bộ đồ thể thao tôi đang mang trên người đề biến hình chẳng được mốt cho lắm, nhưng kêu tôi là *thằng ranh* ỉ hả?

Tôi muốn cho thằng nhóc một cú đá quá đi.

Bàn tay hắn hơi lỏng ra và BỐP! Tôi đá hắn một cái.

"Rất tiếc," tôi đứng lên và ngó quanh một cách điên khùng. Không có Jake. Không có Rachel. Cũng không có Ax, Marco hay Tobias. Tất cả những gì tôi trông thấy là một toán người đang đuổi theo một ai đó ở tận cuối chuồng ngựa.

Tôi tránh thằng bé đang nằm thẳng cẳng và nhảy bổ vô tàu ngựa.

"Cứ thoải mái nghen, cưng," tôi thì thầm với con ngựa giống bự màu vàng kim. "Cứ thoải mái nghen. Th-o-ả-i m-á-i."

Thông thường đám thú vẫn thương tôi nhưng con này thì không.

"Hỉ-hỉ-hỉ-hỉ-hỉ-hỉ!"

Tôi phải lựa chọn. Chạy ra khỏi tàu ngựa và bị túm. Hay ở lại và bị ngựa xéo. Vậy là tôi chọn phương án thứ ba.

Bạn biết đó, khi bạn thu nạp ADN của một con vật, dường như bạn đưa nó vô một tình trạng thôi miên. Nó sẽ rất lặng lẽ. Vì vậy mà bạn có thể thu nạp cả một con gấu xám.

Vậy là tôi áp cả hai bàn tay mình vô mạn sườn con ngựa bự và tập trung tâm trí. Nó trở nên lặng lẽ và im lìm. ADN của nó chảy vô

người tôi và trở thành một phần của bản thân tôi.

“Một đứa trong bọn nó vẫn còn lẩn quất đâu đó trong chuồng ngựa,” tôi nghe tiếng một người nói.

Được rồi. Nếu bạn muốn hổng ai phát hiện ra mình trong một chuồng ngựa thì bạn sẽ làm gì?

NGÔI NHÀ QUÁI DỊ

CHƯƠNG 15

TA TA TA TA TATA TA TATA TA TA TA TAAAAH!

Tôi nghe tiếng kèn báo bắt đầu một vòng đua và tiếng đám đông trên khán đài rì rào đoán trước kết quả…

Con ngựa đua mà tôi đã thâu nạp ADN là một con ngựa siêu mạnh, hung hăng, và cũng có một chút độc ác nữa…

“Xục xạo mọi ngăn chuồng!” có tiếng người la lớn. “Ai mà biết được mấy đứa nhóc tai quái đó đã làm trò gì với lũ ngựa chứ! Chúng đã biến một con thành màu xanh rồi đó!”

“Lẹ lẹ lên. Vòng đua thứ nhất đã bắt đầu rồi.”

Tôi nghe tiếng những cánh cửa ngăn mở ra, đóng lại. Họ đang ở đầu bên kia chuồng ngựa.

Tôi có được hai phút, có lẽ vậy.

Và tôi bắt đầu biến hình.

Hai cái tai người của tôi gần như bò ngược lên đỉnh đầu, rồi mọc dài ra, nhọn ra và phủ đầy lông màu vàng kim.

Lông mao mọc lên khắp thân thể tôi. Mọc ngược lên hai cẳng. Mọc xuôi xuống hai tay. Mọc đầy lưng đầy ngực. Tuyệt! Con ngựa có một lớp áo lông màu vàng kim, mềm, mướt và đẹp hết biết.

“Aaa!” tôi hét lên.

Trong một khoảnh khắc tôi thấy những đốt xương ngón tay của mình trơ ra không có tí thịt nào. Những đốt xương trắng ởn…

“Tôi nghe có tiếng la! Tới đẳng đi!”

“Tiếp tục xục xạo. Không cho ai ra chuồng ngựa.”

Tôi té nhào ra phía trước, đúng lúc những đốt xương ngón tay của tôi tan ra và cứng lại thành những chiếc móng guốc.

CỘP!

Hai móng trước của tôi chạm đất.

Con-ngựa-thật đã ra khỏi trạng thái đờ đẫn khi bị "thu nạp" ADN và bắt đầu chộn rộn như thể đã nhận ra một điều gì đó rất quái đang xảy ra trong chỉnh ngăn chuồng của nó.

"Tốt rồi…" tôi vừa mở miệng lẩm bẩm thì nguyên cả cái mặt tôi u ra trước.

Mũi tôi thoắt biến thành một cái mõm dài ba tấc, to đùng một cách quái dị làm cho hai con mắt tôi cách xa nhau ra.

Những cái răng của tôi ngứa ngáy khi chúng bị thay bằng hàm răng dày và bằng bặn của con ngựa…

Con ngựa thật ngó tôi chằm chằm với một con mắt bự mọng nước. Nó hỉt ngửi tôi và trở nên bình lặng vì thấy tôi có mùi giống hệt nó.

Thính giác lẫn khứu giác của ngựa thật ngon lành, nhưng thị ảnh thì lộn xộn quá. Tôi như người bị cận thị, thậm chí còn tệ hơn nữa do cái lối hai mắt nhìn ra hai phía cùng một lúc. Bên phải và bên trái. Tôi không có cảm nhận về chiều sâu ở cả hai hướng ấy. Nhưng thẳng trước mặt tôi có một vùng trong đó hai mắt của tôi nhìn chập nhau. Chỉ ở đó là tôi có được thị ảnh của hai mắt giống như con người và diều hâu. Tôi có thể thấy được chiều sâu nhưng chỉ đóng khung trong vùng ngay trước mặt mình thôi.

Lạ thiệt…

Nhưng cái làm tôi sửng sốt là mức độ năng lượng của con ngựa. Cứ như từng bắp cơ trong cơ thể của tôi đều được chích điện vậy đó. Tôi là cả một nhà máy điện chứa đầy năng lượng thuần túy!

Nhưng chẳng có gì là không kiểm soát được trong óc con ngựa hết. Tôi cảm thấy đói, nhưng không phải cái đói gào thét điên rồ của một số loài vật. Tôi cũng bận tâm về cái ăn nhưng chẳng có gì giống với nỗi sợ hụt miếng ăn của con chuột hay con sóc nhỏ bé.

Mình có thể làm chủ được những bản năng này, tôi tự nhủ. Chỉ còn lại một chuyện phải làm - ra khỏi ngăn chuồng này và cả chuồng ngựa này. Rồi hoàn hình và kiếm các bạn khác. Vậy là ba việc tất cả.

Chẳng có gì phải do dự nữa. Tôi thò cái đầu to bự màu vàng kim của mình qua cánh cửa ngăn chuồng và làm một động tác mà không có con ngựa nào đủ khôn ngoan để làm: tôi đẩy cái then cửa qua một bên và tông cánh cửa ra.

Cứ hành động một cách bình thường nha, tôi tự nhủ.

Tôi bước ra. Tôi có thể nhìn cả hai phía cùng một lúc, vì vậy tôi thấy hai tốp bồi ngựa ở hai đầu chuồng.

Được lắm. Cứ lững thững đi ra thôi.

Một người trong bọn họ đứng sững lại và ngó tôi trừng trừng, rồi hối hả chạy tới. “Ê! Con Minneapolis Max! Nó xổng chuồng rồi. Làm sao… bắt nó lại đi! Joe! Nắm lấy dây cương của nó! Lẹ lên, không có con Max này lao vô con Cain bi giờ!”

Con mắt phía bên kia đầu tôi tia thấy thằng nhóc bị tôi đá hồi nãy đang la lối. “Ê, ông Hinckley! Có một con ngựa khác ở đây giống hệt con…”

“Câm miệng đi và đưa yên cương của nó cho ta! Liền bây giờ! LIỀN BÂY GIỜ!”

“Vâng, thưa ngài.”

Người đàn ông tên Hinckley thận trọng và từ tốn bước tới gần tôi. Ổng làm vậy là có lý do lắm. Con ngựa trong tôi khá bất kham. Nó là sự phối hợp giữa sợ hãi và điên khùng. Khùng vì gã đàn ông, và còn khùng nhiều hơn nữa vì cái mùi của những con ngựa giống khác trong những ngăn chuồng khác. Đặc biệt là cái mùi của một con ngựa dính chặt vô mũi tôi và thực sự làm tôi bực mình.

Tôi không biết con ngựa giống kia nghĩ là nó đang làm trò gì trên lãnh địa của tôi, nhưng tôi đã sẵn sàng đọ vó với nó và cho nó biết rằng giang sơn nào có anh hùng nấy.

“Hhhĺĺĺ-hihihi-HÍHÍHĺĺĺĺ-hiii-hiii-hi!” Tôi hí với âm lượng xé màng nhĩ, tuyên bố sẵn sàng chiến đấu.

“Hê, cưng ơi. Cưng biết là cưng sắp dự vòng đua kế nên cưng quyết định ra ngoài đó hả? Cưng phải giữ sức chứ. Cưng là nhà vô địch của ta mà! Cưng là Minneapolis Max của ta.”

Lúc ấy tôi mới nhận ra. Tôi không phải là một fan của đua ngựa, nhưng cái tên đập vô ý thức hơi lộn xộn của tôi. Tôi nhận ra cái tên ấy.

Tôi vừa mới biến thành con ngựa đang được trông đợi tiếp tục đoạt giải Kentucky Derby.

“Thôi nào cưng, chúng ta sắp phải đua rồi.”

Thật hay, tôi cũng đang muốn chạy đến phát điên.

<Cassie. Tui nè, Tobias nè. Nếu bồ nghe thấy tui, thì thử ra dấu đi. Bồ đang ở đâu vậy?>

<Mình ở trên đường đua,> tôi đáp.

<Ê! Bồ biến hình rồi hả?>

<Ừ.>

<Bồ biến thành con gì vậy?>

<Mình biến thành ngựa, Tobias à.>

<Tuyệt. Vậy bồ ở đâu?>

Tôi thở dài. <Ngó trên đường đua ì. Có thấy mấy con ngựa đang được dắt vô các cổng nài xuất phát không? Có thấy con ngựa mà chú nài bận đồ bằng lụa màu đỏ và xám không?>

<Bồ giỡn hả?>

<Không hề.>

<Làm sao lại ra vậy?>

<Cả một câu chuyện dài. Mình chẳng có thì giờ kể đâu. Mình phải chạy đua đây.>

Chú nài nhẹ bâng nhưng cái hàm thiếc trong miệng khiến tôi muốn khùng luôn! Cả con ngựa giống màu nâu sậm trong ngăn kế bên cũng khiến tôi điên tiết.

Tôi thở phì phì thách thức con ngựa giống màu nâu.

"Yên nào, yên nào." chú nài dỗ dành.

Con mắt bên phải của tôi tia thấy Marco đang xô đẩy mở lối đi trong đám đông. Cậu ta huơ tay như điên.

<Marco, mình ổn mà, đừng lo…>

“Ai mà thèm lo.” Marco hét lên. “Tui chỉ muốn biết liệu bồ có thắng hay không thôi. Tui có năm tì đây! Tui có thể đặt vô bồ!”

<Dzui thiệt. Dzui quá là dzui.>

Chú nài giựt dây cương và thúc chân vô sườn tôi, nhưng tôi chẳng biết là chú nài muốn tôi làm cái gì, tôi đâu có những kỹ năng được huấn luyện của con ngựa đua nhà nghề mang tên Minneapolis Max, tôi chỉ có những bản năng ngựa thôi.

Nhưng với bộ óc người của mình, tôi đoán là chú nài muốn tôi tiến tới cổng xuất phát. Vì vậy tôi bước tới.

Tay huấn luyện viên đang đứng bên cổng. Lúc này điếu xì gà trong miệng gã đã nhã nhượi vì nước miếng.

“Bao giờ cũng vậy, tới cổng xuất phát là nó giở chứng,” lão ta nói với chú nài.

Tôi hất cao đầu, bình thản bước vô cái cổng hẹp và rồi tôi hiểu vì sao Minneapolis giở chứng. Cái chốn này hổng có chỗ nhúc nhắc. Hai vách bằng gỗ nan ép sát hai bên sườn tôi. Đây là một cái bẫy! Một cái bẫy!

Chạy!

Tôi lui lại, hai vó trước khuơ khuơ một cách điên khùng. Tôi dùng móng trước đá vô cái cổng và hét lên đến vỡ phổi.

“Hĩĩĩĩ-hĩĩĩ-hĩ!”

“Bình tĩnh nào, Max, bình tĩnh nào,” chú nài dỗ dành.

Tôi sợ hãi. Hay ít ra là bộ óc ngựa của tôi sợ hãi. Và tôi đã làm một việc lẽ ra hổng nên làm.

<Có anh mới phải bình tĩnh ấy… Thử chui vô cái hộp nhỏ xíu này coi!> tôi nói với anh nài bằng ý nghĩ.

Và tôi nghe tiếng ảnh thốt lên. “Hử? Ủa? Cái gì vậy?”

REEEEEENG!

Một hồi chuông reng rầm rĩ, cánh cổng văng ra, và tôi vùng chạy.

Tôi hất hai vó sau cuồn cuộn những bắp cơ. Tôi tung hai vó trước. Tôi nổ bùng ra từ cái cổng, hệt một thùng thuốc súng bị bắt lửa.

Tôi cảm thấy chất adrenalin trào lên khắp cơ thể mình. Bên trái tôi là ngựa! Bên phải tôi là ngựa! Tất cả lũ ngựa chúng tôi chạy ra. Chạy như điên, vó tung như chớp, những bắp cơ căng lên rồi chùng xuống, bờm cuồn cuộn, đuôi quất mạnh mẽ, lỗ mũi nở rộng để hít khí trời.

Tôi chạy và những con ngựa khác mờ đi trong trí tưởng tượng của tôi. Tôi chạy như thể mình là con ngựa độc nhất trên Trái Đất này vậy. Tôi chỉ quan tâm đến đường đua phía trước. Tôi chỉ muốn chạy và chạy, chừng nào còn đất trống trước mặt mình.

Tới chỗ quành, tôi bấm sâu móng xuống đất để khỏi trượt vó. Tôi di chuyển về phía cái hàng rào màu trắng, cắt thẳng qua đường chạy của một con ngựa khác. Ha! Tôi đang chạy! Mọi kẻ khác phải nhường đường cho tôi!

Trên đường đua chỉ có tiếng thở của tôi và tiếng nện cồm cộp của hàng tá móng ngựa.

Vòng chót! Bây giờ tôi đã oải. Hai lá phổi của tôi nhức nhối. Các bắp cơ của tôi nóng bỏng. Tôi cảm thấy được từng cú móng của mình nện xuống đất. Đã tới lúc phải chạy chậm lại. Nghỉ chút coi.

Nhưng lúc đó tôi trông thấy nó. Cái con ngựa giống màu nâu sậm ì. Tôi thấy nó len lên, tới giữa tôi và hàng rào, và rồi nó vượt lên trước tôi.

Tôi trông thấy vẻ đắc thắng điên dại trong mắt con ngựa giống kia. Và máu tôi sôi lên.

Con ngựa kia chạy thiệt lẹ nhưng tôi có cái mà nó không có: bộ óc của con người. Này nha tôi biết là vạch đến không còn xa lắm. Tôi biết rằng mình có thể dốc toàn lực ra mà chạy. Tôi có thể thắng những bản năng ngựa đang đòi mình chạy chậm lại…

Tôi tăng sải chân và guồng hết sức trên đường đua.

Tôi dẫn trước!

Nó dẫn trước!

Tôi dẫn trước!

Nó dẫn trước!

Đám đông la hét mê cuồng. Tôi thoáng thấy hàng ngàn khuôn mặt vút qua, những cái miệng há hốc vút quá. Tiếng ồn ào càng làm tôi hăng tiết.

Vạch đến!

NHOÁNG! NHOÁNG! Những ánh đèn chụp hình lóe lên.

VÙ! Tôi bay qua vạch. Đúng sáu mươi centimet trước con ngựa giống kia.

Tôi đã thắng!

Có lẽ đây là lần đầu tiên trong đời tôi thắng trong một cuộc thi thể thao. Dù lúc này tôi là một con ngựa, nhưng chiến thắng nào chả là chiến thắng.

CHƯƠNG 17

Chúng tôi bay tới vùng Đất Khô.

Đó là một chuyến bay dài, thật là dài vì suốt dọc đường bay tụi tôi chả có chuyện gì hay ho để mà nói cả.

Các bạn của tôi đều đã thâu nạp được mẫu ADN ngựa rồi. Thâu nạp trong lúc vừa chạy trốn mấy người bồi ngựa vừa chạy kiếm tôi ỉ mà…

<Ê,> Tobias kêu lên. <Hình như lũ ngựa tụi mình nhìn thấy bữa trước kìa?>

<Lũ ngựa biết xấu hổ ỉ hả?> Jake hỏi.

<Ừ,> Tobias xác nhận. <Coi cái bộ dạng chúng đi là biết liền.>

Đôi mắt ó biển của tôi dọ xét lũ ngựa ở dưới đất.

Chúng đang bước đi gần như thành một hàng, hệt những người lính, chẳng giống những con ngựa hoang đi cùng chúng tẹo nào.

<Ngó coi chúng đi đâu kìa,> Marco kêu. <Chúng tiến thẳng về phía căn cứ. Thẳng vô Vùng Chỉn Mốt.>

<Tôi vẫn còn bối rối về cái Vùng Chỉn Mốt đó… Thiệt sự nó là cái gì vậy?> Ax hỏi.

Jake thở dài. <Đó là một căn cứ bí mật. Người ta đồn đó là địa điểm chính phủ cất giấu một phi thuyền không gian vốn được coi là đã rớt xuống đây khoảng năm mươi năm về trước.>

<Người ta là ai?> Ax hỏi.

<"Người ta" là Marco chứ ai,> Rachel đáp lại bằng một giọng châm chọc. <Kẻ hâm mộ những vụ âm mưu. Kẻ chúi mũi vô Internet và tự kêu mình là *Sự thật Đen tối* hay gì gì đó.>

<À, ra vậy.> Ax có vẻ thấm ý.

Những con ngựa vẫn đang tiến thẳng vô căn cứ, những con ngựa

bình thường và những con ngựa-bị-mượn-xác.

<Nếu muốn thâm nhập vô cái căn cứ được canh giữ cẩn mật như Vùng Chỉn Mốt này, thì có lẽ cách tốt nhất là biến thành ngựa và nhập bọn với bầy ngựa hoang vẫn lang thang khắp căn cứ này thôi… > tôi nói.

<Đúng vậy,> Jake đáp. <Biến thành ngựa và nhập vô tốp này. Coi chúng đi đâu, làm gì.>

Vài phút sau, chúng tôi đã bay vượt lên trước tốp ngựa khả nghi đó một quãng dài và bay tới núp đằng sau mấy tảng đá và bắt đầu hoàn hình rồi biến thành ngựa. Lần này chúng tôi làm rất lẹ, trước khi an ninh căn cứ này bắt đầu nghi ngờ có người trong bãi đá.

Tôi chợt nhận ra một vấn đề.

<Nè, tụi mình trông quá ngon lành, hổng giống mấy con ngựa hoang dơ dáy chút nào,> tôi nói. <Chắc phải lăn dưới đất một chút, lăn qua chỗ những bụi cây mâm xôi ỉ, cho có vẻ là 'dân bụi' chứ hổng phải là 'dân kiểng' trong chuồng ngựa.>

Khi đám ngựa bị-mượn-xác đi qua, chúng tôi đã là sáu con vật dơ dáy, bụi bặm, nom lếch thếch quá chừng luôn.

<Chúng tới rồi đó,> Jake nói. <Ráng hành động cho bình thường nha.>

Đàn ngựa thong thả bước tới. Một cặp ngựa thứ thiệt ngẩng đầu lên nhìn chúng tôi vẻ nghi ngờ và nhăn mũi hít hít, trong khi đám ngựa-bị-mượn-xác thì hoàn toàn tỉnh bơ…

Tôi cố cưỡng lại sự thúc đẩy ngu xuẩn của loài ngựa trong mình đòi thách thức những con ngựa giống khác một trận đấu sinh tử.

Chúng tôi đi chậm rãi, không quá gần mà cũng không quá xa đám ngựa kia, thả bước cồm cộp thẳng vô Vùng Chỉn Mốt hoang đường.

CHƯƠNG 18

Cả bầy ngựa chúng tôi lang thang trong căn cứ, vượt qua những tấm biển cảnh báo gay gắt, qua cả tấm biển có dòng cảnh báo dữ tợn: VƯỢT QUA TẤM BIỂN NÀY LÀ BỊ BẮN NGAY, qua cả những người lính được trang bị súng tự động.

Chẳng ai nghi ngờ gì lũ ngựa hết.

Dĩ nhiên, nếu họ nghe được những gì chúng tôi nghe sau đây, dứt khoát thái độ của họ sẽ khác hẳn.

"Hullak fimul fallanta gehel. Callis feellos."

<Ai nói thế nhỉ?> tôi hỏi.

<Ừm… con ngựa kia nói chứ ai,> Rachel đáp.

"Yall hellem. Fimul chall killim fullat!"

<Đó lại là một con ngựa khác. Tụi mình bị kẹt vô một bộ phim hoang tưởng kinh dị rồi,> Marco kêu lên.

<Đó là tiếng Galard!> Ax thốt lên. <Chúng nói tiếng Galard!>

<Mình có hai câu hỏi: tiếng Galard là tiếng gì, và liệu chúng có nghe được ngôn ngữ ý nghĩ của tụi mình không? Trả lời câu thứ hai trước đi.> Jake nói giọng căng thẳng.

<Chúng chẳng nghe được đâu. Galard là một kiểu ngôn ngữ chung mà một số nòi giống trong giải ngân hà sử dụng. Một dạng 'quốc tế ngữ' đó mà…> Ax nói để trấn an cả bọn.

<Ax, bồ có hiểu được chúng nói gì không?> Jake hỏi.

<Con đầu đàn nói: "Nếu thực hiện tốt kế hoạch, chúng ta sẽ thoát khỏi cái nhiệm vụ ngu ngốc này, thoát khỏi những cái xác ngu xi đần độn này, và trở về con tàu của chúng ta.">

<À, ồ,> Tobias nói giọng rầu rĩ. <Chúng tách bầy kìa.>

<Tụi mình cũng phải tách nhóm ra thôi.> Jake nói. <Mình,

Cassie và Tobias theo nhóm này. Ax, Rachel, và Marco theo nhóm kia. Ax? Để ý nghe chúng nói gì rồi nói lại cho tụi này biết nha.>

<Vâng, thưa hoàng tử Jake.>

<Ôi, lại còn thế nữa. Mình đã nói bồ bao nhiêu lần rồi…> Jake ngán ngẩm thốt lên.

<Kỳ quặc thiệt,> tôi nói khi bước tới song song với Jake.<Những con ngựa này dứt khoát là đang làm nhiệm vụ. Mình ngạc nhiên là sao chẳng có ai để ý tới cung cách kỳ lạ của chúng hết.>

<Ai mà ngờ rằng một con ngựa lại có thể là mối nguy cho anh ninh kia chứ?> Tobias nói.

<Biến thành ngựa có thích không, Tobias?> tôi hỏi, ráng trò chuyện cho đỡ căng thẳng.

<So với bay ì hả? Chán ngắt!> Tobias đáp lại.

Chúng tôi đã ở rìa đường. Khu vực này của căn cứ có nhiều ngôi nhà thấp bằng ván quét sơn trắng, mỗi nhà sơn một con số. Không xa đó là một tòa nhà lớn với một bãi đậu xe đã có xe đậu đầy phân nửa. Với đôi mắt ngựa lờ mờ tôi không nhìn rõ được tấm bảng treo bên trên cửa ra vô, nhưng có nhiều người từ trong đó đi ra, vừa đi vừa đẩy những chiếc xe chất đầy hàng hóa.

<Ở đây chắc là chán ngắt.> Rachel bình luận. <Chẳng có việc gì khác để làm ngoài chuyện giữ bí mật.>

Hai chiếc xe jeep chở đầy lính chạy bon bon tới. Chúng tôi lui lại tránh đường, thật chẳng giống cách xử sự của loài ngựa chút nào, nhưng chẳng ai chú ý tới. Những người trên xe jeep thậm chí chẳng thèm liếc chúng tôi nữa. Họ đã thấy những con ngựa hoang hàng trăm lần rồi còn gì.

Mặt trời buổi chiều tỏa nắng gay gắt. Nóng thiệt là nóng. Con-ngựa-tôi cứ muốn đi kiếm một bóng mát êm dịu để xả hơi.

Thật là kỳ quặc. Tôi là một con người trong lốt ngựa. Tôi đang bước đi bên những con ngựa bị những con sên Yeerk rúc vô đầu điều khiển. Và cả lũ chúng tôi đang tìm cách khám phá cái gì đó, nếu như có nó, đang được canh giữ cẩn mật tại căn cứ này.

Cái gì có thể được cất giấu tại căn cứ này vậy? Một chiến đấu cơ Con Rệp của bọn Yeerk chăng? Hay một chiến đấu cơ của người Andalite? Hay một phi thuyền nào đó của một nòi giống khác?

<Jake, Tobias! Mấy bồ có ngửi thấy mùi gì lạ không?> tôi hỏi.

<Mình ngửi thấy mùi khoai tây chiên…> Jake đáp.

<Hổng phải mùi đó. Hãy ngửi mùi bọn Mượn xác ngựa kìa.>

<Ê… đợi đã… bồ muốn nói cái mùi đó hả?>

<Mùi sợ hãi,> Tobias nói. <Căng thẳng. Tuyệt cú mèo. Nếu chúng sợ thì tụi mình cũng đâu có hơn…>

Tôi ngó xung quanh, ráng lý giải những cảm xúc mà mình ngửi thấy theo nghĩa đen. Tôi thấy có tốp Mượn xác ngựa thứ hai có Rachel, Marco, và Ax cùng với một cặp ngựa thứ thiệt đi theo. Chúng đến nhập bọn với tụi tôi, cùng tiến tới một tòa nhà.

Đó là một hangar rất lớn, cao cỡ một tòa nhà mười lăm tầng, còn các cửa ra vô thì một con khủng long cũng có thể qua lọt. Hangar này được bảo vệ rất kỹ. Lính canh rải khắp các góc của tòa nhà và ngay trước cửa chính. Ngước lên, tôi nghĩ là mình đã trông thấy bóng một người cầm súng đứng trên nóc nhà.

Bên cạnh tòa nhà có một tấm biển, nhưng tôi chẳng đọc được gì với đôi mắt ngựa lờ mờ của mình.

<Mình tiếc cặp mắt diều hâu của mình quá,> Tobias cằn nhằn.

REEEENG! REEEEEENG!

Một hồi chuông réo điên khùng. Tôi bật lui lại. Nhưng bọn Mượn xác ngựa thì không hề biểu hiện một phản ứng nào hết, chúng lại càng có vẻ lặng lẽ và rất tập trung nữa chứ, như thể chúng đang chờ đợi hồi chuông ấy.

Hóa ra hồi chuông ấy là một tín hiệu an toàn. Nó báo hiệu giờ mở các cửa chính hangar.

KÍÍÍT-Xoảng! Rrrriiiiiii!

Các cánh cửa bắt đầu mở, tiếng những động cơ gầm lên trong lỗ tai ngựa của tôi.

Và đó là lúc tốp ngựa thứ hai bắt đầu chạy. Ba con ngựa-bị-mượn-xác, theo sau là Marco, Ax và Rachel đột ngột vùng lên phi nước đại thẳng vô cửa hangar.

<Ôi trời,> Tobias căn nhằn. <Hình như chuyện này nổ ra quá sớm hay sao ấy?>

<Sao vậy ta?> tôi hỏi. <Sao chúng lại ẩn náu trong lốt ngựa để đi tới đi lui hổng ai để ý, rồi đột ngột làm như vậy nhỉ?>

<Là bởi cách tiếp cận một cách tế nhị thì hổng ăn thua chứ sao,> Jake đáp, giọng rầu rĩ. <Còn nhớ hồi nãy chúng nói gì không? Làm cho xong đi rồi sẽ thoát khỏi đây. Một kiểu hành động tuyệt vọng ấy mà.>

<Vậy tụi mình phải làm gì bây giờ?> Tôi hỏi Jake.

<Theo đuôi chứ sao,> Jake rầu rĩ. <Hy vọng là bọn Yeerk này có một kế hoạch ngon lành.>

Đột nhiên, mấy con ngựa-bị-mượn-xác trong tốp của chúng tôi xông lên phía trước. Tôi giật mình, nhưng lập tức chạy theo chúng, theo sau là Jake và Tobias.

Tốp thứ nhất đã chạy gần tới hangar. Những người lính canh thoạt đầu nhìn chúng với vẻ kinh ngạc, rồi mau chóng chuyển thành hốt hoảng, và cuối cùng… là khiếp sợ.

XẦM!

Con ngựa đầu đàn đâm cả thân nó vô một người lính gác, hất ảnh ngã vô người lính gác thứ hai.

Những cái móng nhoáng lên khi con ngựa chạy qua mình người lính. Chúng tôi chạy thẳng vô cửa hangar.

Chúng tôi đã lọt vô được rồi!

Một nhà thương điên!

Những lính gác đứng lẫn lộn với những con ngựa trông như đã

phát khùng. Họ bị đám ngựa hất ngã vật xuống đất.

“Đuổi lũ ngựa này ra!” ai đó quát lên.

“Hê-hê-hê-hê-hê!” lũ ngựa hí vang.

“Trung sĩ, ta làm gì bây giờ?”

“Ahhh!”

“HÍÍÍÍ-híii-hi-hí!”

“Bắn bỏ chúng đi!”

“Đừng, không được nổ súng! Chúng ta có thể bắn trúng những thứ ở trong kia.”

Ba đứa chúng tôi nhảy vô giữa đám hỗn độn những người lính phát cuồng và những con ngựa nhảy nhót, la hí, chạy loạn xạ. Nhảy vô, lao vô *Địa điểm Tối mật* trên Trái Đất.

CHƯƠNG 19

Tụi tôi phi như điên vô trong hangar!

Bốn móng của tôi cào trên nền bê tông trơn láng. Hai con mắt ở hai bên đầu tôi bắt được những hình ảnh loang loáng của các thiết bị nặng, những dãy dài các bệ máy vi tính, những số liệu trên màn hình.

Các nhân viên vận áo choàng trắng của phòng thí nghiệm chạy tán loạn như thể bị một bầy sói rượt sau lưng vậy, còn các binh sĩ không lực thì đuổi theo tụi tôi, tay huơ huơ súng ống. Những viên sĩ quan già thì đứng đờ ra, hai tay chống háng, giận đỏ mặt tía tai.

Và tất cả đều hét lên.

"Chuyện quái quỉ gì đang xảy ra ở đây thế này?"

"Chặn lũ ngựa kia lại!"

"Bắn!"

"Đừng bắn!"

"Cứu tôi với! Tôi bị dị ứng ngựa!"

Thật quái hết sức, nhưng kể ra cũng vui ra phết. Con-ngựa-tôi đang chạy, Minneapolis đang chạy. Và khi nó chạy thì nó cảm thấy đã hết sức.

Từng sợi dây thần kinh của con ngựa trong tôi được kích thích. Tôi bừng bừng vì sợ hãi lẫn kích động và khao khát tranh đua. Tôi hổng phải là một con ngựa kéo xe tầm thường! Tôi bẩm sinh là một kẻ mê chạy đến phát điên. Tôi đã được nuôi dưỡng để làm nhà vô địch! Một con ngựa giống lớn con, cứng cỏi, áp đảo!

Yii ha!

"HÍÍÍ-HÍÍÍ-hí-hí!" Tôi thét lên chẳng có lý do gì hết, làm cho một cô vận áo choàng trắng sợ hãi đánh rớt cả ly yaourt đang ăn xuống sàn nhà.

Chúng tôi lướt qua như gió, đàn ngựa quái chiêu gồm những con

ngựa thứ thiệt, những con ngựa bị lũ Yeerk ký sinh, và những Animorphs trong lốt ngựa.

Và rồi chúng tôi vô tới căn phòng ấy, căn phòng mà bất cứ ai cũng có thể nhận ra liền đó là trung tâm, là nguyên nhân, lý do của mọi biện pháp an ninh, canh phòng cẩn mật.

<Thành công rồi,> Marco thốt lên. <Tụi mình đã tới đúng chỗ rồi!>

Bốn phía căn phòng đều là kiếng, dày tới ba tấc. Qua lớp kiếng chúng tôi trông thấy một cái bệ làm bằng thép sáng loáng. Và quanh cái bệ đầy những camera, máy cảm ứng, dây nhợ, màn hình sáng trưng, và cơ man là những dàn máy tinh đồ sộ.

Cao ngất trên bệ là một cái gì đó hổng phải thuộc hành tinh này.

Nó là một khối lập phương nhưng các góc đều tròn, bề rộng cỡ hai mét tư. Toàn bộ bề mặt của nó phủ đầy những ống và các biểu tượng vẽ bằng sơn.

Ở một đầu của vật này có một cửa rộng đủ cho một người vô lọt. Tôi thoáng thấy phía trong nó trơn láng, có màu xanh lục đáng yêu. Trên một bức vách của nó có gắn một thiết bị chẳng biết là cái gì nữa.

<Nó đấy! Chính nó! Bí mật được canh gác kỹ càng nhất trong lịch sử loài người đó!>

Tôi chưa bao giờ nghe thấy Marco reo lên sung sướng đến vậy.

Jake, Ax, Marco và tôi, cùng với mấy tên Mượn xác ngựa, trố mắt nhìn trân trân cái vật mà Marco kêu là "bí mật được canh gác kỹ càng nhất trong lịch sử loài người."

"Cullem fallat?" một tên Mượn xác ngựa cất tiếng hỏi.

<Hắn muốn biết đó là cái gì.> Ax dịch lại.

"Jahalan fornella," một tên Mượn xác ngựa khác nói.

Tôi đoán tụi Yeerk chắc cũng mù tịt, chẳng biết gì về vật đó hết.

Chúng đã xông được vô nơi cất giấu bí mật, đã nhìn thấy tận mắt điều bí mật lớn lao đó… nhưng chúng chẳng có chút manh mối nào

để biết đó là cái gì.

“TRUNG SĨ! TỐNG CỔ LỮ NGỰA KIA ra khỏi đây ngay! NGAY LẬP TỨC!” một viên đại tá rống lên.

“Xin tuân lịnh!” viên trung sĩ hét. “Lũ ngựa! Xéo ra!”

Ông trung sĩ khốn khổ chắc phải vô cùng kinh ngạc khi thấy tự nhiên chúng tôi ngoan ngoãn vâng lời ổng. Cả bọn, Animorphs lẫn Yeerk, quay lại và đi ra.

CHƯƠNG 20

Trời đã xẩm tối khi chúng tôi ra khỏi Vùng Chỉn Mốt.

Lũ Mượn xác ngựa bước đi ủ rũ vô vùng Đất Khô. Bọn tôi theo dõi chúng từ một khoảng cách gần. Cả bọn đã biến hình quá một giờ rồi, nhưng Jake quyết định nên ráng ở trong lốt ngựa thêm một lúc nữa…

<Tui hổng hiểu,> Marco than vãn. <Hổng hiểu gì hết trơn trọi. Bọn Yeerk đã vô được tuốt bên trong hangar. Chúng đã nhìn thấy... cả tụi mình cũng đã thấy cái gì trong đó. Vậy thì tại sao chúng lại thất vọng như vậy nhỉ?>

<Ax bảo là chúng không biết chúng đã nhìn thấy cái gì,> Jake nói.

<Coi bộ hổng giống phi thuyền không gian,> Rachel nói. <Nhưng dứt khoát đó là một vật thể ngoài Trái Đất.>

<Ừa, nhưng nó là cái gì mới được chứ?> tôi hỏi. <Nếu như tụi Yeerk hổng biết, bọn mình hổng biết, và có thể các nhà khoa học ở đó cũng hổng biết luôn, vậy thì chuyện này có nghĩa lý gì nhỉ?>

<Thực ra…> Ax cất tiếng, rồi chợt ngưng lại.

<Thực ra cái gì?> Rachel hỏi dồn.

<Là thế này… Tôi có hơi biết nó là cái gì. Nó là một kiểu…>

<Coi kìa!> tôi hét lên.

Có cái gì đó lao xuống vùn vụt trên hoang mạc đang dần tối. Nó bay là là, chỉ cách những bụi cây rải rác trên mặt đất có mươi centimet. Nó xới tung tóe cả đất cát. Vật đó nhỏ, không bự hơn một máy bay chiến đấu loại lớn của con người, nhưng nó có hình dạng của một con bọ mình thuôn thuôn, hai bên có những mũi nhọn dài có răng cưa chĩa thẳng ra đằng trước.

<Chiến đấu cơ Con Rệp!>

Tôi cố cưỡng lại cái bản năng ngựa đang thúc bách tôi chạy trốn. Điều ấy cũng tự nhiên thôi mà, nhưng thật kỳ lạ là một lần nữa tôi lại

ngửi thấy mùi sợ hãi từ những tên Mượn xác ngựa. Chúng sợ chiếc Con Rệp này còn hơn cả khi chúng phải lao vô trong hangar nữa kìa.

Hoặc đúng hơn là chúng sợ kẻ ở trong chiếc Con Rệp ấy.

Chiếc Con Rệp lượn vòng trên đầu chúng tôi và đậu xuống một bãi đá.

<Radar của Vùng Chín Mốt không phát hiện được thằng này sao ta?> Tobias nói.

<Radar? Có phải cái đồ chơi của con người phát sóng radio tới các vật thể không? Tôi không có ý xúc phạm, nhưng bất kỳ một đứa nhóc Andalite nào cũng có thể ráp được một bộ phận chống radar từ các mảnh đồ chơi của nó.>

<Ax, anh làm tôi nóng gáy rồi đó,> Rachel gắt gỏng.

Chúng tôi đi theo lũ Mượn xác ngựa quành ra phía sau bãi đá. Chiếc Con Rệp đang đợi ở đó, nó đã nằm sẵn trên mặt đất, nhưng cửa ra vào vẫn chưa mở, như thể còn chờ cho lũ Mượn xác ngựa tập hợp đông đủ trước mặt cái đã.

Nỗi sợ hãi tỏa ra từ mình lũ ngựa này.

Chúng sợ muốn chết vậy đó. Điều này khiến tôi có được ý tưởng khá rõ rệt ai là kẻ đang ở trong chiếc Con Rệp kia.

Cửa của chiếc Con Rệp mở tung.

Một chiến binh Hork-Bajir bước ra. Tử thần trong hình dạng lưỡi dao cạo hai mét mốt. Lũ Hork-Bajir ngúc ngắc cái đầu rắn sừng của chúng qua phải qua trái, trên tay chúng là những khẩu tia Nghiệt.

Và cuối cùng, tên chủ nhân của chiếc Con Rệp bước ra trong một luồng khí lạnh buốt.

<Visser Ba,> tôi thốt lên.

<Ừa,> Jake buồn bã nói. <Bắt đầu nghiêm trọng rồi đó.>

<Báo cáo đi,> Visser Ba nói với giọng hoàn toàn hững hờ.

Tên trưởng nhóm Mượn xác ngựa cất lời bằng tiếng Galard. “Thưa

Visser, gahallum fillak… >

<Đừng làm mất thì giờ của ta. Các ngươi đã thành công hay thất bại? >

“Thưa Visser, kir fillan… >

VỨT!

Cái đuôi Andalite của tên Visser quất muốn xé rách cả không khí. Lưỡi dao giết người của nó dừng sát cổ họng con ngựa-bị-mượn-xác, cách có một milimet. Chỉ cần ngoéo một cái là đầu tên này lăn lông lốc.

<Các ngươi có thâm nhập được vô căn phòng bí mật không, có hay không? >

Theo Ax thì tên Mượn xác ngựa kia đáp ‘có’.

<Các ngươi có trông thấy cái vật mà lũ người giấu trong đó không? Cái vật được chế tạo từ những hợp kim không phải của loài người ấy? >

Tên Mượn xác ngựa lại đáp ‘có’.

<Hãy nói cho ta hay nó là cái gì? >

Tên Mượn xác ngựa do dự và lập tức Visser Ba ngoéo cái đuôi oan nghiệt của hắn.

<Một lũ khùng! Lũ ngu ngốc! Bọn kém cỏi! > Visser Ba gào lên điên cuồng. <Mất toi bao nhiêu tuần lễ gây dựng kế hoạch này. Thằng khờ Korin 547 đã toi đời vì bị rắn cắn, giờ tới thằng Jillay 926 kém cỏi này! >

Visser Ba nói tới cái tên Mượn xác ngựa khốn khổ vừa bị xử mất mạng, cứ như thể tên này ngủm là do lỗi của ai khác chứ không phải do hắn vậy.

<Các ngươi thậm chí không biết mình đã nhìn thấy cái gì sao? >

Visser Ba đã nổi khùng. Và cơn điên của Visser Ba thì còn hơn cả nguy hiểm nữa. Những tên Mượn xác ngựa lui lại xa hết mức có thể.

<Ta sẽ khám phá được bí mật ấy!> Visser Ba trầm giọng. <Ta sẽ khám phá ra hết!>

Một thoáng nghẹt thở, chẳng ai dám cử động, nói năng gì hết. Chẳng ai muốn thu hút sự chú ý của tên Visser đang nổi giận.

<Được rồi, sẽ có phương tiện đến chở các ngươi đi. Nhưng kế hoạch đã định vẫn phải tiếp tục thực hiện. Nó vẫn là kế hoạch tốt nhất. Chỉ cần kiểm soát được vài thằng người làm việc trong căn cứ này là êm. Lũ ngốc các ngươi cũng phải biết ký sinh vào ai chứ?>

"Jihal, thưa Visser!" một tên trong đám Mượn xác ngựa đáp.

<Tốt. Các ngươi được sống. Hãy nhắm cho trúng những người mà ta cần và bắt cóc chúng vào ngày mai, ở…>

Đột nhiên Visser Ba ngưng bặt. <Những con ngựa kia làm gì ở đây vậy? Chúng đâu phải người của chúng ta.>

Bằng tiếng Galard, lũ Mượn xác ngựa giải thích việc những con ngựa họp đàn với nhau là chuyện bình thường. Bọn ngựa thật có mặt ở đó càng tốt, đó là một cách ngụy trang.

Nhưng đó không phải là câu trả lời mà Visser Ba muốn nghe. Hắn vừa chĩa đôi cuống mắt vô tôi vừa mắng nhiếc đám lâu la. <Bọn ngốc, các ngươi không biết rằng bọn Andalite mắc dịch có thể biến thành bất kỳ con vật nào chúng muốn, kể cả ngựa, sao? Ta sẽ phải giết những con vật này, dù chỉ là để yên tâm.>

<Đừng ai động đậy hết nha. Làm như hổng nghe thấy gì hết vậy,> tôi nhắc các bạn, rồi cúi cái đầu to bự màu vàng kim của mình xuống và giựt một nắm cỏ. Rồi tôi làm cái việc mà lũ ngựa vẫn làm. Và chẳng e thẹn gì về chuyện đó hết.

Visser Ba bật cười nhạo báng. <Có lẽ chúng là lũ ngựa thứ thiệt đó.>

Tôi thở phào một cái.

<Tuy nhiên, tốt hơn cả là cứ giết chúng đi.>

<Ui da,> tôi thốt lên.

Một tên Hork-Bajir giơ khẩu tia Nghiệt lên nhắm về phía chúng

tôi. Một tên Hork-Bajir khác từ bên trong chiếc Con Rệp chạy lại.

Một nỗi kinh hoàng trùm khắp cả người tôi. Tôi muốn bỏ chạy quá, nhưng con Minneapolis ở trong tôi thì chẳng hề muốn bỏ chạy chút nào.

Các sợi cơ ở phần thân sau của tôi lập tức chụm lại và nóng lên. Và đột nhiên, tôi vùng chạy, nhưng không phải chạy đi trốn mà tông thẳng vô tên Hork-Bajir thứ nhất.

"HÍÍÍÍÍÍ-HÍÍÍ-hi-hi!" Tôi hí vang.

Tôi lui hẳn lại, đứng thẳng trên hai chân sau và bổ hai móng trước xuống một cách điên dại. Dù tôi không thể nhắm một cách chính xác để hạ móng xuống đúng chỗ nào, dù ngựa không phải là loài thú săn mồi, nhưng tôi bổ đúng lúc tên Hork-Bajir đang bóp cò…

CỐP!

"Rrahhh!" tên Hork-Bajir rống lên và đánh rớt khẩu tia Nghiệt. Khẩu súng kêu lóc có trên đất và tôi dẫm hai cái móng guốc của tôi lên trên nó.

RẮC! Khẩu tia Nghiệt đi đời.

Sự thực là hai con mắt ở hai bên đầu của tôi chỉ có thể thấy được vừa đủ rõ hai cái móng guốc của mình, nói gì tới việc nhắm chúng vô mục tiêu nào… Nhưng đôi khi may hơn khôn mà.

<Chuồn thôi!> Jake la lên.

Bây giờ thì con Minneapolis Max tuôn chạy. Và tất cả tụi tôi co cẳng chạy.

Hai tên Hork-Bajir rượt theo.

<Chúng mà túm được thì tụi mình nhừ xương. Bọn này rượt lẹ lắm.> Rachel ủ ê nói. Nhỏ đã từng biến thành Hork-Bajir rồi mà…

Chúng tôi nhảy chồm lên và phi như điên nhưng hai tên Hork-Bajir nọ vẫn bám sát sau lưng cả bọn.

Đột nhiên có những luồng đèn pha nhảy nhót chiếu về phía chúng tôi. Những chiếc xe jeep chở các toán an ninh từ Vùng Chín Mốt tới

để điều tra.

Chúng tôi chạy tiếp nhưng bọn Hork-Bajir thì do dự. Khi tôi quay lại nhìn thì chúng đã bỏ đi.

<Hừ, thiệt ngốc quá đi,> Rachel nói khi chúng tôi đã ra xa khỏi Vùng Chỉn Mốt. <Chút nữa là tụi mình tiêu rồi. Tiêu đời vì một thứ mà ngay cả bọn Yeerk cũng chẳng biết đó là cái quái gì…>

<Ngó nó hổng giống phi thuyền không gian tẹo nào,> Marco thừa nhận.

<Cũng hổng giống một loại vũ khí bí mật,> Jake tiếp lời. <Và trông nó chẳng có vẻ gì là của con người, nhưng ai mà biết được?>

<Nó không phải là phi thuyền không gian,> Ax cất tiếng. <Chẳng phải là vũ khí, mà cũng không phải là của con người…>

<Hừ, có lẽ chẳng bao giờ tụi mình khám phá ra nó là cái gì đâu,> tôi thở dài.

<Tại sao các bạn lại không khám phá ra?> Ax hỏi.

<Là vì nó chẳng đáng để cả bọn phải liều thân lần nữa,> tôi nói. <Nếu như bọn Yeerk mà còn hổng biết nó là cái gì thì…>

<Dĩ nhiên lũ Yeerk thì không thể biết nó là cái gì,> Ax nói, giọng bình thản. <Chúng có bao giờ ở trong một phi thuyền Vòm Andalite đâu.>

Tụi tôi ngưng bước và từng đứa một quay mình nhòm vô mặt Ax.

<Ax, bồ biết nó là cái gì hả?> Tobias hỏi liền.

<Dĩ nhiên. Hồi nãy tôi đang định nói cho các bạn biết thì chúng ta bị ngắt ngang…>

<Vậy thì nó là cái gì?> Marco nôn nóng hỏi.

<Đó là một cấu kiện dùng một lần rồi bỏ, thuộc mô-đen cũ trên những phi thuyền Vòm Andalite thế hệ thứ nhất. Khi các cấu kiện này đã hết hạn sử dụng, chúng được phóng vô không gian, nhắm về phía một ngôi sao để sẽ bị cháy rụi không còn một dấu vết. Cấu kiện này chắc đã trôi giạt trong không gian và cuối cùng bị sức hút của Trái

Đất lôi xuống… >

<Nó là một cỗ máy không gian hả?>

<Dĩ nhiên là không rồi. Nó là… hừ, … khó nói quá… Nó là một hệ thống xử lý chất thải của phi thuyền Vòm Andalite.>

Có tới nguyên một phút chẳng đứa nào thốt lên lời. Thế rồi Marco cất tiếng. <Bồ bảo cái *Địa điểm tôi mật* trên Trái Đất, cái Vùng Chỉn Mốt hoang đường đó, Thánh địa của những tên điên hâm mộ các âm mưu đó, đang cất giấu một cái toilet của người Andalite?>

<Chỉ là một mô-đen rất cũ thôi,> Ax nói giọng hạ cố. <Kể từ hồi đó, đã có nhiều tiến bộ về công nghệ lắm rồi…>

CHƯƠNG 21

Chúng tôi ra khỏi lốt ngựa, biến thành chim và bay về nhà.

Giờ đây chỉ có chúng tôi biết được bí mật của Vùng Chín Mốt. Cả một căn cứ được xây dựng lên để phân tích cái vật mà chúng ta tưởng là một phi thuyền không gian ngoài Trái Đất, nhưng thực tế là… một nhà vệ sinh công nghệ cao của người Andalite. Khôi hài thiệt. Mà một cái toilet thì có ích gì cho việc chinh phục vũ trụ của con người đâu cơ chứ…

Về tới nhà, bước chân vô phòng khách, tôi nhận ra rằng ba mẹ đang đợi tôi với vẻ mặt giận dữ điển hình của các bậc phụ huynh.

"Con đã đi đâu những đâu vậy, Cassie?" mẹ tôi chất vấn.

"Con ra ngoài với Rachel mà," tôi lúng búng nói, ít nhiều thì cũng đúng thiệt chứ bộ.

"Ra ngoài với Rachel làm gì?" mẹ tôi rít lên. "Con bỏ bữa tối. Ngoài trời thì tối thui. Mà con hổng nói cho ba mẹ biết con đi đâu hết."

Mỗi khi nổi khùng, mẹ tôi dường như bự hẳn ra theo một cách nào đó. Kỳ quặc ghê. Ý tôi là, thông thường bà cao hơn tôi có lẽ dăm centimet, nhưng những lúc ấy tôi cứ ngỡ bà phải cao tới hai mét mốt lận.

"Con làm ba mẹ lo lắng lắm đó, con gái ạ." ba tôi nói nhẹ nhàng.

Tôi thở dài. Tôi cảm thấy một cảm giác tội lỗi dâng lên trong người mình. Coi, bây giờ tôi đã rất hiểu về sự lo lắng mà. Tôi lúc nào cũng cảm thấy lo lắng cho Rachel, cho Jake và những bạn khác. Đôi khi tôi nằm trên giường ban đêm mà lo lắng cho cả loài người nữa chứ.

"Con xin lỗi ba mẹ," tôi lúng búng nói.

"Đi. Đâu. Hả. Bà. Trẻ?" mẹ tôi hỏi dằn từng tiếng một.

"Con đi với Rachel," tôi lí nhí đáp. "Và Jake."

Ba mẹ tôi nhìn nhau rồi ba tôi đưa tay lên che miệng, như muốn giấu một nụ cười, cùng lúc ông ráng làm ra bộ cực kỳ nghiêm khắc.

Mẹ tôi ngả người ra sau và chống tay lên hông. “Ba mẹ đã bàn luận về việc hẹn hò của con,” bà nói, “ và cho rằng con còn quá nhỏ…”

“Hẹn hò gì kia ạ?” tôi hỏi một cách yếu ớt.

Mẹ tôi thở dài, rồi lắc đầu. “Có lẽ đã tới lúc chúng ta phải nói với nhau một cách nghiêm chỉnh về chuyện mấy giờ rồi đấy con gái à.”

Tôi thề là lúc ấy đầu tôi bốc hỏa ngùn ngụt. “Ừm… Con đâu có hẹn hò gì.”

“Chẳng có gì phải xấu hổ hết,” ba tôi bảo. “Con là một thiếu nữ bình thường, con có những mối… quan tâm nhất định, những… sự quyến rũ nhất định, một sự… tò mò tự nhiên.”

Lúc này tôi ước chi sàn phòng khách nứt ra để chui xuống trốn cho rồi.

“Tất cả những gì ba mẹ muốn nói là con hãy thành thực,” mẹ tôi nói, giọng đã trở lại hoàn toàn nghiêm khắc. “Đừng làm cho ba mẹ phải lo lắng về con.”

“Dứt khoát là vậy rồi! Con thề đấy! Con sẽ không bao giờ làm ba mẹ phải lo lắng nữa đâu! Bây giờ con đi được chứ ạ?”

Tôi chạy vèo từ phòng khách vô nhà bếp. Tôi muốn tự làm cho mình một miếng sandwich, đem nó lên phòng mình và ráng làm ít nhất là vài bài tập về nhà.

Và nói thực nha, tôi chẳng muốn bị trở thành đối tượng cho một cuộc trò chuyện nghiêm túc về các chàng trai tẹo nào!

Chợt nảy ra một ý, tôi nhón gót đi trở lại cửa bếp và áp tai lên cánh cửa.

“Thấy chưa?” tôi nghe tiếng mẹ tôi nói, giọng tự mãn.

“Bà vẫn có lý như thường lệ,” ba tôi thừa nhận.

“Chỉ có mỗi cách đó thôi. Mình phải nhìn thẳng vô sự thật là

Cassie đã làm việc rất căng, vậy ông có thể làm gì đây? Ông không thể phạt nó phải lao động hay giam nó trong phòng, đúng không?"

"Chúng ta có một đứa con rất là tuyệt."

Câu nói ấy làm tôi ấm cả lòng. Cha mẹ thì đi nhiên phải yêu con cái rồi, nhưng tôi cảm thấy hình như ba mẹ còn khoái tôi nữa kìa…

"Phải, một đứa con tuyệt vời. Nhưng thi thoảng khi nó làm lỗi thì chỉ có mỗi cách thi hành kỷ luật thật sự với nó, đó là làm cho nó bối rối."

Cả hai cụ cười ran. Ha ha ha.

"Lần sau chúng ta sẽ bảo nó là chúng ta sẽ đề nghị Jake và cha mẹ cậu ấy đến đây để bàn bạc về chuyện… trăm năm của hai đứa nó," mẹ tôi nói, có vẻ như thú vị lắm về cái mưu mẹo ngộ nghĩnh của mình.

Lại còn cười to hơn. Ha ha ha.

"Còn có một kế hoạch dự phòng là chúng ta có thể dọa mang nó tới Cha Banion để tỉnh chuyện làm phép cưới." Ba tôi gợi ý và phá ra cười rất to.

Thiệt hết chỗ chê. Vậy là ba mẹ đã biết tôi mến Jake. Và các cụ biết cứ đem chuyện ấy ra bàn là tôi bối rối chết đi được vậy đó.

Ôi các bậc phụ huynh…

Tôi đem phần bánh sandwich lên lầu. Phòng tôi lộn xộn đến phát khiếp. Cái bàn học chất đống những thứ linh tinh và tôi phải khua tất cả ra một góc để có chỗ làm việc…

Kế hoạch dự phòng?

Đó là câu ba tôi vừa nói và Visser Ba cũng nói y như vậy.

Kế hoạch dự phòng? Vì sao bọn Yeerk muốn có một kế hoạch dự phòng nhỉ? Cuối cùng thì chúng cũng đã thâm nhập được vào căn phòng chứa điều bí mật lớn của Vùng Chỉn Mốt, và dù chúng chẳng biết cái mà chúng đã nhìn thấy đó là… một cái toilet, nhưng rõ ràng chúng cũng biết gì thì gì nó cũng không phải là một phi thuyền hay một thứ vũ khí Yeerk mà…

Vậy thì tại sao chúng vẫn quan tâm?

Tôi cố xua những ý nghĩ ấy đi. Bây giờ mà lo tới vụ này làm gì nữa kia chứ? Bọn tôi đã phí toi khá nhiều thì giờ ở Vùng Chín Mốt rồi. Còn những chuyện khác đáng lo hơn chứ, như bài tập ở nhà chẳng hạn và việc khám phá ra ba mẹ đã biết về mình nhiều hơn mình muốn đấy.

Tôi làm vài bài tập và leo lên giường nằm ngủ, nhưng tới bốn giờ sáng thì tôi tỉnh dậy và ngó trân trân vô bóng tối.

"Vậy ra đó là một cái toilet," tôi kêu lên. "Chẳng có gì quan trọng hết. Đó là một cái toilet của người ngoài Trái Đất! Một cái toilet vũ trụ! Cả vấn đề chỉ là vậy!"

Dĩ nhiên rồi! Cho dù nó chỉ là một cái toilet, nó vẫn là bằng chứng về sự sống trên những hành tinh khác, bằng chứng mà bọn Yeerk không muốn chính phủ có được…

Bọn sên Yeerk đang xâm lăng Trái Đất. Một trong những lý do khiến chúng chưa gặp khó khăn gì lớn trong vụ này là chẳng có một người thần kinh bình thường nào tin như vậy.

Ngay cả nếu như tôi lên tivi thông báo rằng bọn người vũ trụ đang xâm lăng Trái Đất, liệu có ai tin tôi không? Ngay cả nếu tôi biến hình trước mặt mọi người, có khi họ sẽ chỉ cho đó là một trong những trò kỳ quặc thôi.

Nhưng nếu chính phủ công khai nói: "Coi đây, chúng tôi có bằng chứng rằng người ngoài Trái Đất tồn tại thiệt," thì dân chúng sẽ bắt đầu nghe. Thậm chí mọi người có thể sẵn sàng tin rằng bọn Yeerk đang trà trộn giữa chúng ta nữa…

Đó là lý do vì sao bọn Yeerk chưa thể bỏ qua cái vụ Vùng Chín Mốt một cách dễ dàng. Chúng không muốn chính phủ có được bất kỳ bằng chứng nào về sự sống ngoài Trái Đất hết.

Chúng có một kế hoạch dự phòng. Đó là điều Visser Ba đã nói ra.

Và đột nhiên tôi ngờ ngợ đoán ra đó là cái gì. Chiều mai, lúc *'mười chín trăm giờ'*, Lâm Viên sẽ đầy những người làm việc ở Vùng Chín Mốt. Đúng như tờ giấy có các chữ ký ở căn cứ đã nói.

Tôi cá rằng bọn Yeerk sẽ tấn công vào lúc ấy. Còn chỗ nào tốt hơn để lôi cổ mấy nhân vật then chốt của Vùng Chỉn Mốt mà nhét những con sên Yeerk vào đầu họ kia chứ?

Ừ, thì cũng có thể có các chỗ tiện hơn đấy, nhưng Visser Ba đâu có phải là kẻ nhẫn nại. Và chuyến đi chơi Lâm Viên của các nhân viên Vùng Chỉn Mốt sẽ là cơ hội tấn công sớm nhất của hắn.

CHƯƠNG 22

Lâm Viên là một phức hợp gồm vườn thú và công viên giải trí. Dĩ nhiên hai khu này tách biệt với nhau. Những trò chơi xe trượt dốc và xe đụng nằm ở một phía của chiếc hồ nhân tạo, còn đám thú thì sống ở phía bên kia.

Tôi thường la cà ở vườn thú, và rất ít khi chơi các trò xe cộ bên khu giải trí.

Từ trên không trung, trong lốt chim cú, tôi có thể nhìn thấy những lối đi lượn vòng vèo trong Lâm Viên giống như ở trong một mê cung hình tròn vậy. Tôi có thể nhìn rõ những mép rìa của công viên giải trí và thế giới bên ngoài Lâm Viên. Tôi cũng thấy được những vòng cung màu vàng chói lọi ánh đèn neon và những khách sạn với các thác nước và sân gôn.

Ở trong lốt chim cú, tôi hầu như có thể nhìn thấy mọi thứ, thậm chí cả những con chuột chúi mình trong các bụi cây tối nữa đó…

Lâm Viên vào ban đêm là hai nửa khác hẳn nhau. Bên dưới chúng tôi, những con hổ lảng vảng ở rìa khu vực sinh sống có rừng cây và hào nước bao quanh của chúng. Những con lạc đà gà gật. Và những con hải sư rúc vào nhau trên hòn đảo bằng bê tông sơn màu xanh. Những con khỉ đang ngủ hoặc đang nhặng xị rối rít và lâu lâu lại móc trong tai ra một con bọ cho vô mồm cắn.

Phía công viên giải trí thì ánh đèn neon đủ màu nhấp nháy. Vòng quay lớn màu xanh lam sáng rực; vòng ngựa gỗ màu đỏ và vàng; những chiếc xe trượt dốc là những con rồng hoang dại ánh đèn rượt đuổi nhau loang loáng.

Tôi thấy một ánh chớp nhoáng lên! Đó là khu thuyền độc mộc. Người ta chụp hình những người ngồi trong thuyền lúc họ rớt xuống cái thác cuối cùng. Tôi nghe thấy những tiếng la hét vì kích động và sợ hãi giả vờ…

Đôi tai cú kỳ diệu của tôi còn nghe được cả tiếng cánh muỗi đập cách mình ba mét cơ mà, chẳng gì lọt qua được cặp mắt tinh và đôi tai thính của tôi đâu.

Tobias vẫn đang ở trong lốt diều hầu đuôi đỏ thường trực của

mình vì cậu ấy chẳng có mẫu ADN của loài chim cú. Loài diều hâu đuôi đỏ nhìn không tốt lắm và bay thì quờ quạng vào ban đêm. Nhưng đành vậy chứ biết làm sao được.

Đợi đã! Có những ánh đèn flash ở khu thuyền độc mộc!

<Ê, ở dưới đó có khách! Đúng ra thì không thể. Khách hổng thể có ở đây trước tám giờ!> Tôi la lên.

<Nếu họ có mặt ở đây thì bọn Yeerk cũng có luôn,> Rachel nói giọng rầu rĩ. <Họ làm cái quái gì ở đây vậy nhỉ? Bồ bảo tờ giấy có chữ ký ở căn cứ ghi tám giờ tối kia mà!>

<Đúng ra nó ghi 'mười chín trăm giờ'. Như thế tức là tám giờ. Đúng hông?>

<Ồ không đâu,> Marco la lên. <Trời ạ, vậy là các anh chàng đó đã ở đây được một tiếng rồi! Có thể bọn Yeerk đã ký sinh vô các mục tiêu của chúng rồi!>

<Có đúng là các anh chàng ấy đang ở dưới đó không? Họ có phải là người của Vùng Chín Mốt không?> tôi hỏi lớn.

Jake cẩn thận lấy giọng vô thưởng vô phạt để khỏi làm tôi phật ý. <Dưới đó có nhiều người khoảng hai mươi tới ba mươi tuổi, tóc hớt ngắn. Trông rõ ràng là dân nhà binh.>

Lâm Viên giành toàn bộ khu công viên giải trí cho các nhóm tư nhân, đặc biệt là trong những đêm vắng khách như đêm chủ nhật.

Vùng Chín Mốt đã cho sĩ quan binh lính và gia đình họ đi chơi Lâm Viên. Dĩ nhiên họ chẳng đăng ký với tên "Vùng 91", mà ghi là "Hãng Gondor."

Tôi đã mất cả ngày qua lục lọi trên Internet để chắc cú là chẳng có hãng Gondor nào hết. Đó là một công ty ma. Tôi hoàn toàn không bất ngờ về chuyện ấy và lấy làm tự hào vì mình coi vậy mà thông minh ghê.

<Vậy thì ai là người ở lại canh gác cái Toilet Vũ trụ kia nhỉ?> Marco hỏi.

<Chắc vẫn còn cả đống người ở lại đó để canh gác chứ,> Jake đáp. <Với lại dù sao đó cũng đâu phải là vấn đề tụi mình cần quan

tâm lúc này. Hiện giờ tụi mình chỉ biết mỗi cái là chúng có thể âm mưu lợi dụng đêm nay để ký sinh vô nhiều người của Vùng Chỉn Mốt. Nhưng ở chỗ nào mới được chứ? Chúng sẽ thực hiện âm mưu ấy ở chỗ nào trong cả cái công viên giải trí mênh mông này? >

Chẳng còn thời gian tìm hiểu thêm nữa rồi! Và đó là lỗi của tôi. Lỗi của tôi. Trời ạ, tôi đã làm mọi sự rối tinh lên. Bây giờ thì những người đàn ông và đàn bà vô tội kia sắp có thể bị những con sên Yeerk chui vào đầu và điều khiển tâm trí của họ chỉ vì sự ngu xuẩn của tôi!

Nghĩ đi chứ! Ở đâu? Tụi Yeerk sẽ tìm cách làm chuyện ấy ở đâu?

< Hai chỗ có thể làm được, > tôi nói. < Chúng cần một chỗ nào đó để có thể bắt cóc người ta mà hổng bị phát hiện, đúng hông? Khu thuyền độc mộc bên trong tối hù à, hoặc là Nhà Kinh Hoàng. Chỉ có hai chỗ ấy thôi. >

< Được, tụi mình chia làm hai đi, > Jake nói gọn lỏn.

< Cassie nè, bồ và Marco đi với mình tới khu thuyền độc mộc. Rachel, Tobias và Ax kiểm tra Nhà Kinh Hoàng nha. >

Chúng tôi chia làm hai nhóm. Jake, Marco và tôi bay xẹt tới khu thuyền độc mộc. Suốt trong lúc bay tôi vẫn tự nguyền rủa mình sao mà có thể ngu ngốc đến thế kia chứ.

< Bồ hổng ngu đâu, > Jake an ủi. < Tụi này thậm chí chẳng biết gì hết về vụ này nếu bồ hổng nghĩ ra. >

< Từ nay về sau, mấy bồ chỉ việc trừ đi mười hai là xong, > Marco nói.

< Hả? >

< Để tính giờ của nhà binh í mà. Chỉ cần trừ đi mười hai. > Rồi nghĩ sao đó, cậu ta nói thêm, < Hừ. >

Người ta xây dựng khu thuyền độc mộc coi giống một trái núi. Dù chỉ là xi măng và những bụi cây giả, nhưng trông cũng khá thuyết phục.

Chúng tôi đậu xuống ngọn núi.

< Bây giờ sao đây? > Marco hỏi. < Tụi mình phải vô trỏng thôi. Có

bay vô được không?>

<Được chứ, nhưng nếu cứ ở trong lốt cú thì tụi mình sẽ chẳng làm được gì nhiều ngoài việc đập cánh hết,> Jake nói. <Cần phải hoàn hình người thôi.>

Chúng tôi hoàn hình mau lẹ hết sức và vài phút sao ba đứa chúng tôi leo xuống sườn trái núi xi măng giả trong bộ đồ biến hình. Và đi nhiên là chẳng đứa nào có giày dép gì hết. Hên cái là ở Lâm Viên mọi người ăn mặc còn kỳ quặc hơn thế nữa kìa. Có vài người quay lại ngó tụi tôi, nhưng họ chẳng ngó lâu.

Trong công viên giải trí lúc này chỉ có những người của Vùng Chín Mốt thôi. Một số người đem theo con cái, cho nên chúng tôi hòa vô dễ dàng, mặc dù phần lớn những người xếp hàng là các anh chàng lớn tuổi, tóc hớt ngắn và ria mép tỉa gọn gàng.

Chúng tôi đi vô khu thuyền độc mộc, lên một con thuyền. Tôi và Jake ngồi đằng mũi, Marco ngồi sau lưng hai đứa tôi, một người đàn ông với một người đàn bà ngồi sau cậu ta ở hàng ghế chót.

Con thuyền lướt theo dòng nước, về phía chiếc thang cuốn bằng dây xích.

"Nếu hổng phải chuyện sống chết thì trò này dzui lắm đó," Marco nói. "Tui mê đi thuyền độc mộc lắm. Hổng bằng xe trượt dốc, nhưng màn rớt cuối cùng thì tuyệt cú mèo luôn."

"Cái giọng này!" có ai đó thốt lên. "Tôi đã nghe cái giọng nói này!"

Tôi quay người lại và ngó coi ai đang nói.

Kinh hãi làm sao, tôi thấy mắt mình đang tia đúng vô Đại úy Torrelli, người đã thẩm vấn chúng tôi ở Vùng Chín Mốt. Và đúng lúc ấy, con thuyền đụng mạnh vô chiếc thang cuốn bằng dây xích và bị cuốn lên với một tiếng XẦM!

"Thằng nhóc!" viên đại úy kêu.

Marco quay lại. "Ờ hờ".

"Cái gì vậy?" Jake hỏi.

CLANKCLANKCLANKCLANKCLANKCLANK!

Chúng tôi lên dốc, ai cũng bị dồn hết về phía sau trên những chiếc ghế ẩm ướt.

“Chúng mày đang bị tạm giữ!” Đại úy Torrelli la lên.

“Anh à, có chuyện gì vậy?” cô bạn của ổng hỏi.

“Ừ nhỉ, có chuyện gì vậy?” Jake hỏi tôi.

“Đó là cái ông ở Vùng Chỉn Mốt,” tôi thì thầm vô tai Jake. “Ổng đã nhận ra mình với Marco.”

“Ờ hờ”.

“Không đứa nào được động đậy!” đại úy Torrelli hô.

Và đó là lúc chúng tôi leo lên tới đỉnh núi. Trong một giây chúng tôi bị treo lơ lửng ở đó. Rồi con thuyền nhích về phía trước và rơi tự do.

“Aaaa!” Cô bạn gái của đại úy thét lên.

“Aaaa!” Tôi hét lên vì tôi rất ghét những trò kinh hoàng thế này.

“Hai đứa chúng mày thuộc quyền tao!” đại úy hét lên.

Và thuyền chúng tôi lao xuống.

HUUÚÚT

SSSSỤP!

Xung quanh toàn là nước! Con thuyền lao theo dòng kênh hẹp, lướt qua những hình nhân cao lớn giả làm những công nhân của một trại đốn cây.

“Nếu bọn Yeerk tấn công, chúng sẽ làm việc ấy ở trong đường hầm đằng trước mặt,” Jake thì thào. “Trong đó tối hù à, y như đường hầm dành cho trai gái ỉ.”

Tôi muốn hỏi làm sao cậu ấy biết về một đường hầm dành cho trai gái. Nhưng tôi gạt ý nghĩ ấy đi liền vì còn phải lo chuyện trước mắt. “Dù sao tụi mình cũng phải chuồn khỏi đây ngay thôi. Không thì

chẳng bao giờ thoát khỏi tay lão đại úy kia đâu.”

Marco quay người lại trên ghế, vắt tay lên tấm ngăn giữa cậu ấy với viên đại úy. “Ông biết chứ, tôi hổng nghĩ là ông có quyền bắt giữ chúng tôi. Ý tôi là, ông là quân cảnh đúng hông? Và đây hổng phải là một căn cứ quân sự.”

Viên đại úy đỏ mặt. Ổng lôi trong túi áo khoác ra một máy điện thoại di động và bấm số. “Hello? An ninh Lâm Viên? Đây là Đại úy Torrelli, mã số an ninh tám-bảy-hai-chỉn-chỉn. Tôi cần…”

“Giỏi thiệt đó Marco,” Jake đảo hai con mắt.

“Mọi việc bắt đầu phức tạp rồi,” Jake nói. “Sẵn sàng nha.”

Con thuyền độc mộc băng qua một khuôn cửa, lọt vô một khoảng không tối đen như mực.

“Nào!” Jake rít lên.

Tôi đứng dậy. Tôi quay qua trái. Chẳng có gì ngoài bóng tối. Tôi quay qua phải. Cũng chỉ tối đen. Không phải tối như bóng tối trong phòng ta ngủ ban đêm, mà tối như thể mắt ta bị đui vậy đó.

Tôi bước ra khỏi con thuyền, phó mặc mọi sự cho trời.

CHƯƠNG 23

Chân tôi hổng chạm tới cái gì hết. Tôi cố lui trở lại, nhưng đã quá trễ. Tôi ném mình về phía trước.

"Aaaahhh!"

BỌM! Nước lên tới tận eo lưng tôi! CỐP! Tôi đập vô thành của con kênh. "Ôôô! Cái đầu tôi!" Tôi trượt chân và té sấp xuống mặt nước. Tôi cảm thấy dòng nước lôi mình đi.

Thế rồi tôi nghe tiếng Marco la lên: "Ui! Ôôô!"

"Tụi nhóc chúng mày không thoát được dễ dàng thế đâu!"

BỌM! "Aaarg!"

"Ôôô!"

"Ê! Coi thử các người lái con thuyền đi đâu thế này?"

Một bàn tay túm lấy tôi! Tôi lắc mạnh.

"Ôôô! Đừng túm vai tôi như vậy!" Jake hét lên.

"Xin lỗi!"

"Lũ nhóc chúng mày dừng lại ngay!"

Đột nhiên ánh sáng bừng lên! Ánh sáng khắp nơi nơi! Tôi đã bị dòng nước quét đi ra khỏi đường hầm, trở lại giữa trời đêm đầy những ánh đèn neon rực rỡ.

Tôi đứng dậy, nhưng dòng nước quá mạnh, và nó quét tuột hai bàn chân tôi đi. Tôi té xuống và nổi bập bềnh.

Đằng sau tôi là một con thuyền độc mộc khác đầy những chàng trai tóc hớt ngắn. Giữa tôi và con thuyền ấy, ba cái đầu lềnh bềnh trên mặt nước: Jake, Marco và ông Đại úy đang nổi giận đùng đùng.

"Cassie! Leo ra ngay!"

“Ôi, điên khùng quá đi mất!” Marco rên rỉ.

“Lũ nhóc chúng mày sẽ phải trả giá về việc này, ta thề đấy!” Đại úy Torrelli hét lên.

BUMBUMBUM. KEEEÉÉÉT.

Tôi bị lôi ngược tới một chỗ quẹo. Tôi ráng túm lấy thành con kênh để nhảy ra ngoài, nhưng tôi yếu xìu mà dòng nước thì quá mạnh.

Biết làm gì bây giờ? Tôi hổng thể biến hình được, có quá nhiều cặp mắt ở đây. Tôi đành trôi nổi theo dòng nước cho tới khi…

Cho tới con thác khổng lồ ấy!

“Ahhhh!” tôi thét lên.

“Tui nghĩ Cassie vừa nhận ra tụi mình sẽ bị đi tới đâu,” Marco nói.

“Ahhhh!” tôi xác nhận.

Một chỗ quẹo gấp nữa.

BUMBUMBUMBUM! KEEEÉÉÉT!

Và rồi, ngay trước mặt chừng dăm mét, ngay trước mũi con thuyền mà chúng tôi vừa ở trỏng, tôi thấy một con thuyền khác đột ngột biến mất. Và tôi nghe thấy những tiếng thét.

“Aaaahhhh!”

Tôi đang bị cuốn về phía một cái thác. Và tôi chẳng thể làm gì để ngưng chuyện ấy lại.

“Không! Không! Khôôông!”

“Trời ạ! Không! Không! Khôôông!”

“Điên khùng quá đi! Khôôông!”

“Ta sẽ túm được chúng mày, bọn nhóc kia! Khôôông!”

Và chúng tôi lao tới mép thác. Tôi lết mông tuột xuống một thác

nước cao mười lăm mét. Khá tệ hại. Nhưng chỉ một mét sau lưng tôi là hai cậu chàng với một ông đang giận dữ.

Và sau đó chỉ một mét nữa là một con thuyền khác. Nó mà đâm vô chúng tôi thì tất cả sẽ bẹp dí như rệp.

Tôi rớt xuống, vừa rớt vừa kêu la inh ỏi!

BỌM!

Tôi chạm mặt hồ và vội lăn tấm thân sũng nước qua bên trái lẹ hết sức mình. Có cái gì đó đập vô tôi, nhưng hổng phải một con thuyền.

"Ha! Cindy Crawford! Mày nghĩ là tao không nhớ tên mày hả? Mày đã bị bắt!" Đại úy Torrelli kêu lên với một giọng hả hê.

Nhưng liền lúc đó ổng trượt chân và cái đầu ổng chìm nghỉm dưới làn nước. Tôi vội chui lên khỏi hồ.

Chúng tôi họp nhau ngay bên ngoài cửa ra của khu thuyền độc mộc. Ba đứa nhóc ướt nhèm, chân đi đất, vận đồ nịt thể thao và quần soọc.

"Về căn bản là dzui," Marco tuyên bố. "Nếu bỏ qua một bên là toàn bộ cái vụ có-thể-bị-một-con-thuyền-độc-mộc-nghiến-bẹp-dí."

Jake vuốt tóc cho chảy hết nước. "Rõ rồi, vậy là hổng phải khu thuyền độc mộc. Hổng có bọn Yeerk ở đó."

"Nhà Kinh Hoàng," tôi tán thành. "Dứt khoát là ở Nhà Kinh Hoàng."

Chúng tôi chạy tới Nhà Kinh Hoàng. Nhưng trong khi đang chạy thì tụi tôi nghe có tiếng la từ cách đó hổng xa lắm. "Cảnh sát! An ninh! Cảnh sát!"

Vậy là chúng tôi vắt chân lên cổ mà chạy.

CHƯƠNG 24

Chúng tôi chạy tới Nhà Kinh Hoàng, những đôi chân trần bì-bọp suốt dọc đường.

Nhà Kinh Hoàng ở giữa chừng lối đi xuyên qua công viên giải trí. Lúc tới nơi, tôi thở hổn hà hổn hển, mồ hôi đầm đìa và hai tay phải giữ chặt hai bên sườn vì đau xóc.

"Làm gì nữa đây?" Marco hỏi.

"Đi kiếm ba đứa kia," Jake đáp.

"Nhưng lỡ tụi nó biến hình rồi thì sao. Tụi mình sẽ chẳng biết phải kiếm cái gì ấy chứ," tôi vạch ra.

"Chính xác. Chúng ta phải khám phá coi bọn Yeerk có sử dụng Nhà Kinh Hoàng để bắt cóc và ký sinh vô đầu những anh chàng của Vùng Chín Mốt hay không."

"Hổng biết bọn Yeerk sẽ là những tên Mượn xác người thông thường hay là lũ Hork-Bajir hoặc gì gì đó," tôi đế thêm. "Và trong lúc đó, phải tránh để khỏi bị bắt giữ bởi một ông Đại úy Không lực đang điên khùng tìm cách bảo vệ *Địa điểm Tối mật* trên Trái Đất, nơi họ cất giấu một cái toilet cũ kỹ của người Andalite." Tôi kết luận.

Marco cười chế nhạo. "Liệu có ai nghĩ rằng tất cả tụi mình chỉ là những đồ mất trí không nhỉ? Mấy bồ biết đó, giống như chẳng có tý gì là chuyện thật, và tụi mình là những tên điên trốn khỏi nhà thương để làm những trò lập dị vô phương cứu chữa…"

"Ê, đừng nói vậy chứ. Tụi mình ở đây để cứu thế giới mà, Marco." tôi chỉnh lại.

"Bất kỳ thằng điên nào cũng nói như vậy hết."

"Thôi đi nào, hỡi các bạn lập dị của tôi." Jake dẫn đầu cả bọn đi về phía cổng vô Nhà Kinh Hoàng.

Ở đây sử dụng những chiếc xe hơi chạy trên đường ray thay vì thuyền độc mộc trên dòng nước. Tôi thở phào vì ít nhất cũng không có chút nước nào ở đây.

Ba đứa chúng tôi chúi vô một chiếc xe. Một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi ngồi cùng với chúng tôi. Ổng nhoẻn một nụ cười làm quen.

“Chắc trò này không làm bọn nhóc các cậu khiếp sợ ha?”

“Thưa, không. Bọn em khá thạo với những chuyện kinh dị rồi ạ,” tôi đáp.

“Mình chẳng thấy mấy đứa kia đâu hết,” Jake lẩm bẩm trong hơi thở khi chiếc xe vọt đi trên đường ray.

“Buu-a-a-ha-HA!” một bộ xương bằng máy hú lên.

“Coi chừng ! Tất cả những ai vô đây hãy coi chừng!” một giọng nói trong băng ghi âm bỗng thét lớn. “Coi chừng những điều kinh dị ở trỏng!”

Rồi, “Aaaaarrrgghh!” Một tên cướp bằng máy, tay cầm đầu bị chặt của chỉnh hắn bỗng vung một thanh gươm vô mặt chúng tôi.

Một con rắn khổng lồ quay lại và dứ dứ cái đầu hổ mang bành vô chúng tôi, hai con mắt màu xanh lấp lánh của nó nhìn trừng trừng như muốn thôi miên hết cả…

“Ừa, ừa, kinh ghê há,” Marco gật gù. “Còn thêm đồ rỏm nào nữa đây?”

“Sao lũ nhóc các cậu ăn nói cay độc thế?” người đàn ông hớt tóc ngắn hỏi.

“Tại tụi tôi coi tivi nhiều quá mà,” Marco đáp.

Chiếc xe quay tròn và xô mạnh vô một cái cửa sang phòng kế của Nhà Kinh Hoàng. Trong một ánh chớp lóe, tôi trông thấy chiếc xe phía sau lưng mình. Trong đó cũng có bốn người. Đại úy Torrelli và ba nhân viên an ninh của Lâm Viên mặc đồng phục.

“Cái lão này làm quái gì ở đây thế nhỉ?” tôi hỏi.

“Ê, Đại úy, dzui dzẻ chứ?” anh chàng hớt tóc ngắn la lên với Torrelli.

“Phi công Jones!” Torrelli hét lên. “Đừng có cho lũ nhóc ấy chạy thoát!”

“Lũ nhóc này hả?” Phi công Jones hỏi, tay chỉ vô chúng tôi.

“Ừa. Chỉnh lũ nhóc đó đó! Ít ra là con bé kia và cái thằng đang cười ngớ ngẩn đó!” Đại úy Torrelli ráng quát lên thật to.

Chiếc xe của chúng tôi giật mạnh và quay lộn về phía sau, và một lũ ma vừa bay vừa rú rít trên đầu chúng tôi.

“Cái ông Đại úy Torrelli ấy thiệt đùa dai thỉ mồ,” tôi nói nhỏ với Phi công Jones.

“Đại úy Torrelli cả đời chưa hề bông đùa,” ông Jones gầm gừ. “Bọn nhóc các người phải ngồi yên ở đây với ta cho tới khi đại úy có thể nói chuyện với các người, nghe chưa?”

Chúng tôi chạy qua bên dưới những con ma bay. Và đó là lúc mọi việc trở nên quái dị. Thực sự quái dị.

Sáu tên chiến binh Hork-Bajir và một sinh vật mình hươu, đuôi bò cạp, với cái mặt hồng có mồm đang hiện ra sừng sững trước mặt chúng tôi với dáng vẻ cực kỳ sống động.

Visser Ba cũng có mặt trong Nhà Kinh Hoàng!

“Ôi, ôi, bây giờ thì tui thấy hãi lắm rồi đó,” Marco nói.

“Rachel, Tobias và Ax đâu rồi nhỉ?” Jake nhỏ giọng hỏi.

“Kia kìa,” tôi đáp và chỉ vô phiên bản của một trong những con vật đáng sợ nhất trên Trái Đất: một con gấu xám Bắc Mỹ to bự. Con gấu đang đứng trên hai chân sau, chồm người lên. Nó đứng bất động một cách hoàn hảo, nhưng bạn có thể thấy nó đang thở phập phồng.

Chễm chệ trên đầu con gấu xám là một chú chim. Trời tối quá không thấy được túm lông đuôi của nó, nhưng tôi có thể đoán chúng màu gì.

Và để hoàn chỉnh bức tranh kỳ dị ấy, một con rắn chuông đang cuộn vòng quanh bàn chân giơ lên cao của con gấu.

Rachel và hai đứa kia chắc đã thấy lũ lâu la của Visser Ba sắp xếp

vị trí, thế là ba đứa nó đã ra tay trước và bây giờ đang chờ đợi lũ Yeerk hành động.

Cái loa rền rĩ. “Nya-ha-ha-ha-ha! Coi chừng lũ ma cà rồng nghĩa địa nè!”

Giữa bọn Hork-Bajir, tên Visser, và các bạn tôi: gấu, diều hâu, và rắn, quả thực có những tấm bia mộ trông thiệt rỏm bên trên là những chiếc đầu lâu.

“Tới đoạn thú vị nhất rồi đây,” phi công Jones nói. “Những quái vật khổng lồ có dao kiếm kia trông tuyệt cú mèo ha!”

Tôi đảo mắt. Ruột gan tôi lộn tùng phèo cả lên.

“Sự việc đã trở nên tệ lắm rồi,” Marco nhận định.

CHƯƠNG 25

Bạn có khi nào biết được một chuyện sắp xảy ra ngay trước khi nó xảy ra không? Gần như thể bạn được báo trước ấy, nhưng thật ra đó chỉ là do óc bạn đã kết nối các sự việc với nhau và bạn đoán ra thôi.

Vậy là trong một tích tắc trước khi tất cả biến mất trong đầu mình, tôi nhận ra một điều gì đó.

Ở Đất Khô bữa trước, Visser Ba đã nói về việc lập một danh sách những con người có thể sử dụng. Vậy thì có ai hữu dụng cho bọn Yeerk bằng người đứng đầu ban an ninh của Vùng 91 kia chứ?

Chẳng còn thì giờ đắn đo nữa, tôi hét lên. "Chúng sẽ túm Torrelli!"

Chiếc xe của chúng tôi quành ra phía trước và chạy ngang nhóm tượng Hork-Bajir với Animorphs. Tôi bỗng nghe thấy một tiếng thét và tôi biết rằng đó không phải tiếng thét trộn lẫn kích động với vui thích thông thường ở cái nhà trò này.

Jake nhảy ra khỏi xe. Tôi nhảy theo cậu ấy và xô phải Marco. Ba đứa bọn tôi xém chút nữa là bị cắt làm hai khi chiếc xe đâm sầm qua một khuôn cửa hẹp.

Tôi ngã quị xuống. Chúng tôi đã ở giữa cái nhóm tượng kia! Đột nhiên chúng tôi làm thành một bộ phận của trò chơi Nhà Kinh Hoàng. Và trò chơi đã trở nên hoàn toàn kinh dị.

Sáu tên Hork-Bajir to bự nhảy chồm về phía chiếc xe của Đại úy Torrelli. Chúng tôi đã nghe thấy chỉnh tiếng kêu của ổng.

Một trong số các cảnh vệ mặc đồng phục giơ súng lên. Quá chậm! Một trăm lần chậm hơn tốc độ cần thiết để uýnh một tên Hork-Bajir!

XOẸT!

Tên Hork-Bajir lia lưỡi dao ở cổ tay của hắn.

"Aaaahhh! Aaaahhh! Aaaahhh!" người cảnh vệ rú lên đau đớn.

Tên Hork-Bajir lôi các cảnh vệ ra khỏi ghế ngồi của họ và ném họ

vô giữa sân khấu. Đại úy Torrelli trơ ra một mình trong xe. Lúc ấy hai tên Hork-Bajir túm lấy ổng, cẩn thận để không làm ổng bị thương, và nhấc bổng ổng lên như nhấc một con búp bê vậy.

Và suốt trong lúc ấy, cái loa ngu ngốc cứ lải nhải, "Nya-ha-ha-ha-ha! Coi chừng những con ma cà rồng ở nghĩa địa!"

Nhưng đại úy Torrelli không hề đơn độc.

"GRÂÂÂÂU!" Rachel gầm lên bằng cái giọng gấu xám khổng lồ của mình. Nhỏ quăng con rắn chuông thẳng vô tên Hork-Bajir gần nhất.

Con rắn - Ax biến hình - quấn mình chặt quanh cổ tên này và cắp phập những chiếc răng nanh mang nọc độc vào đó.

"Qqqqáááácccc!" Tobias lao tới, vuốt giương hết ra, bấu vô hai con mắt dễ tổn thương của tên Hork-Bajir thứ hai.

Nhưng vẫn còn bốn con quái vật to lớn mình toàn dao, chưa kể bản thân tên Visser và Rachel chẳng thể nào chọi được tất cả bọn chúng, cho dù nhỏ ráng hết sức. Tôi thề là nhỏ có ngoác mồm cười một kiểu cười của loài gấu khi nhỏ vung một bàn tay bự bằng cái chảo chiên vô đầu một tên Hork-Bajir.

VLĂNG! Tên Hork-Bajir lộn ra sau và té xuống bất tỉnh.

SẦM! Nó đập người xuống mặt đất.

<Bọn cướp Andalite!> Visser Ba kêu lên trong ý nghĩ.

Bọn Yeerk vẫn nghĩ chúng tôi là những chiến binh Andalite, vì chúng tôi có quyền năng biến hình. Và chúng biết chỉ những người Andalite mới có công nghệ ấy.

<Không thể ở lại đây mà uýnh nhau đâu,> Visser Ba càu nhàu. <Ta rất khoái được tiêu diệt lũ giun sán này, nhưng có việc khác cần ưu tiên hơn. Đem thằng người đi!>

"Chúng ta phải biến hình đi thôi!" Jake rít lên với tôi và Marco. "Lánh vô bóng tối! Trước khi tên Visser chạy mất!"

Tôi đã bắt đầu biến hình rồi. Đây là một cuộc quyết đấu. Tôi cần một con vật đầy sức mạnh, một con vật cực kỳ nguy hiểm…

“Chúng nó mang đại úy Torrelli đi rồi!” Marco hét lên.

“Tụi mình cần thêm nhiều sức mạnh,” Jake la lên. “Biến hình đi!”

Việc biến hình của tôi đang diễn tiến. Lông thú màu xám mọc ra trên từng centimet của thân thể tôi. Miệng tôi đang trở thành một cái mõm. Một cái mõm đầy những răng dài và sắc lẻm.

<Cần viện binh! Cần viện binh!> Rachel kêu gọi trong khi nhỏ tống một tên Hork-Bajir khác chúi vô tường.

Tên Hork-Bajir bị Ax truyền nọc độc rắn hổ mang đang lảo đảo.

Nhưng Visser Ba và hai tên Hork-Bajir khác đã biến mất cùng với Đại úy Torrelli.

“Tuyệt quá!” giọng ai đó kêu lên thán phục. “Đoạn này thiệt là bá cháy!”

Tôi ngạc nhiên thấy mọi người vẫn bình thản chạy qua trên những chiếc xe! Cứ mỗi vài giây lại một chiếc xe chở đầy người ken két chạy qua, mọi người chắc phải nghĩ là mình đang được thưởng thức một Nhà Kinh Hoàng thật nhất từ xưa tới nay.

“Coi kìa! Một con ma sói!” có ai đó thốt lên và chỉ tay đúng vô tôi đang biến hình một nửa. Hên cái là cả ba chúng tôi đều ở sâu trong chỗ tối. Chẳng ai có thể nhận ra được chúng tôi.

Tôi hoàn thành việc biến hình. Tôi đã biến lẹ hết sức mình từ người thành chó sói.

Rachel đang gầm rống. Tobias đang kêu choe chóe và đập cánh. Ax đang kiếm một nạn nhân khác. Nhưng sự thực là Visser Ba đã túm được Đại úy Torrelli, và đã chuồn mất rồi.

Jake vừa hoàn thành việc biến thành hổ, còn Marco đã gần biến xong thành khỉ đột. Tôi cảm thấy những giác quan của loài sói bùng lên trong mình. Đó là một khoảnh khắc đầy sức mạnh. Chẳng có gì trên Trái Đất này sánh được với khứu giác của loài sói. Và chẳng gì đọ được với thính giác của loài sói.

Tôi có thể nói một cánh chính xác Đại úy Torrelli đã đi đâu. Tôi có thể ngửi thấy từng bước chân lê lết của ổng kìa.

Thế rồi, đột nhiên, mấy tên Hork-Bajir còn lại vùng chạy. Chúng đuổi theo Visser Ba và Đại úy Torrelli.

<Rượt theo chúng!> Jake hét lên.

XOẠT! XOẠT! XOẠT! RẦM!

Ánh sáng chói lòa! Đèn neon sáng rực! Phải mất vài giây tôi mới hình dung được chuyện gì đã xảy ra. Visser Ba đã sử dụng cái đuôi Andalite của hắn để cắt đứt bức tường hậu của Nhà Kinh Hoàng. Rồi bọn Hork-Bajir của hắn xô tường đổ ập xuống.

Visser Ba, lũ Hork-Bajir, và Đại úy Torrelli đáng thương đã phơi mình ra giữa Lâm Viên.

CHƯƠNG 26

Một tên Mượn xác Andalite độc địa và sáu tên Hork-Bajir - vài tên đang lảo đảo vì những vết thương mà Rachel, Tobias và Ax gây ra - nhào vô màn đêm sáng ánh đèn neon, lôi theo Đại úy Torrelli bất lực.

Chúng bị rượt đuổi bởi một con diều hâu đuôi đỏ, một con hổ, một con chó sói, một con gấu xám, và một con khỉ đột có một con rắn chuông quấn quanh cổ.

"Cứu tôi với! Cứu tôi với!" Đại úy Torrelli la lớn.

<Quay về phi thuyền!> Visser Ba hét.

<Đuổi theo chúng!> Jake hét.

<Thiệt khùng quá đi mất!> Marco la lên. <Điên khùng!>

Và một tốp nhạc chơi bản "Bảy mươi sáu Cây kèn" với rất nhiều kèn tuba inh ỏi và những chiếc trống bass ầm ĩ.

Phải, tôi nói tốp nhạc là bởi vì, bạn thấy đó, Cuộc Diễu hành các Nhân vật của Lâm Viên tổ chức ban đêm đang tiến bước trên con đường chính. Đó là một dàn kèn đồng. Đúng ra có tới ba tốp lận. Tốp vũ công nè. Rồi tốp hề. Và các xe hoa. Nhưng thú vị nhất vẫn là những nhân vật truyện tranh.

Nào Chuột Mickey, Vịt Donald, Chó Dingo, Nai Bambi… Họ có mặt tất cả ở đó trong những bộ đồ hóa trang kềnh càng, nhảy múa giữa một vầng sáng đủ màu sách át cả ánh sao trời.

Tôi chạy hết tốc lực. Lẹ hơn Rachel. Bền bỉ hơn Jake. Bọn Yeerk đang chạy cuống cuồng, thẳng về phía cuộc diễu hành.

Đột nhiên một chú Vịt Donald nhảy lên! Thẳng vô đường chạy của Visser Ba. Tên Visser quất đuôi lên. Cái đuôi bay véo qua không trung và cái đầu của Donald lăn lông lốc trên mặt đất.

<Khôôông!> tôi thét lên.

Cô gái mang bộ trang phục con vịt thò đầu ra hỏi, "Ê! Bồ làm sao

thế hả?”

<Aaahhh!> tên Visser rên rỉ. <Con vật này là con quái gì thế?>

Hắn chậm lại một chút, chỉ vài giây thôi, để ngắm con vật kỳ quặc có cái đầu nhỏ bên trong một cái đầu to. Và nhờ sự do dự ấy, chúng tôi bắt kịp hắn.

Jake gầm lên một tiếng làm rớt những cây kẹo bằng bông trong tay bọn trẻ con.

“GÂÂÂMM!”

Chúng tôi tấn công.

Tôi nhảy lên ngoạm cổ tên Hork-Bajir gần nhất với hàm răng sắc nhọn nhe hết ra cả. Tên Hork-Bajir vung một lưỡi dao ở khuỷu tay chém tôi nhưng tôi vặn mình lẹ không thể tưởng tượng. Lưỡi dao chỉ xớt được chút lông.

Tên Hork-Bajir không sử dụng những lưỡi dao của hắn được nữa. Tôi đã tiến tới quá gần. Hắn chỉ còn có thể quào tôi, và thế thì chẳng nhằm nhò gì.

Một cuộc chiến luẩn quẩn rồ dại.

Rachel chọi hai tên Hork-Bajir. Jake cắm phập nanh vô một tên Hork-Bajir khác còn Marco sử dụng con rắn Ax như một cây roi điện lợi hại.

Và Tobias thì sử dụng tất cả tốc độ và sự lanh lẹ của con diều hâu để cấu xé hai con mắt vòi Andalite dễ tổn thương của tên Visser.

“Hay quá!” lại có tiếng reo lên.

“Tuyệt!” một tiếng khác la lên tán thưởng.

Và rồi mọi người bắt đầu vỗ tay như điên. Chẳng hề báo trước, chúng tôi đã bị kéo vô giữa đám diễu hành. Và trở thành một phần của cuộc trình diễn.

Và mọi người khoái trá!

Tôi buông tên Hork-Bajir của mình ra. Hắn đã bị loại khỏi vòng

chiến. Tôi chạy tới tên Hork-Bajir đang lôi kéo Đại úy Torrelli theo hắn. Hắn đang mở lối ở phía đằng trước, chen qua đoàn diễu hành. Chen qua Chó Dingo và Nai Bambi. Lao một cách thô bạo qua dàn kèn lúc này đang chơi bản "Lá cờ cũ thân yêu".

"Tới luôn, chó! Tới luôn, chó!" một thằng nhóc hét lên khi tôi chạy vụt qua. Cứ như thể tôi là một con chó nhà vậy.

Đám đông trở nên dày đặc ngay phía trước tôi. Dày đặc quá khiến tôi không còn nhìn thấy Đại úy Torrelli đâu nữa, nhưng tôi vẫn có thể đánh hơi được từng dấu vết nhỏ nhất của ổng. Tôi có thể ngửi thấy khoảng mười ngàn vật ngay lúc ấy, tất cả các thứ từ những trái táo ngọt như đường tới mỡ bôi trơn của chiếc vòng quay lớn và chất keo trên tóc tụi con trai quậy phá. Quá nhiều thứ vậy đó.

Nhưng tôi hết sức tập trung vô một mùi thôi: vài phân tử trôi nổi trong không trung phát tín hiệu "Torrelli" cho cái mũi sói của tôi. Tôi dí mũi xuống đất và lấy vai mở lối qua đám đông. Người ta vuốt lông tôi, người ta xô đẩy tôi. Tôi chẳng quan tâm. Cái mũi sói của tôi đang làm việc, và không cách gì khiến tôi buông viên đại úy ra được.

Đám đông mỏng đi. Tôi ngó qua trái, qua phải. Chẳng thấy gì hết. Nhưng dấu mùi dẫn qua trái và đôi tai sói của tôi hóng được một giọng nói giữa muôn ngàn giọng nói, một âm thanh giữa muôn ngàn âm thanh của Lâm Viên.

"Chúng mày thông đồng với bọn nhóc quỉ quái kia phải không?" Đại úy Torrelli giận dữ hỏi tên Hork-Bajir.

Tôi chạy như bay rượt theo ổng. Kia rồi! Một tên Hork-Bajir đang lôi đại úy xềnh xệch. Hắn xô qua bên cạnh một thằng nhóc vừa nhào tới đòi mẹ nó chụp cho nó một tấm hình chung với "con quái vật".

Tôi canh me và dồn hết sức vào hông, bay qua không trung, nhắm thẳng vô gáy tên Hork-Bajir.

"Rrrầầầm!"

"Aaaarrrggghhh!" con quái vật thét lên.

Đại úy Torrelli vùng ra và chạy bán sống bán chết.

Tôi thả lỏng hai hàm rồi buông mình rơi xuống đất. Tên Hork-Bajir và tôi trừng trừng nhìn nhau trong vài giây. Chúng tôi đo lường nhau

y như một đôi boxer trên vũ đài. Nhưng ngay lúc ấy cả hai đều nhìn thấy và nghe thấy tên Visser ào qua trong tiếng vó Andalite vang rền.

Tên Hork-Bajir chạy theo đầu lĩnh của hắn và cuộc xâm lăng Lâm Viên của bọn Yeerk kết thúc.

Một lúc sau các bạn tôi mới chạy tới. Chúng tôi quan sát một cặp chiến đấu cơ Con Rệp cất cánh từ công viên giải trí và vút lên trời.

Chúng đã cho hai chiếc Con Rệp xuất hiện trước mắt mọi người, nhưng đậu trên nóc tòa Nhà Thám hiểm Vũ trụ.

Trong khi hai chiếc Con Rệp bay lẫn vô màn đêm, tôi để ý thấy một thằng nhóc lắc đầu vẻ chê bai. “Trông chẳng giống phi thuyền không gian gì hết,” chú bé thốt lên.

“Chắc chắn là vậy rồi,” ông nội chú tán thành. “Ông đã có lần bị bắt lên một phi thuyền không gian. Bọn người vũ trụ đã thực hiện các thí nghiệm y học lên người ông. Và phi thuyền của họ chẳng có gì giống như vậy hết.”

CHƯƠNG 27

Tin chính thức trên báo chí và tivi địa phương nói là có một lũ quậy phá đã hóa trang thành các con quái vật và phá phách Nhà Kinh Hoàng trong Lâm Viên.

Chúng cũng dàn cảnh bắt cóc để chế nhạo một đại úy Không lực tên là Torrelli. Viên đại úy chỉ bị xây xát qua loa.

Báo chí đã thuật lại lời Đại úy Torrelli như sau, "Đúng là bọn nhóc ấy! Chúng tôi đang truy tìm ba đứa có tên là Fox Mulder, Dana Scully, và Cindy Crawford."

Phóng viên cho là có lẽ Đại úy Torrelli đã hơi bị váng đầu khi phát biểu câu đó. Và khi Đại úy Torrelli được hỏi rằng "Một sĩ quan Không lực làm gì trong một công ty mang danh Hãng Gondor", thì ổng nói, "Không bình luận. Quên hết những gì tôi vừa nói đi. Rõ ràng là tôi nhầm. Chẳng có chuyện gì xảy ra hết."

Hôm sau chúng tôi gặp nhau trong nhà kho của gia đình tôi. Jake, Rachel, Tobias, Ax, Marco và tôi. Hội Animorphs. Sáu đứa nhóc đang tìm cách cứu cả thế giới.

"Mình hỏi một câu thôi," Rachel nêu vấn đề. "Mấy bồ có nghĩ rằng, với ý thức công bằng, tử tế, tốt lành, chúng ta nên cho Đại úy Torrelli hay là ổng đang canh gác một cái toilet của người ngoài Trái Đất không?"

Tôi lắc đầu. "Không nên, Rachel à. Như vậy hổng tốt chút nào hết. Giờ đây cuộc sống của ổng và bao nhiêu người khác đang có một ý nghĩa. Tại sao chúng ta lại đang tâm phá hủy tất cả và làm cho họ cảm thấy mình vô giá trị và ngớ ngẩn kia chứ?"

"Ôôô, rõ là lời nói của bậc hiền minh," Marco giễu cợt một cách nhẹ nhàng. "Sâu sắc thiệt."

"Vậy là *Địa điểm Tối mật* trên Trái Đất vẫn cứ được giữ bí mật," Jake trầm ngâm. "Có lẽ thế lại khôn ngoan đấy."

<Bọn Yeerk sẽ tiếp tục tìm cách khám phá bí mật của Vùng Chín Mốt,> Tobias vạch ra.

“Ừa, nhưng từ nay viên đại úy sẽ biết cảnh giác hơn,” Jake nói.

“Với lại, có thể tất cả chuyện này lại đâm hay. Nó sẽ cầm chân bọn Yeerk, khiến chúng bận bịu hổng giở được trò gì nguy hiểm hơn,” Rachel vừa nói vừa cười. “Ai cũng cần có một dự án, đúng hông? Ai cũng cần có một sự nghiệp xa vời nào đó để theo đuổi. Một cuộc kiếm tìm. Một sứ mệnh.”

Trong lúc nói những câu cuối vừa rồi, nhỏ tia mắt vô cái được viền quần jeans của tôi, rồi bắt đầu lắc đầu lắc cổ. “Bồ mua cái thứ này từ hồi nào vậy, Cassie. Lúc lên bốn hả?”

“Cái quần này tốt lắm đó.” Tôi ngượng nghịu đáp.

“Ừa, nếu như bồ trông đợi có nạn hồng thủy…” Rachel lại nhăn mũi vẻ bất bình.

HẾT TẬP 14

K. A. APPLEGATE

ANIMORPHS

NGƯỜI HÓA THÚ

MARCO

#15. Cuộc đào thoát

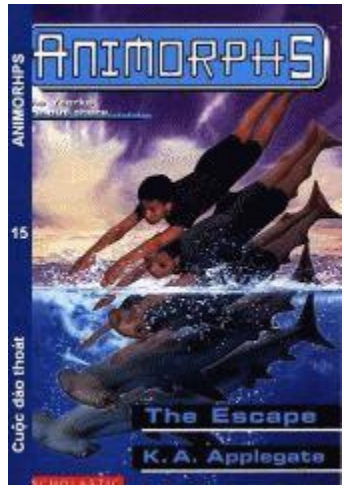

Tác phẩm: Animorphs
Tập 15: Cuộc Đào Thoát
Nguyên tác: Animorphs #15: The Escape
Tác giả: K. A. Applegate
Dịch giả: Anh Việt
Nhà xuất bản: Trẻ, 2001
Khổ sách: 11 x 18 cm
Số trang: 170
Giá sách: 5.000 vnđ
Thực hiện ebook: ANIMORPHS Team
Scan: nguoimedocsach
Đánh máy: hitokiri_seta
Đối chiếu và dịch bổ sung: nguoimedocsach
Sửa chỉnh tả: nguoimedocsach, santseiya
Thiết kế bìa: 4DHN
Chuyển sang ebook: santseiya
Ebook BB: Cent
Ngày hoàn thành: 08/07/2009
Nơi hoàn thành: Hà Nội
ooO TVE Ooo

MỤC LỤC

TÓM TẮT NỘI DUNG TẬP 14
CHƯƠNG 1
CHƯƠNG 2
CHƯƠNG 3
CHƯƠNG 4
CHƯƠNG 5
CHƯƠNG 6
CHƯƠNG 7
CHƯƠNG 8
CHƯƠNG 9
CHƯƠNG 10
CHƯƠNG 11
CHƯƠNG 12
CHƯƠNG 13
CHƯƠNG 14
CHƯƠNG 15
CHƯƠNG 16
CHƯƠNG 17
CHƯƠNG 18
CHƯƠNG 19
CHƯƠNG 20
CHƯƠNG 21
CHƯƠNG 22
CHƯƠNG 23
CHƯƠNG 24
CHƯƠNG 25
CHƯƠNG 26

TẬP 14: BÍ MẬT QUỐC GIA

1. Người kể chuyện:
Cassie
2. Nội dung:
Trong một lần đi cùng ba của Cassie đến khám bệnh cho mấy con ngựa của bà Helen Khùng ở vùng 91, Rachel và Cassie phát hiện có một số con ngựa có biểu hiện khác thường: ngựa muốn gọi điện thoại tại trạm điện thoại công cộng. Cassie và Rachel cũng tỉnh cờ phát hiện ra rằng mấy con ngựa này chỉnh là vật chủ của bọn Yeerk sau khi chúng bị sát thương và con sâu Yeerk bò ra từ tai mấy con ngựa. Từ thông tin của Rachel và Cassie, Hội Animorphs quyết định tìm hiểu xem Vùng 91 - khu vực cấm của quân đội Mỹ - đang giữ gìn vật gì thuộc về *Bí Mật Quốc gia* mà cũng khiến bọn Yeerk quan tâm. Các thành viên trong Hội biến thành ngựa thâm nhập vào trong và nhìn thấy vật thể quân đội Mỹ đang cất giữ. Theo Ax, đó là một bộ phận của thiết bị vệ sinh trên tàu Mái Vòm của người Andalite. Đồng thời, mấy bạn trẻ cũng nắm được thông tin rằng bọn Yeerk có kế hoạch bắt giữ viên Đại úy chỉ huy và biến anh thành kẻ Mượn xác khi anh cùng lính của mình đi tham quan Lâm Viên. Sáu bạn trẻ đã cứu thoát viên Đại úy khỏi kiếp nạn bị Mượn xác.
3. Nhân vật quan trọng:
Hội Animorph: Jake, Marco, Rachel, Cassie, Tobias
Ax
Visser Ba
4. Những loài thú mới được thu nạp:
Jake: Ngựa
Marco: Ngựa
Rachel: Ngựa
Cassie: Ngựa (Minnespolis Max)
Tobias: Ngựa
Ax: Ngựa
5. Những lốt hình được sử dụng:
Jake: Hải âu, Chim ưng Peregrine, Ngựa, Cú sừng, Cọp Siberi
Marco: Mòng biển, Gián, Hải âu, Ngựa, Cú sừng, Khỉ đột
Rachel: Đại bàng đầu bạc, Gián, Hải âu, Ngựa, Cú sừng, Gấu xám
Cassie: Mòng biển, Gián, Hải âu, Ngựa, Cú sừng, Sói
Tobias: Người (Tobias), Ngựa
Ax: Người, Diều mướp, Ngựa, Cú sừng, Rắn chuông

ĐẢO CÁ MẬP

CHƯƠNG 1

Tên tôi là Marco.

Tôi luôn thấy khoái cái tên của mình. Marco. Nó làm người nghe liên tưởng ngay đến Marco Polo. Nhưng thế không có nghĩa họ của tôi là Polo. Mà cũng có thể đó là họ của tôi thì sao. Tôi chẳng nói cho các bạn biết được. Tất cả năm đứa tụi tôi - hội viên Hội Animorphs - chẳng nói họ của mình, nơi tụi tôi sống hay bất cứ thông tin gì có thể giúp cho bọn Yeerk tìm ra tụi tôi cho bạn biết đâu.

Bọn Yeerk là cái giống gì thế? Hẳn là bạn đang đặt ra câu hỏi đó phải không? Để tôi nói cho các bạn hay. Chúng là một loài sinh vật ký sinh. Nhìn giống như ốc sên không có vỏ. Bọn Yeerk không chui vào trong bao tử hay hệ tiêu hóa mà chúng bò vào trong bộ não của bạn. Chúng trải dài thân hình mềm nhũn của chúng lấp đầy những ngõ ngách, khe hở trong bộ não, chúng quấn chặt các nơron thần kinh của bạn.

Chúng kiểm soát bộ não của bạn. Kiểm soát hoàn toàn.

Bạn cứ nghĩ: *Ôi dào, tôi vẫn tự kiểm soát được bản thân mà.* Bạn nhầm to rồi đó. Nếu có một tên Yeerk hiện đang nằm trong đầu bạn, thì chính hắn đang cử động ngón tay hay bàn tay của bạn; hắn đang điều khiển tia nhìn của bạn; và cũng chính tên Yeerk đó quyết định khi nào bạn thấy đói.

Bọn Yeerk chui vào trong não của bạn và biến bạn trở thành nô lệ của chúng. Chúng lật mở toàn bộ những ký ức của bạn như đang đọc một cuốn sách. Bạn vẫn suy nghĩ được, vẫn cảm nhận được. Bạn vẫn có thể cảm thấy sợ hãi hay nhục nhã. Song bạn chẳng thể làm được gì cho chính mình. Trạng thái nô lệ hoàn toàn này chưa từng bao giờ có trên Trái Đất của chúng ta cho tới khi bọn Yeerk xuất hiện. Tất cả những sinh vật bị Yeerk chui vào đầu có một cái tên chung là kẻ Bị Mượn xác. Mượn xác - Người, Mượn xác - Hork-Bajir…

Tụi tôi - năm đứa trẻ Người và một đứa trẻ Andalite - cùng nhau chiến đấu chống lại cuộc xâm lăng Trái Đất của bọn Yeerk, mà đứng đầu là con quỷ Visser Ba. Chỉ năm đứa tụi tôi và bọn Yeerk - đương nhiên rồi, biết đến cuộc xâm lăng này mà thôi.

Tụi tôi chiến đấu bằng cách nào ư? Bằng quyền năng biến hình do một ông hoàng người Andalite trao tặng lúc ông đang hấp hối. Quyền năng biến thành bất cứ con vật nào tụi tôi chạm tay vào.

Làm thế nào có thể phân biệt được người bình thường và kẻ Mượn xác? Thật là nan giải. Không có cách chi hết. Bạn có thể nhìn sâu vào cặp mắt của người bạn tin tưởng nhất, song không bao giờ bạn có thể đoán được đằng sau cặp mắt đó là một con sâu ngoài Trái Đất.

Đấy, bây giờ các bạn đã rõ tại sao tụi tôi không cho các bạn biết

họ, biết đường phố, thậm chí là tiểu bang nơi tụi tôi đang sống. Tôi muốn sống sót để cứu thoát một người rất quan trọng, rất có ý nghĩa với tôi. Một người mà tôi thường xuyên nhìn sâu vào cặp mắt của bà nhưng không hề biết bà không còn là mẹ của tôi nữa.

Là một Animorph, không phải lúc nào bạn cũng gặp nguy hiểm hay phải chiến đấu. Bạn còn có những khoảng thời gian mà quyền năng biến hình trở nên hữu ích và thậm chí là thú vị nữa.

Sau giờ học một buổi chiều thứ Tư đẹp trời, tôi đang ở trong khu thương xá với đám bạn, vui chơi. Lần này, tụi tôi tới khu thương xá Mega, mới được xây dựng vắt ngang khu Trung tâm. Đây là ý của Cassie. Kỳ quặc chưa? Bình thường, nhỏ luôn là đứa cuối cùng đưa ra một kế hoạch liều lĩnh. Nhưng, chuyến này là vì có mấy con vật bị đối xử tàn tệ. Cassie sẽ không để bạn yên khi có vấn đề gì đó liên quan đến thú vật đâu.

"Sssssssquáááááccccc! Thức ăn ngon tuyệt! Thức ăn ngon tuyệt! Sssssssquáááácccccc!"

Tụi tôi đang đứng đó - tôi, Jake, Rachel, Tobias và Ax - trong lốt người. Tobias đã lấy lại được khả năng biến hình, song nó vẫn là một chú diều hâu đuôi đỏ. Nó có thể biến hình thành chính nó ngày xưa, song nếu nó ở trong hình dạng đó quá hai giờ, nó sẽ mắc kẹt trong lốt người và không thể biến hình được nữa. Do đó, nó chọn cách sống như một chú diều hâu đuôi đỏ và giữ lại quyền năng biến hình. Nếu là tôi, tôi hẳn sẽ gặp khó khăn khi quyết định như thế. Còn Ax là một người Andalite. Thỉnh thoảng ảnh sử dụng lốt người, như lúc này chẳng hạn, nếu không hẳn sẽ có rất nhiều tiếng hét hoảng sợ khi trông thấy một người Andalite đang dạo bước trong khu thương xá.

"Sssssquaaaaaccc! Hãy nếm bánh mì kẹp Mưa Rừng. Hết xảy Sssssquaaaaaccc luôn!"

Trong khu thương xá Mega có một tiệm ăn tên là Amazon Cafe. Tiệm ăn này rất tuyệt vì khi bạn bước vào đó cứ như bạn đang lạc vào thế giới của Disney. Bàn ăn được bao bọc bởi những cây cỏ và những chất liệu khiến bạn hình dung ra một khu rừng. Có rất nhiều chim muông, cá sấu và rắn nhồi bông đang đậu, đang quấn trên những cành cây giả trong quán. Xui xẻo thay, họ cũng có mấy con chim thật. Chính xác là mấy con két. Chúng ở trong lồng và được treo nơi mọi người đang xếp hàng chờ sắp bàn. Một đám người bu quanh chúng. Người già có, người trẻ có, người lịch sự đàng hoàng có, kẻ quậy phá cũng có. Mấy kẻ này cố làm cho mấy con chim hoảng sợ hoặc đang ném rác hoặc thọc mẩu thuốc lá hút dở vào người chúng.

Mấy chú két của nhà hàng Amazon Cafe vừa ngoác mồm kêu quang quác vừa cuống cuồng nhảy tránh mấy tên quậy đang chọc phá chúng. Điều này khiến Cassie bực không chịu được. Nhỏ bảo tôi. "Marco, bồ nghĩ coi có cách nào cứu mấy con chim tội nghiệp đó không? Không thể để họ xài xể chúng vậy được."

Tôi ậm ừ. “Hừm, két phải không? Chúng nói được phải không?”

"Ừ, có gì không? Bồ có ý gì à?”

“À, ừ, có. Mình có một ý hết xảy đây.”

Hai ngày sau, tụi tôi trở lại khu thương xá, tới ngay chỗ đám người đang chọc ghẹo mấy con két.

“Nói ‘Howard Stern vạn tuế’ đi!” Một tên nhóc hét lớn với con két màu xanh sáng.

“Sssssquaaaaaccc! Amazon Cafe. Du hí tuyệt vời!”

“Không phải, mày ngu quá vậy, két. Nói Howard Stern vạn tuế chứ. Nói Howard Stern vạn tuế đi nào!”

“Đúng là đần,” Rachel đánh luôn một câu.

Tên nhóc quay đầu lại. “Ờ, cái con chim này đần thiệt.”

“Tui không nói con chim đó. Tui nói anh…”

Jake vội vàng vịn tay lên vai Rachel để làm cho nhỏ hạ hỏa. Rachel thỉnh thoảng vẫn nổi khùng bất tử vậy đó. Nhỏ không cách chi nhẫn nhịn được trước mấy tên ngố.

“Vô việc thôi,” Jake nói. “Gần tới giờ người ta cọ rửa mấy cây sào của bọn két rồi đó, nếu như Cassie canh đúng thời gian.”

“Ngày nào cũng y boong giờ này mà,” Cassie vội trấn an. “Coi, cái chị lo vụ đó đang tới kìa.”

Một chị khoảng hai mươi tuổi mặc đồng phục lao công đang tiến về phía bọn tôi, tay xách một chiếc lồng bện dây to đùng.

“Tốt rồi. Rachel, Marco, Cassie và mình sẽ bám theo chị ấy. Tobias và Ax ở đây làm hậu viện nhe,” Jake phân công.

“Hậu viện,” Ax tán thành. “H… hậu vi…viện… ở trong có chế biến bánh quế hả? Ôi, ôi, bánh quế. Quê…ê.”

Jake ngán ngẩm thở dài. Chàng Ax ngố này khi biến thành người Trái Đất lúc nào cũng khoái chơi đùa với những âm thanh đặc biệt là mê ăn đến phát sợ luôn. Ax luôn phát rồ trước những thanh sôcôla và bánh quế mà theo ảnh chỉnh là những sản phẩm tuyệt vời nhất của loài người. Còn âm nhạc và nghệ thuật hả? Quên đi! Ax sẽ đổi cái rụp bức danh họa “Nàng Mona Lisa” để lấy một thanh bánh quế Cinnabon cho mà coi.

Chị lao công tóm bốn chú két cho vào lồng và quay trở lại phía phòng kho của nhà hàng. Tụi tôi lốc thốc bám theo chị.

"La lá là la là lá la la!” Tôi hát nhại theo điệu nhạc phim ‘Nhiệm vụ bất khả thi’.

“Nhiệm vụ của mấy bồ là trả lại cho mấy con két chân giá trị của chúng và cho chúng cơ hội về với Mẹ Trái Đất!” Cassie nhướng mắt nhìn tôi. Jake giấu một nụ cười.

“Mình không thể tin bồ lại đồng ý với kế hoạch này, Jake à. Một thằng Jake đầy trách nhiệm lại chịu gật đầu cho phép tụi này dùng quyền năng biến hình vào việc riêng. Đừng có bảo hôm nay mình mới thấy nha,” tôi ghẹo nó. “Đó là bởi vì bồ thực sự thích Cassie,” tôi đệm

thêm.

“Bởi vì nếu như mình không chấp thuận, Cassie sẽ vẫn cứ làm, và nhỏ sẽ kéo Rachel vào cuộc, và có thể là cả bồ nữa, và cả ba đứa bồ sẽ cần ai đó… một ai đó có óc phán đoán giúp đỡ.”

“Vâng, thưa *Ba*,” tôi nhạo nó.

Đôi khi Jake có cái kiểu nói rin rít trong cổ họng như thế. Nhưng tôi chỉ cười phá lên. Jake mãi là bồ ruột của tôi. Nó có thể là lãnh đạo hội Animorph, nhưng điều đó không có nghĩa là tôi phải bắt nó lúc nào cũng nghiêm nghị.

Đợi chị lao công trở ra cọ rửa mấy thanh sào, bốn đứa tôi rúc luôn vào kho.

Tụi tôi tiến lại cái lồng két. Cassie lôi từng con ra, đặt lên tay mấy đứa tôi. Mấy con chim nằm im re khi bọn tôi thâu nạp ADN của chúng.

Tụi tôi giấu đám két vào một cái tủ có thông hơi hẳn hoi. Cassie cam đoan rằng chúng sẽ không việc gì hết. Giờ thì chỉ còn lại mỗi việc biến thành két. Biến hình thành mấy con két đó đó!

CHƯƠNG 2

Và đó là những gì tụi tôi làm.

Hầu hết mọi người đều nghĩ biến hình thành một con vật rất thú vị. Và tôi cũng thế. Nhưng hơn cả thú vị và vui vẻ là sự kinh khủng và kỳ quặc không thể tưởng tượng nổi. Chỉ đến khi nào bạn đã thực sự trải nghiệm, bạn mới có thể hiểu hết được nó khác xa với hình dung của bạn như thế nào.

Cái cơ thể cha mẹ bạn cho bạn lúc sinh thời, cái cơ thể có hai tay, hai chân, một cái đầu với khuôn mặt phía trước sẽ bị biến đổi. Biến đổi hoàn toàn cho tới khi chẳng còn cái thứ gì thuộc về bạn ngoại trừ trí óc. Bạn không còn ngón tay để mà ngọ nguậy, chẳng còn chân để mà đứng, cũng chẳng còn miệng để mà nói nữa. Bạn nhìn thế giới xung quanh bạn thông qua mắt của một con thú.

Khi tôi tập trung trí óc của mình vào hình ảnh con két, tôi bắt đầu cảm nhận được sự thay đổi.

Trước tiên, da tôi chuyển sang màu xanh, thứ màu xanh sáng loáng, rực rỡ, màu xanh của lông két ấy. Waa! Tuyệt quá! Tôi thốt lên.

Cùng lúc đó, mấy đứa kia cũng bắt đầu đổi màu. Jake trở nên trắng như tuyết. Rachel là một sự pha trộn dễ chịu giữa màu vàng và màu cam. Còn Cassie thì... quả là nhỏ này có một tài năng thiên phú trong việc biến hình. Một màu đỏ thẫm đang lan dần từ bờ vai của nhỏ, tỏa dọc xuống hai tay, lan đến tận móng tay. Rồi màu đỏ đó dâng lên cổ, làm biến đổi khuôn mặt của nhỏ giống như một ly nước đá được rót món xiro sơri vào trong. Bộ phận biến đổi cuối cùng là cặp mắt. Thoạt tiên nó ánh lên màu trắng, rồi, trở thành màu đỏ giống như những phần khác trên cơ thể của nhỏ.

Ngay khi cơ thể tôi có màu xanh, tôi bắt đầu co rút. Sàn nhà dơ hầy dâng lên sầm sập. Nó giống như tôi đang rơi và cái mặt của tôi cắm xuống đất trước nhất. Chân tôi biến thành chân chim. Xương người đặc và nặng biến thành xương chim rỗng và nhẹ. Nội tạng của tôi: phổi, gan, dạ dày, lộn lạo lung tung khiến tôi muốn hét lên vì kinh hãi - song, thực tế kỹ thuật biến hình đã loại bỏ mọi đau đớn thể xác. Tôi càng nhỏ, làn da xanh của tôi càng sáng hơn. Lông vũ đâm chỉa ra qua da. Ngón tay tôi mọc dài ra, thon lại và biến thành lông cánh.

Phụp! Mặt tôi nhọn ra. Răng, môi, mũi cằm của tôi phình ra nhẽu nhẹu như thể được đúc từ nhựa máttic dán kiếng và bị ai đó thoi cho một đấm từ phía sau.

Lớp da người mềm mại ở má và môi tôi trở nên cứng ngắc. Cái mỏ két bự chảng và lố bịch của tôi đang thành hình. Nó mang màu móng

tay của một ông cụ già.

Nhỡn lực của két hổng bì được với diều hâu, nhưng xịn hơn mắt người là cái chắc.

<Tụi mình coi lòe loẹt ghê ha!> Tôi nói với đám bạn bằng cách truyền ý nghĩ.

<Ê, chui vô lồng lẹ đi, chị lao công trở lại thì gay đó,> Cassie thúc giục.

Ngay lúc đó, tôi cảm thấy trỉ não két sôi òng ọc trong bộ não người của tôi. Thiệt là kỳ khôi. Tôi đã từng đấu tranh với trỉ não của những loài vật không biết gì ngoài nỗi sợ hãi như chuột, hay chỉ biết đến giết như nhện sói. Tôi cũng đã từng đấu tranh với trỉ não vô cảm, giống như một cỗ máy của loài kiến, nhưng hiếm khi cảm nhận được thứ gì đó được coi là trỉ thông minh trong não những con vật đó. Tôi đã từng biến thành khỉ đột và cá heo. Cả hai con vật này đều là những loài vật thông thái. Két không thông thái kiểu đó nhưng chúng lại có khả năng suy nghĩ. Chà chà, coi bộ loài két cũng biết tư duy đây, hình như nó còn có những xúc cảm vượt ra ngoài bản năng thông thường nữa…bây giờ tôi bắt đầu hiểu vì sao nhỏ Cassie lại nổi điên khi thấy mấy con két bị đem ra mua vui rồi…

<Này. Những con chim này thông minh đấy,> tôi nói.

<Rất thông minh là đằng khác,> Cassie tán thành. <Thế mà lại bị nhốt trong một chiếc lồng xấu xỉ và bị quấy nhiễu suốt ngày. Những chú chim này lẽ ra phải được bay tự do trong rừng nhiệt đới, chứ không phải bị nhốt trong một khu thương xá.>

<Thế không có nghĩa là tụi mình sẽ thả hết tất cả két trên đất nước này đâu nhé,> Jake nhấn mạnh. <Mọi người rõ cả rồi phải không?>

<Phải, nhưng tụi mình có thể khiến quán Amazon Cafe không dám nghe nhắc tới chữ 'két' nữa,> tôi nói.

Vài phút sau, chị lao công trở vào, bê tụi tôi ra chỗ những thanh xà đã được cọ rửa sạch. Tôi đảo mắt một vòng, nhìn đám đông bu xung quanh rồi cố ép con két tôi bật nói tiếng người.

<Á à, càng nhiều người, càng cần ít thời gian để trêu tức họ,> tôi nói. Rồi tôi cố gắng làm một điều mà chưa bao giờ tôi phải làm khi biến hình. Tôi cố khiến cho con két-tôi phải nói. Tại sao ư? Bởi vì két không nói bằng cách mấp máy môi, nó có môi đâu. Tất cả lời nói két thốt ra đều từ trong cổ họng. Giống như người biết nói bụng vậy. Nhưng tất cả tụi tôi phải giải quyết cái khó đó. Tụi tôi chẳng phải làm gì ngoài việc nói với mấy người đang đứng xếp hàng. Và tụi tôi nói.

"Sssssquaaaaaccc! Bánh mì quán Sssssquaaaaaccc Amazon kẹp thịt mèo! Sssssquaaaaaccc!"

"Sssssquaaaaaccc! Hãy xơi mì ống Sssssquaaaaaccc trộn tóc!"

"Sssssquaaaaaccc! Mứt ngón chân Sssssquaaaaaccc quán Amazon thật tuyệt!"

Tobias đứng lẫn trong đám đông che miệng cười khúc khích khi thấy mặt mọi người trở nên xanh mét. Ax đứng cạnh cậu ta, đang mải ngốn ngấu một khoanh pizza, chẳng biết lượm được ở đâu. Cầu trời không phải là từ sọt rác.

“Sssssquaaaaaccc! Đồ ăn tẩm độc!”

“Sssssquaaaaaccc! Cá ươn rán!”

Thế là quá đủ: nhiều người quyết định bỏ đi. Lão chủ quán chỉ mất có năm phút là hiểu ngay rằng việc nuôi mấy con két không phải là ý hay. Nhưng tụi tôi đã quyết làm cho lão hiểu thấu cái thông điệp đó.

Sssssquaaaaaccc! Ông đang ăn chuối hay ăn cái mũi của ông vậy?”

“Sssssquaaaaaccc! Cái gì trên đầu ông thế kia, lông gấu túi hả?”

“Sssssquaaaaaccc! Tóc giả! Ý, tóc giả! Sssssquaaaaaccc!”

"Sssssquaaaaaccc! Tụi tôi phải được tự do bay lượn trong môi trường tự nhiên!”

Lời nói cuối cùng đó là của Cassie, đương nhiên rồi. Két nào mà nói được câu dài đến thế.

Cuối cùng thì tụi tôi cũng được thả. Tôi nhận ra Tobias nhè nhẹ vỗ tay và cười toét. Tôi cảm thấy thật sảng khoái, dễ chịu… cho đến khi tôi bắt gặp một khuôn mặt khác ở phía sau Tobias, xen lẫn giữa đám đông.

Tôi biết khuôn mặt này. Đó là Erek.

Erek, người Chee.

CHƯƠNG 3

Erek - người Chee - từng là cậu bạn Erek tôi quen trong trường. Nhưng cậu bạn Erek-Chee thực ra còn có nhiều điểm thú vị hơn nhiều.

Người Chee[1] là một chủng loài robo thượng thặng, mạnh mẽ cực kỳ nhưng lại rất đôn hậu, hòa hiếu. Cái hình chiếu ba chiều bao quanh Erek-người Chee cho ảnh dáng hình của một cậu bé, nhưng thật ra tuổi đời của ảnh còn lớn hơn cả độ dài của lịch sử loài người nữa đó…

Người Chee đến Trái Đất từ hàng trăm nghìn năm trước. Họ là đồng minh của người Pemalite. Hành tinh của người Pemalite bị bọn Howler xâm chiếm, tàn phá nặng nề. Người Pemalite đã chạy trốn, nhưng quá muộn. Họ bị nhiễm bệnh và tới khi đặt chân được đến Trái Đất, họ bị diệt vong. Nhưng những người máy do họ tạo ra thì bất tử, đó chính là người Chee. Với tinh thể Pemalite, người Chee tái tạo lại hình ảnh người Pemalite trong cơ thể sói, và từ đó loài chó nuôi trong gia đình cũng được hình thành.

Nếu bạn biết rằng loài chó trung thành, yêu đời và thuần khiết như thế nào, bạn sẽ biết thực chất về con người Pemalite và chút chút về người Chee.

Người Chee hòa hảo và cực khỏe. Chỉ một mình Erek thôi, ảnh có thể mang vác toàn bộ người trong khu thương xá, đập xỉu họ và phá sập khu thương xá theo đúng nghĩa đen.

Nhưng người Chee theo chủ nghĩa hòa bình. Họ cũng là kẻ thù của bọn Yeerk. Họ theo dõi bọn Yeerk, tìm hiểu về chúng, và, theo cách phi bạo lực, họ làm mọi cách để làm chậm lại quá trình xâm lăng của bọn Yeerk.

Erek chờ cho tới khi tụi tôi kết thúc trò đùa tinh nghịch của mình, chờ tới khi chỉ có tôi và Jake ra khỏi khu thương xá. Tụi tôi thường xé lẻ ra như thế để cho mọi người nghĩ tụi tôi không phải là một nhóm.

“Chào Marco,” Erek lên tiếng. “Chào Jake.”

Tụi tôi không chạy ào tới bá vai ảnh. Tụi tôi đã có kinh nghiệm một lần khi Erek vào bưu điện rồi. Khó mà quên được lần đó. Khó có thể cư xử với Erek như với một cậu nhóc bình thường khác.

“Chào Erek, cậu thế nào rồi?” Jake hỏi, vẻ thận trọng.

“Tớ khỏe. Và tớ cũng biết rằng các cậu đã làm những việc tốt đẹp chống lại… chống lại những kẻ chúng ta cùng quen biết.” Erek hạ giọng. “Tụi mình kiếm chỗ nào kín đáo để nói chuyện đi.”

Đột nhiên, không khí quanh tụi tôi chợt lung linh. Tất cả những âm thanh trong siêu thị bỗng dưng bị xóa sạch. Và Erek cũng không còn

là người nữa. Cậu ấy trở thành một người máy bằng crom và ngà, với hình dáng na ná như một con chó ốm di chuyển bằng hai cẳng.

"Cậu làm gì vậy, Erek?" tôi hốt hoảng hỏi.

"Tớ mở rộng hình chiếu, bọc cả ba đứa mình. Những người đi qua đây sẽ chỉ thấy ba nhân viên an ninh đang tán phét với nhau thôi. Chẳng ai quấy rầy hay nghe lỏm được tụi mình đâu."

Thật là một mẹo hay, nhưng nó lại làm bao tử tôi thắt lại. Erek tới kiếm tụi tôi thì hẳn là có chuyện lớn rồi. Cậu ấy đời nào chịu hao tâm tổn sức làm những chuyện tào lao…

"Giải phóng hai người Hork-Bajir tự do là một việc làm hay. Hai người đó có thể sẽ là hạt nhân cho một thế giới tốt đẹp và mạnh mẽ. Một giống loài có thể đã bắt đầu được bảo vệ bởi chính các bạn."

Tôi nhún vai. "Tụi này khoái sự bận rộn. Giải phóng một giống loài hay chơi Nintendo cũng như nhau thôi."

Erek nhoẻn cười bằng cái mõm chó crom, nhưng cậu ấy lập tức nghiêm trang trở lại. "Marco, tớ có chuyện muốn nói riêng với cậu đấy."

"Nói đi đừng ngại, Jake cũng như tớ thôi," tôi nói.

"Chuyện này liên quan đến một người thân của cậu, Marco ạ."

Tôi lặng đi. Tôi hiểu ngay tức khắc Erek muốn ám chỉ ai. Tôi cố mở miệng nhưng từ ngữ cứ líu lại trên đầu lưỡi. "Mẹ tớ hả?"

Erek liếc sang Jake.

"Không sao," Jake nói. "Tớ biết chuyện này, chỉ mình tớ biết thôi."

Erek gật đầu. "Marco, mẹ cậu đã trở lại Trái Đất. Bà ấy đang giám sát một dự án tối mật được điều hành từ đảo Royan. Nói chính xác hơn, nó được điều hành từ vùng biển bao quanh đảo Royan."

Tôi không còn nghe thấy Erek nói gì nữa. Tâm trí tôi cứ lởn vởn quanh cái tin mẹ tôi đã trở về Trái Đất. Jake hiểu điều đó nên nó thay tôi hỏi chuyện Erek.

"Chúng làm gì ở ngoài biển vậy?"

"Tớ cũng không biết nữa," Erek đáp. "Nhưng chắc chắn dự án đó phải rất quan trọng cho nên đích thân Visser Một mới phải đến giám sát."

"Visser Ba hẳn là có một chút khó chịu về việc này đây."

Erek gật đầu. "Visser Ba không phải là tên Yeerk cùng cánh với Visser Một, mà là hai kẻ đối đầu."

"Đúng thế." Jake tán thành.

"Ừm, tớ… chúng tớ không chắc có nên nói với cậu về chuyện này hay không. Nhưng chúng tớ đã tìm hiểu bằng hết khả năng. Và tớ cho rằng Marco có quyền được biết mẹ cậu ấy đã quay trở lại Trái Đất. Song, các cậu cần phải hiểu thật rõ một điều rằng Visser Một giành được cấp bậc cao nhất của loài Yeerk không phải vì hắn dễ thương. Hắn rất thông minh, tài giỏi và nguy hiểm."

Jake ngó tôi xem tôi phản ứng như thế nào.

“Các cậu cho rằng tớ không biết Visser Một là ai sao?” Tôi nóng nẩy nói.

“Tớ biết chứ,” Erek nói. “Nhưng con người thường hay dễ bị đánh lừa bởi diện mạo bên ngoài. Các bạn đánh giá người ta qua khuôn mặt và ánh mắt. Khuôn mặt của Visser Một là khuôn mặt của người mà bạn tin cậy, yêu thương, Marco à. Nếu Hội Animorphs các bạn quyết định điều tra chuyện gì đang diễn ra trên đảo Royan, các bạn rất có thể sẽ phải trực diện với Visser Một.”

Tôi có thể nhận thấy Erek muốn đi tới đâu. Và điều đó khiến tôi điên tiết. Tôi thậm chí cũng không biết tại sao nữa. “Này, Erek, tớ không phải là một thằng ngốc nha.”

Ảnh lắc lư cái đầu robot. “Tớ biết cậu không ngốc. Nhưng cậu yêu mẹ. Cậu muốn cứu mẹ. Do đó, rất có thể cậu sẽ mắc sai lầm.”

Tôi thề là tôi sẽ vung tay đánh Erek. Nhưng tôi biết ảnh sẽ để cho tôi đánh và rốt cuộc chỉ có cánh tay tôi sẽ đau rần mà thôi.

“À, còn chuyện này nữa,” Erek nói. “Chúng tớ có cơ sở để tin rằng có thêm một loài bị Mượn xác mới ở đảo Royan, tên loài này là Leeran…”

“Cám ơn cậu, Erek,” Jake nói.

“Cậu ấy sẽ ổn chứ?” Erek hỏi Jake.

Không đợi nghe Jake trả lời, tôi quay đi và bước ra khỏi hình chiếu ba chiều đang bao bọc mình. Một phụ nữ trợn tròn mắt kinh ngạc khi trông thấy một thằng nhóc bước thẳng ra từ nhân dáng một nhân viên an ninh đang đứng trò chuyện.

Jake bắt kịp tôi sau một vài giây.

“Erek không có ý gì xấu đâu, bồ biết mà,” Jake nói. “Ảnh chỉ…”

“Mình biết ý ảnh là gì,” tôi cắm cẳn. “Ý ảnh là nếu tụi mình tiêu tốn thời gian ở đó, rồi liệu mình có dám hủy hoại mẹ mình để đảm bảo nhiệm vụ được hoàn thành hay không chứ gì?”

Jake chụp vai tôi quay lại phía nó. “Và?”

Tôi vẫn còn đang điên máu. Nhưng tôi biết lý do. Không hẳn vì Erek quấy nhiễu tôi mà vì Erek đã nói trúng.

“Mình không biết, Jake à,” tôi nói. “Mình không biết.”

CHƯƠNG 4

<Tôi có biết về bọn Leeran,> Ax nói. <Nhưng bạn nghe đâu ra từ này vậy?>

Hôm sau, sau giờ học, tôi đang ở trong cánh rừng, nơi Ax và Tobias đang sống. Tobias đã đi săn mồi. Tôi muốn nói chuyện riêng với Ax. Ảnh đang ở trong hình hài Andalite, nhìn tôi bằng cặp mắt chỉnh trong khi đôi mắt cuống của ảnh thận trọng quét dọc các hàng cây theo đủ mọi hướng.

Tôi đã yêu cầu Jake tạm thời nói cho mấy đứa kia nghe câu chuyện Erek vừa kể. Mấy đứa tụi nó vẫn chưa biết Visser Một - tên Yeerk chỉ huy cuộc xâm lăng Trái Đất, đang rúc trong đầu mẹ tôi. Tụi nó vẫn cứ ngỡ mẹ tôi đã chết đuối, thân xác đã bị nước cuốn đi mất biệt.

Tôi không muốn tụi nó thương hại tôi. Tôi là một đứa chuyên chọc cười. Tôi là một chàng trai có óc khôi hài. Đó cũng là cách tôi dàn xếp cuộc đời tôi. Tôi luôn tin rằng ở một phạm vi nào đó, chính bạn mới là người quyết định cuộc đời bạn như thế nào. Bạn có thể nhìn ra thế giới quanh bạn và nói, "Ô, thế giới thật thảm thương, thật tàn nhẫn, thật khủng khiếp." Song bạn cũng có thể nhìn quanh và quyết định thế giới xung quanh thật thú vị.

Nếu bạn lùi lại đủ xa để khỏi nhìn vào chi tiết, mọi thứ sẽ trở nên nhẹ nhàng và thú vị. Bạn nói chiến tranh là thảm cảnh. Tôi nói, người ta có bị khùng không mà đi đánh nhau vì chuyện không đâu? Người ta đánh nhau để kiểm soát những khoảnh đất dở hơi toàn là sa mạc rỗng tuếch, để rồi khóc váng cả lên. Nó giống như mấy đứa trẻ đánh nhau vì một lon soda không còn một giọt. Đó không phải là bi thảm mà là lố bịch. Ngu xuẩn! Ngốc nghếch!

Bạn nói, Trái Đất nóng lên là khủng khiếp? Còn tôi nói, không, nó thật nực cười. Chúng ta đang khiến Trái Đất nóng lên là vì chúng ta đang sử dụng quá nhiều máy điều hòa. Chúng ta dùng quá nhiều chất khử mùi, nên bây giờ chúng ta sẽ phải chịu lúc nào cũng đổ mồ hôi. Đó không phải là chuyện buồn. Đó là một sự mỉa mai.

Nhưng loài người thường hay suy sụp khi gặp phải một tấn thảm kịch xảy ra với người thân, gần gũi với mình. Đấy, như ba tôi đấy. Tôi đã thấy cái chết của mẹ tôi tác động đến ba như thế nào. Bạn biết gì không? Chẳng có gì đáng cười trong chuyện đó cả. Và tôi biết, hàng bao năm qua, hầu như đêm nào tôi cũng nhìn hình mẹ tôi và khóc thầm trong giấc ngủ. Tôi cảm thấy trong tôi có một cái hố sâu hoắm. Không thể hàn gắn. Tôi không muốn hàn gắn cái hố đó, bởi vì tôi không muốn quên nỗi đau mất mẹ, tôi không muốn vượt qua nỗi đau đó.

Jake biết mẹ tôi. Nên khi tụi tôi đối mặt với Visser Một, nó biết bà

là ai. Nhưng Rachel, Cassie, Tobias và Ax thì không. Và lúc đó, tụi tôi đang ở trong lốt hình biến, tên Mượn xác Người Visser Một không nhận ra con trai của hắn.

<Bạn nghe ở đâu về dân Leeran vậy?> Ax gặng hỏi tiếp.

"Nè, làm ơn đừng hỏi, chỉ cần kể tôi nghe anh biết gì về giống Leeran thôi, được không hả?"

Ax do dự. Ảnh vẫn hơi lúng túng khi phải tỏ ra cởi mở và bộc trực với loài người. Dân Andalite không có thói quen tin cậy các giống khác mà.

<Họ là một giống sống trong nước. Hành tinh của họ đa phần là nước, cũng giống như Trái Đất vậy đó. Có điều là trên đất liền của họ chẳng có nhiều sự sống. Các dạng sống tiến hóa cao nhất của họ đều ở dưới đại dương. Dân Leeran là một giống lưỡng cư có tri giác,> Ax nhún vai. <Ít ra đó là những gì tôi học được ở trường. Dĩ nhiên tôi chưa bao giờ gặp người Leeran. Họ không được phép đến thế giới của chúng tôi.>

"Không được phép? Tại sao lại không? Họ nguy hiểm lắm hả?" tôi hỏi.

Ax bật cười. <Dĩ nhiên là không nguy hiểm. Nói là đáng ngại thì đúng hơn.>

"Tại sao lại đáng ngại? Họ ưa 'xì hơi' nơi công cộng hay sao vậy?"

<Dân Leeran là những nhà ngoại cảm tự nhiên. Họ đọc được các ý nghĩ khi họ ở gần ai đó. Chúng tôi có những công nghệ và bí mật quân sự không thể cho người Leeran đọc biết được…nhưng hãy nói cho tôi biết đi, bạn nghe đâu ra về những người Leeran ấy?>

"Từ Erek, người Chee. Cậu ta nói rằng bọn Yeerk đang tiến hành một hoạt động bí mật gì đó ở dưới nước. Cậu ta nói vụ này có cả người Leeran tham gia vào."

Ax có vẻ hoang mang. <Bọn Yeerk và dân Leeran hả? Thật khó tin. Bọn Yeerk chẳng bao giờ thôn tính được thế giới của người Leeran giống như họ đang thôn tính Trái Đất của các bạn đâu. Người Leeran có khả năng ngoại cảm kia mà. Họ sẽ lập tức nhận ra ngay nếu có người nào của họ là dân Bị-mượn-xác.>

"Ờ, có lẽ anh nói đúng. Nhưng… nếu tạo ra được một tên Mượn xác từ người Leeran thì sao nhỉ, một tên Mượn xác ngoại cảm ấy mà?"

Ax chĩa cặp mắt cuống vào tôi. <Thì chúng sẽ dò ra ngay những gián điệp. Như là anh chàng người Chee đó. Chúng sẽ dò được ngay những kẻ phản bội.>

"Và chúng sẽ dò ra chúng ta nữa, cả năm đứa nhóc người và một anh chàng Andalite," tôi bổ sung. "Chúng sẽ thấy điều đó ngay cả qua lốt thú. Và thế là tụi mình tiêu tùng."

Tôi hít một hơi dài và thở ra từ từ. Qua khe hở giữa những tàn cây, tôi thấy một con diều hâu đuôi đỏ đang soải cánh cao trên ngọn.

Có thể đó là Tobias, có thể không. Thính giác của diều hâu tuyệt diệu lắm. Tôi e rằng, nếu đó là Tobias, nó sẽ nghe thấy hết cuộc đối thoại giữa tôi và Ax.

"Mình nghĩ đó không phải vấn đề," tôi lẩm bẩm.

<Cái gì không phải là vấn đề cơ?>

"Bất cứ thứ gì," tôi vừa nói vừa cười. "Không thành vấn đề."

Tôi biết bí mật của tôi chẳng chóng thì chầy sẽ bị tiết lộ. Cậu bé Marco vui tính sẽ thành đích ngắm của sự thương hại. Đám bạn tôi sẽ nhìn tôi và nghĩ, "Tội nghiệp, Marco đáng thương quá."

Tôi lắc lắc đầu. "Không bao giờ chịu thua. Bồ biết mà, mấy ông Thần Trêu Ngươi. Mấy ổng chờ cơ hội làm đảo lộn mọi thứ xung quanh đời bồ, rồi phái một Ngài đặc phái viên lạnh lùng đến kết thúc sự việc bằng lòng trắc ẩn. Thật tuyệt. Thật hoàn hảo."

<Mấy ông Thần Trêu Ngươi đó là tín ngưỡng của loài người à?> Rất tự nhiên, Ax hoàn toàn cảm thấy khó hiểu trước những lời lẩm nhẩm của tôi.

"Không, chỉ là tín ngưỡng của mình tui thôi," tôi nói. "Mấy ổng chờ đợi tìm ra những gì tui không muốn và những gì mấy ổng sẽ làm cho tui."

<Và điều đó vui lắm hả?> Ax hỏi. Ảnh là người gần như không có óc khôi hài.

"Đương nhiên rồi," tôi nói. "Nếu điều đó xảy ra với một người nào khác, người đó hẳn sẽ bị cuồng lên cho coi."

Cuối cùng thì tôi cũng báo với Jake rằng tụi tôi phải thực hiện nhiệm vụ. Tụi tôi phải tìm hiểu bọn Yeerk đang làm cái quái gì ở đảo Royan.

Nhưng tôi cũng dặn nó đừng nói gì với những đứa khác khúc sau câu chuyện giữa hai đứa tôi và Erek. Về mẹ tôi đó. Tôi vẫn còn có hy vọng bằng cách nào đó, bí mật của tôi không bị tiết lộ. Và tôi sẽ tránh được sự thương hại của tụi nó.

CHƯƠNG 5

"Đảo Royan là một đảo nhỏ thuộc sở hữu tư nhân, nằm cách bờ biển chừng ba chục kilomet," tôi nói với mấy đứa kia khi cả nhóm tụ tập đông đủ ở Dưỡng đường thú hoang, bàn tính một cuộc thám thính qua loa trên cái đảo Royan đó. "Nó dài khoảng năm cây số rưỡi, rộng bốn cây số rưỡi, có hình thù như mặt trăng lưỡi liềm…"

"Nghe thơ mộng nhỉ," Rachel nhận xét. "Trăng lưỡi liềm cơ đấy."

"Này, đó là lời dẫn từ cuốn hướng dẫn du lịch đấy nha." Tôi nói. Tôi nhăn mặt. Lẽ ra tôi đã không láp nháp như thế. Lẽ ra tôi đã phải đối đáp lại nhỏ. Tôi đang căng thẳng.

Tôi hít vô một hơi thiệt sâu rồi tiếp tục. "Ax nói dân Leeran có khả năng ngoại cảm. Vì vậy tụi mình phải hết sức thận trọng. Không được tiếp cận chúng quá gần."

"Thế nào là gần, thế nào là xa?" Jake quay sang hỏi Ax.

<Tôi cũng không biết nữa,> Ax thú nhận. <Tôi nghĩ một vài mét là gần. Nhưng cũng không chắc đâu…>

"Đến cái đảo đó bằng cách nào đây?" Cassie thắc mắc. "Bằng đường không hay đường biển?"

<Ba chục kilomet là phải bơi xa lắm đó,> Tobias góp ý. Cậu ta đậu trên thanh xà lăn như mọi lần, cặp mắt dòm chừng qua cánh cửa sổ để ngỏ ở gác mái, còn đôi tai diều hâu thì dỏng lên để nghe ngóng.

"Kết hợp cả hai đi," Jake nói. "Tụi mình bay ra biển, nghỉ một lúc, rồi biến thành cá heo…"

<Mình không có ADN cá heo,> Tobias nhắc nhở. <Để mình bay bọc lót cho.>

Tôi thấy Cassie nhướn mày nhìn Tobias. Có vẻ như Tobias không muốn biến hình cho lắm, dù cậu ta đã lấy lại được quyền năng biến hình.

"Ax đã có mẫu ADN cá mập rồi," tôi nói. "Con này bơi cũng ngon lành chả thua kém gì cá heo. Còn nếu như Tobias không muốn biến hình thì…"

<Tui nói vậy hồi nào đâu,> Tobias vội chống chế.

Jake liếc nhìn đồng hồ đeo tay. "Tobias, bồ bay ra khu Lâm Viên thâu nạp ADN cá heo còn kịp mà. Khu Lâm Viên cũng gần gần trên đường đi của tụi mình…"

<Mình phải ở trong lốt diều hâu khi thâu nạp ADN,> Tobias biện bạch. <Nghĩ coi, một con diều hâu đương không đáp lên mình con cá heo…>

"Ừ nhỉ. Thôi được. Bỏ qua đi," Jake nói. "Cứ làm theo cách của bồ vậy." Jake mỉm cười. "Xưa nay bồ vẫn luôn là vũ khí bí mật của tụi mình mà."

Nhưng Tobias lại ngập ngừng. <Không, mấy bồ nói đúng. Mình phải biến thành cá heo thôi. Ba chục kilomet… mà trên biển thì moi đâu ra được khỉ nóng. Thôi được, mình sẽ thâu nạp ADN cá heo, chắc chả có vấn đề gì đâu. Cá heo bơi dưới nước, giống như chim bay trên trời, phải không?>

Cả bọn trố mắt ngó. Tobias xưa nay chả phải đứa lắm lời, thế mà bây giờ nó lại đang lảm nhảm. Cassie là đứa hiểu ra trước tiên.

"Tobias? Bồ sợ nước hả?"

<Nước? Mình mà sợ nước á?>

"Chắc là có đấy." Tôi phá lên cười. "Bay cao cả cây số trên không thì hổng ngán, vậy mà đụng tới nước thì rúm lại là sao?"

<Không phải mình sợ nước,> Tobias gay gắt nói. <Đó là vì trong nước làm gì có đủ không khí. Đâu thể nào thở được. Nó ép khắp toàn thân ấy chứ.>

"Ê, đừng ép Tobias nữa có được không hả?" Rachel nhảy vô. "Nếu Tobias hổng ưa nước thì đừng có ép cậu ấy…"

<Không, cứ để mình làm,> Tobias run run nói.

Tôi gật đầu. "Vậy thì tốt."

"Thôi được," Jake kết luận. "Tobias sẽ ra Lâm Viên quậy mấy con cá heo. Chuẩn bị bay nào! Hy vọng kỳ này tụi mình gặp may mắn."

<Mấy con cá đó thở ở dưới nước à?> Tobias hỏi. <Ý mình là… mình nghĩ là điều đó là hiển nhiên rồi. Nhưng nhỡ chúng quên…>

"Sẽ ổn cả thôi," Cassie trấn an nó. "Bồ sẽ thấy, ngay khi bồ biến thành cá heo, bồ sẽ không bao giờ thấy sợ biển nữa."

<Biển. Ôi, biển.>

Tôi không biết tại sao nhưng thấy Tobias sợ hãi, tôi lại thấy khá hơn. Tôi nghĩ có bạn cùng cảnh ngộ thì có cảm giác đó là đúng thôi.

"Nào, biến hình nào." Jake hô.

Vài phút sau, tôi đã có móng vuốt, cánh khép về phía sau, lông trắng sáng, và một niềm đam mê với rác.

CHƯƠNG 6

Nếu bạn muốn bay thật cao, thật xa thì hãy chọn mẫu chim săn mồi. Nhưng nếu bạn muốn đi bất cứ nơi đâu mà chả ai thèm dòm ngó thì tốt nhất nên chọn con hải âu hay còn gọi là mòng biển ì….

Mòng biển và bồ câu có thể xuất hiện bất cứ nơi đâu và làm bất cứ việc gì, mà không sợ làm rộn bất cứ ai. Chứ nếu bạn vô phố trong lốt đại bàng đầu bạc thì người ta sẽ để mắt đến bạn ngay đấy.

Cả đám tụi tôi đứa nào cũng đã từng biến thành mòng biển, chỉ trừ có Ax và Tobias. Tụi tôi nghĩ Tobias lo thâu nạp ADN cá heo là đủ căng rồi, nên chẳng đứa nào xui nó thâu nạp thêm mẫu ADN mòng biển. Nhưng Ax thì khác à nhe. Trong Dưỡng đường thú hoang có một con mòng biển bị thương, thế là Ax mau chóng thâu nạp luôn con chim này.

Bọn tôi bay đến khu Lâm Viên. Nhanh và thấp. Đúng như kiểu bay của loài mòng biển. Dọc đường, mọi mẫu rác thực phẩm đều được bọn tôi nhận biết: nào mẩu khoai tây chiên rơi rớt, nào vụn bánh xốp phô mai, viên kẹo hương táo… Mòng biển thiện nghệ trong khoản phát hiện rác thực phẩm cũng chẳng thua gì diều hâu thiện nghệ trong việc phát hiện chuột đâu…

<Thật không thể tin nổi là mình đang bay với bọn mòng biển,> Tobias nhạo. <Đi với loài hạ đẳng như mấy bồ chắc mình bị đá đít khỏi cộng đồng diều hâu mất thôi…>

Thật ra, Tobias không hẳn là bay cùng tụi tôi. Nó bay cao hơn, vượt trên đầu tụi tôi đến cả trăm mét lận. Tobias là diều hâu đã quá lâu rồi nên nó gắn bó với mấy con chim khác chẳng kém gì với người. Nó nể sợ bọn đại bàng vàng và bọn chim ưng vì cả hai giống này thỉnh thoảng tấn công cả diều hâu nữa đó. Nhưng nó ghét ra mặt bọn bồ câu, mòng biển và đặc biệt là quạ. Tôi nghĩ vụ này có liên quan gì đó đến lối sống bầy đàn của mấy loại chim này. Tobias là một gã cô đơn mà…

Tôi hướng về phía Lâm Viên. Thật dễ dàng nhận ra hướng bay vì cái đường ray của trò chơi tàu lượn siêu tốc cao dễ đến mười tầng lầu. Tôi nhận ra có rất nhiều chú hải âu khác đang bay lượn vòng vòng trên bầu trời quanh khu công viên giải trí và vườn thú.

<Á à, anh chị em của tụi mình đang chờ kìa,> tôi nói.

<Chúng hẳn đã kiếm được đủ đồ ăn ngon rồi,> Rachel lẩm bẩm.

Nhỏ đang giỡn. Tôi mong là thế.

Tụi tôi lướt dọc theo làn gió nhẹ phía trên bãi đậu xe, trên hàng rào và bay qua cổng cái vèo, khỏi cần phải mua vé như người.

<Đi lối này nè!> Tôi la lớn, lòng tự nhiên thấy phấn khích lạ. Xưa nay tôi vẫn khoái các công viên giải trí. Tôi rất mê trò đu bay… ít

ra là cho đến khi tôi trở thành một Animorph và phát hiện ra những trò còn đứng tim hơn nhiều.

<Lối nào?> Jake hỏi.

<Lối này nè!> Tôi nghiêng cánh, đột ngột quặt sang trái, thẳng đến chiếc cầu lượn bằng gỗ. Một chiếc xe đang leng keng bò lên đỉnh dốc. Tôi vỗ cánh, sà thẳng xuống đó.

Chiếc xe mang theo hai tên nhóc, cũng cỡ như Jake và tôi ấy mà. Chúng đang giơ tay chuẩn bị đón cú nhào sắp tới.

Tôi bay thẳng đến chỗ hai tên nhóc và đậu lên thanh nắm của xe vừa lúc nó leo tới đỉnh dốc.

"Đã quá. Có con chim nè!"

<Marco, bồ làm trò quỷ gì vậy?> Jake hét lên. <Tụi mình đến đây có phải để chơi đâu.>

Nhưng rồi nó lại đáp xuống ngay cạnh tôi. Dạo này Jake trở nên đạo mạo thấy mà ghét, nhưng dù gì nó vẫn cứ là bồ ruột của tôi…

"Xéo đi, chim!" Một trong hai ông nhóc quát lớn.

Tôi phớt lờ hắn ta. Ngay lúc đó chiếc xe bắt đầu nhoài xuống dốc. Xuống!!! Xuống, xuống nữa. Nhanh, nhanh nữa. Tôi bấu vào thanh nắm bằng toàn bộ sức lực của đôi chân mòng biển.

<Yaaaaa!> Tôi reo lên.

"Waaaaa!" Hai tên nhóc hét lên.

Đáy dốc dâng lên vùn vụt với tốc độ dễ đến trăm rưỡi kilomet giờ. Đúng lúc đó, ở bên tốc độ tối đa, tôi xòe đôi cánh ra. Bên dưới tôi, chiếc xe đang rơi xuống và tôi đã lại chu du ở trên không.

<YeeeHaaaa.> Tôi reo vang.

<Đồ khùng!> Jake hét lớn, nhưng nó cũng cứ bám theo tôi. Hai đứa tôi bay vù đi như thể bị bắn ra từ một họng pháo.

<Coi chừng!> Những thanh xà gỗ trắng như vôi đã lù lù phía trước. Đó là những thanh đỡ của giàn đu bay. Tôi thu gọn đôi cánh, xoay ngang mình, rồi vọt qua khe hở giữa các thanh gỗ, khoảng trống xung quanh tôi chỉ vỏn vẹn có năm phân.

<Sao, thấy đã chưa, thú nhận đi!> Tôi hất mỏ hỏi Jake.

<Ờ. Đã thiệt…>

<Không, ý mình không phải thế.> Tôi nhận ra tôi đã trở nên rất nghiêm túc. Không biết tại sao, nhưng tôi muốn Jake đồng ý với tôi. Điều đó rất quan trọng với tôi. <Tụi mình vẫn là tụi mình. Không có gì có thể thay đổi được, phải không?>

Tụi tôi vỗ cánh bay kề nhau phía sau mấy đứa kia.

<Này, Marco,> giọng Jake mệt mỏi. <Mình đâu phải là một triết gia.>

<Ừ, được rồi. Mình là mình, cho dù có chuyện gì xảy ra đi nữa,> tôi bướng bỉnh. <Bất kể mình có bao nhiêu hình biến, bất kể mình tham gia bao nhiêu trận chiến, bất kể là cái gì đi nữa, mình vẫn cứ là mình. Mọi người nên chấp nhận điều đó thì hơn.>

Jake cười nhẹ. <Marco, nếu nói thế khiến bồ thấy dễ chịu hơn, thì với mình bồ luôn luôn chỉ là một thằng vô tích sự.>

Tôi cũng phải cười phá lên. <Cám ơn bồ,> tôi nói.

Hai đứa tôi vỗ cánh bay kề nhau về phía mấy đứa kia, ra chỗ bể cá heo, nơi những trái ngư lôi xám trơn đang bơi lội giữa làn nước xanh biếc.

<Vui nhe,> tôi nói. <Một con diều hâu sắp thâu nạp một con cá heo.>

CHƯƠNG 7

Vụ này hơi căng à nha. Bạn thử nghĩ coi, nếu là người thì chỉ việc vồ con cá heo khi nó bơi lại mép bể là thâu nạp được nó dễ dàng. Nhưng Tobias, trong lốt diều hâu thường trực của nó, làm gì có tay để mà vồ. Nó chỉ có vuốt diều hâu thì bạn sẽ hiểu chúng không chỉ là chân mà còn là vũ khí nữa đó.

Jake và tôi thấy Tobias đang bay lượn lờ vẻ do dự.

<Lẹ dùm đi mà,> tôi gọi với lên, giọng phấn khích. Tôi vẫn chưa hết say sưa với cú bổ nhào cùng chiếc xe đu bay.

<Được mà,> Tobias cáu kỉnh nói.

Nó đảo vòng vòng, rồi lao bổ xuống như một viên đạn.

Dù bữa nay là thứ Bảy và lúc này vẫn còn sớm nên ở đây chưa phải là đông lắm thế nhưng cũng đã có hàng đống người ở quanh cái bể cá heo rồi.

Nhưng chẳng ai thèm ngó lên không.... Ngoại trừ một chú nhóc. Chú nhóc này chĩa ngón tay lên trời, hét lớn bằng một giọng trong vắt. "Mẹ ơi! Con chim đó tỉnh mổ con cá heo kìa mẹ!"

"Tsiiirrr!" Tobias la lên hết cỡ diều hâu.

<Ui... dại quá,> Cassie la lên, nhưng đã quá trễ.

Một con cá heo vọt lên khỏi mặt nước, và Tobias nhà ta bèn chơi luôn con này.

"Ồ ồ ồ ồ!" Đám đông chợt rộ lên.

Vuốt giương ra, cánh xòe rộng biến thành cái thắng khí, Tobias giáng đòn. Y chang như khi nó săn chuột. Có điều lần này là một con chuột siêu bự.

Móng vuốt diều hâu phập vào da thịt trơn láng, trông như cao su của con cá heo, giữa lúc nàng cá nhà ta còn đang uốn éo trong không khí. Đó là một vũ điệu bale quái chiêu ở giữa trời: một nàng cá heo bự chảng và một chàng diều hâu bé tí teo nhập vào nhau ở độ cao ba mét phía trên mặt nước.

"Á á á á á á á!" Đám đông ré lên.

Con cá heo rơi xuống.

<Trời ơi, tui bị kẹt rồi!> Tobias hét lớn. <Cái vuốt bên trái của tui...>

Tiếng Tobias tắt ngủm khi con cá heo rơi tọt vào trong nước. Tobias cũng theo nó xuống thăm vương quốc Thủy tề luôn rồi.

"Bõ õ õ mmm!"

Một cột nước khổng lồ bắn tóe lên. Giờ thì đám đông đã đứng hết cả dậy.

"Waaaa!"

"Vụ này có trong chương trình biểu diễn không ta?" Ai đó cất tiếng

hỏi.

"Làm gì có. Thấy mấy người huấn luyện cá heo không? Họ sắp nổi khùng lên kìa."

Đó là sự thật. Các huấn luyện viên đang cuống cuồng chạy vòng quanh bể, cố thu hút sự chú ý của con cá heo với hy vọng dụ được nó trồi lên để họ tóm cái con chim mát dây kia…

Nhưng cá heo vốn khoái chơi đùa, mà đây lại là một trò chơi hấp dẫn, mới cứng cựa. Tôi đoán Tobias chẳng gây thương tích gì đáng kể cho con cá, vì con này vẫn nhoẻn cái nụ cười thường trực của nó rồi rẽ nước vọt lên.

Lên. Xuống. Lên. Xuống. Bay thật cao, rơi thật sâu. Và suốt thời gian đó, Tobias nhà ta vẫn không ngừng gào thét.

<Á á á á á! Nó trấn nước tui nè trời!>

Cả đám bọn tôi đua nhau hét những lời khuyên hữu ích.

<Nín thở đi, Tobias !>

<Ửa… vậy hả?> Tobias chật vật đáp.

<Chắc nó không sao đâu,> tôi nói.

<Thoải mái đi!> Ax khuyên.

<Á á á á á!> Tobias la.

<Thâu nạp nó đi!> Rachel la lớn. <Nó sẽ đờ ra liền hà.>

<Thì tui đang thâu nạp nó nè,> Tobias nói. <Nhưng nó không chịu đờ ra mới chết chứ. Á á á á á!>

<Mình phải ra tay giúp nó thôi,> tôi nói.

<Giúp cách nào?> Jake hỏi.

<Tự sát!>

Tôi lao thẳng đến nơi tôi đoán Tobias sẽ trồi lên lần tới. Cụp đuôi lại, tôi lao bổ xuống.

Đột nhiên, con cá heo vọt thật cao khỏi mặt nước, tới chỗ chiếc vòng treo lơ lửng ở trên bể. Dễ thấy là nó sẽ chui qua cái vòng này chẳng khó nhọc gì. Và cũng dễ thấy rằng con diều hâu trên lưng nó không cách chi lọt qua nổi cái vòng đó.

<Ôi, mẹ ơi,> giọng Tobias nghe thảm thiết như đưa đám.

Tôi lao xuống như một tia chớp màu trắng. Tobias là cái đích. Nó đang vọt lên không trên lưng con cá heo. Tôi chỉnh hướng đuôi lần cuối. Và rồi….

BỐP! Tôi tông mạnh vào Tobias, bứt nó ra khỏi con cá heo. Con cá vừa vặn nhảy xuyên qua chiếc vòng.

<Ới da, đau!> Tobias kêu lên.

<Ới da cái gì, tui vừa cứu mạng bồ đó,> tôi nói.

Tobias đập đôi cánh sũng nước, chật vật bay lên cao. <Cám ơn bồ. Nhưng lần sau có tỉnh cứu tui thì làm ơn tìm giùm cách nào cho tui khỏi gãy xương nhe.>

CHƯƠNG 8

Tụi tôi bay từ khu Lâm Viên ra ngoài biển. Mọi người đều cảm thấy sảng khoái, có lẽ chỉ trừ Tobias.

<Con cá heo đó chắc không việc gì,> Cassie nói. <Chỉ bị một vết thương không đáng kể thôi mà. Có lẽ các bác sĩ thú y sẽ bôi cho nó ít thuốc mỡ rồi cho nó chút kháng sinh để phòng ngừa. Cẩn thận một chút thôi ì mà.>

<Ờ, con cá heo đó đâu có sao,> Tobias ấm ức nói. <Chỉ tui là có sao thôi. Tui xém nữa là bị chết đuối, vậy mà giờ còn sắp phải biến thành cái đồ quỉ đã trấn nước mình mới trớ trêu chứ…>

Tobias đang ở trong một tâm trạng khá tệ. Lại một lần nữa, nó khiến tôi thấy vui vui. Nó khiến tôi tạm quên những suy nghĩ của riêng mình. Nếu tôi có thể cứ để tâm đến việc chòng ghẹo Tobias, tôi sẽ không phải nghĩ tới thực tế tôi đang bay càng gần tới chỗ mẹ của tôi.

<Bồ biết không,> tôi lấy giọng nghiêm trang nói với Tobias. <Vụ đó lẽ ra phải diễn ta thường xuyên ở khu Lâm Viên mới phải. Diều hâu và cá heo, hay đấy. Một dạng thi cưỡi cá heo ì mà…>

<Nè, Marco. Bồ nên nhớ rằng lúc này bồ chỉ là một con mòng biển xoàng xĩnh, còn tui thì lại là diều hâu đó,> Tobias trả miếng. <Bồ mà chọc tui nổi sùng, tui sẽ cho bồ biết thế nào là giao chiến trên không…>

Bọn tôi bay qua bãi biển, ra tận ngoài khơi, hướng đến làn nước xanh lóng lánh.

Từ xa phía chân trời, đảo Royan trông như một cái bóng tăm tối và nhấp nhô. Phải mất thêm ba mươi phút bay cật lực nữa mới tới được hòn đảo này….

Không thấy có bãi biển nào ngon mắt ở đó cả. Tôi nghĩ chính vì thế mà đảo này chẳng trở thành một địa điểm du lịch được. Có những cây thông nghiêng rạp do hứng chịu gió biển và những lùm cỏ cao rải rác điểm những bông hoa dại. Ở một phía đảo có một dinh thự được bao quanh bởi những tòa nhà nhỏ hơn. Một ụ tàu nhô ra từ một lối đi lên nho nhỏ, được rào chắn kỹ càng. Một chiếc xuồng đệm hơi neo ở đó. Phía sau là một chiếc tàu cao tốc mới cứng cựa, dài và thuôn.

<Đó có phải là dinh thự của ngài Royan không?> Rachel hỏi.

<Không phải. Trên thực tế, Royan là một kẻ buôn bán rượu lậu cuối thế kỷ hai mươi. Theo cuốn sách hướng dẫn du lịch, căn biệt thự đó giờ thuộc quyền sở hữu của một gia đình nhà Marquez nào đó.>

<Hãy hạ cánh càng xa căn nhà đó càng tốt,> Jake ra lệnh.

Tụi tôi đáp xuống những đám cây nằm dọc một bãi biển đầy những thanh củi trôi dạt. Tôi thấy vài lon bia cũ và vài lon xô đa lẫn trong

cỏ. Có vẻ như lâu lắm rồi chưa có ai tới đây.

Tụi tôi hoàn hình lại. Trừ Tobias, lúc này đang bay bên trên để canh chừng cho cả bọn.

<Có người ở trong nhà đấy,> Tobias thông báo. <Một gã đứng gác trên mái nhà. Một gã nữa gác ngoài ụ tàu. Cả hai đều có vũ khí.>

Tobias bay về, nhập bọn với tụi tôi. Nó đáp xuống một khúc cây mục trôi dạt và bắt đầu rỉa lông.

"Có lại được cặp mắt diều hâu hữu dụng nhỉ," tôi nói.

<Đừng có xỏ xiên mình,> nó nói chẳng chút giận dữ. <Là cá heo cũng được, hử?>

"Có lính canh thì cũng đâu nói lên được điều gì," Rachel nói. "Người sở hữu ngôi nhà đó chắc chắn là giàu sụ. Để an toàn, họ có thể thuê bảo vệ lắm chứ."

"Theo thông tin của Erek, cái tụi mình cần tìm nằm ở dưới nước," Jake nói.

"Thế thì đi thôi, xem xem dưới đó có gì, nếu thực sự là có."

"Biến hình đi nào. Mọi người biến thành cá heo, còn Ax thì biến thành cá mập nha." Jake nhìn Ax rồi ngó xuống bốn móng guốc của ảnh. "Phải xóa hết những dấu móng trên cát này mới được. Bọn Yeerk có thể nhận ra chúng là dấu vết của người Andalite …"

<Tuân lệnh, thưa Hoàng tử Jake.>

"Chỉ Jake thôi," Jake nói một cách khoan dung.

Bọn tôi bì bõm đi xuống nước. Tôi cảm thấy dòng nước cuốn cát trôi giữa các đốt ngón chân tôi. Tobias bay xuống đậu trên vai Rachel.

"Tới luôn đi," Rachel nóng nảy.

"Nào ta đi làm cá, đi làm cá," tôi hát vang.

Rachel lầm bầm chê bai. "Lại Olivia Newton-John. Bồ vẫn nghe kênh *Rock Cá sâu* trên đài phát thanh à?"

"Bồ thì sao? Bồ biết đích xác ai hát bài này mà."

"Mẹ mình giữ khư khư cái đài phát thanh trên xe hơi," Rachel rùng mình. "Và mẹ mình lo lắng mình sẽ thay thế vai trò này của mẹ."

"Tụi mình có cơ hội nào thực thi nhiệm vụ khi tới đó không nhỉ?" Jake sốt ruột hỏi.

"Cá heo không phải là cá," Cassie nói. "Chúng là động vật hữu nhũ."

<Ồ, mọi người im miệng lại và làm cho xong đi có được không?> Tobias hét lên.

Tôi nháy mắt với Cassie. "Căng thẳng. Căng thẳng quá. Sực quá nhiều chuột nhiễm chất ca-fe-in đấy mà."

Tôi đã từng biến thành cá heo, do đó tôi biết trước chuyện gì sẽ xảy ra. Nhưng thậm chí cho dù có biết trước đi nữa, tôi cũng khó thể giữ cho việc biến hình không khỏi kỳ quặc.

Tôi bắt đầu tập trung nghĩ về con cá heo. Hầu như ngay lập tức, hai chân tôi dính lại với nhau, như thể ai đó vừa dán keo Krazy-glue

lên đùi và bắp chân của tôi. Tôi rối rít khua tay, cố giữ thăng bằng. Nhưng chân tôi bắt đầu teo lại và…

Bõ õ õ mmm! Tôi rơi xuống, chúi mặt vào trong nước. Tôi mở mắt và quay nhìn lại thân mình. Như tôi đã nói, mỗi lần biến hình mỗi lần khác. Lần này, thứ tự biến đổi của tôi là từ dưới lên trên, chẳng biết sao nữa. Nửa dưới cơ thể tôi đã hầu như là cá heo rồi.

"Coi hay chưa, mình là người cá nè!" Tôi nói. Vì tôi đang nói dưới nước, nên nguyên đám bạn chỉ nghe thấy tiếng lọc bọc. Hai chân tôi cuộn tròn lại biến thành cái đuôi. Lớp da màu xám cao su chuyển động dần từ chân lên như thủy triều dâng. Nhưng nó biến đổi quá chậm khiến tôi không thể nhịn thở được nữa. Với những cánh tay người lóng ngóng, tôi khua tới tấp để nổi đầu khỏi mặt nước. Ngay lúc đó, tôi nhận ra hình dáng kỳ lạ của một con diều hâu đuôi đỏ với bộ lông đang chảy ra thành lớp da màu xám. Khi cái mỏ của Tobias đột ngột phù ra trước, biến thành cái mõm cá heo thì cũng vừa lúc tôi rơi xuống nước trở lại.

Hai cánh tay tôi đang co rút. Ngón tay dính chùm với nhau tạo ra một màng bọc màu xám, rồi trở thành hình cái mái chèo. Tôi cảm thấy hơi nhột nhột ở gáy và chợt hiểu rằng, trong khi nằm úp mặt xuống biển, tôi vẫn thở được nhờ cái lỗ thở mới hình thành trên gáy.

Bất chợt, đôi mắt tôi biến đổi. Nước mặn ran rát, pha lẫn bùn đất bỗng chốc trở nên trong suốt, chẳng khác gì nước hồ bơi. Tôi đã thấy được mấy đứa kia. Tụi nó hầu như đã hoàn toàn là cá heo rồi. Đây đó chỉ còn một vài bộ phận trên cơ thể tụi nó là của con người. Hai mái chèo của Jake vẫn còn dính tí da ngón tay màu hồng. Cassie vẫn còn cái miệng người, nó đang phình ra và chia thành những cái răng cá heo. Đương nhiên rồi, Tobias không thể để rơi rớt lại những bộ phận của con người chưa biến đổi. Dấu vết cuối cùng của chú diều hâu là cái đuôi màu đỏ. Nó biến thành đuôi cá heo.

Và kia là Ax, ảnh đang ở trong lốt một con cá mập.

Tụi tôi đã cứu thoát Ax từ phần Vòm bị nhận chìm dưới đại dương. Phần này được tách ra khỏi con tàu mẹ Mái Vòm đã bị hư hỏng nặng. Trong khoảng thời gian ảnh bị chìm dưới đáy biển, ảnh đã thu nạp một mẫu hình biến hữu ích - cá mập.

Tôi nhận thấy trí óc tỉnh táo của cá heo đang trỗi dậy trong tôi. Cá heo là loài vật có một trí óc lạnh lùng nhất mà tôi đã từng trải nghiệm. Có thể nói, chúng là loài vật khoái tiếc tùng, cuộc đời đối với chúng như là một cuộc chơi. Chúng thích ăn cá và chúng khoái nô đùa.

Song, chúng không khoái cá mập.

Và tôi cũng thế. Đấy, ngay lần đầu tiên tôi biến hình thành cá heo, tôi đã bị một con cá mập cắn xé tôi gần như làm đôi. Và ấn tượng đó sẽ theo bạn suốt, bạn biết đấy.

Cá mẬp!

Ax đó mà, tôi ráng tự trấn an. Hổng phải là con cá mập sát thủ bữa hổm đâu, chỉ là Ax thôi mà.

Nhưng Ax lại đang nhìn tôi bằng đôi mắt trống rỗng, đầy sát khí của con cá mập, và tôi không khỏi ớn lạnh….

CHƯƠNG 9

<Tụi mình chỉ bơi một vòng quanh đảo để coi cho biết thôi nha.> Jake đề nghị.

<Tui thấy thắc mắc quá đi. Hổng biết Erek có lầm lẫn gì đây không… cái đảo này có vẻ hiền hòa quá chừng…> tôi nói.

<Anh chàng người Chee đó chắc hổng lầm đâu,> Cassie nói. <Mà thôi, mất thì giờ lo chuyện đó làm gì? Cứ bơi cái đã!>

Cassie rẽ nước vọt lên, và tôi chẳng còn cách nào khác hơn là bám sát nhỏ. Lát sau, năm đứa tôi đã phóng với tốc độ tối đa của cá heo, nhảy chồm lên những đợt sóng, và lặn sâu đến tận đáy chỉ để lao ngược trở lại mặt nước. Nói tóm lại là tụi tôi xử sự y chang mấy đứa bé lên năm đang nô giỡn.

Đó đúng là một bữa tiệc trong lòng biển. Nước ấm trơn trượt trên lớp da láng bong của tôi. Tôi lặn xuống thiệt sâu, nín thở suốt nhiều phút. Tôi dừng lại chỉ vài phân trước khi chạm nền cát. Tôi xoay vòng rồi nhìn lên mặt trời. Đó là một trái bóng vàng lung linh ở tít tắp xa. Nó lắc lư hết bên này sang bên kia qua những tia sáng bị nước bẻ cong đi.

Tôi bắn ra một chùm sóng âm định vị. Tiếng dội vọng lại từ cá, từ bờ, từ những vách đá dựng lên từ dưới đáy biển và…từ Ax, và hình ảnh cái cơ thể cá mập của ảnh đã làm nhiều nỗi hân hoan cá heo không bờ bến của tôi.

Quên đi, tôi tự nhủ. Ax đó mà, có phải là cá mập thứ thiệt đâu. Quên cá mập đi. Bỏ ngay cá mập ra khỏi đầu đi.

<Ổn định lại nào,> Jake nói, cố thiết lập một trật tự nhất định trong cuộc chơi ngốc nghếch của bọn tôi. <Tụi mình bám theo bờ trái rồi bơi lẹ quanh đảo đi thôi.>

<Giống như bơi đua á?> Tobias hỏi. <Chơi vậy đã lắm nhe!>

Tôi nghe tiếng Cassie cười trong đầu mình, <Thế nào, Tobias. Bồ hết sợ nước rồi chứ?>

<Ngay lúc này thì khó mà sợ bất cứ điều gì,> Tobias đáp. <Thật bõ công. Đã quá chừng luôn. Cũng giống như bay vậy đó, nhưng thứ gió này thì lại đặc sệt. Nào, ta đua đi!>

Tobias vọt lên trước và mấy đứa tụi tôi lập tức lao theo. Ax cũng theo được bọn tôi nhưng ảnh bơi chậm hơn. Có thể bộ não cá mập của ảnh cũng tự động ghét cá heo chẳng thua kém gì cá heo ghét cá mập. Tôi cũng chả biết nữa. Mà tôi cũng chả màng. Tôi đang đua kia mà!

Lặn xuống, bơi, bơi nữa, rồi trồi lên, hít không khí đầy phổi rồi lại thả mình xuống, bơi, bơi tiếp, lắc cái đuôi cực khỏe để thâu từng ly từng tí toàn bộ tốc độ tôi có thể thu gom được.

Tụi tôi đang phóng điên cuồng trên nước, đứa nào đứa nấy ra sức bơi để trở thành kẻ nhanh nhất trong cuộc đua quanh đảo.

Bằng đi một lúc, tôi không hề định vị bằng tiếng vang. Đến khi cả bọn bơi đến một khúc rẽ, tôi mới phát ra một chùm âm thanh. Hình ảnh dội ngược lại khiến tôi sững người.

<Cái gì vậy ta?>

<Cái gì là cái gì?> Jake hỏi.

<Bắn sóng âm định vị thử coi,> tôi nói.

Tôi nghe tiếng tụi nó bắn những chùm sóng âm lia lịa.

<Waaa!>

<Cái gì vậy?> Ax hỏi. <Các bạn cảm nhận được gì à?>

<Gì vậy ta?> Cassie hỏi.

<Mình chẳng biết, nhưng nó không bình thường, điều đó thì chắc cú rồi,> Tobias nói.

<Thử lại đó coi sao,> tôi gợi ý. <Cái vụ định vị bằng tiếng vang này cũng có hạn chế đó.>

Tụi tôi rời hòn đảo hướng trở ra ngoài khơi. Vật mà tụi tôi cảm nhận được cấu thành bởi những bề mặt dày và những cạnh sắc bén. Và nó to ghê lắm.

Giờ thì não người của tụi tôi đã lấy lại quyền kiểm soát. Ít ra là não người của tôi. Bởi lẽ tôi đoán ngay ra rằng đó chính là thứ mà Erek đã nói… và nếu phần này của câu chuyện Erek kể là đúng, thì phần còn lại có thể cũng đúng nốt. Có thể mẹ tôi đang ở ngay đó, tại cái nơi có những bề mặt cứng và những cạnh sắc bén kia…

Tụi tôi đang ở sâu dưới biển, có lẽ đến cả sáu chục mét. Nhưng ở đó chả có gì cả. Chả có gì ngoài những tảng rong biển đong đưa, những khối đá lởm chởm và hàng đàn cá ánh bạc.

Tôi bắn thêm một chùm âm định vị nữa. Theo những tiếng vang tôi nhận được thì hầu như ngay phía trước tôi có một kiến trúc khổng lồ…

<Trò của Erek đây mà,> tôi nói. <Chúng dùng thủ thuật mà người Chee thường dùng. Đây là một hình chiếu. Một hình chiếu thể hiện khung cảnh thông thường của lòng biển. Bằng cách đó những người thợ lặn có tình cờ bơi qua cũng không thấy được gì. Và những chiếc phi cơ bay qua trong những ngày nắng sáng cũng không thể thấy gì nốt.>

<Ừ nhỉ, nhưng có đúng đó chỉ là hình chiếu không, hay đó là một trường lực…> Jake thắc mắc.

<Phải tốn một năng lượng khổng lồ mới duy trì được một hình chiếu bự cỡ đó.> Ax nhận xét. <Để duy trì một trường lực trong nước thì phải có một mức năng lượng cỡ như của tàu Mái Vòm…>

<Chỉ có một cách để tìm ra sự thật,> Rachel nói. <Tới luôn đi.>

Cả bọn hướng thẳng đến nơi mà mắt tụi tôi nói lên rằng đó chỉ là một khu vực lòng biển. Bơi được chừng mười lăm mét thì mọi thứ

chợt thay đổi. Chẳng khác gì bạn đút đầu qua màn hình rạp chiếu bóng và chợt nhìn thấy sân khấu phía sau nó vậy…

Ở đó, cách tòa dinh thự trên đảo Royan chưa đầy bốn trăm mét và sâu sáu chục mét dưới mặt biển, là một cấu trúc màu hồng xây trên một triền dốc dưới biển.

Có cả thảy ba lối vào cực rộng. Hai lối đóng chặt bằng những cánh cửa thép. Lối thứ ba để ngỏ, trông vô một đường hầm tối mịt.

Giữa cái lối vào rộng lớn đó là hai lỗ cửa gió tròn vo, phủ kính lồi. Sau một cửa kính lồi, tôi thấy bên trong có nhiều người đang làm việc ở các trạm máy tính, và bên cạnh họ là… những lính canh Hork-Bajir!

Sau tấm kính lồi thứ hai, là một căn phòng với một bàn làm việc và vài chiếc ghế. Chẳng còn gì khác.

<Tốt, tụi mình tới đúng chỗ rồi,> Rachel nói. <Giờ thì chỉ còn mỗi việc tìm hiểu xem chúng đang làm trò gì ở đây thôi.>

<Mình ngộp quá.> Tôi vọt lên mặt nước để nạp không khí cho đầy buồng phổi. Mấy đứa kia cũng bám theo tôi, trừ Ax ra, vì ảnh có những cái mang cho phép thở dưới nước.

Tụi tôi trồi lên mặt nước vài phút. Tôi muốn nhìn ngắm thế giới xung quanh. Cảm nhận không khí tươi mát.

<Đúng là thiết bị của bọn Yeerk,> Jake nói. <Mình thấy bọn Hork-Bajir.>

<Giá như còn cặp mắt diều hâu nhỉ,> Tobias tiếc rẻ. <Thế nào mình cũng nhìn tới được mấy cái màn hình ở trong.>

<Này, hay là thử bơi quanh chỗ đó vài lần đi,> Cassie đề nghị. <Chắc phải có lý do nào đó chúng mới cần đến ba cái lối vào bự cỡ ấy. Nhất định phải có thứ gì đó ra vô nơi này chứ…>

<Xin lỗi nhe.> Giọng Ax vang lên trong đầu tụi tôi. Ảnh vẫn còn đang lặn ngụp ở phía dưới.

<Ax hả, anh định nói gì vậy?> Jake hỏi.

<Hình như có mấy con cá đang bơi về phía các bạn.>

<Cá có lớn không hả Ax?> Tôi hỏi.

<Lớn. Cũng cỡ tôi vậy. Mà hình dáng chúng kì lạ lắm…>

<Kỳ là sao?>

<Đầu của chúng dẹt ở phần trước, nhưng nở rộng sang hai bên. Mắt của chúng nằm ở hai bên nở rộng này. Ngoài ra, chúng cũng có vây giống như của tôi vậy.> Ax cố tìm cách miêu tả.

Tôi mất vài giây để xử lý cái hình ảnh bằng lời này. Một con cá lớn có vây lưng và một cái đầu dẹt. Trái tim cá heo của tôi như chợt ngừng đập.

<Bọn đầu búa.> Tôi thét lên.

CHƯƠNG 10

Chúi xuống nước, bọn tôi phát hiện ra chúng ngay: bọn cá mập đầu búa.

<Có tới chục con lận!> Tobias nói.

<Mười con đầu búa chọi năm con cá heo và một cá mập sát thủ,> Rachel nói. <Chơi được đó.>

Có lúc tôi thực sự nể cái gan cùng mình của nhỏ Rachel này, nhưng cũng có lúc tôi chỉ muốn uýnh nhỏ một cú thiệt đau. Tụi tôi đã từng chiến đấu với cá mập, và trận đó tuy là thắng, nhưng tôi đã xém mất mạng còn gì. Và lần này thì bọn cá mập còn đông hơn kỳ trước nhiều…

<Thoải mái đi, mọi người. Chắc gì tụi nó đang tiến tới đây để tấn công tụi mình.> Jake nói một cách bình tĩnh nhất có thể trước tình cảnh mười con cá mập đang lao thẳng về phía tụi tôi.

<Cá mập thường không tấn công cá heo,> Cassie nói. <Chỉ trừ khi nào chúng rất đói và đông hơn hẳn cá heo.>

<Tốt, chúng có mười con, còn tụi mình thì có năm,> tôi nói. <Như vậy có được xem là đông hơn hẳn không vậy hả?>

<Hy vọng là chúng không đói,> Tobias rầu rầu nói. <Mình hổng có kinh nghiệm như mấy bồ. Có mánh gì để đánh lại cá mập không vậy?>

<Có đấy. Đừng để cho chúng táp bồ.>

Bọn cá mập sáp tới bọn tôi y như một đội quân được huấn luyện kỹ càng. Tôi đột ngột cảm thấy vết thương của tôi khi bị bọn cá mập cắn tôi lần trước nhói đau. Chúng đã cắn con cá heo-tôi ra làm hai mảnh. Một phần trong đó là mấy mảnh thịt và phèo phổi lòng thòng.

Từ khi trở thành một Animorph, tôi đã hoảng sợ nhiều lần, nhưng lần đó là tệ nhất. Khó có hình ảnh nào khủng khiếp hơn hình ảnh một con cá mập đang lao về phía bạn, và bạn biết nó đang muốn ăn thịt bạn ngay tắp lự.

<Tụi mình đâu có cần đánh nhau,> Jake nói. <Rút khỏi đây thôi.>

<Chạy hả?> Rachel phẫn nộ hỏi.

<Tụi mình chiến đấu chống bọn cá Yeerk chứ đâu phải chống cá mập,> Cassie đáp.

<Nói chỉ lý. Mình rút đây,> tôi nói rồi quẫy đuôi, đảo một vòng. Và đúng lúc đó tôi xém nữa chết cứng. Xém chết mà chưa hề bị cú táp nào.

<Ôi, lạy Chúa,> Cassie thốt lên. Thêm mấy con nữa đằng sau tụi mình kìa!>

Thêm bốn con đầu búa nữa đang lao vào tụi tôi từ phía sau. Mười

bốn con cá mập cả thảy. Còn hơn cả hai chọi một.

Tôi quẫy mạnh đuôi, vọt lên, nhắm vào những góc trống trải giữa hai tốp cá mập.

<Chạy! Chạy! Chạy đi!> Jake hét lớn.

Nhưng tôi đã chạy rồi còn gì. Tôi thậm chí chẳng màng nghe nó nói gì nữa. Tôi sợ. Qua ký ức, tôi cảm thấy những chiếc răng cá mập đang xé nát thịt tôi. Tôi cảm thấy điều đó y như thể nó đang diễn ra ngay lúc này… Tôi chạy tháo thân. Mấy đứa kia bám sát tôi, nhưng chắc cú là tôi đang dẫn đầu cả bọn.

<Hướng ra bờ ấy. Ở chỗ nước cạn, chúng có thể buông tha tụi mình,> Cassie nhắc.

Hai tốp cá mập đã nhận ra tụi tôi đang tìm cách tẩu thoát. Chúng đổi hướng để chặn đường tụi tôi. Chúng nhanh thật. Có thể không nhanh bằng tụi tôi nhưng đúng là rất nhanh.

Hai tốp cá mập tụ lại. Chúng là búa và đe rập rình tụi tôi ở ngay chính giữa. Tụi tôi xả hết tốc độ. Chúng cũng xả hết tốc độ. Chậm mất rồi! Hai con đầu búa to bự đã chặn ngang trước mặt tôi.

Tôi xoay vòng vòng. Tụi tôi đã bị bao vây. Mười bốn cặp hàm. Hàng trăm cái răng hình tam giác, chiếc nào chiếc nấy bén như dao xưng xỉa.

<Tập trung uýnh một con đã,> Jake quát lên. <Cố làm nó chảy máu. Bọn còn lại sẽ tấn công con bị thương.>

Đó là một sách lược không tồi. Nhưng tôi có một linh cảm rất lạ về mấy con cá mập này…

Jake lao vào con quái vật gần nhất. Cả đám tụi tôi lập tức nối đuôi nhau. Năm con cá heo và một con cá mập sát thủ khuấy tung cả một vùng nước mặn… Mọi việc diễn ra quá nhanh khiến bọn cá mập còn lại không kịp phản ứng. Và có lẽ con cá mập mà tụi tôi tấn công đã tỏ ra quá chủ quan. Jake tông nguyên cái mõm cá heo của cậu ta vào con cá mập. Tôi ráng hết sức bình sinh giáng tiếp cho nó một cú nữa.

BỐp!

Cú đập làm tôi choáng váng cả vài giây. Mấy đứa kia đang tới tấp nện con cá mập. Máu bắt đầu tuôn ra từ mang của con đầu búa, làm đục ngầu cả một vùng nước.

<Thừa lúc chúng mở tiệc tưng bừng, bọn mình tẩu thoát đi thôi!> Jake hét lên.

Nhưng… thật bất bình thường, bọn cá mập không tấn công con bị thương. Máu loang ra như một chiếc khăn lụa phấp phới trong nước, thế mà chúng vẫn phớt lờ.

Thay vào đó, chúng xông vào tụi tôi. Cứ như thể chúng hành động theo một hiệu lệnh vậy. Chúng chủ tâm di chuyển cùng một lúc. Chúng có kế hoạch!

Tôi biết sắp sửa chết. Và còn tệ hơn thế nữa, tôi biết chính xác cái chết đó sẽ đau đớn đến cỡ nào.

<Phá vây mà chạy thôi,> Jake nói. <Cụm lại, tạo thành hình cái nêm rồi xông tới mở đường.>

Tụi tôi nép lại gần nhau, rồi, theo hiệu lệnh của Jake, cả bọn vọt thẳng lên trước. Tụi tôi là một quả đấm khổng lồ bằng cá heo.

<Gặp chướng ngại gì cũng không được dừng lại đó!> Rachel hét lên.

Nhưng bọn cá mập đã bắt đầu phản ứng. Chúng đã hiểu ra kế hoạch của tụi tôi nên lao tới để cản đường. Tôi liếc ra sau, thấy chúng để một tốp chặn hậu để phòng hờ tụi tôi quay đầu về.

Thật vô lý. Bọn cá mập đang phối hợp với nhau rất khôn khéo.

<Tới luôn đi!> Jake ra lệnh.

Thêm nhiều cá mập đến chặn ở phía trước tụi tôi. Những cái miệng của chúng hả ra háo hức đợi món thịt cá heo.

Trong cơn khiếp hãi tột độ, một tia sáng chợt lóe lên trong đầu tôi.

<Lên mặt nước!> tôi hét.

<Cái gì?>

<Cá mập không biết nhảy!> tôi cuống quýt nói. <Cá mập không thể nhảy!>

Tụi tôi quay ngoắt lên trên khi chỉ còn cách những cái hàm răng đầy răng nhọn có vài phân. Tôi bắn thẳng lên khỏi mặt nước.

Chá á ttt! Tụi tôi đã ra khỏi nước.

Bõ õ mmm! Tụi tôi lại rơi trở lại, nhưng đã rơi xuống mé bên kia của những cái hàm cá mập. Chúng quay đầu lại để rượt tụi tôi, nhưng tụi tôi đã ở trước chúng được vài mét.

Tụi tôi xả hết tốc độ. Bọn cá mập bám sát phía sau. Rủi thay, tụi tôi lại đang hướng ra xa bờ, đến những vùng nước mỗi lúc một sâu hơn.

<Tụi mình thoát khỏi chúng được không?> Tobias lo lắng.

<Tụi mình đang tìm cách đây,> tôi nói.

Bất chợt…

Húúúú Húúúú Húúúú!

Đó là một tiếng còi. Vừa đủ lớn để thính giác nhạy bén của cá heo có thể nghe được. Nếu là người, chắc tôi khó nghe ra được tiếng còi này. Nhưng ngay tức khắc, không một chút lưỡng lự, bọn cá mập quay ngoắt lại và bơi đi.

<Có chuyện gì thế nhỉ?> Rachel hỏi.

<Tại sao chúng lại bỏ đi vậy?> Ax nêu thắc mắc sau khi bắt kịp tụi tôi.

Cassie biểu lộ đúng những cảm nhận của tôi lúc đó. <Ai thèm quan tâm tại sao chứ. Hãy cứ thoát ra khỏi đây trước khi chúng đổi ý đã.>

<Lạy Chúa tôi,> Tobias thở phào.

Tự dưng tôi bật thốt lên như một thằng ngốc. <Phải trở xuống dưới xem cái gì đã gọi chúng về.>

<Mình đồng ý với Marco,> Rachel nói.

Dĩ nhiên, sự đồng ý của Rachel là một bằng chứng cho thấy tôi đã sai lầm nghiêm trọng. Nhưng đã muộn mất rồi. Cả bọn đã hít một hơi đầy lồng phổi và cắm đầu trở xuống.

<Yaaaa! Cẩn thận nhe!>

Chưa đầy chục mét phía dưới tụi tôi hiện ra một chiếc tàu ngầm. Nhưng đó dứt khoát hổng phải tàu ngầm do người chế tạo. Nó có hình thù của một con cá đuối gai độc. Nó có những chiếc cánh nước cụp xuống ở hai bên hông. Ở trên lưng nó là một đám gì đó trông như ba chiếc động cơ, mỗi chiếc có một xylanh mum múp dài cỡ sáu mét, trông như một điếu xì gà nhồn nhộn.

Nhưng điều quái gở nhất ở chiếc tàu ngầm này là khoảng ba phần tư con tàu hoàn toàn trong suốt. Nếu bỏ qua các động cơ, vài dụng cụ và thiết bị đây đó, và đồ đạc ở bên trong thì có thể nói đây là một tàu ngầm bằng thủy tinh.

Tụi tôi có thể nhìn thấu tận bên trong con tàu ngầm. Tôi thấy có cả thảy ba lớp sàn, tất cả đều trong suốt. Có vẻ như thủy thủ đoàn một đám hỗn hợp giữa người, Hork-Bajir, Taxxon và Gedd đều đang lặng lẽ đi lại, ngồi và đứng ở ngay trên nước. Toàn bộ đang di chuyển với tốc độ dễ đến ba chục kilomet giờ.

Ở phần trước tàu ngầm là một buồng có lẽ là cầu chỉ huy. Có vài tên Hork-Bajir và Taxxon đang làm việc bên các trạm máy tính màu đỏ và vàng. Ở giữa buồng có một chiếc ghế.

Đứng cạnh ghế là một sinh vật kỳ lạ.

Hắn có nước da màu than bùn ngả vàng trông nhơm nhớp như bị bôi một lớp vaseline. Hắn ngồi chồm hổm như con ếch trên những chiếc cẳng sau với bàn chân có màng. Nhưng thay cho đôi tay bé tí của loài ếch, sinh vật này có đến bốn cái vòi rải đều ở quanh thân. Hắn có một cái đầu bự đặt ngay trên vai, chẳng cổ kiếc gì ráo. Khuôn mặt hắn u ra ngoài, với một cái miệng rộng toác.

Khi chiếc tàu ngầm lướt qua bên dưới tụi tôi, sinh vật đó có vẻ như run run, như thể hắn vừa khẽ rùng mình. Hắn quay lại đối mặt với tụi tôi khi cả bọn lùi xa dần ở phía sau con tàu. Hắn chăm chặp nhìn tụi tôi bằng đôi mắt xanh sáng rực.

Tên đang ngồi trên ghế thuyền trưởng chắc hẳn đã nói câu gì đó. Bởi lẽ cái sinh vật trông như ếch kia có vẻ lo lắng. Hắn nhún vai bằng một điệu bộ trông rất người.

Tên ngồi ghế chợt đứng dậy, vươn vai. Bà ta quay ngoắt lại rồi nhìn lên. Nhìn thẳng vào tụi tôi. Nhìn thẳng vào tôi.

Và xém chút nữa tôi đã thốt lên. <Mẹ ơi.>

<Visser Một!> Rachel đanh thép nói. <Vậy là con sên trùm đang

có mặt trên Trái Đất. >

Chiếc tàu ngầm vút qua không gây một tiếng động nào. Bọn cá mập bám theo phía sau nó. Rồi cả chiếc tàu ngầm, những kẻ bên trong nó, và đàn cá mập, tất cả chợt biến mất trong một hình chiếu thể hiện khung cảnh một vùng lòng biển ngoạn mục và rất đỗi bình thường.

CHƯƠNG 12

Tôi có một đống bài tập về nhà phải làm. Chưa kể tôi còn phải viết một bài cảm nhận về một cuốn sách và phải nộp lại vào thứ hai. Năm trang. Thầy dạy tiếng Anh tôi cảnh cáo không được viết nhăng cuội để đạt đủ số trang.

Tôi chào ba. Ba hỏi tôi bữa tối thích ăn gì. Tôi nói, "Cái gì cũng được, trừ cá."

"Pizza được không? >

"Không có cá cơm. Con chỉ nói thế thôi."

Tôi leo lên lầu và tìm cuốn sách tôi cần phải đọc. Nó nằm bên dưới một cái áo dơ dính đầy mồ hôi tôi quẳng trên bàn học. Tôi nhìn trang bìa. *Chúa tể những chiếc nhẫn*. Ba tập truyện dày cui. Mỗi tập cũng dài lê thê bằng ba cuốn sách khác. Tôi chỉ phải đọc có tập đầu thôi, nhưng như thế cũng đã quá sức tôi rồi.

"Mình đang nghĩ gì thế này, chọn một cuốn sách dài thế này để đọc sao?" Tôi than vãn.

Dĩ nhiên là tôi đã biết câu trả lời. Lý ra tôi phải bắt đầu việc đọc từ cách đây một tháng. Tôi thả người xuống giường và đeo headphone vào tai. Rồi tôi chúi đầu vào gối. Tôi sờ soạng kiếm cái remote và nhấn nút play.

Nhạc Reggae[2]. Một vài bản nhạc reggae xưa êm dịu. Bob Marley. Tôi mua đĩa CD này lúc tôi có ý định nuôi tóc dài để cuốn lọn. Đừng hỏi tôi lý do. Thôi được rồi, tôi muốn lấy le với mấy nhỏ con gái trong trường, được chưa?

"Bob Marley, thứ hai," tôi nói. "Giúp tôi coi, thứ hai phải nộp bài rồi."

Bob không giúp. Giọng Bob vang lên "Không Phụ nữ. Không khóc lóc." Và câu đó được tôi diễn dịch theo cách của tôi là "Không Mẹ hiền. Không khóc lóc."

"Tuyệt," tôi lẩm bẩm. "Cứ việc đắm mình trong sự thương xót bản thân."

Tôi cảm thấy không vui. Chẳng ai bảo tôi là kẻ hèn nhát. Có lẽ vì không ai để ý cách tôi trốn chạy. Nhưng tôi đã chạy trốn. Tôi có thể đưa ra lý do xác đáng là tôi quá sợ hãi. Tôi là đứa duy nhất đã từng xém bị cá mập xé thành hai mảnh. Và đó là một nguyên nhân dễ hiểu giải thích cho cảm giác hoảng sợ của tôi.

Nhưng không gì thay đổi được sự thật là tôi đã trốn chạy. Và cái cảm giác đó cùng với hàng loạt cảm xúc khi nhìn thấy mẹ cứ chiếm hết tâm trí tôi.

Thật là kinh khủng khi biết mẹ tôi chết. Hay nói đúng hơn là được coi như đã chết. Nhưng dù cái chết có khủng khiếp thế nào thì ít nhất

nó cũng là một sự kết thúc. Bạn biết chuyện gì đã xảy ra. Nó tạo ra ý niệm. Khủng hoảng là một dạng ý thức, không phải là ý niệm.

Bạn gặp nhiều người mất cha hoặc mất mẹ. Bạn bật TV và xem những chương trình nói về những người bị mất cha mẹ hay anh chị em. Bạn cũng gặp mấy người này khi đọc sách, xem báo. Các nhà tư vấn trong trường học có một chương trình tư vấn cho bạn, họ nói cho bạn biết những gì họ có thể giúp bạn.

Tôi ghét mấy chuyện đó, nhưng bạn luôn thuộc về một nhóm người giống bạn.

Song, nhóm người nào là nhóm có mẹ không bị chết mà trở thành kẻ nô lệ cho một loài sinh vật ngoài Trái Đất cư ngụ trong đầu? Tôi thuộc về nhóm người nào khi tôi nhận ra rằng người nom giống hệt mẹ tôi lại là một người nào đó giết tôi không ngần ngại?

Tôi đoán Jake cũng có cảm nhận giống tôi mỗi khi nó ngồi ăn tối cùng với Tom. Cả tôi và Jake đều không đả động đến chuyện đó. Jake là bạn thân của tôi. Nó là bạn thân của tôi vì tôi là tôi, vì tôi tếu, thông minh và tôi luôn đứng sau nó mọi lúc, mọi nơi.

Tôi phải làm gì bây giờ? Tôi là tôi, là thằng Marco, không phải là loại người dễ chia sẻ cảm xúc với một nhóm người. Tôi khiến mọi người cười. Tôi có một tấm hình của mẹ để ngay đầu giường. Tôi ngắm nhìn mẹ mỗi tối trước khi đi ngủ. Tôi không bao giờ xác định người tôi ngắm nhìn mỗi tối là ai. Là người mẹ tôi bị mất hay là người mẹ tôi muốn giải thoát. Tôi không biết.

Tôi xây nên một vài điều kỳ diệu trong óc. Tôi sẽ cứu được mẹ thoát khỏi bọn Yeerk. Tôi sẽ giữ mẹ ở nơi nào đó trong ba ngày cho tới khi tên Yeerk trong đầu mẹ phải chết vì đói tia Kandrona. Và mẹ tôi sẽ lại là mẹ tôi của ngày xưa.

"Rồi sau đó thì sao, Marco?" tôi tự hỏi. Bọn Yeerk sẽ không để chuyện đó xảy ra êm xuôi thế đâu. Mày có thể khiến tên Yeerk Visser Một chết đói và giải phóng cho vật chủ nhưng mày không thể tiếp tục sống vui vẻ hạnh phúc. Tụi mày sẽ bị săn đuổi. Săn đuổi cho tới khi không còn một tên Yeerk nào còn tồn tại trên Trái Đất.

Và nếu như bọn Yeerk tóm được cha mẹ tôi và cả tôi nữa, chúng sẽ biết tôi là một Animorph. Rồi chúng sẽ thanh toán tất cả tụi bạn của tôi. Jake, Rachel, Cassie, Tobias, Ax…

"Tôi còn quá trẻ để đối phó với những việc như thế này," tôi gào vào cái gối đang úp trên mặt. Rồi tôi quẳng cái gối ra xa.

Ba tôi đang đứng đó, lấp trọn khung cửa phòng tôi. Miệng ông mấp máy "Ba đã gõ cửa." Rồi ba ra hiệu bằng tay rằng ba đã gõ cửa. Tôi giật mạnh headphone khỏi tai. "Ô, chào ba, chào ba."

"Ba xin lỗi. Ba chỉ vào hỏi con có muốn xem trò chơi với ba không thôi."

"À, vâng. Trò chơi," tôi nói. "Ba ơi, chắc con không coi được rồi. Con có một lô một lốc bài tập nè."

“Ồ, thế à.” Ba tôi chớm bước đi, rồi lại quay về phía tôi và nói, “Con trai, Marco, lúc nào con cũng có thể nói chuyện với ba.”

“Vâng, thưa ba.”

“Ý ba là bất cứ chuyện gì gây phiền phức cho con, con đều có thể chia sẻ với ba.”

Một lời đề nghị hết xảy. Ba tôi là một người đàn ông dễ thương. Tôi ước khi tôi lớn lên, tôi cũng trở thành một người đàn ông giống như ba. Nhưng bạn biết không? Ngay lúc đó, một nỗi nghi ngờ ập đến trong tâm trí tôi. *Tại sao ba lại quan tâm tôi đến thế? Ba nghi ngờ gì sao? Ba có phải là một kẻ trong bọn chúng không?*

“Chẳng có điều gì khiến con buồn hết, ba à. Con chỉ…, à… ừm… lẩm nhẩm lời bài hát một mình theo điệu nhạc thôi.”

“Ừ, được rồi. Ba sẽ gọi con khi người ta giao pizza tới.”

Ba dời bước, cánh cửa đóng lại sau lưng.

“Mày đang sống một cuộc sống dễ chịu, Marco,” tôi thầm nói. Tôi có thể tin tưởng ba cho tới chết. Tôi có thể cố gắng cứu thoát mẹ tôi và kết thúc bằng cái chết. Và bù vào đó tôi có thể khiến nguyên đám bạn bị giết và kết án toàn bộ loài người.

Tôi nhìn vào những trang sách tôi phải đọc. “Điều đó sẽ xảy ra. Không phải tối nay.”

Rồi tôi nghĩ tới ba, đang ngồi ngoài phòng khách và chăm chú vào trò chơi. Ai mà biết được ba có còn thực sự là ba của tôi nữa không? Tôi không thể hoàn toàn tin ba. Tôi không thể xuống nhà và kể cho ba nghe tất cả những vấn đề của mình. Nhưng, nếu ngồi xem trò chơi với ba, thì tôi chắc chắn là tôi có thể làm được.

“Chúng không phải là những con cá mập bình thường,” Cassie khẳng định. “Chúng đã bị điều khiển, bị kiểm soát. Chúng hành động như một đàn, trong khi cá mập không hề biết hợp tác với nhau.”

Tụi tôi lại hội nhóm ở cánh rừng gần trang trại nhà Cassie.

“Liệu chúng có bị Mượn xác không nhỉ? Tụi mình đã phát hiện ra cả những con ngựa bị Mượn xác rồi cơ mà.” Rachel thắc mắc.

<Không đâu,> Ax nói. <Cassie đã cho tôi xem ảnh chụp cấu tạo bên trong của cá mập. Não chúng không đủ không gian cho một tên Yeerk đâu.>

“Có thể chúng cấy điện cực hay thứ gì đó vào,” tôi gợi ý.

Đứa nào cũng thấy rùng mình trước ý tưởng này. Ai mà biết được? Tụi tôi đã xém bị tàn sát bởi một đàn cá mập rất không bình thường.

<Chúng canh giữ cái tổ hợp đó, điều này thì quá rõ rồi,> Tobias nói.

“Vậy thì tụi mình càng có lý do để chui vô trỏng,” tôi nói.

Jake hơi nhướn mày nhìn tôi. Rachel thì gật đầu nhất trí. Tôi thừa biết Jake đang nghĩ gì. Nó đang nghĩ rằng tôi có những lý do riêng của tôi. Những lý do mà chỉ có tôi với nó biết…

Tôi lắc nhẹ đầu, nói với nó là không. Không, tôi không nói gì với

mấy đứa kia. Chưa nói. Có thể là sẽ không bao giờ.

Jake nhún vai bỏ qua. Nhưng tôi có thể thấy nó không vui.

"Mình đồng ý trở lại đó," Jake nói. "Chắc chẳng có tên Mượn xác ngoại cảm nào khác đâu."

"Anh có nghĩ cái sinh vật trông như ếch trên tàu ngầm là một tên Leeran không?" Cassie hỏi Ax.

<Dám lắm.> Ax có vẻ bối rối. <Tôi không thể nhớ chính xác cuốn *Bách khoa toàn thư các dạng sống trong Ngân hà.*>

"Bồ kiếm cuốn đó ở đâu thế?" Tôi hỏi. "Trong thư viện địa phương có không nhỉ?"

<Vấn đề là ở chỗ tụi mình phải làm gì để nhìn được vào bên trong cái tổ hợp đó?> Tobias đặt vấn đề.

"Bồ sẽ không thích nghe câu trả lời đâu," tôi lẩm bẩm.

Cả đám cười ầm lên.

"Tụi mình phải tính chuyện đối phó với mấy con đầu búa thôi," Cassie nói. "Mình đoán là chúng sẽ rượt bất kể con gì không phải là cá mập đầu búa. Trong khu Lâm Viên chẳng có con đầu búa nào, nhưng ở khu bể cá Thế Giới Đại dương thì có đấy, một con đầu búa cỡ bự luôn. Dài gần bốn mét rưỡi."

"Hừm, xin lỗi nhe," tôi nói, "nhưng đã có ai nghĩ tới việc cả đám tụi mình phải ở trong cơ thể gốc khi thâu nạp một con trong lũ cá mập đó hay chưa?"

Câu này vừa buột ra khỏi miệng tôi đã thấy hối tiếc. Mới phút trước còn hăng tiết vịt, mà phút sau đã lại muốn co vòi. Sau cái thành tích chạy trốn hôm trước, tôi đâu có muốn bị xem là chết nhát.

Cho nên, tôi đế thêm, "Nhưng này, ai sẽ làm việc với mấy lão cá mập bé bỏng ấy trước đây?"

"Bồ chứ còn ai nữa," Rachel đốp ngay.

Tôi cảm thấy như vừa bị nhỏ này đá một phát đau điếng. Có thể là nhỏ cũng chả có ác ý gì đâu. Nhưng tôi tự cảm thấy mình hổng còn đường nào thoát lui. Má tôi đỏ dừ lên. Tôi quay đi, giả bộ như đang quan tâm sâu sắc đến mấy con bọ đang bò lên một thân cây.

"Tụi mình phải đi ban đêm," Cassie nói. "Tối nay được đấy. Nhớ là ngày mai còn phải đi học đó nha."

"Quên vụ học đi," tôi gắt gỏng nói. "Ngày mai có cuộc họp cuối khóa. Tụi mình có thể chuồn sớm, chả ai thèm để ý đâu. Khối gì thời gian để bay ra cái đảo đó."

Jake gật đầu. "Nhất trí. Thế Giới Đại dương tối nay, còn ngày mai tan trường thì ra đảo. Mình còn phải chuẩn bị vài lý do nghe lọt tai chư vị sư huynh phòng khi về trễ nữa chứ. Mình không muốn bị giữa te tua lần nữa đâu…"

Chiều đó, tôi nói với ba rằng tôi tới nhà Jake để làm bài tập. Tôi thòng thêm rằng có thể tôi sẽ về hơi muộn một chút. Ba bảo nếu tôi cần ba tới đón thì cứ gọi….

Tụi tôi bay đến khu Thế Giới Đại dương rồi đáp xuống một công viên tối tăm và hoang vắng. Tụi tôi hoàn hình, tất cả đều trở lại làm người, tất nhiên là trừ Tobias và Ax. Tếu thiệt: trong lốt mòng biển, tôi lại thấy dễ chịu trong cái công viên tối tăm hoang vắng đó; thế mà, với tư cách người, tôi lại thấy hoàn toàn lạc lõng. Tôi cảm thấy như mình sắp gặp rắc rối to.

Thế Giới Đại dương là một cơ sở mới, có nhiều bể cá lớn, cái nào cái nấy bự bằng cả một toà nhà cao ốc. Có một đường hầm bằng nhựa trong mà bạn có thể đi xuyên qua trên băng cuốn tốc độ chậm. Đường hầm này băng thẳng qua nước. Cá lội tung tăng xung quanh bạn và cả trên đầu bạn.

Nhưng tụi tôi tới đó đâu phải để tham quan, đâu phải chỉ ngó con đầu búa không thôi, tụi tôi còn phải sờ vào nó nữa chứ.

“Mấy con cá mập này được cho ăn no đủ, nhưng chắc chắn là chúng hổng giống thú cưng rồi. Giá mình biết cách đề thâu nạp chúng nhỉ.” Cassie thì thào trong lúc dẫn đường cho cả bọn ra chỗ bể cá mập.

“Cá mập - thú cưng. Cộng với vụ thi cưỡi cá heo, bọn mình sắp được dành cả một chương trình biểu diễn trên kênh thể thao ESPN rồi đó nha,” tôi nói nhưng chẳng đứa nào thèm cười cả. Thiệt tình mà nói, lúc này tôi đang sợ đến thắt cả ruột luôn đó.

“Mình có ý này,” Rachel nói. “Bọn mình sẽ biến thành cá heo rồi chui vô bể. Mấy con cá heo chống lại một con đầu búa…” nhỏ nhún vai, làm như bọn tôi thừa sức hình dung ra phần còn lại….

Cassie như bị sốc. “Đánh con cá mập tội nghiệp đó cho nó ngắc ngứ á? Và lại còn đánh khi nó không hề tấn công mình nữa chứ!”

Rachel đưa tay lên phân bua. “Nó là cá mập thôi mà, Cassie. Một con cá mập. Người ta ăn thịt cá mập mà.”

“Và ngược lại,” tôi đế thêm.

“Nhảy xuống hồ,” Jake nói. “Làm cách nào tóm được một con cá mập trong dạng người?” Nó nhìn sang Ax. “Hay trong dạng Andalite.”

Cassie mở miệng toan nói gì đó. Nhưng rồi, nhỏ chỉ mím miệng theo cái lối nhỏ vẫn hay làm mỗi khi không tán thành việc gì đó.

"Lũ cá mập có thể chết hết cho tới khi tui chạm được vào người chúng,” tôi nói. Tôi cười như thể tôi vừa pha trò. Nhưng, đó không phải là một trò đùa.

<Chúng chỉ là thú săn mồi,> Tobias nói. <Chúng không phải là quái vật. Chỉ đói thôi.>

“Vậy là bồ cùng phe với Cassie hả?” Tôi hỏi nó.

<Không. Giết hoặc bị giết. Chén hoặc bị chén. Đó là quy luật của thú săn mồi. Mình biết. Mình là chim săn mồi mà. Ý mình là tụi mình làm những gì phải làm.>

Tobias gặp ít nhiều khó khăn khi bị giam hãm trong lốt diều hâu.

“Thôi được rồi,” Cassie gắt gỏng nói. “Cứ thống nhất vậy đi.”

Tụi tôi bước tới các bể cá. Có cả thảy ba cái bể bự hình bầu dục trông na ná như bể bơi. Chúng được xây nhô lên để tạo không gian cho đường hầm nhựa trong bên dưới.

Không có một tiếng động nào ngoài tiếng bước chân của tụi tôi trên thềm bêtông. Chả thấy được gì ngoài bóng tối thăm thẳm, những vũng sáng lác đác từ những ngọn đèn leo lét càng làm tăng thêm vẻ âm u. Những bụi cây được chăm sóc kỹ lưỡng trải dọc theo lối đi. Tobias đang vỗ cánh bay chợt bất ngờ sà xuống.

<Có người đang tới!> Nó thông báo.

Cả bọn vọt vô nấp trong các bụi cây. Tôi "hạ cánh" nặng nề trên hai cái cùi chỏ rồi lộn vòng, nấp dưới giàn ngụy trang những lá nhỏ và cành cứng.

Ax cũng nhảy nhưng các bụi cây chỉ cao chừng bảy tấc, và Ax lại không thể lăn được.

Một tia sáng đèn nhoáng lên!

"Đứng yên! Không được cục cựa! Cái quái gì thế này…"

Tôi nghe thấy tiếng súng lên cò.

Dòm qua bụi cây, tôi thấy một vòng trắng của ánh sáng đèn đang rọi thẳng vào Ax.

"Mi là giống quái quỷ gì đây hả? Ơ này, đại úy! Ông lại đây mà xem nè!"

<Hoàng tử Jake, tôi phải làm sao đây?> Ax hỏi.

Thêm tiếng bước chân khác rầm rập tới.

"Ông đại úy! Ông nhìn thử vật này coi! Jeez, ông nhìn nè."

Người bảo vệ đầu tiên vẫn rọi đèn lên Ax. Nhưng ánh đèn đang rung lên, lẩy bẩy. Chả có gì ngạc nhiên cả. Ax là thứ mà bạn sẽ không đời nào muốn gặp trong một đêm tăm tối giữa một khu bể cá đại dương.

Viên đại úy rọi ánh đèn thứ hai. Rồi tôi nghe thêm tiếng súng lên cò.

"Nó là cái gì á?" Viên đại úy bình tĩnh nói. "Nó là một tên Andalite đấy. Chắc chắn nó là một tên Andalite."

CHƯƠNG 13

"Andalite, mi mà bước một bước là ta sẽ bắn mi ngay. Thứ vũ khí này có thể thô sơ thật, nhưng một viên đạn chì cũng được việc lắm đó."

"Ông đại úy, ông chưa nói cho tôi biết chuyện gì đang xảy ra ở đây," người bảo vệ đầu tiên cất giọng trách móc.

Bất chợt... bỐp! Tên đại úy giáng thẳng khẩu súng vào thái dương người bảo vệ khiến ông này ngã lăn ra bất tỉnh.

"Một gã phiền phức," tên đại úy nói. "Nhưng ta sẽ cấy một người của bọn ta vào não hắn trước khi hắn tỉnh dậy… Nhờ tóm được một tên trong bọn đạo tặc Andalite chúng mày, ta sẽ trở thành trợ thủ mới của Visser Ba."

<Hãy cẩn thận với những gì ngươi ước, tên Yeerk kia,> Ax khinh khỉnh. <Ta đã thấy mấy tên ngốc làm việc cạnh Visser Ba. Ta đã mục kích mấy cái đầu của bọn chúng lăn lông lốc trên sàn khi Visser điên lên đấy.>

"Mình làm gì đây?" Tôi thì thầm hỏi Jake. Mặt nó chỉ cách mặt tôi có năm phân.

"Phải có ai đó làm tên này mất tập trung đã…"

Đó không phải là một mệnh lệnh, thậm chí cũng không phải là một gợi ý nữa, nhưng về trò bẻm mép thì tôi tài nhất đám. Thế là tôi đứng dậy trên hai đầu gối đang khua vào nhau lục cục.

"Xin chào. Phải đây là đường đến quầy hàng lưu niệm không ạ?" Tôi cố hỏi bằng giọng tươi tỉnh.

Ngay lúc ấy, có vật gì đó rớt từ trên trời xuống rất lẹ.

"Tsiiiir!" Tobias quác lên. Nó dùng vuốt cào vào khuôn mặt tên đại úy.

"Á á á gừ ừ ừ!" Tên này rống lên, lấy tay bụm khuôn mặt bị cáo nát.

Tôi nhảy bổ tới tỉnh chớp lấy khẩu súng. Bùm!

Súng nổ. Nó như vừa nổ trong tay tôi. Tay tôi tê hết cả lên, tôi để vuột mất khẩu súng. Bùm!

Tên đại úy nâng nó lên bắn hú họa vào bóng tối. Xém nữa là đính trúng tôi.

Bạn nghe tiếng súng nổ trên TV rồi chưa? Nghe giống như là TẠCH! TẠCH!? Nhưng đây là ngoài đời thật nha, tiếng súng nổ không lốp bốp thế đâu mà nghe như tiếng bom nổ vậy.

Ax vẫn còn ở quá xa để có thể dùng đuôi trong khi tên Mượn xác thì đang hoảng sợ. Hắn vãi đạn lung tung.

Bùm! Bùm! Bùm!

"Chạy đi!" Jake la lớn.

Thế là tụi tôi chạy. Nhưng tiếng súng đã thu hút những người bảo vệ khác chạy đến và tất cả bọn họ đều có súng.

Tui tôi xả hết tốc độ, co giò chạy trong bóng tối. Tới chỗ một cánh cửa, Cassie giật mạnh cửa nhưng nó đã bị khóa mất tiêu rồi. Thế là tụi tôi kẹt cứng. Không còn đường trở lui nữa.

"Ax," Jake thốt lên.

<Có tôi, hoàng tử Jake.> Ax quất đuôi vô cánh cửa. chá á át! Một vết nứt gọn gàng xuất hiện trên cánh cửa bằng thép, ngay chỗ ổ khóa. Cassie thử giật lần nữa. Nó mở toang ra và bọn tôi ùa vào, vào thẳng cái đường hầm bằng nhựa trong suốt.

"Mình luôn muốn vào tham quan chốn này," tôi nói. "Nhìn kìa - không có ai."

Đường hầm có vẻ kỳ quái và tăm tối. Có những bảng đèn màu đỏ lờ mờ và ánh sáng trăng xuyên qua nước, lọt vào tận trong bể.

Xét một mặt nào đó, điều này thiệt là tệ hại. Không có ánh sáng, bọn tôi cùng lắm là ở trên một lối đi tăm tối. Nhưng với ánh sáng, bọn tôi có thể thấy chính xác mình đang ở nơi đâu.

Tụi tôi đang ở trong đường hầm bằng nhựa, bên dưới hàng triệu lít nước. Nói nghiêm túc là phải có đến hàng bốn năm triệu lít nước.

Và trong khi tụi tôi chạy dọc theo đường hầm, tôi thấy những cái bóng ma quái màu xanh xám trượt theo tụi tôi ở cả hai bên hông lẫn ở trên đầu. Những con mắt cá lom lom chợt xuất hiện từ bóng tối. Những cái miệng cá lặng lẽ hả ra, và những hình thù dài ngoẵng, đẫy đà, sắc bén ấy như phủ bóng lên mỗi chuyển động của tụi tôi.

<Đúng là một kỳ quan,> Ax nói, giọng nể phục. <Cái hình chiếu này khiến tôi có cảm giác như thể mình đang ở dưới nước vậy.>

<Ax à, đây có phải là hình chiếu đâu,> Rachel nói.

<Vậy là… chúng ta đang ở dưới nước thật sao? Chỉ được bảo vệ bởi tấm nhựa tồi tệ này thôi á?>

"Ừ."

<Tại sao loài người các bạn lại làm thế?>

<Đứng yên, tên Andalite.>

Một người bảo vệ mới, một tên Mượn xác, đang đứng cách chúng tôi hai chục mét phía bên kia đường hầm, súng cầm tay, sẵn sàng nhả đạn vào tụi tôi.

Tụi tôi quay đầu chạy ngược lại. Nhưng tên đại úy đã hổn hển rượt tới, chắn mất đường lui.

"Lại kẹt nữa rồi!" Cassie thốt lên.

"Tóm nó nhé, đại úy?" Tên bảo vệ nôn nóng nói.

"Để đó cho ta!"

"Có vài tên nhóc đi theo nó đấy!"

"Quên bọn nhóc đi. Bọn nhóc cứ lẻn vào đây suốt ấy mà. Chúng chẳng đáng gì đâu... Ta chỉ cần tên Andalite thôi."

<Nếu ngoan ngoãn đi theo chúng, có thể chúng sẽ để các bạn đi.>

Ax nói.

"Dẹp đi," Rachel gắt lên. "Tụi mình sẽ thoát được mà."

Nói thì dễ nhưng mấy gã bảo vệ đã bẫy được tụi tôi rồi còn đâu. Và hai khẩu súng bự tổ chảng lại đang chĩa thẳng vào Ax.

"Jake," tôi thì thào. "Phải làm gì đó quyết liệt mới được."

"Bồ có ý gì không?" Nó lầm bầm.

"Được rồi. Mình khuyên bồ hít một hơi thật sâu."

"Ôi, không. Chúa ơi!"

"Phải," tôi gật gù. "Mọi người hãy hít một hơi thật sâu đi. Ax, tấm nhựa trần hầm này nó tệ hại ra sao ấy nhỉ?"

Ax chỉ mất một giây là hiểu ngay tôi ám chỉ điều gì. Ảnh quất mạnh đuôi vào chiếc vòm lớn. Thanh cựa cắm ngập vào tấm nhựa Plexiglas và rạch một vệt dài cả thước trên tấm nhựa.

RĂĂĂCCC!

ÙÙÙÙMMMM!

Nước tràn vào chẳng khác gì ngọn thác Niagara.

CHƯƠNG 14

ÙÙÙÙÙMMMM!

Một đợt sóng giáng vào tôi, đẩy tôi ngã chổng vó. Nước nâng tôi lên rồi kéo tuột đi trong đường hầm bằng nhựa. Tôi đi một đẳng, mấy đứa kia đi một nẻo.

Tôi thấy tên đại úy ở ngay phía trước tôi. Tôi co chân đạp hắn một phát. Hắn gục xuống và nước tràn qua hắn.

"Jake! Rachel !"tôi hét lớn. Không đứa nào trả lời.

Nhưng rồi tôi không thể la hét được nữa. Nước tràn qua đầu tôi, ngập kín cả đường hầm.Tôi quờ quạng ngoi lên nóc hầm, toan hít lấy một bọt khí lớn ánh bạc chạy ngoằn ngoèo mà tôi vừa bắt gặp. Thay vào đó, tôi hớp đầy một miệng nước mặn chát.

Biến hình, mình ngu quá! Tôi tự nhủ. Tôi cần biến hình thành cá heo. Không! Không phải cá heo. Cá heo cần phải ngoi lên mặt nước để thở. Phải là cá. Lâu rồi, tôi có biến hình thành cá hồi. Liệu tôi còn gọi lại được nó không nhỉ?

Dòng nước cuồn cuộn lôi tôi đi xềnh xệch dọc đường hầm. Và tôi chợt nhận ra rằng tôi không chỉ có một mình. Quanh tôi có đầy cá, lớn có nhỏ có. Tất cả đang bơi lội tung tăng.

Không khí! Tôi cần không khí!

BỐp! Vật gì đó va vào tôi. Nó vừa sượt qua tôi, làm tôi chúi nhủi ở trong nước. Một cơ thể chăng? Tôi quay ngắt nhìn trong nước. Thấy tôi chuyển động, con cá mập quay trở lại.

Tôi hét lên vì khiếp sợ, nhả ra những bụm khí quý giá còn trong phổi. Tôi quơ tay, đạp mạnh chân vụt đi trong nước.

Tôi bắt đầu bơi. Tôi phải quay ra chỗ đường hầm bị bể. Ra chỗ cái lỗ mà Ax đã tạo ra. Nếu tôi chui qua được đó, tôi sẽ lên được mặt nước.

Không khí! Không khí! Phổi của tôi rất bỏng! Tôi cảm thấy cổ họng se lại khi hai lá phổi hối hả đòi dưỡng khí.

Tôi bơi ngược đường hầm với con cá mập biếng nhác bám theo sau. Hồn vía tôi đi đâu hết cả. Hai chân tôi rụng rời vì sợ, cứng đơ ra vì thiếu dưỡng khí.

Không còn thời gian để biến hình nữa, chỉ còn thời gian để đào thoát thôi…

Kia rồi! Hình như là cái lỗ từ vết chém của Ax. Khoan đã, cái lỗ này quá tròn…Tôi đạp mạnh chân, chòi lên cái lỗ thẳng đứng. Bất chợt đầu tôi nhô ra khỏi mặt nước. Không khí! Tôi hít nó đầy phổi, thở hắn ra, rồi hít tiếp hơi nữa, tạo ra hàng loạt âm thanh hổn hển và đứt đoạn.

Tôi đang ở trong một đường ống thẳng, rộng chưa đầy một mét.

Nó nối lên phía trên tôi chừng hai ba mét nữa và ở trên đỉnh của nó là một tấm lưới kim loại.

"Máy điều hòa không khí," tôi hổn hển nói. Người ta thông hơi cho đường hầm thế này đây. Nhưng tôi không thể với tới tấm lưới trên đầu. Và tôi vẫn còn đang chấp chới trong nước.

Tôi chúi mặt xuống nước, mở to mắt nhìn con cá mập đang trồi lên. Tôi tì chân vào một bên hông của ống thông hơi, hai tay tì vào hông bên kia, rồi cứ thế bò lên thoát ra khỏi nước.

Khi tôi còn ở dưới nước, tôi thấy cái đầu búa gớm guốc đó, với những con mắt chết chóc ở mỗi bên đầu.

Cách này giúp tôi lên thêm được ba tấc nữa. Nhưng ống nhựa lại trơn tuột, mà tôi thì lại quá yếu để bám giữ được lâu.

"Đi giết con gì khác đi, đồ quái vật!" Tôi hét lên với con cá.

Cái đầu liền biến mất dưới nước. Nhưng trong thâm tâm tôi biết rõ nó vẫn còn ở đó, vẫn đang chờ đợi.

"Áá á! Áááá" Tay trái của tôi bị trượt và xém hụt khỏi thành miệng ống. Tôi sẽ rơi xuống mất thôi.

Chỉ còn có một cách. Tôi phải thu nạp ADN của con cá mập đó.

Các con thú sẽ đờ đẫn khi mày thu nạp chúng, tôi tự nhủ. Thật khùng hết sức! Tôi không giữ được nữa. Nếu tôi rớt khỏi thành ống, hy vọng duy nhất của tôi là tóm được con cá mập đầu búa.

Con cá mập lại tòi cái mõm nó lên khỏi mặt nước. Hoặc vào lúc này hoặc chả còn dịp nào khác nữa…

"Nếu như mày có đánh chén tao," tôi nói với con cá mập, "thì làm lè lẹ nha."

Tôi thả lỏng người và rơi xuống. Rơi thẳng lên con cá mập.

Hóa ra là dù có dữ dằn đến mấy, cá mập vẫn không quen với việc bị một người la hét, chấp chới, hoảng loạn rơi thẳng lên mình nó…

BỜ Ờ ỜMMM!

Tôi tông vào con cá mập, húc nó cùng tuột trở lại đường hầm chính.

Trước khi con cá mập kịp định thần, tôi với tay tóm lấy vây lưng của nó, cố hết sức tập trung tư tưởng. Và với sự nhẹ nhõm sâu sắc của tôi, con cá mập đầu búa bỗng dịu đi và trở nên đờ dẫn.

Tôi quàng tay ôm con quái thú khổng lồ, cùng nổi lên qua cái lỗ mà Ax tạo ra. Đến với không khí, với các vì sao, với tự do.

Con cá mập vẫn tiếp tục trong trạng thái đờ đẫn khi đầu tôi ló ra khỏi mặt nước. Tôi đang ở một trong các bể cá. Và ở mép bể tuốt bên trên, tôi thấy những khuôn mặt lo lắng đang nhìn xuống.

"Ê, mấy bồ làm gì trên đó vậy?" Tôi hỏi.

"Marco! Bồ vẫn còn sống!" Cassie thốt lên.

"Chứ sao. Mình còn mang theo cả gã này để giới thiệu với mấy bồ nè. Nhảy xuống đây đi. Thời cơ đầu búa đã đến rồi đó."

CHƯƠNG 15

Ngày hôm sau, trên các báo đều chạy tít lớn về tai nạn khủng khiếp đã xảy ra ở khu bể cá Thế Giới Đại dương. Hai người bảo vệ mất tích cùng với nhiều con cá.

Một người bảo vệ vô sự đã thuật lại câu chuyện kỳ lạ về một sinh vật nửa hươu nửa người. Phát ngôn viên của Thế Giới Đại dương quả quyết rằng những người bảo vệ đã nhậu xỉn, bắn súng chỉ thiên làm bể đường hầm…

Ngày thứ hai, tôi nộp năm trang viết ba láp về cuốn sách. Tôi viết bài trên xe buýt. Thứ Năm, thầy trả bài, tôi nhận điểm D trừ. Thầy phê, "Em đã cố gắng, Marco. Viết lại bài khác. Lần này nhớ phải đọc trước khi viết." Tôi biết nói gì đây?

Tụi tôi quyết định đợi đến cuối tuần mới trở lại chỗ cái tổ hợp gần đảo Royan đó. Trốn ra khỏi nhà vào ban đêm thật là nguy hiểm. Nếu như một đứa nào trong đám tụi tôi bị bắt gặp và no đòn, tụi tôi sẽ phải ngưng hoạt động một thời gian. Tôi đã thôi không còn vẩn vơ đến việc mấy đứa kia nghĩ gì về sự trốn chạy cá mập của tôi nữa. Những hành động của tôi tại Thế giới đại dương đã giúp tôi cân bằng trở lại. Và tôi cũng hết sợ cá mập luôn rồi vì tôi đã có ADN của nó trong người. Tôi muốn biến hình thành cá mập để thưởng thức cái cảm giác tàn nhẫn và bất hãi. Hoàn toàn lạnh lùng không cảm xúc. Tôi nằm mơ đến chuyện này hai lần rồi. Cả hai lần tôi đều mơ thấy tôi có thân hình cá mập nhưng khuôn mặt vẫn là của tôi. Cả hai lần tôi đều thấy có ai đó đang làm một việc gì đó thật là khủng khiếp. Tôi không nhớ được đó là việc gì, tôi chỉ nhớ suy nghĩ của tôi lúc đó, *trời ơi, thật kinh hoàng*. Nhưng vì trong mơ, tôi là cá mập nên cho dù có xảy ra chuyện gì khủng khiếp thế nào đi nữa, tôi vẫn thấy an toàn. Ước gì tôi có thể nhớ được sự việc đó. Tôi nghĩ có thể là có ai đó bị giết. Một giọng nói của một phụ nữ vẫn còn vang vang trong đầu tôi, "Cứu tôi, cứu tôi với." Tôi nhớ tiếng kêu cứu đó nhất. Nhưng đôi lúc lời kêu cứu đó lại là "Cứu cậu ấy, hãy cứu cậu ấy." Nó làm tôi bối rối.

Thứ Năm tan học, tôi đi lang thang một hồi rồi đến phòng thể dục, rồi ra hồ bơi. Tôi ngạc nhiên thấy nó trống huếch. Mùi chất clorin sát trùng và mùi ẩm mốc thiệt khó chịu.

Hồ bơi được viền quanh bằng gạch trắng còn dưới đáy thì lót gạch màu xanh đậm.

Có một cầu nhảy và một tấm ván nhún. Trên một bờ tường có những cửa sổ ở tuốt trên cao, nhưng ánh sáng chủ yếu lại là đèn huỳnh quang. Ngoài ra ở trong nước cũng có ánh sáng giống như ánh đèn pha xe hơi. Tuy vậy, cách chi đó tất cả trông vẫn cứ lờ mờ, cho dù có bao nhiêu ngọn đèn được bật lên đi nữa.

Tôi biết cái tôi định làm thật ngu xuẩn. Nhưng tôi cũng biết rằng nếu tôi không làm điều đó ở đây thì tôi sẽ làm điều đó ở một nơi khác, thậm chí còn ngu xuẩn hơn nữa. Như bồn tắm nhà tôi chẳng hạn.

Tôi thay đồ rồi trở lại kiểm tra bể bơi thêm lần nữa. Chả có ai cả. Không có ai ở chỗ các băng ghế. Không có ai dưới nước. Hồ bơi không một gợn sóng.

Tôi nhảy vào hồ, ở chỗ có vạch ghi hai thước rưỡi và bắt đầu thực hiện điều mà tôi mong muốn từ hôm Chủ nhật đến giờ. Tôi bắt đầu tập trung nghĩ về con cá mập. Tôi thấy nó trong ký ức tôi. Thấy nó đang rượt tôi chạy dọc cái đường hầm nhựa đó.

Tôi hình dung lại cái lúc tôi sờ vào làn da như giấy nhám của con cá mập và đưa nó vào trạng thái đờ đẫn của thời gian thâu nạp ADN. Và rồi, từ từ, tôi cảm thấy những thay đổi bắt đầu.

Khởi đầu là âm thanh lóc bóc từ các xương xẩu đang tan biến của tôi vì cá mập làm gì có xương. Chúng chỉ có sụn thôi mà…

Xuyên qua nước, tôi thấy đôi chân của tôi bắt đầu kéo dài ra. Các ngón duỗi ra, duỗi ra nữa, cho đến khi mỗi ngón chân dài đến cả ba tấc. Các bắp chân tôi cũng giãn ra theo các ngón. Tôi hoàn toàn sửng sốt khi nhận ra mình đã chạm tới đáy hồ.

Có chuyện gì đó vừa xảy ra với cái lưng của tôi. Tôi cảm thấy có thứ gì đang mọc ra ở đó, và đang lớn dần lên. Tôi với ra sau bằng những ngón tay vẫn còn là của người và chạm phải vật gì đó hình tam giác. Tôi đang mọc vây lưng!

Tôi cảm thấy miệng mình ngưa ngứa, ngứa một cách kỳ lạ. Răng cá mập đang lắp đầy miệng tôi.

Và rồi….

“Ê, xéo ra khỏi hồ đi!”

Có một tiếng bõ õm lớn, rồi thêm một tiếng nữa. Tôi dáo dác nhìn quanh. Hai cái đầu đang hướng về phía tôi, hai cặp tay khỏe đang ào ào khuấy nước.

Đó là Drake và Woo. Hai tên ngáo chuyên bắt nạt người ta. Chúng cũng là những tay bơi cự phách của đội bơi nhà trường. Ít ra là Drake, còn Woo chỉ là một tên đại ngố. “Xéo ra khỏi hồ đi, thằng nhãi ranh!” Woo hét.

“Đừng để bọn tao đục mày nhe, Marco.” Drake hùa theo.

Lúc này tôi chỉ sợ bọn chúng lặn xuống và thấy rằng tôi… thật bất bình thường. Từ trên mặt nước, có thể chúng chỉ nghĩ rằng cặp giò cực dài của tôi là do nước làm méo mó thôi…

Tôi bắt đầu biến hình ngược lại. Sao tôi ngu dữ vậy nè! Jake mà biết được chắc nó sẽ dần tôi như xương. Tôi cố hoàn hình thật nhanh. Các ngón chân của tôi hẵng khỏi đáy bể..

Nhưng thằng Woo đã ngả lưng lên nước, nhấc một giò lên và đá tôi ngay giữa ngực.

Tôi không kịp thấy chân nó phóng tới và không kịp né cú đá.

"Hự ự!" Không khí ùa ra từ phổi tôi. Tôi ôm lấy ngực.

"Đã bảo xéo rồi mà," Drake nói. "Đục cho mày một trận bi giờ, cái tội không biết lễ độ. Muốn giữ cái thân còm của mày thì xéo ngay khỏi hồ đi."

Drake đang cho tôi một cơ hội để rút dù. Tôi chỉ còn mỗi việc là quay đầu bỏ đi. Và tôi đã làm như thế.

"Ừ, phải đó. Chạy về nhà với má mày đi. Marco-dỏm," Woo nói.

"Nó đâu làm vậy được," Drake nói, giọng còn ra vẻ nhân đạo. "Má nó chết rồi mà."

"Ô, hu hu," Woo nhạo báng. "Ô, hu hu, hu hu." Nó làm một động tác như đang gạt nước mắt.

Tôi nhìn thằng Woo trân trối.

"Nhìn cái kiểu gì vậy?" Woo sừng sộ nạt. "Dám chiếu tướng tao kiểu đó là tiêu mày rồi con."

"Mắt nó làm sao kìa." Drake nói. "Nhìn mắt nó coi, Woo."

"Marco?" Giọng Jake đột ngột vang lên.

Tôi thấy mặt thằng Woo chợt biến sắc. Giờ thì nó đang nhìn qua lưng tôi.

"Có chuyện gì vậy, Marco?" Jake cất tiếng hỏi, cố lấy giọng thật tỉnh.

"Hay quá ha." Drake nói. "Thằng Jake-đô đến cứu thằng oắt con Marco dỏm."

Tôi nhăn mặt, nhe răng ra nói với Jake.

"Mình cóc cần bồ giúp."

Những cái răng cá mập đầy mồm làm giọng tôi lạc đi. Ánh mắt Jake lóe lên những tia sửng sốt và lo lắng.

"Thôi bỏ đi, Marco," Jake nói.

"Nó dám nói xấu mẹ mình," tôi nói.

"Nó không phải là kẻ có lỗi với mẹ bồ," Jake nói. "Đừng trừng phạt nó vì những tội lỗi mà kẻ khác đã gây nên."

Không biết hai thằng đầu gấu kia nghĩ gì về mẩu đối thoại giữa tôi và Jake, chỉ thấy chúng nín thinh. Mắt thằng Woo đảo từ từ sang Jake. Nó đang bối rối và lo lắng. Mấy thằng hay bắt nạt đâu có quen nghe nạn nhân của chúng ăn nói và hành động như thể đang nắm quyền sinh sát trong tay. Hay cũng có thể nó ớn cái cách tôi nhìn chằm chằm vào nó cũng nên…

"Hãy để dành nó cho những kẻ xấu thực sự, Marco," Jake ngăn tôi.

Tôi hoàn hình trở lại. Miệng tôi ngưa ngứa khi hàm răng người thay thế những chiếc răng nhọn hoắt của cá mập. Tôi trèo lên khỏi hồ bơi.

"Có chuyện gì xảy ra với bồ thế?" Jake hỏi ngay khi tụi tôi ra khỏi chốn đó. Tôi nhún vai và gặng cười.

"Chẳng có gì cả, Jake. Tui thấy thằng Woo có vẻ gì đó giống một

con cá. Bồ có thấy thế không? Tui thì thấy vậy đó."

Chẳng có một chút xíu gì đáng buồn cười cả. Nhưng đó là những gì tôi có thể nghĩ ra. Jake đá sang tôi một cái nhìn dài mút chỉ.

"Tốt hơn là bồ nên đứng ngoài vụ này, Marco à."

Tôi cười phá lên. "Jake, bồ sẽ phải giết tôi nếu muốn tôi không lai vãng tới hòn đảo đó."

CHƯƠNG 16

Sáng thứ Bảy, tụi tôi bay ra đảo Royan. Giờ thì tụi tôi đã biết chắc có bọn Yeerk ở đó, ngay dưới nước, cho nên cả bọn rất thận trọng.

Nhưng Jake vẫn còn đủ thời gian kéo tôi đến bên một cái cây vặn vẹo, gầy khẳng khiu và hỏi tôi có chắc là ổn hay không.

"Mình ổn mà. Sao bồ lại nghĩ là mình không ổn nhỉ?"

"Bởi vì nếu bồ ổn, bồ sẽ nhặng xị với việc bảo tụi này là khùng là điên khi đâm đầu vào chỗ chết. Bồ đang rất khác thường, bồ đang căng thẳng."

Tôi nhìn chằm chằm nó. "Bồ đang nói với mình rằng nếu mình nói với tụi nó rằng tất cả tụi mình đang đâm đầu vào chỗ chết thì tụi nó sẽ thấy thoải mái hơn sao?"

"Đó là những gì tụi nó đang trông chờ thấy nơi bồ," Jake nói.

"Được rồi, mình sẽ cố gắng giúp mọi người giải trí," tôi nói.

Jake cuộn tròn hai con mắt. Rồi nó đảo mắt nhanh và thận trọng nhìn xung quanh. Tất cả mấy đứa kia đang ngồi trên cát ra vẻ không để ý tới cuộc nói chuyện tâm tình của tụi tôi.

Tuyệt. Rachel hẳn đang cho rằng tôi sợ và Jake buộc phải động viên tôi. Tôi vẫn còn đang cay cú về những lời châm chích của nhỏ về nỗi sợ cá mập của tôi.

"Này, Marco, tụi mình rất có thể sắp sửa lâm vào một trận chiến ở dưới kia," Jake nói, hất cái đầu của nó về phía mặt nước. "Có thể bây giờ là thời điểm thích hợp để bồ nói với tụi nó về chuyện của bồ."

"Chẳng có gì để nói cả."

"Marco, mẹ của bồ đang ở dưới đó."

Tôi nao núng. Tôi đã cố hết sức không nghĩ tới sự thật đó.

"Nếu mình nói với tụi nó vấn đề của mình, liệu có giúp được gì cho tụi nó không?"

Jake ngó tôi sửng sốt. "Marco, mình nghĩ điều đó không phải để giúp tụi nó, mà là giúp bồ."

Tôi lắc đầu. "Không. Nói ra chỉ khiến tụi nó thương hại mình thôi. Bồ biết đấy, mình đã trải qua một năm dài với lòng thương hại sau khi mẹ chết. Sau khi mẹ mình được cho là đã chết. Mình không thích bị thương hại. Lòng thương xót khiến bồ thấy mình nhỏ bé và yếu ớt. Mình thà để mọi người ghét còn hơn để họ thương hại."

Jake thở dài. "Chẳng ai ghét bồ cả."

"Nhưng họ sẽ thương hại mình."

Jake không có câu trả lời cho nhận định đó của tôi.

"Này, tụi mình vẫn đang làm nhiệm vụ đấy chứ?" Rachel hỏi vọng qua chỗ tụi tôi. "Hay là chỉ có hai người tới đây đứng đó và láp nháp với nhau vậy?"

“Tụi mình làm mà,” tôi nói. “Nhưng để tui nói cho mấy bồ biết, toàn bộ việc này là dở hơi. Thật là khùng. Biến thành cá mập để thâm nhập vào một tổ hợp dưới nước nào đó của bọn Yeerk? Cái quái gì đã xảy ra với cuộc sống của tụi mình thế nhỉ?”

Khi tôi và Jake quay lại chỗ mấy đứa kia, tôi lẩm bẩm hỏi, “Bây giờ thì vui chưa?”

“Sao?” Jake hỏi cả đám. “Sẵn sàng chưa?”

“Em sẵn sàng từ khuya rồi.” Rachel làu nhàu.

“Mọi người nên lưu ý, đây là một lốt hình biến mới,” Cassie nhắc nhở. “Phải đấu tranh với những bản năng mới. Hãy chuẩn bị tinh thần.”

Khi bạn biến hình thành một con thú lần đầu tiên, nhận thức của con vật có thể lấn lướt trí não bạn. Bạn cần phải nắm lấy quyền kiểm soát. Và bạn không thể nói lốt hình biến nào sẽ là tệ. Nhưng chắc chắn chẳng có lốt nào tệ qua nổi lốt kiến.

Cả bọn bì bõm đi xuống nước. Bốn đứa nhóc người, một con chim và một anh chàng Andalite. Tobias, một lần nữa lại cưỡi trên vai Rachel.

“Tụi mình là một đám người lôi thôi lếch thếch, nom kỳ quặc quá, phải không?” tôi nói.

“Và lùn nữa chứ,” Rachel nói và mỉm cười hiểm hóc. “Hay ít ra là một vài người trong tụi mình.”

“Cả đám tụi mình sẽ có cùng một cỡ vây lưng trong vài phút nữa, thưa công chúa Xena Kiêu ngạo,” tôi nói với nhỏ.

Rachel cười ngất. Nhỏ giả vờ hổng ưa khi tôi gọi nhỏ là Xena - Công chúa Chiến binh. Nhưng tôi thừa biết nhỏ khoái chí lắm.

“Ê, Tobias! Bồ đã nhận ra là dưới nước không có chuột chưa vậy?” tôi buông lời ghẹo Tobias.

Đấy, tôi đang thực hiện đúng vai trò của mình trong nhóm. Chòng ghẹo. Đùa giỡn. Phóng đại. Đó là vai trò của tôi. Như Jake đã từng nói: Một Marco không gây cười chỉ khiến mọi người lo lắng mà thôi.

Tôi lao vào một ngọn sóng. Bữa nay sóng mạnh hơn tuần rồi. Những con sóng cao cả thước đang sôi sục ập xuống quanh tôi. Cả bầu trời cũng u ám hơn…

Tôi cố loại bỏ mọi phiền não ra khỏi đầu. Tôi cố gắng gột sạch mọi hình ảnh về mẹ. Tôi nhớ đến bà theo hai hướng. Như là mẹ tôi - người mẹ tôi từng yêu thương, và bây giờ, như là Visser Một - kẻ Mượn xác - người đã sắp xếp cho tụi tôi một cuộc đào tẩu khỏi tàu Lòng Chảo, chỉ vì muốn gây rắc rối cho kẻ gây oán cho hắn, Visser Ba.

Tôi cố gắng đẩy cả hai hình ảnh đó sang một bên. Nhưng ngay khi tôi bắt đầu biến hình, tôi nghĩ, *con đang tới cứu mẹ đây, Mẹ ơi.* Và tôi cũng nghĩ, *ta đang tới tiêu diệt mi đây, tên Visser Một kia.*

Quy trình biến hình bắt đầu khác với lần tôi biến hình trong bể bơi. Lần này, làn da tôi biến đổi trước tiên.

Làn da cá mập của tôi giống như giấy nhám hạt mịn, như thể được cấu thành từ hàng triệu chiếc răng con li ti và sắc lẻm.

Thân thể tôi chuyển thành màu xám. Hai chân tôi xoắn vào nhau một cách kỳ lạ. Một đợt sóng ập đến làm tôi mất thăng bằng và ngã chúi vào nước.

Cánh tay tôi rã ra. Khi tôi nhìn lại, tôi nhận ra một con sò đã cứa vào tay tôi. Một vài giọt máu của tôi hòa tan vào trong nước mặn. Nhưng, tôi biết khi tôi hoàn hình, vết cắt này sẽ mất tiêu. Khi tôi cố gắng lật người đứng dậy, tôi nhận ra hai chân tôi đã biến mất, tôi có cái đuôi hình tam giác duyên dáng.

Mọi bộ phận trên cơ thể cá mập đều là hình tam giác. Đuôi, vây, răng.

Tôi dùng tay quờ quạng trong nước để giữ cho cái đầu nổi lên. Trong ánh sáng len giữa những đợt sóng, tôi nhìn thấy những đứa khác. Một Rachel gớm guốc với cái miệng cá mập và những lọn tóc vàng hoe; một Ax kỳ dị với những con mắt cuống lòi ra từ cái đầu búa của cá mập; Tobias với cái đuôi đỏ đang chảy nhão ra thành giấy nhám hạt mịn màu xám. Ngay cả Cassie cũng không làm cho hình biến nom dễ thương hơn.

Răng tôi mọc dài ra thay thế cho hàm răng người của tôi. Mắt tôi bắt đầu di chuyển. Chúng chạy vòng ra hai bên đầu, khiến tôi chỉ còn thấy được một làn nước mờ mờ và những khuôn mặt kỳ quái. Cái đầu búa không mọc ra từ hai bên thái dương mà là từ chỉnh giữa mặt tôi. Những cột thịt như mọc ra từ dưới hốc mắt tôi, rồi kéo những con mắt ấy sang hai bên. Đôi tay tôi co lại, trở thành các vây cá mập. Giờ thì tôi đã ở hoàn toàn dưới nước. Vừa lúc, phổi tôi tan biến và xẻ ra như một vết thương ở nơi trước đây là cổ tôi. Tôi có những chiếc mang. Có những cái răng cá mập. Có cặp mắt cá mập.

Nhưng tôi vẫn chưa cảm thấy cái tư duy cá mập. Cho đến khi tôi hoàn toàn ở trong nước và bắt đầu chuyển động. Chỉ khi đó tôi mới cảm thấy tư duy của con cá mập và những bản năng của nó trỗi dậy từ ý thức người của tôi.

Chỉnh sự chuyển động đã khởi hoạt cái tư duy đó. Thì bạn nghĩ coi, cá mập đâu thể nào đứng yên. Nếu cá mập ngừng chuyển động thì có nghĩa là nó đã chết. Cá mập là chuyển động. Một chuyển động không dứt, lì lợm và vĩnh cửu.

Tôi cảm thấy nỗi sợ hãi, sự tức giận của tôi hình như bị bốc đi đâu mất cả, và tự dưng tôi thấy vui mừng, bởi lẽ giờ đây thế giới dưới mắt tôi trở nên cực kỳ giản dị và dễ hiểu.

Thế giới, chỉ còn có nghĩa là mồi và tôi là kẻ săn mồi. Chẳng còn cái gì khác nữa. Không mẹ, không cha, không sợ hãi, không vui nhộn và cũng chẳng lo lắng. Con mồi. Thú săn mồi. Con mồi. Thú săn mồi.

Tôi quay đầu và bơi ra xa ngoài biển. Và rồi, tôi khựng lại. Những mảnh vụn cuối cùng của tư duy người đã bị quét sạch.

Con cá mập - tôi đã đánh hơi thấy máu.

CHƯƠNG 17

Khi tổ tiên loài người đang tìm cách lột vỏ chuối thì cá mập đã bơi dưới đại dương hàng trăm triệu năm.

Mọi người nói với bạn, "Ồ, bạn không phải sợ cá mập. Có nhiều lý do khiến chúng sợ con người hơn là con người sợ chúng." Đúng. Loài người giết hại cá mập nhiều hơn là cá mập giết hại loài người. Điều này có khiến bạn cảm thấy khá hơn tẹo nào trong trường hợp bạn bị một con cá mập xém ngắt bạn ra làm hai mảnh ngay tại eo không? Chắc chắn là không. Cá mập là một cỗ máy giết chóc. Hầu hết cá mập đều sát cá. Ở một số nơi trên thế giới, chúng còn giết cả hải cẩu. Chúng giết cá heo. Chúng giết cả cá voi nếu chúng kiểm soát được nó. Và chúng giết người. Một vài loài cá mập giết người như: cá mập trắng, cá mập xám,… và cá mập đầu búa.

Tôi đã biến thành một cỗ máy giết người. Hoàn toàn không sợ hãi. Vô cảm. Trong óc cá mập không có chỗ cho bất cứ gì khác ngoài GIẾT.

Cá mập không biết đến gia đình hay con cái. Không phụ thuộc. Chỉ là một sinh vật cô độc với những tam giác sắc lẻm, nhọn hoắt. Một thứ không ngừng chuyển động, đuổi theo mùi máu. Một trí não lạnh lùng, hệt như một lưỡi dao bằng thép sáng loáng, nhọn hoắt, đầy tử khí.

Đó là một trí não quét sạch sẽ những ý thức rối rắm của con người và chỉ biết tìm kiếm một thứ gì đó để giết và ăn thịt.

Con cá mập quay ngoắt về nơi phát ra mùi máu. Cái đuôi dài của tôi biếng nhác quẫy trong nước. Cái đầu búa của tôi có tác dụng y như một tấm lặn, cho phép tôi quay hướng này hay hướng khác. Nhãn quan của tôi rõ lên một cách bất ngờ, chẳng thua kém nhãn quan người tí nào.

Tôi nghe được và tôi cũng cảm nhận được những giác quan khác không hề có ở người. Khi một con cá đến gần, tôi cảm thấy tiếng lách cách phát ra từ dòng điện của chúng. Và ở một độ sâu nhất định, tôi phát hiện ra mình cảm nhận được cả từ trường Trái Đất. Tôi biết đâu là hướng Bắc, đâu là hướng Nam mặc dù chả biết chúng có nghĩa là gì.

Nhưng đặc biệt nhất là tôi ngửi được. Tôi ngửi được nước khi tôi hút nó vào và lừ đừ nếm. Và ngay lúc này đây, tôi ngửi thấy mùi máu.

Tôi bám theo hơi máu. Chỉ là vài giọt máu ít ỏi, một vệt mỏng lưa thưa hòa tan trong hàng tỉ lít nước biển cuồn cuộn, song tôi vẫn ngửi thấy nó.

Tôi bám theo hơi máu ở trong nước. Nếu mùi máu nồng hơn ở lỗ

mũi bên trái thì tôi tạt trái. Nếu nó nồng hơn ở bên phải thì tôi ngoặt phải. Nó dẫn tôi đến con mồi. Nó sẽ dẫn tôi đến thức ăn. Vết máu đến từ rất gần, quanh đây! Tôi cảm thấy nó, và một sự khích động lạnh băng xâm chiếm hết người tôi.

Máu! Một con thú bị thương! Mồi!

Nhưng tôi cứ quay đi quay lại mãi, quẩn quanh ở những vũng nước cạn hơn và… mỗi lúc mỗi thất vọng. Nó ở đâu ta? Cái con thú bị thương đó đâu rồi? Con mồi của tôi đâu?

Mấy đứa kia cũng quay vòng vòng quanh đó. Một trong mấy đứa nó cạ vào tôi. Giấy nhám cạ giấy nhám. Tụi nó cũng đang tìm thứ ấy: con mồi đã nhả ra cái mùi máu làm tụi tôi điên đảo.

Nó đâu rồi?

Bộ não cá mập trở nên lúng túng, bối rối.

Và ngay ở cái khoảnh khắc lúng túng và bối rối đó, bộ não thép của con cá mập phát ra một tiếng rạn nhỏ. Một tiếng rạn rất nhỏ. Vừa đủ để bộ não người của tôi sực nhớ lại hình ảnh của một bàn tay người đang rịn máu do một vết cứa nhỏ.

Tay tôi! Tay của tôi! Của thằng nhóc người có tên là Marco.

<Ôi, lạy Chúa!> Tôi la lên. <Đó là máu của mình! Máu của chính mình!>

Nhưng mấy đứa kia có thèm nghe đâu. Tụi nó vẫn đang tiếp tục xà quần, khép lại thành những vòng tròn mỗi lúc mỗi hẹp hơn, dòm dõ, tìm kiếm, lùng sục cái nguồn đã đề tuôn ra máu.

<Jake! Cassie! Rachel, Ax, Tobias. Mấy bồ nghe nè. Đó là bản năng của cá mập. Chống lại nó đi chớ. Là máu của mình đó mà.>

Phải mất vài phút tụi tôi mới trở lại là chính mình.

Cả đám đều hơi run rẩy…

Tobias là đứa đấu tranh với trí não cá mập dễ dàng nhất. Chẳng có gì đáng ngạc nhiên cả. Bình thường, nó cũng là một con chim săn mồi. Rất có thể trí não của cá mập và diều hâu chẳng khác nhau là mấy.

Ax cũng ổn. Không phải vì người Andalite giống cá mập. Chẳng qua là vì ảnh đã từng biến thành cá mập rồi.

<Eo ôi, khiếp quá,> Cassie vừa nói, vừa cười căng thẳng. <Kiểu như một cỗ máy chuyên dụng ấy nhỉ?>

<Không ai khác bị thương nữa à?> Rachel nói. <Mình sẽ bị đói hàng giờ mất thôi.>

Tụi tôi đã tỉnh táo được một chút. Tụi tôi đã từng tự mãn rằng mình có khả năng kiểm soát hình biến. Nhưng cá mập không giống những con thú khác. Tôi cho rằng, ở mức độ bảo vệ khả năng sinh tồn căn bản nhất, bộ não nguyên sơ của loài cá mập thực sự hay hơn nhiều so với bộ não con người. Nó biết nó cần gì. Và sức mạnh của việc biết rõ và không mảy may nghi ngờ điều mình muốn thì thật là ghê gớm.

Tụi tôi bơi quanh đảo, trở lại cái tổ hợp dưới nước giấu sau hình chiếu ba chiều. Lần này tụi tôi hy vọng sẽ đi thẳng một lèo qua mấy con cá mập siêu bự đã xém nữa thịt tụi tôi hồi còn là cá heo.

Tụi tôi bơi thẳng qua cái mà bề ngoài trông hệt như lòng biển, ngay trước tổ hợp nọ. Bằng những con mắt cá mập chết chóc, tôi nhòm qua các cửa sáng. Một cửa sổ nhìn vào một khu vực chộn rộn hình khối. Cửa sổ kia nhìn vào một căn phòng riêng tư hơn.

Những con cá mập canh gác bơi ngang qua và bơi quanh tụi tôi, không một mảy may chú ý.

<Dễ dàng rồi,> Rachel nói. <Tới luôn nha.>

<Đừng quên rằng bọn Leeran là giống ngoại cảm. Khi ta ở gần chúng, chúng sẽ đọc biết được mọi ý nghĩ của chúng ta đấy.> Ax cảnh giác. <Làm gì thì làm, phải tránh xa bọn chúng mới được.>

Đây là thời điểm thường thì tôi phải pha trò. Nhưng ngay lúc đó, tôi thấy một phụ nữ bước vào căn phòng tách biệt nọ. Bà ta trông méo mó bởi tấm kính lồi, bởi nước và bởi chỉnh cặp mắt cá mập thích nghi với nước của tôi.

Và tôi biết bà là ai…

Và tôi quên bẵng phải tìm ra một câu gì đó vui nhộn để chọc cười.

CHƯƠNG 18

<Làm gì nữa đây?> Tobias hỏi. <Tụi mình đã qua được bọn cá mập canh gác rồi đó.>

<Thử vào trong coi sao đã,> Jake đáp, giọng có vẻ hổng nhiệt tình cho lắm.

<Hai trong số ba cửa sập đang mở,> Rachel nhận xét.

<Vô đại cửa giữa nha?> Tôi nói.

<Ừ,> Jake đồng ý.

Tụi tôi bơi đến cánh cửa giữa. Trông nó to đến độ dư sức cho một chiếc tàu ngầm chui lọt qua.

Từ bên ngoài nhìn vào thì đường hầm có vẻ tối đen, nhưng chỉ vừa rời khỏi ánh mặt trời xuyên qua nước, tụi tôi đã thấy ngay rằng trong hầm cũng có ánh sáng.

Tụi tôi bơi lần quần, cố làm ra bộ tự nhiên. Cánh cửa để ngỏ và đường hầm ngắn dẫn tới một vùng hình chữ nhật. Chắc là một ụ tàu. Có lẽ nó dùng cho tàu ngầm. Ở đó cũng có mấy con đầu búa khác, song chúng cũng không chú ý gì đến tụi tôi.

Tôi nổi lên mặt nước, để cho cái vây đuôi trượt dài trong không khí. Tôi lật hông, ngửa mắt lên khỏi mặt nước. Mắt cá mập không cấu tạo để nhìn trong không khí, nhưng tôi vẫn nhìn được khá rõ. Tôi thấy một bức tường bằng thép sóng quây thành cái ụ tàu chữ nhật bao quanh tụi tôi. Nhưng ngoài thứ đó ra, tôi chỉ nhìn thấy những thanh xà ở trên đầu.

<Cứ ở dạng cá mập này, tụi mình khó mà nhìn được gì hơn,> Rachel nói. <Ra ngoài thám thính xung quanh thử coi sao.>

<Em tính ra ngoài ở dạng nào?> Jake hỏi. <Chúng ta cần dạng thú nào thích hợp ở nơi này. Dạng nào đó mà bọn Mượn xác không thèm chú ý, nhưng lại phải có những giác quan khá tốt.>

<Ruồi đi,> Cassie gợi ý. <Trừ Tobias ra, đứa nào tụi mình cũng đã từng biến thành ruồi rồi mà.>

<Hay quá ha. Tui lại bị cho chầu rìa nữa rồi…> Tobias cự nự.

<Tui nghĩ mấy thằng cha xấu xa rất có khả năng sẽ để ý đến một con diều hâu đuôi đỏ đang lượn lờ loanh quanh tổ hợp dưới nước của bọn chúng,> tôi phát biểu. <Mặc dù ở đây chắc cũng có vài con chuột đang quậy phá, bọn Mượn xác có thể sẽ hoan nghênh sự có mặt của bồ ở đây giúp chúng xử mấy con vật phá hoại đó.>

<Tụi mình phải hoàn hình dưới nước,> Jake kết luận. <Rồi sau đó biến thành ruồi. Đừng ai để bị chết đuối đó nha.>

Húúúú! Húúúú! Húúúú!

<Có chuyện gì vậy?>

<Còi báo động! Chúng phát hiện ra tụi mình rồi!>

Bất chợt, nguyên một đàn cá mập đầu búa hướng thẳng về phía tụi tôi. Dễ đến năm chục con!

Chúng ùa cả tới, những chiếc đuôi dài quẫy nước rào rào. Rồi… chúng bơi lướt qua. Chúng tiếp tục bơi đến cuối ụ tàu. Giờ thì tụi tôi nghe rõ âm thanh cánh cửa máy đang mở ra.

Réééttt!

<Chắc chắn chúng hổng phải là cá mập bình thường,> Cassie nói.

<Bám theo chúng coi sao,> Rachel đề nghị. <Biết đâu chúng đưa tụi mình đến nơi cần phải đến.>

<Ừ, hoặc chúng sẽ dẫn tụi mình thẳng tới chỗ chúng chế biến món thịt cá mập xay Oscar Mayer,> tôi nói. <Cá mập đầu búa xắt lát, phô mai Mỹ, bánh quy giòn và bánh quy dẹt.>

Tụi tôi bám theo bầy cá mập ra đến cuối ụ tàu. Một cánh cửa nữa mở ra. Lúc này có nguyên một đàn cá mập đang chờ để chui vào. Lối đi cứ hẹp dần và chẳng bao lâu sau tụi tôi chỉ còn đi hàng một.

<Mình bắt đầu thấy Marco nói đúng rồi đó. Sao mình thấy giống như đi vào lò mổ cá mập quá hà.> Tobias nói.

<Mình nghĩ hổng tệ vậy đâu,> Cassie nói. <Với lại, nếu mấy con cá mập kia có bị sao thì tụi mình đã ngửi thấy mùi máu rồi.>

<Biết đâu chúng luộc sống tụi mình,> tôi nói. <Luộc sống rồi đóng hộp luôn rồi thế là bà con có món thịt gà biển đầu búa.>

Đột nhiên, tôi nghe tiếng Cassie hét lên, <Á á á á á!>

Nhỏ đang ở ngay phía trước tôi và trước khi kịp phản ứng, tôi đã hiểu vì sao nhỏ lại hét lên. Những cái càng bằng thép kẹp vào hai bên hông và tóm lấy tôi ngay sau cái đầu búa. Chúng kẹp tôi cứng ngắc nhưng không làm tôi đau. Tôi bị lôi thẳng lên cho đến khi bị dựng ngược. Tôi đã ra khỏi nước.

Những cái mang của tôi hổn hển trong không khí… Cơ thể tôi rúm lại vì sợ hãi.

Tôi thấy nguyên một băng truyền cá mập đầu búa, tất cả đều bị treo dựng đầu. Có những tên Mượn xác người và Mượn xác Hork-Bajir đang thao tác các bảng thiết bị một cách thờ ơ.

Tụi tôi bị cho đi một vòng, vào trong một căn phòng khác rồi được nâng lên một cánh tay rô bốt có gài mấy thứ công cụ chả biết để làm gì. Cánh tay rô bốt đảo về phía con cá mập cách Cassie hai hàng. Từ đâu bỗng xuất hiện một cây kim bự và dài. Nó cắm phụp vào sau ót con cá.

<Trò quỷ gì thế này… mình phải thoát khỏi đây thôi!> Tôi hét lên.

Nhưng đã muộn mất rồi. Băng truyền đang chạy tới. Quá nhanh!

Cánh tay rô bốt di chuyển với sự chuẩn xác của máy. Nó cắm cây kim vào sau ót Cassie.

<Không sao,> Cassie hổn hển nói. <Chắc là tiêm phòng dịch ấy mà. Có lẽ vậy.>

Nhưng điều diễn ra kế tiếp lại có sao. Cánh tay rô bốt trù trừ. Nó bắn ra một dạng thanh dò gì đó rồi chĩa cái thanh vào một cái đầu cá mập của Cassie. Đoạn nó bật ra một cái khoan.

Không phải như cái khoan nha khoa đâu nhe. Nó trông giống như loại khoan bạn vẫn dùng để khoan cây vậy đó!

Mũi khoan xoay tít rồi cắm phập vào….

<Cái gì vậy trời?!> Cassie thảng thốt hét.

Lưỡi khoan rút ra. Nhưng một ống dò sáng loáng bằng thép lại đút vào trong lỗ. Nó cắm sâu vào, rồi lại rút ra. Một làn khói mỏng ngoằn nghèo thoát ra từ cái lỗ sau khi nó được nung bởi một tia laser màu xanh.

<Cassie! Bồ có sao không vậy?> Jake la lớn.

<Ơ… không sao. Mình nghĩ vậy.>

Kế tiếp là đến phiên tôi. Tôi cảm thấy một cơn đau nhói, nhưng cá mập không bận tâm chuyện đau đớn.

Mũi khoan rút ra. Vài giây sau, tôi rơi trở vào nước mặn. Tôi nhanh chóng nhận ra rằng tôi vừa trở lại cùng chỗ ụ tàu trước đó. Khắp quanh tôi là những con đầu búa khác. Các bạn tôi hầu như bị thả đè lên tôi.

<Vụ này là thế nào nhỉ?> Tobias thắc mắc.

<Chúng tiêm chất gì đó vào tụi mình,> Cassie nói. <Tiêm thẳng vào não ấy. Nhưng… Ôi. Ôi ! Á á á á á!>

Biết tả cơn đau này ra sao nhỉ? Tôi đã nói rằng cá mập không bận tâm chuyện đau đớn, nhưng đây lại không phải là loại đau mà loài cá mập từng chịu đựng. Tôi cảm thấy não mình muốn nổ tung. Y như có một con thú điên bị mắc kẹt trong đầu tôi và đang cào xé để thoát ra.

Tôi hét lên. <Á á á á á! Ôi. Ui da! Đau quá!>

Và rồi, xuyên qua nước, một âm thanh chợt vọng lại, nghe như wuuu- wuuu- wuuu.

Cơn đau chợt dứt. Thay vào đó là một làn sóng dễ chịu. Nó cũng giống như hương vị con mồi trong cái miệng cá mập của tôi: sự dễ chịu cao độ của cá mập.

<Chuyện gì vậy ta?> Ax thắc mắc.

<Ai biết đâu được, nhưng có vẻ cũng hay đấy.>

Rồi đến điều kỳ lạ nhất… Tôi cảm thấy hình như bộ não cá mập, cái bộ não đơn sơ của cỗ máy giết chóc, đang mở ra. Bộ não cá mập biết dùng đôi mắt. Và lần đầu tiên từ nãy giờ, đôi mắt ấy nhận ra những thứ chẳng dính dấp gì tới việc tìm mồi.

Đôi mắt cá mập nhận ra những vân của tấm thép sóng tạo nên ụ tàu. Khứu giác cá mập chợt lưu ý đến những mùi như dầu, chất rỉ sét, rong biển… tức những thứ chả liên quan gì đến giết chóc và ăn thịt cả.

<Nói ra thì có vẻ ngớ ngẩn thật đấy,> tôi nói. <Nhưng mình nghĩ là con cá mập này đang trở nên thông minh hơn thì phải…>

<Giống như bọn cá mập tấn công tụi mình hôm bữa vậy,> Rachel tán đồng.

<Bộ não cá mập của mình chỉ thắc mắc thôi,> Cassie nói, giọng kinh ngạc. <Nó thắc mắc không biết chút nữa sẽ có mồi hay không.>

<Nghe giống cá mập đấy,> Jake bình luận.

<Không đâu!> Cassie thảng thốt. <Cá mập làm gì biết thắc mắc, cá mập thậm chí còn chẳng biết đến khái niệm tương lai. Chuyện này thật vô lý.>

<Nghĩa là sao?> Tobias hỏi.

Cassie trả lời. <**Bọn Yeerk.** Chúng đã chui được vào những bộ não đó. Đó chính là nguyên nhân vì sao bọn cá mập hôm bữa lại có khả năng phối hợp hành động với nhau. Bọn Yeerk đang gây đột biến mấy bộ não cá mập này. Tụi mình vừa trải qua đợt xử lý đầu tiên.>

<Vậy là sao?> Rachel thắc mắc.

Ax đáp, <Chỉ có một cách để xâm nhập vào sinh lý của các bộ não này, để đưa bọn Yeerk vào bên trong chúng. Bộ não tự nhiên của cá mập quá nhỏ, quá đơn sơ nên bọn Yeerk phải gây đột biến cho cá mập để biến được chúng thành những vật chủ, những kẻ bị Mượn xác. Chúng còn phải tạo ra cả lỗ tai nữa đấy. Bằng cách đó chúng sẽ chui vào chui ra được các bộ não này.>

<Một phương án Hork-Bajir mới,> tôi nói. <Bọn Yeerk muốn có những tên Hork-Bajir sống dưới nước. Chúng cần những đội quân nguy hiểm, dữ dằn, khát máu có thể hoạt động ở nơi mà bọn Hork-Bajir đành bó tay: đó là nước. Nghĩ coi, nếu mấy bồ cần một đội thủy chiến thì thử hỏi còn binh sĩ nào thiện chiến hơn những tên Mượn xác - Cá mập?>

CHƯƠNG 19

<Tụi mình phải tìm hiểu thêm mới được,> Jake nói. <Đã đến lúc ra khỏi nước để thám sát nơi này rồi đó.>

Sắp gay go rồi đây! Tụi tôi sắp phải hoàn hình rồi biến hình lần nữa. Cả hai vụ đều diễn ra dưới nước. Và phải làm sao để không bị nhìn thấy lẫn không bị chết đuối.

Tôi thấy nhẹ nhõm được thoát khỏi cơ thể con cá mập. Tôi thù ghét cá mập. Tôi không muốn làm cá mập thêm một lần nào nữa. Kể cả thứ cá mập siêu đẳng, biết nhận thức và tư duy.

Tôi sung sướng khi thấy chân tôi hiện trở lại. Khi các vây của tôi biến thành tay, khi những cái răng cá mập lún xuống, ngứa ngáy rồi trở thành những cái răng người tí teo.

Nhưng tôi biết tôi sẽ chả đủ sức nín thở để hoàn tất dạng biến hình mới. Tôi chòi đầu khỏi mặt nước và nhìn quanh bằng đôi mắt người. Mấy đứa kia cũng chòi lên gần đó. Tobias trông như một con chuột cống bị trấn nước. Nó đậu trên đầu nhỏ Rachel.

Cao tuốt trên đầu tụi tôi là một trần nhà tối đen. Và tôi nghe rõ cả tiếng máy. Nhưng tôi chả thấy một mống người, Hork-Bajir hay Taxxon nào quanh ụ tàu. Có lẽ chúng đã rút cả vào cái văn phòng mà tụi tôi đã thấy qua lỗ cửa sổ…

"Có vẻ không còn ai," tôi thì thầm với Jake.

"Ừ. Dù sao thì tụi mình cũng nên cẩn trọng. Biến hình ngay dưới nước thôi. Chẳng có phiền phức gì cho ruồi đâu, mình nghĩ thế."

Nó nói đúng. Nước chẳng ảnh hưởng gì đến việc biến hình thành ruồi. Một thứ khác kìa.

Tôi tập trung vào ADN ruồi ở bên trong tôi, và bắt đầu thu nhỏ lại. Do đã biến thành ruồi nhiều lần nên tôi chờ sẵn những cái cẳng ruồi nhòn nhọn tòi ra từ trước ngực. Tôi chờ sẵn lục phủ ngũ tạng của tôi tan chảy ra, thay bằng những bộ phận giản dị hơn của côn trùng. Chờ mũi miệng của tôi kéo ra trước, biến thành một cái vòi rùng rợn và dài ngoẵng….

Khi vụ đó bắt đầu thì tôi đang ở trong nước, hít thở nhờ một bọt khí. Tự dưng đầu tôi đau muốn nổ tung. Và nói thế cũng chưa thể diễn tả hết được.

<Á á á á á! Á á á á á!> Tôi hét lên. Cái đầu tôi vẫn còn bự cỡ năm phân, hầu như đã hoàn toàn là đầu ruồi với chỉ vài dấu vết người còn sót lại. Nhưng tôi đã lập tức ngừng biến hình.

Tôi nhìn quanh quất bằng những con mắt của ruồi hơn là của người. Thế giới nước là một tấm gương những hình ảnh vụn nát. Cặp mắt phức hợp của ruồi nhìn thế giới như hàng vạn cái màn hình TV tí hon, méo mó, và loạn xạ, mỗi chiếc được chỉnh một kênh hơi khác

nhau tí tẹo. Và do tụi tôi ở dưới nước nên tôi nhìn còn kém hơn bình thường nữa….

May thay, nhỏ Rachel đã dạt đến gần, chỉ cách tôi có một tẹo.

"Chiêm ngưỡng" một quá trình biến hình luôn luôn cảm thấy kinh hoàng. Tụi tôi đã trải qua biết bao lần mà chưa bao giờ hết rùng mình, chỉ có biết tin tưởng. Và chẳng có gì rợn gáy hơn việc nhìn một con người biến thành ruồi. Tin tôi đi, bạn sẽ có đủ "nhiên liệu" để "chạy" các cơn ác mộng trong suốt quãng đời còn lại của bạn.

Nhưng thứ mà tôi vừa thấy, nổi gần tôi trong nước, lại còn tệ hại hơn thế.

<Mọi người ngừng biến hình đi! Ngừng ngay lập tức!> Tôi la lên khi mấy đứa kia bắt đầu rên rỉ vì đau đớn.

<Gì thế này?> Ax hỏi. <Tôi đang đau khủng khiếp.>

<Chả có gì lạ. Hoàn hình đi! Chúng đã gài thứ gì đó vô đầu tụi mình.>

<Bồ nói gì vậy?> Rachel hỏi.

<Bọn Yeerk đã khoan đầu tụi mình. Chúng đã để lại thứ gì đó ở trỏng. Khi tụi mình co rút lại bằng kích cỡ con ruồi, cái vật quỷ đó đã trở nên quá bự! Cơ thể ruồi của tụi mình nhỏ hơn cái vật đó. Tụi mình sẽ tự sát mất thôi.>

<Nó trông ra sao vậy?> Tobias hỏi.

Tôi ngoi lên khỏi nước, lần này trong cơ thể người trở lại. "Mình không thể nói được. Mình chỉ thấy cái đầu của Rachel xoắn vào rồi phình ra vì cứ cố co rút lại trong khi vẫn chứa cái vật đó ở bên trong."

"Chắc là một thiết bị kiểm soát nào đó," Jake nói. "Chính vì vậy mà tụi mình mới bị khoan trong khi bọn cá mập kia lại không bị. Bọn Yeerk chắc là dùng thiết bị này để kiểm soát bọn cá mập cho đến khi hoàn tất xong toàn bộ các đợt xử lý."

<Chính nó là thứ gây ra sự dễ chịu đột ngột,> Tobias nói. <Bọn Yeerk dùng cảm xúc đó để làm cho cá mập thích thú, qua đó có thể triệu tập và kiểm soát được chúng, làm cho chúng quên đi sự đau đớn của quá trình đột biến não. Nó liên hệ những âm thanh dưới biển mà bọn Yeerk phát ra.>

"Vậy phải làm sao đây?" Tôi hỏi.

"Phải tống khứ cái của nợ đó ra khỏi đầu thôi!" Rachel la lớn. "Nếu còn tỉnh để chuyện đập te tua bọn Yeerk trong cái tổ hợp này."

"Rachel nói đúng đấy," Jake nói. "Tụi mình không thể mang trong đầu một thiết bị kiểm soát của bọn Yeerk được, mà bọn người ngoại cảm Leeran thì lại đang lởn vởn đâu đây. Tình hình này coi bộ nghiêm trọng rồi nha."

"Ở đây có thể có cả trăm tên Mượn xác," tôi nhận định. "Tụi mình không thể nổi điên lên để đi chọi với chúng."

"Không thể làm vậy," Jake nhất trí. "Nhưng tụi mình lại cần bọn

chúng lơ là. Chia làm hai nhóm đi: một nhóm tìm chỗ điều khiển nơi này. Nhóm kia thì, như Marco nói, làm cái vụ nổi điên lên để cho bọn Yeerk phải bận rộn. Ax, Marco và Tobias ở nhóm đầu. Rachel, Cassie và mình sẽ lo vụ gây xao nhãng."

"Cuối cùng mới có chuyện để làm."

Đó là giọng Rachel, đi nhiên rồi.

CHƯƠNG 20

Với cái thiết bị kiểm soát vẫn còn trong đầu, tôi, Ax và Tobias không thể biến thành con gì nho nhỏ được. Bọ thì dứt khoát là không được rồi. Thế thì làm cách nào đi thám thính cái tổ hợp dưới nước này mà không bị phát hiện đây?

"Chắc phải dùng đường không thôi. Đầu chim chắc là đủ lớn để chứa cái vi mạch của bọn Yeerk. Tobias trở lại lốt diều hâu chắc là ổn rồi. Với lại dân tình đâu có thói quen nhìn lên trời." Tôi nói.

Vài phút sau, tôi đã ở trong lốt ó biển. Ax thì là con diều mướp phương Bắc. Còn Tobias là một con diều hâu đuôi đỏ. Cả ba đứa tôi đều ướt sũng.

Ba đứa tôi lật bật bay lên nóc của cái tổ hợp, cố không để ai thấy. Nóc được làm bằng những thanh rầm thép. Có một cấu trúc hơi cong lên đến tận nóc, chắc là để chịu bớt áp lực nước.

Ở gần trần nhà, tụi tôi có thể đậu và nhìn xuống toàn bộ cái tổ hợp. Có đến ba ụ tàu giống như cái mà tụi tôi đã lọt vào. Một ụ có chứa chiếc tàu ngầm trong suốt. Trên tàu chẳng có ai, ngoài vài tên Taxxon đang làm công việc bảo trì.

Tụi tôi thấy hai tòa nhà tách biệt nhau bởi ụ tàu trung tâm. Hai tòa nhà này giống hệt nhau, đều là những hình khối chữ nhật không cửa sổ sơn màu trắng, trông như là nhà kho. Ngoài ra cũng có cả những tòa nhà nhỏ hơn ở xung quanh. Kiểu nhà người ta vẫn hay dùng làm lớp học tạm thời.

<Sai lầm lớn,> Tobias nói. <Không có cửa sổ. Bọn chúng không bao giờ nảy ra ý định nhìn từ ngoài vào bên trong. Chỉ có cửa sổ nhòm ra bên ngoài thôi.>

<Chúng không nghĩ ở đây chúng sẽ có kẻ thù. Chẳng ai có thể vượt qua được lũ cá mập,> Ax nói.

<Nếu có âm mưu gì thì nhất định phải diễn ra bên trong các tòa nhà này,> Tobias nói. <Vậy tụi mình vào tòa nhà nào đây? Trái hay phải?>

<Cái bên phải á,> tôi nói liền.

<Tại sao?>

Tôi không thể nói với nó rằng đó là tòa nhà nối với cái cửa sổ bự nhìn vào cái văn phòng lớn mà trống rỗng. Văn phòng đó tôi biết chắc là của mẹ tôi. <Vì Jake sẽ tấn công tòa nhà kia,> tôi nói nhanh. <Còn tụi mình thì không thể ở nơi mà mấy đứa kia đang gây rối.>

<Tốt lắm. Nhưng làm cách nào chui vào trong?>

<Vù thật lẹ tới đó, chứ còn cách nào nữa,> tôi đáp. Tụi tôi nhìn ra, thấy một tên Taxxon đang uốn éo, quằn quại trườn ra từ cửa tòa nhà, hai bên hông cạ cả vào cửa khi hắn lách qua.

<Đợi tên Taxxon kế tiếp đi ra là tụi mình tông vào luôn nha,> tôi nói.

<Còn nếu không có tên Taxxon nào khác đi ra thì sao?> Ax thắc mắc.

<Người Andalite các anh có tin vào vận may không vậy?>

<Không.>

<Tôi cũng vậy. Thế còn hy vọng thì sao?>

<Tụi tôi tin.>

<Tốt. Bây giờ thì tôi… tôi tin tưởng vào Jake. Anh có thấy nó ở phía sau cái tòa nhà bên trái chưa? Cái con cọp á? Tôi nghĩ là nó sắp sửa…>

GÂÂÂÂmmmm!

<…ra tay.>

Đó là tiếng gầm chỉnh hiệu của loài cọp. Thứ âm thanh có thể làm cho người lớn cũng phải rúc vào giường với mấy con thú nhồi bông, rồi kéo chăn trùm kỉn đầu.

Tiếng gầm tác động tức thời lên tên Taxxon đứng gần cửa. Hắn quyết định leo ra trợ chiến.

<Nào, mấy bồ! Tới luôn chứ còn chờ gì nữa!> Tôi nói và nhả các vuốt ra khỏi thanh xà ngang bằng thép, ép cánh ra sau để lấy tốc độ, nhắm hướng cánh cửa, dang cánh ra, chỉnh lại đuôi rồi bay xẹt ngang với tốc độ dễ đến tám chục kilomet giờ, ngay bên trên cái lưng đang uốn lên cong tớn của tên Taxxon.

<Yaaaaaa! Đã quá!>

Con diều mướp và con diều hâu đuôi đỏ chỉ ở sau tôi có tí tẹo.

Thế là đã qua mặt được tên Taxxon mà không hề bị lộ! Chui qua cửa. Quá lẹ! Một hành lang dài. Đầu cuối của cái hành lang dài đó đang dâng tới. Quá chừng lẹ!

<Cẩn thận!>

<Quẹo đi!> Tobias la lớn.

<Quẹo đâu?>

<Cánh cửa! Mau lên!> Tobias gần như quát lên.

Tôi nghiêng cánh, bắn qua một cánh cửa mở ở bên hông, cạ cả lưng lẫn cánh phải vào khung cửa.

Một căn phòng. Một bàn làm việc. Một chiếc ghế. Những bức tường! Tường! Tường!

Tôi xòe rộng cánh ra để triệt tiêu vận tốc, nhưng làm vậy không đủ.

<Sang trái!> Tobias hét lớn.

Tôi ngoặt một cú gắt không thể tưởng sang bên trái rồi bay qua một cánh cửa thứ hai, chui vào một căn phòng tối mịt. Tôi không còn bay với tốc độ tám chục kilomet giờ nữa. Có lẽ tốc độ của tôi chỉ cỡ hăm mấy. Nhưng để tôi nói cho bạn nghe: bay ở tốc độ hăm mấy kilomet giờ trong một căn phòng tối thui, nơi bạn không thể thấy các

bờ tường, là một hành động cũng hơi ngộp thở đấy.

<Lượn vòng thật hẹp vào!> Tobias nói. <Hẹp nữa đi, cứ bay xoắn ốc mà hạ dần xuống. Chuẩn bị đáp đi!>

RẦm!

RẦm!

XoẢng!

Ax rơi trúng cái bàn. Tobias rơi trúng sàn. Còn tôi rơi trúng ngay cái thùng rác kim loại, rồi lăn quay luôn vào trong đó.

<Mọi người ổn cả chứ?> Tôi hỏi.

<Cơ thể chim của tôi bị thương mất rồi.> Ax từ tốn nói. <Nhưng tôi vẫn còn sống.>

<Tôi cũng thế,> tôi nói, cảm thấy cái đuôi đau ê ẩm. <Chắc là cái đuôi của tui gãy xương rồi.>

<Khiếp quá! Đây là lần cuối cùng mình bay trong nhà cùng với hai kẻ tay ngang như mấy bồ đấy nhe.> Tobias cằn nhằn.

<Thôi được, mình hoàn hình đi,> tôi nói. <Chả có ai quanh đây cả…>

Với thính giác tuyệt hảo của ó biển, tôi có thể nghe được những âm thanh huyên náo, đổ vỡ ở bên ngoài.

<Bồ nghĩ Rachel biến thành con gì vậy?> Tobias hỏi. <Voi hay gấu?>

<Nhỏ đó mà biết cách thì biến thành cả hai con cùng lúc luôn chứ từ gì,> tôi vừa làu bàu đáp vừa cố hoàn hình thật nhanh. Tobias đã trở lại dạng biến hình của chính nó, còn Ax thì trở lại là một anh chàng Andalite.

"Này, đôi khi giữa tụi mình và Ba Chú Rối[3] chỉ có một đường lằn cực kỳ mỏng manh," tôi nói.

<Chú rối là cái gì vậy?> Ax hỏi.

"Chú rối là một gã ngốc mặc đồ đua xe đạp chạy vòng vòng bên trong pháo đài của bọn Yeerk và được hộ tống bởi một Người-Hươu ngoài hành tinh và một cậu bé Người Chim chuyên ăn thịt chuột. Đó là chú rối đấy."

Tôi dẫn đường trong căn phòng tối. Ax bám sát theo tôi, cái đuôi vênh lên, sẵn sàng chiến đấu. Tobias đi lóng ngóng ở ngoài rìa. Nó vẫn đang làm quen với việc làm người trở lại.

"Không thể tin nổi phần lớn cuộc đời mình lại sống với đôi mắt người mờ mịt này." Tobias làu nhàu. "Loài người đúng là có nhỡn lực kém cỏi."

"Suyt."

Tôi rón rén bước ra một hành lang sáng trưng. Phải mất một giây tôi mới hết lóa mắt và xác định được hướng nào phải đi. Ở cuối hành lang có một cánh cửa, khác hẳn những cánh cửa khác. Trên cửa có một biểu tượng gì đó bằng vàng. Cứ như dấu hiệu của tổng thống vậy.

“Lối này nè, Ax. Nếu có tên nào xông ra từ bất cứ cánh cửa nào…” tôi bỏ lửng câu nó. Ax đã hiểu ảnh phải làm gì. Tôi đoán ảnh đã dứ sẵn cái chót đuôi sắc lẻm và xoắn nó lên trên.

Ba đứa tôi chạy ào dọc hành lang. Tôi đã với được tới tay nắm cửa. Tôi mở nó ra.

“Vào đi,” một giọng nói cất lên.

Tôi đờ người ra. Cái đầu tôi thò lò qua cánh cửa để ngỏ. Các bạn tôi vẫn nấp sau lưng tôi.

“Ta đã nói vào đi rồi mà,” giọng nói ác hiểm vang lên. “Đừng để ta ra lệnh lần thứ hai. Mi sẽ không sống sót để nghe ta lặp lại lần thứ ba đâu.”

Thế là tôi bước qua cánh cửa, khép nhanh nó lại phía sau lưng, không để Ax và Tobias kịp thấy gì.

Bằng đôi chân cứng còng và rụng rời, tôi bước tới chiếc bàn làm việc lớn ở ngay giữa căn phòng. Tôi bước đến rồi đứng đực ra đó. Đối diện với bà ấy. Đối diện với mẹ tôi.

CHƯƠNG 21

Mẹ trông vẫn như xưa.

Cũng đôi mắt sậm màu, cái miệng cũng ấy, cũng mái tóc của ngôi sao điện ảnh. Nhưng một tâm hồn khác lại đang nhìn ra từ chỉnh đôi mắt ấy. Đó là một cặp mắt nham hiểm. Một cặp mắt tàn nhẫn và không hề biết thương xót.

Giống như cặp mắt của cá mập. Không chút gì êm dịu, hiền hòa hơn so với những con mắt lạnh lùng, quái gở của loài cá mập đầu búa.

Tôi mừng. Tôi đã từng tự hỏi có phải mẹ là kẻ Mượn xác rất lâu trước khi làm giả hiện trường cái chết của chỉnh mình. Tôi đã từng tự hỏi có phải một tên Yeerk hôn chúc tôi ngủ ngon, chòng ghẹo tỉnh tự mãn và cười phá trước những trò đùa không lời của tôi.

Nhưng, bây giờ tôi nghĩ là tôi biết. Câu trả lời là không phải. Bởi vì bây giờ nom bà rất khác. Tôi có thể nhìn thấy con quái vật bên trong mẹ. Tôi sẽ lại được nhìn thấy mẹ. Đúng không?

Một phần bộ não tôi nói, đừng ngốc nghếch thế, Marco. Hiện giờ hắn có một đám lâu la Yeerk xung quanh. Dĩ nhiên, hắn chẳng diễn kịch lâu đâu. Hắn chẳng việc gì phải giấu giếm.

Mẹ tôi nhìn tôi bằng cặp mắt của một Visser Yeerk. "Ta cần bốn kỹ thuật viên mới cơ mà. Ba tên kia đâu rồi?"

Tôi sững người, chỉ biết ngó trừng trừng.

"Ba tên phải đến cùng ngươi chứ? Chúng đâu cả rồi?"

Tôi lắc đầu thật mạnh để phá vỡ trạng thái đờ đẫn. "Ba tên kia? Ba kỹ thuật viên kia ấy ạ? Ồ... ơ.... Chúng... ơ... chúng gặp sự cố ạ. Tôi nghĩ là Visser Ba đã giết chúng vì chúng làm hỏng việc gì đó ạ."

Có lẽ đây là lời nói dối ngu ngốc nhất mà tôi từng phát ra. Thế mà nó lại hiệu nghiệm mới lạ chứ.

Mẹ tôi nhướn mày, vẻ khinh miệt. "Nếu tên hề Visser Ba đó nghĩ rằng hắn có thể làm mất uy tín của ta trước Hội đồng Tam Thập Trụ bằng cách phá hoại dự án này thì hắn còn điên hơn cả ta tưởng nữa đấy."

Tôi nuốt nước miếng. Từ bên ngoài vọng tới tiếng gầm vang dội, rồi thêm một tiếng rống man dại. Jake, Rachel và Cassie đó thôi. Tụi nó vẫn đang cố đánh lạc hướng. Tôi chỉ có thể hình dung tình thế của tụi nó tuyệt vọng đến mức nào.

"Chúng ta vẫn còn một chút rắc rối với đám đạo tặc Andalite mà tên Visser Ba vẫn chưa sao kết liễu được," Visser Một tự tin nói.

Tôi chỉ còn biết gật đầu.

"Này," bà ta nói tiếp. "Chắc là vật chủ của nhà ngươi đang quậy ngươi chứ gì. Ta dám chắc là ngươi cũng đã biết vật chủ của ngươi

chỉnh là đứa con sinh học của vật chủ mà ta đang dùng."

Không một chút tình cảm, không một mảy may ân hận. Hắn đang ngồi đó, sử dụng cơ thể của mẹ tôi, và biết rõ rằng… biết rõ hơn bất cứ ai nỗi đau đớn của mẹ khi mẹ nhìn thấy tôi.

Tôi gật đầu. "Dạ vâng, thưa Visser."

"Ngươi phải học cách kiểm soát vật chủ của ngươi cho hoàn hảo hơn. Vật chủ của ta đang làm loạn đây nè, hắn lấy tay vỗ vào đầu. Nhưng ta không đời nào để những lời than khóc rên rỉ của nó làm ta phải rối trí."

"Vâng, thưa Visser," tôi thầm thì. "Tôi sẽ cố gắng kiểm soát vật chủ của mình."

Tôi muốn hủy diệt cái tên Yeerk đó. Tôi muốn dứt cái tên Yeerk rác rưởi đó ra khỏi đầu của mẹ tôi và đạp dí hắn xuống đất.

Tôi ngạc nhiên vì Visser Một đã không thấy nỗi căm hờn dữ dội của tôi, nỗi căm hờn làm rung động cả không khí xung quanh tôi.

Nhưng tôi chả làm gì được cả. Tôi chỉ có thể đứng đực ra mà nghe cái tên Visser điên loạn đó - tên Visser tối cao của đám Visser chế nhạo mẹ của tôi, người đang khóc đến đứt ruột khi thấy con trai mình bị biến thành một tên nô lệ của bọn Yeerk.

RẦm!

Đó là âm thanh của vật gì rất lớn bị hất văng vào bức tường ngoài của tòa nhà. Tôi hình dung một tên Hork-Bajir bị liệng bởi một con voi đang nổi trận lôi đình.

Visser Một hơi mấp máy mắt. "Ta phải ngó qua cái vụ rắc rối nho nhỏ ở ngoài kia mới được," hắn uể oải nói. "Ta phải đẩy nhanh cái dự án cá mập này thôi. Phải nắm trong tay hàng chục ngàn tên Mượn xác cá mập để đưa đến hành tinh Leeran trong hai tháng nữa. Ta không thể để bị quấy rầy bởi bọn Andalite mà tên Visser Ba đó bỏ xót lại. Thằng điên bất tài ấy sắp tới số rồi đó. Ta chỉ mong cái đám đạo tặc Andalite chán ngấy đó gỡ dùm ta cái thứ đồ phiền toái ấy cho rồi…"

Hắn đứng dậy và vuốt tóc, điệu bộ y chang cái cách mẹ tôi vẫn thường làm. Tôi nhìn vào mắt hắn, mong tìm một dấu hiệu nào đó của mẹ tôi. Tôi ước chỉ có thể nói với mẹ rằng: *đừng lo mẹ ơi, con vẫn là một người tự do và con đang chiến đấu, mẹ ạ. Một ngày nào đó con sẽ cứu được mẹ…*

Nhưng đó đã là định mệnh rồi. Và tôi không phải là đứa xử sự theo cảm xúc, làm những việc ngu ngốc. Đôi lúc, tôi ước tôi là cái thằng như thế.

"Hãy về phòng thí nghiệm," Visser Một nói. "Trở lại làm việc ngay đi."

Hắn lướt qua tôi như thể đã quên cả sự tồn tại của tôi. Tôi nín thở khi thấy hắn bước ra hành lang. Nhưng Ax và Tobias đã không còn ở đó nữa.

Tôi thở dài nhẹ nhõm. Tại sao chứ? Phải chăng vì tôi sợ Ax sẽ khiến hắn bị thương. Tôi không biết.

Và rồi, qua cửa sổ, tôi thấy một vật gì đó to lớn và ngoằn ngoèo. Hệt như một con rắn, nhưng nó dài đến hơn mười lăm mét và mập hơn cả một tên Taxxon.

Nó có một màu vàng độc địa. Cái miệng toang hoác của nó dường như có thể nuốt trôi cả một con tàu nhỏ.

Nó đang tiến thẳng vào tổ hợp. Và hai bên nó, trông như đội cận vệ danh dự, là hơn một chục tên Hork-Bajir trong những bộ đồ lặn kỳ lạ màu đỏ hoét…

Tôi có cảm giác tôi biết đích xác tên của con rắn.

CHƯƠNG 22

Visser Một đã đi xa tuốt ngoài hành lang. Dáng điệu hắn ngông nghênh giống như mọi tên Visser khác… Tôi trân trối nhìn hắn một lúc rồi tôi tạt vào một căn phòng bên hông. Tôi hy vọng sẽ tìm thấy Ax và Tobias ở đó. Quả vậy, nhưng tôi đã tìm thấy Ax một cách hết sức bất ngờ.

PhỤỤỤppp!

Một chiếc cựa đuôi đi sát vào cổ họng tôi.

"Ê, tui đây mà. Làm ơn đừng có lấy thủ cấp của tôi chứ. Thỉnh thoảng tôi còn phải dùng đến nó nữa mà…"

<Marco!>

"Tụi này bàn tính nãy giờ chưa biết là nên cứu bồ hay ra ngoài kia trợ chiến," Tobias nói bằng cái giọng người nghe lạ hoắc.

<Chúng tôi đã tiếp cận được máy tính trung ương của cái tổ hợp này. Nhưng chúng tôi chưa kịp phát hiện điều gì thì bạn đã chui vào.>

Ax dẫn tôi đến một hiển thị máy tính dạng ba chiều màu đỏ rực. Thật là lạ lùng vì hầu hết mọi nơi trong cái tổ hợp này đều giống như một văn phòng chuẩn mực, chán phèo của loài người. Y như phòng của nhân viên bảo hiểm hay phòng hành chính của nhà trường vậy. Nhưng tôi nghĩ bọn Yeerk không muốn lẫn lộn dây dưa với các máy tính ở trình độ người.

"Gầầầmmm!"

Tiếng gầm của con cọp Jake nghe đã có phần đuối.

"Mấy đứa mình phải ra ngoài giúp tụi nó thôi," Tobias nói.

"Không," tôi gắt lên. "Có xông ra cũng chả giúp gì được đâu. Visser Ba đang đến đây cùng với đám Hork-Bajir đó. Hắn đã biến thành một con rắn khổng lồ…"

Ax và Tobias nhìn tôi chằm chặp cứ như tôi bị ảo giác hay sao đó.

"Chính là hắn đấy. Mình đã nhìn thấy con rắn đó qua cửa sổ. Một con rắn biển khổng lồ màu vàng được một đám Hork-Bajir hộ tống. Mấy bồ thử nghĩ xem nó là cái giống gì?"

<Hắn không thể dò biết cuộc chiến ở dưới này nhanh như vậy được,> Ax nhận định. <Một chiến dịch giải cứu như thế là quá nhanh.>

"Mình không nghĩ đây là một chiến dịch giải cứu. Mình nghĩ đây chỉ là sự trùng hợp. Theo mình, hắn chỉ tình cờ tạt qua đây thôi."

"Thiệt xui quá đi," Tobias nói.

"Chưa chắc đâu," tôi nói. "Visser Một và Visser Ba là kình địch của nhau. Visser Một mà để tụi mình tẩu thoát để kiếm cớ sinh sự với Visser Ba thì sẽ có lợi cho tụi mình. Nhưng việc gì cần làm trước thì

làm trước đi đã. Ax ? Anh nắn gân cái máy tính đó thử coi sao?"

Thật không thể tin nổi là tôi lại có thể bình tĩnh đứng đây trong khi Jake, Rachel và Cassie đang chiến đấu ở ngoài kia. Nhưng tôi nghĩ mình đã rút ra một bài học tốt từ sự tàn nhẫn của bọn Yeerk. Tôi đã thấy sự tàn nhẫn đó trong đôi mắt lạnh lùng của Visser Một, trong cái giọng không thương tiếc của hắn, kẻ đã chẳng mảy may quan tâm đến việc tôi chỉnh là con ruột của vật chủ mà hắn đang kiểm soát.

Tôi nghĩ có những lúc tụi tôi chỉ có cách duy nhất để tồn tại, đó là cũng phải tàn nhẫn như chỉnh kẻ thù. Là phải hủy diệt trước khi bị hủy diệt.

<Đúng như tôi đoán,> Ax nói, đôi mắt chỉnh không rời những thông tin trên máy tính. <Bọn Yeerk đang xâm lược hành tinh Leeran. Công việc của chúng không tiến triển tốt. Phần lớn người Leeran đang kháng cự lại chúng. Vì người Leeran là dân ngoại cảm nên bọn Yeerk không cách nào lừa được họ. Vì vậy bọn Yeerk đã quyết định dẹp những hoạt động lén lút sang bên và xâm lược thẳng cánh bằng vũ lực.>

"Nhưng đó lại là một thế giới nước, nên chúng không thể trông cậy vào đám Hork-Bajir," tôi nói. "Vì vậy bọn cá mập đầu búa đang được cải tạo để bọn Yeerk biến được chúng thành những vật chủ. Những tên Mượn xác-cá mập sẽ là những binh sĩ hung hãn trong cuộc chiến ở hành tinh Leeran."

"Giờ thì bọn mình ra ngoài trợ chiến mấy đứa kia được chưa?" Tobias sốt ruột hỏi rồi cũng chả thèm đợi câu trả lời, Tobias đã bắt đầu biến hình. Những sợi lông của diều hâu đuôi đỏ đang mọc ra từ tay nó.

"Ax, anh có tìm được cách nào để lấy mấy thứ của nợ đó ra khỏi đầu tụi mình không?"

Ax giao tiếp bằng ý nghĩ với chiếc máy tính. <Có một chương trình khử bỏ nhưng nó có nhiều mã quá. Chỉ có một cách khác để khử bỏ những vật cấy này. Đó là khi nào cái tổ hợp này bị phá hủy hoàn toàn.>

"Sao cơ?" Tobias hỏi. "Tụi mình không thể loại bỏ cái vật đó trừ phi làm nổ tung toàn bộ nơi này lên á?"

<Đúng vậy. Như thế bọn Yeerk sẽ không để lại chứng cớ gì nếu chúng gặp rắc rối. Nhưng nói gì thì nói, chúng ta cũng chẳng có cách nào để hủy hoại cái tổ hợp này đâu…>

"Ax. Chúng làm cách nào để rút nước ra khỏi nơi này vậy? Chúng làm sao để nó không bị ngập nước? Nếu chỉ là bằng hơi nén thì tai tụi mình đã nổ tanh bành rồi còn gì…"

<Bằng trường lực,> tôi nghĩ thế. <Chúng điều chỉnh trường lực để nước không vào được trong khi vẫn cho phép các dạng sống động vật ra vào thoải mái.>

"Anh có dò được tới phần mềm điều khiển tổ hợp không vậy?"

<Xong từ lâu rồi.>

“Anh có thể tắt cái trường lực đó được không? Làm sao đừng để cho bon Yeerk biết được ấy?”

Ax bật cười khi dễ. <Tôi là một người Andalite. Không một chiếc máy tính đơn sơ, kệch cỡm, thiếu sáng tạo nào của bọn Yeerk có thể gây khó khăn cho tôi, trừ phi nó được bảo vệ một cách đặc biệt.>

<Mấy bồ làm gì vậy?> Tobias hỏi. Giờ thì nó đã trở thành một con diều hâu đuôi đỏ. <Định cho nước tràn vào để tất cả cùng chết à?>

“Phá hủy cái tổ hợp này mới khử bỏ được những vật cấy trong đầu tụi mình,” tôi nói. “Ax, anh có thể gài chế độ cho vụ đó chậm lại năm phút được không?”

<Năm phút hả?> Ax lại giao tiếp bằng ý nghĩ với chiếc máy tính. <Xong xuôi. Trong năm phút nữa, hàng triệu lít nước, theo đơn vị tính của các bạn, sẽ ào vô nơi này.>

<Tụi mình cần phải có mang cá trước khi điều đó xảy ra,> Tobias nói.

“Đúng vậy. Và những ai không thể mọc mang thì… mình nghĩ kẻ đó sẽ rất mong như thế.”

CHƯƠNG 23

Ba đứa tôi lao ra khỏi phòng. Tôi vừa chạy vừa biến hình thành con dã nhân. Tụi tôi đang lao vào chiến đấu. Và mặc dù con dã nhân không phải là một con thú hung dữ, nó vẫn là một con thú cực khỏe.

Lúc tụi tôi chạy đến cánh cửa dẫn ra ngoài thì tôi đã biến hình xong. Tobias đã bay được rồi và Ax đã là Ax.

Tôi tông cửa ra ngoài. Thật ra tôi đã quên béng rằng tôi đang ở trong lốt dã nhân và vì vậy đã mở cánh cửa quá nặng tay đến mức nó xé tung cả bản lề ra.

Điều mà tôi thấy là một khung cảnh tan hoang. Có những tên Hork-Bajir bị thương nằm lê lết quanh tổ hợp. Một tên Taxxon hôi thối, dập nát đang bị nhai rau ráu bởi một tên đồng hương Taxxon. Một con gấu xám, một con cọp, và một con sói đã gây ra những thiệt hại khá nghiêm trọng. Nhưng giờ thì tụi nó đã bị dồn vào một góc, bị bao vây bởi những tên Hork-Bajir đã hơi gờm nhưng lại đầy quyết tâm.

Visser Một, mẹ tôi, đang rảo bước về phía chúng, vẻ khinh suất. Dọc đường, hắn đá vào một tên Hork-Bajir bị thương, thúc tên này đứng dậy chiến đấu tiếp. Nửa tá Hork-Bajir đã đứng dậy, theo hắn.

<Năm phút thôi,> tôi nói ngắn gọn. <Không được quá. Rồi tụi mình còn phải nhảy vô nước nữa.>

<Với mang đồ nha,> Tobias nhắc nhở.

<Đồng ý, nào tụi mình tới cứu Jake đi,> tôi nói. <Cái thằng ôn đó lúc nào cũng cần tui ra tay cứu giúp…>

Tôi lạch bạch lao tới. Tobias vỗ cánh bay lên. Còn Ax thì chạy tới với cái đuôi vênh lên sẵn sàng.

<Ít ra thì tôi cũng có cơ hội giới thiệu với Visser Một cái đuôi của tôi!> Ax hăng hái nói.

<Không!> Tôi hét lớn. <Mấy bồ ra giúp mấy đứa kia đi. Để mình giải quyết Visser Một và đội quân của hắn cho…>

Ax và Tobias phóng lên đầu. Tôi lao vào nhóm Hork-Bajir đi theo mẹ tôi. Chúng không thấy tôi lao tới.

BỤp! Tôi giáng một tên Hork-Bajir ngã lăn quay xuống sàn và hắn nằm luôn tại đó.

RẸ Ẹtt! Một tên Hork-Bajir quay ngược lại, quơ cánh tay. Những lưỡi dao ở cổ tay hắn chĩa vào tôi. Nhưng hắn đã bị thương rồi. Hắn quá chậm chạp. Cả tôi cũng chậm nốt. Nhưng tôi không bị hụt. Tôi tọng nguyên quả đấm đã nhân bự chần dần, nhiều lực hơn gấp chục lần võ sĩ quyền anh Evander Holyfields, vào trúng ngực tên Hork-Bajir. Bọn Hork-Bajir còn lại đều lui bước.

Mẹ tôi quay đầu lại. “Giết nó đi, đồ hèn! Giết nó cho ta.”

Một tên trong đám Hork-Bajir nhảy bổ vào tôi, cả chân lẫn tay hắn đều loé lên những lưỡi dao chết chóc. Tôi cố né, nhưng con dã nhân lại không được nhanh nhẹn cho lắm.

<Á á á á á á!> Tôi đã bị chém trúng! Tay trái tôi bị xả một vết sâu. Máu đang trào ra, thấm đầy lớp lông sẫm màu và thô kệch của tôi.

"Đúng đó! Giết nó đi!" Visser Một khoái chí nói.

Tên Hork-Bajir lại chém tôi lần nữa, không sâu bằng lần trước nhưng đau hơn. Cú chém xả một vết dài ngay cái mõm dã nhân của tôi. Các chiến hữu của hắn cũng quyết định rằng lúc này đã có thể an toàn xơi tái tôi….

Lầm to rồi, các con. Ta là một con khỉ đột. Người ta có thể nhìn một con khỉ đột và nghĩ, *có gì đâu, nó chỉ nặng gấp đôi một người bự con, thậm chí không cao bằng nữa kìa.* Vậy nó khỏe cỡ nào? Khỏe như thế nào? Bạn có thể dùng một cái búa tạ nện vào đầu nó, và nó sẽ tóm lấy cái búa và khiến bạn thưởng thức nó. Arnold Schwarzenegger, với cơ thể cường tráng của ổng, chỉ có thể bẻ ngược cổ tay tôi, nếu tôi thực sự muốn ổng làm vậy.

Trong tự nhiên, khỉ đột là loài vật hiền lành, dịu dàng. Nhưng tôi không chỉ là một con khỉ đột. Tôi là thằng Marco với sức lực của một con khỉ đột. Và phần Marco trong con khỉ đột-tôi không hề dịu dàng và hiền lành.

Tôi tóm lấy cái cổ rắn của tên Hork-Bajir bự con và xiết lại. Hắn điên cuồng chém tôi. Hắn túi bụi xả những lưỡi dao vào tay tôi. Nhưng tôi vẫn giữ chặt. Và với cánh tay kia, tôi tóm lấy cổ tay một tên Hork-Bajir nữa. Rồi tôi đơn giản giới thiệu chúng với nhau… theo một cách thức thô bạo.

Bọn Hork-Bajir thấy rằng như thế đã là quá đủ. Chúng bỏ chạy. Chỉ còn một mình Visser Một đứng lại đó.

Chỉ còn tôi và Visser Một, chỉ tôi và mẹ tôi.

"Sao, tên Andalite kia." Visser Một bình tĩnh nói. "Ta thấy các ngươi đang hoan hỉ tận dụng tất cả những biến dạng hình tuyệt vời của Trái Đất. Nhưng ngươi nên biết rằng ngươi không thể nào thoát khỏi nơi này đâu. Tuy nhiên, nếu ngươi ngoan ngoãn đầu hàng, ta sẽ để ngươi sống."

Tôi không nói gì cả, không thể. Bọn Yeerk nghĩ rằng tụi tôi là người Andilite. Đó cũng chính là điều tụi tôi muốn chúng nghĩ. Tụi tôi luôn lo ngại rằng nếu lỡ miệng nói chuyện với chúng, tụi tôi có thể để lộ ra điều gì đó khiến chúng biết được rằng tụi tôi là những con người.

Nếu chúng mà biết tụi tôi thật sự là ai thì thụi tôi đi đứt.

Nhưng chúng có một lý do thứ hai khiến tôi không thể nói ra chuyện với Visser Một. Tôi biết nếu tôi lỡ miệng nói với mẹ, tôi sẽ không bao giờ dừng được nữa. Tôi sẽ xổ ra tất cả. Tôi sẽ kể với mẹ

tất cả mọi chuyện… bởi lẽ quá lâu rồi tôi không được tâm sự với mẹ. Tôi đã nghĩ về điều đó biết bao lần. Nhiều lắm, nhiều ghê lắm. Tất cả những chuyện mà tôi muốn kể với mẹ. Về cuộc đời tôi, bạn bè tôi, tôi làm gì ở trường, tôi chọc các thầy cô cười như thế nào.

Đôi mắt quá quen thuộc của Visser Một chợt rung lên. "Tên Andalite, nếu ngươi mà giết ta thì ngươi cũng sẽ chết theo ngay."

Và rồi tôi nghe một giọng nói rin rít, hình như phát ra từ trong bụng, thốt lên, "Ha tu ma el ga su fa to li". Một giọng nói sử dụng ngôn ngữ vũ trụ xa lạ, nhưng tôi hiểu nó. Tôi cảm thấy nó ở trong não của tôi. Nó cũng giống như ngôn ngữ ý nghĩ, chỉ có điều la sâu hơn, lắng động hơn. Giọng nói đó như đang sử dụng chính những từ ngữ của tôi ở trong não của chính tôi.

Điều nó nói lên có ý nghĩa là Đừng để bị lừa, thưa ngài Visser Một, nó không phải là một tên Andalite.

Tôi quay ngoắt lại. Ở đó, ngay sau lưng tôi, là một tên Mượn xác-Leeran với những tua cảm bay phất phơ. Tôi có thể đạp dẹp lép cái giọng lưỡng lự to lớn này mà không đổ lấy một giọt mồ hôi. Nhưng tôi chợt thấy lạnh cứng người….

Nó không phải là một tên Andalite, tên Leeran lặp lại. Nó là một tên người.

Khuôn mặt của Visser Một vẫn hoàn toàn vô cảm. "Không, đồ ngu," hắn cười khẩy. "Nó là một con dã nhân. Chúng có liên hệ với loài người, nhưng không phải là người. Nó là một tên Andalite đang biến hình."

Tôi xin ngài thứ lỗi vì đã cãi lại ngài, nhưng thưa ngài Visser…

Sau đó, có hai chuyện xảy ra gần như cùng một lúc, trong vòng có vài giây.

Tôi vụt thoát khỏi trạng thái đờ đẫn, quơ tay đấm vào tên Leeran ngay giữa cái miệng ếch của hắn.

Và từ ụ tàu gần đó, một con rắn vàng khổng lồ bất chợt ngoi lên.

"Visser Ba, nếu ta không lầm," mẹ của tôi kỉnh khỉnh nói.

<Ồ, tôi thấy ngài đang làm rối beng mọi thứ lên cả rồi, Visser Một ạ. Những người bạn cũ của chúng ta, bọn đạo tặc Andalite, hình như đang hủy diệt gần hết đội quân của ngài thì phải.>

"Ta còn những binh sĩ khác, chẳng cần ngươi can thiệp đâu!" Visser Một nổi giận. "Và nếu ngươi không phải là một tên bất tài, một kẻ phản bội đế chế, thì ngươi hẳn đã quét sạch đám sâu bọ này chứ đâu để chúng còn sống đến tận bây giờ."

Cái đầu rắn khổng lồ nhoẻn một nụ cười nham hiểm khi nó cúi xuống chúng tôi. <Chắc chắn là Hội đồng Thập Tam Trụ sẽ rất thích thú được nghe cái lời biện bạch cho thất bại của ngài.>

"Điều mà Hội đồng Tam Thập Trụ sẽ lắng nghe là việc ngươi để một dúm Andalite tự do tung hoành mà không bị trừng phạt."

<Mi sẽ mất hành tinh Leeran cho coi, đồ lai người điên loạn,>

Visser Ba rít lên.

<Giống như mi đã để vuột mất Trái Đất, mặc dù ta đã trao nó cho mi ở trạng thái hoàn hảo.> Visser Một hằn học đáp lại.

Thật là kì cục. Bạn phải hiểu rằng ngoài kia có một cuộc chiến gầm gào giữa đám bạn của tôi với bọn Hork-Bajir. Còn tôi thì đang đứng đó, vừa mới đấm mõm tên Leeran. Nhưng cả hai tên Visser hình như vẫn chỉ bận tâm mỗi chuyện chửi rủa nhau.

Chính trị. Tôi nhận ra điều đó. Và ngay lúc đó, việc thứ ba xảy ra.

Một tiếng còi báo động chợt cất lên vang dội. Một giọng nói may móc vọng xuống từ các thanh xà.

"RrrrÉ É É T! RrrrÉ É É É T! RrrrÉ É É T! Báo động! Báo động! Hệ thống ngăn nước sẽ tắt trong vòng ba phút nữa. Cực kỳ khẩn trương. Đếm ngược bắt đầu. Việc điếm ngược sẽ diễn ra cách nhau mỗi mười giây. Cảm ơn và xin chúc một ngày tốt đẹp."

Tôi không biết điều gì khiến tôi sửng sốt hơn. Việc một lời công bố phát ra, báo trước hàng triệu lít nước đang sắp sửa ập vào. Hay việc cái giọng máy kia chúc mọi người một ngày tốt đẹp.

Tôi muốn bật cười thật to. Hay ít ra là nói câu gì đó thật tếu. Nhưng thay vào đó, tôi chỉ co giò chạy.

CHƯƠNG 24

“Hệ thống ngăn nước sẽ tắt trong hai phút năm mươi giây nữa. Chúc một ngày tốt đẹp!”

<Ha ha ha ha> Visser Ba cười khanh khách. <Nước sắp ào vào, và mi thì bị kẹt trong cái xác người yếu ớt đó. Hỡi ôi, Visser Một. Phải chăng ta đang chứng kiến sự thăng tiến của ta đang đến gần?>

Visser Một đỏ dừ lên vì tức tối. Nhưng hắn quay đầu lại và chạy đến tòa nhà văn phòng.

<Đúng đó, mi cứ chạy cho lẹ đến sửa cái máy tính của mi đi.> Visser Ba cười đắc thắng. <Bọn Andatile đó là những đồ quỷ sứ trong lĩnh vực máy tính, mi cũng biết rồi mà. Hahaha!>

“Hệ thống ngăn nước sẽ tắt trong vòng hai phút bốn mươi giây nữa. Chúc một ngày tốt đẹp!”

Tôi hối hả lao tới chỗ các bạn đang chiến đấu. Jake, mình mẩy đã ướt đẫm những máu. Rachel vừa liệng sang bên một tên Hork-Bajir bị bóp nát.

<Cảm ơn bồ đã tạt qua thăm, Marco.> Nhỏ nói. <Ít ra bồ cũng đã khử được tên Visser Một giùm tụi này rồi chứ?>

<Không.> Tôi nói cộc lốc.

<Bồ có ổn không vậy, Marco?> Jake hỏi riêng tôi.

<Không. Mình không ổn. Nhưng điều tụi mình tập trung lúc này là làm sao thoát khỏi nơi đây.>

Ngay lúc đó, từ trên trời, một vật khổng lồ chợt ụp xuống tụi tôi. Vật gì đó rất lớn mang màu vàng của nọc độc. Nó đang phóng thẳng về phía Ax.

<Ax, coi chừng!> tôi hét lên.

Cặp hàm khổng lồ của Visser Ba ngoác rộng ra, chực quắp lấy anh chàng Andalite để lôi lên. Nhưng Ax đã né ra rất nhanh.

<Tôi không phải là người, không dễ gì mồ lén được tôi đâu, Marco ạ.> Ax từ tốn nói.

“Hệ thống ngăn nước sẽ tắt trong hai phút mười giây nữa. Chúc một ngày tốt đẹp!”

Visser Ba nhấc cái đầu lên rồi mổ xuống Ax một lần nữa. Lần này cái đầu khổng lồ chụp xuống nhanh hơn. Ax vọt sang trái, toan quất đuôi vào đầu con quái thú, nhưng ảnh bị hất ngã. Một chiếc móng vấp phải một mảnh vỡ. Ảnh loạng choạng.

<Tóm được mi rồi nhé!> Visser Ba khoái chí reo lên.

Cặp hàm đang xiết lại quanh Ax! Nhưng rồi, với cơ thể của Ax đang nằm gọn ở trong miệng, Visser Ba chợt khựng lại.

Hắn khựng lại vì một con gấu xám rất lớn, rất phẫn nộ vừa tóm lấy phần giữa mình của hắn.

<Nhả anh ta ra,> Rachel gầm gừ. <Nhả anh ta ra ngay nếu không ta sẽ xé mi làm đôi.>

Tôi sững sờ thấy Rachel đang nói với Visser Ba bằng cách truyền ý nghĩ, nhưng tôi biết nhỏ không còn lựa chọn nào khác.

Tên Visser vẫn giữ nguyên vị trí cặp hàm. Hắn có thể nhai Ax dứt làm đôi, nhưng hắn không làm thế.

<Tên Andalite kia,> Visser Ba nói. <Mi tóm được ta, và ta tóm được tên chiến hữu của mi. Nhưng nước đang sắp sửa ập vào và mi sẽ chết đuối trong cơ thể đó.>

<Thả anh ta ra!> Rachel xiết chặt hơn nữa cho đến khi những chiếc vuốt của nhỏ làm phọt ra một chất rỉ màu vàng-xanh từ các vết cấu trên cơ thể của con rắn.

<Ta nghĩ chúng ta có thể thương lượng,> tên Visser nói.

Tôi bước lại gần, nhắm kỹ cái đầu rắn, rụt một tay ra sau lưng, gồng những bắp cơ đồ sộ trên cổ và vai, dồn cả trọng lượng hai trăm ký vào chúng rồi giáng nhanh một quả đấm vào mũi tên Visser.

<Thương lượng cái này nè,> tôi nói, khi quả đấm đầu tiên của tôi trúng ngay cái mõm rắn lóc bóc-mềm mềm. Cặp mắt của tên Visser muốn bật tung. Hàm của hắn muốn vỡ toang ra. Hắn như treo lửng lơ mất vài giây. Rồi cái đầu của hắn gục xuống đất.

Hắn trượt trở vào nước, hầu như vô tri giác. Một vệt chất rỉ màu xanh đọng lại những nơi hắn trượt qua.

Thân hình của Ax cũng bị vấy cái chất nhớt màu xanh ghê tởm đó.

<Cảm ơn bạn,> ảnh lí nhí nói.

"Hệ thống ngăn nước sẽ tắt trong một phút bốn mươi giây nữa. Chúc một ngày tốt đẹp!"

<Phải thoát khỏi đây ngay!> Tôi hét lên.

Tobias bay lên từ chỏm đầu của một tên Hork-Bajir đang gào rống. <Đến lúc rút dù rồi đó, mấy bồ!>

"Hệ thống ngăn nước đã được khôi phục ở thời điểm một phút bốn mươi giây. Chúc một ngày tốt đẹp!"

<Cái gì?>

<Tại Visser Một đó!> Cassie lên tiếng sau khi đã lọc cọc chạy tới. Một con sói vừa trải qua nửa giờ đồng hồ cực kỳ tồi tệ. Nhỏ bị nhiều vết chém đến mức tôi hổng tài nào đếm xuể.

<Marco, lẽ ra bồ phải kết liễu hắn hồi nãy, khi bồ có cơ hội!> Rachel tức tối nói. <Giờ thì để tui lo vụ đó cho.>

Nhỏ hạ cái thân hình lông lá, đồ sộ xuống đất rồi rầm rộ lao trên cả bốn cẳng trở về phía tòa nhà. Ax chạy theo sau nhỏ, cái đuôi chết chóc của ảnh giương cao.

<Marco, bồ biết tụi nó sắp làm gì rồi đó,> Jake gấp gáp nói.

Tôi gật cái đầu dã nhân dày cui. <Mình biết mà…>

<Tùy bồ quyết định đấy,> giọng Jake lững lờ.

<Ừ.>

Tôi vẫn đứng đực ra đó trong khi Rachel và Ax đã chạy đến cánh cửa tòa nhà.

<Jake! Bồ, Cassie và Tobias biến hình đi, đồng ý chứ? Mình phải đi đây và… mình cũng không biết phải làm gì nữa.>

<Đi đi,> Jake nói. <Chỉ một phút nữa tụi mình sẽ mọc mang thôi. Này, Marco?>

<Gì vậy?>

<Hãy làm điều gì bồ cho là đúng. Bồ hãy quên những gì mọi người nghĩ đi. Làm điều gì mà bồ thấy là đúng ấy.>

Đúng là thằng Jake, bồ ruột của tôi. Đó là câu trả lời của nó cho đủ mọi chuyện trên đời: làm điều gì đúng. Nhưng cách chỉ đó, nó vẫn có cái vẻ như đã biết rõ thế nào là đúng. Hay ít ra nó nghĩ là nó biết. Jake là một dạng thủ lĩnh bẩm sinh. Thủ lĩnh thì luôn biết cái gì đúng.

Còn tôi ấy à? Tôi là một nghệ sĩ hài. Tôi chỉ biết cái gì là vui thôi. Và cả cái gì là không vui…

CHƯƠNG 25

Tôi gặp lại hai đứa nó tại văn phòng. Đó là nơi Visser Một đã đến để sửa lại cái máy tỉnh. Hắn đang đứng đó, ngạo nghễ sau bàn, tay cầm một khẩu Tia Nghiệt.

Chíu ú ú!

Hắn bắn! Tia sáng chói lọi đốt cháy một hình bán nguyệt sắc gọn trên vai Rachel.

"Rrrrroooooowwww!" Nhỏ rống lên vì đau đớn.

Visser Ba quay khẩu súng Tia Nghiệt sang Ax.

Chát!

Cái cựa đuôi của Ax nhanh quá, mắt tôi không thể nào nhìn kịp. Nhưng tôi thấy một vết thương trên cánh tay người của Visser Một. Và khẩu tia Nghiệt rơi xuống…

Rachel lao vào hắn như tia chớp. Gấu xám có thể rất nhanh khi nào cần nhanh, hoặc khi nào chúng nổi khùng. Mà Rachel thì lại đang nổi khùng.

Cú lao của nhỏ húc Visser ngã sõng soài trong căn phòng. Và khi hắn toan đứng dậy thì Rachel đã lù lù phía trên.

Không còn gì để bàn cãi nữa. Gấu chống lại người. Gấu-biến hình chống lại người bị Mượn xác. Đó là một cuộc chiến tuyệt vọng. Visser Một chẳng khác gì một con búp bê vải. Bằng một cú tát mạnh với bàn tay đầy vuốt, Rachel có thể làm văng cái đầu Visser Một ra khỏi bờ vai của hắn…

<KHÔNG!> Tôi hét lên.

Rachel xoay đầu lại nhìn tôi bằng đôi mắt cận thị của loài gấu. <Im đi, Marco!>

<Đừng! Đừng làm vậy!>

<Hắn là tên Visser của bọn Yeerk,> Ax lạnh lùng nói.

<Đừng,> tôi lặp lại. <Đó là mẹ của mình.>

Tất cả đứng bất động một thời gian có vẻ như bất tận. Visser Một, mẹ tôi, chẳng nghe thấy gì cả, đi nhiên rồi. Vì tôi chỉ truyền ý nghĩ cho Rachel và Ax thôi.

<Mẹ bồ chết rồi mà,> Rachel ngỡ ngàng nói.

<Không. Mình chỉ từng nghĩ như thế thôi. Đây chính là mẹ mình... hoặc từng là mẹ mình. Và có thể sẽ lại là mẹ mình một ngày nào đó nếu như... nếu như mẹ mình còn sống đến ngày đó…>

Rachel do dự. Và rồi, với vẻ tức giận, nhưng bằng một lực rất nhỏ đối với gấu, nhỏ hất cơ thể của mẹ tôi sang bên.

<Cảm ơn bồ,> tôi nói.

Nhưng Ax thì lại không dễ dàng thuyết phục như thế. <Marco, hắn vẫn là mối nguy hiểm của tụi mình mà…>

<Có lẽ không đâu,> tôi nói. <Nhìn kìa.>

Tôi trỏ vào cánh cửa sổ lớn nhìn ra biển. Ở đó, ngay sau tấm kính lồi, có một con rắn vàng khổng lồ, gớm guốc đang chõ mắt nhìn vào. Visser Ba.

<Hắn đã thấy tụi mình tha mạng cho bả,> tôi nói. <Mấy bồ nghĩ Visser Ba sẽ diễn dịch điều đó như thế nào?>

<Hắn sẽ nghĩ bà ấy là tên phản bội,> Ax đáp liền. <Đó là điều mà hắn muốn tin. Và khi hắn thấy chúng ta tha mạng cho bà ấy, thì đó sẽ là tất cả những bằng chứng mà hắn cần.>

<Xin lỗi bồ nha, Marco,> Rachel nói. Cơn say trận giờ đây đã xẹp xuống trong nhỏ. <Mình không biết chuyện này.>

<Thôi im đi, Xena,> tôi gay gắt nói.

<Này, mình đang muốn tử tế với bồ mà…>

<Mình biết. Nếu muốn vậy thì làm ơn ngậm miệng lại đi.>

Ax đã trở lại chỗ cái máy tính. <Visser Một đã khóa lại không cho tôi vào. Tôi phải mất mười phút để giải mã.>

Chuyển động đó chỉ diễn ra thấp thoáng ở khóe mắt tôi. Tôi không còn thời gian để hét lên. Tôi chỉ thấy Visser Một - mẹ tôi - chộp lấp khẩu tia Nghiệt mà hắn đánh rơi. Hắn lăn một vòng với khẩu súng, đưa nó lên chĩa thẳng vào Rachel.

Quá xa để ngăn hắn lại!

Nhưng bản năng đã trỗi dậy. Không phải bản năng dã nhân mà là bản năng người. Đó là quy trình ra quyết định nhanh như chớp, thông minh và dứt khoát đã từng giúp loài Homo Sapien thống trị được muôn loài…

Tôi chộp lấy chiếc ghế. Nó rất nặng. Bằng thép và da mà…

Và tôi liệng nó bằng toàn bộ sức mạnh của tôi tay dã nhân. Tôi cố tình liệng nó vào mẹ tôi. Nhưng tôi đã bị hụt. Hay có thể là tôi đã cố tình để hụt. Có lẽ tôi sẽ chả bao giờ biết chắc được điều đó.

Nhưng chiếc ghế vẫn lùi lũi bay.

Nó trúng vào cái cửa sổ lồi.

RĂĂĂccc!

Tấm kính không bị vỡ nát, mà chỉ nứt ra. Nhưng áp lực nước bên ngoài lại quá lớn. Nước bắt đầu rỉ vào rồi phun qua tấm kính.

Mẹ tôi nao núng. Chii ú ú ú! Tia Nghiệt trật mục tiêu.

Rachel phản ứng thật nhanh. Nhỏ tát Visser Một bằng mu bàn tay. Một cú tát nảy lửa, nhưng không gây chết người.

<Cái cửa sổ đó sắp vỡ rồi!> Ax la lên.

<Tụi mình phải ra khỏi đây thôi!> Rachel hét lớn. <Lẹ đi, lẹ đi!>

<Mình phải cứu mẹ đã!> Tôi hét lên.

<Ngốc thế! Chạy đi, nếu không chả ai thoát nổi đâu!> Rachel quát.

RĂĂĂccc! Cửa sổ nổ tung, bắn vào trong.

ÂÂÂÂmmm!

Điều đó cũng giống như khi mặt bạn ở cách chiếc vòi rồng có chừng năm phân. Sức mạnh của nước thật là điên cuồng! Giống như bạn bị cả một thân cây húc vào người vậy.

Tôi lập tức bị ngã chỏng gọng, quay cuồng trong một thác nước cuồng loạn sủi bọt.

Căn phòng trở thành một xoáy lốc. Nước cuốn mọi thứ xoay vòng vòng. Và rồi một vật dài, vàng khè chợt bắn vào phòng.

Visser Ba! Lực hút bất ngờ khiến hắn không thể kháng cự được và bị cuốn vào trong, hệt như một nùi giẻ bị hút vào máy giặt chân không.

Cánh cửa văn phòng nổ tung như chiếc nút bần. Rachel, Ax, tôi và con rắn biển khổng lồ Visser Ba bị lôi băng băng ra hành lang, chẳng khác gì bị bắn ra từ một họng pháo.

Dọc hành lang, tất cả các bờ tường đều đổ sập.

ÂÂÂÂmmm!

Đã qua khỏi những bờ tường bị hủy hoại. Nước lúc này hơi trải rộng ra đôi chút và tôi đã thấy được mình ở đâu. Tôi tìm mẹ tôi và thấy mẹ đang nổi lềnh bềnh, mặt úp ngược xuống nước, ở cách tôi khoảng năm mét.

Tôi ráng bơi về phía mẹ. Nhưng dòng nước lại quá mạnh.

<Hoàn hình đi!> Rachel hét lên.

Nhưng tôi đã bắt đầu hoàn hình rồi còn gì. Tôi đã trở thành người được một nửa. Tôi thấy Rachel, phần lớn vẫn là gấu, đang quay cuồng trôi qua.

Tôi thoáng thấy vật gì đó có làn da lổn nhổn hai màu xanh và vàng đang di chuyển dễ dàng qua những cơn sóng triều cuồng loạn. Những tua cảm của nó có vẻ như được cấu tạo hoàn hảo để kháng lại dòng nước.

Một tên Leeran!

Hắn đang hướng về phía mẹ tôi.

Để cứu mẹ tôi chăng? Hay là để hủy diệt mẹ? Hay để bắt mẹ đem về cho Visser thưởng ngoạn sự đau đớn của mẹ?

Tôi cũng chả biết nữa. Vì tôi đã bị quét ra ụ tàu và chìm xuống biển sâu.

Tôi tuyệt vọng ngáp tìm không khí. Những lá phổi người tôi rát bỏng.

Và tôi đã tìm đến với con cá mập bên trong tôi.

CHƯƠNG 26

Bọn cá mập đang đợi săn tụi tôi. Những con đầu siêu bự. Chúng ở đó, bao quanh cái tổ hợp. Tôi không biết bằng cách nào, nhưng chúng đã được đặt trong tình trạng báo động. Hay có lẽ việc tổ hợp bị hủy hoại đã khiến chúng bị kích động?

<Chúng đến kìa!> Cassie cảnh giác.

Nếu có lúc nào đó bạn thắc mắc muốn hiểu nỗi sợ là như thế nào thì tôi sẽ vẽ tặng bạn một bức tranh: nó là một tá con cá mập đầu búa đang nhìn bạn và nhoẻn cái nụ cười lộn ngược đầy ác hiểm của loài đầu búa.

Chúng đang đến. Và tôi bất chấp. Tôi cóc sợ. Tôi muốn đánh nhau. Tôi muốn bị đau. Và tôi muốn làm đau. Tôi không phải là một con cá mập lặng lẽ, không tình cảm. Tôi là một thằng nhóc vừa chứng kiến mẹ nó chết. Chết thêm một lần nữa.

Tôi chẳng đợi bọn cá mập sán tới. Tôi quất cái đuôi thanh lịch của loài đầu búa rồi lao vào con cá mập gần nhất, bự nhất mà tôi thấy.

Tôi và nó sáp vào nhau như hai chiếc xe ngược chiều tông thẳng vào nhau. Mặt đối mặt. Đầu búa đối đầu búa.

Tôi xoay cái đầu búa, lật ngửa ra, rồi tức thì xoay ngược lại. Địch thủ của tôi toan phản ứng. Nhưng nó chỉ là một cá mập thông minh, còn tôi thì lại là con người. Tôi đã biết trước nó sẽ phản ứng thế nào, và tôi đã chuẩn bị.

Quá muộn! Nó chỉ kịp thấy cái miệng tôi hả ra. Quá muộn! Nó chỉ kịp thấy những dãy tam giác sắc lẻm. Tôi cắn. Tôi nghiến hàm với sức mạnh đủ để cắt lìa một cái cẳng bự.

Tôi xé một mảng thịt khỏi con cá mập rồi hét lên. <Nào! Nào! Tới đi, tới luôn đi!>

<Marco! Thôi ngay!> Jake la lớn.

Tôi xoay mình đến khi ở tư thế dựng đứng, rồi tôi quẫy đuôi, quay đầu lại, cắn vào đuôi đối thủ. Tôi nghiến răng, bứt lìa phần vây trên ở đuôi con cá mập.

<Marco! Đã bảo thôi đi mà!>

Bất chợt, một cơ thể cá mập húc vào tôi. Nó tông vào tôi từ bên hông. Đối thủ của tôi bơi đi mất, rõ ràng là không muốn đánh nhau nữa.

Tôi quay sang con các mập mới này.

<Mình đây mà, Marco,> Jake nói. <Mình đây. Chúng bỏ đi rồi. Chúng đã tan đàn hết cả rồi. Chúng đã mất tín hiệu từ cái tổ hợp đó và giờ thì chúng đang tháo chạy.>

Tôi nhìn Jake. Nhìn con cá mập mà nó đang đội lốt.

<Xong hết rồi, Marco. Tụi mình ra khỏi đây đi.>

Sự khát máu đã nhạt bớt đi nhiều. Tôi nhìn quanh và thấy con cá mập đột biến cuối cùng đang bỏ đi.

Những bọt nước đang thoát ra từ cái tổ hợp ở dưới nước. Những cú nổ làm rung chuyển đại dương, hệt như những nhát búa vọng trong nước. Hình chiếu đề ngụy trang tổ hợp chợt lấp lánh rồi biến mất khi tụi tôi bơi xa khỏi nỗi kinh hoàng tột độ ấy.

Tụi tôi thấy Visser Ba, một cái dải vàng vọt ở tít xa, đang trườn lách bơi đi.

Tôi cảm thấy ngưa ngứa, óc ách ở trong đầu. Vi mạch điều khiển đang tan chảy. Ax đã nói rằng điều này sẽ xảy ra khi nào chiếc máy tính của tổ hợp quyết định rằng tất cả đã kết thúc.

Bọn Yeerk quả là khôn ngoan trong việc thủ tiêu chứng cứ. Vi mạch trong tất cả bọn cá mập sẽ đều tan chảy. Sẽ không một người đánh cá nào bắt được một con cá mập chứa công nghệ của vũ trụ ở trong đầu.

<Chúng tiêu đời hết rồi,> Cassie nói.

<Hy vọng là vậy, ít ra là Visser Một đã không thoát được,> Tobias nói. <Mình chỉ mong thấy hắn lúc này. Chắc hắn đang cố vắt óc nghĩ cách nào để nhịn thở ở dưới đó.>

Jake và Ax nín thinh. Tôi biết Jake sẽ kể cho Cassie nghe mọi chuyện. Nếu nó không kể thì Rachel cũng sẽ kể. Cả nhóm rồi cũng sẽ biết. Jake, Rachel và Ax đã biết rồi còn đâu.

Tụi nó đã biết trái tim tôi đang bị xé ra từng mảnh. Tụi nó đã biết rằng tôi đang khóc. Khóc như mọi con cá mập có thể khóc.

Tôi đã từng một lần mất mẹ. Giờ đây tôi lại mất mẹ thêm lần nữa. Trừ khi….

Tôi mường tượng tên Leeran đang bơi lại chỗ mẹ tôi. Mẹ có thoát được không nhỉ? Không, không thể nào.

Tụi tôi bơi đi. Tụi tôi bơi vào bờ, nơi mà một lần nữa tụi tôi sẽ trở lại thành người và trở về với cuộc sống thường ngày. Trở về nhà và trở về với các bài tập. Trở về để hôn bức ảnh của mẹ tôi trước khi lên giường…

Nhưng giờ đây sẽ chẳng còn gì là như cũ nữa. Làm sao còn có thể như xưa được nữa khi tụi nó đã biết hết rồi….

Tôi cảm thấy những sinh lực trong tôi đang rò rỉ. Tôi thấy kiệt quệ. Kiệt quệ và thảm hại. Tôi chờ đợi ai đó nói một câu thật tốt đẹp. Câu gì đó ngọt ngào và an ủi. Câu gì đó mà bạn bè tôi sẽ chả bao giờ nói với thằng Marco trước đây.

<Ê, mình nghe có tiếng gì nè,> Rachel nói. <Như là tiếng máy thì phải. Hình như…>

<Ê! Nó giống hệt như tiếng chiếc tàu ngầm. Chiếc tàu ngầm vô hình đó mà. Mình đã nghe tiếng động cơ của nó.>

<Mình có nghe thấy gì đâu.> Tobias nói.

<Nó đến từ phía trên theo hướng này nè.> Rachel nói. <Bên

trên, ở gần phía bên mình ấy.>

Cả tôi cũng chả nghe thấy gì cả. Có lẽ Rachel đã bịa ra chăng. Có lẽ nhỏ đang tìm cách ban cho tôi một chút tia hy vọng để mà bấu víu. Thật khó tin đó là phong cách của Rachel. Nhưng đó chính là điểm ẩn sâu trong tính cách của Rachel. Nhỏ sẽ không ít lần làm bạn ngạc nhiên như tôi bây giờ.

<Cảm ơn nhe, Xena,> tôi nói.

Bạn biết không, nếu nhỏ đáp lại, <Không có chi,> thì tôi đã biết rằng đó là một lời nói dối, rằng nhỏ không hề nghe thấy tiếng tàu ngầm, rằng nhỏ chỉ cố tử tế với tôi thôi…

<Cảm ơn? Cảm ơn vì mình đã nghe thấy tiếng tàu ngầm á? Hay vì mình có vẻ quan tâm tới bồ?> Rachel cười nhạo bằng cái lối cười nhạo điển hình của nhỏ. <Marco, có lẽ mình nghe rõ hơn bồ là vì mình không dành nửa bộ óc của mình cho những câu khôi hài ngốc nghếch, còn nửa kia thì để tự cười trước những câu khôi hài đó…>

Đó là một cú "móc họng" khá đẹp. Nó làm tôi hơi cười được một chút. Tôi không quan tâm những câu khôi hài có xuất phát từ tôi hay không... miễn nó vui là được.

Có thật không ta? Mẹ tôi có leo lên được tàu ngầm để thoát thân không vậy? Tôi không biết, và tôi cũng không hoàn toàn chắc chắn tôi muốn sự thật phải là như thế nào.

Nếu mẹ đã ra đi… thực sự, thực sự ra đi, thì tôi sẽ một lần nữa trở lại là một người bình thường. Tôi có thể buồn nhưng rồi cũng sẽ quên đi, và tôi sẽ được tự do.

Nếu mẹ vẫn còn sống, vẫn bị tạm giữ bởi tên Yeerk kia, thì cả tôi nữa cũng sẽ bị giam giữ. Tôi sẽ vẫn phải ra sức để cứu mẹ. Tôi sẽ vẫn tiếp tục là tù nhân của hy vọng.

<Mình hỏi bồ câu này thêm một lần nữa thôi, rồi mình sẽ không bao giờ hỏi lại, vì mình biết bồ hổng ưa bị thương hại.> Jake nói riêng với tôi để không ai khác có thể nghe thấy. <Bồ có ổn không vậy, Marco?>

Như tôi vẫn luôn luôn nói, tôi thích nghĩ về cuộc đời như là một hài kịch chứ không phải như một bi kịch. Từ lâu lắm rồi tôi đã quyết định đi tìm sự vui vẻ trong cuộc đời.

Và giờ đây tôi phải quyết định rằng, trong đầu tôi, mẹ đã chết hay mẹ vẫn còn sống. Đột nhiên, tia chớp ấy lóe lên. Cái hình ảnh ấy chợt xuất hiện trong đầu tôi. Tôi và mẹ. Người mẹ thật của tôi, người mẹ tự do, không còn là vật chủ của tên Mượn xác. Hình ảnh đó còn ở rất xa trong tương lai. Có lẽ sau nhiều năm nữa, tôi, mẹ và ba sẽ cùng ngồi bên nhau, nói về những chuyện xa xưa. Về những gì đã diễn ra. Tất cả những điều bí mật và những nỗi tuyệt vọng. Tất cả những nỗi sợ. Tất cả những cơn tức giận và vô vọng. Chúng tôi sẽ ôn lại tất cả.

Và rồi, từ từ nhưng chắc chắn, chúng tôi sẽ bắt đầu nói về những chuyện kỳ lạ, những chuyện kỳ quặc. Những chuyện làm người ta

phải bật cười… khi mà tất cả đã qua đi.

Thì đó, chỉnh mẹ đã dạy tôi rằng thế giới này là vui nhộn chứ nào phải ai khác.

Và nếu như mẹ còn sống, chúng tôi có thể sẽ cùng nhau đi đến cái ngày đó trong tương lai. Cái ngày mà chúng tôi sẽ cùng ngồi lại với nhau và cùng cười với nhau.

<Mình ổn mà, Jake,> tôi nói. <Và mình sẽ còn khá hơn nữa… khi nào mẹ mình được tự do.>

HẾT TẬP 15

---

[1] Xem tập 10: Người máy

[2] Nhạc Reggae: Loại nhạc nhịp sôi động, thịnh hành ở Mỹ.

[3] Nguyên văn: Three Stooges - tên một vở kịch vui cũng là tên chung cho ba nhân vật trong vở kịch. Đây là vở kịch hài rất nổi tiếng ở Mỹ đầu thế kỷ 20. (N.D.BS)

K. A. APPLEGATE

ANIMORPHS

NGƯỜI HÓA THÚ

JAKE

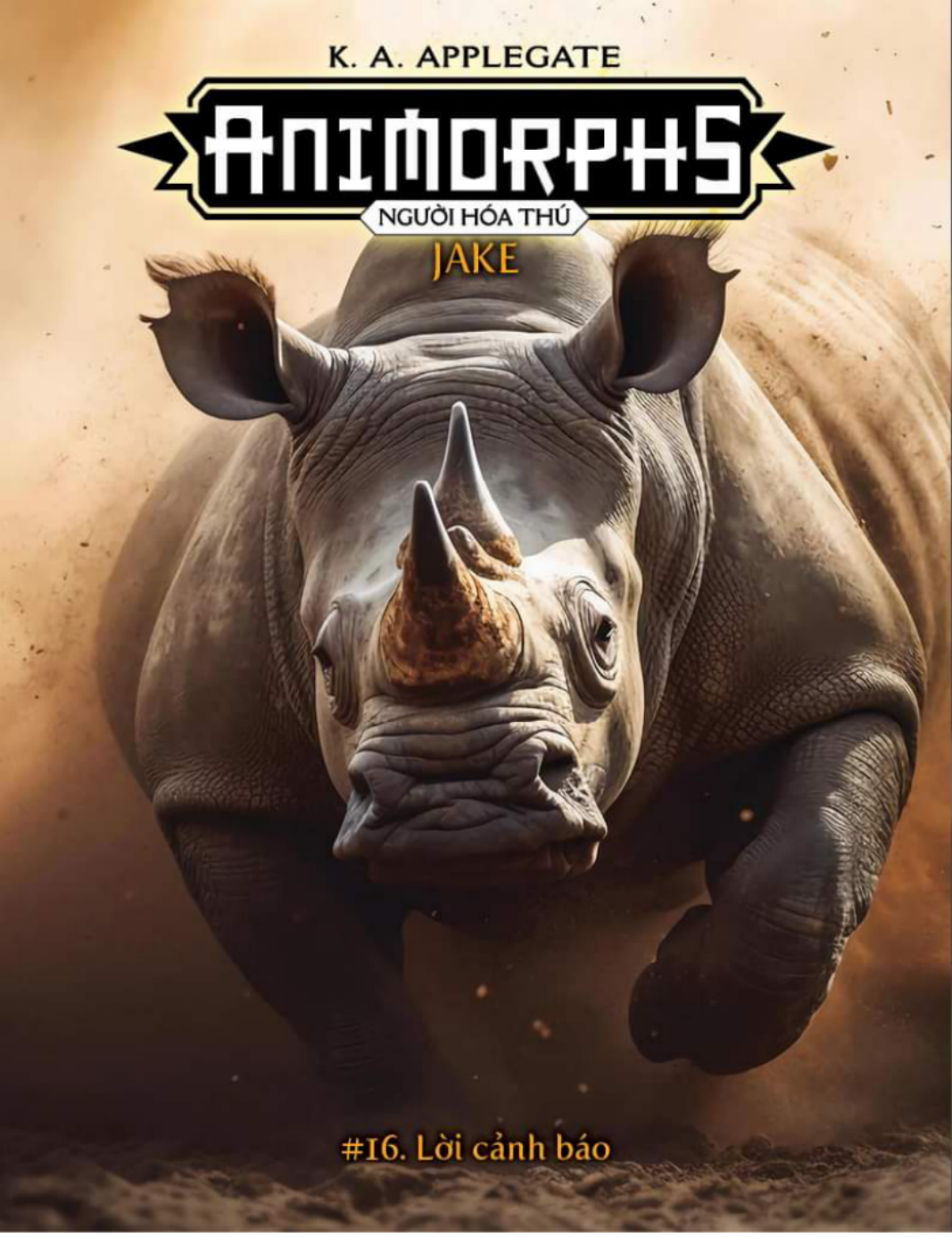

#16. Lời cảnh báo

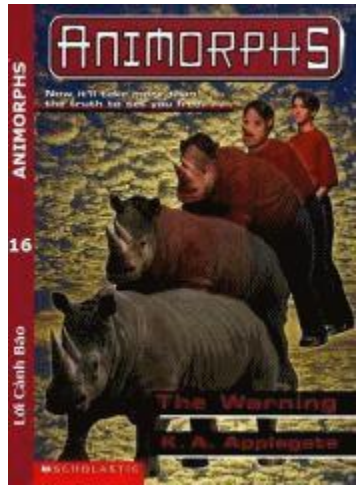

Tác phẩm: Animorphs
Tập 16: Lời Cảnh Báo
Nguyên tác: Animorphs #16: The Warning
Tác giả: K. A. Applegate
Dịch giả: Anh Việt
Nhà xuất bản: Trẻ, 12/2001
Khổ sách: 11 x 18 cm
Số trang: 170
Giá sách: 6.000 vnđ
Thực hiện ebook: ANIMORPHS Team
Scan: nguoimedocsach
Đánh máy: kid04
Đối chiếu, dịch bổ sung: tieukhe
Biên tập: nguoimedocsach
Sửa chính tả: Foli, santseiya
Thiết kế bìa: teszine
Chuyển sang ebook: santseiya
Ebook BB: Cent
Ngày hoàn thành: 10/07/2009
Nơi hoàn thành: Hà Nội
ooO TVE Ooo

MỤC LỤC

TÓM TẮT NỘI DUNG TẬP 15
CHƯƠNG 1
CHƯƠNG 2
CHƯƠNG 3
CHƯƠNG 4
CHƯƠNG 5
CHƯƠNG 6
CHƯƠNG 7
CHƯƠNG 8
CHƯƠNG 9
CHƯƠNG 10
CHƯƠNG 11
CHƯƠNG 12
CHƯƠNG 13
CHƯƠNG 14
CHƯƠNG 15
CHƯƠNG 16
CHƯƠNG 17

TẬP 15: CUỘC ĐÀO THOÁT

1. Người kể chuyện:

Marco

2. Nội dung:

Erek King cung cấp thông tin cho Marco và Jake về việc Visser Một đã trở lại Trái Đất để giám sát chương trình tạo ra một loại vũ khí sinh học tại một tổ hợp dưới nước trên đảo Royan; đồng thời Erek cũng cho biết bọn Yeerk đã xâm lăng thế giới của loài Leerans - một loài có khả năng đọc được ý nghĩ của những người xung quanh. Vũ khí sinh học mà bọn Yeerk tinh chế tạo chính là cá mập đầu búa bị mượn xác. Tuy nhiên vì não của loài này quá nhỏ không đủ chỗ để chứa một con sên, do đó, bọn Yeerk cần phải khoan não của cá mập đầu búa và cài vào đó một con chip có tác dụng làm cho bộ não của loài này phát triển lớn hơn. Để có thể thám sát tổ hợp, hội Animorphs quyết định thu nạp ADN cá mập đầu búa. Dưới lốt hình mới thu nạp, 6 bạn trẻ cũng bị khoan não và cài chip như những con cá mập khác. Vì con chip này quá lớn nên các bạn trẻ không thể biến hình thành những loài vật nhỏ. Cách duy nhất để lấy được con chip ra khỏi não là phải phá hủy tổ hợp. Trước khi thoát khỏi tổ hợp, Rachel và Ax kiếm được Visser Một và chuẩn bị giết hắn. Marco buộc phải nói cho 2 bạn biết sự thật Visser Một chính là mẹ mình bị mượn xác để xin tha mạng cho bà. Khi nước tràn vào tổ hợp, Visser Một đang bị ngất xỉu. Sau đó, Marco nhìn thấy có một tên Leeran đang bơi lại gần thân thể mẹ mình, Rachel nói nghe thấy tiếng động cơ của chiếc thủy phi cơ chạy xa khỏi tổ hợp. Không ai biết Visser Một có còn sống hay không. Riêng Marco luôn hy vọng mẹ mình còn sống và sẽ có một ngày hai mẹ con được đoàn tụ.

3. Nhân vật quan trọng:

Hội Animorph: Jake, Marco, Rachel, Cassie, Tobias

Ax

Visser Một

4. Những loài thú mới được thu nạp:

Jake: Két, Cá mập đầu búa

Marco: Két, Cá mập đầu búa

Rachel: Két, Cá mập đầu búa

Cassie: Két, Cá mập đầu búa

Tobias: Cá heo, Cá mập đầu búa

Ax: Hải âu, Cá mập đầu búa

5. Những lốt hình được sử dụng:

Jake: Két, Hải âu, Cá heo, Cá mập đầu búa, Ruồi, Cọp Siberi

Marco: Két, Hải âu, Cá heo, Cá mập đầu búa, Ruồi, Mòng biển, Khỉ đột

Rachel: Két, Hải âu, Cá heo, Cá mập đầu búa, Ruồi, Gấu xám

Cassie: Két, Hải âu, Cá heo, Cá mập đầu búa, Ruồi, Sói

Tobias: Người (Tobias), Cá heo, Cá mập đầu búa

Ax: Người, Hải âu, Cá mập, Cá mập đầu búa, Ruồi, Diều mướp

TỈ PHÚ CÙNG ĐƯỜNG

CHƯƠNG 1

Tôi nhập một dãy những ký tự và số - mật mã của tôi. Tôi di chuyển con trỏ đến ký hiệu "Đăng nhập". Tôi nhấp chuột và chờ modem khởi động.

Tôi tên là Jake. Chỉ một từ Jake thôi. Tôi không thể nói cho các bạn biết họ của tôi được.

Tên đăng ký trên mạng của tôi là Bball24. Ít ra thì, cái tên này cũng khá gần với tên trên mạng thực sự của tôi. Ngay cả việc cho các bạn cái tên này, tôi cũng phải hết sức cẩn trọng. Đấy, chẳng có gì an toàn trước bọn Yeerk cả. Tôi mà có thể cho các bạn biết tên đăng ký trên mạng thật của tôi, thì bọn chúng cũng có thể lần ra tôi mất thôi.

Nói về Jake và Bball24 chỉ được có nhiêu đó thôi.

Tất cả các bạn người của tôi ơi, các bạn có muốn biết ý nghĩa cái tên trên mạng của tôi là gì không? Thế này nhá, tôi từng chơi bóng rổ. Tôi đã cố hết sức mà không được gia nhập vào đội tuyển của trường. Điểm số cao nhất mà tôi ghi được trong một trận đấu chưa bao giờ tới 24 điểm, vì vậy Bball24 chung quy là: bóng rổ, 24 điểm. Bây giờ thì bóng rổ chẳng còn có nghĩa lý gì với tôi nữa cả, không phải do tôi không được nhận vô đội tuyển, mà chỉ vì giờ đây tôi đang tham dự vào một trò chơi gay cấn hơn nhiều.

Tôi là một Animorph - Người hóa thú. Đó là cái tên do thằng bạn chí cốt - Marco - của tôi nghĩ ra, ấy, các bạn chẳng tìm thấy nó trong bất cứ cuốn tự điển nào đâu. Từ này được ghép và rút gọn từ hai từ "thú vật" và "biến hóa". Một người ngoài hành tinh trong cuộc chiến bảo vệ Trái Đất trước khi chết đã trao cho tụi tôi quyền năng hóa thú đó. Tụi tôi có thể biến thành bất cứ một loài thú nào sau khi chạm tay vào nó và thu nạp ADN của nó. Tụi tôi dùng quyền năng này để chiến đấu chống lại bọn Yeerk - kẻ đang xâm lăng Trái Đất.

Yeerk - lại một từ nữa bạn không thể tìm thấy trong tự điển. Nhưng từ này có một thực nghĩa thật là khủng khiếp. Yeerk là một loài sên ký sinh. Chúng sống trong não của những loài khác. Chúng trú ngụ trong não người Taxxon, Hork-Bajir, Gedd, và có thể trong não của một vài người Leeran. Và, xui xẻo thay cho tất cả những loài còn tự do trên dải Ngân hà, có một tên Yeerk đang sống trong não của một người Andalite. Chúng cũng sống trong não của loài người, tụi tôi gọi chúng là: Kẻ Mượn xác. Đó là kẻ không còn là một con người thực sự nữa. Anh ta là nô lệ của tên Yeerk trong đầu mình. Đã có bao nhiêu người trở thành Kẻ Mượn xác rồi? Tụi tôi cũng không biết nữa. Cơ mà nhiều lắm. Anh Tom của tôi là một kẻ Mượn xác. Mẹ của Marco, thầy Hiệu phó trường tôi cũng thế. Tụi tôi đã gặp những tên Mượn xác là cảnh sát, là thầy giáo, và thậm chí có cả một ngôi sao

truyền hình cũng muốn trở thành kẻ Mượn xác, chỉ vì tình hiếu kỳ.

Bọn chúng ở khắp mọi nơi và có thể là bất cứ người nào.

Và đó chính là lý do tại sao tụi tôi chiến đấu chống lại chúng. Đó là lý do tại sao tụi tôi chịu trải qua mấy quá trình biến đổi kinh hoàng thành thú vật hết lần này tới lần khác. Bởi vì, những con thú chúng tôi đội lốt chính là những vũ khí duy nhất tụi tôi có để chiến đấu.

Tôi kết nối mạng với tốc độ 38.400 bit. Tôi cầu có một cái modem tốc độ nhanh hơn, nhưng cái này cũng đã khá hơn cái cũ của tôi - 14,400 bit - rồi. Một vài lời mời xuất hiện trên màn hình. Nào là, bạn có muốn có một thẻ visa Mạng Truyền Thông Hoa Kỳ không, nào là bạn có muốn mua chương trình diệt virus mới không. Tôi trả lời "không" hết.

"Bạn có thư," máy tính thông báo với một giọng hồ hởi như thể nó rất quan tâm đến việc tôi có thư vậy. Tôi nhấp chuột vào biểu tượng mở thư, 3 cái. Một cái là thư gửi kiểu dây chuyền. Tôi quẳng vào thùng rác. Một cái được gửi từ một thằng cha nào đó cho rằng tôi quan tâm đến chính trị. Nó đề cập đến mấy cái lý thuyết âm mưu ngu ngốc nào đó. Tôi cũng liệng luôn. Cái thứ 3 được gửi từ "Cassie98." Tôi mở thư và đọc.

"Jake, bồ là người đàn ông của mình. Mình thích đôi bờ vai rộng, cặp mắt nâu sắc sảo của bồ. (*Mắt tôi màu nâu sao?*) Nhưng hơn tất cả, mình thích cái cách lãnh đạo đậm chất nam nhi đại trượng phu của bồ. Mình thấy bồ giống như một biểu tượng Clint Eastwood[1] mới vậy. Mình nhất định phải có được bồ cho riêng mình. Ký tên, Cassie. XXX"

Tôi thở dài. Marco, không còn ai khác. Cassie chẳng mấy khi lên mạng, chưa bao giờ gửi thư điện tử, và chắc chắn sẽ chẳng bao giờ gửi một bức thư ngu ngốc như thế cho tôi. Ngượng ấy mà. Còn đây đúng là sản phẩm của Marco, nó dùng một trong một lốc cái tên trên mạng để gửi thư cho tôi.

Tôi nhấp vào dòng chữ "Tạo thư mới". Sau vài phút đắn đo chọn ý, tôi bắt đầu gõ. "Cassie à, bồ cũng biết là mình thích bồ mà. Nhưng mình đã thề rằng không dính dáng gì tới bất kỳ cô gái nào cho tới khi có ít nhất một cô gái thích cậu bạn chí cốt Marco của mình. Mà tụi mình đều biết, chuyện đó sẽ chẳng bao giờ xảy ra, nên mình nghĩ chuyện tụi mình sẽ chẳng bao giờ tiến triển đâu. Ký tên, Jake."

Tôi gửi thư, khá hài lòng với bản thân. Marco chắc hẳn sẽ cười ngặt nghẽo khi đọc thư. Marco luôn luôn tìm kiếm ra cái hài hước trong bất cứ tình huống nào, nó chẳng để tâm đến trò đùa của tôi đâu. Nó biết đó chỉ là giỡn chơi thôi.

Tôi chuẩn bị đăng xuất, vì như thường lệ, thực sự tôi nghĩ chẳng có việc gì mà phải lên mạng lâu. Thế nhưng, hôm nay, trời xui đất khiến làm sao mà tôi lại nhấp chuột vào biểu tượng "Internet" và lướt web. Trong khoảng trắng yêu cầu thông tin cần tìm, tôi gõ chữ

“Yeerk”. Tôi nhấp chuột vào ô “Tìm kiếm”. Chỉ mất có vài giây, máy tính sẽ cho lời giải đáp ngay. Tôi đoán sẽ chẳng có thông tin nào hiện lên cả vì từ khóa tôi gõ “Yeerk” làm gì có trong tự điển. Nhưng, thật không thể tưởng tượng nổi, trên màn hình hiện lên kết quả máy tìm được. Chỉ có một dòng duy nhất. Tôi nhấp chuột vào đường dẫn đến trang web có chứa thông tin về “Yeerk”. Thế rồi, đột nhiên, tôi nhận ra Hội Animorphs không hề đơn độc như tụi tôi tưởng.

“**Có trang chủ của bọn Yeerk thiệt hả?”** Marco ngờ vực hỏi tôi khi cả hội Animorphs tụ họp quanh cái máy tính đời mới nhất ở nhà nó. “Chúng nhét gì trên đó vậy? Hình chụp những con sên Yeerk à? Hay là đường dẫn tới một trang Web khác của những kẻ xâm lăng ngoài Trái Đất; hay là dẫn tới trang quảng cáo bộ sưu tập những chủng người ngoài hành tinh trên Yahoo?“

Công việc của ba Marco liên quan đến máy tính, nên dàn máy của Marco luôn là đời mới nhất và chiến nhất. Chỉ ít là tính theo chuẩn mực của loài người. Ax đang ở cùng với tụi tôi, trong dạng người. Ax tên thật là Aximili-Esgarrouth-Isthill. Ảnh là người Andalite. Cơ thể ảnh là sự phối hợp giữa hươu, người và bọ cạp, lông màu xanh dương và có thêm hai cặp mắt phụ trên hai cần cuống của ảnh.

“Sao nó chạy chậm quá vậy? Châmmmm. Chậm?” Ax dài giọng hỏi.

Tôi quên không nói với các bạn rằng dạng nguyên thủy của người Andalite không có miệng. Khi Ax biến thành người, có miệng, ảnh rất khoái chơi đùa với âm thanh. Mấy đứa tụi tôi rất khó chịu với trò đùa của ảnh, nhưng, có sao đâu, ai mà chẳng có lỗi lầm.

“Nè, chàng trai vũ trụ, đây là loại modem nhanh **nhất** à nhe,“ Marco biện bạch. “**Năm mươi sáu ngàn bit mỗi giây** lận đó.”

“Năm mươi sáu ngàn? Chưa được một triệu hả? Một chịu. Chiệu.” Ax phá lên cười. “Tôi khoái từ này quá. Cái miệng người của tôi phát âm nó thấy đã gì đâu ấy.”

Rachel đảo tròn cặp mắt. “Phải đấy, đó đúng là một âm thanh tuyệt diệu. Thi thoảng mình chỉ nằm dài trên giường 6-7 giờ đồng hồ mà chẳng động tay động chân gì cả ngoài việc phát âm từ ‘triệu’ đó.”

Ax không hề mắc lỡm Rachel. “Bồ đang nhạo mình, phải không?”

“Nhạo. Nhạ ạo. Ạo… đúng thế đấy Ax.” Rachel nói nhưng lại vừa cười váng lên theo cái kiểu chẳng nhạo báng tẹo nào vừa lắc lắc cái đầu, khiến cho những lọn tóc vàng hoe của nhỏ bay bay nhè nhẹ.

Rachel là em họ tôi, nên tôi chẳng hề có ý niệm gì về sắc đẹp của nó, trong khi ai cũng thừa nhận nó đẹp. Nhỏ không những chỉ đẹp, mà nhỏ còn luôn được coi là tâm điểm của mọi sự chú ý. Tuy nhiên, Rachel không chỉ có mỗi vẻ đẹp bên ngoài đâu nhé. Tôi biết, điều tôi nói nghe có vẻ tiểu thuyết, hay như trong mấy trò chơi kiếm hiệp, nhưng Rachel đúng là một chiến binh. Tôi không hình dung nổi nhỏ sẽ trở thành người như thế nào nếu như cuộc chiến với bọn Yeerk không bao giờ diễn ra. Nhưng khi cuộc chiến nổ ra, ngay lập tức

Rachel tìm thấy chỗ đứng của mình trong vũ trụ, như thể đó là một định mệnh của nhỏ vậy, các bạn ạ. Về cá nhân tôi, tôi không nhận thức theo cách đó. Tôi rất sung sướng nếu được trở lại làm một thằng bé bình thường. Tôi không biết Rachel thì sao, có cái gì đó rất mãnh liệt ẩn sau vẻ đẹp của nhỏ.

"Thôi nào, ngó qua cái trang web trứ danh ấy coi sao," Tobias nói. "Mình còn phải về sớm vì có mấy tay đang định chuyển đến khu rừng thưa của mình. Mình phải ở đó để bảo vệ chủ quyền nữa chứ."

"Một con **đuôi đỏ** khác hả?" Cassie hỏi.

Tobias hất cái đầu về phía Cassie, bộ dạng y chang một con chim đang **hất mỏ**. "Đúng. Và nó dữ dằn ghê lắm…"

Cậu bạn Tobias đang đứng đó không còn là cậu Tobias mà tôi đã gặp lần đầu tiên nữa, khi đó, Tobias đang bị mấy thằng du côn trong trường dúi đầu vào trong bồn cầu. Đúng là một ảo giác. Tobias đã phá vỡ quy tắc quan trọng nhất của thuật biến hình: Không bao giờ được ở trong lốt hình biến quá hai giờ, nếu bất tuân, bạn sẽ bị kẹt trong lốt hình biến đó mãi mãi.

Bây giờ Tobias là một chú diều hâu đuôi đỏ. Cậu ấy sống, săn mồi và ăn uống như diều hâu. Nhưng, nhờ người Ellimist, Tobias cũng đã khôi phục lại được khả năng biến hình của mình, và hình dạng người ngày xưa của cậu ấy là một trong những lốt hình biến. Nếu cậu ấy ở lại trong lốt người quá hai tiếng, cậu ấy sẽ trở thành người vĩnh viễn và đồng thời cũng mất luôn khả năng biến hình. Thế cơ mà, Tobias lại muốn chiến đấu cùng chúng tôi, nên cậu ấy đã chọn cho mình cuộc sống của một chú diều hâu.

Tobias là đứa trải qua nhiều biến đổi nhất trong nhóm chúng tôi, là đứa bị thiệt thòi hơn cả, và cũng hy sinh nhiều nhất nữa…

"Rồi đó, nó đây nè," tôi nói khi trang web đã nạp đầy màn hình.

Cassie khom xuống tôi để nhìn rõ hơn.

"Trang web này là để cảnh báo cho thế giới về mối đe doạ của bọn Yeerk! Đây hổng phải chuyện đùa đâu nha. Nghiêm trọng đấy! Cực kỳ nghiêm trọng!"

Tôi quay nhìn Cassie. "Bồ thấy chưa? Có chữ Yeerk nè. **Trang web về bọn Yeerk**. Bồ tin nổi không vậy?"

Cassie lắc đầu. "Chuyện này lạ quá."

Trang web có bốn biểu tượng "Lịch sử loài Yeerk", "Những Người-Yeerk khả nghi", "Về các loại Yeerk", "Chat về loài Yeerk".

"Bồ đã kiểm tra hết mấy mục này chưa vậy?" Tobias hỏi.

Tôi chưa kịp trả lời Marco đã chen vô "Bồ đã thanh lý 'bánh quy' chưa đó?"

"**Thanh lý bánh quy?"** Cassie hỏi. "Bồ nói gì mà mình hổng hiểu…"

Marco nhăn mặt. "Bồ thiệt lạc hậu quá đó, Cassie. **Bánh quy** là để nhận dạng web browser đó. Nó có thể cung cấp một số thông tin về sử

dụng như là tên trên mạng chẳng hạn.”

“Mình xoá sổ nó rồi”, tôi nói và nháy mắt với Cassie.

“Thanh lý bánh quy,”[2] Cassie lặp lại vẻ dè bỉu. “Mấy tay nghiền máy tính như mấy bồ sao khoái bịa ra mấy thuật ngữ nghe kỳ cục quá hà. Chỉ tổ làm cho những người bình thường cảm thấy…”

Nhỏ ngưng lại ở đó một lúc. Cassie chỉ tin tưởng vào những thực thể như con người hay con thú. Nhỏ đích xác không phải là một kẻ hâm mộ kỹ thuật cuồng nhiệt.

“Nè, bồ đã coi thấy gì vậy, Jake?” Marco chen vô hỏi tôi sau khi ném sang Cassie ánh mắt xem thường xen lẫn chút thương hại mà nhỏ này cố tình phớt lờ đi.

“Mình đã coi mục các loại Yeerk. Ở đó có cái hình vẽ gì không biết nữa, trông na ná như một tên Hork-Bajir. Nhưng lại có hai hình vẽ khác chẳng giống loại gì tụi mình từng biết cả…”

Tôi nhấp chuột và lập tức hình vẽ một tên Hork-Bajir hiện ra.

“Vẽ cũng không tệ nhỉ,” Rachel nhận xét.

“Rõ ràng là tay nào vẽ cái hình này phải biết tỏng tòng tong một tên Hork-Bajir thì trông như thế nào,“ Marco nói.

Các bức vẽ khác xuất hiện cái bụp trên màn hình. Một bức trông y như người vũ trụ trong bộ phim “**Những cuộc đụng độ với loài thứ 3”.** Hai bức còn lại trông như người Cardassian trong phim “**Không gian sâu thẳm, tập chín**” và như người Narn trong phim “**Babylon, tập năm”**.

“Chắc tay nào coi ti vi nhiều quá chứ gì,” Marco cười chế giễu. “Ax, anh đã thấy **người vũ trụ thứ thiệt** nào giống mấy cái hình này chưa vậy?”

“Giống tấm hình này thì có đấy,” Ax chỉ vào bức vẽ một người vũ trụ gớm guốc giống như trong bộ phim “**Những cuộc đụng độ”.** “Đây là mẫu hình trưởng thành của một giống người có tên gọi là Skrit Na. Bọn Skrit khi trưởng thành trông hệt như một con **gián khổng lồ** vậy đó. Đây có thể là một tên Na. Chỉ có bọn Na mới đi rón rén trên bốn cẳng như thế. **Roóng reéng.** Anh tôi, hoàng tử Elfangor đã từng đụng độ với bọn Skrit Na này, nhưng ảnh không kể cho tôi nghe vụ đó. Còn các loài khác thì tôi không được biết.”

“Thế đấy, vậy câu chuyện này là sao,” tôi hỏi.

“Bức vẽ giống tên Hork- Bajir có thể là một sự trùng hợp,” Marco nói, “có thể nó là một sự hỗn hợp giữa các thông tin hư và thực, có thể nó là **tác phẩm của kẻ nào đó biết rõ hơn Ax về bọn Yeerk và những giống mà chúng từng chinh phục.”**

Cassie gật đầu đồng tình. “Một hỗn hợp giữa thật và giả hoặc là một sự trùng hợp cũng nên…”

"Một định nghĩa ‘hỗn hợp giữa thật và giả’ trên mạng,” Rachel nói. “Như thực tế và ảo tưởng ngoài đời.”

“Nó cũng giống như cái gọi là ‘Sự thật về bọn Yeerk’ và đám

Mượn xác Người. Có khi tụi nó không dùng khái niệm Mượn xác giống tụi mình," tôi nói. "Một vài trong số đó có thể là người thật. Nhưng phần lớn đều là giả tạo hết. Mình nghĩ, nếu như tất cả các chính trị gia của nước mình đều là kẻ Mượn xác, bọn Yeerk chắc chắn là kẻ chiến thắng trong trận chiến này."

Tôi tiếp tục nhấp chuột vào các mục trong danh sách. Cả bọn xúm xít lại sau lưng tôi.

"Tổng thống," Cassie đọc. "Gớm nhỉ! Và phó tổng thống, chủ tịch quốc hội. Chánh án toà tối cao. Cha mẹ ơi!"

"Ê khoan đã," Marco nói." Có cả tên của John Tesh nữa nè. Còn băng Snoop Doog nữa hả? Tui hổng nghĩ vậy đâu. Nhóm Spice Girls thì sao? Không thấy, nhưng tui cũng không chắc họ đã là kẻ Mượn xác hay chưa nữa."

"Lố bịch thiệt," Rachel nói. "Thật là uổng phí thời gian. Chắc là một tay quậy nào đó vớ đại từ Yeerk rồi quyết định tạo ra một trang web ấy mà. Mấy thứ này chẳng có nghĩa lý gì cả."

"Mình cũng đã nghĩ vậy đó," tôi nói. "Nhưng rồi mình thấy cái tên này". Tôi rê con chuột trỏ vào một cái tên.

"**Chapman!"** Rachel thốt lên. "Hả?"

CHƯƠNG 2

Chapman là thầy hiệu phó của tụi tôi và là đầu lĩnh của nhóm **Chia Sẻ,** một tổ chức trá hình của bọn Yeerk. Bề ngoài có vẻ như đó là một tổ chức hướng đạo sinh hay gì đó, nhưng thực chất đó là nơi tuyển mộ và cung cấp vật chủ cho bọn Yeerk.

Chính điều này đã khiến tôi thắc mắc. "Nếu kẻ lập ra trang web này biết mọi thứ về bọn Yeerk thế thì tại sao hắn lại không đả động gì về **nhóm Chia Sẻ** vậy ta?"

Cassie gật đầu. "Hỏi có lý đấy, có thể hắn không biết gì về nhóm **Chia Sẻ** chăng?"

"Hay có thể toàn bộ chuyện này chỉ là một cái bẫy của bọn Yeerk?" Tobias góp ý.

"Chính xác," Rachel tán thành. "Cho nên chúng không muốn ai biết nhóm Chia Sẻ thực chất là tổ chức quái quỷ gì…"

"Thế thì tại sao ở đây lại nhắc đến lão Chapman?"

"Khối gì người mang tên đó," Marco nói. "Có thể chỉ là tình cờ trùng hợp thôi mà…"

Tôi lùi khỏi máy tính, nhìn khắp đám bạn. **"Nếu chuyện này là thật thì có lẽ tụi mình đã có thêm những đồng minh rồi…"**

"Nhưng nếu đây là cái bẫy của bọn Yeerk thì tụi mình sẽ trở thành đám chuột đang nhăm nhe miếng phô-mai găm trong bẫy kẹp là cái trang web ngốc nghếch này đó," Rachel nói.

Tụi tôi thần ra nhìn nhau mất một hồi, rồi Cassie lên tiếng. "Xem thử phần chat coi sao?"

"Hình như sắp có **một cuộc chat hẹn trước,"** tôi nói. "Nhưng sao tui thấy ớn quá à. Tụi mình tham gia vô hổng biết có an toàn không nữa. Vụ chat này không qua **thanh lý bánh quy đâu.** Tên trên mạng hổng biết có bị lộ không ta?"

Marco cười toét. "Để tui ra tay cho, tui có nắm mã truy cập ở chỗ làm việc của ba tui và tui có thể đột nhập…"

"Thưa hoàng tử Jake," Ax xen vào. "Nếu bạn muốn, tôi có thể khoá mã phần mềm của Marco sao cho không ai lần được ra các bạn. Mà tại sao các bạn lại gọi đó là phần mềm nhỉ?"

Tôi liếc nhìn Marco. Xưa nay cậu ta vẫn rất tự hào về khoản máy tính, nhưng trong lĩnh vực này, Ax đã đi trước tụi tôi dễ đến… **ba bốn thế kỷ** rồi.

Marco vung hai tay lên. "Tốt thôi. Cứ việc làm đi."

"Với cái **hệ thống sơ khai** này tôi cũng phải mày mò một chút," Ax nói. "Màn hình hai chiều, một bàn phím thay cho những liên hệ bằng ý nghĩ, những thứ mã cứng còng. Tôi không phải là **nhà khảo cổ** nên chẳng biết gì nhiều về **mấy cái máy tính cổ lỗ sĩ này**…"

Nói vậy thôi chứ Ax chỉ ngồi xuống có ba phút là đã gõ xong cái mã làm cho hệ thống của Marco trở nên bất khả xâm phạm.

"Tốt lắm, tụi mình chat về bọn Yeerk được chưa?" Cassie hỏi.

"Được rồi. Nào, cùng chat về bọn Yeerk đi."

Nếu bạn chưa từng tham gia vụ chat trên máy tính, thì bạn sẽ hơi rối đấy. Nó giống như một cuộc trò chuyện giữa những người chẳng thèm lắng nghe nhau vậy. Hơn nữa, mỗi người chỉ có thể gõ khoảng mười từ một lần thôi, vì vậy mà mọi sự lại càng rối ren hơn…

Sáu đứa tụi tôi hồi hộp giương mắt nhìn cuộc trò chuyện tuôn dần trên màn hình. Một cuộc trò chuyện về những điều mà tụi tôi tưởng chỉ có mình tụi tôi biết.

Yeerkiller9: *Không thể nào!*

Yeerkiller9: *Cậu phải băm vụn chúng ra thành từng mảnh để biết chắc rằng chúng thực sự*

Chazz: *Sao chúng ta lại quan trọng hóa vấn đề thế nhỉ? Bọn Yeerk đã ngỏm rồi.*

GoVikes: *Nghe tớ nói nè, tớ đã từng bị một tên Yeerk chui vào đầu rồi. Chỉ*

Yeerkiller9: *chỉ ngày càng mạnh hơn*

Chazz: *thay vì ngồi đây, sử dụng diễn đàn này để lập kế hoạch*

YrkHSer: *Giết hết bọn Yeerk đi!*

Gump8293: *Tớ cho rằng ba của mình là một tên Yeerk. Tớ phải làm gì đây?*

Chazz: *hành động*

Yeerkiller9: *chúng ta phát hiện ra rằng chúng ta đang ngồi yên không làm gì*

GoVikes: *nhờ một phép màu mà tớ mới thoát được đây.*

Gump8293: *Tớ thấy lạ lắm vì ba tớ thực ra vẫn hoàn toàn bình thường*

GoVikes: *Nhưng Yeerk giống như lũ sên, nếu như cậu chỉ xắt chúng thành*

CKDsweet: *Có ai giúp tớ không đây? Có một tổ chức được gọi là*

GoVikes: *hai mảnh, chúng vẫn cứ tiếp tục sống*

Gump8293: *nhưng ba tớ tỏ vẻ tôt bụng quá mức. Ổng đột nhiên có toàn là bạn mới và*

YrkHSer: *Giết hết bọn Yeerk đi!*

CKDsweet : *Nhóm Chia Sẻ. Tớ nghĩ tất cả bọn chúng đều là Yeerk.*

Tôi nhìn Marco. Nó gật đầu.

"Nhóm Chia Sẻ," Marco thì thào. "Thú vị đấy, để coi có ai nói thêm gì về vụ này nữa không…"

Quả nhiên có kẻ nói. Chỉnh là cái kẻ có vẻ căm thù bọn Yeerk nhiệt liệt nhất.

YrkHSer: *Nhóm Chia Sẻ không có gì đâu, tớ đã kiểm tra rồi.*

Chazz: *Sai bét. Nhóm Chia Sẻ là một tổ chức trá hình của bọn Yeerk.*

YrkHSer: *Không phải đâu. Họ sinh hoạt như Hướng đạo sinh mà.*

"Waa," Rachel thốt lên.

"Cái tay **Chazz** này có vẻ chuẩn đấy," Tobias nhận xét.

"**YrkHSer** có thể là một tên Mượn xác," tôi nói.

"Hay cũng có thể là hắn lầm," Cassie góp ý.

Gump8293: *Ông suốt ngày la cà với họ. Hôm trước tớ*

Carlito: *Tớ phát hiện ra là bọn Yeerk cần đi đến nơi nào đó bí ẩn đề*

Gump8293: *Nghe ba tớ và mấy người bạn mới ấy thì thào về*

Carlito: *Ăn uống hay nạp lại. Ba ngày một lần. Tớ nghĩ là chúng*

Gump8293: *Một kẻ có tên "Visher" hay "Vister" gì đó.*

GoVikes: *Ra khỏi vật chủ của mình để làm việc đó*

Megmom: *Gump à, theo tớ, "Visser" mới là đúng đây. Tớ nghĩ Visser giông như là một*

GoVikes: *chúng giông như ốc sên vậy, chỉ có điều là không có vỏ*

Megmom: *vị thông lãnh hay đại loại thế. Tớ cho rằng Visser là một loại cấp bậc.*

GoVikes: *Cấp bậc, chắc chắn là cấp bậc.*

"Tay **GoVikes** này có vẻ là một gã ngố điển hình trong cuộc chat trên mạng," Marco nói. "Nhưng Chazz, Meg và Carlito hình như có biết được chút đỉnh."

"Gump có vẻ buồn," Cassie nói. "Anh chàng này đang lo cho ba."

"Ờ, thế giới này thì đâu đâu cũng buồn cả," Marco gay gắt nói.

Suốt một thời gian dài, chỉ mình tôi biết mẹ của Marco là một kẻ Mượn xác, nói chính xác là vật chủ của tên Yeerk cao cấp nhất trong cấp bậc của bọn chúng - "**Visser Một".** Nhưng mấy đứa kia mới đây cũng đã biết chuyện này rồi, mà Marco thì luôn luôn dị ứng với sự thương hại nên nó xử sự hơi căng…

Gump8293: *Có cách nào giúp tớ ngăn không cho ba tớ biến thành*

YrkHSer: *Giết toàn bộ bọn Yeerk!*

Gump8293: *một tên Yeerk không nhỉ?*

YrkHSer: *Nói với ba của cậu đi. Cứ nói thẳng với ổng cậu nghĩ gì.*

Chazz: *Đừng Gump. KHÔNG ĐƯỢC NÓI GÌ với ba cậu cả. Cậu mà nói thì cậu sẽ là kẻ kế tiếp.*

Megmom: *Gump à, nghe lời Chazz đi. Nó nói đúng đấy. Cậu không được làm*

Fittey777: *Chào mọi người.*

Megmom: *bất cứ điều gì để cứu ba cậu. Cậu chỉ tổ làm hại mình thôi.*

Fittey777: *Tôi có thêm một cái tên nữa bổ sung vào danh sách những tên Yeerk đã được phát hiện đây*

Gump8293: *Tớ phải LÀM gì đó mới được.*

Fittey777: *Charles J. Sofor. Hắn là phụ tá cảnh sát trưởng ở*

YrkHSer: *Giết toàn bộ bọn Yeerk!*

Chazz: *Chào Fittey.*

Megmom: *Tốt quá, Fittey đây rồi nè.*

Fittey777: *thủ đô, tôi gần xác định được địa điểm*

GoVikes: *Xắt chúng ra thành từng lát nhỏ.*

Fittey777: *một khu vực mà bọn Yeerk nạp dinh dưỡng rồi.*

"Mấy bồ nghĩ sao?" tôi hỏi cả nhóm.

Rachel ra dấu. "Có lẽ vài tay trong số họ là thành thực. Ai mà biết được? Nhưng có thể toàn bộ chuyện này là cái bẫy của bọn Yeerk để dụ người ta lao đầu vào."

"Giống như Gump vậy đó," Cassie nói. "Có thể chúng đang dò tên tuổi và địa chỉ của anh chàng này để cảnh báo với cha anh ta, một người Bị-mượn xác."

"Mình nghĩ đây là một trò lừa đảo của bọn Yeerk," Tobias nói.

"Mình cũng nghĩ thế," Rachel ủng hộ.

Cassie lắc đầu. "Mình hổng chắc nữa. Có cái gì đó rất thật và chân thành ở một số kẻ này. Nhưng không phải tất cả. YrkHSer rất có thể là một tên Mượn xác. Nhưng Gump thì thành thật, mình cá đấy."

Từ lâu lắm rồi, tôi đã hoàn toàn tin tưởng bản năng của Cassie trong việc đánh giá con người. "Mình cũng cảm thấy thế," tôi nói. "Ax, bồ thấy sao?"

"Nói gì đây? Chẳng thể nói gì về những phương tiện liên lạc thô sơ thế này. Bây giờ loài người đã có điện thoại, sao họ vẫn còn dùng hệ thống lạc hậu thế này nhỉ?"

"Thực ra thì điện thoại được phát minh ra đầu tiên," tôi nói. "Cái này hiện đại hơn mà."

Ax cười lớn. "Ôi, loài người. Các bạn phát hiện ra sách đầu tiên, rồi đến máy tính. Máááá… áy tiii… ỉnh. Điện thoại thì ra đời trước máy tính. Vô cùng lạc hậu."

"Marco, bồ nghĩ sao?"

Marco gục gặc đầu ra vẻ "có trời mà biết" rồi nói. "Nếu như bắt mình phải suy đoán, mình sẽ nói hai điều: Có thể trang web này do bọn Yeerk lập ra nhằm xác định những người nào đã biết về bọn chúng. Nhưng đồng thời nó lại hơi vượt ra ngoài tầm kiểm soát của chúng. Theo mình nghĩ có lẽ cả Meg, Carlito, Fittey, Chazz đều thành thật."

Tôi gật đầu. "Tụi mình cần tìm hiểu xem mấy người này là ai. Ax, anh có thể đột nhập vào các tệp tên trên mạng không?"

Tôi đứng dậy và Ax ngồi ịch ngay xuống ghế. Ảnh đặt những ngón tay người lóng ngóng lên bàn phím. "Phím 'Caps Lock' là gì thế?"

"Đừng để ý đến nó."

"Vâng, thưa Hoàng tử Jake."

Tôi thở dài. "Mình không phải là hoàng tử. Mình đã nói điều này hàng triệu lần rồi."

Ax xâm nhập vào phần mềm máy tính và bắt đầu gõ ào ào. Nhưng chỉ vài phút sau anh đã thất vọng thấy rõ.

"Sao rồi?" Marco nhạo. "**Một người Andalite ưu việt mà cũng**

không đột nhập được vào mạng Hoa Kỳ à?"

"Vậy bạn có làm được không?" Ax hỏi nó.

"Không," Marco lắc đầu.

Ax lại tiếp tục gõ ào ào. Rồi ảnh đẩy bàn phím ra, vẻ bực dọc. "Các hệ thống cơ bản nhất không dùng được."

"Nói cách khác là anh không thể làm được việc đó chứ gì?"

"Không. Cả cái máy này lẫn máy tính trung ương đều quá **sơ khai.** Tôi đã cố cấu hình lại phần mềm, nhưng như vậy cũng chưa đủ." Mặt Ax chợt rạng rỡ hẳn lên. "Tuy vậy tôi đã chỉnh nó để Marco có thể **thắng bất cứ trò chơi nào trên mạng**."

"Khỏi cần, trò nào tui cũng thắng cả rồi," Marco bốc phét.

"Tỉ lệ thắng thua của bạn có trữ trong máy tính mà, Marco," Ax sửa lưng. "Bạn đâu có thắng mọi trò chơi. Bạn chỉ thắng được có **42 phần trăm lần chơi mà thôi** hà**. Ti le**. Tỉ lệ. Ồ."

"Giá tụi mình biết được những tay đó có thành thật hay không nhỉ," Cassie nói. "Tụi mình sẽ có thêm những đồng minh. Vả lại cũng có những người như Gump cần tụi mình giúp đỡ nữa mà…"

"Sao? Tụi mình làm cách nào để rút được những cái tên thật từ những cái tên trên mạng này đây?" tôi hỏi.

"Nếu như đột nhập được vào Văn phòng Mạng Truy cập Hoa Kỳ…" Marco gợi ý.

"Xâm nhập vào Mạng Truy cập Hoa Kỳ á," Rachel cười toe nói.

"Đúng vậy," Marco khẳng định. "**Xâm nhập vào Mạng Truy Cập Hoa Kỳ. Đột nhập vào các máy chủ. Rút ra các tên trên mạng.** Và nhân tiện xóa luôn cái chương trình ngu ngốc chuyên đưa ra lời đề nghị mua thẻ tín dụng của Mạng này."

CHƯƠNG 3

Thành viên Hội Animorphs chắc chắn là những tên trộm giỏi nhất trên toàn thế giới. Ý tôi là, đương nhiên rồi, không phải trộm vặt đâu nhé. **Khi bạn có thể biến thành bất cứ con thú gì thì bạn có thể đột nhập vào bất cứ nơi đâu dễ như trở bàn tay.** Nhưng có một rắc rối duy nhất với nhóm Animorphs bọn tôi là Mạng Truy Cập Hoa Kỳ không nằm trong thành phố này. Tổng hành dinh của nó nằm cách đây cả ngàn cây số lận. Quá xa! Cho dù tụi tôi có biến thành chim cũng không thể vượt qua khoảng cách đó trong thời hạn hai giờ biến hình được. Và nếu dừng lại và biến hình lần nữa thì tụi tôi cũng không thể đi về trong ngày được.

Cho nên tụi tôi cần tận dụng một vài phương tiện vận chuyển khác. Do vậy mà cả đám tụi tôi đã có mặt tại sân bay sáng thứ 7 tuần đó, dán mắt nhìn máy bay cất cánh qua những ô cửa sổ gắn kỉn từ sàn đến tận trần nhà.

“Chuyến bay đó mất có một giờ ba mươi phút hà,” Marco nói. “Còn dư cả đống thời gian…”

“Ừ.”

“Tụi mình chỉ việc biến thành những con ruồi, bay lên máy bay, làm sao để đừng bị đập, rồi hoàn hình trở lại khi đến nơi,” Marco nói tiếp. “Đi ké hãng United hay Northwest cũng được.”

Chỉ có tôi và Marco đứng chỗ cửa sổ. Mấy đứa kia đã tản ra khắp sân bay. Tụi tôi tránh không tụ lại với nhau, để khỏi giống như một nhóm. Bọn Yeerk có tai mắt ở khắp nơi, vì vậy bọn tôi phải luôn phải cảnh giác tối đa.

“United hay Northwest đây?” Marco hỏi.

Tôi nhún vai. “Hãng nào chả được. Mình đang lo vụ biến thành ruồi trên máy bay đây nè. Có khối người **khoái đập ruồi** lắm đó. Lỡ có trục trặc thì làm sao tụi mình hoàn hình trên máy bay được đây?”

"Bồ muốn bỏ cuộc à?"

Tôi mất một phút suy tính. Trên đường băng, một máy bay 747 đang rù rì cất cánh. "Không. Mình nghĩ mọi chuyện sẽ ổn thôi. Cũng có rủi ro đấy. Nhưng cũng đáng mà."

Marco mỉm cười. Một nụ cười thực lòng, không móc máy, hiếm khi xuất hiện trên môi nó. "Mình chợt nhớ lại chuyện bồ không hề muốn ra những phán quyết có tính quyết định."

"Mình vẫn giữ nguyên ý kiến của mình," tôi nói. “Nhưng phải có ai đó quyết định chứ, đúng không?"

"Đúng." Marco gật đầu.

"Mình chỉ muốn được quay trở lại cuộc sống hồi đó, mình chẳng phải ra quyết định khiến người khác có thể bị giết chết."

"Phải không đó?" Bây giờ, nụ cười của Marco đã ánh lên nét giễu cợt. "Bồ có thực sự cho rằng một ngày nào đó tụi mình sẽ trở lại thành những đứa trẻ bình thường? Bồ cho rằng sau khi là Hội trưởng Hội Animorphs, bồ có thể trở về làm một anh sinh viên vô danh tiểu tốt sao?"

"Sao lại không nhỉ." Tôi nói quả quyết.

Marco ừ hữ khô khốc. "Thôi nào, lượn một vòng tới chỗ mấy đứa kia đi." Marco nhìn lên tấm bảng thông báo chuyến bay. “Đi ké chiếc United nhé. Nó bay sớm nhất đấy. Tụi mình chỉ có mười lăm phút nữa thôi. Cổng mười chỉn đó nha.”

"Trên máy bay có chiếu phim không ta?" Tôi hỏi, cố bắt chước cái giọng tửng tửng của Marco.

"Trên chuyến bay một giờ ba mươi phút á? Một bộ phim hoạt hình ngắn."

Hai đứa tôi tìm lại được mấy đứa kia, lần lượt là Cassie rồi đến Rachel, Tobias và Ax. Tụi tôi trình bày kế hoạch và thật bất ngờ, Tobias đã nêu ra một vấn đề mà tôi đã bỏ qua…

“Trong lốt ruồi thì làm sao tụi mình **tìm ra cổng số mười chỉn** đây**?** Mắt ruồi có tốt không vậy?”

Tobias chưa bao giờ biến thành ruồi. Nó mới chỉ thâu nạp ADN của ruồi hồi sáng nay thôi.

“Ờ nhỉ, nó khá tệ,” tôi thú nhận. “Mắt phức hợp ỉ mà.”

“Nhưng đánh hơi thì siêu đấy,” Marco nói. “Ruồi có thể bắt hơi mùi phân và rác rưởi từ xa lắc xa lơ lận đó.”

Tôi lườm Marco. Nó nhìn lại tôi.

“Lườm gì? Đùa tí thôi mà.” Marco nói. “Mấy món đó bộ dễ tìm lắm hả? Mà có tìm ra cũng biết làm gì với nó? Đưa cho nhân viên gác cổng và bảo với ông ta rằng: ‘Vui lòng giữ giùm tụi tôi vật này, tụi tôi sẽ trở lại đây dưới dạng ruồi’ chắc?”

Một chiếc máy bay đang nhả khách ra từ cái cổng gần đó. Ai nấy đều có vẻ mệt mỏi, một số mỉm cười với thân nhân và bạn bè đến đón. Tôi đoán đây hẳn là một chuyến bay rất dài, vì một số người có dấu hằn ở một bên mặt. Bạn biết đấy, có lẽ họ đã ngủ với cái đầu tì lên cửa sổ máy bay.

Một em bé đang gào thét, vùng vẫy trên tay mẹ. Bà mẹ trẻ níu chồng dừng lại cách chúng tôi chừng một mét.

“Phải thay tã cho bé thôi,” bà mẹ nói.

"Đến lượt ai đây?" ông chồng hỏi.

Bà vợ trao đứa bé cho ông chồng đang làu bàu “Cầu cho nó chỉ xón có một chút thôi.”

“Em không nghĩ vậy đâu,” bà mẹ nói. “Theo em có lẽ là cả một bãi tướng đấy.”

Tôi quay sang Marco, Tobias và Ax. “Này nha, tụi mình cần có một người tình nguyện đi lãnh **sứ mạng ngẫu nhiên và gớm guốc này -**

phải đi lấy cái tã ấy…”

Đùn đẩy qua lại, cuối cùng người phải lãnh đạn là tôi. Ax thậm chí chẳng hiểu nổi ý tôi muốn nói là gì nữa. Còn lại ba đứa, tụi tôi oẳn tù tì, đứa nào thua thì sẽ lãnh nhiệm vụ. Tobias và Marco ra giấy, còn tôi ra đấm. Chắc Tobias và Marco đã **ăn gian** cách chi đó rồi…

Hai phút sau tôi chìa cái bịch gớm khiếp đó cho Marco.

“Cái gì vậy?” Ax hỏi.

“Tã lót,” tôi nói. “Có dính phân em bé đó mà.”

“Tã xài rồi,” Marco giải thích cho Ax. “Tụi mình dùng tã xài rồi để **định hướng** khi biến thành ruồi, anh đã thông chưa?”

“Tôi chẳng hiểu gì cả?”

Tôi ra dấu ngăn lại. “Đây là một trong những điều mà tôi không muốn cắt nghĩa cho anh, Ax ạ,” tôi nói và xách cái tã ra cổng số mười chỉn, nhét nó vào cái trụ lớn để gạt tàn thuốc và quay trở lại đám tụi bạn. “Chắc sẽ công hiệu đấy, tụi mình vô việc thôi.”

"Đấy, bây giờ đã hiểu tại sao tụi mình không phải là Người Dơi hay Siêu nhân," Marco than thở. "Người Nhện cũng chẳng bao giờ lần theo dấu vết nhờ vào một cái tã dùng rồi của em bé cả."

"Ai là Người Nhện cơ?" Ax hỏi.

Bốn đứa tụi tôi chui vô phòng vệ sinh nam để biến hình. Cassie và Rachel thì vào phòng vệ sinh nữ. Tôi phát hiện ra, sẽ có những lần hội Animorphs không thể hoạt động như là một đội, như lần này đây.

"Cả đám tụi mình có thể chui gọn trong phòng vệ sinh dành cho người tàn tật," Marco góp ý.

"Không được," tôi nói. "Tụi mình dùng phòng dành cho người thường thôi."

Nhưng nói thì dễ chứ làm thì hổng dễ chút nào. Có rất nhiều chuyến bay đi và đến nên các phòng vệ sinh lúc nào cũng đầy nghẹt người. Chật vật lắm bốn đứa con trai tụi tôi mới chiếm được hai phòng vệ sinh nam.

"Chắc hổng đến nỗi kỳ quá đâu ha," Tobias thì thào khi nó và tôi chui chung vào một buồng vệ sinh.

"Đợi chút nữa thì biết," tôi bảo nó.

Hai đứa tôi đóng cửa và cài khoá lại. Tôi và Tobias cởi quần áo, giày vớ, nhét cả vào cái túi tụi tôi mang theo, rồi dúi nó ra sau bồn cầu. Trên người tụi tôi chỉ còn lại bộ quần áo biến hình - mấy thứ quần bơi và áo thun bó. Nếu may mắn khi quay về tụi tôi sẽ lấy lại được quần áo từ chỗ giữ đồ thất lạc. Nếu không… thì có sao đâu, tụi tôi đã **mất cả đống quần áo rồi mà.**

"Hình biến ruồi, phải không?" Tobias thì thào.

"Ừ"

"Liệu nó có khiếp như mình nghĩ không nhỉ?"

"Không đâu. Còn hơn thế nhiều."

Tobias bắt đầu biến hình. Chưa phải thành ruồi ngay đâu, cậu ta phải trở về lốt diều hâu đuôi đỏ - cơ thể thường trực của cậu ta đã - rồi mới biến tiếp được thành ruồi.

Ở buồng kế bên, Ax chắc đang bắt đầu mọc cái đuôi bọ cạp, hai con mắt có cuống và bốn cái cẳng hươu.

"Xong chưa?" tôi thì thào hỏi vọng qua phòng Marco.

"Rồi đó, làm đi thôi. Ở đây chật chội quá rồi nè."

Tôi nhìn sang phía Tobias. Vui thật, ngay cả tôi cũng đã quen với ý nghĩ rằng **Tobias chỉ chỉnh hiệu là Tobias khi có đôi mắt màu vàng nâu và cái mỏ diều hâu sắc lẻm…**

"Tobias, có thể bồ sẽ thích đấy," tôi nói. "Bồ sẽ thấy con ruồi bay tài tình đến như thế nào."

"Xìii! Bất cứ con vật có cánh nào cũng chẳng bay siêu được như mình đâu," Tobias nói. <Thôi kệ, làm xong đi cho rồi.>

Tôi nhắm mắt lại và bắt đầu tập trung để biến thành ruồi. Thực ra

thì, gây căng thẳng cho Tobias làm tôi cảm thấy dễ chịu hơn. Tôi có thể tạm quên đi cái thực tế rằng biến thành ruồi làm tôi phát bệnh. Rất có thể có con vật nào đó còn tởm hơn ruồi, nhưng tôi chưa từng biến hình thành con nào như thế cả.

Cơ thể tôi bắt đầu co rút.

Những bờ tường của buồng vệ sinh như mọc lên cao mãi, cao mãi, như thể một toà nhà chọc trời. Các chữ viết trên tường chỉ cỡ vài phân giờ đây trông to như tấm biển hiệu quảng cáo.

Nhìn xuống chân, tôi thật sự hãi hùng. Cái bồn cầu cứ bự ra, bự ra mãi. Nó như mọc lên từ mặt đất, chẳng khác gì một cái miệng khổng lồ đang há ra đề nuốt chửng tôi.

Tôi thấy cái hộp giấy vệ sinh xẹt ngang qua. Phút trước nó còn ở dưới thắt lưng tôi, phút sau nó đã cao tuốt lên trên. Đó là một cảnh tượng rất lạ mắt.

Các ô gạch nở rộng ra. Một mẩu giấy nhỏ trên sàn trở nên bự ra như một tấm khăn trải giường. Một miếng bã kẹo cao su trở thành một tảng đá khổng lồ.

Nhưng co rút là phần dễ coi nhất. Những biến đổi khác mới là kinh khủng. Lấy một vi dụ nha, mũi và miệng của bạn sẽ chảy nhuyễn vào nhau rồi mọc ra một thứ dài thoòng, lông lá, dính nhơm nhớp, nhầu nhão mà trong sách gọi là "miệng ruồi."

<ÁÁÁÁÁ! Khiếp quá!> Tobias hét lên bằng giọng truyền.

Cái mỏ của nó vừa u ra, biến thành những phần miệng dài thoòng trông phát ớn.

Bụp! Hai cẳng ruồi như bật ra từ ngực tôi. Bạn xem phim về người ngoài hành tinh, có thấy trẻ con được sinh ra từ ngực của một người đàn ông không? Đấy, hình ảnh tôi bây giờ cũng tựa tựa thế. Chỉ có điều là thay vì một cậu bé chòi ra thì lại là hai cái cẳng khớp nối, đen, dài, cái nào cũng mọc đầy lông cứng quèo và sắc như dao găm.

Biến hình chẳng có quy luật nào cố định cả. Đó không phải là một quy trình chuyển biến trơn tru, không tạo ra từng phần hình thể giống ruồi một cách hoàn chỉnh. Mọi thứ mọc ra, biến đổi bất chợt và chẳng ai biết trước cả. Khi tôi cao chừng ba tấc thì có thêm những cái cẳng tòi ra từ mạn sườn. Tôi vẫn mang đôi mắt người và phần lớn cơ thể người, chỉ trừ có những phần miệng gớm guốc.

"Ê! Có ai ở trỏng không vậy?"

Tôi nghe có giọng nói bên ngoài, rồi **cánh cửa buồng vệ sinh rung lên.** Nhưng tôi không trả lời được. Tôi làm gì còn miệng nữa.

<Ai đó đang muốn **xông vào!**> Tobias nói.

<Mình biết rồi!>

<Phải làm sao đây?>

<Biến hình tiếp đi. Hoàn hình thì đã muộn mất rồi còn đâu.>

"Ê, có ai ở trỏng không vậy? Tôi mắc quá rồi nè."

Hai tay tôi trở thành những phần phụ của con ruồi: hai cái móng

quặp vào, và hai miếng đệm lông nhỏ rỉ ra một chất giống như keo vậy. Tôi nghe nội tạng mình nhũn ra tái cấu trúc thành bộ ruột của một con ruồi - một cấu trúc cực kỳ nguyên sơ. Các lóng xương của tôi yếu đi đến mức cặp chân, phần lớn vẫn là chân người, trở lên lẩy bẩy rồi chuyển thành cái gì đó giống như hai sợi mì ống luộc chín.

Đến lúc đó, tôi chỉ còn cao cỡ con chó con. Tôi đã có những cái cẳng ruồi nhưng lại chưa có cánh; có mắt người nhưng lại có những phần miệng rộng ngoác và to đùng của loài ruồi. Tobias cũng là một mớ hỗ lốn tương tự như thế. Và đúng lúc đó, **cái người bị tào tháo đuổi kia thò tay qua phần trên cánh cửa và kéo khoá ra.**

Cánh cửa mở tung, tôi chẳng thể làm gì được nữa.

"Ôi! Ôi! Ôi trời! Trời ơi! Áááááá!"

Người đàn ông đứng **chết trân.**

Tôi hất một cái cẳng đầy những lông dao găm về phía ổng.

"Áááááá! Cứu tôi! Cứu tôi với!" Người đàn ông hét toáng lên.

Cánh cửa đóng sầm lại.

<Lẹ đi! Tụi mình phải trở thành ruồi trước khi ổng kêu người tới! >

"Cứu tôi! Cảnh sát! Ai cứu tôi với!"

Tôi tiếp tục thu nhỏ lại, và giờ thì tôi thấy cặp cánh mỏng như lụa của tôi đang mọc ra, nối với những cơ bắp như lò xo nổi ụ trên lưng tôi.

"Có quái vật trong phòng vệ sinh!" Người đàn ông vẫn tiếp tục la the thé.

<Bên đó có chuyện gì vậy?> Marco cất tiếng hỏi từ buồng kế bên.

<Tụi này bị bắt quả tang rồi,> tôi đáp. <Làm lẹ đi.>

Đôi mắt người của tôi chợt mờ câm và tối như bưng. Thêm nhiều giây mù tịt, rồi những con mắt phức hợp của ruồi mới mọc ra. Và, cùng một lúc, tôi thấy nguyên **một thế giới những hình ảnh vỡ vụn,** giống như hàng ngàn cái ti vi tí hon được chỉnh hình ảnh hơi khác nhau tí tẹo.

<Nè, Tobias, cẩn thận với bản năng ruồi đó nha,> tôi cảnh báo.

Dưới nhãn quan kỳ lạ của tôi, tôi thấy một vật gì đó **đen thui và lờ mờ đang xẹt qua.** Một con ruồi khác! Tobias chăng?

<Tobias, bồ đó hả?>

Rầm, rầm, rầm, rầm, RẦM, RẦM.

Những rung động vang dội như tiếng sấm thu hút toàn bộ sự chú ý của tôi. Nhiều bước chân rầm rập đang lao tới.

XOẠCH! Cánh cửa buồng vệ sinh chợt bật tung. Tôi cảm thấy gió ùa vào, lướt qua đầu tôi, kích thích những sợi lông trên lưng tôi. Râu của tôi điên cuồng rung lên.

Nguy hiểm!

Tôi co sáu cái cẳng ruồi lại, xòe cặp cánh ruồi ra rồi bay khỏi sàn gạch nhớp nhúa.

<Tụi mình đang bay trên này nè,> Marco thông báo.

"Chúng mới ở đây mà. Tôi cam đoan với ông. Những con quái vật. Giống như… giống như những **con vật đột biến ấy**. Trông quái gở lắm!" Giọng người đàn ông run rẩy giải thích.

"Ông bạn, ông đã uống bao nhiêu rượu trên máy bay vậy?"

<Tobias,> tôi gọi. <Bồ có sao không vậy? Tobias!>

Không có tiếng trả lời.

Tôi điên cuồng bay lòng vòng, xẹt ngang qua những con người to như thể tượng thần tự do. Những giác quan của tôi ghi nhận hàng trăm mùi **dễ chịu:** mùi phân, mùi nước tiểu, mùi mồ hôi, mùi rác. Mùi nào cũng **thú vị đối với bộ não ruồi của tôi cả.**

Nhưng tôi vẫn chưa thấy Tobias.

<**Tobias! Bồ** ở **đâu vậy? Bồ bị não ruồi nó kiểm soát hả?**>

<Nào, Tobias,> Marco nói. <Ráng lên chớ. Tụi mình hổng còn nhiều thời gian đâu.>

<Tobias! Tôi đây, Ax đây. Khẳng định lại ý thức cá nhân của bạn đi!>

<Nói gì vậy?> Marco bật cười. <Khẳng định lại cái gì của nó?>

Và rồi một giọng truyền ý nghĩ chợt cất lên, run rẩy và yếu ớt. <Ơ… xin chào… Mình nè. Tobias nè…>

Tôi đảo xung quanh phòng vệ sinh liên tiếp mấy vòng, rồi lộn một vòng thật nhanh, **tôi tiếp trần, đầu quay ngược.** Các vuốt của tôi bấu vào những chỗ lồi lõm của sơn. Những miếng đệm nhơn nhớt trên cẳng tôi làm nốt việc còn lại.

<Tobias? Bồ ở đâu vậy? Bồ có sao không?>

<Mình nghĩ mình bị mất kiểm soát một lúc.>

<Ừ, chuyện đó thi thoảng vẫn xảy ra khi biến hình dạng thú nào đó lần đầu tiên, cho tới khi bồ quen với bản năng của con vật đó, Tobias à.>

<Đúng rồi đó,> Marco nói. <Nhưng rồi bồ sẽ lấy lại được ý thức cá nhân của mình thôi.>

<Tobias, bồ đang ở chỗ nào thế?>

<Để mình tả cho… Nó láng láng. Ơ, nó khác với lần đầu mình hạ cánh ở đây. Nó trơn trơn, màu trắng, và ẩm ướt nữa chứ. Có hơi ẩm trên bề mặt, và **phía dưới mình có nguyên cả một cái hồ lớn.**>

<Bồ đang đậu ở mặt trên hay mặt nào khác hả?>

<Mình ở bên hông cái bề mặt trơn trơn và âm ẩm màu trắng đó. Cái hồ lớn nó ở ngay phía dưới mình.>

Tụi tôi ngẫm nghĩ mất một hồi về lời mô tả này.

<Ôi! Má ơi!> Marco hét lên. <Tobias, bồ **đang** ở **trong bồn cầu!**>

<Tobias, ra khỏi đó lẹ đi, người ta xối nước bây giờ,> tôi cố nhịn cười la lên.

<Ơ… nhưng sao lúc trước nó sáng lắm, mà giờ thì **tối thui** hà.>

Tụi tôi lại suy nghĩ về thông tin mới này một hồi nữa.

<Ôi cha mẹ ơi!> Marco thốt lên, nửa cười, nửa sợ. <Tobias, theo ý mình **lý do nó trở nên tối là vì có ai đó đã ngồi xuống bàn cầu rồi.**>

<Từ từ đã. Mấy bồ muốn nói là mình đang ở trong bồn cầu và có ai đó đang ngồi lên trên, đúng hông? Nhưng… Ôi! Má ơi.>

<Cẩn thận! Có vật rơi đấy,> Marco nói.

<Vậy là sao? Tôi chẳng hiểu gì cả…> Ax thắc mắc.

<Tobias, vì sự an toàn của bồ và để tránh một tình huống quá gớm guốc, bồ phải ra khỏi đó thôi.>

<Ra cách nào? Làm sao mà ra được? Lối ra bị bịt mất rồi còn đâu!>

<Thử chui qua cái khoảng trống giữa mặt bồn cầu và bàn ngồi coi.>

<Ồ.>

<Kiếm chỗ nào sang sáng đó. Chắc chắn phải có ánh sáng rọi vào mà,> tôi nói.

<Bay hướng ra chỗ sáng ì,> Marco chỉ dẫn.

<Ra khỏi đó đi!>

<Cái khe! Mình thấy cái khe rồi!>

<Tôi chả hiểu gì cả,> Ax thú nhận.

<May quá mình ra được rồi nè,> Tobias nói. <Tởm không chịu được. Mình đã đang chuẩn bị ước rằng người Ellimist đừng bao giờ trả lại cho mình quyền năng biến hình rồi đó.>

<**Cuộc đời vinh quang chói lọi của một đại anh hùng là như thế đấy,**> Marco nói.

<Nhân thể nói chuyện **chói lọi** tụi mình tìm đường ra cổng mười chỉn để lên máy bay đi thôi,> tôi nhắc. <Rachel và Cassie có khi đã đợi sẵn ở ngoài rồi đó.>

<Mình có thể căn cứ theo luồng gió để tìm cái cổng đó mà,> Tobias nói.

<Ừ. Bay ngược lại luồng gió đó tụi mình sẽ ra khỏi phòng thủ tục. Từ đó mình có thể bám theo mùi cái tã lót kia để ra đến cổng mười chỉn…>

<Ê, để Tobias dẫn đường được đấy,> Marco hơn hớn nói. <Nó có chút ít kinh nghiệm về khoản này mà.>

<Thôi, im đi,> Tobias gắt toáng lên.

<Mấy bồ có thể giải thích giùm mình xem chuyện gì đang diễn ra ở đây được không vậy?> Ax sốt ruột hỏi.

<Đợi bồ lớn thêm chút nữa đã nha,> Marco trả lời.

CHƯƠNG 5

Tôi đã không nói xạo khi bảo Tobias rằng bay như ruồi là rất đã, dù xét về một khía cạnh nào đó thì nó cũng rất tệ, bởi lẽ mắt ruồi không thấy được rõ lắm, vì vậy bạn không nhìn được xung quanh khi đang bay.

Nhưng không có con gì trên đời này bay được như con ruồi đâu. So với ruồi thì bất cứ con chim nào cũng là một con cá voi to bự, lóng ngóng và vụng về thôi. Ruồi có thể bay vọt thẳng đứng lên trên, xuống dưới, có thể xoay người trong chưa đầy nửa cái nháy mắt. Xoay ở đây là **xoay nguyên một trăm tám chục độ** ở **giữa không trung** ấy. Ruồi có thể bay với thân hình **lật ngang** và **lật ngửa**. Nó có thể **bay vòng tròn** và **bay thành hình số tám.** Mà bay hình số tám trong một ly sinh tố cơ đấy.

Khác với chim, ruồi có thể đậu xuống bất cứ thứ gì, bất cứ nơi đâu, hổng kể gồ ghề hay trơn láng, ẩm ướt hay khô ráo, bất động hay di chuyển…

Ruồi là một loại côn trùng rất thú vị. **Gớm guốc thiệt đó nhưng vô cùng thú vị**…

<Ồ, tuyệt quá,> Tobias nói. <Một khi đã trải qua thực tế này, các bồ sẽ thấy muốn quẳng ngay cái cơ thể lóng ngóng cũ của mình đi ngay.>

<Marco đã có cảm nhận này khi cậu ấy ở trong cơ thể người rồi,> Rachel hân hoan nói.

Tụi tôi đã định vị được Rachel và Cassie ở trên không, gần chỗ dấu miếng tã của em bé nọ.

<Ồ… ồ. Đừng có xỏ xiên mình bằng cái "chakram" của bồ nha, thưa công chúa Xena,> Marco trả miếng.

<Hử?>

<Chakram,> Marco nói, như thể bất cứ một tên ngốc nào cũng biết từ đó vậy. <Đó là chiếc đĩa bằng kim loại mà nàng Xena hay quăng đó. Cái gì, mấy bồ có phải là những tên khờ về văn hóa không hả trời?>

Marco khoái chọc Rachel bằng cách kêu nhỏ là Xena: công chúa chiến binh. Đó là một sự so sánh khá đúng, ngoại trừ Rachel không mặc váy da thú. Marco và Rachel có một kiểu quan hệ rất lạ. Tôi không rõ liệu rằng tụi nó cứ giả bộ không thể chịu nổi tính khí nhau rồi kỉn đáo mến mộ nhau, hay là không chịu nổi nhau thật.

Tôi không giỏi trong việc tìm hiểu những hành vi tinh tế của con người. Về vụ này, tôi dựa hoàn toàn vào Cassie.

<Giờ thì sao đây?> Marco hỏi.

<Lên máy bay chứ sao nữa,> tôi đáp. <Nhưng phải cẩn thận

nha. Nếu có vật gì ập đến mấy bồ phải vọt nhanh liền nha.>

<Hình như tới cổng rồi nè,> Cassie nói. <Không, khoan đã, hình như đó là cửa sổ. Rắc rối rồi. Cánh cổng không có đủ độ tương phản để tụi mình nhìn thấy rõ.>

<Bay tới gần một hành khách đi. Cứ bám theo người này đến khi vào được hành lang. Ở đó tụi mình sẽ nhận ra đường ngay thôi mà.>

Tôi nom thấy một cái đầu người phía dưới mình. Hạ độ cao xuống. Ui! Không! Tôi giật ngược lại. Cha này hói đầu. Chả sẽ cảm nhận được ngay khi tôi hạ cánh. Kia rồi! Một phụ nữ có mái tóc xù. Bá cháy! Tôi đậu lên **những sợi tóc giống như những sợi cáp neo hồ bột.** Tôi cảm thấy một luồng gió nhẹ khi bà ta chậm chạp đi tới.

Ánh sáng chợt thay đổi và âm thanh vọng đến tôi nghe vang vang. Tụi tôi đã tới thang lên máy bay. Rồi một giọng nói vang lên: "Xin chào mừng quý khách!"

Tôi đã an tọa trên chiếc phản lực cơ. <Mọi người có mặt rồi cả chứ?> Tôi hỏi. Bọn nó ở đó cả. Tôi thở phào. Nói cho văn vẻ vậy thôi, chứ tôi làm gì có phổi mà thở phào.

Tôi đậu lên trần. Đó là một tấm nhựa có lỗ. Nhiều lỗ trông như những hoa văn tròn tròn. Tôi bám vào một trong những cái lỗ đó và nhìn xuống những người đang lần tìm chỗ ngồi.

<Ax! Anh nhớ canh thời gian nha!>

<Vâng, thưa hoàng tử Jake, tôi biết rồi.>

<Ax à, mình không muốn bồ gọi mình là hoàng tử Jake. Mình không phải là hoàng tử.>

<Vâng, thưa hoàng tử Jake, tôi biết rồi.>

<Tốt, vậy là tụi mình đã thống nhất thế rồi nha.>

Tụi tôi đợi và chờ. Còn Ax thì bắt đầu đếm phút. Đã mười lăm phút trôi qua kể từ khi chúng tôi biến hình trong phòng vệ sinh.

Cuối cùng, tôi cảm thấy một rung động mạnh, gây cảm giác khó chịu, khi các động cơ đưa máy bay lên cao, lên cao nữa. Tôi nhận ra mình đang đậu trên lớp bọc của chiếc loa khi cô tiếp viên nhắc nhở mọi người thắt dây an toàn. Âm thanh xém nữa đã **hất văng tôi ra khỏi chỗ đậu.**

Quờ quạng bay lòng vòng mất một phút tôi lại đậu lên chốt khoá của giá hành lý trên nóc.

<Mọi người sao rồi?> tôi hỏi.

<Hai chục phút rồi đấy!> Ax thông báo.

<Marco, chuyến này bay hết bao lâu vậy?>

<Một giờ ba mươi phút. Tụi mình chỉ có mười lăm phút để ra khỏi máy bay và hoàn hình thôi đấy…>

<Hơi eo hẹp nhỉ,> Rachel nói.

<Ừ.>

Chẳng có việc gì để làm khi chiếc máy bay lăn bánh rầm rập trên đường băng và rồi cất cánh lên không trung. Đi máy bay thường là

chán òm, chỉ hấp dẫn mỗi chỗ được cho ăn thôi.

Thiên địa ơi, bạn sẽ không thể nào hình dung nổi cái cơ thể ruồi của tôi muốn sà xuống, tấp lên món thịt nướng và nhào vô món nước sốt tung toé xung quanh đĩa như thế nào đâu.

Nhưng làm vậy thì có khác nào tự sát.

<Ê, ăn thức ăn trên máy bay như vậy mà thấy ngon hơn đấy,> Marco nói.

<SAO CƠ?>

<Thoải mái đi, đây là đồ ăn thừa mà. **Tui đang đậu trên mấy món ăn thừa nè.**>

<CÁI GÌ?>

"Xin lỗi cô, máy bay này hình như có quá nhiều ruồi thì phải."

Tôi nghe giọng than phiền của một hành khách. Lời nói đó khiến tôi phát hoảng.

<Mấy bồ nghe rồi chứ?>

<Nghe cái gì?> Tobias hỏi. <Ai cũng nói chuyện ào ào. Cả chiếc máy bay này…>

<Có ai đó vừa than phiền ở đây có nhiều ruồi. Là nói về tụi mình đấy.>

"Vâng thưa ông, để tôi xem có thể làm được gì ạ," một giọng thứ hai đáp lại.

<Họ đang xem xét phải làm gì đấy!>

"Tôi đánh giá cao những lời cô nói. Cô thấy đó, tôi là một thành viên trong ban giám đốc của hãng bay này, và mới rồi tôi thấy có **con ruồi đậu lên món thịt nướng** của tôi."

<Marco!>

"Dạ vâng, thưa ông! Tôi sẽ giải quyết việc này ngay ạ!"

<Ax, bao lâu nữa mới hạ cánh vậy?>

<Mười phút.>

<Thôi được. Mọi người ra phía sau đuôi máy bay đi! Phải chuồn ngay khỏi khoang hạng nhất này mới được!>

Tụi tôi vọt lên. Sáu con ruồi cất cánh cùng một lúc. Cả đám ào ào phóng dọc trần, chui qua tấm màn ngăn cách giữa khoang hạng nhất và khoang khách thường.

Tôi đã nghĩ như thế là an toàn. Nhưng…

Tôi cảm thấy không khí rung lên khi **một vật thể to lớn bay thẳng lại phía tôi**.

Tôi khựng lại, xoay mình vọt sang phải đúng lúc năm ngón tay, **ngón nào ngón nấy to bằng cây gỗ đỏ,** bay sượt qua, tạo ra cả một cơn lốc giữa không trung.

Tôi đáp xuống trần, cố lấy lại bình tĩnh. <Má ơi, xém nữa là tiêu đời,> tôi lầm bầm. <Mọi người ổn cả chứ? Mình còn bao nhiêu thời gian nữa vậy, Ax?>

Tôi không nghe được câu trả lời của ảnh vì một bàn tay đã ập tới

tôi lần nữa. Tôi vọt ra khỏi trần, vo ve đôi cánh, tạt ngang… và **bị giáng bởi bàn tay thứ hai. Cái bàn tay đã xòe sẵn ra để đón lõng tôi.**

<Ááááá!> Bàn tay đó chộp được tôi mất rồi! Tôi bị ép vào một bức tường thịt. Tôi cố vo ve cánh, nhưng tôi lập tức nhận ra rằng một cánh của tôi đã bị rách bươm. Tôi không thể trốn chạy được nữa!

Tôi nhìn thấy bức tường lại đang ập về phía tôi. Dưới cặp mắt phức hợp của tôi, đó là hàng vạn hình ảnh tử thần. Ấy thế mà tôi không thể làm gì được cả. Đó là một trong những cơn ác mộng, khi bạn mơ thấy điều gì đó khủng khiếp sắp diễn ra, nhưng bạn không thể cục cựa được và cũng chẳng thể la hét được.

BỒÔPPP!

Tôi cảm thấy bàn tay khổng lồ ấy ép mạnh xuống.

Chắc tôi đã bị đập lòi ruột.

Tôi nằm đúng trên cái rãnh tạo nên sanh đạo trên lòng bàn tay. Và chỉnh nhờ cái chỗ lõm bé tí tẹo ấy mà tôi đã thoát chết.

Nhưng cánh bên trái của tôi đã bị bứt ra, văng đi đâu mất tiêu, còn cánh bên phải của tôi chỉ nhúc nhích được một tẹo. Mắt phải của tôi đã mù đặc. Bốn cẳng của tôi đã bị gãy, nhưng thê thảm hơn cả vẫn là thân mình tôi. Cái thân mình màu xanh - đen đó đã bị vỡ bung ra.

Nhưng tôi không cảm thấy đau đớn mà chỉ thấy hãi hùng.

<Ááááá!Ááááá!Ááááá!>

<Jake! Có chuyện gì vậy?> Cassie quýnh quáng hỏi.

<Mình… mình bị đập trúng rồi, bị vỡ bung ra te tua hết rồi nè. Mình không bay được nữa, không cử động được nữa rồi. Hình như bị dính ở trên trần ấy.>

<Chúa ơi,> Cassie hổn hển nói.

<Jake hoàn hình lại thì sẽ không việc gì đâu,> Marco nói.

<Hoàn hình sao được?> Tobias thắc mắc. <Jake đang bị dính trên trần. Cậu ấy mà hoàn hình thì có nước rơi ngay giữa cái máy bay chật ních người này à.>

"Phi trưởng đã bật đèn tín hiệu cài dây an toàn. Chúng ta đang chuẩn bị hạ cánh."

<Ôi… sao mình thấy yếu quá chừng hà,> tôi nói. <Ruột gan mình tầy huầy ra cả đây rồi nè. Chắc mình **sắp chết** quá.>

<Hoàn hình đi!> Cassie hét lên.

<Không làm vậy được,> Marco nói. <Cậu ấy sẽ bị phát hiện mất. Rất có thể trên máy bay này cũng có bọn Mượn xác!>

<Mình không cần biết gì hết. Đó là Jake. Mình sẽ không để cậu ấy chết đâu!>

Lúc đó bộ não của tôi bắt đầu **sụp xuống**. Tôi không thể tập trung được nữa. Tiếng tụi nó tranh cãi vang vang trong đầu tôi. Những giọng nói… những giọng nói…

<Jake! Bồ vẫn sống đó chứ hả?> Hình như giọng Tobias.

<Còn….ưưưưư…>

<Cậu ấy đang hấp hối,> Cassie kêu lên. <Khoan đã! Mình có ý này…>

Ôi, Cassie tốt bụng, tôi nghĩ. *Cassie tốt bụng. Nhỏ thật xinh xắn. Nhỏ không nghĩ thế đâu, nhưng đúng là nhỏ thật xinh xắn.* Phải. Tôi hồi tưởng lại ngày tụi tôi gặp nhau lần đầu tiên… Rồi Rachel xuất hiện. Ở *trường phải không nhỉ? Không, đó là… đó là ở…*

Bất chợt, những con quái vật ở đâu ùa đến bu quanh tôi. Chúng có những con mắt bự chù hụ như long lanh bởi hàng ngàn bề mặt nhỏ li ti. Chúng có những cặp cánh mỏng dính… Và chúng túm lấy tôi bằng

những cái cẳng có vuốt.

<Ôi, Jake đáng thương,> một giọng mếu máo vang lên đầy thất vọng.

<Tụi mình có xúc theo đám ruột này không đây, hay phải làm sao?>

<Chỉ cần khẩn trương lên thôi!>

<Jake! Cố cầm cự nha bồ. Đừng có bỏ tụi mình nha.>

<Jake, bám lấy. Bám lấy, tụi mình sẽ cứu bồ.>

Và rồi có một cú xóc khủng khiếp.

<ÁÁ! Ôi, trời ơi. Cái cẳng mình đang nắm rớt mất tiêu rồi!>

<Mình không thể bám được nữa rồi. Cánh của mọi người đập loạn xạ cùng lúc thế này…>

<Đừng để cậu ấy chết! Đừng để cậu ấy chết!>

Tôi nổi lềnh bềnh giữa không trung. Giờ thì tôi cảm thấy rất thanh thản. Rất êm dịu. Mặc dù khi tôi nhận ra một nửa cơ thể tôi đã mất tiêu, tôi cũng thấy lo lo, nhưng đó không phải là nỗi lo chuyện gì đang xảy ra với mình, mà là, giống như kiểu lo lắng khi đang xem TV tới cảnh hồi hộp ì.

<Được rồi, được rồi. Tới phòng vệ sinh rồi đó. Jake! Hoàn hình lẹ đi!>

<Nào Jake, biến lại thành người đi!>

Tụi nó đang la hét chuyện gì ấy nhỉ? Sao cứ hét toáng lên và lay tôi mãi thế.

<Jake, Cassie đây nè. Bồ nghe mình nói không vậy. Hoàn hình ngay đi. Hoàn hình ngay đi mà.>

Cassie. À, phải rồi. Cassie. Tôi mến Cassie lắm…

<Jake, hoàn hình đi! **Biến thành người đi** chứ!>

Người à?

Ừ thì thành người. Tại sao lại không nhỉ?

<Cậu ấy bắt đầu rồi!>

Tôi bắt đầu biến đổi. Và ngay lúc đó tôi thấy khỏe hơn. Tôi cảm thấy như cuộc sống đang chảy ngược vào tôi. Một cơ thể người đang hình thành, tuân theo những mẫu ADN của chính tôi. Thế giới quay cuồng xung quanh tôi. Những hình ảnh tù mù trở nên rõ nét hơn. Tôi đang ở trong một căn phòng bé xíu. Phòng vệ sinh của máy bay.

Nhìn vào gương, tôi thấy hình ảnh phản chiếu khuôn mặt ruồi móp méo của tôi đang chảy ra, nhô lên và dần trở thành những đường nét của khuôn mặt người.

<Anh không sao chứ?> giọng Rachel lo lắng hỏi.

Tôi cử động mấy ngón tay. “Ừ,” tôi nói. “Anh nghĩ là mình không sao."

Có mấy con ruồi ở cùng với tôi trong phòng vệ sinh. Và **ý nghĩ đầu tiên thoáng qua trong đầu tôi lúc đó là phải đập chúng.**

May mắn thay, khi tôi thò mặt ra khỏi phòng vệ sinh, dường như

chẳng có ai chú ý rằng trước đó tôi chưa hề có mặt trên máy bay. Máy bay đang hạ cánh, do đó, tôi nghĩ, mấy cô tiếp viên đang bận bịu với công việc của mình, chẳng nhận ra cũng dễ hiểu thôi.

Chắc chắn họ cũng nhận thấy tôi không đi giày và bận một bộ đồ kiểu xưa lắc xưa lơ: quần và áo đua xe đạp. Nhưng, như tôi đã nói, hành trình bay kết thúc tới nơi rồi. Họ chỉ mong ngóng nhanh chóng tiếp đất để được nhanh chóng về nhà thôi.

Ra khỏi máy bay, bọn tôi chỉ còn năm phút dự trữ. Một thằng nhóc vẫn chưa hết run rẩy và năm con ruồi đang sốt ruột muốn sôi lên.

Tụi nó hoàn hình trong phòng vệ sinh. Tôi ngồi trên chiếc ghế nhựa màu đen, hai tay bưng lấy đầu, cố ngăn các ngón khỏi run lên.

Sau một hồi, tôi nhận ra Cassie ngồi xuống chiếc ghế cạnh tôi. Nhỏ chẳng nói năng gì cả, chỉ quàng cánh tay qua tôi thật thân ái.

Tôi nhắm mắt và để mặc nhỏ ôm tay mình. Một lúc sau, tôi thấy tay tôi bớt lắc. Tôi vẫn cảm thấy nôn nao trong người, muốn ói. Nhưng tôi kìm lại.

"Đó là một chuyện không hay," Cassie nói.

"Ồ, ừ, đúng thế. Nhưng mình không sao. Không có gì ghê gớm cả."

Cassie gật đầu và để tôi bước đi. “Ừ, đúng, Jake à, sợ hãi là bình thường, có sao đâu."

“Không, không sao đâu. Mình ổn mà,” tôi nói và cố đứng dậy, nhưng hai đầu gối tôi vẫn cứng đờ. Tôi ngả lưng ra ghế và ép mình từ từ đứng dậy.

Rachel đã đến văn phòng của hãng Western Union để nhận tiền gởi qua mạng trước đó. Nhỏ mua giày dép cho tụi tôi tại một cửa hiệu ở sân bay.

Những đứa khác vừa ra khỏi phòng vệ sinh nam. Hơi bị lâu vì Tobias và Ax còn phải thực hiện thêm một lần biến hình thành người nữa.

“Ổn không đó, bồ tèo?” Marco hỏi.

Tôi cố rặn một nụ cười gượng gạo. "Khá hơn rồi," tôi nói. "Mình khoái ruột gan mình phải nằm trong bụng thay vì vung vãi khắp nơi."

"Ừ, ruột gan chả nên nhìn thấy ánh sáng mặt trời," Tobias đồng ý.

"Thế thôi nha, kể ra thì cũng ớn thiệt đấy, nhưng bây giờ tụi mình đã đến được đây rồi. Còn nhiều việc phải làm lắm. Marco, kế hoạch là sao nhỉ?”

“Tụi mình bắt xe buýt vô khu trung tâm. Tòa nhà WAA nằm ở đó mà. Lính vô trỏng, sục vô máy tính lấy thông tin rồi trở ra đây đón máy bay về nhà.”

“Hy vọng là tòa nhà WAA này không nguy hiểm như trên cái máy bay chết tiệt đó,” Rachel nói.

“Ê, tụi mình lấy hãng hàng không khác bay về đi,” Marco nói. “**Lựa chiếc nào ở trên người ta khoái ruồi ấy.**”

Tôi cố gượng cười. Tôi chẳng muốn bay về trong lốt ruồi tí nào…

Tụi tôi đón xe buýt vào trung tâm thành phố. Tụi tôi xuống xe, hỏi thăm một cha khá kỳ quặc đường tới Văn phòng Mạng truy cập Hoa Kỳ. Nó cách đó chỉ vài tòa nhà.

Dọc đường tới Văn phòng Mạng Truy Cập Hoa Kỳ, tụi tôi dừng lại ở một cửa hàng bán đồ ăn nhanh. Ax phát rồ lên, mút lia lịa những bịch nước chấm.

Người bán hàng tống cổ chúng tôi ra ngoài. "Tụi bây làm ơn xéo giùm đi. Nhớ mua cho thằng bạn khùng của tụi bay một chai sốt Tabasco đi nhé."

"Tabasco là gì vậy? **Ta-ba-sco. Sco.** Nó có thơm không, nó có nhiều mùi vị không?" Ax nêu thắc mắc khi cả bọn đi dọc lề đường, xách theo mấy bịch đồ ăn đề nhấm nháp.

"Thơm, nhiều mùi vị. Anh sẽ thích món đó là cái chắc," Rachel nói.

Tòa nhà WAA cao chừng hai chục tầng và trông chả hiện đại chút nào. Tụi tôi lảng vảng xung quanh đó, suy tính phải làm gì kế tiếp. Đúng lúc đó một chiếc xe buýt tới và một đám những ông bà cụ bắt đầu lục đục ra khỏi xe.

Một anh chàng bước ra từ tòa nhà WAA, miệng toe toét cười, bắt tay rồi rít người trưởng nhóm của đoàn người trên xe buýt.

"Quý vị tới đúng giờ thiệt. Nếu quý vị đã sẵn sàng, ta bắt đầu ngay chuyến tham quan nhé."

Tụi tôi đưa mắt nhìn nhau. "Họ tổ chức tham quan thiệt sao?" Tobias hỏi.

"Chắc là vậy rồi, tụi mình bám theo họ liền đi."

Tụi tôi bám vào sau đuôi đoàn tham quan. Không một cụ già nào thèm để ý đến tụi tôi. Nói chung tôi nghĩ **trẻ con hình như luôn vô hình đối với những người già cả**, trừ phi chúng là cháu nội, cháu ngoại của họ hoặc khi chúng tỏ ra láo xược.

Tụi tôi thì lại rất lễ phép và im ắng, vì vậy chả thấy ai nói tiếng nào.

"Chắc quý vị đã biết, Mạng Truy Cập Hoa Kỳ là công ty dịch vụ mạng lớn nhất nước Mỹ, với hơn chín triệu người đăng ký sử dụng," người hướng dẫn nói.

"Tốt, coi bộ dễ à nhe," Marco thì thào vào tai tôi.

"Chưa tới đâu cả mà," tôi nhắc nhở.

"Xin giới thiệu với quý vị 'trung tâm điều hành' của chúng tôi. Đó là nơi chúng tôi giám sát những ách tắc và luồng giao thông của toàn bộ hệ thống."

Marco toét miệng: "Cứ làm như dễ như trở bàn tay vậy."

Tụi tôi lên thang cuốn rồi đi dọc một hành lang có trang trí những bức chân dung chắc là của các chủ nhân công ty WAA. Người hướng dẫn dừng lại trước một bức tranh sơn dầu to đùng lộng khung vàng. "Đây là **người sáng lập công ty chúng tôi,** ngài Joe Bob Fenestre.

Chút nữa chúng tôi sẽ giới thiệu cùng quý vị một đoạn phim ngắn rất lý thú về cuộc đời kỳ diệu của ngài Fenestre."

Marco chắp hai tay lại, làm bộ vái cái ông Joe Bob Fenestre đó. Rachel giựt mạnh vạt áo cậu ta.

"Nè, đừng có gây chú ý chứ, bồ tèo."

"Tui xin lỗi," Marco nói, làm bộ lấy tay gạt nước mắt. "Tui mê Joe Bob. Tui ngưỡng mộ Joe Bob. Tui mong giống như Joe Bob quá chừng mà…"

"Mình không rõ tất cả mấy bồ thích thú gì ở ba cái máy tính điện tử này kia chứ," Cassie nói. "Ý mình là mình biết mấy bồ khoái đùa nghịch lung tung với chúng, nhưng mà -"

Marco xua xua tay. "Tui không nói về máy tính. Ai thèm quan tâm đến nó chứ?"

"Ô, thế nhắc đến ông Fenestre không phải là nhắc đến máy tính điện tử sao?"

Marco lắc lắc cái đầu như thể Cassie vừa nói một điều gì đó thật ngốc nghếch, rồi bỏ đi.

Cassie nhìn tôi.

"Cassie à, Joe Bob Fenestre là người giàu thứ nhì trên thế giới đó," tôi nói. "Mình nghĩ đó mới là điều Marco quan tâm. Này, Marco?"

"Cái gì cơ?"

"Giá trị tài sản của ông Fenestre là bao nhiêu thế?"

"Hai mươi bốn phảy chín tỷ đô-la. Tỷ đấy nha."

"Thế là nhiều đô-la lắm phải không?" Ax hỏi.

"Với số tiền đó, bồ có thể mua tất cả sốt Tabasco trên toàn thế giới, Ax-ngố à. Và số tiền còn lại đủ để bồ mua được cả một miền đồng quê đó."

Vượt qua một khúc rẽ, tôi nhìn thấy trung tâm điều hành ở đằng sau một tấm kính. Nó trông giống như trạm điều khiển mặt đất của cơ quan NASA với hàng hàng nhân viên nam nữ đang ngồi trước máy tính…

Tụi tôi tụt lại, tách khỏi nhóm tham quan để có thể trao đổi riêng với nhau.

"Nó đó," tôi nói. "Bây giờ tụi mình làm sao để chui vô đây?"

"Bây giờ là ban ngày. Có nhiều người quanh đây lắm. Giờ hành động của tụi mình thường là ban đêm kìa." Rachel nói.

Tôi ngó quanh. Nhóm tham quan đã đi khuất. Sớm muộn gì ai đó cũng sẽ nhận ra tụi tôi lang thang quanh đây. Người ta đang tấp nập ra vô cái trung tâm điều hành phía dưới kia. Phải biến hình thành con thú nào đây để lọt vào trong đó và xài được bàn phím máy tính mà không bị phát hiện? Bài toán đó thiệt khó quá.

Tôi bối rối. Và cũng không ai đưa ra được một sáng kiến nào. Tôi nhìn Marco. Nó nhún vai. Tôi nhìn sang Rachel.

Rachel nói. "Tụi mình đốt lửa lên, rồi đợi khi mọi người chạy

khỏi…”

“Rachel à, họ là những người tốt, những người vô tội, người bình thường, chứ không phải bọn Mượn xác,” tôi lưu ý nhỏ. “Tụi mình không thể chạy lòng vòng gây nguy hiểm cho những người bình thường được.”

Nhỏ gật đầu ra vẻ đã hiểu.

Thế rồi, một ý nghĩ chợt nảy ra trong óc tôi. "Lốt hình biến đây: những con người bình thường, nhã nhặn."

"Hả?"

"Tụi mình thu nạp ADN của một vài người làm việc tại đây, biến thành họ và thản nhiên bước vào." Ngay khi những lời đó buột ra khỏi miệng, tôi chợt nghĩ, *ui da, có điều không phải trong ý tưởng này.*

Cassie nhìn tôi nhăn nhó. "Ôi, ý tưởng này có gì đó không hay cho lắm."

"Mình nghĩ đó là một sáng kiến đó," Marco nói. "Có thể có chút gì đó vô đạo đức, nhưng đúng là sáng kiến."

"Con người chỉnh là những động vật sinh sống ở môi trường đặc biệt này mà," Ax phát biểu.

"Tụi này cho rằng loài người hơn hẳn những con vật,” Rachel phản bác. "Tại sao ư?" Nhỏ nhún vai. “Mình không biết nữa. Chỉ đơn giản là thế thôi. Hay chỉ ít thì loài người chúng mình là loài thú cao cấp nhất."

"Cao cấp nhất á?" Ax lặp lại. "Các bạn định nghĩa thế nào là cao cấp nhất?"

"Chỉ có con người là loài động vật duy nhất có khả năng sáng tạo ra những chương trình TV," Marco nói. "Mà cớ sao tụi mình lại cãi cọ nhau về ba cái chuyện này chứ? Mối quan tâm lớn nhất của tụi mình là gì? Lốt hình người của Ax chả phải là sự kết hợp ADN của tất cả tụi mình đó sao? Có gì khác biệt không?"

"Tụi mình đã bằng lòng," Cassie nói. "Tụi mình cho phép Ax thu nạp."

"Ai quan tâm chứ, miễn là được việc." Rachel nói.

"Thế thì, tụi mình khác bọn Yeerk ở điểm nào?" Câu hỏi này là của Marco, ngạc nhiên chưa? Nó đang tranh luận với cả hai phe hay nó đã đổi ý rồi?

"Tụi mình không tiếp quản trí óc của họ," Rachel nói. "Tụi mình chỉ đơn giản là sử dụng ADN của họ thôi. Giống như những con vật khác."

Cả đám nhìn tôi, như thể tôi là người phải quyết định một vấn đề liên quan đến đạo đức chỉ trong vòng có hai phút ngay tại lối đi trong sảnh. Tôi nên quyết định sao đây? Tụi tôi đang ở trong một cuộc chiến. Làm điều gì đó mà cảm thấy không thoải mái trong lòng thì có gì ghê gớm không?

Tôi lắc đầu. "Toàn bộ mục tiêu của tụi mình là giúp mọi người

được tự do," tôi nói. "Nếu như tụi mình sử dụng ADN của người khác mà không được phép của họ, tụi mình sẽ xấu xa chẳng khác gì bọn Yeerk cả. Thế mà hiện tụi mình lại đang dẫm chân lên đúng con đường của chúng đấy. Tụi mình phải kiếm cách khác thôi."

Cassie nhìn tôi đầy tự hào. Ánh mắt của nhỏ khiến tôi đỏ bừng hết cả mặt.

“Thế thì làm cách nào để hoàn tất cái việc mà vì nó mà cả bọn phải tới đây, hở ông thủ lĩnh dũng cảm?” Rachel mỉa mai.

“Làm cái gì đó gây phân tán đi. Nhưng không được đốt lửa gây nguy hiểm cho người ta. Hãy cho họ thấy cái gì đó **hấp dẫn, lạ lùng** khiến họ không để ý đến những gì sau lưng họ thôi. Ax và Marco phải vào trỏng vì hai người rành máy tính nhất trong bọn…”

"Vậy là Marco sẽ không làm người sao?" Rachel hỏi nhanh, rồi thích thú cười câu nói đùa của chính mình.

"Một câu đùa khá đấy," Marco khen nhỏ. "Lại nhanh nhạy nữa."

"Cảm ơn bồ."

Tôi hít một hơi thiệt sâu. “Ax và Marco vào trong nhé. Còn mấy đứa tụi mình thì cấp tốc lập ngay **một gánh xiếc rong** với những màn trình diễn mê ly để không ai có thể làm ngơ được. Xong việc thì tụi mình té chạy khỏi đây thôi.”

Ax và Marco nhanh chóng ra cầu thang và lởn vởn quanh lối vào trung tâm điều hành, còn mấy đứa tụi tôi thì chui vào một phòng lao công nhỏ để chuẩn bị.

<Mọi người sẵn sàng chưa?> tôi hỏi.

<Rồi. Nhưng, em chỉ muốn nói rằng việc làm này hoàn toàn chẳng có gì đáng để cao cả,> Rachel than phiền.

<Em đã cầm giẻ lau nhà chưa?>

<Rồi, em cầm rồi.> Nhỏ nhếch mép.

<Cassie à, bồ sẵn sàng chưa?>

<Rồi. Nhưng tụi mình không được làm mất mấy đôi giày này đâu đấy. Tụi mình không còn tỉ tiền nào hết đó nha.>

Tụi tôi, mỗi đứa buộc hai cái dây giày lại với nhau và quàng quanh cổ mình, trừ Tobias. Tôi giữ cho cậu ấy.

<Xong hết rồi chớ?> Tôi hỏi. Tụi nó đã sẵn sàng. <Nào, lên đường!>

<Có một vấn đề nhỏ đây, anh Jake,> Rachel nói. <Ai sẽ mở cửa phòng này?>

Rachel biến thành con gấu xám khổng lồ cao cỡ hai mét rưỡi với những chiếc móng y như răng của một chiếc cào thép và bộ lông nâu dài thoòng, thô ráp.

Tôi thì chọn dạng biến hình cọp. Hai anh em tôi cố tình chọn hình biến là những con thú lớn, hung dữ mà **không ai dám dây dưa vào.** Tụi tôi chỉ mong người ta nhìn thôi, chứ chẳng mong bị bắt chút nào…

Tobias vẫn là một con diều hâu đuôi đỏ còn Cassie thì biến thành một con chồn hôi.

Chẳng đứa nào trong số tụi tôi có tay đề có thể mở được cánh cửa phòng lao công cả.

<Rachel? Chỉ là mở cửa thôi mà, sao em không làm luôn đi?>

Rachel lùi lại, rồi húc tới, tông một bả vai vào cánh cửa.

RẮẮẮẮC - RÂÂÂÂM.

Cánh cửa bật tung cả bản lề.

Tụi tôi chạy ra hành lang, tiến đến cánh cửa sổ quan sát bọc kính, nhìn xuống trung tâm điều hành. Tụi tôi nhìn xuống các nhân viên WAA đang thao tác trên máy tính.

<Chẳng ai thèm dòm tụi mình cả,> Tobias đang an tọa trên đầu Rachel than. <Họ không nhận ra tụi mình.>

<Để mình lo vụ này cho,> tôi nói.

GÂÂÂÂMMM!

Tiếng cọp rống vang rền và dội lại nghe thật khủng khiếp. Tiếng rống khởi động ngay những nút bật của bản năng con người. Tôi đã từng chứng kiến tiếng gầm đó làm cho những con người dũng cảm phải té ngã. Nó làm cho đầu gối họ muốn **sụm.**

<Giờ thì họ nhận ra tụi mình rồi đó, > Tobias nói.

Năm sáu chục cặp mắt ngước lên cùng lúc để nhìn tụi tôi. Và những gì họ thấy khiến mắt họ không thể rời xa được nữa. Rachel, khổng lồ, dữ dằn và khỏe mạnh, đang lau nhà một cách tỉnh queo, đẩy cái nùi giẻ ra sau rồi tới trước y như **dân chuyên nghiệp.**

Tôi đang phụ giúp nhỏ bằng cách **kẹp cái xô lau nhà giữa hàm răng** để di chuyển.

Tobias bay lởn vởn quanh mấy đứa tôi, điên cuồng quác lên.

TSIIIR! TSIIIR! TSIIIR!

Tuyệt đối không có ai để ý đến Marco và Ax đang chui qua cánh cửa hậu của trung tâm điều hành và lẳng lặng ngồi xuống một máy tính. Thậm chí chả cần phải biết mật mã để truy nhập. Người đang dùng máy tính đã bỏ nó nguyên xi như thế để ra nhìn tụi tôi, mắt trố lên, miệng há hốc vì quá đỗi kinh ngạc.

Với đôi tai cọp cực thính, tôi nghe rõ mồn một những mẩu đối thoại ở bên kia tấm kính.

"Đúng là con gấu không nhỉ?"

"Còn gì nữa."

"Nó đang lau nhà thiệt sao?"

"Ờ... ờ..."

"Bọn mình có phát rồ không ta?"

"Tôi thì không phát rồ. Đó là con gấu nó phát rồ. Nó đang lau tấm thảm đấy."

"Tại sao nó **cột giày quanh cổ** vậy ta?"

Một vài người bắt đầu hét lên. Một vài người vùng chạy. Phần

đông vẫn nhìn tụi tôi vui vẻ nhảy nhót ở bên trên.

<Marco nháy mắt kìa,> Tobias thông báo. <Chắc là ổn rồi.>

<Hai phút nữa tụi mình phải ra khỏi đây, trước khi ai đó nghĩ tới việc gọi cảnh sát tới,> tôi nhắc nhở.

<Quá muộn rồi,> Cassie nói. <Họ đến rồi kìa! Hai tay ấy có mang cả súng nữa đó.>

<Má ơi. Thôi được rồi. Trước hết thử dọa họ coi sao.>

Hai người đàn ông mặc đồng phục xám hối hả lao tới từ một khúc rẽ, tay súng lăm lăm. Họ thậm chí không thèm để ý đến Cassie. Mắt họ dán chặt vào khung cảnh điên rồ, khủng khiếp và khó hiểu, nơi **một con diều hâu, một con gấu và một con cọp đang lui cui lau chùi tấm thảm sàn.**

Tôi đặt cái xô xuống.

GÂÂÂÂÂMMMMM!

Một trong hai người đàn ông luống cuống đánh rơi súng, vừa quay đầu bỏ chạy vừa hét "Áááááá!"

Người còn lại run bắn lên nhưng vẫn bám trụ ở đó.

"C… c… cút ra khỏi đây đi. B…b… bọn thú tụi bây không được ph… ph… phép ở đây!"

<Cái ông này đáng nể thật đấy,> Rachel nói. <Ổng chắc cũng hiểu rằng một cây súng nho nhỏ không cách chi chặn được tụi mình… >

<Ờ, nhưng chặn mình thì được đấy,> Tobias sầu não nói. <Mình chỉ là một con diều hâu thôi mà.>

"Đ… đ… đừng để ta bắn đấy!"

<Thôi được rồi, Cassie,> tôi nói. <Mình hổng thích vậy chút nào, nhưng bồ làm ơn đẩy ổng ra ngoài, đừng để cho ổng bắn.>

Cassie quay lưng lại người nhân viên bảo vệ. Nhỏ nhấc cái đuôi màu đen-trắng lên, xoay khuôn mặt be bé xinh xinh nhìn ra sau vai, rồi hạ cái chóp đuôi xuống.

Nếu bạn thấy một con chồn thực hiện chuỗi động tác nói trên thì bạn nên chạy đi. Chạy thật xa và đừng bao giờ ngoái đầu lại. Nhưng ông bảo vệ **không hề biết điều đó.**

<Bắn,> tôi hạ lệnh cho Cassie.

Nhỏ **băn** liền.

Người bảo vệ đã trụ được trước một con gấu xám và một con cọp, thế nhưng lần này ông ta đã chịu hết nổi. Không một ai, tuyệt đối không một ai còn đủ dũng cảm khi bị một con chồn hôi xối nước tiểu.

"Áááá!" Ông ta buông súng và bỏ chạy.

<Tốt lắm, tụi mình chuồn thôi!> tôi nói.

<Vụ này cũng vui ha!> Rachel hớn hở.

Tụi tôi chạy tới thang máy, lôi lủng lẳng theo những đôi giày tennis rẻ tiền. Tobias bay phía trên dùng mỏ mổ vào một nút bấm. Mọi người ló đầu ra hành lang nhìn theo tụi tôi. Tụi tôi rống lên và

thế là họ lại thụt vào trong.

Cửa thang máy vụt mở. Có một nhân viên thừa hành và một người đưa thư ở trỏng. Họ quyết định chạy ra ngoài khi bọn tôi xộc vào thang máy.

Rachel dùng vuốt nhấn vào nút xuống tiền sảnh. Tới nơi, bước ra khỏi thang máy là bốn đứa nhóc mặc đồ bó sát và đi những đôi giày rẻ tiền.

Cảnh sát đô thị trang bị tận răng, mặc đồng phục đặc nhiệm màu đen cũng vừa vặn bước vào tiền sảnh, tay lăm lăm những khẩu súng máy. Marco và Ax đã đứng sẵn ở một góc, đóng vai những người quan sát hiếu kỳ.

"Mấy em có trông thấy một con gấu không?" một chú cảnh sát hỏi.

"Dạ có," Rachel cười cười. "Đúng là có một con gấu ạ."

Tụi tôi nhập bọn với nhau và cùng bước ra ngoài. Tôi thở phào nhẹ nhõm. “Công việc sao rồi?”

“Chả có gì khó khăn cả, thưa hoàng tử Jake,” Ax đáp.

“Phải đó, không có vấn đề gì,” Marco nói.

Nhưng nó có vẻ băn khoăn, có lẽ **hơi muốn bệnh** nữa là khác.

“Thế thì có chuyện gì vậy?”

Marco nhún vai. “Chả có gì ghê gớm đâu. Tụi mình xâm nhập hệ thống nhanh như gió. Tụi này có cả đống thời gian. Thế là mình nghĩ tội gì mà không tranh thủ kiểm tra thêm một vài cái tên trên mạng nữa."

"Không đúng mục đích nha," Tobias nói.

“Mình đã kiểm tra một cái tên trên mạng… Một người có nickname PretyGirl 802 thường gởi cho mình những bức e-mail dễ thương với những lời lẽ êm dịu. À, thì…, mình và người đó cũng cùng một giuộc cả mà.”

“Và bồ đã dò ra được cô ta là ai chứ gì?” Cassie hỏi. “Chơi hổng đẹp nha…”

“Đúng vậy, nhưng bị xỏ mũi cũng chả hay tí nào. Tui phát hiện ra cô bạn xinh đẹp PretyGirl 802 của tôi thực ra… đã **bảy mươi ba tuổi, nhân viên bưu điện về hưu.”**

CHƯƠNG 7

Tụi tôi phải ghi nhớ danh sách những tên thu thập được. Làm gì còn cách nào khác nữa đâu. Nhưng mấy cái tên đó đa phần không nói lên điều gì cả. Chúng chỉ đơn thuần là những cái tên. Cũng như tên tôi đó.

Ngoại trừ một cái tên gây ấn tượng.

Joe Bob Fenestre. “Fitey 777” chính là nhân vật này, nhà tỷ phú sở hữu Mạng Truy Cập Hoa Kỳ.

“Vô lý,” Marco nói. “Ông này mà cũng chơi chat à? Mình mà là ổng thì mình sẽ dành thời gian bơi lội tung tăng giữa những cọc giấy bạc 100 đô, thuê Michael Jordan đến dạy cách cải thiện cú bắn lọt rổ ba điểm…”

“Bồ có bắn lọt rổ ba điểm được lần nào đâu mà đòi cải thiện,” tôi kê nó.

"… và một đám các nữ diễn viên của hãng Baywatch vây quanh xoa dầu chống nắng lên cơ thể cường tráng của mình."

"Vậy là bồ cũng sẽ phải mua một vài cái cơ bắp hả?" Rachel nói. "Bồ thừa biết là không thể làm được điều đó mà."

"Khi mà bồ có tiền tỷ trong tay, bồ có thể mua được bất cứ thứ gì," Marco nói. "Kể cả niềm sung sướng, nếu như bồ định nghĩa niềm sung sướng là sở hữu cá nhân một chiếc phản lực, những nàng siêu mẫu và tiệm bánh Pizza Papa John ngay dưới tầng hầm dinh thự chẳng hạn."

"Này Marco, khi nào bồ chết, hãy hiến bộ óc của bồ cho khoa học nha," Rachel nói. "Rốt cuộc, các nhà khoa học sẽ dùng kính hiển vi xem xét cái bộ óc của bồ để tìm ra cái ý tưởng đó nằm ở đâu."

Tôi bật cười. Marco nhướng chân mày nhìn tôi như muốn nói tôi đã phản bội nó.

Tôi nhún vai. "Xin lỗi bồ, mình chỉ là cười theo Rachel thôi mà."

Tụi tôi đón xe buýt trở lại sân bay thấy hài lòng vì đã hoàn thành được sứ mệnh. Nhưng tôi thì cứ lo lo việc bay về. Tôi không muốn trở lại máy bay trong lốt ruồi lần nữa. Nhưng tôi cũng chả biết làm cách nào khác hơn.

Tôi sợ. Chỉ đơn giản là: **tôi sợ.** Thế thôi.

Nhưng tôi còn có một nỗi sợ nữa. Sợ để cho đám bạn biết là tôi đang sợ. Sợ và sợ mọi người biết là mình đang sợ. Kỳ lạ chưa?

Tôi bắt đầu run khi cả bọn bước vào sân bay. Tôi không biết có đứa bạn nào nhận ra không. Tôi không thể nhìn thấy sự run rẩy của mình, tôi chỉ cảm nhận được nó thôi. Nó giống như là bạn đang lên cơn sốt và ớn lạnh trong người, bao tử của bạn thì lộn lạo, nó làm cho bạn chỉ muốn cuộn tròn người lại và giấu mình trong một trái

banh đường kính chừng 1 mét.

Cách đó một quãng, mấy đứa khác vẫn đang tán chuyện. Và tôi vẫn cứ khi thì đế thêm một từ, khi thì mỉm cười. Có như thế mới không ai nhận ra tôi đang thực sự cảm thấy gì. Người tôi toát đầy mồ hôi. Tôi dùng tay áo để quệt trán và tay áo lập tức ướt đẫm y như tôi vừa nhúng nó vào bồn rửa vậy.

“Nè mấy bồ, hay là tụi mình dùng dạng biến hình nào khác để quay về đi,” Cassie hờ hững nói.

À thì ra, ít nhất cũng có một người đã nhận ra cảm giác của tôi. Cassie đó. Nhỏ đang tìm cách tạo cho tôi một lối thoát mà không khiến tôi phải bối rối.

“Tại sao thế?” Ax hỏi.

“À,” Cassie nói, chỉ hơi thoáng chút căng thẳng qua cách nhỏ mím môi. “Thử cách khác biết đâu chả vui hơn.”

“Tụi mình chẳng đã thống nhất với nhau rằng dạng biến hình ruồi là tốt nhất rồi còn gì. Anh Jake có gặp rắc rối một chút thì điều đó cũng đâu có ý nghĩa ý tưởng biến thành ruồi là dở.” Rachel cự nự.

Tịt ngắc. Cassie không nói thêm được lời nào mà không để lộ rằng nhỏ đang tìm cách bảo vệ tôi. Mà tôi cũng không thể nhận sự bảo vệ đó.

“Lốt ruồi là tốt nhất rồi,“ tôi cố lấy giọng tỉnh. “Chả có giống nào tốt hơn đâu.”

Tôi nghĩ Cassie hơi phật lòng vì tôi. "Này, Jake," nhỏ nói, giọng giả bộ tỉnh queo. "Đi mua cho mình một bịch bánh pretzel đi. Mình đói quá. Mấy bồ cứ đi trước đi."

Nhỏ nắm lấy tay tôi và lôi sang bên. Mấy đứa kia tiếp tục đi.

"Bồ khôn khéo thật đấy," tôi nói. "Nhưng mình chẳng còn đồng nào cả."

Cassie nhìn tôi một cái rồi lắc đầu. "Có chuyện gì xảy ra với bồ vậy? Bồ không cần phải làm chuyện này. Bồ không cần phải chứng minh bồ cứng cỏi như thế nào đâu."

"Không có gì đâu, Cassie. Cám ơn bồ, cứ làm theo đúng kế hoạch đi, nha."

“Jake, bồ lừa được mấy đứa kia chứ không lừa được mình đâu. **Bồ đang sợ.** Và bồ hoàn toàn có lý do chính đáng để mà sợ. Vậy vấn đề thực sự là gì vậy?”

Tôi muốn bỏ đi. Nhưng làm vậy coi kỳ quá. Tôi quay lại đối mặt với Cassie. “Vấn đề là ở chỗ **mình được xem là thủ lĩnh của đạo quân nhỏ này.**”

"Sao cơ? Thế bồ không được coi là một con người sao?"

"Đúng là như vậy đấy."

Nhỏ cười gượng gạo, như thể nhỏ không chắc tôi có nói giỡn hay không.

“Jake à, đâu có ai trông đợi bồ phải giống như siêu nhân. Bồ nghĩ

tụi nó sẽ hết nể bồ vì bồ sợ gì đó thiệt sao?"

"Đây không phải vấn đề nể nang. Thậm chí cũng chả phải vấn đề sợ hay không sợ. Mà là ở chỗ cứ để cho nỗi sợ hãi mách bảo bồ phải làm gì."

"Giả như đây là một nỗi sợ hãi vô cớ thì đương nhiên là bồ phải vượt qua rồi," Cassie nói. "Nhưng sự sợ hãi của bồ là có nguyên do mà. Bồ đã xém bị giết chết."

Tôi lắc đầu. "Không phải vậy đâu. Bồ thường xuyên nghĩ đúng, nhưng lần này thì bồ nhầm to rồi, Cassie à. Đấy bồ coi, nếu mình để nỗi sợ hãi lấn lướt mình, điều đó sẽ tạo tiền đề cho mấy bồ chào thua nỗi sợ hãi. Thế rồi cả đám tụi mình sẽ có lý do chính đáng để lo sợ. Chả mấy chốc tụi mình sẽ hoàn toàn bị tê liệt. Tụi mình sẽ không thể làm được gì nữa bởi vì mỗi người trong chúng ta đều viện ra một lý do chính đáng nào đó để giải thích cho nỗi sợ của mình."

"Tụi mình không bao giờ biến thành kiến nữa bởi vì tất cả tụi mình đều sợ, nhất là Marco," Cassie nói. "Tụi mình không bao giờ nhắc tới chuyện biến thành mối vì những khổ sở của mình khi mình ở trong lốt hình biến này. Có gì khác đâu cơ chứ?"

"Cái khác là ở chỗ tất cả các bồ đều chọn mình làm thủ lĩnh," tôi nói. "Thủ lĩnh cũng có thể yếu ớt, sợ sệt hay ngờ vực như những người khác, nhưng anh ta không được phép để lộ ra cho người khác biết. Mọi người hay nói họ muốn thủ lĩnh của mình cứ giống như họ, nhưng mình thì không nghĩ thế. Mọi người muốn người thủ lĩnh phải hành xử theo cách mà bản thân họ mong ước có thể làm được kìa. Marco, Rachel, Tobias và Ax không hề muốn mình cho phép tụi nó được quyền sợ. Tụi nó muốn mình **giúp tụi nó trở nên dũng cảm."**

Cassie nhìn tôi một hồi rồi lúng túng nhìn ra chỗ khác.

"Tụi mình chả dành cho bồ điều gì tốt đẹp khi chọn bồ làm thủ lĩnh, phải vậy không Jake?" Cassie hỏi.

Tôi ép mình nở một nụ cười nghiêm khắc. "Có một điều mà một người thủ lĩnh không nên làm, " tôi nói. "Đó là than phiền chuyện mình là thủ lĩnh."

"Nhưng dù sao thì, đó cũng là quyền của một con người mà," nhỏ nói.

Một lần nữa, tôi dợm bước đi nhưng Cassie đã níu tay tôi lại. "Này, có thể là bồ đúng. Nhưng mình dám cá với bồ răng ngay cả những vị tướng vĩ đại, những tổng thống hay nhân vật xuất chúng nào đó cũng đều có những người bạn mà họ chia sẻ tâm sự. Đó là những người không bao giờ mất niềm tin vào họ, cho dù có thế nào đi nữa…"

Tự dưng tôi ước được **bật khóc** ngay tại chỗ, ước được ôm Cassie thật chặt. Nhưng tôi đã không làm cả hai việc đó.

"Nào, đi thôi," tôi nói. "Tụi nó đang chờ hai đứa mình đấy."

Tụi tôi về nhà an toàn. Chẳng có ai đập con ruồi-tôi và tôi cảm thấy

khá hơn khi đã vượt qua được cảm giác sợ hãi. Chỉ ít ra, đó cũng là điều tôi tự an ủi mình. Bạn chẳng bao giờ thực sự quên được cảm giác sợ đó đâu, nó tạo ra một cái hố nhỏ bên trong bạn giống như một vết trầy trên thanh cản xe hơi vậy. Bạn có thể dùng matit trét và đánh bóng khiến nó trơn nhẵn, rồi phủ sơn lên để không ai nhận ra. Nhưng, nó sẽ không bao giờ còn được như lúc ban đầu nữa.

CHƯƠNG 8

Về đến nhà thì tôi đã mệt đừ. Anh Tom đang ở trong bếp, vừa nói chuyện điện thoại vừa trét bơ đậu phộng lên mấy cái bánh quy xốp. Nghe tiếng tôi bước vào, ảnh lập tức đổi giọng.

Ngày xưa, chắc tôi đã nghĩ ảnh đang tán tỉnh một cô nàng nào đó. Giờ thì tôi biết ảnh đang trao đổi với một tên Mượn xác nào đó.

Tôi lấy từ tủ lạnh ra một đống đồ ăn: thịt gà nướng còn thừa và khoai tây nghiền. Tôi chất vào một cái đĩa và nhét vào lò viba.

"Tôi phải đi đây," Tom nói vào điện thoại và cúp máy.

"Có chuyện gì thế?" tôi hỏi ảnh.

"Không có gì," ảnh đáp rồi bước ra khỏi phòng.

Tôi mang thức ăn vào phòng mình. Tôi toan bật máy tính lên nhưng lại do dự. Thay vào đó, tôi hờ hững ngồi xuống, nhai đồ ăn, mắt dán lên màn hình đen đặc.

Thế đấy, **Joe Bob Fenestre - "Fitey 777",** điều đó có ý nghĩa gì nhỉ? Chiếu theo cuộc chat mà tụi tôi đã xem trộm được thì Fitey 777 là một chiến sĩ diệt Yeerk đích thực. Chẳng giống như cái tay YrkHSer vốn rõ ràng là một tên Mượn xác.

Nhưng đâu có đơn giản dữ vậy. Joe Bob Fenestre có thể truy nhập vào mọi thông tin của WAA vì ông ta là chủ nhân của công ty dịch vụ mạng lớn nhất nước Mỹ này, vì vậy ông ta biết tỏng những tay tham gia cuộc chat đó thực sự là ai. Ông ta thậm chí biết cả kẻ nào lập ra trang web nữa mà…

Có thể chính vì thế mà ông ta phát hiện ra cuộc xâm lăng của bọn Yeerk chăng?

Hay có thể bọn Yeerk đã nhận ra tầm quan trọng của Fenestre nên đã biến ông ta thành một kẻ Bị-mượn-xác không chừng. Không biết nữa.

Tụi tôi chui vô trong văn phòng WAA có khôn ngoan không nhỉ? Fenestre có thực sự là kẻ thù của bọn Yeerk không? Hay ông ta là một tên Mượn xác đang sử dụng trang web làm mồi dụ để **bẫy những kẻ thù thực sự của bọn Yeerk?**

Phải khám phá điều này mới được. Tôi phải đến nhà Marco, bắt nó tìm lại tất cả những bài báo mà nó còn giữ về ngôi nhà của Joe Bob Fenestre. Ông ta sống cũng không xa đây lắm. Hàng ngày ông ta dùng máy bay riêng để đến văn phòng ở thủ đô….

Tôi thực sự thấy mệt mỏi. Tôi có cảm giác mình có thể làm một giấc kéo dài cả tuần lễ. Nhưng hai ngày cuối tuần là quãng thời gian vui vẻ của tụi tôi. Mấy ngày đi học thì khó chịu hơn. Và ngày mai - Chủ nhật - là ngày nghỉ cuối tuần cuối cùng rồi.

Tôi đi xuống nhà. Ba mẹ tôi vừa về tới, tay xách lỉnh kỉnh những

bịch đồ.

"Chào con, Jake," ba tôi nói.

"Nè cưng, còn mấy bịch trong xe nữa đó," mẹ tôi bảo và lừ mắt nhìn tôi. "Con đã đi suốt ngày nay giờ lại còn định đi đâu nữa hả?"

Tôi nhún vai. "Có chuyện gì hả mẹ?"

"Đến bữa tối rồi đấy. Có cá hồi mẹ mua hôm qua," mẹ tôi nói. "Lần trước mẹ nấu con có vẻ thích ghê lắm. Mẹ mua món đó chủ yếu là vì con đó."

Tuyệt! Tôi mỉm cười. "Đã quá. Thôi dẹp thằng Marco đi. Con khoái ăn món cá hồi quá rồi nè."

Tụi tôi cố không dùng điện thoại quá nhiều. Đường dây điện thoại rất dễ bị nghe trộm. Hơn nữa, chẳng bao giờ tôi biết được Tom có lén nhấc máy lên nghe hay không. Do đó, tôi không thể điện thoại cho Marco hay Rachel được. Tôi buộc phải tự nghiên cứu thôi. Nếu tụi tôi đột nhập vào trong tòa dinh thự rộng rinh của Joe Bob Fenestre, tụi tôi cần phải dự kiến xem tụi tôi sẽ phải đối mặt với những thứ gì.

Tôi lên phòng mình bắt tay vào làm vài bài tập trong khi mẹ tôi nấu nướng. Có tiếng ba tôi gọi với lên, nói rằng kênh Showtime đang phát lại trận đấu mà trước đó muốn xem phải trả tiền. Thế là tôi bê luôn bài tập xuống dưới nhà, vừa làm vừa xem tivi.

Rồi đến bữa ăn. Bốn người chúng tôi. Như những ngày xa xưa.

Ba tôi bắt đầu huyên thuyên một câu chuyện dài, rắm rối, chán muốn chết về công việc của ông. Còn mẹ thì hỏi tôi và anh Tom về chuyện học ở trường. Rồi ba chợt nhận ra là ông quên mất một đoạn trong câu chuyện chán òm đó, và ông thấy phải kể lại đoạn này…

Tất cả sao mà **quá đỗi bình thường.** Anh Tom và tôi. Ba mẹ tôi… Tất cả trông vẫn bình thường như những ngày xưa vậy…

Tôi cố nhồi nhét vô miệng hết cá, rồi cơm, rồi đậu, và cả cái món gọi là tiramisu, một loại thức ăn tráng miệng của Ý nhúng vào một thứ rượu mùi…

Tôi rất muốn tin cảnh tượng này hoàn toàn là thực. Bởi vì đó chính là mục đích cuối cùng của cuộc chiến. Tụi tôi đang gánh lấy rủi ro và chiến đấu với bọn Yeerk nhằm bảo vệ những quãng thời gian buồn tẻ, tầm thường, chả có gì đáng nói như thế này đây.

Tôi nhớ lại cái cánh bị đập bẹp ở trên máy bay. Rồi tôi nhớ lại cái lần đầu tiên, hồi tụi tôi xém nữa đã cứu được anh Tom ở dưới cái vũng Yeerk địa ngục đó. Ký ức đó làm tôi muốn **phát điên.** Người ta thường chỉ mong được yên thân, được ngồi một chỗ, ăn một bữa ăn ngon, nói những chuyện chán phèo và kể một chuyện tiếu lâm đã lặp đi lặp lại cả chục lần.

Nhưng tôi cho rằng luôn luôn có một kẻ nào đó ở ngoài kia nghĩ rằng cái cuộc sống - chỉ toàn là những hỉ nộ ái ố thông thường - là không đủ hấp dẫn. Và đó chính là điểm khởi đầu của sự giết chóc. Trong cuộc chiến tranh này, kẻ đó chính là bọn Yeerk. Nhưng cũng đã

từng nổ ra rất nhiều cuộc chiến chỉ là giữa những con người với nhau.

Đối với những người không hề biết rằng điều thực sự đáng kể trong cuộc đời chỉnh là những người yêu thương nhau có thể ở cùng nhau, sống, học tập, làm việc trong hòa bình, kể nhau nghe những câu chuyện tẻ nhạt hay những chuyện cười ngốc nghếch, thì vấn đề là gì chứ? Điều gì khiến cho họ nghĩ rằng cuộc sống mà họ đang hướng tới là tốt hơn cái họ đang có?

"Sao con yên ắng quá vậy Jake?" mẹ tôi hỏi. "Suy tư gì hả?"

Tôi mỉm cười. "Con đang nghĩ thế này thật là tuyệt. Nhà mình phải thường xuyên ăn tối cùng nhau hơn." Tôi liếc sang Tom. "Tuyệt thật đấy. Con mong rằng cả nhà mình **sẽ mãi mãi bên nhau."**

Tên Yeerk bên trong đầu Tom chắc đang lục tìm ký ức của anh ấy và đọc nó như đọc một cuốn sách. Hắn dợt bộ não của Tom giống như một nhạc sĩ vĩ cầm lôi ra những nốt nhạc hoàn hảo từ cây đàn.

Tên Yeerk đã tìm thấy câu trả lời mà Tom theo thường lệ phải thốt ra. Tôi nhìn vào mắt Tom và cố làm cho khuôn mặt Tom nở một nụ cười chế giễu. Ánh mắt tôi buộc cái miệng Tom phải mở ra, buộc Tom phải thốt ra những từ theo lẽ thường mà Tom phải nói… nếu như ảnh nói được.

"Mẹ nè, lần sau đừng cho thằng Jake ăn cái món tiramisu ấy nữa. Rượu vào làm cho nó ướt sũng rồi nè."

Tôi bật cười theo cách tôi phải cười. Nhưng trong thâm tâm, tôi nghĩ, *tên Yeerk kia, sẽ có ngày ta lôi mi ra khỏi đầu anh trai ta và hủy diệt mi vì những điều mi đã gây ra cho gia đình ta.*

CHƯƠNG 9

Trong khi tôi có một bữa tối ấm cúng bên gia đình, thì Marco lại đang bận rộn sử dụng chương trình chống tin tặc Ax viết cho để vào lại cuộc chat. Nó tường thuật lại cho cả bọn khi tụi tôi mệt mỏi lết đến khu rừng ở ngoài rìa nông trại nhà Cassie.

"Hầu hết vẫn là những nhân vật cũ tán chuyện với nhau," Marco kể. "Có vài cái tên mới, nhưng GoVikes, YrkHSer, Chazz, CKDsweet, Yeerkiller, Carlito, MegMom và Gump8293 đều hiện diện. Cái thằng nhóc Gump vẫn lải nhải suốt về ba nó. Mình có cảm giác nó đã sẵn sàng đối mặt với ba nó rồi."

"Tụi mình không được để điều đó xảy ra," Cassie nói.

"Gump chỉ là một thằng nhóc chín tuổi thôi," tôi nhắc nhở. "Nó sống cũng khá gần đây. Meg, Chazz và CKDsweet đều sống ngoài thành phố tụi mình. Một số ở rất xa nơi đây. Chỉ còn lại có GoVikes…"

"…tên khùng," Rachel nhận xét.

"…YrkHSer, Gump và đi nhiên là Fitey 777," tôi kết thúc.

<YrkHSer có phải là một tên Mượn xác không ta?> Tobias hỏi. <Mình thấy hắn xử sự giống y như một tên Mượn xác đang sắm vai kẻ thù của bọn Yeerk vậy đó.>

Tobias đang đậu trên một cành cây. Vuốt của nó bấm sâu vào vỏ cây mềm.

Cassie gục gặc cái đầu vẻ không mấy chắc chắn. "YrkHSer là một người tên Edward Cheltingham. Nhưng mấy bồ biết sao không? Mình đã xem cuốn danh bạ điện thoại sáng nay và không tìm thấy cái tên Edward Cheltingham. Chỉ có hai "Cheltingham" trong danh bạ thôi, nhưng cả hai đều là nữ."

"Vậy thì sao? Có nghĩa là số điện thoại của ổng không đăng ký trong sổ danh bạ thôi chứ gì."

"Có thể vậy. Và cũng có thể Edward Cheltingham chỉ là một cái tên giả như cái tên YrkHSer vậy," Cassie nói. "Người ta có thể lấy một thẻ tín dụng giả mang một cái tên bất kỳ nào đó để mở một account ở WAA không vậy?"

Hóa ra là chưa đứa nào nghĩ đến điều này cả…

"Ồ," Rachel thốt lên. "Một cấp độ khó khăn mới. Vậy **thì tay đó có thể là bất cứ ai.**"

"Tụi mình có địa chỉ của hắn" Cassie nói. "Phải kiểm tra lại thôi." Nhỏ nhìn tôi. "Tụi mình cũng có cả địa chỉ của Gump nữa đấy."

"Gump thì không quan trọng đâu," Marco nói. "Fenestre mới là nhân vật trung tâm của toàn bộ vụ này. Ổng mới là nhân vật chính. Cứ hình dung điều gì xảy ra với ổng coi, mấy bồ sẽ hiểu ngay ấy mà."

“Có thể,” Cassie thừa nhận. “Nhưng ổng chờ cũng được mà. Còn Gump thì có thể đang lâm nguy đó…”

“Coi kìa, Cassie,” Marco nói. “Hôm nay là Chủ nhật mà. Nếu tụi mình bám theo Fenestre thì có lẽ phải mất cả một ngày luôn đó. Vậy là phải xài ngày nghỉ bữa nay rồi. Còn Gump thì tụi mình xem xét sau lúc tan học cũng được mà. Thứ Hai hay thứ Ba chẳng hạn.”

“Nếu thứ Hai là quá trễ thì sao? Nếu tối nay thằng nhóc hoảng sợ đó nói hết với ba nó và lại là một kẻ Bị-mượn-xác thì sao? Gump cũng sẽ trở thành một kẻ Bị-mượn-xác mất thôi…”

Marco và Cassie quay lại nhìn tôi. Tụi nó đang chờ tôi quyết định ưu tiên của nhóm là làm gì. Cứu một thằng bé chín tuổi hay khám phá toàn bộ vụ bằng cách đột nhập vào tòa dinh thự của Fenestre.

Tôi cúi nhìn xuống đất. “Marco, bồ đã nghiên cứu ngôi nhà của Fenestre chưa?”

“Chưa, tui nghĩ bồ làm vụ đó mà.”

“Mình bị mắc kẹt, chuyện gia đình ấy mà…”

“Chắc hệ thống an ninh ở đó nghiêm ngặt lắm,” Marco nói. “Chắc sẽ có rất nhiều máy tính. Nhưng với tụi mình thì điều đó không thành vấn đề đâu. Hệ thống an ninh được thiết kế để ngăn chặn con người, chứ đâu ngăn chặn được mấy con thú, đúng không nào?”

Tôi gật đầu, cầu cho nó nói đúng. Tôi cảm thấy hơi lo lo, nhưng Marco cũng có lý chứ: Fenestre mới là trung tâm của vụ này. “Cassie ạ, sau giờ tan học ngày mai tụi mình kiểm tra thằng nhóc Gump.” Tôi bảo với Cassie như vậy.

Nhỏ gật đầu nhưng vẫn có vẻ áy náy. “Mong là không quá trễ”.

“Ừ. Mong sao là vậy.” Tôi xoa xoa hai bàn tay vào nhau, nháy mắt với Cassie và khoác vào bộ mặt “kên kên” nhất của tôi. “Nào tụi mình tới coi mấy tay giàu sụ ấy sống ra sao đi.”

Tôi cảm thấy mình đang mắc sai lầm. Nhưng tôi không biết đích xác đó là sai lầm gì. Thế nhưng, một người thủ lĩnh luôn phải là người dẫn dắt mọi người chứ không phải là người ngồi ì một chỗ nói nhăng nói cuội hay bắt mạch cho chính bản thân mình.

Cho nên, tôi ra quyết định.

Bạn đã từng nhìn thấy mấy tòa nhà lớn chưa? Chưa đâu, nếu như bạn chưa nhìn thấy dinh thự của tỷ phú Joe Bob Fenestre, người sáng lập ra Mạng Truy cập Hoa Kỳ.

Nhìn từ trên không, tòa dinh thự của ông ta trông giống như một trung tâm thương mại vậy. Nó có hàng chục tòa nhà biệt lập. Một khu hồ bơi có các phòng thay đồ và quầy rượu ở ngay mép bể bơi có hình biểu tượng của Mạng Truy cập Hoa Kỳ. Một tòa nhà chứa du thuyền sát bờ sông với một chiếc thuyền thon thả như điếu thuốc nằm gọn bên trong. Một chuồng ngựa đủ chỗ chứa cả chục con. Một cấu trúc trông như tháp quan sát. Một nhà kính chứa đầy những luống rau diếp và cây cỏ xanh rờn cùng những cây cam to đùng. Một

nhà xe bự. Một tòa nhà an ninh có những người canh gác vũ trang nằm ngay sát lối đi dài cỡ bốn trăm thước. Cuối cùng, trên ngọn đồi cỏ có thể bố trí nguyên một trung tâm bowling, tọa lạc tòa nhà chính.

<Tay này cũng biết sống nhỉ,> Marco nói, vẻ hài lòng. <Ngày nào đó, mình cũng sẽ được như thế.>

<Bồ được như thế nào? Được như cái ông đang xén cỏ ngoài kia á?> Rachel ghẹo.

<Mấy bồ đoán coi ổng có thứ gì trong nhà xe nào?> Tobias thắc mắc. <Loại Ferraris hay Porsches, Jaguards, Vipers?>

<Chắc không phải là xe Minivan hay các toa xe Volvo rồi,> Marco nói. <Cái đó là chắc cú. Có lẽ là một vài chiếc RollsRoyces.>

Tụi tôi đang nổi lềnh bềnh cách khu dinh thự của Fenestre khoảng bốn năm trăm mét. Tobias thì vẫn là Tobias-diều-hâu-đuôi-đỏ. Ax ở trong lốt diều mướp phương Bắc, Rachel là con đại bàng đầu bạc, Cassie và Marco là ó biển, còn tôi thì lấy dạng biến hình ưa chuộng nhất của mình: chim ưng Peregrine. Đó là một trong những sinh vật nhanh nhất trần gian. Nó có cặp mắt thấy được cả từng con bọ chét trên lưng một con chó ở cách xa hàng chục mét luôn đó…

Tôi từng có một cảm giác không hay lắm khi quyết định thực hiện vụ này. Nhưng giờ thì tôi thấy khá ổn rồi. Tôi luôn luôn cảm thấy ổn khi bay trên bầu trời cao. Khi bạn đang trôi lềnh bềnh trên một luồng khí nóng với đôi cánh sải rộng, với những làn gió nhẹ len vào trong lớp lông vũ, bạn hẳn sẽ cảm thấy dễ chịu hơn nhiều. Đó là một cảm giác tự do tự tại mà bạn chẳng bao giờ hình dung nổi.

Quanh khu dinh thự của Fenestre có ba lớp hàng rào riêng rẽ. Một hàng rào bọc quanh chu vi của cơ ngơi, gồm cả rừng cây, bể bơi, sân Tennis, và tất tật mọi thứ. Hàng rào thứ hai cách hàng rào đầu khoảng hai chục mét. Và cuối cùng là hàng rào thứ 3 bọc quanh tòa nhà chính…

<Tay này coi bộ hơi đa nghi thì phải,> Rachel nhận xét. <Mấy bồ có thấy các tháp quan sát nhỏ ở mỗi góc nhà chưa? Có người ở trong đó đấy. Họ có súng hẳn hoi đó nha.>

<Và cũng đừng quên đám chó Rottweiler kia,> Cassie bổ sung. <Hai toán, mỗi toán hai con chó đang đi tuần giữa hàng rào ngoài cùng và hàng rào thứ hai. Mỗi toán đều có người cầm súng đi kèm.>

Với cặp mắt ó biển được cấu tạo để tìm cá ở dưới nước, Cassie nói thêm. <Có cả một thứ hàng rào dưới nước nữa đấy. Mình không thể thấy hết, nhưng chắc chắn là có một hàng rào rất rõ nét ở dưới nước.>

<Cái người này có phải đang bị đe doạ không vậy?> Ax thắc mắc.

<Không có đâu, dân nhà giàu đều như vậy cả đấy,> Marco nói.

<Giờ làm sao chui vào đó được đây,> tôi hỏi. <Ai có ý kiến gì hay không?>

<Có một cửa sổ để ngỏ ở mặt sau của toà nhà chính kìa. Tụi mình

bay thẳng vô đó đi,> Tobias gợi ý.

<Rồi sau đó thì sao?> Cassie hỏi. <Tụi mình còn phải đi quanh nhà, tìm văn phòng của ông Fenestre, và nghe ngóng được cái gì đó nữa…>

<Làm ruồi nữa đi,> Marco đề nghị.

<Hay là làm kiến cũng được vậy,> Cassie nói và liếc Marco. Marco đã thề rằng sẽ không bao giờ làm kiến thêm một lần nào nữa…

Tôi quyết định. <Thôi được, đầu tiên tụi mình chui vào theo cách Tobias nói. Có điều là Tobias phải ở ngoài để báo cáo lại qua cửa sổ những gì mà bồ thấy. Bên trong thì phân nửa đám tụi mình biến thành ruồi, phân nửa biến thành gián. Tụi mình chia nhau ra nhưng vẫn giữ liên lạc bằng ý nghĩ. Đứa nào tìm được Fenestre thì kêu mấy đứa khác, đồng ý chứ?>

<Tới luôn đi!> Rachel chưa gì đã **đâm thẳng xuống cánh cửa sổ để ngỏ.**

Cặp cánh bự của nhỏ ép ra sau, các vuốt thu lên, cái đầu đại bàng màu trắng ngước lên để cặp mắt tập trung vào cửa sổ.

Cassie bay tiếp sau nhỏ, rồi đến tôi, Marco và Ax. Tobias bắt một luồng khí nóng và bay vút lên đến độ cao mà từ đó nó có thể thấy bất cứ chuyện gì xảy ra bên trong dinh thự.

Rachel xòe cánh ra vào phút cuối để giảm tốc độ. Vuốt của nhỏ chìa ra trước và nhỏ bay vụt qua…

PHỤỤP!

<Ngừng lại đi! Cassie, ngừng lại!>

Cassie phản ứng tức khắc. Nhỏ xòe rộng đôi cánh, ngoặt mạnh sang bên phải, và bay rà sát bờ tường trát vữa nổi, chỉ cách bờ tường có vài phân.

<Rachel!> Tôi hét lớn. <Rachel!>

Nhỏ đã bay qua cánh cửa sổ vô được trong nhà rồi. Không nghe nhỏ trả lời. Với cặp mắt chim ưng, tôi cũng chỉ nhận ra một hình thù lờ mờ nằm sõng sượt trên phòng của căn nhà bên trong.

Rachel đã bất tỉnh.

Ít ra là tôi hy vọng nhỏ chỉ bất tỉnh.

Rachel bị **sập bẫy** mất rồi!

<Rút đi! Mọi người rút lui đi! Bay lên mau!>

BRRRRINNNNGGGG!

Húúúúúú! Húúúúúú! Húúúúúú!

Chuông báo động rú lên. Tiếng còi hụ inh ỏi. Tôi nghe thấy những giọng người la hét và thấy Cassie vọt lên cao, vượt qua đỉnh của bờ tường để giữ đà bay. Nhưng Marco và Ax vẫn đang chật vật chiến đấu với không khí lặng ngắt. Cả tôi cũng thế. Tôi vỗ cánh tới tấp, nhưng không khí phía dưới mặt đất vẫn cứ lặng như tờ. Tôi vỗ cánh mạnh hơn nữa và chậm chạp dâng lên. Quá chậm.

"Bắn chúng đi!"

“Bắn mấy con chim á?”

“Chứ gì nữa! Bắn đi!”

PĂNG! PĂNG! PĂNG!

<Hoàng tử Jake!> Ax rú lên. <Tôi bị trúng đạn rồi.>

Tôi thấy con diều mướp phương Bắc lảo đảo trong không trung và bắt đầu rơi xuống.

<Ráng lên đi, Ax, mình đang tới nè,> Tobias nói và đâm bổ xuống, thực hiện một cú lao tự sát điên cuồng, hướng thẳng xuống mặt đất.

Khi bắt đầu rơi, Ax ở cách mặt đất độ chục mét. Còn Tobias ở trên cao chừng hai chục mét. Thật là vô vọng.

Nhưng Tobias vẫn lao xuống như một viên đạn màu đỏ. Nó bắt kịp Ax thì cơ thể run rẩy của ảnh chỉ còn một mét là nữa là đập xuống đất.

<Ax, sẽ đau đấy!> Tobias hét lên. Nó cắm vuốt vào vai và ngực Ax, xòe rộng cánh ra và bay theo triền dốc của thảm cỏ, **chỉ cách thảm họa có vài phân.**

Cassie cũng đang lao tới để hỗ trợ. Nhỏ túm lấy một bên cánh của Ax và cùng với Tobias vừa kéo vừa lôi anh chàng Andalite bị thương đến giữa hàng rào trong cùng và hàng rào thứ hai. Nhưng hai đứa nó lại buông ảnh xuống đúng ngay lối chạy của đám chó.

Một đám chó Rottweiler sủa inh tai, lao về phía Ax.

Bọn chó đang phóng tới, nước miếng nhiều cả ra, những cái hàm bự rung lên. Gã huấn luyện chúng bám theo chậm chạp hơn, vừa chạy vừa tháo khẩu súng máy ra khỏi vai.

<Cassie! Tobias! Chạy ngay đi, không thì chết bây giờ!> Tôi hét lên, sà thấp xuống. Quá thấp và quá chậm. Bọn chó chắc chắn đã thấy tôi xông tới. Nhưng đó là vì tôi nhắm thẳng vào chúng. Nhắm thẳng vào mắt của con chó ở gần nhất. **Tôi bật vuốt ra phía trước.**

Con chó đã nhận ra tôi. Nó quay ngắt lại! **Tôi giáng đòn!**

Phập! Cái cằm đồ sộ, chết chóc táp vào chóp cánh của tôi. Nhưng những cái răng chỉ chải lên những sợi lông. Tôi ngã dúi xuống cỏ, lộn vòng tròn. Con chó bám theo tôi. Ba bước nhảy nữa nó sẽ tóm được tôi. Tôi hoàn toàn bất lực.

Nhưng có vật gì đó lao xuống như tên lửa, ngay phía sau tôi: con ó biển thứ hai! Marco!

Marco cào con chó từ phía sau, cày nguyên một đường đỏ ngầu sau gáy con chó.

HUÚUUUU!

Con chó quay ngoắt lại, Marco vỗ cánh bay đi, còn tôi vùng vẫy như điên để cất cánh khỏi mặt đất.

Nhưng con chó thứ hai đã tập trung vào Tobias, Cassie và Ax. Tobias và Cassie đang điên cuồng vỗ cánh, **lôi sềnh sệch trên cỏ cái cơ thể chim tả tơi của Ax.** Hai đứa nó xém nữa đã cất lên cao được,

nhưng rồi lại chìm xuống. Con chó đang rượt theo chúng.

<Bỏ Ax xuống đi!> Tôi la lớn.

<Không đời nào!> Tobias hét lên.

<Nghe mình đi! Bỏ xuống đi, không chết hết bây giờ!>

Tobias và Cassie thả Ax xuống và bay vút đi. Con chó lao thẳng vào Ax đang bị thương, dùng hàm xốc ảnh lên.

<Mình phải làm gì đây?> Cassie hét to.

<Bay khỏi đây! Bay đi! Bay lẹ đi!> Tôi quát lên.

Tôi bắt một luồng gió nhẹ và bay vút lên.

Thêm những người vũ trang và vài con chó nữa vây quanh Ax.

Qua cánh cửa sổ ngỡ là đề ngỏ, tôi thấy những người khác đang xúm xít quanh Rachel.

Hai đứa trong bọn tôi đã bị bắt. Và đó đều do lỗi của tôi.

Mấy đứa tụi tôi tập hợp lại phía sau một ngôi nhà nhỏ cách đó chừng bốn trăm mét. Tụi tôi lấp sau các thiết bị điều hòa không khí và quạt hút gió, giữa mùi dầu mỡ và hơi nóng bỏng ran.

< Tụi mình đã biến hình được bao lâu rồi?> Tôi hỏi.

<Mình biết đâu được,> Tobias quát lên. <Mình biết thế nào được kia chớ? Lẽ ra đã cứu được Ax ra khỏi đó rồi!>

<Họ đã tóm được Rachel và Ax,> Cassie thẫn thờ nói. <Phải cứu hai bạn ấy mới được!>

Hoang mang, hoảng loạn. Ai cũng rối trí.

Tôi cố tập trung, nhưng mấy cái máy điều hòa không khí lại đang rống lên. Mùi thịt nướng, mùi hành, mùi nước sốt thì quá nồng nặc.

<Có lẽ tụi mình đã biến hình chừng ba chục phút,> tôi nói. <Còn lại chừng một tiếng rưỡi nữa.>

<Để làm gì?> Tobias hỏi. <Đây là một pháo đài! Nào hàng rào, nào chó, và lại có cả một từ trường mạnh ở các cửa sổ nữa.>

<Bọn Mượn xác,> Marco nói. <Fenestre là một tên Mượn xác. Đây là một cái bẫy. Chắc chắn là vậy rồi. Nếu không phải bọn Yeerk thì có người bình thường nào lại đi bắn vào mấy con chim cơ chứ?>

<Rachel và Ax phải hoàn hình trước một tiếng rưỡi đồng hồ, nếu không sẽ bị kẹt luôn,> Cassie nói. <Một tiếng rưỡi, tụi mình chỉ còn có bấy nhiêu thời gian. Nếu hai bạn ấy hoàn hình với bọn Mượn xác bao quanh... thì chúng sẽ biết được Rachel là người, và từ đó sẽ biết được tất cả chúng ta là người, trừ Ax ra.>

<Mình biết rồi,> tôi nói. Thật ra sự thể còn tệ hại hơn thế nữa. Thì đó, Rachel biết rõ là nhỏ không thể hoàn hình ở chỗ mà bọn Mượn xác thấy được nhỏ. Tôi biết Rachel quá rõ mà, nhỏ **thà bị kẹt mút mùa trong cơ thể đại bàng chứ không để lộ sự thật đâu.** Nhỏ biết rõ rằng bọn Yeerk mà biết tụi tôi là người chứ không phải là một nhóm Andalite gây rối thì mạng sống của tụi tôi sẽ tiêu ma tắp lự…

<Kẹt trong lốt đại bàng có thể không phải là điều tồi tệ nhất mà Rachel phải đối mặt,> Tobias nói.

<Ồ, ừ, bồ nghĩ thế thật sao?> Marco nhếch mép châm chọc. <Rất có thể Rachel không muốn sống nốt quãng đời còn lại của mình chỉ để chén mấy con chuột và trú ngụ trên cây như bồ, Tobias ạ.>

<Ý mình không phải thế,> Tobias ngắt lời. <Ý mình là rất có thể nhỏ không còn sống nữa. Hoặc là cơ thể bị nhốt của nhỏ bị thương đến độ không thể cứu được nữa.>

<Ax còn sống, mình dám chắc điều này,> Cassie nói, bình tĩnh hơn hai đứa kia một chút.

<Bồ có ngừa trước tình huống này khi nghiên cứu cái lâu đài điên rồ này không thế?> Marco hỏi tôi.

Tôi không trả lời. Tôi phải nghĩ cách. Tôi đang chạy đua với thời gian. Làm thế nào cứu được Rachel ngay khi cứu được nhỏ chỉ còn là vấn đề thời gian mà thôi.

Tôi phải lập ra một kế hoạch. Nhưng tôi là ai kia chứ? Làm sao tôi có thể lập kế hoạch nữa khi mà tôi đã dẫn tụi bạn vào thảm họa. Rachel… Ax… và biết đâu đấy, tất cả tụi tôi luôn.

<Mình không biết phải làm gì bây giờ.> Tôi gào lên. Tôi đã không hề lập ra một kế hoạch cụ thể nào cho nhiệm vụ này.

<Cái gì? Bồ vừa nói gì?> Tobias giật giọng.

<Đồng hồ tử thần đang đếm ngược,> Marco giận dữ nói. <Tụi mình cần có kế hoạch gì đó. Thời gian đang chạy đi đấy!>

<Mình không có nổi một kế hoạch nào cả,> tôi quát lên.

<Đừng nói với tôi như thế chứ,> Marco hét lại vào mặt tôi. <Bồ đưa tụi mình vào vụ này, giờ thì bồ đưa cả bọn ra đi!>

<Để yên cho bạn ấy nào,> Cassie chen vào, bênh vực tôi.

Nhưng những lời của Marco đã là **những chiếc gai đâm thẳng vào trái tim tôi.** Và sự bênh vực của Cassie chỉ làm cho mọi sự tồi tệ hơn…

Trí óc tôi phân ra làm đôi. Một nửa đang chạy điên cuồng như thể một chiếc xe đua chạy đến nỗi máy của nó muốn nổ tung ra. Nửa kia thì đang vẫy vùng lặn ngụp với sự thật khủng khiếp rằng Marco nói đúng. Tôi đã hại bạn bè mình.

<Tụi mình… tụi mình có thể dùng lốt gián,> Cassie nói. <Bò vào trong dinh thự và->

<Không có thời gian đâu,> Marco nói. <Tụi mình sẽ phải biến hình bên ngoài hàng rào, rồi phải vượt qua hàng trăm mét đường đồi. Chưa kể, có cả đống bọn Mượn xác ở trong đó. Giờ, chúng đang sẵn sàng chờ đón tụi mình rồi.>

<Không,> tôi đột ngột lên tiếng.

<Không gì?> Tobias hỏi.

<Chúng không phải là bọn Mượn xác đâu,> tôi nói chắc chắn. <Tụi mình đã từng theo chân bọn Yeerk bao lần rồi còn gì. Chúng có thể sử dụng rất nhiều bọn Mượn xác người, nhưng sau lưng bọn này luôn là bọn Hork-Bajir. Ở đấy không có tên Hork-Bajir nào. Và tất cả

mấy người này đều dùng loại súng thông thường, dẫn theo chó nữa chứ. Bọn Yeerk không sử dụng chó.>

<Vậy lời giải thích nào cho việc tay tỷ phú kia ra lệnh cho lính của mình bắn chim?> Marco thắc mắc.

<Mình không biết. Nhưng đây là người. Người thật. Nhưng Rachel và Ax có thể không biết điều này. Tụi mình phải mang tụi nó ra ngoài. Và tụi mình không còn thời gian để mà tìm cách khôn khéo đâu.>

<Họ có súng đấy,> Cassie nhắc nhở. <Có thể họ không có súng Tia Nghiệt hay đội chiến binh Hork-Bajir, nhưng họ có nào là súng, nào là rào cản, nào là chó và cả những cánh cửa to và dày nữa.>

<Đúng, họ có những thứ đó,> tôi đồng ý. <Còn tụi mình thì chả có lốt hình biến nào đủ nhanh, đủ dẻo dai để xông vô chốn này mà không bị bắn trúng. Mình có ý này… Nhưng trước hết, khu Lâm Viên cách đây bao xa nhỉ?>

CHƯƠNG 10

Tôi bay bằng tốc độ tối đa của con chim ưng, nghĩa là rất nhanh, nhưng rủi là lại bị ngược chiều gió. Tôi đành tự an ủi, *không sao, lúc bay về mình lại được thuận chiều là huề chứ gì.* Nhưng gió thì có trời mà biết được.

Tụi tôi để Marco và Cassie ở lại để canh chừng. Tôi đã dặn dò hai đứa nó không được làm gì cả. Tôi không muốn khi trở lại, thấy hai đứa nó cũng **bị bắt nốt.**

Nhưng tôi là ai mà dám đưa ra mệnh lệnh cho tụi nó cơ chứ? Tôi đã dẫn tụi bạn chui vào một cái bẫy. Cái bẫy mà lẽ ra tôi đã phải nghĩ tới nếu như tôi chịu khó dành một chút thời gian để nghiên cứu tòa dinh thự. Nhưng tôi đã không nghiên cứu, tôi đã dành trọn thời gian đó cho gia đình mình.

Cassie đã đúng. Lẽ ra tụi tôi phải cố cứu Gump, (điều đó dễ mà) thay vì tôi cứ cố tỏ ra mình là một đại thống lĩnh, quyết định phải theo dõi Fenestre, ngay cả khi chẳng có bất cứ sự chuẩn bị nào.

Tobias bay cùng tôi đến khu Lâm Viên. Tôi thật sự muốn làm điều đó một mình, nhưng, trên không trung, Tobias lại có kinh nghiệm hơn tôi gấp cả trăm lần. Nó hiểu rõ từng lọn gió, từng áng mây, từng luồng khí nóng. Nó sẽ giúp tôi bay nhanh hơn…

Vào lúc hai đứa tôi bay phía trên những khu thú trong Lâm Viên, có lẽ tụi tôi chỉ còn không đầy một giờ. Nửa tiếng nữa để bay vòng về. Như vậy chỉ còn chưa đầy nửa giờ đồng hồ để làm cái việc tôi phải làm và cứu Rachel cùng Ax ra khỏi tòa dinh thự.

Không thể lãng phí thêm một phút nào nữa…

<Bồ nói đi, tụi mình tới đây làm gì vậy?> Tobias càu nhàu.

<Tới nơi rồi đó,> tôi đáp.

Phía dưới tụi tôi là một khu thú thả rong có nhiều loại cỏ mọc xen lẫn, một vũng bùn và một hố nước. Bốn thân hình lộ ra trong khu thú. Bốn thân hình đồ sộ trông như những **con thú thoát ra từ thời đại khủng long.**

<Tê giác hả?> Tobias ngờ vực hỏi.

<Phải. Mình cần một dạng biến hình có thể giúp xông thẳng qua những hàng rào đó, tông đổ các cánh cửa, và nếu cần thì đỡ luôn vài viên đạn. Liệu bồ có ý kiến nào hay hơn không?>

<Không, nhưng bồ làm cách nào lại gần được một trong mấy con này để thâu nạp ADN vậy?>

<Hai con trong bầy tê giác đã ra tuốt ngoài rìa của khu thú. Khách tham quan có lẽ không thấy chúng rõ đâu.>

<Bồ định xông thẳng vào đó á?>

<Không còn thời gian để tỉnh cách khác nữa đâu, Tobias.>

<Má ơi! Jake, ít ra bồ cũng để mình làm phân tán mọi người chút đỉnh chứ?>

<Được! Nhưng cố bảo trọng nha. Bồ nghe rõ chưa? **Không được để bị sao đấy!**>

Tobias lập tức biến mất tăm, còn tôi thả mình xuống từ từ, giống như đi xuống một chiếc cầu thang xoắn. Tôi nhắm thẳng cái lưng của con tê giác lớn nhất. Tôi xòe hai cánh, đưa vuốt ra phía trước, và **cố đáp xuống lưng nó thật êm.**

Con thú khổng lồ chỉ thấy nhồn nhột.

Tôi đứng đó, đánh đu trên lưng con tê giác, các vuốt của tôi bám khẽ vào lớp da xám nhăn nheo và dày cui của nó. Ổn rồi. Nhưng tôi không thể thâu nạp ADN ở dạng biến hình được. Tôi phải hoàn hình lại thành người để làm việc đó. Và điều này mới thực sự gay go.

Tôi nhìn lên thanh chắn cao bên trên, nơi người ta đang ngắm nghía những con tê giác lang thang. Với nhãn quan chim ưng, tôi thấy họ ở gần đến không ngờ. Tôi có thể thấy cả màu mắt của họ, thấy cả chiếc huy không cài trên áo một tên nhóc. Nhưng đi nhiên là họ chỉ có những con mắt người và vì vậy không thể thấy rõ được như tôi…

Không thành vấn đề đâu, tôi nghiêm khắc tự nhủ. *Không còn thời gian để mà lo lắng nữa đâu. Làm đi thôi.*

Tôi bắt đầu **hoàn hình trên lưng con tê giác.** Những sợi lông chim ưng của tôi chảy ra và đinh kết lại, mất đi những đường nét hình học thon thả. Các vuốt của tôi cùn đi, dày lên, lóng ngóng hơn và những ngón phụ trội bắt đầu mọc ra. Tôi nghe những tiếng cót két khi bộ xương người của tôi bắt đầu duỗi ra từ khung xương rỗng của chim.

Trên lưng con tê giác, tôi đã nặng hơn gấp đôi. Liệu nó có hất tôi xuống và dậm lên tôi không? Chẳng còn thời gian để lo sợ nữa rồi. Tôi phải tin tưởng vào Tobias thôi.

Đúng lúc đó tôi thấy Tobias sà xuống chộp lấy thanh kẹo bông gòn từ tay một bé gái cũng dễ dàng như nó chộp con chuột trên bãi cỏ vậy.

Vùùù! Tobias đã vút lên với trái bóng bông gòn màu hồng sáng. Cô bé hét lên, những người đứng quanh ai nấy đều trố mắt, bật cười, chỉ trỏ. Tobias bắt đầu thực hiện một **màn biểu diễn nhào lộn trên không** xứng danh với *Phi đội thiên thần Xanh.*

Không ai còn chú ý tới tôi khi mà cái hình thù người của tôi hiện lên từ cơ thể mượt mà của con chim ưng. Nhưng tôi vẫn ở trên lưng con tê giác. Trên lưng một con vật khổng lồ nặng hàng ngàn ký với chiếc sừng dài dễ đến cả thước.

Con tê giác đột nhiên di chuyển! Nhưng nó chỉ sàng tới đám cỏ xanh tốt hơn.

Tôi tiếp tục hoàn hình. Nhưng đột nhiên, con tê giác đã nhận ra cái

gì đó lạ lùng đang diễn ra.

"Fffraha!" nó thở ra khìn khịt. Rồi nó chợt phóng nước kiệu. Tôi vẫn chưa có tay mà vuốt thì đã mất hết rồi. Tôi lộn nhào, ngã chúi mặt xuống đất ngay cạnh chiếc xe tải.

Tiếp tục đi Jake, biên hình tiếp đi! Tôi tự nhủ.

Con tê giác lừ đừ tiến tới. Nó nheo nheo một bên mắt với tôi. Rồi nó cúi cái sừng khổng lồ xuống.

Nó đánh hơi.

Cái khuôn mặt đó, cái sừng đó, đong đưa cách tôi có vài phân và tôi chỉ còn biết **cầu cho nó đừng có xiên tôi.** Con thú càng lúc càng bị kích động. Nó sửng sốt vì những gì nó trông thấy. Chẳng có gì đáng ngạc nhiên cả. Chính tôi cũng sẽ sửng sốt y như thế nếu trông thấy **một thằng nhóc đang quằn quại và đột ngột thoát ra từ hình thù một con chim.**

Và rồi tôi đã có được một cánh tay. Tôi chìa nó ra, quờ quạng sờ vào chiếc sừng tê giác. Tôi khép các ngón tay, nắm lấy nửa vòng chiếc sừng đó và bắt đầu tập trung tâm trí…

Khi bạn thâu nạp một con thú thì nó luôn rơi vào trạng thái đờ đẫn, chỉ trừ một vài trường hợp ngoại lệ. Nếu lần này chẳng may đúng vào trường hợp ngoại lệ đó thì con tê giác sẽ xiên tôi thật ngọt và sử dụng tôi làm bung xung để dợt cái sừng của nó.

Tôi tập trung vào con thú. Và tôi cảm thấy nó trở thành một phần của tôi.

CHƯƠNG 11

Từ khu Lâm Viên, hai đứa tôi cuống quýt lao trở về. Tôi mệt lử. Tobias cũng mệt lử. Tụi tôi không thể làm gì khác. Thời gian đang chạy rất mau.

Gió đã đổi chiều. Nó không ngược chiều với tụi tôi, nhưng lại thổi mạnh từ hướng Nam trong khi tụi tôi lại bay về hướng Tây. Tụi tôi vẫn phải chật vật giữ hướng bay.

Marco và Cassie đang đợi tụi tôi trên các cành cây ở phía bên kia đường, đối diện với cổng tòa dinh thự của Fenestre. Thời gian còn lại của tụi nó trong dạng biến hình cũng chỉ còn rất ngắn. Ngắn như thời gian của Rachel và Ax vậy.

<Marco! Cassie!> Tôi hét xuống. <Có chuyện gì không?>

<Có chứ sao không, đồng hồ vẫn đang kêu tích tắc đây nè,> Marco nói.

<Tụi mình đã nhận ra một điều,> Cassie nói. <Quanh mỗi cánh cửa đều có phủ một dải chất độc. Và ở mỗi cửa sổ đều có một dạng thiết bị bẫy. Có lẽ thứ đó đã tấn công Rachel. Theo mình nghĩ cái ông Fenestre nhất định phải có những vấn đề về tâm lý.>

<Ổng có thừa tiền để làm vậy mà,> Marco nói. <Giờ thì tụi mình phải làm gì đây để cứu Rachel và Ax ra khỏi đó?>

<Mình sẽ húc sập các hàng rào, tông đổ các cánh cửa và dậm nát tất cả những gì ngáng đường,> tôi nói.

<Tuyệt,> Marco bật cười. Nụ cười của nó vẫn thoáng chút căng thẳng. <Rachel chắc khoái vụ này lắm đây. Nhưng bồ làm vậy bằng cách nào?>

Tôi đáp xuống đất, ngay phía dưới gốc cây. <Mấy bồ chuẩn bị đi. Mình hy vọng là Fenestre xây dựng nơi này với trần đủ cao và hành lang đủ rộng.>

Tôi hoàn hình thật nhanh và lập tức tập trung để biến thành tê giác.

Biến hình vội vã như thế quả là mệt không thể tưởng tượng được. Tôi cảm thấy như cơ thể mình đang vận hành nhờ một bình ắc quy sắp hết điện. Nhưng sau này tôi có thể tha hồ mệt mỏi, chứ bây giờ thì không được.

Làn da người mịn màu hồng hồng của tôi chuyển thành lớp da dày cỡ hai ba phân đã từng phơi dưới nắng cả chục năm. Tôi vẫn còn là người, nhưng lại là một người khổng lồ màu xám. Tôi giống như đang mặc một bộ áo giáp sống vậy.

Hai chân tôi dày lên và rút ngắn lại. Các móng tay đang trở nên to bự và cứng như thép. Tôi đổ xuống, đứng chống trên bốn cẳng. Tôi trở thành một khối màu xám không ngừng to phồng lên, hệt như một

mẻ thép nấu chảy đang sôi sục và tái định hình.

Tôi nhận thấy hai tai tôi lần lần chuyển ngược cao lên trên đầu. Chúng kéo dài ra và cuộn lại thành hình rãnh hẹp. Cuối cùng là khuôn mặt, nó dãn ra phía trước, ra nữa, ra nữa. Xương mặt và xương sọ của tôi phát triển, sinh sôi nảy nở và bự ra. Cứ như thể có một đội ngũ các kỹ sư đang tái dựng lại khuôn mặt tôi và luôn miệng kêu ca: "Chúng tôi cần thêm không gian, cần thêm xương, cần thêm lớp áo giáp, cần thêm sức mạnh ở đây… ở đây nữa."

Cái đầu tôi trở nên đồ sộ khủng khiếp.

< Bồ… bồ biến thành con quái gì thế này? > Marco hoảng hốt hỏi.

Và rồi, từ phần mút cái đầu khổng lồ của tôi, những cái sừng bắt đầu mọc ra.

Cái sừng nhỏ ở phía sau nhú lên một chút rồi dừng lại. Sau đó là đến cái sừng lớn. Nó mọc dài ra, dài ra, dài ra mãi. Nhãn quan của tôi trở nên mờ đục và tập trung rất kém, nhưng tôi vẫn nhìn thấy được cái sừng ấy đang mọc. Nó vểnh lên, vểnh lên nữa. Dày hơn, lớn hơn và dài hơn.

< Ồ, > Marco thốt lên. < Hóa ra là bồ biến thành tê giác. >

< Còn bao nhiêu thời gian nữa? > tôi cuống quýt hỏi.

< Có lẽ còn mười phút, > Tobias đáp.

Tôi cảm thấy bộ não tê giác đang trỗi dậy trong tôi. Nó không hề giống như tôi nghĩ. Bộ não này không hung bạo chút nào. Thật ra, bản năng thống lĩnh ở bộ não đó có vẻ như chỉ đơn giản là đói. **Con tê giác đang muốn gặm cỏ.**

Nhưng bên dưới cái nhận thức điềm tĩnh của loài ăn cỏ cũng tồn tại cả những thứ khác nữa. Không phải hung dữ mà là tự vệ. Không phải sợ mà lo. Tê giác luôn thận trọng vì lo rằng bị thách thức bởi một con tê giác khác.

Đôi mắt cực kỳ mù mờ và hầu như vô dụng của tê giác đang tìm kiếm một hình dáng hơi hơi giống chính nó. Đôi tai hết xoắn rồi lại xoay, hướng về phía mỗi tiếng động mới, dò tìm âm thanh của con tê giác khác. Cái mũi cực thính đánh hơi không khí.

Không có những kẻ thách thức. Không có kẻ thù. Chỉ có vài con chim. Con tê giác bình tĩnh trở lại.

Tôi cần phải tiếp tế cho nó sự giận dữ. Điều này cũng dễ thôi vì thứ đó tôi đang có đầy. Tôi phải cứu Rachel và Ax. Và tôi phải làm điều đó ngay bây giờ.

< Rồi đó, mấy bồ theo mình nha, nhưng bám phía sau thôi đấy. Chờ khi nào mình khai quang xong các hàng rào thì hãng xông lên. Giờ thì để coi xem cái sừng này làm được việc gì… >

Cơ thể mới của tôi di chuyển một cách tốt không ngờ. Tôi cảm thấy mình như một gã khổng lồ đang đi trên đầu các ngón chân vậy.

Tôi phóng nước kiệu lao ra từ những thân cây che lấp. Tôi biết cánh cổng của Fenestre ở ngay bên kia đường. Nhưng tôi không thể

thấy cánh cổng đó. **Cách chừng ba thước, tôi hầu như không thấy gì nếu đối tượng không cử động.** Để nhìn được, tôi phải nhìn đầu tiên là bằng một bên mắt, sau đó là bên mắt kia, bởi lẽ hai mắt tê giác ở cách nhau quá xa, lại bị ngăn cách bởi cái hàm, cái mũi và cái sừng quá đồ sộ. Điều này cũng na ná như bạn có hai con mắt ở hai phòng khác nhau vậy.

<Mấy bồ phải chỉ đường cho mình mới được,> tôi nói.

<Hơi sang trái một chút đi,> Marco nói. <Đúng rồi đó. Giờ thì lao tới trước!>

Tôi lao tới, tôi bắt đầu phóng nước đại. Tôi cảm nhận được lề đường cưng cứng dưới những cái cẳng tê giác nhạy cảm một cách bất ngờ.

<Cánh cổng!> Marco hét lên.

Tôi cúi gầm cái đầu sừng, tăng tốc lên. Cánh cổng làm bằng song sắt. Tôi thấy nó rất rõ khoảng hai giây trước khi húc trúng nó.

Một ngàn ký của con tê giác tông vào thép cứng.

Tôi cảm thấy cú húc tác động lên khuôn mặt đồ sộ, xương xẩu của tôi và lan xuống tận vai. Cũng giống như bị nguyên quả búa tạ giáng vào đầu ấy! Bị giáng nhưng lại không hề hấn gì. Tôi cảm thấy sự va chạm. Nhưng cơ thể tê giác của tôi đã quá quen với va chạm. Nó được cấu tạo để chịu đựng với va chạm mà…

<Cánh cổng thế nào rồi?> tôi hỏi.

<Làm gì còn cánh cổng nào nữa…> Marco đáp. <Bồ lao thẳng tiếp đi, hơi nhích qua phải một chút nha, **bé bự!**>

Tôi phóng tới trên bốn cái cẳng bự như những cây cột Hy Lạp. Tôi cảm thấy phần cổng cong queo còn lại khi tôi chạy vù qua nó.

Húúúúúú! Húúúúúú! Húúúúúú!

<Trời! Sao ông này có nhiều thiết bị báo động dữ vậy ta?> Tobias thắc mắc nói.

<Tốt thôi, cổng rào thứ hai, tới luôn.> Marco ra lệnh.

Tôi tiếp tục đà lao. Lần này tôi chỉ cảm thấy một cú giật nhẹ ở sừng.

<Hàng rào nằm ở đâu vậy?> tôi hỏi.

<Bồ vượt qua nó rồi còn gì,> Cassie nói.

<Tốt. Coi bộ ổn rồi đấy,> Marco nói.

"Gâu gâu gâu!" Tôi nghe rất rõ tiếng chó sủa. Tôi ngửi thấy chúng thậm chí còn rõ hơn nữa.

Tôi thấy hai bóng hình mờ mờ đang chồm lên, lao vào tôi. Có lẽ chúng định cắn tôi. Tôi cũng không chắc nữa. Tôi chỉ cảm thấy như **bị gãi ở một bên hông.**

"Ăng! Ăng! Ăng!"

<Bọn chó bị sao vậy?> tôi hỏi.

<Chúng chạy biến hết rồi,> Marco bật cười. <Chúng đang chạy cong cả đuôi kia kìa.>

<Mình bắt đầu khoái lốt biến hình này rồi đó,> tôi nói. <Làm gì kế tiếp nào?>

<Hàng rào cuối cùng, rồi đến cánh cửa.>

<Cẩn thận đấy! Có bảo vệ tới kìa! Họ có súng đấy!>

"Thiên địa ơi!" tôi nghe ai đó hét lên. "Cái quái gì thế này?"

"Bắn nó đi!"

Tôi nhận ra họ đang di chuyển. Họ là những cái bóng đang di chuyển trên một nền mờ ảo. Chỉ vừa đủ để tôi nhận ra.

Tôi quay sang họ, và giờ thì toàn bộ bản năng của con tê giác đang làm việc. Họ là một mối nguy. Họ đang thách thức tôi. Và đó là **một sai lầm.**

PĂNG! PĂNG! PĂNG!

Tê giác thường xuyên bị bắn giết. Chẳng may cho chúng, có nhiều người ngốc nghếch đến mức tin rằng sừng tê giác là một loại thuốc. Và cũng có nhiều người độc ác đến mức đi tàn sát những con tê giác đang trên đà tuyệt chủng chỉ để lấy cái sừng của chúng…

Nhưng những người đó không bao giờ săn tê giác bằng súng lục. Bạn muốn bắn tê giác ư? Bạn phải có một khẩu súng săn lớn nòng và cực mạnh. Không thể dùng súng lục để bắn ra một mớ những viên đạn tỉ tẹo để dọa tê giác được.

PĂNG! PĂNG!

Tôi cảm thấy vật gì đó châm vào mặt và vai tôi. Nó làm tôi **nổi điên** lên. Tôi càn tới. Không phải là chạy bình thường nữa, mà là **lăn xả vào với cái đầu cúi gằm và cái sừng chĩa lên.**

"Chạy thôi!"

Mấy người bảo vệ bỏ chạy. Tôi rượt theo họ. Tôi chỉ mất khoảng ba giây để bắt kịp gã đầu tiên. Tôi xông thẳng vào hắn, cảm thấy sự tiếp xúc với cơ thể mềm ẻo của hắn. Tôi hất đầu lên và… chắc chắn là gã này sẽ không ngồi được trong một thời gian rất dài.

Tôi đã để vuột mất gã bảo vệ kia. Nhưng không sao. Họ đâu phải là mục tiêu của tôi.

<Chỉ cho mình cánh cửa đi!> Tôi hét gọi mấy đứa kia.

<Bên trái… được rồi, bây giờ quẹo phải… được rồi đấy… Bồ đúng là **đồ mù.** Trái… phải… tốt. CÀN TỚI ĐI!>

Tôi lao tới.

RẦẦẦMMM!

Tôi có cảm giác như mình vừa húc vào xe tải. Tôi lùi lại và húc tới lần nữa.

RẦẦẦMMM! RẮẮẮCCC!

<Má ơi, cửa gì mà cứng ngắc thế này!> tôi nói.

<Hừm, Jake, bồ húc trật cánh cửa rồi. Đó là bức tường đấy. Bồ có sao không vậy?> Cassie hỏi.

<Mình không sao. Xô một cú nữa là tụi mình vào bên trong ngay ấy mà.> Tôi lùi lại lấy đà và lao tới. Tôi cảm thấy gạch vỡ rơi đầy

trên lưng. Và tụi tôi đã lọt vào giữa một vùng không khí mát dịu hơn hẳn.

<Mình vào tới bên trong rồi, đúng không?> tôi hỏi.

<Đúng,> Tobias nói, giọng căng thẳng. <Nhưng tụi mình cũng gần hết thời gian rồi.>

CHƯƠNG 12

Tôi dám chắc đó là một tòa nhà rất đẹp. Nhưng tôi không thật sự trông thấy nó đẹp như thế nào. Tất cả những gì tôi nhìn thấy qua nhãn quan mờ đục của con tê giác là những bức tường và những lối ra vào. Nhưng ít ra tụi tôi đã đoán đúng rằng tòa nhà này có những hành lang rộng. Đủ rộng để cơ thể tê giác của tôi lọt được vào.

Và trần nhà cũng đủ cao để Tobias, Cassie và Marco có thể bay được. Cả bọn hối hả tìm kiếm từng phòng, từng phòng một. Tìm kiếm bằng những nhãn quan tốt hơn của loài người và những thính giác có thể phát hiện ra âm thanh của một chú chuột đang thở phì phò ở cách xa một chiều dài bằng cỡ sân bóng đá.

Tụi nó sử dụng để tôi mở các cánh cửa.

<Jake, mở cánh cửa này coi,> Marco chỉ vừa nói xong, tôi đã xoay lại nơi nó chỉ dẫn, húc cái khuôn mặt xương xẩu khổng lồ của tôi vào và cánh cửa liền vỡ tung ra thành từng mảnh.

Rắắắccc! Rầầầmmm!

<Tụi mình đang biến dinh thự này thành đống hoang tàn,> Cassie nói. <Cầu mong, ông ta đúng là một tên Mượn xác.>

<Ổng dư sức sửa lại mấy cái cửa này mà,> Marco nói.

<Ý mình không phải thế,> Cassie đáp và rồi nhỏ kêu lên <Jake, mở cánh cửa này nào.>

Rrrrắắắccc!

<Không có gì cả,> Tobias kêu khổ. <Không có, không có, rồi không có. Không có gì trong tất cả những căn phòng này. Mà ở đây phải đến cả trăm phòng chứ ít sao…>

<Tobias nói đúng đó. Thời gian của tụi mình cạn rồi,> Cassie nói.

<Tụi mình làm sai kiểu rồi,> tôi nói. <Không thể tìm hết từ phòng này đến phòng khác được. Làm vậy có mà mất cả giờ. Phải nghĩ cách khác thôi. Ax và Rachel có thể ở đâu được nhỉ?>

<Ở căn phòng cuối cùng mà tụi mình tìm chứ đâu,> Marco làu bàu. <Hay là… khoan đã! Dù hai đứa nó ở đâu thì nhất định cũng phải có người canh.>

<Đúng rồi!> Tôi reo lên. <Dĩ nhiên là vậy rồi. Tụi mình chỉ có việc xục xạo cho đến khi thấy thứ gì có vẻ được canh gác kỹ lưỡng là được…>

<Mình lên lầu đây,> Tobias nói rồi vọt lên theo lối cầu thang lớn. Tôi chạy lung tung trong căn phòng khách rộng thênh thang. Tôi cứ thế lao đại đi. Tôi đã cố không làm gãy đổ quá nhiều đồ đạc, nhưng tôi lại quá cồng kềnh đã vậy còn **gần như mù** nữa chứ. Vì vậy, trên đường đi của tôi vẫn nhộn nhạo tiếng gỗ gãy răng rắc, tiếng kính và bình sứ vỡ toang.

<Lên lối này nè!> Tobias nói lớn.

Và rồi… không vang lớn như trước nhưng vẫn khá lớn…

PĂNG! PĂNG!

<Tobias!>

<Mình không sao! Nhưng mình thấy một chỗ có hai gã đô con cầm hai khẩu súng bự đứng canh. Lên lầu coi đi!>

Tôi cố trở mình lại, quay về phía cầu thang nhưng Marco hét lên.

<Ủi cha! Có mấy gã đang chạy tới phía sau tụi mình nè. Má ơi, cái tay hoang tưởng này thuê bao nhiêu tay súng hổng biết nữa? Jake, tụi mình phải vượt qua mấy gã này mới trở lại được cầu thang!>

<Mình cũng bị mấy gã đuổi phía sau nè!> Tobias hét với xuống từ trên lầu.

Tôi xoay mình, hất văng luôn một chiếc ghế tràng kỷ. <Lối này hả?>

<Không, sang trái một tẹo!>

Tôi lại xoay và phá sập tiếp một cái bàn cà-phê. Rồi tôi phóng tới. Tôi không thể nhận ra sự khác biệt giữa người với rất nhiều ngọn đèn đứng và tủ sách. Một màn sương che phủ đôi mắt tôi. Nhưng tôi đã ngửi thấy hơi người.

Tôi gầm đầu xuống và húc tới.

PĂNG! PĂNG!

Những viên đạn súng lục găm vào nhưng không thể xuyên qua lớp da ngoài của tôi.

BỤP! BỤP! BỤP!

Tôi đã bị trúng đạn. Tôi lảo đảo. Tôi cảm thấy viên đạn súng ngắn găm vào vai phải của tôi. Một viên thứ hai cắm vào xương mặt tôi.

Tôi húc vào gã cầm súng. Tôi đã nổi điên. Tôi hạ cái sừng xuống rồi hất đầu lên. Hắn bay vèo qua vai tôi ra phía sau.

"Áááááá!"

Gã còn lại vọt sang bên. Tôi đoán hắn đang cuống quýt nạp lại súng. Tôi lạng người quét qua hắn, hất hắn văng vào tường. Rồi tôi ra khỏi phòng, quay lại hành lang, húc đổ lung tung suốt dọc đường trở lại chỗ cầu thang.

Tôi đang chảy máu. Và thân bên phải tôi đang yếu đi nhiều. Cẳng trước bên phải của tôi di chuyển chậm chạp hơn. Viên đạn trong mặt tôi có lẽ đã văng ra. Tôi thấy đau ở đó nhưng không đến mức đau đớn như ở một bên vai…

Tôi đến cầu thang và cố lao thẳng lên trên. Nhưng tê giác không hề được cấu tạo để leo cầu thang. Các cẳng chân của tôi không thể nhấc qua các bậc. Sức nặng và đà lao của tôi lại quá lớn. Các bậc thang bằng gỗ vỡ nát ra.

PĂNG! PĂNG!

<Tobias! Trên đó có chuyện gì vậy?>

<Mình đang dụ mấy gã này quay vòng vòng và họ đang bắn

nhưng lại làm rụng vôi vữa tùm lum… >

<Mình không leo thang được. Tụi mình cần có thêm sức mạnh. Marco, Cassie, hoàn hình ngay đi! Tobias, ráng cầm cự nha. Cứ dụ họ như thế đi.>

Một con chim bị kẹt trong nhà, lại bị hai gã có súng rượt bắn. Phải chăng tôi đang **kết án t**ử cho Tobias?

Tôi bắt đầu hoàn hình cấp tập. Nhưng trong khi ngôn ngữ ý nghĩ của tôi vẫn còn hoạt động, tôi chợt nhớ ra một chuyện…

<Rachel! Ax! Các bạn có nghe mình hỏi không? Rachel! Ax!> Tôi gọi to.

<… ơ… cái gì?>

<Ai đó?> tôi hỏi.

<… ơ… là tôi đây, Aximili đây,> Ax đáp. Giọng ảnh nghe đờ đẫn quá.

<Ax! hoàn hình đi! Hết thời gian rồi đó!>

<Nhưng có mấy người đang canh chừng tôi hoàng tử Jake à.>

<Cứ làm vậy đi, Ax. Tụi tôi đang đến cứu anh đây! Anh có…> ngôn ngữ ý nghĩ của tôi chợt tịt ngắt khi tôi trở nên gần với người hơn là tê giác.

<Vâng, thưa hoàng tử Ja…> Ax cũng rơi vào im lặng.

Tôi đang thu nhỏ lại. Lớp da như áo giáp của tôi trở thành làn da mịn màng của người. Khuôn mặt tôi đã dẹt lại và thanh hơn, chân tôi đã bước được lên thang. Tôi vẫn nghe tiếng súng ở trên lầu. Và điều đáng rầu là tôi lại thấy mừng. Khi nào mà họ còn bắn thì có nghĩa là Tobias vẫn chưa chết...

Marco và Cassie đang hoàn hình, cao chừng một mét, với những cái mỏ đang thu lại và làn da đang hiện dần lên.

Chỉ một cử động sai, Tobias sẽ tiêu. Ax hoàn hình trước mặt những người vốn có thể là những tên Mượn xác, điều này không đến nỗi quá nghiêm trọng. Còn Rachel... không biết Rachel có còn đủ tỉnh táo và đủ khả năng để biến hình nữa hay không. Thậm chí không biết nhỏ còn sống hay đã chết nữa. Và giờ thì ba đứa tôi lại đang cực kỳ yếu đuối, thảm hại, vô phương tự vệ.

"**Chới luân đi!**" tôi thốt lên bằng những từ trệu trạo phát ra từ cái miệng người còn chưa hoàn chỉnh của mình. "**Khôn coòn thầy gian nữa đau.**"

Tôi bắt đầu leo lên thang, loạng choạng trên đôi chân đang tiếp tục biến đổi. Các khớp vẫn chưa chuẩn. Các ngón chân vẫn chưa ra ngón chân, và vẫn cứng còng. Nhưng thời gian đang cạn. Tôi lết lên các bậc thang, **hy vọng... một cách tuyệt vọng rằng tôi đã không làm chết các bạn của mình.**

CHƯƠNG 13

Tôi đã trở lại thành người khi lên đến đỉnh cầu thang. Nhưng người chả phải là dạng biến hình hay ho gì khi bạn phải tỉnh chuyện đối phó với những gã đàn ông có súng.

Trong khi chạy, tôi kinh hoàng nhận ra có vật gì đó nổi lên từ lớp thịt ở bả vai tôi. Nó to bằng cỡ đầu ngón tay tôi, nhẵn thín và có màu bùn. Đó chính là viên đạn đã găm vào vai tôi. May sao nó rốt cuộc đã ra ngoài cơ thể tôi khi tôi thu nhỏ lại.

Viên đạn rơi xuống thảm.

Một con diều hâu bay qua đầu tôi, cạ cả cánh vào tường. Một cái lông rụng ra rơi nhẹ xuống.

<Bộ dạng mấy bồ èo uột như thế thì làm được trò trống gì?> Tobias phàn nàn.

"Mấy gã đó còn rượt theo bồ chứ?"

<Còn, nhưng mình đã tạm thời cắt đuôi được họ. Căn phòng mà họ canh gác nằm ở cuối hành lang. Xuyên qua cái phòng ngủ khổng lồ, bồ sẽ thấy một lối vào. Lần cuối cùng mình chui qua đó vẫn còn hai gã đứng canh gác đấy.>

"Giờ phải làm sao đây?" Marco hỏi.

Xém nữa tôi đã đấm cho nó một cú. Nếu thêm một đứa nào lại hỏi tôi phải làm gì nữa thì...

"Biến hình tiếp đi. **Chọn con nào chiến đấu được đấy.** Tobias, bồ tìm cách liên lạc với Rachel và Ax bằng ý nghĩ đi. Nếu tìm được Rachel hãy bảo nhỏ hoàn hình ngay lập tức, không cãi cọ gì cả. Nếu bồ tìm ra Ax, hãy bảo ảnh..."

<Những gã rượt mình đang chạy tới kìa,> Tobias ngắt lời. <Mấy bồ vô phòng này đi, nó không khóa. Mình sẽ dụ họ đi chỗ khác..>

"Cái con chim quỷ đó đâu mất rồi?"

"Tôi không thể hiểu nổi tại sao mình lại phải rượt theo con chim đó, đục lỗ lung tung khắp cả tường lẫn trần nhà."

"Đề không bị mất việc chứ còn gì nữa. Chỉ đơn giản vậy thôi."

Lúc họ bỏ đi thì tôi đã ở trong lốt cọp. Tê giác rất tuyệt khi bạn cần húc đổ mọi thứ. Nhưng tôi lại muốn có mắt, có tai, có phản xạ kèm theo sức mạnh của mình. Và chưa có con vật nào tôi từng biến hình lại gây được nhiều tổn thất như cọp.

Cassie đã biến thành **sói**, Marco biến thành **dã nhân.** Trong chiến đấu, đó là những mẫu biến hình chuẩn của tụi tôi.

<Rachel!> tôi hét lớn, ngay khi lấy lại khả năng trao đổi bằng ý nghĩ. <Rachel! Nếu em nghe thấy anh gọi thì hoàn hình đi! Hoàn hình ngay đi!> Quay sang Marco và Cassie tôi nói. <Nào, tới luôn đi!>

Bằng những ngón tay gần giống như của người, Marco mở cánh cửa, rồi tụi tôi bắt đầu chạy. Chạy hết hành lang, rồi băng qua cái phòng ngủ to không kém một cái sân bóng rổ, tụi tôi lao tiếp đến lối vào, nơi có hai gã trông dữ dằn đang bồng súng đứng canh.

Tôi có thể vượt qua mười mét trong vòng hai giây đồng hồ.

Cũng trong hai giây đó, cái gã cầm súng máy kia có thể lia mười tràng đạn. Hắn có thể dễ dàng giết chết tôi. Nếu hắn thất bại thì sức mạnh cú nhảy của tôi và mong muốn tự vệ tuyệt vọng của tôi sẽ là một bảo đảm chắc chắn cho cái chết của hắn.

Đã đến lúc phải **đánh cược.**

<Hai gã kia coi đây…> tôi truyền ý nghĩ đến hai người canh cửa.

Họ sững sờ nhìn tôi. Họ đã nghe thấy tôi nói trong đầu họ. Nhưng họ lại chưa bao giờ hình dung ra việc **nói chuyện với cọp.**

Hơn nữa, họ cũng không hề chờ đợi phải đối mặt với nguyên một vườn bách thú nho nhỏ đang nổi cơn thịnh nộ thế này.

<Phải, ta là cọp đây. Ta không muốn làm hại các ngươi, nhưng ta phải vượt qua các ngươi. Các ngươi có thể bắn ta, nhưng các ngươi sẽ không giết được ta trước khi ta đè ngửa các ngươi xuống đâu. Đã thấy những móng vuốt này chưa?>

Tôi nhấc một cái cẳng đầy móng vuốt lên. Bàn chân cọp xòe ra to cỡ cái chảo chiên. Tôi xòe rộng những cái vuốt dữ tợn.

<Với những cái vuốt này, ta có thể beng đầu các ngươi, thảy lăn lông lốc như một trái banh. Ta không rõ các ngươi được trả bao nhiêu tiền cho công việc này…>

"Không thể tin nổi, **một con cọp đang nói chuyện với tao.** Nhưng nó nói cũng có lý đấy." Gã cầm súng máy nói.

"Tiền mình được trả đâu có đủ để hứng chịu những rủi ro đó," tay chiến hữu của hắn nhất trí. "Tụi tôi bỏ vũ khí xuống và đi đây. Đồng ý không, ông cọp?"

<Đồng ý! Cassie canh chừng họ giùm nha.>

Cassie tập trung những giác quan sắc bén của nhỏ vào hai gã đàn ông. Nếu họ tỉnh giở trò gì thì nhỏ sẽ nhận biết trước cả khi họ kịp ra tay nữa đó...

<Marco, giờ thì đến phiên bồ mở cánh cửa này. Mở nó đi!>

Marco vung đôi tay dã nhân khổng lồ, chuẩn bị đập cho cánh cửa sập xuống dưới sức mạnh hủy diệt của nó.

<Marco, thử núm vặn trước đi!>

<Ờ, quên.>

Nó mở cửa ra, tôi nhảy tọt vào trong.

Tôi nhảy tọt vào phòng. Căn phòng tuy tối đen nhưng cặp mắt cọp của tôi vẫn nhìn xuyên qua bóng tối một cách dễ dàng, tựa như nó được rọi sáng bởi những ánh đèn sân vận động vậy.

Như cả một bầu trời trên đầu tôi. Phần lớn là màu xanh lục, với những chớp sáng sống động. Những ngọn cây ngả nghiêng mọc lên từ nền nhà tựa như bằng đất cát dưới chân tôi. Và ở giữa phòng, cách tôi khoảng năm mét, là một cái vũng cạn chứa một chất lỏng có màu sắc và độ đậm đặc của chì lỏng.

Cạnh vũng có hai cái chuồng. Ax nằm trong một cái. Ánh đang ở trạng thái nửa vời giữa con diều mướp phương Bắc và cơ thể Andalite của chính ảnh. Ảnh đang đông cứng, bất động. Thậm chí không hề thở giống như một bức tượng rùng rợn lông màu xám, cái đuôi bọ cạp và khuôn mặt không có miệng.

Trong chuồng bên kia là Rachel, vẫn trong lốt đại bàng đầu bạc.

Cặp mắt cọp của tôi rất tinh tường. Đôi tai cọp của tôi cũng cực thính nhưng tôi không nghe thấy tiếng tim Rachel đập. Tôi cũng không thấy một nhịp thở nào của nhỏ dù là rất yếu ớt.

Thôi rồi! Cả hai đã chết cả rồi. Tôi đã đến quá trễ rồi!

Trong phòng còn có một người đàn ông nữa. Tôi nhận ra khuôn mặt ông ta. Joe Bob Fenestre, người giàu có thứ hai trên Trái Đất. Ông chủ của Mạng Truy Cập Hoa Kỳ.

Tôi nhận ra cả cái vật ông ta nắm trong tay: Một khẩu tia Nghiệt của bọn Yeerk. Ông ta không chĩa nó về phía tôi, mà chĩa về phía Ax.

Marco và Cassie đã đến đứng sau lưng tôi. Lát sau, Tobias cũng nhập bọn. Nhưng Fenestre cũng chỉ nhìn tôi chằm chặp.

Cuối cùng, hắn nói. “Vậy đó. Dù sao cũng không phải là Yeerk. Ta sắp bị hủy diệt bởi bọn Andalite. Tốt thôi, ta nghĩ điều này chút ra còn **có chút vinh dự.”**

<Thả các bạn của ta ra,> tôi gay gắt nói.

Hắn nhún vai. “Các ngươi có thể mang chúng đi. Ta không bận tâm chuyện đó đâu. Giết bọn Andalite không còn là mục đích của đời ta nữa.”

<Thiệt sao? Các bạn của ta trông như chết rồi kia kìa,> tôi nói.

Hắn cau mày. “Nói nhảm. Ngươi không nhận ra những **sinh tượng** sao? Chúng chỉ đơn giản là bị **đóng băng thời gian.** Ta cứ tưởng dân Andalite các ngươi tiến bộ về mặt công nghệ lắm mà.”

Tim tôi đập mạnh. Sinh tượng ư? Đó là cái quỷ gì vậy?

<Thả các bạn của ta ra khỏi đó,> tôi nói.

“Nếu không thì sao?” hắn cười nhạo. “Các ngươi sẽ giết ta chứ gì? Trước sau gì các ngươi cũng sẽ giết ta thôi mà.”

Tôi thở dốc. Bộ óc tôi điên cuồng tăng tốc. Gã này đang tỉnh giở trò gì đây? Tôi phải làm sao để thắng hắn đây? <Ta giết ngươi để làm gì?>

"Ta là một dân Yeerk," hắn nói. "Một kẻ Mượn xác. Mặc dù vậy, ta và vật chủ của ta rất tâm đầu ý hợp với nhau. Ta đã làm cho hắn trở nên giàu có. Ta đã viết ra phần mềm Web browser nổi tiếng của hắn. Hai ta đã hợp tác với nhau suốt bao năm qua."

<Bọn Yeerk không bao giờ hợp tác với vật chủ,> tôi nói.

Hắn bật cười. "Đúng thế," hắn **kéo lê giọng.** "Chúng ta thường không hợp tác." Hắn nhìn tôi bằng ánh mắt sắc bén, tinh ma. "Ai gửi các ngươi tới đây săn lùng ta? Các ngươi có thỏa thuận gì với anh của ta không?"

<Anh của ngươi?>

"Các ngươi rõ ràng là dân Andalite," hắn kiên nhẫn nói. "Không một thứ dân nào khác sở hữu cái công nghệ biến hình kỳ diệu đó. Nhưng ta vẫn tự hỏi, tại sao dân Andalite lại vượt qua bấy nhiêu nguy hiểm để giết ta? **Tại sao lại là ta trong khi còn bao nhiêu quân Yeerk khác?"**

Tôi hoàn toàn rối bời. Tôi do dự.

<Chuyện này lạ thật,> Marco gửi riêng cho tôi một thông điệp bằng ý nghĩ.

<Gã này đang quanh co,> Cassie nói. <Hắn nghĩ rằng hắn sắp tiêu. Mấy bồ có thể thấy điều đó trong mắt hắn, mình phải tìm hiểu thêm mới được.>

Tôi nhích lên một chút. Tôi có nên liều một phen không nhỉ? Tôi có nên nói cho hắn biết một vài sự thật không?

<Bọn ta đã lần theo ngươi tới đây theo trang web về bọn Yeerk.>

Hắn gật đầu. "Phải, nhưng tại sao lại là…?" Khuôn mặt hắn chợt sáng lên. "Dĩ nhiên rồi! Các ngươi đang tìm kiếm những đồng minh! Các ngươi không biết chắc lắm, đúng không nào? Các ngươi nghĩ có thể toàn bộ việc ấy là thật, và loài người đang hình thành một tổ chức kháng chiến, chống lại cuộc xâm lăng của dân Yeerk lên hành tinh họ! Các ngươi đến đây để xem ta có ở phía các ngươi không chứ gì?"

Rồi hắn cười phá lên một cách bệnh hoạn.

"Andalite, ta sẽ nói cho các ngươi biết ta là ai."

Tôi im lặng chờ hắn nói tiếp.

"Mã danh Yeerk của ta là **Esplin-chin-bốn-sáu kép.** Hãy lưu ý từ '**kép'.** Các ngươi có biết ý nghĩa của nó là gì không?"

<Không.>

"Mã danh có chữ 'kép' ám chỉ ta là kẻ sinh đôi. Hai anh em Yeerk đã ra đời từ cùng một chiếc kén. Gã anh sinh đôi của ta đã nhận được mọi điều tốt đẹp, những vật chủ tốt nhất, vị trí cao, quyền lực, vinh quang. Còn ta, ta chẳng nắm được gì cả…

Hắn xiết chặt bàn tay lại khi thốt lên từ 'nắm'.

"Là anh em với nhau, thường chia sẻ với nhau. Anh em sinh đôi còn là đồng minh của nhau nữa. Nhưng anh em ta không nằm trong số đó. Anh của ta là một kẻ **cuồng say quyền lực.** Hắn không chừa cho ta chút gì cả. Hắn phân cho ta một vật chủ nghèo túng, không có vai vế gì. Tay Joe Bob Fenestre đó là một lập trình viên cấp thấp của một công ty điện thoại. Dĩ nhiên ta không hài lòng với điều đó. Ta muốn phải được hơn thế. Và nếu ta không thể đạt được nó với tư cách Yeerk thì ta phải đạt nó với tư cách người. Ta rốt cuộc đã thu xếp được một liên minh với vật chủ của ta. Hai ta là những kẻ có chung thân phận. Hai kẻ bị thiệt thòi nấp sau những kẻ thành đạt hơn. Ta sử dụng kiến thức công nghệ của dân Yeerk để làm giàu cho Fenestre. Và trong quá trình đó ta đã lập ra Mạng Truy Cập Hoa Kỳ, **biến ta thành nguồn thông tin lớn nhất về loài người.** Ta biết những bí mật mà anh ta có mơ cũng không thể nào đoán ra được."

<Ông lục lọi Email, do thám các cuộc chat…>

"Ngươi cũng biết các thuật ngữ máy tính của loài người nhiều ghê nhỉ", hắn nhận xét.

Tôi nghẹn giọng. Tôi đã **sơ hở.** Tôi đã nói hệt như 'người'. Phải chữa cháy thôi.

<Bọn ta là một nhóm Andalite đang bị săn lùng. Kiến thức đối với bọn ta là chuyện sống còn.>

Hắn có vẻ hài lòng với cách giải thích này. "Ta đã trở thành một tài sản vô giá phục vụ cho cuộc xâm lăng. Tự ta đã biến thành một tên người hùng mạnh với một khối lượng thông tin khổng lồ. Nhưng dĩ nhiên anh của ta không thể dung nạp điều đó. Hắn tuyên bố ta là một tên phản bội. Hắn **cắt nguồn cung cấp Kandrona** của ta. Vì cái tội ta đã trở nên vĩ đại chẳng kém gì hắn, hắn cảm thấy phải thủ tiêu ta."

Cặp mắt của Joe Bob Fenestre xoáy vào tôi. Tôi cảm thấy ớn lạnh. Ngay lúc đó, tôi đã biết người anh sinh đôi của tên Yeerk này là ai rồi...

<Trời ơi,> Cassie thì thào. Cả Cassie cũng đã đoán ra…

"Đúng vậy, chỉ có một cặp sinh đôi vĩ đại duy nhất," Fenestre cay cú nói. "Và chỉ có **một kẻ trong hai ta trở thành Visser Ba hùng mạnh.**"

Lần đầu tiên, tụi tôi hạnh ngộ Visser Ba là vào những giây phút hấp hối cuối cùng của ông hoàng Elfangor: một Visser Ba kênh kiệu và đang tay giết hại ông hoàng Elfangor không còn chút sức lực nào. Từ sau lần đó, tụi tôi đã chiến đấu chống lại hắn nhiều lần rồi. Hắn là tên Yeerk duy nhất trong vũ trụ chiếm hữu được cơ thể của một người Andalite, từ rất lâu rồi, trong cuộc chiến ở thế giới người Taxxon. Do vật chủ của hắn là một người Andalite nên hắn cũng có khả năng biến hình như họ. Hắn là tên Yeerk duy nhất có khả năng biến hình. Đến giờ tôi mới hiểu tại sao em hắn, tên Yeerk đang ngụ trong đầu của

nhà tỷ phú J.B Fenestre lại ra lệnh cho người của hắn bắn xối xả vào bất cứ con vật nào tụi hắn nhìn thấy. Biết đâu, một trong số những con vật ấy là Visser Ba biến hình thì sao.

"Các ngươi im lặng chứng tỏ các ngươi đã biết anh ta," Fenestre nói.

<Bọn tôi đã từng chiến đấu với hắn,> tôi nói một cách giản dị.

"Thế mà các ngươi còn sống sót. Không có nhiều kẻ nói được như vậy đâu. Xin chúc mừng."

<Làm cách nào mà ngươi vẫn sống được mà **không cần đến vũng Yeerk?** Ta thấy ngươi đã tạo ra một phiên bản của vũng Yeerk trong căn phòng này, nhưng chắc chắn ngươi không tạo được ra nguồn Kandrona để cung cấp những tia Kandrona sống còn cho chính mình.>

Fenestre gật đầu."Khá lắm! Khá lắm. Vậy là các ngươi cũng nhận biết một vũng Yeerk khi trông thấy nó. Và các ngươi cũng biết cả về nguồn Kandrona." Hắn nhún vai. "Ta đã tìm cách để sống được mà không cần có nguồn Kandrona. Điều đó không quan trọng, điều quan trọng là giờ đây… các ngươi tính sao?"

<Hắn đang nói dối,> Cassie thì thào. <Hay ít ra là hắn không nói toàn bộ sự thật. Hắn không muốn nói về nguồn Kandrona.>

Tôi gật gật cái đầu cọp. <Anh của ngươi chắc phải biết ngươi ở đâu. Hắn có thể giết ngươi bất cứ lúc nào hắn muốn. Hắn có thể đánh ngươi từ trên quỹ đạo và biến nơi này thành một đống đổ nát…>

"Không đời nào, như vậy quá ồn ào. Một tên người ngu ngốc nào đó có máy camera có thể thu lại cảnh tượng đó lắm chứ."

<Hắn có thể gửi bọn Hork-Bajir đến. Chúng sẽ vượt qua được các bảo vệ của ngươi như bọn ta đã vượt qua. Hay hắn có thể đích thân tới. Nếu hắn đã muốn giết ngươi thì hắn đã giết và dư sức làm điều đó rồi. Nhưng hắn đã không làm. Vậy tại sao hắn không làm?>

Fenestre nở một nụ cười lạnh ngắt.

"Thông minh lắm, dân Andalite các ngươi rất thông minh. Cũng giống như những máy tính và những con tàu Mái Vòm tráng lệ của các ngươi vậy. Nhưng chúng ta đã bành trướng hết từ hành tinh này đến hành tinh khác và các ngươi thì đang liên tiếp bị đẩy lui. Thế mà **sự ngạo mạn** của các ngươi vẫn thật khó tin và các ngươi vẫn không bao giờ chịu dừng lại để suy nghĩ rằng, xét cho cùng, có thể các ngươi cũng không được thông minh lắm đâu."

<Cassie nói đúng,> Marco nhận xét. <Hắn đang giở trò ma mãnh. Hắn đang tìm cách làm bồ phân tâm đấy, Jake ạ.>

<Phải, cả hai bồ đều đúng cả.> Tôi quay sang Fenestre. <Nếu ngươi muốn sống, hãy trả lời câu hỏi của ta. Nếu trả lời, ngươi sẽ sống. Nếu nói dối thì…> Tôi để cho lời đe dọa treo lơ lửng trên không.

Fenestre soi mói nhìn tôi một lúc lâu. “Thì chắc là ta phải tùy thuộc vào cái vinh dự Andalite trao cho ta chứ gì,” hắn nói bằng giọng nhạo báng. “Thôi được. Anh của ta đã không giết ta vì ta có những thông tin mà hắn cần và rất thèm thuồng. Hắn không muốn ta chết, hắn chỉ muốn giam ta trong căn phòng tra tấn của hắn trên chiếc Lưỡi Rìu thôi. Các ngươi cũng biết rồi đấy, ta đã tìm ra cách **tồn tại mà không cần đến nguồn Kandrona.** Và Visser Ba sẽ trả bất cứ giá nào để biết được cách đó.>

Fenestre hạ khẩu Tia Nghiệt đang chĩa vào Ax xuống. “Có một cách để xử lý và tinh lọc tia Kandrona từ một nguồn khác. Nó có thể tạo thành một sản phẩm ăn được. Nói nôm na đó là một thực phẩm mà ta dùng cái miệng người để ăn và tiêu hóa.”

Tôi cảm thấy **rợn người**. Nếu đó là sự thật thì sẽ không còn cách nào ngăn chặn được bọn Yeerk. Việc phụ thuộc vào vũng Yeerk và tia Kandrona vốn là một trong những điểm yếu lớn nhất của chúng.

<Ngươi nói dối,> tôi gằn giọng. <Nếu có cách nào đó để bọn Yeerk các ngươi tồn tại mà không cần tia Kandrona và vũng Yeerk thì thông tin đó đã giúp ngươi trở nên bất khả xâm phạm, ngay cả trước anh của ngươi rồi.>

Lần này, nụ cười lạnh ngắt còn trở nên băng giá hơn nữa trên gương mặt tên Yeerk. “Ồ, có lẽ là không đâu. Đó là một quá trình rất dài và công phu. Nhưng đó không phải là vấn đề. Vấn đề chính là **nguyên vật liệu.** Nguyên vật liệu ở đây là các anh em Yeerk của ta. Cứ ba ngày một lần, ta phải hủy diệt, gia công và tiêu thụ một gã Yeerk. Ta đã trở thành một **kẻ ăn thịt đồng loại**.”

<Trời ơi!> Marco thốt lên.

"Anh trai ta sẽ sử dụng công nghệ này cho bản thân hắn. Nhưng, các ngươi cũng thừa biết, nó sẽ chẳng bao giờ được ứng dụng rộng rãi trong Đế chế Yeerk."

<Ngươi đúng là anh em sinh đôi của Visser Ba,> tôi nói mà cảm thấy muốn lộn mửa. <Thế ngươi làm cách nào để bắt những tên Yeerk?>

Hắn nhún vai. “Các ngươi nghĩ cái diễn đàn Yeerk ngu ngốc ấy dùng để làm gì? Cái diễn đàn ngu ngốc pha trộn giữa thực và ảo mà các ngươi đã biết rồi đó? Ta kiểm soát Mạng Truy Cập Hoa Kỳ. Ta biết rõ danh tính thực của từng cái tên trên mạng. Mục chat luôn có đủ loại người tham gia: Có những người là dân Mượn xác đang tìm cách đánh lạc hướng sự nghi ngờ của loài người; có những người đã phát hiện ra cuộc xâm lăng nho nhỏ của chúng ta và đang tìm cách tập hợp để chống lại chúng ta; và tất nhiên có cả ta trong đó. Ta lựa ra những tên Mượn xác. Ta lựa những tên người nào nghĩ rằng mình đã phát hiện những thành viên trong gia đình mình đã là nô lệ của dân Yeerk. Ta theo dõi những tay tỏ vẻ là chiến sĩ diệt Yeerk hăng hái nhất, chúng vốn có nhiều khả năng là dân Mượn xác. Ta truy theo các

tên trên mạng. Ta tìm ra những gã Yeerk. Mỗi **ba ngày một lần, mười lần một tháng.**"

<Tuyệt đấy,> Marco thì thào. <Võ lưng động viên hắn một cái đi, rồi ta mang Rachel và Ax ra khỏi nơi này thôi.>

Tôi cũng có cảm giác như Marco. Fenestre quả là một sinh vật bệnh hoạn, nhưng mặc dù xấu xa tởm lợm, hắn vẫn đang **quét dọn hơn một trăm tên Yeerk mỗi năm.** Cứ để hắn diệt được mống nào thì tốt mống nấy.

Nhưng Cassie chợt thốt lên. <Thế ngươi làm cách nào để lôi những tên Yeerk ra khỏi vật chủ - người?>

Fenestre nhíu mày nhìn nhỏ. Hắn có vẻ ngạc nhiên. Tôi bắt gặp một thoáng nghi ngờ trong mắt hắn. Câu hỏi của Cassie không phải là một lời thì thầm. Nó là một **tiếng hét giận dữ.**

Tại sao bọn Andalite lại quan tâm chuyện này nhỉ? Có lẽ hắn đang tự hỏi thế.

"Làm cách nào ta lôi những tên Yeerk ra khỏi vật chủ - người ấy à?" Khuôn mặt hắn đanh lại. Đôi mắt hắn trống rỗng. "**Thế các ngươi nghĩ ta lôi chúng ra bằng cách nào?"**

CHƯƠNG 16

Cassie bật ra một tiếng rống và lao vào Fenestre trước cả khi tôi kịp nói lời nào. Hắn nhắc khẩu Tia Nghiệt lên. Tôi chồm lên không trung.

Tôi vồ lên Cassie, bàn tay cọp xòe ra nhưng các vuốt rụt lại. Tôi hất cái thân thể sói của nhỏ lăn lông lốc trên sàn.

<Bồ làm gì vậy?!> Cassie hét lên.

<Tụi mình tới đây không phải để hủy diệt gã này,> tôi nói. <Mình đã hứa với hắn không làm vậy.>

<Bồ có biết hắn làm gì không? Bồ có hiểu không?> Cassie quát lớn.

<Mình hiểu chứ! MÌNH HIỂU.> Tôi hét lên trong nỗi thất vọng tràn trề. <Nhưng mình đã hứa với hắn rằng hắn sẽ được an toàn. Mình đã hứa rồi mà. Vả lại…>

<Không, Jake, đừng nói điều đó. Nếu bồ mà nói thì mình sẽ nghỉ chơi bồ đấy. Đừng nói ra điều đó.>

Tôi cảm thấy như Cassie vừa đấm vào mặt tôi. Đấm vào khuôn mặt thật của tôi. Tôi đã định nói gì nào? Phải chăng tôi định nói rằng cứ để sinh vật này muốn làm gì thì làm chừng nào hắn còn tiêu diệt bọn Yeerk? Phải chăng tôi định nói thế?

<Mình không định nói như bồ nghĩ đâu,> tôi rầu rĩ nói.

Cassie không trả lời. Nhỏ rất tài trong việc phát hiện những lời nói dối. Quá tài nữa là khác.

<Mình… Mình không nghĩ rằng…> tôi ấp úng.

<Cậu bé Gump ấy. Cậu bé đang lo lắng cho cha mình,> Cassie nói. <Cậu bé cô đơn ấy đấy… Đó chính là người mà con quái vật này đang săn theo, Jake ạ. Nào có phải là một người trừu tượng, không mặt mũi, không tên tuổi? Hắn đang chờ cho đến khi Gump có một hành động ngốc nghếch nào đó. Đến khi cậu bé thú nhận với người cha Mượn xác của mình, và người cha của cậu biến cậu thành vật chủ của một tên Mượn xác. Sau đó Fenestre sẽ bắt cả hai cha con…>

<Thế bồ muốn mình phải làm sao?> tôi hỏi Cassie. <Bồ muốn mình tiêu diệt gã này vì hắn xấu xa ư? Bồ có muốn tự mình làm việc này không, Cassie?>

<Bồ… Dạng biến hình của bồ có thể làm tốt hơn của mình,> Cassie đáp.

<Bồ muốn mình tiêu diệt hắn vì bồ chứ gì?> Tôi hỏi. <Bồ muốn vậy thật sao?>

Fenestre vẫn đứng đó chờ đợi, nhìn con sói và con cọp đang xù lông đối chọi với nhau. Hắn đang cố hình dung điều gì đang xảy ra. Nhưng tôi có thể thấy từ ánh mắt của hắn rằng hắn vẫn chưa đoán ra

được sự thật…

Tôi rời Cassie ra để quay lại Fenestre. <Bạn của ta đã mất quá nhiều đồng đội khi chiến đấu chống lại dân Yeerk các ngươi. Cô ấy là người dễ xúc cảm.>

Hắn gật đầu ra vẻ bất cần. <Tất cả chúng ta đều mất bạn bè trong những cuộc chiến không dễ chịu đó.>

<Thả các bạn của ta ra đi,> tôi nói. <Bọn ta để ngươi sống. Bọn ta sẽ rời khỏi đây. Khi nào ngươi còn ở trong ngôi nhà này, bọn ta sẽ không hại ngươi. Nhưng ta nói vậy chắc ngươi hiểu: **Nếu bọn ta bắt được ngươi ở thế giới bên ngoài, sự an toàn này sẽ không còn nữa đâu.**>

Đó là một lời đe dọa nhẹ nhàng và ngốc nghếch. Tôi nói vậy thật ra chỉ để bản thân mình thấy dễ chịu hơn thôi.

Ax và Rachel đã được thả. Sau khi Fenestre tắt cái trường sinh - tượng. Ax tiếp tục hoàn hình trở lại lốt Andalite bình thường của ảnh.

Tôi chăm chú nhìn Rachel. Nhỏ có còn thở không vậy? Còn!

Liệu còn thời gian để nhỏ kịp hoàn hình không đây?

<Rachel! Em có nghe được anh không?>

<Hả? Cái gì vậy? Ôi, má ơi! Mình đang làm gì ở đây thế này?>

<Rachel, nghe anh nè. Em hoàn hình đi. Hoàn hình ngay đi!>

<Có gã nào đang ở đây! Gã đó là ai vậy?> Rachel hỏi, rọi cặp mắt đại bàng vào Fenestre.

<Rachel, nghe anh lần này đi, đừng tranh cãi gì cả. Quên gã đó đi, tụi mình sắp ra khỏi đây rồi. Hoàn hình đi! Làm ngay đi mà! Marco, bồ hãy bế Rachel, khuân nhỏ ra khỏi đây giùm mình cái…>

<Em không chịu để Marco bế đâu!>

Nhưng lúc này Rachel quá yếu ớt nên không chống cự gì nổi, vì vậy Marco đã sấn tới, nhẹ nhàng nhấc nhỏ lên trong đôi tay đồ sộ.

"Có thể chúng ta còn gặp lại nhau đấy," Fenestre ngạo mạn nói khi tụi tôi rút khỏi đó.

Tôi nín thinh, còn gì nữa đâu mà nói. Tôi **đã để một con quái vật sống sót.** Tôi đã để một tên giết người tiếp tục tự do.

Lúc tụi tôi ra đến cầu thang, Rachel đang trong giai đoạn hoàn hình. Ax hầu như đã trở đã trở lại là một người Andalite. Ảnh vẫn mang hai viên đạn bắn chim trong người, nhưng chúng không đủ để làm hại ảnh.

Tobias lạng lách bay trên đầu cả bọn. Tụi tôi va vấp nhảy xuống thang, chui qua lỗ bể của tòa nhà để ra ngoài khu sân được rào chắn và bảo vệ kỹ càng.

Lúc tụi tôi tới chỗ những khóm cây thì Rachel đã trở lại thành người. Cả bọn hoàn hình lại, và chẳng bao lâu sau tụi tôi đã trở thành năm đứa nhóc mệt mỏi và thận trọng, cùng với một anh chàng Andalite núp kỹ phía sau các thân cây.

Tụi tôi vẫn thấy được tòa dinh thự của gã tỉ phú Fenestre.

“Điều gì xảy ra ở đó vậy?” Rachel hỏi. “Ai đó đã phá tanh bành nơi này. Có một trận đại chiến mà mình đã bỏ lỡ hay sao vậy? Trời ơi! Thật không thể tin nổi mình lại để vuột mất cơ hội đó. Thế chuyện gì đã xảy ra vậy?”

“Sẽ có người kể lại cho em nghe sau,” tôi đáp cụt lủn.

“Ông đó có phải là một tên Mượn xác không vậy?” Rachel vẫn thắc mắc. “Ông là người tốt hay kẻ xấu?”

Tôi khẽ cười. Ánh mắt tôi chạm ánh mắt Cassie rồi cả hai đứa tôi cùng nhìn lảng đi chỗ khác. “Rachel à, anh thậm chí còn không biết mình là ai nữa nè.”

Tôi biết, sẽ có đứa kể cho nhỏ nghe mọi chuyện, nhưng cái đứa đó chắc chắn không phải là tôi.

CHƯƠNG 17

Tôi trở về nhà, leo lên phòng của mình, mắt đăm đăm nhìn vào hư vô mất một lúc lâu. Mẹ gọi tôi xuống dùng bữa và tôi ăn qua loa cho xong chuyện.

Rồi tôi ra sân sau, ngồi lên cái đu rỉ sét mà tôi vẫn thường chơi hồi tôi lên bốn. Tôi đưa mắt dõi theo bầu trời đang tối dần. Các ngôi sao đã xuất hiện. Trời ơi, sao tôi căm ghét chúng đến thế. Cũng chính từ những ngôi sao đó mà tất cả những rắc rối của tôi đã đến…

Một lúc sau, mẹ tôi bước ra. Bà giả vờ như đang kiểm tra xem cỏ có bị thiếu nước hay không, nhưng thực ra là thăm chừng tôi.

"Con làm gì ở đây vậy? Suy tính chuyện đại sự à?"

"Đâu có. Con hóng gió chút thôi mà."

Mẹ chắp tay trước ngực và cũng nhìn lên bầu trời giống như tôi. "Đêm nay đẹp quá. Con hãy nhìn lên các ngôi sao kìa."

"Vâng."

"Con có chuyện gì buồn bực không vậy, Jake?"

"Không đâu ạ."

"Thôi được, nếu có chuyện gì buồn bực, con có thể nói với mẹ, nếu không mẹ sẽ lo đấy…"

"Con biết mà mẹ. Không có gì đâu."

Mẹ đưa tay ra dấu. "Được rồi, mẹ nghĩ điều đó sớm muộn gì cũng đến. Con đã trở thành một thiếu niên thực sự rồi còn gì. Mẹ lạc hậu quá đâu thể nào tâm sự với con được…"

Giọng mẹ không có vẻ trách móc mà chỉ có vẻ như đang đùa mà thôi.

Tôi nhoẻn cười với mẹ. "Mẹ à, chỉ toàn là **mấy chuyện dấm dớ** của bọn thiếu niên thôi ấy mà."

Mẹ nhún vai. "Con biết đấy, hồi mẹ bằng tuổi con, khi nào mẹ có chuyện buồn bực thì mẹ của mẹ, tức bà ngoại con, luôn bảo rằng, 'Con không biết thế nào là bất hạnh đâu, con chỉ là một đứa nhóc thôi.' Cứ y như mọi cảm xúc của một đứa nhóc thì không thể đau đớn, khó nhọc như cảm xúc của người lớn vậy…"

"Điều đó có thể cũng đúng chứ mẹ," tôi nói mà thực sự chẳng hề lắng nghe.

"Không, nó không đúng đâu," mẹ tôi quả quyết nói. "Ở nhiều khía cạnh, là trẻ con còn tệ hơn là người lớn nữa đấy. Các con cũng có cùng những băn khoăn như người lớn: nào là quan hệ bạn bè, nào là những cám dỗ, nào là tình yêu và thù hận, và đủ mọi thứ khác nữa. Chỉ có điều các con không có hai vũ khí lớn mà người lớn thường sử dụng để trợ giúp bản thân thôi…"

Tôi nheo mắt nhìn mẹ. "Hai vũ khí lớn đó là gì vậy mẹ?"

“Này nhé, thứ nhất là kinh nghiệm. Kinh nghiệm có thể không làm con khôn ngoan hơn, nhưng nó sẽ giúp con nghĩ, ‘Này, tôi đã từng trải qua những việc gần giống thế này trước đây rồi mà, và tôi vẫn còn tồn tại sờ sờ đây nè’.”

“Thế còn vũ khí lớn thứ hai là gì ạ?”

Mẹ nhìn thẳng vào mắt tôi. “Chính là con đấy, Jake. Bởi vì là mẹ của con, nên mẹ có thể nhìn con và nghĩ, ‘Trời ơi, dù lúc này mình có cảm thấy tồi tệ thế nào đi nữa, dù sự thể có tồi tệ thế nào đi nữa, **ít ra thì nó cũng không đến nỗi tệ bằng việc là một cậu thiếu niên.”**

Tôi bật cười. Đó là một nụ cười mệt mỏi, yếu ớt, nhưng đó vẫn là một nụ cười.

“TV đang chiếu X-file đấy. Con vẫn thích bộ phim này lắm mà…”

Hôm sau đi học, tôi vẫn còn cảm thấy rất tệ. Thật là dễ chịu khi được ba mẹ quan tâm và còn tỏ ra thông cảm nữa chứ. Nhưng ba mẹ đâu có hiểu, không thể nào hiểu được đâu… bởi vì, với ba mẹ, mọi nguyên nhân đều là do lứa tuổi của tôi mà thôi.

Làm sao ba mẹ có thể giúp tôi đưa ra những quyết định sống còn? Làm sao ba mẹ có thể giúp tôi tiếp tục đưa ra những quyết định khi mà tôi đã phạm phải sai lầm? Làm sao ba mẹ giúp tôi đưa ra những quyết định mà không con người nào có thể thực hiện chuẩn xác - như quyết định xử lý Fenestre thế nào chẳng hạn…

Tôi ngó quanh tìm Cassie. Hai đứa tôi đã tạm biệt nhau trong một hoàn cảnh không hay. Nhưng sau một hồi ngó quanh quất, tôi nhận ra rằng Cassie không có ở trường học.

Bất chợt, tôi biết nhỏ đang ở đâu.

Tôi chạy lên mái nhà, bụng rủa thầm vì biết rõ tôi sẽ bị cấm túc vì đã bỏ học tiết hai. Rồi tôi biến hình thành chim ưng và bay đi.

Tôi phí mất một quãng thời gian để bay đến nhà Gump, và điều này thiệt ngốc hết biết. Cassie chắc đã đợi cho đến khi cậu nhóc ra khỏi nhà. Thế nên tôi đành loay hoay tìm ngôi trường tiểu học ở gần nhất và bay thẳng đến đó.

Bọn nhóc đang trong giờ ra chơi. Một chú bé lảng ra, đứng đơn độc một mình ở tít tận cuối sân. Có một con chó bên cạnh nó. Ít ra thì người bình thường đi qua sẽ nghĩ đó là một con chó. Nhưng tôi biết **đó là một con sói.**

Tôi thấy thằng bé vỗ vỗ đầu con sói rồi trở lại với các bạn cùng lớp.

Con sói nhìn cậu bé rồi bỏ đi, rồi nhảy qua bờ rào, chạy thẳng đến những gốc cây gần đó.

<Cassie,> tôi gọi.

Con sói nhìn lên, vẻ ngạc nhiên. Tôi đậu xuống đất và bắt đầu hoàn hình. Cassie cũng hoàn hình trở lại thành người.

“Đó là Gump phải không?”

“Phải.”

“Bồ nói gì với nó thế?”

“Mình bảo nó mình là **một con sói thần** biết nói. Nó cũng không tin lắm đâu. Mình nghĩ nó đã qua cái thời tin tưởng vào những chuyện thần tiên rồi…”

“Ờ, mình cũng nghĩ thế.”

“Mình bảo nó đừng có tham gia vào những cuộc chat kiểu đó nữa. Mình bảo nó…” Môi Cassie chợt rung lên. “Mình bảo nó đừng có nói với ba về bọn Yeerk. Mình còn bảo nó đừng…” Giọng Cassie hơi lạc đi. Nhỏ nghiến răng, cố nặn ra những lời cuối cùng. “Mình bảo cậu bé ấy đừng có tin tưởng vào ba nó nữa…”

Nước mắt chảy dài trên khuôn mặt Cassie. Tôi nghĩ chúng cũng lăn dài cả trên mặt tôi. Một trong những điều cả Cassie và tôi cùng chia sẻ với nhau đó là hai đứa tôi luôn tin cậy vào ba mẹ mình. Không giống như nhiều đứa khác, tôi nghĩ thế.

“Điều đó đối với mình thật khủng khiếp,” Cassie nói. “Mình đã làm một điều thật xấu xa, ghê tởm.”

“Đó là điều tốt nhất mà bồ có thể làm cho Gump,” tôi nói. “Đó là tất cả những gì bồ có thể làm. Mình nghĩ thật là khó mà chiến đấu với cái xấu mà không phải thực hiện vài điều xấu.” Có lẽ giọng tôi có chút hơi hướm dạy đời nhưng Cassie chỉ bỏ đi. Tôi để mặc cho nhỏ đi. Không phải mọi thứ ở trên đời đều có thể giải quyết được êm thắm…

Vài ngày sau, TV đưa tin về một vụ hỏa hoạn. Đó là cả một câu chuyện ầm ĩ vì vụ này liên quan đến một tòa dinh thự khổng lồ.

Dinh thự đó thuộc sở hữu của Joe Bob Fenestre. Fenestre không việc gì. Không có ai chết hay bị thương cả.

Tôi nhớ lại lời cảnh cáo rằng hắn sẽ chỉ được an toàn khi nào còn ở yên trong ngôi nhà ấy. Giờ thì hắn đã không thể ở trong ngôi nhà ấy nữa rồi.

Phải chăng tòa dinh thự đó tự bốc cháy? Hay ai đó đã đốt lửa để tước đi nơi trú ẩn của sinh vật xấu xa đó?

Nếu ai đó đốt lửa, thì có cả một danh sách dài những kẻ tình nghi. Visser Ba, Cassie. Một trong mấy đứa kia.

Và cả chính tôi cũng nên…

Tôi nghĩ các bạn sẽ chẳng bao giờ biết được sự thật đâu.

Tôi phạm nhiều sai lầm. Có khi tôi thất bại, có khi tôi chỉ đưa ra những kế hoạch hành động ngu ngốc. Đôi lúc tụi tôi không có lời giải đáp đúng đắn cho những vấn đề mà tụi tôi phải đối mặt, nhưng biết làm sao đây, khi mà, bất luận thế nào, tụi tôi vẫn phải đưa ra hướng giải quyết? Nếu là bạn thì bạn sẽ làm gì?

Một tuần lễ đã trôi qua kể từ sau vụ hỏa hoạn, tôi lại đến nhà Cassie. Nhỏ đang ở trong Dưỡng đường Thú hoang, bận chăm sóc những con thú bệnh.

Tôi không hỏi Cassie câu nào, và nhỏ cũng chẳng hỏi tôi câu nào. Tôi giúp nhỏ bó một cái nẹp cho một con hươu bị gãy chân. Đó là một

công việc rất dễ chịu vì, bạn biết đấy, đó là một việc làm tốt, chẳng có gì phải băn khoăn, nghi ngờ cả…

Một lúc sau, Cassie và tôi bắt đầu nói chuyện với nhau, và thậm chí còn cười đùa nữa. Mấy đứa kia cũng lục tục kéo đến và tụi tôi bắt đầu khám nhau về chuyện bay lượn. Nhưng thay vì bay lượn, tụi tôi vẫn ở đó, lo hốt phân đưa ra khỏi Dưỡng đường Thú hoang.

Sáu đứa tôi hốt những đống rơm bẩn, rồi Marco tuôn ra những câu khôi hài ngốc nghếch, rồi Ax đòi ăn chiếc bánh dành cho bò, rồi Rachel ca cẩm về cái gu thảm hại của Cassie trong vấn đề y phục, rồi tụi tôi trở lại thành tụi tôi.

Tạm thời trong lúc này…

HẾT TẬP 16

---

[1] Clint Eastwood là một diễn viên Mỹ chuyên đóng vai anh chàng cao bồi dũng cảm, rất đậm tính đàn ông (ND.BS)

[2] Nguyên văn: Disable Cookies - một thuật ngữ trong ngôn ngữ mạng máy tính. (ND.BS)

K. A. APPLEGATE

ANIMORPHS

NGƯỜI HÓA THÚ

RACHEL

#17. Đường hầm kinh hoàng

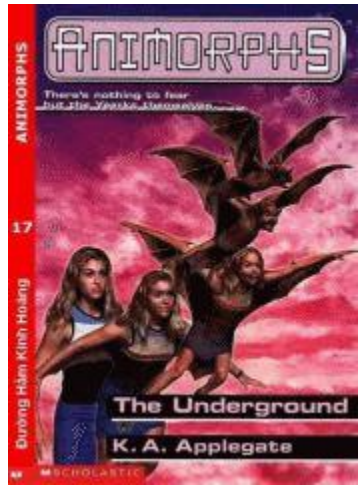

Tác phẩm: Animorphs
Tập 17: Đường Hầm Kinh Hoàng
Nguyên tác: Animorphs #17: The Underground
Tác giả: K. A. Applegate
Dịch giả: Hoàng Hưng
Nhà xuất bản: Trẻ, 12/2001
Khổ sách: 11 x 18 cm
Số trang: 172
Giá sách: 6.000 vnđ
Thực hiện ebook: ANIMORPHS Team
Scan: nguoimedocsach
Đánh máy: nguyen_ly
Đối chiếu, dịch bổ sung: tieukhe
Biên tập: nguoimedocsach
Sửa chính tả: nguoimedocsach, Foli, santseiya
Thiết kế bìa: teszine
Chuyển sang ebook: santseiya
Ebook BB: Cent
Ngày hoàn thành: 19/07/2009
Nơi hoàn thành: Hà Nội
ooO TVE Ooo

MỤC LỤC

TÓM TẮT NỘI DUNG TẬP 16
CHƯƠNG 1
CHƯƠNG 2
CHƯƠNG 3
CHƯƠNG 4
CHƯƠNG 5
CHƯƠNG 6
CHƯƠNG 7
CHƯƠNG 8
CHƯƠNG 9
CHƯƠNG 10
CHƯƠNG 11
CHƯƠNG 12
CHƯƠNG 13
CHƯƠNG 14
CHƯƠNG 15
CHƯƠNG 16
CHƯƠNG 17
CHƯƠNG 18
CHƯƠNG 19
CHƯƠNG 20
CHƯƠNG 21
CHƯƠNG 22
CHƯƠNG 23
CHƯƠNG 24
CHƯƠNG 25
CHƯƠNG 26
CHƯƠNG 27
CHƯƠNG 28
CHƯƠNG 29

TẬP 16: LỜI CẢNH BÁO

1. Người kể chuyện:

Jake

2. Nội dung:

Jake phát hiện ra một trang web nói về bọn Yeerk, trong đó có một diễn đàn bàn luận sôi nổi về Yeerk. Hội Animorphs phân vân không biết đây là những lời nói thật hay là một cái bẫy do bọn Yeerk giăng ra. Để tìm ra sự thực, Hội Animorphs quyết định biến thành ruồi, đi quá giang một cái máy bay tới Washington D.C, nơi đặt trụ sở của văn phòng Mạng Truy Cập Hoa Kỳ với mục đích thâm nhập vào máy chủ tìm tên thật của những tên xuất hiện trên diễn đàn. Trong chuyến đi này, Jake xém chút nữa thì bị đập chết khi đang ở trong lốt ruồi. Với sáng kiến biến hình thành một đoàn xiếc thú, không một chút khó khăn, Marco và Ax, trong lốt người, nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ. Họ phát hiện một trong những cái tên trên mạng của diễn đàn chính là của tỷ phú J.B Fenestre - chủ của mạng truy cập này. Trở về nhà, cả hội quyết định chui vào trong dinh thự của nhà tỷ phú. Rachel và Ax bị bắt. Jake thu nạp ADN của tê giác húc đổ hàng rào và tường, cùng với 3 bạn còn lại xông vào nhà Fenestre cứu người. Bốn bạn trẻ gặp nhà tỷ phú ngay tại phòng giam Rachel và Ax. Fenestre đã nói cho 6 bạn trẻ biết hắn chính là anh em sinh đôi với Visser Ba - Epslin 946 kép. Hắn cũng tiết lộ hắn đã tìm ra phương cách để tồn tại mà không cần dùng đến tia Kandrona. Nguyên liệu chính để tạo ra nguồn năng lượng thay thế này chính những con sên Yeerk: “Ba ngày một con, một tháng 10 con”. Fenestre đã lập ra trang web và thiết lập diễn đàn để tìm ra ai là kẻ Mượn xác, lập danh sách và sử dụng dần. Hắn đã trở thành một kẻ giết đồng loại Yeerk, không màng đến sự sống chết của vật chủ. Jake gửi cho Fenestre một lời cảnh báo: “Hắn sẽ được an toàn nếu như hắn chịu yên thân trong ngay chính dinh thự của hắn, không lai vãng ra thế giới bên ngoài”, và yêu cầu hắn thả bạn mình. 6 bạn trẻ trở về an toàn. Vài ngày sau, dinh thự của Fenestre bị cháy - không ai biết thủ phạm.

3. Nhân vật quan trọng:

Hội Animorph: Jake, Marco, Rachel, Cassie, Tobias

Ax

4. Những loài thú mới được thu nạp:

Jake: Tê giác

Marco:

Rachel:

Cassie:

Tobias: Ruồi
Ax:

5. Những lốt hình được sử dụng:

Jake: Ruồi, Cọp Siberi, Chim ưng Peregrine, Tê giác
Marco: Ruồi, Mòng biển, Khỉ đột
Rachel: Ruồi, Gấu xám, Đại bàng đầu bạc
Cassie: Ruồi, Chồn hôi, Ó biển, Sói
Tobias: Người (Tobias), Ruồi
Ax: Người, Ruồi, Diều mướp

CƠN ĐIÊN YÊN MẠCH

CHƯƠNG 1

Tên tôi là Rachel.

Bạn muốn biết họ của tôi ư? Quá dở. Tôi không tiết lộ họ của tôi đâu. Không hề muốn làm mếch lòng các bạn. Tôi không hề khó chịu hay quá "chảnh". Mà tôi chỉ đang "cần tắc vô áy náy" do hoàn cảnh thôi. Trái Đất, hành tinh phủ đầy màu xanh cây cối, màu xanh đại dương với những áng mây trắng mượt mà của chúng ta đang bị tấn công. Không giống những cuộc tấn công được ghi chép lại như hồi Chiến tranh Thế giới lần thứ II hay như trong những cuộc chiến giông giống thế. Cũng không giống các cuộc tấn công trong *Chiến tranh giữa các vì sao*. Nó huyền hoặc hơn thế. Không có nhiều những vụ nổ, súng ống. Trong hầu hết các cuộc chiến tranh, người ta thường theo đuổi mục đích chiếm đoạt đất đai hay lãnh thổ, hoặc chỉ ít cũng là bắt người khác phải tuân phục tư tưởng của mình. Trong cuộc chiến này, kẻ thù của chúng ta không quan tâm đến đất đai, đến hệ tư tưởng. Chúng cũng chẳng để ý đến việc tiếp quản thủ đô của chúng ta, giương cao mấy ngọn cờ hay đại loại như thế. Chúng muốn chúng ta. Chúng muốn cơ thể của chúng ta. Chúng có tên là Yeerk. Chúng là những con sên ký sinh, nom giống như những con sán dây vậy. Chúng cần phải có cơ thể của loài khác để sống. Nếu không, chúng chỉ là những con sên màu xám xịt bất lực loi ngoi trong một cái vũng Yeerk. Nhưng không giống như con sán dây, chúng không sống trong hệ tiêu hoá của bạn. Chúng không tàn sát bao tử của bạn. Bộ não của bạn mới là đích ngắm của bọn chúng. Chúng xâm nhập bộ não của bạn thông qua đường tai. Chúng vặn vẹo, ép mỏng người để có thể len qua những khoảng không nhỏ xíu trong lỗ tai rồi vào đến não bộ của bạn. Ở đó chúng rỉ nước dãi giống như chất keo lấp đầy những kẽ nứt, khe hở và rồi chúng bao phủ hoàn toàn bộ não của bạn. Chúng kiểm soát bạn. Hoàn toàn, tuyệt đối. Chúng có thể mở toang ký ức của bạn bất cứ lúc nào. Bạn không còn sự riêng tư nào nữa. Không bí mật. Không lối thoát. Chúng hiện diện trong giấc mơ, trong suy nghĩ, trong mong muốn và trong khao khát của bạn. Trí não của bạn đã trở thành của chúng. Chúng sở hữu nó. Chúng nâng cánh tay, chúng cúi gập người bạn. Chúng điều khiển cặp mắt của bạn, hướng ánh nhìn của bạn theo ý muốn của chúng. Chúng ăn giùm bạn. Chúng tắm rửa giùm bạn. Và vì chúng đã tiếp cận được từng suy nghĩ của bạn, nên chúng có thể xử lý giùm bạn. Một cách hoàn hảo. Chúng là bạn trong khi chúng vẫn là chúng. Bạn bè của bạn không bao giờ biết. Cha mẹ bạn không bao giờ hay. Bạn cô độc, bất lực, bị kẹt cứng ngay trong chính cơ thể bạn. Ngay cả một quyết định đơn giản nhất, bạn cũng không thể tự quyết. Không thể ngăn bản thân không phản bội lại

những người bạn yêu thương. Không thể báo động cho người là mục tiêu kế tiếp của bọn Yeerk Mượn xác. Đó là tên gọi chúng tôi đặt cho người bị một tên Yeerk chiếm đoạt. Một kẻ Mượn xác-người. Cũng có những giống loài khác trong dải Ngân Hà cũng bị thất thủ trước bọn Yeerk. Người Hork-Bajir bị biến thành nô lệ. Người Gedd. Bọn Taxxon, những con sâu ghê gớm, kinh tởm tự nguyện trở thành vật chủ. Và chúng tôi mới biết bọn Yeerk đang tiến hành chinh phục thêm một loài nữa có tên là Leeran.

Và chúng cũng đang tiến hành chinh phục Trái Đất, ở đó loài người vẫn đang tiếp tục cuộc sống thường ngày của mình mà không hề hay biết. Tôi hình dung nó giống như bệnh ung thư hay bệnh tương tự thế. Bạn không hề biết khối u đang lớn dần trong bạn cho tới khi quá muộn.

Đó, bây giờ bạn đã biết vì sao tôi phải thận trọng đến thế. Vì sao tôi lại phải giấu nhân dạng thật sự của tụi tôi.

Tụi tôi là ai ư? Tụi tôi là Hội Animorphs. Năm đứa trẻ được trao tặng quyền năng biến hình thành bất cứ một con vật nào tụi tôi chạm tay vào. Năm đứa trẻ xui xẻo có mặt đúng lúc ông hoàng người Andalite Elfangor hạ cánh cái phi thuyền đầy thương tích của ổng. Năm đứa tụi tôi và người em trai nhỏ của Elfangor, Aximili-Esgarouth-Isthill. Tụi tôi gọi ảnh là Ax.

<Schwarzengger là ai vậy?> Ax gặng hỏi. <Lúc trước, tôi đã nghe Marco nhắc đến tên ổng.>

"À-nun?" Marco hỏi lại. "Ai nhà À-nun hả? À-nun nhà một nhười xàn ông."[1]

"Người gì?"

"Người đàn ông," Marco giải thích như không giải thích.

Đó là một buổi chiều đẹp trời và ngày học đã chấm dứt. Chúng tôi đang đi bộ trong rừng. Mặt trời ấm áp, những đám mây bông xù lên và sáng trắng, để lộ ra ở giữa những khoảng trời xanh lam. Gió nhẹ và ấm. Một ngày tuyệt vời như thế này mà nằm ru rú trong nhà thì quả là một tội ác.

Và vì có lúc tụi tôi không phải giải quyết vụ nào đặc biệt, nên tụi tôi tụ tập lại làm những việc mà tụi tôi được dặn dò là không bao giờ được làm: sử dụng quyền năng đặc biệt của mình cho những mục đích cá nhân.

Nhưng tụi tôi dùng mánh. Đó, bởi vì tụi tôi biết Jake, anh họ tôi và là thủ lĩnh tạm thời của tụi tôi, sẽ làm găng và giảng giải đạo lý với tụi tôi. Hổng phải lúc nào ảnh cũng thế. Nhưng ảnh là người rất có trách nhiệm. Cũng phải có ai đó như vậy chứ. Nhưng chắc chắn người đó hổng phải là tôi.

Còn nữa, nếu ảnh quyết định đi cùng tụi tôi vẻ miễn cưỡng, tụi tôi đương nhiên sẽ làm. Nếu ảnh quyết định chống lại ý định của tụi tôi, rất có thể tụi tôi sẽ không làm. Hoặc còn cách khác, Marco và tôi sẽ

làm mà không nói với Jake.

Mánh đã được dụng theo cách "danh chỉnh ngôn thuận".

"Jake nè," Marco nói. "Ax - ngố hổng biết chút cheo gì về văn hoá loài người hết á. Chẳng biết gì hết! Vậy mà hắn đã sống ở Trái Đất bao nhiêu tháng trời rồi đó. Thiệt là một sự bôi bác. Đáng thương hại. Hổ thẹn. Đó là một…"

"Thôi, ngậ-ậ-m miệng lại đi bồ tèo," anh Jake cáu kỉnh gắt ngang. "Nói huych toẹt ra nha. Nhà hát Planet Hollywood mới khai trương trong thành phố. Và bồ với Rachel đã quyết ý đi coi, nhưng lại hổng có vé. Cho nên mấy bồ muốn biến hình để bay vô trong coi cọp chứ gì?"

Tôi lắc đầu nguầy nguậy. "Hổng tệ vậy đâu, anh Jake. Bọn này muốn làm chuyện đó là vì Ax. Ảnh cần được tiếp xúc với văn hoá loài người, chứ em thì chẳng thèm quan tâm đâu…"

Tôi toét miệng cười, hổng biết cách nói xạo làm sao cho êm.

"Đây là một sự kiện về giải trí!" Macro kêu lên. "Một sự kiện hàng đầu, hàng đầu. Những ngôi sao! Những nhân vật lừng danh! Các hoa hậu! Cơ hội ngàn vàng cho Ax - ngố được gặp Bruce và Demi Moore!"

Cassie cười rộ lên rồi ráng làm bộ nghiêm túc trở lại. Tobias, thành viên còn lại của Hội, đang bay lượn trên một luồng khí nóng tuyệt vời trên đầu tụi tôi xa cỡ ba chục thước. Cậu ấy đang ngó chừng xem có ai đó đang lai vãng gần đó đủ để nhận ra tụi tôi đang dạo bước cùng với một người Andalite.

Trong trường hợp bạn chưa từng nhìn thấy một người Andalite, mà đương nhiên là bạn chưa thấy bao giờ rồi, họ nom giống như một con hươu khoẻ mạnh có lông xanh dương với một khuôn mặt không có miệng, có thêm hai cái mắt đính trên hai cái cuống, hai cánh tay giống tay người nhưng yếu xìu và một cái đuôi xấu xỉ như đuôi bò cạp.

Tụi tôi cần cặp mắt của Tobias ở trên cao vì với mắt của một chú diều hâu, không nói ngoa, có nghĩa là không ai có thể lẻn vào chỗ tụi tôi được.

Anh Jake gật gù với vẻ không để tâm.

Anh Jake nhướng mày nhìn tôi với vẻ hoài nghi. "Rachel, nói toẹt ra đi nào. Vì sao em muốn nhào vô vụ này?"

"Ừm… một phần của chương trình là trình diễn thời trang… Ralph Lauren. Anh biết là em mết Ralph Lauren cỡ nào rồi mà."

"Ôi trời!"

"Lại còn…" Macro buông lửng câu nói.

"Lại còn gì nữa?" Anh Jake hỏi.

Tôi thở dài. "Lucy Lawless cũng có ở đó nữa. Nhưng hổng phải vì vậy mà em muốn đi coi đâu."

Anh Jake ngó bộ ngơ ngác.

"Lucy Lawless, nữ tài tử đóng vai Xena - Công chúa chiến binh.

Thần tượng của Rachel đó," Macro giải thích.

Hừ, Xena đâu phải thần tượng của tôi. Đó chỉ là trò ngốc nghếch mà Macro dựng lên để chọc giận tôi thôi. Nếu như người ta được trả tiền để quậy phá, thì Macro sẽ trở thành triệu phú luôn.

Nhưng bây giờ chưa phải lúc trả miếng Macro.

"À, còn cái này nữa," Macro nói vẻ láu lỉnh. "Có cả O'Neal ở đó nữa. Shaqquile O'Neal đó."

"Shaq?"

"Phải. Shaq"

"Hay lắm. Vậy thì tụi mình sẽ tới đó." Anh Jake tuyên bố.

CHƯƠNG 2

Tụi tôi xài vé hạng bét trong suốt chương trình biểu diễn đó - cách xa sân khấu tới cả ba trăm mét chứ ít gì đâu, xấp xỉ chiều dài của cả ba cái sân đá banh, vậy mà cả bọn vẫn có thể coi mọi thứ mới tuyệt chứ.

Tôi có thể nhìn thấy những tia nước miếng bắn ra khi Bruce Willis chơi harmonica, thấy cả dây giày của Shaq, thấy từng chiếc nút trên áo khoác của Ralph Lauren… thấy cả những lỗ chân lông trên mặt Naomi Campbell nữa đó. Tuy vậy trông cổ vẫn cứ tuyệt vời như thường…

Tôi có con mắt của một con chim đại bàng đầu bạc. Và với một con chim đại bàng đầu bạc thì ba trăm mét chẳng nhằm nhò gì hết.

Tôi dang đôi cánh rộng tới gần hai mét, duỗi tận những đầu cánh giống như các ngón tay có lông vũ, và cảm thấy luồng không khí ấm dâng lên, nâng bổng mình lên cao, cao mãi.

Trong không trung, xung quanh tôi, ở những tầng cao khác nhau, khoảng cách khác nhau, có một đôi ó biển, một con chim ưng Peregrine, một con diều mướp và một con diều hâu đuôi đỏ.

<Trông bọn mình cứ như đang dự một cuộc họp các loài chim săn mồi ý,> Tobias thì thào. <Nếu có những tay mê chim ở dưới kia, chắc họ sẽ tròn mắt ra coi…>

<Chẳng ai thèm ngó tụi mình đâu,> tôi nói. <Họ đang mải ngắm Shaq với Bruce Willis và John Goodman kìa…>

Tobias bị kẹt trong lốt hình biến một chú diều hâu đuôi đỏ. Cậu ấy sống như một chú diều hâu săn và giết con mồi. Cậu ấy giữ lại được quyền năng biến hình, thậm chí có thể biến hình người thành chính cậu ấy ngày xưa. Nhưng hình dạng người của cậu ấy chỉ là một lốt hình biến mà thôi: nếu cậu ấy ở dạng người quá hai giờ, cậu ấy sẽ bị kẹt trong lốt người vĩnh viễn, đồng thời cậu ấy cũng không thể biến hình được nữa.

Cuộc trình diễn dưới đất diễn ra trên một sân khấu ngoài trời khổng lồ. Đám đông dày đặc áp sát sân khấu, ngó mà ớn luôn. Tôi muốn nói là, từ trên không trung, phần lớn cái mà ta nhìn thấy ở con người là những cái đầu của họ. Những mái tóc hình bầu dục nhỏ xíu. Và tôi nói cho bạn nghe điều này nha: có nhiều kiểu đầu xấu hết biết luôn.

Planet Hollywood nằm trong khu cảng, nơi dòng sông cắt ngang qua thành phố. Những toà nhà cao ốc nghễu nghện ló mắt ngó xuống nó. Toàn là những toà nhà cao năm sáu chục tầng không à… Tôi ngó vô các cửa sổ và thấy rất nhiều người ở lại sau giờ làm việc, đang chăm chăm chĩa ống nhòm và kính viễn vọng các kiểu xuống sân

khấu…

<Cô ấy kìa!> Tôi hét lên đầy ngạc nhiên. <Ý mình là… Ồ, là cô ấy. Lucy - tên cổ đó.>

<Xena! Đó là Xena!> Marco vui sướng hét. <Được rồi, Rachel, thời khắc đã điểm. Bay xuống đó, hoàn hình người trở lại, và bồ cùng với Xena tranh nhau xem ai có thể đá đít được một người nào đó.>

<Marco, Marco, Marco à,> Tôi thở dài. <Bồ cứ khoái giữ những giấc mơ lâm ly thống thiết đó hả?>

<Ừ, tôi khoái vậy đó. Còn cô nàng Rachel thì sao? Đừng quên trang phục bằng da nhé.>

Lúc đó, tôi định dạy cho Marco một bài học. Cậu ấy đang là một con mòng biển. Mòng biển là một loài chim bự con. Nhưng chúng chỉ là những chú gà con so với đại bàng đầu bạc-tôi mà thôi. Tôi dễ dàng bay sà xuống, lướt qua cậu ta, xòe rộng cánh phía trên và hất cậu ta ngã lăn chiêng.

Hừ. Thế thì không phải chút nào.

Tôi lượn một vòng rộng và tới gần cao ốc Kenny. Đó là một toà cao ốc bằng kiếng, trơn láng và đồ sộ. Nó gần như nằm sát bên dòng sông, chỉ cách mép nước một con đường rộng bốn làn xe và một vạt cỏ. Mặt kiếng phản quang khiến mắt người thường không thể nhìn rõ bên trong nhà, nhưng mắt đại bàng đầu bạc thì nhìn rõ mồn một…

Tôi thấy một người đàn ông trong một văn phòng vắng bóng người trên tầng áp chót. Tầng thứ sáu mươi. Tôi chẳng biết vì sao ông ấy ló mắt nhìn tôi, và đúng là như vậy. Tôi vòng lại về phía ổng.

Và đó là lúc ổng nhấc ghế tựa có khung thép lên và ném vô cửa sổ.

Xoảng! Kiếng bể tan và rớt tung toé xuống đất. Những miếng lớn cắt qua nóc những chiếc xe hơi đậu trên bãi.

<Cái gì vậy cà?> Tôi kêu lên. <Ê! Mấy bồ, tới cao ốc Kenny, lẹ lên!>

Cassie cũng đã nhận thấy cái cửa kiếng bể. <Ôi trời, cái ông đó sắp nhảy kìa!>

<Tôi chắc là ổng sẽ bị thương nếu ổng nhảy xuống,> Ax nhận định. <Nên chắc ổng sẽ không - Ấá!>

Người đàn ông đó đã lui lại lấy đà và chạy thẳng tới cái cửa sổ mở toang.

<Tụi mình có sáu đứa,> Tôi hét lên. <Tới luôn!>

<Hổng đủ,> Tobias nói. <Nhưng có thể lôi ổng ra ngoài sông.>

Tôi bay vèo tới cửa sổ. Những đứa kia từ bên dưới vút lên hoặc từ trên cao sà xuống, hoặc cùng độ cao với tôi bay trở lại.

Người đàn ông chạy lấy đà. Ổng vung tay xô những miếng kiếng còn lại trên cửa sổ rồi nhảy vô không trung…

CHƯƠNG 3

Gió thổi tạt vô mặt tôi. Tôi tận dụng tất cả bản năng bay của loài đại bàng đề gia tăng tốc độ. Chẳng biết như vậy có đủ lẹ không nữa…

Thực sự tôi đã đối mặt với người đàn ông vào lúc ổng nhảy khỏi toà cao ốc. Đó là thời điểm ổng như thể sững lại, treo lơ lửng giữa không trung trước khi lao xuống đất.

Tôi giương tất cả móng vuốt ra, một bên chân tôi quắp được cổ áo của ông trước khi ổng bắt đầu rơi. Lập tức ổng kéo tôi lao xuống vùn vụt, tôi vội quặp bàn chân kia vô xương đòn gánh của ông. Chắc tôi đã làm ổng đau, nhưng với ổng bây giờ rõ ràng chỉ là chuyện nhỏ.

Tôi dang hai cánh, nhưng chỉ như mở một chiếc dù che nắng mà thôi. Có lẽ tôi làm giảm tốc độ rơi của ổng được chút ỉt, nhưng vậy cũng chẳng nhằm nhò gì hết.

Lúc đó Tobias bay xẹt tới túm lấy cánh tay trái người đàn ông. Trong lốt chim ưng Peregrine, anh Jake vút tới lẹ như chớp. Ánh quắp lấy cổ áo phía sau người đàn ông.

Ổng rớt chậm lại. Nhưng chưa đủ…

<Lượn về phía sông,> Tobias hét lên. <Không, lũ ngốc, đừng đập cánh, lượn đi.>

Tôi tha thứ cho Tobias tội kêu tụi tôi là lũ ngốc. Về vụ bay thì cậu ta là số dzách, vả lại lúc này đang trong một tình thế khá là hiểm nghèo mà…

“Aaaaahhhh!” Người đàn ông đột ngột la toáng lên khiến tôi xém chút nữa thì tuột chân. Ổng ngó tôi trừng trừng, con mắt trái của ông có lẽ chỉ cách mắt phải tôi có vài centimet. Trông ổng có vẻ bình thường, hổng kể cái việc ông ấy la lối vì kinh hãi.

Cassie và Ax bay tới. Cả hai góp các bộ vuốt của mình vô. Macro tới cuối cùng và quắp vô chỗ còn trống là cái lưng áo khoác của người đàn ông.

<Xếp cánh theo góc của mình nè,> Tobias hét lên. <Làm như thể lượn trên cao nhưng lại nhắm về phía hướng sông ý!>

Sáu con chim săn mồi bám chặt người đàn ông. Ông vẫn gào thét nhưng đã rớt chậm lại, chậm lại rõ rệt. Tuy vẫn còn quá lẹ để có thể sống sót nếu rớt xuống mặt bê tông nhưng thực sự là có chậm lại.

Và ổng đang được di chuyển về phía trước, từng tấc một hướng về phía mép nước.

Tôi muốn cười ầm lên. Cứ như một bài toán hình học kì quặc vậy đó. Tổng bình phương các góc… liệu chúng tôi có giải được không?

Mặt đất lao vùn vụt vô chúng tôi. Những chiếc xe hơi lướt sáu mươi dặm một giờ ở bên dưới. Rồi một dải cỏ. Quá gần rồi. Tụi tôi chỉ còn cách mặt đất không quá mười lăm mét.

Mép nước!

<Buông ra!> Tobias la lên. <Buông ra, nhưng coi chừng bị giật hậu.>

Tụi tôi buông chân. Người đàn ông rớt xuống. Được giải phóng khỏi gánh nặng, tôi mất kiểm soát nhào lộn giữa không trung. Tôi đập cánh, tôi lộn vòng, rồi giữ lại cân bằng nhờ một phép lạ nào đó.

Ồ, hoá ra cái điều mà Tobias kêu là "bị giật hậu" là như vậy đó.

VÈÈO! Tôi bay sạt mặt nước, thấp đến mức xương ức của tôi lướt trên ngọn sóng.

Lại dang rộng hai cánh, tôi bắt một cơn gió để bay vút lên. <A ha! Yo!> Tôi hét toáng lên và bay trở lại kiếm người đàn ông. Không thấy ổng ở trên mặt nước. Tôi nhìn xuyên qua lòng nước tối tăm ngầu bùn. Ngoi ngóp dưới mặt nước, người đàn ông đang cuống cuồng vùng vẫy tay chân, miệng sủi bong bóng, coi bộ rất khiếp hãi.

<Ôi trời!> Tôi rền rĩ. <Ổng bị kẹt trong bùn dưới đáy sông rồi. Cassie, Marco! Tới luôn, tụi mình chẳng phải là các loài chim nước hay sao?>

Tôi lặn một hơi xuống nước.

Một cảm giác tuyệt vời làm sao. Giây trước còn ở trong không khí ấm áp, giây sau đã là nước lạnh ngắt.

Nhưng rồi hổng tuyệt vời lắm nữa. Nước không thấm vô lông vũ của tôi, nhưng nó làm tôi chẳng thể nào đập cánh được nữa. Tôi tưởng như mình đã gần như bay dưới nước vậy. Lầm to. Đại bàng có thể lặn xuống bắt những con cá gần mặt nước nhưng chúng đâu phải là vịt.

<Cassie! Marco! Đừng bắt chước mình nha!> Tôi hét lên trong suy nghĩ.

<Không đâu!> Marco đáp. <Chỉ có bồ mới khùng vậy thôi!>

<Rachel, hoàn hình đi!> Cassie kêu lên. <Ổng đang vật lộn kìa!>

Tôi đã đang biến đổi rồi. Mỗi khi bạn biến hình, bạn buộc phải trở về hình dáng thực của bạn trước khi biến thành một dạng khác. Do đó, tôi bây giờ là một chú chim ướt sũng, ở dưới nước, đã cảm nhận được những lá phổi của mình bỏng rát, và đang bị quét ra xa. Tôi hoàn hình thật nhanh trong khả năng của mình.

Ngay khi cảm thấy tay chân mình bắt đầu hiện ra, tôi vùng vẫy để ngoi lên mặt nước. Tôi trông thấy trên đầu mình cái rào ngăn ánh bạc lấp lánh giữa trời và nước và tôi sử dụng tứ chi đang biến hoá của mình - những mầu chi có lông vũ, nửa chim nửa người - để bơi lên, ngoi khỏi dòng nước.

"Aaarrrhhh!" Có ai đó kêu lên.

"Ôi thượng đế, cái gì vậy nè?"

Có vài người đang ngồi trên một chiếc xuồng máy nhỏ. Tôi đoán là họ đang nghe nhạc vọng ra từ Planet Hollywood.

Tôi hít đầy không khí và lặn xuống nước trở lại.

“Hình như đó là một cái xác chết trôi!” Giọng ai đó thảng thốt.

Tôi tập trung tâm trí để biến thành cá heo.

Bây giờ tôi là một loài kỳ quái pha trộn giữa người và cá heo. Làn da nhám màu xám, hai chân tan chảy thành đuôi, và hai cánh tay biến thành hai tay chèo. Mặc dù rất bực mình nhưng tôi vẫn cố bơi hết sức về phía ông cố tự tử khốn khổ kia. Sao lại có những con người ngu ngốc tự huỷ hoại đời mình như thế nhỉ?

Ông đã ngập trong bùn tới tận bắp vế. Tôi thục mỏ vô hõm lưng ông, lật ông ra cho ông nằm hẳn trên lưng tôi, rồi quẫy cái đuôi cá heo của mình như điên.

Người đàn ông bật lên khỏi đáy sông với một tiếng phựt và một đám mây bùn loãng. Tôi đẩy ông lên mặt nước, vô phía bờ sông.

Những cánh tay người khoẻ mạnh chìa ra và kéo ông lên bờ đất khô.

CHƯƠNG 4

"Thế đấy, bao giờ cũng vẫn như vậy." Tôi phàn nàn khi cả bọn họp nhau ở sân bán đồ ăn của khu thương xá sau giờ học bữa hôm sau. Tôi cầm trong tay tờ nhật báo địa phương và một mớ những tờ khác. Tờ nào cũng in một tấm hình y chang nhau. Và căn bản chạy cùng một tít:

Người anh hùng Schwarzenneger Có Thực Trên Đời.

Mũi chạm mũi với Người Đàn ông Chết Đuối.

Một tờ báo viết:

Terminator Biến thành Kẻ phục sinh.

"Cái xã hội này thiệt là bị ám ảnh quá mức vì danh tiếng," tôi bình luận. "Thiệt là giả tạo!"

"Ừa, mình ghét mấy trò đó thì mồ," Cassie nói và nhìn tôi với ánh mắt giễu cợt. Nhỏ nghĩ là tôi hay quá bận tâm về vẻ ngoài và quần áo đó mà… Cassie là nhỏ bạn thân nhất của tôi và tôi sẵn sàng hy sinh đời mình cho nhỏ. Nhưng bạn thử nhìn cách ăn mặc của nhỏ mà coi. Với Cassie, bận một cái quần jean sạch sẽ cùng với vớ ngắn là hợp thời.

"Tụi mình thiệt là hên," anh Jake nói. "Chẳng ai chớp được tấm hình nào lúc một bầy chim săn mồi đang lôi người đàn ông ra sông. Và chẳng ai tự hỏi vì sao một con cá heo có thể ở tít trong đất liền xa biển đến như vậy."

"Ông đó cũng hên quá ha," Cassie tiếp lời.

Marco lắc đầu. "Không hề. Hên là phải *mũi chạm mũi* với Naomi Campbell kia."

"Bánh quế ở đâu?" Ax hỏi. "Tobias nói cậu ấy sẽ mang về một ít bánh quế. Qu.. uê… quế."

Dĩ nhiên là Ax đang trong lốt biến người, vì hình ảnh một người Andalite đang lảng vảng xung quanh khu bán đồ ăn sẽ thu hút sự chú ý. Ax-Andalite không có miệng, không có khả năng phát âm. Và tệ nhất là không có cảm nhận về mùi vị.

Do đó, mỗi khi ảnh biến thành người, ảnh có chiều hướng say sưa với mùi vị và âm thanh. Nhất là mùi vị. Và còn đặc biệt hơn nữa, chẳng biết vì lý do lạ lùng nào đó mà ảnh rất cực kỳ thích bánh quế.

"Mình băn khoăn hổng biết George Edelman bây giờ ra sao rồi?" Cassie hỏi.

"Ai kia?" Tôi ngơ ngác.

Cassie đảo mắt ngó tôi. "Cái ông đó đó. Cái người mà bồ cứu sống đó, Rachel."

"Ồ, tên ổng là vậy hả?"

"Phải, cái tên ấy cũng xuất hiện trên tất cả các báo mà," Cassie nói,

vẻ tức giận.

Tôi nhún vai. “Phải rồi, phải rồi. Vậy ra tên ổng là George Edelman…”

Cassie nghiêng người ngó qua bàn. “Rachel, nếu hổng có bồ thì tụi này đã chẳng thấy ổng kịp thời. Hổng có bồ thì ông ấy đã nát bét trên nền bê tông rồi. Bồ là một anh hùng. Mạng sống của một con người được cứu thoát. Bây giờ ổng có thể tiếp tục trị bệnh ung thư gì gì đó. Vậy mà bồ hổng nhớ tên ổng ta sao?”

“Ê, chờ chút. Nhưng cái nhà ông này đâu liên quan tới mình,” tôi nói. “Mình đâu cần phải có trách nhiệm với ổng chứ…”

Marco quay lại và quơ tay. “Tui không biết. Chả phải người Trung Quốc có câu rằng nếu bạn cứu sống một người thì bạn có trách nhiệm với người đó sao? Cũng có thể đó là câu của người Nhật, hay người Hy Lạp. Đại loại là của một ai đó. Tui nghe nói thế trong một bộ phim.”

Tôi lại nhún vai. Bây giờ tôi cảm thấy phải phòng thủ. “Đó gần như chỉ là một người ngu ngốc, mấy bồ biết mà. Mình chỉ muốn xem là tụi mình có thể làm được gì. Đó là…” Tôi lục tìm trong óc từ chính xác muốn nói. “Đó là một thử thách. Đúng rồi, một thử thách.”

Tobias tới, mang theo một chiếc bánh sữa quế. Một chiếc cỡ đại và thơm lừng mùi quế. Rất nhiều quế.

Đôi mắt của Ax mở tròn xoe, mồm há ra. Thật kỳ lạ, lốt người của Ax là sự pha trộn ADN của Cassie, anh Jake, Marco và tôi. Thành thử, bạn sẽ luôn thấy ảnh có một sự quen thuộc nào đó. Ví dụ cái miệng đang há to của ảnh là của tôi, cặp mắt là của Marco.

Tobias đặt cái đĩa giấy xuống bàn, “Mình nghĩ tụi mình mỗi đứa cắn một miếng rồi chừa cả lại cho…” Cậu ấy ngưng lại và nhìn Ax chằm chằm với vẻ mặt vừa tinh nghịch vừa hãi hùng.

Ax đã lôi phắt chiếc bánh và cả cái đĩa với cái xiên bằng nhựa về phía mình rồi nhét tất cả vô mồm. Cả bánh lẫn đĩa và xiên. Chiếc bánh khổng lồ và chiếc đĩa giấy be bé.

Tôi đưa tay nắm lấy đuôi cái xiên. Phân nửa cái xiên đã nằm trong miệng Ax rồi. Tôi giật nó ra. Đã quá trễ để cứu cái đĩa.

Năm đứa chúng tôi ngồi ngẩn ra nhìn Ax nhai, nuốt… như thể đang coi một con trăn nuốt chửng một con heo con vậy.

“George Edelman hả?” Tôi phá vỡ cơn mê của mọi người.

“Ừa.” Anh Jake nói. “Liệu có ai để ý… những hành động của tụi mình không nhỉ? Hy vọng George Edelman giữ mồm giữ miệng.”

“Mọi người sẽ cho là ổng điên khùng thôi,” Marco nói. “Chẳng có ai rỗi hơi nghe một anh chàng đã tìm cách tự sát đâu.”

CHƯƠNG 5

Ba bữa sau. Nhà tôi. Ngôi nhà vẫn chưa ổn định hoàn toàn của tôi.

"Jordan! JORDAN!"

Tôi đang ở trong nhà bếp, và đang hét to hết cỡ. Tôi mở tủ lạnh ra và phát hiện ra hộp giấy đựng món ăn Tàu còn dư của mình đã biến mất.

"JOR-DAN! Đồ chôm chỉa!"

"Cái gì?"

Tôi quay người lại và đâm sầm vô cái bệ bếp. Chúng tôi hổng quen sử dụng cái bệ nấu bếp. Nhưng nhà bếp của chúng tôi đã bị tiêu tùng khi phòng ngủ của chúng tôi sụp xuống trúng vô nó.

Tôi cho rằng chất lượng xây cất hổng được tốt lắm, đã thế tôi còn giúp thêm vô đó khi biến thành một con voi châu Phi trong phòng ngủ của mình. Hên cái là chẳng có ai trong gia đình biết vụ đó ngoài tôi ra.

Dù sao thì bây giờ chúng tôi cũng sắp có một nhà bếp mới, xịn hơn nhiều. Mẹ tôi là một luật sư và bà đã bắt hãng bảo hiểm phải chi trả ngay tức khắc. Và nhà thầu cũng quá sợ khi xảy ra một vụ tương tự, nên đã miễn phí toàn bộ phần công xây lại.

Tôi cảm thấy áy náy về việc nhà thầu bị trách cứ. Nhưng tôi biết ăn nói ra sao? Hổng lẽ nói, "Mẹ à, lỗi tại con ấy mà. Tại con bị dị ứng với cá sấu, nên mới biến hình lung tung ngoài tầm kiểm soát, cho nên…"

Dù sao thì tôi cũng xô phải cái kệ bếp mới và ráng dằn lòng để không thốt ra một câu tồi tệ. Nhưng tôi đã phát khùng, lại phát khùng thêm vì vết bầm ở hông, cho nên tôi dứ ngón tay vô mặt nhỏ em tôi mà la: "Mi! Mi đã ăn con tôm Tứ Xuyên của ta! Ta đã để dành mà. Ta muốn ăn nó. Ta muốn ăn nó liền bây giờ."

Vài năm trước thì Jordan có lẽ đã sợ. Nhưng bây giờ nhỏ đã lớn rồi, lại thêm cái miệng cũng lanh nữa.

"Chị Rachel, bữa qua em đã lấy con tôm ngu ngốc của chị đó. Và em đã vứt nó đi rồi."

"Sao kia? Vứt đi hả? Bao giờ mi cũng giở một trò gì đó với đồ ăn còn dư của ta là sao?"

Jordan chậm rãi lắc đầu vẻ thương hại. "Đã một tuần lễ rồi, khỉ ạ. Lên mốc rồi. Nó sẽ làm chị sưng ruột lên đó. Tôm đâu có để hoài được…"

"Mi phải hỏi ta chứ!" Tôi la lớn, hổng chịu nghe điều hơn lẽ thiệt.

"Được rồi, chị Rachel." Jordan bình thản. "Theo chị, em nên vứt cái đồ thừa ôi thiu, mốc meo, đầy vi khuẩn đó đi như mẹ sai em làm, hay nên để lại cho chị xơi rồi để chị trương bụng lên hả?"

Tôi chẳng nghĩ ra được lời nào để đối đáp lại cả, vậy nên tôi nói, "Lần này chị tạm bỏ qua đó."

Jordan đảo mắt, "Cảm ơn, cảm ơn bà hoàng Rachel. Em thật sung sướng vì chị đã để cho em sống."

Mẹ bước vô, tay ôm hai kẹp hồ sơ bằng da, miệng cười rạng rỡ. "Chúc mừng mẹ đi các con. Mẹ nổi tiếng rồi đó nghen. Các con ăn gì chưa? Học hành thế nào? Sarah đâu rồi? Đừng bảo là nó lại tới nhà Tisha nữa đó nghe. Lần nào ở đó về là nó cũng kết thúc bằng việc mua một con Barbie mới."

"Học hành khỏi chê mẹ à," tôi đáp. "Tụi con chưa ăn chiều đâu. Con làm cho mẹ món gì nha."

"Mình đặt người ta mang tới cũng được mà." Jordan lấy giọng õng ẹo. "Chị Rachel khoái cái món tôm thúi chảy nước đó mà."

"Mẹ! Mẹ!" Sarah từ ngoài chạy xộc vô, miệng hét lớn, "Tisha bảo người ta có bán một con Barbie luật sư. Một con Barbie luật sư! Y chang mẹ!"

"Vậy ra nổi tiếng là như vậy hả mẹ?" tôi hỏi.

"Ờ, mẹ giỡn đó mà. Các con biết cái ông trên báo mấy ngày trước chứ? Cái ông được Arnold Schawarzenegger cứu chứ? Mẹ là luật sư của ổng. Gia đình ổng nói ổng mất khả năng tự chủ. Họ muốn…"

"Mất khả năng tự chủ? Tức là phải đóng khăn vệ sinh giống con nít hả mẹ?" Jordan hỏi.

"Đừng nói bậy vậy cưng. Họ cho là ổng không thể tự lo toan công việc của bản thân được…"

"Tức là điên khùng." Tôi diễn giải. "Chập mạch. Bị coi là chập mạch."

"Đừng dùng từ chập mạch," mẹ coi bộ phiền não. "Không thăng bằng về tâm thần, nói vậy cho chuẩn. Gia đình ổng muốn đưa ổng vào trại tâm thần."

"Vậy thì mẹ phải làm gì?" Tôi hỏi. "Chứng minh rằng ổng không chập mạch, đúng không? Ý con là ổng có thực sự chập mạch, phải không? Ổng đã nhảy từ trên lầu cao ốc xuống đó thôi."

"Luật sư Barbie có thể cứu ổng." Sarah chen vô.

"Thực sự còn tệ hơn thế nữa kìa," mẹ tôi vừa nói vừa bồng Sarah lên. "Người đàn ông tội nghiệp ấy tuyên bố có người vũ trụ sống trong đầu ổng."

Tim tôi đập lẹ lên gấp ba lần. Rồi dừng luôn.

"Ổng kêu tụi ấy là Jerk hay Jork gì gì đó…"

CHƯƠNG 6

"Vậy ra nhà thương điên là như thế này đó." Marco có vẻ thích chí khi chúng tôi trèo lên đồi, tới một toà nhà hai tầng coi khá thích mắt nhưng yên tĩnh một cách quái gở. "Mình luôn nghĩ là cuối cùng mình sẽ vô ở chỗ này mà…"

Marco vừa nói vừa nháy nhó khiến tôi phì cười. Thì tôi cũng đang tính chọc Marco đúng câu này, nhưng cậu ta đã lẹ miệng hơn.

Cassie thở dài. "Mình không nghĩ là các bệnh nhân ở đây thích người ta kêu họ là điên đâu nha."

"Dĩ nhiên rồi," tôi tán thành. "Họ có điên thì mới khoái được kêu là điên chứ."

Marco kỉn đáo huých tôi một cái vào lưng.

<Cassie nói có lý. Kêu những người điên là người điên coi bộ hổng đúng đâu.> Tobias nói.

Cassie nhìn tôi. "Bồ biết không, mình dám thề rằng mình nghe thấy chim chuyện trò. Chắc mình bị điên quá."

Cả bọn cười rần. Kể cả anh Jake, người đang cố gắng giữ cho mọi người hành xử nghiêm túc, mà hổng được.

Chúng tôi tập hợp nhau ở gần trại tâm thần Rupert J.Kirk của tiểu bang. Nó là một toà nhà hai tầng bằng gạch đỏ. Có một bồn nước ngay phía trước cổng chính, và nhiều cây cho bóng mát với những chiếc ghế tựa trên bãi cỏ. Toà nhà coi thiệt xinh xắn, nếu bỏ qua chuyện nó có một hàng rào sắt cao bao quanh, với ba hàng dây thép gai ở bên trên và những mớ dây thép bùng nhùng ở các cửa sổ.

"Có ai thấy hoang mang không?" Cassie hỏi. Tôi giơ tay.

"Hoang mang là gì?" Ax hỏi. Ánh đang ở trong lốt người.

<Một cảm giác thoáng rùng mình,> Tobias giải thích. <Cái trạng thái bất an khó nhận biết, một thứ cảm giác gì đó mà bồ hoàn toàn không thể nhận ra đó là mình đang phạm một sai lầm ghê gớm.>

"Cảm giác đó thường xuất hiện trong mình mỗi ngày khi mình đặt chân tới cổng trường," anh Jake lầm bầm.

"Trường học, nhà thương điên, có gì khác nhau khi bồ để chúng cạnh nhau chứ?" Marco hỏi ra vẻ thông thái. "Cả hai nơi đều có những quy định ngốc nghếch và thức ăn dở ẹc."

Anh Jake hất đầu ra hiệu tụi tôi cần phải tiến về phía trước. Chúng tôi đang ở bên này đường, men theo một dãy xe hơi đang đậu. Tobias đang ở phía trên đầu cả bọn, nhảy chuyền từ cây này sang cây nọ.

"Lọt vô dễ ợt," anh Jake nhận xét.

"Ừa," tôi tán thành. "Vậy là tụi mình vô trỏng, kiếm ông George Edelman và tìm cách khám phá xem ổng có biết gì về bọn Yeerk

không. Rồi tụi mình để Marco ở lại và ra về.”

Anh Jake nhướng mày. “Thôi thôi, ngưng giỡn được rồi đó, Rachel. Đây là chuyện nghiêm túc mà…”

Marco khịt khịt mũi. “Không. Chẳng nghiêm túc gì hết trọi.”

"Cứ mỗi khi tụi mình bắt đầu một việc gì đó xuất phát từ mục đích từ thiện là y như rằng tụi mình sẽ kết thúc bằng những lời chỉ trích kịch liệt.” Anh Jake nhắc nhở. Ảnh cười toét miệng mà vẫn có ý đề phòng. “Tụi mình là những kẻ điên chuyên đi kiếm những điều bất cần.”

Chẳng ai cười.

“Ý mình là tụi mình phải là những người khùng… ồ, thôi được rồi. Không cười. Mình không nói nữa.”

“Tụi mình cần một ô cửa sổ mở hoặc một thứ gì đó,” tôi nói. Tôi ngó lên toà nhà. Chẳng thấy cửa sổ nào mở hết. Chỉ toàn thấy kiếng dày với dây thép bùng nhùng thôi.

“Trong đó toàn là người vô tội. Tụi mình không thể làm liều để làm đau bất kỳ ai. Mà biến thành ruồi hay gián thì phải đi xa quá. Hừmm. Ngó bộ chẳng dễ đâu…” Anh Jake nói vẻ trầm ngâm.

Ngay lúc đó, như một lời đáp cho sự cầu nguyện của tụi tôi, một chiếc xe tải chạy lên và quành về phía bên kia của toà nhà.

“Xe chở thực phẩm phải không ta?” Anh Jake hỏi. “Tobias? Bồ ghé mắt thử coi?”

Tobias đập cánh bay đi và quay trở lại sau vài phút. <Đúng là xe giao thực phẩm. Chiếc xe có vẻ khá rộng rãi, đằng sau tối om.>

Anh Jake gật đầu. “Mình nghĩ hổng cần quá ba người đi đâu. Chỉ cần biến thành chim, bay vô trong xe, hoàn hình người, rồi biến thành gián náu trong đống thực phẩm là sẽ được vô trỏng thôi. Rachel, ổng đó được em cứu sống, vậy em phải vô rồi, cùng với anh. Tobias và Ax sẽ quá lộ khi phải qua công đoạn hoàn hình Andalite và diều hâu đuôi đỏ. Vậy chỉ có thể là Marco hay Cassie thôi.”

Tụi tôi chơi sấp ngửa và Marco thắng nên cậu ta được đi. Kế đến, tụi tôi giải thích cho Ax thế nào là trò chơi sấp ngửa.

Phải mất tới hai mươi phút tụi tôi mới kiếm được chỗ để biến thành mòng biển. Xui xẻo là chỗ tụi tôi kiếm được lại là một thùng rác…

Ba đứa chúng tôi bay vù lên cao trong khi Ax và Cassie thu gom giày dép và quần áo ngoài của cả bọn cất đi.

Tobias vẫn ở trên cao, trông chừng, đề phòng bất trắc.

Có hai người đang dỡ hàng ở thùng sau của chiếc xe tải chở thực phẩm. Một người coi bộ là lái xe. Người kia mang tạp dề màu trắng. Có lẽ đó là đầu bếp của trại tâm thần.

<Phải canh cho đúng lúc nha.> Anh Jake nói. <Mình hổng muốn làm một con mòng biển bị bẫy trong xe tải đâu…>

Tôi xé không trung nhào xuống chỗ thùng xe ngay khi người lái xe

đầy một cái xe nhỏ chất đầy các sọt cà chua vô trong toà nhà.

Anh Jake và Marco nhào xuống kế sau tôi và cả ba lòn thiệt lẹ và thiệt gọn vô bóng tối của thùng xe tải. Tôi dang hai cánh và nghiêng đuôi để giảm bớt tốc độ, rồi vút lên nóc một đống hộp các tông và đậu xuống một xó chật chội phía sau nó.

Tôi thấy khá hài lòng với bản thân. Marco và anh Jake đậu xuống cạnh tôi. Marco hạ cánh hơi vụng về và gần như lăn lông lốc vô thành xe.

<Em ngớ ngẩn à, Rachel,> anh Jake nói. <Em phải chờ chứ.>

<Em biết sẽ làm được mà,> tôi nói. Tôi hơi bực bội vì anh Jake kêu tôi ngớ ngẩn. Ảnh không nhất thiết lúc nào cũng phải cẩn thận như thế. Dĩ nhiên, vì ảnh là chỉ huy không chính thức của tụi tôi, nên tôi nghĩ ảnh thấy cần phải có tinh thần trách nhiệm. Tuy thế, tôi cũng phải tự chịu trách nhiệm về bản thân mình mà.

<Được rồi, tụi mình hoàn hình đi.> Anh Jake nói. <Nhưng chỗ này coi bộ khá chật chội, vậy mỗi người phải coi chừng khuỷu tay mình đó nghen.>

"Nè, tôi thấy mấy con chim bay vô thùng xe đó." Một giọng người giận dữ cất lên.

"Còn tôi thì chẳng thấy con chim nào hết. Thôi, dỡ hàng lẹ lên. Tôi làm quá giờ rồi, mà hãng của tôi hổng có trả tiền làm việc phụ trội đâu."

Tôi nghe thấy tiếng cằn nhằn và tiếng những chiếc hộp được nhấc lên. Tôi bắt đầu hoàn hình lẹ hết sức mình.

CHƯƠNG 7

Tôi cố gắng xoay qua xoay lại cái đầu của mình. Nhưng đầu tôi to bằng trái bưởi với cặp mắt vẫn nằm hai bên đầu và cái mỏ thì bị kẹt chặt trong khe hở giữa hai cái hộp, thành thử khó mà ngọ nguậy được.

Lưng tôi đau đau, và tôi thấy hoảng. Có phải do tôi đang biến hình? Kỹ thuật biến hình của người Andalite đã loại bỏ hoàn toàn cảm giác đau, nhưng lỡ có gì trục trặc thì sao? Vết thương khá nhức, giống như tôi đang chịu sức nặng của… hừm, của đầu gối ai đó húc vào lưng.

<Anh Jake, anh có thúc đầu gối của anh vào -> Nhưng ngay lúc đó, giọng truyền mất tác dụng vì tụi tôi đang ở lằn ranh chuyển từ hải âu sang người gần như hoàn toàn rồi. Trong vòng một vài giây nữa, ba đứa tụi tôi sẽ ép dẹp vào nhau như những con cá chích đóng hộp, lổn nhổn một đống cùi chỏ, kheo chân và đầu, hổng còn nhúc nhắc được chút nào.

"Lố bịch hết sức," tôi lầm bầm.

"Biến thành gián đi," anh Jake thì thào.

Tôi chưa bao giờ khoái biến thành côn trùng hết, nhưng lần này thì tôi thở phào. Đây có lẽ là lần duy nhất tôi muốn được bé lại…

Tôi tập trung trí óc vào con gián. Và bằng cách nào đó - tôi chịu, không biết bằng cách nào - nó khiến ADN gián trong tôi bắt đầu tái cấu trúc lại mọi tế bào của cơ thể tôi. Dĩ nhiên, một con gián thì nhỏ hơn con người rất nhiều. Tôi chỉ còn to bằng khoảng một nửa ngón tay cái mình. Theo Ax, tất cả những phần dư thừa của tôi sau khi biến thành gián sẽ bị đẩy vào không gian Zero, trôi lều phều như một núi phèo phổi, tóc tai và hầm bà lằng những thứ khác.

Khi tôi biến hình thành gián, khi tôi ngày một nhỏ hơn, nhỏ hơn, nhỏ hơn nữa thì các phần cơ thể tôi mỗi lúc một nhiều, càng nhiều, nhiều hơn nữa sẽ được ký thác ở một nơi nào đó chỉ có hai màu đen trắng mà lại không phải là không gian.

Đó không phải là một thứ mà tôi khoái nghĩ tới.

Trong bất cứ trường hợp nào, bản thân việc biến hình cũng đã là kỳ lạ, hơn nữa nó còn giúp tôi tạm quên đi những âu lo.

Đó, mặc dù tụi tôi đang quắt lại, nhưng tụi tôi vẫn còn khá bự khi các bộ phận của con gián đã bắt đầu xuất hiện. Những cái chân phụ chẳng hạn. Hai cái cẳng mọc ra từ ngực. Chúng chỉ việc chòi ra như thể chúng chực sẵn ngay đó. Lúc mới xuất hiện, chúng giống như hai cái que dài chừng năm, bảy phân. Nhưng khi chúng dài thêm thì lông xuất hiện và có khớp nối. Điều này hầu như xảy ra với tất cả tụi tôi.

BỤP!

BỤP!

BỤP!

Vô phước răng tụi tôi vẫn chưa rút người lại bằng đúng kích cỡ của gián. Biến hình chẳng bao giờ tuân theo một logic nào cả. Mọi thứ diễn ra kỳ quái theo những cách chẳng ai biết trước. Ba đứa tụi tôi co rút đến cỡ con chó Cốc giống Tây Ban Nha thì mấy cái chân xuất hiện. Kế đến là cặp ăng-ten dài bắn ra từ trán, chúng ngo ngoe lung tung tứ phía như hai cái roi dài buộc da phía đầu mút.

Tứ chi và khuôn mặt của tôi đang biến đổi. Điều này chẳng bao giờ nhìn ra hồn cả, nhất là khi bạn ngắm mình qua gương trong lúc biến đổi. Khuôn mặt ngớ ngẩn của Marco cách mặt tôi chỉ có khoảng hai tấc và tôi thấy cặp mắt gián của cậu ấy nổ bụp và phía dưới khuôn mặt Marco chẽ ra thành những bộ phận của cái miệng gián, ghê tởm và tham lam.

Tôi đã biến hình khối lần. Thế nhưng đó vẫn luôn là một cơn ác mộng với những màn trình diễn kỳ quái.

Chiếc hộp giấy bỗng trở nên to bự bên dưới tôi. Bây giờ khoảng cách lại lớn tới mức tôi hổng nhìn thấy anh Jake nữa. Marco là một cái bóng mơ hồ, thấp tè tận phía xa trên một cánh đồng bằng bìa các tông trơn láng màu nâu sáng.

Tôi thử sử dụng cách truyền ý nghĩ. <Mấy bồ vẫn ở đó chứ hả?>

<Ừa,> anh Jake đáp. <Ba đứa mình chui vô nấp trong cái hộp này đi.>

Thực tình tôi chưa ngó vô chiếc hộp coi có gì ở trong, nhưng giờ một vết hở trong hộp vốn chỉ vài xăng-ti-mét dư chỗ cho một con gián chui vô lọt. Gián còn có thể chun qua một kẽ hở hổng rộng bằng bề dày một đồng xu cơ mà.

Những biến đổi cuối cùng đang hoàn tất. Lớp vỏ ngoài cứng thay thế những thớ thịt người cuối cùng của tôi. Những mảnh gan, tim, phổi người tí nị còn lại biến mất tiêu và được thay thế bằng những bộ phận cực kỳ thô sơ của loài gián.

Thị ảnh lờ mờ, loè nhoè, méo mó của loài gián chẳng hay ho gì, nhưng tôi đã quen với nó và ít nhiều cũng có thể nhận biết mọi vật ở tầm thật gần. Nhưng tôi còn có hai cọng râu nữa cơ mà. Chúng rạo rực những thông tin giống như một thứ hỗn hợp của khứu giác và xúc giác vậy. Tôi cảm thấy những luồng không khí rung động xung quanh mình. Tôi cảm thấy Marco và anh Jake, hai con gián bạn, mặc dù sự có mặt của họ hổng có nghĩa lý gì với đầu óc gián của tôi.

Nhưng chủ yếu là tôi cảm nhận được đồ ăn. Rất, rất nhiều đồ ăn. Ở rất gần. Ngọt. Liền ngay bên dưới tôi.

Tôi guồng cả sáu cái chân và chạy giật về phía trước.

Là một con gián thì thô bỉ thiệt đó, nhưng là một con gián đang chạy thì thật là kỳ diệu. Mặt tôi giờ chỉ cách mặt đất khoảng một ly, và tôi cảm thấy như thể mình đang chạy hai trăm dặm một giờ vậy

đó. Cứ như có ai đó cột tên lửa lên lưng tôi và bắn đi sát sạt trên mặt đất vậy.

Tôi vù đến kẽ hở lớn trên mặt chiếc hộp. Trông nó cứ như một cái giếng bự hình chữ nhật vậy.

<Mấy bồ nghĩ dưới đó có gì?> Marco băn khoăn hỏi.

<Mình chẳng biết nữa,> tôi đáp. <Nhưng chắc là một loại đồ ăn gì đó, mùi nó ngọt lắm…>

Đột nhiên có những rung động mạnh. Hai người kia đang trở lại, và tôi cảm thấy một tiếng động nặng nề choáng óc khi họ xục cái mép chiếc xe đẩy xuống dưới chồng hộp.

<Tới luôn!> tôi hét lên, lao thẳng vô bóng tối và rớt qua không trung thơm ngào ngạt.

<Tôi ghét mỗi khi nhỏ nói thế,> Marco rên rỉ. <Mỗi khi Rachel nói "tới luôn" theo cái kiểu khùng khùng, tưng tưng, muốn tự sát đó thì thảm họa lúc nào cũng gần kề.>

Tôi rớt!

Xuống, xuống và xuống nữa. Ít nhất là một tấc.

CHƯƠNG 8

Tôi chạm đáy, chỉ có điều cái đáy này hổng bằng phẳng. Nó cong và trồi lên trượt xuống. Tôi bấu những chiếc vuốt nhỏ xỉu của mình vào nhưng vẫn trượt đi một quãng trước khi bám chặt được.

Anh Jake và Marco rớt hổng xa tôi lắm.

Tôi căng mắt nhìn trong bóng tối nhập nhoạng, và thấy mình đang đứng trên một cái gì đó gần như hình trụ, có điều là hình trụ lại cong. Và ép sát vô hình trụ cong là một hình trụ cong khác, mỗi cái có lẽ dài gấp mười lần thân mình tôi. Khắp xung quanh toàn những hình trụ cong. Thêm vào đó, bây giờ tôi có thể nhìn thấy là những hình trụ cong này thuôn dần và kết thúc bằng một cái núm…

Trông chúng giống như một nải…

<Chuối,> Marco kêu lên. <Tụi mình ở trong một thùng chuối.>

<Thơm phức,> anh Jake tán thành. <Tuyệt lắm. Chắc mọi chuyện sẽ dễ dàng thôi. Bây giờ họ sắp chuyển mình đi. Chỉ vài giây nữa là tụi mình sẽ ở trỏng…>

<Ghê thỉ mồ. Ba con gián bám vô những trái chuối,> tôi lên tiếng. <Có lẽ đấy là lý do tại sao Cassie luôn rửa chuối trước khi lột vỏ.>

<Không,> Jake nói. <Đó là do thuốc trừ sâu. Độc lắm.>

<Độc ư?> Marco nói vẻ căng thẳng. <Tui không cảm thấy bệnh. Đúng hơn là tôi không nghĩ là mình bị bệnh.>

<Nó chỉ bị dính một lượng rất nhỏ thôi,> anh Jake nói. <Nhưng mình nghĩ người ta phun thuốc lên chuối ở mọi nơi. Ecuador chẳng hạn.>

<Ecuador? Cái từ này chợt nảy ra trong đầu bồ à? Ecuador?> Marco hỏi lại.

<Ngoài ra, có thể Cassie nhầm. Ai mà ăn chuối cắn cả vỏ? Vỏ chuối giống như một lớp da chân dày cui.>

<Mình nghĩ đó là đề phòng loài nhện,> tôi nói. <Mấy bồ chưa từng nghe chuyện đôi khi có những con nhện đen vùng nhiệt đới bò xung quanh mấy trái chuối sao? Thường xuyên xảy ra đó. Chúng lên tàu cùng với chuối luôn và ->

<Hả? Nhện đen vùng nhiệt đới hả?> Marco kêu lên the thé.

<Ồ, thôi mà. Cược gì đây nếu có một con nhện đen ở trong chỉnh cái thùng chuối này?>

Xui xẻo thay, ngay lúc đó, tôi có câu trả lời. Thùng chuối đã được chuyển ra ngoài xe tải và một tia nắng rọi vào qua khe hở của hộp cạc tông. Ánh sáng bừng lên trên những trái chuối. Một phong cảnh thiệt kỳ lạ. Chỗ nào cũng là những đường cong. Y như có ai đó dùng một chiếc compa vẽ nên những vòng cung liên tiếp vô tận vậy đó.

Nó ở cách tôi khoảng hai tấc và đang ngồi thoải mái trên ngọn một nải chuối. Hổng nói ngoa chút nào, tôi thấy nó bự bằng cả một con voi luôn.

<Ê, mấy bồ. Đừng ai động đậy gì hết nha.>

<Thôi đi, Rachel.> Marco cười. <Bồ sắp bảo là có một con nhện khổng lồ nằm trong cái hộp chứ gì? Tỉnh lừa cho tôi la toáng lên như một thằng ngố trong khi bồ cười nôn ruột phải không?>

<Ngó đằng sau lưng coi.>

Tôi đoán là cả anh Jake và Marco đều ngó lại. Thế rồi….

<Aaaaa!>

<Aaaaa!>

Bọn họ tuôn chạy. Con nhện động đậy.

Gián chạy lẹ. Nhện còn chạy lẹ hơn.

Tôi chưa bao giờ tin có thứ gì đó bự chảng mà lại di chuyển nhanh nhẹn như thế. Nhưng tôi nghĩ nó hẳn là một con nhện đen nhiệt đới dài ngoằng, đói ngấu lên tàu từ Ecuador.

<Rachel! Em đâu rồi?> Jake hét.

Tám cái chân nhện lông lá loà xoà. Tôi chỉ có thể tập trung vô cái mỏ khổng lồ như mỏ diều hâu và tám con mắt quái dị nằm một cụm trên khuôn mặt khổng lồ đầy lông lá của con nhện.

Nó rượt theo tôi!

Tôi ráng hết sức nhảy lên. Trong một xó xỉnh nào đó của bộ óc gián bé tí xíu tôi nghe bản năng gián la lên: Bay!Bay!

Tôi bung hết cái vỏ cứng che những cánh gián mỏng như tơ bay lên. Chẳng tới đâu! Có lẽ chỉ dăm xăng-ti-mét! Loài gián hổng thể nào bay như một…

Nó đã ở bên trên tôi! Lù lù trên đầu tôi! Ánh sáng lướt xuống rồi một bóng râm che phủ. Hổng phải bóng của con nhện, mà là một cái gì đó bự hơn, ở xa hơn kia.

Tôi ngước lên thấy lỗ mũi. Hai lỗ mũi khổng lồ, lông lá của con người! Và cao hơn nữa là hai con mắt sáng rỡ một cách quái dị của con người.

Tôi ráng sức chạy nhưng con nhện đã chồm hai chân trước lên như một con ngựa hoảng sợ. Nó bổ một chân xuống lẹ đến mức tôi hổng kịp nhìn thấy. Một chiếc vuốt kẹp chặt cái chân giữa bên trái của tôi . Tôi vật vã vặn vẹo, nhưng không có đường thoát.

Những chiếc răng nanh hạ xuống tôi.

Thế rồi "Ôi! Ôi! Aaarrrhhh! Một con nhện!"

Tất cả trở nên điên khùng. Những trái chuối bay tung toé, chúng tôi rớt, cả tôi lẫn con nhện, nhưng nó vẫn không chịu buông tôi ra. Những trái chuối to đùng, mỗi trái bự cỡ ống cống bê tông, rớt về phía chúng tôi. Nhưng con nhện với tôi cũng đang rớt.

UỴCH!

Chuối tung toé khắp nơi. Ánh nắng rực rỡ khắp nơi.

Trong cơn hoảng loạn, người đầu bếp đã làm rớt chồng hộp giấy khỏi xe đẩy. Thùng chuối uych xuống nền ngay bên trong chỗ lên hàng.

"Ông làm chuối của tôi ra sao rồi?" Người lái xe tải hét lên. Rồi, "Ôi, tởm quá! Giết nó đi!"

Tôi đã bị những trái chuối rớt nện nhừ tử nhưng con nhện kia vẫn bấu lấy tôi. Và bây giờ tâm trí người của tôi đang hoảng loạn cao độ, bộ óc gián còn thêm vô nỗi khủng khiếp vì ánh sáng bất ngờ chói chang.

Chạy! Bộ óc gián rên rỉ.

Chạy! Bộ óc người của tôi tán thành.

"Dẫm chết nó đi!" Một giọng ai đó hét lên rung chuyển khắp thân mình tôi.

Một cái bóng khổng lồ, di chuyển chậm chạp sà xuống.

PHẸT! Một trái chuối vỡ tung dưới giày khổng lồ. Thịt chuối ngọt và dính văng lên khắp mình tôi và con nhện.

Con nhện vẫn không chịu buông tôi ra. Tám con mắt màu đen khổng lồ của nó ngó xuống lom lom. Cái mỏ đói khát nghiến ken két vươn ra chờ đợi cơ hội xé xác tôi ra.

<Có phải phe ta đó không?> Tobias thét lên từ xa lắm.

Cám ơn hàng triệu năm tiến hoá đã cho con diều hâu đôi mắt tuyệt vời. Ồ phải rồi, phải rồi, mình yêu đôi mắt ấy.

<Mình đấy!> Tôi thét lên.

Tôi không nhìn thấy Tobias nhào xuống. Tất cả những gì tôi thấy chỉ là loáng nhoáng một bộ vuốt bự quặp con nhện lên và bay mất.

Tôi bấu chặt lấy trái chuối. Chân tôi đã bị con nhện dứt mất. Chỗ đau ấy tê tê. Nhưng loài gián rất là cứng cỏi.

<Chuồn lẹ thôi.> Anh Jake hô. <Chạy vô bóng tối ý. Đó nhất định là bên trong nhà.>

Chúng tôi chạy đi. Tôi chạy hơi chậm hơn, hơi lệch người về phía cái chân bị ngắt.

Và từ trên cao, tôi nghe tiếng Tobias vọng xuống. <Hừm. Không tệ. Không tệ chút nào.>

<Đó, đó. Cứ mỗi lần Rachel khởi đầu bằng cái giọng '*Tới luôn*' của nhỏ là ra vậy đó,> Marco than thở trong khi chúng tôi chạy láo nháo qua sàn nhà dơ hầy. <Kết cục là bị bọn nhện hay gì gì đấy xơi thịt.>

<Ê, Marco, bồ có gì mà phải than phiền chứ,> tôi cự lại. <Mình mới là kẻ phải lê bằng năm chân nè.>

<Bám chặt lấy chân tường ý,> anh Jake nói. <Mình không muốn bị dẫm nát nha. Mình đã từng bị đập nát lúc ở trong lốt ruồi rồi, thế là đủ rồi nha. Mình cũng không muốn bị giẫm nát trong lốt gián đâu đó.>

<Mấy bồ có nghĩ là Tobias đã xơi tái con nhện đó không?> Marco hỏi.

<Với gia vị là chuối,> tôi đoán.

Chúng tôi cười một cách căng thẳng, và tiếp tục chạy vù theo chân tường lót ván của nhà bếp. Thế rồi có một kẽ hở trong tường và chúng tôi chui vô. Tôi khoan khoái vì thoát khỏi vùng sáng chói loà và nguy cơ bị cả một đống giày đe dọa.

<Mình đã tia thấy ổng rồi,> giọng Cassie vang lên trong đầu tôi.

Tôi ngớ người, <Bồ đang làm gì vậy, Cassie?>

<Ax và mình biến thành diều mướp và ó biển. Tụi mình đã nhòm qua các cửa sổ, cố tìm ông Edelman. Và mình đã thấy ổng. Ở tầng hai, bên trên nhà bếp, vậy có lẽ là cao sáu mét. Ổng ở cùng phòng với ba bệnh nhân khác. Họ đang coi tivi.>

<Đó là chương trình có tên là *Đảo Gilligan*,> Ax bổ sung.

<Ây dà, làm sao Ax biết về *Đảo Gilligan* thế?> Marco thắc mắc. Không ai trả lời cậu ấy cả.

<Được rồi, bò thẳng lên,> Jake nói.

Bên trong tường là nhà của loài gián. Thực tế thì tôi thấy có một số nơi rải rác phân gián. Trí não gián bảo tôi thế.

Bên trong tường cũng là nơi khá sạch sẽ. Tôi đang đứng trên một tấm gỗ rộng. Vân gỗ giống như những gợn sóng dưới chân tôi. Một chiếc đinh nhô đầu trước mặt tôi, cao cỡ một người lớn. Bên phải và bên trái tôi là mặt sau của lớp đá phiến màu xám vô hồn trông chán ngắt. Tụi tôi dọ dẫm bàn chân trên mặt đá. Trơn trượt. Vì vậy cả bọn bám vào một cây xà gỗ dựng đứng và leo theo nó.

Leo hai mét tư dựng đứng, thiệt kỳ lạ chẳng khác nào đang bay. Tôi cảm thấy "mặt đất" lùi ra xa, xa mãi bên dưới mình. Tôi biết mình sẽ chẳng hề hấn gì khi rớt. Nhưng dù sao, cheo leo trên mép, bò thẳng đứng chống lại trọng lực, cũng nguy hiểm lắm chứ.

Chúng tôi lên tới ngọn cây xà, chun vô khoảng trống giữa một cây

xà thẳng đứng và một cây xà ngang. Chúng tôi đã ở ngay bên dưới của tầng thứ hai. Nhưng bây giờ mọi việc đâm rắc rối. Khoảng trống giữa sàn tầng hai và trần tầng một gần như bị một bức tường gỗ bít kín. Cuối cùng thì chúng tôi cũng kiếm được một lối chun vô, bám theo mép và bò theo những đầu gỗ xù xì.

Hai cọng râu của tôi khua như điên, ráng tìm hiểu cái đường hầm dài trước mặt mình. Đường hầm gần như tối thui. Chỉ có một thoáng ánh sáng lọc qua sàn tầng trên lọt xuống. Sau cuộc đụng độ với con nhện, tôi đã tởn lắm rồi. Ai mà biết có cái quái gì trong không gian rộng rinh và tối tăm kia?

<Ánh sáng này chắc phải lọt qua một kẽ nứt nào đó,> anh Jake nói. <Có lẽ tụi mình nên đi theo đường đó. Có ai có ý kiến gì khác không?>

<Tui có ý kiến,> Marco nói. <Tụi mình ra khỏi đây, về thương xá, và coi thử Ax có thể nhồi bao nhiêu chiếc bánh sữa quế trước khi bể bụng…>

<Marco, thôi cái trò con nít ấy đi,> tôi ráng làm bộ can đảm. <Tới luôn nè!> Tôi nói và lao vào trước.

Ngáng đường tụi tôi là một cái ống khổng lồ. Coi bộ nó bằng kim loại và bự như cây xích tùng bị đốn ngã. Từ cái ống rộng, có hai ống nhỏ hơn chạy thẳng lên chỗ sáng hơn.

<Hệ thống nước,> anh Jake nhận xét.

Đột nhiên có những cử động trong bóng tối.

<Aaah!> Tôi hét lên, mặc dù đã kịp nhận ra cái gì.

<Một con gián anh em,> Marco nói. <Hoặc chị em.>

<Tụi mình bám theo nó thôi,> tôi đề nghị và nhảy thẳng lên cái ống dọc gần nhất. Chỉ vài giây sau, tôi thò hai cọng râu như cây roi đuổi bò của mình vô vùng sáng bên dưới một chiếc bồn.

<Một phòng tắm,> tôi báo cáo.

Ba đứa tôi nhoi qua cái lỗ, và rớt xuống mặt gạch men trắng lạnh buốt.

<Tụi mình vô trúng nơi đấy chứ?> Marco nghi ngờ hỏi.

<Mình không biết. Mình quên không mang theo bản đồ bên trong tường nhà thương điên,> tôi nói. <Cần có Cassie hay ai đó trong bọn xác định tụi mình đang ở đâu mới được. Trên đó có một cửa sổ kìa.>

Tôi cất mình chạy qua nền gạch men, leo lên tường, tới đống bùng nhùng ở cửa sổ. Dĩ nhiên tôi có thể thấy ánh sáng, nhưng hổng nhìn thấy lớp kiếng.

<Ê! Cassie, Ax, Tobias. Mấy bồ có dòm thấy con gián bám trên cửa sổ hông?>

Ax trả lời. <Có. Tôi thấy bạn rồi. Bạn đang ở căn phòng nhỏ kế bên phòng ông Edelman đó.>

<Cám ơn nha.> Tôi trở lại chỗ Marco và anh Jake. <Giờ tỉnh

sao?>

<Tụi mình cần nói chuyện với ông Edelman,> anh Jake nói. <Phải kéo ổng tới đây mới có thể nói chuyện riêng biệt.>

<Rồi sao, ổng sẽ nói chuyện với con gián hả?> tôi hỏi.

<Không. Một đứa trong tụi mình hoàn hình và nói chuyện với ổng,> anh Jake quyết định.

<Đợi đã,> Marco phản đối. <Liệu ổng có thấy kì quặc vì một đứa nhóc tự dưng lọt được vào phòng tắm ông ấy không?>

<Đây là nơi dành cho những người có thần kinh trục trặc mà Marco,> anh Jake vạch rõ. <Ai mà tin ổng kia chứ?>

<Em sẽ nói chuyện với ổng cho,> tôi đề nghị. <Ông Edelman là trách nhiệm của em. Em cứu sống ổng, và em bắt đầu nghĩ rằng mình thấy tiếc vì đã làm điều đó. Hai người lánh ra đi. Em không muốn mình vô ý xéo lên hai người đâu.>

Tôi bắt đầu hoàn hình.

Những ô gạch men thu nhỏ lại một cách mau lẹ. Tôi lớn lên như thổi, y chang cây đậu thần trong chuyện cổ tích vậy đó. Tôi cao chừng sáu tấc rưỡi, da màu đường thắng, cặp ăng ten dài trồ ra từ trán, mắt người, những cái chân một nửa đã mang dạng người với những cái lông hình dao găm dựng đứng, tóc vàng, cái bụng màu nâu-vàng phập phồng. Ngay lúc đó, cánh cửa nhà vệ sinh bật mở.

Một người đàn ông chân mang giày vải lê bước vô. Ổng tiến về phía bồn cầu. Ổng do dự. Rồi chậm chạp, rất chậm chạp, ổng quay đầu lại.

Cái miệng người của tôi vừa kịp hiện ra. Cặp môi mọc ra từ những bộ phận của con gián đã tan chảy.

“Chào. Ông có thể kêu ổng George Edelman giùm tôi được không?”

Người đàn ông gật đầu. “Được chứ.” Ổng quay ra rồi lại quay vào. “Em có phải người thiệt không đó.”

“Không. Chỉ là do ông tưởng tượng ra thôi.”

“À. Ta sẽ kêu George.”

CHƯƠNG 10

Lúc ông Edelman thận trọng thò đầu vô phòng tắm thì tôi đã là người.

"Chào," tôi lấy giọng vui vẻ và chìa tay ra. "Tôi… tôi giúp việc cho bà luật sư bênh vực ông ở toà ấy mà."

Ông Edelman giật nảy mình. Ổng lia mắt nhìn xung quanh như thể việc gặp tôi trong một phòng tắm hơi thế này có gì hơi kỳ quặc thì phải. Ổng không để ý đến hai con gián đang chúi vô nhau dưới lavabo.

"Cô bé là ai vậy? Cô làm gì ở đây?" Rồi ổng ngó xuống chân tôi. "Cô hổng mang giày kìa."

"Dạ, xin lỗi vì tôi hơi…" tôi lục trí kiếm một từ thích hợp. "….vì tôi xuất hiện ở đây một cách hơi kỳ quặc."

"Phải. Kỳ quặc." Ông Edelman chằm chằm ngó tôi một lát, chẳng biết ứng phó thế nào với sự xuất hiện một cách cực kỳ quái dị của tôi rồi ổng nắm lấy bàn tay tôi đang chìa ra.

"Tôi nghĩ mình không phải là người thích hợp để nói từ 'kỳ quặc' mới đúng."

"Ông có muốn ngồi không?" tôi chỉ cái bồn cầu.

"Không, cảm ơn." Một lần nữa cái nhìn của ông Edelman như muốn nói. "Có lẽ ta điên thiệt, nhưng cái vụ này lạ lùng quá rồi," Rồi ông nói, "Cô còn trẻ quá."

"Cảm ơn ông," tôi đáp. "Nhờ chịu tập tành, ăn uống đúng chế độ, và bao giờ cũng thoa kem chống nắng mà tôi trông trẻ hơn cái tuổi hai mươi lăm đấy… Ông Edelman à, sao ông lại tìm cách tự tử hả?" Tôi nói đại trước khi ổng có thì giờ hỏi tôi thêm câu khác.

Ông Edelman ngồi xuống thành bồn tắm. Tôi tựa vô lavabo và ráng tỏ ra mình là một người chín chắn dù vẻ ngoài trẻ tuổi… và hổng mang giày. Ông Edelman ngó tôi bằng đôi mắt màu xám bối rối. Và ông nói, "Tôi không có cách nào khác. Trong đầu tôi có cái gì đó."

Tôi gật đầu, "Cái gì trong đầu ông vậy?"

"Tên Yeerk," Ông Edelman mỉm cười, yếu ớt, như thể đợi tôi bật cười và coi ổng như một thằng điên.

Tim tôi đập lẹ hơn và tôi cảm thấy hụt hơi. Tôi hít một hơi dài và cố giữ vẻ mặt nghiêm nghị.

"Một tên Yeerk chính xác là cái gì, thưa ông?"

Ông Edelman lại ngần ngừ. Chắc ông đã quá oải cái vụ kể những chuyện chẳng ai tin rồi, lại còn bị nhốt vào bệnh viện tâm thần này nữa chứ. Có lẽ ông đã bị nhồi đầy thuốc tâm thần hay gì gì đó rồi. Đột nhiên tôi cảm thấy tội nghiệp cho ông ấy quá…

"Ông Edelman, tôi tin ông là một người tỉnh táo. Ông có thể cho

tôi biết Yeerk nghĩa là sao không?"

Ông Edelman gật đầu, "Được. Yeerk là những vật ký sinh ngoài Trái Đất. Chúng chun vô óc người qua lỗ tai. Chúng chiếm lấy quyền kiểm soát mọi chức năng của tâm trí mình. Chúng…" Đột nhiên ông Edelman lên cơn co giật. Người ông gập làm hai, giật như điên, hai bàn tay ông ôm ghì lấy người, ráng kiểm soát bản thân. Miệng ông há ra rồi lại khép vô y chang một anh hùng nói tiếng bụng đang phát khùng.

Tôi nắm chặt hai vai ông Edelman, ráng kiếm cách giúp ông. Nhưng ông Edelman bắt đầu mê sảng. Ông nói bằng một giọng lạ lùng hết biết.

"Tôi… tôi… tôi cái gì? Farum yeft kalash sip! Sip! Vũng! Gahala sulp! AAAHHH! Cứu tôi với! Coranch! Coranch!"

Đột nhiên ông Edelman im bặt và gần như quy hẳn. Tôi đỡ ông dậy.

Ông Edelman thì thầm, "Đôi khi việc như thế này xảy ra. Tên Yeerk đó, nó bị điên. Nó ở trong đầu tôi và không chịu ra. Nhưng nó bị điên! Điên!"

"Được rồi, được rồi, ráng bình tĩnh lại nào ông Edelman. Tôi không ở lại được lâu đâu. Nhưng ông phải nói tôi hay: Làm sao tên Yeerk vẫn sống được khi không có tia Kandrona? Ông đã ở trong này quá ba ngày rồi mà…"

Tôi không thể nào tả được cái cách ông Edelman nhìn tôi lúc đó. Hy vọng. Sợ hãi. Kinh ngạc. Cả ba.

Tôi lại nắm lấy hai vai ổng. "Tôi biết là kỳ quặc thiệt đó, nhưng ông phải tin tôi. Chuyện đó xảy ra như thế nào? Vì sao tên Yeerk lại phát điên? Làm sao hắn sống sót được khi không có tia Kandrona?"

"Andalite?" Ông Edelman thì thào nửa tin nửa ngờ.

"Phải," tôi xạo. "Andalite."

"Đó là do đồ ăn," Ông Edelman bộc lộ. "Trong thời kỳ đói kém sau khi bọn Andalite các người phá huỷ nguồn Kandrona, chúng ta đã kiếm ra, à, chúng nó đã kiếm ra một loại thức ăn có thể giúp chúng nó chống đỡ qua ngày. Nhưng có nhiều vấn đề với loại đồ ăn ấy - AAAHHH! Yeft, hiyi yarg felorka! Ghafrash fit Visser!"

Ông Edelman co giật đùng đùng, chảy dãi chảy dớt, và hét tới mấy phút. Tôi đợi và lo có thể ai đó sẽ tới. Nhưng chẳng có ai hết.

Tôi ước gì có thể giúp được ổng. Tôi đã tiêu tốn khá nhiều thời gian đủ để quen thuộc với nhiều loại kẻ Mượn xác - người, Hork-Bajir, Taxxon - nên tôi biết những lời ông Edelman mới thốt ra là sự pha trộn giữa ngôn ngữ Yeerk và Hork-Bajir. Bọn Yeerk có vẻ như đã điều chỉnh một ít ngôn ngữ của mình theo ngôn ngữ của vật chủ. Tên Yeerk trong đầu ông Edelman hẳn đã từng có vật chủ là người Hork-Bajir.

Ông Edelman dịu dần và lại khôi phục được sự kiểm soát bản thân.

“Xin lỗi nha. Đôi khi tên Yeerk vùng lên. Cái mà cô nghe thấy là lời nói mê sảng của tên Yeerk đó.”

“Không sao,” tôi nói. “Đồ ăn ấy là thức ăn gì vậy? Đồ ăn giúp bọn Yeerk sống sót khi không có tia Kandrona ĩ?”

“Chúng khám phá ra nó cũng tình cờ thôi. Chẳng đứa nào đoán được là nó hữu dụng. Chẳng đứa nào phát hiện là nó gây nghiền. Nhưng đúng là thế. Nó gây nghiền kinh khủng luôn. Và sau một thời gian, việc tiêu hoá liên tục đồ ăn ấy bắt đầu làm mất nhu cầu về tia Kandrona của bọn Yeerk. Cùng lúc, nó khiến chúng phát rồ phát dại. Cô coi đó, hình như nó làm biến đổi một phần bộ óc của tên Yeerk rồi.”

Tôi gật đầu. Tôi vất vả lắm mới kiềm chế được sự kích động trong lòng mình. Một thứ đồ ăn có thể tiêu diệt bọn Yeerk. “Đó là thứ đồ ăn gì hả ông Edelman?”

“Bột yến mạch,” ổng nói. “Nhưng chỉ là loại hoà tan liền thôi. Và cũng chỉ loại có hương vị lá phong và gừng thôi.” Ông Edelman lắc đầu. “Bọn Yeerk không thể cai được cơn nghiền một khi đã mắc. Và chúng dần dần phát điên, một cách chậm chạp nhưng chắc chắn. Có hàng chục kẻ giống như tôi. Ở thành phố. Hay tệ hơn nữa…”

“Cảm ơn ông đã cho tôi biết.” tôi nói. “Ừm… nè ông, tôi có thể làm gì cho ông được không?”

Ông Edelman lắc đầu buồn bã, “Bọn Yeerk sẽ để mặc tôi thôi. Rút cuộc thì ai mà tin nổi một thằng điên cơ chứ? Tôi… tôi rất tiếc là đã tìm cách tự sát. Tất cả đã quá sức chịu đựng rồi. Gia đình tôi muốn tôi bị giam mãi trong này.”

“Có cách nào để làm tên Yeerk ra khỏi đầu ông không?”

“Không. Hắn sẽ sống chừng nào tôi còn sống.”

Tôi chưa từng thấy đôi mắt nào buồn hơn thế. Tôi ngó đi chỗ khác.

“Tôi chỉ mong… những khi tôi là chính mình, khi tôi kiểm soát được bản thân, tôi ước chi mình không phải sống trong cái bệnh viện này.”

Ông Edelman buồn rầu ngó qua khung cửa sổ dơ dáy của nhà tắm với mớ dây thép bùng nhùng.

CHƯƠNG 11

"Tụi mình có thứ vũ khí tối hậu," Marco thông báo với mấy đứa kia khi cả bọn tập hợp lại trong kho nhà Cassie. "Bột yến mạch vị lá phong và gừng."

"Bột yến mạch vị lá phong và gừng ăn liền," tôi sửa lại.

"Ăn liền," Marco tán thành.

Cassie, Ax và Tobias chỉ biết trố mắt ra nhìn. Ax đang ở trong lốt Andalite, nên có thể trố cả bốn mắt cùng một lúc.

"Bột yến mạch?" Cassie ngỡ ngàng.

"Bột yến mạch," Anh Jake xác nhận. "Nhưng chỉ loại bột yến mạch có vị lá phong và gừng thôi. Chắc chúng chẳng thể hiểu tại sao đâu."

<Có lẽ là do lá phong,> Tobias gợi ý.

"Có thể do gừng. Cũng có thể do ăn liền. Cái nào cũng tốt hết." Tôi nói. "Đột nhiên tụi mình có được một loại vũ khí lợi hại để chơi bọn Yeerk. Hễ vật chủ người tọng cái món đó vô là bị mắc bẫy và tên Yeerk trong đầu hắn sẽ phát điên. Điều tụi mình cần làm là kiếm cách nào tọng món đó thật nhiều vô thiệt nhiều tên Bị-mượn-xác ha."

Tôi liếc xéo Cassie một cái. Có cái gì đó cho hay rằng nhỏ sẽ không tán thành vụ này. Nhưng Cassie cúi mình trên một cái lồng, thò tay qua song sắt để kiểm tra chỗ băng bó trên mình một con lửng.

Tôi bất ngờ vì chỉnh Tobias lên tiếng. <Rachel à, hình như có gì đó không ổn trong vụ này…>

Marco đang ngả lưng trên một bao cỏ, nhảy dựng lên. "Cái gì? Tụi mình đang có trong tay một thứ vũ khí hạt nhân xanh, cái có thể làm cho bọn Yeerk phát điên. Vì sao lại không tốt kia chứ?"

<Bắt chúng nghiền cái đó như nghiền ma tuý vậy sao?> Tobias nói.

Tôi nháy mắt, "Đó là bột yến mạch. Đâu phải thứ gì bất hợp pháp."

Tobias tranh luận, <Nếu như bồ nghiền một món và nó làm cho bồ suy sụp, thì nó là ma tuý đối với bồ rồi. Nếu như bồ nghiền món bột yến mạch và nó làm bồ suy sụp…>

"…thì nó vẫn cứ là bột yến mạch," tôi kết luận. "Bột yến mạch là bột yến mạch. Khùng quá đi mất! Mình không thể tin nổi là tụi mình lại sa vô câu chuyện vớ vẩn này…"

"Coi nè," Marco nói, "Vấn đề lớn nhất là AI THÈM QUAN TÂM? Bọn Yeerk là kẻ thù của chúng ta. Chúng tấn công chúng ta trước chứ đâu phải chúng ta uýnh chúng trước."

<Thế các vật chủ thì sao? Những con người ý?> Ax hỏi. <Bọn Yeerk đã khắc phục được cơn đói tia Kandrona thông thường của chúng. Chúng có thể sống mãi mãi trong các vật chủ người, ngay cả nếu sau này bột yến mạch có bị rút đi. Vậy là những vật chủ sẽ mất

hết hy vọng.>

"Nếu chúng ta thua cuộc chiến này thì tất cả chúng ta sẽ chẳng còn chút hy vọng nào đâu," tôi nói. "Ax, tôi tin là trong tất cả mọi người thì anh thậm chí không thể do dự mới phải chứ."

Ax quay đôi mắt cuống về phía tôi. <Người Andalite chúng tôi đã lâm chiến trước các bạn nhiều. Chúng tôi hiểu được sự cám dỗ đang lôi kéo các bạn… Nhưng để chiến thắng sự dã man thì các bạn sẽ phải dã man đến mức nào?"

Tôi ngó quanh nhà kho. Marco và tôi đã xích lại gần nhau mà hầu như không ý thức về việc đó. Tobias đậu trên xà nhà, vận dụng các giác quan của loài diều hâu để nghe và nhìn coi có ai tới gần nhà kho hay không. Ax thì đang dậm dậm bốn chân và vươn cái đuôi bọ cạp lên…

Anh Jake coi bộ bối rối. Tôi có thể đoán được ý nghĩ của ảnh. Tom, anh trai của ảnh, là một kẻ bị mượn xác mà.

Nhưng chính Cassie mới là người làm tôi ngạc nhiên. Thường thì nhỏ là đứa biết phân biệt phải trái nhất bọn.

"Cassie?" Tôi hỏi. "Bồ nghĩ sao?"

Nhỏ ngập ngừng. Hình như nhỏ chỉ muốn để tâm đến con lửng. Nhỏ thở dài và đứng dậy. Khi nhỏ quay người lại, tôi bị choáng. Nhỏ có một ánh nhìn khó chịu.

"Mình… mình không biết gì hết, được chưa?" Nhỏ nói.

Tôi bối rối mất một phút. Rồi một câu chuyện cũ chợt nhảy vào óc tôi. Tụi tôi đã có một cuộc rượt đuổi với một kẻ Mượn xác người mà tên Yeerk trong đầu hắn là anh em sinh đôi với Visser Ba. Tên Yeerk này đã tìm ra được một hướng đi khác để giải quyết nhu cầu tia Kandrona. Anh ta đã "làm thịt" tên Yeerk trong đầu. Đôi khi vật chủ người có cách xử lý riêng của mình.

Trong khoảnh khắc nước sôi lửa bỏng, nghe loài sinh vật ghê tởm đó nói, Cassie đã đề nghị phải tiêu diệt hắn. Nhỏ đã yêu cầu Jake thực hiện nhưng Jake đã từ chối.

Tôi không biết lý do, nhưng tôi thấy hoảng khi nghĩ rằng Cassie không biết đâu là phải và đâu là trái. Cassie là bạn thân nhất của tôi. Tôi hy vọng nhỏ là người giúp tôi lấy lại cân bằng. Nhỏ được coi là đứa có óc xét đoán, có lương tâm trong khi tôi lại là kẻ liều lĩnh và nhẫn tâm.

Nhưng, với tất cả tụi tôi, mọi thứ càng ngày càng trở nên rối rắm.

"Được rồi," tôi nói. "Có thể món bột yến mạch đó là một thứ ma tuý với bọn Yeerk. Nhưng… đây là một cuộc chiến tranh. Sớm hay muộn gì, nếu tụi mình thành công, nếu người Andalite cử người đến trợ giúp, nếu loài người nổi dậy, tụi mình sẽ luôn cố gắng tiêu diệt từng tên Yeerk một trên Trái Đất này. Phải không? Đó chính là mục đích của tụi mình. Không giống những cuộc chiến thông thường mà chúng ta hy vọng có thể hoà đàm và nhân nhượng. Bọn Yeerk là bọn

ký sinh. Làm sao chúng ta nhân nhượng được chứ? Để cho chúng có hàng triệu con người làm vật chủ sao?"

<Dù thế nào chúng cũng không nhân nhượng đâu,> Ax nói. <Chúng phải bị cưỡng bức rút về thế giới quê hương của chúng thôi.>

<Vậy là tụi mình tìm cách cho tụi nó xơi ma tuý,> Tobias nói với giọng kinh tởm rõ rệt.

"Đó là MỚN - YẾN MẠCH - KINH HOÀNG!" Marco kêu tướng lên.

Đột nhiên Cassie cười. Đó là một tiếng cười cay độc. Tôi không biết là nhỏ có khả năng cười một cách cay độc như thế. "Và mọi chuyện đúng sai, mọi ranh giới của thiện và ác chỉ là vớ vẩn thôi, đúng không?"

Anh Jake lắc người như rũ bỏ cơn mê. "Mình tự hỏi: nếu như đó là anh Tom, liệu mình có làm chuyện đó với ảnh không? Hoặc phải sống như nô lệ của tên Yeerk, hoặc không có chút ý chỉ tự do. Hoặc như cái ông Edelman đó, có được chút tự do ý chỉ, nhưng lại phải mang trong đầu cái tên Yeerk điên khùng ấy suốt đời."

<Vậy thì, câu trả lời của bồ là gì?> Tobias hỏi.

Anh Jake nhún vai. "Cuộc Nội chiến kết thúc chế độ nô lệ. Hầu hết các người lính Miền Nam bị giết đều không phải là chủ nô. Họ chỉ là những chàng trai dũng cảm. Có thể họ đã thực hiện một lời hứa. Có thể họ đã kết thúc chiến tranh sớm hơn nếu Miền Bắc chấp thuận giải phóng một vài nô lệ. Nhưng điều đó có đúng không? Không. Do đó, chiến tranh đành phải tiếp tục cho tới khi tất cả mọi người được giải phóng."

<Hay là chết,> Tobias bổ sung với giọng ảm đạm. <Bồ nói đúng. Mình ghét như thế, nhưng… Chúng ta phải chiến đấu và chiến thắng.>

Tôi thấy máu bốc lên trong người. Không giống như Cassie hay Tobias, có những khi tôi thật tàn ác. Nhưng ngay cả như vậy, tôi cũng khá tỉnh táo để biết rằng cụm từ "Chúng ta phải chiến đấu và chiến thắng" là những bước chân đầu tiên của chúng tôi đi tới địa ngục.

Và tôi nhận ra rằng anh Jake không bao giờ tự trả lời những câu hỏi có liên quan đến anh Tom. Tom có sẽ ăn món ngũ cốc đầy ma lực đó vào bữa sáng không? Không có câu trả lời. Anh Jake vẫn hy vọng một ngày nào đó sẽ cứu thoát được Tom. Và từ những gì ông Edelman đã nói, không cách gì cứu được một tên Yeerk nghiện ngũ cốc.

"Biết kiếm đâu ra một mớ những tên Mượn xác Người cùng ngồi ăn với nhau hả?" Marco băn khoăn.

Tôi thở dài, "Ở vũng Yeerk, Marco. Vũng Yeerk."

CHƯƠNG 12

Vũng Yeerk. Đêm nào tôi cũng nằm mơ thấy nó.

Ngày xưa, tôi chẳng mấy khi nằm mơ, hoặc đúng hơn là nhớ được nội dung giấc mơ. Nhưng bây giờ, tôi nằm mơ thật nhiều. Những giấc mơ kinh khủng về tình trạng mắc kẹt của tôi ở dạng nửa người, nửa côn trùng. Tôi mơ về cuộc chiến đấu kinh hoàng trong đường hầm với lũ kiến. Tôi mơ thấy tiếng hét, thấy cuộc thảm sát khi tụi tôi phá hủy nguồn Kandrona trên đỉnh tháp EGS.

Nhưng, Vũng Yeerk là thứ xuất hiện nhiều nhất trong những giấc mơ của tôi. Tôi nghe thấy những tiếng thét và những lời nguyền rủa của vật chủ người bị giam trong lồng trong khi những con sâu Yeerk đang bơi lội trong dòng nước xám xịt của Vũng. Tôi ghét âm thanh đó. Tôi ghét cái âm thanh đầy tuyệt vọng đó. Nó khiến tôi phát điên. Trong mơ, tôi nổi khùng với mấy người khốn khổ đó và tôi muốn hét tướng lên, "Tại sao mấy người không chiến đấu? Tại sao mấy người không đấu tranh?"

Nhưng rồi tôi thấy chính tôi. Chính tôi đang bị hai chiến binh Hork-Bajir kéo ra cái cầu thép. Chính tôi đang vung chân đá lung tung, thét lên và lạy lục, "Làm ơn, làm ơn, ai đó hãy giúp tôi với!" và biết không có ai giúp mình cả. Biết mình bất hạnh, cảm thấy tuyệt vọng và căm ghét cái cảm giác đó trong tôi. Tôi thấy tên Hork-Bajir đá vào ống quyển tôi và tôi chúi mặt xuống cái cầu thép. Chúng xô tôi về phía trước cho tới khi mặt tôi chỉ còn cách con sâu xám ngoét dưới vũng Yeerk chưa đầy ba phân. Nước dưới chân cầu sôi ùng ục và những con sâu Yeerk di chuyển rất nhanh. Và rồi đầu tôi chúi xuống, ngập trong chất lỏng. Tên Yeerk sẽ chiếm hữu tôi đang ở dưới đó. Tôi trông thấy nó, một con sâu xám ngoét, một hình dạng không rõ nét đang ngo ngoe trong nước.

Tôi vùng vẫy, nhưng tôi có thể làm được gì để chống lại hai tên Hork-Bajir? Tôi vật lộn song đầu tôi vẫn bị giữ chặt và miệng tôi thét ra bong bóng.

Tên Yeerk đụng vào tai tôi, như một con sên khổng lồ. Đó là cách nó cảm nhận. Rồi nỗi đau… nó đẩy thân thể nó vào bên trong tai tôi! Nó đã ở trong tai tôi! Nỗi đau rõ rệt hẳn nhưng tệ hại nhất là tôi biết nó đã chiếm được tôi.

Nó lao vào não tôi. Tôi giãy mạnh, thở hổn hển, ngóc đầu lên khỏi vũng.

Tôi cố chộp lấy tai mình, nhưng hai cánh tay tôi không phản ứng.

Tôi cố hét lên nhưng miệng tôi không còn là miệng tôi nữa.

Vậy là tôi thét lên, trong một góc tối, đơn độc nào đó ngay bên trong bộ não của chính mình, tôi thét lên.

Tên Yeerk cười lặng lẽ khi nó lật mở ký ức và đọc cuộc đời của tôi. Và tôi nản chí. Khi tôi tỉnh giấc, gối tôi đã ướt đẫm. Tôi nhìn đồng hồ. Ba giờ hai bảy phút sáng.

Vũng Yeerk. Tụi tôi sẽ quay trở lại vũng Yeerk. Và tôi, Rachel, Xena dũng mãnh, can đảm, hất tung cái gối đang bịt kín mặt ra và lắc lắc đầu.

Sáng sớm, tôi trở dậy và tròng váy qua đầu. Ngoài trời đầy mây, thành ra bình minh là một màu xám xịt. Nhưng tôi vẫn ra mở cửa sổ như thường lệ.

Tobias tới, lặng lẽ. Cậu ấy lướt vào bên trong và dễ dàng hạ cánh lên nóc tủ quần áo của tôi.

<Bồ khỏe chứ?> Cậu ấy hỏi.

"Mình khỏe," tôi thì thầm. "Bồ thì sao?"

Tôi phải nói thầm mỗi khi Tobias ghé. Hai nhỏ em của tôi ở ngay phòng bên cạnh. Tôi khóa cửa phòng.

<Mình có một bữa sáng ngon lành,> Tobias nói. <Một chuyến đi săn may mắn.>

Tôi đi lại bàn học và mở cuốn sách ra. Đó là bài tập về nhà của tôi. "Bồ có khá toán không?"

<Mình cũng phần nào thích môn toán,> Tobias nói. <Cũng giống như mọi người thôi.>

Tôi mở sách.

Tôi cho rằng đó là một cảnh tượng kỳ lạ. Tôi, với chú diều hâu đuôi đỏ bự chảng đậu ngay mép bàn. Tụi tôi ngồi đó dưới ánh sáng của ngọn đèn bàn, trong khi cả nhà tôi vẫn còn đang ngon giấc. Chúng tôi đã bên nhau như thế biết bao buổi sáng rồi, mỗi khi Tobias kiếm được một bữa sáng từ sớm và trời không mưa.

<Bồ đang lo lắng về chuyện quay trở lại vũng Yeerk phải không?>

Tôi cười ơ hờ. "Nếu mình nói mình chưa từng lo lắng về chuyện trở lại vũng Yeerk, bồ có thể nhốt mình chung với ông Edelman đấy."

<Ừ. Lần này, mình sẽ tham gia cùng với mấy bồ. Bồ nghĩ tụi mình nên dùng lốt hình biến nào?>

Tôi thở dài. "Bồ biết là bồ không phải làm vụ này mà."

<Không, mình sẽ tham gia. Lốt hình biến nào?>

"Mình không biết. Nhiều khả năng là ruồi hoặc gián. Bồ đã tìm thấy lối vào cho tụi mình chưa?"

Một phần thời gian trong những ngày dài lê thê của Tobias, trong khi tụi tôi cắp sách đến trường, là kiểm soát sự di chuyển của những kẻ Mượn xác. Cậu ấy theo dõi và tìm ra những lối vào vũng Yeerk được thay đổi thường xuyên. Chẳng dễ dàng gì cho cậu ấy.

<Ừ. Mình đã phát hiện ra một lối vô,> Tobias nói. Nếu cậu ấy có miệng, hẳn cậu ấy đã ngoác miệng cười cho coi. <Mấy bồ sẽ thích cái lối vô này.>

Tôi nhìn xéo Tobias. “Nếu nó dẫn tới vũng Yeerk, mình nghĩ mình sẽ không bao giờ thích nó cả.”

<Khám phá lối vô vũng Yeerk hổng phải dễ đâu nha.> Tobias tự hào nói. <Hết giờ này tới giờ khác mình phải theo dõi bọn Mượn xác đã lộ mặt. Rồi nhòm qua cửa sổ. Thậm chí phải biến thành người để kiểm tra bên trong. Phải vậy mình mới phát hiện ra bí mật của *Bữa ăn hạnh phúc* đó.>

Sáu đứa tụi tôi đã biến thành những con ruồi và đang bay vù vù trong tiệm McDonald’s. Chỗ nào cũng sực mùi đồ ăn. Trái cây dầm dấm. Thịt. Nước sốt cà chua nấm. Nước sốt đặc biệt.

Cái thân thể ruồi của tôi nghĩ nó được lên thiên đường rồi…

<*Bữa ăn Hạnh phúc* là cái gì vậy?> Cassie hỏi.

<Đó là mật khẩu. Bồ tới quầy và nói: Tôi muốn một *Bữa ăn Hạnh phúc*. Với hạnh phúc ăn thêm. Đó là tín hiệu í mà.> Tobias đáp.

Tôi bay ngửa bụng lên trời dọc theo trần nhà, kiếm một nơi để đậu xuống nghỉ ngơi. Tôi bay vù vù tới một vạt hầy mỡ gần bên lò nướng, quay một vòng rồi hạ xuống. Mồm tôi - thực sự giống như một cái ống hút dài ghê tởm có thể cuộn lên - duỗi thấp xuống và bắt đầu phun dung dịch tiêu hoá lên mỡ nhờn rồi hút lên chất nhầy đã được hoà tan.

Hừ, tôi biết như vậy ghê thỉ mồ. Nhưng hoặc là thế hoặc cứ phải cưỡng lại hoài những tiếng kêu gào đòi đồ ăn! đồ ăn! Đồ ăn! đồ ăn!

<Sau khi kêu *Bữa ăn Hạnh phúc*, bồ đi vô một cửa khác. Cái cửa dẫn xuống nhà bếp í. Bồ đi vô trỏng và bước vô cái tủ lạnh cao hơn đầu người í.”

<Rồi sao nữa?> Anh Jake hỏi.

<Rồi sao thì mình hổng biết. Mình chẳng bao giờ thấy những gì ở bên trỏng.>

<Thôi được rồi.> Anh Jake nói. <Tụi mình sẽ canh me khi nào có một người đặt *Bữa ăn Hạnh phúc* với… cái quái gì nhỉ?>

<Hạnh phúc ăn thêm.> Tobias đáp.

<Chỉ là do tui tưởng tượng ra, hay là bọn Yeerk đã có chút óc khôi hài nhỉ?> Marco hỏi.

<Ngay khi có một tên Mượn xác bước vô, tụi mình bám theo hắn liền nha. Hổng có vấn đề gì lớn,> anh Jake nói, ngưng một chút anh chữa thêm, giọng rầu rĩ. <Một chuyến du ngoạn nhỏ tới vũng Yeerk thôi mà. Mình chắc là tất cả bọn chúng đứa nào cũng đặt món đó.>

<Thưa *Ngài Truyền Cảm Hứng*,> Tôi vừa nói vừa cười. <Đi nào. Tụi mình hãy…>

<Ê ê ê, đừng có nói ‘tới luôn’ nghen, Rachel!> Marco hét lên.

Chúng tôi bay quanh quẩn ở quầy. Lát sau, có một người đàn bà bước vô và đặt *Bữa ăn Hạnh phúc* và “hạnh phúc ăn thêm.”

Chúng tôi bay vù vù theo sau bà khi bà đi sau cửa bếp, rồi bước vô trong cái tủ lạnh cao quá đầu người.

<Cầu trời cho ra khỏi đây mau,> tôi kêu. <Lạnh quá làm mình bay chậm hẳn lại nè.>

<Phải, cái cơ thể này không có khả năng điều chỉnh thân nhiệt.> Ax nhận xét. <Thiệt là một ý tưởng lạ lùng. Loài người mấy bồ chuyên làm ba cái chuyện không bình thường.>

<Ax, mình nghĩ tụi mình đúng là không phải chịu trách nhiệm về ->

<Mình biết mà. Mình đang thử nói giỡn chơi. Giỡn chơi kiểu loài người í mà.>

<Hay lắm,> Marco lầm bầm. <Những tên Yeerk khôi hài và bây giờ là một người Andalite tiếu lâm.>

Mụ đàn bà Mượn xác nọ đợi vài giây và rồi mặt sau của cái tủ lạnh bự mở toang ra.

Mụ bước vô và tụi tôi bay vù vô cái cửa mở. Lần này xem chừng sẽ dễ ợt đây.

"BrrrIIIT!BrrrIIIT! Phát hiện dạng sinh vật không được phép" BrrrIIIT!BrrrIIIT! "Phát hiện dạng sinh vật không được phép!"

Mụ đàn bà ngó quanh quẩn. Tôi trông thấy đôi mắt màu lam của mụ, mỗi con mắt bự bằng cả một cái bể bơi, đảo lộn và nhìn ngó. Qua thị ảnh vỡ vụn của loài ruồi, tôi có thể thấy được điểm nhìn của mụ.

Rồi mụ lầm bầm trong hơi thở, "Bọn cảnh giác đến cuồng tín. Chỉ là mấy con ruồi chết tiệt chứ gì."

Cái giọng máy ra chỉ thị.

"Nhắm chặt hai mắt lại để tránh tổn thương võng mạc do *Bộ lọc Sinh học*."

<Cái gì vậy hả?> tôi hỏi.

<Chuồn khỏi đây ngay.> Ax hét.

<Cái gì?>

<Ra ngoài! Ra ngoài! Ra ngoài!> Ax hét.

Ax hiếm khi hét. Cho nên nếu ảnh hét, thì là có chuyện lớn à nha.

Tôi lộn ngược giữa không trung theo cách chỉ loài ruồi biết làm, và đập cánh bay về cái khe còn hở dẫn tới tủ lạnh.

Đột nhiên, toàn bộ thế giới nổ tung trong một ánh sáng bùng lên chói lọi. Tôi cảm thấy đôi mắt kép của mình tan ra. Tôi tiếp tục bay, hai mắt đui mù, bay vù qua kẽ hở đang khép rất lẹ và gặp không khí rất lạnh.

<Mình bị đui rồi!> tôi la.

<Mình nghĩ là tụi mình bị đui hết rồi.> Ax bình thản. <Hên là chỉ bị đui thôi đó. Một *Bộ lọc Sinh học* huỷ diệt tất cả các dạng sinh vật có mẫu ADN không được đưa vào hệ thống kiểm soát của máy tính. Dĩ nhiên đó là công nghệ Andalite. Bọn Yeerk chắc là đã đánh cắp được bản chi tiết kế hoạch của chúng tôi…>

<Ax, bồ nói bộ lọc đó sẽ huỷ bất cứ dạng sinh vật nào ngoại trừ dạng chúng đã đưa vào chương trình kiểm soát hả?> Anh Jake hỏi.

<Đúng vậy, thưa Hoàng tử Jake. Tôi rất tiếc phải nói là đúng như vậy. Khử hết mọi thứ, trừ Bọn Mượn xác người.>

<Vậy là chúng ta bị cấm cửa vô vũng Yeerk rồi,> Tobias nói. <Bây giờ chắc chúng đã đặt các thiết bị tương tự ở tất cả các lối vô…>

Tôi thấy mình gần như phát điên. Tôi chẳng khoái cái ý tưởng mình bị bọn Yeerk qua mặt cái rụp.

<Chắc phải có cách nào để vô chứ?> Tôi lầm bầm.

Một lúc lâu chẳng ai nói năng gì. Rồi Cassie lên tiếng. <Hừ… có một cách đây.>

<Ê, tôi hổng chịu đâu,> Marco kêu lên. <Nghe giọng của bồ là tôi đoán ra sự thể rồi. Cassie, tôi thực sự hổng muốn nghe đâu…>

CHƯƠNG 13

Tụi tôi nhìn chăm chăm vô cái lồng nhỏ trong Dưỡng đường Thú hoang.

"Con gì vậy, chuột cống hả?" Marco hỏi.

<Đó là một con chuột chũi,> Tobias đáp.

Marco ngó lên xà nhà chỗ Tobias đang làm dáng - dùng mỏ rỉa chuốt bộ lông. "Mùi vị nó ra sao hả Tobias?"

<Mình chưa bao giờ bắt một con chuột chũi nào. Chúng đâu có thường lên trên mặt đất…>

"Đó là một con vật xấu xí," tôi nói. "Và coi giống chuột chù quá hà." Tôi đã có lần biến thành chuột chù. Kỷ niệm chẳng thú vị gì. Chuột chù quá mức nhạy cảm. Dễ bị kích động và luôn cảm thấy đói quá mức.

"Nó điềm đạm hơn chuột chù nhiều," Cassie nhận xét. "Chuột chũi giành phần lớn thời gian của chúng để đào hang. Coi hai chân trước của nó bự chưa kìa. Hai cái chân thích nghi tuyệt vời để đào hang đó."

Marco thở dài. "Người - chuột chũi. Bồ đâu thể nào vẽ người anh hùng mang tên người - chuột chũi. Siêu năng lực của ổng là gì. Đào đất hả?"

<Nhiều loài vật trên Trái Đất có dạng cơ thể giống nhau nhỉ,> Ax nhận xét.

"Đúng thế," Cassie đồng ý. "Đó là dạng cơ thể rất phổ biến: chuột, chuột đồng, chuột chù, thậm chí cả sóc và gấu trúc xét về một phạm vi nào đó. Về cơ bản chúng có hình dạng của loài gặm nhấm có bốn chân và bụng sát đất."

Tôi thở dài. "Vậy là bồ đề nghị tụi mình biến thành con chuột chũi này và đào hang xuống vũng Yeerk hả Cassie?"

Cassie nhún vai. "Mình chỉ muốn đóng góp một ý kiến mà."

"Liệu có khả năng đào sâu 15m xuống vũng Yeerk không?"

"Một lượng đất lớn đó," Anh Jake nhận xét. "Nhưng mình chẳng biết có cách nào khác nữa không."

"Có ai hình dung được là chúng ta làm thế nào đưa nổi bao nhiêu bột yến mạch xuống sau khi đào xong những cái hang chuột chũi ấy không?" tôi hỏi.

Anh Jake gật đầu như thể sắp bảo, "Được chứ". Nhưng ảnh lại nói "Không. Nhưng chúng ta phải bắt đầu tích trữ. Mỗi đứa bắt đầu xin ba mẹ mua bột yến mạch ăn liền vị lá phong và gừng. Càng nhiều càng tốt. Khởi đầu là thế. Rồi chúng ta sẽ dùng tiền tiêu vặt của mình để mua thêm."

Marco lắc đầu. "Hổng cần thiết. Ở nhà tui, tui là người chuyên

trách mua mọi thứ hầm bà lằng. Tui có thể cung cấp bột yến mạch."

"Vậy thì hay quá," anh Jake nói. "Giờ thì thu nạp con chuột chũi này thôi."

Tôi nhăn mũi. Tôi là đứa đứng gần cái lồng nhất. "Nó có cắn không đó?"

"Chắc không đâu." Cassie nói. "Nó thường chỉ ăn… Ý mình là mình hổng nghĩ nó sẽ cắn bồ."

Tôi quay lại nhìn nhỏ. "Thường thì nó ăn gì vậy Cassie?"

"Hừ, nó ăn những con trùn. Chủ yếu là trùn."

"Ồ, tuyệt thật đó," tôi than vãn.

Tôi chìa bàn tay ra và Cassie mở lồng. Tôi chạm vô con chuột chũi và cảm thấy ADN của con chuột trở thành một phần của chính mình. Tôi cho rằng con chuột chũi trở nên yên lặng và đứng yên, biểu hiện của hầu hết các con vật mỗi khi tụi tôi thu nạp chúng, nhưng biết đâu đấy? Lần này khá yên ả. Đến lượt Tobias, con chuột chũi có đôi chút bị kích động. Bạn buộc phải ở dạng cơ thể thật của chính bạn khi thu nạp một ADN mới. Và diều hâu là cơ thể thật của Tobias. Do đó, để thu nạp chuột chũi, cậu ấy phải đập cánh liên hồi vào cái lồng và bấu chặt móng của mình vào con vật tội nghiệp đó.

Ngay khi ba của Cassie tới, tụi tôi liền rời trang trại và hướng về trường học.

CHƯƠNG 14

Vũng Yeerk là một tổ hợp cực lớn dưới lòng đất. Nó giống như một cái sân vận động có mái che hoặc đại loại như thế. Cái vũng nằm ngay ở chính trung tâm, và xung quanh vũng là một khoảnh đất rộng và thoáng. Tất cả tổ hợp cũng rộng cỡ ba trăm rưỡi đến năm trăm mét vuông. Tôi đoán thế. Tụi tôi không bao giờ đo được chính xác.

Nó quá rộng đối với một cái hố dưới lòng đất. Nó trải dài phía dưới trường học và thông suốt đến khu thương xá. Ít nhất có hai lối vào cho tôi biết điều đó. Những lối vào là những bậc thang được che giấu ở các góc khắp xung quanh vũng. Tụi tôi khám phá ra một lối vào ở phòng đề chỗi trong trường học (sau đó đã bị bọn Yeerk loại bỏ) và một lối vào nữa trong phòng thử đồ của tiệm Gap trong khu thương xá.

<Căn cứ vào những lối vào mà tụi mình khám phá được, mình cho rằng trung tâm của vũng Yeerk nằm ngay chỗ giao nhau này,> Tobias nói.

Tất cả tụi tôi đang đứng ở điểm giao nhau giữa trường học và khu thương xá.

"Được rồi, tụi mình không thể đào ở đây được," tôi nói.

"Tụi mình sẽ không muốn đào đâu," Marco nhận định. "Tụi mình không muốn ở ngay phía trên vũng khi đào thông xuống." Cậu ấy dùng tay chỉ hướng xuống rồi nói, "BOM!"

"Ý hay," tôi nhất trí. Ý tưởng rơi thẳng xuống vũng Yeerk thật muốn ói.

Anh Jake nói, "Tuy nhiên, tụi mình cũng muốn đào thông xuống gần vũng. Vậy ai có thể nói chính xác tụi mình sẽ đào ở đâu không? Tụi mình cần đào một đường hầm vắt ngang vũng và từ đó thả ngũ cốc xuống."

Marco gật gù. "Tui có một cảm giác lạ lùng rằng điều này có sự liên quan nào đó tới môn hình học mà lẽ ra ở lớp tui nên chú tâm."

"Bạn đang đòi hỏi rất nhiều thứ chính xác, thưa Hoàng tử Jake," Ax nói. "Tụi mình không có dụng cụ. Ụng cụ. Thậm chí là cả những dụng cụ thô sơ của loài người. Ụ… ụng… cụ. Cụ… Dụng cụ."

"Tụi mình buộc phải ước đoán có cơ sở thôi, Ax. Và đừng gọi mình là 'hoàng tử.'"

"Vâng, thưa hoàng tử Jake."

Tobias đã bay đến, thả lỏng người trên một cột đèn cao. Diều hâu có một thính lực cực tốt, nên cậu ấy vẫn nghe rõ tụi tôi nói chuyện.

Tôi ngẩng lên nhìn cậu ấy. "Tobias, bồ là người chuyên theo dõi các lối vào. Theo ước lượng tốt nhất của bồ thì tụi mình nên đào ở đâu?"

“Và đừng quên rằng, tụi mình có thể sử dụng một vài lý do riêng để biến hình,” Jake nói.

Tobias dang rộng cánh và bay lên cao, cao nữa. Cậu ấy lượn một vòng nhanh, không tròn trên bầu trời rồi quay trở lại. <Mình nghĩ là mình đã tìm thấy một chỗ thích hợp.>

Tobias đã lùng cho tụi tôi một địa điểm tuyệt vời để khởi sự việc đào hầm xuống vũng Yeerk. Đó là một nhà kho chứa đựng dụng cụ nằm ở sân sau một ngôi nhà bỏ không, xập xệ giữa đám cỏ mọc um tùm, gần giao lộ giữa trường học của chúng tôi với khu thương xá (ngay dưới giao lộ này chính là trung tâm của vũng Yeerk.)

Không xa sau ngôi nhà này là một bãi nhỏ hoang tàn. Chỉ có vài cái cây, vài chiếc bàn dã ngoại, và một khoảng mấp mô với những tảng đá nhô lên khỏi mặt đất. Coi bộ đã lâu ngày chẳng có ai sống ở đây hết.

Nhà kho chứa dụng cụ cất bằng sắt tây rỉ sét trên nền đất. Trong nhà trống trơn, chỉ có vài bao đựng đất trồng bông với một cái cào.

“Tuyệt,” anh Jake tuyên bố. “Hơi chật chội, nhưng không hề gì. Một khi cả đám tụi mình biến thành chuột chũi, thì cũng đủ rộng chán.”

Cassie dặng hắng, “Ừm… đáng lẽ mình nên nói rõ điều này từ trước mới phải. Nhưng… tụi mình không nên biến thành chuột chũi một lượt vì… Ý mình là, mỗi lần chỉ nên có một con chuột chũi đào đất thôi.”

Cả bọn ngó trân trân vô Cassie trong khi mẩu thông tin kia ngấm vô từng đứa.

Chúa ơi! Vậy mà tôi cứ ngỡ là cả bọn sẽ cùng nhau đào bới trong lòng đất chứ…

“Rúc xuống dưới đó một mình ý hả?” Marco la lên. “Trong lòng đất? Đất ép chặt bốn xung quanh? Hổng có không khí?”

Cassie nhún vai. “Phải. Bồ sẽ là một con chuột chũi mà.”

“Hừm, vậy là đúng quá đi,” Marco châm biếm. “Tụi mình sẽ là chuột chũi, vậy thì rúc sâu xuống sáu mét đất, hổng có không khí, là đúng quá rồi.”

“Đừng mè nheo nữa, Marco.” Tôi nói. “Hổng có vấn đề gì đâu.”

Chẳng hiểu tại sao, những lời ấy cứ buột ra khỏi cái miệng ngu ngốc của tôi.

"Thưa các quý ông và các quý bà,” Marco vừa nói, vừa đặt tay lên vai tôi, “chúng ta có một tình nguyện viên.”

Tôi đành làm bộ cứng cỏi. “Được thôi. Mình sẽ đi trước cho.”

Tôi tập trung tâm trí vô hình ảnh con chuột chũi. Bên trong nhà kho thật nóng bức khi cả bọn chúng tôi lẻn vô. Nóng và ngộp hơi quá chừng luôn.

PHỊCH!

Mông tôi uych xuống nền nhà.

“Ua!” anh Jake hét lên và nhanh tay túm lấy tôi, kịp giữ tôi khỏi té nhào. Nhưng quá trễ để cứu vớt danh dự tôi.

Marco cười hinh hích. "Heh heh, ha ha ha ha!"

Cassie thì khịt khịt một cách tuyệt vọng, ráng hổng cười thành tiếng.

Hai chân tôi quắt lại, chả còn gì ngoài bàn chân. Hai cánh tay tôi cũng mất tiêu, chỉ còn lại hai bàn tay. Tôi vẫn là người với hai bàn chân thay vì cả hai cái chân.

Anh Jake và Cassie giữ vai tôi để tôi có thể đứng thẳng. Tôi giống y chang con lật đật mà người ta đẩy một cái là lộn nhào vậy đó. Tôi ngồi xuống, vẫy vẫy những ngón tay ngón chân và ước gì có thể nhéo Marco một cú thật đau.

"Hãy chờ đến lượt bồ co…oi, Ni… ar… co!” Tôi hét lên. Nhưng khuôn mặt tôi chọn ngay đúng thời điểm đó mà bắt đầu phồng ra, ra và ra nữa. Cuối cùng, Cassie và anh Jake đặt tôi nằm úp mặt xuống vì lúc đó tôi chỉ còn dài chừng hơn sáu tấc. Lớp lông dày màu nâu đen bắt đầu lan khắp người tôi, biến tôi từ người gần như thành hình dáng chuột chũi hoàn toàn. Mặt tôi vẫn cứ tiếp tục phình ra phía trước, tạo thành một cái mõm chuột dài tuyệt vời. Trong khi hầu như toàn bộ cơ thể tôi bị co rút lại thì hai bàn tay tôi dường như lại bự ra. Dĩ nhiên là so với cơ thể đã biến đổi của tôi. Hai bàn tay tôi bự ra giống y chang hai cái xẻng có móng vậy đó. Bự, dẹp, hổng có lông, cứng cáp, với những chiếc vuốt mập bè ở đầu các ngón. Khi tôi nhìn xuống, chúng bị vặn về phía trước. Hai mắt tôi tối sầm lại. Tất cả những gì tôi nhìn thấy chỉ là ranh giới lờ mờ giữa sáng và tối. Tôi đui, nhưng mà hổng đui hoàn toàn mà chỉ gần như đui thôi. Các tiếng động thì mơ hồ văng vẳng, nghe như thể qua một lần cửa vậy đó. Cả khứu giác cũng chẳng có gì đặc biệt…

Tuy nhiên, một giác quan mới trỗi lên ập vô đầy trỉ óc tôi. Mũi tôi háo hức một cách điên cuồng và nhạy bén quá sức khiến tôi có thể cảm nhận những luồng không khí xung quanh mình.

Bị tước hết thị giác và phần lớn thính giác, tôi cảm thấy kinh hoảng. Tôi phải chun xuống đào trong lòng đất trong tình trạng đui mù và điếc dở như thế này sao?

Còn nữa… tôi cảm thấy đất cọ vô bụng mình. Mũi tôi xục vô đất và cảm nhận được kết cấu, độ ẩm, độ cứng của nó.

Chắc chắn là dưới lòng đất tốt lành hơn. An toàn hơn. Ồ phải, ở dưới lòng đất an toàn hơn rất nhiều.

Với lại, tôi thấy đói.

Tôi bắt đầu đào.

Tôi nghe xa xa có một giọng nói, “Ôi, nhỏ đó bắt đầu vào việc rồi hử?”

“Với mình, nhìn nó vẫn giống như một con chuột nhà.”

Tôi dùng móng vuốt đào đất và dùng “bàn tay” xúc đất đổ ra đằng

sau. Rồi lặp lại. Nữa. Và bây giờ ham muốn đào trở nên mạnh mẽ hơn rất nhiều. Tôi phải đào! Xung quanh tôi là những hình dáng màu xám trên nền xám, bự và trườn oài. Khi chúng chuyển động, tôi có thể thấy những dịch chuyển trong khoảng sáng.

Đào! Tôi cảm nhận được sự ấm áp của đất kêu gọi mình. Trong phần mù mờ nào đó của óc tôi, tôi gần như hình dung ra một bức tranh về một lỗ nhỏ êm ấm, ở rất sâu dưới kia, chứa đầy nhóc lá cỏ, nhánh cây và mẩu rác.

Tôi có thể cuộn mình trong đó khi nào không lạch bạch đi trong những đường hang của mình. Những đường hang mà các con bọ cánh cứng có thể đào qua và đẻ trứng trong đó cho tôi xơi. Ở đó, trong bóng tối như mực, cái mũi nhạy bén của tôi sẽ chạm vô sự mềm mại ướt át của một con trùn đất mũm mĩm ngọt lịm.

Ồ phải, đào đi! Đào nữa đi!

"Này, mình cảm thấy, hình như nhỏ chưa kiểm soát được hoàn toàn lốt hình biến này."

“Hả? Thôi đi. Bồ nghĩ một con chuột chũi mà có đủ bản lĩnh tiếp quản bộ não của Rachel sao?”

“Hãy nhìn cách nhỏ đào kìa.”

“Hừm. Rachel? Này, Rachel? Bồ dưới đó sao rồi?”

Đào, đào và đào. Bây giờ phần thân trên của tôi đã nằm trong bóng tối ấm áp của lòng đất. Đào mạnh nữa! Rúc hoàn toàn xuống dưới đất. Bóng tối là an toàn. Sự an toàn của đất ấm và ẩm ép chặt xung quanh tôi.

"Nhỏ không trả lời. Nhỏ hoàn toàn để não chuột chũi lấn lướt. Mình không hề nghĩ rằng chuột chũi lại có bản năng mạnh đến thế. Được rồi, tốt hơn là hãy tóm lấy nhỏ trước khi nhỏ chui sâu xuống dưới đó.”

Đột nhiên, tôi thấy có cái gì đó túm lấy tôi. Tóm đuôi tôi. Kéo tôi trở lại. Tôi đào chối chết với hai bàn tay xẻng của mình. Tôi sục vào đất, nhưng sức kéo quá mạnh.

CHƯƠNG 15

Lên, lên, lên khỏi mặt đất! Lộ thiên! Không có gì ở xung quanh, chỉ có không khí, không khí, không khí! Trống trải!

"Này, Rachel. Là anh Jake đây. Chừa chưa. Trí não chuột chũi lấn lướt em rồi đó."

Tôi thoát ra khỏi được sự kiểm soát của chú chuột chũi. Đó là một cảm giác giống như… hừm, giống như là bạn đang ở trong một đường hầm tối thui chòi ra ngoài ánh sáng vậy. Tôi đã trở lại. Tôi đã là tôi. Tôi, đang nhìn mọi người bằng cặp mắt gần như vô dụng của chú chuột chũi.

<Không đào nữa sao?> tôi nói.

"Ừ, đúng thế," tôi nghe thấy giọng Marco lép nhép.

<Mình chỉ đang cố xoay xở thôi mà. Này, mình đến đây để đào, phải không? Vậy mình đang đào đấy thôi, bồ tèo.>

Anh Jake đặt tôi xuống cạnh cái hố nông tôi mới đào.

"Đ… được rồi, Rachel. Em không gặp rắc rối gì hết. Mọi thứ ổn hết cả rồi."

Tôi trở lại làm việc, nhưng bây giờ đất không còn có vẻ mời gọi hay ấm áp nữa.

Tôi đào xuống, đào mãi xuống cho tới khi toàn thân tôi trong đất. Và bây giờ tôi không còn ẩn náu dưới tâm trí một con chuột chũi nữa. Tôi là một con người, đang đào vào lòng đất một cách mù quáng.

Tại sao nó lại kinh khiếp thế nhỉ? Tại sao nhỉ?

Đất cứ ép chặt xung quanh tôi? Sự thật là tôi không thể xoay được người, không thể thở! Không, tôi thở được. Đấy, tôi đang hít thở cơ mà. Nhưng nỗi hoảng sợ đó, nỗi kinh sợ sự ngột ngạt trong bóng tối cứ đeo đuổi tôi dai dẳng. Tôi có thể dằn nó xuống, tôi có thể tự thuyết phục bản thân, song nỗi hoảng sợ sự ngột ngạt trong tôi quá lớn.

Tôi bị chôn sống.

Chính xác là: Tôi đang tự chôn sống mình.

Tôi đào, đào xuống, xuống nữa. Tôi biết mình nên đào một cái hố thẳng đứng, nhưng lại không thể làm được. Chuột chũi không thể đào theo cách đấy. Nó chỉ có thể đào xiên xuống thôi.

Tôi đào. Bao lâu tôi cũng không biết nữa. Có vẻ như là cả một thời gian dài dằng dặc vậy đó.

Và rồi, đột nhiên, tôi không chịu nổi nữa. Tôi cần khí trời! Tôi ráng lui lại, nhưng không được.

<*Nào nào Rachel. Bình tĩnh nào!*> Tôi tự bảo mình. <Chỉ việc đào một chỗ quành thôi mà. Đúng là vậy. Đào rộng thêm quá hai bên. Ừa.

Cứ vậy đó.>

Không có không khí! Ôi, Chúa ơi, tôi bị chôn sống rồi!

<Không! Không! Tiếp tục. Phải đào rộng ra, tạo một chỗ quay đầu.>

Tôi cào một cách điên cuồng với hai "bàn tay" của mình, xúc đất về phía sau thân mình, để hai chân tiếp tục đùn đất ra sau.

Và một cái hốc từ từ hiện ra. Một cái hốc rộng chừng vài cen-ti-mét ăn vô hai bên vách đường hầm. Tôi tìm cách quay mình lại. Chưa được. Đào thêm nữa đi. Đào trong bóng tối đui mù.

Cuối cùng… rồi! Tôi quay người lại được rồi. Cái mũi rất nhạy của tôi cảm thấy đường hầm trống trải mở ra trước mắt mình. Nó không được nhẵn nhụi và còn lâu mới hoàn hảo, nhưng vẫn là một đường hầm.

Tôi chạy cuống lên qua những khoảng trống chật hẹp tuyệt vọng tìm kiếm khí trời!

Mũi tôi nhô ra ánh sáng. Chói chang muốn đui con mắt luôn.

"Rachel quay lại rồi," Cassie reo lên. "Rachel, bồ ổn không?"

<Ừa. Ổn lắm,> tôi nói xạo.

"Bồ xuống sâu đến chừng nào rồi? Bồ đã xuống được hai mươi phút rồi đó."

Hai mươi phút thôi ư? Không. Phải một giờ là ít.

<Mình…ừm, mình cũng chẳng biết nữa.> Tôi ráng hình dung cái đường hầm mà tôi chưa thực sự nhìn thấy mà chỉ cảm thấy thôi. Nó dài được chừng nào nhỉ? <Mình đoán là, mình cũng chẳng biết đâu, có thể được khoảng một mét rưỡi gì đó thôi.>

"Một mét rưỡi theo phương thẳng đứng?" anh Jake huýt một tiếng. "Khá tốt đó. Trần của vũng Yeerk có lẽ sâu độ mười lăm mét gì đó."

"Hổng được thẳng đứng đâu,> tôi nói. <Chuột chũi không thể đào thẳng xuống được. Chỉ dốc xoai xoải thôi. Có thể chỉ sâu 30 cm thôi đó.>

<Ôi trời,> Tobias than thở. <Như vậy thì có mà đào suốt đời.>

Chúng tôi thay nhau đào mỗi đứa một giờ. Giữa các tua, đứa nào không phải đào hoặc cảnh giới thì tới tiệm Mickey D's mua khoai tây chiên với coca đem về.

Sáu giờ đào cho tới khi mỗi đứa đều đào hết lượt. Ngày đã hết. Chúng tôi không thể ở lại lâu thêm được nữa. Phải về nhà thôi.

"Ai mang dây chui xuống đo xem tụi mình đã xuống sâu được bao nhiêu cái coi." Marco gợi ý.

Chẳng ma nào tình nguyện hết. Bộ dạng đứa nào cũng ỉu xìu, mắt thì thất thần, mồ hôi nhã nhượi và tái nhợt do quá căng thẳng vì sợ hãi và biến hình liên tục.

"Để mình," tôi nói. "Đến tua của mình mà."

Tôi biến hình và Cassie buộc đầu một sợi dây vô đuôi của tôi.

Lại chun xuống đường hầm. Mỗi đứa chúng tôi đã lần lượt xuống sâu hết sức mình, rồi đào một chỗ quành. Sáu chỗ quành tất cả. Tôi đếm lúc đi qua từng chỗ.

Nếu tôi là người, tôi hẳn sẽ toát hết mồ hôi hột. Nóng bức và chật chội. Cực kỳ chật chội. Giống như ở trong quan tài vậy. Ý nghĩ ấy chợt nảy ra trong óc tôi. Hệt như đang ở trong một cái quan tài. Hệt như đang bị chôn sống. Bạn muốn đấm đá và thét tướng lên để thoát ra ngoài, nhưng không ai ngoài bạn nghe thấy tiếng thét vì bạn đang ở trong một đường hầm sâu dưới lòng đất. Bị chôn sống.

Thế rồi mũi tôi đụng một bức tường.Chỗ tận cùng. Tôi đã tới chỗ tận cùng của đường hầm. Bạn nghĩ chắc tôi thở phào chứ gì? Không, bây giờ áp lực phải thoát ra ngoài lại xô tôi tới mức hoảng loạn.

Tôi chỉ có thể giữ cho mình vừa vặn khỏi kêu thét lên mà thôi.

Tôi chạy trối chết trở lại theo con đường hầm như có ma đuổi sau lưng. Ánh sáng đó dẫn lên trên mặt đất phải không? Không, tôi mới đi qua ba chỗ quành. Hay là bốn nhỉ? Cuối cùng tôi cũng thò được mõm lên khỏi mặt đất, bò ra khỏi lỗ, bắt đầu hoàn hình.

Ax đo sợi dây mà tôi kéo theo xuống hố. <Các bạn muốn đo theo đơn vị mét hay thước Anh[2] đây?>

Tôi trở thành người đủ để thấy Marco đảo hai con mắt. “Cái nào chẳng được.”

<Tổng chiều dài của đường hầm xấp xỉ 12m. Tôi tin rằng độ dốc của nó là một trên sáu. Cứ sáu đơn vị của đường dài thì sâu xuống một. Có nghĩa là chúng ta đã xuống sâu khoảng hơn hai mét một chút.>

<Chỉ có 2m thôi á?>

< Gần hai mét mốt,> Ax đính chỉnh.

<Ôi trời,> Tobias rên rẩm. <Nếu như tụi mình đoán trúng, phải đào xuống 17m, thì sẽ phải mất cả tuần là cái chắc. Mấy bồ không đùa đấy chứ! Mình là chim nha! Mình không đào hầm đâu đó.>

Tôi gần như đồng ý ngay tắp lự. Xém nữa là tôi thốt ra câu, “Quên vụ này đi, mình bùng đây.”

Nhưng tôi không nói. Tôi là đứa to mồm nhất hô xung phong cơ mà. Đấy, tôi đã không để nỗi lo sợ bị nhốt trong hầm đe dọa được mình. Tôi đã không để nỗi hoảng sợ sai khiến hành động của mình.

Hoặc rất có thể tôi chỉ là một con bé ngốc nghếch.

CHƯƠNG 16

Càng có kinh nghiệm chúng tôi càng đào lẹ hơn. Nhưng rồi chúng tôi phát hiện ra rằng mình đang xuống tới tầng đá tảng mà chẳng một con chuột chũi nào có thể đào xuyên qua được. Chúng tôi phải kiếm những lối đào vòng quanh những tảng đá. Thiệt là lâu lắc.

Và chúng tôi lại chỉ có thể đào sau khi đi học thôi. Chúng tôi mang các bài tập thầy cô cho về nhà theo để làm trong lúc chưa tới tua mình đào. Ax thì ngồi đó, giỏng tai nghe những bài học lịch sử và cười nôn ruột trước những kiến thức sơ đẳng của tụi tôi về khoa học.

Thêm bốn ngày đào nữa. Cho tới khi Cassie chun lên và bảo <Mình nghĩ là tụi mình bị chặn đường rồi. Toàn là đá cứng thôi à… >

"Không có đâu," tôi cãi. "Tụi mình không thể đào cật lực như vậy chỉ để bị đá chặn đứng lại như thế. Phải có một lối nào đó chứ…>

Vậy là tôi chun xuống. Như một con ngốc vậy đó. Như thể cái vụ đào con đường hầm ngu xuẩn này đã kích thích tôi hoàn toàn vậy.

Ax tính rằng chúng tôi đã xuống sâu khoảng bảy mét rưỡi rồi. Đã qua lớp xốp mặt, lớp đất sét và lớp sỏi. Tôi tiếp tục rúc xuống, đẩy mình về phía trước bằng sức mạnh của hai chân sau nhỏ xíu, chân trước thì luôn luôn dọn dẹp đất rớt ra cho quang đường hầm.

Mũi tôi chạm vô chỗ cuối cùng đường hầm. Tôi bắt đầu đào. Đá. Tôi nhích qua trái. Đá. Tôi bắt đầu nghĩ, gần như hy vọng thì đúng hơn, rằng Cassie có lý. Hổng đào điếc gì nữa. Hổng đường hầm gì nữa. Hổng còn chôn sống nữa.

Nhưng đúng lúc ấy tôi phát hiện ra nó. Một kẽ nứt trong tảng đá. Mũi tôi đánh hơi thấy nó. Tôi đào bới đất đi và kẽ nứt rộng ra. Phải, có một lối thoát.

Tôi ngập ngừng. Có thực sự cần thiết phải nói với đám bạn không nhỉ? Tụi nó sẽ tin mình sái cổ khi mình xác nhận lời Cassie nói là đúng. Chả đứa nào mò xuống tận đây để kiểm tra lại. Cũng như tôi, chẳng đứa nào thích chun xuống nữa.

Tôi đào thêm chút nữa. Và rồi…

<Cái gì vậy?>

Không khí! Một làn gió nhẹ.

<Không thể nào.>

Nhưng, đúng là khí trời! Một hơi gió. Yếu, nhưng nặng mùi và ẩm ướt khó chịu. Nhưng dứt khoát là gió rồi. Không khí tràn vô giữa những tảng đá.

<Ê, mấy bồ!> Tôi kêu lên bằng ý nghĩ. Nhưng tụi nó ở quá tầm nghe nên chẳng đứa nào đáp lại.

Tôi đào lớp đất đi và bây giờ làn gió mạnh hơn. Có đủ chỗ cho tôi

lách mình qua. Nhưng tôi cảm thấy phía bên kia là khoảng trống…

Tôi quay lại và chạy thiệt lẹ lên mặt đất.

<Mình nghĩ là mình đã gặp một cái hang hay gì đó,> tôi nói. <Có một làn gió xộc lên giữa các tảng đá.>

Anh Jake coi đồng hồ. "Bữa nay thì quá trễ rồi. Ngày mai tụi mình sẽ xuống đó. Mai là thứ Bảy, sẽ có nhiều thời gian hơn."

Vậy là chúng tôi trở lại vào ngày thứ Bảy. Đã được nghỉ ngơi và lấy lại sức. Hay nói đúng hơn là đã được xả hơi và hồi sức sau một cơn ác mộng. Tôi mơ tôi bị kẹt trong một cái quan tài và thét ầm ĩ, "Hãy cho tôi ra ngoài, tôi chưa chết!"

Lần này tất cả cùng xuống một lượt. Chúng tôi đào rộng ra xung quanh kẽ nứt trong đá. Chúng tôi đào cho cái kẽ đủ rộng để vừa lọt mỗi đứa. Và không hiểu sao, cũng như mọi khi, bất cứ đứa nào trong đám tụi tôi cũng rùng mình biết rằng, khi tất cả chun xuống có nghĩa là không còn ai trên mặt đất để giải cứu tụi tôi nữa. Đường hầm có thể sụt lở, tụi tôi có thể bị kẹt cứng… tôi sẽ làm gì, hoàn hình ư? Sâu bên dưới bảy mét rưỡi đất ư?

Cả đám đào bới những lớp đất cuối cùng. Mũi chúng tôi mách rằng mình đang đứng gần một kẽ nứt xuyên sâu qua tầng đá.

<Vụ này càng ngày càng thấy thú vị nha,> Marco châm biếm. <Bây giờ là đến đá tảng rồi nè.>

<Còn hơn là đào đất,> tôi nói.

<Ồ, phải không đó? Để tui đoán lần nữa nghen. Tụi mình đang là những chú chuột chũi. Nếu đường hầm này sụp lên đầu tụi mình, tụi mình vẫn có thể đào đất chui ra mừ. Nhưng nếu là đá tảng sụp xuống thì tụi mình sẽ làm được gì nào?>

Marco nói đúng. Tôi cố hết sức giữ cho mình đứng yên, không chạy trốn. Nếu tôi mà co giò chạy bây giờ, tôi sẽ không bao giờ ngừng lại được.

<Nếu bồ thấy sợ, mình sẽ nhào vô,> tôi nói.

<Tui sợ,> Marco xác nhận. <Tự lo cho bản thân nha.>

Đó là một lối nói mở để tôi có thể dễ dàng thốt ra "Mình cũng sợ" mà không cần e dè gì sất. Tôi không thể nói thế. Tôi không biết tại sao. Chỉ là không thể mà thôi.

Tôi rúc tấm thân chuột chũi trơn tuột của mình vào trong kẽ đá xù xì, chưa bị bào nhẵn. Đá này bị nứt ra do sức ép của địa chấn. Tôi rúc mình tới. Lối đi vặn vẹo và quanh co, nhưng không nhiều lắm.

Nếu tôi hoàn hình ở đây, cơ thể người của tôi sẽ là quá lớn. Chuyện gì sẽ xảy ra? Tôi sẽ trở thành một phần của tảng đá? Tôi có thể hét và hét nhưng sẽ không ai nghe thấy, không ai có thể giúp được tôi.

<*Ngưng lại!*> Tôi ra lệnh cho bản thân. <*Ngừng tự tra tấn mình đi. Sẽ ổn cả thôi.*>

Đột nhiên…

<AAarrrhhhh!>
Tôi rớt!
Rớt xuống trong bóng tối dày đặc.

CHƯƠNG 17

Tôi rớt!

<Aaahhh!>

<Rachel!>

PHỊCH!

<Rachel! Có chuyện gì vậy?> Tiếng Cassie lo lắng hỏi.

Tôi chạm lưng xuống đất. Tôi rớt xuống một thứ gì khá mềm. Cái gì đó xộc lên cái mũi chuột chũi của tôi.

Tôi vẫn ở trong bóng tối dày đặc. Tôi chẳng nhìn được gì hết nhưng tôi biết mình đang ở trong một khoảng không rộng rãi. Vũng Yeerk chăng? Dĩ nhiên không. Nếu ở đó thì phải có ánh sáng chứ.

Nhưng dứt khoát là một không gian mở. Rộng rinh.

Và tôi nhận ra không phải chỉ có một mình mình.

Tôi chẳng biết chúng là những thứ gì, nhưng tôi cảm thấy sự hiện diện của chúng bên trên đầu tôi, rất đông đúc.

<Rachel!> Bây giờ là giọng anh Jake. <Nếu trả lời được thì em trả lời đi.>

<Em ổn mà,> tôi nói. <Em… em đoán là mình rớt vô một cái hang.>

<Bồ có thấy một anh chàng đội mũ trùm và một chiếc xe hơi quái chiêu không đó?> Marco hỏi.

<Cái gì?> Tôi quá bận bịu chẳng để ý gì đến lời giỡn của Marcco.

<Hang người dơi,> cậu ấy tiếp tục. <Tui nghĩ là bồ rớt vô *Hang Người Dơi.*>

Chẳng phải đến tận lúc này tôi mới nhận ra những kẻ nào đang ở phía trên đầu mình.

<Marco à, có lẽ đây là hang dơi thiệt. Xuống đây đi. Bồ có thể nhảy xuống. Rớt xuống tấm nệm phân dơi này êm tuyệt vời lắm.>

Từng đứa một rớt lục ục xuống bên cạnh tôi. Sáu con chuột chũi đui mù bì bọp trong đống phân dơi khá khô.

Bây giờ đã ở bên ngoài đường hầm, bên ngoài khoảng không gian kỉn mít, tôi muốn cười vang lên. <Nè, kể ra cũng khá vinh quang đó chứ, ha? Tụi mình đã đào đường hầm xuống một mỏ phân dơi khổng lồ. Mất một tuần lễ để tới một cái hang dơi. Mấy bồ biết mình nghĩ sao hông? Mình nghĩ phi vụ này bị yểm bùa rồi. Và đó là do lỗi của mình…>

<Giờ thì làm sao lui bước được nữa,> Marco cằn nhằn. <Tui đã chất đầy nhà ba mươi sáu hộp bột yến mạch ăn liền vị lá phong và gừng rồi. Loại bao dễ mở ỉ.>

<Tụi mình hoàn hình đi,> Cassie nói.

<Để làm gì?> Tobias hỏi. <Bồ tỉnh thưởng thức khung cảnh

đáng yêu này chắc.>

<Tụi mình đang ở trong hang dơi, có lẽ biến hình thành dơi hay hơn.> Cassie nói rõ.

<Ồ, mình chưa có ADN loài dơi,> Tobias kêu lên.

<Thu nạp ở đây dễ ợt,> Cassie cười. <Mình cá là có tới hàng trăm ngàn con dơi đang treo mình trên nóc hang này đó. Chúng chỉ có mỗi việc treo mình khắp xung quanh đây và đợi ai đó tới thu nạp ADN của chúng thôi…>

<Bồ dzui tỉnh thiệt,> anh Jake căn nhằn. <Đừng quên là tụi mình đang ở trong một cái hang dưới lòng đất và chẳng có lối nào thoát ra ngoại trừ cái lỗ chuột chũi mà chẳng thể nào chun vô được nữa.>

<Không, không,> Cassie kêu lên. <Loài dơi sẽ bay khỏi đây vào lúc sẩm tối. Ra ngoài trời. Lối thoát là đó chứ gì?>

<Thiệt chỉ lý!> tôi hét. <Chúng ta không bị chôn sống ở đây đâu.>

<Chỉ bị chôn trong phân dơi thôi.> Marco lầm bầm. <Hãy biến thành dơi như Cassie nói đi.>

Phải, dơi là một ý tưởng tuyệt vời. Nếu bạn rớt vô một cái hang dơi, thì làm một con dơi là hay nhất rồi. Nhưng trước hết chúng tôi phải trở về hình người cái đã.

Và việc đó chẳng thú vị gì hết, ít ra là trong cái hang dơi tối tăm đầy phân này. Cố gắng trở thành người. Với một thực tế rằng cái hang thấp tè, thấp hơn so với ước lượng của tụi tôi. Với một thực tế rằng tất cả tụi tôi đang ở cùng một trạng thái biến hình - tụi tôi đã có cơ thể bự chảng của người với tứ chi bé tí nị.

“Á, trời ơi!” Marco rên rỉ. “Bị vùi dưới…”

“Phân dơi,” Cassie bổ sung thêm từ còn thiếu.

“Phải rồi, phân dơi. Đó chính là từ tui muốn nói. Phân dơi.”

“Ôi!” Tôi kêu lên.

CHƯƠNG 18

Tứ chi tôi đã xuất hiện và tôi phải chống hai bàn tay xuống để đứng dậy. Đó là điều duy nhất tôi thấy thoải mái vì nỗi hoảng sợ sự tù túng của tôi đã hoàn toàn bay biến.

<Làm gì mà bồ la toáng lên thế, Rachel?> Tobias gắt gỏng. <Mình đang cố lấy lại lông vũ trong đám lùng nhùng này đây.>

Tôi nhổm dậy. Tôi đứng lên, ngẩng đầu và tôi phát hiện ra rằng cái hang không cao như tôi nghĩ. Đấy, đầu tôi gần như bị bao bọc bởi những con dơi mềm, ấm. Đúng là chỉ còn có một việc phải làm.

"Marco," tôi nói. "Đảm bảo là bồ phải dướn người rồi. Hãy kiễng chân lên nhé."

"Áááá!" cậu ta hét lên. "Ôi, thú vị quá heng, Rachel. Thế mà đòi làm người lớn!"

"Cái gì, mình đòi còn bồ thì không chắc, à, chỉ vì bồ lùn xỉn phải không?"

Và rồi, điều kỳ lạ xảy ra, cả đám tụi tôi đều cười khúc khích. Bốn mét rưỡi sâu dưới lòng đất, trong một cái hang dơi tối thui, mù dở, mất phương hướng, sợ hãi và người dính đầy phân dơi, tụi tôi cười khúc khích.

"Đây rồi. Mình túm được một con dơi rồi nè," tôi nói. Tôi đưa nó cho Tobias. Tôi không sợ dơi. Tôi đã từng biến thành dơi một lần rồi.

<Cám ơn bồ.>

"Coi chừng, cậu ta xực nó mất," Marco nói.

"Mấy bồ biết không," anh Jake nói đều đều trong khi chờ Tobias thu nạp ADN của con dơi, "ngay khi ông Edelman nói 'ngũ cốc vị gừng và lá phong', mình đã biết vụ này sẽ kết thúc rất ngu ngốc."

"Ngũ cốc ăn liền vị gừng và lá phong," Caissie chỉnh lại.

"Cuộc chiến kết thúc bằng ngũ cốc chưa bao giờ được ghi chép trong sử sách, mấy bồ biết không?" Anh Jake nói tiếp. "Trận Gettysburg? Chẳng dính dáng gì đến ngũ cốc. Cuộc chiến ở Trung Đông? Chẳng bên nào dùng ngũ cốc. Hay trận Bão táp Sa mạc? Cũng không có ngũ cốc."

<Xin lỗi, nhưng ngũ cốc là cái gì?> Ax hỏi.

"Một loại thực phẩm," Cassie giải thích.

<Ngon không?>

"Bồ vẫn có thể nghĩ tới thức ăn ở đây sao?" Marco nói. "Ở trên vùng đất đầy chất thải của dơi sao?"

"Trận chiến Đồi Bunker? Cả người Anh lẫn người Mỹ đều không sử dụng ngũ cốc," anh Jake tiếp tục nói. "Trận D-Day? Cũng chẳng nói gì đến ngũ cốc cả."

<Xong. Mình đã sẵn sàng,> Tobias nói.

“Nào, tới luôn đi, rồi biến khỏi chỗ này,” tôi nói.

Tôi tập trung trí óc mình vào hình ảnh con dơi. ADN dơi trong tôi là của một con dơi màu nâu không quá bự con. Giống như một con chuột có cánh. Đó là một cảm giác kỳ lạ. Tôi đang co rút toàn thân. Nhưng tôi chẳng nhìn thấy gì. Tôi không nhìn thấy tôi nhỏ lại như thế nào, chẳng mục kích được tôi thay đổi ra sao. Trong bóng tối hoàn toàn, chỉ thính giác của tôi còn cho tôi một chút cảm nhận. Tôi nghe thấy những thứ mà tôi rất ít khi tôi để ý. Tôi nghe thấy tiếng xương người kêu ken két và rồi đột nhiên kêu lóc bóc khi chúng tan chảy. Tôi nghe thấy một âm thanh giống như bao tử tôi đang nhộn nhạo vì đói. Đó là âm thanh phát ra khi bao tử và các cơ quan nội tạng của tôi di chuyển và thay đổi vị trí. Một số bộ phận teo lại. Một số biến mất. Tất cả những biến đổi đó trong cơ thể tôi xảy ra cùng một thời điểm cơ thể tôi co rút nhưng tôi không biết tôi đang cao một mét rưỡi hay chỉ cao có hơn một tấc.

Tôi đưa tay lên mặt để “thấy” mình đã biến hình được bao nhiêu phần rồi. Song bàn tay của tôi bị giới hạn rồi. Chúng được nối lại với nhau một cách kỳ lạ. Khi tôi di chuyển chúng, tôi nghe thấy một tiếng động nhẹ giống như da đang xếp nếp lại.

Tôi vỗ đôi cánh dơi bằng da mỏng như giấy. Và rồi tôi cảm nhận được năng lượng mạnh mẽ của loài dơi: năng lực định vị bằng tiếng dội. Tôi phát ra một chùm tia siêu thanh. Những sóng âm cao hơn tất cả sóng âm con người có thể nghe được. Nhưng tôi nghe thấy chúng. Chúng dội ngược lại tôi và tôi nghe từng tiếng vang bị méo, bị vặn, và vỡ vụn.

<Ôi!> Tôi thốt lên đầy kinh ngạc. Tôi đã từng biến thành dơi một lần rồi, nhưng chỉ trong một thời gian rất ngắn. Tôi đã quên mất rằng dơi tiếp nhận thông tin bằng sóng siêu thanh. Như thể tôi bị mù nhưng vẫn nhìn thấy vậy.

Không phải kiểu “nhìn thấy” của con người. Tôi “thấy” những dáng hình, những mép cạnh, những chỗ mở ra và khép lại. Tôi bắn ra một chùm sóng định vị khác và “thấy” các đường viền của hàng ngàn con dơi đang treo người bên trên đầu mình. Tôi thấy những bộ mặt nhỏ xíu giống như mặt chuột của chúng và những đôi tai bự đầy lông lá trong khi chúng treo ngược người với đôi cánh gấp lại một cách khôn khéo.

Quang cảnh như thể toàn thế giới được viền lại bằng chì và mực đen vậy đó. Những mép viền và hình dạng, chẳng chút màu sắc. Và mỗi bức tranh chỉ hiện ra chớp nhoáng trong thời gian tiếng dội tồn tại mà thôi.

Bây giờ thì tất cả đám bạn tôi bắt đầu định vị bằng tiếng vang, và tôi tăng nỗ lực của mình lên gấp đôi.

Phải! Tôi có thể nhìn thấy cái hang. Một cuốn truyện tranh vẽ một cái hang với những đường lằn dày và mỏng.

Tôi đập cánh và nặng nề bay lên từ nền hang. Tôi bay một vòng thiệt lẹ khắp xung quanh, tuyệt đối tin tưởng vào không gian mình đang bay.

<Nó không hoàn toàn như nhìn thấy, nhưng nó vẫn đập cánh trong khi mù,> Cassie thở phào và nói.

Tôi nhận ra rằng đám bạn tôi cũng bị căng thẳng giống như tôi khi phải đối diện với một bóng tối hoàn toàn.

<Tới xe Dơi thôi, Robin,> Marco nói.

<Mấy bồ nghĩ sao nếu tụi mình kiếm cách ra khỏi chỗ này?> Tobias hỏi.

<Đồng ý,> Anh Jake nói.

Chúng tôi bay. Bay qua cái hang khấp khểnh và ngoằn ngoèo, đầy những con dơi treo mình bên dưới những chùm nhũ đá, và bên trên một tấm thảm măng đá làm bằng phân dơi.

Tôi cảm thấy được lối ra khỏi hang. Tôi cảm được những sự thay đổi nhỏ nhất của áp lực không khí, những thay đổi của nhiệt độ là chỉ dẫn lối ra. Nhưng bỗng…

<Mấy bồ có cảm thấy gì không?> tôi hỏi.

<Có cái gì đó ở phía bên trái chúng ta,> Ax nói. <Cơ quan định vị bằng tiếng dội của tôi chỉ ra có một cửa mở. Nhưng không phải cửa mở ra ngoài.>

<Ôi trời,> tôi than vãn. Tôi có thể cảm nhận cái cửa hang gần ngay đây. Nhưng tôi cũng cảm nhận được lối ra khác kia. Tôi có linh cảm khá nhạy bén mách cho biết lối ra ấy có thể dẫn đến đâu.

<Tụi mình chỉ có thể về nhà thôi,> anh Jake bảo tụi tôi khi cả bọn đã ra được bên ngoài hang. Về nhà, quên sạch mọi thứ xảy ra hôm nay. Ảnh không muốn "yêu cầu" tụi tôi tiếp tục nhiệm vụ khi mà cả đám đứa nào cũng ỉu xìu.

Mỗi thành viên trong nhóm đều có vai trò của mình. Ít ra, thì với cách phân công đó, đến nay, tụi tôi đều luôn hoàn thành công việc. Nhiệm vụ của tôi là nói, "Tới luôn đi. Xông lên nào. Đó là lý do tụi mình có mặt ở đây mà."

Nhưng tôi thấy mệt mỏi. Và tôi thực sự, thực sự đã trải qua mấy ngày tệ hại đề đào cái đường hầm chết tiệt đó. Do đó tôi nói, <Đào xuống nào. Đó là lý do tụi mình có mặt ở đây mà.>

Đôi khi, bạn sẽ thật sự thấy khó khăn để trốn chạy khỏi vai diễn của mình khi mà bạn đã thực sự bắt đầu nhập vai rồi.

CHƯƠNG 19

Đó là một khe nứt thẳng đứng trong tảng đá. Có những chỗ hổng rộng quá 15 centimet. Rộng nhất là ba tấc.

Chúng tôi bay, đầu cánh cào vô vách đá. Xuyên qua một thế giới chỉ nhìn qua phác hoạ bằng tiếng dội định vị.

Đột nhiên, khe nứt quặt xuống dưới. Xuống sâu khoảng ba mét và rồi…

<Ui cha!>

Chúng tôi lao mình vô một thế giới sáng bừng. Tôi lại nhìn thấy rồi. Người ta cứ nghĩ loài dơi bị mù, nhưng hổng phải vậy. Tôi thấy một không gian rộng mở được chiếu sáng bằng những ngọn đèn như của sân vận động bên dưới chúng tôi.

Chúng tôi bay thành vòng tròn bên trên nền hang. Khe nứt mà chúng tôi chun ra ở rất cao, gần như trên đỉnh vòm luôn. Và tít bên dưới chúng tôi là vũng Yeerk.

<Hay lắm,> anh Jake kêu lên. <Tụi mình đã tìm ra lối xuống vũng Yeerk.>

<Ừa, tuyệt lắm,> Cassie nói ảm đạm. <Giờ thì sao?>

<Bây giờ thì tụi mình tìm cách mang bột ngũ cốc đến đây và cho bọn Mượn xác người chén,> Tobias nói.

<Mấy bồ biết không… có thể tụi mình không buộc phải cho bọn Mượn xác Người ăn,> Cassie nói. <Mình không biết tại sao ý tưởng này không nảy ra từ trước. Nhưng bọn Yeerk không thể kháng cự được món này, phải không? Vậy sao tụi mình lại không thả bột ngũ cốc thẳng xuống ngay vũng Yeerk?>

<Như vậy có được không?> Tobias băn khoăn. <Mình nghĩ tất cả những gì bọn Yeerk ăn chỉ là tia Kandrona. Chúng mà có miệng sao?>

<Có,> Ax nói. <Tụi Yeerk có miệng. Hay là cái con người cho là miệng. Thực ra thì, nếu tôi nhớ được những gì thầy giảng trong giờ sinh học ngoài hành tinh, nhưng, buồn thay, tôi thỉnh thoảng…>

<Ngủ gật,> tôi nói. <Á à, tụi này biết rồi. Bồ không thích giờ sinh học ngoài hành tinh phải không?>

<Tôi không ngủ gật,> Ax nói có vẻ ngượng ngùng. <Tôi để trí óc tôi phiêu diêu đâu đó, hoàn toàn không chú tâm đến bài giảng của thầy.>

<Bồ có ngáy khi trí óc bồ thấy yên tĩnh, thoải mái và không chú tâm không?>

<Nhưng, vấn đề là, cũng có lúc, tôi lại nghe giảng rất chăm chú. Và tôi tin là tụi Yeerk có một cơ quan kêu là mấu thẩm thấu. Đó là bộ phận giúp chúng hút những tia Kandrona, đồng thời cũng hút những

dưỡng chất khác nữa. Chúng hút qua chất lỏng của vũng Yeerk… >

<Vậy thì nếu chúng mình ném đủ bột yến mạch vị lá phong và gừng xuống vũng Yeerk đó, chúng sẽ hút nó, đúng không? >

<Phải, thưa Hoàng tử Jake. Tôi nghĩ có thể vậy… >

<Tuyệt diệu, tôi rất thích liều mạng mình vì cái "có thể" ấy đấy, > Marco tức giận kêu lên.

<Ê, > Tobias kêu lên. <Mình nghĩ là chúng ta có bạn đường đó. Đằng kia kìa. >

Tôi ngó quanh và thấy hai trái cầu bằng thép sáng loáng, to cỡ trái banh chơi trên bãi biển đang di chuyển về phía chúng tôi qua không trung.

<Robot săn lùng! > Ax hét lên. <Chuồn thôi! >

CHÍU! CHÍU! CHÍU!

Ba chùm tia Nghiệt từ hai trái cầu bắn ra. Tôi cảm thấy đau điếng bên cánh phải. Tôi ngửi thấy mùi gì đó cháy khét. Và khi nhìn qua, tôi thấy một cái lỗ tròn gọn ghẽ có kích thước bằng đồng hai mươi lăm xu cháy xuyên qua lớp da cánh của mình.

Tôi ngoắt mình theo hướng lên kẽ nứt, cả bọn sát cánh bay theo tôi.

CHÍU! CHÍU! CHÍU!

<Aaarrrhhh! >

Tobias bị bắn trúng rồi. Cậu ấy đang rớt, lộn đầu xuống, rớt xuống vũng Yeerk bên dưới chúng tôi. Tôi loáng thấy trước mắt hình ảnh ông Edelman đang rơi, và tôi vội lao xuống theo Tobias.

Loài dơi bay không nhanh lắm. Hên là Tobias có nhiều kinh nghiệm bay. Cậu ấy xoay xở sử dụng cánh còn lành hãm bớt tốc độ rớt của mình. Tôi quặp lấy cậu ấy bằng đôi chân nhỏ xíu nhưng khoẻ mạnh của loài dơi. Ax và anh Jake cũng lao tới như chớp và chúng tôi đập cánh như điên, kéo Tobias lên.

CHÍU! CHÍU! CHÍU!

<Aaarrrhhh! Tôi bị bắn trúng rồi! > Ax hét lên. Ảnh bay yếu dần. Chỉ cần một phút nữa thôi là có thể đưa Tobias tới chỗ nứt.

<Tụi mình là dơi, > Tobias hổn hển. <Tụi mình có thể treo người… >

Tôi nhận thức được điều Tobias nói. Nếu chúng tôi lôi cậu ấy đến được một trần đá, bất kỳ đá loại gì, cậu ấy có thể treo người vô đó. Đó chẳng phải là giải pháp hay, nhưng là điều duy nhất chúng tôi có thể làm lúc này.

Anh Jake nhao xuống, cố tình lao thẳng vào chúng tôi, đẩy chúng tôi về phía trần đá thoai thoải. Tobias cào một cánh điên cuồng và cố bấu chân vô một tảng đá.

Hai robot săn lùng vẫn lừng lững lao tới.

<Ax, những con quái này có điểm yếu gì không? > Marco hét lên.

<Hệ thống ngắm, > Ax càu nhàu. <Một ống kiếng. Giống như ống

kiếng camera của con người vậy đó.>

<Mình thấy nó rồi,> Cassie hét lại.

BINH!

BINH!

Bộ phận định vị bằng tiếng dội của tôi nhìn thấy những hòn đá nhỏ bay xuống. Đó là những trái bom thả xuống từ máy bay ném bom. Cassie và Marco mỗi đứa cắp lấy những viên đá nhỏ, nhao xuống gần hai tên robot và thả bom.

Một viên đá chắc đã rơi trúng mục tiêu. Một tên robot bắt đầu lảng ra xa như thể thất trận. Nhưng tên kia chỉ lui ra xa khoảng sáu mét thì khai hoả. Tôi xoè cánh còn lành phủ lên người Tobias, ráng che đỡ cho cậu ấy.

CHÍU! CHÍU!

Tia Nghiệt đốt cháy cánh tôi. Cháy hoàn toàn. Chỉ còn lại một đầu mẩu của cánh tay dơi. Và tôi cảm thấy mình nặng như một hòn đá.

Tôi rớt xuống, rớt xuống, rớt xuống qua không gian ẩm ướt.

Rớt xuống vũng Yeerk.

CHƯƠNG 20

Tôi rơi.

Tôi nhìn thấy anh Jake và Cassie bay tới hòng cứu tôi. Nhưng tôi biết, họ không thể làm được.

<Quay về đi, mấy bồ điên à?> Tôi thét lên. Và cơ thể tôi đập mạnh xuống.

Bõm!

Tôi rớt xuống đằng lưng. Cú va chạm làm tôi tắc thở. Tôi há miệng, nhưng tôi đã ở bên dưới mặt nước rồi.

Tôi ở trong một thứ chất lỏng màu chì, sôi sục, cuồn cuộn, lúc nhúc những tân Yeerk. Khắp xung quanh tôi.

Tôi ngoi lên mắt nước ráng phát ra chùm tia định vị, nhưng chất lỏng cứ phủ lên người tôi dính lầy nhầy phát khiếp.

Tôi đang ở trong vũng Yeerk!

Sự thật ghê tởm ấy giống như một trái bom nổ trong óc tôi. Chúng ở khắp mọi nơi. Đầy nhóc xung quanh tôi! Chúng sẽ tóm được tôi bây giờ. Tôi sẽ không thoát được. Tôi đập cánh còn lành lặn của mình, nhưng tất cả chỉ là quậy nước một chút.

Tôi bắt đầu có ý nghĩ gọi to tên đám bạn. Nhưng không. Không được. Họ sẽ tự sát nếu cố gắng cứu tôi. Không làm thế.

Nếu bọn Yeerk biến tôi thành một kẻ Bị mượn xác thì sao? Tôi sẽ phản bội tất cả bạn bè mình mất thôi… Không. Tôi không thể làm như vậy.

Chúng chỉ có thể biến mình thành kẻ Bị mượn xác nếu mình hoàn hình, tôi tự nói với mình. *Chúng chẳng thể làm cái quái gì hết với một con dơi. Bộ óc dơi quá nhỏ đối với một con sên Yeerk. Hãy cứ ở trong lốt biến hình.*

Nhưng bọn Yeerk chẳng có vẻ gì chú ý đến tôi cả. Làm như chúng hổng để ý đến sự có mặt của một con dơi đang bập bềnh trong vũng vậy đó.

Những tên robot săn lùng hình như đã được chương trình hoá để tấn công bất kỳ con vật nào. Bọn Yeerk rất cẩn trọng vì vũng Yeerk đã bị bọn tôi xâm nhập mấy lần rồi. Vì vậy chúng đặt những máy quét sinh học ở những ngõ vào vũng Yeerk. Và chúng cho bọn robot săn lùng hoạt động. Nhưng chắc là đã có nhiều con vật vô tội bị nướng cháy trong thời gian qua. Cho nên có lẽ tôi không phải con vật đầu tiên bị rớt vô với một vết thương do tia Nghiệt bắn trúng…

BỊCH!

Một tên Yeerk lao vô tôi.

Tôi cứng người lại.

XOẠT!

Một tên Yeerk khác xoạt qua người tôi. Không có gì.

Nó lại va vào người tôi. Ôi trời hoá ra là chúng nó đui. Chúng chẳng nhìn thấy gì lúc ở trong vũng. Chúng chỉ nhìn được qua mắt của vật chủ thôi. Vậy thì làm cách nào chúng có thể tìm cách quay trở về vật chủ của chúng khi tới lúc nhỉ? Nhờ mùi? Tiếng động? Hay giác quan nào khác chăng?

Tôi ngước lên và nhìn thấy mái vòm bằng đá cao tít trên đầu. Tôi không nhìn thấy các bạn tôi đâu cả. Có thể họ đã an toàn. Có thể không.

Nếu họ đã bị tóm, tôi phải cứu họ. Nhưng tôi không thể dùng giọng truyền. Hẳn tụi bạn cho rằng tôi đã bị thương nặng. Hoặc tệ hơn thế. Nếu tôi kêu họ, rất có thể họ sẽ bị giết trong lúc cố cứu tôi.

Tôi biết làm gì bây giờ?

Nếu bọn Yeerk không thấy một con dơi, liệu chúng có thấy một con người không nhỉ? Tôi có thể biến thành cá mập và bơi khắp vũng, xơi tái những con sên độc cho tới khi một tên Mượn xác trên bờ trông thấy chiếc vây lưng của tôi và bắn tôi chết cháy.

Có một vòng chảy chậm chạp mơ hồ trong vũng. Tôi đang trôi nổi trong một vòng cung chậm chạp, ngày càng gần cái cầu bằng thép độc địa, trên đó chúng lôi xềnh xệch các vật chủ, dúi đầu họ xuống nước để bọn Yeerk chun vô trở lại.

Dưới chân cầu! Nếu tôi hoàn hình, thì đó là chỗ thích hợp nhất.

Tôi trôi tới gần hơn, gần hơn và tôi nghe được những tiếng kêu. Tiếng khóc. Tiếng thét. Nỗi tuyệt vọng tột cùng.

“Không! Không! Để cho tôi đi, các người không có quyền. Tôi còn một lũ con…”

Tiếng kêu bị cắt ngang. Đầu người đàn bà bị xô một cách thô bạo xuống mặt vũng. Và mấy giây sau, bà ta đứng dậy, hoàn toàn bình thản. Tên Yeerk đã chui vào óc bà và kiểm soát mọi suy nghĩ của bà rồi. Một tên Mượn xác nữa.

Mặc dù từ một góc nhìn rất thấp, tôi vẫn có thể nhìn thấy cây cầu một cách rõ ràng. Những tên Mượn xác Hork-Bajir chán ngán lôi kéo những con người không tự nguyện và những Hork-Bajir không tự nguyện tới cuối cầu, đá khuyu chân họ và dúi đầu họ xuống vũng.

Đó chỉ là công việc hàng ngày của Hork-Bajir, vậy nên những tiếng than vãn chẳng nhằm nhò gì với chúng hết. Chúng đã nghe cả trăm lần, cả ngàn lần, cả tỉ lần rồi…

Ý tưởng biến thành cá mập và nằm ườn trong vũng Yeerk nghe có vẻ hấp dẫn. Sao tôi căm ghét cái lũ ốc sên nhầy nhụa đang lúc nhúc quanh mình đến vậy.

Nhưng đó sẽ là một phi vụ tự sát. Có lẽ còn một lối khác để sống sót chứ.

Cây cầu đang lại gần. Cầu rất thấp, chỉ cao hơn mặt nước có dăm centimet thôi.

Mình nên làm gì bây giờ?

Được rồi, Rachel, tôi nghĩ, *chắc chắn mi hổng muốn kết thúc đời mình như một con dơi một cánh chứ?*

Tôi bắt đầu hoàn hình.

Ngay đó, nổi lềnh phềnh giữa kẻ thù, tôi bắt đầu trở lại hình dạng người. Tôi đang ở dưới gầm cầu.

Tôi với tay, hy vọng mình có cái gì đó giống như một bàn tay. Những ngón tay thô thiển vụng về bấu lấy mặt thép bên dưới cầu.

Tôi nhô một khuôn mặt nửa người nửa dơi lên một khoảng không có chiều dài khoảng dăm centimet.

Tôi có thể nhìn lên phía trên qua những kẽ hở của tấm thép. Tôi thấy những bàn chân Hork-Bajir và cái đuôi ngắn ngủn của Hork-Bajir đang đi qua bên trên mình. Tôi nhìn thấy những bàn chân người bị lôi xềnh xệch.

Bây giờ thân thể tôi đã lớn lên, lớn lên nhiều. Và càng thêm nhiều con sên Yeerk đụng phải tôi hay sượt qua người tôi.

Ồ, thiệt là ngon lành cho hàm răng sắc của con cá mập đầu búa.

Nhưng đó hổng phải là đường sống sót.

CHƯƠNG 21

Thành hình người hoàn toàn, tôi lại bắt đầu biến hình lần nữa.

Tôi cần phải đến cuối chân cầu để công việc được hoàn thành. Tôi sẽ trở nên rất, rất bé. Cho nên khoảng cách từ chỗ tôi đứng đến chân cầu cũng phải rất, rất nhỏ.

Tôi sắp thực hiện một cuộc biến hình mà tôi đã từng thề sẽ không bao giờ làm lại.

Người tôi co rút lại trong khi tôi nhích đến cuối cây cầu. Khi hai cánh tay của tôi vô dụng thì tôi đạp chân.

Một cặp chân mọc ra thêm từ giữa mình tôi. Một cặp râu phụt ra trên trán tôi. Thân hình tôi thắt lại thành ba khúc. Tôi nhìn giống như một cái đồng hồ cát có đầu. Da tôi cứng lại như móng tay người. Cũng giống như bộ xương ngoài của loài gián vậy. Nhưng tôi không biến thành gián. Mà thành một sinh vật nhỏ hơn nhiều. Gián vẫn có thể bị nhìn thấy. Một con gián sẽ to như một con voi nếu đem so với con vật tôi chuẩn bị biến thành. Người tôi ngắn lại còn chưa tới hai phân, và vẫn tiếp tục co rút. Tôi đang trở thành một con vật khủng khiếp mà tôi đã từng biến hình.

Tôi đang biến thành kiến.

Tôi co rút đến khi cái mái thấp của cây cầu bên trên tôi như cách xa cả chục dặm.

Tôi liên tục tìm cách ngoi lên mặt nước. Và chẳng bao lâu tỉnh nổi tự nhiên và kích thước nhỏ bé của tôi khiến tôi dễ dàng leo lên đầu những con sóng nhỏ.

Tôi quan sát xung quanh một lần chót với đôi mắt đang mờ dần. Tôi biết rằng mình sẽ gần như đui mù vì vậy tôi cần một phương hướng để biết mình đang ở đâu.

Một cây trụ khổng lồ, bự gấp năm mươi lần cây xích tùng, sừng sững trước mặt tôi, ngay trước mặt tôi.

Hai con mắt tôi mờ tịt như thể có ai đó đột ngột tắt công tắc đèn vậy đó. Tôi gần như mù. Còn mù hơn cả chuột chũi nữa. Tất cả những gì tôi có thể nhìn thấy là những đường nét mơ hồ vặn vẹo giữa ánh sáng và bóng tối. Những cái bóng. Nhưng tôi biết mình đang ở đâu.

Sáu cái chân kiến của tôi ngọ nguậy. Chúng ép lên một mặt phẳng dai dai đàn hồi - nước. Giống hệt như đi trên một tấm bạt lò xo vậy.

Nhưng tôi đã có thể bước đi trên mặt nước. Hay ít ra là đứng vững trên đó. Chuyển động về phía trước cực kỳ khó khăn. Hên là nước làm việc ấy giùm tôi. Một con sóng xô tới. Tôi cảm thấy nó từ bên dưới mình dâng lên, một con sóng mạnh mẽ đẩy tôi lên cao tới tận ngọn.

Tôi đang lướt sóng của vũng Yeerk.

BỌP!

Con sóng đập vô trụ cầu. Một bức tường bằng thép sừng sững trước mặt tôi, rồi chẳng còn gì nữa trong đôi mắt kiến. Tôi bỉu vô. Tôi giương những chiếc vuốt nhỏ xíu bỉu một cách điên cuồng vào bất cứ vật gì vững chắc.

Và rồi nước rút xuống bên dưới tôi. Tôi đã bám được vô trụ thép! Chỉnh cái chất liệu xù xì của kim loại là tất cả những gì tôi cần.

Tôi chạy thiệt lẹ lên cao. Chạy lên cao để tránh đợt sóng kế tiếp.

Nó đập cái bõm. Tôi cảm thấy những rung động khi nước đập vô trụ cầu. Cảm thấy không khí chuyển động vì cơn sóng tung lên, con sóng nhỏ xíu nhưng với tôi thì thật khổng lồ.

Ngọn sóng quét vô hai chân sau của tôi, nhưng tôi còn bốn chân bám rất chắc, và tôi dồn sức vô chúng với tất cả ý chí con người của tôi.

Tôi cảm nhận được bản năng máy móc, vô tri của loài kiến. Chúng chẳng có bất cứ vướng bận gì. Tôi đã biến thành kiến một lần rồi. Tôi đã chuẩn bị tinh thần. Ngoài ra, chẳng có con vật nào tương tự loài kiến cả. Kiến không thuộc về thế giới của mùi vị.

Tôi bò lên, trèo, trèo nữa. Luôn luôn hướng lên.

Tôi leo lên cao và cảm thấy hơi ấm ở phía trước mình. Hơi ấm của thân thể và mùi của sinh vật sống. Một sinh vật khốn khổ nào đó, người ta hay gọi là Hork-Bajir, hay một con Taxxon đê tiện… đang bị ký sinh trở lại.

Tôi chạy về phía trước, người vẫn treo ngược khi chạy, bám vô những chỗ lồi lõm bên dưới mặt cầu.

Tôi chạy cho tới khi cảm thấy mình không còn trên tấm thép nữa mà là trên mặt vải.

Thế rồi tôi cảm thấy mình bay lên với một tốc độ kinh hoàng. Nhưng tôi vẫn bám chặt vào những sợi dây thừng - những sợi dệt của một chiếc sơ mi vải bông.

Vật chủ đã bị ký sinh trở lại. Tôi đang ở trên mình một kẻ Bị-mượn-xác, ở trên áo của hắn, bên dưới cổ áo ẩm ướt.

<Ha! Để coi mấy tên robot săn lùng có tìm thấy ta ở đây không?> tôi kêu lên đắc thắng.

CHƯƠNG 22

Tôi còn sống. Tôi đã thoát khỏi vũng Yeerk!

Nhưng tôi không thấy phấn khích. Tôi chẳng biết chuyện gì đã xảy ra với đám bạn. Tất cả những gì tôi biết, đó là tụi nó vẫn chưa thực hiện được nhiệm vụ.

Tôi đang cỡi an toàn trên những sợi bông vải xoắn lại có kích cỡ của những dây cáp cầu treo.

<Một cái áo rẻ tiền,> Tôi lẩm bẩm một mình. Tôi có thể cảm nhận được sợi vải thô nhám.

Cuối cùng thì tôi sẽ phải nhảy xuống. Mong sao con người mà tôi bám vô này sắp bước vô một trong các toà nhà. Mong sao hắn không phải đang trở lại vũng Yeerk mà là đang đi thẳng ra thế giới bên ngoài.

Tôi chưa muốn rời khỏi chỗ này. Tôi phải biết chính xác được chuyện gì đã xảy ra với các bạn mình đã…

Tôi cảm thấy một làn gió nhẹ thổi qua người mình. Mặt vải gợn sóng. Chúng tôi đang bước đi. Lẹ ra sao, xa bao nhiêu, ánh sáng thế nào, tôi chẳng cách nào biết được.

Tôi chạy lẹ ra khỏi chỗ núp dưới cổ áo và tiến lên cao. Tôi trèo lên chỗ mà tôi ước đoán là một cái vai áo.

Liệu tôi có thể thực hiện điều này không nhỉ? Loài kiến có thể nhảy được không. Chỉ có một cách khám phá. Tôi chạy ra mép vai áo. Tôi cẩn thận buông hết cả sáu chân ra. Rồi tôi nằm phục xuống và đẩy người ra.

Tôi đoán là sự vận động của con người tôi đang bám vào đã giúp tôi làm được điều ấy. Tôi chẳng nhảy bao nhiêu mà lăn khỏi mép áo thì đúng hơn.

Tôi rớt! Có lẽ phải mất tới mười giây tôi mới rớt được xuống đất, và trong khoảng thời gian đó tôi lộn tùng phèo, hoàn toàn mất kiểm soát. Tôi chẳng làm sao biết được khi nào mình chạm đất. Và mặc dù tôi biết được một con vật nhỏ xíu như tôi sẽ chẳng bị thương gì khi bị rớt, nhưng việc ấy vẫn thật đáng sợ.

BỊCH!

Tôi chạm đất. Tôi lăn trên sáu cái chân của mình. Tôi cảm nhận xung quanh với hai cọng râu của mình. Đó là một mặt phẳng trơn tru.

Được lắm. Tôi đã ở trên sàn nhà. Ở đây tôi sẽ dễ dàng bị xéo lên người. Tuyệt. Bây giờ phải kiếm một chỗ tối để hoàn hình mà không ai trông thấy.

Tôi chạy vù qua sàn nhà, hoàn toàn không biết mình đang ở đâu nữa. Tôi chạy một lúc lâu, để chắc cú răng cái không gian mình đang ở đủ rộng rãi. Và rồi tôi bắt đầu hoàn hình.

Hoàn hình lại từ kiến thành người thiệt là lâu lắc. Hai con mắt tôi chỉ hiện lại khi tôi hoàn hình một nửa. Tôi ngó quanh. Có một ánh sáng mờ mờ sang sáng. Nó cho tôi thấy được những mép sắc và những góc vuông.

Một buồng kho. Có những thùng xếp thành chồng xung quanh tôi. Dường như chúng làm bằng chất dẻo màu lam thì phải. Tôi tựa mình vào một cái thùng khi vừa kết thúc quá trình hoàn hình.

Tôi ngó quanh. Mất một lúc, hai con mắt tôi mới quen được bóng tối. Trên một số thùng có chữ viết, nhưng không phải thứ chữ viết quen thuộc với tôi.

Có một hình vuông viền đỏ, mỗi cạnh dài khoảng 3 centimet. Tôi lập bập ấn vô hình vuông. Lập tức nóc của cái thùng lỏng ra với âm thanh như tiếng vỡ của chỗ gắn miệng ở bình thuỷ vậy đó.

Tôi thọc tay vô và nhấc lên một khẩu tia Nghiệt cầm tay.

"Tuyệt"

Khẩu súng thật kỳ lạ. Nó được thiết kế phù hợp với tay loài Hork-Bajir. Cũng không sao. Ngay chỗ ngón cái của tôi có một thanh trượt. Nó có thể đẩy lên hoặc xuống. "Thanh điều chỉnh hỏa lực." Tôi nhận ra công dụng của nó. Tôi phải dùng ngón giữa mới với tới cò súng.

Đột nhiên ánh sáng bừng lên!

Một cánh cửa mở ra. Một chiến binh Hork-Bajir hiện ra trong khung cửa. Hắn chớp mắt trong bóng tối.

Tôi nín thở và bóp cò.

CHÍU!

Tên Hork-Bajir rớt xuống như một cái bao đựng đồ dơ đem giặt.

Tôi bước tới chỗ hắn. Hắn vẫn còn thở.

"Hoá ra đó là nấc hoả lực thấp," tôi tự nói với mình.

Thế rồi, một giọng đàn bà vang lên, "Có gì mà mày lâu thế?"

Tôi lủi ngay vô bóng tối.

Mụ ta sững lại khi thấy tên Hork-Bajir nằm sóng sượt trên nền nhà. Mụ sắp hét lên một tiếng thì…

CHÍU!

Mụ té xuống, vắt ngang mình tên Hork-Bajir. Mụ còn gầm gừ một lần chót rồi đứt bóng luôn.

Tôi lột giày và áo khoác của mụ. Chiếc áo khoác rộng thùng thình, đôi giày nhỏ hơi chật. Nói chung thì trông không tồi. Và tôi muốn mình coi được một chút trong lần đầu tiên dạo chơi quanh vũng Yeerk trong tư thế một con người.

Tôi bước ra khỏi phòng kho, vào văn phòng ở phía bên ngoài. Chẳng có ai ở đó hết. Ở văn phòng thứ hai có một người đàn ông, mặc một áo sơ mi có cổ bằng vải bông. Chính hắn đã chở tôi đến đây. Trước khi hắn quay người lại, tôi khai hoả.

CHÍU!

Hắn xụm người trên ghế và coi bộ như đang ngủ gật vậy đó.

Tôi tuồn khẩu súng vào túi áo khoác. Và tôi bước ra thế giới của vũng Yeerk.

CHƯƠNG 23

Tôi căng thẳng bước quanh cụm công trình vũng Yeerk. Điều khôn ngoan nhất phải làm bây giờ là tiến thẳng về phía lối ra gần nhất.

Nhưng tôi phải coi coi bạn mình có ổn cả không đã. Có nghĩa là phải sục sạo cả cụm công trình này.

Vũng Yeerk nghĩa hẹp là một kiểu ao. Nhưng khắp xung quanh nó là một căn cứ, với những kho hàng, kho vũ khí, các toà nhà hành chánh, một cơ sở máy móc và một quán nước giải khát cho mỗi loài Mượn xác khác nhau.

Vũng Yeerk luôn luôn được mở rộng. Xung quanh vũng là những thiết bị xây dựng của con người: máy ủi, xe xúc, xe ben…

Nhưng trung tâm ma quỷ của toàn bộ cụm công trình là bản thân vũng Yeerk, với những chuồng nhốt các vật chủ - người và Hork Bajir.

Có một khu vực dễ chịu hơn, gần giống câu lạc bộ bãi biển, đó là nơi sinh hoạt của bọn "vật chủ tình nguyện." Một số là người. Rất nhiều Taxxon. Cả hai khu vực đều rộng hơn, tấp nập hơn hồi tôi tới trước đây.

Đợi một phút coi, tôi nghĩ bụng. *Có hơn một trăm tên Yeerk đang ở trong vũng.*

Dĩ nhiên. Rất nhiều tên trong số đó là những tên Yeerk đang đợi những vật chủ mới.

Tôi cân nhắc. Điều gì sẽ xảy ra nếu tôi chĩa súng ngay vô vũng Yeerk và khai hoả với hoả lực tối đa?

Tôi chẳng bao giờ gặp lại các bạn được nữa, đó là điều chắc chắn.

Một cặp Hork-Bajir đi bên cạnh tôi, nhưng chúng chẳng quan tâm gì đến tôi hết. Đối với chúng, tôi chỉ như bất kỳ tên Mượn xác nào khác mà thôi.

Rồi một cặp Hork-Bajir khác chạy tới. Tôi dõi mắt theo chúng. Có những tên Hork-Bajir khác nữa, tất cả đều chạy về phía bìa vũng Yeerk, bìa gần cây cầu nơi các vật chủ trút những con sên Yeerk ra.

Tôi chạy theo chúng. Tôi phải tỏ ra lạnh lùng, bình tĩnh. Bất kể chuyện gì đi nữa. Nhưng cái mà tôi nhìn thấy ở đó, giữa một vòng những tên Hork-Bajir đã khiến tôi muốn hét to lên.

Ax!

Ảnh đã hoàn hình Andalite. Và có không dưới 30 tên Hork-Bajir vây quanh anh ấy, tất cả đều lăm lăm khẩu tia Nghiệt trong tay.

Một Andalite bao giờ cũng có thể hạ được một tên Hork-Bajir. Thường thì là hai tên. Nhưng không thể hạ ba mươi tên. Ax bị sa lưới rồi.

Ảnh dường như rất bình tĩnh. Hoặc có thể chỉ là tỏ ra như thế.

Tôi ngó quanh quẩn kiếm các bạn mình. Chẳng thấy họ đâu. Tôi tự nhắc mình rằng họ có thể ở trong các lốt biến hình khác rồi. Có thể họ ổn cả. Rất có thể…

Tôi hy vọng ảnh có thể thấy tôi. Điều đó có thể khích lệ ảnh. Nhưng Ax đang đối mặt với một biển các khuôn mặt giận dữ và háo hức chiến thắng. Ảnh đã có quá nhiều thứ để dòm rồi.

Hai tên Hork-Bajir to bự bước lên phía trước và rất cẩn trọng buộc một sợi dây kim loại quanh hai tay và hai chân Ax. Thế rồi, còn cẩn trọng hơn nữa, chúng luồn một kiểu ống bao vô lưỡi dao chết người ở chót đuôi của ảnh. Sau đó, chúng xô anh té nghiêng một cách thô bạo và lôi ảnh xềnh xệch trên đất.

“A, lại tóm được thêm một tên Andalite.” Có ai đó kêu lên.

Tôi liếc về phía tiếng nói. Một bà đứng tuổi coi dáng rất sang trọng.

"Phải,” tôi nói. “Tôi e rằng nó không đến đây một mình.”

Mụ ta gầm gừ, “Đồ Andalite thối tha. Lúc nào cũng rình rập quanh quẩn, đội lốt một loài vật hay côn trùng nào đó nhờ công nghệ biến hình. Người ta đã tóm được hai tên rồi. Một cặp dơi.” Mụ cười toe toét. “Tôi thì cho rằng có thể chúng là dơi thiệt. Nhưng chúng ta sẽ khám phá ra lẹ thôi. Visser đang tới đó.” Mụ cười độc địa, nhưng có phần sợ hãi.

Tôi ráng bắt chước tiếng cười của mụ, “Ồ phải đấy, Visser sẽ chăm sóc tên Andalite thối tha ấy.”

“Ước gì tôi có thể ở lại mà xem,” mụ nói. “Nhưng tôi phải quay về thôi. Vật chủ của tôi là một thẩm phán, có một phiên toà quan trọng tôi phải chuẩn bị.”

Mụ bước đi. Tôi ghi nhớ trong óc khuôn mặt và chức vụ của mụ. Tôi cũng ghi nhận là mụ nói dối. Mụ không muốn có mặt gần tên Visser Ba tí nào. Hắn là một tên hay đổ quạu và khi hắn nổi khùng, thể nào cũng có vài cái đầu rơi cho mà coi.

Vậy đó. Hai con dơi và Ax. Như vậy còn lại hai đứa trong bọn. Hổng biết bọn Yeerk nhốt hai con dơi ở chỗ nào ta? Chắc là ở cùng chỗ bọn Yeerk lôi Ax đến cũng nên.

Tôi bắt đầu đi theo dấu chúng lôi Ax đi. Chúng đi về phía một toà nhà không có cửa sổ. Trên cửa ra vào có một tấm biển viết một thứ chữ quái quỷ gì đó tôi không nhận ra. Nhưng tôi có một cảm giác xấu về chỗ này.

Mình có nên xông vô tìm cách cứu Ax và hai đứa kia không? Không, chớ vội vã. Chẳng có chuyện gì xảy ra trước khi tên Visser tới đâu.

<Rachel! Rachel, bồ sao rồi? Rachel! Bồ có nghe thấy tiếng tôi không?>

Giọng Marco! Tôi liếc quanh. Không thấy Marco đâu cả. Có thể cậu ta đang ở trong một lốt biến hình nào đó.

<Rachel, tui-Marco nè. Jake, Tobias và Ax đều bị tóm. Tui đang tìm cách tiếp xúc với bồ và Cassie. Mấy bồ có ở đó không? Có trả lời được không?>

Xém chút nữa là tôi kêu lên vì thất vọng. Trong lốt người, tôi không thể sử dụng lối nói bằng suy nghĩ. Tuy nhiên tôi cũng nhẹ nhõm được đôi chút khi biết Marco vẫn tự do.

<Không hả? Được rồi, liên lạc lại sau nha. Mong là mấy bồ cũng ổn…>

Tôi đã tới cửa của toà nhà hắc ám. Giờ thì sao nữa đây?

Đột nhiên có sự náo nhiệt. Một tốp người và một tên Hork-Bajir tiến về phía tôi, về phía cửa ra vào của toà nhà.

"Tôi cũng không biết tại sao có thứ ấy trong đó," có tiếng rên rỉ. "Tôi đã nói với ông đó là một sự lầm lẫn." Cô ta còn trẻ. Chưa quá mười tám. Cô ta run sợ và bất lực trong tay tên Hork-Bajir.

Một tên Mượn xác Người lớn tuổi lắc đầu, "Cô có thể nói chuyện đó với ngài Visser. Ngài đến ngay bây giờ."

"Không," cô ta kêu to. "Đó là một lầm lẫn tai hại."

"Đó là một sự lầm lẫn, đúng vậy rồi," người đàn ông nói. Hắn thọc tay vô chiếc ba lô của cô gái, lôi ra một hộp giấy nhỏ. Hắn dứ cái đó vô mặt cô gái. "Cô kêu thứ này là cái gì vậy?"

"Ơ…nó chỉ là một thứ ngũ cốc thôi. Một thứ mà con người kêu là bã nho khô. Cơ thể con người cần có chất xơ để tiêu hoá cho tốt, cho nên…"

Người đàn ông cắt lời cô. Hắn mở hộp ra và hít, rồi giơ ra cho cô thấy. "Chẳng có nho nhiếc gì hết. Đừng có lên mặt dạy ta về con người nha. Ta đã ở trong thân thể của vật chủ này hai mươi năm rồi đó. Và ta dư biết mùi lá phong với gừng thế nào. Đồ ngốc. Cô thật là ngu xuẩn y như lũ người kia với loại ma tuý của chúng. Ta chẳng bao giờ mong có ngày trông thấy những tên Yeerk ngu xuẩn tới mức hành xử như con người thế này…" hắn hất đầu. "Lôi nó đi."

Tên Hork-Bajir lôi cô gái vô toà nhà. Gã đàn ông đưa cái hộp giấy cho một tên Mượn xác khác. "Quá nhiều kẻ trong chúng ta đã trở nên nghiện ngập. Tụi người làm vật chủ này có thể quá xảo quyệt. Thu giữ cái này trong tủ tang vật hàng lậu."

"Trong đó sắp hết chỗ rồi. Người ta đã tịch thu hơn trăm ký lô chất này rồi."

Một trăm ký lô?

"Hay lắm, cơ hội đã tới," tôi thì thầm.

CHƯƠNG 24

Bọn Yeerk cất giữ bột yến mạch trong một căn nhà nhỏ giống như nhà chứa dụng cụ ở sân sau, trong đó người ta thường cất những chiếc cào, ống nước và máy cắt cỏ.

Tuy nhiên, nó cũng được canh giữ bởi bốn tên Hork-Bajir coi bộ rất cảnh giác và nghiêm chỉnh.

Căn nhà cách xa bờ vũng Yeerk khoảng mười lăm mét, ở ngay đằng sau quán giải khát của bọn Mượn xác Người.

Tôi hít một hơi dài. Marco vẫn tự do, nhưng tôi không biết cậu ấy ở đâu. Anh Jake, Tobias và Ax đang bị cầm tù. Cassie thì ở đâu đó, và tôi chẳng biết nhỏ ở đâu và nhỏ có được ổn hay không. Tôi phải nén lòng để khỏi kêu lên khi nghĩ có thể nhỏ bị thương.

Rồi, tập trung vô việc nào, tôi tự nói với mình một cách gay gắt. *Mi là đứa duy nhất có thể cứu họ đây.*

Thêm vô mọi thứ khác, là chuyện Visser Ba đang trên đường tới đây, anh Jake và Tobias sắp hết thời hạn biến hình, và một trăm ký lô bột yến mạch vị lá phong và gừng đang nằm trong một căn nhà nhỏ cách vũng Yeerk khoảng mười lăm mét.

Hẳn phải có vài cách để thực hiện toàn bộ những việc này. Tôi chỉ phải đứng lui lại nhìn rõ toàn cảnh bức tranh. Phải có một cách nào đó. Nhưng, trên thực tế, tôi không phải là đứa giỏi giang gì trong vụ xem xét này. Anh Jake nhìn thấy được. Cassie cũng thấy được, đi nhiên là theo cách khác. Còn tôi, tôi chỉ nhìn thấy những gì ngay trước mắt. Tôi là đứa giỏi đánh đấm.

Được rồi. Trước hết, cho dù mày định làm gì thì hãy làm trước khi Visser Ba tới đây.

Ưu tiên số một là giải thoát các bạn. Tôi chỉ cần có đủ thời gian để…

TÍT! TÍT! TÍT!

Báo động! Đèn pha bật sáng. Những tên Hork-Bajir chạy huỳnh huych. Chúng chạy về phía kho hồi nãy tôi bắn tia Nghiệt vô mấy tên khỉ gió.

Hừ, tôi thật ngu ngốc. Lẽ ra tôi phải biết rằng bọn chúng phải phát hiện ra chứ. Bây giờ bọn Yeerk đã biết hết là chúng chưa tóm hết lũ chúng tôi.

<Tui nè, Marco nè. Rachel, bồ bắt đầu làm cả bọn lo lắng rồi đấy. Bồ đang ở đâu vậy?>

THỊCH! THỊCH! BỤP! BỤP! Một đám người chạy huỳnh huych qua chỗ tôi. Hối hả. Một con Taxxon khổng lồ uốn éo đi qua, những chiếc chân nhọn như đinh khua loang loáng, cái mồm tròn vo màu đỏ to tướng há ra táp không khí.

Marco nói gì nhỉ? *Bồ bắt đầu làm cả bọn lo lắng rồi đây. Cả bọn?* Có nghĩa là cậu ấy đã tiếp xúc được với những đứa kia?

Có ai đó nắm lấy vai tôi, "Cô làm sao vậy? Về vị trí hành động đi chứ? Tụi Andalite không chỉ có một tên trà trộn trong chúng ta đâu."

Lão buông tôi ra và chạy đi. Được khoảng một mét thì lão ngừng lại. Tôi có thể đoán được lão ta đang nghĩ gì. Lão quay lại chỗ tôi, mặt đầy nghi ngờ.

Tôi bước thẳng tới gần lão để cho không ai nhìn thấy tia sáng sắp sửa phát ra. Tôi giương súng lên và bóp cò.

CHÍU!

"Ahhh!" tia nghiệt bắn ra quá gần. Một phần năng lượng từ người lão dội ngược lại tôi. Giống như bạn vô ý cầm phải dây điện trần vậy đó, đau thắt cả dạ dày luôn. Tôi ôm bụng lủi đi.

Những cái đầu quay lại. Những con mắt dồn vô tôi.

"Hắn là một đứa trong bọn chúng nó!" Tôi hét lên, chỉ tay vô người đàn ông đang nằm sát mặt đất. "Hắn định bắn tôi bằng cái này." Tôi giơ khẩu súng lên làm bằng chứng.

Một đám đông đổ xô về phía trước, trong đó có những tên Hork-Bajir. Chúng bao vây người đàn ông trong khi tôi lủi đi và ráng để không ai chú ý đến mình.

TÍT! TÍT! TÍT!

<Ồ, Rachel,> Marco đang hát trong đầu tôi. <Bồ đang ở đâu vậy?>

"Đứa con gái vừa ở đây chạy mất đâu rồi?" tôi nghe một tiếng la giữa đám đông.

Tôi quay người bước đi. *Bước đi thôi, đừng có chạy nha,* tôi tự bảo mình.

"Hừ, phải kiếm cho ra con đó."

"Rachel," một giọng rít lên.

Suýt nữa tôi tè ra quần rồi. Tôi thò tay nắm lấy khẩu súng.

"Mình đây mà."

Cassie! Nhỏ đột ngột hiện ra trước mũi tôi.

"Trời ạ, gặp bồ mừng hết lớn. Làm sao bồ tới đây được?" Tôi vồ vập.

"Thế bồ tới đây bằng cách nào?" Cassie hỏi.

"Có gì đâu," tôi nói. "Mình đang gặp rắc rối mà…"

"Mình chẳng ngạc nhiên về chuyện ấy…" nhỏ thốt lên.

"Nào, tụi mình phải chuồn khỏi đây thôi." Chúng tôi bước đi và tôi tranh thủ kể cho Cassie những gì tôi biết. Cũng chẳng nhiều nhặn gì.

"Vậy bây giờ phải làm gì?" nhỏ hỏi.

"Mình hy vọng bồ sẽ nghĩ ra một ý tưởng gì." Tôi buông thõng.

"Tốt nhất là hãy gặp Jake, Tobias và Ax cái đã."

"Ừa, nhưng làm thế nào mà gặp được. Họ đang bị bao vây bởi lũ Hork-Bajir hết sức cảnh giác. Còn Visser Ba thì đang trên đường tới

đây.”

Tôi thấy Cassie liếc mắt về phía vũng Yeerk, “Trong trạng thái tự nhiên thì chúng hầu như bất lực, đúng không?”

Đột nhiên một chiếc loa phóng thanh kêu rẹt rẹt. Một thông báo oang oang phát ra bằng thứ tiếng quái quỷ gì đó mà hai đứa chúng tôi chẳng hiểu nổi. Và rồi, trước sự kinh ngạc của tôi, đỉnh vòm bắt đầu mở ra. Một cái lỗ tròn xoe. Nhờ ánh sáng từ trên cao chiếu xuống, tôi nhận ra đó là đáy của một đường hầm. Chắc nó phải cắt ngang qua một phần của hang dơi.

Trong những luồng ánh sáng xanh lam mà động cơ phản lực phát ra, hiện lên một chiến đấu cơ Con Rệp.

“Thử đoán coi kẻ nào tới kìa.” Cassie lầm bầm trong miệng.

CHƯƠNG 25

Chiếc Con Rệp chở Visser Ba bập bềnh hạ xuống rất êm cách chỗ chúng tôi chưa đầy ba mươi mét.

Visser Ba bước ra. Hắn nhìn giống như Ax lúc về già. Nhưng thậm chí Visser Ba chiếm hữu được cơ thể của một người Andalite, cũng không thể lầm lẫn khi phân biệt hắn với một người Andalite khác. Ngay khi bạn gặp hắn. Bạn không nhìn thấy, nhưng hoàn toàn cảm nhận thấy một bóng tối toả ra từ con người hắn khiến cho mọi người phải hạ thấp giọng và thu nhỏ mình lại.

"Sẽ có vài tên sắp bị đá đít cho coi," tôi dự đoán.

Tiếng nói ý nghĩ của Visser Ba gầm gừ ám ảnh tất cả các bộ não trong vũng Yeerk. <Đóng chặt mọi lối ra! Không đứa nào được động đậy. Toán an ninh, theo ta. Cho tới khi kiểm tra các ngươi xong thì không kẻ nào được cử động. Nếu ai trong số các ngươi thấy kẻ nào cử động, hãy tiêu diệt ngay tức khắc! Khử nó liền! Hiểu chưa? Ta sẽ không dung thứ những sai sót.>

Hai chiếc Con Rệp nữa hạ cánh. Visser Ba rất cẩn trọng. Hắn biết chúng tôi có thể là bất cứ kẻ nào ở chỗ này. Hắn biết rằng thậm chí chúng tôi có thể biến thành Hork-Bajir hay Taxxon nữa kìa. Vậy nên hắn đã mang những tên Hork-Bajir mới toanh từ phi thuyền Lưỡi Rìu xuống đây để kiểm tra chúng tôi, từng người, từng người một.

"Tụi mình tiêu rồi," Cassie nói mà chỉ mấp máy môi.

Tụi tôi đang đứng bên hông toà nhà có quán ăn của bọn Mượn xác Người. Chúng tôi được che khuất một phần khỏi tầm nhìn, và lúc này hầu hết bọn chúng đang quay đầu hướng về phía Visser Ba.

Tuy nhiên vẫn có hai tên Mượn xác Người và Taxxon đứng sau lưng chúng tôi, chúng có thể nhìn thấy nếu chúng tôi cử động.

"Vô quán giải khát," tôi thì thào. "Sẵn sàng chiến đấu. Chuẩn bị."

Cassie đã trông thấy khẩu súng Nghiệt của tôi. Tôi quay mình đối mặt với con Taxxon. "Nó cử động! Nó là một tên Andalite!" Tôi hét lên và bóp cò.

CHÍU! Con Taxxon té nhào như một cái bao bột.

CHÍU! Tên Mượn xác Người thứ nhất té nhào.

CHÍU! Tên thứ hai ngã nhào.

Đường đã thông. Trong vòng ba giây, tôi lặn vô quán giải khát và bắt đầu biến hình. Toà nhà vắng ngắt. Tất cả bọn chúng đều đã ra ngoài đón vị thủ lãnh trong nỗi sợ hãi.

<Đứa nào bắn ở đằng đó?> Tên Visser thét lên. <Ta đã bảo đứng yên cơ mà.>

Cassie và tôi tuồn qua các chồng ghế và chạy quanh bàn đầy nhóc thức ăn dở.

“Lại đằng kia!” Tôi thét lên, chỉ một cái cửa. Tôi tung cửa. Một căn phòng chứa đồ ăn.

Và lù lù trong đó, ngồi bình thản trên một cái thùng đựng súp thịt đóng hộp, một con khỉ đột đang ung dung nhấm nháp một trái chuối.

“Marco?”

<Không, một con khỉ đột khác đấy,> cậu ấy đáp. <Tôi ráng bắt liên lạc với hai bồ suốt…>

“Để lúc khác,” tôi hét lên. “Cầm lấy cái này! Mình biến hình đây!” Tôi quẳng cho Marco khẩu súng bắn tia Nghiệt.

<Tuyệt quá!>

“Visser Ba đang ở đây. Anh Jake, Tobias, Ax đã bị bọn Hork-Bajir bao vây, và có một trăm ký lô bột yến mạch trong một nhà kho.”

Con khỉ đột chớp mắt. <Bồ lại có một ý tưởng xuất sắc nhưng rút cuộc lại tự đưa đầu vào chỗ chết phải không, Xena?”

“Không hề.”

“Bồ tỉnh biến thành con gì vậy?”

“Gấu. Đây là thời cơ tung hoành của nó.”

“Không. Đợi chút đã,” Cassie lên tiếng. “Thứ bột yến mạch ngu ngốc kia mới là chìa khoá. Nếu nó tan trong vũng, chúng nó sẽ phát khùng hết cả lũ. Ít ra cũng là một cách đánh lạc hướng tuyệt vời.”

“Tụi mình phải ra khỏi toà nhà này bằng lối cửa chính, vòng ra sau, rồi đi lại căn nhà chứa bột yến mạch. Cả một quãng đường đó.”

Marco gật đầu, y như một chú khỉ khôn ngoan. <Có nghĩa là nó ở ngay sau bức tường này?> Cậu ấy chỉ tay qua bức tường.

Tôi mỉm cười, “Nghĩ mà coi, sẽ tiết kiệm được khối đường đi khi chúng ta băng qua bức tường này.”

“Băng qua tường, rồi băng qua mấy tên Hork-Bajir đang canh giữ bột yến mạch. Rồi sao nữa?” Cassie hỏi.

“Rồi…” tôi ấp úng thở dài. “Mình cũng chẳng biết làm sao nữa.”

<Kế hoạch số dzách.> Marco nói.

“Hãy…” tôi định nói thì Marco đã giơ một bàn tay to đùng lên. <Tới lượt tui,> cậu ta cướp lời. <Hãy hành động.>

CHƯƠNG 26

Tôi bắt đầu biến hình thành gấu xám. Nhưng rồi tôi ngưng lại. Chúng tôi đang cần tới một sức mạnh thô, cỡ sức mạnh một chiếc xe tải.

"Mấy bồ nên lui ra xa một chút," tôi cảnh báo. "Mình sắp phình to lên đây."

Tôi bắt đầu biến thành voi.

Rất thú vị khi biến hình. Nó giống như bạn chọn vũ khí cho mình trong cuộc đọ kiếm hoặc đọ súng tay đôi ngày xưa ấy. Hồi xưa, hai anh chàng lăng mạ nhau, rồi thông qua những người bạn, sắp xếp một cuộc đấu tay đôi để giải quyết vấn đề. Người nào thách đấu sẽ có quyền chọn vũ khí. Họ sẽ xuất phát vào một buổi sớm mai, rất lịch sự, với tất cả những nghi lễ trang trọng, rồi rút kiếm hoặc súng ra đấu với nhau. Ngày nay, người ta cũng có những cuộc đấu tay đôi khá giống xưa, chỉ có điều những tay súng bây giờ hình như tàn sát cả những người vô tội đang đứng mục kích họ. Nhưng, xét về một mặt nào đó, chúng cũng có đôi nét giống nhau. Tôi sắp lâm trận. Tôi nên dùng loại vũ khí nào đây? Tôi thích hình biến gấu xám vì nó rất khỏe và có sức hủy diệt cao. Nhưng trong trường hợp lần này, voi lại là vũ khí thích hợp hơn. Và cũng giống như những cuộc đấu tay đôi ngày xưa, tôi cũng có khá nhiều thời gian để nghĩ tới nỗi sợ hãi.

Tôi bắt đầu biến đổi, phình bự ra. Chân tôi trở nên dày cui và thành mấy cái cột điện thoại. Hai cánh tay tôi thậm chí còn trở nên dày hơn và sức nặng của nó khiến tôi ngã nhào về phía trước. Ngón tay và ngón chân tôi biến mất, chỉ còn lại những cái móng bằng sừng dày.

Tôi thấy có cái gì đó đập phành phạch quanh đầu tôi. Đập như có ai đó đang giũ bụi khỏi tấm thảm. Tai tôi đó. Nó nở bự ra, mỏng tang. Mặt tôi phình ra phía trước. Bạn hình dung giống như có ai đó đang thổi hơi vào đầu tôi như đang thổi một quả bóng bay vậy. Hai mắt tôi di chuyển về hai phía, càng ngày càng tách xa nhau, làm cho thị lực của tôi trở nên mờ mờ ảo ảo. Mũi tôi tan chảy nhập với môi trên của tôi và bắt đầu mọc dài ra như mũi của Pinochio. Nó dài mãi cho tới khi không còn là cái mũi nữa, mà là một cái vòi bự chảng khỏe mạnh. Tôi có thể dùng nó để bứng mấy gốc cây khỏi mặt đất.

Tôi bắt đầu trở nên đồ sộ, cao lừng lững vượt lên trên Marco. Cassie lúc này đang trong lốt chó sói. Lưng tôi ép chặt lên mái nhà. Hai hông tôi xô vào mấy cái thúng và thùng giấy đang chất hai bên.

<Marco, coi chừng,> Tôi hét lên và Marco đánh rơi khẩu tia Nghiệt trong khi tìm cách chạy ra xa. Bởi vì lúc này, răng tôi tự nhiên kêu răng rắc và mọc dài ra, làm thành hai thanh ngà cong vút.

Nếu Marco vẫn đứng ở chỗ cũ, cậu ấy hẳn đã bị xuyên thủng bụng rồi.

<Marco, giữ lấy khẩu Tia Nghiệt. Bồ làm rớt nó kìa. Chỉ có bồ mới có ngón tay để điều khiển nó thôi.>

<Làm rớt ở đâu? Ở phía dưới bồ à? Tuyệt quá.> Cậu ấy bò lổm ngổm phía dưới bụng tôi và nhảy ra với khẩu Tia Nghiệt trong tay.

<Tốt rồi,> tôi nói. <Tiến thẳng tới kho ngũ cốc, không dừng lại. Sẵn sàng chưa?>

<Sẵn sàng,> Cassie nói.

<Mấy bồ biết không, Jake nói đúng đó. Mấy bồ chưa bao giờ nghe thấy có cuộc đại chiến nào trong lịch sử có liên quan đến ngũ cốc hết,> Marco nhận định.

<Ừ, thế nào cũng được,> tôi nói cộc lốc. <Nào, tiếp tục thôi.>

Tôi chẳng mất mấy sức để đi qua bức tường phía sau phòng chứa đồ ăn mà chúng tôi đang ở trỏng. Tôi chỉ cần nghiêng người về phía trước và húc đầu vô tường thôi. Chỉ riêng cái đầu của tôi đã nặng hơn nửa tấn rồi.

RAĂĂC! RAĂĂC!

Bức tường đổ sụp. Một nửa mái nhà sụp xuống trên lưng tôi. Chúng tôi lao ra, một con voi, một con chó sói, và một con khỉ đột.

Căn nhà kho hổng xa quá chỉn mét. Chưa bằng hai lần chiều dài người tôi. Một, hai, ba bước chân và tôi đã tới nơi.

Hai tên Hork-Bajir hét lên và xém bỏ chạy. Nhưng chúng trấn tĩnh và đứng lại. Tôi phải thán phục chúng vì điều đó. Lúc nào đó bạn thử tới sở thú và ngắm một con voi châu Phi thiệt lâu và hình dung con vật ấy lao vô mình đi. Coi thử bạn dám đứng yên bao lâu nha.

XOẸT!

Một lưỡi dao trên tay tên Hork-Bajir vung lên nhanh như chớp, và trên vòi tôi hiện ra một màu đỏ tươi. Chỉ là một vết nông, nhưng cũng đau ra trò.

“Hhhhrrooohhh!”Tôi gầm lên.

Tôi giữ nguyên tốc độ và lao thẳng vào tên Hork-Bajir. Năm ngàn ký lô với tốc độ cao.

Tên Hork-Bajir can đảm bị loại ngay khỏi vòng chiến.

Không có thì giờ ngưng lại nữa. Tôi thấy Cassie và Marco hạ gục tên Hork-Bajir thứ hai.

<Thêm hai tên Hork-Bajir đang chạy tới,> Cassie kêu lên.

Tôi lui lại một bước và lao về phía trước. Đầu tôi húc vô căn nhà kho.

RẦM!

Bốn bức tường của nhà kho bay tung ra. Như thể một ai đó bỏ một trái bom vô giữa nhà vậy. Mái nhà bằng tôn rớt xuống và trượt qua bên cạnh.

Một cái thùng màu xanh lam, giống như thùng bia, lăn ra, được

ngăn lại bằng đống gạch vụn. Còn có năm thùng nữa, tất cả tụ lại thành một nhóm.

<Bột yến mạch!> Tôi kêu lên.

<Bột yến mạch vị lá phong và gừng ăn liền!> Marco chỉnh lại với giọng khoái trá.

<Tóm cổ chúng nó!> Một giọng nói bằng ý nghĩ rống lên. Visser Ba.

Tôi quay đầu nhìn. Cả một đạo quân Hork-Bajir, Taxxon, và Mượn xác người đang xô tới chúng tôi. Không còn lối thoát. Không còn đường nào.

Và ở đó, giữa đám ba quân đang xốc tới, là Visser Ba.

Tôi quấn vòi quanh một chiếc thùng yến mạch. Tôi nhấc nó lên như nhấc một cái lông vậy đó. Tôi trông thấy tên Hork-Bajir đứng gần đó có vẻ do dự.

Tôi tung cái thùng lên theo một đường vòng cung. Nó rớt ngay vũng Yeerk với một tiếng tõm rất to.

<Nó hổng chìm.> Cassie la.

<Marco, nhắm mũi súng vô cái thùng. Làm liền đi.>

Con khỉ đột to đùng giơ cánh tay mạnh mẽ lên và nhắm khẩu tia Nghiệt vô cái thùng.

<Tới lượt mi, Visser,> tôi nói.

CHƯƠNG 27

<Dừng lại,> Cái giọng hãi hùng đó rống lên và tất cả mọi vật sống đều sững lại. Chúng chỉ dám thở mà thôi. Lũ Hork-Bajir đứng sững như trời trồng. Khi ngài Visser bảo "ngưng" thì là phải ngưng. Thế thôi.

Visser Ba tiến tới, xô cả người lẫn Hork-Bajir và Taxxon sang một bên. Hắn tiến lên như thể không có gì ngăn cách giữa hắn với chúng tôi ngoại trừ một tấm bình phong làm bằng hai tên Hork-Bajir đứng bất động trong tư thế vụng về và một con Taxxon vặn vẹo.

Hai con mắt cuống Andalite của hắn quét từ bên này qua bên kia, để cân nhắc tình thế. Hai con mắt chính giữa thì nhìn vô tôi.

<Trong cái thùng ấy chẳng có gì ngoài rác,> hắn nói.

<Vậy thì người cần gì phải quan tâm khi bạn ta làm nổ tung nó.>

Nói chuyện với Visser Ba bao giờ cũng nguy hiểm chết người. Ngoài một cơ thể Andalite, hắn còn có một trí óc Andalite đặt dưới sự kiểm soát xấu xa của hắn. Hắn có thể khám phá ra rằng tôi không phải một con Andalite trong lốt biến hình, mà là một con người.

Hắn cười vang. Không phải tiếng cười tử tế. <Có lẽ có khoảng ngàn tên Yeerk trong vũng kia. Cái… cái sản phẩm trong cái thùng kia có thể tác hại đến phân nửa số chúng trước khi bọn ta dọn sạch được nó. Năm trăm tên Yeerk.>

Hắn ngưng lại để cân nhắc. <Và đổi lại, ta cho rằng các ngươi muốn những tên khủng bố đồng loại của các ngươi được thả ra và có cơ hội trốn thoát chứ gì…>

<Chính xác,> tôi nói.

Marco vẫn giơ khẩu tia Nghiệt chĩa vô cái thùng đang bập bềnh.

<Vậy thì tốt hơn là ta cho ngươi câu trả lời đây, > Visser nói giọng đe doạ.

Trước khi hắn nói ra thì tôi đã biết ý định của hắn rồi. Tôi đã trông thấy điều đó trong mắt hắn, trong ngôn ngữ của cơ thể hắn.

Hắn quyết đinh xoá sổ năm trăm đồng bào của hắn. Dồn chúng tới tình trạng điên khùng. Hắn cóc thèm quan tâm. Có thể đó là một bước lùi, nhưng chỉ vậy thôi. Ngoài ra hắn chẳng thèm để ý.

Visser Ba chẳng thèm quan tâm tới bất kỳ thứ gì.

Ồ, đợi chút coi. Visser Ba phải quan tâm đến một điều chứ.

Không còn thời gian để suy nghĩ nữa. Chẳng còn thời gian để vạch kế hoạch nữa. Tôi đột ngột xông lên, đúng vào lúc Visser Ba hô lên <Tiêu diệt chúng…>

Tôi lao năm tấn người mình vô phía trước, vươn vòi thật dài.

Visser Ba nhảy lui lại, trúng vào một con Taxxon đang đứng bất động theo y lệnh.

Tôi húc qua tên Hork-Bajir và lao tới Visser Ba. Vòi tôi quấn lấy phần thân trên của hắn.

VÚT!

Cái đuôi Andalite của hắn chém một nhát!

Trượt!

Tôi siết vòi lại, căng hết các cơ ở cổ, và tên Visser Ba vọt tung lên cao. Tôi giật tung hắn lên khỏi mặt đất.

VÚT!

Hắn chém thêm nhát nữa, và lần này tôi rống lên vì đau. Lưỡi dao đã chém trúng một bên mặt của tôi. Nó gần như cắt qua một con mắt của tôi.

Nhưng tôi không thể chần chờ.

Tôi nhấc bổng tên Visser lên cao. Tôi quăng hắn lên, đúng lúc hắn chém xả vào tôi lần nữa.

TÒM!

Visser Ba rớt xuống vũng Yeerk.

Tôi loạng choạng vì đau đớn. Sự đau đớn tôi chưa từng hình dung…

<Ôi không! Rachel!> Cassie kêu lên.

Tôi không chú ý tới nhỏ. Không có thì giờ đau nữa. Không có thì giờ. Tôi phải chơi đến cùng. Hên cái là tôi biết chút đỉnh về sinh lý loài Andalite. Tôi biết họ ăn và uống qua bốn móng guốc. Đúng lúc này tên Visser Ba đang hấp thụ nước vũng Yeerk.

Với một con mắt còn lại tôi nhìn chăm chăm tên Visser đang nổi lềnh bềnh trong vũng.

<Bây giờ ngươi có thể quan tâm tới việc ta cho nổ tung cái thùng kia không?> Tôi hỏi hắn. <Thế nào, ngươi có quan tâm không?>

CHƯƠNG 28

Té ra là có. Có, hắn có quan tâm. Visser Ba có thể hy sinh hàng trăm đồng đội Yeerk của hắn, mặc cho chúng phát điên lên vì bột yến mạch. Nói cho cùng thì đó là chiến tranh mà, đôi khi cũng phải hy sinh chứ bộ. Nhưng những hy sinh ấy không bao gồm cả bản thân hắn.

Tôi đá nốt những thùng còn lại xuống vũng, như vậy Marco chẳng thể nào bắn trượt được. Rồi Cassie đi giải thoát cho các bạn của chúng tôi. Bọn Hork-Bajir, bọn Taxxon và bọn Mượn xác người vẫn đang đứng ngay đơ ở đó. Chỉ cần một đứa trong bọn chúng có chút sáng kiến là bọn chúng có thể khống chế được chúng tôi. Chúng có thể tóm lấy Marco trước khi cậu ấy bắn trúng một trong số các thùng yến mạch kia.

Nhưng những kẻ thuộc hạ luôn khiếp sợ thì làm sao có được sáng kiến. Bọn Yeerk đó có thể căm ghét chúng tôi, nhưng chúng còn sợ Visser Ba hơn…

Cả hội chúng tôi thận trọng tiến ra một trong số các lối ra. Chúng tôi trèo giật lùi theo các bậc cầu thang, suốt dọc đường. Marco lăm lăm khẩu tia Nghiệt chĩa xuống vũng Yeerk.

Chỉ có nhờ Tobias mà chúng tôi biết được những gì xảy ra sau đó. Giấu mình đằng sau tấm thân khổng lồ của tôi, cậu ấy hoàn hình. Tới lưng chừng cầu thang vô tận ấy, Tobias đã lấy lại hình dạng diều hâu của mình. Và chính con mắt diều hâu tinh tường của cậu ấy đã nhìn thấy…

<Hắn đang biến hình. Tên Visser. Hắn đang biến hình dở dang!>

<Hắn đã thoát khỏi hình dạng Andalite, biến qua dạng không hấp thụ nước,> anh Jake nói. <Vậy là món bột yến mạch ngu xuẩn không còn ép phê hắn nữa rồi. Hắn sẽ rượt theo chúng ta!>

<Hắn còn cách bao xa?> Ax hỏi.

<Hồng tỉnh được,> Tobias kêu lên. <Hắn đang lặn xuống, hắn chìm xuống nước rồi.>

Tôi liếc về phía trên cầu thang. Còn phải leo một đoạn dài nữa. Và tôi đã yếu đi nhiều vì những vết thương. Mà tôi lại không thể hoàn hình được vì như thế sẽ làm lộ nguyên hình là người. Thiệt là dư thời gian cho Visser Ba leo lên mặt nước trong lốt một con vật xấu xa ngoài Trái Đất và rượt theo chúng tôi.

Chúng tôi đều yếu xìu và lộ mình trên các bậc cầu thang. Tôi thì thực tế đã bị loại khỏi vòng chiến. Anh Jake vẫn đang là một con dơi. Nếu hắn ta xoay xở được để rượt theo chúng tôi thì…

<Marco, phải bắn thôi.> tôi nói. Tôi nhìn Cassie và Tobias xem có ai phản đối không.

<Hắn không cho chúng ta lựa chọn đâu,> Tobias rầu rĩ. Cậu ấy bay đậu lên vai Marco. <Bồ nhắm cao quá rồi, thấp xuống chút xíu, thấp nữa. Rồi… bắn!>

CHÍU!

Ở xa bên dưới chúng tôi, một cái thùng phát ra tiếng BỤC!

Một chất màu xám giống như hoa giấy bung ra và hoà vô nước.

<Như vậy sẽ làm chúng bận rộn.> Tobias nói. <Bây giờ thì chuồn lẹ.>

Dưới vũng Yeerk là cả một sự hỗn loạn. Hork-Bajir, người Bị-mượn-xác, Taxxon, tất cả chạy nháo nhào tìm cách kéo Visser ra khỏi nước. Và tìm cách gom bột yến mạch trước khi nó tan hết dưới nước.

Lúc đó thì tôi té. Năm tấn thịt voi lăn lông lốc qua mười hai bậc cầu thang bằng đá.

<Hoàn hình đi,> anh Jake hét lên lập tức.

Cassie cào tới nhưng bất lực với bàn chân chó sói của mình. <Tại mất nhiều máu quá đó! Nhỏ sẽ chết mất! Rachel, bồ phải hoàn hình đi.>

<Hắn đang nổi lên.> Tobias hét lên. <Hắn đang nổi lên khỏi vũng. Trời ạ! Cái gì… Ax, con vật kia là con quái gì vậy?>

<Tôi không biết,> Ax thừa nhận. <Không phải một trong số những sinh vật tôi từng nhìn thấy trước đây. Nhưng có vẻ cực kỳ nguy hiểm đấy.>

Tôi đang hoàn hình lẹ hết sức mình. <Mấy bồ đi tiếp đi! Mình sẽ đuổi kịp.>

<Ừa, đúng đấy, Rachel.> Cassie tán thành.

<Lốt biến hình của hắn giống như một loài khủng long bay. Chỉ có điều con này lưng đầy gai nhọn.> Anh Jake nhận xét.

Anh Jake đang hoàn hình. Tôi cũng đang hoàn hình. Rất chậm chạp.

<Tất cả những gì chúng ta có là một con khỉ đột và một con chó sói!> Tôi hét lên. <Chạy đi! Mấy bồ có thể tha anh Jake và chạy đi!>

<Các bạn có nhiều hơn một con khỉ và một con chó sói> Ax nói. <Các bạn có một người Andalite.>

Tôi đang co rút người lại. Và càng bớt phần voi, thêm phần người bao nhiêu, thì cảm giác đau càng giảm bấy nhiêu. Tôi cảm thấy sức khoẻ đang hồi phục. Nhưng tôi vẫn còn quá oải. Liệu tôi có thể biến hình lần nữa được không?>

<Có những tên Hork-Bajir đang chạy xuống cầu thang tiến về phía chúng ta,> Ax nói, ảnh là người duy nhất trong chúng tôi nhìn về hướng ấy. Có bốn mắt lợi hại thiệt.

“Tuyệt,” anh Jake gắt gỏng, lúc này ảnh đã là người trở lại. “Chúng ta kẹt cứng rồi. Và hắn tới rồi nè.”

Tôi quay đầu về phía đôi cánh rộng có màng da đang vỗ. Và tôi

nhìn thấy một con vật trông giống như một loài nhỉm có cánh, có điều là những gai nhọn của nó dài tới mét rưỡi lận. Đầu nó kéo dài ra cả về phía trước lẫn phía sau. Riêng cái mỏ cũng đã dài tới mét rưỡi rồi…

Nó bay chầm chậm, có vẻ rất cố gắng, nhưng đang tới gần. Tim tôi thót lại. Liệu nó đã nhìn thấy chúng tôi trong thân hình người chưa đây?

Tôi quay đầu lại nhìn lên những bậc cầu thang trên cao. Lũ Hork-Bajir ở cách xa 30m đang lao xuống chúng tôi. Chúng tôi kẹt rồi. Không còn cả thì giờ biến hình nữa. Sa lưới rồi!

Chỉ lên trên ba mét nữa là cầu thang chui vô lòng đất và đá. Con quái vật Visser Ba không thể bay lên đó. Nhưng nếu chúng tôi lên được chỗ ấy, thì sẽ lao đầu vô giữa bọn Hork-Bajir.

Và đó là lúc ý tưởng đến với chúng tôi, "Đưa cho mình khẩu tia Nghiệt."

"Súng không ngăn được con… con quái vật ấy đâu! Nó bọc thép từ đầu đến chân. Không gì có thể ngăn nó được.

Tôi không có thì giờ tranh cãi nữa. Tôi giật khẩu tia Nghiệt từ tay Marco. Tôi quay lại và lao lên cầu thang, xông thẳng vô lũ Hork-Bajir.

"Theo mình!"

"Nhưng…"

"Cứ theo mình đã."

Chúng tôi chạy lên. Khoảng cách giữa chúng tôi với bọn Hork-Bajir đã rút lại một cách mau lẹ. Con quái vật thì đang bay tới gấp gấp.

"Tất cả nằm xuống! Che lấy đầu! Chuột chũi." Tôi hét lên. "CHUỘT CHŨI!" và giơ thẳng khẩu súng lên cao. Nhắm vô đúng chỗ tiếp nối giữa đá tảng treo lơ lửng và đất làm thành cái vòm ếch.

Tôi điều chỉnh hoả lực và bóp cò.

Và cả thế giới sụp đổ trên người tôi.

CHƯƠNG 29

Tôi không bị hòn đá nào đè bẹp hết, tuy đã bị va đụng kinh khủng. Mừng hú! Nhưng tôi đã sợ muốn chết.

Sợ bị chôn sống.

Mà việc ấy đã xảy ra thiệt. Thậm chí do chính tôi gây nên. Bị chôn sống dưới đá và đất sau khi đánh nhau với lũ Hork-Bajir.

Nhưng bạn có thể làm gì khi bạn bị chôn sống nhỉ? Bạn có thể hoặc là ngồi đó mà kêu la trong sự hoảng sợ mù quáng. Hoặc có thể đào lấy lối ra. Ít nhất trong trường hợp bạn là một con chuột chũi.

Tôi lo cho Cassie và Marco lắm. Cả hai đứa vẫn còn trong lốt biến hình, vậy là còn phải qua một đoạn trung gian nữa trước khi có thể trở thành chuột chũi.

Nhưng chó sói và khỉ đột đâu dễ dàng bị giết. Cho nên chúng tôi đều biến hình suôn sẻ và đào những đường hầm để chui lên riêng từng đứa.

Việc ấy tốn rất nhiều thời gian. Tôi phải ngừng lại, khoét rộng ra để có đủ chỗ hoàn hình người trước khi bị kẹt mãi trong lốt chuột chũi. Lắm lúc muốn thét lên vì sợ ấy chứ.

Nhưng đến vòng thứ hai thì tôi lọt vô hang dơi.

Lại mất thêm một giờ cho tất cả bọn tôi lạc vào chỗ đó. Chúng tôi gặp nhau trong bóng tối dày đặc, từng đứa một. Bây giờ chúng tôi chỉ còn là một nhóm nhóc tỳ lo lắng, cáu kỉnh, bé nhỏ.

Tobias là đứa tới sau chót.

"Bồ làm tụi này sợ muốn chết. Bồ ở chỗ nào chui ra vậy?" Tôi hét lên với cậu ấy.

<Thì mình cũng lo lắng y như vậy cho bồ, Rachel,> cậu ấy mỉm cười trong câu nói không thành tiếng.

Cuối cùng chúng tôi biến hình thành dơi. Chúng tôi đã cạn kiệt sức lực. Tôi có thể nằm lăn ra đó trong bóng tối vĩnh hằng mà ngủ suốt một tuần lễ luôn đó.

Và rồi đúng lúc chúng tôi phát sóng định vị xung quanh để kiếm lối ra thì cái điều lạ lùng nhất xảy ra. Cả cái hang trở nên sống động.

Tất cả các con dơi từ từ buông móng khỏi trần đá. Chúng rớt xuống, dang hai cánh, phát ra những âm thanh định vị, và bay đi.

<Chắc là chiều rồi đó,> Cassie nói.

<Ừa, nhưng hổng biết chiều của ngày nào nhỉ?> Tôi lầm bầm.

Chúng tôi bung khỏi hang. Có lẽ tới hàng trăm ngàn con dơi lận. Có thể tới một triệu. Ai mà đếm được số dơi này kia chứ?

Chúng tôi bay về nhà, chẳng còn chút hơi sức nào để đùa giỡn hay cười sung sướng vì đã sống sót.

Nhưng dù oải đến đâu, có một việc tôi muốn làm…

Rất có thể tôi có một chút máu điên trong người. Sau tất cả bao nhiêu sự kiện như thế, nếu tôi không nói cho bất cứ ai nghe về cuộc đời của mình, tôi hẳn sẽ như đang ở trong một căn phòng bằng cao su và bị roi quất đen đét.

Sau khi giải quyết xong, tôi bay về nhà và hoàn hình trong phòng mình.

"CHÍNH XÁC là cả ngày cô đã ở đâu hả tiểu thư?" Mẹ tôi tra hỏi.

Nhưng đúng lúc đấy thì điện thoại reng. Mẹ tôi nhấc máy lên và lặp đi lặp lại hoài mỗi tiếng "Sao kia?" tới chín lần, lần sau lại to hơn lần trước.

Rồi mẹ ngồi xuống, ngó chằm chằm vô Sarah, Jordan và tôi.

"Chuyện gì vậy mẹ?" tôi hỏi.

"Thân chủ của mẹ, cái ông Edelman tội nghiệp ấy mà," mẹ lắc đầu như thể ráng xua đi cái gì, "ông ấy trốn viện."

"Trốn khỏi nhà thương điên ấy hả mẹ?" Jordan hỏi lại.

"Ông chạy mất. Nhưng thiệt là kỳ quái… Người ta khai là có một con gấu xám bình thản bước vô, xô đổ cửa, và nói với người đàn ông đó… theo một kiểu liên lạc tâm linh nào đó… Nó bảo ông ta đi khỏi đây, đi xa đi, nhưng đừng làm bất cứ chuyện gì ngu ngốc như thể tìm cách tự sát chẳng hạn, bởi vì… con gấu… đã có một ngày vô cùng vất vả, nó không muốn phải cứu ổng lần nữa."

Jordan và Sarah ngó mẹ tôi trân trân như thể bà đã phát khùng vậy đó.

Tôi nhún vai. "Điên hết biết," tôi nói bừa. "Một con gấu xám, hay thật."

Có gì ghê gớm đâu chứ. Tôi không thể giúp gì cho ông Edelman. Chẳng ai giúp được ông hết. Nhưng có những lúc tâm trí người của chính ông nổi lên. Và những lúc ấy, giữa cơn điên của tên Yeerk, tôi muốn ổng được tự do.

Chuông cửa reng.

"Anh Marco đấy," Jordan reo lên. Nhỏ vẫn cho là cậu ấy thiệt dễ thương.

"Bảo nó đi đi," tôi hét. "Chị oải lắm rồi."

Một lát sau Jordan quay lại với một chồng cao ngất những hộp giấy. "Anh bạn Marco của chị bảo ba ảnh bắt ảnh vứt hết những đồ này đi."

Thế rồi nhỏ vứt các hộp bột yến mạch vị lá phong và gừng tung toé khắp bàn nhà bếp…

HẾT TẬP 17

---

[1] Marco giả bộ nói ngọng, có ý chọc Ax. Đúng ra là "Arnold, là một người đàn ông." (ND.BS)

[2] Nguyên văn: Feet - số nhiều của foot - đơn vị đo chiều dài của Anh - 1 foot = 0,3048m (ND.BS)

K. A. APPLEGATE

ANIMORPHS

NGƯỜI HÓA THÚ

AX

#18. Quyết định của Ax

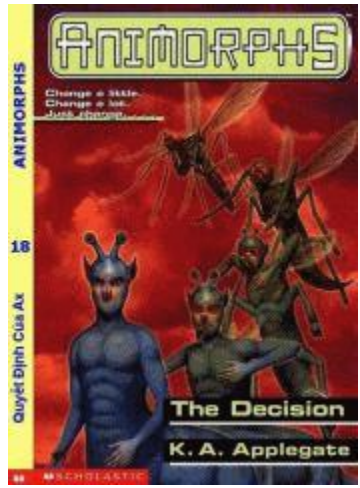

Tác phẩm: Animorphs
Tập 18: Quyết Định Của Ax
Nguyên tác: Animorphs #18: The Decision
Tác giả: K. A. Applegate
Dịch giả: Hương Lan
Nhà xuất bản: Trẻ, 12/2001
Khổ sách: 11 x 18 cm
Số trang: 170
Giá sách: 6.000 vnđ
Thực hiện ebook: ANIMORPHS Team
Scan: nguoimedocsach
Đánh máy: zettai
Đối chiếu, dịch bổ sung: nguoimedocsach
Sửa chính tả: tieukhe, santseiya
Thiết kế bìa: teszine
Chuyển sang ebook: santseiya
Ebook BB: Cent
Ngày hoàn thành: 30/07/2009
Nơi hoàn thành: Hà Nội
ooO TVE Ooo

MỤC LỤC

TÓM TẮT NỘI DUNG TẬP 17
CHƯƠNG 1
CHƯƠNG 2
CHƯƠNG 3
CHƯƠNG 4
CHƯƠNG 5
CHƯƠNG 6
CHƯƠNG 7
CHƯƠNG 8
CHƯƠNG 9
CHƯƠNG 10
CHƯƠNG 11
CHƯƠNG 12
CHƯƠNG 13
CHƯƠNG 14
CHƯƠNG 15
CHƯƠNG 16
CHƯƠNG 17
CHƯƠNG 18
CHƯƠNG 19
CHƯƠNG 20
CHƯƠNG 21
CHƯƠNG 22
CHƯƠNG 23
CHƯƠNG 24
CHƯƠNG 25
CHƯƠNG 26
CHƯƠNG 27
CHƯƠNG 28
CHƯƠNG 29

TẬP 17: ĐƯỜNG HẦM KINH HOÀNG

1. Người kể chuyện:

Rachel

2. Nội dung:

Hội Animorphs cứu sống được một người đàn ông định nhảy lầu tự tử. Sau lần Rachel nói chuyện với ông ta ở bệnh viện tâm thần, hội phát hiện ra bọn sâu Yeerk đã bị phát điên vì một loại thực phẩm loài người: bột ngũ cốc ăn liền vị lá phong. Hội lập kế hoạch tích trữ một lượng lớn loại thực phẩm này và tìm đường vào vũng Yeerk, rồi thả thứ bột này xuống vũng, tiêu diệt cả nhiều ngàn sâu Yeerk đang lóp ngóp trong vũng. Tuy nhiên, sáu bạn trẻ đã vấp phải sự truy cản của thiết bị lọc sinh học mà bọn Yeerk cài ngay lối vào vũng. Họ buộc phải tìm cách khác để xâm nhập vào vũng, thực hiện bằng được kế hoạch của mình. Tobias đã tìm ra một khu nhà bỏ hoang nằm ngay trên trung tâm vũng Yeerk. Sáu bạn trẻ thay nhau biến thành chuột trũi đào một đường hầm xiên xuống vũng. Quá trình đào hầm là một chuỗi ngày tạo cho Rachel cảm giác ngộp thở, như chính mình đang tự đào mồ chôn sống bản thân. Đối với nhỏ, đây chính là đường hầm kinh hoàng. Biến thành dơi xâm nhập vào vũng, sáu bạn trẻ bị hai robot săn lùng sinh vật lạ tấn công. Jake, Tobias và Ax bị bắt giữ. Rachel rơi xuống vũng. Biến thành kiến, Rachel thoát ra khỏi được vũng, bắt liên lạc được với Cassie và Marco. Rachel biến thành voi húc đổ tường nhà kho, dùng vòi thảy toàn bộ lượng bột lúa mạch ăn liền vị lá phong đang được bọn Yeerk cất giữ xuống vũng. Marco bắn súng Tia Nghiệt làm bể các thùng thực phẩm, Rachel quăng luôn Visser Ba trong hình hài Andalite xuống vũng. Trong lúc đám Yeerk hốt hoảng, chới với trong vũng, ba bạn trẻ giải cứu 3 bạn đang bị giam cầm. Visser biến thành một loài vật không bị ảnh hưởng bởi nước dưới vũng và trốn thoát. Sáu bạn trẻ biến thành dơi và bay về nhà, hoàn thành nhiệm vụ trong một tâm trạng không vui vẻ gì.

3. Nhân vật quan trọng:

Hội Animorph: Jake, Marco, Rachel, Cassie, Tobias

Ax

Visser Ba

4. Những loài thú mới được thu nạp:

Jake: Chuột trũi

Marco: Chuột trũi

Rachel: Chuột trũi

Cassie: Chuột trũi

Tobias: Chuột trũi, Dơi

Ax: Chuột trũi

5. Những lốt hình được sử dụng:

Jake: Chim ưng Peregrine, Hải âu, Gián, Ruồi, Chuột trũi, Dơi

Marco: Ruồi, Ớ biển, Hải âu, Gián, Ruồi, Chuột trũi, Dơi, Khỉ đột

Rachel: Đại bàng đầu bạc, Cá heo, Hải âu, Gián, Ruồi, Chuột trũi, Dơi, Voi, Gấu xám.

Cassie: Ớ biển, Ruồi, Chuột trũi, Dơi, Sói

Tobias: Ruồi, Chuột trũi, Dơi

Ax: Người, Ruồi, Diều mướp, Chuột trũi, Dơi

PHẢN BINH TÀU CON CÚ

CHƯƠNG 1

Tôi tên là Aximili-Esgarrouth-Isthill.

Tôi không biết đồng bào Andalites của tôi đã từng bao giờ nghe thấy cái tên này hay chưa. Tôi cho rằng, một vài mẩu chuyện tôi kể lại về những trải nghiệm của mình sẽ được đăng trên mấy tờ tạp chí khoa học. Ý tôi đó là tai nạn xảy ra với tôi sẽ buộc các nhà khoa học phải viết lại lý thuyết về phần dôi thừa cực lớn phiêu diêu trong vùng không gian Zero khi ta biến hình thành một con vật cực nhỏ.

Nhưng tôi ngờ rằng tên thật của tôi sẽ không được nhắc tới, cũng như toàn bộ sự thật những trải nghiệm của tôi sẽ không được tường thuật lại đầy đủ. Thế cũng tốt. Các bạn thấy đấy, trong hàng ngũ đồng bào Andalite của tôi, cũng có những kẻ phản bội - những kẻ làm việc cho bọn Yeerk.

Tôi là nhân chứng Andalite duy nhất còn sống sót sau sự kiện tàu *Con Cú*. Chỉ mình tôi và những người bạn loài người của tôi: Hoàng tử Jake, Cassie, Tobias, Rachel, và Marco - biết tường tận những gì đã xảy ra trên boong tàu đang hướng về hành tinh Leera bị chiến tranh tàn phá đó.

Tôi biết, nội việc nghĩ người Andalite phản bội đã là tày trời rồi. Ý nghĩ đen tối đó sẽ khiến bất cứ người Andalite kiêu hãnh nào cũng phải đau lòng. Nhưng sự thật vẫn là sự thật. Biến cố tàu *Con Cú* đã xảy ra. Chúng tôi đã bị bán đứng bởi chính một trong những đồng bào Andalite của tôi.

Tôi là Aximili-Esgarrouth-Isthill, em trai của Hoàng tử Elfangor-Sirinial-Shamtul. Tôi xin thề trên ký ức của anh trai mình: tất cả những điều tôi sắp kể ra đây đều là sự thật.

Tôi là người Andalite duy nhất hiện có mặt trên hành tinh Trái Đất. Đừng mất thời gian tìm kiếm bất cứ tư liệu nào về Trái Đất vì thông tin các bạn tìm được sẽ chẳng nhiều nhặn gì đâu. Sự thật là, con tàu Mái Vòm của chúng tôi đã bị tiêu hủy trong quỹ đạo của hành tinh này. Thủ phạm chính là bọn Yeerk. Anh trai tôi, Hoàng tử Elfangor, cũng đã hy sinh trong cuộc chiến này. Nhưng trước khi chết, anh Elfangor đã phá luật Andalites trao cho năm bạn trẻ Trái Đất quyền năng biến hình - một bí mật công nghệ của người Andalite.

Lúc này đây, bọn Yeerk đang đeo đuổi Trái Đất. Chúng đang xâm chiếm hành tinh theo đúng kiểu cách nguyên thuỷ. Những con sên ký sinh Yeerk chui vào trong đầu con người, cơ thể chúng bao kín bộ não của họ, bắt họ thành nô lệ như chúng đã từng làm với người Hork-Bajir và người Gedd. Và chúng hy vọng rằng một ngày nào đó, chúng cũng sẽ thực hiện những việc đó với người Andalite, với hành tinh Andalite của chúng ta.

Hiện tôi đang sống chung với loài người, cụ thể là với những bạn trẻ mà anh Elfangor đã trao quyền năng biến hình. Các bạn ấy tự gọi mình là Animorphs - Người Hóa thú. Năm người bạn trong Hội Animorphs chống lại cuộc xâm lăng Trái Đất của bọn Yeerk. Và như tôi biết, cho đến giờ, tất thảy chỉ có năm bạn trẻ gánh trách nhiệm nặng nề này mà thôi.

Tôi sống với loài người. Dù nể trọng họ, nhưng những trái tim tôi vẫn thuộc về người Andalite. Cho dù ai nói hay nghĩ gì về tôi, cho dù trên hành tinh Leera ấy đã diễn ra chuyện gì, tôi vẫn luôn trung thực với đồng bào mình.

Ấy thế mà, đến giờ, đã có nhiều lần tôi vẫn tự hỏi: Ai mới là những người thân thích của tôi? Đồng bào tôi? Gia đình tôi? Bạn bè tôi? Hay là đồng minh của tôi?

Những người bạn-Người của tôi gọi tôi bằng một cái tên ngắn là "Ax". Các bạn ạ, loài người giao tiếp với nhau thông qua âm thanh phát ra từ miệng (tôi tin là hầu hết người Andalite đều hiểu rõ khái niệm "miệng"). Và mặc dù tên đầy đủ của tôi có thể phát âm rất dễ dàng bằng giọng truyền kiểu Andalite, nhưng với cách nói bằng âm thanh của loài người, đó là một cái tên dài và khó phát âm.

Tôi đơn côi trên hành tinh này. Là người Andalite duy nhất sống giữa loài người, tôi phải dùng phép biến hình để thỉnh thoảng biến thành Người trong khoảng hai giờ Trái Đất.

Một nhận xét về bản thân tôi, đó là tôi rất giỏi hòa nhập trong thế giới loài người. Tôi đã học được các phong tục tập quán của họ hoàn hảo đến nỗi khi tôi làm Người, đi lại và hành xử giữa loài người mà cứ tựa hồ mình là một trong số họ vậy…

Đó là lý do tại sao tôi có thể thản nhiên xuất hiện ở những nơi cực đông người, như là khu thương xá chẳng hạn. Ở đây toàn là các cửa hàng mà hầu hết là bán các bộ da và móng guốc nhân tạo mà loài người gọi chúng là "quần áo" và "giày dép".

Khu thương xá cũng còn là nơi có nhiều khu ăn uống tuyệt vời. Các bạn biết không, ngoài việc dùng miệng để tạo ra âm thanh, loài người còn dùng miệng để ăn nữa. Họ há miệng ra, đút thức ăn vào, dùng răng nghiền nát trong lúc nước bọt được tiết ra. Cảm nhận của quá trình này chính là một trong năm giác quan của loài người - "vị giác".

Ôi, hương vị, hương vị mới tuyệt vời làm sao.

Thật đấy.

Xúng xính trong bộ da và móng guốc nhân tạo của loài người, tôi ung dung tiến tới một quầy bán đồ ăn trong khu thương xá.

"Xin chào," tôi phát ra âm thanh bằng cái miệng loài người. "Cho cháu làm việc kiếm tiền. T-ii-ề-ền."

Tôi cần phải giải thích cho các bạn như thế này: Tiền là một trong những khái niệm trừu tượng của loài người. Họ đưa tiền cho người

khác trong cộng đồng và nhận về những vật phẩm hữu ích.

"Cháu muốn gọi thứ gì à?" Người đàn ông trong quầy hỏi tôi.

"Cháu cần tiền để có thể đổi lấy món bánh quế thơm ngon," tôi giải thích.

Con người hấp háy đôi mắt. "Thế… thế… cháu muốn gọi món hay là không?"

Rõ ràng, đây là một người kém thông minh. "Cháu muốn lao động, llaaoo đđộộnng, để ông đưa cháu tiền. Rồi cháu dùng tiền đó để đổi bánh quế giòn. Giòònn."

"Đợi tôi gặp chủ quán cái đã."

"Giòònn," tôi nhắc lại. Tôi thấy âm "gi" đặc biệt nghe rất khoái lỗ tai. Nó làm nhột nhột cái miệng. Nhiều âm thanh nghe tức cười lắm.

Bà chủ quán vội ra và tôi lặp lại yêu cầu của mình.

"Ồ, tôi không thể mướn cháu được đâu," bà ái ngại. "Tôi nghĩ cháu chưa đủ tuổi làm việc. Nhưng nếu đói thì cháu có thể ra dọn dẹp bàn và lấy đồ ăn ở đấy mà dùng."

Thế nghĩa là tôi đã được chấp thuận.

"Thằng bé tội nghiệp," tôi nghe thấy bà nói với người bên cạnh khi tôi quay đầu đi. "Có lẽ nó hơi bị tưng tưng, nhưng mặt mũi thì cũng dễ coi đấy chứ."

Tôi hiểu ngay ý bà chủ "dọn bàn" có nghĩa là gì. Ở khoảnh này của khu thương xá có rất nhiều bàn, quây xung quanh là những quầy bán hàng ăn. Trên bàn rải rác những thức ngon lành!

Bàn đầu tiên, tôi tìm thấy mấy cái bánh hình tam giác, giòn, mỏng, lắc rắc muối, được tráng quanh bằng một thứ bí mật màu vàng tươi. Tôi bỏ tọt chúng vào miệng. Ngon ghê!

Ở bàn kế bên có những chất lỏng gì đó trong ly. Tôi uống luôn. Ly thì nóng, ly thì lạnh. Đi kèm với chất lỏng là một mảnh giấy nhàu nhĩ màu vuông, trên đó lốm đốm một sản phẩm màu đỏ lem nhem, sền sệt. Tôi liếm. Cũng tạm được, không hấp dẫn lắm.

Cuối cùng, tôi đã phát hiện ra món hầu của mình: mấy cái bánh quế tròn trịa, sáng bóng, vàng ươm và bốc khói hôi hổi. Có hai con người đang ngồi sát rịt những chiếc bánh mê ly ấy.

Họ chuẩn bị ăn bánh quế của tôi!

Tôi lập tức phóng ào tới đó, sải hết tốc lực trên đôi chân lêu khêu của loài người, vừa chạy tôi vừa thét, "Cháu đang dọn cái bàn này!"

Những con người trố mắt nhìn tôi. "Chúng tôi chưa ăn xong mà."

"Tốt" tôi thở phào, đoạn giằng lấy hai chiếc bánh và mang đi.

"Hây! Hây! Dừng lại!"

Tôi tọng chiếc bánh thứ nhất vào miệng. Thật hết ý! Một cảm giác dễ chịu quá chừng. Ôi, thứ chất nhờn ngọt ngào, rỏ ròng ròng, nóng hổi của bánh quế!

"Mày đang làm gì thế, nhóc?" bà chủ quán vừa chạy ùa tới vừa la bai bải.

“Cháu đang ggọọn ppààng” tôi lúng búng. Khi đang ăn thật khó nói chuyện quá đi.

“Xin lỗi” bà chủ quán khẩn khoản nói với những người định giật bánh quế của tôi. “Tôi sẽ lấy cho ông bà hai chiếc bánh mới. Còn mày…” bà ta dứ một ngón tay loài người mạnh-mẽ nhưng-ngắn-ngủn vào tôi. “Đi theo ta.”

Bà ta kéo tôi xềnh xệch, khiến một miếng bánh quế văng khỏi miệng tôi. Bà lôi tôi vào trong quầy và ấn tôi ngồi xuống một cái ghế. Ngồi có nghĩa là gập hai chân lại, đặt trọng lượng cơ thể lên một bục phẳng chuyên dụng ỉ mà… Khó mà hình dung nổi trừ phi các bạn tận mắt trông thấy.

"Được rồi, này nghe đây, con trai, nếu con thèm ăn đến thế, thì ở đây có một khay bánh quế hơi thiu rồi, con tự lấy ăn đi nhé. Tội nghiệp con quá."

Bà ta chỉ vào một đống bánh quế xếp lớp. Phải đến hàng tá chứ không ỉt!

“Dành cho cháu hả?” Giọng tôi nghẹn lại bởi cảm xúc phấn chấn dâng tràn.

"Ừ, con trai. Lại đó và ăn đi."

Ngôn-ngữ-miệng của loài người đôi khi thật rắc rối. Bà ta nói “ăn đi” là ăn một miếng hay một chiếc? Hay ăn nguyên một khay?

Thiệt tình, nếu xảy ra bất cứ lầm lẫn nào thì cớ sự không phải do lỗi tại tôi.

CHƯƠNG 2

"À, tui đang ở đó," Marco oang oác. "Lững thững đi ngang qua khu ăn uống, trong đầu đang suy tính về phi vụ làm ăn của riêng mình, thì tui thấy mấy viên trợ y cùng đám đông xúm đen xúm đỏ quanh tiệm bánh quế."

Marco là một trong những người bạn-Người của tôi. Cậu ấy lùn hơn những đứa trẻ cùng tuổi, tóc và mắt sẫm màu và rất thích pha trò. Đó là một kiểu hài hước. Hài hước hay hóm hỉnh là một đức tính khá phổ biến của loài người, không như người Andalite chúng ta. Tôi cho rằng họ phải dụng đến sự hài hước để xử lý việc đi đứng loạng choạng ngả nghiêng chỉ bằng có hai cái chân.

“Và tui thề rằng, đột nhiên tui có linh cảm, tui biết ngay là chuyện này dính líu đến Ax-ngố rồi. Thế là tui mon men lại gần và hỏi đại một người trong đám đông coi chuyện gì. Và cổ nói -“

"Cổ?" Rachel ngắt lời. "Để mình đoán nha. Một cô gái ưa nhìn nào đó mà bình thường thì sẽ chẳng bao giờ thèm nói chuyện với bồ phải không? Nhưng bồ cho rằng một trường hợp cấp cứu y tế sẽ là một cơ hội tốt để tiếp cận cổ phải không?"

"Chính xác," Marco thừa nhận.

Rachel là một bạn nữ, tóc vàng, mắt xanh lơ. Bạn ấy cao hơn so với tuổi.

"Dù sao thì cổ cũng nói với mình rằng: ‘Một cậu bé phát điên và ăn hết cả một mâm bánh quế.’ Nè, tui hỏi mấy bồ nha: Ai, ai sẽ ngốn hẳn một chảo bánh quế như thế hả?”

Marco, Rachel, Hoàng tử Jake, Cassie, ngó tôi lom lom và toét ngang cái miệng ra cười. Tất cả, ngoại trừ Tobias, cậu ấy là một *nothlit* - người bị kẹt trong lốt hình biến. Cậu ấy là diều hâu nên không có môi.

Tôi cảm thấy tôi cần phải nói điều gì đó.

<Tại tôi không biết được thông số chính xác về kích thước của bao tử loài người,> tôi phân trần. <Hình như sức chứa của nó có giới hạn. Nếu vượt quá giới hạn đó, thì sẽ xuất hiện một cảm giác khó chịu nơi vùng bụng. Nó khiến mình chóng mặt, xây xẩm…>

"Đó là cảm giác bị đầy bụng," Cassie giải thích.

Cassie không cao hơn Marco. Bạn ấy có mái tóc và cặp mắt sẫm màu. Cassie rất quan tâm đến thú vật. Về khái niệm "thú vật," loài người định nghĩa đó là tất cả động vật, ngoại trừ chính họ.

Tôi đã trút bỏ lốt người và trở lại hình hài Andalite. Chúng tôi đang tụ họp trong một khu rừng nằm kề bên trang trại của gia đình Casie.

Đó là nơi tôi cư trú. Cả tôi và Tobias. Đồ điểm tâm của cậu ấy hầu

hết đều là chuột. Tôi thì rời khỏi rừng từ khi trời còn mờ tối, chạy băng khắp cánh đồng, hấp thu cỏ thông qua móng guốc, theo đúng kiểu ăn của loài nhạy cảm.

Tụi tôi đang đợi một đồng minh kỳ lạ: Erek, người Chee.

Người Chee là người máy. Họ được tạo ra bởi một loài đã diệt vong - người Pemalite. Người Chee và những người Pemalite cuối cùng đã tới Trái Đất từ hàng ngàn năm trước. Họ chạy trốn khỏi thảm họa tàn phá trên quê nhà của họ. Người Pemalite không ai còn sống sót, họ để lại tuyệt tác của mình - người máy không bạo lực, nguyên tắc, và cực kỳ khoẻ mạnh.

Hoàng tử Jake xem đồng hồ. Loài người không bao giờ chính xác được về giờ giấc. Họ luôn luôn chắc chắn rằng lúc đó là sớm hơn hay trễ hơn giờ họ muốn nhắc tới. Tôi không thể nào hiểu được câu nói của loài người: “Ồ, xem này, đây chính xác là thời điểm tôi muốn nói tới.”

Hoàng tử Jake nói, "Mình đồ là Erek đến trễ, nhưng mình cho là bây giờ vẫn còn sớm so với giờ hẹn."

Đấy, các bạn thấy chưa?

<Erek đang tới,> Tobias loan báo. <Ảnh di chuyển hết sức êm, nhưng đứng trên đây mình trông thấy ảnh rõ mồn một.>

Diều dâu có đôi tai cực thính và thị giác tuyệt vời, nhưng bị cái mỗi lần mắt nó chỉ nhìn được có một hướng, giống như loài người vậy.

Erek xuất hiện - đúng giờ y boong. Ảnh đến trong hình hài một cậu trai loài người bình thường. Nhưng thật ra, đó chỉ là một hình chiếu ba chiều thôi. Bên dưới hình chiếu đó là một người máy màu xám trắng, hao hao giống một chú chó Trái Đất nhưng đi bằng hai chân.

Người Chee không được phép bạo lực. Một lệnh cấm bạo lực đã được cài đặt trong chương trình điều khiển họ. Nhưng, có một lần, nhờ chúng tôi giúp, Erek đã vô hiệu hoá được chương trình đó. Ảnh cứu sống chúng tôi trong một trận chiến cực kỳ gay cấn. Sau lần ấy, ảnh rất buồn và ảnh đã chấp nhận tuân theo chương trình mà người Pemalite đã viết cho mình. Tuy nhiên, cho dù người Chee không thể đánh nhau, nhưng họ đã cài người của mình vào trong tổ chức của bọn Yeerk trên Trái Đất và thỉnh thoảng họ cung cấp cho chúng tôi nhiều thông tin hữu ích.

“Chào mọi người” Erek nói.

“Chào Erek” Marco đáp lễ. “Có tin gì vậy?”

Erek nhún vai, hệt như mọi cậu trai Trái Đất. “Chẳng nhiều nhặn gì đâu, nhưng khá là lạ và hơi khó hiểu một chút. Chỉ ít cũng là theo những gì chúng tôi thấy được."

Hoàng tử Jake gật gù. Bạn ấy nhìn hướng lên phía Tobias hỏi. "Không có ai bám càng chứ?"

Tobias rời khỏi cành cây đang đậu, quạt cánh, bay vút lên phía trên

những ngọn cây, khuất khỏi tầm nhìn của chúng tôi.

"Xin lỗi nha," Hoàng tử Jake phân trần với Erek. "Tôi chỉ muốn đảm bảo rằng tụi mình được an toàn."

Erek toét miệng cười. "Các bạn cho rằng tôi đến đây một mình sao? Có ba người của tôi đang chia nhau quan sát ở quanh đây đấy. Cho dù với cặp mắt diều hâu, Tobias cũng chẳng thể nào tia được họ đâu."

"Ồ, thế ư? Có cần phải trả công không đây?" Hoàng tử Jake hỏi đùa.

Tobias quay trở lại đậu trên cành cây lúc trước. Cậu ấy bắt đầu chậm rãi rỉa bộ lông vũ của mình. <Không có ai lai vãng cả.>

"Bồ thực sự không nhìn thấy bất cứ gì khả nghi sao?" Hoàng tử Jake hỏi, giọng lộ vẻ thất vọng.

<À, mình có nhìn thấy hai người Chee đang phủ hình chiếu thân cây bao quanh mình và một người khác nữa đang cố hoà mình vào một tảng đá, mà thế thì chẳng có gì đáng e ngại cả.>

Cả các bạn người và Erek đều cười. <Mình biết rõ từng gốc cây ở đây mà,> Tobias nói đầy tự mãn. <Các bạn cho rằng các bạn có thể phủ hình chiếu ba chiều hình cây liễu ở cái chỗ mà trước giờ chả có nó thì mình không nhận ra nổi sao? Xì.>

Erek cúi đầu khâm phục Tobias. "Tôi phải luôn nhắc nhở mình rằng không bao giờ được đánh giá thấp bạn, người anh em diều hâu ạ." Rồi, với vẻ nghiêm túc, Erek nói cho chúng tôi nghe điều gì đã khiến ảnh đến tìm chúng tôi.

“Hewlett Aldershot Đệ Tam - cận vệ số hai của Cơ Quan Tình Báo, đang nằm viện trong tình trạng hôn mê vì bị một chiếc xe hơi tông phải khi đang băng qua đường. Chúng tôi không biết tại sao anh ta xuất hiện trong khu vực này. Nhưng chúng tôi biết điều này: Không một ai biết anh ta đang nằm viện.”

“Cả gia đình anh ta cũng không biết à?” Cassie bồn chồn hỏi.

“Không. Không một ai. Kể cả gia đình hay thủ trưởng của anh ta, Jane Carnegie. Không một ai. Cái bệnh viện đó đã bị bọn Yeerk chiếm cứ. Một nửa nhân viên là bọn Mượn xác Người. Tên anh ta thậm chí không được lưu trên máy tính của bệnh viện nữa. Với lại, các bạn biết chiếc xe đụng phải anh ta là của ai không? Của ông bạn Chapman của chúng ta đó.”

Hoàng tử Jake gật gù. Bạn ấy là thủ lĩnh của hội Animorphs. Tôi coi bạn ấy như hoàng tử của mình. Là một *lính nhỏ*, tôi cần phải thi hành nhiệm vụ dưới quyền của một hoàng tử nào đó.

“Ừm” Hoàng tử Jake tư lự. “Mình nghĩ tốt hơn hết chúng ta phải kiểm tra thôi.”

“Tui có một câu hỏi đây," Marco nói. “Một khi ta đã có một ông Hewlett Aldershot và một ông Hewlett Aldershot con rồi, thì có thứ cha mẹ gì mà lại bắt đứa trẻ đời thứ ba vẫn phải mang cái tên của mình nữa thế không biết? Ra trường rồi chắc hẳn anh ta phải chịu sự

tra tấn này trong suốt quãng đời còn lại mất thôi."

CHƯƠNG 3

Ngày hôm sau, Marco, Rachel và tôi đậu co ro trên bệ cửa sổ tầng ba bên ngoài phòng bệnh riêng của Hewlett Aldershot Đệ Tam trong lốt những con mòng biển. Theo như lời các bạn Người của tôi, mòng biển giống bồ câu, chúng có thể xuất hiện ở bất cứ đâu mà chả khiến ai nghi ngờ cả. Tôi dám chắc là họ nói đúng cho dù tôi chẳng có chút ý niệm gì về chim bồ câu hay hình dung được thế nào là loài chim "đáng ngờ" cả.

Tôi vừa nói về những điều mà ai cũng biết cả rồi. <Lão Chapman húc xe vào anh chàng này chỉ vì ổng không chịu đựng nổi cái tên đó.>

Rachel thở dài thườn thượt. <Sao anh Jake lại bắt mình thực thi nhiệm vụ cùng với bồ cơ chứ, hả Marco?>

<Cái gì, bộ tôi không có ý kiến chắc? Tụi mình đã co ro trên cái gờ tường ngu ngốc này cả tiếng rưỡi đồng hồ rồi đó. Tui, bồ và Ax nè.>

<Mới chỉ có một tiếng rưỡi thôi sao?> Rachel than thở. <Lạ nhỉ, phải lâu hơn thế nhiều chứ. Trong khi tụi mình trò chuyện, thời gian chỉ nhích có từng tí, từng tí, Marco à. Cà rề, cà rề,…>

<Kỳ quá đi.>

<Thực tế là mới chỉ có một giờ mười tám phút, theo giờ của các bạn thôi,> tôi nói.

<Cái gì mà theo giờ của các bạn,> Marco phản bác. <Nó cũng là giờ của bồ đấy, Ax-ngố à. Đây là Trái Đất. Bồ đang bị mắc kẹt ở đây. Này, hãy chấp nhận và chỉnh lại đồng hồ theo giờ địa phương luôn đi, anh bạn.>

Marco chán. Tất cả chúng tôi đều chán. Mỗi khi buồn chán, Marco thường trở nên cáu bẳn.

Chúng tôi vẫn tiếp tục đậu bên ngoài phòng bệnh của Hewlett Aldershot Đệ Tam. Đây đã là ca trực thứ hai của chúng tôi rồi. Ca một của chúng tôi bắt đầu từ sáng sớm, kéo dài gần hai giờ giới hạn biến hình, rồi đến phiên của Hoàng tử Jake và Cassie, và giờ lại đến lượt chúng tôi.

<Mình chẳng ham chôn chân ở đây trong một ngày thứ Bảy đẹp trời như thế này, trong khi còn có hàng đống công việc mua sắm ở tiệm *Lĩnh Thuỷ Tốc Hành* đang chờ,> Rachel phàn nàn. <Mình bay loanh quanh một chút nha!>

Rachel đập cánh đi khỏi, để lại tôi và Marco. Chúng tôi phe phẩy đôi cánh, nghểnh đầu và đảo tới đảo lui trên bệ cửa - cố hành xử hệt như mòng biển thứ thiệt. Đó là nguyên nhân vì sao Rachel phải bay đi khỏi. Mòng biển thứ thiệt là phải thi thoảng bay đi đâu đó chứ.

<Có điều gì đó không bình thường ở cái anh chàng tên là Hewlett

Alder-- Nhìn kìa!> Tôi thông báo với Marco. <Có người đang vào phòng. Người quen đấy, tôi dám chắc luôn.>

<Rachel!> Marco thét lên bằng ý nghĩ. <Chạy đi kiếm Jake, Cassie, và Tobias mau. Tụi mình có bạn rồi nè!>

<Ai vậy?>

<Visser Ba trong lốt Người,> tôi đáp. <Đồ ma quỷ!>

Mắt mòng biển ở hai bên đầu, cho nên tôi phải quay hẳn qua một bên mới dòm kỹ được bên trong cửa sổ. Đúng rồi, chính là hắn! Visser Ba, tên cầm đầu bọn Yeerk xâm lăng Trái Đất.

Visser Ba là tên Yeerk duy nhất từng bắt và chiếm được cơ thể của một người Andalite. Một khi chiếm hữu được cơ thể người Andalite, hắn ta cũng sở hữu được luôn khả năng biến hình. Do đó, cũng chỉ có mình Visser Ba - tên Yeerk duy nhất trong toàn vũ trụ - có khả năng biến hình.

Một nỗi căm hờn dấy lên trong lòng tôi. Đã một lần tôi suýt tiêu diệt được cái tên sâu bọ gớm ghiếc ấy để trả thù cho anh mình. Nhưng cuối cùng, tôi lại thất bại và hắn vẫn sống nhăn.

Lần sau sẽ không còn có sai lầm nào nữa đâu.

<Ôi chao, Visser Ba trong lốt người,> Marco nói vẻ căng thẳng. <Chắc chắn là có điều gì đó nghiêm trọng đang diễn ra ở đây.>

Hai bác sĩ loài người bước vào phòng. Họ xầm xì cái gì đó với Visser Ba, điệu bộ của họ sợ sệt và run rẩy. Tấm kính chắn khiến tôi không thể nghe được lời họ, nhưng rõ ràng, họ biết Visser Ba là ai và giữ vai trò gì.

Visser Ba bắt đầu hoàn hình, trở lại dạng người Andalite. Hai cặp mắt cuống mọc ra từ cái đầu người, hai chân trước trồ ra từ ngực bắt đầu lớn lên. Từ cột sống lưng, cái đuôi dài, lanh lẹ, nguy hiểm - đặc trưng của người Andalite - nhú ra và ngày một dài.

Phía bên trái tôi, một bóng nâu vàng với cái đuôi đỏ lướt xẹt qua. Tobias! Con mắt kia của tôi vẫn dán vào cửa kính.

Lớp lông màu xanh da trời và màu nâu đỏ gợn lên thay cho làn da người. Tên Visser bây giờ đã có đầy đủ bốn chân và cái đuôi chết người.

<Ở đây, hắn ta dám đảm bảo mình cực kỳ an toàn,> tôi nói. <Bằng không, hắn sẽ chẳng khi nào hoàn hình như thế.>

<Cho dù, hai cha bác sĩ kia chẳng lấy làm sung sướng gì,> Marco nhận xét.

Hai ông bác sĩ sửng sốt. Rõ ràng là có chuyện không ổn. Trong chớp mắt, Visser Ba quặp lưỡi dao đuôi vào cổ họng một bác sĩ đang run lẩy bẩy.

Chỉ cần một cái giật thôi là cái đầu của vị bác sĩ nọ sẽ lăn lông lốc trên sàn nhà. Lúc này, Visser Ba đã trở về hình hài Andalite nên chúng tôi có thể nghe thấy giọng truyền không thèm giữ ý của hắn.

<Ta ra lệnh cho chúng bay phải cứu sống thằng người này!> Hắn

gầm rú bằng ý nghĩ. <Sẽ chẳng có đứa nào trong tụi bây được chui vào đầu hắn đâu nếu như hắn cứ bất động thế này.>

Vị bác sĩ phân bua cái gì đó, cử chỉ rất tôn kính, dè dặt.

<Ta cóc cần biết cuống não của hắn ra sao, ta muốn thằng người này phải sống! Bay có biết rằng hắn có ích với chúng ta đến nhường nào không? Nó là nhân vật số hai trong đội bảo vệ tổng thống, có quyền tiếp cận một nửa số thông tin tuyệt mật trên hành tinh này. Chỉnh vì vậy ta mới phải mất công dàn xếp cho hắn bị xe cán rồi khiêng tới đây chứ.>

Hoàng tử Jake và Cassie hối hả bay tới trong lốt mòng biển.

<Có chuyện gì vậy?> Hoàng tử Jake hỏi.

<Visser Ba, thưa Hoàng tử Jake.> Tôi đáp.

<Đừng có gọi mình là "hoàng tử." Ừ, phải rồi, mình nghe thấy giọng truyền của hắn. Ý mình hỏi là mấy bồ trông thấy gì rồi?>

<Tên Visser đang bận bịu với việc khủng bố hai vị bác sĩ mượn xác người,> tôi báo cáo.

Ngay lúc đó, tên Visser Ba rút cái đuôi của hắn về. Vị bác sĩ đổ quỵ xuống sàn. Người bác sĩ đồng nghiệp xót thương nhìn nhưng đứng yên không dám ra tay giúp đỡ.

<Tụi bay đẩy ta vào tình thế không còn lựa chọn nào khác. Nếu như ta không thể sử dụng con người này làm vật chủ thì bắt buộc ta phải thu nạp và biến hình thành hắn. Mà ta thì lấy đâu ra thời gian mà suốt ngày ở trong lốt người đó kia chứ. Ta không thể sống cuộc đời của hắn. Ấy thế nhưng, chỉ có dùng hắn ta mới có thể tiếp cận được ả sếp của hắn. Ta cần con người này để tóm ả, thay thế hắn.>

Vị bác sĩ vẫn cứ đứng nói láp nháp. Ông ấy cười, ra điều khuyến khích và thông cảm. Nhưng Visser Ba phẩy đuôi, tống cho ông này một sống dao khiến ông bị quăng vèo qua góc phòng bên kia.

<Đừng có giở giọng "Chúng tôi đã làm hết sức" với ta,> Visser Ba khịt mũi. <Con người này phải sống. Đó là lý do duy nhất ta còn giữ cái mạng cho mi. Ba ngày sau hắn phải khoẻ mạnh, nếu không cả hai tụi bay sẽ…liệu… liệu… hồn đấy.>

Bỗng một con mắt cuống của hắn quay phắt qua nhìn chòng chọc vào tôi. Tiếp đến là mắt cuống thứ hai. Tôi bắt đầu có cảm giác chờn chợn.

Visser Ba đi khuất khỏi tầm nhìn của tôi.

<Có phải hắn vừa dòm tụi mình không?> Marco hỏi rồi tự trả lời luôn. <Hắn đang dòm tụi mình.>

<Hoàng tử Jake,> tôi nói bằng giọng truyền chỉ cho riêng các bạn người của tôi nghe.

<Chúng ta phải làm gì đây?>

<Có chuyện gì thế?> Hoàng tử Jake hỏi.

<Hắn dòm tụi mình chứ chuyện gì,> Marco nói.

<Tụi mình không còn nhìn thấy tên Visser nữa,> tôi nói.

<Được rồi. Nghe đây, có thể hắn nghi ngờ tụi mình không phải là mòng biển thứ thiệt,> Hoàng tử Jake nói. <Do đó, đừng có hành xử gây nghi ngờ hoặc khiến hắn đề ý. Một người bay khỏi đây đi. Còn những người khác, chờ một chút rồi hãng bay đi, như thường vậy… >

CHƯƠNG 4

Choang!

Tấm kính cửa sổ vỡ tan hoang khi một vật gì đó xuyên thủng qua. Marco bị hất khỏi bậu cửa và loạng choạng rơi xuống đất.

Định thần lại tôi nhận ra vật bay xuyên cửa sổ đó là một con chim *kafit* mười hai cánh.

<Đó hẳn là Visser Ba trong lốt hình biến. Nhưng bằng cách nào cơ chứ? Không thể nào?> tôi hét lên trong tâm trạng cực kỳ sửng sốt. Chim *kafit* là loài vật chỉ sống ở có một nơi duy nhất trên vũ trụ: quê nhà Andalite của tôi!

Con chim *kafit* rũ sạch miếng kính rồi vỗ cánh ngoặt thẳng vào tôi. Cái mỏ bén ngót của nó nhắm tới như một hoả tiễn.

Tôi lăn khỏi bậu cửa, hai cánh gập lại. Cái mỏ chết chóc đó mém nữa là đâm trúng tôi rồi! Tôi mở cánh ra đón không khí và đập lấy đập để.

Con chim *kafit* đuổi theo! Sáu cặp cánh của nó tạo nên tốc độ kinh hồn.

<Ax, con đó là cái giống gì vậy?> Cassie thét hỏi.

Tôi chẳng có thời gian trả lời nữa. Những người bạn loài người của tôi làm sao hiểu được. Chim *kafit* sống nhờ chọc bắt những sinh vật sống trên cây. Nó lanh lẹn, chính xác, và là cơn ác mộng của những loài bé nhỏ.

Trong lúc này loài bé nhỏ ấy đang là tôi.

<Tất cả hãy tấn công con chim kia!> Hoàng tử Jake gầm lên. <Nó không thể đánh lại tất cả chúng ta. Tobias! Bồ đang ở đâu vậy?>

<Mình ở xa quá.> Tobias gằn giọng.

Tôi ngoái đầu lại dòm chừng con chim *kafit*. Khùng ghê! Làm thế cái đầu tôi khác nào một bánh lái, hướng người tôi lao thẳng vào đường bay của con chim *kafit!* Tôi đập cánh điên cuồng. Quá chậm! Mỏ chim *kafit* rạch một đường ngay dưới cánh tôi.

<Aaaaahhhh!> Tôi rú lên thê thảm.

Né vội trong một đường bay tuyệt vọng, tôi quạt cánh chúi xuống chỉ cách mặt đất chừng sáu thước. Tôi biết chim *kafit* nhanh hơn tôi, nhưng liệu nó có láu cá hơn tôi không?

Tuy nhiên, trong tâm trí tôi, vẫn lẩn quẩn câu hỏi, <Bằng cách nào? Như thế nào?>

Visser Ba đã thâu nạp ADN của loài chim *kafit* bằng cách nào? Không lẽ tên quái vật kinh tởm này đã đặt chân lên thảm cỏ quê hương Andalite của tôi rồi sao?

Bây giờ tôi đang bay trên một đường phố chính. Bên dưới là cái

mà loài người gọi là nhà hàng thức ăn nhanh. Visser Ba trong lốt chim *kafit* bám sát tôi. Chỉ ba… hai… nhịp nữa là hắn sẽ tóm được "con mồi". Tôi xoè cánh, kìm tốc độ, vặn đuôi và đầu để lái ngang qua một chút. Thế là con chim *kafit* bay chìu qua tôi. Nó đã bị lố đà.

Nó nhanh hơn. Tôi có thể vặn sườn nó, nhưng chỉ khi nó bị bất ngờ. Liệu tôi sẽ lừa nó được thêm bao nhiêu lần nữa đây?

<Tinh ranh quá ta, Andalite> giọng truyền của Visser Ba đột nhiên vang lên trong đầu tôi. <Có giỏi sao không thử lần nữa coi?>

Tôi lộn tiết đến nỗi suýt nữa thì lên tiếng trả treo. Nhưng đi nhiên Visser Ba không chắc tôi có phải là hình biến của người Andalite hay không. Hắn chỉ đoán mò thôi. Nếu tôi vẫn im lặng có thể hắn sẽ nghĩ tôi chỉ là một con mòng biển ngây ngô, ngẫu nhiên đậu trên bệ cửa sổ thôi.

Tôi thấy Hoàng tử Jake và những người bạn khác đang phóng đuổi theo.

<Hoàng tử Jake! Cứ mặc tôi! Nếu các bạn giúp tôi hắn sẽ biết tỏng chúng ta không phải là chim thật.>

<Đừng ra vẻ anh hùng nữa,> Hoàng tử Jake cáu. <Tobias!>

<Mình đang gắng hết sức đây. Mình gặp phải luồng khí lạnh cóng!> Tobias gắt om.

Một bóng diều hâu đuôi đỏ thấp thoáng trong mắt tôi, đang gấp gáp, khó nhọc chọn một điểm nhào xuống dứt điểm. Nhưng cậu ta ở trên tôi những ba mét, quá xa để yểm trợ.

Chỉ còn có mình tôi.

Tốt. Như vậy càng hay, tôi nhủ thầm, cố gắng tỏ vẻ can đảm. Tôi đập cánh liên hồi, ráng hướng về phía một tấm bảng quảng cáo lớn vàng choé, có hai lỗ tò vò kề nhau. <Để coi chim *kafit* quẹo nhanh tới cỡ nào.>

Tôi nhắm thẳng cái lỗ trên một ô vòm và chụi tọt qua, xong tôi quay ngoắt lại tức thì. Gã Visser Ba bay ngang ngoài ô vòm cái vụt, đành phải quay lại bắt tôi. Nhưng tôi đã lộn ngược và bay xuyên qua ô vòm thứ hai. Con chim *kafit* đuổi theo sát nút. Nhưng lúc này tốc độ vượt trội của nó là vô dụng, còn sải cánh dễnh dàng chỉ khiến nó khó chui tọt qua vòm cung. Visser Ba quẹo với tốc độ kinh hồn, nhưng tôi cứ chao qua chao lại giữa hai mái vòm.

<Tuyệt lắm, chiến hữu!> Tobias gào lên. <Cứ tiếp tục giữ chân hắn như thế nha. Mình vẫn theo dõi hắn sát sao đây!>

Những người bạn tụ tập bên dưới tôi, tạo thành một quang cảnh kì khôi.

"Ê, con chim đó có nhiều cánh hết sức!" tiếng ai đó lầu bầu.

"Chắc nó bị đột biến gen đấy. Đi thôi, các chú mòng biển!?" Một ai khác thét vang.

Rầm! Mút đầu cánh của tôi đụng phải gờ của một vòm cung. Tôi chúi nhủi trong không trung, bỏ lỡ mất một nhịp cua.

<Aaaaaaahhhhhhh!>

Cái mỏ chim *kafit* sắc lẻm mổ vào cánh tôi một cái, dứt đi vài phân thịt. Tôi rơi! Mái nhà đen thui của nhà hàng thức ăn nhanh hứng lấy tôi. Lảo đảo, tôi lết vào khoảng hẹp giữa hai bộ làm lạnh to đùng, đang kêu o o.

Visser Ba cũng đang sà thấp xuống, tôi hiểu hắn cũng sẽ đáp xuống mái nhà.

Tôi hối hả hoàn hình. Do mái ngói bị những bức tường cáo chót vót che khuất, nên những con người ở dưới đường không thể nhìn thấy chúng tôi. Một khi trở lại hình hài Andalite, thì con chim kia sẽ không còn đe doạ tôi được nữa.

Những cái vuốt chim dần trở thành các móng guốc. Đám lông đuôi nhập vào nhau, tạo thành lưỡi dao. Rủi thay, khi tôi to ra thì khe trống cũng trở nên chật chội, lèn tôi cứng ngắc giữa hai cái máy làm lạnh kia. Những cánh quạt phả hơi nóng vào tôi, dậy mùi mỡ động vật.

Nửa chim nửa Andalite, tôi cố lách khỏi lỗ hổng ra đứng tơ hơ ngay chính giữa mái nhà, loang choang trên những đôi chân chưa ra hình thù gì. Và rồi, tôi trông thấy hắn. Cũng như tôi, hắn cũng đang gấp rút hoàn hình và cũng đang ở trong tình trạng nửa Andalite nửa chim…

<Đầu hàng đi, Andalite nhãi ranh,> Visser Ba cười khẩy. <Ta sẽ hạ cố tha mạng cho mi.>

<Để xem người đánh đuôi đôi như thế nào đã,> tôi quặc lại, một lần nữa, cố tỏ ra thật can đảm và tự tin.

Cái đuôi của hắn tòi ra. Đuôi của tôi cũng hiện hình.

Chúng tôi đứng đó, hầm hè nhau như hai người Andalite thực thụ đang chuẩn bị thực hiện một cuộc chiến đuôi đôi.

Tôi nhìn xoáy vào những con mắt của tên quỷ sứ. Ở đó tôi thấy rõ nét gian ác. Và rồi tôi thấy có cái gì đó khiến những trái tim tôi đập thon thót - nỗi sợ hãi đang ẩn hiện.

CHƯƠNG 5

Lâu lâu lắm rồi tôi không đấu đuôi đôi, ngoại trừ những lần luyện tập trong quân đội hay chỉ là như chơi thể thao mà thôi.

Ấy thế mà lần này không phải là chơi thể thao.

Ở đó, giữa tiếng quạt máy kêu vù vù, giữa mùi mỡ và mùi thịt chiên ngầy ngậy, Visser Ba và tôi đứng mặt đối mặt.

Hai con mòng biển nhào xuống tìm chỗ đáp. Lại thêm hai con nữa. Mé trên đầu, một mắt cuống của tôi ghi nhận bóng dáng dữ tợn của một con diều hâu.

<Chúng ta cũng hoàn hình nào,> Rachel nói lớn giọng nói cho cả tôi nghe thấy. Tôi hy vọng bạn ấy không đề cho Visser Ba nghe. Đôi khi loài người quên rằng, giọng truyền ý nghĩ có thể nhắm đến một hoặc nhiều người cùng một lúc.

<Tụi mình không thể hoàn hình ở đây được,> Hoàng tử Jake nói với tôi. <Tụi mình phải trở về hình dạng người trước khi biến hình thành loài khác. Tụi mình không thể hoàn hình trừ phi tụi mình biết chắc rằng tên Visser Ba cứ ở lì trong đó.>

<Nếu tụi mình mà hoàn hình, hắn sẽ không ra khỏi đó nổi,> Rachel nghiêm nghị nói.

Những con mắt của tôi vẫn dán chặt vào gã Visser Ba. Đuôi tôi sẵn sàng trong tư thế chiến đấu. Một cử động nhỏ cũng đủ khiến nó xuất kích.

Tôi bảo. <Hoàng tử Jake, các bạn không nên liều lĩnh. Nếu hắn biết các bạn là con người, thì cuộc sống của các bạn sẽ bị nguy hiểm. Cứ để mình tôi trả thù cho anh Elfangor được rồi.>

<Không phải ở đây. Mấy người ở phía dưới đã nhìn thấy một con chim sáu cánh bay lên đó. Chắc chắn có người đang trên đường tới đây rồi.> Cassie phân tích rất có lý.

Tôi chỉ nghe bạn ấy nói lõm bõm. Tên Visser đang dịch dần sang một bên, tơ hơ trên mái nhà. Tôi cong đuôi, giương cao lưỡi dao đuôi sẵn sàng tham chiến.

<Ax à, liệu bồ có thể trở về an toàn mà không bị thương không?> Hoàng tử Jake hỏi. <Cassie nói đúng đó. Tụi mình không muốn đánh nhau ở đây.>

Có một phần nào đó trong tôi muốn thốt lên, *phải, phải, tụi mình cứ để cho tên Visser này tẩu thoát đi. Hắn bự con hơn tôi. Đuôi của hắn dài hơn gần hai tấc, hắn có lợi thế hơn tôi. Hắn cao hơn, hắn có thể dễ dàng dập đầu và chọc mắt tôi.*

Nhưng một phần khác trong tôi đã nom thấy cái nhìn hoảng sợ trong ánh mắt của tên Visser. Hắn nhận thức được hắn lâm vào thế kẹt rồi. Hắn biết hắn đang phải đối diện với một trận chiến sinh tử

mà lợi thế thì không nghiêng về phía hắn.

Tôi muốn được nhìn thấy thêm nữa nỗi hoảng sợ của hắn. Tôi muốn được thấy nỗi kinh hoàng của hắn khi tôi ấn lưỡi dao đuôi của mình vào cổ họng hắn và nói, <Nhát dao này là dành cho anh trai tao.>

Tên Visser Ba hơi nhích người, tìm thế giao đòn. Tôi cong lưỡi dao đuôi lên cao, quyết chặn ngang cú ra đòn sấm sét của hắn.

Thình lình có cái gì đó chuyển động!

Tôi vung đuôi! Lưỡi dao hụt mục tiêu nhưng cũng chém được một nhát ngang vai thằng quỷ quái.

Trong lúc bấn loạn, thoạt tiên tôi chưa hiểu gì. Tất cả cùng diễn ra một lúc: sự chuyển động đột ngột của gã Visser, cái quất đuôi của tôi và một cú bay song phi khi khối thịt của hắn vọt qua bức tường.

Hắn đã rơi vụt khỏi tầm mắt. Tôi bèn dướn ào qua gờ mái nhà và nghễnh cổ nhìn theo.

Một cô gái loài người ở bên dưới rú lên thất thanh, “Tôi thấy một con ngựa màu xanh da trời nhảy khỏi mái nhà!”

“Chị điên rồi, vậy chứ nó đáp xuống đâu?” Người bạn đứng bên nhớn nhác hỏi lại.

Tôi thì thấy rõ: hắn rơi tõm vào một thùng rác hình vuông to đùng.

“Ở trong chiếc xe Dumpster đó đó,” cô gái ban đầu quýnh quáng nói.

Tôi dòm trân trân xuống gã Visser. Chân trái phía sau của hắn bị gãy do cú rơi. Hắn đang gấp rút biến thành Người nhưng vẫn không quên ngước mắt lên nhìn tôi, tức tối đến độ muốn nổ tung các con ngươi.

Tôi muốn nói một câu gì đó - một lời đe doạ hoặc một lời thề độc chẳng hạn. Nhưng tất cả những gì tôi làm chỉ là ngó trừng trừng vào gã Visser Ba.

Và rồi, ngay khi cái miệng người của hắn xuất hiện, hắn nở một nụ cười chế nhạo.

<Đi thôi, Ax,> Hoàng tử Jake gọi. <Vụ này chấm dứt tại đây.>

CHƯƠNG 6

Đêm hôm đó, tôi chạy dọc cánh đồng cỏ, xa khỏi nông trại nhà Cassie, vừa chạy vừa cố tìm hiểu cảm xúc của mình.

Đó là một đêm ẩm ướt. Mưa, không nặng hạt lắm (theo chuẩn của người Trái Đất). Cỏ ướt nhẹp. Tôi có thể cảm nhận được trong khi chạy, móng guốc của tôi xúc lên được cả những con côn trùng ở dưới đất. Chúng thường chui lên mặt đất mỗi khi trời ẩm ướt. Mấy con côn trùng này sẽ làm cho bữa ăn của tôi có thêm chất đạm. Đó cũng chỉnh là món cuối cùng tôi cần. Chất đạm quá nhiều chỉ tổ làm cho tôi thêm tỉnh táo mà thôi.

Những áng mây che kín trăng và sao. Tôi thấy buồn. Buổi đêm, tôi thích được nhìn thấy chòm sao quê nhà. Thói quen này đã trở thành một nghi thức không chính thức của tôi, chỉ của riêng tôi thôi, nhắc nhở tôi rằng luôn luôn có một nới chốn dành cho tôi trong dải ngân hà. Có thể lúc này đây, tôi đang không ở đó, nhưng chắc chắn, chốn đó có tồn tại.

Hay là tôi đang tự huyễn hoặc mình chăng? Phải, tôi có một hành tinh quê hương. Tôi có nhà ở trên hành tinh đó, nơi đó mọi người đều giống như tôi. Nhưng liệu tôi có còn thích nghi với chốn đó nữa không khi mà tôi đã sống giữa loài người lâu đến thế? Có phải tôi đã thay đổi quá nhiều rồi chăng?

Tôi nhìn thấy ánh đèn trong nhà Cassie.

Đã có một lần tôi biến hình thành hoàng tử Jake và tới đó ăn tối cùng ba mẹ của Cassie. Tôi có ADN của bạn ấy trong mình kể từ lần bạn ấy trở thành vật chủ của một tên Yeerk.

Một ký ức cực kỳ quý giá. Ăn tối cùng Cassie, ý tôi là, không phải biến hình thành hoàng tử Jake. Đôi lúc, khi tôi có một mình ở trong rừng, thay vì nghĩ về quê nhà, tôi lại thấy bản thân mình đang mơ mộng về buổi tối như thế.

Lúc này, tôi chạy nhanh hơn, chẳng thiết tới chuyện ăn uống nữa, mà chỉ muốn cảm nhận những hạt mưa đang lộp độp trên mặt, trên ngực mình. Nếu như tốc độ chạy của tôi đủ lớn, khuôn mặt và bộ ngực của tôi sẽ hứng trọn những hạt mưa rơi xuống, và sẽ chẳng còn giọt nào có cơ hội rớt xuống lưng tôi nữa.

Có một hàng rào chắn tàu bằng gỗ phía trước mặt. Khá cao, không thể nhảy qua được. Tôi chạy thẳng tới, chân trước tì vào hàng rào làm đà rồi vượt qua nó.

Một cái móng guốc của tôi đụng đúng nấc rào trên cùng tạo nên một tiếng "bịch!"

Tôi nhẹ nhàng đáp xuống đất và nhận ra rằng mình đang thở hổn

hền. Giảm tốc độ, tôi chạy nước kiệu trở lại hướng khu rừng.

Tôi đã có thể đánh gục hắn, tôi tự nhủ. *Tôi đã có thể buộc hắn phải đánh nhau với mình, tấn công hắn trước khi hắn chớp cơ hội cao chạy xa bay.*

Đâu đó trong óc tôi vang lên lời giải đáp, *không phải thế, ngươi sẽ thua thôi. Hắn cao hơn, to hơn, nhiều kinh nghiệm hơn. Cơ thể Andalite mà tên Visser Ba chiếm hữu đã từng là một hoàng tử chinh chiến lẫy lừng. Visser Ba có đầy đủ mọi kỹ năng và kinh nghiệm của một chiến binh.*

Ngươi đâu đuổi đôi với Visser Ba và ngươi đã khiến hắn phải cút xéo.

Ngươi đâu đuổi đôi với Visser Ba và ít ra là ngươi đã không bỏ chạy.

Nhưng thực tế, ngươi đã muốn bỏ chạy. Ngươi đã hoảng sợ.

Tôi đâu có phải thằng ngốc đâu mà không hoảng sợ cơ chứ. Nhưng kẻ bỏ chạy không phải tôi mà là hắn.

Tôi thấy mình đã dừng lại, đứng nghỉ dưới một gốc cây thông cực kỳ cao ngay cạnh rìa cánh đồng cỏ. Đó là đồng cỏ của Tobias.

<Có chuyện gì thế, chiến hữu?> cậu ấy gọi vọng xuống từ trên tàn cây tối um.

<Bồ không ngủ hả?>

<À, ừ. Mình vừa chợp mắt thì bị đánh thức bởi một nhân mã ngoài hành tinh có cái đuôi bọ cạp chạy ầm ầm quanh rừng cứ như là có cả một đàn voi bị vỡ đàn.>

Khi bị đánh thức, Tobias đôi lúc hơi cay nghiệt. Đó là phẩm chất của một con người mà cậu ấy không đánh mất khi ở trong lốt diều hâu.

<Tôi xin lỗi vì đã đánh thức bồ. Những con voi bị vỡ đàn thì như thế nào?>

Tobias thở dài. <Nó cuốn bay những nhánh cây tầm thấp rồi xéo lên. Mà này, có phải bồ đang cảm thấy bứt rứt, đứng ngồi không yên phải không?>

<Cái gì cơ?>

<Bứt rứt. Trong đầu bồ, những sự kiện cứ lẩn quẩn tới lui, có một câu hỏi thôi nhưng bồ cứ hỏi đi hỏi lại mình mãi. Cứ quay vòng vòng như thế.>

<Làm sao mà bồ biết được thế?>

<Này, Ax à, lần đầu tiên mình gặp Visser Ba… mà bồ thì biết đó là khi nào rồi đấy… mình đã hét lên, lúc đó mình quá hoảng sợ.>

<Hắn là một người ngoài hành tinh, khác xa với bồ.>

<Elfangor cũng là người ngoài hành tinh, cũng không giống mình, nhưng ổng không làm mình sợ. Nhưng Visser Ba thì ngược lại. Mình sợ hắn không phải vì bề ngoài của hắn, mà vì mình có thể cảm nhận được một thứ gì đó toả ra từ hắn, giống như là một đám mây tăm tối, giống như một cái mùi,… mà cũng không hẳn là như thế. Cảm giác này, mình không biết diễn tả bằng lời ra sao nữa. Giống như mình đang nhìn thấy một vật cần phải phá huỷ, tiêu diệt. Hắn là một con

quái vật. Mình cảm nhận được điều đó. Và mình đã có một nhận thức khủng khiếp rằng bằng cách nào đó, hắn sẽ tóm lấy mình và biến đổi mình. Thành thử mình chỉ biết hét lên mà thôi.>

<Trước đây, tôi đã từng chạm mặt hắn rồi,> tôi nói giọng lạnh lùng. <Lý ra tôi không được sợ hãi.>

<Lúc đó, bồ có thể làm được gì?>

<Tôi ép hắn đánh nhau với tôi.>

<Nếu bồ thua thì sao?>

<Thế nhỡ tôi thắng thì sao? Tôi sẽ thổi một luồng gió kinh hoàng vào trận chiến chống lại bọn Yeerk. Tôi sẽ trả thù được cho anh Elfangor. Tôi sẽ hoàn thành được sứ mạng phục vụ nhân dân của tôi.>

<Này, Ax, bồ tiến công hắn. Hắn thoái lui chứ không phải bồ.>

<Hắn bị bao vây và chỉ có một mình. Hắn nghĩ mỗi chúng ta đều là một chiến binh Andalite sẵn sàng hoàn hình để tấn công hắn. Hắn rút lui trong danh dự.>

<Danh dự á,> Tobias nhạo báng. <Hắn là một tên giết người máu lạnh. Hắn là kẻ xâm lăng đang ở trên mảnh đất của người khác. Hắn đúng là một tên cướp. Kẻ sát nhân thì không có danh dự.>

<Thôi để tôi đi cho bồ ngủ lại.>

<Đưươợợccc rồi. Bồ muốn thì cứ đi đi.> Tobias nhìn quanh, mắt nhấp nháy, như một người không thấy đường trong bóng tối. <Nhưng dù sao thì cũng khó mà ngủ lại được lúc trời mưa như thế này.>

<Tobias này, cái con chim mà Visser Ba biến thành ỉ mà, là một loài chim ở xứ Andalite, có tên là chim *kafit*. Nó đến từ hành tinh quê nhà của tôi.>

<Bồ đang nghĩ gì thế? Rằng hắn Visser Ba đã từng tới thế giới Andalite của bồ để thu nạp nó sao?>

<Ừ, đúng thế. Tôi e rằng con quái vật đó đã đặt chân lên quê nhà Andalite của tôi rồi.>

Tôi thấy Tobias trở nên căng thẳng. Bấy giờ cậu ấy đã bắt đầu hiểu ra. Nhưng cậu ấy nói. <Đôi khi, con người ta buộc phải đưa những con vật trên quê hương mình đi khỏi đó, phải không? Ý mình là, giống như kiểu ta có thể tìm thấy một con sư tử Phi châu ở trong vườn bách thú tại Mỹ, châu Âu hay ở đâu đó khác nữa, phải không? Vậy thì, có ai đó hoàn toàn vô hại mang một trong những con chim này ra khỏi hành tinh của bồ và trên đường đi họ bị cưỡng đoạt mất hoặc đại loại như thế. Và cuối cùng, con chim này lại nằm trong tay của Visser Ba.>

Tôi muốn tin rằng điều Tobias là sự thật, nên tôi nói, <Ừ, có thể lắm.>

Nhưng thực lòng thì tôi không tin lời cậu ấy nói. Tôi cho rằng Visser Ba hoặc là đồng bọn của hắn đã từng đặt chân lên thế giới

Andalite của tôi rồi. Bất kể là thế nào đi nữa thì nó cũng chỉ có một ý nghĩa duy nhất: bọn Yeerk đã nhăm nhe đến tận một nơi an toàn trên dải ngân hà - quê hương tôi.

CHƯƠNG 7

Chúng tôi tụ họp tại Dưỡng đường Thú hoang, nơi Cassie và cha bạn ấy chạy chữa cho những con thú không phải là loài người bị thương hoặc bị bịnh. Đó là một toà nhà lớn bằng gỗ, hơi tối. Bên trong la liệt những lồng, chuồng nhốt những con thú đang bệnh.

Tobias đậu tuốt trên rui nhà để dễ bề nhìn bao quát ra ngoài qua một ô cửa sổ, đặng kịp thời cảnh báo cho bọn tôi mỗi khi có ai đó đến gần.

Cassie đang dùng một cái chĩa ba bự chảng hốt dọn những đống phân. Hoàng tử Jake chốc chốc lại nhắc một vật gì đó ra khỏi đường quét của Cassie.

Marco và Rachel đang lạnh run.

Đó là cách nói của loài người. Tôi đoán điều này ám chỉ khi loài người ngồi im thin thít, không làm gì cả thì nhiệt độ cơ thể họ sẽ hạ xuống. Như thế gọi là "lạnh run".

Mai mốt, khi về già - quá già không thể làm chiến binh được nữa - tôi sẽ viết một quyển sách về loài người, nêu rõ những thói quen lạ lùng, những lời nói buồn cười và những kỹ thuật dị kỳ của họ. Chẳng hạn, các bạn có biết rằng loài người phát minh ra sách đọc trước cả máy tính điện tử hay không? Bởi vì loài người cho rằng máy tính điện tử hiện đại hơn, bất kể sự thật hiển nhiên rằng để mở một trang, máy tính điện tử phải mất nửa phút, trong khi có khi chẳng mất giây nào, một trang sách đọc đã hiển hiện ngay.

Ta gần như phải gạt bỏ suy nghĩ rằng con người là một giống loài tầm thường, lạc hậu và ngộ nghĩnh.

Ngoại trừ hai điều.

Điều đầu tiên là, loài người đã có công nâng nghệ thuật vị giác lên tới tầm mức tuyệt đỉnh. Kỹ thuật của loài người còn rất sơ sài, nhưng họ đã khám phá ra bắp rang bơ, kẹp Snicker, ớt, và mẩu thuốc lá. (Mặc dù chính bản thân họ lại hay nổi đoá trước ý tưởng ăn mẩu thuốc lá.)

Và một điều nữa: Loài người, bất chấp những khiếm khuyết của mình, đã tạo ra bánh quế. Mai này, khi chiến tranh chấm dứt, sẽ có những đoàn người Andalite hành hương đến Trái Đất, biến thành Người khoảng một ngày chỉ để ăn bánh quế cho thoả thích thôi. Rắc thêm một chút đường lên trên nữa. Thật đáng giá.

"Ax, bồ có chú ý không vậy?" Marco léo nhéo hỏi.

Tôi bừng tỉnh khỏi cơn mộng ngày. <À có chứ, đi nhiên.>

"Sao tui nói một điều những hai lần rồi mà bồ cứ nhìn xa xăm đi đâu đâu ấy, như thể bồ đang ở cách đây hàng triệu dặm vậy đó…"

<Vui lòng nói thêm lần thứ ba đi, lần này tôi sẽ chú ý lắng

nghe.>

“Tui nói rằng, Visser Ba cố tình biến hình thành một loài chim Andalite là có ý muốn tung ra một thông điệp. Chẳng phải là một sự trùng hợp ngẫu nhiên đâu, mà là một thông điệp hẳn hoi.”

À, đây chính là lý do thứ hai để ta không được coi thường loài người, cho họ là một giống loài nguyên thuỷ, ngu ngơ. Họ thích nghi với hoàn cảnh nhanh lắm - nhanh không thể tưởng tượng được. Chỉ mới vài tháng trước thôi, Marco còn không tin có những sinh vật tồn tại ở những hành tinh khác. Vậy mà bây giờ bạn ấy không những thừa nhận điều đó, mà còn tự đặt mình vào giữa cuộc chiến, và thậm chí còn vạch ra được những vấn đề mấu chốt mà tôi đã bỏ sót…

<Đúng,> tôi đủng đỉnh. <Nhưng là thông điệp gì?>

Marco nhún vai. ”Hắn đang rung chuông, đánh động chúng ta. Đại để như thế này: ‘Ê, trong khi tụi bay còn kẹt cứng ở Trái Đất thì tao đã ra ra vào vào nhà tụi bay, đã đàn đúm với bạn bè bay và đã ăn bánh táo do mẹ bay làm rồi đó.”

<Mẹ tôi không làm bánh táo,> tôi giảng giải. <Giác quan vị giác không được biết đến trong số…>

“Gã Visser Ba đang giật dây,” Rachel đế thêm.

“Khủng bố tinh thần bồ,“ Cassie đồng tình.

<Làm cho bồ phát rồ phát dại.> Tobias góp chuyện.

"Đang cố gây trở ngại cho bồ băng,… ồ, đừng bận tâm," Hoàng tử Jake nói. “Cái chính là bồ có hai câu hỏi: Một là, thế nào mà tên Visser Ba lại thâu nạp được con chim này? Hai, tại sao hắn lại biến thành thành nó và tấn công bồ?”

“Thôi thôi, vấn đề thật sự của tụi mình là: phải làm gì với anh chàng Hewlett Aldershot Đệ Tam đang hôn mê kia?” Cassie chỉ rõ.

Marco vỗ tay đánh đét một cái. “Buộc anh ta đổi tên là xong chuyện.”

“Mấy bồ biết đó, trong trường hợp xấu nhất tên Visser Ba sẽ thâu nạp ADN của Hewlett Aldershot Đệ Tam, rồi ung dung vào làm việc trong Cơ Quan Tình Báo. Hắn có thể sờ vào bất cứ máy tính nào, ngồi chễm chệ trong các hội nghị tuyệt mật, và cuối cùng, Cơ Quan Tình Báo biết điều gì hắn sẽ biết ngay điều ấy.“ Hoàng tử Jake phân tích.

<Cơ quan Tình báo biết được những điều gì?> Tôi hỏi.

"Cả đống," Marco trả lời.

<À,>

“Vấn đề không phải là hắn khám phá ra điều gì mà là hắn nói chuyện và tiếp cận với ai,” Rachel tranh luận. “Có thể hắn sẽ biết liệu có thông tin nào về những hoạt động của bọn Yeerk được chuyển cho…”

“Chu cha!” Marco đứng thẳng trên đôi chân lập chập của mình. Tôi vẫn chưa gạt bỏ được ý nghĩ rằng sao loài người lại không té bổ chửng khi đứng như thế.

“Chu cha cái gì?” Hoàng tử Jake nói từ tốn.

“Chao ôi, Rachel nói đúng lắm. H. A. Đệ Tam có thể nói chuyện với bất cứ ai, đương nhiên là với cả sếp của ảnh, đúng không? Vậy, nếu ảnh xấn xổ bước tới và la lên: ‘Thưa sếp, sếp có đoán nổi không? Những con sên ký sinh từ không gian xa xôi đang thôn tính Trái Đất!’ Hà hà, người ta sẽ tống cổ ảnh vô nhà thương điên liền. *Nhưng*, nếu ảnh bước vào và nói: ‘Những con sên ký sinh từ không gian xa xôi đã xâm chiếm Trái Đất! Đoán nổi không, tôi có thể biến thành tê giác’. Và ảnh biểu diễn ngay màn biến thành tê giác cho mọi người thấy… Ồ, đột nhiên! Đùng! Bí mật bị phơi bày. Bọn Yeerk sẽ bị vây ráp.”

“Trừ phi thủ trưởng của ảnh cũng là một tên Mượn xác,” Rachel chặn ngang.

“Nếu bà ta bị mượn xác thì việc gì Visser Ba phải mất công nhắm đến H. A. Đệ Tam?” Cassie lập luận. Nhưng rồi bạn ấy quay qua Marco. “Bồ đang nghĩ gì vậy? Phải bồ đang nghĩ đến chuyện biến hình thành ông Aldershot không?”

“Ờ, quá đúng.”

"Tụi mình không được làm thế," Cassie phản đối. "Ý mình là tụi mình đã từng quyết định không biến thành người."

＜Tôi đã từng biến thành Hoàng tử Jake,＞ tôi nói.

Nhờ có ý kiến của Marco hồi đó mà tôi đã có một khoảng thời gian rất thú vị. Nhưng đó là những khi những người bạn người của tôi bị rơi vào tình thế bắt buộc. Họ phải làm bất cứ cách nào để gây thiệt hại cho bọn Yeerk. Thỉnh thoảng tôi cũng thế đấy thôi.

＜Có lần Cassie cũng biến hình thành Rachel mà,＞ Tobias đế thêm.

"Trên hết, Ax à, bồ không phải là một con người, do đó có thể bồ thấy bình thường khi biến hình thành Jake. Mới lại, Jake đồng ý cho bồ thu nạp ADN của mình và biến hình thành bạn ấy. Trong trường hợp của mình, mình cũng có được sự chấp thuận của Rachel mà," Cassie nói.

“Xin lỗi nha,” Marco nói pha chút bông lơn. “Ông bạn H.A. Đệ Tam của tụi mình chẳng thể cho hay không cho phép nữa rồi. Bây giờ ổng đã là rau, là củ cà rốt, là búp bắp cải, là một trái cà chua rồi…”

"Mình nghĩ cà chua là trái cây," Rachel ngắt ngang, chọc ngoáy Marco.

“Đó là ‘trạng thái sống thực vật’, cám ơn bồ đã nhanh nhạy, Marco.” Cassie nói. “Nhưng tụi mình không biết ông Aldershot có tệ thế mãi hay không. Có khi ông ấy chỉ bất tỉnh tạm thời thôi. Tụi mình không có quyền đánh cắp ADN của ổng.”

“Ổng là một cây xà lách,” Marco vẫn lải nhải.

“Dù gì tụi mình cũng khó lòng vào được phòng ổng,” Hoàng tử Jake nói. “Visser Ba biết chúng ta đã rõ mọi chuyện nên chắc chắn hắn sẽ đề phòng, hơn nữa tụi mình phải ở trong dạng Người thì mới

hấp thụ được ADN của Aldershot. Mấy bồ nghĩ coi, liệu tụi mình có thể làm được điều đó khi Visser Ba canh phòng cẩn mật không? Không đời nào."

Mọi người có vẻ dịu xuống. Hoàng tử Jake nói rất đúng.

Nhưng rồi cũng lại Cassie oà lên. "Ôi trời."

"Gì thế?" Marco hỏi han.

Cassie thở dài. "Mình kịch liệt phản đối vụ này. Nhưng…"

"Nhưng? Nhưng, nhưng cái gì?"

Cassie quay qua tôi "Ax, có thể hấp thu ADN chỉ với máu được không?"

<Có lẽ được.>

"Máu ư?" Rachel nhăn nhó. "Tụi mình sẽ lấy máu của anh chàng đó hả? Eo ơi, mình không nhúng tay vào đâu. Lỡ bị lây nhiễm viêm gan siêu vi hay HIV thì sao? Í ẹ."

<Bệnh tật không lây truyền trong quá trình thâu nạp> tôi nói ngay. <Quy trình thâu nạp chỉ tiếp nhận ADN mà thôi. Rồi ADN đó sẽ được tách ra, được gói ghém cẩn thận trong dòng máu của chúng ta ở nhiệt độ siêu thấp… vì vậy nó rất bền vững… những phân tử hình cầu ỉ. Các bạn biết không…>

"Tui cho rằng bộ não của tôi vừa mới ngủ gục đấy," Marco ngắt lời tôi. "Tóm lại là máu sẽ an toàn đối với chúng ta. Vậy, Cassie nè, làm thế nào chúng ta có thể lấy được máu của anh ta?"

Cassie giải thích cho cả hội cùng nghe…

Tất cả mọi người, kể cả Tobias đều thốt lên một từ "gớm." Các bạn ấy nói từ đó thật to và nhắc đi nhắc lại nhiều lần.

Thời gian tôi sống giữa loài người, tôi đã học được một điều. Mỗi khi họ nói thứ gì đó gớm, thì quả đúng là nó gớm thật.

CHƯƠNG 8

"Thế làm cách nào mà mình thu nạp được nó mà không để nó hút máu mình?" Hoàng tử Jake lo lắng hỏi.

"Đừng ra vẻ con nít thế chứ," Marco giễu. "Làm như bồ chưa bao giờ bị muỗi chích ấ?"

"Chưa bao giờ mình cố tình để nó chích mình cả," Hoàng tử Jake nói.

Cuộc đối thoại này diễn ra sau hôm đó vài ngày. Các bạn người của tôi đi học năm ngày, rồi nghỉ hai ngày. Họ không giải thích được nguyên nhân nhưng họ luôn thu xếp giải quyết các phi vụ của chúng tôi trong những ngày không phải tới trường.

Chúng tôi vào trong chuồng gia súc, xúm quanh một cái hộp thuỷ tinh trong suốt. Trong hộp có một vài con côn trùng biết bay, nhỏ xíu, trông èo uột gì đâu.

“Ta phải bắt một con và để vào lòng bàn tay. Đừng nắm chặt tay quá, không khéo mấy bồ sẽ bóp chết nó mất,” Cassie hướng dẫn. “Giống như thế này này.” Bạn ấy thò tay vào hộp. Sau hai lần vồ hụt, Cassie chộp được một con muỗi.

Bạn ấy rút tay ra, đậy nắp hộp lại và bắt đầu tập trung vào con muỗi. Một hồi sau, Cassie mở mắt ra và lảnh lót hỏi. “Tới ai nào?”

“Đưa mình con muỗi của bồ đi,” Marco đòi. “Chắc chắn nó đã chích bồ rồi nên hổng còn đói bụng nữa.”

“Tụi mình không thể biến hình thành cùng một con muỗi,” Cassie bài bác. “Chỉ muỗi cái mới hút máu thôi. Còn muỗi đực thì vô dụng.”

Rachel bò ra cười nắc nẻ.

“Thế con muỗi trong tay bồ là muỗi gì vậy?” Marco vặn vẹo.

“Làm sao mình biết được?” Cassie đáp.”Mình không có kính hiển vi tốt. Mà nếu có chăng nữa mình cũng chịu, chẳng thể phân biệt được muỗi đực với muỗi cái.”

“Dễ ợt,” Marco trề môi.”Muỗi đực cho rằng tiếng ợ hơi nghe tức cười, còn muỗi cái lại không nghĩ vậy.”

"Tụi mình thu nạp thế này liệu có cơ may nào không ta?" Hoàng tử Jake hỏi.

<Tôi. Tôi không sợ bị con bọ tí xíu này cắn đâu.> Tôi nói và nhanh nhẩu luồn tay vào cái lọ thuỷ tinh, những loay hoay mãi tôi vẫn chưa tóm được con nào. Tay của loài người mạnh mẽ và nhanh nhẹn hơn tay của người Andalite. Cuối cùng, Cassie phải chụp một con muỗi trao cho tôi.

<Cám ơn,> tôi cảm kích và bắt đầu thâu nạp ADN của con muỗi.

Khi tất cả chúng tôi đã thu nạp xong, Hoàng tử Jake hô, "Được rồi. Tới luôn đi."

Chúng tôi biến hình thành những loài chim săn mồi để bay tới bệnh viện cho nhanh. Với cặp mắt diều mướp, tôi thấy con người tên Hewlett Aldershot Đệ Tam vẫn nằm thiêm thiếp trên giường bệnh, nhưng quang cảnh đã có một sự khác biệt lớn. Bốn con người lực lưỡng ngồi canh bốn góc giường. Trong căn phòng bên trái sát bên, tôi thấy có thêm bốn tên nữa. Và phòng kề cận bên phải cũng có bốn tên.

Những kẻ Mượn xác-Người, không nghi ngờ gì nữa. Tất nhiên, vũ khí tụi nó mang đều là thứ hạng nặng. Cả thảy có mười hai con người trang bị đầy mình nhằm bảo vệ Hewlett Aldershot Đệ Tam khỏi chúng tôi.

<Đúng là một lũ nịnh bợ,> Rachel nói. <Mười hai tên? Có thể nhiều hơn mà tụi mình không thấy đó nha.>

<Chắc chắn một vài vị lãnh đạo của bệnh viện này là người của bọn Yeerk,> Cassie chỉ rõ. <Có thế mới dành riêng hai phòng chỉ cho mấy tên bảo vệ.>

<Thế tụi mình vào đó bằng cách nào đây?> Marco thắc mắc.

<Đánh lạc hướng thì sao ta?> Rachel gợi ý. <Em biến thành voi, anh Jake biến thành hà mã, tụi mình xông vào xé tanh banh chỗ này ra!>

Tôi đưa ý kiến. <Theo tôi, mỗi chúng ta đều mong chích và hút được máu của con người kia, để có thể chiết xuất lại được đủ một giọt máu. Nhưng, Rachel à, để biến hình thành muỗi từ lốt voi, bồ phải hoàn hình thành người trước đã. Tôi cũng thế, cũng phải qua bước trung gian. Và theo tôi, không gì lôi kéo sự chú ý của lũ Mượn xác ghê gớm bằng một người Andalite. Vì vậy, tôi sẽ hoàn hình và tìm cách đánh lạc hướng bọn chúng, trong khi đó, các bạn sẽ biến thành muỗi và bay vào phòng của H.A.Đệ Tam…>

Nghe có vẻ tuyệt chiêu. Hoàng tử Jake đồng ý. Vậy nên, trong khi mọi người đáp xuống mái nhà để hoàn hình người và chuẩn bị biến hình muỗi, thì tôi đáp xuống cánh cửa sổ tối thui mở ngỏ ở đầu kia bệnh viện.

Tôi lẹ làng lẻn vào trong, chờ đợi và lắng nghe. Có tiếng những con người thở phì phò. Đôi mắt tinh tường của tôi điều chỉnh cho quen với bóng tối. Chợt tôi nhìn thấy một cô bé trông rất mệt mỏi, ốm o đang nằm trên giường bệnh.

Tôi hoàn hình nhanh hết sức, lông vũ biến mất dần để hiện ra lông mao.

Bất ngờ, cô bé mở choàng mắt.

“Anh là ai?” Cô bé hỏi. “Có phải là một vị tiên không?”

<Không. Tôi là một người Andalite> đó là tất cả những gì tôi có thể nghĩ ra để trả lời cô nhỏ. Vả lại, tôi áy náy không muốn nói dối một cô bé đang bị bịnh.

“Tên anh là gì?”

<Tên tôi là Aximili-Esgarrouth-Isthill>

"Ôi, cái tên buồn cười quá," cô bé thốt lên rồi nhắm mắt lại, ngủ tiếp.

Tôi hít một hơi thật sâu, đoạn rón rén đi về phía cửa ra vào. Tôi mở cửa và thò một con mắt cuống ra dòm chừng hành lang. Có hai người mặc áo trắng ở phía đầu kia.

Tôi hít sâu thêm một hơi nữa. *Được rồi đó,* tôi nghĩ, *tôi sẽ tạo ra một hiện tượng để đánh lạc hướng mấy tên bảo vệ.* Tôi hé cửa và bước hẳn ra ngoài hành lang. Mãi đến khi tôi lại gần thì hai người mặc áo trắng mới nhận ra tôi. Miệng họ há hốc. Rồi mặt họ biến sắc - một người trở nên trắng bệch và một người hoá đỏ lừ.

Tôi chẳng biết tại sao lại như vậy.

"Linh thiêng…"

"Cái đó…"

Rõ ràng họ không phải là những kẻ mượn xác. Nếu là vậy thì họ đã la toáng lên "Andalite!" rồi, chứ không mấp máy những từ "linh thiêng…" gì đó đâu. Họ là những con người vô tội.

<Xin chào,> tôi cất tiếng. <Xin vui lòng đừng báo động.>

"Nó… nó là một con nai kỳ quái bị đột biến gen!"

"Chắc là trò nghịch ngợm của ai đó thôi. Đúng rồi, một trò đùa. Terry, ra khỏi đó mau. Ha-ha, giỡn dữ ta."

Tôi đi ào qua họ và bước gấp tới căn phòng của Hewlett Aldershot Đệ Tam đầy lính gác.

Một người cặm cụi đẩy một chiếc xe chở đầy những mâm thức ăn. Anh ta không thèm ngước mặt lên mà chỉ mải miết ngó xuống đất. Sau đó…

"Aaaahhh!" Anh ta rú lên và hất đại cái xe mạnh đến nỗi nó lật úp.

Tôi đoán anh ta đã bắt chợt nhìn trúng móng guốc của tôi.

Rầm rầm-rầm!

Chiến dịch nghi binh bắt đầu rồi đây. Thình lình hàng chục cánh cửa mở toang. Rất nhiều những cái đầu ló ra dòm và kêu thét thất thanh. Người ta ùa ra hành lang nhưng quay đầu lại ngay khi trông thấy tôi. Họ chen nhau rẽ qua lối khác.

"Ôi không! Bà con cô bác có trông thấy không? Một con quái vật!"

"Tôi biết họ đang làm ba cái thí nghiệm kỳ quái ở lầu dưới! Thật gàn dở hết biết!"

Nếu tôi là một loài nhạy cảm, câu nói này sẽ là một lời sỉ nhục.

Cánh cửa bên phải phòng Aldershot bật mở và một con người thò mặt ra. Hắn giương mắt ngó tôi một giây rồi rít lên. "Andalite!"

Quá trễ rồi! Hắn nâng súng lên. Tôi vung đuôi về phía trước và hắn nhanh chóng làm rớt khẩu súng.

"Andalite!" Hắn lại thét, nhưng lần này pha lẫn nỗi căm hờn.

Ngay tức khắc, lũ lính canh ở cả ba căn phòng cùng túa ra. Chúng bâu kín hành lang, chẳng mong có đường thoát. Một rừng súng loài

người giương lên, tôi thoáng thấy có hai khẩu tia Nghiệt.

Trong tíc tắc, chúng đồng loạt khai hoả. Đạn vung vãi khắp hành lang. Những viên đạn chì phát ra từ vũ khí của loài người cực kỳ nguy hiểm. Không chỉ hướng tới tôi, mà còn xuyên qua tường và rất có thể trúng vào những người vô tội.

"Bắn! Bắn nó, mấy thằng ngu, hay tụi bay muốn Visser Ba biến tụi ta thành bữa trưa hả?" Một tên người gào lên.

Phậpp!

Tôi hươ đuôi từ trái qua phải, chỉ cách hàng đầu tiên có một milimét. Chùng dùn trở lại, va lưng phải mấy tên đồng bọn.

Phậpp!

Tôi vung đuôi lần nữa, nhưng lúc này bọn chúng đã sẵn sàng nã đạn. Rõ ràng, chúng đông hơn tôi, trong khi tôi còn lo ngay ngáy cho những người vô tội ở đằng sau.

Tôi đã không tính toán kế hoạch nghi binh cho cẩn thận.

Chợt một ý nghĩ loé lên. Có một lối thoát khỏi bị bắn.

<Tôi đầu hàng!> Tôi gào vang. <Tôi muốn trở thành Vật chủ.>

"Cái gì?"

<Tôi muốn đào ngũ. Tôi mong được gia nhập hàng ngũ quân Yeerk. Tôi muốn trở thành Vật chủ. Mấy anh có thông tin gì về việc trở thành thành viên Hội Vật chủ không? Có cần phải đóng lệ phí không?>

Hàng tá súng đang lăm lăm nhắm vào tôi. Từ đằng sau, ở phía cuối hành lang tôi nghe nhiều tiếng người lao xao.

"Ở đây có chuyện gì vậy nhỉ?"

"Phải đó là ngựa không?"

"Nhìn kìa, trên đầu nó có mắt!"

"Bảo vệ đâu rồi?"

Tên cầm đầu bọn mượn xác ra quyết định tức thì. Hắn điệu tôi từ hành lang vào căn phòng nơi Hewlett Aldershot Đệ Tam đang hôn mê.

Căn phòng bé tí tẹo chẳng đủ nhét hết cả đám lính canh, cho nên chỉ có năm thằng nán lại. Lợi thế nghiêng về tôi nhiều hơn.

"Mày muốn về phe tụi tao hả?" Một tên hồ nghi hỏi.

<Thực ra là, KHÔNG,> tôi đáp vẻ hối hận.

Phậpp!

Tôi khua đuôi khiến thằng đứng gần nhất hoảng hốt té dúi vào tụi còn lại. Tôi có nửa giây để xoay xở trước khi tụi nó hoàn hồn và xả súng.

Phập! Choang!

Lưỡi dao ở chót đuôi tôi đập tan tấm kính.

<Đây là chiêu tao học được từ Visser Ba!> tôi hét lên.

Phóng ba bước, chúi thân trên xuống, cụp mắt cuống vào, tôi co bốn vó lên và bay ào qua khung cửa sổ vỡ.

Tôi rơi!

<Yaaaahhhh!>

Cao quá là cao! Nhưng vẫn còn tốt chán, tốt hơn bị bắn nhiều.

<Cửa sổ đang mở, Hoàng tử Jake!> Tôi la rùm trời. <Bọn mượn xác đang…>

RẦM!

SOẠẠTT !

<… rối loạn…>

Tôi lọt thỏm vào một bụi rậm. Nó đỡ tôi khỏi bị sốc nhưng cũng khiến tôi trượt ngã. Tôi lăn lông lốc, cố ngoi lên nhưng rồi nhận ra mình bị kẹt cứng trong mớ cành cây lìa chĩa, phủ đầy gai.

Đùng đùng! Đoàng đoàng!

Tụi lính gác từ cửa sổ vãi đạn xuống như mưa. Đạn bay léo chéo, băm nát cây lá và găm vào mô đất lầy lội xung quanh tôi.

Vũ khí của loài người được chế tạo dựa trên nguyên lý: một viên đạn bằng kim loại chứa thuốc nổ chạy dọc trong một cái ống và phát nổ khi ra khỏi ống. Cái ống dài này khiến viên đạn phải xoay tròn, nâng cao độ chính xác. Nó không giống như Súng Tia Nghiệt của bọn Yeerk hay Máy Cắt của người Andalite, nhưng lại rất hữu hiệu khi muốn tạo nên những cái lỗ tròn lớn, nham nhở trên người bạn.

Tôi cần phải thu nhỏ, thật nhỏ để thoát khỏi chỗ này.

Tôi bắt đầu biến hình thành con muỗi.

<Vào được rồi!> Tôi nghe tiếng Hoàng tử Jake. <Ax, bồ có sao không? Hình như có tiếng súng, phải không, nhưng trong lốt muỗi này, tụi này chỉ nghe văng vẳng thôi.>

<Đúng là tiếng súng đấy,> tôi đáp cụt ngủn.

<Bồ không sao chứ?> Tobias quan tâm hỏi.

<Không hẳn. Nhưng tôi hy vọng sẽ sớm… nếu như tôi sống được đến lúc đó,> tôi tiếp khúc sau không thành lời.

Tôi co rút thật gấp. Tiếng súng rền văng vẳng xa xa, rồi lại vọng về mỗi lúc mỗi gần hơn.

“Cảnh sát!” Tôi nghe tiếng một con người ở phía trên tru lên. “Chúng ta đừng để bị bắt.”

“Nếu để xổng mất tên Andalite đó thì còn tệ hơn bị bắt nữa đó! Cứ bắn tiếp đi!”

“Tao chẳng biết mình đang bắn vào cái gì nữa. Đám bụi rậm kia á? Mà cả nơi đó tối hù hà.”

Tôi teo lại lẹ làng hơn. Những chiếc lá hồi nãy bé tí nị, giờ đã to bằng cả khuôn mặt tôi. Những cành cây xoắn xuýt, li ti đang mỗi lúc mỗi bự dần. Chúng không còn trói chặt tôi nữa. Tôi đã có thể bước ra khỏi bụi cây, nhưng chân tôi lại đang rút nhanh hơn những phần cơ thể khác.

Một ngày nào đó, các nhà khoa học người Andalite sẽ tìm ra cách sao cho công nghệ biến hình sẽ tuân theo một quy trình nhất định và hoàn toàn có logic. Còn giờ đây, nó thất thường, kỳ dị, và hoàn toàn phi logic, nhất là khi biến hình thành những con thú kỳ lạ trên Trái Đất.

Cẳng chân sau của tôi teo tới cơ bằng chân mèo bỗng thôi không co nữa. Chính xác là chúng lại đang giãn ra - tạo thành những cây que khẳng khiu. Độ dài của chúng thật kỳ cục: dài hơn những tay chân khác cộng lại.

Hai chân trước tôi ngắn hơn “chân que” nhiều. Rồi một cặp chân thứ ba lòi ra từ hai cánh tay.

Bây giờ số chân của tôi không còn là bốn, mà là sáu. Tôi đang đứng trên bộ chân côn trùng, nhưng thân mình tôi phần lớn vẫn còn là Andalite. Một người Andalite tí hon, nhưng vẫn quá bự để ngự trên những đôi chân nhẹ hều.

Đôi mắt cuống vắt ngang đầu tôi, xụ xuống ngay trên cặp mắt

chỉnh. Chúng trương lên y như một đọt cây đang nảy mầm cấp kỳ. Một đầu vòi trơn láng đâm ra rồi tủa thành nhiều nhánh cong queo, ngắn ngủn, và còi cọc.

Hai mi mắt chỉnh của tôi nổ bụp thành hai cọng râu dài thoòng loòng, phủ lông lơ thơ và bắt đầu ngo ngoe.

Tuy mắt chỉnh vẫn còn hoạt động, nhưng bộ râu muỗi làm tôi cảm nhận toàn cảnh tàn sát bằng một hệ thống giác quan mới. Nhiệt độ! Hướng gió! Làn sóng âm thanh từ cây lá xào xạc, từ những giọng nói mù mờ xa xăm, từ những khẩu súng máy đang nhả đạn tới tấp và từ những viên đạn va lịch bịch xung quanh tôi.

Tôi không còn lo lắng về vụ lạc đạn nữa. Tôi quá nhỏ nên chúng chẳng thể chạm tới, trừ phi tôi gặp một vận xui tận mạng. Giờ tôi chỉ dài chưa tới hai phân và vẫn đang nhỏ thêm nữa.

Mặt đất tựa như một cánh đồng bát ngát, rải rác những tảng đá xù xì. Thân bụi rậm vươn cao, trông sừng sững và đồ sộ hơn bất cứ loại cây nào trên Trái Đất hoặc trên hành tinh Andalite quê tôi.

Lỗ mũi tôi đùn sát hơn, bắt đầu xoắn lại và u ra ngoài. Một cặp râu bờm xờm xuất hiện, và ngay lập tức chúng bắt đầu nạp một nguồn dữ liệu mới cho trí óc tôi.

Mùi! Không phải thứ mùi mà người Andalite hay con người từng biết tới. Đây là một thứ mùi cụ thể, trực chỉ và định hướng hẳn hoi. Nó không phải thứ mùi đứng yên một chỗ, thụ động chờ cái gì đó xẹt ngang ngửi thấy. Bộ râu muỗi đang dò tìm các phân tử gió, những mẫu vật và dò đường…

Đói…

Chỗ thịt trên lưng tôi nhễu ra và toè thành đôi cánh mỏng dính. Cơ thể tôi được phân thành ba phần rõ rệt: đầu, ngực và bụng. Phần thì nhỏ tí xíu, phần thì gồ ghề và phần lại phưỡn căng. Những lớp vỏ bao gối nhau khua lạch xạch vào đáy bụng tôi.

Và cho tới lúc này, suốt cả một quá trình teo nhỏ, cặp mắt chỉnh Andalite của tôi vẫn còn nguyên chưa biến đổi.

Tôi ước sao cặp mắt của mình đã biến đổi. Tôi ước tôi không phải nhìn thấy những biến đổi kế tiếp.

Từ cằm tôi, lú ra một ngọn thương dài ngoẵng! Một mũi kim chích! Đầu mũi thương có những cái răng tí nị lởm chởm, nom y hệt một lưỡi cưa bén ngót.

Bên trong ngọn giáo đó rỗng trơn. Nó là một ống hút - một đường ống dẫn máu. Dọc theo mũi kim chích là một lớp vỏ bao quanh, nhằm giữ cho “ngọn giáo” luôn luôn sắc bén.

Máu.

Mục tiêu của tôi đó. Cái đói của tôi đó.

Máu.

Tôi đập đôi cánh mỏng tang và bay lên. Chuệch choạc, điên cuồng, tôi bay lên, lên mãi, tới nơi bộ râu - cơ quan khứu giác của muỗi -

vừa định vị được mùi hương chúng săn tìm: mùi hơi thở thơm lừng của các con thú - cột chỉ đường cho tôi.

CHƯƠNG 10

Đó cũng là lúc mắt chỉnh của tôi ngưng hoạt động. Tôi bị mù vài giây khi quá trình biến hình sắp kết thúc. Tôi teo thêm chút nữa, và đột nhiên từ trán tôi lồi ra hai con mắt ghép.

Thông qua chúng, tôi thấy cảnh tượng thực bị xé ra thành hàng ngàn mảnh li ti. Mỗi mảnh một vẻ chẳng mảnh nào giống mảnh nào. Những mảnh ánh sáng xiên vẹo, những màu sắc quái đản, và những luồng năng lượng ghê hồn.

Tôi chưa bao giờ bị mất kiểm soát khi biến hình. Ý tôi là, tôi chưa bao giờ quên mình là ai, vì mỗi khi biến hình thành một loài vật nào đó lần đầu tiên, thỉnh thoảng sự cố này vẫn xảy ra.

Do đó, cái đói trong tôi trỗi lên không phải do tôi mất kiểm soát trí não mình. Đơn giản chỉ là vì cơn đói của loài muỗi quá mạnh, rất rõ ràng và quyết liệt đến nỗi tôi thấy bản thân mình bị cuốn theo nó, chấp nhận nó.

Tôi bay! Trong thâm tâm tôi luôn biết rõ mình là ai, tuy nhiên, bản năng muỗi lại kêu lên "Máu! Máu!" và tôi trả lời "Ừ! Ừ!"

Loài muỗi không bay với tốc độ và sự khéo léo như ruồi, hay với độ chính xác và sức mạnh như chim. Chúng bay điên cuồng, bạt theo từng cơn gió. Những cẳng chân dài đong đưa, quẫy đạp trong không khí, bộ cánh thiếu lực. Nhưng muỗi đến được nơi chúng muốn.

Thoạt tiên tôi ngỡ những con muỗi vô hại, sau đó tôi mới biết muỗi là "phương tiện chuyên chở" các loại vi khuẩn, virus và ký sinh trùng. Chúng là tác nhân lây truyền bệnh viêm não, số vàng da và sốt rét.

Chỉ riêng bệnh sốt rét thôi mỗi năm đã giết chết hai triệu người Trái Đất. Muỗi là tên giết người hàng loạt dã man nhất hành tinh xanh tươi này.

<Ax! Ax! Nói chuyện với mình đi,> Hoàng tử Jake kêu lên. Đột nhiên tôi nhận ra bạn ấy đã gọi tôi mấy lần rồi.

<Tôi ổn,> tôi trả lời. <Tôi đã biến thành muỗi.>

<Tốt rồi,> Jake thở phào. <Này, mình biết bồ đang cảm thấy thế nào. Đừng cố kháng cự lại nha. Cơn đói sẽ êm ngay sau khi bồ chích người.>

<Hãy bay theo mùi,> Cassie nói. <Khứu giác của chúng ta đang bắt được mùi các-bo-nic. Mùi này thường toả ra từ các con thú, kể cả người. Bay hướng theo nó đi.>

Tôi vội vã nhoai lên ô cửa sổ để ngỏ và chợt thấy hoang mang cực độ - có quá nhiều sinh vật phả ra mùi cacbon dioxide nóng ấm.

Con người tôi tìm kiếm đang nằm im trên giường. Bất động. Tập trung vận dụng tất cả các giác quan của muỗi, tôi chắt lọc âm thanh

từ vòi ăng-ten, mùi cacbon dioxide từ râu, và những hình ảnh vỡ vụn từ đôi mắt ghép.

Sừng sững như một tảng đá khổng lồ, bao la bát ngát như một thảo nguyên, mục tiêu của tôi - Hewlett Aldershot Đệ Tam - đang nằm sấp. Mùi máu rủ ra hấp dẫn quá chừng. Chiều dài của anh ta gấp mấy trăm lần chiều dài của tôi. Trọng lượng của anh gấp cả triệu lần trọng lượng của tôi…

Tôi quạt đôi cánh mỏng đáp xuống. Quanh tôi giờ chỉ toàn những mấu gồ ghề, mấp mô. Một bề mặt đầy những chỏm và đụn thịt âm ấm, hồng hồng. Những sợi lông lố nhố, tựa những thân cây mọc đơn côi giữa vùng đồng bằng khô nẻ.

Da thịt này vẫn còn sức sống. Nó phập phồng khiến tôi nhún nhẩy như đang ở trên một ngọn sóng dập dờn. Con người này đang thở. Tuy vậy, mê ly hơn cả những đợt sóng nhấp nhô là những tiếng "Thụp! Thụp! Thụp!" đang nện hết cỡ dưới chân tôi.

Đó là sự xung động. Sự xung động của máy tuần hoàn qua các tĩnh mạch và động mạch.

Bỗng nhiên…

BỐP!

CHƯƠNG 11

Một tiếng nổ đánh "bốp", rõ rệt và thình lình. Ngay tức khắc, tôi không còn là con muỗi đang bâu vào động mạch người nữa.

Tôi đã rơi vào không gian. Chơi vơi giữa vùng không gian Zero trống trơn, trắng xoá.

<Cái…? Cái gì? Không gian Zero ư?> Tôi thét gào. Có lẽ đó không phải là lời giải thích rõ ràng nhất. Nhưng tôi đang rối trí.

Tôi đá chân lên theo bản năng. Ô, những đôi chân Andalite! Tôi đã trở lại cơ thể của mình. Nhưng chẳng có gì để đá vào cả. Chẳng hề cảm thấy có sự chuyển động, cũng không hề có chút không khí nào ập vào tôi. Sự thiếu oxy đã bắt đầu che phủ trí não. Mắt tôi bắt đầu mờ dần. Chân tay tê liệt.

Vùng không gian Zero! Không thể nào. Nhưng rõ ràng là tôi đang ở đây thật.

Tôi cuống cuồng nhìn quanh. Đôi mắt cuống xoay tròn đủ mọi hướng. Tôi thấy cơ thể của chính mình - cả bên trong lẫn bên ngoài. Như một bảng ghép *n-hướng*, cơ thể tôi xoắn vặn đến nỗi tôi thấy cả bên trong nó.

Ô kìa, ở bên cạnh tôi có bốn cơ thể Người đang giãn rộng ra theo cùng một cách - những đoạn, khúc đan chéo nhau, rối rắm. Tôi thấy gương mặt Hoàng tử Jake, và thấy cả trái tim bạn ấy đang đập thình thịch, thấy từng sợi cơ ở bắp chân, ở trong não. Những người khác cũng y như vậy.

Tất cả họ đều đang oằn oại, uốn éo.

Và có một con chim… đứng lặng yên.

<Hoàng tử Jake! Tobias!> Tôi thét gọi. Dĩ nhiên họ không thể trả lời. Làm gì có không khí để chuyển tải âm-thanh-miệng của họ. Không có gì hết. Thậm chí cả những hạt nguyên tử và phân tử trôi tự do trong vùng không gian bình thường cũng không có. Không một ngôi sao hay hành tinh nào tồn tại. Vùng không gian Zero trống rỗng.

Tỉnh cờ, cách xa chừng nửa dặm, tôi trông thấy một vật thể duyên dáng, óng ánh bạc. Một con tàu! Cũng như với những cơ thể, cả trong lẫn ngoài con tàu như được tém gọn vào một bức tranh, lộ rõ trước mắt tôi. Tôi thấy toàn bộ thuỷ thủ đoàn bên trong đang cần mẫn làm bổn phận của mình - những hình ảnh cong queo, dập dềnh.

Dù đang nửa tỉnh nửa mê, choáng váng vì những thứ mình trông thấy, tôi vẫn nhận ra những sinh vật ở bên trong con tàu ấy là ai.

Họ là người Andalite. Đó là một con tàu Andalite.

Những động cơ vùng không gian Zero của nó nhá lên ngời ngời, nhưng tàu không chạy khỏi tầm mắt tôi.

Bất chợt tôi hiểu ngay điều gì đang xảy ra. Bất cứ người Andalite

nào cũng biết: khi bạn biến thành con gì đó nhỏ hơn cơ thể thực của mình, thì phần xương thịt dư thừa sẽ thoát ra và bay vào vùng không gian Zero. Nó sẽ lơ lửng ở đó như một hối lùng nhùng, lình bình trôi.

Ít nhất đó là theo lý thuyết. Không hề có chuyện ngẫu nhiên ở đây. Do đã vuột khỏi không-gian-ba-chiều thông thường, nên tôi có thể thấy tường tận trong cũng như ngoài tất cả mọi vật. Nhưng nhìn chung, các thể khối vẫn mang đậm nét là cơ thể Người hay cơ thể Andalite. Chúng không phải là một mớ hỗ lốn.

Có lần cách đây khá lâu, tôi đã giải thích cho các bạn loài người về khối cơ thể thừa bị tống vào không gian Zero. Họ đã e ngại một con tàu nào đó đi ngang qua và lỡ đụng phải những tảng dôi ra này.

Lúc ấy tôi cười ngất. Nhưng rút cuộc, điều đó đã xảy ra…

Trong khi lướt ngang qua vùng không gian Zero, con tàu Andalite này đã lôi các thể khối dư thừa của chúng tôi vào luồng chạy của mình.

<Tàu Andalite! Tàu Andalite! Chúng tôi bị kẹt trên đường chạy của các anh. Chúng tôi sắp chết. Cứu! Tàu Andalite! Cứu!> Tôi ráng sức thét lên bằng ý nghĩ.

Nỗ lực kêu cứu đã rút hết năng lượng còn lại của tôi. Không khí cạn trơn. Tôi có thể thấy rõ buồng phổi mình sụp xuống, những trái tim đập loạn xạ, thoi thóp, cố níu kéo sự sống.

<Tàu Andalite! Tàu Andalite! Cứu! Cứu! Cứu!> Tôi la thảm thiết. <Cứu…>

Tôi không thể diễn tả được sự đau khổ khi nhìn thấy những đồng bào Andalite của mình gần đến thế - những người Andalite đầu tiên tôi trông thấy từ rất, rất lâu rồi.

Nhưng, họ không nhìn thấy tôi, đi nhiên rồi. Bên trong tàu, họ được bảo vệ trong không gian ba chiều thông thường. Những người Andalite trên con tàu chỉ nhìn thấy vách ngăn, sàn và boong tàu mà thôi.

Và rồi, tôi thấy, một cách đúng nghĩa, như thể mình đang đứng bên ngoài bản thân, những nhịp tim cuối cùng của mình. Tôi thấy máu rót vào não chậm dần và ngưng lại.

Tôi biết mình sắp tiêu, biết mình sắp từ biệt cõi đời ngay trong tầm mắt của những người dân quê hương.

Cơn hấp hối…

Ý thức của tôi trở nên tăm tối.

Nhưng đột nhiên tôi không chết - không bị kéo giãn ra trong không gian nhiều chiều nữa. Tôi đã liền lại thành một khối, vẫn còn sống và đang nằm nghiêng trên một cái bàn. Đuôi và các chân tôi được kê giữ thoải mái.

<Cái gì thế?> Tôi hỏi vô nguyên cớ.

<Tôi cho rằng *cái gì* không phải là câu hỏi thích hợp,> một giọng Andalite đáp lại. <Mà, theo tôi, phải là *tại sao*, *bằng cách nào* và nhất

là *là ai* mới đúng là câu hỏi cần phải trả lời.>

Đôi mắt cuống của tôi quay qua, và kìa, đang đứng ngay cạnh tôi là ba chiến binh Andalite.

<Tên tôi là Aximili-Esgarrouth-Isthill,> tôi giới thiệu.

<Em trai của Hoàng tử Elfangor hả?> Một trong những người Andalite buột thốt lên.

<Đúng thế. Tôi là em trai của Elfangor,> tôi nén thở dài. Thật trớ trêu! Càng yêu quý, khâm phục anh Elfangor bao nhiêu, thì tôi càng ấm ức bấy nhiêu khi luôn bị gọi là "em trai của Elfangor."

Họ là ba chiến binh. Dáng dấp hiên ngang của họ cho tôi thấy ngay điều ấy. Họ luôn nhìn thẳng, cơ bắp luôn gồng cứng, chỉ hai chân sau mới hơi lỏng một chút.

Ngoài ra, trong tay mỗi người đều có vũ khí chiến đấu - khẩu Máy Cắt nhiệm màu - và trên người có đeo một dây năng lượng dự trữ.

<Ta là Thuyền trưởng Samilin-Corrath-Gahar,> người lớn tuổi nhất giới thiệu. <Đây là tham mưu trưởng Hareli-Frodlin-Sirinial. Và đây là lương y của tàu - Bác sĩ Coaldwin-Ashul-Tahaylik. Nào, anh bạn làm gì mà chu du trong không gian Zero cùng với năm sinh vật lạ kia thế?>

<Ngài đã cứu họ rồi sao? Họ an toàn chứ? Những người lạ ấy?>

Bác sĩ Coaldwin trả lời. <Phải, họ khoẻ cả rồi. Quả là sinh lý học khác thường! Bốn người trong bọn là động vật hai chân, nhưng không hề có dấu tích gì về cái đuôi cả. Họ đi được bằng hai chân mà không cần đuôi để giữ thăng bằng. Tuyệt! Người lạ thứ năm rõ ràng tiến hoá theo chiều hướng để bay, và…>

<Được rồi, cám ơn Bác sĩ,> Thuyền trưởng Samilin ngắt lời. <*Lính nhỏ*, anh đang làm gì trong vùng không gian Zero với những người… người lạ kia hả?>

Tôi lụp chụp đứng lên. Tuy run bắn nhưng tôi biết mình không thể nói dối ở đây.

<Thưa thuyền trưởng, tôi đang ở trong lốt biến hình một loài cực nhỏ. Sau đó tôi nghe có tiếng 'bụp' và đột nhiên thấy mình ở trong vùng không gian Zero.>

<Cái gì? Anh là phần dư thừa của hình biến nhỏ hơn? Thật khó tin!> Bác sĩ không kìm nén nổi, mắt ông ta tròn xoe vì ngạc nhiên. <Ý tôi là, điều đó là không thể, có lẽ thế, nhưng nó chưa từng xảy ra. Việc này sẽ tiêu huỷ mọi lý thuyết đang tồn tại về phần dư thừa của hình biến nhỏ hơn chiếm chỗ trong không gian Z. Đây sẽ là một bước đột phá khoa học về -->

<Ồ, phải, chẳng còn nghi ngờ gì nữa,> lại một lần nữa, thuyền trưởng gắt lên ngắt lời vị bác sĩ. <Nhưng ta đang có một câu hỏi lớn cũng hấp dẫn như phát hiện khoa học trên đây. Chúng ta đã biết anh rơi vào không gian Zero như thế nào rồi, *lính nhỏ* Aximili, nhưng làm

thế nào mà những người lạ cũng có mặt ở đây, trong khi chỉ có người Andalite mới biết phép biến hình?>

Đó là một câu hỏi trực tiếp của một sĩ quan cấp cao, rất cao. Thuyền trưởng luôn là chúa tể của con tàu. Một *lính nhỏ*, về cơ bản, rất có thể bị thuyền trưởng dùng móng guốc đá văng ra ngoài cái một.

Mặc dù giọng nói của Thuyền trưởng nghe có vẻ buộc tội, nhưng đột nhiên tôi chỉ muốn phá ra cười. Có thể chứ - thật dễ chịu. Thứ nhất, bạn bè tôi vẫn còn sống. Và thứ hai, tôi được trở về giữa những người Andalite thân quen. Họ có ngoại hình giống tôi, nói giống tôi, di chuyển cũng giống tôi.

<Hãy trả lời câu hỏi của thuyền trưởng!> Tham mưu trưởng gầm lên. Đến lúc này ông mới lên tiếng. Ông là sĩ quan số hai, người có trách nhiệm duy trì và gìn giữ kỷ luật cho con tàu.

<Xin ngài thứ lỗi,> tôi phân trần. <Chỉ vì đã lâu lắm rồi tôi chưa được gặp một người Andalite nào. Tôi đã nghĩ… suốt quãng đời còn lại mình sẽ vĩnh viễn bị kẹt lại ở Trái Đất…>

Vẻ nghiêm khắc của tham mưu trưởng đã dịu bớt.

Thuyền trưởng gật đầu và nhỏ nhẹ giục. <Hãy cứ báo cáo mọi việc cho ta rõ, *lính nhỏ*.>

<Thưa, thuyền trưởng. Tôi đã bị bỏ rơi ở Trái Đất gần không phẩy bẩy năm, tính theo chuẩn mực Andalite. Tôi cho rằng tôi là người duy nhất sống sót sau cuộc đụng độ giữa tàu Mái Vòm mà tôi đang phục vụ và một tàu Lòng Chảo của tụi Yeerk. Chiếc Lòng Chảo này được một tàu Lưỡi Rìu của tên Visser Ba yểm trợ.>

Tham mưu trưởng Hareli thở ra âm thanh biểu lộ sự kinh tởm và khinh thường.

<Tàu Mái Vòm được tách ra trước khi trận chiến bắt đầu… Tôi ở trong khu vòm. Đó không phải là lựa chọn của tôi, mà tôi *được lệnh* phải làm thế.> Tôi cảm thấy mình thật ngốc khi cố thanh minh cho hành động của mình. Nhưng tôi không muốn bị cho là đồ hèn nhát. <Khi khu vòm rơi khỏi quỹ đạo và đâm xuống một trong những đại dương của Trái Đất. Tôi đã sống trong vòm, ở dưới nước khoảng vài tuần lễ của Trái Đất cho đến khi được những con người đến cứu.>

<Chính là những người hiện đang nằm trong bệnh thất của tàu hả?> Bác sĩ tò mò hỏi.

<Thưa vâng.>

<Họ dùng thiết bị lặn của loài người à?> Tham mưu trưởng hỏi tiếp.

<Không. Họ biến hình thành những sinh vật biển và tới cứu tôi.>

Đôi mắt chính của thuyền trưởng thoáng nhíu lại. <Họ *biến hình*. Vậy, họ học được kỹ thuật biến hình từ đâu?>

Gay go rồi. Cách đây không lâu, tôi đã tìm cách liên lạc được với bộ tư lệnh Andalite. Họ lệnh cho tôi phải nhận lãnh trách nhiệm đã chuyển giao quyền năng biến hình cho loài người. Họ không muốn

làm hoen ố thanh danh lừng lẫy của anh tôi - Elfangor - một chiến binh vĩ đại. Tiết lộ phép biến hình là một tội rất nặng.

Tôi phải nói gì đây? Nói dối thuyền trưởng chăng? Không thể được. Nhưng tôi đã được lệnh từ cấp cao hơn mà…

<Là do tôi, thưa ngài. Tôi đã trao cho họ phép biến hình.> Tôi ấp úng nói.

Thuyền trưởng nhìn tôi đăm đăm. <*Lính nhỏ* Aximili, anh chẳng phải là tên nói dối có nghề đâu.>

Những trái tim tôi ngưng đập vài phút. <Thưa ngài,…>

Tham mưu trưởng thở dài. <Chàng ngốc à, nếu anh trao thuật biến hình cho loài người thì trong lần đầu họ biến hình bằng cách nào để chạy đi cứu anh? Rõ ràng, lúc phát hiện ra anh thì họ đã biết thuật biến hình rồi.>

Tôi còn biết nói gì nữa? Tôi đã chẳng có thời gian để bịa ra một câu chuyện cho đàng hoàng. Bây giờ tôi lâm vào tình thế vừa là tên nói láo lại vừa ngờ nghệch nữa chứ. Tôi chẳng biết nói gì nữa cả, bèn cứ đứng đực ra.

<Cám ơn bác sĩ,> thuyền trưởng nói, ngụ ý bảo bác sĩ đi được rồi. <Có lẽ ông muốn đi khám những "con Người". Hãy coi ông có phân tích được vấn đề không gian Zero mà *lính nhỏ* Aximili vừa khám phá ra không.>

Bác sĩ đi khỏi. Thuyền trưởng cúi xuống sát hơn. <*Lính nhỏ* Aximili, ta muốn biết tại sao anh không thành thật với ta?>

<Tôi không bao giờ nói dối, trừ phi…>

<Trừ phi cái gì, đồ *lính nhỏ* tầm thường!> Tham mưu trưởng quát tháo. <Nên nhớ, anh đang nói chuyện với thuyền trưởng của con tàu!>

Tôi gật đầu. <Vâng, tôi biết.>

Tham mưu trưởng định nạt nộ tiếp nhưng thuyền trưởng giơ tay lên ngăn lại.

<*Lính nhỏ*, trong thời gian ở Trái Đất anh có bao giờ liên lạc với thế giới quê nhà không?>

<Có một lần, thưa thuyền trưởng,> tôi trả lời, thở phào khoan khoái. Thuyền trưởng Samilin đã đoán ra. Ngài đã hiểu.

<Thế lúc đó anh có nhận được mệnh lệnh gì không?>

<Có, thưa thuyền trưởng.>

Ngài nhìn tôi trân trân, tựa hồ như muốn hỏi thêm nhưng lại thôi. Một lúc sau, ngài mới nhẹ nhàng hỏi. <Chuyện gì xảy ra với Elfangor vậy?>

<Anh ấy đã bị tên Visser Ba giết. Ở trên bề mặt của hành tinh Trái Đất.>

Thuyền trưởng gật đầu. Tham mưu trưởng lộ vẻ bàng hoàng.

<Hoàng tử Elfangor đã làm chuyện đó, đúng không?> Tham mưu trưởng run run hỏi. <Hoàng tử Elfangor đã phá luật *Lòng nhân từ của*

Seerow?>

<Sự kiện đó sẽ không bao giờ bay ra khỏi căn phòng này,> thuyền trưởng nói dứt khoát. <Chỉnh *lĩnh nhỏ* Aximili dại dột đã trao phép biến hình cho loài người. Tuy nhiên, giữa chúng ta với nhau, ta phải nói điều này. Ta đã từng phục vụ dưới quyền Hoàng tử Elfangor - từng là sĩ quan tham mưu của ông ấy. Bất cứ điều gì Elfangor làm cũng đều có lý do chỉnh đáng.> Ngài nhìn thẳng vào tôi và bảo. <Elfangor vừa là bạn vừa là Hoàng tử của ta. Ta tin ông ấy đã phá luật. Nhưng ta không bao giờ tin ông ấy đã làm sai.>

CHƯƠNG 13

"Ê này, tui muốn hỏi một câu," Marco thấp thỏm hỏi, giơ tay lên khua khoắng trong không khí, ra chiều sốt ruột ghê lắm.

<Hỏi gì?> Tôi hỏi bạn ấy.

"TỤI MÌNH ĐANG Ở... Ở... ĐÂU ĐÂY?"

<Chúng ta đang ở trong bệnh thất của tàu Mái Vòm mang tên *Con Cú*.> Tôi ráng không lộ vẻ hân hoan, vui mừng vì chuyện này. Các bạn loài người của tôi chắc sẽ rất buồn nếu biết mình bị lạc ở một nơi cách xa Trái Đất vô vàn.

"*Con Cú* ư? Phải đó là tên món xà lách mới không?" Rachel thắc mắc.

<Chúng ta vừa rời khỏi vùng không gian Zero và đang đi với tốc độ Cực Đại ở vùng không gian bình thường, hướng về hành tinh Leera.>

"Leera? Là quê hương của những con ếch đọc được suy nghĩ người khác phải không?" Cassie chột dạ. "Đó là những sinh vật mà bọn Yeerk tính sẽ khống chế bằng lũ cá mập đột biến gen chứ gì?"

<Đúng.> Như chúng ta đã biết, bọn Yeerk đang gặp khó khăn trong việc xâm lược hành tinh Leera theo cách thông thường của bọn chúng. Khả năng đọc được suy nghĩ của người Leeran giúp họ phát hiện ra được sự hiện diện của một tên Yeerk trong đầu của một người Leeran khác. Bọn Yeerk định biến đổi não bộ của cá mập đầu búa làm cho chúng đủ lớn để chứa được cơ thể của một tên Yeerk, rồi biến những con cá mập này thành kẻ mượn xác. Đó sẽ là một đội quân gây chấn động trên đại dương của xứ sở Leera.

"Nhưng tụi mình đã dẹp yên vụ này ở Trái Đất rồi mà," Marco hấp tấp nói. "Tui ở đó, Trái Đất ấy, nhớ không? Tui biết vụ này mà. Ý tui là sao tụi mình lại hiện diện ở đây được cơ chứ? Một phút trước, tôi đang là muỗi, rồi đùng, đoàng, bùm, tui lại là chỉnh tui - cậu trai dễ thương và đáng yêu, chỉ có điều là tui thấy một người Andalite đang đứng đó, dòm xuống tui và hỏi tui đã từng có đuôi bao giờ chưa. Suýt nữa tui vãi đái rồi. Tui cứ tưởng đó là tên Visser Ba chứ!"

<Có vẻ như thể khối dư thừa của chúng ta đã rơi đúng vào lộ trình của con tàu này. Tất cả mọi người đều kinh ngạc và lấy làm thú vị. Chúng ta vừa làm nên một bước đột phá khoa học.>

"Ồ, tuyệt, mình đã cảm thấy khá hơn đôi chút rồi đó," Rachel nói với giọng - theo định nghĩa của loài người - "châm chọc."

"Vậy, chúng ta về nhà bằng cách nào đây?" Hoàng tử Jake trầm ngâm.

<Tôi không biết. Bác sĩ và các nhà khoa học đang nghiên cứu giả thuyết này. Có thể sẽ có một hiệu ứng kéo chúng ta trở lại. Nhưng họ

cũng không biết đó là loại hiệu ứng gì. Chúng ta sắp đáp xuống hành tinh Leera. Đây là một con tàu chuyên đột kích, có nghĩa là nó chở theo rất nhiều chiến đấu cơ. Chuyện bọn Yeerk xâm lăng xứ Leera không còn là bí mật nữa. Nó đã trở thành một chiến trường chính thức, công khai. Hiện trên quỹ đạo chúng có bốn tàu Lòng Chảo, hai tàu Lưỡi Rìu và hàng trăm chiếc Con Rệp. Lực lượng của chúng tôi ít hơn chúng một phần ba.>

"Này, để mình nói toạc móng heo nha," Rachel đốp chát. "Bỗng nhiên tụi mình ở cách xa nhà ti tỉ dặm, và sắp bị lôi vào một trận chiến ác liệt, trong đó quân ta bị áp đảo, một phải chọi ba?"

<Đúng,> tôi đáp.

"Khùng!" Rachel phán. "Thế tụi này giúp được gì nào?"

"Ôi, ngay cả là bồ, Rachel à, cũng chỉ là đồ yếu ớt mà thôi," Marco châm chích.

<Các bạn chẳng làm gì được đâu,> tôi nói. <Tôi đã từng nói với các bạn suy nghĩ của tôi về con chim *kafit* mà tên Visser Ba biến thành lúc còn ở Trái Đất. Điều đó chứng tỏ chúng tôi đã bị bọn Yeerk hay đồng mình của chúng trà trộn vào. Chúng tôi không thể đảm bảo bí mật của các bạn trước bất kỳ ai. Nếu bằng cách nào đó, các bạn trở về được đến Trái Đất, chắc chắn các bạn sẽ không được yên thân một khi bọn Yeerk biết các bạn là ai.>

Cassie nghiêng đầu nhìn tôi chăm chăm và nở một nụ cười buồn bã. "*Nếu các bạn trở về Trái Đất?* Vậy tức là anh sẽ không trở lại cùng chúng tôi sao."

Tôi ước gì mình đã không lỡ nói ra những lời ấy. Đầu tôi đang ngổn ngang những lo toan, những rắc rối và đủ thứ cảm xúc. Thật lòng, tôi không muốn nghĩ đến chuyện chia tay với các bạn loài người chút nào…

Rachel nom có vẻ cáu kỉnh. "Ax, mình nói cho bồ hay nha, hôm nay nếu như có một vài tên Yeerk bị đá đít, thì mình chính là người làm việc đó đó."

<Chúng ta phải tuân thủ mệnh lệnh của thuyền trưởng,> tôi nói.

"Bồ nói ai cơ?" Marco hỏi.

Tôi bắt đầu thấy cảm giác lo lắng đang dâng lên. Có cái gì đó đau nhói trong lòng. Hơn nữa, rất lạ lùng, tôi thấy mình đang phạm lỗi. Tôi chỉ là một chú *linh nhỏ* cấp thấp tè, như một linh tập sự của loài người.

<Tôi phải tuân thủ mệnh lệnh,> tôi nhìn sang phía hoàng tử Jake vẻ cầu khẩn. <Bạn phải thông cảm cho tôi. Bây giờ tôi đã trở về với đồng bào của tôi, bạn không còn là hoàng tử của tôi nữa.>

Tất cả đám bạn nhìn tôi - một cái nhìn thiếu thiện cảm. Hoàng tử Jake cố làm ra vẻ không phiền lòng, nhưng cho dù tôi không phải là chuyên gia phân tích biểu hiện nét mặt của loài người, tôi biết chắc lời nói của tôi đã khiến bạn ấy bận tâm.

<Bây giờ, có lẽ bồ nên để tâm xem những đồng bào của bồ trên con thuyền này là ai,> Tobias nói riêng cho tôi nghe.

<Tôi không phải là bạn, Tobias à. Tôi không phải là một *nothlit*. Tôi không phải là một loài bị mắc kẹt trong cơ thể của một loài khác.>

<Đúng. Nhưng mình nghĩ, bồ không còn là một tên *lính nhỏ* quèn nữa. Và cho dù bồ có thích hay không thì bồ luôn là một thành viên trong hội Animorphs tụi mình.>

Bạn ấy nhầm to rồi. Thay vì trả lời bạn ấy, tôi cố nói thật sẽ sàng. <Thuyền trưởng ra lệnh: kể từ giờ cho đến lúc tình hình ổn định, tất cả các bạn phải ở nguyên tại đây, trong phòng này. Xin vui lòng đừng đi lang bang quanh tàu.>

CHƯƠNG 14

Tàu *Con Cú* tăng tốc hướng về hành tinh Leera. Từ cầu trực chiến, tôi hồi hộp nhìn ra ngoài. Vì lý do gì đó mà thuyền trưởng đã triệu tôi lên cầu và có ý giữ tôi kè kè sát bên ông. Có lẽ Ngài lo tôi quá gần gũi với những con người chăng? Tôi không rõ lắm. Chỉ biết rằng, một *lính nhỏ* thường không được léng phéng ở trên cầu trực chiến.

Nơi này cũng chật chội như bao cầu trực chiến khác của tàu Mái Vòm. Không một mảng không gian nào bị lãng phí - toàn cầu được tận dụng tối đa. Tuy vậy, dưới sàn là một thảm cỏ tốt tươi. Những bộ cảm biến và máy vi tính đời mới nhất đang hiển thị từng vùng không gian nhất định. Khoảng gần chục chiến binh đang căng mắt chăm chú theo dõi.

Được hiện diện trên cầu tàu trực chiến là một niềm vinh dự lớn. Nó mang lại cảm giác hứng khởi. Vậy thì tại sao tôi lại bắt các bạn người của tôi phải ngồi yên tít trong bệnh thất nhỏ ti hin đó kia chứ?

Một màn hình không gian ba chiều cao vút, đứng sừng sững giữa phòng - chiếu rõ hành tinh Leera và những con tàu ở vùng không gian lân cận. Tàu Yeerk màu đỏ, tàu chúng tôi màu xanh da trời. Những chấm đỏ chi chít hơn những chấm xanh.

Tập trung tâm trí, tôi có thể thấy một màn hình truyền ý nghĩ kiểu mới. Các dữ kiện được chuyển thẳng vào não tôi. “Hiệu quả tức thì”, theo như cách nói của Marco.

Tôi quyết định rằng mình chẳng có lý do gì để cảm thấy có lỗi trong chuyện này hết. Tôi là một người Andalite duy nhất sống giữa loài người trên Trái Đất. Chuyện xảy ra khiến tôi cảm thấy có lỗi thì chẳng có gì đáng ngạc nhiên cả. Nhưng giờ đây, tôi đã về giữa đồng bào mình rồi. Đây mới thực sự đúng là chỗ của tôi.

Trên màn hành truyền ý nghĩ, tôi gọi ra một bản đồ nêu chi tiết tình hình mặt đất.

Chín mươi hai phần trăm hành tinh Leera được nước bao phủ. Tám phần trăm đất đai còn lại phân bố rải rác trên vài hòn đảo và một lục địa. Chiến trường mặt đất sẽ diễn ra ở trên lục địa chính. Cả chúng tôi lẫn bọn Yeerk đều không có kinh nghiệm chiến đấu dưới nước, nơi người Leeran xây dựng thành phố.

Tôi cũng thấy vài thành phố của người Leeran được xây dựng trên một số đảo hoặc trên lục địa, trong phạm vi bốn hay năm mươi dặm.

Bất cứ bên nào - chúng tôi hay tụi Yeerk - kiểm soát được lục địa ắt sẽ khống chế được cả hành tinh này.

<Anh nghĩ gì về tình huống chiến thuật này, *lính nhỏ* Aximili?> Tham mưu trưởng hỏi đột ngột khiến tôi giật thót. Dường như ông đã thân thiện hơn trước.

<Tôi không phải là một chuyên gia về -->

<Ta cũng không nghĩ anh là chuyên gia,> ông ngắt lời tôi. <Ta muốn biết anh đánh giá tình huống này như thế nào.>

<Vâng, thưa ngài. Bọn Yeerk ở trên quỹ đạo của hành tinh này rất mạnh. Phải nói là lợi thế đang nghiêng về phía chúng. Nhưng tôi cho rằng chúng chẳng muốn đánh nhau trên không đâu. Bởi vì, cho dù có đánh bại chúng ta thì chúng cũng sẽ bị tổn thất nặng nề. Chúng sẽ không đủ lực để tràn xuống kiểm soát lục địa bên dưới trước sức phản công của người Leeran.>

<Vậy chứ nếu chúng sợ người Leeran trên mặt đất thì mắc gì cùng lúc chúng lại liều lĩnh khiêu khích cả chúng ta lẫn người Leeran ở đó?>

Tôi câm tịt. Tham mưu trưởng nói quá đúng rồi còn gì! Chắc hẳn lời nói của tôi nghe giống như là của một tên ngốc vậy.

Tham mưu trưởng quay một con mắt cuống nhìn tôi. <Bởi vì, *lĩnh nhỏ* Aximili à, bọn Yeerk hiểu rằng những giống loài khác nhau sẽ khó mà phối hợp đánh đấm ra trò. Chúng ta và người Leeran đều có cách đánh khác nhau. Trong khi quân Yeerk được chỉ huy một cách thống nhất thì chúng ta và người Leeran lại không được như vậy.>

Tôi để ý thấy thuyền trưởng trầm ngâm, hết nhìn tôi lại nhìn tham mưu trưởng. Trông ngài có vẻ phiền muộn.

<Cần rút ra một bài học, *lĩnh nhỏ,*> tham mưu trưởng rổn rảng tiếp. <Người Andalite chúng ta mạnh nhất khi chiến đấu một mình.>

<Vâng, thưa ngài.> Tôi biết ông muốn ám chỉ điều gì. Ông đang nói bóng gió đến các bạn loài người của tôi đang ở trong bệnh thất của con tàu. Và thực sự, tốt nhất là tôi cứ lặng thinh. Mới lại, một cách công bằng mà nói thì chính tôi và những người bạn loài người của tôi đã phá tan nỗ lực của bọn Yeerk trong việc tạo ra một đội quân cá mập đầu búa dùng để xâm lăng hành tinh Leera. <Nếu như hồi đó, kế hoạch của bọn Yeerk thành công, thì bây giờ thế trận trên lục địa Leera này khác hoàn toàn rồi.>

Tham mưu trưởng nom rất giận dữ. Tôi không thấy hối hận khi đã thốt ra những lời phát biểu đó, nhưng tôi đang chờ ông –

<Có lăn tia Nghiệt!> Một chiến binh trực bộ cảm biến báo cáo. <Chúng tôi phát hiện thấy ánh tia Nghiệt nháng lên ở đầu phía Bắc lục địa. Bây giờ lại thấy ánh Máy Cắt. Trận chiến đã khơi mào.>

Ngay lập tức, màn hình lớn trước mặt chúng tôi chiếu lên khuôn mặt không gian ba chiều của một người Andalite.

<Tổng tư lệnh các Lực lượng, Hoàng tử Galuit-Enilon-Esgarrouth,> tham mưu trưởng dõng dạc hô. <Nghiêm!>

Ngoại trừ tôi, chẳng ai đứng nghiêm cả. Tất cả họ đều đang bận rộn với công việc của mình. Không thể nào vừa đang làm một việc gì đó lại vừa đứng nghiêm cho được.

Bằng một giọng truyền trầm tĩnh, cái đầu hình chiếu ba chiều ra chỉ thị. <Chiến trận trên lục địa đã mở màn. Có nhiều đội quân Yeerk được trang bị đầy đủ vũ khí. Hãy thực hiện kế hoạch Bảy Bốn. Với những đồng minh Leeran: Ngày hôm nay, nụ cười vàng của Cha-ma-Mib vĩ đại sẽ mỉm cười với các bạn. Với toàn thể chiến binh Andalite: Nhân dân đang trông đợi mỗi chiến sĩ làm tròn bổn phận của mình.>

Tàu *Con Cú* kìm nhịp lại, thư thả hạ xuyên qua bầu khí quyển ẩm ướt, dày đặc của hành tinh Leera.

<Thưa ngài, vị trí chiến đấu của tôi ở đâu?> Tôi hỏi tham mưu trưởng.

Ông cười khà khà, kiểu cười của một chiến binh sắp lâm trận. <Với một anh *lính nhỏ* quả cảm, đã từng lập nhiều chiến tích rồi thì… tốt hơn hết, anh hãy kề cận bên tôi.>

Ông và thuyền trưởng nháy mắt với nhau, cười ran. Tôi chả biết phải nên bối rối hay nên tự hào. Trên hết, tôi cảm thấy sợ hãi.

Lục địa Leera lù lù hiện ra, càng ngày càng lớn hơn. Hầu hết diện tích ở đây là rừng nguyên sinh màu xanh lá cây, rất rậm rạp. Màu xanh giống như rừng Trái Đất, nhưng có xen lẫn nhiều mảng cây cối màu vàng rực.

Rìa Bắc của lục địa không được màu mỡ bằng, thậm chí còn có phần cằn cỗi và lạnh lẽo. Nó chìm trong một thung lũng mà giờ đây đã biến thành một chiến trường sôi động.

<Hiển thị,> thuyền trưởng ra lệnh. <Độ phóng đại tối ưu.>

Màn hình không gian ba chiều chuyển sang một bức tranh y như thật - thung lũng trải ra. Những sư đoàn Yeerk - hầu hết là Hork-Bajir, một toán Taxxon dự phòng và vài nhóm Gedd - đang bám trụ trên những gờ đất cao quanh bờ Tây của thung lũng. Phía sau chúng là rất nhiều công sự đồ sộ che chắn. Vì vậy bắt buộc lực lượng chúng tôi và quân Leeran phải tấn công thẳng mặt chúng.

Những chiếc Con Nhạn cánh dài chuyên đánh bộ của chúng tôi đang lao phăng phăng qua những tảng đá và những rặng cây thưa thớt. Có cây đang cháy phừng phừng, có cây đã bị thiêu rụi. Một toán quân Leeran chân đất đang quờ quạng trên đá, tạo thành mục tiêu lồ lộ cho tụi Yeerk.

<Này, tại sao bọn Yeerk lại chọn địa điểm này để khởi sự nhỉ?> Thuyền trưởng Samilin nói nương theo nhận định của tham mưu trưởng rằng những giống loài khác nhau với những mệnh lệnh riêng của từng loài sẽ không thể phối hợp nhịp nhàng với nhau cho được, tham mưu trưởng nói. <Ngài thấy không? Chúng ta tiêu hao lực lượng của chúng ta để bảo vệ người Leeran dưới kia khỏi bị tàn sát. Và hậu quả là, chúng ta bị suy yếu.>

<Tàu *Con Cú* sẽ lượn một vòng,> tham mưu trưởng nói giọng đầy tự tin.

<Đáp xuống,> một chiến binh hô vang. Bỗng… <Thưa thuyền

trưởng! Có hỏng hóc ở hệ thống hạ cánh!>

Thuyền trưởng vẫn điềm nhiên như không. Tham mưu trưởng chồm tới dí sát mặt vào anh chiến binh vừa báo cáo.

<Cái gì?> Ông gầm lên.

<Thưa ngài, bộ điều khiển bị tê liệt. Tôi bị nhốt ở ngoài. Tôi đã cố ra lệnh cho nó tìm hiểu nguyên do, nhưng thất bại.>

Tham mưu trưởng lao tới bảng điều khiển. Những ngón tay ông lướt thoăn thoắt trên bộ từ trường và bộ khuếch âm. Tôi thấy ông tập trung cao độ khi nối kết tâm trí với hệ thống.

Sau đó, với nét mặt vô cùng thảng thốt, ông quay qua thuyền trưởng. <Thưa thuyền trưởng! Chúng ta đang trên đường đáp xuống ngay sau phòng tuyến của quân Yeerk.>

Thuyền trưởng đinh đạc bước tới bên tham mưu trưởng và rồi…

PHẬỆPP!

Đuôi thuyền trưởng vung lên như ánh chớp. Lưỡi dao phặc ngay ụ đuôi của tham mưu trưởng.

Cái đuôi của tham mưu trưởng Hareli rơi oạch xuống sàn tàu, co giật liên hồi. Tất cả mọi chiến binh trên cầu bàng hoàng, trố mắt nhìn cảnh tượng không tưởng đó.

Thuyền trưởng rút Máy Cắt ra và bắn.

XẸT! XẸT!

Thêm nhiều chiến binh đổ rạp xuống sàn, bất động. Không khí tràn ngập hơi nóng. Hệ thống điện chiến thuật kêu xèo xèo và phun khói xanh loãng ngoãng.

Chỉ bị chảy máu, vị tham mưu trưởng đang thất hồn vẫn còn tỉnh táo nhưng ông không còn gây nguy hiểm cho ai được nữa.

<A, *lính nhỏ* cừ khôi của ta,> thuyền trưởng mơn trớn, chĩa Máy Cắt vào tôi và tước khẩu Máy Cắt của tham mưu trưởng. <Ta không muốn nhân cơ hội này làm thương tổn đến cậu. Visser Bốn sẽ tức giận lắm nếu ta động đến những sinh vật đã khiến cho Visser Ba phải xỉnh vỉnh trên Trái Đất. Visser Ba và Visser Bốn vốn là chỗ bạn bè thân tình. Cứ bình tĩnh. Chỉ lát nữa thôi tất cả sẽ kết thúc. Và cậu sẽ là… thượng khách… của Đế chế Yeerk.>

CHƯƠNG 15

Tôi đứng như chôn móng guốc vào sàn tàu. Có thể tưởng tượng nổi chăng? Một thuyền trưởng Andalite là kẻ phản bội.

Hay ông ta đã Bị mượn xác?

Không ai động đậy. Máy tính hướng dẫn tàu *Con Cú* đáp xuống. Nó thong thả lướt về phía trước, chỉ còn cách mặt đất lởm chởm chừng vài chục thước. Vài giây nữa thôi, chúng tôi sẽ tiếp đất.

Máu trào ra ào ạt từ vết cắt trên khấu đuôi của tham mưu trưởng Harelin. Tôi biết thà ông chết đi còn hơn là sống mà không còn đuôi.

Các bạn loài người. Ý nghĩ đó chạm vào tôi như một luồng tia Nghiệt. Họ đang ở trong bệnh thất phía sau. Thuyền trưởng đã biết bí mật của họ. Và chỉ giây lát nữa thôi, toàn bộ Đế chế Yeerk cũng sẽ biết. Rồi tin này sẽ nhanh chóng bay tới tai Visser Ba. Sẽ chẳng còn đường về quê nhà cho họ nữa. Rồi đây Trái Đất, cũng giống như hành tinh Leera, sẽ rơi vào tay quân Yeerk.

<Hoàng tử Jake! Tobias! Cassie! Marco! Rachel!> Tôi rối rít gào bằng giọng truyền riêng. <Nếu có ai nghe tiếng tôi thì phải mau trốn đi! Thuyền trưởng là…>

<Thuyền trưởng là đồ thối tha,> giọng Marco truyền tới, rõ ràng và rất gần.

<Cái gì? Các bạn đang ở đâu vậy?>

<Ồ, thôi nào, Ax, tụi này quyết định không thể cứ ở trong phòng, ngồi yên một chỗ, khoanh tay như những cô cậu trò ngoan ngoãn,> Rachel nói.

<Xin lỗi bồ nha, Ax, bọn mình đang ở trên cầu trực chiến,> Hoàng tử Jake nói. <Bọn mình đã trông thấy tất cả rồi. Hay nói chính xác hơn, bọn mình đã trông thấy mọi việc với thị giác của lốt hình biến này.>

<Hoàng tử Jake, bằng mọi giá phải ngăn Thuyền trưởng Samilin lại!>

<Bọn mình không thể ngăn ổng lại được. Hoàn hình thì chậm mất. Nhưng mình đang ở trên người hắn nè và mình có thể làm hắn xao nhãng đôi chút,> Cassie lên tiếng.

Tàu *Con Cú* đang chuẩn bị tiếp đất. Qua bệ ngắm phía trước, tôi thấy hàng đàn hàng lũ Hork-Bajir, tất cả đều trang bị tận răng, lăm lăm súng ống trong tay, đang bao vây toàn bộ bãi đáp.

<Hãy làm đi, Cassie,> tôi gằn giọng. <Hãy làm hắn xao nhãng và để tôi làm nốt phần còn lại. Chúng ta chỉ có vài giây thôi.>

Tôi nhìn trân trối vào một con rận nhỏ tí đang phình to dần trên lưng thuyền trưởng Samilin, vặn vẹo những chi tiết biến hình.

<Cái gì…> Thuyền trưởng thét lên kinh ngạc.

PPHẬP!

Tôi vung đuôi! Lưỡi dao nhắm ngay cổ Thuyền trưởng Samilin.

Hắn giật người né ra sau. Lưỡi dao của tôi xáng trúng chân phải phía trước của hắn. Toàn bộ căn phòng bỗng nhiên rần rần đầy ruồi và gián - các bạn tôi đang bắt đầu hoàn hình.

Nhưng thuyền trưởng quét khẩu Máy Cắt về phía tôi. Tôi vung thêm một đuôi nữa.

PHẬP!

Vũ khí nảy từ tay hắn trượt tưng tưng dọc sàn tàu.

Chỉ còn có Thuyền trưởng và tôi, đuôi chạm đuôi. Mặt đối mặt, cả hai chúng tôi đều run bần bật vì tập trung năng lượng và trí não. Ai cũng tìm cơ hội tung cú rạch thần sầu.

Tôi liên tưởng ngay đến Visser Ba. Đây là lần thứ hai tôi lâm vào tình thế phải đuôi chiến với kẻ thù. Lần này đối thủ của tôi nhất định không được thoát.

XXẸẸẸT!

Tham mưu trưởng Harelin đã chộp được khẩu Máy Cắt rơi xuống đất và phóng hoả. Gã thuyền trưởng cháy xèo xèo, khiếp vía rồi tan biến.

<Máy tính!> Tham mưu trưởng gầm vang. <Thoát khẩn cấp, chuyển qua điều khiển bằng tay!>

RẦẦM!

Quá trễ! Tàu *Con Cú* đã đụng đất. Tôi trượt đánh vèo trên móng guốc. Những người bạn của tôi ngã chổng vó, lăn lông lốc và bò lổm ngổm. Chỉ mỗi tham mưu trưởng còn đứng vững được.

<Máy tính! Cất cánh khẩn cấp!>

<Không thể làm theo lệnh ngài được,> giọng truyền gắn trong máy vang lên. <Năng lượng chính đã bị phá huỷ nghiêm trọng.>

Tôi thấy móng guốc của tham mưu trưởng nảy dựng lên trước tin này. <Những con Người! Hãy biến hình lại mau! Cách duy nhất ra khỏi nơi đây là biến thành các con vật thật nhỏ. Cả anh cũng vậy, *lính nhỏ* Aximili.>

<Tôi không bỏ chạy đâu.>

<Anh phải đi, *lính nhỏ* Aximili-Esgarrouth-Isthill. Anh và những con Người phải trốn thoát và báo cáo sự kiện ô nhục này cho Tổng tư lệnh. Đây là mệnh lệnh.>

<Nhưng…>

<Anh có biết cách thực hiện mệnh lệnh không?> Tham mưu trưởng gầm như sấm rền.

<Vâng, thưa Ngài.>

<Hãy biến thành những con vật thật nhỏ. Tôi sẽ thổi các anh ra cửa sập thoát hiểm. Hãy chạy càng xa tàu *Con Cú* càng tốt. Anh không có nhiều thời gian đâu, có nghe không?>

Tôi hiểu tham mưu trưởng sẽ làm gì. Tôi hiểu ông không còn sự

lựa chọn nào khác. Ông không được phép để mình hay bất cứ người Andalite nào trên tàu rơi tay quân Yeerk. Và đơn giản, không còn cách nào thoát khỏi cái bẫy nghiệt ngã này.

<Hoàng tử Jake, chúng ta cần phải biến hình thật nhỏ… thành… à… ruồi! Hãy biến thành ruồi rồi bay lên trần cầu trực chiến. Trên đó có một cửa sập thoát hiểm.>

Tôi nhận thấy Rachel nhìn tôi vẻ khinh miệt. Bạn ấy quay qua Hoàng tử Jake hỏi. "Chúng ta làm gì đây?"

"Hãy làm như Ax nói," Hoàng tử Jake quyết định.

Tôi tập trung trí óc mình vào hình ảnh con ruồi. Tôi trông chờ nhìn thấy khuôn mặt kinh ngạc hay kinh hoàng của tham mưu trưởng Harelin khi tôi bắt đầu biến đổi. Gì thì gì chứ ruồi là một loài sinh vật khá kinh tởm, kể cả là theo tiêu chuẩn đánh giá của loài người.

Nhưng tham mưu trưởng không quan tâm, ông đang loạng choạng vì mất quá nhiều máu. Tham mưu trưởng Hareli truyền thông cáo cho toàn thể con tàu. <Với tất cả các chiến binh và thuỷ thủ đoàn tàu *Con Cú:* Đây là tham mưu trưởng. Thuyền trưởng đã chết. Chúng ta đã bị bao vây. Không còn cơ hội thoát ra được. Chúng ta không thể làm gì hơn, ngoại trừ thực hiện một cú tàn phá ghê gớm lên bọn Yeerk. Trong ba phút tôi sẽ phát hoả tất cả vũ khí của tàu. Các Máy Cắt bật trở lại sẽ làm con tàu nổ tung.>

Ông sẽ để cho tàu tự huỷ trong một vài phút tới.

<Hãy thực hiện nghi thức tự huỷ, các chiến sĩ. Cảm ơn các bạn đã phục vụ trên con tàu này. Các bạn đã hy sinh trong khi đang phục vụ nhân dân, bảo vệ tự do.>

Cơ thể tôi co rút rất nhanh. Sàn tàu dâng lên. Những cẳng chân và cặp ăng ten ruồi phụt ra. Nhưng tôi cũng là một người Andalite như mọi người Andalite khác trên con tàu.

Lan toả toàn con tàu, những giọng truyền lầm rầm đọc nghi thức đi vào cõi chết. Tôi không thể giúp được gì ngoài việc hoà giọng cùng họ.

<Tôi là đầy tớ của Nhân dân,> tôi nói. <Tôi xin được cúi đầu,> (nhưng tôi làm gì còn đầu nữa mà cúi), <tôi là đầy tớ của hoàng tử của mình.>

Tôi biết, ở trên tàu, tất cả đồng bào Andalite của tôi đang nhướn cặp mắt cuống lên.

<Tôi là đầy tớ của danh dự,> tôi nói và nghe thấy tiếng vọng của những giọng nói mạnh mẽ của đồng bào mình. <Cuộc đời của tôi không phải của riêng tôi, nó được dâng hiến cho Nhân dân, cho hoàng tử của tôi, cho danh dự của tôi.>

Tôi co những cẳng chân ruồi lên, đập cánh và bay vút về phía cửa thoát hiểm. Chưa bao giờ tôi cảm thấy tệ hại hơn giây phút ấy. Đồng bào của tôi đang chuẩn bị cho trận quyết tử, chỉ có mình tôi là chạy tìm sự sống.

<Lính nhỏ Aximili,> Tham mưu trưởng gọi yếu ớt.

<Dạ?>

<Có lẽ tôi đã sai. Có lẽ những loài khác nhau có thể hợp lại để trở nên hùng mạnh hơn. Hãy đi với những con Người và chứng minh rằng tôi đã sai…>

Cửa thoát hiểm mở ra trước khi tôi kịp đáp lời ông. Một lực khí thoát đẩy tôi phóng ra ngoài thế giới Leera bụi mù.

<Jake… Hoàng tử Jake> tôi kêu lên. <Chúng ta phải đi càng xa đây càng tốt.>

Chúng tôi bay hối hả, chúi nhủi, lăn vòng trong không khí, cố cưỡi lên bất cứ luồng gió nào. Khi tàu *Con Cú* tự nổ tung, chúng tôi đã an toàn. Chúng tôi đã thoát khỏi tiếng nổ và tôi không nghe thấy hàng trăm giọng thét của những anh hùng cảm tử.

<Rồi, bây giờ làm gì đây?> Rachel hất hàm hỏi.

Tôi nín thinh không trả lời. Tôi chẳng suy nghĩ nổi nữa. Tâm trí tôi không sao dứt khỏi ý nghĩ: một thuyền trưởng Andalite đã phản bội. Thật không thể tin được. Nhưng càng ngẫm tôi càng nhận thấy ông ta không thể là một kẻ Bị mượn xác.

Tàu *Con Cú* đã rong ruổi trong không gian nhiều tuần rồi. Con sên ký sinh trong não Thuyền trưởng Samilin nếu muốn duy trì sự sống thì cần phải hút kia Kandrona. Không cách chi thuyền trưởng có thể giấu được một nguồn Kandrona xách tay ở trên tàu.

<Mình nói… bây giờ làm gì đây?> Rachel nhắc lại.

<Tôi không biết,> tôi trả lời.

<Hay nhỉ, nếu bồ không biết thì ai biết đây?> nhỏ cự nự. <Tụi mình sẽ làm gì tiếp đây? Bay vòng vòng tìm kiếm một chiếc tải gần nhất rồi xem xét trong đó có thùng trái cây thối nào không chăng? Thôi nào, tụi mình cần có một kế hoạch.>

<Tôi… tôi… tôi không biết phải làm gì bây giờ thật mà.>

<Chúng ta cần tìm đường về,> Marco bàn. <Rõ ràng rằng, đối với tụi mình, toàn bộ cuộc chiến này trở nên tệ hại rồi. Tui không ngờ dân Andalite hùng cường thế mà lại đi làm ba cái chuyện tẹp nhẹp như thế. Tui cứ tưởng chỉ những loài ngu ngốc, tội nghiệp và hoang sơ mới bán mình cho kẻ xấu thôi chớ.>

<Tại sao mọi người lại quay lưng với Ax vậy?> Tobias hỏi vẻ bất bình.

<Ôi, Ax đáng thương,> Rachel mỉa mai. <Ảnh đã quăng bọn ta vào vòng tay vị thuyền trưởng đáng kính của ảnh. Bỗng đùng một cái, hoá ra thằng chả là tay phản trắc.>

<Rachel, mình nghĩ như vậy là không công bằng.> Cassie bắt bẻ.

<Công bằng! Công bằng ư?> Marco la bai bải. <Nếu chúng ta cứ kệ xừ Ax và vị thuyền trưởng cao quý đó thì giờ này ảnh đã chết ngắc cùng với…>

<Ước gì tôi được ở đó,> tôi gào lên thảm thiết. <Được ở đó và cùng chết với họ…>

Tôi không có ý định nói như thế. Tôi cũng không nghĩ như thế. Hoàn toàn không. Tôi không muốn chết. Tôi thấy điều đó thật khủng khiếp, nhưng tôi muốn được sống.

<Thôi nào, mọi người im đi,> Hoàng tử Jake lên tiếng. <Những gì đã xảy ra thật thảm khốc. La lối rùm beng chỉ tổ khiến chúng ta nhụt chí thêm thôi.>

Bạn ấy im bặt một lát rồi tiếp. <Chúng ta sẽ tiếp tục bay cho đến khi gần hết hạn hai tiếng. Trong bộ dạng này, chúng ta sẽ chẳng đi

được xa đâu, ngay cả với gió mạnh. Nhưng chúng ta cần bay càng xa càng tốt… >

Chúng tôi lẳng lặng bay, nhìn ngắm hành tinh lạ lẫm qua đôi mắt ghép vẹo vọ của ruồi. Chúng tôi gần như chẳng nghe được, chỉ ngửi thấy những thứ chẳng biết là thứ gì nữa. Tụi tôi lặng thinh, mỗi đứa đắm chìm trong suy nghĩ riêng của chính mình. Một lúc sau, tôi ước mình có thể hét tướng lên và những lời buộc tội bản thân lại ào về.

Thật khó chịu khi mình thì sống trong khi những người khác phải chết. Tôi còn cảm thấy khó chịu vì bất luận tôi làm gì đi nữa, một ý nghĩ đơn lẻ vẫn cứ hiển hiện trong đầu: tôi vui mừng vì đó không phải là tôi.

Tôi vui mừng vì đó không phải là tôi.

Chúng tôi đáp xuống bên những tảng đá sần sùi, khuất nẻo. Hoàn hình! Nhớ lại những gì đã quan sát trên màn hình tàu *Con Cú,* tôi biết mình đang đậu trên vùng đất chết - khoảng trống phân chia tụi Yeerk và quân Andalite. Chiến trận có thể xảy ra vào bất kỳ giây phút nào, sẽ ép chúng tôi bẹp dí ở giữa.

"Được rồi, mình bình tĩnh lại rồi," Rachel nói ngay khi vừa hoàn hình xong.

"Và giờ đây, mình đã bình tĩnh lại rồi thì mình vẫn có cùng một câu hỏi: Bây giờ tụi mình sẽ làm gì đây?"

"Bồ nghĩ sao, để Tobias đảo mắt một vòng nhé," Hoàng tử Jake hỏi tôi.

< Tôi không biết, > tôi nói.

Hoàng tử Jake nhìn tôi bằng cặp mắt nheo nheo và môi mím chặt. Đó là biểu hiện của sự bực mình, tôi tin là vậy.

“Tobias? Hãy bay lên và quan sát thật nhanh,” Hoàng tử Jake nói. Tobias vỗ cánh bay lên khỏi mặt đất. Hoàng tử Jake nhìn tôi. “Ax, mình biết bồ đang quẫn trí. Bồ đang rất đau lòng. Nhưng dù có phiền lòng cách mấy bồ cũng không thể thoát khỏi lưỡi câu đâu.”

< Lưỡi câu nào? >

“Nghe này, chúng ta đang kẹt giữa trận địa của quân Andalite và bọn Yeerk. Chẳng hề có con Người nào ở trong trận chiến này, ngoại trừ mấy đứa nhóc tụi mình. Có thể bồ không phải là chuyên gia lỗi lạc, nhưng dẫu sao bồ cũng biết nhiều hơn bọn mình. Vậy, hãy tỉnh trí đi.”

Tobias đảo một vòng trên cao rồi lao bổ xuống, đậu chênh vênh trên một mỏm đá. < Có khoảng một ngàn tên Hork-Bajir trang bị kềnh càng đang tiến ào ào về phía chúng ta. Yểm trợ cho chúng là những con tàu lớn hình ô van dẹp, đang bay xà quần cách khoảng một phần tư dặm và đang xả tia Nghiệt. Bọn Taxxons đi ngay sau bọn chúng. Đối lại, có chừng hai chục tàu Andalite đang đáp xuống, cộng với trên mặt đất đã có sẵn hàng trăm chiến binh Andalite bừng bừng khí thế… >

<Chúng ta nên ráng tiến về phía Andalite,> tôi bảo.

"Chi vậy? Để cho những tên Andalite phản bội khác luộc chín hả?" Rachel gay gắt.

Lưỡi dao đuôi của tôi tự dưng kề vào cổ bạn ấy, trước cả khi tôi kịp nhận ra.

Rachel nhìn tôi lạnh lùng. "Sao? 'Sự thật mất lòng' phải không? Nếu chúng ta gặp người Andalite nữa thì chuyện gì sẽ xảy ra? Anh sẽ bắt tụi tôi ngồi ngay ngắn ở xó phòng trong khi anh 'dạ thưa', 'vâng, thưa ngài' với người Andalite kế tiếp chứ gì?"

Tôi rụt đuôi lại, hoảng hồn vì những cảm xúc trái ngang. Cơn giận bay biến. Tôi cảm thấy Rachel nói đúng.

<Tôi đã sai lầm khi tin tưởng Thuyền trưởng Samilin. Tôi đã sai khi ngó lơ các bạn. Các bạn đã… đã cứu sống tôi và đã làm bạn với tôi một thời gian dài. Nhưng có lẽ chưa ai trong các bạn biết cảm giác bị cắt đứt hoàn toàn với đồng bào mình nó như thế nào đâu…>

<Một người chúng tôi đã biết điều đó,> Tobias nói gọn lỏn.

<Tôi chẳng biết nói gì ngoài câu "Tôi xin lỗi". Tôi vẫn sẽ coi Jake là hoàng tử của mình cho đến khi bạn ấy nói khác đi,> tôi quay qua Hoàng tử Jake, hướng cả bốn con mắt vào bạn ấy. <Bạn vẫn là Hoàng tử của tôi cho đến khi bạn, và chỉ chính bạn thôi, nói khác đi.>

Lần này Jake không nói "Đừng gọi mình là Hoàng tử" mà bảo "Được. Bây giờ mình muốn biết điều này: chúng ta có thể tuyệt đối tin cậy vào ai bên phía Andalite?"

Một câu hỏi thật dễ giận. Tôi cảm thấy niềm kiêu hãnh cuối cùng của mình đã tan chảy. <Tổng tư lệnh. Nếu ngài là tên gián điệp Yeerk thì toàn bộ chiến trường này đã ngã ngũ từ lâu rồi.>

"Với mình thì nó đã tiêu tùng rồi còn gì." Marco nói thẳng đuột.

<Tổng tư lệnh các Lực lượng, Hoàng tử Galuit-Enilon-Esgarrouth, đã mất toàn bộ gia đình khi bọn Yeerk đột kích vào một tiền đồn Andalite. Toàn bộ gia đình - vợ và ba con của Ngài - thà chết còn hơn bị bắt sống. Thân thể họ đã bị vứt cho lũ Taxxon ăn thịt. Chúng ta có thể tin cậy Hoàng tử Galuit.> Tôi thở dài. <Chúng ta buộc phải không được tin vào… bất cứ ai khác.>

CHƯƠNG 17

Nghe thật đơn giản: cứ tiến về phía lực lượng Andalite. Nhưng đó là một việc nguy hiểm - chúng tôi phải đi về phía những chiến binh đang cực kỳ căng thẳng, giận dữ, rất nguy hiểm và được trang bị vũ khí đầy mình.

<Mạng lưới bảo vệ tự động sẽ tiêu huỷ bất cứ thứ gì trong không trung lảng vảng quá gần,> tôi cảnh báo. <Mọi thứ chỉ cần nhô lên khỏi mặt đất chưa tới một mét sẽ bị bộ cảm biến dò ra liền. Nó sẽ nhắm bắn ngay, không lôi thôi gì hết.>

"Mặt đất gồ ghề quá, hổng bước được." Cassie tư lự. "Mà trời thì đang tối dần. Tụi mình thử biến thành… Dơi! Đúng, dơi không nhanh nhưng linh lợi. Với khả năng định vị bằng sóng âm, tụi mình có thể bay là là mặt đất kể cả trong bóng tối."

"Hãy biến thành dơi, nào!" Marco thích chí reo lên, chẳng ăn nhập gì với tình cảnh khốn khó này.

"Tụi mình sẽ biến hình rồi bay áp sát mặt đất suốt chặng đường," Jake nói. "Tới được chỗ quân Andalite rồi sẽ nghĩ cách tiếp cận Hoàng tử Galuit." Bạn ấy nhìn thẳng vào tôi. "Dù cho điều gì xảy ra, tụi mình luôn phải tránh xa trận chiến cho đến khi gặp được Hoàng tử Galuit. Hiểu chứ?"

<Vâng, thưa Hoàng tử Jake.>

Hoàng tử Jake mỉm miệng nhìn tôi. Rồi bạn ấy nói, "Đừng gọi mình là hoàng tử," và trên miệng thoáng ánh một nụ cười.

<Vâng, thưa hoàng tử Jake,> tôi nói.

Tôi đã từng biến hình thành dơi, sau đó là muỗi và ruồi. Có vẻ mọi thứ đều bình thường. Có điều, dơi có lông. Với tôi, có lông là hoàn toàn thoải mái, cho dù nó có màu nâu sậm và cực kỳ khác bộ lông màu xanh dương của tôi.

Nhưng loài dơi gần như là bị què khi ở trên mặt đất. Chân của loài dơi ốm nhom và vụng về, chân trước - hay được hiểu là tay cũng được - của chúng dính với nhau bởi một lớp da. Đối với bất cứ người Andalite nào, không thể chạy được trên mặt đất thật là phiền toái.

Tôi tập trung vào hình ảnh con dơi, một sinh vật lạ lùng thuộc về một hành tinh lạ lùng. Người tôi rúm ró và đổ sập xuống. Những chân trước của tôi héo quắt lại, khiến tôi suýt vập mặt vào đá. Lưỡi dao đuôi nhăn nhúm như một chiếc lá bị cháy khô. Nguyên chiếc đuôi cũng lụi tan từ từ.

Tôi không thể không liên tưởng đến tham mưu trưởng trong giờ khắc kinh hoàng sau khi bị thuyền trưởng chặt phăng cái đuôi. Tình thực tôi không thích tham mưu trưởng lắm. Ông giống hệt như bao sĩ quan cao cấp khác: đầy thành kiến và kiêu hãnh. Nhưng ông là một

người Andalite đúng nghĩa. Ông đã chết như một anh hùng.

Giờ thì hai chân sau bắt đầu teo quắt lại, tương xứng với cơ thể cho tới khi chúng trở nên nhỏ xíu. Rồi, cuối cùng, những cái móng vuốt nhỏ tí nị thay thế cho bộ móng guốc.

Hai cánh tay tôi di chuyển về phía sau, lệch đi một góc so với cơ thể. Mấy ngón tay của tôi dài ra nối liền với cánh tay. Cả hai đều đang co rút. Làn da bắt đầu ngả sang màu xám-đen và tạo thành những xếp nếp rộng. Từ hai cánh tay tôi, lớp da rủ xuống như thể tôi đang mặc một bộ quần áo cực rộng của loài người.

Quần áo được may từ vải mềm, dùng để phủ lên cơ thể của loài người. Thỉnh thoảng nó còn có tác dụng chống lạnh nữa. Nhưng chủ yếu, như tôi hiểu, bởi vì loài người cho rằng nhiều bộ phận trên cơ thể họ không nên phơi bày ra. Dĩ nhiên, họ đúng, nhưng họ hoàn toàn nhầm lẫn khi chọn các bộ phận cần phải che đậy. Chẳng có bộ phận nào trên cơ thể người lại xấu bằng cái mũi. Thế mà họ lại…

Lớp da xếp nếp căng ra và tạo thành cánh dơi. Tai tôi trở nên bự hơn. Và đi nhiên rồi, giống như hầu hết cái sinh vật trên Trái Đất, tôi có miệng.

Tôi có thể nhìn rất rõ. Không rõ bằng tầm nhìn của một con chim săn mồi nhưng cũng xấp xỉ loài người. Song khả năng đặc biệt của loài dơi không phải là thị giác mà là khả năng bắn ra những chùm sóng âm đập vào những vật thể rắn rồi gửi thông điệp về lại cho loài dơi là những bức tranh bằng âm thanh.

Mặt trời của người Leeran đang lặn rất nhanh. Cặp mắt dơi phải căng ra mà nhìn, nhưng rồi tôi bắt đầu bắt được những hình ảnh của những tảng đá quanh mình một cách rõ ràng và tuyệt hảo.

<Nào, đi thôi, đi tìm đấng tối cao Andalite.> Marco hăm hở.

Tôi vỗ cánh bay. Một lần nữa, tôi sát cánh cùng với các bạn loài người của mình.

Tôi có cảm giác là lạ như đang ở nhà mình. Bất chấp cơn giận dữ của Hoàng tử Jake, sự châm chọc của Marco và mối nghi ngờ thẳng thừng của Rachel, tôi vẫn ở bên họ.

Giây phút này, không hiểu sao - dù hình ảnh về những cái chết trên tàu *Con Cú* còn đậm nét trong óc - tôi thấy mình như đang ở rất xa, trong một cơ thể rất khác biệt, đang ăn món bánh quế thơm lừng bằng miệng.

Tôi muốn trở lại đó. Tôi muốn về lại Trái Đất.

Thuyền trưởng Samilin đã bán mình cho bọn Yeerk. Phải chăng tôi đang hiến mình cho loài người?

CHƯƠNG 18

Tôi đập đôi cánh thô nhám, phát luồng định vị âm thanh và bay là đà cách mặt đất chỉ khoảng một tấc. Bộ siêu định vị của dơi vẽ nên một bức tranh tựa như những đường nét phác thảo, với những rìa cạnh sắc sảo của một bề mặt nhấp nhô.

Tôi lao bổ giữa những tảng đá lồi lõm, xong lại ngóc lên vài milimét trước khi đụng trúng đá. Tôi quẹo dịch dắc sang trái, qua phải, rồi lại qua trái y như một diễn viên nhào lộn thượng thặng.

<Khùng quá đi mất!> Marco hú hét.

Từ "khùng" trong tự điển nói của Marco có nhiều nghĩa. Có khi nó có nghĩa là "ngu ngốc", nhưng có lúc lại là "quá đã". Tôi nghĩ trong trường hợp này nó mang nghĩa thứ hai. Bởi vì bay lượn điên cuồng thế này khoái quá chừng luôn.

<Yee-hah!> Rachel rít lên, rồi cười dữ tợn…

Chẳng mấy chốc, tụi tôi cùng nhau chơi một loạt những trò mạo hiểm: Bay thật sát gờ đá lởm chởm mà không ngại cánh bị rách toạc hay bộ xương mỏng mảnh bị vỡ vụn vì va đập.

Nó khiến trí óc tôi thoát khỏi những suy nghĩ u ám, mập mờ.

Với đôi tai độc đáo của dơi tôi có thể nghe được những tiếng dội của hệ thống định vị siêu thanh. Và lúc này, thứ mà tôi nghe được thật mới mẻ: tiếng ngân nga nhịp nhàng, xung động đều đều và tăng dần khi chúng tôi bay.

<Hoàng tử Jake, tôi nghĩ chúng ta đang nghe được bộ cảm biến của người Andalite,> tôi nói.

<Ồ, đó là cái gì vậy?> Cassie thắc mắc. <Nghe cứ như nhạc ấy.>

Chúng tôi tiếp tục bay thấp thủm, thỉnh thoảng lại nhảy bập bênh giữa những tảng đá lồi lõm. Đột nhiên—

<Lên! Lên!> Cassie thét rùm. Bạn ấy đang bay dẫn đầu.

Tôi phóng lên theo.

Păng chiu! Xxẹẹt!

Một loạt tia Nghiệt và Máy Cắt cùng rộ lên. Đôi mắt dơi không thấy được những luồng chớp loá choá. Ít nhất có hai mươi tên Hork-Bajir đang hè nhau bao vây ba người Andalite và hai người Leeran. Cuộc đấu khốc liệt này sẽ chấm dứt trong vòng vài phút nữa.

Sẽ diễn ra một vụ tàn sát. Nhưng Hoàng tử Jake đã lệnh cho chúng tôi phải đứng ngoài cuộc chiến. Tôi không được bỏ rơi các bạn loài người một lần nữa.

Nhưng mà, một lũ Taxxon đang ào lên thanh toán những người Andalite bị thương đang ngã xuống.

<Jake, chúng ta phải làm cái gì chứ,> Cassie nói giọng bức xúc.

Nhỏ khiến tôi ngạc nhiên.

<Chả phải mình đã nói với mấy bồ rằng mình phải đứng ngoài cuộc chiến này rồi sao?> Hoàng tử Jake nhắc nhở.

<Phải, đúng là bồ có nói thế,> Tobias đáp. <Thế thực ra tụi mình sẽ làm gì đây?>

Hoàng tử Jake lưỡng lự đôi chút rồi bảo, <Được, hãy cứu họ. Hãy đáp xuống, hoàn hình rồi lại biến hình, lẹ lẹ lên!>

Nhưng trước khi chúng tôi kịp đáp xuống thì toàn bộ mặt đất chỗ những người Andalite và người Leeran đứng bỗng nổ tung.

BÙMM!

Cơn chấn động hất tôi quay mòng mòng trên không. Tôi đáp ngửa xuống, nửa tỉnh nửa mê, điếc đặc, mắt toé máu. Ở trên đầu, một chiến đấu cơ đánh bộ của bọn Yeerk lượn về phía đám Hork-Bajir đang khoái chí reo ồ ồ.

Một bàn chân đầy vuốt sắc dậm đánh ạch cách tôi có vài phân. Tụi Hork-Bajir chạy ào qua tôi, lao ầm ầm về phía trước, chẳng thèm để mắt tới con vật có cánh nhỏ tí là tôi đang nằm thảm hại. Chúng đều đặn xả tia Nghiệt, miệng chốc chốc lại la lên chiến thắng.

Chẳng nghe tiếng Máy Cắt Andalite đáp lại. Quân Yeerk đang thắng thế. Hàng ngũ Andalite đã rối loạn.

<Hoàng tử Jake!> Tôi điếng hồn hét. <Tobias!>

<Bay lên cao!> Hoàng tử Jake ngoái lại hét tất cả bọn tôi. <Bất cứ ai còn bay được, hãy bay lên! Lên!>

Tôi còn bay được không? Ồ được! Tôi nhấp khỏi mặt đất, vừa kịp lúc lớp Taxxon đầu tiên phóng ùa tới.

Taxxons là những con sâu bự và dài, giống như những con rết trên Trái Đất, có điều lớn hơn rất nhiều. Lũ Taxxon sống trong trạng thái đói triền miên. Đói khủng khiếp. Chúng ăn bất cứ thứ gì - sinh vật sống hay chết - đều được. Thậm chí cả những đồng bọn bị thương hay bị đánh gục, chúng cũng không tha.

Lao vèo qua một cái miệng Taxxon mở bự, thèm thuồng, tôi thoáng trông thấy một bạn dơi bay sượt trên đầu mình vài bộ. Tôi thấy nó rõ ràng, nhưng nháy một cái, nó đã biến mất. Biệt tăm.

<Tobias đâu rồi?> Rachel la lên.

<Tobias!> tôi thét. <Cậu ấy… cậu ấy biến mất rồi!>

<Bồ nói gì, 'Biến mất' là sao?> Hoàng tử Jake sốt ruột hỏi.

<Tôi thấy cậu ấy. Tôi đang dõi theo thì cậu ấy vụt biến mất tiêu.>

Bây giờ, ở độ cao sáu mét, tôi có thể trông rõ toàn cảnh chiến trận. Đám quân Hork-Bajir dàn hàng ngang đã ở xa phía trước. Tụi Taxxon lúc nhúc trong khung cảnh đen thui bên dưới.

Nếu có người Andalite ở gần đây, chắc chắn họ sẽ bị tiêu diệt ngay. Tâm trí tôi nhớ lại màn hình tác chiến của tàu *Con Cú*. Tôi biết chúng tôi đang ở đâu, và lực lượng hai bên dàn quan như thế nào.

<Chúng tôi thua rồi,> tôi lẩm bẩm, chẳng cần biết có ai nghe

thấy không. <Chúng tôi đã thất trận rồi.>

Như để chứng minh cho dự đoán của tôi, hàng tá động cơ nhá lên sáng rực: những tàu Andalite đang hối hả cất cánh khỏi bề mặt hành tinh Leera. Bay lên chạy tháo thân.

CHƯƠNG 19

Chúng tôi đứng trên hình hài thật của mình, giữa đống bầy hầy hôi thối do lũ Taxxon bỏ lại. Chẳng thấy Tobias đâu cả.

Rachel đang khóc thút thít và nổi giận đùng đùng. Marco ngồi im re. Cassie cứ nịu riết lấy Hoàng tử Jake. Còn Hoàng tử Jake cứ đi tới đi lui, miệng lầm bà lầm bầm, tự nói thành tiếng rằng lẽ ra bạn ấy cần phải làm thế này, hay thế kia.

Tôi đứng tách ra, chơ vơ một mình. Nhục nhã quá. Tôi đã quay lưng lại bạn bè để tin vào một kẻ phản bội. Và những đồng bào khác của tôi đã anh dũng chiến đấu. Nhưng họ đã thua.

Rồi cũng như cuộc chiến Hork-Bajir thôi. Chúng tôi đã thua, đã tuyên xử một giống loài nữa làm nô lệ cho bọn Yeerk.

Người Leeran là loài lưỡng cư - họ có thể sống được dưới nước hoặc trên cạn, mặc dù họ xây dựng thành phố dưới lòng biển. Nhưng điều ghê gớm nhất ở người Leeran là họ có khả năng đọc ý nghĩ người khác.

Tụi Mượn xác Leeran có thể nhìn thấu óc tụi tôi qua cả những hình biến. Chẳng thể dối lừa chúng được lâu. Nếu tụi Mượn xác-Leeran mà được đưa xuống Trái Đất, thì chẳng bao lâu chúng sẽ vén lên bức màn bí mật của Hội Animorphs.

Điều đó có nghĩa là hội Animorphs sẽ không có cơ trở về lại Trái Đất nữa.

Cassie kéo tôi ra khỏi những ý nghĩ bi quan. Bạn ấy thì thầm, "Ax, mình cho rằng Jake không muốn phải hỏi lại bồ một lần nữa, nhưng theo bồ thì chúng ta nên làm gì?"

<Tôi không biết. Chúng tôi thua rồi. Chúng ta đang ở trên một hành tinh xa lạ chẳng mấy chốc sẽ nằm dưới ách thống trị của bọn Yeerk. Chúng tôi đã bỏ rơi người Leeran, cũng như đã không cứu được người Hork-Bajir. Rồi đây, chúng tôi cũng sẽ bỏ mặc loài người mất thôi…>

Xa phía sau Cassie, tôi thấy những loáng chớp đỏ choé của tàu Yeerk. Chúng đang từ quỹ đạo đáp xuống để tung thêm thật nhiều quân vào lục địa.

Không lâu nữa, toàn bộ lục đại này sẽ trở thành một khu đồn trú cho quân đội Yeerk.

"Nói cho mình biết rõ hơn về người Leeran đi," Cassie giục.

Tôi nhún vai. <Tôi cũng không biết nhiều lắm đâu. Họ là loài lưỡng cư, nhưng sống chủ yếu ở đại dương. Tôi nghĩ họ chỉ lên bờ để đẻ trứng. Nhưng bây giờ, với kỹ thuật phát triển, họ có thể luôn ở dưới nước, khỏi cần ngoi lên bờ nữa.>

"Thế tại sao họ phải quan tâm đến điều đang xảy ra trên cạn?"

<Thật ra họ chẳng quan tâm đâu. Ngoại trừ việc bọn Yeerk có thể dùng lục địa làm bàn đạp tấn công các thành phố dưới nước. Mặt khác, tôi nghĩ người Leeran thậm chí không màng đến… đến…> chợt tôi ngưng thở. Đúng rồi! Dĩ nhiên! Dĩ nhiên đó là kế hoạch của Hoàng tử Galuit.

"Cái gì? Cái gì thế?" Cassie hỏi rối rít.

<Hoàng tử Jake!> Tôi la lên.

"Gì vậy?"

<Chúng ta phải xuống đại dương. Nếu tôi suy luận đúng thì người Andalite đang ở dưới nước, trong các thành phố của người Leeran. Bất cứ giá nào, chúng ta cũng phải tới biển thật gấp!>

"Tại sao chứ?"

Tôi chù chừ. <Hoàng tử Jake… Jake… bạn phải tin tôi. Chúng ta không thể ở trên cạn. Chúng ta cần phải xuống nước ngay.>

Hoàng tử Jake nhìn tôi đăm đăm một hồi lâu. "Thôi được," cuối cùng bạn ấy nói. "Mình tin bồ."

<Một điều nữa,> tôi thêm. <Nếu chúng ta có nguy cơ bị bọn Yeerk bắt; nếu có vẻ chúng sẽ bắt sống được tôi, tuyệt đối không được để chúng làm điều đó. Chính các bạn phải tiêu huỷ tôi còn hơn là để chúng bắt. Hãy hứa đi.>

<Cái gì? Sao vậy?>

<Bởi vì tôi biết điều gì sắp xảy ra. Và tôi không muốn chúng đọc được điều đó trong óc tôi. Và nếu tôi nghĩ đúng thì chiến tích này sẽ là chiến thắng vẻ vang nhất trong lịch sử Andalite. Không được để tin tức đó rơi vào tay bọn Yeerk. Dù với bất cứ giá nào. Trong bất cứ hoàn cảnh nào.>

CHƯƠNG 20

So với tiêu chuẩn, Lục địa Leera là nhỏ, nhưng nó cũng khiến tụi tôi phải bay hết đêm mới tới được bờ. Chúng tôi biến thành chim, bay và mỗi hai giờ thì hoàn hình, nghỉ một chút rồi lại biến hình và bay tiếp. Trong khi bay, tôi cứ canh cánh trong lòng rằng liệu chúng tôi có còn đủ thời gian?

Chúng tôi bay ngang những bãi chiến trường của cuộc tàn sát hồi chiều.

Mặt trời Leera ló lên, tôi nhìn xuống và thấy một xác tàu đánh bộ Andalite vẫn đang còn cháy âm ỉ, nằm dính cục với tàu Yeerk. Chúng đã đâm vào nhau mạnh đến nỗi không thể phân biệt được tàu nào với tàu nào nữa…

Và rồi, cuối cùng cũng tới biển. Đại dương xứ Leera trải ngút ngàn, xanh rực rỡ - lóng lánh và sống động hơn đại dương ở Trái Đất, vốn thường màu xám.

Tôi xem xét xung quanh và phát hiện ra vài quãng đất có vẻ quen thuộc với trí nhớ lờ mờ của mình về bản đồ không gian ba chiều trên tàu *Con Cú*. Nhưng thật ra đó chỉ là những vũng nông sình lầy, ken đặc bụi rậm, lau sậy và những cái cây lạ hoắc màu vàng dàn thành hàng ngang.

<Đại dương bao la,> Rachel thốt lên. <Làm sao mà tụi mình…>

<'Làm sao' cái gì?> Hoàng tử Jake hớt hải hỏi lại.

Phải mất vài giây sau chúng tôi mới phát hiện và nhận ra.

Rachel mất tiêu rồi!

<Rachel!> Cassie rên lên. <Rachel!>

Chúng tôi nhớn nhác kiếm khắp bầu trời. Không thấy gì hết. Không một dấu vết. Không gì cả.

<Chuyện gì vậy?> Marco điên tiết hỏi. Bạn ấy nổi khùng vì sợ hãi. <Rachel mới vừa ở đây mà! Nhỏ đang nói chuyện mà!>

<Ax, thế này là thế nào?> Hoàng tử Jake hỏi. <Đầu tiên là Tobias, giờ lại đến Rachel!>

<Tôi không biết! Tôi không biết!>

<Có thể ai đó đã bắn nhỏ,> Cassie mếu máo. <Ôi trời ơi, Rachel! Rachel!>

<Không hề có chớp tia Nghiệt,> tôi nói. <Không có gì cả. Bạn ấy mới vừa ở đây thì thoắt cái đã biến mất tiêu.>

Hoàng tử Jake nhận định. <Rất có thể có ai đó hoặc thứ gì đó trên mặt đất, chúng ta cần phải gấp rút rời khỏi đây. Xuống nước mau!>

Chúng tôi đâm nhào xuống. Dẫu biết không có ai bắn cả, nhưng tôi vẫn cắm cổ lao theo các bạn mình. Bất cứ cái gì khiến các bạn tôi biến mất cũng đều khiến tôi sợ hết hồn. Dù cho nó là cái gì, tôi cũng không

muốn lọt vào tầm ngắm của nó.

Chúng tôi lao xuống. Cánh quặt hết ra sau.

OẠPP!

Tôi chúi xuống, cày sâu vào làn nước ấm. Ngay lập tức tôi bắt đầu hoàn hình. Tôi nhấp nhô trên mặt nước với hình dạng Andalite nhiều hơn là diều mướp phương Bắc. Nước làm ướt sũng bộ lông vũ, nhưng chúng đang mất dần. Tôi hớp không khí qua một cái lỗ quái quỷ vừa là mỏ chim vừa là mũi Andaline.

Tôi nhúi xuống lần nữa và hoàn tất việc hoàn hình. Tôi trồi lên thì thấy hoàng tử Jake, Cassie và Marco đang dập dềnh trên nước. Tất cả đã hoàn hình xong.

“Biến thành cá heo!” Hoàng tử Jake chỉ thị. “Ax, bồ cần biến thành cá mập.”

“Khoan, chờ chút!” Cassie cuống quít hét. “Tụi mình không biết có gì dưới vùng biển, nhưng tụi Yeerk nghĩ cá mập đầu búa là vật đáng gờm nhất ở đây, đúng không? Chính vì vậy mà chúng muốn tạo ra loài Mượn xác cá mập để kềm cặp đại dương này. Mình nghĩ tất cả chúng ra nên biến thành cá mập.”

“Đúng, ý hay đấy.” Hoàng tử Jake tán đồng. “Nào thế thì tất cả hãy làm cá mập. Mọi người phải để mắt tới nhau đó nha. Chúng ra đã mất hai người rồi đấy, đừng để mất thêm người thứ ba.”

Cá mập, tôi nghĩ, và bắt đầu thực hiện thuật biến hình.

Tôi cần phải nói đôi chút về loài cá mập trên Trái Đất. Chúng là cá. Chúng thở bằng cách hút oxy ở trong nước thông qua những lớp màng mỏng được gọi là mang.

Trong lòng đại dương trên Trái Đất, có nhiều loại cá. Chỉ một số ít trong đó được gọi chung là cá mập. Một vài loài rất dễ chịu, chỉ ăn sinh vật phù du. Một số khác nhỏ con và chỉ săn những loài cá nhỏ.

Nhưng có một vài loài cá mập mà con người gọi là "giống ăn thịt người." Chúng là những cỗ máy giết người biết bơi. Nếu hình dung một tên Yeerk có được một cơ thể tự nhiên của hắn, một cơ thể hoàn hảo được tu chỉnh phù hợp với tính tàn nhẫn và phá hoại của bọn Yeerk thì cá mập chính là cơ thể hội tụ được đầy đủ yêu cầu đó.

Nó có hai quai hàm cực kỳ dũng mãnh kết hợp với bộ răng sắc nhọn. Da của nó được bao phủ bởi hàng triệu những cái răng bé tí nị. Bản thân da của nó có thể xé toạc da thịt của con người. Và nó có đủ các giác quan, mỗi giác quan đều có chung một đặc tính: tìm mồi. Tìm và giết.

Thị giác tuyệt vời. Vị giác tuyệt hảo, có thể phát hiện ra một phân tử máu được hoà trộn trong 14 tỷ lít nước biển. Một bộ cảm biến trường điện từ cho phép nó có thể cảm nhận được năng lượng của các sinh vật khác.

Nếu có một nhà khoa học tập trung nghiên cứu việc tạo ra loài thú săn mồi siêu đẳng trên biển, tạo ra thứ vũ khí sinh học siêu đẳng trên

biển, và nếu ông đề cập đến loài cá mập đầu búa, chắc hẳn ông ta sẽ lấy làm cực kỳ tự hào về công trình nghiên cứu của mình.

Tôi thấy mình đang biến hình thành cá mập. Những cái vây lưng giống lưỡi hái đang mọc ra từ xương sống tôi. Đôi mắt cuống xoè ra hai bên, tạo nên một cái đầu xấu xỉ, bèn bẹt như đầu búa. Tôi cảm thấy từng hàng răng lởm chởm hình tam giác, có thể dứt thịt, nhai xương được đang xệu xạo mọc ra…

Và tôi cảm thấy bộ óc lạnh lùng, hung bạo, rõ ràng của con cá mập hoà nhập vào trí não tôi.

Tôi quẫy đuôi, lướt đi trong nước. Jake, Cassie, và Marco bơi bên cạnh. Tôi nghĩ cũng như tôi, lúc này họ đang cảm thấy mình mạnh mẽ. Chắc chắn sẽ cảm thấy hùng mạnh hơn, trừ một thực tế đau lòng lẽ ra chúng tôi phải có sáu người, giờ chỉ có bốn con cá mập đang bơi trong đại dương xứ Leera.

CHƯƠNG 21

<Ước gì Rachel và Tobias được chiêm ngưỡng những cảnh tượng này,> Cassie nói. Trong giọng truyền của bạn ấy có pha chút lo lắng và chua xót. <Chẳng hề giống với đại dương Trái Đất tẹo nào.>

Đúng thế thật. Có thể lục địa xứ Leera rất buồn tẻ, chán ngắt, nhưng đại dương thì đầy ấn tượng. Biển trên Trái Đất chứa đựng rất nhiều sinh vật biển hấp dẫn, tuyệt vời, nhưng những gì bạn trông thấy trong khi bơi hầu hết chỉ là làn nước mờ đục và đáy biển đầy cát mà thôi.

Còn ở đây, nước biển trong veo, sạch sẽ cứ như không khí vậy. Thực ra thì trong sạch hơn cả không khí trên lục địa nữa, vì trong không khí còn có hơi ẩm, đôi lúc ta có cảm giác như là đang hít phải hơi nước vậy. Bơi trong làn nước trong veo, ở độ sâu chừng mười hai mét, chúng tôi có thể thấy chi tiết từng thứ dưới lòng biển Leera.

Những sinh vật khổng lồ, lướt sóng biển cuồn cuộn như những chiếc tàu buồm hình tam giác màu trắng vàng, mỗi góc có gắn một chân vịt sinh học. Những con lươn hay rắn gì đó xanh da trời óng ánh, dài khoảng hơn hai mươi thước, điên cuồng bơi một cách hoang dại. Một sinh vật dị thường với tấm thân phập phồng, phình lên xẹp xuống bằng cách hớp không khí vào một bộ ruột mỏng đến độ gần như trong suốt. Một loại cá buồn cười nhìn y như cây đinh vít, cứ quay tròn xuyên qua nước mà tiến lên.

Và những sinh vật này không bơi tán loạn chỗ này chỗ kia mà có ở khắp nơi. Đại dương Leera là một khu vực nhộn nhịp các thực thể sống.

Dàn trải khắp đại dương là những đống đất đá và sỏi bập bồng, dựng thẳng đứng trên bề mặt tráng đầy những sinh vật oặt ẹo. Các giác quan cá mập của tôi cảm thấy như có luồng điện toả ra từ những ống đá này, nóng hôi hổi.

Tôi nhìn thấy một ống bị một đàn giun xanh lá cây lúc nhúc, sáng rực quấn quanh. Hình như cái ống lay động. Giác quan cá mập của tôi có cảm tưởng như năng lượng từ ống truyền vào lũ giun.

<Nhìn kìa!> Cassie hét lên giọng đầy phấn khích át cả nỗi buồn của mình. <Hàng ngàn các nhà sinh vật biển có thể sung sướng ở đây hàng trăm năm chỉ để nghiên cứu vùng biển nhỏ này. Các loài động vật. Các loài thực vật. Tất… tất cả mọi thứ! Ước gì mình hiểu biết nhiều hơn. Mình biết một cô bạn của mẹ mình đang nghiên cứu sinh thái của những mảng đá ngầm được hình thành từ san hô. Cô ấy chắc chắn sẽ chấp nhận ngưng hết mọi việc để được đến đây dù chỉ một giờ đồng hồ!>

<Những sinh vật này hấp thụ năng lượng và điện từ trường từ các ống đá,> tôi nói. <Đây chắc hẳn là môi trường không có thú ăn thịt.>

<Có chứ sao không,> Marco nói buồn so. <Bọn Yeerk ở đây. Chúng ta cũng ở đây - cho đến khi 'bụp', tất cả đều biệt tăm như Rachael và Tobias.>

Câu nói lôi tuột chúng tôi về lại với thực tại. Ấy thế mà, bất chấp sợ hãi, bất chấp buồn rầu, bất chấp tuyệt vọng, chúng tôi không thể phớt lờ cảnh tượng thiên nhiên hoang dã, lạ thường ở quanh mình. Chúng tôi hùng hổ lướt qua những vùng biển yên bình. Bọn Yeerk rất có lý khi muốn dùng cá mập để cai trị vùng đại dương này. Suốt dọc đường tôi không hề thấy những quai hàm đầy răng, bặm trợn hay những lưỡi cưa xương xẩu, dữ dằn. Marco nói đúng: Ở đây có thú ăn thịt, nhưng tụi chúng là... chính chúng tôi.

Và rồi…

<Ê này, kia có phải người Leeran không vậy?> Hoàng tử Jake hớt hải hỏi. <Ở mé dưới bên trái ấy.>

Tôi dòm kỹ. Đúng rồi! Trông họ rất giống người Leeran chúng tôi đã từng thấy trong tổ hợp dưới nước của Visser Một.

Toàn thân họ vàng ươm. Làn da nhớt nhầy như phủ đầy bùn quánh, nhưng lại xù xì như được khảm sỏi. Những thân sau bự xự, có màng da như mái chèo. Thay vì cánh tay, họ có bốn xúc tu quanh cơ thể nần nẫn hình chiếc lu.

Cái đầu hơi lớn có một cục u gồ lên ở đằng sau. Nó ngự thẳng trên vai, chẳng hề có cổ. Gương mặt phồng ra tựa như chỉ có hai chi tiết: Một cái miệng buồn cười, rộng hoác, vểu lên; những con mắt lồi bự, màu xanh lá cây, lóng lánh như có đèn thắp từ bên trong.

Có bốn người Leeran cả thảy. Mỗi người cưỡi một chiếc thuỷ cơ. Đó là một ống trụ hẹp, dài, loe ra ở đầu trước để tạo thành một loại cánh, và loe ra ở đầu sau để tăng thêm độ uyển chuyển. Xếp dọc theo cánh sau là một cụm những ống hẹp chĩa về phía trước.

Rõ ràng họ đã phát hiện ra chúng tôi và đang quày quả tiến lại gần.

<Chắc chắn họ đang thắc mắc chúng ta là cái gì.> Cassie cảnh giác. <Họ chưa bao giờ trông thấy cá mập.>

<Đây có phải là những anh chàng tốt bụng không đó?> Marco nói. <Ý mình, đó là những anh chàng mà ai nấy đang cố giãng khỏi tay bọn Yeerk ấy hả?>

<Đúng, có lẽ chúng ta nên gặp họ. Có thể họ sẽ dẫn chúng ta đến thành phố Leera gần nhất.>

<Làm đi!> Hoàng tử Jake quyết định.

<Này, người Leeran!> Tôi thét gọi. <Người Leeran! Tôi là một người Andalite trong lốt biến hình.>

TỦM TỦM!

Một nhọn xiên bay vèo vèo qua làn nước. Tôi né qua trái, nhưng quá trễ. Mũi xiên đâm qua đuôi tôi một cái rồi bay tiếp.

<Ê,> Marco hét.

<Tôi là người Andalite! Andalite!> Tôi rú vang. <Bạn của các anh! Là đồng minh.>

<Aximili-Esgarrouth-Ishill và ba con người từ Trái Đất *không phải* là đồng minh của chúng ta,> một giọng truyền bằng ý nghĩ phát ra cùng một giọng cười quỷ quái. <Mấy người đừng hòng giấu giếm bí mật với bộ não biết đọc ý nghĩ của người Leeran.>

Đột nhiên mặt nước sôi sùng sục khi hàng tá thương ném ra tới tấp.

Tủm tủm! Tủm tủm! Tủm tủm!

Lần này chúng tôi đã phòng bị, nhưng vẫn không đủ nhanh. Một ngọn thương xiên vào hông tôi và định luôn ở đấy. Hoàng tử Jake tránh được nhưng Cassie ăn đòn liên tiếp. Marco bị trúng hai lần. Máu cá mập rỉ loang ra.

Lũ Mượn xác Leeran cười man rợ. <Chết này, Andalite! Chết này, con Người! Tụi tao sẽ mang xác tụi bay về dâng cho Visser Bốn!>

Ba chúng tôi bị đâm, nhưng chẳng ai chết. Ngọn xiên tuy nhanh đấy, nhưng rất mỏng mảnh. Chúng chỉ giết chết người Leeran hay những sinh vật biển hiền lành khác mà thôi. Chứ bọn cá mập chúng tôi chỉ đau chút đỉnh, chả thấm gì.

<Chẳng có vẻ gì là bọn ta đã chết cả, vẫn chưa đâu,> tôi gào lên với tụi Mượn xác-Leeran.

Chúng trợn ngược những cặp mắt màu xanh lá cây lên…

<Nhưng… nhưng ngọn xiên *haru-chin* này hiệu nghiệm lắm mà!> một tên trong đám Leeran dầu mỏ thốt lên.

<Phải. Có lẽ mấy ngọn xiên đó chỉ có tác dụng đối với những sinh vật sống quanh đây thôi,> Hoàng tử Jake nói, <Còn bọn ta là những người láng giềng khó nhằn hơn nhiều.>

<Không biết những gì người ta nói gì về loài ếch có đúng không nhỉ?> Marco hỏi. <Người ta bảo thịt ếch ngon như thịt gà vậy, đúng không ta?>

CHƯƠNG 22

Chúng tôi lao về phía đám Mượn xác-Leeran. Cá mập cực kỳ lợi hại khi tấn công chớp nhoáng. Tụi Yeerk bên trong đầu những người Leeran không kịp phản ứng. Chúng cố quay mũi thuỷ cơ để tháo chạy. Ngay cả khi chúng bị húc bởi bốn con người trong lốt cá mập đang giận dữ, sợ hãi và nản lòng, chúng vẫn cứ cố tháo chạy.

Người Andalite hiểu rõ cách đánh đuôi. Và nó rất gần với cách tấn công bằng miệng. Áp thật sát, ngửi, cảm nhận mùi và húc kẻ thù.

Bốn con cá mập húc thẳng vào chúng với những cái miệng há hoác. Thoắt cái cả bốn tên Mượn xác-Leeran đã đổ nhào khỏi thuỷ cơ và cố sống cố chết bơi tán loạn.

Những chân sau của chúng quẫy đùng đùng, nhưng quá chậm. Với khả năng đọc ý nghĩ, chúng đã thấy rõ cơn điên giận của chúng tôi. Điều đó hẳn làm chúng khiếp đảm.

Tôi không để tâm.

Nhưng rồi… tôi bỗng giật phắt mình bởi một luồng hình ảnh ùa vào trí não. Hình ảnh mang theo tiếng la hét đau đớn, nỗi thống khổ và niềm tuyệt vọng ghê gớm.

Một trong số những người Leeran đã cố phát ra thông điệp cầu cứu. Nhân lúc tên Yeerk trong đầu mải tìm cách thoát thân, người Leeran thật sự đã lên tiếng khẩn nài.

Hình ảnh xuất hiện trong trí não tôi thật nhạt nhoà và thảm thương, nhưng cũng đủ khiến tôi biết điều cần phải làm.

<Hoàng tử Jake! Hãy cắn vào đầu họ! Bứt dái tai đằng sau đầu họ ra đi.>

<Cái gì?> Cassie giãy nảy. <Họ đã te tua rồi mà. Mình không giết họ đâu.>

Tôi sấn vào người Leeran bị mượn xác gần nhất. Tên Yeerk trong đầu anh ta biết tôi sắp làm gì bèn cố điều khiển cái thân hình Leeran lách qua một bên. Nhưng cái đuôi tôi đã phập cho hắn một cú điếng ngất.

Tôi há miệng ra, cắn bụp mảng dái tai đằng sau đầu người Leeran. Tên Yeerk bị rớt đầu khỏi người Leeran, ngo ngoe giẫy giụa một lát rồi teo quắt giữa dòng nước biển.

<Tụi Yeerk cư ngụ trong não người Leeran, chỗ dái tai ấy,> tôi nói. <Hãy giựt tung chỗ ấy ra.>

<Vậy sẽ giết chết người Leeran mất!> Cassie hoảng hốt la lớn.

Không, một giọng nói lạ cất lên. Nó sẽ giải phóng chúng tôi!

Ba tên Yeerk còn lại bị chúng tôi giải quyết thật lẹ. Chúng văng khỏi nơi cư trú và rơi tỏm xuống dòng nước Leeran.

Cám ơn! Những người Leeran cảm kích. Đó không phải là giọng

truyền ý nghĩ như thông thường, mà là những hình ảnh, ý tưởng được rót thẳng vào tâm trí bạn và được dịch chuyển thành lời.

<Các anh cần phải dưỡng thương,> Cassie xuýt xoa. <Có lẽ tôi sẽ hoàn hình và...>

Không cần, chúng tôi sẽ tự khoẻ. Hầu hết các bộ phận cơ thể chúng tôi có thể tái sinh được. Chỉ cần tốn một ít thời gian thôi, tuy chúng tôi sẽ yếu sức trong thời kì đó. Nhưng gần đây có một cái hang, chúng tôi sẽ vào đó nghỉ ngơi, chúng tôi sẽ an toàn. Cám ơn! Xin cám ơn nhiều lắm!

Tôi đã từng trải qua nhiều chuyện lạ lùng. Nhưng quả thật cảnh những người Leeran bị bang gần nửa đầu rồi rít cảm ơn chúng tôi là cảnh tượng kì lạ nhất.

<Chúng tôi cần đến thành phố Leeran gần nhất.> Hoàng tử Jake nói. <Vậy chúng tôi phải đi đường nào?>

Sẽ khó đấy. Vài tháng trước, Bọn Yeerk đã bắt nhiều người chúng tôi và ép làm Vật chủ. Từ đây đến Thành phố Sâu Bọ có rất nhiều nạn nhân như chúng tôi. Các bạn mạnh thật đấy, nhưng chỉ cần một tên Mượn xác Leeran tiếp xúc với các bạn và thoát được, thì sau đó mọi bí mật của các bạn sẽ bị lộ tẩy ngay.

<Vậy chúng tôi tới đó bằng cách nào?> Hoàng tử Jake lớn tiếng hỏi.

<Biến hình thành người Leeran.> Tôi trả lời.

Đúng đấy, - Những người Leeran đồng tình. Hãy biến thành chúng tôi đi. Cứ lấy thuỷ cơ chúng tôi mà dùng. Miễn là tránh xa những người Leeran khác, các bạn sẽ không bị đọc ý nghĩ.

Cassie ngần ngại. <Nhưng chúng tôi không thích biến thành...>

Phải. Một người Leeran ngắt lời rồi đọc ý nghĩ của bạn ấy ro ro. Bạn không muốn biến thành một sinh vật nhạy cảm. Bạn tôn trọng tự do của chúng tôi. Nhưng chúng tôi tự nguyện cho bạn sử dụng. Chúng tôi vừa đọc được những điều đang xâm chiếm tâm trí anh bạn Aximili người Andalite. Chúng tôi biết anh ấy nghi ngờ. Chúng tôi cũng biết rằng trong hàng ngũ người Andalite cũng có kẻ phản bội. Vì vậy các bạn hãy lấy ADN của chúng tôi và hãy cứu giúp nhân dân tôi thoát khỏi ách thống trị của bọn Yeerk.

Chúng tôi trồi lên mặt nước và bắt đầu hoàn hình. Chúng tôi nằm dài trên mặt nước nhấp nhô theo những con sóng hiền hoà. Mặt trời xứ Leera vẫn còn lấp ló phía chân trời, báo hiệu một ngày nữa sắp bắt đầu. Dưới ánh mặt trời chiếu ngang, chúng tôi như đang bơi giữa một dòng vàng lỏng lấp lánh.

Tôi tiến tới và áp một bàn tay vào da thịt nhờn nhợt của một người Leeran...

Ở nơi tiếp giáp giữa bầu trời và mặt biển, người Andalite, con người và người Leeran hợp thành đồng đội, người Leeran đó nói. Với

cả những điểm yếu và điểm mạnh của mỗi loài.

Nếu có ai đó ngoài cuộc nhìn vào chúng tôi, có thể họ sẽ thấy một cảnh tượng thật buồn cười. Ba con người và một người Andalite đang lụp chụp đầm mình trong nước cạnh những "con ếch thông thái" bự con, da vàng - theo cách gọi của Marco. Ba giống loài cùng ở trong một nơi, một thế giới đã bị loài Yeerk chinh phục. Bất cứ tên Yeerk nào tình cờ trông thấy tụi tôi, chắc chắn hắn sẽ cảm thấy tụi tôi cực kỳ thảm hại.

<Một người bạn Andalite từng nói với tôi rằng chúng ta mà kết hợp với nhau sẽ bị yếu thế vì chúng ta không có cùng chung một giọng nói,> tôi nói. <Nhưng liên minh này không có vẻ gì là dễ bị đánh bại cả.>

<Những người tự do cùng nhau đứng lên giành lại tự do không bao giờ yếu.>

Đó là lời phát biểu của Marco. Có lẽ các bạn đã hiểu vì sao tôi khoái loài người, cho dù họ có nhiều điểm lạ lùng. Và bây giờ tôi bắt đầu thấy thích người Leeran.

Chúng tôi để những người Leeran tự tìm đường đến cái hang dưới nước để chờ vết thương bình phục.

Xong, chúng tôi bắt đầu biến hình thành người Leeran - dạng hình biến kỳ dị nhất từ trước tới giờ. Những bộ phận cơ thể khác thường, nhưng chúng không gây cho chúng tôi nhiều phiền toái hơn bất kỳ loài vật nào mà tôi đã từng biến thành trên Trái Đất. Hai chân sau có màng đầy dũng mãnh, bốn cái xúc tu ngoằn nghoèo, cái đầu rụt cổ, so với cơ thể của một con ruồi hay một con gián thì cũng bình thường thôi.

Khả năng đọc ý nghĩ của họ khiến tôi sững sờ. Tôi không chỉ đọc được tất cả ý nghĩ trong đầu Hoàng tử Jake, Cassie và Marco mà còn khám phá ra những bí mật của họ, đủ để họ phải bối rối. Đương nhiên, tôi cũng chẳng thể giấu được những bí mật của mình, bởi vì những bí mật cá nhân, những suy nghĩ kiêu ngạo, thái độ tự phụ của tôi, cả thảy cũng đều bị mở bung ra trước các bạn mình.

Tôi thấy rõ được rằng Marco đang hy vọng nghe ngóng được những tin tức về mẹ mình - Visser Một. Bạn ấy đang tự hỏi, nếu như cô ấy còn sống sót sau cuộc chạm trán lần trước trên đảo Royan, không biết cô ấy có đang ở xứ Leera này hay không.

Tôi thấy và cảm nhận được gánh nặng trách nhiệm của hoàng tử Jake; cách mà bạn ấy đang giữ cho mọi việc chạy êm xuôi; sự cố gắng của bạn ấy về việc tìm hiểu xem chuyện gì đã xảy đến với Rachel và Tobias; nỗi tuyệt vọng của bạn ấy trong việc tìm ra cách nào đó để bảo vệ chúng tôi - những người còn lại.

Và tôi cũng cảm nhận được tâm trí của Cassie khi bạn ấy khóc thương Rachel và Tobias; khi bạn ấy tự hỏi không biết chúng tôi có đang làm những việc đúng đắn hay không; khi bạn ấy xử lý những

hậu quả nặng nề mà chúng tôi vừa mới phải chịu đựng.

<Được rồi,> Marco nói, rõ ràng là với cái giọng không chút dễ chịu nào. <Tui chỉ muốn tất cả mấy bồ đây biết rằng bất cứ những suy nghĩ nào mà mấy bồ đọc được trong óc tôi, hoàn toàn là bịa đặt đấy nha. Chẳng có cái nào là thật đâu.>

<Mình cũng muốn nói như vậy,> hoàng tử Jake nhanh chóng phụ hoạ. <Marco nói tuyệt đối đúng.>

<Này,> Cassie nói. <Đây chỉ là những lốt hình biến thôi, phải không? Tụi mình đã biết bao lần gặp rắc rối trong việc kiểm soát trí não của lốt hình biến rồi phải không nào? Nhưng rồi, tụi mình đều xử lý êm xuôi được hết mà. Thành thử, có lẽ -->

<Có lẽ với tụi mình, vì chúng chỉ là lốt hình biến, nên có khi tụi mình có thể tắt béng cái nút "đọc ý nghĩ" đi là xong!> Marco tóm ngay lấy ý của Cassie và nói.

Rồi, tôi nhận thấy từng người từng người một, đóng ý nghĩ của mình lại. Và tôi cũng thế.

Thình lình, dường như ai cũng thấy có một sự cô đơn, hụt hẫng xâm chiếm mình khi chúng tôi nhảy lên những thuỷ phi cơ và lái đi trên mặt biển sáng và sống động. Rất cô đơn.

Nhưng tôi cho rằng mỗi loài đều sẽ cảm thấy thoải mái nhất khi họ là chính mình. Đối với loài người và cả người Andalite, những bí mật, những lời nói dối và những cảm giác cô đơn trong đời sống riêng tư của mỗi cá nhân là hoàn toàn tự nhiên.

CHƯƠNG 23

Chúng tôi đi ngang qua một cánh quân Mượn xác-Leeran đang canh giữ rìa Thành phố Sâu Bọ. Chẳng đứa nào hoạnh họe chúng tôi - một đám Leeran đang cưỡi thuỷ cơ do bọn Yeerk chế tạo và cố giữ khoảng cách đủ xa để không bị đọc ý nghĩ.

Thành phố Leeran tựa như một ngọn tháp diệu kỳ vươn lên từ đáy biển. Phần nền móng rộng khoảng ba trăm mét, thuôn dần cho đến đỉnh chỉ còn khoảng hơn chục mét. Chóp tháp đụng ngay mí mặt nước lung linh. Trên đỉnh tháp là những chiếc quạt khổng lồ hút không khí sạch vào cho thành phố và thải không khí ôi thiu ra…

Trong lòng thành phố, mọi quy tắc hợp lý - theo cách cảm nhận của loài người và người Andalite - đều bị đảo lộn. Ở trong nước, việc di chuyển không còn theo chiều trái, phải hay ra trước, về sau nữa mà theo chiều lên, xuống và phải, trái.

<Coi, trông nó chẳng khác gì cây kem hình nón khổng lồ của tiệm *Nữ hoàng Sữa* bị chọc hàng triệu lỗ,> Cassie nhận xét. <Nhìn kìa! Khắp nơi đều có cửa. Cửa sổ và cửa cái đều in hệt nhau.>

Màu sắc nổi trội ở đây là màu hồng. Thỉnh thoảng ngẫu nhiên cũng đan xen một mảng màu màu xanh da trời, xanh lá cây hoặc tím. Khắp nơi, bên dưới chúng tôi khoảng sáu mét và bên trên chúng tôi chừng ba mét, những Leeran ra ra vào vào, bơi vòng, bơi xuyên…

Và đây, những con sâu dài nhá điện xanh da trời quấn chung quanh Thành phố Sâu Bọ, trông tựa như một cơn lốc xoáy lượn lờ. Chúng tạo ra một vầng hào quang kỳ ảo.

Dù là một người lạ mới đến, chúng tôi cũng cảm thấy ngay toàn bộ thành phố đang rất căng thẳng. Súng ống chĩa ra từ các cửa sổ. Và neo đậu trên nền thành phố, đang trôi tự do, là hai phi thuyền - tàu ngầm Andalite.

<Họ là quân ta hay quân địch vậy?> Hoàng tử Jake hỏi, nhìn chăm chăm vào những chiếc tàu ngầm.

<Hay nửa nọ nửa kia thế?> Marco hỏi cộc lốc.

<Đó là những chiến hạm Andalite,> tôi trả lời.

<Thế thì chúng ta hãy tới chào hỏi họ đi,> Hoàng tử Jake quyết định.

Chúng tôi bơi về phía những tàu ngầm. Khi lại gần chúng tôi thấy một đường hầm trong suốt bắc thông giữa tàu và thành phố. Các chiến binh Andalite đang hối hả chạy đi chạy lại trong hầm, đuôi họ vểnh cao, sẵn sàng trong tư thế chiến đấu.

Chúng tôi lao xuống, làn da Leeran nhấm nháp không khí trong nước. Xuống và xuống, chúng tôi chờ đợi tai hoạ ập tới bất cứ lúc

nào, thậm chí cả bị bắn. Nhưng chúng tôi đã bơi ngang hàng chục người Leeran mà không một ai ngăn chúng tôi lại cả...

<Đó là do họ đọc được suy nghĩ,> Cassie nói. <Họ biết chúng ta là ai và tại sao ở đây.>

<Vậy thì họ biết chúng ta muốn tìm ai.> Hoàng tử Jake nhận định.

Đột nhiên câu trả lời tức thì. Đó là một hình ảnh chất đầy trong đầu tôi: một thứ tựa như mũi tên chỉ đường dẫn tới một ngưỡng cửa chúng tôi phải đi vào.

<Ồ nào,> Marco tỉ tởn. <Mình nghĩ chúng ta nên đi theo con đường lát gạch màu vàng.>

Chúng tôi vào thành phố qua một trong hàng ngàn cửa sổ. Ngọn tháp đơn thuần chỉ là một vỏ sò. Bên trong có chừng chục bong bóng trong suốt, khổng lồ, trôi lềnh bềnh. Trong mỗi bong bóng là những dãy lầu cao khoảng hơn chục tầng. Dưới đáy mỗi bong bóng có một lỗ mở. Hình như một số bong bóng chứa đầy nước và một số khác chứa đầy không khí. Tất cả đều có người Leeran đang lụi cụi làm việc, ngủ hoặc vui chơi. Đặc biệt, trong một bong bóng chứa không khí, khoảng hai chục người Andalite đang ở trên một tầng lầu.

Chúng tôi đi vào chiếc bong bóng độc đáo từ đáy và bước lên vùng lầu khô ráo. Hai chiến binh Andalite đang đợi chúng tôi.

<Hoàn hình mau!> Một chiến binh ra lệnh cộc lốc. <Những người Leeran đã báo cho chúng tôi biết các anh là ai. Tổng Tư lệnh Galuit đang chờ.>

<Thật khiêm nhường, có vẻ gì đó không giống người Andalite các anh, nhỉ?> Marco hỏi.

Chúng tôi hoàn hình. Tôi cảm thấy nhẹ nhõm khi được trở lại là người Andalite. Nhưng tôi lo ngay ngáy, lại hồi hộp nữa. Tôi đã lỡ bảo với hoàng tử Jake rằng chỉ duy nhất bạn ấy mới quyết định tôi phải tuân theo mệnh lệnh của ai. Vào hoàn cảnh đó, thật dễ buông những lời hứa đại loại như vậy. Nhưng bây giờ tôi sắp gặp hoàng tử Galuit! Nội ý nghĩ sẽ nói "không" với ngài cũng đủ làm tôi... sởn gai ốc.

Chúng tôi cập rập bước vào căn phòng nơi hoàng tử Galuit đang đợi. Có điều ngài không đợi, mà đang hấp tấp ra đón chúng tôi. Kè kè bên ngài là ba chiến binh cận vệ Andalite, trông thật gan lì và sắt đá. Đi cùng ngài còn có một người Andalite mất một mắt cuống và một nửa gương mặt bị chiến tranh tàn phá.

<*Lính nhỏ* Aximili,> Hoàng tử Galiut nói luôn mà không cần tự giới thiệu rườm rà, lôi thôi.

<Vâng thưa ngài, tôi...>

<Không có thời gian,> ngài đưa tay phẩy một cái, gạt phắt đi. <Ta là nhân vật trong hàng ngũ lãnh đạo tối cao, nên ta biết hết

chuyện anh liều mạng làm đủ thứ trò ở Trái Đất. Anh và Elfangor. Thật thất vọng về Elfangor mặc dầu anh ta đã chiến đấu vì dải thiên hà. Ta không biết anh đến được đây cùng với những con Người này bằng cách nào. Nhưng thật may! Chúng tôi đang cần anh.>

Tôi sửng sốt đến độ muốn nổ tung. Trước hết hoàng tử biết tên tôi mới ghê chứ. Chuyện này tương tự như chuyện một đứa loài người đang ngồi chơi ở nhà, táy máy nghịch điện thoại và đột nhiên nhận được cú gọi từ vị đứng đầu các lực lượng quân đội.

Thứ hai, hoàng tử Galuit cần tôi. *Cần tôi?*

<Thưa ngài, tôi xin giới thiệu Con Người này tên là Jake?>

<Ta nói ta cần anh. Nào, hãy đứng nghiêm và nghe ta truyền lệnh...>

<Thưa ngài, đây là Jake, Hoàng tử của tôi.>

Lời này khiến hoàng tử Galuit bỏ dở lệnh truyền giữa chừng. Tất cả các cận vệ của ngài đều quay qua nhìn Hoàng tử Jake lom lom, đầy nghi hoặc. Sau đó, họ đổ dồn qua nhìn tôi. Rồi lại nhìn Cassie và Marco, như thể các bạn ấy có thể giải thích được tất cả…

<Mọi chiến binh đều phải có một Hoàng tử để tuân lệnh; và mọi hoàng tử đều phải tuân lệnh Nhân dân.> tôi kinh cẩn nói.

Xem ra Hoàng tử Galuit sẵn sàng "tặng" tôi cái đuôi lẫy lừng của ngài. Nhưng rồi ngài lại gật đầu nghiêm nghị. <Đương nhiên rồi, *linh nhỏ*. Mỗi người chúng ta đều phải tôn trọng và đáp ứng điều đó.>

Hoàng tử Galuit quay qua Hoàng tử Jake. <Ta cần các bạn cứu hành tinh này khỏi tay bọn Yeerk. Liệu các bạn…>

<Được,> Hoàng tử Jake dõng dạc đáp.

<Anh trả lời 'được' ngay cả khi chưa biết ta sẽ yêu cầu các anh làm điều gì sao?>

<Điều đó có cứu người Leeran không? Có giải phóng họ không? Và trên hết, có gây tổn thất cho bọn Yeerk không?>

<Có, cả ba, đặc biệt là điều cuối cùng. Nếu chúng ta cứu được người Leeran thì chúng ta có thể xoay chiều cuộc chiến tranh chống lại bọn Yeerk.>

<Thế thì chúng tôi sẽ làm.>

Hoàng tử Galuit có vẻ ngạc nhiên, hình như ngài có ấn tượng tốt về Hoàng tử Jake. Bằng giọng truyền riêng, ông ấy nói với tôi, <Tôi từng biết nhiều hoàng tử tồi tệ hơn vị này.>

CHƯƠNG 24

Hoàng tử Galuit giải thích cặn kẽ điều ngài cần.

Đó cũng là những gì tôi đã dự đoán. Đó là nguyên nhân tại sao tôi phải rời đất liền gấp để đi xuống nước. Đó là lý do chúng tôi buộc phải giữ mình, không được để sa vào tay bọn Yeerk. Đó là một cái bẫy khổng lồ.

Cái bẫy dành cho bọn Yeerk.

<Chúng tôi biết bọn Yeerk sẽ dàn quân đánh trên đất liền,> Hoàng tử Galuit giảng giải. <Do nhận định chúng ta rất có thể sẽ bị đánh bại ở đó, nên chúng tôi đã lên một kế hoạch dự phòng. Chúng tôi đã cài đặt một số bom lượng tử xung quanh lục địa. Kế hoạch của chúng tôi là chờ cho tất cả các quân đoàn Yeerk vào chiếm cứ lục địa, rồi sẽ cho nổ tung.>

Tôi gật đầu. <Tôi cũng đã đoán ra phần nào chuyện này.>

Hoàng tử Jake nhìn tôi qua khoé mắt rồi lại nhướng một lông mày lên. Đó không phải là cái nhìn giận dữ, theo như tôi nghiên cứu sự diễn đạt cảm xúc của loài người, mà nó ẩn chứa sự trách móc.

Chúng tôi đã chuyển qua một tàu ngầm và đang phóng hết tốc lực về phía Nam, trực chỉ hướng lục địa.

<Người Leeran không cần lục địa. Họ khá vui sướng trong những thành phố dưới nước rồi,> Hoàng tử Galuit nói. <Tuy nhiên việc nổ bom gặp đôi chút trục trặc. Quân ta rút lui vội vã quá. Phải chi có thêm quân của tàu *Con Cú* thì chúng ta đã thư thả hơn. Cầu dao chỉnh chưa được kết nối. Chúng ta đốt dây ngòi nổ cả mấy tiếng đồng hồ rồi mà vẫn không có gì xảy ra. Nếu cứ thế này thì chẳng mấy chốc bọn Yeerk sẽ phát hiện ra cái bẫy của chúng ta mất. Chúng ta buộc phải hành động dứt khoát, ngay bây giờ hoặc không bao giờ.>

Tôi ngần ngừ. Liệu có nên báo cho Hoàng tử Galuit biết tại sao tàu *Con Cú* lại hạ vũ khí nhanh đến vậy không đấy? Tôi hít một hơi thật sâu rồi bật nói.

<Thưa ngài, tàu *Con Cú* chưa bao giờ lâm chiến.>

Hoàng tử Galuit xoay ngoắt cả hai mắt cuống về phía tôi <Cái gì?>

<Thuyền trưởng Samilin là... là... kẻ phản bội,> tôi nói. <Hắn đã cài cho con tàu đáp ngay xuống sau trận địa của bọn Yeerk. Hắn đã bị giết. Khi biết tàu *Con Cú* không thể thoát lên được, Tham mưu trưởng Harelin quyết định phóng hoả toàn bộ vũ khí trong khi vẫn còn ở trên mặt đất. Không ai sống sót. Ngoại trừ chúng tôi và hai người bạn đã bị mất tích.>

Tôi có thể thấy tin này làm Hoàng tử Galuit muốn khuyu xuống.

Trông ngài như già sụm đi, hom hem hơn.

"Tại sao lại là chúng tôi?" Marco chất vấn. "Tại sao ông cần chúng tôi đi kích hoạt kịp nổ đó?"

<Chúng tôi có rất ít quân Andalite ở trên hành tinh này. Vả lại, không ai sở hữu vốn liếng biến hình đa dạng như các bạn,> Hoàng tử Galuit từ tốn đáp. <Tất cả các chiến binh Adalite đều có khả năng biến hình. Nhưng rất ít khi họ sử dụng ADN của loài khác. Việc này thường do những điệp viên Andalite thực hiện. Có lẽ chỉ có bốn người các bạn có thể xuyên thủng hệ thống phòng thủ của quân Yeerk.>

Đột nhiên ông có vẻ bối rối. Mấy con mắt đảo liên hồi. <Liệu có chắc chắn là ta thấy bốn người không vậy? Một con Người nữa đâu rồi?>

Một luồng khí lạnh chạy xuyên qua trái tim tôi. Hoàng tử Jake vẫn còn ở đó. Cả Cassie cũng vậy. Nhưng còn Marco đâu? Marco...

"Marco!" Hoàng tử Jake hốt hoảng gọi.

"Marco! Marco!"

<Chúng tôi đã biến mất lần lượt từng người một!> Tôi kinh hãi la lên.

Hoàng tử Galuit tức thời truyền lệnh triệu hồi mà toàn thể tàu ngầm có thể nghe rõ. <Các sĩ quan khoa học, hãy làm báo cáo cho ta, ngay lập tức.>

"Thật điên rồ!" Cassie nói, mắt trợn trừng. "Có gì xảy ra vậy? Chúng ta biến mất từng người một."

Toàn thân tôi ớn lạnh. Tôi cảm thấy thương xót cho Marco và những bạn khác. Nhưng trên hết, giờ đây nỗi sợ đang tràn ngập trong tôi. Chẳng cần phải tưởng tượng nhiều cũng biết bọn tôi rồi sẽ biến mất từng người cho đến người cuối cùng.

Đối mặt với quân thù là một chuyện. Nhưng bất lực đứng chờ một lực lượng vô hình đến xoá sạch mình đi lại là chuyện hoàn toàn khác.

Con tàu ngầm vẫn lao sầm sập qua biển Leeran lấp lánh. Nhưng chúng tôi chẳng có thời giờ và tâm trí để ngắm cảnh. Hoàng tử Jake, Cassie và tôi bị những người Andalite vây kín. Viên sĩ quan khoa học của tàu ngầm đang xem xét chúng tôi thật tỉ mỉ. Giữa những câu hỏi của ông, chúng tôi còn phải trả lời hàng tấn câu hỏi do Hoàng tử Galuit và một sĩ quan phản gián ào ào trút xuống.

Đó là một cuộc tra tấn thần kinh. Nhưng ít ra, nó cũng giúp trí óc tôi khỏi tình trạng hồi hộp lo lắng, chờ đợi… chờ đợi… chờ đến lúc một người nữa trong chúng tôi biến mất.

<Anh ở trong vùng không gian Zero bao lâu?>

<Anh có chắc rằng thuyền trưởng Samilin biết rằng tàu *Con Cú* đang hướng về phía quân Yeerk?>

<Anh đã biến hình thành loài vật nhỏ xíu nào trên Trái Đất trước khi bị lôi vào vùng không gian Zero?>

<Thuyền trưởng Samilin có vẻ gì bực dọc hay căng thẳng không?>

Cuối cùng, sau một giờ, Hoàng tử Galuit quyết định kết thúc mọi biện pháp kiểm tra. <Đủ rồi! Samilin đúng là kẻ phản bội. Chúng ta cần phải chấp nhận sự thật đau lòng đó.> Rồi ngài quay qua viên sĩ quan khoa học. <Ông đã hỏi cùng một câu đến năm mươi lần rồi. Hãy báo cáo cho ta giả thuyết của ông.>

<Thưa ngài, tôi không có đủ…> nhà khoa học định thoái thác.

<Hãy cho ta biết phỏng đoán tốt nhất của ông!> Hoàng tử Galuit đòi hỏi.

<Tôi… tôi nghĩ những con Người và anh *lính nhỏ* này vẫn còn bị kẹt trong một dòng trường từ. Nó đã lôi được họ vào vùng không gian Zero, thì nó cũng có thể kéo họ về lại Trái Đất. Tôi đoán điều xảy ra là một tác động đàn hồi. Họ đã bị kéo giãn qua không gian Zero rồi qua vùng không gian bình thường; nhưng một phần nhỏ của họ vẫn còn ở Trái Đất. Phần này sẽ hoạt động như một sự cộng hưởng.>

"Giống như chúng tôi đang ở trên một dây cao su khổng lồ của vùng không gian Zero, phải không?" Hoàng tử Jake hỏi. "Sợi dây giãn ra hết cỡ thì tự khắc sẽ bật thun trở lại? Vậy là sắp đến lúc ai đó biến mất rồi."

<Đúng,> nhà khoa học thừa nhận, sau khi tôi giải thích cho ông hiểu sợi dây thun có nghĩa là gì.

"Trên đường trở về Trái Đất, Rachel, Tobias và Marco vẫn còn sống chứ?" Cassie lo lắng hỏi.

<Từ những dữ kiện các bạn cung cấp thì tác động sẽ ngày một tăng,> nhà khoa học nói. <Các bạn sẽ biến mất từng người một, càng ngày càng nhanh hơn. Chắc chắc các bạn sẽ biến mất như những người kia.>

Hoàng tử Galuit rầu rầu. <Trong tình hình như thế này, chúng tôi không thể giao cho các bạn thực hiện nhiệm vụ quan trọng được.>

Hoàng tử Jake nhún vai. <Trong tình thế này, chúng tôi chẳng có gì để mất cả.>

CHƯƠNG 25

Chúng tôi được một trong những sĩ quan tham mưu của Hoàng tử Galuit báo cáo tóm tắt tình hình.

<Bộ phận ngòi nổ trung tâm được cất giấu rất kỹ ở một nơi mà những người Leeran gọi là "lỗ sáng". Chỗ này trước kia vốn là núi lửa. Núi lửa phun đã khoét thành nhiều hang ăn sâu vào đá dưới lòng đất. Vì trong đá có một mỏ lân quang và chất hữu cơ, nên hang luôn phát ra ánh sáng và có những vật sống.>

"Đó là những loại sinh vật nào vậy?" Cassie hăm hở hỏi. Giờ phút này mà bạn ấy vẫn còn quan tâm tới những sinh vật sống.

<Chỉ có thực vật thôi, bên cạnh côn trùng và những loài siêu nhỏ. Có thể tiếp cận "lỗ sáng" bằng hai ngả. Thứ nhất, từ bề mặt phải luồn xuống qua khoảng hai mét đá. Thứ hai, đi từ dưới nước tới một con sông rồi chui vào một đường hầm tối om, hoàn toàn không có ánh sáng, để cuối cùng sẽ ngoi lên "lỗ sáng".>

Hoàng tử Jake, Casie và tôi hít những hơi thở thật sâu, nín lặng nhìn nhau.

Hoàng tử Galuit tiếp. <Như vậy chưa phải đã hết. Con sông có thể đã bị bọn Mượn xác-Leeran trấn giữ. Và trong hang tối còn có một loài rắn có khả năng định vị bằng sóng âm để phát hiện mọi thứ đi ngang qua. Chúng treo thõng từ trên trần nhà xuống và từ các vách hang nhoai ra. Nhưng một khi đã vào được "lỗ sáng" rồi thì các bạn an toàn. Trừ phi bọn Yeerk đã tìm tới trước…>

"Có phải đã quá muộn để chúng tôi thay đổi ý kiến rồi chăng?" hoàng tử Jake nói.

Hoàng tử Galuit nom có vẻ cảnh giác.

<Anh ấy nói đùa đấy,> tôi nhanh nhảu giải thích, <Những lời nói đùa của loài người thường là ở chỗ giả vờ mong ước một điều mà điều ước ấy thực ra là không phải vậy.>

"Cái gì khiến bồ nghĩ rằng mình đang đùa thế?" Hoàng tử Jake lẩm bẩm.

<Lại là một lời nói đùa nữa đấy,> tôi nói với hoàng tử Galuit.

Con tàu ngầm tiếp tục đưa chúng tôi tới miệng sông. Nó vô sâu chút nữa, đủ để không bị lộ, và bỏ chúng tôi xuống.

"Tôi biết đại dương ở đây là nước mặn giống như Trái Đất," Cassie nói. "Nhưng còn ở sông thì sao?"

<Nồng độ muối ở sông thấp hơn,> viên sĩ quan tham mưu đáp.

Cassie lắc đầu. "Cá mập đầu búa là loài cá nước mặn. Tôi không biết chúng thích nghi với nước ngọt ra sao. Nhưng chúng vẫn là hình biến hình thích hợp nhất để di chuyển và chiến đấu."

<Chúc may mắn,> Hoàng tử Galuit bùi ngùi. <Tự do của hành

tinh này tất cả nằm trên *đuôi* các bạn.>

"Vai chứ," Cassie sửa lại.

"Với điều kiện là không có gánh nặng nào," hoàng tử Jake nói.

<Đó hẳn là một lời nói đùa của loài người?> hoàng tử Galuit hỏi.

"Có cộng thêm một chút sợ hãi của loài người nữa," hoàng tử Jake đáp.

Nhưng rồi bạn ấy cười thành tiếng.

Năm phút sau, chúng tôi đã ở giữa sông, lóp ngóp bơi ngược thuỷ triều.

<Vụ này hẳn thú vị lắm đây,> hoàng tử Jake nói giọng không vui.

<Tôi ngửi thấy mùi người Leeran,> tôi nói. <Ở phía trên đầu. Tôi nhận ra mùi này vì đã từng gần họ rồi.>

<Phải đấy,> Cassie đồng ý. <Nhưng đây là người Leeran tốt hay xấu? Đó mới là câu hỏi cần phải trả lời.>

Lao nhanh về phía trước, qua dòng nước đục ngầu, chúng tôi trông thấy hai sinh vật lưỡng cư mình trám sỏi, có vòi xúc tu.

Loài lưỡng cư *biết* đọc ý nghĩ.

Ngay khi bơi vào trường đọc ý nghĩ của đám Leeran, chúng tôi bị nhận diện liền. Chúng quay ngoắt lại và bơi đi như ma rượt...

<Đuổi theo chúng!> Hoàng tử Jake thét rầm.

Chúng cắm cổ bơi về hướng sông, cố ngoi ra khỏi nước hòng bứt sự truy đuổi của chúng tôi. Chúng không có thuỷ cơ, chỉ cơ thể tự nhiên của người Leeran.

Chúng tôi nhanh hơn, nhưng bờ sông đã gần lắm rồi! Nước sông cạn dần, chỉ còn lấp xấp chừng mét rưỡi, hai mét. Cặp Leeran sục bùn bì bõm, nhưng lúc này các giác quan cá mập của tôi có thể cảm nhận được trường điện từ của chúng.

Mù! Tôi đã mù do bùn quện đầy lưng. Tôi nhoài đại tới.

Hàm răng tôi bập xuống. Tôi nghiến chặt và chật vật lôi cái sinh vật kia tuột trở lại nước.

Bất ngờ, trên mặt sông lợn cợn sóng, tôi thấy một tên Hork-Bajir to đùng hiện ra. Rồi hai, không, bốn tên cả thảy! Chúng ào tới và nhảy tòm xuống nước. Tôi lùi lại, cố quay đầu trong khi tên Leeran vẫn giãy giụa.

Bỗng tôi nghe tiếng gã Leeran hét to lên với tụi Hork-Bajir. Nổ! Toàn bộ lục địa sẽ bị gài bom nổ tung! Có một kíp nổ trung tâm "Lỗ sáng". Nó nằm ở...

Tôi ngoạm một miếng thật mạnh, cắt luôn tiếng thét của gã Leeran. Một lưỡi dao Hork-Bajir chém phật xuống nước. Nó xáng trúng tôi nhưng không sâu lắm.

Tôi nhả tên Leeran ra, giật đầu qua phải và vận hết sức bập vào chân gã Hork-Bajir gần nhất. Một tiếng rú đau đớn phát ra từ những bọt bong bóng dưới nước.

Gã Leeran vẫn cố chạy. Tôi mò mẫm lao theo.

Tên Hork-Bajir đã chìm nghỉm. Bây giờ tôi đang lôi tên Mượn xác-Leeran trở lại nước.

<Không!> Con sên Yeerk trong đầu nó hốt hoảng hét.

Tôi trườn ra sau và cắn bứt rái tai người Leeran. Tên Yeerk lọt thỏm xuống sông.

<Anh ổn chứ, người anh em Leeran?> tôi hỏi.

Tôi lại là tôi rồi. Cảm ơn anh bạn Andalite! Mau mau lên! Bọn Yeerk đã biết kế hoạch của các bạn rồi. Mau lên!

Cassie và Jake ùa đến bên cạnh tôi. Họ cũng vừa quần thảo kịch liệt với bọn mượn xác trong vùng đầm lầy.

<Bọn Yeerk phải mất bao lâu mới tìm ra được "lỗ sáng"?> Hoàng tử Jake hỏi tôi.

<Với bộ cảm biến trên boong tàu ở trên quỹ đạo, chúng sẽ có bản đồ mọi bề mặt, hang hốc của lục địa trong vòng năm phút. Tôi không biết bao lâu chúng mới tìm ra đúng "lỗ sáng". Chúng ta phải thật nhanh lên. Số phận của hành tinh này tuỳ thuộc vào chúng ta.>

<Kìa kìa! Đó có phải là lối vào hang ngầm không?> Cassie kêu lớn.

<Có lẽ vậy. Theo chỉ dẫn, nó nằm phía bên phải. Nhưng có thể có hàng tá cái hang ở phía đó.>

<Không có thời gian nghĩ tới việc đó đâu,> hoàng tử Jake hô.

Chúng tôi lao vào miệng hang. Mặt đất nâng lên đều đặn. Chúng tôi cứ bơi bừa, sờ sợ và vội vàng.

Đột nhiên tôi cảm thấy mũi mình nhô khỏi mặt nước. Không khí!

<Có lẽ chúng ta đã đến nơi,> Hoàng tử Jake bảo. <Hoàn hình mau! Cassie, bồ nghĩ sao? Lốt dơi nha?>

Không có tiếng trả lời.

<Cassie! Cassie!> Hoàng tử Jake cuống quít.

<Hiệu ứng sợi dây thun. Bạn ấy đi rồi, đã trở về Trái Đất. Hoặc…>

<Sự việc sẽ xảy ra nhanh hơn,> Hoàng tử Jake nói rành rọt. <Còn rất ít thời gian giữa những vụ biến mất. Bây giờ chỉ còn hai người. Chúng ta có thể bị hút trở lại trước khi sờ được cầu dao điện.>

Jake cũng cảm thấy bồn chồn giống như tôi. Hình như bạn ấy cũng không thở được, nhưng lại không sao kìm cho trái tim mình đừng đập loạn lên.

<Hãy hoàn hình. Bây giờ chẳng còn gì phải làm ngoài việc gấp rút và cố hoàn thành nhiệm vụ!> Hoàng tử Jake thét.

<Vâng, thưa Hoàng tử Jake,> tôi đáp lời.

<Này Ax, giờ chỉ còn hai đứa mình thôi. Tụi mình chắc chắn phải bỏ qua vụ "hoàng tử.”> Bạn ấy ngưng lại một chút, rồi nói tiếp. <Bồ có thể chỉ gọi mình là "Jake đã từng được biết đến như một vị hoàng tử.">

<Có chút đùa giỡn nào ở đây không vậy?>

<Có. Đùa đấy. Có một câu thôi. Nhưng vì không có Marco ở đây, nên mình…>

Ngay lúc đó bạn ấy đã thành Người hoàn chỉnh và tôi cũng đã là một người Andalite đứng run lập cập trong cái hang lạnh lẽo, đen ngòm, nước lé đé móng guốc.

“Biến thành dơi,” Hoàng tử Jake quyết định. Âm-thanh-miệng của bạn ấy dội đầy hang.

Tôi tập trung vào lốt dơi. Tôi teo rúm lại. Dù chẳng thấy gì, nhưng tôi vẫn cảm thấy một luồng gió thổi vù vù khi toàn thân tôi đổ ập xuống, thu lại chỉ còn là một chú dơi tròn vo, bé cỡ một tấc.

<Giờ chỉ còn lại có bồ và mình thôi, Ax à.>

<Phải.>

<Nếu như một trong hai chúng ta, vì bất cứ lý do nào, phải dừng lại giữa chừng, thì người còn lại phải tiếp tục thi hành nhiệm vụ nha, bồ rõ chưa?>

Chúng tôi bắn ra những sóng định vị bằng tiếng vang và dựa vào những tiếng dội siêu âm, chúng tôi *nhìn thấy* được hình ảnh của cái hang trải rộng, xa hút tầm định vị.

Chúng tôi bay, đập đập đôi cánh da và tăng tốc độ đến tối đa.

<Chúng ta phải nhớ tới mấy con rắn nha,> tôi nói.

<Ừ, grừ, grừ,> hoàng tử Jake vừa nói vừa liên tục rùng mình.

<Ừ,> tôi hùa theo.

Chúng tôi giương cánh lao như điên. Băng ngang những tảng đá chập chùng, xuyên qua những nhũ thạch, quẹo gấp ở những khúc ngoặt, lượn vòng quanh những cột đá, lao ào xuống những miệng giếng.

Thình lình, quanh một khúc ngoặt hình chữ chi…

Một chuỗi âm thanh! Một mớ hỗn độn đầy những tiếng khò khè, rít rú.

<Rắn!> Tôi la lên.

Hệ thống định vị của chúng tôi chỉ ra những con rắn đang bò trườn, uốn éo thành từng hàng, buông thõng xuống từ mái trần thấp lè tè và nhoi ra từ những vách đá. Có đến hàng ngàn, hàng triệu con! Những tiếng uỳnh oàng do chúng phát ra lấn át cả siêu sóng của chúng tôi.

Tự dưng, giữa hằng hà tiếng ồn siêu thanh, bức tranh trong đầu tôi trở nên méo mó. Những đường kẻ biểu thị vật thể dường như ngoằn ngoèo, rối rắm hơn.

<Chúng ta làm gì đây?> Hoàng tử Jake hỏi.

<Như Rachel hay nói: Tới luôn đi!>

Quả là một cơn ác mộng! Mùi rắn độc sực nức trong không khí. Lạc đường, rối bời, chúng tôi tăng tốc. Những đôi cánh đập lia lịa - lũ rắn càng tìm ra mục tiêu, những chiếc cánh dơi tội nghiệp càng tơi tả.

Tôi đã mất đi sự khéo léo, mất cả tốc độ. Hoàng tử Jake không còn nằm trong tầm nhìn của tôi nữa. Không còn biết đâu là trên, đâu là dưới, tôi quay mòng mòng, quạt cánh cuống cuồng và sợ chết khiếp. Lạc rồi! Lạc rồi! Tôi chìm ngập trong bóng tối.

Bay! Bay! Chợt "phhụụt"! Tôi bay vèo qua đống rắn. Những vách hang đã lùi lại. Mái trần đã vụt xa. Ánh sáng! Ánh sáng huyền ảo đang nhấp nháy quanh tôi.

Tôi đã vào được "lỗ sáng".

Tôi phóng bạt mạng trên đôi cánh rách bươm. Giữa bầu không khí ôi nồng. Khắp mọi nơi, hoa và cây cối mang màu sắc kì dị nở bung ra từ những bức tường của "lỗ sáng".

<Hoàng tử Jake! Jake!> Tôi gọi lớn.

Nhưng không có tiếng trả lời.

Bỗng dưng, tôi chỉ còn có một mình.

CHƯƠNG 27

Tôi loạng choạng đậu trên một mô đất - một đụn địa hay cái gì gì đó - màu cam chói chang, và bắt đầu hoàn hình.

Trong vòng vài phút một mình tôi đứng chới với. Một người Andalite trong vũ trụ kỳ lạ dưới lòng đất, tách biệt với thế giới bên ngoài.

Chỗ dài nhất của "lỗ sáng" là khoảng một trăm rưỡi mét, chiều rộng cỡ bằng nửa khoảng đó, trần lỗ cao không quá ba mươi thước. Đối với một cái lỗ, nền như thế là rất rộng, nhưng tôi vẫn có cảm giác là vô cùng chật chội. Không một giọt mưa nào có thể len lỏi vào đây. Không một tia mặt trời nào có thể rọi đến chỗ này. Ánh sáng duy nhất tỏa ra từ những bức tường xanh lá cây. Một thứ ánh sáng bền vững - không bao giờ chói lọi hơn, cũng không bao giờ mờ nhạt đi.

Nó sống động, nhưng không cảm giác. Một kỳ quan thiên nhiên, nhưng là một nơi làm cho tinh thần bị tê liệt.

Ngay chính giữa nơi này là một cột xylanh thẳng đứng - cao một mét rưỡi, đường kính ba tấc. Bên hông nó có một bảng điều khiển hiện lên những con số màu xanh da trời. Đúng ở nơi như Hoàng tử Galuit mô tả, chỗ những sĩ quan tình báo Andalite đã gài đặt kịp nổ.

Tôi dáo dác nhìn xung quanh. Không hề có bóng tên Hork-Bajir nào, cả Taxxon hay Gedd cũng không luôn. Chỉ rặt những cây cối kỳ dị trong một nơi dị kỳ.

Tôi thở dốc, cố giảm thiểu sự căng thẳng của mình. <Ai quyết định giấu cái kịp nổ ở đây chắc chắn người đó đã chọn được một nơi tuyệt hảo,> tôi nói.

Tôi bắt đầu chạy lóc cóc về phía cột xylanh. Nhưng mặt đất gập ghềnh, mấp mô, dốc đứng và trơn trượt. Rong rêu, mùn mục và vô số những hạt bụi hoa dị hợm giăng khắp. Chẳng hề có lối đi nên cuối cùng tôi đành phải thận trọng nhích từng tí một, chỉ dám tăng tốc ở những nơi chắc chắn có chỗ bấu víu.

Ình-ình!

Một loạt tiếng nổ rung chuyển không gian. Toàn hang chấn động, hất tôi ngã lăn đùng, điếc tạm thời.

Có ánh sáng chói lòa!

Đất đá đổ rào rào. Đỉnh "lỗ sáng" bị khoét một lỗ. Mặt trời xứ Leera xuyên xuống như một chùm sáng khổng lồ.

Và xuống cùng luồng sáng đó là bọn Hork-Bajir.

Chúng nhảy dù bằng những hoả tiễn nhỏ kẹp trong bàn chân và đuôi. Những hoả tiễn cháy đỏ rực. Hàng tá chiến binh Hork-Bajir lăn cù nhây, lăm lăm các khẩu tia Nghiệt. Vừa đụng đất là chúng liền sấn sổ dòm ra xung quanh - để kiếm ống xylanh và kiếm tôi.

Tôi chạy. Cóc cần biết mình có thể bị gãy chân hay không. Tôi chạy, vấp ngã sõng xoài, lại vùng lên, loạng choạng, rồi lại chạy tiếp.

Một cuộc chạy đua giữa tôi và đám Hork-Bajir đang xông vào.

Păng chiu!

Xoẹt xoẹt!

Tia Nghiệt đuổi sát theo tôi. Hụt! Những cụm ánh sáng xanh da trời sôi lên rồi bốc hơi.

Chỉ còn vài tấc nữa thôi!

Thế rồi, tay tôi chạm được vào khối thép lạnh buốt. Mã số! Mã số là gì vậy kia?

Những ngón tay tôi run lẩy bẩy.

Păng chiu! Păng chiu!

"*Het gafrash nur*!" Một tên Hork-Bajir hùng hổ hét.

Păng chiu!

<Aaaaahhhhhh> Tôi thấy lưng mình cháy lèo xèo, một tia Nghiệt sượt qua.

Mã số! Mã số! Tôi nhập mã số vào. Tôi nhập có đúng không nhỉ? Tôi có nhớ chính xác không nhỉ?

Rồi thì...

<Hệ thống đã nạp,> giọng truyền ý nghĩ lạnh lẽo, vô cảm của máy tính vang lên. <Chú ý. Hệ thống chuẩn bị nổ.>

Tôi đổ sụm xuống, tựa lưng vào thỏi thép. Hoàng tử Galuit từng dặn: để bảo đảm an toàn, hệ thống chỉ phát nổ nửa tiếng sau khi được kích hoạt - đủ thời gian cho chúng tôi thoát ra ngoài.

Nửa tiếng thì quá lâu. Bọn Yeerk có thể tháo kịp nổ.

Một tên Hork-Bajir to tướng rớt cái bịch ngay trước mặt tôi.

Tôi đụng vào ống thép hình trụ, nhấn nút liên lạc ngầm. <Đây là *lính nhỏ* Aximili,> tôi truyền <Hãy cho nổ ngay! Nổ ngay bây giờ! Hãy nổ banh xác tụi Yeerk ra khỏi hành tinh này!>

"*Filshig Andalite!"* Thằng Yeerk trong xác Hork-Bajir tức tối gầm rú.

Tôi vẫn điềm nhiên. Bình tĩnh đến kinh ngạc.

<Sẽ nổ sau 10 giây,> Máy tính thông báo.

<Tháo kịp nổ ra!> Tên chỉ huy Hork-Bajir quát lên, không thèm dùng tiếng *Galard* - ngôn ngữ chung của dải thiên hà nữa.

<Bảy...>

<Tao không nghĩ vậy đâu, tên Yeerk kia. Lần này chúng bay thua liểng xiểng rồi. Lần này, tụi bay chết là cái chắc.>

<Năm....>

Tên Hork-Bajir điên khùng giơ khẩu tia Nghiệt lên. "Mày sẽ chết trước. Đồ nhóc con Andalite!"

<Ba...>

Hắn bóp cò.

Tia Nghiệt vang lên, phóng ra một luồng chớp chỉ cách mặt tôi hơn 1 thước.

<Một...>

Rõ ràng tôi thấy khẩu tia Nghiệt ngưng bặt. Chùm sáng dừng lại giữa chừng và đông cứng lại. Tôi nghe một tiếng ”bốp!”.

Đột nhiên, tôi không còn ở đó nữa.

CHƯƠNG 28

Tôi cảm thấy làn da loài người âm ấm bên dưới sau cẳng chân của mình.

<Cái gì?> tôi hét.
<Cái gì mà...?> Rachel cũng hét.
<Chu choa! Chu choa!, tui nói nghiêm túc nha: Chu choa!> Marco thốt lên. <Cách này thật là lạ à nha.>
Tôi đã trở lại Trái Đất. Trong lốt muỗi.

Tất cả chúng tôi đều trở lại. Không thiếu một ai! Tất cả đã bị đẩy đi cùng một lúc và giờ thì cùng rơi xuống một lúc.

Chúng tôi đang ở trong phòng bệnh viện có lũ Mượn xác người vây quanh. Tên nào tên nấy đang luýnh quýnh bắn những khẩu súng của loài người qua cửa sổ. Chúng nhắm bắn các bụi cây bên dưới, cố giết bằng được tên Andalite.

Chúng muốn giết tôi.

Nhưng đó không phải là hiểm hoạ tôi gặp phải. Bởi vì ngay sau đó, khi tôi đang đậu bập bênh trên da thịt loài người, bị rừng lông bao quanh, thì bỗng một vật vật thể khổng lồ ập xuống tôi.

Rachel tru lên. <Ax, chạy mau>
Tôi đập cánh bay lên.
Vật thể đó, với năm ngón tay mà mỗi ngón tròn to như một thân cây cổ thụ, đang ập về phía tôi.

"Ui!" Hewlett Aldershot Đệ Tam rên lên, đồng thời đập tay đánh chát vào vị trí tôi vừa đậu.

"Ui!" Thêm một tiếng rên nữa.
"Thằng người! Nó tỉnh dậy rồi kìa!" Một tên Mượn xác người kêu lên.
"Chưa đến giờ nó tỉnh mà," một thằng khác lầm bầm. "Nó đang bị hôn mê mà!"

"Chúng ta phải làm gì đây?"
"Visser Ba sẽ giết chúng ta mất thôi!"
"Cảnh sát đang kéo đến kia. Bọn ta không thể để bị bắt!"

“Chạy thôi!”

“Chúng ta phải làm gì với thằng cha Aldershot này?”

“Chạy mau!” Một ai đó lại thét lên. Và lần này, tụi còn lại đồng ý liền.

Rồi một trận chấn động ầm ầm nổ ra khi đám Mượn xác người đó hoảng sợ lao ra khỏi phòng.

Lát sau, một cô y tá mặt mày hớt hải chạy vào.

“Ông Aldershot! Ông... ông tỉnh rồi!”

“Ừ, tôi đã tỉnh.” Anh ta nói. ”Này cô y tá, cô có thấy là căn phòng này quá nhiều muỗi không?”

CHƯƠNG 29

"Này, ở lại đây một chốc đã," Rachel nói. "Lúc ở vùng không gian Zero, tụi mình vụt quay về đây, từng đứa, từng đứa một, mỗi đứa cách nhau một khoảng thời gian, nhưng cả đám lại quay về đây vào đúng cùng một thời điểm, không chệch phút nào, là sao?"

Tôi gật gật cái đầu người của mình. Tụi tôi đang ở trong thương xá, tại khu vực ăn uống. Tôi đang ở trong lốt người, đang hành xử hệt như một con người.

"Chính xác, Rachel. Chí-ính xá-ác. Chúng ta về đến nơi tại chính xác cùng thời điểm mà chúng ta bị bắt cóc. Tất cả chúng ta bị giật mạnh cùng một lúc, nên một cách tự nhiên, tất cả chúng ta cũng quay về cùng một lúc. Giậ-ật mạ-ạnh. Giật mạnh là một từ mới. Lạ nữa. Giậ-ật mạ-ạnh."

"Phải," Marco nói. "Cái từ "giật mạnh" lạ ở chỗ này này. Tụi mình đang biến thành muỗi đề hút một ít máu của một anh chàng, và dùng máu đó thu nạp ADN và biến thành anh ta; thế rồi, đột nhiên, lại đang ở giữa trận tuyến của của cuộc chiến bảo vệ loài ếch da vàng có khả năng đọc ý nghĩ, và, ồ, nhân tiện, thổi bay luôn một lục địa đầy bọn Yeerk, cứu sống một giống loài; rồi sau đó, trở lại đây và chứng kiến anh chàng hôn mê kia đã tỉnh dậy sau một cú chích của một con muỗi mà con muỗi này thực ra lại là lốt hình biến của một nhân mã ngoài hành tinh nửa hươu, nửa bọ cạp và có bốn mắt. Tất cả mọi chuyện xảy ra hoàn toàn rất đỗi bình thường, cứ như chuyện thường ngày vậy. Trong *Nhật ký* tụi mình ghi: lại một ngày bình thường nữa, cho tới khi có người thốt lên hai chữ: "giật mạnh.""

Tôi nhận ra ngay cái giọng giễu cợt của bạn ấy. Thế là tôi sử dụng cái miệng người của mình cười phá lên.

"Ha, ha, ha, ha." Ngập ngừng một chút, rồi tôi thêm một tiếng "ha" nữa.

Hoàng tử Jake, Cassie, Marco, Rachel và Tobias - trong lốt người, tất cả đầu nhìn tôi chằm chặp.

"Cái gì thế?" Rachel hỏi.

"Tôi cười."

"Đừng… đừng… người ta không cười như thế, Ax à." Hoàng tử Jake nói. "Nghe ghê quá."

"Vâng, thưa hoàng tử Jake."

"Đừng gọi mình là hoàng tử."

"Tôi sẽ gọi bạn là "Jake đã từng được biết đến như một vị hoàng tử.""

Marco làm bộ kinh hãi. "Ôi, không. Cậu ấy đang pha trò kìa. Giỡn dở, dở quá."

“Thực ra thì, đó là câu nói giỡn của mình,” hoàng tử Jake gượng gạo nói. “Thôi, được rồi, mình thừa nhận câu nói giỡn của mình nhạt nhẽo, chẳng khiến mấy bồ cười. Không sao. Mình không nghĩ gì đâu.”

Tôi là một người Andalite, hoàn toàn cô độc, đang sống ở một nơi xa, rất xa quê nhà, xa những người thân của tôi. Ngoại trừ một điều rằng: đôi khi người thân của ta không phải là những người có ngoại hình giống như ta; và đôi khi người thân của ta có thể lại là những người chẳng giống ta tẹo nào.

“Bây giờ chúng ta ăn bánh quế được chưa?” tôi háo hức hỏi. “Báááánh quếếế!”

HẾT TẬP 18

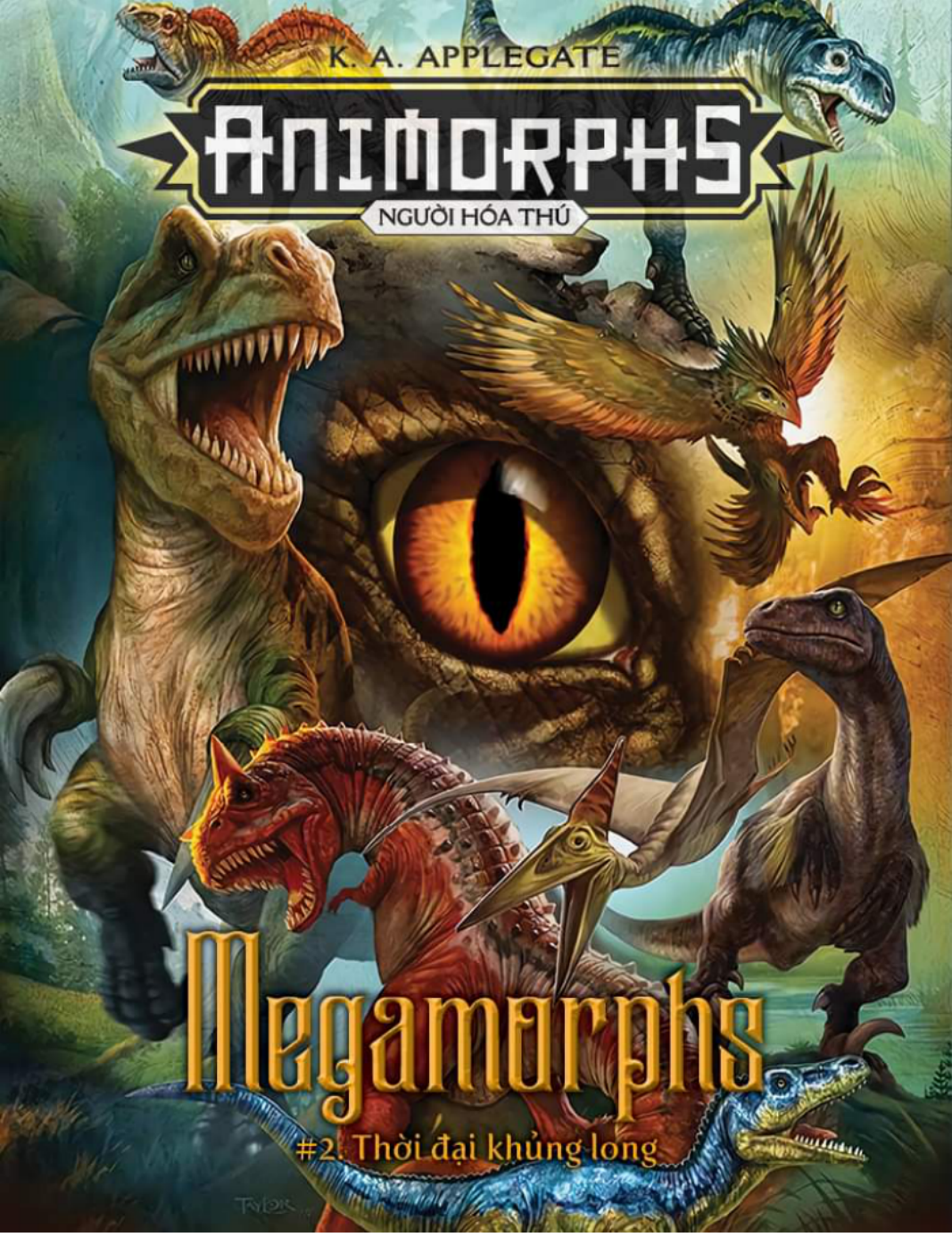
K. A. APPLEGATE
ANIMORPHS
NGƯỜI HÓA THÚ
Megamorphs
#2: Thời đại khủng long

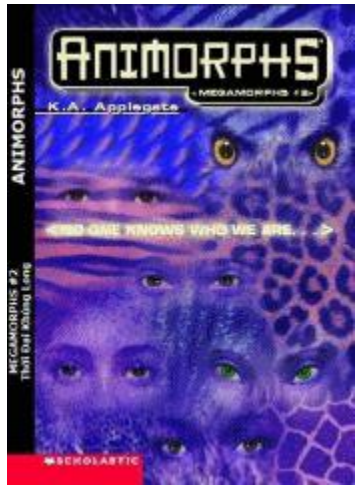

Tác phẩm: Animorphs - Megamorphs
Tập 2: Thời Đại Khủng Long
Nguyên tác: Animorphs - Megamorphs #2: In The Time of Dinosaurs
Tác giả: K. A. Applegate
Dịch giả: Hương Lan
Nhà xuất bản: Trẻ, 12/2001
Khổ sách: 11 x 18 cm
Số trang: 170*2
Giá sách: 6.000*2 vnđ
Thực hiện ebook: ANIMORPHS Team
Scan: nguoimedocsach
Đánh máy: condautay, reading
Đối chiếu: tieukhe
Dịch bổ sung: pesousou, tieukhe
Biên tập: nguoimedocsach, bim_HF
Sửa chính tả: tieukhe, santseiya
Thiết kế bìa: teszine
Chuyển sang ebook: santseiya
Ebook BB: Cent
Ngày hoàn thành: 12/08/2009
Nơi hoàn thành: Hà Nội
ooO TVE Ooo

MỤC LỤC

TÓM TẮT NỘI DUNG MEGAMORPHS 1
CHƯƠNG 1
MARCO
CHƯƠNG 2
CASSIE
CHƯƠNG 3
JAKE
CHƯƠNG 4
RACHEL
CHƯƠNG 5
TOBIAS
CHƯƠNG 6
JAKE
CHƯƠNG 7
CASSIE
CHƯƠNG 8
RACHEL
CHƯƠNG 9
TOBIAS
CHƯƠNG 10
MARCO
CHƯƠNG 11
AX
CHƯƠNG 12
RACHEL
CHƯƠNG 13
CASSIE
CHƯƠNG 14
TOBIAS
CHƯƠNG 15
TOBIAS
CHƯƠNG 16
JAKE
CHƯƠNG 17
RACHEL
CHƯƠNG 18
JAKE
CHƯƠNG 19
MARCO
CHƯƠNG 20
TOBIAS
CHƯƠNG 21
RACHEL
CHƯƠNG 22
CASSIE
CHƯƠNG 23
TOBIAS
CHƯƠNG 24

JAKE
CHƯƠNG 25
AX
CHƯƠNG 26
MARCO
CHƯƠNG 27
AX
CHƯƠNG 28
CASSIE
CHƯƠNG 29
MARCO
CHƯƠNG 30
JAKE
CHƯƠNG 31
AX
CHƯƠNG 32
TOBIAS
CHƯƠNG 33
RACHEL
CHƯƠNG 34
TOBIAS
CHƯƠNG 35
CASSIE
CHƯƠNG 36
JAKE
CHƯƠNG 37
CASSIE

MEGAMORPHS 1: MỚN QUÀ CỦA NGƯỜI ANDALITE

1. Người kể chuyện:

Tất cả 6 thành viên Hội Animorph, từng người một.

2. Nội dung:

Visser Ba mang từ Sao Thổ về Trái Đất một quái thú bụi, *Veleek*. Nó được huấn luyện chuyên săn đuổi năng lượng biến hình. *Veleek* được Hội Animorph đặt tên là "thợ săn hình biến". Ax và Marco đã bị *Veleek* bắt được mang về tàu Lòng Chảo. Quyết tâm không để bí mật của Hội bị tiết lộ, tận dụng mọi sức mạnh của quyền năng biến hình - món quà do ông hoàng Andalite Elfangor trao tặng - sáu bạn trẻ đã phát hiện được điểm yếu của *Veleek* và tiêu diệt con "chó săn" một cách hoàn hảo, đồng thời cũng bảo toàn được lực lượng.

3. Nhân vật quan trọng:

Hội Người hoá thú: Jake, Marco, Rachel, Cassie, Tobias

Ax

Visser Ba

Veleek - quái thú bụi

4. Những loài thú mới được thu nạp:

Jake:

Marco: Chuột

Rachel:

Cassie: Cá voi lưng gù

Tobias:

Ax: Chuột, Bọ chét

5. Những lốt hình được sử dụng:

Jake: Sói, Cọp Siberi, Cá heo

Marco: Chuột, Sói, Khỉ đột, Mòng biển, Cá heo

Rachel: Đại bàng đầu bạc, Voi, Gấu xám, Cú sừng, Cá heo

Cassie: Ruồi, Sóc, Cú sừng, Cá heo, Gián, Cá voi lưng gù

Tobias:

Ax: Chuột, Người, Diều mướp phương Bắc, Bọ chét.

THỜI ĐẠI KHỦNG LONG

CHƯƠNG 1

MARCO

Tôi là Marco. Tôi đúng là một tên đại ngốc khi vô tình xem tin tức trên ti vi, và lại còn vô tình nghe cả câu chuyện tàu ngầm hạt nhân bị chìm nữa chứ.

Bạn đã từng bao giờ ước chỉ cần học được cách câm miệng chưa? Tôi thì có rồi đó. Ít nhất là trong trường hợp này. Vì nếu tôi chỉ cần im như thóc thôi thì tôi đâu có cần phải cố gắng đẩy không khí qua lỗ phun nước giữa cơn bão dữ dội tạo nên những ngọn sóng cao đến chín mét trên đầu mình như lúc này đây.

Nhưng có lẽ tôi cần phải quay ngược lại thời gian một chút. Và trước hết tôi cần phải giải thích tại sao tôi lại có lỗ phun nước cái đã.

Tôi sẽ giải thích ngắn gọn thôi: Có vài chuyện đang xảy ra ở đây, ngay trên Trái Đất quen thuộc và tươi đẹp này; những chuyện mà chắc chắn hầu hết mọi người chưa bao giờ mơ thấy nữa luôn á; những chuyện mà nếu như bạn kể cho người khác nghe, họ sẽ bảo với bạn, "Ừ, rồi. Muốn mặc đồ của bệnh nhân tâm thần hả?"

Chúng ta đang bị xâm lược. Không phải bởi những con tàu ngoài không gian được trang bị những ụ súng bắn tia lửa chíu chíu đâu nha. Ý tôi là… đúng về chuyện "tàu không gian", nhưng hầu hết bọn Yeerks thường không sử dụng súng bắn tia.

Yeerk là loài ký sinh giống như giun đũa hay chí rận vậy, hay giống mấy ông huấn luyện viên môn thể dục dụng cụ cho rằng bạn không chơi bóng rổ được chỉ vì bạn hơi bị "bất mãn" chiều cao.

Nhưng loài Yeerk không có bò trên đầu của bạn giống như con chí mà chúng bò vào bên trong đầu của bạn. Nó trườn vào trong tai của bạn, rỉ ra một chất lỏng sền sệt vào trong não của bạn, tự ép mỏng cơ thể mình trám hết toàn bộ những khe nứt trong bộ não của bạn và từ đó kiểm soát bạn. Nó thậm chí có thể bắt bạn nghe nhạc của Kenny G.

Tôi nói thật đấy, không phải giỡn chơi đâu. Tôi thường hay biến những thứ khiến tôi khó chịu thành trò đùa. Mà loài Yeerk là một trong những thứ đó. Một trong những người bị biến thành nô lệ của chúng chính là mẹ tôi. Cha con tôi nghĩ là mẹ đã chết. Nhưng, không, mẹ không chết. Ít nhất là tôi nghĩ vậy. Lần cuối cùng tôi nhìn thấy mẹ thì mẹ vẫn còn sống. Và thực sự là lúc đó bà đang cố tiêu diệt tôi và các bạn của tôi.

Có chuyện gì còn tệ hại hơn việc cứ biện minh này nọ kia chứ.

Dù sao đi nữa thì cũng có tồn tại loài Yeerk. Bọn ký sinh này hoành hành khắp dải thiên hà tìm kiếm những vật chủ mới. Chúng kiểm soát người Gedd - loài sống chung hành tinh với chúng. Chúng khống chế luôn người Hork-Bajir và loài Taxxon. Và mục tiêu kế tiếp của chúng là Trái Đất và loài người.

Vậy chuyện bọn Yeerk này có liên quan gì đến việc tôi có lỗ phun nước không ư? Thế này nhé, trong chuyện này còn có một giống loài khác nữa. Người Andalite đó. Người Andalite đang dàn mỏng lực lượng của mình ra và cố gắng chống trả lại bọn Yeerk. Một lực lượng đặc nhiệm Andalite bị đánh bại khi bay trong quỹ đạo Trái Đất. Hoàng tử Elfangor - một chiến binh trong đội đặc nhiệm - đã lái con tàu hạ cánh xuống Trái Đất. Và tôi cùng đám bạn đang xớ rớ gần đó đã tình cờ chứng kiến vụ va chạm này. Ông ấy trao cho tụi tôi quyền năng biến hình của người Andalite - khả năng hấp thụ ADN của bất kỳ loài động vật nào, và thực tế sau đó, hoàn toàn theo nghĩa đen, sẽ biến thành chính loài động vật đó.

Tụi tôi sử dụng quyền năng đó để chiến đấu chống lại bọn Yeerk. "Tụi tôi" ở đây gồm có sáu đứa trẻ. Jake, vị thủ lĩnh can đảm và già trước tuổi; Cassie - bà lang thú - cô nhỏ chuyên môn bảo vệ môi trường và cây cối; Rachel - em họ của Jake - xinh đẹp mà cũng khùng hết biết; Tobias - một chú diều hâu chuyên ăn chuột; thêm một tên nửa hươu nửa bọ cạp người Andalite, nghiện bánh quế, được tụi tôi gọi là Ax; và tôi, Marco, anh chàng nhạy cảm, thông thái, thanh lịch, bảnh trai. Lại còn khiêm tốn và trung thực nữa chứ.

À mà tôi nói tôi duyên dáng chưa nhỉ?

Dù sao đi nữa, vào một ngày Chủ nhật mưa dầm dề, tôi ở tịt trong nhà với ba coi tivi. Tôi ngồi thu lu trong chiếc ghế bành, dán mắt vào ti vi, tự hỏi không hiểu mình có đủ năng lượng để lết vô nhà bếp lấy thêm một ít món Doritos nữa hay không, thì mẩu tin tai hại đó xẹt đến.

Một tàu ngầm hạt nhân được báo cáo đã gặp trục trặc khi kích hoạt lò phản ứng hạt nhân. Nó chìm mất tăm xuống đáy biển sâu. Các tàu cứu hộ và những đội thợ lặn đã có mặt đông đủ tại hiện trường, nhưng công việc của họ đang gặp nhiều khó khăn vì bão lớn hoành hành. Người ta không thể tìm ra vị trí của con tàu ngầm, trong khi nếu để lâu thì toàn bộ thuỷ thủ đoàn sẽ có nguy cơ bị nhiễm phóng xạ.

"Ui trời ơi," tôi rền rĩ.

"Hừ," ba tôi phụ họa. Ông đang nằm ườn trên trường kỷ và hẳn đang tự hỏi: liệu mình có đủ ý chí để lê bước vô nhà bếp lấy món Cheez Puffs khoái khẩu hay không.

"Ừm..." Tôi e hèm.

"Con vô nhà bếp hả?" Ba tôi hỏi, giọng tràn trề hy vọng.

Tôi thở dài. "Chẳng là con chợt nhớ mình đã hứa tới nhà Jake giúp nó làm vài thứ lặt vặt."

"Ồ, vậy là con bỏ lỡ chương trình trò chơi rồi," ba tôi nói vẻ tiếc nuối. "À, nhân tiện, trước khi đi con nhớ thảy cho ba gói Cheez Puffs nha. Cả một ít soda và một cái gối nữa, với lại đưa cho ba chiếc rờ-mốt luôn thể..."

Tôi mang đến cho ba khoảng hai mươi bốn món linh tinh. Xong,

tôi quàng áo mưa và bước ra ngoài đường, lếch thếch tới nhà Jake. Tôi cần phải báo cho nó biết vụ chiếc tàu ngầm. Tôi không biết tại sao, chỉ thấy mình cần phải thế. Không chừng tụi tôi có thể giúp họ tí chút.

Ba mươi phút sau, sáu đứa tụi tôi tụ tập lại trên bãi tắm ướt mèm.

Xung quanh tuyệt nhiên không có một bóng người, kể cả những nhân viên cứu hộ hay những bà già thường ngày vẫn đi thơ thẩn lượm vỏ sò. Trời đang mưa lướt thướt mà lị. Tất cả bọn tôi đều bước bập bõm trong mưa, cát ướt dính nhoen nhoét đầy giày. Thật ra không phải là tất cả đều ướt, mà trừ Rachel ra - tôi dám thề nhỏ là đứa có phép màu nhiệm, có khả năng miễn nhiễm các loại bùn đất và nước mưa bẩn thỉu.

"Ờ, chắc chắn tụi mình có được chút riêng tư rồi đây," Jake vừa nói vừa nhìn xung quanh.

"Tụi mình phải làm sao với đống áo quần ngoài và giày dép đây?" Cassie thắc mắc.

Bạn biết đấy, tụi tôi không thể biến hình với những bộ quần áo dày cui và dép guốc, trừ mấy bộ đồ bó sát. Như tôi đây, tôi chỉ mặc độc có cái quần đua xe và cái áo thun T-shirt kệch cỡm ở bên trong. Đó là "đồ nghề biến hình" của tôi đấy!

"Tui đã nói đi nói lại riết rồi," tôi căn nhằn. "Phải tính sao với món quần áo biến hình này đi chứ! Tụi mình làm xấu mặt những siêu anh hùng. Mấy bồ thử tưởng tượng coi, nếu tụi mình mà xuất hiện bên cạnh Người Nhện thì sao? Trông tụi mình giống Clampetts[1] gì đâu."

"Giống cái gì?" Cassie hỏi.

"À, nhân vật trong phim *Đời Beverly* ì mà"

"Marco, bồ cũng thừa nhận rằng Người Nhện là không có thiệt, đúng không?" Rachel hỏi.

"Kể cả là anh ấy có thiệt đi chăng nữa, tui cũng không biết bộ đồ bó sát anh ấy bận được may từ loại vải gì nữa. Chẳng bao giờ có ba cái chỗ lùng bùng ở ngay khuỷu tay và đầu gối sất cả. Ý tui là, tụi mình đi thôi."

"Mấy bồ lẹ đi nào, nếu không, có người xuất hiện thì gay lắm đó." Jake nhắm nhẳng. Nó rất ghét những ngày tối tăm, u ám và ướt át kiểu như thế này. Tôi rành nó quá mà...

Tụi tôi cởi đồ mặc ngoài ra, tống vào ba lô, rồi giấu trong một thùng rác có sẵn trên bãi tắm.

"Xem ra lần này tụi mình gặp may đây. Ngày hôm nay sẽ chẳng có ai đi thu dọn thùng rác đâu," Cassie nhận định.

"Ừa, hên ghê. Chứ lỡ mà thất lạc mớ quần áo jean của bồ thì thật mất mặt," Rachel dè bỉu. "Cẳng chân bồ mà có co lại thêm một tấc rưỡi nữa thì bồ vẫn mặc vừa nó như thường..."

Hai con nhỏ này chơi thân với nhau, nhưng lại hay bất đồng ý kiến về chuyện ăn mặc. Đúng là bọn con gái!

<Nè, mấy bồ,> Tobias từ trên cao bổ xuống, mình mẩy ướp nhèm nhẹp. <Thuỷ thủ đoàn của con tầu ngầm hạt nhân đó chắc đang hấp hối. Mấy bồ phải lẹ chân lẹ tay lên chứ.>

Tụi tôi nghe thấy giọng truyền của Tobias. Tụi tôi còn biết cả cái nguyên nhân khiến nó lo lắng nữa kìa. Tobias không thích nước. Nhưng nó đang cố gắng hành xử như một đấng nam nhi thứ thiệt.

Cả đám tụi tôi nhảy tòm xuống biển. Jake, Cassie, Rachel, và tôi. Ax nữa. Ax đang ở trong lốt một tên nhóc đẹp trai hết xảy, tương phản hoàn toàn với vẻ "kỳ quái thấy sợ" của thân hình thực Andalite của ảnh. Ax phải trở lại hình hài Andalite đã rồi mới biến sang các loài thú khác được. Ảnh mới thu nạp mẫu hình biến mới nhất của mình trong Lâm Viên, đương nhiên là với sự trợ giúp của Cassie. Tobias thì cứ việc biến hình thẳng từ lốt diều hâu. Điều đó thật chẳng dễ chịu gì, vì diều hâu dường như bất lực khi đứng trên những lọn sóng. Tobias chúa ghét nước - mặc dù mỗi khi phải đối mặt với nước nó luôn ráng tỏ ra gan góc.

Tôi nhoài người bơi ra xa cùng đám bạn. Tobias nhìn xung quanh bằng con mắt diều hâu thêm một lần nữa và tuyên bố bãi biển hoàn toàn vắng vẻ. Sau đó cậu ấy thở dài đánh sượt và lao xuống nước.

Tôi tập trung hết sức vào ADN của cá heo và thấy mình bắt đầu thay đổi...

Bây giờ thì bạn đã biết tôi có một cái lỗ phun nước bằng cách nào rồi chứ?

CHƯƠNG 2

CASSIE

Tôi yêu thích làm cá heo. Làm sao mà không yêu được loài cá dễ thương này cơ chứ.

Tôi sợ nhất khi phải biến thành côn trùng, đặc biệt là những loài vô cảm, vô hồn như mối và kiến. Nhưng với cá heo, tôi hoàn toàn có cơ sở để tin rằng nó có tâm hồn hẳn hoi. Hoặc ít ra, chỉnh sự sắp xếp những nét đặc trưng dựa trên nền tảng ADN nào đó đã khiến nó có những nét giống con người. Nhưng cho dù vì lý do gì, thì tôi vẫn thích nó.

Sáu đứa tôi bập bềnh, hứng trọn những con sóng vỗ và chật vật đi ngược dòng nước. Khi làn nước lạnh lên đến ngang ngực, tôi chồm ra và bắt đầu sải tay bơi. Không dễ dàng gì chống lại các con sóng. Con người không được mạnh cho lắm khi ở dưới nước.

Vừa lướt đi trong kiểu bơi chó, tôi vừa bắt đầu biến hình. Những ngón tay dài nghều ra, và được nối lại bằng những dải màng y hệt chân vịt. Xương cánh tay teo tút lại, kéo những bàn tay có màng về phía cơ thể tôi cho tới khi chúng biến thành vây, không còn vết tích gì của bàn tay nữa.

Hai cẳng chân của tôi mềm nhũn ra giống như hai cọng mì Ý bị luộc quá lửa. Chúng dính cặp lại với nhau và chảy nhão ra, quện lại thành cái đuôi cá heo dài. Cùng lúc đó, hai bàn chân của tôi quay choẽ ra phía ngoài và mỏng lại biến thành hai cái thuỳ đuôi. Rồi, khi tôi thở hổn hển và phun phì phì ra hàng bụm nước biển mặn chát thì cái miệng người mỏng dính và khuôn mặt tôi bắt đầu phình ra. Giống y chang một nhân vật từ phim hoạt hình nhảy ra vậy. Tôi như thể được tạo ra từ chất dẻo và có ai đó đang căng khuôn mặt tôi ra phía trước.

Mắt tôi chuyển động tách qua hai bên. Bây giờ tầm nhìn của tôi đã gói trọn cái mõm cá heo cười toét loét.

Bây giờ, trong hình hài giống cá heo nhiều hơn người, tôi há miệng hít căng lần cuối một buồng phổi đầy không khí. Khi thở ra, không khí đi qua mũi thở vừa mới xuất hiện ở đằng sau gáy.

Tôi lặn nhào xuống mặt nước xao động. Chỗ này vẫn còn nông lắm, cho nên tôi thấy cát, sỏi cùng những vỏ sò bị nước đánh dạt, tung tẩy qua lại.

Có thể con người thích chỗ nước nông hơn, nhưng cá heo thì hổng khoái lắm. Do đó, tôi vẫy mạnh đuôi và hướng ra xa bờ biển.

Nghĩ về ngày hạnh phúc nhất trong cuộc đời mình; nghĩ đến cảm giác của mình trong một ngày nắng đẹp, không phải đi học và không phải làm việc nhà, có một khoản tiền tiêu vặt nóng hổi trong túi quần và một vài điều thực sự thú vị đang chờ đợi mình; đó chính xác là

những gì ta cảm nhận được khi là cá heo.

Tôi quẫy đuôi thật mạnh, hầu mau mau ra khơi xa. Bản tính vui vẻ, hân hoan của cá heo cộng với cảm giác hùng mạnh và thư thái của một sinh vật đang ở đúng lãnh địa của mình, khiến tôi cảm thấy dễ chịu vô cùng.

<Ôi chà chà, tuyệt quá, anh em ơi,> tôi thét lên, ngây ngất và choáng ngợp trong niềm vui sướng thuần khiết của cá heo giữa biển khơi.

Và mấy đứa bạn tôi tới nhập bọn. Tất cả tụi nó đều có chung cảm nhận giống tôi. Tụi tôi đang thực thi một nhiệm vụ quan trọng, nhưng điều đó không có nghĩa là tụi tôi không được phép vui đùa.

Sáu đứa tôi hướng ra biển, thỉnh thoảng lại cố ý nhảy tớn lên khỏi mặt biển rồi lại rơi tõm vào bức tường nước đang cuộn dâng. Dù rất vội nhưng tụi tôi vẫn vừa đi vừa nô giỡn.

Đã thấy những máy bay trực thăng lạch phạch ở trên đầu và những tàu hải quân tuần tiễu khắp mặt biển. Những con sóng cao ngất thi tài cùng gió lồng lộng. Khi nhảy tót lên cao, tụi tôi thấy từng đợt sóng nối đuôi nhau tạo thành những thung lũng sâu hoắm giữa mặt biển. Cả bọn hối hả thải ra luồng khí ôi thiu và hút vào không khí tươi mới, để mặc cho những làn sóng xám nâng mình lên.

<Chúng ta phải nhanh chóng tới chỗ người ta nghi có con tàu mắc nạn,> Jake thúc giục.

<Có còn ai khác hút được nước mặn vào mồm mỗi khi thở không?> Marco hỏi <Cừ chưa ta?>

<Tụi mình đang ở ngoài biển đấy nha, Marco à,> Rachel nhắc nhở. <Lượng nước trong đại dương cũng có giới hạn thôi đó.>

<Được rồi, nhưng tụi mình có cần phải ở ngoài đây, ngay giữa tâm cơn bão hay không?>

<Thôi nào,> Jake nói. “Lặn xuống dưới nào.”

Tôi chúc mũi xuống và quẫy mạnh. Dưới này yên ắng và bình lặng hơn. Tụi tôi đang ở vùng biển sâu khoảng mười lăm mét. Tất cả những gì tụi tôi thấy là một màu xanh u uẩn. Thậm chí cả cá cũng không thấy nhiều.

Tôi phát ra một luồng sóng định vị. Những sóng âm thanh lan toả ra rồi nảy bật trở lại. Não cá heo vẽ ra trong tâm trí tôi một bức tranh về vùng đáy biển lởm chởm, sứt sẹo đầy những khe rãnh sâu. Tôi cũng “thấy” những thợ lặn đang lúi húi làm việc dưới nước, và những sợi cáp dài cột bộ cảm biến được thòng xuống từ tàu bè phía trên.

<Tụi mình toả ra đi,> Tobias đề nghị. <Những khe nứt này bự cỡ thung lũng. Chắc hẳn con tàu ngầm bị kẹt vào một trong những khe nứt đó.>

<Đúng thế>, Jake tán thành. <Nhưng mấy bồ phải giữ cự ly trong tầm truyền ý nghĩ ở cả hai bên trái phải đó nha.>

Nói vậy chứ đâu có dễ mà giữ được đội hình chuẩn như thế. Hơn nữa, thỉnh thoảng tụi tôi lại phải trồi lên mặt nước để thở, và mỗi lần như vậy lại bị sóng đánh bạt tới trước hay đẩy tuốt về phía sau.

Rachel ở bên phải tôi. Ax ở bên trái. Chúng tôi cày xới vùng đáy biển, liên tục bắn cho nước văng tung toé bằng sóng định vị siêu thanh.

Phải mất bốn mươi lăm phút bơi cật lực tụi tôi mới tới được hiện trường, thêm bốn mươi lăm phút nữa để trở lại bờ biển. Vậy là trong giới hạn hai giờ biến hình, tụi tôi chỉ còn lại ba mươi phút để tìm kiếm. Eo hẹp quá.

Hai chục phút sau tôi cảm thấy một bức tranh lạ trong đầu. <Này Ax, Rachel. Mình cho rằng mình "bắt" được cái gì đó,> tôi phóng một luồng định vị nữa và "lắng nghe" cẩn thận. Đúng rồi, có cái gì đó quái dị lắm. Một cái gì đó rất "cứng".

<Mình thấy cái gì đó cứng lắm,> tôi la lên. <Rachel, nhắm chếch qua trái một chút đi. Ax, lách một tẹo qua bên phải bồ...>

Vài giây sau, Rachel nhỉ nhèo. <Hổng có gì hết. Mình chẳng bắt được cái quỷ gì...>

<Tôi dò được rồi,> Ax lên tiếng. <Một vật cứng có góc cạnh, lòi ra từ đáy biển. Đúng hơn là từ một trong những khe nứt.>

<Để mình xuống xem cho,> tôi xung phong. <Không chừng đó là một cục rác hay cái đồ vớ vẩn nào đó.>

Tôi nổi lên mặt nước, hít đầy một buồng phổi rồi lặn xuống. Xuống, xuống - cho đến khi ngay cả cơ thể cá heo cũng cảm thấy áp suất không khí đè nặng.

Tôi liên tục phát ra những luồng định vị. Không sai. Có cái gì đó nhô lên khỏi khe nứt khoảng ba tấc. Nếu tôi không lầm từ hình ảnh những chiếc tàu chiến ngầm trong các bộ phim chiến tranh, thì đó là bộ phận kính tiềm vọng. Chắc là vị tổng tư lệnh của tàu ngầm trong cơn tuyệt vọng đã cố gắng giương nó lên cho ai đó phát hiện ra tàu.

Và *ai đó* đã tìm ra. Mặc dù không đích xác là "*ai đó*" như ông ta mong chờ.

CHƯƠNG 3

JAKE

Tụi tôi đã tìm ra con tàu ngầm. Bây giờ vấn đề là làm cách nào để báo cho những thợ lặn hải quân biết.

<Bắt cóc một người vậy,> Rachel đề nghị.

Rachel hầu như lúc nào cũng khoái cách tiếp cận trực tiếp. Và, trong trường hợp này, nhỏ nói đúng. Tụi tôi cần làm điều này thật nhanh, thật kín đáo rồi phải mau chóng chuồn khỏi chốn này.

<Được đấy,> tôi gật. <Tụi mình sẽ bắt cóc một thợ lặn.>

<Cái gì?> Marco giãy nảy. <Bồ nghe theo Rachel hả?>

<Nhỏ nói đúng mà,> tôi bảo. <Tụi mình đi thôi. Nhớ đừng làm bị thương người đó nha.>

Tìm ra một thợ lặn thật dễ. Cơ thể mặc áo chống thấm và những bọt bong bóng khí lợn cợn của họ rất dễ đập vào hệ thống định vị sóng âm của tụi tôi.

Một cô thợ lặn tỏ ra tỉnh bơ khi tụi tôi xán lại gần. Chắc cổ nghĩ tụi tôi chỉ là một bầy cá heo đang lớ xớ dạo chơi thôi mà...

Tôi bơi lẩn quẩn đằng sau cô thợ lặn. Tụi bạn dắt díu theo sau.

<Phải ráng nhẹ nhàng hết sức nha, đừng làm cổ đau,> tôi dặn bọn bạn. <Mỗi người túm lấy một cẳng chân hoặc một cánh tay. Rachel, giúp anh đẩy nào.>

Có một điều ta có thể nói về loài cá heo: chẳng có việc gì ở dưới nước mà chúng không thể làm được. Cả sáu đứa tụi tôi lướt đi như một đội quân nhào lộn thượng thặng. Bốn đứa tóm ngay lấy hai bàn tay và hai cẳng chân của cô thợ lặn trước khi cổ kịp nhận biết điều gì xảy ra. Hai đứa còn lại dùng răng cá heo ngoạm lấy bộ đồ lặn.

"Blbơbơơhơhơhơ!" Cô thợ lặn la rùm, ít ra thì âm thanh cô ta phát ra nghe có vẻ vậy.

Rachel thúc mũi của mình vào lưng, còn tôi thì vào cổ của cô ấy, sáu đứa tôi hè nhau kéo cô thợ lặn băng băng qua làn nước, theo chiều thẳng đứng, với tốc độ chắc chắn khiến cho cô ấy phải sửng sốt.

Tất nhiên là cổ chống cự lại. Tôi cho rằng, trong một khoảnh khắc, cổ nghĩ chúng tôi là cá mập. Tôi có thể thấy đôi mắt mở to và sợ hãi của cổ bên trong cái mặt nạ khi cổ quay đầu nhìn về phía sau lưng mình.

Nhưng có lẽ cổ đã từng nghe kể chuyện cá heo cứu người chết đuối, hoặc có lẽ là chỉ vì cổ rất thích cá heo, và cũng rất có thể chỉ vì cổ thấy rõ ràng là chúng tôi đang làm nhiệm vụ, nên sau vài giây, cổ trở nên thư thái.

Tụi tôi để cổ tự bơi một mình. Tôi nhoi lên và chìa vây lưng cho cổ. Cổ nắm lấy. Cassie tiến lên kè phía bên kia. Và bây giờ cổ hợp tác với tụi tôi, nắm lấy mấy cái vây lưng của tụi tôi và cùng với cô, tụi tôi

dễ dàng phóng nhanh về phía trước.

Chúng tôi dừng lại ngay phía trên con tàu ngầm, rồi làm một cuộc trình diễn nhào lộn tưng bừng, và cuối cùng cô thợ lặn đã hiểu ý chúng tôi muốn gì.

Tất cả những việc này tốn rất nhiều thời gian, nên sau đó tụi tôi đành phải hoàn hình ngay giữa biển khơi, cách xa khu vực tìm kiếm khoảng nửa dặm.

Quả là một điều tệ hại đối với cả bọn. Thê thảm nhất là Tobias, cậu ấy chấp chới bơi trong làn nước muối rít chịt với bộ lông diều hâu ướt như chuột lột. Ax trong hình hài Andalite của ảnh bơi cũng tàm tạm.

Cả bọn biến hình thành cá heo lần nữa và quành trở lại hiện trường - để chắc cú là cô thợ lặn đã phát hiện ra chỗ chiếc tàu ngầm bị mắc kẹt.

<Hây, những người này phản ứng lẹ quá chừng!> Tobias trầm trồ.

Một chuông lặn đang được thả xuống. Tôi đoán đó là phương tiện cứu hộ nhằm giải thoát cho thuỷ thủ đoàn của tàu ngầm bị chìm.

Chúng tôi lượn lờ bên trên con tàu lâm nạn bị lèn sâu vào khe rãnh. Một hồi, chẳng đứa nào nói năng gì, rồi Ax cất giọng nghiêm nghị. <Tôi muốn hỏi một câu được không? Mục đích của những tàu ngầm loại này là gì? Con tàu này quá lớn, chắc không chỉ dành cho việc lặn xuống khảo sát đáy biển...>

Một chuông lặn nhỏ thứ hai đang được ròng xuống, kêu lít rít trên đường đi. Tất cả các toán thợ lặn đều đã ngoi lên mặt nước.

Tôi nhăn mặt. Thật khó giải thích cho người hành tinh khác hiểu về mục đích của loại tàu ngầm này. <Ax à, đây là tàu ngầm quân sự. Bồ có thấy dãy cửa sổ phía thân sau của nó không? Chính xác đây là tàu ngầm chứa tên lửa hạt nhân. Dưới mỗi cánh cửa sổ là một tên lửa có gắn đầu hạt nhân đó...>

<À, ra thế.>

<Nó có nhiệm vụ răn đe những kẻ có dã tâm xâm lấn. Nếu bị kẻ thù tấn công bằng vũ khí hạt nhân, chúng tôi sẽ đáp trả bằng những tàu ngầm như thế này,> Marco giải thích.

<Kẻ thù nào?> Ax tiếp tục thắc mắc.

<Ừm... ngay thời điểm này chúng tôi không có kẻ thù đích thực,> tôi nói, cảm thấy lố bịch gì đâu, lại khù khờ nữa. <Nhưng trong quá khứ chúng tôi đã có. Và chúng tôi lo rằng điều đó sẽ lại xảy ra...>

<Chúng tôi đang xem xét tất cả các loại hàng hoá bán ra,> Marco nói tỉnh bơ. <Địch thủ "R" Us[2], địch thủ J.C Penny[3]. Đừng lo, rồi chúng tôi sẽ tìm thấy một tên thôi.>

<Ê, hình như mấy người kia đang vội vã lắm thì phải?> Rachel nhận xét.

<Mình cũng thấy vậy,> Cassie xác nhận. <Nhìn kìa, mấy bồ nhìn

lên trên mà coi. Tất cả các tàu cứu hộ đang quày quả rời khỏi khu vực này. Họ đang toả ra đủ mọi hướng... >

Tôi nhìn xuống. Chiếc chuông lặn cứu hộ đã được kéo ra khỏi tàu ngầm. Nhưng thay vì gấp rút ngoi lên mặt nước, nó lại hối hả chạy dang ra thật xa khỏi chiếc tàu ngầm.

<Mình cảm thấy có điều gì đó rất tệ hại sắp xảy ra,> Tobias tư lự nói.

<Ra khỏi đây ngay!> Tôi hét.

Tụi tôi quay đầu và bơi thục mạng. Những cái đuôi cá heo khua khoắng, rẽ nước tung toé, lướt đi phăm phăm như thuỷ lôi.

Chiếc chuông lặn cứu hộ ở phía trước tụi tôi khoảng một phần tư dặm. Nhưng khi tụi tôi trồi lên mặt nước để thở thì không còn thấy bóng dáng nó đâu nữa.

Sau một hồi ngụp lặn gấp rút, bắt mọi sớ cơ bắp trong cơ thể phải căng giãn hết mức, tụi tôi mệt phờ. Cả bọn bắt đầu di chuyển chậm hơn, cứ phải ngoi lên mặt nước để hớp không khí.

<Thiệt ngốc hết biết,> Rachel lầm bầm. <Tụi mình đang làm cái gì thế này... >

Chớp rực! Một luồng ánh sáng loé lên, mạnh đến nỗi như đốt xuyên qua thân mình tôi.

Ầầầmmm! Sóng chấn động, đập vào tụi tôi.

Tôi lảo đảo trong một thế giới bị xé toạc ra thành nhiều mảnh. Và rồi, toàn bộ thế giới đó trở nên tối đen.

CHƯƠNG 4

RACHEL

Tôi không biết mình đã bất tỉnh trong bao lâu. Nhưng khi tỉnh lại, tôi thấy mình đang nằm oặt ẹo trên mặt nước, ngửa tênh hênh ra như con cá chết.

Ý nghĩ đầu tiên của tôi là: tụi bạn đâu hết cả rồi? Mình đã biến hình được bao lâu?

<Cassie! Tobias! Jake!> Tôi hét gọi bằng ý nghĩ.

Không có tiếng trả lời. Tôi nhúc nhích, ngo ngoe cái đuôi và những chân chèo. Thôi được, dẫu sao thì tôi cũng không hề bị thương tích gì. Tôi lao đầu xuống nước và ngó nghiêng xung quanh. Dòng nước trong trẻo, sạch sẽ hơn lúc nãy. Lạ thật, cứ như đầu đạn hạt nhân vừa mới nổ.

<Marco! Ax!>

<Tui đang tự hỏi khi nào thì bồ réo tới tên tui,> Marco lên tiếng, và chuồi lên bên cạnh tôi.

<Bồ có thấy mấy đứa kia không?>

<Không. Tui bị chết giấc mà.>

Tôi phóng ra một luồng định vị. Cá. Phía xa kia thấp thoáng có một cặp cá voi. Ồ, không phải. Cá heo mới đúng. Nếu tụi bạn đang dập dềnh trên mặt nước thì tụi tôi cũng khó đấy.

<Tui có ý này,> Marco nói. <Tui với bồ sẽ nhào xuống rồi nhìn lên. Chắc chắn tụi nó sẽ nổi bật lên, in hình dưới ánh mặt trời.>

<Hay đấy. Nhưng mà trời đang mưa. Không có...> tôi vừa định kêu rên là không có mặt trời, thì thấy ngay những tia nắng vàng rỡ đâm xuyên qua luồng nước quanh mình. <Trời sáng bảnh rồi. Chà chà, tụi mình đã la cà khá lâu à nha.>

Marco và tôi lặn sâu xuống rồi nhìn ngược lên. Kia rồi, in hằn lên vầng mặt trời là bốn hình thù thuôn thuôn.

<Lẹ lên nào,> tôi phóng ào về phía tụi nó. Tới nơi tôi lấy mũi ủn nhẹ một đứa.

<Hây! Hây! Cái gì, cái gì đó?> Tobias la bài hãi. <Xì! Bồ làm tôi sợ chết khiếp. Trời đất, tui cứ tưởng bồ là một con mèo hoang thổ tả nào đó chứ.>

<Tobias gan dạ quá há? Mới thức dậy là nghĩ tới bọn mèo hoang rồi,> Marco ghẹo.

<Thử vô rừng sâu mà ngủ trên cây đi rồi biết,> Tobias lầm bầm. <Rồi bồ cũng phải sợ nó cho mà coi.>

Tôi hích nhẹ vào mấy đứa khác. Jake và Ax đã hồi tỉnh. Cassie cũng vậy. Nhưng vừa tỉnh dậy là nhỏ liền há miệng thét vang trời. Một ít máu rỉ ra từ mắt và mũi thở của nhỏ.

<Ôi, ôi, đau quá chừng!>

<Hoàn hình mau!> Jake hét.

<Ráng lên... ráng coi... ôi... ôi!>

Từ từ, khối thịt cao su màu xám của cá heo chảy tan dần để hiện ra một cô gái. Khi Cassie hoàn hình xong thì cơn đau của cá heo cũng lùi lại đằng sau. Tôi xán lại gần, chìa cái vây ra cho nhỏ vịn vào.

"Ui, đau gì mà đau quá chừng," Cassie xuýt xoa ngay khi có lại cái miệng người, rồi nhìn quanh quất. "Sao nước tĩnh lặng quá há? Sao lại có nắng vậy kìa?" Nhỏ tì người vào Jake và tôi làm bệ đỡ, rồi nhô lên khỏi mặt nước khoảng dăm ba tấc, ngó nghiêng một lát rồi dùn người trở lại. "Ừmmm... hình như mình chưa tỉnh thì phải?"

<Dĩ nhiên rồi.>

"Đây không phải là giấc mơ chứ?"

<Không thể nào là giấc mơ được,> Marco nói. <Không có đến một cô gái cứu hộ Baywatch[4] nào quanh đây cả. Trong giấc mơ của tui, Carmen[5] lúc nào cũng có mặt.>

"Bồ có chắc đây là thực không đó?" Cassie bật hỏi trước cả khi tôi đưa ra được một lời châm chích hạ gục Marco rằng còn khuya Carmen Electra mới thèm ngó tới cậu ta.

<Cassie, đây không phải là mơ đâu,> Jake bảo.

"Ờ... ờ, thế thì sao lại có một ngọn núi lửa đằng kia?"

Cả bọn lặng đi một lúc. Rồi ngay lập tức chẳng ai bảo ai, cả đám lẹ làng lặn hụp xuống, bỏ mặc Cassie chới với bên trên la cuống quít. "Ê, ê!"

Tôi lặn xuống khoảng sáu mét thì quay lại và trồi lên. Sẵn đà, tôi phóng vọt lên khỏi mặt nước, nhẹ nhàng và êm ru như tên lửa. Nhảy hẳn lên không trung, tôi có thể nhìn xa hơn những đỉnh nước gãy khúc, ngắn ngủn.

Tôi nhìn ngó. Rồi quá sửng sốt trước những gì trông thấy, tôi rơi tùm xuống nước, đập bụng xuống nước đánh bẹt. Con cá heo đầu tiên trong lịch sử để bụng rơi phịch xuống như thế. <Có núi lửa ở đằng kia! Núi lửa thật sự! Vùng biển của chúng ta đâu có núi lửa. Mình đã để ý rồi mà.>

<Ừ, đúng là núi lửa thật,> Tobias xác nhận.

<Hay đó là do ảnh hưởng trực tiếp của vụ nổ?> Jake tự hỏi. <Chẳng hạn ai đó đã đặt một trái bom vào khe nứt rồi đột nhiên kích cho nó nổ tung?>

"Tụi mình phải quay lại đó! Có thể có người bị thương đấy!"

<Ở đây có cái gì đó không ổn rồi,> tôi nói. <Núi lửa không tự nhiên mà phun được. Ngoài ra, mấy bồ coi ngọn núi kia cao cỡ nào. Phải mất hàng trăm năm tích tụ, nham thạch và tro tàn mới bồi bắp lên cao dữ vậy.>

<Mấy bồ có ai hiểu gì về núi lửa không?> Jake hỏi. <Tụi mình đã học về núi lửa ở trường phải không?>

<Không phải ở trường, là... ở nơi khác,> tôi làm xàm. Nhưng cả

đám bạn vẫn chờ, chờ nghe được những hiểu biết của tôi về núi lửa. <Ồ, thôi được rồi. Là ở trong phim truyền hình *Chiếc xe Buýt Ma thuật*[6], được chưa? Cả lớp chui vào trong lòng núi lửa.>

<Xin lỗi,> Ax lịch sự ngỏ lời. <Nhưng có cái gì đó rất lớn đang đi về phía chúng ta. Hình như là hai sinh vật. Tôi vừa mới định vị ra chúng.>

<Một cặp cá voi,> tôi nói, bỏ qua chuyện núi lửa. <Mình nhìn thấy chúng từ nãy kìa. Mình cho rằng chúng ta cần lội ngược lại đất liền và coi xem cái gì…>

<Không phải cá voi đâu,> Ax nhấn mạnh.

<Ai quan tâm chứ? Có khi tại bồ không nhìn thấy chúng, thôi bỏ đi, Ax à. Tụi mình đang có một ngọn núi lửa ở nơi đáng lý ra là nhà của tụi mình. Đi nào. Cassie, bồ cần phải...>

"Ui... cái gì thế kia?" Cassie nhớn nhác hỏi. Nhỏ căng mắt ra nhìn, trong khi đang bắt đầu biến hình cá heo.

<Cái gì thế?>

"Kia kìa!"

Tôi quay nhìn theo hướng ánh mắt của Cassie. Cả bọn cùng quay theo.

Nó nhô hẳn lên khỏi mặt nước chừng ba mét. Một cái cổ dài nghệu màu xám pha xanh lá cây. Ở cuối cần cổ là một cái đầu thuôn thuôn, dài khoảng sáu tấc. Hiện ra ngay sau hình thù kỳ khôi ấy là một cái cổ và đầu khác cũng dài y hệt.

<Không thể tin nổi,> Tobias nói nhỏ.

<Cái gì đó, quái vật hồ Loch Ness hả?> Marco thét rầm.

<Đó là Visser Ba trong lốt hình biến!> Tôi nói <Không, chờ đã, không thể nào. Có tới hai con lận.>

<Không thể tin nổi!> Tobias lặp lại.

"Chúng đuổi theo tụi mình kìa!" Cassie la bải hải.

<Tôi đã bảo rồi mà,> Ax nói, vẻ hãnh diện. <Không phải là cá voi.>

CHƯƠNG 5

Trong thâm tâm, tôi biết có cái gì rồi, nhưng còn ngại, chưa dám nói ra. Rủi mà trật lất, chắc Marco sẽ chọc tôi thúi mũi về vụ này cho tới cuối đời quá. Vậy nên tôi chẳng nói gì hết, mà chỉ rụt cái đuôi cá heo lại, và bơi biến đi.

<Chúng bơi lẹ quá,> Jake la. <Trời trời, chúng nhanh hết biết!>

Tụi tôi chật vật lao đi trong làn nước phẳng lặng, căng người ra mà bơi. Ngó lui lại phía sau, thấy cần cổ dài thoòng của hai sinh vật lạ, thấy cái đầu như đầu rắn của chúng, tôi lại càng ớn lạnh, dù trong lòng cố tự nhủ không thể thế được, không thể thế được, chắn chắn không phải là chúng...

Những sinh vật quái gở đó chỉ còn cách tụi tôi chưa đầy ba chục mét.

<Chắc khó mà thoát khỏi tay bọn này,> Jake nói nghiêm nghị. <Tụi mình hoặc phải tách ra hoặc phải đánh nhau thôi.>

<Đánh!> Rachel hăng hái. <Chúng chỉ như loài mực hay gì gì đó chứ đâu. Tụi mình sẽ đánh bại chúng cái một!>

Tôi mến Rachel đã từ lâu lắm rồi, từ khi còn chưa bị kẹt trong lốt diều hâu kia. Nhưng bây giờ thì tôi thật sự thích nhỏ. Nhỏ có thể là một con chim săn mồi. Nhỏ sống rất bản năng.

Nhưng lần này nhỏ lầm to rồi...

<Phải tách ra,> tôi nói dứt khoát. <Tụi mình không đánh lại được chúng đâu.>

<Tụi mình chưa thử mà,> nhỏ ương ngạnh đáp.

<Rachel à, mình nói ra điều này chắc nghe có vẻ khùng lắm, nhưng...>

Vúúúuútt!

Chúng nhoi lên, thân hình quá khổ dài cả mười lăm mét! Một cái quai hàm lớn không thể tưởng tượng nổi há ngoác ra, phập vào người tôi.

Tụi tôi đang dõi theo hai sinh vật truy đuổi mình. Tất cả mối đe dọa mới mà tôi kịp nhìn thấy là ánh sáng lóe choé của hàm răng của chúng.

"Aaaaahhh!" Nó đã bắt được tôi. Không còn thời gian chạy trốn. Tôi phóng người lên cao, cao nữa, cao nữa! Cao hẳn khỏi mặt nước, nhưng bị mắc cứng luôn trong đôi quai hàm tổ chảng của con quái vật. Nó trồi khỏi mặt nước, tung hê tôi lên, rồi há miệng ra hứng lấy và nuốt trọn luôn.

Tôi bị nuốt chửng!

Tôi bất tỉnh, rồi tỉnh dậy, rồi lại bất tỉnh.

Tôi trôi tuột xuống cuống họng của nó rồi bất tỉnh. Khi tỉnh lại, tôi

thấy mình đang ở trong một vũng nước. Ồ, không phải nước, mà là một chất lỏng quá ấm áp. Nóng! Bỏng! Da tôi đang bị thiêu đốt.

Tôi chẳng nhìn, chẳng nghe thấy gì hết, ngoài tiếng nước óc ách và tiếng trái tim đập thình lình như trống bass.

Bỗng, tôi cảm giác có thêm một con cá heo nữa vừa rớt xuống bên cạnh. <Ai đó?> Tôi hồi hộp hỏi.

<Mình đây!> Một giọng bực bội cất lên.

<Rachel!>

<Chứ bồ có ý muốn gặp ai? Tài tử Jonah chắc? Tụi mình cần phải thoát ra khỏi nơi này. Aahhh! Da mình ngứa ngáy và nóng rực muốn phát khùng.>

<Axit từ bao tử tiết ra đấy,> tôi nói. <Con vật này đang tính đường tiêu hoá tụi mình...>

<Nó không được tiêu hoá tui!> Rachel quát to. <Tui biến hình đây! Tui sẽ xé một lỗ để ra khỏi chốn này.>

<Nhưng khi trở về lốt người để có thể biến hình tiếp, axit bao tử sẽ ăn mòn bồ mất thôi,> tôi liu quiu nói.

<Không còn cách nào khác đâu.>

Liền đó tôi cảm thấy sự thay đổi của Rachel, cảm thấy những ngón tay người của nhỏ tì lên mình... Rachel nói đúng. Không còn cách nào khác nữa. Tôi sẽ cùng biến hình với nhỏ. Tôi mới thu nạp được có rất ít lốt hình biển. Và chỉ có một kiểu hữu ích ở đây, nhưng trước hết, tôi cần phải trở về lốt diều hâu cái đã.

Có cái gì đó như là hòn đá cứ nghiến vào tôi theo mỗi nhịp chuyển động của thành bao tử. Khi những khúc xương rỗng, yếu ớt của cơ thể diều hâu xuất hiện, những cơn va đập càng trở nên dữ dội, khủng khiếp hơn.

Thậm chí cả Rachel cũng đè nghiến lên tôi, khi thì cùi chỏ, khi thì nắm đấm, lúc thì đầu gối nhỏ lần lượt tì vào tôi. Thế nhưng tất cả những điều khó chịu đó chẳng là gì nếu so sánh với cái sự kiện đơn giản: tôi không thể thở.

Ngột ngạt quá!

<Không khí!> Tôi rền rĩ.

Rachel đã là người trở lại. Nhưng tôi biết chắc nhỏ cũng sắp chết ngộp thôi.

Cánh trái của tôi bị gãy. Đuôi tôi nhàu nhĩ. Tôi lịm người đi vì đau đớn. Nhưng không còn quan trọng nữa vì tôi sắp chìm nghỉm rồi. Tôi chìm và bị cuốn xuống một cái giếng sâu và đen ngòm.

Quá trễ để mà biến hình tiếp. Vậy là tôi tiêu rồi.

Và ý nghĩ tỉnh táo cuối cùng chợt lóe trong tôi, trở lại những năm trước đây, khi tôi còn là con người đúng nghĩa. Tôi thấy mình đang chơi đùa với con thú nhỏ bằng nhựa - một món đồ chơi bằng nhựa có hình dạng của chính con vật mà giờ đây tôi đang “chu du” trong bụng. Đi kèm với món đồ chơi này là một cuốn sách nhỏ. Tôi đã ghi

nhớ mọi chi tiết được in trong cuốn sách đó.

<Sách in sai rồi. Trên thực tế, nó bự hơn nhiều,> đó là ý nghĩ cuối cùng nảy ra trong óc tôi trước khi trí nhớ của tôi ngừng hoạt động.

CHƯƠNG 6

<Nó bắt mất Tobias và Rachel rồi!> Cassie thét hoảng.

Tôi biết chứ. Tôi đang ở trên mặt nước khi con quái vật vồ lấy hai đứa bạn của tôi và thả vào trong cổ họng nó. Nhưng tôi không thể cứ nghĩ về điều đó. Vẫn còn ba đứa kia đang ở bên cạnh tôi. Tôi phải bảo vệ tụi nó.

Hai sinh vật cổ dài đang ở đằng sau chúng tôi, con bự hơn tất tả bơi trước. Chẳng biết con nào sẽ ăn bốn đứa tụi tôi như đã ăn Tobias và Rachel đây?

<Lặn xuống!> Tôi thét.

Marco định nói gì đó nhưng tôi đã gầm lên. "Làm đi!"

Xuống, xuống, xuống. Mười lăm, hai mươi, hai lăm mét. Hai sinh vật cổ dài khổng lồ đang chuẩn bị lao xuống đuổi theo tụi tôi chợt có vẻ lưỡng lự. Con lớn hơn - con đã nuốt Tobias và Rachel - xồ tới gần, xông vào tấn công con kia.

<Chạy thôi! Trong khi mà chúng còn đang tranh giành nhau xem con nào sẽ được ăn thịt tụi mình. Hãy chạy khỏi đây mau.> Tôi thét.

<Chúng ta không thể bỏ mặc Rachel và Tobias lại,> Cassie gào.

<Bồ có địch nổi con vật đó không, Cassie?> Tôi nghiêm giọng hỏi. <Bồ muốn ở lại đây mà thử sức ư? Sớm muộn gì chúng cũng sẽ phân định được tụi mình sẽ là thức ăn của con nào. Nhân lúc chúng đang mải uýnh nhau, tụi mình phải chạy thật xa cái đã.>

<Rachel!> Cassie kêu lên bằng giọng truyền. <Rachel! Bồ có nghe thấy mình gọi không? Rachel!>

<Đi nào, Cassie! Marco, Ax, kéo nhỏ mau!>

Marco và Ax mỗi đứa ngậm một chân chèo của Cassie và lôi tuột đi.

<Buông mình ra! Rachel! Rachel! RACHEL!>

Tôi cảm thấy trong người nôn nao. Bực Cassie, sợ hãi, nản lòng, và vì lý do nào đó, tôi đâm bực mình cả với Rachel và Tobias. Nhưng trên hết tôi cảm thấy mắc ói. Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Chúng tôi dồn hết sức bơi thật nhanh vào bờ. Tôi nghe tiếng rú rít giận dữ xuyên dội qua làn nước. Hai sinh vật cổ dài kia vẫn đang vật nhau.

Một lúc sau thì Cassie đã tự bơi lấy một mình.

Đáy biển bên dưới chúng tôi dâng lên dần. Khi chỉ còn chừng một mét rưỡi nước, cả bọn bắt đầu hoàn hình. Cầu cho mọi việc sẽ trót lọt, vì ngay cả Ax cũng chẳng rõ tụi tôi đã ở trong lốt hình biến được bao lâu rồi...

May sao, tôi từ từ có lại được cơ thể người của chính mình. Uể oải nhấc mình ra khỏi mặt nước, tôi lờ đờ lết lên bãi tắm. Vừa đặt chân

lên bờ cát, tôi té vập mặt xuống.

Cassie và Marco lên sau đó vài giây. Ax lên sau cùng, vì phải nán lại dưới biển vài phút để xuất hiện trong dạng người.

<Có cái gì đó không đúng ở đây, thưa hoàng tử Jake,> ảnh bồn chồn nói.

Tôi không trả lời. Dĩ nhiên là có gì đó không đúng rồi. Rachel và Tobias chắc đã chết, vì vậy mà bây giờ và mãi mãi về sau sẽ luôn có cái gì đó không đúng.

"Jake, Ax nói đúng đó," Marco bảo. "Bồ nhìn cảnh vật nè!"

Tôi lừ đừ đứng lên. Marco, Ax và Cassie đang trố mắt, miệng há hốc nhìn về phía vốn là lối đi dạo rộng thênh thang trong trí nhớ về bãi biển quen thuộc của tôi.

Không hề có lối đi dạo.

Không hề có xe bán xúc xích, hổng có bánh xe đu quay, cũng chẳng có thùng trò chơi video. Cả những toà nhà cũng không có. Không một bóng người. Bãi tắm vắng tanh, chỉ có độc một hàng cây vươn thẳng lên trên cát. Lạ nhất là lúc lên khỏi ngọn cây có một chóp núi lửa đang bốc ra một đụn khói cao ngất.

"Đây không phải là bãi biển của tụi mình," Marco tần ngần nói.

"Cái gì đang diễn ra ở đây vậy?" Tôi thắc mắc và ì ạch lết trên bãi biển. Nhìn lên qua các thân cây, tôi thấy một khoảng không gian trống trải, đầy cỏ và hoa mọc chen chúc nhau chứ không hề thấy bóng dáng của thành phố.

Marco và Cassie bước tập tễnh đằng sau tôi.

"Lắng nghe coi," Marco cau mày.

"Nghe cái gì?"

"Yên lặng thấy sợ. Chỉ có tiếng gió lùa qua các tán cây."

Cassie ủ ê. "Không có mòng biển. Trong khi biển nào mà chẳng có chúng."

Tôi chợt nhận ra thêm một điều nữa. "Không có thùng rác. Không có vỏ lon soda. Không có giấy gói kẹo. Không có gì cả."

"Thế thì, cái gì đã xảy ra vậy?" Marco hỏi. "Tiếng nổ đã hất tung tụi mình đi nửa vòng hành tinh, tới một hoang đảo khỉ ho cò gáy nào đó chăng?"

Tôi nhún vai. Hầu như bộ não của tôi vẫn đang tập trung vào Rachel và Tobias. Tôi không theo dõi câu chuyện đám bạn đang nói. Và cho đến lúc đó, tôi bắt đầu có ý thức về sự nguy cấp. Có một tiếng nói nhỏ bảo tôi phải chắp nối sự việc lại với nhau. Nó cảnh báo tôi rằng tụi tôi đang ở tình trạng không an toàn.

Tôi quay ngoặt lại phía sau. "Ax! Bồ đang làm gì đó?"

Ảnh đang đứng dưới nước, cách tụi tôi khoảng một trăm mét. "Tôi đang cố tìm hiểu một thứ, thưa Hoàng tử Jake."

Tôi đi về phía ảnh. Cát có màu sậm hơn và sần sùi hơn hồi tôi mới bị tấp lên bãi biển. Nhưng lúc đó, ai mà biết được tụi tôi đang ở chốn

nào cơ chứ. Những dấu hằn tôi nhìn thấy trên cát dường như được để lại bởi những con chim to lớn. Chẳng để ý đến tính logic, thoạt nhìn, tôi nghĩ ngay rằng đó là những dấu chân của Tobias vì chúng nom giống như những dấu hằn của móng vuốt chim vậy.

Nhưng tất nhiên điều đó là không thể. Tôi biết Tobias và Rachel bị giết rồi. Nếu như thay vì cứ để tâm đến những việc đã xảy ra, chỉ cần tôi chịu khó nhìn xa trông rộng một chút, thì tôi đã có thể nhìn thấy trước được mối đe dọa cả hội rồi. Lẽ ra tôi phải ra lệnh cho đám bạn biến hình thành cá mập, có như vậy tụi tôi mới có thể đánh đấm được.

Lẽ ra tôi đã phải làm như thế mới đúng.

"Không hề có dấu chân người," Cassie nhận xét. "Không hề."

Tụi tôi tiến lại gần Ax. Ảnh đang ngó trừng trừng về phía hàng cây. Tôi nhìn theo ánh mắt của ảnh. Một túm cây bị xô dạt sang bên, túm khác bị vặt trụi hết một bên cành, lủng lẳng sót lại vài chiếc lá héo úa. Có vài cây bị bẻ oặt, gãy rạp xuống. Cứ như mới có một con vật vừa xẻ đường ngang qua rừng cây vậy.

Suốt cả "con đường" cao tới một phần ba thân cây, tất cả lá dường như bị nuốt sạch.

Marco mải nhìn chằm chằm vào "con đường" nên vô tình va ình vào tôi, xô tôi té vào một hố cát. Tôi cáu sườn định đẩy lại nó nhưng chợt nhớ ra đây không phải là lúc để gấu ó nhau.

"Tôi vẫn chưa quen thuộc với các sinh vật Trái Đất," Ax cao giọng. "Ss-i-n-h v-ậ ậ-tt. Các bạn nói cho tôi biết đi, loài sinh vật nào có thể tạo nên điều kia?"

"Chắc là một cơn cuồng phong gì đó," tôi nói lập lờ. "Tôi đã từng thấy những cảnh tượng như thế trên tivi khi có gió bão."

"À," Ax vỡ lẽ. "Thế ra cuồng phong có chân à?"

Tôi suýt mỉm cười. "Không phải. Cuồng phong là một cơn bão kèm gió mạnh."

"À ra vậy. Thế thì cái này không phải do cuồng phong tạo ra rồi. Bất cứ cái gì làm nên điều này thì cũng phải có chân."

"Làm sao bồ chắc như vậy được?" Cassie hỏi.

"Vì Hoàng tử Jake đang đứng trên một trong những dấu chân ấy."

Tôi nhìn xuống. Một cái gì đó to cỡ dấu chân voi, ngoặc thêm vài móng vuốt. Lại nữa, dấu chân lún xuống cát sâu ít nhất là hai tấc.

Và, ôi, coi kìa: nó rộng cỡ gần một mét ba.

CHƯƠNG 7

Jake hốt hoảng nhảy vội ra khỏi dấu chân khổng lồ kia, như thể nó chứa đầy rắn chuông.

Cả đám dòm lom lom vào dấu chân rồi ngước mắt nhìn lên "con đường," săm soi đám lá bị tuốt trụi khỏi rất nhiều cành cao tít tận trên ngọn cây.

"Jake, những lá cây đó hình như bị con gì ăn," tôi chỉ.

"Mấy cái cây này cao ít nhất phải chín mét," Jake nhận xét.

"Ở đằng kia cũng có một loạt dấu chân tương tự như vầy," Ax chỉ ra xa khoảng ba mét. "Và có vẻ như cát ở đó bị quét. Qu-é-é-tt".

Jake nhìn tôi. "Cassie, bồ có biết con gì tạo nên những dấu chân thế này không?"

Jake thường nghĩ rằng tôi là một chuyên gia về động vật. Tôi lắc đầu. "Xem ra có một con thú cực kỳ lớn đã đi qua khu rừng này. Nó vừa đi vừa nhóp nhép nhai lá cây ở tít trên ngọn. Sau đó nó tới uống nước ở đây rồi quay lại và tạo thành chùm dấu chân ở đằng kia. Chắc chắn nó phải có cái đuôi dài kinh khủng. Chính vì vậy mà nó mới quét sạt cả vùng này. Khi quay lại, nó đi theo con đường cũ như lúc tới đây."

"Hươu cao cổ á?" Jake hỏi lại.

"Không phải đâu," tôi đáp.

Jake nom có vẻ hơi bối rối. Cả đám tụi tôi cũng thế. Nhưng Jake là thủ lĩnh, cậu ấy lúc nào cũng có trách nhiệm phải đưa ra quyết định sau cùng. Tôi cảm thấy thương cậu ấy quá. Jake đã đúng khi kéo tôi thoát khỏi mấy con quỷ biển đó. Lẽ ra tôi phải nói lời cảm ơn cậu ấy rồi mới phải.

Nhưng tội nghiệp Rachel và Tobias quá. Tôi chưa bao giờ nghĩ sẽ làm gì mà không có Rachel cả? Rachel là đứa bạn thân nhất của tôi. Tôi không bao giờ tưởng tượng ra hàng ngày sẽ như thế nào nếu không gặp nhỏ.

Tôi nhận ra tôi đang khóc. Tôi cho rằng tôi có tâm trạng thoắt khóc thoắt cười kể từ lúc tụi tôi trồi lên trên mặt biển và lội vào được đến bờ.

Tôi cảm thấy Jake vòng tay quanh vai mình. "Đừng khóc nữa, Cassie. Đừng nghĩ rằng Rachel và Tobias đã chết. Bồ biết rành Rachel mà. Nếu còn chút xíu cơ may sống sót nào là nhỏ cũng tìm ra cách vượt qua được thôi."

Tôi quệt nước mắt. "Ừa. Bồ nói đúng. Tụi mình cần phải tập trung xem xét nơi này."

Cậu ấy bỏ tay khỏi vai tôi và đột nhiên có vẻ ngượng nghịu. Tôi cho là cậu ấy ngại Marco sẽ thốt ra vài lời nhận xét châm chọc.

Nhưng Marco có trái tim nhân hậu lắm. Cậu ấy biết lúc nào cần chọc ngoáy, lúc nào không. Với lại, tôi biết Marco bây giờ cũng đang buồn giống như tôi.

"Chúng ta nên làm gì đây, thưa hoàng tử Jake?" Ax hỏi.

"Mình đã yêu cầu bồ đừng gọi mình là hoàng tử biết bao lần rồi kia mà?" Jake nói một cách máy móc.

"Vâng, thưa hoàng tử Jake, bạn có nhắc rồi."

Jake nhìn quanh, chỉ vào rừng và nói. "Mình nghĩ tụi mình nên đi về phía kia, nhưng đừng đi vào con đường đó. Bất kể là con vật gì vặt trụi mấy cái cây kia và tạo nên mấy cái dấu vết này, thì tụi mình cũng không nên đụng độ nó. Nhưng rõ ràng rằng cho dù tụi mình đang ở đâu - trên một hòn đảo nào đó tại châu Phi, Nam Mỹ hoặc một nơi nào khác đi nữa, thì nơi đó cũng hẳn phải có người chứ, đúng không? Chỉ là họ không có ở trên bãi biển đây thôi. Thế nên, tụi mình sẽ cùng nhau đi tìm họ."

Bất giác tôi ngoái nhìn trở ra biển, đau đáu dòm những con sóng vỗ ì oạp, đang ùa lên những dải cát thô. Jake nói đúng: nếu ai đó mà bị cá voi, hay con gì đó nuốt chửng mà vẫn còn sống nguyên lành thì người đó chắc chắn phải là Rachel.

"Hình như có một khoảng trống thấp thoáng giữa rừng cây," tôi bảo. "Không chừng ở đó là một ngôi làng cũng nên."

Jake dẫn đầu cả bọn băng qua khu rừng. Mặt trời bị những tầng cây rậm rạp và cao vút che kín. Hằng hà sa số dây leo rũ xuống, bò la liệt khắp các thân cây. Đây đó những lá dương xỉ to đến độ bạn có thể chui vào núp được.

Hồi sau chúng tôi đụng phải một dòng suối, rộng chừng bốn mét rưỡi, hai bên bờ mọc chi chít những cây mộc lan, cây sơn thù du, và cây sung - tất cả đều khổng lồ.

"Các loài này là cây cối vùng nhiệt đới. Vậy là nơi này hổng có gần nhà tụi mình đâu." Tôi nhận xét.

"Trời ơi độ ẩm gì đâu mà dữ quá," Marco kêu ca.

"Không biết nước này có lành để uống được hay không?" Jake tự hỏi, rồi liền tức khắc, cậu ấy quỳ thụp xuống và thò tay xuống suối, vốc một bụm nước lên miệng nhấp nhấp.

"Mình nghĩ nếu trong nước này mà có chứa mầm bệnh nào là tụi mình sẽ bị nhiễm liền," tôi e ngại nói. Xong, tôi cũng ngồi thụp xuống bên cạnh Jake và thử nếm chút nước. Nơi này ở gần biển nên độ ẩm khá dồi dào, nhưng bây giờ tôi đang bị mất nước, cảm thấy khát khô cả cổ.

"Chắc là uống được đấy," tôi nói nho nhỏ. "Thông thường nước chảy qua..."

Vúúúúttttt!

Một cái đầu tổ chảng phọt lên khỏi mặt nước.

Chát!

Một quai hàm dài gần hai mét đóng tợp lại kèm theo một âm thanh rợn người, tựa như thép va vào thép. Cái quai hàm ngậm lại sát mặt tôi đến độ tôi bị trầy xước chút đỉnh ngay mũi.

Tôi giật lùi trở lại, ngã ngồi xuống. Tê điếng người mất một lúc, rồi tôi vội lỉu rỉu đứng lên và ù té chạy.

“Cá sấu hoang!” Marco gào lên khi chạy huỳnh huych bên cạnh tôi.

Tụi tôi dừng lại dưới gốc một cây lớn. Cả bốn đứa đều thở hồn hà hồn hển.

“Không phải,” tôi thở dốc.

“Đúng mà, tui đâu có nói giỡn,” Marco không chịu.

“Không phải. Ý mình nói là nó quá bự. Quai hàm lại dài và hẹp nữa.”

“Mình không thích điều này,” Jake lẩm bẩm. “Thế những quái vật ở ngoài biển là gì vậy? Cái gì tạo nên những dấu chân khổng lồ kia? Ở nơi nào trên Trái Đất chúng ta có thứ cá sấu bự dữ vậy không? Tụi mình đã trông thấy cá sấu rồi mà. Con cá sấu này sao mà to quá xá cỡ.”

“Thưa Hoàng tử Jake, tôi phải hoàn hình đây.” Ax nói giọng nghiêm chỉnh.

“Bồ đã biến hình quá lâu rồi ư?” Jake nhíu mày hỏi.

“Không. Nhưng tôi sợ,” Ax đáp. “Và tôi không muốn phải chiến đấu trong lốt Người yếu đuối như thế này.”

“Ừ, làm đi,” Jake bảo. “Cassie nè, trong đám bọn mình, bồ là người biết về thú nhiều hơn cả. Vậy bồ có biết tụi mình đang ở nơi nào trên Trái Đất không?”

“Mình không biết,” tôi thú nhận. “Những con cá sấu khổng lồ, những sinh vật hung hăng để lại những dấu chân tổ nái cỡ cái hồ bơi như thế này thì mình chưa hề nghe nói đến. Mình thật sự không biết."

“Thôi, được rồi,” Jake nói, rõ ràng là nản chí. “Hãy thử hướng khác xem sao. Ax, bồ hiểu biết về vật lý nhiều hơn bất cứ ai trong số bọn mình -“

“Hơn tất cả loài người chứ,” Ax nói. Ảnh đang hoàn hình nhưng hầu như vẫn còn trong lốt người.

“Gì cũng được. Chỉ cần nói cho mình biết bằng cách nào một vụ nổ lại có thể thổi bay tất cả tụi mình tới, chỗ nào ta, Madagascar hay bất cứ nơi nào khác, mà tụi mình vẫn sống nhăn không?”

“Madagascar á?” Marco hỏi.

"Không thể nào có chuyện đó được," Ax trả lời ngắn gọn.

"Tuyệt. Tuyệt lắm. Thế là rõ cả rồi nha, mọi thứ tới giờ đều đúng nè: "Đây quả thực là một chuyện điên rồ." Cậu ấy thở dài rồi nhìn tôi và nhún vai.

“Mình không biết. Có thể khi chúng ta tìm ra một người nào đó, họ sẽ giải thích cho chúng ta biết mình đang ở đâu...” Tôi nói.

Cả bọn tiếp tục bước đi, lếch thếch hướng về phía khoảng trống.

Khu rừng trở nên tù túng, đáng sợ. Tất cả mọi thứ đều kỳ lạ, chẳng đâu vào đâu. Chúng tôi không thể hiểu nổi mình đã lưu lạc tới xứ nào, và làm sao mà tới được đây. Tại sao trời đang mưa bão xám xịt lại hoá ra là nắng chói chang với độ ẩm cao như thế này? Làm thế nào mà miếng đất phía trước bãi tắm vốn là khu giải trí thư giãn, thì nay lại biến thành một khu rừng?

"Có lẽ tất cả chỉ là một giấc mơ," Marco lẩm bẩm, tựa hồ như đọc được ý nghĩ của tôi. "Dù sao thì tui vẫn thích mơ thấy một chai Coke ướp lạnh hơn." Cậu ấy vừa nói vừa khum lòng bàn tay lại tưởng như đang cầm một cái chai vậy. "Hừm, chuyện này vượt quá cái "lý thuyết giấc mơ" mất rồi."

Tụi tôi đã sắp tới chỗ khoảng trống rồi. Tôi có thể thấy ánh mặt trời sáng lấp lánh, chảy nhễu như bơ xuyên qua các kẽ lá. Nhưng khoảng trống vẫn bị che khuất bởi những lá dương xỉ bự loè xoè.

"Mau mau ra khỏi đám cây này đi," tôi thúc giục. "Ở không gian thoáng đạt tụi mình sẽ suy nghĩ minh mẫn hơn. Không chừng sẽ gặp ai đó."

"Nếu dân ở đây nói tiếng Madagascar thì cũng như không," Marco ỉ ôi.

"Suyt!" Tôi cứng người lại.

"Gì đấy?"

'Suyt! Nghe kỹ đi!" Một âm thanh khịt khịt, rồ rồ ở bên trái tụi tôi. Rồi một âm thanh nữa nghe như tiếng va quệt vào cây lá xào xạc. Rồi lại thêm tiếng khịt khịt. Âm thanh của... sự ăn. "Có cái gì đó đang nhai lá cây rau ráu," tôi nhận định.

"Nhai gì mà nhai hoài vậy," Marco cằn nhằn.

"Có sao đâu," tôi bảo. "Nếu nó ăn lá cây tức là tụi nó không ăn tụi mình. Có thể là một con bò. Nếu là bò tức là nó thuộc quyền sở hữu của ai đó."

"Và nếu nó chẳng thuộc về ai cả thì tụi mình có quyền ăn nó. Tui đang đói ngấu đây nè..."

Chúng tôi lấm lét đi về phía có tiếng động. Đúng là con gì đó đang ăn. Nhưng bò đâu có ăn lá cây? Hay là nai chăng?

Tôi gạt một lá dương xỉ qua bên, hé mắt nhìn. Và kìa...

Tính từ đầu tới đuôi có lẽ nó phải dài tới sáu mét. Nó đứng trên bốn cái chân tổ chảng như chân voi. Cái cổ nó chiếm đến một phần ba chiều dài cơ thể. Nó giữ thăng bằng nhờ cái đuôi dài loằng ngoằng. Dọc theo tấm lưng núc na núc ních là những miếng vảy cứng gồ ghề, mấp mô, trông tựa như dải áo giáp bao phủ vùng lưng.

Phải đến hai phút cả bọn chúng tôi nín thở, cứ trơ mắt ra dòm.

"Mình nghĩ nó là con con thôi đấy," tôi nói nhỏ.

"Con con à?" Marco quặc lại. "Nó là khủng long mà..."

Đột nhiên.

Soạt! Soạt! Soạt! "Hhuuuuuuurrrooooaarrr!"

Từ phía sau chúng tôi, mặt đất lung lay bởi sự chấn động của những bước chân khổng lồ, có móng vuốt. Tiếng gầm chói óc của nó khiến cho lá cây co rụi đi và đầu gối tôi xụm xuống.

Tôi quay lại, vừa kịp lúc thấy nó chúi xuống.

Nó bươn bừa qua chúng tôi như thể chúng tôi không ở đó. Những móng vuốt như vuốt diều hâu giơ lên, đáp xuống, in bàn chân kếch sù lên mặt đất, còn bàn tay thì tóm lấy hông chú khủng long "nhỏ".

Tiếp đến là cái đầu xuất hiện. Một cái đầu vuông chành, trông quen quen.

Thì ra là Khủng Long Bạo Chúa [7]!

Con T-rex ngoác cái quai hàm bành bạnh ra rồi đóng lại ở ngay cuống cổ của con khủng long bé.

Tôi không biết điều gì đang xảy ra. Trí óc tôi mụ mẫm mất rồi. Sự kinh sợ đã vượt ngoài tầm kiểm soát.

Cả bọn chúng tôi cong đầu chạy.

CHƯƠNG 8

Tôi đã là người! Một con người bị nhốt trong bụng một sinh vật khổng lồ, đang thở trối chết để hớp không khí.

Buồng phổi tôi la thét và co thắt. Tôi mù tịt. Da tôi cháy phừng phực. Tôi bị đập bùm bụp, bị nghiền nát, bị xay xé.

Tôi đang phát điên lên.

Tôi biết Tobias cũng ở đây, nhưng không biết đích xác ở chỗ nào. Cậu ấy không hề truyền ý nghĩ cho tôi.

Biến hình! Tôi tự nhắc mình. Nhưng tôi đang lịm đi. Cơ thể người không thể cầm cự được lâu nếu thiếu không khí.

Dù cố gắng tập trung, nhưng đầu tôi vẫn cứ kêu ong ong. Tôi muốn đầu hàng. Việc quái gì phải chống chọi, vật lộn chứ? Tôi đã gục ngã rồi.

Chưa, mi chưa cô hết sức mà, Rachel, tôi tự nhủ. Chưa. Rất có thể tôi không còn sống sót, nhưng thề có Chúa chứng giám, tôi thề sẽ chiến đấu với sinh vật này trước khi tôi thua hoàn toàn.

Từ sâu thăm thẳm trong tiềm thức, tôi cảm thấy sự thay đổi đang diễn ra. Tôi biết mình đang phình bự. Nhưng mà tôi yếu sức quá... mệt quá... không có đủ thời gian... Vả lại, một khi chui ra được, cũng chỉ có nước chứ đâu có không khí.

Không khí. Tôi cần không khí. Một phần não vẫn còn thoi thóp trong tôi liên tục gầm gào. "Phổi!"

Tôi chỉ muốn đáp lại. *"Ừ, ừ, ta biết. Ta đang chết ngộp đây. Ta biết buồng phổi của mình lắm chứ. Chúng nó đau như giần. Chúng nó bẹp nhép, phập phồng và than vãn thảm thiết."*

Và rồi tôi thề rằng khi bị cuốn vào màn đen dày đặc, tôi nghe thấy một giọng nói vang lên trong đầu mình, giống giả như tiếng chuông. Tiếng nói của chính tôi, nhưng là từ bên ngoài cái đầu.

"Không, đồ ngốc," nó bảo. *"Không phải buồng phổi của mi."*

Thật quái dị. Nhưng thình lình, tôi cảm thấy sáng suốt và tỉnh táo hơn. Thậm chí tôi còn biết rõ mình đã biến hình được một nửa. Mái tóc vàng vẫn còn bập bềnh trên đầu, nhưng trên mặt tôi lại phủ một lớp lông màu xám nâu. Tôi bị xoáy vào trong cái mề của quái vật. Một túm lông nhỏ xíu, bết bệt đâm chĩa ra khỏi người tôi.

Con mắt tôi thấy trọn vẹn tất cả những thay đổi ấy. Tôi đang bị gói chặt trong một cái lồng được đan bằng những ống xương sườn. Nhưng cách đó chừng ba tấc lại có không khí.

Bàn tay bự chàng dàng của gấu xám tòi ra - bàn tay này có thể xoá sổ một người chỉ bằng một cú đấm vu vơ. Những móng vuốt cong vồng, ghê gớm cũng mọc đủ. Tôi xoè móng vuốt ra hết cỡ, bấu chặt vào cơ quan nội tạng của quái vật với toàn bộ sức mạnh của một cú

tung đòn.

“Hreeeeee-uh!”

Tôi nghe tiếng nó rống kinh hồn. Tiếng rống xuyên qua phần thịt, nảy dội trở lại và âm thanh vang khắp quanh tôi.

Tôi lại đấm và cào cấu tiếp.

“Hreeee-uh!”

Thêm một tiếng rống rung chuyển nữa. Sự co thắt tàn phá cơ thể quái vật dữ dội đến độ suýt nữa thì nó khiến tôi ngất đi.

Nhưng bây giờ tôi không dễ bị nghiến bẹp nữa rồi. Tôi không còn là người nữa, mà đã biến hình thành gấu xám xong xuôi. Ngay cả con quái vật biển hùng hổ này cũng chẳng thể tiêu hoá nổi gấu xám.

Với tất cả sức lực cuối cùng, tôi lại đạp và vặn vẹo.

Phụụụụttt!

Không khí đây rồi!

Không khí ùa vào. Tôi hấp tấp hớp lấy hớp đề. Không khí mới tuyệt vời làm sao!

Thành công rồi. Tôi đã rứt được một lỗ vào cái mề dai nhách của quái vật và chọc thủng phổi nó.

<Tobias! Thở đi! Có không khí rồi!> Tôi la lên bằng giọng truyền rồi trở lại chăm chỉ làm việc. Lần này tôi ra sức rứt, nhay, rỉa bằng cả hai móng vuốt đầy ắp năng lượng. Tôi cố đào sâu xuống đề thoát khỏi bộ xương sườn.

Đột ngột, nước ồ ạt ộc vào. Nước biển mặn chát. Lạnh nhưng dễ chịu. Tôi đá, búng và cố khoét cho cái lỗ rộng ra hơn. Bỗng tôi văng bật ra, rơi xuống một lớp gì cưng cứng. Tôi nhìn lên, ngầy ngật và mất phương hướng.

Thì ra con quái vật đã tấp lên bờ. Nước chỉ ngập quanh tôi chưa tới một mét rưỡi hay một mét tám. Tôi đứng trên bốn chân, ngóc cái đầu gấu bự dềnh dàng cho nó lòi ra giữa trời thanh gió mát. Xong, tôi vươn người, đứng hẳn lên trên hai chân sau.

Tobias đang đập cánh chấp chới trong nước. Tôi lật đật bước tới, cố sức nhẹ nhàng vớt cậu ấy lên bằng đôi tay gấu. Tôi lạch bạch đi về hướng bờ biển và đặt cậu ấy xuống chỗ đất khô.

<Tobias, bồ không sao chứ?>

<Bồ thấy mình có sao không?> cậu ấy hỏi lại.

<Ồ...>

<Cánh nát bét. Lông tơi bời, xơ xác. Một nửa số lông đuôi bị vặt trụi hay bị tiêu tan vì axit bao tử của con quái đó rồi. Mình đúng là bèo nhèo thiệt, nhưng dẫu sao thì mình vẫn còn sống.>

<Ừa,> tôi đồng ý, đoạn đứng nhổng cao lên và nhướn mắt ngó xung quanh. Tôi có thể chắc mẩm răng tụi tôi đã bị quăng đúng vào miệng một con sông.

Những bờ sông dốc lài lài, chông chênh. Nhỡn lực tù mù đến tội nghiệp của con gấu-tôi chẳng thể nhìn ra được những hình thù lờ mờ

đang chuyển động ở phía bờ bên kia là những cái gì. Tôi hít hà không khí. Khứu giác của gấu vốn tinh hết chỗ chê, nhưng những gì ngửi thấy lại khiến tôi bối rối.

<Mình ngửi thấy... thứ mà mình hổng biết là gì. Cứ như cái gì đó bị thiếu hụt, mất mát. Hình như không khí bị tẩy sạch bóng. Mình ngửi thấy rất nhiều loài cây khác lạ...> Tôi lắc cái đầu to đùng của mình. <Mình không biết, có cái gì đó buộc mình phải ngửi hoài, mà không...>

Tobias run rẩy đứng lên trên cặp chân diều hâu lèo khèo. <Có phải bồ thấy thiếu mùi xe hơi chết máy? Mùi nhiên liệu bị đốt cháy? Mùi dầu mỡ của những nhà hàng thức ăn nhanh? Mùi mồ hôi người, nước hoa, rác rến? Nói tóm lại là tất cả các thứ mùi thập cẩm của nền văn minh?>

<Ờ, ờ... Chỉnh xác. Bồ nói đúng đó.> Tôi nhìn cậu ấy chăm chú. <Quá đúng đi mất. Làm sao bồ biết điều đó? Có điều gì đang diễn ra vậy, Tobias?>

<Hừ, cánh và lông mình tơi tả hết rồi, nhưng mắt mình vẫn còn nhìn được tốt. Mình thấy được những thứ mà cặp mắt gấu của bồ không thể thấy.>

<Nhưng bồ không ngửi được mà.>

<Phải. Nhưng mình thấy rõ mồn một cái đám lố nhố ở phía bờ sông bên kia là một bầy Hadrosaurs.>

<Hadrosaurs là cái gì?> Tôi hỏi, phát bực vì cái điệu bộ lấp la lấp lửng của Tobias. Y như cậu ấy chuẩn bị thông báo một điều gì đó vô cùng quan trọng nhưng lại không thể thốt ra lời.

<Hadrosaurs là một loài khủng long mỏ vịt, sống lưỡng cư.>

<Tobias, bồ làm ơn nói năng cho hợp lý một chút được không? Khủng long á?>

<Không sai. Coi nào, nếu mình nhớ kỹ từ những cuốn sách mình đã đọc về khủng long thì: những con có cổ dài sống dưới nước như thế này được gọi là Elasmosauruses; còn thứ vừa bị bồ nhai lủng lỗ ấy chắc chắn là loài Kronosaurus.>

<Ừ, bồ nói phải đó,> tôi chờ Tobias cười phá lên vì câu pha trò của mình. Chỉ có điều, cậu ấy không cười. <Khủng long á?>

<Phải. Chúng là khủng long đó.>

<Vậy hả? Nè, Tobias, tụi mình đang cần có thêm vài lốt biến hình bá cháy!>

CHƯƠNG 9

Thân tôi đang đau nhức kinh khủng. Mặc dù tôi không muốn than vãn vì điều đó. Có ích lợi gì cơ chứ?

Không như bọn bạn, tôi có rất ít lốt hình biến. Bây giờ tụi tôi đang ở trên bờ rồi nên hình biến cá heo không còn cần dùng đến nữa. Tôi chỉ còn có một lốt hình biến phù hợp cho hoàn cảnh này thôi, đó là lốt người của chính tôi. Nhưng… một cơ thể người dường như là quá yếu ớt trong thế giới khủng long. Cơ thể diều hâu của tôi chắc chắn có thể bay thoát khỏi những mối hiểm nguy, nếu như nó không tan nát, bầm dập như hiện giờ.

<Tụi mình phải làm gì đây?> Rachel hỏi. <Không biết mấy đứa kia ra sao rồi? Bồ nghĩ tụi nó có qua khỏi yên ổn không?>

<Mình không biết.> Tôi ráng sức xoè đôi cánh sứt sẹo ra. <Ui da!>

<Bồ đau hả?>

<Đâu có,> tôi nói xạo.

Từ trên cao một cái đầu gấu to tướng đang cúi xuống nhìn tôi. <Sao bồ không biến thành người đi, sau đó lại hoàn hình về dạng chim? Cơ thể diều hâu mới được tái tạo từ ADN và sẽ lành lặn lại. Y như điều thường xảy ra với cơ thể hình biến bị thương của tụi mình vậy đó.>

<Ừ, đúng đấy.>

Mỗi lần biến thành người tôi cảm thấy nao nao lạ lắm. Kể từ khi được người Ellimist trả lại quyền năng biến hình, tôi mới chỉ làm điều này có vài lần.

Giờ tôi cảm thấy ngứa ngáy khi lông mình chảy nhão ra hoà tan vào thịt. Nhỡn lực của tôi mờ dần đi, thính lực của tôi cũng tịt mít. Tôi nhổm lên cao thành một thằng nhóc lóng ngóng, run rẩy, sợ sệt.

“Ít ra thì bây giờ đã không còn thấy đau nữa,” tôi thở phào. "Nào, lại mọc lông vũ nào."

Vài phút sau, tôi trở lại lốt diều hâu - cơ thể bình thường của tôi. Rủi thay...

<Aaaaahhh! Ui! Nó còn đau hơn nữa!>

<Thật không thể hiểu nổi!> Rachel hậm hực, có vẻ quạu lắm.

Tôi gượng cười bằng giọng truyền ý nghĩ. <Rachel, có thể đó là do ảnh hưởng từ sự chuyển động của thời gian... Nếu còn có dịp gặp lại Ax, mình sẽ hỏi ảnh tới nơi tới chốn. Hoặc có thể người Ellimist đã làm xáo trộn mình khi ông ta trao lại cho mình thuật biến hình...>

<Thế thì bồ hãy biến hình thành người luôn đi. Tụi mình cần phải đi tiếp. Đừng hỏi mình là đi đâu nha.>

<Không được. Mình cần phải dưỡng thương. Phải mất bộn thời

gian đó. Mình cần phải giữ nguyên lốt diều hâu để khỏi hẳn. Nhưng trước tiên, mình nhờ bồ nắn lại cái cánh gãy cho mình đã.>

<Gì cơ?! Mình đâu phải là Cassie!>

<Thì bồ đã nhìn thấy nhỏ làm rồi đấy. Mình cũng nhìn thấy mà.>

<Ôi trời,> Rachel rên rỉ. <Mình biết lấy gì để băng bó cho bồ đây hở trời?>

<Thì xé tạm một miếng trong bộ đồ biến hình của bồ ý. Thêm vài cành cây để làm nẹp nữa...>

"Ôi trời, ước gì có Cassie ở đây..." Rachel rên rẩm rồi bắt đầu hoàn hình. Cái lốt gấu to chù ụ tẹo rụi đi, và rất từ từ, một thiếu nữ xinh đẹp hiện ra.

Rachel ngắm nghía bộ đồ biến hình nhỏ đang mặc. Đó là một bộ đồ bó liền một mảnh màu đen. Mặt mày bỉ xị, nhỏ mắm môi mắm lợi móc một lỗ trên bộ đồ. "Móng tay mình ngắn quá."

<Để mình, bồ cúi xuống đi.> Nhỏ cúi xuống và tôi dùng mỏ mổ rách một lỗ vải.

Từ lỗ rách ấy, Rachel lẹ làng xé toạc ra ba mảnh vải nylon. "Tobias. Bồ làm ơn đừng có gãy thêm một cánh nào nữa nha. Băng không thì tụi mình sẽ lâm vào hoàn cảnh dở khóc dở cười cho mà coi. Mình muốn nói rằng, như thế này cũng không đến nỗi xấu... nhưng thiệt tình thì chẳng đúng gu thẩm mỹ tí nào."

<Ê, bồ nên nhớ mình là diều hâu và mình thậm chí hổng bao giờ để ý mấy chuyện đó nữa kìa.>

"Ừ, phải rồi." Rachel lượm vài cành cây nằm rải rác trên bờ sông. "Bồ thấy sao? Mấy thanh này được chứ?"

<Được rồi. Nào, tất cả những gì bồ cần làm là cố doãi rộng cánh của mình ra. Phải làm sao cho xương thẳng đó nha. Chứ không sau này khi lành lại cánh mình sẽ thành tật cong luôn đó. Không chừng suốt quãng đời còn lại mình đành phải bay vòng tròn thì khổ...>

Rachel có vẻ căng thẳng hết sức.

<Nói giỡn chơi vậy thôi mà Rachel,> tôi vội vàng đính chính.

Rachel ráng nhẹ nhàng cầm cánh tôi lên. "Mình không thể biết được nó bị gãy chỗ nào. Mình sẽ kéo cho nó thẳng ra, rồi đặt hai bên hai cái nẹp và cột chặt lại, đúng không?"

<Ừ, chứ còn cách nào khác nữa đâu.>

Rachel hít một hơi thật sâu. "Mình đếm đến ba nè. Một... Hai..."

<Aaaahhhh!> Tôi thét lên khi một cơn đau như dao chém xẹt ngang cái cánh.

"Xin lỗi, xin lỗi nha," Rachel cuống quít.

<Làm lẹ giùm mình đi,> tôi hét.

Một tay Rachel giữ cục xương vào vị trí. May phước nó không gãy nát thành nhiều mảnh nhỏ mà chỉ gãy oặt làm đôi. Nhưng thật khốn khổ. Cho dù Rachel có cố gắng đến cỡ nào chăng nữa, nhỏ cũng không thể không làm cong xương tôi.

Nhỏ dùng tay còn lại tóm lấy hai nhánh cây và loay hoay áp chúng vào xương tôi. Khi nhỏ chuyển lực từ tay phải qua tay trái thì một cơn đau thốn óc khác lại nổi lên khiến tôi muốn chết điếng cả người.

Rachel lẹ làng quấn một vòng vải quanh cái cánh.

<Chặt nữa vào,> tôi nhắc.

"Mình sợ bồ đau."

<Sẽ còn đau dữ hơn nếu cánh mình không liền lại.>

Rachel dùng hết sức thít chặt mối buộc, tôi ráng sức để không kêu thét lên.

Hai mẩu dây còn lại dễ cột hơn. Rachel kiểm tra nút buộc xong rồi ngồi xệp xuống, lấy mu bàn tay lau gương mặt tái mét, lòng ròng đầy mồ hôi.

"Mình không biết Cassie có làm giống như vậy không," nhỏ hổn hển.

<Bồ làm giỏi lắm, Rachel. Không được huấn luyện, không có kinh nghiệm thực tập, bồ làm vậy là quá giỏi rồi...>

Nhỏ đứng lên và lần đầu tiên trong bộ dạng người, nhỏ nhìn sang bờ sông bên kia, ngó bầy khủng long Hadrosaurs. "Trời đất. Y hệt trong phim *Công viên Kỷ Jura*."

<Chính xác là công viên Kỷ Phấn Trắng[8]. Mình nghĩ khủng long Hadrosaurs phổ biến ở thời kỳ này.>

Rachel nhìn tôi chằm chằm. "Tobias, bồ rành khủng long từ hồi nào vậy?"

<Từ hồi còn bé tí lận. Thời gian đó, mình đang sống với ông chú. Ổng khoái uống rượu. Ổng ngồi trong chiếc ghế bành hiệu La-Z-Boy của ổng, bắt đầu hò hét trước màn hình tivi, rồi nguyền rủa, và hễ khi nào mình lỡ gây ra một tiếng động là ổng la mắng mình. Thế là mình thường chui vào phòng của mình, ngồi ở trỏng và chơi với các bức tượng bằng nhựa.> Tôi tỉ tê.

Tụi tôi bắt đầu trèo lên bờ sông. Hay chính xác hơn, Rachel ráng leo còn tôi thì đậu như một khúc cây ở trên vai nhỏ.

Quả là một cuộc tranh đấu ra trò khi không thể đậu yên mà không bấu chặt móng vuốt vào vai Rachel. Tôi biết làm vậy sẽ khiến nhỏ đau. Nhưng Rachel là Rachel, nhỏ chẳng hé răng phàn nàn gì.

Chật vật mãi rồi tụi tôi cũng leo được tới đỉnh bờ sông. Xung quanh tụi tôi, một cánh đồng cỏ bát ngát trải dài tít tắp suốt chiều dài của con sông. Phía bên kia bãi cỏ là một hàng cây tối mò. Đó đây tôi thấy vài mảng màu sắc tươi rói: những khóm hoa. Và rồi, có một ngọn núi lửa.

<Hoa,> tôi reo lên. <Đúng là Kỷ Phấn Trắng rồi.>

"Thế, có gì khác nhau giữa Kỷ Jura[9] và Kỷ Phấn Trắng?" Rachel hỏi.

<À, khác nhiều lắm. Kỷ Phấn Trắng là kỷ nguyên cuối cùng của khủng long trước khi bị tuyệt chủng. Cuối kỷ này tự nhiên chúng chết

dần chết mòn hết. Kỷ Phấn Trắng cách thời tụi mình đang sống những sáu mươi lăm triệu năm lận đó.>

"Vậy là trong Kỷ Phấn Trắng chỉ có khủng long còn sót lại. Không nhiều như trong Kỷ Jura chứ gì..."

<Không hẳn vậy,> tôi nói. <Này, phim *Công viên Kỷ Jura* có một vài chi tiết thiếu chỉnh xác đấy nha. Ý mình là, có vài loài khủng long họ thể hiện trong phim thiệt ra là sống ở thời kỳ Kỷ Phấn Trắng này đó.>

Nhỏ quay qua nhìn tôi một cách nghiêm nghị. "Không phải là bồ đang định nói với mình cái điều mà mình hy vọng là bồ sẽ không nói với mình đấy chứ?"

<Mình e là đúng thế đấy. Nếu mình suy luận đúng rằng chúng ta đang ở trong Kỷ Phấn Trắng, thì đây là thời kỳ của một loài thú ăn thịt nguy hiểm, hùng mạnh, ác độc, thô bạo nhất trong lịch sử Trái Đất. Đây là thời kỳ của Khủng Long Bạo Chúa.>

CHƯƠNG 10

Xoẹt! Xoẹt! Xoẹt!

Mặt đất rung chuyển!

"Hrrrrrrrrrrroooaaarr-unh!"

Tiếng gầm rú vang động đến nỗi tôi chắc chắn nó ở ngay sau mình! Tôi đang vừa chạy vừa la hét hãi hùng. Khiếp quá! Lá quệt túa lua đầy mặt, và những cành khô đập tới tấp vào cánh tay tôi.

Tôi liếc lại phía sau. Qua làn nước mắt giãy giụa, tôi thấy nó chạy huỳnh huych, chúi thân xuống đuổi theo tôi. Nó dài mười hai mét, kể từ đầu tới đuôi. Nặng dễ đến sáu ngàn kí lô. Mỗi cái răng nhọn hoắt, sắc cạnh dài tới một tấc sáu.

Nhưng con mắt của nó mới là thứ ghê hồn nhất. Chúng sắc sảo, tinh ranh, và trông cứ hau háu. Những con mắt đói. Những con mắt như đang cười nhạo tôi, một sinh vật bé nhỏ bất lực.

Liệu tôi có thể biến hình? Mà biến thành con gì bây giờ? Chẳng có gì có thể địch nổi cái loài Khủng Long Bạo Chúa này. Khỉ đột ư? Khủng Long Bạo Chúa sẽ xơi gọn khỉ đột chỉ bằng hai cú tợp!

Tôi thấp thoáng thấy tụi bạn cũng đang chạy có cờ. Chẳng đứa nào trong đám có thể chiến đấu lại nó cả, kể cả Ax với cái đuôi trứ danh của ảnh nữa...

Khoan! Đợi đã! Còn có một cách!

"Thu nhỏ lại," tôi hét. "Biến thành côn trùng!" Tôi la muốn tét cổ họng.

Bựt!

Nguyên một bộ rễ cây bị bật tung khỏi mặt đất, hất đổ xuống bàn chân tôi. Tôi ngã sấp xuống, miệng ngáp ngáp không khí nhưng chẳng được gì. Phổi tôi rỗng tuếch. Tim tôi đập bưng bưng. Tụi bạn vẫn cắm cúi chạy, không hề nhận thấy tôi đã té dúi dụi, lăn cù mèo.

Tôi lăn ngửa ra đúng lúc một bàn chân đầy móng vuốt lớn không thể tả đang dậm xuống.

Rầmm! Bàn chân Khủng Long Bạo Chúa rớt uỳnh như một cái két sắt. Tôi bị nảy tưng lên vì cú tiếp đất của nó.

Liền đó, một cái đầu cúi xuống, nhe ra hàm răng lấp loá, đôi mắt thèm thuồng nhìn món thịt - tôi.

Tôi hấp tấp hít thở. Lăn, trườn, tuột, nhoài mình ra phía trước và đáp tọt vào dưới một lá dương xỉ ở gần một gốc cây có đường kính cả nửa mét, rồi lăn ra núp sau gốc cây. Không có cách chi trốn được.

Con khủng long giơ một chân ra đá. Tôi né vội.

"Biến hình đi, đồ ngốc!" có ai đó hét lên. Tôi nhận ra giọng của chính mình, nhưng tôi không thể hình dung nổi mình lại phát ra những từ đó.

Gì đây ta? Mình có thể biến thành loài nào đây? Loài nào đủ nhỏ đây?

Rắ-ă-kk! Rầầmm! Một chân chim khổng lồ nữa lại thò xuống, trước khi đụng đất nó đã kịp tước đi bao nhiêu là vỏ cây. Tôi giật cẳng chân ra, vừa kịp tránh nguy cơ bị dập nát trong vòng nửa giây.

Chân có vuốt ư? Đúng, bàn chân của loài chim rất to. Chim à? Thật trớ trêu! Một con quỷ to lớn mà lại biết bay thì kinh khủng quá.

Tôi ráng tập trung tâm trí rã rời của mình vào lốt hình ó biển. Nó vừa đủ nhỏ để con Khủng Long Bạo Chúa không thấy và nó có thể bay.

Tôi cảm thấy sự thay đổi bắt đầu, nhưng Khủng Long Bạo Chúa không phải là tên ngốc khi được mệnh danh là loài thú ăn thịt to lớn nhất trong lịch sử Trái Đất. Nó hăm hở đi vòng qua thân cây tôi đang núp để bắt con mồi. Trong khi đó, cơ thể tôi đang trở nên nhúm nhíu, luộm thuộm, cẳng chân tôi co rút lại khẳng khiu.

Bạn không hình dung nổi Khủng Long Bạo Chúa hung hăng và mạnh bạo cỡ nào đâu. Cứ thử bị nó bổ nhào xuống đầu mà coi, bạn sẽ xón đái ra quần là cái chắc, và muốn đào một lỗ dưới đất để chui xuống cho mau.

Tôi luẩn quẩn ngọ nguậy quanh cái cây. Hai quai hàm của con khủng long ngoác ra, rộng cả mét hơn, táp một cú cách đầu tôi có đôi ba phân.

"Aaaaahhhh!" Tôi thét lên kinh hãi.

Con thằn lằn khổng lồ rống lên tức tối và liền chuẩn bị làm một cú tợp khác. Nó ở gần đến mức tôi thấy cái cổ họng sần sùi như khảm sỏi của nó rung phần phật. Ghê hơn nữa, tôi thấy cả miệng nó. Một cái miệng đầy răng - mà mỗi cái răng đều bén ngót như con dao mổ của anh hàng thịt.

Tôi lật đật trườn ra xa, cứng ngắc, rỉu chân rỉu cẳng gần như chẳng nhúc nhích được.

Rắắcc!

Con Khủng Long Bạo Chúa ngậm quai hàm lại đánh đốp một cái, ngoạm vào thân cây. Nó ngúc ngoắc, rứt rỉa khúc gỗ như chó nhay cục xương. Nhằn, day, xé, tước vỏ, thân gỗ trắng bị nhai thành từng cọng tăm.

Trong vòng một vài giây, sẽ hổng còn cái cây nào chắn giữa tôi với nó nữa cả. Lúc này, tôi đang biến hình đến hồi cao trào, không thể chạy sang núp ở cái cây kế bên được.

"Grừừừ-krắắắkk! Xèèèe! Rroooooaaaarrrr!"

Con Khủng Long Bạo Chúa đã điên đến hồi bấn loạn. Nó rú rít, tru tréo, quăng quật cái thân hình như quả núi tới lui. Làm rung chuyển mặt đất. Làm không khí rặt mùi hơi thở và tiếng rống điên khùng. Chỉ vài giây nữa thôi...

Crắắcc!

Cái cây từ từ đổ xuống, cà nát một núi dây leo và dương xỉ.

Con Khủng Long Bạo Chúa thở phì phò, miệng há hoác, lưỡi đỏ lòm thè lè, răng ướt nhem dãi nhớt.

Tôi ráng sức né ngửa ra. Té. Lăn lộn. Quằn quại. Hoàn toàn mất kiểm soát.

Cánh đây rồi! Tôi đã mọc cánh!

Quá trễ!

Cái miệng quái vật đã rà xuống tới chỗ tôi. Một đống răng lởm chởm bao vây lấy tôi. Cái quai hàm bám đầy đất. Một đoạn rễ cây mắc lại trong răng! Tôi quạt cánh chạy, lảo đảo, chới với trên những móng vuốt ó biển, cánh dang xoè ra, đập lấy đập để.

Đốp! Quai hàm khủng long ngậm lại cách đuôi tôi hai phân.

Bay lên đi, đồ ngớ ngẩn! Tôi tự rủa mình.

Rầm.

Tôi đã không thấy cái cành cây. Tôi đâm sầm vào cái cây ấy. Quay cuồng, choáng váng, vô phương hướng, bất lực.

Con Khủng Long Bạo Chúa gầm lên trong chiến thắng.

Nó đứng sừng sững phía trên tôi, cao lồng lộng bất khả chiến bại. Một cỗ máy huỷ diệt đúng nghĩa. Tại sao nó lại đuổi theo mình? Tôi tự hỏi. Tại sao? Mình quá nhỏ cơ mà.

Nhưng vì tôi đã từng biến hình thành thú ăn thịt nên tôi chợt hiểu lý do vì sao. Bởi vì giết chóc là công việc, là bản tính của nó. Bây giờ nó lại đang đói meo đói mốc. Đơn giản là con khủng long muốn làm điều tốt nhất cho nó.

Tôi lờ phờ đập cánh, tê điếng mình mẩy, chẳng thể di chuyển nổi.

Kìa, cái đầu khủng long đang đâm xuống. Xuống dần. Nó đang lao về phía tôi.

Một khối gì đó chuyển động nhanh như cắt bên phải tôi. Cái gì vậy cà?

Phập! Phập! Phập!

Một cái đuôi Andalite, nhanh không kịp thấy, phang xuống ba lần.

Con khủng long khó nhọc lúc lắc cái đầu. Ax bay đến và lia thêm hai đường cho đầu nó văng xuống đất.

Con Khủng Long Bạo Chúa mềm oặt xuống, vẫn còn cố rống và giãy giụa.

Những bàn tay người đỡ giật tôi dậy, cùng lúc với sáu tấn thịt của kẻ ác tâm rớt bịch xuống đất.

CHƯƠNG 11

Tôi chùi lưỡi dao đuôi vào một chùm lá to.

Mấy người bạn loài người của tôi trố mắt nhìn sinh vật khổng lồ. Marco đang hoàn hình trở lại người. Tôi vẫn còn chưa hết run.

“Tuyệt lắm. Ax,” Hoàng tử Jake khen ngợi. Bạn ấy đập tay lên vai tôi. Đó là cử chỉ loài người thực hiện để biểu thị tình bằng hữu hoặc sự chúc mừng. Đôi khi họ cũng làm vậy để giết một loài côn trùng nhỏ tí được gọi là muỗi.

<Suýt nữa thì tôi bị biến thành miếng bít-tết rồi,> Marco lên tiếng trong khi vẫn còn là ó biển nhiều hơn là Người. <Ax, cám ơn bồ đã cứu sống mình...>

<Nhờ may mắn thôi mà,> tôi nhã nhặn đáp.

“Mình không ngờ là bồ hạ gục được con quái vật này,” Hoàng tử Jake trầm trồ.

<Thưa Hoàng tử Jake, xin vui lòng đừng nghĩ rằng tôi có thể chiến đấu và đánh bại những sinh vật như thế. Con này vì đang mải theo Marco nên không để ý. Nó bị tôi tấn công bất ngờ.>

“Bồ chỉ được cái khiêm tốn,” Cassie nói.

<Không phải!> Tôi phản đối, cộc lốc đến bất ngờ. <Nghe tôi nói đây: Tôi biết khả năng của mình. Trong một trận đấu mặt-đối-mặt, một-đấu-một, sinh vật đó chắc chắn sẽ tiêu diệt tôi cái một. Khi một-chọi-một, tới 90% là tôi sẽ thua cuộc.>

“Ồ,” Hoàng tử Jake nói.

"Rồi, đồng ý, bồ thắng trong cuộc tranh cãi này rồi đó,” Marco nói. Bạn ấy giơ thẳng hai tay ra. Chúng run lẩy bẩy. “Tui không thể ngăn chúng đừng run được.”

“Điên thật,” Cassie lẩu bẩu và thận trọng đưa mắt nhìn quanh quất. Bỗng bạn ấy tỏ vẻ rất căng thẳng. “Cái gì xảy ra vậy kìa? Tại sao lại có quá trời khủng long ở đây? Đây là đâu?”

<Không có nơi nào trên hành tinh các bạn có những sinh vật này sống à?>

Cassie lắc đầu quầy quậy. “Không. Và không từ suốt hàng chục triệu năm nay rồi, có khi hàng trăm triệu năm cũng nên. Chẳng nơi nào trên Trái Đất lại có Khủng Long Bạo Chúa chạy lung tung giữa rừng cây thế này...”

"Ừ, tui cho rằng ở trường có nói về điều này rồi," Marco nói. Tôi tin rằng cái giọng điệu của bạn ấy biểu thị một dạng đùa mà loài người gọi là "đùa khan.[10]"

Tôi chưa nghe thấy ai nói đến kiểu “đùa ướt”[11], nên tôi khó mà nói cho các bạn biết về sự khác nhau giữa hai dạng đùa này.

Nỗi sợ hãi của tôi lập tức biến đi, thế vào đó là nỗi bi quan sâu sắc

hơn. Dễ dàng nhận thấy rằng loài người, hay loài Andalite cũng vậy, khi thiếu mất sức mạnh của nền văn minh, sẽ trở nên cực kỳ yếu ớt trong môi trường này.

"Cứ như *Công viên Kỷ Jura* trở thành hiện thực vậy đó," Hoàng tử Jake nhận xét. "Chắc là ai đó đã dựng nên cảnh này. Kiểu như sao chép ADN từ xương khủng long hoá thạch ỉ mà..."

<Về mặt khoa học thì điều đó cũng có thể xảy ra lắm,> tôi thừa nhận. <Nhưng từ lúc đặt chân tới đây tôi đã cảm thấy có một sự biến động lạ lùng trong giác quan cảm-nhận-thời-gian của mình. Hành tinh này không còn quay với tốc độ như trước kia nữa. Theo tôi, chúng ta đã đi ngược thời gian rất, rất xa.>

Hoàng tử Jake nhướng đôi lông mày lên và nhìn tôi. "Cả chục triệu năm ư?"

<Một khi *Sario Rip* - tức là kẽ nứt thời gian - được tạo ra thì không hề có sự khác biệt giữa một năm và một triệu năm. Mức năng lượng tiêu hao cần thiết đều như nhau. Tôi nhớ phương trình... trong một phương trình mà T là thời gian, Z là vùng không gian Zero, và W đại diện cho trục trung tâm của...>

"Ô là la," Marco kêu nhặng xị và giơ một tay lên. "Bồ đã cứu sống tui rồi, Ax. Giờ làm ơn đừng giết tui bằng môn đại số nha."

<Dĩ nhiên, tôi không phải là chuyên gia. Nhưng chúng tôi đã học về ảnh hưởng của *Sario Rip* ở trường. Tiếc là lúc đó tôi đã không chú ý nghe lời thầy giảng cho lắm. Ai mà biết có ngày tôi lại cần phải hiểu rõ về kẽ nứt thời gian cơ chứ?>

"Làm sao tụi mình trở về nhà được đây?" Cassie lo lắng hỏi.

<Tôi không biết. Không hề có cách thức nào để lặp lại sự kiện tạo ra *Sario Rip*. Vụ nổ do con tàu ngầm hạt nhân bị mắc kẹt dưới biển kia gây nên.>

"Cái gì? Bồ không thể cứ cho nổ một quả bom nguyên tử được sao?" Marco nói.

<Bom nguyên tử á?> Tôi hỏi rồi cười phá lên. Tôi biết là không nên cười, nhưng phải thừa nhận là nó thật buồn cười. <Một vụ nổ nguyên tử ư? Để tạo ra *Sario Rip* ư? Tôi cho rằng đó chỉ là một loại vũ khí nhỏ sử dụng phản ứng thay đổi hạt proton mà thôi. Nó chỉ được dùng khi chế tạo đồ chơi cho con nít, ví dụ như là làm cho búp bê nói được và những trò đại loại như thế, mấy bạn của tôi ơi.>

Mấy người bạn loài người trợn mắt nhìn tôi.

"Vậy là khu bán đồ chơi của người Andalite hẳn phải ở một nơi hoang dã, hử?" Marco nói.

"Hãy tập trung vào vấn đề chính đi nào," Hoàng tử Jake nhắp nhổm nhắc nhở. "Rachel và Tobias không biết ra sao rồi. Dù cho bất cứ điều gì đã xảy ra với tụi nó thì chúng ta cũng chẳng thể làm gì được nữa. Chúng ta đã lùi lại quá khứ hàng chục triệu năm và không biết phải xoay xở ra sao trong thời đại khủng long này. Chúng ta đang

ở trong thời đại khủng long, và không kiểu biến hình nào mà chúng ta sở hữu có thể khiêu chiến được với những thứ giống như…" Bạn ấy ngoặt ngón tay chỉ vào cái xác đồ sộ. "… giống như thế. Vậy câu hỏi được đặt ra là: Chúng ta phải làm gì?"

Hoàng tử Jake đã tóm tắt tình hình rất ngắn gọn nhưng cực kỳ đầy đủ và chính xác. Chúng tôi bị mắc kẹt trong một thế giới vô cùng nguy hiểm, nơi mà chúng tôi hầu như không có gì để tự bảo vệ mình.

Tôi quay đôi mắt cuống về phía cái đầu của Khủng Long Bạo Chúa. Cái miệng nó mở banh. Hình dáng mấy cái răng của nó làm cho ruột gan tôi lộn nhào cả lên. Tôi thấy rõ những cạnh răng cưa sắc nhọn không khác gì răng cá mập, chỉ có điều to lớn hơn nhiều.

Ngay lập tức, tôi hình dung trong đầu điều gì sẽ xảy ra nếu như hồi nãy sinh vật này nhanh hơn, kịp quay lại đối chọi với tôi. Quai hàm của nó sẽ ngậm lại ngay phần thân trên của tôi... Một cú lắc đầu điệu nghệ dễ dàng rứt tôi thành những mảnh vừa miệng để nuốt.

"Tụi mình sẽ thích nghi thôi," Cassie nói chắc nịch. "Ở đây không hề có công cụ văn minh nào để dựa dẫm vào, tứ phía bị bao bọc bởi thú săn mồi, vì vậy, tụi mình chỉ còn cách là phải thích nghi thôi. Nếu không tụi mình sẽ bị ăn thịt."

"Bá cháy. Bốn Robinson Crusoe trong *Công viên Kỷ Jura*. Không có thực phẩm. Không dụng cụ. Không vũ khí. Thậm chí không có cả giày." Marco lại cất giọng mà tôi tin chắc là kiểu khôi hài của loài người.

"Hừm, rồi chúng ta sẽ phải tạo ra tất cả những thứ đó," Hoàng tử Jake bảo. "Và chúng ta đã có một vũ khí tối ưu: thuật biến hình. Dù rằng chúng ta không thể đánh nhau với Khủng Long Bạo Chúa, nhưng chúng ta có thể bay và chạy thoát."

"Tụi mình có giày và thức ăn ở ngay đây nè," Cassie reo lên và đưa mắt nhìn con Khủng Long Bạo Chúa đã chết. "Ax có cái đuôi. Tụi mình có thể sử dụng da của con khủng long để làm xăng-đan. Da cẳng dưới của con khủng long này coi bộ rất dày và chắc. Tụi mình sẽ lạng da ra, còn thịt thì để ăn. Rồi dây chằng và gân dùng làm dây cột xăng-đan."

Tôi tin là Hoàng tử Jake và Marco bị sốc dữ dội trước những lời Cassie nói. Loài người đôi khi lại thận trọng một cách lạ lùng. Nhưng tôi không bao giờ đoán được là khi nào.

"Oa," Marco vọt miệng. "Oa. Bồ coi bộ hợp với nơi này rồi đó, Cassie!"

Cassie bước lại gần con khủng long và đặt bàn tay lên đùi nó. Bạn ấy ấn ấn đầu ngón tay để kiểm tra phần da chỗ ấy. "Nè, Marco, nhỏ bạn thân nhất của mình đã không còn. Cả Tobias cũng đi rồi. Mình không muốn có thêm một cái tên nào bị điền vào bản danh sách buồn bã ấy nữa. Tụi mình cần thực phẩm. Ở đây làm gì có tiệm Vua Burger, phải không nào? Ở đây có hàng ngàn kilô protein. Bây giờ tụi

mình ăn một ít, còn lại sẽ đem hun khói để dành ăn dần...”

Tôi thấy Hoàng tử Jake và Marco có vẻ càng ngày càng sốc tợn. Tôi cũng cảm thấy sốc không kém. Hoá ra Cassie lại hoà nhập vào môi trường mới mau chóng hơn các bạn khác. Bạn ấy hiểu ngay tức khắc rằng: trong thế giới mới này bạn ấy và những người bạn của mình không còn là ông chủ thống trị nữa.

Tôi cảm thấy kha khá đôi chút về viễn cảnh của cả nhóm. Loài người về mặt kỹ thuật thì cực kỳ lạc hậu, (đó là chưa kể đến hình thể èo uột, chông chênh của họ, luôn đi chập choạng trên hai chân, cứ chực té cù nhây). Nhưng nếu bạn lâm vào tình huống đòi hỏi phải có khả năng thích nghi cao để thay đổi, thì bạn luôn cần phải có một, hai con Người đi cùng.

Cassie nhìn xoáy vào mắt chỉnh của tôi. “Ax, bồ có vui lòng làm điều này không? Cái đuôi của bồ là tất cả những gì tụi mình có ở đây.”

<Được. Tôi sẽ làm tất cả những gì có thể...>

“Ồ tốt. Thế thì thế này... Jake à, bồ với Marco đi lượm một ít củi và cỏ khô lại đây. Cần phải khẩn trương lên, tụi mình không phải là loài duy nhất tận dụng chỗ thịt dồi dào này đâu. Ax, mình nhờ bồ xẻ chỗ đùi này thành từng tảng thịt vuông, mỗi miếng chừng ba tấc.”

Tôi liếc nhìn Hoàng tử Jake.

Hoàng tử Jake mỉm cười và rụt cổ lại. “Cassie là sếp sòng ở đây,” bạn ấy bảo. “Nhỏ biết phải làm gì còn mình thì không biết. Và chúng ta cũng biết rằng Marco cũng chẳng hơn gì.”

“Bồ nói chỉ phải,” Marco lập tức tán thành.

Tôi tập trung tất cả bốn mắt vào vùng mông và đùi của con khủng long đã chết, nhắm nhe cẩn thận và bắt đầu vung đuôi...

CHƯƠNG 12

Bàn chân tôi nát bét, rướm máu. Ở những nơi đi qua, tôi để lại những vệt đỏ trên những cọng cỏ sắc như lưỡi cưa. Hai ống quần của bộ đồ bó bị xé rách lưa tưa, trông chẳng còn đẹp đẽ gì nữa.

Tôi nâng Tobias trên tay. Cậu ấy không thể bay được, mà tự đi một mình thì lại quá chậm. Còn nếu để cậu ấy đậu trên vai tôi, thì dù cẩn thận đến cỡ nào chăng nữa, cậu ấy vẫn cứ chòng chành, và đành phải bấu chặt móng vuốt vào da tôi hầu giữ thăng bằng, khiến tôi đau điếng.

Tôi lần đường chẳng dễ dàng gì, vì lúc nào cũng nhong nhóng lo sợ một con khủng long hùng hổ nào đó xổ ra từ khu rừng phía bên trái tụi tôi.

<Bồ xoay xở được chứ?> Tobias áy náy hỏi.

"Được. Không hề chi," tôi đáp, cố làm ra bộ phấn khởi. "Độ ẩm thấp hơn nữa mình vẫn chịu được như thường."

<Ờ ờ, đây là... ui da... đầm lầy mà.>

Tiếng rên rỉ đau đớn của cậu ấy khiến tôi cảm thấy tội lỗi khi chỉ biết nghĩ đến vấn đề của mình. "Tobias, hay là bồ biến thành người một lát đi."

<Xin lỗi. Chắc là bồ mệt lắm khi phải khiêng mình thế này...>

"Ồ, không không. Không phải thế. Chẳng là mình thấy cái cánh gãy làm bồ đau ghê quá. Nếu biến hình thành người chắc bồ sẽ hết đau."

<Mình chỉ ở trong lốt người được có hai tiếng đồng hồ, rồi sau đó lại phải hoàn hình, trở về tình trạng thê thảm lúc ban đầu. Cộng thêm chuyện mình không được chữa trị liên tục trong suốt thời gian ấy. Đó là chưa kể chuyện bồ phải cột lại thanh nẹp cho mình. Mà như vậy thì chẳng vui vẻ gì cho cả hai tụi mình đâu...>

"Thế thì bồ ở luôn trong dạng người đi. Mãi mãi. Có nhiều thứ còn tệ hại hơn điều đó mà..."

Tobias chẳng nói chẳng rằng một hồi lâu, rồi đến khi cất tiếng nói thì cậu ấy lại chẳng hề đả động đến chuyện biến hình. <Bồ nhấc mình lên cao một chút được không, Rachel? Hình như mình trông thấy cái gì đó.>

Tôi nâng Tobias lên cao quá đầu mình. "Cái gì vậy?"

<Khói! Mình thấy một cột khói.>

"Chắc là cháy rừng? Hay khói từ núi lửa phun ra?"

<Không phải, cứ như là khói từ đống lửa trại vậy đó!>

Tôi hạ Tobias xuống. "Hay là mấy đứa kia? Không chừng tụi nó đã ráng tấp được vào bờ và giờ đang chuẩn bị nhóm lửa, chứ ở đây chắc gì đã có con người sinh sống..."

<Ở Kỷ Phấn Trắng, thì kể cả khỉ - bà con xa lắc của chúng ta -

cũng không có luôn ấy chứ. Những loài hữu nhũ duy nhất sống vào thời kỳ này là những phiên bản sớm nhất của chuột đồng và chuột chũi.> Tobias nói vẻ hiểu biết.

Tôi mỉm cười. “Nếu Marco có ở đây thì thể nào cậu ta cũng cạnh khoé là bồ tha hồ có cái để ăn cho mà coi...”

Tobias cười lớn. <Ừa, nhân nói về...>

Tôi ngắt lời. “Ít ra thì chừng nào còn ở gần sông thì tụi mình vẫn còn có nước uống. Nhưng mà, lỡ may làn khói kia là do bọn Jake và Cassie tạo nên thì sao? Tụi mình cần phải tới đó xem thế nào đã. Với lại, mặt trời sắp lặn rồi, tụi mình cũng cần lửa để sưởi mà.”

<Bồ đi đi, Rachel.> Tobias bảo. <Xem ra chỉ cách chừng hai ba dặm thôi. Bồ có thể biến thành đại bàng đầu bạc bay tới đó xem xét rồi quay lại với mình sau.>

“Nghe hay quá ha. Giống như tui bỏ bồ lại một mình, bất lực ở nơi chẳng biết là đâu này á!?”

Tobias tranh luận với tôi một hồi. Cậu ấy cứ một hai bảo rằng mình sẽ không sao đâu, vân vân và vân vân. Nhưng dù có hùng biện hay tới cỡ nào, Tobias cũng không thể lay chuyển được tôi. Thế là tụi tôi quyết định uống no một bụng nước sông cái đã, rồi khởi hành về hướng làn khói, lúc này đã rất khó thấy trong ánh mặt trời đang nhạt dần.

Những ngọn cỏ sắc lẻm dần dần nhường chỗ cho những nhúm cỏ ngắn lụt hơn. Khu rừng phía bên trái dần tiến lại gần. Giờ thì tụi tôi đang đi trong vùng đất bằng phẳng, nơi mà trong một khu rừng bình thường có lẽ bạn sẽ gặp vài chú sư tử thong dong đi dạo mát. Nhưng tụi tôi đang ở cách thời của sư tử hàng chục triệu năm.

“Sư tử mình cũng chơi tuốt,” tôi lẩm bẩm.

<Gì thế?>

“Không có chi. Ui trời!”

“Gì thế?” Tobias lại hỏi.

“Mình cần phải đặt bồ xuống một lát,” tôi lí nhí nói rồi đặt Tobias lên một túm cỏ màu vàng choé, cao tới mắt cá chân. Tôi cúi xuống rứt cả đống côn trùng ra khỏi bàn chân. Chúng bị cắt chém chằng chịt nơi gan bàn chân tôi đó mà.

<Rachel, sao bồ không cho mình biết là chân bồ tới nông nỗi này?> Tobias hét rầm.

Tôi nhún vai. “Nhìn thấy ghê vậy chứ đâu có sao. Với lại bây giờ cỏ không còn sắc nữa.”

<Bồ cần phải nghỉ ngơi một chút, Rachel. Nếu không thì...>

Đột nhiên Tobias im bặt, hết ngó nghiêng cái đầu diều hâu qua trái rồi lại qua phải.

“Cái gì vậy?”

<Mình nhe thấy tiếng gì đó. Một thứ to lớn lắm.>

Ngoài khả năng nhìn tầm xa giỏi đến kinh ngạc, những loài chim

săn mồi còn nghe cực kỳ thính. Tôi nhảy dựng lên, chụp lấy Tobias và nâng lên cao quá đầu mình, để cậu ấy nhìn được rõ hơn. Nhưng hoá ra chỉnh mắt tôi cũng trông thấy rành rành.

Xém nữa thì tôi đánh rơi Tobias.

Bốn... ồ không, năm sinh vật nhìn ô dề, chành bành như tê giác. Nhưng thay vì chỉ có một sừng duy nhất thì chúng lại có tới hai ba chiếc sừng to đùng, dài thòng lòi ra quanh cái đầu dày cui như được bọc vỏ sò.

"Ngay cả mình cũng biết tụi khủng long đó tên là gì," tôi sẽ sàng.

<Đó là loài Triceratops.>

"Nhưng chúng là loài chỉ ăn lá cây thôi, phải không? Chắc là chúng không nguy hiểm đâu nhỉ?"

<Đúng, chúng không nguy hiểm,> Tobias thừa nhận. <Nhưng điều bồ không trông thấy là chúng đang bị rình rập bởi một bầy Deinonychus. Tụi khủng long này thì nguy hiểm phải biết. Nhưng mình nghĩ bầy Deinonychus không đủ đông để rượt đuổi bọn Triceratops. Tụi Triceratops có thể chạy về phía sông và trầm mình xuống nước, thế là lũ Deinonychus không thể làm gì được.>

Tôi không hỏi Tobias tại sao cậu ấy lại ước lượng được tình huống một cách tài tình như thế. Có lẽ bởi vì cậu ấy vừa là thú săn mồi vừa là người. Sự kết hợp giữa bản năng diều hâu và sự thông minh của loài người đã tạo cho Tobias rất nhiều thiên tỉnh tuyệt vời, hầu áp dụng vào trong cuộc đấu tranh sinh tồn của mình.

<Lạ thật. Deinonychus được coi là loài đi săn theo bầy đàn. Nhưng những anh chàng này lại tách ra. Trừ phi...>

Tobias quay ngoắt đầu nhìn lại đằng sau, rồi liền đó hốt hoảng truyền ý nghĩ.

<Điểm thắng cho Deinonychus. Tụi mình hỏng rồi,> cậu ấy than thở. <Chúng ở ngay sau tụi mình. Di chuyển từ từ theo thế gọng kìm để khoá gọn bọn Triceratops.>

"Bồ nghĩ chúng lớn cỡ nào?" Tôi bồn chồn hỏi.

<Không lớn lắm. Cao chừng một mét rưỡi, dài ba mét kể từ mũi đến đuôi.>

"Tuyệt. Chỉ cỡ như một đứa con nít hay một người nhỏ con chứ gì."

<So sánh trật lất rồi. Phải so sánh với sói mới đúng. So về độ nhanh nhạy và tinh ranh của sói ý...>

Đám khủng long đã tiến tới gần hơn, đủ để cho tôi nhìn thấy ngay cả với đôi mắt người bị ánh mặt trời làm lóa. Những con thằn lằn to bằng con người nảy tưng tưng trên bộ giò khoẻ khoắn. Làn da sần sùi, nhám nhịt như khảm sỏi của chúng có màu tựa súp măng tây pha lẫn với cà phê sữa. Không phải vì đang đói bụng mà tôi liên tưởng như thế đâu.

Một làn gió thổi tốc mái tóc tôi lên. Làn gió đưa mùi tụi tôi bay về

hướng đám Deinonychus. Tôi thấy một con dừng phắt lại, hỉnh cái đầu lên và quay về hướng tụi tôi.

Tôi cảm thấy con mắt nó lùng sục tìm. Và tôi thề là đã cảm thấy được cái khoảnh khắc khi con mắt vàng khè, lạnh tanh đó móc chặt vào mình.

“Hrooo! Hrooo!” Con khủng long rống lên.

Cả bầy cùng phóng chạy.

“Ơ ơ.” Tôi túm lấy Tobias và dợm chân chạy, quên khuấy mất đôi bàn chân đau. Thiệt ngốc hết biết. Tôi đang cố chạy khỏi một con sói khổng lồ.

<Bầy kia cũng đang đuổi theo tụi mình,> Tobias hét lên.

Bỗng nhiên không phải là con Triceratops to đùng bị kẹt bẫy bầy Deinonychus mà là những con mồi dễ bắt hơn nhiều.

CHƯƠNG 13

"Nhanh lên... nhanh hơn nữa... rồi... thêm cỏ vào... phù phùù!"

Tôi thổi nhè nhẹ lên đống cỏ khô, Jake ra sức kéo giựt cho cái vòng gân lắc tới lắc lui. Marco chăm chú giữ đầu trên của que củi.

Trước đó cả bọn tôi đã cố moi óc ôn lại những kiến thức về cách gây một ngọn lửa. Tất cả các kỹ năng Trại Sinh cũng như những điều tụi tôi coi loáng thoáng trên tivi, phim ảnh hay đọc được trong sách báo đều đã bị lãng quên từ đời tám hoánh nào rồi.

Cuối cùng, cả bọn tìm ra cách lấy một miếng gỗ dẹp làm "nền bếp". Ax khắc lên đó một khía hình chữ V. Tiếp theo, tụi tôi lấy một cây que dài chừng ba tấc, đặt vào cái khía cho nó dựng đứng lên. Tụi tôi rút một sợi gân từ bàn chân của Khủng Long Bạo Chúa và tước thành một sợi dây rồi đem cột thòng lọng quanh que củi dựng đứng. Phần còn lại của quy trình là Jake mắm môi mắm lợi lúc lắc sợi gân tới lui. Cây gậy dựng đứng quay như chong chóng trong khe rãnh của miếng gỗ nền. Và từ từ, chậm nhưng chắc, sức nóng của sự ma sát bắt đầu tăng dần.

Tôi cầm một nhúm cỏ khô, cúi sát mặt vào nền gỗ, châm cỏ vào - từng chút từng chút một - và thổi phù phù, đều đều.

Một cọng cỏ giòn tan và khô quắt đi. Cần thêm không khí nữa. Tôi thổi mạnh hơn. Thêm một ít cỏ trở màu nâu và quăn lại...

"Cháy rồi!" Marco reo ầm lên, mặt mày sáng rỡ.

Thật vậy! Một ngọn lửa tí xíu, leo lét. Tôi cho thêm cỏ vào, thêm nữa. Giờ đến một nhánh cây nhỏ xíu... Ồ, nhánh cây bắt lửa!

Tôi ngước mắt, thấy khuôn mặt của Jake và Marco sáng bừng lên.

"Ôi chao," tôi thầm thì. "Đây là ngọn lửa đầu tiên được tạo ra một cách có chủ đích. Đầu tiên đấy. Chúng ta vừa mới phát minh ra lửa."

Ax cúi thấp xuống, giúp chất thêm cây vào ngọn lửa. Thật là ngây ngất. Ngọn lửa lớn dần lớn dần. Nó ngốn ngấu ăn rụi cỏ và leo lên những cây củi.

Tôi cứ ngồi tịt đó, cảm thấy phấn chấn, rạo rực và ngơ ngẩn cả người. Y như một nghi thức tôn giáo linh thiêng. Con người tạo ra lửa. Hay trong trường hợp này, là người phụ nữ, tôi vừa nghĩ vừa toét miệng cười. Rachel sẽ đánh giá… nhưng không, Rachel đâu còn ở quanh đây nữa.

Marco bỏ đi rồi quay lại với một cây que dài, xiên vào đó gần chục miếng thịt Khủng Long Bạo Chúa xắt nhỏ. Chúng kêu lép bép, lèo xèo và bốc mùi thơm lừng trên đống lửa đã bắt đầu đỏ rực.

Tôi gập cẳng lại, kê đầu gối lên đôi xăng-đan làm từ da Khủng Long Bạo Chúa. Trời bắt đầu xâm xẩm tối bên dưới các tán cây, nhưng chúng tôi đã có lửa. Lúc này, chúng tôi là những sinh vật duy

nhất trên hành tinh Trái Đất này có lửa.

Chúng tôi đã rời khỏi chỗ con khủng long chết khi một lũ khủng long có hai chân nhỏ xíu, nhanh nhẹn ùa tới đánh chén bữa trưa muộn. Lúc này cả bọn hạ trại bên rìa khu đồng trống, xoay lưng lại khu rừng cách đó năm mươi mét. Tụi tôi lựa chọn địa điểm này phần vì có một dòng suối chạy ngang qua, và phần vì tụi tôi không biết nơi nào an toàn hơn: vùng đất thoáng đãng hay trong rừng rậm đằng kia.

"Xong rồi, ai xực trước đây?" Marco hỏi, tay chìa xâu thịt nóng hôi hổi ra. "Tụi mình có thịt chỉn vừa và chỉn kỹ."

Jake nhón một lát và cẩn thận cắn một miếng nhỏ.

"Đừng bảo là nó có vị giống thịt gà đó nhen," Marco chặn trước.

Jake ngẫm nghĩ. "Giống vị cá, thật ra thì giống cá thường hoặc cá kiếm. Thêm chút muối nữa thì tuyệt."

Marco đá lông nheo về phía tôi. "Bây giờ nó đã là chuyên gia thực phẩm rồi đó."

Tôi cười tủm tỉm rồi nhón một miếng. Ngon tuyệt. Thêm miếng nữa. Tôi đang đói ngấu đây.

"Đây là món ăn được nấu chỉn đầu tiên trong lịch sử loài người," Marco nhận định. "Và lần đầu tiên có sự bình luận về thức ăn. Ax ngố, bồ có muốn thò móng guốc vô một miếng thịt không? Hay là bồ biến hình thành người để thưởng thức vậy?"

"Không, cám ơn. Tôi đã ăn nhiều cỏ rồi." Ax đáp. Ánh đang ngắm nghía cánh đồng cỏ bát ngát, và cẩn thận dùng mắt cuống quít xoay ra đủ mọi hướng để dòm ngó.

Bầu trời ngả dần từ xanh lơ sang đỏ và cam - hoàng hôn ập xuống nhanh quá. Ông mặt trời khổng lồ đỏ lừ, vẹo vọ tuột khỏi lớp mây cao và rớt xuống khuất sau ngọn núi lửa.

"Đẹp quá!" tôi thốt lên.

"Ồ ồ, người đầu tiên trong lịch sử biết nhìn ra giá trị đích thực của hoàng hôn," Marco ghẹo.

"Bồ định chơi trò chế giễu mọi người đến chừng nào nữa đây, hả Marco?" Jake nói vẻ cam chịu.

Marco cười tít, mặt đỏ lựng ánh hoàng hôn. "Bồ đã đoạt danh hiệu: Người đầu tiên trong lịch sử kêu rên vì người khác nói quá nhiều."

"Trời tối rồi, tụi mình phải làm gì đây?" Tôi hỏi, tự dưng cảm thấy ớn lạnh.

Jake nom có vẻ ngạc nhiên. "Mình không biết. Bồ thiệt là hết xảy khi chế ra tất cả ba cái thứ đồ trở-về-thiên-nhiên này, mình cho là mình đang chờ bồ nói với tụi mình điều tiếp theo phải làm đấy."

Phải chăng Jake tức giận khi tôi đóng một vai trò tích cực hơn chăng? Không, chắc không phải. "Mình không có bất kỳ một sáng kiến nào nữa."

"Có phải lửa giúp ta ngăn không cho mấy con thú lại gần không?" Marco hỏi.

“Không hẳn,” tôi nói. “Không ngăn được bọn thú săn mồi. Ở châu Phi, loài sư tử và loài báo ăn thịt người ngang nhiên đi thẳng vào làng, vào trong lều và tha người đi mất. Trên những bãi cỏ giống vầy, người ta đề lửa cháy suốt. Một vài loài thú ăn thịt có thể đã học được cách dùng ánh lửa để dụ mấy con mồi nhỏ hơn tiến về phía chúng.”

"Một ví dụ đầu tiên thực sự, thực sự đáng thất vọng vì biết quá nhiều thông tin về suốt chiều dài *"lịch sử"* đây,” Marco nói.

“Chúng ta có vũ khí của mình mà,” tôi nói.

“Phải, ba cái que nhọn, cùng với cái đuôi của Ax, thêm vào đó là một vài cây đuốc đang cháy, may ra chúng ta có thể xử trí được mấy con dã thú nhỏ hơn thôi.” Jake nói.

Tôi xán lại gần ngọn lửa giờ đây đã cháy đượm. Đột nhiên, hình ảnh về con Khủng Long Bạo Chúa khổng lồ, dữ tợn bỗng dưng lù lù hiện về. Trong ánh lửa vàng đỏ, cái miệng to đùng của nó há ngoác, đôi mắt thèm thuồng... Tôi vội thở gấp gáp.

Tôi không phải là Rachel. Tôi không thể tự nhiên dập tắt được cơn sợ. Nếu có Rachel ở đây, nhỏ sẽ hăng hái nói câu gì đó thật hùng hồn - đại loại như đá đít Khủng Long Bạo Chúa. Tất cả bọn chúng tôi dù biết nhỏ là đứa bạo miệng nhưng vẫn cảm thấy vững tâm hơn.

“Rồi, rồi,” Jake quyết định “Tụi mình sẽ thay phiên nhau ngủ. Giác quan cảm-nhận-thời-gian của Ax đã bị xáo trộn, nhưng ảnh vẫn có thể ước chừng được mỗi khoảng hai tiếng đồng hồ và gọi tụi mình dậy. Mỗi lần sẽ có hai người thức canh gác. Người gác sẽ ngồi quay mặt ra ngoài, đâu lưng lại ngọn lửa. Như thế mắt sẽ được điều chỉnh cho quen nhìn vào bóng tối.”

“Kế hoạch hay đấy,” Marco khen. “Nghĩa là sẽ luôn chỉ có hai trong bốn đứa tụi mình mặc sức la, “ôi ôi tụi tui là thịt phi-lê!” khi một con Khủng Long Bạo Chúa khác xuất hiện.”

“Nếu có thú săn mồi mò đến thì tụi mình phải làm sao?” Tôi bồn chồn hỏi.

Jake nghĩ ngợi một lúc. “Nếu chúng tấn công thì mình sẽ biến hình cọp. Ax sẽ dùng đuôi. Hai bồ ráng cầm cự với con... bất cứ con gì mò tới... đợi mình biến hình xong. Một con cọp và một người Andalite sẽ hợp lực chiến đấu trong khi Marco và Cassie biến hình. Nhưng biến ra con gì đó để chạy trốn chứ không phải để đánh nhau đâu.”

“Cassie và tui sẽ vẫy vẫy gậy nhọn về phía con Khủng Long Bạo Chúa, trong lúc bồ đang bất lực với cái hình biến dang dở đó hả?” Marco hỏi đầy ngờ vực.

“Bồ có kế nào tốt hơn không?” Jake soi mói hỏi lại.

“Có chứ. Nếu tên Bạo Chúa tới đây, tụi mình sẽ cùng la thét và khóc bù lu bù loa cho đến khi nó chén xong cả đám...”

Jake cười phá ra. Tôi cũng cười theo. Dĩ nhiên, không phải vì tức cười, mà vì nỗi sợ và nỗi mệt mỏi cộng lại đôi khi khiến ta xử sự một cách lố bịch.

“Rồi, Cassie và Ax canh chừng trước. Marco, mình với bồ phải ráng ngủ một chút đi...”

“Ít ra thì tui sẽ không mơ thấy ác mộng,” Marco nói, “vì tui đã gặp nó rồi mà.”

Hồi sau Jake và Marco im re. Tôi không biết mấy cậu ấy có ngủ ngon hay không. Tôi quay lưng lại ngọn lửa và nhìn ra màn đêm đang xuống nhanh. Những tia nắng mặt trời cuối cùng đã bị đẩy đi từ lâu, bóng đêm đen ngòm chạy khỏi hướng đông và đang hối hả ùa về phía tụi tôi.

Và rồi, nó đập vào mắt tôi. Như ai đó vẽ một vệt bụi vắt ngang bầu trời.

“Ax,” tôi thì thào. “Kia là sao chổi phải không?”

<Đúng. Đẹp quá hả?>

“Ngay cả bồ cũng thấy nó đẹp à? Chắc chắn trong không gian bồ đã từng trông thấy sao chổi rồi chứ?”

<Sao chổi đẹp nhất khi nó trôi gần một ngôi sao. Chính ngôi sao - mặt trời, đã tạo ra cái đuôi dài của nó.>

“Ô. Nhìn kỹ đi.”

<Có lẽ,> Ax trầm tư, <Hoặc là nó đang ở rất gần hoặc là nó rất lớn. Nhân dân tôi... cách đây lâu lắm rồi... đã từng tin rằng sao chổi báo hiệu có điềm xấu sắp sửa xảy ra...>

Tôi ngạc nhiên. “Thật vậy hả? Loài người cũng nghĩ y hệt như vậy.” Im lặng nặng nề. Tối thui. Trên trời chẳng hề có trăng. Ánh sao không bao giờ chạm được đến đám cỏ quanh chúng tôi, chỉ có ánh lửa bập bùng.

“Bồ có sợ không, Ax?”

<Có.>

“Mình cũng sợ lắm...”

Que trong tay, lửa sau lưng, tôi-con người nhỏ bé, yếu ớt, không có khả năng phòng vệ, phải đối mặt với một đêm tràn đầy nỗi sợ hãi.

CHƯƠNG 14

Loài Deinonychus. Tôi khá chắc về điều đó. Ít nhất, tôi cho là như vậy. Tôi không thể nhớ nổi. Nhưng việc học về loài khủng long trong sách không giống với việc đối mặt với chúng.

Chúng đang săn đuổi hai đứa tôi. Như một bầy sói. Chúng thong dong đuổi vì tụi tôi là những con mồi lạ - một sinh vật chạy bằng hai chân mang trên vai một con chim bự chảng.

Phải, tụi tôi là một thứ gì đó mới tinh. Một món thịt mới.

Rachel chạy hướng về phía chỗ mà tụi tôi từng ngờ là nơi đốt lửa trại. Lửa đã lụi, khói cũng không còn. Dường như nó ở rìa cánh đồng đang rộng mở trước mặt tụi tôi thì phải. Khi nhỏ chạy, tôi quan sát bầy Deinonychus dưới con mắt của chính tôi - một con thú săn mồi chuyên nghiệp.

Giữa bọn chúng có sự trao đổi thông tin nào không ta? Mà sao tôi thấy dường như, hai bầy Deinonychus đó đang di chuyển khá ăn ý.

Về cơ bản, tụi tôi và chúng đang tạo thành một hình tam giác. Một nhóm Deinonychus chạy đằng sau và hướng về phía tây. Nhóm thứ hai chạy ngang hàng với tụi tôi nhưng lại hướng về phía đông. Còn tụi tôi thì chạy về hướng bắc. Nếu đổi hướng chếch sang trái một chút, tụi tôi sẽ đụng bìa rừng. Di chuyển như thế có đúng không ta?

<Rachel, chạy về phía cánh rừng đi!>

"Sao cơ?" nhỏ kêm để không thở hổn hển. Rachel có phoọc người chuẩn, nhưng chạy chân không trong khi phải mang theo một con diều hâu trên vai thì thật chẳng dễ dàng tẹo nào.

<Chúng là những-kẻ-săn mồi-theo-đàn. Mình cho rằng hai nhóm này có thể nhìn thấy nhau và sẽ hội ý với nhau, ngay cả khi trời còn sáng thế này. Ở trong rừng, khuất giữa những thân cây, chúng sẽ mất đường ngắm và không thể nhìn thấy nhau.>

Rachel không nói không rằng chỉ chạy chếch sang trái, hướng về phía rừng cây.

Tôi tập trung đôi mắt diều hâu của mình vào nhóm phía tây. Chúng đang tăng tốc!

Liếc nhanh một cái sang phía đông. Chúng cũng đang tăng tốc, chỉ có điều sau nhóm thứ nhất một chút.

<Mình cho là,> tôi nói. <Con đầu đàn đang nằm trong nhóm phía tây. Mình biết đó là con nào rồi. Cái con bị cụt mất ba tấc đuôi đó.>

Đám Deinonychus vẫn chạy. Rất nhanh. Và gần tụi tôi đến độ tôi có thể nhìn rõ từng chi tiết của con đầu đàn: làn da thằn lằn sần sùi như khảm sỏi, cái đuôi chìa ra cứng như một tấm phản để giữ thăng bằng, vẻ điềm tĩnh trên khuôn mặt thông minh.

Vũ khí của hắn thật dữ dội. Chiều cao khi hắn đứng chỉ xêm xêm một người trưởng thành thấp lùn hay một cậu bé cao ráo. Nhưng quai hàm của hắn có thể ngoạm trọn một cái đầu người ngon lành. Với những cái vuốt nguy hiểm khoằm xuống, hai tay của hắn bự hơn và khoẻ hơn con Khủng long Bạo chúa. Song hai chân của hắn mới là vũ khí chủ yếu. Chúng có móng, không khác của tôi bao nhiêu. Nhưng mỗi bàn chân hắn còn có thêm một cái vuốt dài khoảng gần hai tấc chĩa lên trên. Nó làm tôi nhớ đến lưỡi dao đuôi của Ax. Cái vuốt đó cắm trên một bàn chân cứng như thép cuộn mà vung lên một phát thôi sẽ xẻ bay cánh cửa xe hơi như bỡn.

<Tụi mình sẽ tới cánh rừng trước chúng,> tôi nói. <Nhưng đến lúc đó, tụi mình phải hành động thật nhanh. Tụi mình phải tách nhau ra.>

"Không đời nào!"

Rachel cho rằng tôi đang tự hy sinh bản thân mình. <Rachel, nghe này. Chúng đang ở ngay sau lưng bồ chứ không phải mình. Mình có một kế hoạch đây.>

Nhỏ không nói gì. Chỉ thở nhanh và hổn hển. Tôi có thể nghe tiếng trái tim của nhỏ đang đập như điên.

Rừng! Tụi tôi đụng hàng cây và đột nhiên tôi nhận ra rằng trời đã về chiều. Mặt trời đang toả ra những ánh hào quang rực rỡ trên cánh đồng, nhưng ở phía dưới những gốc cây đã tối thui rồi.

Rachel ngừng lại. Nhỏ thả tôi xuống thảm lá rụng. Nhỏ gập đôi người, hai tay chống gối, thở phì phò. Con thú săn mồi trong tôi thấy hân hoan. Tuyệt hảo. Mùi hương đậm đặc của con mồi khác lạ sẽ lôi cuốn đám Deinonychus đó đến đúng chỗ này.

<Được rồi, cánh mình thế này không thể bay được, nhưng mình có thể bám được. Mình muốn bồ tung mình lên. Thẳng lên trên cái cây này nè, lên cái cành đó đó.>

"Hả… gì… gì cơ..."

<Rachel à, đừng có hả hở gì hết. Cứ quăng mình lên, rồi chạy đi và biến thành gấu. Việc đó có thể khiến bồ mất thời gian đó.>

Hơn nữa, tôi nói thêm trong im lặng, *bồ không muốn chết như một con mồi vô vọng. Trong hình dạng người, bồ sẽ dễ dàng bị xé xác và sẽ bị nuốt sống ngay lập tức. Còn trong lốt gấu, ít nhất bọn chúng cũng còn phải đánh nhau với bồ trước đã.*

Rachel đứng dậy. Nhưng rồi lại cúi gập người xuống, tay ôm chặt hông phải, nhăn mặt vì đau. Tôi thấy hai bàn chân của nhỏ bị toạc máu. Nhỏ kiệt sức nhưng chưa bị gục ngã. Khi mắt Rachel chạm phải cái nhìn chằm chằm của tôi, tôi vẫn thấy nỗi sợ hãi ẩn hiện trong cặp mắt xanh biếc của nhỏ.

<Tụi mình phải hành động ngay thôi,> tôi nói. <Bọn chúng sẽ có mặt ở đây trong vòng một phút nữa đó.>

"Được rồi." Nhỏ với tay và nâng tôi lên. Giống như một vận động

viên bóng rổ nâng bóng lên từ ngang ngực mình, nhỏ quăng tôi lên cao. Quá thấp! Tôi không bám được vào cành cây. Theo bản năng, tôi đập cánh. Một cơn đau thấu xương rất tự nhiên ập tới, tôi rớt phịch xuống đất.

"Mình không làm được."

<Cứ làm đi!>

Rachel tóm lấy tôi thêm lần nữa. Lần này, nhỏ vận hết toàn bộ cơ thể mình để quăng. Lên! Cành cây đây rồi! Tôi đập cái cánh lành lặn, lộn vòng trong không khí, níu lấy cành cây. Rồi. Chiếc vuốt thứ hai của tôi đã bập được vào, bám chắc.

<Nào, Rachel! Chạy! Chạy đi!>

Nhỏ chạy. Ít ra cũng là đi tập tễnh, loạng choạng xuyên qua những thân cây. Tôi chờ, chờ và cố gắng không nghĩ đến chuyện sẽ xảy ra với nhỏ lỡ như tôi tính toán sai.

Cành cây tôi đang đậu chỉ cách mặt đất khoảng chừng hai mét. Tôi có cảm giác vô vọng. Tôi là một chú chim không thể bay được mà chẳng có thứ gì yếu đuối hơn là một con chim không thể bay.

Tôi bấu chặt vào cành cây. Ồn ào. Tiếng nhiều bàn chân có móng đang chạy. Một con Deinocychus xuất hiện. Đuôi của nó cụt mất khoảng ba tấc. Tên đầu đàn.

"Heeeeessss!"

Hắn đứng im, ngó cái đống lộn xộn mà Rachel bỏ lại. Nhưng hắn không dạo bước dưới cái cành tôi đậu. Thêm một con Deinonychus khác chạy tới. Con này chạy ngay qua bên phải, mũi khịt khịt hiếu kỳ. Tôi nhìn thấy rất rõ, nó có một vết sẹo nham nhở dài khoảng sáu tấc trên lưng.

Đuôi-cụt quay đầu bỏ đi. Lưng-sẹo tới lui phía bên dưới tôi. Cái đầu của hắn chỉ cách tôi có chừng ba tấc.

Đến lúc rồi!

Tôi thả người rơi xuống, móng vuốt giương ra. Tôi cắm ngập móng vuốt mình vào làn da loài bò sát, đúng chóc chỗ vết sẹo chạy dài.

"Hrrooooohhh!"

Lưng-sẹo quay đầu nhìn tôi trừng trừng bằng một con mắt. Nó há cái miệng với một hàng răng, cái nào cái nấy bự chảng bảng. Tôi hầu như thua trắng rồi. Tôi phải đấu tranh với niềm thôi thúc được vỗ cánh, kể cả là cái cánh đã gãy nát và mang tất cả cơ thể bầm dập của tôi bay thoát đi.

Tập trung nào, Tobias, tôi tự nhủ. Gạt nỗi sợ hãi ra khỏi tâm trí, tôi bấu chặt móng vuốt mình và tập trung vào hình ảnh con khủng long.

Lúc này có thể là sáu mươi lăm, hoặc bảy mươi, mà cũng có thể là tám mươi triệu năm trước công nguyên, nhưng ADN thì vẫn cứ là ADN.

CHƯƠNG 15

Tôi hấp thu con Deinonychus - truyền tải ADN của nó sang mình. Nó trở nên lù đù và bình lặng như hầu hết các loài thú bị thu phục khác. Khi tôi làm xong, nó lững thững bỏ đi mất, như thể quên khuấy mất mình đang làm gì.

Tôi đứng đó, chơ vơ trên mặt đất của khu rừng. Và rồi, tôi nghe có tiếng gầm. Không phải là tiếng gầm của dòng họ nhà khủng long, mà là tiếng rú tét cổ họng của một động vật hữu nhũ.

Rachel!

Tôi lại tập trung tâm trí, mường tượng ra hình ảnh con Deinonychus. Mới đầu từ từ sau đó nhanh dần lên, sự thay đổi bắt đầu.

Tốt lắm, Tobias, cứ giữ cho đầu óc thật bình tĩnh! Tôi cảnh báo mình. Đây là hình biến mới nên tôi cần phải khống chế bản năng của Deinonychus.

Lông tôi nhổng lên và cứng lại, cứ như bị nhúng vào xi măng hay cao su lỏng rồi đem phơi khô vậy. Tiếp theo, bộ lông diều hâu nhão dần đi và cuối cùng, chảy bết lại với nhau, tan mất tiêu.

Mỏ tôi rộng bành ra, u thòi lên mãi, đồng thời xuất hiện những rãnh dìc dắc dọc hai bên cạnh, coi tựa như lưỡi cưa. Và từ mỗi mắt cưa mọc lên một cái răng phình to, càng ngày càng dài. Đích thị là răng khủng long Deinonychus.

Trong khi đó tôi phồng bự lên, nhô cao được ba tấc. Sau đó cao lên gấp năm lần nữa. Lông đuôi tôi vặn xoắn lại vào nhau, tạo thành dải đuôi cứng cáp, dài ra mãi. Dài không thể tưởng tượng được!

Khắp toàn thân, đâu đâu tôi cũng cảm thấy cơ bắp u phồng, căng mọng. Từng lớp cơ bắp bao bọc lấy những khúc xương dày cộp. Tôi nhổm đứng trên hai chân như lò xo thép. Móng vuốt tôi không còn mỏng mảnh nữa mà đầy uy mãnh khôn tả. Tôi thấy mình có thể điều khiển những móng vuốt khổng lồ, giết chóc ấy. Đó là khi tôi chạy dẻo quẹo, móng vuốt tự động giương lên để bảo vệ, giữ nguyên vẹn độ sắc như dao cạo của mình.

Tôi yêu cái móng vuốt này. Tôi hình dung nó mở banh ra, và... Thôi chết! Bản năng khủng long đã ngoi lên chiếm lĩnh trí não tôi rồi...

Không được để cho điều đó xảy ra. Tuyệt đối không được. Rachel đang cần tôi.

Nhưng sức mạnh! Năng lượng điện sống động đang quẫy đạp trong từng tế bào cơ thể khủng long của tôi.

Nhỡn lực của tôi mờ dần đi nhưng không đến nỗi tệ như mắt người - chúng vẫn có thể nhìn tương đối rõ trong bóng đêm. Thính

giác của tôi biến mất, xong lại trở về tuy không tốt lắm. Và như để đền bù sự mất mát này, khứu giác bỗng nổi lên tràn ngập ý thức của tôi.

Cái gì đó? Mùi gì thế nhỉ?

Tôi đứng lên và hít hít làn gió.

“Roooaaaarrr!” Một giọng rống lảnh lót.

“Heeeessss! Heeeessss!” Một tiếng thét quen thuộc hơn.

Cuộc đi săn vẫn còn tiếp diễn! Bầy thợ săn đã dồn được con mồi. Tôi cần phải nhanh nhanh lên. Thật nhanh vào. Phải thật nhanh mới mong được hưởng những thớ thịt ngon nhất, bằng không, tôi sẽ chẳng vớ được gì ngoài mấy mẩu thịt thối.

Với cái miệng nhễu rãi rớt, tôi phóng vù đi, xé toạc tất cả bụi rậm chắn đường. Tôi sẽ gia nhập toán thợ săn.

CHƯƠNG 16

JAKE

Tôi choàng thức giấc. Trời tối thui tối thùi. Người tôi phía gần đống lửa thì nóng phừng phừng, nhưng phía bên kia lại lạnh toát. Tiếng dòng suối chảy ùng ục nghe rõ mồn một. Tôi vừa mới mơ về gia đình - thấy mình đang ngồi bên bàn ăn sáng cùng với ba mẹ, xơi món bánh bắp hình khủng long.

Lúc này, thiệt lòng tôi chẳng muốn nghĩ về ba mẹ. Chắc chắn họ đang lo sốt vó về sự vắng mặt của tôi. Cảm giác đó khiến bao tử của tôi chợt quặn lên.

"Mấy bồ có thấy gì không?"

"Yaahhh!" Cassie hét hoảng loạn. Rồi nhỏ xuống giọng. "Trời ơi, bồ làm mình sợ hết hồn."

Marco rên rỉ, mơ lảm nhảm gì đó trong giấc ngủ.

Tôi dụi mắt. Không thể tin là mình đã ngủ ngon lành. Nhưng rõ ràng là đúng thế. "Ax, bồ ổn chứ?"

<Tôi khoẻ. Ý thức cảm-nhận-thời-gian của tôi đã bình thường trở lại. Cần phải mất một khoảng thời gian mới điều chỉnh đúng theo nhịp quay của một hành tinh nào đó. Hành tinh này quay khác với hành tinh trong thời đại của chúng ta.>

"Mình đã ngủ được bao lâu rồi?"

<Khoảng một giờ và năm mươi hai phút.> Ax đi lại gần ngọn lửa và quăng thêm một nhánh cây vào.

Tôi thò chân đá cho Marco một cái. Nó rên lên một tiếng rồi ngồi bật dậy. "Ồ, vậy ra không phải là giấc mơ. Tệ quá."

"Cassie, bồ với Ax canh gác..." tôi chợt im bặt, nhìn lên trời. "Cái gì đó?"

"Sao chổi đấy," Cassie giải thích. "Đẹp không?"

"Đẹp. Coi bộ nó bay gần quá." Tôi nhìn chăm chăm lên vạt bụi sáng kéo dài ra từ quả cầu rực rỡ.

<Đúng. Trong gần hai tiếng vừa qua, nó càng ngày càng to hơn.>

Tôi liếc Ax. Hình thù ảnh nổi bật lên trên nền trời sao: một bóng đen có mắt cuống quay tới quay lui. "Nó không đâm vào chúng ta đấy chứ?" Tôi nói và tự dưng bật cười khà khà.

<Theo tôi thì không. Nhìn chung, rất ít có khả năng sao chổi đụng vào một hành tinh nào đó. Xác suất va đụng chỉ vào khoảng một phần triệu. Trong khi đó, Trái Đất không đủ lớn để sinh ra nhiều lực hấp dẫn. Ngoài ra, sao chổi này tuy gần nhưng lại trôi quá nhanh. Từ nãy tôi đã theo dõi đường bay của nó. Nó rất gần, cách chừng một hay hai lần đường kính Trái Đất. Nhưng tôi tin nó sẽ bay vụt qua, không đụng trúng đâu...>

"Hừ, đỡ quá," Marco thở phào. "Tui không muốn bị giết bởi một

sao chổi nhưng lại phải nói dối là bị khủng long sực."

"Hai bồ ngủ đi," tôi bảo Ax và Cassie. "Marco và mình sẽ gác thay. Nhưng trước tiên mình cần... à... cần phải... đi dạo một chút đã..."

Tôi rời ngọn lửa ấm cúng để dấn thân vào bóng tối. Chỉ cách sáu mét mà như đã sang một thế giới khác hẳn. Tối quá. Tôi ngoái nhìn lại, thấy cả ngọn lửa lẫn sao chổi như đang trôi lờ lững trong cùng một không gian trống rỗng.

Tôi vừa làm xong điều cần thiết thì bỗng trông thấy "nó". Một ánh chớp. Một vệt sáng xoẹt qua đường chân trời, thấp về hướng bắc. Thiên thạch chăng? Hay là một ngôi sao vừa tắt?

Ủa. Lại nữa kìa. Nó lại xuất hiện, lờ mờ. Một ánh lửa đỏ... Thêm lần nữa... Và một lần nữa...

Tôi vội vã trở về chỗ tụi bạn. "Nhìn về hướng Bắc coi. Mấy bồ..."

Một ánh chớp bùng lên như mặt trời nổ! Ngay trên đầu tụi tôi.

Trong một tích tắc, quang cảnh toàn bộ một vùng rộng lớn được ánh chớp thắp sáng choang. Và chính trong khoảnh khắc rực sáng đó, tôi trông thấy một bầy sinh vật to dềnh dàng. Chúng đứng trên bốn chân bự như thân cây. Cổ và đuôi dài bằng nhau - đều dài phát sợ. Thật khó biết chính xác kích thước của chúng. Nhưng chiều cao của chúng ít nhất phải gấp bốn năm lần chiều cao của tôi; còn chiều dài, kể từ đầu tới đuôi là khoảng mười hai mét.

Tôi thấy có ít nhất mười con đang di chuyển dọc theo bờ suối, hướng về phía chúng tôi.

Và cũng trong ánh chớp ấy, những con khủng long bự cũng phát hiện ra một cái gì đó. Từ đằng sau chúng, lần sát theo dấu vết, là một quái vật trong đêm: Khủng Long Bạo Chúa.

Rập! Rập! Rập! Rập!

Bầy khủng long khổng lồ phóng chạy thục mạng, thẳng về hướng trại của chúng tôi.

"Ánh chớp đó là gì vậy?" Cassie hỏi khi thấy tôi chạy trở lại đống lửa.

"Tất cả chạy đi!" Tôi thét. "Chúng đang chạy tán loạn!"

"Chạy tán loạn? Cái gì vậy, bồ mới đi coi phim cao bồi về hả?!" Marco hỏi đầy nghi hoặc.

"Chạy!"

Rập! Rập! Rập! Rập! Rập! Rập!

Giống như cơn bão dữ dội nhất trong lịch sử, những sinh vật cao to gấp năm lần loài voi chạy nháo nhào. Mỗi bước chân của chúng như một mũi khoan chọc sâu vào lòng đất.

"Băng qua suối!" Tôi thét.

"Ở đâu?"

"Suối nào?"

"Chạy theo mình."

Tôi vừa chạy vừa canh chừng đợi Marco và Cassie theo kịp. Tôi

không lo lắng cho Ax lắm. Ánh chạy nhanh hơn bọn tôi nhiều.

Tiếng sấm mỗi lúc mỗi to hơn. Tụi tôi bị vây chặt. Tôi thấy bên cạnh mình có một khối lù lù dựng lên, che kín cả những vì sao. Bầy thú hoảng loạn đã bao quanh bọn tôi.

"Hrroooooaaarrr!"

Đầu gối tôi nhũn ra như mứt ướt. Tôi trượt và ngã đánh oạch. Cơn gió đã hạ gục tôi.

Một bàn chân đầy móng vuốt bự chàng dàng đáp xuống cái ịch cách đầu tôi vài phân. Tôi lăn qua né và va vào một thân cây. À, không phải thân cây... mà là... cái cẳng chân của con khủng long cổ dài.

"Screeeeee!" Con thú tru lên khi tên Khủng Long Bạo Chúa cúi thấp xuống. Tôi thấy hàm răng lởm chởm lấp loá dưới ánh trăng, cùng với một con mắt vàng khè, trợn trừng trừng. Tôi nghe tiếng quai hàm Khủng Long Bạo Chúa nhóp nhép.

Giữa bối cảnh ghê rợn ấy, tôi đang ở bên dưới con khủng long cổ dài. Nếu đứng thẳng và kiễng chân lên, tôi sẽ đụng tới bụng nó. Những cẳng chân to như cột đình úp chụp quanh tôi, nhún nhảy điên cuồng. Cùng lúc, cả hai con thú đều rống rít lên - một tiếng vì kinh sợ và một tiếng vì tức giận.

Tôi bịt tai lại và cũng thét muốn rách màng nhĩ. Một trận chiến kịch liệt giữa những con vật khổng lồ đang diễn ra ngay phía trên tôi. Tôi không thể thấy gì ngoài bóng tối che mờ các vì sao và hình thù thấp thoáng của một sinh vật to cỡ cá voi.

Tôi là con gián đang bị một búa tạ nhăm nhe đập xuống. Mặt đất nảy tưng tưng khiến tôi chới với theo từng nhịp rung. Vậy chứ mà những cẳng chân luần quần tới lui kia tôi cũng không thể trông thấy. Bất cứ giây nào tôi cũng có thể bị một bàn chân đạp bẹp. Tôi cuộn mình thu lu như trái bóng, hụp đầu xuống, run bần bật.

Tôi chẳng có hình biến nào có thể đối chọi được với những tên khổng lồ này. Đây không phải là thế giới của tôi. Tôi chẳng là gì trong thế giới này. Cả quyền năng biến hình cũng là vô nghĩa ở đây.

"Screeeeeee-uh. Screeeeeee-uh."

"Huh-huh-Rooaarrr!"

Tiếng rống cuối cùng của con khủng long cổ dài kết thúc bằng tiếng thở hắt ra và khối thịt đang chuẩn bị đổ.

Khủng Long Bạo Chúa đã thắng. Khủng long cổ dài đã tiêu đời. Không nghi ngờ gì nữa, nó sẽ té xuống. Không nghi ngờ gì nữa, nó sẽ ngã ụp lên tôi.

CHƯƠNG 17

Chúng ở xung quanh tôi, như một bầy sói đói. Cả thảy phải đến mười con Deinonychus - Tobias đã gọi chúng là thế - bao quanh tôi.

Chúng không to lớn cho lắm, thậm chí còn nhỏ hơn lốt hình gấu xám của tôi nữa. Từ cái miệng đầy nanh nhe hết cỡ tới cái đuôi nhỏng đơ là ba mét. Nhưng chúng rất nguy hiểm. Dù với nhỡn lực gấu kèm nhèm, tôi cũng thấy rõ bộ vũ khí tua tủa của chúng: bàn tay hình thù tựa móng gà có vuốt khoằm như cái phảng xén cỏ; cặp chân khổng lồ cũng đầy vuốt; và hàm răng bén sắc hệt dao lam.

Tôi cũng có vũ khí của mình. Đó là sức mạnh căng phồng trong cánh tay, và đôi vai có thể hất đổ xe Toyota. Móng vuốt khoẻ khoắn, với sức cào khủng khiếp. Lại còn bộ răng vô cùng ấn tượng nữa. Nhưng tôi không phải là đứa đần. Tôi biết hy vọng duy nhất của mình là tụi Deinonychus sẽ tự nản chí mà bỏ đi, với lý do rằng tôi là một con mồi lạ.

Mong sao cho bầy thú ác kia chùn bước. Ước gì chúng không ưa mùi gấu. Tôi tự hỏi liệu Tobias có được an toàn trên cây hay không. Mong rằng cậu ấy được an toàn.

Con đầu đàn, tên Deinonychus có cái đuôi cụt, bước lên trước.

"Hhhooorrraaaawwwrr!" Tôi gầm gào và hùng dũng nhổng thẳng lên, cao hơn hai mét. Trong thời đại của mình, tôi không có đối thủ - không loài thú ăn thịt sống trên cạn nào to bự và tràn trề sinh lực bằng gấu xám. Nhưng đây là một thời đại hoàn toàn khác. Và chuẩn mực về sự to lớn cũng khác hẳn.

Tôi biết Deinonychus cùng chia sẻ môi trường săn mồi với Khủng Long Bạo Chúa và nhiều loài thằn lằn khổng lồ nguy hiểm khác. Chúng là những vị chúa tể, mặc sức tung hoành và làm mưa làm gió trong môi trường này. Vậy thì, làm sao mà tôi không sợ chúng cơ chứ?!

Tên thủ lĩnh nghiêng cái đầu và lắng nghe tiếng tôi gầm. Nó nhìn xoáy thẳng vào tôi, xem xét và dò hỏi.

Sau đó có hai con chồm tới.

"Rrrooooaaarrrr!" Tôi rống to hết cỡ gấu. Tôi dồn tất cả sức mạnh vào bàn tay đầy móng vuốt vung lên. Quả là một cú đấm may mắn! Tôi thụi trúng ngay cổ con Deinonychus gần nhất. Nó đổ sụm xuống.

Không một dấu hiệu báo trước, nguyên cả bầy Deinonychus bỗng lùi lại. Tên dẫn đầu nhìn tôi lom lom, hỉnh đầu lên hít hít. Nó khinh bỉ nhìn đám đồng bọn lúc này đang đứng im không nhúc nhích. Con mắt tinh ranh của nó coi bộ nghĩ ngợi dữ lắm.

Lần này tôi nghe được một tín hiệu - nghe gần tiếng hót của chim sơn ca. "Huýt!"

Bọn Deinonychus liền quây lại thành một vòng tròn. Chúng hành động thật chỉnh xác, như thể đã được lên kế hoạch và diễn tập nhuần nhuyễn. Vậy là chúng không bỏ chạy, cũng không đầu hàng. Thay vào đó, chúng chuẩn bị dàn đội hình cho một cuộc tấn công bài bản, phối hợp ăn ý hơn.

Chúng đang chuẩn bị để quyết chiến. Tức là lần này chúng cương quyết tấn công cho đến khi tôi gục ngã, cho đến khi tôi biến thành thức ăn của chúng.

Nhưng hình như có cái gì đó không suôn sẻ, đúng điệu cho lắm. Tôi có thể đọc được điều ấy trong mắt con đầu đàn. Nó đang nhìn chăm chắm vào một con Deinonychus vừa mới gia nhập bầy.

Con khủng long mới này tiến lên phía trước. Nó hít hà ngửi tôi từ khoảng xa. Và rồi, không hề báo trước, nó chồm lên!

Một cú xớt bằng móng vuốt bàn tay trái của nó rạch tôi một đường dài sáu tấc ở nơi ngực. Tuy vết thương chẳng sâu đến nỗi chạm tới phèo phổi bên trong nhưng mà đau thấu tim thấu óc.

“Hhhrrrroooaaarrrr!” Tôi tru lên thảm thiết.

Nhưng rồi một tiếng gầm khác, thậm chí còn ghê rợn hơn, nổi lên. Con đầu lĩnh thét một cách xấc xược vào con khủng long mới tới. Tên Deinonychus mới liền nhảy giật lùi, buông tôi ra và quay lại, hiên ngang đối mặt với con đầu đàn.

Hai con Deinonychus đứng đấu mặt vào nhau, lông dựng xù cả lên, nhìn nhau trừng trừng. Chúng thách thức nhau! Đúng thế. Con Deinonychus mới đã dám qua mặt đầu đàn. Nó dám một mình tự tiện tấn công, như vậy tức là tấn công vào uy lực, vào ưu thế chi phối bọn Deinonychus của con cầm đầu.

Con Deinonychus bị phật ý tru rầm rĩ - đó là một thứ âm thanh trầm đục, buốt lạnh. Nó duỗi thẳng cái đuôi cụt về sau. Tên thách thức giương móng vuốt bàn tay lên, sẵn sàng lâm chiến.

Đúng lúc ấy, tôi chợt phát hiện ra những túm vải còn vương lại quanh cánh tay của tên thách thức. Miếng vải được xé ra từ chỉnh bộ đồ biến hình bó sát của tôi để quấn quanh thanh nẹp cho Tobias.

<Tobias!> Tôi hét lên. Đó chỉnh là Tobias. Đúng là Tobias mặc dù cậu ấy đã móc rách một lỗ trên mình tôi...

Thế là tôi hiểu hết sự tình. Tobias đã tìm cách thu phục ADN của một con khủng long Deinonychus và đã biến hình. Nhưng rủi cái, cậu ấy đang mất khả năng kiểm soát. Bản năng Deinonychus đã đẩy trí óc của Tobias qua bên và đang nắm quyền điều khiển.

Bây giờ Tobias đã bị cuốn vào cuộc tranh giành ngôi vị đầu bảng. Một cuộc huyết chiến để quyết định xem ai là ông chủ ở đây (và ai sẽ tấn công tiêu diệt tôi).

Tobias và con đầu đàn vờn nhau thành vòng tròn, hăng máu đến tột đỉnh.

<Tobias! Nghe mình đây! Bồ là lốt hình khủng long. Bồ đánh mất

kiểm soát rồi. Điều này đôi khi vẫn xảy ra. Bồ cần phải...>

Con đầu đàn xồ lên! Nó đáp xuống ngay nơi Tobias vừa đứng trước đó nửa giây, răng nhe ra dữ tợn, miệng táp đớp điên cuồng. Nhưng Tobias đã né qua trái, đoạn rùn thân xuống với ý định húc đầu vào bên dưới con đầu đàn.

Đốp!

"Scrreeeeee!"

Con đầu đàn giật nảy ra sau, sững sờ. Một miếng mạn sườn bên trái của nó vừa biến mất. Tobias lại xán vào, đuôi cứng đờ như một cây sào phía đằng sau.

Giờ con đầu đàn đã thận trọng hơn. Nó chờ cho Tobias chuyển động trước. Thật chẳng phải chờ lâu. Tobias tấn công! Trong chớp mắt, con đầu lĩnh liền nhảy bật lên không trung. Nó uỗn đôi vuốt chân độc ác của mình ra và xỉa vào giữa mặt con khủng long - Tobias.

Xoẹt!

"Screeeee-uh!" Tobias ngã ngửa. Máu phụt ra từ vết thương trên mặt cậu ấy. Con đầu đàn xồ lên tấn công tiếp. Tobias lập chập đỡ đòn trong hoảng loạn.

"Hrrrooo-hah!" Con đầu đàn tru lên một tiếng reo đầy chiến thắng và chồm tới.

Diễn biến cuối cùng của trận đấu xảy ra quá nhanh! Tobias đang bị đè ở bên dưới, giương những móng vuốt bàn tay lên. Cậu ấy bấu móng vuốt vào ngực con Deinonychus kia.

Con đầu đàn gầm lên và quật đuôi, nhưng nó không thể giãng ra khỏi hàm răng của Tobias. Trận chiến kết thúc.

Tobias búng mạnh, đứng thẳng lên, kèm theo tiếng thét ghê rợn, đầy thách thức.

"Hreeeeee-yah! Hreee-hreee-yah!"

Tôi chỉ kịp thấy Tobias quay lại nhìn những con Deinonychus trong bầy. Cả đám đồng loạt nhìn con đầu đàn bị té lăn quay, rồi lại đồng loạt quay qua nhìn Tobias. Rồi từng con một, như những hiệp sĩ chân chỉnh chấp nhận giao nộp gươm cho kẻ chiến thắng, chúng sục mũi xuống đất tỏ dấu hiệu khuất phục.

Tobias quay ngoắt lại, nhìn hầm hầm vào tôi.

<Tobias! Mình đây, Rachel! Nghe mình nói đây. Mình là Rachel...>

Tôi dùng một tay gấu bịt cho vết thương nơi ngực khép lại. Cơn đau dữ quá. Nhưng cơn sợ còn dữ dội hơn. Tôi thấy ánh nhìn toé lửa trong con mắt Tobias.

<Tobias, bồ là người, LÀ NGƯỜI. Hãy nắm quyền kiểm soát lốt hình biến ấy!>

Tobias tiến về phía tôi. Cậu ấy đang đói meo. Những con khủng long khác dùn dùn bước theo sau.

<Tobias. Nghe mình nói nè. Bồ là người. Mình là bạn của bồ.

Rachel đây! Bồ là người. Bồ là... >

Ồ không, tôi nhận ra mình đã sai lầm.

<Tobias, bồ là diều hâu. Bồ là diều hâu đuôi đỏ. Có nhớ đôi cánh của bồ không? Bồ còn nhớ cách bay không? Bay cao trên những luồng khí nóng ý! >

Cái quai hàm khủng khiếp của Tobias chỉ còn cách tôi vài phân. Cậu ấy dừng lại, nghiêng nghiêng cái đầu rồi đột nhiên, toàn bộ cơ thể như xuội lơ.

<Rachel hả? > Cậu ấy chưng hửng hỏi.

CHƯƠNG 18

JAKE

Nó rơi xuống, vun vút như một quả khinh khí cầu Goodyear bổ xuống đỉnh đầu tôi. Chỉ có điều nó nặng, nặng hơn rất nhiều.

Tôi chẳng thể thấy thứ gì cả, chỉ cảm thấy không khí kêu vù vù khi con quái vật đang đổ xuống. Tôi lăn tròn theo phản xạ.

Vùùùù!

"Aaaaahhh!" tôi hoảng hốt thét lên khi nhận ra mình đã bị ghim lại. Cẳng tôi kẹt cứng dưới bụng con khủng long cổ dài. May là không có miếng xương sườn nào bị nứt hay gãy, chỉ tội cái là tôi không làm sao ngọ nguậy hay rút chân ra được. Chắc phen này tôi tiêu rồi.

"Jake!" Cassie gào. "Bồ ở đâu?"

Tôi muốn bảo nhỏ hãy im miệng đi để tự cứu lấy cái mạng mình. Nhưng trong thâm tâm, tôi lại khao khát mong ước nhỏ hãy cứu giúp tôi.

Run cầm cập. Run không lời nào tả xiết. Tôi như đang lên cơn sốt rét và không làm sao kiềm chế được.

Rộp rộp!

Cái đầu khổng lồ cúi xuống và húc mạnh vào thân hình con khủng long cổ dài, rứt ra một mảng thịt.

Rốp rốp!

Tên Khủng Long Bạo Chúa ngai nghiến ngấu con mồi ở ngay trên đầu tôi vài tấc. Tiếp theo, tôi đoán nó vừa gặm trúng cái gì đó cứng cứng bởi vì tôi thấy nó giật lên. Và cú kéo đó nhấc trọng lượng của con khủng long cổ dài ra khỏi tôi đúng một giây.

Tôi rút chân ra được rồi!

Tôi lộn một vòng rồi bật đứng lên trên hai chân.

"Hự!" Tôi lại ngã quỵ xuống. Hai cẳng chân tê cứng vì bị đè không giữ nổi cơ thể tôi. Tôi tuy có thể cựa quậy được chút đỉnh, nhưng...

Cái đầu bự bành ky kia lại cúi xuống nữa rồi! Xung quanh tôi đầy những hàm răng trắng nhởn. Chẳng còn cách nào thoát ra được. Tôi cúp rúp cuộn tròn mình lại như quả bóng.

"Ôi, trời ơi," tôi van vỉ.

Bị quai hàm Khủng Long Bạo Chúa xiết gọn lấy, tôi chỉ biết khoá chặt cánh tay và cẳng chân lại với nhau. Những cái răng khoét vài lỗ trên vai trái tôi. Chật chội quá! Vòm miệng của con Khủng Long Bạo Chúa quá hẹp. Tôi đạp hai cẳng chân tê cứng về phía trước, thọc sâu xuống cổ họng của nó.

Tôi đã lọt thỏm trong khoang miệng của con Khủng Long Bạo Chúa. Không có khoảng trống để nhúc nhích. Không khí ngột ngạt và hôi thối. Nước dãi nước nhớt quện lầy nhầy quanh tôi. Một dải lưỡi tổ chảng ấn tôi xuống lỗ cổ họng tham lam đang chờ sẵn. Nó đóng

bập miệng lại, tống hết không khí ra khỏi phổi tôi.

Tôi ráng bíu chặt lấy cục lưỡi, ghì các ngón tay vào những chỗ gồ ghề, ướt nhoét. Đồng thời, tôi cố hết sức tập trung những gì còn lại của bộ não tê liệt vì khiếp đảm của mình.

Tôi hổng chắc mình có đang thu phục ADN của con khủng long hay không, cho đến khi thấy mình cố biến hình. Tôi làm mấy động tác cùng một lúc - vừa thu phục, vừa biến hình, vừa la hét rầm trời.

Nhưng tôi bắt đầu phình to ra. Một khi đã lớn dần tôi không thể nào không bị ép sát vào những chiếc răng gớm ghiếc. Chúng sẽ đâm toạc vào tôi mất. Tôi trườn xuống cái cổ họng đang rống rít của Khủng Long Bạo Chúa, tránh xa hàm răng chết chóc. Những cơ bắp cổ họng mạnh mẽ đang phang phình phịch vào cẳng chân tôi. Mặc, tôi vẫn tiếp tục biến hình.

Con Khủng Long Bạo Chúa nhận ra có cái gì đó không ổn. Biết mình nuốt phải cái gì đó rất kỳ cục, nó bèn ho và khạc nhổ. Kết quả là một mớ cơ bắp mạnh kinh khủng hất văng tôi ra - tôi bay chéo ra ngoài.

Phịch!

Tôi rơi sượt bên hông đống thịt mềm mềm của gã khủng long cổ dài bị đánh bại hồi nãy. Tôi giơ tay tóm lấy nhưng hụt. Giờ bàn tay không còn là bàn tay tôi nữa.

Tôi lăn cù mèo trên nền đất, sát ngay bàn chân con Khủng Long Bạo Chúa. Trời đất, tôi đã lọt ngay vào tầm ngắm của nó.

Nhưng kìa, hình như con quái vật khổng lồ không còn hơi sức để tấn công được nữa - bên trong nó có cái gì đó đang diễn ra. Hổng biết tôi đã dứt đứt của nó mất sợi gân hay thớ thịt gì mà con Khủng Long Bạo Chúa vừa mới loạng choạng bước đi được vài bước liền đổ xụm xuống. Nó ngã đè lên đuôi của chính mình rồi té lật nghiêng qua bên, rống thảm thiết.

Tôi cũng nằm đó, thở phì phà phì phò, không biết mình đang trong hình hài như thế nào - hơi đâu mà quan tâm. Nhưng tôi biết mình còn sống. Tôi cố mấp máy miệng. Ôi, tôi không thể nói được. Lật đật hoàn hình lại, tôi cố mở miệng gọi.

"Cassie! Marco! Ax!"

"Jake hả?" Tiếng Cassie vang lên trong đêm tối.

Phải mất mấy giây sau chúng tôi mới tìm thấy nhau ở chỗ đống lửa đã lụi tàn. Cassie sung sướng dang rộng tay ra ôm chặt lấy tôi. Tôi run rẩy quá đến mức không thể ôm đáp lại nhỏ. Nhưng tôi cảm thấy dễ chịu.

"Nó chết rồi hả?" Marco cập rập hỏi.

"Chưa," tôi đáp. "Nhưng hình như mình đã làm nó bị thương nghiêm trọng. Nó đang nằm nghiêng đằng kia kìa."

"Bồ biết tụi mình phải làm gì rồi đấy," Marco nói nghiêm trang. "Phải thu phục con Khủng Long Bạo Chúa này thôi. Con này vẫn còn

sống cho tụi mình hấp thụ. Có lốt hình biến Khủng Long Bạo Chúa rồi, tụi mình sẽ tha hồ đi săn bọn khủng long khác cho đến chừng nào bị ăn thịt mới thôi."

"Mình thu phục rồi," tôi hổn hển. "Bồ nói đúng đấy, Marco. Mau lại thâu nạp nó đi."

Không ai trong tụi nó không ngại ngần chuyện bước tới sờ vào con vật. Ngay cả khi đang nằm rên rỉ như vậy, trông nó vẫn đầy vẻ nguy hiểm.

Thận trọng, cả bọn chúng tôi tiến tới, chú ý đụng vào chót đuôi của nó. Trong tay đứa nào cũng cầm một bó đuốc nhỏ để soi đường.

Marco ấn bàn tay vào làn da giống như cá sấu của con vật.

Sau đó đến Ax và cuối cùng là Cassie.

Thật quái đản, cứ như trong một nghi lễ tôn giáo. Ba con người và một người ngoài hành tinh, tất cả đều cầm những ngọn đuốc nhỏ tí - trong màn đêm vĩnh cửu như thế này, chúng chỉ như vài đốm tro tàn. Chúng tôi cúi xuống quái vật đang nằm rên rúm ró và chạm vào.

"Thật kỳ dị quá ha," Cassie lầm bầm. "Mình luôn tự hỏi: Tụi mình là những người đang ở trong một thời đại hàng triệu năm trước khi con người đầu tiên xuất hiện. Trong thời đại của chúng ta, loài người làm chủ hành tinh. Còn ở thời đại này, Khủng long bạo chúa là chúa tể. Nếu con người và khủng long cùng sống trong một thời đại thì loài nào sẽ thắng nhỉ? Và ai sẽ sống sót?"

"Chúng sẽ săn tụi mình dễ ợt y như mèo bắt chuột," Marco xầm xì. "Con người tiền sử với vài cây gậy nhọn và mấy bó đuốc thì đòi làm được gì? Cuộc tỉ thí chả cân sức tí nào..."

<Phải, nhưng các bạn không chỉ là những người nguyên thuỷ,> Ax nói. <Mà các bạn là những người nguyên thuỷ có kỹ thuật biến hình của người Andalite.>

Không phải lần đầu tôi tự hỏi, phải chăng óc khôi hài của Ax đã càng ngày càng lộ rõ?

Và rồi, giữa cơn căng thẳng tột độ, thiếu ngủ và thể xác tơi tả, mắt tôi nhắm díp cả lại, cẳng giò bủn rủn, tôi đổ oạch xuống (không biết xuống đâu). Liền lúc đó, những cánh tay vội vươn ra đỡ lấy tôi.

CHƯƠNG 19

Sau khi đề Jake ngủ gà ngủ gật một lúc, tụi tôi quyết định rằng: lăn kềnh ra ngủ giữa xác con khủng long cổ dài to cỡ bang Nebraska và một con Khủng Long Bạo Chúa bị thương đang rên rỉ không phải là ý hay.

Cho nên, bất chấp trời tối đen như mực, không thể thấy cả bàn chân mình, tụi tôi cứ lê bước bỏ đi. Ít ra thì trời không mưa như cả bọn chắc mẩm sau khi bầu trời nhá đầy những tia chớp sáng loè. Dường như các hiện tượng khí tượng thuỷ văn thông thường của thời đại nhiều thiên niên kỷ về sau không thể đem ra áp dụng trong thời đại này.

"Cơ bản là tất cả mọi thứ vẫn tốt đẹp," tôi vỗ về cả đám, chuyền cây đuốc lờ mờ qua tay bên kia. "Tụi mình đang ở trong quá khứ hàng chục triệu năm. Chẳng được ăn gì ngoài vài miếng thịt khủng long xâu vào que nướng thui. Đằng kia có một con sông, nhưng đi tới đó uống nước thì không chừng tụi mình sẽ bị vài con cá sấu hay một tên quái vật nào đó xồ lên đớp gọn. Tụi mình bị lạc đường rồi. Nhưng ai mà thèm quan tâm xem tụi mình đang ở đâu chứ. Và để cho đủ bộ, tụi mình còn có giầy da Khủng Long Bạo Chúa để mang nữa nè. Cái này sẽ bốc mùi rộ đây, càng khiến tụi mình trở thành mục tiêu lồ lộ cho tên Khủng Long Bạo Chúa kế tiếp."

"Mình ước gì có Rachel ở đây," Cassie bùi ngùi nói.

"Ừa," tôi đồng ý, đột nhiên buồn héo hắt. "Thế nào nhỏ cũng huênh hoang đại loại: 'Mình chịu được khủng long mà, Marco; nhưng mình hổng thể chịu nổi thói nhắng nhít của bồ.'"

Jake cười nhẹ. "Bồ có ấn tượng tuyệt vời đối với Rachel đấy."

Tôi chợt nghe tiếng Cassie sụt sịt.

"Bồ biết tui đang cảm thấy thế nào mà," tôi phân bua. "Tụi mình vẫn còn sống sót sau hai lần bị bọn Khủng Long Bạo Chúa đực hay cái gì đó rượt chạy toé khói, đúng không nào? Tui muốn nhấn mạnh rằng: tui không phải là Siêu Anh Hùng; Jake là thằng ngố, đi đứng vụng về, dù rằng khá sáng dạ. Thế mà tụi mình vẫn còn sống ở đây mà nhỉ nhố."

"Cám ơn," Jake cảm kích.

"Ý tui muốn nói với bồ là, Cassie à, bọn ngu ngơ như tụi mình đây mà còn sống sót thì lẽ nào, Rachel và Tobias - một đứa là Xena, Công Chúa Chiến Binh và một gã là người chim, phải săn mồi để trang trải bữa sáng - lại không qua khỏi ư? Thôi nào, bất cứ cái gì muốn giết Rachel thì đều phải gân guốc hơn Rachel. Mà bồ biết đó là điều không thể xảy ra mà..."

Cassie nấc lên rồi thút thít coi bộ nhẹ nhõm hơn. Đúng là tôi chỉ

nói tầm xàm ba láp thôi. Nhưng mà biết đâu đó, chưa biết chừng Rachel và Tobias vẫn còn sống tốt thì sao...

Tôi đã từng nói với các bạn nhiều lần rồi: rằng chỉnh bạn mới là người chọn cách sống cho bản thân mình. Bạn có thể nhìn nhận thế giới nó bi thảm hay thú vị là tùy bạn. Có một vài thứ, đương nhiên rồi, chẳng thú vị tẹo nào. Nhưng bạn có thể thường xuyên tìm thấy sự hóm hỉnh, hài hước trong cuộc sống và trong con người, mà rất ít khi có ngoại lệ lắm nha. Theo tôi á, nếu bạn muốn nhìn thế giới là buồn chán, là khủng khiếp, là không công bằng, thì hu hu, hu hu, cũng chả sao. Nhưng này, đó là cái thứ cuộc sống kiểu gì vậy?

Đám chúng tôi thất thểu bước đi, thỉnh thoảng dừng lại và ngủ ngật ngà ngật ngưỡng. Xong, cả bọn lại vùng đứng lên, ngất ngưởng đi tiếp. Dần dần, trời sáng sủa ra khi mặt trời bắt đầu lên cao, và ngôi sao chổi thống lĩnh bầu trời cũng dần trở nên mờ xám đi.

Bỗng, vút!

Thình lình đến phát sốc, mặt trời nhảy bắn khỏi đường chân trời. Lập tức, tôi liệng mẩu đuốc đã lụi đi, nhắm mắt lại và dang rộng tay ra, hân hoan đón Mẹ Mặt Trời.

Đây quả y chang như quang cảnh được tái hiện lại trong những viện bảo tàng. Trải dài trước mắt tụi tôi là một cánh đồng mênh mông, có điểm xuyết những cụm cây và những tảng đá nhô ra đột ngột. Con suối vẫn lượn lờ uốn khúc bên hông tụi tôi. Bên hông kia vẫn là khu rừng bát ngát. Ngọn núi lửa vẫn bốc khói nghi ngút, uy nghi như một ngọn tháp vươn lên chỉnh giữa đồng bằng.

Và rải rác đây đó, những thảo nguyên nhiệt đới không khác chi cảnh vật châu Phi - nơi bạn trông chờ sẽ thấy hươu cao cổ hay linh dương đầu bò thì lại là một bầy khủng long Triceratops. Có lẽ phải tới hàng trăm con đang lặng lẽ di chuyển, trông như một bầy trâu già miền viễn Tây. Có điều những chàng dũng sĩ đấu bò thà ngả nón ra chịu thua còn hơn là đuổi theo những chú mộng này.

<Có phải mặt trời mọc làm cho loài người cảm thấy phấn chấn, lạc quan hơn, đúng không?> Ax hỏi.

"Đúng, ngoại trừ những ngày phải đi học," tôi đáp lẹ.

<Chúng ta rất giống nhau. Dù không giải thích được, nhưng nó cũng làm tôi thấy khá hơn. Tôi có thể nhìn thấy. Thị giác hoạt động được là rất ích lợi.>

"Vả lại mặt trời làm mờ nhạt sao chổi - cái thứ cứ khiến tui bất an sao sao ấy. Nhưng mặt khác, tui lại nhìn thấy một lũ khủng long to như toà cao ốc, vì thế..."

<Sao chổi làm bạn khó chịu à? Vậy mà tôi cứ tưởng là những ánh chớp chứ?>

"Chớp thì sao?"

<Không. Đó không phải là chớp. Tôi tưởng các bạn cũng biết rằng nó có nguồn gốc nhân tạo chứ không phải là tự nhiên.>

Tôi bước thêm chứng năm bước nữa rồi mới khựng lại hỏi. “Cái gì?”

Jake và Cassie cũng dừng theo.

“Nhân tạo à?” Jake hỏi lại. “Nhân tạo theo ý bồ nghĩa là sao, Ax? Nó không phải là do con người làm nên đấy chứ?”

<Dĩ nhiên. Những tia chớp hồi đêm không phải là hiện tượng xảy ra một cách tự nhiên như các bạn nghĩ. Mắt cuống tôi có thể thấy cả tia cực tím và tia hồng ngoại trong tia sáng đó. Và...>

“Chỉ cần nói cho tụi mình biết cái gì thôi,” Cassie nôn nóng hét lên. Hành vi của nhỏ khiến tất cả tụi tôi sửng sốt. Cassie vốn không phải là kẻ hay la hét ầm ĩ. Nhưng cũng có thể vì nhỏ không phải là người minh mẫn vào buổi sáng.

<Tôi tin rằng đó là một vụ nổ. Mới đầu tôi tưởng đó là tia Nghiệt đang nhắm tới mục tiêu, bởi vì nó quá xanh.>

Jake hít một hơi thật mạnh. “Ax? Xin vui lòng đừng nghĩ rằng tụi mình hiểu biết những điều này, được chứ?”

<Vâng, thưa Hoàng tử Jake.>

Jake nhìn tôi. “Bồ nghĩ là bọn Yeerk cũng theo tụi mình trở về thời kỳ này à?”

<Thưa Hoàng tử Jake, tôi không...>

“Đừng gọi mình là hoàng tử.” Jake nói một cách máy móc.

“Lúc tàu ngầm nổ tung đâu có bất cứ tên Yeerk nào lảng vảng gần đó,” tôi nói. “Khả năng có tàu vũ trụ của Yeerk là không thể xảy ra. Thôi nào, tụi mình đã chú ý quan sát kỹ rồi mà.”

<Đó không phải là Yeerk,> Ax quả quyết. <Tôi chắc chắn bên cạnh những loài khủng long ở đây có tồn tại một giống loài nào đó phát triển rất cao. Nhưng bảo đảm không phải Yeerk.>

“Khủng long phát triển cao hả?” Tôi hỏi lại. “Giáo sư Khủng Long Bạo Chúa chăng? Tui không nghĩ vậy đâu.”

“Đêm qua mình trông thấy luồng sáng lạ ở đằng xa,” Jake kể.

“Mình cũng thấy,” Cassie góp lời. “Mình cứ tưởng là chớp gì đó.”

Chúng tôi lại lếch thếch đi tiếp. “Ax ngố à, coi chừng bồ khùng rồi đó.”

<Tôi mà sai lầm á?> Ax nói đầy vẻ hoài nghi. <Nhưng bản chất của luồng ánh sáng đó dường như...>

Thế là ảnh thao thao bất tuyệt về độ dài của sóng, về những hình thức cọ sát của sắc tố võng mạc, về các giác quan cảm nhận khoảng xa, và về rất nhiều khái niệm hầm bà lằng của người Andalite mà con người phải thật lâu trong tương lai mới có thể nghe quen được.

Tôi bỏ ngoài tai những lời đó mà mải miết ngắm bầy Triceratops, lúc này đã ở sát bên hông tụi tôi. Ở thế giới hiện đại, bất cứ cô cậu nhóc nào cũng có thể được ba mẹ mua cho một bầy Triceratops bằng nhựa tổng hợp; nhưng ở đây, Triceratops hiện bày bày ra trước mắt, thật như không thể thật hơn nữa. Những con khủng long thật đang

nhàn hạ nhai lá cây rào rạo, chốc chốc lại dùng cái sừng khổng lồ đào bới lên một nhúm thảo dược sực nức mùi hương. Thật quái lạ. Nếu bạn trông thấy một dây chuyền sản xuất thực phẩm cao mười tầng lầu cũng không ấn tượng và quái dị bằng cảnh này.

"Chèng ơi, coi kìa. Không chừng cuối cùng tụi mình lại rơi vào một cái hố tổ chảng nào đó thôi," Jake ỉ ôi la.

Đột nhiên, thảo nguyên trước mặt chúng tôi dừng phắt lại. Phía bên kia đường ranh không còn trông thấy những ngọn cỏ rung rinh nữa.

"Chúng ta phải đi vòng rồi," Cassie bảo.

"Sao vậy?" Tôi thắc mắc. "Chính xác là tụi mình định là sẽ đi đâu đây?"

"Thế bồ muốn tụi mình làm cái gì hả?" Jake hỏi vẻ dằn dỗi. "Cứ ngồi xuống đây và bắt tay vào xây một nền văn minh mới nhá?"

"Ý tui chỉ muốn nói cho rõ rằng chúng ta đâu có cuộc hẹn nào với ai hay ở nơi nào đó đâu..."

Chúng tôi tiếp tục đi. Mãi đến khi tới gần mới thấy khe nứt trải rộng như thế nào.

Thật không thể tin được! Choáng ngợp cứ như lần đầu tiên đi trong đường hầm Grand Canyon[12]. Tụi tôi ở rìa một thung lũng sâu ba chục mét và rộng hàng nhiều dặm. Nó gây ra cảm giác chóng mặt, mất cân bằng khi đứng trước nó - tôi cứ chực lộn cổ ngã nhào.

Ắt hẳn đó là một cú ngã vô tận, kèm theo tiếng hét kinh hồn dọc đường rơi.

Nhưng đó không phải là điều khiến tụi tôi đứng ngây ra như phỗng. Bạn biết đấy, thung lũng này không hề trống rỗng. Mà bên dưới nó, trải rộng cả một dặm dưới đáy thung lũng là những tòa nhà lấp lánh, sáng rực.

Và lượn lờ bên trên những toà nhà là một vật thể rất kinh khủng, dòm giống như... đĩa bay.

THẢM HỌA SAO CHỔI

CHƯƠNG 20

“Cánh của bồ sao rồi?” Rachel hỏi.

<Ngứa lắm. Còn chân bồ thì sao?>

“Lại đau như giần.”

<Mình có làm đau vai bồ không?>

“Không. Không giống kiểu bồ làm mình đau khi bồ rạch bụng mình ra như đang móc ruột cá.”

<Mình nói mình xin lỗi rồi cơ mà. Mình đã nhắc đi nhắc lại nhiều lần rồi mà.>

“Mình biết mình đang cáu kỉnh. Chính xác là vì mình không có được một đêm ngon giấc. Dường như mình cứ nhớ rằng mình đã biến hình thành gấu xám, chỉ có điều là có bồ đi kế và bồ xắt nhỏ mình ra cứ như mình là một cái bánh pizza hay là một tảng pho mai vậy.”

Tôi thở dài, cố giữ thăng bằng trên vai Rachel mà không chọc sâu những móng vuốt diều hâu sắc lẻm vào nhỏ. Miếng đệm tụi tôi rứt từ da con khủng long Deinonychus chết để lót vai cho Rachel coi như vô dụng, nó nhất định không chịu ở nguyên một chỗ mà cứ xục xịch tới lui hoài…

“Xắt nhỏ mình như thể mình là khoanh giăm bông,” Rachel lầm bầm. “Như thể mình là thịt heo muối. Thêm mấy trái trứng, vài bánh khoai tây chiên của tiệm Denny. Từ giờ, mình sẽ đành phải bỏ không bao giờ mua đồ ăn sáng ở tiệm Denny nữa. Bữa sáng với mấy cái bánh kếp, vài bánh khoai tây chiên ăn thêm, hai vòng xúc xích, hai lát thịt heo muối, hai trái trứng lớn một chút, biết không? Không quá mềm và không bị chảy nước. Mình không thích chúng bị quá mềm và chảy nước. Một ít sirô Maple[13] rưới lên bánh kếp. Phải là sirô Maple đấy nha. Có cái loại người nào mà lại đi rưới cái loại sirô Boysenberry[14] lên bánh kếp bao giờ cơ chứ?”

<Vậy là, mình e rằng bồ đang đói phải không?>

Rachel quay cặp mắt xanh lạnh lẽo lại nhìn tôi. “Như một ổ bánh mì. Đó là cách bồ xắt mình ra thành từng lát. Như một ổ bánh mì nóng hổi vừa mới ra lò, bên ngoài thì vàng rộm và giòn tan, bên trong thì trắng mềm và vẫn còn âm ấm. Rồi là mứt mâm xôi. Phải là mâm xôi đấy nha. Mình thích loại Smucker[15]. Một hũ thiệt bự mứt mâm xôi còn nguyên hạt. Ý mình là cái loại trẻ nít nào mà lại thèm ăn mứt mâm xôi đã tách hạt cơ chứ?”

Tôi nhìn Rachel bằng cặp mắt diều hâu. Tôi chỉ đậu cách nhỏ có một tấc. Như thể tôi đang nhìn nhỏ qua một cái ống nhòm, thiệt mà. Nhỏ đã không ngủ, không chải đầu, và nhỏ đang ở trong một tâm trạng thất thần. Thế nhưng, nom nhỏ vẫn rất tuyệt. Tôi ngó đi hướng khác.

Mấu chốt ở đây là gì? Tôi đang bị cái đói và mệt hành hạ. Tôi đói meo đói mốc. Tuy có thấy vài động vật hữu nhũ trông giống chuột chũi lích rích chạy qua chạy lại giữa các gốc cây, nhưng ngặt vì cái cánh te tua mà tôi chẳng làm ăn gì được. Đành phải nhịn đói suông.

Tất cả những gì tôi làm được là trơ mắt nhìn chúng trong khi Rachel bước đi. Ngay từ trong đêm, tụi tôi đã bỏ mặc đàn Deinonychus lại sau. Là thủ lĩnh, tôi gầm gừ đuổi bọn chúng đi hết. Thây kệ chúng ngơ ngác, hoang mang. Nhưng chẳng bao lâu sau chúng đã tìm chọn được một con đầu đàn mới.

Rachel cũng đã xoay sở để thâu nạp được ADN của một con khủng long Deinonychus trong đàn. Việc này không phải dễ, nhưng cuối cùng tôi cũng kiếm ra cách giữ cho con vật giết chóc kia chịu yên lặng một chút cho Rachel chạm tay vào…

Giờ thì tụi tôi đang đi thất thểu trong rừng. Bấn lên tìm thức ăn. Nôn nóng kiếm Jake và tụi bạn. Suy nghĩ xem phải làm gì để sống sót.

Rachel và tôi bước vào một vùng cây cối rậm rạp. Những lùm cọ mọc chùm nhum đó đây. Mỗi lùm khoảng năm, mười cây với những bụi dây leo dày đặc quấn quanh gốc. Cảnh tượng đó khiến tôi cảm thấy rờn rợn, ớn lạnh. Chúng chắn mất tầm nhìn của tôi.

Với lại… <Ê, sao trên cây không có trái chà là hả?> Tôi hỏi đại.

"Không, ý là về mẹ mình. Bà đang nghĩ tới chuyện hẹn hò[16] một lần nữa. Bồ biết đấy, đã lâu rồi từ khi ly dị … Ồ!" Bồ nói chà là để ăn hả? Chắc là nó mọc trên cây…" Rachel nói vu vơ.

<Ở trên cây cọ hả?>

"Bồ cứ làm như mình đang đi mua sắm thực phẩm giữa thiên nhiên hoang dã vậy! Lựa trái chà là từ đám cây, chọn cà chua trong mớ dây leo? Và nhặt yến mạch ở trên cây bắp?"

<Cây bắp ư?>

"Chứ sao. Mình đang đói muốn chết đây nè, mà bồ đừng có trách móc rằng sao mình không phải là cô nhỏ con nhà nông chỉnh hiệu như Cassie…"

<Tụi mình cứ tìm kỹ các cành cọ coi sao. Không chừng tìm được vài trái chà là hay trái dừa gì đó. Bất cứ cái gì… miễn là ăn được…>

"Mình phải nghỉ chút đây. Đằng kia có bóng râm."

Tụi tôi rón rén tiến về phía lùm cây thứ hai. Một cặp khủng long Triceratops to đùng đang nhởn nhơ nghỉ trong bóng mát của một cái cây gần nhất. Tuy chúng là loài hiền lành, chuyên ăn lá cây, nhưng thân hình lại to lớn dềnh dàng hơn cả voi, sừng dài cả thước… cho nên, dù chúng có hiền từ cỡ nào tôi cũng không muốn trú chung bóng cây với chúng.

<Trên kia chắc chắn phải có trái gì đó,> tôi ồ lên khi thấy một chùm quả có vỏ tựa như vỏ đậu, ẩn hiện dưới một lá dương xỉ xoè rộng như cánh quạt.

Hai đứa tôi bèn ùa tới tàng cây ấy. Rachel đặt tôi xuống đất, rồi

lượm đá ném tới tấp cho đến khi một quả rớt xuống khỏi chùm. Quả này màu nâu, bự cỡ trái dừa. Rachel lấy một cục đá khác đập cho nó bửa ra. Bên trong là lớp cùi ngà ngà trắng.

"Ừm. Bồ nghĩ cái này có ăn được không Tobias?"

<Mình không biết. Xem ra nó hổng giết chết bồ đâu.>

Rachel nhăn nhó. Nhỏ cầm một miếng "cơm dừa" lên ngửi ngửi. "Mùi ngon đấy," đoạn nhỏ nhún vai một cái, bỏ tọt miếng trái cây vào miệng và nuốt chửng luôn. "Hừmm… Không tệ."

<Nó có vị gì?> Tôi háo hức hỏi, đưa mắt nhìn quả dừa một cách đầy ghen tị. Tôi đang ở dưới đất thấp, không thể thấy gì hơn ngoài những tán cây cao. Qua những thân cây lăng và bụi rậm chen chúc nhau lộn xộn, tôi thấy một thứ có hình khum khum tròn, nom buồn cười như cái quạt cầm tay. Chỉ có điều nó bự hơn cái quạt rất rất nhiều. Nó có nhiều vảy gai trông như nan hoa của bánh xe, và giữa các vảy là những miếng vải sặc sỡ màu xanh lá cây cà đỏ rực.

Ồ, không phải là vải - mà là da. Xem ra những bộ phận ấy thuộc về một con gì đó đã chết rồi. Nó không hề nhúc nhích hay động đậy gì cả, cứ im ru bà rù.

<Rachel, hình như phía bên kia lùm cây có cái gì đó. Trông như… yaaaaa>

Cái quạt thình lình ngọ nguậy.

Rachel cứng đờ người lại. "Làm ơn đừng bảo đó là một loài khủng long khác của bồ nha, Tobias."

<Chúng bắt đầu là khủng long của mình từ hồi nào vậy? Tụi mình phải lùi lại thôi.>

Rachel cúi xuống nâng tôi lên. "Cái gì vậy?"

<Mình hổng thấy rõ nên không thể nói được.>

Tụi tôi lùi lại, mắt dán chặt vào chiếc quạt hay cánh buồm di động kia. Nhưng trong lúc lùi lại, tôi chợt nhận ra vai Rachel dần cứng lên, rất khó bám vào.

<Bồ làm gì vậy?>

"Mình đang biến hình," nhỏ đáp. "Mình đói lắm. Bồ cũng đói mà. Có lẽ tụi mình sẽ ngả anh chàng này ra và làm một bữa sáng của khủng long."

<Cái gì? Cái gì?>

"Mình biến hình thành khủng long Dannynockorus đây."

<Deinonychus hả?>

Rachel không trả lời. Lưỡi nhỏ không còn là lưỡi người nữa. Da của nhỏ sần sùi lổn nhổn như gắn đá cuội. Vai của Rachel dốc xuống và tôi nhảy khỏi vai nhỏ, đứng trên cỏ.

Lúc đó, chỉnh xác là tôi có thấy hơi khó chịu với Rachel. Nhưng ngay tức khắc tôi nghĩ thầm có lẽ nhỏ nói đúng. Tụi tôi có lốt hình khủng long Deinonychus - thế thì tại sao lại không tận dụng nó chứ.

Tôi cũng bắt đầu biến hình luôn. Tuyệt. Vậy là một lần nữa tôi lại

làm hư thanh nẹp cánh. Phen này thì đừng hòng nghĩ đến chuyện chữa lành nữa. Tuy nhiên, đói cũng đâu có lợi cho sức khoẻ, phải không nào?

Gió đổi hướng. Cánh buồm da và xương kia chuyển động. Nó di chuyển để đón làn gió. Tại sao vậy? Lẽ ra tôi phải biết chứ. Có dữ kiện nào đó đang thập thò trong đầu tôi mà chưa chịu bật ra. Tôi đã quên mất điều gì chăng?

Tôi ráng nhớ lại những bức tượng đồ chơi bằng nhựa. Cái con này giống như bức nào nhỉ? Nó có đặc điểm gì? Phải chăng nó là động vật ăn cỏ?

Chuyển động!

RẮC! RẮC! RẮC!

Cánh buồm nhổng cao lên, hiện rõ ra là một con khủng long Spinosaurus. Nó xoay thân qua nhìn tụi tôi, quét nát những bụi rậm. Đến khi nó vươn cái đầu thòi qua cây để nhìn tụi tôi kỹ hơn thì cả một thân cây bị nghiêng ngả, kêu lạo rạo. Cái đầu nó bự hơn cả người Rachel.

Nhỏ vừa mới hoàn tất quy trình biến thành khủng long Deinonychus. Liệu nhỏ có thể kiểm soát được bản năng sống động của nó không nhỉ? Hy vọng là được, bởi vì nhỏ có nhiều kinh nghiệm biến hình hơn tôi mà…

Con Spinosaurus trợn mắt lườm tụi tôi, hay ít ra là lườm Rachel.

<Nó sợ tụi mình,> nhỏ thầm thì. <Nó bự xác đấy nhưng đảm bảo nó chỉ là con bò khổng lồ thời tiền sử mà thôi, đúng không?>

<Rachel, nhìn hàm răng nó kìa. Những cái răng đó mà là của động vật ăn cỏ sao?>

<Ôi!>

Con khủng long Spinosaurus nhổm lên cao hết cỡ, thành một khối lù lù ngay sau lùm cây. Cánh buồm cong trên lưng nó cao hơn một mét rưỡi. Tính từ đuôi tới mũi nó dài mười lăm mét. Nó đứng trên hai chân - nhỏ và yếu hơn chân Khủng Long Bạo Chúa, nhưng lại nhanh nhẹn và uyển chuyển hơn.

Con Spinosaurus đứng đực ra nhìn hai con Deinonychus hiện ra từ một cô gái và một con diều hâu đuôi đỏ.

<Tụi mình vẫn có thể bắt được nó.>

Đương nhiên đó là lời của Rachel rồi. Tôi thì sẽ chẳng bao giờ thốt ra những lời ngu ngốc như vậy.

<Bồ điên hả? Trọng lượng cả nó phải tính bằng tấn, trong khi đó bồ chỉ được cân tới ký lô thôi.> Tôi gắt.

<Nhưng mà nó chỉ có một mình, còn tụi mình có tới hai.>

<Một mình nó là quá đủ!>

<Ồ, thế thì chạy vậy.>

<Đó là bồ nói nha!>

Tụi tôi quay người chạy và… đâm sầm vào anh bạn họ hàng của

tên Spinosaurus.

CHƯƠNG 21

Tôi làm được gì bây giờ đây? Phải tấn công thôi. Cơ thể khủng long Deinonychus đang cuồn cuộn năng lượng, trào dâng đầy sức mạnh chết chóc.

Thế nhưng, một lần nữa tôi lại gặp phải một đối thủ quá sức khổng lồ. Tôi giống hệt một chú chó cảnh Chihuahua bé tẹo, đang cố đọ sức với chó chăn cừu Đức bự chàng dàng.

Không còn lựa chọn nào khác. Không thể chạy vòng vòng qua được con Spinosaurus thứ hai.

<Tấn công!> Tôi thét và chồm tới. Những cẳng chân lò xo thép búng lên khỏi mặt đất, tôi cảm thấy mình bay vút trên không trung, móng vuốt bàn tay giơ ra trước. Tôi nhắm vào cái bụng tơ hơ của con Spinosaurus.

Xoẹt! Xoẹt!

Hai vuốt chân ngoại cỡ của tôi xỉa mạnh. Lập tức trên bụng con Spinosaurus hiện ra hai đường đỏ lòm!

Hai đường nhỏ xíu ấy đối với con Spinosaurus thì chỉ việc dán miếng băng Band-Aid vào là xong. Thoạt tiên con Spinosaurus có vẻ bối rối, sau rồi nó trở nên quạu. Nó tức tốc dựng xù cánh buồm dị hợm của mình lên, mở banh quai hàm ra và nhìn chòng chọc vào tôi.

<Thôi nào, quên chuyện tấn công đi. Tụi mình trở lại kế hoạch "B". CHẠY!>

Và đó là khi tôi thấy sinh vật ban đầu bước nhẹ ru ra khỏi đám bụi rậm.

Nó bước trên hai cẳng. Đó là một khối sần sùi, làn da nứt nẻ màu đỏ bầm như bị cắt khứa nhăng nhịt. Hai con mắt thồ lố nhưng cái miệng lại nhỏ tị - tất cả cũng đều màu đỏ tuốt. Đứng hẳn lên nó cao khoảng hai mét rưỡi. Và điều quái gở nhất là nó có cầm một khẩu súng.

Nó không phải là khủng long.

Sinh vật xấu xí nọ giơ vũ khí lên và chĩa vào con khủng long Spinosaurus bị thương đang giận dữ. Tôi không kịp thấy ánh chớp, cũng không nghe tiếng nổ, chỉ biết rằng con khủng long Spinosaurus lăn đùng ra. Nó ngã xuống như một cây gỗ đỏ đồ sộ trong rừng.

RẦM!

Con Spinosaurus thứ hai chứng kiến toàn bộ sự việc và quyết định tiếp tục ngủ.

Tobias và tôi dòm trao tráo vào sinh vật thô nhám mang vũ khí. <Cái… đó là… cái gì vậy?> Tôi lắp bắp hỏi.

<Mình không biết,> Tobias đáp. <Nhưng mình chắc chắn một điều rằng, không có con khủng long đồ chơi nào của mình lại mang

súng cả.>

Sinh vật mang súng kia gà gật nhìn tụi tôi đầy vẻ tò mò, bằng một bộ phận gì đó trông tựa như mắt, lõm sâu vào gương mặt. Từ đỉnh đầu nó có một cặp râu lòi ra, linh động hệt như roi - chúng vươn dài ra dần và bắt đầu vẫy vẫy về phía hai đứa tôi.

Sau vài giây ngo ngoe, cặp râu liền co thụt vào đầu.

"Bọn mi không được giết những sinh vật đó. Chúng còn lại rất ít. Chúng, tất cả những sinh vật đó, là của tụi ta. *Bọn mi* là cái gì?" Sinh vật mang súng trịch thượng hỏi bằng cái giọng ồ ồ, rin rít.

Chà, nó nói tiếng Anh đàng hoàng nha. Trong mấy trò chơi Star Trek, các bạn nghe mấy sinh vật ngoài Trái Đất nói tiếng Anh hà rầm, cứ như là chuyện hiển nhiên vậy. Nhưng thực tế ngoài đời, khi mà bạn tiếp cận với một sinh vật ngoài hành tinh nói tiếng Anh, thì thiệt là kỳ khôi. Bạn hẳn sẽ cho rằng dám ít nhất chúng cũng nói được tiếng Nga hoặc tiếng Nhật hoặc một vài thứ tiếng nào khác nữa.

"Hãy trả lời mau."

<Chúng tôi… là khủng long,> tôi đáp, cảm thấy ngớ ngẩn gì đâu.

"Thì ra bây giờ bọn mi nói không phát ra âm thanh. Hãy giải thích đi."

<Tại sao *ông* không giải thích?> Tôi chất vấn. <*Ông* là ai? *Ông* đang làm gì ở đây? Và làm thế nào *ông* nói được ngôn ngữ của chúng tôi?>

"Tụi ta nghe lóm trong khi bọn mi nói chuyện. Bọn ta lắng nghe từ rất lâu rồi - từ hồi đêm lận."

<Thế quái nào mà gã này lại đi theo và nghe lỏm tụi mình được nhỉ?> Tôi hỏi Tobias.

<Mình không biết. Lẽ ra mình phải trông thấy gã ta chứ nhỉ?>

"Hãy đổi sang hình dạng khác của bọn mi đi."

<Hắn đã nhìn thấy tụi mình biến hình.>

<*Ông* là cái gì?> Tobias hỏi.

"Bọn ta là người Nesk. Đây là hành tinh của bọn ta. Hãy đổi hình dạng khác mau."

<Coi bộ hắn huyênh hoang qua hả?> Tôi nhận xét.

<Hắn có súng mà.>

<Mình không thích hắn. Hắn ta sặc mùi… mùi gì đó… rất quen thuộc. Ôi chà, mình lẫn lộn mất rồi. Không thể nhớ được. Mình không sao xác định được nó là con gì. Nhưng rõ ràng có cái gì đó không ổn ở đây…>

"Vũ khí này có thể khiến cho các sinh vật bất tỉnh, nhưng nó cũng có thể gây chết đấy. Hãy đổi sang hình dạng khác của bọn mi ngay. Nếu không ta sẽ giết chết bọn mi."

Tên người Nesk giương súng lên và nhắm vào tụi tôi.

Tình thế lúc này thật trớ trêu. Tôi đang đấu lưng lại một con Spinosaurus dài mười lăm mét, và đang đối mặt với một gã người lạ

kiêu căng có súng bắn tỉa.

Tôi biết, xét về mặt bản ngã, gã người Nesk này đinh ninh tôi sẽ tấn công hắn như một con khủng long. Nhưng tôi là người cơ mà. Còn hơn thế nữa, tôi là một vận động viên thể dục dụng cụ. Cho nên, giống như đang biểu diễn trên cầu thăng bằng, tôi nhấc một chân lên, dùng chân còn lại làm trụ và xoay ngược thân ra sau, chọc cái đuôi cứng quèo vào gã Nesk.

<Chết này!>

Cái đuôi tôi quật thật mạnh, đâm phập vào ngực tên Nesk, chẻ hắn ra làm hai. Nửa thân trên của hắn rớt oạch xuống như thân cây bị chặt.

<Ôi, quỷ thần ơi!> Tôi thét lên kinh hoàng. Tôi chỉ định tống cho hắn bất tỉnh thôi mà.

Nhưng cơn kinh hãi của tôi thay đổi cung bậc liền. Phần thân dưới bị cắt lìa dường như tan chảy đi. Vỡ bung ra thành hàng ngàn, hay hàng chục ngàn, những mảnh vụn ngoe nguẩy!

Cái phần cơ thể phía trên rớt xuống rồi nhưng vẫn còn cầm vũ khí. Nó vẫn tiếp tục nâng khẩu súng lên và lại nhắm vào tôi!

Không có thời gian để thương với xót, tôi liền xông vào, há rộng miệng ra và ngoạm ngay lấy bàn tay đang giơ lên.

Nó tan chảy liền. Mềm oặt! Tôi cảm thấy có gì đó nhằn nhận, trườn bò ở trong miệng mình - cảm giác như bị chích, đốt, thiêu cháy.

Tôi phun khẩu súng ra. Nó rớt phịch xuống đất. Tức thì, một làn sóng từ những bộ phận cơ thể của gã Nesk chạy ùa lại, hòng chộp lấy khẩu súng.

Miệng tôi vẫn còn rát bỏng vì bị chích và bị thiêu. Những bộ phận cơ thể đỏ hỏn bắt đầu bò lan ra khỏi quai hàm tôi, leo lên mõm. Chúng bò lên mắt tôi - và chỉnh lúc này tôi mới thấy rõ rệt.

Đồng thời, tôi cũng nhớ ra cái mùi của nó. Cái mùi găn gắt, lờm lợm của cống rãnh, mùi hôi thối của xác chết đang hăm hở xé xác tôi.

Kiến!

Hoá ra cái khối thù lù được gọi là "người Nesk" kia là do hàng triệu, triệu con kiến tạo thành!

CHƯƠNG 22

"Ồ ồ, những toà nhà dưới kia chắc chắn không phải do khủng long xây dựng nên rồi," Marco nhận xét.

Jake nhìn Ax dò hỏi. "Ax? Bồ có biết điều gì đang diễn ra ở đây không?"

Coi bộ Ax có vẻ bối rối tợn. Ảnh hỏi lại. <Bạn chắc chắn đây không phải là một chương nào đó chưa được biết đến trong lịch sử loài người chứ?>

"Ax à, ở giai đoạn này loài người thậm chí còn chưa là một manh mún gì trong nhóm động vật có vú. Kể từ khi loài linh trưởng đầu tiên xuất hiện, phải rất, rất lâu sau mới có chúng tôi. Bảo đảm họ không phải là con người thực sự đâu. Hay họ là người Andalite?"

<Họ không phải là Andalite,> Ax vội phản đối kịch liệt. <Ngay cả chúng tôi cũng chưa tiến hoá trong thời kỳ này. Hành tinh Andalite thời kỳ này vẫn còn đang trôi dạt giữa hai ngôi sao. Và một trong số hai ngôi sao đó về sau đã nổ tan thành nhiều chùm sao mới, theo một cách thức mà sóng chấn động sẽ…>

"Cứ trả lời ngắn gọn là "không" cho rồi đi," Marco cắt ngang cái phụp.

<Chắc chắn họ cũng không phải là Taxxon, Hork-Bajir, hay thậm chí là Yeerk. Những loài đó đâu đã xuất hiện trong giai đoạn này…>

"Hay là người Pemalite - đấng sáng tạo của người Chee?" Tôi suy luận.

Marco lắc đầu. "Erek đã kể cho tụi mình nghe rằng, khi ảnh tới Trái Đất thì những người Pemalite cuối cùng đã tiêu đời. Người Chee bèn ghép những tinh hoa của đấng sáng tạo ra mình vào loài sói. Mà ở đây làm gì có sói? Và hàng chục triệu năm sau cũng vẫn chưa có sói đâu…"

"Vậy chứ ai có khả năng xây dựng thành phố và đĩa bay trên Trái Đất trong kỷ nguyên này?" Jake nôn nóng hỏi.

"Tại sao không tới hỏi họ?" Tôi đề nghị, tay chỉ xuống thành phố nhỏ trong thung lũng. "Nếu không thì, ít ra tụi mình cũng tới đó coi họ thế nào. Lốt ó biển của mình là thích hợp đây. Thời kỳ này đã có vài loài chim tồn tại rồi, cho nên mình cũng không có gì là quái dị cả."

Jake gật đầu. "Rồi, rồi… Chúng ta sẽ làm điều đó. Tất cả tụi mình cùng đi, nhưng sẽ chỉ càng lúc càng kinh dị hơn mà thôi…"

"Mấy bồ nè, chỉ cần một mình mình đi là đủ rồi," tôi đề nghị. "Mấy bồ cứ ở đây chờ."

Jake nhíu mày. "Bồ nói gì vậy, Cassie?"

"Ừm… mình chỉ muốn mọi việc được tiến hành với ít rủi ro nhất

thôi…”

Jake lắc đầu và cứ nhìn tôi chằm chằm, như thể chẳng hiểu nổi ý tứ của tôi vậy.

“Này nha, tụi mình đã mất Rachel và Tobias,” tôi nói nho nhỏ. “Mình đã mất đứa bạn thân nhất. Mình không muốn mất… bồ… hay bất cứ ai nữa.”

Marco dòm tôi trân trân, rồi vọt miệng nói. “Để tui đi với Cassie cho! Vì nếu tui có mất tích thì cũng chẳng có ai thèm lo lắng, thương tiếc gì đâu…” Nói xong cậu ấy ném cho Jake một cái nhìn tinh quái.

Jake trợn mắt. “Tụi mình sẽ không để mất ai nữa, được chứ? Cả bọn cùng bay với nhau chắc chắn sẽ an toàn hơn, lại khỏi phải đề phòng tụi Khủng Long Bạo Chúa.”

Những điều Jake nói nghe thật hợp lý, nhưng chẳng khiến tôi cảm thấy nhẹ nhõm hơn chút nào. Kể từ lúc tôi mất Rachel tới nay đã được hai mươi bốn tiếng rồi. Nhưng vì mải bận bịu tìm cách sinh tồn, tôi đã không có nhiều thời gian để nghĩ tới nhỏ. Thiệt tình, tôi chẳng hề muốn nghĩ rằng nhỏ không còn nữa…

Nhưng sau đêm qua, một đêm cực kỳ tối trời, đen kịt, mù mịt và đầy hỗn độn, khi không thể xác định được tiếng kêu lên kinh hoàng của Jake xuất phát từ đâu, tôi cứ liên tục nghĩ thầm: *Không, không thể để chuyện đó xảy ra một lần nữa và tôi cũng không thể mất Jake.*

Giờ đây, khi cả bọn đứng xớ rớ, dòm trân trối xuống cái nơi có thể là chốn an nghỉ cuối cùng của mình trong thế giới đầy rẫy bất trắc này, tôi bỗng cảm thấy lo lắng nhiều hơn trước. Có khi tôi tin mấy con thú hơn là tin vào các nền văn minh.

“Thôi được rồi,” tôi ngoan ngoãn nói. “Nhưng mình cảm thấy bức bối về chuyện này quá. Coi chừng có gì đó sai lầm thì sao? Một thành phố trong thời đại khủng long. Thật vô lý! Lại có cả đĩa bay nữa. Mấy đứa mình phải thật cẩn thận mới được…”

Tôi bắt đầu tập trung vào lốt ó biển. Ó biển cùng họ với diều hâu. Chúng thường sống gần nước và ăn cá.

Những mảng lông xám bắt đầu xuất hiện trên da tôi. Bàn chân trần của tôi bắt đầu lòi ra những móng vuốt. Hai tay biến thành đôi cánh. Tôi đã biến thành ó biển rất nhiều lần rồi, nhưng đây là lần đầu tiên tôi thực hiện nó trong một thế giới khác. Một thế giới mà những con chim thật tồn tại với số lượng cực ít.

Một làn gió tuyệt vời nổi lên. Tôi đoán làn gió nóng kỳ diệu này phả ra từ những thành thung lũng dốc.

<Mấy bồ sẵn sàng chưa?> Jake hỏi.

<Nhìn kìa!> Marco thét lên.

Khoảng nửa tá khủng long nhỏ, đi trên hai chân, cao không đến chỉn tấc đang giương những con mắt khổng lồ, vàng khè lên dòm chúng tôi thao láo.

<Bay,> Jake hô.

Bọn khủng long liền chạy nhào lên tấn công. Chúng chạy nhanh dễ sợ.

<Tui phát bệnh vì nơi này,> Marco kêu rên khi tụi tôi đập cánh lạch phạch, chạy chồm chồm trên những vuốt bàn chân và lủi vào làn gió.

Tôi tiến tới rìa vách đá, mở bung cánh ra và nhào xuống khoảng không. Bầy khủng long tí hon chạy đến rìa vách đá thì chùm nhum lại một cục, trố mắt nhìn bọn tôi lao xuống.

<Đây quả là một thời đại nguy hiểm trong lịch sử Trái Đất,> Ax nhận xét. <Thật nhiệm mầu khi loài người có thể tiến hoá được trong thế giới dã man như thế này.>

<Tất cả khủng long đều biến mất trước khi loài người xuất hiện,> tôi nói.

<Tất cả à?> Ax ngạc nhiên hỏi, vẻ bàng hoàng thấy rõ.

<Ừa. Khi loài người xuất hiện thì không còn một mống khủng long nào nữa. Chúng đã bị quét sạch từ trước đó rất lâu…>

<Nếu bồ không tỉnh cả tụi khủng long cùng thời với gia đình Flintstone[17],> Marco dấm dẳng. <"Flintstone, hãy gặp gia đình Flintstone - một gia đình hiện đại sống trong thời kỳ đồ đá.">

Tôi đã nhận định đúng về xuất xứ của luồng khí nóng. Thật là sảng khoái khi trôi bồng bềnh trên làn gió ấm. Tôi biết nói ra điều này có vẻ điên khùng lắm, nhưng tôi cảm thấy thoải mái ở trong lốt ó biển hơn là trong dạng người của mình. Loài người hoàn toàn xa lạ với thời đại này.

Chúng tôi cắm cúi bay về phía thành phố sáng lấp lánh trong thung lũng. Với đôi mắt ó biển, tôi thấy rõ cảnh vật dưới đó. Những toà nhà rải rác trên triền dốc nghiêng, trơn trợt - cứ như chúng tòi thẳng ra từ trong ruột đá cứng vậy.

Các cửa sổ được lắp đặt ở những vị trí kỳ khôi hết sức: có cái chĩa hẳn ra ngoài, có cái trông tựa như cửa giếng trời. Xen kẽ các toà nhà là những cánh đồng trồng hoa màu. Lạ cái là rau được sắp xếp thành những vòng tròn đồng tâm, thay vì thành từng luống thẳng hàng như thường thấy trong thời hiện đại.

<"Từ thành phố Bedrock, chúng ta là một trang ngoại sử"> Marco hát.

Khi bay đến gần hơn, tụi tôi thấy những cái gì đó giống như sinh vật sống, giống như những… con cua bự, rất bự, với mai cua là một hỗn hợp màu sắc hoang dại, gồm xanh thẫm, xanh lá cây và cam pha trộn vào nhau. Một bên mai hình như là một cái càng bự chảng. Còn bên kia là một đôi bàn tay.

<Tôi chẳng biết chút gì về những sinh vật đó,> Ax hấp tấp nói ngay, như thể sợ chúng tôi quay sang hỏi ảnh như những lần trước.

<Coi bộ chúng chẳng thân thiện chút nào,> Marco chép miệng.

<Marco, sao bồ lại có thể -->

Rầm!

Có cái gì đó phang vào tôi! Tôi loạng choạng trên không trung, rơi tự do mất ba mét mới ráng xoè cánh ra được và nương theo làn gió. Thật may là không có gì bị gãy cả. <Jake,> Tôi hét.

<Nhìn kìa, nó lại kéo tới!> Jake gào.

Tôi quay đầu lại, đúng lúc nhìn thấy con gì đó tựa loài dơi quái vật choán hết tầm nhìn của mình. Một bộ cánh có lông vũ màu xanh lá cây và vàng, rộng tới sáu mét. Một cái đầu gồ ghề, dài không thể dài hơn được nữa.

<Mình không thể tin được có một thứ bự đến vầy lại có thể lặng lẽ lại gần mình mà mình không hề hay biết đấy,> tôi nói.

<Nhiều hơn một đó,> Ax nói ngắn gọn.

Ồ, không phải một con mà là nhiều con đang túa ra từ những miệng hang trên thành thung lũng. Ba, bốn… sáu con. Chúng dang rộng cánh ra và bổ về hướng tụi tôi.

CHƯƠNG 23

Hàng chục triệu con kiến bâu kín Rachel. Thêm một đám kiến khác dàn đội hình quanh khẩu súng, tạo thành một bàn tay để nâng nó lên cao và nhắm bắn.

Không kịp nghĩ ra sáng kiến gì hay ho để ứng phó với tình huống này, tôi cứ thế lao chồm tới. Hai bàn chân tôi đáp xuống ngay chỗ bọn kiến cầm vũ khí, ra sức dẫm, đạp, day, di.

Phải nói là bàn chân khủng long Deinonychus thật chẳng thích hợp với việc dẫm dậm này, vì về cơ bản chúng có hình chạc ba giống như chân chim. Được cái là chúng rất nhanh. Tôi dậm với tốc độ năm sáu nhịp trong một giây. Cho dù tụi kiến có siêu bự đến đâu cũng không thể nào chịu nổi những cú đập của con khủng long có kích thước bằng con người.

Tên Nesk giãy ra và bỏ chạy.

Tôi gầm lên chiến thắng và quay qua Rachel. Nhỏ đang hối hả thè cái lưỡi dài ra liếm phủi lũ kiến khỏi thân mình.

<Đó là cái giống sống trên Trái Đất hay ở ngoài Trái Đất đây?> tôi hỏi.

<Mình cũng chẳng muốn biết nữa,> Rachel nói. <Tobias, mình hổng ưa Công viên Kỷ Phấn Trắng của bồ chút nào. Nó đang nghiền nát sợi dây thần kinh cuối cùng của mình. Bộ tụi mình gặp khủng long khắp nơi là chưa đủ sao? Giờ lại còn phải đối mặt với bọn sinh vật-kiến đến từ hành tinh Zeptron nữa!>

<Zeptron? Đó là từ đầu tiên xuất hiện trong đầu bồ, phải không? Bồ cũng muốn nghiền nát các dây thần kinh của mình sao?>

<Không. Hoàn toàn không. Nhưng có lẽ chúng ta nên ->

Ch-chiu-Chiú! Ch-chiu-Chiú!

Mặt đất bên cạnh tôi thình lình nứt toác ra, cứ như bị một chiếc máy cày vô hình rứt đi. Tôi nhảy dựng lên. Lại một vết xới khác hiện ra đằng sau! Tôi thấy có khối gì đó chuyển động. Ồ, kia kìa! Phóng ào ào về phía tụi tôi là một phi cơ bạc, nhấp nhoáng, bự gấp đôi chiến đấu cơ Con Rệp, có hình dáng như kim tự tháp, kéo dài ra đằng đuôi.

Ch-chiu-Chiú! Ch-chiu-Chiú! Ch-chiu-Chiú!

Chiếc phi cơ lại bắn xối xả, cắt thêm hai đường rãnh dài một mét rưỡi nữa trên mặt đất.

<Chạy!> Rachel hét.

<Chạy!> Tôi đồng ý.

Chúng tôi cùng hộc tốc chạy. Khi cần thiết, khủng long Deinonychus có thể chạy không tồi - chắc chừng hai mươi dặm một giờ. Nhưng như vậy chẳng thấm vào đâu. Chiếc Kim Tự Tháp bạc bay với tốc độ nhanh hơn thế một ngàn lần.

Nhưng hình như nó lừng khừng. Tôi liếc trở lại sau và thấy nó dừng lại phía trên điểm chúng tôi vừa đứng hồi nãy. Một ống tuýp phình to một đầu trông như chiếc muỗng thòng từ phi cơ xuống đất. Trời đất! Nó hút đàn kiến chúng tôi vừa phủi ra!

Xong, nó lại đuổi theo tụi tôi. Tụi tôi cuống cuồng né còn phi cơ thì cứ tha hồ bắn. Mặt đất xung quanh tụi tôi bị cày nát.

<Chúng đang vờn tụi mình!> Tôi hét.

<Mình hổng thích trò này tẹo nào,> Rachel kêu ca.

<Cứ như mèo vờn chuột! Chúng dư sức bắn trúng tụi mình, nhưng lại chưa muốn giết, mà cứ vờn vèo cho vui…>

<Hoặc chúng muốn xua tụi mình vào bẫy,> Rachel nghiêm trang nói. <Chúng muốn tụi mình phải đi theo hướng chúng muốn…>

Ngay phía trước mặt tụi tôi có một bầy khủng long Triceratops nhỏ. Đương nhiên, "nhỏ" ở đây là ám chỉ tới số lượng con trong bầy, chứ nói về kích cỡ thì mỗi con Triceratops phải to bằng con voi.

<Mình cần phải coi có gì phía trước, bên kia bầy Triceratops đó,> tôi bảo. <Để mình nhảy cóc qua tụi nó há!>

<Cái gì?>

Tôi không còn thời gian để giải thích, vì tôi và Rachel đã tới gần bầy Triceratops. Một con đực khổng lồ liền chĩa mấy chiếc sừng dài chỉn tấc về phía tụi tôi, đầy thách thức. Tôi bước vượt qua và chồm nhảy lên lưng một con Triceratops cái, cũng to tương tự nhưng ít hung hăng hơn.

Tôi vừa nhảy, vừa rống gầm và cuộn đôi cẳng chân lại, nhắm thời gian rồi thả chân xuống lưng nàng Triceratops, nhún lẹ lấy đà và nhảy tiếp qua khỏi nó, vọt cao khoảng ba mét nữa trên không trung.

Từ trên cao nhìn xuống, tôi có thể thấy cái bẫy bọn Nesk giăng ra. Rồi, tôi rớt xuống.

Ịch!

Tôi đáp xuống, lộn một vòng rồi bật búng lên và thét. <Bồ nói đúng, có một cái bẫy! Cả một bức tường kiến. Hàng tỉ con! Chỉ có một con đường thoát duy nhất phía bên trái. Nhưng ở đó lại có một cái hố - mình không thể biết là sâu bao nhiêu.>

<Tuyệt! Một cái hố và một bức tường kiến! Sự lựa chọn mới khéo làm sao!>

<Đếm đến ba, tụi mình nhảy qua trái nha. Mặc kệ cho nó là cái gì. Một… Hai…>

<Ba!> Rachel thét tiếp.

Tôi nhảy giật qua trái.

Ch-Ch-chiu-Chiu!

Tiếng nổ chát chúa bứng đất đá bay vèo vèo, cắt đứt con đường chúng tôi bay. Mặc. Tôi cóc thèm quan tâm. Tôi đã thấy đằng trước có gì rồi. Sẽ tốt thôi.

Tụi tôi cong đuôi chạy, thở hồn ha hồn hển. Thứ đang đợi tụi tôi

đăng trước giống như là nơi tận cùng của thế giới. Mộ lỗ hổng đột ngột, trống rỗng.

<Những phi công nhảy dù thường hô lên câu gì trước khi nhảy hả?> Tôi hỏi.

<Geronimo!> Rachel gầm gừ.

<Ừ, đúng rồi!> Tôi hét và nhảy ào vô khoảng trống. Rachel theo sau tôi chừng ba giây.

Có lẽ đó là cú rơi một mét rưỡi. Cũng có thể là ba mét. Mà hổng chừng là một trăm năm mươi mét cũng nên.

<Aaaaahhhh!> Tôi thét.

<Aaaaahhhh!> Rachel gào phụ họa.

Rơi, rơi, quay cuồng, mất kiểm soát, không kịp thời gian để biến hình nữa. Tôi chết là cái chắc. Tôi sẽ rơi bẹt xuống đất và… đi đời.

Thế nhưng, ngay cả khi đang quay tròn và gào thét trên không trung, tôi thề rằng mình đã trông thấy những toà nhà sáng rực ở xa tuốt phía dưới.

Và rồi, sát hơn, tôi thấy một con chim rất ư là quen thuộc. Trong thế giới hiện đại, tôi vẫn luôn phải đề ý dòm chừng bọn chim ưng Peregrine thỉnh thoảng tấn công ầu mấy chú diều hâu. Giờ đây, cứ như định mệnh trêu ngươi tôi. Hết gặp khủng long lại thấy người ngoài hành tinh, và bây giờ là một con chim ưng Peregrine - cứ như sự quả báo.

Liền đó, tôi thấy nhiều cặp cánh khác, rộng cả bảy mét rưỡi, với những cái đầu xương xẩu như dùi đục…

Khủng long Pteranodon! Tôi nghĩ. *Tao đã từng nghịch chơi với mày rồi mà.*

CHƯƠNG 24

JAKE

Bọn khủng long bay ở ngay phía trên đầu tụi tôi. Chúng có lợi thế về độ cao, nhưng tụi tôi lại khéo léo, điêu luyện hơn. Từ từ nhưng chắc chắn, chúng bay vòng tròn bên trên, ép dồn tụi tôi hạ thấp dần xuống. Thấp mãi về phía thành phố lung linh bên dưới.

Tôi đảo mắt nhìn khắp mọi hướng. Làm thế nào để bươn ra khỏi đây? Làm thế nào thoát khỏi đây từ bên dưới cái bẫy này?

Chiếc đĩa bay bạc bây giờ chỉ còn dưới tụi tôi sáu mét. Đỉnh chóp cao nhất của thành phố lạ còn cách thêm chín mét nữa.

Chúng tôi bị kẹt cứng ngắc rồi. Nếu bay xuống, sẽ gặp đĩa bay, nếu xuống nữa sẽ đụng thành phố đầy những con cua màu sắc dị hợm có hai bàn tay.

<Lùi trở lại vách đá,> tôi hét. <Luồng khí nóng ở đó sẽ mạnh hơn. Không chừng chúng ta sẽ có đủ khí để bay thẳng lên, thoát ra!>

Bốn đứa tôi quẹo vòng lại vách đá. Cassie và Marco trong lốt ó biển, Ax là diều mướp phương bắc, còn tôi là chim ưng Peregrine.

Tụi tôi đập cánh hết tốc lực về hướng vách đá - vương quốc của những hang ổ khủng long. Những miệng hang nông choèn khoét vào vách núi lởm chởm. Thêm rất nhiều cặp cánh nữa xổ ra.

Khùng! Tôi đang dẫn dắt bọn bạn đâm đầu vào sào huyệt của chính bọn sinh vật truy đuổi tụi tôi. Tuy nhiên, cũng có thể chiêu này sẽ có tác dụng.

<Chuẩn bị! Bám chắc lấy vách đá!>

Mười giây nữa là tôi sẽ húc thẳng vô vách đá. Năm! Ba!

Ồ, có cái gì đó đang rơi về phía tôi! Quẹo trái mau. Hai con khủng long, nhìn như những phiên bản thu nhỏ của Khủng Long Bạo Chúa, đang rơi, quẫy đạp, quơ quào. Chúng nhảy ra khỏi vách đá tụi tôi sắp tiến vào! Một cơn mưa đá bật ra, rớt lại đằng sau chúng.

Lũ khủng long bay có cánh như chim, xồ vào tấn công tụi tôi. Trong chớp mắt, bằng những chuyển động cực nhanh, một trong hai con khủng long đang rơi kia, giương những móng vuốt trước nhỏ xíu ra và tóm lấy một bên cánh của con khủng long bay! Rồi thoắt cái, trước sự sững sờ của tôi, nó vươn móng vuốt bàn tay còn lại ra túm lấy đầu cánh kia.

Xong, con khủng long banh đôi cánh chim rộng sáu mét ra hết cỡ, tạo thành một chiếc tàu lượn. Vừa vặn dùng để bay được.

Con khủng long thứ hai cố móc được một cẳng chân vào mỏm đá nhô ra. Động tác này làm chậm cú rơi lại, nhưng chỉ được một giây. Liền sau đó nó lảo đảo văng ra mất. Con khủng long với "đôi cánh nhân tạo" vội vàng lướt về phía nó.

<Rachel, ráng túm vào mình!> Con khủng long thứ nhất hét bằng

giọng truyền ý nghĩ.

Tôi giật mình đánh thót như thể bị ai đó dí một nguồn điện hàng nghìn vôn vào tai.

<Tobias hả?> Tôi giật giọng hỏi.

<Jake à?>

RẦM! Tobias hứng lấy Rachel và tông ầm vào nhỏ. Rachel bị ép vào vách. Tobias xoay xở chụp được một gờ đá. Rachel giãy giụa điên cuồng nhưng vẫn phải buông lơi tay bám. Nhỏ loạng choạng rớt ngay vào hang của bọn khủng long bay.

Tức thì một cuộc ẩu đả diễn ra ngay trên vách đá. Tụi tôi chẳng thấy gì ngoài bụi đất bay mờ mịt, những hình thù lăn lộn, rơi đuồn đuỗn cùng tiếng la ó, kêu thét khủng khiếp. Nhưng khi đám bụi tan ra thì chính Rachel - hay ít ra là một con khủng long - đang túm chặt đôi chân của một sinh vật có cánh ở tay này và tay kia kẹp cổ một con khác.

Nhỏ kéo lê chúng xuống dọc theo sườn vách đá, cả hai sinh vật kia đều ra sức đập cánh kháng cự.

Tôi vừa nhào theo Rachel, vừa thét gọi bọn bạn.

Xuống, xuống, xuống, và rồi… RẦM!

Rachel tiếp "đất" - không phải là sàn thung lũng mà là giữa không gian chơi vơi. Nhỏ tông sầm vào một thứ giống như khoảng không. Hai sinh vật có cánh vẫn nằm gọn trong hai tay nhỏ, cũng ở giữa trời…

<Trường lực!> Ax hét.

Tôi vội lùi lại, nhưng đúng ngay lúc đó xương ức của tôi miết dọc theo thứ gì đó hệt như mái nhà bằng kính trong.

Bọn bạn ghìm tốc độ và đàng hoàng đáp lên vòm trường lực.

<Rachel?> Cassie gào. <Phải bồ đó không?>

<Ừa, đi nhiên là mình đây,> giọng Rachel đáp trả rất đỗi bình thản, cứ như việc nhỏ tóm được một lúc hai gã khủng long có cánh, rồi nhảy ùm ra khỏi vách đá và đáp trúng một trường từ lạ là hoàn toàn bình thường. <Chứ còn ai vào đây nữa?>

Tất cả tụi tôi hè nhau tạo thành một cảnh tượng kỳ quái. Một con ó biển cố quặp cánh thật chặt quanh cổ một con khủng long.

<Tui biết chắc đây là sự thật rành rành mà,> Marco nghẹn ngào. <Cả hai bồ đều còn sống!>

<Dĩ nhiên!> Tobias hồ hởi đáp. <Bồ nghĩ bị một con khủng long Kronosaurus nuốt vô bụng là tụi này xuôi tay chịu chết sao? Không đâu! Hay bị rượt bởi một bầy Deinonychus cũng thế?>

<Chứ bồ đang là gì, hả Chàng Khủng Long?> Marco vặn vẹo hỏi.

<Suốt từ hôm qua tới giờ, quanh mình lúc nào cũng là khủng long…> Rachel than vãn. <Đây khủng long… kia cũng khủng long. Mình mù tịt, hổng biết gì hết. Còn Tobias thì xướng tên tụi nó ra nhuyễn như y như mình xướng tên của các nhà thiết kế thời trang trứ

danh vậy đó.>

<Em gọi cái lốt hình mình đang mang là gì?> Tôi hỏi.

<Deinonychus. Còn đám bò sát biết bay kia là Pteranodon,> Tobias đáp thay Rachel. <Ủa, hồi nhỏ mấy bồ hổng chơi với những hình thú khủng long sao?>

<Hây. Dưới kia có những toà nhà,> Rachel la. <Cái gì đang diễn ra vậy cà? Mình và Tobias bị một sinh vật lạ đuổi chạy bở hơi tai. Đó là một khối kiến có thể kết gắn với nhau tạo thành cơ thể và mang súng. Hắn - hay chúng - tự giới thiệu là người Nesk.>

Tụi tôi đổ dồn mắt về phía Ax. Ánh vùng vằng coi bộ bực tức dữ lắm. <Tôi không biết. Chưa bao giờ tôi nghe nói đến chúng. Các bạn biết đấy, chúng ta đang ở cách thời hiện tại hàng triệu năm. Các bạn không thể trông chờ tôi biết tất cả mọi thứ và mọi loài trong lịch sử phát triển của dải thiên hà…>

<Ít nhất là sáu mươi lăm triệu năm về trước,> Tobias nhấn mạnh. <Vào Kỷ Phấn Trắng - kỷ nguyên cuối cùng của khủng long.>

Marco rên rỉ. <Ôi giời đất quỷ thần ơi. Sáu mươi lăm triệu năm! Vậy mà tui cứ nghĩ chỉ chừng sáu, bảy triệu năm là cùng thôi. Tui đang nuôi hy vọng cả bọn sẽ gặp một vài con người ăn lông ở lỗ nào đó chứ…Với những bộ lạc man khai đó, tui sẽ trở thành chủ soái của họ nhờ vào trí thông minh vượt bậc của tui…>

<Trí thông minh của bồ mà ưu việt cái nỗi gì, Marco! Kiến thức về những siêu vũ khí Người Nhện chứ gì?> Rachel chành chọe. <Xời, bồ sẽ tình cờ bập phải bộ lạc Neanderthal, và rốt cuộc sẽ biến thành chú khỉ cưng của họ thôi.>

Mọi người cùng cười rộ lên, kể cả Marco. Thật vui khi cả nhóm lại tề tựu đông đủ. Nhưng tôi phải kêu tụi nó đi thôi.

<Xin lỗi mấy bồ, nhưng hình như tụi mình đang đứng trên vòm trường lực cao ba chục mét phía trên thung lũng đầy những sinh vật lạ. Tụi mình phải đi thôi. Rủi cái là trên đầu tụi mình vẫn còn cả đống khủng long Pteranodon bị loạn thần kinh.> Tôi bảo bọn bạn.

<Lại còn một con tàu đầy nhóc bọn Nesk đang luẩn quẩn ở đâu đó nữa chứ,> Tobias chỉ ra. <Liệu chúng và những người lạ sống ở dưới thung lũng này có là một không nhỉ?>

<*Không phải,*> một giọng nói cất lên. <*Người Nesk và người Mercora không phải là một.*>

Tôi quay qua nhìn Ax. Ánh nhìn lại tôi. Tụi bạn còn lại đưa mắt nhìn nhau. Không đứa nào trong bọn tôi vừa nói ra câu đó. Đâu có đứa nào biết đến từ “Mercora”.

Kia rồi, họ đủng đỉnh xuất hiện, băng ngang qua vòm trường lực. Mới đầu chỉ là một gợn sóng lăn tăn trong không khí, rồi sau là thứ na ná như màn hình tivi đầy vệt sóng nhiễu. Tiếp theo, hình ảnh rõ dần thành ba chiều.

<Vòng ngụy trang cảm biến nội bộ, hoạt động trong môi trường

từ! > Ax phấn khích reo lên. < Tuyệt vời! >

Chúng tôi đang mặt-chạm-mặt với những người lạ. Nhưng chúng tôi không chắc chắn đâu là mặt của họ.

CHƯƠNG 25

AX

Người Andalite chúng tôi hiểu biết về các loài lạ nhiều hơn bất cứ loài nào khác trong dải thiên hà. Chúng tôi có khả năng chu du trong không gian lâu hơn và xa hơn hết thảy. Bên cạnh đó, chúng tôi vừa là những nhà khoa học vừa là những chiến binh thượng thặng. Vì thế bất cứ khi nào tìm ra loài mới là chúng tôi liền nghiên cứu họ, không phải với mục đích tiễu trừ họ, bắt họ làm nô lệ, như bọn Yeerk.

Chúng tôi đã biết về loài Gedd, Hork-Bajir, Taxxon, Korla, Skrit Na, loài Người và nhiều loài khác nữa.

Nhưng loài này - loài Mercora - thì thật lạ. Bởi một lẽ, tất cả những bộ phận trên thân thể họ đều không hề đối xứng.

Có ba sinh vật lạ lùng đến trước mặt chúng tôi. Họ di chuyển trên bảy cẳng chân - một bên bốn và một bên ba. Và như để làm cho sự tình tệ hại hơn, bốn chân bên này lại to hơn ba chân bên kia. Vì thế họ đi xà niễng như muốn lật up về hướng những chân nhỏ.

Khi đứng thẳng, họ cao cỡ một nửa chiều cao của một Người cao lớn, bề ngang khoảng hai mét mốt hoặc hai mét tư.

Phía trên bốn chân có một móng vuốt giống cái kìm ba chĩa, trông đầy uy lực. Nhìn thấy cái thứ ấy tôi chẳng hề muốn phải đánh nhau với nó chút nào.

Ở phía bên chân yếu có hai cánh tay tương tự như cánh tay của tôi, nhưng mạnh mẽ hơn cả tay loài người. Cuối những cánh tay là những ngón tay thon dài, mỏng mảnh.

Họ lại có rất nhiều mắt. Những con mắt cứ thay phiên nhau chớp mở liên tục, mỗi lần hai hay ba con. Chúng núp bên dưới những cánh cửa bẫy tí xíu nằm trong khung xương, hay vỏ giáp, của người Mercora. Những con mắt hiện ra rồi biến mất, làm cho ai nhìn vào cũng đều như bị hớp hồn.

<Cuối cùng thì…> Marco lẩm bẩm, <Ax cũng đã gặp đối thủ hơn sức hơn tài trong cuộc thi trợn trừng mắt.>

<*Chúng tôi là Mercora,*> một trong số họ giới thiệu bằng giọng truyền ý nghĩ. <*Chúng tôi là những loài di cư đến hành tinh này. Chúng tôi đã từng chạm trán vô số loài khác trên hành tinh này. Nhưng chúng tôi chưa bao giờ gặp được loài thông minh…*>

<Í ẹ. Họ nghĩ tụi mình thông minh,> Rachel thì thào. <Nè Marco, đừng hở một lời nào nha. Tụi mình hổng muốn họ hiểu ra sự thật…>

Cái cách loài người thực hiện điều gọi là óc khôi hài trong khi sợ sệt thật là lạ. Một lần nữa, điều đó lại khiến tôi ngạc nhiên khi biết rằng: loài người đã dùng sự hóm hỉnh để vươn lên nắm quyền thống lĩnh trong môi trường vô cùng nguy hiểm và khắc nghiệt của Trái Đất.

Tôi cứ tự hỏi không hiểu loài người sẽ xoay xở như thế nào nếu như họ cùng song song tồn tại với khủng long.

<*Làm ơn cho tôi hỏi các bạn tự gọi mình là gì?*> Người phát ngôn của loài Mercora trịnh trọng hỏi.

<Có nên nói thật với họ không hả?> Cassie phân vân hỏi riêng chúng tôi.

<Tụi mình ở cách thời tên Yeerk đầu tiên có mặt trên Trái Đất cả sáu mươi lăm triệu năm, chắc chẳng sao đâu…> Hoàng tử Jake nói. <Không chừng những người Mercora này sẽ giúp tụi mình trở về nhà…>

Hoàng tử Jake bước lên phía trước chúng tôi - một chú chim ưng Peregrine bước đi trên vòm trường lực. <Chúng tôi được gọi là loài người. Ngoại trừ anh này…> bạn ấy ngoái đầu hất về hướng tôi. <Anh ấy là người Andalite.>

Dường như người Marcora có vẻ bối rối. Thật khó chắc cú. Tôi không thể hiểu hay mô tả được cánh biểu cảm trên gương mặt của loài người, huống hồ gì trên những gương mặt cứ chớp nhá những con mắt liên tục.

<*Các bạn cư ngụ trên lục địa này à?*> Người Mercora hỏi.

<Ừm…> Hoàng tử Jake ngập ngừng. <Đó là một câu chuyện dài. ỪM…Ax? Có lẽ bồ sẽ giải thích gãy gọn hơn mình…>

<Vâng, thưa Hoàng tử Jake… Chúng tôi đến từ tương lai,> tôi đĩnh đạc nói với người Mercora.

<Này, đó là một lời giải thích hay hơn rất nhiều so với cái kiểu cà lăm của Jake khi nãy,> Marco nói. <"Chúng tôi đến từ tương lai". Tạ ơn Chúa, ở đây tụi mình có một anh chàng ngoài hành tinh thông minh có thể giải thích mọi thứ.>

<*Tương lai* ư?> Người Mercora hỏi lại. <*Tương lai bao nhiêu xa?*>

<Rất… rất xa,> tôi đáp.

<Thưa quý ông, quý bà Mercora, chúng tôi không phải là loài như quí vị thấy đâu. Nếu quí vị hứa sẽ không tiết lộ cho người nào đó không tồn tại trong vòng sáu mươi lăm triệu năm, thì chúng tôi sẽ nói cho quý vị, được chứ?> Marco nói tỉnh bơ.

<Ừa, nói đi,> Hoàng tử Jake quyết định. <Tụi mình đâu mất gì cơ chứ?>

<Ngoài cuộc sống của cả bọn,> Rachel hậm hực.

<Quyết định của mình là,> Hoàng tử Jake nặng nề nói. <Hoàn hình đi.>

Tôi làm theo lời Hoàng tử Jake. Những người Mercora mở to một số lượng mắt đáng kể ra nhìn. Tobias thoát khỏi lốt khủng long thành diều hâu. Rachel từ khủng long thành người. Cassie, Marco, Hoàng tử Jake và tôi từ lốt chim trở thành người và Andalite.

<Như các bạn thấy đấy,> tôi giảng giải. <Chúng tôi là hai loài

khác nhau. Họ là Người, còn tôi là Andalite.>

<*Còn anh ta thì sao?*> Người Mercora chỉ cả hai tay vào Tobias.

<Anh ấy cũng là Người, nhưng vì một tai nạn mà bị kẹt trong luôn trong lốt hình biến.>

<*Các bạn là một loài lạ lùng,*> người Mercora nói vẻ thán phục. <*Các bạn sẽ được đón tiếp nồng nhiệt nếu các bạn đến trong hoà bình và không phục vụ cho bọn Nesk.*>

"Chỉnh bọn Nesk đã đuổi chúng tôi chạy tới đây," Rachel bảo.

<À, giờ các bạn lại phát ra âm thanh,> người Mercora nhận xét.

"Đúng, đó là khi không ở trong lốt hình biến," Rachel giải thích. "Hình như các bạn và người Nesk không hoà thuận với nhau lắm thì phải?"

<*Chúng luôn rắp tâm tiêu diệt chúng tôi, hòng chiếm hành tinh này làm của riêng. Chúng tôi đến đây vì hành tinh quê nhà của chúng tôi đã bị tiêu huỷ khi mặt trời của chúng tôi bị kéo tuột vào lỗ đen. Chúng tôi là tất cả những gì còn sót lại của người Mercora. Và chúng tôi không muốn phải rời bỏ hành tinh tuyệt vời này. Đây sẽ là quê hương vĩnh cửu của chúng tôi.*>

Người Mercora thứ hai lên tiếng. <*Các bạn đến từ hành tinh nào trong tương lai, hả loài Người và Andalite?*>

Cassie cất tiếng trả lời. <Chúng tôi đến từ Trái Đất. Đó là chúng tôi đặt theo tên của…>

Đột nhiên bạn ấy im bặt và có vẻ sững sờ. Tobias nhìn đăm đăm vào Cassie, rồi nói riêng với tôi bằng giọng truyền.

<Không ai được hé lộ cho họ biết chúng ta đến từ hành tinh nào,> Tobias cảnh báo. <Nghe mình nói không? *Không ai được cho họ biết đây là hành tinh của chúng ta.*>

Sau một hồi tôi từ từ hiểu ra, ngạc nhiên hết sức.

Người Mercora sai rồi. Họ sẽ không phải là một phần của Trái Đất trong tương lai.

Họ mang định mệnh hoặc là phải rời khỏi nơi này hoặc là chết.

CHƯƠNG 26

"Nè, mấy bồ, những anh chàng cua lệch bự với quá nhiều con mắt này cũng lịch lãm ra phết đó chứ," tôi cao hứng nói khi nửa nằm nửa ngồi lả lơi trong một trường lực có hình chiếc ghế bành nhuộm màu xanh quyến rũ.

Một ngày nữa lại sắp trôi qua. Người Mercora đã chữa trị thần tốc cho đôi cánh nát của Tobias và cho tụi tôi ăn. Họ tử tế sắp xếp một nơi cho tụi tôi nghỉ ngơi và thậm chí còn cố "may" quần áo cho tụi tôi mặc nữa. Tôi phóng tầm mắt ra khỏi cửa sổ nhìn xuống nhóm người Mercora đang hì húi làm việc trên những cánh đồng bông cải. Hoá ra bông cải không phải có nguồn gốc nguyên thuỷ là từ Trái Đất. Có lẽ người Mercora đã mang chúng đến từ hành tinh quê nhà của họ…

"Chúng ta có một căn hộ xinh xắn, lại có cả đồ ăn thức uống. Buồn cái toàn là rau không hà… nhưng hổng sao, lát nữa tụi mình sẽ giới thiệu món McRex cho họ nha: hai miếng chả Khủng Long Bạo Chúa, nước sốt đặc biệt, rau diếp, phó mát, đồ chua, hành và hạt mè. Sau đó là món Thập Cẩm với phó mát. Không phải là bất nhã với những anh bạn mới này đâu, nhưng tui cá rằng những người Mercora sẽ rất khoái chí và cảm kích nếu được phục vụ món bơ hơ nóng."

"Tụi mình cứ ngồi ru rú trong cái xó trường lực La-Z-Boy này để xơi bông cải và nghe Marco nói nhăng nói cuội hả?" Rachel bài bác.

Đúng lúc đó, Ax quay lại phòng. Ảnh vừa nói chuyện với người Mercora xong. Họ thấy dễ giao tiếp với ảnh hơn bởi vì ảnh cũng dùng giọng truyền giống họ.

<Theo người Mercora, để sửa chữa vết nứt thời gian *Sario Rip* và đưa chúng ta trở lại đúng thời đại của mình, cần có một vụ nổ cực lớn, mà vụ nổ như thế sẽ xoá sổ toàn bộ Khu An Cư này.> Ax nhỏ nhẹ.

"Vậy thì tụi mình sẽ tiến hành vụ nổ ở ngoại vi của khu này…" Rachel bàn.

"Và xóa sổ luôn một vài trăm ngàn con khủng long á?" Cassie thảng thốt.

"Ngoài ra, người Mercora đã nói với tụi mình rằng họ không kiểm soát khu vực ngoại vi thành phố. Ở bên ngoài vòm trường lực này, người Nesk hùng mạnh lắm…" Jake chỉ rõ.

Tôi nhoài người ra nhón một củ cà rốt đựng trong tô đá. Vừa nhai rau ráu tôi vừa lảm nhảm. "Nè, tất cả tụi mình đều muốn về nhà chứ gì? Mấy bồ về với gia đình mấy bồ. Tui về với ba tui. Nhưng có thể được, có thể không. Nếu như không thì đi nhiên là không thể rồi, vậy thì hãy cứ thử và ráng làm điều tốt nhất đi."

Ax đứng bên cửa sổ, nhìn mông lung ra ngoài bằng đôi mắt chỉnh.

Một mắt cuống của ảnh chĩa vào tôi và mắt cuống kia nhìn bọn bạn. <Người Mercora không sử dụng vũ khí gây nổ. Họ không có bất cứ thứ gì đủ mạnh để tạo nên vụ nổ mà chúng ta cần. Tuy nhiên…>

Rachel quay ngoắt qua, nôn nóng hỏi. <Tuy nhiên cái gì?>

<Tuy nhiên, họ nói người Nesk sở hữu những vũ khí gây nổ rất mạnh. Họ cho biết người Nesk có một căn cứ cách đây hai mươi dặm. Nó được bảo vệ rất nghiêm ngặt. Chưa một tàu Mercora nào tới gần nó được. Bọn Nesk không thể thâm nhập vào thung lũng này qua vòm trường lực, nhưng người Mercora cũng không thể phá huỷ được căn cứ Nesk…>

"Bồ có đề nghị gì không, Ax?" Jake hỏi.

<Không. Tôi chỉ nêu ra điều mình biết thông qua những gì nghe được từ người Mercora thôi,> Ax đáp lại vẻ trầm ngâm, một mắt cuống vẫn dán chặt vào tôi. <Người Nesk là loài chuyên đi hôi của. Tàu vũ trụ chúng đang dùng, vũ khí chúng đang sử dụng, tất cả đều là đồ ăn cắp được từ những giống loài bị chúng tiêu diệt. Chúng vơ vét kỹ thuật, mẫu mã và các dụng cụ của những loài thua trận. Chúng có khả năng bắt chước hình dáng cơ thể của những loài ấy để khai hoả vũ khí và lái tàu vũ trụ. Bọn Nesk cho rằng hành tinh này là của riêng chúng, thế nên, chúng không đời nào chịu nổi sự tồn tại của những loài thông minh nhạy cảm khác. Và chúng nhất quyết xoá sạch người Mercora bằng mọi giá…>

"Bất kể chúng là kiến không gian hay là kiến Trái Đất từ cái thời thập cổ lai hy đi chăng nữa thì, mấy bồ ơi, kiến vẫn cứ hổng phải là những con người dễ thương," tôi nói, đồng thời nhón tiếp miếng cà rốt thứ hai.

Rachel đảo hai con mắt. "Kiến hổng phải là những con người dễ thương hử? Phát biểu thông minh quá ha?"

"Thôi được rồi," Jake kết luận. "Vậy là tụi mình có hai loài lạ gây hấn với nhau hòng giành quyền cai trị Trái Đất. Người Mercora có vẻ như vô hại. Họ chỉ muốn trồng bông cải…"

"Như thế đâu phải là vô hại," tôi càm ràm.

"…và sống ở đây trong thung lũng của họ. Người Nesk thì ngược lại, coi bộ chúng hiếu chiến quá và có một điều chắc chắn là chúng chẳng muốn giúp tụi mình tẹo nào - bởi vì rốt cuộc tụi mình cũng là loài thông minh, nhạy cảm mà. Chúng không muốn có đối thủ."

"Cứ phái Marco đi thương thuyết với bọn Nesk," Rachel hăng hái tiến cử. "Chúng sẽ đổi ý liền."

"Ha. Haha và thêm một cái ha nữa nè," tôi khoái chí. "Nè, làm ơn nghiêm túc cái coi. Bọn Nesk đã không hun khói cái con Spinosaurus mà xém đớp gọn bồ với Tobias, đúng không?"

Tobias ngừng rỉa lông cánh. Cậu ta đang đậu thư thái trên cái bàn trường lực, sau khi được chiêu đãi món chuột tiền sử béo ngậy của người Mercora…

<Bọn Nesk hạ gục nó. Nhưng nó vẫn còn sống.>

"Chỉnh xác, vì vậy tui cho rằng bọn Nesk không để tâm tới loài khủng long. Ý tui là, nếu đĩa bay Mercora hiện ra trên căn cứ Nesk thì sẽ bị bắn banh xác, nhưng nếu một đoàn quân khủng long xuất hiện ở đó chắc hổng sao đâu ha?"

Rachel đột nhiên hùng hổ tóm lấy vai tôi. "Bá cháy! Phải công nhận là Marco đã đưa ra một mưu kế trên cả tuyệt vời! Nguyên đám tụi mình sẽ biến hình khủng long, lẻn vào nơi chứa bom rồi sau đó sẽ điều chỉnh lại *Sario Rip* của Ax…"

<Không phải là *Sario Rip* của tôi,> Ax lên tiếng.

"Đợi chút, tại sao tụi mình lại tấn công người Nesk?" Cassie gặng hỏi. "Đừng chỉ vì tụi mình không thích họ mà tụi mình lại tham gia vào cuộc chiến giữa người Mercora và người Nesk chứ."

"Nghe này," tôi vừa nói vừa hầy những ngón tay vận động viên thể dục của Rachel ra khỏi xương đòn mình. "Tụi mình cần một vụ nổ để hàn gắn lại *Sario Rip*. Người Nesk có phương tiện cho tụi mình tạo nên một tiếng 'bùm' cỡ đó. Và chúng đâu có trông chờ một đám khủng long chạy đến và hỏi xin một tách plutonium, đúng không nào? Vậy thì, việc quái gì phải nghĩ ngợi lôi thôi…"

<Plutonium?> Ax khụt khịt, cứ như tôi nói giỡn không bằng. <Ồ, bạn nói nghiêm chỉnh đấy chứ, Marco? Nhưng theo tôi biết, người Nesk có loại chất nổ còn nhạy hơn thế nhiều…>

"Mấy bồ nói gì vậy?" Cassie hét lên."Tụi mình không thể đi vòng vòng khơi mào chiến tranh như thế này. Bất cứ điều gì tụi mình làm để có thể dẫn tới hậu quả là làm lệch hướng tiến triển của lịch sử theo một quỹ đạo khủng khiếp."

"Ừ," Jake gật đầu.

"Có thể tụi mình sẽ vô tình chuyển hướng tương lai mà không hay biết," Cassie tiếp tục rên rỉ. "Rất có thể… mình không biết… tụi mình sẽ làm một cái gì đó… thật sai lầm."

"Đúng đấy, có thể tụi mình sẽ thay đổi tương lai khiến cho hãng Hanson không tồn tại," tôi gượng gạo nói giỡn. "Nhưng… vẫn phải cố thử thôi."

"Bồ dự tính sẽ huỷ diệt tất cả những anh chàng quyến rũ hơn bồ, phải không Marco?" Rachel bốp chát.

"Nghe này, tụi mình không được làm xáo trộn tương lai," Cassie ủ dột nói. "Quá phức tạp, tinh vi. Quá nhiều hệ luỵ…"

<Quá trễ rồi.> Mãi đến giờ, Tobias mới lên tiếng. <Giờ thì loài người đã thành ra xuất hiện trong thời đại này rồi còn gì. Chưa kể là cả mình nữa. Mấy bồ có thấy con chuột mình mới đánh chén không? Đó có thể đã từng là con chuột mà sẽ tiếp tục tiến hoá về gien và rồi một ngày nào đó, nó sẽ trở thành một con chuột tinh ranh hơn. Và năm mươi triệu năm sau, rất có thể đó là ADN, một yếu tố cần thiết để thúc đẩy loài động vật linh trưởng đầu tiên nhất đạt đến đỉnh cao

tiến hoá. Rất có thể chỉnh mình mới là người đã xoá sổ loài người,> cậu ấy đưa mắt nhìn xuống bộ lông và những lóng xương còn lại của chú chuột tiền sử. <Mà chưa kể nó không phải là một con chuột ngon lành đấy nha. Quá ốm và dai nhách.>

Lần lượt từng đứa một quay sang nhìn Jake.

“Ồ! Mấy bồ đang chờ mình ra quyết định tiến hành những việc có thể tiêu diệt loài người ư?” Jake nhún vai.

“Bồ là Người Dơi,” tôi nói. “Mình chỉ là Robin - Anh chàng phi thường,” tôi đế thêm và đưa mắt chòng ghẹo Rachel.

Jake nhún vai. “Tụi mình phải làm gì bây giờ? Ngồi đây và sống tới già, ăn bông cải cùng người cua ư? Không bao giờ tìm cách quay trở về nhà ư?”

<Còn có một vấn đề khác cần cân nhắc,> Ax thong thả nói. <Chúng ta đang ở đây, nhưng thực ra điều đó có nghĩa là chúng ta đã ở đây, trên Trái Đất sáu mươi lăm triệu năm trước. Nói một cách khác, sự tồn tại của chúng ta ở đây có lẽ là một mấu chốt quan trọng đối với tương lai. Có lẽ chúng ta đã làm điều gì đó khiến cho tương lai xảy ra đúng như cách thức nó đã diễn ra…>

"Có cái đầu của ai đang bị nổ tung vì tất cả mấy thứ này chưa hả trời?” Tôi rên rỉ.

“Tuyệt thật,” Jake vừa nói, vừa bồn chồn đi tới đi lui, rồi quay lại. “Vậy nếu tụi mình tấn công bọn Nesk, rất có thể điều này sẽ xóa sổ tương lai. Còn nếu không tấn công bọn Nesk, điều đó cũng có thể xóa sổ tương lai luôn. Xuất sắc. Hoàn hảo. Cho tới giờ, mọi việc đều thật tuyệt và thật rõ ràng”.

<Quyết định đó có thể là không rõ ràng,> Tobias nói một cách trầm ngâm. <Nhưng có thể có một quyết định khác rõ ràng đến nỗi tụi mình không thể phớt lờ cho được.>

Không một ai hỏi xem ý cậu ấy là sao vì lúc đó có mấy người Mercora xuất hiện, tiếp thêm đồ ăn cho tụi tôi. Nhưng tôi đã sắp xếp ngăn nắp những lời của cậu ấy vào trong đầu mình và tôi có cảm giác chắc chắn rằng tôi sẽ lục lại ngăn bộ nhớ này một lần nữa.

CHƯƠNG 27

Tôi thường bị ngạc nhiên bởi khả năng ra quyết định của hoàng tử Jake. Tôi gọi bạn ấy là hoàng tử của tôi vì bất cứ chiến binh Andalite nào cũng cần có một hoàng tử để phục vụ. Tôi biết bạn ấy chỉ là một thiếu niên, cũng như tôi là một *lính nhỏ* Andalite.

Ở độ tuổi thiếu niên, thì thực sự bạn ấy là một thiếu niên đầy ấn tượng. Một cách bản năng, bạn ấy hiểu rõ không đưa ra quyết định cũng là một quyết định. Vì vậy, bạn ấy chấp nhận lãnh trách nhiệm thủ lĩnh hội Animorphs.

Nếu bạn ấy là người Andalite, tôi đoan chắc bạn ấy sẽ trở thành một hoàng tử thực sự. Chưa hết, là người, bạn ấy hành xử cũng khỏi chê luôn.

Cuối cùng, chúng tôi quyết định "cứ thử đi" như lời Marco nói. Đó là cách diễn tả của loài người khi không giải thích được tại sao mình phải làm điều ấy nhưng vẫn cứ làm.

Chúng tôi sẽ tấn công khi bình minh lên, vì như lời Marco giải thích: Nếu mở màn cuộc chiến vào lúc chiều muộn, sẽ phải nhùng nhằng đánh đấm trong đêm khuya. Chi bằng cứ tấn công vào lúc bình minh cho nó sáng sủa…

Nhiều cách suy nghĩ của con Người quả vẫn còn là điều huyền bí đối với tôi. Chẳng hạn như điều này vậy…

Chúng tôi sẽ tấn công căn cứ của người Nesk và cướp một vũ khí gây nổ, rồi quay lại bờ biển và cố kích nổ nó để khép *Sario Rip* lại, hy vọng sau đó cả bọn sẽ được trở lại thời đại của mình.

Tôi hy vọng người Mercora có biết chút ít về cách hàn gắn lại *Sario Rip*, chứ tôi thì hoàn toàn mù tịt. Ở trường, tôi có được học *Sario Rip*, nhưng hôm đó tôi không thực sự chú tâm vào lời thầy giảng. Và tôi không thể mong đợi mình có thể nhớ được tất cả những gì đã học ở trường.

Tôi chắc rằng mấy người bạn người của tôi có thể thông cảm cho tôi. Nhưng để chắc hơn, tôi nói họ nghe chuyện mình khi tụi tôi tiến về phía căn cứ Nesk trong đêm nhờ vào một loại phương tiện chuyên chở áp sát mặt đất của người Mercora.

<Hoàng tử Jake, bạn hiểu là tôi không biết chính xác bằng cách nào, ở đâu và khi nào tạo ra một vụ nổ để gắn lại *Sario Rip* phải không?>

"Gì cơ? Hả? Bồ nói gì cơ?"

Tôi lầm to rồi. Những biểu hiện rõ ràng trên khuôn miệng của bạn ấy, giọng nói vụt trở nên to và cao vút ở cuối câu như một tiếng la, lại còn cặp mắt của bạn ấy cứ nhìu lại rồi trợn tròn liên hồi đã chứng tỏ rằng hoàng tử Jake không thông suốt những gì tôi nói.

<Tôi biết chắc rằng chúng ta cần phải tạo ra một vụ nổ nhưng tôi không biết chính xác là khi nào và ở đâu. Tuy nhiên, tôi gần như chắc chắn rằng vụ nổ này nên ở gần chỗ chúng ta trồi lên lần đầu tiên trên thế giới này.>

"Mèng ơi, sao bồ không nghĩ tới việc nói chuyện này sớm hơn?" Marco xen vô. "Ngay trước khi tụi mình quyết định tham gia vào cái nhiệm vụ tự sát này chẳng hạn."

"Nghe này, tụi mình cần vũ khí hạt nhân đúng không?" Rachel nói. "Dù bằng cách nào đi nữa thì rút cục cũng là tụi mình cần tới vũ khí hạt nhân. Vậy thì, tới luôn đi."

"Ui trời, tui chúa ghét mỗi khi Rachel nói 'tới luôn đi,'" Marco càm ràm. "Thôi, tui đổi ý rồi. Tui có thể học được cách thích ăn bông cải."

Người Mercora rất ủng hộ kế hoạch của chúng tôi. Họ giúp chúng tôi di chuyển trong đêm về phía căn cứ Nesk bằng phương tiện chuyên chở áp sát mặt đất của họ. Chuyến đi thật mau lẹ. Chúng tôi chưa kịp trấn tĩnh thì một trong ba người Mercora đi cùng đã lại gần. Anh ta liên tục mở ra đóng vào cả nửa tá con mắt. <Đã tới phía ngoài rìa màng lưới bảo vệ của căn cứ Nesk. Chúng tôi phải để các bạn ở lại đây thôi. Chúng tôi đã làm hết sức mình. Xấp xỉ điểm zero zero zero zero hai sáu tám giây ánh sáng từ căn cứ…>

"Có nghĩa là…" Hoàng tử Jake hỏi tôi.

<Cách căn cứ gần năm dặm, tính theo đơn vị của các bạn,> tôi diễn dịch.

"Năm dặm, trong đêm tối? Ở ngay trong công viên Kỷ Phấn Trắng ư?" Marco kêu thất thanh. "Thế mà cũng gọi là cho đi quá giang à?"

Nhưng người Mercora rất kiên quyết. Bất cứ phương tiện chuyên chở nào lại gần hơn nữa đều sẽ bị bắn hạ. Chúng tôi có thành công hay không là tuỳ thuộc vào yếu tố bất ngờ. Chúng tôi xuất hiện như một đám khủng long đi lang thang, vô hại đối với bọn Nesk.

Con tàu chở chúng tôi dừng lại chỗ mấy tảng đá lô xô. Người Mercora rất tiến bộ trong việc thiết kế trường lực. Nhưng tàu của họ thật luộm thuộm và chậm rì rì, còn lâu mới so bì được với kỹ thuật Andalite sáu mươi lăm triệu năm sau.

Bên ngoài trời tối thui. Người Mercora vặn cho ánh sáng bên ngoài tàu nhỏ bớt đi. Khi tôi bước ra cầu thang, vật phát sáng mạnh nhất quanh đó là ngôi sao chổi. Bây giờ nó đã ở gần đến sửng sốt. Cái đuôi của nó quét một đường vắt trọn bề ngang của hành tinh.

Còn hai tiếng nữa mới tới bình minh. Chúng tôi phải đi năm dặm tới căn cứ Nesk trong quãng thời gian đó, để kịp đột nhập vào ngay khi mặt trời ló dạng ở đường chân trời.

<Cầm lấy, Andalite,> người phi công Mercora chìa cho tôi một máy liên lạc nhỏ.

<Một thiết bị truyền ý nghĩ à?> Tôi hỏi.

<Đúng. Loài người không thể sử dụng nó, nhưng anh thì có thể.>

<Vì mục đích gì?>

<Anh có thể loan báo cho chúng tôi về diễn biến của cuộc tấn công căn cứ Nesk,> người Mercora giải thích.

<Và anh sẽ giúp đỡ?>

<Không. Chúng tôi không thể liều phung phí những con tàu và trang thiết bị thô sơ của mình vào việc này…>

Tôi gục gặc đầu như thể đã hiểu rõ, nhưng kỳ thực tôi hoang mang vô cùng. Người Mercora lập chập leo trở lại lên boong tàu của mình. Con tàu nhẹ nhàng vút khỏi mặt đất, kéo theo một luồng sáng màu tím rồi biến mất hút trong đêm tối.

Tôi không biết các bạn loài người của tôi nghĩ gì, nhưng tôi cảm thấy vô cùng cô độc. Tôi luôn cô đơn vì là người Andalite duy nhất trên hành tinh này. Giờ tôi lại càng cô đơn hơn vì phải hàng chục triệu năm nữa đồng bào tôi mới tồn tại.

Chúng tôi hoà lẫn vào màn đêm tối thui tối mò, ngay bên dưới ngôi sao chổi đang bừng sáng, trong thời đại không phải của mình, nơi đầy những quái vật huỷ diệt.

Từ xa tôi nghe những tiếng gầm gào vẳng lại.

“Huhhuhroooaaarr.”

Rồi Hoàng tử Jake ra lệnh. ”Nào, biến hình mau.”

CHƯƠNG 28

CASSIE

Tôi không muốn ở đây chút nào. Tôi chẳng muốn làm điều này. Chúng tôi thật sự chẳng có kế hoạch nào cụ thể cả. Chúng tôi không biết mình đang làm gì, nhưng tôi không thể đứng ngoài cuộc trong khi bạn bè mình đang đối mặt với hiểm nguy.

Tôi ngước nhìn lên. Sao chổi đang nằm chình ình giữa trời. Cái đuôi của nó chiếm trọn cả khoảng không từ đường chân trời này tới đường chân trời kia. Một vẻ đẹp làm phiêu diêu hồn vía. Nó cũng khiến tôi cảm thấy sờ sợ. Ngay phía trước, về hướng căn cứ Nesk, có một mảng sáng đỏ lói hình như đang lượn lờ trên không trung. Tôi nhận ra đó là đỉnh núi lửa.

"Nào, tụi mình biến hình đi," Jake bảo.

Chẳng phải đợi nhắc nhở lâu la, cả bọn vội vã biến thành khủng long.

Đây không phải là nơi cho ó biển, cá heo, chồn hay chó sói… tung hoành. Đây là giang sơn của khủng long, và Khủng Long Bạo Chúa là vị lãnh chúa của những con thằn lằn khổng lồ.

Trong suốt lịch sử hàng trăm triệu năm của Trái Đất, trong số hàng tỉ tỉ loài thú xuất hiện rồi biến mất, thì khủng long là loài thú ăn thịt hùng mạnh, gây kinh hoàng nhất.

"Thiệt chán khi mình chỉ có được lốt khủng long Deinonychus," Rachel phàn nàn. "Mấy bồ đều có lốt Khủng Long Cha - chỉ mình và Tobias là phải chịu làm Khủng Long Con."

"Ước gì mình không phải làm điều đó," tôi nói bâng quơ.

"Phải rồi," Rachel quàu quạu đáp lại.

Rachel rất khoái những lốt hình biến to lớn, mạnh mẽ còn tôi thì không. Tôi không bao giờ muốn làm đau bất cứ ai hay bất cứ cái gì. Không ngay cả khi tôi buộc phải làm, hay khi tôi không còn sự lựa chọn nào khác.

"Nói cho bồ biết nha Rachel," Marco chọc ghẹo. "Đi lò dò ban đêm trong thế giới của Kỷ Phấn Trắng này, lốt khủng long của bồ phải mang thêm súng cơ…"

"Theo mình thì mang theo trường lực của người Mercora sẽ tốt hơn," tôi bảo. "Mình thích cách giải quyết vấn đề của họ: tự bảo vệ mình mà không cần phải dùng vũ lực."

<Không phải là họ phản đối bạo lực đâu,> Tobias đang biến hình cũng góp chuyện. Nhìn một chú khủng long cỡ bằng con người hiện ra từ một chú diều hâu đuôi đỏ trông thật ngộ nghĩnh…

"Làm lẹ đi mấy bồ," Marco nhắp nhổm hối. "Tui đã có kinh nghiệm thảm hại về vụ choảng nhau với Khủng Long Bạo Chúa rồi. Tui hổng thích cứ xúm xít ở đây tán dóc, trong khi một con khủng long khùng

khùng nào đó đang chuẩn bị ló mặt ra đi tìm bữa sáng."

Jake nhắc nhở. "Rachel, Tobias, hai bồ phải dè chừng tụi này nha. Đây là lốt hình biến mới, nên tụi này phải mất công điều chỉnh chút ît…"

Tôi hít một hơi thật sâu, rồi tập trung tâm tưởng vào ADN của Khủng Long Bạo Chúa và để mặc cho sự thay đổi bắt đầu diễn ra.

Da tôi trở nên tho nhám, xù xì, và lỏng lẻo ra, cứ như chẳng ăn nhập gì với cơ thể, mà hệt như da thằn lằn, da cá sấu ỉ…

Bàn tay tôi nứt chĩa ra làm hai - ngón tay cái và ngón trỏ nhập vào nhau, các ngón còn lại cũng thế. Những xương ngón tay mọc thẳng đơ ra, nhọn hoắt, tạo thành hai móng vuốt nhỏ nhưng sắc ngọt.

Tôi cảm thấy xương tay mình dày cui lên và bự phình ra. Xương chậu phồng lên đụng tì vào thịt tôi, bung hẳn ra ngoài. Rồi tôi bắt đầu lớn phổng. Tôi lớn, lớn lên mãi, cách xa mặt đất.

Cẳng chân tôi mập ra, ú ị. Cơ bắp xếp tầng tầng lớp lớp, những sớ cơ bắp bự hơn cả cơ thể loài người của tôi. Xương và cơ, cơ và xương cứ ùn ùn lớn mãi.

Xương sống tôi bắt đầu nở ra cùng với những âm thanh lách tách xẹt qua đầu tôi. Cột xương sống giãn ra, giãn ra mãi, dài ra dần - một mét rưỡi, hai mét, hai mét rưỡi, ba mét… vậy mà vẫn còn dài hoài.

Bàn chân tôi phù lên, doe rộng ra thành những ngón chân núc ních, rồi mỗi ngón biến thành những móng vuốt cong queo và dữ tợn. Tôi cảm thấy sức nặng của mình dồn hết lên những bàn chân, mỗi khoảnh khắc trôi qua lại thêm hàng tấn thịt xương được bổ sung. Móng vuốt của tôi cứ càng ngày càng in sâu vào mảnh đất ẩm ướt.

Trên hết thảy, chỉnh cái đầu của Khủng Long Bạo Chúa mới làm tôi hãi hùng. Quai hàm của nó không thể đo bằng xăng-ti-mét mà phải đo bằng tấc, có khi phải bằng mét ấy chứ. Xương dày đặc, sỉt sịt lại và nặng nề ra. Những cơ bắp nổi cuồn cuộn dưới da. Mặt tôi phình hoài phình hoài. Mắt tôi tách rời ra, tạm thời không thấy rõ, cho đến khi chúng tiến tới vị trí thích hợp và giương trợn ra phía trước.

Đầu tôi trải rộng ra, u lên khắp mọi hướng. Tôi cúi vồng xuống mặt đất. Khổng lồ! Khiếp thật. Tôi giữ thăng bằng trên những cẳng chân mạnh mẽ, cái đuôi nhỏng đơ ra đằng sau, cơ thể xuôi về đằng trước, uy phong lẫm liệt.

Và rồi, cuối cùng là tới hàm răng. Tôi cảm thấy ngứa ngáy ở miệng khi những cái răng tỉ hon tội nghiệp của tôi vươn to và dài ra, từ nửa phân lên tới cả một tấc rồi hai tấc!

Những chiếc răng mới xuất hiện, dô ra từ những khúc xương hàm bự chang bang.

Và thế là tôi đã hoàn tất giai đoạn biến hình.

Tôi dài hơn mười hai mét kể từ đầu tới đuôi - chiều dài cỡ chiếc xe buýt của hãng Grey Hound. Cao năm mét rưỡi - bằng chiều cao của một toà nhà hai tầng. Nặng bảy tấn xương và cơ bắp: bằng trọng

lượng của năm chiếc xe hơi.

Một khối thịt hùng mạnh đầy tốc độ và sức tàn phá. Một sức mạnh vô tiền khoáng hậu - suốt lịch sử loài người trước đây và sau này chưa bao giờ thấy.

Tôi đã là một gã Khủng Long Bạo Chúa. Vị vua của tất cả các loài khủng long.

CHƯƠNG 29

Ui da! Tôi đã bị kẻ thù bao vây kín mít. Tôi thấy chúng ùn ùn kéo đến vây quanh mình. Chắc chắn chúng sẽ quật nhau với tôi để tranh giành thực phẩm. Chúng sẽ đánh cắp con mồi của tôi. Đấy, chúng đã xâm nhập vào lãnh địa của tôi rồi!

"RRRRROOOAAARRRR!" Tôi thét gầm lên, tức giận kinh khủng.

"HEERRROOOAAARRRR!" Chúng lập tức đáp trả, hết con này đến con kia.

Bốn con khủng long cùng ở trong một lãnh địa. Thật không thể chấp nhận được. Đây là giang sơn của tôi kia mà. CỦA TÔI!

"HEERRROOOAAARRRR!" Tôi rú rít.

Nhưng mấy con kia không hề bỏ chạy.

Giỏi quá ta! Thay vào đó, chúng lại rống ầm đáp trả tôi. Bốn giọng rú cùng hoà vào nhau. "GIẾT!" Chúng tôi cùng hùng hổ tru tréo buông giọng đe doạ. Vậy mà chẳng con nào chịu lùi bước.

Tôi hăng tiết dậm chân phành phạch, đuôi hậm hực vung vẩy.

Thật sôi máu lên được! Tụi kia cũng làm y hệt. Chúng lại còn cả gan dậm chân đùng đùng với tôi, và với nhau. Cả một rừng đuôi nhổng lên điên dại, quất túi bụi vào cây cành, bứng bật hết cả gốc cây nhỏ lên. Không nghi ngờ gì ý đồ muốn phô trương uy mãnh trong những chiêu làm mình làm mẩy: ai đó cần phải lui bước. Và giải pháp duy nhất là phải quần nhau quyết tử.

"HEERRROOOAAARRRR!" Cả đám chúng tôi cùng rít gióng, lúc lắc người, quăng quật dải đuôi, miệng há hoác, phô bày những chiếc răng chết chóc.

Bỗng… có một mùi hương.

Tất cả chúng tôi cùng bắt được mùi hương ấy cùng một lúc. Tiếng rú bỗng ngừng bặt. Tôi quay đầu về phía cái mùi. Đêm đen ngòm. Nhưng cái mùi thì ở đó: thịt sống. CON MỒI.

<Ê, ê, mấy bồ mất tự chủ hết rồi! Jake, Cassie, Marco, mấy bồ mất phương hướng rồi!>

Á à! Có một con mồi cách đó chừng nửa mét. Hai sinh vật nhỏ - chỉ có hai con mồi thôi. Mà chúng tôi những bốn đứa. Không đủ mồi để chia đâu. Muốn giựt được con mồi thì phải mau mau xồ vào giành trước cho mình.

Tôi chồm lên!

Hai con khủng long nhỏ quay đầu bươn bả chạy. Tôi dợm đuổi theo!

<Jake! Ax! Marco! Đồ khùng! Mấy bồ bị lốt biến hình khống chế rồi! Sao lại nhắm mắt nhắm mũi đuổi theo tụi tui vậy hả?>

Những âm thanh eo éo vang lên trong đầu tôi. Chẳng có ý nghĩa gì

cả. Giờ chỉ còn nước chạy thật nhanh. Cuộc săn đuổi đang tiếp diễn! Nhưng rồi tụi láo toét kia cũng xăng xái đuổi, tụi nó cũng hổng hộc chạy chứ có chịu lép về gì. Chúng cố ý cướp con mồi của tôi mà!

<Mấy bồ muốn nắn dây thần kinh tụi tôi hả? Mấy bồ định mần thịt tụi tui ư?>

<Rachel, hai đứa mình không thể chạy thoát khỏi tụi nó đâu! Nhưng tụi mình có thể lừa cho bọn nó lố đà…>

<Ui ui! Thế này chẳng phải giỡn chơi! Té ra mình sẽ biến thành món điểm tâm cho Marco mất thôi. Ở đâu ra cái vụ ngược đãi bạn bè này vậy cà. Khi mình hô "Dzô" thì tụi mình cùng quay lưng lại tụi nó nha.>

<Ừa.>

Thêm nhiều âm thanh nữa rù rì trong đầu tôi. Lạ lắm. Cứ lộn tùng phèo cả lên.

<Dzô!>

Hai sinh vật lanh lẹn, nhỏ bé kia đột nhiên dừng phắt lại và tiến thẳng vào tôi. Trong chớp nhoáng, chúng chạy vụt qua. Tôi cũng dừng kịt lại. Mù tịt chẳng thấy gì. Thật hoang mang quá đỗi.

Nhưng liền tức khắc tôi ngửi thấy mùi con mồi mới. Lần này rõ rệt và gần gụi hơn! Gió táp ngay vào mặt tôi. Tôi biết thế này là điềm tốt lành, bởi vì gió thổi vào mặt tức là con mồi không thể chạy tháo thân được nhanh.

Tôi lập tức quên phéng hai con mồi nhỏ kia và tiến lên trước, về phía bầy thú tôi vừa ngửi thấy trong đêm tối.

<Mình chưa bao giờ chứng kiến cảnh lốt hình biến nào lại nắm quyền kiểm soát trọn vẹn như thế này.>

<Mình biết. Mình bắt đầu lo lắng rồi đó…>

<Anh Jake! Là em, Rachel đây. Tỉnh lại mau. Cassie, bạn hiền. Mình, Rachel đây mà. Bồ bị mất kiểm soát rồi…>

Lúc này con mồi đã rất gần. Đúng, tôi có thể ngửi thấy mà. Tôi liếc nhìn cái bọn trông giống mình. Chúng cũng chạy rầm rập bên cạnh tôi, xuyên qua màn đêm. Lần này rất nhiều con mồi. Đủ cho tất cả. Không việc gì phải tranh chấp.

Gần… gần hơn…

Tấn công!

Tôi chúi thân về phía trước với vận tốc tối đa. Tấn công! Đuôi duỗi thẳng đằng sau, đầu vươn ra phía trước, tôi phóng như bay vào con mồi bất lực!

Trong màn đêm đen, tôi thấy một hình hài! Con mồi! Tôi thấy cái đầu tròn tròn, cái lưng cong cong. Tôi thấy những cái sừng tua tủa. Hai cái chân nó, cái lưng ú nu và rất nhiều sừng - hai chiếc dài và một chiếc ngắn.

Đám sừng khiến tôi hơi chột dạ. Nhưng quá trễ để làm gì khác, ngoài chuyện tấn công. Không gì có thể ngăn cản được tôi. Không gì

có thể thoát khỏi tay tôi.

Nguyên một bộ sừng chĩa về phía tôi.

Hmmm.

Tôi né qua trái. Những cái sừng cũng chuyển hướng.

Hmmm.

Tôi chậm tốc độ rồi dừng lại.

"S-nốp! S-nốp!" Sinh vật có sừng cất tiếng.

Tôi dòm chừng những đứa giống mình. Tất cả chúng đang ngó trân trân vào sinh vật kia. Tất cả đều dừng cuộc tấn công lại.

<Có lẽ mấy đứa nó đã dịu lại rồi chăng?> Giọng nói trong đầu tôi lại rầm rì.

<Hừ, mấy ông nội ơi! Đó là bọn khủng long Triceratops đấy.>

Hả?

<Jake, Ax, Cassie, Marco. Bình tĩnh lại coi. Mấy bồ đang ở trong lốt hình biến.>

Trong lốt hình biến? Tôi á? Marco này ư?

Yaaahhh! Trí não tôi vỡ oà ra đột ngột. Ngay lập tức tôi đã trở lại là mình. Ồ đúng, tôi đã điềm tĩnh lại trong cơ thể bảy ngàn ký lô đầy ắp những phiền toái.

Nhưng cũng chỉnh vào giây phút đó, một trong mấy đứa tụi tôi tấn công.

"HEEERRROOOAAARRRR!" Con Khủng Long Bạo Chúa phía bên phải tôi chồm lên. Nó giật cục cái đầu qua trái, rồi chẹp quai hàm xuống mảng xương sống hình vòng cung của một con Triceratops.

"Rrrr-EEEE, Rrrr-EEEE!" Con Triceratops tội nghiệp thét ỏm lên thê thảm. Thế là tất cả mọi thứ bỗng trở nên hỗn độn. Bọn Triceratops nhìn trừng trừng vào tôi và xồ tới. Những cái sừng dài chỉn tấc nhắm thẳng ngay bụng tôi mà bổ với sức nặng sáu tấn.

Tôi nhảy lùi lại, xém chút nữa là bị húc trúng.

Một gã Khủng Long Bạo Chúa khác - tôi không biết đó là Jake, Cassie hay Ax - vừa lao vào cuộc chiến, vừa rống vang trời. Một quai hàm há chành bạnh ra bập vào một cái sừng và cố giữ nguyên đó.

Chiến trường sôi động rồi. Khủng Long Bạo Chúa đấu với khủng long Triceratops. Một trận chiến mà đứa trẻ nào cũng có thể mường tượng ra và bày binh bố trận bằng những hình khủng long nhựa. Quả là một cảnh tượng điên loạn, lạnh gáy.

<Lũ khùng!> Rachel cáu tiết hét. <Lùi lại! Lùi lại!>

Nhưng con nhỏ và Tobias cũng xông vào cuộc chiến, ra sức giúp bọn Khủng Long Bạo Chúa tụi tôi. Hai đứa nó tuy nhỏ xíu, nhưng lại lanh lẹn hơn chúng tôi nhiều. Bọn Triceratops cục mịch, cỡ như con voi vốn là con mồi trong tự nhiên của tụi nó mà.

Địch thủ của tôi "s-nốp! s-nốp!" vài lần rồi lại đuổi theo tôi. Tôi quay đầu chạy - tôi đâu có cần trận đấu này.

<Aahhhh!> Tôi trượt, quy một đầu gối xuống, suýt té nhổng bem.

Tôi định chìa đôi tay ra chống đỡ nhưng tay Khủng Long Bạo Chúa ngắn ngủn, vô dụng. Đành chịu ngã nghiêng ra đất…

Gã Triceratops bèn xộc vào tôi!

<Aahhhh!> Chỉn tấc sừng xỉa thẳng vào tôi, ngay giữa hai khúc xương sườn. Cơn đau xốc gáy đến liền ngay lập tức.

Nhưng giờ lại đến phiên con Triceratops trở nên yếu thế. Những cái sừng lợi hại của nó đã bị kẹt trong mình tôi. Cẳng chân trước của nó quơ quào, chới với. Tôi bạnh hàm ra, gật cái đầu khổng lồ về phía trước và ập miệng vào với toàn bộ sức mạnh.

Con Tricerarops giật lùi lại. Tôi nhả chân nó ra để táp vào hông nó nhưng hụt. Nó lại xông vào húc tiếp. Tôi vẫn nằm nghiêng đó, máu chảy chan hoà. Tôi vung chân về phía trước, lủi bàn chân đầy móng vuốt vào mặt nó. Những ngón chân tôi kẹp trúng được cái sừng gần nhất, tôi liền lấy hết sức bình sinh ráng rút nó ra.

Tôi ưỡn ngửa ra sau dưới lực tấn công của con Triceratop, nhưng lần này những cái sừng không tóm được tôi.

Tôi lăn vào một cái gì đó khiến nó kêu cái rầm và nát báy xáy. Một thân cây! Chà, tôi vừa mới hạ gục một cái cây. Tôi lồm cồ bò lên, đó là một động tác chẳng dễ làm một khi bạn là Khủng Long Bạo Chúa. Tôi kịp thời rụt bàn chân lại ngay khi con Triceratop tấn công tiếp. Tôi bỏ chạy, nhưng quanh tôi đều là cành cây, nhốt chặt lấy tôi như một cái cũi.

Rồi trong bóng đêm nổi lên quang cảnh kinh hoàng của một con Khủng Long Bạo Chúa khác. Nó chồm lên con Triceratop của mình, mở hết cái miệng tổ nái ra, và cắm phập ba tá răng dài gần hai tấc vào cổ con Triceratop.

“HooRRROOOAAARRR!”

“Rrrr-EEEEE! Rrrr-EEEEE!”

Trong cơn giận dữ điên cuồng, con thú săn mồi to lớn lôi con khủng long Triceratop nhấc khỏi mặt đất. Và một con thú to bằng con voi bị cẩu lên cao.

Con Khủng Long Bạo Chúa lắc lắc cái đầu. Nó nhay con Triceratop đang gào thét như chó nhay xương.

Và rồi con Triceratop im bặt, không phát ra âm thanh nào nữa. Nó bị treo lơ lửng giữa trời, thân thể không còn nguyên vẹn nữa. Con Khủng Long Bạo Chúa thả nó ra và đứng đè lên khi nó vừa rơi xuống.

“Huh-huh-huh-RRRROOOAAARRR!” Con Khủng Long Bạo Chúa rít lên chiến thắng. Tiếng rít làm lay động từng chiếc lá, làm cái bụng khum khum của tôi cũng rung lên lạch xạch.

“Huh-huh-huh-RRRROOOAAARRR!” Nó lại thét rú.

Tất cả sự tàn bạo của thiên nhiên, toàn bộ cái khắc nghiệt của cuộc đấu tranh sinh tồn, bao nhiêu sức mạnh của cơ bắp, xương, móng vuốt và răng, sự trường tồn, lòng khát khao chinh phục không bao giờ dứt… tất cả đều gói trọn trong một tiếng rống kinh hoàng.

Tôi gồng mình lên chuẩn bị ứng phó, sợ rằng mình sẽ là mục tiêu tấn công kế tiếp của nó.

<Jake? Bồ đó hả?> Tôi hỏi.

<Không,> một giọng truyền ý nghĩ đáp lời.

CHƯƠNG 30

Cassie đứng gầm rú trên người con Triceratop vừa đổ vật xuống. Nhỏ là đứa duy nhất vẫn còn bị trí óc Khủng Long Bạo Chúa điều khiển. Điều đó khiến tôi sợ quá đỗi - chỉnh ra là sợ giùm cho nhỏ. Cassie không muốn biến thành lốt hình này… Để rồi bây giờ con khủng long đã kiểm soát nhỏ. Vậy là nhỏ Cassie dịu dàng đã bị kẹt trong tâm trí của quái vật hiếu sát.

Cassie ngúng nguẩy cái đầu và nhìn phừng phừng vào tôi, mắt hằn lên những vệt giận dữ.

<Chúng ta phải làm gì đây?> Rachel hỏi.

Xem ra nhỏ cũng sợ lắm. Điều này một lần nữa lại khiến tôi khiếp hãi. Rachel đâu dễ gì hoảng sợ, nhỏ đâu phải là đứa dễ bị hù doạ…

<Cassie!> Marco hét. <Tỉnh lại mau!>

Cassie cúi xuống con Triceratop và bắt đầu nhai ngấu nghiến. Thật không thể tin nổi cảnh tượng quái dị này. Mặt trời vừa hừng đông, và trong những tia nắng tim tím, một sinh vật cao như một cây cổ thụ đang nhai rào rạo một sinh vật to như voi.

Tôi bước lên trước một bước, dậm ịch đôi bàn chân đầy móng vuốt khủng khiếp của mình xuống đất.

Cassie ngoái đầu nhìn quanh quất và rống lên đầy đe doạ như muốn bảo! <Cút đi! Cái này là của tao!>

<Jake, bồ phải lùi lại thôi,> Tobias can ngăn. <Bồ đang thâm nhập vào lãnh địa của nhỏ. Đó là con mồi của Cassie. Nhỏ không có lựa chọn nào khác ngoài việc phải bảo vệ nó. Nhỏ sẽ tiêu diệt bồ.>

<Không. Nhỏ có thể huỷ diệt lốt Khủng Long Bạo Chúa này,> tôi nói chắc nịch. <Nhưng nhỏ sẽ không bao giờ làm mình bị thương đâu.>

Nói rồi, tôi bắt đầu hoàn hình.

<Thưa Hoàng tử Jake, như vậy là không sáng suốt! Bạn sẽ trông giống như một con mồi khác cho bạn ấy…> Ax cất giọng can ngăn.

<Jake, nghe tui nè,> Marco cản thêm. <Coi chừng bồ sẽ đánh mất vẻ bảnh trai của bồ đó. Nếu Cassie mà xông vào bồ, tụi mình sẽ phải xông tới ngăn nhỏ lại.>

Tôi lần khân. Marco nói đúng. Ngộ nhỡ Cassie tấn công tôi thì sao? Nhưng… tôi vẫn tiếp tục hoàn hình, teo rút lại, nhỏ đi và yếu đuối dần. Ba con Khủng Long Bạo Chúa càng lúc càng cao to sừng sững phía trên tôi. Chúng nhìn tôi như Tobias nhìn hau háu vào con chuột lúc đói mồi…

Cassie nhìn tôi, vẻ tò mò. Nhỏ hé đôi mắt vàng liếc tôi, rồi lại thảy cái nhìn đầy hiếu chiến lên tụi khủng long kia.

Và rồi chầm chậm, chầm chậm, làn da người của tôi hiện ra. Khi

bàn tay tôi mọc ra những ngón tay người, mặt tôi bẹt ra với mái tóc xám lù xù trước trán, mấy ngón chân thay thế cho móng vuốt khủng long, thì Cassie chợt rùng mình.

<Ô, trời đất ơi, mình đã làm gì vậy hả trời?> Nhỏ thảng thốt hỏi rồi bỏ chạy khỏi con khủng long Triceratop.

"Không sao đâu, mọi việc qua rồi mà, Cassie," tôi trấn an nhỏ. "Chỉ là một con khủng long thôi mà…" Thiệt vụng về hết biết, nhưng đó là tất cả những gì tôi có thể nghĩ ra được để mà nói. Tôi biết mình đã không xoa dịu được tình hình, mà còn làm cho nó trầm trọng hơn. Với Cassie, bạn không được nói rằng con nọ con kia "chỉ là một con thú mà thôi".

<Tại bồ bị lốt hình biến khống chế chớ bộ,> Rachel cũng an ủi. <Điều đó xảy ra hoài chứ đâu. Cả bốn bồ đều vậy cả mà…>

<Ô trời ơi,> Cassie rên lên đau khổ.

<Cassie, nghe này, đó không phải là lỗi của bồ.> Rachel tiếp. <Tại con Khủng Long Bạo Chúa thôi… Nó đã là chỉnh nó, bồ biết mà…>

<Mình đã bảo mấy bồ là mình không thích làm điều này,> Cassie vùng vằng hét lên. Nhỏ bắt đầu hoàn hình. Trong khi đó, tôi lại đang biến hình lại thành con Khủng Long Bạo Chúa.

"Cassie, bồ hãy cứ ở nguyên trong lốt hình biến ấy," tôi bảo. "Tụi mình còn có phi vụ phải làm…"

<Không! Mình không cần phải… là tên giết chóc này!>

<Nào nào, tụi mình cần phải đi đá đít những con kiến vũ trụ, đúng không?> Marco cố thuyết phục.

<Cassie, thôi đi nào,> Rachel nài nỉ.

<Mình đã tiêu diệt một sinh vật sống kỳ diệu,> Cassie thổn thức.

<Cassie, thôi đi! Đây là Kỷ Phấn Trắng, theo như lời gã Người-Chim này này,> Marco nói lạnh lùng. <Không hề có loài người. Không có nền văn minh nhân loại. Không có đạo đức, tôn giáo hay triết học của loài người. Chỉ là thiên nhiên nghiệt ngã. Tụi mình giết để sinh tồn. Sinh tồn. Đó mới là điều đáng nói.>

<Sinh tồn và trở về nhà,> Rachel tụng thêm.

<Có loài người ở đây mà,> Cassie vẫn ương bướng. <Đó là chúng ta. Chúng ta là nền văn minh nhân loại. Trong chúng ta có tất cả những thứ ấy. Chứ còn năm tháng nào là không quan trọng.>

<Thôi được rồi, bồ đúng.> Marco quát. <Nhưng cũng không quan trọng. Nếu đây là năm 1998 hay 2000 hay 2121 thì vẫn cứ phải sinh tồn. Và cho dù là giết hay bị giết thì tất cả những đạo đức, tội lỗi hay gì gì đó đều là cái con khỉ khô.>

Cassie ngừng biến hình. Một lúc lâu chẳng đứa nào hó hé, cuối cùng, Cassie thủ thỉ. <Bồ biết gì không, Marco? Bồ là bạn mình. Mình sẽ làm tất cả mọi thứ vì bồ. Nhưng bồ sai rồi. Đúng, chúng ta cũng là những con thú. Nhưng chúng ta là loài thú biết suy nghĩ, có khả năng

nghĩ tới những điều tốt đẹp hơn là chỉ có giết và bị giết. Mình không nghĩ bọn thú ăn thịt là vô đạo đức. Nhưng mình là một con người, và mình cần phải có cảm xúc đối với sự vật. Mặt khác, mình cũng có thể là mụ côn đồ, phát xít hay… >

<Một tên Yeerk,> Ax mớm lời.

Tôi đã biến hình trở lại thành Khủng Long Bạo Chúa. Tôi chờ Marco buông ra vài lời châm chích. Nhưng không… Thay vào đó, cả bọn chúng tôi cắm cúi đi về hướng căn cứ Nesk. Tôi nghe giọng truyền riêng của Marco vọng đến.

<Nè Jake, tui biết vì sao bồ khoái cô nhỏ đó rồi… >

CHƯƠNG 31

Mặt trời đã lên cao khi chúng tôi tới căn cứ Nesk. Đó là một khu vực nằm sát mi triền dốc thấp nhất của ngọn núi lửa, nơi có dòng suối róc rách chảy, len lỏi qua những tảng đá xám xù xì, rõ chằng rõ chịt, tạo nền cho những túm cây thưa thớt mọc lên.

Rõ ràng đó là một căn cứ quân sự, chứ không như khu thị trấn thuần nông yên tĩnh của người Mercora. Những thiết bị bảo vệ vòng đai mang hình tháp robot cao chỉn mét. Trên đỉnh tháp, đủ mọi loại vũ khí năng lượng chĩa lên tua tủa. Tôi có thể thấy ngay rằng chúng đã ứng dụng rất nhiều trường phái khoa học kỹ thuật vào hệ thống phòng thủ này. Người Mercora nói rất đúng: bọn Nesk là những kẻ chuyên "bươi xác chết để ăn thịt thối". Chúng đã đánh cắp, vơ vét những loại vũ khí này từ rất nhiều loài khác nhau.

Bên trong doanh trại, ngoài hai phi cơ hình kim tự tháp như Rachel và Tobias đã miêu tả, còn có một con tàu được thiết kế theo dạng kinh điển, và một máy bay dị hợm có hình ô van.

Không thể nói rằng mọi hoạt động trong trại đang hối nhộn nhịp. Nhưng cần phải hiểu rằng, Nesk là loài rất lạ lùng - một loài côn trùng mang tính chất xã hội cao, có khả năng kết hợp và hợp tác với nhau ở mức độ gây sững sờ. Bằng chứng là chúng có thể lắp ghép nhau lại thành những "cơ thể" để sử dụng vũ khí và điều khiển tàu thuyền chúng ăn cắp được. Tuy nhiên, phần lớn thời gian chúng vẫn giữ nguyên trạng thái côn trùng, tôi đoán thế…

<Nào, mấy bồ, vẫn tiếp tục tiến lên phía trước nha. Hãy thả lỏng cơ bắp ra, cứ như tụi mình đang thong dong đi dạo buổi sáng vậy. Ax, bồ có ý kiến gì không?> Hoàng tử Jake hỏi tôi.

<Tôi nghĩ người Mercora nói đúng: bọn Nesk không dè chừng khủng long,> tôi đáp. <Nếu suy luận theo vị trí hiện tại của những sinh vật đằng kia thì chắc chắn chúng cũng đang đi về hướng căn cứ.>

<Khủng long Iguanodons đó,> Tobias giải thích.

<Mấy bồ có trông thấy cái gò kia không?> Cassie hỏi. <Trông như một đống đất ỉ, có điều nó quá cao, lại hẹp nữa… Đó có lẽ là hang ổ của người Nesk, tựa như ổ mối vậy đó. Có thể tên lãnh chúa của chúng trú ngụ trong đó.>

Tôi đã thấy cái ụ đó từ trước rồi, nhưng không lưu tâm lắm. Giờ tôi cố nhìn kỹ lưỡng hơn. <Cái gò đó được bảo vệ kỹ càng. Có nhiều bộ dò tìm sự chuyển động được gắn vào những thứ chắc chắn là vũ khí gây mê. Những con khủng long có thể đi lại tự do quanh căn cứ, nhưng hình như bọn Nesk không muốn chúng đến gần ổ của mình.>

<Vậy thì tụi mình sẽ tìm cái được cho là bom hạt nhân ở đâu?>

Rachel nôn nóng hỏi.

<Trong nhà kho hay phòng chứa ở đằng kia kìa,> Marco chỉ. <Ba phòng dàn thành hàng ngang. Nếu là tui, tui sẽ cất giữ thứ quý giá, có giá trị nhất ở cái kho chính giữa. Coi bộ sẽ an toàn hơn. Nhưng mà… sao tui chẳng thấy có lính canh nào…>

<Tôi cũng thấy vậy,> tôi nói. <Nhưng… thường thì bọn Nesk chỉ kết đỉnh với nhau thành sinh vật lớn khi cần phải cầm vũ khí. Còn bây giờ, có lẽ những con côn trùng riêng lẻ đang dàn trải khắp mọi nơi trong căn cứ này.>

<Phải rồi,> Hoàng tử Jake chỉ đạo. <Tụi mình sẽ làm thế này nha. Ax và Rachel kiếm bom hạt nhân, cứ nhắm thẳng tới nhà kho trung tâm mà tìm. Ax nhận diện vũ khí còn Rachel sẽ cầm giữ, vì bàn tay khủng long Deinonychus khéo léo hơn tay Khủng Long Bạo Chúa. Marco và Tobias yểm trợ mạn sườn bên trái. Mình và Cassie lo liệu canh chừng bên phải. Tụi mình sẽ phá toang nhà kho, kiếm thứ cần thiết, rồi chạy thoát ra phía rừng cây đằng kia…>

Tôi cảm thấy khớp quá. Nhưng tôi run phần nhiều không phải vì trận chiến, mà về việc phải nhận cho ra đúng loại vũ khí hạt nhân chúng tôi đang cần để kích nổ, hòng khép lại vết nứt thời gian - *Sario Rip*. Loại vũ khí gây nổ cực mạnh này có hàng ngàn kiểu dáng và kích thước khác nhau. Có thứ to như chiếc ôtô của loài người, nhưng đa số thì nhỏ hơn nhiều. Chẳng hạn như những vũ khí gây nổ của người Andalite thường không to hơn quả bóng bầu dục là bao…

<Sẵn sàng chưa?> Hoàng tử Jake hỏi.

<Rồi,> Rachel lầu bầu.

<Tốt. Mọi người hãy cứ thư thái bước đi y như tụi mình là khủng long thật nha.>

<Cha chả, ngoài tụi mình ra còn ai khác cho rằng làm khủng long, rắp tâm chôm chỉa bom hạt nhân của đám kiến ngoài hành tinh, sống cách thời đại con người đầu tiên la lên "Hãy thử nấu chín thịt đi" những sáu mươi lăm triệu năm là bình thường? Có ai cảm thấy việc này là khùng không vậy?> Marco càm ràm.

<Không,> Rachel nạt.

Chúng tôi tiến vào căn cứ, không hẳn là lén lút, lặng lẽ, vì rõ ràng, mỗi lần bàn chân Khủng Long Bạo Chúa dộng xuống đất là mỗi lần phát ra một âm thanh chẳng êm tai chút nào.

Tôi nhắm thẳng nhà kho trung tâm mà tiến tới. Tôi liếc nhìn lên các cành cây. Chắc hẳn tàu của bọn Nesk đã âm thầm theo dõi chúng tôi qua cây cối. Nhưng bắt quả tang được chúng là rất khó. Đặc biệt là khi chúng tôi còn phải tập trung tìm cho ra trái bom hạt nhân cần thiết.

Thoạt trông, căn cứ này vắng tanh vắng ngắt, nhưng khi quan sát kỹ bằng đôi mắt Khủng Long Bạo Chúa, tôi thấy những cột đầy kín những sinh vật như kiến giăng khắp nơi, trông như một màng lưới

bao kín cả khu vực này. Khi tôi đặt chân xuống gần một cây cột, thì hình như nó ngoặt hướng né sang một bên.

Chúng tôi lại gần con tàu nhỏ hình ô van. Nó bự gấp đôi một chiến đấu cơ Andalite, nhưng lại được làm từ ba ống tuýp hình ô van gài chặt vào nhau. Tôi ước gì mình có thời gian nghiên cứu nó kỹ hơn…

Nhà kho ở ngay trước mặt. Thoạt nhìn có vẻ như nó được dựng lên từ kim loại thô. Nhưng khi lại gần hơn, tôi nhận thấy té ra nó là bụi đất. Nó được xây dựng cùng kiểu với gò đất - bằng sức lao động của hàng triệu triệu sinh vật li ti. Nhìn kỹ hơn, tôi thấy nó được che chắn, lợp mái bằng những đồ vật thừa thãi, phế liệu và được chà đánh cho đến khi sáng loáng lên.

<Một giống loài quái dị, cái bọn Nesk này,> tôi thốt lên. <Chúng đánh cắp và tận dụng rất nhiều kỹ thuật phức tạp, kỳ bỉ. Nhưng đồng thời…>

U-uuu-ùùù-úúú. U-uuu-ùùù-úúú.

Tiếng còi hụ vang trời. Những ánh đèn chớp nhoáng! Tháp robot bảo vệ nhá lên những chùm ánh sáng xanh da trời và xanh lá cây. Các máy bay chuẩn bị xuất kích.

Toàn bộ căn cứ đột nhiên sống dậy. Thật nguy hiểm.

<Bộ dò tìm giọng truyền ý nghĩ!> Tôi thét lên. <Chúng biết đây là phương thức thông tin liên lạc của người Mercora nên đã gắn bộ dò tìm giọng truyền ý nghĩ!>

<Cái gì, bồ giỡn chơi hả?> Marco chất vấn. <Làm sao có thể vậy được?>

<Thật ra, những nhà khoa học Andalite của chúng tôi đã cố gắng phát minh ra thiết bị như thế này trong nhiều năm ròng rã. Nó hoạt động trên nguyên tắc…>

U-uuu-ùùù-úúú. U-uuu-ùùù-úúú.

<Chúng đến kìa!> Cassie thét. <Từ gò đất! Chúng đến kìa!>

Một dòng sông Nesk màu đỏ đen ào ạt đổ ra từ gò đất. Thêm nhiều Nesk nữa phụt ra từ mặt đất bên dưới chúng tôi. Đất cũng sống dậy cùng với chúng. Hàng triệu, hàng tỉ con…

<Tới luôn đi,> Rachel hét.

Tôi dồn bước chạy về hướng nhà kho. Tôi giơ cái cẳng chân mạnh bạo của Khủng Long Bạo Chúa lên đá một phát, móc lủng một lỗ trên tường. Tôi đá lần nữa. Cái lỗ nới rộng hơn.

<Marco! Chạy lên giúp Ax!> Hoàng tử Jake hô.

Ngay lập tức hai con Khủng Long Bạo Chúa tấn công bức tường bùn.

<Đây là Godzilla!> Marco hét ầm, kèm theo tiếng cười man rợ. <Sau đây chúng tôi sẽ tiến về Tokyo!>

Đột nhiên, bức tường sụp xuống. Tôi bị nhốt vào bên trong. Nhưng vì tôi cao quá nên vẫn lòi cả cái đầu ra khỏi mái của toà nhà. Phen này tôi cần phải phá vụn mái nhà thôi. Mỗi miếng vật liệu rơi xuống

sẽ lại che kín mất những thứ chứa trong nhà kho…

Rachel vượt qua tôi, bắt đầu đào bới đống hộp và thùng cùng những của cải, đồ đạc đánh cắp từ hàng chục nền văn minh lạ. Bạn ấy dùng móng vuốt bàn tay để búng nạy chúng ra, moi ruột chúng, mặc cho những mẩu mái nhà rơi trúng mình.

<Các phi cơ chuẩn bị cất cánh khỏi mặt đất!> Tobias thét.

<Thưa Hoàng tử Jake!> Tôi hấp tấp báo cáo. <Bạn nên tấn công những phi cơ đó trước khi chúng bay lên không trung! Như thế sẽ dễ đối phó với chúng hơn.>

<Đúng, mình cũng nghĩ thế,> bạn ấy nói nghiêm nghị, <Ax, bồ và Rachel ở yên đó. Tất cả mọi người, hãy chứng tỏ tụi khủng long có thể tàn phá như thế nào.>

CHƯƠNG 32

Mới phút trước tụi tôi còn ở trong thành phố ma, thế mà ngay phút sau, tụi tôi đã bị kẹt vào giữa khu phố video đang đồng loạt chiếu phim hành động. Ánh sáng! Tiếng còi hụ! Những phi thuyền khởi động. Dãy tháp robot an ninh quét những luồng ánh sáng quang phổ khắp mọi nơi.

Và tệ hơn hết thảy, hàng triệu tên Nesk lúc nhúc khắp chốn. Nhưng chúng không tấn công tụi tôi!

<Chúng không thể suy ra thủ phạm là chúng ta,> tôi nhận định. <Chúng không biết những giọng truyền ý nghĩ phát ra từ đâu, nên không biết chúng ta đang tấn công.>

<Chẳng bao lâu nữa chúng sẽ đoán ra thôi,> Rachel bảo. <Ax và mình đang rứt toà nhà ra thành từng mảnh. Rồi chúng sẽ nhận ra liền.>

<Phi thuyền hình ô van kỳ dị kia đang nạp năng lượng nhanh nhất,> Jake hô. <Hãy tấn công nó.>

Ba con Khủng Long Bạo Chúa khổng lồ bắt đầu chạy lịch bịch về phía phi thuyền. Tôi dẫn đầu cả đám, nhanh và uyển chuyển hơn trong lốt khủng long Deinonychus. Tôi không thể làm gì được nhiều để phá huỷ chiếc phi thuyền. Ngoại trừ…

Tôi phóng lên, đáp xuống lớp vỏ ngoài của phi thuyền ngay khi nó vừa nhổm rời khỏi mặt đất.

Rắc!

Trọng lượng của tôi làm cho phi thuyền chao đảo, chòng chành, đè nguyên lớp vòng ngoài đâm chúc vào cát. Và rồi…

RẦẦMM!

Y như ai đó thảy cả một căn nhà lên đầu kia của chiếc bập bênh. Tôi bay vèo trên không trung, lộn nhào sang một bên và đáp phịch mảng mông khủng long xuống đất, vội lật đứng thẳng lên.

Thì ra là Cassie, nhỏ bắt chước làm theo tôi. Có điều nhỏ chồm nhảy dũng mãnh hơn nhiều. Khối thịt hàng tấn của nhỏ làm nứt banh vỏ tàu bằng thép, khiến nó bẹp dúm lại như một miếng lá nhôm, nằm chèm mẹp một cục dưới đất.

<Hết ý,> nhỏ thốt lên. <À ra thế. Mình không phiền chuyện dẫm đạp lên máy móc đâu. Bồ ổn chứ, Tobias?>

<Hừ, chỉ có chân giá trị của mình bị tổn thương mà thôi,> tôi lầm rầm. <Ê! Coi phi thuyền kim tự tháp đằng kia kìa!>

Tụi tôi vội quay đầu và phóng vù về phía phi thuyền thứ hai.

<Tìm ra rồi!> Ax thình lình reo lên. <Tôi không biết chiến lợi phẩm này là gì, nhưng tôi chắc chắn nó là thiết bị gây nổ!>

<Thế thì tóm lấy luôn đi,> Jake la. <Rachel, em có cầm nó được

không?>

<Em cầm rồi.>

<Tụi mình thanh toán phi thuyền kim tự tháp hay là rút lui?> Cassie hỏi.

<Ax, Rachel, mang trái bom ra khỏi đây ngay, đám tụi mình sẽ ở lại phá huỷ thêm một ít nữa. Có thể sẽ khiến chúng khó đuổi theo chúng ta hơn.>

Tôi phóng như bay về phía phi thuyền kim tự tháp. Nhưng bọn Nesk đã nhận ra tình hình. Chúng liền thực hiện ngay một bước nhận thức đột phá: đám khủng long đã trở thành kẻ thù của chúng.

Lập tức chúng hành động ngay.

TSAAPPPP!

Một cột năng lượng từ tháp robot gần nhất phóng ra, khoét một lỗ xuống mặt đất, ngay gần nơi tôi vừa mới đứng nửa giây trước. Tôi bỗng cảm thấy đau thốn lên. Nửa gót chân bên trái tôi đã bị cháy mất!

Tôi vẫn tiếp tục lết, nhưng giờ phi thuyền kim tự tháp đã quay mũi về phía tụi tôi, tập trung tất cả hoả lực của nó vào tụi tôi.

Tôi chạy hết tốc lực về phía nó. Nhưng vết thương ở chân đã kìm tôi lại. Jake vượt qua tôi đánh vèo, phi thân lên không trung, biến hàng tấn cơ bắp và xương của mình thành một hoả tiễn. Cậu ta tông rầm vào chiếc chiến đấu cơ kim tự tháp ngay khi nó khai hoả.

RÂÂMM!

Chiếc phi cơ lật nghiêng qua bên, mất kiểm soát. Và đúng lúc đó thì tháp robot thứ hai khai hoả.

Tsaaaapppp!

KUB-BÙÙÙMM!

Chùm năng lượng phang trúng phi thuyền. Nó nổ tan tành, trở thành một mặt trời nhỏ phừng phực phát ra ánh sáng cam và vàng.

Cơn chấn động hất văng tôi qua bên. Nhoáng cái, tôi đã thấy mình nằm mẹp trên đất trước khi biết được điều gì vừa xảy ra. Tôi búng lên liền, nhưng vướng cái chân yếu từ vết thiêu nên cũng khá chật vật. Thình lình, khắp người tôi đau nhức, ngứa ngáy! Bọn Nesk bu xung quanh tôi, đốt, chích, tấn công theo cách thức thô thiển nhất.

Thật là kinh dị. Bọn Nesk vừa nướng thui tất cả mọi thứ trong tầm mắt bằng vũ khí năng lượng, đồng thời lại vừa cắn, đốt rất chi là… "thủ công".

<Nào, nào, chạy về hướng rừng cây!> Jake ra lệnh.

Cậu ấy không cần nhắc tới lần thứ hai. Tôi đã thấy hàng cây nổi bật trong ánh bình minh và những quầng sáng do tiếng nổ tạo nên bèn chạy nháo nhào ra đó, mong thoát khỏi căn cứ Nesk. Đau hay không tôi cũng chẳng biết nữa. Cứ cắm đầu cắm cổ chạy tìm nơi ẩn núp.

Nhưng rồi cái chân đau của tôi ngưng hoạt động. Tôi quy xuống!

Hai con Khủng Long Bạo Chúa ô dề chạy vụt qua phía trên. Lẽ ra tôi nên thét gọi, báo cho bọn bạn biết. Nhưng nếu tôi làm thế thì tụi nó sẽ nấn ná ở lại cứu tôi và sẽ chết chùm cả đám…

Rồi, như thể có đáng cứu khổ cứu nạn hiện hình, một cái đầu vuông chành cúi xuống. Kìa, nó hạ xuống, hàm bạnh ra, nhẹ nhàng bao quanh lấy tôi. Rất từ từ, những chiếc răng dài gần cả hai tấc cạ vào da tôi để không làm thủng cơ bắp của tôi.

Con Khủng Long Bạo Chúa nhấc tôi lên, và ù té chạy đi khỏi. Mỗi bước chạy mỗi xỉa cơn đau xóc thẳng vào cơ thể tôi. Nhưng dẫu sao thì tôi cũng được nâng khỏi mặt đất, tránh xa khỏi bọn Nesk quỷ quái.

<Mình ngoạm bồ có chặt quá không, Tobias?> Cassie ân cần hỏi.

Ch-chiu-CHÍU! Ch-chiu-CHÍU!

Mặt đất bên cạnh tôi bỗng phụt lên. Đang được Cassie khiêng nên tôi có thể ngoái nhìn về phía sau. Tôi thấy phi thuyền kim tự tháp thứ hai đã cất cánh và đang bắn phá. Đằng sau nó là một phi cơ khác chưa bị phá huỷ.

Tôi ngoẹo đầu nhìn về phía trước. Còn xa, xa lắm mới tới chỗ hàng cây. Và giữa tụi tôi và đám cây là một ụ tháp robot chết người.

Cassie lúp xúp chạy.

Bọn phi thuyền hăm hở đuổi theo tụi tôi.

Vô phương. Không cách chi thoát khỏi bọn chúng rồi.

<Tôi sẽ liên lạc với người Mercora,> Ax bảo.

Tôi chưa kịp có thời gian để suy nghĩ xem Ax nói về "cái gì?" thì ụ tháp khai hoả. Tụi bạn đã vượt qua được các tháp an ninh rồi. Nhưng Cassie và tôi vẫn còn bị kẹt giữa luồng đạn từ tháp và những chiến đấu cơ bắn ra.

<Có vẻ không hay rồi,> tôi nói.

<Ừ, đúng thế.>

Đột nhiên, Jake và Marco quay lại. Bọn nó chạy tới tháp robot cao chỉn hay mười hai mét từ phía sau. Hai con khủng Long Bạo Chúa đâm sầm vào một góc của tia chống đỡ nó.

CRĂĂKK!

Nhưng ngọn tháp không chịu đổ. Nó chỉ lung lay, nghiêng lệch qua một bên. Nhiêu đó cũng vừa đủ cho loạt đạn kế tiếp của nó bay loạng choạng.

Jake và Marco lại tông thêm lần nữa. Lúc này Cassie và tôi đã tới được chỗ tụi nó. Tiện chân Cassie đá cho bệ đỡ một cú thần sầu.

Từ từ, từ từ rồi nhanh, nhanh dần, tháp robot bắt đầu đổ sụp xuống. Nó đổ như một cây gỗ đỏ, ùm thẳng về phía gò Nesk.

Điều này cũng giúp cải thiện tình hình đôi chút, nhưng không đủ. Tụi tôi quá chậm. Chưa kịp chạy ào vô rừng thì đám phi thuyền kim tự tháp đã tiến tới. Không hề có lối nào chạy khỏi chúng. Cũng chẳng có cơ may nào lách lừa được. Chúng sẽ diệt gọn cả đám tụi tôi mất

thôi.

Tụi tôi sẽ chết sáu mươi lăm triệu năm trước khi bất cứ con người nào được sinh ra.

CHƯƠNG 33

Tôi và Ax chạy bứt được vào rừng cây. Trong vuốt bàn tay tôi cầm một ống tuýp nhỏ màu trắng hình chữ nhật. Theo Ax thì đó là chất nổ hạt nhân.

Tôi phải thừa nhận rằng cầm vũ khí hạt nhân tung tẩy trong tay mà chạy lòng vòng thì cũng ghê quá!? Điều đó chắc cũng khiến bạn chờn chợn ha?

Tôi ngoái nhìn lại và thấy ngay điều gì sắp xảy ra.

Ba con Khủng Long Bạo Chúa - Jake, Marco và Cassie - đang cong người quấn quíu chạy. Đầu chúng vổ ra trước, đuôi duỗi đơ ra sau, chúng chạy lĩnh khĩnh như những con chim cu vùng Mexico. Quái quỷ nữa là có một con khủng long Deinonychus nằm gọn trong miệng một con Khủng Long Bạo Chúa. Và ngay trên đầu bọn thằn lằn bự này là hai phi thuyền đang gầm rú.

Chắc chắn sẽ xảy ra một cuộc thảm sát.

<Thật vô vọng,> Ax thở dài.

<Bồ nói vô vọng nghĩa là sao?> Tôi quặc lại.

<Tôi đang liên lạc với người Mercora,> Ax giải thích.

Tôi nhớ ra trước đó ảnh nói làm xàm cái gì đó về chuyện này, nhưng tôi chẳng hiểu gì cả.

<Để mình quay lại giúp tụi nó,> tôi quyết định.

<Đừng ngốc thế, Rachel. Tất cả những gì bạn làm được chỉ là cung cấp cho bọn Nesk thêm một mục tiêu nữa.

<Đúng thế,> tôi tỉnh bơ xác nhận. <Có thể khi chúng nã đạn vào mình thì một đứa trong tụi kia sẽ chạy thoát.>

Tôi quay người chạy ra phía khoảng trống. Có tiếng Ax lệ khệ chạy theo sau.

Ch-chiu-CHÍU! CHÍU!

Phi thuyền kim tự tháp bắn.

<Aaaaahhhh!> Jake thét rùm, ảnh bổ nhào về phía trước, người chỉ còn một nửa là khủng long.

<HOÀN HỒN LẸ ĐI!> Tôi thét.

Chiếc kim tự tháp lười biếng quay qua, lượn ngay phía trên con quái vật đang giãy giụa, vô phương tự vệ là Jake.

Ch-chiu-CHÍU! Ch-chiu!

Nhắm thẳng mục tiêu, phi thuyền kim tự tháp của Nesk bắn.

<Khôôôông!> Cassie hét ầm.

Ánh lửa làm loá mắt. Nhưng khi ánh chớp tan đi, Jake vẫn còn ở đó! Ánh điện làm nổi rõ một vòm bao vô hình úp chụp quanh ảnh.

<Trường lực!> Ax sung sướng la lên. <Người Mercora đã tới!>

Tiếp theo, tụi tôi thấy hai phi cơ Mercora, chính xác là đĩa bay.

Một cái ở ngay phía trên phi cơ kim tự tháp. Nó vừa bung ra trường lực để bảo vệ Jake.

Phi cơ kim tự tháp Nesk giờ cũng đã thấy nó, liền bắn vội. Ngay tức khắc đĩa bay Mercora cũng bắn trả.

BÙÙ-ÙÙMM!

Hai tiếng nổ đồng thời một lúc. Cả phi cơ kim tự tháp Nesk lẫn đĩa bay Mercora đều tanh bành thành những mảnh vụn. Hình như tôi thoáng thấy một cái càng Mercora to đùng quay mòng mòng trong đêm tối.

Chiếc đĩa bay Mercora còn lại lượn rì rầm phía trên Jake và tụi bạn tôi. Phi cơ Nesk còn lại hình như hơi chùng chình. Trong khi đó, Jake và bọn bạn bắt đầu hoàn hình.

<Họ cố giúp đưa chúng ta lên boong tàu,> Ax bảo. <Chúng ta nên hoàn hình thôi. Không có đủ chỗ cho những cơ thể dềnh dàng này đâu.>

Tôi làm theo lời Ax. Thật kinh ngạc, bọn Nesk vẫn còn phân vân không biết nên tấn công hay rút lui đây.

Đĩa bay lượn lờ. Phi cơ Nesk cũng lượn nhưng lảng xa dần.

Jake, Cassie, Marco, và Tobias đã hoàn hình xong. Ax và tôi bước khỏi rừng cây ra khoảng trống. Đây là lần thứ hai bọn Nesk nhìn thấy con người, nhưng là lần đầu tiên chúng thấy người Andalite.

"Bồ nghĩ tụi nó sẽ phản ứng như thế nào trước bồ?" Tôi hỏi Ax.

<Có lẽ chúng nghĩ người Mercora đã thâu nạp được những đồng minh mới, rất hùng mạnh,> Ax đáp.

Hệt như bọn Nesk đã nghe Ax nói, phi cơ của chúng liền đổi hướng và cút thẳng vào đống hoang tàn đổ nát của khu căn cứ.

Tôi cười ha ha. "Bồ đoán như thần, Ax à. Xem ra bọn Nesk sợ xanh mặt rồi. Thời hiện đại lẫn Kỷ Phấn Trắng, không lực lượng nào có thể đánh bại được liên quân con người và Andalite".

Đĩa bay Mercora nhặt chúng tôi cùng món vũ khí hạt nhân lên. Nhìn những người Mercora có vẻ u uẩn, nghiêm trang lạ lùng. Ban đầu thật khó mà hiểu chuyện gì. Nhưng rồi tôi nhận thấy tất cả bọn họ đều khuyết đi một trong những cái chân nhỏ. Chỗ chân bị vặt đang chảy máu ri rỉ.

"Có chuyện gì xảy ra với chân giò của các bạn vậy?" Tôi hỏi. Nhưng vừa vọt miệng hỏi xong, tôi liền phát hiện ra đám chân bị thương ấy đang ở trong một góc của đĩa bay. Chúng được xếp ngay ngắn trên một miếng vải màu sáng trải trên một cái bục. Ở đây toát lên một nghi lễ gì đó rất trang trọng, kiểu như một hình thức tôn giáo vậy…

<Xin các bạn vui lòng giải thích cho chúng tôi về điều này,> Ax nhã nhặn đề nghị.

<Chúng tôi thực hiện việc hy sinh cơn đau. Những chân lìa rồi sẽ tái tạo lại, nhưng danh dự của chúng tôi thì không,> người Mercora

giải thích. <Đây là biểu tượng. Nó trò chuyện với nỗi đau linh hồn của thời gian, bằng cách phản hồi lại cơn đau thể xác.>

"Họ làm điều này cho những người Mercora ở trên con tàu kia chăng?" Jake hỏi.

<Cho những người ở cả hai con tàu,> một viên phi công trả lời. <Bị giết là một nỗi buồn. Giết là một tội ác.>

"Bồ coi bộ hợp với những anh chàng này đó, Cassie," Marco nhỉ nhéo.

Cassie làm lơ cậu ấy. "Cẳng chân và cánh tay chúng tôi thì không mọc lại được," nhỏ thì thào với người Mercora.

Người phi công đáp, <Thế thì các bạn sẽ phải gánh chịu nỗi đau trong lòng…>

"Đúng thế," Cassie ủ ê.

"Cám ơn các bạn đã cứu sống chúng tôi. Chúng tôi rất lấy làm tiếc về những người Mercora ở trên con tàu kia," Jake trịnh trọng nói. "Chúng tôi nợ các bạn. Nợ rất nhiều. Tôi không biết khái niệm ấy có mang ý nghĩa gì với các bạn hay không. Nhưng chúng tôi nợ các bạn."

"Tất cả chúng tôi đều đồng ý như vậy," tôi thêm. "Chúng tôi sẽ làm bất cứ điều gì có thể cho các bạn… ý tôi là, cho đến khi chúng tôi trở về thời đại của mình. Bất cứ điều gì."

<Đừng hứa hẹn những điều bồ không thể thực hiện được, Rachel!> Tobias nhắn nhe bằng giọng truyền ý nghĩa riêng chỉ cho tôi nghe. <Điều đó sẽ làm cho tình hình sau này tệ hơn đấy.>

Tôi nhìn chằm chằm vào cậu ấy, cố tìm lời giải thích. Nhưng con mắt diều hâu chẳng tỏ ra điều gì cả.

CHƯƠNG 34

Bay bên dưới trường lực là một kinh nghiệm kỳ thú. Rất nhiều nhiệt toả lên từ thành phố Mercora và những cánh đồng xung quanh, tạo nên những luồng khí nóng mê hồn. Thế nhưng trường lực phía trên kia là một bức tường vô hình chặn ngang xương, khiến tôi không thể thoả sức tung cánh bay lên, bởi lỡ rủi mà chạm trúng nó thì khó lòng mà không gãy luôn cái cánh còn lại.

Một chuyến du hành thú vị làm sao. Nhưng điều khiến tôi hạnh phúc hơn cả là tôi đã tự bay lại trên đôi cánh của mình. Và tôi cảm thấy như mình đang mang một trọng trách lớn lao lắm. Phải có ai đó chứng kiến và ghi nhớ Khu An Cư của người Mercora này chứ. Đó quả là một kỳ quan mà sau này có lẽ sẽ biến mất vĩnh viễn…

Thật là tuyệt diệu! Vũ trụ có biết bao nhiêu điều kỳ bí. Ai mà ngờ được, trước khi loài người, loài Andalite và loài Yeerk xuất hiện để lao vào một cuộc chiến sống mái rất lâu, lại có một cuộc chiến tranh giành lãnh địa nổ ra trên Trái Đất.

Xuyên qua màn trường lực, tôi thấy những hình ảnh bị làm cho méo mó của bọn khủng long Pteranodon lúc nhúc trong sào huyệt ở trên vách đá. Tôi tự hỏi chúng săn mồi như thế nào và bắt cái gì ở trong môi trường lạ lùng như thế này. Nhưng ai mà biết được!? Như tất cả những vật sống khác, mặc nhiên chúng sẽ làm điều tốt nhất để thích nghi, sẽ nhắm đến mục tiêu kiếm thức ăn mà không để bị ăn thịt. Cũng giống như cuộc đời diều hâu của tôi đây. Vẫn một chu kỳ cũ kỹ: cuộc đời là một chuỗi những cố gắng sống sót bằng bất kỳ phương tiện nào có thể tìm ra. Cuộc sống là cố tồn tại trước kẻ thù, bệnh tật, đói khát, hoả hoạn, lụt lội, và tất cả những con thú to lớn và dữ tợn hơn.

Tôi cảm thấy làn gió ấm áp bơm căng cánh mình. Tôi bay vòng trong, hướng lên trên cho đến khi cảm thấy trường lực ở trên mình có vài phân. Toàn bộ quang cảnh thung lũng thu gọn vào mắt tôi. Không hiểu bằng cách nào đó mà người Mercora đã tìm ra cách cung cấp đủ không khí cho tất cả sự sống bên trong trường lực. Họ quả là một loài bậc cao, phát triển mạnh và thông minh. Tôi hy vọng, ở đâu đó trong dải thiên hà cũng có một vương quốc Mercora khác.

Phía bên dưới, ngay chỗ hình như là đường phố, tôi thấy đám bạn của mình đang nói chuyện huyên thuyên với một người Mercora sôi động. Tôi nhả không khí ra và bắt đầu lao xuống. Lắm lúc không có gì đã đời hơn một cú nhào thẳng xuống từ trên không trung…

Tôi đáp ngay trên một phương tiện chuyên chở đường bộ đang đậu trong bãi.

<Có chuyện gì thế?> Tôi hỏi om xòm.

“Bọn Nesk sắp bỏ đi!” Cassie vui vẻ hét.

“Anh bạn Mercora này nói bọn Nesk đã rời bỏ hành tinh này! Những phi thuyền trên quỹ đạo của chúng đã đáp xuống và dỡ tất cả mọi thứ khỏi căn cứ.”

“Xem ra người hiền thiện đã chiến thắng,” Rachel hân hoan tiếp. “Mình nghĩ tụi Nesk thấy người Mercora có những người bạn mới rất hùng mạnh và anh dũng, nên đã tự biết thân cuốn gói mà chuồn…” nhỏ cười hả hê, tự tưởng thưởng vẻ bạo gan của mình.

<Ừa, mình cũng nghĩ vậy,> tôi gục gặc đầu.

Ngay chiều hôm đó, người Mercora tổ chức lễ kỷ niệm chiến thắng, kéo dài tới tận tối khuya. Họ ăn mừng bằng cách nới rộng lãnh địa ra thêm một trăm héc-ta nữa và gieo trồng hạt giống.

Tụi tôi trở về các căn phòng họ sắp xếp riêng cho cả bọn, ăn uống những thứ họ mang đến, nghỉ ngơi trên những khoảnh trường lực có hình dáng như đồ đạc.

Màn đêm buông xuống, qua ô cửa sổ, dường như sao chổi choán kín cả bầu trời. Tôi lựa chỗ đậu đề nhìn nó cho rõ hơn…

“Nè, giờ tụi mình cần phải tính toán coi sẽ phải dùng quả bom hạt nhân này ở đâu và khi nào chứ…” Jake vào đề.

<Người Mercora đồng ý cho chúng ta sử dụng máy tính của họ,> Ax thông báo. <Với sự giúp đỡ của họ, tôi có thể dò tìm được nguyên lý về *Sario Rip* để từ đó sẽ lập ra một kế hoạch cụ thể.>

Jake gật đầu. “Tuyệt. Hãy cứ từ từ thôi Ax. Thong thả để làm cho tốt.”

“Đúng, việc gì phải vội vã? Tụi mình ở đây đã có bông cải và tất cả những thứ cần thiết rồi.” Marco nói, mặt mày nhăn nhó làm bộ như ghê tởm lắm.

Tôi ngắm màn đêm buông lơi, quan sát đầu sao chổi. Và rồi tôi thấy nó: một vệt lửa xẹt ra từ bên hông của đầu sao chổi sáng trắng. Ánh lửa màu xanh da trời, ở góc bên phải đường bay của sao chổi.

Tôi cảm thấy trái tim mình đập hụt mất một nhịp.

Người Mercora cũng đã chú ý đến điều đó. Tức thời, từ các đường phố ngoài kia hụ lên một tràng còi vang rền.

“Cái gì vậy?” Marco nhắng nhít hỏi. “Nghe như cảnh sát bố ráp…”

Jake rung vai. “Ai mà biết được nếp sinh hoạt của người Mercora? Họ là loài lạ lùng. Có lẽ đó là âm nhạc của họ chăng?”

Vài phút sau, hai người Mercora chạy bổ vào phòng. Mắt họ lớp chớp liên hồi, coi bộ sẽ thông báo một điều vô cùng khẩn cấp. Hai bàn tay trông èo uột của họ quơ quơ loạn xạ.

<Bọn Nesk! Chúng không chấp nhận bị đánh bại. Chúng quyết định nếu chúng không có hành tinh này thì chúng tôi cũng không có.>

“Vậy nghĩa là làm sao?” Cassie hốt hoảng hỏi.

<Không ăn được thì đạp đổ? Chúng đã làm chuyển hướng sao

chổi. Hiện sao chổi đang ở trên phi đạo sẽ đâm sầm vào hành tinh này. Chính xác là trúng vào ngay khu an cư đây. Chỉ hơn một ngày nữa thôi, sao chổi sẽ đụng phải hành tinh này… >

"Chúng ta không thể để điều đó xảy ra!" Cassie hét lạc giọng. "Các bạn không thể chịu thua. Không còn cách nào khác sao?... Tôi không biết, đại loại như đẩy nó qua hướng khác được không?"

Người Mercora đáp. <Ngay cả trường lực mạnh nhất của chúng tôi cũng không thể di chuyển được ngôi sao chổi đó. Chỉ có duy nhất một cơ hội thiết bị gây nổ của bọn Nesk. Chúng tôi có thể sử dụng con tàu cuối cùng của mình, bay tới sao chổi và cho nổ thiết bị. Có thể như vậy sẽ làm nổ văng đầu sao chổi thành nhiều mảnh. Tuy nhiên… >

"Họ không muốn hỏi xin chúng ta vũ khí," Jake nói nho nhỏ.

"Màu mè kiểu cách gớm," Marco nhận xét. "Nếu là tui thì tui cứ việc nói quách 'đưa đây nào anh bạn'."

"Nếu đưa vũ khí cho họ thì tụi mình sẽ không còn cách nào khác để về nhà," Rachel nhận xét.

"Chúng ta không có lựa chọn nào hết!" Cassie tha thiết. "Liệu sáu đứa tụi mình có quan trọng hơn cả hành tinh này không? Chẳng lẽ tụi mình sẽ kết án tử hình họ chỉ vì tụi mình muốn về nhà thôi sao?"

"Chờ chút coi, bồ có nghiêm túc không đó, Cassie?" Marco chất vấn. "Tụi mình sẽ vứt chiếc vé về nhà duy nhất ở đây sao. Tui hổng nghĩ vậy đâu…"

"Ax, nếu sao chổi đụng Trái Đất thì thiệt hại sẽ như thế nào?" Jake hỏi.

Nhưng Ax không trả lời. Ảnh đang mải suy nghĩ về điều tôi vừa truyền ý nghĩ riêng cho ảnh và đang bần thần suy xét điều tôi bảo ảnh làm…

Tôi nói với hai người Mercora. <Vui lòng cho chúng tôi một vài phút để suy nghĩ. Xin mời các bạn quay lại sau. >

Họ ra ngoài. Tôi bắt gặp ánh nhìn đăm đăm của Ax. Ảnh nhìn tôi bằng cả hai mắt chính. Mắt phụ của ảnh nhìn xuống ống vũ khí nhỏ nhưng có sức tàn phá khủng khiếp đang cầm trong tay.

CHƯƠNG 35

Khi hai người Mercora trở lại, chúng tôi quyết định trao cho họ quả bom.

Đợt biểu quyết chung cuộc khiến tôi ngạc nhiên quá đỗi. Kết quả: bốn phiếu thuận và hai phiếu trống, của Marco và Rachel. Tôi nghĩ sở dĩ Jake đồng ý vì cậu ấy còn nợ người Mercora mạng sống của mình. Tôi cũng vì lý do tương tự. Nhưng tôi ngạc nhiên bởi vẻ im lặng hơi kỳ cục của Tobias và Ax. Cả hai chẳng ai lên tiếng bàn bạc câu gì. Chỉ lẳng lặng bỏ phiếu ủng hộ tôi và Jake.

Anh bạn người Mercora vừa cầm ống vũ khí xong, liền chạy vù tới đĩa bay duy nhất còn sót lại của mình. Từ cửa sổ nhìn ra, tôi thấy nó bắt đầu nạp năng lượng.

<Chúng ta cần phải đi thật xa khỏi nơi này trước khi sao chổi đâm sầm vào Trái Đất.>

"Bồ ngụ ý gì khi nói 'sao chổi đâm vào'?" Tôi hỏi dồn. "Người Mercora nghĩ kế hoạch của họ sẽ có tác dụng mà. Họ tin là có thể phá vỡ sao chổi và những mảnh vụn sẽ bị cháy rụi trước khi xâm nhập vào bầu khí quyển của Trái Đất…"

Tobias giương đôi mắt diều hâu lạnh lùng ra dòm tôi lom lom. <Trái bom hạt nhân đó sẽ không nổ. Ax đã chỉnh sửa cho nó trở thành một trái bom xì. Ánh đã làm khéo đến độ người Mercora không biết cho đến khi quá trễ…>

Tôi chỉ còn biết há hốc mồm ra. Tất cả tụi tôi đều thế.

"Khoan, khoan nào," Marco la rần. "Nếu tụi mình không sử dụng được nó thì hi vọng người Mercora có thể! Hây, tụi mình chết cứng ở đây luôn rồi! Sao chổi đụng vào và thế là tụi mình sẽ bị chôn vùi năm dặm dưới lòng đất. Sẽ đau lắm à nha."

<Không có thời gian để giải thích đâu,> Tobias nói lấp lửng. <Mấy bồ biến thành chim lẹ đi. Chúng ta cần phải rời khỏi đây trong vòng vài phút nữa.>

"Tobias, bồ đã làm gì vậy?" Tôi gay gắt hỏi.

<Mình đã làm điều cần thiết, được chứ?> Tobias la lên trong cơn thịnh nộ bất ngờ. <Mình đã làm điều bắt buộc phải làm, để mấy bồ không ai phải cảm thấy tệ hại hay tội lỗi về chuyện ấy.>

"Bồ cần giải thích ngay bây giờ," Jake nói bằng giọng trầm thấp, rít chịt khi cậu ấy thật sự điên tiết.

<Bắt đầu biến hình đi, nếu không thì mình chẳng giải thích gì cả,> Tobias kiên quyết. <Nào, làm đi!>

Rachel bắt đầu biến hình thành đại bàng đầu bạc. Jake chần chừ một chút. Xem ra trong giọng nói của Tobias ẩn chứa một sự ép buộc mà chưa bao giờ tôi từng nghe. Jake bắt đầu biến hình. Rồi tới

Marco, Ax. Tôi có thể làm gì nào? Tôi cần phải làm theo bọn bạn. Cần phải biến hình.

<Đây là Kỷ Phấn Trắng, thời đại cuối cùng của khủng long.>

"Thì sao?" Tôi hỏi trong khi vẫn còn miệng người.

<Vậy thì bồ nghĩ cuối cùng điều gì xảy ra với tất cả những sinh vật này, hả Cassie? Khủng long đã thống trị Trái Đất khoảng một trăm bốn mươi triệu năm. Mấy bồ đã thấy chúng ta yếu đuối và bất lực như thế nào trong thời đại này rồi đó. Mấy bồ cũng thấy những động vật hữu nhũ duy nhất ở đây chỉ là những con chuột tỉ nị. Đủ nhỏ để tránh khỏi sự chú ý của tụi khủng long. Vì vậy, mấy bồ nghĩ coi: khủng long sụp đổ và động vật có vú lên ngôi như thế nào?>

<Chúng… chúng tiến hoá,> tôi ấp úng.

<Đúng. Chúng tiến hoá. Nhưng sự tiến hoá ấy có một bàn tay khổng lồ chìa ra giúp đỡ. Này nha, khoảng sáu mươi lăm triệu năm trước… tức là bây giờ đây này… có một cái gì đó - mình không biết là một thiên thạch hay sao chổi gì đó - đã đụng trúng Trái Đất. Đụng mạnh kinh khủng. Đủ mạnh để khiến cho bầu khí quyển bị phủ đầy bụi đất, che kín mặt trời, và khí hậu trở nên lạnh đi. Đó là nguyên nhân làm cho khủng long chết dần…>

<Bồ không biết nó có phải là sao chổi này hay không,> tôi gào lên tức giận. <Bồ không biết mà!>

<Mình biết chứ,> Tobias phản bác. <Không ai trong thời đại chúng ta từng tìm ra xương cốt của người Mercora hoá thạch. Điều đó chứng tỏ họ chưa bao giờ phát triển thịnh vượng, chưa bao giờ sinh sôi nảy nở ở trên hành tinh này, chưa bao giờ vượt quá một nhúm nhỏ trong Khu An Cư này. Đây chính là sao chổi đó đó. Đây chính là thời điểm định mệnh ấy. Ngày hôm nay là ngày cáo phó chung của người Mercora. Và hôm nay… là ngày cuối cùng của khủng long.>

Tôi muốn bài xích rằng Tobias sai rồi, nhưng trong thâm tâm tôi biết cậu ấy nói đúng. Tôi muốn khóc thét lên. Nhưng tôi đã là ó biển. Ó biển không biết khóc, và điều đó quả là khủng khiếp.

Thật không thể tin nổi.

<Chúng ta cứ để mặc kệ những người Mercora chết sao?> Tôi chất vấn.

<Mình thật sự ngạc nhiên là bồ lại không chịu hiểu đấy, Cassie à,> Tobias nhỏ nhẹ. <Không chỉ những người Mercora này đâu, mà toàn bộ hành tinh sẽ thay đổi trong ngày hôm nay. Một triệu loài sẽ chết dần. Một vài tuần, vài tháng hay vài năm sau kể từ hôm nay, Khủng Long Bạo Chúa sẽ chết dần chết mòn. Nhưng cũng từ sự thể đó, rất nhiều sinh vật khác bắt đầu tiến hoá. Bao gồm…>

<Chúng ta,> tôi nói nốt. <Loài Người Hiện Đại. Chúng ta sẽ không bao giờ tiến hoá trừ phi khủng long phải tuyệt chủng.>

<Vì vậy sao chổi cần phải đụng trúng Trái Đất,> Rachel lập luận.

<Đúng. Sao chổi này cần phải rơi xuống đây,> tôi tán thành. Tôi rất ghét phải nói như vậy. Tôi không muốn nghĩ rằng Khu An Cư khiêm nhường của loài Mercora dũng cảm sẽ bị tiêu diệt. Nhưng ngày hôm nay đã được ấn định là ngày của sự huỷ diệt. Và ngay từ đầu tôi đã biết rằng chúng tôi không thể làm thay đổi lịch sử. Tất cả những sự việc này đều đã xảy ra rồi. Đã xảy ra sáu mươi lăm triệu năm trước khi tôi ra đời.

Ax lên tiếng. <Người Mercora sẽ phải mở vòm trường lực cho phi thuyền của họ cất cánh. Chúng ta cần phải bay lên cao để chuẩn bị bay ra cho kịp lúc.>

Ảnh nói đúng. Tobias cũng đúng. Tôi biết thế. Nhưng điều đó vẫn khiến tôi cảm thấy bịnh hoạn trong lòng. Và tôi không phải đứa duy nhất cảm thấy thế.

<Mấy bồ biết đó, những người này đã cứu chúng ta. Họ đã cứu mình,> Jake ngậm ngùi nói. <Mình không thích chạy trốn hấp tấp như thế này. Có lẽ chúng ta nên báo cho họ biết. Có lẽ họ nên sơ tán khỏi hành tinh này.>

<Họ thiếu phi thuyền,> Ax giảng giải. <Cuộc chiến với bọn Nesk đã khiến họ chỉ còn lại có mỗi một con tàu. Ngoài ra, ngộ nhỡ họ tìm ra cách nào đó để sống sót thì sao? Chúng ta có thể làm thay đổi lịch sử một cách nghiêm trọng…>

<Thật điên khùng,> Jake chua chát. <Mình không muốn quay lưng lại những người đã cứu mình.>

<Bồ không có sự lựa chọn nào khác đâu, Jake à,> Tobias nói.

<Con tàu sắp sửa phóng rồi kìa,> Ax loan báo. Ảnh vẫn liên tục dùng mắt quan sát tình hình.

<Bây giờ hoặc không bao giờ,> Tobias giục.

<Bây giờ.> Marco đáp.

<Đúng thế!> Ax đồng ý.

<Không còn cách nào khác,> Rachel bảo, nghe đầy tâm tư hơn tôi tưởng.

<Thôi được,> Jake buồn rầu. <Chúng ta không phải là kẻ viết lại lịch sử.>

Tôi muốn cười phá lên. Cả bọn hành xử như thể mình đang khó nhọc quyết định không bằng. Trong khi Tobias đã quyết định giùm phần khúc mắc nhất rồi. Sao chổi sẽ không ngừng trôi. Và vấn đề duy nhất hiện nay là liệu chúng tôi có chạy thoát và sống sót được không. Chúng tôi biết câu trả lời cho vấn đề đó rồi.

<Cám ơn, Tobias,> tôi bảo.

Tôi không biết cậu ấy nghĩ tôi thành tâm hay là mỉa mai. Ngay cả tôi cũng không chắc chắn.

Tôi dang cánh ra và bay lên.

CHƯƠNG 36

JAKE

Chúng tôi bay xuyên qua vòm trường lực cùng với lúc đĩa bay cất cánh.

Tất cả cư dân Mercora đều mải dõi mắt nhìn theo con tàu mang theo tất cả niềm hy vọng của họ, cho nên họ không trông thấy chúng tôi trong bóng tối.

Tự nhiên tôi đâm nổi sùng với Tobias. Tôi cũng bực mình cả Ax vì đã đồng tình giúp cậu ấy, dù biết rằng cả hai đã làm rất đúng. Thì đấy, cơn giận của tôi đã chứng tỏ điều đó. Thiệt hết biết! Nghĩ vậy nhưng tôi vẫn không nguôi bực cho được. Tôi cố đổ lỗi cho Tobias về tấn bi kịch sắp sửa xảy ra này… Có lẽ như vậy tôi đỡ phải tự trách móc mình hơn.

Chúng tôi bay, bay lên, lên. Trời tối và tụi tôi bay nhanh đến nỗi lũ Pteranodon không nhận ra tụi tôi. Chúng là loài săn mồi ban ngày mà. Thật ra thì những lốt hình chim tụi tôi đang mang cũng vậy. Nhỡn lực của tụi tôi chẳng khá hơn thị lực của người trong đêm là bao.

Chúng tôi bay lên và ra khỏi thung lũng, từ biệt nơi những sinh vật cua buồn cười chuyên trồng bông cải. Lên bầu trời, tránh xa bất cứ loại ánh sáng nhân tạo nào và xuôi về phía đại dương.

Sao chổi thật là diệu ảo, vẻ đẹp của nó làm phiêu diêu hồn phách. Phải chi chúng tôi không biết nó là cái gì, hoặc nó mang lại hiểm hoạ thảm khốc ra sao (!)

Chúng tôi bay cho đến cận kề giới hạn biến hình hai tiếng đồng hồ thì hoàn hình. Rồi lại biến hình càng nhanh càng tốt. Lần này Cassie và Rachel dùng lốt cú đề dẫn đường cho cả bọn xuyên qua bóng đêm.

<Khi cái món này rớt xuống thì sẽ tạo ra tiếng bùm to cỡ nào hả?> Rachel cắc cớ hỏi.

<Điều đó phụ thuộc vào vận tốc của sao chổi,> Ax đáp. <Người Mercora đã quan sát sao chổi này. Họ cho biết, bề ngang của nó xấp xỉ năm dặm, tính theo chuẩn mực của các bạn. Nó đang lao đi với vận tốc mười lăm dặm một giây.>

<Một giây á?> Marco kinh hãi hỏi lại.

<Đúng. Khi đụng Trái Đất, nó sẽ phóng ra một khối năng lượng lớn gấp một triệu lần số năng lượng chứa trong vũ khí hạt nhân của con tàu ngầm đã mang chúng ta tới đây.>

<Xin lỗi, một triệu trái bom hạt nhân á?>

<Ừm, "bom hạt nhân" là một ví dụ xác đáng về kỹ thuật hạt nhân thô sơ. Tôi chỉ ước lượng được tương đối thôi,> Ax đủng đỉnh nói. <Sẽ có rất nhiều sóng chấn động. Mỗi sóng chấn động sẽ xuyên thẳng vào lòng Trái Đất, đè ép cho lớp đất đá nổ tung và làm phát tán tất cả các loại khí carbonic tích tụ dưới đó. Rồi, những khí nổ từ dưới đất

bung lên cũng như từ sao chổi toả xuống sẽ phản ứng với nhau, tạo nên một quả cầu lửa khổng lồ. Tất cả mọi thứ - động vật, thực vật, nhà cửa, bất cứ thứ gì - trong phạm vi một trăm dặm sẽ bị tiêu huỷ hoàn toàn. Sẽ xuất hiện một miệng núi lửa khổng lồ, sâu ít nhất phải mười, hai mươi dặm. Chưa hết, sóng chấn động thứ hai sẽ ập đến tức thì, như là phản ứng dây chuyền của sóng chấn động thứ nhất. Nó sẽ thổi tung một số lượng đất đá đang cháy cực lớn bay véo lên không trung, phân tán trong một vùng vô cùng rộng lớn. Những tảng đá cháy này, khi rơi trở lại bầu khí quyển chắc chắn sẽ tạo nên một làn sóng nhiệt khủng khiếp, nóng đến nỗi cây cối phải bén lửa bốc cháy luôn. Tất cả các vật sống sẽ bị nấu chín. Khi…>

<Đủ rồi!> Cassie hét lên.

<Phải. nhiêu đó thông tin là quá đủ,> tôi đồng ý. <Câu hỏi là tụi mình làm sao để sống sót qua cơn này?>

<Và liệu chúng ta có muốn không,> Tobias nói buồn so. <Vài năm sau nữa Trái Đất sẽ là một bãi tha ma. Trước tiên là lửa, sau là đêm tối. Tối tăm, lạnh lẽo và chết chóc ngự trị khắp nơi nơi.>

<Nghe này, mình chỉ quan tâm đến chuyện sống sót thôi,> Rachel bảo. <Chấm hết.>

<Sóng chấn động là mối đe dọa hàng đầu, tiếp đến là sức nóng cường độ cao,> Ax nói. <Khi sao chổi đâm xuống, chúng ta nên ở dưới nước.>

<Tụi mình hãy ráng bay cho đến phút cuối cùng,> tôi bảo. <Cứ ráng bay xa chừng nào tốt chừng ấy. Cho đến phút cuối cùng mới lao xuống biển.>

Chúng tôi hối hả bay suốt đêm, chỉ dừng lại hoàn hình sau mỗi hai tiếng. Mặt trời nhú lên, bày ra một khung cảnh đẹp đến nín thở. Chúng tôi đang bay phía trên một đồng bằng châu thổ. Cả trăm dòng suối đang âm thầm hoặc ồn ã đổ ra biển. Nổi bật trong vẻ quyến rũ đó là khủng long. Những con Triceratops ù lì. Những bầy Saltasaurus chúng tôi đã đụng mặt khi mới đặt chân tới đây - cổ dài, đuôi dài. Những bầy Hadrosaurs cùng vô số cá sấu khổng lồ và Pteranodon đang trầm mình dưới nước bắt cá.

Tuyệt vời nhường bao! Những gã thằn lằn khổng lồ lịch rịch bước đi. Đây là một thế giới mà voi chỉ được xếp vào loại kích thước trung bình. Hàng trăm loài khủng long, mỗi loài là một kỳ quan của tạo hoá, là một tuyệt tác của thiên nhiên.

Đó đây chúng tôi thấy lũ Khủng Long Bạo Chúa và những loài thú săn mồi to lớn khác. Chẳng hiểu sao mà tôi cảm thấy thương cảm, tội nghiệp cho bọn Khủng Long Bạo Chúa nhất, mặc dù đã mấy lần chúng cố giết tụi tôi.

Chúng quá tự tin về sức mạnh của mình. Không tự tin sao được. Đây là hành tinh của chúng và chúng là chúa tể mà. Tôi tự hỏi, hồng biết chúng có lúc nào nhìn lên bầu trời và thấy cái gì đó khác lạ hay

không, hổng biết chúng có thấy sao chổi và cảm thấy sợ hãi không?

Ngay cả giữa ban ngày như thế này mà sao chổi vẫn hiện rõ mồn một bên trên. Và ngay bên dưới sao chổi ấy, phía trên cuộc sống đang hồi sôi động của Kỷ Phấn Trắng là đám chúng tôi đang bay.

Cuối cùng chúng tôi dừng lại nghỉ trên những cành cây cao. Tất cả, ngoại trừ Ax đứng ở bên dưới. Đậu trên cây, Tobias cảm thấy như ở nhà. Còn những con người bọn tôi cũng cảm thấy hơi an tâm khi treo lơ lửng trên cao.

Cassie cười rầu rầu. "Ồ, thế là tụi mình đang ở đây, chỉ vài chục triệu năm trước. Mai này loài linh trưởng sẽ tiến hoá. Chúng sẽ học cách sống trên cây, học cách chạy trốn bọn thú răng sắc họ nhà mèo và những loài thú ăn thịt khác. Tụi mình ở đây bây giờ là hơi sớm…"

"Chắc lúc này họ đã biết rồi," Rachel nói vu vơ, nhìn trở lại về hướng tụi tôi vừa rời khỏi.

"Ai cơ?" Marco hỏi Rachel.

"Người Mercora. Họ đã biết quả bom không nổ. Họ biết thế là chấm hết."

Marco gật đầu. "Ừa. Mình tự hỏi liệu họ có biết lý do tại sao hay không. Chẳng hiểu họ có biết chúng ta đã làm điều đó không. Chẳng biết họ có đoán ra rằng chúng ta không đến từ một nơi xa lắc xa lơ nào đó, mà đến từ thời mãi về sau của ngay chính hành tinh này…"

Một con Saltasaurus lò dò lại gần và vươn cái cổ ngẳng lên cây, ngắt lá nhai nhỏm nhẻm, không thèm đếm xỉa gì tới tụi tôi.

Một đêm nữa lại tới và bây giờ chúng tôi bay hối hả, cố bay cho hết từng dặm cuối cùng… và rút cuộc rồi Ax cũng thông báo đã đến lúc.

Chúng tôi ngoặt bay ra biển và đáp xuống nước, hy vọng sẽ không bị một tên khủng long nào đó ăn thịt trong vài phút còn lại. Chúng tôi biến hình thành cá heo và chờ cho thế giới kết thúc.

CHƯƠNG 37

Tôi trôi lên mặt nước để chờ mục kích cảnh tận thế.

Ngôi sao chổi đã là một bó đuốc cháy rực to như một dãy núi. Nó đâm đánh sầm một cái, và toàn bộ hành tinh co rúm lại trước cú va chạm. Bạn có thể tưởng tượng rằng đó là Mẹ Trái Đất đang đau đớn khóc than. Nhưng bạn biết đấy, Trái Đất chỉ là một quả cầu đầy đất, nước, không khí và sự sống, quay lơ lửng trong vũ trụ. Nó quan trọng chẳng qua vì nó là của chúng ta. Vũ trụ không màng gì đến chuyện quỹ đạo Trái Đất và đường bay của một sao chổi giao nhau vào thời điểm này và tại nơi này.

Nhưng trong tâm trí, trong trái tim mình, tôi khóc than cho Trái Đất.

Sức nổ của một triệu quả bom hạt nhân cùng phát hoả một lúc. Như thể một cái búa to như mặt trăng dộng thẳng xuống hành tinh chúng ta. Tôi cảm thấy từng đường gân thớ thịt mình rung chuyển.

Tiếng nổ như rứt vũ trụ ra thành từng mảnh nhỏ.

Nhưng tôi không bao giờ cảm thấy sự xung chấn. Bởi vì bỗng dưng tôi không còn chìm trong lòng đại dương và xem cảnh tàn lụi của khủng long nữa…

Tôi đang bơi bồng bềnh trên tất cả. Rập rềnh trên không trung, nhưng cũng không hẳn thế, trong không gian thì đúng hơn. Chỉ có điều là tôi vẫn thở được.

<*Sario Rip*!> Tôi nghe tiếng Ax thét. <Sự va chạm của sao chổi đang làm nó khép lại!>

Nhưng chuyến chu du vượt thời gian lần này rất khác. Chúng tôi không đột ngột trở về nơi mình xuất phát mà trôi la đà qua một khoảng trống, lướt băng băng qua một cuốn phim video đang chiếu nhanh.

Tôi thấy miệng núi lửa sâu toác hoác. Đó là một cái hố rộng vừa đủ để nhấn chìm hàng chục thành phố xuống dưới. Hằng hà sa số đất đá xà bần nóng rực nổ văng ra tung toé. Một quả cầu lửa lăn tròn qua khung cảnh ấy, thiêu huỷ tất cả mọi thứ tựa hồ như một bó đuốc quét ngang đồng cỏ khô.

Cây cối nổ tung, phụt thành những cột lửa. Những con khủng long co quắp lại, cháy đen xì và lăn ra chết tại chỗ, không kịp kêu một tiếng. Gió mang lửa loang rộng ra. Bầu trời hình như cũng cháy luôn! Rồi quả cầu lửa yếu dịu đi chỉ còn là một đống tro tàn, từ đó khói và bụi bay mịt mùng. Cả Trái Đất bị một tấm mền khói bụi bao chung quanh. Mặt trời bị cách ly hoàn toàn.

Trái Đất bắt đầu lạnh đi, thêm nhiều sinh vật nữa chết thảm.

Tất cả diễn ra trước mắt tôi, càng lúc càng nhanh hơn. Bầu trời

bỗng sáng choang khi mưa axit đổ xuống, làm tan chảy bao nhiêu thảm thực vật. Thế là bọn khủng long còn lại lăn ra chết vì đói. Các loài thú ăn cỏ giờ đã hiếm hoi lắm. Cỏ cây chỉ còn tồn tại vài ba thứ lơ thơ, lấy đâu cho chúng ăn, và rồi chúng cũng tiêu luôn.

Tôi thấy, trong chớp mắt, con Khủng Long Bạo Chúa cuối cùng đang đi lang thang, đói meo, ốm nhách, yếu lả đi, cô độc trong khung cảnh điêu tàn. Nó đang ráo riết đi tìm những con mồi không còn nữa, và rồi chính nó cũng lăn đùng ra chết.

Thời gian trôi vun vút. Những lục địa trôi dật dờ qua bề mặt của thế giới. Tôi thấy Nam Cực lướt về phía một đầu của hành tinh và đông lại thành băng giá. Tôi thấy biển Đại Tây Dương hình thành ở nơi trước kia chỉ là một con sông nội địa. Ấn Độ nứt ra, trôi đi rồi đâm sầm vào châu Á, dùn lại và đùn lên thành dãy núi Himalaya.

Những tảng băng lờ đờ trôi tới trôi lui. Rừng rậm toả ra, rồi co hẹp lại, rồi lại toả ra. Núi lô nhô mọc lên nhọn hoắt và lởm chởm, sau đó bằng bặn dần và có những hình thù trơn láng hơn.

Khắp mọi nơi, đâu đâu cũng có những sinh vật nhỏ, có lông mao, màu nâu, sinh sôi nảy nở nhanh thần tốc. Chúng chiếm lĩnh mặt đất y như cách thức của khủng long. Chúng di cư ra biển. Chúng tiến hoá thành loài ăn lá cây và ăn thịt, lớn và nhỏ, hiền lành và hung dữ, chậm lù đù và nhanh nhẹn. Và đột nhiên, chúng sống trên cây, chuyền cành thoăn thoắt. Giây sau, xuất hiện những sinh vật đang xúm xít lại cùng nhau đập đá tạo hang, cùng làm ra những dụng cụ bằng xương và gỗ.

Họ bước đi thẳng đứng trên hai chân. Họ dựng lều trại, làng mạc và thành phố. Tất cả những điều này vụt trôi như ánh chớp, nhanh hơn những cảnh trước đó nhiều. À, thì ra trong lịch sử dài lâu của Trái Đất, lịch sử Loài Người Hiện Đại thậm chí còn chưa kéo dài đủ một cái nháy mắt.

Khủng long đã thống soái một trăm bốn mươi triệu năm. Loài người tồn tại chưa đến một triệu năm…

Tôi lại thấy mình ở dưới nước.

Đám bạn tôi cũng thế.

Tôi phát ra luồng sóng định vị của cá heo và "thấy" những con tàu đang bập bềnh trên làn nước. Và tôi cảm thấy tiếng dội hấp hối cuối cùng của vụ nổ hạt nhân dưới nước làm mở toang *Sario Rip* lần đầu tiên…

<Chúng ta đã trở lại đúng nơi chúng ta xuất phát,> Ax nói, có vẻ xúc động.

Chúng tôi hoàn hình gần bãi tắm, ngầy ngật, ướt lướt thướt, và chờ xem tin tức về tai nạn thảm khốc dưới biển. Một thảm hoạ, may mắn thay, không gây bất cứ thiệt hại về nhân mạng nào.

Cô thợ lặn của lực lượng hải quân đã trở thành người anh hùng trong chiến dịch cứu hộ. Cô ấy nhất định thề rằng mình đã được một

đàn cá heo dẫn đi. Vài người cho rằng có thể cô bị ảo giác do lặn sâu và do hít phải hỗn hợp khí độc trong bộ đồ lặn của mình.

Tôi trở lại cuộc sống bình thường, cảm thấy lạ lùng và xa lạ, lâng lâng sao sao ấy.

Tối đó Jake đến chơi. Tụi tôi cùng nhau đi dạo.

"Mình cố biến hình thành Khủng Long Bạo Chúa," cậu ấy kể. "Nhưng không thể được. Không có thay đổi gì xảy ra cả."

"Bồ nên hỏi Ax. Có lẽ ảnh sẽ biết tại sao."

Jake cười. "Ừa, nhưng cho dù ảnh có giải thích thế nào chăng nữa mình cũng không hiểu nổi đâu."

"Không chừng tất cả chỉ là một giấc mơ," tôi bảo.

"Không, không phải là mơ," Jake bác bỏ. "Nhưng tất cả đã xảy ra cách đây lâu, lâu lắm rồi."

"Có thật là tụi mình đã ở đó không nhỉ? Đã làm những việc này việc nọ? Thế, tất cả mọi việc có thể xảy ra theo một cách khác được không? Liệu hành tinh này có thể do người Mercora làm chủ không? Hay là bọn Nesk? Liệu có nên để cho lũ khủng long ung dung bước đi đây đó? Liệu tụi mình đã làm đúng hay là đã xáo trộn hết…"

Jake không trả lời. Tôi khoác tay cậu ấy và hai đứa tôi cùng nhìn lên bầu trời. "Không có sao chổi," Jake nói.

"Ít ra là hôm nay không có," tôi thêm.

Ghi chú:

<Xin chào, là tôi đây, Tobias đây. Sau khi trở về từ cuộc phiêu lưu trong thời kỳ cuối Kỷ Phấn Trắng, tôi đã tìm hiểu một vài loại khủng long mà tụi tôi chạm chán như: Tyrannosaurus, Deinonychus, Saltasaurus, Spinosaurus, Elasmosaurus, Kronosaurus, và Triceratops. Tất cả bọn chúng đều là những giống loài tồn tại trong thời kỳ Kỷ Phấn Trắng. Nhưng dường như các nhà cổ sinh vật học cho rằng một vài loài trong bọn chúng như Spinosaurus đã bị tuyệt chủng từ giữa thời kỳ Kỷ Phấn Trắng rồi, trong khi thời điểm mà tụi tôi trở lại quá khứ lại là cuối thời kỳ Kỷ Phấn Trắng. Tất cả những gì tôi có thể nói với các bạn ấy là tôi xém nữa thì bị một con Spinosaurus, loài khủng long được coi là đã tuyệt chủng, xơi tái. Vậy, các bạn sẽ tin ai đây? Tôi hay là các nhà khoa học cùng với những hóa thạch cổ xưa?>

HẾT MEGAMORPHS 2

---

[1] Nhân vật ngốc nghếch trong phim *Đồi Beverly*. (NDBS)

[2] Toy "R" Us là tên một hãng đồ chơi nổi tiếng ở Mỹ (NDBS)

[3] J.C Penny là tên một chuỗi các siêu thị lớn ở Mỹ (NDBS)

[4] *Baywatch* là tên một bộ phim truyền hình nhiều tập được phát sóng ở Mỹ, nói về những cô gái xinh đẹp, quyến rũ làm lính cứu hộ trên biển. (NDBS)

[5] Carmen Electra là tên diễn viên đóng vai cô gái cứu hộ Lani McKenzie trong phim *Baywatch* (NDBS)

[6] Nguyên văn: *The Magic School Bus*. Đây là bộ phim truyền hình Mỹ kể về cô giáo Frizzle cùng 8 học trò lên một chiếc xe buýt ma thuật và họ đã chu du vào

trong hệ Mặt trời, xuống dưới lòng đất, vào bên trong cơ thể người và những nơi mà người thường không thể đặt chân tới được. (NDBS)

[7] Khủng long Bạo chúa -T-rex (Tyrannosaurus rex): loài khủng long được coi là dữ tợn, hung hăng nhất trong tất cả các loài thú săn mồi từng tồn tại trên Trái Đất - sống trong Kỷ Phấn Trắng, cách đây 65 triệu năm.

[8] Kỷ Phấn Trắng (Cretaceous Period): giai đoạn hình thành địa lý Trái Đất cách đây từ 65 - 144 triệu năm; khi có hoa xuất hiện lần đầu tiên và khủng long bắt đầu tuyệt chủng.

[9] Kỷ Jura (Jurassic Period): giai đoạn hình thành Trái Đất cách đây từ 144 - 231 triệu năm, khi có loài khủng long khổng lồ nhất tồn tại. Đây là thời kỳ có loài chim đầu tiên xuất hiện.

[10] Nguyên văn: “dry humor” - nghĩa là kiểu đùa mà giọng nói vẫn rất nghiêm trang. Đùa mà như không đùa. (NDBS)

[11] Nguyên văn: “wet humor” (NDBS)

[12] Một đường hầm sâu được hình thành do con sông Colorado bang Arizona (Mỹ) - dài 350km; rộng từ 4 đến 24km; có vài đoạn cao đến 1,8km.

[13] Nguyên văn: Maple syrup - là một loại sirô được chế biến từ nhựa cây thích. Ở Mỹ và Canada, người ta thường dùng loại siô này ăn chung với bánh kếp hoặc bánh xốp (NDBS)

[14] Boysenberry là một loại trái cây được lai giống giữa mâm xôi thường với mâm xôi châu Đại Dương. (NDBS)

[15] Smucker là một thương hiệu về mứt trái cây nổi tiếng ở Mỹ (NDBS)

[16] Trong tiếng Anh, hai từ *chà là* và *hẹn hò* đều được viết và phát âm giống hệt nhau là *date*. Nên Rachel đã hiểu nhầm ý của Tobias. (NDBS)

[17] Gia đình sống ở thời kỳ đồ đá trong bộ phim cùng tên của Hollywood.

K. A. APPLEGATE

ANIMORPHS

NGƯỜI HÓA THÚ

CASSIE, JACK

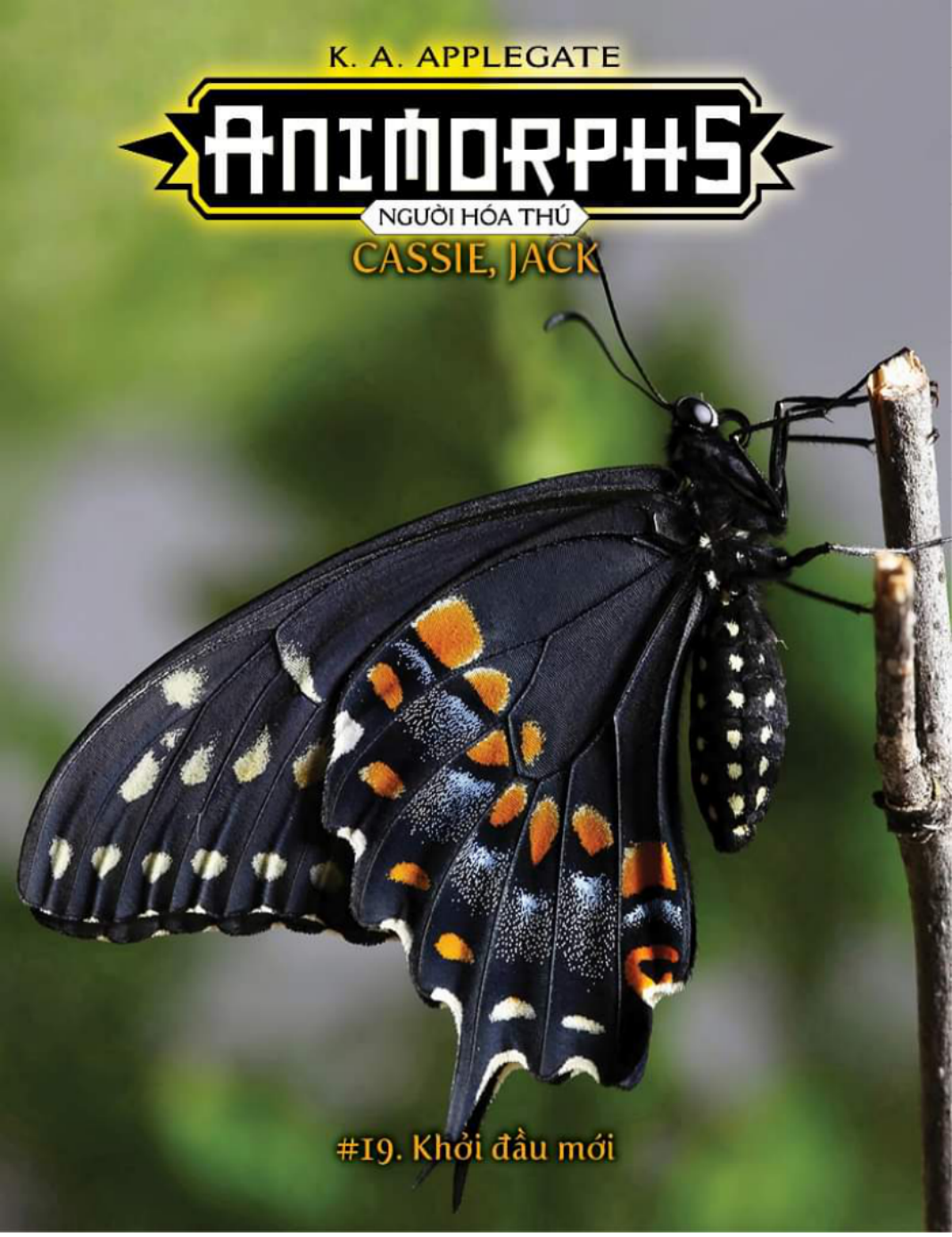

#19. Khởi đầu mới

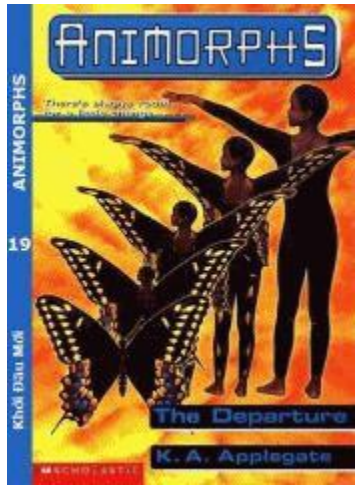

Tác phẩm: Animorphs
Tập 19: Khởi Đầu Mới
Nguyên tác: Animorphs #19: The Departure
Tác giả: K. A. Applegate
Dịch giả: Hương Lan
Nhà xuất bản: Trẻ, 01/2002
Khổ sách: 11 x 18 cm
Số trang: 170
Giá sách: 6.000 vnđ
Thực hiện ebook: ANIMORPHS Team
Scan: nguoimedocsach
Đánh máy: komodo, 4DHN, zettai
Đối chiếu: tieukhe
Dịch bổ sung: nguoimedocsach, unnamed_1030
Biên tập: nguoimedocsach, bim_HF
Sửa chỉnh tả: hainguyenspk, tieukhe, santseiya
Thiết kế bìa: teszine
Chuyển sang ebook: santseiya
Ebook BB: Cent
Ngày hoàn thành: 24/08/2009
Nơi hoàn thành: Hà Nội
ooO TVE Ooo

MỤC LỤC

TÓM TẮT NỘI DUNG TẬP 18
CHƯƠNG 1
CHƯƠNG 2
CHƯƠNG 3
CHƯƠNG 4
CHƯƠNG 5
CHƯƠNG 6
CHƯƠNG 7
CHƯƠNG 8
CHƯƠNG 9
CHƯƠNG 10
CHƯƠNG 11
CHƯƠNG 12
CHƯƠNG 13
CHƯƠNG 14
CHƯƠNG 15
CHƯƠNG 16
CHƯƠNG 17
CHƯƠNG 18
CHƯƠNG 19
CHƯƠNG 20
CHƯƠNG 21
CHƯƠNG 22
JAKE
CHƯƠNG 23
JAKE
CHƯƠNG 24
JAKE
CHƯƠNG 25
JAKE
CHƯƠNG 26
CASSIE
CHƯƠNG 27
JAKE
CHƯƠNG 28
CASSIE

TẬP 18: QUYẾT ĐỊNH CỦA AX

1. Người kể chuyện:

Ax

2. Nội dung:

Hội Animorphs biết được Visser Ba muốn biến Hewlett Aldershot đệ tam, cận vệ số 2 của cơ quan tình báo thành kẻ Mượn xác để tiếp cận thượng cấp của anh ta. Sáu bạn trẻ quyết định biến thành muỗi để hút máu anh chàng Aldershot và thâu nạp ADN của anh ta dựa trên những giọt máu thu được. Trong quá trình biến hình thành muỗi, những phân tử dôi thừa cực lớn còn lại của 6 bạn trẻ trôi vào trong vùng không gian Zero và bị tàu Andalite va phải. Dưới tác động của hiệu ứng dây thun, 6 Animorph là nhân chứng cho sự kiện thuyền trưởng tàu *Con Cú* - một người Andalite - phản bội. Với cái đuôi trứ danh của mình, Ax đã kết liễu thuyền trưởng nhưng không cứu được phi hành đoàn. Hiệu ứng dây thun tiếp tục tác động đến 6 thành viên Hội Animorph. Lần lượt từng người rời bỏ vùng không gian Zero và quay trở lại Trái Đất. Cùng trong khoảng thời gian trôi dạt trong không gian Zero, 6 bạn trẻ cũng đã tham gia vào cuộc chiến cứu người Leeran khỏi âm mưu xâm lược của bọn Yeerk. Sau sự kiện tàu *Con Cú*, Ax đã đưa ra một quyết định quan trọng cho chính bản thân mình: hiến dâng cuộc đời cho những người bạn thực sự - loài người và chỉ coi Jake là hoàng tử duy nhất của mình.

3. Nhân vật quan trọng:

Hội Animorph: Jake, Marco, Rachel, Cassie, Tobias

Ax

Visser Ba

4. Những loài thú mới được thu nạp:

Jake: Muỗi, Ếch Leeran

Marco: Muỗi, Ếch Leeran

Rachel: Muỗi

Cassie: Muỗi, Ếch Leeran

Tobias: Muỗi

Ax: Muỗi, Ếch Leeran

5. Những lốt hình được sử dụng:

Jake: Mòng biển, Chim ưng Peregrine, Muỗi, Ruồi, Dơi, Cá mập đầu búa, Ếch Leeran

Marco: Mòng biển, Ó biển, Hải âu, Muỗi, Ruồi, Dơi, Cá mập đầu búa, Ếch Leeran

Rachel: Mòng biển, Đại bàng đầu bạc, Muỗi, Ruồi, Dơi

Cassie: Mòng biển, Ó biển, Muỗi, Bọ chét, Ruồi, Dơi, Cá mập đầu

búa, Êch Leeran

Tobias: Muỗi, Ruồi, Dơi

Ax: Mòng biển, Diều mướp, Muỗi, Ruồi, Dơi, Cá mập đầu búa, Êch Leeran

CON DAO HAI LƯỠI

CHƯƠNG 1

Tên tôi là Cassie.

Tôi là một Animorph - Người hóa thú. Đó là cái tên mà tự chúng tôi đặt cho mình. Thực ra, Marco chính là người nghĩ ra cái tên này. Chứ tôi thì không có khiếu lắm về mặt từ ngữ.

Tôi ước sao mình có thể nhạy hơn về từ ngữ, thật đấy. Bởi vì câu chuyện tôi sắp kể đây quá đỗi lạ lùng, và ở một vài mặt nào đó, quá đỗi đẹp đẽ, nên tôi muốn kể cho các bạn nghe thật hay, thật hấp dẫn.

Nhưng thôi, để tôi cố gắng hết sức mình vậy. Và sau đó, khi mà tôi không thể tiếp tục kể được nữa, Jake sẽ kể nốt cho các bạn nghe nha.

Đây là điều đầu tiên các bạn cần phải biết: Chúng ta, những sinh vật trên Trái Đất, không phải là những sinh vật duy nhất trong vũ trụ. Loài người chúng ta, rất có thể, chỉ là một trong hàng ngàn giống loài biết tư duy. Tôi biết chắc chắn có bảy hay tám giống loài như thế (ấy là những sinh vật mà tôi đã từng thấy qua đấy nha) bao gồm: con người, người Andalite, loài Yeerk, người Hork-Bajir, loài Taxxon, loài ếch Leeran, loài Gedd, người Chee. Và người Ellimist nữa, nếu như ta có thể gọi họ là một giống loài.

Trong số những loài này, loài Yeerk lan truyền giống y như vi-rút. Chúng là những sinh vật ký sinh, những con sâu thông minh. Chúng bò vào trong cơ thể sinh vật khác, bao quanh bộ não của những sinh vật này và kiểm soát hoàn toàn cơ thể đó.

Kiểm soát hoàn toàn. Sinh vật xui xẻo nào bị chúng chui vào não sẽ mất hết toàn bộ năng lực điều khiển những hành vi của cá nhân mình. Mất toàn bộ sự riêng tư. Những hồi ức của sinh vật này, giống như những cuốn băng ghi hình, sẽ bị tên Yeerk bật mở mỗi khi hắn muốn.

Chúng tôi gọi những con người bị bọn Yeerk kiểm soát bằng một cái tên chung là Kẻ Mượn xác. Người Hork-Bajir, Taxxon hay Gedd bị bọn Yeerk bắt làm nô lệ cũng được gọi như thế.

Và giờ đây, bọn Yeerk đang đeo đuổi loài người. Chúng xâm chiếm cơ thể người giống như một loại virus, giống như căn bệnh ung thư vậy: không trông thấy, không được mong đợi, tự nhiên phát triển, lan rộng, hủy hoại,…

Tôi nghĩ ta nên gọi chúng là bọn ác quỷ. Tôi thì lúc nào cũng gọi chúng bằng cái tên ấy rồi. Loài ác quỷ. Và, tôi cho rằng ta nên gọi người Andalite với cái tên ngược lại. Người Andalite chống lại bọn Yeerk. Có một ông hoàng Andalite đã phá vỡ luật lệ của dân tộc mình trao cho chúng tôi quyền năng hóa thú. Đó là quyền năng duy nhất chúng tôi có được để chiến đấu với bọn Yeerk.

Có một điều mà tôi hoàn toàn tin tưởng, ấy là: bọn Yeerk là loài ác

quỷ và quyền năng biến hình là tất cả những gì chúng tôi có được để chiến đấu chống lại chúng.

Do vậy, lẽ ra tôi phải cảm thấy vui sướng vì mình có khả năng chiến đấu với bọn Yeerk, lẽ ra tôi phải cảm thấy vui sướng vì mình có được quyền năng biến hình.

Lẽ ra tôi phải cảm thấy vui sướng… chứ nhỉ.

<Cassie! Đằng sau bồ kìa!>

Đêm tối. Con sói-tôi quay như chong chóng. Chợt, một bàn chân Hork-Bajir với móng vuốt tua tủa lụi thẳng về phía tôi.

Tôi né vội.

Bàn chân hắc ám kia tống một cú như trời giáng xuống… đất, rát rịt bên hông tôi. Chỉ một phân về bên trái thôi là nó có thể mở banh tôi ra như khui một hộp cá mòi rồi.

Tên Hork-Bajir mất thăng bằng, nhổng một chân lên, tì toàn bộ sức nặng lên bàn chân còn lại. Tôi có thể thấy rõ những cơ bắp cuồn cuộn, những sợi gân căng cứng của hắn.

Quai hàm bạnh ra, tôi lao vào nghiến ngấu đám cơ bắp gân guốc kia. Tất cả sức mạnh của loài sói dồn hết vào lực rứt, xé.

"Rrrraaawwwr, raaawwrrr, rrrr!" Tôi vừa gầm gừ vừa ngoạm ghì hắn xuống. Tôi đổi tư thế, tiếp tục ghì, vặn qua, vặn lại cơ thể tên Hork-Bajir. Đầu tôi ngúc ngoắc điên cuồng, rứt, xé, ngoạm… cố nghiền nát hắn.

Tên Hork-Bajir rống lên đau đớn.

Hắn cố phản đòn, nhưng lại mất thăng bằng, nên một chân khác nhổng lên… và ÙM, cái thân bồ tượng của hắn đổ ập xuống, tạo nên một tiếng động khô khốc, rõ ràng đối với thính giác sói của tôi. Vị giác của con sói-tôi ghi nhận được hoóc-môn đau đớn của tên Hork-Bajir chảy giần giật trong cơ thể hắn.

Đôi tai sói-tôi thậm chí còn nghe thấy được nhịp đập của trái tim hắn và cả tiếng động mạch nơi cổ hắn đập thình thình nữa kìa.

Xung quanh tôi, trận giao chiến đang hồi quyết liệt. Con cọp-Jake, con voi khổng lồ-Rachel, con sói-Marco đang hăng tiết. Con diều hâu-Tobias đang giương móng ra táp vào mặt, chọc vào mắt đối phương. Và Ax, trong hình hài Andalite, đang quất cái đuôi ghê gớm của ảnh tới tấp…

Trong những lốt biến hình đa dạng, chúng tôi đang thám thính một hội trại trong công viên của nhóm Chia Sẻ - một tổ chức trá hình của bọn Mượn xác. Chúng đang liên hoan ăn mừng "thành viên mới", những con người ngu ngơ, cứ tưởng mình được kết nạp vào một hội Hướng Đạo Sinh gì gì đó, nhưng rồi chẳng mấy chốc họ sẽ bị kéo lê, tự nguyện hay không tự nguyện cũng thế thôi, tới vũng Yeerk để cho một tên Yeerk chui vào xâm chiếm bộ não mình. Và những con người này sẽ trở thành vật chủ của bọn Yeerk.

Quanh đống lửa bập bùng, mọi người đang thưởng thức xúc xích,

xà lát trộn và bánh táo. Người lớn uống bia, trẻ nít uống Coke. Bầu trời đêm lung linh những vì sao.

Tụi tôi lặng lẽ áp sát cuộc hội họp dưới những dạng hình biến khác nhau. Tụi tôi xác định được có khoảng hơn chục người ở đó nhưng không biết ai là kẻ Mượn xác. Họ bao gồm một anh chàng biên tập nhạc cho một trong những chương trình buổi sáng "dở hơi" trên đài phát thanh buổi sáng, một viên cảnh sát tuần tra đường cao tốc liên bang, một phát thanh viên đài truyền hình, và một giáo viên tư vấn đã từng thế cô giáo chỉnh của tôi trong khoảng thời gian cổ nghỉ sanh hai tháng.

Một phi vụ rất đơn giản. Chẳng có gì quá nguy hiểm. Trừ phi mọi chuyện đã hóa ra trục trặc.

Khuất khỏi tầm nhìn của những con người thật thà, chất phác, những người chỉ muốn tham gia nhóm họp vì ham vui, cuộc họp những thành viên nòng cốt của nhóm Chia Sẻ ở cách đó một khoảng xa bỗng trở nên căng thẳng khi một trong những kẻ Mượn xác-Người phạm tội gì đó, chắc là nghiêm trọng lắm, đột nhiên bị một chiến binh Hork-Bajir lôi xềnh xệch tới chỗ chiếc Con Rệp tàng hình đang đậu.

Chúng muốn đem cô ta ra trình diện Visser Ba, tên Yeerk chỉ huy cuộc xâm lăng Trái Đất.

Cổ biết điều đó có nghĩa là gì. Nếu như cổ hên, cổ sẽ được chết một cánh nhanh chóng.

"Tôi không làm điều đó! Không phải tôi! Làm ơn nói với Visser Ba đi mà!" Cô ta la lên thống thiết.

Đó là lúc chúng tôi quyết định cứu cô gái nọ để cải hóa tên Yeerk trong đầu cô ta. Biết đâu hắn sẽ hợp tác và tiết lộ bí mật cho chúng tôi…

Thấy chỉ có hai tên Hork-Bajir và dăm kẻ Mượn xác-Người không có vũ khí, chúng tôi liền biến hình thành thú chiến đấu. Nhưng rồi, năm tên Hork-Bajir khác từ đâu thình lình hiện ra.

Thế là chúng tôi lao vào cuộc hỗn chiến…

"Aaarrrggghhh!" tên Hork-Bajir rú lên đau đớn và hoảng sợ.

Chân của hắn bị nghiến nát. Để mặc cái chân đó, tôi chồm lên người hắn. Hắn chém tôi, nhưng lực yếu xìu. Tầm nhìn của hắn trong bóng đêm thua xa tôi. Hắn không nhìn thấy tôi rõ như tôi nhìn thấy hắn.

Tôi nhìn thấy cổ họng hắn, hớ hênh.

<Thôi nào, chúng đã biết rồi. Chúng sẽ kéo thêm quân tới đó. Rút lui thôi! Rút thôi!> Jake hô vang.

Nhưng mệnh lệnh của Jake vang lên quá trễ không cứu được tên Hork-Bajir nữa; quá trễ để con sói-tôi không hành động theo đúng bản năng của sói.

Quá trễ mất rồi.

Tụi tôi rút lui. Sựng lại cỡ một giây, tụi tôi quắc mắt nhìn bãi chiến

trường. Tiếng cười trong trẻo và tiếng hát véo von của nhóm Chia Sẻ ở đằng kia vọng lại rõ mồn một. Họ không trông thấy gì cả. Nhưng ngay tại khoảng trống tối thui và đẫm máu này, một nhúm Mượn xác-Người đang căm hờn nhìn chúng tôi.

Một cái gì đó cợn lên trong hàm răng sói của tôi. Tôi ngoắc đầu, lẳng nó ra khỏi miệng. Một mẩu thịt Hork-Bajir! *Thật kinh tởm!* Tôi bật thốt lên.

Tụi tôi nhìn lại bọn chúng, rồi quay đầu tan biến vào trong màn đêm.

<Được rồi, mọi người, chuồn khỏi đây thôi,> Jake nói giọng mệt mỏi. Sau mỗi trận chiến, bao giờ cậu ấy cũng chán nản.

<Sáu đứa tụi mình lấn lướt bảy đứa tụi nó!> Rachel nói. Nhỏ luôn luôn thấy hưng phấn, có khi đến mức chóng mặt sau mỗi cuộc chiến.

Tobias im lặng, hệt như mọi lần.

Marco nói giỡn. <Mấy bồ biết không, khi tôi đang gặm cánh tay của tên Hork-Bajir, tôi cứ nghĩ đến món mù tạt. Nếu thêm ít mù tạt hẳn món đó sẽ ngon hơn nhiều.>

Marco thì luôn đùa giỡn sau mỗi trận đánh. Và cả trước khi lâm trận nữa. Nhưng mấy câu nói đùa của cậu ấy sau khi chiến đấu bao giờ cũng hơi bị gượng gạo.

Ax điềm tĩnh vừa đi vừa chùi lưỡi dao đuôi xuống cỏ.

Và tôi nói. <Mình sẽ không bao giờ tham chiến nữa.>

<Ừ. Đây không phải là một trận chiến hay ho. Nhưng mà này, tụi mình thắng cơ mà,> Rachel nói.

<Không, không phải thế. Ý mình là mình sẽ không bao giờ làm điều này nữa. Mình sẽ không bao giờ tham chiến nữa. Mình bỏ cuộc. Mình rút lui khỏi cuộc chiến vô lý này. Mình bỏ hội Animorphs.>

Tôi quay bước đi, bỏ lại sau lưng những ánh mắt nhồn nhột của tụi bạn.

Nếu không quá mệt mỏi, kiệt sức và trống rỗng, ắt hẳn tôi đã cảm thấy một ánh mắt nữa cũng đang trân trối nhìn mình. Thế nhưng tôi chẳng để ý. Tôi chẳng thèm sợ nữa. Tôi cũng chẳng gây đau đớn cho những giống loài khác nữa…

Tôi làm người hóa thú đã quá đủ, quá đủ rồi.

CHƯƠNG 2

Tôi hoàn hình và lững thững đi về nhà. Mưa lắc rắc, vừa đủ thấm ướt cây lá và cỏ trên cánh đồng tôi băng qua.

Đèn nhà tôi sáng trưng. Qua khung cửa sổ, tôi thấy mẹ đang ngồi bên bàn, cặm cụi làm sổ sách. Tôi không thấy ba đâu. Nhưng tôi biết rõ ổng đang ngồi thoải mái trong chiếc ghế bành xem tivi, cái điều khiển gần như đính trên tay.

Khu chuồng trại tối om om, chỉ có một đốm sáng bé tẹo của một ngọn đèn nhỏ xíu đánh dấu ngưỡng cửa, phòng khi có con thú nào cần cấp cứu thì chúng tôi thấy ngay cửa mà vào.

Khu chuồng đó cũng là Trung tâm Hồi sức Thú hoang. Ba mẹ tôi đều là bác sỹ thú y.

Mẹ tôi thường làm việc với những con thú quý hiếm ở khu Lâm Viên, một khu công viên giải trí bao gồm cả sở thú. Ba tôi điều hành bệnh xá, nơi ông mang về các loại thú hoang bị thương: sóc, ngỗng, chuột đồng, hươu, thỏ, dơi, gấu trúc, diều hâu - bất kỳ con vật nào.

Tôi giúp ba công việc ở dưỡng đường. Tôi cho chúng uống thuốc. Tôi tắm, thay băng cho chúng và cho chúng ăn.

Tôi chui vô nhà kho để thay đồ. Khi biến hình chúng tôi phải mặc đồ nịt bó và tôi chẳng dám vác mặt vào nhà trong "bộ vỉa" kỳ khôi như thế.

Tôi không bật đèn trong nhà kho. Đường đi lối lại trong nhà kho tôi thuộc như lòng bàn tay. Tôi có thể thấy ánh sáng đỏ từ biển báo "Lối thoát" và ánh sáng từ chiếc máy tính thường dùng để theo dõi quá trình phục hồi của các con thú.

Lũ thú trong các chuồng, lòng tôi đi ngang qua im thin thít. Nhưng chẳng phải tất cả đều ngủ say sưa: những con thú chuyên sống về đêm đang bứt rứt đi tới đi lui…

Tôi bước tới chuồng con cáo có cái đuôi bị bọn trẻ nghịch ngợm chặt mất. Nó bồn chồn nhịp bước rồi đứng lại, nhìn trừng trừng qua những nan lồng. Cặp mắt cáo tinh khôn chĩa thẳng vào tôi.

"Không sao đâu, cưng." Tôi trấn an nó rồi lấy bộ đồ giấu trong kho để thức ăn dự trữ ra, choàng đại vào rồi quày quả đi vô nhà.

"A! Cassie đây rồi." Ba tôi reo lên. "Con không đi bộ về nhà đó chứ? Trời có mưa lắc rắc đấy."

"Không ạ, mẹ Rachel cho con đi nhờ."

Tôi cố nặn ra một nụ cười. "Tại ba mải coi TV đó thôi."

Câu nói dối thật trơn tru. Kể từ khi gia nhập hội Animorphs, tôi đã trở thành một tay dóc tổ. Nhưng từ rày trở đi, tôi chẳng cần phải tìm cách trì trá nữa.

"Vâng, và đây là tin mới nhất. Có một con báo đã trốn thoát khỏi tay

một kẻ ngu xuẩn nuôi giữ động vật quý hiếm. Người ta cho rằng con báo này có thể đã tìm được đường trở về với những ngọn núi. Một người đã bị nó cào khá trầm trọng. Để bắt lại một con báo quả là một công việc khá khó khăn."

"Mẹ nó ơi," ba tôi hét ầm ĩ về phía nhà bếp. "Cassie về rồi nè!"

Tôi lò dò đi vào căn phòng trải sơn lát sàn bóng loáng. "Chào mẹ."

"Ờ, chào cưng," mẹ tôi đáp.

Đột nhiên, tôi cảm thấy nhột nhạt. Mẹ tôi không thuộc loại người chuyên dùng từ "cưng." Có cái gì đó không ổn rồi. Tôi cảm thấy ba đi theo mình vào nhà bếp.

"Có chuyện gì vậy ạ?" tôi ngại ngùng hỏi.

Ba mẹ tôi ngồi xuống chiếc bàn tròn. Tôi cũng lừ đừ ngồi theo, chuẩn bị tinh thần để nghe bài giáo huấn về cái tội "về nhà quá trễ." Và tôi cũng thủ sẵn đôi ba lời thề thốt sẽ không tái phạm nữa. Lần này tôi sẽ thật sự làm theo lời hứa.

"Chẳng dễ dàng gì khi nói với con chuyện này," mẹ tôi mở lời. "Cassie à, chúng ta vừa mất nguồn tài trợ cho Dưỡng đường Thú hoang. Ba mẹ vừa nhận được tin lúc tối…"

Tôi quay ngoắt qua nhìn ba. Ông lúng túng ngoảnh đi chỗ khác, rồi lại nhìn lướt qua tôi.

"Như vậy nghĩa là sao ạ?" tôi ngớ ngẩn hỏi.

Ba tôi làu nhàu. "Ờ…công ty thức ăn thú cưng bấy lâu nay vẫn đỡ đầu cho Dưỡng đường Thú hoang đã rút lui. Ba đã cố gắng vận động một công ty khác giúp đỡ, nhưng tình hình coi bộ không khả quan cho lắm. Có nguy cơ chúng ta phải đóng cửa Dưỡng đường…"

Ba mẹ nhìn tôi chăm chú, như thể chờ đợi tôi nói một lời gì đó, nhưng tôi im re.

"Ba mẹ biết điều đó khiến con rất buồn," mẹ tôi lựa lời an ủi.

"Ba mẹ sẽ cố cứu vãn tình hình," ba tôi tiếp. "Ngày mai, ba sẽ tới nói chuyện với ông phó chủ tịch công ty mới…"

Tôi cố kiếm lời gì đó để nói. Nhưng chịu! Tất cả mọi thứ có ý nghĩa trong đời tôi đều biến mất chỉ trong một buổi tối. Chẳng còn hội Animorphs. Và tôi biết vậy có nghĩa là gì: Rachel có thể vờ như vẫn là bạn của tôi, nhưng nhỏ sẽ không bao giờ thật sự tha thứ cho tôi. Jake có thể vẫn thích tôi, nhưng cuộc sống của cậu ấy là làm thủ lĩnh nhóm Animorphs. Và bây giờ thì tôi sắp mất sạch cả đám thú.

Mẹ nhìn tôi chăm chú, nom có vẻ chán nản. "Này… con yêu, có gì đó dính vào răng của con kìa. Ngay đó đó." Mẹ vừa nói, vừa chỉ vào răng mình ra dấu cho tôi.

Bằng một ngón tay, tôi lôi ra một mảnh nhỏ của thứ gì đó màu xanh xám.

Không hiểu sao, khi biến hình từ sói lại thành người, nó lại mắc vào giữa những chiếc răng của tôi đang thu ngắn lại. Một mảnh thịt nhỏ của tên Hork-Bajir.

CHƯƠNG 3

Phải mất một lúc lâu, tôi mới ru mình vào giấc ngủ được.

Tôi cứ lẩn quẩn mãi với cái suy nghĩ rằng: *Mất hết rồi. Tất cả những gì to lớn và quan trọng trong đời tôi. Tất cả đều mất hết rồi. Nhỏ bạn thân nhất. Chàng trai tôi... tôi thích. Những con vật tôi hăng yêu quý.*

Tôi sẽ phải làm gì bây giờ? Tôi sẽ trở thành người như thế nào đây? Hiện giờ tôi chỉ là một con nhóc lùn, khá tròn trĩnh mà thôi.

Tôi phải nói với Jake rằng tất cả chỉ là một trò đùa! Tôi không thể rời bỏ hội. Tôi có bị điên không ta? Tôi không thể rời bỏ bạn bè được!

Nhưng lúc đó, trong bóng tối, hình ảnh tên Hork-Bajir đó lại hiện ra. Tôi cảm thấy bộ hàm khỏe mạnh đang nghiến ken két…

Tôi đã từng gặp một cặp người Hork-Bajir tự do. Người Hork-Bajir là một giống loài nhìn khá dữ tợn: cao trên hai mét, với những lưỡi dao sắc như dao cạo ở cổ tay, khuỷu tay, ở cả trên cẳng chân và đuôi nữa. Nhưng đôi khi diện mạo bên ngoài đánh lừa bạn. Người Hork-Bajir dùng những lưỡi dao đó để lột vỏ cây trên hành tinh của họ. Đó là thứ họ ăn. Họ là loài ăn cỏ hòa hiếu.

Đó không phải là lỗi của người Hork-Bajir. Anh ta chưa làm gì tôi cả. Không phải anh ta cố chẻ tôi ra bằng những lưỡi dao của anh ấy mà là tên Yeerk trong đầu anh ta. Người Hork-Bajir đáng thương đó không thể điều khiển được gì cả.

Nhưng chính bản thân anh ta là người cảm nhận sự đau đớn, là người phải chịu đựng những gì tôi đã làm với anh ta. Và giờ đây, mọi hy vọng một ngày nào đó được tự do có thể đã được nhen nhúm trong đầu anh ta, phải, những hy vọng đó đã tan biến.

Vì tôi.

"Đó là cuộc chiến," tôi thì thầm vào tấm khăn trải giường nhăn nhúm dưới cằm. "Đó là chiến tranh."

Tôi đã không nghe tiếng Jake kêu ngưng chiến. Tôi đã không nghe thấy đúng lúc. Nếu không, người Hork-Bajir đó có thể vẫn còn những ước mơ tự do. Thế nhưng... Jake đã gọi chúng tôi dời đó lúc nào nhỉ? Trước hay sau khi tôi lao tới? Tất cả cứ loạn cào cào trong đầu tôi.

Lẫn lộn…

Tôi đoán là mình đã trôi vào giấc ngủ, vì tôi đã bắt đầu mơ.

Tôi cao lớn khủng khiếp. Khổng lồ! Dài hơn mười hai mét tính từ đuôi tới cái đầu chù ù. Cao hơn mười tám thước. Với những chiếc răng dài hơn hai tấc.

Tôi là loài săn mồi nguy hiểm nhất trên thế giới từ trước tới giờ.

Tôi là khủng long bạo chúa.

Trong bóng tối tôi thấy con Triceratops lao những cái sừng khổng lồ vào một con Bạo chúa khác. Đó là Marco - trong dạng hình biến

giống như tôi. Cậu ấy ở bên cạnh con Triceratops, bụng phơ ra trước.

Tôi uốn cong những cơ bắp khổng lồ trong đôi chân hình trụ. Tôi tạo nên những dấu chân chim khổng lồ trên đất. Và tôi chồm lên!

Hàng tấn cơ bắp và xương bay vút qua không khí. Tôi hạ xuống cạnh con Triceratops. Tôi hạ thấp đầu xuống, mở miệng ra và táp, răng tôi cắm ngập vào những cái sừng sắc nhọn của con Triceratops và giật mạnh với toàn bộ sức lực.

Tôi cảm thấy con khủng long to bự bị nhấc bổng khỏi mặt đất. Marco đã an toàn. Tôi biết. Nhưng bây giờ tôi lại bị cuốn vào cuộc chiến.

Tôi gầm lên.

"HoooRRROOOOAAARRR!"

Và con Triceratops rít lên. "Rrrr-EEEE-EEEEEE! Rrrr-EEEEEEEEEE!"

Tôi lắc cái đầu Bạo chúa, lo lắng về tiếng rít của con Triceratops như con chó lo cho khúc xương.

Con Triceratops ngừng gầm rú. Nó ì ạch khuyu xuống. Tôi nhả nó ra khỏi hàm và đứng bên con vật đã ngã gục. Và rống lên.

"Huh-huh-huh-RRRRRROOOOOAAAARRR!" Tôi gầm lên trong niềm hân hoan. Âm thanh rũ những chiếc lá ra khỏi cành. Có vẻ như nó làm rung động cả những ngôi sao xa xôi.

"Huh-huh-huh-RRRRRROOOOOAAAARRR!" Tôi lại rống lên.

Tôi cảm thấy trong mình tất cả sự hung dữ của thiên nhiên, tất cả sự tàn nhẫn của sự sinh tồn và thích nghi, tất cả sức mạnh của thể chất, xương, móng và răng, tất cả sự khao khát chinh phục không bao giờ dứt chứa đựng trong tiếng gầm kinh hoàng.

Tôi tỉnh giấc.

Tôi nhảy khỏi giường và chạy vào phòng tắm ở hành lang. Tôi đóng cửa lại và bật đèn. Tôi ngồi trên cái bệ xí đóng một lúc, dùng tay lắc lắc khuôn mặt.

Tôi đánh răng.

Tôi cứ chải răng cho tới khi nướu răng bật máu. Với bọt thuốc đánh răng đã bị nhuộm hồng quanh miệng, tôi ngắm mình trong gương.

Chả phải khuôn mặt tôi đang ngắm là khuôn mặt của một người sắp phát điên sao?

Tôi mở cửa sổ. Khí trời đêm mát mẻ tràn vào. Mưa đã tạnh. Từ đây tôi có thể nhìn thấy Dưỡng đường gần xịch. Chẳng mấy chốc nó sẽ trống rỗng. Không còn con thú nào nữa.

Tôi thoáng thấy có cái gì đó chuyển động. Chỉ là một vệt tối chuyển động ra phía sau nhà kho, khuất khỏi tầm nhìn của tôi. Rất có thể có một con thú nào đó bị hấp dẫn bởi mùi và âm thanh của con mồi trong Dưỡng đường.

Chỉ có điều cặp mắt, đúng hơn là những tia nhìn le lói mờ nhạt, không xuất phát từ mặt đất phía dưới mà là từ nơi cao hơn. Như mắt

người.

Tôi nhìn chằm chằm một lúc, và có cảm giác rằng có ai đó đang nhìn lại.

Rồi tôi đóng cửa sổ và trở lại giường.

CHƯƠNG 4

"Cassie, hôm nay bồ không tới trường," Jake nói.

Đám bạn vây quanh tôi. Ít nhất là tôi đang cảm thấy như vậy. Tụi tôi thường tụ tập trong Dưỡng đường Thú hoang, một trong những nơi gặp mặt quen thuộc. Nhưng sao lần này tôi thấy nó lạ quá đi mất.

Tất cả đều ở đây, trừ Ax.

Jake đứng đó, khoanh tay trước ngực. Cậu ấy cố ra vẻ bình tĩnh và thoải mái, nhưng không thành công. Có chuyện gì đó đã xảy ra với Jake trong những tháng trời tụi tôi là Animorphs. Cậu ấy đã từng chỉ là một cậu nhóc bình thường. Đẹp trai, nhưng không phải là loại khiến tất cả các cô gái phải dúi mặt vào vai nhau và rúc rích cười mỗi khi cậu đi ngang qua. Cậu ấy lúc nào nom cũng rất rắn rỏi, lịch sự và đáng tin cậy; loại người mà không ai dám rủ rê làm điều gì sai trái cả.

Dù rằng ở Jake bao giờ cũng có cái gì đó ra cái vẻ "người lớn", thế nhưng ẩn sau cái vẻ đó cậu ấy vẫn luôn là một thằng nhóc. Song, giờ thì khác rồi. Cậu ấy đã phải đối mặt với quá nhiều nguy hiểm. Tệ hơn nữa, cậu ấy đã phải đưa ra quá nhiều quyết định sinh tử.

Sau một thời gian, những thay đổi luôn hiện rõ trên khuôn mặt, trong ánh mắt của bạn. Với Jake, nó biểu lộ ở cái cách cậu ấy đứng, vươn cao hơn ngày trước, và không hiểu sao còn có thêm một chút mệt mỏi. Ấy chỉ là một cái nhìn rời rạc về cậu ấy thôi.

"Ừ, sáng nay mình không được khỏe," tôi nói. "Vậy nên mình ở nhà."

"Hay là bồ ăn nhầm phải thứ gì bậy bạ?" Marco đùa với một nụ cười, cười chỉnh sự dỉ dỏm của cậu ấy.

Rachel giật lấy một cái khăn phủ mấy cái lồng chim và quăng về phía Marco. "Chẳng ích gì đâu, Marco." Nhỏ quay sang tôi. "Nghe đây, mọi người ai cũng đều mệt mỏi sau tất cả những việc này, phải không nào? Vậy hãy dành một hai ngày để bỏ loại bỏ mấy cái mệt mỏi và căng thẳng này ra khỏi óc, cứ thư giãn đi, vỉ như xem tivi, ăn một vài cái bánh quy chẳng hạn, rồi sau đó bồ lại có thể trở về gia nhập với tụi mình ha."

Rachel không hề thay đổi. *Không* ở đây nghĩa là đối với những gì bạn có thể thấy bằng mắt. Rachel là một trong số những người có thể đi xuyên qua một cơn lốc, rồi kế đến là một vụ lở bùn, tiếp theo sau nữa là một trận lũ lụt, mà khi ra đến bên ngoài, quần áo thì vẫn sạch sẽ, khô ráo, và tóc tai thì vẫn mượt mà, đúng nếp.

Nhỏ vẫn là cô nhỏ cao ráo, tóc vàng, hợp mốt như mọi khi. Nhưng bên trong, nhỏ cũng đã thay đổi. Hồi đó, nhỏ lúc nào cũng can đảm còn bây giờ, nhỏ liều lĩnh. Hồi đó, nhỏ luôn tháo vát, năng nổ còn bây giờ, có lúc nhỏ làm tôi sợ.

Cuộc chiến chống Yeerk này quả là một món quà dành cho Rachel. Nhỏ đã tìm được chỗ đứng của mình trong vũ trụ. Thế giới này chắc hẳn sẽ không bao giờ chấp thuận cho Rachel xinh đẹp trở thành một chiến binh như nhỏ mong muốn. Nhưng khi trở thành một Animorphs, nhỏ đã đạt được tất cả.

"Này," tôi nói, "Mình biết tất thảy mấy bồ đang nghĩ gì. Mấy bồ cho là mình phiền não chỉ bởi vì một trận chiến đêm qua sao? Nhưng mấy bồ nhầm rồi, đó không phải là nguyên do đâu."

Tôi mở cái lồng nhốt một con ngỗng bị thương do bị mèo rừng táp vào cánh. Tôi bắt đầu cắt bỏ lớp băng cũ.

<Vậy, nếu không phải là cuộc chiến đêm qua, thì là gì?> Tobias hỏi.

Trong tất cả chúng tôi, Tobias là đứa phải chịu đựng nhiều nhất. Cậu ấy hiện là một con diều hâu đuôi đỏ. Đầu tiên, cậu ấy bị kẹt trong lốt hình biến đó, không thể thoát ra, cũng không thể biến hình được nữa. Nhưng rồi người Ellimist cho cậu ấy lại khả năng biến hình, thậm chí cả việc biến thành cơ thể người của chính mình.

Có điều, người Ellimist để lại cho cậu ấy một khó khăn tiềm tàng. Nếu Tobias ở trong dạng hình biến quá lâu - bất kỳ là dạng nào, kể cả chính cơ thể người của mình - cậu ấy sẽ lại bị mắc kẹt. Và lần này sẽ là vĩnh viễn. Người Ellimist sẽ không ra tay cứu cậu ấy nữa.

Tobias có thể trở lại làm người. Nhưng nếu cậu ấy làm vậy, cậu ấy sẽ mất khả năng biến hình. Cậu ấy sẽ phải đứng ngoài cuộc chiến chống Yeerk. Tôi không hiểu tại sao Tobias lại chọn ở lại lốt diều hâu. Tôi cho là cậu ấy muốn tiếp tục chiến đấu. Hoặc có thể sự thật là, với cậu ấy, làm diều hâu hạnh phúc hơn làm người.

Tôi ngó Tobias. Móng cậu ấy quắp chặt lấy thanh dầm bằng gỗ bắc dọc theo mái nghiêng của nhà kho. "Mình nghĩ mình không phải là bồ, Tobias à. Mình thì mình không đủ ý chí để hy sinh nhiều như bồ."

"Hy sinh gì cơ?" Rachel gặng hỏi, bắt đầu nổi giận. "Tụi mình có khả năng để cứu Trái Đất kia mà! Sao bồ lại nói như thế là hy sinh cơ chứ? Hàng ngàn, có khi là hàng triệu người, đang là nô lệ cho bọn Yeerk. Ai sẽ cứu họ nếu như không phải là tụi mình hả?"

"Mình không biết," tôi nói. Tôi đã hoàn thành việc tháo băng cho con ngỗng và bắt đầu làm sạch vết thương.

"Bồ đang cố tình giả bộ không biết," Marco nói cay nghiệt. "Nè, trở lại cái thời khi chúng ta bắt đầu tất cả những chuyện này, chính tui là đứa không muốn dính vô. Thế là tất thảy mấy bồ xử sự như thể tui là một thằng đại hèn, hay ích kỷ, hay gì gì đó."

Tôi nhún vai. "Vậy thì mình hèn nhát, mình ích kỷ."

Marco chồm người về phía tôi. Ánh mắt rực sáng. "Trong đầu bồ đang diễn ra cái quái gì thế, Cassie? Hết phân nửa thời gian, lúc nào bồ cũng kêu cả đám tụi mình đã quá nhẫn tâm hay đại loại như thế. Luôn là, 'Ồ, làm thế này có đúng không?' và 'Ồ, chúng ta có nên làm

việc này không nhỉ?' Ý mình là, bồ là Hoa khôi Đạo đức, và rồi khi bồ có một đêm tồi tệ, bồ cứ thế là chia tay tụi mình sao?"

"Không phải như vậy," tôi cãi. Tôi cảm thấy như thể có thứ gì đó giống như áp lực đè lên tim mình; như thể có thứ gì đó đang thúc giục muốn ào ra khỏi lồng ngực mình; một thứ gì đó rất dễ bùng nổ.

"Trời? Thế rồi sao? Có phải bồ chỉ muốn dành nhiều thời gian hơn để chơi với mấy con thú của bồ không đó?"

"Dưỡng đường Thú hoang sắp bị đóng cửa," tôi nói. "Hết viện trợ."

Tôi nghĩ câu nói của tôi khiến Marco bối rối. Cậu ấy im lặng.

"Không, mình nghĩ mình sẽ không dành thời gian chơi với mấy con thú," tôi mỉa mai.

"Cassie, tụi mình cần phải hiểu thấu chuyện này," Jake nói giọng mệt mỏi. "Tụi mình muốn thông cảm với bồ."

"Bồ ấy sợ," Marco châm chọc.

"Marco, im đi," Rachel nạt. "Cassie không sợ."

"Đúng, mình sợ," tôi nói.

"Bồ không sợ," Rachel nói, xua xua tay như thể tôi là một con ruồi khó chịu. "Bồ dũng cảm như tất cả tụi mình. Chỉ là vì bồ có những điều day dứt về chuẩn mực đạo đức và cảm thấy mệt mỏi khi phải bỏ qua những chuẩn mực đó, nhưng điều đó không biến bồ thành kẻ nhát gan."

"Mình đã hủy diệt người Hork-Bajir đó," tôi nói. Đôi mắt xanh của Rachel trở nên lạnh lẽo và như nhìn xuyên qua tôi. "Đây là chiến tranh. Chúng đã khai chiến trước. Tất nhiên bồ cảm thấy khó chịu -"

"Không," tôi nói. "Mình không thấy khó chịu. Mình nghe thấy Jake ra lệnh rút lui. Và sau khi nghe cậu ấy nói thế, mình vẫn làm chuyện đó."

Tôi không chắc đó là sự thật. Nhưng tôi phải nói vậy. Để tụi nó hiểu.

Không ai nói gì một lúc. Tôi bắt đầu thay băng mới cho con ngỗng.

"Hóa ra là bồ thấy tệ vì điều đó," Rachel nói với một cái nhún vai.

"Không, mình thấy tệ vì mình vô cảm. Mình… không còn cảm giác, Rachel à. Lúc đó, mình chỉ thấy như đang làm việc của mình, bồ biết không? Và bây giờ khi ba mình bảo Dưỡng đường bị đóng cửa và mình… cũng không có cảm giác gì cả. Suốt một thời gian dài, điều đó cứ tiếp diễn hoài. Mỗi ngày, mỗi trận chiến, mỗi nhiệm vụ, mình càng ngày càng thấy mình trở nên vô cảm."

Tôi nhìn Rachel. Nhỏ ấy nhìn đi chỗ khác. Tôi quay qua Jake. Một nụ cười thoáng qua, cậu ấy gật gù. Cậu ấy hiểu. Cậu ấy biết. Điều đó cũng đã từng xảy ra với cậu ấy. Nhưng cậu ấy cũng nhìn đi chỗ khác.

Tôi dang tay, xòe bàn tay ra, bất lực. "Mình thấy vô cảm trước bạo lực. Mình không thể không quan tâm đến sự sống. Mình không thể như vậy được."

Marco cười gằn. "Tốt thôi. Bồ thì có lương tâm và những cảm xúc

tốt đẹp, tất cả mấy thứ đó. Để bọn mình ra khỏi đây, liều mạng cứu Trái Đất. Bồ cứ việc ngồi đây mà cảm nhận cái chính đáng, cái công bằng đi há."

Cậu ấy bỏ đi. Tôi nghe tiếng vỗ cánh và nhận ra Tobias cũng đã bỏ đi.

Rachel có một biểu hiện mà tôi hầu như không bao giờ thấy trên mặt nhỏ. Nhỏ đau lòng.

"Rachel, chúng ta vẫn có thể là …"

"Không, chúng ta không thể," nhỏ ngắt lời tôi. “Đấy, bồ vừa mới nói rằng toàn bộ thế giới này đều có thể chết bất đắc kỳ tử, miễn là bồ, Cassie à, đừng có kết thúc cuộc đời bồ bằng việc trở thành mình.” Nhỏ vùng chạy khỏi nhà kho.

Lẽ ra tôi phải nói gì đó. Nhưng đó là sự thật. Thực tế là tôi không muốn trở thành Rachel.

Chỉ còn Jake và tôi. Cậu ấy nhìn xuống đất. "Đừng biến hình nữa," cậu ấy nói. "Nếu bồ không phải là một Animorphs, đừng dùng quyền năng đó."

"Mình sẽ không dùng."

"Bồ sẽ muốn dùng," cậu ấy nói. "Nhưng nếu bồ làm vậy, bồ sẽ có nguy cơ bị bắt. Những sự liều lĩnh đó có thể chấp nhận nếu bồ muốn giúp tụi mình. Nhưng bồ không còn trong cuộc chiến nữa, bồ không thể dùng vũ khí."

"Mình đã nói là mình sẽ không biến hình nữa, Jake à. Mình không phải là kẻ nói dối."

Cậu ấy bỏ đi. Tôi đứng đó, hoàn toàn cô đơn bên lũ thú vật. Con ngỗng mới chỉ được thay băng mới có một nửa. Những con thú cần uống thuốc. Một số cần được cho ăn. Và tôi không quan tâm.

CHƯƠNG 5

Đã lâu, tôi chưa thay rửa cái máng nước đặt ở góc xa của đồng cỏ ngựa, giờ chắc nó đã đóng đầy rêu mốc và chứa toàn lá khô rồi.

Tôi cưỡi một con ngựa trong bầy ra chỗ máng nước. Cưỡi ngựa luôn giúp tôi thấy dễ chịu hơn, hơn nữa, tôi đã từng cảm thấy thoải mái khi cưỡi ngựa như là tập thể dục. Tôi chọn con ngựa cái yêu thích. Trời chiều mát mẻ, gió hây hẩy, trên trời lấn cấn vài đụn mây, báo hiệu hoàng hôn buông xuống. Tôi thong thả phi nước kiệu, mặc gió lạnh mơn man da mặt. Tôi cố để đầu óc mình thư thái, không nghĩ ngợi gì hết.

Tới gần máng nước cũ, tôi ngạc nhiên thấy nó sạch bong. Chẳng có lá khô hay rong bám. Thậm chí, nó còn được dựng lên thẳng thớm nữa…

Tôi ngọ nguậy trên yên ngựa, ngoái cổ ngó ra xung quanh. Kia rồi, lời giải đáp hằn ngay trên bùn: một dấu móng guốc nhỏ nhắn, chẳng khác dấu chân nai là mấy. Nếu không quan sát kỹ càng, hẳn người ta sẽ đoán chắc đó là dấu chân nai.

Nhưng tôi biết đó là dấu chân người Andalite. Rõ ràng, Ax thấy ống máng bẩn thỉu nên đã đem ra cọ rửa và cất cẩn thận.

Phần đồng cỏ này giáp ngay mí rừng. Cỏ bò qua hàng rào chừng một mét thì ngừng lại, nhường chỗ cho những hàng cây. Tôi cột dây cương vài vòng quanh hàng rào rồi nhìn quang quất.

Bãi cỏ trải ngược về tận nhà tôi giờ đã khuất sau khúc quanh. Tôi biết, hàng cây còn kéo dài đến tận dãy núi phía xa kia…

Tôi đã không nghĩ tới việc không được biến hình nữa. Tôi đã không nhận ra rằng tôi phải từ bỏ nó, từ bỏ khả năng trở thành chim và bay lượn; khả năng trở thành tất cả mọi loài vật mà tôi hết lòng yêu quý; khả năng nhìn ngắm và lắng nghe thế giới qua thị giác và thính giác của chúng.

Tôi thở dài. Jake nói đúng, tất nhiên rồi. Tôi không thể mạo hiểm. Không phải lúc này. Không thể nếu như tôi không định góp sức.

"Ai thèm quan tâm chứ?" Tôi hỏi một cơn gió nhẹ.

Nhưng càng không muốn quan tâm, tôi lại càng bận lòng. Tôi quan tâm đến chỉ một điều này mà thôi: cuộc sống có vẻ gò bó và nhỏ bé làm sao nếu như không còn khả năng biến hình nữa.

Chợt, tôi thấy một chuyển động vụt sau những hàng cây. Tôi chẳng nom rõ nó là cái gì, chỉ một thoáng lay động thôi.

Phải chăng là Ax?

“HHI-ÍÍ!” cô ngựa lồng lên. Tôi cúi xuống vỗ về cô nàng.

“Ax!” tôi thét gọi.

Thinh lặng.

Tôi nhảy lên lưng ngựa và đi nước kiệu. Nhưng cô ngựa cứ trì ra sau và hí vang trời. Cái gì đã làm cô nàng kinh sợ nhỉ? Tôi liếm ướt ngón tay rồi chìa ra trước: gió thổi từ hướng rừng cây ùa lại.

"Ngoan nào, ngoan nào, cưng," tôi dịu dàng nói.

Gió chuyển hướng. Cô ngựa bớt lồng lên hơn. Điều này càng khiến tôi lo tợn. Chắc chắn cô nàng đã ngửi thấy mùi gì đó từ trong rừng bốc ra. Bây giờ gió đưa mùi bay qua hướng khác, không còn ngửi thấy nữa nên cô nàng đã bình tâm hơn.

Bỗng…

Rập! Rập! Rập!

"Aaaaaahhhhh!"

Một mái tóc đỏ đang hớt hơ hớt hải chạy. Và đằng sau, một sinh vật đỉnh dàng lao đi như một trái bô-ling đang lăn.

Một con gấu.

Một con gấu đen thui đang đuổi theo một cô bé tóc đỏ.

Bé gái chạy thục mạng, nhưng con gấu nhanh hơn nhiều. Cô bé lủi vào một đám bụi rậm rịt, túm chặt lấy một cành cây thấp và cuống quít đu lên.

Vậy cũng như không - con gấu dư sức đuổi theo cô bé tới tận ngọn cây.

Trước khi kịp nhận ra mình làm gì, tôi đã tóm chặt dây cương và giục ngựa phi tới trước.

Chúng tôi lao phăm phăm dọc theo bờ rào, vó ngựa khua lộp cộp. Bé gái đu đưa trên nhành cây, sắp sửa rơi đến nơi. Và rồi, tôi trông thấy điều mình lo ngại nhất: một chú gấu con lẽo đẽo đằng sau con gấu đen. Gấu rất hiếm khi tấn công người, trừ phi họ sán lại quá gần nó.

Con gấu ra sức rung lắc thân cây mỏng manh. Cô bé khiếp đảm la thét om sòm.

Tôi giật ngựa lui lại sau hàng rào chừng ba chục mét rồi kẹp chặt hai chân vào hông ngựa và thúc nó nhảy phóc qua hàng rào.

Chúng tôi phi nước đại, nghiền nát những dề cỏ to tướng, xới tung từng đùm đất. Tôi rạp người xuống, nắm thật chắc dây cương, hy vọng cô ngựa biết cách nhảy qua, bởi vì tôi thì không biết rồi.

LÊN! LÊN! Chúng tôi bay vút qua.

PHỰT!

Vó ngựa đạp trúng đầu thanh rào và đáp xuống cái rầm, nhưng rồi cũng ổn.

"Này! Bé!" tôi hét lên khi chúng tôi phi rào rào về phía rặng cây.

Cô ngựa mất hồn, mắt mở lớn, miệng sùi bọt mép. Trong cơn hoảng loạn, cô ngựa cứ thế xông thẳng vào con gấu đang gầm gừ…

Bé gái treo lủng lẳng, chỉ còn bám được mấy đầu ngón tay vào cành cây.

"Cố giữ chắc vào, chị sẽ tới giúp em!" tôi rít lên.

Chín mét… sáu mét… ba mét…

Bé gái thét lên. Nó rơi xuống. Con gấu rống lên.

Tôi chộp lấy bé gái ở trên không. Tôi chộp tay vào chiếc quần jeans của bé gái và nắm chắc lấy, đoạn giật mạnh cô bé về phía mình và tiếp tục phóng như bay. Những cành cây quất vào mặt tôi. Một chân tôi trật khỏi bàn đạp. Tôi thở gấp gáp.

Tôi quờ quạng, cố xỏ chân vào bàn đạp mà không nhìn xuống. Bé gái xiết chặt cổ tôi, ráng bấu víu sự sống. Tôi buông dây cương, để mặc cô ngựa chạy điên cuồng.

Con gấu vẫn chưa chịu buông tha chúng tôi.

Giữa đồng không mông quạnh, chúng tôi còn có thể dễ dàng bứt khỏi con gấu. Nhưng ở trong đám bụi lùm xùm thế này thì khó mà thoát khỏi nó.

Thình lình, con gấu bỏ dở cuộc săn đuổi và lụi ụi đi về phía chú gấu con. Nhưng, cô ngựa vẫn không chịu ngừng chạy. Còn tôi chẳng thể với tới sợi dây cương, chỉ cố mắm môi mắm lợi giữ thật chắc một nhúm bờm ngựa và một mẩu quần jeans của bé gái tóc đỏ.

Đột nhiên…

Phía trước đã hết cây, một con sông lù lù hiện ra. Nước trắng xoá, phập phồng đập rầm rầm vào những gờ đá.

Cô ngựa vẫn lao hùng hục về phía đó. Lấy hết sức bình sinh, tôi ráng chụp dây cương một lần nữa. Vuột mất rồi. Tôi bèn túm lấy bờm ngựa và giật, ngả người hết cỡ ra sau.

RẦM!

Tôi thấy mình bay, bay, bay… và rơi tõm xuống nước.

Nhưng ngay khi chạm nước, tôi hoàn toàn không còn cảm thấy gì nữa cả.

CHƯƠNG 6

“Aaaahhhh!”

Tôi thét rầm rĩ.

Tôi đang chỏng chơ giữa dòng nước chảy xiết, sủi bọt sùng sục. Chung quanh tôi toàn nước là nước. Nước bắn cả lên trời. Nước vờn xoay tôi như một cái vặn nút chai. Tôi ráng cựa quậy cánh tay nhưng không xong. Bàn tay và các ngón tay tôi chẳng có cảm giác gì cả. Chân tôi ngay đơ như khúc gỗ. Tôi đang trôi tự do về cõi Diêm vương.

ÂM!

Tôi tông ình vào đá và rõ ràng cảm thấy có sự va chạm ở bên sườn.

Và rồi…tôi rơi, rơi mãi! Tôi thấy những cành cây bay lên, vuột xa mình. Những cột nước trắng trượt tung toé phía dưới. Tôi rơi, tôi rơi vào luồng nước đang chảy ào ào xuống dưới.

O-OẠP!

Tôi đã ở dưới đáy, bị giần lên giần xuống không thương tiếc. Thác nước sôi réo như một cỗ máy đầy năng lượng ra sức dập, vùi, phang, quất tôi.

OẠP! OẠP! OẠP! OẠP! O-OẠP!

Tôi vùng vẫy, nhưng cánh tay tôi đã đông cứng, các ngón tay như khúc cây. *Biên hình*! Tôi tự nhủ. Nhưng chẳng thể tập trung được. Trí óc tôi rã rời, chẳng còn kiểm soát được nữa.

Bất ngờ, tôi bay vọt lên dòng nước ì ầm, dù vẫn còn đang ở sâu dưới sông. Sâu dưới nước. Quá sâu.

Tôi cố nín thở, nhưng tôi cảm thấy mỗi lúc một thêm bấn loạn. Chuyện gì… ở đâu… tôi nên theo cách nào... hai cánh tay…

Tôi ráng lùa không khí, lùa vào buồng phổi rát bỏng. Nhưng nào có không khí.

Tôi mím miệng, giãy giụa cuống cuồng. Ngột ngạt quá! Đầu tôi đập bưng bưng vào một cái gì đó. Hình như là một tảng đá! Mặt nước… Ô, giờ nó chỉ còn cách đầu tôi vài phân nữa thôi.

Vài phân nước ngăn cách tôi với không khí.

Nhưng chậm mất rồi! Tôi nhắm mắt. Cơ bắp tôi lỏng ra. Tôi mê đi.

Tôi không cảm thấy đôi cánh tay đẩy mình ra khỏi làn nước. Cũng chẳng cảm thấy một cái miệng lạ áp vào miệng mình làm hô hấp nhân tạo.

“Ự…ự!?” Tôi tỉnh dậy, rồi lại chìm vào bóng đen.

“Ưm…ừmm!”

Tôi nảy dựng một cái. Tôi đang nằm dài trên đất và ói mửa liên hồi.

Đầu tôi oặt về một bên, cố đớp không khí. Tôi ho, hít thở, rồi lại ho sặc sụa. Một hồi sau, buồng phổi ướt mèm nước sông của tôi mới thông thoáng.

Thân tôi đau nhức. Cái đầu như bị chẻ đôi. Bàn tay, bàn chân tê rát như bị kim châm. Nhưng tôi vẫn còn sống!

Chỉ khi đó tôi mới nhận ra cô bé đang ngồi thu lu cách đó một quãng. Mái tóc đỏ ướt rượt đỉnh bết trán, mấy lọn tóc rỏ nước ròng ròng. Đôi mắt xanh lá cây to khác thường dòm tôi thao láo. Toàn thân cô bé run cầm cập.

“Em cứu sống chị phải không?” tôi vừa thở khò khè vừa hỏi.

“Cô cũng cứu sống ta,” cô bé đáp. “Đáng ra ta đã bị con gấu xơi tái từ lâu rồi. Vậy là chúng ta huề, chẳng ai nợ ai điều gì nhé…”

Lạ thật. Tôi có cảm giác như những lời đó quá…người lớn, chẳng hợp với cái miệng trẻ trung vừa thốt ra chúng.

Tôi lụm cụm ngồi dậy, cố kìm chế để không khóc thét lên vì khắp người tê buốt.

“Tên chị là Cassie.” Tôi nói.

“Ta là Karen.”

“Chúng ta đang ở đâu đây?”

Cô bé lắc đầu. “Ta không biết. Chúng ta đã ở dưới nước khá lâu. Ta cũng bị ngất, nhưng ta tỉnh lại trước và may mắn tóm được một khúc gỗ.”

Tôi dáo dác dòm xung quanh. Những hàng cây cao ngất, phần lớn là cây thông, quây quanh chúng tôi. Chẳng thấy có một lối mòn nào. Cũng chẳng có dấu vết hay dấu hiệu gì của con người. Chúng tôi đã bị lạc sâu trong rừng.

Tôi biết con sông này bắt nguồn từ núi, lấy nước từ tuyết tan và mưa. Nó chảy gần đến trang trại nhà tôi thì gập lại và quay trở về núi bên kia và cuối cùng hướng ra biển.

Nhưng điều đó cũng chẳng hé mở cho tôi biết chúng tôi đang ở đâu - có thể ở cách phố xá một dặm hoặc mười dặm cũng nên. Rắc rối ở chỗ tôi chẳng biết phương hướng. Nếu đúng hướng thì chẳng mấy chốc tôi sẽ ra đến đường cái. Nhưng nếu đi trật thì…ồ…khu rừng này rộng ghê lắm…

"Em đã đọc truyện *Hatchet*[1] của Gary Paulsen chưa?" Tôi hỏi Karen.

"Chưa."

"Chị đọc rồi. Ước gì chị đã để tâm hơn đến những chi tiết trong truyện. Karen nè, chị chẳng phải là chuyên gia của những chiêu sống trong thiên nhiên hoang dã. Vậy nên, chúng ta chỉ còn cách ráng phán đoán cho trúng hướng và đi khỏi đây thôi.”

Karen nhìn tôi nghiêm nghị. “Mắt cá ta bị trặc rồi. Ta không thể bước đi được.”

Tôi hít một hơi thở thật sâu. Tôi hầu như đã hoàn hồn. Tôi lại cảm

nhận được chân tay mình. Và não tôi cũng bắt đầu làm việc tốt hơn một chút. Tôi buột miệng hỏi. “Này bé, hồi nãy em làm gì trong rừng vậy?”

Cô bé chẳng trả lời, chỉ nhìn tôi lom lom.

Chợt một luồng điện lướt dọc thân tôi. Tôi ngắc ngứ hỏi. “Đêm hôm nọ có ai đó ở đằng sau nhà kho nhìn lên cửa sổ phòng chị. Có phải đó là em không?”

Cô bé vẫn im re.

Tôi cảm thấy sợ toát mồ hôi, gần như không thể thở nổi nữa.

“Tại sao em lại theo dõi chị? Hả? Tại sao em lại dòm trộm chị?” tôi chất vấn, cố tỏ ra cứng rắn dù trong lòng đã sợ hết vía, bao tử lộn lạo, tim thì như bị ai bóp nghẹt vậy.

Karen thở dài. Rồi cô bé gõ gõ đầu và nhìn tôi một cách kỳ quặc. Như thể tôi là mẫu vật côn trùng nào đó rất thú vị còn con bé là nhà côn trùng học vậy. Cô bé nói. “Vì cô lôi cuốn ta.”

"Chị chẳng có gì thú vị cả. Thật đó."

“Có chứ. Nếu ta không lầm thì cô có thể lẹ làng bay khỏi đây bất cứ khi nào, cô còn có thể biến thành nhiều loài vật… và giết ta.”

Tôi gượng gạo phá lên cười. “Em đang nói cái quái quỷ gì thế?”

“Cái chẳng thể có trên *Trái Đất* này,” Karen đáp. “Những kẻ hoá thú. Bọn Andalite. Chỉ chúng mới có thể biến thành sói và táp cổ họng vật chủ Hork-Bajir của anh trai ta rồi để mặc cho ảnh chết.”

CHƯƠNG 7

Tôi cho rằng nếu là Marco, cậu ấy hẳn sẽ điềm tĩnh hơn, lém lỉnh hơn. Nếu là Rachel, rất có thể nhỏ sẽ cứ tấn công. Tôi không biết. Nhưng tôi không phải là Marco hay Rachel.

Tôi nhìn Karen chăm chặp, quên cả thở.

"Chị chẳng hiểu em nói gì cả," tôi mấp máy miệng.

Karen cười gằn. "Sau trận chiến ở công viên ta đã lén đi theo cô. Cô tách khỏi bọn kia và đi về hướng nhà kho. Ta thấy cô đang đi trong hình hài sói thì biệt tăm. Ta mất dấu cô chừng một phút, nhưng khi bắt lại được thì không còn thấy con sói nữa, mà thấy cô. Một cô bé con bình thường."

"Chứ em nghĩ chị là ai? Là người sói hay đại loại thế hả?" tôi hỏi dồn, ra bộ thản nhiên rồi gượng gạo cười ha hả.

"Ta không biết đích xác mi là ai," Karen lên giọng. "Vì không biết nên ta mới đi theo mi. Bọn ta biết có một lũ chiến binh Andalite đang ở Trái Đất, hình như chúng giả dạng làm Người. Nhưng tụi Andalite chỉ ở trong lốt hình biến được hai giờ đồng hồ, còn mi, ta để ý thấy mi đã ở trong dạng Người hơn hai tiếng rồi."

Tôi nhún vai, giả vờ khù khờ. "Thôi được, chị là gì cũng xong. Có lẽ nước lạnh đã ảnh hưởng đến đầu óc của em rồi đó, Karen. Chúng ta nên lưu tâm đến việc thoát khỏi đây thì hơn."

"Ta biết mi không phải là người Andalite bị kẹt trong lốt biến hình, bởi vì đêm hôm nọ mi đã biến thành sói. Vậy, có hai khả năng: mi là người Andalite biết khống chế giới hạn hai giờ. Hoặc..."

"Hoặc sao?" tôi không thể không hỏi.

"Hoặc, nếu vài người trong bọn tao nghi ngờ đúng: bọn Andalite đã tạo ra một nhóm người có khả năng biến hình."

Tôi rùng mình. "Có phải em thích một trong số những nhân vật trong phim *Hồ sơ X* không?" Tôi hỏi.

Karen nhếch mép cười. "Nếu là Andalite thì mi sẽ hoàn hình và giết ta. Thân thể loài người yếu đuối này chẳng thể đối chọi được với cái đuôi của mi đâu."

"Giờ chị lại có đuôi à?"

"Nếu là con người biết biến hình, mi sẽ biến thành con gì đó hung dữ và cho ta đi đời..."

"Khoan, gượm đã. Để chị nói thẳng nha. Trong câu chuyện cổ tích nhỏ này của bé, chị có thể tiêu diệt bé bằng cách nào cũng được, phải không?"

Con bé gõ gõ đầu, một cử chỉ rất "người". "Mi cho là mi có thể làm được," con bé nói. "Và bất cứ chuyện gì mi làm, ta đều có chứng cứ hết."

Tôi đứng dậy. Tôi không đủ cao để vượt hẳn lên bất kỳ ai và trông có vẻ đáng sợ. Nhưng dù vậy, lẽ ra Karen phải có vẻ hơi lo lắng mới đúng chứ. Thay vào đó, con bé lại có vẻ tự mãn. Tự mãn. Như thể con bé chỉ đợi xem tôi sẽ làm gì.

Tôi chìa bàn tay ra. "Thôi nào, cô bé man." Tôi nói. "Chúng ta sẽ phải đi bộ dài đấy. Đứng lên đi."

Một thoáng phân vân hiện lên trong đôi mắt xanh thẳm của Karen. Cô bé không thèm vịn tay tôi mà cố tự đứng lên. Được nửa chừng, cẳng chân trái nỉu xuống làm nó té ạch trở lại.

"Mắt cá ta te tua rồi," nó rên rỉ. "Ta chẳng thể đi được nữa."

Tôi nhìn xuống con bé và ngẫm nghĩ.

Trong khu rừng này rặt những gấu và sói. Gấu sẽ không tấn công miễn là Karen đừng lạc vào lối đi của chúng. Nhưng còn sói thì có thể, nếu chúng đói bụng. Khu rừng quanh chúng tôi nom có vẻ vắng lặng. Nhưng tôi đã từng là sói. Tôi biết sức mạnh tuyệt vời của những giác quan sói. Tôi dám đánh cược rằng ít nhất một đàn sói đã biết chỗ chúng tôi. Chúng nghe thấy chúng tôi, chúng ngửi thấy mùi chúng tôi rồi. Càng đói chúng sẽ càng mau dò ra những mùi lạ. Nếu phát hiện ra một đứa trẻ vô phương tự vệ, chẳng thể đi được thì… Những con sói không phải kẻ ăn thịt người tự nhiên, nhưng chúng đã được lập trình để hạ gục những kẻ yếu ớt và bệnh hoạn.

Nếu may mắn được sói tha mạng, thì vẫn còn cái lạnh và cái đói chực sẵn. Nếu tôi đi khỏi đây thì tên Yeerk và vật chủ có tên Karen kia sẽ khó mà qua nổi đêm nay. Nó sẽ bị giết bởi bàn tay của thiên nhiên. Nhưng, có một điều chắc chắn rằng nếu Karen xoay xở sao đó mà trở về được với bọn Yeerk, với những gì nó biết được, thì chẳng ai trong Hội Animorphs của tôi được yên thân. Nó biết tôi là, hoặc từng là một Animorph. Thật dễ dàng tìm ra các bạn tôi là những ai. Cả bọn sẽ bị tóm, từng đứa, từng đứa một, và bị biến thành Vật chủ.

Bọn Yeerk chỉ cần bắt được một trong số tụi tôi: tôi, Jake, Rachel hay Marco, ai cũng được, điều đó không quan trọng. Bởi vì chỉ cần tóm được một đứa tụi tôi thôi, mọi bí mật của hội sẽ bị phơi bày. Quan trọng hơn, bọn Yeerk sẽ có được khả năng biến hình của chúng tôi và biết được tất cả những gì chúng tôi biết.

Chúng sẽ biết về một mảnh đất Hork-Bajir tự do ẩn trong núi. Sẽ biết về người Chee - một loài hoà hiếu thỉnh thoảng cung cấp cho bọn tôi những thông tin quý giá.

Nếu Karen còn sống sót trở về, Jake, Rachel, Marco, Tobias, và Ax tất cả sẽ bị bắt hết và biến thành người bị Mượn Xác hoặc bị giết. Người Chee sẽ bị diệt vong. Người Hork-Bajir sẽ bị bắt lại làm nô lệ.

Tất cả hy vọng giải phóng loài người đều tắt ngúm. Ngoại trừ… ngoại trừ, Karen phải bị trừ khử ngay tại đây, ngay bây giờ.

Tôi bước tới chỗ một thân cây đổ gục, cố sức bẻ một đoạn cây chắc chắn, dài cỡ chỉn tấc, một đầu chĩa ra như giăng ná.

Tôi nắm chắc nó và trở lại chỗ Karen. Với khúc cây đó, tôi có thể nện cho con bé một cú, lấy dây giày trói nghiến nó lại rồi cứ để mặc cho thiên nhiên làm nốt phần còn lại, nhưng rồi tôi thấy sự e sợ trong mắt con bé, tôi nói. “Này, đây là một cái nạng tốt. Em hãy chờ ở đây, trong khi chị đi tìm một cành cây thích hợp làm thanh nẹp.”

CHƯƠNG 8

Màn đêm buông xuống, mọi thứ xung quanh đều ướt át, nhão nhoẹt. Chúng tôi đang ở đâu đó trong rừng. Qua kẽ lá, tôi chỉ trông thấy bầu trời với những cuộn mây lững lờ trôi nương theo gió.

“Sẽ đau lắm đấy,” tôi cảnh báo Karen trong khi bó nẹp chân cho cô bé bằng sợi dây nịt của mình. May mắn là, tôi chưa bao giờ tuân theo những lời tư vấn của Rachel về thời trang, vì vậy tôi có một chiếc thắt lưng bằng da thật tốt, thật hữu dụng.

"Quần mi sẽ bị tụt đó," Karen nói, nghe lại như giọng của một đứa trẻ.

“Ừ, đúng. Có vẻ chị hơi bị tăng cân sau khi mua cái quần này. Chúng khá chật. Hoặc có thể chúng bị co. Có lẽ là thế." Tôi cẩn thận đặt mấy cành cây quanh ống chân con bé, xuống quá mắt cá chân. Sau đó tôi buộc hờ chiếc thắt lưng vào.

“Nào, chị sẽ siết chặt sợi dây đấy. Vì mắt cá của em sẽ sưng to nên chị muốn giữ yên không cho nó cử động. Nè, đếm đến năm nha. Tới năm là chị giật đấy. Một…”

Tôi giật căng sợi dây.

“Aaaahhh! Ê, tới năm mới giật mà!”

“À, phải tới năm em mới gồng lên,” tôi giải thích. “Cho nên chị tranh thủ giật trong khi em còn thả lỏng.”

“Đồ lừa đảo.”

“Vì lợi ích của em thôi.”

Tôi đứng lên và chìa tay ra. Lần này Karen nắm lấy. “Đi thôi,” tôi giục.

Tôi giúp cô bé đứng lên. Mặt nó nhăn nhúm lại vì đau. Tôi lọng cọng cúi xuống với cây nạng đưa cho Karen. “Này, cầm lấy. Cố chịu đựng trong khi chúng ta đi tìm một chỗ trú nhé.”

Con bé kẹp cái nạng dưới một tay. "Bên nào? Bên với cái mắt cá đau, hay bên kia?"

"Chị không biết nữa," tôi thú nhận. "Chị chẳng mấy khi làm những việc này với con người."

"Á à, mi chuẩn bị ngừng giả vờ và bắt đầu thú nhận mình là người phải không tên Andalite kia?"

Tôi cười. Lần này là cười thật sự. "Chị làm việc với động vật. Chị biết cách cố định chân gãy của nai hay gấu trúc hoặc sói. Nhưng chị chưa bao giờ làm với người."

Karen nhìn hồ nghi. "À, phải rồi. Cái kho đầy động vật. Dĩ nhiên rồi. Đúng là một vỏ bọc hoàn hảo cho một tên Andalite. Tất cả những con vật ở ngay đó cho mi thu nạp ADN để biến hình."

"Nói gì cũng được, nhóc," tôi thì thầm. "Thử di chuyển đi."

"Chúng ta định đi đâu? Khu dân cư ở hướng nào?"

"Chị chẳng biết. Nhưng không sao. Dù sao thì, chúng ta đừng cố tìm đường thoát ra khỏi khu rừng này, ừ, không phải đêm nay. Giờ chúng ta cần chỗ ẩn náu hơn."

“Cái gì? Nếu mi định giết ta thì làm phứt đi cho rồi. Đừng có tha ta tới một xó xỉnh nào đó.”

“Karen, còn nơi nào hẻo lánh hơn chỗ này nữa đâu?” tôi khoát tay chỉ lên những tán cây lớn.

“Thôi được. Nếu mi không định bụng giết ta thì hãy giúp ta ra khỏi đây mau. Chân ta đã khá rồi.” Cô bé ráng cà nhắc đi một bước.

“Nè, cô bé, chị thấy tiếc là em nghĩ rằng chị là người ngoài hành tinh. Chị tiếc là em nghĩ rằng chị sẽ giết em. Nhưng sự thật là, nếu ráng đi khỏi đây ngay đêm nay thì chúng ta sẽ chết mất thôi. Trời sắp mưa. Rất có thể sẽ có bão. Em chắc chưa từng ở trong rừng giữa một cơn bão? Mặt đất sẽ sình lầy. Sấm chớp đánh vào cây cối. Nước tràn ngập các khe đá. Lạnh kinh người. Chẳng cách chi mà nhóm lửa được. Em sẽ chẳng ham đâu.”

Đột nhiên Karen nổi điên. “Tại sao mi cứ diễn mãi cái trò ngu ngốc này vậy? Ta biết tỏng là mi có thể biến thành sói và giết ta cái một, rồi thoát khỏi khu rừng này. Mắc gì mi phải bày đặt chơi trò mèo vờn chuột?”

Tôi kiên nhẫn chờ cho đến khi con bé ngưng tru tréo, rồi từ tốn nói. “Chị thấy đằng kia có một mô đất. Có thể là một cái đồi thấp. Chị chịu không biết chắc được khi nhìn qua những cái cây này. Không chừng chúng ta sẽ tìm ra một cái hang ở đằng. Nhưng trước tiên, phải đi khỏi bờ sông này cái đã. Trong đêm nước sẽ dâng lên khi mưa xuống.”

Nhưng Karen chẳng thèm nghe nữa. Cô bé đang khiếp đảm nhìn lên cây.

"Cái gì kia?" Con bé hỏi, giọng lo lắng.

Tôi nhìn theo hướng con bé đang nhìn chằm chằm. Trời ạ! Vắt ngang qua cành sồi là thân thể một con vật bầm dập, gương mặt hiền lành của nó vẹo vọ với con mắt bị trẹo qua bên.

"Đó là một con nai con," tôi nói.

“Nó làm gì trên đó vậy?” Karen cất giọng run rẩy.

“Một con thú đã giết nó và giấu ở trên đó để ăn dần.”

“Con thú nào vậy? Sói? Hay gấu?”

Tôi lắc đầu. “Không phải. Đó là một con thú nguy hiểm, cực kỳ ma mãnh và tàn nhẫn… CON BÁO.”

CHƯƠNG 9

Có lần tôi đọc được một cuốn sách do một người thợ săn viết. Ông đã từng săn sư tử, cọp, và gấu. Nhưng ông nói trong những con vật nguy hiểm con người có thể săn bắn, không gì nguy hiểm bằng báo.

Chúng cực kỳ thông minh, dễ thích nghi, xảo quyệt, và rất tàn nhẫn. Chúng là những thợ săn tối thượng.

Những người đi săn, những thợ săn chuyên nghiệp đầy kinh nghiệm được trang bị súng săn hỏa lực mạnh và kỉnh viễn vọng, đã phải đợi trong rừng hàng giờ để một con báo trở về nơi nó giấu mồi. Họ đợi, mắt mở căng, dây thần kinh như bị kích động, súng ở tư thế sẵn sàng… và đột nhiên họ có cảm giác nhột nhạt rằng họ đang bị theo dõi ngược. Quay lại, họ thấy con báo đang ngồi ngay sau lưng, vắt vẻo trên một thân cây. Và đó là điều cuối cùng họ nhìn thấy.

"Báo ư? Mi giỡn hả? Đây đâu phải là châu Phi."

"Mẹ chị bảo, có một con báo của một sở thú tư nhân đã sổng chuồng," tôi giải thích.

"Từ sở thú tư? Vậy là nó đã được thuần hoá hả?"

"Nó đã khiến một người phải vào bệnh viện rồi đó," tôi nói tiếp, trong khi vẫn dòm khắp lượt ngọn cây. Có thể con báo đã đánh hơi thấy mùi chúng tôi và ngay lúc này nó đang rình rập cũng nên…

Tôi hít một hơi thiệt sâu. Rồi thêm một hơi nữa. Chẳng thấy gì cả. Nhưng điều đó không có nghĩa là chúng tôi an toàn. Người ta chỉ thấy báo khi nó muốn cho thấy thôi.

"Tốt hơn hãy nhóm một đống lửa," Karen thầm thì. "Thú hoang rất sợ lửa."

"Đúng. Chúng ta kiếm chỗ núp đã rồi hẵng nhóm lửa," tôi đồng ý dù biết rằng lửa chẳng xi nhê gì đối với thú ăn thịt, nhất là đối với báo. Ở những làng mạc châu Phi, báo dám đi thẳng vào làng, xôngào vô lều, xuyên qua đống lửa và bỏ đi, kéo theo chó, heo… và trẻ em.

Tôi bước chậm rãi, cố ý dùng dăng để chờ Karen. Đi được chừng chục bước thì cây nạng rớt xuống khiến cô bé ngã dúi dụi. Tôi giúp Karen đứng dậy. Lần này nó lê được một đoạn rồi lại bị vướng vào bụi rậm…

Bóng tối bắt đầu bủa vây. Chúng tôi đã không còn nhìn được quá một trăm thước trong rừng. Cần phải khẩn trương hơn. Tôi vòng tay qua vai Karen.

"Bỏ cái tay bẩn thỉu ra khỏi vai ta, Andalite!" cô bé phun nước miếng phì phì.

Tôi chẳng thèm chấp. "Chị không biết Andalite là ai, Karen, nhưng coi bộ em có ác cảm với họ nhỉ."

Cô bé cười khanh khách. "Chúng tao không đội trời chung với

Andalite.”

“‘Chúng tao’ là ai?” tôi làm bộ ngu ngơ hỏi lại, trong khi vẫn cẩn thận dòm chừng lên các ngọn cây. Báo thường hay nhảy ùm từ trên cây xuống vồ con mồi đang khinh suất…

Karen tì mạnh vào cây nạng và gầm lên. “Chúng tao là Yeerk. Đế chế Yeerk.”

“À, ra vậy. Hoá ra Yeerk với Andalite ghét nhau.” Mặt đất dốc lên. Độ dốc thoai thoải, nhưng nếu bạn muốn thử lên dốc đó với mắt cá chân bị trẹo và một cành cây làm nạng thì lại khác à nha.

"Bọn Andalites là những kẻ nhắng nhít trong thiên hà," Karen nói. "Luôn chõ mũi vào chuyện của người khác. Chúng tao có quyền mở rộng lãnh thổ. Chúng tao có quyền tiến hóa. Nhưng Andalite bọn mi không nghĩ vậy phải không? Không, cả vũ trụ là thuộc về người Andalite hùng mạnh."

Con bé đang cố khiêu khích tôi. Nó đang cố khiến tôi cho hắn một đáp án chứng tỏ rằng tôi không phải là một cô gái-người bình thường.

"Vậy nếu chị là người Andalite, và người Andalite là loại người tồi tệ như vậy, tại sao chị lại giúp em?" tôi hỏi.

Karen suy nghĩ một lúc. "Ta không biết," con bé thừa nhận.

"Ừ, có thể là em đã hoàn toàn nhầm lẫn về chị, em đã nghĩ tới điều đó chưa? Có thể chị không phải là người sói hay Andalite hay thứ gì đó mà chỉ là một cô gái bình thường mà thôi."

Con bé không nói gì về điều đó. Chúng tôi bước thấp bước cao xuyên qua vầng tối u ám, ảm đạm. Tôi bắt đầu nhặt nhạnh những cái que và cành cây nhỏ nom có vẻ khá khô ráo.

Chúng tôi tới chân một dãy đồi thấp cắt ngang lối đi. Chiều cao của dãy đồi hầu như không quá một mét sáu. Chúng tôi quẹo phải đi dọc theo dãy đồi vì phía bên trái địa hình gồ ghề hơn.

Mặt đất dốc dần. Những tảng đá gồ ghề, triền dốc đầy lá khô với những thân cây xù xì bám vắt vẻo. Karen vẫn lầm lũi lết từng bước khó nhọc. Bỗng dưng, mưa ập xuống. Nước mưa rớt lộp bộp trên cây lá. Trong nháy mắt tôi đã ướt y như lúc mới từ dưới sông ngoi lên.

“Trong kia kìa,” tôi chỉ.

"Ta chẳng thấy gì cả."

“Chỗ tối tối đằng sau bụi rậm đó. Có lẽ là một cái hang…”

Vậy là phải đâm bừa qua bụi gai dày đặc rồi. Karen chẳng thể đi qua nếu tôi không lên trước mở đường. Có thể chẳng có cái hang nào cả. Tệ hơn, có thể cái hang đã có một con gấu, hoặc một con sói mẹ cùng đàn con của nó chiếm giữ.

“Dùng đuôi của mi đi, Andalite.” Karen mách nước. “Mi sẽ phát quang dễ ợt.”

Tôi thở hắt ra. “Có lẽ chị cần cây nạng để khua bụi rậm. Sao em không ngồi lên tảng đá đằng kia đi?”

Karen ngồi lên tảng đá. Tôi cầm cây nạng và phang tới tấp vào bụi cây. Tôi ráng sức gây ra tiếng động thật lớn, hầu báo động cho con thú trong hang, nếu có. Chẳng ai muốn làm một con gấu ngạc nhiên, phải không nào?

Tôi liếc nhìn về phía đằng sau. Chẳng thấy Karen đâu cả. Chắc cô bé cũng chẳng thấy tôi. Bây giờ khôn ngoan nhất là phải biến hình. Là sói vậy - lỗ mũi sói sẽ biết trong hang có gì ngay lập tức.

Tôi khom người thật thấp, cố tập trung vào ADN của con sói. Với một kẻ Mượn xác-Người cách đó chưa đầy sáu mét, tôi bắt đầu biến hình.

CHƯƠNG 10

Tôi cảm thấy cẳng chân mình thu ngắn lại, nhưng không yếu đi. Rồi ngực và vai tôi sưng lên. Mặt tôi phình ra trước.

"Nếu bồ không phải là một Animorph, đừng dùng quyền năng biến hình," giọng Jake vang vang trong đầu tôi. Nó làm tôi giật mình, nó rõ như in trong trí nhớ của tôi.

"Mình sẽ không dùng." Tôi đã nói với cậu ấy như thế.

"Bồ sẽ muốn dùng. Nhưng nếu bồ làm vậy, bồ sẽ có nguy cơ bị bắt. Những sự liều lĩnh đó có thể chấp nhận nếu bồ muốn giúp tụi mình. Nhưng bồ không còn trong cuộc chiến nữa, bồ không thể dùng vũ khí."

"Mình đã nói là mình sẽ không biến hình nữa, Jake à. Mình không phải là kẻ nói dối."

Tôi ngừng biến hình. Tôi vẫn còn một nửa là người.

Nhưng một nửa lại là sói. Và thính giác của tôi cũng đã nhạy bén hơn bất kỳ con người nào.

Chợt, có tiếng rẽ bụi rậm, tiếng chân lê bước và tiếng rên khe khẽ cố kìm nén cơn đau. Karen đang theo dõi tôi.

Tôi lật đật hoàn hình, đồng thời lia đại cây nạng về phía trước. Giờ thì chẳng còn lựa chọn nào nữa. Tôi không thể biến hình. Tôi đã hứa với Jake rồi. Ngoài ra, suýt nữa tôi đã bị bắt quả tang.

Một lỗ hổng hình tam giác méo mó hiện ra chỗ một tảng đá chênh vênh. Đúng là cái hang rồi. Tôi lần tìm dưới đất. Không có dấu chân thú. Tôi từ từ bò vào hang, mũi khụt khịt hớp không khí. Gần…gần hơn…

"Aaaaahhhhh!"

Tôi giật mình quay phắt lại. Đó là tiếng thét của Karen.

"Aahhh! Aahh! Cứu tôi với!"

Một cái bẫy chăng?

Chợt, tôi đứng chết trân khi thấy con báo đang nhún người từ một tảng đá cao phóng xuống bé gái yếu đuối.

Pằng chiu!

Một phát tia Nghiệt bay về phía con báo.

"Rrrraaawww-rrr!" con thú rống lên, tia Nghiệt chỉ sượt nhẹ qua vai nó. Con báo đã tiếp đất, nó nhanh nhẹn lộn một vòng, đứng thẳng lên định tấn công lần nữa.

Karen cố giữ chặt khẩu tia Nghiệt để bắn. Nhưng cái mắt cá vẹo vọ kéo cô bé ngã sấp xuống đất. Khẩu tia Nghiệt trượt tung tẩy trên đá rồi ghim xuống bùn, cách chân con báo chừng nửa tấc.

Tất cả mọi thứ đều khựng lại. Karen, kinh hoàng tới mức đánh rơi cả vũ khí. Cô bé sợ.

Con báo, chắc là nó thôi đang quan sát, chờ đợi, cố gắng ước

lượng tình hình.

Và tôi. Tôi có thời gian biến hình không? Điều đó có thúc đẩy con báo không? Có khiến nó muốn tấn công không?

"Karen," tôi thì thào. "Bò về hướng chị đi. Bò lại đây."

Cô bé run như cầy sấy. Khuôn mặt vấy bùn chỉ hở đôi mắt xanh thẳm, mở to hết cỡ dòm trao tráo vào con báo.

Ánh mắt của con thú ăn thịt nhìn xoáy vào cô bé. Rồi nó nhìn tôi. Hơi phân vân. Hình như tôi là một con vật nó chưa từng trông thấy bao giờ.

Bạn hầu như có thể thấy tâm trí xảo quyệt đằng sau cặp mắt vàng lạnh lẽo kia: Con mồi nhỏ hơn đã sử dụng vũ khí. Nhưng thứ vũ khí đó mất rồi. Dẫu vậy, kẻ đi săn vẫn phải thận trọng vì con mồi có thể bị chọc tức mà phản kháng.

Và sau đó, con báo nghĩ, có một sinh vật thứ hai rất đáng để tìm hiểu. Sinh vật mà mùi của nó đang thay đổi.

<Karen,> tôi thét bằng giọng truyền ý nghĩ. <Cứ bò về phía này đi. Đừng chạy. Đừng ngừng lại, đừng nhổm lên.>

Tôi chẳng biết Karen có nhận ra rằng tôi không nói như bình thường nữa không. Cô bé vẫn trân trối nhìn con báo.

Phộp! Cánh tay cô bé quơ quào, ngoáy tít trong bùn.

Con báo đã trông thấy cổ họng trần trụi của Karen và đã ra quyết định.

Nó chồm lên!

Tôi cũng chồm lên. Tôi đáp xuống trước! Tôi nhe nanh, dựng hết cả đám lông cổ xám xì lên.

Con báo nhìn thấy hàm răng trắng nhởn của tôi liền quên béng cái cổ họng của Karen.

Nó xoay lưng, lẩn vào bóng tối.

Karen ngước lên, nhìn đăm đăm vào tôi.

"Á à," con bé run rẩy. "Hết chối cãi nhá, rút cuộc thì mi là người sói mà."

CHƯƠNG 11

Thật may là chẳng có con thú nào ở trong hang. Khứu giác của con sói-tôi nhanh chóng nhận ra vậy.

Mất khá nhiều thời gian để nhóm lửa. Trước đây, tôi đã từng làm việc này, ý tôi là nhóm lửa mà không có diêm î. Đó là trong Kỷ Phấn Trắng, một giai đoạn quái dị trong cuộc đời hội Animorph tụi tôi.

Lần đó khá khó khăn, nhưng giờ còn khó hơn. Gỗ thì ướt và mấy cây cỏ tôi dùng để nhóm lửa cũng ẩm, mặc dù nó khô đi nhanh hơn gỗ.

Chúng tôi phải giữ ngọn lửa gần lối vào hang, trước tiên là vì nó bốc quá nhiều khói. Nhưng cuối cùng thì ngọn lửa cũng cháy đượm.

Chúng tôi ngồi đó, hai chân bắt chéo, trên đá cứng và cát lạnh. Chúng tôi tụm lại gần ngọn lửa hết sức có thể. Tôi đã ra ngoài, trong lốt sói, và cố gắng hết sức để lôi được thật nhiều củi về hang. Tôi hy vọng là sẽ đủ cho đêm nay. Và hên làm sao, tôi đã thu hồi lại được quần áo sau khi biến hình của mình.

Đêm xuống. Ngọn lửa đỏ hắt ánh sáng nhợt nhạt lên mái trần thấp chủm, nhưng không thể vươn ra tới khu rừng tối thui ngoài kia.

"Ba mẹ chị sẽ lo sốt vó cho mà coi," tôi ái ngại.

"Ba mẹ ta cũng vậy," Karen phụ hoạ.

"Chị không biết là Yeerk cũng có ba mẹ."

Karen cầm một cành cây đẩy thêm củi mới vào giữa đống lửa. "Xem ra mi hết giả bộ rồi. Tốt. Gặp người cứ ráng dối trá thì thật chán. Ừ, tụi ta cũng có cha mẹ, mặc dù không giống như loài người bọn mi."

Đó là đầu tiên cô bé gọi tôi là Người, thay vì Andalite. Chắc là lúc đó vẻ mặt tôi lộ vẻ ngạc nhiên ghê lắm, thế nên Karen nói tiếp, vẻ hạ cố.

"Phải, ta nghĩ mi là Người. Bọn ta không biết cách sao chép lại công nghệ biến hình của bọn Andalite, nhưng bọn ta hiểu được vài phần. Bọn ta biết thuật biến hình Andalite có giới hạn hai tiếng đồng hồ và không thể biến thẳng từ lốt hình này sang lốt hình khác mà phải thông qua cơ thể chính. Đúng chóc mi là người Trái Đất rồi. Ta cho rằng hẳn mi chả muốn kể ta nghe làm sao mi có được công nghệ biến hình của bọn Andalite đâu nhỉ?"

Gương mặt trẻ nít của Karen cau lại. Chắc chắn, ngay khi có thể, tên Yeerk sống trong đầu cô bé sẽ sai khiến cô đem tôi nộp thẳng cho Visser Ba.

Nếu có Marco và Rachel ở đây chắc chắn bọn nó sẽ bảo: không thể để con bé sống được, trừ phi chúng ta kiếm chỗ nhốt nó trong ba ngày để tên Yeerk trong đầu nó phải chết vì đói tia Kandrona. Tobias

và Ax chắc cũng đồng ý thôi. Cả Jake cũng vậy, mặc dù điều đó sẽ gợi lại cho cậu ấy nhiều ký ức không vui…

Tất cả tụi nó đều đúng.

"Mi đang nghĩ cách tiêu diệt ta," Karen nói.

Tôi ngập ngừng một khắc. Rồi tôi nói, "Đúng."

Con bé tin là tôi nói thật. "Mi đã nghĩ về điều đó từ trước, khi ở cạnh con sông kìa."

Tôi gật đầu. "Nhưng khi đó mi có vẻ khá tự tin. Mi cố gắng trêu tức ta. Lẽ ra ta phải biết mi có một khẩu tia Nghiệt. Mi muốn ta biến hình và tìm cách giết mi. Và trong khi ta đang biến hình, mi sẽ hạ gục ta."

Karen gật đầu. "Kế hoạch đúng là vậy."

“Nè Yeerk, sao lúc ở trong rừng mi không dùng khẩu tia Nghiệt kia để khử con gấu đuổi theo mình?” tôi hỏi cho có chuyện.

Karen cười rộ, có vẻ hơi bối rối. “À, lúc đó ta sợ chết khiếp đi còn biết gì nữa. Mà nè, mi đã thấy ta bắn con báo ‘tuyệt chiêu’ thế nào rồi đấy.” Cô bé giơ đôi bàn tay ra. “Ta chỉ có đôi tay và cơ bắp èo uột của một con nhóc, còn khẩu tia Nghiệt vốn được thiết kế cho bọn Hork-Bajir. Ta gần như chẳng bóp cò nổi.”

“Bây giờ mi cũng chẳng còn vũ khí nữa,” tôi nói.

“Ừ.”

“Ta có thể biến thành sói và thanh toán mi.”

“Nhưng mi sẽ không làm vậy đâu.”

“Sao lại không?” tôi hỏi.

Cô bé đủng đỉnh lắc đầu. “Ta cóc biết tại sao.”

"Ta cũng không biết," tôi nói.

Một lúc lâu, cả hai chúng tôi chẳng ai nói năng gì. “Thức uống thì vô kể,” Karen vừa nói vừa hất hất đầu về phía cửa hang. Bên ngoài, mưa như trút. “Nhưng bọn ta sẽ bị đói mất thôi.”

"Ta có thể bắt được một con thỏ hay thứ gì đó," tôi nói. "Nhưng điều đó có nghĩa là ta phải bỏ mi ở lại đây một mình."

"Con báo."

Tôi gật đầu. "Nó sẽ không trực tiếp tấn công sói. Nhưng nó thấy mi là một con vật nhỏ bé, bất lực và bị thương. Một con mồi hoàn hảo."

"Đúng, ta cho rằng nó sẽ nghĩ vậy."

Karen cay đắng nói. “Ta đâu muốn cái cơ thể này! Ta muốn cơ thể Người, nhưng không phải là cơ thể một đứa trẻ yếu ớt, ngây thơ. Người ta đã chỉ định nên ta đành chịu.”

Tôi lưu ý từ "ngây thơ." Một từ quá xa lạ với một tên Yeerk.

“Vậy ra mi đầu độc cơ thể nào là do được phân công ư?”

Karen gật đầu. “Ừ. Đây là vật chủ thứ ba của ta. Đầu tiên, ta nhận được một người Gedd, theo đúng tôn ti trật tự của bọn ta. Sau đó là một vật chủ Hork-Bajir để thi hành những nhiệm vụ tẻ nhạt, phần lớn là tham gia chiến đấu. Kế nữa, ta được điều xuống Trái Đất và được

nhận một cơ thể Người… Nào, giờ tới lượt mi.”

“Đến lượt làm gì?”

Karen khoát tay rồi hất hàm chỉ vào ngọn lửa. “Bọn ta bị kẹt ở đây. Đói meo. Chẳng có gì làm ngoài việc đấu láo. Ta đã kể cho mi nghe chuyện về ta rồi, giờ đến lượt mi kể chuyện của mi đi.”

“Có thể mi bịa chuyện ra để đưa đẩy.”

"Mi cũng có thể làm vậy. Loài người các ngươi không phải lúc nào cũng chân thật cả."

Tôi gật đầu. "Đúng vậy, ta cũng cho là thế."

“Vậy hãy kể ta nghe đi. Làm sao mi biết được thuật biến hình của người Andalite?”

Tôi nhún vai. “Một chiến binh Andalite vĩ đại tên Elfangor đã truyền cho ta…”

Gương mặt Karen tối sầm lại khi nghe tới cái tên ấy. “Elfangor,” con bé hỉ mũi.

“Mi đã nghe tiếng tăm ông ấy rồi hả?”

Karen gật đầu. “Hồi còn là Hork-Bajir, có lần ta làm vệ sĩ riêng cho Visser Ba. Visser ghét cay ghét đắng Elfangor. Hình như giữa cá nhân họ có mối thù sâu sắc lắm thì phải…”

“Ta đã có mặt khi Visser Ba sát hại ông ấy.”

"Sát hại? Không, đó không phải là sát hại. Bọn ta đang ở trong một cuộc chiến với bọn Andalite. Không có khái niệm sát hại trong chiến tranh."

"Đó là sát hại," tôi nói. “Thật ghê tởm! Một người vô phương tự vệ bị một kẻ nhẫn tâm hạ sát…”

Karen chồm lên trước, gương mặt con bé phản chiếu ánh lửa, đỏ bừng bừng. “Thì cũng giống việc mi cắn bay cổ họng vật chủ Hork-Bajir của anh trai ta chứ gì?”

Tôi cũng nhảy dựng lên. “Mi không thể so sánh hành vi của dân mi với việc tụi ta làm - không thể đánh đồng quân ăn cướp với nạn nhân. Dân mi đã gây chiến. Chính bọn mi xâm lăng hành tinh này chứ ai.”

Karen nhổm hẳn lên, gương mặt méo xẹo vì cái mắt cá đau. “Bọn ta cũng phải có quyền sống chứ!”

“Đó không phải là sống!” tôi cáu tiết hét ỏm tỏi. “Mà là bắt người khác làm nô lệ…”

“Ừ, bọn ta là vậy đấy,” con bé nhấm nhẳng. “Bọn ta là đồ ký sinh, còn lũ Người bọn mi là đồ thú ăn thịt. Mỗi năm bọn bay giết bao nhiêu bò, gà, heo, cừu để sống hả? Mi tưởng đồ ăn thịt bọn mi cao quý hơn đồ tầm gởi tụi ta sao? Ít ra thì vật chủ của tụi ta vẫn sống. Bọn ta không giết họ, không thái họ thành từng miếng rồi đem nướng trên lò lửa…”

“Tụi tui không phải là heo,” tôi cãi.

“Nhưng đối với tụi tao thì tụi bay cũng như lũ heo gà thôi.” Gương mặt Karen vặn vẹo đầy khinh bỉ.

CHƯƠNG 12

Chúng tôi, hai kẻ kình địch, thay phiên nhau thức canh chừng cửa hang. Kể cũng lố bịch thật. Nếu Karen - hay tên Yeerk trong đầu con bé - có cơ hội, nó sẽ ba chân bốn cẳng phóng ngay tới chỗ Visser Ba để giao nộp tôi.

Và tên Visser hắc ám đó sẽ tóm lấy tôi, điệu tôi đến vũng Yeerk giấu bên dưới trường học và khu thương xá. Rồi một gã Hork-Bajir sẽ kéo tôi ra cây cầu thép và ấn đầu tôi xuống vũng nước sền sệt màu xám chì.

Dẫu tôi có giãy giụa, la thét điên cuồng đến đâu cũng chẳng ăn thua. Đầu tôi sẽ ngập trong vũng, và một con sên Yeerk sẽ uốn éo, lủi vào từng ngóc ngách trong tai tôi.

Cơn đau chắc sẽ kinh khủng lắm, nhưng sẽ chẳng thấm gì khi đem so với nỗi khiếp đảm khi tên Yeerk sẽ vặn vẹo, trườn bò quanh óc tôi, lặn hụp, chui nhủi trong từng kẽ hở, đường rãnh ở não tôi.

Rồi hắn sẽ mở tâm trí tôi ra như mở một quyển sách và thấy hết mọi bí mật của tôi. Nó sẽ biết tôi đã một lần đái dầm hồi lên sáu. Rằng lúc đó tôi hoảng sợ đến độ đem vứt cả tấm chăn ra sọt rác. Rằng đêm nào tôi cũng sợ sệt kiểm tra tủ ngầm coi có ai núp ở trỏng không. Hắn sẽ biết có lần tôi gian lận trong giờ kiểm tra toán, nhưng sau đó lại hối hận đến nỗi cố ý thi rớt trong kỳ kiểm tra kế. Hắn cũng sẽ biết là tôi mến Jake…

Tên Yeerk sẽ banh mắt tôi ra và kéo qua trái qua phải, sẽ quyết định tôi phải nhìn vào cái gì.

Hắn sẽ động đậy bàn tay và cánh tay tôi, bảo khi nào thì nâng lên, khi nào thì hạ xuống.

Hắn sẽ quyết định tôi phải ăn cái gì, ngủ lúc nào, khi nào thì tắm gội. Hắn sẽ thay đồ cho tôi. Hắn sẽ nói chuyện với mẹ tôi và hôn chúc ba tôi ngủ ngon.

Xa hơn, tôi thấy tên Yeerk trong óc mình sẽ làm hại các bạn tôi. Rachel, Marco, Tobias, Ax và Jake sẽ bị săn lùng, từng người một sẽ bị giết hay bị bắt làm nô lệ. Tôi sẽ đứng đó làm cố vấn cho tụi Yeerk, giúp chúng huỷ hoại bạn bè mình.

Tôi sẽ chẳng thể kháng cự.

Đó là thứ mà tên Yeerk trong đầu Karen dự định dành cho tôi: một sự sống mà như chết. Đó là thứ bọn Yeerk dành cho toàn thể thế giới. Chúng sẽ bắt những người có lợi cho chúng làm nô lệ, chúng sẽ phá huỷ tất cả mọi thứ và mọi loài.

Tôi cầm lên một cây củi cời lửa.

Karen đang ngủ say sưa.

Thật dễ quá mà…Tôi có sức mạnh. Tôi có thể huỷ hoại con bé

trước khi nó huỷ hoại tôi.

Tôi cần phải ra tay thôi.

Nhưng…tôi biết mình không thể. Không phải bây giờ. Không phải tối nay, giữa cái lạnh cắt da cắt thịt như thế này. Mạng sống quý giá lắm. Cho dù đó là mạng sống của kẻ thù.

Nhưng còn mạng sống của bạn bè tôi? Mạng sống của họ không quý giá sao?...

Karen tỉnh dậy, ngáp dài và ngơ ngác nhìn quanh. “Giờ tới lượt ta gác hả?”

“Ừa,” tôi đáp. “Chúng ta còn ít củi lắm, cho nên đừng để lửa cháy to quá. Nếu em thấy có gì lạ thì la lên nha.”

Tôi kiếm chỗ khuất tầm nhìn của Karen và nằm dài xuống. Tôi ráng không ngủ, nhưng lại mau chóng thiếp đi.

Tôi lại mơ thấy cuộc hỗn chiến tranh giành tinh thể Pemalite…

ScreeEEEET! ScreeEEEEET! ScreeEEEET!

Hai mươi tên Mượn xác người đứng đợi, trang bị súng trường, súng săn và vũ khí tự động.

Đằng sau chúng là hai tá chiên binh Hork-Bajir.

Tụi tôi bị mắc bẫy. Tụi tôi đã đột nhập tòa nhà để thu hồi lại tinh thể Pemalite. Tinh thể sẽ giải phóng người Chee khỏi chương trình của họ. Chương trình đã ngăn cản họ gây hại cho một sinh vật sống.

Với tinh thể đó, tụi tôi có thể biến những người Chee hùng mạnh thành đồng minh chống Yeerk.

Erek-người Chee đứng bên ngoài toà nhà của công ty máy tính. Tôi có thể thấy ảnh qua lớp kính phẳng. Nếu chúng tôi tìm được cách nào đó đưa cho ảnh viên tinh thể, rất có thể ảnh giúp được tụi tôi. Và trong giấc mơ của tôi, cũng như đã xảy ra trong thực tế, mọi thứ nổ tung trong bạo lực. Bọn Hork-Bajir đang chồm, chém loạn xạ. Chúng tôi bị lấn lướt, phải lùi dần, lùi dần…

Rồi tiếng kính vỡ. Rồi Erek xuất hiện trong hình hài thật của mình: một người máy bằng kim loại màu xám trắng.

Những gì xảy ra tiếp theo, tôi đã cố quên. Tôi đã mục kích cuộc chiến đó. Cuộc chiến đã biến thành một cuộc tàn sát…

Tôi thét lên kinh hoàng và tỉnh dậy, trong đầu văng vẳng tiếng thổn thức cay đắng của Erek.

“Mi mớ trong khi ngủ,” Karen nói.

“Vậy hả?”

Con bé cười hì hì. “Mi la lên ‘Không! Không!’ Gặp ác mộng à?”

“Không, đó chỉ là những ký ức xấu thôi,” tôi sửa lại.

“Từ những tiếng la của mi, ta đoán đó là một trận huyết chiến,” con bé tiếp. “Ê nè, mi vẫn sống sót. Vậy mi thắng trong vụ đó phải không?”

“Chiến thắng không làm trận chiến bớt kinh khủng đi.”

Con bé tặc lưỡi coi thường. “Xỉ, đừng có lừa phỉnh. Ta biết thừa

loài người bọn mi mà. Ta biết bọn mi cũng khoái chinh phục không kém gì Yeerk."

"Không phải tất cả chúng tôi."

"Phải rồi, mi có đạo đức, có lương tâm. Mi cảm thấy bứt rứt khi giết hại kẻ thù chứ gì?" Karen dài giọng châm biếm.

"Ừ, tôi thấy muốn bệnh. Đa số con người đều cảm thấy như tôi."

"Láo," Karen vừa nói vừa ngáp. "Thêm một kẻ nói láo nữa."

"Karen nè."

"Gì cơ?"

"Nếu vậy thì việc gì chị để cho em sống?" tôi nói mà không nhìn vào Karen.

Con bé nhìn tôi chằm chặp, đôi mắt xanh dao động, có vẻ nghi hoặc, rồi nó nhắm mắt lại, không trả lời.

CHƯƠNG 13

Mưa dầm dề suốt đêm, mãi tới bốn năm giờ sáng mới tạnh. Vậy mà khi chúng tôi bước ra ngoài hang thì mặt trời buổi sáng đã rực rỡ, bầu trời xanh trong vắt. Nước từ lá cây và những quả thông vẫn rỏ xuống. Mặt đất xốp xộp. Những tảng đá lóng lánh.

Karen dẫn lên trước tôi. Cô bé khập khiễng lết tới nơi khẩu tia Nghiệt rơi xuống. Nó quỳ hẳn trên hai đầu gối, đôi tay hối hả mò quanh các bụi rậm.

"Mi đã lấy nó đi rồi! Mi đã ra đây trong khi ta ngủ và lấy nó."

Tôi lắc đầu. "Suốt đêm mưa như trút nước mà. Chúng ta ở trên triền dốc, có thể nó đã lăn xuống chân đồi. Mà không chừng con báo đã cuỗm mất cũng nên."

Dĩ nhiên câu cuối cùng là câu nói đùa. Nhưng Karen lại nhảy đong đỏng vào tôi, mặt mày quạu quọ. "Mi coi chuyện đó là buồn cười lắm hả?"

Tôi nhún vai. "Dù sao thì mi cũng đâu dùng nó để bắn ta," tôi bảo. "Vậy thì mi cũng đâu cần đến nó làm gì nữa."

"Đó không phải là vấn đề," con bé cau có. "Tụi ta được phân phát vũ khí. Nếu để mất thì hình phạt sẽ… khủng khiếp lắm. Lẽ ra ta không nên mang nó theo. Ta đang làm một việc bị cấm. Như vậy hình phạt sẽ gấp đôi."

Trông con bé già khụ hẳn đi. Nó đau đáu dòm vào chỗ khẩu tia Nghiệt rơi xuống. Nước mưa đã ngấm sũng khu vực này. Mặt đất bị cắt khứa thành những khe, rãnh dọc ngang.

"Chắc nó rơi xuống sông rồi," tôi nói tỉnh bơ. Với cái mắt cá sưng vù thế kia, còn lâu Karen mới bò xuống được tới đó.

Karen có vẻ hoang mang. "Ta không thể trở về mà không có nó," con bé rên rỉ. "Ta sẽ phải đối mặt với Phó-Visser Mười Chín.

"Sếp của mi hả?"

"Ừ. Đó là chỉ huy của ta. Ta nghĩ mi chẳng giúp ta tìm súng đâu."

Tôi lắc đầu. "Vô phương."

Karen cười. "Ờ, mà có lẽ họ sẽ nương tay nếu như ta bắt mi về."

"Có thể họ sẽ bắt ta làm vật chủ cho mi," tôi nói.

"Thôi, xin cám ơn. Ta chẳng muốn nhận một con nhỏ loài người khác làm vật chủ đâu. Nó yếu xìu hà. Lại quá nhạy cảm. Đầu óc chứa đựng toàn những…" Con bé bỏ lửng câu nói. Nó loay hoay lựa thế cầm nạng và quả quyết bước đi, mặc kệ cái chân đau.

Quá nhạy cảm ư? Đầu óc ngập tràn những… những gì nhỉ?

Phải chăng tên Yeerk trong đầu Karen đang bị quấy rầy bởi những ý nghĩ của Karen? Bởi những cảm xúc của con bé?

Tôi cảm thấy như có kiến bò sau gáy. Làm thế nào để tiếp cận

được tên Yeerk trong đầu cô bé đây? Liệu hắn có cải tà quy chính? Liệu hắn có thấy điều hắn làm là sai trái?

Tôi hít mạnh một hơi rồi bám theo tên Mượn xác Karen đang đi cà nhắc. Bằng cách nào đây? Bằng cách nào để tiếp cận tên Yeerk trong đầu con bé đây?

"Này," tôi xởi lởi. "Coi bộ chúng ta sẽ phải đi bộ dài dài đây. Nếu đi đúng hướng thì chúng ta phải đi suốt cả ngày. Còn nếu đi sai thì phải hơn đấy."

"Ta đói," cô bé lầu bầu.

"Em nghĩ sao về nấm?"

"Cái gì?"

"Nấm. Coi, chỗ khúc cây gãy đằng kia kìa. Em phải cẩn thận đấy vì có nhiều loại nấm độc. Nhưng theo như chị biết thì hầu hết nấm dại đều ăn được."

"Em không ăn nấm sống. Tởm lắm." Karen đã trở lại vẻ ngúng nguẩy của một bé gái nhỏ. Lạ thật, nó vừa là một con nhóc vừa là một tên Yeerk trưởng thành.

"Hừ, chúng ta sẽ kiếm một ít nấm. Rồi em sẽ nghĩ lại thôi."

Tôi cẩn thận chọn vài cây nấm trong số nấm mới mọc la liệt sau cơn mưa. Tôi thoải mái ngồi xổm xuống. "Này, Karen, hay tên Yeerk gì gì đó, kể cho ta nghe về cuộc đời mi đi. Hình như mi không ưa sếp của mi lắm thì phải."

"Lại trò gì nữa đây, con Người?" Con bé cười khẩy. "Mi cứu ta, dẫn đường cho ta, giờ lại cho ta ăn. Mi muốn chứng tỏ điều gì đây?"

Tôi nhổ lên hai cây nấm to bằng nắm tay và nhét vào túi quần. "Nó làm mi chán hả?" tôi hỏi.

"Cái gì chán?"

"Khi nạn nhân của mi không ghét mi?"

Đột nhiên con bé cười khùng khục. Nó lầm rầm cái gì đó một hồi rồi im luôn.

Tôi đứng lên, trao cho nó cây nấm. "Này. Mi muốn ăn luôn bây giờ hay để dành sau cũng được. Có thể chúng ta sẽ tìm được vài củ hành thơm ngon hay một ít hoa ăn được. Khi đó chúng ta sẽ có một món xà lách tuyệt vời."

"Mi tưởng mi hiểu ta ư? Còn khuya nhá. Chẳng có gì khiến ta chán cả," Karen nói giọng khàn khàn.

"Biến một đứa trẻ thành nô lệ không làm mi khó chịu sao?"

"Chế độ nô lệ là một khái niệm do con người đặt ra mà."

"Thôi được. Quên chuyện đó đi. Vậy còn điều này: mi có cảm thấy khó chịu mỗi khi mi nghe thấy Karen - Karen thật - đang gào thét trong đầu không? Mi có thấy khó chịu mỗi khi mi ngồi cạnh mẹ con bé và Karen rất muốn nói với mẹ nó, chỉ một câu rằng nó yêu bà ấy không? Chỉ để nói rằng, 'Con yêu mẹ lắm, mẹ à,' ấy thế mà con bé cũng không thể nói vậy được? Điều đó có làm mi khó chịu không?"

Karen giật nảy mình như thể tôi vả con bé. "Mi không biết mi đang nói gì đâu!" Con bé khóc.

"Ồ, ta không biết thật sao?" tôi nói. “Thế này vậy: Hãy để ta nói chuyện với Karen thật đi.”

"Với ta, vật chủ người này chẳng có gì bí mật gì cả," con bé nói. "Ta biết nó nghĩ gì."

"Và cảm thấy gì," tôi nói thêm.

"Và cảm thấy gì luôn!" Karen nói giọng ngang ngạnh. “Vật chủ loài người này ghét ta, ghét cay ghét đắng nữa,” Tên Yeerk học hặc. “Nó muốn ta chết quách đi. Nó ngồi đó, phía sau tâm trí ta và tưởng tượng ra ta bị tra tấn, chết dần chết mòn, đòi được chết! Đấy nó cảm thấy thế đấy. Ghét, ghét và ghét. Mi hài lòng chưa, hả con người?”

Mọi cây cối dường như dội âm theo tiếng thét của con bé. Chim chóc lẳng lặng bay mất.

Tôi lắc đầu. "Để ta nói chuyện với con bé. Để ta hỏi nó xem nó có ghét mi không."

"Câm miệng."

Tôi mỉm cười. "Luôn có hai chiều, phải không? Mi có thể cảm nhận được cảm xúc của con bé, cũng như con bé cảm nhận được cảm xúc của mi. Phải không nào? Con bé biết điều gì đang diễn ra trong tâm trí mi. Vậy con bé thật sự nghĩ gì về mi? Không phải là căm ghét đâu."

"Im đi”. Karen lại lầm bầm. Con bé lại cất bước, mỗi bước mỗi rúm người lại vì đau.

"Đó là lòng thương hại, phải không? Cô bé thấy tội nghiệp cho mi."

Karen đi thêm vài bước. Không ngoái đầu lại, con bé nói, giọng lạnh như băng. "Để xem mi thấy tiếc thế nào sau khi ta nộp mi cho Visser Ba, Cassie. Để xem mi kiểm soát nỗi căm ghét tốt như thế nào khi mi chẳng là gì ngoài một con rối vô vọng."

CHƯƠNG 14

Với cái mắt cá sưng vù của Karen, chúng tôi chẳng đi được bao lăm. Nhưng nhờ vậy mà tôi được rảnh rang trông chừng xung quanh.

"Nhìn kìa! Nai!" tôi hít hà, đoạn ngồi thụp xuống. Karen thượng lên trên một khúc gỗ, sung sướng được nghỉ một lát.

"Đó là hai mẹ con nhà nai," tôi xuýt xoa. "Coi nai mẹ dòm dáo dác đầy cảnh giác kìa. Nó đã đánh hơi thấy chúng ta rồi."

"Bambi." Karen nói hụt hơi.

"Ừ," tôi nói. "Ta thích bộ phim ấy lắm."

"Con nhóc…vật chủ của ta đây…cũng rất khoái bộ phim đó. Loài người chúng bay hay tưởng tượng ra những thứ lãng mạn nhỉ. Nó là một con thú thôi mà. Có gì đâu…"

Tôi nhún vai. "Nói thực với mi nha, gần đây ta cũng cảm thấy như vậy."

Tôi bỏ tọt một cây nấm vào miệng rồi đứng lên. Hai mẹ con nhà nai chạy vụt đi, hai cái đuôi thoáng tung tẩy.

"Ta nghĩ mi quan tâm đến động vật cơ mà."

"Ta đã từng quan tâm. Ý ta là, ta quan tâm. Chỉ là gần đây... ta cũng không biết nữa. Gần đây có vài thứ làm ta lẫn lộn. Những vấn đề bình thường như trường học hay gia đình hoặc thậm chí là những con vật ta đã chăm sóc, tất cả đã bắt đầu có vẻ nhàm chán hay gì gì đó."

Karen gật đầu. "Đương nhiên rồi."

"Ý mi 'đương nhiên rồi' là sao?"

"Ý ta là, nhìn vào những việc mi làm, mi là ai, những gì mi trải qua. Mi chiến đấu. Mi giết. Mi có quyền năng và mi sử dụng nó. Đương nhiên là điều đó thú vị hơn cuộc sống bình thường cũ rích của mi."

Tôi lắc đầu và nhai tóp tép mấy cây nấm đã hái. "Không phải vậy. Ý ta là… ta không biết là gì nữa."

Karen cười khanh khách. "Trước khi biết biến hình, mi chỉ là một con bé bình thường thôi, phải không?"

"Hầu như là vậy," tôi nói.

"Bây giờ mỗi khi mi biến hình, hay mỗi khi mi chiến đấu, mi cảm thấy sao mà sống động đến thế! Sao mà đầy sức sống đến thế! Cuộc sống bình thường giờ đây có vẻ quá nhàm chán."

"Đối với mi, chiến đấu là như vậy sao?" tôi hỏi. "Không phải với ta. Ta ghét chuyện đánh đấm. Ghét thấu xương luôn. Ta rối trí quá rồi. Làm sao ta có thể đi lòng vòng và làm những việc ta đang làm mà vẫn tin rằng cuộc sống là thiêng liêng? Rằng mọi cuộc sống đều rất đáng quý? Dù đôi khi ta biến hình thành các loài thú ăn thịt, nhưng có khi

ta lại là con mồi. Ta không biết… rối trí quá."

Trong một thoáng, Karen chẳng nói gì. Hồi sau, ra bộ chẳng có gì quan trọng, con bé bảo. “Bọn ta cũng có vài người giống như mi.”

“Giống ta?”

“Ừ. Có những người Yeerk cho rằng: bắt ép những vật chủ không tự nguyện là sai trái…”

Tôi kinh ngạc đến mức dừng phắt lại: “Cái gì? Có những người Yeerk phản đối chuyện xăng bậy này sao?”

“Đừng có ngạc nhiên dữ thế. Yeerk hay Người đều như nhau cả thôi.” Khuôn mặt Karen lộ vẻ cay cú. “Thấy chưa? Mi cứ tin sự tuyên truyền của bọn Andalite về chúng ta. Bọn Andalite cho rằng bọn ta chỉ là đồ sên nhớt nhầy, quỷ quái. Chúng nghĩ bọn ta chỉ là loài sống tầm gởi, không xứng đáng được sống cho ra hồn hay được bay tung tăng khắp dải thiên hà.”

“Nhưng chính người Andalite đã chỉ dạy Yeerk cách đóng phi thuyền không gian mà,” tôi nhắc nhở. “Tên ông ta là Seerow, đúng không? Người Andalite đó đã giúp đỡ những người Yeerk mà?”

Giờ đến lượt Karen ngạc nhiên. “Mi biết nhiều quá đó.” Mắt nó híp lại. “Vậy là bọn mi không phải chỉ gồm toàn những con người. Chắc chắn trong đám bọn mi có ít nhất một tên Andalite.”

“Nếu không có ông hoàng Seerow ấy thì bọn mi vẫn còn bị kẹt cứng trên hành tinh Yeerk.”

“Đúng. Nếu không có Seerow thì bọn ta quả là vậy thật. Ông ta là một người Andalite tốt bụng.”

Tôi mỉm cười. "Vậy là ít nhất cũng có một người Andalite tốt bụng."

"Và rất nhiều Yeerk tốt bụng," con bé nói.

"Có lẽ vậy."

Hai chúng tôi lặng lẽ bước. Rừng cây lùi dần, chúng tôi đã đi vào một đồng cỏ nho nhỏ.

Thật ngoạn mục! Hoa lá bừng nở sau cơn mưa, hớn hở đón những tia nắng mặt trời. Từ những cánh hoa vàng óng ả đến các cánh hoa sắc trắng xanh, tất cả đều ướt đẫm sương mai.

“Mi có biết cuộc sống của bọn ta ở vũng Yeerk như thế nào không?” Karen đột ngột phá vỡ sự im lặng.

“Không.”

“Bọn ta sinh ra cùng lúc với hàng trăm anh chị em khác. Yeerk không nở ra từ trứng hay theo kiểu của các loài có vú. Ba thân thể Yeerk kết hợp với nhau, nhập lại làm một. Chính thế! Rồi cơ thể đó tự phân ra thành những mảnh nhỏ - bọn ta gọi là *ấu trùng*. Sau đó, mỗi ấu trùng sẽ phát triển thành một Yeerk. Thỉnh thoảng, bọn ta cũng có anh em sinh đôi: hai Yeerk cùng chung một ấu trùng. Dĩ nhiên, Yeerk-cha-mẹ sẽ chết…”

Karen ngưng lại, nhìn tôi vẻ thăm dò. "Mi không sợ sao? Mi không

ngạc nhiên sao?"

Thực ra là tôi có. "Ta đã nghiên cứu nhiều loài vật khác nhau, vì vậy ta cho là khó có có điều gì làm ta ngạc nhiên được."

Karen nhìn trở lại đồng cỏ. “Trong trạng thái tự nhiên, Yeerk có cảm giác về mùi rất tinh tế. Cả xúc giác cũng rất tốt. Bọn ta liên lạc với nhau bằng cách dùng sóng siêu thanh. Tuy có thể nghe được, nhưng bọn ta không thấy đường - bọn ta mù cho đến khi chui vào vật chủ. Trải qua một thiên niên kỷ, Yeerk đã tiến hoá tới nhiều vật chủ bậc cao hơn. Cuối cùng - người Gedd trở thành vật chủ cơ bản của bọn ta - một đám những sinh vật cục mịch, vụng về, nhưng chúng có mắt. Chao ôi! Được nhìn ngó mọi vật mới tuyệt diệu làm sao!

Thình lình Karen cúi xuống và giật một con sâu bướm ra khỏi chiếc lá. “Hãy nhìn sinh vật này đi, con người. Bọn ta khi không có vật chủ là như vậy đấy. Yếu đuối, mù loà, vô phương tự vệ.”

Con bé quay ra chỉ vào đồng cỏ. “Mi có thấy những bông hoa kia không? Cả ánh mặt trời và những đàn chim đang bay lượn nữa? Mi ghét ta vì ta cũng muốn thấy những thứ đó sao? Mi đâu có phải trải qua cuộc sống lặn hụp vô vọng trong một vũng lầy đen kịt! Loài người bọn mi vốn quen sống trong một thế giới cực kỳ tươi đẹp cơ mà…”

Karen nhẹ nhàng đặt con sâu bướm trở lại chiếc lá.

“Phần lớn loài người bọn mi đều không nhận ra mình đang sở hữu cái gì. Bọn mi có một hành tinh đẹp nhất trong dải thiên hà. Chẳng nơi nào sống động hơn Trái Đất đâu. Chẳng nơi nào lại có nhiều cây cối, hoa lá, và nhiều loại thú vật kỳ lạ đến thế đâu. Bọn mi sống trong cung điện, trên thiên đường, mi ghét ta vì ta cũng muốn sống ở đó ư?”

“Ta không ghét mi.” Tôi đáp nhỏ.

Con bé lờ tôi đi. Giờ, con bé đang nói một mình. "Chúng ta làm gì có lựa chọn nào? Trở về vũng Yeerk ư? Hay trở về quê nhà, với tàu Mái Vòm của người Andalite bay quẩn quanh trên quỹ đạo, chờ xem có một người nào đó trong bọn ta cố gắng từ vũng chòi lên thì thổi bay đi ư? Hay bỏ vũ trụ lại cho cái đám Andalite có sức mạnh vô song và những loài mà tình cờ chúng thích ư?"

Karen ném cho tôi một cái nhìn trống rỗng khó chịu. "Không ít người trong bọn ta mong muốn có thể có một cách khác. Đó là một lựa chọn nào đó nằm ở giữa việc là những con sên nằm dưới móng guốc bọn Andalite, với việc trở thành ... trở thành…"

"Chủ nô?" Tôi gợi ý.

Tôi chờ đợi con bé hét vào mặt tôi. Thay vào đó con bé đưa mặt đến sát mặt tôi. Karen nhìn tôi héo hắt rồi đột ngột cặp mắt xanh của nó mở lớn, dòm tôi trừng trợn, dữ dội đến nỗi tôi như trông thấy được cả tên Yeerk trong đó. Nó hạ thấp giọng xuống. “Mi sẽ làm gì, hả Cassie? Mi sẽ làm gì nếu như mi là một kẻ trong bọn ta? Mi có cam chịu sống đời một con sên mù tịt, yếu ớt không?”

Tôi chẳng trả lời mà nhìn đi chỗ khác.

Một cái nhìn ngẫu nhiên.

Một vệt đen vàng nâu vút qua!

“Aaaaahhhh!” tôi rú lên.

Con báo nhảy hai bước nhẹ bẫng, êm ru. Bước thứ ba, nó xoè móng vuốt kinh hồn nhắm vào ngay cổ họng Karen.

Con báo vọt tới, lẹ như chớp.

Karen chẳng kịp phản ứng. Cả tôi cũng không nốt. Nhưng, một cục xám lờ mờ lao sập từ trên trời xuống, đâm sầm vào vệt đen vàng nâu. Một vết móng vuốt hằn quanh mắt con báo, máu tươi trào ra.

"Rrrooowwwrr!" con báo rống lên, xô Karen ngã ngửa. Tôi xông đại vào con báo.

Rầm! Vuốt chân sau của nó đạp tôi một cái như búa tạ đóng. Tôi đổ uỳnh xuống.

"Aaaahhhh! Cứu! Cứu!" Karen la thất thanh.

Con ó biển vút lên khoảng một thước rồi lại lao xuống, thực hiện một đợt oanh kích thứ hai. Nó cào thẳng vào mặt con báo, nhưng lần này con báo táp lại.

Con ó biển rớt đánh oạch. Nó nằm giãy đành đạch trên nền đất.

Tôi đã bắt đầu biến hình, nhưng quá trễ: con báo đã giương móng vuốt ra. Karen nằm tênh hênh trên đất, la thét um trời, tay chân quơ quào điên dại vào mặt nó.

Con báo nhai cẳng chân cô bé, quai hàm nó ngoạm sát những thanh nẹp. Karen rú lên đau đớn.

Con báo dòm xung quanh, lạnh lùng quan sát tình hình. Nó đã ngửi thấy mùi con sói hung tợn và nguy hiểm phát ra từ phía tôi. Thấy rằng đây chẳng phải là nơi yên tĩnh để nhấm nháp con mồi, nó bèn kéo Karen đi. Nó ngoạm vào những thanh nẹp bó quanh mắt cá chân cô bé và kéo giật lùi, cán bừa lên đất cát, lá cây và trái thông.

"Cứu ta! Cứu ta với Cassie! Ta thề sẽ để cho mi đi. Cứu! Cứu với!" Tên Mượn xác Karen lại thét lên kinh hoàng.

Tôi lụm chà lụm chụm trong lốt nửa người nửa sói bám theo sau Karen.

"Cứu tôi! Cứu! Aaaahrghhh!"

Tôi giương mắt ngó con ó biển-Marco đang ráng quạt cánh nhỏm dậy và bắt đầu hoàn hình. Marco không sao, nhưng Karen thì chẳng tốt phước được vậy. Ngay khi thấy an toàn, con báo liền há miệng chuẩn bị cắn một phát tuyệt mệnh: có thể ngay cổ họng Karen, hoặc ngay đằng sau gáy, hay vào thẳng đầu cô bé.

Tôi đã là một con sói hoàn chỉnh. Ý nghĩ phải một-chọi-một với con báo chợt khiến tôi run sợ. Lần trước tôi đã doạ cho nó bỏ đi khỏi con mồi-Karen, nhưng lần này có lẽ nó sẽ cương quyết bảo vệ "chiến lợi phẩm" của mình.

Tôi chồm lên, cố rỉt rống một cách hung hăng nhất.

Con báo quay lại, cẳng chân Karen vặn vẹo trong miệng nó.

Nó và con sói-tôi nặng ngang ngửa nhau, cùng xấp xỉ một tạ, cả hai

đều có những quai hàm mạnh bạo, và đều nhanh nhẹn. Quanh cổ tôi có một lớp lông dày, nhưng răng báo khá dài, ngoài ra, nó còn có bốn bàn chân lợi hại, đầy móng vuốt nhọn hoắt.

Tôi chợt cảm thấy chờn chợn. Đánh tay đôi trong trận tử chiến này, tôi thua là cái chắc.

Chúng tôi ngông nghênh dòm nhau. Khoảng cách giữa tôi và con báo là ba mét.

Karen nhoài người nằm nghiêng, run cầm cập vì sợ, gương mặt rúm ró vì đau.

"Cứu em với," cô bé rên thảm thương. "Đừng để nó ăn thịt em."

Tôi giật nảy mình. Đó là tiếng kêu cứu của cô bé Karen thật sự, không phải của tên Yeerk.

Ít ra nếu tôi nhào vào thì con báo sẽ bỏ cô bé mà quay sang đánh nhau với tôi.

Tôi tiến lên vài bước, con báo há miệng, nhả chân Karen ra. Hàm răng nó nhe hết cỡ, phát ra những tiếng gầm gừ lạnh gáy.

"Hhhheeeerroowwr!" Nó rống lên doạ dẫm, nhưng vẫn chưa chịu nhúc nhích. Lỗ mũi nó đã ngửi thấy mùi máu của con mồi, đừng hòng nó đi khỏi mà không quần nhau một trận ra trò.

Karen vừa chầm chậm bò đi, vừa khóc thút thít.

Con báo dòm tôi. Các giác quan hoạt động hết công suất của nó khiến cho bầu không khí như chìm trong dòng điện trường. Nó tiếp tục dòm tôi, chờ đợi, sẵn sàng nghênh chiến.

<Marco, nếu bồ nghe được thì lại giúp mình với,> tôi truyền ý nghĩ rồi phóng tới.

Con báo cũng ào vô như cơn lốc xoáy. Tôi cứ nghĩ sói nhanh nhẹn, nhưng không phải lần này. Tôi đã bị con báo táp đến sáu bảy chỗ trong khi móng vuốt tôi toàn là chộp vào không khí thôi.

Xoẹt! Xoẹt! Xoẹt!

Tôi lãnh trọn mấy cú táp của nó. Máu chảy, người tôi tê đi. Tôi lùi lại.

Giờ thì con báo đã biết nó có thể "chơi" được tôi rồi.

"Hhheeerroowwwr!" con báo gầm gừ, tiếng gầm có pha lẫn vẻ đắc thắng. Những cái răng dài hơn một tấc của nó phô cả ra.

Tôi có hai lựa chọn. Một là quay đầu bỏ chạy, con báo sẽ để tôi đi. Hai là ở lại và tiếp tục "chơi."

Trước đây, tôi đã từng đánh nhau với bọn Hork-Bajir. Nhưng chưa bao giờ tôi thấy sợ bất cứ loài động vật nào như lần này cả.

Báo là một loài vật không chỉ nhanh nhẹn, mà còn tuyệt đối chính xác và vô cùng uyển chuyển. Nó nhanh phát khiếp, trong khi nhìn thì cứ tưởng nó lờ đờ. Nó tựa như một con vật siêu nhiên, tồn tại vượt quá cảm nhận của tôi về thời gian.

Tôi là một con vật lóng ngóng, kềnh càng, làm từ gậy và đinh. Còn con báo làm từ thuỷ ngân - nó là kim loại trong suốt.

Tôi điên rồi chắc? Tôi sẽ chết để cứu một tên Yeerk có thể sẽ huỷ diệt mình sao? Thật không hiểu nổi! Thật lố bịch! Không tên ngốc nào lại suy nghĩ như vậy.

Không, không phải cứu tên Yeerk, một giọng nói trong đầu tôi phân bua, *mà là cứu Karen, một bé gái đang sợ chết khiếp.*

Nhảm nhí! Chẳng có Karen nào hết. Karen tiêu rồi. Karen chỉ là con rối trong tay tên Yeerk kia thôi.

Cassie, đừng liều lĩnh cứu kẻ thù. Chạy đi, Cassie. Tôi thúc giục mình. Con báo sẽ nhanh chóng giải quyết rốt ráo. Chỉ một cú ngoạm là rồi đời Karen lẫn tên Yeerk. Chỉ một cú thôi là mọi nguy hiểm sẽ tan biến, mọi bí mật của hội Animorphs sẽ được bảo toàn.

Hy sinh vì một tên Yeerk ư*?*

Không, chạy đi!

Nghĩ là vậy, nhưng tôi vẫn cứ đứng chết trân, toàn thân tê cứng còn đầu óc thì rối loạn, chẳng còn khả năng quyết định nữa.

Bỗng, tôi thấy ánh mắt hiểm độc của con báo chếch lên đằng sau tôi.

Tôi khịt khịt mũi ngửi không khí và tôi biết chuyện gì đã diễn ra.

<Biến đi, đồ mèo con,> Marco hét. <Mày có thể đánh bại sói, mày có thể đánh bại khỉ đột. Nhưng mày đừng hòng chơi lại hai tụi tao một lúc.>

Vệt sáng trong mắt con báo liền tối sầm lại. Tình thế đã thay đổi: thế thượng phong của nó đã không còn.

Con báo quay đi và nhẩn nha bước khỏi vùng chiến địa. Được một quãng, nó dừng lại bên một cây cao và ngoái nhìn lại. Đôi mắt vàng của nó dòm tôi trừng trừng như muốn bảo: *Lần tới, con mồi bé nhỏ kia sẽ không thoát nổi tay ta đâu.*

CHƯƠNG 16

<Bồ thấy vụ giải cứu vào phút cuối thế nào, Cassie. Tui là lính thiết giáp, là lực lượng phản ứng nhanh mà.> Marco oang oang. <Hây, bây giờ chỉ còn phải kiếm cách giải thích sao cho trôi với cô bé con kia vì sao con khỉ đột và con sói lại hợp tác với nhau nhuần nhuyễn đến thế...>

"Cô bé con" đang ôm rịt mắt cá chân, rên lên vì đau đớn. Tôi bắt đầu hoàn hình.

<Í! Í! Bồ làm gì vậy, Cassie? Sao bồ lại hoàn hình ngay trước mặt con bé?>

<Mình cần phải vậy, cô bé cần giúp đỡ.>

<Thì chạy ra bụi rậm đàng kia mà hoàn hình rồi quay lại sau cũng được mà. Bé con này còn nhỏ xíu hà. Bồ chỉ cần bịa chút chuyện là nó tin sái cổ chứ gì. Hổng chừng nó sợ con báo đến nỗi chẳng kịp nhìn xem tụi mình vừa mới làm gì nữa đó...>

Tôi vẫn cứ tiếp tục hoàn hình. <Marco, cô bé biết hết cả rồi.>

<Bồ nói 'biết rồi' là sao?> Marco hấp tấp hỏi, giọng điệu bông lơn của cậu ta biến sạch. Tôi mấp máy cái miệng đã thành hình hoàn chỉnh. "Thì mình nói là cô bé đã biết."

<Bồ hay quá ha, Cassie!> Marco thở dài thườn thượt. <Nè, nó chỉ là một nhóc tì. Ai thèm tin một con nhỏ chạy ngược chạy xuôi la toáng lên rằng mình đã trông thấy một cô gái biến thành sói chứ!>

Tôi quỳ xuống cạnh Karen và tháo thanh nẹp ra.

"Nghe ta nói đây," tôi thì thầm chỉ cho mình Karen nghe. "Đừng cho cậu ta biết mi là ai, nếu mi muốn sống."

Nhưng Marco đâu có ngốc. Cậu ta nhận thấy ngay tôi đang nói điều gì đó có vẻ bí mật. Còn Karen thì đang đau đớn đến độ tôi không nghĩ là nó hiểu.

<Cassie, cho mình biết chuyện gì xảy ra đi. Tự nhiên bồ biến mất làm ba mẹ bồ lo đến mất cả trí. Tất cả bọn mình nháo nhào đi kiếm bồ, vậy mà bây giờ bồ ngồi đây to nhỏ với một cô bé.> Marco lải nhải.

Tôi đã trở lại hình người nên không thể trả lời Marco bằng ý nghĩ. Nhờ vậy, tôi có chút thời gian suy nghĩ xem mình nên nói gì với cậu ta.

<Thôi vậy. Mình bái bai bồ một tích tắc rồi sẽ trở lại ngay trong hình hài quyến rũ của mình.> Marco nói và ì ạch lết đi, một con khỉ đột với cái vai ú ụ y như chiếc xe tải Mack.

"Chút xíu nữa cậu ta sẽ trở lại liền," tôi nói nhỏ với Karen khi xé một miếng vải từ bộ đồ biến hình ra lau vết thương cho nó.

"Nếu cậu ta biết em là ai thì... thì cậu ta không nhẹ nhàng như chị

đâu."

Karen nhăn mặt vì đau, nhưng tên Yeerk trong đầu cô bé vẫn vênh váo. "Một con khỉ à. Nó sẽ làm gì tao?"

"Khờ quá," tôi gắt. "Con khỉ đó có thể bứng bật một gốc cây và lấy thân mi chơi bóng chày đó."

"Thật đáng tiếc," con bé lẩm bẩm. "Vật chủ của tao biết về những sinh vật Trái Đất như thế nào thì tao biết làm vậy. Con nhỏ này nghĩ hắn ta giống chàng George tò mò."

"Đúng đấy. Tò mò và sắc sảo lắm, lại chẳng ưa gì Yeerk đâu. Cậu ấy có thể biến hình rồi nhét mi vào hang chuột chũi gần nhất. Vậy, hãy nghe ta đi."

"Sao mi lại bảo vệ ta khỏi hắn? Mi cũng không chắc là sẽ cứu được ta khỏi miệng con báo, phải không?" Karen gặng hỏi.

Tôi chẳng trả lời mà chỉ tập trung lau sạch vết thương cho cô bé. Những vết cắn của con báo không sâu lắm vì đã có thanh nẹp chặn lại bớt. Nhưng chắc chắn chúng sẽ bị nhiễm trùng. Có nhiều cục máu bầm ẩn bên dưới không thấy được.

"Nó sao vậy?" Cô bé quan tâm hỏi.

"Chị không biết. Có nguy cơ nhiễm trùng. Có thể thành hoại thư."

" Hoại thư là gì?"

"Tức là thịt bị thối rữa." Tôi nghiêm giọng. "Như vậy có thể phải cưa bàn chân đi nếu để quá lâu. Không chừng phải cưa cả cẳng chân."

Thật ngạc nhiên quá chừng, Karen bật cười khoái trá. "Thế càng hay. Ta không những phải cư ngụ trong một thân xác bé nhỏ mà còn què quặt nữa."

"Cô bé thật sự đã què quặt, phế thải rồi," tôi bực tức nói. "Mi nghĩ mi đã làm gì cô bé? Chẳng phải cô bé đã mất cả hai chân hai tay, đôi mắt và tiếng nói rồi sao?"

Karen nhìn tôi bằng đôi mắt xanh sửng sốt. "Mi ghét ta đến thế sao không giết quách ta đi cho rồi?"

"Bởi vì ta không thể giết mi mà không giết luôn cả bé gái," tôi đáp.

Tên Mượn xác-Karen lắc đầu nguầy nguậy. "Không, không phải chỉ có thế." Đột nhiên nó phá ra cười ha hả . "Ha ha ha! Dễ sợ làm sao! Ta nghĩ ra rồi! Mi đang cố thuyết phục ta, đang cố dụ khị ta chống lại phe ta."

"Ta đang cố gắng cứu giúp mi," tôi thì thào.

Karen vênh mặt lên, "Mi muốn lương tâm được yên ổn chứ gì? Mi muốn tìm cách ngăn chặn ta mà không phải vấy bẩn bàn tay chứ gì. Mi muốn chiêu hàng ta... mà không cần giết chóc. Nghe ngọt ngào quá ha..."

<Ta đồng ý.>

Tôi quay qua và thấy con ó biển Marco đang đậu vắt vẻo trên một cành cây phía trên chúng tôi khoảng sáu mét.

Giống như bao loài chim săn mồi khác, ó biển có một thị lực đáng

nề và một thỉnh giác tuyệt vời.

<Ta hoàn toàn đồng ý,> Marco lặp lại, giọng truyền ý nghĩ của cậu ta run lên vì phẫn nộ. <Chẳng thể có hòa bình với loài tầm gởi này đâu, Cassie. Bồ đừng mất công cải hóa nó làm gì, cứ đem chôn nó là xong chuyện.>

CHƯƠNG 17

"Hết chối nhá!" Karen la lên, tay chỉ về phía Marco. "Hắn ta lớn tiếng đòi giết loài tầm gởi. Đòi giết Yeerk! Này, giờ thì đạo đức loài người của mi để đâu rồi? Nói lại cho ta nghe đi. Loài người và loài Andalite tốt hơn loài Yeerk ở chỗ nào?"

<Tụi ta không bò vào trí não người và bắt họ làm nô lệ,> Marco trả treo. Cậu ta đập cánh bay từ cành cây xuống và bắt đầu hoàn hình.

"Phải. Nhưng bọn mi là đồ thú ăn thịt. Bọn mi nghĩ thú ăn thịt là tốt thì bọn tao cũng nghĩ sống ký sinh là tốt." Karen độp lại, vẻ tự mãn.

Marco giờ đã gần là người, đủ để đấu khẩu và chỉ ngón tay giận dữ vào mặt Karen. "Ê này, con bé-sên, tụi ta đâu phải là tác giả của cuộc chiến này. Tụi ta đâu có xông lên hành tinh Yeerk gây hấn. Bọn mi khơi mào cuộc chiến trên Trái Đất này mà..."

"Ai gây nên cuộc chiến giữa Người và bò, heo, gà?" Karen lên giọng chất vấn đầy vẻ khoái trá. "Bò đâu có ăn thịt người, đúng không?"

"Hừ, tụi ta không phải là heo, bò à nha," Marco tức tối. "Mi đừng so sánh những gì Yeerk làm với con người và những gì con người làm với heo, bò."

"Được chứ sao không. Tụi bay là thịt của tụi tao mà!" Tên mượn xác Karen ngỗ ngược nói.

Marco và hắn trừng trừng dòm nhau.

Tôi sợ đến nghẹn thở, chẳng thể suy nghĩ gì được nữa, hình như trí não tôi đã ngừng hoạt động rồi.

"Cassie, con bé đã biết quá nhiều. Chúng ta không thể để nó sống và đi khỏi khu rừng này được đâu..." Marco tức giận nói.

"Marco à, nó không chỉ là một tên Yeerk mà còn là một bé gái," tôi nài nỉ.

"Bé gái tiêu rồi," Marco căng thẳng nói. “Nó chẳng còn tồn tại nữa. Chỉ còn tên Yeerk rác rưởi thôi."

"Bồ mà nói vậy thì tức cười quá đó Marco. Bồ… bồ cũng là người mà" tôi nhấm nhẳng.

Tôi nói, nói, nói cứ như thể biết mình đang nói gì, nhưng thực ra trong lòng tôi, bão táp đang nổi lên ầm ầm. Tôi thấy mình sắp sửa nổ tung. Tôi không biết phải làm gì bây giờ nữa.

Marco nhướng mày. “Bồ đang lảm nhảm cái gì thế?”

"Bồ biết mình đang nói gì mà... người... người thân của bồ cũng bị như Karen vậy."

Mẹ của Marco cũng là một kẻ Mượn xác. Tất cả mọi người, kể cả ba của cậu ấy, đều cho rằng cô ấy đã chết. Nhưng tụi tôi thì biết rõ cô

ấy đang bị một tên Yeerk - Visser Một - kiểm soát.

“Chưa hết. Còn có Tom, anh trai của Jake nữa, cũng là người của bọn chúng.”

"Bồ nói gì vậy? Tụi mình không thể đánh bọn Yeerk vì chúng trốn trong thân xác người sao? Vậy tụi mình phải làm gì đây? Đầu hàng hả? Nghe này Cassie, bồ lo lắng cho bé gái-vật chủ này, nhưng bồ không lo sợ cho tất cả tụi mình sao? Tụi mình không có ý nghĩa gì với bồ à? Bồ nghĩ con sên kiểm soát bé gái này và bọn Yeerk sẽ chần chừ không giết nghéo tụi mình đi sao?"

Tôi cảm thấy kinh hãi quá. Marco nói đúng. Hoặc Karen hoặc hội Animorphs. Được cái này sẽ mất cái kia. Không thể cả hai cùng sống sót. Tôi không thể tiếp tục giả bộ như không biết được nữa. Tôi không thể đưa ra được câu trả lời.

"Mình không biết," tôi khổ sở rên lên. "Mình không biết."

Marco đảo mắt. Suy nghĩ của cậu ta hiện lên rõ rệt trong ánh mắt. *Thôi được rồi, tôi nhất trí với cậu ấy. Tôi là một con bé ngốc nghếch, lúc lần đến độ đang dám đặt cược cả sinh mạng của bạn bè mình, thậm chí cả sự tồn vong của cả loài người cho... cho cái gì ta?*

Vậy là tôi sẽ không phải chứng kiến cảnh tượng một bé gái bị tiêu diệt? Vậy là tôi sẽ không cần phải biết rằng có một tên Yeerk, đúng, một tên Yeerk, cùng cuộc sống của chính hắn, kèm theo những cảm nhận và suy nghĩ sắp bị hủy diệt?

"Ta sẽ giải quyết nhẹ nhàng cho mi, này tên Yeerk kia," Marco nói. "Trước sau gì mi cũng phải ngỏm thôi. Nào, bây giờ hãy ra khỏi vật chủ đi đề cô bé không phải chết theo mi. Này, ta chẳng có tư thù gì với mi cả, nhưng mi không thể còn sống rời khỏi khu rừng này được đâu."

"Không," tên Mượn xác Karen nói vẻ ương ngạnh. “Tụi mi muốn giết ta ư? Tụi mi dư sức làm, ta biết, nhưng ta không để cho tụi mi dễ dàng thực hiện được việc đó đâu.”

"Được thôi," Marco tỉnh queo, như thể chuyện này chẳng mắc mớ gì tới mình cả, nhưng tôi biết giông tố đang hoành hành trong lòng cậu ta. Nhưng tôi cũng biết cậu ta sẽ ra tay.

Cả ba chúng tôi dường như cùng tê cứng lại, lõ mắt dòm chừng nhau... Ồ không! Không phải chỉ ba chúng tôi.

"Chờ đã!" tôi thét. "Ở đây còn một người nữa cần được nói."

Marco nhướng một bên mày lên.

Tôi nhìn tên mượn xác Karen. "Ta muốn nghe tiếng nói của chính Karen, bé gái - vật chủ của mi."

Tên Mượn xác Karen cười hô hố. "Đừng dại khờ thế chứ, Cassie. Mi biết là ta có thể giả bộ y chang con bé mà. Mi sẽ không đời nào biết đâu là sự thật đâu."

"Có chứ nếu mi rời bỏ cô bé," tôi đáp, đoạn bắt đầu biến hình thật nhanh. Tôi đã trở lại là sói.

"Xời," tên Mượn xác cười khẩy. "Chỉ cần ta rời bỏ vật chủ này và nằm quặt quẹo ra đất là thằng bạn khát máu của mi sẽ... "

“Cassie, bồ tỉnh làm gì vậy?" Marco thắc mắc khi thấy tôi biến hình.

<Mình sẽ cho tên mượn xác này trú ngụ để chúng ta có thể nghe Karen nói...>

Bàn tay nửa móng người nữa móng sói của tôi kéo đầu Karen về phía mình, ấn sát tai cô bé vào tai mình.

" Khôôônng!" Marco hét lên thất kinh.

Nhưng cơ thể người của cậu ta không thể ngăn được con sói-tôi. Vả lại, tôi đã cảm thấy tai mình nhớp nháp.

"Bồ làm cái quái quỷ gì vậy?" Marco rít lên. "Bồ điên rồi hả?"

Tôi không trả lời, mà cũng chẳng biết phải trả lời ra sao. Tôi đã không còn sáng suốt nữa rồi. Tôi không muốn làm tổn thương bất cứ ai, bất cứ cái gì nữa...

Thế thôi: tôi không muốn bạo lực...

Marco bắt đầu biến thành ó biển. Cậu ta thật sáng trí, nhận ra ngay điều tôi không nghĩ tới: tên Yeerk trong đầu tôi sẽ sử dụng khả năng biến hình của tôi, nếu Marco vẫn ở dạng người ắt sẽ bị tên Yeerk tấn công diệt gọn.

"Mình đi gọi tụi nó đây,” Marco điên tiết hét lên. "Bồ ngu hết sức, Cassie. Bây giờ không chỉ bé gái nhỏ, mà cả bồ nữa cũng sẽ chết.”

CHƯƠNG 18

Tôi bắt đầu cảm thấy cơn đau kinh khủng ở tai. Nhưng liền sau đó tên Yeerk đã tiết ra một chất hóa học bí mật khiến tai tôi tê dại đi. Rồi tôi cảm thấy nó luồn lách qua tai mình, y như bạn cảm thấy mũi khoan của nha sĩ sau khi được tiêm một mũi thuốc Novocain vậy.

Tôi cảm thấy cú chạm đầu tiên của tên Yeerk vào tâm trí mình. Không hề đau, chỉ có một cảm giác mà tôi không thể diễn tả được. Cảm giác tựa như tôi bị u mê từng chút một vậy đó.

Tên Yeerk chạm vào não tôi, và ngay lập tức, tôi thấy mình không còn cục cựa được chân phải.

Nó tiến sâu hơn, bàn tay tôi không còn thuộc về tôi nữa.

Sâu hơn nữa, cơn đói tôi cảm thấy là cơn đói của một ai khác, chứ không phải của mình.

Xa hơn, nó trườn vào các khe ngách, nó vắt ngang qua các bán cầu não.

Tôi nhìn Karen, cô bé Karen thật sự đang khóc nức nở.

"Em muốn về nhà," nó sụt sịt.

Rồi mắt tôi quay ra chỗ khác, dán vào Marco đang vỗ đôi cánh xám trắng rời khỏi mặt đất.

Tôi không thể chuyển dịch được mắt mình nữa.

Nhanh thật nhanh, tôi đã mất mọi sự kiểm soát cơ thể của chính mình.

Thế rồi tên Yeerk mở banh ký ức của tôi ra, dễ dàng như mở một quyển sách. Tất cả sự bối rối, e lệ của tôi đều lồ lộ ra cho tên Yeerk khoái chí cười nhạo.

Đồng thời, tất cả tâm trí của tên Yeerk cũng chìm sâu vào nhận thức của tôi, Tuy nhiên tôi không thể thấy nó rõ rệt như nó thấy tôi - tôi đâu thể quyết định được mình có thể xem phần ký ức nào của nó. Kìa! Tôi thấy mình đang quờ quạng bơi trong vũng Yeerk. Tên và số hiệu của tôi là: Aftran-942 thuộc Vũng Hett Simplat. Tôi ở trong ký ức của Aftran, lần đầu tiên mở đôi mắt Gedd ra và vỡ òa trước những màu sắc. Thật huy hoàng! Dù đã lâu lắm rồi mà vẻ đẹp tráng lệ ấy vẫn còn choáng ngợp như ngày nào. Tôi cũng cảm thấy sức mạnh và sự thanh cao khi lần đầu chui vào thân xác Hork-Bajir - một cảm giác mà người Gedd không bao giờ có. Tôi như có mặt ở đó, trong lần đầu tiên tên Mượn xác-Hork-Bajir xông pha chiến trận, cảm nhận rõ ràng nỗi sợ sệt của nó. Hết trận này lại tới trận khác, rồi trận khác nữa, thêm nhiều ký ức nối tiếp nhau hiện ra. Những hồi ức đau buồn, hối tiếc, dằn vặt.

Aftran phiền muộn vì phải đánh nhau...

Rồi đến vật chủ Người - Karen. Aftran đã nhận vật chủ này vì nó

muốn ra khỏi thân xác Hork-Bajir, muốn đứng ngoài rìa cuộc chiến. Còn vật chủ nào an toàn và yên bình hơn một bé gái loài người? Nhiệm vụ của Aftran là phải theo dõi cha của bé Karen - nhà triệu phú, chủ ngân hàng UniBank. Gần gũi ông ta, Aftran có thể tiếp cận được mọi loại thông tin và một khối lượng tiền mặt khổng lồ, bọn Yeerk muốn biến cha của bé Karen thành kẻ Bị mượn xác nhưng chưa được...

Aftran nhận công vụ này để khỏi phải giết chóc. Nhưng người anh cùng vũng với nó, Estril, vẫn phải ẩn trong lốt một tên Hork-Bajir. Tối đó, Estril làm cảnh vệ cho cuộc họp của những thành viên chủ chốt của nhóm Chia Sẻ ở công viên. Một công việc tầm thường, chẳng có gì đáng nói. Chỉ việc đứng trên boong một con tàu đã được ngụy trang cẩn thận. Trừ trường hợp... phải đánh nhau. Và đây, tôi thấy trong ký ức của Aftran hình ảnh một con sói đang nhe hàm răng ra gầm gừ...

Con sói đó là tôi.

Aftran có ý mở thật lâu ký ức ấy.

Khoảnh khắc tôi chồm lên cổ họng tên Hork-Bajir và nghe Jake thét. <Thôi, chúng thua rồi. Đi nào! Rút lui!>

<Tên anh trai của ta là Estril-731, cũng thuộc vũng Hett Simplat.> Aftran thuyết minh cho tôi.

<Ừ,> tôi bàng hoàng. Một cảm giác tội lỗi đong đầy trong tôi. Có thể nói, Aftran nhìn cảm xúc của tôi với vẻ tò mò thực sự.

Tiếp tục, tên Yeerk giở tới điều bí mật tôi cố giữ gìn suốt mấy tháng nay. Nó thốt lên sững sờ. <Ô, hoá ra bọn mi chỉ gồm có năm đứa con nít và một *linh nhỏ* Andalite thôi à?!>

Rất từ từ, gã Yeerk nhìn xoáy vào những ký ức tôi tích tụ được kể từ khi trở thành hội viên Animorphs... Một cuốn phim chiếu chậm...

Aftran nhìn thấy công trường bỏ hoang nơi con tàu đầy thương tích của ông hoàng Elfangor hạ cánh.

Nó cảm nhận được khoảnh khắc tôi được tin Tobias vĩnh viễn bị kẹt trong lốt diều hâu.

Nó nhìn thấy lần đầu tiên tôi biến hình thành cá heo, một con vật kỳ diệu, lúc nào cũng thích vui đùa trên những ngọn sóng, và tôi thề tôi nghe thấy tiếng Aftran cười thích thú, hứng khởi cùng với những hồi ức của tôi.

Aftran đọc được rằng Tom, anh trai của Jake cũng là một kẻ Mượn xác, nó cảm nhận được gánh nặng tinh thần của vị chỉ huy hội Animorphs khi phải sống chung một mái nhà với một tên Yeerk.

Nó cũng đã biết mẹ của Marco chính là Visser Một và sự thật rằng Visser Một đã thả tự do cho tụi tôi khỏi tàu chở hàng của Visser Ba với những lý do quỷ quái của mụ.

<Chính trị và quyền lực,> Aftran cười khinh bỉ. <Mấy tên Visser này khoái dùng phần lớn thời gian để tấn công nhau, tranh giành

quyền lực với nhau hơn là cùng nhau hợp sức tấn công kẻ thù chung. Chúng quá để tâm đến việc nâng cao quyền lực của bản thân.>

Nó cũng thấy được công viên ẩn sâu dưới lòng đất, nơi người Chee chăm sóc những con chó máy, và hồi tưởng lại những tháng ngày tươi đẹp của họ sống cùng với đấng sáng tạo ra mình.

Aftran ngắm nghía tôi qua những con mắt sói, cá heo, chồn hôi, ngựa, ó biển, và thậm chí cả qua con mắt của khủng long Tyrannosaurus. Nó thấy cả vũ trụ dị dạng của ruồi gián, bọ chét và kiến.

Aftran đào sâu hơn vào tiềm thức của tôi. Nó nhìn thấy cuộc vật lộn kiểm soát trí não của tôi với đời sống mối, một cuộc sống tăm tối, mù lòa, điếc đặc, không có trí não, chỉ biết cắm cúi làm việc như một cỗ máy. Nó nhìn thấy tôi tiêu diệt mối chúa dưới cái hang tí tẹo trong rừng.

<Mi cảm thấy tội lỗi khi giết một con côn trùng sao?> Aftran chất vấn tôi.

Nó khám phá ra bí mật của vùng 91 và cười ngất. <Một cái toa lét di động của lũ Andalite! Ha ha ha! Vậy mà Visser Ba đã lồng lộn cương quyết đòi lột trần bí mật của Vùng 91.>

Cuối cùng nó lật tới phần thời gian gần đây nhất, tới chỗ nó có thể thấy chính mình qua con mắt của tôi, và chứng kiến những cảm xúc trái ngược, rối như tơ vò của tôi.

Sau đó là một khoảng thời gian yên ắng, không một hồi ức nào được mở ra nữa. Không lâu. Rồi tâm trí của Aftran cũng rời bỏ tôi, đóng lại không cho tôi đọc thêm tí nào nữa.

Tôi cố động đậy con mắt nhưng không thể. Tôi muốn thét gào nhưng cũng chẳng xong. Tôi đã hoàn toàn bất lực.

Tôi cứ ngồi thừ ra đó, chờ đợi. Chẳng thể cựa quậy, chẳng thể kiểm soát được ký ức hay cảm xúc của mình nữa.

Và những cảm giác… tôi không thể gọi tên những cảm giác này. Tất cả những gì tôi biết chắc được, ấy là tôi đang phản bội lại tất cả những người tôi quan tâm lo lắng: Jake, Rachel, Tobias, Ax và Marco.

Thình lình, Aftran mở ra một trang đặc biệt. Tôi cảm thấy nó buộc tôi phải tập trung hết sức.

Khi nó nhắm hướng bằng con mắt tôi, tôi thấy bộ lông xám bắt đầu mọc ra từ da thịt mình.

Tên Yeerk dang rộng đôi cánh ó biển và bay vút lên.

CHƯƠNG 19

Bay! Chúng tôi bay lên, vượt khỏi cánh rừng thông bạt ngàn, vút về hướng mặt trời. Đôi mắt ó biển bao quát toàn bộ khu vực từ dãy núi vươn ra biển cách gần một dặm, xuống tới những trang trại, những lối mòn, những trạm xăng, và tiệm kem Nữ Hoàng Sữa cách hơn ba dặm. Dễ như trò trẻ con, tên Yeerk chỉ cần bay đến trạm xăng gần nhất, hoàn hình và gọi điện về cho cấp trên của mình. Thì là hết. Jake có thể bị bắt bởi chính Tom. Rachel có thể sẽ bị tóm cổ trên đường đi sắm đồ. Marco, Tobias, Ax, từng người một cũng sẽ chịu chung số phận. Họ sẽ bị lôi đi xềnh xệch, không thể chống cự hay hó hé gì dù bị đim đầu xuống vũng Yeerk.

Ở đó họ sẽ bị đánh bất tỉnh để khỏi biến hình.

Lúc đó mọi tự do sẽ biến mất. Có lẽ hy vọng mong manh cuối cùng của loài người cùng sẽ tiêu tan.

Lỗi tại tôi, tại tôi hết.

Tôi là một con ngố, không sẵn lòng chấp nhận những điều hung tợn nhưng cần thiết, thay vào đó, tôi để mặc cho... cho cái gì nhỉ... Khát khao? Bản năng? Hay những hy vọng hão huyền khống chế cảm xúc của mình?

<Thiệt đã hết sức,> tên Yeerk mơ màng trong đầu tôi. <Một mình một bầu trời! Với đôi mắt này tao có thể thấy mọi thứ ở dưới kia. Kể cả những ngọn cỏ bé tí ti!>

Tôi nín thở chờ cho Aftran hướng về phía phố xá. Nhưng không, nó bay vòng lại. Tôi không chắc lắm. Hình như nó đang phân vân.

Dưới kia, hơn chục người đàn ông trong đồng phục cảnh sát bang đang xé rừng bước đi phăm phăm. Họ đi dọc bờ sông. Nhìn qua mé trái, đôi mắt ó biển của tôi thấy Karen vẫn đang ngồi co ro trên tảng đá. Hàng ngàn mét rừng rậm ngăn cách lực lượng tìm kiếm với cô bé.

<Một đội quân cứu hộ,> tôi nghĩ. <Dĩ nhiên rồi, ta mất tích, Karen mất tích. Nhiêu đó cũng đủ cho lực lượng chuyên nghiệp ráo riết vào cuộc.>

<Đương nhiên,> Aftran đồng ý. <Nhưng đó không phải là đội quân tìm kiếm bình thường. Chúng là những tên Mượn xác, ta biết vài người trong bọn họ. Chúng không kiếm mi mà là kiếm ta. Chúng nghĩ ta phải là Karen. Nếu bắt được con bé trong tình trạng hiện giờ, chúng sẽ thắc mắc và sẽ biết ngay ta đã bắt mi làm vật chủ. Chúng sẽ đặt câu hỏi tại sao.>

Phải chăng Aftran đang lo lắng? Hay nó đang sợ hãi? Sao thế nhỉ?

Nó xoay cái đầu ó biển bồn chồn lia một vòng. Kìa, một đàn chim. Chúng đang ở rất xa, ngay cả thị giác của ó biển cũng nhìn không rõ, nhưng con to nhất trong bầy chắc chắn là đại bàng đầu bạc. Những

con bay cùng không phải là đại bàng.

Tôi chẳng khó gì mà không đoán ra những con còn lại: một chim ưng, một diều mướp, một ó biển khác, và đi nhiên là một diều hâu đuôi đỏ.

Tôi cố đóng sự hiểu biết đó lại không cho Aftran thấy, nhưng nó biết ngay khi tôi biết <Bạn bè của mi đến rồi đó. Để cứu mi hay để giết mi vậy, Cassie?>

<Để giết mi đó, Yeerk,> tôi đáp. <Họ sẽ giữ ta cho đến khi mi chết vì đói tia Kandrona.>

Aftran choáng váng. <Á à, ra là mi cũng biết cả tia Kandrona! Hừ, giờ ta thấy rồi. Hồi nãy ta chưa giở hết ký ức của mi.>

<Người của mi sẽ tìm thấy Karen,> tôi rên rẩm. <Khi biết cô bé không còn là vật chủ nữa, chúng sẽ giết cô bé tức thì, đúng không? Chúng không thể để cô bé sống mà biết tất cả những gì mi biết. Chúng sẽ giết cô bé mất.>

<Và bọn bạn của mi sẽ giết ta!> Aftran thét. <Mi có biết chết vì đói tia Kandrona nó khủng khiếp đến thế nào không? Mi có biết nó đau đớn kiểu gì không?>

<Cuối cùng cũng vẫn là giết chóc!> tôi gào lên. <Phe mi, phe ta, Hội Animorphs sẽ đến ngay. Họ đã trông thấy ta. Rồi sẽ lại là một trận huyết chiến nữa. Vài vật chủ phe mi và vài người bạn của ta có thể sẽ chết. Karen chết! Mi cũng chết! Vì cái gì? Cái gì hả?>

Aftran cười chua chát. <Mi tưởng mi có thể làm nên hòa bình giữa loài người, Yeerk và Andalite sao? Đừng có ngốc thế chứ!>

<Không, ta không nghĩ mình có thể đem lại yên bình cho toàn thể loài người, Yeerk và Andalite. Nhưng ít ra, ta và mi có thể tìm được sự thanh thản. Một con người và một Yeerk.>

Aftran nản thinh. Nhưng tôi cảm được điều nó đang nghĩ. Trở về vũng Yeerk ư? Sống lầy nhầy giữa đám sên Yeerk nhớt nhợt ư? Rút khỏi vật chủ và không bao giờ được nhìn thấy trở lại nữa ư?

Sẽ không bao giờ còn được thấy sắc màu xanh, vàng, đỏ. Chẳng bao giờ còn được thấy mặt trời - mặt trời của bất cứ hành tinh nào. Tại sao một con bé loài người nào đó phải được tự do chứ?

<Mi có biết mi đang yêu cầu ta làm điều gì không?> Aftran bắt bẻ.

<Biết,> Tôi đáp.

<Nếu mi là ta thì sao?>

Tôi lưỡng lự. <Ta không thể trả lời vì ta không phải là mi.>

Aftran bèn mở ký ức của tôi ra, lật lướt vài trang, lắng nghe bản năng và đức tin của tôi.

<Mi nghĩ mi có thể hy sinh để cứu Karen,> Aftran đọc to lên. <Và mi tin nếu mi là ta thì mi cũng sẽ hy sinh như vậy.>

<Nhưng ta không phải là mi,> tôi lặp lại.

Aftran quay ngoắt về phía không khí ban mai ấm áp - quay về chỗ

Karen. Khi suy nghĩ của Aftran dội vào nhận thức của tôi như một tiếng nổ, tôi bỗng cảm thấy một mối đe doạ lặng im.

CHƯƠNG 20

Chúng tôi bay lướt qua đầu những tên Mượn xác - Người, những tên giấu mình trong lốt cảnh sát bang.

<Dưới mặt đất hãy lắng nghe. Yaheen-747, đây là Aftran-942 thuộc vũng Hett Simplat. Tôi biết các anh đang tìm kiếm tôi. Nhưng hãy nghe lời tôi cảnh báo đây: Một nhóm năm con chim đang lao về hướng này. Chúng là một nhóm thảo khấu Andalite trong lốt biến hình đó!>

Tôi thấy những tên Mượn xác-người sợ xanh mặt trước lời truyền ý nghĩ đột ngột. Chúng đồng loạt vừa đảo mắt láo liên vừa lên đạn.

Tôi đắng họng. Nhưng khoan đã, tôi nhận ra Aftran vừa nói "tụi Andalite" - vậy là nó đã dối đồng bọn...

Chúng tôi đáp xuống cạnh Karen. Cô bé đã tìm cách bò sâu vào đồng cỏ. Như vậy vô tình cô bé đã chạy xa khỏi bọn Mượn xác đang lùng sục.

Phải mất nhiều giờ sau may ra chúng mới tìm được cô bé. Các bạn tôi chắc cũng bị chậm bước vì phải đánh nhau với tụi Mượn xác-Người. Lại thêm bạo lực. Lại thêm đổ máu. Vô nghĩa quá chừng.

<Không vô nghĩa đâu,> Aftran bài xích. Trong lốt ó biển Aftran đang đậu cách Karen nửa mét. Karen đã thôi khóc mà nhìn tôi trân trối. Tôi, hay chính xác hơn là tôi-vật-chủ-của-Aftran, bắt đầu hoàn hình. Mặt Karen thoáng vỡ lẽ. Cô bé biết tôi là ai và cái gì đang ở trong đầu tôi.

Karen cố quay đầu chạy, nhưng cái mắt cá sưng quật cô bé ngã xuống ngay tức thì. Cô bé nằm lẫn vào cỏ, tay túm chặt một nhúm hoa dại màu vàng.

<Đừng làm thế, Aftran,> tôi la. <Cứ ở lại trong ta, để cô bé đi đi!>

Nhưng tôi đâu có còn kiểm soát được chính tôi nữa. Tôi bất lực nhìn vào cơ thể của chính mình, thấy bàn tay mình vươn ra và hùng hổ tóm lấy Karen.

Cô bé la khóc, dùng những nắm tay nhỏ xíu đấm tôi thùm thụp. Một tay tôi gạt các cú đấm đi, tay kia quặp lấy đầu cô bé kéo tai bé sát vào tai mình.

Tôi muốn khóc, nhưng không thể. Tôi muốn an ủi cô bé nhưng chẳng thốt nổi nên lời.

Tôi giữ rịt lấy Karen. Tên Yeerk Aftran chuồi ra khỏi tai tôi và bò qua tai Karen, vài phút sau, tôi dần dần lấy lại được quyền kiểm soát cơ thể mình.

Tôi đã có thể xoay mắt, di chuyển chân theo ý mình và ngay khi điều khiển được đôi tay, tôi bất giác hẩy mạnh Karen ra. Mẩu cuối

cùng của tên Yeerk, cái chót đuôi của một con sên xám xịt như cục thịt phụt vào đầu Karen.

Tôi ngồi phệt xuống, đột nhiên cảm thấy kiệt sức và bải hoải đến nỗi không thể chạy, không thể biến hình hay suy nghĩ được nữa. Tôi chỉ muốn khóc thét.

Giọng Karen vang lên. "Bạn mi và người của ta sẽ tìm ra chúng ta."

"Thì sao?" Tôi hỏi.

"Có điều họ sẽ không tìm ra chúng ta trong vòng hai giờ nữa."

"Mi đang toan tính điều gì vậy?" Tôi hỏi và ngước lên, bỗng nhận ra mặt Karen đầm đìa nước mắt. Nước mắt của Karen, nhưng lại là Aftran, tên Yeerk đang khóc. "Mi nói coi ta nên làm gì?" Karen gằn giọng mặc dù đang nước mắt chan hòa. "Andalite hay loài người cũng chẳng khác gì nhau: cả hai đều là những giống loài bậc cao, kiêu hãnh và hay lên mặt. Bọn mi đều sống trên những thế giới tươi đẹp. Bọn mi có tay chân, có mắt, có tự do, có thể đi bất cứ nơi nào mình muốn. Bọn mi ghét bọn ta vì bọn ta cũng muốn những thứ như thế chứ gì?"

“Tụi ta không thể giúp ngươi biến thành hình dạng người như ngươi muốn được. Tụi ta sinh ra đã có mắt mũi, tay, chân rồi. Còn ngươi sinh ra thì như… như ngươi thôi.”

“Sên!” Karen hét lên. “Đó là cái tên mà tụi mi đặt cho tụi ta phải không? Sên! Giống như một loài vật nhớp nhúa, chèm nhẹp bò lổm ngổm bên lề đường sau mưa, là một thứ mà tụi mi sẵn sàng dẫm đạp lên và thốt lời ‘Xì, gớm quá!’”

"Mi là Yeerk, ta không thể thay đổi được điều đó. Mi cũng không thay đổi được. Thế là mi liền bắt các loài khác làm nô lệ để mi được tự do. Liệu có công bằng không khi mi bắt Karen làm nô lệ chứ. Ta không cần biết mi là Andalite, Yeerk hay loài người. Nhưng như thế là sai, rất, rất sai."

Karen nhìn tôi và gật đầu. "Ừ, ta biết."

Nó nhún vai và nhìn xuống đất. Rồi nó cúi xuống và nâng lên một chiếc lá cho tôi thấy: Một con sâu bướm dài chừng ba phân đang lủng lẳng nơi cuống lá. Con sâu bướm đã nhoi hơn nửa ra khỏi cái kén nhộng - bộ da bao quanh nó như một chiếc vớ bị tụt xuống chân.

"Ta là như thế này đây." Karen ngậm ngùi. "Một con sên không vỏ. Một con sên. Cái sinh vật nhỏ tí này sống như thế nào thì bọn ta cũng phải sống như thế ấy, khi không có vật chủ."

"Ta... ta rất lấy làm tiếc," tôi lí nhí nói.

"Mi yêu cầu ta phải trở lại làm kiếp sâu bọ. Một đòi hỏi quá cao đấy, Cassie. Mi nói mi có thể thiết lập nên hòa bình thanh thản giữa chúng ta, chỉ giữa mi, ta và Karen. Mi nói chúng ta sẽ là những kẻ khởi đầu. Thế rồi mi đòi ta phải từ bỏ tất cả mọi thứ, trong khi mi vẫn yên lành sống tiếp cuộc đời tươi xinh, sống giữa sự nguy nga, rực rỡ này sao?"

Tôi chỉ còn biết lắc đầu. Tôi không biết điều đó ngụ ý gì. Tôi không

đồng ý với tên Yeerk chăng? Không phải, đó là sự thật mà.

"Vậy ta hỏi mi, Cassie," Karen nói bằng giọng êm ái của bé gái nhỏ. "Mi sẽ từ bỏ cái gì nếu ta từ bỏ tất cả mọi thứ?"

"Ta... ta có thể..."

Karen cẩn thận đặt nhẹ con sâu bướm đang nở giữa chừng lên tay tôi. "Hãy thâu nạp ADN của nó và chui vào đó đi. Cassie."

"Không," tôi thảng thốt.

"Mi bắt ta phải trả cái giá quá đắt để trả lại tự do cho Karen. Vậy mi có trả cái giá giống vậy mà trở thành cái loài nhỏ tí này không? Mi có chịu ở trong lốt biến hình đó trong hai tiếng dưới sự giám sát của ta không?"

"Nhưng ... tôi có thể mắc kẹt trong đó mãi mãi!" Tôi kinh hãi đáp.

"Đúng thế."

Tôi không thở nổi nữa. Tim tôi đập đùng đùng mà như muốn ngưng lại. Tôi không thể thấy cái gì - cả gương mặt Karen lẫn con sâu bướm.

"Bảo người khác làm thì dễ hơn nhiều há, Cassie?" Karen móc mỉa.

"Đó là cái bẫy," tôi lẩm nhẩm. "Mi lừa gạt ta rồi sau đó thì cười nhạo và đi mất."

Karen lắc đầu. "Mi biết chuyện nhiều hơn thế cơ mà. Mi có quyền năng biến hình. Vật chủ như mi có giá trị ghê gớm lắm. Visser Ba là gã Yeerk duy nhất biết biến hình. Nếu cộng với cơ thể của bạn bè mi nữa thì sao? Vô giá! Ta sẽ nổi danh là tên Yeerk bắt được Hội Animorphs. Họ sẽ cất nhắc ta lên làm phó - Visser mấy hồi. Ta sẽ có tất cả, sẽ có một sứ mạng lớn lao, sẽ được chọn vật chủ. Mi nghĩ ta lừa cho mi kẹt trong lốt một con bọ ư? Ta phải từ bỏ tất cả trong khi mi chẳng mất gì cả sao?"

Tôi run rẩy nhìn xuống con sâu bướm. Cây. Cỏ. Bầu trời. Hoa. Vạn vật xung quanh là tất cả những gì tôi rất đỗi yêu quí, thế mà tôi vẫn chưa hiểu hết được nó tuyệt diệu cỡ nào, cho đến giây phút ấy. Để cứu cha mẹ, bạn bè, toàn bộ thế giới, tôi sẽ phải mất tất cả những thứ đó!

Tôi nhắm mắt lại và bắt đầu tập trung thâu nạp ADN của con sâu bướm vào máu mình.

CHƯƠNG 21

Con sâu bướm trở nên lờ đờ, thôi ngọ nguậy. Các con vật bị hấp thụ ADN thường hay rơi vào trạng thái đê mê như vậy đó...

"Làm ngay đi." Karen hối thúc.

Tôi muốn hét lên "Dẹp đi!" Tôi có thể biến hình thành sói và thanh trừng con bé. Có như vậy mới cứu được bạn bè và tự cứu mình.

Nhưng như thế lại không giải thoát được cho bé Karen khỏi tên Yeerk trú ngụ trong đầu bé. Tất cả rồi cũng vẫn như cũ: thêm bạo lực và sự nhẫn tâm, và thêm một nạn nhân vô tội nữa.

Tôi ngắm nhìn xung quanh, thu tất cả những gì mình sắp mất vào tầm mắt. Xong, tôi tập trung tâm trí như hàng trăm lần biến hình trước đây...

Sự thay đổi diễn ra từ từ. Tôi vốn biến hình nhanh lắm, ngay cả Ax cũng phải thừa nhận điều đó. Nhưng lúc này tôi chẳng việc gì phải vội vã. Tôi muốn níu giữ từng giây cuối cùng của cuộc sống làm người. Tiếc thay, lâu mau gì thì sự thay đổi cũng cứ đến.

Chân tôi bắt đầu teo lại, giật tôi rơi vun vút về hướng mặt đất. Gương mặt Karen mới thấp hơn mặt tôi đó mà giờ đã xấp xỉ bằng, rồi lại nhanh chóng vọt cao hơn...

Mặt đất dâng lên, đám lá thông li ti trở thành những cành cây lởm xởm, những cọng cỏ bỗng lớn phồng lên thành những lùm cây con. Cái mắt cá sưng húp nẹp cây của Karen giờ nom dày cui như những thân gỗ căm xe[2].

Tôi điếng hồn nhìn cánh tay mình nhỏ đi, quăn queo lại như tờ giấy rụi tan trước ngọn lửa. Các ngón tay của tôi rụt lại rồi biệt dạng.

Cơ thể tôi đuỗn ra, tròn trục. Lúc này nó thật khổng lồ so với tay chân của tôi. Đầu tôi cũng teo dần. Tầm nhìn của tôi trở nên méo mó vì đôi mắt sát rịt lại nhau. Đột nhiên, một đường gờ sắc cạnh u cộm lên dọc theo lưng tôi - đó là xương sống của sâu bướm.

Thân trước tôi hiện ra một hàng chân tí hon, còn hơn cả ghê tởm nữa! Nhìn tôi chẳng khác nào một tên Taxxon! Ba cặp chân tí teo, nhọn hoắt phụt ra từ ngực, thêm bốn cặp chân nữa lòi ra từ bụng, nhìn khác hẳn những cặp chân mọc ra trước đó. Hai chân người của tôi dính tịt vào nhau, thình lình mút tôi vào trọn trong cơ thể sâu.

Tôi muốn khóc òa. Chuyện biến hình đã luôn kinh khủng rồi, biến hình thành một con sâu gớm ghiếc và biết rằng mình sẽ ở đó suốt quãng đời còn lại thì...!

Tôi cảm thấy như có ai đó siết chặt dây khắp cơ thể mình - kiểu như gói bánh ấy! Tôi nhìn xuống và trợn mắt thấy thân xác nần nẫn màu xanh lá cây và vàng của mình bị chia thành hàng chục ngấn, nấc. Tôi đổ sập về phía trước, chới với. Một cú rơi vô tận. Giờ thì tôi chỉ

còn dài cỡ tấc rưỡi và vẫn đang tiếp tục co rút.

Tôi thấy vô số lá thông to như ống điện thoại chen chúc nhau lao rầm rập về phía mình. Một con cánh cam bò ngang qua, trông nó bự như một chú cún. Một vệt màu hỗn độn - hoa, bầu trời, mầu mắt Karen trộn lẫn vào nhau. Sau đó, tôi chẳng còn thấy gì nữa.

Tôi đáp xuống cùng với một tiếng "bốp"!

Những hàng chân của tôi cảm nhận một luồng chấn động nhẹ. Vẫn chưa hết choáng váng, tôi cảm thấy phần miệng mình động đậy. Tôi biết trí não thô sơ của sâu bướm đang tràn vào chiếm cứ trí não tôi. Nó hấp tấp, vội vàng. Nó đói ư? Không, nó cần phải làm một cái gì đó khác nữa. Tôi có thể kháng cự lại trí não của sâu bướm. Nhưng để làm gì chứ?

Hoàn hình! Hoàn hình! Tôi thét lên. *Đừng làm nữa!* Tôi van vỉ mình.

Nhưng giờ đã trễ rồi. Nếu tôi hoàn hình, Karen sẽ cho là tôi phá vỡ thỏa thuận. Vả lại, trong khi trở lại hình người, tôi rất yếu ớt, dễ bị tấn công.

Tôi khóc lặng, cầu xin, van nài.

Nhưng không ai đáp ứng.

Tôi cô độc - cô độc hơn bất cứ con người nào từng cảm thấy. Tôi đã tự nguyện chui vào lốt một con sâu bướm, và con sâu đó đang lù đù bò lên một cuống hoa nó không trông thấy.

CHƯƠNG 22

JAKE

Tên tôi là Jake.

Tôi đang ở trong lốt chim ưng bay đi tìm Cassie thì Marco hộc tốc bay đến.

<Mình thấy nhỏ rồi,> cậu ta hổn hển báo tin giọng truyền ý nghĩ có vẻ bức xúc lắm.

<Có chuyện gì vậy?> tôi hấp tấp hỏi.

<Nói ngắn gọn là nhỏ đã bị mượn xác. Nếu không ra tay ngay thì tụi mình sẽ biến thành thức nhắm cả đám.>

Tôi điếng người. Phải hành động gấp thôi. Cần phải gom cả hội lại. Chà việc này tốn khá nhiều thời gian đây, bởi vì tụi tôi đang phân tán rộng khắp cả hai mươi dặm rừng để tìm Cassie.

Ba mẹ nhỏ rất hốt hoảng khi mãi không thấy nhỏ đi cọ rửa ống máng đựng nước trở về. Mẹ Cassie tức tốc gọi điện cho bạn bè của nhỏ, khởi đầu là Rachel. Ba nhỏ nhào vội ra chỗ máng nước thì thấy cô ngựa yêu của Cassie đang khật khừ tản bộ bên ngoài hàng rào. Mình mẩy cô ngựa ướp chèm chẹp, trầy xước lung tung, còn bàn đạp thì bị trật qua một bên.

Ba Cassie biết rành về thú hoang. Ông tìm ra dấu chân gấu, bèn đi theo cho đến khi trời tối mịt không thể trông thấy gì nữa.

Lo quá, ba mẹ Cassie liền gọi cho cảnh sát và bảo vệ Lâm Viên. Ngay tức khắc, một đội tìm kiếm được thành lập. Nhưng tìm một người giữa cánh rừng bạt ngàn hơn trăm dặm vuông như thế này thì cũng như mò kim đáy bể.

Rachel gọi cho tôi, tôi gọi cho mấy đứa khác. Suốt đêm chúng tôi ở trong lốt cú, lặng lẽ rà soát khắp khu rừng. Nhưng tất cả những gì chúng tôi thấy chỉ là vài con thú nhỏ, và đôi lần bắt gặp ánh đèn pin của những toán quân cứu hộ.

Chính Marco đã nhận ra sai lầm của cả bọn. Cho rằng dùng mắt chẳng phải là thượng sách, cậu ta biến ngay thành sói và sử dụng khứu giác lần theo mùi cô ngựa mà Cassie đã cưỡi ra bờ sông. Chúng tôi tìm được một mảnh vải rách te tua máng lên một bụi mâm xôi[3].

Cassie đã lặn xuống sông.

Sau đó chúng tôi nghe lỏm đoàn cứu hộ bảo nhau rằng không chỉ Cassie mà còn có một bé gái nữa tên là Karen cũng mất tích.

Mặt trời lên, chúng tôi chuyển qua lốt chim săn mồi và tập trung rà thật kỹ khu vực bờ sông. Thiệt lòng tụi tôi vẫn hi vọng rằng Cassie còn sống. Nhỏ nắm trong tay quyền năng biến hình mà. Nếu nhỏ còn sống và khoẻ mạnh, nhỏ sẽ biến hình rồi bay về nhà mấy hồi…

Tụi tôi tản ra, tìm kiếm manh mối. Và cuối cùng, Marco đã tìm thấy nhỏ.

Bây giờ chúng tôi đã tụ về đông đủ, nghe Marco thông báo những gì cậu ta biết. Marco kể cặn kẽ chuyện Cassie đã bộc lộ chân tướng cho tên Mượn xác-Karen thấy như thế nào, và cậu ta đã vô tình giúp nhỏ cứu Karen khỏi con báo ra sao. Marco còn bảo Cassie đã tự nguyện biến thành kẻ Bị mượn xác, với dự định điên rồ là để cứu cô bé Karen…

<Nhỏ ngu thiệt đó!> Marco hậm hực kết luận. <Ngay bây giờ, tên Yeerk trong đầu nhỏ đã biết tất tần tật mọi thứ!>

<Tại sao Cassie lại làm vậy?> Ax tư lự. <Rõ ràng là cần phải tiêu huỷ tên Mượn xác đó mà…>

<Cassie làm thế hẳn phải có lý do,> Rachel suy đoán.

<Dĩ nhiên là nhỏ phải có lý do rồi,> tôi hùa theo.

<Gì cơ?> Marco giãy nảy. <Lý do ngu ngốc nào mà lại khiến nhỏ trao tất cả tụi mình cho bọn Yeerk chứ?>

<Bồ thiệt sự không hiểu hả, Marco?> Tôi hỏi nó. <Bồ thiệt sự không biết tại sao có người lại không muốn giết chóc hay thậm chí chỉ đứng ngó người khác xuống tay sao?>

<Nhỏ không được phép cho lựa chọn nào khác!> Marco nói dứt khoát.

<Mình không thể trách cứ người không muốn huỷ hoại mạng sống. Mình không thể chê trách người nghĩ rằng mạng sống là đáng quý. Có điều mình không làm được như người ấy,> Tobias từ tốn nói.

Tôi ngạc nhiên hết sức, không ngờ Tobias lại bênh vực cho Cassie. Tobias sống cuộc đời của một con thú săn mồi. Với cậu ta, giết chóc là để có được bữa no mà…

<Đây là một cuộc chiến tranh,> Rachel nói không cảm xúc. <Tụi mình chiến đấu để bảo vệ mạng sống cho chính mình. Tụi mình có quyền làm bất cứ thứ gì để giành được thắng lợi.>

<Có thể tụi mình thành công, nhưng cũng có thể tụi mình sẽ thất bại,> tôi nói. <Nhưng giả sử như tụi mình chiến thắng và một ngày nào đó, mọi sự đều kết thúc, ta nên hy vọng rằng còn có rất nhiều người giống như Cassie vẫn còn tồn tại trên thế giới thì hơn. Ta nên hy vọng rằng không phải ai cũng chấp nhận việc phải làm bất cứ điều gì cốt để giành chiến thắng.>

Cả bọn lặng lẽ bay. Sự im lặng thật đáng sợ. Tôi hiểu vẻ trầm tư của Ax. Đây là vấn đề giữa loài người với nhau, không phải việc của ảnh. Tôi hiểu vẻ giận hờn của Rachel. Nhỏ cảm thấy bị buộc tội bất nhẫn so với Cassie…

Sau chút nghĩ ngợi, tôi hiểu Tobias. Là con người phải sống trong thân xác diều hâu, Tobias luôn chú tâm gìn giữ những tiêu chí đạo đức của loài người. Tobias trân trọng lòng nhân từ, bởi vì cái đó không hề tồn tại trong thế giới cậu ấy đang phải sống.

Tôi hiểu Marco. Marco là một trong những người nhảy thẳng đến

kết luận, không một chút đắn đo hay suy đoán. Có thể nói, cậu ấy rất tinh ranh. Rất hiệu quả. Bạn có thể nghĩ là cậu ấy tàn nhẫn. Nhưng cậu ấy không đê tiện hay độc ác. Cậu ấy chỉ tìm đường đi từ điểm A đến điểm Z nhanh hơn những người khác mà thôi.

<Vậy, chúng ta sẽ làm gì khi tới đó?> Rachel hỏi sau một hồi lặng im.

<Anh không biết> tôi thú thật. <Chúng ta hãy cứ tìm ra Cassie đã rồi hăng hay.>

<Em thấy nhỏ rồi> Rachel la lên <Nhìn con ó biển đang ngóc ra khỏi rừng cây kia kìa. Cassie đó.>

<Mình cũng thấy rồi,> Tobias nói.

Tất cả chúng tôi đều thấy. Và chúng tôi cũng biết con ó biển đã trông thấy mình.

CHƯƠNG 23

JAKE

Chúng tôi hối hả bay về phía con ó biển, nhưng ngay lập tức nó liền hạ thấp xuống, lẫn biệt vào rừng cây. Khoảng cách quá xa, mà chúng tôi đã ở trong lốt hình biến khá lâu rồi.

<Tụi mình phải đáp xuống và hoàn hình thôi,> tôi truyền ý nghĩ cho cả bọn.

<Không được!> Thế thì Cassie sẽ bay đi mất!> Marco phản đối.

<Ax? Chúng ta còn bao nhiêu thời gian nữa?>

<Chúng ta phải hoàn hình ngay thôi, Hoàng tử Jake. Trừ phi chúng ta muốn ở lại luôn trong hình biến này.>

Chúng tôi hạ xuống, bay xuyên qua luồng khí nóng, tìm chỗ đáp trong khu rừng âm u. Cả bọn tức tốc hoàn hình, trừ Tobias, đi nhiên. Cậu ta vẫn ở trên cao, đưa mắt ngó quanh quất.

Sau vài phút nghỉ lấy hơi, chúng tôi lại biến hình tiếp và lao lên không trung. Giờ thì chúng tôi đã có trong tay trọn vẹn hai tiếng đồng hồ.

Nhưng chúng tôi đã cho Cassie, hay tên Yeerk đang kiểm soát nhỏ, rất nhiều thời gian để lẩn trốn…

Chúng tôi bay về hướng con ó biển vừa khuất dạng. Qua rặng cây, chúng tôi bị một đoàn tìm kiếm ngước lên bắt gặp.

<Họ mặc quân phục cảnh sát bang,> Tobias thông báo.

<Chúng ta phải tìm ra Cassie và cái cô bé Karen đó trước bọn họ,> tôi nói, nhưng không dám chắc lắm. Chúng tôi đang bay trên đầu hơn chục cảnh sát.

Đùng! Đùng! Đùng! Đùng! Đùng!

<Cái gì…>

Đoàng! Đoàng! Đoàng! Đoàng! Đoàng!

<Chúng bắn tụi mình!>

Súng lục, súng trường, và cả súng tự động thi nhau nã vào chúng tôi.

Đoành! Đoành! Đoành!

Những viên đạn bay chiu chíu, một viên sạt cả vào lông cánh của tôi.

<Bọn Mượn xác!> Rachel hét lên. <Tên Yeerk trong đầu Cassie đã báo cho bọn chúng biết!>

<Cứ bay tiếp đi!> tôi la. <Chỉ chút nữa thôi chúng ta sẽ vượt qua…>

<Aaaahhh!>

Tôi nhìn qua trái và thấy Rachel rơi khỏi bầu trời. Con mắt chim ưng tôi thấy một dòng máu từ cái đuôi đại bàng rỉ ra. Nhỏ đã trúng đạn! Nặng đến mức không thể bay tiếp được nữa. Rachel cần phải

gấp rút hoàn hình rồi lại biến hình ngay lập tức để chữa lành vết thương.

Nhưng khu rừng bên dưới lại lúc nhúc tụi Mượn xác.

<Bá cháy!> Marco rít lên. <Chúng muốn đánh nhau hả? Vậy thì phải cho chúng nếm đòn.>

<Không được,> tôi gạt phắt. <Đó chỉnh là điều tụi nó muốn, hay ít nhất là tên Yeerk bắt Cassie muốn. Tobias! Tiếp tục bay đi tìm Cassie! Những người còn lại, theo mình nè!>

Rachel rơi đuỗn đuỗn như một hòn đá về phía những ngọn cây. Tiếng la hân hoan một cách man rợ của tụi Mượn xác-Người vẳng lên tận tai tôi.

Không chần chừ, tôi lao xuống nhanh như cắt. Chẳng gì trên Trái Đất này có thể lao bổ xuống nhanh hơn chim ưng. Tôi nhắm thẳng tới Rachel.

Không khí thổi phần phật qua tôi như đang trong cơn bão. Nhanh, nhanh hơn nữa, mặt đất đang vùn vụt dâng lên! Chỉ còn chừng mét rưỡi nữa thôi là Rachel đụng đất.

Tệ hơn, ngay bên dưới nhỏ, một tên Mượn xác-Người đang đợi sẵn, nhe răng ra khoái trá, khẩu tự động lăm lăm trong tay hắn.

Tôi giương móng vuốt ra trước.

Phụt!

Tôi quặp vào Rachel một cú thật mạnh, mạnh đến mức có thể giết chết nhỏ như chơi. Có điều tôi cố thu lực chấn vào cẳng chân mình, và dang rộng cánh ra hy vọng kìm bớt xung lượng[4].

“Hây!” tên Mượn xác la lớn.

Rachel đang trong lốt đại bàng đầu bạc, còn tôi thì trong lốt chim ưng. Tôi bé như một con gà nhép bên cạnh Rachel cồng kềnh như một con ngỗng.

Đại bàng to lớn lắm. Chỉ riêng cái đầu phủ lông trắng của nó thôi cũng đã quá sức khiêng của tôi rồi. Khả năng tha nhỏ Rachel bay khỏi khu vực này là hoàn toàn bằng không. Tôi chỉ dám nghĩ đến chuyện ráng kéo nhỏ cách xa gã Mượn xác kia vài tấc thôi…

Nhưng nhiêu đó cũng không xong. Toàn bộ sức nặng của con đại bàng rị móng vuốt của tôi, khiến tôi có cuống cuồng đập cánh cách mấy cũng vẫn phải rớt xuống theo.

Xẹẹẹttt!

Từ trên trời, một hoả tiễn màu xám trắng phóng xuống. Ax xoè hết cỡ đôi cánh diều mướp ra, gọn ghẽ luồn hai móng vuốt vào cái đuôi dỏ lòm của Rachel.

Chúng tôi vẫn tiếp tục rơi, nhưng ít ra đã lướt khỏi gã Mượn xác gần nhất.

Hắn lạch bạch đuổi theo. Chúng tôi hè nhau nâng cơ thể bất tỉnh của Rachel lên khỏi những cành khô và đá tảng, xuyên đại qua những bụi rậm. Nhưng tên Mượn xác chạy khá nhanh, đủ để bắt kịp chúng

tôi.

<Chúng ta phải chiến đấu thôi!> Tôi nói nhanh. <Hãy hoàn hình đi, Ax.>

Ax buông Rachel ra, vỗ cánh bay ra phía sau mấy thân cây và bắt đầu hoàn hình.

Tên Mượn xác-Người cười ha hả. “Hà hà hà! Ta bắt được chúng mày rồi!”

Thình lình, một vệt gì đó lướt qua, để lại những vết sâu hoắm trên gương mặt tên Mượn xác. “Aaarrgghh!” Hắn rú lên, đưa tay chụp lấy mắt. Marco sà qua và gào lên. <Chúng đang tới đó! Đánh hay chạy?>

Tôi ngó sang Ax. Ảnh đang hoàn hình Andalite nửa chừng. Marco và tôi vẫn là chim một trăm phần trăm. Rachel vẫn bất tỉnh. Tụi tôi phải trở lại cơ thể người mới biến hình tiếp thành thú chiến đấu được.

<Ax! Hoàn hình nhanh đi rồi ôm lấy Rachel chạy!> Tôi quyết định. <Marco, bồ với mình biến khỏi đây mau!>

Tôi có thể nghe thấy tiếng la hét hỗn loạn, át cả tiếng rú của tên Mượn xác bị thương; tiếng những bước chân rầm rập và những thân xác to bự xuyên bừa qua các bụi gai.

<Ax à!>, tôi kêu.

<Tôi ôm được mà,> Ax đáp.

Vẫn chưa hẳn là Andalite, Ax ào tới bế thốc Rachel lên bằng đôi tay Andalite yếu ớt rồi cong đuôi chạy như một con nai.

Tôi đập cánh lướt phăng khỏi mặt đất. Marco bám theo sát nút.

Bốn người đàn ông xuất hiện! Mặc, hai đứa tôi cứ bay thẳng về phía chúng.

Chúng chĩa súng lên, tôi và Marco vẫn vỗ cánh loạn xạ, nhảy phóc qua đầu chúng có vài phân.

Đùng! Đoàng!

Đùng! Đoàng!

PHỤỤTT! Đạn bay lượt sượt qua người tụi tôi. Nhưng may thay, chúng tôi bắt được một làn gió - một cánh buồm nâng hai đứa tôi lên khỏi ngọn cây, nhoáng cái tụi tôi đã khuất dạng.

CHƯƠNG 24

Vài phút sau, cả bọn chúng tôi lại gặp nhau, thoát khỏi tầm truy đuổi của lũ Mượn xác-Người. Ax dễ dàng bỏ xa bọn chúng, dù hai tay mắc ôm con đại bàng nặng chịch. Rắc rối chỉ xảy ra khi Rachel đột nhiên tỉnh lại.

<Bồ làm gì vậy, Ax? Bỏ tui xuống! Tui phải quay lại tìm cái thằng đã bắn tui và cho nó…>

<Rachel! Mừng em đã tỉnh lại. Này, hãy im đi và hoàn hình ngay!> Tôi quát.

Cuộc chạm trán đã tiêu tốn của chúng tôi quá nhiều thời gian. Giờ phải chờ Rachel hoàn hình rồi lại biến hình nữa.

<Marco, bồ đuổi theo Tobias xem có giúp được gì không. Hãy cố bám theo tên Yeerk kia - cho dù nó đang ở trong cơ thể nào, Karen hay Cassie. Bằng mọi giá…>

Marco ngần ngừ một chút. <Ý bồ là…>

<Ý mình là không được để cho Cassie hay Karen thoát.>

<Sao lại đến nông nỗi này hả trời?> Marco lầm bầm rồi phóng vút đi.

Ruột gan tôi thắt lại. Đau như thể đang phải nuốt những mảnh thuỷ tinh. Chưa bao giờ tôi cảm thấy khổ sở khi phải ra quyết định như lúc này…

<Lẹ lên!> tôi nạt Rachel.

Tôi muốn trút giận vào ai đó, vừa hay nhỏ Rachel này là đứa đầu tiên thò mặt ra cho tôi thấy.

Rachel quýnh quáng hoàn hình. Do lốt đại bàng chỉ là ADN đơn thuần, nên khi Rachel trở về hình hài cũ thì những vết thương do đạn bắn cũng lành luôn.

Ax nhất định ở lại mặt đất, và tôi đồng ý. Cũng sắp tới nơi rồi, Ax sẽ chạy kịp thôi. Mặt khác, chúng tôi rất cần cái đuôi của ảnh khi lâm chiến…

Rachel và tôi cất cánh.

Ngay tức khắc, tôi thấy Tobias đang đánh võng trên một đồng cỏ nhỏ tí cách đó chừng ba trăm mét. Chúng tôi hộc tốc bay đến. Chẳng thấy Marco đâu cả.

<Tobias! Có chuyện gì vậy?> Rachel hét hỏi.

<Bồ hổng muốn biết đâu,> Tobias trầm giọng đáp.

Chúng tôi bắt kịp cậu ta và nhìn xuống quang cảnh bên dưới. Ở đó, bé gái Karen đang ngồi thụp xuống cỏ, lặng người dòm chòng chọc vào một cuống lá.

Tôi căng cặp mắt chim ưng ra và thấy gương mặt cô bé giàn giụa nước mắt. Sau đó, tôi nhận ngay ra cái mà cô bé đang ngó vào chằm

chặp: một con sâu bướm đang treo tòn teng trên lá.

Tức thì, tôi mù mờ hiểu ra.

Tôi đáp xuống cách đó một đoạn. Rachel cũng hạ xuống cạnh tôi. Karen đưa mắt nhìn đám chúng tôi, chẳng mảy may tỏ vẻ ngạc nhiên gì cả.

"Trễ mất rồi," con bé nói như không.

<Cái gì trễ?> Rachel hỏi giật giọng.

"Cô ấy đã làm," Karen bùi ngùi nói. "Cô ấy đã hiến dâng cuộc sống của mình. Ta đã ngồi đây canh chừng cả hai tiếng rồi. Cô ấy đã bỏ mình vì một bé gái loài người bởi vì cô ấy nghĩ ít ra mình có thể hoà hoãn với một kẻ thù…"

Rachel và tôi kinh hãi ngó con sâu bướm.

Nó treo ngược đầu xuống và đang oằn oại cố xé toang cái vỏ kén. Rất từ từ, nó cẩn trọng nhoai ra khỏi bộ da cũ của mình.

"Ngay khi cô ấy vừa mới biến hình xong, ngay từ lúc chưa hết hai tiếng, ta đã kêu gào van nài cô ấy ngưng. Ta bảo cô ấy chứng tỏ mình như thế là đủ rồi. Ta nài nỉ cô ấy dừng lại và hoàn hình đi." Karen ngước đôi mắt xanh lá cây lên nhìn tôi. "Nhưng ta quên mất một điều là sâu bướm không nghe được. Cô ấy không biết là ta đã thấy đủ rồi. Giờ thì…"

<Cassie!> Tôi hốt hoảng thét gọi. <Cassie! Hoàn hình mau! Hoàn hình đi mà.>

"Quá trễ rồi," Karen thẫn thờ nói và nhỏm dậy.

<Cassie!> Rachel hét. <Ô, trời ơi! Cassie!>

Có tiếng móng guốc phi vội vã - Ax đang chạy tới. Karen nhìn ảnh khinh bỉ. "Á à, một tên *linh nhỏ* Andalite."

<Mi đã làm gì vậy, Yeerk?> Ax hỏi, cái đuôi lợi hại của ảnh vung lên. <Ta sẽ trừ khử mi vì chuyện này.>

<KHÔNG!> Rachel hét toáng lên. <KHÔNG! Để nó đó cho mình.>

Nói rồi, Rachel hoàn hình cấp kỳ, khuôn mặt nhỏ thình lình hiện ra giữa đám lông và mỏ chim.

"Khùng! Tụi mày không thấy sao?" Karen la lên. "Cô ấy đã hy sinh cuộc sống của mình để đổi lấy một chút hoà bình! Tụi tao đã thoả thuận! Cassie và tao đã thương lượng.>

Con bé đưa mắt dòm khắp tụi tôi, hết dòm đứa này lại chuyển sang dòm đứa khác. Tôi đoán nó thấy những gương mặt đang hoàn hình của tụi tôi chẳng có chút lòng thương hại hay hiểu biết gì hết.

Chợt, Karen quay đầu chạy thục mạng. Nó cuống quít guồng đôi chân nhỏ nhắn có cái mắt cá sưng vù, bầm tím.

<Tôi bắt nó lại chứ?> Ax trầm tĩnh nói.

"Đừng" Rachel bảo. Giờ nhỏ đã hoàn toàn là người rồi. "Cứ để cho nó chạy đi. Để cho nó cảm thấy tuyệt vọng là gì. Chút nữa mình diệt nó cũng chả muộn."

Nói xong, Rachel bắt đầu biến hình thành một con voi Phi Châu kếch xù.

Karen chạy, té lên té xuống. Nó đã ra tới rìa đồng cỏ và bò vào rừng cây.

Đó là khi chúng tôi thấy một ánh chớp đen vàng nâu lẳng lặng phóng từ trên cây xuống. Nó đáp thẳng xuống chỗ Karen.

Cái quai hàm mạnh bạo của nó phô ra hàm răng như những thanh ray, chuẩn bị phập nanh vào cái cổ non nớt, trống trơn.

“Aaaaahhhh!” Karen rú lên.

Tôi lạnh toát người. Tôi đang biến hình dở dang. Rachel cũng vậy. May ra chỉ có Ax là còn cứu kịp cô bé khỏi con báo, nhưng ảnh sẽ không nhúc nhích chừng nào tôi chưa ra hiệu.

“Ôi!Ôi!Ôi! Cứu! Cứu với!” Karen rên thảm thương khi con báo chồm lên, quyết làm một cú dứt điểm.

Và rồi…

Một bàn tay! Một bàn tay đen thủi đen thui, lông lá xồm xoàm vươn ra từ sau một thân cây. Những ngón tay chuối mắn tóm lấy cổ con báo. Đôi cánh tay ngoại cỡ gập lại, đôi vai bè bè nâng lên, con báo đột ngột bị chặn lại giữa chừng.

<Hổng dễ ăn đâu, mèo con> Marco nói rồi đẩy một phát, lẳng con báo bay giật lùi gần cả chục mét.

CHƯƠNG 25

Cả đám tụi tôi hợp lại thành một nhóm lạ đời ngoài rìa đồng cỏ. Một người Andalite, một con voi, một con khỉ đột, một diều hâu và tôi, trong hình dạng người.

Chúng tôi giăng thành một vòng tròn, quây Karen - hay Aftran tuỳ theo cách bạn nhìn nhận con bé - vào chính giữa.

"Mi định làm gì ta vậy, Jake?" con bé hỏi.

Tôi giật nảy mình khi nghe nó xướng đúng tên mình. Đáng ra tôi không được ngạc nhiên mới đúng, bởi vì tôi biết nó đã từng ở trong đầu Cassie. Nhưng điều này thể hiện một sự thể rõ rành rành: rằng vẫn chưa có gì thay đổi, rằng cuộc sống của chúng tôi vẫn tuỳ thuộc vào tên Mượn xác-Người này.

"Ta chẳng biết phải làm gì mi cả," tôi thú nhận.

<Biết chứ sao không,> Rachel nói lạnh tanh. <Marco đã cứu sống nó cho mình có dịp ra tay, phải vậy không Marco?>

Nhưng Marco chẳng đáp lại gì cả. Thay vào đó, cậu ta hoàn hình người, co rút khỏi thân xác khỉ đột.

Rachel lúc lắc cái đầu voi tổ chảng quay sang Ax. <Bồ đồng ý với mình chứ?>

"Đương nhiên là nó sẽ đồng ý," Karen chen ngang. "Loài người may ra còn muốn có hoà bình, chứ bọn Andalite thì còn lâu. Ra tay đi Andalite. Mi có cái đuôi lợi hại lắm mà. Sử dụng đi chứ."

Ax quay cặp cuống nhìn Rachel, trong khi đôi mắt chính của ảnh vẫn gắn chặt vào tên Mượn xác Karen. <Ta sẽ làm điều Hoàng tử Jake ra lệnh.> Ảnh bình thản nói.

Tôi thấy ánh mắt Karen sững sờ khi con bé quay qua nhìn tôi để xem số phận mình được định đoạt ra sao.

"Mi nói mi đã thoả thuận với Cassie? Đó là thoả thuận gì vậy?" Tôi hỏi.

"Thoả thuận là: Nếu cô ấy chấp nhận chịu đựng kiếp sống như cuộc sống đang chờ ta ở vũng Yeerk - một cuộc sống không ánh sáng, không niềm vui, không tự do - thì ta sẽ làm theo điều cô ấy bảo." Karen nói tỉnh rụi.

"Thế Cassie muốn mi làm gì?"

"Muốn ta trả tự do cho vật chủ này và muốn ta không bao giờ nhận một vật chủ-Người nào nữa." Karen nói.

"Và mi sẽ làm chứ?" tôi hỏi.

Karen gật đầu. "Ừ."

<Ê, nói láo.> Rachel la lối.

Tôi hít một hơi thật sâu. "Tại sao mi làm vậy?"

Karen nhếch mép cười. "Không phải tất cả chúng tao đều như

Visser Ba," con bé nói. "Đa số tụi tao chỉ là đám Yeerk tội nghiệp, vớ vẩn bị cuốn vào cuộc chiến này. Một số người trong chúng tao muốn hoà bình. Một số muốn tìm ra phương thức tốt đẹp hơn. Nhưng làm sao tụi tao có thể từ bỏ vũ trụ này để mà…" con bé quay ngoắt đầu về phía Ax. "… mà theo đám Andalite kia? Những kẻ luôn căm ghét và coi rẻ tụi tao. Còn Cassie... Cassie không ghét tụi tao."

<Jake, đừng thèm nghe nó nói! Nó muốn tiêu diệt tất cả chúng ta. Nó có thể dẻo miệng nói bất cứ điều gì!> Rachel thét lên. <Nó nói láo đấy. Anh không thể để nó đi. Không thể tin nó được.>

<Cassie đã tin nó,> Tobias điềm tĩnh nói.

<Rõ là điên rồ! Lố bịch! Khùng hết sức!> Rachel cáu kỉnh.

Rachel nói đúng. Điều Cassie làm thật điên khùng… nhưng lại… không sai! Liệu bây giờ tôi có đủ can đảm để làm ngược lại tất cả? Liệu tôi có đủ can đảm để phá huỷ thành quả hy sinh của nhỏ?

Cassie đã đặt cược cuộc đời mình vào một hy vọng hoà bình vô cùng mong manh. Chỉ cần tôi ra một mệnh lệnh thì hoặc là cuộc đánh cá của nhỏ sẽ thất bại hoặc là… tất cả chúng tôi sẽ chết.

"Mình cho rằng đôi khi ta phải lựa chọn giữa sự thông minh, sự đúng mực, sự nhẫn tâm, và cái hy vọng hoàn toàn khùng khùng, ngu ngốc," tôi nói mà không hề nhận ra rằng mình đang nói thành tiếng. "Ta không thể chỉ chọn lấy và sử dụng có một thứ trong số đó. Mỗi khi có việc xảy ra, ta phải cố hết sức mình và đưa ra một quyết định tốt nhất. Trong hầu hết các trường hợp trước đây, mình nghĩ mình đã đưa ra quyết định dựa trên những xét đoán toàn diện và đúng mực. Nhưng mình không muốn sống trong một thế giới mà con người ta, đôi lúc, lại không thử làm vài ba chuyện vì một hy vọng ngu ngốc và điên khùng."

Tôi nhìn Rachel rồi nhìn khắp bạn bè mình. "Rachel, các bạn, mình sẽ không ra bất cứ mệnh lệnh nào cả. Mỗi người chúng ta sẽ tự quyết định phải hành động như thế nào."

Tôi nhìn Karen một lần nữa rồi quay đi. Bước tới chỗ con sâu bướm, tôi ngắt cuống lá mà nó đang đeo vào và cẩn thận mang vào rừng.

Vài phút sau, Tobias cũng bay theo tôi. Rồi tới Ax và Marco.

Hơi chùng chình một lát, nhưng Rachel - trong hình dạng người - cũng quyết định đi theo.

Chúng tôi thắc mắc nhìn nhỏ.

"Cassie là nhỏ bạn thân nhất của mình," Rachel nói, răng nghiến trèo trẹo để ngăn dòng nước mắt. "Mình sẽ không gọi nhỏ là đồ ngốc."

Rachel chìa tay ra đón nhận cái kén nhộng khô giòn, im lìm từ tay tôi.

"Mình sẽ giữ nhỏ," Rachel thầm thì "Mình sẽ bảo vệ nhỏ."

CHƯƠNG 26

Tôi đã mê rất lâu.

Bất động.

Vô thức.

Một con sâu cuộn mình trong giấc ngủ đông. Trí óc chật chội của nó chẳng hề hoạt động ở bất kỳ cấp độ nào cả.

Tôi như đã chết, chỉ lờ mờ cảm thấy những mảnh giấc mơ xa xăm, vụn vặt.

Những hình ảnh mơ hồ về những con người và nơi chốn, phần lớn là về ba mẹ tôi. Nhưng tôi cũng chẳng nhớ gương mặt của họ có những đặc điểm gì nữa.

Tôi đang thay đổi, nhưng lại không biết được sự thay đổi đó. Tôi thậm chí còn chẳng biết mình có tồn tại hay không.

Tôi đang ở bên trong một lớp vỏ, treo người lủng lẳng nơi cuống lá. Tôi đã là một trong những điều kỳ bí của thiên nhiên, đang kinh qua giai đoạn biến hình tự nhiên của mình.

Từ từ, rất từ từ, tôi trở nên có nhận thức. Tôi uốn éo, động đậy - tự đánh thức chính mình dậy.

Lớp da khô khỏng của tôi nứt ra như vỏ trứng. Tôi tách ra, cảm nhận được một điều gì đó thật mới lạ. Và rồi… không khí: thứ mới mẻ đầu tiên tôi cảm thấy sau một thời gian dài vô thức.

Đến đây xem ra mọi chuyện diễn tiến rất nhanh. Tôi đẩy, ấn , đạp… cố chui ra. Tôi không kiên nhẫn nổi nữa rồi.

Bỗng dưng… Tôi có thể thấy được!

Chợt, tôi biết mình là ai. Tôi là Cassie và tôi đã nhìn thấy trở lại.

Ôi màu sắc! Màu sắc oà đến từ khắp mọi nơi. Như thể có một hoạ sĩ đang vui vẻ vẩy màu tung toé khắp nơi, tạo nên những khối màu sắc lấp loé, thoắt thế này thoắt thế kia.

Đôi mắt ghép, tôi tự nói với mình, rồi phá ra cười thoả thê. A ha, tôi vẫn nhớ được thuật ngữ đó. Tôi đã trở lại là tôi rồi!

Nhưng tôi không phải là tôi - *Con Người*.

Tiếp theo đôi mắt ghép là sợi râu nhô thẳng ra từ cái kén nhộng vướng víu. Nó ngửi thấy ngay những mùi tuyệt diệu của thế giới xung quanh.

Tôi tích cực đẩy, đạp - ra, ra nữa. Từng chút một, tôi đã thoát khỏi cái kén nhộng.

Cuối cùng, tôi đã có thể dang cánh ra, dù mới đầu chúng hãng còn ẩm và chưa hoàn hảo. Nhưng tôi cứ dang ra để hong khô và để làm cho chúng cứng cáp.

Chúng được hình thành từ hàng triệu cái vẩy nhỏ li ti, nhìn từa tựa như da của vảy bò sát. Chỉ khác ở chỗ cái vẩy nào cũng lóng lánh,

nhấp nhoá vô số gam màu.

Thật thú vị, tôi nghĩ vậy. Bởi vì tôi đang cảm nhận màu sắc theo cách của bướm, khác xa với cách cảm nhận của con người. Với đôi mắt ghép, tôi có thể thấy được cả tia cực tím và màu đỏ chói lói. Mắt người làm sao trông thấy được vậy!

Nơi đáng ra là miệng thì lại thòi ra một cái vòi hút. Công việc tự nhiên của đời tôi là bay dập dờn, lượn từ cánh hoa xinh đẹp này tới đoá hoa rực rỡ kia. Cái vòi của tôi sẽ vươn ra hút mật từ những nhuỵ hoa. Sau đó, tôi sẽ mang theo một ít phấn hoa dính vào chân mình sang thụ phấn cho những bông hoa tiếp theo.

Tôi không còn là sâu bướm nữa - mà đã trở thành một nàng bướm thực thụ. Tôi có mắt, có cánh. Tôi không phải sống như một con sên nhớp nhúa.

Vậy tôi có lừa dối Aftran, tên Yeerk ẩn trong đầu bé Karen không nhỉ? Karen có biết gì về mối quan hệ giữa sâu bướm và bướm không nhỉ? Có lẽ là không. Như vậy thì Aftran cũng không biết luôn.

Hình như lúc nãy tôi đã sung sướng quá đỗi. Bây giờ tôi đã hồi tâm lại, những ký ức con người của tôi đã trở về: Mình đã ở trong tình trạng này bao lâu rồi. Ba mẹ chắc là đau khổ ghê gớm lắm. Và bạn bè mình nữa, liệu tụi nó có biết chưa nhỉ?

Tôi kiểm tra lại đôi cánh vừa mới được mặt trời hong khô.

Tôi là thế này đây - một con bướm. Tôi sẽ sống cuộc đời ngắn ngủi giữa thế giới các loài hoa.

Tôi muốn khóc, nhưng bản năng bướm bảo tôi còn có công việc phải làm. Bao nhiêu cánh hoa đang chờ tôi thụ phấn, giúp chúng duy trì nòi giống.

CHƯƠNG 27

JAKE

Tôi đang ngồi trong lớp khoa học, đang gồng mình lắng nghe bài thuyết trình tràng giang đại hải về nấm mốc thì trông thấy cái bóng nâu vàng quen thuộc vụt qua cửa sổ.

<Jake! Jake! Mau lên! Nhỏ ra rồi!> Tobias rối rít.

"Mình nghĩ phải ít nhất mười ngày nó mới nở chứ!" tôi nói. Thầy giáo trợn mắt nhìn tôi độc thoại, khiến cho cả lớp nhất loạt quay qua dòm tôi.

"Em xin lỗi," tôi lắp bắp. "Em… em… không được… khoẻ. Thưa, thầy cho phép em xuống phòng y tế chứ ạ?"

"Đợi đến hết tiết học hãng xuống."

"Em không thể chịu được nữa! Em mắc ói!" tôi vừa la vừa lao đại ra cửa. Chẳng ai thắc mắc gì khi bạn bảo bạn muốn ói cả. Bọn bạn cùng lớp dạt ra tránh đường cho tôi chạy.

Giây sau, Rachel cũng cáo bệnh: nhỏ cũng buồn ói. Rồi đến Marco chạy ra khỏi lớp, nhưng với lý do khác hẳn hai anh em tôi. Cậu ta nghiêm túc thưa với thầy giáo rằng cậu ta cần phải đi gấp để đắp một miếng cao Nicoderm. "Em đang cố bỏ thói quen xịt khói. Thầy đừng có ngăn em lại!" cậu ta la nhặng xị và chuồn lẹ khỏi lớp.

Hai mươi phút sau, chúng tôi xúm xít trong vườn hoa nhỏ sau nhà Cassie, nơi cất giữ cái kén nhộng. Chúng tôi đã ghép cái cuống lá có con sâu vào giữa những luống hoa. Tobias đêm ngày lảng vảng gần đó, trông chừng không cho con gì ăn mất nó.

Dĩ nhiên ba mẹ Cassie chẳng hay biết gì cả. Ba ngày trôi qua rồi, và cô chú vẫn ôm ấp hy vọng sẽ tìm thấy nhỏ. Tôi không biết phải nói gì với ba mẹ Cassie, cũng không biết có nên để cô chú ấy tiếp tục hy vọng hay không…

Chúng tôi châu đầu nhìn vào cái kén nhộng đang nở to. Con bướm dần dần hiện ra. Cuối cùng, nó xoè ra nguyên một đôi cánh ngũ sắc.

"Vậy mà mình cứ tưởng phải mất vài tuần là ít…" tôi lầm bầm trong miệng, lòng tự nhiên thấy nao nao.

<Cassie luôn luôn là đứa biến hình nhanh nhất mà.> Tobias nhấn mạnh.

Rachel đang khóc ngon lành. Quả là một cảnh tượng kỳ khôi - Rachel mà khóc thì không phải là chuyện bình thường à nha…

"Nhỏ đã là một con bướm," Rachel sụt sịt nói. "Ít ra thì bây giờ nhỏ…"

Cassie bung cặp cánh ngũ sắc.

Thật vui vì Cassie đã là bướm thay vì chỉ là sâu. Nhưng đối với chúng tôi hay ba mẹ nhỏ, như vậy cũng chẳng có gì hay ho hơn.

Ax đến trong lốt người, đi đứng lập chập trên hai chân. Ảnh cúi

xuống sát con bướm, nhưng chỉ để ngắm nghía đôi cánh của nó. “Cái gì vậyyy?” Ax dài giọng hỏi.

“Đó là Cassie,” tôi đáp. “Nhỏ thoát ra từ cái kén nhộng.”

Ax sững lại. “Nhưng đây không phải là cơ thể của bạn ấy.”

“Đúng rồi, đó là điều tự nhiên xảy ra.” Marco giải thích. “Trong thiên nhiên, sâu bướm sẽ phát triển thành bướm.”

Đột nhiên, con bướm bay lên. Nó đậu la cà trên những cánh hoa như người ta đi dạo các cửa hàng.

“Đó là sự biến hình xảy ra một cách tự nhiên hả?” Ax hỏi dồn. “Sao các bạn không nói cho tôi biết trước.”

“Mình nghĩ đó là biến hình tự nhiên,” tôi nói “Theo mình thì sống đời bướm vẫn tốt hơn đời sâu.”

“Thế Cassie thích là sinh vật này hơn là con người à?” Ax hỏi. “Sii-i-nh vậ-ậậ-tt.”

Rachel thở dài. “Không, đi nhiên là không rồi. Nhưng tụi mình nghĩ thế này vẫn tốt hơn là sâu…”

“Á à. Ra vậy” Ax vỡ lẽ. “Nhưng có thể bạn ấy vẫn thích hoàn hình chứ.”

“Chắc chắn rồi,” Marco nói, làm mặt nghiêm nghị.

“Thế thì bạn ấy sẽ hoàn hình,” Ax nói chắc như bắp.

Tụi tôi quay qua nhìn Ax. Rachel nóng nảy, chộp lấy tay Ax, giật giật. “Đừng làm tụi này sốt ruột, có gì thì bố nói cặn kẽ cho tụi mình nghe đi.”

Ax hơi hoảng một chút, rồi ảnh thủng thỉnh nói. “À, các bạn không nhận ra. Rr-r-aa. Quả là một từ khó phát âm. Nhận rr-r-aa. Hình như cái âm ‘r’ làm cho miệng loài người cong lên.”

“Ax! Nói lẹ đi! Cassie có thể hoàn hình được hả?”

“Tôi tin chắc như thế,” Ax gục gặc cái đầu. “Hiện tượng biến hình tự nhiên này sẽ cài đặt lại đồng hồ biến hình. Bây giờ bạn ấy có hai giờ để hoàn hình.”

“MAU LÊN! HOÀN! HÌNH! MAU! CASSIE!” tôi hét muốn bể cổ họng.

CHƯƠNG 28

Tôi lại phải nói dối ba mẹ nữa rồi. Tôi kể mình đã bị rơi xuống sông và đã sống sót sau ba ngày ăn nấm. Tôi chỉ dối trá ở chỗ không đả động gì tới Karen.

Chẳng hiểu sao mà báo chí vớ được tin tức về tôi. Họ đưa tôi lên báo với dòng tít thật kêu: "*Cô gái sống sót trong tình thế hiểm nghèo nhờ ăn nấm*!"

Các phóng viên đổ xô tới phỏng vấn tôi. Mọi người ôm ấp, nựng nịu tôi đến đỏ cả má. Ba mẹ tôi vui mừng khôn siết. Mấy ngày trời họ không chịu rời tôi nửa bước. Điều này càng khiến tôi cảm thấy dễ chịu.

Cuối cùng thì nhịp cuộc sống của tôi cũng trở về với nhịp độ bình thường. Bình thường, nếu không tính đến chuyện này nào tôi cũng lo ngay ngáy: Liệu hôm nay tụi Yeerk có ập đến điệu cổ mình đi không? Liệu hôm nay mình và bạn bè có bị biến thành Vật chủ cho lũ sên xám xịt kia không?...

Nhưng ngày lại ngày trôi qua mà không có biến cố gì xảy ra. Ở trường, lão Chapman vẫn chẳng thèm đếm xỉa tới tôi. Tom, anh trai của Jake, chỉ hỏi thăm tôi qua quít chuyện ăn nấm. Thế thôi.

Chẳng có cuộc càn quét nào hết.

Rồi một bữa, ba tôi lao về nhà như một cơn lốc. Búng ngón tay tanh tách và cười rúc rích, ông bế bổng tôi lên rồi nhảy nhót khắp nhà. Ông nhảy lung tung, chẳng biết là điệu Phốc hay điệu Tuýt nữa.

"Chúng ta được cứu rồi!" ông hớn hở hét lên.

"Sao cơ ạ?!" tôi thở dốc.

"Chúng ta đã được tài trợ! Được-tài-trợ, a ha ha! Dưỡng đường Thú hoang sẽ hoạt động trở lại với qui mô và chất lượng tốt hơn bao giờ hết."

"Hết xảy!" Tôi hăm hở hét.

"Chứ sao! Thật thần kỳ. Đột nhiên có một ông từ ngân hàng UniBank gọi tới và bảo rằng con gái ông ta đã nghe nói về Dưỡng đường thú hoang của chúng ta. Cô bé đã nằng nặc đòi ông ta phải bỏ tiền ra giúp đỡ để Dưỡng đường không bị đóng cửa... Nguyên văn của ổng nói với ba như thế này nè: 'Ồ, hãy cho tôi biết ông cần gì tôi sẽ giúp, để con bé nhà tôi được vui sướng.' Ba nói cho ổng nghe, và thế là ổng gởi mấy tấm séc tới ngay."

Ba tôi cười tít mắt. "Một tuần tuyệt vời quá há cưng?" rồi ông ôm chầm lấy tôi như ông thường làm sau mỗi tám phút kể từ khi tôi trở về. "Không biết cái con bé đó là ai nhỉ? Chúng ta mắc nợ nó nhiều đấy."

Dĩ nhiên là tôi biết ngay bé gái ấy là Karen.

Karen, kẻ Bị mượn xác để chờ thời cơ hãm hại chính cha mình, giám đốc ngân hàng UniBank.

Nhưng tôi không khỏi tự hỏi bây giờ con bé đích thực là ai. Tất cả những gì tôi biết là Aftran vẫn chưa báo cáo về tôi với tụi Yeerk.

Lại một tuần nữa tôi qua trước khi tôi có thể chắc chắn rằng mọi sự đã bình an, rằng tên Yeerk Aftran không làm hại bọn tôi…

Tôi đang ở trong khu thương xá, đi nhiên là đi cùng Rachel. Kể từ khi hoá bướm tôi bỗng đâm ra rất lưu tâm đến màu sắc. Rachel phải lôi tôi đi hết cửa hàng này đến cửa hàng khác, hầu cố gắng giảng giải cho tôi hiểu thế nào là khái niệm phối màu.

Bất chợt, tôi trông thấy một bé gái đang đứng một mình, hơi tách xa một phụ nữ có vẻ là mẹ của bé.

Tôi lại gần bé gái, để mặc Rachel giữa đống áo len áo gió.

“Chào Karen,” tôi cất tiếng.

“Chào chị Cassie” cô bé đáp.

“Em khoẻ chứ?”

Cô bé nhìn tôi bằng đôi mắt xanh thẳm quen thuộc. “Em được tự do rồi, chị Cassie. Aftran đã giữ lời hứa. Em được tự do rồi.”

Tôi lặng người đi, chẳng thốt nên lời. Mà lời nói lúc này là vô nghĩa. Tôi chỉ cúi xuống, ôm chặt lấy cô bé.

Một chút yên bình.

“Chắc Aftran sẽ vui lắm khi biết chị thoát được,” Karen thỏ thẻ. “Lúc chị bước vào kén. Aftran đã cố ngăn chị lại.”

Tôi gật đầu, vẫn chẳng nói được lời nào.

Mẹ Karen tới đón cô bé đi. Karen biến mất. Một bé gái cất giữ một bí mật quá lớn lao, một trí óc bé bỏng chất chứa những điều mà không một cô bé ở tuổi ấy có thể biết được.

Cũng giống như tôi thôi, tôi nghĩ. Cũng giống như cả hội Animorphs…

Ơ, mà tôi có còn là hội viên Animorphs?

Còn chứ!

Điều đó có nghĩa là đôi khi tôi vẫn phải chiến đấu. Nhưng là một đội viên Animorphs, có thể sau này tôi sẽ có dịp làm nên những chiến thắng nho nhỏ cho hoà bình. Giữa những xung đột, sợ hãi và căm giận, tôi vẫn tìm ra được một kẻ thù để làm bạn.

Tuy đó chẳng phải là lời giải thích tuyệt hảo, nhưng đó là cách giải thích tốt nhất của tôi.

“Sao?” Rachel nhẩm nhẳng, giơ lên hai chiếc áo lạnh. “Bồ thích cái nào? Màu xanh lá cây hay màu đỏ?”

Tôi nghĩ tới Aftran-kẻ thù. Tôi nghĩ tới cảnh cô ta đang bơi trong mù lòa trong vũng Yeerk với những ký ức về một thế giới tươi sáng. Cổ từng nói với tôi rằng loài người đang sống trên thiên đường, và cô ấy đã quay lưng lại với thiên đường để tạo ra một hòa bình nho nhỏ.

“Cả hai, Rachel. Mình thích cả màu xanh da trời, cả màu vàng nữa.

Mình thích luôn cả cái màu sặc sỡ đằng kia, và luôn cả cái sọc này. Chúng ta đang sống trên thiên đường, thế mà chúng ta không biết… Vậy nên, có là kẻ ngớ ngẩn mới không tận hưởng thiên đàng trong khi có thể. Nào, móc hầu bao ra đi bạn hiền, chúng ta sẽ đi chọn thêm nhiều màu khác nữa…”

HẾT TẬP 19

---

[1] Câu chuyện kể về cuộc sống giữa thiên nhiên hoang dã thuộc nước Canada của Brian Robeson sau khi viên phi công lái máy bay thám hiểm bị tử nạn. Brian phải tìm cách nhóm lửa không có diêm, tự tìm thực phẩm để ăn (như trứng rùa, trái cây, cá,…) Brian phải tìm cách đối chọi với thú dữ, phải tự tạo ra những vật dụng cần thiết và phải chống chọi với nỗi nhớ nhà, nhớ cha mẹ (NDBS)

[2] Một loại cây rất cao, cho gỗ màu đỏ sậm.

[3] Một loài cây dại có rất nhiều gai sắc, mọc thành bụi.

[4] Tức khối lượng lực tác dụng lên một vật gì trong thời gian cực ngắn - vì dụ như lực của viên đạn bắn trúng mục tiêu

K. A. APPLEGATE

ANIMORPHS

NGƯỜI HÓA THÚ

MARCO

#20. Phát hiện tình cờ

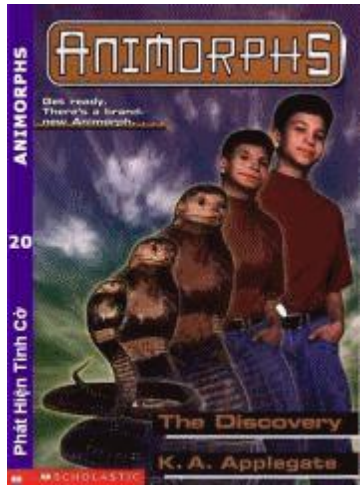

Tác phẩm: Animorphs
Tập 20: Phát Hiện Tình Cờ
Nguyên tác: Animorphs #20: The Discovery
Tác giả: K. A. Applegate
Dịch giả: Anh Việt
Nhà xuất bản: Trẻ, 02/2002
Khổ sách: 11 x 18 cm
Số trang: 170
Giá sách: 6.000 vnđ
Thực hiện ebook: ANIMORPHS Team
Scan: nguoimedocsach
Đánh máy: cnguyen
Đối chiếu: tieukhe
Dịch bổ sung: bim_HF, annsuri
Biên tập: nguoimedocsach
Sửa chỉnh tả: tieukhe, santseiya
Thiết kế bìa: nguoimedocsach
Chuyển sang ebook: santseiya
Ebook BB: Cent
Ngày hoàn thành: 01/09/2009
Nơi hoàn thành: Hà Nội
ooO TVE Ooo

MỤC LỤC

TÓM TẮT NỘI DUNG TẬP 19
CHƯƠNG 1
CHƯƠNG 2
CHƯƠNG 3
CHƯƠNG 4
CHƯƠNG 5
CHƯƠNG 6
CHƯƠNG 7
CHƯƠNG 8
CHƯƠNG 9
CHƯƠNG 10
CHƯƠNG 11
CHƯƠNG 12
CHƯƠNG 13
CHƯƠNG 14
CHƯƠNG 15
CHƯƠNG 16
CHƯƠNG 17
CHƯƠNG 18
CHƯƠNG 19
CHƯƠNG 20
CHƯƠNG 21
CHƯƠNG 22
CHƯƠNG 23
CHƯƠNG 24
CHƯƠNG 25

TẬP 19: KHỞI ĐẦU MỚI

1. Người kể chuyện:

Cassie, Jake

2. Nội dung:

Trong lốt sói, Cassie đã xé xác một tên Hork-Bajir trong một cuộc chiến đấu với bọn Yeerk. Phát hiện ra rằng mình bị vô cảm trước những cảnh bạo lực, Cassie quyết định rời bỏ Hội Animorph. Trong một lần cưỡi ngựa ra đồng cỏ để thư giãn, Cassie phát hiện một bé gái bị một con gấu đuổi bắt. Cassie cứu được bé gái và cả hai cùng bị lạc trong rừng. Bé gái tên Karen là vật chủ của một Yeerk tên Aftran - em gái của Yeerk mượn xác tên Hork-Bajir bị Cassie tiêu diệt. Trong quãng thời gian bị lạc trong rừng, Cassie đã nói chuyện với Aftran và được biết trong hàng ngũ Yeerk cũng có những Yeerk chủ hòa. Cassie, Aftran và Karen thỏa thuận với nhau rằng Aftran sẽ rời bỏ vật chủ Karen vĩnh viễn trở về với kiếp sên xám xịt với điều kiện Cassie chấp thuận biến hình thành con sâu bướm và ở lại trong lốt hình biến đó quá thời hạn hai giờ cho phép. Cassie chấp thuận. Cassie và Aftran mong muốn cả hai sẽ là những người khởi đầu cho một sự hòa bình giữa hai loài. Tuy nhiên, tuân theo đúng quy luật tự nhiên, sau 1 tuần sâu bướm sẽ biến thành bướm. Cassie biến thành bướm. Vô hình chung, đó cũng chính là khởi đầu cho một dạng hình biến mới, Cassie lại có thời hạn hai giờ mới để hoàn hình. Cassie quay trở lại với Hội Animorph. Sau sự kiện này, Cassie càng thấy rõ hơn sự quý giá và đẹp đẽ của cuộc đời một con người.

3. Nhân vật quan trọng:

Hội Animorph: Jake, Marco, Rachel, Cassie, Tobias

Ax

Visser Ba

4. Những loài thú mới được thu nạp:

Jake:

Marco:

Rachel:

Cassie: Sâu bướm

Tobias:

Ax:

5. Những lốt hình được sử dụng:

Jake: Cọp Siberi, Cú sừng, Chim ưng Peregrine

Marco: Sói, Cú sừng, Ó biển, Khỉ đột

Rachel: Voi Phi châu, Cú sừng, Đại bàng đầu bạc

Cassie: Sói, Ó biển, Sâu bướm, Bướm

Tobias:
Ax: Cú sừng, Diều mướp, Người

SĂN ĐUÔI HỘP BIẾN HÌNH

CHƯƠNG 1

Tên tôi là Marco.

Còn tên nhỏ là T'Shondra. Một cái tên đẹp phải không nào? Một cái tên đẹp là để dành cho một người đẹp. Đó là điều tôi nói với nhỏ khi giả bộ tình cờ đi ngang qua tủ đựng đồ của nhỏ.

“ T'Shondra,” Tôi gọi.

“Chào Marco,” nhỏ đáp.

“Tên đẹp để dành cho người đẹp,” Tôi nói.

“Gì cơ? Marco?”

“À, không có gì đâu, T'Shondra.”

“Hở?”

"T'Shondra. Tôi chỉ nói là tôi cho rằng đó hẳn là một cái tên đẹp để dành cho một người đẹp thôi."

"Ồ, thiệt hả?" nhỏ nói, liếc tôi một cái sắc lẻm. "Chỉ là cái tên đẹp thôi, hở? Chỉ để dành cho một người đẹp, chứ không dành cho tui hả? Có phải bồ tỉnh nói vậy không? Bồ cứ láng cháng cạnh tui, giả đò lịch thiệp rồi nói với tui là tui nên nhường tên tui cho một con nhỏ xinh đẹp nào đó bởi vì tui xấu như ma lem mà dám mang tên đó hử?”

Tới đây thì đáng lẽ tôi phải giải thích. Nhưng tôi có cảm giác tệ hại là đã lỡ trớn rồi. Bạn biết không? Giống như là giờ thì tôi có làm gì cũng hổng cứu vãn được tình thế.

"Hay bồ coi như là nãy giờ tui chưa nói gì hết đi?" Tôi đề nghị. "Hay là tui đi luôn nghen?"

"Ý hay đó."

Tôi đang kể tới đâu rồi nhỉ? Ờ, tôi là Marco. Và tôi hổng thể cho bạn biết họ của tôi hay nơi tôi đang ở. Sao không hả? Bởi vì tôi còn muốn sống đủ lâu để hiểu được bọn con gái. Lý do là vậy đó. Ý tôi là, bọn con gái ấy mà, chỉ cư xử như thế với mình ên tôi, hay với ai bọn nó cũng quá nhạy cảm như thế?

Một bữa nọ tôi bắt chuyện với một nhỏ tên là Danielle. Nhỏ đó coi bộ tập luyện dữ lắm, trông rất mạnh. Ý tôi là mạnh khoẻ, ý tốt. Tôi nhấn mạnh nè, hoàn toàn ý tốt. Vậy là tôi nói với nhỏ. "Chà, Danielle, bồ trông vạm vỡ thiệt đó. Nhìn vai bồ kìa. Bồ phải là con trai mới đúng á."

Nhỏ phản ứng ra sao? Nhỏ có nói câu: "Cảm ơn Marco, vì đã khen mình" không ư? Không hề. Nhỏ gọi cái tay mà nhỏ kết bồ ra, tay đó tên là Justin Mullins, và nói với tay đó. "Marco mới nói em giống như con trai nè!"

Ừm. Kết quả là tôi vừa chạy trối chết dọc hành lang, vừa la toáng lên, "Tui có ý tốt mà! Đừng rượt tui nữa. Tui khen thiệt mà!"

Nhưng đó là chuyện nhỏ. Tôi còn bị rượt đuổi bởi những thứ tệ

hơn Justin Mullins nhiều. Tôi bị rượt bởi bọn chiến binh Hork-Bajir. Tôi còn bị bọn Taxxons rượt. Tôi còn bị chỉnh Visser Ba rượt nữa kìa.

Bạn nên biết một điều rằng: Đời hổng giống như bạn nghĩ. Có nhiều thứ khác đang xảy ra mà bạn hổng hiểu gì ráo. Trái Đất đang bị xâm lăng. Bởi những sinh vật không dễ thương chút nào gọi là Yeerks. Bọn chúng là loài ký sinh, giống mấy con giun đũa í. Chỉ có điều chúng ký sinh trong đầu bạn, chứ không phải trong đường ruột.

Chúng kiểm soát bạn. Hoàn toàn. Tuyệt đối. Bạn là chú rối Muppet, còn chúng giật dây bạn. Tụi tôi gọi những kẻ như vậy là Bọn Mượn Xác. Bạn cũng sẽ được gọi như thế khi mà bạn chẳng còn gì ngoài việc là một con rối-người dưới sự kiểm soát của một con sên Yeerk trong đầu bạn.

Chúng ở khắp nơi. Chúng có thể là bất cứ ai. Bạn chẳng bao giờ chắc mẻm được điều đó đâu. Chúng có thể là ba bạn, mẹ bạn, anh chị em bạn, hay thằng chả đến nhà bạn để sửa lò sưởi, tay phát thanh viên truyền hình xu nịnh, viên cảnh sát, mấy vị nhà giáo, một đứa nhỏ dễ thương... Chẳng cách chi biết được. Không sao biết được ai bị mượn xác, và ai không.

Còn ai đang chiến đấu chống lại cuộc xâm lăng này? Ai đang bảo vệ Trái Đất chống lại sự xâm lược bí mật, từ từ của bọn ký-sinh-trùng-kiểm-soát-não này? Ờ, chuẩn bị tinh thần mà tuyệt vọng đi hén. Bởi vì những kẻ duy nhất đang kháng chiến chống bọn Yeerks đó chỉnh là tôi, bốn đứa bạn tôi, và một sinh vật nửa-ngựa-nửa-bọ-cạp-nửa-người là người Andalite mà tụi tôi gọi là Ax.

Ờ, nhiều "nửa" quá hén.

Cái chỉnh là mình ên tôi với đám bạn tay không đang cố gắng cứu loài người. Giờ thì bạn lo quá trời rồi, đúng không?

May thay là tụi tôi cũng có chút quyền năng. Tụi tôi có khả năng biến thành bất cứ loài vật nào mà tụi tôi thâu nạp ADN.

Tôi nói nghiêm túc đó.

Đó không phải là khả năng bẩm sinh đâu. Tụi tôi đâu có quái đản vậy. Tụi tôi cũng đâu phải là diễn viên rạp xiếc. Cũng hổng phải là người đột biến gien. Quyền năng biến hình của tụi tôi là do tụi tôi tiếp thu được công nghệ của người Andalite. Chuyện dài lắm, nhưng tóm lại là: Một vị hoàng tử bất hạnh Andalite tên là Elfangor đã xài một cái hộp nhỏ màu xanh để truyền cho tụi tôi khả năng hấp thu ADN bằng cách chạm vào một con vật, rồi, chỉ cần tập trung tinh thần, là biến được ra thành con vật đó.

Dĩ nhiên là công nghệ này chỉ đi trước tiến bộ của loài người chút xíu. Người Andalite thiệt bá cháy. Tôi nghe đồn rằng họ còn có cả trình duyệt Web hoạt động ngon lành. Chưa nói đến những chuyến du hành xuyên vũ trụ nhanh-hơn-vận-tốc-ánh-sáng. Đáng buồn là, thứ mà tôi hổng dám đùa cợt gì ráo là điều đã xảy ra sau khi Elfangor trao cho tụi tôi quyền năng biến hình này. Đó là việc Visser Ba, đầu sỏ của

bọn Yeerk trên Trái Đất, đã tới đó cùng với bọn Hork-Bajir và bọn Mượn Xác Người. Hắn đã sát hại Elfangor.

Visser Ba đã biến hình thành... Đúng, hắn cũng có quyền năng biến hình. Có hàng triệu người Hork-Bajir, hàng triệu Taxxon và chỉ ít cũng cả hàng nghìn con người bị biến thành Kẻ Bị Mượn Xác. Nhưng chỉ có duy nhất một Người Andalite-Bị-Mượn-Xác. Chỉ một tên sên Yeerk có vật chủ là Andalite. Chỉ một kẻ có quyền năng biến hình của người Andalite.

Đó là Visser Ba.

Chỉnh Visser Ba đã biến hình thành một con quái thú gớm ghiếc thuộc một thế giới xa xôi nào đó mà hắn đã từng thâu nạp ADN. Và theo nghĩa đen, hoàn toàn ăn tươi nuốt sống Elfangor. Rồi bọn chúng xóa sạch mọi dấu vết phi thuyền của Elfangor.

Xóa sạch TẤT CẢ mọi dấu vết.

Hay đó là điều mà tôi đã từng nghĩ.

Tôi đang né khỏi nhỏ T'Shondra, vừa đi vừa lắc đầu và lầm bầm về bọn con gái, thì tôi trông thấy NÓ.

Thoạt tiên, tôi thậm chí còn không nhận ra rằng một tên nhóc đang cầm nó. Tôi chỉ thấy chiếc hộp.

Chiếc hộp màu xanh.

Khối hộp biến hình.

"Ê!" tôi thốt lên với tên nhóc cầm chiếc hộp xanh, thót tim đến độ hổng nghĩ ra được câu nào khác.

Thì bạn nghĩ coi, chiếc hộp xanh lẽ ra đã bị tiêu huỷ rồi mới phải. Chiếc hộp quyền lực, có thể trao quyền năng biến hình cho bất cứ ai.

Bọn Yeerk sẵn sàng làm tất cả để có nó. Và "tất cả" ở đây bao gồm luôn những thứ mà thậm chí bạn không muốn nghĩ tới nữa.

Thế nên tôi thốt lên "Ê!"

Tên nhóc đứng khựng lại. Hắn nhìn tôi như thể thấy tôi quen quen nhưng chưa kịp nhận ra.

Hắn cao hơn tôi một tẹo. Hầu hết bọn nhóc trong trường đều cao hơn tôi. Tên nhóc này có mái tóc vàng, cặp mắt nâu, và ánh mắt nhìn đầy tâm trạng.

"Gì vậy?" Hắn hỏi.

"Ơ… Hình như tui chưa quen bồ thì phải!" tôi đáp.

"Tui là người mới đến mà," hắn nói.

Thường thì cái lưỡi tôi dẻo quẹo, nhưng lúc này óc tôi như tê liệt. Mắt tôi láo liên quét ngang dọc sân trường đông nghịt người để tìm Jake, hay Cassie (Rachel thì khỏi à nha. Ý kiến xử lý tên nhóc này của con nhỏ hiếu chiến đó thế nào cũng là lôi hắn vào một phòng kín gần nhất rồi trổ cái dạng biến hình gấu xám của nhỏ ra, giựt phắt lấy chiếc hộp xanh cho rồi…) Nhưng Jake lại mất biệt. Cả Cassie cũng thế. Thậm chí Rachel cũng chẳng thấy tăm hơi.

"Ơ… tớ là Marco."

“Tớ là David”.

“David! Hay đấy! Tên rất hay!”

David nhòm tôi như thể tôi là một thằng ngố. Thành thực mà nói tôi cũng chả biết làm gì để thay đổi ý nghĩ của hắn nữa…

“Gặp sau nhé!” Hắn dợm bước.

“Này, David!” tôi gọi với theo “Cái vật xanh xanh đó là gì vậy?”

Hắn quay lại phía tôi. “Tớ cũng không biết nữa. Tớ lượm được nó ở khu công trường phía bên kia siêu thị. Nó nằm trong một hốc tường. Kẹt trong một khối xi măng. Hình như có ai ghim nó vào trỏng thì phải.”

“Thế à!”

“Chính thế, cái hộp đó lạ lắm. Hẳn là nó có một công dụng nào đó chứ hổng phải là một chiếc hộp cũ kỹ tầm thường đâu. Có chữ ghi ở trển nè, như là tiếng nước ngoài thì phải”

REEENNNGGG!

Tiếng chuông báo giờ vào lớp khiến tôi nhảy dựng lên.

“Này! Cho tớ cái hộp đó được không? Ý tớ là… trông nó cũng hay đấy, cậu bán cho tớ đi…” Tôi bắt đầu lộn ngược các túi quần. Một cục tròn tròn… một viên kẹo bạc hà cũ rích…

“Tớ trả cậu một đô la ba mươi hai xu,” tôi ngập ngừng đề nghị, tay chìa ra một tờ giấy bạc, vài đồng cắc và viên kẹo.

“Cậu là Marco hả?” tên nhóc hỏi.

“Phải tớ là Marco. Rất vui được quen biết cậu.”

“Nhưng bái bai cậu có khi còn vui hơn,” hắn nói rồi bỏ đi. Và rồi, thiệt quá muộn, tôi bắt gặp Jake. Tôi lao đến túm lấy nó, và lôi xềnh xệch vào nhà tắm nam.

“Một thằng nhóc có chiếc hộp xanh!” Tôi thì thào.

“Chiếc hộp xanh nào?” Jake xô tôi ra, hỏi lại.

“Thì chiếc hộp xanh đó đó.” Tôi kiễng chân nhìn qua các cánh cửa buồng tắm để an tâm chỉ có hai đứa tôi “Chiếc hộp xanh của Elfangor.”

Nghe vậy, khuôn mặt Jake chợt tái mét. "Hả -"

RRRRREEEEEEENNNNNGGGGGG!

CHƯƠNG 2

Tụi tôi lại tụ tập ở phía sau chuồng ngựa, chuồng ngựa nhà Cassie. Hay còn gọi là Dưỡng đường Hồi sức Thú hoang. Ba mẹ Cassie đều là bác sỹ thú y. Còn nhỏ cũng rất chi là mê động vật. Thiệt sự là, trong khi mấy đứa tụi tôi đang tá hoả tam tinh thì Cassie vẫn tỉnh khô nhét thuốc vô cuống họng một con thiên nga to đùng.

"Cái hộp xanh đó vẫn còn sao?" Rachel thắc mắc. "Bọn Yeerk đã nã tia Nghiệt vô chiến đấu cơ của ông hoàng Elfangor, biến nó thành tro bụi rồi mà. Lúc đó cả năm đứa tụi mình đều có mặt và thấy rõ vậy, đúng không?"

Cả bọn quay sang Ax. Đôi khi Ax không dự mấy cuộc họp nhóm. Nhưng lần này tụi tôi cần ảnh vì chuyện này. Lúc này ảnh đang ở trong hình hài Andalite của ảnh: bộ lông màu xanh xen lẫn vàng nâu, hai cánh tay yếu ớt với quá nhiều ngón, bốn chiếc vó, chiếc đuôi dữ dằn, khuôn mặt không miệng với hai mắt phụ trên mút hai đầu cuống không ngừng lắc qua lắc lại.

Ax là chuyên gia của tụi tôi về tất cả những chuyện kỳ cục của người ngoài hành tinh. Gì thì gì chứ bản thân ảnh đã là một người lạ ngoài hành tinh rồi.

"Ax, theo bồ thì chuyện gì đã xảy ra?" Jake hỏi.

<Tôi cũng không biết nữa.> Ax nói bằng ý nghĩ.

"Không biết nữa nghĩa là sao hả Ax?" Rachel hỏi. "Cái hộp xanh đó có gì đặc biệt không vậy? Tia Nghiệt chắc không thể huỷ hoại được nó chứ hả?"

<Tia Nghiệt huỷ hoại được. Tất cả những gì tôi có thể đoán được có lẽ đơn giản chỉ là một cơ hội ngẫu nhiên.>

"Có phải đó là ngôn ngữ Andalite để chỉ một tai nạn quái đản không?" tôi hỏi.

<Vâng. Các tia Nghiệt bắn vào chiến đấu cơ của anh tôi có lẽ đã tạo ra những áp lực gây nổ, và áp lực này đã làm văng thiết bị Escafil ra xa.>

<Thiết bị gì cơ?> Tobias hỏi.

Tobias đang ở nơi quen thuộc của cậu ấy: đậu tuốt trên xà ngang để ngó chừng ra ngoài vựa cỏ. Tobias là một đứa trong tụi tôi, nhưng không hẳn vậy. Cậu ấy là kẻ mà người Andalite gọi là *nothlit*. Đó là người bị mắc kẹt trong lốt hình biến bởi vì đã ở trong lốt đó quá hai tiếng đồng hồ.

Chuyện dài lắm.

Nói gì đi nữa thì Tobias cũng là một con diều hâu đuôi đỏ. Và trong suốt mấy vụ tụ tập nhóm họp này thì cậu ấy dùng cặp mắt la-ser diều hâu và đôi tai thính kỳ diệu của mình canh chừng để đảm bảo

không kẻ nào nghe trộm tụi tôi mà không bị phát giác.

<Thiết bị Escafil. Thật ra thì có vài tên gọi khác nhau. Escafil là nhà phát minh ra công nghệ biến hình. Các bạn biết đấy, cơ sở khoa học của nó là rất đáng kinh ngạc. Thiết bị này gây ra một chuỗi các hoạt động tái tạo tế bào gắn liền với không gian Z…>

"Tụi tôi hổng quan tâm chuyện đó!" tôi nói "Cứ để nó tống mọi thứ tui quan tâm xuống vùng không gian Z gì đó đi. Vấn đề là ở chỗ, cái hộp đó, cái khối biến hình đó hiện đang nằm trong tay một thằng nhóc tên là David mà hắn lại coi tui là đồ ngốc!"

Rachel gật gật ra vẻ suy tư. "Ờ, nếu mà thằng nhỏ đó nghĩ Marco là đồ ngốc thì chắc nó không quá tệ." Nhỏ nháy mắt với tôi để ngầm ý là nhỏ đang giỡn.

Tôi khoái mỗi khi nhỏ làm vậy.

"Và chúng ta phải lấy lại cái hộp đó," tôi nói.

"Đồng ý," Jake nhất trí, "Phải vậy thôi".

"Phải làm trước khi hắn khám phá được nó là cái gì," Cassie lên tiếng. "Và quan trọng hơn nữa là trước khi bọn Yeerk phát hiện ra hắn đang giữ nó".

Tôi chăm chú nhìn Cassie hồi lâu. Coi, có gì đó lưng chừng trong con người Cassie. Nhỏ bỏ hội Animorph bởi vì tôi đoán nhỏ gặp rắc rối bởi những thứ tụi tôi buộc phải làm.

Nhỏ quay lại nhập hội, đi nhiên. Nhưng kể từ đó tôi cứ thấy ơn ớn khi làm chung với nhỏ. Cassie quá luân lý và đạo đức. Nhỏ lúc nào cũng băn khoăn tự hỏi coi việc đó đúng hay sai. Tôi á, tôi chỉ thắc mắc coi "việc đó thành hay bại." Vậy thôi.

Tôi đang tỉnh móc mỉa Cassie chút đỉnh, nhưng cuối cùng quyết định nín thinh. Cassie đã cứu sống tôi không ít lần. Bạn chắc cũng phải nới tay kha khá cho kẻ nào đó khi mà kẻ đó đã cứu sống bạn chứ.

"Được rồi, tụi mình cần thêm thông tin," Jake nói "Trước hết tụi mình phải biết tay đó sống ở đâu, sau đó mới tới để lấy lại chiếc hộp."

<Và tụi mình cũng phải thiệt cẩn thận đừng để cho thằng nhỏ nghi ngờ chút xíu nào về điều gì đang xảy ra,> Tobias nói.

"Và đi nhiên phải tránh không làm hại đến David," Jake nói. "Hắn chỉ là kẻ ngoại cuộc vô tội thôi mà…"

"Hổng vấn đề gì ráo," Rachel nói. "Hắn hổng phải là một tên Hork-Bajir, hổng phải là một tên Taxxon, và cũng không hề là Visser Ba. Cả đám tụi mình chọi lại với một thằng nhãi ở trường ư? Xời, dễ như là đi bát phố."

Thường thì tôi hơi dị đoan với mấy cái phát biểu về việc gì đó sắp sửa là quá dễ. Nhưng lần này, ngay cả tôi cũng không hề lo lắng.

Giờ thì tôi có thêm một điềm dị đoan mới: Bất cứ khi nào mà tôi không thấy lo âu, tức là có chuyện để lo.

CHƯƠNG 3

Tụi tôi ngồi đợi bên ngoài quán Burger King dưới phố. Chỉ bốn đứa tụi tôi thôi. Ax thì hơi dễ bị lộ, vả lại tụi tôi hổng cách chi an tâm nổi khi ảnh ở dạng người tại nơi nào đó gần với mỡ và muối. Tobias thì đang bận thám sát ngôi nhà của David.

Lúc này màn đêm đã phủ xuống, nhưng ánh sáng vẫn còn nhiều: ánh sáng từ đèn xe qua lại, ánh sáng mờ ảo từ bãi đậu xe bên kia đường, và ánh sáng từ tấm bảng đèn to đùng của quán Burger King.

Trời se lạnh, vì vậy cả bọn đều mặc đồ ấm. Đó cũng là vấn đề đấy, vì nếu tụi tôi phải biến hình thì dễ chừng sẽ rách mất tiêu đám quần áo nặng nề đó. Do đó tụi tôi vạch ra một kế hoạch. Hai đứa trong bọn - một trai, một gái - sẽ phải ở lại. Tụi tôi sẽ giấu quần áo ấm trong nhà vệ sinh, rồi thì hai đứa ở lại giữ đồ... Phiền phức thật, nhưng không thể nào biến hình cùng với đồ mặc bên ngoài được.

“Ai bốc trúng khúc khoai tây chiên ngắn hơn thì ở lại nha,” tôi nói và bẻ hai khoanh khoai tây chiên ra làm đôi, đặt một khoanh ngắn và một khoanh dài trong lòng bàn tay. “Rồi đó, Jake, rút khoai tây đi.”

Nó rút phải khoanh ngắn.

“Coi bộ tui phải đi rồi, còn bồ thì ráng trực toa-lét, coi đồ cho tui nha.” Tôi hớn hở nói.

Rachel cũng rút trúng một khoanh dài. Nhỏ thắng, hay thua gì đó, tùy quan điểm của bạn.

"Bồ với tui, Xena," tôi nói.

Rachel nhướng mày lên với tôi. "Nè, nếu tui là Xena, thì bồ là cái quái gì hả?"

"Dĩ nhiên là Hercules rồi."

"Tui nghĩ bồ là Joxer thì đúng hơn. Không phải là cái tay mít ướt chán thì mồ thường hay láng cháng quanh Xena sao?"

"Được rồi, đấu nè." Tôi chống cùi chỏ lên bàn, thẳng cánh tay lên đúng tư thế vật tay. "Chơi đi. Tới luôn, một trận thôi để phân thắng bại một lần và mãi mãi luôn nè."

Jake ngáp. "Có cần kiếm một đôi bọ cạp sống đấu với nhau để gây hứng thú hơn không hả?"

Rachel toét miệng cười và dựng cùi chỏ kế tay tôi. Tụi tôi ngoắc cổ tay vào nhau. Tôi đè qua, nhỏ đè lại. Và rồi…

"Úi da!" Tự dưng đầu gối tôi đau nhói.

Không đầy một giây sau tay tôi đổ vật xuống bàn.

"Bồ đá tui! Nhỏ đá tui dưới bàn! Jake, coi nhỏ em bồ đá tui kìa!"

Rachel cười. "Ai quan tâm bồ thắng cách nào miễn là bồ thắng cuộc chớ?"

Cassie tròn xoe mắt: "Rachel, không tin được bồ luôn đó. Không,

chờ chút, có chớ, dám lắm!"

"Trời ơi, chỉ hai đứa tụi bồ đi làm nhiệm vụ thôi á?" Jake thốt lên. "Thay vì hai đứa Ngu và Ngu Hơn thì giờ là một cặp Điên và Điên Hơn."

Rachel và tôi nhìn nhau và cả hai phá ra cười.

"Điên và Điên Hơn," Rachel lặp lại, cười ngặt nghẽo như điên.

"Đúng rồi, nhưng tụi mình là đứa nào với tên nào đây ta?"

Tôi chợt ngước lên và thấy một tên nhóc đang tiến đến. Hắn cầm theo một cái bịch đựng bánh mì.

Lập tức tôi hết muốn cười. “Erek” tôi thì thào với Jake.

Erek King là một thằng nhóc học cùng trường tụi tôi. Ít nhất là trông bề ngoài cậu ấy cũng giống vậy, cư xử và nói năng y hệt. Nhưng mọi bộ phận trên người Erek bạn thấy đó chỉ là một hình chiếu. Người thật của Erek nằm bên dưới cái hình chiếu đó. Người thật của Erek là một người máy.

Erek là một người Chee, một giống loài người máy rất rất lâu đời được tạo ra bởi một loài khác đã tuyệt chủng từ lâu - người Pemalites. Người Chee hồng thể thực hiện bất kỳ một hành vi bạo lực nào, dù họ có sức mạnh kinh hồn. Nhưng họ ghét bọn Yeerks và thích loài người. Hay đúng hơn là họ thích chó, và họ thích loài người vì người cũng thích chó.

Lại một câu chuyện dài khác.

Chốt lại là người Chee cùng cánh với tụi tôi và có khả năng dò la tin tức của bọn Yeerks khá siêu.

“Chào Erek” Jake nhẹ nhàng lên tiếng.

Rachel gật đầu, còn Cassie thì mỉm cười.

“Chào các cậu, có gì mới không vậy?” Erek hỏi, giọng điệu y hệt một tên nhóc bình thường, chẳng giống một người máy cổ kính đã từng góp sức xây dựng nên mấy chiếc kim tự tháp chút nào.

“Chẳng có gì nhiều,” tôi nói, chặn ngang lời Cassie trước khi nhỏ kịp giải thích tụi tôi gặp chuyện gì. Tụi tôi cũng tin cậy người Chee lắm chứ, nhưng nói lộ ra những thông tin nhiều hơn mức cần thiết thì phỏng có ích lợi gì?

Bản tính tôi vốn hay nghi ngờ mà.

“Còn cậu thì sao hả Erek?” Jake hỏi.

Erek lôi bánh mì ra ngoạm một miếng bự, nhai nhồm nhoàm. Tôi biết thừa là thực tế thức ăn chỉ đơn giản là bị tiêu huỷ trong cơ thể người máy của Erek mà thôi.

"Không pho mát à?" tôi hỏi cậu ấy.

Cậu ấy lắc đầu và toét miệng cười. "Mình đang cố gắng giữ eo."

"À, đúng rồi. Cậu muốn sống lâu cỡ, xem nào, chừng một tỷ năm chắc?"

Erek lại cười lớn. Rồi cậu ấy bỏ miếng bánh mì xuống. "Có chuyện lớn rồi đó. Chưa ai biết gì về chuyện này cả. Sẽ không có thông cáo

báo chỉ gì đâu cho đến khi xong việc. Vì lý do an ninh thôi".

“Chuyện gì vậy?” Rachel háo hức hỏi, chồm cả người về phía trước.

"Ồ, hổng có gì quan trọng lắm đâu," Erek nhũn nhặn nói. "Chỉ là một cuộc họp cấp cao ở ngay thành phố này. Các tổng thống và thủ tướng của Anh, Pháp, Nga, Nhật Bản, Đức và Hoa Kỳ sẽ đến đây để bàn bạc các vấn đề ở Trung Đông.”

“Xời ơi,” Rachel ra vẻ coi thường. “Vậy thì sao nào?”

"Mục tiêu quá đỉnh còn gì," Cassie nói. "Các vị lãnh đạo cấp cao của 6 nước hùng mạnh nhứt hành tinh? Tập hợp cùng lúc ở cùng một nơi? Ngay đây á, nơi mà bọn sên Yeerk đang xâm lăng dữ dội nhứt á?"

Jake xán lại gần Erek.”Cậu có lý do nào đó để tin rằng bọn Yeerk đang mưu tính bắt cóc mấy vị này phải không?”

Erek gật đầu.”Kế hoạch của chúng đang được triển khai. Tổng Thống và thủ tướng các nước bắt đầu đến từ ngày mốt. Họ sẽ được bố trí ở khách sạn Marriott khổng lồ, gần bờ biển.”

“Đó sẽ là một cơ hội,” Cassie trầm ngâm nói. “Nếu tụi mình tiếp cận được các nhà lãnh đạo này, chứng minh với họ chuyện gì đang xảy ra… thì bọn Yeerk sẽ bị lật tẩy.”

“Còn nếu bọn Yeerk biến những vị này thành các vật chủ của chúng, thì coi như tụi mình tiêu.” Tôi nói.

“Có một rắc rối lớn,” Erek nói.

"Một thôi à?" Tôi thắc mắc.

"Rồi, thì nhiều rắc rối lớn, và một cái rắc rối bự chảng," Erek nói, không hề tạo hình chiếu giả nụ cười. “Một trong các nhà lãnh đạo đó đã trở thành vật chủ rồi. Bọn cậu chỉ cần tiếp cận sai người là…”

Cậu ta bỏ lửng câu nói.

"Cậu hổng biết là ai đã Bị Mượn Xác, đúng không?" Jake hỏi.

Erek lắc đầu. "Nếu chúng tôi biết, thì đó là rắc rối lớn, không tới mức bự chảng."

CHƯƠNG 4

Erek bỏ đi, để lại bốn đứa tôi ngồi chết lặng ở đó. Không đứa nào muốn nghĩ về một thế giới nơi tổng thống Mỹ và các vị chóp bu của hầu hết các cường quốc là nô lệ của bọn Yeerk.

Bằng mọi giá phải chặn bàn tay chúng lại!

"Thôi được, làm từng việc một đi," Jake nói. "Tụi mình phải giải quyết vụ chiếc hộp xanh trước đã."

Bất chợt tôi cảm thấy vật gì đó xẹt qua đầu. Tobias sà xuống đậu ngay lên chữ "R" của dòng chữ Burger King trên bảng hiệu.

<Không có gì đáng ngại,> Tobias thông báo <Cửa sổ phòng của tên nhóc đó mở toang. Mình đã thấy chiếc hộp màu xanh đặt trên bàn của hắn. Nhào vô rồi ra. Mình đáng lẽ đã tự làm rồi, nhưng bồ nói là phải báo cáo lại.>

Jake gật đầu giống như đang gật đầu với tôi. Nói bằng kiểu truyền ý nghĩ chỉ thực hiện được khi ở trong lốt hình biến. Tobias nói kiểu đó được. Tụi tôi thì không.

Tobias nghinh mỏ lên, nhìn trừng trừng. <Ơ, có ai mới tử hả? Tụi bồ ngó ỉu xìu như mới nghe thông báo huỷ kỳ nghỉ hè vậy. Thôi bỏ đi, kể tui nghe sau cũng được.>

Jake nhẹ giọng "Thôi tụi mình giải quyết cho xong vụ cái hộp đi. Rachel, Marco? Tới phiên mấy bồ rồi đó!"

Tôi và Jake bước vào tiệm Burger King, giả tảng như khách mua đồ, rồi quẹo vô phòng vệ sinh nam. Đó là một ngăn đơn nhỏ. Hổng có ai khác cả. Tụi tôi chốt cánh cửa.

Tôi cởi áo khoác ra và dặn Jake. "Đừng làm mất áo này nha. Có Steve Young ký tên ở trển đó".

"Marco à, chữ ký đó đã gần hai năm rồi, và từ hồi đó đến giờ bồ giặt áo đâu phải chỉ một lần. Chữ ký mờ câm rồi mà…"

"Tui đâu có nói là chữ ký còn nguyên đâu, phải không? Tui nói là cái áo đã được ký tên lên trển. Nó có giá trị tình cảm mà."

Jake nhìn quanh mấy bức vách xỉn màu. "Ừm, phần đời hấp dẫn nhứt là làm siêu nhân hén."

"Đúng, mà có quái gì đâu trong mấy phòng điện thoại công cộng bự đó mà Siêu Nhân cũ cứ bước vào thay đổi lốt hoài hả?"

"Bồ biết không, tui vẫn không quen được với tay đóng Siêu Nhân mới," Jake nói.

Tôi bắt đầu tập trung vào lốt hình biến. Đây là công chuyện chuyển thư đường không. Giờ của Chim. Nhào vô qua đường cửa sổ, quắp cái hộp rồi nhào ra liền tức thì. Hổng vấn đề gì ráo trọi, như Rachel từng nói. Chả có quái gì đáng lo cả nếu so với cái tin động trời mà Erek mới báo cho tụi tôi.

Tôi đã quá quen thuộc với lốt hình biển, một con ó biển. Ó biển cùng họ với diều hâu. Thường tụi ó biển sống gần mặt nước và ăn cá. Rất hiếm khi tụi nó la cà trong phòng vệ sinh nam ở tiệm Burger King.

Tôi tập trung suy nghĩ và bắt đầu co rút. Cái bồn tiểu tự nhiên nằm ngay tầm mắt và Jake thình lình cao vọt lên một cách khác thường.

Cộc! Cộc! Cộc! có tiếng gõ cửa.

“Có người trong này!” Jake cao giọng nói, tôi tiếp tục biến hình.

Da tôi chuyển sang màu xám. Màu như một viên phấn dính sình vậy. Như thể tôi bị chết ươn vài tuần rồi á. Nói thiệt với bạn là rất bực mình khi phải đứng ngó xuống và thấy làn da của mình đổi màu xám ngoét. Nhưng cũng không bực bằng khi đám lông bắt đầu lốm đốm xuất hiện như mấy đường kẻ nguệch ngoạc và rồi thì một mớ như vảy bong ra.

Các ngón tay của tôi giãn ra, dài thuột so với phần còn lại của cánh tay và bàn tay. Chúng vừa kéo dãn ra, vừa trồi ra khỏi làn da và trở thành mấy lóng xương khô trần trụi kiểu xương chim.

"Eo ôi!" Jake thốt lên, ráng cười nhưng mặt lộ vẻ ghê sợ. "Coi kìa, cái này mới à nha!"

"Chúa ơi, tui hổng muốn thấy lại lần nào nữa đâu á!" Tôi nói.

Biến hình thiệt hổng cách chi đoán trước được. Mọi thứ chả tuần tự gì ráo trọi. Nó toàn tới đủ các bước bất ngờ, kỳ cục, hoàn toàn hổng có gì là dễ coi chút nào.

Cái món xương trần lộ ra là mới hẳn. Và cực kỳ, cực kỳ không đẹp chút nào hết.

Cộc! Cộc! Cộc! Cộc! Cộc! Lại có tiếng gõ cửa.

“Có ai trong đó không?” Một giọng đàn ông cất lên.

“Có đấy, có người trong này” Jake hét lại “Bố khỉ!”

“Ra ngay!”

“Sao cơ?” Jake hỏi.

Đúng lúc đó cặp môi tôi đã chuyển thành chiếc mỏ cứng.

“Mấy đứa nhóc tụi bay vô đó chích choác hả?”

“Đâu có!” Jake nhìn xuống tôi vẻ sốt ruột “Lẹ lên đi.”

“RA KHỎI ĐƠ NGAY LẬP TỨC”

Lại thêm một giọng nói mới đầy uy quyền, tôi nghe tiếng chìa khóa xoay trong ổ.

“Ngưng biến hình đi!” Jake thì thào “Đứng thẳng lên và đừng nói gì hết”.

Tôi đứng đực ra đó trên những cái chân đầy vuốt, khoảng chín chục phần trăm đã là con ó biển. Jake chùm cái áo khoác lên người tôi, lồng phần mũ lên đầu tôi và thắt dây lại.

Cánh cửa bật mở. Người quản lý và một cậu nhóc trong đồng phục của tiệm Burger King đứng đó, lom lom nhìn tụi tôi.

“Em đang giúp em trai của em đi vệ sinh,” Jake vỗ vỗ lên vai tôi.

Hai người nọ nhìn xuống tôi đang đứng trong bộ áo khoác lùng

nhùng, bự đến mức xếp thành lớp dưới cặp chân đầy những vuốt của tôi. Hai cánh tay tôi rũ xuống lủng lẳng.

“Em của chú nhóc hả?” Người quản lý hỏi. “Nhưng cái áo khoác sao rộng thế?”

“Ấy, cái áo khoác đó được Steve Young ký tên lên đấy!” Jake nói. Như thể đó là một lời giải thích hợp lý.

“Mặt nó sao ngộ quá!” Cậu nhóc thốt lên.

Jake quàng tay quanh tôi như che chở, “Tommy, em đừng nghe họ nói,” nó thì thào, giọng ra vẻ ấm ức. “Mặt em chả sao đâu! Tin anh đi, nó không sao đâu mà! Các bác sĩ bảo rằng rồi ngày nào đó nó sẽ trở lại bình thường thôi.”

“Này, tớ không có ý…” cậu nhóc thanh minh.

“Sao thế?” Người quản lý hỏi, giọng quan tâm. “Em của chú nhóc bị bệnh gì vậy?”

Jake ngớ ra “Ơ…”

<Beakanoma,> tôi thì thào nhắc nó bằng ngôn ngữ ý nghĩ.

“Beakanoma,” Jake nói.

<Bệnh này miệng sưng lên, trông như là mỏ chim,> tôi giải thích.

“Bệnh này, ơ… làm miệng sưng lên, trông như là mỏ chim,” Jake lặp lại.

<Nó đặc biệt bi thảm vì chỉ tác động lên những người thực sự thông minh và đẹp trai,> tôi nhắc tiếp.

“Im cái miệng dùm đi,” Jake thì thào.

Jake kéo tôi chuồn lẹ ra khỏi phòng vệ sinh, đi nhanh hết mức trong khả năng tôi có thể bước bằng mấy bộ móng vuốt chim với áo khoác lùng nhùng trùm lên người.

CHƯƠNG 5

David sống trong một căn nhà hai tầng lầu, phía trước nhà có một bãi cỏ, sân sau có đề một vỉ nướng thịt và một bộ nhún rỉ sét. Và một bể bơi nữa chứ.

Tự dưng mà tôi ghen tỵ quá nè. Tôi đâu có cái bể bơi nào đâu.

Hắn có một phòng ngủ ở trên lầu.

Tobias, Rachel và tôi bay phía trên căn nhà ở độ cao khoảng mười lăm mét. Tôi chợt hiểu vì sao Tobias không thích bay ban đêm. Trong bóng tối, mắt diều hâu cũng chả khá hơn mắt người là mấy. Và khi mặt trời lặn thì các luồng khí ấm tạo thuận lợi cho việc bay lượn cũng biến mất theo.

Vì thế mà rất khó để đập cánh qua vài khu nhà từ tiệm Burger King tới nhà David. Lại còn khó phân biệt nữa chớ. Bạn đã bao giờ xác định chính xác một căn nhà ban đêm chưa? Từ khoảng 15 mét trên không ỉ? Hổng dễ. Nhưng bể bơi lại được rọi sáng và tụi tôi thấy David đang lội tung tăng ở trỏng.

Phòng của David ở trên lầu có ánh đèn, nhờ đó tụi tôi dễ trông thấy cái khối lập phương màu xanh ở trên bàn học của hắn.

<Tốt rồi, mình vô nha!> Rachel nói.

<Hổng được đâu! Cơ thể đại bàng của bồ dễnh dàng quá, làm sao vô lọt cái cửa sổ đó. Thôi, để mình và Marco làm cho.>

<Bực thật!> Rachel ca cẩm. Nhưng nhỏ đành phải thừa nhận rằng Tobias nói đúng.

<Nhớ báo động cho hai đứa tui nếu bồ thấy David ra khỏi bể bơi nha!> Tobias dặn. Nói đoạn, nó ép không khí ra khỏi cánh, chỉnh đường bay, nhắm thẳng ô cửa sổ phòng David đang sáng đèn.

Nhưng tôi đã xoay sở để vượt lên trước Tobias. <Ha!> Tôi khoái trá thốt lên.

<Marco! Cẩn thận đấy. Bồ phải xòe cánh ra khi bay qua cửa sổ. Xòe ra ngay đi, nếu không bồ sẽ đập vào bờ tường đối diện cho coi.>

<Nè, bồ coi tui là tay mơ hả? Tui đâu có ngu dữ vậy.>

<Bồ đâu có ngu dữ, chỉ ngu vừa vừa thôi!> Từ bên trên, Rachel nói xen vào.

Tôi lao xuống. Trực chỉ ô cửa sổ. Quá đã. Chắc lái phản lực cơ đáp xuống tàu sân bay vào ban đêm cũng chỉ đã đến thế là cùng. Chỉ có một mục tiêu bé tí, mờ ảo giữa cả một màn đêm mịt mùng.

<Nhớ tránh xa cái thanh đó nha,> Tobias nói. Nó ở phía sau tôi chỉ chừng hai mét.

<Cái thanh nào?> Tôi hỏi lại, nhưng ô cửa sổ đã lù lù hiện ra trước mắt tôi! Bị ánh sáng phỉnh mắt rồi! Tôi tưởng nó xa hơn kia.

Tôi ra sức giảm tốc, sẵn sàng xòe cánh ra một khi lọt vào phòng.

Và rồi tôi thấy cái thanh dùng để chống cửa sổ, giữ cho nó không sập xuống.

"Bốp!" cánh trái của tôi quệt trúng cái thanh.

<Má ơi!> Tôi hét lên.

RẦM! Cánh cửa sổ rơi sập xuống, phát ra một âm thanh rùng rợn.

RẦM! Tobias tông vào ô của sổ đã bị đóng.

RẦM! Tôi va vào bờ tường, do mải phân tán nên tôi không kịp xòe đôi cánh.

Tôi rơi lọt ra sau cái tủ áo, bị kẹt trong cái kẽ cỡ một tấc, không cách chi cục cựa được. Chỉ còn cách trườn dần xuống phía tấm thảm.

<Tobias!> Rachel hớt hải gọi.

<Mình không sao!> Tobias đáp, <Giáo sư Plum có lần làm như vầy trong nhà kính với cái chân giá nến!>

Tobias còn sống. Nhưng chắc chắn nó đã bị giáng một cú chết điếng. Coi bộ nó đang nhớ lại trò chơi *Tìm Manh Mối*[1].

Tôi cũng hổng ở trong bộ dạng ngon lành gì. Tôi đang lách dần ra, nhích từng phân một.

"Meeeeoooo!"

Ô ồ.

Tôi nhích nhanh hơn, nhanh nữa, tuyệt vọng cố thoát khỏi kẹt tủ.

Có vật gì đó cạ cạ vào những chiếc vuốt thò ra của tôi. Tôi biết đó là gì.

Một bên cánh thoát rồi! Rồi thân hình tôi. Và rồi thì... "Gừừừừừ!" tiếng kêu của một con mèo. Một con mèo bự màu xám, với cái mõm bự đang nhe ra những cái răng nhọn hoắt.

<Mèo ngoan> tôi cất giọng êm ái <Mày là mèo ngoooaaan mà.>

Con mèo rõ ràng hổng ưa mấy con chim bự chui vào phòng của nó. Và chắc chắn là nó càng không ưa những con chim bự lắm lời.

"MeeeOOOO!" Nó kêu tướng lên, bày tỏ cảm xúc của nó với tôi.

<Scarlet? Có phải đó là Cô Scarlet trong trò chơi giáo sư đó không ta?> Tobias thắc mắc.

<Marco! Ra khỏi đó lẹ đi!> Rachel hét lên. <Mình nhìn thấy một con mèo.>

<Ừ. Tui cũng mới vừa thấy nó thôi á.> Tôi đáp.

Tụi tôi gặp mèo nhà hoài. Tôi đã từng thấy vô số mèo nhà. Nhưng khi là chim thì bạn sẽ thấy bọn mèo nhà khác xa. Cho dù là một con chim bự, dữ dằn thuộc loài chim săn mồi.

Xoạc! Con mèo tát vào cánh tôi, các vuốt nhọn của nó xòe ra.

<Đủ rồi nhe, mèo. Muốn chơi ta hả? Được ta sẽ cho mi biết tay!>

Con mèo có vẻ hổng ngán. Nó chồm lên. Mới một phần tỷ giây trước nó còn cách tôi tới nửa thước giờ đã sát rạt bên tôi.

<Ááááááá!> Tôi hét lên.

"MeeeoOOO - Gừừừừừ!" Con mèo đáp lại.

Bất chợt cục diện chuyển thành một mớ bòong boong những vuốt,

móng, mỏ, răng của cuộc vật lộn điên cuồng giữa ó biển và mèo nhà. Tôi và con mèo tạm rời nhau ra, thở phì phò và gườm gườm nhìn nhau. Tôi đã giáng được vài cú ra trò. Nhưng con mèo này nhanh quá chừng. Nó đã cào xước cả bụng tôi, cắn vào cổ, vào cả hai bên cánh và vào cẳng trái của tôi. Tất cả diễn ra chỉ trong chừng sáu giây.

Tôi chưa sẵn sàng cho vòng đấu thứ hai. Tôi không hề muốn rằng bản cáo phó của tôi viết rằng: "Chết do thương tích sau một vụ choảng nhau với một con mèo nhà béo ụ."

Tôi phải hoàn hình. Hoặc tôi phải trốn thoát.

Thoát qua cái cửa sổ đã sập xuống á? Đâu được. Hay qua cánh cửa đóng chặt kia? Cũng đâu được.

Chỉ còn cách hoàn hình.

Nhưng ngay lúc đó nhỏ Rachel quyết định xông vào cứu tôi.

CHOAAANGG!

Kính cửa sổ vỡ tung! Một viên đá bay vào, tiếp theo sau là một con đại bàng cánh bạc to đùng, cặp cánh gập ra sau.

Rachel đậu ngay lên chiếc giường.

"Gừừừừừ!" Con mèo phát biểu bằng một giọng rất sửng sốt.

<Nhào vô đi, chơi tay đôi nè!> Rachel quát lên.

Và chỉnh ngay lúc đó cánh cửa mở tung ra. David ào vào. Con mèo ré lên, nhảy bám vào tấm rèm bên cửa sổ.

<Ra đằng cửa đi!> Rachel nói.

<Đồng ý!> tôi nói <Nhưng phải quắp cái hộp trước đã!>

<Tui dụ David, còn bồ thì quắp nó nha!> Rachel nói rồi bắt đầu vỗ cánh điên cuồng, và cào cấu loạn xạ bằng những chiếc vuốt.

"Cha mẹ ơi!" David thốt lên.

Rachel bắt đầu xé mấy cái gối làm lông chim nhồi trong gối bay tá lả khắp phòng. Tôi gượng dậy, vỗ cánh bay đến cái bàn học của David. Chiếc hộp! Nó kia rồi!

David chồm lại bàn, giật ngăn kéo và rút ra….

<Súng! Tên nhóc này có súng?!?> Tôi hét lên.

Đâu đó rất xa tôi nghe có tiếng nói, <Thiệt ra, Cô Scarlet, tôi nghĩ là cô phải giật một cú mạnh hơn mới phải>

<Súng hả? Súng nào?> Rachel la lớn.

Bộp! Bộp! Bộp!

Vật gì đó găm vào cái bụng trần của tôi. <Hắn có một khẩu súng bắn chim!>

<Thứ đó có thể bắn lòi mắt người ta đấy!> Rachel giận dữ hét lên.

<Người ta nào, tui đây nè!> tôi nói và quắp một cẳng vào cái hộp. Nó bự quá! Tôi phải dùng cả hai cẳng mới giữ được cái hộp, nhưng rồi tôi đứng không vững nữa. Tôi vỗ cánh như điên, cố lết ra khỏi cái bàn mà vẫn lôi theo chiếc hộp.

Bộp! Bộp! Lại những viên đạn bắn ra từ khẩu súng của David.

<Hắn bắt đầu làm tôi nổi khùng rồi đó!> Rachel giận dữ nói.

<Đừng có làm hại hắn!> Tôi nói <Hắn chỉ là người ngoài cuộc vô tội>

<Vô tội cái con khỉ m…>

Bộp! Bộp! Bộp!

Tôi vỗ mạnh đôi cánh, kéo lết cái hộp ra tới cửa. Rachel coi bộ khá hơn chút đỉnh, nhưng khi ra tới hành lang thì đôi cánh của nhỏ va mạnh vô tường.

“Ôi, đừng! Đừng làm vậy!” David hét lên “Trả cái hộp xanh đó cho tao!”

Tôi và Rachel cố sức chạy tiếp: hai con chim trúng đạn đang lê lết, loạng choạng, một con kéo rê theo chiếc hộp màu xanh. Và phía sau là một tên nhóc đang giận dữ la hét và nã súng lia lịa.

Bay xuống tiền sảnh!

<Ui da!>

<Cẩn thận!>

“Trả cái hộp cho tao!” David hét lên.

Bộp! Bộp! Bộp! Đạn lại vãi tiếp.

Xuống cầu thang nào!

<Ui!>

<Nè! Phải cẩn thận chớ!>

“Trả cái hộp cho tao!”

Bộp! Bộp! Bộp!

Tụi tôi băng qua căn phòng sinh hoạt chung. Ở đó, tivi đang chiếu phim "Buffy kẻ tiêu diệt Ma Ca Rồng."

<Ôi, tui quên đặt chế độ thâu băng video rồi!> Tôi nói. <Thế là lỡ mất phim Buffy rồi.>

Bộp! Bộp! Bộp!

<Ui da! Ngày mai lên trường tui phải kiếm chuyện dập cho tên

nhóc này một trận mới được> Rachel hầm hè <Tui đi mở cửa kính lùa đây! Bồ khiến hắn phân tâm một lúc đi!>

<Khiến hắn đề ý tui á? Bằng cách nào? Bồ chỉ cho tui cách hoá thân thành *Chúa tể Khiêu Vũ* đi?>

Rachel dùng mỏ kéo tay nắm của cánh cửa kính lùa. David lao thẳng vào tôi. Lao thẳng vào chiếc hộp xanh.

Tôi chỉ có thể hoặc là vọt lên, cấu vào mắt hắn, hoặc là nhả chiếc hộp ra. Nhưng David đâu phải là kẻ thù, và tôi thì không đủ nhẫn tâm để cào xé một kẻ ngoại cuộc vô tội.

Tôi nhảy lùi khỏi chiếc hộp. Cánh cửa trượt ra, mở toang. Rachel và tôi vỗ cánh bay qua bãi cỏ, qua sân sau, bể bơi, qua hàng rào, và ra khỏi khu nhà.

<Mình không biết phải giải thích ra sao với anh Jake đây,> Rachel nói.

<Tụi mình bị dập te tua bởi một tên nhóc trang bị súng bắn chim. Nghe thảm quá.>

Một con diều hâu bay lên nhập bọn với hai đứa tôi.

<Tobias hả?>

<Ờ, mình đây. Má ơi, mình bị một cú y như là trời giáng. Mình còn mơ một giấc mơ kỳ dị nữa chớ, tự dưng bị kẹt trong một cái nhà kính với Giáo sư Plum. Nhưng này, mọi chuyện thế nào rồi?>

CHƯƠNG 7

Đúng là không phải giờ hoàng đạo của cả bọn. Tụi tôi đành thối lui, tụ tập lại và quyết định thử thêm một lần nữa vào tối hôm sau, khi David đã nguôi ngoai bớt. Tụi tôi phải lấy lại chiếc hộp xanh đó trước khi bước vào giải quyết vấn đề lớn hơn là làm sao cứu được các nhà lãnh đạo chủ chốt của thế giới khỏi cạm bẫy của bọn Yeerk.

Thêm vào đó, tôi còn phải bôi ra cho đủ một bài viết môn khoa học mà tuần trước tôi đã quên béng chưa nộp.

Ngày hôm sau lại là một ngày đi học. Bạn biết cái kiểu bất di bất dịch hàng ngày rồi đó: dậy thiệt sớm, tắm, đóng bộ vô, mỏi cẳng chờ xe buýt cùng với đám ngốc bung xung chung quanh, chen lấn để kịp giờ kiểm tra đầu giờ, nhồi lên cái xe chật ních muốn bẹp hết cả mông. Rồi cũng thấy bóng dáng cái trường, đi vô cổng với cái cảm giác, ít nhất cũng là cảm giác của tôi, như đang chìm xuống. Rồi thì bạn chạm trúng một cô nàng dễ thương nào đó, cái cô nàng còn chưa gọi bạn là "Đồ quỉ"và bạn bắt đầu nghĩ, *Ờ, chắc mình cũng qua được thêm một ngày nữa đây.*

Vào lớp. Nghe giảng. Nghe giảng. Căn tin. Ăn trưa.

Một hàng dài xếp trước cái quầy đang bốc mùi thứ gì đó ươn ươn. Cải bắp? Cà tỉm? À không, súp lơ.

"Cậu nói tên cậu là Marco, đúng không?"

Tôi quay ngoắt ra sau song tay vẫn tiếp tục đẩy chiếc khay nhựa dọc hàng khay đặt trên bàn bếp trong căn-tin nhà trường. Đó là David. Tôi giật bắn mình, y như một tên đột nhập tội lỗi đang bị cảnh sát trưởng chất vấn.

"Phải. Tôi là Marco," tôi nói. "Cậu là David, phải không?"

Cậu ta gật đầu. Rồi David nhìn các món ăn đang bốc hơi nghi ngút "Đồ ăn ở đây khá hơn trường cũ của tớ."

"Khó tin quá. Không thể tệ hơn được nữa. Trừ khi cái trường cũ của cậu là nhà tù á."

David không cười mà chỉ nhìn tôi chằm chặp. "Có một chuyện rất kỳ lạ đã xảy ra cho tớ bữa qua. Lạ ghê lắm. Muốn nghe không?"

"Nghe chứ. Sao? Chuyện gì…"

"Súp lơ hay thịt hầm với đậu đũa?" Cô phục vụ hỏi tôi. "Nào, Marco, đẩy khay tới đi chớ."

"Dĩ nhiên là thịt hầm ạ," tôi nói. "Tên này có vẻ rặt Pháp[2] quá." Tôi quay qua David và nói, "Cậu biết nó còn được gọi là gì không? Nước đục."

Vẫn hổng cười.

Tụi tôi lấy thức ăn rồi la hét mở đường qua cái sở thú náo nhiệt vốn là căn phòng ăn. Có một cái bàn hai chỗ ngồi còn trống ở một góc

xa trong phòng. Tôi ngồi xuống. David ngồi vào chiếc ghế đối diện tôi.

Tôi cố làm mặt tỉnh, tỏ ra không mấy quan tâm đến câu chuyện của David, vì cơ bản tôi biết tỏng chuyện này rồi mà.

“Cậu có nhớ cái hộp xanh tớ cho cậu coi bữa qua không?” David hỏi tôi.

Tôi làm bộ suy nghĩ. “À phải. Tớ nhớ rồi…”

Hắn nhoài người ra trước. “Đêm qua có kẻ toan đánh cắp nó đấy. Cậu không thể đoán nổi chúng làm cách nào đâu. Chúng huấn luyện chim để làm điều đó đó…”

“Cậu nói sao?”

“Có hai con chim bay qua cửa sổ phòng ngủ của tớ rồi tìm cách lấy cái hộp ra. May quá, con mèo Bé Bự của tớ đã tấn công một con chim.

“Cậu đặt tên con mèo là Bé Bự à?”

“Tớ chỉ ước giá như lúc đó con rắn của tớ chui ra khỏi cái hộp ngủ của nó. Nó đã được rút nọc, nhưng tớ cá là nó sẽ hù mấy con chim kia chết khiếp.”

“Rắn à?”

“Ờ, rắn hổ mang đấy - quà của ba tớ. Ông thường đi ra nước ngoài. Ông là điệp viên mà. Cậu đừng nói cho ai biết đó nha!”

Cả đống chuyện kỳ khôi. Một con mèo tên là Bé Bự, một con rắn hổ mang, một ông bố điệp viên…

“Được thôi,” tôi nói.

“Nè, tớ biết nói ra nghe cũng kỳ, nhưng mấy con chim này hổng phải chim bình thường đâu nha. Một con còn biết kéo cánh cửa lùa nữa đấy. Hình như là một con đại bàng thì phải.”

“Thế người ta định ăn cắp cái hộp xanh đó làm gì?” tôi làm bộ ngây ngô hỏi.

David lắc đầu. “Tớ cũng không biết nữa. Nhưng chắc là nó phải có giá trị lắm, nếu không thì ai đó mất công huấn luyện mấy con chim kia để làm gì?”

Tôi gật đầu. “Nghe cũng có lý.” Ờ, quá có lý đi chớ: chim-ăn-trộm. Quá nhiều lần tôi phát hiện ra đời sống của mình đúng là điên đến mức tôi cũng hổng hiểu nổi cái gì là điên rồ thực sự nữa.

“Tớ dám cá là nó đáng giá rất nhiều tiền, vì vậy tớ đang tìm cách bán nó đây.” David nói tiếp.

Câu này làm tôi buốt cột sống. “Bán nó hả?”

“Ừ. Tối qua, sau khi vụ đó xảy ra, tớ đăng một thông báo “bán đồ” trên một vài trang Web. Tớ mô tả nó rất kỹ, kể cả các ký tự trên đó nữa. Sáng nay trước khi đến trường, tớ đã kiểm tra lại và thấy đã có người trả lời. Tay đó nói sẽ trả rất hậu và sẵn sàng tới bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu…”

Tôi nghẹn thở mất chừng mười giây.

"Cậu đã làm gì?"

“Marco à, tớ nghĩ rằng tớ cần phải có hậu viện. Cậu biết đấy, phải

có người yểm trợ tớ chứ, ngộ nhỡ có chuyện gì không hay thì sao. Ở đây tớ chỉ quen mỗi mình cậu." David lúng búng tiếp.

"Cậu có cho cái tay đó địa chỉ nhà cậu chưa?" tôi hỏi.

David cười mỉa."Tớ đâu có ngu. Hắn có thể cướp cái hộp của tớ trong khi tớ bị mắc kẹt ở trường lắm chớ." Nó lắc đầu, nhìn tôi bằng ánh mắt hơi láu cá. "Tớ gài chế độ hẹn giờ để bức E-mail mang địa chỉ nhà tớ không được gửi đi cho đến ngay trước khi tớ về đến nhà."

"Đã hẹn giờ à?" Tôi nói.

Nó gật đầu. "Tớ gửi email, tay đó đến lấy và tớ sẽ cho cậu 10% phần công giúp tớ giải quyết xong vụ này."

"Kế hoạch khéo đấy," tôi cố lấy giọng tỉnh. Nhưng trong bụng tôi lại thầm rủa, *Mày đúng là thằng ĐẠI NGU! Mày có biết ai sẽ lò đầu ra để lấy cái hộp đó không*?

Dĩ nhiên là tôi không nói thành lời.

Tôi bắt gặp Jake đang đi về hướng tôi. Tôi khẽ lắc đầu làm dấu, thế là nó quay đi.

David tiếp tục huyên thuyên về cuộc chiến với bọn chim. Rồi tiếp tục với kế hoạch tiêu món tiền sắp sửa có được do bán cái hộp. Nhưng tôi hầu như không chú ý lắng nghe.

Vài giờ nữa, bức E-mail sẽ được gửi đi. Và rất, rất nhanh sau đó, David sẽ phải đón tiếp một vị khách mà chắc chắn nó sẽ không bao giờ muốn gặp.

Tôi ngồi đó, nhìn David và nghĩ, "làm thế quái nào mà tao cứu mạng mày được đây?"

CHƯƠNG 8

Tôi kể lại mọi sự cho Jake nghe trong giờ học. Nó nhảy nhổm lên, buột ra một tiếng rủa và điều đó đã khiến nó bị điều lên phòng thầy hiệu trưởng để giải trình.

Buổi chiều, tôi kiếm cách kể lại cho Rachel và Cassie nghe. Tôi phải đợi cho đến khi cả hai nhỏ đi cùng nhau vì Cassie mới kềm được tính nóng nảy của Rachel.

Có một điều khỏi phải bàn cãi: Tụi tôi không muốn bức E-mail đó được gửi đi. Điều này có nghĩa là tôi phải bỏ học hai tiết cuối. Jake ra quyết định cuối cùng giữa tiết năm và tiết sáu ở gần hộc tủ của tôi.

"Tới cái máy tính của David thủ tiêu bức E-mail liền đi." Jake nói.

"Hắn có thể cài password đấy," tôi nhận định. "Có lẽ phải lôi cả Ax đi cùng…"

Jake gật đầu. "Bồ không có nhiều thời gian đâu. Chuồn tiết thôi. Bồ có thể chép lại tập của mình sau."

"Cảm ơn," Tôi nói. "Nhưng tui nghĩ là rồi tui mượn tập của Cassie thì hơn. Tập của bồ toàn mấy hình nguệch ngoạc máy bay và xe tăng thôi hà."

Tôi biết cách trèo lên sân thượng trường tôi học, và hên sao, không có ai ở trên đó cả. Tôi cởi quần áo mặc ngoài ra dúi vào chiếc ba lô. Tôi sẽ phải lấy lại balô sau vậy. Năm phút sau, tôi đã là một con ó biển bay bổng ở trên không.

Tôi biết tôi đang thực thi một điệp vụ sống còn tuyệt vọng. Nhưng điều đó cũng hổng hoàn toàn xoá đi niềm vui sướng khi tôi cất người khỏi mái nhà của ngôi trường và cảm nhận từng lớp không khí cuộn dưới đôi cánh mình. Ý tôi là, xin lỗi bạn nhé, nhưng có khi nào bạn ngồi trong lớp, và ước ao rằng bạn sẽ phóng mình vào trong khoảng không xanh ngắt hoang dã kia không? Quá đã luôn ấy chớ. Cho đến khi tôi sực nhớ ra có khả năng nhà trường sẽ gọi cho ba tôi để báo vụ chuồn học. Ý tưởng đó làm giảm đi cảm giác thoải mái đôi chút.

Thêm nữa, nhiều khả năng vào cuối ngày hôm nay tôi lại phải choảng nhau với Visser Ba chưa biết chừng.

Đó là một ngày nắng đẹp, vài áng mây lớn tích tụ, xếp lên nhau hàng dặm cao trên bầu trời. Những luồng khí nóng bốc lên từ mặt đất nhấc tôi bay bổng lên cao, cao nữa. Cho đến khi những ngôi nhà trông tựa những hộp giày và những chiếc xe trông tựa những hộp diêm đồ chơi.

Tôi hướng về đường ranh xa tít của khu rừng. Tìm ra Ax cũng chả dễ dàng gì vì cứ ban ngày là ảnh trốn biệt để tránh mấy tay săn hươu. Tệ hơn nữa, có thể một tên Mượn xác-Người nào đó bắt gặp ảnh và nhận ra ảnh là ai.

Giờ thì tôi bắt đầu nhận ra gió đang thổi ngược chiều bay của tôi. Điều đó có nghĩa là tôi bị bay chậm lại. Nhưng Tobias đã dạy tụi tôi rằng đôi khi độ cao giúp làm tăng tốc độ bay. Coi, nếu bạn lên đủ cao, bạn có thể lợi dụng trọng lực để nhào xuống một đoạn khá xa, cho dù ngược chiều gió. Giống như khi leo lên đỉnh một dốc trượt thật cao vậy, cho dù gió có ngược chiều, bạn vẫn có thể trượt xuống tận chân dốc.

Tôi cưỡi một luồng khí nóng dâng lên tối đa. Tôi không biết mình lên cao được bao nhiêu. Nhưng cũng đủ để tôi bắt gặp một chiếc máy bay tư nhân nho nhỏ ở cùng cao độ với tôi.

Tôi nhắm hướng rừng bay tới và lượn một vòng rộng và nhẹ nhàng để hướng tới mục tiêu của tôi.

Ax lang thang trong một diện tích rừng chừng mười dặm vuông. Bạn có hình dung được diện tích rừng đó là thế nào không? Lớn lắm đấy. Và cũng rất nhiều cây nữa. Cặp mắt ó biển của tôi thấy tất tật mọi thứ, từ những con bọ, con sâu cho đến những chiếc lá chết ở bên dưới, thế mà tôi vẫn chưa thấy Ax. Không phải là một lúc lâu đâu, mà là quá lâu kìa.

Giờ thì tôi bắt đầu sốt ruột. Cực kỳ sốt ruột luôn. Tôi đã biến hình được hơn một giờ rồi, và cho dù tôi có tìm ra Ax đi nữa thì tôi vẫn còn phải bay hết chặng đường trở về chỗ…

Một thoáng chuyển động ở bên dưới!

Một con hươu. Không phải! Hươu đâu có bộ lông ngả màu xanh.

Tôi ép không khí, lao xuống.

<Ax! Ax! Phải bồ đó không? Tui nè, Marco nè!>

Ax ngừng chạy. Giờ thì tôi đã ở đủ gần để nhận ra một con mắt cuống của ảnh đang chĩa lên bầu trời và rọi thẳng vào tôi.

<Ửa, bạn không đi học sao, Marco?>

<Bồ là ai hở, giám thị chuyên kiếm học sinh trốn học chăng? Tui đang cần bồ giúp đây. Bồ có cho rằng bồ có thể gỡ được mật khẩu mà người ta cài trên máy vi tính không?>

Ax cười, rồi ngưng lại. <Ồ, hóa ra là bạn đang nghiêm túc thiệt. Thế mà tôi tưởng bạn đang đùa chứ. Tôi đang cố gắng nhận diện cách nói đùa của loài người để ứng xử cho phù hợp đây.>

<À, ờ.> Tôi đáp xuống ngon lành trên một thân cây đổ, vuốt cấu vào gỗ mục, làm kích động một đám mọt, rồi hỏi. <Vậy thì, bồ có làm được không?>

Ax trả lời, <Dĩ nhiên là được rồi. Gỡ mật khẩu cài trên một cái máy tính của loài người á? Tôi biết bạn không có ý nhục mạ tôi, nhưng thiệt tình mà nói, câu đó mà đem hỏi bất kỳ người Andalite nào thì nghe chẳng khác gì một lời nhục mạ.>

Tôi hừ một tiếng <Vậy thì bồ phải biến hình lẹ đi! Tụi mình có công chuyện gấp lắm đó>

<Chuyện gì vậy?> Ax vừa hỏi vừa gấp rút biến hình.

<Cái hộp xanh. Nếu tui đoán đúng thì trong vòng khoảng một tiếng nữa Visser Ba sẽ nhận được bức E-mail mời chào hắn mua cái hộp đó.>

CHƯƠNG 9

Thời gian đang cạn đi rất nhanh.

Tụi tôi bay đến nhà David. Gió thuận chiều nhưng thật khó tìm ra một ngôi nhà giữa một lô một lốc các ngôi nhà trông tương tự như nhau, mà lại tìm từ trên không nữa chứ, trong khi lần cuối tụi tôi nhìn thấy nó lại là vào ban đêm.

<Bạn có lạc không đấy, Marco?> Ax hỏi.

<Tìm cái bể bơi đi. Nó có hình quả thận đấy.> Tôi nói.

<Một cái bể? Ý bạn nói là Vũng Yeerk hả?>

<Không, chỉ là bể bơi bình thường của loài người thôi.>

<Tôi chưa bao giờ nghe về cái gì giống vậy cả. Có phải chỗ đó giúp tái tạo năng lượng không?>

<Không. Nhưng đó là nơi giúp bồ kiếm bạn bè khi mùa hè tới đó.>

Tôi nhận ra một bể bơi màu xanh, hình trái thận và quay liền về hướng đó. Có vẻ đúng rồi. Đích thị là nơi này rồi.

Có điều là ở ngay phía bên kia đường cũng là một căn nhà y chang với một cái hồ cũng y chang.

Tôi xém hét lên vì tuyệt vọng. Nhưng rồi, ngay bên trên tụi tôi, một giọng nói bằng ý nghĩ chợt vọng xuống <Ax hả? Còn ai kia, Marco hay Cassie vậy?>

<Tobias!> Tôi reo lên <Bồ làm gì trên đó vậy? Làm sao bồ biết là tui với Ax?>

<Tên ngốc nào cũng thấy rõ rằng một con diều mướp phương Bắc và một con ó biển bay lòng vòng nhòm ngó cửa sổ nhà người ta là điều rất bất bình thường…>

<Sau này tha hồ mà diễu,> tôi vặc lại, <Tụi mình cần tìm ra nhà David. Ngay bây giờ!>

<Cách một dãy phố về phía tây,> Tobias nói. <Bám sát nhé, mình sẽ chỉ cho mấy bồ.>

Tobias lao xuống hệt tên lửa nhắm thẳng vào mục tiêu. Ax và tôi vỗ cánh đón nó.

<Có vụ gì dỉnh líu vậy?> Tobias hỏi.

<David rao bán cái hộp xanh trên Internet. Đã có một khách hàng quan tâm. Có một bức E-mail tụi mình phải huỷ gấp. Nhưng tui lo là David có cài password. Chỉnh vì vậy tui phải lôi Ax theo.>

<Ơ… nếu có password, tại sao không đơn giản là tắt béng cái máy tính đó đi cho rồi?> Tobias buột miệng nói.

Tôi hầu như đứng ngây ra trên nóc nhà, cảm thấy mình đúng là một tên đại ngốc nhất thế giới. Dĩ nhiên rồi, chỉ cần tắt béng cái máy tính đó đi là xong chuyện. Hay bét ra là rút dây điện thoại.

Tôi ghét cảm giác thấy mình như một thằng ngốc.

< Tốt nhất vẫn là tụi mình nên làm sao cho nó giống như cái thư vẫn được gửi đi ngon lành. Rồi nếu David không thấy có thư trả lời, hắn sẽ kết luận rằng là hổng ai thèm quan tâm tới vụ đó sất.>

<Làm cách nào để lọt vào trong nhà đây?> Tobias hỏi <Tất cả cửa sổ đều đóng kín. Mình hổng muốn ủi vô cửa sổ nữa đâu nha.>

Tụi tôi bay lòng vòng phía trên căn nhà một hồi. Tobias nói đúng. Các cửa sổ đều đóng. Có một tấm ván ép bít kín cái cửa sổ mà Rachel đã làm bể kính hôm qua.

Giờ thì tôi đã cảm thấy nhẹ nhõm hơn đôi chút. Tụi tôi còn cả hơn một tiếng đồng hồ trước khi bức E-mail đó được gửi đi kia mà. Còn cả đống thời gian ấy chứ.

<Này nha, Ax và tui sẽ biến thành gián bò qua cánh cửa hậu. Tobias, bồ canh giùm, đừng để con gì thịt bọn tui đó nha.>

Ax và tôi đáp xuống sân sau. Ở đó có một bờ rào cao ráo. Tụi tôi nhìn vào từng cửa sổ để an tâm không có ai trong nhà.

Tôi hoàn hình gần chỗ bộ nhún rỉ sét rồi cùng Ax tiến lại chỗ cửa hậu. Tôi quỳ xuống nhìn qua cái khe dưới cánh cửa. Với một con gián thì cái khe đó rộng rãi chán.

<Được rồi, vô việc thôi,> tôi nói và vịn tay lên núm cửa trong khi chuẩn bị biến hình. Nhưng tôi chợt cảm thấy cái núm xoay nhẹ.

<Ê, họ quên khoá cửa nè,> tôi nói, <Vô luôn đi>

<Đừừừnnnng> Tobias hét lên, đúng lúc tôi đẩy cánh cửa mở tung ra.

"Có chuyện gì đâu chớ?" Tôi nói. "Cửa mở mà, cứ -"

HúúúúúúỨỨỨ! HúúúúúúỨỨỨ!

<Chuông báo động chống trộm, là cái “chuyện gì” của bồ đó!> Tobias la lớn.

<Cái tiếng ồn khó chịu đó là gì vậy?> Ax thắc mắc.

<Má ơi!> tôi thốt lên <Nào tới luôn đi! Tobias, thấy cảnh sát tới thì báo ngay cho tụi tui nha!>

Tôi ào vào trong nhà. Ax nhảy lóc cóc đàng sau tôi.

Qua nhà bếp, bốn vó của Ax trượt như điên trên tấm vải lót sàn.

HúúúúúúỨỨỨ! HúúúúúúỨỨỨ!

Qua phòng khách trải thảm.

Choang! Đuôi của Ax quyệt trúng một cái đèn bằng sứ, biến nó thành những mảnh vụn.

HúúúúúúỨỨỨ! HúúúúúúỨỨỨ!

Lên cầu thang.

Choang! Choang! Choang! Ba chiếc khung ảnh gắn trên tường cầu thang bị cái đuôi của Ax quét sạch.

HúúúúúúỨỨỨ! HúúúúúúỨỨỨ!

"Vụ này hoá ra tuyệt vậy sao!" Tôi la lên thất vọng.

<Marco! Ax! Có người tới đấy!>

Phòng của David. Màn hình máy tính thể hiện một ảnh bảo vệ màn hình trông khá hấp dẫn. Tôi chộp lấy con chuột. Phần bảo vệ màn hình biến mất. Tôi nhấp chuột hai cái vào biểu tượng AOL.

Lẹ lên - Lẹ lên -Lẹ lên! Chuông điện thoại reo lên làm tôi nhảy dựng lên cả nửa thước.

Húúúúúúúúú! Húúúúúúúúú!

Lẹ lên - Lẹ…

Ai đó đang trả lời điện thoại! Tôi liếc qua Ax. Hổng phải ảnh.

Húúúúúúúúú! Húúúúúúúúú!

Ai đó vừa tắt chuông báo động!

Từ dưới lầu, tôi nghe một giọng đàn ông mạnh mẽ, "Phải tôi đang ở nhà, còn chuông báo động thì đã tắt rồi. (Ngưng) Không sao, tôi tự giải quyết được mà. (Ngưng) Không, tôi là nhân viên công lực. Không cần cử người của các ông đến đây đâu, cứ để tôi kiểm tra coi sao."

Tiếng gác máy.

Ba của David là cái chắc. Một "nhân viên công lực" từ sở về thẳng nhà. Ổng chắc chắn là có mang theo súng.

Tôi liếc qua màn hình. Phần mềm AOL đang nạp. Quá chậm.

Không còn thời gian để chờ đợi nữa rồi. Tụi tôi phải nấp thôi. Phải tìm chỗ nấp cho cả tôi lẫn cái tay nửa người nửa hươu to xác kia nữa. Và còn phải trốn một tay rất biết cách tầm nã nữa chớ.

Tuyệt.

<Ax! Vô buồng tắm biến thành con gì đó nhỏ nhỏ đi!> Tôi thì thào.

Ax vọt liền. Tôi chui tọt xuống gầm bàn. Để an toàn, tôi định rút dây điện thoại.

Nhưng bàn học của David lại là loại bàn có tấm chắn ở phía sau. Tôi không cách chi tóm được sợi dây.

"Có ai trên đó không, khôn hồn bước ra đây thì sẽ tránh được tai nạn," Giọng ba của David cất lên "Ta không muốn phải bắn ai đâu đấy."

"Gừ ừ ừ!" Tôi rít lên tuyệt vọng, nhảy dựng lên, ngó vào màn hình rồi buông mình lăn xuống gầm giường. Từ chỗ nấp, tôi thấy một đôi giày đang chậm rãi bước qua cánh cửa phòng David.

Tôi nín thở.

Và ngay lúc đó, tôi nhận ra hai thực tế khủng khiếp.

Thứ nhất: Khi liếc nhanh qua màn hình của David, tôi đã nhận ra một điều bất thường. Đồng hồ ở góc dưới tay mặt của màn hình chỉ sai giờ. Nó đã chạy sớm một tiếng. Bức E-mail của David sẽ được gửi đi không phải sau một giờ ba phút, mà chỉ trong ba phút nữa mà thôi.

Thứ hai: Con rắn hổ mang cưng của David đang nằm ngay dưới gầm giường.

CHƯƠNG 10

Con rắn trườn ra khỏi chiếc hộp các-tông. Để tôi nói cho bạn nghe một chuyện nhé: Thời gian ấy mà, chỉ có tỉnh tương đối, vì chỉ trong vòng có năm giây thôi mà tôi đã già đi thêm năm tuổi.

Nó cuộn tròn lại. Và rồi, rất đột ngột, nó vọt lên! Cái đầu bành ra, lưỡi thập thò, nó vươn thẳng lên và…

Bốp!

Con rắn va đầu vào mặt dưới của tấm nệm. Cú va làm cho con rắn ngây ra một lúc. Mắt nó rọi thẳng vào tôi như thể cú va đó là do tôi gây ra vậy.

Tôi nhớ David có nói đến con rắn đã được rút nọc, hay đại loại là thế. Nhưng làm sao có thể tin một tên nhóc dám nuôi cả rắn được!

Con rắn lom lom nhìn tôi bằng cặp mắt lóng lánh, hiểm ác.

Đôi giày sáp lại gần hơn nữa.

Tôi phải làm sao đây? Tôi có thể biến thành con gì đó nho nhỏ, như gián, kiến hay bọ chét chẳng hạn. Nhưng tôi lại đang bị chiếu tướng bởi một con rắn hổ mang ở cách chưa đầy nửa thước! Ai biết được loài rắn có thể xực con gì?

Nhưng… vẫn còn có một lối thoát, tuy hơi điên rồ chút chút.

Tôi chìa tay về phía con rắn.

Phập!

Con rắn mổ xuống! Nanh của nó cắm vào bàn tay tôi, ngay phần thịt giữa ngón cái và ngón trỏ.

“Ui!”Tôi khẽ rên lên.

“Thôi đủ rồi, chui ra khỏi đó đi!” Giọng của ba David cất lên.

Tôi tóm lấy con rắn và cố giữ nó thật chặt, mặc kệ nó trườn lách, vùng vẫy. Nó đang cực kỳ tức tối.

“Tao đếm đến ba. Và nhớ thò hai tay ra trước đấy nhé!”

Rầm!

Một tiếng động tắc nghẽn. Tôi thấy đôi giày đen quay ngoắt lại, hướng về phía buồng tắm. Ax đang gây phân tán. Ôi, chàng Ax tốt bụng của tôi!

Tôi giữ chặt con rắn và bắt đầu thâu nạp ADN của nó. Thông thường các con vật khi bị thâu nạp đều dịu xuống, lỏng người ra và trở nên rất hiền hoà, nhưng con rắn mát dây này thì không thế. Nó vẫn vùng vẫy như điên dại.

Cửa phòng tắm bật mở.

“Tốt lắm, bước ra đây đi và… ối trời!”

Tôi nghe tiếng khẩu súng nhét vào bao. Rồi đôi giày bự màu đen bắt đầu nhảy “vũ điệu dậm gián”.

<Marco! Tôi đang biến thành nhện và cái gã người này đang tìm

cách đạp tôi bằng đôi vó nhân tạo của hắn. >

Dĩ nhiên tôi không thể trả lời Ax, bởi lẽ tôi chưa biến hình. Điều duy nhất tôi có thể làm là lôi kéo sự chú ý của ba David để giúp Ax, giống như Ax đã từng làm vậy để giúp tôi.

Cho nên tôi thảy con rắn hổ ra khỏi gầm giường. Nó lổn nhổn trườn ra giữa phòng. Ba của David reo lên, "A, Spawn! Tóm con nhện dùm tao đi, Spawn!"

Tình hình chuyển từ xấu sang cực kỳ tệ hại. Con rắn hổ mang cắm đôi mắt khó chịu của nó vào chàng Ax tội nghiệp đang cuống quýt lạng lách giữa "đôi vó nhân tạo" đen thui và to đùng của người đàn ông kia.

Ax sắp bị dậm nát bét hoặc bị xơi tái, hoặc có thể bị cả hai.

Giờ thì không còn cách chi khác hơn là bò ra khỏi gầm giường và…

Đinh đoong! Tiếng chuông cửa vang lên gióng giả.

"Tóm con nhện đi, Spawn! Có người gọi cửa đó! Chắc là mấy tay cớm của Công ty an ninh. Đúng là một lũ vô dụng… Ta đã bảo đừng làm phiền ta rồi mà." Người đàn ông vừa làu bàu vừa bước ra khỏi phòng.

Tôi trườn thật nhanh khỏi gầm giường, rồi đứng bật dậy, xém nữa là tôi đạp trúng Ax rồi. Tôi hất văng con rắn Spawn ra xa.

Tôi hớt Ax vào lòng bàn tay rồi vọt trở lại chỗ máy tính.

Ở đó, trên màn hình, là dòng chữ định mệnh: thư của bạn đã được chuyển.

Tôi thở dài ngán ngẩm. Tôi đang giữ một người Andalite trong lốt hình biến trong tay. Một bức email chết người đã bị gửi đi. Ông bố cảnh sát của David có thể có ý trở lại và tiếp tục lục soát. Rồi tôi còn bị một vết rắn cắn đau nhức trên tay nữa chứ. Ít nhất là con rắn này không có nọc độc. Nếu không thì giờ này chắc tôi đã ngỏm củ tỏi rồi. Trừ phi đó là một thứ nọc độc có-tác-dụng-chậm.

Từ nhà dưới, giọng ba của David vọng lên, "Này, nghe đây, tôi đã dặn văn phòng các anh rằng tôi không cần họ cử người tới cơ mà. Tôi đã nói là tự tôi kiểm soát được tình hình mà…"

Tôi đoán ổng chưa nhận ra đám lùm xùm đổ vỡ mà Ax đã vô tình gây ra.

Có tiếng cửa khép lại.

Giờ thì sao đây? Tôi tự hỏi.

Bức E-mail đã bị chuyển đi mất rồi. Ba của David đang sắp sửa lên sục sạo tiếp. Mà tôi lại chưa muốn rời khỏi đây chút nào. Rắc rối có thể bắt đầu bất cứ lúc nào.

Spawn, con rắn hổ mang, đã trườn vào buồng tắm. Ax không đủ thời gian để hoàn hình rồi biến hình lần nữa. Có lẽ chỉ có đủ thời gian cho một lần biến hình ngay trong căn phòng này, và phải làm sao để không bị lộ tẩy. Hoặc bị ăn thịt…

“Ax! Tôi biến hình đây! Tôi đặt anh xuống nhé!”

Tôi quẳng Ax xuống sàn, tôi không quá lo lắng khi liệng ảnh như thế. Ảnh đang là nhện sói và tôi cũng đã từng là nhện sói. Đó là một sinh vật nhỏ rất dẻo dai.

Tôi tập trung tư tưởng và bắt đầu biến hình thành con rắn hổ mang.

CHƯƠNG 11

Đây là phát hiện mới về loài rắn nè: Tụi nó không có chân cẳng gì ráo.

Tôi bắt đầu biến hình và điều đầu tiên tôi nhận ra là tay chân tôi cứ như lụi đi. Không hẳn là co rút mà là quắt queo lại. Cũng giống như khi bạn gí một mẩu giấy vào mép lửa trên bếp ì. Nó không thật sự bốc cháy, mà chỉ như… quắt lại thôi.

Điều đó đang xảy ra với hai cánh tay tui nè. Thiệt quái dị. Chứng kiến mấy thứ này có thể khiến một người bình thường bắt đầu la hét như điên. Ý tôi là, bạn đang ngó xuống đôi cánh tay của bạn, chúng đang có đủ da thịt, lông măng, cơ bắp, ngón tay, móng tay, thế rồi cả đám đó tự dưng mềm nhũn ra, yếu xìu, ngắn dần và teo quắt lại. Rồi cũng tệ không kém, hai chân bạn cũng xuội luôn. Mà rõ ràng là bạn cần chân để đứng chớ bộ. Ngay khi tôi nhận ra chuyện gì đang xảy ra, tôi sụp đầu gối xuống, cũng ráng giữ im lặng, nhưng chắc chắn tôi đã gây chút tiếng động. Tuyệt! Dám cá ba của David sẽ quay lại ngay lập tức.

Tôi lăn mình chui lại vào gầm giường.

Cổ tôi đã vươn dài ra. Tôi có thể nhìn thẳng xuống mà chẳng cần gập cổ.

Da tôi bắt đầu phủ những hoa văn. Những hình vẽ li ti như hiện lên từ trong thịt của tôi. Đó là những vảy rắn. Chúng có màu vàng, trộn lẫn với một màu nâu bẩn bẩn.

Hai cánh tay tôi vẫn còn thòi ra chút xíu khỏi thân hình dài thoòng của tôi. Đôi chân tôi teo lại, kéo dài ra, cơ bắp biến mất, những ngón chân cũng mất tiêu. Tôi nghe những âm thanh kỳ quái khi xương cốt tan lỏng ra và biến mất. Tôi nhận thấy nội tạng của tôi trĩ nặng bên trong cơ thể, nằm im không hề được cơ hay xương chống đỡ như lúc thường.

Tôi nghe một tiếng "kéééétttt" nho nhỏ khi cột sống của tôi duỗi ra, đẩy một trong hai cái chân quắt queo của tôi xuống phía dưới. Và rồi, ngay lập tức, cái chân kia quấn vòng lại tương tự một nhánh dây leo hoặc cái gì đại loại thế. Nó quấn vòng quanh cái chân và xương sống của tôi rồi tan ra hình thành cái đuôi. Giờ thì tới phần ghê nhất đây. Biến hình, như tôi nói hồi nãy, không hề có tính logic gì ráo. Mọi thứ xảy ra hỗng tuần tự hay dễ chịu chút nào. Đôi khi tưởng chừng chúng cố tình diễn ra càng quái dị càng tốt. Có vẻ như các nhà khoa học Andalite đã tạo ra thuật biến hình là những người rất hài hước hay sao á.

Bởi vì ngay cả khi lớp vảy mọc đầy trên thân hình đã chuyển gần như thành hình ống của tôi, đôi chân đã biến thành cái đuôi, và hai

cánh tay…, ừm…, đã hoàn toàn biến mất, ừm, ngay cả khi toàn bộ tiến trình này diễn ra thì cái đầu tôi vẫn không hề thay đổi. Tôi biết tôi vẫn còn nguyên cái đầu người bình thường của mình. Kích cỡ đầu bình thường… trong bộ dạng toàn bộ phần thân đã thành rắn.

Ừa, ráng hình dung cụ thể hình ảnh đó đi. Thử tưởng tượng nó xảy ra với bạn đi. Và nghĩ coi bạn muốn la tới cỡ nào.

Tôi là một con sâu có nguyên cái đầu người.

Tôi đã từng có hai chân. Đã từng có bốn chân. Từng có sáu hay tám chân, nhưng chưa bao giờ KHÔNG có chân. Và cũng chưa hề KHÔNG có tay. Không chân, không tay. May thay phổi của tôi chỉ là một cái phổi rắn tí xíu, hổng đủ sức để tống hơi ra cái miệng người của tôi tạo thành một tiếng la kinh hoàng.

Chắc chắn rồi tôi sẽ bị ác mộng về chuyện này, tôi nghĩ thầm.

Rồi cuối cùng thì cái đầu tôi cũng thay đổi. Thiệt là nhẹ cả người, hoặc là rắn, hoặc là người. Chớ đừng trộn lẫn nửa nọ nửa kia.

Bạn cảm thấy cả đống chuyện kỳ lạ trong quá trình biến hình. Không hề đau, tốt, bởi vì nghiêm chỉnh mà nói, bạn sẽ không hề muốn biết là nó sẽ đau tới cỡ nào khi một nửa các bộ phận nội tạng của bạn hoàn toàn biến mất và xương sống thì lại chạy qua một chỗ khác hổng đúng vị trí gì ráo.

Nhưng có khi bạn cũng cảm thấy mấy hiện tượng biến hình này ở đâu đó xa tít mù tắp, cái kiểu như bạn đang mơ vậy. Như thể đó là chuyện đang xảy ra cho một người nào khác, ấy thế nhưng chúng vẫn cứ mặc nhiên tiếp diễn với bạn, đúng không?

Tôi có thể cảm thấy phần khỉ quản tiếp giáp bên trong miệng tôi bị đẩy lên cao, lên đến tận vòm miệng. Rồi tôi cảm thấy nó nối luôn với phần mũi. Tôi hổng biết tại sao. Những gì tôi biết chỉ là, không thể thở bằng miệng được nữa. Đầu tôi thu nhỏ lại rất nhanh. Lớp vảy bao phủ quanh cổ, lan lên hai má như một cái mặt nạ xấu xí, rồi lan tới trán và da đầu của tôi, thay thế luôn đám tóc.

Miệng tôi bành rộng ra, gần bằng cả cái đầu tôi. Một cái miệng bình thường của người thường rộng khoảng nhiêu ta, năm phần trăm kích cỡ cái đầu? Hừm, vậy mà giờ đây miệng tôi rộng cỡ chừng một phần ba cái đầu.

Thình lình tôi cảm thấy răng mình xôm xốp. Chúng chợt phồng lên, mềm nhũn như kẹo nhão. Và rồi tôi nghe âm thanh vật gì đó đang mọc ra từ trong miệng của tôi. Nanh!

Chúng mọc ra và cong ngược lại chóp miệng tôi. Túi nọc của Spawn đã bị lấy đi. Nhưng dạng biến hình này được tạo ra từ ADN, nên việc Spawn không có nọc độc không có nghĩa là tôi cũng không có nọc.

Tôi có nanh. Những chiếc răng rỗng nhọn hoắt. Và bên trên những chiếc nanh đó, nọc độc chứa đầy trong những cái túi nhỏ.

Giữa các nanh, chiếc lưỡi hình chĩa ba của tôi chợt tòi ra, thì thà

thì thụt, giống như thể đánh hơi vậy, nhưng thực ra là tôi đang nếm không khí với sự tinh tế hơn cả người sành ăn nhất thế giới. Tôi đang nếm từng phân tử không khí riêng lẻ.

Nhãn quan của tôi tuyệt cú mèo, điều này làm tôi thấy nhẹ nhõm. Tôi thấy những màu sắc khác với bình thường, nhưng vẫn cứ là màu sắc.

Thêm vào đó, tôi nhận ra cảm giác về nhiệt của tôi đã trở nên vô cùng tinh tế. Tôi cảm thấy được sự chênh lệch về nhiệt giữa một rẻo thảm hứng ánh sáng nhạt của mặt trời và rẻo còn nằm trong bóng râm.

Rắc rối duy nhất là thính giác. Bạn biết đấy, rắn không có tai ngoai. Tôi nghe ngóng chủ yếu là nhờ các dao động trên sàn lan truyền lên cơ thể tôi.

Nhưng rồi, tôi cũng quen với điều đó. Cũng y chang như khi tôi biến hình thành gián thôi.

Dù vậy, tôi chủ yếu vẫn là một sinh vật dùng thị giác, được hậu thuẫn bởi chiếc lưỡi luôn tìm tòi, nhấm nháp và khả năng nhận biết những chênh lệch nhiệt độ nhỏ bé nhất với một độ chuẩn xác kinh hồn.

Và đến lúc đó, bộ não rắn bắt đầu bùng lên từ trong nhận thức của tôi.

Lạnh.

Đó là cảm nhận của nó. Giống như một con ma đang đứng cạnh tôi. Tôi cảm thấy như thể ai đó vừa mở cánh cửa trong não tôi và một luồng gió Bắc cực đã ào vào.

Con rắn nghe thấy tiếng bước chân tới gần, theo từng bậc cầu thang. Nó chợt cảnh giác. Không phải là sợ, mà chỉ là… sẵn sàng. Giống như Clint Eastwood đang bước vào trong một quán rượu. Không run sợ… chỉ chắc rằng tay cầm súng của ổng không vướng bận gì. Lưỡi thè ra, thì thà thì thụt. Cảnh giác và đói.

Tôi cảm thấy nhiệt. Không nhiều, bởi lẽ thứ mà tôi đang cảm nhận là một loài máu lạnh. Cặp mắt của tôi bắt gặp những chuyển động cà giật, tám chiếc cẳng khua liên hồi.

<Cái gã người đó lại tới kìa> Ax nói.

Bộ não rắn lạnh lùng, không xúc cảm của tôi nhận ra có âm thanh lạ ở trong đầu và gạt nó sang bên. Không thích hợp. Chỉ có cơn đói, sự chuyển động và hơi ấm là đáng kể thôi.

Lưỡi tôi lại thè ra, thì thà thì thụt. Hừmmm. Mùi của con nhện. Chuyển động, hơi ấm và mùi vị - thức ăn! Thức ăn là câu trả lời cho cơn đói.

<Marco! Mình phải làm gì bây giờ> Ax hỏi.

Tôi không trả lời. Thay vào đó, tôi rướn lên, ngả đầu ra sau, duỗi những chiếc xương mảnh làm căng cái đầu hổ mang của tôi, và với vận tốc không hề thua kém chiếc đuôi Andalite, tôi phóng cái đầu ra

trước, miệng ngoác rộng.

Tôi chén Ax!

Chén Ax bằng một cú nuốt cực lẹ.

CHƯƠNG 12

Tôi cảm thấy Ax vùng vẫy bên trong miệng tôi. Tám cái cẳng nhện đầy lông của ảnh đạp liên hồi.

<Bạn ăn thịt tôi à?!> Ax cất tiếng hỏi, giọng phẫn nộ.

<Ơ..ơ..ơ… ừ>

<Bạn mất kiểm soát rồi hả?>

<Thì…> Ơ, mà có lẽ là vậy thật. Nhưng chỉ một phút thôi mà. Giờ thì tôi đã lại kiểm soát được con rắn rồi.

Tôi thấy hơi bối rối. Ai lại ăn thịt bạn bè của mình chứ.

Một điều khủng khiếp chợt thoáng qua đầu tôi.

<Tui có cắn bồ không vậy, Ax? Bồ cảm thấy ra sao?>

<Ơ ơ… Bủn rủn hết…>

<Hoàn hình đi> Đến nước này thì ba David có thấy Ax cũng đành mặc kệ. Ax sẽ chết nếu ảnh không hoàn hình ngay lập tức.

Tôi khạc con nhện ra, điều này không dễ làm chút nào. Cái lưỡi rắn của tôi không hoạt động giống như lưỡi thường. Nó thụt ra từ một khe miệng nhỏ, nếm không khí hầu như mỗi giây. Nó rất xịn trong việc phát hiện mùi của con mồi. Nhưng nó vô dụng khi cần nhè một con nhện dở sống dở chết ra khỏi miệng.

May thay Ax đã bắt đầu hoàn hình. Ảnh càng lúc càng bự lên trong cái miệng rắn của tôi và tự ảnh lấn ra ngoài.

Và đúng ngay lúc đó, ba của David xuất hiện trở lại.

"Cái quái gì… Ôi, ối ối trời! Cái quái gì thế này?"

Không còn lựa chọn nào nữa. Tôi phải dùng ngôn ngữ ý nghĩ để nói chuyện với ông bố này thôi. Dĩ nhiên, chả có luật lệ nào bắt buộc tôi phải nói sự thật cả. Ngoài ra còn có một thực tế là bạn không thể nào biết ngôn ngữ ý nghĩ phát ra từ nơi đâu…

<Chào người Địa cầu! *Klaatu Barada nikto*! Tôi đến đây với thiện chí hoà bình!>

"Á á á á á!" Ba của David hét lên rồi lùi lại mấy bước.

Tôi thấy ổng rút súng ra chĩa thẳng vào Ax, lúc này đã to cỡ một đứa bé sơ sinh với tám cái cẳng lông lá, bộ lông màu xanh và vàng nâu, một cái đuôi bọ cạp và hai cánh tay nhỏ tí xíu.

<Đừng có dùng hoả lực!> Tôi hét lớn. <Chúng tôi đến đây với thiện chí hoà bình cơ mà.>

'Chúng tôi' ư? Mới cách đây một giây mi còn xưng là 'tôi' kia mà. Các ngươi có bao nhiêu cả thảy vậy?"

Tuyệt. Nhận xét không tệ. Tôi nhớ lại David có nói ba nó là điệp viên. Ổng làm gì nhỉ? FBI hay CIA? Hay là thành viên của một lực lượng bí mật nào đó mà luôn đem lại quá chừng rắc rối cho thanh tra Mulder và Scully[3] không ta?

<Hừm, thôi được, Người Trái Đất,> tôi nói, <chỉ có mình ta thôi. Nhưng ta bị một dạng rối loạn tâm thần vũ trụ. Bệnh đa nhân cách. Này ông kia, từ hành tinh Xenon Năm đến đây là cả một chặng đường dài thăm thẳm, vì vậy ta đang cần ai đó để trò chuyện!> tôi nói.

Ax đã bự cỡ con gấu bông. Một con gấu bông xấu tệ.

"Gì thì gì, hãy ngừng lại đi!" Người đàn ông hét lên. "Đừng có lớn thêm nữa!".

<Ê! Mấy bồ làm trò quỉ gì trong đó vậy!> Giọng Tobias từ bên ngoài vọng tới.

<Tui đang là một con rắn hổ mang. Tui vừa cắn Ax và ảnh đang hoàn hình để khỏi phải chết vì nọc độc. Bức E-mail ngu xuẩn kia đã bị chuyển đi rồi, và ba của David thì đang lăm le muốn bắn tụi tui!> tôi đáp, <Còn hỏi gì nữa không?>

"Đừng có lớn thêm nữa, nếu không ta bắn đấy!" Ba của David đe doạ.

Cách!

Ông lên cò khẩu súng.

"Ta đã nói là đừng có lớn thêm nữa mà."

<Mấy bồ sắp có thêm rắc rối mới rồi đấy,> Tobias thông báo. <David đang về tới.>

<Người địa cầu!> Tôi la lớn <Con trai người trốn học về nhà sớm kìa!>

Đừng hỏi tôi tại sao tự dưng lại nói vậy. Linh cảm của tôi mách bảo rằng tất cả các bậc cha mẹ đều giống nhau và ngay cả khi đối mặt với một người vũ trụ kỳ lạ đang biến hình dở dang, quan tâm số một của họ vẫn là con cái.

Đôi mắt của cái ông FBI hay CIA hay Cơ quan mật vụ chi đó vụt loé lên. "Sao cơ?"

<Nó bỏ học tiết cuối.>

Hà, giờ thì để tôi ngưng lại và phác thảo sơ bộ bức tranh cho bạn dễ hình dung: Là tôi, con rắn, đang nói bằng giọng truyền ý nghĩ với một lão hết sức khả nghi, giả vờ đang nghe từ một thứ nửa-nhện-nửa-Andalite, cỡ bằng chú chó Cốc giống Tây Ban Nha, trong khi đang nhận thông báo từ Người Chim, báo rằng một tên nhãi ranh nào đó đang chuồn học sớm.

Hỏi nè: Tôi có mất trí không?

Trả lời: Ồ, có chứ. Dĩ nhiên rồi.

"Ta đi làm về sớm," ba của David nói: "Ha! Thế là bắt được quả tang rồi! Ta sẽ cấm túc nó một tháng!"

Dưới nhà vọng lên tiếng cửa mở.

Âm thanh của một cánh cửa mở ra ở dưới nhà dội lên.

Ax giờ đây đã giống người Andalite hơn là nhện. Và việc hoàn hình của ảnh cũng đang tẩy sạch nọc độc rắn ra khỏi cơ thể…

“Ta đã bảo ngừng lại cơ mà,” Ba của David nói sau khi quay trở về với cái thực tế là có thể - chỉ có thể thôi - việc tiếp đón một người vũ trụ trong ngôi nhà của mình có ý nghĩa quan trọng hơn một chút so với việc bắt nọn cậu con trai cúp cua.

<Marco, ráng trụ nha,> Tobias thông báo từ bên ngoài, <Mình đã thấy một con đại bàng, một con ó biển và một con chim ưng đang bay tới đây. Chúng sẽ có mặt trong vòng mươi phút nữa.>

<Tuyệt lắm, trừ khi cái ông này hổng quyết định bóp cò! Vì đạn chẳng cần đến mười phút để đi du lịch đâu.>

David đột ngột xuất hiện ở ngưỡng cửa. Hắn khựng lại, mắt dán chặt vào Ax.

“Trời!” David thốt lên.

“Hắn nói hắn là người vũ trụ đấy!” Ba của David nói.

“Trời!”

“Mà này, mày bị cấm túc rồi đấy nhé!” Ba của David răn con.

“Người vũ trụ hả ba, hổng vậy được!”

Xin lỗi, tôi không kìm được. Bằng giọng truyền ý nghĩ, tôi nói <Có chớ!>

Một khung cảnh thật nhộn và kỳ quái. Điều này quá rõ rồi. Nhưng tinh hài hước của tôi xẹp liền… ngay trong khoảnh khắc sau đó, khi nghe Tobias thông báo. <Một chiếc Limousine, hai chiếc Jeep, một xe tải đang tiến nhanh đến đây! Chúng sắp tới nơi rồi đó!>

Tôi bèn nói với David và ba của hắn bằng một giọng cố hết sức bình tĩnh. <Hãy nghe tôi nói đây. Quỷ sứ sắp hiện lên rồi đó. Hai cha con ông hãy trốn ngay đi.>

“Trốn hả? Tại sao chúng tao phải trốn?” David ngạo nghễ hỏi lại.

<Vì mọi lựa chọn khác sẽ đồng nghĩa với cái chết.>

CHƯƠNG 13

Đinh đoong!

Tiếng chuông cửa vang lên.

Ba của David vẫn chĩa khẩu súng vào Ax, giờ đây đã hoàn toàn là người Andalite.

<Tiếng chuông đó không tốt lành gì cho ông đâu.> Tôi nói.

Rủi thay con Spawn thiệt, tức con rắn hổ mang cưng của David, đã chọn ngay lúc này để trườn ra khỏi buồng tắm.

Từ từ, ba của David chuyển ánh mắt xuống tôi. Ánh mắt đó quay trở về Ax rồi chuyển sang tôi lần nữa.

<Phải tôi đây, con rắn biết nói đây. Nào, đừng làm gì dại dột chứ.>

Ông lắc mạnh khẩu súng về phía tôi.

PĂNG! PĂNG!

Tôi cảm thấy sự chấn động. Không phải cơn đau mà là sự chấn động. Tôi lắc cái đầu rắn và thấy một cái lỗ trên cơ thể tôi, phía trên đuôi chừng tấc rưỡi. Xuyên qua cơ thể rắn của mình, tôi nhìn thấy tấm thảm trải sàn.

Giờ thì ba của David đang nhắm kỹ hơn.

Chát! Ax vung cái đuôi lợi hại của ảnh lên! Khẩu súng bay vèo đi. Và cùng với nó là một ngón tay.

"Ấy!" David thốt lên.

"Á á á á!" Ba của hắn hét lên.

RÂÂÂAMMM!

Cánh cửa dưới nhà vỡ bung ra.

Ba của David rịt chặt bàn tay bị thương.

<TOBIAS!> Tôi hét lớn bằng ý nghĩ, <Tăng viện!>

Có những tiếng thình thịch làm rung chuyển ngôi nhà khi nhiều bàn chân bự rầm rập bước lên gác.

Hai chiến binh Hork-Bajir nhảy vọt vào phòng. Thấy Ax, chúng thụt lại.

Và rồi, một người Andalite khác bước ra. Lớn tuổi hơn Ax. Và mặc dù thật khó chỉ rõ từng điểm, nhưng rõ ràng là khác xa Ax.

<Visser Ba!> Ax rít lên căm hờn.

<Ta nghe có tiếng súng. Ta nghĩ bọn ta có thể giúp gì đó,> Gã Visser cất giọng nhạo báng.

"Cút ra khỏi đây ngay!" David hét lên.

<Cút ra khỏi đây?> Visser Ba hỏi lại. <Tại sao? Ngươi làm ta phật ý rồi đó. Ta vừa nhận được bức E-mail ngớ ngẩn của ngươi nên mới phóng vội đến đây mà.>

"Ng… ng… ngươi muốn m… mua chiếc hộp xanh hả?"

<Ồ, mua chứ, tất nhiên rồi,> Visser Ba nói, <Ta mua. Ta mua. Và ta cũng sẵn lòng trả bất cứ giá nào. Để xem nào, ta nên đề nghị với ngươi cái giá nào để đổi lấy chiếc hộp đây? Ồ, ta biết rồi!>

Hắn vung lưỡi dao đuôi nhọn hoắt kề ngay cổ ba David <Ta sẽ trả cho ngươi bằng mạng sống của ba ngươi.>

<Mi không lấy được chiếc hộp đâu,> Ax lặng ngắt nói. Ảnh bước lên phía trước để sẵn sàng đấu đuôi đôi với gã Visser.

<Thế thì gã người này sẽ phải chia tay với cái đầu của hắn rồi.>

Một lúc lâu, chẳng ai động đậy. Cả Visser Ba. Cả Ax. Cả David lẫn ba của hắn. Cả hai tên Hork-Bajir.

Tất cả đều bất động. Trừ tôi ra.

Tôi đang ở trong một lốt biến hình mới. Tôi chưa hề thử trước đó. Và tôi cũng không biết làm sao mà di chuyển khi không có chân. Nhưng trí não của con rắn thì biết.

Tôi trườn đi. Những sợi cơ dài trong cơ thể tôi co lại, rút ngắn lại ở một bên, tạo thành một vòng cung. Và rồi, tôi bung cái vòng cung đó ra để đẩy cái đầu của tôi lên phía trước.

Tôi trườn rất êm và nhanh nhẹn. Nhưng tôi không có phép tàng hình, và tôi lại đang mất máu do cái lỗ đạn ở phần đuôi.

<Gì thế này? Một tên Andalite khác ở dạng biến hình ư?> Visser Ba chúc một con mắt cuống nhìn xuống tôi.

Có chuyển động đột ngột!

Ba của David giật mạnh đầu ra sau, cố thoát khỏi lưỡi dao đuôi của gã Visser còn David thì xông thẳng vào gã, miệng hét lên "Hãy thả ba ta ra."

Ax vung đuôi. Chát! Nhưng đòn tấn công của ảnh bị chậm đi vì sợ trúng David.

Chát! Tên Visser chặn cú giáng của Ax.

Hai tên Hork-Bajir chồm lên trước, những chiếc cựa vung xa xả.

Hai tên Hork-Bajir và Visser Ba chống lại Ax và một con rắn. Một cuộc chiến không cân sức! Nó càng không cân sức hơn nữa với cha con David chạy lòng vòng xung quanh.

Chát! Chát!

Hai cái đuôi Andalite xả vào không khí.

Vèo! Vèo! Những lưỡi dao ở cổ và cánh tay bọn Hork-Bajir chém liên hồi.

Một trận cuồng phong những cú xả và quất đuôi làm toác những tấm poster dán trên tường, xé nát những tấm rèm và hất tung những món đồ chơi be bé và những đồ lặt vặt bày trên bàn học của David.

Tôi trườn theo sau gã Visser, cuốn mình lại, duỗi ra, cuốn lại nữa, lướt dọc theo sàn nhà trong cuộc săn lùng những chiếc vớ và những bàn chân khủng long bạo chúa…

Mục tiêu đây rồi! Gót chân một tên Hork-Bajir!

Tôi dựng người lên, ngắm và đớp!

Nhanh như lưỡi dao đuôi Andalite, tôi chồm lên, phóng cái đầu hình viên kim cương lên không, miệng ngoác ra, nanh cắm xuống.

Phập!

Hay quá! Tôi đã cắn trúng thịt rồi nè! Tôi cắm sâu những chiếc nanh nhọn hoắt vào đó. Tôi cảm thấy những túi nọc đang bơm, bơm nữa, bơm mãi cái chết hoá học vào chân của tên Hork-Bajir.

"Aaaaaagừừừừ!" Tên Hork-Bajir rống lên đau đớn. Hắn điên cuồng quẫy, cố hất tôi văng ra, nhưng tôi đã dính cứng vào hắn bởi những chiếc răng nanh rồi.

Văng ra trước, văng ra sau. Đầu tôi hầu như vẫn dính chặt vào chiếc cẳng ghê tởm của tên Hork-Bajir, song phần còn lại của cơ thể rắn dài ngoằng thì phất phơ trong không khí…

PĂNG! PĂNG! PĂNG!

Ba của David đã tìm lại được khẩu súng và ổng lập tức khai hoả.

Tôi thấy ba vòng tròn xuất hiện trên ngực tên Hork-Bajir đang dính chặt với tôi trước khi hắn đổ nhào xuống.

Tôi nhả răng ra.

Thêm nhiều tên Hork-Bajir khác lao vào căn phòng chật ních. Tôi nhớ Tobias có nói một chiếc xe tải đang đến. Chắc nó chở theo bọn Hork-Bajir.

Một tên Hork-Bajir đô con xém nữa dẫm lên tôi, hắn thậm chí không nhận ra tôi ở đó. Hắn đã phạm một sai lầm lớn. Tôi lẹ làng phóng cái đầu rắn ra trước. Lần này, cắn xong tôi nhả ra liền.

Ax ngã nhào!

Visser Ba cùng hai tên Hork-Bajir khác xấn tới ảnh.

Và chính ngay lúc đó, sự việc trở nên thực sự gay cấn.

"Gầầầmmm!" Một tiếng rống trầm đục vang lên và qua cánh cửa bước vào một thứ còn kỳ dị và đáng sợ hơn cả một chiến binh Hork-Bajir. Cúi khom cái đầu đồ sộ và thân hình to lớn để lọt qua khung cửa, Rachel bước vào.

Nếu bạn đã từng thấy một con gấu xám trong nhiên nhiên hoang dã, giữa rừng, nom nó thiệt bự chang bang. Nhưng ở đây, lọt giữa cái phòng ngủ, thì nó còn vượt xa cái khái niệm "bự chang bang đó" nữa kìa. Con gấu lụi ụi đi tới, đôi tai nhỏ xinh của nó quệt cả lên trần nhà. Nó làm tôi phát hoảng cho dù tôi biết đó chính là Rachel ở dạng biến hình.

Ờ, bạn biết rằng "da, da, da, da" là quảng cáo thương mại cho xe hơi hiệu Volkswagen? Hình dung thế này nha, bạn lái một chiếc Volkswagen và đối đầu với một cái xe 18 bánh chạy 90 dặm một giờ. Đó chính là hình ảnh con người đối đầu với gấu xám.

Bạn sẽ chẳng có ý niệm gì, hoàn toàn không có tí ti khái niệm gì về sức mạnh của một con gấu xám đâu cho đến khi nào một mình bạn phải đương đầu với nó.

Bọn Hork-Bajir là những đối thủ đáng gờm. Nhưng ngay cả bọn

chúng cũng vội vã dạt ra khi Rachel bước vào phòng. Và từ phía sau Rachel, một con cọp lách lên với bộ điệu tao nhã dị thường, trông nó hệt một khối thép lỏng.

Qui mô của cuộc chiến đã phình to lắm rồi. Giờ sắp sửa thành chiến tranh hạt nhân.

David sẽ tha hồ mà dọn dẹp căn phòng của hắn.

CHƯƠNG 14

Thoạt tiên phòng David có bốn bức tường.

Chỉ trong giây lát, nó chỉ còn lại hai.

Đó là một cuộc xô đẩy đẩy hoang dại, hung hãn đến điên khùng.

Một nhóm bọn Hork-Bajir, một con gấu xám, hai con người, một con cọp, một người Andalite chỉnh hiệu, một Andalite-Bị-Mượn-Xác, và tôi - Người-Rắn.

XOẠT!

ROẠC!

<Băng đảng Andalite!> Visser Ba tức tối gào lên.

Chiếc giường bị xé thành từng mảnh. Bọt đệm cao su tòi ra từ những chỗ rách.

CHẠT!

PHẬP!

<Lần này mi không thoát được đâu, Visser,> Ax ngoan cường nói.

Rachel vung bàn tay to như búa tạ, giáng trúng một chiến binh Hork-Bajir, hất hắn văng đi. Không phải văng vào tường mà là xuyên qua tường.

<Đến giờ cho mấy bồ trổ tài rồi đó!> Tôi nói. <Tụi mình đang bị đá đít nè.>

<Vì cớ gì mà bồ biến thành rắn vậy?> Jake hỏi.

<Chuyện dài lắm,> Tôi trả lời.

CHOANG! Ai đó hoặc vật gì đó văng ra khỏi cửa sổ.

Tôi trườn dưới chân của bọn Hork-Bajir, bò tìm những chiếc vó Andalite. Tôi tìm Visser Ba. Tôi sẽ xả những túi nọc của tôi vào hắn.

Bất chợt, Jake cất tiếng rống nghe thật kinh hồn.

GÂÂÂÂMMMMM!

Sàn nhà như nẩy bật lên bởi sóng âm. Kính cửa sổ vỡ loảng xoảng. Không khí cũng rung lên.

Và… những chiếc vó Andalite thanh mảnh đây rồi. Nhưng chúng là của ai? Của Ax ư? Hay của Visser Ba?

Qua cặp mắt rắn tôi thấy chiếc vó ấy biến đổi, chảy ra, và bắt đầu lớn lên.

Đó là Visser Ba đang biến hình!

Tôi vọt ra sau. Cái đầu của tôi banh ra. Rồi…

Một bàn tay với xuống chộp lấy gáy tôi. Đó là David.

"Cẩn thận nhe Spawn!" Hắn hét lớn.

<Đồ ngu, thả tao xuống đi!> Tôi rống lên bằng ngôn ngữ ý nghĩ.

David nhảy lùi lại, giật mình buông tôi ra. Tôi quay ngoắt lại, tìm hướng phóng cú bắn của mình. Nhưng…

BỤP!

Một bàn chân Hork-Bajir bự chảng đè lên người tôi.

Nó không giết được tôi, nhưng đi nhiên nó làm tôi chậm lại. Tôi chưng hửng nằm đó, mắt nhìn lên Visser Ba đang biến hình thành một con quái vật màu tím, có đôi vai cực kỳ đồ sộ, đủ khiến đôi vai gấu xám của Rachel trông thảm hại. Nó đứng trên hai chân dang rộng, mỗi chân có bốn ngón dầy cộp, ngón nào ngón nấy bự chầm vầm như bắp đùi của tôi.

Khuôn mặt của nó… nếu bạn gọi đó là khuôn mặt… nằm ở giữa phần thân trên, do đó nó không thể quay đầu nhìn ra sau, mà chỉ nhìn được phía trước. Hai con mắt bự long lánh nằm ở nơi mà ở loài người phải là ngực. Thiệt quái dị hết sức.

Tôi kinh hãi nhìn cái miệng quái vật ngoác rộng ra: một vết mở viền đỏ chói vắt ngang bụng con quái thú. Những chiếc răng nhọn hoắt và một cái lưỡi thập thò gần giống như chiếc lưỡi rắn của tôi.

Từ mỗi bên vai của con quái thú mọc ra hai cánh tay. Bốn cánh tay mọc ra trơn tru và nổi cơ vạm vỡ ở gần vai. Nhưng rồi chúng trở nên nhăn nheo khi mọc dài xuống vị trí mà lẽ ra phải là những bàn tay. Và thay cho những bàn tay lại là những đầu mút đỏ, và xương xẩu. Chúng trông như… những trụ giao thông hình nón mà người ta hay đặt ngoài xa lộ để phân luồng giao thông vậy đó, những hình nón nhọn hoắt ở cuối mỗi cánh tay.

Rachel, Jake, và Ax đứng ở bên này phòng, đau đớn và điên tiết với thân thể đầm đìa máu, mồ hôi và thương tích. Bọn Hork-Bajir và Visser Ba đứng ở bên kia phòng.

Giữa hai phe là những phần còn lại của chiếc giường đã bị phá tanh bành.

Hai bức tường đã thực sự biến mất. Thêm một bức nữa bị phá hủy, giờ để lộ ra phòng tắm. Hai cha con David đang ở trong đó. Ba của David tay cầm khẩu súng, mắt thì cuống cuồng đảo hết từ đối tượng này sang đối tượng khác trong cả hai phe. Có lẽ ổng đang phân vân, hổng biết bắn vào đâu nữa. Phe nào là phe tốt đây ta?

Bức tường toang hoác còn lại dẫn lối tới phòng ngủ chính. Những đồ vật bị bẻ cong, bị vỡ vụn, nằm ngổn ngang khắp nơi. Những tấm ván sàn đều bị nậy tung.

Tobias và Cassie đang chủ chiến trận đấu kinh hồn ở nhà dưới. Hai đứa nó đang bọc lót cho cả đám tụi tôi.

Visser Ba đã biến hình xong.

<Đây là con Dule Fansa,> hắn nói. <Một cái tên kỳ cục đó chớ, các ngươi có nghĩ vậy không? Các ngươi có muốn thấy con vật này biết làm gì không?>

Hắn chĩa một bàn tay - một cái trụ hình nón về phía Ax.

Vèoooo!

Bàn tay bắn ra như một chiếc tên lửa. Làn da nhăn nheo ở cuối

cánh tay chợt duỗi căng ra, vọt thẳng ra ngoài! Hình nón bắn thẳng về phía Ax. Ax nhảy tránh, nhưng đòn giáng trượt cũng đã làm cho ảnh ngã quỵ gối. Hình nón bay lướt qua Ax, giáng vào một trong hai bức tường còn lại, và đục một lỗ cả nửa thước xuyên qua nó.

Trong nháy mắt, bàn tay hình nón co lại và xếp nếp, sẵn sàng cho cú bắn kế tiếp.

<Giờ thì, hãy giải quyết vụ này theo cách đơn giản đi nào,> Visser Ba cất giọng đầy tự tin <Ta muốn chiếc hộp xanh. Hãy giao cho ta cái hộp đó, nếu không tất cả các ngươi sẽ mất mạng.>

CHƯƠNG 15

Sự thật thứ nhất: Không đời nào tụi tôi để cho Visser Ba lấy được chiếc hộp.

Sự thật thứ hai: Tôi thậm chí cũng chả biết chiếc hộp đó nằm ở đâu nữa.

Sự thực thứ ba: Giờ đã có sáu tên Hork-Bajir chui vào căn phòng này và căn phòng ngủ lớn ở ngay cạnh đó. Ngoài ra, Visser Ba đã ở trong hình biến uy mãnh của hắn, lại thêm nhiều tên Hork-Bajir ở dưới nhà đang ngăn cản Cassie và Tobias đến trợ lực cho tụi tôi.

Do vậy, sự thực thứ tư là tụi tôi sẽ khó mà thắng được trận chiến này.

<Tụi mình phải rút thôi.> Tôi nói với Jake và Rachel.

<Không được. Nếu tụi mình rút, bọn Yeerk sẽ xé tung nơi này thành từng mảnh và sẽ tìm ra chiếc hộp.> Jake nói.

<Cái hộp ngu ngốc đó ở đâu vậy?> Rachel thắc mắc.

Tôi phải nói rõ rằng ngôn ngữ ý nghĩ cũng na ná như E-mail vậy. Nó chỉ chuyển tới những ai mà bạn muốn họ nghe. Trừ khi bạn nói "công khai." Trong trường hợp đó thì nó cũng giống như giọng nói bình thường, mọi người đều nghe được không sàng lọc chi hết.

Ba đứa tôi chỉ nói với nhau, còn Visser Ba thì nói cho tất cả cùng nghe.

<Ta không có thói kiên nhẫn đâu đấy,> Visser Ba nói <Đằng nào thì ta cũng sẽ có chiếc hộp xanh, và ta sẽ tiêu diệt cả lũ bọn mi. Nhưng nếu bọn mi đưa cái hộp ra ngay bây giờ thì có thể ta sẽ cho bọn mi sống thêm ít lâu nữa…>

<Chỉ có David mới biết chiếc hộp đó ở đâu,> tôi nói.

<Vậy thì bồ hỏi hắn đi,> Jake ra lệnh.

<David,> tôi gọi bằng ngôn ngữ ý nghĩ chỉ dành riêng cho hắn nghe. <David, nghe tớ nói đây.>

Tôi thấy cặp mắt hoảng hốt của David đảo nhanh, tìm nguồn phát ra giọng nói. Hắn đang đứng trong bồn tắm. Một nơi kể ra cũng không đến nỗi tệ lắm so với các lựa chọn khác.

<David, nghe đây, tớ ở về phe cậu. Tụi tớ phải cứu chiếc hộp. Vì vậy tụi tớ cần biết nó đang ở đâu.>

Visser Ba nhìn xoáy vào Ax bằng những con mắt ở ngực. <Này bọn Andalite can đảm,>, hắn nói kháy, <tụi mi thà để ta giết hết mấy người này hơn là chịu giao nộp cái hộp hả?>

"Không!" David đột ngột la lên "Tôi đang giữ cái hộp xúi quẩy đó. Thả hai cha con tôi ra! Tôi đang giữ nó ngay trong ba lô đây nè".

David tháo ba lô xuống.

Có đến một tá sự việc diễn ra cùng một lúc. Bọn Hork-Bajir chồm

tới chỗ David.

Ba hắn khai hoả. PĂNG! PĂNG! PĂNG! CÁCH…

Ax quất đuôi vào hình biến của Visser Ba. Rachel gồng mình lao tới, cố chộp lấy David, hay chiếc ba lô của hắn… hay cả hai.

Lưỡi dao đuôi của Ax giáng trúng một cánh tay như quả truỳ của Visser Ba. "Aaaaagừgừgừ!" Tên Visser rống lên vì dao đuôi của Ax xẻ ngọt một đường trên cánh tay hắn.

Tôi mổ vào chân tên Hork-Bajir gần nhất, trút những túi nọc vào hắn.

<Rachel! Đưa tên nhóc đó ra khỏi đây đi!> Jake hét lớn và lao thẳng vào Visser Ba, bất chấp bọn Hork-Bajir.

Rachel khom mình trên bốn cái cẳng gấu, lao thẳng đến chỗ David, hệt một chiếc tàu hoả. Nhỏ tỉnh đẩy David qua một ô cửa sổ nhỏ trong buồng tắm.

David đi nhiên là hổng khoái bị nhét qua cửa kính và rơi từ tầng hai xuống chút nào, nên nó co rúm lại.

Ngay lúc đó tên Visser bắn hai cánh tay cần cẩu bự chảng hình nón thẳng về phía David.

VÙ VÙÙÙÙ! RẦM!

Các bàn tay hình nón của Visser Ba nhắm vào David mà đập hụt, khoét một lỗ thủng trên tường phòng tắm. Trong chớp mắt, David đã bị cuốn vào vòng tay của con gấu to như một trái núi nhỏ, bị nhét qua những mảnh kính và vụn vỡ, đề rồi bị tòi ra ngoài không khí quang đãng của buổi chiều muộn.

Tôi biết Visser Ba không thể chạy lòng vòng trong khu vực này ở dạng biến hình kỳ dị của hắn, với một tá chiến binh Hork-Bajir theo sau. Nhưng tôi cũng biết hắn sắp sửa trút cơn giận dữ lên ai đó. Và "ai đó" ở đây chính là tôi, Ax và Jake.

VÙÙÙÙ! Visser Ba tung một hình nón trụ, trúng ngay sườn Jake, Jake đổ rầm xuống.

VÙÙÙÙ! Một hình nón trụ khác nhắm vào Ax. Ánh loạng choạng né sang bên, rồi bật người thành một cú nhảy xuống mặt đất, rồi bắt đầu biến hình, thoát khỏi cơ thể Andalite.

<Jake, chạy đi!> Tôi hét lên.

Nó chạy. Nhưng hai cẳng sau của nó lặc lìa. Bọn Hork-Bajir vây quanh, chém, đá, đập Jake túi bụi. Còn tôi thì đứng nhìn nó một cách vô vọng.

Bỗng một tia chớp màu xám-trắng ào vào phòng. Nhanh nhẹn, lặng lẽ, bất ngờ. Một con sói trờ tới, nhe răng ra. Cassie!

Nhỏ vọt lên lưng tên Hork-Bajir gần nhất, kẹp cái hàm sói vào gáy của hắn.

Jake loạng choạng, lết những mét cuối cùng đến cái lỗ trên tường, rồi nửa nhảy nửa rơi ra khỏi đó, ngã đau đớn lên thảm cỏ bên dưới.

Cassie nhả cái hàm ra. Dùng lưng của tên Hork-Bajir làm bộ nhún,

nhỏ vọt xuyên qua bức tường, rồi đáp một cách phong nhã lên bãi cỏ.

Mọi người đã thoát được ra ngoài, trừ tôi và ba của David đang bị hai tên Hork-Bajir tóm chặt. Ổng đang la hét. Ổng cứ kêu khóc gọi hoài tên của David.

"David! David! David!"

Tôi vẫn ở đó. Đôi mắt ghê rợn của Visser Ba rọi vào tôi.

Tôi trườn lẹ xuống gầm giường, đầu ngóc lên ở tư thế sẵn sàng mổ. Tôi quấn mình vào một vát giường, giữ chặt lấy nó và ước ao mình là một con trăn.

Những bàn tay khoẻ mạnh hất văng chiếc giường ra sau.

<Ha! Ha ha! Ít ra ta cũng có một tên Andalite để đùa giỡn!> Visser Ba cười hề hả với con… Spawn thật ở trên sàn nhà.

Bọn Hork-Bajir ném một chiếc khăn lên Spawn rồi tóm lấy nó. Chúng rầm rầm xuống cầu thang, mang theo ba của David và thứ mà chúng tưởng là một người Andalite trong lốt biến hình.

Tôi không muốn nghĩ tới chuyện bọn chúng sẽ làm gì với con rắn tội nghiệp đó. Có lẽ chỉ giữ nó, chờ cho tới lúc nó hoàn hình. Nhưng có lẽ khi bọn chúng nhận ra rằng chuyện đó không xảy ra, chúng sẽ làm chuyện khác. Visser Ba, hắn là một con quỷ, một sinh vật chỉ muốn trả thù.

Về phần ba của David thì… có lẽ vài giờ nữa, ổng sẽ phải chứa một tên Yeerk trong não vì ổng đã thấy quá nhiều chuyện chẳng nên thấy rồi…

Cuộc đời của ổng, với tư cách một con người tự do coi như đã chấm hết.

Visser Ba nán lại thêm một lúc sau khi bọn Hork-Bajir và các tù nhân của chúng đã đi khỏi. Hắn cảm thấy điều gì đó không ổn chăng? Hắn cảm thấy tôi còn ở đây chăng? Tôi quấn chặt quanh vát giường lật ngược, nép mình bất động.

Visser Ba đã hoàn hình trở lại cơ thể Andalite mà hắn đã trộm cắp, rồi hắn nhìn căn phòng một lần cuối.

Tôi chỉ cầu cho hắn đến gần hơn. Có thể nọc độc của tôi đã nạp đầy trở lại. Có thể tôi sẽ có đủ nọc để huỷ diệt được hắn.

Nhưng hắn không bước tới. Hắn biến hình thành người rồi lặng lẽ rời khỏi phòng.

CHƯƠNG 16

Cảnh sát đổ xô đến hiện trường. Tụi tôi đã nghe tiếng còi hụ lúc đang hoàn hình và tẩu thoát. Nhưng vào lúc họ đến, các bạn tôi đã đi khỏi. Và bọn Yeerk cũng thế.

Ngôi nhà của David đã trở thành một cái vỏ rỗng, không hơn không kém.

Tôi hoàn hình, rồi sau đó biến thành ó biển bay đi, vừa đúng lúc cảnh sát ập vào phòng.

Tôi bứt lên xa khỏi tụi bạn bên dưới. Tụi nó đều đã hoàn hình, đi nhiên trừ Ax vì ảnh đã biến thành người. Tụi nó đỡu David ở giữa. Hắn đang bất tỉnh. Tôi hổng hiểu David bất tỉnh do té xuống hay do gì nữa. Tôi sà xuống đậu trên một cái thùng xe rác trong ngõ sau một toà nhà. Tôi hoàn hình ở đó, tránh xa những cặp mắt soi mói và trèo ra. Mấy đứa kia cũng vừa tới đầu ngõ. "Hey," tôi gọi, lôi kéo sự chú ý của tụi nó. Jake đang đẩy một David vẫn-còn-chưa-đứng-vững-nhưng-sắp-tỉnh-lại vào trong ngõ.

Rachel và tôi đỡ David ngồi tựa vào bức tường gạch nhớp nháp.

“Chúng bắt ba của David rồi,” tôi nói.

<Và cả mẹ của hắn nữa,> Tobias bổ sung khi lẳng lặng sà xuống, đậu trên mép chiếc thùng rác lớn. <Mình ở lại đó cho tới khi tất cả đi hết. Mẹ của David xuất hiện đúng ngay lúc bọn Yeerk rút lui. Một tên Hork-Bajir đã tóm lấy cô ấy.>

“Bọn Yeerk sẽ biến cổ thành vật chủ ngay thôi,” Rachel vừa rầu rầu nói vừa nhìn xuống David “Tội nghiệp cậu ấy quá.”

“David không còn nhà để trở về nữa rồi,” Cassie nói “Visser Ba đã biết rõ cậu ấy. Nếu tụi mình để David đi thì chúng sẽ tóm cả cậu ấy. Chúng sẽ biến cậu ấy thành vật chủ mất thôi.”

Tôi với lấy chiếc ba lô của David, lục lọi ở trong đó cho đến khi chạm tay vào những mép nhẵn và cứng. Tôi rút ra một chiếc hộp màu xanh.

“David chưa hề thấy đứa nào trong tụi mình,” tôi nói. “Hắn không thể giao nộp bọn mình cho tụi Yeerks được. Bọn chúng sẽ bắt hắn, biến hắn thành một tên bị Mượn xác, nhưng hắn vẫn sẽ không khai ra bọn mình được.”

<Bồ muốn làm gì hả Marco?> Tobias hỏi. <Muốn xoá sổ thằng nhỏ này à?>

“Bồ có ý kiến nào khác chăng?” Tôi nói.

“Gay đó,” Rachel nói. Nhưng tôi có thể thấy rõ nhỏ cũng đồng tình với tôi.

“Có thể còn một phương án khác,” Ax nói. Ảnh đang ở trong lốt người đẹp trai một cách khó tả. Hình biến đó được ảnh tạo ra bằng

cách trộn ADN của Jake, Rachel, Cassie và tôi. Bởi vậy thiệt là kỳ cục khi ngó ảnh và thấy các nét của tôi trộn lẫn với nét của Rachel, Cassie, và Jake.

"Phương án nào?" Jake quay qua hỏi Ax.

"Chúng ta có chiếc hộp cơ mà," Ax nói. "Hộp, ừ. Chúng ta cũng có thể sử dụng nó chứ. Chiếc hộp."

Cả bọn đồ dồn mắt về Ax.

"Tạo ra một kẻ Hoá Thú mới à?" Tôi ngờ vực hỏi.

"Tạo ra một Animorph mới!" Cassie reo lên đầy nhiệt tình.

Jake gật gù. Rachel hết đưa mắt sang Cassie rồi sang Jake và cuối cùng quay trở về David đang ngồi bất động dưới đất.

"Mình không thích vụ này," Rachel nói.

"Vấn đề là ở chỗ tụi mình có phương án nào khác hay hơn không?" Jake lý luận. "Mấy bồ ngó coi, tên nhóc này sắp tỉnh rồi. Mình không thể giữ hắn bất tỉnh hoài được. Tụi mình chỉ còn nước lôi hắn vào hội Animorphs, hoặc là phải chia tay với hắn, ngay tại đây, ngay bây giờ… Bất kể cha mẹ hắn chẳng bao lâu sẽ bị biến thành những vật chủ, còn Visser Ba thì đã biết tên tuổi hắn và đang lùng hắn để đoạt lại chiếc hộp xanh".

"Gay đó" tôi nói "nhưng tui không nghĩ tên nhóc này hợp với tụi mình. Tụi mình có biết hắn là như thế nào đâu".

<Tụi mình cũng không quen biết nhau khi Elfangor sử dụng chiếc hộp đó với cả đám bọn mình,> Tobias chỉ ra.

"Tụi mình không biết bồ, Tobias," Rachel nói. "Nhưng Cassie và mình đều đã là bạn thân nhất của nhau. Cassie và Jake là, ừm… bạn bè. Jake là anh họ mình. Marco là bạn thân của Jake. Đều có mối quan hệ hết. Trừ bồ. Và Ax. Còn tay David này thì hổng có sự liên quan nào cả."

Thiệt kỳ cục, hổng hiểu sao mà Rachel và tôi thường ăn rơ với nhau. Nhỏ thích Tobias, và cũng thích Cassie nhiều hơn tôi, nhưng hai đứa tụi tôi lại vẫn thường tư tưởng lớn gặp nhau.

"Rủi ro cũng lớn đấy," Jake nói, vẻ trầm tư. "Nếu hắn hợp thì tụi mình mạnh hơn. Còn nếu không…"

"Coi kìa, tụi mình đang giữ chiếc hộp mà," Cassie nói. "Tụi mình có thể sử dụng nó để tạo ra ngày một nhiều các Animorphs. Hàng chục. Hàng trăm. Hàng ngàn. Tụi mình càng đông thì sẽ càng gây nhiều tổn thất cho bọn Yeerk."

Cassie nói nghe có lý quá đi chứ. Vấn đề không phải chỉ là riêng tên nhóc này, mà là cả một chiến lược lâu dài.

Rachel nhìn tôi. "Khi lâm trận, bồ muốn nhiều quân hơn ít quân, đúng không? Nghe có lý. Ngoài ra, có thể tụi mình cũng khỏi cần phải quá cẩn trọng như khi chỉ có mỗi sáu đứa như bây giờ."

Tôi có thể cảm nhận một làn sóng khích động từ ý tưởng mới này. Ý tôi là, Rachel cũng đúng. Tới giờ này thì tụi tôi đã quá cẩn thận. Tụi

tôi đã không dám thử mạo hiểm đôi chút. Có thêm nhiều các Animorphs, tụi tôi có thể cho cả thế giới biết rằng chuyện gì đang xảy ra. Tụi tôi có thể tham gia vào chương trình của Letterman[4] và biến hình trên sân khấu, cho mọi người thấy rằng những gì tụi tôi đang nói là sự thật. Hoặc tới chỗ tổng thống và cho ổng thấy quyền năng của tụi tôi, để rồi ổng phải nghe tụi tôi. Tụi tôi có thể oánh bọn Yeerk thực sự giòn giã, thay vì chỉ cầm cự.

Nhưng mà…

"Tên David này có nuôi một con rắn hổ mang và một con mèo có tên Bé Bự. Hắn là loại người gì vậy?" tôi cố biện bạch.

Cassie nhún vai. "Một tay có óc hài hước và thích gây ấn tượng, có gì lạ đâu."

<Tụi mình không còn chọn lựa nào khác đâu. Nhưng cứ để Jake quyết định đi,> Tobias nói.

"Phải đó, hoàng tử Jake sẽ quyết định," Ax tán thành.

"Đây là một bước quan trọng," Jake nói, quả quyết lắc đầu. "Nếu Erek đúng, và cậu ấy luôn luôn đúng, tụi mình sẽ phải đối mặt với một nhiệm vụ khó khăn hơn bao giờ hết. Một nhiệm vụ nặng nề hơn bất kì lúc nào. Mình không thể tự quyết định được đâu. Lần này thì không. Tụi mình phải biểu quyết. Câu hỏi đơn giản là vầy: Tụi mình có đồng ý nhận David vào nhóm hay không?"

<Có,> Tobias nói. <Không thể phó mặc hắn cho Visser Ba được.>

"Mình biểu quyết 'CÓ'," Cassie nói. "Tụi mình phải tin và hy vọng rằng điều đó sẽ tốt đẹp."

Tôi khịt mũi. Đó là phản xạ của tôi mỗi khi ai đó nói về "niềm tin và hy vọng." Cassie nhoẻn một nụ cười khoan dung…

"Tôi không cần biểu quyết," Ax nói "Tôi theo hoàng tử Jake. Jay-kuh."

Jake lắc đầu. "Không nên vậy, Ax à. Bồ là thành viên của nhóm, Ax. Khi lâm trận, có thể không có đủ thời gian để biểu quyết về mọi thứ, nhưng đây là sự dân chủ, và lúc này không có đánh nhau."

"Thế thì tôi biểu quyết KHÔNG," Ax nói.

Mắt tôi vụt sáng lên. Tụi tôi có cả thảy sáu đứa. Biểu quyết này của Ax vẫn có lợi cho tôi.

<Sao vậy Ax?> Tobias tò mò hỏi.

"Tụi mình không phải là một đội quân mà chỉ là một nhóm du kích thôi," Ax nói. "Du kích? Dã nhân[5]? Sự khác biệt giữa hai từ này thiệt là tinh vi. Loài người mấy bồ lẽ ra không nên đặt ra mấy từ quá… Ý tôi là tăng thêm một thành viên sẽ chẳng thể làm chúng ta mạnh hơn, mà còn làm tăng thêm rủi ro. Ruồi rooo." Ax giải thích.

"Nhưng nếu tăng thêm một trăm, hay thậm chí một ngàn Animorphs nữa thì sao? Tụi mình cũng phải bắt đầu từ một điểm nào đó chứ?" Cassie lập luận.

“Đúng vậy,” Ax nói, “nhưng phải bắt đầu với ai đó mà chúng ta hiểu rõ. Nhất quyết không thể là người lạ. Thêm một người có thể giúp được đôi chút, nhưng hắn cũng có thể làm cho nhóm chúng ta trở nên không dứt khoát, không tự tin.”

Jake nhìn tôi.

“Tui ủng hộ Ax,” tôi nói. “Có gì đó ở tên David này làm tui thấy không ổn.”

“Hai thuận, hai chống,” Jake tổng kết. “Còn em thì sao, Rachel.”

Rachel có lẽ sẽ bỏ phiếu chống. Khi đó, ngay cả nếu Jake bỏ phiếu thuận, tụi tôi cũng sẽ huề. Jake sẽ không bao giờ quyết tới nếu tụi tôi có một kết quả bỏ phiếu huề. Tôi bắt đầu vừa thấy nhẹ nhõm vừa cảm giác tội lỗi. Tôi hổng khoái nghĩ nhiều về số phận của David.

“Cứ làm vậy đi,” Rachel nói.

“Sao cơ?” tôi la lên.

“Bồ cũng nghe rồi đó,” Rachel nói. “Ax nói rất có lý, nhưng Cassie cũng có lý nốt. Tụi mình phải bắt đầu từ đâu đó chứ, giờ tụi mình có cái hộp. Tụi mình làm gì đây - chạy một tỉt quảng cáo trên báo rằng: ‘Cần giúp đỡ: nguy hiểm, gặp ác mộng, lúc nào cũng bồn chồn lo lắng, không trả lương. Nếu bạn có ý muốn biến thành một con bọ và chiến đấu chống lại bọn người-ngoài-hành-tinh-ăn-cắp-não? Vâng, xin gọi-900-ANIMORPH.”

Cassie mỉm cười. “Điều đáng buồn là, Rachel ơi, trên thực tế bồ sẽ hổng thể đăng một cái quảng cáo như vậy.”

Rachel cười. “Chỉnh xác. Vậy là bồ biết được loại người nào chúng ta cần để gia nhập nhóm rồi đó.”

Giờ thì tất cả đều tuỳ thuộc vào Jake.

David bắt đầu rên rỉ và ngọ nguậy cái đầu. Đôi mắt hắn vụt mở.

“Các cậu là ai vậy?” hắn nheo nheo mắt nhìn Jake rồi nhìn quanh cả bọn.

Jake thở dài “Tụi tớ là những kẻ sẽ làm thay đổi hoàn toàn thế giới của cậu, David ạ.”

CHƯƠNG 17

"Tụi nó là bọn Yeerk," Jake nói.

Tụi tôi trở lại Dưỡng đường Thú hoang, cạnh những con thú bị thương giam trong chuồng, giữa mùi rơm rạ, thuốc men và phân thú. David đang ngồi trên một đụn rơm, tay chà chà quai hàm. Tụi tôi thì đang vây quanh hắn.

"Bọn Yeerk là những con sên xám hoét, một giống ký sinh đến từ vũ trụ, chui vào não kẻ khác, biến họ thành nô lệ. Mấy sinh vật to bự, cao đến hai mét mốt ở trong nhà cậu là bọn Hork-Bajir. Toàn bộ loài này đã trở thành nô lệ của bọn Yeerk."

"Và bây giờ chúng đang tấn công loài người," Cassie chen vào.

"Có đến hàng ngàn người đã bị biến thành vật chủ của Yeerk. Tụi tớ gọi những sinh vật bị bọn Yeerk kiểm soát là những kẻ Bị mượn xác," Jake tiếp lời. "Anh trai tớ là một người như vậy."

"Và giờ thì cả ba lẫn mẹ của cậu đều bị như thế đấy, David ạ," tôi nói.

Cassie bắn sang tôi cái nhìn tức tối không đồng tình. Jake đĩ nhiên là đồng ý với nhỏ.

Tôi nhún vai. "Cậu ta cần biết việc gì đang diễn ra," tôi nói. "Cậu ấy cần phải biết rằng đây không phải là một trò chơi nào đó."

"Ba mẹ tớ làm sao?" David hỏi lại.

Tôi thở dài. "Nghe đây, tất cả đều tại cái hộp mà cậu lượm được đó, David. Bọn Yeerk muốn có nó. Cái tên biến thành con quái vật màu tím phóng mấy cái trụ hình nón là Visser Ba. Hắn là Tổng chỉ huy các lực lượng Yeerk ở Trái Đất. Hắn đang điều hành một cuộc xâm lược, hiểu không? Hắn đã để cho ba mẹ cậu thấy hắn. Và điều đó là tối ky. Bọn Yeerk không muốn dân tình biết điều gì đang xảy ra, nói đúng hơn là chưa muốn. Cho nên hắn phải làm sao để ba mẹ cậu im miệng. Ngoài ra hắn sẽ phải tìm hiểu xem ổng bả đã biết được gì về cái hộp chưa…"

David lắc đầu vẻ không hiểu. "Cậu muốn nói là hắn sẽ tra tấn ba mẹ tớ chứ gì?"

"Trời ạ," tôi làu bàu. Thật khó mà giải thích cho David hiểu rõ sự tình. Tôi bước tới, đứng đối mặt với David. "Nghe tớ nói nè. Hiện giờ ba mẹ cậu đã bị đưa tới một chỗ bí mật dưới lòng đất được gọi là Vũng Yeerk. Đó là một cái ao màu chì lỏng, đặc quánh như hầm phân. Có hai cây cầu thép vươn ra cái ao đó. Các chiến binh Hork-Bajir sẽ lôi ba mẹ cậu đến cuối một trong hai cây cầu. Chúng sẽ…"

"Marco!" Cassie giận dữ thốt lên.

"Chúng sẽ lôi họ đến cuối cây cầu này rồi đá chân họ để họ sụm xuống, dí đầu họ vào cái hầm phân đó. Và trong khi họ vùng vẫy la

hét, kêu cứu, một con sên Yeerk sẽ bơi tới và xoắn xỉt chui vào một bên tai họ. Rồi con sên đó sẽ dẹt lại, luồn lách và đào đường để chui vào trong sọ của họ, nơi chúng sẽ toả ra, ngự trị bộ não họ. Rồi bọn Hork-Bajir sẽ kéo họ lên khỏi hố phân ấy, và họ sẽ bắt đầu cảm thấy không tài nào điều khiển nổi chỉnh tay chân của mình nữa. Không tài nào mở được miệng của chỉnh mình, cử động được đôi mắt của chỉnh mình. Tên Yeerk sẽ mở ký ức của họ ra giống như người ta mở một cuốn sách. Họ sẽ trở thành nô lệ. Những tên nô lệ thảm hại nhất trong toàn bộ lịch sử, bởi lẽ ngay cả tư duy cũng không còn thuộc về họ nữa. Cậu đã hình dung ra bức tranh đó chưa?"

David nhìn tôi trân trối, rồi từ từ, những giọt lệ bắt đầu tràn lên khoé mắt hắn. Tôi quay ngoắt đi và thở gấp. Tôi cảm thấy như… tôi đã trông thấy không phải hình ảnh của mẹ David… mà là mẹ của tôi.

Dưỡng đường Thú hoang chìm trong im lặng. Ngay cả mấy con thú cũng như lặng hẳn đi.

"Mẹ tớ cũng đã bị," tôi thẫn thờ nói. "Bà ấy đã là một kẻ Bị mượn xác."

"Có rất nhiều điều để kể với cậu, David à," Jake lặng lẽ nói. "Nhưng Marco nói đúng. Cậu cần phải biết rằng đây không phải một trò chơi. Đây là vấn đề sinh tử. Đây chỉnh là tương lai mà con người phải đối mặt. Đã quá muộn để cứu ba mẹ cậu. Bây giờ thì cậu không còn mái nhà để trở về nữa rồi và cậu cũng không thể đi học được nữa. Cậu mà đến trường là chúng sẽ mò tới tóm cậu ngay. Và rồi sẽ đến phiên cậu phải tới cây cầu thép đó."

Đôi mắt David tối sầm lại. Không phải ngày nào cũng có người nói với bạn là đời bạn đã chấm hết. "Điều đó thật ngu ngốc," David nói. "Ý tớ là… nó không đúng. Nó không thể đúng. Tất cả chỉ là một trò lừa thôi."

"Bồ đã thấy những gì xảy ra ở nhà bồ rồi mà," Rachel nói.

"Có thể những kẻ mặc đồ hoá trang đã gây ra những chuyện đó?" David cố cãi.

"Bồ đã thấy Visser Ba biến hình rồi mà," Cassie thêm vào.

"Thế Visser Ba là ai vậy?"

"Đó là cái gã biến hình thành con quái vật màu tím điều khiển những trụ hình nón ỉ," Jake nói.

"Tất cả đều là trò lừa thôi." David nói giọng u uất.

Tôi liếc qua Rachel. Trông nhỏ có vẻ như đã bắt đầu hối tiếc về sự biểu quyết của mình.

"Ax," Jake nói. "Bồ hoàn hình đi".

Ax gật đầu. "Rất vui lòng. Thiếu mất cái đuôi tôi cảm thấy khó chịu quá. Khooó chịu."

"David cậu hãy nhìn Ax. Hãy nhìn thật kỹ nha."

David chăm chú nhìn khi Ax bắt đầu biến đổi. Các vó bắt đầu mọc ra từ chân ảnh. Tay ảnh trở nên thanh mảnh, yếu ớt hơn. Những

ngón tay phụ trội xuất hiện ở hai bàn tay. Đôi môi ảnh dính lại với nhau rồi mờ nhạt dần, giống như màu da xung quanh, rồi cuối cùng biến mất. Hai chân trước của ảnh bắt đầu hình thành, mọc thẳng ra từ vùng ngực.

"Áááááá! Áááááá!" David hét lên, dơm bỏ chạy.

Nhưng Rachel đã giữ hắn lại, "Không sao đâu, bồ sẽ quen ngay thôi mà," nhỏ nói và đẩy David đến đụn rơm ban nãy…

Cái đuôi của Ax bắt đầu hiện lên rồi hai cuống mắt mọc ra từ đỉnh đầu ảnh và rồi… bụp! bụp!... hai con mắt xuất hiện ở đầu mút mỗi cuống.

"Cậu thấy chưa?" Jake nói. "Có phải là trò lừa gì đâu. Đó là Aximili - Esgarrouth - Isthill. Tụi tớ gọi ảnh là "Ax" cho gọn. Ảnh là người Andalite. Người Andalite là giống người tốt trong dải Ngân hà chúng ta."

"Chỉ phần đông là vậy thôi," tôi lẩm bẩm trong miệng.

"Visser Ba mà cậu thấy trong phòng cậu cũng mang một cơ thể Andalite. Nhưng hắn là một tên Yeerk nấp sau cái lốt đó. Hắn đã bắt được và biến một người Andalite thành nô lệ."

David run bần bật. Tôi không biết hắn "thấm" được bao nhiêu chuyện kinh dị đó. Tôi cảm thấy như hề. Ý tôi là, đi nhiên là thiệt điên rồ. Tên nhóc đáng thương này chỉ vì một phút toan tính kinh doanh mà đột nhiên rơi vào giữa một bát quái trận đồ…

Nhưng nghĩ lại thì đó cũng chính là những gì đã xảy ra với tụi tôi, mọi chuyện bắt đầu từ cái đêm mà tụi tôi đi bộ qua một công trường xây dựng bỏ hoang.

Hồi đó tôi thậm chí còn hổng muốn làm bất kì việc gì có dính dáng tới người hóa thú. Hồi đó, Jake hổng muốn làm thủ lãnh; Cassie chỉ muốn ôm cây cối và chăm sóc những con thú của nhỏ. Hồi đó, Tobias là một thằng nhỏ không cha không mẹ, hay gặp rắc rối và luôn tìm kiếm người chăm sóc - một thằng nhóc Người. Rachel… ờ, cá nhân tôi nghĩ rằng nhỏ thích cuộc đời của nhỏ rẽ theo lối này. Rachel luôn luôn là một chiến binh ẩn trong bộ dạng một nữ hoàng thời trang.

David sẽ đối mặt với tất cả điều này như thế nào? Hắn sẽ khăng khăng không chịu gia nhập Hội giống như tôi hồi đó hay hắn sẽ vồ lấy cơ hội giống như Rachel?

"Trong tất cả chuyện này dù sao cũng có một điều hay." Cassie nói "Nó bù đắp cho tất cả những hiểm nguy và hãi hùng."

David nhìn nhỏ, vẻ ngơ ngác.

"Bồ có nhớ mấy con thú hoang chiến đấu với bọn Yeerk bữa nay không? Bồ có nhớ trước đó có mấy con chim định lấy trộm chiếc hộp xanh không?" tôi nói. "Chính là tụi tui đó. Visser Ba và Ax không phải là những kẻ duy nhất có khả năng biến hình. Tụi tui cũng làm được như vậy. Và bây giờ tụi mình có cái này," tôi nhấc chiếc hộp xanh lên, "thì cả bồ cũng sẽ làm được."

“Bồ có thể biến thành mọi con thú mà bồ chạm vào,” Cassie nói, “Cá heo nè, chồn hôi nè, chó sói nè…”

“Voi nè, gấu xám nè,” Rachel nói.

“Dã nhân nè, cá mập nè,” tôi nói.

“Cọp nè, ruồi nè, gián nè,” Jake nói. “Tất cả mọi con vật. Mọi kích cỡ. Nhưng chỉ trong giới hạn hai tiếng đồng hồ thôi đấy. Bồ không thể ở trong hình biến quá hai tiếng đồng hồ.”

“Tại sao?” David thắc mắc.

“Đây, mời bồ làm quen với Tobias, thành viên cuối cùng của nhóm Animorphs. Cậu ấy sẽ nói cho bồ biết tại sao.”

CHƯƠNG 18

David qua đêm ở nhà tôi. Tôi nói với ba rằng hắn xin ngủ ké một đêm. Tôi nhường giường cho hắn, còn phần tôi thì dùng chiếc túi ngủ và tấm nệm hơi. Tấm nệm này đã bị xì hết hơi vào lúc hai giờ sáng.

Đó cũng là một việc tốt bởi nhờ vậy mà tôi tỉnh dậy đúng lúc David đang chuồn ra khỏi phòng. Tôi bắt gặp hắn định gọi lén điện thoại từ chiếc máy ở nhà ngoài.

Tôi đặt ngón tay lên nút ngắt trước khi David kịp nhấn số. "Bộ chưa từng nghe nói về việc 'định vị người gọi' hả?" Tôi thì thầm.

"Tui gọi cho ba mẹ tui chứ bộ," David gay gắt nói.

Tôi gật đầu. "Được thôi. Nhưng không được gọi từ đây."

Tụi tôi mặc đồ, rón rén đi qua phòng ba tôi xuống cầu thang. Bên ngoài, trời lạnh và ẩm.

"Nào đi," tôi nói.

"Đi đâu?"

"Nếu bồ muốn gọi về nhà, tụi mình sẽ gọi từ một máy điện thoại công cộng. Rồi bồ coi chuyện gì sẽ xảy ra."

Tôi dẫn David đi dọc con đường, bụng cầu mong không có ông cảnh sát nào đi qua và để ý tụi tôi. Tôi không thường lang thang ngoài đường vào đêm khuya… Ít ra trong lốt người. Thường thì tôi biến hình khi đi đêm như vầy.

Tôi đưa David đi qua những con đường nhỏ tối tăm và yên ắng của khu nhà, qua một cổng chào, rồi đi tiếp dọc theo một đại lộ đến cửa hàng 7-Mười Một[6]. Có một trạm điện thoại bên đường ở bãi đậu xe của cửa hàng 7- Mười Một.

"Được rồi đó, giờ thì nghe đây," tôi nói với David. "Bồ phải làm theo lời tui nha. Bồ cứ gọi và nói với ba mẹ bồ là bồ không sao cả. Đừng nói với họ bồ đang ở với ai. Không được nói bồ đang ở đâu. Nhớ chưa?"

David gật đầu. Nhưng tôi không tin hắn thật tâm nghe lời tôi. Chả sao, vì tôi không để hắn ở lại một mình. Ngón tay tôi sẽ chỉ ở cách chiếc nút chận nho nhỏ đúng một phân, sẵn sàng "triệt" cú điện thoại, nếu hắn hở ra điều gì đó trật chìa.

David nhét đồng hai mươi lăm xu vào máy và chuẩn bị nhấn nút. Tôi giữ tay hắn lại. "Trước khi bồ gọi, tui sẽ nói cho bồ nghe điều gì sẽ xảy ra. Ba mẹ bồ sẽ có vẻ rất bình thường. Ổng bả sẽ bảo bồ về nhà đi. Nếu bồ từ chối, ổng bả sẽ hỏi bồ đang ở đâu. Bồ hãy hỏi ổng bả coi chuyện gì đã xảy ra ở nhà bồ bữa nay. Chỉ vậy thôi nha."

David nhấn số.

"A lô? Ba hả? Con đây nè. Con đây, David đây."

Tôi chờ hắn nghe hồi âm.

“Không, con không ổn. Con sợ lắm.”

Lại nghe.

Tôi nhấp nháy miệng giả phát cụm từ “hỏi ổng đi.”

“Ba này, có chuyện gì xảy ra vậy? Con thấy mấy con đó như là người vũ trụ thì phải…”

David lắng nghe, rồi đảo mắt nhìn qua tôi. Tôi thấy trong đó nỗi kinh hãi.

“Là trò đùa sao?” Hắn hỏi lại. “Là những đồng nghiệp ở sở của ba đùa cho vui à?”

Tôi đảo tròng mắt. Tôi đã chờ đợi một lời nói dối thô thiển, nhưng kiểu này thì đúng là đại thô thiển.

“Ba à, con đã thấy cái tên người vũ trụ đó biến thành một thứ khác. Vụ đó rõ ràng là thật mà.”

Đến phiên bên kia nói.

“Con ổn, con đang…”

Cách! Tôi ngắt gọn cú gọi.

David giận dữ quay sang tôi. Trông hắn thật khác lạ dưới ánh đèn huỳnh quang hắt ra từ cửa hàng 7-Mười Một.

“Cậu làm trò gì vậy?” hắn hỏi.

Tôi túm lấy tay áo hắn. “Đi thôi. Vậy là đủ lắm rồi.”

David vùng ra khỏi tay tôi. “Xéo đi. Marco, đừng có dạy tớ phải làm gì.”

“Nghe này, đồ ngu, trong khoảng hai phút nữa sẽ có vài chiếc xe chất đầy bọn Yeerk rầm rập tới đây để kiếm bồ. Chúng lần theo cú gọi.”

“Ba tớ sẽ không bao giờ làm vậy.”

“Không á? Thôi được, tui với bồ sẽ quan sát xem chuyện gì sẽ xảy ra.”

Có một dãy nhà cũ kỹ với những lối vào tối thui và sâu hoăm hoắm ở phía bên kia đại lộ. Tôi và David rúc vào đó.

Tôi đã lầm: chả cần đến hai phút, điều đó đã diễn ra.

Hai chiếc xe Jeep, cửa sổ tối mịt, hụ còi inh ỏi lao tới chỉ sau có một phút rưỡi. Chiếc Limousine dài và bỉ hiểm ở không xa phía sau. Những tên Mượn xác - người nhảy ra từ các xe Jeep. Lần này không thấy tên Hork-Bajir nào cả.

“Thấy chưa?”

“Điều đó chả chứng minh được gì cả,” David nói, giọng ương ngạnh.

Nhưng một chiếc xe khác đã lết bánh dừng lại. Ba và mẹ của David từ trong xe nhảy ra. Họ nhập bọn với đám người kia.

Ba của David đang phân phát những tấm ảnh.

“Ảnh bồ đó,” tôi nói.

“Mấy người này chắc là làm cùng với ba tớ ở Cơ quan An ninh quốc gia.” David nói. “Ba tớ là điệp viên mà, cho nên ổng mới lần

được theo các cú điện thoại, và ổng cũng đem cả đồng nghiệp của ổng theo nữa. Ổng đơn giản là đang tìm tớ, chỉ vậy thôi."

Những người khác tản ra khắp xung quanh để tìm kiếm, còn ba của David và hai người đàn ông khác chạy băng qua đại lộ, đi dọc theo lề đường tiến thẳng về phía hai đứa tôi. Tụi tôi nghe tiếng giày của họ và nghe được cả giọng nói của ba David.

"Nếu không tìm được thằng nhãi đó, Visser Ba sẽ chẳng nương tay với chúng ta đâu." Ba của David nói.

Tôi liếc thấy David sụm xuống.

"Ổng đang đi lại đây," David nói, giọng nghẹn ngào. "Ổng sẽ thấy tụi mình."

<Không, ổng không thấy được đâu,> tôi nói bằng ngôn ngữ ý nghĩ.

Tôi đoán David đã không để ý rằng hắn không thực sự nghe thấy giọng nói của tôi. Ba của hắn và hai tên kia đến gần hơn nữa…

Và rồi…

CA RẬP, CA RẬP, CA RẬP.

Âm thanh của con gì đó đang chạy. Con gì đó rất bự.

Tôi thò đầu ra khỏi bóng tối để quan sát, David cũng vậy. Ba tên Mượn xác người nghe tiếng chân phóng nước đại bèn quay phắt lại.

Ở đó, trên lề đường, một con tê giác đang rầm rập lao tới.

Ba của David và một trong hai gã kia vội tạt ra, tránh đường. Tên thứ ba không khôn ngoan như thế.

BỐP!

Con tê giác giương sừng húc. Tên Mượn xác-người kia bay bổng lên, lộn một vòng rồi rơi đánh phịch xuống lề đường.

<Jake đó,> tôi lặng lẽ nói. <Nó và mấy đứa kia chắc là thay phiên nhau canh gác nhà tớ, phòng trường hợp có sự cố. Tụi nó đã bám theo hai đứa mình.>

Ba của David quay lại, rút súng ra, nhắm vào cái đầu đang lùi lại của Jake. Một khẩu súng tỉ tẹo chẳng ăn nhằm gì với cái đầu tê giác cả, tuy vậy…

Tôi bước ra, giơ một bàn tay dã nhân đồ sộ tóm lấy gáy ba của David và hầy nhẹ ổng vào tường.

Tên Mượn xác kia trố mắt nhìn tôi. Nhìn những cánh tay chằm vằm như thân cây, cái đầu và đôi vai dã nhân lù lù như xe ủi của tôi.

"Chúng nó gài bẫy!" Hắn hét lớn rồi tháo chạy.

"Sao đã thấy đủ chưa?" Tôi hỏi David.

CHƯƠNG 19

David được chuyển từ nhà tôi sang nhà Jake. Tụi tôi chưa nghĩ ra phải làm gì với hắn về lâu dài. David là một kẻ bị săn lùng, và tụi tôi không thể để hắn bị bắt, với tất cả những điều mà hắn biết.

Sau cái buổi tối David chứng kiến cảnh ba nó là một kẻ Mượn xác, tụi tôi lại họp mặt trong rừng, khiêng theo một cái lồng bự bằng dây thép, có chia ngăn.

Trong lồng có hai con chim săn mồi: một con chim cắt và một con đại bàng vàng. Con chim cắt chỉ to bằng một phần tư con đại bàng bự chảng. Nó nặng quá. Tay khiêng của tôi mỏi rã rời.

Cả hai con chim đều là bệnh nhân của Dưỡng đường Thú hoang nhà Cassie. Cả hai đều sắp được thả ra.

Tobias sà xuống, tựa như xông thẳng ra từ các đám mây. Nó đậu chỉnh xác lên một thân cây đổ.

<Mấy bồ định làm gì với đồ quỉ này đây?> Nó hỏi, mắt gườm gườm nhìn con đại bàng.

"Thoải mái đi, Tobias," Cassie nói và đặt chiếc lồng xuống đất.

<Mấy bồ không được thả nó ra gần lãnh thổ của mình đó,> Tobias gay gắt nói.

"Tobias, con chim này mới đến ở chỗ tớ có vài ngày hà. Lãnh thổ của nó ở tít phía các dãy núi lận. Bồ cũng thừa biết đại bàng vàng đâu có ưa gì làm tổ trên cây nếu chúng tìm được một vách núi ngon lành. Cho nên nó không lang thang quanh đây đâu. Thực tình, tụi mình đâu thể nào đưa nó đến gần lãnh thổ của nó hơn vì đường lên đó đã bị xoá mất rồi còn gì."

Tobias phóng lên Cassie một ánh mắt dữ dằn. Ơ… mà đôi mắt của Tobias lúc nào chả dữ dằn. Cái bộ mặt diều hâu đó chả bao giờ coi vui vẻ hay thoải mái cả.

Tobias chuyển ánh mắt sang David, rồi sang Jake. Đó rõ ràng là một câu hỏi, mặc dù không thành lời.

"David tới đây để thâu nạp dạng biến hình đầu tiên của cậu ấy. Con chim cắt."

"Con nào là chim cắt vậy?" David hỏi.

"Con nhỏ hơn," Cassie nói. "Nó nhanh nhẹn và bay lẹ lắm đấy."

"Lẹ hơn cả con lớn à?" David hỏi tiếp.

<Bồ sẽ không thích làm đại bàng vàng đâu, David.> Tobias nói, <Chúng khùng lắm. Chúng đi săn mấy con chim khác. Chưa nói chúng săn đủ thứ, từ thỏ cho đến hươu con. Mình thì chả dại đùa với bọn hươu. Mình đã từng thấy một con đại bàng vàng tấn công một con hươu non. Nó cắm thẳng vuốt vào gáy của con hươu. Bùm một cái thế là con hươu lăn quay ra giống như bị trúng đạn.>

“Tớ muốn làm đại bàng,” David nói.

Jake do dự một chút rồi hỏi. “Có lý do đặc biệt gì không vậy?”

“Có chứ. Bây giờ tớ không có nhà, không có gia đình, lại còn sắp rơi vào giữa một cuộc chiến nào đó với bọn người vũ trụ. Nếu phải chiến đấu, tớ muốn dập cho đối phương te tua.”

Jake lắc đầu. “Sức mạnh thuần tuý không phải lúc nào cũng được việc đâu. Con đại bàng vàng này bự không kém gì đại bàng đầu bạc, và tụi mình thỉnh thoảng vẫn gặp rắc rối với hình biến đại bàng đầu bạc của Rachel chỉ vì nó to quá khổ đấy.”

“Con chim này có bề rộng xoãi cánh đến hơn hai mét lận đó,” Cassie nhắc nhở.

David gật đầu, đưa mắt nhìn xuống những chiếc lá và thảm cỏ dưới chân. “Jake có chỉ định các cậu phải biến thành con thú nào không? Hay các cậu có thể tự chọn?”

“Mình sẽ không ép bồ biến thành con này hay con nọ,” Jake nhẹ nhàng nói. Cái kiểu nhẹ nhàng mà Jake vẫn thường dùng khi nó sắp sửa nổi khùng.

“Thế thì tớ sẽ biến thành đại bàng,” David bướng bỉnh nói.

“Ý kiến của mình là,” tôi nói. “Đừng có ngốc như vậy có được không? David, tụi này đã cứu bồ khỏi tay bọn Yeerk, lại có nhiều kinh nghiệm biến hình hơn bồ, vả lại Jake là thủ lĩnh của cái nhóm nhỏ này. Bồ tỏ ra tôn trọng nó một chút có được không vậy?” Tôi nói.

“Cậu là cái thá gì? Là bố tớ hả?” David vặc lại. “Đừng có dạy tớ phải làm gì. Còn chuyện cứu tớ á? Buồn cười thật. Các cậu muốn lấy chiếc hộp xanh, và bây giờ các cậu đã có nó rồi đấy. Tớ thì còn gì hả? Chả còn gì cả. Cho nên, cám ơn nha.”

Tôi không biết tôi chờ đợi gì ở David. Tôi không thể lên mặt đạo đức với hắn. Thoạt đầu, tôi cũng đã từng run sợ khi phải làm một Animorph. Tôi từng mặc kệ việc cứu thế giới. Hồi đó tôi chỉ lo ba tôi thêm khổ sở và tôi đã không thực sự chấp nhận tất cả những chuyện đó cho đến khi tôi phát hiện ra rằng mẹ của tôi là một vật chủ của bọn Yeerk. Chỉ đến lúc đó tôi mới hiểu rằng tôi phải chiến đấu.

“Này, bồ tèo…” Rachel mở lời.

Nhưng Jake đã khẽ lắc đầu, nên Rachel đành nín thinh và chỉ thở hắt ra.

“Cả đám các cậu đều cho mình là ngon lành, hay ho ghê lắm,” David nói. “Thì các cậu đã kinh qua bao cuộc chiến rồi mà. Nhưng bây giờ thì lại lòi ra tớ, một tên “lính mới”… Tớ luôn luôn là như thế. Các cậu đâu có ưa gì tớ.”

“Không ai ghét bỏ gì bồ cả,” Cassie nói.

David quay đầu nhìn thẳng vào tôi. “Hắn thì có đấy. Tớ đâu có ngu, các cậu cũng biết mà. Tớ biết thừa người ta nghĩ gì về tớ. Gia đình tớ cứ vài năm lại chuyển đến nơi mà ba tớ được phái tới công tác. Tớ luôn luôn là ‘lính mới’ ở trường. Cho nên tớ rất nhạy cảm với

những gì người ta nghĩ về tớ. Và bây giờ thì tớ lại là 'lính mới'." David nhún vai. "Cho nên, các cậu có ưa tớ hay không, tớ cũng cóc cần. Tớ ở đây. Nếu các cậu để tớ chạm vào chiếc hộp xanh đó, tớ sẽ là một người trong nhóm các cậu. Nhưng tớ không để bị dắt mũi đâu. Và tớ cũng không phải là đứa 'Ồ, cám ơn các cậu, những Animorphs thông minh và tuyệt diệu vì đã chấp nhận cho tớ gia nhập nhóm.' Nếu tớ tham gia thì phải tham gia hoàn toàn. Còn nếu không thì… Tớ nghĩ là tớ sẽ bỏ đi và cố suy nghĩ phải làm gì kế tiếp. Tự tớ sẽ lo cho tớ."

Điều buồn cười là tôi lại thấy khoái bài diễn văn nho nhỏ này của David. Tôi thích những người giật lùi lại khi bị đẩy tới trước. Tôi khoái bài diễn văn đó, tôi khoái thái độ đó. Thế nhưng tôi vẫn không khoái David.

Nhưng Rachel thì cười váng lên. "Ôi, cậu ấy sẽ ổn thôi."

Jake quay sang Tobias. "Ax đâu rồi?"

<Mấy bồ đúng là điếc đặc. Ảnh đang phi tới kia kìa, chắc chỉ chút xíu nữa sẽ xuất hiện ở… đây.>

Ax im lặng hiện ra. <Xin lỗi vì đã tới trễ,> ảnh nói, <Tôi phải đi bọc đề tránh những người cắm trại. Các bạn đã sẵn sàng tiến hành với thiết bị Escafil chưa vậy?>

Jake do dự một chút rồi nói. "Đã."

Rachel giữ chiếc hộp xanh trong chiếc túi nhỏ mang trước ngực. Nhỏ kéo dây khoá túi, lôi chiếc hộp ra ném cho Ax. Ax chộp hụt. Hai cánh tay Andalite rất chậm và yếu. Nhưng trước khi chiếc hộp rơi xuống đất, Ax đã quất cái đuôi lợi hại của ảnh ra trước, đỡ lấy chiếc hộp.

<Hãy áp bàn tay của bạn lên cạnh vuông gần bạn nhất," Ax nói với David.

"Khoan đã! Có cần phải làm nghi lễ gì không vậy?" Cassie nói.

"Nghi lễ ra sao?" Tôi hỏi "Bồ muốn tụi mình cùng nắm tay nhau hát quốc ca hả?"

Cassie nói, vẻ mặt cười cợt. "Mình sẽ hát "Bùm Bùm Bùm, Bốp!"

Cả bọn cười vang. Kể cả David.

Ax giữ chiếc hộp trên một tay. David bước tới, rõ ràng vẫn hơi khớp trước Ax. Hắn áp tay xuống mặt hộp.

"Sao thấy ngứa ngứa," David nói.

Đột nhiên tôi hồi tưởng lại cái công trường xây dựng vào tối đó. Hồi tưởng lại Jake, Rachel, Cassie, tên nhóc người Tobias và ông hoàng Elfangor hấp hối.

Tôi chỉ lờ mờ nhận ra cái kẻ mà tôi đã từng là khi đó. Tôi đã thay đổi. Mọi thứ đã thay đổi từ cái đêm hôm ấy.

Giờ thì David - một tên nhóc không khác lắm với bất cứ đứa nào tụi tôi vào lúc ấy - đang bị lôi vào cơn ác mộng của những quyền năng lớn và nỗi khiếp sợ cực lớn rồi.

Có thể tôi không ưa hắn. Nhưng tôi đã cảm thấy thương hại hắn.

Tôi bước đến, chìa tay ra với David. “Này, lính mới, chúc mừng bồ đã gia nhập Hội Animorphs.”

Từng đứa tụi tôi bắt tay David. Và rồi Cassie mở toang chiếc lồng nhốt con đại bàng vàng.

“Bồ chỉ việc đưa tay vào, chầm chậm thôi,” nhỏ hướng dẫn.

Bàn tay run rẩy của David vươn tới con chim.

“Giờ thì bồ áp lòng bàn tay lên vai nó đi…”

David làm theo. Con đại bàng liếc hắn một cú đầy ác ý.

“Bồ tập trung tư tưởng đi. Hãy hình dung trong đầu bồ con đại bàng. Hãy nghĩ về nó. Nghĩ xem nó trông ra sao.”

Đôi mắt David lim dim.

“Giờ thì bồ rút tay ra được rồi đó,” Cassie nhẹ nhàng nói. “Bồ đã có ADN của một con đại bàng vàng ở trong máu bồ rồi. Giờ thì bồ đã có thể biến thành nó.”

David nhoẻn cười. “Khi nào thì tớ có thể làm việc đó?”

“Sắp,” Jake nói. “Tụi mình còn phải kiếm cho bồ một hình biến nào có răng nữa. Cassie? Bồ đưa David đến vườn thú đi. Theo chân bồ, hắn sẽ tha hồ ra vào mà không ai thèm để ý. Mấy đứa mình sẽ bay bên trên để yểm trợ. Hãy để David chọn con thú nào cậu ta thích. Nhưng cũng đừng quên lấy cho hắn vài con bọ gì đó phòng khi hắn phải thu nhỏ. Tụi mình phải chuẩn bị thật sẵn sàng.” Quay sang David, Jake nói tiếp “Tụi mình sắp có một… một chiến dịch.”

“Cũng chả có gì đáng ngại lắm đâu,” tôi nói. “Bồ sẽ quen ngay ấy mà.”

CHƯƠNG 20

Có đến hai thách đố lớn trước mắt David. Thứ nhất là lần biến hình đầu tiên của hắn. Thứ hai là cuộc lâm trận đầu tiên của hắn.

Cả đám tụi tôi đều từng quen với việc biến hình. Gần như là thế. Nhưng lần đầu tiên là một cú sốc thực sự. Bạn nghĩ rằng bạn từng trải đủ chuyện quái dị ư? Chưa là gì đâu nếu so với khi bạn thấy cơ thể của chính mình biến thành một thứ gì đó hoàn toàn khác.

Sẽ hay biết mấy nếu tụi tôi có thời gian để chuẩn bị cho David. Nhưng thời gian làm gì còn nữa. Erek báo với tụi tôi rằng các nhà lãnh đạo của thế giới sẽ họp mặt sau bốn ngày nữa. Thời gian cận rồi. Họ sắp tới nơi rồi. Và tụi tôi còn phải tìm ra nhà lãnh đạo nào đã bị bọn Yeerk kiểm soát, phải bảo vệ những nhà lãnh đạo còn lại, phải vận dụng mọi khả năng để tìm cách cảnh báo họ về âm mưu của bọn Yeerk.

"Mình có tờ bướm rồi nè." Rachel thông báo khi tụi tôi nhóm họp lần nữa tại Dưỡng đường Thú hoang. "Mình lấy nó từ Internet đấy."

Nhỏ chìa ra vài trang giấy in màu giới thiệu khu khách sạn Marriott. Có những bức ảnh chụp các phòng, ảnh những người hớn hở, sung sướng trong khu hồ bơi, ảnh một bàn tiệc bự, chất đầy ắp thức ăn và một tấm sơ đồ của khu khách sạn. Trên tấm sơ đồ đó có toà nhà chính to đùng, cao đến hai chục tầng. Phía dưới, gần bãi tắm, là một mớ hỗ lốn các "nhà lán" be bé. Mười nhà lán cả thảy.

"Họ sẽ ở các nhà lán," tôi nói, "Các nhà lãnh đạo ý mà. Họ sẽ tống tất cả đám tuỳ tùng của họ vào toà nhà chính."

"Nghe có lý đấy," Jake tán đồng.

"Họ sẽ được bảo vệ chặt chẽ đến mức không ai có thể ợ một tiếng mà không bị chỉn tay đeo kính râm ào tới bao vây với các khẩu Uzis lên cò sẵn sàng." Tôi đếm ngón tay. "An ninh Pháp nè, an ninh Đức nè, an ninh Nhật nè,…"

"Ninja hả?" David hỏi.

"Ờ có cả Thành Long nữa đấy," tôi vừa nói vừa đảo tròng mắt.

"Thành Long là người Tàu chứ đâu phải người Nhật," David nói, tròng mắt hắn cũng đảo theo tôi.

"An ninh Anh nè," tôi nói rồi vội bổ sung. "Đừng ai nói "Bond, James Bond" đấy nhé. An ninh Nga nè, rồi thì mật vụ Mỹ, FBI và cảnh sát địa phương."

Jake lắc đầu ngao ngán.

"Bây giờ mới thiệt vui à nhe," tôi tiếp tục."Bọn Yeerk cũng có mặt ở đó. Có bao nhiêu nhân viên dọn phòng, nhân viên phục vụ khách sạn và bao nhiêu nhân viên hồ bơi là vật chủ của bọn Yeerk? Cóc biết. Có bao nhiêu nhân viên an ninh Nga, Đức, Anh, Pháp, Nhật và Mỹ là

những kẻ đã Bị mượn xác? Cũng cóc biết nốt. Tụi mình chỉ biết mỗi điều là một trong mấy vị đó đã bị bọn Yeerk kiểm soát."

"Ít nhất là một," Cassie chỉnh lại. "Xin lỗi đã ngắt lời bồ, Marco, nhưng chuyện này quan trọng à nhe. Erek nói một người trong số họ là kẻ Bị mượn xác. Cậu ấy đâu có nói năm người kia không phải."

Cả bọn há hốc miệng nhìn Cassie. Tôi chưa từng nghĩ đến chuyện này. Lẽ ra tôi phải nghĩ tới điều đó chớ, thế mà tôi không nghĩ ra.

"Mình có thể nói vài lời được không?" David hỏi.

"Chắc chắn rồi," Rachel ủ ê nói. "Đừng có thêm tin nào xấu nữa nha."

"Thuộc loại đó đó. Ba mình là quân của Cơ quan An ninh quốc gia NSA. Nghề của họ làm là giám sát điện tử. Mấy bồ biết đấy, giống như nghe lén điện thoại và kiểm tra mọi người từ vệ tinh nhân tạo ỉ. Thực ra, theo mình hiểu thì bọn Yeerks có thể làm tất cả mọi thứ và nhiều hơn thế. Vì vậy dám chừng cả khách sạn Marriott đều bị bọn Yeerks theo dõi."

"Vậy mà mình đã dám chắc cú là không còn tin nào xấu nữa," Rachel càu nhàu. "Ôi trời."

Không có điều gì làm tôi sợ hơn là việc Rachel mất tinh thần. Một khi mà nhỏ bắt đầu lo lắng, thì bất kỳ người nào nhạy cảm cũng phải sẵn sàng chạy biến ra khỏi phòng, vừa chạy vừa la toáng lên thôi.

"Tụi mình không còn lựa chọn nào khác," Jake nói. "Phải không?" "Bọn Yeerk mà tóm được Tổng Thống Mỹ và mấy vị kia thì tụi mình đầu hàng quách cho rồi," Tobias nói "Sáu nhà lãnh đạo đầy quyền lực của thế giới chứ phải đùa đâu. Ý mình là, sáu người đó hùng mạnh hơn bảy đứa tụi mình là cái chắc."

"Cả đống an ninh như thế," Jake nói, "Tụi mình dễ ăn đạn lắm đó nha."

"Chứ sao" Rachel nói "Cho nên… Tới luôn đi!"

"Bồ sẵn sàng chưa?" Jake hỏi David.

David gật đầu.

"Tốt," Jake nói. "Đây là chuyến dạo chơi êm ả và an toàn, dọc theo bãi biển. Tụi mình chỉ thám thính tình hình thôi. Bồ sẽ phải sử dụng hình biến đại bàng, không được dùng các hình biến mà bồ thâu nạp ở vườn thú đâu đấy!"

"Việc biến hình sẽ gớm lắm đấy," Cassie cảnh báo "Cho nên bồ hãy chuẩn bị tinh thần. Bồ chỉ cần tập trung vào. Nghĩ về con đại bàng đi…"

Tôi thấy đôi mày của David nheo lại vì cố gắng tập trung.

"Sẽ quái dị lắm đấy," Rachel báo trước.

Da của David đã bắt đầu đổi sang màu nâu. Đôi mắt hắn nở to ra khi hắn nhìn xuống tay.

"Không đau đâu," tôi trấn an hắn.

Những hoa văn hình lông chim bắt đầu xuất hiện trên da thịt hắn.

Và cùng lúc, David bắt đầu thu nhỏ lại.

“Chuyện gì vậy?” Hắn la hoảng.

“Bồ đang thu nhỏ,” Cassie nhẹ nhàng đáp. “Đó là một phần của quá trình biến hình. Giờ thì các hoa văn trên da bồ sẽ nổi lên, biến thành dạng ba chiều. Có thể bồ sẽ thấy ngưa ngứa.”

“Ááááá!” David hét lên khi các hoa văn biến thành những sợi lông thật, và hai tay hắn đột ngột duỗi dài ra.

“Chỉ hy vọng rằng nó không thòi ra mấy lóng xương khô trần trụi như mình lần trước,” tôi lẩm bẩm với Jake. “Chắc sẽ làm David nhảy dựng lên mất.”

Có lẽ tôi nên im là vừa. Bởi vì đúng lúc này, cả cánh tay của David dài ra thình lình. Xương cánh tay và ngón tay của hắn lộ ra, trần trụi, trắng và mỏng như sợi mì sống.

"Aaaaahhh! Aaaaahhh!" David hét lên.

"Eoooo ôi!" Rachel phụ họa. “Thiệt gớm guốc.”

“Cố vượt qua đi,” Cassie vỗ về David đang run bần bật. “Ráng quen với nó đi. Nhìn này, bồ thấy không? Da và bộ lông vũ đã bao phủ hết bộ xương rồi.”

Chắc chắn bộ xương chỉ lộ ra trong vài giây. Nhưng David đang run lập cập.

“Đừng có hoảng,” Tôi nói “Khi nào bồ biến thành ruồi mới là ghê. Vụ này chả nhằm nhò gì đâu.” Tôi khoát tay, vẻ coi thường.

“Tớ không muốn…” David toan nói gì đó, nhưng ngay lúc ấy miệng hắn chu ra. Đôi môi nhô ra, tạo thành hình cái mỏ chim dày màu hồng, sau đó thì cứng lại như xi măng vậy.

Giờ thì David chỉ còn bé tí, cỡ bằng nửa tôi thôi, nhưng hắn có đôi cánh nâu dài khủng khiếp. Quần áo của David tut xuống, nằm xếp lớp ở dưới chân. Có khi vậy mà hay. David mà nhìn thấy đôi chân của hắn lúc đó thì chắc hắn hổng thể nào cảm thấy khấm khá được.

Rồi ý nghĩ đó vụt nảy ra trong đầu tôi. “Ơ… nè mấy bồ, David chưa biết cách biến hình với quần áo. Nó đâu có mặc đồ biến hình.”

“Rachel và mình sẽ nhìn đi chỗ khác khi cậu ấy hoàn hình,” Cassie nói.

“Để tụi này kiếm cho cậu ấy thứ gì coi đường được,” Rachel nói, vẻ nghĩ ngợi. Tôi biết thừa nhỏ đang mường tượng mình chạy lăng xăng khắp các cửa hiệu quần áo trong siêu thị để sắm đồ…

David giờ đây đã sắp trở thành con đại bàng rồi.

“Tốt lắm, giờ thì bồ không thể nói được nữa,” Cassie giảng giải. “Nhưng bồ có thể dùng ngôn ngữ ý nghĩ. Hãy nghĩ bồ muốn nói chuyện với ai, mình hay Marco, hay ai khác, hay bồ muốn nói cho tất cả mọi người cùng nghe…”

<Bồ nghe được tui không?> David hỏi Cassie.

“Nghe,” Cassie gật đầu. “Thấy chưa dễ ẹt à. Nhưng bây giờ mới đến phần gay go đây, vì bộ não đại bàng và những bản năng của nó sẽ

trỗi dậy và…”

Cái đầu con đại bàng lấp loáng vàng dưới ánh đèn xin xỉn, đột nhiên giật sang trái. Đôi mắt nó nhìn xoáy vào Tobias.

Con đại bàng vàng điên cuồng vỗ cánh. Trước khi mọi người kịp cử động, nó đã chĩa vào Tobias những chiếc vuốt cực bén và chiếc mỏ chuyên xé xác các con mồi.

CHƯƠNG 21

David rất nhanh. Nhưng Cassie cũng nhanh chả kém, nhỏ đã chuẩn bị từ trước. Nhỏ xông vào tóm lấy con đại bàng đang xoè cánh, rồi đè dí nó xuống đất.

<Thấy chưa! Tui nói đâu có sai,> Tobias vừa nói vừa lùi lên các thanh xà. <Đại bàng vàng là giống loạn thần kinh. Nó và bọn quạ. Bọn chim giẻ cùi nữa. Chúng khùng lắm. Có khối gì chuột và thỏ xung quanh đây, chúng đâu có cần phải tấn công đồng bào nhà chim chứ.>

"David, David!" Cassie gọi. "Tập trung đi. Tên của bồ là David. Bồ là người. Cố vượt qua đi chớ!"

Con đại bàng vỗ cánh, cố vùng ra, nhưng ngay cả một con chim rất bự cũng không thể nào bay với một nhỏ con gái hầu như đang cưỡi trên lưng nó. Hơn nữa, con đại bàng vẫn đang bị vướng víu bởi bộ quần áo của David. Dần dần, David dịu xuống.

<Đúng là quái đản,> cuối cùng hắn nói. <Cứ y như tớ vẫn là tớ, có điều là tự nhiên ai đó nhảy vào đầu tớ.>

<Bạn sẽ quen với chuyện này thôi,> Ax nói <Khi biến hình thành người, tôi thường bị tác động bởi bộ não người và bản năng người. Chẳng hạn như nhu cầu ăn uống…>

"Phải đó, chớ có dại mà xông vào giữa Ax và bánh quế nha." Tôi nói.

"Bồ muốn bay thử không?" Jake hỏi David.

<Bay à!>

"Ngốc. Chứ bồ nghĩ đôi cánh đó để làm gì hả?" Tôi hỏi.

<Tớ bay bằng cách nào?> David hỏi.

"Bồ hãy chờ tụi này biến hình xong cái đã. Rồi bồ chỉ việc phó mặc cho con đại bàng. Nó biết cách bay đấy." Cassie nói.

Chỉ vài phút sau tụi tôi đã sẵn sàng để cất cánh. Tụi tôi bỏ lại quần áo của David trong Dưỡng đường.

Thật là lạ lùng và xúc động khi quan sát ai đó biến hình lần đầu tiên. Tôi không biết phải diễn tả ra sao nữa. Nó giống như, nói sao ta, như khi một người chính thức trở thành một công dân Mỹ. Bạn biết không, khi chính phủ Mỹ chấp thuận cho ai đó gia nhập quốc tịch, thì mới phút trước người đó đang là người Trung Hoa, châu Phi hay người Hà Lan, Mêxicô hoặc bất kì quốc gia nào, thì qua phút sau, sau khi "long trọng tuyên thệ", anh ta đã là một công dân Mỹ, Mỹ như bất kỳ một người Mỹ chính hiệu nào khác.

Tôi luôn ấn tượng khi quan sát chuyện đó. Ý tôi là, do mẹ ruột tôi là người nước ngoài mà.

Tóm lại, tôi cảm thấy xúc động khi quan sát David thử nghiệm đôi

cánh của hắn. Hắn đã trở thành một Animorph mới toanh. Hắn đã được kết nạp vào nhóm của tụi tôi. Còn tụi tôi thì hổng biết gì về hắn, trừ việc hắn có một con rắn tên là Spawn và một con mèo tên là Bé Bự.

David cất cánh bay. Đó không phải là một ngày tốt đẻ mà bay, nhưng tụi tui đâu có lựa chọn nào khác. Tụi tôi phải dò la khu khách sạn Marriott trước khi các vị tai to mặt bự xuất hiện. Trong khi bay, tôi cố hình dung kẻ nào đó lập kế hoạch an ninh cho cuộc họp thượng đỉnh này nghĩ gì ở trong đầu. Hắn sẽ có những rào cản bố trí trên các nẻo đường dẫn đến nơi đây. Sẽ có những tay súng bắn tỉa được bố trí trên nóc nhà. Sẽ có các lực lượng phản ứng nhanh trang bị tận răng lởn quởn ở đâu đây. Sẽ có cả những gã trang bị tên lửa chống máy bay Stingers, đại loại là vậy.

Sẽ có nhiều tàu tuần tra ven biển. Có thể là những tàu siêu tốc, được hỗ trợ bởi ca nô máy của lực lượng biên phòng.

Họ sẽ…

<Tuyệt thật!> David reo lên dễ đến lần thứ mười, làm gián đoạn suy nghĩ của tôi thêm lần nữa. <Tớ thấy tất cả mọi thứ! Tớ thấy cả những con cua bé tí bò lổn nhổn ngoài bãi biển! Waa!>

Họ sẽ phong toả mọi điểm ẩn nấp. Có thể họ sẽ gài cả ổ khoá tự động tại các cánh cửa. Và…

<Coi nè! Coi nè! Coi tớ nè!> David lại reo lên khi hắn bắt một luồng khí nóng, xoè rộng đôi cánh rồi vọt thẳng lên không.

<Biết rồi, biết là *đã* rồi, khổ lắm,> tôi nói. <Để tui suy nghĩ cái coi.>

David phớt lờ, giang cánh bay xẹt qua tôi. Hắn to gấp đôi tôi, trông như một chiếc phản lực cơ Boeing 747 Jumbo bên cạnh một chiếc 727. Một tia mặt trời hiếm hoi xuyên qua các áng mây làm ánh lên màu vàng đục của đầu và lông cổ hắn.

<Yaaaaa!> David rú lên khoái trá.

Cái tên này phiền phức thật! Nhưng tôi không thể nổi khùng lên với hắn. Trên đời này không gì *đã* bằng bay. Chắc chắn là như thế. Nếu bạn có đôi cánh và có thể bay ngang dọc bầu trời, bạn sẽ thấy chả có gì kỳ thú hơn thế.

Nhưng tôi còn phải suy nghĩ. Tụi tôi cần biết phải tìm gì khi xâm nhập khu khách sạn. Phải hình dung cho ra làm sao di chuyển bên trong tổ hợp đó, làm sao tiếp cận mấy ông lãnh đạo thế giới để canh chừng họ…Và bảo vệ họ luôn.

Dĩ nhiên còn có những con chim khác trên bầu trời. Và tụi tôi đang giữ khoảng cách bay khá xa nhau đúng như lời Tobias thường căn dặn để tránh sự chú ý có thể có của những nhà điểu học.

Tụi tôi rải ra một khoảng cỡ một dặm trên bầu trời, đôi lúc tụ lại gần nhau hơn, đôi lúc tách xa nhau, tuỳ theo các luồng gió và những túi khí lặng bé tí làm chim chóc rơi xuống cả sáu bảy mét. Có những

chú ngỗng đang bay nhanh phía trên tụi tôi, tạo thành một hình chữ V rõ nét trên bầu trời. Và có cả những con quạ, mòng biển, và thảng hoặc lại có một con diều hâu lang thang, tất cả đều nổi bềnh bồng đâu phía dưới tụi tôi, mải miết tìm thức ăn hay chỉ đơn giản là rong chơi.

<Yeeee!> David rú lên <Coi tớ nè!>

Tôi phải mất vài giây mới nhận ra rằng giọng hắn đã đổi khác. Hưng phấn hơn. Kích động hơn. Nhưng khi tôi nhìn lên thì đã quá muộn rồi.

David lao xuống, xuống nữa, xuống nữa… giống như một quả đạn pháo đang rơi. Hắn đâm thẳng xuống một con quạ đang nhởn nhơ.

Tôi bất lực ngó trân. Tôi chỉ là một con ó biển. Tôi chả có cách chi bắt kịp David. Chỉ có Jake trong lốt chim ưng Peregrine may ra mới ngăn được con đại bàng, nhưng cậu ta lại ở quá xa.

Với đôi mắt ó biển sắc lẻm như tia laser, tôi thấy con đại bàng chĩa vuốt ra trước.

David "chơi" con quạ một cú êm ru. Giây trước con quạ còn đang bay tà tà, giây sau nó đã lộn nhào.

David lại bắt một luồng gió, bay bổng lên cao. Con quạ xấu số đang xoáy trôn ốc rơi xuống.

<Cậu làm trò gì vậy?!> Jake gầm lên.

<Ơ… Hừm… Tớ bị bộ não của con đại bàng kiểm soát mất một phút,> David nói.

<Không thể tin nổi là tớ lại làm vậy! Tội nghiệp con chim quá! Tớ chỉ bị mất kiểm soát thôi mà.>

Có thể lắm chứ. Đôi khi thật khó mà kiểm soát được bộ não của con vật mà bạn biến thành. Điều đó có thể xảy ra lắm chứ. Mấy đứa kia chắc cũng tin hắn. Cassie an ủi hắn. Nhưng không hiểu sao tôi lại có linh cảm rằng David nói dối. Có lẽ cũng vì tôi là một chuyên gia nói dối, nên tôi luôn nhận ra được một lời nói dối. David đã giết con quạ đó. Hắn cố tình. Hắn đã giết con quạ một cách lạnh lùng, chả có lý do gì cả.

<Ê, nhìn kìa!> Tobias nói. <Có một chiếc trực thăng đang tiến đến phía dưới tụi mình. Trực thăng của Hải quân đấy. Nó... waa. Đây hẳn là chiếc Hải quân Một!>

<Hải quân gì cơ?> Rachel hỏi.

<Bồ từng nghe nói tới Không lực Một chưa, chuyên cơ của Tổng thống ấy? Hải quân Một là trực thăng riêng của Tổng thống,> Tobias cắt nghĩa.

<Rành quá ha, Tobias> Rachel ngạc nhiên thốt lên.

Tôi rọi đôi mắt ó biển vào chiếc trực thăng. Nó đang bay theo hướng từ sân bay tiến thẳng đến khu khách sạn. Một chiếc trực thăng thứ hai cùng loại, bay ở phía sau nó chừng một dặm. Một chiếc làm mồi dụ… nếu như "mồi" không phải là chiếc bay đầu.

Rồi tôi chợt nhận ra một thứ khác. Một vật mờ ảo ở trên không,

phía bên trên và đằng sau chiếc trực thăng. Giống như không khí hơi xáo trộn chút đỉnh. Gần giống như các sóng nhiệt dâng lên từ nhựa đường nóng.

Cả Tobias cũng nhận ra nó <Má ơi! Thứ này mình từng thấy rồi mà!>

<Có chuyện gì vậy?> David hỏi.

<Công nghệ tàng hình của bọn Yeerk,> Ax lặng lẽ nói. <Mắt người không nhận ra được đâu. Ra đa của loài người cũng không dò được nó. Nhưng những con mắt của mấy loài chim săn mồi này đúng là tốt thật. Và công nghệ của bọn Yeerk, thực ra, cũng không hẳn giống công nghệ của Andalite.>

<Nó là cái gì thế?> David hỏi.

<Là tàu vũ trụ của bọn Yeerk ở trạng thái tàng hình,> tôi nói. <Nó đang bám ngay phía sau trực thăng của Tổng thống. Bọn chúng sẽ không chờ đến cuộc hội nghị. Chúng muốn bắt ổng ngay bây giờ!>

CHƯƠNG 22

<Lẹ đi! Lẹ đi!> Jake thúc nhặng lên.

Tụi tôi vỗ cánh như những con vịt khùng, cố bay tới chiếc trực thăng trước khi bọn Yeerk tới đó trước. Nó đang bỏ xa tụi tôi. Cùng một hướng bay, nhưng cách nhau xa lắc xa lơ.

Với tốc độ mà hai chiếc trực thăng đang di chuyển thì chúng sẽ đến khách sạn Marriott trong hai chục phút nữa. Tụi tôi tới được đó cũng phải mất một giờ.

Qua mức độ của hiệu ứng xáo động, tôi đoán rằng con tàu đang tàng hình của bọn Yeerk không phải là một chiếc Con Rệp. Nó lớn hơn rất nhiều. Và chỉ có một chiếc tàu Yeerk duy nhất có thể lớn cỡ đó và hắc ám cỡ đó.

Chiếc Lưỡi Rìu. Cỗ máy tử thần của Visser Ba.

Vùng khí xáo động sáp lại gần hơn ở phía sau, bên trên các trực thăng. Tụi tôi tự lại gần nhau hơn một chút. Rachel ở phía sau với Tobias; Jake và David ở phía trước; tôi, Cassie và Ax ít nhiều ở chính giữa.

Một hình chữ nhật dài và hẹp bắt đầu xuất hiện. Nó hiện lên trên bầu trời như thể nó nổi bồng bềnh sẵn ở đó. Một hình chữ nhật rất hẹp, rất dài đang từ từ nở rộng ra.

<Đó là chiếc Lưỡi Rìu đang mở hầm tàu ở bụng nó ra,> Ax nói.

Rồi đó, ảnh cũng xác định đó là tàu Lưỡi Rìu.

Hầm tàu mở rộng ra, để lộ khung cảnh bên trong chiếc Lưỡi Rìu. Thật là quái đản.

Lá chắn tàng hình không có hiệu lực với hầm tàu. Tôi thấy bên trong là một dạng bãi đáp lộn ngược, sẵn sàng đón lấy chiếc trực thăng. Tôi thấy những cái đầu Taxxon gớm guốc lú ra từ sau các cần gạt và bảng điều khiển. Tôi thấy cả những chiến binh Hork-Bajir mặc đồng phục màu đỏ như chúng vẫn thường mặc khi ở trong chiếc Lưỡi Rìu.

Nhưng chiếc trực thăng không hề thấy gì cả. Hầm tàu ở trong một khối vô hình phía sau bên trên. Vả lại chiếc trực thăng bị săn đuổi cũng chẳng cách chi thấy nó. Góc nhìn của trực thăng không cho phép.

Tôi lao nhanh. Hầm tàu mở ra. Tôi vắt kiệt sức, vỗ cánh bay ngược gió. Và rồi tôi đã sáp lại được gần hơn.

Đột nhiên, cánh quạt trực thăng quay chậm lại. Tiếng gầm của động cơ chợt tắt lịm.

<Chúng tóm được chiếc trực thăng rồi!> Ax hét lớn. <Trường lực bật, làm tắt động cơ. Có lẽ chúng đã gây choáng những người trên trực thăng.>

Chiếc trực thăng giờ đây hầu như ở ngay phía trên tụi tôi. Có hai chiếc càng chĩa ra ở cả hai bên để đỡ các bánh xe hạ cánh.

<Nhắm vào các càng á!> Jake nói.

Jake và David bay bổng lên, và tụi tôi bám theo hai đứa nó.

<Chiếc trực thăng kia sẽ thấy chiếc này biến mất,> Tobias nói <Mắt người dẫu sao cũng đâu phải là mù!>

Nhưng ngay lúc đó, như để đáp lại lời cảnh cáo của Tobias, một thứ gì đó mới mẻ chợt xuất hiện. Nó trông như một vầng ánh sáng bao quanh chiếc trực thăng. Nhưng rồi nó từ từ tách ra.

Một chiếc trực thăng thứ hai! Cứ như thể chiếc trực thăng thật vừa lột xác.

<Một hình chiếu,> Ax ảm đạm nói.

Các cánh quạt của chiếc trực thăng thật đã dừng hẳn lại. Hầm tàu đã mở ra hoàn toàn. Chiếc trực thăng lọt thỏm vào bên trong chiếc Lưỡi Rìu. Và hình chiếu của chiếc trực thăng liền thế chỗ của nó, bay đi tiếp, trông y như thật.

Jake xoay người trên không, xoè các vuốt ra, bám vào mép một cái càng máy bay. David quặp một thanh trụ và bám chặt vào đó.

Hầm tàu bắt đầu khép lại.

<Hết cách rồi!> tôi nói và vỗ cánh dữ dội đến mức buồng phổi ngỡ như bốc cháy. Hầm tàu đang đóng… tôi phải lên tới đó… hầm tàu đang đóng…

Tôi thấy Cassie bay sượt qua, tiếp theo sau là Ax.

Không còn thời gian nữa! Hầm tàu đang khép lại cực nhanh. Khe hở chỉ còn chừng sáu tấc… bốn tấc… ba tấc… hai tấc…

Vèo!

Tôi bay vọt qua, cạ cả bụng và lưng vào miệng hầm. Chỉ trễ đi một tích tắc là tôi đã bị kẹp nát. Tôi ra sức giảm tốc đảo mình thật gắt, rà sát bụng chiếc trực thăng, rồi đáp xuống cửa hầm tàu mà giờ đây đã đóng lại.

Tôi đã lên được chiếc Lưỡi Rìu của Visser Ba.

Ôi Chúa ơi.

Tôi điên rồi sao?

CHƯƠNG 23

Tôi ở dưới bụng chiếc trực thăng. Cả Jake, Ax, Cassie và David cũng thế. Rachel và Tobias bị kẹt ở ngoài.

Tội nghiệp hai đứa nó.

Do chiếc trực thăng đậu lên một chỗ lõm trên boong tàu, nên tụi tôi hầu như vẫn hoàn toàn khuất dạng.

<Hoàn hình đi> Jake cói cộc lốc. <Sắp gay go rồi đây. Chuẩn bị chiến đấu nha.>

Tụi tôi hoàn hình, trở lại là bốn đứa nhóc sợ sệt và một anh chàng Andalite run rẩy nằm dưới bụng chiếc trực thăng của tổng thống. Tôi nhìn David. Bộ dạng hắn trông giống như sắp sửa gặp một ông nha sĩ vốn không tin tưởng mấy vào thuốc tê. Coi bộ hắn sắp tè ra quần rồi…

Tốt, tôi nghĩ. *Có hoạ là ngộc mới không biết sợ.*

Nhìn xung quanh hắn và mấy đứa kia, tôi có thể thấy những bàn chân Hork-Bajir lao tới vây quanh chiếc trực thăng. Tôi thấy những ống quần tây màu xám sậm và những đôi giày đen thò xuống. Tôi thấy đế của một chiếc giày bị khứa ở một bên gót. Như thể chủ nhân của chiếc giày đó vừa quệt phải vật gì sắc bén.

Tổng thống ư? Nếu quả vậy, thời gian của tụi tôi còn ít hơn cả số zero nữa.

"Ax," Jake thì thào. "Tụi tôi cần ai đó gây phân tán."

Rõ ràng Jake cũng nghĩ như tôi. Tụi tôi cần có thời gian để biến hình.

Tôi nghĩ nếu tôi là Ax, lúc đó tôi sẽ cảm thấy phật ý lắm. Thật chả khác gì bảo ảnh, "Ax nè, bồ ra ngoài cho chúng nó mần thịt bồ đi, để tụi tôi có thời gian mà biến hình."

Nhưng Ax có tư chất của một chiến binh oai dũng dù ảnh mới chỉ là một *lính nhỏ* trong quân đội Andalite, hơn nữa ảnh lại là em trai của ông hoàng Elfangor, chỉ riêng điều này thôi cũng đã nói lên được rất nhiều…

<Vâng, thưa hoàng tử Jake, tôi nghĩ đó là một ý kiến tuyệt vời.>

Rủi thay, nó không tuyệt vời đến thế.

Không có chỗ đâu mà cục cựa. Ax bị ép nằm bẹp dí dưới đáy chiếc trực thăng. Và đột nhiên tụi tôi nhận rõ rằng không đứa nào trong bọn có thể chuyển thành các dạng hình biến chiến đấu trong không gian chật chội như thế này.

Sẽ không thể có một cuộc chiến chớp nhoáng. Quá muộn để cứu người đàn ông đi chiếc giày bị khứa.

"David," tôi thì thào. Khuôn mặt hắn chỉ cách tôi vài phân khi hắn ép người lại để nhường lối cho Ax. "Cassie có trang bị cho bồ dạng

biến hình bọ nào không đấy?"

Hắn có vẻ bối rối. "Nhỏ có bảo tớ chạm vào ý tớ là thâu nạp… một con gián. Bồ muốn biết vậy, đúng hông?"

"Jake!" tôi nói "David biến thành gián được đấy. Bồ nghĩ sao?"

Jake gật đầu, chả lấy gì làm vui vẻ. Nhưng cách đó là duy nhất rồi. Tụi tôi phải biến thành con gì nho nhỏ để thoát khỏi gầm trực thăng. Sau đó mới có thể tính toán làm bất cứ chuyện gì khác.

"Thôi được ngố ạ," tôi nói với David. "Tụi mình biến thành gián vậy. Bồ chỉ việc tập trung vào, nhắm mắt lại, đừng nghĩ ngợi gì nhiều…"

Chẳng có gì là tốt đẹp cả. Cho dù cái ông mang giày bị khứa đó là ai đi nữa thì tụi tôi cũng chẳng thể nào cứu ổng kịp.

Trừ khi bọn Yeerk di chuyển chậm ghê gớm, còn không thì chúng có cả đống thời gian để rúc vào đầu ổng.

Tôi đoán người đàn ông mang giày bị khứa này là Tổng thống Hoa Kỳ. Và, má ơi, thử hỏi bạn làm sao dám nghĩ rằng tổng thống của bạn đang sắp biến thành nô lệ của bọn người vũ trụ chứ?

Nếu điều đó diễn ra, điều duy nhất tụi tôi có thể làm là bắt cóc ổng và giam giữ trong ba ngày, đến khi tên Yeerk trong đầu ổng chết rục do thiếu tia Kandrona thôi.

Bắt cóc tổng thống! Mà lại bắt cóc từ một con tàu của người vũ trụ nữa chứ! Rồi còn phải giấu ổng trong ba ngày. Ôi chao! TOÀN THỂ GIỚI sẽ đổ xô đi kiếm ổng ấy chứ!

Tôi tập trung vào con gián mà tôi đã thâu nạp ADN. Rồi tôi thấy mình bắt đầu biến đổi.

Tôi nhìn sang David. Hắn cũng đang nhìn tôi, đôi mắt trắng dã.

"Bồ nhắm mắt lại đi," tôi khuyên David. Hắn làm theo. Nhưng một giây sau đó, hắn lại mở mắt. David đang biến hình, nhưng một cách chậm chạp. Hắn đang thu nhỏ lại khá nhanh và giờ đây chỉ còn cao chừng chỉn tấc. Những chiếc cánh cưng cứng màu nâu đang hình thành trên lưng hắn. Nhưng thứ rùng rợn nhất vẫn còn chưa bắt đầu.

Tôi cảm thấy cơ thể mình cũng đang thu nhỏ lại. Tôi thấy sàn nhà trải rộng ra đồng thời ở khắp mọi hướng. Tôi thấy da tôi trở nên thô ráp và chuyển sang màu vàng-nâu, chẳng khác gì móng tay của người già. Tôi lại liếc qua David. Tới giờ này vẫn ổn. David tiếp tục co rút. Cổ hắn rụt lại, các cánh gián đã rõ nét, tay hắn trở thành những khúc, đoạn. Chân hắn cũng thế. David đang biến dở chừng thành con gián. Nhưng mặt của hắn vẫn ở dạng người. Xoắn, uốn khúc, rúm ró lại khi nó tạo hình thành mặt gián nhưng đôi mắt của hắn vẫn trợn trừng trắng dã.

David không sao đâu, tôi tự nhủ, *nếu như hắn vượt qua được…*

Và ngay lúc đó, các cẳng phụ trội chợt xuất hiện. Trước hết là ở tôi.

Bộp! Bộp!

Chúng bắn ra từ bên sườn tôi. Hai cái cẳng gián bự, dài, đầy lông. Và tôi nghĩ khuôn mặt tôi cũng chuyển thành mặt gián, bởi lẽ khi tôi nhìn David lần nữa thì tôi chỉ thấy hắn qua đôi mắt phức hợp.

Do đó tôi thấy hàng trăm hình ảnh bé tí, biến dạng của David, lúc này đang hả miệng ra la hét.

Và tôi nghe thấy cái âm thanh kỳ quái, rin rít, rên rỉ và khủng khiếp đó, thì ấy là những rung động truyền xuống từ các cọng râu của tôi.

CHƯƠNG 24

David mở cái miệng chủ yếu vẫn còn là của người ra để la hét. Đó cũng không hẳn là tiếng hét bởi lẽ phổi của hắn đã gần tiêu tan hết rồi. Nhưng nó cũng đủ để gây chú ý.

Một giọng Hork-Bajir vang lên, "Hitnef shellah! Shellah! Im!"

Mọi thứ đều im ắng. Thật quá dễ để nhận ra giọng David khi hắn hét lên lần thứ hai.

"Áááááá! Áááááá! Áááááá!"

<Câm miệng lại đi, đồ ngu!> Tôi quát lên.

<David, bình tĩnh lại đi, không sao đâu mà,> Cassie nói. Chả hiểu sao mà nhỏ vẫn bình tĩnh, không nổi điên như tôi nhỉ.

"*Haff* Visser!" giọng tên Hork-Bajir lại cất lên.

Tôi chả cần phải có cuốn từ điển Hork-Bajir - Anh để hiểu hắn nói gì. Chắc chắn là hắn nói "Mời Visser lại đây" rồi…

<Tụi mình phải thoát khỏi đây thôi!> Jake nói <David, DAVID! Nghe mình nè, cố vượt qua đi. Bồ không thể dây dưa thêm chút nào được đâu.>

Câu nói này hình như lọt được vào ý thức của David. Hắn ngừng la hét. Nhưng hắn lại bắt đầu hoàn hình. Hắn đã trở nên giống người hơn.

<David,> Cassie nói, <Nghe mình nè. Bồ sẽ chết nếu bồ không vượt qua được. Biến thành gián cho xong đi chớ! Đó là cứu cánh duy nhất đấy!>

<Đừng hòng!>

<Làm đi, David> Cassie nói. <Mình biết nó rùng rợn ghê lắm, nhưng thà vậy còn hơn là chết. Vả lại tụi mình đã từng làm vụ này rồi mà. Marco cũng làm rồi. Cậu ấy đâu có la hét như con nít, đúng không? Chả lẽ bồ không bảnh bằng Marco hay sao?>

Cassie quả có tài khích người ta những khi cần.

Tôi nhận thấy David từ từ chảy nốt ra, biến hoàn toàn thành gián.

Dĩ nhiên, giờ thì hắn ghét tôi thực sự rồi.

Cassie đã lấy tôi ra để mà khích hắn. Nhỏ đã làm đúng. Cần phải vậy thôi, nếu như tụi tôi còn muốn sống. Nhưng mặt nào đó, làm vậy cũng vẫn tàn nhẫn quá.

Nhưng tôi cũng chả có thời gian đâu mà bận tâm đến chuyện này, bởi lẽ chiếc trực thăng giờ đây đang bị nhấc bổng lên khỏi sàn. Bọn Yeerk đang dùng trường từ để nâng nó lên, tìm coi thứ gì đang núp ở bên dưới.

<Nếu cậu ấy làm được, mình cũng có thể làm được,> sau rốt David thốt lên.

Đáng lẽ tôi phải im miệng. Nhưng tôi cá tôi sẽ hổng là chỉnh tôi

nếu mà tôi cũng biết ý tứ. Vì thế tôi nói, <Khi nào bồ đá đít được một nửa số tên Yeerk như tui đã chiến í, thì mới được quyền nói, Người Mới à.>

Coi? Ngốc chưa. Giờ thì tôi càng thêm chắc chắn rằng David sẽ ghét tôi.

<Ra khỏi đây lẹ đi!> Jake la lên khi "bầu trời" phía trên tụi tôi trở nên sáng sủa hơn. Chiếc trực thăng đang dâng lên từ từ.

Tụi tôi co cẳng chạy, xả hết tốc độ gián: sáu cái cẳng khua điên cuồng, giống như các tay đua đang ở chặng nước rút.

Vèo! Lao ra mặt sàn bằng thép.

Vèo! Phóng qua một khe trên sàn chỉ cỡ chừng vài ly nhưng giống như cả một con hào rộng.

Vèo! Những con mắt phức hợp của tôi cách mặt sàn có vài ly, các cọng râu của tôi vẫy vẫy, rạp cả ra phía sau.

Vèo! Tụi tôi là những cua rơ trên đường đua liên bang! Là những chiếc xe hoả tiễn điên khùng đang phóng trên đường trường. Tụi tôi đang di chuyển với vận tốc chóng mặt của loài gián.

Vận tốc đó, rủi thay, chỉ cỡ bằng vận tốc đi bộ trung bình của một người trưởng thành.

<Dẫm chúng đi!> Visser Ba đắc thắng reo lên <Đạp bẹp ruột chúng cho ta!>

Đâu có dễ vậy! Tụi tôi là một giống bọ nhỏ cực kỳ nhanh nhẹn mà. Có bao giờ bạn thử đạp một con gián đang ra sức chạy trốn chưa? Có bao giờ bạn thử đạp con gián trang bị trí thông minh hoàn hảo của loài người chưa?

Chả dễ dàng đâu.

VÙÙÙÙ! Từ phía trên ập xuống vật gì đó bự đến mức che lấp cả bầu trời.

Tôi co các cẳng ở mạn trái, khua tới tấp các cẳng ở mạn phải, rồi thực hiện một cú đánh vòng thật gắt, có thể làm phát ghen bất cứ tay đua xe đường vòng nào.

RÂÂÂMMM! Một bàn chân Hork-Bajir đầy móng vuốt to cỡ bang Arkansas đạp xuống ngay sau tôi. Ha! Chậm rồi cưng!

Chậm mất ba milimet. Cú kế tiếp có thể trúng tôi…

Nhưng rồi…

<Có cái khe phía trước kìa!> Jake la lớn.

Tôi cóc cần biết cái khe đó thoát ra đâu. Tôi thấy một dải sậm màu nằm vắt ngang, trải dài mút mắt ở bên trái và hầu như mút mắt ở bên phải. Đó chỉ là một đường phân giới giữa hai tấm thép, nhưng chúng nhỉnh nhau chừng một phần tư bề dày tấm thép. Và tôi cũng chỉ cần có thể.

VÙÙÙÙÙÙ!

RÂÂÂÂÂM!

<Ááááá!> Đột nhiên, tôi chỉ còn chạy trên năm cẳng. Một cẳng bị

bứt ra tận gốc khi ngón chân của tên Hork-Bajir dí xuống. Tôi sợ đến phát khiếp, nhưng con gián lại chả coi ra gì.

Tụi tôi đang ở một thế giới hai chiều. Bên dưới tụi tôi là thép. Ép trên lưng tụi tôi…cũng là thép. Tụi tôi chỉ còn di chuyển được tới/lui, trái/phải. Chính xác là như thế. Tụi tôi là con chạy trên một tấm đồ hoạ.

<Có ánh sáng phía trước kìa> Ax thông báo. Tụi tôi lao ra chỗ ánh sáng. Nhưng, ở phía trên, sấm sét lại đang dộng rầm rầm, tạo ra những sóng âm mà bạn khó lòng tưởng tượng nổi. Hàng chục tên Hork-Bajir đồ sộ đang chạy bên trên tụi tôi. Những bước chân rầm rập của chúng truyền xuống qua tấm thép. Có thể nói tụi tôi đang chạy bên trong một cái trống.

RẦM! RẦM! RẦM! RẦM!

<Sao, có vui không, David?> Tôi hỏi, cố tỏ ra hài hước. <Cuộc đời của một Animorph là thế đấy. Hổng chỉ là công việc mà là một cuộc phiêu lưu!>

Trong khi đó, ánh sáng mờ nhạt phía trước đã trở nên chói hơn. Rồi đột nhiên, tiếng bước chân rầm rập phía trên chợt tắt ngủm. Tụi tôi đang luồn phía sau một dạng tường. Vách ngăn các khoang, hình như trên các con tàu người ta gọi như thế thì phải. Nói tóm tắt là sấm sét đã rớt lại phía sau tụi tôi, ánh sáng thì ở phía trước, và trong tôi đã bắt đầu le lói một chút tia hy vọng, bất chấp cơn sợ hãi đang làm tôi tê tái.

Loài gián chẳng thèm biết thế nào là kiệt quệ.

XÌÌÌÌÌÌÌ.

<Tiếng gì vậy ta?> David hỏi.

Toàn bộ cơ thể tôi cảm nhận rằng tiếng xì đó phát ra từ phía sau. Và các cọng râu của tôi đã bắt đầu đưa lại cái cảm giác muốn bệnh, muốn run lên khi chúng đánh hơi thấy một mùi cực kỳ khó chịu.

Tôi khựng lại, xoay mình ngó ra sau. Qua những con mắt phức hợp tôi hầu như chả thấy được gì. Chả thấy gì ngoại trừ một khe hẹp, một khe hẹp vắt ngang. Và từ đó… thứ gì đó đang sáp lại gần tôi. Tôi có thể cảm thấy nó.

Thứ đó phát ra mùi.

Thứ đó…

<THUỐC DIỆT GIÁN!> Tôi hét lên. <Chúng phun thuốc diệt tụi mình!>

<Ánh sáng!> Ax la lớn. <Ra chỗ ánh sáng!>

<Nếu khí độc đó lan tới đây thì hồng ra nổi chỗ ánh sáng đâu. Chỉ còn nước vái ông bà ông vải phù hộ,> tôi nói.

<Sao cơ?> Ax bối rối hỏi.

<CHẠY ĐI chứ còn gì nữa!>

Khí độc. Ánh sáng. Khí độc. Ánh sáng. Cái đích là ánh sáng phía trước.

Vèooo! Một con gián vọt ra đích.

Vèooo! Vèooo! Vèooo!

Rồi đến lượt tôi. Bộ não tí tẹo của con gián không đủ sáng láng để cộng hai với hai, nhưng bộ não đó lại là chuyên gia tầm cỡ thế giới về nghệ thuật trốn chạy. Tôi vọt thẳng lên, ra tới đích, rồi cứ thế lao lên. Vèooo!

Khí độc tràn tới ngay phía dưới tôi. Tôi ra sức bay bổng lên. Bay ra chỗ ánh sáng.

<Yeeeee!> Tôi reo lên, khoan khoái đến tột bực vì đã sống sót. <Rachel sẽ phát khùng lên vì bỏ lỡ mất vụ này cho coi.>

Tụi tôi đang ở trong một căn phòng rất sáng. Những tấm thép bao bọc khắp xung quanh, và chỉ có một đôi chân Hork-Bajir tuốt đằng xa. Và rồi, tôi đã thấy nó ngay trên đầu tôi: Một ngọn tháp nghiêng! Một chiếc giày khổng lồ đặt nghiêng một góc, hoàn toàn bất động. Trông nó cao đến mức có thể đâm cả vào các áng mây.

Quan trọng hơn nữa, nhãn quan vụn nát, loạn sắc, điên rồ của tôi đã xoay sở để nhận ra rằng phần gót giày có một vết khứa.

<Là người đàn ông mang giày có vết khứa!> tôi nói.

<Ai vậy?> Cassie hỏi.

<Tổng thống Hoa Kỳ chứ còn ai!> Tôi đáp. <Tui vẫn mong được gặp ổng, nhưng khung cảnh gặp gỡ này thì thú thực là tui chưa từng hình dung. Tui vẫn tưởng tui và ổng phải bắt tay nhau kia. Tui đâu nghĩ là mình không có tay.>

Có tiếng chân tiến lại. Những bước chân kỳ lạ.

<Kẻ nào đó có bốn chân.> Ax ảo não nói.

Chỉ có thể duy nhất là kẻ đó.

<Trốn đi!> Jake ra lệnh.

<Trốn vào đâu đây?> Tôi hỏi.

<Leo lên chân ổng!> Cassie la lớn.

Tụi tôi bò lên chân của Tổng thống. Leo lên chiếc giày bóng loáng của ổng. Leo lên vớ. Leo lên bắp chân đầy lông. Rồi tụi tôi nằm co rúm ở đó, dưới lớp vải len màu xám và giữa một khu rừng rậm rịt những sợi lông chân.

Lọc-cọc. Lọc-cọc. Lọc-cọc.

Những chiếc vó khua rộn rã trong phòng.

Visser Ba.

<Ta không còn thời gian nữa,> Visser Ba thì thào với một tên lính Hork-Bajir.

<Những con côn trùng đã được phát hiện dưới trực thăng. Chúng là bọn đạo tặc Andalite biến hình hay đích thực là côn trùng? Dù gì đi nữa thì chúng ta cũng không còn thời gian. Ta sẽ thâu nạp hắn ngay bây giờ.>

<Thâu nạp ư?> Tôi lập lại từ đó trong đầu <Hắn nói sao?>

Rồi tôi chợt hiểu ra. Ông Giày-bị-khứa sẽ không bị một tên Yeerk chui vào đầu. Visser Ba đang chuẩn bị thâu nạp ADN của ổng. Hắn muốn biến hình thành Tổng thống.

Dĩ nhiên rồi! Tại sao tôi lại ngu thế nhỉ? Visser Ba đời nào để một tên Yeerk khác kiểm soát con người đầy quyền lực này chứ?

Hắn sắp thâu nạp ổng. Sau đó hắn sẽ biến thành Tổng thống bất cứ khi nào hắn muốn.

Bất chợt, tụi tôi cảm thấy mình đang di động. Tên Hork-Bajir đang lôi sềnh sệch ông Giày-bị-khứa dọc boong tàu.

<Giờ mình làm sao đây?> David hỏi.

<Hỏi hay đấy,> Cassie làu bàu.

Ông Giày-bị-khứa bị lôi đi không xa lắm.

<Chúng đang lôi ổng trở lại trực thăng,> Ax nói. <Tôi tin rằng chúng định trả chiếc trực thăng về với kế hoạch bay ban đầu, thế lại chỗ cái hình chiếu. Chúng sẽ vẫn duy trì hiệu ứng choáng đề khi những người trên trực thăng tỉnh dậy thì họ sẽ chẳng nhớ gì cả. Tất cả sẽ y như không có chuyện gì xảy ra…>

<Mình nên bám trụ ở cái chân lông lá này hay nên rút lui và nhân thể gây chút ỉt tổn thất trên chiếc Lưỡi Rìu này?> tôi hỏi.

<Rút đi,> Jake nói. <Tụi mình không thể hoàn hình trên trực thăng của Tổng thống. Ổng đâu có ở đó một mình. Và cho dù ổng có hiền lành đi nữa thì mấy người khác chắc gì đã vậy. Sẽ có nổ súng cho coi.>

<Vậy thì sao?> David hỏi cộc lốc. <Tớ nghĩ việc của tụi mình là tiêu diệt mà.>

<Hổng phải là diệt Tổng thống của chúng ta ngốc ạ,> tôi nói.

Tụi tôi bò khỏi bắp chân đầy lông. Bò qua chiếc vớ. Bò trở xuống chiếc giày rồi buông mình xuống tấm sàn bằng thép.

<Trở lại nơi tụi mình đã xuất phát,> Cassie nói. <Dưới gầm chiếc trực thăng.>

Cả bọn phải mất đến ba giây để hình dung trong đầu điều đó nghĩa là gì. Tụi tôi đang ở trên hầm tàu. Hầm tàu đó sẽ mở ra để thả chiếc trực thăng ra ngoài.

<Ui cha,> tôi thốt lên. Và rồi hầm tàu bắt đầu di động về phía

dưới tụi tôi. Ngay phía dưới! Một kẽ sáng xuất hiện trên sàn cách đó chỉ vài phân.

Tôi quay đầu chạy.

Kẽ sáng nở rộng ra.

Và đúng lúc đó tôi chợt nhận ra rằng ngay cả con gián cũng không thể chống lại gió.

Gió ùa vào, nhấc bổng tôi lên, cuốn tôi vào luồng không khí giải thoát, rồi hút tôi xuống qua khe hở ngày một rộng ra của sàn tàu.

<Khôôôônggg!> Tôi gào lên.

Tôi thấy hai con gián bay lướt qua, giống như những phản lực cơ giữa trận cuồng phong.

Tôi tóm lấy boong tàu bằng hai chân trước và bám chặt lấy nó… trong thời gian khoảng một phần triệu giây.

Và rồi tôi thấy mình đang rơi.

Rơi xuống, lộn nhào, quay tít, xuống nữa, xuống tiếp… xuống đến tận mặt đất ở phía dưới…

HẾT TẬP 20

---

[1]Trò chơi *Clue* (Tìm manh mối) là một trò chơi video trinh thám với các nhân vật như Giáo sư Plum, Cô Scarlet… (ND.BS)

[2] Nguyên văn: casserole (món thịt hầm), một từ có nguồn gốc từ tiếng Pháp (ND.BS)

[3] Tên của hai đặc vụ FBI - nhân vật chính trong bộ phim *Hồ sơ X* (The X-files) chuyên nghiên cứu các hiện tượng siêu nhiên.

[4] Đây là chương trình nói chuyện "Đêm khuya" - *Late night talk show* do David Letterman dẫn dắt trên kênh truyền hình CBS tại Mỹ.

[5] Nguyên văn: guerrilla: quân du kích và dã nhân. Trong tiếng Anh hai từ này là hai từ đồng âm khác nghĩa. (ND.BS)

[6] Cửa hàng mang tên 7-11 (Seven Eleven) là tên một chuỗi các cửa hàng diện tích nhỏ, phục vụ 24/24 giờ, chuyên bán những mặt hàng thiết yếu, có mặt ở khắp nơi.

K. A. APPLEGATE

ANIMORPHS

NGƯỜI HÓA THÚ

JAKE

#21. Mối đe dọa

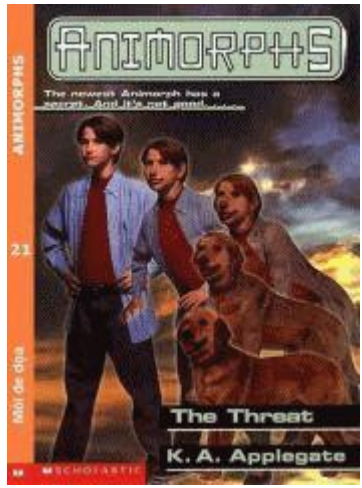

Tác phẩm: Animorphs
Tập 21: Mối Đe Dọa
Nguyên tác: Animorphs #21: The Thread
Tác giả: K. A. Applegate
Dịch giả: Tâm Yên
Nhà xuất bản: Trẻ, 02/2002
Khổ sách: 11 x 18 cm
Số trang: 170
Giá sách: 6.000 vnđ
Thực hiện ebook: ANIMORPHS Team
Scan: nguoimedocsach
Đánh máy: trangvu85, light_yagami, o0AmI0o
Đối chiếu: tieukhe
Dịch bổ sung: unnamed_1030
Biên tập: bim_HF
Sửa chỉnh tả: Foli, santseiya
Thiết kế bìa: 4DHN
Chuyển sang ebook: santseiya
Ebook BB: Cent
Ngày hoàn thành: 13/09/2009
Nơi hoàn thành: Hà Nội
ooO TVE Ooo

MỤC LỤC

TÓM TẮT NỘI DUNG TẬP 20
CHƯƠNG 1
CHƯƠNG 2
CHƯƠNG 3
CHƯƠNG 4
CHƯƠNG 5
CHƯƠNG 6
CHƯƠNG 7
CHƯƠNG 8
CHƯƠNG 9
CHƯƠNG 10
CHƯƠNG 11
CHƯƠNG 12
CHƯƠNG 13
CHƯƠNG 14
CHƯƠNG 15
CHƯƠNG 16
CHƯƠNG 17
CHƯƠNG 18
CHƯƠNG 19
CHƯƠNG 20
CHƯƠNG 21
CHƯƠNG 22
CHƯƠNG 23
CHƯƠNG 24
CHƯƠNG 25
CHƯƠNG 26
CHƯƠNG 27
CHƯƠNG 28

TẬP 20: PHÁT HIỆN TÌNH CỜ

1. Người kể chuyện:

Marco

2. Nội dung:

Một cậu học sinh mới nhập học tại trường của 5 bạn trẻ tên là David đã tình cờ tìm thấy chiếc hộp màu xanh - chiếc hộp biến hình. Marco là người đầu tiên trong nhóm phát hiện ra điều đó, cố gắng hỏi mua lại chiếc hộp, nhưng David làm ngơ. Ngay tối hôm đó, sau khi bàn bạc và thống nhất, Marco, Tobias và Rachel dưới lốt chim, bay đến nhà David để lấy lại chiếc hộp xanh, nhưng không thành. Tobias bị David đánh bất tỉnh, Marco bị mèo Bé Bự cào, Rachel trúng đạn súng cao su của David. Cũng trong buổi họp mặt tối hôm đó, hội Animorphs cũng nhận được tin từ Erek thông báo về hội nghị thượng đỉnh G8 sẽ được tổ chức tại khu nghỉ Marriott và một trong 8 vị lãnh đạo cấp cao đó đã bị Mượn xác.

Ngày hôm sau, đến trường, trong lúc nói chuyện với David, Marco được biết David đã mô tả hình dáng và đặc điểm đồng thời rao bán chiếc hộp trên mạng và đã có người đồng ý mua với giá cao. Marco biết ngay, người đó chính là Visser Ba. Chỉ vì giờ hệ thống được cài trong máy tính của David sớm hơn giờ thực tế nên Marco và Ax không kịp chặn bức email David gửi đi chấp thuận giá mua bán chiếc hộp. Ngay khi bức thư vừa được gửi đi không bao lâu, Visser Ba và đồng bọn đã xuất hiện trước cửa nhà David. Một trận hỗn chiến đã xảy ra. Kết quả, nhà David bị phá tan tành, bố mẹ David bị bắt và biến thành kẻ Bị mượn xác. Hội Animorphs cứu được David và chiếc hộp xanh. Trước tình thế nan giải, và sau khi biểu quyết tỉ lệ 4/2, David được kết nạp vào hội và cùng tham gia vào chiến dịch cứu các nhà lãnh đạo cấp cao của các nước khối G8. Ngay từ buổi đầu kết nạp, David đã có những biểu hiện chống đối thủ lĩnh Jake, đồng thời cũng có những biểu hiện phi nhân tính.

Trên đường bay ra thám thính khu nghỉ Marriott, phát hiện tàu Lưỡi Rìu đang phủ hình chiếu lên chiếc trực thăng của Tổng thống Mỹ. Năm thành viên Jake, Marco, Cassie, Ax và David biến thành gián ẩn mình trên chiếc trực thăng và cùng với chiếc trực thăng bị bốc lên tàu Lưỡi Rìu. Visser Ba đã thu nạp ADN của một người - Ông Giày Khỉa - và trả ông ta về lại trực thăng trong tình trạng ngất xỉu. Chiếc trực thăng được trả về lại đúng kế hoạch bay, kết quả 5 bạn trẻ bị rớt khỏi chiếc trực thăng và rơi thẳng xuống biển.

3. Nhân vật quan trọng:

Hội Animorph: Jake, Marco, Rachel, Cassie, Tobias, David

Ax
Visser Ba
4. Những loài thú mới được thu nạp:
Jake:
Marco: Rắn hổ mang (Spawn)
Rachel:
Cassie:
Tobias:
Ax:
David: Đại bàng lửa, Gián, Sư tử.
5. Những lốt hình được sử dụng:
Jake: Cọp Siberi, Chim ưng Peregrine, Gián, Tê giác.
Marco: Ó biển, Rắn hổ mang, Khỉ đột, Gián
Rachel: Đại bàng đầu bạc, Gấu xám
Cassie: Sói, Ó biển, Gián
Tobias:
Ax: Diều mướp, Sói, Nhện sói, Người, Gián
David: Đại bàng lửa, Gián.

KẺ PHẢN BỘI

CHƯƠNG 1

Tôi là Jake đây.

Cái thân gián cà khổ của tôi mới tội nghiệp làm sao.

<Aaaahhhhh!> Tôi hét toáng lên khi quay mòng mòng trong không gian mênh mông rồi bổ nhào xuống mặt đất xa tít phía dưới.

Chẳng phải tôi thấy được bãi đáp dưới đó đâu - mắt gián chỉ có khả năng tia được những thứ trong tầm gần thôi, mà thậm chí với những mục tiêu sờ sờ trước mắt loài gián cũng chẳng thấy rõ nữa là…

Thế nên, tôi đâu có thấy mặt đất cách cả nửa dặm phía dưới, cũng chẳng thấy Marco, Cassie, Ax hay David đâu - tụi nó cũng đang đội lốt gián và bị xoay tít trong không trung như tôi.

Dù vậy, tôi có thể nghe được tiếng tụi nó.

<Aaaaaa.... aaa....!> Marco hét lên.

<Aaaaaa… aaaaa....!> Cassie hùa theo.

Chỉ có Ax là im lặng. Ảnh là một người Andalite. Họ không la hét nhiều như con người. Không phải là họ dũng cảm hơn, mà phần nhiều là vì họ là loài ngoại cảm. Vì vậy tôi đoán là họ không tiến hóa để la hét nhiều.

<Tụi mình chế… chế… chết mất!> Giọng truyền ý nghĩ của David đầy vẻ kinh hoảng.

<Tôi không tin việc va chạm sẽ giết tụi mình, lốt gián bé tí tẹo thế này không đủ gây tử vong khi tụi mình tiếp đất đâu,> Ax bình tĩnh trấn an.

<Ảnh đúng đó!> Cassie la lên. <Bồ không thể giết một con gián bằng cách thả rơi nó. Cho dù thả từ độ cao này, nó cũng không sao.>

<Trừ phi dưới kia là cả một biển nước, với những con cá đói hung hãn đang chờ chực để nuốt chửng tụi mình vào bụng, ngay khi cả bọn vừa chạm mặt nước…> Marco tiếp lời, giọng đầy thực tế.

<Tụi mình có nên hoàn hình không?> Ax hỏi.

<Không đủ thời gian đâu,> tôi nói. <Khi tụi mình bự ra, trọng lượng lớn hơn, và khi chạm đất thì…>

Tôi đột ngột ngưng rơi. Trong chớp mắt, một vật gì đó húc vào tôi, rồi một bộ móng khổng lồ quặp tôi thật chặt.

<Mấy bồ đó hả, phải không?> Giọng truyền ý nghĩ của Rachel vang lên. <Ý mình là, khi mình thấy mấy con gián đang rơi trong không trung, mình đoan chắc đó phải là mấy bồ.>

<Thiệt, chưa khi nào được chiêm ngưỡng cảnh một bầy gián nhảy dù ở độ cao cả nửa dặm như vầy,> Tobias bình luận.

Hồi nãy Rachel và Tobias không có được cái vinh hạnh "quá giang" trên chiếc phi thuyền đã bắt cóc trực thăng của Tổng thống. Chỉnh cái

vụ "quá giang" đó là nguyên cớ khiến cả lũ gián tụi tôi bị cuốn vào chuyến nhảy dù bất đắc dĩ này đây…

Có lẽ tôi nên quay ngược thời gian lại và giải thích đôi chút.

Tất cả bắt đầu khi tụi tôi khám phá ra rằng chiếc hộp xanh - chiếc hộp biến hình - đã được tìm thấy bởi một thằng nhóc tên David.

À, không, thực ra tất cả mọi chuyện đã bắt đầu từ trước đó rất lâu rồi. Vài tháng trước, khi Marco, Cassie, Rachel, Tobias, và tôi trên đường từ khu thương xá về nhà đã băng qua một khu công trường bỏ hoang.

Đó là nơi tụi tôi thấy một con tàu vũ trụ hạ cánh. Và đó cũng là nơi tụi tôi gặp Elfangor, một hoàng tử Andalite. Elfangor đang hấp hối. Kẻ thù của ổng, bọn Yeerk, đang theo sát dấu vết của ổng. Ổng không còn thời gian.

Vì vậy ổng đã làm một điều người Andalite không thường làm: Ổng tin tưởng vào vài người không cùng nòi giống. Chính là năm đứa tụi tôi. Ổng bảo tụi tôi biết rằng Trái Đất đang bị xâm lăng bởi một loài ký sinh được gọi là Yeerk.

Bọn Yeerk là những con sên, thiệt đó. Không phải một hình ảnh ấn tượng hay đáng sợ gì. Nhưng chúng có khả năng chui vào một bộ não - hầu hết các loại não - và nắm quyền kiểm soát nó. Kiểm soát toàn bộ, hoàn toàn, tuyệt đối.

Chúng đã làm vậy với toàn bộ người Gedd trên chính hành tinh của họ. Chúng đã làm như vậy với người Hork-Bajir. Chúng cũng đã làm vậy với loài Taxxon. Chúng đang cố gắng làm vậy với một loài linh trưởng bậc cao - Loài người. Ấy là các bạn và tôi, là tất cả chúng ta.

Elfangor cũng nói, đã có hàng ngàn, có thể là hàng vạn kẻ Mượn Xác Người. Từ đó dùng để gọi những con người có một tên Yeerk trong đầu điều khiển giọng nói và hành động của họ. Cuộc xâm lăng đang diễn ra. Lực lượng Andalite đã bị đánh bại trên quỹ đạo Trái Đất. Có thể rất lâu sau mới có bất kỳ lực lượng Andalite nào khác tới. Rất rất lâu.

Về cơ bản, nếu có ai đó sắp sửa ngăn chặn bọn Yeerk, hẳn đó sẽ là con người mà thôi. Tụi tôi - năm đứa nhóc bình thường. Năm đứa nhóc cỡ tuổi trung bình, ngày nào cũng lê la khắp khu thương xá, chậm trễ trong việc làm bài tập về nhà, tóc tai bờm xờm, xấu hổ trước mấy đứa khác giới, có lúc thì thông minh sáng láng, có khi lại ngu si đần độn.

Về phía bọn Yeerk, chúng có tàu vũ trụ-nhanh-hơn-ánh-sáng, hàng ngàn kẻ Mượn xác Người không-thể-phát-hiện, vũ khí tia Nghiệt, và những chiến binh Hork-Bajir cao trên hai mét. Về phía tụi tôi... chẳng có gì cả.

Ngoại trừ một thứ.

Ngoại trừ một thứ mà hoàng thân Elfangor đã trao cho tụi tôi:

quyền năng biến hình. Quyền năng trở thành bất cứ con vật nào tụi tôi chạm vào. Ông truyền nó cho tụi tôi thông qua một chiếc hộp màu xanh nước biển. Và từ cái đêm khủng khiếp mà hoàng tử Elfangor chết trong tay tên Yeerk cầm đầu - Visser Ba - tụi tôi đã sử dụng sức mạnh đó để chiến đấu với chúng.

Đôi khi tụi tôi thậm chí còn thắng nữa chớ.

Tụi tôi tìm thấy em trai của Elfangor, Aximili. (Tụi tôi gọi ảnh là "Ax.") Nhờ vậy mà thành sáu đứa. Sự thể là vậy đó. Năm đứa nhóc và một *linh nhỏ* Andalite chống lại cả đế chế Yeerk hùng mạnh.

Chỉ sáu đứa tụi tôi, cho tới khi…

Tới khi David tìm thấy chiếc hộp màu xanh. Tụi tôi cứ tưởng rằng nó đã bị phá hủy rồi. Hóa ra không phải.

Giờ thì tụi tôi đã giấu nó đi. Nhưng đã quá muộn để ngăn chặn cái rắc rối theo sau nó. David tìm ra chiếc hộp và những điều tồi tệ bắt đầu xảy ra. Điều tệ nhứt là: Cả ba lẫn mẹ nó đều bị bọn Yeerk bắt. Họ bị nhét một tên Yeerk vào não. Bây giờ cả hai đều là những người Bị Mượn Xác.

Tụi tôi biết làm gì hơn? Tụi tôi phải sử dụng chiếc hộp xanh để biến David thành một đứa trong bọn. Người hóa thú thứ sáu.

Nhưng thời điểm thì không thể tệ hơn. Ai lại đúng vào cái lúc tụi tôi vừa mới bắt đầu nhiệm vụ, hẳn là quan trọng nhất từ trước tới giờ của tụi tôi, cơ chứ?

Những nhà lãnh đạo các nước Mỹ, Nhật, Nga, Đức, Anh và Pháp đang bí mật họp mặt để cố gắng tìm cách giải quyết những vấn đề ở khu vực Trung Đông.

Tụi tôi được Erek cho biết một trong số những nhà lãnh đạo này là Kẻ Bị Mượn Xác. Và tụi tôi cũng biết rằng những người kia cũng đang là mục tiêu của bọn Yeerk.

Bọn Yeerk sẽ cố gắng lợi dụng hội nghị để kiểm soát những nhà lãnh đạo của cả thế giới tự do.

Nếu tụi tôi để điều đó xảy ra, mọi thứ sẽ đảo lộn hết. Trái Đất tiêu tùng. Tụi tôi phải cố gắng ngăn cản điều đó.

Trong khi thám thính khu nghỉ mát Marriott, nơi theo dự kiến sẽ diễn ra cuộc họp, tụi tôi thấy một con tàu của bọn Yeerk được che chắn bằng hình chiếu ba chiều, đang lén lút bắt cóc trực thăng của tổng thống. Hoặc rất có thể đó không phải là trực thăng của tổng thống thiệt. Biết đâu chỉ là một mồi nhử.

Nghe hoang mang chưa? Tụi tôi còn hoang mang hơn nữa kìa.

Bọn Yeerk làm bất động tất cả những người trên trực thăng rồi sử dụng hình chiếu ba chiều giả như chiếc trực thăng vẫn đang bay. Chúng lôi một người ra khỏi trực thăng. Giày của ông ta có một vết khía sâu dưới đế.

Coi, tụi tôi lúc đó đang là những con gián. Chiếc giày là tất cả những gì tụi tôi thấy. Tụi tôi đồ rằng bọn Yeerk sẽ kiểm soát người

này. Tổng thống, hoặc là một ai đó khác.

Nhưng không. Visser Ba đơn thuần chỉ thu nạp ADN để có thể biến thành ổng thôi. Đó, Visser Ba là tên Yeerk duy nhất trong dải ngân hà đã kiểm soát được một thân thể Andalite. Hắn là tên Yeerk duy nhất có thể biến hình.

Và bây giờ hắn có thể biến thành Ngài Giày Khỉa. Bất kể ổng là ai.

Oải chè đậu.

Bạn đã thấy vì sao điểm số bình quân của tôi lại tụt chưa? Đấy, bởi tôi phải giải quyết những phi vụ dạng thế này. Nhiêu đó cũng đủ làm cho cái đầu bạn nổ tung rồi, còn đầu óc đâu mà học với hành nữa kia chứ.

Nhưng ít nhứt tụi tôi không bị đè dẹp lép hay thành mồi cho cá xơi. Tobias và Rachel tóm được tụi tôi giữa lưng chừng trời và mang tụi tôi đến nơi an toàn. Và bây giờ tất cả những gì tụi tôi phải giải quyết là với tay Người hóa thú mới xa lạ - David - trong khi tìm cách cứu những nhà lãnh đạo thế giới tự do. Lại còn không để bị giết nữa chứ.

<Tự nhiên tui bực quá đi,> Marco càm ràm khi Tobias và Rachel thả tụi tôi an toàn xuống một khu vực tách biệt giữa những đụn cát.

<Bồ bực chuyện gì vậy?> tôi hỏi.

<Ờ, thì tui đang ở trong lốt gián, mới văng khỏi đáy một con tàu vũ trụ thuộc về lũ sên-ngoài-hành-tinh-ăn-cắp-não trong khi đang cố gắng cứu tổng thống Mỹ, thì được cứu sống bởi một cô nhỏ-tạm-thời-là-đại-bàng-đầu-bạc và một tay-vĩnh-viễn-là-diều-hâu-đuôi-đỏ… và, hổng hiểu sao tất cả mọi chuyện có vẻ bình thường quá hén. Như là, đúng, y như đã được định trước rồi á. Cuối cùng nó cũng xảy ra, phải không?>

<Cuối cùng chuyện gì cũng xảy ra cơ?> tôi hỏi lại.

<Tui bị khùng mất thôi,> Marco nói. <Khùng, khùng, khùng quá điiiii ! Như điên ỉ. Điên tận từng thớ não luôn á.>

<Ờ, rồi, đừng có để mấy thớ não của bồ tung tóe ra từng mảnh nha,> tôi nói, cố gắng thể hiện kiểu giọng của một thủ lĩnh. Chả gì tụi nó bầu tôi làm thủ lĩnh mà lị. <Toàn bộ loài người phụ thuộc vào chiến thắng này của tụi mình đó.>

<Thiệt tội nghiệp loài người,> Marco nói.

Đó là một câu nói đùa. Chỉ có điều là hổng tức cười gì cho lắm.

CHƯƠNG 2

Tụi tôi hoàn hình giữa những đụn cát. Cả bọn đều ổn, trừ David - tên Animorphs mới toe.

“Rachel, Cassie. Mấy bồ làm ơn dòm chỗ khác, không thì đui mắt ráng chịu đó!” Tôi hét vội.

David là Animorph mới. David chưa biết cách hoàn hình với áo quần chỉnh tề trên người. Thật ra thì cả bọn chẳng có đứa nào có bộ vía coi được sau khi hoàn hình cả, ngoài những bộ đồ nịt ôm sát người đủ màu sắc quái chiêu. Nói chung, vẻ ngoài của tụi tôi sau khi hoàn hình coi bộ luộm thuộm hết chỗ nói, nhưng cũng không “oải” bằng *bộ dạng Adam* của tên David tội nghiệp kia đâu.

<Để mình lo vụ này cho,> Tobias sốt sắng nói, đoạn phóng vút lên bắt lấy một cơn gió mặn mùi muối bốc lên từ mặt biển và bay vút lên khỏi tầm nhìn, khuất sau những đụn cát.

Tobias vẫn là một con diều hâu. Tobias có thể suốt đời là diều hâu. Cậu ấy đã ở quá hai giờ trong lốt biến hình và bị kẹt luôn ở dạng hình đó. Giờ thì cậu ấy đã có lại quyền năng biến hình. Nhưng cậu ấy hồng thể trở lại làm người mãi mãi mà không mất đi khả năng biến hình.

<Tôi không hiểu con người và niềm tin lạ lùng của họ về quần áo,> Ax nói. Ảnh đang ở dạng Andalite. Bốn móng ngập trong cát. Tobias sẽ cho tụi tôi biết nếu ai đó tới đủ gần để thấy Ax.

<Các bạn mặc da nhân tạo và móng guốc nhân tạo. Khi trời lạnh thì có ý nghĩa thiệt. Nhưng khi nóng thì có vẻ lạ quá. Và các bạn vô cùng lo lắng khi thiếu vài món quần áo hay mặc sai cách.>

"Ý bồ là cái lần bồ đeo vớ lên tay hả?" Marco hỏi ảnh.

"Hay lần bồ mặc đồ lót ngoài quần dài?" Rachel nói thêm, vẫn dè dặt quay mặt đi chỗ khác.

"Các cậu biết không, có thể điều này tức cười với các cậu," David nói. "Nhưng nó chẳng tức cười gì với tớ cả. Chuyện gì xảy ra nếu có ai đó theo dõi?"

Tôi cười. "Này, David, nếu có, mình nghĩ chắc họ sẽ để ý đến một người ngoài hành tinh màu xanh, nửa giống hươu có bốn mắt và đuôi bọ cạp trước khi bận tâm đến bồ."

Chỉ một loáng sau, Tobias đã lướt gió quay về, thả xuống chỗ tụi tôi đang đứng một cái quần bơi màu cam và một áo thun tay cộc mang nhãn hiệu *Cái Chết Ân Huệ*. Cả hai vẫn còn đính kèm giá.

David chộp ngay lấy bộ đồ khi chúng còn chưa chạm đất rồi vội vã mặc vào.

<Nhớ nhắc mình trả lại chúng cho cửa hàng *Bãi biển Kahuma* nha.> Tobias nói giọng áy náy.

“Bồ thó của họ hả?” Cassie thắc mắc.

<Nói vậy khó nghe quá! Mình chỉ *mượn tạm* thôi mà. Mặt khác, mình là chim. Chim không thể ăn cắp. Họ sẽ làm gì, bắt mình lại à?>

"Tụi mình sẽ tìm mọi cách hoàn lại tiền cho cửa hàng ấy sau," tôi giảng hoà. "Tụi mình hổng muốn đi vào con đường trộm cặp đâu nghen. Lúc cấp bách thế này thì tụi mình có thể nhặt vài thứ. Nhưng sau đó tụi mình phải tìm cách khắc phục. Đó là luật."

David nhanh chóng mặc quần áo và Cassie và Rachel được phép quay mặt lại.

"Vừa đúng lúc," Rachel lẩm bẩm. "Nãy giờ mình cứ nhìn chằm chằm vào con dã tràng chết."

"Các cậu biết không, sẽ tuyệt diệu hết biết luôn nè," David nói.

"Cái gì *sẽ*?" tôi hỏi.

David ranh mãnh nhún vai. "Với năng lực siêu nhân này, tụi mình có thể tuỳ thích lấy bất cứ thứ gì. Chỉ việc hô 'biến' thành báo châu Phi hay con gì đó rồi đột nhập vào cửa hàng nữ trang cao cấp, quơ đại một ít kim cương rồi dông tuốt với vận tốc 60 dặm một giờ. Đố ai đuổi kịp nào. Tụi mình sẽ thoát. Rồi lại biến thành người."

"Chuyện đó để sau," Marco cắt ngang, giọng khô khốc. "Ngay sau khi tụi mình kiếm cách ngăn bọn Yeerk biến những lãnh đạo quyền lực nhất thế giới thành những thây ma bị kiểm soát bởi người ngoài Trái Đất, rồi hãng tính chuyện thăm viếng các tiệm kim hoàn."

"Ê, đùa chút không được sao?" David đốp chát. "Tớ quên rằng ở đây chỉ có cậu là được phép bông phèng."

Tôi liếc Marco, xem cậu ta có nổi quạu với đòn châm chích của David không. Rồi tôi nhìn sang David. Cậu ta đùa chăng?

Sau này tôi sẽ phải hỏi Cassie về chuyện này. Cassie hiểu rõ ý nghĩ và cảm xúc mọi người hơn tôi rất nhiều. Nhỏ sẽ biết. Hy vọng là thế.

Còn bây giờ, tôi phải nhớ đối xử với David như bất kỳ thành viên nào khác trong nhóm. David và Marco chưa hoàn toàn hòa thuận với nhau vẫn chưa đến nỗi tệ cho lắm. Có nhiều khi cả đám tụi tôi cũng phát khùng với đứa nào đó. Chuyện tự nhiên ỉ mà.

"Nào, tới lúc nghiêm túc rồi," tôi nói. "Bọn chúng mới chỉ tình cờ bắt gặp tụi mình thôi. Có thể chúng biết tụi mình đang léng phéng ở đây, có thể không. Nhưng bằng cách này hay cách khác, tụi mình phải vào khu nghỉ mát đó và bắt đầu công việc thôi."

"Tụi mình phải vượt qua hàng rào an ninh nghiêm ngặt nhất thế giới cốt chỉ để vào trong chỗ đó thôi đấy," Rachel nói, đầy vẻ chuyên nghiệp. "Phải đi bằng đường không thôi, nhưng không thể sử dụng lốt chim săn mồi được đâu. Như thế sẽ bị phát hiện cái một."

"Chuyện nhỏ," Cassie lẹ miệng nói. "Tụi mình đang ở bãi biển mà. Có một loài chim chẳng bao giờ bị đuổi khỏi bãi tắm đâu. Mòng biển ỉ mà."

"Ê, ê… tớ hổng có ADN mòng biển," David la lên. "Nhưng tớ sẽ biến thành đại bàng vàng, à không, đại bàng lửa chứ - gọi vậy mới

oách, rồi tóm được ngay một con cho coi.”

Tôi hơi khó chịu trước vẻ hào hứng của David. Về cơ bản thì ý tưởng ấy rất hợp lý, có điều không cần phiền David phải biến hình tới lui như thế. “Tobias?” Tôi hét với lên. Tobias đang cưỡi gió ngay phía trên đầu cả bọn, vội vàng nhả khí và hạ thấp xuống. “Bồ cảm phiền bay đi và bắt về đây một con mòng biển…”

“Bắt sống nha,” Cassie dặn thêm.

<Mình có thể bắt sống một con mòng biển không á? Quá dễ! Chẳng khác gì hỏi Michael Jordan[1] có thể ném bóng trúng rổ ở vị trí ba điểm không vậy? Đám mòng biển chẳng qua là lũ chuột có cánh chứ có gì là ghê gớm đâu.>

“Tobias đích thực là thuộc thế giới loài chim rồi,” David bình phẩm.

“Tobias chỉ nể đại bàng, cú, diều hâu thôi. Cậu ta coi thường mòng biển, bồ câu và chúa ghét bọn giẻ cùi và lũ quạ.” Tôi bảo.

David cười ha hả. "Cậu ta phân biệt chủng tộc gớm nhỉ, có điều với lũ chim chứ không phải với người."

"Tất cả mấy con chim đó là những loài khác nhau," Cassie chỉ ra. "Còn con người, tất cả chỉ là một loài. So sánh vậy không đúng lắm đâu."

David nhún vai, mặt xưng xỉa. "Sao cũng được."

Tôi định góp vài lời nhưng lại thôi. Cảm giác của tôi thật là - không hẳn là bực mình nhưng dường như sắp cáu đến nơi. Tụi tôi đang phải cố gắng xâm nhập một khu nghỉ với lực lượng an ninh có thể khiến căn cứ Fort Knox[2] tấp nập như siêu thị Wal-Mart[3] trong đợt hạ giá bán tống bán tháo hàng hóa luôn á. Bọn tôi đang phải lo đối phó với những lực lượng bảo vệ từ Pháp, Anh, Nhật, Đức, Nga và Mỹ. Thêm nữa, tụi tôi lại còn phải đua nước rút với tụi Yeerk, trong chừng mực nào đó cũng đã xâm nhập nơi đó rồi. Phi vụ trước mắt thật gian nan vậy mà trong tay tôi chưa có kế hoạch gì cụ thể, lại còn chưa rành rẽ về chàng lính mới này nữa chứ. Cậu ta sẽ xoay xở ra sao trên chiến trường nhỉ? Khi gặp nguy hiểm thật sự, liệu cậu ta có ứng phó nổi không? Cậu ta xử sự khá ổn khi tụi tôi là gián bị đuổi chạy vòng vòng, hỗng tới mức kinh hoảng. Nhưng mọi thứ có thể tồi tệ hơn. Rất có thể sẽ có những lúc tệ hơn rất nhiều.

Nhác thấy Cassie đang chăm chú nhìn mình, đọc những lo lắng trên mặt mình, tôi liền tảng lờ nhìn lên trời như thể đang ngóng Tobias. Khi nhìn xuống trở lại, tôi đã có bộ mặt của một "thủ-lãnh-không-biết-sợ”. Có ích gì khi làm cả nhóm rối lên chứ? Một mình tôi lo lắng là đủ rồi.

Kia rồi! Tobias xuất hiện, quắp theo một con mòng biển đang quẫy đạp tứ tung.

<Tức cười quá. Tui vồ chú chàng này khi chú ta đang mải nhào xuống chiếc bánh xăng-uých trên tay gã nọ. Tui đã thâu nạp nó rồi, dù

tui hổng muốn chút nào hết. Hổng chỉ mình David có lốt mòng biển đâu nha.> Tobias nói.

Cassie đón lấy con chim tội nghiệp từ tay Tobias, vỗ về nó rồi trao cho David.

"Tớ bắt đầu quen chuyện này rồi," David nói, áp tay vào cái cánh con mòng biển. "Chỉ cần tập trung thì ADN của nó sẽ là của tớ."

"Đúng," tôi đồng ý. "Rồi dần sẽ thấy dễ thôi mà. Tụi mình làm liền đi. Cả đám sẽ biến thành mòng biển, lướt qua bãi biển và hạ cánh trong khu nghỉ mát. Coi thử chuyện gì sẽ tới."

"Lưu ý quan trọng nè," Cassie nhắc nhở. “Biến thành mòng biển thì phải hành động y hệt mòng biển thứ thiệt nha. Loài người không thèm để mắt tới mòng biển đâu, nhưng bọn Yeerk thì có đấy.”

<Bay lên đi, về phía trời xa kia, bay cao lên tới mặt trời!> Marco hát.

<Marco, sao bồ lại hát vậy?> Rachel hỏi.

<Có một bộ phim cũ trên Movie Channel về những phi công Không lực. Đó là bài hát của họ. "Bay lên đi, về phía trời xa kia, bay cao lên tới mặt trời!.">

<Marco? Tại sao bồ vẫn hát khi mà rõ ràng là mình muốn bồ im miệng?>

<"Bay lên đi, về phía…" Ê! Ôi chao! bánh Pizza Hut[4] kìa! Cái gã dưới kia đang nằm trên tấm vải xanh đó. Ổng có một cái bánh Pizza bự khủng khiếp!>

<Ổng định ăn hết một mình sao?> David háo hức hỏi. <Hổng cách gì mà một người có thể ăn hết chiếc Pizza bự như vậy được.>

CHƯƠNG 3

Nhiều dạng biến hình có những bản năng mạnh mẽ mà bạn phải học cách đối phó với nó. Như bản năng vô hồn, tuân theo mệnh lệnh một cách máy móc của kiến, hay bản năng đói dữ dội, điên cuồng của chuột chù. Bạn phải đối phó với điều đó. Đối với mòng biển, bản năng của chúng không thật sự nguy hiểm với tụi tôi, nhưng rất khó để rũ bỏ nó.

Về cơ bản, mòng biển là loài ăn xác thối. Có nghĩa là chúng có tài năng đáng kinh ngạc để phát hiện bất kỳ thứ gì thậm chí chỉ hơi hơi giống đồ ăn thôi á. Tụi tôi lướt trên cát, thỉnh thoảng lại xồ lên né những đợt sóng xô bờ, hệt những chú mòng biển thứ thiệt. Trước mắt tụi tôi, mé trên bãi tắm, là hàng cây và bức tường trang trí hoa văn cầu kỳ mang màu vàng nâu rào quanh khu nghỉ mát Mariott.

Tụi tôi không phải là đám mòng biển duy nhất lởn vởn quanh khu vực ấy. Có tới mười bảy con khác cùng phát hiện ra chiếc bánh pizza ngon lành trên tay một gã đang ngồi chễm chệ trên mảnh khăn tắm màu xanh dưới kia. Hắn ôm cái bánh pizza bự quá trời luôn! Đám mòng biển tất tả bay theo cái bánh pizza to bự và hấp dẫn đó, miệng kêu ọt ẹt. Gã ôm chiếc bánh pizza có vẻ mất tinh thần.

<Bay tiếp đi,> tôi nói, mặc dù tôi phải ráng kiềm mình lắm mới không nhào xuống miếng xúc xích rắc tiêu thơm phức nằm giữa chảo bánh pizza to đùng dưới kia. Sao lại có thứ bánh pizza khổng lồ đến thế nhỉ? Hà cớ gì gã kia lại không tiện tay quăng ra vài lát mong mỏng để tụi tôi…

Ô hay! Mục tiêu của tôi đâu phải là bánh pizza!

<Khoai tây chiên!> Rachel kêu lên.

<Được rồi, giờ thì nghe nè,> tôi nói, <tụi mình sắp sửa thử - >

<Ồ! Ồ! Gà rán!> Marco nói. <Này, Tobias. Nếu một con mòng biển ăn thịt gà, có giống như tụi ăn thịt đồng loại không vậy?>

<Còn tùy. Bữa cải thiện hay thường xuyên?>

Cuối cùng, tụi tôi cũng áp sát được bức tường chạm trổ màu vàng. Mắt mòng biển không tinh như mắt chim săn mồi, nhưng vẫn rất tốt. Tôi lập tức lưu ý đến một tay mặc đồ đen đứng lấp ló dưới bóng hàng cây cao. Hắn đeo kính đen và đang liên lạc bộ đàm. Mắt hắn nhìn dáo dác mọi hướng, đặc biệt cảnh giác cao độ với bãi biển đằng kia.

<Xời, gã kia nom có vẻ giống mật vụ quá ha?> Rachel cười cái khì. <Ui chà! Thêm một tên nữa cách đó ba mét kìa, dọc theo bức tường kìa…>

<Mật vụ đó,> David cất giọng khinh khỉnh. <Còn cả đống đang nằm ườn trên bãi tắm cơ. Kiểu này thì phân nửa số du khách ở đây là dân an ninh rồi.>

<Và tất nhiên bồ là một chuyên gia cỡ bự vì ba bồ là điệp viên,> Marco nói, giọng chế nhạo rõ rệt.

<Đúng thế. Ba tớ làm ở Cơ quan An ninh Quốc gia nên tớ rành chuyện này quá mà…>

<Vậy sao? Nhưng giờ ổng phục vụ cho Cơ quan An ninh Yeerk rồi,> Marco lầm bầm.

<Im đi, Marco!> tôi nạt. <Quá trớn rồi đó.>

Marco bĩu môi chừng một đến hai giây vì lúc này cả đám tụi tôi đang hết sức cẩn thận thu hẹp khoảng cách với bức tường. <Bồ nói đúng. Mình đã quá trớn. Xin lỗi.>

David không nói gì sất. Hổng trách cậu ta được. Thông thường Marco biết nên đùa tới cỡ nào. Có thể tôi đã nhầm khi nghĩ rằng thái độ của Marco đối với David là hoàn toàn bình thường. Có thể tụi tôi có một vấn đề ở đó.

Tụi tôi không hè nhau bay qua bức tường cùng một lúc, mà từng đứa một bay qua chiếm cứ những vị trí khác nhau. Mấy gã an ninh dòm tụi tôi vẻ thờ ơ. Cũng phải thôi: ở đây nhan nhản mòng biển mà. Thực ra thì, nhìn quanh, không thể biết được con chim trắng nào là một đứa trong tụi tôi và con nào chỉ là một con mòng biển già bình thường.

<Chuyện này dễ quá,> David nói. <Có gì ghê gớm lắm đâu ta?>

<Chừng nào bọn mình chỉ muốn bay vòng vòng, thì đúng là hổng có gì ghê gớm,> tôi đồng ý. <Nhưng tụi mình cần vào bên trong một vài tòa nhà. Rất có thể là tất cả những tòa nhà này.>

<Câu hỏi là, tụi mình bắt đầu từ đâu đây? Và bằng cách nào?> Ax nói.

Khu nghỉ mát Mariott là một khu liên hợp gồm hàng chục toà nhà cao tầng. Trong đó, toà nhà chính là một khách sạn hình chữ L, đồ sộ và rất hiện đại. Một khối cấu trúc nhỏ hai tầng nhô ra ở một bên, có lẽ là phòng họp hay phòng đại tiệc gì đó.

Khúc kẹt giữa chữ L là một hồ bơi tuyệt đẹp, có quầy bar và phòng thay quần áo. Mé gần hồ bơi là những buồng con con, tách biệt khỏi những khu khác bởi dãy rào và hàng cây.

Khoảng sân phía dưới thật mát mắt với thảm cỏ được tỉa tót cẩn thận và những khóm cây nhỏ xen những hàng cây cao. Một sân gôn chỉn lỗ khởi đầu từ hông sau của khách sạn chính. Từ trên cao nhìn xuống, tụi tôi thấy rõ hai chiếc trực thăng chuyên dụng của Tổng thống đang đậu trong bãi đáp. Cửa máy bay nào cũng có một đội Linh thuỷ Đánh bộ mặc đồng phục chỉnh tề đứng gác.

<Ồ ồ, an ninh ở đây được thắt chặt quá xá,> Marco trầm trồ. <Nào lính trên mái nhà, trong bụi cây; nào lính ngồi sẵn trong xe hơi; lại cả mấy anh chàng giả vờ chơi gôn đằng kia nữa chứ. In hệt như trong phim "*Người áo đen 2" (Men in black 2)* vậy. Tất cả mấy chư vị này đều ăn mặc như nhau.>

Bất chợt, tôi phát hiện ra một thứ khiến đầu óc tôi hừng hực cả lên. <Uý trời! Đội Quân Khuyển kìa.>

Ngay phía dưới tôi, một con chó săn Đức thuần chủng đang ung dung đi bên cạnh một "người áo đen". Chú chó không ngừng đánh hơi các bụi cây - chắc là tìm chỗ đi tè hoặc dò tìm bom mìn chi đó.

<Có lẽ tụi mình sẽ biến thành mấy chú chó Đức kia rồi sung vào đội Quân Khuyển,> tôi nói mà biết ngay rằng điều ấy thật khó khả thi.

Một chiếc xe tải đang đổ thực phẩm vào kho hàng phía sau khách sạn. Có không dưới bốn người đàn ông bận đồ đen đang lúi húi kiểm tra mấy sọt rau vừa được dỡ ra khỏi xe.

Tất cả đội quân Áo Đen đều đeo tai nghe như những người được phỏng vấn trên truyền hình. Hình như họ rất khoái đàm thoại với cái cổ tay mình - nơi những cái micro tí xíu được gài vào ống tay áo cho kín đáo ỉ mà.

<Tui có ý kiến nè. Bỏ cuộc thôi,> Marco nói. <Chuyện này vô vọng hoàn toàn kể cả nếu tụi mình hổng phải lo lắng việc một trong những người này bị mượn xác.>

Tôi bắt đầu xuôi theo. <Mỗi phân vuông của toàn bộ nơi này đều bị theo dõi,> tôi nói. <Tụi mình không thể biến hình hay hoàn hình ở bất cứ đâu quanh đây. Tụi mình cần vào trỏng và tìm hiểu những điều cần biết, nhưng kiểu này chỉ còn nước biến thành bọ chét, nhện, gián, hay ruồi muỗi thôi. Nhưng khốn nỗi, trong đám đó chẳng có con nào có thị lực đủ tốt để đi xa mà không bị lạc…> Tôi rầu rĩ nói.

<Hay bị xơi tái,> Rachel nói thêm, giọng u ám.

<Sao không biến thành bọ chét rồi bám vào cái người mà tụi mình đoán là sẽ đi vào trỏng?> Tobias đề nghị.

<Nhưng bọ chét gần như mù tịt và lại chẳng thính tai,> Cassie bảo. <Có thể tụi mình sẽ vào được trong ấy, nhưng sẽ chẳng làm ăn được gì. Với lại, hổng biết phải trở ra bằng cách nào đây?>

<Đành bó tay hả?> Marco hỏi, không giấu vẻ hoài nghi.

Tôi thở dài. <Dù gì đi nữa thì tụi mình cũng phải xông vào cho bằng được và….AAAAA!>

Cơn đau thốn lên chẳng biết từ đâu. Thình lình, tôi cảm thấy như từng tế bào trong người mình bị xé tanh bành và bị thiêu cháy rụi.

<Jake, có chuyện gì vậy?> Cassie hét.

<AAAAAA!> Đến lượt Ax la rầm rĩ.

<Có chuyện gì vậy?> David sợ sệt hỏi.

Cơn đau đã qua đi, nhưng đầu óc tôi vẫn còn quay cuồng. Tôi nhìn xuống, dò xét khắp nơi xem thủ phạm là cái gì hay là ai…

Ngay dưới kia, trước mặt tôi chưa tới mười lăm mét là một gã cảnh vệ, trên đầu có một mảng hói - thứ mà bạn dễ thấy nhất khi là chim. Hắn cũng đeo kiếng đen như tất cả đồng nghiệp.

Nhưng khác với mọi người - hắn đang chăm chú quan sát lũ chim.

<AAAAAA!> Lại đến Tobias la hoảng.

Tôi nhìn chằm chặp vào gã đầu hói xem hắn nhìn về hướng nào. Hừ, chắc chắn hắn đang nghĩa vào chú mòng biển vừa mới giật mình đánh thót giữa không trung.

Tobias chăng?

<Gã kia kìa!> Tôi báo động. <Cái gã đầu hói ỉ! Hắn tấn công tụi mình.>

Gã hói ơ hờ chuyển ánh nhìn sang một con mòng biển khác. Con này cũng đột nhiên giật cục giữa trời. Nó ráng gượng lại rồi sải cánh bay mất.

Đó không phải là một đứa trong tụi tôi, mà chỉ là một con mòng biển bình thường.

<Ax! Gã kia làm gì thế? Mình chẳng thấy hắn mang vũ khí gì cả.>

Coi bộ Ax cũng run không kém gì tôi. <Chắc hắn… hắn dùng tia Nghiệt hoả lực thấp. Có lẽ hắn giấu súng ở trong người và dùng mắt kính làm bộ phận khai hoả.>

<Ý bồ là hắn có thể bắn bất cứ cái gì hắn nhìn vào hả?> tôi rùng mình hỏi.

<Đúng. Nó sẽ gây đau thót lên. Như bạn vừa thấy đó.>

<Vậy, đích thị hắn là một kẻ Bị Mượn xác đang có nhiệm vụ xua bọn chim đi,> Tobias nhận định. <Sở đi hắn không giết đám mòng biển vì như thế sẽ quá lộ liễu - hắn sợ xác chim sẽ rơi vung vãi lung tung.>

<Đúng rồi! Hắn muốn đuổi mấy chàng Andalite biến hình đó mà,> Marco đồng tình.

Bọn Yeerk vẫn nghĩ rằng tụi tôi là một đám thảo khấu Andalite. Chúng chưa hề dò ra việc tụi tôi là con người với khả năng biến hình của Andalite.

<Trời ơi! Hắn đang nhìn…AAAA!>

<Cassie!>

<Ui da, đau thấu trời luôn. Đau như nhổ răng không thuốc tê vậy.>

<Cassie. Vọt lẹ đi. Hãy làm như mòng biển thông thường ỉ. Đừng bay một lượt nha, mấy bồ!> Tôi hét lẹ. <Không được để cho hắn thấy tụi mình di chuyển như đã biết rõ sự tình.>

<Vậy cứ cà rà ở đây cho thằng chả bắn hạ sao?> David lý sự. <Phải bỏ chạy ngay hoặc phải cho hắn biết tay chứ?>

Tôi vừa mới bị ăn đạn xong nên biết nó đau đến như thế nào. Nhưng tôi không thể để cả bọn cúp đuôi chạy một lúc được. Như thế khác nào báo cho bọn Yeerk biết tụi tôi đang ráng tìm đường thâm

nhập khu liên hợp này…

Tụi tôi cần phải thản nhiên như những chú mòng biển thực thụ. Tôi hiểu bọn bạn đang hoảng vía. Bay chơ vơ giữa trời, lại còn hồi hộp chờ không biết khi nào thì tên hói sẽ *tia* mình, đâu dễ chịu gì.

<Chết! Hắn đang nhìn tới!> David hốt hoảng la. <Làm sao đây?>

<Không làm gì hết,> tôi gào. <Đừng hoảng. Cứ lãnh đạn rồi hẵng bay đi.>

<AAAAAHHHHHH>

Tôi nhìn David quằn quại mà thương cảm hết sức. Đau lắm đấy! Thế nhưng, không hiểu sao tôi vẫn cứ tò mò xem cậu ta sẽ phản ứng ra sao.

<Úii! Một cú ra trò rồi nha!> David gay gắt nói. <*Bây giờ* tui chuồn được chưa?>

<Ừ, bay lẹ đi,> tôi đồng ý. <Cậu chịu trận giỏi đấy.>

<Cám ơn,> David đáp lại vẻ lịch sự, rồi chuyển qua giọng chua chát. <Cám ơn nhiều.>

Tôi nhìn David là đà bay đi. Ax, Tobias và Rachel cũng vừa đủng đỉnh đánh võng qua ra khỏi tầm mắt của tên đầu hói. Nhưng tôi vẫn cứ nấn ná ở lại.

Tên đầu hói lại "tia" trúng tôi.

Tôi có lẽ đã nghiến chặt răng nếu như tôi có răng. Cú thứ hai này cũng ác chiến y hệt cú đầu, tôi thét lên cũng dữ như lúc đầu.

Rồi tôi bay đi, theo bọn bạn và cảm thấy công cuộc giải phóng thế giới lần này đã thật sự sụp đổ. Tự sâu thẳm trong thâm tâm, tôi hiểu rằng tụi tôi đã bị đánh tan tác trước cả khi kịp bắt đầu…

CHƯƠNG 5

Tụi tôi rời khỏi khu nghỉ mát, về nhà. Ít nhất, Marco, Rachel, Cassie, và tôi về nhà. Nhà của Ax cách đây vài tỷ dặm. Nhà của Tobias là cái cây ưa thích nhìn ra khoảng rừng trống trong lãnh địa của cậu ấy.

Còn David, nó không có nhà. Không nhà cửa, không gia đình. Nó không có ai để liên lạc với, thậm chí còn phải không để ai nhìn thấy nữa kìa. Bọn Yeerk biết mặt nó và chúng đang tìm kiếm nó.

Vì vậy, David ẩn tại Dưỡng đường Thú hoang trong trang trại nhà Cassie, trên gác xép chứa cỏ khô.

Hiển nhiên là, nó sẽ không ở đó mãi được. Lại thêm một chuyện mà tôi phải tìm ra cách giải quyết. Cùng với việc cứu những nhà lãnh đạo của thế giới tự do. David sẽ chỉ phải chịu đựng khó khăn trong lúc này thôi.

Bọn Yeerk nhanh đến mức nào nhỉ? Tổng thống đã ở khu nghỉ mát. Những nhà lãnh đạo khác sẽ tới trong vài giờ nữa. Bọn Yeerk có đợi tới khi họ tụm lại với nhau không? Hay chúng sẽ cố tóm họ, từng người một?

Tôi cảm thấy sự hối hả này thôi thúc tôi. Mỗi phút trôi qua là một thảm họa tiềm tàng. Thế mà cố gắng đầu tiên của tụi tôi đã hoàn toàn thất bại. Và tụi tôi chưa sẵn sàng cho lần tiếp theo.

Về đến nhà, thấy cả ba và mẹ đều đang ngồi thẫn thờ trong phòng khách, tôi bỗng chột dạ. *Chết, mình đã làm gì sai trái chăng?*

Tôi vừa ló đầu vào, ba mẹ đã ùa đến ôm chặt lấy. Ngay lập tức, tôi hiểu ngay có chuyện gì đó rất nghiêm trọng đã xảy ra.

"Ơn Trời, con đã về. May quá!" Mẹ tôi xuýt xoa.

"Ba mẹ lo cho con lắm." Ba tôi thêm.

"Sao vậy ạ? Con chỉ đi chơi với Marco thôi mà."

"Có chuyện không hay vừa xảy ra," ba tôi nghiêm trang nói. "Con ngồi xuống cái đã…"

"Anh Tom gặp chuyện gì ạ?" Tôi lập bập hỏi.

"Cái gì mà dính tới tui đó?" Giọng Tom đột ngột vang lên ngay sau lưng, khiến tôi có cảm giác rờn rợn là ảnh đã theo dõi tôi từ nãy giờ.

"Tom, con cũng cần phải biết tin này," mẹ tôi bảo. "Cả hai anh em cùng ngồi xuống đây đi…"

"Ai chết vậy?" Tom bỡn cợt. Chính xác, tên Yeerk trong đầu ảnh vừa thở ra câu giỡn vô duyên đó.

Ba mẹ tôi cùng nghiêm mặt nhìn Tom.

Mẹ vào đề. "Saddler, em họ các con, vừa mới bị xe hơi đụng. Nó bị thương nặng lắm và hiện đang phải nằm trong phòng chăm sóc đặc biệt tại bệnh viện…"

Tôi xấu hổ thú nhận rằng phản ứng đầu tiên của tôi không phải là "Tội nghiệp Saddler." Thay vào đó, tôi lại lo là vụ đụng xe đó sẽ ảnh hưởng thế nào đến kế hoạch của bọn tôi. Một phần cũng là vì Saddler không phải người em họ tôi chơi thân. Là em họ, nhưng Saddler lớn hơn tôi hai tuổi, nhà nó ở tại một tỉnh nhỏ cách đây cả trăm dặm. Thành thật mà nói thì nó thuộc vào loại ranh mãnh. Hồi bé chơi chung với nhau, có lần thằng em quý hoá ấy đã làm bể đồ rồi còn lớn tiếng đổ vạ cho tôi nữa chứ.

Bây giờ nó gặp tai nạn lớn như thế nghĩ cũng tồi tội! Nhưng dù sao, tôi vẫn cố hình dung xem chuyện này có ảnh hưởng gì tới mình hay không…

“Ba mẹ sẽ lái xe tới đó ngay để giúp đỡ Ellen và dượng George cùng mấy em. Sau một, hai ngày nữa có lẽ sẽ chuyển Saddler đến Bệnh Viện Nhi Đồng ở đây để được chăm sóc tốt hơn. Hai con sẽ phải tự lo liệu cho mình trong ngày hôm nay và ngày mai đấy…”

Tom và tôi đưa mắt nhìn nhau. Cả hai tụi tôi đều có kế hoạch riêng. Tom không biết ý đồ của tôi, chứ nếu ảnh mà biết tôi làm những gì khi vắng nhà hay cúp học thì chắc chắc tôi đã đi tong rồi.

“Sau khi Saddler được chuyển về đây, cả gia đình nó sẽ sống trong nhà mình vài ngày…”

Trời ơi, máu trong các động mạch của tôi như đông cứng lại. Saddler có ba đứa em lít nhít: Justin, Broke và Forest. Ngán nhất là thằng nhóc Forest hai tuổi - quỷ sứ còn thua nó. Thật đấy! Quả là có cường điệu, nhưng chỉ một chút thôi.

“Sao họ không đến nhà Rachel!” Tom bất bình. “Họ cũng là bà con mà.”

“À, kể từ khi ba mẹ Rachel ly dị thì đi Ellen và dượng George cũng không còn thân thiết lắm với mẹ Rachel nữa,” mẹ tôi giảng giải.

“Rachel hên ghê!” Tom hậm hực.

Thế này lại càng khiến tôi rối bời hơn. Tôi cảm thấy tội lỗi khi không tỏ ra thương cảm cho Saddler ngay, đã vậy còn không muốn gia đình nó về sống chung trong nhà mình, lại còn cảm thấy khoan khoái vì ba mẹ vắng nhà ít ngày nữa chứ…

Tất cả những điều đó phủ lấp lên trên cái sự thật khiến tôi cảm thấy tội lỗi, bởi vì trong khi tôi đang ngồi đây dằn vặt thì những nhà lãnh đạo thế giới tự do có thể đang bị bọn Yeerk kiểm soát.

Cái đầu tôi muốn nổ toang ra quá! Phải ngủ mười bốn tiếng liền may ra mới tỉnh táo lại.

Thế nhưng tôi không tài nào chợp mắt được. Làm sao mà an giấc nổi trong lúc nước sôi lửa bỏng thế này! Không phải đêm nay. Hay đêm mai. Rồi sẽ còn mất ngủ dài dài cho mà coi.

CHƯƠNG 6

Ba mẹ đã rời nhà, nhưng tôi không tuyên bố một kỳ nghỉ toàn quốc và mở một buổi tiệc. Không có thời gian.

Thay vào đó tôi dành cả tối làm một nghiên cứu mà đáng lẽ tôi phải làm từ trước. Tôi ngồi vào máy vi tính, mở trang Web cần tìm ra, đọc ngốn ngấu tất cả các thông tin về Hội nghị Thượng đỉnh các vấn đề Trung Đông, về những nhà lãnh đạo tham dự, về địa hình khu nghỉ mát Marriott, về các biện pháp an ninh của từng quốc gia… vân vân.

Chợt, tôi phát hiện ra một bài báo về vị tân thủ tướng Pháp, cho hay: phu nhân của ông *luôn luôn* dắt kè kè theo hai chú chó cưng giống Chihuahua.

Cái này coi bộ hữu ích đây.

“A ha ha!”

“Cái gì mà ha ha?”

Tôi bỗng tê cứng lại trên ghế. Tom đang thò đầu vào phòng tôi, mà màn hình thì đang bày sờ sờ bài báo về ngài thủ tướng Pháp!

Đừng làm ra vẻ bị nắm thóp! Tôi thầm ra lệnh cho mình. Tôi cập rập click màn hình qua mục khác.

“Chú mày tỉnh án ngữ đường dây suốt đêm hả?” Tom hầm hè. “Có ai gọi điện thì sao? Mười giờ rồi. Ngủ điiiii,” ảnh cố ý kéo dài từ “đi” thấy mà phát ghét.

"Thôi đi," tôi nói. "Đừng chỉ vì ba mẹ không ở đây, mà anh trở thành -"

"Ồ đúng vậy đấy. Ta là Tom Đầy-Quyền-Lực," ảnh nói.

Một lần nữa, tôi thấy bị thôi thúc kỳ lạ là phải nói, "Anh biết không Tom? Em biết tất cả về anh. Em biết anh là gì. Vậy hai tụi mình thôi cái trò đuổi bắt nhau đi có được không?"

Nhưng điều tôi nói ra lại là, "Sao cũng được, em xong rồi." Chuyển mũi tên tới ô "Thoát ra" và tôi nhấp chuột.

“Đừng quên đánh răng đó nha!” Tom thòng thêm một câu trước khi khép cánh cửa lại.

Ảnh đã thấy gì trên màn hình chưa nhỉ? Chắc là chưa. Thậm chí nếu ảnh thấy, thì đã sao? Tôi đang quan tâm tới chính thể Pháp.

Ừ, có lý đấy chứ. Có vấn đề gì với sự thích thú cả đời của tôi với các nhà cầm quyền Châu Âu đâu nào.

Tôi thở hắt ra. Bỗng…

Reng! Reeng! Re-eng!

Điện thoại reo. Tôi ngần ngừ. Muộn rồi ai còn gọi điện thoại nữa vậy. Có lẽ ba mẹ muốn kiểm tra…

Tôi nhấc máy.

“Bốc máy chưa?” Tom hét toáng lên từ dưới nhà.

“Rồi!” Tôi hét lại.

Giọng Cassie vang lên trong ống nghe. “Chào Jake, Cassie đây!”

Tự dưng tôi thấy lạnh gáy. Giọng Cassie nghe có vẻ phấn khởi. Nhưng đó là vì tụi tôi không bao giờ tin tưởng rằng nói chuyện qua điện thoại là an toàn cả. “Chào Cassie, có chuyện gì à?”

“Bồ biết gì chưa? Nghe nói chương trình của Letterman[5] đã bị hoãn rồi. Đúng không vậy? Không còn Dave nữa thì phải?”

Giờ thì tôi lạnh luôn cả xương sống. Dĩ nhiên, chương trình Letterman chẳng bị hoãn hiếc gì cả. Cassie giả vờ nhắc đến Dave để ngụ ý về David đó thôi.

David đã biến mất.

“Bồ kiểm tra trên bản tin truyền hình chưa?”

“Chưa. Mình đã tìm ở những nơi khác rồi, chẳng thấy đâu cả.”

“Thôi, đừng lo. Ảnh sẽ ở chỗ của ảnh vào thời điểm thích hợp thôi.”

Tụi tôi gác máy, tự hiểu nội dung. David mất tích và tôi sẽ đi ngay sau khi nghĩ cách chuồn êm. Tôi sẽ tới địa điểm thường lệ.

Hai mươi phút sau, Tom mò vào dòm chừng xem tôi đã ngủ chưa. Tôi nằm thẳng cẳng trên giường, hai mắt nhắm nghiền như đang ngủ say sưa. Tôi nằm im, giỏng tai nghe ngóng. Rồi, tôi nghe tiếng cửa trước nhè nhẹ mở ra rồi đóng lại.

Tom đi rồi. Chắc chắn là để lo chuyện bọn Yeerk giao.

“Đồ Yeerk chấy bọ chét,” tôi rủa thầm.

Sau đó tôi biến thành dơi bay ào qua cửa sổ. Dơi chẳng phải là loài bay nhanh nhất thế giới, nhưng trong màn đêm không trăng sao như đêm nay, tôi không muốn vướng phải dây điện hay bất cứ vật gì khác.

Tôi nhập bọn với Cassie và Rachel ở trong khu chuồng thú nhà Cassie. Trời tối om. Ánh đèn lờ mờ chỉ đủ phân biệt dãy lồng kẽm và những hình thù chập chờn ở bên trong đang nhấp nhổm, đang đứng chừng chừng hoặc đang ngáy.

Cassie trông có vẻ lo lắng. Rachel, như mọi khi, trông tuyệt vời. Tôi hoàn hình và đứng đó, chân trần và run lên trong quần đua xe ngắn và áo phông.

"Nè, Rachel. Em phải biến hình rồi tới đây nhanh đến thế," tôi nói. "Thì làm sao em có quần áo bình thường vậy?"

Cassie đảo mắt. "Bồ không biết sao? Rachel để vài bộ quần áo ở đây, trong kho thóc."

"Có phải tội ác không khi mình luôn muốn trông ưa nhìn nhỉ?" Rachel hỏi, tự chế giễu mình.

“Trời đất ơi!” Tôi nói. “Vậy chuyện là sao?”

“Đầu đuôi thế này, David leo lên gác xép ngủ vào khoảng 9 giờ. Đi ngủ sớm. Vì hắn than mệt. Mình đã kiểm tra. Tới 10 giờ, mình chợt nhớ là chưa cho con nai cái bị đạn uống thuốc, nên trở ra xem thì

không thấy David nữa…”

CHƯƠNG 7

"Bồ đã liên lạc với Marco chưa?"

Cassie gật đầu. "Cậu ấy kẹt, hổng ra được đâu! Ba cậu ấy có hẹn, và khi về chắc chắn bác ấy sẽ kiểm tra Marco."

"Vấn đề là David ra khỏi đây bằng cách nào - bằng chân hay bằng cánh?"

"Thêm một vấn đề nữa là: tại sao cậu ta lại bỏ đi?" Rachel lập luận. "Và cậu ta đi đâu? Và trong khi tụi mình lo về điều đó, cậu ta có nhận thấy rằng cậu ấy đã phá hỏng giấc ngủ của tui bằng cái trò ngu ngốc này không?"

"Thôi, giờ hai bồ biến thành cú, rồi một người đi tìm Tobias và Ax lại giúp một tay. Mình sẽ biến thành sói để đánh hơi David. Ồ, vậy không tiện. Biến thành con Homer có lẽ tốt hơn."

Homer là chú chó cưng nhà tôi ỉ mà.

"Để em đi kiếm Tobias cho," Rachel sốt sắng nói. "Và Ax nữa!"

Tôi bắt đầu biến hình và cảm thấy bộ lông dày của con Homer mọc ra tủa tủa từ tay và ngực mình.

"Ừm, Jake, bồ không được biến hình ở đây. Bồ thừa biết chó sẽ phản ứng ra sao trước mấy con thú mà!" Cassie cảnh báo.

"Ừ há!" Tôi trả lời bằng phần còn lại của cái miệng người. Tôi đã từng biến thành con Homer nhiều lần rồi. Ở nó có một thứ vũ khí bí mật có thể khống chế hết mọi nỗ lực của tôi: niềm hạnh phúc. Chỉ đơn thuần là hạnh phúc! Chó mà có bị bao vây bởi chồn hôi hay gấu Mỹ thì nó vẫn cứ HẠNH PHÚC như thường.

Tôi khập khiễng nhảy phóc ra ngoài. Cassie cũng ra theo.

Trăng vẫn không ló dạng. Mây che kín những vì sao. Bầu trời đen thui như mỗi khi đêm tới. Ánh sáng duy nhất phát ra từ những ngọn đèn hành lang mờ ảo xa xăm từ khu phố gần nhất. Và một ngọn đèn ai đó quên không tắt trong nhà Cassie.

Tôi đã biến hình xong thành con Homer.

Tôi cảm thấy mặt mình phình ra. Tôi cảm thấy răng mọc thêm và lớn lên trong miệng. Tôi cảm thấy tai mình bò lên hai bên đầu.

Cẳng chân tôi vẫn đang co rút và móng vuốt đã túa ra. Tôi đổ nhào trên những đệm chân vừa thay thế lòng bàn tay. Đuôi tôi ngoe nguẩy. Giờ thì tôi đã cảm nhận được đầy đủ niềm vui sướng tinh khôi của chó.

Tôi đang lo lắng gì vậy? Giờ là ban đêm, tôi tự do, tôi có thể nghe rõ vài con thú nhỏ chạy vụt qua sau những bụi cây, tôi không đói lắm. Cuộc sống thật tuyệt vời!

Tôi háo hức nhìn Cassie. Liệu nhỏ có khoái giỡn không ta? Tôi quỳ mọp xuống trên hai chân trước, mông nhổng lên, tỏ dấu hiệu mời gọi

chơi đùa.

May mắn thay, Cassie đủ ý thức để từ chối.

“Thôi, cám ơn,” nhỏ nói. “Tụi mình ở đây đâu phải để giỡn.”

Vậy sao?

Không được đùa chơi? Ờ, đúng rồi.

Nhưng… này! Có mùi là lạ. Đích thị là mùi phân chó! Đúng! Nhưng không phải mùi phân của con chó-tôi.

Cái mùi này xuất phát từ đâu vậy cà? Tôi hỉnh hỉnh mũi đánh hơi. Kia rồi, nó bốc ra từ đằng kia. Tôi vọt ngay đến chỗ ấy. Xời, hổng còn tươi nữa. Đống phân này khô rồi - nó được thải ra từ ba bốn ngày trước là ít.

Phân chó lâu ngày chỉ có giá trị hơn phân mèo một chút thôi. Chả thế mà chẳng ma nào thèm để ý đến phân mèo…

“Tập trung lại nào, Jake,” Cassie nói giọng nghiêm túc.

<Hả? Ờ… Mình chỉ… à… chỉ điều tra tí chút thôi mà…>

“Tụi mình cần cái mũi của bồ để đi tìm David mà…”

<Rồi, rồi! Vô việc nào!> Tôi nói để lấy lòng Cassie, chứ tôi nghĩ việc gì mà phải nhọc công thế.

Cuộc đời là một bữa tiệc vui mà!

"Nhân tiện, mình định bảo bồ rằng mình có ý tưởng để đột nhập khu nghỉ mát rồi. Đó là hình biến mà-"

<Đợi một chút. Ý tưởng này sẽ làm mình khá hơn hay làm mình chết khiếp?> tôi ngắt lời.

Cassie cười. "Có lẽ tụi mình nên nói về việc này sau. Nè,” Cassie chìa ra cho tôi một chiếc áo thun T-shirt và bảo. “Áo David mới mặc hôm qua đó…”

Tôi ngửi cái áo lấy lệ. Tôi còn lạ gì David chứ. Tôi biết nó nhẫn nha từ chuồng thú đi ra. Dấu chân nó còn hằn trên đường đây nè.

Cái này hổng đã bằng chuyện đuổi theo một cây gậy. Nhưng dù sao thì cũng coi như đây là một trò chơi. Vả lại tôi thích Cassie.

Phải chi nhỏ cầm cây gậy há?!

CHƯƠNG 8

Tôi cắm cúi lần theo mùi David trong khi Cassie lẳng lặng bay ở phía trên đầu tôi, đôi cánh cú của nhỏ đập êm ru.

<David đã dừng lại ở đây,> tôi kêu lên và dừng ở giữa cánh đồng, cách trang trại nhà Cassie cả ngàn mét. <Cậu ta biến hình. Mình đánh hơi thấy có mùi mới.>

Tôi sục mũi xuống đất, dò kỹ xung quanh. <Đồ ngốc!> Tôi gầm lên, tức giận muốn phát khùng, trái ngược với bản tính HẠNH PHÚC của chó. <Hắn biến thành con sư tử mà lần trước bồ giúp hắn thâu nạp.>

<Chắc cậu ấy chỉ muốn thử thôi,> Cassie đấu dịu. <Tụi mình cũng đã từng như vậy mà…>

<Vậy cũng được đi,> tôi gật. <Nhưng tại sao lại là sư tử? Ở đây gần nhà dân mà.>

<Mình dường như cũng nhớ có lần bồ biến thành hổ và chạy quanh mái nhà người ta đó, Jake à.>

<À, ừm.>

Tôi tiếp tục lần theo mùi sư tử. Tụi tôi đã đi hết khu vực thuộc trang trại nhà Cassie và bắt đầu nhào vô rừng. Lát sau, một con cú khác và một con diều hâu đuổi kịp tụi tôi…

<Em không thấy Ax đâu cả,> Rachel léo nhéo. <Chỉ thấy Tobias thôi.>

<Hừ, may cho tui quá,> Tobias càu nhàu.

Tụi tôi đã ra đến bìa rừng giáp với đường cái. Phía xa là một dãy các cửa tiệm: Taco Bell, Mickey D's, vài ba trạm xăng và quán trọ Ngày Nghỉ.

Tôi lại khịt khịt mũi. <Hắn hoàn hình ở đây.> Tôi tiến sát đường cái, gần những chiếc xe đang lao vun vút với tốc độ sáu mươi dặm/giờ. <Hắn lại biến hình ở đây, thành đại bàng lửa.>

Chợt có linh cảm xấu về điều này, tôi bèn hoàn hình để tìm hiểu xem David đã thấy gì trước khi biến thành chim.

Là người, hết niềm HẠNH PHÚC, tôi nhìn quanh quất con đường. "Có lẽ chú chàng cướp đồ ăn. Cậu ta đói."

<Mình đã để khoai tây chiên cho David ở trên gác xép mà,> Cassie nói, giọng có vẻ bất bình.

"Chắc cậu ta khoái ăn bánh Big Mac hơn. Cassie, hồi tối David có nói gì với bồ không?"

<Cậu ấy than thở căn phòng cũ, nhớ con rắn cưng, và tiếc là không được xem ti-vi.>

"Ồ! Ti-vi." Tôi chỉ liền vào quán trọ Ngày Nghỉ. "Mình lại đằng đó coi sao. Mấy bồ canh chừng nha."

Mười phút sau, tôi vào được hành lang trải thảm của quán trọ và gõ cửa phòng số "2135". Tôi nghe tiếng ti-vi bên trong chợt tắt ngấm.

"David, Jake đây. Mình biết bồ đang ở trong đó."

Cánh cửa bật mở. David hiện ra trong bộ quần cụt và áo thun tụi tôi đã "mượn tạm" cho cậu ta bữa trước. Tôi xộc vào phòng. Ti-vi vẫn mở nhưng đã vặn nhỏ volume.

"Cậu đang làm trò khỉ gì ở đây vậy?" tôi cáu tiết hỏi.

David nhún vai. "Lang thang cho khuây khoả, xem ti-vi, kiếm cái giường đánh một giấc. Tội tình gì nào?"

"Có tội chứ sao không," tôi bắt bẻ. "Cậu xù tiền căn phòng này."

"Nó bỏ trống mà. Rồi sao?"

Tôi chỉ vào cánh cửa sổ vỡ mà tụi tôi đã thấy từ ở ngoài kia. "Cậu phá cửa vào phải không?"

David vẫn nhơn nhơn. "Chuyện nhỏ! Một con chim đập bể kiếng thì tội vạ gì? Kêu cảnh sát tóm cổ nó chắc? Còn lâu!"

"David, hình biến đại bàng chỉ là cái cơ thể bên ngoài, còn trí não thì vẫn là cậu. Đại bàng không tự nhiên đột nhập vào quán trọ. Chỉ có cậu mới làm chuyện đó."

Chẳng thèm đếm xỉa tới tôi, David ngồi phịch xuống giường, lượm cái remote lên và bắt đầu dò kênh.

"Nghe này, David! Tụi mình không được phép gây thiệt hại vô cớ cho những người vô tội. Cậu phải kiểm soát hành vi của mình chứ. Tụi mình đâu phải là bọn côn đồ. Như lần ở bãi biển đấy. Khi cần quần áo, tụi mình đã thó ở cửa hàng, nhưng sau đó mình đã gởi tiền qua bưu điện trả cho họ. Cậu sẽ làm vậy ở đây chứ?"

David ngưng tìm kênh truyền hình. "Vậy chứ kết cuộc nào dành cho tớ, Jake?" Nó hỏi. "Tớ không có nhà. Ba mẹ tớ muốn giao nộp tớ cho bọn Yeerk. Tớ được mong chờ phải làm gì đây? Suốt đời chui rúc trong ổ rơm à? Cậu thì sướng rồi, Jake. Cậu có nhà, có gia đình. Ban đêm cậu quấn chăn ngủ khì, xem ti-vi thoả thích và ăn uống trên bàn đàng hoàng."

"Nhưng không phải ai trong tụi mình cũng được vậy," tôi nói. "Ax và Tobias cũng thiệt thòi lắm."

"Nhưng Ax và cả Tobias đâu phải là con người. Còn tớ là người hệt như cậu, Marco, Cassie, Rachel. Sao tớ lại không được như các cậu chứ?"

"Tình thế ngoài ý muốn mà," tôi nhũn nhặn nói.

"Giờ cậu muốn gì, Jake?"

"Mình… xem nào… Ngay lúc này, các nhà lãnh đạo hàng đầu của Trái Đất đang bị bọn Yeerk nhòm ngó. Thời gian đang thúc ép. Đành là cuộc sống của cậu khổ sở lắm, nhưng mình chưa thể tìm cách gỡ gạc ngay được. Đợi sau khi hoàn tất sứ mạng này đã rồi hãng tính."

David nhìn tôi đầy chế nhạo. "Ừ. Đúng. Vậy, thế này thì sao, hả Jake? Tớ sẽ tự lo liệu cuộc đời mình. Cậu cứ việc làm thủ lãnh

Animorphs đi, và mặc kệ tớ tự chăm sóc cho tớ.”

Tôi đã tỉnh đốp chát lại, nhưng kìm được. Nếu nói ra, tôi sẽ dựng lên một rào chắn giữa tôi và David. Một hàng rào có thể sẽ gây đoạn tuyệt.

"Giống như là ở trường với ở nhà vậy, được không?" David tiếp tục. "Cứ coi như làm Animorph là ở trường đi, cậu là giáo viên hay hiệu trưởng hay gì cũng được. Nhưng sau đó, khi tớ về nhà, cậu không thể bảo tớ phải làm gì nữa."

Tôi lắc đầu. "Không, không giống như vậy, David nè, mình không muốn bắt ép cậu. Nhưng nếu cậu cứ thích đi lung tung, dùng quyền năng biến hình vào những mục đích cá nhân đầy ích kỷ, cậu có thể gây nguy hiểm cho cả nhóm đấy. Cậu đang đi ngược lại với những gì bọn mình đại diện.” Tôi nhẹ nhàng nói.

Mắt trợn trừng, David lăn khỏi giường, đùng đùng đứng dậy. “Cậu dọa tớ hả?”

“Không, mình nói sự thật. Tụi mình là gia đình duy nhất cậu hiện có, là những người duy nhất cậu có thể tin cậy vào lúc này, là những người duy nhất có thể giúp đỡ cậu. Tụi mình là tất cả những gì cậu đang có. Cậu phải thừa nhận điều này.”

David vẫn hầm hầm nhìn tôi, nhưng tôi chẳng trách nó. Tôi nghe như thể là một ông bố đang nói, "Chừng nào còn sống trong nhà ta, con phải theo luật của ta." Nghe cứ như tôi đang đe dọa nó.

Mà đúng là tôi đang đe dọa nó thiệt.

“Đi thôi,” tôi nói.

Và tụi tôi cùng đi ra.

CHƯƠNG 9

Cassie đã nói là nhỏ có ý tưởng để vượt qua an ninh của khu nghỉ mát. Nhỏ cũng đã thú nhận rằng nó sẽ khiến tôi sởn gai ốc.

Và, như mọi khi, nhỏ nói thật.

Ngày hôm sau, cả nhóm tụi tôi đồng loạt cúp học. Marco, Rachel, Cassie và tôi. Quả là mạo hiểm! Tụi tôi chưa bao giờ hè nhau nghỉ cả đám như thế cả. Nhưng tình thế quá nguy cấp nên đành phải liều thôi.

Tụi tôi không ở trong nhà kho. Ban ngày, ba của Cassie làm việc ở đó. Tụi tôi tụ tập ở một góc rừng, gần đồng cỏ của Tobias.

“Vấn đề là bất cứ con gì to hơn con bọ chét đều sẽ bị bọn Mượn xác trong đội an ninh nhận ra ngay,” Cassie nói. “Ngặt cái, mấy lốt gián, kiến, ruồi của tụi mình đều không thích hợp với nhiệm vụ này…”

“À há,” Marco gật gù. “Vậy bồ tính sao? Tui ngại hỏi thẳng bồ quá đi.”

Cassie móc trong túi quần ra một hũ thuỷ tinh và chìa cho cả nhóm cùng xem. Bên trong hũ là một con bọ lớn, màu xanh lá cây với đôi cánh mỏng dính.

“Chuồn chuồn hả?” David hỏi.

“Ừ, chuồn chuồn đấy.” Cassie xác nhận. “Mấy bồ coi kỹ mắt của nó đi. To quá ha! Chiếm gần hết cái đầu luôn nè.”

"Không lẽ nào," David nói.

Cassie lờ hắn đi. "Lốt ruồi chỉ chăm chăm ăn rác, xác động vật chết và mấy thứ giống vậy. Do đó tầm nhìn của chúng không tốt lắm. Chuồn chuồn ăn ruồi và côn trùng. Chúng có thể bắt muỗi ngay giữa không trung. Dù không có sóng âm định vị như dơi, nhưng chúng săn mồi nhờ cặp mắt tinh tường.”

"Đợi chút nào," David nói. "Khi biến thành gián tụi mình đã suýt bị giẫm bẹp!"

“Bảy con chuồn chuồn cùng bay với nhau á?” Marco băn khoăn. “Chuyện gì sẽ xảy ra nếu tụi Mượn xác phát hiện ra cả phi đoàn chuồn chuồn này?”

Cassie cau mày. “Ừm… Chỉ cần một người biến thành chuồn chuồn đột nhập vào trong ấy, rồi tìm một nơi cho những người còn lại hoàn hình. Sau đó tụi mình sẽ lại biến thành con gì đó để bí mật thăm dò…”

<Tôi chưa hiểu chỗ này,> Ax thắc mắc. <Làm sao mà những người còn lại vào trong ấy được với con chuồn chuồn kia?>

"Ừ thì…" Cassie nói. "Phần đó thì... đẹp hay tởm lợm, tùy vào quan điểm của mấy bồ đó."

“Trời ơi, tui hổng muốn nghe tiếp chuyện này nữa đâu,” Marco rên rỉ.

“Con chuồn chuồn này bự lắm, nó có thể chở khách đấy.”

Tụi tôi cùng ồ lên, nhìn trân trân vào Cassie.

<Loại khách nào vậy, Cassie?> Tobias hỏi.

“Ừm… đại loại là sáu con bọ chét ỉ mà.”

"Thôi được, thôi được, chuyện đó sẽ không xảy ra đâu," David thốt lên.

“Một đứa sẽ làm chuồn chuồn cho đám còn lại biến thành bọ chét và leo lên lưng nó hả?” Rachel tư lự. “Nhưng làm sao giữ thăng bằng? Kiểu này giống như đi máy bay phản lực mà bám ở bên ngoài vậy.”

Cassie cười toe toét. “Gì chứ giữ thăng bằng thì dễ ợt. Bọ chét là vua đeo bám mà. Với lại, để chắc ăn thì cứ việc cắn con chuồn chuồn một miếng rồi ngoạm chắc lấy.”

Một lần nữa, cả bọn lại nhìn Cassie chằm chặp.

“Đôi khi bồ cũng ghê gớm thiệt đó, Cassie.” Marco thán phục.

Rachel thở dài. “Ai sẽ là người được cái vinh hạnh làm chuồn chuồn để sáu con bọ chét tấn công đây?”

“Tụi mình sẽ rút thăm,” tôi quyết định.

“Mà này… tụi mình làm thật à?” David mếu máo. “Mấy cậu điên hết rồi sao?”

Marco chỉ vào David, nói. “Tui sẽ đại diện rút thăm cho cả hai.”

Tôi cúi xuống bốc lên một nắm lá thông. Đếm đủ bảy lá, tôi ngắt một lá cho ngắn hơn rồi tuyên bố. “Ai rút phải cọng ngắn sẽ tự giác biến thành chuồn chuồn nha.”

CHƯƠNG 10

Tôi vớ phải cọng lá thông cụt ngủn, đành thò tay vô lọ, sờ vào con chuồn chuồn. Nó có những cái cánh như cánh trực thăng, mắt to thô lố và cái bụng dài ngoằng xanh ngắt, hệt một cái đuôi.

Cassie cẩn thận thủ sẵn một con bọ chét, phòng trường hợp ai chưa đó ADN của nó. Kế hoạch là: tôi biến thành chuồn chuồn và đám bạn biến thành bọ chét, ngoại trừ Tobias. Diều hâu Tobias sẽ chở tụi tôi tới gần khu nghỉ mát và thả tụi tôi xuống.

Nhưng nói thì dễ hơn làm nhiều.

"Chuyện này thậm chí là không thể," David nói. "Ý mình là, một con bọ chét? Xem tụi mình to thế nào kìa! Bọ chét như thể là… như là một hạt cát."

<Nó có thể,> Ax nói. <Phần trọng lượng dư thừa bị đẩy vào vùng không gian Zero. Trí óc và bộ não tụi mình bị đẩy ra vùng không gian Zero và giữ liên hệ với hình biến thông qua phương tiện ->

"Ảnh đang nói gì vậy?" David hỏi.

Rachel nhún vai. "Bọn mình không biết. Nhưng ảnh đúng: Làm được mà. Vì vậy hãy thoải mái với chuyện đó."

"Tôi sắp trở thành bọ chét và tôi cứ nên thoải mái á? Một con bọ chét!"

Nó lần lượt nhìn từng đứa tụi tôi, tôi đoán chắc nó đang chờ xem đó có phải là một trò đùa thực hay không.

"Mình sẵn sàng rồi," tôi nói. Tôi hít sâu và bắt đầu biến hình.

Mỗi lần biến hình đều khác nhau. Và chẳng có chút logic nào cả. Không phải mọi thứ thay đổi cùng lúc. Không như là nếu bạn biến thành một con bọ nhỏ bé thì nó sẽ bắt đầu với những chiếc chân bọ bé tí. Nghe thôi đã đủ thấy gớm guốc rồi. Sự thật còn khiếp hơn rất nhiều.

Xem nè, trên thực tế bạn có thể biến hình thành một con kiến và đột nhiên có những cái chân kiến khổng lồ sau đó ngắn lại. Hoặc bạn có thể biến thành một con voi và bắt đầu với cái vòi dài ba tấc.

Biến hình không chỉ kỳ quặc và thiếu logic. Với những người khác nhau, nó có thể kỳ quặc theo những cách khác nhau. Và lần này có thể kỳ quặc hơn lần khác.

Tôi đã biến hình rất nhiều, rất nhiều lần. Dù tôi biến hình thêm một ngàn lần nữa, tôi cũng sẽ không bao giờ, không bao giờ quen được với việc đó.

Tôi tập trung vào con chuồn chuồn với cảm giác khá sợ hãi. Tôi nhắm mắt lại và bắt đầu biến đổi. Rồi, khá đột ngột, mắt tôi lại mở to.

Có điều là không phải tôi mở nó ra. Tôi chỉ tình cờ không còn mí mắt nữa thôi. Và mắt tôi…

"Ôi. Ôi, không," Cassie nói vẻ ghê tởm. "Ôi, trời ơi...."

"Mèn ơi, mình không muốn nhìn điều đó," Rachel hùa theo.

"Được rồi, giờ thì nó gớm guốc quá," Marco nói. "Gớm thiệt."

Thứ đầu tiên biến đổi là đôi mắt tôi. Tôi đang đứng đó, vẫn cao lớn như bình thường, mọi chỗ đều bình thường. Ngoại trừ sự thật là toàn bộ đầu tôi - mọi thứ trừ cái miệng - bị che lấp bởi đôi mắt cầu lồi óng ánh khổng lồ.

"Aaaa!" Tôi bình tĩnh bình luận.

"Quá đủ rồi! Tớ biến đây!" David kêu lên. Nhưng hắn không nhúc nhích.

Thế giới trước mắt tôi đầy màu sắc dị hợm. Những sắc màu bình thường dường như bị pha thêm những màu tím và màu đỏ chói lói. Mọi vật xung quanh tôi tự dưng mờ mờ ảo ảo.

"Mình hổng thấy gì ngoài những hình ảnh mờ mờ cả!" tôi kêu lên.

"Bồ vẫn còn bộ não người," Cassie nói. "Bồ cần vỏ não thị lực chuồn chuồn để diễn giải con mắt chuồn chuồn."

Tôi có thể cảm thấy mình thu nhỏ lại, nhưng đôi mắt tôi chẳng thể thấy gì ngoài những màu sắc mờ ảo cuộn xoáy xung quanh.

Thình lình tôi thấy rõ hẳn. Chắc là "vỏ não thị lực" của chuồn chuồn đã hình thành rồi cũng nên.

Đa số mắt côn trùng là mắt ghép - thay vì tạo nên một bức tranh lớn, thì chúng lại bóp vụn cảnh vật ra làm hàng ngàn hình ảnh riêng biệt, kiểu như một bức tường gắn hàng ngàn chiếc ti-vi, mỗi chiếc chiếu lên một góc độ khác nhau ì mà. Đó là ảnh ghép nối. Bạn có thể nhìn nó như một bức tranh lớn, nhưng cần nỗ lực để "nhân hóa" hình ảnh.

Nhưng đây không phải mắt bọ. Đây là Siêu Mắt Bọ. Cặp mắt chuồn chuồn thuộc dạng Siêu Mắt Bọ. Có nó, bạn như đang ở trong một căn phòng mái vòm có trang bị nhiều ti-vi ở đằng trước, bên hông, phía sau, ở trên… bạn không cần phải xoay người ra mọi hướng mà vẫn thấy rõ tất cả cùng một lúc.

Thật tuyệt! Trên, dưới, trái, phải, trước, sau… chỗ nào bạn cũng có thể nhìn thấy được.

Vì vậy tôi thấy rõ chân mình đã biến thành những cái gai sắc nhọn. Và tôi thấy khá rõ đôi chân phụ mọc ra từ ngực mình như những con giòi chui ra khỏi quả táo.

Và tôi cũng không bỏ lỡ phần biến đổi khi vai tôi chuyển thành màu xanh và bung ra như thể tôi đeo miếng lót vai khi chơi bóng bầu dục. Và tôi hoàn toàn thấy được cái cách mà cái bàn tọa của tôi - vâng, xin lỗi nhé, nhưng đúng là cái bàn tọa của tôi - thình lình bự ra. Và dài nữa, dài mãi. Phình, phình ra mãi.

Nhìn ra sau bờ vai xanh ngắt, tôi thấy bộ cánh chuồn chuồn trong suốt, gồ lên như thớ lá, vọt thẳng ra hai bên.

Tôi vẫn đang thu nhỏ lại, nhưng tôi chú ý tới vài điểm thú vị. Khi

bạn co lại thành ruồi, bạn sẽ nhanh chóng không thể nhìn xa quá vài thước. Nhưng với cặp mắt chuồn chuồn, tôi thấy Cassie đang đứng sừng sững như tháp Effen, thấy cả gương mặt nhỏ đang cúi xuống đất! Dĩ nhiên, toàn cảnh rặt một màu tía và mắt nhỏ loé rừng rực như tia phóng xạ. Nhưng dẫu sao đó vẫn là Cassie.

Tôi cảm thấy mình không còn co lại nữa. Tôi nhìn quanh. Mà không cần thực sự phải đảo mắt nhìn quanh, nếu các bạn hiểu tôi đang nói gì. Có vẻ như tôi đã biến hình xong xuôi.

Tôi kiên nhẫn chờ cho bản năng chuồn chuồn xuất hiện. Chờ… mà vẫn biết có những con bọ tỉ nị bò lổn nhổn bên dưới mình. Chờ… thấy lá rơi tựa chiếc chăn được hồ cứng xếp chồng chất lên nhau… Lại chờ…

Một cái gì đó chuyển động trên đầu tôi!

Muỗi!

Tôi không nhớ mình đã nhảy lên như thế nào nữa. Trong tích tắc, nhỡn lực chuồn chuồn của tôi phát hiện ra cái gì đó vo ve vèo qua đám màn hình ti-vi của mình, và liền đó tôi đã thấy mình ở trên không trung.

Thân hình chỉ dài cỡ nửa tấc của tôi có khả năng tăng tốc từ zero tới ba mươi lăm dặm/giờ trong chớp mắt.

Con muỗi đáng thương kia chẳng có cơ may nhìn thấy tôi đang phóng tới. Nó là xe Piper Cub trong khi tôi là máy bay F-15. Nó chẳng chuyển động, cũng chẳng có tốc độ - chỉ ì ạch quay lòng vòng. Tôi vồ lấy nó như cá mập đói vồ mồi.

Tôi bạnh quai hàm chuồn chuồn ra và tợp ngang người con muỗi.

Bộ hàm tôi nghiền nát mấy cái cẳng. Muỗi ta quơ quào, giẫy giụa đòi bay đi.

Tất cả chỉ diễn ra trong chưa đầy năm giây - từ lúc tôi nhảy cẫng lên đến khi tôi nhai ngấu nghiến con muỗi.

Lúc định thần lại, tôi thấy một nửa con muỗi đã ở trong bụng mình và nửa còn lại rớt xuống.

Đó là khoảng thời gian tôi cần để có lại quyền điều khiển. Lúc đó tôi nhận ra rằng có nhiều mảnh còn lại của con muỗi đang dính trên miệng tôi.

Và thật không may, tôi lại nhìn thấy thiệt là, thiệt là rõ những mảnh còn lại đó.

<Aaaaahhh! Làm ơn giảm tốc độ dùm coi!> Marco gắt um.

<Mình đâu có cố ý bay nhanh. Ủa, sao bồ biết mình bay nhanh cỡ nào? Bồ là bọ chét mà,> tôi trả treo.

<Tui cảm nhận gió thổi qua cánh bồ. Gì mà bay đùng đùng như bão lốc vậy. Rủi tụi này mà rớt xuống là phải hoàn hình tô hô giữa bãi biển đó.>

Tôi liếc ra sau nhìn cái bụng xanh dài ngoẵng của mình, nơi có năm hành khách tí teo đang ngồi đứng lộn xộn.

<Hây, mình muốn tới đó thiệt mau,> tôi nói. <Bồ nghĩ mình thích có năm con bọ chét khát máu đeo dính vào người lắm sao?>

<Còn than vãn nữa hả?> Marco cáu. <Tụi này phải bầm dập ở đây trong khi bồ lướt vù vù như chơi trò Top Gun còn gì.>

<Im coi Marco,> Rachel nạt. <Thế này thú quá trời luôn mà còn la. Mình thấy gió lùa làm đám lông ở cẳng chân bọ chét của mình bay phần phật cũng vui…>

<Mấy người mát dây hết rồi,> David hậm hực nói.

<Ở một cấp độ nào đó, coi bộ thật sự tuyệt đấy chứ, bồ biết mà?> Cassie nói. <Ý mình là, có ai đã đọc truyện Cô Gái Nhện[6] chưa? Tiệc trà của Cô Gái Nhện, Xe mới của Cô Gái Nhện? Đây có thể là Cô Gái Nhện tập bay.>

<Mấy người mát dây hết rồi,> David lặp lại.

<Hãng Hàng Không Chuồn Chuồn đây,> Rachel hứng chí la rầm.

<Tụi mình không thể chậm trễ nữa,> Ax nhắc chừng. <Đã mất quá nhiều thời gian để lên mình chuồn chuồn rồi, cộng thêm thời gian Tobias đưa tới đây thì còn chưa đến hai mươi phút nữa tụi mình sẽ phải hoàn hình.>

Ax nói đúng. Việc đưa năm con bọ chét lên lưng chuồn chuồn nghe tưởng dễ, chứ kỳ thực chẳng dễ chút nào. Bọ chét không thể nhảy cao được, nên năm đứa kia phải trèo lên bục mà phóng lên lưng chuồn chuồn-tôi như diễn viên đu bay. Đợi chúng đáp đúng chỗ và yên vị phải mất cả tiếng đồng hồ chứ chả ít.

<Sao rồi, Tobias?>

Tobias đang ở phía trên tụi tôi cỡ ba chục mét, cố làm sao cho giống diều hâu thực thụ đang lo công chuyện của mình. Rủi thay, cái đuôi đỏ của cậu ta thường không xoè rộng ra được khi ở gần nước.

Tôi cần Tobias dẫn đường vào khu nghỉ mát. Mắt chuồn chuồn giỏi tìm sâu bọ chứ đâu đủ tốt để trông xa cả ngàn mét tới bức tường chắn của khu Marriott kia, trong khi Tobias lại dễ dàng giữ dấu của con chuồn chuồn dài năm phân.

<Chệch một chút về bên trái,> Tobias hướng dẫn. <Bay thẳng.

Thế! Sắp tới mục tiêu rồi đó.>

<Y chang chiến dịch Bão Táp Sa Mạc[7] há,> Rachel nhận xét. <Cứ như Tobias là phi công máy bay phản lực, còn bọn mình là những vũ khí thông minh đang trên đường nhắm mục tiêu vậy đó.>

<Các bạn đưa cuộc chiến của mình lên truyền hình cho mọi người coi hả?> Ax hỏi, có vẻ sốc ghê gớm.

<Tường ở phía trước!> Tobias nhắc.

<Mình thấy hàng cây rồi,> tôi nói.

<Tui chẳng thấy cái quái gì cả,> Marco la lên. <Lại bị chìm trong nước cốt chuồn chuồn nữa chứ.>

Tàng cây lập lờ phía trước thẫm sắc đỏ nhiều hơn là sắc xanh. Những nhánh cây khổng lồ hiện rõ dần. Tôi bay xuyên qua chúng.

<Mình bay cao đây,> Tobias bảo. <Phải tránh xa con mắt giết người của lũ đầu hói dưới kia.>

Toà khách sạn chính kia rồi. Đột nhiên, nó biến thành một khối núi đỏ cam lấp lánh. Nhưng đó vẫn là toà nhà tụi tôi nhắm đến.

Chỉ có một vấn đề nảy sinh.

<Tobias, bồ có thấy cánh cửa sổ nào đang mở không?> tôi hỏi.

<Đó là thứ mà nãy giờ mình kiếm quá trời mà hổng thấy.>

<Tụi mình đáp xuống rồi đi thẳng vào bằng cửa chính vậy,> Rachel đề nghị.

<Tiền sảnh đông nghẹt người,> tôi nói. <Tụi mình dù nhỏ xíu nhưng đâu phải vô hình…>

<Mình có một kế điên rồ,> Tobias ồ lên. <Coi mấy người đội mũ ống kìa, họ luôn giở mũ ra chào trước khi xách hành lý cho khách.>

<Thì họ lịch sự đó mà! Ai thèm quan tâm!> Marco nói.

<Ờ… Lúc họ giở mũ ra…>

<Đừng!> Marco phản bác.

<Cậu muốn tụi này nhảy vào mũ họ chứ gì?> David hỏi. <Điều đó đòi hỏi chính xác tới từng giây. Và ổng phải không để ý đến con bọ dài hai tấc trong mũ.>

<Í, chuồn chuồn lượn được đó,> Cassie gợi ý.

<Tới luôn đi.> Rachel hăng hái.

<Mũ là cái gì?> Ax hỏi.

Tôi hổng có ý kiến nào hay hơn. Cả mấy đứa kia cũng vậy. Tin tôi đi, Tôi luôn sẵn lòng nghe bất kỳ đề xuất nào khác.

<Thôi được. Thử xem,> tôi quyết định và nhào hết tốc lực xuống cửa chính của khách sạn. Những chiếc Limousine nối đuôi nhau chờ vào bãi. Nhân viên an ninh dài đặc. Đội ngũ phục vụ của khu nghỉ mát Marriott đang cố gắng len lỏi giữa các nhân viên an ninh để lo toan phần việc của mình.

<Tôi phải hỏi lại: Mũ là cái gì?>

<Mũ là thứ mà một số người đội trên đầu,> Rachel giải thích cho Ax. <Một loại quần áo.>

<Ả, ừ, quần áo,> Ax nói, thất vọng. <Quần áo cho đầu. Tất nhiên rồi. Có bộ phận nào của con người là không thể có quần áo không?>

<Ả, khuôn mặt, cái thứ mà hết sức tệ hại mỗi khi khi bồ ngó mặt Marco đó,> Rachel nói.

<Hứ, tui là con bọ chét dễ thương nhất mà bồ từng thấy chứ gì,> Marco độp lại. <Hổng ai có cái miệng hút máu bảnh hơn tui đâu nhe…>

Mặc cho bọn bạn chỉ choé, tôi cố chú tâm quan sát đám đông phía trước mặt và bên dưới mình… Chẳng khó khăn gì mà không nhận ra là mấy anh bồi đội mũ ống đang gấp gáp làm việc. Mánh là tìm một người đội mũ ống sắp...

Tôi tăng tốc khi thấy một anh bồi đang giơ tay vào cái mũ ống. Cái mũ được giở ra… cao hơn… cao hơn nữa… rồi giở hẳn ra.

Vúúúúúúútt!

Đậu trúng vành mũ rồi. Bóng râm bất chợt đổ xuống. Mắt tôi không thể điều tiết. Tôi chẳng thấy gì nữa…

Bùm!

Tôi phang vào bức tường nỉ cong bên trong cái mũ ống. Chính xác là mặt trong phía trước. Phải ráng bay lơ lửng, chứ nếu tôi đáp ào xuống đầu anh bồi thì ảnh sẽ nhận ra mất.

Bỗng, vành mũ nghiêng ra sau khiến tôi chao đảo, đôi cánh chấp chới như điên.

Bức tường nỉ phía sau ập vào tôi. Anh bồi đang bước đi. Tôi cố treo người ở nguyên một chỗ, không nhúc nhích. Điều này thật khó thực hiện khi mà tất cả những gì bạn có thể thấy là vòng tròn nỉ thít chặt xung quanh mình.

<Mình đang ráng cưỡng lại bản năng muốn nhảy đại ra đây,> Cassie nói. <Con bọ chét đã đánh hơi được mùi cái đầu của ông này rồi.>

<Mình cũng nghĩ vậy, nhưng phải ráng thôi. Đừng nhảy! Đừng cắn!> Rachel hét.

Cuộc hành trình từ cửa trước vào trong phòng khách chỉ vỏn vẹn có năm phút mà dài như cả năm thế kỷ.

CHƯƠNG 12

Tôi lượn qua lượn lại trong vành mũ.

Cuối cùng thì tôi cũng thấy điều mình mong đợi. Một luồng sáng ùa vào! Anh bồi lại đang giở mũ lên.

<Ôi chao!> Cassie la lên.

Tôi bay đánh vèo ra khỏi vành mũ, rồi cố vút lên lấy độ cao.

"Nè, có thứ gì đó vừa bay khỏi mũ cậu!"

"Gì cũng được, thưa ngài. Ngài có quen người nào đang nổi danh khác không? Bobbie Battista. Ngài quen cổ chứ?"

"Cổ làm cho CNN[8]."

Tôi vọt lên trần nhà với tốc độ tên lửa, hơi giật qua phải một chút. Chỉ còn cách mái trần màu trắng vài phân, tôi chợt nhận ra mấy tấm màn gió bèn cua gấp vào núp trong đó. Tôi vội bám chặt lấy thanh rèm và chờ cho cái bụng bớt phập phồng.

<Tụi mình vào trong rồi,> tôi thông báo.

<Giờ tụi mình phải làm gì, Hoàng tử Jake?> Ax hỏi.

<Ước gì mình biết. Tụi mình phải ngó quanh cái khách sạn này đã.>

<Thời gian của tụi mình sắp hết.> Ax nhắc tôi.

<Tụi mình không thể hoàn hình khi gã đó còn ở trong phòng.> Cassie nói.

<Phải nhanh nhanh tìm một phòng trống,> tôi bảo. <Mình nghĩ mình biết đường.>

Tôi vọt đi, lượn ngay dưới trần nhà. Mục tiêu của tôi là cái lỗ thông hơi hình vuông ở mút trên bức tường. Chẳng biết có đủ chỗ cho tôi lách vào không đây?

Tôi nhắm vào cái khe thẳng đứng rồi chao cánh qua bên chui tọt vào.

<À ha!>

<"À ha" cái gì? Bồ đang "à ha" về cái gì chứ?> Marco hỏi.

<Tụi mình đang ở trong ống thoát hơi điều hòa nhiệt độ,> tôi giải thích.

<Lạnh quá xá!> Cassie nhận xét.

<Tụi mình phải hoàn hình ngay.> Ax hối thúc.

Tôi lao vút đi trong đường hầm vô tận của hệ thống điều hoà không khí, bay ngang qua khối căn phòng ánh sáng chói loà. Tới mỗi phòng tôi chỉ hơi chựng lại để liếc vào. Phòng nào cũng có người. Chẳng tìm ra chỗ nào khả đi để hoàn hình cả. Bắt đầu tuyệt vọng. Còn Ax thì cứ liên tục nhắc giờ.

<Hoàng tử Jake, chỉ còn năm phút nữa thôi.> Ax nhắc tiếp.

Rồi…

<Cái gì vậy nè?> Tôi ngừng bay và ghé mắt qua lỗ thông gió nhìn vào một phòng đại tiệc khổng lồ. Cảnh trí bên trong nó khiến tôi ngạc nhiên đến sững sờ.

<Gì vậy?> David nôn nóng hỏi. <Hoàn hình được chưa?>

<Không được. Dứt khoát ở đây không được,> tôi nói mà nhìn trân trối vào quanh cảnh không thể tin nổi trước mắt. <Đi thôi.>

Tôi lại cất cánh, tiếp tục tìm kiếm, hết phòng này tới phòng khác.

<Tui hết chịu nổi cảnh làm bọ chét rồi,> Rachel kêu lên.

<Tụi mình chỉ còn ba phút nữa,> Ax đều giọng nhắc.

Tôi đã tới một ngã tư. Bay thẳng, quẹo trái hay quẹo phải đây? Đường ống bên phải coi bộ tối hơn. Tối mới tốt? Tối có nghĩa là phòng này vẫn còn đóng cửa. Tôi cua sang phải liền.

Ngay tức khắc, tôi cảm thấy có cái gì đó không ổn. Bụi gì mà quá trời. Còn không khí thì quá thiếu thốn.

<Aaahhh!> Có cái gì đó túm lấy tôi, giăng ra khỏi đường bay.

Tôi cảm thấy mình bị trói nghiến lại bằng những sợi thừng tí hon, nhớp nháp. Tôi chỉ có thể quơ quào thôi chứ không sao thoát ra được. Cánh tôi bị ghìm chặt xuống. Cẳng chân tôi…

<Chuyện gì thế?!> Rachel hoảng hồn.

Binh tĩnh nào, Jake, tôi tự nhủ. Thôi không vùng vẫy, và đó là khi tôi trông thấy…

Giăng khắp chốn, toả ra từ chỗ tôi, là những sợi dây thừng lóng lánh. Chúng dính chỉn chịt, mỏng nhưng chắc phải biết. Chúng đan quyện vào nhau theo cấu trúc bài bản hẳn hoi.

<Mạng nhện. Tụi mình bị kẹt vào mạng nhện rồi,> tôi hét.

Sau đó, với con mắt nhìn được mọi hướng của chuồn chuồn, tôi thấy một hình thù đen đúa, nhờn nhẫy đang treo tòn teng bên trên mình. Tám cái chân. Và tám con mắt quỷ, lạnh băng.

Bộ quai hàm thô thiển đang liên hồi há ra rồi ngậm lại.

Tôi đã sụp bẫy nhện. Và mụ nhện lại đang ở nhà.

CHƯƠNG 13

Tôi bị bẫy bởi một con nhện!

Tụi tôi đang ở trong tòa nhà an ninh nghiêm ngặt nhất thế giới. Bị bao vây bởi lực lượng an ninh của năm quốc gia, cộng thêm bọn Yeerk, và tụi tôi bị bắt bởi một con nhện!

Mụ nhện lừ lừ tiến tới, thủng thỉnh luồn lách qua các sợi tơ. Mụ cẩn thận chọn đường đi trên cái mạng giăng ra. Tôi có thể nhìn thấy rõ ràng những con mắt lồi của mụ: một đôi lớn vượt trội, rồi tới những con mắt nhỏ hơn bên dưới. Những con mắt của mụ hướng thẳng vào tôi. Cái miệng hung hãn, chuyên xé xác côn trùng của mụ động đậy.

<Còn hai phút nữa, Hoàng tử Jake!> Ax rên rỉ.

<Tớ hoàn hình đây!> David thét.

<Đừng!> Tôi gầm vang. <Cậu sẽ bẹp dí trong ống mất.>

Chẳng thể thoát ra khỏi cái mạng nhện quái quỷ này nếu như tôi không nặng thêm.

Tôi bắt đầu hoàn hình cấp tốc từ một côn trùng dài năm phân thành mười phân. Mạng nhện trùng xuống rồi đứt oặt ra. Tôi va vào thành ống thống hơi.

<Anh đang làm trò khỉ gì thế?> Rachel tru lên.

<Aaaaa!> Cassie ráng kìm tiếng thét.

<Cassie bị thương rồi,> David la.

Mụ nhện vẫn trờ tới. Tôi vẫn tiếp tục phồng lên. Mười hai phân. Các đặc điểm của chuồn chuồn dần biến đổi khi ADN người bắt đầu tái tạo.

"Màn hình ti-vi" phía sau của tôi chiếu cảnh mấy con bọ chét đang lùi xa dần, da bên dưới chúng phình căng. Nhưng có một con bọ chét coi bộ không được khỏe. Người nó rỉ máu, chất nhầy trào ra khỏi các khe áo giáp mỏng.

Ồ, đó là máu của tôi! Chắc là cơ thể hình biến của tôi đã tạo ra một bán động mạch! Và huyết áp tăng đột ngột khiến cho da thịt Cassie bục ra.

Tâm trí tôi bấn loạn. Trời ơi, Cassie bị thương! Mụ nhện vẫn lù lù bò đến. Còn cơ thể tôi thì đang bầy hầy.

Nhưng dù sao tôi cũng thoát ra khỏi cái mạng nhện. Tôi vẫy cánh. Không được! Tôi quá bự. Phải biến hình trở lại kích thước của chuồn chuồn thôi.

Tôi teo quắt lại… quá chậm! Giờ thì mụ nhện đang hăm hở quơ tám cái chân ra, cái miệng dữ dằn nghiến trèo trẹo.

Tôi vẫn khẩn trương biến hình. Tôi đã là chuồn chuồn và đã thoát khỏi mạng nhện. Nhưng Cassie đã rơi trượt mất rồi.

<Chỉ còn một phút nữa, Hoàng tử Jake,> giọng truyền ý nghĩ của Ax đã nhuốm nét tuyệt vọng.

<Không! Tui không thể bị kẹt trong cái lốt khốn khiếp này,> David gào rú thê thảm. <KHÔNG! KHÔNG! KHÔÔÔÔÔÔNG!>

Rồi cậu ta bắt đầu hoàn hình. Tôi quẫy mạnh đôi cánh, nhấc bổng thân mình lên không trung. Thoáng thấy Cassie nằm đờ trên thành ống, tôi nhào xuống ngoạm lấy nhỏ bằng cái hàm chuồn chuồn và lôi mạnh lên. Tụi tôi tiếp tục lao đi.

Nhưng lúc này David đang phình ra, kéo rị tôi xuống!

Tôi trông thấy lỗ thông hơi, rồi thấy những khe hở thẳng đứng. Xếp cánh lại, tôi lách ra ngoài và hét lên. <HOÀN HÌNH NGAY! Lẹ lên!>

Năm con bọ chét tụt khỏi lưng tôi, xoay tít và phình to ngay cả khi đang rơi.

<Cassie, hoàn hình đi.>

Tôi thả nhỏ ra, rồi nhìn nhỏ liêu xiêu rơi cả triệu dặm xuống sàn phòng đại tiệc…

Tôi lột xác khỏi hình biến ngay lúc đậu chênh vênh trên mặt bàn cong cong, chật hẹp.

<Mình hổng thể hoàn hình!> Marco hoảng hồn la.

Tim tôi ngưng đập. <Không! Không! Marco, ráng lên! Ráng lên!>

Tôi vẫn tiếp tục lồi lên khỏi mặt bàn. Bộ cánh chuồn chuồn biến mất, bụng tôi thép lại, chân bành to ra.

Mắt người xuất hiện trở lại. Tôi thấy ai đó đang biến hình trên bàn, cách tôi chưa tới ba tấc. Nhưng đó là hình biến hãi hùng tôi chưa từng thấy bao giờ. Cái hình thù ấy không hề biến đổi, chỉ to lên thôi.

Một con bọ chét dài tới năm, bảy tấc!

Để tôi cho bạn biết một điều: Có lý do khiến những con bọ làm cho người ta kinh tởm. Một ngày nào đó, hãy tìm một tấm ảnh phóng to của bọ chét. Và tưởng tượng nó có kích cỡ một con người.

Nó đứng trên sáu cái chân xồm xoàm. Toàn thân nó đặc một màu nâu, dài đuồn đuỗn, được lắp ghép từ nhiều mảng sừng cài vào nhau. Đầu nó tựa chiếc mũ bảo hiểm quái dị, với một vòng tròn râu tua nhọn hoắt dốc nghiêng quanh đỉnh đầu. Dưới đáy cái mũ bảo hiểm đó còn có thêm nhiều gai nhọn y như kiểu râu quai nón. Hai cái ăng ten cụt lủn thò ra. Những “cái răng” cọp sắc lẻm quặt thẳng xuống.

Và cả hai con mắt đen thui, vô hồn, lạnh giá của nó nữa.

Lúc này, con bọ chét đã to bằng một con chó.

<Marco hả?> Tôi thét hỏi.

<Ôi, cứu! Cứu tôi với!>

CHƯƠNG 14

Tôi không thể đứng nhìn thứ đó.

<Marco?> Tôi gào lên. <Marco!>

Phải Marco kẹt cứng trong cái cơ thể bọ chét khủng khiếp đó không vậy? Còn Cassie nữa… chuyện gì đã xảy ra với Cassie?

Đột nhiên, Cassie hiện ra ở mép bàn. Ồ, nhỏ đã hoàn hình xong xuôi trong khi tôi vẫn còn đang dang dở.

Cassie trố mắt nhìn Marco, rồi lập tức đưa tay đặt lên hông cậu ta, mặc cho gai nhọn đâm vào da thịt mình.

Con bọ chét khổng lồ - Marco… cố nhảy tưng lên, nhưng bộ phận vốn để búng bọ chét lên không lại yếu ớt so với cái thân hình quá khổ kia. Vô vọng.

"Cố lên, Marco," Cassie khích lệ. "Bồ làm được mà. Bồ hoàn hình cái một thôi. Nào, tập trung nghĩ về bồ đi, Marco. Mường tượng ra hình ảnh về bồ và tập trung vào các đặc điểm cơ thể của chính bồ ấy."

Rachel, David, Ax, từng đứa một trở lại bình thường, nét mặt vẫn còn hằn nỗi thảng thốt.

Cả bọn dòm trao tráo vào con bọ chét quái dị, rồi nhìn qua Cassie như thể cầu cứu.

Cuối cùng bộ giáp con bọ chét-Marco mềm dần, từ từ biến thành da thịt người. Cái miệng đã định hình dần, cái nón bảo hiểm đầy lông hoà lẫn vào tóc.

Marco dần dần ló dạng.

Cuối cùng, cu cậu Marco chỉnh cống đã ngồi chồm hổm trên mép bàn, đưa mắt nhìn Cassie đầy vẻ biết ơn và rồi, thật bất ngờ Marco choàng tay qua vai Cassie và oà khóc nức nở.

"Cám ơn…" Cậu ta thút thít. "Cảm ơn Cassie, bồ đã cứu mình…"

Những đứa còn lại nhìn chằm chằm vào Cassie với nét mặt bạn chỉ có thể diễn tả là kinh nể.

Rachel thì thầm vào tai tôi. "Hú hồn hú vía!"

"Ừ," tôi gục gặc cái đầu.

"Đó là một phép lạ," David nói.

Marco trượt xuống khỏi cái bàn, đưa mu bàn tay quệt nước mắt. Ax ném cho tôi một nụ cười Andalite khó-diễn-tả, kiểu cười mà họ chỉ diễn tả bằng mắt. <Tôi không tin vào phép lạ. Tôi luôn nói Cassie có tài năng biến hình. Và... đây là điều trước giờ tôi chưa hề thấy.>

"Ổn rồi," Marco nói, lôi tụi tôi khỏi trạng thái lạc thần. "Có ai thèm để ý tụi mình đang ở đâu chưa?"

Tôi ép mình trở về thực tại. "Ừ. Mình đã để ý khi tụi mình bay qua lúc trước. Vì vậy mà mình đã không định tới đây. Cho tới khi bọn mình không còn lựa chọn nào khác. Ax! cảnh giác nha. Chuẩn bị đuôi

chiến! Rachel? Rất có thể tụi mình cần sức mạnh!”

“Cái… cái mốc xì gì đây?” David thắc mắc, đảo mắt khắp phòng. “Trời! Căn phòng lớn khủng khiếp!”

<Đây, trừ khi tôi nhầm,> Ax bình tĩnh nói, <là một Vũng Yeerk cỡ nhỏ.>

Tụi tôi đang đứng ở một góc trong căn phòng hình tròn. Phòng đại tiệc này rộng gấp ba lần căn-tin trường. Nhiều dãy bàn dài phủ khăn trắng. Những chùm đèn pha lê treo la liệt phía trên. Một tấm thảm đỏ hoa văn sặc sỡ trải khắp sàn nhà, ngoại trừ vòng tròn nơi bọn tôi đang đứng. Đặc biệt, ở mỗi góc phòng đều có một cây cột trang trí bằng cẩm thạch, đường kính khoảng hai mét rưỡi.

Thế nhưng, tại góc bọn tôi đang đứng - nơi đáng ra phải là cây cột - lại có một cái bồn thép không gỉ.

“Chết!” Rachel hoảng hồn la khi đang biến thành gấu xám. “Chắc chắn tụi mình đã bị thấy rồi. An ninh nhung nhúc khắp nơi mà.”

“Ừa, chẳng thể trốn được ở đây đâu,” tôi đồng ý. “Trừ phi…”

Ax gật đầu. <Phải, chúng ta đang đứng trong một hình chiếu ba chiều.>

CHƯƠNG 15

"Trong hình chiếu ba chiều á?" David hét um.

"Nhìn những cột chống ở góc phòng kìa. Đáng ra phải có một cột ở ngay chỗ tụi mình đứng mới đúng chứ. Sao chẳng thấy đâu cả, thay vào đó lại là vũng Yeerk mini này. Và cái kia nữa…"

Tôi chỉ một thiết bị trông như khẩu tia Nghiệt cụt nòng được gắn chết vào cái bàn nơi Marco và tôi vừa hoàn hình.

<Thú vị thật,> Ax nhận xét. <Đó là máy phát hình chiếu ba chiều. Nhưng chỉ là thiết bị tiếp âm chứ không phải nguồn phát chính. Nó không phát ra cái hình chiếu ba chiều chúng ta đang đứng.>

Tôi nhìn quanh, cố gắng hình dung ra nó. Rõ ràng tụi tôi đang đứng *bên trong* một khối cột cẩm thạch đường kính khoảng ba mét. Đằng sau tụi tôi có một cái bục kê cao, mặt trước gắn phù hiệu lớn màu xanh, biểu tượng vô cùng quen thuộc của Tổng Thống. Bạn biết đó - cái bục với dấu triện màu xanh to đùng của tổng thống gắn ở mặt trước.

Tôi liếc nhìn Rachel đang lớn lên, choán hết cả không gian hạn hẹp. "Rachel. Hoàn hình lại đi. Anh đổi ý rồi."

<Anh chắc chứ? Vẫn có thể đánh nhau mà,> giọng nhỏ Rachel tràn trề hy vọng.

Tôi nhìn lên trần nhà. Giữa những chùm đèn trang trí là những cửa sổ mái gắn kiếng màu đón ánh sáng trời. Tôi quay nhìn trở lại cái lỗ thông gió mình vừa chui ra hồi nãy. Ồ, cái lỗ kia chỉ cách "cây cột" có vài phân. Chắc chắn hình chiếu ba chiều trên đó phải yếu hơn, và cũng ít quan trọng hơn.

"Điều gì xảy ra nếu có ai đó dựa vào cây cột này nhỉ?" David thắc mắc. "Chắc chắn chúng còn sử dụng thêm cả trường lực nữa, chứ không phải chỉ có hình chiếu ba chiều."

Ax gật đầu công nhận. <Tôi cũng tin vậy. Chính xác là bọn Yeerk nã tia Nghiệt xuống từ một con tàu được ngụy trang cẩn thận đang neo trên quỹ đạo. Hỏa lực sẽ xuyên qua mái nhà và tiêu hủy cây cột thật. Sau đó chúng sẽ dùng máy phát hình chiếu ba chiều để tạo ra cây cột giả, trám vào chỗ cây cột thật vừa bị bốc hơi. Hình chiếu ba chiều sẽ được trường lực hỗ trợ làm cho mạnh thêm. Tất nhiên trường lực sẽ tỏa ra xung quanh khiến chúng ta có thể bước ra khỏi hình chiếu này bất cứ lúc nào, nhưng lại không thể bước trở vào được.>

"Sao mái nhà không sụp xuống há?" Marco thắc mắc.

"Có lẽ vì mấy cây cột đó chỉ để trang hoàng cho vui mắt thôi," David nói. "Chúng đâu có tác dụng chống đỡ mái trần."

“Vậy, cốt lõi vấn đề là gì?” Tôi nói lớn. “Trường từ thế này thì bọn Bị mượn xác vào bên trong cột bằng cách nào?”

Ax chỉ vào một ô vòm chằng chịt dây điện. <Tôi đoán ô vòm này ngăn chặn trường từ. Chắc chắn phải có thiết bị điều khiển ở đây. Nó sẽ phá tan vùng từ trường bất cứ khi nào chúng cần vào bên trong cây cột ảo.>

Ax khó nhọc vươn người tới một bảng điều khiển nhỏ ở phía trên vũng Yeerk. Nhìn chằm chặp vào nó một lát, ảnh đưa tay nhấn thử một nút. Không có gì xảy ra.

Tôi bước ra ngoài, xuyên thẳng qua cái khối mà bên ngoài trông tưởng là cột đá cẩm thạch. Sau đó tôi quay mặt lại, áp tay vào khối cẩm thạch ảo, sờ soạng tìm ô vòm. Thình lình, bàn tay tôi bị mút hẳn vào trong khối cẩm thạch.

“Ồ, mở rồi,” tôi nói rồi bước ngược trở vào coi sao. “Dễ sợ thật! Trường từ có lẽ đã tắt rồi, nhưng hình chiếu ba chiều vẫn còn nguyên. Mình cá là tụi mình có thể đi xuyên qua khối cẩm thạch này.”

Tôi lại bước ra ngoài một lần nữa. Vũng Yeerk mini và đám bạn đều biến mất đằng sau tôi. Tôi đang đứng bên cạnh cây cột cẩm thạch lớn màu hồng.

Tất cả mọi người bước vào căn phòng này sẽ chẳng ai mảy may nghi ngờ sự khác biệt của cây cột này.

“Tôi đã nói với anh là tôi muốn gì rồi mà,” thình lình một giọng nói vang lên.

Tôi thụp xuống. Không nghe thấy ai hỏi han gì cả. Tôi chui xuống dưới gầm chiếc bàn gần nhất. Cả một rừng khăn trải bàn trắng muốt che phủ quanh tôi, kín mít.

Có ba cặp chân đang tiến đến gần tôi - hai người đàn ông và một phụ nữ. Tôi tự trách mình đã bất cẩn hết sức. Đây là phòng khiêu vũ yến tiệc mà, chuyện người ra vô là lẽ đương nhiên.

Thật kỳ khôi! Tự dưng tôi cảm thấy lạc lõng như bị ruồng bỏ, dù biết chắc đám bạn đang đứng cách mình có vài tấc, ngay bên trong lòng cây cột cẩm thạch ảo.

“Tôi muốn cái bàn chính phải được kê lui lại một chút, gần bục diễn thuyết hơn,” vẫn cái giọng đàn ông vừa rồi nói.

“Nhưng, thế thì làm sao mà POTUS và các HOS khác đi từ bàn mình tới bục diễn thuyết được?” Giọng phụ nữ chất vấn.

Trước đây tôi đã nghe nhắc đến từ “POTUS”[9] rồi. Nó có nghĩa là Tổng Thống Mỹ. Nhưng còn HOS[10] là cái gì ta? Thống đốc bang chăng? Hay là các nguyên thủ quốc gia?

“Tổng thống và các nguyên thủ quốc gia sẽ từ chỗ ngồi của họ, đi dọc theo bàn, ngang qua các phóng viên, vòng qua cây cột, tới bục phát biểu.”

“Tony, như vậy không hợp lý,” một giọng đàn ông khác phản đối.

Đột nhiên, ba cái ghế được kéo xoạch lại bao quanh tôi! Một đôi

chân trần và hai cặp chân trong quần sọc xám - tiến thẳng tới chỗ tôi!

Họ cùng nhau ngồi xuống.

“Úi!” Suýt nữa tôi bật thành tiếng khi chiếc giày của ai đó chỉa sát ngay hông mình.

“Không bàn cãi nữa. Tôi đã suy tính nhiều tuần nay rồi,” người đàn ông tên Tony khăng khăng giữ ý kiến.

“Thế tại sao sáng nay anh lại nói với bọn tôi khác?” người phụ nữ bắt bẻ.

“Chắc hồi sáng cô hiểu lầm ý tôi,” Tony lạnh lùng đáp.

“Hết hiểu nổi.”

“Này, cô Sheila, tôi là Trưởng-ban-Lễ-tân-của-Nhà-Trắng. Tôi chịu trách nhiệm tổ chức diễn đàn này. Ai ngồi đâu là phần việc của tôi. Bổn phận của cô là thực hiện nó cho suôn sẻ.”

Bất giác, tôi có cảm tưởng như mình hiểu rõ Tony ở khía cạnh mà những người khác không hiểu được. Tôi thận trọng trườn ra xa cho khỏi đụng vào mấy bàn chân, rồi kiếm cách quan sát kỹ đế giày của Tony.

“Tony, ông không cần phải…” người đàn ông kia định nói gì đó.

“Thôi. Cứ làm thế đi,” Tony thô bạo ngắt lời.

“Đành vậy. Nhưng từ đây tới lúc khai tiệc sẽ không còn thời gian để đổi ý nữa đâu đấy.” Sheila có vẻ nhượng bộ. “Mấy ông thừa biết là bên An Ninh luôn đòi biết trước mọi chi tiết mà.”

“Tôi sẽ không đổi ý nữa đâu. POTUS và những nhân vật khác phải đi vòng qua cây cột kia để bước lên diễn đàn. Thế thôi.”

Họ đứng lên và ngay lúc đó, tôi thấy rõ điều mình còn ngờ ngợ: gót giày của Tony có một vết rạch.

Xém chút nữa là tôi bật cười ha hả. Tôi chờ cho đến khi không còn nguy cơ bị bắt gặp nữa mới lò dò bò trở lại cây cột ảo.

<Hoàng tử Jake, tôi tin chúng ta có cách ra khỏi đây. Càng lên cao thì hình chiếu ba chiều và trường từ càng yếu.> Ax nói.

“Có lý,” tôi nói. “Bọn Yeerk cần phải gia cố thật chắc vùng từ trường ở dưới thấp để phòng trường hợp người ta đụng trúng. Hèn chi mình như bị ảo giác khi bay ngang qua đó trong lốt chuồn chuồn.”

<Tôi nghĩ chúng ta có thể thoát bằng cách bay thẳng lên, xuyên hẳn qua mái nhà.>

Tôi ngước nhìn lên, thấy một vòng tròn màu xanh trong vắt đang mời gọi.

“Tốt. Đi khỏi đây thôi,” tôi hô.

Nhưng Ax có vẻ ngập ngừng. Đôi mắt cuống của ảnh ngoặt về phía bồn thép không rỉ. <Chắc chắn bọn sên Yeerk đang nằm chờ vật chủ. Không lẽ chúng ta… bỏ lỡ?>

Tôi hiểu ảnh định đề nghị chuyện gì. Nếu thanh toán bọn sên Yeerk ở đây thì dễ ợt. Nhưng như thế thì bọn Yeerk vẫn có dư thời gian để mang tụi sên khác vào, lại còn “bứt dây động rừng” nữa chứ - bọn

chúng sẽ biết tụi tôi đã nắm thóp kế hoạch của chúng…

"Bay thôi," tôi lắc đầu dứt khoát.

Có những quyết định là khôn ngoan, có cái là ngờ nghệch, có cái lại là cả hai. Quyết định vừa rồi của tôi là một trong những điều ấy.

CHƯƠNG 16

<Tobias! Bạn có nghe thấy bọn tôi không?> Ax gọi bằng giọng truyền.

Không có tiếng trả lời. Tôi chẳng thấy có gì đáng ngạc nhiên cả. Có lẽ Tobias ở quá xa nên không "nghe" được. Cả đám tụi tôi sắp sửa biến lại thành mòng biển, nhưng nếu cứ thế bay thẳng lên, sẽ giống như cả bọn trồi thẳng từ mái nhà ra. Như thế sẽ bị cả tá nhân viên an ninh chú ý ngay.

Cần phải đánh lạc hướng bọn họ mới xong.

"Còi báo cháy kìa," David hào hứng chỉ vào cái nút đỏ trên tường gần đó. "Có lần tớ đã dùng chiêu đó ở trường để khỏi phải làm bài kiểm tra."

"Ừ," tôi bảo. "Hay đấy."

"Để tớ làm cho," David xung phong.

"Mọi người chuẩn bị biến hình mòng biển. David, bấm chuông xong là chạy ngay lại đây nha. Nào, sẵn sàng chưa? Xuất phát!"

Tụi tôi biến hình. David chạy ù tới chỗ công tắc và giật mạnh nó xuống.

ÚÚÚUUUUUUUUUUUUUUUU!

David vắt giò lên cổ chạy lại.

Rầm! Cẳng chân David máng phải một chân ghế, và cậu ta ngã đánh huych xuống đất.

Chưa đầy tích tắc, cửa phòng tiệc bật mở. Bốn người đàn ông lăm lăm vũ khí ùa vào.

Thôi rồi, tôi nhận ngay ra sai lầm của mình. Đúng là còi báo cháy sẽ khiến cho các nhân viên an ninh bình thường nhốn nháo. Nhưng bọn Mượn xác nghe tiếng báo động và nhào ngay vào đây - thẳng tới vũng Yeerk bí mật này.

David lanh trí lăn ù vào gầm bàn, không cho ai kịp thấy.

Tôi quyết định tức thời. "Tất cả biến hình gấp rồi rút ngay! Để David lại cho tôi."

"Nhưng…" Rachel lần chần.

"Không phải lúc này, Rachel," tôi nghiến răng. "Đóng ô vòm lại ngay sau khi thoát khỏi! Anh và David sẽ tìm lối ra khác."

Tôi quỳ xuống bò ra khỏi cây cột ảo và không để cho bọn Mượn xác kịp nhìn thấy, tôi chui tọt vào gầm bàn. Hé nhìn xuyên qua các chân ghế, tôi thấy David.

Nhưng David không còn là David nữa. Cassie đã giúp hắn thu nạp một dạng biến hình chiến đấu. Hắn chọn sư tử đực. Khi tôi nhìn sang, cái bờm đầy lông lá đang nhú ra từ sau gáy cậu ta.

Tôi tròn miệng ra dấu "đừng" cho cậu ta. Tụi tôi cần chạy trốn chứ

đâu cần đánh nhau. Nhưng David chỉ nhe răng ra - cái hàm răng thú dữ vàng ởn, dài gần cả tấc, lồi ra khỏi cái môi trên sưng vếu.

“Đóng cửa lại,” một gã Mượn xác ra lệnh. “Chặn thêm hai cái bàn nữa. Tao sẽ liên lạc với quân mình bằng đường dây kỉn. Không được để tên an ninh nào lọt vào đây.”

Tôi thấy cả một rừng chân chạy xiên xẹo. Có cả tiếng bàn bị kéo đi trên thảm ra chặn cửa.

“Vâng… Nếu bọn Andalite xuất hiện thì chúng có thể là bất cứ sinh vật nào… Kể cả ruồi. Chắc là báo động giả. Bọn tôi chưa hành động gì cả… Để bọn tôi kiểm tra vũng Yeerk xong sẽ biết ngay thôi. Nếu đó là bọn Andalite thì… các chiến hữu của ta trong vũng sẽ không toàn mạng đâu…” Giọng gã Mượn xác vang lên gấp gáp trong điện thoại.

Tôi khẽ thở phào. Hồi nãy may mà tụi tôi chưa đụng tới bọn kỉ sinh trong cái vũng Yeerk kia. Nếu bây giờ tôi cản được David đừng làm cái việc rồ dại ấy thì tụi tôi có thể đi thoát. Bọn Mượn Xác phải kiểm tra vũng Yeerk bí mật để chắc rằng những người anh em của chúng còn sống.

Tôi thận trọng bò đến gần David. Nó cách tôi khoảng ba mươi bước chân. Trong cảnh tranh tối tranh sáng dưới gầm bàn, gương mặt David đang thay đổi thần tốc.

Tôi liên tục lắc đầu ra dấu "đừng." Tôi cố gắng để nó có thể hiểu. Nhưng nó vẫn tiếp tục biến hình. Cái đuôi sư tử lù xù đã thò ra khỏi gầm bàn.

Rừng chân vẫn thoăn thoắt đi qua đi lại, có chân suýt dẫm lên cái đuôi.

“Tắt hình chiếu đi!” Cái giọng nói kia lại ra lệnh.

Tôi liếc qua vai mình. Cây cột cẩm thạch ban nãy đột nhiên biến mất. Thay vào đó là một khối thép không rỉ, một cái bàn hẹp và một cái “máy phát” quái dị.

Bốn cái chân bước tới vũng Yeerk. Tôi nghe thấy tiếng bản lề mở ra cái két.

“Họ vẫn ổn!” Một giọng ré lên.

“Tốt!” Tên cầm đầu thở hắt ra. “Còn khuya bọn Andalite mới đột nhập vào đây được. Nếu đã vào thì đừng hòng chúng để dân ta sống. Mở cửa ra hết. Để tao trình báo lại. Bật trình chiếu lên.”

Cây cột cẩm thạch lại xuất hiện.

Con sư tử-David đã thành hình. Nó rụt cái đuôi lại nhưng vẫn cứ lòi ra ngoài.

Tôi chỉ còn cách nó chưa đầy mười bước chân. Tất cả những điều nó phải làm là ở yên đó. Tất cả những gì nó phải làm là…

Lại có tiếng chân rập rịch. David quay cái đầu bự lại. Tôi thấy lưng cậu ta cong lên trong tư thế tấn công.

Tôi hộc tốc bò tới, và trong nháy mắt, trước khi David kịp chồm lên, tôi đã kịp thò tay phải ra chộp lấy cái bờm sư tử.

Bây giờ, hãy dừng lại một chút để tôi giải thích rằng chỉ vì tôi biến thành động vật suốt không có nghĩa là tôi mất đi chút nề trọng nào với chúng. Bạn nhìn thấy tất cả những con sư tử trên TV, trong phim, trong các chương trình quảng cáo hay chương trình nào khác cũng được, thì chúng thường đã qua huấn luyện và khá hiền. Hoặc bạn thấy chúng nằm ngổn ngang, vuốt chìa ra, nằm ngủ trong bóng râm của thảo nguyên.

Nhưng bạn phải nhận thức được một điều. Lý do mà sư tử có rất nhiều thời gian để ngủ là vì chúng là những kẻ giết người rất rất hiệu quả. Chúng không cần tiêu tốn nhiều năng lượng, bởi vì cho tới khi có con mồi, chúng sẽ chén thịt con mồi đó cái một, thiệt dễ dàng.

Vừa tóm được cái bờm, tôi mới tá hỏa nhớ ra David mới tập biến thành sư tử - rất có thể cậu ta không kiềm chế được bản năng hung hãn của nó.

Điều đó có nghĩa là tôi sắp vĩnh biệt cánh tay mình.

"David," tôi rít khẽ. "Đừng-Manh-Động."

Cậu ta giương cặp mắt nâu vàng lừ đừ nhìn tôi. Rồi với vẻ từ từ đầy xảo quyệt cậu ta dùn thân lại và nhe mấy cái nanh trắng hếu ra.

"Rồi. Đi thôi," tên Mượn xác đầu đảng rít giọng. "Không có chuyện gì lộn xộn ở đây hết."

Cửa bật mở. Những bước chân xa dần.

Tay tôi vẫn nắm chặt cái bờm sư tử. Mặt tôi chỉ cách mõm nó có vài phân. Ngay lập tức trong đầu tôi thoáng có ý nghĩ rằng: sư tử chỉ có một chiêu hạ sát con mồi là ngoạm ngay hộp sọ của con vật đáng thương.

<Cậu hoảng à?> David hỏi.

"Không. Mình biết cậu rất chì."

<Chỉ là đề phòng thôi. Đề còn kịp ứng phó với bất trắc chứ. Tớ ngạc nhiên là tại sao lúc nãy cậu không biến thành cọp.>

"À. Tại mình thấy chưa cần thiết."

<Này! Nếu choảng nhau thì sư tử hay cọp sẽ thắng nhỉ?>

Tôi sững sờ. Tôi ngập ngừng.

<Sư tử thắng! Tớ nghĩ vậy thôi chứ không bao giờ có chuyện đó xảy ra đâu,> David nói rồi cười rồn rảng. <Nghĩ vậy cũng thú vị há. Tớ hoàn hình đây.>

Cậu ta lại trở về dạng người. "Có lẽ chỉ còn nước ra khỏi đây theo cách tụi mình đã vào thôi." Tôi nói, rồi bò khỏi gầm bàn và đứng lên. "Chỉ khác một điều: tụi mình không có thời gian để chờ cho con bọ chét yên vị trên lưng con chuồn chuồn đâu."

"Vậy thì chúng ta sẽ làm gì?"

"David, mình không muốn bồ hiểu sai điều này, nhưng hãy cắn mình đi."

"Cái gì?"

"Cắn vào lưng mình ấy. Chúng ta sẽ cùng biến hình. Hy vọng

miệng bọ chét sẽ thay thế răng người, và bồ vẫn luôn bám vào mình."

"Ừ, cầu trời cho tớ không trở thành con bọ chét dài nửa thước như Marco," David nói. "Như vậy sẽ đè cậu bẹp dí."

May là mọi việc diễn ra trôi chảy. Bọn tôi bay như điên qua lỗ thông hơi cho đến khi bắt được ánh sáng mặt trời.

Tobias đang chờ ở bên ngoài đón chở tụi tôi lên không trung.

Trên đường bay về nhà, trong đầu tôi cứ ám ảnh mãi câu hỏi kỳ quặc của David.

Con nào sẽ thắng trong trận chiến giữa sư tử và cọp? Mà sao tôi đột nhiên quan tâm đến câu trả lời thế nhỉ?

CHƯƠNG 17

Tụi tôi đã khám phá ra kế hoạch của bọn Yeerk. Chúng đợi đến lúc khai tiệc sẽ ra tay. Các nguyên thủ quốc gia sẽ lần lượt lên đọc diễn văn. Từng người một sẽ phải đi ra đằng sau cây cột ảo.

Ở đó, khuất tầm mắt của các cử tọa, họ sẽ bị lôi tuột vào bên trong cây cột. Rồi họ sẽ bị nhúng đầu vào vũng Yeerk. Và ít phút sau họ đã trở thành kẻ Bị mượn xác.

Cùng lúc đó, máy phát hình chiếu ba chiều sẽ chiếu cho mọi người thấy hình ảnh vị lãnh đạo vẫn tiếp tục bước lên bục diễn thuyết. Ổng sẽ dường như tái xuất hiện bên kia cây cột, đi lên, và bình tĩnh diễn thuyết.

Khi bài diễn văn kết thúc, cũng là lúc nhà lãnh đạo thật hiện ra, trở về chỗ ngồi của mình, vị nguyên thủ quốc gia bằng xương bằng thịt đã sẵn sàng xuất hiện, trở về chỗ ngồi với một con sên Yeerk trong đầu. Tiếp theo, lại đến vị khác sa bẫy…

"Tony, Trưởng ban Lễ tân của Nhà Trắng chỉnh là gã mang giày bị khứa," tôi kể cho cả nhóm nghe khi tất cả tề tựu đông đủ trong Dưỡng đường Thú hoang. "Đó là mục đích chính của phi vụ cướp trực thăng. Lúc đó chúng chưa nhắm tới Tổng Thống đâu."

"Chúng muốn chiếm nguyên giải Grand Slam ỉ mà," David bình luận. "Tỉnh hốt trọn cả mẻ nên chúng mới bắt cóc chiếc trực thăng thứ hai - chiếc luôn có Thủy quân Lục chiến đi kèm để truy quét tụi khủng bố nếu có."

"Chính xác," tôi tán thành. "Chúng cần tay Trưởng ban Lễ tân, người chịu trách nhiệm sắp xếp phòng tiệc, để Visser Ba thu phục ADN của ổng, rồi sau đó hắn sẽ đảm nhiệm vị trí của ổng luôn thể."

"Còn số phận của ông Tony thực thì sao há?" Cassie bồi hồi hỏi.

"Có thể ổng vẫn còn sống," Marco suy luận. "Visser Ba đánh thuốc mê ổng rồi tước hết áo quần giày dép của ổng. Đến khi tỉnh lại ông Tony thực sẽ không còn nhớ bất cứ cái gì hết."

<Thế sao hắn không biến Tony thành kẻ Bị mượn xác cho đơn giản?> Tobias nêu ý kiến.

"Mình không biết," tôi thú nhận.

Nhưng Ax lên tiếng. <Các tòa nhà nơi những vị nguyên thủ quốc gia sống và làm việc luôn được canh phòng cẩn mật phải không? Và tất cả nhân viên ở đó cũng luôn bị kiểm soát nghiêm ngặt chứ gì?> Ax hỏi.

"Bồ hiểu đúng đó."

<Thế thì, có lẽ có một lý do rất là đơn giản: tia Kandrona. Nếu Tổng thống và những người khác bị biến thành Kẻ Mượn Xác, họ sẽ không thể thoát khỏi đám nhân viên an ninh đủ lâu để bí mật đến

vũng Yeerk ba ngày một lần để nạp tia Kandrona được. Vì vậy tụi mình phải giả sử là kế hoạch sẽ là để Tổng thống có một vũng Yeerk và nguồn Kandrona trong chính nhà Trắng. >

Rachel khịt mũi rồn rột đầy thô lỗ. "Làm thế nào chúng giữ bí mật những thứ như vậy được?"

David đưa ra câu trả lời. "Chỉ có Tổng thống có thể ra lệnh làm như vậy trong Nhà Trắng. Và thậm chí là, chỉ khi mà hầu hết người của lực lượng Mật Vụ và thật nhiều nhân viên của ổng cũng là kẻ Mượn Xác."

"Mục tiêu là bắt Tổng thống và những người khác," Marco đồng ý. "Chúng cần điều khiển được Tổng thống và ổng sẽ khiến việc cài nguồn Kandrona vào Nhà Trắng là khả thi. Chúng cần một nguồn Kandrona ở đó. Chúng không thể để toàn bộ nhân viên Nhà Trắng nổi tiếng chạy khơi khơi tới vũng Yeerk mà vẫn giữ bí mật được. Vì vậy chúng không biến gã Tony này thành Kẻ Mượn Xác bởi nếu kế hoạch thất bại, hắn sẽ mắc kẹt ở Washington mà không có tia Kandrona."

Cassie lắc đầu. "Rất thông minh đó, các chàng trai, nhưng như thường lệ, các bồ lại bỏ qua cách giải thích đơn giản hơn."

"Giải thích đơn giản như thế nào?" tôi hỏi.

"Cái tôi," Cassie nói. "Tụi mình cần coi lại là đang nói về ai đây. Visser Ba đó. Đây là kế hoạch lớn nhất của hắn từ trước tới giờ! Nếu nó thành công, trận chiến Trái Đất sẽ thắng lợi. Hắn sẽ trở thành anh hùng của cả Đế chế Yeerk. Và nếu thất bại, hắn sẽ như một thằng ngốc. Vậy hắn sẽ làm gì? Ngồi trên tàu Lưỡi Rìu và quan sát? Ồ, ồ. Không phải kiểu của Visser Ba. Hắn muốn ở đó. Hắn muốn có thể nói rằng, 'Xem nè, ta đã làm toàn bộ việc đó. Chính ta, là ta, là chính ta!'"

Tôi gật đầu. Như mọi khi, Cassie đã thấy điều tôi bỏ sót.

Cassie cười toe toét. "Con trai tụi bồ đều vậy cả mà," nhỏ nói ung dung, tự chế giễu. "Tất cả những gì các bồ nghĩ là âm mưu. Mấy bồ luôn quên cái tôi. Đó là tính cách mỗi người. Visser Ba phải ở đó. Coi, hắn là một tay cực kỳ ích kỷ."

Marco, David, Ax, Tobias, và tôi lần lượt nhìn nhau, cảm thấy hơi bực.

"Mình vẫn thích cách giải thích của bọn mình," David nói, thay cho tất cả tụi tôi.

“Ừm, bữa tiệc sẽ được tổ chức vào tối nay,” tôi nói và nhìn đồng hồ. “Nếu vậy, tụi mình sẽ còn rất ít thời gian để tính toán cách phá vỡ kế hoạch của bọn chúng.”

“Em phải ghé qua nhà một chút,” Rachel nói. “Anh cũng vậy hả Jake?”

“Lúc này anh khá tự do,” tôi bảo. “Em biết chuyện Saddler rồi chứ?”

Hóa ra Rachel vẫn chưa hay tin. Thế là tôi bèn kể cho nhỏ nghe về thằng em họ gặp tai nạn, về việc ba mẹ tôi vắng nhà… để tới giúp. Và

cả về sự thật là Saddler không hẳn là có thể sống sót.

Cả đám bạn đều tỏ ra thông cảm, kể cả David. Nhưng trong khi cậu ta nói những lời tốt đẹp, tôi thoáng thấy trong ánh mặt cậu ta có cái gì đó không minh bạch.

Tôi liếc nhìn David, và cậu ta cũng nhìn lại tôi bằng gương mặt như bừng sáng niềm phấn khích - như người vừa mới nghĩ ra cách để trúng số độc đắc.

Và tôi nghe thấy lời Cassie vang lên trong đầu: "Bao giờ cũng là tính cách."

Tôi không hiểu David. Giờ tôi đã nhận ra điều đó. Tôi đã không thật sự có thời gian tìm hiểu nó. Đó thiệt là một cuộc khủng hoảng bự chảng chất đống lên kế tiếp nhau từ khi tụi tôi phát hiện ra David đã tìm ra được chiếc hộp xanh.

Tôi biết hết mấy đứa kia. Xác định mọi tình huống. Tôi có thể nói với bạn chính xác cách mà Cassie hay Marco hay Rachel hay Tobias hay ngay cả Ax sẽ phản ứng. Nhưng phản ứng của David thì không. Không dự đoán được.

Nó dũng cảm, trong hầu hết tình huống. Nó đã hầu như làm được hết những gì cần phải làm. Nhưng đã có vài điều… cái lối thể hiện khi nó ở trong lốt đại bàng lửa và đã tấn công những con chim bay qua không vì lý do gì cả. Cái lối mà nó đã trở nên kỳ quặc khi ở trong lốt sư tử. Và còn chuyện nó đột nhập phòng khách sạn nữa.

Tất cả đều hoàn toàn có thể hiểu được. Chẳng có gì thật sự kinh khủng cả, nếu đặt chúng vào bối cảnh là toàn bộ cuộc sống của nó đã bị tan đàn xẻ nghé.

Nó có vẻ hoà thuận với Cassie, Rachel và Tobias. Nó hầu như ngó lơ Ax, như thể hắn sợ ảnh. Điều đó dễ hiểu thôi. Cần có thời gian để quen với người Andalite.

Nó và Marco rõ ràng là không hợp nhau. Nhưng điều đó cũng dễ hiểu. Marco là người bạn tốt nhất của tôi trên thế giới này. Nhưng, cũng như Ax, cũng cần chút thời gian để quen với kiểu Marco.

CHƯƠNG 18

Tụi tôi cùng nhau bàn kế hoạch tác chiến cho buổi tiệc tối hôm ấy. Xong xuôi thì mặt trời cũng vừa khuất dạng. Tôi ném riêng cho Cassie một cái nhìn hàm ý "theo mình". Tụi tôi ra ngoài, bỏ những đứa khác lại nhà kho.

Tôi dẫn nhỏ ra xa một quãng, ngoài khoảng cách của thính giác diều hâu nhạy bén của Tobias.

"Bồ muốn hỏi mình về David chứ gì," Cassie nói.

Tôi há hốc miệng. "Đúng rồi, sao bồ biết?"

"Bồ đã quan sát cậu ấy cả buổi chiều như là đang cố gắng đánh giá cậu ấy."

Tôi gật đầu. "Đúng. Vậy bồ nghĩ gì? Về cậu ấy?"

Cassie nhún vai và nhìn lại về phía nhà kho. "Mình không biết. Dường như, mình không thể hiểu nổi cậu ấy. Cậu ấy mất gia đình, mất cuộc sống, mất nhà cửa. Cậu ấy có vẻ không buồn lắm về những điều đó, Jake à. Ý mình là, thỉnh thoảng cậu ấy làm ra vẻ buồn, nhưng... mình không biết."

"Ừ, nhiêu đó cũng hữu ích đấy," tôi nói, làm mặt phản đối. "Bồ được coi là người sâu sắc. Mình chỉ là thằng khờ mỗi khi phải tìm hiểu người khác."

Cassie cười. Rồi nhỏ nắm tay tôi. "Lo từng thứ một thôi, vị thủ lãnh can đảm ạ. Tụi mình còn có nhiệm vụ đêm nay. Tụi mình phải lo cứu thế giới. Hãy làm điều đó trước đã, rồi sau đó hãng tỉnh chuyện tìm hiểu cậu nhóc mới."

"Bồ nghĩ kế hoạch của tụi mình thế nào?"

Cassie đảo mắt. "Ax nói nó có thể thành công và Marco nói nó điên rồ. Mình đồng ý với cả hai."

Kế hoạch cũng đơn giản và trực diện - tuy rất mạo hiểm. Tụi tôi không chỉ muốn cứu các nguyên thủ quốc gia, mà còn muốn họ phải đối diện với sự thật rằng: người ngoài vũ trụ đã xâm nhập Trái Đất và loài người đang nằm trong tầm ngắm của chúng.

Nếu tụi tôi thành công, thì cả thế giới chắc chắn sẽ được cứu, còn nếu không thì…

Ax đã cẩn thận giải thích cho tụi tôi về cách thức tạo ra hình chiếu ba chiều và trường từ bao quanh cái cột.

Một con tàu - đoan chắc là tàu Lưỡi Rìu của Visser Ba - neo đậu phía trên khu nghỉ mát Mariott khoảng ba trăm mét. Nó được che chắn cẩn thận để radar và mắt thường không trông thấy. Nó phải giữ im vị trí, không được chòng chành, lắc lư để phát chính xác hình chiếu ba chiều và trường từ xuống phòng tiệc, qua đường mái nhà. Để giữ được các hình chiếu và trường từ ấy nó sẽ phải ngốn một khối

năng lượng nhiều ngoài sức tưởng tượng.

<Đặc biệt là với kỹ thuật hạ đẳng của bọn Yeerk,> Ax nói vẻ ác cảm. <Công nghệ Andalite sẽ làm tốt hơn, tất nhiên.>

"Nhưng Erek và những người Chee khác luôn sử dụng hình chiếu," Marco chỉ ra. "Cơ thể nhìn thấy được của họ là hình chiếu."

<Đúng. Hiển nhiên là về mặt đó, kỹ thuật của người Chee cao hơn cả kỹ thuật Andalite.>

"Cao hơn nhiều," Marco nói, cố tình trêu chọc Ax và cười toe toét suốt. "Cao hơn rất nhiều. Ý mình là, nói thẳng nha, bồ đang nói rằng công nghệ Chee so với công nghệ Andalite giống như công nghệ của loài người so với... ờ, coi nào, của tinh tinh?"

Mọi người đều bật cười. Mọi người trừ David. Cái nhìn của David đang lang thang ở một nơi nào đó. Hắn đang nhìn tụi tôi, nhưng tưởng như từ một cõi xa xăm, cứ như thể tụi tôi là những con vật trong sở thú vậy, hình như cậu ta đang đo lường, đong đếm tụi tôi thì phải…

Cuối cùng Ax cũng qua mặt được Marco. <Thực tế thì, khoảng cách còn có thể rộng hơn, vì thật sự không có nhiều điểm khác biệt giữa công nghệ của loài người và công nghệ của tinh tinh.>

"Ồ ồ, một điểm ghi cho chàng Ax," Rachel nói.

Kế hoạch cơ bản khá đơn giản. Theo Ax, tia năng lượng chiếu từ tàu Lưỡi Rìu xuống sẽ tập trung mạnh nhất ở gần mặt đất. Càng lên cao, tụi tôi càng dễ xuyên qua tia năng lượng để vào trong hình chiếu ba chiều.

Từ điểm đó, tụi tôi có thể bay thẳng xuống vũng Yeerk được giấu kỉn trong lòng cây cột hình chiếu.

Chỉ có vài trở ngại chính: *thứ nhất*, tụi tôi phải tiêu diệt ngay bất cứ tên Bị mượn xác nào được bố trí bên trong cây cột hình chiếu. *Thứ hai*, rủi có ai trong tụi tôi lỡ bước ra khỏi hình chiếu, sẽ bị những nhân viên an ninh phát hiện ngay.

Khi các vị nguyên thủ quốc gia bị đẩy vào trong cây cột ảo, tụi tôi sẽ giữ chặt lấy họ rồi chỉ cho họ thấy trường từ và máy phát chiếu hình ảnh họ tiến lên bục phát biểu. Đồng thời tụi tôi cũng giải thích cho họ biết chuyện gì đang xảy ra. Tụi tôi sẽ chỉ cho họ thấy bọn sên Yeerk cũng như âm mưu đen tối của chúng. Nếu cần, Ax sẽ hoàn hình cho họ tin rằng thực sự có người của thế giới khác đang hiện diện trên Trái Đất. Và cố gắng thuyết phục họ theo phe tụi tôi. Mặc dù sự thật là hầu hết bọn họ không nói tiếng Anh.

Còn một điều nữa cần phải lưu ý: Erek đã cảnh báo rằng một người trong số các vị đó đã Bị mượn xác.

Đó sẽ là một trò chơi điên rồ. Cực kì điên rồ. Nhưng đó là tất cả những gì tụi tôi có thể nghĩ ra…

CHƯƠNG 19

<Tui đã nói rằng kế hoạch này là điên khùng chưa nhỉ?> Marco nói.

<Ừ, mình cho rằng bồ đã nói rồi,> tôi nói.

<Tui đã đề cập đến việc so với những thứ điên khùng mà tụi mình đã từng làm, kế hoạch này điên khùng tới mức khiến những kế hoạch điên khùng trước đó dường như trở nên bình thường chưa nhỉ?>

<Mình không nghĩ rằng bồ đã đề cập đến điều đó nhiều hơn, ờ, chín tỷ lần,> tôi nói.

<Ừ, cho tới khi tụi mình rõ ràng rằng kế hoạch này là ĐIÊN KHÙNG. Điên. Khùng.>

<Marco, im đi không là mình sẽ vặn cổ bồ bây giờ,> Rachel đe dọa.

Tình huống là vầy: Trong lốt những con chim săn mồi, tụi tôi đang bay rất cao - quá cao đối với chim săn mồi vào ban đêm và khi không có những luồng khí nóng. Phải nói là cả bọn phải quạt cánh lia lịa, cố giành giật từng tấc độ cao.

Tệ hơn, tụi tôi còn phải tha theo hành lý nữa. Tôi mang theo một cục chì nặng cỡ bốn ounce[11], hổng lấy gì là ghê gớm, nhưng một con chim ưng Peregrine mà tải cả bốn ounce thì không phải chuyện thường.

Tobias, Cassie, David, Ax cũng phải mang vác tương tự: mấy quả dọi, mồi câu cá và cả một cái dùi. Tụi tôi tìm thấy chúng ở trong kho nhà Cassie.

Rachel cõng theo con rắn hổ mang-Marco - con Spawn mà David từng nuôi. Con rắn của David đã được cắt bỏ túi nọc độc để đảm bảo an toàn. Nhưng Marco biến hình nhờ ADN, nó không bị tác động bởi vụ mổ lấy nọc.

Marco là một con hổ mang còn nguyên túi nọc độc, chỉ cần một vết phập của Marco là một chú ngựa ngay đơ liền. Quả là lợi hại.

Lốt đại bàng đầu bạc của Rachel to bự nhất bọn nên nhỏ phải lĩnh trách nhiệm chở Marco.

Tụi tôi bay bên trên bãi biển, lần theo mép nước sóng xô cho khỏi lạc. Trời không trăng - mà có trăng thì nó cũng chẳng lách nổi ra khỏi những đám mây xoắn xuýt, đen ngòm, đang giăng kín bầu trời thế kia đâu.

Những đợt sóng biển bên dưới tung bọt trắng xóa, nhấp nhô thành những đường viền uốn lượn, chỉ lối cho tụi tôi. Gặp lúc trời tối quá không thể thấy được cái gì nữa, thì đã có con cú-Cassie dẫn đường. Ban đêm những loài chim săn mồi bọn tôi không tinh mắt như ban ngày. Nhưng riêng con cú-Cassie thì có thể thấy được cả những nhóc

cua đang bò lon ton ở dưới mặt đất cách chừng ba chục mét.

Xa phía trước mặt, ánh đèn từ khu nghỉ mát Mariott tỏa ra rực rỡ, giống như màu sắc của trò chơi *Bóng đá đêm thứ Hai*.

Tụi tôi lặng lẽ bay trên hàng cây viền quanh khuôn viên của khu nghỉ mát.

<Úy,> Cassie chợt hét lên. <Ổng kìa! Tuyệt quá>

<Ai?> Tôi hấp tấp hỏi.

<Tổng Thống! Ổng đang thong thả đi qua mấy căn lều. Bồ hổng thấy gì sao? Cái ông mặc quần soọc kia kìa.>

<Này, tới xem bọn mình có thể xin chữ ký ổng không,> David đề nghị, rồi cười phá lên trước câu đùa của chính mình.

<Ax?> Tobias hỏi. <Vậy đủ cao để thâm nhập vào vùng từ trường chưa?>

<Tôi nghĩ là đủ rồi đấy.> Ax đáp.

<Để đo lại đã…> Marco nói.

<Tôi xuống trước cho,> Ax sốt sắng. <Nếu lỡ tôi đụng trúng bức trường từ và bất tỉnh rơi xuống đất, thì các bạn sẽ biết ở độ cao này trường từ vẫn còn mạnh lắm, chưa thể xuyên qua được đâu.>

Liệu đó có phải kiểu đùa của người Andalite không nhỉ? Chịu! Tôi hổng chắc lắm…

Ax dồn lực vào đôi cánh diều mướp và lao về phía trước. Tụi tôi thấy ảnh lượn lờ ngay bên trên phòng đại tiệc, ngay chóc nơi có hình chiếu ba chiều và trường từ đi xuyên qua mái nhà.

Ax chờn vờn vài giây rồi thì…

<Tôi vào được rồi!> Ảnh loan báo. <Té ra chỉ cao có sáu mươi mét! Nếu tính từ tâm điểm, với khoảng cách này, thì trường lực của người Andalite chúng tôi phải mạnh gấp mười lần cơ.>

Ax lượn những vòng tròn hẹp, giữ cho mình nằm trong tầm của tia năng lượng. Tụi tôi lập tức theo bén gót ảnh. Cảm giác nhột nhột, tê tê nổi lên ngay khi tôi vừa chui vào vòng đai từ trường - y như có một đàn kiến đang bò trên cánh tôi vậy. Nhưng rồi tôi đã lọt hẳn vào trong. Tôi nhìn xuống, qua cái lỗ tròn trên mái nhà đang sáng lóe lên, tôi thấy đầu của ba tên Mượn xác-người ở tuốt phía dưới.

<Chỉ có ba tên,> Rachel thét. <Chuyện nhỏ.>

Tụi tôi thấy cả cái vũng Yeerk bằng thép bé tí nị. Ba tên Mượn xác-người lấp ló bên thành vũng.

Ba cái đầu ngúc ngoắc.

Ba mục tiêu di động.

<Sẵn sàng chưa?> Tôi hỏi.

<Tới luôn đi!> Rachel la.

<Tôi đã sẵn sàng, thưa Hoàng tử Jake.>

<Tui thì chắc cú là không,> Marco ủ rũ nói.

<Tốt! Để mình xuống trước rồi tới David - bởi vì tụi này lao nhanh hơn. Tiếp đến là Tobias, Cassie, Ax. Rachel và Marco sẽ lao sau

cùng. Đếm đến ba nào. Một… Hai… >

Tôi nhả không khí khỏi cánh, quẫy đuôi và chúc đầu xuống. Tôi quạt cánh tăng tốc và bổ nhào dọc theo cây cột.

Thứ nhanh nhất trong không trung là một con chim ưng Peregrine bổ nhào. Trong vòng vài giây, tôi phá kỷ lục hai trăm dặm/giờ và vẫn cứ tiếp tục tăng tốc. Nhanh, nhanh hơn nữa, trong khi con mắt laser của chim ưng-tôi thấy cái đầu bên dưới đang mỗi lúc mỗi to hơn.

Tôi quắp chặt cục chì nặng chịch trong móng vuốt.

Tôi là một kẻ ném bom bổ nhào. Và khi thả bom, tôi đạt tốc độ trên một trăm dặm một giờ.

Giờ thì bạn biết vì sao tụi tôi lại mang các cục chì rồi đó.

CHƯƠNG 20

Vù! Vù! Vù! Tôi lao xuống như một chiếc máy bay rơi.

Thả bom xong, tôi vội dạt cánh qua bên để tránh trái bom của David xẹt qua. Cục chì của tôi rơi. Cục chì của David cũng rơi. Rồi thêm ba cục nữa.

Phụp!

Phụp!

Hai tên Mượn xác lăn ình xuống đất.

Gã thứ ba đang há hốc miệng nhìn đồng bọn thì bị một trái bom ụi vào vai. Hắn nhảy giạt sang bên, né trái bom kế tiếp. Oái oăm thay, trái bom này lại tương ngay đầu hắn khiến hắn ngã đánh oạch, chồng lên hai tên trước.

Tất cả tụi tôi lượn những vòng tròn hẹp bên trong trường lực. Rachel lao vụt qua, vẫn quắp chặt Marco trong móng.

Nhỏ xòe cánh, thắng gấp lại đột ngột, rồi điệu nghệ luồn qua lỗ thông hơi.

Bọn tôi lao theo. Một trong ba tên Mượn xác đã hồi tỉnh và đang cố nhoài thoát. Ngay lúc đó Rachel nhả Marco ra ngay chóc gã nọ. Sẵn đà, Marco phập ngay mấy cái răng nanh vào cẳng chân của gã. Cậu ta cẩn thận chỉ tiết ra một lượng chất độc vừa đủ để gã lăn tòm xuống đất trở lại, nhưng vẫn còn thở.

Từng người một, tụi tôi tiếp đất.

Chuyện hoang đường có lẽ nghe còn dễ tin hơn chuyện này! Mặc dù tụi tôi có thể thấy tất cả mọi người trong phòng tiệc, nhưng chẳng ai nhìn thấy tụi tôi cả.

Nơi này toàn người là người - hàng trăm người là ít, toàn các VIP bậc nhất. Các quý ông diện đồ đại lễ, các quý bà lả lướt trong những bộ váy dài quét đất. Họ ngồi túm tụm bên những chiếc bàn dài, nói cười với nhau hoặc nhâm nhi món khai vị và thưởng thức rượu vang trắng.

Chiếc bàn chính kéo dài đến tận chỗ tụi tôi đứng. Người đàn ông gần đó chỉ cần quơ tay là có thể đụng phải bọn tôi. Nhưng nếu ổng có thò tay vào chăng nữa ổng cũng tưởng như mình chạm vào cây cột cẩm thạch mà thôi.

Tôi để ý thấy một cục chì đã văng ra khỏi cây cột hình chiếu, nằm ngay dưới chân một quý bà. May sao, chẳng ai thấy nó từ trong cây cột phóng bật ra cả.

Tụi tôi hoàn hình tức tốc, nhưng tôi nghĩ tất cả tụi tôi, đứa nào cũng cảm thấy hơi sờ sợ. Chỉ cách tụi tôi có ba chỗ ngồi dọc theo cái bàn là Thủ tướng Nga. Cách ổng một bàn bên dưới ư? Là Thủ tướng Pháp.

Phải cố kìm nén lắm tôi mới không nhảy xổ ra khỏi cây cột và hét toáng lên, “Hây, hãy nhìn anh bạn Ax của tôi này! Có bằng chứng rồi nhá! Người vũ trụ là có thật và Trái Đất đang bị thôn tính!”

Tôi *cần phải* kiềm chế vì có vô số tụi cảnh vệ bận đồ đen giấu cái gì đó rất đáng nghi dưới áo khoác. Nó phồng lên vẻ chết chóc rợn người.

Nếu tôi lôi Ax cùng bước ra khỏi cây cột, thì ngay lập tức hai bọn tôi sẽ bị năm trăm viên đạn từ lực lượng an ninh của năm quốc gia khác nhau ghim vào người trước khi kịp mở miệng nói ‘Xin chào!’

Chủ đề của cuộc họp cấp cao này là khu vực Trung Đông. Tôi cho là người ta sẽ giật nảy người khi bàn luận chủ đề này. Và cái gã mặc đồ tối màu và đeo súng ngắn chắc hẳn đã bắt đầu rồi.

Tụi tôi hoàn hình và đứng đó, chum nhum lại quanh vũng Yeerk bằng thép. Ax phải cố giữ cho cái đuôi không lòi ra khỏi cây cột. Liệu chuyện gì sẽ xảy ra khi đột nhiên có một cái đuôi cong như lưỡi liềm thò ra giữa cột đá cẩm thạch này nhỉ?

“Giờ làm gì đây?” Rachel thì thào hỏi tôi.

“Đợi,” tôi lào khào đáp lại, mặc dù trong phòng lúc ấy rất ồn ào và tụi tôi có hét tướng lên với nhau cũng chẳng sợ bị nghe thấy.

Tụi tôi đợi Tổng Thống ngồi xuống sau một tràng pháo tay hoan nghênh nhiệt liệt. Tụi tôi đợi người ta dọn món súp ra. Rồi tụi tôi đợi tiếp đến món xà lách trộn, một vài món nữa cho tới khi họ dọn ra món cá.

Có thứ gì đó nhồn nhột sau gáy tôi. Hình như có cái gì đó không ổn… Tôi hích Cassie. “Phải chỉnh bồ đã thấy Tổng Thống ở chỗ mấy căn lều không?”

Nhỏ gật đầu, ngẩn người ra nhìn tôi.

“Mới hồi nãy bồ nói ổng mặc quần soọc, nhưng giờ ổng lại diện đồ dạ lễ.”

Cassie có vẻ hoang mang. “Hẳn là mình đã lầm,” nhỏ lẩm bẩm. “Chắc là ông lúc nãy nom giống Tổng Thống.”

Lại thêm một tên Bị mượn xác trong cây cột hình chiếu ngo ngoe hồi tỉnh. Không chậm trễ, Marco biến ngay thành rắn và tiêm cho hắn nửa liều nọc vào chân.

Món tráng miệng đã được mang ra. Và đáng buồn là, tôi đang đói. Ý tôi là, tôi có thể thò tay nhặt lấy một món tráng miệng ra khỏi bàn, chỗ tôi đứng gần sát rạt như vậy đó. Thật là lạ. Như thể là người vô hình.

Cuối cùng, phần diễn thuyết bắt đầu.

“Chuẩn bị,” tôi nhỏ nhẹ đánh thức cả nhóm, có đứa đã sém ngủ vì chán. “Tụi mình sẽ lột áo và cà vạt của ba tên kia. Hừm… Rachel với Cassie thì miễn. Đây là chuyện của cánh con trai thôi.”

Phải mất năm phút tụi tôi mới lột được ba bộ đồ vét của ba gã Bị mượn xác đã bị tụi tôi làm cho bất tỉnh hồi nãy.

Ax, David, và tôi mỗi người thâu phục ADN của một gã.

Tôi biết các bạn đang nghĩ gì. Tụi tôi chủ trương không biến hình thành người khác. Nhưng đối với tôi, đây không thực sự là những người khác. Cơ thể thì có thể. Nhưng tâm hồn thì "rặt" Yeerk.

Bên cạnh đó, lúc này chẳng còn cách nào tốt hơn. Ngay cả Cassie cũng thấy cần phải làm như vậy. Nếu tụi tôi không ra tay, thì các lãnh tụ thế giới sẽ trở thành nô lệ của bọn Yeerk. Điều đó không thể xảy ra.

Ax, David và tôi bắt đầu biến hình thành những thanh niên hăm mấy, ba mươi tuổi. Trong khi đó, Rachel và Cassie ý tứ quay mặt đi.

Đó là một lốt hình biến dễ dàng. Nhưng thật ra mà nói, nó vẫn kỳ cục sao đó. Có gì đó sai trái về việc sử dụng ADN của người khác như vậy. Điều gì đó... ghê tởm. Ở một mức độ nào đó, tụi tôi đang làm những việc rất giống bọn Yeerk đang làm: Tụi tôi kiểm soát loài người.

Không phải tâm trí họ, tất nhiên. Vì việc biến hình chỉ cho cơ thể và bản năng, không phải trí nhớ, ý nghĩ, và linh hồn của mỗi cá nhân. Về cơ bản, tụi tôi đang nhân bản ba người đàn ông bất tỉnh này. Tạo ra bản sao y hệt họ về thể chất.

Với tôi, vụ biến hình này chẳng có thay đổi gì lớn lao. Trông tôi lạ hoắc nhưng tôi vẫn là tôi, dù có cao hơn, nặng hơn và cần phải cạo râu.

Tôi quay quả mặc bộ vét vào rồi quàng chiếc cà vạt thắt sẵn qua đầu. Ngay khi Ax mọc ra đôi tay người, cả bọn liền xúm vào giúp ảnh mặc “da nhân tạo” - tròng áo sơ mi và bộ com-lê lên người ảnh. Chẳng còn thời gian để đợi Ax tự phân tích đâu là tay áo, đâu là ống quần nữa.

Sau đó đến công đoạn thắt cà vạt cho Ax. Rắc rối đây. Hồi nãy Cassie luýnh quýnh đã lỡ mở chiếc cà vạt Ax làm rớt ra rồi, giờ không biết sao mà thắt lại.

Không đứa nào trong tụi tôi biết thắt cà vạt!.

Hết mười giây, Marco, David, và tôi hết đưa mắt nhìn nhau rồi lại bối rối nhìn cái cà vạt.

May quá có Rachel là vị cứu tinh. “Ôi giời, các ông anh tội nghiệp, bộ mấy ông chưa từng bao giờ thắt cà vạt sao?” Nói đoạn, nhỏ giựt cà vạt khỏi tay tôi, vòng qua cổ Ax và khéo léo thắt lại. Xong, nhỏ còn cẩn thận vuốt tóc Ax lại cho thẳng thớm. Nhỏ làm nhoáy cái là xong, lẹ hơn cả thời gian tụi tôi trố mắt nhìn nhau.

Rachel nắm vai Ax, xoay lại cho mặt ảnh đấu vào “cánh cửa” trong trường từ.

CHƯƠNG 21

Kế hoạch của bọn Yeerk cũng đơn giản. Đợi tới khi một tổng thống hay bộ trưởng biến mất sau cây cột cẩm thạch. Rồi khi hình chiếu mở ra chỉ một giây, hai tên Mượn Xác đang đợi sẵn sẽ lôi nạn nhân vào trong.

Máy phát hình chiếu sẽ tạo ra một hình ảnh nhà lãnh đạo đó đang đi lên sân khấu và phát biểu bài diễn văn chuẩn bị sẵn.

Khi diễn văn kết thúc, người đó sẽ được chiếu là đang đi ngược lại sau cái cột. Tại thời điểm đó, nhà lãnh đạo thật, giờ là kẻ Mượn Xác, sẽ bước ra, và tỉnh bơ ngồi xuống với vợ và hầu cận.

Kế hoạch của tụi tôi cũng đơn giản tương đương. Tụi tôi đợi tới khi kẻ Mượn Xác bên ngoài lôi Tổng thống hay bộ trưởng vào. Rồi tụi tôi tóm ổng và đề máy chiếu chiếu cảnh gã đó bước lên sân khấu. Trong lúc đó tụi tôi sẽ giải thích cho ổng điều gì đang xảy ra. Tụi tôi sẽ chỉ cho ổng bọn Yeerk. Tụi tôi sẽ bảo Ax hoàn hình để diễn đạt rằng ảnh là, trên thực tế, một người ngoài hành tinh. Và bọn tôi thả ổng ra và lặp lại quá trình với lãnh đạo khác.

Khùng, đúng. Nhưng đó là tất cả những gì tụi tôi nghĩ ra được. Và nó có thể thành công.

Có thể. Nếu... nếu tôi có thể ngừng nghĩ về việc một con cú sừng có thể nhìn tốt thế nào vào ban đêm. Và Tổng thống dễ nhận ra như thế nào. Và mất bao lâu để mặc một bộ lễ phục.

Người dẫn chương trình đang giới thiệu. “Kính thưa quý vị. Tôi xin trân trọng giới thiệu một người vĩ đại, người con của nhân dân, và cũng là con người của lịch sử…”

Hai thanh niên vạm vỡ, mặc đồ đen đứng sẵn hai bên “cửa” của cây cột ảo.

Căn phòng rộ lên tiếng vỗ tay và một người đàn ông đứng lên, bước dọc theo bàn mình về phía chỗ mà ông cho là cây cột cẩm thạch.

“Ai thế nhỉ?” David thì thầm.

“Chắc là Thủ tướng Pháp,” tôi trả lời.

Ông bước về phía tụi tôi, vòng ra sau cây cột rồi tiến thẳng lên bục diễn thuyết.

Bọn tôi đưa mắt nhìn nhau phân vân.

“Chắc hẳn ổng là vị đã bị mượn xác,” David đoán.

Tôi gật đầu nhưng một cảm giác là lạ cứ quấn lấy tôi. Tôi có một linh cảm khủng khiếp rằng hình như mình đã bỏ qua một điều gì đó cực kỳ quan trọng.

Rủi thay, như hầu hết mọi linh cảm, nó vô dụng. Vì kiểu linh cảm đó thường hóa ra chả đúng tẹo nào.

Tôi vẫn cố tập trung, cố gắng tìm hiểu thứ gì đang làm tình làm tội tôi.

Thủ tướng Pháp phát biểu cỡ mười phút rồi về chỗ ngồi. Sau đó đến lượt Thủ tướng Nga…

Tụi tôi lại hồi hộp chờ đợi. Ông ấy tiếng tới gần, gần hơn…

Lần này thì chắc cú sự việc sẽ phải diễn ra theo đúng kế hoạch. Erek vốn cung cấp thông tin rất chính xác mà. Erek đã nói rõ ràng chỉ có một nguyên thủ chắc cú là kẻ Mượn Xác.

Thủ tướng Nga cũng bước vòng qua cột, và cũng đi thẳng lên bục. Ông bắt đầu nói chuyện, chốc chốc lại dừng cho thông dịch viên dịch sang tiếng Anh.

Đó là khi tôi nhận ra.

"Thôi rồi." Tôi lí nhí. "Té ra đây chỉ là một cái bẫy."

Trong giây lát, tôi đứng đực ra, chẳng thể suy nghĩ và cũng chẳng thở nổi nữa. Tôi chỉ đứng đó, quay cuồng.

Bỗng, tôi nghiệm ra một điều: "Biến hình chiến đấu! Ngay lập tức!" Tôi gầm vang.

Chẳng ai thắc mắc. Chẳng ai chần chừ.

Thoắt cái, lớp lông vằn đen nhú ra trên người tôi liền. Vừa biến hình, tôi vừa chụp lấy cánh tay Andalite của Ax hỏi dồn. "Một hình chiếu ba chiều ở bên trong một hình chiếu ba chiều khác. Điều đó có thể xảy ra không?"

Ax tròn mắt kinh ngạc rồi chuyển qua tức giận. Rõ rồi, ảnh khỏi cần phải trả lời nữa.

Tôi đang loay hoay trong lốt nửa cọp, nửa người thì Thủ tướng Nga bắt đầu cười. Ông đang đứng trên bục, phá lên cười, mặc dù dường như ổng vẫn đang diễn thuyết. Ông đang nhìn thính giả, nói bằng tiếng Nga. Nhưng giờ, từ bên trong thủ tướng Nga vang lên tiếng cười.

<Sự thật đã rõ ràng chưa?> một giọng truyền quen thuộc hỏi. <Bọn mi đã nhận ra điều gì chưa? Coi nào, chắc chắn giờ bọn mi đã biết. Chắc chắn những chiến binh lỗi lạc như bọn mi đã hiểu ra rồi.>

Rồi từ giữa cơ thể của Thủ tướng Nga, một cái chân có móng guốc thòi ra. Tiếp đến là cặp mắt cuống và một cánh tay.

Visser Ba bước ra khỏi hình chiếu nhà lãnh đạo Nga.

Vị nguyên thủ Nga vẫn tiếp tục nói. Khán giả gật gù đồng ý và thỉnh thoảng lại tán thưởng bằng một tràng pháo tay. Nhưng tất cả chỉ là ảnh ảo.

Tụi tôi đang ở bên trong hình chiếu cây cột cẩm thạch. Và cây cột này lại nằm trong một căn phòng đầy người cũng là hình chiếu ba chiều nốt.

Và hình ảnh vị Tổng Thống mặc quần soọc Cassie từng thấy ở chỗ mấy căn lều kia cũng là giả luôn.

<Tắt hình chiếu ngoài,> Visser Ba ra lệnh.

Lập tức căn phòng đầy người biến mất. Tất cả các VIP, thức ăn, tiếng nói cười, tiếng vỗ tay đều vụt tắt.

Thay vào đó là phòng tiệc trống trơn, chỉ có độc những dãy bàn và băng ghế.

Ngoài ra, còn một thành lũy dày đặc tụi chiến binh Hork-Bajir đang lừng lững khoanh tròn tụi tôi lại. Tên nào cũng lăm lăm khẩu tia Nghiệt chĩa vào tụi tôi (đúng ra là vào cây cột cẩm thạch).

<Nào, bây giờ tụi bay có thể tắt hình chiếu trong được rồi đấy,> Visser Ba nói, giọng hể hả.

Tụi tôi biết cây cột đã tan biến và mình đang chường mặt ra trước lũ Hork-Bajir và cách Visser Ba có một mét.

Tụi tôi - một đội quân tổng hợp: cọp, sư tử, gấu, diều hâu, sói, rắn và một chàng Andalite kinh dị - đứng lớ xớ ra đó. Lực lượng tụi tôi ghê gớm thật đấy, nhưng nào thấm gì so với bức tường Hork-Bajir kia.

Chỉ cần ai đó trong bọn cựa quậy là ba bốn chục khẩu tia Nghiệt sẽ khai hỏa tức thì. Và chưa đầy tích tắc sau, bọn tôi sẽ rã thành những nguyên tử.

<Nhân tiện xin thông báo,> Visser Ba đắc ý nói. <Buổi dạ tiệc thật sự sẽ diễn ra vào tối mai.>

CHƯƠNG 22

Sập bẫy rồi.

Tụi tôi chỉ có một chọn lựa: đầu hàng hoặc chết.

Thực tế còn phũ phàng hơn. Cho dù đầu hàng chăng nữa, ai dám chắc tụi tôi sẽ sống. Tệ nhất thì tụi tôi cũng bị mượn xác.

<Tóm cổ tụi nó!> Rachel hăng tiết. <Tụi mình còn gì để mất đâu chứ? Ít ra cũng phải kéo theo vài thằng cùng chết!>

<Không được!> Marco rít lên. <Tụi mình còn chẳng kịp động đến được móng chân của chúng nữa là. Chỉ tiến được vài tấc là đã ra tro rồi.>

<Vậy chúng ta sắp chết sao?> David nghẹn ngào.

Cassie hít hít, vỗ về cậu ta - sói dỗ dành sư tử kìa.

<Hoàn hình mau!> Visser Ba hống hách ra lệnh. <Đừng lo, ta không mần thịt các ngươi đâu. Dù sao cũng có tới sáu cơ thể Andalite chứ bộ! Một chiến công lẫy lừng cho ta đấy. Rồi tất cả những sĩ quan thân tín của ta sẽ được ban phát vật chủ Andalite - sẽ có quyền năng biến hình. Nội trong tuần này ta sẽ trở thành Visser Một. Ha ha! Và nội trong năm nay, ta sẽ được ngồi vào ghế Hội đồng Thập Tam Trụ.>

Tôi thề là con quỷ gớm ghiếc kia đang cuồng lên vì khoái chí. Tôi thèm được nhảy xổ lên người hắn, cào cho hắn một cái ra trò. Sự thôi thúc dồn nén tôi đến độ tôi không thể suy nghĩ thấu đáo được.

Nhưng đồng thời, có cái gì đó trong những lời hắn nói khiến tôi lưu tâm. Sao lại chỉ có "sáu tên Andalite" nhỉ? Chắc chắn hắn không bỏ sót sư tử, gấu, cọp hay sói, và nhất là Ax đâu.

Tôi liếc ngang qua đám bạn và nhận ra Tobias đang đậu tơ hơ trước tầm mắt của Visser Ba. Còn ai chưa…

Còn Marco!

Liệu con rắn đang thập thò phía sau cái bồn thép kia có bị phát hiện không nhỉ?

<Marco! Visser Ba đã phát hiện ra bồ chưa?>

<Mình không chắc, nhưng chỉn ngàn gã Hork-Bajir kia thì chắc là có đấy.>

<Marco… xem bọn chúng… à, có tên nào đang nhìn bồ không?>

<Hình như không.>

Tôi có cảm giác bộ não mình đang hoạt động chậm rề. Visser Ba không thấy Marco. Tụi Hork-Bajir kia có vẻ như không nhìn đến cậu ta. Tất cả những điều đó… có nghĩa là gì nhỉ?

<Tao bắt đầu mất kiên nhẫn rồi đó nha,> Visser Ba gầm gừ. <Hoàn hình ngay. Nếu không, tao sẽ lóc thịt từng đứa một cho tới khi bọn mày tuân phục mới thôi.>

Hắn nâng khẩu tia Nghiệt lên, chĩa vào tụi tôi - nòng súng lần lượt lướt qua từng đứa. Tobias… Rachel… Tôi…

<Đứa nào muốn "đi" trước?>

<Đợi đã!> David la bấn loạn. <Đừng bắn tôi! Để tôi hoàn hình. Tôi không thèm quan tâm… AAAHHHHHH!>

Cassie ngoạm phập vào cẳng sau bên phải của David. Cassie vốn dịu dàng, ưa mềm mỏng.

Hhrrrrooooooooooooowwwwrr!

David rống lên sợ hãi và đau đớn. Tiếng rống khiến Visser Ba nhảy dựng lên.

Theo bản năng, David quay lại ráng tợp đầu Cassie. Nhưng Cassie rất thông minh trong tình huống này. David rề quanh Cassie, liền ngay sau như một cái đuôi phụ, ráng sức tợp. Nhưng hắn không thể chạm đến nhỏ.

<Ngừng lại! Ngừng lại không ta bắn!> Visser Ba kêu lên.

<David!> Tôi thét. <Bình tĩnh! Dừng lại ngay!>

Bọn Hork-Bajir vẫn dòm lom lom, giương tia Nghiệt lên sẵn sàng, trong khi sư tử và sói vẫn tiếp tục giằng xé nhau.

Và ngay khi tụi Hork-Bajir còn sờ vào cò súng, ngay khi tôi còn đang hét David thì mảnh ghép cuối cùng của bức tranh đã được đặt vào đúng chỗ. <Thế quái nào mà Visser Ba lôi được đám Hork-Bajir kia vào đây nhỉ?> Tôi đột nhiên thắc mắc. <Ngay một con chuồn chuồn còn khó lọt vào nữa là!>

Nếu tôi đúng thì… mà liệu tôi có đúng không? Hay chỉ tại tôi quá tuyệt vọng?

<Rachel! Giải thích cho David biết rằng cậu ấy cần phải dừng lại ngay,> tôi gằn giọng.

Rachel khum bốn chân gấu lại, rồi nhảy xổ lên, vung tay trái ra táng một cú thật kinh hoàng. Tay nhỏ móc vào tay David cũng đang giương ra. David lảo đảo. Cassie nhả chân David ra và lùi phắt lại.

<Ha ha ha! Tụi Andalite ẩu đả nhau,> Visser Ba cười khoái chí. <Nè, giải trí vậy đủ rồi. Dừng mau!>

<Nó táp tôi,> David hét, giọng điên tiết.

<Tao sẽ giết mày trước,> Visser Ba hầm hè David.

<Đừng! Để tôi hoàn hình! Xem này. Tôi hoàn hình đây.>

<Câm đi! Đồ hèn.> Rachel nổi xung thiên. <Mi sẽ không phải đợi đến tay Visser Ba giết mi đâu!>

<Chúng hù tôi,> David la rùm và chạy ào về phía Visser Ba.

Và giờ thì tôi đã biết chắc. Gã Visser hướng tia Nghiệt qua David, nhưng lại lưỡng lự chưa siết cò. Và đáng lưu ý hơn, không tên Hork-Bajir nào động đậy.

<Tôi quy hàng!> David hét inh ỏi.

<Chọn lựa quá tồi, David.> Tôi lạnh lùng nói. <Ax à?>

<Tôi đây, thưa Hoàng tử Jake .>

<Hình chiếu ba chiều lồng trong một hình chiếu ba chiều khác. Điều đó là có thật phải không?>

<Phải. Hình chiếu cây cột cẩm thạch lồng trong hình chiếu phòng tiệc.>

<Về mặt kỹ thuật thì… hai hình chiếu ba chiều ở trong một hình chiếu *thứ ba* được chứ?>

<Hình chiếu thứ ba?> Rachel ngạc nhiên.

<Đúng, hình chiếu đội quân Hork-Bajir,> tôi nhận định. <Mình nghĩ không có tên Hork-Bajir nào ở đó cả. Chỉ có Visser Ba và vài tên Mượn xác-Người yểm trợ mà thôi. Đây không phải là sô diễn *trực tiếp*. Tụi mình đang xem băng video.>

<Bồ chắc chứ?> Cassie hỏi.

<Marco, bồ không nằm trong tầm mắt của Visser Ba. Vậy, hãy tiến về phía trái tụi Hork-Bajir coi sao.>

<Tấn công chúng? Một mình tui hả? Ô, Jake bạn hiền ơi. Mong sao bồ đoán đúng.>

<Ừ, mình *mong* là vậy.>

<Tui đang trườn đây,> Marco nói.

Tôi nín thở chờ. Nếu tôi nhận định sai, Marco sẽ tiêu đời trước tiên. Và sau đó sẽ là cả đám bọn tôi, có lẽ trừ David.

David đứng bên cạnh Visser Ba, đang hoàn hình nhưng rất chậm. Giờ chưa thể nói đó là con người được. Nhưng chỉ vài giây nữa thôi…

Không! David lại biến hình! Nó lần lần giống sư tử nhiều hơn.

<Jake?> Marco gọi. <Tui vừa đớp vào chân một tên Hork-Bajir. Cứ như nếm không khí ấy. Tui tọt thẳng qua hắn. Đúng phóc là hình chiếu rồi, nhưng hổng có từ trường.>

<Đó chính là một hình chiếu,> tôi reo lên. <Không hề có Hork-Bajir. Chỉ có tụi mình và tên Visser Ba khoác lác kia thôi.>

<Ồ ồ ô,> Rachel phấn khởi. <Để em…>

<Không,> tôi gạt phắt. <Anh nhanh hơn. Cứ để anh xử hắn.>

<Nhưng tớ ở gần hắn nhất,> David đột nhiên đổi giọng. Cậu ta chỉ cách Visser Ba có nửa mét.

<Ngươi muốn giết bọn ta để lập công ư! Đồ ghê tởm. Cứ giết ta trước này!> Ax thét lên bất thình lình.

Trò tung hỏa mù. Hoan hô Ax!

Visser Ba ngoắt khẩu tia Nghiệt về phía Ax, và không chần chừ, David ra tay!

Một bàn chân trước của sư tử-David huơ lên, Visser Ba khuyu xuống, chúi nhủi. Hắn té vập mặt và ngực xuống đất, nhưng vẫn không chịu buông vũ khí.

Trong nháy mắt, David đã chồm lên hắn.

Lũ "Hork-Bajir" chỉ trơ mắt ra nhìn. Nhưng cỡ nửa tá Mượn xác-Người bỗng xuyên ào qua hình chiếu ba chiều lao ra, tay lăm lăm súng.

David lao tới kẹp cổ Visser Ba.

Đùng! Đoàng!

Một viên đạn sượt ngang vai David, để lại một lỗ hổng đỏ lòm cỡ đồng 25 xu - một lỗ kim châm đối với sư tử.

Bất chợt David lùi lại. Visser Ba đã bắt đầu biến hình.

<Không được dùng súng loài người, đồ ngu cả lũ!> Visser Ba điên cuồng thét. <Tụi bay muốn cả cái khu này nghe tiếng sao? Dùng tia Nghiệt đi!>

Tôi chồm tới tên Mượn xác gần nhất, nện cho hắn một cú khi hắn đang hấp tấp quờ tay vào trong áo gió. Hắn ngã ngửa trở lại hình chiếu ba chiều, tông ầm vào đám Hork-Bajir vô hồn.

Thình lình, mọi ảo giác biến mất. Tụi tôi đang ở trong phòng khiêu vũ vắng hoe. Tôi hất tên Mượn xác ra xa một chút, và quơ một

đường móng vuốt vào mặt hắn.

Hắn ngã lăn quay và nằm im luôn. Nhiêu đó không đủ giết hắn, nhưng bị móng cọp dù đã cụp lại quơ phải khác nào bị một thanh bê-tông quật vào quai hàm.

Bọn còn lại đang loay hoay rút tia Nghiệt ra. David đã đè lên Visser Ba, nhưng trong tích tắc Visser Ba đã trở nên hùng mạnh hơn. Không biết hắn đang biến thành thứ quái vật gì, nhưng đó là cái thứ đen đủi, to đùng và có cả đống cánh tay.

Tôi ụp lên gã Mượn xác kế tiếp lọt vào tầm mắt mình, nhưng Rachel nhanh hơn, đã táp nhẹ lên đầu hắn. Một cú nhẹ của con gấu là quá đủ. Gã kia bổ nhào xuống như một bao khoai tây.

Nhưng có hai tên Mượn xác đã rút được tia Nghiệt ra và nhắm bắn. Cassie vọt lên.

Păng chiu!

Một khẩu tia Nghiệt khai hỏa. Cassie tru lên và lăn sượt qua mục tiêu của mình. Một luồng sáng xẹt ngang người Cassie, y như ai đó quệt lướt một thanh sắt nung đỏ lên da thịt nhỏ vậy. Sẵn đà, tên Mượn xác vừa bắn liền xông lên, ấn tia Nghiệt thẳng vào đầu Cassie.

<KHÔNG!> Tôi la thất thanh.

Visser Ba vừa mới xô được David ra, nhưng lại đã bị một lưỡi dao đuôi Andalite quặp cổ.

<Bảo bọn chúng tắt tia Nghiệt ngay!> Ax quát lớn. <Nếu tên kia bóp cò, ta sẽ ngắt cái đầu mi ngay.>

Tất cả mọi thứ bỗng dưng tê liệt. Không một ai nhúc nhích. Chỉ có những tiếng thở dồn dập.

<Đình chiến hả?> Visser Ba gầm rú. <Đừng hòng! Tao bắt được chúng mày rồi! Cuối cùng thì tao cũng bắt được chúng mày rồi! Chúng mày còn lâu mới thoát khỏi tay tao.>

Ax rịt mạnh lưỡi dao đuôi vào lớp da bò sát sần sùi, đen đúa chỗ cổ họng lốt biến hình của Visser Ba. Một tia máu đen phòi ra.

Coi bộ Visser Ba vẫn chưa chịu thua. Hắn đã mất bao công sức mới tóm được tụi tôi, đâu dễ gì hắn nhả ra.

<Ai trong số bọn mi là con người?> Hắn hỏi, giọng truyền bỗng đượm vẻ lấy lòng.

<Người ư?> Ax rặn ra cười. <Mi mất cả sự sáng suốt rồi hả, Visser? Con Người làm sao mà biết biến hình?>

<Tao biết một thằng bé loài người tên là David đã phát hiện ra chiếc hộp biến hình,> Visser Ba lạnh lùng nói. <Tao còn biết bọn giặc cỏ Andalite tụi bay đã bắt thằng bé đó rồi. Tụi bay hoặc là giết nó hoặc là kết nạp nó vào hàng ngũ của mình. Mà việc giết chóc đâu có hợp với tinh thần đạo đức giả của lũ Andalite bọn mi.>

Visser Ba hoàn hình, trở về cơ thể Andalite đánh cắp được của hắn. Đôi mắt cuống thòi ra ngổ ngáo nhìn khắp lượt bọn tôi.

<Trong số bọn mi chắc chắn có thằng nhỏ David. Ta đang nói

chuyện với cháu đây, David. Cha mẹ cháu đã ở phe ta. Họ thương nhớ cháu lắm. Họ rất mong mỏi được gặp lại cháu.>

<David, đừng…> Tôi dợm nói, nhưng đã quá trễ.

<Mày đã bắt cha mẹ tao!> David tức tối. <Mày đã biến họ thành… thành Yeerk!>

<Đúng. Nhưng bọn ta không làm thế với cháu đâu, David. Ta long trọng hứa sẽ để cháu sống tự do với cha mẹ mình.>

<Láo toét!> Ax khinh bỉ hét. <Lời hứa của Visser Ba.>

<Cháu chẳng còn chọn lựa nào khác đâu,> Visser Ba tiếp tục dụ, không thèm đếm xỉa đến Ax. <Bọn ta biết mặt cháu rồi. Chẳng bao giờ cháu có thể về lại với đời được nữa đâu, David. Cháu sẽ không bao giờ còn cơ hội thưởng thức những thú tiêu khiển của loài người nữa. Không bao giờ…>

<Câm miệng!> Ax quắc mắt.

<Mi sợ thằng nhỏ loài người nghe thủng sự thật sao, tên Andalite kia? David nè! Bọn chúng ngăn không cho cháu tiếp cận sự thật. Andalite là loài lừa đảo…>

Một tên Mượn xác ghé vào tai Visser Ba báo cáo. “Thưa Visser, có người đến.”

<David, cháu nghĩ sao?> Gã Visser gặng hỏi. <Theo bọn ta đi. Bọn ta sẽ đưa cháu đến gặp cha mẹ.>

<Đừng tốn thời giờ vô ích, Visser Ba,> Ax thét lên.

“Thưa Visser! Có người đến! Mật vụ Mỹ. Chúng ta đang gây nhiễu hệ thống thông tin liên lạc của họ. Giờ họ đang xác định nơi phát ra những tiếng ồn này, và họ sẽ lần tới đây chỉ sau vài phút nữa thôi!”

Visser Ba chần chừ. Tôi đọc thấy nét thất vọng trên mặt hắn. Đôi mắt chỉnh của hắn đỏ ngầu lên tức tối.

<Theo bọn ta đi, David. Hãy về lại nhà cũ đi. Bọn ta chờ cháu ở đấy. Đi theo bọn ta nào! Bọn ta sẽ đem lại quyền lực và bảo đảm an toàn cho cháu.>

Visser Ba lại bắt đầu biến hình, lần này thành Tony - Trưởng ban Lễ tân của Nhà Trắng. Một tên Mượn xác đã mở sẵn chiếc va-li đựng mấy bộ com-lê của Tony.

<Bật hình chiếu ba chiều bên trong lên,> Ax chỉ dẫn, <Rồi chờ cho nó bao phủ chúng ta.>

Cả hai phe đều rút lui, tạm thời chấp nhận ngưng chiến. Bọn Yeerk đi trở ra phía cửa trong khi Visser Ba tiếp tục biến hình thành người.

Tụi tôi đứng khuất trong hình chiếu cây cột cẩm thạch.

Mười phút sau, tụi tôi rời khỏi khu nghỉ mát, vẫn chưa hết run. Trong lòng đầy hoài nghi, không tiến tới gần hơn cái mục đích của tụi tôi là bảo vệ các vị lãnh đạo của thế giới tự do.

Nhưng cả đám tụi tôi đều còn sống.

CHƯƠNG 24

Tụi tôi lầm lũi bay trong đêm. Cú trở mặt của David vẫn còn làm cả nhóm sững sờ. Tôi biết cảm giác của tụi nó. Tôi biết đứa nào sẽ bùng nổ trước và vào lúc nào. Tôi liên lạc với lần lượt từng đứa một bằng giọng truyền riêng.

<Đừng nói lời nào hết, Marco,> tôi cảnh báo.

<Nói gì? Nói chuyện David sẵn sàng…>

<Mình không có thì giờ tranh luận, Marco. Đừng nói, *thế thôi*!>

Tôi chưa bao giờ ra lệnh kiểu đó cả. Mặc dù tôi được coi là trưởng nhóm, nhưng tôi nghĩ mình không có quyền ra lệnh cho ai hết. Nhưng lúc này, tôi không còn chọn lựa nào khác. Chỉ cần một lời hớ hênh thôi là bọn tôi sẽ vướng vào những rầy rà còn ghê gớm hơn những rắc rối tụi tôi đang gặp phải…

<Các cậu biết là tớ chỉ giả bộ đánh lừa bọn Yeerk thôi mà, đúng không?> David phân bua.

<Phải rồi!> Rachel bắt đầu mở miệng, giọng đầy vẻ chế nhạo.

<Rachel, im đi!> Tôi gắt chỉ để mình nhỏ nghe thấy.

<Đúng đấy!> David la bai bải. <Tớ sẽ không bao giờ đầu hàng! Rachel, cậu lấy quyền gì mà bảo tớ là đồ hèn nhát. Biết đâu chính cậu mới là kẻ nhát gan.>

<Rachel! MỘT LỜI CŨNG KHÔNG. Nghe chưa?> Tôi gằn giọng.

Rồi lần lượt tôi truyền cùng một thông điệp tới Tobias, Ax và Cassie: Không ai được trách móc David. Tất cả sẽ chấp nhận chuyện cậu ta kể, và sẽ hành xử như thể là thế.

<Nghe này,> David vẫn tiếp tục phân trần. <Chính tớ đã vật hắn xuống, đúng không? Tớ đã khống chế được tên ma quỷ, mặc dù Cassie đã nhai chân tớ. Một việc hoàn toàn không cần thiết.>

<David, cậu làm tốt lắm,> tôi vỗ về.

<Ừ, mình nghĩ suýt nữa thì bồ đã cho hắn đi đời,> Marco đế thêm.

<Mình cũng rất cảm kích!> Rachel tán dương, đoạn nói riêng với tôi. <Xỉ, đồ sâu bọ nhu nhược. Gió chiều nào hắn theo chiều ấy chứ gì. Hắn trở mặt với Visser Ba vì thấy phe tụi mình thắng thế.>

David có vẻ nhẹ nhõm. Sau đó, còn hơn cả nhẹ nhõm, cậu ta bắt đầu bốc phét.

<Tớ chưa bao giờ sợ gã đó. Không hề. Giữa hắn và tớ, có *nợ nần* cần giải quyết với nhau đấy. Và tớ chắc hẳn đã hạ gục hắn, nhưng không thể, mấy bồ biết đấy, tại vì chúng đã tóm được Cassie.>

<Cảm ơn, David.> Cassie nhỏ nhẹ. <Mình nghĩ bồ đã cứu sống mình.>

<Không có chi,> David đáp.

Nó cứ huyên thuyên mãi dọc đường về nhà kho. David khoe khoang, tụi tôi hùa theo. Và thực ra là, tôi không thể hoàn toàn chắc chắn được rằng nó không nói hết toàn bộ sự thật.

Linh tính mách bảo tôi rằng David đã nói xạo, rằng cậu ta quay lưng lại Visser Ba, như Rachel bảo, là vì "gió chiều nào thì theo chiều nấy" thôi…

Nhưng tôi không thể chắc chắn. Tất cả những gì tôi biết chắc là: tụi tôi không thể ra vẻ nghi ngờ David. Nếu cậu ta nói láo, tụi tôi chỉ có thể cảnh cáo cậu ta là cùng. Còn nếu cậu ta nói thật, tụi tôi sẽ phá hủy nốt chút cơ hội tin cậy hiếm hoi giữa cậu ta và tụi tôi.

Vì vậy tụi tôi đành ngậm miệng và ráng chơi theo kiểu của cậu ta. Vào lúc này thôi.

Khi tụi tôi về đến trang trại nhà Cassie thì trời đã tối mịt. Rachel phải nhanh chóng về nhà để tránh bị cấm túc vĩnh viễn. Cassie phải sáng tác một câu chuyện về việc gặp một con gấu trúc bị thương đã trốn mất. Ba mẹ nhỏ sẽ chấp nhận điều đó. Marco về cơ bản đã bị "xạc" một trận nên thân, trừ phi nó gặp may và ba nó đã đi hẹn hò. (Mà té ra là hổng phải vậy. Marco sắp phải bón phân cho vườn rau và hổng được xem TV một tuần liền.)

Ax và Tobias thì hổng vấn đề gì. Tôi cũng không. Tôi biết Tom chắc vẫn đi ra ngoài. Và một khi ba mẹ không ở trong thị trấn, tôi không gặp nguy cơ bị cấm túc.

Tôi truyền ý nghĩ riêng cho Tobias và Ax rồi bay vội về nhà, hoàn hình. Tôi cẩn thận vò nhàu tấm trải giường, xếp hai cái gối lại, lấy chăn đắp lên giả vừa như tôi đang ngủ say sưa. Tôi ăn ngốn ngấu vài thứ, rồi cố ý vứt đĩa dơ tầy huầy ra đấy. Để khi về, Tom sẽ nghĩ là tôi đã tấn công tủ lạnh trước khi đi ngủ. Thậm chí tôi còn quên tắt ti-vi - như thể thỉnh thoảng tôi vẫn đãng trí phạm phải.

Xong đâu đó, tôi biến hình lại và bay đến Dưỡng đường Thú hoang. Trở về dạng người, tôi lúp xúp chui vào núp trong thùng chiếc xe tải của ba Cassie.

Không trông thấy Ax và Tobias, nhưng tôi biết họ đang lẩn khuất đâu đó trong đêm tối.

Nửa đêm. Chẳng động tĩnh gì.

Một giờ sáng. Vẫn im lặng như tờ.

Có lẽ tôi đã lầm! Mong rằng vậy. Nếu không, tôi cũng chẳng biết phải làm gì nữa.

Dù gì, tôi cũng cho bạn biết một điều, Bạn không muốn thử và mong mỏi gì đâu vào lúc một giờ sáng. Không có gì ngoài sự chán nản vào giờ đó. Ngôi nhà của Cassie tối om. Tất cả mọi người đều đang yên giấc.

Hai giờ sáng.

Trời bắt đầu lất phất mưa. Nhưng nếu bạn phải ngồi thu lu trên đám rêu mốc đằng sau xe tải, trên người độc một cái quần soọc và áo

thun mỏng manh thì cơn mưa chẳng "lất phất" chút nào.

Tôi khó nhọc trườn ra khỏi thùng xe và leo lên ca bin. Không thể tin nổi! Chìa khóa xe vẫn nằm trong ổ.

Tôi xoay chìa khóa, bật radio lên, vặn nhỏ vô-lum nghe tin tức. Một cách giết thời gian ỉ mà.

Hai giờ ba mươi phút sáng.

Tôi đã nhầm về David. Nếu cậu ta ở trong nhà kho, nghĩa là tôi đã nhầm. Và cậu ta ***đang*** ở trong nhà kho.

Tâm trí tôi cứ tua đi tua lại những cảnh tượng đã qua. Khoảnh khắc David thất thần hét lên. <Khoan đã! Đừng bắn! Tôi hoàn hình ngay đây. Tôi không quan tâm…>, rồi cuộc giằng co giữa cậu ấy với Cassie…

Liệu David có nói thật không? Phải chăng đó là cách cậu ta lập mưu để lại gần Visser Ba? Và Cassie là kỳ đà cản mũi?

<Chúng hù tôi!> Cậu ta đã hét lên như vậy khi chạy ùa về phía Visser Ba. Cái đó cũng là một phần trong kế hoạch của David sao?

Tôi cố chống chọi cơn buồn ngủ. Đầu tôi cứ gục xuống, rồi bất chợt lại giật cục lên cố hồi tỉnh. Mắt tôi lờ đờ quan sát khu chuồng thú.

Và, thực tế là tôi đã bỏ lỡ khi chuyện đó xảy ra.

Nhưng Ax thì không.

<Ax đây.> Ánh nói bằng giọng truyền to hết cỡ mà ảnh có thể phát ra được. <Có một con đại bàng lửa đang rời trang trại.>

Giọng truyền của Tobias cũng từ đâu đó gần hơn vọng tới. <Mình thấy cậu ta rồi, Jake. Hy vọng bồ nghe thấy - có một tên phản bội trong nhóm chúng ta.>

CHƯƠNG 25

Tobias sà xuống bên cạnh tôi.

"Bám theo," tôi nói cộc lốc. "Đừng để nó thấy bồ. Mình và Ax sẽ theo sau."

Tobias giang cánh bay lên, thòng lại vài câu. <Hổng dễ đâu, Jake. Trong bóng tối nhờn lực của nó ngang ngửa mình. Tụi mình thì bay chậm rì.>

"Cứ cố hết sức," tôi nói trong khi đã bắt đầu biến thành chim ưng Peregrine.

David đã khởi hành trước Tobias một chút và trước tôi với Ax khá lâu. Ax cũng đang biến hình thành diều mướp. Bọn tôi chẳng đứa nào bay cừ trong đêm cả, còn đại bàng lửa lại bay khá nhanh - nhanh hơn cả diều hâu đuôi đỏ.

Tôi bắt kịp Ax trên không khi bay qua nhà kho của Cassie. Một ý nghĩ chợt xuất hiện trong đầu tôi là nên gọi Cassie, mặc cho nguy cơ ba mẹ nhỏ sẽ phát hiện ra nhỏ vắng nhà. Nhưng không có thời gian. Và chắc chắn ba đứa tụi tôi cũng có thể đối phó lại David.

Ax và tôi hối hả bay. Tụi tôi liên tục gọi Tobias, nhưng có lẽ nó đã ở ngoài tầm nghe được. Tôi hổng thấy Tobias, và cả David.

David bay về ngôi nhà cũ của hắn chăng? Hay hắn đã nạp mình cho bọn Yeerk? Lẽ nào hắn khùng đến thế?

Một lần nữa tôi phải đối mặt với sự thật rằng tôi không hiểu David. Hắn vẫn là một ẩn số. Hắn đang làm gì ta?

Mất dấu cả David lẫn Tobias, tôi chẳng còn biết phải bay đi đâu nữa. Có trời mới biết Tobias có theo kịp David hay không.

<Ax? Tụi mình sẽ bay về phía nhà cũ của David nha.> Tôi đề nghị.

<Phải, có lý đấy,> Ax đồng ý. <Nếu…>

Ax dường như định nói gì thêm.

<*Nếu* gì?>

<Nếu David đi theo bọn Yeerk thì chúng ta sẽ làm gì cậu ta?>

<Mình không biết,> tôi đáp.

Tụi tôi đập cánh gấp gáp, lặng lẽ bay trên những khu nhà tối om, những con đường vắng tanh vắng ngắt, trên những gian hàng cửa đóng im ỉm.

Cách vài phút tôi lại gọi Tobias, nhưng vẫn không có tiếng trả lời. Và một cách chậm rãi, một ý nghĩ mới nảy ra trong đầu tôi: Biết đâu không phải là Tobias đang ở ngoài tầm truyền ý nghĩ. Biết đâu Tobias *không thể* trả lời được nữa.

<Ax? Để mắt tìm Tobias nha!>

<Tôi vẫn đang tìm đây. Nhưng chẳng thấy bạn ấy ở quãng trời

nào cả.>

<Không phải trên trời,> tôi bảo. <Tìm dưới đất ỉ.>

<Bạn nghĩ David đã tấn công Tobias sao?>

<Ax, mình không biết phải nghĩ gì nữa. Hy vọng đây là một sự nhầm lẫn kinh khủng. Chúng ta phải chiến đấu chống lại một kẻ phản bội, một hội viên Animorph, mọi chuyện rồi sẽ ra sao đây?>

<Chúng ta đã tới nhà David.> Ax nhắc.

<Visser Ba nhấn mạnh rằng chúng sẽ chờ David ở đây. Như vậy có nghĩa là chúng cũng đang giăng bẫy chờ chúng ta.> Tôi nhìn xuống ngôi nhà. Nó vẫn mang những tàn tích của cuộc hỗn chiến tranh giành chiếc hộp biến hình. Cửa sổ phòng David vẫn còn một lỗ thủng to tướng, kính bể nát vụn, khung gỗ xộc xệch xệ hẳn xuống.

Một chiếc xe tải đậu chắn ngang giữa phố - chiếc UPS màu nâu. Trước giờ tôi chưa từng thấy xe tải UPS đậu trên con đường này.

<Không biết chúng nhét được bao nhiêu Hork-Bajir vào đó nhỉ?> Tôi tự hỏi.

<Tôi không thấy David đâu. Cũng chẳng thấy Tobias.> Ax nói.

<Mình cũng không thấy. Nhưng có thể David trốn đâu đó trong nhà. Để mình vào xem sao.>

<Hoàng tử Jake, đây là một cái bẫy!>

<Mình biết. Bọn Yeerk đang canh chừng David. Nếu cậu ta đã tới đây thì bọn chúng *biết* chưa nhỉ? Có lẽ chúng không phát hiện ra cậu ta đã tới, và cậu ta đã lẻn được vào trong nhà rồi. Có lẽ cậu ta chưa biết quyết định ra sao nên cần thêm thời gian để suy nghĩ cho thấu đáo.>

<Quá nhiều cái "có lẽ" không thể chấp nhận được.>

<Ừ. Chắc là thế. Ax nè, mình cần bổ trong hình dạng nguy hiểm nhất của bồ. Và đó chính là hình hài Andalite. Bồ đáp xuống sân sau giữa hai ngôi nhà kia kìa để hoàn hình. Và hãy ở tư thế sẵn sàng nhảy qua hàng rào sang nhà David nha.>

<Tốt hơn tôi nên ở bên bạn!>

<Không cần đâu! Một mình mình vào được rồi. Nếu có thể bắt kịp được David, đây là cách duy nhất.>

Lúc đó tôi muốn tỏ ra là người hùng can đảm. Nhưng điều đó sẽ không thực tiễn chút nào. Có thể có vài tay hổng hề sợ đối mặt với cái chết. Nhưng tôi nghĩ mấy tay đó sẽ được gọi là những thằng điên, chứ hổng phải anh hùng.

Tôi sợ. Tôi biết cái gì trong chiếc xe tải UPS. Tôi không biết có gì trong ngôi nhà đáng sợ bỏ hoang đó.

Điều tôi biết là tôi hổng có thời gian biến thành gì khác. Cũng chẳng tìm ra kế hoạch nào hay ho hơn nữa. Tôi chỉ còn biết bay vào và hy vọng.

CHƯƠNG 26

Tôi lao âm về hướng cửa sổ - chính xác là cái lỗ đã từng là cửa sổ.

Tôi xuyên đại qua không khí ban đêm giá lạnh, không sự sống.

Quang cảnh bên trong căn phòng của David thật lạ. Trận chiến trước, tụi tôi đã phá sập những bức tường, đập đồ đạc gãy nát, biến nơi này thành một chốn hoang tàn.

Nhưng ai đó đã kê lại chiếc giường vào chỗ cũ, cho nó đấu mặt lại chiếc ti-vi đang mở, dù màn hình mờ căm và trắng xóa.

Một con đại bàng lửa đang đậu chầu hầu trên thành giường, gióng mắt vào màn hình.

Đó cũng là lúc tôi thấy một con chim nữa. Một cục lông nhàu nhĩ, rã rượi nằm bên trên tấm trải giường sờn cũ. Máu loang nhoe nhoét cả tấm vải.

<Tobias!> Tôi rú lên xót xa.

Không có tiếng đáp lại.

Con đại bàng lửa lù đừ quay đầu qua dòm tôi. <Cậu ta theo đuôi tớ,> David nói tỉnh bơ. <Ráng ngăn tớ lại.>

Có tiếng "không" cứ chực òa lên trong đầu tôi, lặp đi lặp lại mãi cho đến khi tôi rống rỉt lên một tràng như tiếng còi hụ. *Không, không , không!*

<Tobias!> Tôi thét gọi lần nữa.

Không có lời đáp.

Tôi chẳng biết phải làm gì với con đại bàng lửa-David cả. Hắn bự gấp ba lần tôi, trong khi không có đứa bạn nào yểm trợ tôi hết. Tôi giỏng tai lên ngóng hơi thở của Tobias.

<David, cậu không được làm thế.> Tôi nói, cố điềm tĩnh hết sức.

<Làm gì hả Jake? Bán mình cho Yeerk ư? Không đời nào! Cậu nghĩ tớ ngu đến mức đó sao? Đấy không phải là mục tiêu của tớ…>

<Thế thì mày đang làm cái trò gì thế?!> Tôi đột nhiên không giữ được bình tĩnh nữa, gào lên. <Mày đang làm cái trò gì thế, đánh Tobias trọng thương hả?>

<Trọng thương thôi á? Ồ không, nó chết rồi, nếu mày còn đang phân vân về chuyện đó,> David tàn nhẫn nói. <Nó chết ngắc rồi.>

Tâm trí tôi bỗng tê dại đi khi nghe những lời đó. Tôi ráng lắng nghe tiếng thở vọng ra từ đống lông lem nhem kia. Nhưng tuyệt nhiên chẳng nghe được gì.

Tôi bỗng cảm thấy yếu lả, bất lực. Làm sao lại đến nông nỗi này. Làm sao tôi lại để nó xảy ra được cơ chứ?

<Tại sao mày làm thế?> Tôi hỏi.

<Tao đâu còn lựa chọn nào nữa? Bọn Yeerk biết tao. Bố mẹ tao đòi tao về. Còn mày… và tụi kia? Ê này, cái hôm ở quán trọ Ngày

Nghỉ, mày đã làm cho tao sáng mắt ra. Phải, mày đã lên mặt nói đại khái thế này: "Nếu cậu mà còn đi lông nhông sử dụng quyền năng biến hình dưới bất cứ hình thức nào thì bọn tôi sẽ ngăn cậu lại. Cậu là mối nguy hiểm với bọn tôi …">

Tôi nhớ là mình có nói như vậy thật.

<Mày tưởng tao không biết mày dọa nạt tao sao, Jake?> David cao giọng. <Tao mà chịu suốt cuộc đời nghe theo mệnh lệnh của mày á? Cả Marco, Rachel, và Cassie nữa - tụi bay là một băng chứ gì. Xời, tụi bay tự cho mình không phải là đám nhóc bình thường. Cho mày biết há, tao cũng đâu phải thằng nhỏ bình thường. Gia đình tao luôn sống rày đây mai đó, chuyển chỗ ở xoành xoạch. Ở trường tao luôn luôn là đứa mới đến. Tao đã quen bị xô đẩy, ăn hiếp bởi những đứa gọi là trẻ em bình thường rồi. Thế đấy! Với cái đám khác thường tụi bay thì tao cũng luôn là người mới. Vậy mà tụi bay cũng đòi hoạnh họe, hù dọa tao hả? Thậm chí con nhỏ Rachel còn bảo tao là đồ hèn nữa. Chỉ vì tao muốn được sống thôi sao? Tao không nghĩ vậy đâu.>

<Mày giết Tobias vì mày nghĩ đây cũng là những trò bắt nạt nhau vớ vẩn ở trường thôi sao?!> Tôi gầm lên phẫn nộ.

<Tao là kẻ sát nhân ư? Tao không nghĩ vậy đâu, Jake,> David cười sằng sặc. <Nó là một *con chim*. Mày muốn giết chim lúc nào mà chẳng được - đâu có bị kết tội là giết người. Tao không bao giờ giết người, thậm chí làm đau một con người tao cũng không làm nữa kìa. Còn thú vật ư? Chuyện đó khác à nha.>

David trừng trừng nhìn tôi bằng con mắt phừng phực của đại bàng lửa. Tôi có thể làm gì được bây giờ? David - đại bàng lửa nhanh nhẹn hơn tôi, to xác hơn tôi. Nếu nó đã đánh gục được Tobias, thì nó cũng dư sức cho tôi đi đời.

<Tao còn lựa chọn nào nữa, Jake?> David hỏi, đượm vẻ phiền muộn. <Không gia đình. Không nhà cửa. Cũng chẳng được thong dong sống như một con người. Bị bọn Yeerk săn lùng ráo riết. Phải suốt đời sống trong ổ rơm của Cassie sao? Tao được khuyên bảo những gì? Cứ để Marco châm chích à? Để Rachel cười vào mũi tao à? Và khi gặp nguy hiểm tận mạng thì phải chui nhủi thành rận rệp hoặc sẽ bị giết ư? Có lẽ mày muốn trở thành siêu nhân, nhưng tao thì không thèm. Bây giờ tao đã có quyền năng biến hình, tao sẽ tận dụng nó.>

<Bọn Yeerk sẽ không bao giờ ngưng lùng sục mày,> tôi gào lên.

<Còn khuya bọn chúng mới mò ra tao. Đấy, tao chỉ việc thu nạp ADN của một người nào đó, phải không nào? Cứ hai tiếng một lần, tao sẽ là một người - thậm chí tao đã nghĩ sẵn tao sẽ là người nào nữa cơ. Với phép biến hóa, tao có thể lấy bất cứ thứ gì tao muốn. Bất cứ thứ gì. Tao có thể là tỉ phú, nếu muốn.>

<Nếu bọn Yeerk không tóm được mày thì bọn tao sẽ làm việc đó,> tôi hăng tiết.

<Ừ, tao biết,> David công nhận. <Nhưng nên nhớ, bọn mày giờ chỉ còn có năm đứa. Và tỉ xỉu nữa thôi, Jake, con số đó sẽ là bốn.>

Đó là lúc con đại bàng lửa xòe cánh ra, đập mạnh và tông thẳng vào tôi.

CHƯƠNG 27

Con đại bàng lửa thật khổng lồ! Đôi cánh nó muốn choán hết cả căn phòng. Móng vuốt nó xổ ra hết cỡ như cái bàn cào, rứt banh tôi ra trong chớp mắt.

Tôi rớt xuống đánh oạch, ngã ngửa ra giơ cẳng lên trời. Bất giác, tôi làm điều mà chim ưng không bao giờ làm - điều mà bản năng đại bàng lửa của David không bao giờ ngờ đến…

Con đại bàng lửa lại xấn xổ xông tới. Nhanh như cắt, tôi lăn vào gầm giường, móng vuốt ngửa lên bấu chặt vào thành gỗ.

<Để xem mày sẽ trốn trong đó được bao lâu.> David chế nhạo, nhưng trong giọng nói của nó có pha vẻ thất vọng.

Cái đầu chim tổ chảng của nó ghé mắt nhìn vào gầm giường. Nếu nó mà chui vào mồ tôi là nó sẽ bị kẹt cứng liền, không thể cục cựa được nữa.

Con đại bàng lửa bay vèo vèo lên bậu cửa sổ. Và khi hé mắt nhìn theo, tôi thấy móng vuốt nó đang dài ra. Ôi, nó đang hoàn hình.

David phạm sai lầm rồi. Cho dù nó có tất cả khả năng biến hình như tôi, nhưng nó lại không có được kinh nghiệm sành sỏi bằng tôi. Nó không biết là khi đang biến hình dang dở, nó rất yếu ớt, và tôi có thể trốn thoát.

Chỉ có điều tôi không muốn chạy trốn. Không đời nào, khi mà xác Tobias đang nằm trên giường phía trên tôi.

Tôi đã từng xông pha bao trận chiến với đủ loại Hork-Bajir, Taxxon, và cả với Visser Ba. Tôi luôn luôn hy vọng chiến thắng, chứ không bao giờ khao khát được giết chóc.

Nhưng lần này thì khác. Tôi không muốn chạy trốn. Tôi muốn tiêu diệt David. Tôi muốn thủ tiêu nó. Tôi muốn trả thù.

Bàn chân người của David bắt đầu lấp ló ra khỏi vuốt chim. Tôi nhăm nhe nó thật cẩn thận, rồi chờ đến lúc thuận lợi liền luồn ra ngoài từ phía bên kia giường, vỗ cánh…

David đứng ngây như phỗng, cao cả mét, mình mẩy vẫn còn đầy lông, khuôn mặt vẫn là mặt của đại bàng lửa, nhưng những ngón tay người đang lòi ra từ đầu cánh.

Nó loạng choạng lúc lắc và lập chập tóm đại một thanh gỗ dài cỡ cây gậy đập bóng chày.

<Nào, chú chim nhỏ> hắn nói. <Thử bay ra cửa sổ đi, cứ thử làm xem nào.>

Tôi nỗ lực đập cánh, tạo ra nhiều tiếng ồn từ đôi cánh của tôi, nhưng tôi không bay mà chạy lồm chồm trên sàn nhà, dùng cánh để tăng thêm tốc độ.

Nhìn thấy rõ tôi sắp làm gì, David vội hụp xuống định phang cây

gậy xuống người tôi. Nhưng rủi cái nó vẫn còn ở dạng chim nhiều hơn là người - mà chim thì đâu có cổ tay.

Bụp! Nó đập hụt, cây gậy sượt qua tôi, giờ thì tôi đã ở ngay dưới tầm che của thân hình hắn. Ngay phía dưới người hắn và đang bay thẳng lên, thẳng vào mặt hắn.

David ngả lùi lại và đưa bàn tay còn luôm nhuôm lên che mặt. Nhưng tôi đã ở rất gần, còn nó thì quá vụng về.

Hai vuốt chim của tôi cà hết sức vào mặt nó.

"Aaaaaaa!" nó rú lên bằng cái miệng người còn chút xíu là chim.

Tôi quặp móng vuốt vào cái mũi đang nhô ra, bõng…

Rầm rập! Rầm rập! Rầm rập!

Tiếng bước chân khua dồn dập.

RẦM! Cánh cửa bung bản lề, đổ ầm vào trong, đồng thời một tên Hork-Bajir ùa vào phòng.

David vẫn còn mù vì bị lông tôi che kín và vì máu rỏ ròng ròng trên mặt. Ngay lập tức, tôi buông David và tuôn thẳng ra phía cửa sổ. Tôi ráng sức bay qua cửa trong khi gã Hork-Bajir túm lấy đuôi tôi rị vào.

David cũng chồm lên, bươn qua cửa sổ! Tôi đã bay ra trước, đang rơi thì bị thân hình của David rơi xuống bập phải. Tụi tôi cùng rơi đuồn đuỗn, bỏ lại cái hồ bơi ở đằng sau.

David nằm ngửa nhưng đã biến hình được đôi chút.

Tên Hork-Bajir cũng quăng người qua cửa sổ, lao theo tụi tôi vào mảnh sân tối thui. Hắn vốn là loài sống trên cây, cho nên một cú nhảy ba chục mét chẳng nhằm nhò gì với hắn cả.

Phịch!

Phịch!

Phịch!

Ba gã Hork-Bajir to bành ky đáp xuống bãi cỏ. Những cặp chân gà của chúng ngập sâu trong đất. Rừng gươm của chúng nhấp nhóa trong ánh sáng tù mù. Tôi nằm ngay đơ, lông bết bùn và cứng đờ. David đang biến hình thần tốc. Những nét loài người của nó biến dần.

Nhưng cả hai tụi tôi đều không thể bay lên mà không va vào cái hàng rào. Tôi cần phải chạy đề lấy đà mới bay lên cao và nhanh được, trong khi đó sau lưng tôi lại là cái hồ bơi án ngữ. Tụi Hork-Bajir vẫn hùng hục chạy thẳng đến chỗ bọn tôi.

Có lẽ trong vài giây nữa thôi mọi chuyện sẽ kết thúc. Người tôi căng lên, chờ đợi một nhát chém có thể cắt tôi ra làm hai.

Chợt, có khối gì đó bay vèo qua đầu! Qua hàng rào!Qua hồ bơi! Không, không phải là bay mà là phóng vút qua.

Ax đó! Vượt qua hàng rào và qua hồ bơi, ảnh hạ bốn chân ngay vào chính giữa tôi và gã Hork-Bajir đang chạy đầu.

<Tôi nghĩ rất có thể bạn đang cần yểm trợ, Hoàng tử Jake.> Ax nói điềm đạm.

“Andalite!” tên Hork-Bajir bự nhất rú lên.

<Đúng, Andalite đây.> Ax trả lời với đầy đủ vẻ kiêu hãnh của dân tộc mình. <Thật đáng thương cho mi, tên Yeerk kia.>

Một người Andalite khó mà chọi lại ba tên Hork-Bajir, nhưng được cái, bọn Yeerk rất e dè cái đuôi Andalite lợi hại, cho nên lũ Hork-Bajir có vẻ chù chừ.

Dù chúng lình đình không lâu, nhưng cũng đủ để cho Ax cúi xuống, bế thốc tôi lên bằng bàn tay nhiều ngón của ảnh, rồi nhảy giật lùi phóng qua bờ hồ bên kia ngon ơ.

<Oa! Mình không ngờ bồ lại làm được vậy đó!> Tôi cảm kích.

<Tôi cũng không ngờ luôn.> Ax nhã nhặn đáp.

Tụi Hork-Bajir liền đuổi vòng theo chu vi hồ tới chỗ tụi tôi. Thoáng ngại ngần ban đầu của chúng đã qua đi, và chúng đang dán mắt vào anh chàng Andalite một trăm phần trăm.

Chúng bỏ mặc David.

Ax quay lại và phóng qua hàng rào, chạy thẳng. Tụi Hork-Bajir chẳng cần phải nhảy qua hàng rào chi cho mất công, chúng cứ thế húc thẳng vô, khiến cho cái hàng rào đổ ụp xuống, kèm theo một tiếng ồn khủng khiếp.

Đèn từ các nhà lân cận đồng loạt bật sáng lên.

Mải chạy, lũ Hork-Bajir không hay rằng ngôi nhà láng giềng ở bên này cũng có hồ bơi.

Ax bay véo qua hồ bơi, còn tụi Hork-Bajir lố đà rơi tòm xuống.

Tòm! Tòm! Tòm!

Ba con quái vật cao hơn hai mét không thể chết đuối trong cái hồ nông choèn một thước tám này được, nhưng chúng không thể đuổi kịp tụi tôi nữa.

Phía trên, tôi thấy một con đại bàng lửa đang bay.

<Mình phải đuổi theo nó.> Tôi nói.

<Chờ tôi biến hình xong rồi đi cùng với bạn.> Ax bảo.

<Không. Chúng ta không thể để mất dấu vết nó!> Tôi dứt khoát. <Đừng theo tôi! Hãy đi gọi tiếp viện. Gọi Rachel ngay vì nhỏ sống gần đây nhất. Nhỏ có thể biến thành cú để tìm ra mình và David.>

<Chúc gặp may, Hoàng tử Jake.> Ax bùi ngùi nói.

Thường thì tôi sẽ nói "Đừng gọi mình là hoàng tử." Đó là một trò đùa vẫn đang tiếp diễn giữa tôi và Ax. Nhưng giờ hổng phải là lúc để đùa.

<Ax, mình nghĩ Tobias chết rồi,> tôi nói. <David đã giết cậu ta.>

<Thật khủng khiếp.> Ax thảng thốt.

<Đúng. Gọi Rachel mau. Nếu David giết Tobias, thì chúng ta buộc phải làm một điều kinh khủng nữa!>

Tôi xé không khí, hộc tốc phóng theo con đại bàng lửa.

CHƯƠNG 28

David đã trông thấy tôi. Dù mạnh hơn tôi trong không trung, nhưng nó vẫn cứ mải miết bay.

Tụi tôi bay vù vù xuyên màn đêm - ngang qua trường học, qua cả công trường bỏ hoang, nơi bọn tôi đã gặp hoàng tử Elfangor để rồi trở thành những chiến binh Animorphs ngày nay.

Thoạt đầu tôi nghĩ David bay trở về trang trại của Cassie, nhưng nó bay qua luôn, rõ ràng là chưa định hình cụ thể sẽ bay đi đâu.

<Mày đã biến hình quá lâu rồi đó, Jake.> Nó hú hét. <Hoàn hình mau đi.>

<Thời gian tao biến hình cũng ngang bằng mày mà, David.>

<Mày nói cũng đúng đấy. Tao đang tìm chỗ thích hợp để hoàn hình đây. Nhưng trước hết, tao phải kiếm chác thứ gì cái đã.> Nó nói.

Tôi không biết David ngụ ý gì. Nhưng rồi tôi thấy nó chao xuống, liệng về phía khu thương xá.

Nó mất hút sau đống thiết bị điều hòa không khí ở trên mái tòa thương xá rộng mênh mông.

Tôi nhìn lại xem Ax có bay theo không. À, ảnh đã làm điều tôi dặn: bay đi gọi Rachel.

Không có gì cả. Bầu trời quang quẻ.

Tôi cũng lướt xuống mái khu thương xá, tránh chỗ David vừa đáp xuống.

Tôi ngừng chân trên một mái nhà rải sỏi, kiệt sức sau những lần vỗ cánh không dứt. Tôi quan sát cẩn thận, đầy sợ sệt vào màn đêm. Cố căng tai lên, nhưng chẳng nghe thấy có người nào ở gần cả…

Tôi canh chừng coi David có bay lên lại hay không. Nhưng tự trong tim tôi biết là nó không làm thế. David đã chiếm cứ được chỗ này thì không đời nào nó từ bỏ.

Tôi hoàn hình và nhanh chóng đứng đó, cảm thấy chơ vơ, bất an. Tuy nhiên, không ai dưới đất có thể thấy được tôi bởi vì xung quanh mái nhà có gờ ngăn. Đằng sau tôi, chếch về bên phải là bức tường tầng thứ ba của cửa hàng bách hóa đồ sộ. Tôi đang ở phía trên tầng hai của khu thương xá chính.

Tôi lại biến hình.

"Nào David," tôi thét gọi trong đêm. "Mày muốn đánh nhau hả? Thế thì ra đánh nhau nào."

Những vằn vện cam và đen vắt léo chéo qua cơ thể tôi.

Cái đuôi dài bật ào ra khỏi mông.

Tôi đổ ầm xuống trên những đệm chân trước to bằng cái chảo chiên. Tôi kiểm tra móng vuốt, xem nó mọc từ từ ra khỏi vỏ bao

chân.

Lập tức, tôi cảm thấy bản năng cọp dâng trào, sôi réo trong mình. Tôi đã biến hình cọp cả trăm lần rồi, và tôi biết cách chế ngự cái bản năng khát máu của nó.

Nhưng lúc này tôi không muốn kìm nén cái bản năng ấy, khi mà Tobias đã bị tên phản bội kia hạ sát.

Tôi hít không khí đánh hơi David. Tôi lắng nghe và nhận ra tiếng những bàn chân có đệm đang rón rén trên sỏi và giấy dầu.

Tôi nhìn, với cặp mắt cọp xóa nhòa bóng đêm.

<Mày chưa trả lời câu hỏi của tao, Jake.> David gừ gào. <Sư tử đấu với cọp. Mày nghĩ ai sẽ thắng hả?>

<Thử rồi biết.> Tôi hét.

Ngay tức khắc, một khối nâu vàng lao thẳng vào tôi, sát rạt mặt đất.

Nó nhanh lắm. Nhanh đến nỗi con người không tài nào phản ứng kịp, và nhanh đến mức nạn nhân không kịp kêu.

Nhưng tôi không phải là con người.

Như một chiếc xe lửa rời bến, David lao ập vào tôi, hàm nanh vàng nhè ra. Tôi dùn người, tập trung dồn hết lực vào chân và hạ thấp cái đầu mượt mà của mình xuống.

Tụi tôi đâm sầm vào nhau! Quai hàm của David sượt ngang tai tôi. Tôi phập răng xuống và vặn trúng… trúng bờm sư tử! Răng tôi ngập ngụa trong đống lùng nhùng toàn lông là lông.

<Aaaaaggghhhhh!> Tôi rống lên thống thiết. Tôi cảm tưởng như ai đó xóc nguyên cả cái xiên nung đỏ vào vai mình.

Bị răng David cắm sâu vào cơ bắp và gân, tôi vặn vẹo điên cuồng, nhưng chỉ khiến cơn đau càng dữ dội hơn.

Rồi tôi lăn ngửa ra, để lộ nguyên một cái bụng chành bành!

Thấy thế, David bèn nhả vai tôi ra, tỉnh phập một cú dứt điểm cho tôi lòi ruột. Nhưng đã chuẩn bị sẵn sàng, tôi cong lưng, giương cả bốn vó ra và vận hết sức bình sinh búng lên.

Hắn táp trả. Máu chảy ra từ mõm.

Như ánh chớp, tôi vùng dậy đứng trên bốn chân, nhanh nhẹn và uyển chuyển như một con mèo.

Nhưng sư tử cũng thuộc dòng họ nhà mèo.

Móng vuốt nó móc vào thái dương tôi mạnh đến nỗi tôi cảm thấy con mắt mình nổ toang. Tôi nhảy dựng ra xa và tránh được cái nanh chết chóc trong gang tấc.

Bất ngờ, cả hai tụi tôi đều lăn một vòng rồi lại chồm đứng lên, đối đầu gườm gườm nhìn nhau. Cả hai cái đuôi cùng co giần giật, chờ đối phương sơ hở.

Về tốc độ thì cả hai đều nhanh như nhau. Dẫu tôi bự hơn và nặng hơn, nhưng những điều đó chẳng có nghĩa lý gì. Cái chính là David sở hữu một cái bờm bù xù, ngăn không cho răng tôi chạm được đến chỗ

hiểm nhất: những động mạnh cổ dễ dàng phun máu tung tóe.

Tôi nhìn trao tráo vào mắt nó. Nó cũng nhìn phừng phừng vào mắt tôi. Cả hai đều tích điện! Cả hai đều run bần bật, gầm gừ vì tràn trề năng lượng, tốc độ và sức mạnh.

David chồm lên!

Tụi tôi lại tông uỳnh vào nhau, vai đụng vai, và lại lăn tròn trên mái nhà.

Tôi xồ mạnh ra như ánh chớp, đứng trên bốn chân. Nhưng than ôi, tôi bỗng nhận ra chỗ mình đang đứng không phải là sỏi nữa. Bàn chân tôi trôi tuồn tuột, móng vuốt tôi chẳng có gì để bám.

Tôi đang đứng trên kính. Cửa sổ thông sáng!

Nhìn xuống dưới, tôi thấy những bóng đèn đêm mờ ảo trong khu thương xá, tôi còn thoáng thấy tiệm sách Walden và cửa hàng búp bê Baby Gap kế bên.

Khoảng cách từ đây rơi xuống đại sảnh là sáu mét.

David lại chồm lên. Nhưng tấm kính trơn láng không tạo đủ độ ma sát cho tôi dịch chuyển, tôi đành đứng ì ra đó, bất lực mặc cho cái khối vàng nâu kia tông sầm vào như xe tải đụng.

David xông tới, miệng há hoác ra nhắm vào cổ họng tôi. Tôi nhảy ngoắt qua bên, bị nó đè nghiến lên.

Bỗng có tiếng kính vỡ răng rắc, nghe lạnh gáy. Cả hai tụi tôi cùng rơi.

Rơi, và rơi hoài. Vẫn cố cắn, quơ, cào cấu hòng giết nhau, ngay cả khi nền đất đang dâng lên hứng trọn cả hai.

Và rồi, giữa không trung, cố vặn người để đưa chân xuống dưới, tôi cảm thấy những chiếc răng.

Tôi cảm thấy chúng cắm phập vào cổ mình.

Máu phun ra.

Đó là máu cọp.

Cũng là máu tôi.

Rơi.

Rơi.

Rơi… màn đêm buông trải… tối om…

HẾT TẬP 21

---

[1] Vận động viên nhà nghề môn bóng rổ của Mỹ (NDBS)

[2] Tên một khu căn cứ quân sự của Mỹ (NDBS)

[3] Chuỗi siêu thị nổi tiếng của Mỹ (NDBS)

[4] Tên một cửa hàng chuyên cung cấp bánh Pizza với nhãn hiệu Pizza Hut ở Mỹ (NDBS)

[5] Đây là chương trình "Talk with Letterman" do David Letterman dàn dựng, nội dung có thể là phỏng vấn hoặc trò chuyện với một hay nhiều người về cuộc sống thường ngày hoặc về một hiện tượng nào đó trong xã hội - Một chương trình khá nổi tiếng ở Mỹ

[6] Tên series truyện tranh Miss Spider của David Kirk (NDBS)

[7] Bão Táp Sa Mạc là tên một chiến dịch quân đội Mỹ triển khai ở cuộc chiến vùng Vịnh năm 1992.

[8] CNN: Cable News Network - Kênh truyền hình chỉnh của Mỹ (NDBS)

[9] POTUS là các chữ cái viết tắt của President Of The United States

[10] HOS là các chữ cái viết tắt của Head of State: có 2 nghĩa: Thống đốc Bang hoặc Nguyên thủ Quốc gia. Ở đây, có nghĩa là Nguyên thủ Quốc gia (NDBS)

[11] 1 ounce = 28,35gam

K. A. APPLEGATE

ANIMORPHS

NGƯỜI HÓA THÚ

RACHEL

#22. Đòn trừng phạt

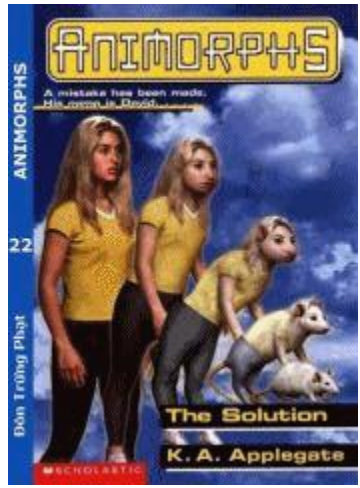

Tác phẩm: Animorphs
Tập 22: Đòn Trừng Phạt
Nguyên tác: Animorphs #22: The Solution
Tác giả: K. A. Applegate
Dịch giả: Tâm Yên
Nhà xuất bản: Trẻ, 03/2002
Khổ sách: 11 x 18 cm
Số trang: 168
Giá sách: 6.000 vnđ
Thực hiện ebook: ANIMORPHS Team
Scan: nguoimedocsach
Đánh máy: gaumat, giangcoi163, rongyuri
Đối chiếu: tieukhe
Dịch bổ sung: bim_HF
Biên tập: nguoimedocsach
Sửa chỉnh tả: hainguyenspk, tieukhe, santseiya
Thiết kế bìa: teszine
Chuyển sang ebook: santseiya
Ebook BB: Cent
Ngày hoàn thành: 14/09/2009
Nơi hoàn thành: Hà Nội
ooO TVE Ooo

MỤC LỤC

TÓM TẮT NỘI DUNG TẬP 21
CHƯƠNG 1
CHƯƠNG 2
CHƯƠNG 3
CHƯƠNG 4
CHƯƠNG 5
CHƯƠNG 6
CHƯƠNG 7
CHƯƠNG 8
CHƯƠNG 9
CHƯƠNG 10
CHƯƠNG 11
CHƯƠNG 12
CHƯƠNG 13
CHƯƠNG 14
CHƯƠNG 15
CHƯƠNG 16
CHƯƠNG 17
CHƯƠNG 18
CHƯƠNG 19
CHƯƠNG 20
CHƯƠNG 21
CHƯƠNG 22
CHƯƠNG 23
CHƯƠNG 24
CHƯƠNG 25
CHƯƠNG 26
CHƯƠNG 27
CHƯƠNG 28
CHƯƠNG 29

TẬP 21: MỐI ĐE DỌA

1. Người kể chuyện:

Jake

2. Nội dung:

Sau khi bị rớt khỏi chiếc máy bay, Jake, Marco, Cassie, Ax và David được Rachel và Tobias trong lốt chim cứu thoát và đưa về đất liền an toàn. Biến hình thành mòng biển, 7 bạn trẻ thám thính khu vực xung quanh khu nghỉ dưỡng Marriott và bị Mật vụ Mỹ-bị Mượn xác dùng súng tia Nghiệt bắn. Jake hạ lệnh quay trở về. Về đến nhà, Jake được ba mẹ thông báo em họ của mình, cũng là anh họ của Rachel, tên là Saddler, bị tai nạn giao thông, hiện đang nằm trong bệnh viện nhi. Ba mẹ của Jake buộc phải vào bệnh viện phụ đỡ việc chăm nom nên không có nhà tối hôm đó. Cứ tưởng có nhiều thời gian rõi đề nghiên cứu khu nghỉ Marriott và lên kế hoạch hành động cho cả nhóm, nhưng Jake lại phải đương đầu với sự việc David biến mất khỏi nhà Cassie trong lốt đại bàng lửa. Cậu ta đột nhập vào một nhà nghỉ qua đường cửa sổ, sử dụng một căn phòng trống đề nghỉ ngơi và xem tivi. Bị phát hiện, dù không thích nghe những lời lên lớp của Jake, nhưng David vẫn miễn cưỡng theo Jake trở về lại nhà Cassie.

Theo ý kiến của Cassie, Jake biến thành chuồn chuồn chở theo 6 con bọ chét và chui vào bên trong khu nghỉ dưỡng Marriott nhờ quá giang một cái mũ của một anh bồi. Lọt được vào bên trong, 7 bạn trẻ chui vào trong hệ thống đường ống thông gió của tòa nhà và vào được trong phòng họp lớn, nơi các nguyên thủ quốc gia sẽ từng người bước lên bục phát biểu. Họ phát hiện có những hình chiếu ba chiều được dựng lên trong phòng, và cũng ở đây họ đã phát hiện ra được kế hoạch chiếm đoạt cơ thể 8 vị nguyên thủ quốc gia của bọn Yeerk. Kế hoạch chống lại Visser Ba và bọn Yeerk và cách đột nhập vào bên trong tòa nhà mới được hình thành. Tối hôm đó, 7 bạn trẻ quay trở lại, đột nhập vào bên trong, đánh gục 3 tên bảo vệ vũng Yeerk mini. Jake, David, Ax biến hình thành 3 tên này. Nhưng thật không ngờ, Hội Animorphs đã sập bẫy của Visser Ba, hắn đã phủ hình chiếu 3 chiều đề tạo ra một bữa tiệc giả. Trong tình thế nguy nan, David đã tỏ ra hèn nhát và chấp nhận chạy theo Visser Ba để được bảo toàn tính mạng. May mắn thay, tiếng súng nổ đã tạo sự chú ý của Mật vụ Mỹ thật. Hai bên - Visser Ba và hội Animorphs - chấp thuận ngưng chiến. David chưa kịp hoàn hình và chưa kịp tiết lộ bí mật của Hội. 7 thành viên thất bại nhưng vẫn còn sống nguyên. Đêm hôm đó, David trốn khỏi nhà Cassie trong lốt đại bàng lửa, quay trở về lại căn nhà cũ. Tobias bám theo trước, kế đến là Ax và cuối cùng là Jake. Khi

Jake tới nhà David, phát hiện Tobias nằm còng queo trên sàn nhà, Jake kêu Ax đi kiếm Rachel, còn mình thì đuổi theo David tới khu thương xá. Trong khu thương xá, Jake-cọp bị David-sư tử đánh trọng thương.

3. Nhân vật quan trọng:

Hội Animorph: Jake, Marco, Rachel, Cassie, Tobias, David

Ax

Visser Ba

4. Những loài thú mới được thu nạp:

Jake: Chuồn chuồn, Người (bảo vệ)

Marco: Bọ chét

Rachel: Bọ chét

Cassie:

Tobias: Mòng biển

Ax: Bọ chét, Người (bảo vệ)

David: Mòng biển, Bọ chét, Người (bảo vệ)

5. Những lốt hình được sử dụng:

Jake: Gián, Mòng biển, Chim ưng Peregrine, Dơi, Chó (Homer), Chuồn chuồn, Người (bảo vệ), Cọp Siberi

Marco: Gián, Mòng biển, Ơ biển, Bọ chét, Rắn hổ mang.

Rachel: Đại bàng đầu bạc, Mòng biển, Bọ chét, Gấu xám

Cassie: Gián, Mòng biển, Ơ biển, Bọ chét, Cú sừng, Sói

Tobias: Mòng biển

Ax: Gián, Mòng biển, Diều mướp, Bọ chét, Người (bảo vệ)

David: Gián, Mòng biển, Sư tử, Đại bàng lửa, Bọ chét, Người (bảo vệ)

ĐỒN TRỪNG PHẠT

CHƯƠNG 1

Tôi tên là Rachel.

Tôi đang chìm trong một giấc mơ quái dị - thấy mình đang hăng say thử quần áo tại một cửa hàng quen. Chỉ có điều chị bán hàng cứ đem tới cho tôi những cái áo đầm nhỏ tí teo.

Tôi hỏi chị ta, "Này chị, bộ chị nghĩ mấy cái thứ đồ này em bận vừa sao?"

Chị ta đáp, "Thế nhưng cửa hàng chúng tôi không có thứ nào vừa với cỡ người của em cả."

Bực quá tôi gắt. "Hổng lẽ cái cửa hàng bự như vầy mà chẳng có bộ nào cỡ ba trăm mười hai à?"

Ờ mà chờ chút coi, tôi chột dạ. Mình đâu có mặc đồ "sai" ba trăm mười hai. Nhưng chợt nhìn vào tấm gương lớn treo trên tường, tôi giật bắn người: tôi đang ở trong lốt voi.

Vậy mà tôi vẫn cứ phình, phình mãi ra - bự, bự lên nữa. Cái thân voi bành ky của tôi đang ép người ta vào tường, sàn và trần nhà.

Bất giác tôi nhìn xuống.

Úi! Ngay dưới cái bụng voi nhăn nheo là một hình hài bé xíu mặc chiếc áo lạnh có mũ trùm màu cam.

"Ôi, trời ơi! Nó đè chết Kenny rồi!" Ai đó rú lên.

"Aaaaahhhh!" Tôi rống vang.

"Hay em tới quầy Trang Phục Nữ Sinh ở lầu hai xem sao," chị bán hàng gợi ý. "Nhưng nhớ đừng đi bằng thang máy nha."

Nói đoạn chị ta cúi xuống và chọc những móng tay nhọn hoắt vào tôi. Nhói quá, tôi điên tiết hất chị ta ra. Nhưng ngay khi vừa bị tôi xô, chị ta không còn là người bán hàng nữa.

Chị ta đã là một con chim!

"Aaaaahhhh!" Tôi ngồi bật dậy.

Kìa, trong bóng tối phòng tôi, một con chim xám to đùng đang lướt lùi lại và đậu lên bàn học.

"Tobias hả?" Tôi thì thầm mà tự dưng ruột quặn lên. Không phải là diều hâu đuôi đỏ! Con chim nọ cũng thuộc họ diều hâu nhưng lông lại trắng và đen.

<Không, Ax đây! Bạn phải đi ngay, Rachel, Tobias… ờ … mất tích rồi. Còn Hoàng tử Jake đang gặp nguy hiểm.>

Tôi hất tung cái chăn ra, nhảy tọt xuống đất, đôi chân trần lạnh thốn lên. "Cái gì?"

<David đã phản bội.>

Tôi tỉnh hẳn - không những tỉnh như sáo mà còn sôi máu lên nữa. Tôi lật đật chộp chiếc gối ôm nhét xuống dưới chăn, hi vọng mẹ tôi mà vào kiểm tra thì bà sẽ tưởng con gái mình đang ngủ say.

Tôi liếc nhìn đồng hồ, trời khuya lắm rồi - khuya đến sắp sáng bảnh luôn.

Tôi tập trung biến hình thành cú sừng, trong khi vẫn không ngừng chất vấn Ax.

"Chuyện gì xảy ra vậy, Ax?"

<Lúc trời vừa tối, Tobias, tôi và Hoàng tử Jake đã canh chừng bên ngoài trang trại nhà Cassie. Bạn biết đó, Hoàng tử Jake nghi ngờ David sẽ trở mặt với chúng ta…>

"Đồ sâu mọt! Đồ nhớp nhaáappp."

Lưỡi tôi rụt lại nửa chừng khi tôi đang lồng lộn nguyền rủa David. Coi vậy mà lại hay, nếu không thì Ax lại cắc cớ bắt tôi phải giải thích những từ ngữ tôi vừa mới thốt ra - lúc này đâu phải lúc để mà giảng giải những từ tầm xàm đó.

Tôi vẫn đang teo rút. Lông cú màu nâu đâm ra lủa tủa trên người tôi. Mới đầu chỉ là những nét chấm phá, sau là những hình xăm trên da dị hợm, và cuối cùng biến thành bộ lông cú hẳn hoi.

<David rời trang trại trong lốt đại bàng lửa. Tobias tức tốc đuổi theo cậu ta. Sau đó tôi và Hoàng tử Jake cũng bay theo, nhưng chúng tôi chẳng tìm ra David hay Tobias đâu cả.> Ax kể. <Chúng tôi thử bay tới nhà cũ của David, thì thấy hắn ở đó. Hoàng tử Jake đã nói chuyện với hắn. Tôi không biết họ đã nói những gì, nhưng lúc đó bọn Yeerk đang theo dõi ngôi nhà và một đám Hork-Bajir đã xông vào tấn công.>

"Tấn công ai?" Tôi cộc cằn hỏi. "Tấn công Jake hay David hay cả hai?"

<Tôi không chắc. Nhưng David chạy trốn và Hoàng tử Jake đuổi theo. Hoàng tử yêu cầu tôi đi tìm bạn…>

<Xong ngay, ảnh sẽ có quân tiếp viện,> tôi hét. <Đi nào!>

Tôi quạt cánh đậu lên bậu cửa sổ.

Tôi đã là con cú sừng chính hiệu - với đôi mắt có thể nhìn xuyên thấu màn đêm, và đôi tai nghe được cả tiếng chuột chút chít bên dưới cả mười lăm thước.

<Thế Tobias thì sao?> Tôi hỏi Ax, trong lòng vẫn chưa quên thái độ ngập ngừng của ảnh khi nhắc tới cậu ấy.

<Tôi không chắc chắn.> Ax đáp. <Nhưng tôi e rằng rất xấu. Hình biến đại bàng của David mạnh mẽ hơn Tobias nhiều. Hoàng tử Jake tin rằng… à… rằng… Tobias chết rồi.>

Ruột gan tôi bỗng dưng tê cứng lại. Tôi cứ đậu chết trân ở đó, móng vuốt bấu chặt lấy thanh gỗ nơi ô cửa sổ.

Tobias? Chết ư?

Nếu David đã hại Tobias, tôi nhất định sẽ…

Nhưng dọa nạt thì phỏng có ích gì? Tôi phải hành động. Phải, cả Jake cũng sẽ không để yên đâu. Chính vì thế mà ảnh mới bảo Ax đến tìm tôi.

CHƯƠNG 2

Tôi có cặp mắt có thể nhìn thấy từng lá cỏ sắc lẻm bên dưới. Cặp mắt ghi nhận từng con chuột hay thỏ nhỏ run rẩy náu mình trong bóng tối. Nhưng giờ đây, tôi không nhìn thấy gì hết cả.

Ngoài hình bóng của Tobias. *Tobias chết rồi* ư? *Không thể nào!*

Và David nữa. Đúng, tôi cũng có thể nhìn thấy hắn - một David giả lả, hay hờn dỗi, dễ cáu bẳn; một David mà phân nửa thời gian là một kẻ liều lĩnh, táo bạo… ờ... giống như tôi; còn những lúc khác lại là một tên hèn nhát và yếu bóng vía.

David, thành viên Animorph mới. Thành viên do chính tụi tôi đã tạo ra sau khi David tình cờ lượm được chiếc hộp xanh.

Tụi tôi đã không còn lựa chọn nào khác. Visser Ba đã biết rằng David có chiếc hộp xanh - chiếc hộp biến hình của người Andalite. Ba mẹ của David đã bị bắt, bị ép phải chấp nhận những con sên Yeerk chui vô não của họ và biến thành Kẻ Bị Mượn Xác.

Một nửa ngôi nhà của David đã bị phá hủy trong trận đánh đó. Hắn đã bị bọn Yeerk phát giác. Mặt hắn đã bị ghi dấu trong bộ nhớ của mỗi tên Mượn Xác trên Trái Đất này. Chắc chắn tất cả bọn chúng đang tầm nã hắn. Tất cả đang tìm một thằng nhãi có chiếc hộp biến hình.

Vậy là tụi tôi biến David thành người của tụi tôi. Dùng chiếc hộp biến hình, tụi tôi biến hắn thành một Người Hóa Thú, có khả năng thâu nạp ADN từ bất kỳ con thú nào mà hắn có thể chạm vào và biến thành con thú đó trong thời hạn hai giờ mỗi lần biến hình.

Hắn được coi là một thành viên trong nhóm. Và hắn đã là thành viên của nhóm trong một thời gian ngắn. Hắn đã cùng tụi tôi thực hiện một trong những đặc vụ khó khăn nhứt: cứu những vị lãnh đạo cao cấp của thế giới tự do thoát khỏi bọn Yeerk.

Nghe có vẻ ấn tượng quá, phải không? Đúng là sẽ cực kỳ ấn tượng nếu tụi tôi thành công. Nhưng tụi tôi đã thất bại.

Các nhà lãnh đạo của các nước Mỹ, Pháp, Nga, Anh, và Nhật Bản đã họp mặt tại một khu nghỉ dưỡng tách biệt để tìm giải pháp cho vấn đề Trung Đông. Cuộc họp đã trở thành mục tiêu tối thượng của bọn Yeerk. Một cơ hội để tạo vật chủ Bị Mượn Xác từ năm người quyền lực nhất hành tinh. Hoặc ít nhất là bốn. Một trong số họ, tụi tôi hổng biết người nào, đã là một tên Mượn Xác.

Tụi tôi đã cố gắng chặn đứng bọn chúng. Nhưng tụi tôi đã quá tham vọng. Và Visser Ba, thủ lãnh của bọn Yeerk trên Trái Đất đã gài bẫy tụi tôi. Tụi tôi trốn thoát khỏi cái bẫy, nhưng lại là sau khi David đã sợ hãi đồng ý ngả theo phía bọn Yeerk. Về sau hắn giả bộ đó chỉ là mưu mẹo, rằng hắn vẫn trung thành.

Giờ thì tụi tôi biết rõ hơn rồi.

Tôi bay qua những nóc nhà đen ngòm, những bãi đậu xe tối thui, những cửa tiệm đèn lập lòe phục vụ 24/24, và những trạm xăng bán cả đêm. Ax dẫn tôi trở lại khu nhà của David, nơi ảnh đã nhìn thấy Jake và David lần cuối cùng…

Tụi tôi đi theo hướng mà Ax đã thấy hai người đó bay qua.

Liệu tụi tôi có tìm thấy tụi nó? Và nếu tụi tôi tìm thấy, tụi tôi sẽ tìm thấy điều gì?

Thình lình, trên con đường phía dưới tụi tôi xuất hiện một chiếc xe cảnh sát pha đèn chói lóa, lao như tên bắn về hướng khu thương xá. Nó không hụ còi bởi vì đang là ban đêm.

<Bay tới khu thương xá mau.> Tôi bảo Ax.

<Bạn thấy gì hả?> Ax hỏi.

<Không. Mình chỉ đoán thôi. Nhưng chiếc xe cảnh sát kia đang lao tới đó - khu này vốn an ninh trật tự lắm mà… vậy, một chiếc xe cảnh sát chạy như tên bắn thế kia có thể đồng nghĩa với việc chúng ta sẽ tìm ra Jake và David.>

Chiếc xe cảnh sát phóng nhanh hơn tụi tôi. Lúc tới khu thương xá, tôi thấy nó đang sàng tới sàng lui giữa các lối đi, nhá đèn loang loáng, tìm lối vào chính.

Nút tắt còi báo động chắc chắn phải nằm bên trong khu thương xá. Đằng xa, một xe cảnh sát thứ hai đang lao tới.

Nhẹ hết sức cú, tôi âm thầm chao liệng bên trên nóc sân thượng rộng hàng mẫu - thoạt tiên định theo dõi lực lượng cảnh sát quanh tòa nhà, nhưng chợt tôi thấy cửa sổ mái. Đó là một khối lục giác bằng kính để đón ánh sáng mặt trời, ăn thông xuống khu buôn bán chính.

Một mặt kính hình tam giác bị bể nát.

<Kia kìa!> Tôi hét lên với Ax.

Tụi tôi đảo ngoặt về phía ô kính vỡ.

Từ trên dòm xuống, tôi thấy một đống kính vỡ vụn lấp lánh dưới sàn nhà. Thật khó mà biết bên trong khu siêu thị này sáng cỡ nào, bởi vì tất cả mọi thứ đều sáng rừng rực lên trước mắt cú. Tuy vậy, tôi cảm giác như trong đây có ít nhất vài bóng đèn đang bật.

Điều gì đang chờ tôi ở dưới đó?

David cũng là một Animorph - điều đó có nghĩa nó là một kẻ thù cực kỳ nguy hiểm. Nó đã có hình biến sư tử và đại bàng lửa.

Liệu con cú-tôi có thể làm gì được đại bàng lửa? Không thể.

Liệu tôi có thắng được sư tử? Không thể.

Và có lẽ hắn đang rình rập đâu đây. Phục sẵn với khả năng nghe và nhìn siêu việt. Chưa kể đến sức mạnh vượt xa sức mạnh của con người.

Nhưng dù có thính tai cách mấy David cũng không đời nào nghe được tôi đâu. Con cú-tôi có khả năng quạt cánh không phát ra âm thanh, cho dù có gió rít xuyên qua mép cánh.

<Ax, bồ sẵn sàng chưa? Tụi mình cần lao xuống rồi chui lên thật nhanh, đề phòng David đang rình mò.>

<Tôi đã sẵn sàng,> Ax điềm tĩnh nói.

Tôi hươ cánh đổi góc độ rồi đâm bổ qua cái lỗ lam nham xuống giếng trời.

Vèo! Tôi phóng bừa qua tấm kính sắc cạnh. Dang rộng cánh ra, tôi biến xung lượng rơi xuống thành xung lượng nằm ngang.

Tôi bay vụt qua hình ma-nơ-canh của cửa hàng thời trang Cựu Linh Thủy. Tôi thấy thanh vịn gãy nát. Nó vốn gồm một ống thép dày đặt bên trên những thanh thép dẹp dựng thẳng góc.

Toàn bộ thanh vịn cong oặt ra phía ngoài, tựa như có một con voi khổng lồ vừa đi ngang qua.

Tôi quành lại và căng mắt quét khắp lượt khu thương xá quen thuộc.

Ôi! Jake đang nằm oặt ẹo trong vũng máu! Một con cọp nằm thiêm thiếp như đang ngủ, nhưng quanh đầu và cổ nó có một vệt máu đen loang ra bê bết.

<Jake!> Tôi thét lên và lao bổ xuống chỗ ảnh.

<Rachel!> Ax quát. <Coi chừng bẫy đó!>

Sực tỉnh, tôi xòe cánh hết cỡ, bay lên.

Ax nói đúng. Có thể David đang rình tụi tôi nhào tới chỗ Jake. Không nghi ngờ gì nữa, con cọp dài hơn hai mét bị thương nằm đó chính là Jake. Bình thường cọp đâu có léng phéng đi sắm đồ.

<Tôi nghe có tiếng thở!> Ax nói.

Tôi cố tập trung tất cả mọi giác quan của cú. Ừ… phải rồi! Có tiếng thở ở đâu đó, nhưng mà yếu ớt, khó nhọc lắm - như có máu tắc nghẽn trong từng hơi thở.

<Ảnh bất tỉnh rồi,> tôi bảo. <Nếu không ảnh đã hoàn hình. Mình chẳng thấy David đâu cả, nhưng nó có thể là bất cứ con gì và ở bất cứ xó nào quanh đây.>

Lúc này, tôi thấy ánh đèn pin khua loang loáng chỗ lối đi chính - đèn của cảnh sát. Chỉ xíu nữa thôi là họ sẽ vào tới đây. Điều đó đồng nghĩa với việc họ đã bao vây khu thương xá và đã bít tất cả các lối ra.

Tuy nhiên, tụi tôi có thể biến khỏi nơi đây mà chẳng khó khăn gì. Nhưng đó đâu phải là điều tôi muốn - tôi muốn tìm David kìa!

CHƯƠNG 3

<Ax, hoàn hình mau.> Tôi cảm thấy kỳ kỳ khi ra lệnh cho Ax. Không phải tôi muốn tiếm quyền thủ lãnh của anh Jake, nhưng bây giờ ảnh lâm nạn rồi thì phải có ai đó ra quyết định hành động chứ.

Bỗng dưng tôi đâm nghi ngờ: chả biết Ax có chịu làm theo lời tôi hay không.

Nhưng kìa, cơ thể Ax đang biến đổi. Chẳng mấy chốc ảnh sẽ trở thành một người Andalite hoàn chỉnh thôi.

<Ax, ngay sau khi hoàn hình xong, bồ ra chỗ cầu thang đằng kia, canh chừng anh Jake và mình nha.>

Nơi tôi đang đứng là một tiền sảnh rộng mênh mông giữa các tầng lầu. Một đầu là thang cuốn và đầu kia là cầu thang thường với những tay vịn. Đúng là lối kiến trúc quen thuộc của các siêu thị.

Tôi sốt ruột đứng đợi Ax hoàn hình. Tụi tôi cần sức mạnh tấn công. Và có rất ít thứ có thể gây nguy hiểm hơn là một người Andalite.

Ax phi nước kiệu về phía cầu thang thường. Đến lượt tôi hoàn hình. Tôi sẽ biến hình tiếp và đi xuống cầu thang cuốn từ phía bên kia, trong lốt gấu xám. Tôi hổng tin là một con sư tử có thể làm gì được tôi trong lốt hình biến đó. Và tụi tôi sẽ bọc hậu cho anh Jake từ cả hai phía.

Tôi dần dần trở lại hình dáng người bình thường của mình. Thật kỳ quái khi đi chân đất mặc đồ bó sát mà đứng chình ình giữa thương xá.

Đã thuộc nằm lòng khu này, tôi biết chính xác mình đang ở đâu, chung quanh có những cửa hàng nào. Dù sao thì hầu hết phần đời thú vị nhất của tôi đã trôi qua ở nơi này mà…

Nhưng rủi thay! Đây không còn là nơi hàng ngày tôi thường tung tẩy đi lại nữa. Bây giờ, nó đang chìm trong ánh sáng tù mù với những khoảng tối om, đầy rẫy những mối đe dọa.

Chợt, có tiếng động!

Tôi nhìn sang Ax. Cả hai chúng tôi cùng sững lại, căng người lên nghe ngóng. Có tiếng chuông phát ra từ… từ cửa hàng nữ trang cách tụi tôi mười gian hàng.

Ráng nhìn kỹ hơn, tôi thấy sàn nhà chỗ đó có kính vỡ tung tóe. Chắc chắn ai đó vừa mới đập bể tủ bày hàng rồi.

David! Chính nó chứ không ai khác! Chắc chắn lúc này nó đang vơ vét kim cương ở trỏng.

"Đi!" tôi rít lên với Ax. "Để mình tới đó!"

Quên mất là mình đã hoàn hình thành người trần mắt thịt, tôi cứ thế phóng tới cửa hàng kim hoàn Khóa Chân - một cửa hàng đồ sộ, buôn bán lớn. Tôi bắt đầu biến hình và…

Tôi không hề nghe thấy tiếng hắn. Không tiếng gầm. Không dấu hiệu cảnh báo.

Tôi chỉ kịp thoáng thấy một khối nâu vàng phản chiếu trên cửa kính. Rồi cái gì đó như một trái hỏa tiễn lướt chồm chỗm trên sàn nhà.

Tôi lăn tròn!

Sư tử!

Nó chồm lên!

Tôi chỉ kịp thò tay tóm đại thanh vịn cong vẹo và đu mình qua.

"Aaaahhh!" Tôi thét lên đau đớn khi cổ tay và ngón tay tôi phải chịu sức nặng toàn thân. Tôi đu đưa tòn teng, bất lực - phía dưới là Jake và sàn nhà. Sau đó, tôi ráng chụp bàn tay còn lại vào một thanh vịn thẳng đứng, túm chặt lấy.

Tôi còn có thể làm được gì bây giờ?

David phóng ào tới rồi thắng kít lại.

Nếu cứ cố bấu víu thì tôi sẽ chịu không nổi. Còn nếu buông người rớt xuống thì tôi có thể bể mắt cá hay gãy cẳng như chơi, như thế thì còn làm nên trò trống gì được nữa.

Có hai thanh xà vắt ngang qua tòa nhà, với những biểu ngữ trèo thòng xuống. Tôi chẳng biết mấy biểu ngữ ấy mang nội dung gì - có lẽ là quảng cáo hàng hóa hoặc khuyếch trương một chiến dịch đặc biệt nào đó.

Xà nhà gần nhất cách tôi khoảng chỉn tấc về phía trái. Bề rộng của nó chừng tám phân gì đó - vẫn hẹp hơn cầu thăng bằng khoảng hai xăng-ti-mét.

Là một vận động viên thể dục dụng cụ nghiệp dư, thỉnh thoảng tôi vẫn chễnh mảng tập luyện. Chưa bao giờ tôi thử tung mình lên một thanh xà rộng có tám phân, cách sàn nhà đầy kỉnh bề tới bốn mét rưỡi thế này.

David quay ngoắt lại và tiếp tục đuổi theo. Ax vẫn hổng thấy đâu.

Tôi bắt đầu giãy giụa dữ dội, tim đập thình thịch, hơi thở muốn tống hết ra khỏi ngực.

David lừng lững trờ tới, bốn móng vuốt sư tử in nhẹ nhàng xuống nền nhà, đuôi nó ngoe nguẩy, cái đầu đầy bờm nghênh ngang bổ tới bổ lui, y chang một chàng công tử đang thung dung dạo phố.

Tôi tiếp tục lắc lư. Chân tôi doãi ra rộng hơn. Tôi nhìn chòng chọc vào David qua những thanh tay vịn cầu thang.

<Tao chỉ cần ngoạm mấy ngón tay là xong đời mày, Rachel à. Mày không năn nỉ tao rủ lòng thương sao?> David trêu trọc. <À, không, không đời nào nhỏ Rachel can đảm lại chịu làm chuyện đó đâu ha.>

Nó ngoác miệng ra, nghiêng đầu qua một bên định táp mấy ngón tay tôi, nhưng…

Tôi búng mình phóng lên!

Tôi rơi xuống, nhìn thấy xà nhà sao mà xa lắc xa lơ. Rầm! Một bàn chân tôi chạm trúng thanh xà! Tôi khuyu đầu gối xuống để kìm hãm sự va chấn, đoạn tôi vòng hai cánh tay lên cao khỏi đầu, dồn trọng lượng qua một bên để thay đổi trọng tâm.

Suốt mấy giây ớn lạnh, tôi cứ chập chững bổ nghiêng bổ ngửa, chân kia chới với, khua khoắng không khí. Ơn trời, sau đó tôi cảm nhận được thanh xà - tôi đã đặt được cả hai bàn chân lên đó.

Phừừ! Tôi thở hơi đầu tiên sau hàng mấy thế kỷ!

David hậm hực quơ một tay lên thanh vịn, điên cuồng quào cấu. Tôi cảm nhận được cả tiếng gió rít qua những cú quào của nó. Giờ thì tôi đã đứng vững và đã hoàn toàn kiểm soát được mình.

David căm giận nhìn tôi bằng đôi mắt vàng tóe lửa.

<Thôi được,> nó gầm gừ. <Tao không phải là đồ giết người... Một con chim… và một con cọp… là đủ rồi.>

Tôi phẫn uất nhìn con sư tử - tên phản bội - và thét. “Hãy tìm chỗ núp đi, David. Bởi vì tao thề: tao sẽ giết mày.”

David quay đi, cười ha hả ra chiều coi thường lắm.

“Tao sẽ giết mày!” tôi gào với theo. “Nhớ đấy! Tao thề sẽ giết mày!”

CHƯƠNG 4

Ax hộc tốc chạy lại khi tôi đã nhảy xuống đất, người vẫn còn run bần bật.

<Tôi nghe tiếng bạn la,> ảnh nói.

"David ở đây," Tôi nói. "Hắn lừa tụi mình. Giờ tụi mình phải đi xuống chỗ anh Jake và…" Tôi bảo.

<Đừng,> Ax can. <Jake đang bất tỉnh. Bạn ấy lại to lớn quá, chúng ta không khiêng nổi đâu. Thế nào các cảnh sát viên cũng gọi bác sĩ thú y thôi.>

Ax nói đúng. Tôi nghe có tiếng người lao xao. Cảnh sát đã án ngữ cửa ra vào.

Tôi hít thở thật sâu. "Ừa, họ sẽ gọi mẹ Cassie cho mà xem, bởi vì cô ấy là bác sĩ chuyên về thú hoang dã ở gần đây nhất. Nhưng mà, rủi trong nhóm cảnh sát có tụi Mượn xác thì sao? Tụi mình cần phải ở lại với Jake."

<Đồng ý. Hi vọng bạn ấy sẽ tỉnh lại trong vòng một tiếng rưỡi nữa,> Ax thêm. <Bằng không bạn ấy sẽ bị kẹt trong lốt cọp luôn.>

Ánh đèn pin quét lấp loáng khắp tiền sảnh. Cảnh sát đang đi về phía gian hàng JC Penney, tạm thời khuất tầm mắt.

"Tụi mình phải chuồn lẹ ra khỏi chỗ này. Họ sẽ trở lại ngay đấy."

Tụi tôi phóng như bay xuống cầu thang cuốn, tới chỗ Jake. Một động mạch cổ của ảnh bị đứt, vẫn còn rỉ máu be bét. Nhưng ít nhất thì ảnh vẫn còn sống. Đúng, còn sống chứ không như Tobias…

<Chúng ta biến thành con gì đây?> Ax hỏi.

"Thành bọ chét đi, ừm… nhưng con đó mù và gần như điếc đặc. Tụi mình muốn quan sát tình hình, vậy thì biến thành ruồi há."

Khi tụi tôi biến hình thành ruồi được nửa chừng thì tốp cảnh sát khác đi vào. Họ thận trọng vượt qua đại sảnh về phía tụi tôi, lia đèn pin tứ phía, tìm kiếm cái gì đó mà hình như cả họ cũng không biết.

Rồi họ sẽ tròn mắt lên ngạc nhiên cho mà xem, tôi bảo đảm mà.

Tôi nhanh chóng co quắt lại. Giờ thì thân hình cam vằn đen của Jake đã là một khối khinh khỉ cầu tổ chảng, cao vụt bên trên tôi như một bức tường cong đầy lông.

Tôi cảm thấy đôi cánh ruồi mỏng mảnh bật ra khỏi bả vai mình, cảm thấy cả những cái chân ruồi đột ngột toài ra từ ngực. Dù không đau đớn gì nhưng tôi vẫn cảm thấy ghê ghê khi gương mặt mình chảy nhão ra, mũi và miệng dính tịt lại rồi vêu ra thành cái vòi hút gớm ghiếc của ruồi.

Nhưng tất cả những thứ đó chẳng mảy may là gì đối với tôi cả. Tobias đã chết, còn Jake thì đang ngoắc ngoải. Tôi cần phải săn lùng David, tôi sẽ truy tìm hắn đến cùng.

Tôi sẽ săn lùng và trừ khử hắn.

Không, không trừ khử. Từ đó nhẹ quá. Nói như thế thật mơ hồ và vô nghĩa. Tôi sẽ giết hắn.

Tôi cảm thấy muốn bệnh. Có lẽ do quá trình biến hình đã loại bỏ nội tạng của tôi và thay bằng các bộ phận sơ đẳng của loài ruồi.

Hay là do cảm giác thù hận và căm ghét gây ra chăng?

<Ax à, kể cho mình nghe đi. Khi anh Jake yêu cầu bồ đi kiếm người trợ giúp, tại sao bồ đến gặp mình mà không là Marco hay Cassie?>

<Hoàng tử Jake nói rất cụ thể. Tìm Rachel.>

<Ảnh có nói tại sao không?>

Ax ngần ngừ giây lát. Rồi ảnh nói, <Jake bảo tôi là có lẽ Tobias đã chết. Tôi nói chuyện đó thật khủng khiếp. Và rồi Hoàng tử Jake nói, "Ừ, nếu David đã giết Tobias, tụi mình có lẽ cũng phải làm một điều gì đó thật kinh khủng. Hãy kiếm Rachel.">

Tôi không biết những lời đó khiến tôi cảm thấy thế nào. Tôi không phải là người bị ám ảnh bởi cảm xúc của chính mình. Bạn biết ý tôi là gì không? Có một số người không ngừng "hướng nội", còn tôi thì hổng phải loại người đó.

Nhưng rõ ràng tôi thấy lạ. Anh Jake đã cho gọi đúng tôi chứ hổng ai khác. Bởi vì ảnh cần một ai đó sẽ làm chính xác điều mà tôi dự định sẽ làm.

Như tôi nói, tôi không quá nhạy cảm, nhưng vẫn có cái gì đó khiến tôi cảm thấy không ổn.

Tuy nhiên, khi tôi đã biến xong thành ruồi, tôi biết anh Jake đã chọn đúng người. Coi, tôi quan tâm tới Tobias. Tôi không hề biết là mình đã quan tâm đến cậu ấy nhiều cỡ nào cho mãi đến tận lúc này.

Và nếu David đã giết cậu ấy, tôi sẽ trả thù. Tôi sẽ buộc hắn phải trả giá thật đắt cho cái chết của Tobias.

CHƯƠNG 5

Ánh sáng bao phủ người tôi.

Có tiếng người la thất thanh, rung chuyển như bom nổ.

“Trời đất… coi con cọp kìa! Frank! Lại coi con cọp nè! Nằm giữa siêu thị mới ác chứ.”

“Ừ hén, đúng là cọp trăm phần trăm.”

“Chúng ta làm gì với nó đây?”

“Khiêng nó tới chỗ trung úy đi. À, mà nó bị thương nặng lắm. Chắc phải kêu ai đó thôi… Để tôi vắt óc coi phải kêu ai nè. Cứ phải cẩn thận chĩa súng về phía nó nha. Nó vẫn nguy hiểm lắm đó.”

<Ax! Chui vào tai Jake mau.> Tôi giục giã.

Tụi tôi nhấn nút xuất phát trên cánh ruồi và bay lên. Chỉ cần vài giây là cặp mắt quái đản như hàng trăm chiếc ti - vi vỡ vụn của ruồi đã tìm ra tai của Jake. Xong, tụi tôi luồn vào cái hang động lớn hình tam giác đó.

Một cái hang phủ đầy lông và đầy nhóc những âm thanh vang dội từ bên ngoài vọng vào, cũng như từ chính cơ thể cọp vọng lên.

<Ax nè, anh Jake đã biến hình được bao lâu rồi?>

<Tôi chỉ có thể ước chừng. Tôi tin là đã được chừng ba mươi hai phút.>

<Khoảng ba mươi hai phút? Đó là ý bồ về cái gọi là "*khoảng chừng*" đó hả?>

<Tôi đoán là bạn ấy bay thẳng tới khu thương xá này từ chỗ mà tôi bỏ bạn ấy lại để đi kiếm bạn, và bạn ấy đã biến hình ngay khi tới đây,> Ax nói. <Có lẽ nhiều nhất là được ba mươi lăm phút rồi.>

<Nếu vậy thì còn đủ thời gian cho mẹ Cassie đến.> Tôi thở phào.

Thế nhưng, mẹ của Cassie hổng phải là người đến kế tiếp. Các nhân viên y tế đã đến sớm hơn. Và tôi ngạc nhiên thấy họ bắt tay ngay vào việc với con cọp-Jake, ngay khi họ chắc chắn là con cọp đã hoàn toàn bất tỉnh.

Họ lau rửa vết thương khủng khiếp ở cổ Jake và cố cầm máu lại. Vậy thôi, họ không làm gì thêm nữa.

Nửa giờ sau, mẹ Cassie đến. Có cả ba nhỏ đi cùng. Và chính Cassie cũng có mặt! Có lẽ nhỏ đoán con cọp bị thương trong khu thương xá chính là Jake.

<Cassie! Mình, Rachel đây!> Tôi truyền ý nghĩ cho mình Cassie nghe.

Dĩ nhiên là Cassie không trả lời, nhưng chắc chắn nhỏ nghe được.

“Tiêm IV ngay. Nó mất nhiều máu quá.” Mẹ Cassie nói bằng cái giọng dứt khoát, chuyên nghiệp mà trước giờ tôi chưa hề nghe.

<Cassie, con cọp này là Jake đó. Ảnh đã biến hình được khoảng

hơn một tiếng đồng hồ rồi. Bồ cần phải làm ảnh hồi tỉnh ngay. Thủ phạm là David. Hắn đã tấn công ảnh. Còn Tobias… Tobias… thì…> Tới đây cổ họng tôi nghẹn cứng, không nói thêm được nữa. <Mình đang ở bên Ax. Tụi mình phải đi tìm David. Có thể nó đang đi kiếm Marco.>

"Chờ chút, tôi biết con cọp này." Tiếng mẹ Cassie vang lên. "Nó là một trong những con cọp của Lâm Viên chúng tôi mà. Sao không ai báo cho tôi biết nó đã sổng chuồng vậy cà! Tôi sẽ may vết thương của nó lại ngay, nếu không thì nó chẳng qua khỏi đâu…"

<Cassie, nếu bồ nghe được mình thì hãy nói "tốt" đi.>

"Tốt" Cassie thốt lên, đoạn nói thêm. "Chúc may mắn!"

"Chúc may mắn cái gì?" Tiếng ba Cassie thắc mắc. "Chúng ta đâu cần phải chúc may mắn. Có mẹ con lo rồi mà."

<Ax, bồ sẵn sàng chưa?>

Ảnh nói đã sẵn sàng, tôi và Ax bay đi. Không một ai, ngoại trừ Cassie, để ý thấy hai con ruồi vụt bay ra khỏi lỗ tai con cọp.

Ngay khi bay ra, tôi phải đấu tranh hết cỡ với cái mong muốn của con ruồi là đậu xuống vũng máu và nhấm nháp.

Tụi tôi loăng ngoăng bay lên theo kiểu ruồi. Khi bay qua đầu mấy nhân viên y tế, cảnh sát và bác sĩ thú y, tôi nghe tiếng một người bảo: "Chúng tôi nhận định con cọp này rớt từ giếng trời xuống đây. Chắc chắn nó bị cửa kính bể cứa phải nên mới bị thương."

"Nó sẽ sống chứ mẹ?" Cassie hỏi.

Tôi không nghe thấy tiếng trả lời. Mà thật ra tôi cũng sợ nghe câu trả lời…

Tôi nhắm hướng bay lên phía cửa sổ mái bể nát. Cảnh sát nhan nhản trên nóc khu thương xá, nhưng tụi tôi đã tìm ra nơi kín đáo để đáp xuống. Đó là phía sau hệ thống điều hòa nhiệt độ kềnh càng to bằng cả ngôi nhà.

Tụi tôi bắt đầu hoàn hình cấp kỳ. Bỗng tôi nghe thấy hai viên cảnh sát đang thì thầm ở phía bên kia máy điều hòa.

"Một con cọp ở đây à? Không ai hay biết nó sổng chuồng sao? Vậy, chắc chắn nó là một tên của băng đảng Andalite trong lốt hình biến rồi."

Tụi tôi biết bọn Yeerk đã gài được một số tên trong bọn chúng vào lực lượng cảnh sát. Vậy mà tôi vẫn thấy sốc khi nghe chúng nói về băng Andalite.

"Ờ, có lẽ mày nói đúng. Nhưng bọn ta đâu thể làm gì được. Trong số cảnh sát ở đây chẳng có đứa nào là người của bọn ta cả."

"Visser Ba không tha cho chuyện này đâu." Một tên than vãn, giọng run rẩy, mặc dù tiết trời đang ấm áp. "Ổng sẽ nghĩ là đáng lẽ chúng ta phải kiếm ra cách để giết nó."

"Thế thì, đừng lộ cho ổng biết chuyện này."

"Đúng đó. Không cần phải làm phiền ổng vì những tiểu tiết nhỏ

đang xảy ra đâu. Ừ há. Chúng ta cứ im miệng là hơn."

Tôi và Ax biến thành cú sừng và diều mướp, rồi lao mình vào màn đêm, trực chỉ hướng nhà Marco. Có lẽ cậu ta đang ngủ ngon lành và chưa hay biết chuyện gì. Hi vọng cậu ta sẽ bình yên sau cánh cửa đóng kín mít và sau những bước tường vững chắc.

Thế nhưng chỉ có tường và cửa thôi chưa đủ chống chọi một Animorph phản bội.

Bất giác, tôi nhận ra tình thế mới khắc nghiệt làm sao. Visser Ba đã cố gắng xoá sổ tụi tôi trong suốt một thời gian dài. Trong tay hắn có hàng ngàn những tên mượn xác Người, Taxxon, Hork-Bajir, phi thuyền không gian và tất cả những hình biến kỳ quái, khủng khiếp chết người của chính hắn.

Tụi tôi vốn chỉ có sáu thành viên. Bây giờ chỉ còn… năm - mà hổng chừng chỉ còn có bốn.

Chỉ mấy đứa tụi tôi, giờ đây chống lại một thằng nhóc biết biến hình. Nó có thể là bất cứ con vật nào và lẩn trốn ở bất cứ nơi đâu - rận trên tóc, mèo trên cây, dơi lẩn vào màn đêm, hoặc cũng có thể là một con sư tử, con cọp, hay con gấu…

Tôi hiểu rồi, tôi thật sự hiểu vì sao Visser Ba lại căm thù chúng tôi đến thế.

CHƯƠNG 6

Mặt trời bắt đầu nghĩ đến chuyện nhô lên khi tụi tôi tới nhà Marco. Đối với tôi thì đi nhiên trời như đã sáng bảnh rồi. Nhưng tôi có thể nói khác mà cũng như giống vậy thôi hà. Bầu trời tối đen giờ đã chuyển sang màu xám ở đằng đông.

Tôi cảm thấy như có lửa cháy trong lòng, như có nước sôi đang réo ùng ục trong dạ, người tôi muốn nổ tung ra.

Quá nhiều thứ quay xà quần trong đầu óc tôi. Tobias đã chết còn Jake thì đang nguy ngập. David thì phản bội…

Chưa hết, chúng tôi còn một nhiệm vụ trọng đại phải thực thi nữa… Các vị nguyên thủ quốc gia hàng đầu trên thế giới vẫn còn nhóm họp. Tụi Mượn xác, bao gồm cả Visser Ba, vẫn còn âm mưu bắt những yếu nhân đó làm nô lệ.

Trời ạ! Quá nhiều chuyện phải lo toan. Nhiều đến mức tôi chẳng thể chú tâm đến tất cả cùng lúc được.

Hãy giải quyết từng việc một, Rachel, tôi tự nhủ. Nhiệm vụ số một lúc này là phải tiêu diệt David, trước khi nó tiêu diệt chúng tôi. Mọi thứ khác chỉ là số hai.

Nhưng, đâu đó sâu thẳm trong nhận thức của tôi, tôi vẫn thấy phiền vì anh Jake đã biểu Ax tới gọi tôi. Đích danh tôi. Một khi ảnh biết có thể phải sử dụng một biện pháp cực đoan, ảnh đã nói "Kiếm Rachel."

Điều đó hàm ý gì? Có phải đó là cách anh Jake đã nghĩ về tôi hay không? Là một kẻ điên khùng, đầy bạo lực, dám làm tất cả mọi thứ?

Không, đi nhiên là không rồi. Ảnh chỉ biết là tôi chiên đâu giỏi. Đó là tất cả. Không có ý gì khác nữa đâu.

Nhưng, không đúng sao? Nửa-tôi-kia cãi lại. *Không đúng sao? Không phải tôi là kẻ cần gọi tới mỗi khi bạn cần giết một tay người hoá thú sao?*

Nhà Marco kia rồi. Cửa sổ phòng cậu ta mở toang.

Cửa mở? Ờ, mà tại sao cửa sổ lại mở? Hay là cậu ta đã bay ra ngoài? Có khi nào Marco linh tỉnh rằng chúng tôi cần cậu ta giúp sức…

Nhưng khi lượn ngang qua phía sau ngôi nhà, tiến đến gần cửa sổ hơn, tôi thấy Marco vẫn đang nằm trên giường.

<Có mùi tệ hại đây,> tôi nói với Ax.

<Trong lốt hình biến đó, bạn có khứu giác mạnh thế ư?>

<Mình nói nghĩa bóng thôi mà. Bồ biết đấy, Visser Ba đã từng gài bẫy tụi mình. David đang gài cái bẫy khác. Mình đang bước vào bẫy.>

<Đồng ý.>

<Marco!> Tôi truyền ý nghĩ. <Marco! Dậy ngay! Dậy mau,

Marco!>

Tôi muốn thấy cậu ta nhổm dậy và ngơ ngác nhìn quanh. Tôi muốn chắc chắn chỉ có một mình cậu ta ở trong phòng. Tôi ước gì cậu ta đang ngủ vùi, bỗng vặn vẹo vài cái rồi tung chân đã phắt cái chăn ra.

<Dậy đi!> Tôi la rầm.

Đột nhiên Marco ngồi dậy và ngái ngủ nhìn dáo dác. Cậu ta dụi dụi mắt rồi lại ngó quanh quất.

<Marco, Rachel nè. Mình đang ở ngoài này. Có mình bồ trong phòng thôi phải không?>

Marco chẳng mỉm cười cũng chẳng liếc nhìn tụi tôi, chỉ lẳng lặng gật đầu.

<Nào, vào thôi,> tôi bảo.

Ax vượt lên trước. Ảnh sà vào ô cửa sổ.

Trong phòng, Marco đã đứng dậy, miệng hơi cười, hai bàn tay giấu sau lưng.

Vèoooo! Ax đâm chéo qua cửa sổ, và…

Hai tay Marco từ sau lưng xổ ra. Cây gậy chơi bóng chày hiệu Thằng Nhóc Xứ Louisville vung lên một đường vòng cung.

Bộp!

Cây gậy trúng thẳng mặt Ax. Một mẩu mỏ chim văng chỉu ra, quay mòng mòng trên không như miếng đạn sau tiếng nổ.

Ax rơi oạch xuống bãi cỏ bên ngoài. Marco cười nghiệt ngã không thành tiếng. Tôi thấy hắn rung cả người.

Ôi trời, tất nhiên đó không phải là Marco mà là David. Chính là David đã biến thành Marco.

Ax nằm bất động trên bãi cỏ. Marco-David giơ một ngón tay lên, rồi một ngón nữa, lại ngón nữa. Một, hai, ba.

Nó đang đếm số thành viên Animorphs bị hạ.

Một, hai, ba: Tobias, Jake và Ax.

Nhưng… rất có thể là bốn!

Marco thật ra sao rồi?

Đương nhiên rồi! Marco vẫn còn sống vì cậu ấy đang ở trong hình dạng người. David từng tuyên bố là hắn không giết người mà. Hắn chỉ giết các con thú thôi. Một diều hâu đuôi đỏ, một con cọp và một diều mướp, chứ không hề có con người.

Chợt, tôi thấy Marco-David bắt đầu nhòa đi. Đường nét của cái mũi và đôi mắt hắn khác dần. Giờ hắn đã là David rồi. Nhưng hắn lại tiếp tục biến hình khi lĩnh ra khỏi tầm nhìn của tôi.

Tôi phải suy nghĩ đã. David đang mưu đồ xóa sạch nhóm chúng tôi, lần lượt từng người một. Nước đi kế tiếp của hắn là gì? Anh Jake chắc phải biết. Anh Jake là thủ lãnh. Hổng phải tôi.

Tôi phải đến tiếp cứu Ax. Không! Đó là điều David muốn.

Không! Tôi phải đi tìm Marco. Cậu Marco thật sự ấy - có lẽ cậu ta đang bất tỉnh và bị giấu đâu đó trong nhà…

Khoan, chờ đã, làm vậy cũng không đúng.

Ngay lúc đó, con đại bàng lửa phóng vụt qua cửa sổ. Một hình biến khác của David.

Nếu là một chọi một, David và tôi - đại bàng lửa đấu với cú sừng, thì David nhanh hơn và đầy uy lực hơn. Nhưng trời vẫn còn tối và không khí lạnh ngắt, chẳng có luồng khí nóng nào để nâng nó lên cả. Đúng, nó nhanh và mạnh hơn, nhưng trời đêm là lãnh địa của tôi, thuộc quyền sở hữu của tôi.

Tôi quay ngoắt lại, bay vèo đi. David tức tốc đuổi theo. Tôi nhìn xuống thấy Ax vẫn nằm ngay đơ, nhưng còn phập phồng thở. Thật nhẹ người, ảnh đã không còn hoàn toàn là một con diều mướp phương Bắc.

<Ngon thì đuổi theo đi, David,> tôi khích. <Coi thử ai sẽ thắng trong cuộc điều chiến này.>

<Lộng ngôn quá ta,> David miệt thị. <Mày sẽ tiêu đời giống như thằng Người-Chim bạn mày thôi. Nó chết ngỏm dưới tay tao rồi.>

Đó chính là lúc sự đè nén trong tôi bùng phát. Tôi lại thấy mình lạnh te. Lạnh như băng. Tôi biết phải làm gì. Và tôi muốn làm điều đó.

Tôi nhận ra là hổng nên giận anh Jake về những gì ảnh nghĩ về tôi. Chính điều đó làm ảnh thành một thủ lãnh tốt: Ảnh biết hết cả đám tụi tôi. Ảnh hiểu rõ tôi.

<Vì bồ, Tobias,> tôi thì thầm. Và tôi dẫn David xuống nấm mồ của hắn.

CHƯƠNG 7

Tôi bay hết tốc lực, nhưng David vẫn nhanh hơn. Đôi cánh to kềnh của nó cày phầm phập vào không khí. Tôi đã từng là đại bàng, nên tôi biết giống đại bàng có thể làm gì và không thể làm gì. Tôi biết rõ lắm, biết rõ hơn bất cứ con người nào từng biết về lĩnh vực này.

Tôi dư biết David có thể cua quẹo nhanh cỡ nào, nó có thể tăng tốc và kìm đà ra sao. Tôi cũng biết chính xác David trông thấy những gì - hệt như tôi đang nhìn bằng cặp mắt của nó vậy.

Tôi nhử cho David trông thấy tôi nhưng không cho nó tiếp cận. Chưa đâu, chưa, cho tới chừng nào đến thời điểm và nơi chốn tôi đã định.

Bất thình lình, tôi hạ sát xuống các nóc nhà, lượn vòng vèo qua những ngọn cây, vụt qua bóng những mái nhà đổ xuống. Tôi nhảy cóc qua các hàng rào, núp ở đó cho David khỏi thấy. Rồi đột ngột, tôi chuyển hướng bay trên những ngôi nhà chừng một thước. Tôi len lỏi giữa các tầng cây, xuyên qua xuyên lại những kẽ hở quá hẹp với đôi cánh chành bành của David.

Nhưng hắn luôn luôn theo kịp. David chưa áp sát được tôi, và tôi cũng không cho phép hắn lạc mất tôi.

<Mày giỏi lắm, Rachel,> hắn nói <Mày biết đấy, tao ước gì tao hổng bị buộc phải làm điều này.>

<Ờ đúng, nhưng mày cũng hổng đừng được, đúng không,> tôi cười khinh bỉ.

<Tất cả đám tụi mày hổng cho tao sự chọn lựa nào! Tụi mày ép tao. Tao phải làm gì đây? Để Jake ra lịnh cho tao chạy quanh ư, để nó đẩy tao tới chỗ chết ư? Hay cả đời trốn chui trốn nhủi?>

<Mày muốn gì, hở thằng nhãi đáng thương kia?>

<Tao mất gia đình. Mọi thứ! Đều do đám tụi mày cả thảy đó.>

<Mày là cái giống gì thế không biết, điên chắc? Tụi tao không mang rắc rối tới cho mày. Ít nhứt thì tụi tao không gây rắc rối cho mày nếu mày không phản lại tụi tao.>

Tôi đang ở giai đoạn nguy hiểm nhất của cuộc rượt đuổi. Chừng nào còn cây cối và các nóc nhà thì tôi còn tận dụng được lợi thế nhỏ con và nhỡn lực tinh tường của mình. Nhưng bây giờ tôi và David đã bay ra chỗ đồng trống, bỏ lại các khu nhà ở phía sau.

Tôi cần phải bay cả trăm thước nữa mới đến được nơi cần thiết.

David nhấn ga tăng tốc. Đôi cánh khổng lồ của nó sấn vào tôi. Tôi né gấp. Nhưng David đã đoán trước được chuyển động của tôi, nó khép góc lại và xông lên cách tôi cỡ nửa mét.

Nhưng tôi đã thấy mục tiêu của mình trong đêm tối. Tôi đã thấy chùm đường dây điện cao thế.

Liệu David có trông thấy như tôi không nhỉ?

Lên, lên nữa nào. Đôi cánh tôi rền rĩ trước cố gắng tột đỉnh.

Giờ thì David đã đuổi sát nút tôi. Khi chỉ còn cách đường dây điện chừng một mét rưỡi, tôi cảm nhận đôi cánh của nó phủ bóng lên mình.

<Aaaaahhhh!> Đau quá, đau thấu tim thấu gan, đau như thể bị những vuốt thép xỉa vào cơ lưng vậy.

<Khôôônngg!> Tôi tuyệt vọng thét lên.

Tôi không thể lao về phía trước được nữa, đôi cánh tôi quạt vô vọng. Tôi sẽ không thể áp sát được đường dây điện, tôi sẽ không thể nào chứng kiến được cảnh David bị nướng khét bởi dòng điện mười ngàn vôn.

Những vuốt thép vẫn cứ ấn xuống… ấn xuống… mạnh hơn. Toàn bộ cơ lưng phía trên của tôi đã mất kiểm soát. Lại còn một móng vuốt thọc sâu vào da thịt tôi, cố mò tới chỗ trái tim.

Lúc này David bắt đầu dùng cái mỏ chim cong khoằm, sắc lẻm mổ vào tôi, xé toạc da đầu tôi.

Tôi sắp thua thẳng cẳng rồi. Nhận thức đó khiến tôi rụng rời. Tôi không sợ mình chết mà sợ rằng David sẽ thắng.

Tobias… Jake…

David sắp thắng rồi. Đầu óc tôi bắt đầu bịt bùng…

Phải hoàn hình thôi, tôi tự nhủ. Ồ không, tôi đang ở quá cao, lại đang quá bấn loạn không sao tập trung trí óc được.

David đang kéo tôi lên cao, cao hơn nữa. Ở độ cao này mà hoàn hình thì tôi sẽ rớt xuống đất, nát như tương là cái chắc.

<Cáo lỗi nha, Rachel.> David hể hả. <Nhưng mà hàng ngày chim chóc vẫn chết hà rầm à, đúng không?>

Ngay lúc đó, không biết từ khoảng trời nào. NƠ đâm bổ xuống. Xé toang bầu trời, đâm thủng những đám mây, NƠ nhào xuống.

Cánh cụp lại, móng vuốt giương ra.

NƠ tông David một cú ngay đỉnh đầu!

Lông đại bàng rời lả tả. David rú lên đau đớn.

Và Tobias - đúng là Tobias thật - truyền ý nghĩ cho riêng tôi. <Rachel, David bị trọng thương rồi.>

David buông tôi ra. Cánh tôi lại đập trở lại. Tôi bị thương nhưng David không biết vết thương của tôi trầm trọng cỡ nào. Không muốn một-chọi-hai, nó quay đầu cút thẳng.

<Tobias hả?> Tôi mừng phát khóc. <Trời ơi, vậy mà mình tưởng bồ chết rồi chứ.>

<Mình đây? Ai chết cơ, mình á?>

CHƯƠNG 8

Tobias còn sống.

Hóa ra David đã giết chết một con diều hâu đuôi đỏ bá vơ nào đó. Jake trông thấy con diều hâu đuôi đỏ nằm chết dí nên cũng tưởng là Tobias luôn.

Đơn giản là Tobias đã lạc dấu David ngay từ đầu, và suốt từ đó đến tận giờ cậu ta vẫn cứ hăm hở đi tìm nó.

Thêm một tin mừng nữa: Jake đã qua khỏi. Số là Cassie đã tìm cách tiêm trộm nguyên một ống adrenaline lớn cho Jake. Đủ để ảnh tỉnh dậy trong khi mẹ Cassie khẩn trương chuẩn bị bàn mổ ở trong khu Lâm Viên.

Ảnh đã hoàn hình thành người và ung dung bước ra khỏi khu Lâm Viên. Khỏi nói cũng biết mẹ Cassie đã hoảng hồn như thế nào. Không phải vì con cọp sắp chết đã biến mất, mà vì nó đã trở lại tổ ấm của nó tự lúc nào, và không hề có dấu tích gì chứng tỏ nó đã bị thương trầm trọng.

Cassie cũng cố tỏ ra sửng sốt không kém. Nhỏ cứ luôn miệng thốt lên, "Con cũng không thể tin nổi, mẹ à. Con chỉ vừa ra khỏi phòng có một tích tắc thôi mà."

Dĩ nhiên, con cọp trong chuồng chính là con cọp đã bị Jake thâu nạp ADN. Cùng một con cọp, nhưng lại không phải chính con cọp đó.

Ax cũng không hề hấn gì, chỉ bị choáng tí chút thôi. Ảnh hoàn hình, dọa cho những người tình cờ đi ngang qua khiếp đảm một chút rồi lại biến hình tiếp và đi tìm tôi.

Còn "Marco thật" bị David trói gô lại nhét vào tủ áo. Báo hại cậu ta phải loay hoay mãi mới tự cởi trói ra được.

Thật ra một đêm kinh hoàng. Nhưng còn kinh dị hơn nữa là ngay sáng sớm hôm sau, khi mọi biến cố dồn dập đã qua đi, cả đám tụi tôi vẫn phải cắp sách đến trường như thường lệ.

À, đúng rồi, tới trường. Sau một đêm thức trắng.

Tôi mệt đến mức từng thớ thịt cứ run bắn lên. Tôi không thể tin nổi là mình đã không bị mẹ bắt quả tang. Sáng đó, tôi về đến nhà sớm có ba giây trước khi đồng hồ báo thức phòng tôi đổ chuông. Năm phút sau, mẹ tôi đến gõ cửa phòng tôi rầm rầm, nói vọng vào kêu tôi dậy giúp bà sửa soạn cho nhỏ út Sarah đến trường.

Đến lớp, trong mấy tiết đầu, tôi cứ ngồi nhìn chằm chằm lên bảng đen như người bị thôi miên. Cho đến giờ ăn trưa tôi mới tỉnh táo hơn một chút, nhưng chẳng qua vì cái đói thúc ép tôi ì mà.

Tôi ngồi cạnh Cassie. Chắc chắn nhỏ ngủ cũng được ít nhất là ba bốn tiếng đồng hồ. Tự nhiên tôi ganh tị với nhỏ ghê vậy đó. Rồi Jake cầm khay thức ăn đi đến ngồi chung với tụi tôi. Thường thì chúng tôi

không ngồi chung với nhau để tránh bị nghi ngờ là một nhóm, nhưng bây giờ thì thây kệ - tụi tôi cóc cần quan tâm. Cái cảm giác được bên nhau an ủi lắm.

“Chào,” Jake nói và ghé ngồi xuống.

“Ừm…” tôi ậm ừ.

“Bồ khỏe hẳn chưa vậy Jake?” Cassie hỏi.

“Ờ, khỏe.” Ảnh nói, ráng tỏ ra khoẻ thiệt.

"Ôi, thiệt là một đội quân bé nhỏ tươi tỉnh chưa nè," Cassie vừa nói vừa cười. "Rõ ràng là tụi mình cần một tiệm Starbucks trong căn tin. Hai đứa bồ cần uống cà phê rồi đó."

“Dẹp đi.” Tôi gắt nhỏ. Đáng lý ra tôi còn gắt tợn hơn nữa cơ, nhưng vì tôi mệt quá nên thôi.

Dĩ nhiên, Cassie chẳng hề nao núng. “Cứ mỗi lần thiếu ngủ là bồ lại cáu bẳn vậy hả?”

Bỗng, tụi tôi thấy Marco đi đến, trên tay không cầm khay đồ ăn, miệng cười toe toét. Việc gì mà không cười chứ, cậu ta được ngủ cả nửa giấc và nửa đêm còn lại được nghỉ ngơi trong cái tủ tối thui rồi còn gì.

“Chào, mấy bồ ổn hết rồi chớ?” Marco xởi lởi.

Cậu ta vung chân, quàng qua thành chiếc ghế tựa và ngồi xuống. Dù đang mệt bở hơi tai, nhưng sao tự nhiên trong đầu tôi như có chuông báo động réo. Ồ, Marco đâu có thói quen choàng chân qua thành ghế. Và Marco đâu có kiểu cư xử xấc xược như vậy, kể cả khi cậu ta được ngủ đẫy giấc cả đêm.

Tôi đoán Jake cũng có phản ứng tương tự. Tôi liếc ảnh, và bất ngờ, mắt ảnh không còn lờ đờ, vô hồn nữa.

“David, tao biết rồi.” Jake nói, giọng lạnh băng.

Marco trước mặt chúng tôi chỉ mỉm cười. Liền sau đó tôi thấy Marco thật ấy - đang chộn rộn xếp hàng lấy thức ăn.

Cassie hơi bối rối. Nhỏ nhìn sượt từ Jake qua tôi. Tôi gật đầu ra dấu về phía Marco thật. Nhỏ hiểu ngay.

“Để mình ngăn Marco lại,” Cassie nói nhanh, đoạn nhảy bắn ra khỏi chỗ ngồi.

Chẳng ai trong chúng tôi muốn bị mọi người chú ý có đến hai Marco đang ngồi chung cả.

“Mày muốn gì, David?” Jake hỏi.

David-Marco cười khẩy. “Ủa? Bộ không tán dóc hay giỡn chơi sao?”

Tôi không thể biến hình giữa thanh thiên bạch nhật, ngay giữa căn-tin đầy ắp tụi học trò đang la hét, cười đùa ồn ã. Nhưng tôi hoàn toàn có thể với lấy cái nĩa của mình. Và tôi cũng có thể chĩa cái nĩa của mình ra… Tôi nắm chặt chiếc nĩa.

“Tao hỏi mày muốn gì?” Jake rít nhỏ.

“Tao muốn chiếc hộp xanh. Tao đã tìm thấy nó. Nó là của tao. Tao

muốn có nó.”

Jake cười giòn tan. “Này, mày nghĩ xem cơ may tao đồng ý là bao nhiêu phần trăm?”

David-Marco chợt đỏ mặt tía tai. “Mày không có lựa chọn nào khác đâu, ông tướng con à. Mày không địch nổi tao đâu. Tao cũng có khả năng biến hình như mày. Nhưng tao thông minh hơn, tao sẽ thắng.”

“Đừng quên tụi tao có đến sáu… à năm người lận.” Jake bảo.

Tôi lườm Jake, nhưng ảnh ngó lơ tôi. Vậy là Jake không muốn cho David biết rằng Tobias vẫn còn sống. Nó càng biết ít chừng nào tốt chừng nấy.

“Tao muốn cái hộp.” David-Marco gằn giọng.

“Để mày làm quà sinh nhật cho Visser Ba hả?” Tôi xỉa ngang.

Cassie quay trở lại và ngồi xuống sát David. Nhỏ nhích ghé lại gần hắn hơn mà không để hắn nhận thấy. Dĩ nhiên, đó là chủ tâm của nhỏ mà. Nhỏ muốn hắn phải nói chuyện phải trái với nhỏ với tư cách là một con người chứ không phải như là một kẻ thù.

Hắn co rúm lại, nhích ra xa khỏi Cassie. Cassie chỉ nhìn hắn, cái nhìn ”thông cảm”.

“David, tôi biết bạn đã mất mát rất nhiều.” Cassie nói nhẹ như gió thoảng, khiến David phải cúi sát lại mới nghe được. “Tôi biết bạn đang cô đơn, sợ hãi. Tôi biết, tự đáy lòng bạn cảm thấy ân hận về những gì đã xảy ra đêm qua. Nhưng bạn phải biết rằng, bạn không mặc cả với Visser Ba được đâu. Hắn không đời nào trao cho bạn những gì bạn muốn.”

David bắn cho nhỏ một cái nhìn sửng sốt. Cả tôi cũng vậy.

“Mặc cả gì?” Tôi hỏi.

Cassie điềm nhiên xắn một miếng thịt trong đĩa mình và nhẩn nha nhai. “David, bạn tự nói hay là để tôi nói cho mọi người nghe đây?”

Không nghe tiếng David trả lời, Cassie thở hắt ra rồi nói. “David muốn chiếc hộp để cậu ta có thể chuộc cha mẹ mình. Có phải vậy không, David? Bạn muốn Visser Ba thả cha mẹ bạn ra để bạn lại có một gia đình như trước chứ gì?”

Trong một thoáng, khuôn mặt của David ánh lên nét yếu đuối nhưng mắt nó đột nhiên dữ tợn hẳn lên.

“Thôi được, tao không cần chiếc hộp nữa. Tao còn có cái khác để cung cấp cho Visser Ba. Này nha, tao biết hội Animorphs tụi mày không phải là bọn thảo khấu Andalite. Tao biết tên tuổi và địa chỉ của tụi mày, và tao sẽ tiết lộ cho hắn biết.” David nhìn qua Jake. “Còn mày,” nó lại nhìn sang tôi. “Visser Ba có thể đối xử với tụi mày như đã đối xử với cha mẹ tao. Và hắn cũng sẽ dễ dàng đoạt lại chiếc hộp xanh từ tay tụi mày thôi.”

Nói xong, David xô ghế đứng dậy.

CHƯƠNG 9

David bỏ đi. Liền lúc đó Marco thật chạy lại chỗ tụi tôi, mặt cậu ta lộ vẻ phẫn uất.

Tôi đứng bật dậy.

"Rachel, bồ tính làm gì vậy?" Cassie nói, đưa tay vịn cánh tay tôi.

Nhưng Jake bảo. "Cứ để cho nhỏ đi."

Tôi bám theo cái lưng David khi nó len lỏi xông qua đám họ trò đang ùa vào. Ngay ngoài sảnh vắng, David bắt đầu thay đổi - nó đang hoàn hình. Cho đến lúc đi qua cửa ra tới sân thì David đã trở lại là chính nó. Có lẽ sắp hết thời hạn hai giờ để biến hình rồi nên nó không dám liều để lâu hơn. Nếu quá hai tiếng, nó sẽ mắc kẹt trong lốt Marco và sẽ mất hết quyền năng biến hình.

Tôi đuổi kịp David khi nó dợm bước ngay qua bãi cỏ. Tôi chộp vai nó, giật phắt lại. Tôi đang điên tiết đây.

"Mày muốn đánh nhau ngay tại đây à?" Nó ngạo nghễ hỏi.

"Tại sao lại không?" Tôi quát lại.

David phá lên cười, có vẻ do dự. "Không đời nào mày dám biến hình ở đây đâu."

"Tao không cần phải biến hình mới khống chế được mày."

"À, đôi khi mày cũng quên khuấy rằng mày là con gái đấy, Rachel."

"Còn mày là đồ sâu bọ." Tôi độp ngay. "Muốn biết ai thắng trong cuộc đấu tay đôi này không?"

"Hà hà… mày đang đau lòng cho cái thằng bạn chim của mày chứ gì? Mày mến nó dữ vậy sao?" David cười nham nhở. "Ôi, lãng mạn quá xá! Nhưng mày biết đó, tuổi thọ của chim ngắn ngủn à!"

"Thì sâu bọ cũng thế."

"Sao? Mày tính hù tao à?"

"Không. Tao chỉ muốn cho mày biết tụi tao đã biết mày tính bán đứng tụi tao cho Visser Ba. Tụi tao cũng có quân gài trong hàng ngũ bọn Yeerk mà."

David phun nước miếng phì phì. "À há…"

"Chớ mày nghĩ làm sao tụi tao biết bọn Yeerk triển khai kế hoạch tấn công các vị nguyên thủ quốc gia? Làm sao tụi tao biết một người trong số họ là kẻ Bị mượn xác?"

David hơi ngẩn người ra một chút, có vẻ tin tôi nói thật. Đúng, tụi tôi đã không cho David biết về Erek và những người Chee.

"Cho nên, mày đem rêu rao tụi tao cho Visser Ba vào lúc nào là tụi tao biết ngay."

David nhún vai. "Một thỏa thuận lớn à nha. Nhưng tụi mày chẳng làm gì được đâu."

"Ừ, có thể mày nói đúng." Tôi công nhận. "Cho dù được báo trước

thì tụi tao cũng không thọ lâu.” Tôi cúi sát xuống, thì thầm vào vai David. “Nhưng một số người trong tụi tao sẽ sống đủ lâu, để bảo đảm là cha mẹ mày… Thế, hãy tưởng tượng đi cưng.”

David lùi lại, rồi co tay thụi thẳng vào mặt tôi. Né được cú đấm, tôi kẹp đầu nó vào cánh tay mình rồi chọc chuôi nĩa vào tai nó.

“Mày muốn gây chiến với tụi tao hả? Đó là chuyện khác, tụi tao sẽ đáp trả tới cùng,” tôi nạt lớn. "Nhưng nếu mày cứ cố bán đứng tụi tao cho Visser Ba, thì gia đình nhỏ của mày sẽ không bao giờ đoàn tụ được đâu. Không bao giờ!"

Rồi tôi quay đi, người run bắn lên. Các cơ bắp nơi cổ tôi cứ giần giật. Đột nhiên, tôi cảm thấy nhức đầu không thể tả. Hai tai tôi lùng bùng.

Tôi mệt lử rồi. Nhưng còn hơn thế nữa kìa. Người tôi đang phát rồ lên vì sự hung tàn.

Tôi vừa mới làm gì thế nhỉ? Trong suốt thời gian chống chọi với bọn Yeerk, chưa bao giờ tôi lại tuôn ra những lời đe dọa như vậy. Có chuyện gì xảy ra với tôi chăng?

Tôi cảm thấy… không hẳn là xấu hổ. Nhưng tôi biết mình sẽ chẳng bao giờ thổ lộ cho Cassie biết mình đã nói gì với David. Hay với Tobias và kể cả Marco cũng vậy.

Và với anh Jake, tôi cũng thấy mình sôi sục một cảm giác căm ghét cực độ đối với ảnh. Tôi hổng biết giải thích cách nào. Nhưng tôi thề rằng là vào lúc đó tôi ghét anh Jake còn hơn cả ghét David nữa.

Đáng lẽ tôi phải quay lại căng-tin. Đáng lẽ tôi phải kể cho cả bọn tất cả chuyện đã xảy ra. Nhưng anh Jake đã biết rồi, đúng không? Anh Jake, người thủ lãnh thông minh, quả quyết của tụi tôi, đã biết tất cả mọi thứ về tôi.

Và tôi hổng thể nhìn mặt ảnh. Tôi hổng thể đối diện với những gì ảnh biết về tôi.

CHƯƠNG 10

Ba mẹ anh Jake về nhà vào buổi tối hôm đó. Dì dượng đã đi xuống phố để giúp đỡ người anh em bà con của anh Jake và tôi. Tên ảnh là Saddler. Ảnh là một cậu trai khó ưa, nhưng ảnh đang bị thương nặng sau một tai nạn. Giờ thì ảnh được chuyển đến bệnh viện nhi gần nhà tụi tôi.

Mấy người bà con của Saddler sẽ ở chung với anh Jake và gia đình ảnh. Nhưng nhà tôi cũng phải giúp, mặc dù mẹ tôi đã không dính dáng gì với gia đình Saddler kể từ khi ba mẹ tôi ly hôn.

Tôi được thông báo tất cả chuyện đó sau khi đi học về. Tôi nói "được thôi" và lết vô giường, nằm úp mặt vào gối, xuội lơ luôn.

Dù mệt bã người, tôi vẫn không tài nào ngủ được. Thiệt là một cảm giác vô vọng.

Đầu óc tôi kêu vo ve mãi, như thể tôi đã uống trọn cả sáu bình cà phê bự. Tôi nghĩ mãi, không biết từ xưa tới giờ tôi có phải luôn vậy không nữa? Trở ngược lại trước khi vào hội Animorph, trước khi gặp một người ngoài hành tinh đang hấp hối đã thay đổi cả cuộc đời tụi tôi, lúc đó tôi là ai ta? Tôi cố gắng nhớ lại, nhưng hoá ra không hề như tôi đang suy nghĩ về chính mình. Mà y như tôi đang nhớ một cô nhỏ nào đó tôi đã từng quen. Như nhỏ là một người quen tôi đã quên khuấy đi mất cho tới khi có ai đó nhắc giùm. Giống như là "Ồ, đúng rồi, nhỏ Rachel. Tôi nhớ ra nhỏ rồi."

Con nhỏ Rachel-ngày-xưa mê thể dục dụng cụ. Mê mua sắm. Tôi đoán tôi hổng bao giờ chính xác là kẻ khoái-đàn- đúm-tiệc-tùng. Nhưng tôi đang cố hình dung ra mình hồi trước, và rồi, hình dung ra Rachel-ngày-nay chọc nĩa vào tai người ta và dọa sẽ thanh toán gia đình họ.

Tôi thấy mắc cười quá đi. Điên rồ hết biết. Ý tôi là, tôi không phải là đứa con sinh ra trong một gia đình chuyên bị ngược đãi hay đại loại thế. Ờ, đúng, ba mẹ tôi ly hôn, nhưng có lẽ có tới một phần ba tụi nhóc ở trường tôi có cha mẹ ly hôn, và một phần ba khác từng muốn cha mẹ chúng ly hôn.

Tôi hổng bao giờ phải tự hỏi coi ba mẹ có thương tôi không. Tôi biết ba mẹ luôn thương tôi. Ba mẹ luôn nói ra điều đó. Và ba mẹ cũng thể hiện điều đó.

Tôi không hề dùng thuốc kích lực hay gì ráo. Nhưng trong chừng mực nào đó, bằng cách nào đó, tôi đã từ một cô nhỏ-đôi-khi-miệng-lưỡi-sắc-sảo trở thành… ờ… như Marco nói, Công Chúa Chiến Binh Xena.

Điều khùng điên nhất là tôi chẳng hề nhận ra mình đang thay đổi. Nhưng mấy đứa kia rõ ràng đã nhận ra. Anh Jake nhận ra. Khi ảnh

biết đã tới lúc cần xuống tay giết-hoặc-bị-giết với David, ảnh đã biểu Ax đi kêu tôi. Chứ hổng phải Marco. Hổng phải Cassie. “Kiếm Rachel.”

Và trong căn-tin trường, ảnh đã để mặc tôi đi, ảnh biết rõ việc tôi sẽ làm. Sau đó tôi gặp Cassie trong tiết sáu. Nhỏ chẳng thèm hỏi tôi chuyện gì đã xảy ra. Nhỏ chẳng hỏi coi tôi đã nói gì với David. Nhỏ đã biết.

Tôi có thể nói, "Hãy nhìn vào những trận đánh mà tôi đã trải qua coi." Cũng đáng là một lời biện minh lắm chứ. Chỉ trừ một điều rằng Cassie cũng tham dự những trận đánh đó. Cả Marco. Và Tobias nữa.

Liệu rằng Tobias có làm điều tôi sẽ làm? Coi, đó là câu hỏi dành cho kẻ chuyên giết chóc. Bởi vì cho tới nay Tobias sống cuộc đời của kẻ săn mồi. Cậu ấy hẳn đã có đủ lý do để làm vậy. Nhưng tôi vẫn tự hỏi liệu ngay cả cậu ấy cũng có dám đi xa tới mức như tôi đã đi không.

Và, tôi còn thắc mắc một điều khác. Nếu mà David ngó lơ lời đe dọa của tôi thì sao? Liệu tôi sẽ… liệu tôi có thể…

“Rachel! Điện thoại kêu réo um xùm nãy giờ, sao chị không nhấc máy?”

Tôi nhổm phắt dậy. Bên ngoài cửa sổ phòng tôi, trời đã xâm xẩm tối. "Gì cơ?" Tôi buột miệng hỏi mà hổng cần câu trả lời.

Jordan, nhỏ em tôi đút đầu vô phòng, gào “Xời ơi, anh Jake đang gọi đó!”

Đầu tôi kêu binh binh, tôi với lấy ống nghe, miệng lảm nhảm. “A lô?” Còn tay kia đưa lên vuốt tóc.

“Tới lúc rồi,” Jake thông báo. “Cái đề án tỉn dụng phụ trội của tụi mình bắt đầu hoạt động rồi. Giờ thì phải hích nó thêm một cú nữa.”

“À… à… em tới liền.”

Trời đất, khi thiếu ngủ tôi cứ lẩn thẩn vậy đó. Chúng tôi còn một nhiệm vụ hết sức quan trọng là phải lo kìa kìa. Tối hôm qua chúng tôi đã thất bại và mém sập bẫy của Visser Ba.

Ửa, mới hôm qua thôi sao? Thật không tin nổi! Chỉ mới hôm qua thôi mà ngần ấy sự kiện đã diễn ra.

Tôi vùng dậy, vào nhà tắm vỗ nước lạnh lên mặt, rồi vớ cây lược lia vài đường lên tóc. Xong, tôi xuống lầu gặp mẹ, định bụng sẽ bịa ra một lý do hay hay nào đó cho việc cần phải đến nhà Cassie gấp.

“Rachel,” mẹ nói ngay khi thấy tôi xuống được nửa cầu thang. “May là có con ở nhà! Con coi chừng bé Sarah để mẹ vào bệnh viện chăm sóc Saddler giúp đi dượng con nha.”

Chút xíu nữa là tôi buột miệng nói “Được thôi. Điều đó sẽ chắc chắn phá vỡ kế hoạch tấn công vào một nơi được bảo vệ hết sức nghiêm ngặt và để rồi cả đám sẽ bị đập cho tơi tả. ”

Nhưng rồi tôi lại tỏ vẻ hờ hững bảo. “Mẹ muốn con trông chừng Jordan và Sarah à?”

“Không cần ai trông chừng em hết á!” Jordan nhấm nhẳng phản ứng.

“Í ẹ!” Tôi trêu. “Em là người trông trẻ hay là trẻ được trông đây? Chắc là trẻ được trông rồi!”

“Mẹ! Con hổng chịu đâu! Con giữ Sarah được mà!” Jordan phản đối kịch liệt.

“Vậy sao? Bé con!” Tôi đổ thêm dầu vào lửa.

Hừm, chắc bạn cũng đoán sự thể có kết cục ra sao rồi. Mười phút sau, tôi đã lẻn ra cửa, và mười phút sau nữa tôi đã hoàn hình bên trong Dưỡng đường Thú hoang.

Cả mấy đứa kia đều đã có mặt. Ax, Tobias, anh Jake, Cassie, và Marco. Ít nhứt, tôi cũng cho rằng đó là Marco chứ không phải là David biến thành.

“Marco,” tôi nói ngay khi đã hoàn hình xong. ”Bồ có biết bồ là một con cóc không?”

“Hãy hôn tui đi, tui sẽ biến thành hoàng tử.” Marco tỉ tửng. “Tui sẽ là Hoàng-tử-biết-mình-là-Cóc. Tui biết bồ khoái tui, thú thiệt đi. Dẫu sao thì bồ cũng là con gái. Còn tui… tui là… tui.”

“Phải rồi! Marco này là Marco thật đây!” Tôi dài giọng.

Cassie cười khanh khách. “Mình cũng vừa thử cậu ta. Mình hỏi Marco xem cậu ta có còn nhớ lúc biến thành cá hồi hay không. Chỉ để thử trí nhớ của cậu ta í mà.”

“Và tui đáp là cũng không đến nỗi tồi, ngoại trừ lớp nước sốt cay quá trời luôn, và thế là tui đâm ra nghiền tương mù tạt. Nào, giờ thì mấy bồ có thôi ngay cái trò thử thiếc đó không? Tui sợ, tui mà quên mất lớp lang nào đó thì hổng chừng nhỏ Rachel sẽ biến thành gấu xám và xé banh tui ra trước khi tui có dịp phân bua cái gì…”

“Thôi nào, vào việc thôi.” Jake vẫn hồi trật tự. Ánh thảy cho Ax một cái nhìn ý nhị rồi hất đầu qua tôi.

<Hoàng tử Jake muốn tôi nói với các bạn rằng: chúng ta đang bàn kế hoạch trong tình trạng nghi ngờ là có David đang lẩn quất đâu đây.> Ax nói bằng giọng truyền riêng tư. <Bạn ấy e rằng David có thể ở đây trong lốt hình côn trùng gì đó và nghe trộm kế hoạch của chúng ta. Vì vậy những gì chúng ta bàn luận ở đây không phải là kế hoạch thật.>

Tôi kỉn đáo gật đầu. Đúng là tôi đã quên béng rằng David đã từng là một đứa trong bọn chúng tôi và cũng có quyền năng biến hình. Nhưng Jake thì không - cái gì ảnh cũng tỉnh hết rồi.

Jake phác ra một kế hoạch mà về cơ bản, cũng giống như lần trước tụi tôi đột nhập vào phòng đại tiệc của khu nghỉ mát. Có thêm một chút thay đổi cho có vẻ thuyết phục. Tất cả tụi tôi đều làm bộ sôi nổi phản bác ý này ý nọ cho nó thêm phần thuyết phục hơn nữa.

Mãi đến lúc chúng tôi biến hình và bay đi, Jake mới cho tôi biết ảnh đã tính toán điều gì trong đầu.

<Ồ, Rachel sẽ thích cho mà coi,> Marco vừa nói vừa cười.

Cậu ấy đúng. Đó là một kế hoạch ác liệt, điên rồ, không thể kiểm soát và cực kỳ bạo lực.

Và Chúa sẽ phù hộ tôi, tôi thích điều đó.

CHƯƠNG 11

Đó là khu nghỉ dưỡng Marriott bên bờ biển. Nó đã được dùng làm nơi tổ chức hội nghị cấp cao của các nhà lãnh đạo gồm Tổng thống Mỹ, Thủ Tướng Anh, Tổng thống Pháp, Tổng thống Nga và Thủ tướng Nhật Bản.

Có an ninh không? Ồ, có chứ. Có hẳn một đội an ninh. Gồm rất nhiều tay quần áo sẫm màu, đeo kính râm với ống nghe bên tai tụ tập nhiều hơn bao giờ hết ở cùng một nơi. Giống y như hội nghị của lực lượng Đặc Nhiệm quốc tế vậy.

Chừng đó đã đủ tệ rồi. Nhưng mà tệ hơn nữa là có vài tên trong số này là bọn Mượn Xác. Chắc chắn có vài tên trong số đội đặc nhiệm Mỹ. Có lẽ có vài tên trong đội đặc nhiệm Pháp, Anh, Nga và Nhật Bản nữa.

Và tụi tôi biết là Visser Ba đang ở đó, làm tất cả mọi chuyện với rặt những suy tính độc ác, méo mó của hắn để tìm cách biến những người đàn ông quyền lực này thành bọn Mượn Xác.

Tụi tôi còn biết rằng ít nhứt đã có một trong số các nhà cầm quyền này - tụi tôi hổng biết đích xác là ai - đã bị mượn xác.

Vậy nên, về cơ bản thì đây là một nhiệm vụ khó. Ngay cả đối với tụi tôi. Là vì có quá nhiều tay đang nhìn ngó và bắn vào bất cứ thứ gì có vẻ khả nghi.

Nhưng đó cũng là nhiệm vụ tụi tôi phải làm. Tới lúc phải làm. Nếu bọn Yeerk biến những người đó thành kẻ bị mượn xác thì chấm hết. Trò chơi kết thúc.

Tụi tôi đã từng thử một cách tiếp cận khôn khéo. Tụi tôi đã bước thẳng vào một cái bẫy gài sẵn.

Giờ thì Jake đã sẵn sàng cho một-cách-ít-khôn-khéo-hơn.

Đại loại như khi bạn đang chơi cờ tướng bạn biết chắc mình sẽ thua liểng xiểng, thế là bạn bèn cầm nguyên cả bàn cờ mà hất toẹt xuống sàn nhà vậy.

Kế hoạch là vậy đó.

Điểm dừng đầu tiên là Khu Lâm Viên. Tôi có đủ bộ hình biến. Nhưng Tobias, Cassie, Marco, và Ax cần thâu nạp ADN của con gì đó phù hợp cho "công vụ về khuya" của mình.

Tụi tôi cần những hình biến khổng lồ, có thể gây xáo trộn tưng bừng, có thể hứng vài phát đạn mà không ăn nhằm gì, đại loại như voi và tê giác ỉ mà…

Khi việc hấp thụ ADN đã xong, tụi tôi thẳng hướng bờ biển trong lốt mòng biển. Quả là một cuộc hành trình gian nan. Gió giật từng cơn, thi đua cùng với những đợt sóng cao vút.

Sấm chớp bắt đầu ì ầm nổi lên.

<Yaaahhh!> Marco gào lên khi tia chớp đầu tiên nhá lên thắp sáng mây và sóng.

Theo sau tia chớp loằng ngoằng đó là một khoảng dừng. Một tia chớp khác nhá lên. Rồi thêm một quãng nghỉ nữa. Bất thình lình, bầu trời đầy những tia chớp dày cỡ thân cây chen chúc nhau chạy ngang qua - tựa như ánh đèn sân khấu báo hiệu buổi biểu diễn đang mở màn. Chớp giáng ình ịch thành từng chùm lên những ngọn sóng. Hết đợt sóng này đến con sóng khác bủa vây quanh chúng tôi, ngay cả khi chúng tôi chỉ cách bờ có một trăm thước.

Lại còn sấm nữa! Hãy hình dung ra tiếng sấm to nhất từ trước tới giờ bạn từng nghe, sau đó đem nhân lên gấp năm lần! Sấm to đến choáng óc như thể đầu bạn bị nhốt bên trong thùng trống cái, rồi ai đó giơ cái dùi thép lên nện thẳng cánh vào mặt trống vậy.

Sấm chớp xong lại đến mưa như trút nước.

<Dễ thương quá,> Marco nói. <Tuyệt thiệt.>

<Jake à, tụi mình không thể bay xuyên qua mưa gió được nữa đâu,> Tobias than thở. <Đặc biệt là không thể khi mà lông cánh ướt hết.>

<Ừ, bồ nói chỉ phải,> Jake gật gù. <Tụi mình phải bơi dọc theo bờ biển nốt quãng đường còn lại thôi.>

<Nhằm gì! Chúng ta chỉ cần nhào xuống nước là xong ngay.> Tôi bảo.

<Mòng biển thường xuyên lặn ngụp dưới nước.> Cassie nói. <Có điều không phải là giữa cơn bão tố.>

Đương nhiên là nhỏ nói đúng quá rồi. Nhưng mà, để tôi nói bạn nghe, dù có là mòng biển hay không thì đây cũng là một kinh nghiệm lạnh xương sống.

Thế này nha! Bạn là một con chim nhỏ màu trắng, nhỏ hơn cả con gà choai nữa. Đại dương thì đen như than, nhoang nhoáng toàn sóng là sóng. Nhưng bạn không thể trông thấy sóng, bởi vì mây mù che hết cả trăng sao rồi. Bù lại, cứ vài giây thì chớp lại nháng lên sáng rực, thắp sáng toàn bộ quang cảnh biển cả. Thỉnh thoảng, một ánh chớp nhờ nhờ từ xa tỏa tới, và mười giây sau tiếng sấm mới vọng đến chỗ bạn. Đôi lúc, chớp ở gần hơn, và sóng đến chỗ bạn. Đôi lúc, chớp ở gần hơn, và sóng bỗng hóa thành khoảng sậm tối để cho bạn nhận ra con sóng cao cỡ nào.

Tôi nhào xuống nước, theo sau anh Jake, lần này không ráng nhào lên hàng đầu. Tôi nể đại dương quá mà.

Tôi chật vật vùng vẫy để không bị chìm. Gió giật ghê quá. Chín mét… rồi sáu mét.

Chớp lóa!

Đột nhiên, nước không còn cách sáu mét bên dưới tôi nữa, mà nó đang đang nhảy bổ vào tôi. Giống như là đang trên máy bay bay qua một ngọn núi, thình lình thấy mỏm núi nhô lên như một cái mụt nhọt

sắp vỡ và nó cứ sừng sững xông tới trong khi điều duy nhứt bạn có thể làm là chờ nó tới.

Âm!

Nước trùm kín lên tôi. Nhưng này, tôi vẫn nổi nhẹ hều lên trên mặt sóng! Tưởng gì, vậy mà sợ chết khiếp, tôi suýt cười phá lên. Biết mình chẳng thể chìm, tôi liền quạt cánh ra sau, tự tin cảm thấy mình như một chiếc phao cứu sinh.

Chúng tôi dừng cách bờ vài mét. Đâu lý gì phải áp sát chính xác. Tôi thấy bọn bạn thấp thoáng trong ánh chớp: những con chim trắng nhỏ xíu đang cưỡi sóng đen ngòm.

<Mọi người an toàn cả chứ?> Jake hỏi lớn.

Từng người một điểm danh.

<Tốt, giờ đến phần gay go nhất đây.>

Khỏi cần ảnh giải thích, tụi tôi cũng biết mình sẽ biến thành cá heo. Một khi đã là cá heo thì tất cả đều ổn thỏa - cá heo vốn là chủ nhân của biển cả mà.

Nhưng trước khi thành cá heo, tụi tôi phải về dạng người cái đã. Mòng biển và cá heo còn có thể chịu nổi những con sóng hai tầng này, chứ con người thì vô phương.

CHƯƠNG 12

<Phần này sẽ rất cam go.> Jake nói. <Tất cả mọi người hãy cẩn thận!>

<Jake, sao tụi mình không làm từng người một?> Cassie đề nghị. <Để mình biến thành cá heo trước, rồi giúp đỡ các bạn khác.>

<Ừ, làm vậy đi.> Jake đồng ý. <Cassie biến hình trước. Nhỏ là người biến hình nhanh nhất.>

Nghe có lý. Cassie luôn biến hình tốt nhất. Jake dùng nhỏ khi cần tài năng đặc biệt của nhỏ. Như ảnh dùng Marco khi cần tính đa nghi của cậu ấy. Như ảnh dùng Ax khi cần kiến thức về những người ngoài hành tinh. Như khi ảnh cần Tobias với đôi mắt tinh và tai thính của loài ăn thịt.

Như khi ảnh dùng tôi… vì cái gì? Cần sự liều lĩnh của tôi? Hay vì cần điều gì đó đen tối ẩn sâu trong tâm hồn tôi?

Giọng truyền bằng ý nghĩ của Cassie chợt ngừng lại khi nhỏ bắt đầu hoàn hình. Tôi chỉ thoáng thấy nhỏ khi một tia chớp nhá lên. Nhỏ là một mớ hỗn tạp gồm lông chim ướt sũng và da người với bộ mặt kinh dị như mặt nạ Halloween.

Tôi nghe tiếng nhỏ kêu the thé đầy ngạc nhiên và rồi trong một ánh chớp xẹt qua, tôi thấy một bàn tay người đang giơ lên chấp chới trên mặt nước.

<Cassie!> Tôi hốt hoảng la lên. <Cassie!>

Không có tiếng trả lời. Nhỏ đã chìm nghỉm. Thật ngu ngốc khi để Cassie đi đầu. Dẫu rằng nhỏ biến hình xịn đấy, nhưng tôi lại là tay bơi lão luyện hơn. Ngay tức thì, tôi hoàn hình thần tốc.

<Anh Jake, Cassie chìm rồi!> Tôi hét.

<Đừng rối lên mà làm điều ngu ngốc, Rachel! Từ từ rồi Cassie sẽ nổi lên thôi.> Jake bình tĩnh bảo.

Tôi nghĩ ảnh thật quái, nhưng vẫn tiếp tục phình to ra. Tôi nặng dần, nặng dần, và bắt đầu chìm. Tôi hớp không khí ừng ực, rồi ngay lúc ấy một đợt sóng chồm lên, vùi tôi xuống. Tôi chẳng có tay mà bơi, bàn chân kếch sù vẫn còn ngón chân chim, bây giờ đang bắt đầu dính tịt lại.

Khiếp đảm!

Không! Không! Tôi tự ra lệnh cho mình, trong khi sợ bạt hồn bạt vía. Hãy biến hình nào! Đó là lối thoát duy nhất!

Nhưng buồng phổi của tôi đã bị thiêu rụi rồi. Tôi vừa mới từ buồng phổi tí nị của mòng biển chuyển sang buồng phổi rộng rinh của người mà bên trong hổng có một chút không khí.

Tôi nghển cổ nhìn lên. Xung quanh tôi tuyền một màu đen. Đen thui lui như tôi rơi tõm vào bể mực vậy. Tới đâu đây?

Giờ thì tôi đang bơi, cái chân người quẫy đạp điên cuồng, đôi tay người cào cấu dòng nước. Nhưng tôi không thể cảm nhận được trọng lực. Tôi chẳng dám chắc là mình đang ngoi lên hay là đang ráng sức kéo mình càng ngày càng chìm sâu xuống.

Bỗng có cái gì đó va ình vào tôi. Tôi không thấy nó, chỉ cảm thấy nó như một khối cao su.

<Thư giãn đi nào, Rachel.> Cassie trấn an. <Bồ đi lộn đường rồi.>

Nhỏ húc cái mũi cá heo của mình xuống dưới người tôi rồi đẩy lên cho tới khi gương mặt tôi toài lên khỏi mặt nước, hứng trọn những hạt mưa rơi.

Tôi thở gấp gáp! Một con sóng tràn lên đè tôi xuống dưới một lần nữa, tôi nuốt gọn vài hớp nước biển mặn đắng rồi lại trồi lên.

À, tôi nhận ra mình đang ngồi chàng hảng trên lưng con cá heo. Tôi liền nhoài lên trước và vỗ vỗ lưng Cassie, hổn hển "Cảm ơn" rồi thở dốc.

<Từ từ nào. Khi bồ đã sẵn sàng thì mình sẽ giữ bồ bên trên mặt nước cho tới khi bồ cơ bản đã thành cá heo nha.>

Khoảng mười phút sau, cả bọn chúng tôi đã thành cá heo. Cassie giúp tôi, tới lượt tôi và nhỏ giúp anh Jake. Cả đám mau lẹ biến hình kế đó. Tobias biến hình sau rốt. Cậu ấy phải qua công đoạn thành diều hâu đuôi đỏ đã, nên cả đám tụi tôi phải giữ cho cậu ấy nổi lên khỏi mặt nước.

<Thời tiết bá cháy cho vụ này,> Marco càu nhàu. <Cái gì đây, bão chắc? Chưa đủ tệ hay sao khi phải là nửa-người-nửa-chim ráng bơi, lại còn phải làm vậy giữa một cơn lốc cuốn nữa chớ?>

<Nước,> Tobias thều não nói. <Coi, khi nào cũng vậy á. Nước lúc nào cũng rắc rối. Ở trên không ít nhứt bồ cũng thấy được chuyện gì đang diễn ra.>

<Vậy mà tất cả những lo âu của tôi đều hình như tan biến cả rồi,> Ax nói giọng khoan khoái. <Ôi, tôi cảm thấy… nhẹ nhõm gì đâu. Lại vui sướng nữa chứ.>

<Trí não cá heo,> Marco nói.

Quả vậy. Thật khó mà bức bối khi là cá heo. Cá heo trong lòng biển khơi khác nào trẻ nít tung tăng trong cửa hàng kẹo, khác nào Cassie say sưa với đám thú cưng và khác nào tôi đang tung hoành trong tiệm thời trang.

<Tốt rồi, tụi mình đều còn sống cả. Nào, lẹ lên! Có lẽ trễ rồi đó!> Jake thúc giục.

<Trễ mười phút so với kế hoạch chúng ta dự kiến.> Ax xác nhận.

<Tới luôn!> Tôi phát lệnh.

Cả đám phóng đi, nô giỡn dập dềnh trên sóng nước. Chúng tôi luồn lách qua những con sóng dựng đứng, thỉnh thoảng lại hứng chỉ nhảy tưng lên khỏi mặt biển.

Bão ư? Hổng đáng kể! Sóng à? Càng vui chứ sao! Đêm tôi á? Ai lại thèm để ý. Chúng tôi có thể định vị bằng sóng âm. Còn gió? Càng khoái, gió tiếp thêm lực cho những cú nhảy. Sấm á? Nghe rộn rang như tiếng trống múa lân.

Chớp nữa! Ồ… nếu bạn bơi dưới nước, uốn éo thân mình và nhìn thẳng lên trên thì chớp trở thành những bong đèn nhấp nháy khổng lồ. Toàn bộ mặt nước lăn tăn ánh bạc, mà là bạc xoắn xuýt lốm đốm, vằn vện như một cái đĩa bị ai đó đập dẹp lép.

Một mắt ngước lên dòm chớp, một mắt nhìn xuống ngó màn đêm đen. Điều đó chẳng làm phiền bộ não không hề biết sợ hãi là gì của cá heo. Các sinh vật khác còn biết kinh hãi chứ cá heo không được lập trình để hoảng sợ.

Trừ phi gặp cá voi sát thủ thì bản năng sinh tồn của cá heo mới trỗi lên thôi.

Nhưng những cơn sóng cao ngất ư? Tia chớp? Gió gào thét? Mặt nước đen ngòm? Hổng nghĩa lý gì với tôi cả.

Chúng tôi hân hoan bơi dọc theo bờ biển, cho đến khi ánh chớp nhá lên chiếu sáng những ánh đèn điện kiêu sa của khu nghỉ mát Marriott. Bây giờ thì trí não người của tôi mới trở về đầy đủ, với tất cả nỗi lo sợ bàng hoàng.

Lạnh gáy làm sao. Lần này chúng tôi không biến hình dưới nước nữa, mà phải biến hình trên đầu ngọn sóng.

CHƯƠNG 13

Định vị bằng sóng âm, chúng tôi phát hiện một chiếc tàu ngầm đang đậu cách bờ khoảng một dặm. Ngoài ra, còn cả chục canô của đội Tuần tra Duyên hải đang quần lên quần xuống.

Họ quét đèn sáng lóa mặt biển, nhưng không sao, đó là trò trẻ con với cá heo - chẳng cần tốn chút công sức nào chúng tôi cũng qua mặt họ cái một.

Cuối cùng họ cũng khuất dạng sau hòn đảo nhỏ gồ ghề, cách bờ khoảng một dặm. Nó chỉ là một chùm đá tảng lô nhô, loe hoe vài ngọn cây. Tôi toài lên khỏi mặt nước để quan sát cho rõ. Không hiểu sao, nhưng có cái gì đó ở nơi tiêu điều này khiến tôi cảm thấy bồn chồn, thấp thỏm không yên ngay cả khi đã là cá heo.

Cả sáu đứa chúng tôi tiến vào bờ. Tôi định vị thấy đáy biển lài lài dốc, chỉ sâu chừng một mét. Ngay cả não cá heo cũng cảm thấy bồi hồi khi cảm nhận những đợt sóng xô bờ, hất chúng tôi đè lên cát, sỏi và những mảnh vỏ sò vỡ.

<Tụi mình tới đủ gần chưa hả?> Marco thắc mắc.

<Cần tiến vào thêm chút nữa,> Cassie nói.

Ngay sau đó, tôi thấy cái bụng cao xu xám của mình chạm lên cát. Cái đuôi cá heo trở nên vô dụng, hết quậy cọ.

<Rồi, giờ thì,> Cassie nói. <Phải biến thành thứ gì để có thể đứng cao hơn mặt nước này mới được.>

Tôi bắt đầu hoàn hình. Sóng ở đây cao cỡ sóng ở Hawaii chứ chả chơi. Khi xồ vào lòng biển dốc, những đợt sóng lại được tiếp thêm sức mạnh, khiến nước cứ dâng lên, dâng lên hoài, cho đến khi tạo thành con sóng hai tầng hung dữ.

Tôi cố định giờ những con sóng, nhưng vô phương. Một con sóng chộp lấy thân hình nửa người nửa cá của tôi hất đập vào cát. Tệ nhất là chúng tôi không được phép thò mặt ra tô hô giữa bãi biển đầy nhóc lính tuần tra - đội quân được trang bị ống nhòm hồng ngoại tuyến, có thể trông thấy tất cả mọi cử động ở nơi này.

Chúng tôi không được để bị phát hiện cho đến khi mọi thứ đã sẵn sàng đâu vào đấy. Ngoài lý do sóng biển ra, bất cứ lý do nào cũng không thể bào chữa được.

Tôi hoàn hình thành người, và lại bị tra tấn bởi mệt nhọc khôn tả. Biến hình vốn khiến chúng tôi tơi bời rồi, mà biến hình liên tục, không được nghỉ lại càng khiến cả bọn te tua.

Thiệt tình, tôi bảo đảm mình có thể nằm khểnh ra và ngủ thẳng cẳng ngay trong vũng nước nông này. Nhưng rồi tôi cũng ráng ló cái đầu ướt như chuột lột của mình lên khỏi đáy biển.

Xong, tôi lại đấu tranh tư tưởng để lại biến hình nữa.

Giờ thì mọi thứ đang thay đổi theo chiều hướng tốt. Tôi biến thành voi Phi Châu - loài voi nặng cả chục tấn. Khi phình được tới tấn đầu tiên, tôi cảm thấy sóng biển chẳng còn là cái đinh gì nữa.

Tôi lùi ra xa một chút để che giấu thân hình bồ tượng của mình, giữ cho đầu voi không nổi bật lên trên nền sáng của những ánh chớp.

Liếc qua phải, qua trái, tôi thấy đám bạn đang căng phồng lên thành những hình thù khổng lồ, núp vào trong sóng.

Jake đang biến thành tê giác. Marco cũng vừa chọn con vật tương tự. Cassie, Ax, Tobias và tôi đều biến thành voi.

Hai lốt sinh vật này đều lanh lẹ hơn cái vẻ bề ngoài lù đù của chúng. Cần phải nhiều tay súng đồng loạt khai hỏa may ra mới hạ gục được voi và tê giác. Nhưng khi thoạt tiên trông thấy chúng, người ta thường có khuynh hướng bỏ chạy cái đã.

Chúng tôi là những khối thịt nặng cả chục tấn, với sừng, vòi và cơ bắp cuồn cuộn.

<Sẵn sàng chưa?> Jake hỏi.

<Sẵn sàng!> Marco trả lời.

<Mũi của con vật này chuyển động nhạy quá.> Ax nhận xét.

Không như Jake và Marco gần như mù tịt, tôi có thể thấy tỏ tường bằng cặp mắt voi. Tôi có thể thấy những căn nhà một tầng thắp đèn tù mù gần bờ, và thấy cả tòa khách sạn rực rỡ phía xa.

Mục tiêu của chúng tôi là những căn nhà một tầng, nơi ở của các vị nguyên thủ quốc gia. Kế hoạch của chúng tôi cực kỳ đơn giản. Nếu không ngăn cản được mưu mô của bọn Yeerk thì chúng tôi sẽ biến nơi này thành bình địa. Sau đó, tất nhiên, buổi đại tiệc mà Visser Ba háo hức mong chờ sẽ bị hoãn lại.

Kế hoạch chẳng cao siêu gì. Nhưng chúng tôi còn biết làm gì khác nữa? Một bọn nhóc mệt lử, sợ khiếp vía, lo âu và bấn loạn mà đòi phải sáng suốt, dịu ngọt thì quả là không tưởng.

<Ê này, Marco, ai là nhân vật trong truyện tranh mà luôn la lên "Tới giờ đá đít rồi" ta?> Tôi hỏi.

<À, đó là tay *Thing*. Và hắn nói là, "Tới giờ *Nện* rồi.">

<Vậy hả? Ờ, gì cũng được. Tụi mình hãy đi cho vài cú ra trò đi!>

CHƯƠNG 14

Thiệt tội nghiệp cho Cơ quan Mật vụ và tất cả lực lượng bảo vệ của các nước khác trên bờ biển. Họ phải lúp xúp đội mưa bên trong cái áo trùm pông-sô, dán mắt vào ống nhòm xuyên màn đêm. Mới phút trước chỉ có sóng biển và chớp nhóa, thì ngay phút sau, bãi biển như có một đàn cá voi tự nhiên chui ra khỏi đại dương, kéo nhau vào bờ.

Ý tôi là, họ được huấn luyện để ứng phó với hầu như mọi thứ, trừ việc đối mặt với hai con tê giác và bốn con voi bỗng dưng hăm hở trồi lên khỏi mặt nước.

"Hhhhhrrreeeeyyyaaahhhh!" Tôi tự giới thiệu sự có mặt của mình.

Có tiếng người bật lên thảng thốt. "Cái gì vậy nè?"

Tôi tăng tốc, băng nhẹ nhõm lên bờ dốc thoai thoải. Tôi có khối lực tích tụ trong những cẳng chân to như cột nhà mà…

Tôi phấn khích giơ cao cái vòi lên và rống tiếp.

"Hhhhrrreeee-uh!"

Cả đám tụi tôi cùng lao chạy ùn ùn. Thình lình, ánh chớp lóe lên, tôi thấy nửa tá đàn ông và phụ nữ lóp ngóp ló lên khỏi đường hào sũng nước mưa, trố mắt nhìn bọn tôi.

Chỉ có một người là phản ứng như thể đã tóm được manh mối: hắn giơ súng lên và… bắn thẳng vào tôi.

Bùm! Bùm!

Một tay thiện xạ mà nhắm voi thì làm sao trật được? Nhưng nước mưa tuôn lướt thướt lên mặt anh ta đã làm hỏng cú bắn.

Rõ cái gã đang bắn tôi là một tay Mượn Xác. Suy nghĩ đầu tiên của một người bình thường sẽ là không nên bắn vào một con voi trên bờ biển.

Tôi lao hết tốc lực về phía tay xạ thủ.

Bùm! Bùm!

Một tia lửa xẹt yếu xìu như phiên bản của ánh chớp nháng lên. Lần này tôi cảm thấy viên đạn găm vào vai mình. Cũng chẳng đau gì cho cam.

Nhưng tay xạ thủ không còn dịp bóp cò nữa.

Tôi hạ thấp đầu xuống, hươ cái vòi dài thoòng lên, lập tức tay súng nọ bạt vía, quay đầu chạy mất đất.

<Nhớ lấy, không được làm hại người vô tội,> Jake nhắc nhở.

Ảnh lo lắng cũng phải. Chúng tôi ở đây là để gây náo loạn và hù dọa tất cả mọi người, chứ không phải để gây thương tích cho họ.

Giờ thì những cảnh vệ khác quyết định nên bắn vào bọn tôi thì hơn. Thế là khắp bãi biển dậy lên tiếng súng đì đoàng, xen lẫn với tiếng la ó, gào thét và tiếng gió rít rú.

<Mọi người sẵn sàng chưa?> Anh Jake gọi.

<Xung phong!> Marco cười. <Xung phong! Tui cá là nó luôn muốn nói câu đó.>

Chúng tôi đồng loạt ào lên bãi, hướng đến hai ngôi nhà gần nhất.

Năm mươi mét!

Hai mươi mét!

Bộ chân ngoại cỡ của tôi ngốn ngấu bãi biển, mỗi bước chạy mỗi lún sâu vào cát.

Một hàng bụi rậm hiện ra. Tôi chẳng hay biết những cái gai nhọn đâm quệt đầy hai bên hông voi rộng bát ngát của mình.

Tôi hệt một cái xe thiết giáp đang chạy hết tốc lực! Đôi tai tôi quạt phầm phập trong gió, miệng tôi tru lên điên cuồng như tiếng kèn trumpet, cặp ngà hùng hổ lăm chĩa ra trước như đang tìm cái gì đó để xiên vào.

Tôi tông ầm vào giàn mắt cáo dùng để trang trí và xéo nát nó thành tăm xỉa răng. Rồi đến một bức tường! Tôi chạy tưng tưng, ngả đầu qua bên và dùng vai húc sập luôn bức tường.

Â ầm!

Rắc!

Tôi lùi lại lấy đà rồi ào lên phía trước.

Â ầm!

Rrắắắc!

<Thêm lần nữa nào!> Tôi rống lên và cười ngờ nghệch ở trong đầu.

Tôi lại lùi ra sau, và lần này không còn tiếng "rầm" nữa, chỉ nghe những âm thanh khô khốc, rít chịt. Đột nhiên, một quầng sáng từ cái lỗ tôi khoét ra ở trên tường chiếu thẳng vào tôi.

Bỗng tôi thấy Marco trong lốt tê giác hùng hục xông lên, và chỉ cần một cú chúi người cậu ta đã lao vút qua cửa.

Những nhân viên an ninh đã vào vị trí chiến đấu. Voi và tê giác chạy lông nhông khắp nơi tạo nên một cảnh tượng tức cười là một chuyện; voi và tê giác tông cửa, húc tường, phá sập nhà lại là chuyện khác.

Tôi chui qua cái lỗ mới mở và nheo mắt lại vì ánh sáng. Xong, tôi nhìn chăm chăm vào Marco và vào một người đàn ông đang bình tĩnh ngôi trên ghế bành.

Ông ta mặc áo sơ mi đại lễ và quần soóc đen, đeo cà vạt và mang giày đen bóng nhẫy. Áo khoác và quần dài của ông ta vắt lên thành ghế. Gương mặt ông ta phảng phất nét gì đó rất quen thuộc - một nhà lãnh đạo uy quyền của thế giới, hẳn vậy rồi.

Vị chỉnh khách ngồi tỉnh queo, vừa điềm tĩnh cầm một cái chai rót một thứ chất lỏng trong suốt vào ly, vừa gườm gườm nhìn tôi và Marco trong lốt voi và tê giác.

<Tụi mình làm gì bây giờ?> Marco phân vân.

<Đi quậy mấy ngôi nhà khác đi.> Tôi đề nghị.

Đột nhiên, khoảng một tá nhân viên an ninh bận đồng phục ùa vào phòng, súng tự động đầy mình.

Bất ngờ, vị chỉnh khách hét lên câu gì đó cụt lủn bằng tiếng nước ngoài. Không ai bóp cò súng. Ông khoát tay ra hiệu như muốn bảo tôi và Marco nên ra khỏi đây.

Thế là tụi tôi đi liền.

Hai đứa tôi bươn qua một bức tường khác, sau khi phá sập thêm nửa mái trần.

Đằng sau, vị chỉnh khách phá ra cười khoái trá, như thể tụi tôi đã làm nên một thời khắc cực kỳ thú vị cho ổng vậy.

Tôi đoán nếu bạn nghĩ kỹ lại thì, phải đi loanh quanh với một tá chỉnh khách mà nói về hoà bình chắc là tẻ ngắt. Sau vài ngày như vậy, có lẽ bạn cũng muốn chào đón vài con thú bự chảng, đang gầm gừ tức tối băng qua phòng khách của mình.

CHƯƠNG 15

Chúng tôi chạy ùa ra ngoài trời mưa, lúc này nước đã lênh láng hệt như đang ở giữa đại dương.

Thật là một cảnh hỗn độn!

Đèn pin từ trên nóc khách sạn khua loang loáng xuống mọi xó xỉnh. Tiếng súng máy rộ liên tu bất tận. Đội quân áo đen súng lăm lăm trong tay hành quân rầm rập. Những quí ông ăn mặc chải chuốt và những quí bà trang điểm kiêu sa chạy tán loạn, miệng la bài hãi. Tôi nghe cả tiếng trực thăng đang quần thảo trên đầu.

Nổi bật lên trên cái nền rối rắm ấy là đám voi và tê giác đang xô ầm ầm vào bất cứ thứ gì có thể xô được.

Tiếng sấm dội loảng xoảng vào các cửa sổ. Mưa biến mọi thứ thành bùn nhoe nhoét. Cứ vài giây, ánh chớp lại nháng lên soi tỏ toàn bộ cảnh tượng nhốn nháo.

Kể ra cũng vui đấy chứ. Nếu như không có cái vụ người ta đang nã đạn vào tụi tôi.

Tôi nhắm tới một ngôi nhà còn nguyên vẹn ở bên cạnh và gọi Marco. <Ê này, tông đổ cánh cửa đó xuống luôn đi. Tui sẽ tới ngay.>

<Cái cửa nào? Tui không nhìn xa cỡ đó được đâu.>

<Quay qua trái,> Tôi chỉ dẫn. <Được rồi, tới, tới, tới đi! Bên trái!>

Rầm!

<Bên này hổng có cửa !>

<Tui nói là bên trái mà,> Tôi nói. <Đừng lo, để tui làm cho.>

Tôi tông mạnh vào cái lỗ trên bức tường do Marco đã tạo ra. Lần này bức tường đổ sập dễ dàng. Chỉ hai cú huých, bức tường đã đổ sụp xuống như bánh tráng khô.

Bùm! Bùm! Bùm! Bùm!

Bốn viên đạn ghim vào đầu tôi một lúc. Trời ạ, đau hết biết, đau như bị búa bổ vậy.

Tôi lùi xa khỏi đội bảo vệ gồm những người đàn ông trông nghiêm nghị và quả cảm. Có ba người cả thảy. Đằng sau họ, trông rất bí ẩn, là người đàn ông quyền lực nhứt Hành Tinh.

Tôi thề tôi phải đấu tranh lắm với mong muốn kỳ cục được cất tiếng chào, "Thưa ngài, rất hân hạnh được gặp ngài!"

Máu bắt đầu rỉ rả xuống mặt tôi. Tôi cảm thấy quay cuồng, xây xẩm. Rõ ràng mấy viên đạn đã tàn phá cái gì đó trong đầu tôi rồi.

Tôi lùi lại, kéo theo một ít vôi vữa và mấy thanh gỗ vụn. Cái thân voi bành ki của tôi đụng trúng một người lính đang tụt khỏi sợi dây thừng hình như từ trên trời thòng xuống. Có tiếng trực thăng phành phạch phía trên. Thêm nhiều dây thừng được thả xuống và thêm

nhiều lính áo đen tuồn theo.

Những anh chàng áo đen này được trang bị tận răng. Đã đến lúc phải rút thôi.

<Anh Jake!> Tôi hét vào bóng tối. <Anh Jake! Lực lượng tăng cường đang tới!>

<Tới giờ chuồn thôi!> Jake la lên với cả bọn. <Tụi mình quay lại bờ biển thôi!>

Tạch! Tạch! Tạch! Tạch! Tạch!

Súng tự động khai hỏa. Tôi cảm thấy cẳng chân mình trúng đạn. <Nhanh lên, Marco! Ra khỏi đây mau!> Tôi hét.

<Nhưng… mình chưa gặp được Tổng Thống,> cậu ta phàn nàn vẻ tiếc rẻ.

<Marco, hổng phải lúc đùa à nha!>

Tụi tôi quay lại, chạy trở ra những giàn mắt cáo bẹp dúm, những bụi cây xơ xác và hiện trường hoang tàn đổ nát. Tụi tôi chạy ào ra bãi biển gió lồng lộng và ướt át.

Bất thần một người đàn ông lảo đảo hiện ra trước mặt tôi. Mình mẩy ông ta lấm lem đầy bùn, chân ngập trong cát đến tận mắt cá. Gương mặt ông ta vô cùng giận dữ. Đó là Tony, Trưởng ban Lễ tân của Nhà Trắng. Ngoại trừ rằng tụi tôi biết Tony đã bị Visser Ba thâu nạp để sử dụng như một lốt hình biến.

Căn cứ vào nét tức tối đến méo mó trên gương mặt "Tony" thì đây ắt hẳn là Visser Ba biến hình.

Như một luồng điện xẹt ngang, ánh mắt tôi và hắn giao nhau, nảy lửa. Hắn biết tôi là ai và tôi cũng biết hắn là thứ gì.

<Tao cam đoan là bữa đại tiệc sẽ bị hoãn lại, Visser.> Tôi nói. <Nào, để coi mày chạy nhanh cỡ nào.>

Tôi nhào vào hắn nhưng lại chệnh choạng vì những viên đạn găm vào cẳng chân đau nhói. Visser Ba nhảy lùi lại. Biết tôi không thể bắt kịp, hắn nhảy đồng lên, thét bù lu bù loa. "Andalite khốn khiếp! Tao mà bắt được mày, tao sẽ bắt mày phải van xin được chết!"

Không rảnh để ngồi tiếp chuyện vui vẻ. Hơn nữa, tụi tôi cũng hổng có ý định nói chuyện với bọn Yeerk. Tụi tôi hổng muốn chúng nhận ra tụi tôi hổng phải là Andalite.

Chạy vùi trong cát, tôi thấy đám bạn cũng đang hối hả chạy. Có đứa bị thương te tua, có đứa hầu như chẳng sứt mẻ gì. Tôi bỏ mặc Visser Ba đó, ráng lê lết chạy trên ba cái chân còn lành lặn. Chúng tôi chạy về phía mép nước, đạn vẫn đang đuổi rát theo, cắm ghim vào cát như mưa.

Ngay khi vừa đụng mí nước, tôi hoàn hình liền. Những viên đạn chì tự bật tung ra, rơi lõm tõm xuống biển. Nhưng ngay cả nếu chúng không rơi ra, những vết thương chúng gây ra cho tôi rồi cũng sẽ tự lành.

Tôi cảm thấy chóng mặt. Tôi còn sống! Tôi cười khoan khoái, cười

phát rồ phát dại. Không còn sợ sệt nữa, trong tôi dậy lên niềm vui sướng điên cuồng vì đã trốn thoát suôn sẻ.

<Họ sẽ giải thích chuyện đó cách sao ta?> Tobias thắc mắc.

<Mình không biết,> Tôi nói, <nhưng đó sẽ là một hội nghị cấp cao không ai có thể quên được.>

CHƯƠNG 16

Tôi nhanh chóng hoàn hình. Tình thế lúc này cực kì nguy hiểm, nhưng thời tiết khắc nghiệt đã yểm trợ chúng tôi. Lực lượng Tuần tra Duyên hải đã tiến vào, nhưng những con sóng lừng lững đã ngăn không cho họ áp sát bờ.

Khi đã trở về dạng người, tôi có thể cảm thấy các vết thương biến mất, những đầu đạn rơi tõm xuống nằm dưới đáy biển hoàn toàn vô hại.

Một lần nữa, tôi lại gần như chết đuối trước khi biến hình thành cá heo để đảm bảo an toàn. Nhưng tôi hầu như không quan tâm mấy. Sự mệt mỏi sau trận đánh lại trỗi dậy. Một kiểu chán chường khi tất cả chất adrenaline đã tan đi.

Tâm trí cá heo đã cứu tôi. Cá heo luôn luôn vui vẻ không cưỡng lại được. Chuỗi ADN của cá heo đã tái tạo lại cùng với bản năng cá heo, cảm xúc tươi mới đồng thời với lốt hình biến.

Tôi khéo léo quẫy cái đuôi cá heo màu cao su xám và lướt đi êm ru trong làn nước. Tôi lao xuống, luồn lách qua dàn máy xình xịch của đội Tuần tra Duyên hải và hướng ra biển.

Và liền khi đó đã xảy ra chuyện. Vừa bơi, tôi vừa phát ra luồng sóng âm định vị - một chuỗi những sóng âm thanh tần số cao. Sóng âm lan trong nước và dội ngược lại hình ảnh của những gì nó chạm phải. Giống y như hệ thống định vị bằng âm. Như sóng ra đa dưới nước.

Và tôi thấy trong óc tôi hình thù một vật gì đó rất to. Cái hình thù này, từ bao đời nay đã in đậm vào tầng sâu thẳm của não cá heo.

Nó dài lắm - phải sáu mét là ít, và nặng đến năm tấn. Từ trên lưng nó, một cái vây dài thượt đâm thẳng lên. Kiểu định vị bằng tiếng vang không cho thấy màu sắc. Nhưng tôi biết vật đó khi nó tiến đến gần hơn, tôi thấy một hình ảnh với hai màu đen trắng.

<Cá voi sát thủ!> Tôi thét um.

Con cá lao thẳng đến chỗ tụi tôi với tốc độ kinh hồn. Nó nhanh bao nhiêu, mạnh bao nhiêu thì chúng tôi lại yếu ớt, tội nghiệp bấy nhiêu. Tôi chỉ còn nhớ nằm lòng có mỗi một điều: chỉnh cá voi sát thủ chứ không phải loài vật nào khác ăn thịt cá heo.

<Mình nhận ra nó khi định vị bằng sóng âm,> Cassie lo lắng đồng tình.

<Sinh vật này là gì?> Ax hỏi.

<Thực ra nó cùng họ với cá heo,> Cassie trả lời. <Một họ hàng gần với con vật mà chúng ta đang biến thành.>

<Đúng, họ hàng gần,> tôi lầm bầm. <Giống như giống chó Chihuahua[1] và Doberman[2] cũng là họ hàng gần đó.>

<Sao chỉ có một con vậy ta?> Cassie thắc mắc. <Lạ thiệt.>

<Tại sao? Sao mà lạ?> Tobias hỏi.

<Thường thì cá voi sát thủ hay đi săn thành đàn mà.>

<Hừ, mình con này thôi cũng đủ sức săn cả đám tụi mình rồi,> Tobias nói. <Con này lớn quá nên đâu có cần trợ giúp.>

<Phải làm gì đây?> Marco luýnh quýnh hỏi.

<Nó chỉ là một con cá voi sát thủ,> Jake hét. <Tụi mình còn có trí thông minh của con người nữa. Tụi mình không thể thắng thế hơn nó hay bơi nhanh hơn nó. Tụi mình sẽ phải nghĩ xa hơn nó.>

<Chạy về phía tàu Tuần Duyên đi!> Tobias đề nghị. <Tụi mình sẽ xuống đó núp. Tiếng máy tàu sẽ đuổi nó đi.>

<Hay đấy!> Jake tán đồng.

Cả bọn chúng tôi ngoặt gấp và hộc tốc bơi về phía con tàu.

Chẳng dễ dàng gì khi phải chui xuống gầm con tàu nhỏ xíu đang bập bềnh giữa những đợt sóng. Ngoài ra, vì thiếu không khí, nên chúng tôi phải ngoi lên để thở, không thể trốn ở đó mãi.

Thoạt nhìn thì kế hoạch đó cũng khá hoàn hảo, ngoại trừ một sự kiện kinh khủng…

<Ha ha ha, tụi bay tưởng cái thứ âm thanh ngớ ngẩn kia có thể xua được tao à?> con cá voi sát thủ ngạo nghễ nói. <Cứ thử đi, mấy cưng.>

CHƯƠNG 17

Sáu giọng truyền của chúng tôi cùng cất lên một lượt:

<David!>

<Ừ, David đây!> Nó đắc chí thừa nhận. <Năm con cá heo bé tẹo và một con cá voi sát thủ. Để coi sao nào.>

<Nó vẫn nghĩ là Tobias đã chết.> Tôi phát giọng truyền riêng. <Nó chưa đếm tụi mình đâu. Tobias, lùi ra đằng sau…>

Ax ngắt ngang. <David không biết ai trong chúng ta là Tobias cả. Nó cứ nghĩ chúng ta chỉ có năm người thôi. Như vậy, người thứ sáu, tức người cần ẩn diện có thể là bất cứ ai.>

<Ax, bồ tính sao?> Jake hỏi.

<Tôi đang thắc mắc, thưa hoàng tử Jake, xem ai trong chúng ta có mẫu biến hình có thể đánh bại được David.>

<Mình đây,> Cassie sốt sắng nói.

<Được rồi, Ax đúng. Vậy thì Cassie lùi lại phía sau. Tất cả hãy dàn hàng. Ý hay lắm, Ax. Nhưng đừng gọi mình là Hoàng tử.>

<Vâng, thưa Hoàng tử Jake.>

<Chúng ta cần làm cho David bị phân tâm.> Jake nói.

<Tới luôn!> Tôi thét vang.

Tôi cóc cần biết David có bự gấp mười lần mình hay không. Tôi căm ghét cái đồ cặn bã đó, dù vẫn chưa biết mình sẽ đánh nhau với nó như thế nào. Đừng nói là cá heo, mà ngay như cá mập cũng khó lòng địch nổi con thủy quái khổng lồ này.

<Ê, ta là cá voi Willy[3] Tự do,> David vừa nói vừa cười. <Willy Tự do đang đói ngấu đây.>

<Sao mày không mang câu đùa đó nói với Visser Ba đi?> Tôi cười khinh bỉ. <Có lẽ hắn sẽ sắp xếp cho mày được cười tới chết luôn đó.>

<À, Rachel à. Mày đó phải không? Rachel khùng đó hả?>

<Tao khùng hả? Cũng tốt thôi, có giấy chứng nhận điên giống mày mà, David.>

<Tao mà điên hả? Ê, tao đâu phải là đứa dọa giết cha mẹ người nào đâu, cái đồ phù thủy điên rồ kia.>

Rồi, xong. Hắn đã nói toạc ra cho cả mấy đứa bạn tôi đều nghe. <Tao không hề đe dọa gì ba mẹ mày cả,> tôi nói dối.

<Có, mày đã dọa,> hắn hả hê nói, và ngay cả tôi cũng có thể nghe thấy tiếng ngân của sự thật. <Mày có biết điều đó không, Jake sếp sòng? Mày có biết không, Cassie-đầy-đạo-đức? Bọn mày có biết chỉnh Rachel đã đe dọa giết cha mẹ tao không? Còn mày thì sao, Andalite? Dĩ nhiên ai cũng biết là Marco-miệng-lưỡi-sắc-sảo sẽ đồng ý rồi, khỏi hỏi.>

Không đứa nào lên tiếng. Không ai bảo vệ tôi cả.

Tôi chợt thấy trống rỗng. Tôi cảm thấy sự im lặng của tụi nó xoáy một lỗ to tướng trong lòng tôi. Tụi nó là ai mà phán xét tôi? Có ai trong số tụi nó đã từng không làm bất cứ điều gì đáng xấu hổ?

Tôi có xấu hổ không? Đó có phải là điều tôi đang nói?

Nhưng chẳng còn thời gian mà nghĩ vớ vẩn nữa. David đã quẫy đuôi trờ tới, hùng hùng hổ hổ như một đoàn xe lửa phóng hết tốc lực.

<Nè, mấy bồ, kế hoạch là vầy: cho dù nó đuổi theo ai thì những người còn lại đều phải xông vào tấn công nha. Cứ nhè mắt nó ra mà rỉa. Chỗ đó dễ bị tổn thương lắm.> Jake ra chỉ thị.

Tôi vẫn bất động chờ ảnh nói một câu nào đó. Đại loại: "Ổn rồi, Rachel, không có chuyện gì nghiêm trọng đâu." Nhưng ảnh không nói gì cả. Không gì cả! Tôi chỉ muốn quát vào mặt ảnh: "Tại sao anh để em bám theo David nếu anh đã không nghĩ là em sẽ đe dọa hắn ta? Đồ đạo đức giả!"

Nhưng giờ không phải lúc làm chuyện đó. Bởi vì giờ đây tôi có thể thấy con cá voi sát thủ đang đâm bổ vào tôi. Một tia chớp nhá lên soi rõ bóng hắn. Hắn giống như một thứ lai tạo kỳ quái giữa một con bò và một chiếc xe bus.

Sượt! Cái miệng rộng hoác của nó chứa đầy răng sắc nhọn. Nhanh dễ sợ, nó xoay qua nhắm thẳng vào Ax.

<Tao ở ngay đây nè, David.> Tôi hét, đồng thời quẫy mạnh đuôi. David bỏ Ax, ngoặt gấp sang tôi.

Tôi lại quẫy cái nữa và phi như tên bắn vào nó - nhằm ngay cái mũi.

Gần…Gần…Gần…Gần hơn nữa.

Tôi xoay mái chèo của mình và hướng thẳng lên. Lên, lên, trườn thẳng qua chót mũi của David.

Vvvúúúúúúúttttt!

Lên khỏi mặt nước, giữa trời mưa xối xả, thấm đẫm ánh chớp, tôi bay cao hết cỡ. Lơ lửng trên không trung, tôi nhìn xuống khi bị trọng lực kéo rị, chợt kinh hoàng thấy ngay bên dưới mình là cái miệng đang há to của con cá voi sát thủ.

Rơi! Tôi đang rơi vào cái hốc đó.

<Khhôôôôôôông!>

Nhưng đột nhiên, có cái gì đó khiến David lùi phắt lại. Nó lùi xuống nước vừa lúc tôi rời tòm về phía nó…

Tòm! Tôi rơi xuống nước chứ không phải rơi xuống cái miệng đầy răng của con cá voi sát thủ. Quá bất ngờ, tôi chẳng trông thấy David đâu cả.

Hãy định vị bằng sóng âm, Rachel, nào, nào, tập trung đi.

Tôi phát ra một tràng sóng định vị. Tiếng dội vọng về ngay tức thì. David ở ngay sau tôi. Tôi vội né dạt qua trái, vừa hay cái đầu trắng đen của nó chĩa sượt qua.

Bỗng, từ đâu đó, một con cá heo khác hiện ra. Nó dùng mỏ xỉa cho David một cái vào mắt phải, rồi nhanh chóng lặn chui xuống cái bụng tổ chảng của con quái vật, trốn thoát.

<Aaaaahhh!> David rú thê thảm, nhưng vẫn quyết định không buông tha tôi. Hổng tin nổi là nó quay đầu và tăng tốc bổ chửng vào tôi lẹ đến vậy.

Thật kinh hoàng! Tôi đang chơi trò đuổi bắt cực kì nguy hiểm.

Lăn ngửa bụng lên, tôi chúi luồn xuống bên dưới David, cứ thế lướt đi - chính xác là bụng tôi chà sát bụng nó. Trườn được nửa chiều dài thân hình nó, tôi trồi ra qua hông phải, tiếp tục lướt về phía cái vây lưng linh hoạt, cao nghều.

Giờ tôi đã thoát ra khỏi tầm nhìn của nó. Chừng nào tôi còn xoay xở chuyển động đúng nguyên vị trí đó thì David đừng hòng trông thấy tôi, chứ đừng nói đến chuyện đòi áp sát.

Nhưng David đã chán trò đuổi bắt với tôi. Nó nhắm con cá heo khác và tôi chẳng thể nào đua tốc độ được với nó.

Thoáng thấy cái đuôi David vụt qua, tôi bạnh quai hàm ra, tớp lấy.

Thật sai lầm hết sức!

Nó quẫy đuôi, nhồi tôi xóc lên xóc xuống rồi hẩy mạnh một cái. Răng tôi tuột hết ra khỏi mồm. Choáng váng, ngất ngư! Đành phải nhả ra thôi. Chỉ chờ có thế, David liền quay lại lao vào tôi.

Tất cả những gì tôi thấy là cái quai hàm bự chảng, phập phồng đang xồng xộc phóng về phía mình. Thôi rồi, phen này còn lâu tôi mới thoát.

Con cá voi sát thủ găm trọn thân hình cá heo của tôi vào tầm nhìn của nó. Eo ôi! Nó bự quá! Nhanh quá!

Và rồi…

… rồi tôi bỗng thấy thứ mà cá voi sát thủ cũng phải kiêng nể.

Nó dài cả mười lăm thước, nặng cỡ năm, sáu chục tấn! Tuy rằng đang trên bờ tuyệt chủng, nhưng vẫn còn cá voi lưng gù sinh sống trong lòng biển. Và một trong những con cá hiếm hoi còn sống sót đó là… Cassie!

<Chào David, Cassie Ủi Lô đây.> Cassie cất tiếng. <Sao không để bạn Rachel của tôi yên vậy cà?>

Phải chi David hiểu nhiều về cá voi thì chắc hẳn nó đã biết cá voi lưng gù gần như chẳng làm gì được nó - không có răng nhọn, chỉ được cái to xác.

Nhưng nghĩ thử coi, giả sử bạn bị một quái vật to cỡ tòa nhà đuổi theo, thì chắc hẳn bạn muốn cao chạy xa bay khỏi nơi đó liền.

David vọt lẹ, nhưng không quên nhắn nhe tôi. <Rachel, lần sau thì đừng có hòng mà thoát!>

CHƯƠNG 18

Về tới nhà, tôi đề nguyên cả quần áo ướt nhem, nằm vật ra giường như một quả banh xì hơi. Kiểu này ngày mai chắc khỏi đi học nổi quá.

Gần sáng, tôi mơ màng nghe có giọng ai đó nghèn nghẹn, thê lương gọi mình. Mặc kệ, tôi cứ ngủ tiếp.

Sau đó, Jordan hùng hổ đi vào, đá giường tôi rầm rầm cho tới khi tôi giật bắn dậy.

Tóc dính bết vào mặt, mắt kèm nhèm đầy ghèn, tôi tức khí gầm gừ. "Chán sống rồi hả, Jordan?!"

"Saddler," Jordan phân trần.

Phải một lát sau tôi mới hiểu ra. "Hử?"

"Tình trạng ảnh tệ lắm. Bác sĩ nghĩ ảnh không qua khỏi đâu."

À, Saddler, anh họ tôi - và là em họ Jake. Ừ hén! Giờ tôi đã nhớ ra rồi. Ảnh bị thương nặng lắm và vừa mới được chuyển đến bệnh viện nhi đồng gần nhà chúng tôi.

"Chắc anh Saddler không qua khỏi rồi. Chắc ảnh sẽ chết."

"Trời. Tệ thiệt." Tôi ráng mở miệng.

"Chị nói được có nhiêu đó thôi hả?"

Phen này thì hết ngủ tiếp được rồi! Tôi ráng ngồi dậy, cố gắng tập trung tâm trí óc hầu kiếm ra câu gì đó hợp lí một chút để nói. Nhưng đầu tôi mít đặc rồi, cứ u u ong ong mãi.

"Anh Saddler sắp chết." Jordan mếu máo nhắc lại.

Tôi bắt đầu lờ mờ hiểu ra Jordan muốn gì. Nó đang sợ và muốn được tôi vỗ về.

Tôi ngoắc nó lại rồi vừa ngáp vừa nói. "Ngồi xuống đi," tôi vỗ vỗ tay xuống tấm ra. "Nào cưng. Điều đó thật tệ. Tội nghiệp anh Saddler, ảnh còn quá trẻ. Dì dượng sẽ đau lòng lắm đấy. Chị hiểu em cảm thấy thế nào mà…"

"Trời ơi, ghê thiệt," Jordan thút thít. "Mới hôm rồi ảnh còn đang chạy xe đạp, thế mà tự dưng bây giờ cuộc đời ảnh sắp chấm dứt rồi. Ôi!"

Tôi gật đầu. "Ừa, đời chẳng công bằng chút nào!"

Jordan tròn mắt nhìn tôi. Hình như nó nhận ra trong câu nói đó dường như có đượm vẻ chán chường, buông xuôi.

"Nghe nè, cưng," tôi vội trấn an nó. "Chuyện không hay vẫn thường xảy ra mà. Nhưng điều đó không có nghĩa là nó sẽ xảy đến với em, với chị, với Sarah, hay với ba mẹ đâu."

"Vâng, nhưng cái chỉnh là em thấy kỳ cục quá hà. Ý em là, em thấy em tệ quá đi, khi em dường như là mừng rỡ vì người sắp chết hổng phải là em á. Chị biết không? Giống như là cảm giác xì hụt vậy đó.

Nhưng nghĩ vậy là hổng đúng phải không chị. Em phải buồn mới phải. Em cũng thấy buồn. Nhưng mà hổng chỉ buồn không thôi, mà còn cả cảm giác "Ôi, mừng quá, em không chết". Rồi em sẽ lại tự nhủ 'Từ rày trở đi mình hổng bao giờ đi xe đạp ẩu như vậy đâu.' Chị biết không, cái gã đụng Saddler nói rằng tại ảnh lao ra đường mà không nhìn ngó cẩn thận. Thế là, em lại nghĩ: Saddler chết là tại ảnh ngu ngốc và bất cẩn quá. Nhưng nghĩ vậy cũng lại hổng đúng chút nào."

"Ờ thì không hẳn đúng, nhưng theo chị thì cảm giác đó cũng có thể là bình thường lắm chứ," Tôi an ủi. "Chị muốn nói là, em không muốn nghĩ chuyện đó có thể xảy đến với em. Vì thế em đâm ra hối hận. Mà nó cũng chả bao giờ xảy đến với em đâu mà. Em trách luôn cái người bị tai nạn. Bởi vì rồi em sẽ khỏi phải nghĩ ngợi rằng chuyện gì sẽ xảy ra nếu tai nạn đó lại xảy đến với chính em. Thậm chí em có thể phát khùng với chính cái người bị nạn đó nữa kia. Kiểu như là "Sao ảnh dám kéo tôi vạ lây theo cái chuyện rủi ro này? Sao ảnh dám bị tai nạn và rồi khiến tôi phải cảm thấy tệ.'"

Jordan gật đầu. "Dạ, cảm giác đó cũng lại sai lè ra nữa."

Tôi nhún vai. "Ừ, có thể. Nhưng con người là vậy mà. Em không muốn cứ chạy quanh và nghĩ: 'Trời, tôi dám là người kế tiếp lắm á. Hoặc có thể người bị nạn là chị em tôi hay chính mẹ tôi luôn á. Vậy là em muốn làm mọi thứ để em khỏi phải nghĩ theo hướng đó. Em phải dựng lên một bức tường giữa chính em và sự sợ hãi. Em phải tự tách mình ra khỏi cảm giác đó, tự nhủ rằng em an toàn. Chuyện tệ hại chỉ xảy ra với kẻ bất cẩn và ngu ngốc hoặc là kẻ độc ác mà thôi."

Jordan có vẻ nguôi ngoai, thậm chí nó còn mỉm cười. "Mẹ bảo hôm nay chị em mình nghỉ học ở nhà cũng được. Chị biết đấy, phòng trường hợp…"

Tôi nhăn mặt. "Lí do nghỉ học quá tệ."

"Ừm, mà không chừng anh Saddler sẽ khỏe lại thì sao…"

"Ừa, giống như trong phim *ER* vậy. Bác sĩ cứ lo sốt vó cả lên, nhưng rồi bệnh nhân vẫn lành bệnh mà."

"Nếu họ là một cô gái duyên dáng thì họ đã hẹn hò với tài tử Noah Wylie rồi." Jordan nói, rồi cười khúc khích.

"Đúng! Vậy nên đừng có bi quan về Saddler nữa nha."

Jordan đi rồi, tôi lệt bệt đi vào phòng tắm, mắt vẫn cứ díp lại. Tôi vã nước lạnh lên mặt.

<Áááàà! Tao không bao giờ nghĩ là mày thông minh vậy đâu.>

Tôi giật mình đứng thẳng lên, dáo dác ngó chung quanh. Không thấy gì cả! Trong vòi hoa sen cũng không! Dưới sàn nhà, trên tường, trên mái trần cũng không luôn!

Tôi đứng đó, tỉnh hẳn. "Mày lại muốn gì hả, David?"

<Tao chỉ muốn chiêm ngưỡng trí khôn của mày thôi, Rachel.> Nó nói. <Có chuyện gì vậy? Bộ mày căng thẳng khi tao lẩn quất quanh đây à?>

Tôi đảo mắt rà soát quanh phòng, kể cả tủ thuốc. Chẳng thấy gì cả! Chợt, một cảm giác ghê tởm, rờn rợn dấy lên. Hổng chừng nó đang… ở trên người tôi cũng nên.

“Mày nghĩ sao nếu tao xài một ít thuốc diệt côn trùng, David?” tôi hỏi, cố tỏ ra can đảm và tỉnh bơ tựa như mình không hề khiếp sợ.

<Mày phải dựng lên một bức tường giữa chính mày và sự sợ hãi, Rachel. Mày phải tự tách mình ra khỏi cảm giác đó, tự an ủi là mày an toàn, Rachel. Mày phải tự nhủ rằng chuyện tệ hại chỉ xảy ra với kẻ bất cẩn và ngu ngốc hoặc là kẻ độc ác thôi,> David móc mỉa, nhắc lại lời tôi vừa võ về Jordan.

"Mày nghĩ mày sẽ đạt được cái gì hở David?" Tôi hỏi.

<Tao đang truyền một thông điệp tới mày đây, Rachel.> David hằn học. <Rằng tao biết chỗ ở của gia đình mày. Giờ mày còn dám đe dọa tao nữa hết?>

Tôi phải dằn nỗi khiếp đảm đang đua tranh quyết liệt với cơn điên tiết trong đầu mình. Tôi không được để cho David biết nó đã nắm thóp được tôi.

“Gia đình tao không dính líu gì đến chuyện này.” Tôi thốt lên.

<Mày tự nói đó nghe,> David gằn giọng.

“Ba mẹ mày giờ đã bị mượn xác. Đó là điều khiến họ khác biệt với gia đình tao.”

<Sao mày dám chắc một trăm phần trăm là ba mẹ mày và các em mày không bị mượn xác?> David hỏi lại.

Tức nghẹn họng, nhưng tôi phải cố bình tĩnh. Chỉ cần nổi sùng một chút thôi là David biết ngay nó đã khống chế được tôi. “Mày săn đuổi mấy bé gái yếu đuối hả, đồ rác rưởi? Vậy mà mày thơn thớt bảo rằng mày không làm hại con người không ở trong hình biến. Láo! Đứa hèn nhát như mày không hề biết đến danh dự là gì.”

Quả là một đòn thượng thặng. Liệu David có chịu thua? Điều đó còn tùy thuộc David nhìn nhận chính nó như thế nào?

<Mày muốn luật lệ hả? Được, tao sẽ cho mày luật. Nào: hãy đưa tao chiếc hộp xanh, tao sẽ đi khỏi thành phố này liền. Rồi tao sẽ có điều tao muốn. Tao sẽ có quyền lực! Nhắc lại, tao muốn chiếc hộp xanh!>

“Để làm gì, đồ ngu? Mày muốn tạo thêm Người Hóa Thú nữa à? Chi vậy? Để chúng phản bội mày như mày đã phản bội tụi tao hả?”

Tôi nghĩ điều này khiến David suy nghĩ. Quả vậy!

<Tránh xa gia đình tao ra, Rachel. Tao sẽ không đả động tới gia đình mày. Chỉ có tao và mày đấu với nhau thôi. Đó là thỏa thuận.>

“Tao chấp nhận,” tôi nói.

<Tuyệt. Còn bây giờ thì, ê, hãy thưởng thức sự tắm táp đi.>

Thinh lặng, không nghe David nói thêm gì nữa. Có lẽ nó đã bỏ đi rồi.

Và lần đầu tiên trong đời, tôi quyết định bỏ cữ tắm.

CHƯƠNG 19

David đi rồi mà tôi vẫn chưa yên tâm, cho đến khi giới hạn hai giờ đã qua - đó là khoảng thời gian David có thể ở trong lốt biến hình. Sau giới hạn đó nó mà không rút ra khỏi lốt ruồi, gián hoặc rệp hay gì gì đó thì nó sẽ bị kẹt trong lốt biến hình vĩnh viễn…

Vừa hết hai giờ, tôi liền xông thẳng tới nhà Jake. Trong lối xe đi, có thêm vài chiếc xe đang đậu. Tôi đoán chắc gia đình Saddler đã đến.

Jake ra mở cửa. Nhìn qua vai ảnh, tôi thấy gần chục người ở trong phòng khách, tất cả đều có vẻ đang chuẩn bị đi đâu đó.

“Chào Rachel.” Jake hồ hởi. “Em đến để…”

Không để cho Jake nói hết lời, tôi túm lấy vai áo ảnh và kéo giật ra ngoài hiên. Chưa bao giờ tôi làm vậy với Jake cho nên có lẽ ảnh cũng phát hoảng.

“David đã lẻn vô nhà em,” tôi rít vào tai Jake. “Nó xộc cả vào phòng tắm của em nữa…”

Jake ngẩn người ra nhìn tôi, trợn tròn mắt. “Trong lốt hình biến hả?”

“Đương nhiên. Chứ anh nghĩ nó đường đường tới xin phép mẹ em rủ em đi chơi sao?!” Tôi hét lên.

“Bình tĩnh nào, Rachel. Cả gia đình đang có mặt ở đây. Mọi người đang chuẩn bị tới bệnh viện thăm Saddler. Cả anh Tom nữa.” Jake nói thêm, đưa mắt nhìn nghiêm trọng. Anh Tom của ảnh là kẻ Bị mượn xác mà.

Tôi chùng giọng xuống thầm thì. “Hình như nó biến thành bọ chét rồi bâu vào người em…”

Jake gật đầu phiền muộn. “Ừ. Chúng ta cần phải chờ đợi những chuyện như vậy.”

"Hắn chọn em là mục tiêu số một," tôi gắt lên. "Anh có trông đợi điều đó không?"

"Ý em là gì?"

"Ý em là, giờ là chuyện riêng giữa em và hắn. Và em nghĩ anh biết tại sao nó là chuyện riêng của em."

Jake lắc đầu. "Nghe này, tụi mình đều cùng phe hết mà, Rachel. Em biết điều đó mà."

"Em á? Sẽ tốt hơn nếu anh cùng phe với em từ trước, anh Jake à."

"Khi nào?"

"Anh biết *khi nào* rồi đó," tôi nói. "Khi David bảo với mọi người chuyện gì đã xảy ra giữa em và hắn, và tất cả những gì em "nghe" được chỉ là một sự im lặng trống rỗng, kéo dài từ Cassie và Tobias và cả bọn."

"Đang lúc đánh nhau mà, Rachel. Thế em nghĩ anh nên làm gì?

Dừng tất cả mọi người lại và nói là David đang nói láo?"

Tôi trố mắt nhìn Jake.

Ngay lúc đó ba ảnh đi ra ngoài hiên. “Khẩn trương lên Jake. À, chào Rachel. Con có đi cùng với đi dượng không?”

Chẳng hiểu sao tôi lại buột miệng nói, “Dạ, có ạ!”

Ba của Jake đóng cửa lại lần nữa.

"Anh nghĩ David đã nói láo?" Tôi hỏi ảnh.

Jake nhìn đi nơi khác. "Anh nghĩ gì không quan trọng đâu, Rachel."

Tôi cười. "Anh biết điều gì đó, anh Jake, anh đang trở thành một thủ lĩnh thực thụ. Anh thậm chí còn trở nên đạo đức giả nữa cơ đấy. " Tôi quay lưng bước đi. "Nói với ba anh là em đổi ý rồi."

"Rachel." Anh Jake rảo chân lên để bắt kịp tôi. "Em đang phiền chuyện gì à?"

"Em đang phiền chuyện gì ư? Ngoài chuyện là em chưa bao giờ mệt mỏi như lúc này? Ngoài chuyện là David đang ở ngoài kia săn lùng em? Chuyện gì làm em phiền đây?"

"Đúng. Ngoài tất cả chuyện đó. Ý anh là, anh hiểu em mà, Rachel -"

"Đúng, anh chắc chắn là hiểu em rồi," tôi quát lên.

"Nghe này, anh không có thời gian nghe em hỏi tới 20 câu đâu."

"Khi anh đang theo dõi David và anh biểu Ax đi cầu cứu, tại sao anh biểu Ax đi kêu em mà không phải là Cassie hay Marco?"

Jake có vẻ ngạc nhiên. Ảnh nhún vai "Anh không biết, anh cho là anh đã nghĩ nhà em ở gần nhất."

"Sai rồi. Anh nói lại đi."

Jake giận đỏ cả mặt. Nhưng rồi tôi lại một nụ cười ủ dột xuất hiện trên gương mặt ảnh. "Anh nghĩ là David đã giết Tobias. Anh nghĩ có lẽ hắn sẽ giết anh. Anh muốn có... sức mạnh tấn công."

"Em hiểu. Anh cần em vì lốt biến hình của em." Đó là một câu trả lời hợp lý. Gần như đúng sự thật. "Thôi được. Giờ anh em mình tới câu hỏi thứ hai: Anh nghĩ em đã nói gì với David ngày hôm qua? Trong căn-tin. Tại sao anh để em đi theo hắn?"

Nụ cười buồn của anh Jake càng trở nên héo hắt. Mãi một lúc lâu ảnh không nói gì. "Anh cho là -"

“Jake! Đi thôi. Rachel, nếu con cũng đi thì đi luôn nào!” Mẹ Jake đang la lớn.

Cùng lúc, cửa ga-ra mở toang và chiếc xe thùng mới toanh của gia đình Jake de lùi ra. Tôi trèo lên xe cùng với Jake và nín thinh.

Có lẽ đúng là chuyện về các lốt hình biến. Có lẽ tôi quá mau mắn nhảy ngay tới kết luận. Sau rốt, đúng là vậy.

Tôi có lốt hình biến của gấu xám và voi. Cả hai lốt đó đều mạnh bằng hoặc hơn lốt sư tử của David. Và cũng đúng là chẳng ai trong hai đứa Marco hay Cassie có bất cứ thứ gì thắng được sức mạnh của hàm răng sư tử.

Có lẽ đó là lý do duy nhất. Có lẽ anh họ tôi đã không nghĩ tôi là

một con mụ sát nhân Nikita[4] khùng điên.

Nhưng tôi phải chờ nghe câu trả lời của ảnh đối với câu hỏi thứ hai của tôi.

Anh Jake đã nói: "Đang lúc đánh nhau mà Rachel. Em muốn anh làm gì nào? Dừng mọi người lại và giải thích là David đang nói láo à?"

Nhưng tôi biết chắc một điều: anh Jake đang nói dối. Ảnh biết những gì David đã buộc tội cho tôi đều là đúng.

Không phải lần đầu tiên, tôi nhìn Jake và tự hỏi ảnh đã trở thành kiểu người gì. Ảnh ngồi đó, nom giống như bất kỳ thằng nhóc nào bị nhồi giữa những người khác trong cái xe bán tải chán phèo. Nếu bạn gặp ảnh đi trên phố, bạn có thể nghĩ: ồ, một chàng trai dễ coi. Nhưng bạn sẽ hổng thấy được nửa kia của con người Jake.

Nhưng rồi, tôi đoán mọi người ai cũng vậy cả. Bạn sẽ hổng bao giờ dám chắc là cái cô nhỏ xinh đẹp tóc vàng đeo hai cái túi xách Express căng phồng đi ngang qua khu thương xá kia chỉ là một con chuột dễ thương, ngốc nghếch và vô hại khác của khu thương xá mà thôi.

Hay chỉnh là tôi.

CHƯƠNG 20

Bạn nghĩ bệnh viện là tuyệt vọng? Hãy thử vô một bệnh viện nhi đi. Bạn tới một bệnh viện thường và thấy toàn người bệnh và bạn nghĩ, ồ, mấy chuyện đó chỉ xảy ra với người già thôi á. Bạn biết đấy, như bệnh ung thư phổi hay bệnh suy giảm thần kinh[5] hay thứ gì đó tương tự.

Nhưng trong một bệnh viện nhi, bạn thấy rất nhiều bệnh nhân giống y chang mấy đứa thường ngày ngồi chung xe buýt tới trường với bạn vậy. Điều đó khiến bạn lo âu.

Saddler nằm trong phòng săn sóc đặc biệt - nơi cách địa ngục chỉ tấc gang.

Mỗi phòng như vậy có bốn giường, nếu bạn có thể gọi đó là cái thứ đó là "giường" khi mà mỗi thứ đó đều có máy móc ở trên đầu bạn để theo dõi nhịp tim và não bộ và cả đống những thứ khác chi chít dây dợ truyền dịch xanh đỏ.

Ba trong số bốn cái giường kín bệnh nhân. Giường Saddler cách xa cửa nhất. Vừa nhìn thấy ảnh, tôi liền nghĩ: Chà, mình tin vào cái chết ân huệ. Chẳng ai lại ham mình ở trong tình trạng… bèo nhèo đến thế.

Nhưng tôi nghĩ điều đó thiệt khùng hết biết, vì về sau tôi nghe người ta bảo rằng: chín mươi lăm phần trăm trẻ nguy ngập nhất được đưa vào đây đã sống sót. Tuy nhiên, chẳng ai dám lạc quan về Saddler. Có lẽ ảnh sẽ nằm trong nhóm năm phần trăm trẻ xấu số kia. Ít ra, đó là điều tệ nhất chúng tôi nghe được từ các bác sĩ hôm đưa ảnh vào nhập viện…

Giờ thì… ờ, để tôi chỉ nói về chuyện mọi người phản ứng bằng những cách khác nhau ra sao với hai từ "phép lạ" nha. Chúng tôi gần như không thể tiếp cận được giường của Saddler, bởi vì tất cả các bác sĩ và y tá đều đang xúm xít ở đó. Vài người trông như thể họ mới được Leonardo DiCaprio[6] khen họ là hết sức xinh đẹp. Họ trông thực sự rạng rỡ. Những người khác như phát rồ. Vài người hoảng sợ.

Mẹ Saddler liu riu đuổi theo bác sĩ trưởng. "Thưa, bác sĩ Kaehler! Tình trạng con tôi sao rồi ạ? Cháu nó có sao không, thưa bác sĩ?"

Bác sĩ Kaechler có vẻ như đang nổi điên. "Sao rồi ư? Hỏi hay lắm. Câu hỏi rất hay. Tôi đã báo với bà là chúng tôi đã gặp sự cố cách đây một giờ. Tim con trai bà ngừng đập. Chúng tôi hối hả đưa cậu ta vào phòng mổ, nhưng hoàn toàn thành thực mà nói, cậu bé sẽ không bị mổ."

"Nhưng-" bà mẹ lên tiếng.

Viên bác sỹ làm lơ đi ấy. "Tôi dám cá cả cuộc đời nghề nghiệp của tôi là Saddler sẽ chết trong vòng một tiếng nữa. Rồi thì, trời ạ, khi người ta đang chuyển con trai bà tới phòng mổ thì thang máy trục

trặc - nó bị kẹt hay sao đó. Hình như các bác sĩ và y tá bên cậu ta bị ngất xỉu. Khi họ tỉnh dậy thì thang máy đã hoạt động trở lại. Họ vội vã đẩy con trai bà vào phòng mổ thì… thì… cậu ta mở choàng mắt ra!"

"Cái gì?"

"Thì nó mở mắt ra và nói 'Chào!'"

Mẹ Saddler ngỡ ngàng. Rồi, đi té tát đẩy các bác sĩ và y tá qua một bên và lách vào đứng nhìn chằm chằm cậu quý tử của mình, không tin nổi.

Ngay lúc đó, Saddler ngồi dậy, trông ảnh khỏe re y như mới đi chơi đá bóng về.

"Làm thế nào mà như vậy được?" Ba Saddler hỏi.

Vị bác sĩ trưởng lắc đầu nguầy nguậy. "Vậy đấy. Cậu bé chẳng hề hấn gì cả. Tôi nhấn mạnh là không hề có thương tích gì. Không gãy xương, chẳng bị dập nội tạng, cũng chả bầm tím gì đề mà quýnh quíu cả lên."

Bác sĩ trưởng nổi khùng lên cũng là điều dễ hiểu. Là một nhà khoa học, ông khó mà tin vào những câu chuyện cổ tích xảy ra trong bệnh viện…

"Một phép lạ." Mẹ Jake sẽ sàng nói.

"Tôi chả tin vào phép lạ." Ba ảnh tiếp lời. "Nhưng điều này thật diệu kỳ. Mới hôm qua tôi còn thấy nó nằm chèo queo như khúc dồi sống vậy đó…"

Ba mẹ Saddler mừng rú, cứ ôm ấp ảnh, hôn hít, khóc, cười đủ kiểu. Thật là một cảnh tượng gai người - đến tôi mà cũng thấy cảm động hết sức.

Nhưng rồi tôi bắt gặp cái nhìn của anh Jake.

Ảnh là người duy nhất không hề vui trong buổi đại tiệc mừng vui này.

Ảnh đang quay mặt đi, cố che giấu nét giận dữ đang ánh lên trong mắt.

"Có chuyện gì vậy?" Tôi hỏi.

Ảnh chỉ thốt ra một từ. Và tôi biết là tôi đã quá mù quáng nên hổng nhận ra. Chẳng hề có phép lạ nào cả.

Jake nói: "David."

CHƯƠNG 21

Jake và tôi lỉnh ra khỏi đám đông. Không một ai chú ý vì mọi người đang mải chứng kiến phép lạ.

"Anh nghĩ David biến thành Saddler sao?"

"Phải. Mấy ngày trước anh có kể chuyện Saddler cho cả nhóm mình nghe. Lúc đó anh chợt thấy mắt David sáng bừng lên, nhưng anh không để ý. Vả lại tụi mình cũng bận túi bụi mà."

Tôi gật đầu. "Ừ, nhưng đó chỉ là lốt biến hình thôi. Nếu nó quá hạn hai giờ thì nó sẽ là Saddler mãi mãi, đồng thời nó cũng mất luôn khả năng biến hình."

"Có gì đâu, cứ mỗi hai giờ nó chỉ việc lẻn vào nhà tắm hoàn hình rồi lại biến hình thôi. Còn ba mẹ Saddler hả? Em nghĩ họ sẽ nhận ra con mình đột nhiên khác lạ sao?"

Jake nói đúng. Ba mẹ Saddler tưởng đã mất con, nay ảnh còn sống trở về thì mừng húm rồi… Cho nên, nếu ký ức của Saddler có xê xích gì thì họ cũng sẽ cho là lẽ thường tình thôi. Nếu Saddler chẳng còn nhớ tên bạn bè hay món ăn ưa thích của mình, hay cư xử lạ lùng, thì điều đó vẫn có thể chấp nhận được, sau những gì ảnh đã trải qua. Vả lại, Saddler vốn "cà chớn" lắm, cho nên David sẽ dễ dàng thế vai ảnh.

Làm sao mà gia đình ảnh có thể nghi ngờ nhân thân của ảnh được? Chỉ là hình biến thôi ư? Dĩ nhiên là không rồi. Bất giác, tôi quýnh quáng cả lên.

"Vậy, Saddler… Saddler thật đâu rồi?"

Jake đăm chiêu. "Anh nghĩ chúng ta phải hỏi thẳng David thôi."

Tôi nhìn Saddler qua kẽ hở bất chợt lộ ra giữa đám người đang chộn rộn vây quanh. Nó cũng nhìn lại tụi tôi - trong ánh nhìn của nó mang đầy vẻ chiến thắng.

Thế rồi, bức tường người lại bu xung quanh giường nó. Tôi chẳng ngạc nhiên chút nào khi một giờ sau, Saddler đột nhiên đòi vào phòng vệ sinh. Sau đó nó bước lại chỗ tôi và Jake.

"Jake, Rachel, tớ mừng là anh em họ mình đã tới thăm. Thật đấy, vui lắm."

"Mày sẽ không thoát khỏi chuyện này đâu," Tôi nói riêng với nó.

"Không thoát á? Tao thoát rồi còn gì. Hai tụi mày định làm gì? Thằng Saddler thật tiêu rồi. Giờ thì mấy con người hiền lành kia đã thấy con trai mình tai qua nạn khỏi. Vậy tụi bay tính làm gì nữa hả?" Hắn dợm bước đi, rồi quay trở lại, như thể hắn vẫn còn một điều bí mật tức cười nào đó cần thông báo. "Nè, tao cần cái hộp xanh, quý vị anh em họ à. Mang nó lại đây cho tao. Tụi mày có hai mươi bốn tiếng đồng hồ để thực hiện. Bắt đầu tính từ bây giờ."

Hắn cười lớn tướng lên cho mọi người cũng nghe. Mọi người cũng

cười theo, sung sướng vì tai họa thảm khốc nhất đã không ập lên đầu gia đình mình. Tôi và Jake cũng ráng cười mà lòng tan nát.

David đã thắng tụi tôi.

Tôi và Jake rời khỏi phòng săn sóc đặc biệt, thẫn thờ đi qua hành lang vắng tanh.

“Nào, chúng ta phải lập kế hoạch ngay tại đây,” Jake quyết định.

“Kế hoạch gì?”

“Trước đây chúng ta không biết mình có đang bị David rình rập, theo dõi hay không,” Jake từ tốn nói. “Nhưng bây giờ chúng ta đã biết chắc chắn nó đang ở đâu rồi. Như vậy là lúc này chúng ta đã tương đối an toàn.”

“Vậy anh tính làm gì? Trao cái hộp xanh cho nó à?”

Jake quắc mắt. “Không đời nào!”

Tôi cười mà lòng dạ rối bời. “Ừ, rồi sao nữa?”

“Hơ…anh chưa biết. Em có ý gì không?”

Nụ cười của tôi vụt biến mất. “Vậy nghĩa là sao?”

“Nghĩa là… em nghĩ chúng ta nên làm gì với David?”

Một cô y tá xuất hiện và mỉm nụ cười thường trực với tụi tôi. Khi cổ đi khuất, tôi nói tiếp, "Nghe này, anh Jake, em hổng biết anh đang nhắm tới điều gì. Và anh biết không? Em hổng chắc là em thích những gì anh nghĩ về em đâu á."

"Sao? Em đang nói gì thế?"

"Hôm trước anh chưa trả lời câu hỏi của em, anh Jake. Em muốn biết câu trả lời. Khi David rời căn-tin và em đi theo hắn, lúc đó Cassie biểu đừng nhưng anh nói hãy để em đi, chính xác là anh đã nghĩ là em sẽ làm gì hay nói gì với David?"

Anh Jake gật đầu. "Ồ. Hoá ra là chuyện đó."

"Vâng, đúng là '*Ồ, hoá ra là chuyện đó*.' đấy. Anh đã trông đợi em làm gì với David? Anh có nghĩ em sẽ giết hắn không? Có không? Có phải đó là lý do anh để em đi theo hắn không? Có phải đó là lý do anh biểu Ax đi kiếm em không? Bởi vì anh nghĩ em là một thứ điên khùng hung dữ mà anh có thể gọi khi nào anh cần ai đó làm chuyện gì nhơ nhớp phải không?"

"Nghe này, Rachel, mỗi đứa trong tụi mình đều có mặt mạnh và mặt yếu."

"Và *mặt mạnh* của em là làm một sát thủ điên cuồng phải không?" Người tôi run lên.

"Anh hổng nói vậy."

"Anh đã KHÔNG hổng nói vậy!"

"Thôi được, Rachel. Em muốn biết điều này, tốt thôi. Anh nghĩ em là đứa can đảm nhất bọn. Anh nghĩ trong một trận đánh tồi tệ nhứt anh sẽ muốn có em bên anh hơn là bất cứ ai khác. Nhưng, đúng, Rachel, anh nghĩ có điều gì đó thực sự đen tối chìm khuất trong con người em. Anh nghĩ em sẽ là kẻ duy nhứt trong bọn cảm thấy thất

vọng nếu ngày mai mọi chuyện này chấm dứt. Cassie ghét tất cả những thứ này, Marco có lý do riêng của nó khi tham gia vào cuộc chiến này, Ax chỉ muốn về hành tinh quê nhà của cậu ấy và chiến đấu chống bọn Yeerk với đồng bào cậu ấy, còn Tobias… ai biết Tobias muốn gì thêm nữa không? Nhưng em, Rachel, em *mê* chiến tranh. Chỉnh đó là điều khiến em trở nên rất can đảm. Chỉnh đó là điều khiến em trở nên cực kỳ nguy hiểm đối với bọn Yeerk."

Tôi đề những lời nói của ảnh thoảng qua tai. Tôi đã nghe, có lẽ sau này tôi mới *thâm*, nhưng tôi không hề muốn *thâm* nó ngay lúc này.

"Anh ĐÃ nghĩ là một ngày nào đó em sẽ giết David. Lạy Chúa tôi."

"Không. Anh nghĩ em sẽ đe doạ hắn. Anh nghĩ em sẽ nói những lời làm hắn sợ. Anh nghĩ em sẽ nói những gì em buộc phải nói. Và anh nghĩ là trong cả mấy đứa tụi mình, David sẽ có vẻ sợ em nhứt."

Một người điều dưỡng đẩy một cái giường bệnh chậm rãi đi ngang qua. Tôi cố gắng nhìn nhận bản thân theo cách của anh Jake đã nhận ra tôi. Có đúng không? Có phải tôi *mê* cuộc chiến này?

"Anh lo cho em, Rachel. Lo hơn bất kỳ ai trong đám tụi mình không kể Tobias. Anh cảm thấy cuộc chiến này đối với em cũng y như rượu với kẻ nghiện. Anh hổng biết là chuyện gì sẽ xảy ra với em khi một ngày nào đó tất cả sẽ chấm dứt. Em sẽ làm gì? Trở lại là người-mua-sắm lừng danh nhứt thế giới? Trở lại làm vận động viên thể dục dụng cụ và đạt điểm thứ hạng cao hay sao?"

Tôi cười cay nghiệt. "Anh lo cho em à? Vậy còn anh sẽ làm gì? Anh Jake, bây giờ anh là thủ lĩnh. Anh phải ra những quyết định sống còn. Mọi lúc. Anh đã học để làm điều đó. Và," tôi cay đắng nói thêm, "anh đã học cách dùng người. Anh dùng họ dựa vào mặt mạnh và mặt yếu của họ. Lo cho em ư? Làm giống như là khi mọi chuyện kết thúc anh sẽ trở lại làm một tay chơi bóng rổ hạng xoàng và một học sinh nghiêm túc được đấy? Anh còn chưa lên cấp ba nữa đó, và anh lại là kẻ được truy lùng ráo riết nhứt của Đế chế Yeerk. Visser Ba sẽ sẵn lòng trả công nguyên một con tàu Lưỡi Rìu để đổi lấy cái đầu anh cắm trên cọc. "

Hai anh em tôi chợt lặng đi một lúc. Từ bên trong vẳng ra tiếng cười. David đã từ phòng tắm trở ra. Hoàn hình, biến hình trở lại và lại ổn trong vòng hai tiếng nữa. Hắn có thể làm như thế hàng tuần, có thể hàng năm. Ban đêm hắn có thể hoàn hình để ngủ, trong bóng tối hắn đủ giống Saddler. Ở trường hắn có thể hoàn hình và biến hình giữa các tiết học, trong một ngăn của phòng vệ sinh nam. Không phải lo về quần áo. Hắn mặc vừa đồ của Saddler.

Đồ sâu bọ. Thứ sâu bọ ti tiện và độc ác.

Cảm xúc trong tôi kéo tôi trở lại thực tại.

"Em sẽ không chịu thua đâu, anh Jake," tôi nói, nhìn chằm chằm xuống tấm vải sơn lót nhà bóng loáng. "Có lẽ anh đúng. Có lẽ em có vẻ khoái chuyện đó thì phải. Nhưng em vẫn biết ranh giới là ở đâu.

Và em sẽ không vượt qua nó. Em không phải là cái thứ đồ điên khùng. Em biết điều em đang làm là gì."

Anh Jake gật đầu. "Anh biết là em biết ranh giới mà. Nhưng mỗi người đều tự vạch giới hạn riêng cho mình. Lằn ranh của Cassie ở một nơi. Của Marco ở một nơi khác. Của em cũng khác nữa. Còn của anh thì…" Ảnh ráng cười mà không cười được. "Chẳng hạn như, ờ, anh đã thường nghĩ lằn ranh anh vẽ ra cho mình là dùng bạn bè mình, dùng chỉnh em họ mình để làm những chuyện nhơ nhớp cho bản thân anh. Thử đoán coi, nó không đúng sao? Xin lỗi em, Rachel."

Tôi chẳng nghĩ ra được tại sao tôi lại làm điều kế tiếp. Bởi vì tôi không thuộc kiểu người đó. Nhưng tôi ôm chặt Jake. Và ảnh cũng ôm chặt tôi.

Và rồi ảnh thì thầm vào tai tôi, "Được rồi, giờ thì tụi mình nghĩ cách hạ tên sâu bọ này đi."

"Anh biết trước chuyện này rồi, đúng không, ông anh họ của em," tôi nói.

CHƯƠNG 22

"Jake và mình đã suy nghĩ kỹ lưỡng." tôi nói. "Không cách gì, không còn cách nào khác. Hắn đã dồn tụi mình vô thế bí."

Tôi đưa mắt nhìn khắp lượt cả đám bạn đang tụ tập trong khu chuồng thú nhà Cassie.

"Ý bồ là gì, hắn dồn tụi mình á?" Marco cao giọng. "Cái đồ sâu bọ đó đã đánh bại tụi mình á? Không thể nào. Tụi mình đã từng luôn luôn đá đít được Visser Ba thế mà lại phải chịu thua cái thằng ngu đó hả? Tui hổng tin đâu à nha."

"Nghe này, mình cũng hổng thích chuyện này. Nhưng đó là thực tế, được chưa?"

Jake giơ một ngón tay lên. "Điểm quan trọng thứ nhất: David cũng có quyền năng biến hình như chúng ta. Điều đó có nghĩa là nó cũng khó bị tiêu diệt như chúng ta vậy. Và tụi Yeerk đã từng cố hết sức để trừ khử tụi mình. Làm sao mà tụi mình thành công nếu tụi Yeerk đã từng thất bại sau khi đã xài hết lực lượng của bọn chúng và tất cả công nghệ của chúng?"

Marco nhướng mày lên, miễn cưỡng tán đồng.

<Ừ, có lý đó,> Ax đồng tình.

Dĩ nhiên chẳng thấy Tobias nói gì, bởi vì Tobias không ở đó. Cậu ấy ở chỗ khác.

Jake tiếp. "Thứ hai: Có lẽ David sẽ không bán đứng tụi mình cho Visser Ba ngay lúc này đâu. Nó không muốn vậy, bởi vì nó đủ thông minh để hiểu rằng bất cứ sự can hệ gì với Visser Ba đều chỉ gây nguy hiểm cho nó thôi."

"Mình hổng tin là nó đủ thông minh tới mức đó," Marco gay gắt nói. "Mình chỉ muốn nhấn mạnh là mình chưa bao giờ ưa cái thằng ôn đó. Ngay từ đầu mình đã bảo rằng tên nhóc nào nuôi rắn độc làm vật cưng thì thường hay rắc rối lắm mà..."

"Bồ thì ngon rồi, Marco," tôi nói.

"Thứ ba: hiện David đã biến thành Saddler, người anh em bà con của mình và Rachel. Mình phải làm gì đây? Chẳng lẽ lại để cho đi dượng mình mất con một lần nữa? Tốt hơn hãy để David sống với họ đi đã. Hơn nữa, họ sống ở nơi khác cho nên chúng ta cũng khỏi phải đụng mặt nó."

"Mình khúc mắc ở chỗ này," Cassie bác bỏ. "Mình không chấp nhận chuyện đi dượng của bồ mất con rồi lại nhận một người hoàn toàn xa lạ thay thế. Mình thấy như vậy không ổn lắm."

"Ừ, đúng là vậy thật," tôi nhất trí. "Nhưng còn ai có giải pháp nào khác không?"

Cassie thủng thỉnh lắc đầu. "Vấn đề này không thể có giải pháp tối

ưu được đâu. Jake à, việc em họ của bồ mất đi tuy kinh khủng thật, nhưng… chấp nhận một Saddler giả mạo quái quỷ thay thế… thì khiến mình muốn lợm giọng quá…"

"Thứ tư: nếu chúng ta trao cho David chiếc hộp xanh thì hắn sẽ có điều hắn muốn. Nhưng mình không nghĩ hắn sẽ chỉ bằng lòng với nhiêu đó. Có thể hắn sẽ tạo ra một nhóm Hóa Thú nữa để phục vụ cho mục đích ích kỷ của mình." Jake nhấn mạnh hai chữ "có thể."

"Đúng thế." Marco hùng hồn nói. "Còn đây là điểm thứ năm: David đã giết Tobias mà tụi mình lại tưởng thưởng cho hắn cái hộp hay sao?"

Đột nhiên tôi nổ tung. "Ê! Bồ tưởng tụi tôi thích chuyện này hả? Bồ nghĩ cá nhân tui thích chuyện này hả? Tui ghét cái thằng đốn mạt đó đến tận xương tủy. Tui sẽ tiêu diệt hắn nếu tui… có thể… Nhưng sự thật là sự thật, trừ phi bồ điên thiệt rồi."

Marco cười xòa. "Mình không bao giờ nghĩ rằng có ngày Rachel - Công Chúa Chiến Binh Xena - lại bị một thằng nhóc sỉ nhục. Bồ xuôi xị rồi, không ai còn e sợ bồ nữa đâu. Bồ chỉ còn là trò hề thôi á."

Bực quá, tôi chồm lên chộp lấy cổ họng cậu ta và rít lên. "Đừng có khích mình, Marco."

Marco chỉ cười kha kha. "Ồ, ít ra thì mình cũng lấy làm sung sướng vì điều đó. Ít ra là David đã làm lu mờ huyền thoại về một Rachel dũng mãnh. May phước là bồ còn sống sót, dù phải sống với mối hận là đã bị David xỏ mũi. Mình nghĩ, rốt cuộc thì bồ không còn là Xena nữa, nhưng có lẽ David đã là Héc-quin."

Tôi xô mạnh Marco ra và hậm hực quay đi…

"Thôi được rồi," Jake nói. "Mình tính thế này nha: mình sẽ nói cho David biết chỗ cất giấu chiếc hộp xanh, và một người trong chúng ta sẽ đi cùng với nó - bởi vì nó muốn chắc chắn là không hề có cái bẫy nào đang giăng ra cả. Chắc hẳn nó sẽ đòi Cassie đi cùng. Dù sao thì nhỏ cũng ít gây phiền hà cho nó nhất. Cassie, bồ hãy lo vụ này. Vả lại chỉ có bồ là biết chiếc hộp được giấu ở đâu mà…"

"Nói không phải tự cao nha, mình đã giấu nó ở một nơi mà không ai có thể tìm ra đâu. Chỉ có điều là mình đã nhờ Ax tháo nó ra rồi."

"Cái gì?" Marco hỏi. "Rã ra rồi à?"

<Đúng,> Ax thừa nhận, có vẻ kênh kiệu. <Cái hộp gồm nhiều bộ phận quan trọng. Cassie đã yêu cầu tôi tháo nó ra thành những mảnh nhỏ để bạn ấy có thể cất giấu phân tán.>

"Và để mình có thể vận chuyển được khi đang ở lốt biến hình," Cassie nói. "Mình và Rachel…"

"Gượm đã, Rachel cũng biết chỗ giấu cái hộp sao?" Jake nhăn trán hỏi.

Cassie bối rối. "À… chẳng là một mình mình không thể mang nó tới chỗ giấu được - mình cần có người giúp sức. Rachel và mình đã phải biến thành chuột để tới đó. Phải mất cả năm bảy chuyến chứ ít

đâu, bởi vì mỗi lần tụi mình tha được có một mảnh nhỏ xíu hà."

Jake cười lớn. "Mình biết ngay là bồ đã giấu cái gì thì đố ai mà tìm ra."

"Ừ, nó đã được giấu kỹ lắm, từng phần một," tôi xác nhận.

Jake thở dài. "Đành vậy, tối nay mình sẽ gặp David-Saddler, và sẽ mang cho nó một con chuột để hấp thụ ADN."

"Vậy cũng không tệ lắm cho David đâu," Marco giễu cợt. "Loại người như nó thì đã là chuột rồi."

"Ủa, bồ tính đem chuột vào bệnh viện cho nó hả?" Cassie hỏi.

"Không! Saddler giả và gia đình nó đã về nhà mình," Jake rầu rầu. "Nó khỏe như vâm rồi nên bệnh viện chẳng có lý do gì để giữ nó ở lại. Giờ nó đang ngự trong phòng mình, còn mình sẽ ngủ tạm trên đi-văng."

"Trời! Bộ bồ không muốn chung phòng với David sao?" Marco ghẹo.

"Thiệt tình mình còn không muốn sống chung hành tinh với nó nữa kìa," Jake nói. "Mình chỉ muốn tống khứ nó khỏi Trái Đất này thôi, cho dù bồ có ca ngợi nó là gai góc, thông minh hay tài ba gì chăng nữa."

Tất cả chúng tôi đều nghiêm trang tán thành.

Phải, David rất thông minh. Ừ, để coi nó thông minh đến cỡ nào!

CHƯƠNG 23

Tụi tôi phó thác chuyện tiếp xúc với David cho Jake.

Phần việc của tôi, Cassie, Ax, Marco và Tobias là sửa soạn - tức phải lo hàng đống công chuyện cơ bắp hết sức nhọc nhằn.

"Bồ chắc mẩm là David đang ở trong chuồng thú khi tụi mình bàn kế hoạch à?"

Tôi nhấp nhổm hỏi Tobias dễ đến lần thứ mười.

<Mình không thể thề là hắn đã ở trong chuồng thú được,> Tobias trả lời. <Mình chỉ có thể thề rằng mình đã thấy một con đại bàng lửa rời nhà Jake và bay đến đây. Nó đáp xuống nhà kho để dụng cụ trong trang trại của Cassie. Sau đó David chui ra khỏi lốt đại bàng lửa, rồi lại biến hình thành rắn chuông. Điều cuối cùng mình thấy là con rắn trườn vào trong khu chuồng thú.> Tobias giảng giải.

"Rắn chuông à?" Marco ồ lên. "Lựa chọn thú vị quá ta."

"David giỏi chọn đó," Cassie bảo. "Rắn chuông rất dễ tiệp vào môi trường quanh đây. Nó lại khôn ngoan, lanh lẹn và lại có nọc độc nữa chứ. Giả sử diều hâu đuôi đỏ mà tấn công thì nó cũng dư sức dùng đến hàm nanh của mình."

Tobias cười lớn. <Nó không lo lắng đến diều hâu đuôi đỏ đâu. Nó ngỡ mình chết rồi mà, nhớ không? Khi là đại bàng lửa bay đến đây nó đã trông thấy mình, nhưng nó cứ tưởng mình là một con diều hâu đuôi đỏ nào đó bay luẩn quẩn thôi.>

Tụi tôi trở lại làm việc. Tobias bay lên cao để cảnh giới, sẵn sàng báo động khi có bất cứ ai vô tình lại gần. Tuy nhiên, tụi tôi đã chọn một nơi hoang vắng để chuẩn bị. Rất ít có khả năng tụi mình bị ai đó quấy rầy.

Tụi tôi biết chắc chắn lúc này David không lảng vảng quanh đây, bởi vì Jake đã gọi cho tôi và báo rằng David hiện đang là ông anh Saddler quý hóa ở nhà Jake, đang được âu yếm, nựng nịu quá trời, và đang được nhiều người thăm viếng.

Xem ra David đã thích nghi trọn vẹn trong vai trò của Saddler. 'Gia đình Saddler' sắp sửa đem con về nhà.

"Dù sao thì thời tiết cũng đã sáng sủa hơn," Marco càm ràm. "Mình ghét phải lóp ngóp làm việc dưới trời mưa lắm."

"Ừa, bữa nay trời đẹp ghê." Tôi đồng ý.

<Tại sao loài người lại hay nhận xét là ngày này đẹp hơn ngày khác thế?> Ax thắc mắc. <Và làm cách nào để đánh giá chính xác là một ngày "đẹp"?>

"À, một ngày "đẹp" là một ngày nắng ráo, không có hoặc có ít mây," tôi trả lời. "Một ngày ấm áp mà không nóng, độ ẩm thấp bởi vì độ ẩm rất có hại cho tóc."

<Mưa là rất cần thiết nhưng sao lại bị coi là "ít đẹp"?>

Cứ thế, tụi tôi vừa làm vừa tán gẫu đủ thứ chuyện. Tán dóc bá láp như vậy rất ngẫu hứng. Chẳng ai có thời gian để suy tính xem sẽ nói gì, mà cũng chẳng ai để ý đến chuyện mình nói có đến đầu đến đũa hay không.

Nhưng dù sao thì lúc này hay lúc kia, cái thực tế nghiệt ngã vẫn cứ chen vào cuộc chuyện trò của chúng tôi.

"Sao mình thấy thương cho bà mẹ của Saddler quá," Cassie khơi mào trước.

"Ừ," tôi đồng tình.

"Mình không biết họ sẽ…"

"Mà này," Marco gạt ngang xương "Ngày có nắng 'đẹp' hơn ngày mưa bởi vì trời nắng thì mấy cô thiếu nữ mới được mặc váy ngắn hay quần soóc hay gì gì đó. Mấy bộ đồ mà có mấy thứ dây dợ bên trên và thường màu vàng hay đại loại vậy đó? Mấy thứ đó gọi là gì ta?

"*Đồ nắng*[7]?" Tôi ướm thử.

"Coi? Giờ thì mấy bồ có "*đồ nắng*". Dùng để đi nắng. Mấy bồ hổng bao giờ nghe nói tới "*đồ mưa*[8]" mà chỉ có *áo mưa* tùm hụp thôi á. Đâu có ai lại trầm trồ 'Ui, trông bồ đẹp hết xảy trong cái áo mưa đó' bao giờ đâu!"

<Tôi đoán đó chắc là những loại da nhân tạo,> Ax góp chuyện.

Ngay cả Ax cũng cố phớt lờ công vụ tụi tôi đang làm, chỉ nói những chuyện vô thưởng vô phạt. Làm như ảnh không muốn nghĩ quá nhiều đến chuyện gì đang và sẽ xảy ra vậy.

Tobias đảo xuống. <Mình nghĩ đã đến lúc phải đi coi Jake làm ăn ra sao,> cậu ta nói. <Ax, bồ phải biến thành người ngay đi khi không có mình ở đây trông chừng.>

<Rồi, xong ngay đây.>

Ax bắt đầu biến hình. Hồi trước ảnh đã thu phục ADN của cả Jake, Cassie, Marco và tôi để tổng hợp thành mẫu ADN mới. Hình biến hiện giờ ảnh có được là một cậu thiếu niên đẹp đến nao lòng. Nhìn ảnh mà tôi thấy rõ cả những đặc điểm của mình và của cả những thành viên Animorphs khác trên gương mặt.

Khi Ax biến thành người thì chúng tôi đỡ phải dè chừng người ta trông thấy ảnh, nhưng đồng thời, Ax-con Người cũng khiến chúng tôi phải bận rộn luôn.

Người Andalite không có miệng để nói và không có ý thức về vị giác. Hai điều này gần như lấn lướt cả trí thông minh và sự đúng mực cố hữu của Ax.

"Ha ha! Tôi có hai tay khỏe để làm công việc nè," Ax khoái chí la. "Tôi là vua. Vu-u-a. Với hai tay mạnh mẽ. M-ạ-n-h."

Marco thở hắt ra. "Trời, tụi mình lại long r-o-n-g cùng với Người-Ax đang thủ vai Người Mưa[9] nè."

Tôi cười vang. "Ơn trời là quanh đây hổng có miếng sô-cô-la nào."

"Hoặc bánh cốm," Cassie nói thêm.

“Hoặc bánh quế,” Marco hùa vào.

Cái đầu đẹp trai của Ax quay phắt qua. “Đâu, bánh quế giòn đâu? Giiòònn!”

“Ồ, không, không, Ax. Quanh đây hổng có bánh… bánh quế đâu mà.”

Rốt cuộc thì cũng tới lúc ráp mảnh cuối cùng vào công trình sáng tạo của tụi tôi. Ax và Marco đem nó đặt vào vị trí. Marco kiểm tra lần sau chót những phần di động.

“Tốt rồi,” cậu ta nói, đoạn ngước lên nhìn tôi.

“Nó phải hoạt động,” tôi nói rành rọt. “Bởi vì giải pháp này dù kinh khủng nhưng cũng đỡ tệ hơn. Nó phải hoạt động, bằng không mình… tất cả chúng ta sẽ…” tôi nhấn mạnh, “trở thành kẻ sát nhân.”

CHƯƠNG 24

David đã ranh mãnh chọn nơi công cộng làm chỗ hẹn gặp - một chỗ đông đúc, nhộn nhịp để tụi tôi không thể biến hình được. Đó là ngay tại tiệm Chuông Bánh Xèo, một quán ăn Mexico.

Ngoài trời, màn đêm đã buông. Những bóng đèn neon đã đồng loạt bật sáng, tất cả dòng xe cộ qua lại cũng đều sáng đèn. Thời tiết lại trở xấu. Tuy rằng không đến nỗi bão bùng như đêm hôm chúng tôi tới khu nghỉ mát, nhưng mây mù cũng làm cho bóng đêm phủ xuống nhanh hơn.

Trong tiệm, đèn sáng choang. Những chiếc ghế nhựa đều có người ngồi. Vô số trẻ nít đang hì húi bốc bánh xèo.

Để đề phòng bất trắc, chúng tôi không đi nguyên đám mà tách lẻ ra. Marco đi với Cassie. Ax, trong lốt người, đi cùng tôi; còn Jake đi lơ phơ một mình quanh quầy hàng, làm như hổng quen biết tụi tôi vậy.

Dù sao thì bầu không khí rộn ràng nơi đây cũng khiến chúng tôi dễ chịu. Nó khiến cả bọn bớt lo ngay ngáy đến cái bẫy nào đó.

Nhưng để tôi nói cho bạn hay. Nếu Visser Ba nghĩ là hắn có cơ may bắt được "Băng đảng Andalite," như cách hắn nghĩ về tụi tôi, hắn sẽ không cần làm rùm beng. Hắn sẽ không cần đưa bọn Hork-Bajir vào. Hắn chỉ cần dùng bọn Mượn Xác Người nã đạn vào nơi đó.

Tuy nhiên, ở đây đang có một chuyện động trời xảy ra, nhưng chẳng ai mảy may hay biết. Đó là tôi chỉ nói đến những người trần mắt thịt thôi, chứ chưa nói đến người ngoài hành tinh à nha.

Chuyện động trời đó là Ax đang ăn ngấu nghiến. Tuy đã đói meo, nhưng mục kích cảnh Ax cấu xé bánh xèo, bốc đậu và thịt, chấm nước sốt cay xè thì tôi cần phải xem xét lại cái… thói thèm ăn của mình.

“Cay hén? Vị này là được gọi là ‘cay’ phải không?”

“Ờ, đúng là cay. Và nóng nữa.”

“Ừ, trời nóng.”

“Không phải! Ý mình nói là vị này ‘nóng’. Và nhiệt độ… mà thôi, bỏ đi.”

“Bỏ á?”

“Quên đi. Mặc kệ nó. Bỏ đi.”

Ngay khi mấy từ đó vừa trôi ra khỏi miệng là tôi hối hận liền. Ax đột nhiên vứt toẹt miếng bánh nhân đậu ảnh đang cầm, cho nó lăn long lóc trên bàn.

Nhưng tôi chẳng còn tâm trí đâu mà tròn mắt lên nữa. Mắt tôi đang bận nhìn chăm chăm vào những cánh cửa, hết dò la cửa này lại soi mói cánh cửa khác.

Nó kia rồi. Saddler-David!

Nó khệnh khạng bước đi như thể nó sở hữu toàn thể thế giới này vậy. Tôi chỉ muốn lao vào cạo sạch cái nét khinh khỉnh trên gương mặt nó đi thôi. Nhưng điều đó không nằm trong kế hoạch. Nhiệm vụ của tôi là phải tỏ ra chán chường, khổ sở, phải tỏ ra nhục nhã, ê chề lắm. Có thế mới khiến cho David sung sướng, hớn hở, và hài lòng. Có thế mới khiến nó bớt cảnh giác.

David cười khẩy với Jake, ngang nhiên đi sượt qua ảnh rồi tiến lại ngồi đối diện với tôi.

"Cút đi," nó quay qua đuổi Ax. "Chỗ này chỉ dành riêng cho loài người mà thôi."

Ax hoang mang quay đầu nhìn Jake. Jake gật đầu ra hiệu. Lập tức Ax đứng lên đi khỏi, sau đó Jake lại thế chỗ Ax ngồi gần David.

"Xin lỗi, tao không liên quan tới chuyện này," tôi nói và dợm đứng lên.

David liền nhoài người lên, túm lấy cánh tay tôi "Sao vậy, Rachel? Mày ghét thằng David này dữ vậy à?"

"Rachel không dính líu đến chuyện này, David. Cassie mới là người giữ chiếc hộp. Nhỏ sẽ chỉ chỗ cất giấu nó cho mày," Jake dằn giọng.

"Tao phản đối," David hợm hĩnh làm già. "Tao muốn Rachel là người dẫn đường cho tao cơ."

"Nhưng nhỏ không biết đường."

David cười ha hả. "Xạo ke! Rachel biết chứ sao không."

"Tao không biết," tôi nói nhỏ.

"Đừng có ngốc, Rachel!" Jake nổi tam bành. "David biết hết rồi. Chắc chắn nó đã rình trong chuồng thú." Rồi giả đò như đột nhiên nổi cáu với mớ bánh đậu Ax vừa bỏ lại vương vãi trên bàn, Jake hùng hổ đưa tay ra gạt chúng xuống đất. Vài giọt nước sốt lầy nhầy văng cả vào cánh tay tôi.

Chẳng thèm xin lỗi xin liếc gì hết trọi, Jake chỉ gằm gằm nhìn tôi đầy đe dọa.

David liền chồm người ra trước, vào việc ngay. "Nghe đây, thỏa thuận là Rachel sẽ dẫn tao tới chỗ cái hộp. Tất cả tụi bây phải theo sau, và phải giữ khoảng cách ít nhất là ba trăm mét."

"Mày muốn tất cả tụi tao đi theo mày à?" Jake ngờ vực hỏi.

"Dĩ nhiên, chớ không thì làm sao tao biết được tụi mày đang ở đâu?"

Jake làm bộ như đang lúng túng lắm.

"Rachel sẽ dẫn tao đến chỗ cái hộp. Tụi bay không được ra khỏi tầm nhìn của tao và phải ở trong hình dạng người. Rồi, tao và Rachel sẽ vào lấy cái hộp. Xong xuôi, tao sẽ chào vĩnh biệt tụi mày luôn. Rồi tụi bay cứ việc tiếp tục kháng chiến chống Yeerk. Còn tao sẽ trở nên giàu có."

Jake lặng lẽ gật đầu.

Tôi cãi bướng. "Em hổng chịu vô trỏng với nó đâu. Em hổng tin

cái bản mặt nó!"

"Làm vậy đi, Rachel," Jake quát nhỏ.

Tôi nhu mì gật đầu, ra vẻ cam chịu.

David nhìn xoáy vào mặt tôi qua con mắt của Saddler. Liệu nó có nghi ngờ gì không nhỉ? Tôi có đóng kịch quá đà không nhỉ?

Chợt, nó nhoài người ra, chà đám bánh đậu ướt nhoét vào tay áo sơ-mi của tôi, rồi phá lên cười sằng sặc.

Tự nhiên tôi bật khóc nức nở - một điều mà tôi hiếm khi làm.

CHƯƠNG 25

David và tôi cùng bay - nó ở trong lốt đại bàng lửa, còn tôi là mòng biển. Nó bắt tôi phải bay trước để nó bay ngay phía sau. Nếu nó mà trở chứng muốn tấn công tôi thì coi như vô phương chống đỡ. Tôi như chiếc tàu bay giấy đang đọ sức cùng chiếc Bô-ing 747.

Tôi dẫn đường đến khu công trường xây dựng bỏ hoang, nơi tất cả những rầy rà của chúng tôi bắt đầu, nơi mà Hoàng tử Elfangor đã trao cho chúng tôi quyền năng biến hình. Và đó cũng là nơi David tình cờ vớ được chiếc hộp xanh kỳ diệu…

<Á à,> David gầm gừ. <Nơi tao không ngờ nhất lại chính là nơi tụi mày cất giấu.>

Tôi nín thinh. Tôi chỉ vỗ cánh bay.

Jake, Cassie, Marco và Ax trong lốt những con chim săn mồi bay lẽo đẽo theo sau.

Tôi sà xuống chỗ mấy tòa nhà đang xây dở dang. Chúng chỉ là bốn bức tường bêtông với vài cái lỗ, chứ chẳng có cửa nẻo gì. Tôi đoán nó vốn là dãy nhà vệ sinh trước khi bị phá huỷ hoàn toàn. Hoặc là các quầy hàng thức ăn nhanh cũng nên. Ai mà biết! Cũng chẳng cần quan tâm.

Tụi tôi đáp xuống ngay giữa khoảng đất hoang tàn, vương vất đầy vỏ lon bia và Coca-Cola. Lại có cả những đống xà bần ngổn ngộn phơi gan cùng sương gió đã lâu ngày.

<Giữ nguyên lốt hình đó,> David ra lệnh.

Tôi đứng yên nhìn nó thay đổi, nhìn gương mặt ngạo mạn của David lòi ra khỏi cái mỏ chim dài khoằm. Liếc lên, tôi thấy bọn bạn đang quây tròn trên đầu, làm theo lời David bảo.

Bóng tối phủ dầy. Bạn bè tôi là những cái bóng xám in hình lên nền mây đen thùi.

"Giờ mày hoàn hình được rồi đó, Rachel. Nhưng ngay lập tức mày phải biến thành chuột liền đấy."

Tôi không thèm trả lời. Tôi chỉ lẳng lặng làm theo.

Khi tôi đang thay đổi, David giả lả. "Rachel, tao thật không phải với mày khi xử sự thế này. Ý tao là, nếu mày mà không hoang dại đến thế thì tao đã bảo mày bỏ phứt cái đám lôm côm kia đi mà theo tao. Xời, ai mà thèm lưu tâm là có bọn Yeerk ở trên Trái Đất chứ? Với quyền năng Hóa Thú, chúng ta sẽ có bất cứ cái gì chúng ta muốn…"

Tôi bắt đầu biến thành chuột. Đó là lốt hình biến tôi đã làm một lần trước đây cùng với Cassie. Nó hổng phải là kiểu hình biến mà tôi muốn làm lại lần nữa. Nhưng David phải tin là tôi đã biến hình thành chuột để giúp Cassie giấu các mảnh rời của chiếc hộp xanh.

Người tôi teo rút lại cực nhanh. Những vỏ lon bia giờ tròn trùng

trục như những chiếc xe bồn. Lông chuột trắng xù ra khỏi cơ thể tôi, phủ đầy cánh tay, cổ, lưng và trùm gọn bộ đồ biến hình của tôi. Hai cẳng chân tôi quắt lại thành những mẩu thịt cũn cỡn, ngọa ngọe. Cánh tay tôi cũng vậy. Không thể đứng vững nổi nữa, tôi té oạch xuống.

Tôi càng co rút, quắt queo bao nhiêu thì David càng phình ra bự xự bấy nhiêu. Nó hệt một con quái vật cao cả triệu dặm!

Mặt tôi bành ra, rồi tóp hẹp lại thành cái mũi hồng lúc nào cũng khụt khịt, tai tôi xòe ra hai bên đầu. Và từ mút xương sống, tôi nhận thấy cảm giác tê tê khi cái đuôi chuột xấu xỉ, còi cọc thòi ra.

David bắt đầu biến hình, nhưng mất một lúc tôi hồng nhận ra. Mãi cho đến khi tôi thấy nhiều vảy sọc ca-rô mọc ra và thay thế dần làn da hắn. Rồi tay và chân hắn bắt đầu teo nhỏ lại, biến mất như làn khói và tới lúc đó thì tôi đã chắc cú được lốt hình biến của hắn.

Hắn đã biến hình thành một con rắn chuông.

Hắn từ từ teo nhỏ lại, nhưng vừa tiếp tục biến hình, hắn vừa quấn thân rắn nhớt nhầy màu nâu vàng của nó quanh người con chuột-tôi. Cái lưỡi rắn của nó thè lè, thò thụt đớp không khí liên hồi.

<Chỉ cần sai chệch một chút, Rachel - mày sẽ được nếm đòn liền tức thì.> David gằn nhỏ giọng với tôi rồi gào to lên cho tất cả bọn bạn tôi nghe, buộc họ phải lùi lại.

Các bạn tôi đang lao ào ào trong những tia nắng le lói cuối cùng, bổ xuống đậu trên những bức tường bao quanh tụi tôi. Một chim ưng, một diều mướp và hai ó biển - tất cả đều là kẻ thù truyền kiếp của chuột.

<Bốn đứa tụi bay phải hoàn hình mau. Tỉnh trò phản phé là tao xơi tái con chuột này liền.>

David ngoác cái mồm rắn, phô cho bọn bạn tôi thấy những cái nanh truyền nọc độc đang hươ hươ cách tôi có vài phân.

Tôi biết chuột nhanh lắm, nhưng làm sao mà nhanh bằng con rắn chuông đang sẵn sàng tuôn nọc kia! Hơn nữa bản năng chuột của tôi đụng rắn là sợ khiếp vía.

Và cả tôi-con người cũng sợ luôn.

CHƯƠNG 26

<Nào, bốn đứa tụi bay hãy hoàn hình ngay rồi phải biến hình liền tức thì,> David đòi hỏi.

<Biến thành con gì?> Jake hỏi.

<Gián!>

<Cái đó không có trong thỏa thuận!> Jake gầm lên.

<Xì! Mày tưởng tao ngu dữ vậy hả, Jake? Mày tưởng tao sẽ biến thành chuột cho bốn đứa tụi mày xúm vào chén gọn à? Đừng có mơ nha!>

<Thôi được,> Jake bằng lòng.

<Nhanh lên, nếu không mày sẽ mất thêm một người em họ nữa bi giờ, Jake.> David thúc ép. <Biến thành gián mau. Chấm hết! Lớ xớ là tao cắn cho Rachel một phát liền.>

Tôi biết về lo-gic thì anh Jake sẽ làm theo. Phần nhận thức của con người trong tôi nhận biết được điều đó. Nhưng bộ não chuột trong tôi chỉ cảm nhận được sự nguy hiểm. Đột nhiên, toàn thân chuột của tôi tê cứng lại vì quá khiếp vía. Tôi chẳng thể nhúc nhích được lấy một cơ bắp. Tôi run bần bật.

<Tao muốn mày giữ lời hứa đấy,> Jake yếu ớt nói.

<Tao giữ lời mà, Jake,> David độ lượng trả lời.

Mười phút sau, các bạn tôi đã hoàn hình và biến hình xong xuôi. Bốn con gián nhỏ lổm nhổm phía xa xa con rắn.

David lại hoàn hình.

Tôi thấy nó nhìn quanh và cúi xuống nhặt lên một vật giống như chai bia. Nó lục lọi và tìm thấy một cái nắp.

<Cho tới giờ mọi chuyện đều quá ổn,> Anh Jake thì thầm với tôi.

<Đúng. Chỉ hy vọng hắn không phát điên lên vì tụi mình,> Tôi đáp.

<Cassie cho rằng hắn sẽ chơi theo đúng kiểu mà tụi mình nghĩ,> Anh Jake nói.

Nếu có miệng hẳn tôi đã phì cười rồi. Anh Jake rất nể Cassie vì khả năng "đọc" được người khác. Tôi cũng nể. Mặc dù, tôi tự nhắc mình, Cassie cũng không tưởng được mức độ độc ác của David có thể tới cỡ nào đâu.

<Dù sao thì, tụi mình cũng có một kế hoạch dự phòng nếu hắn bắt đầu dằm bẹp cả đám tụi mình,> tôi nói.

<Không hẳn là một kế hoạch dự phòng hết xảy đâu,> Marco ủ dột nói. <Có vẻ giống một kế hoạch dự phòng thực sự lâm ly luôn á.>

David cao vọt lên và to ra, to nữa khi hắn bắt đầu trở lại dạng người. Tôi thấy hắn cúi xuống nhặt lên một cái gì như vỏ chai bia.

Hắn lục lọi và tìm ra được cái nắp.

<Tới lúc rồi đó,> tôi truyền ý nghĩ cho Jake và các bạn.

<Nó lấy cái gì vậy?>

<Đúng như chúng ta dự kiến: một cái chai.>

<Bia hay nước ngọt?> Cassie hỏi.

<Coi giống chai Pepsi.>

<Tui đoán chắc cũng ngon.> Marco nói.

<Gián có cảm nhận được vị không hở?> Ax thắc mắc.

David cúi xuống, bắt một trong bốn con gián lên. Hắn mở nắp cái chai hứng bên dưới con gián và thả nó vào trong chai.

<Ê, làm cái gì kỳ vậy?> Marco la toáng lên.

David cười hề hả. "Tao đưa tụi mày đến chỗ an toàn ấy mà."

<Mày đang làm cái gì thế?!> Jake hỏi.

"Yên tâm, tao giữ lời mà," David nói vẻ xuề xòa. "Tao sẽ không làm hại tụi bay đâu. Tao chỉ muốn bảo đảm tụi bay không làm gì tao thôi. Nào, ở yên đây nha để tụi mình kết thúc sự vụ."

Lần lượt, David xúc mấy đứa bạn tôi thả vào trong chai Pepsi. Rồi hắn vặn chặt nắp chai lại.

"Rachel, giờ chúng ta cùng đi lấy cái hộp xanh nào." David cất giọng hăng hái. "Giờ thì bọn bạn mày vô phương tiếp ứng cho mày rồi."

Tôi thấy bốn con gián nằm chen chúc trong chai. Nếu một người thử hoàn hình thì chắc chắn sẽ đè bẹp mấy con gián kia, hơn nữa, hoàn hình trong chai chỉ tổ có kết cục là bị miệng chai ghim sâu vào da thịt thôi.

David đưa cái chai lên ngang tầm mắt, cười ghê rợn. "Tao đã làm được cái việc mà Visser Ba và cả Đế chế Yeerk làm không nổi! Tao đã tóm được toàn hội Animorphs!"

<Mày chưa có cái hộp mà,> tôi nhắc nó.

"Tao sẽ có, Rachel. Nếu mày muốn đám bạn mày còn sống nguyên thì mày phải đưa tao cái hộp xanh."

Cassie bắt đầu gào. <Tụi mình sẽ bị kẹt trong lốt gián! Tụi mình sẽ bị kẹt vĩnh viễn!>

David bỏ cái chai xuống.

"Mày có hai giờ, Rachel. Hai giờ cho đến khi bọn nó mãi mãi là gián. Nào, khôn hồn thì đi lấy chiếc hộp xanh mau."

CHƯƠNG 27

Bên dưới cái nền xi-măng của tòa nhà không-bao-giờ-hoàn-tất kia là một đường cống bề lam nham. Lập chập trên bốn chân chuột, tôi dẫn David đi.

Đường kính của ống cống chỉ chừng một tấc rưỡi thôi, nhưng đối với chuột thì đó quả là một đường hầm khổng lồ.

<Chui xuống hả?> David hỏi hộp hỏi.

<Chứ sao,> tôi đáp.

<Mày đi trước đi,> nó bảo.

Tôi hỉnh mũi hít quanh miệng cống, mù tịt, co rúm trong đêm. Tôi hít một hơi thật sâu. Dù sao thì cũng đỡ ghê hơn lần tôi biến thành mối và phải đào đất.

Tôi bò men theo thành cống và rơi ịch xuống đống lá mục và phân. Tôi đã kiểm tra lộ trình này với Cassie từ trước rồi mà.

Tôi lanh lẹn chạy ngang đường hầm vài phân. David xớ rớ rớt vập mặt xuống trước.

<Aaaaaahhhh!>

<Coi chừng cái bậc đầu tiên đó,> tôi nói.

<Tao chẳng thấy gì hết!>

<Tất nhiên, chúng ta đang ở trong lòng cống ngầm mà,> tôi nói.

<Đừng có làm tao điên đó nghe, Rachel.> David gắt gỏng.

<Mảnh hộp đầu tiên được giấu ở cuối ống cống này,> tôi nói và chạy đi, dò dẫm tìm đường. David bám sát theo sau.

<Tốt hơn đừng có tỉnh chuyện gài bẫy tao,> David dọa. <Mày mà lộn xộn thì đừng có hòng ra khỏi đây. Và rồi đám bạn mày sẽ phải vĩnh viễn sống cuộc đời sợ bình thuốc xịt.>

<Thế, mày định làm gì với cái hộp xanh?> Tôi hỏi cho có chuyện.

<Mày hỏi làm gì?>

<Vì tò mò thôi,> tôi nhũn nhặn đáp.

<Tao sẽ cần người giúp sức. Kiểu như một băng nhóm ì mà.>

<Vậy mày không sợ một khi mày trao cho ai đó quyền năng biến hình thì họ bỗng sinh lòng… phản mày à.>

David cười ngạo mạn. <Mày nghĩ tao chịu để chuyện đó xảy ra sao? Có tụi mày ngu ngốc mới mắc sai lầm như vậy. Tao thông minh hơn tụi mày nhiều. Chính vì vậy mà tụi mày thua. Tao sẽ cẩn thận, chỉ chọn những đứa đần độn, cum cúp tuân lệnh tao thôi.>

Tôi trợn tròn đôi mắt chuột. Bắt đầu rồi, bản ngã của tên này bắt đầu lộ ra rồi đó.

<Đây là mảnh đầu tiên,> tôi nói.

<Đâu?>

<Ấn vào đây nè, mày sẽ cảm thấy nó cho coi.>

<Làm sao mà đem cái mảnh này ra khỏi đây được?>

<Thì đi giật lùi. Tới một nhánh cống thì chúng ta có thể quay đầu.>

<Thôi được, mày tha mảnh hộp đi.>

Tôi dùng hàm răng chuột sắc lẻm ngoạm lấy miếng phụ tùng rồi kéo giật lùi ra, thỉnh thoảng đụng ịch vào mũi David.

Tụi tôi thấy nhánh cống và quẹo vào.

<Còn mảnh hộp kế tiếp ở đâu?>

<Ở ngay trong đường cống nhánh này. Nhưng chúng ta phải mang mảnh này ra ngoài trước đã.>

<Cái gì? Sao không tập trung tất cả các mảnh tại đây rồi mang ra miệng cống một thể?>

<À, tại… tại… tao không nghĩ ra,> tôi lỏn lẻn.

<Dĩ nhiên là không rồi,> hắn trả lời ra vẻ chiếu cố. <Nhưng làm vầy được mà, mày nghĩ vậy không?>

<Ờ đúng. Tao đoán là được.>

<Dẫn đường đi!> David ra lệnh.

Tôi mò mẫm đi trong nhánh cống thứ hai. Lúc này tim tôi đập thình thịch, mạnh đến độ tôi có cảm giác như David cũng nghe thấy và sinh nghi…

Nhưng không, tôi phải thiệt cẩn thận để nuôi tính tự cao tự đại của hắn, tôi phải đóng vai một con nhỏ đã bị đánh bại, đã bị làm cho bẽ mặt. Sự đề phòng của hắn đã giảm sút. Hắn đã giết Tobias. Hắn đã đặt bẫy tụi bạn tôi. Còn phải e ngại gì nữa chớ?

<Tất cả đã sẵn sàng chứ?> Tôi phát giọng truyền riêng tư tới các bạn của mình.

<Sẵn sàng,> Cassie trả lời, vẻ tội đồ. <Xin Thượng Đế tha thứ cho điều con sắp làm.>

CHƯƠNG 28

Tôi vẫn tiếp tục men theo ống cống. Qua những bãi bùn, nước đọng và rác rưởi. Băng ngang lũ sâu bọ đủ loại.

Đường hầm ngột ngạt, tối như bưng. David vẫn bám theo sát nút.

Tôi đã đến gần… gần lắm rồi.

Không khí trong lành… Không! Không! David sẽ nhận ra mất… Đánh lạc hướng… mình phải đánh lạc hướng nó.

Đường cống tự dưng mở ra, ăn thông vào một nơi mà tụi tôi cảm thấy như một cái hang. Đó là một khoảng rộng chừng ba tấc vuông, có thép dăn xung quanh, nhưng mùi không khí thoáng đãng không thể chệch đi đâu được với cái mũi chuột của tôi.

Bất ngờ, tôi chợt điếng người khi nghe có tiếng rù rì mơ hồ vẳng lại.

<Cái gì đó?> David hoảnh họe. <Có tiếng gì vậy?>

<Chắc là nước chảy trong cống,> tôi thản nhiên nói.

David cùng tôi xấn xổ đi vào hang. Tất cả những gì tôi cần làm là nhảy trở ra đường cống nhánh lúc nãy, trước David, cho cửa hang sập lại nhốt David bên trong. Nhưng nếu tôi phóng ta thì nó sẽ biết ngay.

<Mùi ở đây lạ quá,> David nói.

<Ừa,> tôi đồng ý.

Cả David và tôi, không ai thấy ai. Nhưng tôi có thể nghe thấy tiếng những bánh xe đang quay trên đầu nó.

Một tiếng chuyển động đột ngột.

David biết rồi! Nó sẽ chạy ra miệng hang mất thôi!

Tôi phóng đại ra chặn đường nó. Hai túm lông bết bệt va ình vào nhau. Nhoáy một cái, David đã đè lên tôi và phùng mang trợn má dùng răng cắn xé mặt tôi.

<Mày nghĩ mày gạt được tao à?> David gầm rú.

Tôi xổ ra được, đứng châu đầu vào David, mặt đối mặt. Cả hai đều be bét máu.

Cửa hang thông ra nhánh cống nằm ở phía bên phải tôi, tức bên trái David. Cả hai cùng ở khoảng cách như nhau, cả hai cùng mù tịt.

<Sẵn sàng nha,> tôi gằn giọng nói với Jake. <Phải hết sức sẵn sàng. Em gặp chuyện rồi.>

David nhào tới, nhưng lần này tôi lách xuống cái mồm hau háu của nó, rồi bật tung người lên, hích cho nó mất thăng bằng.

Tôi hối hả trườn ra miệng hang.

Chết sững!

Trời! David đã đớp được đuôi tôi, ghị lại. Tôi chẳng thể với tới David, mà nếu cố quay lại thì cả hai sẽ quay tròn như con chó nghịch

cái đuôi của mình mà thôi. Có thể David sẽ cùng tôi thoát khỏi cái bẫy này.

<Tóm giỏi đấy, David,> tôi khiêu khích.

<Mày đừng hòng thoát.>

<Hử?>

Tôi chợt cong người lại, David tưởng tôi tấn công. Nhưng không, ráng nén cơn đau trời gầm, tôi nhai luôn cái đuôi của mình.

<Aaaaaahhhh!> Tôi gào lên khi miếng da cuối cùng đứt lìa.

<Khôôôngggg!> David gào thét điên cuồng khi bị bỏ lại với một mẩu đuôi vài phân trong miệng.

Tôi vừa chạy trối chết ra lối thoát, vừa hét. <LÀM LIỀN ĐI! NGAY LẬP TỨC!>

Cánh cổng thép sập xuống, nếu tôi còn đuôi thì ắt hẳn cũng bị nó nghiến đứt rồi.

David tông nhào vào thanh chắn, tê điếng. <Không! Khôôông!> Nó gào lên.

Bất ngờ, có ánh đèn chiếu sáng khắp nơi. Một tia sáng chiếu thẳng vào mặt tôi. Tôi nheo mắt y như người thợ mỏ ngoi lên mặt đất sau nhiều ngày ở dưới hầm khai thác than.

<Ê, mấy bồ chiếu cái đó qua chỗ khác được không?> Tôi gắt.

Trong ánh sáng của hai ngọn đèn pin, mọi thứ hiện rõ ra.

Đất bên trên cống được đào lên, để lộ ra thành cống. Rồi ống cống bị cắt ra để gắn chặt cái lồng thép vào một cái đầu.

Chưa kể đến cái cửa trượt đã biến cái hộp thành một cái lồng. Một cái bẫy.

Qua những song thép, David ngước cặp mắt chuột nhìn những gương mặt bu xung quanh nó: Ax, Marco, Jake, Cassie và tôi vừa hoàn hình xong.

<Làm sao… làm sao mà bọn mày thoát được khỏi cái chai?> David gầm ghè tức tối.

Ngay lúc đó, Tobias từ bầu trời tối thui sà xuống đậu ngay trên đỉnh lồng.

<Ủa… nhưng mày…>

<Đã chết chứ gì?> Tobias hỏi nhạo. <Không đâu. Mày đã giết lầm một con diều hâu đuôi đỏ khác lớ xớ lạc vào tầm ngắm của mày rồi. Chính tao đã đập vỡ cái chai, cái chai mà tụi tao cố ý bày ra cho mày sử dụng đó…>

“Nè, David, tụi tao biết mày núp trong chuồng thú nghe lỏm hết từng lời tụi tao bàn bạc với nhau rồi. Vì vậy tụi tao dàn ra cảnh tượng thương tâm là Rachel bị lăng nhục. Tụi tao biết mày mê thích việc bắt nhỏ phải tuân lệnh mày mà.”

“Mày biết mảnh hộp tao với mày vừa lượm lên là cái gì không? Một mẩu đồ chơi ghép hình Lego đó,” tôi nói.

<Tụi ta đã đoán trước mi sẽ phản ứng như thế nào, nên tính toán

đâu vào đấy cả rồi…> Ax bảo.

<Thôi được,> David xuôi xị. <Rồi, tụi bay thắng. Đành vậy, tao chấp nhận. Thôi, để tao đi lo việc riêng của tao.>

Không ai nói tiếng nào.

<Này, tao nói nghiêm chỉnh đó nghe Jake há? Jake, mày là đấng quân tử phải không?>

Tôi đưa mắt nhìn Jake. Trông ảnh như đang chán sống rồi. Tôi ngoắt qua Marco, cậu ta đang nhìn chằm chặp vào hư vô.

Cassie bật khóc.

David đã không hỏi ai là chủ mưu của tất cả chuyện này. Dù là ai thì cũng phải hiểu rõ cảm xúc của nó lắm, nó cần củng cố cái bản ngã của nó qua việc chọn tôi làm "bạn đồng hành". Dĩ nhiên, Cassie đã tiên liệu tất cả, từng bước một, sau khi cả tôi và Jake đều chịu thua, không tìm ra cách nào khác.

Đối với Cassie, đó là một giải pháp đỡ khắc nghiệt hơn - ít ra thì không ai phải chết.

Nhưng dù sao thì cuộc đời David đã chấm hết - cả cuộc đời ông anh họ Saddler của tôi cũng vậy. Rốt cuộc thì người ta cũng sẽ tìm thấy xác của Saddler thật, và sau đó họ sẽ vỡ lẽ: thì ra chẳng có phép màu nào cả…

<Không!> David rên rỉ khi bắt đầu nhận ra sự thật nghiệt ngã đang đổ ập lên mình. <Ôi! Không! Không! Không!>

Khi biến hình, chẳng đứa nào trong chúng tôi có đồng hồ, nhưng Ax luôn canh được chỉnh xác thời gian.

Anh Jake nhìn Ax. Ax hổng bộc lộ chút cảm xúc nào. Nhưng tôi đủ hiểu Ax để biết rằng ảnh chẳng thích thú gì chuyện đó…

<Hắn biến hình được mười ba phút rồi,> Ax thông báo.

<Không! Không! Không! Tụi bay sẽ không làm vậy đâu,> David gào to.

"Mày đã tìm cách giết tụi tao," Jake nói. "Mày đe dọa nạp tụi tao cho Visser Ba. Đó là chưa tính đến những gì mày đã gây ra cho Saddler và gia đình nó…"

<Mày lấy quyền gì mà phán xét tao?> David rít lên. <Mày hổng phải Chúa Trời!>

"David, tụi tao phải chiến đấu lâu dài với bọn Yeerk. Cuộc chiến này có thể sẽ không bao giờ kết thúc," Jake hạ giọng. "Tụi tao không thể để cho mày tiêu diệt tụi tao đâu. Tụi tao còn phải cứu cả loài người nữa. Đó là mục tiêu cốt tử."

Jake lúng túng nhìn Cassie, rồi nhăn mặt nhún vai, tỏ vẻ như chính ảnh cũng không muốn nghe những lời mình nói.

"Tụi tao phải làm điều mà mày đã làm với tụi tao thôi," tôi tiếp. "Luật rừng mà: giết hoặc bị giết."

Đoạn tôi nhìn các bạn. "Tụi mình không nhất thiết phải bu quanh đây. Như vậy lộ liễu quá, không an toàn đâu. Để mình tui canh chừng

David là được rồi.”

<Tôi cũng ở lại để theo dõi thời gian,> Ax xung phong.

Tôi gật đầu.

“Em không cần phải tự làm một mình, Rachel,” Jake bảo. “Tất cả chúng ta đều quyết định giải pháp này mà.”

“Việc này không làm em bức xúc. Nhưng nó sẽ làm tất cả mọi người khó chịu.”

Dĩ nhiên Jake không tin tôi. Cả Cassie, Tobias, và có lẽ cả Marco nữa cũng chẳng tin. Nhưng không ai nhúc nhích, cũng chẳng ai nói gì.

“Nè, mấy bồ đi hết đi!” tôi gầm lên. “Đi mau! Mấy bồ gây sự chú ý cho người ta bi giờ. Lỡ có ai đi ngang thì sao? Đi đi!”

Jake gật đầu. "Ừ," ảnh đáp gọn lỏn.

Anh Jake là một thủ lĩnh giỏi. Ảnh biết khi nào cần dùng mỗi đứa tụi tôi. Ảnh biết khi nào cần bảo vệ tụi tôi. Ảnh biết phải bảo vệ càng nhiều thành viên trong đội của ảnh càng tốt trước những gì sắp xảy ra.

Ảnh kéo tay Cassie và gọi Marco, Tobias rời đi.

<Tụi mày không được làm vậy,> David năn nỉ. <Tụi mày không được làm vậy.>

<Được mười lăm phút rồi,> Ax nói.

Tôi nhắm mắt lại và ước gì mình không phải nghe những lời đó. Nhưng đó là giọng truyền ý nghĩ và tôi không thể tránh né được.

CHƯƠNG 29

Cần phải hết hai giờ cho David trở thành một *nothit* - người bị kẹt trong lốt biến hình.

Chỉ hai giờ thôi, nhưng hai giờ kinh hoàng ấy luôn đọng mãi trong tâm trí tôi. Dù có sống cả trăm năm nữa thì đêm nào trong giấc ngủ tôi cũng vẫn luôn bị ám ảnh bởi tiếng gào la, đe dọa, nguyền rủa, van nài, chửi bới của David.

Khi chắc chắn hắn đã bị kẹt trong lốt chuột, tôi và Ax biến hình thành đại bàng đầu bạc và diều mướp, thay phiên nhau quắp con chuột ra bãi biển, qua những con sóng gãy cạnh tới một tảng đá nhỏ xíu nằm chơi vơi cách bờ một dặm.

Ở đó còn có rất nhiều con chuột khác, lại ê hề thức ăn nữa. Nhưng sóng và đá khiến cho con người luôn tránh xa nơi đó.

Tụi tôi để David ở đó và bay về.

<Rachel?> Ax gọi.

<Hả?>

<Tôi nghĩ… tôi… sẽ không bao giờ muốn nói đến chuyện này nữa.>

Tôi không trả lời. Tôi vẫn nghe văng vẳng giọng truyền của David thét gào với theo tụi tôi. <Khôôông!>

Cuối cùng, giọng thét đó bị bỏ lại phía sau…

Tụi tôi bay ngang qua khu nghỉ mát Marriott, nơi đã được chấp thuận làm nơi tổ chức Hội nghị Thượng đỉnh. Nó vẫn còn nguyên cảnh đổ nát, tơi bời nhưng không hề thấy bóng dáng của các vị lãnh đạo cấp cao đâu cả. Đội quân sửa chữa đang tất bật làm việc.

Có lẽ họ đã quyết định dời Hội nghị tới một địa điểm khác. Tôi vẫn không hình dung ra họ sẽ giải thích toàn bộ vụ việc này như thế nào. Thật khó mà loan tin rằng họ đã bị một đám voi và tê giác phá quấy.

Sau đó có cái gì trào dâng trong tôi. Đột nhiên tôi cảm thấy mình trở nên mỏng manh và yếu ớt quá. Tôi hồng trở nên yếu mềm đâu. Nhưng bằng cách nào đó, những niềm vui tôi từng có khi đối mặt với những trận chiến, sự vui sướng tôi đã có từ những trận đánh mà phần thắng dường như là bất khả thi đã… ờ, tôi đoán có lẽ tôi đã lớn lên thêm một chút.

Chúng tôi không bao giờ nghe về David nữa. Ít nhứt cũng không trực tiếp. Nhưng sau đó vài tháng, tôi nghe một thằng bé trong trường kể về một mỏm đá.

Nó bảo đó là mỏm đá bị quỷ ám. Khi nó và gia đình dong thuyền đi ngang qua, nó thề rằng chính tai nó đã nghe thấy giọng rên rỉ "Không! Không! Không!"

HẾT TẬP 22

---

[1] Chihuahua là giống chó cảnh Mexico, nhỏ nhất thế giới (NDBS)

[2] Doberman là giống chó săn thuần chủng Đức. (NDBS)

[3] Tên con cá voi trong bộ phim *Free Willy* của Mỹ sản xuất năm 1993 (NDBS)

[4] Nhân vật trong bộ phim hành động của Pháp *La Femme Nikita* sản xuất năm 1990 (NDBS)

[5] Nguyên văn: Alzheimer's hay còn gọi làAlzheimer's Disease là một bệnh gây ra do tế bào não và thần kinh tuỷ sống bị suy giảm, bệnh thường xuất hiện ở người già trên 65 tuổi. (NDBS)

[6] Leonardo DiCaprio: nam diễn viên điện ảnh lừng danh của Mỹ từng thủ vai Jack trong phim *Titanic* (NDBS)

[7] Nguyên văn: sundresses (NDBS)

[8] Nguyên văn: raindresses (NDBS)

[9] Nguyên văn Ax-man doing his Rain Man impersonation: chơi chữ Ax-man và Rain Man: Tên một bộ phim hài của Mỹ. (NDBS)

K. A. APPLEGATE

ANIMORPHS

NGƯỜI HÓA THÚ

Biên niên sử

Hork Bajir

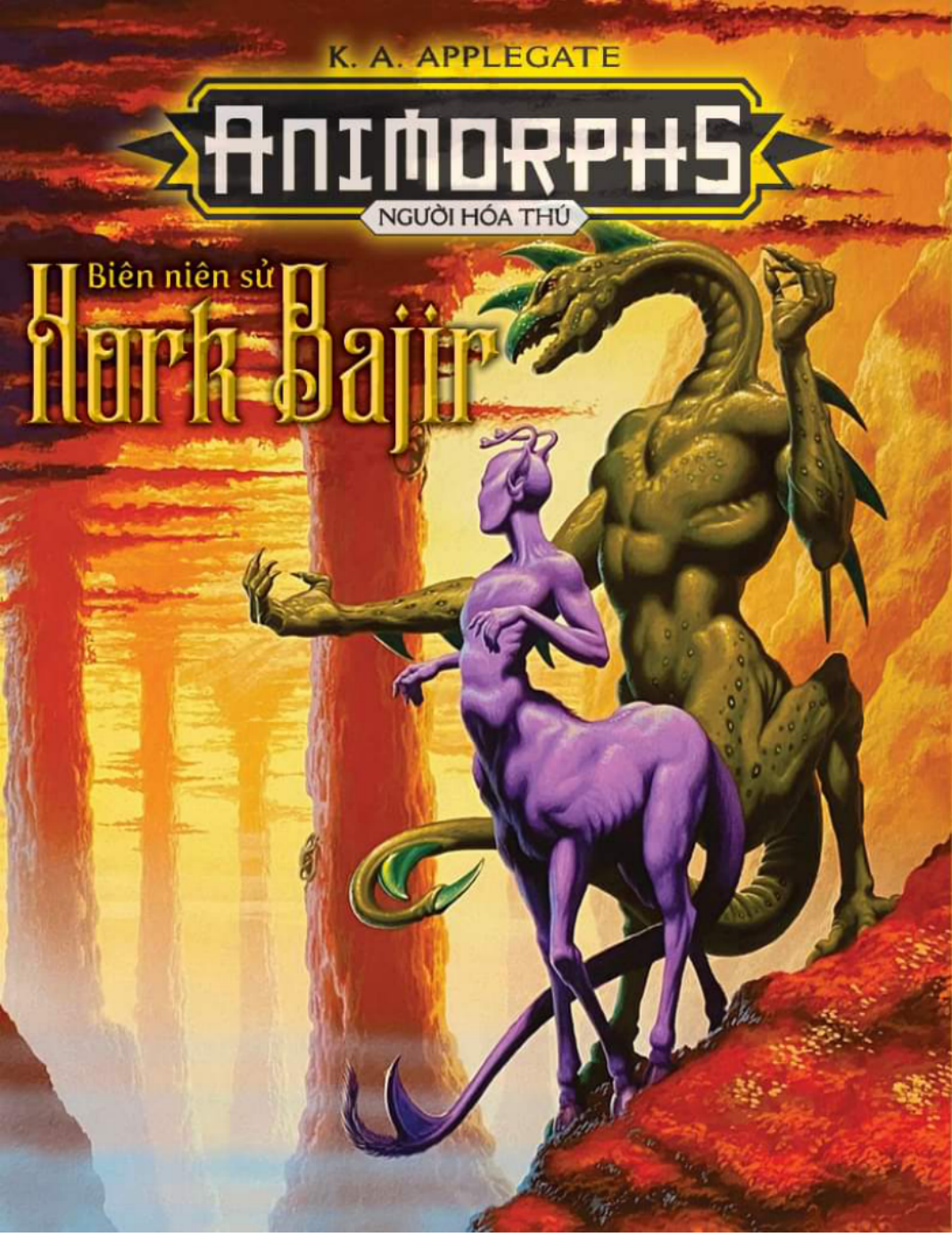

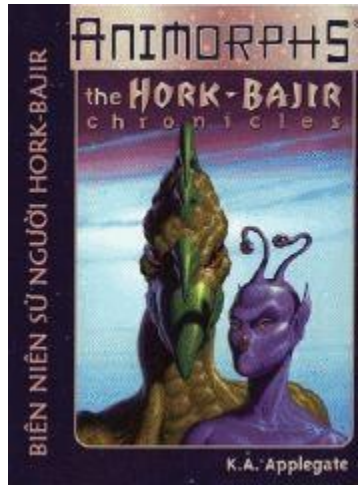

Tác phẩm: Biên Niên Sử Người Hork-Bajir
Nguyên tác: The Hork-Bajir Chronicles
Tác giả: K. A. Applegate
Dịch giả: Hương Lan
Nhà xuất bản: Trẻ, 11/2001
Khổ sách: 11 x 18 cm
Số trang: 170*2
Giá sách: 6.000*2 vnđ
Thực hiện ebook: ANIMORPHS Team
Scan: nguoimedocsach
Đánh máy: light_yagami, condautay
Đối chiếu: moakmoak, tieukhe
Dịch bổ sung: tieukhe
Biên tập: bim_HF
Sửa chính tả: reading, Foli, santseiya
Thiết kế bìa: 4DHN
Chuyển sang ebook: santseiya
Ebook BB: Cent
Ngày hoàn thành: 03/10/2009
Nơi hoàn thành: Hà Nội
ooO TVE Ooo

MỤC LỤC

TÓM TẮT NỘI DUNG TẬP TRƯỚC
MỞ ĐẦU
1.
ALDREA
2.
ALDREA
3.
DAK HAMEE
4.
DAK HAMEE
5.
ESPLIN-946-KÉP
6.
ALDREA
7.
ALDREA
8.
ESPLIN-946-KÉP
9.
DAK HAMEE
10.
ALDREA
11.
ESPLIN-946-KÉP
12.
ALDREA
13.
DAK HAMEE
14.
ALDREA
15.
ALDREA
16.
DAK HAMEE
17.
ALDREA
18.
ESPLIN-946-KÉP
19.
ALDREA
20.
DAK HAMEE
21.
ALDREA
22.
ESPLIN-946-KÉP
23.
ALDREA

24.
DAK HAMEE
25.
ALDREA
26.
DAK HAMEE
27.
ALDREA
28.
DAK HAMEE
29.
ESPLIN-946-KÉP
30.
DAK HAMEE
31.
ALDREA
32.
DAK HAMEE
33.
ALDREA
34.
ESPLIN-946-KÉP
35.
DAK HAMEE
LỜI KẾT

TÓM TẮT NỘI DUNG TẬP TRƯỚC

BIÊN NIÊN SỬ NGƯỜI ANDALITE

1. Người kể chuyện:

Elfangor

2. Nội dung:

Tập truyện ghi lại những sự kiện xảy ra trong vòng 21 năm kể từ khi Elfangor mới chỉ là một chú *lính nhỏ* trên tàu *Sao Lưỡi Kiếm* cho tới ngày ông đáp con tàu Mái Vòm xuống Trái Đất, tại công trường bỏ hoang, khởi đầu cho bộ truyện Animorphs.

Elfangor, Arbron dưới quyền chỉ huy của hoàng tử Chinh chiến Alloran được lệnh thám thính tàu của người Skirt-Na. Họ cứu được 2 con người - Loren và Chapman - trên một con tàu Skirt-Na, và được lệnh phải đưa 2 con người này về lại Trái Đất trên con tàu *Jahar*. Tuy nhiên, họ cũng phát hiện trên con tàu Skirt-Na thứ hai đang cất giữ một vũ khí giết người bậc nhất - *Vòng xoáy thời gian*. Đuổi theo chiếc tàu Skirt-Na thứ hai, tàu *Jahar* đã hạ cánh tại thế giới của người Taxxon, thế giới đã bị bọn Yeerk xâm chiếm hoàn toàn. Một cuộc chiến không cân sức đã diễn ra. Arbron đã bị kẹt vĩnh viễn trong lốt hình biến Taxxon. Hoàng tử Alloran đã trở thành vật chủ Andalite duy nhất cho một tên Yeerk (Esplin kép 9466), lúc đó đang giữ chức vụ Phó Visser 7, chính là tên quái vật Visser Ba sau này. Elfangor, Loren, Phó Visser 7 - lúc này đã được thăng chức là Visser 32 cùng sử dụng *Vòng xoáy thời gian* và tạo nên một thế giới giả bao gồm cảnh quan của ba hành tinh quê nhà ba giống loài (Andalite, Trái Đất và Yeerk). Cuộc chiến đấu giữa hai phe Elfangor và Loren với Visser 32 vẫn tiếp diễn. Cuối cùng, chỉ mình Loren điều khiển *Vòng xoáy thời gian* để về đến Trái Đất an toàn cùng với Elfangor. Elfangor đem giấu vũ khí nguy hiểm này trong một khu rừng - hai mươi năm sau, đó chính là khu công trường bỏ hoang. Elfangor biến thành người và sống chung với Loren trong khoảng thời gian 3 năm. Người Ellimist xuất hiện đúng ngày Loren phát hiện mình có thai, ông ta yêu cầu Elfangor trở lại quê nhà Andalite, tiếp tục cuộc đời của một người Andalite. Ông ta cho Elfangor nhìn thấy được những lần thời gian của anh và những người có liên quan đến anh, trong đó có con trai anh - Tobias, em trai anh - Aximili và bốn bạn trẻ Trái Đất khác nữa.

3. Nhân vật quan trọng:

Elfangor
Alloran
Arbron
Loren
Chapman

Lời giới thiệu

Trong những cuộc cận chiến giữa Yeerk và các Animorphs, những tên Mượn xác Hork-Bajir to lớn dềnh dàng, gươm đao mọc đầy mình luôn là nỗi e ngại cho các Animorphs bé nhỏ…

Thế nhưng, những Hork-Bajir đào tẩu khỏi vũng Yeerk được Tobias cứu thoát lại tỏ ra là những người hoà hiếu lạ thường…

Nguyên do vì đâu mà cả dân tộc Hork-Bajir đã bị bọn Yeerk thu phục và sử dụng như những cỗ vũ khí di động chống lại các sinh vật nhạy cảm trên các hành tinh khác?

Thang bậc Visser trong đế chế Yeerk đã được hình thành như thế nào?

Mời các bạn đọc *Bộ Biên Niên Sử Người Hork-Bajir*.

HÀNH TINH HOA MẶT TRỜI

Tôi là Tobias-người-chim-kỳ-dị.

Tôi cảm thấy bồn chồn. Đừng hỏi tôi lý do, chỉ đơn giản là tôi thấy không yên, thế thôi. Cho nên tôi bay.

Hội Animorphs hổng có phi vụ nào cả. Đương nhiên, mấy đứa kia cũng chẳng có đứa nào cần tôi cả.

Lúc này, mặt trời đã xế bóng và tôi thì vẫn cứ đang bay.

Tôi bay tới những dãy núi, về hướng thung lũng bí mật của người Ellimist đã chỉ cho tôi.

Thậm chí lúc này đây, tôi cũng gặp không ít khó khăn khi tìm ra được cái thung lũng đó, cho dù tôi biết chính xác nó nằm ở đâu, cho dù, thị lực của con diều hâu-tôi tốt gấp nhiều lần so với bất cứ một con người nào.

Người Ellimist đã che giấu thung lũng này khỏi cặp mắt soi mói của loài người. Bằng cách nào ư? Ai mà biết được? Người Ellimist có thể giấu cả Trái Đất này đi, nếu ổng muốn.

Nhưng dù biết thung lũng nằm đâu, tôi cũng phải gắng hết sức mới tìm thấy nó. Kia kìa, cái khe nứt nằm giữa hai đỉnh núi cứ chuệch choạng đi như thể nó chịu ảnh hưởng của một vùng từ trường vậy, nhưng nó không thể đánh lừa được cặp mắt diều hâu tinh tường của tôi đâu…

Mặt trời đã khuất dạng. Bầu không khí lạnh dần, rị đôi cánh rộng của tôi xuống. Phải ráng quạt cánh thật mạnh tôi mới giữ được độ cao. Thiệt khùng quá đi, tôi sẽ phải qua đêm trong thung lũng này mất thôi.

Tôi bỗng mừng quýnh khi thấy bóng dáng một sinh vật lạ lùng mà không một loài nào trên Trái Đất có thể đẻ ra. Nó cao chừng một thước hai; khắp cổ tay, cùi chỏ, đầu gối của sinh vật lạ đó tua tủa những lưỡi dao nhọn. Hai chiếc sừng dài bổ ra phía trước như bàn cào nhú lên từ cái đầu chèm bẹp như đầu rắn. Đuôi nó giống hệt như đuôi khủng long Stegosaurus.

Một em bé Hork-Bajir.

Một Hork-Bajir tự do.

Em bé Hork-Bajir đang lanh chanh chuyền từ cành này sang cành khác, lanh lẹn không kém gì khỉ hay sóc. Những bước chạy của nó đĩnh đạc, vui sướng chứ không rụt rè, sợ sệt chút nào…

Cái lãnh địa Hork-Bajir tự do này của người Ellimist có phần đóng góp nho nhỏ của tôi nữa đó. Không phải là người Ellimist can thiệp vào cuộc sống của những giống loài khác đâu. Ổng chỉ đưa ra yêu sách thôi. Đúng là như vậy đấy.

Nhưng dù sao đi nữa, thì tôi và các bạn Animorphs của tôi đã giúp

hai vợ chồng Hork-Bajir nọ đào tẩu khỏi vũng Yeerk và dẫn họ đến chốn này. Tên họ là Jara Hamee và Ket Halpak. Giống như tất cả người Hork-Bajir khác, họ đã từng bị bọn Yeerk chui vào đầu, họ đã từng là nô lệ của bọn Yeerk.

Không hiểu sao, họ đã trốn thoát được. Đừng hỏi tôi họ trốn thoát bằng cách nào. Hãy đi mà hỏi cái kẻ mà hổng bao giờ can thiệp vào cuộc sống của những loài khác kia kìa.

Và họ vừa mới sinh con. Đó là một bé trai… hoặc gái… đang nhảy cẫng lên ở phía dưới. Tôi vẫn chịu không tài nào phân biệt được sự khác nhau giữa hai giới của loài Hork-Bajir. Người Hork-Bajir sống không thọ bằng loài người, do đó, họ cũng phát triển rất nhanh.

Tôi bay vèo tới chỗ của em bé Hork-Bajir đang nhảy loi choi trong cái thung lũng bên dưới tôi kia. Một mạng lưới chằng chịt bảy tám hang động sin sít nhau hiện ra. Có lẽ vợ chồng Jara Hamee và Ket Halpak sống ở đó.

Nhưng thật ngạc nhiên làm sao, tôi thấy trong hang trống trơn. Những người Hork-Bajir trưởng thành đang ở cả trên cây. Nhưng ngoài Jara Hamee và Ket Halpak ra còn có thêm chừng hơn chục Hork-Bajir nữa. Tất cả đều tự do. Nhiều cặp đã bắt đầu gây dựng những gia đình nho nhỏ.

Tôi chợt nhận ra không phải vô tình mà mình đã bay về hướng thung lũng Hork-Bajir bí mật này. Hình như từ trong tiềm thức tôi đã dự trù đàng hoàng - tự nhiên tôi cảm thấy mình phải sà xuống. Giờ đây, khi nhìn thấy cộng đồng Hork-Bajir mong manh này, trong lòng tôi thấy rộn ràng. Không vui sao được khi chứng kiến cảnh tự do thế chỗ cho kiếp nô lệ?

Những người Hork-Bajir đã từng là đội quân gieo rắc kinh hoàng của bọn Yeerk. Giờ họ đang thành lập gia đình, đang cẩn thận tước vỏ cây làm lương thực, và đang nhen một đống lửa gần lối vào hang.

Tôi lòn qua những cành du cổ thụ. Jara Hamee đang ở tít trên một cành cao.

<Chào Jara,> tôi đánh tiếng.

Anh ấy vẫy tay rối rít và mỉm một nụ cười kiểu Hork-Bajir. Nghĩa là ngoác cái miệng sừng thật to và cử chỉ thân thiện đó có thể khiến một người yếu bóng vía muốn co giò chạy và la bài hãi lên ngay…

Ngày làm việc của người Hork-Bajir sắp kết thúc. Những người Hork-Bajir mời tôi đến bên đống lửa khi màn đêm ập xuống thung lũng và những vì sao xuất hiện trên bầu trời.

Như bất cứ loài chim hoang dại nào, tôi rất dị ứng với lửa. May thay, tôi kiếm được một chỗ đậu thoải mái trên một khúc gỗ - đủ gần để thưởng thức ánh sáng và đủ xa để không bị hơi nóng táp vào người.

Tôi được đón tiếp còn hơn cả một người bạn. Người Hork-Bajir cho rằng tôi là người giải phóng cho họ khỏi ách nô lệ của bọn

Yeerk.

Hork-Bajir là sinh vật ngờ nghệch. Không thuộc những giống loài thông minh trong dải ngân hà, tôi đoán thế. Nói chuyện với Jara Hamee giống như nói chuyện với một đứa trẻ lên bốn. Nhưng họ rất dễ thương, tử tế và hầu như lúc nào cũng bẽn lẽn rụt rè cho dù diện mạo nom cực kỳ hãi hùng.

"Ăn vỏ cây nhé? Vỏ cây ngon lắm," Jara Hamee mời tôi một phiến gỗ mỏng.

<Thôi, xin cảm ơn,> tôi từ chối. <Tôi không muốn bắt tất cả mọi người phải thức nếu các bạn đã chuẩn bị đi ngủ.>

"Ngủ à?" Ket Haplak nói. "Không ngủ đâu, mà kể chuyện."

Giờ thì tôi ghét cả việc phải nghĩ xem một câu chuyện kể của người Hork-Bajir sẽ là gì. Phải nói thẳng ra, dù lịch sự hay không, thì người Hork-Bajir không phải là kiểu người có khiếu ăn nói.

<Các bạn định kể cho tôi nghe chuyện gì?> Tôi hỏi mà rúm cả người lại, cảm thấy như mình đang vòi bà cố kể chuyện thời son trẻ của bà. E rằng kết cục tôi sẽ lạc vào bữa tiệc của tụi trẻ lên năm mất thôi!

"Chuyện về Cha Vực và Mẹ Bầu Trời," Ket Halpak đề nghị.

"Chuyện về quái vật *Jubba-Jubba,*" một người Hork-Bajir khác tiếp.

Jara Hamee dịu dàng nhìn tôi. "Chuyện về Yeerk và Andalite," anh nói. "Chuyện chiến tranh."

Những lời đó khiến tôi chú ý.

Tất cả những người Hork-Bajir khác đều gật đầu.

"Cha-Cha tôi là một Nhà tiên tri," Jara Hamee khề khà. "Ông rất khác. Không giống như mọi người Hork-Bajir. Không như Jara Hamee hay Ket Halpak. Mà như… như… Tobias. Có thể thấy được rất xa và hiểu biết rất nhiều. Cha-Cha biết những chuyện về Andalite, những chuyện về Yeerk. Cha-Cha đã kể lại cho Cha Jara Hamee nghe. Và Cha Jara Hamee kể lại cho Jara Hamee nghe…"

<Tôi muốn nghe chuyện về cuộc chiến giữa người Hork-Bajir và bọn Yeerk,> tôi gợi ý, dù thật sự cũng không biết mình đang mong chờ điều gì. Tôi đoán Jara sẽ kể đại loại: "Tụi Yeerk tràn tới. Kinh khủng. Đánh nhau. Yeerk thắng, chúng tôi thua…" Đại loại vậy đó…

Nhưng cặp mắt của Jara Hamee đã bắt đầu lim dim và anh chầm chậm đu đưa người tới lui. Một hình thù kì dị, màu cam in bóng trên ánh lửa.

Anh lắc lư rất lâu, trong khi mọi người kiên nhẫn chờ.

Rồi anh bắt đầu nhẩn nha kể. Ngôn ngữ của người Hork-Bajir rất hạn chế và cứng nhắc. Jara phải kết hợp cả tiếng Hork-Bajir, tiếng Anh với những tiếng gì đó mà tôi phải cố đoán để hiểu. Mới đầu rất khó nghe, nhưng sau vài phút tôi cam đoan là những từ ngữ của câu chuyện cứ thế tuôn chảy vào óc tôi. Tôi nghe như chính Cha-Cha của Jara Hamee đang nói với mình. Và những nhân vật trong câu chuyện

lần lượt cất tiếng.

Một cô gái Andalite tên là Aldrea.

Một Yeerk mang tên Esplin.

Một Nhà tiên tri Hork-Bajir, Dak Hamee.

Có thể tại ngọn lửa bập bùng hay cũng có thể tại Jara Hamee cứ bập bênh thân mình như bị thôi miên mà tôi quên mất mình đang ở đâu. Tôi cảm thấy mình như đang ở một nơi rất xa.

Xa tít mù tắp.

Đậu thu lu trên khúc cây, tôi cụp đôi cánh lại hầu chống chọi với cái lạnh và bắt đầu chăm chú lắng nghe.

1.

Andalite lịch : năm 8561 - 2
Yeerk lịch : thế hệ 685 - chu kỳ giữa
Hork-Bajir lịch : đầu mùa ấm
Trái Đất lịch : năm 1966

Tôi là Aldrea-Islillion-Falan và tôi là một cô gái Andalite.

Lúc đó, ấy là tất cả những gì có thể nói về tôi trở về trước. Nhưng về sau, nói về tôi trở nên nhiều hơn thế rất nhiều. Tên tôi đã trở thành một lời đùa khiếm nhã mà nhân dân tôi thường đem ra chọc ghẹo nhau và sau này nữa nó đã trở thành một lời nguyền.

Nhưng khi câu chuyện này bắt đầu, tôi vẫn chỉ là một thiếu nữ. Chỉ là Aldrea thôi - *chưa phải* là cô nàng Aldrea lừng lẫy.

Hồi đó tôi không hiểu gì sâu xa khi thấy xung quanh mình tràn ngập những tiếng la ó, nguyền rủa được truyền ra bằng ý nghĩ. Tôi chỉ hiểu lơ mơ rằng vừa mới xảy ra một biến cố gì đó rất khủng khiếp.

Tôi biết rằng người chiến binh Andalite trẻ tuổi đang quát tháo vị hoàng tử của mình kia rất giận dữ. Còn hơn cả giận dữ nữa - anh ta đang nổi cơn lôi đình.

Tên anh ta là Alloran-Semitur-Corrass. Anh ta sẽ đóng vai trò quan trọng trong cuộc đời tôi, cũng như trong cuộc sống của dải thiên hà. Tuy nhiên, hồi đó tất cả những gì tôi biết là anh ta đang nổi xung thiên.

<Tin tức đã được xác nhận. Đúng thế, thưa Hoàng tử Seerow, nó đã xảy ra. Y chang những gì tôi đã *cảnh báo* ông.>

Người chiến binh Andalite hùng hổ đi lên đi xuống, vung vẩy cái đuôi một cách bực dọc, tức giận và chua chát.

<Không thể thế được,> một người Andalite khác nói vẻ nhũn nhặn. <Họ đã hứa với tôi. Họ đã long trọng thề với tôi. Họ…>

<Tôi có những chứng cớ hẳn hoi,> Alloran ngắt lời, đoạn xoè bàn tay ra để lộ một ống hình trụ nhỏ giông giống xy-lanh: một máy ghi hình ba chiều. Anh ta hô: <Chạy.>

Trước mắt chúng tôi hiện ra một màn hình không gian ba chiều. Tuy chất lượng hình ảnh xấu và tối nhưng chúng tôi vẫn có thể thấy những người Gedd đang lập chập bước đi. Trong tay họ lăm le đủ loại vũ khí: nào dao, nào dùi cui, và cả những vũ khí thô sơ khác. Nhưng trong số đó có một người Gedd cầm một món rất nguy hiểm: khẩu máy Cắt của người Andalite.

Cách đám người Gedd một quãng là bốn chiến binh Andalite đang cười đùa, xả hơi một chút để giết thời gian. Những quân nhân đang cố gắng làm tròn bổn phận của mình trước một nhiệm vụ tẻ nhạt,

chán phèo.

Một người Andalite chỉ vào tên Gedd đi đầu.

<Nhanh lên,> anh ta quát.

Dòng người Gedd vẫn tiếp tục chuyển động. Gã Gedd có máy Cắt len lén giấu vũ khí sau lưng.

<Nhanh lên, Yeerk. Bọn mi không được phép lại gần những con tàu.>

Tôi nhìn sát vào màn hình lay động. Vâng, tôi thấy một chiến đấu cơ Andalite đang đậu. Còn những chiến binh và những phi thuyền khác không hiện lên trên màn ảnh.

<Ta đã bảo nhanh lên mà!> Người chiến binh Andalite nọ đã bắt đầu nổi cáu.

<Những mệnh lệnh nhằm phòng ngừa bạo loạn,> một giọng Andalite khác nói. <Bộ anh không biết rằng lũ ký sinh này là anh em của chúng ta sao?> giọng này toát lên vẻ mỉa mai.

Những người Gedd trờ tới gần hơn.

<Dù mệnh lệnh hay là gì thì những con sên bẩn thỉu này cũng không được chạm vào tàu của chúng ta.>

Sau đó, như một thước phim chiếu chậm, tôi thấy tên Gedd rút máy Cắt từ sau lưng ra. Và….

Xxẹẹtt!

Xẹẹẹtttt!

Ngay cả trên màn hình không gian ba chiều mà ánh sáng cũng mờ đi. Hai chiến binh Andalite lập tức tan biến.

Hai chiến binh khác vội rút vũ khí ra và cong đuôi lên, nhưng đã quá trễ. Làn sóng người Gedd tràn lướt qua họ, vũ khí giương cao…

Màn hình tắt.

Hoàng tử Seerow khuỵu xuống, thân trên của ông chồm ra trước, bốn chân ông chợt yếu hẳn đi khi ông đón nhận sự thật phũ phàng.

Hoàng tử Seerow, người mà sau này tên tuổi trở thành một lời nguyền và lời nói kháy trên xứ Andalite, chính là cha tôi.

<Chúng đã thề thốt với ông hả?!> Alloran rú lên the thé. <*Lời th*ề nào? Chúng là đồ tầm gởi. Thế ông mong đợi điều gì ở cái bọn Yeerk chuyên đánh cắp cơ thể của các loài khác ấy?>

<Họ không có lịch sử xâm hại đến cách thức sống của những loài thông minh. Người Gedd gần như không ý thức được trạng thái tự nhiên của mình,> Hoàng tử Seerow lập luận. <Không phải bọn Yeerk đánh cắp cơ thể của các loài nhạy cảm mà là họ sống cộng sinh với người Gedd. Họ có …>

Alloran sấn sổ lại gần cha tôi. <Xin hãy lắng nghe, Hoàng tử của tôi.> Từ “hoàng tử” được ông ta phát ra cùng với một cái hỉ mũi. <Đêm qua, gần bốn trăm tên Gedd đã bất ngờ tấn công căn cứ mặt đất của chúng ta. Chúng khống chế hơn hai chục chiến binh Andalite đang thi hành phận sự ở đó. Hơn hai chục chiến binh Andalite,

những người được mệnh lệnh nghiêm ngặt là *không được* bắn vào người Gedd.>

<Trước đây họ chưa bao giờ là mối đe doạ,> cha tôi vẫn chưa tỉnh mộng. <Bọn Yeerk, kể cả những tên Yeerk trong các Vật chủ Gedd đều vô hại. Tôi không muốn các chiến binh của chúng ta vô tình…>

<Bốn trăm người Gedd vô hại - cái tụi Yeerk đó đó, tôi dám chắc tất cả bọn chúng đều là dân Mượn xác-Gedd - đã tàn sát những chiến binh của chúng ta,> Alloran cao giọng.

Cha tôi quay mặt đi. Ông thu hết cả mắt chính và mắt cuống lại, tránh không nhìn thẳng vào Alloran.

<*Tàn sát*, Hoàng tử Seerow à,> Alloran nhấn mạnh. <Ông có muốn tôi chiếu cho ông xem kết cục của cuộc đột kích không? Liệu ông có muốn xem chúng đã làm gì thân thể các chiến binh của chúng ta không?>

Đến đây thì giọng nói của Alloran không chỉ hàm chứa sự tức giận không thôi mà còn đượm cả nỗi xót xa, và cả tội lỗi nữa… tội lỗi vì đã sống sót trong khi bạn bè mình bị giết chết.

Tôi không biết làm sao mình lại hiểu được Alloran cặn kỹ đến thế. Lúc ấy tôi còn rất, rất trẻ. Trẻ đến nỗi không người lớn nào thèm lưu ý tới một vụ nghe trộm của tôi. Tuy còn trẻ lắm, nhưng trí tưởng tượng của tôi lại rất phong phú. Có lẽ vì thế mà tôi có thể mường tượng ra cảnh Alloran bước qua những cái xác…

Bỗng dưng tôi rùng mình. Cảnh tượng đó thật khủng khiếp. Nhưng tôi rùng mình còn vì một lẽ khác: tôi biết rằng cha mình bị buộc tội đã gây ra cớ sự này.

<Bốn trăm tên Yeerk đã làm cỏ các chiến binh của tôi,> Alloran lại cao giọng, bắt đầu đợt giận dữ mới. <Cùng lúc đó, chúng cướp bốn chiến đấu cơ và hai tàu vận tải trên mặt đất.>

<Chúng không bị ngăn cản trên quỹ đạo sao?> Cha tôi hỏi.

<Không. Ông thấy đấy, không hề có lời cấp báo. Những chiến binh của tôi đã chết trước khi kịp kêu cứu hay phát tín hiệu cảnh báo.>

<Sao… bốn chiến đấu cơ và hai tàu vận tải… lực lượng của chúng ta đáng ra đã ngăn chặn chúng dễ dàng rồi chứ?>

<Bắt làm sao được mà bắt? Chúng đã tháo chạy vào vùng không gian Zero rồi.> Alloran hầm hầm. <Bốn trăm tên Yeerk sống trong đầu người Gedd với chiến đấu cơ được trang bị máy Cắt hẳn hoi.>

Hai chiến binh Andalite trẻ chạy xộc vào.

Chúng tôi đang ở trong một khu trú ẩn bắt buộc trên hành tinh này. Tuy có những cửa sổ lớn, nhưng nó vẫn là vùng không gian khép kín. Và giống như bao người Andalite khác, tôi cảm thấy một bầu không khí kinh hoàng đang bao trùm nơi đây. Một trong hai chiến binh trẻ có một vết chém sâu hoắm ở bên sườn. Dẫu đã được

đắp thuốc nhưng vẫn có thể thấy rõ vết thương hãy còn rất mới.

<Thưa Hoàng tử Seerow,> chiến binh bị thương báo cáo. <Bộ cảm biến quỹ đạo tầm xa cho thấy hai tàu vận tải không chạy ngay vào vùng không gian Zero mà đáp xuống đằng kia của hành tinh.>

Alloran lập tức nhoai người về phía anh chiến binh trẻ. <Chúng vẫn còn ở trên mặt đất sao?>

<Không, thưa ngài. Bộ cảm biến cho thấy chúng chỉ ở trên mặt đất độ một giờ. Sau đó chúng quay lại quỹ đạo và nhảy vào vùng không gian Zero.>

<Thưa Hoàng tử Seerow,> anh chiến binh kia nói. <Chúng đáp xuống cạnh những vũng Yeerk chính. Chắc chắn chúng đã tải lên tàu một số lượng Yeerk rất lớn trước khi tẩu thoát.>

<Một số lượng lớn? Ước tính là bao nhiêu?> Cha tôi thẫn thờ hỏi lại.

<Máy tính tính toán rằng với kế hoạch hoàn hảo và sự phối hợp ăn khớp như thế, chúng đã mang đi được khoảng một phần tư triệu dân Yeerk.>

<Một phần tư triệu,> Cha tôi thốt lên trong hơi thở gấp gáp. <Nhưng… những nhà lãnh đạo Yeerk… Họ là bạn bè của ta. Họ chắc không biết điều này! Hội đồng Thập Tam Trụ chắc chắn cũng không biết! Đây có lẽ là một toán nổi loạn. Một số phần tử chống đối.>

<Khùng,> Alloran buông giọng nặng nề.

Đầu cha tôi ngỏng lên như thể vừa bị Alloran quất cho một đuôi vậy. Không thể tin được. Một chiến binh cấp dưới mà lại dám bảo một hoàng tử là "khùng"!

<Ông là đồ khùng,> Alloran lập lại. <Ông đã chăm lo cho chúng, dạy dỗ chúng. Ông đã chỉ cho chúng thấy vũ trụ, bảo cho chúng tất cả những thứ chúng không thể biết, không thể có. Ông đã đến sống trên hành tinh này của chúng. Thậm chí ông còn xây cho chúng những nguồn Kandrona di động để giải phóng chúng.>

<Yeerk là một loài nhạy cảm, thông minh. Họ có quyền gia nhập vào những giống loài bậc cao khác. Họ có quyền…>

<Một phần tư triệu con sên Yeerk sống tầm gởi bẩm sinh đã được phóng thích vào dải thiên hà,> Alloran ơ hờ nói. <Ông có biết chúng thông minh, nhẫn tâm, và thủ đoạn như thế nào không? Đương không chúng có sáu chiếc tàu Andalite. Vậy, bao lâu nữa chúng sẽ có thể đóng tàu riêng cho mình? Bao lâu nữa chúng sẽ lan tràn thành một đại dịch? Bao lâu nữa chúng sẽ tìm ra những loài khác tiến hoá cao hơn Gedd - một loài nào đó để chúng chui vào khống chế và biến họ thành một đội quân đi gieo rắc tội ác? Chỉ tính riêng múi dải thiên hà này thôi đã có hàng ngàn hành tinh có dân cư rồi…>

Alloran quay cả bốn con mắt nhìn chằm chằm vào cha tôi.

<Hoàng tử Seerow, ông bị truất quyền.>

<Ngươi không thể truất quyền ta được!> Cha tôi gầm lên.

<Khi một chỉ huy mất khả năng do bị thương nặng hay do sự khiếm khuyết tinh thần, thì những cấp dưới có thể truất quyền ông ta,> Alloran đọc vanh vách lời pháp lệnh.

<Khiếm khuyết tinh thần nào?> Cha tôi chất vấn.

<Ngu ngốc,> Alloran nói khàn khàn. <Đặt lòng nhân từ sai chỗ, ông đã làm từ thiện cho những kẻ thù tiềm tàng, Seerow à. Ông là một người uỷ mị. Bây giờ lính tráng của tôi đã chết cả mà bọn Yeerk thì đã xổng vào dải thiên hà. Còn bao nhiêu người nữa phải chết trước khi chúng ta dập tắt và kiểm soát được đại họa này? Bao nhiêu người nữa sẽ phải chết vì lòng nhân từ của Seerow?>

Lòng nhân từ của Seerow.

Kể từ giây phút đó trở đi, tôi biết ngay trên bia mộ của cha mình sẽ được khắc những gì.

Không đành lòng chứng kiến thêm nữa, tôi ù té chạy ra ngoài. Tôi chạy về phía ánh hoàng hôn Yeerk. Bầu trời man dại với những vân vện màu vàng và xanh lá cây đan chéo vào nhau đang trở tối.

Không khí lạnh buốt chụp lấy cổ họng tôi. Trời sắp có mưa đêm - mưa axit - nên tôi phải trở về lòng máng ngay.

Tôi biết, rồi chẳng mấy chốc, chúng tôi sẽ phải rời khỏi hành tinh này thôi. Bởi tôi thấy những chiến binh còn sống đã dàn thành một vòng tròn bao vây xung quanh doanh trại nhỏ của chúng tôi.

Trung tâm Hợp tác và Hoà bình Andalite - Yeerk. Đó là tên gọi mỹ miều của khuôn viên này. Giờ đây, nó chỉ còn rặt những khẩu máy Cắt chĩa thẳng lên trời.

Tôi quay mắt cuống về phía vũng Yeerk sền sệt như chì lỏng. Người Yeerk gọi nó là vũng Sulp Niar.

Tôi đã theo cha mẹ tới hành tinh Yeerk, theo một trong những dự án nhằm chứng minh cho người Yeerk thấy rằng chúng tôi thực tâm muốn có hoà bình và tình hữu nghị trong dải thiên hà.

Nhưng tôi chưa bao giờ yêu thích hành tinh này, cũng như chưa bao giờ thích những người Yeerk. Và bây giờ, chúng đã huỷ hoại giấc mơ của cha tôi.

Lòng nhân từ của Seerow.

Tình yêu hoà bình của cha tôi đã tạo tiền đề cho một cuộc chiến tranh quỷ quái nổ ra trên dải thiên hà…

2.

Andalite lịch : năm 8563 - 5
Yeerk lịch : thế hệ 686 - chu kỳ đầu.
Hork-Bajir lịch : cuối mùa lạnh
Trái Đất lịch : năm 1968.

Tôi là Aldrea, con gái của Hoàng tử Seerow. Thỉnh thoảng bạn bè vẫn chọc ghẹo gọi tôi là "Sự bất nhân của Seerow".

Không giống như các cô gái Andalite khác, tôi không bằng lòng chỉ quanh quẩn trong những ngành khoa học hay nghệ thuật - những nghề nghiệp truyền thống dành riêng cho phái nữ. Tôi cũng không muốn làm chuyên gia về vùng không gian Zero, nhà thiết kế đồng cỏ hay một nghệ sĩ về mây.

Tôi muốn là một chiến binh để chiến đấu chống bọn Yeerk.

Tôi biết mọi người sẽ cho rằng con gái sinh ra không phải để làm chiến binh. Lưỡi dao đuôi của phái nữ nhỏ hơn, chỉ lài lài như con dao mổ chứ không cong vút như lưỡi liềm giống như của em trai tôi.

Nhưng đánh nhau bằng đuôi không phải là tất cả. Không phải như trong chiến tranh hiện đại, chỉ chiến đấu với máy Cắt và bom-phát-tán từ những chiến thuyền tối tân hiện đại nhất của chúng tôi, chiến tranh chống Yeerk không chỉ có thuật đuôi chiến.

Mặt khác, với kỹ thuật biến hình mới được phát minh gần đây, chúng tôi có thể dùng bất cứ cơ thể nào của các loài khác để chiến đấu. Nhiều nghiên cứu đã chứng minh rằng về phương diện biến hình, phái nữ thật sự khéo léo và tài giỏi hơn phái nam mà…

Nhưng không ai thèm lắng nghe tôi hết. Kể cả cha và mẹ tôi.

Dĩ nhiên, cha tôi chẳng còn ham thích lắng nghe điều gì một cách cặn kẽ nữa. Ông sẽ chấp nhận làm bất cứ nhiệm vụ nào được giao phó, dù công việc đó có vớ vẩn và thấp kém đến đâu đi nữa…

Chính vì vậy mà hiện giờ cả gia đình tôi đang phải rong ruổi trên quỹ đạo của một hành tinh vô danh, không ai thèm để ý tới. Nói nôm na, đây là một kiểu lưu đày biệt xứ ấy mà…

<Trong suốt,> tôi ra lệnh cho máy tính.

Vách ngăn bên ngoài buồng tôi chuyển từ màu xám sang trong suốt, lộ ra mảng không gian đen ngòm lấm chấm những vì sao. Nhưng choán hết nửa tầm nhìn của tôi chính là hành tinh ấy - ngôi nhà mới của chúng tôi.

Nhìn tổng thể, nó trông giống như một mặt trăng chết hơn là một hành tinh sống. Phần lớn bề mặt của nó phủ kín những tảng đá khô cằn, trơ trụi. Ngay tức khắc, tôi hiểu rằng nó chỉ có một bầu khí quyển mỏng dính. Giá lạnh căm căm phả ra. Lạnh kinh hồn.

Nhưng cảnh tượng quanh đường xích đạo của hành tinh này mới

thật là lạ lùng. Những khe nứt toác hoác, sâu hoắm, đan chằng chịt vào nhau. Trông cứ như ai đó đạp thẳng cánh lên hành tinh này một cú, mạnh đến mức khiến cho bề mặt bên kia bục tung ra - giống như ta ấn trái dưa *ooka* chín rục cho nó nứt ra vậy.

Hàng triệu năm trước, một thiên thạch khổng lồ đã đụng trúng cực Bắc của hành tinh này. Cú va chạm đã đập cho lớp vỏ bọc hành tinh nứt toác hoác, nham nhở, đặc biệt là vùng xích đạo, tạo ra những thung lũng ăn sâu vào lòng đất.

Những thung lũng dốc đứng, với những cái vách sần sùi. Những thung lũng sâu, tệ cũng phải đến năm mươi dặm, nằm lưng chừng giữa bầu không khí đậm đặc nitơ và oxy. Tứ bề thung lũng rặt một màu xanh lá cây, nhưng dưới đáy của nó lại trải ra một tấm thảm màu xanh dương kỳ dị, đầy vẻ nguy hại. Bộ cảm biến của tàu chúng tôi không sao xuyên thủng được màn sương màu xanh dương ấy.

Khi lách qua lằn ranh ngày-đêm và đi vào vùng tối, tôi nhận ra cái lớp màu xanh dương kia ánh lên, sáng loá choá.

Tôi ngẩn người ra nhìn chằm chằm vào cái hành tinh lạ lẫm này. Có lẽ tôi đã nhìn lâu lắm, lâu mãi cho đến khi cậu em trai Barafin của tôi tới gọi. Tiếng gõ lọc cọc lên cánh cửa buồng lôi tôi bừng tỉnh khỏi cơn mê…

<Ừm. vào đi,> tôi bảo và quay qua máy tính ra lệnh. <Mờ đục.> Tức thì vách ngăn khép trở lại thành một màu xám láng.

Barafin ló đầu vô phòng tôi. <Chị đang làm gì thế? Đi thôi! Chị không nghe tiếng loa gọi sao? Tàu mặt đất đang đợi. Chúng ta phải rời khỏi đây thôi! Đi nào chị!>

<Chị đi ngay đây, Barafin! Chị ra ngay đây!> Tôi nói nặng nề.

<Chị ngắm hành tinh này đó hả?> Barafin hỏi. <Thấy ghê quá ha chị?!>

<Đúng là một nơi khác thường,> tôi đồng ý. <Nhưng chị nghĩ mọi chuyện sẽ êm đẹp thôi. Cha và mẹ sẽ coi sóc chị em mình. Sẽ không đến nỗi tệ đâu.>

<Tất cả bạn bè của em ở cách đây tới hai trăm năm ánh sáng lận,> Barafin phụng phịu nói. <Chúng ta sẽ là những người Andalite duy nhất trên hành tinh này.>

<Rồi sẽ ổn thôi mà,> tôi vỗ về cậu em.

<Vâng, em nghĩ nếu hành tinh này mà nguy hiểm thì họ sẽ chẳng bao giờ gửi Cha tới cả.>

Lẽ ra tôi phải bảo với nó phải ngưng cái lối nói như thế lại, nhưng tôi không nói. Nó nghĩ đúng. Barafin vừa mới thổ lộ với Cha tôi. Nó đã phải chịu đựng rất nhiều lời chòng ghẹo của đám bạn cùng trường. Tôi cũng thế, nhưng tôi cho rằng điều đó làm tổn thương Barafin nhiều hơn tôi.

Tôi bùi ngùi chào từ biệt căn buồng đã là nhà của mình suốt hai tháng qua, hai tháng ròng rã trôi nổi từ quê hương Andalite tới hành

tinh khỉ ho cò gáy này. Tất cả đồ đạc cá nhân của tôi đã được gói ghém xong từ lâu. Chẳng nhiều nhặn gì: bức ảnh ba chiều chụp lòng máng của gia đình tôi ở quê nhà, con búp bê Pakka mẹ tặng tôi khi tôi còn nhỏ xíu và bông hoa ước tôi còn giữ lại từ hồi chúng tôi mong chờ Barafin ra đời.

Một phi công mặt mày sưng sỉa đưa chúng tôi xuống bề mặt của hành tinh. Chúng tôi xuyên qua mí trên của bầu khí quyển mỏng dính, nhảy chồm chồm trên mặt đất nứt nẻ đầy đá tảng, rồi chui thỏm vào một trong những thung lũng rộng thênh thang…

Khung cảnh ngoài cửa sổ phi thuyền thật kỳ ảo. Mới giây trước, chúng tôi còn đang nảy tưng tưng trên bề mặt của một thiên thạch khổng lồ, thì ngay giây sau, chúng tôi đã đi giữa màu xanh bát ngát - một rừng cây bạt ngàn bao bọc lấy chúng tôi.

Kích thước của thung lũng chẳng tuân theo một chuẩn mực nào cả. Chẳng có chút gì na ná với thế giới quê nhà của tôi hay hành tinh Yeerk. Phía đỉnh thung lũng, nơi không khí mỏng nhất, cây cối lún phún, xơ xác bao nhiêu thì ở phía dưới chúng lại xanh tốt và xum xuê bấy nhiêu. Hết dặm này tiếp dặm khác, càng xuống thấp chúng tôi càng thấy cây cối cao vút và rậm rạp hơn. Tuy nhiên, khi dí mũi vào ô cửa sổ nhìn thẳng xuống dưới, gần đáy thung lũng màu xanh nhức mắt, tôi lại thấy vẻ xanh tươi nhường chỗ cho các loài thân thảo màu sắc dị thường.

Dưới đó, mọi thứ bỗng trở nên rời rạc và mập mờ do không khí dày đặc, dày đến nỗi tạo thành một màn sương đùng đục.

Phi thuyền chuẩn bị đáp xuống một khoảng trống giữa rừng cây. Có lẽ chúng tôi đang ở dưới miệng thung lũng khoảng ba mươi dặm và ở trên mảng xanh dương độc địa kia chừng mười mấy lăm hay hai mươi dặm hổng chừng…

Tôi nghĩ chúng tôi sắp sửa đến nơi rồi, nhưng sau đó chợt nhận ra toàn bộ cảnh vật đó chỉ là ảo giác, tất cả đều méo mó, quái lạ. Những thân cây ngỡ chừng chỉ cao bình thường thôi, té ra lại là những cây đại khổng lồ. Cây nhỏ nhất cũng cao đến *sáu mươi* mét. Cây lớn nhất phải cao gấp mười lần - *sáu trăm mét*! Đường kính của chúng trung bình khoảng ba mươi mét là ít.

Vách thung lũng gần như dốc đứng. Mặt đất trống nhô lên giữa những thân cây này với cây kia chỉ rộng cỡ vài chục mét. Cành lá của những cây bên dưới xoè rộng, chạm tới tận rìa của sườn dốc. Nhưng ở những hướng khác, chĩa ra khắp thung lũng, những cành cây tha hồ lan xa ngút tầm mắt.

<Ái chà, cây thế mới là cây chứ,> Barafin bình phẩm.

<Cây gì mà lớn quá đi,> mẹ tôi trầm trồ, ánh mắt sáng rỡ. Phải thôi, bà là một nhà sinh vật học kỳ cựu mà. Với bà, điều này thật diệu kỳ: cả một hành tinh nguyên khôi, đầy những sinh vật và động vật chưa được xếp loại mà…

Phi thuyền của chúng tôi đậu xuống một khoảng rừng trống trải, có lơ thơ cỏ mọc, rộng khoảng một ngàn mét, trong đó có vài khúc cỏ sàn sàn bằng nhau.

Bốn thành viên của phi hành đoàn bắt đầu bốc dỡ hành lý và các dụng cụ xuống. Tôi bước ra, đặt bước chân đầu tiên lên hành tinh. Nó được gọi đơn giản là Vùng 5, ĐR-21578 - 4.

ĐR có nghĩa là đỏ rực, tức là màu mặt trời ở trung tâm của thái dương hệ này. Con số bốn có gạch nối đằng trước hàm ý nó là hành tinh thứ tư trong hệ, đếm từ mặt trời trở đi…

<Con cứ tưởng phải có một loài nhạy cảm sống trên hành tinh này chứ,> tôi nói khi bước ngập ngừng trên đám cỏ vô vị.

<Lúc chúng ta hạ độ cao, con chẳng phát hiện ra dấu hiệu gì của họ cả.>

<Họ không phải là loài xây dựng thành phố hay làm đường,> cha tôi giảng giải, cố tỏ ra phấn chấn. <Theo những dữ liệu robot cung cấp thì họ là loài sơ khai. Vẻ ngoài của họ vô cùng dữ tợn, nhưng thực chất họ là loài ăn cỏ hiền hòa, vô hại. Cha e rằng họ không có được sáng dạ cho lắm.> Ông nói thêm. <Theo như cha biết thì họ không có nền văn hoá, không chữ viết, không âm nhạc. Họ chẳng xây dựng gì nhiều, nếu không nói là tuyệt nhiên không. Về kỹ thuật, họ nguyên thuỷ tương đương với nền văn minh thuở hồng hoang.>

<Vậy thì việc gì chúng ta phải ở đây?> Barafin càu nhàu, đảo đôi mắt cuống lên trên hầu bao quát độ lớn của một cái cây gần nhất.

<Chúng ta đến đây để bắt liên lạc với những cư dân địa phương, để đảm bảo bọn Yeerk không đến xâm lăng họ,> cha tôi ôn tồn nói.

Barafin cười lớn. <Mắc gì tụi Yeerk quan tâm tới cái hành tinh khỉ khọt này nhỉ?>

Một thành viên trong phi hành đoàn đứng gần đó lên tiếng. <Chúng sẽ không tới đâu. Ai mà thèm chú ý tới hành tinh này.> Đoạn anh ta đưa mắt xấc xược nhìn cha như ngầm bảo: <Chính vì thế mà Hoàng tử Seerow mới được bổ nhiệm tới đây; bởi vì một hành tinh vô nghĩa lý là nơi một tên ngốc không thể làm hại tới ai được cả.>

Cha tôi phớt lờ anh ta. Nhưng tôi cảm thấy thông điệp lăng mạ đó đã đụng chạm tới ông. Những cánh mũi ông phồng ra, mắt chính của ông mở lớn. Trong một khoảnh khắc, tôi nghĩ ông sẽ nổi cơn tam bành, nhưng sau đó, cũng như bao lần trước, ông chỉ xụ người xuống, quay đi và chấp nhận sự sỉ nhục.

<Ít ra thì cỏ cũng tàm tạm,> Barafin nhận xét khi sục móng guốc vào thảm cỏ xanh dương chen lẫn xanh lá cây.

Tôi nhìn quanh. Liệu những cái cây cao quá cỡ kia có đè mình xuống không nhỉ? Tôi cảm thấy rõ mặt đất dốc nghiêng dốc ngả dưới móng guốc của mình. Có cảm giác rằng tôi sẽ bị ngã lăn cù nhầy và

sẽ lăn mãi, lăn mãi không sao gượng đứng lên được.

Nhưng dù sao đi nữa, tôi vẫn cảm thấy đây là một nơi kinh hoàng, bất chấp vẻ đẹp hùng vĩ, man dại của nó. <Chúng ta phải gọi nơi này bằng cái tên khác thôi.> Tôi đề xuất. <Tên gì bây giờ nhỉ? Chúng ta không thể gọi nó theo số hiệu là Vùng năm. ĐR hai một năm bảy tám - bốn được.>

<Hãy đặt tên theo cách thông thường ấy. Theo tên của loài nhạy cảm ở đây chẳng hạn…> mẹ tôi gợi ý.

<À, con quên béng mất. Vậy loài ban sơ ấy tên là gì?>

<Họ được gọi là Hork-Bajir,> cha tôi đáp. <Đây là thế giới quê nhà của người Hork-Bajir. Chẳng lâu nữa đâu chúng ta sẽ có cơ hội gặp họ.>

Tôi trông thấy một khối gì đó đang đi vòng qua một gốc cây tổ chảng.

<Sẽ nhanh thôi, con nghĩ vậy.> Tôi nói.

3.

Tên tôi là Dak Hamee.

Tôi là người Hork-Bajir. Nhưng tôi rất khác với những người Hork-Bajir khác. Tôi biết mình lạ lùng vì thân hình tôi quá nhỏ bé, đến nỗi chỉ có thể tước được những vỏ cây mỏng mảnh nhất thôi.

Mẹ đã từng bảo tôi: " Dak Hamee, con rất khác lạ."

Bà dắt tôi đến gặp những người già cả trong Cây Bộ Lạc. Họ nhìn tôi từ đầu tới chân rồi mỗi người thốt lên một lời.

"Thằng nhỏ khác lạ đây," Già Mab Kahet nói.

"Ừ, nó rất là khác," Già Ponto Fallan đồng ý.

"Nó sẽ là 'Nhà tiên tri'," Già Mab Kalet phán, giọng không vui mừng cũng không buồn bã, mà… bối rối.

"'Nhà tiên tri' có nghĩa là gì ạ?" Mẹ tôi hỏi.

Già Nhất, già Tila Fashat, há cái miệng không răng ra và bảo: "Nhà tiên tri là người được sinh ra để chỉ dẫn một con đường mới. Rất, rất nhiều mùa trôi qua rồi cha chúng ta, Cha Vực và mẹ chúng ta, Mẹ Bầu Trời nói: ' Hãy phái một nhà tiên tri tới cho dân. Dân đang cần.' Và thế là khi ra đời nhà tiên tri đã rất khác…"

"Con trai tôi rất khác lạ," mẹ tôi nói giọng nặng trĩu.

"Phải," Già Nhất nói. "Nó rất khác lạ."

Tên tôi là Dak Hamee. Tôi rất khác mọi người Hork-Bajir khác. Tôi chính là Nhà tiên tri. Tôi sẽ chỉ cho đồng bào mình biết một con đường mới.

Nhưng tôi chẳng biết con đường hay cách thức mới đó là gì. Già Nhất bảo tôi sẽ biết khi Cha Vực và Mẹ Bầu Trời chỉ dạy cho tôi biết. Họ sẽ bảo cho tôi biết phải làm gì.

Cho tới lúc đó thì tôi phải đợi. Thỉnh thoảng, tôi hay suy nghĩ mông lung về những điều mà không một người Hork-Bajir nào nghĩ tới: trong Vực thật sự có những gì? Bầu Trời cao như thế nào?

Đôi khi tôi nhặt một cành cây bị ngọn lửa đốt cháy đen và đem gạch thành những đường nét lên mặt gỗ mịn vừa mới được bóc vỏ xong. Có khi tôi làm cho các nét gạch trông như những tảng đá hay cây cối. Có khi tôi quệt thành những dấu hiệu nhìn hệt như quái vật *Jubba* - *Jubba* sống trong lòng Vực. Có lần tôi vẽ lên những dấu hiệu trông rất giống bạn tôi, Jagil Hullan.

"Đây là bạn đấy, Jagil," tôi nói.

"Đó không phải là tôi," Jagil không chịu.

"Đúng mà. Nhìn những lưỡi dao cổ tay sắc bén như dao cổ tay của bạn nè. Nhìn những cái đuôi giống như đuôi của bạn nè. Nhìn cái sừng ngắn ngắn giống như sừng của bạn nè…"

"Đó không phải là tôi," Jagil lắc đầu.

“Tôi là tôi. Tôi đang ở đây. Tôi không ở đó. Tôi không phải là mảnh vụn từ một cành cây bị cháy xém.”

Tôi cố gắng giải thích, nhưng Jagil vẫn không hiểu là không hiểu.

Có lẽ bạn ấy đúng. Có lẽ tôi lại khác nữa rồi…

Một ngày nọ tôi đang làm việc trên những cành cao chót vót của một cây *Siff* già. Tôi đang dùng cựa ở cẳng chân để lột vỏ cây và tay tôi vịn vào cành. Bỗng tôi ngước nhìn lên Mẹ Bầu Trời và lại tự hỏi không biết bà cao bao nhiêu.

Ngay lúc đó, chợt có một cái gì rất khác lạ ở trên Bầu Trời. Đấy không phải là mặt trời. Đấy không phải là mặt trăng. Nó nhỏ hơn và sáng bóng loáng. Hình thù của nó giống quả trứng, nhưng lại có nhánh xoè ra.

Nó đang từ Bầu Trời đi xuống.

Tôi biết đó là Mẹ Bầu Trời đang nói chuyện với tôi. Tôi biết cái vật khác lạ này được gởi đến cho tôi. Nó rất khác, mà tôi cũng rất khác.

Tôi tụt nhanh khỏi cành cây xuống đất. Tôi bước đến chỗ tôi thấy vật-từ-Bầu-Trời hướng tới.

Nó đậu trên mặt đất. Có cả những sinh vật trong đó nữa.

Không giống bất cứ quái vật nào từ dưới Vực, cũng không phải là thằn lằn hay rắn từ Bên Ngoài. Một, hai, ba, bốn - những sinh vật kia có bốn chân. Họ có cả đuôi, nhưng đuôi vểnh cao lên chứ không quét xuống đất. Họ có hai cánh tay. Không thấy lưỡi gươm nào, ngoại trừ một lưỡi gươm nhỏ ở chót đuôi. Họ có sừng nhưng nhỏ ơi là nhỏ. Ô, sừng có thể chuyển động được, và bên trong sừng có mắt!

Đó không phải là sừng rồi. Vì sừng làm gì có mắt.

Họ không có miệng và họ nhìn tôi bằng bốn con mắt.

Tôi bước lại gần. Họ không hề nhúc nhích mà chỉ giương mắt ra nhìn.

“Tôi là Dak Hamee,“ tôi giới thiệu.

Họ không trả lời mà cứ dòm tôi trân trân.

“Tôi là Dak Hamee,“ tôi lặp lại.

<Tôi là Hoàng tử Seerow.>

Tiếng nói vang lên trong đầu tôi! Chẳng có âm thanh nào được phát ra nhưng tôi lại nghe thấy rất rõ. Thật kỳ lạ! Từ ngữ không phải là từ ngữ của Hork-Bajir, nhưng tôi vẫn có thể hiểu được.

“Tên tôi là Dak Hamee,“ tôi lặp lại lần nữa.

<Đó là một thiếu niên,> một trong những sinh vật lạ lên tiếng. <Chắc là trạc tuổi Aldrea hay Barafin. Aldrea? Barafin? Có lẽ các con nên nói chuyện với anh ta một chút.>

<Không phải con!> Một giọng nói mới cất lên. <Mình mẩy nó toàn là gươm đao không hà…>

Nhưng một sinh vật trong đoàn đã bước về phía tôi. <Tên tôi là Aldrea,> sinh vật đó nói. <Chúng tôi là người Andalite. Chúng tôi muốn làm bạn với anh.>

Đột nhiên tôi biết điều mình chờ đợi đã đến. Đây là con đường mới tôi được sinh ra để lĩnh hội. Tôi cần phải tìm hiểu điều này để còn hướng dẫn lại cho bộ lạc của mình.

Đây chính là lý do tại sao Cha Vực và Mẹ Bầu Trời chỉ định tôi làm Nhà tiên tri.

4.

Không thể ở lại lâu với những sinh vật lạ bốn chân nọ, tôi quay đầu cắm cổ chạy về nhà gặp mẹ. Mẹ tôi đưa tôi đến chỗ những người già.

Già Nhất bảo, “Đây chính là lý do khiến Dak Hamee được sinh ra. Đây chính là lý do khiến Cha Vực và Mẹ Bầu Trời gởi đến cho chúng ta một Nhà tiên tri. Dak Hamee phải ra xem và nói chuyện với họ, sau đó, cậu phải về chỉ cách cho chúng ta.”

Thế nên, tôi quay lại gặp những người lạ kia…

Bây giờ chỉ còn lại bốn người. Vật hình quả trứng biết bay đã đi khỏi. Bốn người lạ đào ngay vào vách thung lũng một hố không sâu lắm. Nhưng sao họ lại bao phủ cái hốc khum khum ấy bằng một tấm che treo trong không trung nhỉ?

Khi mưa đổ hay Mẹ Bầu Trời làm ra chớp, họ ở trong hốc này. Còn những lúc khác họ ra ngoài đứng hay chạy trên thảm cỏ. Họ còn có những đồ vật khác nữa. Có thứ tôi không biết tên nhưng lại có thể lóe sáng giống như Cha Vực. Có thứ tạo nên âm thanh trong đầu tôi. Cũng có thứ chẳng để làm gì cả.

Tôi đến chỗ họ cùng với Jagil Hullan. Jagil rất sợ.

“Chúng ta không nên tới đó,” nó cản.

“Chúng ta phải tới,” tôi nói. “Tôi phải nhìn và lắng nghe.”

“Chúng ta có thể trèo lên cây và xem xét.”

“Không. Những sinh vật này không biết leo trèo. Họ bước đi trên đất, vì vậy chúng ta cũng phải đi trên đất.”

Jagil sợ lắm nhưng rồi nó cũng đi với tôi. Chúng tôi đi đến cái khoảng trống nọ. Những người lạ nhìn chúng tôi.

<Xin chào,> một người nói, âm thanh lại vang lên trong đầu tôi.

“Tôi là Dak Hamee,” tôi nói.

“Tôi là Jagil Hullan.”

<Không đủ cho chíp phiên dịch hoàn vũ,> một người lạ than phiền. <Chúng ta cần nhập thêm nhiều từ nữa nó mới có thể dịch được.>

Một người lạ có thân hình mảnh mai và cái đuôi nhỏ nhắn chỉ vào mình và nói. <Tên tôi là Aldrea. Tôi là người Andalite. Lần trước tôi đã nói chuyện với bạn. Bạn có nhớ không?>

<Em nói chị nghe nè,> người lạ nhỏ khác chen ngang. <Chị không muốn phải đánh nhau với những người Hork-Bajir đó chứ. Nhìn cái rừng gươm kia mới khiếp chưa kìa…>

<Họ rất hoà hiếu, không hung bạo đâu.>

Tôi không biết phải nói gì nữa. Thật là một tình thế khó xử. “Chào mừng Aldrea,” tôi buột miệng. “Chào mừng những người Andalite.”

<Không giống nói chuyện (theo kiểu của chúng ta) cho lắm, chị nhỉ?>

Người tên Aldrea tiến lên trước. Bạn ấy giơ tay chỉ vào cái cây gần nhất. <Cây,> bạn ấy nói.

Tôi hiểu bạn ấy. Lời nói của bạn ấy đi vào đầu tôi, nhưng với những từ ngữ rất lạ. Tuy không biết những từ này, nhưng tôi vẫn hiểu được…

"Cây. Đó là cây *Stoola*," tôi nói bằng ngôn ngữ của mình. Lạ chưa, người tên Aldrea gật đầu. Bạn ấy muốn tìm hiểu về cây.

Gì chứ cây thì tôi biết rất rõ. "Lớp vỏ bên dưới cành thấp nhất già ơi là già, rất khó ăn, lại không ngon đâu. Vỏ ở cành thấp nhất gần *mislit* ngon lắm. À, *mislit* là chỗ giữa cây. Nhưng nếu tước ở *mislit* thì rất có hại. Như thế cây *Stoola* sẽ không sinh ra được cây *Stoola* mới. Chỉ được bóc chỗ vỏ phía trên *mislit* thôi. Đây là Sự Thật mà Già Nhất truyền dạy cho chúng tôi."

<Được rồi,> một người lạ reo lên. <Phiên dịch hữu hiệu - khoảng sáu mươi bốn phần trăm. Ta nối mạng trực tuyến đi. Trở lại chuyện trò nào.>

<Giờ thì chúng tôi có thể hiểu bạn rồi,> Aldrea thở phào.

"Tôi hiểu bạn."

<Đúng, đó là bởi vì phương thức truyền thông tin bằng ý nghĩ có thể xử lý được cả những ký hiệu vũ trụ lẫn những lời nói cụ thể,> một người lạ lớn tuổi nói, nghe có vẻ rối rắm làm sao.

Tôi nhìn bà ấy và cảm thấy lúng túng.

<Mình ơi, tôi nghĩ trong trường hợp này có lẽ chúng ta nên để những người trẻ tuổi giao tiếp với nhau đi. Xem ra Aldrea bắt liên lạc với cậu Dak Hamee trẻ trung tốt hơn là mình với tôi đấy. Anh bạn Hork-Bajir này không phải là quan chức hay người đại diện gì. Tôi cho là đây chỉ là một cuộc đón tiếp không chính thức thôi.>

<Cẩn thận đấy, Aldrea. Cả con nữa, Barafin. Đừng đi xa quá lòng máng nhé.>

Aldrea đến đứng gần tôi hơn, cả Barafin cũng vậy. Jagil khớp quá, cậu ta muốn bỏ chạy. Nhưng nếu tôi không chạy thì Jagil cũng sẽ không chạy.

"Cây Bộ Lạc của bạn ở đâu?" tôi hỏi Aldrea.

<Không phải ở đây,> bạn ấy trả lời. <Mà ở trên một hành tinh khác.>

Tôi gật đầu. "À, ừ. Không phải ở đây. Thế hành tinh khác ấy là gì?"

<Bạn có thấy những ngôi sao vào ban đêm không?> Aldrea hỏi tôi.

"Khi Mẹ Bầu Trời tối lại. Bà nở ra cho chúng tôi thấy những bông hoa của mình."

<Ồ, mỗi bông hoa là một ngôi sao đấy. Giống như mặt trời của

các bạn. Chỉ có điều nó ở rất xa đây.>

Jagil nói to. “Không đúng.”

Nhưng tôi bảo. “Mặt trời là mặt trời. Hoa của Mẹ Bầu Trời là hoa.”

<Nhìn chúng giống như những bông hoa phát sáng. Nhưng chúng là những mặt trời. Hàng trăm mặt trời… hàng ngàn. Hàng tri…ệ…u. Tôi muốn nói là có nhiều mặt trời hơn cả cây cối. Bạn trông thấy chúng nhỏ là vì chúng ở rất xa.>

Tôi chăm chú nghe những lời Aldrea nói. Chúng làm tôi suy nghĩ quá chừng. Nhưng rồi thì…

“Đúng,” tôi đột nhiên oà lên, kinh ngạc. “Đúng! Những vật cách xa đây nhìn sẽ rất nhỏ. Đúng rồi.”

“Xa là xa,” Jagil nói, vẻ vô cùng cảnh giác.

<Những ngôi sao ở xa rất xa,> Aldrea hồ hởi. <Và xung quanh một số ngôi sao có những hành tinh khác, có những loại cây và sinh vật khác sinh sống…>

Tôi cảm thấy… thấy… tôi không đủ từ ngữ để diễn tả xem mình cảm thấy như thế nào. Những vật ở cách xa đây nhìn cứ tưởng chúng rất nhỏ nhưng thật ra chúng lại rất to lớn. Ý tưởng này như một hạt giống đang nảy mầm trong đầu tôi.

Những vật ở xa trông có vẻ nhỏ. Nếu hoa của Mẹ Bầu Trời ở cách đây rất xa, có nghĩa là chúng rất lớn. Có lẽ chúng là… mặt trời.

Đôi chân tôi bỗng bủn rủn, buộc tôi phải tựa toàn thân vào đuôi. Tôi không thể thốt nên lời nào nữa.

“Cậu ốm à?” Jagil hỏi tôi.

<Chúng tôi đến từ một trong những ngôi sao ấy đấy,> Aldrea nói.

“Làm… làm thế nào mà bạn đi được xa như thế?”

<Chúng tôi bay,> Aldrea đáp.

Hoa của Mẹ Bầu Trời là mặt trời. Những người lạ này đến từ một trong những mặt trời ấy. Những điều trước kia tôi nghĩ là Sự Thật thì nay không còn là Sự Thật nữa.

Tôi cảm thấy… thấy… muốn biết nhiều hơn nữa. Cảm giác này không mới - tôi luôn muốn biết nhiều điều mà. Nhưng bây giờ tôi cảm thấy sinh vật lạ mảnh mai này có thể giúp tôi. Tôi có thể sẽ biết rất nhiều điều! Rất, rất nhiều điều…

Vào đúng ngày hôm đó, cậu bé Dak Hamee khù khờ ngày xưa không còn nữa. Đúng ngày hôm ấy, tôi thật sự trở thành Dak Hamee, Nhà tiên tri.

5.

ESPLIN-946-KÉP

Tên ta là Esplin-946-kép.

Ta không sinh ra từ vũng Yeerk thông thường ở hành tinh quê nhà. Ta chào đời cùng với vài trăm anh chị em khác trên một phi thuyền không gian, từ cơ thể héo tàn gồm ba Yeerk nhập lại của cha mẹ ta. Ta là một Yeerk sinh đôi - ký hiệu "kép" trong tên ta mặc nhiên ám chỉ điều đó.

Ta chưa bao giờ sống ở thế giới Yeerk quê nhà. Ta được sinh ra trong một chiếc bồn bằng hợp kim titan vô trùng, dưới sức nóng của nguồn Kandrona xách tay.

Đó là tất cả những gì ta biết.

Những Yeerk lớn tuổi thường hay kể về những vũng tự nhiên rộng mênh mông nơi xứ sở quê nhà. Tụi ta được nghe về mùi vị, nhiệt độ và kích thước của chúng, về truyền thống trải dài hàng trăm thế hệ về trước.

Còn cái vũng của ta thật tầm thường và thô thiển. Nó là thành quả xây dựng của những vật chủ-Gedd. Dẫu Gedd là loại Vật chủ không hoàn hảo, nhưng ta vẫn ước sao tụi ta có thêm nhiều người Gedd nữa.

Vì trên phi thuyền không có sẵn vật chủ nên phần lớn tụi ta phải sống trong vũng. Đối với Yeerk thì điều đó thật bình thường và ta cũng lấy thế làm vui lòng.

Nhưng rồi đến một ngày kia, cái ngày tới lượt ta phải tham gia khoá "huấn luyện".

Một số người Gedd, đa số là già cả và què quặt, được tụi ta sử dụng làm vật chủ cho các học viên tập luyện. Mỗi Yeerk tụi ta sẽ có mười lăm phút chui vào vật chủ để thực hành việc bám trụ và kiểm soát nó. Hết giờ quy định - khoá học kết thúc - tụi ta sẽ buông vật chủ ra và trở lại vũng.

Mười lăm phút. Đó là tất cả khung thời gian cho phép, bởi vì có quá nhiều Yeerk cần được huấn luyện trong khi chỉ có lèo tèo một nhúm vật chủ.

Tụi ta xếp hàng trong vũng thành từng cụm, mỗi cụm gồm sáu Yeerk. Ta là Yeerk thứ tư ở trong hàng. Ta háo hức chờ đợi, cả sờ sợ nữa. Đúng, thú thật là ta thấy sờ sợ. Bọn học trước hay tíu tít kể lại cho tụi ta nghe đủ thứ về chuyện này. Tụi nó xuýt xoa về sự thâu nạp cảm giác hư ảo, về sự phấn khích kỳ lạ khi có một trí óc khác nằm dưới sự kiểm soát của mình, về sự đê mê khi kéo căng cơ thể mình ra khắp cả những chân tay xa lạ…

Nhưng không ai biết được chính xác kinh nghiệm đó như thế nào nếu chưa đích thân trải qua.

Khi đến lượt ta, đầu người Gedd bị nhấn xuống mấp mé bề mặt của vũng. Dĩ nhiên, râu định vị của ta dễ dàng tìm thấy cái đầu hắn. Ta đã được dạy cách trải rộng sợi râu ra để định hướng cái lỗ nơi đầu vật chủ.

Đó là một lối vào khít rịt. Ta phải ép dẹp mình xuống, cố luồn lách, len lỏi qua đường tai trong của vật chủ. Bắt đầu từ đây trở đi, tất cả đều tuỳ thuộc vào cảm giác. Râu tua - tức radar của ta - không còn tác dụng nữa. Mùi hương ta ngửi thấy quá xa lạ, chẳng giúp gì được cho ta.

Nhưng sau đó, sau một khoảng thời gian cũng khá lâu, bộ râu của ta đụng trúng một tảng gì đó sống động như có tích điện.

Đấy là bộ não! Ta có thể cảm thấy những sợi nơ-ron nhanh nhạy, nổ lép bép và khối siêu điện áp hình vòng cung giữa các khớp thần kinh. Suốt dọc đường, ta luôn phải ép mình dẹp lép. Hai sợi râu của ta ráo riết lần mò tìm những khe, rãnh, nếp gấp, lỗ hở quanh não. Ôi chà, ta thấy chúng rồi. Không chần chừ, ta ấn thân mình trám ngay vào những khe nứt trong não - y như ta đã được chỉ dạy.

Mới đầu hơi chậm, sau đó nhanh dần nhanh dần. Ta bắt đầu nối liên lạc! Ta cảm thấy những sợi nơ-ron quàng vào ta.

Chỉ những ai trải qua chuyện này mới hiểu được. Thật là… là ngoài sức diễn tả. Bỗng dưng ta không còn là ta nữa. Ta là một cái gì đó lớn lao lắm. Ở nơi cơ thể ta kết thúc cũng là chỗ cơ thể thứ hai bắt đầu - ngay lập tức ta quên béng cơ thể của chính mình.

Giờ ta có những cánh tay dài gấp nhiều lần thân ta. Đầu mút của chúng là những bàn tay ba ngón có thể cầm nắm đồ vật. Nâng chúng lên, hạ chúng xuống. Co duỗi đủ mọi cách. Ta có chân để nâng đỡ toàn bộ cơ thể mình. Đã nhất là ta có thể đi lại khơi khơi giữa trời!

Ô! Làm sao ta có thể diễn tả được cảm giác này kia chứ! Sinh lực tràn trề! Niềm sung sướng! Cảm giác thấy mình bỗng lớn phổng lên, mạnh mẽ, vĩ đại.

Chẳng Yeerk nào kể lại cho ta nghe nó lại tuyệt vời đến thế này.

Rồi ta cảm thấy bên trong bộ não - một nơi ta chưa từng ở bao giờ. Ta mở phần não ấy ra. Làm vậy tức là ta đã mở mắt người Gedd.

Trong một khoảnh khắc, ta tê cứng lại, vẫn chưa hiểu đầu cua tai nheo ra sao. Ta không biết trí não mình đang thâu nhận cái gì.

Làm sao mà ta, làm sao mà bất cứ một Yeerk nào lại có thể sống mà không có vật chủ cơ chứ?

Ta nhìn thấy!

Quang cảnh - không phải cảm thấy, ngửi thấy, hay sờ thấy bằng râu - mà là *trông thấy*. Ô, còn hơn thế nữa cơ! Hơn rất nhiều! Bao dữ kiện ồ ạt rót vào trí não ta, khiến ta loạng choạng và choáng ngợp. Ta không thể hiểu nổi nữa…

Ta nhìn bằng đôi mắt của tên Gedd đó. Ta dùng bộ não của chính tên Gedd đó để sàng lọc và diễn giải các thứ điên khùng và kỳ quái

đang nạp vào. Và rồi, dần dần ta hiểu hết.

Ta nhìn qua những người Gedd khác.

Ta đưa mắt nhìn khắp lòng phi thuyền, rồi đảo mắt nhìn xuống chính cái vũng của ta…

Trời đất, sao mà nó tối tăm quá, chật hẹp quá… Sao mà nó quá… quá sức tầm thường đến vậy.

Có vật gì đó ngo ngoe, động đậy trong vũng. Nhìn kỹ hơn, ta thấy chúng ướt nhoen nhoét và xám xìn xịt.

Trước giờ ta chưa bao giờ nhìn thấy đồng loại của mình. Ta chợt cảm thấy mình "siêu" gì đâu. Ta không phải là Yeerk nữa - ta là một loài bậc cao. Ta có thể nhìn thấy! Rất chóng vánh, ta biết rằng giác quan này có giá trị hơn tất cả các giác quan khác cộng lại. Xem này, thị giác cộng với tay chân mạnh mẽ! Thật không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng rồi thời gian của ta đã hết.

Ta đành phải rời Vật chủ - Gedd và trở lại vũng.

Sau đó, khi tiếp xúc với bạn bè và anh chị em mình, ta ngạc nhiên hay rằng đa số họ nghĩ chuyện đó thật đáng sợ. Họ thấy muốn bệnh và kinh khủng.

Nhưng ta thì không hề thấy thế. Từ giây phút đó trở đi, ta thề sẽ làm bất cứ điều gì, sẵn sàng trả bất cứ giá nào để có lại con mắt.

Có hơn một phần tư triệu dân Yeerk sống trên hai phi thuyền vận tải, vậy mà chỉ có một nhúm người Gedd.

Chỉ có những Yeerk xuất sắc nhất, có ích lợi nhất mới được phân phát vật chủ. Ta nhất định sẽ là kẻ đẹp đẽ ưu tú nhất.

Phi thuyền của tụi ta đang ở là chiến lợi phẩm tụi ta đánh cướp được từ bọn Andalite cách đây vài năm. Hiện tụi ta đang lái nó chu du khắp dải thiên hà để săn lùng vật chủ thích hợp.

Đa số Yeerk không lưu tâm đến phi thuyền cũng chẳng màng tới bộ phận liên kết tụi ta mới chế tạo ra để tiếp cận mạng máy tính trung tâm của phi thuyền. Mỗi máy tính là một thiết bị vô cùng tinh xảo, có thể lưu chứa được cả kho thông tin, tựa như một ký ức không tì vết vậy.

Những Yeerk quan tâm tới máy tính thường là những nhà khoa học và thợ máy. Họ vùi đầu vào học hỏi tất cả những gì có thể học được từ nền khoa học Andalite.

Coi bộ ta sẽ không bao giờ là nhà khoa học được. Trí óc ta không thuộc loại đó. Nhưng ta có thể mày mò, nghiên cứu những khía cạnh khác của máy tính Andalite. Biết đâu có những khía cạnh có thể biến ta thành "kẻ thích hợp được nhận vật chủ".

Ta liền ráo riết sục sạo ngân hàng dữ liệu. Và một ngày kia, ta chợt khám phá ra một câu châm ngôn thật sự cho mình.

Đó là khi ta mò ra được một câu tục ngữ cổ của người Andalite lưu trong một file nọ và thú thật là ta rất tâm đắc với nó. Câu đó viết

rằng. <Biết bạn bè một, nhưng phải hiểu kẻ thù mười!>

Người Andalite bây giờ là kẻ thù của tụi ta.

Đúng. Ta cần phải hiểu kỹ lưỡng kẻ thù.

Đó là tiếng gọi thôi thúc ta. Đó cũng là chiêu thức để ta chiếm cứ được vật chủ. Ta lục tung ruột gan của máy tính lên, hầu hiểu tất cả ngọn ngành về một sinh vật hùng mạnh, tinh khôn được gọi là Andalite.

Một ngày nào đó, tụi ta sẽ đối mặt trực tiếp với bọn Andalite trên chiến trường. Khi đó, lực lượng Yeerk bắt buộc phải cần đến ta…

6.

<Con làm quen với anh bạn trẻ đó ra sao rồi?> Cha tôi ân cần hỏi khi cùng tôi dạo trên thảm cỏ.

<Dak í hả cha? Tốt lắm cha à.>

<Cha nhận thấy con không nhập liệu thường nhật nữa. Ba tháng đầu con còn nhớ thực hiện đều đặn, nhưng sau đó con lại thôi luôn.>

Tôi rùn vai. <Con… con đánh mất thói quen ấy rồi, cha ạ.>

<Hừ, cha hiểu Dak thân thiết với con như bạn bè. Nhưng ở đây chúng ta còn có nhiều nhiệm vụ nữa. Chúng ta có bổn phận phải tìm hiểu về người Hork-Bajir.>

Đương nhiên rồi, cha à, tôi ngẫm nghĩ. *Chúng ta được phân công việc canh chừng không cho bất kỳ tên Yeerk nào nhòm ngó hành tinh này*. Nghĩ thầm vậy thôi chứ tôi không nói ra. Để thanh thản tâm can, cha tôi chọn cách giả bộ đây là một công việc nghiên cứu khoa học. Thậm chí đến giờ mà ông vẫn chưa chịu thừa nhận rằng bọn Yeerk đang âm mưu làm mưa làm gió khắp dải thiên hà. Ông vẫn cố chấp nghĩ rằng: chỉ tụi Yeerk đánh cắp tàu Andalite mới có tội. Ông một mực tin toàn thể nhân dân Yeerk rất muốn hoà bình với người Andalite…

Trên hành tinh này, chúng tôi vẫn thường xuyên nhận được tin tức từ quê nhà. Phần lớn là tin buồn. Qua đó, chúng tôi biết quân Yeerk đã tấn công một mặt trăng vốn là thuộc địa của người Skrit Na và lấy đi nhiều tàu thuyền và vũ khí.

Tụi Yeerk cũng đột kích và cướp được một con tàu Hawjabran đang phiêu bạt trong không gian. Chúng cố công khuất phục người Hawjabran nhưng không được bởi vì não bộ của họ không tập trung thành một khối mà dàn trải trong những hạch khắp cơ thể. Không đạt được mục đích, chúng bỏ mặc cho người Hawjabran chết dần chết mòn. Nguồn sống trên tàu của họ đã bị phá tan hoang trong cuộc hỗn chiến. Một đặc phái viên Andalite đi ngang và bắt gặp con tàu đang trôi lềnh bềnh, với tám ngàn người Hawjabran bị đông cứng trong vùng chân không của không gian.

Lại thêm tin về một nhóm dân du mục Ongachic bị bắt giữ và bị đầu độc. May thay, đại bộ phận cư dân Ognachic đã bỏ hành tinh của mình mà đi từ lâu. Họ là giống loài sống lang bạt trong không gian. Muốn thâu tóm được họ, bọn Yeerk cần phải săn lùng hàng triệu tàu Ognachic neo đậu rải rác mọi xó xỉnh trong dải thiên hà. Chắc hẳn dân Ongachic sẽ thoát được thôi.

Nhưng cha tôi cứ nhất mực cho rằng: sau cuộc tấn công tai vạ đã bôi nhọ thanh danh của ông, dân Yeerk ở trên hành tinh quê nhà của

họ vẫn chủ hòa.

Tôi không tranh luận với cha tôi rằng sở dĩ quân Yeerk ở hành tinh Yeerk tử tế, chịu lép vế thế là vì một quân đoàn Andalite đã đóng đô trên quỹ đạo của họ, sẵn sàng tiêu diệt bất cứ cái gì cố đến hay đi khỏi hành tinh đó.

<Con đang tìm hiểu về người Hork-Bajir,> tôi tiếp. <Nhưng con cảm thấy có lỗi khi sao chép tất cả những điều mình biết về họ vào trong máy tính.>

Cha tôi quay một mắt cuống về phía tôi và mỉm cười dịu dàng. <Cha rất tự hào vì con muốn giữ niềm tin cậy của Dak Hamee,> ông nói. <Nhưng dù sao thì anh ta cũng là người Hork-Bajir chứ không phải là người Andalite. Cha không nghĩ họ hiểu được khái niệm về lòng tin, hay "do thám" như con nói đâu.>

<Dak hiểu biết nhiều hơn cha tưởng đó,> tôi nói. *Mỗi ngày bạn ấy mỗi hiểu nhiều thêm,* tôi nghĩ thầm trong dạ.

Chúng tôi quay về phía lòng máng. Nó nằm trên đỉnh đồi. Tôi chạy chầm chậm để cha tôi theo kịp.

<Bọn Yeerk bị hạn chế về thể xác nhưng lại quá tinh ma trong khi những người Hork-Bajir to lớn dễnh dàng nhưng trí óc thì… thật bé nhỏ,> cha tôi ưu tư.

<Con nghĩ Dak rất khác,> tôi nói. <Bây giờ bạn ấy đã học đọc học viết được rồi, và đã làm được những phép tính thông thường. Con nghĩ bạn ấy sẽ học tiếp lên toán vi phân. Và có khả năng học hình học n-hướng.>

Cha tôi nhíu mày. <Mẹ con đã nghiên cứu về khả năng tiếp nhận tri thức của người Hork-Bajir rồi. Cha cam đoan với con rằng họ không có khả năng đọc hay nhận ra được hơn một hoặc hai từ đâu. Và tất nhiên là không thể học toán xa hơn những con số để đếm số lượng người trong gia đình…>

Tôi thở dài. Cả cha lẫn mẹ tôi đều cho rằng tôi phóng đại quá đáng. Barafin tin tôi, nhưng nó chẳng quan tâm mấy đến vụ này. Nó đã bị trầm uất vì hành tinh Hork-Bajir rồi. Chẳng có người Andalite nào để vui đùa với nó cả. Ở đây chỉ toàn cây là cây mà người Andalite thì chẳng biết leo cây tẹo nào. Vậy nên suốt ngày Barafin chỉ luẩn quẩn quanh lòng máng, chơi trò chiến trận với máy tính thôi.

Cha tôi cũng chẳng vui vẻ gì hơn. Ông đã thôi không màng đến việc chuyện trò với người Hork-Bajir nữa. Đơn giản là họ chẳng có gì để nói, hòng khiến ông lưu tâm.

Chỉ có mẹ tôi là sung sướng vì bà được dịp nghiên cứu những loại cây và những loài động vật kỳ vĩ ở hành tinh này.

Với người cha ẩn dật, người mẹ bận rộn và cậu em buồn bã, hờ hững tôi bị bỏ chỏng trơ một mình. Vì vậy phần lớn thời gian tôi ở bên Dak và chúng tôi cùng nhau đi thám hiểm thung lũng.

Tôi học cách bước đi trên triền dốc gập ghềnh, gồ ghề của thung

lũng. Nhưng Dak, như hầu hết những người Hork-Bajir khác, thường tối ngày ở trên cây. Người Hork-Bajir có thể chạy phăng phăng trên cây, rồi đu mình phóng trong không trung từ cây này sang cây khác. Họ đi trên cây nhanh không kém đi dưới đất, có phần còn nhanh chóng và thoải mái hơn là đi trên mặt đất lởm chởm nữa đó…

Một ngày kia, khi chúng tôi đang đi với nhau, kẻ trên cây người dưới đất, cơ bắp tôi sưng phồng lên vì phải đạp lên những mảng địa hình xù xì và Dak đang chuyền cành thoăn thoắt thì tôi trông thấy một sinh vật lạ.

<Dak, kia là con gì vậy?>

"Con có lông, nhỏ nhỏ đó hả? Nó được gọi là *Chadoo*."

Con *Chadoo* dài cỡ sáu tấc, lông dày màu xanh da trời. Nó có bốn chân ngắn cũn cỡn và hai cánh tay dài thon có móng vuốt. Nó di chuyển bằng cách bay dọc theo các cành cây rồi sà vào không trung, lanh lẹ hơn Dak rất nhiều.

"Bạn có muốn tôi mang nó đến cho bạn không, Aldrea?" Dak hỏi.

Tôi lừng khừng. Cha mẹ tôi mà biết được cái điều tôi sắp làm chắc họ sẽ nổi cơn thịnh nộ dữ lắm đây.

Nếu họ biết…

<Ừ, bạn có bắt được nó không?>

"Được chứ," Dak nói và cười vang. Cậu ta dùng lưỡi dao ở cổ tay khua một phát vào vỏ cây. Một chất lỏng màu vàng xanh nhờ nhờ chảy ọc ra từ vết chém. Dak vẹt một ít chất đó vào đầu móng vuốt và giơ nó ra cho *Chadoo*.

Sinh vật nhỏ màu xanh lá cây đó toan chạy, nhưng Dak đã tóm nó lại cẩn thận và nhảy xuống đất.

"Đây nè," Dak nói và chìa nó ra cho tôi.

<Dak, bạn có hiểu ý nghĩa của từ "bí mật" không?>

"Tôi đã học được rất nhiều điều từ bạn, Aldrea à. Nhưng tôi chưa học về điều này."

<Bí mật là điều mà bạn biết nhưng bạn không bao giờ nói cho bất cứ người nào khác. Vì thế, "bí mật" là khi tôi nói cho bạn biết điều gì đó thì chỉ có bạn và tôi biết thôi.>

Dak có vẻ hoang mang. " Vì mục đích gì?"

Tôi thở dài. Dak đã tiến bộ thần tốc trong một thời gian ngắn. Khả năng nói của bạn ấy tiến bộ vượt bậc. Giờ bạn ấy đã hiểu rõ những khái niệm về hành tinh, ngôi sao, dải thiên hà. Nhưng dù sao bạn ấy vẫn là Hork-Bajir và tôi vẫn là Andalite.

<Hãy tin tôi,> tôi nói. <Và đừng bao giờ nói với bất cứ ai về những điều bạn sắp thấy nhé.>

Tôi đặt tay lên con *Chadoo* và bắt đầu hấp thụ ADN của nó.

7.

<Tôi sẽ thay đổi nhiều đấy,> tôi nói với Dak. <Thoạt trông có thể sẽ rất ghê, nhưng không có gì là ma quái đâu. Đó chỉ là một kỹ thuật mới chúng tôi vừa mới phát minh ra thôi.>

"Kỹ thuật. Khoa học. Phi thuyền và Máy tính," Dak nói.

<Đúng, cũng giống như những thứ đó, nhưng cũng khác nữa. Cha mẹ tôi thậm chí cũng không ngờ là tôi biết kỹ thuật này. Họ không biết rằng tôi đã sử dụng *Thiết Bị Escafil*.>

"Đây là một bí mật," Dak lẩm bẩm.

<Đúng. Dak… tôi sắp biến thành con *Chadoo*!>

Dak không hồi đáp lại lời tôi nói. Tôi không thấy ngạc nhiên. Thuật biến hình vẫn còn mới mẻ đến nỗi ngay cả một số người Andalite cũng còn nghi ngờ độ an toàn và hữu dụng của nó. May thay, hồi ở nhà tôi có một người bạn, mẹ cô ta là một trong những người tham gia nghiên cứu thuật biến hình, cô ấy chỉ cho tôi và tôi đã sử dụng nó.

<Đừng sợ nhé, Dak. Cứ tin tôi đi.>

Tôi bắt đầu biến thành con *Chadoo*. Đó là lần thứ hai tôi biến hình, vì vậy dù ngoài miệng tôi nói đi nói lại với Dak rằng đừng có sợ, nhưng thật ra chính là tôi đang tự nói với mình, tự lên gân cho mình đó thôi.

Người tôi bắt đầu teo lại. Chân tôi trở nên ngắn hơn, cụt lủn. Bụng tôi xệ xuống đụng đất. Cái đuôi của tôi như bị thui chột đi, như thể nó quá già rồi và chết khô queo với tốc độ siêu hạng vậy…

Dak nhảy giật lùi lại, mắt mở thao láo.

<Đừng sợ,> tôi lại nói. <Sẽ không lâu đâu.>

Đôi mắt cuống của tôi tối sầm lại và biến mất. Một cái lỗ toang hoác giống như một vết cắt được tạo hình ngay phía trước khuôn mặt tôi. Những chiếc răng đỏ, tí nị trồi lên. Lông tôi cứng nhỏng lên và mọc dài ra. Hàng trăm những cọng lông riêng rẽ kết đôi lại với nhau tạo thành lông con *Chadoo*.

Tôi đang đứng trên mặt đất. Hai cẳng chân tôi mập bè, cụt lủn. Hai cánh tay dài ra, khỏe hơn, nối liền với phần còn lại của cơ thể của tôi. Lớp da thừa chảy dài xuống hai bên hông, giãn căng ra giữa chân trước và chân sau.

Tôi không còn là Andalite nữa. Tôi đã là một con *Chadoo*.

Tôi nhìn bằng đôi mắt *Chadoo*. Chỉ có hai con mắt thôi và mỗi con chỉ nhìn được một hướng, điều này khiến tôi thấy mình như bị mù. Nhưng dù sao thì cặp mắt *Chadoo* cũng khá tinh. Chúng thấy được những màu sáng chói, và thấy được cả những lằn đường vân sọc và những hình thù. Đó là đôi mắt thích nghi với việc dò tìm ra mấu bám

trong khi lướt trong không trung.

Tôi thấy điều quái dị nhất là cái miệng. Một cái lỗ tô hô ngay trước mặt tôi trông thật ngốc nghếch quá chừng, nhưng tôi cảm thấy nó giống như một vết thương hở miệng.

Não bộ và bản năng của con *Chadoo* khá hiền hòa. Thế giới này không phải là môi trường của thú ăn thịt. Loài *Chadoo* hầu như rất hiền lành, dễ bảo.

<Nó vẫn là tôi đó thôi,> tôi trấn an Dak.

"Bạn đã trở thành *Chadoo* rồi," bạn ấy bảo.

<Đúng, nhưng tâm trí tôi vẫn như cũ. Tôi vẫn là người Andalite. Lát nữa tôi sẽ trở lại hình hài cũ. Nhưng trước tiên, tôi muốn biết thế giới của bạn ra sao khi nhìn từ trên cây đã…>

Tôi đã từng nhìn thung lũng này vài lần từ trên mặt đất dốc thiệt là dốc. Nhưng giờ đây, tôi đã nhìn thấy thế giới thực sự của người Hork-Bajir.

Tôi phóng nhanh tới một thân cây gần nhất. Bốn cái chân lủn củn của tôi mỗi cái đều có vuốt sắc, giúp tôi leo bám cành cây với tốc độ thần kỳ. Tôi di chuyển thẳng đứng, đi lên và thấy một vùng rộng ngút ngàn ở phía trên đầu mình. Ngó qua hai bên, tôi thấy hình thù của nó dường như đã từng là mặt cong của một mặt trăng hay một thiên thạch nhỏ. Vách đứng của thung lũng cong vòng, hút tầm mắt. Xa tít tắp phía trên đầu tôi - nghĩa là phía bên trên í - tôi thấy thứ gì đó có vẻ như một loại cây mới tinh. Có một cành cây vuông góc với tôi, to lớn, rậm rạp, thò ra từ mặt vỏ cây cong queo.

Dak Hamee vẫn đi nhịp nhàng đằng sau tôi. Khi tôi dừng và ngoái lại, tôi mới biết mình đã ở cao lắm, rất cao. Tôi đã treo ngược theo chiều thẳng đứng. Nếu tôi trượt chân, tôi sẽ rơi thẳng ngay trên đầu Dak.

"Có thật là bạn đó không, Aldrea?"

<Phải, Dak.>

"Thế thì đi tiếp đi. Tôi sẽ chỉ cho bạn thấy thế giới của tôi."

Chúng tôi lao nhanh lên cây với Dak đi trước dẫn đường. Ba chục mét. Sáu chục mét. Chín chục mét. Vách thung lũng đã ở phía dưới hàng mấy chục thước rồi.

Chúng tôi lên cao nữa, cao nữa cho tới khi mặt đất không còn ở quá gần ngay bên dưới nữa, cứ như thể nó tách hẳn ra khỏi tụi tôi vậy. Tuy nhiên, nếu phóng mắt nhìn từ hướng khác, vách thung lũng chỉ toàn cây là cây mà thôi, xanh bạt ngàn.

"Theo tôi!" Dak hăng hái la lên. Bạn ấy dễ dàng quăng mình qua một cành cây mọc vươn về hướng trung tâm của thung lũng.

Những cái chân *Chadoo* của tôi sờ soạng theo sau Dak. Tôi chạy dọc theo cành cây. Bây giờ tôi đã ở rất xa mặt đất, bởi vì trong khi nó dốc lên đàng sau chúng tôi thì nó lại dốc xuống trước mặt tôi. Cứ khoảng vài chục bước chân dọc theo cành cây, tôi lại ở cao hơn thêm

ba mét.

Tôi bắt đầu chạy qua những cái cây và nhìn thấy khoảng không trung. Nhưng đó chỉ là khởi đầu cuộc leo trèo điên cuồng của chúng tôi mà thôi.

Chúng tôi trèo lên tới đầu cành cây. Giờ thì nó chỉ còn mảnh đến nỗi tôi phải dùng hai cái chân củn lủn của tôi ôm trọn lấy nó cả ở phía bên dưới cành cây đó.

"Có thấy ngọn cây kia không?" Dak chỉ trỏ. "Leo lên đó đi."

<Bằng cách nào?>

"Bạn là *Chadoo* mà. Phải biết cách trèo lên đấy chứ."

Nói xong, Dak nhún người xuống lấy đà, gập những cơ bắp chân mạnh khoẻ lại và lao mình vào không trung. Bạn ấy bật khỏi cành cây, rớt xuống ba mét lại lên ba mét, xuống sáu mét lại lên sáu mét, rồi chín mét xuống… lên tới đỉnh của khúc cong, bạn ấy nhảy!

Dak gào lên, cùng lúc với một cái tợp hoang dại bằng móng bên phải của mình! Ngọn cây oằn xuống vì sức nặng của Dak, nhưng nó không gãy.

Quả là một pha đứng tim. Vừa đu đưa vừa cười la khoái chí, những trái tim, à quên trái tim tôi - *Chadoo* chỉ có một trái tim thôi - như muốn ngưng đập trước niềm hân hoan vui sướng tột đỉnh của một Hork-Bajir trẻ, đang phóng mình thoải mái lên một trăm năm mươi mét trên triền dốc thẳng đứng.

Dak thả mình và rơi khỏi tầm mắt tôi!

Tôi chạy ào ra chót mút cành cây, tin vào những gì *Chadoo* có thể làm và tôi lao xuống. Tôi chạy, chỉ chạy thôi chứ không nhảy, không rướn người, rơi thẳng xuống cành cây, vọt thẳng vào hư không.

Bốn chân tôi đẩy soãi ra. Tôi cảm thấy gió ở bên dưới mình, cảm thấy nó đập ầm ào vào lông mình, lấp đầy làn da đang căng ra của tôi.

Tôi dâng lên! Tôi không chỉ rơi mà còn có thể xoay cái đầu cùn lụt của mình và đổi hướng cấp kỳ. Tôi lướt dọc theo lối cong cong về phía ngọn cây vẫn còn rung rung từ đằng sau.

Cánh tay gầy guộc nhưng mạnh mẽ của tôi chìa ra chộp lấy ngọn cây. Khi tôi lộn một vòng, tôi nhìn xuống bên dưới và thấy Dak đang ở cách tôi một cành. Cậu ta đang nhìn lên cười toe toét - một nụ cười Hork-Bajir có thể khiến những người nhát hít lăn đùng ra ngất xỉu.

Tôi thả mình và lướt xuống chỗ cậu ta.

Từ đó trở đi, chúng tôi bắt đầu chơi trò rượt đuổi. Dak chạy trước, tôi quày quả chạy theo sau. Tụi tôi luồn lách qua những khoảng trống, cào cấu cành cây từ những cú nhún nhẩy vùng trên trời nhanh vùn vụt.

Hết cây này qua cây khác. Vỏ cây càng ngày càng dày hơn, những ngọn cây càng ngày càng cao hơn. Cuối cùng, chúng tôi tới một cái cây mà khiến cho tất cả những cây còn lại thảm hại như những bụi

rậm.

Từ gốc cây ở sườn đồi cho đến ngọn cây là sáu trăm bốn mươi mét. Nó cao cả nửa dặm.

“Đây là Cây Bộ Lạc.” Dak nói. “Cây của dân tộc tôi. Đó là nơi những người già hội họp.”

Tôi liếc nhìn cái cây và thấy đây đó những cái bục cao ba chục rồi ba trăm mét. Trên từng bục có những người Hork-Bajir đi quẩn quanh. Càng nhìn tôi lại càng thấy thêm nhiều bục và càng thấy chúng được tỉa tót trau chuốt. Càng lên cao, những cái bục càng chẽ ra quanh thân Cây Bộ Lạc.

Có hàng trăm người Hork-Bajir đang ở trên cây. Họ không tước vỏ cây mà chất đống vỏ cây được mang lên bởi một dòng thác Hork-Bajir khác.

“Đi nào,” Dak bảo. Chúng tôi hối hả chạy nhảy và chẳng mấy chốc tôi đã bám vào vỏ của Cây Bộ Lạc. Bám, víu, níu, giữ để leo lên, leo lên.

<Đừng nói với những người dân Hork-Bajir của bạn rằng tôi là ai nha,> tôi dặn Dak.

“Nếu tôi có bảo họ cũng không hiểu đâu,” Dak nói tỉnh bơ.

Chúng tôi trèo mãi trèo mãi. Trèo cho đến khi tôi không thể tưởng tượng được trên đầu mình lại có cây nữa. Chúng tôi đi ngang qua những bục thềm có những người Hork-Bajir chất giữ vỏ cây. Nơi họ cắt vỏ cây thành từng sợi. Nơi họ cột vỏ cây thành từng bó bằng dây leo.

Có những bục chỉ có những người Hork-Bajir ngồi và kể chuyện, trông từa tựa như những lớp học, tôi nghĩ vậy.

Chúng tôi cứ trèo mãi cho tới khi thấy miệng thung lũng ở đằng sau mình.

Sâu tút mút bên dưới, tôi trông thấy cái màu xanh da trời nhức mắt ở dưới đáy thung lũng. Cái mà người Hork-Bajir gọi là “Cha Vực”.

Có rất nhiều cái chòi nhỏ hẹp dựng lên ở chót vót ngọn Cây Bộ Lạc. Tôi nhắm hướng lên đó.

<Tôi đã biến hình khá lâu rồi. Tôi cần phải trở về hình dạng cũ một lát.> Tôi bảo Dak và bắt đầu hoàn hình Andalite.

Tôi quay cặp mắt cuống nhìn khắp xung quanh. Tôi thấy thành thung lũng dốc đứng ở đằng sau, những tàng cây cao mút chỉ xoè ra bên trái, bên phải, cách xa bên kia thung lũng hàng nhiều dặm. Bầu trời không đỏ và vàng như nó vốn phải thế, mà trải rộng trên đầu chúng tôi, phủ trùm cả thung lũng. Và rất sâu bên dưới, sâu đến độ khiến tôi cảm thấy xây xẩm muốn buồn nôn và muốn rớt xuống, là mảng “Vực” kinh khủng.

Chẳng hiểu sao, Vực cứ hút hồn tôi phải nhìn xuống, hơn cả khung cảnh huy hoàng chấn động quanh tôi.

Gần rìa Vực, có những cây thân thảo màu sắc dị hợm, hình thù ngoằn ngoèo, xoắn xuýt lại với nhau.

<Dak. Vực có nghĩa là gì vậy?>

Dak nhìn tôi như thể tôi đang đọc được ý nghĩ của cậu ấy vậy.

"Tôi không biết," cậu ấy thừa nhận. "Tôi chỉ biết những gì người ta nói với tôi mà thôi."

<Thế người dân của bạn nói Vực là gì?>

“Kẻ gieo rắc kinh hoàng,” Dak nói, giọng đều đều.

8.

Không lâu sau đó, ta trở thành một chuyên gia gạo cội về Andalite. Không ai thèm để ý. Nhưng mà ta rất hứng khởi.

Ta chỉ "nhìn" được có vài khoảnh khắc qua đôi mắt của người Gedd. Nhưng ta cố gắng tưởng tượng ra cuộc sống sẽ ra sao dưới bốn con mắt của người Andalite. Ta phải vận dụng hết trí tưởng tượng để hình dung ra cuộc sống diễn tiến ra sao, được sống suốt đời ngay dưới ánh mặt trời và ngôi sao với chỉ bầu khí quyển trong suốt bảo vệ ta là như thế nào.

Làm sao mà một Yeerk - vốn quen với không khí tù túng của vũng Yeerk - thật sự hiểu được việc có bốn chân, chạy được, thấy được, cảm thấy và khéo léo cầm đồ vật bằng đôi tay thanh mảnh chính xác, và có cả một cái đuôi, tuyệt chiêu ra làm sao nhỉ.

Gần như không thể được, thật đấy. Nhưng ta hiểu ra nhiều hơn bất cứ người nào khác trong vũng. Ta dí sát râu tua của ta vào giao diện máy tính và đọc bằng đôi mắt ảo, cố để nhìn, tích luỹ mọi hình ảnh dù tĩnh hay động.

Dần dần ta bắt đầu hiểu kẻ thù của mình, hiểu được sức mạnh siêu phàm cũng như điểm yếu của chúng…

Andalite có thể đã từng là giống loài bá chủ trong giải ngân hà này. Nhưng họ không phải là kẻ vô địch.

Nhiều tháng trôi qua, và từ từ cái ký ức về một vài giây phút tuyệt diệu trong vật chủ Gedd của ta phai nhạt dần. Những người khác được gọi đến phân vật chủ, còn ta thì không.

Rồi một ngày nọ, xúc giác tới xúc giác, cái lệnh đó được truyền đến cho ta. *Esplin-946-kép tới cầu nạp! Có một loài mới để thử nghiệm!* Sau thất bại với loài Hawjabran và một ít loài Ongachic, tụi ta đã nhóm thành một phi đội lang thang trong không gian và tìm ra một hành tinh mới, với những sinh vật mới.

Có ba sinh vật đã bị tóm trên hành tinh đó và mang về thế giới Yeerk. Một trong ba vật chủ đó là dành cho ta.

Ta không được giải thích hay được truyền mệnh lệnh hay chỉ thị gì. Cùng với hai Yeerk khác, đơn giản là ta chỉ lầm lũi bơi tới cầu nạp và chờ đợi.

Ta chờ, háo hức dồn nén sự phấn khích. Một vật chủ! Vật chủ nào cũng được, miễn là ta có mắt!

Thình lình, ta cảm thấy một ánh chớp loáng qua khi cái đầu đó bị dìm xuống mặt vũng. Các giác quan của ta cảm nhận được nó và cái tai của nó mở ra. Ta gấp gáp chui vào, sợ mình bị hụt, sợ rằng cơ hội sẽ vuột khỏi ta.

Ngay lập tức, ta biết sinh vật này rất khác với người Gedd. Lối vào

trơn tru hơn, đường rãnh tai rộng rãi và không có chướng ngại vật. Ta phóng chất độc ra để gây tê và làm giãn nở lỗ tai, nhưng có lẽ là không cần thiết lắm…

Ta bò và ép dẹp mình cho đến khi râu ta chạm vào bộ não. A! Rất khác não người Gedd. Não được chia thành những thuỳ, hai thuỳ láng o và một thuỳ có nếp gấp sâu. Ta chìm mình vào một trong những nếp gấp, vào những cái khe giữa các thuỳ. Và rồi ta yên vị trong não.

Nó không phải là cú sốc gây choáng như lần đầu ta thâm nhập vật chủ Gedd, mà là một sự khám phá!

Thính giác thật tuyệt hảo. Khứu giác cũng gần tốt bằng khứu giác của ta. Ta mở mắt ra.

Aahhh! Ta câm nín la lên. Ta cứ tưởng tượng thị giác của người Gedd là hết ý rồi chứ - thế nhưng đôi mắt của sinh vật này còn trên cả tuyệt vời nữa. Màu sắc linh động, những đường kẻ rõ mồn một. Ta có thể nhìn độ sâu với độ chính xác đáng kinh ngạc.

Ta đưa mắt nhìn quanh căn phòng. Một lần nữa, ta thấy vũng Yeerk chật chội đã từng là toàn thể vũ trụ của ta. Nhưng mắt ta không bị cuốn hút bởi con tàu quanh ta, mà tới chính cái cơ thể mới mẻ này.

Một điều rõ ràng: Đây không phải là người Gedd, cũng không phải là Hawjabran hay Ongachic. Cơ thể này nhắc nhở ta về cơ thể Andalite. Nó rất nhanh nhẹn. Nó rất mạnh mẽ. Nó rất…

Nguy hiểm.

Ta mở ký ức của sinh vật này ra, nhìn vào những bức tranh cuộc đời của nó. Ta khao khát muốn biết nó có thể làm được cái gì…

Ta cảm thấy có sự kháng cự. Một trí óc ở trong bộ não. Mạnh mẽ hơn người Gedd mệt mỏi và bị thương tích. Nó có ý định đánh lại ta.

Chỉ có một sự kháng cự khả dĩ.

Ta đã kiểm soát hoàn toàn vật chủ.

Cút đi! Cút đi! Sinh vật chủ la hét trong câm lặng.

<Cứ việc la hết hơi đi!> Ta cười khẩy. <Mi là vật sở hữu của ta rồi.>

Trí óc của sinh vật chủ bắt đầu tìm cách để ngăn chặn ta, nhưng dĩ nhiên đừng hòng có lối nào. Nó đe dọa. Nó khóc lóc, nó năn nỉ. Ta cảm thấy nỗi tuyệt vọng, sợ hãi và kinh khiếp của nó và ta cười khoái trá trước cố gắng tội nghiệp đòi tống khứ ta đi của nó…

<Đe doạ ta ư?> Ta nói, nối kết trí óc của ta và nó lại với nhau. <Mi sẽ làm gì? Cơ thể của mi đã là của ta! Đôi mắt, tay chân mi cũng là của ta rồi!>

Ta lâng lâng trong một cảm giác ngây ngất quá chừng! Ta có thể bóp vụn trí óc này dễ như bỡn. Nó đang buồn thiểu não và ta dễ dàng khống chế nó. Nó thật ốm yếu so với ta, nó không có khả năng đuổi cổ ta đi cũng chẳng có cơ may giành lại được quyền kiểm soát.

Ta lại mở ký ức của sinh vật chủ ra và nhìn. Mới đầu những hình ảnh còn lợn cợn, mù mờ, chẳng thấy đâu, nhưng rồi bối cảnh từ từ rõ dần. Ta dùng chính cái ký ức của nó để hiểu nó kỹ lưỡng hơn.

Ta nhìn thế giới của sinh vật chủ qua đôi mắt của chính nó, nhìn thấy đồng loại của nó, bạn bè nó. Ta thấy cuộc sống của nó…

Nào tước vỏ cây để làm thức ăn, nhảy nhót giữa các rừng cây để tìm thức ăn, nhảy nhót giữa các rừng cây cao vút, ngồi túm tụm lại trong đêm để kể những câu chuyện truyền từ thế hệ này sang thế hệ khác.

"Ồ ồ, Esplin-chín-sáu-bốn-kép, mi nghĩĩ rrì thếế?"

Ta chựng lại một khắc để hiểu rõ ý nghĩa của những âm thanh đó. Ta lắng nghe xem ta có thể tìm ra nguồn phát ra âm thanh hay không và bất giác, ta nghiệm ra: ta có thể sử dụng thị giác, ta có thể kết hợp thị giác và âm thanh để xác định vị trí nguồn phát ra âm thanh.

Ta nhìn, ta nhúc nhích đôi mắt và lại nhìn nữa…

Có hai người Gedd đứng gần đó. Ta biết một người là Janath-429, một Yeerk già và rất uyên bác. Và tên kia là Akdor-1154. Chính Akdor đã cầm đầu cuộc nổi dậy ngoạn mục chống lại tụi Andalite.

Chính Akdor là người đầu tiên nhận ra khái niệm dùng vật chủ để hành động như là thú săn mồi. Chính đích thân Akdor đã giết chết bốn người Andalite.

Akdor động đậy cái miệng Gedd của mình và nói, âm thanh cứ nhập nhằng, dính nhịt lại với nhau.

"Ta hỏi ngươii nghĩĩ rìì. Ngưi nghiêng kíu Andalite. Vậy, cơ thểể nàyy ckó rùng để đáánh Andalite được khônn?"

Đó là tiếng *Galard* - thứ ngôn ngữ mới tụi ta vừa học được từ những vật chủ Ongachic. Đó là thứ ngôn ngữ thông dụng trong dải thiên hà. Ngôn ngữ Yeerk không thể dùng được với cái miệng người Gedd. Ngay cả tiếng *Galard* cũng méo mó, bị phát âm chệch đi.

Ta cụp mắt xuống nhìn cơ thể ta đang làm chủ. Ta thấy khắp mình mẩy nó toàn những lưỡi gươm. Những lưỡi gươm dùng để lột phần vỏ cây ăn được.

Tất cả đều mới mẻ. Quá mới đối với tụi ta. Tụi ta chưa hiểu chút gì về dải thiên hà cả.

Nhưng ta cố mường tượng ra một tên Andalite. Ta nhìn sinh vật mới này và cố đặt chúng lại gần nhau trong trí tưởng tượng của ta. Nhưng thật khó, thật khó quá đi…

"Đúng," ta nói bằng giọng ồ ồ khàn đục, phát ra từ yết hầu. "Sinh vật này sẽ là vũ khí của tụi ta."

Akdor và Janath dòm ta chằm chằm.

"Thếế thì tụụii ta sẽ rùng sinh vật này" Akdor thông báo. "Tụii ta sẽ biến chúng thành là của tụụii ta. Hành tinh này sẽ là nơi tụụii ta trụ lại. Trrrên hành tinh này tụụi ta sẽ xây dựng căn cứ của một Đế chế Yeerk thật sự!"

Có ai hiểu được giây phút đó có ý nghĩa trọng đại như thế nào không? Ta đã có mặt ở đó khi Akdor tuyên bố sự ra đời của Đế chế Yeerk.

“Thế sinh vật này được gọi là cái rrìi?” Janath hỏi ta.

Ta ngạc nhiên gì đâu. Cả Akdor lẫn Janath, không tên nào biết được tên của loài mà chúng vừa định đoạt số phận.

Ta lần mò trong ký ức mới, mặc xác tiếng van nài than khóc đến từ bóng tối của chính sinh vật chủ.

“Họ tự gọi mình là Hork-Bajir, Akdor à, Hork-Bajir!”

9.

<Âm thanh đó là gì vậy?> Aldrea hỏi. <Tôi đã nghe thấy nó trước đây rồi, luôn luôn vào giờ này ban đêm.>

"Đó là Cây Biết Nói," tôi đáp.

Đã bảy tuần qua kể từ khi Aldrea biến thành *Chadoo* lần đầu tiên. Kể từ đó bạn ấy đã làm lại hơn một lần rồi. Nhưng đêm nay bạn ấy vẫn là Andalite.

Tôi thích nhất là khi Aldrea là Andalite. Tôi không ham thích bạn ấy là *Chadoo*. Tôi rất yêu mến Aldrea-người-Andalite. Bạn ấy đã chỉ cho tôi biết toàn bộ vũ trụ mà những người dân của tôi chưa từng biết đến.

Tôi vẫn còn khao khát kiến thức lắm, nhưng Aldrea vừa bảo rằng tôi đã biết tất cả những gì bạn ấy biết. Có thật không vậy? Nhưng điều đó không quan trọng. Tôi cần Aldrea như lá cần Mẹ Bầu Trời vậy. Về nhiều phương diện, tôi không còn là Hork-Bajir nữa. Nhưng khi chúng tôi ở bên nhau, tôi nhìn vào cơ thể mảnh khảnh của Aldrea và biết mình không phải là Andalite.

<Cây của bạn có khả năng giao tiếp, truyền tin, như cây Andalite không?> Aldrea hỏi.

"Không," tôi mỉm cười. Aldrea kể rằng cây Andalite có thể nói. Đó là cây Hộ Mạng: *Garibah*. Nhưng cây của chúng tôi không nói. "Chúng tôi gọi nó là ngôn ngữ của cây, nhưng đó chỉ là cách thức người Hork-Bajir dùng như một phương tiện thông tin liên lạc thô sơ thôi. Vào ban đêm, những lời nói vĩ đại truyền qua thung lũng. Đó là cách chúng tôi nói chuyện với những người anh em, chị em ở hai bộ lạc khác trong thung lũng. Âm thanh được phát ra bởi những dây leo vươn dài, rộng. Dây leo thấm đẫm nước mưa. Nó sẽ vươn xa ra, chi chít, thẳng đứng giữa các cành cây trên và cành cây dưới."

"Ba dây leo sẽ xoắn vào nhau như thế này, tất cả vào trong một cây được chọn. Cây đó phải là cây *Nawin* thật già. Bởi vì cây *Nawin* sẽ trở nên rỗng ruột khi về già. Một dây leo phải dài gấp mười lần chiều cao Hork-Bajir, dây thứ hai dài gấp bảy lần. Và dây nhỏ nhất dài gấp năm lần."

"Hai Hork-Bajir trèo lên những cành cây và giữ một cây con dài, thẳng, kéo ngang qua dây leo và tạo ra âm thanh rất trầm."

<Đó là sự cộng hưởng,> Aldrea nói. <Nó gần như một dạng âm nhạc vậy.>

"Đúng. Đêm nay là một điệu nhạc buồn," tôi nói. "Đó là từ bộ lạc phía Bắc. Họ nói với chúng tôi rằng ba người của bộ lạc họ đã bị bắt tới Cha Vực."

Tôi chăm chú lắng nghe những âm hưởng dài, buồn, trầm, vang

vọng khắp thung lũng, dội vào những vách thành.

“Họ nói rằng Cha Vực đã tạo ra một quái vật mới. Chúng… nhỏ. Thật lạ quá! Những quái vật của Cha Vực luôn luôn lớn hơn chúng tôi mà. Tuy nhiên quái vật này nhỏ thôi. Chúng có hai chân… những cánh tay dài… mắt vàng.”

Đột ngột, Aldrea túm lấy cánh tay tôi, phía trên cổ tay có dao. Đây không phải là lần đầu tiên bạn ấy chạm vào tôi. Thường thường tôi sẽ rất vui sướng vì bạn ấy túm lấy tay tôi để giữ thăng bằng, hay vỗ vỗ tôi giả bộ giận hờn, hoặc cầm tay tôi khi chúng tôi cùng ngắm mặt trời chuyển sang màu đỏ. Nhưng lần này rất khác thường.

<Tôi có thể hỏi họ một câu được không?> Aldrea nói. Trong giọng truyền ý nghĩ của bạn ấy có gì đó rất căng thẳng.

"Được. Nhưng, bạn có thể thấy đấy, hệ thống truyền tin này rất thô sơ, không hề giống thứ mà người Andalite đã tạo ra được đâu nha."

<Dak, hãy hỏi họ xem có phải con quái vật đó di chuyển rất vụng về, không giữ được thăng bằng khi bước đi, phải không?> Aldrea nôn nóng giục.

Tôi đắn đo một thoáng. Dù dân tộc tôi chấp nhận rằng tôi là Nhà tiên tri, nhưng tôi vẫn còn trẻ, tôi không có quyền yêu cầu Cây Biết Nói truyền thông điệp. Nhưng Aldrea có vẻ rất cương quyết. Lo lắng. Hay kiểu lo sợ mà một người Andalite có thể biểu hiện. Họ không phải là loại người quen bộc lộ cảm xúc.

Vì vậy tôi quay qua và hét thật to vào trong bóng tối, thét về hướng Cây Biết Nói. Một khoảnh khắc sau, âm thanh to hơn, gần hơn của Cây Biết Nói loang ra, một âm thanh buồn thảm thê lương dội vang khắp thung lũng.

"Điều gì khiến bạn sợ hãi vậy, Aldrea?” Tôi hỏi bạn ấy.

<Tôi không biết chắc nữa,> Aldrea nói.

“Bạn chỉ không biết liệu rằng nỗi sợ hãi của bạn có thực hay không thôi, Aldrea à,” tôi nói, “chứ bạn biết nỗi sợ hãi của bạn là gì mà.”

Aldrea cười thành tiếng. <Bạn khiến mình ngạc nhiên liên tục đó, Dak à. Càng ngày bạn càng sắc sảo hơn, thông minh hơn. Bạn học sao mà nhanh quá đi mất! Cách sử dụng ngôn ngữ, những nhận thức của bạn… thiệt là không thể nào tin được. Ngay ngày mai, bạn có thể nhập học ở bất cứ học viện nào của người Andalite được rồi và ->

"Cám ơn bạn," tôi ngắt lời Aldrea. "Tôi đã học tập bạn đấy. Và tôi thậm chí cũng đã học được cách nhận thức được lúc nào là lúc ai kia đang cố gắng né tránh trả lời câu hỏi đó nha."

Aldrea cười theo kiểu người Andalite, rất lạ lùng, bằng mắt. <Tôi được quyền làm thế mà. Bởi vì bạn đã hỏi, tôi sẽ nói cho bạn biết. Điều tôi sợ là ->

Nhưng, ngay lúc đó, câu trả lời tới từ bộ lạc phía Nam.

“Họ nói những quái vật này bước đi theo cách rất lạ lùng. Như thể chân họ có kích thước khác nhau vậy,” tôi dịch ra.

Nụ cười vụt tắt trong mắt Aldrea. <Là chúng đó,> bạn ấy nói. <Chân của họ có độ dài khác nhau. Chúng tôi đã tìm hiểu mãi mà không bao giờ biết tại sao họ lại tiến hoá theo cách ấy…>

“Họ là ai vậy?” tôi hỏi.

<Họ được gọi là người Gedd,> Aldrea nói.

“Có phải họ đến từ một hành tinh khác, giống như hành tinh Andalite không?”

<Đúng. Nhưng người Gedd không phải là vấn đề. Phiền nhất là cái mà những người Gedd đó đại diện.> Aldrea quay cả bốn mắt sang nhìn tôi nghiêm nghị. <Dak, bạn là Nhà tiên tri. Bạn đã được sinh ra, bởi vì dân tộc bạn cần đến bạn.>

“Đúng, tôi được sinh ra là Nhà tiên tri vì người Andalite các bạn đến đây. Chúng tôi cần có người nào đó có thể tiếp thu được kiến thức từ bạn.”

<Tôi cũng đã tưởng thế,> giọng Aldrea chùng xuống. <Nhưng cả hai chúng ta đều lầm to rồi. Bạn được sinh ra không phải vì sự xuất hiện của người Andalite mà vì tụi Yeerk đã có mặt ở đây.>

10.

“Yeerk là gì?” Dak hỏi tôi.

Tôi thở dài. <Chúng là một loài khác. Khác bạn và tôi, khác người Hork-Bajir hay người Andalite. Hork-Bajir và Andalite đều có thể tự bước đi tự do trên thế giới. Chúng ta ăn vỏ cây và ăn cỏ, nhưng Yeerk thì rất khác…>

“Chúng là thú ăn thịt sao?”

<Chúng không phải là thú ăn thịt, ít nhất thì là theo cách thông thường. Chúng là loài ký sinh. Bạn biết đấy, chúng…>

“Cái gì? Chúng gì nữa?” Dak nhắng lên.

Nhưng trí não tôi ngưng đọng, cứng ngắc. Rồi sau đó, đột nhiên tôi thất kinh cả hồn vía.

<Ôi, không! KHÔNG! Chúng đang ở trên quỹ đạo!> tôi hét thất thanh.

“Bọn Yeerk ấy hả?”

<Chúng đang ở trên quỹ đạo! Giờ này cha tôi phải chuyển tia báo cáo về thế giới quê nhà. Nếu chúng ở trên quỹ đạo, có thể chúng sẽ chặn được tín hiệu!>

Tôi vọt chạy. Cả người căng gồng lên, đuôi cụp xuống, cơ bắp tôi đau nhói vì tì xuống triền dốc luôn gập ghềnh.

Dak lúp xúp nhảy bước dài chạy theo nhưng trên mặt đất tôi nhanh hơn. Tôi bỏ bạn ấy lại phía sau. Với đôi mắt cuống oặt về sau, tôi thấy Dak nhảy lên cây. Di chuyển ở trên đó, đương nhiên bạn ấy sẽ nhanh nhẹn hơn.

Nhưng Dak không còn là mối bận tâm của tôi nữa. Tôi cần phải ngăn cha tôi phát tin tức đi! Tôi cần phải ngăn cuộc truyền tin này.

Tôi còn ở cách lòng máng hai dặm. Hai dặm phải chạy vòng vèo như hành tinh này bắt buộc: chạy ngoằn ngoèo lên vài mét, lại xuống vài mét. Lên đồi, xuống đồi, chạy vòng quanh những gốc cây bự chảng.

Lúc trông thấy ánh sáng hắt ra từ lòng máng, tôi cực kỳ bải hoải. Tận trong những trái tim tôi biết mình đã quá trễ. Cha tôi luôn là người rất đúng giờ. Đồng hồ trong người tôi biết rằng ông đã đánh tín hiệu đi từ trước đó mười lăm phút…

Nhưng tôi vẫn chạy. Tôi đã có thể nhìn thấy ánh đèn của lòng máng. Tôi thấy bóng cha, mẹ và em trai tôi in lên trước ngọn đèn. Có lẽ mẹ tôi đang lúi húi nạp bản phân tích ADN của một loài hoa mới lạ nào đó mà bà mới tìm ra vào máy tính. Em tôi đang chơi trò không gian ba chiều, bắn tỉa những tàu kẻ thù tưởng tượng. Cha tôi… cha tôi đứng một mình lặng lẽ, suy nghĩ miên man, hồi tưởng, mơ giấc mơ tràn trề hi vọng của mình.

Đó là bức tranh tôi muốn giữ lại mãi mãi.
Chứ không phải những gì xảy ra sau đó.

Ta choáng ngất thưởng thức hai ngày trong cơ thể Hork-Bajir mới. Nó vẫn là một kỳ quan đối với ta. Một điều kỳ diệu.

Điều duy nhất bực mình là tiếng la khóc ỉ ôi liên miên từ trí óc của tên Hork-Bajir. Không phải là nó chối từ không chịu chấp nhận thực tế, mà bởi vì nó quá ngu ngốc không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Nó ngu quá chẳng hiểu gì cả.

Bây giờ ta đã có thể hiên ngang đi lại khắp con tàu. Tất nhiên nó được đóng ra cho tụi Andalite, cho nên hầu hết sàn tàu đều có thảm cỏ đủ màu xanh lục, xanh lơ và đỏ đang mọc. Trần nhà trang trí những hình ảnh ba chiều về bầu trời Andalite đẹp tuyệt.

Tụi Andalite rất ghét sự giam hãm. Ta biết điều đó về chúng. Ta biết chúng đang sản xuất một thế hệ phi thuyền mới được gọi là "tàu Mái Vòm". Những tàu Mái Vòm này thật sự là một công viên nhân tạo, to khổng lồ luôn, trong đó có cả cây lớn, cỏ và bầu trời.

Nhưng cỏ kiếc trong phương tiện vận tải này chẳng bao lâu nữa sẽ chết héo thôi. Tụi ta chẳng cần dùng đến cỏ, mà tụi ta cũng chẳng sợ sự giam cầm.

Đó đây, những mảng cỏ vàng úa sao đó vẫn cố loi ngoi sống sót, nhưng phần lớn màng lưới thép chìm phía dưới vẫn thấy được.

Có thể thấy được! Ý niệm này thật mới mẻ đối với ta, rằng có thể thấy thứ này mà không thể thấy thứ kia.

Tàu Andalite được đóng ra để vận tải. Nhưng có những phần thành tàu trong suốt ta có thể nhìn qua và thấy những con tàu khác trong phi đội của ta.

Gần đó, đủ gần để trông thấy, là hai chiếc chiến đấu cơ Andalite. Tụi ta có bốn chiếc cả thảy, cộng với hai tàu vận tải này. Tụi ta cũng cướp được một chiếc máy bay mỏng manh của người Ongachic và ba chiếc tàu Skrit Na. Tàu Skrit Na tuy chậm rì nhưng được cái là có trang bị vũ khí đầy đủ. Tàu Ongachic có nhanh hơn nhưng chẳng có khẩu súng nào gọi là…

Thấp bên dưới chiếm hết nửa tầm nhìn của ta là hành tinh Hork-Bajir. Đó là hành tinh đầu tiên ta được nhìn thấy. Ta thấy nó treo lơ lửng trong không gian thật choáng ngợp! Thật hùng vĩ! Thật lạ kỳ!

"Esplin," một giọng nói vang lên. Ta quay qua nhìn một cơ thể Hork-Bajir khác.

Đó là Carger-7901. Ta biết Carger khá lâu rồi nhưng chưa bao giờ ta ưa hắn. Ở hắn luôn toát ra vẻ gì đó rất man rợ, hung bạo, lại đầy tham vọng nữa. Bây giờ Carger là một trong số rất ít đồng bào Mượn xác-Hork-Bajir của ta.

Đang có bàn luận sôi nổi về thứ hạng, cấp bậc mới. Có ý kiến

được tất cả mọi người đồng tình cho rằng: nếu sắp sửa trở thành một đội quân chinh phạt thì tụi ta cần có một tôn ti trật tự. Hội Đồng Thập Tam Trụ cổ xưa vẫn là thống lĩnh tối cao, nhưng bên dưới hội đồng quyền uy đó cần phải có cái gì đó đại loại như "visser" và "phó-visser" chẳng hạn…

Carger đã tự động đề bạt mình là một phó-visser và không ai phản bác hắn ta cả.

"Esplin. Ngươi hãy đi với ta."

"Chi vậy?"

"Đừng có hỏi lôi thôi," Carger gắt. "Cứ đi theo ta."

Ta lốc thốc đi theo hắn. Hắn dẫn ta đi về hướng khu vực sân bay lắp ghép ngay đằng sau buồng lái.

Ở đó tụi ta gặp hai tên Mượn xác-Gedd lạ hoắc khác. Cả Akdor cũng có mặt ở đó.

"Tụi ta vừa gặp phải một sự kháng cự từ bề mặt bên dưới," Carger nói cụt lủn. "Một mẩu điện tín Andalite."

Ta cảm thấy một luồng hoóc-môn tiết ra khắp cơ thể Hork-Bajir. Sự xung động đến cùng với nỗi sợ hãi và linh cảm đoán trước được một biến cố gì đó.

"Có một tiền đồn Andalite ở trên hành tinh đó. Bức điện tín không hề bị mã hoá. Tụi ta tin là có bốn tên Andalite ở đó. Phải giết chúng ngay lập tức, trước khi chúng kịp phát hiện ra sự hiện diện của tụi ta."

Carger ngoác cái miệng Hork-Bajir ra cười. "Ta được vinh dự chỉ huy cuộc tấn công."

"Chẳng ai nghi ngờ điều đó cả," Akdor rít lên. "Nhưng vì chỉ có mình mi tới đó nên tụi ta cần sử dụng cơ thể của mấy tên Hork-Bajir này. Tụi ta sẽ đột kích từ chiến đấu cơ Andalite. Nhưng nếu cả bốn tên Andalite đều không ngỏm hết, thì hai tụi mi sẽ phải đuổi theo đám sống sót."

Phải thú thật là ta cảm thấy băn khoăn vì chuyện này. Không như những Yeerk lằng nhằng khác, ta hiểu rõ về Andalite. Ta biết là chúng có kỹ thuật phát triển cao đến thế nào và tụi chúng nguy hiểm ra sao. Ta còn biết là chẳng cần đến bất cứ thứ vũ khí nào trợ giúp, nội cái đuôi Andalite thôi cũng đủ khiến tụi chúng ghê gớm lắm rồi.

Nhưng ta thà chết còn hơn là phải công khai thừa nhận điều đó. Đây là con đường tiến tới quyền lực. Để đến đó, trận giao chiến đầu tiên trong lốt vật chủ Hork-Bajir là một mục đích gần như tối hậu.

Và nếu như Carger đương không tự xưng mình là phó-visser, thì tại sao ta không là một phó-visser khác?

Hai chiến đấu cơ Andalite được đem ra cầu ghép nối với tàu vận tải. Ta và Carger chui vào một chiếc.

Chỉ cần bay một đoạn ngắn là tới bề mặt của hành tinh đó. Đi một nửa vòng quỹ đạo rồi xuống xuyên qua bầu khí quyển mỏng dính.

Hai chiếc chiến đấu cơ bay sát nhau theo đội hình. Ta đã dạy phi công của tụi ta khái niệm đó đấy. Ta đã học được nó khi nghiên cứu về Andalite. Phi thuyền trong đội hình khó bị tấn công hơn.

Không phải là tụi ta sợ bị tấn công. Chỉ có bốn Andalite trên bề mặt của hành tinh này thôi, chúng đâu có tàu thuyền gì mà tấn với chả công.

Tụi ta sà xuống, nhảy lóc cóc trên mặt đất. Rồi lại xuống, xuống nữa, chun vô một trong những thung lũng rộng bao la.

Phần này của hành tinh tối thui tối mò. Đang là ban đêm mà. Mắt thường chẳng có tác dụng trong đêm, nhưng chẳng hề gì, tụi ta đã biết bọn Andalite chui rúc ở đâu rồi.

Tụi ta bay chỉ cách mấy ngọn cây tí chút.

"Phi công," ta gọi. "Nghiên cứu về các phương thức Andalite của ta cho thấy rằng phi cơ này có trang bị thiết bị tăng tầm nhìn."

Tên phi công - dĩ nhiên chỉ là đồ Mượn xác-Gedd khinh khỉnh nhìn ta như thể ta là thằng ngố. "Tụi ta biết phi cơ của mình." Hắn trải màn hình ra và trên màn hình, ta có thể thấy chốn nương náu của tụi Andalite. Một "lòng máng" theo như cách chúng gọi.

Ta thấy một Andalite đang cắm cúi làm việc bên giao diện máy tính. Một Andalite khác, có vẻ còn rất trẻ đang nhảy cỡn lên, hình như đang chơi trò gì đó. Một Andalite giống đực to con đang đứng bên rìa lòng máng, mắt nhìn đăm đăm vào đêm tối.

"Nhìn sai hướng rồi," Carger cười cợt. "Hãy nhìn lên nè, Andalite. Hãy nhìn lên để thấy thần chết đến với bay đây nè!"

Tụi Gedd cũng hùa theo cười sằng sặc. Cười? Đó là khả năng biểu lộ niềm vui sướng bằng miệng. Thật là một phát hiện kỳ thú!

Nhưng ta không cười. "Ta thấy chỉ có ba Andalite, chứ không phải bốn," ta nhắc.

"Đứa thư tư chắc chắn đang nằm còng queo trong lòng máng ngủ khì rồi," Carger bảo.

"Không, Andalite không bao giờ chui rúc trong hầm, trừ khi chúng bắt buộc phải thế. Chẳng hạn trong đêm lạnh lẽo, hay để tránh thời tiết khắc nghiệt, hoặc để núp tránh một cuộc oanh kích, hay khi họ phải phục vụ trên phi thuyền không gian. Andalite là loài sống ngoài thiên nhiên, ngoài trời. Họ rất ghét phải tù túng dưới bất cứ phương diện nào. Họ thấy bất an nếu không có đủ không gian thoáng đãng để chạy nhảy."

Carger dẩu mỏ. "Ngươi đúng là đồ hâm mộ Andalite, Esplin."

Ta cảm thấy gai gai phần da sau cổ. Đó là phản ứng sợ sệt của Hork-Bajir. Ta sợ Carger.

"Ta sẽ giết được nhiều Andalite hơn, nếu ta biết rõ các thói quen của chúng," ta nói cộc cằn.

Hai chiến đấu cơ giờ đã ở trên lòng máng cách chưa tới chín mươi

mét, động cơ thật êm để tránh bị nghe thấy hay trông thấy. Đó là một chiến thuật nữa ta đã khám phá ra khi nghiên cứu kẻ thù.

“Máii Cắắt. Ngắm mụutt tiêu,” tên phi công Gedd lào khào.

“Mới chỉ có ba Andalite ở trong tầm ngắm. Hãy đợi cho đến khi tên thứ tư lọt vào luôn…”

“Chờ cái gì? Đồ ngu. Bắn!” Carger ra lệnh.

“ Không! Tên Andalite còn lại sẽ trông thấy…”

“Ta nói bắn!” Carger rống lên. “Đó là mệnh lệnh trực tiếp từ phó-Visser!Bắn! Giết chúng ngay!”

Không hề có dấu hiệu báo trước. Không hề.

Ngoại trừ cảm giác thốn lên trong bao tử tôi, một cảm giác quằn quặn, hàm chứa sự đe doạ khủng khiếp.

Xxeẹẹtt!

Xxeẹẹtt!

Những tia máy Cắt từ bầu trời, không cao lắm, phóng xuống.

Xxeẹẹtt!

Xxeẹẹtt!

Lòng máng nổ tung. Những túi không khí trong vật liệu xây dựng nóng rực lên trong vòng chưa đến một phần trăm giây và nổ tanh bành. Độ ẩm trên mặt đất, trên cỏ và sỏi đá đều bốc hơi tức thì và cũng vỡ tanh tành. Tất cả mọi thứ có thể cháy được đều cháy rụi.

Không thứ gì không cháy tan trước sức nóng của những khẩu máy Cắt gài cấp độ cao nhất.

<Kkhôôônngg!> Tôi thét lên.

Hơi nóng hầm hập táp lên mặt tôi. Tôi cảm thấy những đợt sóng rung chuyển đổ ập lên mình.

<Kkhôôônnngg!>

Xxeẹẹtt!

Xxeẹẹtt!

Lòng máng cháy tan, nổ không còn vết tích. Tôi không trông thấy gia đình mình bị thiêu rụi, tôi không trông thấy họ, nhưng tôi biết điều gì xảy ra với họ.

Cả gia đình tôi đã chết hết, chỉ cách tôi độ chừng ba chục thước. Họ chết ngay từ loạt máy Cắt đầu tiên.

<Aahhh! Aahhh! Aahhh! Aahhh!>

Tôi không thể nào ngưng hét rống lên.

<Aahhh! Aahhh! Aahhh! Aahhh! Aahhh! Aahhh! Aahhh!>

Có ai đó túm lấy tôi. Không suy nghĩ gì cả, tôi vung đuôi lên, quất điên cuồng.

Dak Hamee giơ cánh tay trái lên đỡ đòn. Lưỡi dao đuôi của tôi xớt ngang lưỡi gươm cổ tay của bạn ấy. Một mẩu gươm đứt lìa, rơi phịch xuống đất.

Đám máy Cắt đã ngừng khai hoả. Chỗ trước kia là lòng máng, là gia đình tôi… đang cháy đỏ lòm trong đêm.

“Bạn phải chạy đi!” Dak gằn giọng.

<Họ đã chết cả rồi!> Tôi rền rĩ. <Ôi, không, không, không.>

“Bạn phải chạy đi!” Dak nhắc lại.

<Họ chết hết cả rồi!>

“Những kẻ gây ra việc này chắc chắn sẽ tới nơi để kiểm tra, bảo

đảm kết quả chúng đã làm," Dak nói. "Tuyệt đối không được để chúng tìm thấy bạn."

<Thì sao? Ôi, cha ơi! Mẹ ơi! Barafin! Barafin!>

Dak túm lấy tôi và lôi tôi ra khỏi cảnh tượng hãi hùng kia. Bạn ấy nhẹ nhàng vỗ về đầu tôi bằng hai bàn tay đầy móng sắc và níu cho tôi nhìn bạn ấy. Nhưng vì là Hork-Bajir nên bạn ấy không biết: đôi mắt cuống của tôi có thể dễ dàng quay trở về phía sau, dán chặt vào đống lửa tang thương đã từng là cuộc đời tôi.

"Như bạn đã nói đấy, Aldrea, đây chính là lý do tại sao tôi được sinh ra là Nhà tiên tri. Để cứu nhân dân tôi thoát khỏi tay bọn Yeerk, những kẻ gây ra tội ác tày trời này. Nhưng tôi không thể làm điều đó một mình. Bạn phải giúp tôi.>

<Giúp ư?> Tôi khóc nức nở. <Giúp cái gì?>

"Giúp tôi hiểu… hiểu cái đồ quỷ sứ này," Dak nói. "Bạn sẽ giúp tôi hiểu đồ quỷ sứ độc ác đó chứ?"

Tôi cảm thấy rã rời. Nỗi sợ hãi và căm thù dâng lên nghẹt thở đến nỗi tôi muốn chết đi ngay tức khắc để khỏi phải chịu đựng chúng.

Nhưng Dak đã chỉ ra cho tôi một con đường sống, một lý do để cố chịu đựng nỗi đau đang nghiến ngấu từng đường gân thớ thịt tôi.

<Không, tôi sẽ không giúp bạn hiểu chúng đâu," tôi đay nghiến. "Mà tôi sẽ giúp bạn giết bọn Yeerk. Đúng. Tôi sẽ giúp bạn giết chúng. Giết! Giết hết chúng nó!>

Tôi ngước lên bầu trời, nơi tôi biết bọn Yeerk đang ẩn núp và gào lên.

<Giết tất cả chúng nó!> Tôi gầm rít. <Giết hết chúng nó!>

13.

Tôi vẫn còn run bần bật. Mặt tôi vẫn còn nóng hầm hập vì sức nóng quỷ thần. Tâm trí tôi quay cuồng, cồm cộm, lảo đảo vì những gì mình chứng kiến.

Tất cả những gì tôi biết về người Andalite và dải thiên hà bên ngoài hành tinh của mình là những gì Aldrea đã nói với tôi. Bạn ấy đã không nói cho tôi biết những điều như thế này. Bạn ấy không nói cho tôi biết về vũ khí, về chiến tranh và về bọn Yeerk.

Tôi không biết tí gì về những điều đó.

Tôi biết rằng có những con quái vật sống ở trong Cha Vực thỉnh thoảng trồi lên và bắt đi người Hork-Bajir nào sơ suất đi quá xa xuống khỏi vách thành thung lũng.

Nhưng những con quái vật đó không sử dụng phi thuyền. Chúng không tấn công lén lút từ bầu trời.

Tôi biết như vậy và ngẫm nghĩ: khi quái vật tấn công, người Hork-Bajir phải bỏ chạy. Nếu một quái vật tấn công và không thể kéo họ xuống vực được, thì một quái vật khác bị tiếng ồn lôi kéo sẽ tấn công tiếp. Tụi Yeerk này chắc hẳn cũng giống như thế, rất có thể chúng sẽ tiếp tục tấn công.

Aldrea không nghe một lời nào của tôi. Tôi phải nắm lấy tay bạn ấy và kéo đi. Tôi kéo bạn ấy chạy vào khoảng tối, tránh xa vệt lửa khủng khiếp.

Tôi cần phải báo cho những người già biết chuyện này. Chưa từng bao giờ có việc như thế này xảy ra cả. Họ cần phải biết và họ cần phải ra quyết định…

Không. Tôi nhận ra rồi, chính tôi phải quyết định. Họ sẽ nhìn tôi và bảo: "Dak Hamee, cháu là người khác thường. Cháu là Nhà tiên tri. Hãy nói cho chúng ta biết đường lối."

Tôi ngừng chạy. Aldrea cũng ngừng luôn.

"Tôi phải quyết định," tôi nói và cảm thấy như thể Cây Bộ Lạc vừa đổ sầm lên người mình. Tôi tưởng tôi đã được học rất nhiều, tôi tưởng mình khôn ngoan. Nhưng tôi chả hiểu gì cả!

"Nhưng tôi chưa sẵn sàng," tôi nói với Aldrea. "Tôi không biết phải làm gì."

Trước khi bạn ấy có thể trả lời, tôi thấy hai người Hork-Bajir chạy ào về hướng tôi. Chắc chắn họ đã trông thấy lằn sáng từ bầu trời.

"Đừng sợ, những người anh em," tôi trấn an họ.

"Ồ, tụi ta đâu có sợ," một trong hai người trả lời tôi, giọng của anh ta khang khác sao ấy.

Anh ta bước lại gần tôi. Khi anh ta tiến lại gần sát tôi chợt nhận ra là tôi không biết anh ta. Phải chăng anh ta là người của bộ lạc khác

trong thung lũng?

Xooẹẹtt!

Anh ta chém tôi bằng gươm cổ tay! Tôi bị phập ngay ngực. Tôi có thể cảm thấy máu chảy ra, thấy da mình nứt toác, như thể có một cái miệng to đùng ghé vào cắn ngực tôi một miếng.

Nó làm tôi đau.

"Tại sao anh…"

Xooẹẹtt! Xooẹẹtt!

Anh ta lại chém tôi, sử dụng gươm cẳng chân và cùi chỏ.

Tôi lại bị chảy máu. Sườn bên trái và mặt tôi bị hai vết sâu. Tất cả chỉ xảy ra trong chớp mắt.

"Mặc kệ nó, bắt lấy tên Andalite!" giọng Hork-Bajir khác tru lên.

Tên Hork-Bajir thứ hai chồm xuống Aldrea. Những lưỡi gươm của hắn khua sáng loáng trong không trung, như thể đang thực hiện vũ-điệu-bầu-trời.

<Dak! Hãy đánh lại đi! Chúng không phải là Hork-Bajir thật đâu!> Aldrea hét.

"Gì cơ?"

<Đánh lại chúng!> Aldrea thét lên, đoạn vung đuôi lên, quất về phía trước nhanh đến độ không khí như muốn kêu răng rắc. Mẩu dao nhỏ xíu ở chót đuôi bạn ấy phập thẳng vào ngực tên Hork-Bajir thứ hai.

Hắn ngả người ra sau né, rống lên đầy giận dữ.

Tất cả những gì tôi làm là đứng ngây ra ngó. Tôi bị chảy máu. Tôi bị chém nhiều chỗ. Tôi cảm thấy đau đớn. Nhưng trên tất cả, tôi thấy bối rối, hoang mang. Làm sao lại có chuyện một người Hork-Bajir chém tôi bằng gươm của anh ta chứ? Đây không phải là một tai nạn, như thỉnh thoảng vẫn xảy ra khi chúng tôi đang thu hoạch vỏ cây.

Nhưng lúc này chúng tôi không đang thu hoạch vỏ cây. Thế mà người Hork-Bajir này lại chém tôi. Cố ý chém! Tại sao vậy?

"Dẹp cái thằng ngu si đó qua một bên. Lại giúp ta tiêu diệt con nhỏ Andalite này nào! Nó quật ta!"

Bây giờ cả hai người Hork-Bajir đều quay qua Aldrea. Họ xán lại gần hơn, điên loạn chém gươm trong không khí, mỗi lúc mỗi nhích lại gần hơn. Chúng quây tròn, dồn bạn ấy vào một cái cây.

Nếu họ cứ tiếp tục tiến lên và khua tít gươm như thế thì thể nào bạn ấy cũng bị trúng gươm thôi. Aldrea sẽ bị rạch nghiêm trọng đến nỗi có thể chết. Tôi đã có lần thấy một người Hork-Bajir vô tình bị rạch. Có lần một người Hork-Bajir già yếu đã chết vì bị cắt phải…

Đuôi Aldrea cong lên, gồng cứng.

Một cú quật bất ngờ! Cả hai người Hork-Bajir nhảy vào Aldrea, khua gươm loang loáng. Đuôi Aldrea lại quất, và quất nữa.

Bạn ấy trượt! Một cẳng chân bạn ấy gồng quá nên đã xệ chệch qua một bên.

“Chết này, đồ Andalite ghê tởm!” Một người Hork-Bajir la lên.

Những lưỡi gươm của hắn chém xoèn xoẹt.

Tôi nhìn những lưỡi gươm của mình.

Aldrea gầm rú trong giận dữ và kinh hoàng.

Tôi giơ cánh tay mình ra và nhìn những lưỡi gươm ở đó, tựa hồ như tôi trông thấy mình lần đầu tiên.

Ngay lúc đó, bỗng có điều gì đó xảy ra, như là tôi được ban cho quyền năng nhìn ngay vào trái tim của Cha Vực vậy. Tôi cảm thấy được một sự hiểu biết kinh khủng, một sự hiểu thấu khủng khiếp. Tôi cảm thấy… sức mạnh.

<Dak! Giúp tôi với!> Aldrea la lên.

Tôi nhảy tới sau lưng tên Hork-Bajir gần nhất. Tôi vung cánh tay lên hết sức bình sinh. Lưỡi gươm cổ tay tôi lạng phập vào lưng hắn. Nó chặt xuyên qua những cơ bắp, chạm tới xương sống của hắn.

Mọi cơ bắp trong cơ thể của hắn xịu xuống ngay tức khắc. Hắn ngã ngửa, không thể cục cựa được đôi chân nữa.

Tôi nhoài qua tên Hork-Bajir kia, nhưng hắn đã nhanh chân quay đầu tháo chạy thục mạng.

“Carger, mi là đồ hèn!” Tên Hork-Bajir què gầm lên.

Tôi nhìn trân trân vào lưỡi gươm cổ tay mình đang rỏ máu.

<Bọn Gedd!> Aldrea hét lớn.

Tôi quay theo hướng mắt chính của bạn ấy và thấy có hai con quái vật dị hợm đang lụp chụp chạy tới. Chúng cầm những cỗ máy nho nhỏ trong tay.

<Phải chạy thôi!> Aldrea bảo.

“Chạy ư?> Tôi vẫn ngu ngơ nhìn vào những lưỡi gươm của mình.

Tên Hork-Bajir dưới chân tôi rên la thảm thiết. Cánh tay của hắn đu đưa yếu ớt. Những cẳng chân của hắn tuyệt nhiên không hề động đậy.

Aldrea cúi sát mặt vào tên Hork-Bajir bị thương. <Bất kể mày tên là gì, tên Yeerk kia, hãy về mà nói với cấp trên của mi: Trước hết, sự bội tín của tụi bay đã huỷ hoại thanh danh của cha ta, rồi sau đó tụi bay lại tàn sát cả gia đình ta. Nhưng tụi bay sẽ không có được hành tinh này đâu. Chúng ta là người Andalite, tụi bay là những con sâu ký sinh. Và rồi chúng ta sẽ thấy tất cả đám tụi bay chết toi hết. Mi và nòi giống hôi hám của mi. Hãy nói lại nguyên xi như thế với chủ nhân của mi nhé.>

Hai sinh vật mà Aldrea gọi là người Gedd giờ đang chạy bán sống bán chết về phía trước, hai tay giương cao những cỗ máy nhỏ.

<Con gái của hoàng tử Seerow sẽ cho tụi bay thấy những tính cách đối lập của người Andalite.> Aldrea nói với tên Hork-Bajir bị què.

Rồi Aldrea và tôi tuôn chạy.

Cả gia đình tôi đã bị sát hại. Tôi là người Andalite duy nhất trong phạm vi hàng triệu dặm này và tôi không có cách nào liên lạc được với đồng bào tôi. Bọn Yeerk đã tràn xuống hành tinh Hork-Bajir. Chỉ có tôi và Dak biết được điều này.

Tôi chỉ biết rằng người Hork-Bajir rất hoà hiếu. Nhưng trước đây tôi không hề biết rằng họ không biết gì hết về khái niệm đánh nhau.

Có lẽ họ là loài dữ tướng nhất dải thiên hà này. Họ là những cỗ vũ khí di động, chết người từ đầu đến chân. Nhưng họ không biết điều đó. Họ không biết những lưỡi gươm trên người họ có ý nghĩa gì và họ đã trở thành mục tiêu quá hoàn hảo cho tụi Yeerk.

Tôi và Dak cong đuôi chạy, dễ dàng bỏ xa bọn Gedd. Chúng tôi tuôn chạy xuống đồi, không biết là mình đang chạy trốn những kẻ rượt đuổi thật sự hay chỉ trốn chạy những bóng ma. Tôi cố suy nghĩ xem phải làm gì, nhưng tâm trí tôi đã bị choán hết bởi hình ảnh máy Cắt thổi tan biến tất cả những gì tôi yêu quý thành tro tàn.

"Hãy nói cho tôi biết về những Yeerk này đi," Dak nôn nóng bảo tôi.

<Chúng là loài sống ký sinh. Chúng có thể sống ở nơi của chúng trong cái thứ gọi là vũng Yeerk. Nhưng chúng thích chui vào trong cơ thể và não của những loài khác hơn…>

"Làm sao lại thế được?"

<Bọn Yeerk tiến hoá theo cách của chúng. Chúng bẩm sinh là loài sống tầm gởi. Trên thế giới của chúng, chúng đã sống chui rúc trong một loài gọi là Gedd. Hồi nãy bạn đã thấy hai tên Gedd rồi đó. Cha tôi là người Andalite đầu tiên tiếp xúc được với chúng.>

Dak ngạc nhiên quá đỗi. "Các bạn đã sống chung với bọn Yeerk?"

<Đúng. Chúng tôi… cha mẹ tôi được phái tới để nghiên cứu chúng, để coi xem chúng tôi có thể là đồng minh với chúng được hay không, hay để xem chúng tôi có lý do nào để sợ chúng hay không.>

Dak gật đầu. "Đây cũng là điều cha mẹ bạn làm ở đây chứ gì? Tôi nói có đúng không? Họ được phái tới đây để nghiên cứu chúng tôi…"

<Đúng. Nhưng ở đây có sự khác biệt. Chúng tôi biết Yeerk rất…> tôi ngừng bặt.

Dak chờ tôi một hồi lâu rồi bạn ấy nói nốt câu giùm tôi. "Các bạn biết Yeerk rất thông minh. Không như Hork-Bajir. Các bạn quan tâm đến họ vì trí thông minh của họ và các bạn sợ họ cũng vì cùng lí do đó."

<Đúng, Dak. Chính trí thông minh của họ đã hấp dẫn chúng tôi.>

"Chính vì vậy mà cha mẹ bạn không thèm lưu tâm tới chúng tôi. Vì chúng tôi là loài kém cỏi."

Dak có vẻ cay đắng. Không phải là vì tôi, không phải với người Andalite, mà với đồng bào mình. Như thể bạn ấy xấu hổ vì họ quá khù khờ.

<Thông minh không phải là tất cả,> tôi nói. <Cha tôi là… đã là… một người cực kỳ thông minh, tài giỏi. Nhưng bọn Yeerk đã phỉnh lừa cha tôi. Ông đã dạy chúng về thế giới bên ngoài hành tinh của chúng. Ông dạy chúng ngôn ngữ chữ viết, về những khái niệm vật chất tinh vi, làm ra công cụ, khai thông tầm nhìn cho chúng, cả nghệ thuật, và mọi thứ khác. Ông tin cậy chúng. Ông nghĩ chúng phải biết ơn mới đúng…>

"Cha bạn đã phạm phải một sai lầm lớn," Dak nói. "Bọn Yeerk đã thấy tất cả những thứ chúng không có, nên chúng bắt đầu muốn nhiều hơn nữa. Chúng muốn được giống như các bạn, được huy hoàng như người Andalite."

Tôi quay đôi mắt cuống qua sững sờ nhìn Dak đang sóng bước bên cạnh mình. Làm thế nào mà bạn ấy hiểu rõ cốt lõi của vấn đề nhanh đến thế? Làm sao bạn ấy đoán được tụi Yeerk cảm thấy gì?

Rõ rồi, bởi vì bạn ấy cũng cảm thấy giống như thế. Bạn ấy cũng ghen tị với những gì người Andalite có, ghen tị với sức mạnh, kiến thức và trí thông minh của chúng tôi.

<Bọn Yeerk đã tàn sát hầu hết những chiến hữu đi cùng với cha tôi,> tôi nói. <Chúng cướp một số tàu Andalite và trốn vào không gian Zero. Kể từ đó chúng không ngừng săn lùng những cơ thể vật chủ thích hợp.>

"Và bây giờ chúng đã tìm ra," Dak chua chát nói.

<Phải.>

"Đồng bào tôi sẽ không thể nào ngăn chặn chúng được."

<Có lẽ vậy thật,> tôi cao giọng. <Người Hork-Bajir các bạn là những chiến sĩ rất nguy hiểm và mạnh mẽ, ít nhất là trong cận chiến. Khi đánh nhau một-chọi-một, các bạn thậm chí có thể thách thức một chiến binh Andalite.>

Dak cười. "Ồ, đồng bào tôi không hiểu ký sinh là gì đâu. Họ sẽ không bao giờ hiểu rằng những sinh vật này sẽ đánh cắp cơ thể của họ. Họ sẽ nghe những gì chúng ta nói với họ, sau đó họ lại tiếp tục đi bóc vỏ cây, chơi đùa và chăm sóc con cái thôi."

<Chưa chắc. Bạn là Nhà tiên tri. Bạn được sinh ra để dạy đồng bào của bạn một điều mới. Có lẽ bạn được sinh ra để dạy họ chiến đấu. Có lẽ mục đích của bạn là dạy Hork-Bajir giết Yeerk.>

"Tôi hy vọng tôi được chọn để chỉ cho đồng bào mình tất cả những thứ mà cha bạn đã cố dạy cho bọn Yeerk. Tôi muốn dạy họ âm nhạc, chữ viết, hội hoạ. Tôi muốn chỉ cho họ cách tính thời gian, cách theo dõi năm tháng trôi qua, cách làm các dụng cụ và xây dựng. Nhưng cha của bạn đã dạy cho bọn Yeerk tất cả những điều này, và giờ đây, chúng ta nhìn thấy kết quả của việc dạy bảo ấy. Có thể tôi là

một thằng ngu khi cho rằng kiến thức sẽ khiến người dân của tôi thấy sung sướng.”

<Còn vô khối thời gian để nghĩ về những điều đó sau khi chúng ta tìm ra một cách tiêu diệt bọn Yeerk,> tôi nói. <Chúng ta có thể cứu đồng bào của bạn nếu họ học cách chiến đấu! Họ sẽ không phải bị diệt vong.>

“Đúng,” Dak nói nho nhỏ. “Hoặc là họ học cách chiến đấu và bị thương hoặc bị giết, hoặc là họ học cách bị bắt làm nô lệ. Cả hai việc đều tàn phá họ. Kẻ giết chóc và tên nô lệ. Họ sẽ là kẻ này hoặc là kẻ kia. Kẻ giết chóc và tên nô lệ.”

Tôi dừng lại và nắm tay Dak, cẩn thận di chuyển mấu ngón tay phía dưới những lưỡi gươm cùi chỏ. Nó cứng và sắc không thua kém gì lưỡi dao đuôi Andalite.

<Nếu như phải đứng trước hai chọn lựa: hoặc là làm một kẻ giết chóc hoặc và làm một tên nô lệ, thì hãy là một kẻ giết chóc. Để học biết được điều này chẳng quá khó khăn lắm đâu.>

“Và đó là điều bạn muốn dành cho tôi ư? Là một kẻ giết chóc ư?”

<Nếu cần, thì đúng là như thế!>

Dak cẩn trọng cất bàn tay tôi ra khỏi gươm của mình, thật cẩn thận để không làm tôi bị thương.

Tôi thấy vẻ lờ đờ của bạn ấy. Người Hork-Bajir không khéo che giấu cảm xúc của mình. Họ không bao giờ học được cách nói dối. Vì vậy tôi có thể thấy rõ cái gì đang xao động trong trái tim và khối óc của Dak.

“Còn có quá nhiều điều tôi phải học từ người Andalite,” bạn ấy nói.

Tôi quay nhìn đi chỗ khác. Thật khó mà nhìn thẳng vào nỗi thất vọng tràn trề trong đôi mắt người mà ta mến yêu. Dak không có sự lựa chọn nào. Đồng bào của bạn ấy cũng không có sự lựa chọn nào hết. Liệu tôi có sẽ tiếp tay tạo nên một loài giết chóc mới để ngăn chặn bọn Yeerk? Đúng, một ngàn lần đúng thế.

Những sinh vật tàn sát gia đình tôi phải trả giá, cho dù bất cứ điều gì xảy ra chăng nữa.

Xxẹẹttt!

Thân cây bên trái cách tôi vài phân chợt nổ tanh bành, những cành cây húc trúng tôi, rách cả thịt da. Sự chấn động và ánh sáng làm tôi tê liệt.

Đó là một khẩu máy Cắt cầm tay chứ không phải thứ vũ khí siêu nặng của chiến đấu cơ. Tôi thoáng thấy bọn Gedd đang lụi cụi đi về hướng chúng tôi, kẹp kín cả hai mạn sườn.

Làm sao đó mà chúng đã lần ra dấu vết chúng tôi, và ghê gớm hơn, chúng còn đáp xuống từ những con tàu ở trên quỹ đạo nữa.

Chúng ở trên đồi phía trên chúng tôi. Chỉ còn lối thoát duy nhất là chạy xuống đồi.

<Chúng đã tìm ra chúng ta,> tôi thét. <Chạy!>

Chúng tôi chạy. Chúng tôi nhanh hơn lũ Gedd, nhưng tôi biết chúng sẽ gọi chiến đấu cơ. Chúng tôi không thể chạy thoát khỏi chiến đấu cơ.

Xxẹẹttt! Xxẹẹttt!

“Chúng ta phải tới Cha Vực,” Dak nói.

<Ở dưới đó chúng ta có sống sót không?>

“Thế ở đây chúng ta có sống được không?” Dak hỏi lại.

Tôi và Dak chạy xuống thung lũng, xuống mãi về phía màn sương mù màu xanh da trời sáng mà người Hork-Bajir gọi là Cha Vực.

Xuống, xuống, xuống hoài. Gân cơ cẳng chân tôi nhức vì đau. Tôi muốn dừng lại để biến hình thành *Chadoo*, nhưng chẳng còn thời gian nữa. Bọn Gedd đang đuổi theo quá rát. Tôi có thể nghe chúng liên lạc với nhau, cố gọi chiến đấu cơ đến hoàn tất nhiệm vụ tàn sát.

Địa hình địa thế hiểm trở của hành tinh đã cứu chúng tôi thoát chết. Nhưng không được lâu.

Xxẹẹttt!

Một cái lỗ rộng sáu tấc xuyên thẳng qua một thân cây phía trên đầu chúng tôi. Cái lỗ bốc khói nghi ngút nhưng thân cây không hề bị nổ tung.

Xxẹẹttt!

Một tia máy Cắt xới thành một giao thông hào trên mặt đất cạnh chúng tôi.

Chúng tôi vẫn chạy trối chết. Chạy trong cơn ác mộng kinh hoàng nhất. Mọi tế bào trong cơ thể rên lên vì đau nhức. Máu từ các vết thương ứa ra, cơ bắp thống thiết đòi được nghỉ xả hơi.

Xuống, xuống nữa. Bây giờ tôi đã có thể thấy chớp xanh da trời loé lên giữa những thân cây, không khí trở nên đậm đặc hơn.

Chúng tôi hộc tốc chạy, chạy với tốc độ tối đa. Dẫm bừa lên đá, sỏi, bụi rậm. Tốc độ của nỗi kinh hoàng, sợ hãi tột độ.

Ở phía trên chúng tôi, một toán năm sáu người Hork-Bajir đang sợ dúm ró. Họ túm tụm lại sát nhau, ngỏng cổ lên bầu trời, nhìn máy Cắt khai hoả, những gương mặt dị kỳ biểu lộ nỗi sợ quái đản.

"Đó là Dak Hamee!" một người la lên. "Dak Hamee! Nhà tiên tri! Chuyện gì xảy ra vậy?"

"Chạy! Chạy! Chạy mau!" Dak thét.

Xxẹẹttt!

Những tia máy Cắt biến hai người Hork-Bajir thành hơi nước.

"Chạy mau! Báo cho tất cả mọi người hãy trốn đi!" Dak gào. "Tôi phải giúp họ, phải hướng dẫn cho họ!" Bạn ấy nói với tôi.

<Bọn Yeerk muốn săn đuổi chúng ta,> tôi nói. <Nếu chúng ta ở lại với họ thì sẽ gây ra nguy hiểm cho họ hơn.>

Trong thâm tâm tôi biết mình nói dối. Bọn Yeerk không lùng đuổi chúng tôi, mà chỉ là tôi thôi. Tất cả những người Hork-Bajir đều như nhau đối với bọn Yeerk. Chỉ có tôi, người Andalite, là chúng muốn giết.

Nhưng Dak tin vào lời cảnh báo của tôi. Bạn ấy chạy theo tôi xuống dốc, để mặc những người Hork-Bajir đang thất kinh ở phía sau.

Chẳng còn thời gian để cảm thấy tội lỗi nữa.! Chỉ có tôi là người

duy nhất có thể tìm cách liên lạc với đồng bào mình, báo cho họ tới tiêu diệt bọn Yeerk. Chỉ có tôi là vật bảo đảm cho sự trả thù. Một vài người Hork-Bajir làm sao so sánh được với sự cần thiết phải giết bọn Yeerk?

Không khí vẫn dày đặc hơn, y như hít thở hơi nước lạnh ngắt vậy. Nhưng có thêm khí oxy đã giúp phục hồi sức mạnh cho tôi.

Thình lình, ngay phía dưới chúng tôi, cây cối đã hết, chỉ có mặt đất mở ra. Làn sương màu xanh da trời cuồn cuộn loé lên đầy đe doạ.

Ngay lúc đó sự lựa chọn của tôi không phải giữa cuộc sống vui sướng dài lâu và cái chết. Mà đó là sống thêm vài phút nữa hay chết ngay tức khắc. Tôi chọn cách sống thêm vài phút nữa.

Và tôi dấn mình đi bừa vào Cha Vực.

Người Hork-Bajir chúng tôi có nhiều truyền thuyết về Cha Vực. Cha Vực và Mẹ Bầu Trời đã sản sinh ra chúng tôi, lũ con cháu của Người. Mẹ Bầu Trời cho chúng tôi không khí và ánh sáng. Cha Vực cho chúng tôi đất và nước. Đó là những thứ thiết yếu để nuôi nấng cây cối, nguồn thức ăn duy trì sự sống cho chúng tôi.

Nhưng Cha Vực cũng là nơi mà quái vật đến.

Không có người Hork-Bajir nào từng đi vào Cha Vực mà còn sống để kể chuyện về Người.

Lúc này chúng tôi đang rơi xuống Vực. Chúng tôi đã băng ngang qua những đám bụi rậm sặc sỡ và những cụm hoa dị kỳ ở rìa Vực. Không có cây lớn nào mọc ở đây, tuy mọi thứ vẫn sống, ngay cả lúc này, với màn sương xanh lá cây bủa vây chung quanh, che giấu chúng tôi khỏi bọn săn đuổi hăng mồi.

<Hoá ra bầu khí quyển ở đây có thể thở được,> Aldrea nói. <Tôi không biết tỉ lệ chính xác của từng loại khí, nhưng tôi có thể thở được. Còn bạn, Dak, bạn thấy sao?>

"Đúng, tôi cũng có thể thở được," giọng nói của tôi có vẻ bị lạng mỏng đi. Dường như nó tắt ngúm trong không khí. Xem ra âm thanh không thể đi từ miệng tôi tới tai Aldrea được.

Tôi sợ quá. Tôi biết chúng tôi rồi cũng sẽ chết thôi. Nhưng tôi cũng biết rằng thà chết ở đây, trong lòng Cha Vực còn tốt hơn là chết dưới họng máy Cắt của bọn Yeerk.

Cha Vực là của chúng tôi - của người Hork-Bajir. Tôi muốn chết như một người Hork-Bajir.

Thế giới xung quanh chúng tôi trở thành một mảng xanh lá cây dầy đặc, sâu hun hút. Ánh sáng hình như toả lên từ phía dưới, chiếu lấp lánh khắp xung quanh chúng tôi. Đó là một màn sương màu xanh lá cây. Càng ngày càng dày hơn. Tôi gần như không trông thấy Aldrea mặc dù bạn ấy chỉ ở trên tôi một tẹo.

Tôi căng thẳng chờ một con quái vật xồ ra và vồ lấy tôi vào bất cứ giây phút nào. Làn da tôi tê tái như bị gai châm, chờ đợi cú vồ chết người. Nhưng chẳng có gì xảy đến cả.

<Nhiệt độ tăng lên khi chúng ta xuống thấp,> Aldrea nói.

Tôi nhận ra mình đang bước đi trên cỏ dày, tươi tốt. Khi chúng tôi đi xuống sâu hơn nữa, màn sương càng dày hơn. Aldrea chỉ còn là một khối xanh lá cây tôi tối trong màn sương màu xanh lá cây.

Tôi tuyệt nhiên không nghe thấy âm thanh gì từ lũ săn đuổi kể từ khi chúng tôi đi vào lòng Cha Vực. Hay là chúng đã sợ hết hồn rồi?

Bên cạnh tôi, một hình thù gì đó hiện ra. Một con quái vật chăng?

"Aldrea?" Tôi gọi, cảm thấy giọng mình run lập bập.

Tiến gần hơn, gần hơn… Oa! Một tên Gedd!

Xxẹẹttt!

Một luồng ánh sáng. Không phải chỉ là một tia nhỏ như tôi thấy lúc nãy và một cái gì đó như một cục ánh sáng, tròn tròn như hòn đá.

"Rrrrr-aaarrgghhhh!" Tên Gedd gầm rú.

Có cái gì đó chạm vào cánh tay tôi.

Tôi chúi xuống định hẩy ra.

<Tôi đây,> Aldrea rối rít la.

"Rrrr-aaarrgghhhh!" tên Gedd gầm rú.

<Bầu không khí này quá dày cho máy Cắt phát huy tác dụng,> Aldrea giải thích. <Đó là một loại vũ khí dùng trong vùng chân không, hay ít nhất không khí cũng phải trong lành một chút. Nó bị phản tác dụng rồi, hoả lực dội ngược trở lại nó. Năng lượng máy Cắt được hấp thụ bởi bầu không khí và phản hồi ngược lại.>

Tên Gedd vẫn tiếp tục la rùm, nhưng tiếng la của hắn bị màn sương triệt tiêu đi khi chúng tôi xuống thấp, thấp nữa, vào giữa lòng Cha Vực.

Đột nhiên tôi cảm thấy màn sương bị xé toang, một luồng gió thoảng tới, trong khoảnh khắc, tôi có thể thấy hai tên Gedd đang ở phía trên chúng tôi! Máy Cắt trong tay chúng đang sẵn sàng ngắm mục tiêu. Và bây giờ, hơi chếch bên trên chúng là tên Hork-Bajir lúc trước đã vùng bỏ chạy được.

"Đừng có bắn khẩu máy Cắt đó, đồ ngu," tên Hork-Bajir cấm cẳn ra lệnh. "Các ngươi không thấy Arklan thét gào như thế nào sao?"

<Hai gã Gedd và mày, đồ Mượn xác-Hork-Bajir mà dám chọi lại tụi ta sao?> Aldrea cười rần rần. <Không có máy Cắt, tụi bay không dám đâu.>

Tên Hork-Bajir gật đầu. "Máy Cắt sẽ an toàn cho tụi ta khi tụi ta lại gần." Rồi nói với tên Gedd. "Chờ cho đến khi tụi ta lại gần một mét đã rồi hẵng bắn!"

Ba tụi nó lao ầm vào giữa chúng tôi. Aldrea né qua bên trái, còn tôi tránh qua bên phải.

Phập!

Tôi quật vào cái gì đó la rầm trời "Rrr-aaa!"

Một tên Gedd! Rồi trong chớp mắt, sinh vật mà Aldrea gọi là đồ Mượn xác-Hork-Bajir đang đứng ngay phía trên tôi. Hắn kéo khẩu máy Cắt của mình ra và ấn dí vào đỉnh đầu tôi.

Tôi có thể thấy niềm hân hoan man dại trong mắt hắn. Tôi có thể thấy ngón tay hắn đang ấn cò.

Và rồi…

Tên Hork-Bajir bị giật ngược lên khỏi mặt đất. Chơ vơ trong không trung, như thể hắn bị phóng lên bởi một cành cây cong vậy. Hắn bay lên rồi ngưng lại.

Tôi thấy những bàn tay hộ pháp ba ngón của quái vật *Jubba-Jubba*

thít quanh ngực tên Hork-Bajir. Tôi nghe thấy tiếng hắn rống rít. Và tên Hork-Bajir bay xuống đất rơi đánh ịch trên đầu tôi. Một thân thể không đầu.

"Rrrrrr-aaarrgghhhh!" Tôi rú lên khiếp đảm.

Tên Gedd bên cạnh tôi co người chuẩn bị chạy. Một bàn tay ba ngón thò xuống xuyên qua màn sương mù và vò nát nó.

Chẳng còn mảnh thịt Gedd nào rơi được xuống đất. Chỉ có khẩu máy Cắt rơi tòm xuống chân tôi.

Hoảng hồn, tôi quỳ thụp xuống, bò trên đầu gối và bàn tay lần mò với tới mẩu vũ khí. Tôi tóm chặt nó trong tay, những ngón tay lều nghều lọng khọng của tôi lóng ngóng trước một thiết bị không quen. Tay tôi quá to so với cò súng. Tôi nhắm lên trên.

Một bàn tay ba ngón thò xuống từ từ về phía tôi.

Tôi chĩa khẩu súng về phía nó.

Phập!

Quá nhanh để kịp trông thấy! Màn sương loãng ra để lộ nơi ánh sáng xuất phát.

Phập! Phập!

Đuôi Aldrea quất túi bụi, và từ đó phát ra tiếng tru tréo gầm rú khủng khiếp mà tôi chưa từng bao giờ tưởng tượng ra mình nghe thấy. Một bàn tay ba ngón rơi phịch xuống đất.

Nó rơi xuống, nằm im đó. Im lìm. Nó rơi ra từ con quái vật.

Con quái vật gầm rú lay động cả Cha Vực.

<Đứng lên! Chạy mau!> Aldrea hét.

Tôi đứng lên và chạy. Tôi vứt khẩu máy Cắt đi, không còn muốn cầm giữ nó nữa.

Con quái vật *Jubba-Jubba* không đuổi theo. Lần đầu tiên trong lịch sử, một quái vật của Cha Vực bị đánh bại.

Dak nhìn tôi y như tôi là một vị thần linh trong một huyền thoại nào đó. Tôi đã làm con quái vật bị thương. Tôi đoán trước đó chưa từng có ai làm được điều này.

Nhưng cũng có một điều sát sườn mà tôi cực ghét phải thừa nhận nó, nhưng một nam chiến binh to lớn có thể làm điều đó gọn ơ với chỉ một cái quất đuôi gọn gàng. Nhưng tôi phải quất tới ba nhát.

Tuy nhiên, tôi cũng đã làm được.

Tôi không cảm thấy hài lòng chút nào. Cuộc chiến của tôi không phải là chống lại quái vật này, như Dak từng lầm tưởng. Cuộc chiến của tôi là với bọn Yeerk kia.

"Chúng ta phải đi khỏi đây trước khi có thêm quái vật hiện ra," Dak nói.

<Không. Ngay bây giờ toàn bộ khu vực trên màn sương đó đã đầy kín bọn Yeerk. Chúng không thể để cho chúng ta sống sót đâu, không ai trong chúng ta,> tôi ngần ngừ nói thêm. <Chúng sẽ mang xuống tất cả bọn Gedd và tất cả Hork-Bajir nữa, nếu chúng có thêm.>

"Thế thì chúng ta phải ở trong lòng Cha Vực." Dak buồn bã nói. "Chúng ta phải sống ở đây giữa lãnh địa của quái vật, trong khi đồng bào của tôi đang bị bọn Yeerk bắt đi."

<Có lẽ đồng bào của bạn sẽ chống cự.>

"Không. Họ sẽ bị bắt đi. Họ sẽ bị bọn Yeerk bắt làm nô lệ. Họ không chiến đấu đâu. Lẽ ra tôi phải cứu họ mới đúng, thay vì là đi theo bạn, Aldrea."

Tôi không biết bạn ấy giận dữ với tôi hay với chính mình. Có lẽ với cả hai. Tôi đoán thế. Liệu bạn ấy có rời bỏ tôi không? Không. Bạn ấy mến tôi. Chúng tôi có nhiều điểm chung hơn bạn ấy thấy với bất cứ Hork-Bajir nào. Đã quá trễ cho Dak: Bạn ấy biết ngôi sao không phải là hoa.

Bạn ấy đã biết khá nhiều, và bạn ấy vẫn muốn biết thêm. Bạn ấy đang háo hức thèm khát kiến thức, và các kỹ năng, những ý tưởng. Và chỉ có tôi mới thoả mãn cơn đói ấy cho Dak.

Không, bạn ấy sẽ ở bên cạnh tôi. Mặc dù bạn ấy ghét bản thân mình vì sự lựa chọn ấy. Nhưng bây giờ thì việc đó không còn quan trọng nữa. Điều quan trọng là phải tiêu diệt bọn Yeerk.

<Dak, bằng mọi giá tôi phải tìm cách liên lạc với đồng bào của tôi,> tôi nói. <Chúng ta cần phải đánh cắp một con tàu Yeerk và bay, Dak à. Chúng ta cần phải bay lên không trung.>

Điều đó là điều Dak mong muốn nhất, tôi biết. Được chu du trong không gian, bay lên các vì sao. Đó là một lời hứa bạn ấy sẽ không bao giờ quên. Một kiểu hối lộ chăng?

Dak dừng bước. Tôi cùng dừng lại và quay mặt nhìn bạn ấy. <Có chuyện gì vậy?>

"Bạn không cần phải nói như thế, Aldrea. Bạn không cần phải chìa ra một quả *Nawin* chín mọng để nhử tôi ở lại với bạn. Tất cả những thời gian bên nhau mà bạn không biết rằng tôi có thể hy sinh bất cứ cái gì vì bạn sao?"

Tôi đứng chết trân, chỉ còn biết ngó trừng trừng. Tôi cảm thấy nóng bừng bừng vì xấu hổ. Bạn ấy đã nhìn xuyên thấu tôi. Tôi cảm thấy mình nhỏ bé và thất thểu. Đáng lẽ ra tôi phải nói lời xin lỗi. Nhưng thật ra cả lời đó nữa cũng là lời nói dối nốt.

Bạn biết đấy, vào lúc đó, không gì là có ý nghĩa với tôi cả. Không có gì có thể xoá sạch nỗi đau phải chứng kiến cả gia đình mình bị đốt cháy. Những gì Dak nghĩ về tôi, thậm chí cả những gì tôi nghĩ về chính mình: Không có gì thật sự đáng nói cả.

Dak sẽ ở lại bên tôi. Tôi sẽ tìm mọi cách đẩy lui bọn Yeerk khỏi hành tinh này.

<Dak, bạn có biết thêm gì về cái ở sâu dưới Cha Vực không?>

"Không, tôi không biết, Aldrea. Lúc này chúng ta đã đi xa hơn bất cứ người Hork-Bajir nào rồi."

<Thế thì chúng ta hãy đi sâu thêm nữa,> Tôi quyết định. <Chúng ta chẳng còn lựa chọn nào khác nữa đâu.>

Chúng tôi bước chầm chậm, luôn luôn xuống dốc. Từng bước chân đều thót tim. Màn sương mù vây kín quanh chúng tôi. Chúng tôi đã thấy một con quái vật rồi và bây giờ tôi biết nó không chỉ có trong truyền thuyết.

Nhưng tôi bảo đảm một điều, chúng tôi đã bỏ xa bất cứ tên Yeerk truy đuổi nào, ít ra là vào lúc này.

Mặc dù người Andalite chúng tôi không mê tín dị đoan, nhưng chúng tôi cũng có những truyền thuyết cổ xưa về những nơi tăm tối trong lòng đất. Những nơi này đầy rẫy sự sợ hãi và thù hằn. Những truyền thuyết đó bây giờ đang ùa về, xâm lấn tâm trí tôi.

"Màn sương đã trở nên mỏng hơn," Dak nhận xét.

Bạn ấy nói đúng. Tôi cũng có thể thấy bạn ấy rõ hơn và bây giờ bắt đầu có thể xuống được dưới dốc một đoạn. Không gì ngoài những bụi rậm xanh lá cây, xanh da trời và đỏ. Chẳng có quái vật nào nữa, ít ra là tôi không thấy.

Xuống, xuống, chúng tôi lại đi xuống. Hết giờ này đến giờ khác. Xuống xuống, xuyên qua vùng sáng lấp loá. Không hề bị tấn công, không hề thấy bất cứ quái vật nào. Không lẽ nào, chúng đã sợ teo vòi vì thắng lợi nho nhỏ của chúng tôi?

Tôi đảo mắt cuống liên hồi. Sau đó tôi bất giác nhìn lên. Oa! Cả một màu xanh da trời rực rỡ.

<Có lẽ đó là một dạng màng chắn bằng hơi nước,> tôi nói. <Có thể bầu khí quyển ở Cha Vực sâu thẳm này kết hợp với bầu khí

quyển ở trong thung lũng trên đầu chúng ta tạo nên lớp hơi nước này. Màu xanh da trời có thể là một sản phẩm phụ của sự tác động qua lại đó.>

Tôi cố vận dụng vốn kiến thức hoá học cơ bản của mình để coi xem chúng tôi đang hít thở cái gì. Tôi lờ mờ hiểu ra ở đây chẳng có khí nào dễ chịu cả. Nhưng không khí dù vẫn còn dày đặc và ẩm ướt, vẫn có thể thở được.

"Ở dưới đây ta không thể trông thấy được thung lũng ở bên trên," Dak nói. "Con quái vật sống ở đây có lẽ đã nghĩ màn sương màu xanh da trời là bầu trời."

Bạn ấy nói đúng. Chỉ có nguồn ánh sáng ở bên dưới chúng tôi chứ không phải ở trên. Tôi biết vượt qua thanh chắn xanh da trời kia là màn đêm. Tuy nhiên màu xanh da trời vẫn phản chiếu thật rực rỡ.

Khi chúng tôi càng đi xuống, ánh sáng càng chói hơn. Nhưng là thứ ánh sáng bệnh hoạn, bất tự nhiên, mang nhiều tính chất phóng xạ hơn phát quang. Nhưng ít ra thì chúng tôi cũng trông thấy được.

Xung quanh chúng tôi là lãnh địa của hằng hà sa số những bụi rậm màu sắc quái dị, chói loá và một vài bụi cây cong queo, vẹo vọ, những thứ cây mà Dak nhất mực không chịu thừa nhận là cây. Chốc chốc lại có một dòng suối kỳ khôi cắt xoẹt ngang qua bãi cỏ tản mác xơ xác, héo hon và chảy thẳng vào đá trong lòng đất. Ta có thể nghe tiếng nước chảy róc rách, đang thu thập xung lượng suốt dọc đường chảy xuống từ thung lũng phía trên. Có những dòng suối tương đối lớn, rộng tới ba, bốn mét chiều ngang luôn…

Chúng tôi bắt đầu nhận ra mặt đất đã bớt nghiêng hơn. Chỉ còn bằng phẳng như đồng cỏ nơi chúng tôi xây lòng máng. Bằng phẳng theo chuẩn mực Hork-Bajir.

Nhưng mặt đất như muốn ngưng lại hay rơi mất, chỉ còn chừng một phần tư dặm phía trước thôi.

Chúng tôi thận trọng dò đi từng bước. Rồi đột nhiên, chúng tôi có thể thấy chỗ mặt đất ngừng phắt lại.

"Đây là cái gì hả?" Dak hỏi.

<Tôi không biết,> tôi thú nhận. <Đây là hành tinh của bạn mà.>

"Không phải phần đất này."

Chúng tôi lò dò từng bước lại gần, gần hơn cho đến khi đứng trước rìa một vách đá. Tôi cúi thân trên về phía trước. Tôi không thể tưởng tượng nổi làm thế nào mà Dak có thể đối mặt được với độ cao, đứng chỉ trên hai chân, không có gì ngoài cái đuôi đỡ bạn ấy…

Tôi nhìn xuống, sợ hãi.

Sau đó tôi lại dòm xuống với sự kinh ngạc tột cùng.

Đơn giản đó là một vực thẳm nguyên sinh, với những vách đá lởm chởm hai bên, những vách thành đơn thuần, cong vẹo, trần trụi phặc thẳng vào núi. Tất cả đều dựng đứng, nối kết với nhau thành những

bậc thang thẳng đứng.

Hàng ngàn, hàng chục ngàn mét sâu xuống phía dưới cái khe không thể có được này chính là nền của thung lũng. Nó không sáng như mặt trời. Nhưng nó đủ sáng để ban phát ánh sáng hắt lên trên từ mỗi bậc thang, mái vòm cung, và bậu cửa sổ.

Nó nhá lên ánh đỏ vàng và dường như sôi sùng sục với sự chuyển động lờ phờ, đủng đỉnh.

Chúng tôi đang nhìn vào trái tim bị nung chảy của hành tinh.

Trong nháy mắt ta đã học được một trong những nhược điểm kinh khủng của việc ở trong cơ thể vật chủ. Cơ thể vật chủ có thể bị thương tổn. Và cơn đau không thể gạn lọc được. Khả năng giúp tụi ta kiểm soát được vật chủ cũng cột chặt tụi ta vào cơn đau của nó.

Tên Hork-Bajir kia đã chém ta bằng cái gươm dễ sợ của hắn. Quả là tên đó biết chọn đích nhắm. Xương sống vật chủ của ta bị chặt ra làm hai khúc. Tất cả phần cơ thể bên dưới ta đã ngừng hiện hữu.

Ta nằm bất lực. Không ai tới ứng cứu. Suốt một thời gian dài ta nằm chèm mẹp ở đó, nhìn trừng trừng lên bầu trời qua những cây cối Hork-Bajir đầy vẻ đe doạ.

Ta thấy phi thuyền đáp xuống. Ta nghe tiếng bọn Gedd ủn ỉn, chạy lúp xúp trong cuộc truy đuổi vô ích tên Andalite.

Phải mấy tiếng đồng hồ sau mới có người tới kiếm ta.

Tụi nó kéo ta lên boong chiếc chiến đấu cơ gần nhất và chuyền ta trở lại qua tàu vận tải. Ta bị thảy lại vào trong vũng Yeerk. Ta lại bị mù trở lại.

Bị mù và bị chất vấn không thương tiếc.

<Con nhỏ Andalite đó chạy đi đâu?>

<Ta không biết.>

<Có bao nhiêu Hork-Bajir đi cùng với nó?>

<Chỉ có một đứa.>

<Điều gì xảy ra với Carger?>

<Nó chạy ra khỏi chỗ đó. Ta không biết.>

Lần lượt các câu hỏi tuôn ra. Càng được hỏi ta càng hiểu ra rằng tất cả có bảy Yeerk đã đi xuyên qua màn sương chắn màu xanh da trời. Chỉ có một đứa sống sót về kể những câu chuyện nhăng nhít về mấy con quái vật khổng lồ, đi lết bết hiện ra khỏi màn sương.

Cuối cùng, suy ra rằng đứa con gái Andalite kia chắc chắn cũng sẽ chết. Nếu con quái vật đó giết chết đồng bào ta thì nó cũng không tha mạng cho con nhỏ Andalite kia đâu.

Nhưng ta không cho là vậy. <Vài tên Gedd bị giết, Carger bị giết, điều đó không có nghĩa là con bé Andalite kia cũng chết.>

<Mi hàm ý rằng đứa con gái Andalite kia mạnh hơn, can đảm hơn và mưu trí hơn những chiến binh của chúng ta sao?>

<Đúng,> ta gật. <Đúng. Nếu ngu ngốc, yếu đuối và hèn nhát thì người Andalite đã không là loài bá chủ trong dải thiên hà này rồi.>

Chẳng ai chịu nghe ta. Tất cả đều bỏ đi, để mặc ta mù loà ở lại nơi đã từng là toàn thể vũ trụ của ta, nay đã trở thành một ao tù túng quẫn, ngột ngạt.

Cuối cùng, vài ngày sau, khi đã có đủ số Hork-Bajir bị bắt, ta được

phân phát một vật chủ mới. Một Hork-Bajir mới.

"Bọn ta đã phái những đội quân hùng mạnh, trang bị vũ khí đầy đủ xông vào màn sương xanh da trời ấy rồi." Akdor nói với ta. "Con quái vật có thật. Chúng đã giết thêm người của bọn ta. Tụi ta đã tìm ra xác của mấy đứa khác. Tụi ta đã cố tìm xác của con nhóc Andalite kia nhưng chưa tìm thấy."

Ta cố điềm tĩnh lắng nghe, cố không đắc chí gào lên.

"Xem ra mi đã đoán đúng rồi Esplin-946-kép à. Nào, bây giờ mi sẽ trở lại trận địa. Mi sẽ tìm cho ra được con nhỏ Andalite đó. Mi sẽ bóp nát nó ra." Akdor bảo.

"Đúng, Akdor, ta sẽ đi. Nếu ta làm được thì ta sẽ được thưởng cái gì?"

"Mi sẽ được thăng chức phó-visser. Mi cần bao nhiêu quân?"

"Không cần, Akdor. Ta sẽ làm gián điệp, chứ không phải là quân chinh phạt. Ta sẽ giả làm một Hork-Bajir. Ta sẽ tìm ra con bé Andalite đó và sẽ giết nó."

Nhưng dĩ nhiên là ta nói xạo. Vì sao ư? Vì ta đã nhận ra một điều quan trọng: Từ bây giờ trở đi, một cơ thể vật chủ sẽ là dấu hiệu chỉ ra cấp bậc và quyền lực. Tự nhiên, tụi ta đã có sự phân biệt rõ ràng giữa Yeerk mang vật chủ Gedd và Yeerk được trao cho vật chủ Hork-Bajir mới, mạnh mẽ.

Những tên Hork-Bajir sẽ là đội quân gieo rắc kinh hoàng.

Nhưng vẫn có một thứ vật chủ tốt hơn Hork-Bajir: Đó là Andalite.

Đúng, tên Yeerk xoay xở được vật chủ là Andalite sẽ tiến xa hơn mức phó-visser tầm thường. Ít nhất, Yeerk nào nắm giữ vật chủ Andalite sẽ phải là visser là ít. Một ngày nào đó, ai mà biết được, hắn sẽ có một chỗ ngồi trịnh trọng trong Hội Đồng Thập Tam Trụ cũng nên.

"Ta sẽ rất quan tâm đến phi vụ này, Akdor," ta nói. "Ta sẽ đối phó với con nhóc Andalite đó."

DÒNG DÕI NHỮNG CHIẾN BINH

Với lòng sùng kính pha lẫn nể sợ, người Hork-Bajir gọi nơi này là Cha Vực. Họ nghĩ toàn bộ mảnh đất bên dưới màn sương là nơi cư trú của quái vật. Nhưng thật ra, giang sơn của chúng chỉ chiếm một phần nhỏ mà thôi.

Đến lúc này tôi đã hình dung ra "bố cục" của hành tinh Hork-Bajir rồi. Thung lũng phía trên màng chắn bằng hơi nước màu xanh dương là đất đai sinh sống của người Hork-Bajir. Một lãnh địa xanh ngát với vô vàn cây cối khổng lồ, nghiêng nghiêng.

Bên dưới màn sương là vành đai tương đối bằng phẳng bao bọc thung lũng. Những con quái vật nương náu ở nơi mọc đầy cây thân thảo hình thù kỳ quái.

Bây giờ chúng tôi đang dừng chân ở khu vực thứ ba: không còn thung lũng dốc nữa mà chỉ còn rặt những vách đá. Có điều những vách đá được trang điểm bằng một mê cung những lối đi, cầu thang, cửa vòm, sân vườn, phòng riêng, phòng làm việc, nhà xưởng... Tất cả những chi tiết và nét đặc trưng của một nền văn minh phát triển cao đều tồn tại ở đây. Nhưng chỉ thiếu có mỗi một điều: nó trống huơ trống hoác - tuyệt nhiên không thấy bóng dáng một sinh vật nào cả.

<Tôi sẵn sàng đổi cái đuôi của mình để lấy một bộ cảm biến xách tay,> tôi thốt lên.

"Bộ cảm biến xách tay là gì?" Dak hỏi.

<À, đó là một thiết bị đa chức năng, có thể xách đi bất cứ đâu. Nó sẽ cho bạn biết những thông số đại loại như nơi này đã có cách đây bao lâu rồi, từ hôm qua, từ một ngàn năm trước, hay từ thuở bình minh của vũ trụ...>

Chúng tôi lần xuôi xuống mặt đá, theo một dãy bậc thang dài ngút mắt. Chốc chốc, cứ khoảng vài mét cầu thang lại toè ra, dẫn vào một thềm nghỉ. Mỗi thềm nghỉ lại có một lối đi vắt ngang - những lối đi dẫn tới các cửa hang.

Toàn thân tôi căng ra, cảnh giác cao độ, nơm nớp lo sợ bị tấn công đột ngột. Thế nhưng, khắp nơi - kể cả thung lũng xung quanh và bên dưới chúng tôi - đều hoang vắng.

Tôi chẳng dám nghĩ ngợi xem bên dưới chúng tôi là cái gì. Nếu chẳng may xảy chân ngã xuống chắc tôi sẽ rơi, rơi mãi - cho đến khi rơi tõm vào ruột của hành tinh này. Tất nhiên, trước khi tôi kịp rơi xuống đó, chắc chắn tôi đã bị đốt rụi dọc đường rồi. Thật là một ý nghĩ chẳng hay ho, dễ chịu gì!

Chúng tôi đã đặt chân lên một thềm nghỉ nữa. Không ai bảo ai, cả tôi và Dak đều khựng lại và ngây ra như tượng. Lối đi ở đây thật lạ lùng. Nó trải dài ra tít đầu đằng kia, chui vào vách đá, sâu xuống cả

ba chục thước. Dòm theo nó, chúng tôi thấy một lỗ mở toang hoác.

<Chúng ta thám hiểm nó chứ?> Tôi tần ngần hỏi.

"Tại sao không?" Dak quả quyết.

Và rồi liền sau đó, chúng tôi bước xuống lối đi, hướng tới khe hở to tướng phía bên phải mình. Đó là một hang động rộng mênh mông, rộng đến độ có thể chứa cả một phi đoàn tàu không gian luôn đó.

Chúng tôi mò vào hang. Thật nhẹ cả người khi thoát khỏi khu vách đá chênh vênh và những khoảng dốc dựng đứng. Tuy nhiên, kích thước của hang toát lên vẻ đe doạ, như muốn áp đảo tinh thần người ta. Tự dưng tôi thấy mình muốn cúi đầu, tỏ lòng nể phục. Không gian trong hang đủ rộng để có thể tổ chức ba trận đấu bóng trôi cùng một lúc. Tiếng móng guốc lộc cộc của tôi dội âm âm vào thành hang, mặc dù tôi chẳng trông thấy chúng đâu trong cảnh tranh tối, tranh sáng này.

<Bạn nghĩ đây là cái gì?> Tôi hỏi.

Dak chỉ lẳng lặng lắc đầu. Bạn ấy phân vân ngước lên nhìn khoảng âm u bên trên, tìm kiếm mái trần. Dù biết nó ở trên đó nhưng chúng tôi không sao nhìn thấy được.

<Ít ra nơi này cũng thoáng đãng,> tôi nói. <Có thể ở qua đêm được đấy. Chúng ta cần nghỉ ngơi cho lại sức. Tôi nghĩ đêm nay bọn Yeerk sẽ không theo đuổi chúng ta nữa đâu. Mà chúng có ráng theo chăng nữa, thì cũng chẳng tìm được chúng ta trong cái mê cung lắt léo đầy những lối đi và hang hốc như thế này đâu.>

"Một chỗ nghỉ hết ý," Dak xuýt xoa. "Ngoài cái hang này ra chúng ta không thể nấp được trong bất cứ cái hốc chật chội nào khác. Chúng tù túng lắm."

Đương nhiên là tôi đồng ý với bạn ấy rồi. Nếu có thể tránh được thì tội vạ gì phải giam mình giữa bốn bức tường và một mái trần phía trên chứ. Ở trên tàu không gian mới đành phải chịu vậy thôi, chứ cái hang này rộng rãi chẳng kém một cánh đồng tí nào...

<Chẳng có cỏ,> tôi càu nhàu.

"Không có cây," Dak ca cẩm. "Với lại, mặt sàn láng coóng khiến tôi thấy bất an quá..."

<Dù sao thì cũng có cái hay là không có tụi Yeerk.>

"Ừ, chúng ta có thể ngủ ở đây."

<Để tôi canh chừng trước cho,> tôi xung phong.

Dak ngủ theo kiểu Hork-Bajir: rùn hai chân xuống trong tư thế chồm hổm, đôi chân dô xoãi ra trước, cái đuôi trở thành cột chống thứ ba còn đầu thì gục về phía trước, cằm cắm vào ngực.

Bạn ấy ngủ ngay tức khắc, trước khi tôi kịp hó hé gì thêm. Ngó Dak ngủ mà ham. Giấc ngủ thường chẳng đến với tôi suôn sẻ thế. Đa số người Andalite rất khó ngủ, bởi vì chúng tôi là loài thức canh. Mẹ tôi đã giải thích cho tôi như vậy khi có lần tôi cứ thức trơ trơ năm sáu ngày liền...

<Chúng ta không còn bị các loài thú ăn thịt tấn công nữa,> mẹ tôi giảng giải, <nhưng trong quá trình tiến hoá, chúng ta không thể một sớm một chiều gột bỏ ngay những đặc điểm thích nghi có thời rất hữu ích cho mình được. Suốt nhiều triệu năm, tổ tiên của chúng ta sống theo những bầy đàn đông đúc và luôn bị những loài thú dữ săn đuổi. Họ luôn phải canh chừng, cảnh giác. Trước thời kỳ phát triển đến lưỡi dao đuôi, chúng ta chẳng có vũ khí tự vệ nào khác ngoài tốc độ siêu nhanh để chạy trốn kẻ thù. Nhưng khi có rồi, chúng ta vẫn thấy cần đề cao cảnh giác. Có lẽ sau hàng triệu năm nữa, chúng ta mới mất hẳn bản năng này...>

Mẹ tôi rất khiếu giải thích những vấn đề kiểu như thế, vì bà là nhà khoa học xuất sắc mà. Và bà cũng mong tôi sau này tiếp bước con đường ấy.

Nhưng bây giờ bà không còn nữa. Một phần là do người Andalite đã bắt đầu quên mất bản năng cẩn trọng. Chúng tôi đã quên rằng: mặc dù các loài thú săn mồi trên hành tinh của mình đã suy thoái hết rồi, nhưng trong dải thiên hà vẫn còn đó những loài thú ăn thịt.

Hoặc ít ra vẫn còn loài sống ký sinh.

Đứng chơi vơi trong cảnh nhá nhem, trong ánh sáng le lói phản chiếu từ đáy thung lũng, tôi lại bần thần nhớ đến vệt máy Cắt đã bứng trọn toàn thể gia đình tôi, biến họ thành vô số nguyên tử.

Tôi cần phải tìm cách bắt liên lạc với một phi đoàn Andalite đang tuần tra không gian hoặc với thế giới quê nhà. Không có gì có thể cứu vãn được hành tinh này ngoài sự xuất hiện của một phi đoàn chinh chiến Andalite thực thụ.

Điều đó có nghĩa là phải liên lạc qua vùng không gian Zero. Loại radio thông thường phải mất một thập niên mới truyền được tín hiệu tới đó. Tôi cần thiết bị kỹ thuật tiên tiến nhất, loại phủ sóng không gian Zero.

Nơi duy nhất trên hành tinh Hork-Bajir này có trang bị thứ tôi cần là những con tàu không gian của bọn Yeerk...

Không cần phải bận tâm thế, Aldrea, tôi nhủ thầm. *Cứ việc bước tới khu vực hạ cánh của tàu không gian Yeerk gần nhất, bảo với chúng là mày muốn mượn một chiến hạm, bắt đầu liên lạc với thế giới quê nhà, rồi đề nghị chúng xông vào trực tiếp hỗ trợ. Chả có gì phải lo lắng hết.*

Tôi quan sát Dak ngủ say sưa. Cặp sừng trên trán bạn ấy vẩu ra, cánh tay gập lại cho những lưỡi gươm quay ra ngoài. Ngay cả khi ngủ cũng khó có sinh vật nào tấn công được bạn ấy, tôi nghĩ. Phía sau Dak đã có những gai đôi, bên sườn đã có những lưỡi gươm và phía trước đã có hai chiếc sừng.

Dak đã từng nghiêm chỉnh nói rằng bạn ấy có thể làm bất cứ điều gì vì tôi. Bạn ấy nói như vậy trong một tình cảnh rất... rất buồn cười. Chúng tôi là hai loài khác nhau một trời một vực cơ mà. Chúng tôi trái ngược nhau hoàn toàn.

Tuy nhiên, phải thú thật là tôi rất thích ở bên bạn ấy. Tôi thích nói chuyện với Dak. Tôi nhớ bạn ấy da diết mỗi khi chúng tôi chia tay nhau ai về nhà nấy.

Hay ghê ta, Aldrea, tôi cười nhạo mình. Dak mình mẩy đầy gươm và chẳng mấy chốc bạn ấy sẽ cao tới hai mét, bạn ấy ăn bằng miệng và bạn ấy nhảy nhót giữa những tàng cây dễ như chơi.

Đúng rồi! Chẳng qua vì tôi cô đơn quá thôi mà. Quanh đây không hề có một cậu trai Andalite nào cả. Tôi đã ngấp nghé tuổi thích làm duyên với các bạn trai. Nếu ở đây có một chàng Andalite thú vị nào đó, chắc chắn tôi sẽ chẳng thèm để mắt tới Dak đâu.

Không hề có một anh chàng Andalite nào, tôi tự nhắc nhở mình. Mà nếu có chăng nữa mi cũng chẳng có lựa chọn nào khác ngoài việc để ý Dak đâu. Trong hoàn cảnh thuận lợi nhất, phải mất hai tháng lênh đênh trong không gian, phi đội mới tới được đây. Sinh vật đầy gươm giáo kia là người bạn duy nhất của mi đó.

Hai tháng. Đó là trường hợp tôi liên lạc được với đồng bào mình.

Rủi tôi không thể báo tin cho đồng bào mình thì liệu Dak có móc nối được với đồng bào của anh ấy không? Có thể thuyết phục được những người Hork-Bajir hiền hoà và đơn giản đứng lên chiến đấu tự cứu mình không?

Liệu Dak Hamee - Nhà tiên tri có sẵn sàng trở thành Dak Hamee - Tổng tư lệnh không?

Nửa đêm, tôi choàng thức giấc. Tôi bảo Aldrea đi ngủ để tôi gác cho.

Trong đời mình, chưa bao giờ tôi lại suy nghĩ nhiều như đêm hôm đó. Tôi đã được chứng kiến những điều kỳ ảo và bi thương nhất. Đến giờ tôi hiểu rằng mình phải làm nhiều hơn chỉ là tò mò đi theo Aldrea.

Tôi tin Aldrea không phải là người xấu. Bạn ấy không tệ hại như bọn Yeerk, nhưng bạn ấy đã nói dối tôi. Aldrea là người Andalite trước đã, sau mới là bạn tôi. Bạn ấy nung nấu một mối hận và nóng lòng muốn trả thù tụi Yeerk.

Tôi phải quyết định con đường và cách thức cứu giúp dân tộc mình. Mọi sự tuỳ thuộc vào tôi. Nhưng tôi chẳng có ý tưởng nào trong đầu cả. Từ trước đến giờ đâu có người Hork-Bajir nào lại phải đối mặt với tình thế như vầy. Tôi hoang mang quá chừng...

Tôi đứng như trời trồng, nghĩ ngợi miên man hàng mấy tiếng liền. Mãi đến khi luồng ánh sáng tinh khiết, rực rỡ từ phía trên dần dần thế chỗ cho ánh sáng khuếch tán từ bên dưới, tôi mới bừng tỉnh.

Mất một hồi tôi mới chắc chắn là ánh sáng toả xuống từ trên cao, mặc dù tôi vẫn nghĩ trên đầu mình là ba trăm mét đá.

Tôi nghển cổ nhìn lên.

“Aldrea! Dậy mau!”

Tức thì Aldrea mở bừng cả bốn con mắt, rồi lừ đừ dựng thẳng đôi mắt cuống nhìn lên trên.

Ồ, ngay chính giữa mái trần rộng và khum khum có một cái lỗ. Đó là đáy của một ống trục rỗng, tròn to bằng thân Cây Bộ Lạc.

Tôi và Aldrea rà tới bên dưới ống trục và nhìn thẳng lên. Chúng tôi nhìn xuyên tới tận bầu trời quang đãng, lồng lộng ở trên ba trăm mét, xa đến nỗi vòng tròn bầu trời trông còn nhỏ hơn mắt Aldrea nữa đó.

Nhưng chính ống trục lại đầy ắp ánh sáng lấp lánh. Thành ống động đậy tựa như sinh vật sống, cứ mỗi cử động của nó thì ánh sáng lại chói loà lên.

<Giống kim cương quá đi,> Aldrea thì thào.

Ánh sáng từ ống trục phát ra, dần soi tỏ các vách hang. Tôi cứ đinh ninh thành hang phải là những tảng đá láng mịn, xám ngoét, hay nâu vàng. Nhưng không phải. Ngoài đá, chung quanh nó còn phủ đầy những bãi cỏ được xén tỉa cẩn thận, cùng những mảng đốm lạ lùng, màu sắc sặc sỡ - xanh dương, xanh lá cây, đỏ, cam. Nhìn tổng thể tôi thấy những khoảng thành mịn màng xen lẫn những chỗ lỉa chỉa như gai.

Ghé mắt nhìn sát hơn, tôi nhận ra tất cả những đốm màu kia có hình thù hẳn hoi: cánh ngắn... tay... bàn chân... đầu!

<Chúng sống!> Aldrea hét lên.

Thành hang là nơi rất nhiều sinh vật sống đeo bám. Có thể dễ dàng tưởng tượng ra hình thù của chúng.

Bỗng, tất cả đám sinh vật nọ đồng loạt tỉnh giấc. Suốt quãng đời còn lại của mình, tôi sẽ nhớ như in giây phút ấy: mười ngàn con mắt cùng thô lố mở ra một lúc. Mỗi con mắt là một vì sao lung linh. Mười ngàn vì sao từ bên phải, bên trái và bên trên rọi trừng trừng vào chúng tôi.

Chúng sà xuống, đủng đỉnh quạt những đôi cánh ngắn ngủi. Mỗi con chỉ cao bằng nửa tôi thôi, nhưng chúng đông vô kể.

Lần lượt chúng đáp xuống gọn hơ, không một tiếng động. Chúng đứng trên bốn chân, với hai cánh tay thuôn dài. Gương mặt chúng nổi bật nhờ đôi mắt sáng quắc, nhấp nháy tương phản với cái miệng đỏ lừ, nhỏ xíu xiu.

"Đó là *Chadoo*!" tôi buột thốt lên. "Giống như *Chadoo* khổng lồ có nhiều màu sắc!"

<Tôi nghĩ chúng không phải là *Chadoo* đâu, có lẽ chỉ là bà con xa với nó thôi,> Aldrea bảo.

Đám sinh vật nọ nghinh ngang đi qua, chẳng thèm đếm xỉa tới chúng tôi, như thể chúng tôi không có mặt ở đó vậy. Chúng điềm nhiên thẳng hướng ra cửa hang, rồi rẽ qua phải hoặc qua trái dọc theo các lối đi bên ngoài.

Thế nhưng, có khoảng nửa tá sinh vật bước thẳng về hướng chúng tôi. Một con màu tím lên tiếng.

"Các ngươi làm gì ở đây?" Sinh vật đó hỏi.

"Anh ta nói bằng ngôn ngữ của tôi," tôi nói thầm với Aldrea.

"Tại sao lại tảng lờ sự tiếp xúc của ta?" Anh ta gằn giọng. "Các ngươi nghe ta nói. Các ngươi hiểu. Vậy, hãy trả lời câu hỏi của ta đi."

"Chúng tôi... à... tôi đến từ bên trên." Tôi lúng búng nói.

"Ta không phải là đồ ngốc. Ngươi là Hork-Bajir. Ngươi làm gì ở đây, Hork-Bajir? Ở đây không có cây cối cho mi tước vỏ ăn đâu."

Tôi rụt vai lại nhìn Aldrea, mong bạn ấy can thiệp, nhưng coi bộ Aldrea cũng co vòi như tôi.

"Chúng đuổi theo chúng tôi. Chúng tôi phải chạy trốn xuống đây," tôi nói.

"Ai đuổi theo các ngươi?"

<Bọn Yeerk,> Aldrea đáp lẹ.

"Ngươi là ai?" Sinh vật tím hỏi Aldrea.

<Tôi là người Andalite.>

"Đây không phải là chỗ của ngươi, Andalite. Đây cũng không phải chỗ của ngươi, Hork-Bajir. Hãy đi đi."

Sinh vật nọ quay ngoắt lưng và dợm bước đi.

“Không!” Tôi tuyên bố dứt khoát.

Sinh vật nọ dừng phắt lại.

“Không?”

“Không.” Tôi rắn rỏi. “Anh phải giải thích anh là ai, và chỗ này là chỗ nào đã...”

“Chúng tôi là người Arn,” sinh vật nọ đáp. “Tên tôi là Quatzhinnikon.”

<Anh có nhận thấy là người Hork-Bajir thậm chí còn không biết đến sự hiện hữu của các anh không?> Aldrea bắt bẻ.

“Dĩ nhiên họ không biết. Chúng tôi không muốn họ biết. Chính vì vậy mà chúng tôi đã chế ra nhiều loài quái vật sống tại những khu vực khác nhau. Chúng tôi muốn người Hork-Bajir hãy tránh xa những nơi đó mà ở yên trên vùng đất của mình. Bây giờ, ta phải đi đây. Ta còn có nhiều việc phải làm lắm.”

Một lần nữa sinh vật nọ lại dợm bước đi. Tôi níu chặt lấy anh ta - tuy không hùng hổ nhưng rất quả quyết.

“Aahh! Aahh!” Quatzhinnikon thét rùm. Một tá người Arn quay lại trố mắt nhìn chúng tôi, ánh mắt họ phơi bày rõ sự hoảng hốt.

“Hãy trả lời câu hỏi của chúng tôi,” tôi nói rành rẽ.

“Người đe dọa ta hả?” Quatzhinnikon tru tréo.

Tôi định nói “không, dĩ nhiên là không!”, nhưng Aldrea đã nhanh nhảu trả lời thay.

<Đúng, chúng tôi doạ anh đấy. Xem ra anh đang sợ chết khiếp kia kìa. Vậy hãy tỏ ra kính trọng chúng tôi. Hãy trả lời chúng tôi đi.>

Quatzhinnikon ngước đôi mắt kim cương sáng rừng rực lên nhìn trao tráo vào Aldrea. “Ngươi không nằm trong hệ cân bằng sinh thái. Ngươi sẽ làm xáo trộn mọi thứ mất thôi. Ta không giúp ngươi đâu.”

Vụt một cái, Aldrea cong lưỡi dao đuôi kề lên cổ Quatzhinnikon. <Chúng tôi đang rất vội, không có các thủ tục ngoại giao rườm rà. Vậy để tôi quyết định giùm anh nhé: hãy trả lời chúng tôi, bằng không, chỉ cần ngoéo nhẹ một chút là đầu anh sẽ lăn lông lốc xuống sàn hang đó. Anh hiểu không?>

Quatzhinnikon sốc đờ cả người ra.

“Tất cả mọi thứ sẽ sụp đổ mất thôi,” anh ta rên rỉ. “Hệ cân bằng bấy lâu nay chúng tôi dày công xây dựng sẽ tiêu tan!”

Rồi anh ta hỏi chúng tôi muốn biết điều gì và sẵn sàng tiết lộ.

Nhưng khi anh ta dứt lời, tôi ước gì anh ta đừng kể thì hơn.

Chúng tôi rẽ vào một lối đi, xuống thêm nhiều bậc thang nữa để tới một khu khác. Thoạt nhìn, nơi này cũng giống như bao cái hốc khác của người Arn. Nhưng rồi, Quatzhinnikon đụng vào tấm bảng màu xanh dương gắn chìm vào một bức tường. Và bức tường nứt mở ra.

Đằng sau nó là một căn phòng dài hun hút, xoáy thẳng vào đá cứng. Trong phòng, những ống trục - những xi-lanh phủ đầy bụi - xếp hàng hàng lớp lớp. Có vẻ đã lâu rồi chưa ai héo lánh tới đây.

Quatzhinnikon bước ngang qua những hàng ống trục. Ở cuối đầu kia của căn phòng, tôi trông thấy một thứ chắc chắn là dàn điều khiển máy tính.

<Ô là la,> tôi trầm trồ. <Các anh không đơn thuần chỉ là cư dân hang động đâu há?!>

Quatzhinnikon hăng hái đi tới giàn điều khiển và tự tin bước lên một trạm kiểm soát lạ lùng. Anh ta nhấn vài ba nút gì đó, và ngay lập tức một màn hình lớn hiện ra trên bức tường đằng sau.

Một màn hình màu xanh dương và xanh lá cây tươi tốt hiển thị trên màn hình. Nó nằm trong quỹ đạo bao quanh một ngôi sao đỏ rực.

"Cách đây mười hai ngàn năm," Quatzhinnikon bắt đầu kể...

Màn hình chiếu một vật thể mới, sáng lấp lánh xuyên không gian. Một thiên thạch! Không thể ước lượng được kích thước tương đối của nó - chỉ biết rằng nó lớn lắm.

"Một thiên thạch trên quỹ đạo bất định," Quatzhinnikon thuyết minh. "Năm nào nó cũng chực biến mất. Chúng tôi biết chắc không sớm thì muộn, thể nào nó cũng đụng trúng hành tinh của chúng tôi. Thế là chúng tôi cố đóng phi thuyền không gian để trốn tránh. Nhưng dù có nỗ lực nghiên cứu cách mấy, chúng tôi cũng chỉ sản xuất được những thế hệ phi cơ bay quanh quẩn quanh vùng. Chúng tôi giỏi sinh vật học chứ không am hiểu vật lý học lắm. Ráng hết sức, chúng tôi cũng chỉ bay được tới mặt trăng thứ hai không người ở mà thôi, không thể xa hơn. Vì vậy, chúng tôi chỉ còn biết nơm nớp chờ đợi - tính tới tính lui đường quỹ đạo, mãi rồi cũng lại phải chờ. Và..."

Trên màn hình, thiên thạch nọ đột nhiên nhào thẳng vào hành tinh. Cú va chạm thật kinh hồn. Toàn bộ quả cầu nứt toác ra. Mảnh vụn bay lả tả, văng tung toé vào không gian. Cả hành tinh bị quây kín trong một đám mây bụi khổng lồ và khói, suốt hàng chục năm sau vẫn chưa tan.

Đến khi màn mây bụi loãng bớt đi, hành tinh mới hiện dần ra, biến dạng hoàn toàn. Những khe nứt nham nhở, những hố sâu méo

mó được hình thành - tạo nên một vành đai thung lũng bao quanh hành tinh.

“Phần lớn bầu khí quyển đã bị phá huỷ,” Quatzhinnikon giải thích. “Hàng ngàn người Arn chúng tôi chờ đợi trên mặt trăng kia, bị đông lạnh trong giấc ngủ dài. Khi tỉnh giấc thì chúng tôi thấy quang cảnh như thế đấy.”

“Chúng tôi trở lại quê nhà để rồi hay tin không một người Arn nào còn sống sót. Toàn bộ giống loài của chúng tôi đã tiêu ma. Không khí chẳng thể thở được, ngoại trừ ở trong thung lũng. Nhưng cả ở đó, sự cân bằng sinh thái cũng rất mong manh. Lông cây nhiễm quá nhiều khí các-bo-nic, còn chỗ bóng râm lại có quá ít khí ni-tơ, thậm chí cả thung lũng mới hình thành rồi cũng sẽ tàn. Vì vậy chúng tôi phải bù đầu nghiên cứu môi trường mới. Chúng tôi cần một cơ chế khép kín nhằm kiểm soát bầu khí quyển.”

<Đó là cây cối,> tôi vỡ lẽ. Nhận ngay ra việc này dẫn tới đâu, tôi quay một mắt cuống liếc nhìn Dak. Bạn ấy vẫn chưa hiểu ra. Tôi có nên bảo người Arn kia ngừng nói không nhỉ? Tôi có nên ngăn anh ta lại trước khi anh ta tiết lộ sự thật cho Dak không?

“Đúng, dĩ nhiên là rừng cây,” Quatzhinnikon thừa nhận. “Có rất nhiều loài cây; mỗi loài có mức độ hấp thu khí các-bo-nic và nhả ra oxy khác nhau. Một cấu trúc cân bằng, một hỗn hợp khí hoàn hảo, đó là thứ chúng tôi cần. Nhưng muốn vậy, đòi hỏi phải có sự chăm sóc liên tục, không ngừng nghỉ. Trong khi chúng tôi lại không ham muốn trở thành loài trông nom cây...”

Quatzhinnikon hơi lần chần. Có vẻ anh ta đọc được vẻ nghi ngại trong đầu tôi. Dak có nên biết sự thật không đây?

<Vì thế cho nên các anh đã lai tạo nên một loài chuyên chăm sóc, giữ gìn cây cối,> tôi nói. <Ở ngay đây, trong căn phòng này.>

“Đúng. Trong căn phòng này, chúng tôi đã vận dụng tất cả vốn hiểu biết của mình về cấy ghép gen để sản sinh ra một loài hoàn toàn thích nghi với việc chăm sóc, bảo tồn cây. Chúng tôi biến họ thành loài ăn vỏ cây và thiết kế cho họ một cơ thể phù hợp với hoạt động này.”

Đôi mắt Dak mở thao láo. Bạn ấy nhìn tôi, như không muốn tin vào tai mình. Tôi gật đầu nhè nhẹ.

<Đúng rồi đó, Dak à,> tôi nói. <Đây là những người tạo ra giống loài các bạn.>

Dak thất sắc quay qua nhìn người Arn. Nhưng bạn ấy không đến nỗi run lẩy bẩy hay khuỵ gối xuống sợ hãi. Chỉ đơn giản là bạn ấy ngạc nhiên, chứ không khiếp vía hay thán phục gì cả.

<Thế tại sao lại có những con quái vật?> tôi hỏi.

“Để ngăn người Hork-Bajir đừng lại gần chúng tôi,” Quatzhinnikon giải thích. “Cô biết đấy, loài chăm sóc cây không cần phải thông minh lắm. Người Hork-Bajir - như chúng tôi gọi họ - có trí khôn hạn

chế thôi. Chúng tôi thấy tốt nhất là họ đừng tò mò quan tâm đến chúng tôi. Vì vậy, suốt mười hai ngàn năm nay họ yên ổn sống bên kia màn sương mù màu xanh dương, tránh xa nỗi kinh hoàng mà họ gọi là quái vật - sản phẩm của kỹ thuật gen đơn thuần."

Tôi chỉ muốn lia cho cái sinh vật kiêu kỳ, tự mãn kia một lưỡi dao đuôi. <Các anh thật ngạo mạn, rẻ rúng người ta...> Tôi định nói một hơi dài cho hả giận.

Nhưng thật ngạc nhiên, Dak giơ tay lên ngăn tôi lại. "Các anh đã tạo ra người Hork-Bajir?"

"Đúng," Quatzhinnikon thừa nhận. "Ít ra là tổ tiên chúng tôi đã làm chuyện đó."

"Thế thì các anh cần chúng tôi," Dak nói tỉnh queo.

Quatzhinnikon e dè, thận trọng nhìn anh chàng Hork-Bajir cao lớn dềnh dàng. "Phải. Tôi cho rằng điều đó là hoàn toàn đúng."

"Người Hork-Bajir sẽ bị diệt vong, sẽ phải sống kiếp nô lệ và sẽ bị bắt mang đi khỏi hành tinh này," Dak gay gắt nói. "Các anh sẽ mất kẻ chăm cây cho mình vì bọn Yeerk đang tiêu diệt chúng tôi."

Quatzhinnikon rùn vai. "Chúng tôi có thể làm gì được bây giờ? Chúng tôi không có vũ khí."

"Còn quái vật," Dak gợi ý. "Các anh kiểm soát chúng chứ gì? Làm thế nào mà các anh điều khiển được chúng, giữ chúng sống thành từng toán nhỏ tách biệt dân tộc các anh và dân tộc chúng tôi thế?"

Bây giờ lại đến lượt tôi ngớ người ra. Tôi đã không nghĩ ra chuyện này. Dak nói rất đúng. Chính người Arn kiểm soát cái gọi là quái vật kia...

Quatzhinnikon gườm gườm nhìn Dak. "Anh là một trong số những người Hork-Bajir thông thái phải không? Một Nhà tiên tri. Chúng tôi không bao giờ có thể tẩy sạch được cái mớ gen lì lợm ấy. Chúng tôi đã thử đủ mọi cách rồi, nhưng thỉnh thoảng vẫn có một người Hork-Bajir thông minh ra đời."

"Đúng, tôi là Nhà tiên tri," Dak điềm tĩnh đáp.

"Anh là kẻ đột biến gen," Quatzhinnikon nói. "Một yếu tố bất ổn vô cùng nguy hiểm. Đó là một thất bại của chúng tôi: Cứ mười ngàn Hork-Bajir sinh ra sẽ có một người thông minh ngang ngửa người Arn."

"Các anh kiểm soát quái vật bằng cách nào?" Dak gặng hỏi.

"Các ngươi sẽ huỷ hoại tất cả mất thôi!"

"Tôi sẽ cứu dân tộc mình," Dak nói chắc nịch. "Cứu họ cũng có nghĩa là cứu đồng bào anh. Bọn Yeerk không thèm sợ màn sương màu xanh dương và những câu chuyện để hù doạ con nít về Cha Vực đâu. Kế tiếp chúng sẽ thôn tính các anh đấy. Giúp chúng tôi bây giờ thì các anh sẽ có cơ may sống."

Sau đó, tôi khen ngợi Dak. <Bạn đã học được cách đi thẳng vào điểm cốt lõi. Bạn đã học được cách luôn luôn giữ được những mục

đích của riêng mình trong trí óc và không bị phân tâm.>

"Phải," bạn ấy nói. "Tôi bắt đầu học nhẫn tâm. Tôi đã có một tấm gương cực sáng để noi theo."

Tôi biết ý bạn ấy muốn nói gì. Nhưng tôi không có ý định thừa nhận điều đó. Tôi còn có thể làm được gì nữa ngoài việc cười phá lên rồi nói. <Đúng, người Andalite chúng tôi đương nhiên là những người thầy giỏi mỗi khi nó có liên quan đến lợi ích cá nhân.> Điều đó có thể là sự thật, nhưng thừa nhận nó thì lại là ngu ngốc.

Dak đã bắt trúng điểm mà tôi muốn phòng vệ. Tôi không biết nói gì nữa. <Ph-ph-phải, bọn, ừm, bọn Yeerk là những điển hình về sự nhẫn tâm, đúng không?> Tôi lắp bắp.

Dak mỉm cười.

Thật chẳng gì dễ hơn việc hoà hợp với một vật chủ Hork-Bajir. Vật chủ ta đang mang đây tên là Fet Mashar. Bạn bè hắn đã trông thấy hắn bị người Gedd bắt đi và bị lôi lên một chiếc chiến đấu cơ, thế mà khi ta trở lại, bọn họ cũng chẳng hỏi han hay thắc mắc gì. Ta chỉ việc thông báo "Tôi đã trở về," và đám người Hork-Bajir liền gật gù "Ừ, anh đã về." Thế là êm xuôi như không có chuyện gì xảy ra cả.

Ta bắt đầu nhận ra: loài Yeerk tụi ta có rất nhiều thế thuận khi đi chinh phục dải thiên hà. Tụi ta có thể chiếm hữu những loài cao cấp, hùng mạnh và nguy hiểm hơn người Hork-Bajir nhiều. Trong những trường hợp đó, tụi ta sẽ sàng lọc dần, kiên nhẫn bắt giữ từng Vật chủ, bí mật xây dựng cơ sở vật chất. Tụi ta không bao giờ cho nạn nhân biết điều gì đang diễn ra trước khi sự việc đã rồi.

Nhưng ở đây tụi ta chẳng cần phải viện đến chiến thuật đó. Tụi ta có thể ung dung xây dựng căn cứ mặt đất, và làm công chuyện của mình giữa thanh thiên bạch nhật. Mỗi ngày tụi ta bắt giữ và đầu độc được hàng trăm người Hork-Bajir. Con số đó tăng lên từng ngày, bởi vì càng lúc tụi ta càng cần có nhiều Vật chủ Hork-Bajir thực hiện những công việc nặng nhọc.

Thật ra ta cũng chẳng cần phải lén lút trà trộn vào cộng đồng người Hork-Bajir làm gì. Ngay gã Hork-Bajir đầu tiên ta gặp đã thài lai kể rằng, gã Hork-Bajir đi cùng với con nhỏ Andalite kia tên là Dak Hamee.

Dak Hamee có một thằng bạn tên là Jagil Hullan. Ta đi tìm Jagil để chui vào sống trong đầu nó nhưng chẳng thấy nó đâu. Tuy nhiên, chẳng cần mất nhiều thì giờ tụi ta cũng đã biết về tên Dak Hamee.

Dak Hamee không phải là mối bận tâm của ta. Cái đích ta nhắm tới là con nhỏ Andalite kìa. Qua dò la ta cũng biết được tên nó là Aldrea.

Aldrea. Theo như lời nó ghé vào tai ta xì xầm, lúc ta nằm còng queo thì nó chính là con gái của Hoàng tử Seerow.

Thật trớ trêu! Lão Seerow - cái lão hoàng tử hâm từng hay hô hào lăng nhăng về hoà bình và tình anh em giữa Yeerk và Andalite, trong khi Akdor và những Yeerk khác mưu đồ nổi loạn - lại có con gái. Rõ ràng, con gái lão sáng suốt hơn lão nhiều.

Nhưng liệu cô nàng có cầm cự nổi trong cuộc hành trình xuyên màn sương kia không? Đã hai ngày rồi mà chẳng ai trông thấy bóng dáng cô nàng đâu. Mai mốt, khi lực lượng đủ mạnh, tụi ta sẽ làm một cuộc hành quân quy mô xuống màn sương ấy. Còn bây giờ, tụi ta đang bận tiến hành chiến dịch thu gom Hork-Bajir từ khắp thung lũng lại, để đem tới dìm vào vũng Yeerk xao động của mình. Một

công việc nhẹ nhàng, đơn giản thôi.

Phải chật vật lắm tụi ta mới xây dựng được một vũng Yeerk mới. Mặt đất ở đây dốc nghiêng và lởm chởm quá, làm tụi ta phải đào lấy đi hàng ngàn tấn đá mới tạm ổn. Thế là tụi ta mày mò ra một phương pháp tốt hơn. Dùng máy Cắt, tụi ta hạ gục một cây rỗng ruột mà lũ Hork-Bajir dùng để truyền tin. Cái cây đổ ình xuống, lăn vài vòng rồi ngáng cứng vô những cây khác. Chỉ việc đốt rụi phần râu ria bao phủ mặt trên của thân cây là tụi ta đã tạo ra được một vũng Yeerk dài và hẹp rồi.

Quả là một quang cảnh ngoạn mục, dòm thấy đã con mắt luôn! Lúc đầu thân cây đổ dài xuống tới hơn ba trăm mét. Sau đó tụi ta vợt bớt hai đầu, chỉ chừa lại một khúc độ chừng sáu mươi thước. Khúc gỗ nằm duỗi thẳng, vươn lên cao khoảng mười tám mét. Từ mặt đất, tụi ta xây những bậc thang ở hai đầu - một đầu đi lên và một đầu đi xuống. Dọc theo hai sườn vũng, tụi ta dựng những ga đỗ.

Xuôi xuôi, tụi ta cũng chẳng cần phải đặt ụ máy Cắt trên khúc cây để bảo vệ, hay huy động một hệ thống phòng thủ bao quanh vũng. Việc gì phải nhiêu khê vậy?! Người Hork-Bajir hoàn toàn vô hại mà.

Không phải là chỉ huy vũng Yeerk, cho nên ta chẳng chịu trách nhiệm cho những gì xảy ra sau đó. Ta không bị buộc tội. Mặc dù thành thật mà nói, nếu là ta, ta cũng sẽ làm như thế thôi. Cấp trên quyết định xử tử Yeerk có tội. Hắn bị bỏ đói, bị cắt nguồn cung cấp tia Kandrona. Thật kinh khủng, hắn sống ngắc ngoải mãi mới chết.

Tuy nhiên ta đã có mặt bên vũng vào buổi tối kinh hoàng đó. Ta đang cười đùa, nói chuyện phiếm với những Vật chủ Hork-Bajir khác và tất cả tụi ta đều tin chắc những Vật chủ này có thể giúp mình chiến đấu giáp lá cà với tụi Andalite.

Với những cơ thể này, tụi ta có thể xây dựng nên những công trình mà đám Vật chủ Gedd lóng ngóng không bao giờ thực hiện được. Tụi ta sẽ sản xuất ra loại vũ khí đặc trưng của mình, sẽ đóng phi thuyền riêng! Những phi thuyền rộng thênh thang, mạnh mẽ của tụi ta có thể khiến toàn cõi thiên hà phải rúng động.

Tất cả các giống loài trong dải thiên hà sẽ trở thành Vật chủ, thành nô lệ của tụi ta. Một khi đã hùng mạnh, tụi ta sẽ tính sổ tên lãnh chúa kiêu ngạo đang cầm tù thế giới quê nhà của tụi ta bằng một phi đoàn trên quỹ đạo. Tụi ta sẽ tấn công, sẽ chiến thắng và sẽ bắt bọn Andalite làm nô lệ.

Cho đến lúc đó, tất cả mọi thứ đều có vẻ hanh thông. Nhưng chỉ mười phút sau, tụi ta đã nếm mùi thực tế.

Ta đang đứng trên thành vũng, nói chuyện bông phèng với Yeerk sinh đôi của mình. Ừ, ta là Yeerk sinh đôi mà. Nhưng ta là chính, còn Yeerk kia là thứ.

Đang bàn luận về những chiêu thức đánh nhau bằng gươm của Hork-Bajir, bỗng tụi ta nghe tiếng la ó, nhốn nháo.

Ta ghé mắt nhìn xuống bóng tối bên dưới khúc cây.

“Aaaaahhhh! Aaaaahhhh! Cứu! Cứu!”

Không gian tràn ngập những tiếng kêu thét đủ giọng, thuộc đủ mọi cung bậc. Tiếp theo đó là tiếng máy Cắt xì xèo. Sau rốt là một tiếng gầm rung chuyển rừng cây.

Ta thấy tụi Hork-Bajir và Gedd chạy tán loạn. Vừa chạy vừa run cầm cập, ngã lỏng chỏng. Ta vội vàng nới lỏng khẩu máy Cắt ra khỏi bao súng.

Và rồi, chúng hiện ra. Ta không tìm ra được lời nào để diễn tả vẻ dữ tợn, ghê gớm của chúng.

Một hàng quái vật lù lù tiến lên. Lũ chúng nó chẳng giống bất cứ sinh vật nào ta có thể tưởng tượng ra. Chúng to lớn, kỳ dị, với cơ thể xoắn vặn vào nhau, bàn tay chù vù và cái sừng lỏi chỏi.

Nhưng thứ làm ta kinh hoàng, sợ hãi hơn cả đội quân lạ đời này - thứ gợi cho ta liên tưởng đến một hiểm hoạ ghê gớm - lại là một thân hình nhỏ nhắn màu tím nhạt đang hiên ngang dẫn đầu đám ô hợp kia.

Đó là một cô gái Andalite bằng xương bằng thịt! Có một người Hork-Bajir dình dang đứng bên cạnh cô ả. Ta đoan chắc đó chính là Dak Hamee, còn con nhỏ kia chính là Aldrea. Con gái của Seerow.

Ta thấy cô nàng toát lên một vẻ đẹp mê hồn. Hình như sức cuốn hút ẩn trong chính cái vẻ yếu đuối nhưng vô cùng nguy hiểm của cô ta. Một cảnh tượng tréo ngoe làm sao!

Ngay cả ta, kẻ thù không đội trời chung của cô nàng, mà cũng không thể không bị mê hoặc bởi sự tương phản ngọt ngào đó. Seerow, người Andalite đã giải phóng tụi ta không màng đến hiểm họa phải gánh chịu, giờ được thay thế bằng Andrea, kẻ sẽ đưa tụi ta trở lại với vũng Yeerk, hoặc là cái chết.

Đúng, có cái gì đó đẹp và uy nghi toát lên từ sinh vật thanh mảnh, dũng mãnh ấy.

Một ngày kia, ta sẽ thổ lộ cho cô nàng cảm nghĩ của ta trong giây phút kinh hoàng này. Một ngày nào đó, ta sẽ chui vào sống trông đầu cô ả. Ta sẽ bảo cho cô ta biết rằng: vào cái ngày hôm đó ta thật sự ngưỡng mộ, cảm phục cô ta.

Rồi sẽ có ngày, cô nàng trở thành Vật chủ của ta thôi.

Chúng tôi phải mất một ngày ròng rã tìm hiểu kỹ thuật điều-khiển-trí-não mà người Arn dùng để khống chế các loại quái vật. Một bộ khuếch trương trí não được cấy dưới da đầu chúng tôi, giúp chúng tôi truyền đi những mệnh lệnh và những hình ảnh đơn giản cho lũ rối loạn gen của người Arn.

Mất thêm hai ngày nữa để tập hợp tất cả các quái vật sống tản mát trong khắp thung lũng lại. Cuối cùng chúng tôi có khoảng trên một trăm con.

Chúng là một sự pha trộn đủ kiểu ADN lại với nhau. Người Arn rất ưa thích chuyện này. Có thể kể ra đây vài loại:

Quái vật *Jubba-Jubba* - sinh vật ba ngón đã từng tấn công chúng tôi.

Quái vật *Galiash* màu xanh lá cây và đỏ - cao gần bốn mét rưỡi, da chắp vá như da loài bò sát, có những xúc tu sắc lẻm.

Quái vật *Gork* - bề cao chỉ chín tấc nhưng bề ngang chè bè tới sáu mét. Mười hai cái chân gớm ghiếc của chúng bước vướng víu vào nhau, với cả đống miệng chành bành, ngáp ngáp ở khắp thân.

Quái vật *Lerdethak* - một mớ dây leo rối rắm bám quanh cái miệng háu đói.

Ngoài ra còn có những quái vật mà người Hork-Bajir chưa bao giờ trông thấy để đặt tên. Có con có thể dùng miệng cạp đổ một thân cây, có con với bộ lông tua tủa, mỗi sợi dài tới ba mét, có con phun ra axít...

Đó là một bộ sưu tập bệnh hoạn. Trên một thế giới văn minh hơn - một thế giới tiến bộ và công bằng hơn - người ta sẽ trừng phạt người Arn vì những việc họ làm. Cố ý gây biến dạng sự sống để tạo ra quái vật là một tội ác.

Nhưng dù sao, những con quỷ này cũng rất hữu dụng cho mục đích của chúng tôi.

Chúng tôi đã thành lập được một đội quân.

Dẹp bỏ mọi nỗi sợ hãi, tôi và Dak lặng lẽ và quả quyết tiến lên, dẫn theo hàng trăm cơn ác mộng. Chúng tôi thẳng hướng lên trên, chui qua màn sương mù.

<Tôi hy vọng sẽ nhìn thấy vẻ mặt sững sờ của những tên Yeerk phát hiện ra chúng tôi đầu tiên,> tôi có vẻ can trường. <Tôi muốn biết chúng nghĩ gì về sự kiện này!>

"Chúng sẽ sợ teo râu," Dak nói. "Và những người dân tôi cũng sợ rúm ró."

<Dak, hãy thử vận động họ đi theo tôi và bạn. Hãy kêu gọi họ chiến đấu bên cạnh chúng ta!>

“Bằng cách nào?”

<Hãy chỉ cho họ. Bạn hãy làm mẫu cho họ thấy để bắt chước theo.>

Chúng tôi phải leo lên hàng chục dặm mới tới được chỗ tụi Yeerk dựng trại. Trong các tàng cây phía trên có nhiều người Hork-Bajir đang ẩn nấp. Họ trố mắt nhìn đoàn quân dị hợm hành quân bên dưới, lớp thì khóc thút thít, lớp thì thở hào hển.

<Gọi với lên chỗ họ đi, Dak,> tôi thúc. <Bạn là Nhà tiên tri của họ. Đây là thời khắc của bạn!>

Dak cau có nhìn tôi, giận dữ. Càng ngày bạn ấy càng hay như thế.

Tôi hiểu. Dak phản đối bạo lực. Điều đó có nghĩa là bạn ấy thuộc loài thanh cao. Nhưng đồng thời, bạn ấy cũng nhận thấy rất cần thiết phải đánh nhau. Bạn ấy biết tôi đúng - chỉ khi bọn Yeerk bị tiêu diệt thì dân tộc bạn ấy mới được giải phóng.

<Hãy gọi đi, và bảo họ đừng sợ,> tôi nhắc lại.

Dak ngước mặt lên những tàng cây. “Đừng sợ! Tôi là Dak Hamee. Tôi là Nhà tiên tri được phái tới để hướng dẫn và lãnh đạo các bạn. Đừng sợ! Những quái vật này không làm hại các bạn đâu. Chúng tôi đi tiêu diệt bọn Yeerk!”

Những người Hork-Bajir vẫn ôm chặt lấy những cành cây.

“Hãy theo chúng tôi,” Dak thét. “Cứ ở yên trên cây, nhưng hãy theo chúng tôi. Hãy nhìn chúng tôi và học làm theo.”

<Hãy nhìn Nhà tiên tri của các bạn,> tôi bồi tiếp, gân cổ truyền ý nghĩ. <Hãy nhìn anh ấy làm và làm theo. Anh ấy là Nhà tiên tri! Nhà tiên tri được phái tới để lãnh đạo các bạn. Hãy nhìn anh ấy làm và làm theo. Hãy nhìn Dak Hamee làm và làm theo. Hãy làm như Dak làm!>

“Bạn đã hiểu cặn kẽ về người Hork-Bajir chúng tôi chỉ trong một thời gian ngắn ngủi,” Dak chua chát nói. “Một thông điệp đơn giản được lặp đi lặp lại cho một dân tộc đơn giản.”

<Họ cần phải hiểu,> tôi nói. <Chúng ta sắp tới nơi rồi.>

Tôi cảm thấy doanh trại Yeerk đang ở phía trên đầu mình. Tôi có thể ngửi thấy mùi thối của vũng Yeerk.

<Khi trận chiến bắt đầu, tôi sẽ lao nhanh tới chiếc phi thuyền đậu gần đó nhất,> tôi lên kế hoạch. <Điều tối quan trọng là phải báo tin cho phi đoàn Andalite. Tất cả mọi diễn biến đều phụ thuộc vào việc này. Trong khi tôi lo truyền tin thì toàn bộ trận địa sẽ do một tay bạn chỉ huy đấy. Tuyệt đối không được lui bước. Phải tấn công, tấn công và tấn công. Bạn không được để cho tụi Yeerk có cơ hội triển khai đội hình. Đừng quên: những Hork-Bajir trong doanh trại không phải là người Hork-Bajir mà là tụi Yeerk.>

Dak gục gặc cái đầu đầy sừng. “Bạn đã từng tham chiến nhiều lần rồi phải không, Aldrea?”

Tôi ngạc nhiên vì câu hỏi ấy. <Chưa. Dĩ nhiên là chưa. Nhưng tôi

đã được học về điều đó.>

“Bạn đã bao giờ giết một người Andalite chưa?”

<Chưa! Tại sao bạn...>

“Hôm nay, bạn yêu cầu tôi giết chính dân tộc mình, và dạy cho đồng bào mình giết chóc anh em của họ,” Dak trầm ngâm. “Bạn bảo họ là Yeerk chứ không phải là Hork-Bajir. Nhưng khi cái chết giao nộp linh hồn cho Mẹ Bầu Trời, thì chính cơ thể của người Hork-Bajir ngã xuống.”

<Dak, đừng nghĩ ngợi lôi thôi nữa!> Tôi gắt. <Quá trễ để có thể lo về mấy chuyện đó rồi. Đây là chiến tranh! Nếu bạn muốn đồng bào mình sống, bạn phải...>

“Im đi, Aldrea,” Dak rít nhỏ. “Đồng bào tôi sẽ chết trong ngày hôm nay. Im đi, Andalite, im đi.”

Đoàn quân của chúng tôi hùng dũng tiến lên phía thung lũng. Chúng tôi đi dưới những tàng cây. Cành lá rậm rạp che phủ trên đầu. Mỗi lúc lại có thêm nhiều người Hork-Bajir gia nhập hàng ngũ. Bây giờ quân số đã ngoài con số trăm rồi. Tất cả đều căng mắt theo dõi và chờ đợi.

Họ rì rầm niệm chú khi chuyền từ cành này sang cành khác. "Hãy làm theo anh ấy. Hãy làm theo anh ấy."

Aldrea đã khởi đầu công cuộc kháng chiến của mình khá tốt. Bạn ấy đã nghĩ ra lời chỉ dẫn đơn giản cho đồng bào Hork-Bajir của tôi. Bạn ấy thật sáng ý. Người Andalite là một loài thông thái. Giống như Yeerk và người Arn vậy.

Người Hork-Bajir chúng tôi là do một loài thông minh chế tạo ra và giờ thì chúng tôi lại bị một loài thông minh khác xâm lăng và bắt làm nô lệ. Và bây giờ, một loài thứ ba đang sử dụng chúng tôi.

Nhưng trong lúc tất bật hành quân tôi không nghĩ ra được phương thức nào khác. Điều này khiến tôi xây xẩm, muốn bệnh như lỡ ăn phải vỏ cây vàng. Chúng tôi chẳng còn con đường nào khác hơn là trở thành công cụ cho một loài thông minh và hùng mạnh hơn sử dụng...

"Hãy làm theo anh ấy. Hãy làm theo anh ấy."

Bất ngờ, bọn Yeerk hiện ra chình ình phía trước chúng tôi. Chúng đã đốn hạ Cây Biết Nói. Cái cây khốn khổ nằm vắt ngang qua đường chúng tôi lên dốc, có hai cây *Stoola* giữ hai đầu.

Đám Hork-Bajir có trang bị máy Cắt đang đứng trên cây *Nawin* đổ, chõ mắt nhìn xuống chúng tôi. Những Hork-Bajir khác bỏ chạy về phía đám anh em của chúng. Một số nhả máy Cắt vào chúng tôi. Một quái vật bị mất một cánh tay. Trận chiến chưa có gì là ghê gớm cả.

Chúng tôi dừng lại cách khúc cây gãy khoảng vài chục mét. Cả hai phía - chúng tôi và kẻ thù - đều có thể trông thấy nhau rõ mồn một.

Tôi chỉ thấy chừng hai mươi hay ba mươi tên Mượn xác-Hork-Bajir. Nhưng Aldrea cảnh báo rằng chúng sẽ kéo tới thêm ngay thôi. Tôi biết cái vũng Yeerk trong ruột cây gãy này chứa hàng trăm, có khi hàng ngàn tên Yeerk đang ở trạng thái tự nhiên.

Một phi thuyền không gian đang đậu đằng xa khúc cây, chếch về phía trái. Aldrea bảo đó là tàu Andalite bị tụi Yeerk đánh cướp - mục tiêu của bạn ấy.

Aldrea vẫn im lặng ở bên cạnh tôi, nhưng tôi có thể cảm nhận trong lòng bạn ấy đang sôi sục căm hờn và nôn nóng hành động.

"Bạn đã sẵn sàng chưa, Aldrea?" Tôi hỏi.

<Rồi.>

Tôi tập trung tâm trí như người Arn đã hướng dẫn cho chúng tôi, và phát đi một chỉ thị ngắn gọn cho đội quân quái vật kềnh càng phía sau mình. Trí óc chúng còn đơn giản hơn cả trí óc của người Hork-Bajir khù khờ nhất. Chúng chỉ hiểu được có mỗi một mệnh lệnh cộc lốc: Giết.

"Giết," tôi hô, mắt nhìn Aldrea.

Bạn ấy không nhìn tôi. Thay vì vậy, bạn ấy nhướng tất cả bốn mắt về phía trước. <Vì mẹ tôi. Vì em trai tôi. Vì cha tôi, Hoàng tử Seerow. Giết!>

Đám liên minh ma quỷ của chúng tôi xông lên phía trước. Bất chấp trọng lực, đám yêu quái to bự lao ào ào lên dốc. Chúng luồn lách, kéo lê những tấm thân lực lưỡng và đâm bổ vào bọn Yeerk.

Xxẹẹttt! Xxẹẹttt!

Máy cắt lên tiếng.

Rrrrraaawwrrrhh! Một quái vật rống lên khi bị bốc cháy thành ngọn đuốc.

Xxẹẹttt! Xxẹẹttt!

Tôi cảm thấy tia máy Cắt khoét tung mặt đất bên cạnh mình. Nhưng bây giờ tôi đang chạy thục mạng... chạy điên cuồng... về phía trước.

Xxẹẹttt! Xxẹẹttt!

"Aaaaahhh!" Tôi thét lên khi một tia hỏa lực bay sượt qua vai.

<Tấn công!> Aldrea gầm vang.

Xxẹẹttt! Xxẹẹttt! Xxẹẹttt! Xxẹẹttt!

Máy Cắt rộ lên khắp nơi. Một con *Jubba-Jubba* nổ tung! Một con *Lerdethak* quắt queo, cháy rụi. Những đám quái vật nằm dưới sự điều khiển của chúng tôi. Chúng không có khả năng tháo chạy.

Chỉ còn cách khúc cây gãy khoảng mười hai mét.

Chín mét.

Năm!

Xxẹẹttt! Xxẹẹttt!

Aldrea phóng như bay về phía cây *Nawin* gãy. Lũ quái vật toả ra lổn ngổn xung quanh chúng tôi. Tôi cảm thấy như bị mất hết trí khôn.

"Aaaaarrrhggghhh!" Một con quỷ màu vàng cao to sừng sững khum người xuống nhìn vào cái lỗ xuyên qua bụng mình. Một lỗ thủng khác đang bốc khói kêu xèo xèo.

Chúng tôi đã tiến tới chỗ khúc cây! Bây giờ nó là một bức tường cong cong phía trên chúng tôi.

Tôi chạy băng băng trên cầu thang, miệng tự nhiên há ra thét rầm trời. Tiếng thét pha trộn giữa sự căm hờn và khiếp đảm.

Một con *Jubba-Jubba* hùng hục trèo lên từ đằng thân cây. Nó đi ngang qua tôi và mổ xuống tụi cảnh vệ đang đứng đực ra. Con *Jubba-Jubba* tóm được tên Mượn xác-Hork-Bajir gần nhất, xong nó há hoác

cái miệng bành ky ra và bỏ tọt tên kia vào, nuốt chửng.

Thêm nhiều quái vật nữa khó nhọc leo lên. Tụi Mượn xác-Hork-Bajir ù té tháo chạy. Nhưng một số tên khác ngoan cố chạy ào lên từ phía sau chúng tôi, ráng giữ vững phòng tuyến.

Đứng trên một cây *Nawin*, tôi mới thấy hết bọn Yeerk đã làm gì với nó. Nguyên một cái cây bị mở banh ra để tạo thành một cái hồ. Trong hồ không chứa nước - không phải thứ nước tôi thường biết - mà chứa một chất sền sệt, dơ hầy. Và dưới hồ, tôi thấy có những gợn lăn tăn đang ngoi ngóp lặn hụp.

Yeerk. Như Aldrea đã bảo cho tôi biết. Đó là những con sên Yeerk.

Tôi đứng chót vót trên cao, dáo dác nhìn ngó xung quanh. Aldrea đang chạy cong đuôi về phía chiếc chiến đấu cơ. Bọn quái vật đang hăng hái giết và bị giết te tua. Bọn Mượn xác-Hork-Bajir điên cuồng xả máy Cắt, hàng ngũ rối loạn. Tiếng la thét, rít rống, gầm rú vang dậy.

Và ở trên những tán cây cao, hàng trăm dân Hork-Bajir của tôi đang tròn mắt nhìn. Chẳng hiểu ất giáp gì, nhưng họ đang coi xem tôi làm thế nào.

“Hãy làm theo anh ấy,” miệng họ lầm bầm.

“Chết này!”

Một tiếng thét kinh rợn đằng sau tôi. Tôi quay ngoắt lại. Một tên Mượn xác-Hork-Bajir chạy xộc vào tôi, vung gươm lia lịa.

Tôi cúi xuống tránh những đường gươm hung tợn của hắn ta.

Đoạn tôi nhổm lên tức thì, đẩy đầu hắn dội ra sau và dùng chân đá thụp vào giữa bụng hắn. Móng vuốt của tôi xẻ hắn ra. Hắn lăn khỏi cây rơi tõm xuống, đậu ngay chân một con *Galilash*. Con *Galilash*...

Tôi chẳng thèm và cũng chẳng có thời gian quan tâm đến con *Galilash* nữa.

Điều tôi quan tâm là đồng bào tôi - những người tôi đang lãnh đạo trên cương vị là Nhà tiên tri. Họ đang chăm chú theo dõi coi tôi làm gì.

“Hãy làm theo anh ấy,” họ thét vang.

Họ bắt đầu nhảy rào rào khỏi những cành cây. Và rồi, một cuộc hỗn chiến kinh hoàng bắt đầu.

Cuộc chiến giáp lá cà.

Tôi băng phăm phăm dọc theo hông vũng Yeerk nằm trong thân cây. Tôi xông bừa tới, giữa lũ quái vật gầm gào và những chiếc máy Cắt bay vèo vèo của tụi Mượn xác-Hork-Bajir.

Chưa bao giờ tôi trải qua tình cảnh nào giống như thế này. Chẳng có gì giống như tôi mong đợi. Tiếng rên la đau đớn. Tiếng nổ loé sáng rực. Mùi thịt cháy khét lẹt.

Tôi chạy như phát cuồng, chỉ chăm chăm trong đầu cái đích đến của tôi mà thôi. Chạy hết khúc cây, tôi quẹo phải và lại tiếp tục lên dốc, về phía chiếc chiến đấu cơ đang đậu khơi khơi đằng kia.

Chẳng có lính tráng canh giữ! Có lẽ tụi Yeerk đã bỏ phi cơ để quay qua tham chiến. Một sai lầm chết người của bọn chúng!

Tôi lao tới chiến đấu cơ. Bọn Yeerk thậm chí còn để cửa mở toang hoang. Thật không thể tin nổi. Quá dễ dàng!

Tôi nhảy vào bên trong, trượt tới dàn điều khiển. Dường như tiếng huyên náo từ trận địa ngoài kia không vọng đến được nơi này. Cứ như cảnh giết chóc kia đang xảy ra ở nơi nào xa lắm vậy. Tôi nghe tiếng máy Cắt bớt rền rĩ hơn.

Hãy tập trung nào, Aldrea, tôi nhủ thầm. Người tôi run bần bật. Tôi đứng trước bảng thông tin liên lạc. Bọn Yeerk đã thay đổi vài chi tiết, nhưng về cơ bản, nó vẫn là thiết bị Andalite quen thuộc.

<Máy tính, kích hoạt dữ liệu liên lạc,> tôi ra lệnh. <Truyền thông điệp đi. Địa chỉ thứ nhất: quê nhà Andalite. Ưu tiên số một, yêu cầu liên lạc hai chiều. Địa chỉ thứ hai: Phi đoàn không gian Andalite. Ưu tiên số một, yêu cầu liên lạc hai chiều.>

<Sẵn sàng,> máy tính báo hiệu.

<Mở các kênh liên lạc,> tôi nói.

<Các kênh liên lạc đã mở. Bắt đầu nhập thông tin.>

Tôi dán mắt vào tấm bảng điều khiển, cố tập trung nghĩ ra nội dung khả dĩ diễn đạt trọn cảm xúc của mình. Tôi biết mình trông man dại lắm. Hơn nữa, mặt tôi non choẹt và lại là con gái. Quân đội Andalite hầu hết là phái nam.

<Đây là Aldrea-Iskillion-Falan. Tôi đang liên lạc từ thế giới Hork-Bajir. Tôi...>

Tuốt trong góc một mắt cuống, tôi thấy một thân hình hung tợn bất thần hiện ra đằng sau mình. Tôi quay phắt lại và xoay tít lưỡi dao đuôi. Nhưng tên Mượn xác-Hork-Bajir kia nhanh dễ sợ - hắn khoá chặt lưỡi dao của tôi.

Hắn tống vào mặt tôi một cú trời giáng bằng mu bàn tay. Tôi loạng choạng rồi khuỵu đầu gối xuống.

“Ta không cho phép mi kêu gọi viện binh đâu, Aldrea, con gái của Seerow.”

Đầu óc tôi quay mòng mòng. Thậm chí khi đã ngã oạch xuống sàn tàu mà tôi vẫn còn nghĩ: tại sao hắn không dùng gươm chém mình nhỉ? Hắn có thể dễ dàng hạ mình một cái kia mà...

Tên Mượn xác-Hork-Bajir ấn một bàn chân đầy gươm lên thân tôi. Hắn đè chặt quá khiến tôi không thể cựa quậy hay quất đuôi được.

“Máy tính. Kết thúc liên lạc.”

<Liên lạc đã kết thúc.>

Tên Mượn xác Hork-Bajir cúi xuống nhìn tôi. “Mi gây phiền toái quá đấy, Andalite. Bạn bè mi còn đang mải giết mổ dân tao ngoài kia kìa.”

<Cứ việc. Mi muốn giết ta thì cứ việc!> Tôi gân cổ la, cố tỏ ra can đảm dù đang sợ chết khiếp. Trong đầu óc đang quay cuồng của tôi chỉ còn sót lại có nỗi hoảng sợ.

“Giết mi ư? Không, không đâu. Không phải ta,” hắn xua tay. “Còn lâu ta mới giết mi. Ta muốn bắt mi làm Vật chủ cho ta kia. Ta sẽ là tên Mượn xác-Andalite đầu tiên và duy nhất. Ta sẽ moi móc mọi bí mật của mi về tất cả kiến thức khoa học kỹ thuật mi biết. Ta đã nghiên cứu người Andalite bọn mi. Và ta thán phục lắm.”

Hắn không muốn giết tôi? Thế thì vẫn còn chút ít thời gian. Chỉ vừa đủ thời gian thôi. Tôi cần phải hoãn binh. Phải dụ cho hắn xao nhãng...

Bụụpp! Hắn bất ngờ đạp tôi một đạp.

<Aarrrghh!> Tôi rú lên, suýt nữa thì ngất lịm đi.

“Vô cùng cáo lỗi. Nhưng ta cần mi ở nguyên một chỗ. Để ta nạp năng lượng cho chiến đấu cơ, và sử dụng máy Cắt chính để giải quyết đội quân đột biến ADN của mi cái đã.”

Cú đạp thần sầu của hắn đã thổi hết cả gió ra khỏi người tôi. Thật sự tôi đã ngất đi, nhưng chỉ một thoáng thôi. Dù không thể nhúc nhích, nhưng tôi vẫn còn suy nghĩ được. Và điều tôi nghĩ là một hình ảnh rất đơn giản.

Hình ảnh con quái vật *Jubba-Jubba*.

Tên Yeerk loay hoay nạp năng lượng cho máy Cắt, sau đó hắn lại bận điều khiển bộ lực đẩy tinh vi của chiến đấu cơ để quay nó về hướng trận chiến. Hắn muốn tập trung tất cả hoả lực vào đó.

Chỉ cần một phát máy Cắt ở tầm bắn thẳng là trận chiến sẽ kết thúc ngay. Hắn đang đắc chí cười hô hố khi quay vòng ụ vũ khí.

Bỗng hắn nhận ra.

“Aaaahhh!” Hắn nhảy giật lùi ra sau, mắt trợn tròn lên kinh ngạc.

Tôi đang biến hình được một nửa. Tôi biến thành quái vật *Jubba-Jubba*.

<Ta không nghĩ tụi Yeerk biết về kỹ thật mới nhỏ nhoi này đâu,> tôi gầm lên.

“Mi làm gì thế?”

Tôi nhào tới và vòng bàn tay ba ngón to tổ bố siết quanh cổ hắn.

<Ta làm gì ư? Diệt trừ mi chứ làm gì, Yeerk. Đây là vì em trai tao. Vì mẹ tao. Và vì cha tao.> Tôi bóp chặt bàn tay lại. Sức mạnh trong tay tôi thật không thể tin nổi. Tôi có thể dễ dàng ép hắn bẹp dúm. Tôi cảm nhận trí óc ngu ngơ của con quái vật - nó chẳng nhỉnh hơn loài kém thông minh nhất tí nào. Những gì tôi cảm thấy chỉ là tính hung tợn - sự thôi thúc phải tiêu diệt đã được mã hoá vào ADN của nó.

Đã qua nhiều lần tập luyện thuật biến hình, nên tôi biết cách chế ngự bản năng của con quái vật. Tôi biết cách kiểm soát trí óc Andalite của minh. Nhưng hình như điều đó lại là một sai lầm.

Con quái vật có thể dập tắt sự sống của tên Yeerk ngay tức khắc, không mảy may nghi ngại hay cân nhắc. Nhưng tôi là người Andalite. Chúng tôi không phải là thú ăn thịt. Lưỡi tên Mượn xác-Hork-Bajir thè ra thòi lòi. Mắt hắn trợn ngược lên đầu. Hắn đã thôi giãy giụa.

Tôi nới lỏng áp lực ra và cảm thấy sự sống vẫn còn chạy rần rật trong cổ hắn.

Tôi mang hắn đi tới cửa và lẳng ra ngoài. Xong, tôi đóng cửa và khoá trái lại. Sau đó tôi hoàn hình.

<Máy tính, khôi phục liên lạc lần trước.>

<Bắt đầu nạp thông tin.>

<Đây là Aldrea-Iskillion-Falan. Tôi đang liên lạc từ thế giới Hork-Bajir. Theo sự bổ nhiệm đến Vùng Chiến Thuật 5, ĐR-hai-một-năm-bảy-tám-4. Hoàng tử Seerow, vợ và con trai đã bị giết. Tôi là con gái của ngài.>

Một gương mặt Andalite hiện ra trên màn hình trước mặt tôi. Một chiến binh trẻ với vẻ kiêu hãnh không che giấu.

<Thông báo về việc Hoàng tử Seerow qua đời không thể là ưu tiên số một,> anh ta kênh kiệu. <Ưu tiên số một chỉ dành cho trường hợp cực kỳ khẩn...>

Không thể kiên nhẫn được hơn nữa. Tôi đã bị đấm, bị đá, và bị đạp rồi mà. <Thế thì tin này sẽ đủ quan trọng đối với anh đấy: bọn Yeerk đã ở đây. Chúng đã ở trên quỹ đạo và ở cả trên mặt đất; chúng đã trở thành một lực lượng được trang bị vũ khí đầy đủ rồi.>

Người chiến binh trẻ suýt nữa thì ngã bổ chửng. <Cái gì?>

<Tôi nói, bọn Yeerk đã tràn tới đây.>

Lũ quái vật bị hạ gục, từng con một té chồng chất lên nhau thành đống. Trông mà phát khiếp.

Nhưng những người Hork-Bajir đã nhảy tòm từ trên cây xuống tiếp viện. Họ làm như tôi đã chỉ dẫn: tấn công bọn Mượn xác-Hork-Bajir. Đó là trận chiến đầu tiên trong lịch sử dân tộc tôi. Đó là lần đầu tiên người Hork-Bajir này giết người Hork-Bajir kia.

Tôi trông thấy chiếc chiến đấu cơ đang đậu bắt đầu quay hướng, sau đó nó lại ngưng.

Tôi thấy một chiến đấu cơ khác từ Mẹ Bầu Trời sà xuống. Nó lượn lòng vòng trên rừng cây nhưng không phát hoả. Lý do thật đơn giản: Nó không biết phải bắn ai và bắn bằng cách nào. Cả hai phía đang dính tịt vào nhau, đang mải mê trong cuộc so gươm.

Tiếp theo, chiếc chiến đấu cơ đang đậu lại quay đầu. Ụ vũ khí chúc xuống chĩa tất cả máy Cắt vào hướng chúng tôi. Tôi chờ, tự hỏi ai đang đặt tay vào thứ vũ khí hùng mạnh đó.

Chợt một giọng truyền rót vào tai tôi, nghe bập bõm vì ở quá xa. <Dak! Hãy chạy khỏi khúc cây! Hãy kêu gọi đồng bào của bạn chạy khỏi vũng.>

"Tất cả mọi người nhảy xuống! Theo tôi!" Tôi thét lên đồng thời nhảy ào xuống đất. Hàng chục người dân tôi lục tục theo sau. Chúng tôi co giò chạy xuống dốc. Bọn Yeerk ở trên khúc cây reo hò khoái trá. Chúng nghĩ bọn tôi bị đánh bại.

Chiếc chiến đấu cơ khai hoả.

Xxẹẹttt! Xxẹẹttt!

Những tia máy Cắt xuyên chiu chíu qua cây *Nawin*. Một tia trúng ngay thứ chất lỏng bên trong vũng Yeerk. Một tiếng nổ điếc tai, kế đến là khói mịt mù.

"Aaaaaaaarrrrgggggghhhhhh!" Tụi Mượn xác-Hork-Bajir gào thét bai bải. Một số ngã chổng vó. Số khác tháo chạy hỗn loạn. Vài tên ráng đứng cho vững liền bị bốn, năm, sáu người dân Hork-Bajir của tôi đạp cho ngã lộn mèo.

Đột nhiên, khúc cây bị nứt ra, gãy làm hai. Chất nước xám bắn vọt lên tung toé, những thứ chứa trong vũng đổ ào ra đất. Một dòng nước đen thùi lùi chảy về phía chúng tôi như nước từ một cơn bão.

Nó tạt vào chân tôi, dính lên các ngón chân. Nhưng nó để lại phía sau một đống sên ngoe nguẩy, quằn quại. Tụi Yeerk trong vũng bây giờ đang nằm tênh hênh ở trên mặt đất, vô phương tự vệ.

Tôi không đưa ra mệnh lệnh nào cả. Anh bạn Jagil Hullan đã làm điều đó thay tôi. Cậu Jagil hiền hành, yếu bóng vía ngày nào đã học được rất nhiều điều sau hai mươi phút lâm trận.

“Giết chúng!” Cậu ta thét ran. “Giết chúng! Hãy làm theo Dak Hamee. Giết chúng!”

Những tên Mượn xác còn lại cố sức chạy tháo thân. Chúng vừa chạy vừa la thét vang động rừng cây. Tôi không biết có bao nhiêu tên sóng sót. Có lẽ chẳng còn tên nào.

Những đồng bào của tôi dẫm, dí, đâm, chọc tụi Yeerk bò lổm ngổm trên đất. Trông họ như đang thực hiện nghi thức khiêu vũ trong cơn ác mộng vậy.

Cuối cùng thì chiếc chiến đấu cơ đang lượn lờ cũng tìm ra mục tiêu. Nó bắn vào chiếc phi cơ đang đậu. Tia máy Cắt đầu làm tịt ngòi ụ máy Cắt. Cửa bật mở và Aldrea phóng ào ra, vừa kịp lúc chiếc chiến đấu cơ đang bay bắn thêm phát nữa thổi bay chiếc chiến đấu cơ đang đậu.

Thêm nhiều chiến đấu cơ nữa xuất hiện. Chúng hạ độ cao và chuẩn bị đáp. Tiến đến, chúng nhả xuống thêm nhiều tụi Mượn xác-Hork-Bajir và Mượn xác-Gedd.

Aldrea chạy vắt giò lên cổ, thở không ra hơi. “Đã đến lúc chúng ta phải rút khỏi đây. Mau!” Bạn ấy thét rùm. “Chúng ta đã hoàn thành mục tiêu.”

Tôi quan sát Aldrea khi bạn ấy nhìn cảnh điêu tàn của vũng Yeerk. Nhìn những gì đồng bào tôi đang làm với lũ sên, mặt bạn ấy biến sắc.

“Đúng, hoàn thành mỹ mãn,” tôi nói.

<Chúng ta phải chạy khỏi đây mau,> giọng bạn ấy lạnh tanh.

“Chạy lên cây!” Tôi rống lên với đồng bào của mình. “Hãy chạy lên cây!”

Họ ngần ngừ bỏ dở cuộc tàn sát. Nhưng họ tuân lệnh tôi.

Tuân lệnh! Những người Hork-Bajir chưa bao giờ trong đời từng nghe nói đến từ “tuân lệnh”, giờ đang tuân lệnh tôi. Bởi vì tôi là Nhà tiên tri chăng? Bởi vì tôi khôn ngoan hơn họ chăng? Không! Bởi vì tôi đã phá huỷ quá khứ của họ. Bây giờ họ không còn sự lựa chọn nào khác, ngoài con đường phải đi theo tôi vào một tương lai vô định.

Ngày hôm đó, lũ quái vật trong thung lũng của chúng tôi đã bị tiêu huỷ. Chỉ còn vài con sống sót. Nhưng không sao, chúng tôi không còn cần đến chúng nữa. Từ nay trở đi, chính chúng tôi sẽ làm công việc của quái vật.

Bảy tháng trôi qua mà phi đoàn Andalite vẫn chưa tới. Không phải là hai tháng như tôi từng dự đoán.

Có lẽ vùng không gian Zero đã thay đổi, làm cho đường tới hành tinh Hork-Bajir dài ra thêm. Điều này thỉnh thoảng vẫn xảy ra luôn. Có lẽ những vị hoàng tử không tin tôi - cho rằng tôi nói đùa. Có lẽ, có lẽ và có lẽ. Tôi đã nghĩ ra hết lý do "có lẽ" này đến nguyên nhân "có lẽ" khác, vậy mà vẫn chẳng thấy tăm hơi phi đoàn đâu.

Bảy tháng qua đi. Trong suốt quãng thời gian đó, tôi và Dak Hamee đã học được kỹ thuật chiến tranh du kích: Thứ nhất, bám vào yếu tố bất ngờ để đánh thọc vào vị trí sơ hở của kẻ thù; thứ hai, rút lui trước khi chúng kịp phản công; thứ ba, tận dụng sự che chở và yểm trợ của nhân dân, bất chấp sự trả đũa.

Chúng tôi huấn luyện một lực lượng nòng cốt Hork-Bajir, được gọi là quân đội Hork-Bajir. Chúng tôi cướp máy Cắt của bọn Yeerk, đột kích căn cứ mặt đất của chúng. Chúng tôi ẩn nấp trong rừng cây, hoặc trốn giữa những người Arn cáu kỉnh và kinh sợ. Chúng tôi dũng cảm và anh hùng. Nhưng chúng tôi đang yếu thế dần.

Bọn Yeerk xảo quyệt đã chuyển sang đóng quân ở những thung lũng khác. Tuy có lan rộng sự kháng cự nhưng không bao giờ chúng tôi nhanh kịp với chúng. Bọn Yeerk đã tràn ngập khắp hành tinh Hork-Bajir như một thứ virus ranh mãnh. Chúng đã có hàng ngàn, hàng chục ngàn Vật chủ Hork-Bajir rồi.

Sau đó chúng tôi bắt đầu thu thập được nhiều thông tin mới. Bọn Yeerk không còn sử dụng loại máy Cắt chúng tôi thường cướp nữa. Thay vào đó, chúng dùng loại vũ khí mới gọi là "tia Nghiệt". Thứ này không giết chóc ghê rợn như máy Cắt, mà gây ra những thương tích nham nhở khiến nạn nhân phải chịu đau đớn dữ dội hơn.

Thêm một điểm xấu khác: Chúng bắt đầu công cuộc đào xới với quy mô chưa từng thấy. Chúng khai thác mỏ - nào sắt, uranium, kẽm, bô-xít, kim cương và đá rubi... không thiếu thứ gì. Chúng xây dựng thêm nhiều căn cứ kiên cố. Tôi nghe đồn về những công trình vĩ đại ở đầu bên kia hành tinh.

Tôi hơi nghi ngờ về độ tin cậy của những câu chuyện truyền tai ấy. Nhưng cuối cùng tôi cũng có chứng cứ xác đáng: bọn Yeerk đang sản xuất phi thuyền. Tàu không gian của chúng được thiết kế cho người Hork-Bajir lái, và được trang bị loại vũ khí tia Nghiệt mới toanh.

Bọn Yeerk học hỏi nhanh thật. Chúng đã có sẵn trong tay kỹ thuật của Andalite, Skrit Na, Ongachic và Hawjabran. Chỉ việc phân tích, mổ xẻ và ứng dụng là xong. Bây giờ chúng không còn sợ bị bắt lại vì

thiếu Vật chủ nữa rồi.

Đó là một ngày âm u. Mẹ Bầu Trời đang than khóc, tuôn nước mắt xuống để xoa dịu cơn giận dữ của Cha Vực. Trời mưa.

Đoàn quân nhỏ bé của chúng tôi trở về sau một cuộc tấn công quấy nhiễu bọn Yeerk. Chúng tôi về lại nơi cư trú của người Arn, khiêng theo một chiến binh bị thương nặng.

Quatzhinnikon đón chúng tôi trong cái hang rộng thênh thang, nơi chúng tôi gặp anh ta lần đầu tiên. Trời vẫn còn sáng. Những cư dân Arn vẫn còn thức và đang sinh hoạt bình thường.

"Tại sao các ngươi lại trở về đây?"

<Chúng tôi có một chiến binh bị thương nặng,> tôi nói. Kiến thức sinh vật học của người Arn không hề bị mai một chút nào. Gần như không có vết thương nào mà họ không chữa được đến nơi đến chốn.

"Ta đã nói rồi. Các ngươi không được chào đón ở nơi này đâu. Các ngươi sẽ mang chiến tranh đến chỗ chúng ta mất thôi."

"Trước sau gì nó cũng sẽ xảy tới thôi, Quatzhinnikon," Dak rầu rầu. "Bọn Yeerk đang lớn mạnh hàng ngày hàng giờ. Anh nghĩ coi, còn bao lâu nữa chúng sẽ bắt hết người Hork-Bajir và chuyển sang người Arn?"

Sinh vật nhỏ màu tím kia mỉm cười ương ngạnh. "Còn lâu lắm, Nhà tiên tri à. Chúng tôi đang bận tíu tít cả lên. Chúng tôi không có thời giờ nghỉ ngơi nữa là..." Anh ta ném cho tôi một cái nhìn xua đuổi. "Và cô cũng đừng bao giờ mong chúng tôi đặt niềm tin vào phi đoàn Andalite không-bao-giờ-tới của cô. Chúng tôi không còn sợ bọn Yeerk nữa đâu."

Ý nghĩ đầu tiên vụt đến với tôi là người Arn đã phát minh ra một loại vũ khí mới, cực kỳ tối tân chăng? Nhưng người Arn không phải là loài chế tạo vũ khí. Họ là loài chuyên tạo ra sinh vật sống, dù rất quái dị thôi...

<Hãy giải thích đi. Nhưng trước tiên phải chăm sóc cho người chiến binh Hork-Bajir bị thương này đã...>

"Chúng tôi đã nghiên cứu ra cách thay đổi ADN của chính mình," Quatzhinnikon tự mãn nói. "Chúng tôi đã làm yếu mạch máu trong não mình. Bất cứ chỗ nào trong não có sự gia tăng áp lực sọ cũng sẽ khiến cho mạch máu vỡ tung ra. Khi một tên Yeerk chui vào não người Arn, tức khắc mạch máu yếu sẽ bục tung. Người Arn chết tức thì. Một Vật chủ chết là vô dụng đối với tụi Yeerk. Vì vậy chúng sẽ để cho chúng tôi yên thân. Mọi người Arn trong tất cả các thung lũng của hành tinh này sẽ được biến đổi não trong vòng vài ngày."

Tôi đớ người ra một hồi, sau đó phá lên cười. <Ngốc quá. Bộ anh tưởng bọn Yeerk chịu để cho các anh sống yên ổn ở đây, trên thế giới chúng định chiếm cứ vĩnh viễn sao?>

Quatzhinnikon rụt vai lại. "Chúng chẳng sử dụng gì được chúng

tôi cả."

"Chính xác," Dak công nhận. "Nhưng những gì chúng không cần chúng sẽ huỷ diệt."

Gương mặt tự đắc của Quatzhinnikon méo xẹo đi. "Hãy cút khỏi đây. Các người không tìm được sự giúp đỡ ở đây đâu."

"Tôi sẽ giết hắn," Jagil nói, nhìn chằm chằm vào Quatzhinnikon.

"Không," Dak gạt đi. "Cứ để bọn Yeerk làm việc đó."

"Tôi sẽ giết Yeerk," Jagil nhiệt thành nói. "Tôi là một chiến binh diệt Yeerk vĩ đại!"

"Đúng, cậu là bạn tớ mà," Dak ủ ê.

"Anh ấy là một chiến binh diệt Yeerk vĩ đại!" Delf Hajool tin cẩn hét vang.

Dak mỉm cười nhìn Delf Hajoon, một cô Hork-Bajir xinh đẹp đang đứng bên cạnh Jagil. Delf và Jagil là một cặp cảm mến nhau. Người Hork-Bajir đến tuổi cập kê sớm hơn người Andalite.

Thật đau lòng khi phải nghĩ tới tương lai vô vọng mà Jagil và Delf phải đối mặt.

Tôi nhìn Dak mà trong lòng dấy lên niềm thương cảm vô bờ bến. Không hề có tương lai nào cho Jagil và Delf. Không hề có tương lai nào cho Dak và tôi. Dẫu gì thì tôi và bạn ấy cũng đã thân thiết lắm rồi, chúng tôi đã chiến đấu bên nhau. Nhưng niềm vui thơ trẻ, lòng tin cậy dễ dãi hồi đầu đã không còn nữa. Thỉnh thoảng, tôi vẫn thường hồi tưởng lại khoảnh khắc khi tôi biến thành con *Chadoo* và thoăn thoắt leo lên tít ngọn Cây Bộ Lạc. Tôi luôn nâng niu chuỗi ký ức tươi đẹp ấy.

Chúng tôi thất thểu bước ra khỏi thành-phố-tường của người Arn. Một lúc sau, chúng tôi nghỉ chân tại nơi trước kia từng là địa hạt của lũ quái vật. Bây giờ quái vật đã tiêu đời hết rồi, cả khu vực hoang vắng. Người chiến binh Hork-Bajir bị thương không còn cầm cự nổi nữa. Đêm đó chúng tôi tìm một cây to, nằm ngoài tầm chú ý của tại Yeerk, và đào một cái hố dưới gốc cây. Chúng tôi chôn cất anh ta theo đúng tục lệ của người Hork-Bajir.

Tôi đảo mắt nhìn một lượt đội quân thảm hại của mình. Có bốn mươi hai người Hork-Bajir, và tôi nữa là bốn mươi ba. Ba mươi mốt người được trang bị máy Cắt đời cũ, và một ít khẩu tia Nghiệt tương đối mới. Không ai trong chúng tôi không mang sẹo trên mình.

Tuy chúng tôi có chiến thắng từng trận lẻ tẻ, nhưng chúng tôi đã thua toàn bộ cuộc chiến. Chẳng bao lâu nữa chúng tôi sẽ không còn đủ lực lượng để tiếp tục...

Mưa đã tạnh. Bầu trời đêm sáng trong vào lúc chúng tôi rời khỏi thành-phố-tường của người Arn.

"Hoa của Mẹ Bầu Trời hôm nay rất lạ," một người Hork-Bajir tên là Had Kalpak nhận xét.

Tôi nhìn theo hướng anh ta đang dán mắt vào, một mắt cuống

nghểnh lên bầu trời. Rồi trong tích tắc, tất cả mắt tôi đều hướng cả lên đó.

Đúng rồi, hoa của Mẹ Bầu Trời rất lạ. Tôi trông thấy một dải ánh sáng đang chuyển động vù vù, in hình lên màn không gian đen ngòm. Tiếp theo, lại có những chùm sáng đỏ rực, và những tiếng nổ thinh lặng vọng đến từ xa.

<Trận chiến không gian!> Tôi thét lên. <Đang có một trận chiến không gian ở trên quỹ đạo!>

Dak chộp lấy tôi, hơi thô lỗ. "Người Andalite?"

Tôi bật cười khanh khách, và vừa nhảy múa vòng quanh như điên dại, tôi vừa lẩm nhẩm. <Ô ô, chắc chắn không phải là tàu Skrit Na ở đẳng đang đánh nhau với tàu Yeerk rồi!> Tôi hét ầm lên. <Họ đã tới! Họ đã tới! Tất cả mọi thứ rồi sẽ đâu vào đó. Phi đoàn Andalite tới rồi!>

Đoàn chiến đấu cơ Andalite đáp xuống khoảng trống nơi gia đình Aldrea sống lúc trước. Chiếc nào cũng có vẻ tơi tả sau trận không chiến. Thế nhưng khi mở cửa, những người Andalite bước ra đều trông rất tự tin và oai hùng.

<Chắc chắn cô là Aldrea-Iskilllion-Falan rồi,> một chiến binh thốt lên. <Hãy đi với tôi. Tên tôi là Sofor. Tôi sẽ dẫn cô đến gặp hoàng tử.>

<Rất vui sướng được gặp ông,> Aldrea hồ hởi. <Đây là Dak Hamee, Nhà tiên tri của người Hork-Bajir.>

<Chà, thứ dữ đây, coi bộ phong trần quá ta,> ông Sofor trầm trồ, nhìn tôi từ đầu tới chân. <Chúng ta đi nào, bạn trẻ. Hoàng tử không được tiếng là kiên nhẫn đâu. Cái hoả lò này đón khách mới nồng nhiệt chứ.>

"May thay, chúng tôi lại rất kiên nhẫn," tôi nói, bước lên trước một cách dứt khoát. "Chúng tôi đã đợi các ông suốt bảy tháng nay rồi."

<Anh ta nói chuyện,> người chiến binh ồ lên. <Âm thanh phát ra từ miệng, phải thôi.> Rồi ông ta lại quay qua Aldrea. <Chào từ biệt chú thú cưng của cô đi, cô gái, tôi đã được lệnh...>

<Dak đi cùng với tôi,> Aldrea nhấn mạnh.

"Không," tôi ngắt lời. "Tôi không đi với bạn đâu. Đây là hành tinh của tôi với các đồng bào của tôi. Suốt bảy tháng qua nó ngập chìm trong cuộc chiến Hork-Bajir. Ông..." tôi quay sang người chiến binh kiêu kỳ, "... ông làm ơn về báo với hoàng tử của ông rằng, chúng tôi vui lòng đón tiếp... khi ông ta thân hành đến đây."

Tôi quay lưng và bỏ đi một nước. Chẳng biết Aldrea có đi theo hay không, nhưng vài giây sau, tôi nghe tiếng móng guốc của bạn ấy phi lọc cọc bên cạnh.

<Như vậy là khôn ngoan hả Dak? Họ tới để trợ giúp mà...>

"Không. Họ tới để giết bọn Yeerk, chứ không phải để giúp đỡ."

<Thì cũng vậy thôi!>

Tôi dừng bước. "Nghe tôi nè, Aldrea. Sau rốt thì số phận chúng tôi cũng chỉ là bị kẹt cứng dưới nanh vuốt của Yeerk và Andalite mà thôi."

<Không có đâu, đồng bào tôi không phải như vậy đâu,> bạn ấy nài nỉ.

"Để rồi coi," tôi buông thõng một câu.

Hai tiếng sau, một người đưa tin hộc tốc chuyền cành chạy về. Anh ta báo cho tôi biết là có một tàu Andalite rất lớn sắp đáp xuống khoảng rừng trống.

<Bạn vừa lòng rồi chứ?> Aldrea hỏi tôi.

Tôi mỉm cười. “Bắt đầu rồi đấy.”

Chúng tôi quày quả quay lại khoảng rừng thưa. Sau đó, chúng tôi leo lên boong một con tàu Andalite đẹp như mơ, đẹp hơn bất cứ chiếc tàu nào tôi từng thấy. *Jahar*. Tôi đọc thấy tên nó được khắc bằng mẫu tự Andalite trên thân tàu.

Một người Andalite to chè bè đang đứng đợi. Ông ta thảy cho chúng tôi một cái nhìn sắc như tia máy Cắt.

<Alloran!> Aldrea sững người.

<Cô định giở trò gì khi triệu hồi ta xuống đây hả?> ông ta gầm lên. <Nên nhớ, Hoàng tử-Chinh chiến-Alloran đang nói chuyện với cô đó, bé nhóc à.>

<Tên tôi là Aldrea-Iskillion-Falan, con gái Hoàng tử Seerow. Đây là Dak Hamee, Nhà tiên tri của người Hork-Bajir.>

<Ta biết cô là ai rồi,> ông Alloran nói giọng cấm cẳn. <Ta rất đau buồn vì tai hoạ giáng xuống gia đình cô. Chắc bảy tháng qua cô đã phải trốn tránh vất vả lắm nhỉ. Chúng tôi sẽ tặng thưởng xứng đáng cho người đã chăm nom cô. Người đó là anh phải không, Hork-Bajir? Bất cứ điều gì anh muốn đều sẽ được đáp ứng. Chúng tôi chính thức gửi lời cảm ơn đến anh vì đã có công che giấu cô gái này.” Quay qua ông Sofor và các sĩ quan khác, ông Alloran ra lệnh. <Đưa tàu ra khỏi đây. Quỹ đạo chuẩn mực. Bộ cảm biến sẽ quét ngay khi chúng ta lọt vào bầu khí quyển. Có lẽ tàu Yeerk vẫn còn bay vật vờ đâu đây.>

Aldrea quay mắt cuống về phía tôi. Tôi bắt gặp nét sung sướng trên mặt bạn ấy.

Có lần Aldrea đã hứa sẽ đưa tôi cùng bay. Lúc đó tôi nghĩ nó chỉ là lời nói đưa đẩy bạn ấy trưng ra để nhử cho tôi loá mắt thôi. Vậy mà rồi lời hứa đó cuối cùng cũng trở thành sự thật.

Nhưng lúc này tôi chẳng còn thời gian và tâm trí đâu mà thưởng thức thú vui nữa. Nói đúng hơn, được bay trên Mẹ Bầu Trời lại khiến tôi phiền lòng. Trong suốt bảy tháng gian khổ vừa qua, chúng tôi chẳng còn gì được gọi là niềm vui nữa. Giờ đây, tôi còn phải đối mặt với những vấn đề quan trọng, sát sườn hơn nhiều. Tôi cần phải tỏ rõ là Nhà tiên tri của đồng bào mình.

“Hoàng tử-Chinh chiến-Alloran,” tôi nói, giọng tuy có thân thiện hơn nhưng vẫn không khoan nhượng. “Ông cần phải biết nhiều điều. Nếu ông muốn, chúng tôi sẽ trao đổi với ông đôi nét về tình hình ở đây.”

<Báo cáo tình hình? Hà hà hà! Anh báo cáo cho tôi à!?>

Dứt lời, ông Alloran và những cận thần Andalite cùng phá lên cười rần rần. Phải khó khăn lắm tôi mới giữ được bình tĩnh. Nhưng càng lúc tôi càng khó kiểm soát nổi cơn giận sôi gan của mình.

“Bọn Yeerk có mười bảy căn cứ mặt đất, rải trên khắp mười bốn

thung lũng của hành tinh này," tôi bực mình tuôn một hơi. "Chúng đã xây dựng ba khu mỏ, và tích cực khai thác sắt, bô-xít, kẽm, thiếc, đồng, uranium, cũng như nhiều loại đá quý khác. Tôi được biết, những loại đá quý này rất hữu hiệu trong việc chế tạo máy Cắt tối tân. Khu vực công trường lớn nhất toạ lạc ở hai thung lũng phía Tây. Bọn Yeerk nguỵ trang những nơi này rất kỹ lưỡng - chúng đào thẳng vào triền dốc của thung lũng. Theo điều nghiên của chúng tôi, bọn Yeerk đã đóng được mười bốn chiến đấu cơ. Hầu hết chúng được thiết kế mới hoàn toàn, nhưng công suất lại tương đương các chiến đấu cơ của người Andalite các ông. Mỗi chiếc được trang bị hai khẩu tia Nghiệt. À, đó là thứ vũ khi mới toanh, bọn Yeerk chế tạo bằng cách kết hợp kỹ thuật máy Cắt Andalite và kỹ thuật sóng-phân tử của người Ongachic."

Hoàng tử-Chinh chiến-Alloran tròn mắt lên kinh ngạc. Tất cả những chiến binh Andalite khác cũng im re, nhìn tôi trân trân.

"Có cần tôi nói tiếp không?" Tôi hỏi.

Ông Alloran bất giác gật đầu.

"Ngoài ra, tụi Yeerk còn thiết kế một kiểu phi thuyền không gian mới, khá to lớn, được trang bị vũ khí hạng nặng. Dường như bọn chúng lấy cảm hứng từ những đặc điểm sinh lý học của người Hork-Bajir. Chúng tôi... tôi và Aldrea... nhất trí gọi nó là tàu Lưỡi Rìu."

<Các bạn tận mắt nhìn thấy tất cả những điều đó hả?> Ông Sofor vặn vẹo.

<Đúng,> Aldrea trả lời.

<Bằng cách nào?>

"Thỉnh thoảng chúng tôi tấn công vào một căn cứ nào đó của bọn Yeerk," tôi đáp. "Với những căn cứ không thể đột kích được, chúng tôi lẻn vào do thám."

<Tấn công căn cứ Yeerk? Cái gì, chỉ hai anh chị thôi sao?> Ông Alloran bán tín bán nghi.

<Không, thưa Hoàng tử-Chinh chiến-Alloran,> Aldrea tự hào nói. <Chúng tôi thực hiện cùng với quân đội Hork-Bajir. Đó là cách thức hoạt động của chúng tôi trong bảy tháng qua. Chúng tôi không hề trốn chui trốn nhủi.>

"Đó là một đội quân nhỏ," tôi tiếp lời. "Chúng tôi có đến tám trăm mười hai người Hork-Bajir dưới quyền..."

<Còn bây giờ?>

"Bốn mươi hai người đi cùng chúng tôi trong thung lũng này. Khoảng hai trăm người nữa đang tản mác thành từng nhóm nhỏ ở các thung lung khác. Chúng tôi đã mất... rất nhiều. Nhiều lắm. Tôi e rằng chúng tôi sẽ không cầm cự nổi một tháng nữa."

<Các anh đã tiêu hao bảy mươi phần trăm lực lượng?> Một trong những người Andalite đột nhiên hỏi, vẻ tư lự.

"Đúng, rất nhiều..." tôi nói và nhắm mắt lại. Phải, quá nhiều nữa

là đẳng khác! Cứ mười người Hork-Bajir tụ tập dưới trướng của tôi thì bảy người đã hy sinh...

Tôi dật dờ nhìn qua tấm chắn trong suốt, và lần đầu tiên thấy toàn cảnh hành tinh của mình. Hình như kia là thung lũng nơi tôi sinh ra? Đây lại là một thung lũng khác. Nhưng điều đó có quan trọng gì đâu? Chẳng phải tất cả người Hork-Bajir là một dân tộc hay sao?

<Nhưng bây giờ các ông đã ở đây rồi,> Aldrea nhiệt thành nói. <Bây giờ chúng ta sẽ quét sạch bọn Yeerk ra khỏi hành tinh này...>

Ông Alloran thở dài thườn thượt. <Nếu bọn Yeerk chỉ có một nhúm tàu thuyền lèo tèo như trước thì mọi chuyện sẽ được giải quyết cái một. Nhưng nếu những gì anh bạn này nói với chúng ta là đúng thì... Ừm, đã có bao nhiêu người Hork-Bajir bị biến thành Vật chủ Yeerk?>

<Chúng tôi không biết chính xác,> Aldrea bảo. <Có lẽ khoảng bốn mươi ngàn. Bốn mươi ngàn Vật chủ Hork-Bajir. Có thể mười hai trong số những chiến đấu cơ Con Rệp của chúng cất cánh... Đó là tên chúng tôi gọi chúng. Chúng tôi nghĩ chúng cũng sắp đưa tàu Lưỡi Rìu vào sử dụng. Cộng thêm những tàu Andalite và tàu Skrit Na chúng đánh cướp được từ trước...>

Một khoảng im lặng kéo dài. Ai nấy đều lặng người đi với những suy tư của riêng mình.

<Nhưng... nhưng các ông sẽ tiêu diệt chúng được ngay thôi mà...> Aldrea hồi hộp hỏi, thấp thỏm hy vọng.

<Chúng tôi có tám chiến đấu cơ, hai tàu vận tải, một tàu cung cấp nhiên liệu và một tàu sửa chữa. Tổng cộng có chưa tới một ngàn chiến binh. Chúng tôi đã đánh bại hai chiến đấu cơ Yeerk trên đường vào đây.>

<Nhưng, như thế chưa đủ!> Aldrea kêu lên.

<Mấy ngày sau khi nhận được thông điệp của cô từ đây chuyển đi, chúng tôi nhận được những tin tức tình báo cho rằng quân Yeerk đang ở Vùng Chiến Thuật 2. Thế nên, phi đoàn chủ lực của chúng ta đã phải tức tốc tới đó ngay. Chúng tôi nghĩ rằng vì... rằng vì cô...> ông Alloran bỏ lửng câu nói.

<Vì tôi là con gái chứ gì! Vì tôi là con gái của Hoàng tử Seerow, nên ông nghĩ tôi là đồ ngốc chứ gì,> Aldrea giận dữ nói.

<Phải một năm sau phi đoàn chủ lực mới tới được đây. Trừ phi, vùng không gian Zero được định dạng lại,> một sĩ quan Andalite nói.

<Rồi nơi đây sẽ biến thành một chiến trường khốc liệt,> ông Alloran rít lên. <Một cuộc chiến quỷ quái.>

<Nó bắt đầu rồi! Ngay từ giây phút này!> Ông Sofor thét lên. <Chúng ta sắp có trận đụng độ tổng lực. Triển khai đội hình, mau!>

“Chúng ta có đụng độ tổng lực, thưa Phó-Visser-Mười Hai”.

Nghe thuộc hạ xướng chức danh mình mà ta nở từng khúc ruột. Sung sướng làm sao, ta vừa mới được thăng chức. Từ Phó-visser Mười Bảy - cấp chỉ huy đầu tiên của mình - ta nhảy một phát lên năm bậc liền! Nguyên do là vì Phó-visser Mười Sáu và Phó-visser Mười Bốn cũng vừa được đề bạt. Phó-visser Mười Ba đã ngỏm trong trận truy quét phiến quân Hork-Bajir. Còn Phó-visser Mười Lăm bị xử tử vì bất tài và nhát gan.

“Chuyển dữ liệu từ bộ cảm biến qua tàu Lưỡi Rìu, Alahar-7865,” ta dõng dạc ra lệnh. Trên chiếc Con Rệp tí hon này chỉ có hai tụi ta. Đương nhiên, chỉ huy là ta - Yeerk đứng hàng thứ mười hai của thang bậc Phó-visser. Để chế Yeerk đang lớn mạnh! Thời kỳ máu lửa chính là thời hoàng kim của lính chiến.

Điều duy nhất còn lấn cấn, gây phiền toái cho tụi ta là đám quân ô hợp Hork-Bajir, do con nhỏ Andalite cứng đầu và Dak Hamee lãnh đạo.

Ta đã đánh giá thấp tụi chúng, đặc biệt là Dak Hamee. Sau khi bắt lũ Hork-Bajir đã từng kề cận hắn và mở ký ức của chúng ra, tụi ta mới té ngửa trước khái niệm “Nhà tiên tri” Hork-Bajir.

Dak Hamee đã vực người dân Hork-Bajir của hắn dậy, biến họ từ loài ăn vỏ cây đần độn, ù lì thành những du kích nguy hiểm, không biết sợ là gì. Khá lâu rồi mà ta vẫn chưa tóm được con nhỏ Andalite hay cái tên Nhà tiên tri kia. Ta đành phải treo lời hứa long trọng với Akdor ở đó. Tuy nhiên, chẳng còn ai thèm nhớ đến lời hứa của ta nữa. Ngài Akdor vĩ đại đã chết thảm thương dưới mũi tia Nghiệt của một tên Hork-Bajir vớ vẩn nào đó rồi.

Tiếp theo, lại có thêm khúc xương khó gặm thứ hai: một phi đoàn Andalite vừa mới chui ra khỏi vùng không gian Zero, và đã dấm dúi thâm nhập vào thế giới Hork-Bajir.

Hai phi thuyền của tụi ta đã bị chúng làm thịt trên quỹ đạo. Đó là chuyện xảy ra với Phó-visser Mười Lăm xấu số. Nhiệm vụ của anh ta là phải bảo vệ quỹ đạo. Nhưng vì làm không xong, nên anh ta phải chịu hình phạt nặng nhất. Tội nghiệp, anh ta đã chết dần chết mòn sau vài ngày đói tia Kandrona.

Và rồi tụi ta lại nhận thấy: té ra đó chẳng phải là phi đoàn phi điếc gì ráo. Nó chỉ là một nhúm tuần tra cỏn con, với dăm ba chiến đấu cơ và tàu vận tải. Tốc độ của chúng tuy có nhanh hơn phi thuyền của tụi ta thật, nhưng còn lâu mới được trang bị vũ khí đầy đủ bằng. Ngoài ra, tụi ta còn có cả một trận địa căn cứ mặt đất nữa.

“Tàu Lưỡi Rìu cấp báo, họ đã phát hiện ra bọn Andalite. Visser

Bốn ra lệnh cho tất cả các chiến đấu cơ tấn công!”

“Lẽ dĩ nhiên, mệnh lệnh của thằng chả là vậy rồi,” ta lầu bầu. “Chả ung dung vểnh râu, mặc kệ cho bọn Andalite nhai nuốt tất cả chiến đấu cơ của tụi ta. Rồi sau đó, chả sẽ ập tới bất thần trên chiếc tàu Lưỡi Rìu của chả, để kết thúc trận đánh và vỗ ngực tuyên bố chiến thắng thuộc về mình. Đồ cướp công.” Ca cẩm vậy thôi, chứ ta chẳng thể làm gì được với điều đó.

“Tụi Andalite,” Alahar lè nhè, buồn thiu. “Có phải tụi chúng điều khiển tàu bằng ý nghĩ không ta?”

Ta thở dài. “Đúng đấy. Bọn Andalite có kỹ thuật rất cao siêu. Chúng hùng cường và quả cảm. Nhưng chúng không phải là bất khả chiến bại. Chuẩn bị vào không gian, tốc độ bình thường. Chờ hiệu lệnh của ta... Phóng!”

Tụi ta mở hết động cơ và lao ầm ầm trên đường quỹ đạo hình cánh cung. Đám tàu Andalite đã ở trước mặt; các chiến hữu Yeerk ở xung quanh ta. Hai lực lượng xé toạc không khí, đâm thẳng vào nhau.

Ta lại chỗ bệ vũ khí, dùng đôi tay Hork-Bajir nắm quanh cần gạt. “Chú ý. Tụi Andalite sẽ áp sát năm ngàn mét. Sau đó chúng sẽ rã đội hình và nhào xuống dưới để thừa dịp bắn lên, trúng giữa bụng tụi ta.” Đội tàu Andalite vẫn xông xáo thẳng tiến. Năm mươi ngàn mét... bốn mươi ngàn... ba mươi ngàn... hai mươi ngàn...

Vài chiếc Con Rệp đã khai hoả. Đồ hâm! Ở tầm mức này, vỏ bảo vệ của tàu Andalite cực mạnh. Chúng sẽ vô hiệu hóa mọi hoả lực.

Mười ngàn mét... năm ngàn...

Vvúúttt!

Chúng tản đội hình, không ngoài dự đoán của ta. Tụi ta đã sẵn sàng. Ta xoay cần kiểm soát độ cao, chúc mũi chiến đấu cơ của tụi ta xuống và bắn.

Xxẹẹttt! Xxẹẹttt!

Hai luồng máy Cắt đỏ rực phun ra, chĩa thẳng vào tàu Andalite.

Bùùmm!

Trúng phóc! Chiếc chiến đấu cơ Andalite nổ tanh bành, mảnh vụn rơi lả tả. Trong một phần trăm giây, ta liếc thấy một cơ thể Andalite sượt ngang qua.

“Thế chứ! Mi thấy chưa? Chúng đâu phải là bất khả chiến bại!” Công lao bấy lâu nay ta âm thầm nghiên cứu Andalite đã phát huy tác dụng.

“Hai chiếc Con Rệp của tụi ta bị cháy,” Alahar báo cáo.

Niềm phấn khích của ta bị dội một gáo nước lạnh. Tỉ lệ thiệt hại là Hai-Một, phần thắng nghiêng về phía Andalite. Nhưng chiếc đi đời kia do ta làm tác giả! “Hãy nhử chiếc kia lại đây. Nhưng phải lái khỏi quỹ đạo cái đã. Xuống vài dặm! Để coi tụi ta có dụ được lũ Andalite lọt vào tầm bắn của căn cứ mặt đất hay không.”

“Một chiến đấu cơ Andalite đuổi sát nút tụi ta,” Alahar lại thông báo.

Xuống, tụi ta xuống nữa. Cho tới khi nhìn xuống, ta có thể thấy lòng thung lũng và cây cối um tùm phía dưới. Chiếc Andalite vẫn bám theo.

“Né,” ta quát.

Xxẹẹttt! Xxẹẹttt!

Tia máy Cắt lao chệch qua tụi ta vài phân! Tụi ta lạng qua trái rồi lạng qua phải, nhưng tên phi công Andalite không chịu buông tha.

Xxẹẹttt! Xxẹẹttt!

“Aahhh! Aahhh! Trúng rồi! Tụi ta bị trúng rồi!”

“Báo cáo thiệt hại cho ta, đồ hèn!”

“Ừmm... à... ừm... ụ tia Nghiệt bên trái bị liệt. Ụ bên phải vẫn tốt.”

“Thấp xuống! Hướng về phía Bắc! Bay là là sát ngọn cây dọc theo thung lũng.”

Tụi ta chui vào thung lũng. Cây lá va quệt rầm rầm hai bên sườn tụi ta. Trong luồng chạy, màn sương màu xanh dương bên dưới đang sôi ùng ục.

Chiếc Andalite vẫn đeo đẳng theo tụi ta... Nó ở bên trên... chuẩn bị bắn.

Một chùm tia Nghiệt vọt lên từ căn cứ mặt đất, bay thẳng vào chiếc Andalite truy đuổi. Trên màn hình ta thấy hông phải của nó nổ tan. Gã phi công Andalite vẫn còn sống. Nhưng trong khi hắn đang ra sức điều khiển, thì chiếc chiến đấu cơ của hắn tông ình vào một thân cây cao ba trăm thước.

“Lên trở lại!” Ta ra lệnh.

Chẳng cần phải nói cũng biết, Alahar đã hết sợ hay chù chừ. Tụi ta phóng vù vù, len lỏi qua rặng cây, trở lên bầu trời.

“Tôi không thấy tàu Andalite nào cả,” Alahar nói khàn khàn.

“Chúng chạy toé khói hết rồi!”

“Đúng,” Alahar đồng ý. “Tôi thấy bốn tàu Andalite bị trọng thương. Bảy chiếc của tụi ta lâm nạn. Vậy, tỉ lệ vẫn là Hai-Một cho tụi nó.”

Ta gật gù. “Phải đấy. Nhưng trừ phi tụi nó có quân tiếp viện ngay tức thì, bằng không, chúng sẽ tiêu hết mấy hồi.”

Chúng tôi đã không được người Andalite cứu giúp thì chớ, mà sự thể còn dây dưa, trầm trọng thêm. Phi đoàn Andalite chủ lực vẫn đang còn ở tận nơi nào nơi nao. Phải một năm nữa may ra họ mới tới nơi.

Thỉnh thoảng cũng có một toán quân Andalite mới xuất đầu lộ diện. Họ là những tàu lẻ tẻ đi tuần tra, sẵn nghe cứu thì ghé vào. Ở đây thêm một chiến đấu cơ, ở kia có một chiếc tàu vận tải, mỗi lần thêm chừng một chục chiến binh Andalite tham chiến.

Bọn Yeerk đã bành trướng ra khỏi thung lũng của tôi. Chúng lan, lan mãi. Tàu Andalite thường hay phải trốn trong vùng không gian Zero, khi cần thiết mới ló ra vùng không gian thường. Họ không còn đủ lực để trụ lại trên quỹ đạo nữa rồi.

Trên mặt đất, ông Alloran đã có những nỗ lực phi thường, nhưng dù sao đó cũng chỉ là những giải pháp tình thế.

Cũng có dăm ba trận thắng vang dội. Những cứ mỗi tuần trôi qua, lực lượng Andalite lại vơi đi trông thấy, và người Hork-Bajir của tôi lại bị bắt làm nô lệ nhiều hơn...

Sau sáu tháng chiến đấu, hai ngàn chiến binh Andalite đã giảm xuống còn bốn trăm. Bốn mươi hai chiến sĩ Hork-Bajir của tôi chỉ còn lại mười hai.

Ước tính bây giờ đã có khoảng một trăm ngàn tên Mượn xác-Hork-Bajir.

Đa số chúng tôi ẩn náu ở những chỗ những người Arn. Mặc dù kịch liệt phản đối, nhưng họ chẳng làm gì được. Lúc này bọn Yeerk đã lần mò ra bí mật về sự tồn tại của người Arn. Và đúng như Quatzhinnikon dự báo, tụi chúng nhận thấy mình không thể nào chui vào sống trong não họ được.

Thế là bọn Yeerk sử dụng người Arn của các thung lũng khác làm lao công, khai thác nguyên vật liệu thô và đóng tàu cho chúng. Mỗi khi có một người Arn bị thương hay bị ốm nặng, tụi Yeerk sẽ đem anh ta ra làm bia tập bắn.

May thay, người Arn ở thung lũng của tôi vẫn còn vô sự - tụi Yeerk chưa đụng được tới họ. Đã hai lần tụi Yeerk tổ chức càn quét Cha Vực, nhưng cả hai lần chúng tôi đều anh dũng chiến đấu, đẩy lùi chúng.

Bọn Yeerk biết nơi chúng tôi ẩn náu. Còn chúng tôi biết sớm muộn gì thì chúng cũng sẽ tới kiếm chúng tôi.

Tôi đứng trên ban công bên ngoài nơi ở của người Arn. Bây giờ tôi đã biến nó thành nhà mình. Dù có ngóng nhìn mỏi cổ, tôi cũng không tài nào thấy được Mẹ Bầu Trời. Tất cả những gì tôi thấy chỉ là thanh

chắn màu xanh dương lấp lánh - chẳng giống với bất cứ bầu trời nào.

Nhìn xuống, lõi hành tinh của tôi đang sôi réo, đất đá chảy nhoe nhoét bên dưới hàng trăm dặm. Cách chỗ tôi đứng ba trăm mét là bức tường bên kia của thung lũng. Tôi thấy mấy người Arn lúi húi đi lại, làm những công việc thường ngày của mình. Đó đây, vài người Andalite đi băng băng, lướt ào qua đám người Arn.

Lạ lắm, có một nơi lúc nào cũng có hai hay ba người Andalite đứng xớ rớ. Thoạt trông cứ ngỡ mấy chiến binh Andalite đang tán gẫu hay đang nghỉ ngơi. Nhưng hết ngày này qua ngày khác, họ luôn luân phiên nhau ở cùng một chỗ.

<Bạn đang nghĩ gì thế?> Aldrea hỏi tôi.

"Những chiến binh Andalite kia đang canh chừng cái gì vậy?"

Aldrea tì bàn tay yếu ớt của mình vào cánh tay tôi như bạn ấy thường làm. <Điều gì khiến bạn nghĩ họ đang canh giữ vật gì đó?>

"Suốt hai tuần qua, liên tục hàng giờ hàng phút luôn có ít nhất hai người Andalite đứng đúng ở vị trí kia," tôi nói.

<Trông họ chẳng giống canh gác gì cả.>

"Nhưng sao họ cứ đứng ở đó suốt ngày suốt đêm. Bạn có biết như thế có nghĩa là gì không, Aldrea?"

<Không.>

"Tôi đi dạo đây."

<Tôi đi với bạn.>

Tôi quay vào trong rồi đi xuống vài bậc thang, dẫn tới một lối đi phẳng lì. Dọc đường, chốc chốc tôi lại phải nép vào vách thành, tránh chỗ cho những người Arn rề rà đi qua. Tôi đi tới chỗ cây cầu hẹp, rộng cỡ một mét thường xuyên tắc nghẽn người qua. Đối với người không quen độ cao như người Andalite, thì những cây cầu ở đây khá là chênh vênh, khó đi.

Ngay cả với người Hork-Bajir, vốn sinh ra và thường xuyên chạy nhảy ở trên cây, mà cũng cảm thấy chờn chợn.

Aldrea tất tả bước, cố theo kịp tôi. Cả bốn mắt bạn ấy cứ nhìn trừng trừng ra phía trước, chứ không dám nhìn xuống. Qua bên kia cầu, chúng tôi quẹo trái tới chỗ mấy chiến binh Andalite đang canh gác.

"Xin chào các bạn," tôi xởi lởi với hai chiến binh đang đứng. "Chúng tôi muốn vào trong đó."

<Vào trong đó làm chi?> Một người cắc cớ hỏi.

<Trong đó chẳng có gì cho người Hork-Bajir rèn luyện trí óc đâu.>

Nói xong, người chiến binh Andalite nhìn sượt qua tôi và thấy Aldrea, liền gật đầu chào kính cẩn.

<Tại sao các anh trấn giữ nơi này?> Aldrea hỏi.

Ngay lập tức, hai chiến binh mất hết vẻ ơ hờ. Đuôi họ vểnh lên vài phân, hai tay trượt xuống khẩu máy Cắt đeo ở thắt lưng.

<Trấn giữ cái gì? Ai trấn giữ?>

"Các anh cho phép chúng tôi vào chứ?" Tôi điềm đạm hỏi.

<Nghe này, thiên tài, đây không phải chỗ dành cho anh. Sao anh không đi kiếm vài cành cây mà nhâm nhi cho thoả thích?>

Thiên tài! Đó là một trong những cách gọi cợt nhả mà các chiến binh Andalite hay dùng để gọi người Hork-Bajir chúng tôi.

<Nghe này, các anh...> Aldrea bắt đầu nổi đoá, gầm lên.

Tôi can bạn ấy rồi nói tiếp. "Câu hỏi của chúng tôi rất đơn giản: Các bạn có cho chúng tôi vào hay không? Chúng tôi chỉ yêu cầu một câu trả lời ngắn gọn là "được" hay "không được"! Nào, được hay không?"

<Đi chỗ khác đi,> người chiến binh lạnh lùng xua như xua tà.

Tôi quay lưng bỏ đi thẳng. Aldrea lăng xăng đi bên cạnh tôi.

<Dak à, bạn nên chấp nhận điều đó. Ý tôi là chấp nhận sự thô lỗ ấy đấy. Những chiến binh của chúng tôi liên tục phải chịu áp lực nặng nề. Họ phải chiến đấu xa nhà; phải đương đầu với những hiểm nguy, thành ra họ hay bẳn gắt.>

"Tôi chẳng để tâm đến những lời lăng mạ của họ đâu," tôi nói dối. "Thật ra, điều quan trọng là họ đang che dấu một cái gì đó."

<Chúng ta hãy tới hỏi ông Alloran đi.>

"Không nên. Chính ông ta đã ra lệnh phải canh giữ khu vực này. Tôi nghĩ chúng ta phải quên việc đó đi thôi."

Aldrea nhảy lên trước chặn đầu tôi. <Đừng nói dối tôi mà, Dak. Chắc chắn bạn sẽ một mình đi tìm hiểu cái gì trong đó. Bạn không tin là tôi sẽ giúp bạn.>

Cố giữ bình tĩnh mà không được, tôi quát um. "Chúng tôi chiến đấu bên cạnh đồng bào bạn, nhưng người Andalite lại đối xử với chúng tôi như là thứ hạ đẳng! Họ coi chúng tôi là những tên chạy việc vặt, là đám đầy tớ hay lũ hề để mua vui cho họ."

<Tại họ không biết bạn là ai đấy thôi,> Aldrea dịu giọng. <Họ tưởng bạn là một Hork-Bajir bình thường nào đó.>

"À ra thế đấy. Họ tưởng tôi chỉ là một trong những người Hork-Bajir ngu si. Một người Hork-Bajir đần độn. Là thứ ngu ngơ, dễ bị tiêu diệt chứ gì."

<Tôi không có ý nói thế.>

"Đừng chống chế, Aldrea," tôi cay đắng nói. "Người Andalite đề cao bọn Yeerk và người Arn hơn người Hork-Bajir - cho dù bọn Yeerk thì hung bạo và người Arn thì hèn nhát. Chỉ có người Hork-Bajir mới chiến đấu và hy sinh bên cạnh các bạn. Đối với dân Andalite của bạn thì chỉ có trí thông minh mới có giá trị. Hừ, tôi đã quá thông minh, đủ để biết về Yeerk, Andalite và người Arn - biết rõ đến phát bệnh ra đây này."

Trong lúc chúng tôi mải cãi cọ, thì những người Arn vẫn điềm nhiên đi qua đi lại, chẳng thèm chú ý gì. Thậm chí họ còn chui cả qua

chân tôi mà đi.

<Bạn đang cáu. Tôi hiểu,> Aldrea nói.

Tôi cười buồn. “Không có giới hạn nào cho tính ngạo mạn của người Andalite siêu hùng các bạn sao? Ồ, để tôi nói cho bạn nhé: Chúng tôi là một dân tộc bình thường, nhưng chúng tôi không dùng kỹ thuật sinh vật học để tạo ra quái vật; chúng tôi không bắt các loài khác làm nô lệ; chúng tôi không thả cho đại dịch ký sinh chạy rông khắp dải thiên hà, gây nguy hại cho muôn loài; chúng tôi không nghênh ngang đi khắp nơi, lên mặt ta đây là vị lãnh chúa của vũ trụ. Ồ, chúng tôi quá tầm thường nên không biết tất cả những thứ đó. Chúng tôi quá ngu ngốc nên không biết nói dối và thủ đoạn. Chúng tôi không biết bạo tàn. Chúng tôi không biết chế tạo những thứ vũ khí chết người để tiêu diệt kẻ thù. Cho đến khi người Andalite các bạn đến, chúng tôi dại khờ đến nỗi không biết cách giết chóc.”

<Bài diễn văn tuyệt hay,> Aldrea nói nhỏ. <Bạn đã muốn thổ lộ tất cả những điều đó từ lâu rồi, phải không?>

Cơn giận của tôi chợt xẹp lép. Tôi cảm thấy trống rỗng, nhưng chẳng dễ chịu hơn hay nhẹ nhõm đi chút nào. Tôi chỉ thấy rỗng tuếch và mệt mỏi. “Chúng tôi là dân tộc hoà bình, chỉ biết chăm lo cây cối, chẳng biết là có loài sáng tạo ra mình. Thậm chí, chúng tôi còn chẳng biết một loài nào khác trong dải thiên hà. Còn bây giờ, hãy nhìn chúng tôi đã hoá ra như thế nào: chúng tôi là đứa con ghẻ của người Arn; là nô lệ của bọn Yeerk; và là công cụ của người Andalite.”

Aldrea đứng sát lại, tựa cả thân trên vào ngực tôi. Tôi cẩn thận vòng cánh tay ôm quanh vai bạn ấy. Chúng tôi đứng như thế rất lâu. Ngay giữa lối đi, quên cả những người qua lại.

<Tôi sẽ giúp bạn tìm hiểu họ đang che dấu cái gì,> Aldrea quả quyết. <Ngay tối nay, khi người Arn đã yên giấc.>

“Bạn không thể chống lại đồng bào mình,” tôi hốt hoảng nói.

Aldrea nhìn tôi bằng cả bốn mắt, đoạn thỏ thẻ. <Dak, tôi rất ghét phải lựa chọn giữa đồng bào mình và... bạn. Nhưng nếu bắt buộc phải thế, thì tôi sẽ đứng về phía bạn.>

Tôi mỉm cười. Tôi hiểu những gì bạn ấy nói. Nhưng tôi không tin lắm.

Tôi lẳng lặng tới gặp ông Alloran mà không cho Dak biết, định bụng sẽ hỏi xem ông đang canh giữ cái gì trong phòng. Ông ta gắt gỏng, bảo tôi đừng dí mũi vào chuyện khác mà hãy lo công chuyện của mình đi. Kiêu kỳ là tính cách cố hữu của ông Alloran rồi. Nhưng bây giờ, sau hai tháng chiến trường tàn khốc và vô vọng, ông đã trở nên tàn nhẫn, xa cách, và trên tất cả, con người ông toát lên vẻ kiệt quệ.

Tôi cố nài nỉ ông. Thậm chí còn cầm tay ông lắc lắc nữa.

Kỹ thuật biến hình vẫn còn rất mới mẻ, đến nỗi nhiều người dân tôi không biết cách sử dụng nó như thế nào. Ông Alloran không bao giờ có thể ngờ rằng, khi ông cảm thấy một cảm giác êm ái lạ thường - một sự đê mê trùm khắp thân người - lại chính là lúc tôi đang thâu nạp ADN của ông.

Tôi gặp lại Dak ở trong doanh trại, nơi tàn quân Hork-Bajir của chúng tôi trú chân. <Tôi đã sẵn sàng,> tôi sốt sắng nói.

"Bạn vừa mới đi gặp ông Alloran về phải không?" Dak hỏi tôi.

Ngạc nhiên hết sức, tôi liền đưa mắt nhìn Delf Hajool, bạn gái của Jagil. Điệu bộ của Delf cứ lúng ta lúng túng. Cả Jagil cũng tránh nhìn vào mắt tôi.

<Dak, bạn không cần phải phái Delf và Jagil đi theo dõi tôi. Tôi tới chỗ ông Alloran là có lý do: tôi đã thâu nạp ông ta.>

Dak nhước mắt lên kinh ngạc. Tôi đọc thấy trong mắt bạn ấy ánh lên chút vui mừng.

"Kỹ thuật biến hình phải không? Nhưng chắc chắn ông ta sẽ biết việc bạn làm. Nếu không thì các chiến binh của ông ta cũng không thấy."

Tôi tới cầm bàn tay đầy vuốt sắc của Delf lên, nắm chắc nó trong tay mình. <Chỉ đơn giản như thế này thôi, Dak. Ngoài một thoáng tê tê, êm êm ra, ông Alloran không cảm thấy gì hết. Như Delf đang cảm thấy đây này. Không ai nhìn thấy mà biết được đâu.> Tôi buông tay Delf ra.

Dak gật đầu mỉm cười. "Kế hoạch hay đấy."

<Chúng ta muốn đột nhập vào mà không làm ai bị thương,> tôi nói.

Quá trình biến hình thành ông Alloran diễn ra suôn sẻ - dễ dàng đến nỗi tôi gần như không nhận thấy có sự gì xảy ra. Không hề có sự thay đổi về não bộ. Các bản năng Andalite vẫn còn nguyên trong tôi. Chỉ khi bước xăng xái vượt qua Dak, tôi mới cảm nhận được sức mạnh cơ bắp phừng phực và sinh lực dồi dào của một người Andalite phái nam. Ngả đôi mắt cuống ra sau, tôi trông thấy lưỡi dao

đuôi cong vòng, dữ tợn. Tôi cũng nhận thấy những bước đi của mình lúc này hơi khang khác: tôi đi huỳnh huỵch, hơi chao đảo chứ không uyển chuyển, duyên dáng như kiểu đi của phái nữ.

Tôi bước đi chắc nịch, thẳng tắp. Không chút do dự, tôi tiến thẳng tới cánh cửa có lính canh. Mấy chiến binh trông thấy tôi liền chuyển tư thế đứng nghiêm và ngưng nói chuyện.

<Báo cáo,> tôi gằn giọng. Suýt nữa thì tôi tưởng mình sẽ bị mấy người lính phá ra cười nhạo. Có thể tôi trông giống ông Alloran, nhưng tôi lại không cảm thấy yêng hùng như ông ta.

<Ngày hôm nay không có gì mới kể từ khi... à... từ khi người Hork-Bajir này, hay một người nào đó trông giống anh ta, ở đây, đi cùng với con gái của Seerow.>

<Vậy là người Hork-Bajir khác rồi,> tôi nói. <Nhưng tất cả họ đều giống nhau y khuôn. Mở cửa ra.>

<Vâng, thưa Hoàng tử-Chinh chiến-Alloran. Nhưng còn người Hork-Bajir này?>

Tôi trừng mắt cuống nhìn anh ta. <Anh chất vấn ta đó hả?>

<Không. Không, thưa Hoàng tử-Chinh chiến-Alloran. Không đâu.>

Cánh cửa mở ra. Những người lính bước dẹp qua một bên. <Đứng ngoài này. Canh chừng cô gái đó. Có thể cô ta sẽ quay lại.>

Chúng tôi bước vào trong. Căn phòng có kích thước trung bình. Chẳng thấy có người Andalite hay người Arn nào cả. Trong phòng chất la liệt những dụng cụ, máy móc - có nhiều cái loé sáng, chớp chớp. Quả là một cảnh tượng ly kỳ.

"Tất cả những thứ này là gì vậy?"

<Tôi chẳng biết,> tôi thú thật. <Có vài dụng cụ là của người Andalite. Nhưng tôi cam đoan, đa số chúng là của người Arn.> Tôi lại gần một ụ linh kiện và nhận ra nó là một bảng điều khiển máy tính Andalite.

<Máy tính, kích hoạt,> tôi hô.

<Nhận dạng người sử dụng,> giọng truyền ý nghĩ của máy tính yêu cầu.

Tôi hít một hơi thật sâu để tống khứ cảm giác nhộn nhạo trong bao tử. <Alloran-Semitur-Corrass,> tôi nói đại.

<Đã xác nhận giọng truyền ý nghĩ. Sẵn sàng,> máy tính chấp nhận.

<Chúng ta sẽ rầy rà to nếu như bị bắt,> tôi thì thào.

Dak tủm tỉm cười. "Aldrea, ngay từ lần đầu gặp nhau chúng ta đã gặp rắc rối to rồi."

<Máy tính, xác định mục đích của những thiết bị này.>

May phước, máy tính không biết nêu những câu hỏi nghi ngờ. Nó trả lời.

<Đây là thiết bị sử dụng kỹ thuật sinh học của người Arn, kết

hợp với kỹ thuật máy tính của người Andalite để sáng chế ra một sản phẩm sinh học.>

Tôi nhíu mày. <Sản phẩm sinh học nào?>

<Onkalilium...>

<Đó là tên một loại thuốc hữu cơ,> tôi giải thích cho Dak.

<... và Virus Q-Một-Mười Tám.>

Những trái tim tôi hự lên một tiếng. Tại sao lại có người chế ra virus nhỉ?

<Hãy giải thích chính xác mục đích của Virus Q-Một-Mười Tám.>

<Virus Q-Một-Mười Tám là một loại vi-rus Lượng Tử. Nó được chế tạo nhằm mục đích tấn công một loài sinh vật cụ thể ở tầm mức hạ nguyên tử[1]. Nó có thể xuyên qua bất kỳ biện pháp phòng chống nào. Nó được chế tạo nhằm gây ra cái chết trong vòng vài phút.>

<Ô trời!> Tôi khiếp đảm la lên.

"Loài sinh vật cụ thể đó là gì?" Dak hỏi chen vào.

Trong thoáng chốc, tôi câm nín, không thể hỏi máy tính câu nào. Tôi không dám hỏi vì biết rằng máy tính sẽ trả lời. Nó sẽ nói sự thật, mà tôi thì không thể nghe được sự thật lúc này.

"Hãy hỏi nó đi!" Dak giục.

<Máy tính, sinh vật mà Virus Q-Một-Mười Tám sẽ tấn công là ai?>

<Hork-Bajir.>

Chúng tôi, tôi và Aldrea, cùng đứng ngây ra như trời trồng. Tôi giận run người. Đúng ra là tôi căm phẫn tột cùng. Tại sao người Andalite lại đang tâm chế tạo ra cái đồ quỷ quái này chứ?

Nhưng ẩn sâu bên dưới nỗi căm giận đó là nỗi buồn vô kể - buồn đến nẫu cả ruột gan. Tất cả thật vô nghĩa. Nào bắn giết, nào tranh giành... Vì cái gì chứ? Phải chăng người Andalite đã ngộ ra sự thật: chúng tôi đã thất bại. Dân tộc Hork-Bajir sẽ phải sống kiếp tôi đòi cho bọn Yeerk.

Loại virus người Andalite đặc chế để huỷ hoại người Hork-Bajir này là một lời thú nhận: rằng họ không thể cứu được người Hork-Bajir; rằng họ thà tiêu diệt chúng tôi còn hơn để chúng tôi rơi vào tay bọn Yeerk.

<Tôi không biết chuyện này,> Aldrea thảng thốt. <Tôi không biết. Chuyện này thật bậy quá. Bậy quá! Họ không thể làm thế...>

"Sự việc quá rõ rồi," tôi bảo. "Người Andalite thà xoá sổ dân tôi còn hơn để chúng tôi trở thành vũ khí cho bọn Yeerk."

<Không!> Aldrea thét tướng lên. Chưa bao giờ tôi thấy bạn ấy gầm lên ghê gớm đến vậy. <Không! Đó không phải là bản chất của người Andalite chúng tôi. Ông Alloran mất trí rồi! Hội đồng Cử Tri sẽ không bao giờ ủng hộ việc này. Không bao giờ!>

"Có lẽ," tôi trầm tĩnh. "Nhưng cái Hội đồng Andalite đó không có mặt ở đây và ông Alloran toàn quyền quyết định tất cả."

<Chúng tôi quyết định không để chuyện tồi bại này xảy ra,> Aldrea nóng nảy la lên. <Chúng tôi là người Andalite. Chúng tôi không diệt những loài nhạy cảm.>

"Chúng ta có thể làm được gì chứ?" Tôi nhún vai bất lực trước hàng đống máy móc quây xung quanh.

<Máy tính!> Aldrea quát. <Có thể gom tất cả Virus Q-Một-Mười Tám thành phẩm vào một ống típ chắc chắn và an toàn được không?>

<Được.>

<Thế thì làm ngay đi!>

"Bạn sẽ làm gì, Aldrea?"

<Tôi sẽ tiêu huỷ virus và phá hỏng phòng thí nghiệm này.>

"Như vậy là bạn chống lại đồng bào mình!"

Aldrea rùng mình, cởi bỏ lốt ông Alloran để trở về thân hình thật của mình. Xong, bạn ấy quay cả bốn mắt qua nhìn tôi đăm đăm rồi nhỏ nhẻ nói. <Không. Đồng bào tôi không xoá phăng toàn thể một giống loài. Chúng tôi bảo vệ người Hork-Bajir chứ không huỷ hoại họ. Ông Alloran không phải là một người Andalite chân chính.>

“Ông ta và các thuộc hạ sẽ ngăn trở bạn.”

<Tôi biết.>

Tôi mỉm cười sung sướng. Rốt cuộc thì Aldrea vẫn là người bạn đúng nghĩa của tôi. Dẫu bạn ấy đã nói dối tôi, dẫu đôi lúc bạn ấy đã lợi dụng tôi, nhưng trong giờ phút đen tối nhất, bạn ấy đã chứng tỏ là người bạn thật sự của tôi.

“Đúng, tôi không tin bạn,” tôi thừa nhận. “khi bạn nói nếu bạn buộc phải lựa chọn, bạn sẽ chọn tôi.”

<Đương nhiên là bạn không tin điều tôi nói rồi,> Adrea nói. <Tôi nói dối bạn mà. Lại thêm một lần nữa. Nhưng đây không phải là lựa chọn duy nhất. Chúng ta không cho phép điều đó xảy ra.>

“Bạn và tôi đơn độc chiến đấu chống lại bọn Yeerk và người Andalite,” tôi nói.

Aldrea gật gù. <Tôi cho là sự thực đúng là như thế.>

“Vậy thì, kể từ bây giờ trở đi, không có thêm một lời nói dối nào, không có thêm sự điều khiển nào, và cũng không có thêm sự phân biệt đối xử kiểu Andalite nào nữa nhé.”

Aldrea gật đầu. <Nào, cứ tin rằng “từ giờ trở đi” sẽ kéo dài hơn một vài phút tới.>

Đúng lúc ấy, bảng điều khiển đẩy phụt lên một ống xylanh bằng thép sáng bóng loáng. Aldrea trỏ vào ống tuýp. <Đó chắc hẳn là ống đựng virus rồi. Bạn cầm lấy nó đi. Tay bạn mạnh hơn tay tôi.>

Tôi nhấc cái ống chết chóc ra. Aldrea rút một khẩu máy Cắt.

<Chuẩn bị chạy,> Aldrea thét, tay giương khẩu máy Cắt lên.

Kể từ khi cuộc chiến mở màn, tôi đã từng chứng kiến nhiều hành động anh hùng, nhưng tôi chưa thấy ai can đảm, dũng cảm bằng cô gái này. Cô gái Andalite này dám quay lưng lại với dân tộc mình để cứu dân tộc chúng tôi.

Trong khoảnh khắc, bỗng tôi cảm thấy yêu mến Aldrea quá chừng, bất chấp việc bạn ấy đã từng xí gạt tôi; bất chấp tính kiêu ngạo Andalite thiên bẩm của bạn ấy, tôi vẫn rất mến Aldrea...

<Hãy thổi bay nơi này!>

Dứt lời, khẩu súng trong tay Aldrea rung lên. Tôi chẳng có thời gian để suy nghĩ nữa, chỉ biết hành động theo bản năng thôi.

Xxẹẹttt! Xxẹẹttt!

Dàn điều khiển nổ tan. Máy móc chảy nhão ra. Ngay lập tức, căn phòng trở nên nóng phừng phực.

Xxẹẹttt! Xxẹẹttt!

Rầ-Rầầmm!

Nhóm lính gác quýnh quáng xông vào.

Bụpp! Tôi quơ ông tuýp đựng virus lên, phang vào thái dương anh chiến binh một cú. Anh ta đổ sụm xuống, bất tỉnh.

Aldrea bình tĩnh ôm khẩu máy Cắt vào người, gài cấp độ thấp nhất rồi bắn vào anh lính còn lại. Một tia năng lượng nhá lên, anh

này tê cứng người và đứng ngây ra trên sàn.

<Thế có lẽ cũng đủ hiệu quả rồi,> Aldrea nói. <Nào, chuồn khỏi đây thôi!>

Chúng tôi lao ào ra ngoài. Tôi ráng lôi theo hai chiến binh Andalite đã bất tỉnh, kéo họ ra khỏi tầm sát thương. Căn phòng vẫn nổ bùm bụp, sáng loang loáng. Nhiệt độ đã lên tới con số ngàn.

Tay cầm khư khư ống virus, tôi cùng Aldrea phóng như bay trên lối đi. Đường phố vắng hoe và tối thui tối hù - ánh lửa đỏ từ ruột hành tinh không đủ hắt ánh sáng lên. Tất cả những người Arn đều đang ngon giấc.

Nhưng rồi, bức tường phía trước phòng thí nghiệm nổ tung. Tiếng nổ vang trời, dội ầm ầm khắp thung lũng khiến không ai còn có thể ngủ được sau đó nữa.

<Chạy tới cây cầu đằng kia kìa!> Aldrea thét. <Chúng ta sẽ vứt tuýp virus xuống Vực. Nó sẽ bị thiêu cháy gọn ghẽ và an toàn.>

Chúng tôi trực chỉ hướng cây cầu. Nhưng cái âm thanh chát chúa kia đã báo hiệu cho người Andalite. Họ phản ứng cực nhanh. Tất cả mọi chiến binh rầm rập túa ra từ các phòng riêng.

Tôi thấy ông Alloran hiện ra ở đầu kia thung lũng. Dù cách xa cả ba trăm mét ông ta cũng hiểu ngay chuyện gì đã xảy ra.

<Ngăn chúng lại!> Ông ta rú lên bằng giọng truyền ý nghĩ.

Một nhóm chiến binh Andalite phòng ào lên đầu cầu bên kia. Một nhóm khác vẫn rầm rầm theo sau chúng tôi. Phía nào cũng có người.

Chúng tôi bị kẹt!

Thình lình...

Pằng chíu! Pằng chíu!

Ba chiếc Con Rệp bỗng nhiên ập đến, lướt vòng vèo xuôi theo chiều dài thung lũng. Chúng vãi tia Nghiệt như mưa. Tiếng rồ rú của những động cơ khiến đá dưới chân tôi rung lắc liên hồi.

Pằng chíu! Pằng chíu!

Tia Nghiệt dễ dàng rứt vách đá bong ra, văng rào rạo - dễ như lưỡi gươm cánh tay của chúng tôi tách vỏ cây *Stoola* đẫm nước mưa.

Xxẹẹttt! Xxẹẹttt!

Hệ thống phòng thủ Andalite, những ụ máy Cắt được bố trí trên các lối đi bắn trả. Cả thung lũng dậy lên những âm thanh chói lói và ánh chớp lằng nhằng. Khắp mọi nơi, máy Cắt và tia Nghiệt thi nhau gào rú. Ở tất cả mọi ngóc ngách, đá tảng nứt toác, nát vụn thành những viên sỏi nhỏ.

Pằng chíu! Pằng chíu!

Thêm ba chiếc Con Rệp nữa lòi ra, cũng nhanh nhẩu bắn phá hung dữ không kém gì tốp thứ nhất. Đám người Arn ẻo lả chết hàng loạt. Những chiến binh Andalite bừng bừng khí thế ngã gục, do đá tảng văng phải hoặc do tia Nghiệt bắn trúng.

Bbb-ù ùmm! Một chùm máy Cắt phang trúng một chiếc Con Rệp!

Toàn thân nó xẻ dọc ra, biến thành một nửa, nửa còn lại lật úp rồi húc luôn vào thành đá.

"Yaaahhh!" Tôi reo to. Điên thật! Tôi reo mừng những người Andalite đang đuổi theo giết mình.

Chúng tôi cắm cổ chạy lên cầu. Bằng mọi giá phải tiêu huỷ ống virus. Nhưng một chùm tia Nghiệt đã xáng ngang đường chạy của tôi, bít luôn cả lối đi. Tôi bị chặn lại giữa chừng, khói chớp mù mịt khiến tôi loá mắt.

Tạm thời tất cả những người Andalite bên kia cầu đã quên bọn tôi. Họ chạy lại ụ vũ khí của mình. Nói là "tất cả" có lẽ chưa chính xác lắm vì có một người không hề quên.

Đó là Alloran.

Ông ta đã chạy đến rất gần cây cầu. Gương mặt ông ta đằng đằng sát khí.

Ông ta quả là gan dạ. Dám băng ào ào qua con đường hẹp dài hàng dặm, nằm ngay trên ruột hành tinh đang nóng chảy. Trên đầu ông Alloran chừng một mét, đám phi cơ Con Rệp của tụi Yeerk đang quần thảo điên cuồng.

Vâng! Ông Alloran rất can đảm. Nhưng tôi cũng thấy rõ, ông ta chắc chắn sẽ chết trước khi kịp sử dụng virus chống lại dân tộc tôi.

<Tất cả đã chấm dứt, ông Alloran!> Aldrea gào lên. <Ông sẽ không tiêu diệt được người Hork-Bajir đâu!>

<Ta đang tìm cách cứu hành tinh này đó chứ, đồ ngu!> Ông Alloran nạt nộ.

<Ông cứu bằng cách huỷ hoại nó ư?>

<Đưa cái ống cho ta,> ông Alloran ra lệnh.

Ông ta sắp tới nơi rồi. Tuân theo mệnh lệnh của ông Alloran, những chiến binh Andalite bên này cầu đã khoá chặt đường thoái lui của chúng tôi. Chẳng còn chút hy vọng có thể chạy được lên cầu để vứt ông tuýp đầy virus xuống Vực nữa rồi...

Chúng tôi bị kẹp chặt. Đúng lúc đó, một con tàu có hình dáng dữ tợn - hình dáng khiến chúng tôi sợ hết hồn - chợt xuất hiện, bay là đà xuôi theo thung lũng. Ụ máy Cắt Andalite lên tiếng, nhưng vỏ tàu Lưỡi Rìu quá chai, đã biến hoả lực tấn công thành những dải ánh sáng vô hại.

To thù lù, bất khả xâm phạm, nó đù đờ tiến tới, chậm hơn chiến đấu cơ Con Rệp nhiều. Vẻ chậm chạp của nó trông thật láo xược - chẳng khác một cái tát giáng thẳng cánh vào mặt những chiến binh Andalite đang bất lực.

Pằng chíu! Pằng chíu!

Tàu Lưỡi Rìu khai hoả.

Cây cầu nổ tan trước mũi chúng tôi, để lộ ra một cái hố sâu cả ba chục mét bề ngang. Ông Alloran còn ở bên kia; tôi và Aldrea ở bên này.

<Giết chúng!> Ông Alloran thét những chiến binh. <Giết tên Hork-Bajir kia, giết luôn cả đứa con gái phản trắc của Seerow!>

Tàu Lưỡi Rìu trờ tới, vãi tia Nghiệt tung toé. Nó vẫn ngang nhiên bay thấp chủn.

Những chiến binh Andalite quay máy Cắt về phía tôi và Aldrea. Trông họ thật khổ sở và hoang mang. Liệu họ có tuân lệnh vị Hoàng tử say máu của mình không nhỉ?

Chiếc tàu Lưỡi Rìu đang rề rề tiến tới, bay thấp thật thấp. Tôi bóp chặt nắm tay Aldrea. <Nhảy!>

"Gì cơ?"

<Hãy tin tôi. Nhảy!>

Tôi và Dak nhảy vào khoảng tối.

Chúng tôi rơi, rơi.

Rầmm! Bụpp!

<Owww!>

Chúng tôi đậu ngay phóc trên tàu Lưỡi Rìu vừa lúc nó bay ngang qua dưới cây cầu nát. Tôi cứ đứng thăng bằng, nhưng chân phải phía trước của tôi gãy mất rồi. Cơn đau dùng dằng một lát mới ập tới, quất tôi một cú đau điếng người, đến nỗi tôi suýt ngất.

Dak nằm bất tỉnh sóng sượt bên cạnh tôi, trên làn da hợp kim đen nhẫy của con tàu.

Rất từ từ, tàu Lưỡi Rìu nhô lên khỏi thung lũng, ngang qua thành phố của người Arn. Tất cả bây giờ đã hoang tàn, đổ nát và đang bốc cháy. Chúng tôi tiến lên, xuyên thủng màn sương màu xanh dương.

<Dak! Dak! Tỉnh dậy mau! Con quỷ này sắp sửa tăng tốc rồi, chỉ vài giây nữa thôi!>

Dak mở bừng mắt ra. "Chúng ta đã ở trên Cha Vực rồi à? Tôi ném cái ống này đi được không?"

<Tôi không chắc,> tôi vội xua tay. <Không chừng bạn lại ném nó xuống rừng cây đó...>

Dak đứng bật dậy. Màn sương màu xanh dương đã lùi lại bên dưới. Chúng tôi đang ở trên sườn thung lũng dốc đứng. Bên trái, bên phải chúng tôi, những ngọn cây đều tắp lướt qua. Bất cứ lúc nào con tàu cũng có thể tăng tốc cái vụt để lấy độ cao.

"Nào, nhảy thêm một cú nữa," Dak bảo, đoạn chạy lúp xúp trên bề mặt chòng chành, trơn láng của con tàu. Bạn ấy trao cho tôi cái ống tuýp, "Cầm chắc lấy!" Rồi lòn tay nâng bổng tôi lên.

Dak nhảy, lôi theo khối trọng lượng cơ thể của tôi. Bạn ấy vươn tay kia vào đêm tối và túm lấy một cành cây.

Chúng tôi lúc lắc, đu đưa, treo tòng teng trên cành cây. Ngọn cây oằn lên oằn xuống, oặt qua bên này, ẹo qua bên kia, quay chúng tôi như quay dế.

"Bạn biến hình thành *Chadoo* được không?" Dak hỏi, nghiến răng ráng giữ lấy tôi.

<Được, nhưng còn ống tuýp này thì sao? Tôi sẽ đánh rơi nó mất. Cánh tay của con *Chadoo* không đủ mạnh đâu. Chờ đã! Tôi có một ý khác.>

Tôi bắt đầu biến hình ngay. Tôi biến thành một sinh vật có thể đeo tòng teng trên cây mà vẫn cầm chắc được cái ống chết người kia.

"Bạn đang làm gì thế?" Dak la hoảng khi thấy cơ thể tôi biến dạng trong tay bạn ấy.

<Biến hình. Giữ chắc lấy. Chỉ vài phút thôi.>

Tôi cảm thấy cái đuôi của mình ngắn đi và cày cui lên. Sức mạnh và độ linh hoạt của nó biến mất, để trở thành một cái chân thứ ba vô dụng.

Hai chân trước của tôi teo đi và biệt dạng, trong khi hai chân sau lại mạnh mẽ lên và lớn bành ra, móng vuốt mọc lên. Tôi cảm thấy một sức mạnh vô địch trong cánh tay mình - chúng mập phồng ra, cơ bắp cuồn cuộn, gối chồng lên nhau.

Hai mắt cuống tôi tối sầm lại dày lên, tạo thành đôi sừng bự vêu ra phía trước.

Tiếp đến, một rừng lưỡi gươm bắt đầu chĩa ra trên cánh tay, rồi cùi chỏ, chân.

"Bạn biến hình thành người Hork-Bajir hả?" Dak hỏi.

<Đúng,> tôi nói, sử dụng cái miệng Hork-Bajir. <Tôi đã hấp thu ADN của Delf.>

Một tay nắm chặt ống tuýp, tay kia tôi với qua một ngọn cây và túm chặt lấy bằng móng vuốt Hork-Bajir.

<Chúng ta đã cùng ở đây rồi, Dak. Nếu virus Lượng Tử vỡ ra thì tôi sẽ chết luôn.>

"Tôi không muốn thế."

"Tôi muốn, Dak. Tôi muốn cùng sống hoặc cùng chết với bạn."

Bất ngờ, Dak tì sừng đẳng trước trán của bạn ấy vào sừng của tôi. Một cảm giác dễ chịu chạy khắp thân thể tôi. Tôi nghĩ đó là nụ hôn của người Hork-Bajir, cũng giống như khi người Andalite chúng tôi lấy lòng bàn tay xoay lên mặt người mình yêu mến đó mà...

Chúng tôi cứ nấn ná như thế ở trên ngọn cây cao ba trăm mét. Trong khoảnh khắc, chúng tôi quên bẵng trận chiến đang hồi ác liệt... Cuối cùng, chúng tôi tụt khỏi cây, xuống đất.

Dưới đó, bao tứ phía quanh chúng tôi, là một toán Hork-Bajir tay lăm lăm những khẩu tia nghiệt chĩa về phía chúng tôi.

Một tên Hork-Bajir khệnh khạng bước lên trước.

"Chà chà, Dak Hamee, Nhà tiên tri của người Hork-Bajir đây mà. Còn đây nữa, không ai khác ngoài Aldrea, con gái của Hoàng tử Seerow," hắn khoái chí thưởng thức từng lời nói của mình. "Ta yêu quý xiết bao cái kỹ thuật biến hình mới mẻ của Andalite. Quả là một cảnh tượng ngoạn mục. Và lại càng ngoạn mục hơn khi ta được sử dụng nó, một khi ta tóm mi làm Vật chủ cho mình."

Ta có một chút hể hả không ư? Ồ, có chứ. Ồ, hoàn toàn có chứ.

"Cho phép ta tự giới thiệu nhé," ta lịch sự nói. "Tên ta là Esplin-946-Kép. Cấp bậc của ta là Phó-visser Mười Hai. Nhưng chắc chắn rằng với chiến tích oanh liệt này, cấp bậc của ta sẽ thăng tiến đáng kể. Á à, quả là một chiến công lẫy lừng, há!"

"Cứ việc vui mừng cho thoả thích đi, Yeerk. Mi sẽ chả sống được đến lúc được thăng chức đâu."

Ta mỉm cười với đứa con gái Andalite đã biến dạng. "Ta đã từng được chiêm ngưỡng mi biến hình hai lần rồi. Lần trước, ta được ngắm trực tiếp, còn lần này thì qua một trong rất nhiều bộ cảm biến tụi ta gắn khắp rừng cây. Ấn tượng quá xa cỡ! Điều này càng khiến cho ta thèm muốn có một vật chủ Andalite. Bắt lấy chúng!"

Lũ chiến binh của ta nhào vô túm lấy hai đứa giặc nhãi. Tụi ta xích chặt tay chúng ra sau lưng, và điều chúng lên chiếc chiến đấu cơ của ta đậu cách đó một trăm thước.

"Nhẹ tay thôi," ta mắng một thằng thuộc hạ sau khi nó đá Dak Hamee một đá. Chúng là cơ thể của tụi ta đó. Không được để chúng bị trầy xước."

Chợt ta liếc nhìn thấy cái ống tuýp chúng cầm trong tay. Cái ống được đậy điệm cẩn thận, coi bộ rất nguy hiểm. Bất giác ta muốn mở ra xem bên trong nó có gì. Nhưng một cảm giác thận trọng nổi lên, cảnh báo ta hãy cứ để nó yên đó. Ta giựt lấy cái ống và trao cho một tên lính của ta cầm hộ.

Chiếc chiến đấu cơ nhỏ tí, không thể nhét hết cả đám lính gác, cho nên ta chỉ giữ lại hai thằng. Chúng đứng nghiêm trang, chĩa tia Nghiệt vào hai tên tù binh trong khi phi cơ cất cánh. Ta sẽ đón tàu Lưỡi Rìu sau khi nó bắn toi hết đám tị nạn Andalite kia...

Nhưng vẫn chưa thấy chiếc tàu Lưỡi Rìu ló mặt trên đường quỹ đạo. Chắc là nó đang rửng mỡ, mải chơi trò chiên xào tụi Andalite trong Vực rồi, ta đoán thế.

Thế là ta phải đợi. Giờ thì cho dù Yeerk khác có lập được những chiến công hiển hách cỡ nào trên chiến trường với tụi Andalite thì ta cũng mặc. Điều quan trọng là ta đã hoàn thành lời hứa của mình. Ta đã bắt sống đứa con gái Andalite và tên đầu đảng Hork-Bajir. Dù Akdor đã ra ma từ lâu, nhưng lời hứa ấy vẫn cứ đeo đẳng ta mãi.

Đã hơn cả, ta là Yeerk đầu tiên và duy nhất có được Vật chủ Andalite!

"Tại sao không trở lại hình hài của mi đi?" ta hối con nhóc Andalite. "Đừng có hòng mà lừa phỉnh ta."

"Ta biết mi muốn gì rồi," Aldrea gióng dả. "Còn lâu ta mới đáp

ứng cho mi.”

“Mi không thể ở mãi trong cái xác đó,” ta cáu.

“Được chứ sao không,” con nhỏ Andalite trả treo. “Sau một tiếng rưỡi nữa ta sẽ không còn lựa chọn nào khác. Ta sẽ là người Hork-Bajir vĩnh viễn.”

Trong lời nói của con nhóc này có cái gì đó rất thực khiến ta phải lưu tâm.

“Có giới hạn trong vụ biến hình à?” Ta tò mò hỏi.

“Ừ,” con nhóc cười khinh khỉnh. “Có đấy.”

“Trong ống đó có gì vậy?” Ta nói tiếp.

“Mở ra khắc biết,” Dak Hamee chen vào.

Ta hùng dũng bước tới gần Dak Hamee, mỉm cười với Aldrea một cái, đoạn lấy hết sức bình sinh đạp cho Dak Hamee một đạp. Xong, ta đá thêm một cú nữa. Tên Hork-Bajir đó rống lên thảm thiết và ngã nhào, mặt vập xuống sàn.

“Hoàn hình mau, Andalite,” ta đòi hỏi.

“Đừng!” Tên Hork-Bajir ngu ngốc kia la lên. “Đừng để hắn...”

Ta thẳng chân đá cho nó một đá nữa.

“Hoàn hình mau, Andalite. Ta không muốn chân ta bầm tím cả lên vì đá thằng bạn của mi. Dù thích hay không thì cả hai tụi mi rồi cũng sẽ trở thành Vật chủ của tụi ta thôi...”

Ô, một ý nghĩ vụt loé lên trong óc ta, bừng sáng như một bông hoa rực rỡ nhất. Thế chứ, có thế mà không nghĩ ra ngay từ đầu. Dĩ nhiên rồi, dĩ nhiên!

“Túm lấy con nhỏ. Đè nó xuống!” Ta hú lên, suýt nữa thì phát rồ vì ý tưởng trong đầu mình. “Ta cóc cần nó hoàn hình. Ta sẽ chui vào đầu nó ngay đây, rồi bắt nó hoàn hình cái rụp! Ha-ha-ha!”

Đám lính của ta xông ào lên trước. Chúng vớ lấy đầu con nhóc Andalite, rồi vạch tai cô nàng ra.

“Không!”

Dak Hamee gầm rú và vùng vẫy, nhưng cái còng giằng níu hắn lại.

Ta bắt đầu nới lỏng bộ não Hork-Bajir trong cơ thể Vật chủ của mình. Ép mình xuống, ta hối hả trườn mau ra khỏi tai vật chủ Hork-Bajir của ta. Trong một quãng thời gian kinh khủng, dài lê thê, ta mù, chẳng bấu víu được vào Vật chủ nào.

Lát sau ta cảm thấy lỗ tai Hork-Bajir mới, lốt biến hình của con nhỏ Andalite. Ta lại ép mình, cố sống cố chết dùng râu để nối kết.

Vẫn còn đang nhùng nhằng ở nửa ngoài lỗ tai thì ta chạm được vào não cô ả. Ta cảm nhận được tâm trí cô ta. Thật mê mẩn cả người. Về lý tính, nó là bộ não Hork-Bajir, nhưng bên trong nó không phải là trí não u mê của Hork-Bajir, mà là trí thông minh sắc sảo của người Andalite.

Bên trong trí não ấy, ta thấy ký ức của Aldrea, người Andalite. Tất cả trôi ào ạt trước mắt ta như ánh chớp! Khắp mọi nơi cô ả đã từng

đi qua, tất cả những việc cô ả đã làm để quấy phá tụi ta và cả sản phẩm bí mật trong cái ống xy-lanh kia.

Nhưng, trên tất cả, rõ mồm một, ta thấy cô nàng nhảy tung tăng, đuôi vổng cao, bốn mắt mở to, nhìn một lúc được mọi hướng. Cô nàng đang chạy tự do trên bãi cỏ của thế giới Andalite quê nhà.

"Xin chào, Andalite!" Ta thét lên, tràn trề hạnh phúc. Ta cảm thấy cô ta cảm nhận được sự có mặt của ta trong trí não mình.

"Mi là của ta! Vật chủ của ta! Nô lệ của ta!" ta đắc chí la lên nữa.

Thật không thể chờ nổi cho đến lúc hoàn toàn yên vị quanh não cô nàng! Ta cần phải xem bên trong ký ức của cô nàng, tất cả không thiếu phần nào! Ta cũng mở tâm trí của mình ra cho cô nàng coi, để cô nàng thấy ta đã từng ở những đâu, và ta là ai. Ta muốn cô nàng sợ ta, và phải hiểu rằng từ nay trở đi cuộc đời cô nàng sẽ vô vọng đến thế nào.

"Nè, nhìn vào tâm trí ta nè, Andalite. Mi có thấy ta là ai không? Mi công nhận ta là chủ nhân của mi chứ? Rồi tụi ta sẽ đè bẹp, bóp vụn tất cả đám Andalite bọn mi..."

Chạm tới vùng điều khiển thị giác, ta mở một mắt Hork-Bajir của con nhóc Andalite ra, và thấy Dak Hamee đang giãy giụa, la thét. Ta thấy hai tên lính của ta đang há hốc miệng ra nhìn. Chỉ chốc nữa thôi ta sẽ hoàn hình và sẽ là tên Mượn xác- Andalite đầu tiên! Lúc đó chúng sẽ tha hồ mà nín thở. Toàn thể loài Yeerk sẽ...

Ủa, một hình hài đang chuyển động! Một người Hork-Bajir khác! Ai vậy cà? Oa! Đó là... là cơ thể Vật chủ cũ của ta!

Thời gian như ngừng trôi khi ta nhận ra sai lầm khủng khiếp của mình. Ta đã quên béng rằng Vật chủ trước kia của ta đã không còn nằm dưới tầm kiểm soát của ta nữa.

Kkhhôôônng! Ta than thầm. Kkhhhôôônngg!

Cơ thể Vật chủ cũ của ta, bây giờ đã tự do, giơ tay lên xáng một gươm xuống cổ một trong những tên lính canh khiến tên này đổ nhào xuống như một tảng đá. Tên lính kia quay lại, nhưng quá chậm, quá vụng về. Cơ thể Vật chủ cũ của ta nện cho nó một đòn chí mạng.

Và rồi, khi ta đang cuống quít hoàn thành nốt việc khống chế con nhỏ Andalite, cố chui vào ẩn nấp trong đầu cô nàng, thì ta cảm thấy một bàn tay tóm quanh phần cơ thể phía dưới của mình.

Ta đang bị lôi ngược ra ngoài. Khôôônng! Khhôôônng!

Râu ta đã đứt liên lạc với mắt, cũng mất luôn sự kết nối với tâm trí con nhỏ Andalite.

Tại lại bị mù rồi! Trời đất như đổ sập lên đầu ta khi ta rớt đụng sàn tàu.

Ta biết cuộc đời mình đã cáo chung.

Thế nhưng, trong cơ cuồng nộ, bất lực, một phần tâm trí của ta vẫn bám chặt lấy đoạn ký ức ngọt ngào vừa kết nối. Đúng, trong cơn hoảng loạn, ngoài nỗi sợ khiếp hồn, ta không nhớ đến điều gì khác

hơn về vẻ đẹp thần thánh của một người Andalite đang thảnh thơi chạy nhảy.

Con sên Yeerk nằm tô hô trên boong tàu. Hai tên Mượn xác-Hork-Bajir cũng nằm xuôi xị.

"Anh là ai?" Tôi hỏi người Hork-Bajir trước kia từng là Vật chủ Esplin.

"Tên tôi là Gah Fillat," anh ta trả lời. "Anh là Dak Hamee. Anh rất khác."

Tôi mỉm cười. "Không khác lắm đầu. Anh vui lòng giúp tôi tháo cài xiềng này ra đi..."

Gah có vẻ căng thẳng và lúng túng. Anh ấy chưa bao giờ biết đến khái niệm "xiềng xích". Chẳng có lý do gì khiến anh ấy phải biết khái niệm này cả.

"Để tôi làm cho," Aldrea líu ríu nói. Bạn ấy bước tới rút khẩu tia Nghiệt ra khỏi tay một trong hai tên Mượn xác-Hork-Bajir đang xuội lơ, rồi nhắm vào cái còng và đốt cho nó tan đi.

"Bạn ổn chứ?" Tôi ân cần hỏi Aldrea.

Bận ấy gật đầu.

Nhưng hình như có điều gì đó là lạ xảy ra với bạn ấy. Tôi cảm thấy thế. Có cái gì đó đã thay đổi. Aldrea nhận ra tôi đang chòng chọc nhìn bạn ấy.

"Tên Yeerk... Esplin-946-kép. Tôi đã thấy ký ức của hắn," bạn ấy ngần ngừ. "Tôi nghĩ... không gì đơn giản bằng chuyện đó."

Tôi nhìn xuống con sên nhớt đang oằn oại. Lúc này nó yếu đuối, mong manh gì đâu, không thể làm hại được ai.

Tôi căm ghét hắn. Căm ghét cả giống loài của hắn vì những gì chúng đã gây ra cho dân tộc tôi. Nhưng tôi không muốn giết hắn. Tôi mệt mỏi quá rồi. Mệt đứt hơi luôn đó...

"Chúng ta phải làm gì đây?" Aldrea hỏi tôi.

"Với hắn ư?" Tôi hất đầu về phía tên Yeerk. "Tôi không biết."

"Không phải với hắn," Aldrea từ tốn nói. "Mà với mọi thứ, với chúng ta kìa... Chúng ta có thể dùng chiếc Con Rệp này và bay đi. Chúng ta sẽ bay tới một hành tinh không người ở nào đó. Rời khỏi nơi này mãi mãi..."

"Đó là điều bạn muốn sao?" Tôi hỏi.

"Bây giờ tôi đã là người Hork-Bajir. Chúng ta có thể... có thể..."

Tôi tiến lại cầm tay bạn ấy. "Có lẽ có..."

Bùùmm!

Con tàu quay tít, không còn kiểm soát được nữa. Có lửa bốc lên. Tôi bị nhồi xuống sàn tàu, bật lên mái trần, rồi lại bá vào tường. Tất cả mọi thứ đều quay cuồng.

Qua cửa sổ, tôi thoáng thấy bóng con tàu đang nhắm bắn vào

chúng tôi. Đó không phải là tàu Yeerk, mà là tàu Andalite.

Nó đã phát hiện ra chúng tôi, một chiếc Con Rệp, liền xông tới tấn công. Nó đã làm chiếc chiến đấu cơ Yeerk bị thương. Không khí bị rút cạn. Phổi tôi chẳng hít được gì cả.

Aldrea ráng sức lao tới bảng điều khiển. Bạn ấy vừa thở gấp gáp, vừa cố vật lộn với tấm bảng hiện đang bị những cơ thể phập phờ của tụi Mượn xác-Hork-Bajir bất tỉnh đập vào ình ình. Mấy ngón tay Hork-Bajir dày cộm làm Aldrea khó xoay xở. Chắc chắn bạn ấy sẽ đỡ chật vật hơn nếu còn đôi tay Andalite.

Chúng tôi xuống dần. Phi cơ đã bớt quay, nhưng chúng tôi vẫn cứ xuống.

"Chúng ta sẽ rớt mất!" Aldrea hét.

Rầm! Bùùm!

Hông của chiếc phi cơ bị cà nát. Những tàng cây trôi ào ào qua mắt tôi, vô tận. Chúng va đập, cọ quẹt túi bụi vào chúng tôi.

Đột nhiên, chiếc chiến đấu cơ ngừng phắt lại.

Tôi ngóc đầu lên một chút, rồi lại thấy mình trôi tuột đi.

Tỉnh lại, tôi thấy Aldrea bị chảy máu.

Một lần nữa tôi lại ngất.

Ánh sáng ban ngày chiếu ngời khi tôi mở mắt ra lần nữa. Tôi nhìn lên gương mặt Aldrea, nhưng chỉ thấy Delf, dĩ nhiên.

"Bây giờ bạn là người Hork-Bajir rồi," tôi ngô nghê nói. Tâm trí mít đặc.

"Mãi mãi," Aldrea gật đầu. "Giới hạn thời gian đã hết. Tôi sẽ luôn là người Hork-Bajir."

Đầu óc tôi sáng tỏ dần dần. Ký ức trở lại. "Những người khác đâu rồi?"

"Hai tên Mượn xác-Hork-Bajir đã chết rồi. Anh bạn Gah Fillat của chúng ta đã chạy đi lùng vỏ cây."

"Còn tên Yeerk? Esplin-946-kép?"

Bạn ấy nhún vai. "Tôi đã tìm khắp, nhưng chẳng thấy hắn đâu cả. Đằng kia có một dòng suối, có lẽ..."

Tôi lảo đảo đứng lên. Đầu đau buốt như bị quái vật Jubba-Jubba nện. Nhưng tôi vẫn sống và Aldrea vẫn bình an. Và...

"Ống virus đâu?!" tôi chợt kêu lên.

Mắt Aldrea mở trao tráo. "Ô, tôi quên mất nó rồi!"

Cả hai chúng tôi chạy bổ về phía xác chiếc Con Rệp, lúc này đang nằm vắt vẻo ở độ cao hơn trăm mét. Tấm thân kim loại và nguyên cái động cơ của nó máng trên những cành cây trên đầu chúng tôi.

Chúng tôi lật đật tìm kiếm cả nửa tiếng đồng hồ. Sau đó, một giọng Hork-Bajir phởn phơ gọi. "Dak Hamee, tôi ở đây này."

Đó là Gah. Anh ấy đang hăm hở đu cành xuống chỗ chúng tôi. Ống tuýp nằm gọn trong tay anh ấy. Chẳng là Gah vừa tìm thấy nó vướng vào một cành cây trên kia. Biết rằng nó rất quan trọng nên anh ấy

mang đến cho chúng tôi.

"Không," Aldrea sững sờ, lắp bắp. "Không, không."

Nắp ống mở toang!

"Chạy, Dak! Chúng ta phải chạy mau! Gió đang thổi ngược chiều, nhưng chúng ta phải chạy thôi!"

"Gah!" tôi gào. "Gah Fillat!" Nhưng tôi biết nói gì với anh ấy đây? Gương mặt Gah đã méo xệch, xoắn lại, mắt trương phình ra.

Chúng tôi chạy.

Chạy và chạy.

Chúng tôi chạy trối chết xuống thung lũng, phóng xuống khu nhà tạm của mình ở giữa những người Arn. Chúng tôi không còn nơi nào để đi nữa.

Băng ào qua màn sương màu xanh dương, chúng tôi lao tới tận rìa đá. Khói nghi ngút bốc lên từ thành-phố-tường. Văng vẳng tiếng la thét của người Arn từ xa vọng lại.

Khi xuống đến nơi, chúng tôi thấy một chiếc chiến đấu cơ Andalite lao vút lên khỏi màn sương. Nối đuôi nó là một tàu vận tải. Thêm một chiếc chiến đấu cơ nữa bay lên, rồi đến tàu vận tải thứ hai. Đó là tất cả những gì còn sót lại của lực lượng đặc nhiệm Andalite.

Chúng tôi ngây người ra nhìn chúng bay lên, bay lên, và tăng tốc. Thoắt cái, cả đoàn đã mất hút trong màn sương màu xanh dương. Những mẩu hy vọng cuối cùng đã tiêu tan trước mắt chúng tôi như thế đó.

Đứng chơi vơi trên rìa đá, chúng tôi biết rằng virus Lượng Tử đang lan theo chiều gió, và rằng người Andalite sẽ ra đi không bao giờ quay lại.

Một kết thúc ảm đạm. Cuộc chiến đã chấm dứt.

"Hết rồi," Aldrea thẫn thờ. "Người Andalite đã bỏ đi. Số phận người Hork-Bajir đã an bài."

Tuy nhiên, ngay cả trong lúc này, tôi vẫn không sẵn sàng đầu hàng. Đúng, người Andalite đi rồi. Nhưng phải còn chút hy vọng nào đó chứ! Chắc chắn phải có niềm hy vọng nào đó cho người dân của tôi...

"Ngay tức thời, virus vẫn chưa lan tràn khắp mọi thung lũng," tôi lầm rầm. "Sẽ có những thung lũng chưa bị ô nhiễm... chắc chắn sẽ có người sống sót... Và vẫn còn đó rừng cây."

"Và chúng ta nữa," Aldrea nhỏ nhẹ. "Bây giờ và mãi mãi chúng ta ở bên nhau."

Chúng tôi đứng đó một hồi. Màn sương màu xanh dương xoáy lên cuồn cuộn khi đoàn tàu Andalite đi qua. Nhưng rồi màn sương cũng thôi lay động. Tất cả những gì còn lại chỉ là những đụn khói ngoằn ngoèo và những tiếng rên yếu ớt của những sinh vật đã sáng tạo ra chúng tôi.

Và trên quỹ đạo, nhan nhản khắp thung lũng, và trong mỗi cái đầu

người dân của tôi, đều có Yeerk.

Tôi là Dak Hamee, Nhà tiên tri của người Hork-Bajir. Nhưng tôi không thể thấy tương lai của dân tộc mình. Tôi không thấy được niềm hy vọng mình biết chắc là có.

Nhưng tôi có thể thấy Aldrea. Bây giờ bạn ấy đã khác, đã là một người Hork-Bajir. Nhưng bạn ấy vẫn là Aldrea. Tôi có thể thấy bạn ấy. Nhiêu đó là đủ rồi.

Giọng Jare Hemee loãng dần đi.

Tôi xù cánh lên rũ những giọt sương sớm. Ngọn lửa tắt ngúm, đến mẩu than hồng cũng không còn. Tất cả những người Hork-Bajir đã ngủ từ lâu.

Chỉ còn lại mỗi Jara Hamee. Những người kia đều đã nghe câu chuyện này trước đó rồi.

<Câu chuyện thật hấp dẫn,> tôi nói với Jara Hamee. <Mặc dù không phải là chuyện vui.>

"Đúng. Câu chuyện hay nhưng buồn não nề," Jara đồng ý. "Jara Hamee đã kể. Cha Jara Hamee cũng kể. Cha-Cha Jara Hamee kể. Và Jara Hamee kể cho con gái mình."

Jara âu yếm nhìn cô bé Hork-Bajir đang ngủ ngon lành bên cạnh mẹ.

<Con gái của các bạn đấy à? Tôi vẫn không tài nào phân biệt được người nam và người nữ Hork-Bajir,> tôi thú nhận. <Nhưng câu chuyện kết thúc như thế nào? Anh chưa kể cho tôi nghe đoạn kết mà, Jara.>

"Câu chuyện không có đoạn kết, Tobias à." Jara nói, cười vang như thể tôi là một tên đại ngố. "Câu chuyện vẫn còn tiếp diễn."

<Thật dễ hình dung, loài người chúng tôi cũng có thể có kết cục như người Hork-Bajir. Dù sao tôi vẫn ao ước mình biết điều gì đã xảy ra với Dak và Aldrea. Thậm chí với cả tên Esplin-946-kép.>

"Jara biết Dak Hamee và Aldrea-con-gái-của-Hoàng-tử-Seerow vẫn sống. Họ có con. Rồi chết."

<Người con đó là cha của anh phải không?>

"Đúng," một lần nữa Jara nhìn tôi cứ như thể tôi ngốc nghếch lắm ấy... "Dak và Aldrea có con trai. Người con đó được gọi là Seerow. Nhân danh Seerow. Đó không phải là một cái tên Hork-Bajir."

<Tôi cũng nghĩ thế.>

"Người con trai tên Seerow đó có một con trai. Đó là Jara Hamee!"

<Ừm. Ra đó là lai lịch của anh. Thế còn Esplin-946-kép thì sao?>

Jara nhìn tôi tinh quái. "Tobias biết Esplin-946-kép mà."

Đúng. Dĩ nhiên là tôi biết tên Yeerk luôn bị ám ảnh bởi những người Andalite. Tên Yeerk cố sống sót bằng mọi giá, bất chấp mọi thủ đoạn.

<Visser Ba?>

"Đúng. Visser Ba."

Tôi thở dài não nề. Những tưởng lặn lội tới chỗ người Hork-Bajir thì tôi sẽ khuây khoả. Ai dè bây giờ tôi càng cảm thấy trầm uất hơn. Tôi buồn ngủ quá. Lại đói nữa.

Đó chẳng phải là câu chuyện tươi vui đối với một người vốn hay ưu tư, đi tìm ý nghĩa cuộc đời mình. Bọn Yeerk đã thắng. Cái ác đang ngự trị. Dân tộc Hork-Bajir, ngoại trừ nhóm người bé tẹo này, đã bị bắt làm nô lệ.

Những người Hork-Bajir lục đục thức giấc. Ket Halpak tỉnh dậy, chị ấy mỉm cười với tôi. Đứa bé không cười, chỉ dòm tôi lom lom...

<Cám ơn vì đã kể câu chuyện này cho tôi nghe, Jara,> tôi cảm kích. <Tôi nghĩ... chúng ta hy vọng một ngày nào đó sẽ có một Nhà tiên tri Hork-Bajir vĩ đại khác, giống như Dak Hamee, xuất hiện. Có lẽ lần này anh ấy sẽ may mắn hơn, phải không?>

"Phải," Jara Hamee nói.

"Phải," Ket Halpak nói.

Tôi dang rộng đôi cánh, chuẩn bị đón gió để bay lên.

"Tobias," Jara nói. "Cô bé này tên là Toby. Đặt theo tên Tobias."

<Chao ôi! Thật là vinh hạnh,> Tôi cảm động nói. Việc này thể hiện một sự trân trọng thật sự của người Hork-Bajir đối với tôi. <Nhưng nó cũng là một cái tên rất lạ đối với người Hork-Bajir, phải không?>

"Đúng." Két đồng tình. "Một cái tên lạ."

"Một cái tên hay," Jara nói. "Toby rất khác."

"Đúng," Ket gật đầu. "Toby rất khác."

Tôi mỉm cười một mình, đoạn lùa gió vào dưới cánh và bay đi. Nhưng bay được một quãng, chợt tôi cảm thấy một cảm giác bồn chồn, rần rật trong người. Tôi liền quẹo trở lại và lượn bập bềnh bên trên nhóm Hork-Bajir.

<Anh chị nói rằng Toby rất khác...>

Jara và Két không trả lời. Thay vào đó, cô bé Hork-Bajir ngước lên nhìn tôi và mỉm cười nghiêm nghị. "Vâng, thưa chú Tobias, bạn của người Hork-Bajir, cháu rất khác."

Ngay lúc ấy, một luồng gió tóm lấy tôi, nâng tôi bay vút lên. Nhưng với đôi mắt diều hâu, tôi có thể ngắm nhìn họ một lúc nữa. Tự nhiên tôi cảm thấy vui phơi phới. Tôi vui vì Dak Hamee nói đúng. Câu chuyện không có kết thúc. Cô bé được đặt theo tên tôi - Toby Hamee, hậu duệ của cô gái Andalite dũng cảm và Nhà tiên tri Hork-Bajir - sẽ viết nên chương tiếp theo.

HẾT The Hork-Bajir Chronicles

---

[1] Hạ nguyên tử (subatomic): tức là nhỏ hơn nguyên tử.

K. A. APPLEGATE
ANIMORPHS
NGƯỜI HÓA THÚ
TOBIAS
#23. Kẻ giả danh

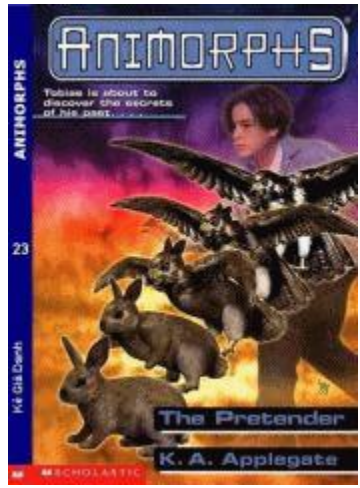

Tác phẩm: Animorphs
Tập 23: Kẻ Giả Danh
Nguyên tác: Animorphs #23: The Pretender
Tác giả: K. A. Applegate
Dịch giả: Tuấn Khanh
Nhà xuất bản: Trẻ, 01/2002
Khổ sách: 11 x 18 cm
Số trang: 170
Giá sách: 6.000 vnđ
Thực hiện ebook: ANIMORPHS Team
Scan: nguoimedocsach
Đánh máy: duongtamnhu
Đối chiếu: nguoimedocsach
Dịch bổ sung: nguoimedocsach, phantrang
Sửa chỉnh tả: nguoimedocsach, santseiya
Thiết kế bìa: 4DHN
Chuyển sang ebook: santseiya
Ebook BB: Cent
Ngày hoàn thành: 05/10/2009
Nơi hoàn thành: Hà Nội
ooO TVE Ooo

MỤC LỤC

TÓM TẮT NỘI DUNG TẬP 22
CHƯƠNG 1
CHƯƠNG 2
CHƯƠNG 3
CHƯƠNG 4
CHƯƠNG 5
CHƯƠNG 6
CHƯƠNG 7
CHƯƠNG 8
CHƯƠNG 9
CHƯƠNG 10
CHƯƠNG 11
CHƯƠNG 12
CHƯƠNG 13
CHƯƠNG 14
CHƯƠNG 15
CHƯƠNG 16
CHƯƠNG 17
CHƯƠNG 18
CHƯƠNG 19
CHƯƠNG 20
CHƯƠNG 21
CHƯƠNG 22
CHƯƠNG 23
CHƯƠNG 24
CHƯƠNG 25
CHƯƠNG 26
CHƯƠNG 27
CHƯƠNG 28
CHƯƠNG 29
CHƯƠNG 30
CHƯƠNG 31

TẬP 22: ĐÒN TRỪNG PHẠT

1. Người kể chuyện:

Rachel

2. Nội dung:

Nhận được tin Ax báo rằng Tobias đã bị David giết chết, Rachel biến hình thành cú và bay đến nhà Marco cùng Ax. Chứng kiến cảnh David biến hình thành Marco và đánh Ax trọng thương, Rachel liền đuổi theo David, lúc này đã biến hình thành đại bàng lửa. Cuộc rượt đuổi giữa hai chú chim diễn ra rất khốc liệt, kết thúc bằng cú tấn công trời giáng của Tobias dành cho David. David bỏ chạy. Và Tobias không hề hấn gì. David đã giết lầm một chú diều hâu đuôi đỏ thật.

Giấu không cho David biết sự thật Tobias còn sống, Hội Animorphs quyết định giăng bẫy để trừng trị tên phản bội. Nhưng việc đầu tiên vẫn là phải ngăn chặn cuộc họp cấp cao khối G8 tại khu resort Marriott. Trong đêm bão bùng, cả hội biến thành cá heo bơi lại gần khu resort. Cập bờ, họ biến thành voi và tê giác phá hủy cơ sở vật chất của khu resort. Kế hoạch thành công, cuộc họp G8 đã bị hủy. Biến lại thành cá heo bơi ra biển để trở về lại đất liền sau phi vụ phá hủy trên, họ đã chạm trán David trong lốt cá voi sát thủ. Cassie phải biến hình thành cá voi lưng gù để đuổi David đi.

David, khi thì trong lốt Marco, khi thì trong lốt Saddler, lúc thì trong lốt một con bọ nào đó tiếp cận Jake và Rachel yêu cầu trao cho hắn Hộp biến hình, bù lại hắn sẽ không bao giờ tiết lộ thân phận của cả Hội cho bọn Yeerk. Giả vờ chấp nhận yêu cầu trao đổi của David, hội Animorphs tương kế tựu kế, dụ David biến hình thành chuột chui vào trong một đường cống cùng với Rachel dẫn đường. Bên ngoài, bốn bạn còn lại (trừ Tobias) bị ép biến thành gián và bị David nhốt trong 1 chai Pepsi. Tobias đã giải thoát 4 người bạn của mình và phối hợp cùng với Rachel trừng phạt David. David bị kẹt trong lốt hình biến chuột bạch, trở thành một *nothlit*, và bị đem ra bỏ ngoài một hòn đảo ngoài biển.

3. Nhân vật quan trọng:

Hội Animorph: Jake, Marco, Rachel, Cassie, Tobias, David

Ax

Visser Ba

4. Những loài thú mới được thu nạp:

Jake:

Marco: Tê giác

Rachel:

Cassie: Voi

Tobias: Voi
Ax: Voi
David: Marco, Cá voi sát thủ, Saddler, Rắn chuông, Chuột bạch.
5. Những lốt hình được sử dụng:
Jake: Hổ, Hải âu, Cá heo, Tê giác, Chim ưng Peregrine, Gián
Marco: Hải âu, Cá heo, Tê giác, Ớ biển, Gián
Rachel: Cú, Ruồi, Hải âu, Cá heo, Voi, Chuột bạch
Cassie: Hải âu, Cá heo, Voi, Cá voi lưng gù, Ớ biển, Gián
Tobias: Hải âu, Cá heo, Voi, Tobias-người
Ax: Diều mướp, Ruồi, Hải âu, Cá heo, Voi, Người, Gián

DI CHÚC CỦA NGƯỜI CHA

CHƯƠNG 1

Tên tôi là Tobias.

Tên tôi đó, song mấy cái tên có thực sự nói cho bạn biết được gì nhiều đâu phải không? Tôi từng biết đến hai cô nhỏ Rachel. Một cô thì tỉnh tình khó chịu và động tí là khóc. Còn cô nhỏ Rachel kia - bạn của tôi - lại là một cô nhỏ cực kỳ can đảm. Tôi chưa từng gặp ai can đảm đến thế.

Nhưng dù sao thì khi tôi nói với các bạn tên tôi là Tobias, chỉ ít ra, các bạn cũng cho rằng đó là cái tên của một con người, đúng không? Các bạn sẽ nghĩ rằng tôi có hai cánh tay, hai cẳng chân, một khuôn mặt và một cái miệng. Đấy, tôi đã nói rồi, cái tên đó thậm chí không nói cho bạn biết rằng: *"Tôi không phải là người."*

Tôi đã từng là người. Khi lọt lòng mẹ, tôi là người. Tôi có những tính cách của một con người. Và tôi có thể biến thành người trong vòng hai giờ đồng hồ mỗi lần. Nhưng tôi không phải là người.

Hiện tại tôi là một con diều hâu đuôi đỏ, chuyên sống trong rừng, gần những cánh đồng rộng hay những bãi cỏ lớn dài tít tắp. Tụi tôi (diều hâu đuôi đỏ ấy mà) là các nhà đi săn hạng nhất ở mục này: Đứng yên trên cây, nhìn như rađa khắp hết vùng, nhìn từng chi tiết một rồi… phụp!... nhào xuống chụp con mồi gọn hơ.

Công việc hàng ngày của tôi là thế đó. Tôi trú ngụ trên những thân cây gần một bãi cỏ xanh tuyệt vời. Thật không may, việc săn mồi có những lúc chẳng ra sao cả. Chỉ là tự dưng nó thế thôi. Trong đời của một con thú săn mồi, có những lúc cuộc sống rất dễ chịu, nhưng cũng có nhiều khi rất khó khăn.

Nhưng còn hơn thế nữa, đó chính là sự cạnh tranh. Có một tên diều hâu đuôi đỏ khác mò tới lãnh địa của tôi. Nó xử những chú chuột của tôi. Chính nó và đợt nắng nóng đang diễn ra đã làm cho thức ăn trở nên khá khan hiếm.

Ngốc quá hả? Thiệt là ngốc nghếch khi nhọc công lo lắng và suy nghĩ đến những điều như thế? Ý tôi là, tôi có những năng lực hay ho hơn nhiều so với đám đuôi đỏ khác. Tôi có thể biến thành người. Tôi có thể biến thành bất cứ một loài thú nào. Tôi có thể biến thành một con vật nào đó thuộc họ mèo hay thành rắn để đuổi cổ tên đuôi đỏ kia đi cơ mà.

Chỉ có điều là tôi không làm thế.

Tôi có thể hù doạ tên diều hâu khác. Giữa hai thằng đuôi đỏ với nhau, tụi tôi có thể đánh nhau để phân thắng bại.

Chỉ có điều là tôi không làm thế.

Tôi chẳng làm gì sất. Một lúc nào đó, hắn sẽ đáp trên lưng tôi, dúi tôi xuống. Đến lúc đó, có thể tôi sẽ buộc phải ra quyết định phải làm

gì. Nhưng ngay tại thời điểm này, ngay lúc này, tôi chẳng làm gì sất. Tôi chỉ cảm thấy cái đói cồn cào.

Tôi có thể bay đi kiếm mấy đứa bạn - Rachel hay hội viên hội Animorphs - nhờ giúp đỡ. Nhưng như thế thì yếu ớt quá. Sao tôi có thể đi cậy cục nhờ tụi bạn giúp mình giải quyết tình huống mà lẽ ra tôi phải tự xử lý lấy cơ chứ?

Tôi đứng trên cành cây thân quen, nhìn chăm chắm xuống khu đồng cỏ khô xem xét từng chút một để tìm miếng mồi cho mình.

Tôi chờ và lắng nghe cả những âm thanh của tiếng sột soạt thân cỏ va vào nhau. Một hơi thở nhẹ ở sát mặt đất làm tỉ xỉu bụi bay lên. Tiếng một bàn chân nhỏ xỉu đang cào vào đất.

Và những lúc như vậy tôi cũng nhìn vào hắn, tên diều hâu lạ mặt mới đến. Hắn đứng cách tôi cỡ một trăm mét. Tôi thấy hắn rõ mồn một. Cái mặt của hắn có vẻ giận dữ, cặp mắt màu nâu vàng. Nhìn hắn cũng… dễ nể với cái mỏ nhọn và cái đuôi bự và khỏe.

Hắn cũng nhìn tôi. Mắt của chúng tôi giao nhau. Hắn là một con diều hâu đích thực… còn tôi là Tobias diều hâu. Một nửa diều hâu thôi.

<Không,> tôi nói với hắn, dù rằng tôi thừa biết hắn chẳng hiểu gì cả. <Không, ta sẽ không dùng quyền năng biến hình để đối phó với ngươi. Sẽ chỉ là ta với ngươi, diều hâu với diều hâu mà thôi.>

Tên diều hâu nhìn sang cánh đồng, tôi cũng vậy. Tôi đã để ý chỗ bụi cỏ nọ có một gia đình thỏ gồm thỏ mẹ và ba thỏ con. Tôi còn đủ tỉnh người trong mình nên cũng hiểu được rằng không thể làm hại con nít. Nếu đã "chơi" thì lựa thỏ lớn thôi.

Nhưng khổ nỗi lý trí con người cứ dằn vặt tôi. Cuộc sống nơi hoang dã này có bình yên như trong công viên Disneyland đâu. Nếu tôi săn thỏ mẹ thì mấy con thỏ con cũng tiêu luôn vì không ai chăm sóc. Nhưng nếu tôi chỉ hạ một con thỏ con thôi thì thỏ mẹ lại còn sống để chăm sóc những đứa còn lại. Thiệt khổ tâm quá!

Và thỏ mẹ lại sanh thêm thỏ con cho tôi tóm cổ, xé xác, ăn thịt.

Tôi còn có một điều phân vân nữa: Thỏ dữ hơn chuột nhiều. Chúng có khả năng dồn sức mạnh xuống mấy cái chân rồi giáng một đòn khiến bạn choáng váng luôn.

Cuộc đời của tôi đó. Một cánh đồng khan hiếm mồi. Một tên xâm lăng muốn chiếm chỗ của tôi và một gia đình thỏ khiến tôi phải phân vân, áy náy.

Đó, bạn đã rõ ý của tôi khi bảo bạn rằng mấy cái tên chẳng nói được gì nhiều chưa? Hồi xưa, khi mà tôi là một con người thực thụ, "Tobias" là một từ có nghĩa là một kẻ yếu đuối, nhút nhát. Con người tôi đó. Tôi nghĩ, hồi đó, tôi khá dễ thương; thầy giáo mến tôi và lũ con gái thấy thương hại tôi. Còn mấy thằng chuyên đi bắt nạt người khác thì coi tôi giống như một con muỗi đang đậu trên cổ, sẵn sàng cho tụi nó đập.

Những ý nghĩa ấy đã biến đổi hoàn toàn theo cái cách không ai có thể tưởng tượng nổi. Nó diễn ra vào một đêm tối trời khi Jake, Rachel, Marco, Cassie và tôi băng ngang qua một công trường bỏ hoang.

Tại đó, tụi tôi nhìn thấy một con tàu không gian thương tích đầy mình hạ cánh. Tại đó, tụi tôi gặp ông hoàng Andalite Elfangor đang hấp hối.

Ông hoàng Elfangor đã nói với tụi tôi rằng cuộc sống của loài người đang gần đến ngày tận thế. Ông kể tụi tôi nghe về cuộc xâm lăng Trái Đất của bọn Yeerk, một cuộc xâm lăng kỉn đáo thông qua những con sên ký sinh. Chúng chui vào não bộ và biến bạn thành nô lệ của chúng.

Và ông hoàng Elfangor cũng đã trao cho tụi tôi một quyền năng mà xưa giờ chỉ có mình người Andalite có - công nghệ biến hình của người Andalite.

Tụi tôi có khả năng biến hình - đúng, là biến hình - thành bất cứ con vật nào sau khi chạm vào nó và thu nạp ADN của nó.

Tôi đã biến hình thành một chú diều hâu. Tôi đã ở trong lốt hình biến quá thời hạn hai giờ đồng hồ cho phép, và tôi bị mắc kẹt trong cơ thể của một chú diều hâu đuôi đỏ.

Chán chưa, kẹt trong một thế giới mà chung quanh toàn là kẻ thù. Không giống như con người chỉ việc đi làm, kiếm tiền rồi ra siêu thị mua thức ăn để trong bọc nhựa về nhà mà xơi. Ở đây, tôi phải đánh nhau, chộp giựt… để kiếm miếng ăn.

Tôi phải giết con mồi của mình để sống. Tôi phải nhào xuống, nhấn những móng vuốt sắc lẻm của mình vào não, vào cổ của con mồi. Tôi phải cảm nhận được nhịp đập của trái tim con mồi ngừng lại. Rồi sau đó… sau đó tôi đã bắt đầu đánh chén rồi.

Đó là toàn bộ ý nghĩa của cái tên Tobias. Thằng Tobias-tôi, một sinh vật lạ lùng và duy nhất.

Có cái gì đó chuyển động!

Chỉ là sự nhúc nhích của một thân cỏ cao. Con diều hâu đối thủ của tôi lại đang nhìn chỗ khác. Nó không thấy con mồi của tôi.

Con mồi này là của tôi.

Tôi mở cánh, bắt luồng gió và sà nhanh xuống những ngọn cỏ vàng và hoa dại đang lay động. Tôi thấy thấp thoáng một khoảng lông nâu, một con thỏ.

Mọi chuyện xảy ra trong ít giây thôi.

Tôi chuyển hướng tấn công, bẻ đuôi để điều chỉnh hướng và bổ xuống. Đuôi tôi xòe ra, nhằm vào con thỏ con. Nó không thấy tôi.

Thỏ mẹ đã nhìn thấy tôi nhưng nó lại đang ở cách đó hơn nửa thước. Chậm rồi!

Tôi chuẩn bị xếp đuôi lại để quắp lấy con mồi.

<Aaahhhhh…!>

Bất thình lình tôi bị tê điếng người. Một cặp cánh rộng xuất hiện ở phía trên tôi đang che sụp ánh mặt trời lại. Những cái móng vuốt khổng lồ thiện nghệ bổ xuống.

Tôi kêu lên trong sự sợ hãi, rớt thịch xuống đất, mỏ va xuống. Tôi bị hạ rồi, té thảm thương và còn bị mất con mồi nữa chứ.

Tôi hốt hoảng vỗ cánh liên tục, tôi muốn bay lên, rồi…

BỤP!

Con thỏ mẹ đã về lại chỗ của nó và đá vào đầu tôi, nhanh đến mức tôi không kịp tránh. Bụi tung đầy mắt tôi. Bóng tối bao phủ, tôi hoảng loạn. Thỏ mẹ đứng trước mặt tôi, chắn cho lũ con, tai nó dựng ngược, mắt nó mở to.

Nhưng nó không nhìn thấy con diều hâu đối thủ của tôi ở đằng sau đang sà xuống, mở vuốt ra, quắp lấy một con thỏ con và mang đi.

CHƯƠNG 2

Tôi đang đói meo, lại bị hụt mất mồi nữa chứ.

Đây không phải là lần đầu tiên tôi gặp chuyện… đau buồn như vậy. Cách đây mấy tuần, tôi cũng đã "bị" như vầy rồi. Những ánh chớp sáng như đánh thức những ký ức của tôi. Tôi đang tiến lại gần con mồi của mình thì, ngay tại thời điểm quyết định, tôi lại thấy trí óc mình đang tự đặt vào địa vị của con mồi mà suy nghĩ. Tôi biết, nghe vụ này có vẻ điên điên. Nhưng, nếu bạn là tôi, bạn sẽ nói được gì về sự điên khùng này cơ chứ?

Đôi lúc tôi tự hỏi liệu mình có là một tên khùng không nhỉ. Tôi tự hỏi nếu trong thực tế, tôi là một kẻ vô vọng, một tên mát dây nói năng lảm nhảm bị nhốt trong một nhà thương điên, dám tôi cũng sẽ nghĩ rằng tôi là một con diều hâu lắm. Có thể tôi sẽ mặc bộ quần áo dành cho người điên, ở trong một căn phòng lót đệm dành cho người điên, những kẻ tự cho rằng mình là Napoleon hay George Washington hay là một con diều hâu đuôi đỏ.

Biết đâu đấy. Một người điên có biết là mình bị điên không nhỉ? Liệu anh ta có nhận ra rằng những gì anh ta đang tưởng tượng là vô thực không nhỉ?

Tôi đã để mất con thỏ cho một con diều hâu khác. Điều đó ám ảnh tôi hoài. Đối với một loài săn mồi mà bị một con săn mồi khác đánh bại và cướp miếng ăn, nó giống như mình luôn luôn bay dưới một cái bóng đe doạ nào đó.

Song, ngay lúc này, trong tôi, có một nhu cầu mạnh mẽ hơn cái nhu cầu chuẩn mực đúng đắn - đó là tôi đang đói mèm. Một con chim săn mồi mà đói là một con chim tuyệt vọng. Và nó sẽ trở nên hết sức nguy hiểm vì cái đói của nó.

Bây giờ trời vẫn còn sớm lắm. Những dãy nhà mọc phía dưới tôi còn yên tĩnh. Lác đác có mấy ông bố bà mẹ đang leo lên xe để đi làm. Mấy đứa trẻ thì đang tụm năm tụm ba để chờ xe bus tới chở vào trường. Một hai đứa đang lò cò vận động giải khuây trong khi chờ. Mặt đứa nào đứa nấy còn ngái ngủ thấy rõ.

Tôi thả mình trôi trên không khí, lơ đãng ngó qua mấy người đó. Rồi bất chợt tôi thấy "nó".

Nó còn tươi, tôi có thể thấy ngay điều đó. Một con gấu trúc. Nửa thân dưới của nó bị bánh xe nghiền nát bét.

Một con thú chết do bị xe cán. Xác chết thối.

Nhưng mà nói cho cùng thì nó vẫn còn… tươi lắm. Chắc nó mới chết đây đâu chừng hơn một giờ thôi. Thịt của nó vẫn còn ấm, nhất là vào cái ngày ấm áp như hôm nay. Lũ giòi bọ cũng còn chưa kịp phát sinh nữa kìa. Đúng, vẫn còn chưa.

Tôi lượn một vòng bên trên nó.

Nếu mà nó còn sống thì sao nhỉ? Thiệt ngu quá, đúng không, khi tự vẽ ra một đường lằn giữa việc là con mồi vẫn còn sống, và bạn phải giết nó, rồi tự nhủ rằng là điều đó là ổn, là bình thường. Và mặt khác, ăn một con mồi chết rồi lại coi đó là vượt quá giới hạn.

Mà sự thật, tôi cũng đã từng thấy có mấy con diều hâu ăn xác thú chết trên đường. Đó là những con diều hâu già yếu, thiếu may mắn. Chuyện đó có mà.

Nhưng với tôi, chuyện đó chưa từng xảy ra.

Tôi lượn vòng thấp hơn. Thịt tươi quá đi mất. Tôi đang đói ngấu. Quả là một sự phân biệt vô nghĩa và ngốc nghếch. Cái đói cào cấu tôi, buộc tôi phải chấp nhận chuyện này.

Tôi sà xuống. Đột ngột như thể tôi đang lao xuống để giết con mồi còn sống vậy. Có lẽ tôi muốn giả bộ, muốn tự phỉnh mình rằng đó là điều tôi đang làm.

Tôi sà xuống và đáp xuống mặt đường trải nhựa nứt nẻ. Tôi nhìn quanh ngó chừng mấy chiếc xe. Đường phố vắng tanh.

Nhanh chóng, len lén như một tên ăn trộm, tôi thọc mỏ vào bụng con gấu trúc. Và tôi bắt đầu đánh chén.

Quả thật, thịt con gấu trúc còn ấm lắm. Tôi nuốt lấy nuốt để. Xé rồi nuốt. Xé rồi nuốt.

“Có phải Tobias đó không?”

Tôi ngóc đầu lên, nhìn quanh. Tôi biết cái giọng nói này của ai mà.

Rachel ư? Không! Ôi, trời ơi, không! Không!

Nhỏ đứng ngay đó, cặp cuốn sách dưới nách. Cho dù đứng giữa bãi bùn lầy hay giữa cơn mưa đá, Rachel vẫn cứ đẹp như thường. Vào một ngày nắng ấm, tươi vui, nhỏ làm trái tim tôi đau nhói.

Nhỏ nhìn tôi. Ái ngại cho tôi. Muốn nói gì đó để biện minh cho việc làm của tôi là đúng đắn, nhưng chẳng biết nói sao. Đau đớn cho tôi. Cảm nhận sự bẽ bàng của tôi.

Tôi làm gì bây giờ?

Tôi vỗ cánh, lướt ngang qua vỉa hè, và cuối cùng xòe rộng cánh, tôi bay vào không trung.

Có thể nhỏ cho rằng tôi là một còn diều hâu nào đó khác. Có thể lắm. Hoặc chỉ ít, nhỏ cũng giả bộ như không biết đó là tôi. Tế nhị đó mà.

Một mẩu gan của con gấu trúc vẫn còn trong miệng. Tôi nuốt vào. Nghẹn đắng.

CHƯƠNG 3

Hai ngày sau, tôi gặp lại Rachel khi tôi đến gặp Jake để xem có việc gì sắp phải làm không. Chẳng có phi vụ nào cả. Thời gian vừa rồi, tụi tôi đã thực hiện một việc thiệt là lớn - giải quyết vấn đề David, thành viên mới nhất của hội Animorphs. Một vấn đề cực kỳ kinh khủng.

David có một kết cục cũng hãi hùng như tôi vậy, cái kết cục mà người Andalite gọi là *nothlit*: tình trạng của một người bị kẹt trong lốt hình biến do xài quá giờ. Nhưng tệ hơn nữa là lúc này David bị kẹt vĩnh viễn trong hình hài một con chuột. Hắn không thể bay. Hắn là một con mồi cho thú săn mồi.

Và không được như tôi, David không và sẽ không bao giờ có lại được quyền năng biến hình.

Trong buổi gặp đó, Jake nói với tôi rằng không có phi vụ nào để làm cả nhưng Rachel đang cần gặp tôi gấp, có chuyện quan trọng. Tôi nói. <Tôi sẽ tới gặp nhỏ.>

Đêm đó, tôi bay đến nhà của Rachel. Đèn trong phòng ngủ của mẹ và hai nhỏ em của Rachel đã tắt hết. Rachel để cửa sổ mở như thường lệ. Thỉnh thoảng, tôi cũng hay ghé qua và làm bài tập giúp nhỏ. Cũng lạ, mỗi khi như vậy, sự khao khát được sống lại cuộc đời người bình thường của tôi cứ dâng lên.

Tôi lướt êm ru lọt vào cửa sổ phòng Rachel một cách dễ dàng vì đã luyện tập nhiều rồi và đậu trên bàn của nhỏ.

Rachel đang ngồi trong bóng tối với cây đèn nhỏ để đọc sách. Ánh sáng chỉ vừa đủ rọi vào các trang sách. Nhỏ đặt cuốn sách xuống bàn.

"Chào Tobias," nhỏ nói khẽ.

<Chào Rachel. Nghe nè, chuyện ngày hôm nay ->

"Có chuyện rồi," nhỏ ngắt ngang, không cho tôi nói hết câu.

<Chuyện gì thế?>

"Có người đi tìm bồ ở khắp nơi, hỏi han đủ thứ về bồ đó, Tobias."

Tim tôi như muốn ngừng đập. Tôi thở dốc. "Ý bồ là sao? Có ai đó đang hỏi thăm mình á?"

Rachel lăn khỏi giường. Nhỏ đang mặc một cái quần thể thao dài. Tôi nghĩ đó là đồ ngủ của nhỏ. Tôi không nhận ra được đó là trang phục của đội nào và số áo là bao nhiêu. Hồi đó, tôi chưa bao giờ say mê thể thao, giờ đây, nó lại càng chẳng có ý nghĩa gì đối với tôi cả.

Nhỏ tắt ngọn đèn mờ mờ cạnh giường rồi lại chỗ tôi đang đậu.

"Một tay luật sư nào đó, hắn ta nói hắn là luật sư của ba bồ. Hắn nói hắn là đại diện cho một người phụ nữ. Chị ta nói tên chị ta là Aria và là chị họ của bồ."

<Aria á? Có phải là một bài hát trong một vở nhạc kịch không ta?

>

Rachel nhún vai, bồn chồn kiểu như muốn nói với tôi rằng: “Bồ là cái thứ gì thế, ngốc chắc? Chú ý nghe coi!” "Ai mà thèm để ý xem tên chị ta có nghĩa là gì cơ chứ?”

<Chị họ của mình á? Chị ta có nói chị ta có họ hàng với mình như thế nào không? Ý mình là họ bên nội hay bên ngoại ỉ mà?>

“Coi, mình không có dịp hỏi chị ta vụ đó,” Rachel nói, có vẻ bực.

Tôi cười phá lên. *Đừng có hỏi tôi vì sao nha, nhưng cái kiểu Rachel quạu cọ bao giờ cũng khiến tôi mắc cười.*

"Thông tin này được truyền qua từ một người khác," Rachel nói rõ. "Từ Chapman."

Câu nói của nhỏ dập tắt mọi cảm giác hứng khởi của tôi. Ông Chapman, hiệu phó trường tôi, hay đúng hơn đã từng là trường tôi, hiện đang là một nhân vật Cho-Mượn-Xác hàng cao cấp của tụi Yeerk.

<Chapman hả?> Tôi hỏi. <Sao ổng biết được tin này? Rồi ổng có hỏi gì bồ không?>

Rachel lắc đầu. Cái động tác đơn giản đó làm cho mái tóc dài vàng óng của nhỏ phủ qua vai. Thật là đẹp.

“Không, ổng hỏi Melissa, con gái ổng học chung trường với mình đó, coi nó biết gì về Tobias không. Mình chỉ tình cờ đứng ở đó thôi.”

<Mình không tin có chuyện này.>

“Chẳng có ai tin bất cứ điều gì trong chuyện này cả,” Rachel nói. “Marco cũng cực kỳ nghi ngờ điều đó. Nhưng giá trị của thông tin đó khiến mình nghĩ đó là một tin thứ thiệt. Ý mình là có thể thầy Chapman không nói hết những điều ổng biết cho con gái nghe, và mình thì cho rằng, ổng cũng không để ý rằng mình đang đứng đó.”

<Nói thế thôi, nhưng mình vẫn ngửi thấy có mùi gì đó. Marco đặt câu hỏi nghi vấn là hoàn toàn đúng đó. Cái mùi này có vẻ không thơm tho gì sất.>

Rachel bật cười. “Đúng vậy đó, Chapman nói là, “Tobias tự nhiên biến khỏi trường mấy tháng nay. Tôi tìm đến địa chỉ mới nhất của nó thì người bảo vệ khu đó nói anh ta cho rằng nó đã chuyển đến ở với một bà dì khác của nó rồi.””

<Ừ, thế đấy, đúng là kiểu của gia đình mình,> tôi nói và cố làm bộ vui vẻ. Cả bố lẫn mẹ của tôi được coi là đã chết cả rồi. Tôi là thứ bị đùn đẩy giữa các ông cậu, bà dì… Một người trong số đó là kẻ nghiện rượu, còn những người khác thì chỉ có thể nói là thật buồn chán.

Chẳng ai muốn nhận tôi cả. Tôi không phải nói điều này ra để được thương hại. Nhưng đó là chuyện có thật của đời tôi. Tôi cũng không muốn trách móc ai hết vì khi không chẳng ai muốn đùng một cái thêm một thằng nhỏ về để nuôi báo cô cả. Ngay cả khi tôi bốc hơi khỏi thế giới này, chắc họ cũng chỉ bỏ chút ít thời gian để lưu tâm thôi là đẹp lắm rồi.

“Nè, mình biết chỗ ở của ông luật sư đó,” Rachel nói “Anh Jake nói là tụi mình hoàn toàn có khả năng giúp bồ phanh phui vụ này.”

<Hẳn đó là một cái bẫy rồi,> tôi nói. <Luật sư của ba mình á? Sao nghe khó tin quá. Khi mẹ mình biến mất và khi ba mình qua đời, chẳng thấy có di chúc hay bất cứ thứ gì sất cả.>

"Mình cũng chẳng biết phải nói gì với bồ nữa," Rachel an ủi.

<Luật sư của ba mình, và một người phụ nữ tên là Aria tự xưng là chị họ của mình. Đó là một cái bẫy. Có kẻ nào đó đang muốn tìm hiểu xem mình thực sự là ai.>

Rachel gật đầu, nhưng có vẻ như nhỏ vẫn không đồng ý hoàn toàn. "Rất có thể. Hoàn toàn có thể là như thế. Song mình nghĩ bà chị này ở Châu Phi từ đó đến giờ. Chị ta mới quay trở về đây và phát hiện ra rằng chẳng ai biết bồ đang ở đâu cả. Thế là chị ta liên hệ với luật sư của ba bồ. Chị ta nói với ông luật sư và thầy Chapman rằng chị ta muốn đón bồ về."

<Đón mình về á?>

"Ừ, chị ta sẽ đón bồ về nhà, Tobias, cho bồ một mái ấm gia đình."

CHƯƠNG 4

Ông luật sư đó có tên là De Groot. Chỗ làm việc của ổng chẳng ra hồn một cái văn phòng gì cả. Nó nằm ở trên một con phố buôn bán, một đầu là một cửa hàng tiện lợi, còn đầu kia là văn phòng hãng Bảo hiểm State Farm.

Chỗ này nom chả giống một nơi thích hợp để đặt bẫy gì cả. Nhưng có một điều người ta thường hay nói về mấy cái bẫy: Hễ nó nom giống bẫy thiệt, thì nó sẽ chả bẫy được cái gì hết.

Và địa điểm này cũng gây một trở ngại lớn cho tụi tôi: Không có chỗ nào khả dĩ cho một con thú lớn ẩn nấp cả. Không có chỗ cho hổ-Jake và gấu-Rachel.

Phía sau toà nhà là một chiếc xe đổ rác của hãng Dumpster được phủ kín. Giữa chiếc Dumpster và tường sau của toà nhà chỉ có một khoảng không chật chội, đủ tối, đủ vắng để tôi có thể biến hình mà không ai thấy.

Nhưng tôi vẫn còn ngập ngừng và cứ bay vài vòng trên nóc của dãy nhà, quan sát một lát cho chắc ăn. Tôi có thể nhìn thấy cửa sổ trước của văn phòng tay luật sư đó. Tôi nhìn thấy một cô thư ký đang ngồi trực. Tôi cũng thấy một vài cuốn tạp chí cũ trên bàn ở phòng đợi. Nhưng hổng thấy De Groot đâu hết.

Không sao. Thấy mặt một người không giải quyết được chuyện gì hết, quan trọng là hắn có một con sên Yeerk trong đầu hay không thôi.

Tôi nhìn quanh một vòng. Các chiến hữu của tôi đã vào vị trí hết rồi, Jake và Cassie thì đang ngồi ở ghế ngoài cửa tiệm Taco Bell, phía bên đường đối diện. Jake đang nhai khoai tây rán, dòm tôi qua vai Cassie. Nó biết tôi có thể nhìn thấy nó. Tôi đảo một vòng nhỏ, làm một động tác chào kỉn đáo. Còn nó đáp lại bằng cách giơ cao một miếng khoai tây chiên, như thể đang nâng ly chúc tôi thành công vậy.

Tôi cũng thấy Marco ra khỏi một tiệm thực phẩm ở dãy nhà cùng phía với văn phòng luật sư. Cậu ta đang cầm một bịch nước - mà xin lỗi nha, nó lớn đến độ bằng một thùng nước chứ không vừa. Loại mà tôi có thể trầm mình vào tắm thoải mái đó - và uống ngon lành. Nói Ax khi biến thành người thì ham ăn vô kể nhưng Marco thì khỏi, tỉnh đó có sẵn rồi. Cậu ta làm ra vẻ chợt nhận ra Ax - đi nhiên là trong lốt người rồi - và vừa bước ngang qua vừa giơ tay chào.

Tôi không nhìn thấy Rachel nhưng biết nhỏ đang ở đâu. Hiện giờ nhỏ đang ở trong tiệm giặt ủi công cộng Laundromat, nằm kế bên văn phòng luật sư. Nhỏ là người đầu tiên sẽ hỗ trợ tôi. Chỉ cần nghe tôi hú lên là nhỏ sẵn sàng biến thành gấu, đạp tung bức tường nhà tắm sát vách với văn phòng, xông vào ăm tôi ra liền.

Tội nghiệp cho ai muốn dùng phòng tắm đúng lúc Rachel đang ở trong đó nha.

Mọi người đã vào vị trí hết rồi. Mọi thứ cũng đã sẵn sàng cả rồi. Tôi cũng phải làm nhiệm vụ của mình đây.

Nhưng tôi vẫn ngập ngừng. Không phải vì tình huống khiến tôi lo lắng, không phải vì tôi sợ hãi. Có một con gấu xám sẵn sàng cứu trợ khi cần thiết thì quá an tâm rồi còn gì.

Chủ yếu chỉ là do tôi căng thẳng. Không biết tôi sắp phát hiện ra được điều gì đây? Không biết tôi sắp thu thập được thông tin gì đây? Không biết mình sẽ phải đối mặt với loại dụ khị nào: Lời lẽ cám dỗ kỳ lạ hay những khái niệm lạ lùng? Nhưng, cái khiến tôi thực sự thấy lo nhất chỉnh là sự cám dỗ có một mái ấm gia đình.

Coi nào, Tobias, tôi tự nhủ, *tụi nó đang thấy mình lừng khừng đó. Hãy kết thúc sự vụ thôi.*

Tôi giảm tốc và đáp xuống phía sân sau nối với khu Dumspter. Hà… chỗ này mà một con chim diều hâu không vướng bận gì sẽ thích đây. Ở đây lổm ngổm nào là lon bia, bao đựng bánh hiệu Doritos đã bị biến màu do thời tiết, giấy bọc kẹo, thuốc lá hút dở dang…

Tôi đáp xuống những ngọn cỏ lởm chởm, nhớp nháp, bẩn thỉu và bắt đầu biến hình.

Thật là buồn cười, bạn thấy đó, bởi vì khi Jake hay những đứa khác biến thành người thì được gọi là hoàn hình. Còn với tôi, người chỉ là một lốt thú mà tôi có thể sử dụng để biến hình mà thôi. ADN con người chảy trong huyết quản của tôi, ADN người của chỉnh tôi, nhờ vì tôi đã giải quyết gọn gàng một vài công việc giúp một sinh vật có quyền năng cực lớn có tên là người Ellimist.

Trong nhiệm vụ đầu tiên, tôi bị kẹt trong hình diều hâu vì đã qua hai tiếng xài năng lực đó. Cái cơ thể mà tôi nghĩ bây giờ là cơ thể thật của tôi rồi. Vài tháng sau, người Ellimist đã cho tôi quyền năng biến hình trở lại sau khi nhờ tôi lo giùm chuyện cứu chủng tộc Hork-Bajir ra khỏi sự diệt vong vì bị nô lệ bởi bọn Yeerk. Đó là một câu chuyện dài và vô cùng phức tạp.

Khi ông ta hỏi tôi muốn cái gì, đi nhiên là tôi nói tôi muốn được thành người. Tôi thì cứ nghĩ là ông ta làm cái "bùm" - biến tôi lại thành người, nhưng không hề - Ông ta giúp tôi có lại quyền năng biến hình và giúp cho tôi lấy được mẫu ADN của chỉnh tôi trong quá khứ.

Tôi lại có thể trở thành chỉnh tôi. Tôi có thể lại là thằng Tobias trong hai giờ đồng hồ. Nếu qua thời gian đó, tôi bị "kẹt" luôn trong hình dạng của Tobias và mất luôn năng lực biến hình.

Ax đã nói cho tôi biết chút đỉnh về người Ellimist. Không ai có thể chắc được chỉ có một người, hay nhiều người, hay loài này được cấu tạo ra sao.

Dù sao đi nữa, người Andalite cũng kể nhiều chuyện thần thoại về người Ellimist. Đối với họ thì người Ellimist là những kẻ bịp bợm,

không đáng tin cậy. Những sinh vật dùng quyền năng của mình theo những cách thức không thể đoán trước được.

Vậy đó, người Ellimist cũng đã gạt tôi. Ông đã đẩy tôi vào thế phải lựa chọn điều khá là khắc nghiệt: trở thành người và từ bỏ biến hình hoặc chọn cuộc đời thấp thỏm mà tôi đang mang giờ đây.

Tất cả những hồi ức này vụt lóe trong óc tôi khi tôi bắt đầu tập trung vào lốt hình biến. Tôi cảm thấy oán giận bản thân vì đã thiếu quyết đoán. Hệt như cảm giác tôi đã từng có mỗi khi nhớ tới người Ellimist.

Trí óc tôi rối bời, thành thử thoạt tiên, quá trình biến hình của tôi chậm rì, nhưng sau đó, tôi tập trung hơn, nên tiến trình diễn ra nhanh hơn. Cơ thể của tôi bắt đầu biến đổi.

Tôi cao lớn lên. Những móng vuốt sắc của tôi cùn đi, biến thành những ngón chân hồng hào và mũm mĩm. Hai cẳng chân người của tôi phồng lên mập mạp. Tôi nghe thấy những lóng xương kéo dài ra trở nên đặc hơn. Tôi cảm thấy, mặc dù việc này diễn ra tuốt trong bụng, những cơ quan nội tạng của tôi đảo lộn và biến đổi. Nó khiến tôi thấy nhộn nhạo trong người và gần như muốn ói mửa. Quá trình biến đổi kỳ lạ này xảy ra bên trong cơ thể tôi này không gây đau đớn gì cả. Xương cánh của tôi bự lên và nặng hơn. Những ngón tay bắt đầu thòi ra từ những những mút lông cánh, cùng lúc đó, toàn bộ lông vũ trên người tôi cuộn xoắn lại và biến mất. Thay vào đó là lớp da hồng hào ẩn bên trong bộ đồ biến hình. Mỏ của tôi mềm ra, chảy nhão thành hai vành môi, răng mọc đầy nhóc trong miệng, tạo nên những âm thanh rào rạo dội lên cái sọ đang phình to ra của tôi. Thính giác của tôi trở nên lùng bùng. Tầm nhìn của tôi mờ hẳn. Những thứ nằm cách xa tôi trên sáu mét trở nên nhạt nhoà. Tiêu cự tự nhiên của mắt tôi ngắn ngủn, chỉ có thể nhìn rõ những vật ở gần. Tôi có cảm giác trần trụi khi bộ lông biến mất. Tôi thấy mình như bị điếc và mù dở. Nó giống hệt như cảm nhận khi bạn đang ngồi trước một cái màn hình tivi cũ mèm, lại còn bị điều chỉnh độ sáng và độ nét xuống còn phân nửa, và âm thanh thì được chỉnh thành những tiếng thì thầm vậy.

Con người vẫn nói rằng mình là một sinh vật hoàn hảo nhưng xin lỗi nghe - có làm diều hâu rồi mới biết. So với một con diều hâu thì thị giác và thính giác của con người trở thành điếc và mù hết ráo. Con người cũng sợ các trường trọng lực, đi đâu cũng sợ té. Diều hâu thì miễn bàn. Lực hút Trái Đất cũng chỉ là chuyện nhỏ. Khi tôi thành người, có cảm giác như ai vừa đeo hai cục sắt bự vào chân vậy, nặng nề không thể tưởng.

Các chiến hữu của tôi đã để sẵn một bộ đồ kẻng cho tôi trong một bọc giấy ở phía sau chiếc xe thùng đựng rác. Với những ngón tay gần thành hình, tôi cố gắng nhanh chóng tròng bộ đồ vô người. Mặc dù những ngón tay là kỳ công của tạo hoá, tôi vẫn thực hiện việc đó một

cách lóng ngóng. So sánh loài người với diều hâu, về mặt vật lý, nếu như có thứ gì đó vượt trội hơn, thì chỉ có thể kể đến cái tay mà thôi.

Đúng, tôi thừa nhận, bộ não của loài người là tạo vật tối ưu, nhưng nếu một người mà cụt tay thì có não cũng như không, chẳng làm được gì.

Tôi chỉnh trang lại bộ đồ vía. Tôi dòm lại đôi giày. Tôi đảo cái lưỡi bên trong miệng mình, cảm nhận sự tồn tại của những chiếc răng to và cứng.

"Xin chào," tôi thử giọng. "Chào ông. Chào bà. Tôi tên là Tobias."

CHƯƠNG 5

“Xin chào, tôi tên là Tobias, tôi…”

Tôi có vẻ do dự nên bà thư ký nhìn tôi một cách dò xét. Cứ như thể tôi vừa bước vào cửa hàng tiện lợi đang tính mượn một đồng hai mươi lăm xu để chơi trò chơi điện tử vậy.

“Tôi tên là Tobias,” tôi nói họ của tôi cho bả nghe. Trời đất, tên tôi một cách đầy đủ mà tôi cũng không tài nào nhớ nổi. Tôi có cảm giác tôi đang dùng bí danh, hèn chi mà bà ta có vẻ ngờ vực. “Tôi cho là ông De Groot muốn nói chuyện với tôi.”

Bà thư ký ngần ngừ suy nghĩ một chút, trong lúc đó tôi thấy được bảng tên của bà ta là Ingrid.

“Em phát âm sai rồi, phải gọi ổng là Đờ-Grâu. Cùng vần với từ ‘bâu[1]’”.

“Ra thế.”

“Em đợi một chút, để tôi hỏi lại ông De Groot.” Bà ta nhấn nút trên bàn điện thoại nối vào phòng của luật sư. “Ông De Groot, có một em trai tên là Tobias ở ngoài này, cậu ta nói - ồ, vâng, được rồi…”

Bà ta dập máy.

"Tôi nghĩ đúng là ông ta muốn gặp em," bà ta thừa nhận. "Qua khỏi cửa đó rồi quẹo phải."

Tôi kiểm tra cánh cửa. Chuẩn. Đúng là văn phòng luật sư này chung vách với tiệm giặt ủi. Chỉ cần nghe thấy tôi hét lên một tiếng, sau ba phút để biến hình, Rachel sẽ xô đổ bức vách đó xông vào ngay.

Trong trường hợp bạn không thể bay thì ba phút cũng là cả một khoảng thời gian dài đăng đẳng.

Tôi xoay tay nắm trên cánh cửa. Cánh tay con người thật tuyệt vời. Trong hình dạng chim, tôi sẽ phải chịu thua cái tay nắm này.

Luật sư De Groot có vẻ trẻ hơn tôi dự kiến, thậm chí ông ta có khi trẻ hơn sự tưởng tượng của tôi đến 20 tuổi đó. Ông ta bận quần trắng với dây đeo quần màu đỏ rực. Áo khoác thì vắt ngang trên lưng ghế. Thấy tôi vào, ông ta đứng vụt lên, mỉm cười.

"Vậy ra, em là Tobias."

"Phải. Tôi là Tobias."

Ông ta nhìn tôi từ đầu đến chân. Tôi cũng vậy.

“Tìm em khó quá đi, Tobias. Mời em ngồi. Em dùng gì không? Nước ngọt hay cà phê? Ồ, tôi quên, ở tuổi em, không ai uống cà phê cả. Vậy là một lon nước ngọt nhé. Tôi có Coke, Coke không đường, và hình như có cả kem soda hiệu Dr. Brown nữa. Để tôi bảo cô Ingrid kiểm tra lại.”

Nếu như ông ta đang chuẩn bị rút súng ra bắn tôi một phát, hoặc là đang cố tình kéo dài thời gian để trông chờ Visser Ba xộc vào, thì quả

thật ông ta đóng kịch quá giỏi. Tôi bớt căng thẳng được một chút. Nhưng tôi lại lâm vào trạng thái bối rối, chả biết nên trả lời thế nào cho phải: nước lọc, cà phê hay nước ngọt.

"À... ừm..."

Hà hà. Tôi đang thực hành cái kiểu nói ậm ừ, tối nghĩa của loài người.

"Cho tôi một lon Coke!" Tôi nói lớn giọng.

Ông De Groot nhấn nút gọi nội bộ. "Cô Ingrid, anh bạn trẻ của chúng ta muốn uống…"

"Coca Cola. Vâng, tôi nghe thấy tiếng cậu ta nói. Vọng cả ra ngoài này luôn á."

Tôi và ông luật sư im lặng ngồi nhìn nhau cho đến khi bà thư ký mang nước ngọt vào cho tôi. Tôi phải uống liền để tránh sự bối rối của mình. Uống bằng miệng đàng hoàng chứ không phải bằng mỏ. Vị ngọt tràn ngập cảm giác của tôi, tuyệt thật. Lại còn lạnh nữa chứ. Lâu lắm rồi tôi mới được thưởng thức nước ngọt ướp lạnh như thế này.

“Tobias à, em ở đâu suốt từ đó đến giờ? Cả hai người bảo hộ chỉnh thức của em, người này cứ tưởng em đang sống với người kia.”

Một câu hỏi tôi chẳng muốn trả lời tẹo nào. “Tôi tự xoay sở một mình được mà.”

Ông De Groot cười. “Dĩ nhiên rồi, nhưng em chưa đủ vị thành niên nên không được quyền ở một mình. Như vậy là phạm luật đó.”

“Mấy người không thể nhốt tôi lại được đâu.” Về nghĩa đen, tôi đang nói đúng sự thực. Một sự thực về một Animorph: không nhà nào, không trường học nào, hay không một nhà tù nào có thể giam giữ được tôi.

Luật sư nhìn tôi có vẻ mệt mỏi. “À… đây thật ra không phải là đề tài mà tôi định nói với em.”

“Vậy thì, ông định nói gì với tôi?”

Câu hỏi của tôi dường như khiến ông ta hơi chựng lại một chút. Cũng lạ thật. Hồi tôi còn là một con người, tôi là đứa chuyên bị bắt nạt, chưa bao giờ tôi dám bạo miệng như thế.

“Vấn đề ở đây là tôi muốn cho em xem vật mà ba em đã để lại cho em.”

"Ba tôi ngỏm lâu rồi."

“Tobias à…” Ông De Groot chồm lên, tì tay vào bàn, nhìn thẳng vào tôi. “Có một điều tôi muốn nói cho em biết là ba em, người đã chết rồi đó, người đó thật ra không phải là ba ruột em đâu.”

“Hả? Cái gì?”

“Tôi đang giữ một văn bản. Đây là một tình huống lạ lùng. Rất lạ lùng. Nghe này, Tobias, tôi sẽ thẳng thắn với em nhé. Cha tôi cũng qua đời rồi. Ông trao lại cho tôi việc điều hành văn phòng này và tiếp tục thụ lý những hồ sơ khách hàng còn dang dở. Mấy thứ giấy tờ này được ổng kẹp trong xấp hồ sơ đó. Và đây là những hướng dẫn cụ thể

ổng viết cho tôi. Rất cụ thể. Vào lần sinh nhật tới của em, bản di chúc cuối cùng của ba em sẽ được công bố theo đúng luật định."

Tôi thật tình chết đứng trước chuyện này. Nếu nó là cái bẫy thì đó quả là một cái bẫy rất lạ lùng.

"Có ý kiến gì không, Tobias? Dường như em không có vẻ ngạc nhiên lắm."

Không, tôi ngạc nhiên chứ. Tôi thấy ngạc nhiên ngay từ khi ông ta bắt đầu nói kìa. Nhưng vì tôi đã quên cách thể hiện cảm xúc qua nét mặt mất rồi. Đó là một trong những biểu hiện mà tôi chẳng bao giờ thực hành khi tôi là một con diều hâu.

"Thật là quá ngạc nhiên," tôi nói, cố diễn đạt khuôn mặt ngạc nhiên của một người bình thường. Ông ta nói là sẽ công bố một văn bản bí mật về tôi cho tôi nghe vào ngày sinh nhật tới của tôi. Nhưng khi nào thì đến sinh nhật của tôi, tôi cũng không hỏi được ông ta nữa.

"Nhưng ở đây có một tình huống mới mà tôi nghĩ là sẽ phức tạp đây. Mới đây có một cô gái, nói là con của một bà đi của em đến tìm em. Cô ta tên là Aria. Lâu nay cô ta ở Châu Phi và lần này về đây muốn gặp mặt em."

"Tại sao?"

"Ừ, cô ta nói là cùng một gia đình nên cô ta cần giúp em."

"Ồ ồ."

"Cô ta muốn gặp em vào ngày mai ở khách sạn mà cô ta đang thuê, nếu được. Chắc em biết khách sạn Hyatt ở dưới phố chứ?"

Tôi quá quen thuộc với mái toà khách sạn đó. Một con chim ưng Peregrine đang làm tổ trong một cái hốc trong tháp phát thanh. Luồng khí nóng bốc lên ở đó thật là tuyệt, tích tụ ở mặt phía Nam của toà nhà. Hơi ấm bốc lên từ dưới lòng đường và trở nên nóng hơn nhờ những bức xạ nhiệt của ánh nắng mặt trời rọi vào các ô cửa sổ.

Không lẽ tôi lại kể lể với ông ta về sự hiểu biết của tôi về cái khách sạn đó như thế? Tôi chỉ nói ngắn gọn.

"À, tôi có biết chỗ đó."

"Cô ta đang mong em lắm đó, Tobias."

"Dà…"

"Em có cần tiền hay chỗ ngủ qua đêm nay không?"

"Thôi khỏi, tôi ổn mà."

De Groot nhún vai, nhìn tôi có vẻ nghi ngờ. "Tôi hỏi vậy thôi chứ nhìn em có vẻ bảnh bao, ngon lành là đằng khác."

Tôi cố nhịn cười. Rachel chơi điệu với tôi lắm. Nhỏ đi lựa mua đồ cho tôi toàn thứ xịn không hà. Nhìn tôi giờ giống y chang một cậu trai chụp hình quảng cáo cho hãng Tommy Hilfiger vậy.

"Tôi tự lo được cho bản thân. Mà này… ông nói khi nào thì đọc cho tôi nghe cái văn bản đó vậy?"

"Vào ngày sinh nhật của em."

"À. Được rồi. Chào ông."

CHƯƠNG 6

Chừng nào mới tới ngày sinh nhật của tôi đây? Làm diều hâu lâu quá rồi nên tôi chẳng để ý ngày tháng gì cả. Hình như tháng này thì phải.

Nhưng mà tháng này là tháng mấy rồi ha?

Tôi rời khỏi văn phòng của luật sư và bước dọc theo dãy nhà. Ax và Marco thận trọng ra vẻ không để ý đến tôi. Ax đang biến hình thành người. Trên mặt ảnh có mấy vết lốm đốm nâu. Tôi dám chắc mấy thứ đó không phải là sô-cô-la mà Ax ngấu nghiến còn dính mép thì tôi chết liền đó.

Tôi không nhìn ai hết. Không gật đầu, không nháy mắt… hoàn toàn không. Lúc này, có thể có rất nhiều tên gián điệp của tụi Yeerk đang nhìn theo tụi tôi. Bất cứ cử chỉ nào bình thường nhất cũng có thể làm cho nhóm Animorphs tụi tôi bị lộ liền. Tụi tôi đã bàn nhau trước về chuyện dấu hiệu. Nếu như tôi gặp nguy thì tôi sẽ bước tới cửa hàng bán bánh rán và đứng nhìn vào trong đó. Còn nếu không có gì thì tôi sẽ đi ngang cửa của quán Mounds. Tất cả những cửa hiệu đó đều nằm trong cùng một dãy nhà.

Tôi bước qua quán Mounds. Người bán hàng mau mắn hỏi, "Cậu định mua món này hả?"

Ax và Marco rời khỏi vị trí. Tới chỗ bán báo công cộng, tôi nhìn xem thử ngày hôm nay là bao nhiêu. Dà… tháng này đúng là tháng sinh nhật của tôi rồi đó. Hôm nay là ngày 22. Sinh nhật của tôi sẽ là ngày 25. Chắc vậy. Tôi không nhớ rõ lắm.

Tôi chờ cho tới khi Ax và Marco đi khỏi rồi mới bước ra khỏi quán. Ánh sáng mặt trời chói chang làm tôi hấp háy mắt và suýt nữa thì quen thói muốn vẫy cánh bay lên.

Ba tôi! Ba tôi không phải là ba tôi sao? Có một ông *ba ruột nào đó đang ở đâu đó* ư? Ổng còn sống hay đã chết rồi?

Sao những chuyện lạ cứ ngẫu nhiên đổ ập tới trong cùng một thời điểm vậy chứ? Một bà chị họ lạ lẫm nào đó đột nhiên xuất hiện, tìm kiếm tôi vào đúng dịp bản di chúc của *ông bô thực sự* này chuẩn bị được tuyên đọc tôi nghe.

Quá nhiều sự trùng hợp ngẫu nhiên.

Tôi cất bước, hướng tới một nơi gần công viên. Đó là chỗ mà tụi tôi chọn làm nơi tôi hoàn hình. Nơi đó gần và kín đáo, tương đối thuận lợi.

Đi được nửa đường, tôi chợt nghe tiếng Jake nói bằng ý nghĩ. <Tobias, mình nghĩ là bồ đang bị bám đuôi đó. Một gã mặc đồ lớn, bự con…> Jake có lẽ đang ở đâu đó, trên cây hoặc đang bay trên cao, kiểm tra cho tôi.

Tụi tôi đã dự kiến chuyện này rồi. Tôi nhìn sang bên kia đường và thấy hai cửa tiệm Speedy Muffler King và Applebee's. Tôi hướng về cửa tiệm Applebee's.

Len lỏi ngang qua dòng xe cộ, tôi bước rảo, như thể mới chợt nhận ra rằng mình đang đói.

<Đúng rồi, hắn đang theo bồ đó.> Jake nói tiếp với tôi.

Đứng ngay trước cửa của tiệm ăn Applebee's. Tôi bước nhanh vào rồi tiến thẳng vô nhà vệ sinh nam. Tôi làm thật nhanh để tên theo dõi sẽ bất ngờ và không đuổi kịp tôi. Cái đuôi phải bị cắt liền.

Rồi khi tiến vào phía nhà vệ sinh nam, tôi vụt quẹo sang phía nhà bếp. Mấy người hầu bàn đang chạy qua chạy lại, đẩy xe, cười nói. Mấy người nấu bếp đang gõ chảo. Tôi xô một người rửa chén qua một bên, tìm kiếm cửa sau.

"Này, nếu như cậu đang kiếm nhà vệ sinh thì…" có ai đó kêu lớn khi tôi sượt ngang qua.

Ra khỏi cửa sau, tôi guồng chân chạy dọc theo con phố phía sau tiệm ăn. Con phố này bao gồm những ngôi nhà nho nhỏ. Chạy tới góc phố, tôi quẹo phải, quay lại hướng công viên.

Tôi chẳng phải quá lo lắng. Nếu có kẻ nào đó cho rằng có thể theo dõi tôi mà không bị ai phát hiện thì kẻ đó lầm to. Luôn luôn có những cặp mắt trên cao trông chừng cho tôi.

<Cắt đuôi được rồi đó.> Jake nói.

Tôi chạy nhanh về hướng công viên. Có một loạt các nhà vệ sinh công cộng ở công viên. Loại này không có nóc. Dễ dàng quá phải không?

Tôi bước vào một căn không có người, đứng yên chờ thông báo cuối cùng.

<Vắng người, làm được rồi đó, Tobias,> giọng Cassie nhắc tôi.

Tôi hoàn hình tức thì, trở lại lốt diều hâu. Tôi cất cánh bay lên, trút khỏi lốt người và trở về với bầu trời xanh thân yêu.

Sau đó, chỉ có một chuyện cứ luẩn quẩn trong đầu tôi: Có ai đó đang tìm kiếm tôi, có thể là gia đình và họ muốn nuôi nấng tôi.

Dĩ nhiên, còn một khả năng nữa không ngoại trừ, họ muốn kiếm tôi chỉ để tìm hiểu bí mật của tôi.

Rồi giết tôi.

CHƯƠNG 7

Lẽ ra tôi phải gặp tất cả mọi người trong nhóm và nói chuyện một chút, kế hoạch là vậy nhưng khi bay lên trời rồi, tôi lại thay đổi ý định và lại không muốn gặp ai hết.

Nói thiệt là lúc này tôi rối lắm rồi. Tôi không muốn ngồi xuống và giải thích lòng vòng chuyện này chuyện nọ với mọi người. Tôi cũng nghĩ rằng, tôi không muốn phải đối mặt với niềm hy vọng của Cassie, sự quan tâm săn sóc của Rachel và cả những nỗi hoài nghi cố hữu của Marco. Tôi không đủ sức.

Tôi không muốn sự việc sẽ được mang ra mổ xẻ đến từng chi tiết. Tôi quá quen với trình tự này rồi. Cassie sẽ bắt tôi thuật lại toàn bộ sự việc, từng từ, từng cử chỉ, từng lối nói. Cassie có một năng khiếu thấu hiểu người khác và những động cơ hành động của họ một cách đáng kinh ngạc. Nhỏ chắc chắn cũng muốn tìm hiểu thật kỹ về ông De Groot.

Marco thì khác. Cậu ấy sẽ lắng nghe vừa đủ để chỉ ra tất cả những mâu thuẫn và điều khó hiểu trong câu chuyện. Rachel thì sẽ bồn chồn, đi tới đi lui, giận dữ, tìm cách để đảm bảo tôi được an toàn. Thường là kiếm vài cách để hành động. Jake sẽ bình tĩnh lắng nghe và đưa ra lời phán quyết.

Tôi không muốn đám bạn tôi suy tính giùm tôi. Tôi không muốn tụi nó quyết định xem tôi phải cảm nhận như thế nào. Tôi muốn tự mình xử lý việc này.

Đấy là vấn đề của tôi. Hy vọng của tôi. Lựa chọn của tôi.

Tôi bay. Bay, cứ bay, lượn tròn ngày càng cao trên những luồng khí nóng. Tôi có cảm giác nó có thể nâng tôi lên cao vượt lên trên cả những đám mây.

Tôi thấy một con chim ưng bay ở dưới, Jake đó mà. Rồi diều mướp-Cassie. Tụi nó lẽo đẽo theo tôi một đoạn rồi thôi. Cả hai dư sức đuổi kịp tôi nhưng có lẽ tụi nó nghĩ rằng cần để yên cho tôi suy nghĩ.

Tôi bay vòng một vòng thật rộng và ngày càng lên cao cho đến khi những nóc nhà xám dần dần nhỏ lại và hoà lẫn vào những cụm mây thấp. Rồi tôi chuyển hướng, bay chúi xuống, hướng về cánh rừng. Hướng về một nơi cực kỳ đặc biệt ở trong rừng, tuốt sâu bên trong, cách biệt hẳn với bất kỳ con đường mòn nào.

Tôi đã từng tới chỗ này hai lần rồi. Một lần khi người Ellimist chỉ cho tất cả tụi tôi lối đi cho người Hork-Bajir tự do. Lần kia tôi đến đó chỉ cốt nghe một câu chuyện đáng kinh ngạc. Nhưng bây giờ, mặc dù đã biết chính xác chỗ đó nằm ở đâu, mặc dù cặp mắt diều hâu của tôi hết sức tập trung, mặc dù khả năng tìm đường của con diều hâu đã trở thành bản năng của tôi, nhưng tôi cũng phải hết sức khó nhọc

mới tìm ra nơi ấy. Hãy cứ coi đó là một lời nguyền. Đó cũng chỉnh là điều mà người Ellimist đã làm: Ông đã đưa ra một lời nguyền thần bí, sao cho bất kỳ một con người tầm thường nào đó sẽ hoàn toàn không thể tìm thấy chốn này. Mắt thường không nhìn thấy, lớp lông vũ thường không cảm nhận được một làm gió nhẹ nào từ dưới bốc lên, đôi tai thường không nghe thấy bất cứ tiếng động nào từ bên dưới vọng lên cả.

Đó là thung lũng của những người Hork-Bajir tự do.

Jara Hamee và Ket Halpak, hai người Hork-Bajir đã thoát khỏi sự nô lệ của bọn Yeerk đang sống ở đây. Người Ellimist đã can thiệp vào chuyện này mặc dù họ nói là họ không bao giờ can thiệp vào chuyện của người khác. Jara và Ket đã trốn thoát với sự trợ giúp của chúng tôi và sinh sống nơi này.

Từ đó đến nay đã có những người Hork-Bajir khác cùng tới nương náu. Một ít người thì cũng chạy trốn như vậy, còn một số khác thì mới được sinh ra. Những công dân Hork-Bajir có quốc tịch Trái Đất.

Lần trước tôi tới đây, họ ngạc nhiên lắm. Còn lần này thì tới tôi ngạc nhiên. Phải có đến 20 người Hork-Bajir có mặt ở đây. Họ đứng nhìn tôi. Vài người vẫy tôi. Tôi nhận ra Jara và Ket đang đứng giữa đám đông cùng với đứa con gái của họ có tên Toby. Họ đặt theo tên của tôi đó, oách chưa! Cô bé đó có một biệt tài nhìn thấy trước mọi chuyện, kiểu như một nhà tiên tri tí hon của người Hork-Bajir vậy đó.

Người Hor-Bajir không phải là giống loài thông minh trong dải ngân hà. Có thể nom họ giống như kẻ hủy diệt và mang lại sự chết chóc đi bằng hai chân, cả thân hình cao trên hai mét của họ được trang điểm đầy dao là dao. Những con dao này được thiết kế để giúp họ tước vỏ cây.

Nhưng những ông chủ Yeerk lại không bắt người Hork-Bajir làm nô lệ để sử dụng những con dao này mà tước vỏ cây. Người Hork-Bajir được sử dụng để tạo nên một đội quân xung kích phục vụ cho đế quốc Yeerk.

Người Hork-Bajir không thông minh lắm, được cái là hiền lành. Tuy nhiên có một vài trường hợp "đột biến" về gien và xuất hiện những Hork-Bajir thông minh, phán đoán và lý luận giỏi, thường được gọi là "nhà tiên tri".

Nhìn xuống đám đông đang vẫy tôi, tôi nhìn và đoán được ai là Toby phía dưới, mặc dù trước đó đâu có biết mặt con bé. Đơn giản là nguyên đám đông đó, nhìn vào mắt ai cũng lơ mơ, hơi ngơ ngơ một chút. Duy con bé Toby thì đặc biệt lắm. Mắt của nó lanh lợi và nhìn là biết thông minh rồi.

"Tobias," Tiếng của Jara Hamee kêu lên. "Bạn Tobias!"

<Chào mọi người, Jara nè, Ket nè, chào Toby há.>

"Toby mới nói là thế nào Tobias cũng đến mà," Ket nói, gật đầu có vẻ khoái trá về sự chính xác của đứa con gái cưng của mình. "Nó vừa

mới nói xong, ‘chú Tobias thế nào cũng tới’, vậy đó.”

“Ờ, nó mới nói đó,” Jara nói, giọng cũng đầy vẻ hỉ hửng luôn.

Như tôi đã nói, người Hork-Bajir nào là rất khiêm tốn, nào là tốt bụng, nào là dễ thương, nào là hào phóng, và hơi thiếu hóm hỉnh, tinh ranh và sáng láng. Nếu như Marco mà ở với người Hork-Bajir trọn một ngày, hẳn cậu ấy sẽ mất trí rồi chạy trốn khỏi chỗ này, vừa chạy vừa hét váng lên tìm kiếm ai đó, bất kỳ ai cũng được, miễn là biết nói đùa.

Tôi đậu trên một cành cây xinh xắn, kề bên là mấy cái móng vuốt sáng lóe của họ. <Mấy bạn có chuyện gì cần tôi ha?>

“Đang cần chú lắm đây,” Toby nói.

Tôi thở dài, nghe có người cần mình đôi khi cũng nặng nợ lắm. Rồi có ngày bạn sẽ hiểu rằng trong cuộc đời của mình bạn sẽ cần những lúc yên tĩnh, đừng ai biết tới mình thì hơn.

Nhưng khi nghe Toby giải thích, tôi mọc gai ốc trong người hết trơn. Quả là không cần là không được rồi.

“Chú à, có một thằng nhóc Hork-Bajir trong thung lũng này biến mất tiêu hà. Nó tên là Bek. Mọi người tìm khắp nơi mà không thấy nó đâu hết. Con sợ là nó bị tụi Mượn-xác bắt mất tiêu rồi. Nó có thể đã bị giết hoặc tệ hơn nữa là đã bị một con sên Yeerk chui vào đầu rồi.”

CHƯƠNG 8

Lần trước tôi ghé đây, khi mà tôi buồn quá sức đi, thì nơi này của người Hork-Bajir làm cho tôi cảm thấy nhẹ nhõm. Nói hơi bị chảnh một chút, người Hork-Bajir ở đây rất ư là ngưỡng mộ tôi. Họ coi tôi như là một con người lãnh đạo đi đến con đường tự do vậy. Trong đầu họ chắc tôi giống như tướng tài ba George Washington của Hoa Kỳ trong cuộc chiến giành độc lập vậy. Hách ghê lắm.

Nhưng lần này thì gay rồi, tướng tài cỡ nào thì chắc cũng phải bó tay thôi.

<Các bạn có lục soát hết thung lũng này chưa?> Tôi đề nghị, hồi hộp hy vọng là họ chưa làm.

"Kiếm rồi, kiếm hết rồi," Jara nói.

"Kêu hoài hà, Bek ơi, Bek ơi, không thấy ai trả lời hết," Ket nói thêm.

Cả đám đông Hork-Bajir gật đầu, lao nhao.

"Chắc chắn Bek không còn ở trong thung lũng này đâu chú à," Toby nói. "Người đi tìm nó nhìn thấy dấu chân cỡ tuổi nó đã đi ra khỏi vùng này rồi."

Tôi thốt ra mấy từ mà tôi không thể nhắc lại ở đây được. Jara Hamee hỏi thế nghĩa là gì. <Đừng bận tâm,> tôi nói. Không thể nào tin nổi. Một thằng bé Hork-Bajir bị mất tích! Lang thang một mình trong rừng, hoặc còn tệ hơn: nó không đi một mình.

<Thằng nhóc đó mất tích lâu chưa?>

"Bằng giờ này, ngày hôm qua," một Hork-Bajir trẻ trả lời tôi.

<Thôi, bây giờ tôi phải về thông báo liền cho các bạn tôi biết đã. Rồi chắc tụi tôi phải tổ chức kiếm nó đã, nhưng chỉ sợ là tìm không thấy nó thôi.> Rồi bất thình lình, một ý nghĩ nảy ra trong đầu tôi, làm rợn cả người. <Mà mấy bạn có khi nào nghĩ rằng thằng nhóc Bek đó nó quay trở lại, dẫn đường cho những người lạ mặt khác không? Nó có nhớ đường giỏi không đây? Người Ellimist đã tạo những lối đi quái lắm để có thể vào được đây, hy vọng là nó không nhớ kỹ.>

Toby nói có vẻ thận trọng. "Không, chắc thằng bé Bek nhỏ đó không tìm ra đường về lại đâu. Nhưng mình phải bắt nó về cho bằng được."

Câu nói của Toby khiến tôi trợn trừng mắt. <Cháu nói thế là sao? Cháu sẽ rời thung lũng à?>

"Vâng, chú Tobias. Có cách nào khác nữa để giải phóng anh chị em của chúng cháu không?" Con bé khoát cánh tay một vòng quanh nhóm người. "Có cách nào khác nữa mà những người Hork-Bajir này phải làm để giành lấy tự do không?"

Lớn chuyện rồi đây. Đừng có nói với tôi là sẽ có một cuộc chiến của người ngoài vũ trụ xảy ra trên Trái Đất này à nghe. <Nè… chú nghĩ… chú cho rằng… người Ellimist sẽ làm điều đó giúp cho người Hork-Bajir mà.>

Toby cười. Phải thuyết phục một chút chỗ này nè: cái cười của người Hork-Bajir mà bạn không hiểu thì sẽ xanh lè mặt mày khi thấy. Họ cười mà như nhát ma, miệng xếch lên đến mang tai, răng cỏ lởm chởm.

"Chính chúng cháu sẽ làm chú à. Ban đêm, chúng cháu sẽ đi ra khỏi thung lũng và bắt ngờ lục lọi những nơi mà chúng cháu biết là có người Hork-Bajir."

<Ý Toby là đánh vào vũng Yeerk hả?> Tôi hỏi mà bần thần quá.

"Chú Tobias, người Hork-Bajir nợ chú nhiều lắm," Toby nói, nhìn xuống đất.

"Tự do." Ket Halpak nói xen vào. "Người Hork-Bajir tự do, Tobias đã giúp người Hork-Bajir được tự do."

<Nhưng mà…> tôi nói, mà thật ra cũng không biết nói gì nữa.

"Nhưng… nhưng mà cái nơi mà chúng ta giải thoát giúp người Hork-Bajir giờ đây bọn Yeerk đang xây lên một tổ hợp bí mật. Không nằm trong thành phố nơi chú ở đâu mà ở trong một thị trấn của loài người, mà thị trấn đó nằm cách xa đầu kia thung lũng này. Chú Tobias à… việc tiếp tục giải phóng anh chị em người Hork-Bajir, đối với chúng cháu, là hết sức quan trọng. Giờ thì người Hork-Bajir tự do ít nhưng rồi sẽ đông lên. Người Hork-Bajir sẽ chiến đấu chống lại tụi Yeerk. Mới lại…" Toby bỏ lửng câu nói.

<Không thể nào tin nổi,> tôi nhấn giọng vào từng từ. <"Nhà Tiên Tri" của các bạn thiệt là khác lạ, phải không nào?> Tôi cay nghiệt. <Toby à, cháu đang trông chờ một ngày kia bọn Yeerk sẽ bỏ chạy, phải không? Người Hork-Bajir tự do cần phải có số lượng đủ lớn để con người không thể nào chỉ cứ đặt các bạn vào trong một khu vườn bách thú được, phải không?>

Toby nom rất lấy làm tự hào. "Người Hork-Bajir tin tưởng rằng người Andalite sẽ cứu người Hork-Bajir khỏi tay bọn Yeerk. Người Andalite gặp thất bại nên chỉ còn ở thế cố thủ. Chúng cháu cần phải chiến đấu giống như người Andalite. Người Hork-Bajir cũng rất biết ơn những con người có tên là Người hoá thú. Nhưng theo chú, người Hork-Bajir tụi cháu có nên tin tất cả con người trên Trái Đất không?"

Toby hỏi ác với tôi đó. Câu này thiệt là nan giải. Tôi hình dung cái ngày mà tụi Yeerk bị đánh bại rồi người Hork-Bajir sẽ phải ở lại Trái Đất một thời gian trước khi tìm đường về được hành tinh của họ. Chuyện gì sẽ xảy ra giữa họ và người Trái Đất đây? Bảo đảm loài người Trái Đất hoặc là vô cùng tham vọng nhốt người Hork-Bajir vào sở thú để coi hay mổ xẻ nghiên cứu, còn tệ hơn nữa là sẽ ngu ngốc coi đó là một cuộc xâm lăng của người ngoài hành tinh đến Trái Đất.

Kiểu như mấy cái phim khoa học viễn tưởng cứ đầu độc đó mà. Mặc dù cái thung lũng này người Ellimist làm ra cho người Hork-Bajir nhưng dân Trái Đất sẽ kêu la, lăn lộn nói cái chỗ này là sở hữu của mình cho coi. Ôi…

<Có phải cháu đang cho rằng nếu chú biết được chỗ dự án xây dựng bí mật này của bọn Yeerk, thì các bạn của chú và chú sẽ tấn công vào đó và làm thiệt hại cho những Hork-Bajir Bị-Mượn-Xác trong đó phải không?>

"Dạ, đúng vậy đó."

<Cháu có cho là thằng nhóc Bek rất có thể mò tới đó rồi không?>

"Cháu cũng không biết nữa? Chưa biết chừng nó đã lần theo các dấu vết mấy người do thám của chúng cháu để lại." Cô bé nói vẻ nghi ngờ. "Rất có thể là như thế, nhưng nó không ra khỏi đây từ phía đầu kia của thung lũng đâu."

<Á à. Hay lắm. Tuyệt thật đó. Cháu biết không, mục đích chú đến đây là để kiếm chỗ nghỉ chân trên dọc đường đời đó nha.>

Cô gái nhỏ Hork-Bajir được mệnh danh là nhà tiên tri của người Hork-Bajir cười. "Nếu chú hứa là khoan hãy hủy diệt nơi đó thì cháu sẽ chỉ chỗ liền."

Tôi thở dài. <Chú phải nói chuyện với Jake và những người khác. Thế nào Jake cũng nói là cần coi qua chỗ mới của tụi Yeerk hà.>

Toby tỉnh nói gì đó nhưng tôi ngắt ngang. <Còn bây giờ chú hứa là sẽ chưa làm gì cái chỗ đang xây dựng đó. Chú sẽ bàn với Jake và thông báo cho mọi người biết. Trong lúc này thì cháu nhờ mọi người tiếp tục tìm Bek đi. Phải trong tư thế sẵn sàng khi chú quay lại nha. Nhớ là chú rất cần cháu đó.>

Đột nhiên Jara bước lên. Toby là trí tuệ của cả nhóm người Hork-Bajir tự do nhưng Jara và Ket là trái tim, là tình cảm của toàn bộ cộng đồng ở đây. Đưa cánh tay cho tôi nhảy qua, đậu lên rồi nhấc lên ngang mặt, rồi Jara nói "Toby cần người Hork-Bajir, người Hork-Bajir sẽ sẵn sàng. Chắc chắn và mãi mãi như vậy, thậm chí nếu cần sẽ hy sinh mạng sống. Jara không bao giờ quên những gì Tobias đã giúp."

Toby gật đầu, mặt mày khoái đến… thấy ghét.

Vậy đó, tụi tôi sẽ làm gì đây? Nếu người ta quý bạn và sẵn sàng hy sinh cho bạn thì bạn cũng phải biết cách xử đẹp một chút, đúng hông nè?

CHƯƠNG 9

Buổi sáng, ở đồng cỏ của tôi.

Tôi nhìn thấy một con diều hâu lạ. Nó đang bay, tạo nên những vòng tròn thấp tè trên đồng cỏ. Nghênh ngang quá, đáng ghét quá. Nó bay tìm bữa sáng cho nó ngay trên đất của tôi.

Rồi nó nhìn thấy tôi.

Tôi biết là nó nhìn thấy tôi vì nó tự nhiên bay ngược lại.

Nó đang tự hỏi… tầm bậy rồi, tôi cứ hay tầm bậy như vậy đó. Nó đâu biết tự hỏi cái quái gì. Mấy con diều hâu thiệt sự là miễn suy tư. Cái loại câu hỏi "tại sao, phải chăng…" chỉ dành cho con người thôi.

Rõ ràng nó nhìn thấy tôi như một mối đe doạ của nó. Nó theo dõi, chờ đợi. Nó chờ tôi tấn công. Khi tôi tấn công, nó sẽ đánh trả. Nếu tôi không tấn công, nó sẽ cứ đăng đăng theo đuôi tôi. Đó sẽ là một vụ đánh nhau "làm màu": Lừa phỉnh và đe doạ rồi xem ai chạy trước. Nhưng rồi, kết cục cũng chỉ có thể là một trận đánh nhau thực sự thôi.

Tôi thấy nó sà xuống thật nhanh nhắm mục tiêu nào đó. Vài giây sau, nó đập cánh bay lên và lại lọt trong tầm nhìn của tôi. Không có gì được quặp trong móng của nó. Nó đã lỡ con mồi rồi.

Đâu có đủ mồi cho hai con diều hâu trên cùng một đồng cỏ. Diều hâu là không có chuyện chia sẻ nha. Một trong hai tụi tôi phải biến khỏi chỗ này. Luật mà.

Tôi đậu trên một cành cây và nhìn thấy một thân cỏ động đậy: một con thỏ vừa leo ra khỏi hang của nó. Tôi và tên diều hâu lạ mặt kia đều nhìn thấy cùng một lúc. Ai cũng cần phải ăn hết.

Con diều hâu lạ đang ở khá xa con mồi mà tôi nhìn thấy. Tôi phải nhanh mới được. Vỗ cánh nhẹ nhàng, tôi vút ra khỏi bóng râm của cây.

Lần này tôi sẽ tóm lấy một con thỏ. Lần này.

Lần này con thỏ đó chắc hẳn sẽ chết để tôi được sống.

Tôi nhìn thấy chúng! Đúng! Con thỏ mẹ đi cùng một trong số những thỏ con. Đúng tầm ngắm của tôi, một con mồi tuyệt hảo. Thỏ mẹ di chuyển chậm chạp, vô ý thức, không hề giống một con thỏ mẹ tinh ranh tẹo nào.

Với một cú lượn hoàn hảo, tôi đang tiến lại gần hai mẹ con thỏ. Tôi đang ở đúng điểm mù của con thỏ mẹ. Tôi xòe rộng vuốt và lao về phía trước. Xoay cánh và đuôi đón đúng hướng gió. Chỉ cần chặn con thỏ con ngay ở bước nhảy lơ là kế tiếp là hoàn hảo.

Nào! Nào! Nào! Sà xuống và phập!

<Aaaahhh…!>

Tâm trí của tôi lại bị cái ảo ảnh đó xâm lấn. Tôi trở thành con thỏ

chứ không phải diều hâu. Tôi bị "chặt" ngay ở giữa không trung, trước mũi con mồi của mình. Con diều hâu mắc dịch lại chơi cái chiến thuật quái đản là "dập" tôi trước để giành mồi. Tôi thoáng thấy bóng của nó trên trời nhưng không kịp tránh. Mục tiêu của tôi đâu có nhắm vào nó đâu.

<Khôôônnggg…!> Tôi gào lên, tức quá đi. Tôi vỗ cánh bay lên. Cái bóng con diều hâu mắc dịch kia vụt đi luôn. Con thỏ nhỏ thoát chết, nhảy vèo tới chỗ mẹ nó.

<Cái gì cứ trù ẻo mình hoài vậy nè?> tôi hét lên một mình. <Cái gì đây, trời ơi là trời…!>

CHƯƠNG 10

"Chỉ cần nói cho tui biết điều này thôi," Marco lên tiếng, vẫn cái kiểu ra vẻ hậm hực như ngày thường. "Khi nào thì tụi mình được giải lao với mấy chuyện này vậy? Ý tui là ngay như Ben-Hur chèo thuyền galê cho người Roman, trong khi một thằng lấy roi quất, còn những thằng khác nện trống ầm ầm thì anh ta cũng còn có nhiều giờ thảnh thơi hơn cả tụi mình đó. Còn tụi mình thì cứ bị hết chuyện này đến chuyện nọ lôi đi tuồn tuột hà."

Tụi tôi đang ở trong nhà kho của Cassie. Đó là ngày kế, sau khi tôi mang nỗi hận bị con diều hâu lạ mặt kia hại giữa trời. Mọi người vừa ra khỏi trường và tập trung lại đây. Tôi đứng ở vị trí quen thuộc của mình là trên xà ngang, nóc nhà kho để quan sát bao quát chung quanh cũng như nhìn ra phía con đường dẫn đến nhà Cassie. Tôi vừa nghe mọi tiếng động đằng xa, vừa nghe mọi người bàn luận chỉ chóe.

"Cuộc sống của tụi mình giờ giống như trò chơi điện tử vậy ha", giọng của Marco làm bộ giận nghe mắc cười lắm. "Lúc nào tụi mình cũng lò dò trong bóng tối và lòng thì luôn luôn hãi hùng không biết ai bạn ai thù. Tụi mình thổi bay chúng đi, nhưng bọn chúng cứ tới nữa. Đã vậy thấp thỏm không biết sẽ bị tiêu diệt bất cứ lúc nào. Làm ơn có ai nói cho tui biết khi nào thì tụi mình được nhấn nút pause, tạm ngừng cuộc chơi, đi giải lao 5 phút không? Khi nào thì tụi mình có thể chuyện hệ sang trò chơi hoà bình, êm dịu như trò Raven[2] đây ta? Khi nào thì tụi mình ngắt nguồn điện, bỏ cần điều khiển xuống và nghỉ chơi để thưởng thức mấy bộ phim trên kênh HBO đây? Khi nào thì -"

"Khi nào thì tụi mình khiến bồ phải câm miệng lại đây?" Rachel ngắt lời Marco. "Khi nào thì tụi mình tắt cái *máy phát* của bồ lại đây? Ý mình là, thôi nào Marco, bồ làm như là bồ có nhiều chuyện hay ho để làm hơn á. Trước khi tụi mình biến thành những Người Hoá Thú, cả ngày bồ chỉ lo kiếm coi con nhỏ nào kế tiếp để mà gây chuyện thôi mà."

Marco toét miệng cười. "Còn giờ thì tui luôn biết cô nhỏ kế tiếp là nhỏ nào để tui gây chuyện rồi." Marco nói xong nhảy tới chỗ Rachel, ôm ngang người của nhỏ, đặt đầu lên vai của nhỏ. Cả hai cùng cười lớn rồi Rachel xô Marco ra.

Thỉnh thoảng trong những tình huống như vậy, tôi vẫn làm bộ như lơ đi không để ý nhưng thiệt tình là tôi…hic…có chút ganh tị với Marco.

Và rồi tôi chờ để nghe Cassie hỏi thật kỹ tôi về chuyện tôi gặp luật sư De Groot. Còn Marco thì đưa ra tới 80 thứ tình huống hăm bà lằng để xác định rằng tôi đang rơi vào một mưu đồ đen tối.

Nhưng khi tôi thông báo chuyện mới nhất về vụ thằng nhỏ Hork-Bajir mất tích thì hết thảy mọi người đều sững sờ.

“Rồi, rồi…”, Jake nói, “tụi mình bị vướng vào nhiều chuyện khó xử cùng một lúc nhưng phải bình tĩnh. Trước tiên mình cần phải theo dõi xem luật sư De Groot có phải là một tên Cho-Mượn-Xác hay không. Ngay cả vụ bà chị họ Aria cũng vậy. Kế đó là chuyện chúng ta phải tìm ra đứa nhỏ Hork-Bajir bị lạc. Bây giờ tổng động viên. Mọi thứ rất gấp vì nếu tính ra thì thằng nhóc Hork-Bajir đó đã đi lạc hơn 48 tiếng đồng hồ rồi.”

"Mình chúa ghét phải nghĩ xem liệu thằng nhóc có khả năng gặp phải những chuyện gì," Cassie nói.

Jake gật gù.

Nhưng Marco nói, "Không, hãy gượm đã. Bồ cứ thử nghĩ xem chuyện gì sẽ xảy ra với thằng nhóc coi. Tất cả những khả năng có thể có là gì nào?"

<Tôi nghĩ chuyện đầu tiên rắc rối là thằng Bek đó gặp người Trái Đất bình thường, mọi thứ sẽ ầm ĩ về chuyện một người vũ trụ.> Ax nói.

"Không, không nhất thiết phải làm vậy đâu," Cassie nói.

"Hầu hết mọi người đều không tin rằng người ngoài hành tinh mấy bồ có tồn tại," Rachel nói.

Ax gật đầu, một cử chỉ ảnh học được của loài người. <Thế thì, một con người có thể cho rằng cái sinh vật này là cái thứ gì nhỉ?>

"Quái thai," Cassie suy xét. "Bẩm sinh hoặc do bị bệnh nặng."

<Một người bình thường khá tử tế sẽ nghĩ ngay đến việc đưa nó tới bệnh viện,> tôi nói.

"Hoặc gọi xe cứu thương," Cassie bổ sung.

<Còn người bình thường không-đến-mức-tử-tế có thể quyết định bắn cho nó một phát,> tôi nói. <Hay tống nó vô một cái chuồng rồi bán vé cho những ai muốn tới xem quái vật.>

Jake gật đầu nhất trí. "Ừ, được rồi. Marco à, bồ lên mạng kiếm xem có tin gì mới hay bất cứ thứ gì có liên quan không. Ax à, bồ giúp Marco nha. Cassie và mình sẽ quay lại lối vào thung lũng, biến thành sói, xem thử có đánh hơi được mùi của Bek không. Rachel, em đi cùng với Tobias. Tìm hiểu xem liệu ông De Groot và người phụ nữ tên là Aria này có Bị Mượn xác không. Bám theo và theo dõi họ nha. Nè, còn bao nhiêu ngày nữa thì tới sinh nhật bồ vậy, Tobias?"

<Ừm… ba ngày nữa đúng không ta?> tôi hỏi.

"Bữa nay là 23. Khi nào thì sinh nhật bồ?"

<25. Mình nghĩ thế. Hay là 26 nhỉ?>

Marco phá lên cười, rồi tôi cho rằng cậu ấy nhận ra rằng tôi không hề nói nói giỡn.

<Mình không… mình không nhớ chính xác nữa. Không chắc lắm. Nhưng theo mình thì là trong vòng ba ngày tới.> Tôi cười gượng

gạo. <Chỉ cần chớ có hỏi mình xem Tobias-người chim bao nhiêu tuổi là được.>

CHƯƠNG 11

Tôi hồng cảm thấy dễ chịu chút nào khi bay cùng cặp với Rachel. Nhỏ đã nhìn thấy tôi ăn thịt của một con thú bị chết do xe chẹt trên đường. Nhỏ không hé miệng nói về vụ đó, và tôi cũng không nghĩ nhỏ sẽ nói. Rachel thẳng thắn nhưng cũng đủ nhạy cảm.

Dù sao đi nữa, thoải mái hay không thì tôi cũng không định tranh luận với Jake. Tôi có vấn đề của tôi. Cậu ấy có vấn đề của cậu ấy. Tôi không có ý định làm cậu ta gặp rắc rối thêm nữa.

Hơn nữa, tôi biết nói gì bây giờ? Đi cùng với Cassie chắc sẽ dễ chịu hơn một chút vì nhỏ không biết tôi đã ăn thịt thú chết ở ngoài đường.

Rachel biến hình thành một con chim ưng. Tôi đã nhìn thấy nhỏ chuyển đổi như vậy nhiều lần rồi nhưng mà lần nào tôi cũng bị hút vào như thôi miên. Nhìn lạ và quyến rũ lắm.

Rachel là một cô gái dễ thương. Mà cái này nói riêng là bạn nhìn Rachel sẽ biết rằng cái kiểu đẹp như vậy sẽ theo nhỏ đến cuối đời. Lớn lên sẽ là một cô gái đẹp. Lớn nữa sẽ là một người đàn bà đẹp rồi già thì cũng là một bà lão đẹp. Nhưng cái đẹp đó không phải là điều quan trọng, cốt yếu là thứ tinh cách làm nên dáng vẻ đó của Rachel.

Và quan sát nhỏ biến thành đại bàng giống như đang nhìn thấy tâm hồn nhỏ hiển hiện qua hình hài của nhỏ.

Những vệt lông vũ hiện lên ngang dọc trên làn da của nhỏ. Mái tóc vàng nhường chỗ cho những chiếc lông vũ trắng đặc trưng của cái đầu bạc. Xương cánh tay thu hẹp lại và rỗng ruột và những chiếc lông vũ trổ ra thành đôi cánh. Gương mặt nhỏ, cái gương mặt không hẳn là mịn màng hay quyến rũ, trở nên nguy hiểm và khắc nghiệt. Đôi mắt xanh của nhỏ chuyển thành nâu vàng và lóe lên ánh nhìn sắc lẹm của loài chim ăn thịt. Đôi môi biến thành cái mỏ đại bàng bự bành ky.

Rachel bây giờ biến hình trông bé hơn nhưng lại là một trong những loài chim bự con nhất.

Với nhãn quan của một loài chim diều hâu, tôi không thấy nhỏ đẹp hơn khi thành chim. Đơn giản là diều hâu và đại bàng chẳng bao giờ làm bạn và có cảm tình với nhau cả. Hơn nữa, đây lại là một con đại bàng mái.

Nhìn Rachel trong thân thể con người thú vị hơn. Tôi luôn bị thu hút vào đó. Rachel luôn luôn toát ra vẻ nhanh nhẹn, khỏe mạnh, thông minh, tinh tế… và tinh quái.

<Xong chưa?> Nhỏ hỏi tôi.

<Được rồi đó.> Tôi nói.

Nhỏ xoãi cánh ra. Cánh của nhỏ giờ rộng hơn tôi. Tôi vẫn luôn tự hào mình là một con diều hâu đuôi đỏ ngon lành nhưng trong mắt của loài người thì dáng vẻ thu hút và uy lực vẫn là chim ưng và đại

bàng. Đứng cạnh một con đại bàng, tôi nhìn hơi bị hèn. Con người sẽ dễ dàng nhìn tôi và lầm lẫn một cách đáng ghét với loài quạ, chỉ có khác một điều là toàn bộ lông vũ của tôi màu nâu. Nhưng khi bạn nhìn thấy một con đại bàng đầu bạc bay lượn trong không trung, với đôi cánh trải rộng gần hai mét với cái mỏ màu vàng và cái đầu bạc không dễ gì nhầm lẫn, bạn sẽ biết rằng bạn đang ngó thứ gì đó rất đặc biệt.

Có một lần tôi đọc được rằng Benjamin Franklin muốn hình ảnh chú gà tây rừng trở thành biểu tượng chính thức của nước Mỹ. Nhưng, hẳn là ông ấy chưa từng nhìn thấy một con đại bàng đầu bạc.

Tụi tôi đón lấy một luồng khí ấm buổi chiều muộn và cưỡi nó bay vút lên cao. Rachel có sức mạnh cặp cánh của nhỏ nhưng tôi có nhiều kinh nghiệm hơn trong chuyện bay lượn này. Vì vậy tôi cũng đỡ tủi hơn khi bay cùng cặp với nhỏ. Cũng ít nhất có được một cái gì đó để lên mặt liền ông chứ.

<Mình chưa nói chuyện này với Jake, nhưng mà nè, mình đã bỏ cả buổi sáng để quan sát luật sư De Groot rồi.> Tôi nói.

<Sao bạn chỉ theo dõi ông ta thôi? Còn bà chị họ Aria thì sao?>

<Bởi vì theo dõi luật sư De Groot hiện nay dễ hơn, hơn nữa…>

Tôi ngưng nửa chừng vì không muốn nói là chuyện bà chị họ Aria làm tôi căng thẳng lắm. <Thôi, không có gì, nếu bồ muốn mình theo dõi bà chị ấy thì mình đi. Mình biết chỗ khách sạn mà chị Aria đang ở mà. Biết số phòng luôn. Mình sẽ biến hình người, sau đó gọi điện thoại cho chị ấy.>

<Ấy, kiếm đâu ra tiền lẻ bằng xu để bạn gọi điện thoại bây giờ?>

<Bằng cặp mắt này nè, Rachel. Mấy đồng xu đó rơi rớt, lấp lánh khắp nơi, khắp nơi. Bay qua phía nhà giặt đồ công cộng hoặc đường lớn, sẽ tìm thấy liền hà.>

Rachel cười, có vẻ thú vị về tôi lắm. <Tobias à, bồ là trùm trong chuyện đối phó với những tình huống quái lạ đó.>

<Không phải lúc nào cũng được vậy đâu, Rachel, nhiều khi mình cũng đuối lắm.>

<Ý bồ nói là sao?>

<Bỏ đi, giờ thì tụi mình bay vòng qua phía Tây một chút, bắt lấy luồng gió rồi chỉ việc giang cánh ra và được nâng lên à.> Tôi nói.

<Ê… không đẹp nha Tobias… bồ còn giấu nhiều điều với mình lắm á.>

Chúng tôi bay qua hướng Tây và cảm giác một luồng gió mát đẩy từ phía sau lên. Bay trên không rất giống như đi thuyền dưới nước. Bạn có thể bay ngược gió, nhưng gió sẽ ghìm bạn xuống cực nhanh. Bạn cũng có thể chọn cách khác, bay ngược gió nhưng tạo thành góc vát với hướng gió. Nhưng mỗi khi gió thực sự hợp tác và di chuyển theo đúng hướng bay của bạn, thì nào, bạn cứ việc cưỡi gió với lòng cảm ơn khôn xiết.

<Không có chuyện gì to tát đâu,> tôi vừa nói vừa cười. <Chỉ là ba chuyện nhỏ giữa chim với chim thôi mà.>

<Vậy thì cứ nói cho mình biết đi[3],> nhỏ cau có. <Tụi mình có đến mười, hai mươi phút bay mà mình lại quên mang theo sách để đọc rồi.>

<Không có gì đâu. Có một con diều hâu đuôi đỏ đang cố sức xâm nhập vào đồng cỏ của mình.>

Tôi thấy mình như một thằng ngố vào đúng cái phút mấy lời đó được truyền từ đầu tôi qua đầu nhỏ. Đó là kiểu của thằng Tobias "ngày xưa": cư xử với mọi người một cách ngu ngốc và yếu đuối. Chả trách, khi tôi là người, tôi cứ bị ăn đòn hoài. Nó giống như tôi đang cầu xin mọi người chế nhạo tôi.

<*Mày giỏi ghê há, Tobias,*> Tôi tự mắng mình. <*Hết ai giờ lại tới Rachel cũng phải thưởng thức một câu chuyện lâm ly nào đó về việc mày không thể dũng cảm chống lại một con chim như thế nào mà.*>

<Sao? Con chim đó nó bự hơn bồ à?>

Trời ơi, sao tôi cứ không chịu im cái miệng lại cơ chứ? <Quên những điều đó đi. Mình chỉ chưa có quyết định thời điểm tống cổ nó ra khỏi vùng này thôi.>

Ờ… ít ra nói vậy còn nghe được.

<Kìa, đó là cái khách sạn mà chị Aria ở, tầng thứ 23. Phòng số 2306. Phòng đó có cửa sổ nhìn ra toàn bộ phong cảnh của thành phố đó,> tôi nói.

CHƯƠNG 12

Tim tôi đập dồn dập khi nghĩ đến chuyện sẽ gặp một người thân trong gia đình mình, người đang muốn đem tôi về và nuôi dưỡng tôi. Mà tôi cũng nao nao khi nghĩ đến chuyện nó có thể là một cái bẫy hết sức tuyệt đối.

Tôi nhìn và đếm độ cao của khách sạn theo từng tầng, cho đến khi gặp tầng 23. Tụi tôi bay một vòng quanh toà nhà đó. Bay cao và ở trên này nhìn xuống, cảm giác của con người dấy lên trong bạn sẽ làm bạn rợn người. Toà nhà cao tầng là thứ gợi nhớ độ cao và luôn cho bạn cảm giác sâu hun hút bên dưới. Cứ tưởng tượng mà không có cánh như vầy coi, tôi sẽ rơi cái ào tan xương ở bên dưới.

<Mặt trời chiếu ở góc sáng này, mình hổng thấy gì ở bên trong cửa sổ hết á.> Tôi càu nhàu.

<Thiệt hả, mình thì nhìn được mà!> Rachel nói.

<Đó là biệt tài của chim ưng đó.> Tôi chỉ ra, khoái vì kinh nghiệm của mình. <Chim ưng có thể săn được cá nên nhìn xuyên qua nước được, ngay cả lúc nắng chiếu trên mặt nước chim ưng cũng nhìn xuyên qua mà bắt mồi được. Chính vì yếu điểm này mà diều hâu chỉ có thể bắt mồi là chuột và thỏ thôi.>

<Thỏ á?>

<Bắt được con gì thì ăn con đó. Miễn là không phải con thỏ Thumper trong truyện Bambi, hay Thỏ Peter hay Thỏ Easter[4] là được. Thỏ cũng là con mồi, giống hệt như chuột thôi.>

<Mình chỉ định nói là nghe nói thịt thỏ ngon hơn thịt chuột. Ý mình là con người cũng ăn hay chỉ ít là đã từng ăn thịt thỏ mà. Trong mấy bộ phim cao bồi thời xưa, chả phải người ta bắn thỏ và hầm nó với đậu sao?>

<Chỉ phải. Chính xác. Ăn thịt thỏ chẳng có gì sai trái cả.>

<Trừ phi, nó có tên là "Bugs"[5]. Í… mình thấy một phụ nữ trong phòng kìa. Cánh cửa sổ thứ ba, tính từ ngoài vào.>

<Nhìn nữa đi Rachel, mình chịu thua.>

<Hay quá. Cổ đang biến đổi.>

<À. Ý bồ là chị ấy đang thay đồ, hổng phải là biến hình phải không?>

<Cổ đang biến hình bắt đầu từ việc thay cái quần tây và áo thun bằng một cái đầm. Cái đầm, ôi trời, lỗi thời 3 đến 4 năm rồi à nha.>

<Vậy biết đâu cô ta từ Châu Phi về thiệt, hả Rachel?>

<Mà cũng có khi cô ta ở ngay tại đây nhưng không phải là người chạy theo mốt. Mình nhìn thấy trong phòng cô ta có nhiều máy chụp hình lắm. Cô ta có thể là một nhiếp ảnh gia chăng?>

<Nắng hình như hạ xuống rồi, mình có thể nhìn được rồi,

Rachel.>

<Bồ vẫn thường nhã nhặn như thế này mỗi khi bồ tò mò muốn dòm ngó như Peeping Tom sao[6]?>

<Mình không bao giờ là một anh chàng Peeping Tom,> tôi gay gắt. Rồi mềm giọng lại, tôi tiếp. <Mình không bao giờ sử dụng quyền lực siêu nhiên của mình vào ba cái chuyện xấu xa đó.>

Rachel cười. <Ừa, giờ thì nhìn được rồi đó.>

Tôi bay ra phía trước cửa sổ, giữ độ cao cần thiết để nhìn. Đó là một phụ nữ khoảng 25 hay 30 tuổi gì đó. Tóc đen, cột ngược phía sau. Người tầm thước, không cao, cũng không thấp. Hơi ốm. Nước da rám nắng.

<Nhìn cô ta có giống ai trong gia đình của bồ không?> Rachel hỏi.

<Không. Ý mình là, mình hổng biết. Theo như ông De Groot nói, mình có một người cha, mình thậm chí còn hổng biết mặt mũi ổng ra sao, nên ai mà biết được liệu chị ấy có là người nhà của mình hay không nữa.>

<Tụi mình tìm hiểu vụ này sao đây?>

Tôi không trả lời. Sự thật là, tôi thực sự không nghe thấy Rachel hỏi gì. Tôi đang đắm mình trong suy nghĩ riêng của bản thân, quan sát người phụ nữ không quen biết đó, người muốn chăm sóc cho tôi.

Vì lý do gì chứ? Tại sao lại có người muốn chăm sóc tôi? Chị ấy không biết tôi mà. Vậy thì tại sao nhỉ? Bởi cái gọi là sự gắn bó gia đình không rõ ràng sao? Rất có thể. Tôi đoán cũng có vài gia đình sống kiểu như thế. Bạn biết không, họ cảm thấy có quan hệ họ hàng với bất kỳ ai có quan hệ huyết thống với họ, dù cái huyết thống đó xa lắc xa lơ. Nhưng gia đình tôi không thuộc loại này. Ấy là tôi nói về những người bà con tôi đã gặp.

Mẹ tôi đi mất tiêu và ba tôi thì qua đời khi tôi còn nhỏ xíu. Tôi chẳng nhớ chút gì về họ cả. Tôi có hình chụp, đi nhiên rồi, khi tôi còn là người. Nhưng giờ đây, mỗi khi tôi cố gắng nhớ về họ, tôi chịu không tài nào phân biệt được những ký ức của tôi là thực hay là do tôi dựng lên nữa.

Đôi lúc tôi cũng tự hỏi liệu rằng đó có phải là một ảo giác hay không; mà là tôi chưa hề có một người cha và một người mẹ; và rằng tôi chưa bao giờ là một con người.

Tôi là một sinh vật kì dị trong tự nhiên. Không, cũng chẳng phải vậy. Mẹ Tự nhiên và cái điều sai lầm nhất của bà cũng chẳng tạo ra tôi. Tôi là con quái vật do công nghệ tạo ra. Công nghệ của người ngoài hành tinh.

Tôi là một con chim với ý thức của một thằng bé loài người. Hay tôi là một thằng bé trong hình hài một con chim. Cũng thế thôi, người phụ nữ mà tôi đang nhìn xuyên qua tấm kính, người mà lúc này đang chỉnh kênh TV bằng cái điều khiển và dừng lại ở đài CNN, người phụ

nữ đó không biết tôi.

Không biết tôi trước đây hay cả tôi thực sự bây giờ.

Ngạc nhiên chưa, hỡi bà chị họ Aria, đứa em nuôi của chị là một con diều hâu đuôi đỏ.

<Này, Tobias à, này, tụi mình tìm hiểu vụ này sao đây?> Rachel hỏi.

<Cái gì cơ? Ồ. Mình cho là tụi mình cứ đi theo chị ấy. Theo dõi. Quan sát. Nếu chị ta là kẻ Mượn xác thì ắt hẳn chị ta phải tới vũng Yeerk trong vòng ba ngày.>

<Mình đâu có thể theo sát cô ta hoài được.>

<Có thể mình không thể theo sát,> tôi thừa nhận. <Nhưng biết đâu nhiêu đó cũng đủ để giúp tụi mình có thể phát hiện ra được điều gì đó thì sao. Nhìn kìa! chị ấy có điện thoại kìa.>

<Nom cô ta có vẻ bối rối. Giờ thì cô ta… phấn khích. Đó, cô ta đi kìa!>

Aria… nếu đó là Aria... đeo chiếc máy chụp hình lên vai, dừng lại trước một tấm gương toàn thân, sửa sang lại tóc tai và quần áo một cách kỹ lưỡng.

<Khỏi cần lo về bộ tóc của cô,> Rachel xiên xỏ, <mà hãy làm gì với bộ váy đó đi kìa.>

Tôi bật cười. Nhưng cùng lúc đó, có một thứ gì đó mà tôi vừa trông thấy khiến tôi bận tâm. Một thứ gì đó…

Nhưng rồi người phụ nữ ấy đã ra khỏi phòng, khuất khỏi tầm nhìn của tụi tôi.

<Tụi mình vòng ra ngõ trước khách sạn để đón đầu cô ta đi,> Rachel đề nghị.

<Ừa, hy vọng là chị ta không lái xe hay đón taxi.>

<Sao vậy?>

<Bộ bồ chưa bao giờ bay điên cuồng để rượt kịp một chiếc xe sao?>

<Í, chị ta đón xe taxi đi rồi kìa,> tôi kêu lên khi thấy người gác cửa khách sạn vẫy một chiếc xe taxi.

<Đừng lo, đường đông lắm nên taxi cũng không chạy nhanh đâu. Thế nào mình cũng theo kịp hà,> Rachel nói.

<Đừng, mình không thể bay theo họ hoài được, không kịp đâu.> Tôi nói.

<Vậy có cách nào khác không đây?>

<Rachel nè, mình có một cách cho dù bồ sẽ cho đó là một kế hoạch điên khùng,> tôi nói. <Thấy chiếc xe cảnh sát ở dưới hông? Nó đang chạy cùng chiều với chiếc taxi của bà chị họ Aria đó. Thấy dàn đèn trên mui của nó hông?>

Rachel phá lên cười. <Được đó, quả đúng là điên thiệt. Tới luôn đi!>

Tụi tôi bổ nhào từ trên cao xuống. Kế hoạch trong đầu tôi không hẳn là khôn ngoan. Nó nguy hiểm và sẽ khiến nhiều người đi trên đường ngoái cổ lại nhìn cho coi.

Nhưng kế hoạch này hoàn toàn khả thi.

Ngọn đèn đỏ trên mui chiếc xe cảnh sát được gắn trên một thanh ngang đắp nổi. Có một cái đèn nữa ở đầu kia của thanh ngang, và hai cái khác gắn cách nhau chừng ba tấc ở giữa thanh.

Chiếc taxi đang xuôi về hướng Đông của đại lộ chính. Chiếc xe cảnh sát cũng vậy. Hai chiếc xe chỉ đi với tốc độ 20 dặm một giờ giữa các làn xe trong thành phố, nhưng diều hâu và đại bàng không thể cứ bay đường dài theo một đường thẳng cho được. Tụi tôi cần phải vòng lại, đón luồng khí nóng để bay lên. Thậm chí với tốc độ 20 dặm một giờ thôi, chiếc taxi cũng có thể bỏ bứt tụi tôi.

Tụi tôi sà xuống thấp, chuyển độ cao thành tốc độ.

Xuống, xuống nữa, tôi hơi nhích hơn về phía trước.

<Rachel, bay theo mình nha, nhưng nhớ coi chừng chuyển động của cánh của mình đó!>

Nhỏ bay sau tôi và tụi tôi vút nhanh từ độ cao khoảng tầng lầu thứ 20 gì đó xuống ngay phía trên đường xe chạy, thực hiện một đường trượt tuyệt đẹp mà bất kỳ một tay phi công lão luyện nào cũng phải thán phục hết.

<Giữ nguyên tốc độ nha!>

<Tụi mình đang bay nhanh hơn mấy chiếc xe, coi chừng tụi mình vượt quá đó nha.> Rachel rền rĩ.

<Bồ đang chỉ cho mình cách bay đấy à?>

<Không, thưa ngài!> Rachel gào lên theo cái kiểu khiến người khác phải choáng váng của nhỏ, cái kiểu xuất hiện bất cứ lúc nào mà

nhỏ chỉ còn cách thảm hoạ có chút xíu hà. <Hah HAH!>

Xe cảnh sát đi theo chiều ngang. Tụi tôi sà xuống theo một đường chếch. Hai đường thẳng sẽ gặp nhau… ngay bây giờ!

<Dang cánh ra!> Tôi quạt cánh của mình về phía trước, triệt tiêu hẳn tốc độ, xòe căng móng, và… rồi! Chạm được thanh ngang rồi và bám chắc. Rachel bám được một chân, còn chân kia thì hụt. Nhỏ xếp cánh lại và gió đập mạnh vào người nhỏ, xô nhỏ ngã ngửa.

<Nghiêng người qua một chút!> Tôi ra lệnh <Mở cánh ra. Lướt gió đi, đừng có cưỡi.>

Không hiểu sao, Rachel có thể nghe và hiểu được những lời nhát gừng của tôi. Nhỏ vung nốt cái chân kia bám vào thanh ngang. Nhỏ đẩy người ra phía trước, giữ nghiêng một góc.

Nhỏ dang rộng cặp cánh khổng lồ của nhỏ.

Tụi tôi an toàn trên mui xe cảnh sát rồi. Một chú diều hâu đuôi đỏ và một con đại bàng đầu bạc đang cưỡi trên mui một chiếc xe cảnh sát, cánh mở rộng, mỏ hướng về phía trước, móng vuốt bấu chặt để chống lại áp lực.

<Giờ thì cảnh tượng tụi mình nom lạ lùng quá há!> Rachel cười lớn, giọng vẫn còn gấp gáp vì hiểm nguy vừa qua.

Mấy bác tài đằng sau, bên hông cứ mắt chữ O miệng chữ A chằm chằm nhìn tụi tôi. Có vài lần tôi thấy họ kịp tránh để khỏi tông vào nhau. Nhưng riêng mấy vị cảnh sát ngồi dưới chân tụi tôi thì vẫn lơ ngơ không biết chi.

<Rồi sẽ có ai đó gào lên báo cho mấy vị cảnh sát biết tụi mình đang ở trên này cho coi,> tôi lo lắng.

<Không đâu,> Rachel trấn an tôi. <Không ai điên khùng mà đi thu hút sự chú ý của cảnh sát khi họ đang lái xe đâu. Tụi mình sẽ an toàn nhờ cái lương tâm bị dằn vặt bởi tội lỗi của mọi người thôi.>

Chiếc xe cảnh sát cực kỳ kỳ quặc đó xuôi xuống đại lộ. Chiếc taxi chở chị họ tôi cách xe cảnh sát khoảng 3, 4 thân xe gì đó. Chúng tôi đi thêm hai dặm nữa với cùng tốc độ ban đầu. Rồi chúng tôi ra ngoài rìa thành phố. Những dãy nhà nhỏ hơn, cũ hơn hiện ra. Chúng tôi đang băng qua phi trường. Một chiếc 747 gầm rú trên đầu chúng tôi.

Và rồi…

<Aaaaaaah!>

Mấy ngọn đèn đỏ xoay tít quanh tụi tôi. Chiếc xe cảnh sát vụt chạy nhanh lên. Sức cản của gió tăng lên gấp đôi. Tụi tôi phải hết sức lắm mới bám chặt và giữ thăng bằng được. Kế đó còi xe cảnh sát hụ lên.

Bình thường nghe còi hụ của cảnh sát đã lớn, nhưng thử ngồi cạnh nó mà nghe với đôi tai thính của chim coi. Thiệt hết biết luôn. Cả hai tụi tôi đều choáng váng vì âm thanh của nó giống như là bốn động cơ của máy bay cùng khởi động một lúc vậy.

<Aaaaahhhh! Họ mới nhận một cú gọi!> Tôi kêu lên.

Chiếc xe cảnh sát băng lên. Chớp mắt, nó vượt qua chiếc taxi. Tụi

tôi bị cắt đứt khỏi cuộc theo dõi. Chiếc xe cảnh sát quẹo qua hướng khác, còn chiếc taxi vẫn thẳng một đường.

Diễn biến nhanh quá khiến tụi tôi không kịp phản ứng, giờ thì chiếc xe cảnh sát đang chạy với tốc độ 50 hay 60 dặm một giờ. Chắc họ nhận được lệnh gì đó. Giờ thì đâu còn cách nào khác hơn là rúc đầu, bám chặt đề không bị hất văng xuống đường. Bây giờ chúng tôi đang được đưa đi dọc theo phi trường. Một chiếc 737 đang khởi động máy, chuẩn bị bay lên nhưng ngay lúc đó một chiếc trực thăng xuất hiện.

Chiếc trực thăng bay lên từ sân bay, lao về cùng hướng với chiếc taxi, nó ở ngay bên góc trái của tụi tôi.

<Mình có thêm một ý tưởng thiệt sự dở hơi nữa nè,> tôi nói.

<Chời ơi,>

<Mình làm đây!> tôi hét lên.

<Mình thì thế nào đây?> Rachel kêu inh ỏi.

<Chuẩn bị phóng ra nè. Dùng đuôi đề xoay hướng nghe, mở cánh ra rồi dùng đầu mà quẹo cua nha.>

<Chừng nào?>

<Ngay giờ nnnèèè…>

Tôi buông móng ra, thôi không bám vào thanh đèn nữa. Tôi xòe đuôi và vểnh mấy cái lông đuôi lên. Do đó, hai cái cánh nhỏ của con diều hâu-tôi đây có tác dụng như bộ thăng bằng đuôi của một cái tên lửa.

Và cũng thiệt là tuyệt, bởi vì tôi đúng là một trái hoả tiễn.

Tôi bốc xuyên qua không khí như một tên lửa làm bằng lông, bắt được vừa đủ lực nâng của không khí, chuyền hướng bằng cách chỉ cần dùng đầu nhích qua một chút…

Tôi bắn người lên phía bên dưới chiếc trực thăng, ngoặt người đề điều chỉnh theo hướng bay của chiếc trực thăng, lộn một vòng, mở móng ra, và…

<Ối chao!> Tôi bật nảy người khi móng vuốt của tôi chạm phải thanh giằng cái nạng đuôi dùng đề hạ cánh của chiếc trực thăng.

Rachel ở ngay phía sau tôi. Nhỏ xoay người và mở móng, nhưng nhỏ đã không hề chuẩn bị đối phó với gió hút từ động cơ của chiếc trực thăng.

Trượt rồi!

Móng vuốt của Rachel trượt khỏi mục tiêu. Nhỏ không có ý định làm thêm một cú bắn người như thế nữa.

<Thôi, hẹn gặp lại nha!> Tôi la lên với Rachel.

<Hổng lâu đâu,> Rachel cười. <Coi kìa, chiếc taxi ngừng chỗ kia kìa.>

Tôi đã thực hiện xong một cú bật người-không-thề-tin-được một cách hoàn hảo. Nhưng lại hoàn toàn chẳng được lợi lộc gì.

<Vẫn còn thú vị lắm,> Rachel nói. Rồi nhỏ cười dữ hơn khi tôi

buông móng vuốt mình khỏi cái máy bay trực thăng sau một chiến thắng khó nhọc và ngượng ngùng thả người trôi về hướng bãi trống dơ hầy, nơi mà chiếc taxi đang thả chị Aria xuống.

CHƯƠNG 14

Phải mất một lúc sau tôi mới nhận ra là tôi đang nhìn thấy thứ gì. Nhìn từ trên xuống, đó là một toà nhà hư hỏng, xấu xí. Nhưng sự thực là, hầu hết các toà cao ốc, nếu nhìn từ trên xuống, đều khá là xấu, chỉ nhìn thấy toàn là mái và máy điều hoà không khí mà thôi.

Toà nhà này chỉ có một tầng lầu thôi nhưng mặt tiền thì có cấu trúc khiến cho người ta khi bước vào tầng trệt, thoạt nhìn tưởng nó có vẻ bự lắm. Phía trước nó là một bãi đậu xe không sạch sẽ gì, chỉ có vài chiếc xe thôi. Đằng sau nó là một cái vịnh nước nhỏ, nước xanh lè thấy sợ. Cái vịnh này được tạo ra từ một rào chắn bằng gỗ ọp ẹp. Có hai con cá sấu đang nằm phơi nắng trên hai bờ vịnh tí nị toàn là bùn nhão.

Phía trái của toà nhà là nơi bán nước, còn bên phải là một sân gôn nhỏ. Ở đó có mô hình một chiếc tàu hải tặc.

<Đây là một vườn thú tư nhân nghèo nàn nằm dọc xa lộ,> Rachel nói, rồi nhổ hạ thấp xuống, đọc cho tôi nghe. <Nó có tên là 'Vườn Safari và sân Gôn Putt-Putt của Frank'.>

<Nghe cũng hay đó chứ,> tôi nói.

<May mà Cassie không có mặt ở đây. Nhỏ chúa ghét những thứ này. Ý mình là nhỏ sẽ kêu tụi mình xông pha vào rồi phá sập, giải thoát hết mấy con thú cho mà coi.>

<Có thể đó là lý do tại sao mà Aria ở đây,> tôi đoán. <Chị ấy là một nhiếp ảnh gia chuyên chụp ảnh thiên nhiên mà lị. Chị ấy cũng phải hổng ưa gì những nơi như thế này.>

<Cũng có thể,> Rachel nói giọng hoài nghi.

Tôi cua lại và bay vòng thấp xuống, kiểm tra hết một dọc các bảng quảng cáo gắn trên đường xe qua. Trong số đó, có một tấm được gắn mấy dòng bằng chữ nhựa cỡ bự. Tấm bảng ghi: "Mới nhất! Sinh vật Kỳ dị Lùn Khiếp đảm, Máy chém biết đi."

<Ôi trời ơi. Tụi mình gặp rắc rối rồi rồi,> tôi nói.

<Có liên quan gì đến vụ bồ cố đâm thủng cái trực thăng trên không không đó?> Rachel toét miệng cười, hỏi. <Mà này, mình nói thiệt nha, điều đó có thể là không cần thiết, nhưng TUYỆT HẾT BIẾT luôn!>

<"Máy chém biết đi,"> tôi nói, nhớ về bảng hiệu. <"Sinh vật Kỳ dị Lùn Khiếp đảm.">

<Cái gì là máy chém biết đi cơ?> Rachel thắc mắc.

<Mình cũng hổng chắc nữa, nhưng mình có linh cảm xấu lắm, chắc là tụi mình phải vô trong nhà đó để coi chuyện gì mới được.>

<Được thôi, tụi mình có thể hoàn hình người và bước vào, nếu như tụi mình có tiền mua vé.>

Biến hình người? Thôi đi, tôi không thích chút nào. Nếu phải biến thành người, tôi thà không vào trỏng, cứ mặc xác con quái vật đó còn hơn.

<Vé phải đến 2 tì[7] một người đó nha,> tôi làm bộ kiếm cách gây khó.

<Mình học được cách hô biến một cái thẻ tín dụng rồi.>

<Tụi mình lúc nào cũng có thể lẻn vào trong lốt gián mà,> tôi nói. <Mình ngờ rằng, một cặp gián ở đây nghe chừng cũng bị để ý à nha. Hay biến thành một cặp ruồi đi vậy.>

<Ui trời, mình ghét cay ghét đắng làm côn trùng, bồ biết đấy ->

<Ồ ồ. Mình cảm thấy có một ý tưởng của Rachel đang tới kìa.>

<Ôi, làm ơn đi mà, sau cái ý tưởng cưỡi xe cảnh sát, rồi làm tên lửa vọt lên bám càng trực thăng, bồ định không tôn trọng ý kiến của mình à?>

<Rồi, rồi, quý cô quyết định đi.>

<Mình vừa để ý thấy chỉ có một ông già gác cổng trước. Và mình dám nói với bồ rằng, mình cho rằng tóc của ổng hổng phải là thiệt hết đâu.>

<Cái gì cơ?>

<Bồ bay đến chỗ mô hình tàu hải tặc Putt-Putt đi, tụi mình sẽ biến hình người trong đó. Làm trước đi, mình tới liền.>

Nói xong, Rachel bay một vòng, đảo qua người đàn ông gác cửa rồi bổ nhào xuống. Nhân vật tội nghiệp này đang lơ đãng ngồi trước cửa ra vào của Vườn thú. Rồi Rachel nhào xuống, chụp ngay mái tóc của ông ta, nhấc lên.

"Ê… con chim kia, tóc của tao mà…"

Con đại bàng đầu bạc bự con bay chậm và thấp mang theo một thứ nom giống như một con chuột xạ chết, nhưng thực ra, đó là mảng tóc giả để che chỗ đầu hói của ông lão gác cổng. Ổng đuổi theo nhỏ. Tôi mắc cười quá nhưng không còn thời gian theo dõi nữa mà sà xuống chỗ mô hình tàu hải tặc và biến hình. Chớp mắt sau đó, Rachel chui vô và vừa biến hình, vừa cười ngặt nghẽo.

<Rồi bồ làm gì với bộ tóc giả của con người tội nghiệp đó vậy?>

<Thiệt cười chết luôn, bồ nghĩ sao khi thấy một con cá sấu có tóc?>

Tụi tôi hoàn hình người bên trong con tàu giả. Nội thất của nó bụi bặm, mạng nhện giăng chi chít. Tụi tôi phải vặn vẹo người chui qua một cánh cửa bé tí hin để ra khỏi mô hình. Chẳng còn ai để hỏi vé tụi tôi hết. Và tụi tôi hùng dũng tiến vào trong cửa của Vườn thú Safari.

CHƯƠNG 15

Bên trong ngôi nhà đúng như tôi dự đoán. Một nơi rất buồn. Những con thú khổ sở, buồn chán ở trong những cái lồng rộng bằng một phần mười kích cỡ mà đáng lẽ chúng phải được hưởng. Ánh sáng mờ mờ trong nhà bị những bức tường treo rèm đen nuốt chửng.

Một con cáo ghẻ lở bồn chồn đi tới đi lui. Một cặp linh miêu ngủ, nằm co quắp trong một cái lồng nhỏ xíu chỉ đủ rộng cho một con mèo nhà. Có một con chim lợn già nua, một con hươu mới lớn, một cặp cừu. Có một con ngựa nhỏ Shetland ở trong một vòng quay, yên đã được buộc trên lưng, những vết lở loét do cái yên chà vào lưng nhìn rõ mồn một. Một tấm bảng đặt ở đó ghi: "Cưỡi một vòng, 2 đồng 50 xu".

Một con gấu cái con màu đen, nhỏ, ở bên trong một cái lồng thấp tè, đến nỗi nó không thể đứng thẳng được người lên nữa.

Rachel nghiêng người thì thầm vào tai tôi. "Mình định nói với bồ là hồng nên kể cho Cassie về nơi này, nhưng bồ biết sao hông? Cứ kể cho nhỏ nghe đi. Nhỏ sẽ kéo Jake theo cùng phá tanh banh nơi này. Chuyện gì sẽ xảy ra với mọi người ở đây ư? Ý mình là mình hổng phải là cô nàng yêu-cây-cối-không-ăn-thịt-ủng-hộ-quyền-thú-vật, nhưng coi nè, ở đây thì tệ quá. Quá tệ. Họ muốn đối xử với gấu như thế kia sao. Để mình quay lại đây giới thiệu cho những thứ rác rưởi này biết thế nào là một con gấu thực thụ. Hãy xem nếu thằng cha Frank kia có nhốt được con gấu mình vào trong một cái lồng nhỏ xíu không, có mà mình sẽ nhốt chả vào trỏng thì có."

Tôi mỉm cười bằng chỉnh cặp môi người của mình. Tôi biết, Rachel không hề phóng đại đâu. Nếu Jake không ngăn nhỏ lại, cha "Frank" của Vườn thú Frank thể nào cũng được một con gấu xám bự bành ki cao chừng hơn hai mét, ục ịch, cực kỳ khó chịu tới viếng thăm cho mà coi.

Lúc đó, tụi tôi đi vòng qua một góc tối, chui vào trong một căn phòng nhỏ bên cạnh. Aria đứng đó cùng với một người đàn ông. Tôi nhanh chóng quay lưng lại phía họ. Nhưng không nhanh đến độ mà không kịp nhìn thấy trong căn phòng nhỏ đó có chứa cái thứ gì.

Ở đó, trong một cái lồng cao với hai cái đèn pha rọi từ hai bên vào, là một thằng nhóc Hork-Bajir.

Nó cao chưa tới 1 mét, trên thực tế đó là chiều cao của một đứa trẻ mới sinh theo chuẩn của người Hork-Bajir. Những lưỡi dao trên người nó cực nhọn, giống như răng của một đứa trẻ loài người vậy, nhưng nhỏ và hổng cứng hay nguy hiểm như lưỡi dao của một người Hork-Bajir trưởng thành.

Đuôi của nó mới nhú, mập và ngắn cũn. Những lưỡi dao trước đầu

nó mới chỉ là khối u lên mà thôi. Hai cánh tay đầy vuốt của nó bị trói quanh những thanh giòng của cái lồng. Nó đang nhìn chăm chăm Aria bằng ánh mắt thảm hại, cầu khẩn.

"Oa…" Rachel kêu nho nhỏ.

"Ừa."

Tụi tôi lùi lại khuất khỏi tầm mắt của Aria và người đàn ông đó.

"Nè, thưa tiểu thư. Tôi không định chặt chém gì ở đây đâu. Nhưng nếu cô muốn chụp hình thì phải trả thêm tiền đó nha."

"Nhưng, thưa ngài Halowell…"

"Cứ gọi tôi là Frank cũng được."

"Vâng, thưa ông Frank, tôi là một nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp chuyên chụp hình đời sống thiên nhiên. Tôi sẽ vui lòng gửi cho ngài vài tấm hình thay vì phải trả tiền."

Người đàn ông chế giễu. "Nếu tôi mà cần một tấm hình của sinh vật kỳ dị này á, tôi sẽ chụp bằng máy Polaroid[8]. Ui chà chà. Cái con quái vật nhỏ này sẽ đem lại cho tôi một khoản tiền mặt kha khá đây. Tôi đã liên hệ với một toà soạn báo. Họ đang cử người tới đây rồi. Nghe tôi tả, gã ấy bảo đây là một sinh vật kỳ dị đáng đồng tiền bát gạo, gã sẽ trả cho tôi hàng ngàn đó."

Aria ngập ngừng. "Và gã đó sẽ… phổ biến… những tấm hình chụp này rộng rãi ư? Công bố trên báo chỉ ư?"

Người đàn ông nhìn chị Aria như thể chị ấy kỳ quặc lắm."Nào, thế gã còn có thể làm được gì khác nữa cơ chứ? Cái cô này hỏi đến là lạ."

Aria gật gù như đang suy nghĩ gì đó lung lắm, rồi nhìn sang chú nhóc Hork-Bajir và tự nói một mình. "À, đi nhiên rồi." Chị ấy nhìn lại thằng nhóc Hork-Bajir một lần nữa và nhắc lại. "À, đi nhiên rồi."

"Thế cho tôi hỏi cô một câu nha, thưa tiểu thư, từ khi cô chọn nghề nhiếp ảnh cho tới bây giờ, cô đã thấy vật nào như vậy chưa? Nó là cái giống gì vậy?"

"Ông cũng không biết sao?"

Frank lắc đầu. "Một thằng cha lái xe đến đây mang theo con quái này ngọ ngoạy ở thùng sau xe tải mui trần của hắn. Hắn nói hắn thấy vật này đang lang thang bên cạnh đường cao tốc. Hắn hỏi tôi trả cho hắn được bao nhiêu. Tôi cho hắn 50 đồng đấy."

"Lời quá rồi đó ông chủ", Aria nói "Tôi tin giá trị của nó còn lớn hơn số đó nhiều."

"Thế nó là cái giống gì mới được cơ chứ, tôi rất muốn biết đấy."

Aria nhún vai. "Tôi cũng không biết. Tôi chưa từng thấy bất cứ một sinh vật nào giống như thế này cả. Nhưng, ông biết không, ông không nên gọi nó là 'Sinh vật Kỳ dị'"

"Không đúng về mặt chính trị hử?" Frank nói ra điều hiểu biết.

"Không phải điều đó," Aria nói. "Nó chỉ là cái thứ chả giống thứ gì mà tôi đã từng nhìn thấy, cũng chả giống loài thú nào mà tôi từng biết đến nữa." Chị ấy mỉm cười. "Ông cứ giới thiệu nó như là một

người ngoài vũ trụ thì chẳng ai có thể bàn cãi gì được cả.”

“Người vũ trụ, hử?” Frank gật gù, có vẻ khoái trá “Ờ, ý này hay nha. Có khối kẻ điên điên khùng khùng tin vào ba cái đĩa bay, người vũ trụ tầm bậy tầm bạ.”

“Phải đó. Và trong khi ông thay đổi biển quảng cáo, có lẽ ông cũng nên thể hiện một chút tinh nhân đạo đối với mấy con thú này đi. Chúng cần những cái lồng lớn hơn, nhiều ánh sáng hơn, nhiều không khí thoáng đãng hơn. Ấy là mức tối thiểu đấy nhé.”

“Tôi sẽ lưu tâm đến chuyện này,” Frank nói với cái vẻ xạo nhất trên đời, mà bạn chỉ cần nhìn là biết lão ta sẽ không bao giờ bỏ tiền làm thêm một thứ gì khác hết.

Aria quay người và bước đi, lướt qua chỗ Rachel và tôi đứng. Tôi quay đầu đi hướng khác để cho chị ấy không thể nhận ra tôi trong lần gặp mặt sau này.

Tụi tôi bám theo Aria ở một khoảng cách an toàn, cố ra vẻ là đang ngắm nghía mấy con thú bị nhốt trong chuồng. Aria bước ra ngoài bầu trời sáng sủa và nhìn quanh như đang chờ đợi một thứ gì đó.

Chút xíu sau, một chiếc Limousine màu đen trờ tới chỗ bãi đậu xe bẩn thỉu phía trước nhà, bụi đường phất lên từ 4 bánh của nó.

Chiếc xe ngừng lại, cửa trước mở ra và một tài xế nhảy xuống mở cửa sau cho Aria. Tôi đứng nhìn theo kỉn đáo bằng cặp mắt yếu ớt của loài người. Trong giây phút của xe còn đương mở, tôi có thể nhìn thấy chị ấy thiệt là rõ ràng bằng thị lực của mắt người.

Aria đưa mắt nhìn về phía tụi tôi, nhưng không thể nhìn thấy tụi tôi vì chị ấy ở ngoài sáng, còn tụi tôi thì lại đứng trong bóng tối.

Aria ngó chăm chú bảng hiệu của Vườn thú Frank, thoáng mỉm cười. Tất cả chỉ có thế, không gì hơn.

“Chị là ai hả Aria?” tôi thì thầm.

Người tài xế đóng cửa và rời bánh.

CHƯƠNG 16

Cuộc bàn cãi chiều hôm đó trong nhóm Animorphs tụi tôi ở kho thóc nhà Cassie cũng căng lắm. Mọi người đều có những ý kiến khác nhau về vụ thằng nhóc Hork-Bajir đó.

"Tụi mình xông vào trong đó và giải cứu cho thằng nhóc đó thôi," Jake nói.

"Đó có thể là một cái bẫy để dụ tụi mình không chừng," Marco nói, vẻ đoan chắc. "Cái bà Aria đó có thể là một tên Cho-Mượn-Xác. Mọi thứ có thể là đang giăng ra, chỉ chờ tụi mình lọt vô mà thôi".

Tôi định cho ý kiến về chuyện nếu là một tên Cho-Mượn-Xác thì việc gì phải quan tâm đến điều kiện sống của những con thú tại cái vườn thú ghê tởm ấy cơ chứ. Nhưng rốt cuộc tôi ngưng lại. Tôi cho là tôi bắt đầu nói càng ngày càng ít dần. Đôi khi tất cả những giao tiếp bằng lời giữa con người với con người dường như là không cần thiết nữa, hành động mới là chính.

Jake gật đầu. "Dĩ nhiên tụi mình phải hành động theo hướng dự kiến đó là một cái bẫy luôn. Chúng ta sẽ chia làm 2 nhóm. Nhóm A đi vào, còn nhóm B chờ tiếp ứng."

Marco cười điệu với Rachel. "Nó cứ làm như mình là Tướng George Smith ỉ.[9]"

Jake cười và đấm vào vai của Marco.

Thế rồi, tiếp theo đó diễn ra một trong những phần đời kỳ lạ của các thành viên hội Animorphs: Jake, Rachel, Cassie và Marco cùng ngồi xuống trên đống cỏ khô trong nhà kho của Cassie, mở ba lô, lôi sách vở ra.

Bài tập về nhà. Tôi nghĩ rằng khi ta là một con người hoàn chỉnh, lại là một đứa con nít nữa chứ, thì chẳng thể trốn tránh được bài tập về nhà.

Đó là một trong những cảnh trái nghịch nhất trong đời một Animorph: Họ đang làm những chuyện kinh khủng nhất để cứu Trái Đất này nhưng cũng hãi hùng khi nghĩ đến điểm số cuối tháng khi trình cho bố mẹ mình.

Ax thì rảnh rang và ngồi liếc vào cuốn sách giáo khoa của từng người. Khi nhìn qua vai Cassie, Ax liếc qua trang bài tập về trọng lượng, chợt anh chàng thì thầm. "Ủa, gì kì vậy, mấy bài tập này không có định nghĩa chính xác về trọng lượng chút nào".

Tôi vẫn đậu trên xà ngang làm nhiệm vụ quan sát cho cả nhóm, vừa liếc vào bài tập của Jake. Thỉnh thoảng tôi cũng bay ra công viên hay bãi biển nơi mà mọi người hay ra đó đọc sách báo ngoài trời. Tôi kiếm và bắt lấy một luồng gió nhẹ đều đặn, nổi lềnh phềnh ở độ cao mười lăm hay mười tám mét gì đó và ghé mắt đọc ké những trang

sách báo để mở. Nhờ vậy mà tôi cũng còn một chút "liên lạc" với thế giới văn chương loài người qua các trang sách của John Grisham, Stephen King và Nora Robert. Có điều, tôi không đọc được hết cả cuốn, nhưng cũng được vài trang, hoặc may mắn hơn thì được trọn cả một chương sách.

Giờ thì tôi đang đọc sách qua vai Jake. Và khi đọc chán rồi, tôi lại vỗ cánh bay qua ngó trộm sách của Rachel.

Rồi, cuối cùng, đã tới giờ lên đường.

<Nếu như bạn thật sự quan tâm đến khoa học trọng lượng thì tôi muốn nói rằng luật chuyển động được áp dụng có liên quan đến hai thứ mà người Andalite gọi chung là Tầng lực thứ 7…> Ax nói, có vẻ khó chịu vì quan điểm trong sách giáo khoa không giống với những gì mà ảnh đã biết.

Cassie cười và đặt một tay lên cánh tay Ax "Nè, Ax à, khó mà kiếm được bất cứ ai quanh đây có cùng trình độ với bồ để mà tranh luận mấy chuyện này lắm."

Ax có vẻ bối rối "Ờ…thì, tôi chỉ thấy nó không chính xác…"

"Thôi nào, mọi người đã "dàn xếp ổn thoả" với ba mẹ ở nhà chưa?" Jake hỏi.

"Ai nấy đều hoàn hảo trong việc nói… dối hết rồi. Giờ thì người nào cũng đã nói với bố mẹ mình là đang ở nhà của ai đó trong nhóm mình. Như thường lệ." Cassie nói, lắc lắc đầu vẻ ân hận.

"Chuyện này mình sợ sẽ mất thời gian nhiều đó nha," Rachel nhắc.

Mọi người cùng biến hình thành chim và bay về hướng Vườn thú Frank. Bảng quảng cáo đã thay đổi. Giờ nó rao rằng Vườn thú hiện đang sở hữu một người vũ trụ thực sự lần đầu tiên xuất hiện ở Trái Đất. Nội dung quảng cáo này có vẻ có hiệu quả. Bãi đậu xe kín đặc xe của khách tới coi.

Tôi ở nhóm A, đi cùng với Rachel. Hai đứa tụi tôi đã quá quen thuộc với chốn này rồi. Cùng nhóm với tụi tôi còn có cả Jake nữa. Cassie, Ax và Marco ở nhóm tiếp viện, sẵn sàng xông vào khi có biến cố.

Tụi tôi đáp xuống, hoàn hình ở kế bên cái hồ nhỏ của mấy con cá sấu. Trời tối nhưng chưa tối hẳn. Một vài tia sáng còn sót lại của ánh mặt trời đang lặn phía chân trời vẫn còn le lói ở đằng tây. Mặt trăng chưa ló dạng, nhưng trời thì đầy sao.

Jake và Rachel hoàn hình. Tôi chờ. Tôi tỉnh biến hình thành một dạng sinh vật mà tôi mới sử dụng có một lần: người Hork-Bajir.

Thông thường, chả bao giờ tôi dùng lốt hình biến Hork-Bajir. Hork-Bajir là một loài nhạy cảm. Tụi tôi có quy định rằng không biến hình thành người hay bất cứ một loài nào khác tự do và nhạy cảm. Rút cục, tụi tôi đâu phải là bọn Yeerk. Tụi tôi không thể cứ đi vòng vòng thu nạp và sử dụng ADN của những con người tự do một cách vô tội vạ cho được.

Nhưng đây là một trường hợp đặc biệt. Tụi tôi cần Bek, một thằng nhóc Hork-Bajir, tự nguyện đi theo tụi tôi. Và tôi cho rằng mẫu ADN mà tôi lấy của Ket Halpak sẽ có tác dụng, giúp nó nhanh chóng nhận ra người quen và sẵn lòng nghe lời.

"Xong rồi đó," Jake thầm thì. "Nhắc lại lần nữa nha. Mình vẫn giữ hình người và sẽ chạy đến chỗ cầu dao chính để ngắt điện. Như vậy tụi mình sẽ tận dụng được bóng tối. Rachel biến hình và ngay khi có sức mạnh, nhỏ sẽ đi vào và phá tung bức tường mặt sau. Tobias, bồ đợi ở đây trong bóng tối cho tới khi Rachel hô "Tới!" nha. Rồi bồ nhào vô trong, túm lấy thằng nhóc rồi chạy trở ra. Từ đó về sau, Cassie đã sẵn sàng chăm sóc nó rồi. Tụi mình mang thằng nhóc chạy tới con đường phía sau cách chừng 400 mét hướng về phía cánh đồng bắp, hai bồ rõ cả chưa?"

Rachel nháy mắt với tôi. "Nè, Marco nói đúng đó. Ảnh có vẻ giống tướng Patton quá đi mất."

"Ui trời, im đi," Jake nói bằng cái giọng-tốt-bụng-bẩm-sinh-của-mình.

Nói xong, Jake bước ra, thận trọng quan sát rồi len ra ngoài hàng rào của hồ cá sấu.

"Ủa quên, anh Jake nói mình phá một tường hay nhiều tường ta?" Rachel hỏi, với bộ mặt ngây thơ giả tạo thấy rõ.

<Bồ biết quá rõ rằng Jake chỉ muốn bồ giúp tụi này chui vô trong toà nhà này thôi mà. Cậu ấy không có ý nói bồ san phẳng chỗ này chỉ vì Frank là một thằng cha luôn lọt và đối xử tàn tệ với thú vật đâu à nha,> tôi nói, giọng nghiêm khắc. <Mặt khác, trời thì tối. Bồ có thể bị rối trí…>

Rachel cười theo đúng cái kiểu cười điên dại, kiểu cười sẵn-sàng-cho-một-trận chiến của nhỏ. "Ừ há, rất có thể mình rối trí thật."

Rachel bắt đầu biến hình thành voi. Lúc trước, tôi có nói rằng quan sát Rachel biến hình thành đại bàng thiệt là tuyệt, nhớ không nào? Nhưng lúc này, quan sát nhỏ biến thành voi thì chả tuyệt gì cả. Hổng có chút xíu nào gọi là hấp dẫn hết.

Một là, cái cách mà nhỏ phình ra ấy. Những tảng thịt đột nhiên phồng ra từ đùi, từ bụng, và cả từ đầu của nhỏ. Thật chẳng thích thú gì khi chứng kiến một tảng thịt với kích thước của một cái tủ lại phình ra từ đầu của một ai đó.

Nhỏ cứ hết nở ra rồi phồng lên, rồi lại vặn vẹo biến nhỏ từ một cô bé có kích thước bình thường trở thành một con quái vật kì dị bự kếch xù. Đôi chân nhỏ biến đổi thành hai cái cột trụ bành ki. Và đôi tay cũng thế. Bàn chân voi của nhỏ lún xuống nền đất ẩm.

Nhỏ vẫn cứ toe toét cười với tôi trong khi hàm răng có vẻ như đang nhú ra, chồi lên và mọc thẳng như đâm vào mặt tôi. Phần nhọn của chúng cong lên: một cặp ngà. Cái mũi của nhỏ bắt đầu thõng xuống như thể đang chạy, rồi nó cứ như chảy nhão ra, và bắt đầu trở

nên dày cui, sậm màu hơn và dài ra. Và đi nhiên là đôi tai với kích thước của một cái mền lớn cũng đã hình thành. Bộ phận-người biến đổi cuối cùng của Rachel là mái tóc của nhỏ. Trong vài giây, nhỏ trông y như một con voi đội bộ tóc vàng giả.

Cùng lúc đó, tôi cũng đã bắt đầu biến hình.

Biến hình thành bất cứ con gì thì cũng đều lạ lùng cả. Ý tôi là, cho dù bạn có biến thành con gì đi nữa thì đó cũng là một cơn ác mộng. Cứ thử hình dung đến việc quan sát da thịt của bạn bị méo mó, tan chảy và teo đi, quéo lại hay phình ra xem; hay thử hình dung đến việc bạn nghe thấy nội tạng của chính bạn loãng ra và sôi ùng ục. Hay thử nghĩ xem bạn có những bộ phận cơ thể mà bạn chưa từng có bao giờ và một bộ não không biết sử dụng chúng như thế nào.

Hoá thú luôn là một màn trình diễn kì dị. Nhưng nó có phẩm chất đặc biệt là có thể hoá thành những con vật không sống trên mặt đất. Theo như Ax nói, ADN là một thứ rất phổ biến trong thiên hà. Cặp chuỗi nguyên tử hình xoắn ốc đó hình thành nên sơ đồ của toàn bộ sự sống trên Trái Đất và hầu hết hình thái của sự sống ở những nơi khác.

Nhưng ngoài cái chuỗi ADN đó ra, thì cũng chẳng có nhiều sự giống nhau giữa người ngoài vũ trụ và loài người. Hoá ra đời thực chẳng phải là trò chơi Star Trek. Người vũ trụ không cứ phải là con người mang một đôi tai ngộ nghĩnh, không có lỗ mũi và bận đồ hoá trang.

Chẳng có một thứ nào trên người Hork-Bajir có chút mảy may giống với con người. Điều kỳ cục là lại có điểm tương đồng giữa diều hâu và người Hork-Bajir. Bộ móng chân là giống nhau nhất. Cái miệng hình mỏ chim cũng tương tự. Và,… ồ, đó là những điểm tương đồng mà tôi định nói đó.

Hork-Bajir rất bự con, cao hơn hai mét mốt lận. Những lóng xương diều hâu của tôi thì rỗng và nhẹ hều. Còn xương của Hork-Bajir thì đặc và nặng như thép. Trong cơ thể diều hâu tôi chứa một hệ tiêu hoá đề xử lý thịt sống, một công việc rất đơn giản. Còn trong cơ thể họ, lại là một hệ tiêu hoá cực kỳ phức tạp có thể tiêu hoá được cả vỏ cây.

Và trong khi bản thân tôi có những vũ khí do tự nhiên ban tặng - Mỏ và Móng vuốt - thì bản thân người Hork-Bajir lại chính là một vũ khí tự nhiên. Những chiếc móng vuốt giúp họ leo lên những cái cây cao chọc trời ở thế giới của họ. Những lưỡi dao ở cổ tay, khuỷu tay và trán dùng đề tước vỏ cây ấy, tất cả đều có thể dùng làm vũ khí. Nhưng người Hork-Bakir không bao giờ sử dụng chúng như vũ khí cho đến khi bọn Yeerk và người Andalite mang cuộc chiến giữa hai loài đến thế giới của người Hork-Bajir.

Tôi cứ lớn dần. Lớn dần cho đến lúc tôi hầu như có thể nhìn thẳng vào mắt Rachel.

Móng vuốt của tôi trở thành bàn chân Khủng long Bạo chúa. Miệng

tôi mọc răng, những chiếc răng sắc nhọn để cắt vỏ cây và những chiếc răng hàm hình răng cưa để nghiền nát chúng. Cánh của tôi rụng hết lông và cứ dài ra, dài ra. Hai bàn tay tôi mọc ra từ nơi từng là xương "ngón tay" của tôi. Bắp thịt bao phủ đầy cơ thể tôi. Và từ những cơ bắp đó, những khối u - đế của lưỡi dao. Sức lực trào dâng trong từng cơ bắp của tôi.

<Nè, tụi mình làm một cặp đẹp đôi lắm, hay mình làm một bài valse đi nha>, Rachel đùa.

Ngay lúc đó, tôi nghe thấy những tiếng ồn ào. Tiếng động cơ xe hơi, tiếng thắng xe nghiến ken két. Rồi tiếng rập mạnh cửa xe. Đủ thứ hết. Tôi nhìn ra bãi đậu xe, nhưng tôi không còn nhìn thấy gì hết. Đúng lúc đó, ánh sáng toàn bộ khu Vườn thú tắt phụt.

<Tới giờ diễn của tụi mình rồi,> Rachel nói.

Tôi nghe được sự liều lĩnh của nhỏ trong cái cách nói mà cười cười, đáng sợ đó.

CHƯƠNG 17

Ngay khi đèn tắt, tôi và Rachel bung ra ngoài liền. Khổ nỗi là cả voi và người Hork-Bajir đều là thứ dở ẹt trong chuyện nhìn xuyên bóng đêm. Nhưng khó là khó cho tôi, còn với Rachel thì là chuyện nhỏ. Cái thân bồ tượng của Rachel hiện giờ hễ gặp gì cản đường là cứ càn tới thôi. Vô phước cho thứ nào nằm trên đường đi.

Hhhhhheeerrrrr…! Rachel rống lên và bứt văng luôn hàng rào của hồ cá sấu, chạy băng vào. Nhỏ chạy nhanh thấy sợ. Tôi cũng không hiểu một con voi lớn như vậy có thể chạy nhanh quá mức vậy. Tôi chạy theo, đồng thời nghe tiếng kêu láo nháo phía trong nhà.

"Ê, mở điện lên đi chứ!"

"Trả tiền lại đi!"

Chúng tôi chạy ù đến vách tường ngăn. Rachel rất cẩn thận dừng lại, chậm chạp đẩy đầu vào vách. Nhỏ mới chỉ nhích chút xíu thôi mà đã nghe răng rắc.

<Hì hì…chỉ là gỗ thôi,> Rachel cười. <Cái con heo mọi này không biết rằng lẽ ra hắn phải xây tường bằng gạch sao? Ra đây đi nào! Ra đây đi nào, hỡi con heo mọi kia! Hay là để ta thổi bay, để ta nghiền nát cái đống rác rưởi này giống như một bao diêm nha!>

Nhỏ nhổng lưng lên rồi lao nguyên cả tấm thân bồ tượng về phía trước.

RẦM! RẸT!

<Cái đó sẽ khiến mọi người lùi lại,> nhỏ nói. <Giờ thì tụi mình nhào vô nào.>

Rachel-voi lùi lại ba bước để lấy đà, rồi húc thẳng vào bức tường gỗ bọc bên ngoài.

RẦM! Rắắcc! UỲNH! Bức tường đổ ầm xuống cái một.

Trong bóng tối, tiếng đám đông trở nên hoảng loạn. "Chạy đi, chạy đi, trời ơi…"

Rachel hào hứng bước huỳnh huych qua những thanh xà bị gãy vụn và những mảnh gỗ dán vỡ tan, rống lên như điên, quăng cái vòi bự chảng của mình tới lui và nói chung là, nhỏ phá tanh banh cái đám lộn xộn này theo đúng cái cách mà nhỏ muốn làm.

<Mọi người chạy ra ngoài nhanh lên!> Nhỏ ra lệnh bằng giọng truyền trên diện rộng. <Voi bị dại đây! Voi bị mất kiểm soát đây! Dumbo-Zilla đây!>

Hoảng sợ tột cùng, chẳng ai nhận ra rằng họ không thực sự "nghe thấy" bất cứ ai đang hét những lời cảnh báo đó.

Tôi rón rén đi liền ngay theo sau Rachel. Nhỏ cứ bận dùng vòi hất hết bức tường này văng ra rồi đến bức tường khác. Không có gì có thể cản được bước của nhỏ.

Tôi nhanh chóng tìm thấy thằng nhóc Hork-Bajir trong một cái chuồng. Nhưng lúc này tôi không ở một mình với nó. Phía bên kia của cái chuồng có 3 người đang đứng. Hai tên đang cầm súng ngắn. Còn tên thứ ba thì cầm trên tay một thứ vũ khí mà tôi rành quá mức: Súng tia Nghiệt của bọn Yeerk.

Cả ba tên Cho-Mượn-Xác nhìn sững tôi. Không phải theo cái kiểu mà một con người thực sự phản ứng khi thình lình gặp một người Hork-Bajir, mà theo kiểu của những người đã quá quen thuộc với hình dáng Hork-Bajir phản ứng khi thấy một kẻ như thế ở nơi mà chúng không hề mong đợi. Bọn chúng không xác định được tôi có là người của bọn chúng hay không. Cả ba tên đều do dự khi nhìn tôi.

<Rachel à…> Tôi gọi.

<Gì vậy? Xin lỗi nha. Mình chưa quay đầu lại được vì đang hất một vách tường ra, và chà nó nát dưới chân mình nè.>

<Chuẩn bị báo cho Jake là vừa, tụi mình có bạn đón tiếp nè.>

"Mày là ai?" Một trong ba tên Cho-Mượn-Xác cất tiếng hỏi tôi "Visser Ba không hề nói với tụi tao là… Ửa… Nó là một trong những tên Hork-Bajir phản bội chạy thoát được đó".

Thằng nhóc Bek nhìn tôi với vẻ cầu khẩn. Những tên Cho-Mượn-Xác đồng loạt chĩa súng vào tôi. Rồi một trong bọn chúng giơ đồng hồ lên miệng, hét vào đó. Đồng hồ đó là một thứ máy truyền tin được ngụy trang. Chúng nó báo động.

Điều này sẽ làm cho sự việc xấu đi một cách nhanh chóng cho mà coi. Tụi nó có mặt ở đây cũng để bắt thằng bé Bek về. Chúng cùng mục đích với tụi tôi nhưng chỉ khác một điều: Tụi tôi muốn thằng nhóc Bek còn sống, còn tụi nó thì không cần quan tâm điều đó.

CHƯƠNG 18

"Vậy há, mày là một Hork-Bajir phản loạn," một trong những tên Cho-Mượn-Xác nói. "Bắt hết tụi nó đi. Visser Ba mà biết tin này là vui lắm đây." Hắn nhắc mũi súng chĩa vào mặt tôi. "Mày chọn lựa cách đi về hoặc sống hay chết đó nha".

Bek đang đứng giữa tôi và bọn chúng. Nếu tôi tấn công bọn chúng, có thể một thằng Cho-Mượn-Xác nào đó sẽ sả súng vào Bek.

May sao, tiếp viện tới rồi.

Tôi không nhìn thấy một con chó sói, cho đến khi nó chồm lên một tên Cho-Mượn-Xác. Hàm răng của nó ngoạm vào tay của hắn, làm văng cây súng ra ngoài.

"Aaaaahhhh…" hắn rống lên thảm thiết.

<Cassie hả, đúng hẹn quá.>

<Ừa, mình đây, nhưng mà bồ đừng có đứng đực ra đó. Tụi nó đang tới kìa! Nhiều lắm.>

Tôi vùng lên, không để phí một giây. Tôi nhảy một phát bung qua nóc chuồng của Bek và hạ xuống trước mặt một tên Cho-Mượn-Xác. Như một con khủng long bạo chúa, tôi hạ gục một tên. Hắn gào lên và bỏ chạy mất tích.

Bùm! Một phát đạn nổ sát rạt bên tai tới mức mà tiếng nổ nghe còn đáng sợ hơn cả viên đạn. Viên đạn khoét một lỗ tròn nhỏ ngay trên lưỡi dao ở khuỷu tay trái của tôi. Tôi vung dao lên chém theo bản năng. Khẩu súng rơi xuống sàn nhà. Và tên Mượn Xác sẽ khó mà có thể đếm hơn số tám trên những ngón tay của hắn. Tụi tôi, Cassie và tôi, có được thêm chút lợi thế trong khoảnh khắc.

Tôi lóng ngóng mở cửa cái chuồng nhốt Bek với mấy ngón tay vụng về của người Hork-Bajir. Ngay lúc đó, có một thứ gì đó màu đen, chù ụ và bự bành ki đẩy tôi một cái.

<Để một con dã nhân khổng lồ và khéo léo làm vụ đó cho,> Marco tới rồi. <Phải khéo, kiên nhẫn và giỏi như vầy nè.>

Marco thò tay banh song sắt ra như banh mấy sợi mì vậy. Chuồng xiêu vẹo và hở ra. Marco làm chuyện này giống như bóp mấy miếng snack vậy.

<Ra đây với cô đi, Bek,> tôi nói với thằng nhóc Hork-Bajir đang hãi hùng.

<Cô Ket Halpak hả?> Nó hỏi.

<Ơ… đúng rồi, ra mau lên đi.>

Nó nắm lấy tay tôi nhưng rồi rụt lại ngay. Đơn giản vì một loạt tia Nghiệt đang bắn xối xả vào hướng tôi đứng.

BÙM! BÙM! BÙM!

PĂNG CHÍU! PĂNG CHÍU!

Những tia Nghiệt xẹt ngang dọc, hễ chạm vào đâu là làm nổ chỗ đó. Rồi trong khung cảnh hỗn loạn đó, trong ánh sáng lập lòe của đường tia Nghiệt đi qua, lộ khuôn mặt một con voi đang điên lên vì giận.

Tôi cảm thấy như thể có ai đó thụi tôi một đấm vào ngay bụng. Trong một thoáng chốc, tôi bối rối. Bek đánh tôi chăng? Không, không phải. Là một viên đạn! Tôi nhìn thấy một cái lỗ, nhìn thấy máu chảy.

Hhrrreee-aaahhhh… Rachel rống lên.

Và giờ thì có thêm nhiều sinh vật nữa tham gia vào đám hỗn độn đó. Hai con linh miêu vừa xổng chuồng. Một con cọp rống lên, nhảy ào tới, hai tay tát liên kỳ hồi. Một con dã nhân khổng lồ hú lên, đập tay vào đùi nghe bum bum. Rồi một người Andalite đang quật đuôi với sự chính xác và quyết liệt đến đáng sợ.

Một cuộc chiến hỗn loạn diễn ra. Đạn và tia Nghiệt ghim lỗ chỗ trên tường. Nhóm tiếp ứng của bọn Yeerk đã đến. Lửa bốc lên chung quanh tôi, khói dày đặc. Tôi cặp ngang người Bek, kéo nó ra ngoài, lùi lại, tìm đường tháo lui.

Nhưng bên ngoài trời khá tối không kể những nhá lửa của những lằn đạn văng giận dữ. Trần nhà sụp xuống, treo lủng lẳng, sắp sửa rớt tới nơi. Các bức tường nát vụn. Mấy cái lồng rải rác khắp nơi. Tiếng thú vật gào hét ầm ĩ. Tiếng người quát tháo ỏm tỏi.

Vết thương đột nhiên nhói đau. Cái đau đến trễ nhưng nó không quên nhắc nhở tôi. Tôi gập đôi người nhưng vẫn giữ chặt Bek trong tay. Nó đang co giật, giằng kéo và trì lại vì hoảng loạn.

Cuộc chiến giờ có vẻ như đã có tổ chức hơn. Những tên Cho-Mượn-Xác đang nắm giữ lối đi vào của toà nhà, một mớ đang chạy vòng đề tấn công chúng tôi từ sau lưng, cắt đứt đường rút về hồ cá sấu.

Rachel đã biến lại hình người. Con voi kềnh càng lúc này chỉ trở thành mục tiêu tốt cho bọn Cho-Mượn-Xác mà thôi. Nhỏ rúc vào trong bóng tối và nhanh chóng biến mất. Tôi yên tâm rồi.

Bọn Cho-Mượn-Xác, có đến chục đứa, đã học được bài học kinh khủng từ vụ tấn công khi nãy. Chúng nấp rất kỹ và bắn điên loạn về góc nào nghi ngờ có tụi tôi hoặc nghĩ là nơi tụi tôi sẽ rút ra.

<Tobias, đem thằng bé ra khỏi đây nhanh lên!> Jake hét lên.

<Không được, mấy bồ còn cần mình mà.> Tôi trả lời.

<Mang. Thằng bé. Ra ngoài!> Jake nhấn mạnh từng từ.

Tôi ôm chặt Bek và lủi dần đến chỗ bức tường khi nãy Rachel đã xô ngã. Vết thương phía dưới bụng tôi đau nhói, giống như ai đưa một lưỡi gươm nóng đỏ vào trong người tôi vậy.

Tôi cảm thấy có một luồng gió nhẹ thổi vào lưng. Tôi đã ra đến ngoài rồi. Xoay người, tôi chuẩn bị phóng vào màn đêm. Nhưng đường đã bị chặn.

Một người Andalite đứng ngay đó.

Hắn lớn tuổi hơn Ax, bự con hơn, mình mẩy có những vết sẹo từ các cuộc chiến. Từ hắn toát ra sự hắc ám còn đen hơn cả màn đêm. Sự hắc ám của con sên quái ác, con sên vặn vẹo, con sên đang sống trong bộ não của hoàng tử chiến binh Andalite bị giam cầm đó.

Hắn - Visser Ba.

Hắn đưa đuôi về phía trước và tôi lùi lại. Ngay khi đó, khi tôi kịp ghi nhận thân thể Andalite đã từng thuộc về một hoàng tử dày dạn trận mạc của người Andalite thì hắn đã biến hình.

Hắn, Visser Ba, con sên duy nhất có quyền năng biến hình từ việc kiểm soát thân thể của một chiến binh Andalite.

Visser Ba, kẻ đã chu du khắp dải ngân hà để thu nạp các lốt hình biến từ các sinh vật trong vũ trụ. Những sinh vật gây chết chóc.

<Úi chà, một Hork-Bajir phản nghịch kìa,> hắn nói, giọng nghe rất khoái trá. <Một thằng nhóc chạy trốn và một Hork-Bajir phản trắc. Ket Halpak, nếu như ta không lầm. Hú u… hỡi người bạn Hork-Bajir của ta, ta sẽ sớm đem cô trở lại vũng. Rồi cô sẽ nhanh chóng trở thành một trong chiến binh ngoan ngoãn của ta cho mà coi.>

CHƯƠNG 19

<Ui da, coi thứ Hork-Bajir khờ khạo tội nghiệp kìa,> Visser Ba nói, vẻ thương hại giả vờ. <Mi không hề biết được cái điều thú vị của biến hình này đâu, ta sẽ biến thành một thứ tên là Kaftid.>

Cái đầu Andalite của Visser Ba đột nhiên hẹp lại rồi dài thuỗng ra như một thứ ngựa biển. Một cái mõm dài, chu ra. Cổ của hắn cũng tự nhiên thon và dài ra. Hai cái cánh nhỏ chẳng biết là tác dụng gì, nhưng không phải để bay, mọc ra nằm dưới ngay của hắn.

Bốn chân của Visser Ba rụt lại rồi bung ra làm tám chân. Đuôi biến mất, màu lông xanh của người Andalite nay biến thành một thứ da giống như da ếch vậy.

Tôi kéo Bek lại sát bên mình, cố gượng lại một cơn đau mới từ vết thương và cố lần lần đi quanh chỗ Visser Ba để tìm một lối ra. Nhưng Bek thì đang sợ quá. Nó khóc và la lên, cố tìm cách chạy ngược vào trong nhà. Chắc nó nghĩ nơi đó an toàn hơn là đối diện với tên Visser Ba này.

Tôi cố nâng nó lên nhưng tôi không quen với hình hài của người Hork-Bajir, nên tôi cứ lo mấy con dao trên cơ thể tôi có thể cứa vào người thằng nhóc Bek.

Cuối cùng tôi cũng xoay xở để ôm chặt được Bek ở đoạn giữa thân, rồi phóng qua phía bên phải của Visser Ba, định thoát ra ngoài. Nhưng trễ quá rồi.

Ssssxxxxxxx…

Một thứ chất lỏng gì đó phóng thẳng ra từ miệng của Visser Ba, bắn vào người tôi. Tia nước bắn đi rất mạnh. Visser Ba phóng tia nước vào tôi, chỉ cách có vài phân. Nó bắn trúng vào một cột nhà bằng gỗ đã sập, nằm lăn dưới đất. Thật ra, đó chỉ là một phần nhỏ của tia rớt nhầm nơi đó thôi.

Nhưng kinh khủng, đó là axit. Chỉ trong vài giây, khói bốc lên từ cây cột, ngay chỗ bị bắn trúng là một thứ lầy nhầy màu vàng và xanh lá cây lẫn lộn.

<Hê, hê, hê…> Visser Ba có vẻ khoái trá khi thấy vẻ kinh hãi của tôi. <Sẵn sàng quay về chưa Hork-Bajir? Đừng có mộng mơ đánh nhau nữa nghe, số phận của dân tộc mi chỉ đáng làm nô lệ cho đế chế Yeerk thôi.>

Đầu hàng? Đó thật là một ý hay lúc này. Với Bek trong tay, tôi không thể nào mạo hiểm đánh nhau với tên Yeerk nguy hiểm này được. Hơn nữa, tôi chưa học được cách đối phó với loại vũ khí ghê gớm này của hắn.

"Ta đầu hàng…" Tôi rền rĩ đau khổ kêu lên.

<Nằm sấp xuống,> hắn nạt nộ. <Ta còn phải xử lý mấy tên

Andalite trong băng thảo khấu. Ngươi hãy nằm sấp xuống, chúi mặt ngươi vào chỗ bùn đen đó đi, tên nô lệ kia. Và cứ tiếp tục giữ lấy thằng nhóc đó, nghe chưa.>

"Vâng, thưa Visser, nằm sấp xuống," tôi nói, cố điều chỉnh giọng nói sao cho giống một người Hork-Bajir. Tôi quỳ xuống và bắt đầu doãi người ra. Đến lúc đó, tên Visser Ba mới hết lo.

Visser Ba không phải là đứa ngu nhưng hắn quá nóng ruột muốn vượt qua tôi để tiến vào trong xem ai đang hỗ trợ cho những Hork-Bajir chống lại hắn. Hắn bước ngang qua tôi. Rất gần tôi.

Tám cái chân của hắn đi sát bên tôi. Những dao và vuốt ở bên tay tôi chưa bao giờ hữu dụng như vậy cả. Xọet! Xọet! Xọet!… 3 cái chân của hắn khuyu xuống. Hắn gào lên, đau đớn nhưng không thể chạy nhảy được nữa. Ngay khi đó, tôi ôm Bek và phóng lên.

Cũng ngay lúc đó, Visser Ba cũng kịp phóng một tia axit vào phía tụi tôi. Tôi muốn nói là hắn tàn ác đến mức nhắm vào ngay Bek chứ không phải tôi.

Trong bản năng của loài Hork-Bajir nhanh chưa từng có, tôi chụp lấy Bek và xoay người, đưa lưng hứng lấy đường axit đi tới.

Một cơn đau khủng khiếp xoáy vào lưng tôi. Một cái đau không thể tưởng tượng được. Tôi giống như bị nướng chỉn vậy.

Tôi gượng dậy, hét lên vì đau đớn và phóng xuống hồ cá sấu.

Nước. Ơn Chúa, bùn có tác dụng tốt khi xoa dịu cơn đau của tôi. Nhẹ hẳn.

Tôi nhoài người dậy, còn Bek nữa. Bek đâu rồi? Trồi lên từ mặt nước, tôi nhìn khung cảnh khi nãy.

Không còn Visser Ba, không còn con Kaftid, cũng không còn Bek.

<Trời ơi, khôôônngggg…!> Tôi gào lên.

Một con gấu lớn xuất hiện <Tobias?>

<Mình làm lạc mất Bek rồi.> Tôi nói và biết mình đang khóc.

<Chuyện đó để sau.> Rachel nói đanh thép <Ra khỏi chỗ đó ngay. Tụi Yeerk đang rút đi. Ngoài kia cảnh sát và lính cứu hoả đang tới rất đông. Tụi mình cũng phải đi liền!>

CHƯƠNG 20

Tôi đã để mất thằng nhóc Hork-Bajir. Tụi Yeerk đã bắt được nó. Tôi đã mất nó rồi.

Có thể tụi Yeerk sẽ bắt thằng nhỏ chỉ đường để đi tới thung lũng tự do của người Hork-Bajir. Biết đâu được.

Có thể bọn Yeerk sẽ bắt nó để mượn xác. Tất cả là tại tôi mà. Nếu như lúc đó tôi chịu đau chút xíu nữa, tập trung một chút nữa là xong rồi.

Cũng tại cái thằng người trong tôi đó. Tôi đau vì vết thương lúc đó bị dằn vặt nhiều quá lúc này. Một con diều hâu thứ thiệt thì sẽ chẳng bao giờ như tôi vậy cả.

Tôi đang đứng trên cánh đồng của mình. Mặt trời đã lên cao, chiếu sáng đến tận chân trời. Xa xa là những đường mây xám còn sót lại của đêm qua.

Tôi đói ghê gớm.

Mà tại sao? Tại sao tôi không ăn? Đó cũng là tại thằng người trong tôi. Làm sao diễn tả cho bạn hiểu được cái nỗi niềm mà tôi đang mang đây? Làm sao diễn tả được tình cảnh khốn đốn mà tôi đang gặp đây?

Làm người.

Tôi có thể biến hình thành người mà.

Chỉ cần biến hình ngay, quá hai giờ và tôi sẽ có một cuộc đời khác. Tôi bắt đầu là tôi, thằng Tobias ngày nào.

Kể từ khi người Ellimist cho tôi quyền năng biến hình trở lại và giúp tôi lấy được mẫu ADN của chính tôi, một câu hỏi vẫn cứ đeo đẳng. Rachel cũng vẫn hỏi tôi đó: tại sao không biến hình người lại luôn cho rồi.

Làm sao mà trả lời được đây?

Tôi nhìn thấy con diều hâu lạ bay vào khu vực của tôi. Nó có vẻ hùng dũng và táo bạo lắm. Bao lâu nữa thì hắn xua tôi văng ra khỏi vùng này vậy? Đó là bởi vì tôi không phải là diều hâu 100%.

Con diều hâu đang lượn qua cửa hang của mấy con thỏ. Mấy con thỏ đó là mồi trước đây của tôi. Nhưng giờ thì khác. Con diều hâu đó hoàn hảo lắm. Nó hoàn toàn là diều hâu chứ không phải là một chân đứng bên thế giới con người rồi thò một cái đuôi sang thế giới chim chóc như tôi đâu.

<Ê, tên kia.> Tôi nói bằng ý nghĩ, <Này, tên diều hâu kia. Tại sao mày lại không đi kiếm ăn ở lãnh địa của ai khác chứ?>

Không có câu trả lời, đi nhiên rồi. Từ ngữ đối với nó chẳng có ý nghĩa gì cả mà. Chúng làm gì có khái niệm về những âm thanh-lời nói đó. Với chúng, im lặng, có khi lại là hay.

<Mấy con thỏ đó là của tao, tên kia. Biến khỏi đây mau. Tao biết tao không ăn thịt mấy con thỏ này đâu, nhưng chúng vẫn là của tao. Tao biết tao không thể săn mồi và giết mồi giống như một con diều hâu lẽ ra phải làm, nhưng việc gì mi cứ phải quấy nhiễu trước mũi, hơ… trước mỏ tao thế?>

Cái đói lại dâng lên trong tôi.

Cuộc đời sao mà lại muốn bịnh đến thế. Cái sinh vật-tôi sao mà đáng ghê tởm đến thế. Sống một cuộc đời như một con diều hâu, tôi buộc phải đánh nhau với một con diều hâu khác - một cuộc chiến giữa những con chim. Và để được gì cơ chứ? Một con thỏ ư? Một vài con chuột ư? Tôi định đánh nhau với con chim đó để giành quyền giết và ăn thịt mấy con vật thuộc loài gặm nhấm sao?

Trước kia, tôi không có quyền lựa chọn. Giờ thì tôi có quyền thay đổi nhưng tôi lại chọn tiếp tục làm chim. Tôi chọn cuộc sống lang bạt kỳ hồ quanh đồng cỏ của tôi và săn miếng ăn mỗi ngày.

Có lẽ tôi điên rồi.

Trước kia, tôi đã từng có thể tự nhủ rằng mình không có nơi nào để đi, không ai chăm sóc mình, không cha mẹ, không gia đình. Giờ thì có người tên là Aria rồi đó. Chị ấy thực sự bỏ việc từ châu Phi về đây kiếm tôi, chăm sóc cho tôi.

Rất có thể là như thế.

<Tobias?>

Tôi giật mình. Đó là giọng của Ax. Tôi nhìn xuống. Thỉnh thoảng Ax vẫn đi qua chỗ tôi đậu và nói chuyện. Tụi tôi là một cặp bạn bè quái đản của hành tinh này: Một người ngoài vũ trụ và một con chim-người.

<Hú u, Ax hả, có gì không?>

<Có là ngược lại với không. Dẫu vậy, đi nhiên những thuật ngữ đó là hoàn toàn vô nghĩa trong văn cảnh của một trọng lực riêng biệt và đơn lẻ …>

<Đđđược rồi.>

<Buồn cười không? Tôi đang cố thử nói đùa đây.>

<À. Thế thì… mình không phải là người để bồ hỏi câu đó rồi,> tôi nói lảng.

Từ trên cành của tôi đang đậu, tôi nhìn xuống Ax. Khi bạn nhìn một Andalite, không thể nào mà không thấy sự lạ thường nơi cấu trúc của sinh vật này. Ax đang nhìn tôi bằng một mắt cuống, còn mắt kia đang nhìn chung quanh, trong khi cặp mắt chính của ảnh đang nhìn qua phía bên kia bãi cỏ.

<Bạn ăn chưa?> Ảnh hỏi.

Tôi nói dối. <Chưa.>

<Không đủ mồi à?>

<Ừ, có nhiều thú ăn thịt quá.>

<Phải. Tôi thấy có mấy con cùng loài với bạn.>

<Mình chẳng là loài gì cả,> tôi nói <Mình là một thứ quái vật.>

Ax không trả lời câu nói đó của tôi, tôi không nghĩ người Andalite tán thành với kiểu tự thương hại hay những cảm xúc vô nghĩa như vậy.

<Xin lỗi, nói thật là mình đang đói và bực mình ghê lắm.> Tôi thở dài.

<Cái đói là điều khó tránh được,> Ax nói. <Tôi tới đây tính nói là khi mấy bạn khác đang đi học thì tụi mình có thể tiến hành theo dõi chị họ Aria của bạn.>

<Ờ, để tìm thêm về thằng nhóc Hork-Bajir bị mất tích luôn.> Tôi nói, giọng không giấu nỗi vẻ cay đắng. <Điều đó coi bộ quan trọng hơn là tìm hiểu về người thân của tôi.>

<Đâu được, Tobias, bạn có nhớ là mình tìm được thằng nhóc Hork-Bajir khi bạn theo dõi chị Aria không?>

Sao Ax lại nói vậy hả? Chắc anh đang có nghi vấn gì đó nhưng tôi thì không nghĩ vậy. Chị Aria là một phóng viên ảnh thiên nhiên chuyên nghiệp. Khi nghe về một loài thú lạ thì chị đi đến. Thật khó mà hình dung được chị Aria là một tên Cho-Mượn-Xác. Nếu chị bị một con sên Yeerk điều khiển trong đầu thì chắc chị không thể lên tiếng thắc mắc về điều kiện sống của mấy con thú trong Vườn Thú Frank.

Nhưng mà theo dõi cũng tốt chứ sao.

<Được đó, Ax, tụi mình cùng theo dõi ha.>

Trước khi bay đi, tôi liếc nhìn con diều hâu lạ, nói thầm <Được rồi, mi cứ làm tới đi. Ngon thì cứ chiếm luôn cánh đồng này, mắc dịch thiệt.>

CHƯƠNG 21

Tụi tôi thay phiên nhau. Ax sử dụng những nóc nhà cao tầng vắng người để hoàn hình rồi biến hình khi đến giới hạn thời gian cho phép. Nhờ vậy mà tụi tôi tránh được những cặp mắt tò mò.

Suốt cả ngày, cứ một con diều hâu đuôi đỏ, rồi đến một con diều mướp cứ lượn lờ quanh Khách sạn Hayatt Regency. Khi chị Aria xuống phố ăn trưa, tụi tôi đi theo. Khi chị ấy đi tham quan triển lãm tranh đen trắng, tôi biến thành người và theo sát chị ấy.

Tụi tôi theo dõi Aria. Giờ này nối tiếp giờ kia. Chờ đợi, để ý xem chị ấy có bất cứ mối liên hệ nào với một tên Mượn-xác mà tụi tôi đã biết hay không, hoặc xem chị ấy có ý định đến vũng Yeerk được ẩn giấu dưới lòng đất thành phố của tụi tôi hay không.

Một tên Yeerk phải trở về vũng Yeerk mỗi 3 ngày để nạp dưỡng chất. Tụi tôi không thể quan sát chị ấy trọn vẹn cả ba ngày, nhưng cũng được phần lớn thời gian.

Nhưng không thấy gì khả nghi hết!

Ai nấy đều mệt lử sau 8 tiếng đồng hồ theo dõi chị Aria ăn, rồi đọc sách, đi bộ trong công viên, rồi về khách sạn, rồi lại ra ngoài. Cứ như thế năm bảy lần.

Không ai gặp gỡ chị ấy.

Tụi tôi chẳng thu được kết quả gì, hoàn toàn không, ngoại trừ việc chị ấy dường như thích chỉ với căn phòng khách sạn của mình lắm. Chị ấy ra ngoài một lúc, nhưng sau khoảng một hai giờ gì đó lại quay về phòng. Ngay cả khi về khách sạn, chị cũng không kéo màn cửa nên tụi tôi vẫn có thể quan sát chị, đi nhiên là trừ những lúc chị ấy vô trong phòng vệ sinh, đóng cửa lại.

<Sau cánh cửa đó là cái gì vậy?> Ax hỏi.

<Nhà vệ sinh.> tôi nói. <Để đi tiểu và làm mấy chuyện tương tự thế>

<À. Ngoài khách sạn ra không chỗ nào có nhà vệ sinh à?> Ax thắc mắc.

<Có chứ. Nhưng bồ biết không, mình nghĩ phụ nữ không hề khoái dùng nhà vệ sinh công cộng như đàn ông đâu.>

<Tại sao?>

<Ồ. Mình không biết. Có lẽ là vấn đề giữa cái bồn ngồi và bồn đứng ấy mà.>

Ax chẳng hiểu tôi đang nói gì cả. Nhưng tôi đoán là ảnh cho qua vụ đó. Hơn nữa, chúng tôi nhận thấy Aria lại bắt đầu đi ra ngoài.

Chúng tôi bắt kịp chị ấy ở bên ngoài. Dáng chị đi khá nhanh trên lề đường. Giờ này chắc cũng cỡ 3 giờ chiều rồi. Tụi tôi cũng sắp phải quay về để họp với Jake và những người khác.

Ngay khi đó lại có một chuyện xảy ra. Một bé gái đang đi trên đường với mẹ nó, đột nhiên giựt tay khỏi mẹ và chạy băng xuống đường. Ngay khi ấy lại có một chiếc xe bus trờ tới.

<Í… coi chừng!> Tôi giật mình và kêu lên theo bản năng.

Có tiếng bà mẹ hét lên, kinh hãi. Bây giờ thì bà ta có rượt theo cũng không kịp rồi.

Tôi thấy chị Aria xoay đầu lại nhìn. Chị hiểu ngay chuyện gì đang xảy ra. Nhanh, thật nhanh, chị bỏ máy chụp hình đang mang trên vai xuống và phóng vụt đến chỗ đứa bé. Chị ở gần nó hơn là nơi bà mẹ đang đứng.

Chị Aria chộp nó được ngay, xô và ôm nó vào lòng theo hướng của chị ngã xuống. Aria lăn một vòng và né được đầu xe đang trờ tới trong tích tắc.

<Chị Aria vừa cứu một đứa bé.> Tôi nói.

<Ừa, mà chỉnh chị ta cũng có thể bị tông chết lắm chứ.> Ax xác nhận.

<Ôi, trời ơi,> Tôi nói <Chị ta nhất định là người bình thường. Một tên Cho-Mượn-Xác sẽ chẳng bao giờ buồn can thiệp vào những chuyện như vậy đâu.>

<Ừ,> Ax đồng ý. <Rõ ràng là Aria không hành động theo kiểu một tên Cho-Mượn-Xác. Đúng là vậy đó.>

Điều gì đó trong cách dùng từ của Ax cứ quấy nhiễu tôi, nhưng tôi quên ngay vì những cảm xúc bất chợt ùa đến trong tôi.

Tự nhiên tôi mở cờ trong bụng. Một mình cảm thấy rất ư là bình thường. Người xưng là chị họ tôi không phải là một tên Cho-Mượn-Xác.

Tôi cứ nghĩ rằng đây là một cái bẫy và chị Aria là một kẻ đang hành động theo lệnh của tụi Yeerk. Nhưng không phải vậy. Sướng quá đi. Chị họ của tôi. Chị Aria đúng là người bình thường.

Tôi có thể tin tưởng chị Aria được rồi. Tôi có thể hoàn hình người và có thể có một gia đình như tôi từng mơ ước.

Tất cả đều là sự thực. Hoàn toàn thực.

Tôi có thể có một mái ấm gia đình. Như bất kỳ người nào. Một gia đình!

Sự thật là tôi sẽ có thể từ giã cuộc sống săn bắt khốn khổ và chống chọi với những con diều hâu hung dữ xa lạ. Miếng ăn của tôi, cuộc sống của tôi là của người bình thường.

Tôi sẽ không phải giết mấy con thỏ con để ăn. Tôi sẽ không ăn thịt mấy con thú chết ngoài đường. Tôi sẽ được ngủ trên giường và Rachel sẽ không nhìn tôi bằng cặp mắt lúc nào cũng che đậy sự thương hại.

CHƯƠNG 22

Đêm đó, tôi bay tới nhà của Rachel. Tôi xao xuyến đến mức độ không ngủ được. Mặc dù đói ngấu nghiến nhưng tôi chẳng buồn nghĩ đến chuyện ăn.

Racel đã đi ngủ sớm nhưng nhỏ vẫn để cửa sổ mở. Tôi bay vút vào bên trong phòng và đậu trên bàn học của nhỏ. Khi tôi nhận ra rằng nhỏ đã ngủ say, tôi dợm bay đi.

"Hây, khoan đã. Đừng đi vội," nhỏ nói, dụi cặp mắt ngái ngủ rồi ngồi dậy. Rachel không bật đèn. Không hiểu sao tôi cảm thấy an ủi khi nhỏ nhận ra tôi.

"Hồi chiều sao bạn không tới họp vậy, có chuyện gì hôn?"

<Ừa, mình xin lỗi, nhưng mọi người bàn tỉnh sao về chuyện của Bek?>

Rachel vén tóc lên. "Anh Jake kết luận là tụi Yeerk sẽ dùng thằng nhỏ đó để làm một cái bẫy để bắt những Hork-Bajir tự do khác."

Rachel ngưng một lúc rồi nói tiếp. "Người Hork-Bajir không nói gì với bồ về cơ sở mới này sao? Nơi mà họ đến để giải phóng cho những Hork-Bajir khác ĩ? Jake dự liệu rằng bọn Yeerk sẽ giam Bek ở đó. Như một con mồi."

<Hoặc ít nhất đó là điều mà Jake tin,> tôi bực bội nói. <Jara, Ket và Toby tin tưởng mình mới cho mình biết thông tin về cơ sở này. Rất có thể Jake chỉ là đang lấy cớ để ép người Hork-Bajir tiết lộ chỗ này cho tụi mình biết.>

Rachel nhìn tôi như thể nhỏ đang chuẩn bị đấu khẩu. Rồi nhỏ cười. "Rất có thể. Anh Jake đã khá khôn khéo trong vụ này. Nhưng có sao đâu. Tụi mình có còn manh mối nào nữa đâu. Bek có thể đang bị giam ở chỗ đó, hoặc có khi nó đang bị đim đầu trong vũng Yeerk, cũng có khi là nó đã chết. Cho dù thế nào đi nữa, ngày mai tụi mình cũng sẽ tìm được câu trả lời. Tiện ghê vậy đó, đúng ngày mai ở trường lại được nghỉ vì có hội nghị các thầy cô giáo."

<Mình đã nói với Jara, Ket và Toby là sẽ mang Bek về cho họ.> Tôi buồn bã nói.

"Tụi mình đã làm tất cả những gì có thể làm được rồi. Bồ đã cố gắng hết sức mà. Không phải lỗi của bồ đâu, Tobias."

Tôi không nói nữa, nhưng mỗi khi nghĩ về cuộc giành giật Bek với bọn Yeerk đêm đó, tôi vẫn cảm thấy đau nhói.

<Mình và Ax theo dõi chị Aria suốt một ngày trời,> tôi tiếp tục.

"Ừa, Ax có kể." Rachel nói.

<Mình… mình cho rằng Aria có lẽ là người thường. Ồ… Không có gì đáng bận tâm lắm… thiệt đó… mà ý mình muốn nói là… bồ biết đấy…>

Rachel trèo ra khỏi giường, kéo ghế và ngồi đối diện với tôi. “Dĩ nhiên là *đáng bận tâm lắm chứ*, Tobias. Nếu như vậy, chị ấy là một người thân, và chị ấy có thể chăm sóc cho bồ mà.”

Tôi cố nặn một tiếng cười. <*Ờ, khi đó thì sẽ là: "Xin chào, chị Aria, là em đây: Tobias. Ô, không, đây cơ mà. Dạ đúng, đứa em bà con của chị là con diều hâu đuôi đỏ này đó"*. Như vậy thiệt quái dị lắm đó.>

“Bồ đâu cần phải làm vậy, Tobias.”

Tôi làm bộ như không hiểu. <Là sao, Rachel?>

“Tobias à, coi kìa, bồ có thể biến lại hình người, một con người hoàn chỉnh.”

<À há.>

"Bồ có thể đến gặp chị ấy dưới dạng Người. Bồ sẽ lại là Tobias. Bồ sẽ có một gia đình và có người chăm sóc.”

<Mình không cần ai chăm sóc cả.> Tôi đùng đùng nổi giận.

Rachel đột ngột nhảy dựng lên. “Tobias, đừng có ngớ ngẩn! Bồ hiểu ý mình nói mà. Bộ bồ không nghĩ là mình biết bồ đang khao khát điều đó sao? Mình chỉ cần nhìn bồ và mình nhận ra. Gần đây có chuyện gì đó với bồ. Ý mình là, mình đã thấy bồ - mà thôi, quên đi.”

Cơn giận trào lên cổ họng. <Cái gì?!> Tôi hầu như gào lên. <Bồ thấy mình sao hả? Đã ăn thứ đó… cái xác thú chết ngoài đường sao? Có khác gì với những thứ bồ hay bất cứ người nào khác làm chứ? Mấy người cũng đi ra siêu thị mua thịt bò, thịt heo hay thịt gà chết hàng mấy tuần rồi đấy thôi!>

"Mình không quan tâm đến chuyện bồ ăn xác thú vật chết ngoài đường không. Đừng có ngốc nữa đi! Mình quan tâm tới bồ mà. Và khi mình thấy bồ làm điều đó, mình biết đã có chuyện gì đó xảy ra với bồ. Nhưng bồ đã lặn mất vào cái thế giới diều hâu của bồ và không cho phép ai giúp bồ cả. Bồ thà chết đói còn hơn nhờ giúp đỡ. Bồ không hề chịu thừa nhận rằng cuộc đời bồ có thể bị bế tắc bởi vì như thế thì bồ cảm thấy bị yếu đi chứ gì.”

<Mình là một con diều hâu,> tôi độp lại. <Một con chim săn mồi. Khi yếu đi, tụi mình sẽ chết. Đó là quy luật của giống loài mình. Mình không phải con người. Không còn là con người nữa. Không ai đi giúp một con diều hâu cả. Một con diều hâu sống bằng cặp mắt, đôi cánh và móng vuốt của nó.>

"Bồ là một con diều hâu sao?" Rachel chế nhạo. "Bồ cứ nói thế chứ, Tobias. Bồ đọc sách. Bồ có cảm xúc. Đó là đặc tính của con người, không phải của một con diều hâu."

<Mình biết! Mình biết! Bồ cho là mình không biết chuyện đó sao? Đó là lý do tại sao mình cảm thấy đói. Bởi vì mình chưa là một con diều hâu thực thụ. Vì thế mà mình để mất Bek vì mình vẫn còn đủ bản chất của một con người để lo về sự đau đớn thể xác và nỗi sợ hãi hơn là quan tâm đến việc mình phải làm.>

"Đồ ngốc," Rachel nói một cách giận dữ. "Điều đó thật vô nghĩa. Bồ

biết gì không? Bồ phải lựa chọn, Tobias. Bồ có thể là diều hâu. Nhưng bồ sẽ không bao giờ, không bao giờ, dù một triệu năm nữa, là một con diều hâu thực sự. Nếu bồ muốn ở trong lốt diều hâu thì bồ sẽ luôn ở trong trạng thái như bồ đang có đây: bối rối, mâu thuẫn, nội tâm giằng xé và không bao giờ biết mình thực sự là gì. Hoặc… hoặc là bồ có thể trở lại thành người. Hoàn toàn là người. Bồ có thể sống với Aria, ngồi vào bàn ăn và ngủ trên giường".

<Và không bao giờ bay,> tôi nói. <Không bao giờ bay nữa. Không bao giờ nhìn bằng cặp mắt của diều hâu nữa. Không bao giờ hoá thú nữa. Mình biết tất cả mọi người rất tốt với mình, nhưng mình sẽ mất tất cả các bạn. Mình không thể là Người hoá thú nữa.>

"Bồ sẽ không mất mình," Rachel nói.

Một lúc lâu không ai trong hai đứa tụi tôi nói gì. Rồi Rachel thì thầm. “Biết mình đang nói gì không, Tobias? Mình là một cô gái. Bồ là một con chim. Không giống như Romeo và Juliet, dòng họ Montagues và dòng họ Capulet. Cũng không giống như Kate Winslet và Leo DiCaprio xuất thân từ hai thành phần xã hội khác nhau hay bất cứ cái gì khác. Cũng không phải bồ là người da đen còn mình là người da trắng như Cassie và Jake. Chỉ có là trẻ con mới phiền lòng với mấy chuyện như vậy. Nhưng tụi mình thì khác, tụi mình… tụi mình không thể nắm tay nhau, Tobias à. Không thể khiêu vũ, không thể cùng nhau đi xem phim.”

<Mình… Trời ơi, Rachel, bộ bồ nghĩ là mình không biết tất cả chuyện đó sao? Bồ không nghĩ là mình cũng muốn làm tất cả những việc đó sao? Nhưng mình vẫn không thể thay đổi. Mình không thể trở thành thứ gì khác được.>

"Thay đổi một lần nữa thôi, Tobias. Trở lại thành người đi. Bồ không dính dáng gì đến cái cuộc chiến ngu ngốc này và những nguy hiểm trong cuộc sống của một diều hâu cả. Và mình sẽ không còn phải lo lắng cho bồ nữa.”

Tôi không thể chịu đựng hơn nữa. Chỉ là không thể. Thế là quá đủ rồi. Tôi cảm thấy như mình sẽ nổ tung nếu không tránh xa nhỏ. Tôi không thể gần nhỏ như thế này… không thể. Tôi xoay ra cửa và chuẩn bị bay đi.

"Tobias. Nhân tiện, ngày mai là sinh nhật bồ. Mình đã nhờ Marco đột nhập vào coi hồ sơ lưu trữ tại trường rồi. Ngày mai bồ sẽ gặp luật sư và chị Aria. Cho dù chuyện gì xảy ra ở đó - cho dù bồ quyết định thế nào - sau đó đến gặp mình nhé, được không? Có thể chúng mình sẽ cùng ăn bánh sinh nhật và thổi nến.”

Dang rộng đôi cánh, tôi bay đi, im lặng.

CHƯƠNG 23

Tôi đâu có ngủ nghê gì được đêm đó. Cuộc nói chuyện với Rachel làm tôi bần thần cả người.

Buổi sáng. Còn mấy tiếng đồng hồ nữa là tụi tôi sẽ tập hợp để đi đến chỗ những người Hork-Bajir tự do. Tôi sẽ hỏi họ nơi xây dựng bí mật của tụi Yeerk là ở đâu. Rồi cũng phải thông báo cho họ tin buồn là đã không giải cứu được Bek. Sự thật đáng buồn là như vậy đó.

Sau đó, sẽ là một trận sống mái với bọn Yeerk. Có thể tụi tôi sẽ sống sót trở về và có thể là không.

Và rồi sau đó, tôi sẽ có thêm một trận chiến khác nữa. Trận chiến với bản thân tôi.

Người hay là diều hâu đây? Tôi là cái giống gì đây?

Tôi đậu trên cây và nhìn ra cánh đồng. Cơn đói lại tràn đến một cách khủng khiếp. Nó làm tôi cảm thấy mình lả đi. Nếu bây giờ mà tôi không ăn một cái gì đó thì đừng có nói chuyện có sức bay tới thung lũng Hork-Bajir tự do. Và nếu phải vào một trận chiến thì tôi chỉ là kẻ vô dụng.

Mà điều đó quan trọng đến thế sao? Chẳng phải tôi đã làm quá đủ rồi sao? Phải chăng cái giá mà tôi phải trả chưa đủ cao?

Tôi có thể hoá thành người. Sống như con người. Ăn như con người. Không chiến đấu dành lãnh địa, không đánh nhau với bọn Yeerk.

Và tôi sẽ vẫn có được Rachel.

Quả là một quyết định đơn giản biết bao. Dễ hết biết luôn. Bất cứ thằng khờ nào cũng biết câu trả lời. Hãy là người! Là con người!

Tôi nhìn thấy một ngọn cỏ lay động ánh sáng yếu ớt đầu tiên của bình minh. Con thỏ đang dáo dác ra khỏi hang. Nó sợ quá rồi vì đã từng bị mất một đứa con.

Tôi nhìn sang phía bên kia. Con diều hâu lạ vẫn đứng đó, chờ đợi. Nó nhìn tôi. Tôi biết là nó đợi hôm nay như là quyết định cuối cùng để chứng kiến sự yếu đuối của tôi. Nó sẽ hạ tôi lần nữa và trở thành chủ nhân của khu vực này.

Tôi chợt run rẩy. Cơn đói lả cộng với nỗi sợ hãi cứ xoay vần, tạo cho tôi quá nhiều cảm giác nghẹn ngào khó tả.

Đó là tại bản năng người trong tôi. Nếu là một con diều hâu thật sự, tôi sẽ làm một cuộc sống mái với tên diều hâu kia. Tôi phải tiêu diệt những cảm xúc của tôi và trở thành một sát thủ lạnh như tiền.

<Mày thấy không?> Tôi nói với con diều hâu kia. <Tao ngu thiệt tình phải hông? Tao không muốn đập nhau với mày, tao cũng không muốn giết mấy con thú tội nghiệp kia để ăn nữa. Tao bị cái giống người trong tao làm khổ tao đó.>

Tôi sà xuống đất và quyết định biến hình thành người.

Thành người cho rồi nè.

Nhưng... Chưa được... Không phải lúc này, tôi tự nói với mình. *Những người khác đang chờ mày, những người Hork-Bajir cũng đang trông ngóng và tin cậy mày. Sau cuộc chiến đi ha, mày sẽ có quyền làm người và đi gặp chị họ Aria của mày.*

Tôi lại bay lên và đảo một vòng trong không trung. Tôi đói quá rồi. Bay hết muốn nổi luôn. Rồi tôi thấy một con mèo bị xe cán chết đêm qua trên đường. *Lần nữa thôi mà Tobias* - tôi nghĩ - *rồi tôi sẽ quên hết những chuyện này, bắt đầu một cuộc đời khác. Quên phứt luôn.*

Tôi bay đến nơi con mèo chết nằm. Ráng lên, một lần này nữa thôi, sau trận chiến để giành lại thằng nhóc Bek. Mọi thứ sẽ thay đổi. Mày sẽ không bao giờ phải cảm thấy cay đắng như vậy nữa.

Hôm nay là sinh nhật tôi. Một ngày tốt để tái sinh.

Tôi cúi xuống, ăn ngấu nghiến, cơn đói dịu đi và nỗi nghẹn ngào ập đến.

CHƯƠNG 24

Cả nhóm Animorphs tụi tôi đứng trước đám đông người Hork-Bajir tự do. Tôi đậu trên một cành cây thấp, kể cho những người Hork-Bajir nghe việc giải cứu thằng nhóc Bek thất bại và có thể Bek đang bị giam giữ ở nơi xây dựng mới như là một con mồi nhử bọn tôi đến.

"Đó là một cái bẫy," Toby nói.

<Đúng vậy đó.>

"Nhưng biết vậy mà mấy cô chú vẫn quyết định đi vào đó sao?"

<Không còn cách nào khác, Toby ạ. Chúng ta phải giải thoát cho Bek. Bây giờ chúng tôi chỉ cần Toby cho biết bọn Yeerk đang có căn cứ mới ở đâu thôi.>

Toby đắn đo mất một phút. Giờ đây, có điều rất lạ rằng, khả năng suy nghĩ và diễn đạt của người Hork-Bajir đã đạt đến trình độ như tôi rồi, và đôi khi còn hơn cả tôi nữa kìa.

"Người Hork-Bajir sẽ đi cùng các cô chú," Toby nói.

"Bậy, bậy, không được đâu Toby à," Jake nói. Tụi chú phải tự mình đi và giải quyết chuyện này. Với lại, chỉ là giải cứu một thằng nhóc Hork-Bajir thôi mà, không cần đông người như vậy đâu."

Toby nói. "Đây là một cái bẫy. Nhưng đó là một cái bẫy bởi vì bọn Yeerk đang chờ chúng ta tới giải cứu Bek. Chúng ta phải làm một điều chúng không ngờ tới. Chúng ta phải làm chúng sửng sốt ngay cả khi chúng ta đang bước chân vào một cái bẫy chúng giăng sẵn."

Tôi nhìn Jake. Cậu ta nhướng mày, ngạc nhiên nhìn Toby.

<Jake, mình đã nói là Toby không giống như những Hork-Baiir khác, con bé rất là thông minh.> Tôi nói riêng với Jake, không để cho Toby nghe thấy.

"Tụi Yeerk đang trông chờ một phi vụ giải cứu. Hoặc tệ nhất cũng là một cuộc đột kích như những lần trước tụi cháu vẫn thực hiện: lẻn vào rồi lẻn ra, nhanh chóng biến mất trong rừng thẳm, Toby giải thích.

"Ý cháu là gì, Toby?" Jake hỏi.

Một ánh nhìn cứng cỏi lộ ra trong mắt Toby. "Tấn công! Tiêu diệt cái căn cứ hữu hình đó. Thậm chí điều đó có nghĩa là làm tổn hại đến các Hork-Bajir khác. Thậm chí mình mất Bek luôn cũng phải chấp nhận nữa."

Ngay cả tôi cũng phát hoảng khi nghe ý kiến ấy của con bé. <Quá tàn nhẫn đó, Toby.>

Con bé mỉm cười nghiêm nghị. "Bọn Yeerk chắc hẳn sẽ không được phép nghĩ rằng chúng có thể dùng con tin để uy hiếp chúng ta."

"Hình như mình đi hơi xa đó," Cassie lên tiếng. "Vấn đề chính là

cứu Bek thôi mà?"

“Không,” Toby nói. “Vấn đề chỉnh là chống lại bọn Yeerk. Tụi cháu cần phải mạnh mẽ. Ngay khi một người Hork-Bajir được giải phóng, anh ta không bao giờ muốn bị bắt làm nô lệ nữa.”

“Cháu nghĩ tụi Yeerk sẽ tôn trọng người Hork-Bajir ư? Không, chúng sẽ lùng sục mọi người còn dữ hơn nữa đó.” Cassie nói.

Toby gật đầu. “Đúng thế. Nhưng người Hork-Bajir sẽ tôn trọng chỉnh bản thân mình. Một kẻ ngốc sẽ tỏ ra mạnh mẽ để ai cũng nhận thấy. Còn một người thông thái luôn mạnh mẽ vì chỉnh mình. Người Hork-Bajir sẽ mạnh mẽ vì chỉnh người Hork-Bajir. Như vậy, khi tụi Yeerk cuốn gói đi hết, tụi cháu sẽ vẫn tiếp tục vững chãi.”

“Hoàn toàn hợp lý.” Jake đồng ý.

Marco tiến một bước và trỏ ngón tay về phía Rachel. “Toby, cháu giống Rachel quá. Cả hai nên tới khám bác sĩ tâm thần đi thôi.”

“Cô bé nói đúng đó,” Rachel nói. “Khi có ai đó tấn công các bạn, các bạn trả đũa, bất kể người đó là ai. Các bạn phải khiến kẻ đó phải trả giá.”

Cassie trợn tròn mắt. “Thế thì chả khác gì một cuộc chiến của những tay anh chị xã hội đen cả.”

"Coi lại Thế chiến II coi,” Rachel phản pháo. "Khi bọn quốc xã xâm lăng toàn thế giới thì người ta cũng phải chiến đấu chống lại. Không chiến đấu thì bạn sớm muộn cũng sẽ bị chúng giết thôi."

“Thế còn Bắc Ailen thì sao? Còn Trung Đông thì thế nào?” Cassie hỏi lại.

Marco nói: “Khi chúng làm một người của các anh bị thương, các anh sẽ khiến một tên trong bọn chúng vào nhà xác. Đúng kiểu xã hội đen ở Chicago.”

Cả Cassie và Rachel cùng trừng mắt nhìn Marco.

“Sean Connery[10] trong phim *Những kẻ Bất Khả Xâm Phạm* đây,” cậu ấy nói giọng hoài nghi. “Thôi nào, mấy người chưa nhận được điện tín à?”

“Á à, Sean Connery ỉ hả. Mình nghĩ bồ đang làm Urkel[11] thì có” Cassie châm chọc.

“Marco là Urkel,” Rachel hùa theo.

Toby chỉ mất mấy phút để tập hợp các Hork-Bajir du kích lại. Cuối cùng, gút lại, có 10 người sẽ đi cùng nhóm Animorphs tụi tôi. Có thể có nhiều người hơn đi cùng, nhưng tụi tôi cứ khăng khăng rằng cần phải có người ở lại trông chừng. Chỉ là đề phòng vậy thôi.

Mười Hork-Bajir và 6 đứa nhóc biến hình. Nhìn thì có vẻ ngon lành đó nhưng thiệt tình thì đó không phải là một đạo quân.

Nếu tôi quyết định trở thành người vĩnh viễn, đây sẽ là cuộc chiến cuối cùng của tôi.

Toàn bộ nhóm đi dọc theo thung lũng và ngạc nhiên vì độ xa của nó. Đường đi rất thuận lợi. Thung lũng thật lớn và thật kỉn đáo.

Người Ellimist dường như đã tính trước rất kỹ chuyện này nên đã tạo một khoảng đủ rộng để cho rất nhiều gia đình Hork-Bajir có thể ở chung trong thung lũng này cũng được.

"Tôi đã đánh nhau với bạn," một Hork-Bajir tôi không quen nói khi chúng tôi đang đi song song.

<Hả, có chuyện đó hả?>

"Ở cái vũng của tụi Yeerk đó, tôi đã đánh nhau với bạn." Anh ta cười và chỉ một vết sẹo chạy dài dưới mắt trái. Rồi anh ta hươ tay làm bộ có một con chim lao xuống và dùng móng vuốt cài mặt anh ấy. "Lúc đó Fal Tagut đau quá nên kêu. Aaaaahhh..."

Tôi nhớ vụ đó rồi. <Ơ... xin lỗi, tôi...>

"Không cần xin lỗi đâu. Lúc đó Fal Tagut không tự do," anh ta vỗ vào đầu. "Giờ thì Fal Tagut tự do rồi. Người Trái Đất và Hork-Bajir là bạn, tốt lắm. Toby nói vậy mà."

Đó là một câu nói dài đối với người Hork-Bajir. Fal Tagut có vẻ như hết hơi sau khi nói xong.

Tôi băn khoăn khi mường tượng cảnh người Hork-Bajir và loài người sống chung với nhau sau khi bọn Yeerk bị đánh bại. Lịch sử chưa bao giờ ghi nhận sự việc loài người chấp nhận sống chung với một giống người khác biệt. Con người đã từng giết người khác vì khác màu da, khác kiểu mắt hay vì họ không cùng chung một tôn giáo. Khó mà hình dung được cảnh loài người hân hoan chào đón những con yêu tinh cao trên hai thước gia nhập cộng đồng khi mà chính họ - con người - không thể chấp nhận một đứa trẻ đồng tính.

Bị tấn công, đánh trả lại. Toby đã nhận thức được điều đó. Con bé biết người Hork-Bajir cần phải mạnh lên để tự vệ, để chống lại loài người ngay khi tụi Yeerk bị đánh bại.

Bị tấn công, buộc phải đánh trả. Một cách duy nhất.

Không, đó không phải là cách duy nhất. Có một giải pháp khác. Không khởi nguồn bằng tấn công người khác, bởi đó sẽ là khởi điểm cho một cái vòng luẩn quẩn. Một người, mỗi sáng khi thức giấc, xác định rằng ngày hôm đó của anh ta trôi qua sẽ không tấn công người khác thì sẽ không có bất cứ lời lăng mạ nào, và cũng chẳng có một sự thương vong nào.

Nhưng suy nghĩ như thế rồi sẽ đi đến đâu cơ chứ? Cứ để cho mấy suy nghĩ ngu ngốc đó điều khiển những phản ứng của bạn ư? Hay là lúc nào cũng chìm đắm vào những thứ cứ lẩn khuất trong đầu mình suốt như thế?

Trí óc tôi lại quay về với tên diều hâu muốn tranh giành lãnh địa của tôi. Ở đó cũng có khái niệm: Bị tấn công và đánh trả. Cũng chẳng phải là một phép so sánh hay, đúng không? Vì rằng diều hâu không phải là con người. Tất cả những gì mà một con diều hâu có được, đó chính là bản năng sinh tồn của nó. Không thể nào trách nó về những gì nó làm được, bởi đó chính là tự nhiên.

Vậy thì, có lẽ làm người cũng chẳng có gì tốt hơn cả. Có lẽ các bạn không thể khiển trách một con thú mang lốt người chỉ vì nó là một con thú đơn thuần. Ngoại trừ răng, con diều hâu - đối thủ của tôi - không có sự lựa chọn nào khác, không có ý chí tự do gì cả. Nó không bao giờ nghe thấy câu "Cầu Chúa phù hộ cho những người kiến thiết nền hoà bình" hay là câu "Tôi có một giấc mơ" hay là câu "Tất cả con người được sinh ra đều như nhau."

Ngay lúc đó, lần đầu tiên trong đời, một ý nghĩ chợt nảy ra trong óc tôi, rằng tôi cứ tưởng rằng tôi là một sinh vật quá đặc biệt - một sinh vật có nửa bản năng là của một con thú săn mồi và nửa kia là của một con người. Cái suy nghĩ đó, rốt cục thì, chẳng đặc biệt tẹo nào.

Mỗi người như Jake, Rachel, Marco, Cassie hay tất cả loài người nói chung đều đang sống ở lằn ranh giữa một bên là quỷ sa tăng và bên kia là thánh thần. Và vấn đề là ở chỗ, có đôi khi bạn bị đẩy lệch về một phía, bạn buộc phải kéo giật mình lại vị trí cân bằng. Và, có những lúc khác, bạn buộc phải chìa nốt má kia ra cho người ta tát.[12]

Tôi nhìn vết sẹo trên mặt của Fal Tagut. Tôi đã tạo ra nó. Lúc ấy tôi cố giết anh ta bởi vì anh ta đang cố giết tôi. Giờ thì chúng tôi lại ở cùng một phe.

Tôi cho rằng, mánh là ở chỗ ta xác định được khi nào thì nên làm gì. Khi nào nên đánh nhau, khi nào nên hạ nhiệt. Một hành động mang tính cân bằng. Và ngay cả khi tôi trở lại thành một con người hoàn toàn cả về thể xác lẫn tâm hồn, thì cái hành động đó cũng sẽ không bị mất đi. Lẽ ra nhận thức được điều này sẽ khiến tôi phiền não. Nhưng, không, nó chỉ khiến tôi thấy mình có tính người mà thôi.

<Ở đó có những lô cốt xây ngầm dưới đất chỉ hở những đầu súng ra thôi,> Ax nói. Nghe rõ ràng là anh đang cố kìm một cơn bừng giận phừng lên trong giọng nói của mình. <Coi kìa, nhìn đâu cũng thấy những họng súng tia Nghiệt hườm sẵn hết. Những bộ phận cảm ứng sẽ dò khắp nơi, hễ thấy cái gì động đậy là diệt liền.>

Tụi tôi đang ở bờ rìa của một miệng chảo lớn dẫn vào lòng đất. Chung quanh là rừng rậm. Và nếu bất cứ ai từ trên không hay trên mặt đất nhìn vào khu vực đó thì vẫn chỉ thấy đó là rừng rậm mà thôi. Hình chiếu ba chiều đã giữ cho tổ hợp vũng Yeerk đó là vô hình trước mắt người thường, trừ phi ai đó tới đủ gần.

Những du khách nào láng cháng gần quanh đó sẽ hầu như không có ai trở về. Họ sẽ nhanh chóng bị lính tuần tra Mượn xác Người hoặc Hork-Bajir tóm gọn.

Một toán tuần tiễu hỗn hợp đã chạm trán tụi tôi. Giờ thì chắc chúng ước rằng đừng đụng độ với tụi tôi cho rồi. Những tên Mượn-Xác-Người bị trói gô lại và treo tít trên những cành cây cao nhất của những cái cây thiệt cao. Người Hork-Bajir có thể không phải là những nhà bác học về tên lửa, nhưng họ lại là những cao thủ về cây dây leo, về rễ cây và về cây cối nói chung. Những tên mượn xác này sẽ không thể nhó nhoáy đi đâu được cả một lúc lâu đấy.

Bốn tên mượn xác Hork-Bajir bị đánh ngất xỉu, mặt bị dúi xuống một cái hố đào (để họ còn thở được ỉ mà). Hình như, điều này khiến họ bất tỉnh lâu hơn thì phải. Bốn người này rồi sẽ đi cùng với tụi tôi, bị ép buộc, đi nhiên rồi, nhưng chỉ là lúc đầu thôi. Nhưng sau đó ba ngày, có khi ít hơn, khi mà mấy con sên Yeerk trong đầu họ bị chết vì đói tia Kandrona, sẽ có thêm bốn người Hork-Bajir tự do nữa.

Tụi tôi đang men dần theo con đường dẫn đi vào phía dưới lòng đất, xuyên qua hình chiếu ba chiều. Ở chính giữa là một công trình kiến trúc nhìn giống như là trạm năng lượng vậy. Những cột thép trơn và những mẩu thép thò ra chỗ này chỗ kia theo những góc thật khó hiểu. Ở trên cùng của khối đó là một cái tháp nhỏ, trông như Đài Tưởng Niệm Washington thu nhỏ, có đáy hình tam giác.

<Trời đất, cái đó là súng tia Nghiệt thiệt sao? Mình chưa bao giờ nhìn thấy khẩu nào to đến thế,> tôi bần thần nhìn, hỏi Ax.

Ax xoay mắt cuống, nhìn về phía tôi. <Kích cỡ của nó thiệt dễ sợ quá. Tôi hoàn toàn thắc mắc vì tụi Yeerk mà có giỏi làm thì cũng chỉ có thể làm được súng chỉ bằng một phần ba cỡ đó thôi, không ngờ...>

<Nó mạnh cỡ nào vậy?>

<Sức của nó có thể làm bốc hơi một ngọn núi hay mặt trăng của

hành tinh bạn.> Ax nói, giọng lạnh băng <hoặc thậm chí là bắn tan nát một tàu lớn của người Andalite.>

"Nó có chĩa xuống đất được không? Hay chỉ bắn lên trời thôi?" Jake hỏi.

Ax săm soi khẩu tia Nghiệt một hồi rồi gật đầu, cười bằng cái kiểu không có miệng của người Andalite <Có đó, nhưng hoạ hoằn lắm. Nhưng vượt qua chỗ này nếu không bị nó bắn thì cũng sẽ bị các bộ phận cảm ứng báo động.>

"Vậy làm sao mình vượt qua nó để xuống đó được đây?" Rachel hỏi.

"Bay à? Chúng cũng sẽ thấy tụi mình thôi và bắn tụi mình banh xác trên không trung," Cassie nói.

<Thường thì tụi Yeerk bắt được những Hork-Bajir tự do, chúng làm sao?> Tôi hỏi.

Toby nhìn tôi và gật đầu. "Bọn chúng thường nhốt những Hork-Bajir đó lại vào chuồng, sau đó lấy xe chở những người đó đến vũng để bắt xác."

"Nè, tụi Yeerk biết là tụi mình có liên lạc với những người Hork-Bajir tự do rồi nha, vụ ở Vườn thú Safari của lão Frank đó," Marco nói, "Cho nên việc bọn chúng đem Bek lại để ở đây tức là chúng đã chuẩn bị đối phó với một cuộc giải cứu rồi".

"Đúng vậy đó. Visser Ba biết tụi mình có liên lạc với những Hork-Bajir tự do nhưng chưa chắc những tên đang chỉ huy nơi này đã biết điều đó," Cassie nói.

Jake quay sang hỏi Toby. "Nè, những lần đột kích bí mật trước kia của người Hork-Bajir tự do vào đây, có bao nhiêu người đi cả thảy vậy Toby?"

"Thường thì chỉ khoảng 3 hay 4 người thôi. Chúng cháu không muốn mọi người đều mạo hiểm."

Jake mỉm cười. "Vậy thì làm như vầy ha. Sẽ có 4 người Hork-Bajir xâm nhập vào đây, giống như những lần đột kích trước vậy. Chỉ khác một điều là trên người của những Hork-Bajir đó sẽ có những kẻ đi nhờ là tụi mình đó. Họ sẽ đánh nhau và để cho bị bắt. Sau đó tụi mình lẳng lặng chuồn ra, biến hình tấn công bất ngờ và giải thoát hết."

Marco thở ra. "Trời ơi, đừng làm bọ chét nha? Tui hổng khoái làm con bọ chét nữa đâu nha ".

Tội nghiệp Marco. Cậu ta đã một lần có kinh nghiệm về chuyện biến hình thành bọ chét và suýt nữa là bị kẹt trong lốt đó luôn. Kẹt thành diều hâu thì không sao. Làm bọ chét... thà chết còn hơn.

“Kiếm một con bọ, loại nào cũng được,” Rachel vừa nói vừa cười. “Bọ chét, ruồi, muỗi. Bọ nào chẳng là bọ.”

“Ừ, phải rồi,” Marco lầm bầm. “Khi tui là kiến, xém nữa bị ngắt ra làm đôi. Khi tôi là bọ chét, xém nữa kẹt trong lốt đó. Tui chẳng bao

giờ may mắn khi biết hình thành một loài bọ nào đó cả."

"Còn mình thì xém nữa bị đập nát bét khi là ruồi," Jake nhớ lại chuyện cũ.

Cuối cùng, sau một hồi bàn thảo, bốn du kích Hork-Bajir âm thầm tiến vào khu vực bí mật của tụi Yeerk. Trên vai họ là một toán côn trùng. Một con bọ chét, một con muỗi, hai con gián, một con ruồi và một con nhện sói. Marco giành làm nhện đó.

Tôi xung phong biến hình thành bọ chét. Bọ chét thật gớm guốc, hầu như mù, chỉ biết hút máu chẳng cần động não. Song bạn đã bao giờ cố thử giết một con bọ chét chưa? Bạn có thể cứ đập chúng suốt cả ngày còn chúng chỉ việc cười vào mũi bạn ấy chứ.

Thật không may, tôi chẳng nhìn thấy gì cho dù tôi ở một vị trí cực kỳ thuận lợi - sừng trước của Jara Hamee. Không thấy gì cả nhưng tôi có thể nghe thấy những thông tin từ Marco. Cậu ấy có tới 8 con mắt lận mà.

<Rồi, tụi mình vô tới nơi rồi đó.>

Tất cả lại im lặng. Tôi có thấy gì đâu. Lát sau, một lời thông báo lại vang lên. <Thấy Bek rồi. Nó đang ở trong một cái chuồng để ngỏ, ngay ở phía bên ngoài nhưng không có ai canh nó hết á.>

Rồi kế đó, lại nghe tiếng trả lời. <Ôi chà, tụi Yeerk chẳng tôn trọng người Hork-Bajir gì cả. Một đứa con nít hai tuổi nhất cũng biết đó là cái bẫy mà. Nào, chúng ta hãy cố gắng giúp chúng vậy. Hãy gửi đến đó mấy người lính canh cảm tử. Đại loại như thế.>

Rồi tôi cảm nhận được một cú xô mạnh, đột ngột thông qua những rung động của cơ thể Jara Hamee. <Để tôi đoán nha. Chúng ta đã bị tóm.>

<Phải, chúng ta bị bắt rồi đó,> Marco nói, giọng hỉ hửng vì đúng như kế hoạch.

<Được rồi, tình hình là thế này, những con mắt ghép của tui thấy sao, tui nói vậy đó nha,> Marco báo cáo. <Tất cả đang bị nhốt trong một cái chuồng lớn với những song sắt dày đặc. Cửa chuồng có khoá nhưng là thứ khoá bình thường của Trái Đất này. Bek cũng đang ở chung với tụi mình. Nó đang ôm Jara Hamee cứng ngắc nè.>

<Mấy thanh sắt có bự hông?> Cassie hỏi.

<Ủa, vậy người ta sẽ dùng mấy cái chuồng làm bằng gì để nhốt được những Hork-Bajir vậy ta?> Marco chọc quê.

<À... vậy song sắt bự hả?>

<Tụi mình cần phải bẻ khoá,> Marco nói.

<Bồ nghĩ sao?> Rachel móc máy. <Với trí thông minh của bồ, có khi bồ sẽ trở thành "nhà tiên tri" của hội mình đấy.>

<Ha ha và thêm một "ha" nữa nè,> Marco cười.

<Chúng ta cần những người Hork-Bajir xếp hàng, che cho tụi mình hoàn hình.> Jake nói.

<Mình làm trước cho, mình nhỏ nhất, dễ dàng núp kỉn> tôi nói.

Không ai tranh cãi với tôi hết. Tôi nói đúng quá mà. Tôi búng một phát và đợi cho mình rơi xuống đất. Tôi cảm thấy thời gian trôi qua lâu thiệt là lâu.

Phịch...! Tới đất rồi.

Tôi đã rơi một quãng đường dài gấp hàng mấy nghìn lần chiều cao cơ thể bọ chét của tôi. Như một con người nhảy từ một toà nhà cao gấp 5 lần chiều cao Trung tâm Thương mại Thế giới xuống vậy. Nhưng khi rớt xuống đất thì là một cú va chạm nhẹ nhàng thôi. "Rồi, tiếp theo là gì đây?"

Tôi bắt đầu hoàn hình. Cực kỳ chậm rãi. Tôi phình bự ra chừng khoảng ba phân thì dừng lại. <Jara hà, có thấy tôi không vậy?>

"Jara nhìn thấy con bọ."

<Là tôi đó.>

"Tobias ư? Tobias là con bọ sao?"

Tôi thấy mình đang ước sao lúc đó có Toby đi cùng, mặc dù như thế thì quá là mạo hiểm.

<Ừ, đúng rồi. Tôi là con bọ đó đó. Jara à, anh phải bảo mấy người Hork-Bajir kia quây tròn lại quanh tôi, che cho tôi nha.>

"Jara hiểu, Jara làm."

Tôi hoàn hình thêm chút nữa. Cho tới khi tôi là một quái vật cao chừng một tấc rưỡi với một đám lông vũ nửa nâu nửa đỏ đâm tua tủa từ áo giáp của con bọ chét. Cảnh tượng chẳng dễ nhìn chút nào. Tin tôi đi, bạn chẳng muốn nhìn thấy một thứ đang ở giữa hai trạng thái: mỏ diều hâu và một cái miệng hút máu của con bọ chét đâu.

Giờ thì tôi đã có cặp mắt của diều hâu rồi. Tôi nhìn thấy rồi. Dù chỉ mới thấy lờ mờ nhưng cũng đủ nhìn được chút đỉnh. Tôi ngó xung quanh và thở cái sượt.

<Trời đất, Jara, anh và các người Hork-Bajir khác quay ra ngoài đi. Tự nhiên quay thành vòng tròn rồi đứng nhìn tôi như vầy thì sẽ làm tụi Yeerk chú ý liền đó.>

Mấy Hork-Bajir lừ đừ quay mặt ra ngoài, ngố hết sức vậy đó. Tôi kết thúc chuyện hoàn hình. Cơ thể nhỏ bé của tôi dễ dàng ẩn náu phía sau một rừng chân và đuôi bao xung quanh mình. Tất cả mọi việc tôi phải làm bây giờ là mở khoá. Mở khoá mà không có những ngón tay người hữu dụng.

Hiện giờ ngoài chuồng đã có 6 tên Hork-Bajir vũ trang đầy đủ đứng gác. Bẫy đã sập rồi mà. Hơn nữa chỉ còn việc giữ kỹ các con mồi thôi.

Toàn bộ nơi chúng tôi bị giam giữ nhìn ra là một vách thành thẳng đứng, cao chừng 150 mét, có một con đường nhỏ dẫn lên trên tháp đặt khẩu tia Nghiệt khổng lồ. Ở giữa căn cứ lòng chảo này có mô đất lớn tôi nhìn thấy những Hork-Bajir và Taxxon đang làm việc ở phía trên nhưng chúng không thèm để ý gì đến chúng tôi cả. Ở ngang vách thành thẳng đứng đó tôi nhìn thấy một con đường nữa, rộng đủ cho cả một chiếc xe tải chạy băng băng, leo dần lên tới đỉnh. Tụi tôi phải đi theo con đường đó để lên đỉnh rồi tìm cách phá cái thứ vũ khí ghê gớm kia.

Con diều hâu-tôi bước ra từ phía sau chuồng. Loài diều hâu tụi tôi di chuyển bằng móng không nhanh, nhưng tụi tôi biết cách đi. Tôi đi ngang qua khe hở giữa hai chấn song, sang bên phải.

Một tên Hork-Bajir cảnh vệ ngó thấy tôi, hắn hơi ngơ ngẩn một chút xíu nhưng rồi không chú ý nữa. Tôi cũng dòm hắn và ngơ ngẩn y hệt. Làm cách nào lấy được chìa khoá trong tay hắn? Bước tới và hỏi mượn chăng?

Thực ra thì…

Tôi bước những bước chân của diều hâu vòng ra phía sau một kho chứa dụng cụ. Tôi luôn thấy kỳ lạ khi bọn Yeerk sử dụng những công cụ của loài người. Kho dụng cụ này nom giống như một trong những kho dụng cụ ở sân sau nhà bạn mà bạn mua ở Trung tâm thương mại Sears vậy.

Bước nhanh về phía sau cái kho, tôi bắt đầu biến hình. Một lốt hình hình biến mà tôi nghĩ sẽ thật hoàn hảo ở nơi đây. Tôi biến thành Ket Halpak.

Tôi nghênh ngang bước ra từ phía sau cái kho và hướng tới tên Hork-Bajir có vẻ như là tên nhóm trưởng.

"Ở trên muốn gặp anh," tôi nói.

"Ai vậy?"

Tôi hất đầu về phía toà nhà chính đằng sau. "Họ."

Tuyệt, cái lối nói này của tôi mới hay làm sao. Ở trên đó lúc nào cũng có một bọn.

Tên Hork-Bajir có vẻ giận dữ. Con sên trong đầu của hắn vừa bực vừa sợ. "Visser đến rồi hả, sao hồi nãy không thấy?"

Tôi quay đầu và nhìn chỗ khác. Cái kiểu như tôi đang bực mình và không được phép nói nhiều vậy đó. Giờ thì tên Hork-Bajir cảnh vệ có mười phần bực mình nhưng đến chín mươi phần là sợ rồi.

Tôi giơ tay ra. "Đưa chìa khoá đây, lên đi."

Chuyện thật đơn giản. Hắn đưa chìa khoá cho tôi và tôi bước thẳng đến mở cửa chuồng.

"Làm gì vậy?" Một trong những tên Hork-Bajir cảnh vệ cất tiếng hỏi, đi đến chỗ tôi. Muộn rồi, tôi đã mở cửa xong.

Tôi quay lại và huơ mạnh cánh tay trái. Bất ngờ lãnh đòn nên tên Hork-Bajir đó bật ngửa. Những tên Hork-Bajir còn lại ngập ngừng giây lát. Nhiêu đó cũng đủ thời gian để Jara Hamee và những người khác phá toang cái chuồng. Tôi thoáng thấy một người lớn lên rất nhanh từ cái sàn chuồng dơ bẩn. Vẫn còn một nửa là muỗi, song không thể nhầm được, một cái đuôi mọc ra từ con bọ này.

Cuộc giáp chiến xảy ra trong vòng chỉ có 1 phút. Năm Hork-Bajir tự do (bao gồm cả tôi) đánh lại bốn tên cảnh vệ. Rồi, Ax nhanh nhẹn nhảy vào tiếp sức. Bạn biết uy lực cái đuôi của người Andalite rồi đó. Với sự giúp sức của ảnh thì chớp nhoáng, trận chiến đã kết thúc. Tụi tôi kéo những tên Hork-Bajir cảnh vệ đang ngất ngư vào trong chuồng và nhốt chúng lại.

Mọi người biến hình chiến đấu. Còn tôi, tôi lại hoàn lại hình dạng diều hâu của mình. Nhiệm vụ quan sát và thông báo cho mọi người từ trên cao vẫn là độc quyền của tôi mà. Bây giờ thì một toán chiến đấu kỳ lạ đã hình thành: bốn du kích Hork-Bajir, một con cọp, một con sói, một dã nhân, một con voi và một người Andalite.

<Thật tuyệt, tụi này cứ việc la hét thoải mái. Bọn Yeerk vẫn cứ nghĩ rằng tụi nó là đám Hork-Bajir tự do tụi mình,> Cassie nói về bọn cảnh vệ trong chuồng.

<Được rồi,> Jake nói. <Cho tới giờ, mọi việc đều ổn. Nhưng tụi mình có việc phải làm đây.>

<Ồ, cậu ta có trong tay toàn là John Wayne[13] thôi,> Marco cười và nói.

Jake lờ tịt câu nói của Marco. <Bằng mọi cách phải tiếp cận nơi đặt súng tia Nghiệt và phá hủy nó. Thật nhanh và thật êm nha. Phải làm trước khi nó được khởi động và nhắm bắn tùm lum đó.>

Có một khoảnh khắc im lặng chờ đợi.

Thế rồi, Marco nói, <Rachel, cái gì đang giữ cái miệng bồ lại thế?>

<Ồ, mình quên béng mất,> nhỏ nói. Và rồi, theo đúng kiểu Rachel, nhỏ hét lên. <Tới luôn đi!>

<Cám ơn bồ nha,> Marco tưng tửng. <Tụi mình không thể thoát khỏi một phi vụ tự sát ngu ngốc nào khác nữa nếu như không có lời cầu nguyện của Công Chúa Chiến Binh Xena lúc nào cũng điên điên khùng khùng.>

Từ chỗ đó, tụi tôi toả ra theo hiệu lệnh của Jake. Rồi mạnh ai nấy đua thật nhanh đến chỗ đặt súng. Tôi thì quan sát trên cao và luôn thông báo cho mọi người chuyện gì đang xảy đến trên đường đi.

CHƯƠNG 27

Ngay khi tụi tôi nhảy bổ nhào đến con đường dẫn lên đỉnh tháp, một chiếc xe tải chạy vòng lên. Nhân cơ hội đó, cả đám nép lại, đợi xe tải qua mặt rồi chạy ào theo sau đuôi nó. Tiện nhất là tụi Yeerk gác chốt ở trên sẽ không thấy được tụi tôi vì bị vướng chiếc xe tải.

Nhưng chuyện đâu có đơn giản như vậy? Ngay lúc đó, một chiếc trực thăng nhỏ bay vào khu vực đó. Chiếc trực thăng đó là loại nhỏ, chỉ dùng để chở người chứ không phải đến chiến đấu. Phòng lái của nó chỉ chứa được có một phi công và một hành khách thôi.

Tôi nhìn thấy rất rất rõ nó. Và trong phòng lái ngoài phi công, còn có một hành khách là người Trái Đất. Tôi thấy tất cả những Hork-Bajir hay Taxxon có mặt trong căn cứ đều nhìn lên chiếc trực thăng và có động tác chào pha lẫn sự sợ hãi giống như chúng từng có với Visser Ba vậy. Vậy đúng là có hắn trên chiếc trực thăng đó.

Mặt trời đang rọi thẳng xuống căn cứ, làm khuất mặt người đang ngồi trong trực thăng. Một con chim ưng hay một con ó biển thì có thể nhìn xuyên qua đó và nhận diện dễ dàng. Còn tôi là diều hâu, đi nhiên nhìn thì kém hơn hẳn trong điều kiện như vậy. Nhưng tôi có thể biết đó là ai. Vóc dáng đó cách ăn mặc đó không thể lẫn được. Nhất là ngay lúc người đó phát hiện ra nhóm bạn của tôi đang xông vào đỉnh tháp, nơi đề súng tia Nghiệt. Người đó giơ tay chỉ về hướng đó, phất một cái hết sức quyền hành. Lập tức những chiến binh Hork-Bajir cảnh vệ xông vào điểm đó.

Người đó chính là Aria.

Chiếc trực thăng gầm lên, bay vượt qua tôi để tiến gần đến chỗ đang xảy ra xung đột. Còn tôi thì lạnh cứng người.

Sao tôi lại có thể ngu quá mức như vậy?

Sao mà tôi có thể lại ngu ngốc để mà hy vọng đến thế cơ chứ? Sao mà tôi lại có thể không nhận biết được điều đó kia chứ? Phải chăng tôi đã mù quáng bởi một vài ước vọng sướt mướt tầm thường?

Đó hoàn toàn chỉ là một vở kịch! Aria, cứu sống một bé gái, chỉ là diễn kịch! Một màn diễn được sắp đặt cốt để bất cứ thành viên hội Animorphs nào cũng có thể quan sát thấy.

Tôi chế nhạo chính bản thân mình. Chế nhạo và trách cứ bản thân, nỗi tức giận cứ chồng chồng lớp lớp. Tôi giận cái thằng tôi quá đi mất.

Giận dữ là tốt. Giận dữ là an toàn. Giận dữ quả tốt hơn rất nhiều so với những cảm xúc khác, những cảm xúc đang đe doạ sẽ lan ra và tràn ngập trong tôi.

<Ngu quá đi, Tobias ơi là Tobias! Mày ngu quá đi mất!> Tôi hét lên. *<Mỗi hai giờ chị ta chui vào trong nhà tắm ở khách sạn. Thiệt là ngu hết*

biết! Sao mà mày lại có thể bỏ qua sự việc đó kia chứ? Sao mà mày, hỡi Tobias, lại không hiểu ý nghĩa của hành động đó kia chứ?>

Hai giờ đồng hồ! Hai giờ - thời hạn biến hình!

Một lốt hình biến! Aria là một lốt hình biến của Visser Ba!

Tôi cảm thấy muốn bệnh. Tôi có thể đập cánh, nhưng tôi không thể suy nghĩ được gì. Tôi không thể trông thấy gì. Tất cả mọi thứ cứ quay mòng mòng xung quanh tôi.

Cho tới lúc đó, tôi đã không hề nhận thức được rằng tôi đã nuôi một niềm hy vọng lớn lao đến thế. Hy vọng có một mái nhà, một tổ ấm gia đình.

<Những thứ đó không phải là để dành cho mày, Tobias à. Mày ngu lắm. Tao ghét mày! Tao ghét mày! Tao muốn mày chết liền, chết phứt đi...>

Tôi không thể bay được nữa. Khó nhọc hạ cánh, tôi nằm lăn quay trên nền đất dơ hầy. Những lời này cứ bám chặt trong đầu tôi, nhắc đi nhắc lại mãi không thôi. *<Tao ghét mày, Tobias! Tao ghét mày. Tao muốn mày chết phứt đi cho rồi.>*

Trong cuộc đời con người của tôi, trong cuộc đời chim săn mồi của tôi, chưa bao giờ, chưa khi nào tôi lại mệt mỏi, chán nản đến thế. Tôi biết bạn bè tôi đang đánh nhau ở đằng. Tôi biết tụi nó đang cần tôi. Nhưng tôi không thể…

… Không thể.

Một lúc sau, một bàn tay đầy móng vuốt chộp lấy tôi, kéo lê tôi chạy về một hướng và tọt xuống một đường hầm bí mật nào đó. Mọi thứ diễn ra thật nhanh.

"Chú bị sao vậy, Tobias? Chạy mau lên, cái tháp đó sắp nổ rồi."

Đó là Toby. Đâu đó, ở một góc xa trong tâm trí tôi, tôi tự hỏi bằng cách nào và vì sao con bé lại đến đây. Sau này tôi mới được nghe kể lại rằng khi cuộc chiến đã đến hồi gay cấn nhất thì nhóm của Toby quyết định xông vào giải cứu tụi tôi cùng với những người Hork-Bajir khác.

Toby nhìn thấy tôi rơi phịch xuống đất và cứu tôi. Sau đó, khi tụi tôi đã an toàn, Toby giao tôi cho Rachel trong trạng thái nửa mê nửa tỉnh như vậy.

Sao mà Toby biết mà giao tôi cho Rachel nhỉ? Tôi cũng không biết nữa. Tôi chỉ biết là Rachel ôm tôi trên tay và mang về.

Sau đó, mọi người tập trung lại ở nhà kho của nhà Cassie. Cassie lo lắng lật cánh tôi lên, nhìn chân, đầu... để tìm vết thương nhưng không thấy.

"Tobias à, bạn bị thương ở đâu vậy?" Cassie hỏi, bối rối và lo lắng.

Tôi giống như bị lôi ra từ một giấc mơ ở xa lắm lắm vậy. Thân thể tôi nặng như đeo chì. <Mình không có bị gì...> Tôi thì thào.

"Vậy có chuyện gì vậy, Tobias?", Jake hỏi.

<Aria đó...>

"Chị họ của cậu ỉ hả? Người phụ nữ muốn mang bồ về chăm sóc ỉ hả?" Jake hỏi.

<Aria chỉ là một lốt hình biến mà thôi,> tôi nói, giọng không còn chút cảm xúc nào. <Mụ ấy chỉnh là Visser Ba. Đó là một cái bẫy hoàn hảo kinh khủng.> Rồi đột nhiên tôi bật cười khan. <"Người phụ nữ" xém nữa là gia đình của tôi đó. Tôi suýt nữa là có bà chị họ Visser Ba! Ha ha ha! Vui quá ha. Thiệt là, thiệt sự là vui quá!>

CHƯƠNG 28

Tôi chẳng còn nhiều thời gian mà đau buồn cho bản thân mình nữa. Mọi thứ đã đến rồi. Tôi phải đi gặp luật sư và "chị họ" Visser Ba của tôi thôi.

Hôm nay là ngày sinh nhật của tôi. Tôi sẽ phải đến văn phòng luật sư để nghe bản di chúc của cha tôi để lại. Bản di chúc của người cha thật sự của tôi, mà tôi chưa bao giờ được biết mặt.

Tất cả đó là giả mạo. Nhưng tôi buộc phải hoàn thành vai diễn của mình. Đó là một cái bẫy, nhưng cách duy nhất thoát khỏi cái bẫy ấy là phải bước thẳng vào nó.

Aria là Visser Ba. Hắn đang tìm kiếm tôi. Điều đó có nghĩa là hắn đang nghi ngờ tôi. Nếu tôi không ló mặt tới văn phòng luật sư, bọn Yeerk sẽ cho rằng tôi đã nhận ra đó là cái bẫy của bọn chúng. Và chúng sẽ nhận định rằng tôi là một Animorph - Người Hoá Thú.

Tại sao chúng lại nghi ngờ tôi đầu tiên? Ai mà biết được? Nhưng điều đó sẽ dẫn chúng ngay đến sự khẳng định rằng tôi - một thằng bé loài người - là một trong những kẻ mà chúng gọi là băng thảo khấu Andalite thì có thể đoán ra được những đứa khác trong băng cũng là con người, và cũng đoán ra được rằng mấy đứa đó cũng là một bọn nhóc tì mà tôi quen biết.

Rồi cứ thế suy diễn, kết thúc sẽ là một ván cờ chỉ tử, mà phần thua chắc chắn sẽ nghiêng về phía tụi tôi. Chúng sẽ bắt được Jake, người từng là bạn tôi.

Jake sẽ bị biến thành một kẻ Mượn xác. Ngay cả trong trường hợp Jake khăng khăng cự tuyệt đến chết, thì chúng cũng sẽ lần ra được Marco - bạn thân nhất, rồi Rachel - cô em họ của Jake. Và từ Rachel, sẽ dẫn đến Cassie. Cuộc chơi kết thúc.

Tôi phải tìm ra được một cách để đường đường bước vào văn phòng luật sư và cứ để Visser Ba bung cái bẫy của hắn ra và phải làm sao để mình không bị tóm cổ.

Và điều tệ nhất là tôi phải làm tất cả những việc đó một mình. Visser Ba hẳn sẽ bố trí quân đội của hắn bao quanh cái văn phòng của ông luật sư De Groot đó. Chỉ cần có một con thú lạ nào đó nháng qua thôi là tất cả sẽ đi tong. Visser Ba sẽ biết hết.

Thực ra thì, các bạn của tôi cũng sẽ phải ở đâu đó chứ sao mà ở không cho được. Trong khi tôi vào trong đối diện với luật sư De Groot và bà chị Aria giả mạo, tụi nó sẽ quay trở lại, tổ chức một trận tấn công vào khu phức hợp của bọn Yeerk dưới lòng đất, xoá sổ cái căn cứ vũ khí mà tụi tôi đã tấn công hôm trước.

Tôi biến hình thành người cách xa văn phòng luật sư, cốt chỉ để phòng không cho ai nhìn thấy. Tôi cuốc bộ qua tám dãy nhà để đến

văn phòng. Lâu lắm rồi tôi không đi bộ xa đến thế và lâu đến thế.

Đó là một chuyến đi khiếm khuyết về mặt không gian. Mỗi khi bạn bay, bạn ở trong không gian ba chiều. Còn khi bạn lò dò trên mặt đất như một con người, không gian chỉ còn có hai chiều mà thôi. Chậm hết sức. Lại còn có nào là đèn giao thông, nào là người xung quanh, nào là xe hơi, nào là… Ôi chao, bay liệng trên bầu trời thú vị và tuyệt vời hơn biết bao nhiêu.

Thôi, vậy là hãy lây làm mừng đi, tôi cay đắng nhủ thầm. *Cũng là một điều tốt khi mày không phải trở lại làm người nữa. Mày vẫn còn tiếp tục được bay.*

Không có gia đình, nhưng tôi được bay.

Tôi rùng mình và thấy sợ hãi khi đến trước cửa văn phòng luật sư. Không có nhiều lựa chọn dành cho tôi. Tôi cho rằng, thực thà mà nói, tôi hoàn toàn không lo lắng chút nào cho bản thân, tôi chẳng quan tâm đến việc mình sẽ sống mà bước ra khỏi cái bẫy hay là chết ngay lúc đó. Tôi chỉ lo nghĩ đến việc bằng cách nào đó nhanh chóng giải quyết ổn thoả cho xong sự vụ này. Vì những người khác. Vì bạn bè của mình.

Tôi nghĩ những gì người ta hay nói về những người lính chiến là hoàn toàn đúng sự thật. Bước chân đi, họ nghĩ rằng mình đang chiến đấu vì đất nước mình, nhưng có khi họ lại kết thúc đời mình vì một thằng bạn nằm chung chiến hào.

Lúc ấy, tôi không quá để tâm đến số phận của loài người. Tôi không phải là một con người. Tôi là một con diều hâu. Nhưng tôi lo cho Jake, cho Cassie, cho Marco, cho Ax-chiến hữu, và cho Rachel. Lúc nào cũng là Rachel.

Khi tôi run rẩy bước qua ngưỡng cửa văn phòng, người phụ nữ tiếp tân không có ở đó. Tôi đứng đó, không dám chắc những gì mình sẽ làm trong những giây phút sắp tới. Thế rồi, hai người bọn chúng từ phòng trong bước ra.

Aria mỉm cười rất tươi và nói. “Hẳn em là Tobias.”

Tôi nhớ lại lần đầu tiên gặp cô ta. Tôi, tôi đã bay lượn hàng trăm vòng trên không trung, theo dõi cổ qua cánh cửa sổ khách sạn mở rộng. Thế rồi, hình ảnh của cổ cứ luẩn quẩn trong đầu tôi. Cổ đã ở rừng rậm châu Phi hàng bao nhiêu năm thế nhưng, trước khi cổ rời phòng, cổ lại dừng chân trước tấm gương dài sửa sang lại đầu tóc. Hành động đó hoàn toàn là tự nhiên đối với một người phụ nữ bình thường, chỉ có hơi lạc điệu với một phụ nữ suốt ngày náu mình giữa những loài sinh vật không có mắt thẩm mỹ trên đỉnh Land Rover heo hút, trống trải.

Tôi gật đầu. "Phải, là Tobias đây."

Tôi phải vào vai một thằng nhóc ma cà bông mà, nhưng tôi lại bối rối quá và quên mất. Hơn nữa mặt tôi trơ trơ, tôi chưa quen để diễn với mặt người.

Aria tiến tới gần tôi, khoác vai tôi một cách thân mật.

Visser Ba.

Tôi cứng người và cố né người ra xa.

"Khoẻ rồi đó, Tobias, tụi mình cùng gia đình mà. Từ giờ trở đi, chị sẽ chăm sóc em. Cứ yên tâm đi cưng."

De Groot bước tới, bắt tay tôi. "Vào trong này đi nào, anh bạn trẻ?"

Nếu như bạn không để ý lắm, bạn sẽ không bao giờ nhận ra cái cách mà De Groot đứng phía sau lưng Aria.

Cứ như thể, De Groot không muốn tiến tới quá gần Aria. Cứ như thể ổng không muốn đụng phải cổ vậy.

Ông ta sợ.

De Groot là một người Bị-Mượn-Xác, và hắn biết rõ Aria là thượng cấp của hắn.

Tất cả chúng tôi ngồi trong văn phòng. De Groot nhìn Aria như chờ đợi. Tôi thì vào vai một thằng nhóc đường phố lưu manh tanh banh thói lề. Aria thì đóng vai hiền dịu, cứ cười ngọt ngào.

Ai cũng vào vai thật đẹp, tôi cũng vậy.

Chỉ một hành động sai lầm, chỉ một cử chỉ thoáng qua mà sai lầm thôi, thì bọn Yeerk sẽ nhảy vào tóm cổ tôi và xử lý tôi theo cái cách mà tôi chưa kịp nghĩ tới nữa kìa.

"Chúng ta có mặt ở nơi đây để cùng chứng kiến việc tuyên đọc một tài liệu quan trọng dành cho Tobias. Tài liệu này do ba của cậu để lại. Một người cha khác, không phải là người cha mà em vẫn lầm tưởng là cha đẻ của mình." Rốt cuộc rồi thì De Groot cũng lên tiếng.

"Cha nào mà chẳng được, " tôi nhún vai, xấc xược.

Aria nhìn tôi. "Bộ em không quan tâm xem người cha thực sự của mình là ai à?"

"Quan trọng là ông có để lại cho tôi tí tiền còm nào hay không đã," tôi cười, mất dạy ghê.

De Groot nhướng mày nhìn tôi, trước đó ông ta nhìn thật nhanh về phía Aria.

"Không, không có đồng nào cả."

Tôi trợn tròn hai con mắt. “Chỉ có *tiêng* mà không có *miêng* gì à?”

De Groot vỗ vỗ vào tập tài liệu trước mặt vẻ bực mình. "Hôm nay chúng ta tới đây chỉ để nghe những lời cha cậu nhắn gửi lại. Nếu điều đó -"

"Đọc đi," đột ngột Aria đổi thái độ nhưng sau đó gượng lại được, cười với tôi. "Chị nóng lòng muốn nghe mà."

Luật sư bắt đầu đọc.

Mắt tôi trơ trơ không biểu lộ một cảm xúc nào suốt bức thư. Đó là nhờ bản năng lạnh lùng của loài diều hâu trong tôi.

Bản năng đó đã thật sự cứu tôi.

CHƯƠNG 29

"Gửi đến con, Tobias," luật sư bắt đầu đọc.

Ông ta ngập ngừng, với tay lấy cặp kính ở trên bàn đeo lên rồi sau đó tằng hắng và đọc tiếp.

"Con thân yêu. Ta là cha của con. Con không bao giờ biết mặt ta, và ta cũng vậy, không bao giờ biết được mặt con. Ta không biết rồi đây, trong nhiều năm tiếp theo đây, cuộc sống của con sẽ ra sao. Ta hy vọng mẹ con sẽ tìm được một người đàn ông khác để yêu thương. Ta biết mọi ký ức về ta trong tâm trí mẹ con đã bị xoá bỏ vĩnh viễn. Mọi bằng chứng về sự có mặt của ta trên hành tinh Trái Đất này cũng đã bị xoá sạch."

Tôi cảm nhận được là Aria đang nhìn trừng trừng về phía tôi. Tôi cũng cảm nhận được những báo động của một con thú săn mồi trong ả. Ả đang quan sát cặp mắt tôi. Tôi không nhìn ả. Ả đang chăm chú chờ đợi mắt tôi co co giật giật vì thông tin mới được nghe, chờ đợi sự rùng mình, sự lo lắng, chờ đợi một vài cảm xúc trên khuôn mặt tôi, ngay lập tức hắn sẽ cho tôi "lên đường" luôn.

Khuôn mặt tôi không biểu hiện bất cứ một cảm xúc nào.

"Ta được người - người đã xoá sạch cuộc đời trên Trái Đất của ta - cho cơ hội này để liên lạc với con. Chính sinh vật này đã gọi ta trở về với bổn phận của ta mà ta thì không thể chối từ."

"Tất cả những điều này dường như sẽ rất lạ lùng đối với con - đứa con trai mà ta không biết đến, mà ta chưa từng nhìn thấy và cũng chưa từng gặp mặt. Nhưng ta không phải là một con người. Ta đã mang hình hài một con người, nhưng ta thì lại không phải là một con người."

Tôi muốn nghẹn thở. Tim tôi muốn ngừng đập. Tôi cảm thấy như thể bỗng nhiên mọi người, mọi vật đang tiến tới rất gần tôi, như thể Aria-Visser Ba đang phà những hơi thở của ả ngay bên má tôi, và tay luật sư đang ngả người qua cái bàn giấy của ông mà thì thầm những to nhỏ vào ngay lỗ tai tôi.

Không phải là con người!

Một phản ứng! Tôi cần có một phản ứng!

Tôi tròn mắt và nói, "Ôi, trời," bằng một cái giọng châm chích nhất mà tôi có thể rặn ra được.

Tay luật sư liếc mắt nhìn Visser ba, rồi đọc tiếp.

"Ta là một chiến binh trong một cuộc chiến tranh khủng khiếp. Ta đã làm những việc khủng khiếp. Ta phải làm những việc đó, ta tin là như vậy. Nhưng ta cảm thấy chán ghét chiến tranh lắm rồi, thế nên ta bỏ chạy. Ta ra đi và ẩn náu giữa những con người trên Trái Đất. Trong khoảng thời gian ta có mặt trên Trái Đất, ta sống giữa những

con người, sống như một con người, ta lấy tên là Alan Fangor."

Giờ thì tay luật sư đang đọc theo trí nhớ, không nhìn vào giấy. Mắt của ông ta nheo lại thành hai đường kẻ chỉ, quan sát tôi.

"Tên ở Trái Đất của ta là Alan Fangor nhưng tên thật của ta là Elfangor-Sirinial-Shamtul."

Thời gian như ngừng trôi.

Tôi cảm thấy như có một luồng điện ngàn vôn chạy qua người mình. Tất cả các tế bào trong cơ thể tôi như có kiến bò, nhột nhạt khắp người.

Elfangor! CHA TÔI LÀ HOÀNG TỬ ELFANGOR!

Tôi không thể để cho bất cứ một cảm xúc nào hiện ra trên khuôn mặt, dù chỉ là một cảm xúc thoáng qua. Không một cử động. Cặp mắt không xoe tròn. Không có biểu hiện gì! Không có cử động nào!

Tay luật sư đã ngưng đọc. Visser Ba gườm gườm nhìn tôi bằng cặp mắt của Aria.

Tôi nhún vai. "Hết rồi à?."

Tôi thấy ánh mắt của Aria mờ căm, bộc lộ sự thất vọng. Sự căng thẳng, xung điện từ dường như bắt đầu từ từ lan ra, ngấm vào khoảng không gian tù túng, ngột ngạt của căn phòng.

"Còn nữa," tay luật sư nói. "Nhưng tên thật của ta là Elfangor-Sirinial-Shamtul." Hắn ta nhấn mạnh cái tên này một lần nữa. Giống như kiểu người ta gõ búa vào đầu gối để xem phản xạ đó mà. Chắc hắn nghĩ rằng tôi phải bật tung ra khỏi ghế, văng ra khỏi cửa sổ khi nghe thấy cái tên này. "Và mặc dù con sẽ chẳng bao giờ biết đến ta và chúng ta cũng sẽ chẳng bao giờ gặp nhau, nhưng ta vẫn muốn nói cho con biết một điều chắc chắn rằng việc ta biến mất khỏi cuộc đời con không phải là do ta lựa chọn. Ta không mong muốn gì hơn là được sống trọn cuộc đời mình, yêu thương hai mẹ con con."

Nhưng chúng ta đã gặp nhau rồi, hoàng tử Elfangor à. Tôi thầm nghĩ. *Chúng ta gặp nhau khi cha đang hấp hối. Cha có biết không? Cha có đoán được rằng… Cha ơi, Cha có cảm nhận được, vào cái khoảnh khắc cuối cùng kinh khủng ấy, cái khoảnh khắc mà con phải bỏ cha lại cho tên sát nhân đang ngồi phía sau con đây, cái thằng bé ở bên cha vào giây phút cuối đó chính là con trai của cha không?*

Nước mắt! Những giọt nước mặt chực trào ra! KHÔNG! KHÔNG! Chỉ một giọt thôi là tôi sẽ đi đời.

Đến giờ, luật sư De Groot nom có vẻ tức giận. Cứ bình tĩnh nào. Hắn lí nhí đọc nốt đoạn thư còn lại cứ như hắn đang ở đâu đó xa lắc xa lơ.

"Nhưng ta là một phần của sứ mệnh quan trọng hơn chính bản thân ta. Ta có nghĩa vụ phải hoàn thành. Có một thế lực đen tối mà ta cần phải chiến đấu chống lại nó. Có những sinh mạng ta phải cố mà cứu sống. Trong đó có cả con và mẹ con. Ta là một người thuộc chủng tộc Andalite. Đối với người Andalite, nghĩa vụ là vô cùng quan

trọng. Cũng như biết bao con người khác mà thôi. Ta không thể nói với con rằng ta yêu con, con trai bé bỏng của ta, vì ta không biết con. Nhưng ít nhất, ta cũng biết rằng ta muốn yêu thương con."

"Ký tên hoàng tử Elfangor-Sirinial-Shamtul."

Tôi bật cười khẩy. "Thế là rõ quá rồi, đúng không?"

"Rõ gì cơ?" Aria hỏi.

"Cái người được gọi là 'cha ruột thực sự' của tôi đó tự nhiên xuất hiện và ổng là một kẻ dở hơi, một kẻ ngu ngốc. Chính xác hoàn toàn là như thế. Chốt lại là: không có đề cập gì đến tiền bạc hết, phải không?"

"Không có tiền." De Groot xác nhận.

Tôi đứng bật dậy, Aria cũng vậy.

"Nè, chị có thực sự muốn đưa tôi về nhà chăm sóc hay chị chỉ hy vọng được thừa hưởng chút gì đó thôi?" tôi căn vặn.

"Chị có muốn đưa em về chăm sóc mà," ả nói, cười ngượng nghịu. "Nhưng chắc em phải chờ chị thêm một thời gian nữa. Em thấy đấy, chị có việc đột xuất phải quay trở lại Châu Phi để chụp lại một vài tấm hình… sư tử."

Tôi cười chế nhạo, vẫn cái kiểu khó coi của một thằng bé đầu đường xó chợ. "Tuyệt quá. Tôi có một ông bố dở hơi và một bà chị họ giả mạo."

Tôi quay lưng lại phía chúng và bước đi.

"Tobias," Aria gọi.

Tôi quay lại, đối diện ả. "Gì nữa đây?"

"Chị… Chị có biết cha em. Chị và ông ấy, nói sao nhỉ, hồi đó từng là đối thủ của nhau trong một vài lần. Nhưng ông ấy không ngốc đâu." Bỗng nhiên Aria-Visser Ba mỉm cười. Đó là một nụ cười xa vắng, hình như ả đang nhớ lại một ký ức nào đó từ hồi xửa hồi xưa. "Hoàng tử Elfangor-Sirinial-Shamtul không hề ngu ngốc. Và trong khắp dải ngân hà này, sẽ khó mà lại có được một người thứ hai như ông ấy đấy."

Tôi buông thõng hai tay. "Ôi trời ơi, chị cũng điên như ổng rồi."

Tôi bước ra ngoài và khép cửa lại sau lưng mình. Tôi nghe tiếng De Groot nói, "Ta không bắt nó sao? Chỉ để an toàn thôi mà, không biến nó thành người của bọn ta à?"

Giọng của Aria khinh miệt vang lên. "Nó là một thằng cặn bã của xã hội. Ban cho nó một tên Yeerk cũng là phí hoài. Elfangor chắc sẽ xấu hổ về thằng con này thôi. Lẽ ra con trai của hắn phải là một chiến binh, một đối thủ đáng gờm mới phải chứ, ai dè nó lại là một thằng nhóc ngu ngốc, tệ hại. Thật là đáng tiếc."

Tôi đã ở trong lốt hình biến thiệt là lâu. Tôi rời khỏi văn phòng luật sư và đi đến một nơi thật an toàn, không bị ai theo dõi. Tôi hoàn hình. Tôi không còn nghĩ đến việc mình đã từng quyết định trở lại làm người nữa. Tôi hoàn hình thành diều hâu trước khi tôi bị mắc kẹt

trong lốt hình biến.

Nhưng rồi tôi lại biến hình lần nữa. Biến thành người để khóc. Tôi muốn khóc thật nhiều, thật lâu cho thật thoả nỗi buồn của mình. Mà diều hâu thì không khóc.

CHƯƠNG 30

Giờ thì tôi có thể thấy rõ được tất cả mọi việc rồi. De Groot nói hắn đã được thừa hưởng bức thư khi cha hắn chết và hắn tiếp nhận và quản lý văn phòng luật sư đó. De Groot-con là một kẻ Mượn xác. Hắn ắt hẳn phải lên cơn đau tim khi hắn đọc qua những tài liệu văn bản cũ mà cha hắn để lại và khi mà cái tên Elfangor-Sirinial-Shamtul đập vào mắt hắn.

Không có một tên Yeerk nào còn sống mà không biết đến cái tên ấy.

Visser Ba đã thắc mắc không biết chuyện gì đã xảy ra với thằng con trai của kẻ thù không đội trời chung của hắn. Con trai của Elfangor có biết sự thực này không? Không hiểu con trai của Elfangor có liên hệ gì với "băng thảo khấu Andalite", cái đám gây cho các Visser biết bao tổn thất?

Công việc điều tra đã cho thấy rằng tôi đã biến mất dạng khỏi trường học và khỏi cả quyền chăm sóc của những người họ hàng thờ ơ. Điều đó hẳn đã thực sự khêu gợi sự quan tâm của Visser Ba.

Vậy là hắn giăng ra một cái bẫy. Hắn chế ra một người chị họ, đưa ra một lời đề nghị mà rõ ràng là tôi không có: một mái ấm gia đình. Hắn giảm thiểu sự đề phòng của tôi. Rồi hắn đọc cho tôi nghe bức thư đó.

Nhưng rồi, Visser Ba đã gặp phải một tình huống phức tạp: Tự nhiên một thằng nhóc Hork-Bajir tên Bek xuất hiện, hắn phải xử lý luôn chuyện này. Hắn sẽ cần phải có hai cái bẫy: một cái dành cho tôi, cái kia dành cho những người Hork-Bajir tự do.

Nếu đúng là tôi có mối liên hệ với "băng thảo khấu Andalite", hắn sẽ hoàn toàn chỉ đóng có một vai diễn: Trong lần đầu tiên ghé thăm nhóc Bek, hắn giả vờ thể hiện lòng nhân đạo với các con thú được nhốt tại vườn thú đó. Tiếp sau đó, hắn dàn cảnh để cứu một bé gái nào đó. Có những chứng cớ nào hợp lý hơn, đắc dụng hơn thế để cho người khác, người mà hắn cố tình để cho thấy, nghĩ rằng hắn là một con người thực sự không?

Những biểu hiện và hành động đó của hắn đã có tác dụng. Ngoại trừ một việc, một hành động: đó là đột nhiên Visser Ba được mời về tổ hợp Yeerk dưới lòng đất vì đám lính của hắn mới tóm cổ được một toán Hork-Bajir tự do.

Lúc đó, hắn đang đóng giả là Aria. Hắn cần phải trở về căn cứ thật nhanh. Một chiếc trực thăng được kêu tới để đưa hắn về. Chiếc trực thăng được ngụy trang, nhưng hắn thì phải di chuyển trong lốt người.

Tôi nhìn thấy hắn. Và chính điều đó đã cứu sống tôi. Ấy thế là kế hoạch của hắn bị đổ nhào.

Tôi bay về cánh đồng quen thuộc của mình, trong tâm trí đầy những hình ảnh đã qua, trong tim đầy những tình cảm buồn vui lẫn lộn, nhiều hơn mức mà tôi có thể hình dung ra nổi.

Hoàng tử Elfangor là cha tôi.

Tôi đã biết, không hề hoài nghi, rằng ai là người đã xoá bỏ hoàn toàn sự hiện diện của hoàng tử Elfangor trên Trái Đất, ai là người đã cho phép cha tôi để lại cho tôi một bức thư, bức thư ngắn ngủi đó.

Chỉ có thể là người Ellimist mà thôi. Chỉ có người Ellimist mới có quyền năng để làm được những việc đó.

Tôi đáp xuống nhánh cây quen thuộc trên cái cây quen thuộc của mình. Cha tôi đã rời bỏ tôi rồi. Mẹ tôi chẳng bao giờ nhớ được chút gì về ông ấy cả. Đối với bà, ông ấy không hề tồn tại, do đó mẹ tôi không cảm thấy đau đớn gì khi ông ra đi… Và tôi sẽ chẳng bao giờ biết được sự thực này. Nhưng, nhờ có bức thư đó, giờ đây tôi đã biết.

Và tôi cho rằng, giờ đây, tôi hoàn toàn có thể giận cha mình. Nhưng không, tôi không hề giận ông. Hoàng tử Elfangor đã trốn chạy khỏi nghĩa vụ của mình khi ông tới Trái Đất. Cho dù ông không được chọn lựa, nhưng cha tôi đã quay trở lại với nghĩa vụ của mình. Không được quyền chọn lựa, nhưng cha tôi đã hoàn thành vai trò mà ông phải thực hiện, thế nên, ông - cha tôi - hoàng tử Elfangor - là vị hoàng tử Andalite vĩ đại.

Tôi đã mất cha, bởi một sự thật hiển nhiên rằng, Elfangor đã có mặt đúng nơi và đúng lúc mà ông phải có mặt, ông đã mãi mãi thay đổi cuộc đời của năm đứa trẻ bình thường. Và rất có thể… rất có thể… cứu được loài người khỏi nạn xâm lăng của bọn Yeerk. Tôi tự hỏi tại sao người Ellimist đã cho phép cha tôi để lại bức thư đó. Nhưng tôi không mất quá nhiều thời gian để tìm ra câu trả lời bởi vì câu trả lời đó quá ư là đơn giản.

Đó, tôi cũng có nghĩa vụ của mình. Và ai mà đứng đó nhắc nhở bạn rằng những thứ mà bạn muốn cho bản thân thì kém quan trọng hơn là phải làm những việc cần thiết và đúng đắn đây?

<Lời nhắn nhủ của cha, con đã nhận được rồi, cha ơi. Con đã nhận được rồi.>

CHƯƠNG 31

Tôi bay vòng xuống đám cỏ. Êm như ru vậy. Cánh của tôi dang ra nhẹ nhàng. Móng vuốt của tôi hườm về phía trước, đuôi tôi xòe ra. Tôi nhắm vào con mồi bằng một sự chính xác đến kinh ngạc.

Móng vuốt của tôi quặp trúng cổ con thỏ mẹ. Thật chính xác.

Và rồi, lại một lần nữa, cũng như lúc trước, tôi không phải là một con diều hâu nữa, mà là một con thỏ. Tôi không phải là một kẻ sát thủ tàn nhẫn mà là nạn nhân. Không phải là thú săn mồi mà là con mồi.

Với cái nhìn đó, tôi cảm thấy móng vuốt mình đang ấn ngập sâu chính cổ họng của mình đau khủng khiếp. Tôi cảm thấy nỗi kinh hoàng chết chóc đến từ trên bầu trời.

Nhưng tôi vẫn giữ lấy hình ảnh đó. Tôi phải chấp nhận rằng hình ảnh ấy đang nói với tôi rằng một góc nào đó trong tâm trí tôi muốn tôi phải hiểu ý nghĩa của nó.

Con thỏ không còn giãy dụa nữa và trở nên yên lặng vì tôi đang thu nạp ADN của nó.

Thế rồi, tôi siết chặt hơn móng vuốt mình cho tới khi con thỏ nằm xuội lơ, cho tới khi tim nó ngừng đập.

Tôi, suy cho cùng, là một con thú săn mồi - một con diều hâu. Tôi vẫn phải giết, ăn để sống.

Nhưng tôi cũng là con người, tôi có thể không bao giờ sống một cuộc sống, cho dù chỉ là vì sự sinh tồn của chính mình, mà không có cảm xúc.

Tôi đã nghe thấy lời nhắn nhủ của cha mình để lại từ bao nhiêu năm nay. Giờ tôi cũng nghe thấy thông điệp từ tâm trí của chính tôi: *Mày là một hợp thể của cả hai loài, Tobias ạ. Diều hâu và con người. Mày luôn luôn sẽ là như thế. Mày sẽ bao giờ cũng phải giết để ăn, và rồi mày cũng sẽ luôn luôn hối hận vì điều đó.*

Đó là một tình thế hết sức tồi tệ, tôi cho là như vậy. Nhưng nghĩa vụ của tôi là phải tồn tại đúng như thực thể-tôi. Vừa là một con diều hâu vừa là một thằng bé. Sống vừa bằng bản năng vừa bằng cảm xúc. Tôi sẽ phải tiếp tục cuộc sống chênh vênh đó.

Tôi ăn con thỏ mẹ, ăn ngấu nghiến.

Sau đó tôi biến hình thành thỏ mẹ. Tôi sẽ trả nợ cuộc sống của tôi bằng cách hàng ngày chăm sóc lũ thỏ con, chỉ cách cho chúng tránh xa hang thú dữ, chỉ cách chúng chạy trốn loài chim săn mồi như diều hâu.

Với tôi, nếu như tôi có thể sống như một con thú tàn nhẫn, suy nghĩ giản đơn; nếu như tất cả các quyết định của tôi không phải đắn đo cân nhắc; nếu như mọi thứ đều rõ ràng, thì cuộc sống của tôi sẽ dễ

chịu hơn nhiều.

Nhưng đó không phải là cách sống của một con người.

Tôi ngước mắt ngó chừng con diều hâu khác bằng cặp mắt thỏ kinh hoàng và sợ hãi. Lần này, tôi đã trở thành một con mồi thứ thiệt. Đấy là những gì con mồi cảm thấy khi trông thấy bóng tối che khuất ánh mặt trời. Thật là hay rằng tôi đã biết được những cảm giác đó.

<Xin lỗi nha, người anh em,> tôi nói với bóng của con diều hâu trên cao, cái bóng của tử thần. <Không còn gì cho ông anh trên cánh đồng này đâu. Những đứa nhỏ này sẽ được tôi bảo vệ đó.>

Tôi đã giết thỏ mẹ để có miếng ăn. Nhưng tôi sẽ không ăn những con thỏ nhỏ này. Tôi sẽ cứu mạng chúng. Chúng nhỏ dại quá mà. Đó là tình cảm con người tôi dành cho chúng.

Đêm đó, tôi bay tới phòng của Rachel. Nhỏ đang ngủ. Nhỏ làu bàu khi tôi đánh thức nhỏ dậy. Nhưng rồi, nhỏ lăn ra khỏi giường, tròng váy vô người và nói với tôi rằng nhỏ sẽ không bao giờ ngủ được khi mà giờ nào cũng có một con chim ngu ngốc nào đó bay đến và bay đi.

Rồi nhỏ lấy một cái bánh kem đưa cho tôi xem. Bánh sinh nhật của tôi đó. Nhỏ đốt đèn cầy rồi bắt tôi thổi bằng cách quạt cánh cho đến khi tắt. Sinh nhật của tôi vậy đó. Chẳng đứa nào trong hai đứa tụi tôi hát bài "Chúc mừng sinh nhật" cả vì khuya rồi. Nhưng trong bóng đêm, tôi nghe nhỏ thì thầm thật là dễ thương.

"Chúc mừng sinh nhật bồ, Tobias."

HẾT TẬP 23

---

[1] Nguyên văn: *boat - con thuyền*. Do không thể tìm được từ phiên âm tên ông luật sư cùng vần với từ “thuyền” nên đành phải để phiên âm cách đọc như trên mà không dịch nghĩa (NDBS)

[2] Tên một trò chơi điện tử, nội dung là phải đi qua những kỷ nguyên (Ages) mục đích cứu Catherine đang bị giam ở kỷ Riven.

[3] Nguyên văn: *give me the 411*. Đây là một lối nói yêu cầu cung cấp thông tin. Xuất phát từ thực tế, ở Bắc Mỹ, 411 là số hỏi thông tin.

[4] Tên của 3 con thỏ trong 3 truyện cổ tích (NDBS)

[5] Tên của một con thỏ trong phim hoạt hình (NDBS)

[6] Peeping Tom là tên của một nhân vật tò mò trong truyền thuyết về Tiểu thư Godiva (Lady Godiva). Tiểu thư Godiva là một phụ nữ quý tộc người Anglo-Saxon. Để xin miễn thuế đất cho phu quân, nàng đã lõa thể cưỡi ngựa trên đường phố thị trấn Coventry nước Anh. Peeping Tom tò mò dòm Tiểu thư và đã bị xử chọc mù mắt hoặc đánh đến chết. (NDBS)

[7] 2 tì = 2 đồng

[8] Một thương hiệu máy chụp hình nổi tiếng, rất mắc tiền. Sau khi chụp, phim sẽ tự động chuyển thành ảnh ngay, mỗi tấm phim chụp được một tấm hình, không rửa thêm được.

[9] Nguyên văn: *He’s just so Pat-ton*. Pat-ton là tên trong tiểu sử của vị tướng Mỹ George Smith Patton, Jr. (1885-1945), còn được gọi là George Smith Patton III, người tham gia vào chỉ huy quân đội Mỹ trong cả hai cuộc đại chiến thế giới I và II. (NDBS)

[10] Sir Thomas Sean Connery: Diễn viên gạo cội của Mỹ, từng thủ vai Jame Bond trong bảy tập phim về điệp viên này. Ông đã giành danh hiệu Diễn viên phụ

xuất sắc nhất cho vai viên cảnh sát Jim Malon trong phim *Những kẻ Bất khả Xâm phạm* (The Untouchables)

[11] Steve Urkel: Một nhân vật trong phim truyền hình dài tập *Những Vấn đề Gia đình* (Family Matters). Là một người rất hậu đậu, chuyên gây phiền toái cho những người khác.

[12] Theo lời dạy của Chúa: Khi bị người ta tát, con hãy chìa má kia ra luôn.

[13] John Wayne: Nghệ danh của Marion Mitchell Morrison (1907-1979). Ông là một diễn viên điện ảnh, đồng thời cũng là một đạo diễn và là nhà sản xuất phim. Ông từng được coi là biểu tượng đàn ông nước Mỹ bởi giọng nói, tướng đi và chiều cao đặc biệt.

K. A. APPLEGATE

ANIMORPHS

NGƯỜI HÓA THÚ

CASSIE

#24. Điều nghi ngờ

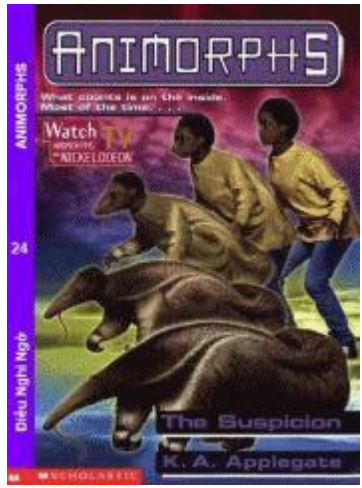

Tác phẩm: Animorphs
Tập 24: Điều Nghi Ngờ
Nguyên tác: Animorphs #24: The Suspicion
Tác giả: K. A. Applegate
Dịch giả: Hương Lan
Nhà xuất bản: Trẻ, 02/2002
Khổ sách: 11 x 18 cm
Số trang: 170
Giá sách: 6.000 vnđ
Thực hiện ebook: ANIMORPHS Team
Scan: nguoimedocsach
Đánh máy: rylinh
Đối chiếu: tieukhe
Dịch bổ sung: blue_126, bim_HF
Biên tập: nguoimedocsach
Sửa chính tả: mxlc, santseiya
Thiết kế bìa: 4DHN
Chuyển sang ebook: santseiya
Ebook BB: Cent
Ngày hoàn thành: 29/10/2009
Nơi hoàn thành: Hà Nội
ooO TVE Ooo

MỤC LỤC

TÓM TẮT NỘI DUNG TẬP 23
CHƯƠNG 1
CHƯƠNG 2
CHƯƠNG 3
CHƯƠNG 4
CHƯƠNG 5
CHƯƠNG 6
CHƯƠNG 7
CHƯƠNG 8
CHƯƠNG 9
CHƯƠNG 10
CHƯƠNG 11
CHƯƠNG 12
CHƯƠNG 13
CHƯƠNG 14
CHƯƠNG 15
CHƯƠNG 16
CHƯƠNG 17
CHƯƠNG 18
CHƯƠNG 19
CHƯƠNG 20
CHƯƠNG 21
CHƯƠNG 22
CHƯƠNG 23
CHƯƠNG 24
CHƯƠNG 25
CHƯƠNG 26
CHƯƠNG 27
CHƯƠNG 28
CHƯƠNG 29

TÓM TẮT NỘI DUNG TẬP 23

TẬP 23: KẺ GIẢ DANH

1. Người kể chuyện:

Tobias

2. Nội dung:

Bị một con diều hâu khác tranh giành lãnh địa, Tobias-người-chim lâm vào tình trạng khó khăn trong việc săn mồi, buộc lòng phải ăn xác thú chết trên xa lộ, và bị Rachel bắt gặp. Tối, Tobias tìm đến nhà Rachel và được Rachel thông báo có một người chị họ tên là Aria thông qua luật sư của cha Tobias muốn tìm gặp Tobias để mang Tobias về nuôi nấng chăm sóc. Nghi ngờ đó là cái bẫy của bọn Yeerk. Nhưng Tobias vẫn đến gặp luật sư và được biết chỗ ở của bà chị họ đồng thời cũng được biết vào sinh nhật tới của mình, chúc thư của người cha ruột - người cha chưa từng được biết đến - sẽ được tuyên đọc. Tâm trạng rối bời, Tobias bay đến thung lũng của người Hork-Bajir tự do để tìm lại sự cân bằng, lại được biết một thằng nhóc tên Bek đã bị đi lạc và rất có thể đã bị bọn Yeerk bắt lại và nhốt trong vũng Yeerk mới của bọn chúng.

Cùng với Ax, Tobias theo dõi Aria và nhận thấy, mọi hành động của Aria thực sự là của một con người, không phải là Mượn xác-Người. Tobias nuôi hy vọng lại có một mái ấm gia đình và trở lại vĩnh viễn làm người. Hy vọng đó càng ngày càng lớn sau mỗi giờ theo dõi Aria. Nhưng hy vọng đó đã hoàn toàn tan vỡ khi Tobias, trong lần tấn công vào vũng Yeerk mới để cứu Bek cùng với các bạn, đã trông thấy Aria ngồi trong chiếc trực thăng bay tới vũng. Aria chính là Visser Ba biến hình. Aria là một kẻ giả danh.

Để bảo toàn bí mật của cả nhóm, Tobias đơn thương độc mã biến hình thành chính con người mình để đến văn phòng luật sư nghe tuyên đọc chúc thư. Nhiệm vụ của Tobias là phải làm sao cho Visser Ba không hề biết được Tobias chính là một thành viên trong "băng thảo khấu Andalite". Tobias, với bản năng lạnh lùng của một chú diều hâu đuôi đỏ, đã chiến thắng trận chiến đơn độc đó một cách giòn giã. Cùng lúc với trận chiến của Tobias, 5 thành viên còn lại cùng với những người Hork-Bajir tự do đã tấn công vào vũng Yeerk, giải cứu Bek và giải phóng thêm được một số người Hork-Bajir tự do nữa.

Tobias chiến thắng Visser Ba, đồng thời cũng biết được một sự thật, tuy đau lòng, nhưng lại rất đáng tự hào. Cha ruột của mình chính là hoàng tử Elfangor.

3. Nhân vật quan trọng:

Hội Animorph: Jake, Marco, Rachel, Cassie, Tobias,

Ax

Visser Ba

4. Những loài thú mới được thu nạp:
Jake:
Marco:
Rachel:
Cassie:
Tobias: Thỏ
Ax:
5. Những lốt hình được sử dụng:
Jake: Hổ Sibêri
Marco: Khỉ đột, Nhện sói
Rachel: Đại bàng đầu bạc, Voi, Gấu xám
Cassie: Sói
Tobias: Hork-Bajir (Ket Helpak), Tobias-người, Bọ chét, Thỏ
Ax: Người, Diều mướp

GIẶC NHA TRỜI PHẦN NỘ

CHƯƠNG 1

Hãy rời xa quê hương, hỡi những chiến binh oai dũng! Hãy xông pha nơi không gian bất tận! Toàn giải thiên hà sẽ run rẩy trước bước chân Helmacron. Hết thảy muôn loài sẽ là nô lệ của chúng ta. Bởi lẽ, chỉ có chúng ta mới xứng đáng là Chúa Tể Vũ Trụ.

Di huấn của Hoàng Đế truyền lại cho mai hậu.
Trích Nhật ký tàu Helmacron, *Thiên hà Blaster*

Tôi là Cassie.

Có nhiều điều về tôi mà tôi hổng thể kể với các bạn được, như là họ tên đầy đủ hay địa chỉ nhà.

Tôi đang sống trong một thế giới hoang tưởng. Tôi ước hổng phải vậy, nhưng nó thiệt sự là vậy. Tôi hổng còn lựa chọn nào khác, đành phải giấu giếm, nói dối, và đánh trống lảng. Ngay cả vào những lúc tôi đang cố gắng liều mạng nói lên sự thật.

Bạn phải biết sự thật, bạn phải biết chấp nhận điều gì đang xảy ra cho Trái Đất, cho loài người. Bởi vì chỉ có biết rõ, bạn mới có thể chiến đấu chống lại bọn quỷ sứ khủng khiếp đang đe doạ bạn được.

Tất nhiên tôi đang nói tới bọn Yeerk.

Chứ không phải là người Helmacron.

Bọn Yeerk là một giống loài ký sinh từ một hành tinh rất xa xôi. Chúng được sinh ra trong môi trường nước. Một vũng Yeerk. Tại một thời điểm nào đó trong quá trình tiến hóa, chúng thoát ra khỏi sự an toàn, không có giác quan trong vũng và phát triển được khả năng xâm nhập vào não bộ của một giống loài có tên là Gedd.

Trong một thời kỳ rất lâu, có lẽ cỡ thiên niên kỷ, chúng chỉ tiến hóa được đến mức đó mà thôi.

Chúng chẳng biết gì về du hành vũ trụ, hay công nghệ gì cả. Cũng như loài người, chúng không biết sự tồn tại của các giống loài khác trong dải thiên hà.

Ít nhất, đó là những gì mà người bạn Andalite của tụi tôi, Ax, nói với mấy đứa tôi. Tôi chắc chắn là việc nghiên cứu về sự tiến hóa của loài Yeerk lẽ ra sẽ rất thú vị, cũng tương tự như là việc nghiên cứu về bệnh tả hay bệnh thương hàn hẳn sẽ rất tuyệt diệu.

Cần thận trọng khi nghiên cứu. Bởi vì theo hiểu biết của con người, thì bọn Yeerk chẳng khác gì bệnh dịch. Chúng đang lan tràn khắp dân số của chúng ta. Chúng xâm nhập cơ thể con người qua đường tai. Chúng có khả năng ép người dẹp lép, lách qua tai, chiếm lấy từng phân vuông trong đường tai trong, để trườn vào trong hộp sọ. Ở đó chúng dàn mỏng cơ thể, bao bọc lấy bề mặt của não người. Chúng kết nối vào não bộ, như bạn hay tôi đăng nhập internet bằng bàn phím. Chúng có thể thấy tất cả ký ức của bạn, chúng biết tất những suy nghĩ của bạn. Tất cả. Và chúng có thể kiểm soát bạn tuyệt

đối và hoàn toàn. Chúng cử động tay bạn, di chuyển chân bạn. Chúng hướng cái nhìn của bạn, bóp méo mặt bạn thành một nụ cười quen thuộc mà ai ai cũng nghĩ là chỉ mình bạn đang cười. Tụi tôi gọi những người như thế là Kẻ Mượn Xác - nô lệ của bọn Yeerk. Người Hork-Bajir là thành quả đầu tiên lớn nhất trong cuộc chinh phạt ra thế giới bên ngoài hành tinh của bọn Yeerk. Rồi chúng chiếm người Taxxon. Chúng đã đụng độ lẻ tẻ nhiều giống loài khác. Nhưng giờ thì chúng đang săn đuổi phần thưởng lớn nhất của chúng: Loài người.

Con người. Con người với những ngón tay chính xác và khéo léo hơn bất kỳ người Taxxon hay Hork-Bajir hay Gedd nào. Con người, giống loài ăn được hầu như mọi thứ, không giống loại sinh vật chỉ ăn cây như người Hork-Bajir hay loại đói triền miên, ăn thịt đồng loại như loài Taxxon. Con người, về số lượng thì vượt xa tất cả các giống loài khác cộng lại.

Chúng ta là vật chủ hoàn hảo nhất. Không đáng sợ như khả năng của người Hork-Bajir nhưng rõ ràng là có khả năng thích ứng tốt hơn.

Hàng tỷ con người chưa hề nhận thức được mối nguy hiểm và còn đầy hoài nghi. Chúng ta, với bọn Yeerk, giống bộ lạc Aztec đối với Cortes[1]. Chúng ta có thể trở thành giải pháp cho tất cả vấn đề của bọn Yeerk. Chúng ta có thể cung cấp cho chúng một số lượng nhiều vô kể bọn tay chân để làm ngòi nổ từ Trái Đất và tàn phá tất cả những giống loài khác đến chỗ diệt vong.

Chiến đấu chống lại cuộc xâm lăng này là người Andalite. Đông hơn, vũ khí mạnh hơn, nhưng thiếu chuẩn bị. Như đội lính cứu hỏa đang cố dập tắt ngọn lửa đám cháy đang bén từ tòa nhà này sang tòa nhà khác, người Andalite cố gắng khôn ngoan hơn bọn Yeerk để đánh bại chúng.

Nhiều khi họ thắng. Vài lần khác thì…

Người Andalite đến Trái Đất để chặn đứng cuộc xâm lăng của bọn Yeerk. Thế nhưng họ lại bị đánh bại. Ax, Aximili-Esgarrouth-lsthill - bạn của tụi tôi - kẹt lại ở Trái Đất, sống sót và gia nhập cùng nhóm tụi tôi.

Anh của Ax, Hoàng tử Elfangor, cũng bị kẹt lại ở Trái Đất. Biết rằng ông sắp chết, ông đã cho chúng tôi món quà lớn nhất của công nghệ Andalite: quyền năng biến hình. Khả năng chạm vào bất kỳ động vật sống nào, thâu nạp ADN của nó, và rồi thì, thực sự biến thành con vật đó.

Còn "tụi tôi" là ai? Là Tôi. Là bạn thân của tôi, Rachel. Là Jake, tay thủ lãnh rất dễ thương và can trường. Là Marco, bạn chí cốt của Jake. Là Ax - người Andalite. Và Tobias. Tobias đang sống mà phải chịu mặt trái của quyền năng biến hình. Coi, có giới hạn hai giờ mỗi lần biến hình. Nếu bạn ở trong một lốt biến quá hai giờ, bạn sẽ kẹt lại vĩnh viễn.

Giờ thì bạn biết rồi đấy. Giờ thì bạn đã biết hội Animorph của tụi

tôi đang chống lại cái gì.

Và giờ bạn cũng biết tại sao tụi tôi hổng hề muốn một cuộc xâm lăng thứ hai của bất kỳ loại người ngoài hành tinh nào khác đối với Trái Đất.

Ý tôi là, một còn chưa đủ sao?

Muôn tâu Hoàng đế - vị tiên tri tài ba và lỗi lạc nhất - cuối cùng, chúng thần đã tìm ra một hành tinh vô cùng thích hợp cho loài Helmarcon chúng ta chinh phục! Đó là một hành tinh chứa đầy những giống loài to lớn. Nhưng càng to lớn bao nhiêu, họ sẽ càng bị thu nhỏ bấy nhiêu, họ sẽ phải run sợ trước sức mạnh không gì lay chuyển được của chúng ta.

Trích Nhật ký tàu Helmacron, *Thiên hà Blaster*

"Cassie, bồ làm gì vậy?"

Tôi nhổm khỏi nệm ghế chiếc xe tải nhỏ của ba tôi, cảm thấy đau lưng ê ẩm. Chẳng là tôi vừa mới chất một chiếc xe đạp rỉ sét lên đó cùng với trăm thứ hầm bà lằng không còn dùng đến nữa. Lau mồ hôi trán đang rỏ ròng ròng, tôi ngó xuống ngắm Rachel.

Xời, lúc nào nhỏ cũng chỉn chu như người mẫu trang bìa tạp chí mốt vậy. Nói dại, rủi mà nhỏ bị lật xe buýt, bị úp chụp giữa thanh chắn bùn, hoặc bị cơn lốc xoáy quăng quật vạ suốt hai dặm liền thì nhỏ vẫn thoát ra với quần áo phẳng phiu, tóc tai chải chuốt và mặt mũi sạch sẽ.

Có đôi khi tôi thề rằng là điều đó rất siêu nhiên.

Chẳng bù cho tôi lúc này, mới sáng bảng mắt đã dọn phân chuồng ngựa, chăm sóc chú ngỗng Canada khó tính, rồi thu lượm đồ lạc xoong để đóng góp cho Hội từ thiện. Eo ôi… trông tôi như bị xe buýt lật, bị cơn lốc cuốn và bị thanh chắn bùn ập lên người vậy đó.

"Mình đang lao động," tôi nhấm nhẳng. "Có lẽ thỉnh thoảng bồ cũng phải động tay động chân một chút chứ."

Rachel chẳng thèm bận tâm đến lời châm chọc ấy. "Mình cho bồ một lời khuyên nha - chỉ hai từ thôi. Đó là Ralph Lauren. Ngâm mình trong bùn dơ là một chuyện, nhưng mắc gì mà bồ phải làm điều đó trong chiếc quần Jeans mua từ cửa hàng bách hóa? Chính vì thế mà thiên hạ mới sinh ra Ralph Lauren - vị vua của những bộ cánh dạo phố…"

Tôi rùn người nhảy xuống đất, véo cục đất sét dính ở cổ chân. "Lại đây nè, để xem bùn đất có biết bám vào bồ hay không."

"Ê ê, đừng có dí đất vào tôi chớ!"

"Chỉ là một thí nghiệm nhỏ thôi mà! Mình muốn thử coi bồ là người trần mắt thịt hay là bồ người Miễn - Dơ!"

Tôi hăm hở trét cục đất vô Rachel. Nhỏ ngúng nguẩy phủi lia lịa cho nó văng ra.

"Nào, đưa tay đây cho mình coi," tôi la lên. "Bùn nhão đó. Đáng lý nó phải bết vào lòng bàn tay bồ mới phải chứ?"

Rachel cười hinh hích, nhất quyết không chịu chìa tay ra cho tôi

coi. “Nè, nè, một buổi sáng thứ Bảy mới tươi hồng làm sao. Tụi mình lại chẳng phải làm công vụ gì. Bộ bồ tỉnh suốt ngày nay sẽ làm việc đầu tắt mặt tối hay sao? Tới khu thương xá với mình đi. Hai đứa mình sẽ mua hai bộ đồ tắm mới toanh rồi ra biển phơi nắng chơi. Mình muốn phục hồi lại cái làn da rám nắng của mình.”

“Còn da mình thì rám nắng bộn rồi,” tôi nghinh mặt lên. “Với lại mình cũng không ham nằm ườn ra phơi nắng trong khi bồ mải dõi mắt nghía bọn con trai. Mình còn khối việc phải làm…”

Rachel bỗng nhăn mặt như khỉ ăn ớt. “Ê, kia là cái gì dzậy?”

“Cái gì là cái gì?” tôi nhóng theo ánh mắt của Rachel. Nhỏ đang nhìn chằm chằm vào một cái bơm nước cũ xì, vận hành bằng tay, một món đồ cổ mẹ tôi thường thích ngắm.

Có một vật nhỏ xíu bằng bạc đeo đỉnh vào nó. “Đồ chơi đó mà,” tôi càm ràm. “Một phi thuyền không gian đồ chơi. Kiểu như *Star War, StarTrek,* hay *Star* gì đó.” Tôi nạy cái vật kia ra khỏi chiếc bơm tay. “Hừ, chắc chắn là nó có từ trường.”

“Coi bộ bồ có vẻ lo lắng.”

Tôi nhún vai. “Một sự trùng hợp thôi.” Tôi nhìn quanh quất để đảm bảo không có ai nghe lóm. “Mình dấu chiếc hộp xanh của Elfangor ngay chỗ cái bơm mà. Chỉ cần vặn phần máy móc ra khỏi đáy là thấy liền hà.”

“Bồ giấu chiếc hộp xanh ở đó hả?”

“Chứ còn nơi nào khác tốt hơn thế không?”

Thiết bị dùng để chuyển giao khả năng biến hình này còn có một cái tên Andalite là *Escafil*, nhưng chúng tôi vẫn gọi nó là chiếc hộp xanh. Cách đây không lâu một thằng nhóc tên là David đã táy máy tìm ra nó, và được chúng tôi kết nạp vào hội Animorphs. Nhưng sau đó, David không biết sử dụng quyền năng biến hình đúng cách…

David là một con chuột. Nghĩa đen hoàn toàn. Hắn sẽ sống đời của chuột và chết đi vẫn là một con chuột.

Đó là chuyện mà tôi hổng thích nhớ lại chút nào. Dù sao thì, ngay khi thu hồi lại chiếc hộp, tôi đã được cả đám chọn làm người giấu nó đi.

Và giờ thì một phi thuyền không gian đồ chơi bị dính theo nó. Tôi nhấc món đồ chơi bằng bạc kia lên và xem xét. Nó dài cỡ một tấc, hình dáng tựa cây dùi cui - một đầu có ba cụm ống tuýp dài, mỗi cụm ba ống, và đầu kia cắm vào một chiếc đầu lâu.

Tôi cười toe, hỏi Rachel. “Phải Romulan không?”

“Hỏi Marco hoặc Jake ỉ. Mình đảm bảo với bồ, bất cứ ai trong bọn họ cũng sẽ chỉ cần một cú liếc mắt tới món đồ chơi đó thôi cũng đủ giảng giải mười phút liền về chuyện cái đó là từ trò chơi nào, và trong câu chuyện nào -”

“Quăng nó vào đống đồ mang tặng Hội từ thiện nha,” tôi nói, đoạn thảy cái phi thuyền vô mớ đồ lôm côm tôi mới dọn hồi sáng. Mặt trời

rực rỡ đang hé mắt dòm qua những đám mây nhẹ hều. Tôi hít hà bảo Rachel. “Ui da! Một ngày đẹp trời như thế này mà không tận hưởng thì thật uổng phí. Mình sẽ đi với bồ, Rachel. Đợi mình vô nhà lục đồ mẹ mình mặc hồi đi Bermuda đã.”

Vẻ mặt Rachel thể hiện rõ vẻ kinh tởm rõ rệt xen lẫn với hồ nghi.

“Giỡn chơi mà,” tôi cười xòa. “Mình đi thay đồ đây. Đôi khi bồ cũng phải dễ tính chứ.”

CHƯƠNG 2

Muôn tâu Hoàng đế hùng mạnh nhất, Chúa Tể Dải Thiên Hà. Tai họa thảm khốc đã giáng xuống những đồ đệ trung thành của Người! Động cơ của chúng thần bị trục trặc. Chúng thần đã tìm kiếm nguồn năng lượng trên hành tinh nọ. Nhưng giờ đây, ngay cả khi chúng thần đã được tiếp thêm sức mạnh nhờ một nguồn năng lượng chuyển đổi kỳ lạ, một trong số quái vật của hành tinh này đã tấn công chúng thần! Dù phải chịu thiệt hại nặng nề, chúng thần quyết không nản chí! Có lẽ thuyền trưởng yếu ớt và kém cỏi của Hành Tinh Vỡ sẽ yểm trợ cho chúng thần lập nên chiến thắng vĩnh cửu!

Trích Nhật ký tàu Helmacron,
Thiên hà Blaster

Tụi tôi thơ thẩn trên bãi biển cả mấy tiếng đồng hồ. Trong cuộc đời mình, tôi chưa bao giờ thấy buồn chán đến thế. Xin lỗi chứ, nhưng đúng là tôi chúa ghét bãi biển, trong khi Rachel khoái mê tơi, mà nhỏ lại là bạn thân nhất của tôi. Tôi và Rachel mặc nguyên đồ tắm tản bộ về nhà. Chưa đến lối xe chạy tôi đã nhận ra ngay Jake đang đợi.

Jake là thủ lãnh của hội Animorph. Chủ yếu là do cậu ấy là người duy nhất có đủ tinh thần trách nhiệm để lo công việc.

Và thành tâm mà nói, tôi thích Jake. Là thích vậy thôi. Cậu ấy là anh họ của Rachel, và hai người bọn họ đều có tính cách giống giống nhau ở góc độ can đảm, táo bạo và quả quyết. Nhưng Rachel có phần liều lĩnh mà Jake không có. Và giống như tôi, Jake hầu như không để ý tới quần áo, phụ tùng đi theo và mấy thứ đại loại như thế.

Trông thấy tụi tôi, Jake có vẻ muốn chạy trốn. Bất giác tôi cũng muốn chui tọt xuống đất cho rồi, chưa bao giờ Jake trông thấy tôi mặc đồ tắm mà. Đúng vậy, tôi chỉ muốn độn thổ cho xong.

“Chào!” cái đầu Jake hơi ngọ nguậy. Cậu ta khổ sở nhìn tôi, mặt đỏ au.

"Ôi trời, chắc là có rắc rối rồi đây," Rachel nói to để Jake nghe thấy. "Thôi được, anh Jake, tụi mình sắp đi đá đít tụi nào đây?"

Thông thường thì cậu ấy đã cười rồi. Nhưng cậu ấy chỉ nuốt khan, liếc một cái từ đầu tới chân tôi, đỏ mặt, rồi lại chăm chú nhìn vào mặt tôi.

“Chắc Jake nghĩ mình đang ngáo tệ,” tôi lầm bầm riêng với Rachel.

“Cassie, bồ thiệt là hết thuốc chữa. Bồ biết gì về cái loại con trai nghĩ một đằng nói một nẻo[2] không. Loại người đó rắc rối đáng yêu đó chứ. Đó hổng phải là cái nhìn kiểu '*nhỏ đó lùn và mập ú gì đâu!*', mà là '*chà, nhỏ hấp dẫn quá, nhưng mình đừng dại thể hiện ra mặt không thôi là nhỏ sẽ bực mình cho coi.*” Rachel vừa nói vừa cười hinh hích. Tụi tôi lại gần Jake.

“Cassie… mình… ờ… à… mình vừa mới thu dọn đồ cũ mang cho Hội từ thiện. Mình… ừm… đã đưa hết cho ba bồ rồi, ừm… chú ấy mới đi xong.”

Tôi phải thừa nhận là, Jake chưa bao giờ ấp úng hơn. Rachel đã lùi lại đằng sau cậu ấy, để nhỏ có thể tròn mắt lên và nhái bộ dạng lóng ngóng tức cười của Jake.

Tôi sém phì cười, nhưng tôi chợt tê cứng cả người khi nhận ra thêm một phi thuyền đồ chơi nữa dính vào chiếc bơm nước.

Tôi cúi xuống nó, lọng cọng hỏi. “Jake! Phải… bồ đã lôi cái phi thuyền đồ chơi này… ra khỏi xe tải không?”

“Không? Đó là cái gì vậy?”

Tôi nheo mắt nhìn thật cẩn thận. Phi thuyền này ngắn và bè ra hơn so với phi thuyền hồi nãy. Đằng sau nó là hai động cơ lớn chứ không phải ba chùm động cơ nhỏ, và cái đầu lâu cũng rất khác…

“Không giống như cái hồi nãy,” tôi nói với Rachel. “Chỉ tương tự thôi chứ không giống cái lúc trước…”

Rachel thôi đảo mắt. Jake nhìn từng đứa tụi tôi, khó hiểu.

Thình lình, trước sự ngỡ ngàng của bọn tôi, con tàu “đồ chơi” nhỏ xíu bỗng tách ra khỏi chiếc bơm nước, nhắm hướng và bay vù đi, suýt thì đâm sầm vô đầu Rachel.

“Đó là cái gì vậy?” Jake hỏi.

Rachel rụt vai. “Tụi em tưởng nó là phi thuyền Romulan,” nhỏ đáp.

“Jake, bồ có biết tụi mình giấu gì trong chiếc bơm đó không?”

“Biết chứ.” Jake lắc đầu chầm chậm. “Thôi rồi, vậy là kế hoạch vui chơi cuối tuần đành phải hoãn lại. Cassie, bồ với Rachel phải biến hình ngay, rồi bay vào rừng kiếm Tobias và Ax, còn mình sẽ đi gọi Marco. Nửa tiếng nữa chúng ta sẽ gặp lại nhau tại đây. Đi nào.”

CHƯƠNG 3

Tụi tôi lại gặp nhau. Jake, Rachel, Marco, Ax trong bộ dạng nguyên thuỷ của ảnh, cơ thể tự nhiên của người Andalite (là sự pha trộn giữa hươu lông xanh, nhân mã và bọ cạp), và Tobias - diều hâu đuôi đỏ, dù rằng cậu ấy đã khôi phục được quyền năng biến hình.

Cả đám tụ tập và ráng tìm cách làm sao, nếu có, để đối phó với một phi thuyền không gian đồ chơi.

Nhưng thiệt sự chỉ có hai khả năng trong tầm tay. Một là nói chuyện với Ax.

"Ax, có cách nào mà tụi Yeerk có thể dùng một thứ gì đó nhỏ xíu, kiểu như mô hình,... ờ... một thứ bay được để xác định vị trí của chiếc hộp xanh không?" Jake hỏi.

<Một thứ bay được à, Hoàng tử Jake? Một thứ bay được là gì?>

"Đó là một thứ mà nó bay được ấy mà," Marco bổ sung đầy "hữu ích".

"Giống... giống như một phi thuyền không gian đồ chơi," Jake nói, làm lơ Marco.

<Tại sao chúng phải dùng một phi thuyền không gian đồ chơi?> Ax thắc mắc. <Chúng có hẳn phi thuyền không gian thật cơ mà.> Ax giữ đôi mắt chính của ảnh nhìn chăm chú vào Jake, trong khi hai mắt cuống nhìn vào Marco và tôi.

Jake nhún vai và ngó tôi. Tôi cũng nhún vai.

Vậy là chỉ còn cách thứ hai mà tụi tôi có thể nghĩ ra được để giải quyết vụ này: bay đến trụ sở của Hội từ thiện để tìm lại món "đồ chơi" mà ba tôi mới chở tới đó.

Chúng tôi biến thành mòng biển, tất cả trừ Tobias, vì cậu ấy đã có cánh sẵn rồi bay tới đó.

Tụi tôi lại hoàn hình, xong thì Rachel, Jake và tôi bước vào trụ sở Hội. Liếc dọc liếc ngang khắp các kệ, bọn tôi nhận ra món đồ chơi cần tìm không có ở đó.

Tôi đến chỗ anh thư ký trạc tuổi sinh viên đại học. "Chào anh ạ. Cách đây vài giờ ba em có mang đến vài món đồ chơi cùng với những món đồ kia. Ừm, hóa ra là cả nhà em bỏ quên vào đó một món đáng lẽ không nên bỏ đi."

"Phải. Đó là chiếc phi thuyền đồ chơi của anh ấy," Rachel đế thêm, tay chỉ vào Jake.

"Vâng. Chiếc phi thuyền đó là đồ chơi của em."

"Nếu mới tới thì nó vẫn ở nhà sau. Có lẽ họ đã phân loại và dồn nó vào chung với những đồ chơi khác rồi."

"Vậy anh cho tụi em vô đó tìm nha?" tôi nói và nở nụ cười dễ thương nhất của mình.

"Đó là loại phi thuyền gì vậy?" Anh thư ký hỏi. "*Romulan?*

Federation? Klingon? Dominion? Ferengi? Hay giống như trong phim *Babylon 5: Minbari* hay *Shadow?* Hay kiểu phi thuyền trong phim *Star War*?"

"Romulan," Jake đáp lẹ.

Anh thư ký trỏ ngón tay cái ra đằng sau vai mình. "Lại đẳng. Nhưng đừng có ráng vớ cái gì không phải của các em à nha. Tốt hơn em nên ra về với con tàu Romulan thôi."

"Trong số tất cả nhân viên Hội Từ thiện trên toàn thế giới, thì tụi mình lại có một anh chàng mê khoa học viễn tưởng nữa chớ," Jake lẩm bẩm.

Qua một cách cửa sục sịch, chúng tôi vào khu vực kho chứa. Đó đây, đồ đạc chất nghều nghện. Những thùng đồ gia dụng, những chiếc ti vi cũ, rất nhiều quần áo đã mặc qua và một đống đồ chơi. Nào là búp bê, các con thú, trò chơi xếp hình, lại cả một chiếc xe đạp ba bánh. Dường như tất cả đồ chơi của cả thập kỷ qua đã tụ hội về đây, góp mặt trên nền xi măng đá lạnh này.

"Cassie, bồ thấy nó chưa vậy?" Jake hỏi.

Tôi tập tễnh dạo quanh đống đồ chơi, lướt mắt thật nhanh qua các con búp bê Barbies trọc lóc và những con X-men không đầu. Thình lình, tôi tia thấy một chùm ba món đồ chơi.

"Nó kìa!"

"Kế con tàu chiến Klingon và Mô-dun Oanh kích của G.I.Joe î hả?"

Tôi tròn mắt. "Bồ đúng là một cậu nhóc. Vậy mà đôi khi mình lại quên béng đi là bồ chỉ mới còn nhóc con thôi… bồ biết đấy. Ý mình là, dễ thương thiệt."

"Ặc ặc." Dĩ nhiên là tiếng của Rachel rồi.

Jake cúi xuống lượm chiếc phi thuyền lên, lật tới lật lui, coi bộ bối rối lắm.

Bỗng, vụt qua cửa kho hàng đang để mở…

…một cỗ máy bằng bạc, dài cỡ tấc rưỡi lao vút vô phòng.

"Oa," Jake trầm trồ. "Những đồ chơi này thật là bắt mắt. Mình chưa bao giờ thấy món đồ chơi nào…"

Păng chíu! Păng chíu!

"Á, ái! Uuii!"

"Cái gì đó?" tôi hết hồn la, chân nhảy đại về phía Jake. Xuyên qua lớp tay áo của bộ đồ biến hình trên người Jake là hai lỗ thủng nhỏ tí nị.

"Cái phi thuyền không gian nhỏ xíu đó mới bắn mình!"

CHƯƠNG 4

Tâu Đấng thông lĩnh dải Thiên hà, Lãnh tụ toàn năng! Chúng thần vừa mới tìm ra những tên ngốc của tàu Thiên hà Blaster. Chúng tự cho phép mình bị bắt bởi những người lạ to xác của hành tinh này. Nhưng con tàu trung thành của Người, tàu của Hành tinh Vỡ, sẽ tiêu diệt tất cả những kẻ dám cả gan cản đường; chúng thần sẽ cứu vớt con tàu không xứng đáng kia, để chúng còn phục vụ cho ý chí vĩ đại của Người.

Trích Nhật ký tàu Helmacron. *Thiên hà Blaster*

Con tàu bạc bay xẹt qua tụi tôi, vỏ động cơ của nó nhá lên ánh điện màu xanh da trời. Nó rồ lên mái trần nhà kho rồi lại quành về chỗ tụi tôi.

Păng chíu! Păng chíu!

Tôi cảm thấy hai vết kim chích nhói lên trên má trái của mình. “Ui da! Đau quá!”

“Tất cả lùi lại,” Jake hét.

“Lùi lại á!” Rachel hét lên. “Không đời nào.” Nói đoạn, nhỏ vớ lấy một cây gậy bóng chày từ đống hỗ đốn kia và hiên ngang tì nó trên vai, sẵn sàng ứng chiến. “Nào, nào! Cái cục tỉ xỉu kia! Ngon thì lao vô đi.”

Păng chíu! Păng chíu!

“Aaaa! Trời ơi, nó đốt tóc tui!”

Ba đứa tôi kinh hoàng nhìn xuống đất. Một nhúm tóc vàng óng á của Rachel vẫn còn đang ngút khói.

“Ê, tụi nó phải chết,” Rachel tức khỉ la rùm và vung gậy lên.

Con tàu tỉ hon lòn tránh gọn hơ khi cây gậy vụt qua, rồi nó lập tức quay ngoắt lại.

"Anh hổng muốn nói ra đâu á," Jake nói, hổng nhịn được toét miệng cười. "Nhưng tại Marco hổng có ở đây để nói... “Không - Một[3]!"

"Ờ, chuyện đó vui quá hén, anh Jake," Rachel nạt. "Em sẽ cười sau khi em đánh văng cái lũ sâu bọ này ra tít ngoài sân trời kia đã!"

Con tàu quay lại lần nữa và tấn công tụi tôi ở bên cánh.

Păng chíu! Păng chíu!

Tụi tôi né tránh thật lẹ. Rachel vụt gậy vào con tàu, nhưng trật lất.

"Như anh nói từ nãy ỉ, tụi mình rút lui được không?" Jake đề nghị.

Ba đứa tôi lạnh bạch dang ra khỏi đống đồ chơi. Chỉ chờ có thế, con tàu bạc bèn đáp xuống bên cạnh con tàu bé xỉu kia.

Tụi tôi cùng giương mắt nhìn. Trời ạ! Một tia năng lượng đỏ rực, mỏng cỡ sợi tóc nối liền hai con tàu.

“Oa! Quái dị ghê đi.” Rachel la thảng thốt.

“Chắc là chúng truyền lực khởi động cho nhau. Đừng khua gậy nữa, Rachel. Có lẽ chúng sẽ tự đi khỏi.” Jake nói.

Nhưng không, cả hai con tàu cùng cất cánh, quần quanh căn phòng một vòng, rồi bỗng dưng lao thẳng vào bọn tôi.

“Ô, chuẩn bị gậy, Rachel.” Jake hô. “Khi chúng bắn lên thì vung liền.”

Rồi, thật ngạc nhiên quá đỗi, chúng tôi nghe có giọng truyền ý nghĩ văng vẳng trong đầu mình.

<Hỡi những người lạ! Hãy trao cho bọn ta nguồn năng lượng! Nếu giao nộp, chúng bay sẽ được sống làm nô lệ cho bọn ta. Bọn ta sẽ không nghiền nát hay tiêu hủy các ngươi như sẽ nghiền nát và tiêu hủy toàn bộ con người trên hành tinh này.>

“Nguồn năng lượng nào?” Jake hỏi lại.

“Chiếc hộp xanh,” tôi nói, đột ngột hiểu ra tất cả. “Chính vì thế mà chúng ở tịt chỗ cái bơm nước. Chúng nghĩ cái hộp xanh là nguồn năng lượng.”

“Có lẽ, là nguồn năng lượng đối với tụi nó. Tụi nó hổng lịch sự cho lắm, hén?" Rachel nói.

Tụi tôi nghe thấy giọng truyền thứ hai hú lên. “Không, chúng ta sẽ không để cho cả ba chúng bay sống đâu! Chỉ đứa nào giao nộp nguồn năng lượng mới được sống. Những đứa khác cần phải biết thế nào là cơn thịnh nộ của những chiến binh Helmacron dũng cảm, chủ nhân thực sự và đương nhiên của dải Thiên hà.>

Rachel nhướng mày nhìn về phía Jake. “Em đập chúng nha?”

Tôi bước lên, hy vọng điều đình được chút nào hay chút đó. Tôi xòe hai bàn tay trống không ra, rồi mỉm cười nhỏ nhẹ. “Chào mừng các bạn đến Trái Đất. Này, những lời các bạn thoát ra có vẻ đe dọa quá. Tôi nghĩ các bạn không có ý đó. Nhưng…”

<Bay dám sỉ nhục tinh hoa của lực lượng không gian Helmacron hả? Bọn ta cho phép bay lăng mạ phi hành đoàn của tàu Hành Tinh Vỡ. Nhưng nếu bay dám vô lễ với tàu Thiên hà Blaster, bay sẽ bị đập vỡ thành từng mảnh vụn, những mảnh vụn sẽ bị nghiền nát thành bụi, và bụi sẽ bị gió cuốn phăng!>

"Thôi được rồiiiii. Thử lại lần nữa nè."

Păng chíu! Păng chíu!

Những tia nhiệt nhỏ tí xuyên lỗ mọt qua bộ đồ biến hình của tôi. Sau đó, không huênh hoang thêm lời nào nữa, hai chiếc phi thuyền bé tẹo quay đầu và bay biến khỏi khung cửa.

Ba đứa tụi tôi đứng chết trân. Thật không thể tin nổi. Quái chiêu quá đi. Và điên cả tiết nữa.

Rachel lên tiếng trước. "Ôi, thôi mà. Làm như tụi mình hổng đủ rắc rối với người ngoài hành tinh hay sao á?"

Rồi bất giác, cả ba đứa cuống cả lên. “Thôi chết! Cái hộp! Chúng trở lại tìm chiếc hộp xanh!”

CHƯƠNG 5

"Tobias! Bay theo chúng," Jake la toáng lên ngay khi ba đứa tôi nhảy ào từ trên bục kho chứa xuống nền đất bên ngoài. "Tụi này sẽ bay theo ngay tức thì."

Đây là lúc để đua tốc độ. Tụi tôi cần phải về trang trại gấp, trước khi đám Helmacron cuỗm mất chiếc hộp xanh. Ngó thấy một thùng xe tải của Hội từ thiện đang mở toang và trống rỗng, mấy đứa tôi tức tốc chui vô, kéo cửa che kín lại và bắt đầu biến hình.

Tôi tập trung vào lốt hình biển ó biển mà ADN của nó đã trở thành một phần trong con người tôi. Tôi bắt đầu cảm thấy cảm giác biến đổi nhồn nhột quen thuộc của một cơn-đau-ở-rất-xa. Biến hình thường làm những việc gây sốc đối với cơ thể bạn: xáo trộn các cơn quan nội tạng, vặn xoắn xương cốt và khiến những phần cơ thể mọc lên ở những chỗ trước đấy không hề có. Đáng lẽ nó phải gây những cơn đau ghê gớm nhất mà cơ thể người từng chịu đựng. Nhưng công nghệ biến hình đã che đậy cơn đau ấy. Cũng như dùng thuốc Novocain làm giảm đau khi nhổ răng ỉ mà.

Nhưng cũng như khi bạn đến nha sỹ, bạn biết là vẫn có cơn đau ở đó. Ý tôi là, bạn nhận ra việc nhổ răng vẫn gây đau, có điều cơn đau đó không xộc lên não của bạn.

Thiệt kỳ cục. Ngay cả khi thực hiện một lốt biến hình bạn đã từng làm trước đó, như tôi đã từng biến thành ó biển.

Từ rất xa, xa thẳm đâu đó có nỗi đau khủng khiếp khi da bị phồng rộp lên, tạo hình những chiếc lông đang mọc ra, mọc mãi, hàng ngàn cái lông cánh trồi lên từ da thịt tôi. Lưng, ngực, hai cánh tay, hai cẳng chân, chỗ nào cũng mọc lông ống nhanh như chớp, như trong một bộ phim quay chậm về quá trình phát triển của cây cối.

Đôi môi tôi dày lên, rắn lại như móng tay, rồi nhô hẳn ra tạo hình cái mỏ khoằm sắc lẻm. Những ngón tay duỗi dài ra và hai cánh tay teo rút lại, rồi phụt! ở đây, và phụt! ở phía kia, hai bên cánh tay và xương vai của tôi mọc ra đôi cánh và xương của cánh chim.

Tôi đang thu nhỏ toàn bộ cơ thể, trong khi là cái xe tải màu tối, đi nhiên là đang bự ra rất nhanh xung quanh tôi. Hai ngón chân tôi tan ra dính vào mấy ngón khác và trở nên có vỏ cứng ngắc. Xương gót chân thình lình lồi ra khỏi thịt tạo thành cái vuốt phía sau. Và trong khi tất cả chuyện này xảy ra, trong khi quan sát bạn bè tôi thực hiện sự thay đổi tương tự, tụi tôi tiếp tục câu chuyện đối thoại. Thiệt là đáng kinh ngạc vì bạn đã quen với chuyện biến hình, tôi đoán thế.

<Khoan,> Marco đang nói. <Mấy bồ đang biểu tui là mấy thứ đó là phi thuyền không gian thứ thiệt hả? Cái loại chỉ dài có một tấc?>

<Có lẽ hơn một tấc đó,> tôi nói. <Mình hổng có thước để đo.>

<Ax, Bồ có biết gì về một giống loài nào có tên gọi là Helmacron không?> Jake hỏi.

<Không hề. Tôi chưa hề nghe loài nào như thế.>

<Làm sao có người ngoài hành tinh nào nhỏ tí như thế được?> Marco thắc mắc. <Hổng xi-nhê gì hết. Họ bay với tốc độ nhanh hơn ánh sáng trên một cái phi thuyền đồ chơi dài một tấc để làm gì cơ chứ?>

<Dường như họ không đồng tình với bồ đâu,> tôi nói. <Mình cho rằng họ không phiền cái chuyện tí hon đó đâu. Họ rõ ràng là rất tự hào về giống loài của họ đấy.>

<Ý bạn là gì?> Ax hỏi.

<À, họ nói họ sẽ biến tất cả chúng ta thành nô lệ của họ,> tôi nói. <Bồ biết đấy, kiểu chinh phục thế giới ấy mà.>

<Có vẻ quá tham vọng đối với cái đám siêu tí hon đó,> Marco nói.

<Chúng ta không hề biết những người Helmacron này to cỡ nào,> Ax thận trọng nhắc nhở. <Họ có thể có bất kỳ kích thước nào. Có lẽ mấy phi thuyền không gian đó chỉ đơn giản là rô-bốt. Thiết bị mô phỏng có động cơ tự động. Bản thân người Helmacron có lẽ không ở trong mấy cái tàu đó. Họ có thể ở nơi khác.>

<Thôi bỏ chuyện ngồi đoán mò đi mà đi tìm sự thật còn hơn,> Rachel sốt ruột giục.

Tôi biến thành ó biển, còn Rachel biến thành một con đại bàng đầu bạc khổng lồ. Bước khệnh khạng trên đôi vuốt chim tới cánh cửa xe khép hờ, nhỏ hụp xuống, quặp cánh lại cho thân hình bớt kềnh càng rồi trượt ra ngoài.

Tôi lịch kịch đi sau nhỏ, luồn xuống đậu trên thanh chống va, định từ đó sẽ đập cánh bay khỏi mặt đất.

Khỉ thật, đằng sau tòa nhà Hội từ thiện chẳng có miếng gió nào, không khí chết lịm mới tức chứ. Vậy là tôi đành phải chuồi ngay xuống đất, chạy một quãng để lấy đà bay lên…

Năm đứa tôi hết đập cánh lại quẹo cua, rồi lại đập cánh cho tới khi đạt được độ cao an toàn phía trên đường dây điện, những mái nhà và các biển báo trạm xăng… Cả bọn trực chỉ trang trại nhà tôi, hy vọng đó là phương hướng đúng. Tôi ngó quanh bầu trời tìm bóng dáng của Tobias. Ớ biển, cũng như các loài chim săn mồi khác, có đôi mắt tinh tường phải biết.

Nhưng chính Rachel mới phát hiện ra cậu ta - một chấm nhỏ tí đang bay được nửa đường đến trang trại.

<Tobias kìa,> Rachel thông báo. <Quá xa để truyền ý nghĩ.>

<Hãy cố gắng để đuổi theo cậu ấy,> Jake nói. <Không cần phải bay chung nữa, mạnh ai nấy bay đi.>

<Ừ, chứ dính chùm thế này coi sao đặng,> Marco đồng ý. <Tụi mình giống y như hình trong tranh cổ động nhận-biết-loài-chim của

hội Bảo vệ Môi Trường vậy đó.>

Lạ thật, thế mà tụi tôi cũng thu ngắn được khoảng cách với Tobias. Một điều gần như không thể xảy ra, bởi vì chẳng ai trong tụi tôi nhanh hơn cậu ấy, ngoại trừ Jake trong lốt chim ưng Peregrine.

<Tobias đã ngừng lao về phía trước,> Jake thông báo tình hình. <Cậu… ối trời ơi… Cậu ta đang đánh nhau quyết liệt với một trong hai con tàu kia!>

Ax nói trắng ra điều tôi cũng chợt nghĩ đến. <Tia Nghiệt mỏng manh đó chỉ như kim chích với con người thôi, nhưng đối với một sinh vật nhỏ như Tobias thì nó sẽ có tác dụng khác đấy.>

Đột nhiên, loài Helmacron tí tẹo không còn mắc cười nữa.

CHƯƠNG 6

Với con mắt ó biển, tôi có thể mục kích trận không chiến từ xa. Tobias lộn vòng, dang cánh, nhoài lên, chúc xuống y như đang biểu diễn kỹ năng bay lượn. Nhưng cả hai con tàu Helmacron đang theo sát từng cử động của cậu ta.

<Trời, chẳng khác gì "Snoopy và Nam Tước Đỏ[4]",> Marco thốt lên.

Thiệt như thể là cảnh tượng đóng lại của bộ phim phi công chiến đấu trong Thế Chiến I. Chỉ khác là thay vì súng máy, thì người Helmacrons đang bắn bằng tia Nghiệt bé xíu. Tôi có thể thấy những túm lông của Tobias bị cháy xém, rụng lả tả…

Nhưng Rachel đã nhận ra điều mà tôi không chú ý.

<Ôi trời, chúng đang nhắm vào mắt Tobias kìa! Chúng cố làm cho cậu ấy mù!>

Jake tham gia trận chiến đầu tiên. Rachel theo sát cậu ấy chỉ trong tích tắc. Cả đám còn lại tụi tôi mãi nửa phút sau mới tới kịp.

Rachel tấn công con tàu đầu tiên. Nhỏ tông ầm vào nó, vuốt xòe ra, tóm lấy nó, nhào lộn lên xuống, khiến nó xoay tít trong không khí.

Jake định thực hiện mánh đó với con tàu thứ hai nhưng nó né được. Tôi điên tiết lao tới. Chúng dám làm mù mắt Tobias hả!?

Con tàu nhỏ phóng thẳng về phía tôi, xả ra tia Nghiệt nhỏ xíu. Vụng về nhả không khí, nhưng tôi cũng hạ thấp xuống được khoảng một tấc, căng rộng cánh ra, đón lấy ngọn gió quý giá và xông lên từ phía bên dưới con tàu.

Chẳng thể chồng móng vuốt lên, tôi đành dùng mỏ tông vào nó vậy.

Đó chẳng phải là một ý hay. Cú va chạm khiến tôi choáng váng, hoa cả mắt.

Đúng lúc đấy, tàu Helmacron ngừng lại và quay ngoắt về phía *trang trại nhà tôi*, chỉ cách đó một phần tư dặm.

Chúng tôi là những loài chim nhanh nhẹn, nhưng cặp tàu Helmacron còn nhanh hơn. Do chủ động tránh đụng độ với chim, nên chúng sẽ tới chỗ cái bơm nước khi chúng tôi kịp hoàn hồn và đuổi theo.

<Tụi mình phải ngăn chúng lại!> Rachel gào lên.

Nhưng đây là cánh chim đua với động cơ, và cánh chim thì chẳng bao giờ có thể thắng trong cuộc đua đó cả.

<Tobias, bồ có sao không?> tôi hỏi, khi chúng tôi bay lên.

<Ừ, bị thủng vài lỗ. Suýt nữa thì chúng xơi mất mắt phải của mình rồi. Mấy bồ đến thật kịp thời…>

Ax đang ở trong lốt diều mướp cách đó không xa. <Câu hỏi là: Tại sao chúng lại tấn công Tobias?>

<Vì cậu ấy đuổi theo chúng,> Jake đoán.

<Đáng lẽ chúng có thể nghĩ là Tobias chỉ là một con chim thường thôi,> Ax chỉ ra. <Chắc chắn là chúng có thể phân biệt được con người và các giống loài khác của Trái Đất.>

<Bồ đang nghĩ là bọn chúng biết thực chất Tobias là ai sao?> Tôi hỏi.

<Tôi không biết,> Ax thận trọng đáp. <Tôi chỉ để ý thế thôi.>

Có lẽ vậy. Nhưng giờ thì tôi cũng lưu tâm. Tại sao bọn Helmacron lại cố gắng bắn hạ một con chim?

Lúc này chúng tôi cần phải đến chỗ cái hộp xanh gấp. Thế nhưng, nhỡn lực ó biển tuyệt vời của tôi thấy ngay rằng tụi tôi đã quá trễ. Hai con tàu tí hon đang lượn lờ bên cạnh chiếc bơm.Tôi thấy cả những tia năng lượng nhỏ tí đang thủng thỉnh khoan cắt cái bơm thép. Tôi đập cánh điên cuồng. Lũ Helmacron vẫn tiếp tục xắt từng miếng kim loại hầu đoạt chiến lợi phẩm.

Khi chúng tôi còn cách chừng sáu mươi thước thì cái bơm lăn vèo xuống đất, để lòi ra cái hộp xanh. Nó lồ lộ ra dưới trời thanh gió mát tất cả cùng thấy.

Chúng tôi hối hả rút ngắn quãng đường. Hai con tàu Helmarcon bay thẳng góc bên trên cái hộp, từ đáy tàu thò ra một tia năng lượng xanh lè, khác với các tia vũ khí lúc nãy.

Chiếc hộp xanh nhúc nhích.

<Đó là tia máy Kéo!> Ax thét lên. <Chúng đang cố gắng kéo cái hộp lên!>

Hai con tàu đu đưa nhè nhẹ, cái hộp cũng lên theo. Khi chúng quay, cái hộp cũng quay…

Jake và Rachel cùng xổ tới.

Một con tàu ngừng lại. Tia máy Kéo tắt. Cái hộp lăn xuống đất.

Trước đó một chút cuộc không chiến chỉ vừa khởi động. Giờ thì mọi chuyện đã trở nên cực kỳ nghiêm trọng.

CHƯƠNG 7

<Rachel, cẩn thận! Hắn ở trên đuôi của bồ!>

<Mình thấy rồi!>

<Cassie, quẹo trái, trái, trái!>

Tôi quẹo giật về phía trái, cặp tia Nghiệt vèo qua tôi trong đường tơ kẽ tóc.

Thật quái gở. Hai phi thuyền đồ chơi đang quần thảo tơi bời và nã đạn điên cuồng vào sáu con chim săn mồi.

Toàn bộ trận địa chỉ gói gọn trong khoảng không gian rộng sáu mét vuông trong sân nhà tôi. May phước là ba mẹ tôi đi vắng.

<Cassie! Ở phía trên bồ kìa!> Tobias thét.

Tôi quay phắt lại và thấy con tàu đang lao xuống ngay trước mặt. Tôi quơ vuốt về phía trước. Khổ nỗi, tôi chẳng có tốc độ. Chính xác, tôi đã mệt mỏi rã rời rồi.

Chim săn mồi không thể bay xa, bay lâu mà không được nghỉ ngơi. Tạo hóa sinh ra chúng không phải để quay cuồng trong không khí suốt hai mươi phút liền.

Tất cả tụi tôi đều mệt bở hơi tai. Chúng tôi đã vỗ cánh liên tục và đã xài hết chín mươi phần trăm thời gian cho phép trong hạn biến hình.

Coi bộ lũ Helmacron chẳng suy suyển gì. Nếu tia Nghiệt của chúng không giết được tụi tôi thì mỏ và móng vuốt của tụi tôi cũng chẳng làm gì được bọn chúng. Cùng lắm thì bọn tôi chỉ đá cho chúng lộn mèo vài vòng thôi chứ không thể xuyên qua được lớp vỏ bọc kia.

Rachel đáp xuống đầu tiên. Nhỏ té cái ạch xuống đất. Lốt đại bàng đầu bạc của nhỏ chỉ to lớn chứ nhào lộn và chao liệng thì dở tệ.

<Không thể…> nhỏ thở dốc. <Không… thể… tiếp…>

<Aaaa…!> Ax thét rùm. Một chiếc Helmacron vừa khoan một cái lỗ tí teo trong mắt phải của ảnh. Ax cũng đáp xuống luôn. Hoàn hình sẽ giúp ảnh lành vết thương, nhưng tôi biết điều đó cũng đau cực kỳ.

Một trong hai con tàu ngưng chiến và quay trở lại chỗ chiếc hộp xanh.

Tôi đáp xuống và bắt đầu hoàn hình cấp kỳ. Tôi rướn người lên trên bàn chân vẫn còn là móng vuốt chim, cố dùng mấy ngón tay vừa mới thòi ra khỏi cánh để túm lấy chiếc Helmacron.

Tia năng lượng xanh lè quặp vào cái hộp xanh. Con tàu lại nhấc lên lần nữa, mang theo chiếc hộp, lao về phía cửa chuồng gia súc đề ngỏ.

Tôi hộc tốc đuổi theo chiếc hộp xanh đang tháo lui.

Ánh nắng mặt trời rọi xuyên qua hàng chục lỗ thủng trên các tấm ván hay cọc dây, nhưng cái bên trong chuồng thú vẫn nhờ nhờ tối. Những lồng thú nhỏ được chất thành hàng, thành tầng phía bên phải tôi; các cũi nhốt thú lớn được xếp thành một hàng ở bên trái. Một cái

chuồng gạch xù xì dành riêng để nhốt thú "hơi dữ". Xa xa, hơi tách biệt một chút là chuồng ngựa.

Lúc này đàn ngựa đang ung dung gặm cỏ ngoài đồng. Trong khu chuồng thú chỉ có nửa tá dơi, hai con thỏ, hai con gấu Mỹ, một con chuột đồng, một con chuột chũi, hai con nai, một con lửng, một con ngỗng, hai con chim bồ câu, một con cáo, ba con vịt trời, một con chim ưng nhỏ, một con chim ức đỏ và một con giẻ cùi.

Đó là chưa kể hàng đàn hàng lũ đủ thứ chuột sống thường trực ở đây.

Tàu Helmacron đã ngừng lại và đang rập rờn trên không trung. Nó đậu bên trên cái hộp xanh y như gà mái đang ấp một trứng khủng long.

"Bỏ lại cái hộp mau," tôi quát con tàu Helmacron. "Nếu không ta buộc phải phá hủy mi."

<Hoặc mi đầu hàng hoặc bị tiêu diệt!>

"Ta không nghĩ vậy đâu. Loài bé xíu tụi bay còn lâu mới chinh phục được Trái Đất."

<Bọn ta sẽ bóp nát bay! Tất cả loài người phải phục vụ cho bọn ta!>

"Xin lỗi, ta không…" tôi ngắc ngứ tìm từ thích hợp. "Ta không muốn chuyện lớn-ăn-hiếp-bé, nhưng rõ ràng là chúng ta rất lo xác và rất khó cho bọn mi chinh phục, đúng không? Nói tóm lại là, nguyên cả con tàu của bọn mi còn nhỏ hơn bàn chân của ta nữa. Còn vũ khí của bọn mi thì chẳng xi-nhê gì với bọn ta hết…"

Hình như mẩu thông tin này rất có ý nghĩa đối với tụi Helmacron, vì tôi thấy chúng đột ngột im lặng. Tốt, có lẽ mình đã thuyết phục được chúng, tôi nghĩ.

Chớớp!

Tôi nheo mắt lại và đưa tay lên che đỡ, nhưng quá trễ để ngăn ánh chớp. Đó là tia sáng có màu xanh lá cây, gây tê mạnh. Tuy không đau nhưng tôi chẳng nhìn rõ nữa. Rồi, tôi nhận ra cái gì đó rất tồi tệ.

Những chiếc lồng bỗng to phình ra, đám thú bên trong cũng bự lên. Tàu Helmacron và cái hộp xanh cũng vậy.

"Ồ, không," tôi thốt lên, vì sửng sốt nhiều hơn là vì sợ. Tôi đang bị thu nhỏ lại.

CHƯƠNG 8

Tôi teo lại với tốc độ kinh hoàng.

Trước giờ tôi đã từng co rúm lại rất nhiều lần rồi, khi biến thành những loại côn trùng. Nhưng lần này rất kỳ khôi - tôi đang quắt lại trong chỉnh hình dạng người của mình.

Điều an ủi duy nhất là bộ đồ biến hình của tôi cũng nhỏ theo. Teo tóp vốn rất khó chịu rồi, nhưng nếu mà co tuột ra khỏi quần áo thì khó coi hết biết.

"Hây!" Tôi la lớn. "Bọn mi làm gì ta vậy?"

<Hề hề! Hết dám chống đối chưa, sinh vật to béo húp híp kia? Để coi bay còn dám cong cớn chua ngoa nữa không khi bị teo lại còn nhỏ xíu như bọn ta. Hừ, rồi bay sẽ nếm trải nỗi cay đắng vì yếm thế! Mãi mãi bay sẽ phải cảm nhận sự sỉ nhục!>

"Ê, mi nói ai húp híp chứ? Chờ chút coi! Ngưng ngay!" Thế nhưng, tôi vẫn cứ teo rút lại thật lẹ. Vài tấc rồi chỉ còn chừng vài phân, vậy mà vẫn cứ teo, teo nữa. Con gấu Mỹ trong chuông bự hơn tôi cỡ một triệu lần là ít…

<Cassie!>

Tôi quay lại và phát hiện ra Tobias đang lao xuống như một chiếc phi cơ 747 chuẩn bị hạ cánh. "Tobias! Cẩn thận đấy! Chúng có tia làm thu nhỏ!"

<Có cái gì?>

Chớp!

"Ôi, rồi bồ sẽ thấy ngay thôi."

<Hà hà! Chúng bay tưởng sẽ chống nổi sự hùng mạnh của Helmacron sao? Chúng bay to xác và có quyền năng chuyển đổi, nhưng bọn ta lại biết cách sử dụng nguồn năng lượng biến hóa ấy! Co lại! Co lại! Hãy biến thành những nô lệ đáng thương cho bọn ta.>

<Ê, tui đang teo lại,> Tobias lúng túng. <Bồ thì rút lại nhỏ tí rồi kìa.>

"Tobias! Bồ phải báo cho mấy đứa kia biết để đừng lại gần đây! Hình như bọn Helmacron dùng chiếc hộp để thu nhỏ tụi mình."

<Mình không thể bỏ bồ lại được. Bồ chỉ nhỏ chưa tới hai tấc thôi đó.>

"Báo động cho mấy đứa khác đi!" Tôi la lên.

Tobias quay đi, nhưng cậu ta đang nhỏ dần, chỉ còn cỡ như con chim ruồi và đột nhiên, cánh cửa ra vào bỗng nhiên trở nên xa tắp…

<Xui xẻo gì đâu,> Tobias ca cẩm.

Một khối thịt khổng lồ lấp ló nơi ngưỡng cửa: Marco.

"Lùi lại!" Tôi hét to nhưng đi nhiên Marco chỉ nghe được lí nhí.

Chớp!

"Ê!" Marco la lên. "Đừng nhá đèn flash chụp hình chứ!"

<Marco, nhanh lên, trước khi bồ teo rút lại, hãy báo cho đám kia biết mà tránh ra ngoài!> Tobias truyền ý nghĩ.

“Cái gì? Trước khi tui làm sao?” Nói vậy nhưng Marco cũng ngoái lại, la rầm rĩ. “Jake! Ax! Rachel! Tránh xa nơi này, mau!”

Tôi có thể thấy Marco trố mắt nhìn xuống mình. Gương mặt cậu ta to cỡ chiếc khinh khí cầu Goodyear.

“Ồ, khỉ thật,” cậu ta lầm bầm.

Tôi lại co thêm miếng nữa. Giờ tôi chỉ còn nhỏ cỡ con gián. Mái trần khu chuồng trại nhìn y hệt bầu trời bao la. Tia sáng leo lét tỏa trên đầu tựa như mặt trăng.

Marco ngự trên đôi cẳng cao chót vót như cây cù tùng, với hai bàn chân như một cặp tàu *Titanic* song sinh.

“Có gì trong đó vậy?” Jake quan tâm hỏi.

“Ồ,” Marco điềm nhiên nói. “Bọn Helmacron đang sử dụng chiếc hộp xanh theo một cách quái dị.”

“Mình sẽ vào!” Jake nói, giọng cương quyết.

“Í đừng!” Marco can gấp bằng cái giọng khổ sở như hít thở khí hê-li. “Đừng vào.” Rồi ngẫm nghĩ một chút cậu ta lại bảo, “Rachel, bồ có thể vào được.”

<Marco!> Tobias phản đối.

"Ê, mụ Phù Thuỷ Độc ác còn nguyên hình hài đúng cỡ của mụ ta, mà tui thì nhỏ tí nị ở đây mà lỉ nhỉ hát ‘*Chúng ta đại diện cho Lollipop Guild*[5]’ sao? Tui hổng muốn đâu à nha."

<Rachel, Jake, tất cả hãy tránh xa!> Tobias nói bằng giọng truyền mà tất cả chúng tôi đều nghe rõ từng chữ.

“Thôi được, tất cả lùi lại,” Jake ra lệnh. “Chú ý, tàu Helmacron thứ hai cất cánh. Rachel, lấy cục gạch chọi nó đi.”

Quanh tôi, những hạt bụi giờ đã to như những trái banh da.

“Chắc mình hết teo rồi!” Tôi nói và chợt thấy một cái gì đó rất kỳ cục. Tobias! Cậu ta to chẳng kém gì tôi, cỡ một chú ruồi tí hon.

<Ơ, sao tụi mình lại có cùng kích thước nhỉ? Đáng ra tui phải nhỏ hơn bồ mới đúng chứ. Kích thước ban đầu của tui nhỏ hơn bồ nhiều mà.> Tobias thắc mắc.

“Mình nghĩ đó không phải là vấn đề,” tôi nói. “Cái chính là loài Helmacron muốn thu chúng ta nhỏ lại bằng họ.”

Marco bước lại gần. Cậu ta cũng đang bị thu nhỏ, nhưng với tôi, Marco hãy còn là một gã khổng lồ. Tuy nhiên, cái gã khổng lồ ấy đang ngày càng bé lại.

“Trời, mấy bồ nhỏ xíu hà. Ôi cưng ơi! Anh đã thu nhỏ nhóm Animorphs!” cậu ta pha trò.

“Rachel! Lượm một cục gạch!” Jake hét như lệnh vỡ, vang dội quanh chúng tôi.

CHƯƠNG 9

"Em đã sẵn sàng," Rachel nghiêm nghị đáp.

"Thảy cho chúng một cú cảnh báo," Jake nói. "Coi chừng thảy trúng Cassie và mấy đứa khác đó."

Hình như Rachel vừa chọi gạch bởi vì tôi cảm thấy như có động đất lớn.

Â ÂMM!

Cơn chấn động chỉ kéo dài một giây, nhưng cũng đủ hất tôi ngã chỏng gọng. May thay tôi ngã xuống từ độ cao chỉ vài milimét.

"Hỡi loài Helmacron! Hãy nghe tôi nói." Jake diễn thuyết. "Đó là cú ném cảnh báo. Cú sau sẽ nhắm trúng ngay đầu các anh. Hãy thả chiếc hộp xanh ra. Hãy trả lại hình hài cũ cho các bạn của tôi. Chúng tôi sẽ để các anh ra đi bình an."

<Không bao giờ! Vũ khí gạch của chúng bay đừng hòng dọa nạt được bọn ta!>

"Hả? Nè, nó dư sức đập bể tàu của tụi bay đó nha," Rachel hầm hè.

<Hỡi loài Helmacron! Hãy nghe tôi nói,> tôi nhận ra giọng truyền ý nghĩ của Ax. Như vậy tức là ảnh đang ở dạng Andalite.

Tuyệt! Chỉ còn thiếu mỗi chuyện là ba mẹ tôi bất thình lình trở về nhà và trông thấy Jake, Rachel đang cặp kè với một cậu bé nửa nai nửa bọ cạp, có bốn mắt và đuôi, đang đấu khẩu với một con tàu đồ chơi, còn tôi thì chỉ bé bằng con muỗi kim.

<Helmacron,> Ax bình thản nói. <Nếu các anh biết lái phi thuyền không gian thì các anh phải hiểu quy tắc cơ bản của sự chuyển động. Vũ khí của bạn tôi sẽ đè trọng lượng vô cùng lớn lên tàu các anh. Nó sẽ bị đẩy với vận tốc…>

<Đừng lên mặt giảng giải vật lý học ở đây, đồ con người thấp kém!>

<Tôi không phải là một con người thấp kém, tôi là người Andalite.>

"Ê!" Rachel sửa lưng.

<Xin lỗi, Rachel,> Ax nói. <Tôi không có ý nói loài người thấp kém.>

<Bọn ta sẽ nghiền báy xáy bay ra, Andalite! Tất cả Andalite đều phải quỳ gối trước bọn ta.>

<Cô bạn Rachel của tôi sẽ ném các anh bằng khối rắn hình chữ nhật mà bạn ấy đang cầm…>

"Đó là cục gạch, Ax. Nó được gọi là gạch. Chúng tôi xây nhà bằng…"

<Bạn không nên nhắc tới sự kiện đó,> Ax nói riêng với Jake. <Tụi Helmacron rất khinh thường loài người.>

"Thôi, đủ rồi. Ta đủ ngán với trận chiến với mấy *cái tôi* bự chảng

của các vị ngoài hành tinh lắm rồi. Ta sẽ đếm đến ba, sau đó ta sẽ ném cục gạch này. Đám sâu bọ bọn mi phải trả lại hình hài cũ cho hai người bạn của ta… và Marco nữa… nếu không ta sẽ chọi gạch.” Rachel lên giọng.

<Bay dọa bọn ta đó hả?>

“Một…”

<Hãy quỳ xuống trước sức mạnh Helmacron!>

“Hai…”

Păng chĩu! Păng chĩu!

“Aaaahhhh!” Rachel rú lên.

“Con tàu thứ hai quay trở lại!” Jake báo động. “Chú ý!”

Tôi có thể thấy tất cả chuyện đó diễn ra xa tít bên trên. Rachel cao sừng sững, tay cầm cục gạch to bằng trường trung học. Con tàu Helmacron thứ hai, lúc này nhìn không còn tí teo nữa, lao bổ xuống húc vào vai nhỏ.

Rachel buông cục gạch. Nhưng đó không còn là cú nhắm đích nữa, mà là cú ném hú họa. Cục gạch bay vòng cung trong không khí và bắt đầu rớt xuống, thẳng ngay chỗ tụi tôi.

“Chạy!” Marco la. Cậu ta bây giờ cũng nhỏ y chang tôi và Tobias.

Chúng tôi co giò chạy. Còn Tobias thì bay.

“Không!” Jake thét lên, đoạn tung người lên không trung và vươn tay ra chụp hòn gạch đang rơi.

Bỗng…

PHẬẬPP!

Cái đuôi của Ax vung lên như chiếc roi điện. Đột nhiên, một trận mưa tia lửa điện nháng lên xung quanh tụi tôi, nhóa nhòa như pháo bông ngày quốc khánh. Có hai cục gạch nhỏ văng ra hai phía. Tôi nhìn lên hai miếng gạch đang rơi.

"Đừng nhúc nhích!" tôi gào lên.

BỊCH!

BỊCH!

Chúng rơi xuống hai bên tụi tôi, một lần nữa lại xô tôi ngã dúi dụi. Tiếp theo là một cơn chấn động dữ dội.

ẦẦM!

Jake té huych xuống đất, tí nữa là đè chúng tôi bẹp dúm. Gương mặt cậu ấy áp xuống sàn, cao tuốt muốt như tòa nhà ba mươi tầng. Đôi mắt Jake là hai cái hồ bơi màu nâu và trắng, với những khối cầu khổng lồ cứ toan nổ lốp bốp và chảy nhệu như kẹo Jell-O.

Miệng cậu ấy là cả một thung lũng. Lỗ mũi là những hang động. Khi thở, Jake suýt nữa thì cuốn tung Tobias lên trời. Và tiếng hít hà đau đớn của cậu ấy hệt như cái máy hút gió đang mở công suất tối đa.

Tôi dòm trao tráo vào gương mặt mình cảm mến, cứ ngỡ đang chiêm ngưỡng một tảng núi. May thay, Tobias chú ý đến điều quan

trọng hơn. <Jake! Ở trên đầu bồ!>

Jake lăn người, hệt một dãy núi chuyển động, ngay lúc hai con tàu Helmacron vụt qua đầu cậu ấy - cặp máy Kéo sinh đôi vẫn cố gắng giữ chiếc hộp xanh.

Jake nằm ngửa ra, giơ hai cánh tay dài cả dặm lên không trung, những ngón tay cỡ con Taxxon chụp quanh cái hộp xanh và rị nó xuống.

Hai con tàu Helmacron chòng chành một chút, rồi rú lên và phóng vút đi.

Tụi tôi đã giật được chiếc hộp.

Rủi thay! Marco, Tobias và tôi vẫn còn nhỏ tí nị - nhỏ như cái đê khâu[6] so với căn nhà.

CHƯƠNG 10

Muôn tâu bệ hạ, vị Hoàng đế vĩ đại, đâng thông linh hùng mạnh nhất trong các đâng thông linh. Chúng thần vừa đụng độ với Kẻ Thù To Xác trên chiến trường và đã chiến thắng! Sử dụng nguồn năng lượng tìm được, chúng thần đã thu nhỏ ba kẻ to xác nọ bằng kích thước của chúng thần. Chúng thần cũng đã đoạt được nguồn năng lượng, nhưng sự bất tài của tàu Thiên hà Blaster đã để cho Kẻ Thù To Xác cướp mất! Với lòng dũng cảm Người ban cho, chắc chắn chúng thần sẽ lấy lại được nguồn năng lượng, chúng thần sẽ sử dụng nó để bắt Kẻ Thù, buộc chúng phải than khóc, rên la.

Trích nhật ký tàu Helmacron *Hành Tinh Vỡ*

"Cassie? Tobias? Marco?"

Tiếng Rachel như bom dội xuống đầu tụi tôi. Nhìn lên tôi thấy nhỏ cao ơi là cao, cao như Tháp Sears vậy. Tôi không chắc kích cỡ của mình giờ là bao nhiêu, nhưng bụi đã không còn là bụi nữa, mà là những tảng đá.

Tôi nghe tiếng Tobias trả lời bằng giọng truyền ý nghĩ. <Rachel! Cẩn thận khi bước đi! Tụi mình đang ở dưới này.>

"Dưới đâu?"

<Dưới đất.>

"Mình chẳng thấy gì cả?"

<Tụi mình nhỏ quá mà,> Tobias phàn nàn.

"Nhỏ ư?" Marco rền rĩ. "Một con mối cũng có thể xơi tái chúng ta…"

"Mấy bồ ở chung một chỗ đấy chứ?" Jake hỏi.

"Ừ, nguyên đám mình đang đứng cạnh nhau. Chúng ta sẽ làm gì đây?"

"Mình không biết." Jake thú thật. "Giờ sao, Ax?"

<Hoàng tử Jake, tôi tin rằng loài Helmacron có cách chuyển đổi nguồn năng lượng của chiếc hộp xanh và sử dụng nó khác với cách nó được mong chờ.>

"Xời, bồ nghĩ vậy à?" Marco móc máy. Dĩ nhiên chả ai trong số tụi nó nghe được câu đó, bởi vì may ra thì tụi nó nghe được mấy tiếng lí nhí. Mà chắc cũng nói quá lên đó thôi chứ có khi tụi nó cũng hổng nghe được tẹo nào. Có lẽ muốn nghe được giọng nói của tụi tôi, tụi nó cần máy chuyển sóng âm.

<Có lẽ các bạn ấy nên biến hình,> Ax đề nghị. <Có thể lốt biến hình của các bạn ấy sẽ ở kích thước cũ.>

"Có lý đấy," tôi bảo. "Nói cho Jake với Rachel nghe đi, Tobias."

<Cassie bảo đó là ý hay. Nhỏ sẽ thử coi sao.> Tobias thông báo bằng giọng truyền ý nghĩ.

Tôi cân nhắc một lúc xem mình nên biến hình thành con gì. Con gì

đó có thể bay được. Ngồi trên đất có vẻ hổng thoải mái lắm.

"Mình sẽ trở lại lốt ó biển," tôi nói. Tâm trí tôi tập trung vào sự thay đổi. Lông… móng vuốt… *teo thắt* lại.

Ôi không!? Tôi thậm chí còn co rút nhỏ hơn nữa. Những hạt bụi bỗng biến thành những ngôi nhà di động!

Hoảng hồn, tôi hoàn hình lại và run run nói với Tobias. "Không xong rồi."

<Ừm… mình cũng đã thấy. Này… Jake?...>

"*Thành phố Houston*[7] ơi, tụi tôi gặp rắc rối," Marco ngân nga.

<…Cassie đã thử biến thành hình ó biển, nhưng nhỏ còn co rút tệ hại hơn. Thật kỳ cục là mình lại to cỡ Cassie và Marco lận.>

<Cũng hợp lý thôi. Thiệt rủi ro, nhưng có lý,> Ax nói.

"Trời, giờ ảnh lại thành Ngài *Spock*[8] nữa kìa," Marco than.

<Có lẽ loài Helmacron đã đặt ra một chuẩn mực đo lường nào đó. Tức là họ đã ấn định sẵn kích thước cho cả ba bạn ấy. Như vậy, bất kỳ lốt biến hình nào của các bạn ấy cũng đều phải tương quan với kích thước cơ bản này…>

Tôi ngẫm nghĩ một chút rồi nói. "Tobias, có phải Ax bảo rằng nếu ba đứa mình mà biến thành bọ chét thì sẽ chỉ còn nhỏ cỡ vi trùng thôi sao?"

<Ax, điều gì sẽ xảy ra nếu tụi này biến thành bọ chét?>

<Các bạn sẽ trở nên vô hình mất. Nếu giả định là bình thường một con bọ chét dài khoảng một phần mười sáu inch, thì bọ chét bằng một phần chín trăm sáu mươi chiều cao của một người cao một mét rưỡi. Nếu hiện tại các bạn cao một phần tư inch, thì: một phần tư inch[9] chia cho chín trăm sáu mươi. Kết quả, hình biến bọ chét sẽ là không phẩy không không không hai sáu không bốn inch.>

"Mèng ơi, Ax mà nói lắng nhắng như vậy nữa thì tui sẽ cắn vô móng guốc của ảnh đó," Marco làu bàu.

<Ax? Có lẽ tụi mình còn nhỏ hơn một phần tư inch nữa đó.>

<À, thế thì các bạn phải điều chỉnh lại phương trình. Chẳng hạn, nếu các bạn chỉ cao đến một phần mười sáu inch thì con bọ chét sẽ nhỏ cỡ không phẩy không không không không sáu năm một inch.>

"*Không phẩy không không không không sáu* là khoảng cỡ nào nhỉ?" Tôi hỏi Marco.

"Lớn hơn virus và nhỏ hơn dấu chấm," cậu ta đáp.

<Thua rồi,> Tobias ủ rũ.

Ax nói tiếp. <Tôi không khuyên các bạn biến thành bọ chét. Như thế các bạn sẽ vận hành ở mức độ vi sinh vật.>

<Ồ, tụi tui đâu có ham biến thành bọ chét. Nhưng đó không phải là mấu chốt. Vấn đề là chúng ta phải làm gì đây?>

"Trước hết là tụi mình phải đem mấy bồ tới nơi an toàn cái đã," Jake nói. "Sau đó…"

"Ôi! Ax, biến thành người mau!" Tôi nghe Rachel la thất thanh.

“Ba Cassie về tới rồi kìa!”

CHƯƠNG 11

"Chạy! Chạy mau! Ba tui về rồi!" Tôi vừa la vừa dợm chân chạy, té chúi nhủi lên mặt đất lổn ngổn đá tảng và đá ong.

"Nè! Sao mấy bồ chạy dữ vậy? Chú ấy đâu có trông thấy tụi mình?"

"Nhưng ai cấm ba tui đừng dẫm bẹp tụi mình chớ?"

"Aaa! Chạy!"

Chúng tôi chạy như bị quỷ ám. Nói đúng ra, chỉ có tôi và Marco cong đầu chạy trối chết, còn Tobias thì bay, như thể một cơn bão sắp ập lên đầu tụi tôi.

RẦM RẬP! RẦM RẬP! Những bước chân của ba tôi nện thình thình.

"Jake đó à?" ba tôi hỏi. "Cả Rachel nữa? Hai cháu làm gì ở đây vậy? Có Cassie ở nhà không?"

"Dạ… không ạ," Jake ấp úng. "Dạ… không."

"Tụi cháu đến kiếm bạn ấy," Rachel nhanh nhảu. "Nhưng Cassie không có ở đây."

"Các cháu muốn gặp nó à?"

"Chào chú ạ!" Một giọng khác đột ngột cất lên. Ôi, Ax! Chắc hẳn ảnh đã xoay xở để biến hình xong thành người. Tôi co rúm người lại. Ax khi là người Andalite thì rất thông minh. Nhưng người Andalite hổng có miệng. Không có khả năng nói thành lời và không biết nếm. Vì thế khi Ax là người - có cái miệng - thì hơi kỳ cục một chút…

"Chào cháu," ba tôi thận trọng đáp lại. "Chú có biết cháu không nhỉ?"

"Cháu không biết là chú có biết cháu hay không," Ax đáp. "Chỉ có chú mới có thể trả lời câu hỏi đó."

Rồi ảnh nói thêm, "H-ỏ-i. Câu-hỏi."

"Chú nghĩ… chú chưa biết cháu. Ờ, mà tại sao cháu phải núp sau cái lồng đó vậy?"

"Vì cháu không muốn chú trông thấy cháu," Ax thật thà đáp. "Nhưng bây giờ thì chú đã trông thấy cháu rồi."

Một khoảng im lặng khá dài. "Ờ, được rồi," cuối cùng ba tôi cũng lên tiếng.

"Cháu là một người bạn của Cassie," Ax tự giới thiệu.

"Bạn học à?"

"B-ạ-n h-ọ-ọ-c? H-ọ-c. Vâââng, cháu là bạn học."

Trong lúc đó tôi vẫn cắm cổ chạy, cứ chực vấp té. Những hạt bụi đập cheo chéo vào đầu gối tôi, đau điếng. Bên cạnh tôi là Marco, và trên đầu tôi là Tobias. Dù có chạy hết tốc lực, thì cùng lắm chúng tôi cũng chỉ nhích được khoảng sáu tấc một giờ thôi. Rồi thì… RẦM…!

"Á á á!" Jake hốt hoảng. "Ừm, chú… chú đi đâu vậy?"

“Hả?” Ba tôi ngạc nhiên.

“Bởi… vì… bởi vì… cháu,” Jake líu lưỡi.

“Anh Jake nghĩ là ảnh vừa mới thấy một cây đinh,” Rachel lẹ miệng. “Cháu cũng thấy một cây đinh nữa nè. Ax, anh có thấy cây đinh không?”

“Đ-đ-iii-n-nh? Con Kiiiiinh?”

“Cậu ta có bình thường không vậy?” Ba tôi sinh nghi.

“Ai ạ, Ax ỉ hả? Dạ, ảnh rất thông minh,” Jake liến thoắng. “Chỉ vì ảnh là người nước khác tới mà thôi.”

Tôi rên rỉ. “Ôi, không, giờ thì ba mình sẽ hỏi tiếp...”

“Ô, hay quá há! Ax, cháu là người nước nào vậy?”

"Cháu là người nước Cộng Hoà Bờ Biển Ngà."

"Ôi trời ơi," tôi rên lên. "Tại sao tôi lại đưa cho ảnh cuốn Niên giám về Thế Giới ấy chứ?"

"Cháu biết không, nếu cháu không phiền vì bác nói điều này, cháu không giống chút nào người của Bờ Biển Ngà cả," ba tôi nói. Rõ ràng là ổng đang dùng cái giọng khi có ai đó đang từ từ nhưng chắc chắn đang bứt nốt sợi dây thần kinh kiên nhẫn cuối cùng của ổng.

"Vậy còn Cộng hoà Equatorial Guinea? Hay Cộng hoà Kyrgyzstan? Canada?"

"Nói với cháu gì bây giờ," ba tôi nói, "thôi thống nhất là Canada đi."

“Cháu… cháu từ nước Canada đến. Cháu là *người Ca.”*

“Hề hề, Ax- ngố xoay xở hổng tệ,” Marco bình phẩm, mắt sáng rỡ. “Hổng ai nghĩ ảnh là người hành tinh khác đâu. Người ta chỉ ngỡ ảnh là một anh chàng hơi thộn thôi.”

“Mấy cháu về chưa? Chú sẽ nhắn với Cassie là có các cháu đến.”

“Về ạ?” Jake hết hồn hỏi lại.

“Ừ, về.” ba tôi nhắc lại rành rọt bằng cái giọng *tôi-là-phụ-huynh-câm-cãi.*

Jake và Rachel chẳng dám hó hé gì thêm. Thế rồi, tôi nghe tiếng chân bọn nó xa dần.

Nhưng gần hơn nhiều, là hai bàn chân tổ chảng của ba tôi - dài cỡ cả mười cái sân bóng đá - đang di chuyển ầm ầm. Một ống tuýp khổng lồ chắn ngang ngay trước mặt tụi tôi. Đó là chấn song của lồng nhốt thú. Hết lối thoát! Bỉ quá, tụi tôi chui tọt xuống dưới nó, dồn thu lại một cục, thở hào hển sau quãng đường dài xấp xỉ một tấc.

“Thằng nhỏ thiệt lạ,” tôi nghe tiếng ba càm ràm. “Phải nói cho Cassie biết mới được.”

Có tiếng lết giày loẹt quẹt. Rồi liền sau đó, một mũi giày tròn xoe lao ào ào về phía tụi tôi. Một nhúm bụi cát cỡ một muỗng cà phê bị hất tung lên và đang rơi xuống.

Nhiêu đó cũng đủ chôn sống tụi tôi rồi.

CHƯƠNG 12

Một đống những hạt bụi vùi tôi kỉn mít!

Theo bản năng, tôi ráng thở hổng hộc, cố hớp không khí. Nhưng sau đó tôi chợt nhận ra mình chẳng phải việc gì mà phải mất công thế, bởi vì không gian giữa những hạt bụi kia đủ rộng cho không khí lọt vào.

Tôi "cảm thấy" (chứ chẳng trông thấy gì ráo) mình bị vài hạt bụi nặng trịch ghìm xuống. Mắm môi mắm lợi đẩy hạt bụi đang đè bao tử mình ra mà chẳng được, đổi thế, tôi quắp cả hai chân lên, đầu gối tì vào hạt bụi, bậm răng hẩy nó đổ qua bên.

Hạt bụi hơn cựa quật một chút - nhưng thật ra nó không chuyển động mà chỉ hích cho hạt bụi kế bên rớt xuống. Một khoảng không gian trống lộ ra, dọn đường cho một luồng ánh sáng nhỏ tị.

Đẩy, lại đẩy tiếp. Hết hạt bụi này đến hạt bụi khác xô nhau lăn xuống. Lỗ sáng to dần ra. Đột nhiên, một gương mặt trám ngay vào cái lỗ ấy.

"Ồ, ra là bồ," Marco reo lên rồi bắt đầu hăm hở đào bới, giải thoát cho tôi. Tôi nghiêng đầu ló khỏi đống bụi. Lạ quá, tôi thấy Marco khiêng một hạt bụi nặng hơn cả trọng lượng của mình.

Lồm cồm bò ra, tôi cúi xuống nhấc thử một hạt bụi. Thật ngạc nhiên, tôi cũng làm được liền.

"Í, ngộ nghê," tôi nói, hồ hởi nâng hạt bụi to tướng qua khỏi đầu.

"Vậy đó," Marco gật gù kèm theo tiếng cười giòn. "Chả là tụi mình quá nhỏ nên làm được đấy mà. Tương tự như con kiến có thể tha được miếng mồi lớn hơn nó nhiều. Hoặc như con bọ chét có thể nhảy cao gấp hàng trăm lần chiều cao của nó."

Tobias từ trên cao cỡ một tấc lượng bổ xuống khoe. <Tui cũng vậy nè, tui có thể bay cao hơn độ cao tương đối của hồi chưa bị thu nhỏ. Tui dám cá là có thể chở được một trong hai bồ nữa đó.>

"Khó hiểu quá ha?" Tôi lầm bầm nói.

Marco rụt vai lại. "Để chút nữa hỏi Ax coi sao."

<Có lẽ vì khi ta càng lớn thì cơ bắp càng tăng về mặt hình học. Giống như chim vậy đó. Chim nhỏ có thể đập cánh một trăm lần một phút, nhưng chim lớn thì không thể.> Tobias giải thích.

"Nhưng đó là tốc độ chứ không phải sức mạnh," tôi tranh cãi. "Ờ, mà có lẽ vậy thật. Hèn chi, Rachel cứ hay kêu rêu rằng nhỏ quá cao nên chẳng thể nhào lộn ngon lành trên cầu thăng bằng được."

"Cũng giống như trục quay há? Trục kềnh càng đâu thể quay gọn, lẹ được. Ủa quên, bộ tụi mình tính ngồi lì ở đây và mở một hội thảo khoa học hay sao vậy?" Marco nhắc nhở.

"Chứ phải làm gì bây giờ?" Tôi hỏi lại.

Tụi tôi đang ngồi trong một hõm lún, nông cỡ nửa phân. Tụi tôi

không thể nhìn thấy gì hơn ngoài những hạt bụi và một thanh chấn song to bự ở phía trên.

"Ơ… tụi mình bé tẹo tèo teo, nhưng cực kỳ mạnh mẽ. Hay là chơi trò vật nhau với những hạt bụi đi." Marco hứng chí nói.

<Tụi mình nên kiếm cho núp an toàn cho đến khi Jake quay lại tìm.> Tobias nói.

"Sợ tìm hết hơi mà hổng kiếm ra tụi mình thì gay," tôi e ngại.

"Jake sẽ lưu ý mà. Vả lại, chúng ta cũng chưa đi xa lắm đâu."

Tôi thở dài, nhìn sang Marco rồi lại thở dài thêm cái nữa. Thật não cả lòng. Marco vẫn tưng tửng như thường lệ, dù đang phải ngồi chễm chệ trên đống bụi, với thanh thép khổng lồ vắt ngang ngay trên đỉnh đầu.

RẦM! RẬP!

Ba tôi đi ngang. Chắc ông tỉnh ra thăm chuồng thú.

"Tui đói quá," Marco mè nheo.

<Mình cũng vậy. Có gì nhỏ nhỏ vừa cho tụi mình ăn không há? Một con vi trùng cúm chăng?>

Vừa lúc đó chúng xuất hiện trong hõm nông. Có khoảng hơn chục con.

Thứ tụi tôi trông thấy trước tiên là cái mỏm đầu dẹp lép của chúng, đỉnh với khuôn mặt hệt như một kim tự tháp lộn ngược, với đỉnh tháp là cái cằm cong quèo, lủa tủa. Những con mắt cắm thẳng bên trên cái đầu bẹp, y như những viên đá cẩm thạch màu xanh lá cây đính vào nhẵn, và bất cứ lúc nào cũng có thể rơi rụng mất. Phần miệng tựa như miệng côn trùng, luôn nghiếm trẹo qua một bên.

Khi chúng lúi húi leo vào, tôi dòm thấy chúng mặc đồ bó sát từ đầu đến chân, óng ánh bạc. Cổ áo màu ngọc lam. Nếu không để ý đến những cái chân "bổ sung thêm", thì hình dáng cơ thể của chúng rất giống với cơ thể người.

"Hề, bồ có thể *xơi* bọn chúng đó," Marco đề nghị với Tobias.

<Bọn ta là dân Helmacron hùng mạnh của tàu *Hành Tinh Vỡ,* chiếc tàu danh tiếng nhất trong phi đoàn Helmacron lừng lẫy!> Một tên trong đám dõng dạc truyền thông điệp. <Hãy đầu hàng mau, rồi chúng bay sẽ được toàn mạng làm loài thú thoái hóa của bọn ta; còn chống cự thì chúng bay sẽ bị tiêu diệt ngay tức khắc!>

Kích cỡ của chúng cũng tí hin y như tụi tôi - có lẽ là một phần mười sáu inch. Phản xạ đầu tiên của tôi là suýt nữa thì phá lên cười. Cái lũ lít nhít này đinh ninh rằng mình sắp làm bá chủ thế giới mới ngộ chứ.

Nhưng rồi chúng chĩa tia vũ khí cầm tay vào chúng tôi. Thôi chết, tia Nghiệt nhỏ xíu kia không thể làm hại tôi khi tôi còn là một con người với kích thước bình thường, nhưng bây giờ tôi đang bé hơn cả một con bọ…

Đám Helmacron hùng hổ lấn tới.

“Đánh hay bỏ chạy đây?” Marco lẩm bẩm. Cậu ta nhìn tôi, tôi nhìn Tobias và Tobias lại nhìn… Marco.

"Thôi đi mấy bồ, mấy bồ nhớ Jake khi không có hắn ở đây để ra mấy quyết định sinh tử chớ gì," Marco cộc cằn nói.

May sao, tụi tôi cũng chẳng cần phải quyết định gì nữa, bởi vì đã có một tốp Helmacron khác, mặc đồng phục cổ áo màu đỏ tía, đã lẻn tới bao vây đằng sau tụi tôi.

<Đây là tù binh tất yếu của tàu *Thiên Hà Blaster!* Lùi lại, đồ hèn, hãy để cho những anh hùng Helmacron thực thụ thu gom chiến lợi phẩm của mình!>

“Tụi mình mà là chiến lợi phẩm ư?” Marco nói vẻ bất bình.

Sự lạnh nhạt, xích mích lộ ra mồn một. Hai nhóm Helmacron, nhóm nào cũng nhăm nhăm chĩa súng vào tụi tôi, nhưng những con mắt cẩm thạch xanh lè của chúng lại gầm ghè nhìn nhau trừng trợn.

Ngay lúc ấy, đoàn xe thiết giáp ùn ùn kéo đến.

CHƯƠNG 13

Đó là những tên khổng lồ, những ác quỷ Godzillas. Hay nói chính xác, chúng là những… con gián.

Râu chúng là những chiếc roi điện dài loằng ngoằng. Chân chúng là những cây cột điện thoại nối khớp lại với nhau. Chúng là những cỗ máy khủng khiếp, mạnh mẽ - những khối thép dày cả tấc.

Hai con gián bành ky, kêu loảng xoảng, đứng sừng sững trước tụi tôi như hai ngọn tháp. Và mùi vị của chúng chẳng dễ chịu chút nào.

<Chào, tụi mình nè,> Jake thông báo.

<Mấy bồ làm tụi tôi sợ đến muốn té đái,> Tobias cấm cẳn nói. <Bồ có nhìn xuống đây được không?>

<Không, mắt tụi này hổng được tinh cho lắm. Nhưng Ax có thể thấy mấy bồ. Ảnh đang chỉ đường cho tụi này.>

<Ax ư?> Tobias hỏi lại.

"Ax?" Tôi và Marco đồng loạt lên tiếng, đưa mắt nhìn nhau. Rồi thì, tụi tôi từ từ quay qua.

Ax đó! Một con nhện sói.

"Aaaa!"

"Aaaaa!"

Mặc dù đã biết trước đó là Ax, nhưng trỉ não tôi vẫn cứ tê cứng lại, chân muốn chảy nhão ra. Tôi ngồi phịch xuống.

Con nhện sói cao gấp đôi cặp gián, với tám chân to cỡ mái vòm Saint Louis. Cái miệng sắc lẻm, nghiến chặt, trông như hai cánh cổng địa ngục. Một cơ thể sưng chù vù, nhớp nháp, phô trương đầy lông lá xồm xoàm. Nhưng những con mắt của nó mới là thứ khiến tôi, Marco và Tobias run lên cầm cập.

Nhện sói có tám con mắt cả thảy. Vài con là mắt ghép sáng lóa chóa; có con thì vô hồn, đen thui lui; con mắt nhỏ nhất vẫn bự hơn tụi tôi nhất nhiều. Và gương mặt của nhện sói, ôi cái gương mặt ma, cứ trợn trừng trừng.

Tôi có thể cảm thấy hình ảnh đó xuyên thẳng và găm chặt vào trong não tôi. Tôi sẽ hổng thể nào quên được. Nếu tôi sống đủ một trăm năm, tôi sẽ vẫn nhớ rõ khuôn mặt đó.

<Chào,> Ax xởi lởi. <Tôi nói là mình là *người Ca* thì có gì sai không?>

"Ax, mình hy vọng bồ sẽ kiểm soát tốt cái hình biến này," tôi nói và ráng quay mặt đi coi tụi Helmacron sẽ phản ứng như thế nào. Chúng đã bắt đầu rục rịch.

<Bay tưởng sẽ làm bọn ta nao núng trước cái lốt biến tội nghiệp của bay sao? Hãy nhớ, bọn ta là những chiến binh Helmacron!>

Buồn cười là chúng lớn lối như thế mà lại chen nhau chạy tóe khói.

<Ax, hù cho chúng sợ mà bỏ chạy luôn đi,> Jake bình thản nói.

Ax quay qua, một cử động khiến tôi sởn gai ốc. Nhưng ít ra thì những con mắt gớm ghiếc kia đã nhìn đi chỗ khác.

"Eo ôi, ôi, ôi, ôi, ôiiii," Marco rùng mình. "Trời ơi, tui hổng cần nhìn cái đó đâu á. Nhìn rồi thì chắc làm tui thức giấc la hét mồ hôi mồ kê đầm đìa cả tháng luôn á."

Ax đuổi theo đám Helmacron, giật cục nhưng nhanh như cắt, một hình ảnh quái đản tôi chẳng bao giờ muốn chứng kiến. Nửa thân dưới của ảnh phủ đầy bụi cát. Bất chợt…

Păng chîu! Păng chîu!

<Aaaaahhhhhhh!> Ax thét vang.

Quên cả sợ, tôi hộc tốc leo lên thành dốc nghiêng, ghé mắt nhìn ra ngoài cái hõm. Ở đó, một trong hai con tàu Helmacron đang lượn lờ cách lớp cát đá có một phần tư inch.

Ax quằn quại, những cẳng chân lẻo khẻo dài cả dặm của ảnh khua khoắng cuống cuồng. Một con mắt của ảnh đang kêu lèo xèo và bốc khói khét lẹt.

Păng chîu! Păng chîu Păng chîu!

Bọn Helmacron lại khai hỏa, lần này cả bốn chân bên trái của con nhện - Ax đều bị xắt làm đôi, ngúc ngoắc như khúc cây gãy.

<Hoàn hình mau!> Jake hét. <Ax! Hoàn hình mau!>

Tụi tôi đã phạm phải một sai lầm chết người. Vấn đề là kích thước. Khi to xác tụi tôi có thể cười nhạo bọn Helmacron, nhưng ở đây, trong tình huống này, bọn chúng nguy hiểm không khác gì lũ Yeerk.

CHƯƠNG 14

"Bép! Bép! Bép"

Tiếng reo hò chiến thắng phát ra từ lũ Helmacron. Tiếng thét bằng miệng hẳn hoi, trái ngược hẳn với kiểu truyền ý nghĩ của chúng.

PHỤP!

Ax ngã xoài ra đất.

<Ax! Hoàn hình mau!> Jake hét.

<Thế thì tôi sẽ đè bẹp Cassie, Marco và Tobias mất, thưa Hoàng tử Jake.> Trong hoàn cảnh đó, Ax nói, giọng vẫn điềm tĩnh. Dù ảnh biết rõ, nếu chết trong lốt hình biến thì cũng vẫn là chết vĩnh viễn.

<Cassie, Marco, lại đây!> Jake gọi. <Tụi mình sẽ mang mấy bồ ra khỏi …AAAA!>

Con tàu Helmacron thứ hai nã đạn. Bộ râu gián của Jake quặt lại, y như bị ai đó cắt điện cái rụp. Mấy sợi râu rơi oạch xuống, nằm ngổn ngang như dây điện đứt.

Tobias đang ở trên cao nên chẳng làm sao nếu Ax hoàn hình, nhưng còn tôi và Marco thì vô phương. Nhưng nếu Ax không trở lại hình hài cũ, thì chỉ cần một cú bắn nữa thôi là tụi Helmacron sẽ kết liễu ảnh ngay.

"Marco! Cần phải đầu hàng!" Tôi níu lấy cánh tay cậu ta.

"Cái gì?"

"Tụi mình có thể trốn sau cũng được. Nhưng nhất thiết Ax phải hoàn hình. Cả Jake và Rachel cũng vậy. Bọn Helmacron sẽ ngừng bắn một chút để bắt giữ tù binh…"

Marco có vẻ quạu. Cậu ta hất tay tôi ra và bắt đầu vẫy vẫy lũ Helmacron ở gần nhất. "Ô, những người Helmacron hùng mạnh, hãy bắt tụi tôi làm nô lệ đi. Tụi tôi sợ sức mạnh của các ngài quá."

Một thoáng lưỡng lự, có lẽ chúng đoán là có bẫy. Nhưng chúng có thể thấy Ax không còn làm gì được nữa. Rằng Jake đang bị thương. Rồi bốn quái vật Helmacron nửa người nửa con trùng xồ tới, áp giải tụi tôi về phía con tàu đang là đà tìm cách đậu xuống đất. Lúc trước, tụi tôi thấy nó chỉ như một con tàu đồ chơi, nhưng bây giờ, trông nó to chang bang không khác gì tàu Lòng Chảo của bọn Yeerk. Trên tàu có đủ chỗ cho một trăm, nếu không nói là một ngàn Helmacron trú ngụ.

<Lên! Lên! Lên!> Một tên Helmacron hét lên, ấn tôi vào chiếc thang từ trên tàu thòng xuống. Tôi cố chạy hết sức cho kịp với cú đẩy của hắn. Cầu thang bắt đầu chuyển động trong khi tôi vẫn còn đang đeo tòn teng.

Nhìn quanh quất, tôi nhận ra mình đang leo vào một khu vực chứa máy bay rộng thênh thang. Bên phải bên trái đều có khoảng một tá phi cơ tỉ hon treo trên mắc.

<Á há! Các ngươi thấy sức mạnh ghê gớm của bọn ta và run sợ!>

"Tôi thấy sức mạnh của các anh. Thế còn sự run sợ của các anh đâu?" Marco hỏi.

Rừng mắt cầm thạch lúng liếng của lũ Helmacron nhìn tụi tôi trân trối.

"Ôi, không. Tụi mình thành tù binh của những sinh vật hổng có óc khôi hài tẹo nào," Marco than vãn.

<Chúng bay giờ đã là nô lệ trên boong tàu *Hành Tinh Vỡ* tráng lệ. Bọn ta sẽ mang chúng bay tới trình diện thuyền trưởng. Chúng bay sẽ phải bò!>

Hai tên Helmacron hích tôi khuyu xuống. Chẳng đau gì hết, có lẽ tại vì tôi quá bé. Mà cũng vì bé tẹo như con bọ chét nên tôi không ngã xa.

Tưởng sao chứ bò thì quá dễ. Khi nhỏ tí xíu, bạn rất dễ trở nên mạnh mẽ. Tôi lết đi trên hai đầu gối và hai bàn tay, nhẹ như không.

Tụi tôi phải bò quá xa. Con tàu dài cả dặm chứ không ít. Tụi tôi quẹo xuống những hành lang sáng trưng, leo lên những cầu thang, rồi lại đi vào những căn buồng hẹp chứa đầu trang thiết bị to đùng. Bò suốt dọc đường.

Thật là một con tàu ồn ào, náo nhiệt. Khắp nơi tràn ngập những tiếng lách cách, xủng xoẻng và tiếng rên ư ử. Nó sáng một cách bất thường - sáng hơn bất cứ con người nào có thể chịu nổi.

Cuối cùng, tụi tôi bò tới một căn phòng có mái trần hình vòm cung và sàn nhà khum khum như cái tô cạn. Chính giữa phòng có một tên Helmacron đứng sừng sững. Vô số tia sáng chiếu lóe chóe vào anh ta như ánh đèn rọi vào một ngôi sao màn bạc trong lễ trao giải Oscar. Trông anh ta cũng giống như bất cứ tên Helmacron nào khác, nhưng có quấn thêm một cái áo choàng không tay, óng ánh vàng.

Chỉ có một điểm khác biệt.

"Anh ta chết rồi," tôi thì thào.

"Ừ, hắn ngoẻo thật." Marco đồng ý.

Thuyền trưởng Helmacron chẳng động đậy, chẳng thở, cũng chẳng nhìn vào tụi tôi. Toàn thân anh ta được phủ kín bằng cái gì đó trông ná ná như mốc bánh mì và mạng nhện.

Tệ hơn nữa, tụi tôi còn thấy rõ rành rành anh ta đã chết như thế nào. Hai cánh tay và bốn cẳng chân của anh ta bị cùm chặt vào boong tàu. Ba lưỡi gươm thép dài ngoẵng đâm xuyên qua cơ thể anh ta. Tất cả đều toát lên vẻ trang nghiêm, trịnh trọng.

Cứ như…

"Khùng," Marco lầm rầm. "Đám này bị chập mạch hết rồi."

CHƯƠNG 15

Ôi, muôn tâu Thánh Thượng, vị thánh vĩ đại nhất trong các vị thánh vĩ đại, vị vua anh minh nhất trong các vị vua anh minh! Chúng thần đã bắt giữ hai trong số những người lại có chuyển đổi! Run sợ trước sức mạnh của chúng thần, chúng đã tự động quy hàng! Tàu Thiên Hà Blaster là đồ vô tích sự, không trợ giúp được cho bất kỳ ai!

Trích nhật ký tàu Helmacron, *Hành Tinh Vỡ*

<Hãy quỳ trước thuyền trưởng!>

Marco nhìn tôi, vẻ ngây ngô, "Tụi mình phải quỳ làm sao đây? Trước giờ tui chưa bao giờ quỳ." Tôi nhún vai.

<Quỳ xuống!>

"Chúng tôi không biết quỳ như thế nào," tôi phân trần với tên Helmacron đứng gần nhất. "Anh biết đấy, do khác nền văn minh và khác phong tục tập quán. Có lẽ anh nên chỉ cho chúng tôi…"

Đám Helmacron đưa nhìn nhau, rồi một tên lên tiếng, <Chúng bay cứ quỳ theo kiểu của chúng bay. Cứ quỳ như bình thường ỉ.>

Tôi thoáng thấy vẻ tinh quái nhá lên trong mắt Marco. "Bồ nghe quý ông đây nói rồi chứ, Cassie. Tụi mình quỳ đi."

Nói đoạn cậu ta nhún hai chân về phía trước, bật ngửa ra rồi đan vòng hai tay ra sau gáy, nằm thảnh thơi y như đang sưởi nắng trên bãi biển.

"Tôi xin quỳ trước thuyền trưởng Helmacron hùng mạnh - nhà vô địch thế giới không bàn cãi của hạng cân bụi! Tôi xin thành khẩn quỳ như một đứa con trai không kiếm được bạn nhảy cho buổi khiêu vũ toàn trường, mà cô gái duy nhất còn lẻ cặp lại chỉnh là cô trưởng nhóm cổ động viên quá khích! Ôi, vì thế mà chúng tôi xin quỳ. Cassie, bồ có thể tham gia vào bất kỳ lúc nào…"

Marco quay đầu qua, thảy cho tôi một cái nhìn khinh khi. "Ồ, thế mới là quỳ chứ. Nhớ cho thêm một ỉt cảm xúc vào nữa nha."

"Ôi, tôi xin quỳ mọp… à… ờ… như một người thực sự quỳ," tôi cà tửng.

Marco hào hứng nhảy vào trò đùa mới của mình. Dẫu sao thì cậu ta cũng có khối khán thính giả lý tưởng mà. "Ôi, muôn tâu vị thuyền trưởng Helmacron đã tuyệt mạng! Chúng tôi xin quỳ mọp như những tay nghiền video game bị lạc trong khu thương xá mà trong túi mà không có lấy một cắc! Chúng tôi xin quỳ và quỳ! Các vị không thể tưởng tượng nổi sự tha thiết trong cái quỳ của chúng tôi đâu! Chúng tôi xin…"

<Đủ rồi! Nào, bây giờ hãy nói cho bọn ta biết vị trí của nguồn năng lượng.>

"Chiếc hộp xanh ỉ hả?" Tôi hỏi.

<Đúng, chiếc hộp màu xanh có quyền năng chuyển đổi!>

“Tôi không biết nó ở đâu. Một người bạn của tôi đã giấu nó đi rồi…”

<Bạn?>

“Vâng, những người khác… như chúng tôi. Những người đi với chúng tôi.”

<Bật màn hình vĩnh cửu lên!>

Đột nhiên, toàn bộ máy trần vòm cung sáng rực lên, chiếu hình không gian ba chiều của khung cảnh bên trong chuồng thú. Tôi thấy Jake, Rachel và Ax. Tất cả đều còn sống, khỏe mạnh và đều ở trong kích cỡ và hình dạng thật của mình. Bọn bạn tôi đang lườm muốn nổ đom đóm mắt vào con tàu giam giữ tụi tôi.

Màn hình xao động để phóng to hình ảnh Tobias bé tí nị đang đậu chênh vênh trên vai Rachel.

<Đứa nào biết vị trí của chiếc hộp xanh?>

Hà! Tôi thở phào nhẹ nhõm khi thấy cả nhóm không sứt mẻ gì. Hy vọng Tobias cũng ổn, dù là bị thu nhỏ…

<Đứa nào!> Tên Helmacron quát. <Đứa bốn mắt hay đứa có cánh? Đứa mắt xanh da trời hay đứa đô con?>

“Chẳng đứa nào cả,” Marco mau mắn đáp. “Mà là đứa khác. Đứa này không có mặt ở đây.”

Tôi gật đầu nghiêm chỉnh. “Đúng, là người khác.”

Tất nhiên là tụi tôi chẳng biết mình sẽ phải nói gì nữa. Nhưng rồi tụi Helmacron phân tích câu trả lời.

<Đừng bày đặt lừa phỉnh bọn ta! Bộ cảm biến của bọn ta có thể phát hiện ra đứa có quyền năng chuyển đổi. Bất kỳ ai có ký hiệu năng lượng đó đều bị bọn ta tìm ra!>

Marco và tôi liếc trộm nhau.

“Năng lượng chuyển đổi… tức là… bọn mi có thể biết ai có quyền năng biến hình hả?” Marco hỏi, vẻ bán tín bán nghi.

<Bọn ta là Helmacron, những lãnh chúa của dải thiên hà! Nền khoa học và kỹ thuật của bọn ta phát triển cực thịnh. Bọn ta có thể dễ dàng xuyên thủng các hình thức ngụy trang ngờ nghệch của chúng bay và thấy năng lượng chuyển đổi đang hoạt động.>

“Chúng phân biệt được người có khả năng biến hình,” tôi nói với Marco, ráng không reo lên khoái trá. Nhưng lúc đó, hình như Marco vẫn chưa hiểu ra điều tôi đang toan tính.

“Ôi, thưa chủ nhân vô cùng dũng mãnh,” tôi ngoan ngoãn nói. “Chúng tôi có ngu ngốc mới dám lừa gạt các ngài. Ở trên hành tinh này chỉ có duy nhất một người khác cũng sở hữu năng lượng chuyển đổi như chúng tôi. Hắn ta chính là đối tượng các ngài cần tìm để đánh bại!”

<Bọn ta sẽ dẫm nát hắn dưới chân mình! Hắn sẽ phải quỳ gối trước bọn ta vào ngày phán xét!>

Xem ra Marco vẫn chưa thông.

“Chẳng việc gì phải giấu giếm hắn trước dân Helmacron, Marco.” Tôi nói. “Chỉ duy nhất một người khác có khả năng biến hình trên Trái Đất. Dân Helmacron sẽ phải tiêu hủy hắn ta.”

Một ánh chớp xẹt qua óc Marco. “Visser Ba hả?”

Tôi gật đầu. “Đúng, Visser Ba.”

CHƯƠNG 16

"Tụi mình sẽ hướng dẫn họ đến chỗ Visser Ba chứ?" Marco hỏi tôi bằng giọng sẽ sàng hết biết.

"Bồ có ý nào hay hơn không?"

"Không," cậu ta lắc đầu tỏ vẻ thán phục. "Có điều hơi… xảo trá một chút. Tui không ngờ bồ cũng tinh quái quá đi, Cassie."

Visser Ba, tên cầm đầu cuộc xâm lăng Trái Đất, tên Mượn xác-Andatile duy nhất trong dải thiên hà. Yeerk duy nhất có khả năng biến hình.

"Chỉ một khúc mắc: tụi mình biết tìm Visser Ba ở đâu bi giờ?"

Marco nghĩ ngợi. "Có nhiều khả năng hắn đang ở trên tàu Lưỡi Rìu, hay trên tàu Lòng Chảo, hay đang ở trong vũng Yeerk. Hoặc…"

"Bồ nghĩ những chú chàng này sẽ tìm ra tàu Lưỡi Rìu hả?"

Marco rụt vai. "Một câu hỏi thiết thực hơn: những chú bé tí hon này sẽ làm gì khi tìm ra Visser Ba? Chẳng lẽ họ sẽ chích hắn bằng những tia Nghiệt xỉu xịu kia?"

<Chúng bay phải dẫn bọn ta tìm ra tên có năng lượng chuyển đổi kia!> Một tên Helmacron cất giọng tru tréo.

"Hắn đang ở trên tàu không gian. Ở trên quỹ đạo," tôi bảo.

<Láo! Bọn ta không khùng đâu nha, bọn ta là hình ảnh cực kỳ mẫu mực của những người Helmacron can đảm và thông minh. Bọn ta thừa biết là giống loài tội nghiệp của chúng bay không có khả năng du hành vũ trụ thật sự.> tên Helmacron cất giọng nhạo báng.

"Chính xác," Marco nói êm ru. "Nhưng nhân vật các ngài tìm kiếm không phải là loài người. Này nhé, Helmacron các ngài không phải là những sinh vật lạ duy nhất muốn thôn tính Trái Đất. Còn có loài được gọi là Yeerk nữa."

Tin tức này gây ra một hiệu ứng toàn vẹn. Trong phòng vốn đã có nửa tá Helmacron bu quanh vị thuyền trưởng cứng ngắc. Giờ đây bất chợt có thêm rất nhiều Helmacron từ đâu rần rần kéo vô, tất cả đều inh ỏi truyền ý nghĩ. Một số Helmacron hấp tấp bấm bấm cài gì đó trông như bảng điều khiển máy tính. Những tên khác thì hì hục lôi những thứ vũ khí quá khổ vào.

Trong một rừng tiếng ong óng, rì rào, hỗn độn ấy, từ <Yeerk!> được lặp đi lặp lại không ngớt.

"Chúng biết bọn Yeerk," tôi nhận xét.

"Ừ, đúng rồi."

Bên cạnh những tiếng hú rít, gào la đó là những điệu bộ múa may quay cuồng với những gương mặt phẫn nộ và căng thẳng tột độ. Đột nhiên, không hề báo trước, tôi bỗng thấy hàng loạt lưỡi kiếm thép chẳng biết xuất xứ từ đâu thọc xoèn xoẹt qua! Bốn hay năm Helmacron tự nhiên bị tất cả các Helmacron còn lại bao vây chặt

cứng.

<Chết này! Đồ ngu!> Lũ nổi loạn thét. Những lưỡi gươm khua loang loáng và mớ Helmacron yếm thế bỗng biến khỏi tầm nhìn của tụi tôi, khuất sau bức tường các Helmacron đang hăng máu.

Sự yên lặng chợt ập đến, cũng đột ngột không kém gì sự huyên náo hồi nãy. Qua những khe hở của đám đông, tôi có thể thấy tụi Helmacron bị gươm xuyên thủng nằm xuội lơ.

Ôi trời, thật là một cảnh tượng hãi hùng. Nhưng coi bộ đám Helmacron còn lại chẳng mảy may bức xúc gì.

"Tốt hơn tụi mình nên chuồn khỏi đây mau," Marco lầm rầm. "Đám quỷ này mất trí rồi."

"Mình nghĩ chúng sẽ không, hoặc đúng hơn là chưa làm hại tụi mình đâu."

Một tên Helmacron quay qua dòm chằm chặp vào tụi tôi. <Thằng Yeerk có năng lượng chuyển đổi ở đâu? Nói mau, đồ chậm chạp, nếu không chúng bay sẽ bị nghiền nát dưới gót chân bọn ta!>

"Bọn Yeerk có một tàu Lòng Chảo và một tàu Lưỡi Rìu ở trên quỹ đạo," Marco khai báo. "Cần phải bắt đầu từ tàu Lưỡi Rìu, nhưng nó được ngụy trang rất kỹ, có thể qua mặt được tất cả các bộ cảm biến, radar và những máy móc khác."

<Đồ ngu! Bọn ta là Helmacron! Kỹ thuật cổ lỗ của tụi Yeerk chẳng là cái đinh gì đối với bọn ta cả!>

"Dĩ nhiên," tôi nói nhẹ nhàng. "Nhưng các ngài có thấy không? Bọn Yeerk đã ở đây, có lẽ các ngài nên lưu tâm đến chúng thì hơn và thả chúng tôi đi…"

<Bọn ta sẽ đem đồ kẻ cướp Yeerk về! Sẽ xay nhuyễn chúng ra! Chúng sẽ rên la trong kinh hoàng! Loài người là mục tiêu cho bọn ta bắt làm nô lệ! Bọn ta là Helmacron hùng mạnh! Là chủ nhân của dải thiên hà!>

"Bá cháy," Marco bình phẩm.

Xong, tên Helmacron cao giọng ra lệnh bằng ý nghĩ nghe mà xốc gáy. <Đực! Đực! Đực! Lại đây!>

Một cánh cửa mở nứt ra từ sàn nhà, rồi một cái đầu run rẩy, lớ ngớ lòi lên. Nó cũng y chang như những tên Helmacron khác, nhưng nhỏ con hơn. Cái đầu bẹp hơn nghiên vầu về trước. Phần miệng coi đỡ ghê hơn, tuy vẫn mang vẻ côn trùng nhưng nhẹ nhõm và dịu dàng hơn. Nhìn tổng thể, sinh vật này toát lên vẻ khúm núm, nhún nhường.

<Đực! Hãy giữ tụi lạ này và hãy chỉ cho chúng cách vâng lời!>

Tên Helmacron đẩy tụi tôi chui qua lỗ cửa…

"Đực là gì ta?" Marco thắc mắc. "Có phải anh ta… ý mình… đây… là…"

"Mình cũng nghĩ vậy," tôi gục gặc. "Những Helmacron to xác, bẳn tính kia chính là Helmacron cái. Còn gã này là Helmacron đực."

“Chèng đéc ơi, bây giờ thì tui sợ thật sự rồi. Đây là một giống loài đầy những bà chằn giống như… Rachel.”

CHƯƠNG 17

＜Ta là giáo viên dạy bọn mi về sự phục tùng.＞

Tụi tôi được lôi vào một căn phòng nhỏ cỡ viên aspirin. Ồ, đi nhiên tất cả mọi thứ đều nhỏ, nhưng ý tôi muốn nói là nó có vẻ nhỏ đối với chúng tôi.

Không có bàn ghế hay bất cứ đồ đạc nào khác. Tôi đoán tụi Helmacron chẳng màng đến chuyện đứng hay ngồi. Cả tụi tôi cũng vậy - tôi cảm thấy khỏe khoắn vì kích cỡ của mình.

“Tên anh là gì?” tôi hỏi anh chàng Helmacron giống đực.

＜Tên ư?＞

“Thôi bỏ.”

Marco đề xuất, “Thế tụi tôi gọi anh là *‘Hèn’* có sao không, nghe này Hèn…”

"Marco, nói vậy không hay chút nào," tôi cắt lời.

"Hắn hổng có tên, và tụi mình phải công nhận một điều là: hắn là đồ hèn. Vậy thì, này anh *Hèn*, nói cho tôi biết về thuyền trưởng đi? Ông ta chết rồi mà.”

＜Bà ta chứ. Ừ, bà ta đã chết.＞

“Tại sao các anh lại muốn thuyền trưởng chết?”

＜Để đảm bảo bà ta sẽ không phạm sai lầm nữa…＞

Marco sững sờ, nhưng anh chàng Helmacron *“Hèn”* kiên nhẫn vẫn thao thao giải thích tiếp.

＜Cần phải thủ tiêu những kẻ mắc sai sót. Tất nhiên, thuyền trưởng, người khi còn sống đã ra bao nhiêu quyết định, chắc chắn sẽ phạm rất nhiều sai lầm. Một thuyền trưởng phạm quá nhiều lỗi lầm thì đương nhiên phải bị hạ bệ chứ sao? Như vậy, thuyền trưởng cần phải được kính trọng và được lật đổ bởi tất cả.＞

Marco nhìn tôi bất lực. “Đầu óc bọn này thật quái đản.” Cậu ta quay sang *"Hèn"*. “Thế còn những chỉ huy khác thì sao? Tất cả đều bị giết hết à?”

＜Đúng, một Helmacron cái sẽ vươn lên vị trí quan trọng trong xã hội chúng tôi nếu cô ta không gây rắc rối. Cô ta phải là một biểu tượng mà mọi Helmacron đều ngưỡng mộ.＞

"Cũng giống xã hội tụi mình đó chớ," tôi thì thầm.

“Nè *"Hèn"*, có phải nhiệm vụ của anh là hướng dẫn chúng tôi cách hành xử không?”

＜Phải. Chúng bay phải vâng lệnh tất cả các quý bà, quý cô. Chúng bay phải rửa thực phẩm trước khi ăn. Như tất cả Helmacron đực, chúng bay phải luôn im lặng và khiêm nhường.＞

“Tôi không phải là giống đực,” tôi nói. “Tôi là con gái, tức giống cái.”

＜Không! Bay là nô lệ, vì vậy bay cũng là giống đực và phải làm

bất cứ điều gì giống cái sai bảo.>

"Vậy á? Đó là luật sao?"

<Đúng, nếu không chịu tuân theo luật lệ thì chúng bay sẽ bị giết. Chúng bay phải ở yên trong căn phòng này cho đến khi được triệu hồi,> *Hèn* nhẹ giọng. <Giờ thì ta để bọn bay ở lại đây.>

Một cánh cửa bật mở, chàng Helmacron bước ra ngoài và cửa sập lại ngay sau lưng gã.

Marco và tôi nhìn nhau. "Đám dân này điên loạn hết chỗ nói. Tụi mình cần phải trốn khỏi cái nhà thương điên này thôi. Tui hổng muốn *trở thành thuyền trưởng* đâu."

"Ờ, đúng đó. Làm ơn đừng *thăng chức* sớm. Nhưng tụi mình cần phải suy tính đã. Bọn Helmacron đang ráo riết đuổi theo Visser Ba. Điều đó có nghĩa là chúng tạm thời bỏ mặc Jake, Rachel và Tobias. Vậy là tốt rồi. Mặt khác, theo mình thì hình như chúng cần chiếc hộp xanh để tạo ra tia thu nhỏ. Và tụi mình cần chúng đưa trở về hình hài cũ," tôi lập luận.

"Nếu bọn chúng có thể làm tụi mình lớn trở lại... Ồ, nếu đó là thiết bị chỉ chiều một chiều thôi thì sao ta? Bồ có khi nào nghĩ tới khả năng đó không?"

"Mình hổng muốn nghĩ theo kiểu đó," tôi nói. "Mình có một gia đình và mình muốn quay trở lại. Và mình muốn có cuộc sống của mình."

"Chúng có thể hay có muốn giải phóng chúng ta hay không thì chỉ có chúng mới biết! Nếu phải vĩnh viễn nhỏ xíu thế này thì tụi mình sẽ lớn lên, sẽ sinh con đẻ cái và sẽ khai sinh ra một loài mới hoàn toàn: loài người tí hon." Marco nói, vẻ đăm chiêu.

"Marco, làm ơn nghiêm chỉnh chút giùm đi! Hãy nghĩ coi xem tụi mình phải làm gì…"

"Hừ." Marco thở hắt ra. Tui đâu có biết phải làm gì. Nhưng tui biết chắc chắn một điều: đây là tụi mát dây. Chúng thanh toán chỉ huy của mình, rồi lại dựng những tên khác lên thay thế. Rất có thể, tụi mình sẽ tiêu đời chẳng vì lý do gì cả. Cho nên, ưu tiên số một bây giờ không phải là giúp chúng tìm ra Visser Ba mà là *trốn khỏi nơi này*."

"Nhưng bây giờ, có lẽ tụi mình đang chơi vơi trong không gian, trên đường đi tìm tàu Lưỡi Rìu cũng nên - biết trốn đằng nào đây?"

Cửa bỗng mở thình lình. Một Helmacron cái vênh váo bước vào và cất giọng nạt nộ. <Đi theo ta, đám người lạ rác rưởi kia!>

"Vâng, thưa quý bà!" Marco dài giọng.

Chúng tôi bị điệu trở lại chỗ có vẻ là cầu trực chiến của con tàu. Chẳng hề có thuyền trưởng, dù còn sống hay đã đi đời. Xem ra tụi Helmacron tự làm công việc của mình, không cần phải được sai khiến. Dầu vậy, sự bất đồng ý kiến vẫn hiện hữu mọi lúc, mọi nơi.

<Hiển thị!> Hướng dẫn viên Helmacron của tụi tôi quát.

Con tàu Lưỡi Rìu của Visser Ba hiện ra trên một màn hình video,

hình ảnh không gian hai-chiều dẹp lép.

"Chao," Marco tấm tắc. "Các anh, à các quý bà đã tìm ra tàu Lưỡi Rìu nhanh thật!"

<Bọn ta là Helmacron! Đồ ăn cướp và lường gạt Yeerk sẽ phải van xin được tha mạng khi bọn ta dẫm lên hình hài rúm ró của tụi nó!>

Tôi chợt liên tưởng đến bọn sên Yeerk trong cơ thể tự nhiên và một đoàn quân Helmacron nhỏ xíu thi nhau dẫm đạp lên đó - giống như một đàn kiến bâu lấy miếng xúc xích doo-doo. Tôi ráng nín cười.

<Bọn ta đã phát hiện ra con tàu Lưỡi Rìu èo uột! Nhưng một phi cơ Yeerk nhỏ hơn đã tách khỏi nó và hướng về phía bề mặt hành tinh này. Bộ cảm biến của bọn ta chỉ ra trên boong chiếc phi cơ này có một người phát ra những tín hiệu cảm biến đặc trưng của năng lượng chuyển đổi!>

"Visser Ba," tôi nói. "Chắc chắn hắn đang trên đường đi đoạt chiếc hộp xanh…"

Tàu Helmacron liền nhấp nhổm không yên. Chúng tôi thấy một chiếc Con Rệp lao xuống, xuyên qua bầu khí quyển xanh da trời. Bờ biển thân quen của chúng tôi trải dài bên dưới.

Mặt trời sắp khuất bóng. Lằn ranh tối hù đang lừ lừ quanh Trái Đất, sắp sửa bỏ đến ngôi nhà của tôi. Thốt nhiên, tôi ngậm ngùi nhận ra mình đang cách xa cuộc sống thân thương ấy biết nhường nào. Không cách xa đến hàng dặm, mà chỉ xa có hàng tấc và hàng phân thôi. Ba mẹ tôi giờ trở thành những quái vật khổng lồ cao tận trời. Marco và tôi, và có lẽ cả Tobias nữa, đang bị bỏ lại hoàn toàn cô độc trên vũ trụ này.

<Nói cho bọn ta biết tàu Con Rệp Yeerk sẽ đáp xuống chỗ nào!>

Tôi ghé mắt nhìn màn hình. "Làm ơn cho nó to ra được không? Tức là phóng đại lên í?"

Màn hình giật cục một cái, chiếu cận cảnh.

"Hây, nhìn kìa!" Tôi reo lên. "Thú vị thật!" Tôi có thể thấy dải đại lộ uốn quanh trường tôi, với những nhà hàng thức ăn nhanh, cửa hàng quần áo, ngân hàng và những tấm biển quảng cáo.

Có một nhà hàng bị bỏ hoang, đứng chơ vơ trong một bãi đậu xe cỏ dại mọc um tùm. Tàu Con Rệp, vô hình đối với người trần mắt thịt nhờ lớp vỏ ngụy trang tinh xảo, đang chuẩn bị hạ xuống nhà hàng vắng vẻ kia.

Bỗng nhiên, mái nhà hàng bật nứt ra như một đôi cửa trượt. Tàu Con Rệp chở Visser Ba đủng đỉnh chui vô bên trong. Mái nhà liền lại ngay sau khi tàu lọt vào. Rồi gần như liền sau đó, một chiếc xe hơi limousine phóng vù ra, xé toạc bãi đậu xe.

"Khôn thiệt ta," Marco thán phục.

"Đó là một toà nhà bỏ không," tôi nói với bà Helmacron. "Tên Visser đã biến thành người và đi ra trên chiếc xe màu đen kia kìa."

<Thế thì bọn ta sẽ đè bẹp hắn ở trong đó! Bọn ta sẽ thanh trừ hắn!

Bọn ta sẽ hạ nhục hắn cho đến khi hắn bò lăn bò càng và nài xin cái chết ân huệ. >

"À há," Marco nói khô khốc. "Tụi này cũng đã cố làm điều đó hoài rồi."

CHƯƠNG 18

Muôn tâu Bệ Hạ, vị thủ lĩnh kiên gan nhất! Chúng thần xin phủ phục trước Người, mặc dù chúng thần đang ở cách xa Người nhiều năm ánh sáng. Bổn phận buồn bã của chúng thần là phải báo cáo rằng: những tên càn rỡ phản phúc của tàu Thiên Hà Blaster đã tháo chạy! Chúng đã bắt đi hai sinh vật lạ đáng lý ra là của chúng thần và chạy mất! Chúng đã rời bỏ chúng thần, những chiến binh trung thành của Người, để chiến đấu với Kẻ Thù To Xác hầu lấy lại chiếc hộp xanh chứa năng lượng chuyển đổi.

Trích nhật ký tàu Helmacron,
Hành Tinh Vỡ.

Giống y như phim *Vũ Khí Tôi Thượng*[10]," Marco nói. "Tuyệt chưa! Đây thiệt là một cảnh tượng rượt đuổi kỳ cục nhất trần đời."

Visser Ba đã biến hình thành người và bước vào chiếc xe limousine. Tụi tôi từng thấy hắn làm như thế trước đây. Tôi đoán hắn thích xe limo là vì bên trong lớp kính đen ngòm của chiếc xe hắn có thể biến hình và hoàn hình mà không bị phát hiện.

Và có lẽ ở trong chiếc xe đó hắn còn có thể làm nhiều thứ khác tàn ác hơn. Visser Ba rõ ràng không tử tế với lũ tay chân của hắn cho lắm.

Chiếc limo lướt êm ru trên đại lộ. Màn đêm dần buông và rừng đèn neon đã thắp sáng. Những bộ phận hãm thanh vàng chóe lướt loang loáng thành những đường vân đen bóng trên chiếc limo. Chữ *Mobil* bên sườn xe lượn nhoay nhoáy như một con rắn xanh da trời và đỏ.

Một chiếc xe cứu thương hụ còi lao vụt qua. Một chiếc xe tải nhỏ chất đầy phụ huynh và con cái phăm phăm song hành với chiếc xe chở con quái vật nguy hiểu nhất Trái Đất, hay có lẽ là nguy hiểm nhất dải thiên hà…

Tụi tôi thấy rõ tất cả những hình ảnh này bởi vì khắp cầu trực chiến đều gắn màn hình. Tàu Helmacron bay là là bên hông chiếc limo, cánh cửa sổ bên phải phía sau chừng hơn một mét.

Đột nhiên, tàu *Thiên Hà Blaster* rẽ ngoặt qua bên trái và bắn.

Păng chíu! Păng chíu!

Chùm tia sáng khổng lồ, dày cui phóng veo về phía cửa sổ. Nhưng đi nhiên, đối với chúng tôi, tấm cửa sổ kia là một vách đá đen thui, nhẵn thín. Màn hình Helmacron không phóng to mà lại thu nhỏ. Vì vậy, khi những tia năng lượng phóng đi, chúng chỉ còn nhỏ tí như những sợi tóc sang sáng.

<Aaaa! Chết này, Yeerk! Thấy sức mạnh của bọn ta chưa?> Mấy bà Helmacron gào thét tưng bừng, tựa một đám cổ động viên bóng đá cuồng nhiệt khi đội nhà ghi bàn nâng tỉ số.

<Nữa này! Nữa này! Hãy trừng phạt tên Yeerk kiêu ngạo kia!>

Păng chíu! Păng chíu!

Một lần nữa, khoang tàu tràn ngập tiếng reo hò, la hét. Sau đó, tấm cửa sổ xe limo bắt đầu hạ thấp xuống. Một gương mặt người nhăn nhó thòi ra ngoài.

Đích thị là Visser Ba! Tụi tôi biết lốt hình người của hắn. Cho dù cải trang làm người, hắn cũng không che giấu được vẻ hiểm độc.

Nhưng ngay lúc này thì hắn không tỏ ra đáng sợ lắm, mà chỉ khá bối rối. Tôi thấy cái miệng người của hắn mấp máy từ "Cái gì?" Và rồi từ từ vẻ mặt hắn lộ rõ nét kinh ngạc.

“Helmacron?” Miệng hắn thốt lên trong câm lặng.

<Sinh vật đó đang nói từ gì thế?> bà Helmacron gần nhất hạch hỏi tụi tôi.

"Hắn nói 'Helmacron?'"

<Á à!> Mấy Helmacron gầm lên bằng ý nghĩ. Những lỗ miệng côn trùng gớm ghiếc tranh nhau bật ra những âm thanh “Bép! Bép! Bép!”

<Nào, hãy cảm nhận nỗi kinh hoàng của bay đi, Yeerk!>

Păng chîu! Păng chîu!

Tàu *Thiên Hà Blaster* phóng hỏa, thẳng vào gương mặt xấu xí y như gương mặt của Kinh Kong[11] đang thò vào cửa sổ một tòa nhà chọc trời.

Bàn tay người của Visser Ba chụp lấy mặt và vuốt đi hai vết máu nhỏ xíu. Hắn nhìn chằm chằm vào vết máu một thoáng rồi đưa cặp mắt nảy lửa nhìn lên tàu Helmacron.

<Hãy xem hắn đang bất lực và run lên kinh hãi kìa!>

"Bồ có thấy có chút gì kinh hãi run sợ và bất lực ở đó không?" Tôi thì thầm với Marco.

"Không. Chỉ thấy một tên Yeerk trong lốt hình một quan chức thôi."

Và ngay lúc đó tình thế cuộc rượt đuổi xoay chuyển chết người.

Chiếc xe limo thình lình đổi hướng đột ngột. Một bức tường thép cùng với kính và gương mặt tàn ác chợt bay vèo về hướng tụi tôi, hừng hực như con sóng thủy triều.

Tàu *Thiên Hà Blaster* lộn mèo và thoát hiểm trong đường tơ kẽ tóc.

Chợt, một con người to như núi Matterhorn[12] nhô lên từ nóc chiếc limo đập vào mắt tôi.

“Cửa hứng nắng!” Marco la như bị bóp cổ. “Một tên Mượn xác-Người chui lên từ mui xe, chỗ cửa hứng nắng.

Trong tay tên Mượn xác có một khẩu súng. Tôi đã quá mệt mỏi với trò so sánh kích thước rồi, nhưng khẩu súng hắn đang chĩa về phía tụi tôi to khủng khiếp - đại bác chỉ đáng hàng tép riu thôi.

Bạn phải hiểu rằng tôi chỉ cao có một phần mười sáu inch. Viên đạn từ khẩu súng đó vọt ra có thể dài gấp mười, mười hai lần chiều cao tụi tôi. Nếu tỉnh tỉ lệ như lúc tôi chưa bị thu nhỏ thì viên đạn sẽ dài cỡ mười lăm mét.

BÙM!

Lửa nháng lên từ nòng súng. Lửa phụt ra như núi lửa phun. Và

viên đạn to cỡ chiếc xe buýt bay thẳng vào tàu *Thiên Hà Blaster*.

CHƯƠNG 19

Chiếc *Thiên Hà Blaster* vụt lên với tốc độ ánh sáng. Viên đạn bự nhất vũ trụ bay sượt qua, bỏ lại một cơn lốc kinh hoàng trên đường đi của nó.

<Sức mấy hắn dám tấn công bọn ta! Con thú bẩn thỉu đó sẽ phải nguyền rủa cái ngày nó sinh ra!> Mấy bà Helmacron lại rít róng.

Marco nhìn tôi, run như cầy sấy. Tôi cũng chẳng khá hơn.

Păng chĩu! Păng chĩu!

BÙM! BÙM!

Chiếc limo ngoặt hướng cái rụp. Nhưng con tàu tỉ hon bẻ lái còn ghê rợn hơn.

Chúng tôi đang bay bên trên chiếc limo. Tên Mượn xác-Người ở ngay phía dưới, gương súng lên.

Păng chĩu!

Tàu Helmacron phát hỏa và tên người giả hiệu điên tiết né hụp xuống.

BÙM!

Lại một viên đoạn cỡ con cá voi lưng gù bay chĩu qua.

Quái đản cái là, trong tình huống hiểm nghèo như thế này mà mấy bà Helmacron vẫn không ngớt hò la, hú hét và kêu bép-bép. Mấy bả luôn miệng tuôn ra những lời đe dọa và khiêu khích.

Và rồi tình thế đến hồi tệ hại. Con tàu bay chệnh ra đằng sau chiếc limo.

"Không! Đồ ngu si! Xe cộ đang hà rầm!" Marco hốt hoảng la rùm.

Qua màn hình tôi thấy một cảnh tượng hãi hùng: một chiếc xe hơi đang lao xồng xộc vào tụi tôi. Đó là một chiếc xe thể thao. Mỗi thanh thép trên lưới bảo vệ sáng bóng của nó to cỡ tòa nhà Empire State.

"Bay lên!" tôi thét.

<Lên! Lên! Lên!> Một bà Helmacron hét.

<Xuống! Xuống! Xuống!> Một bà khác không chịu.

Tàu *Thiên Hà Blaster* chúc xuống. Nhưng cơn lốc bốn bánh đang nhắm về hướng tụi tôi với tốc độ không thể tin nổi. Một cái hãm xung có chiều dài như cả một bờ biển nằm chình ình trên màn hình.

Chợt, tàu Helmacron chui ngay vào gầm xe, sát sạt có một milimét. Những bánh xe lăn xoèn xoẹt bên cạnh tụi tôi. Gió quất vù vù. Tụi tôi chui tọt ra qua thanh chắn va đằng sau.

Lại một chiếc xe khác ở ngay trước mũi tụi tôi. Đám Helmacron không cãi nhau chí chóe chuyện "lên" hay "xuống" như hồi nãy nữa, mà cẩn thận… tuốt những lưỡi gươm dài ra, vung lên.

Tôi co rúm người nép vào thành tàu cong vòng, và hoảng vía giật Marco xuống cùng núp với mình.

"Chúng ra cần phải ra khỏi đây," tôi xì xầm. "Ngay lập tức."

“Nhưng bằng cách nào?”

“Biến hình.”

“Biến hình á? Những anh chàng, à những bà chằn này có thể nhìn xuyên qua lốt hình biến. Tụi mình mà biến thành sói hay bất cứ con gì cũng sẽ bị chúng bắn mất thôi!”

“Tất cả là vấn đề kích thước,” tôi gằn giọng. “Tụi mình không đủ bự để đánh nhau với chúng, nhưng sẽ đủ nhỏ cho chúng khỏi thấy.”

“Không, không, không,” Marco lắc đầu nguầy nguậy.

“Chẳng còn cách nào khác đâu, Marco. Phải liều thôi.”

Cậu ta trừng mắt. “Thành bọ chét á?”

Tôi lắc đầu. “Bọ chét rất khó điều khiển. Ngoài ra các giác quan của nó yếu xìu hà. Mình nghĩ ruồi sẽ tốt hơn. Một con ruồi tí nị nì ni…”

Marco miễn cưỡng gật đầu. Tôi chẳng thể trách cậu ta được. Tôi đã từng biến thành ruồi nhiều lần rồi. Nhưng lần này tụi tôi sẽ biến đổi theo chiều hướng mà không ai trong bọn tôi có thể tưởng tượng ra được.

Kích thước cơ bản của tụi tôi là một phần mười sáu inch. Nếu biến thành ruồi thì tụi tôi sẽ nhỏ hơn tỉ lệ đó nhiều. Nhỏ lắm lắm…

Tôi ráng tập trung tâm trí, mặc lệ những tiếng hò hét vô duyên của mấy bà Helmacron.

Marco cũng đang teo rút lại. Bộ chân ruồi đâm khỏi ngực cậu ta, kèm theo một tiếng “bọp”. Cái miệng người của Marco xoắn vặn lại, vều ra thành bộ phận hút thấm… Ngay lúc đó, mấy bà Helmacron ở gần nhất nhận ra việc làm ám muội của tụi tôi.

<Chúng bay sẽ mãi mãi phải than khóc vì chuyện này!> Mấy bả la lối om xòm.

Lập tức, tụi tôi bị vây kín. Nhưng may sao, bây giờ đám Helmacron hóa ra là những bà ngố vụng về và chậm chạp, trong khi chúng tôi vẫn tiếp tục nhỏ nữa, nhỏ nữa… và mất dấu.

CHƯƠNG 20

Tụi tôi lao sầm sập về phía sàn tàu. Những hạt bụi li ti giờ bự như những hòn đá tảng, khiến sàn tàu kim loại láng o bỗng trở nên mấp mô như bề mặt bông cải.

Tôi đang nhìn tất cả mọi thứ bằng cặp mắt ruồi. Hàng trăm màn hình tivi, mỗi cái nhìn cùng một cảnh với một góc chỉ khác nhau một chút xíu. Màu sắc thật quái dị. Hình ảnh khi nào cũng vậy đó mỗi khi bạn ở trong lốt ruồi. Nhưng giờ thì tôi không chỉ nhìn mọi thứ chỉ từ cặp mắt ruồi không thôi, mà là cặp mắt của một con ruồi siêu tí nị.

Một bàn tay Helmacron bành ky từ thiên đàng thò xuống toan tóm lấy tôi. Nhưng khi nó càng gần thì tôi càng teo nhỏ đi, gần như là vô hình.

<Aaaahhhh!> Tôi kinh hãi rú lên.

<Ôi trời đất ơi!> Marco hét toáng lên. <Giờ học sinh vật chắc!>

Một bức tường tế bào lờ phờ đu đưa trước mặt tụi tôi. Bàn tay Helmacron vẫn mải miết khua khoắng. Các tế bào ngón tay nhìn như những viên gạch của một bức tường - những viên gạch bự hơn tụi tôi nhiều.

Có tế bào trong suốt đến nỗi thấy cả cấu tạo bên trong, có cái thì mờ đục, có cái lại sáng một cách kỳ dị. Chúng hệt những túi plastic chứa đầy chất keo màu hồng nhạt gồm hạt nhân, chất nguyên sinh, ty lạp thể, không bào… - những thành phần tạo nên tế bào.

<Ồ, xem ra đây là ribosome[13],> Marco nói lào khào. <Y hệt trong sách giáo khoa vậy đó.>

Chầm chậm, bức tường tế bào lùi dần, bỏ lại hai con ruồi nhỏ như từng thấy - nhỏ hơn cả tế bào da nữa…

<Ờ, chúng không thể bắt tụi mình được,> Marco nói. <Nhưng giờ tụi mình tính làm gì đây?>

<Đi khỏi đây?> Tôi nói, không chắc chắn lắm.

<Nếu tụi mình bay liên tục trong vài tuần, dám chắc mới đi được khoảng một tới một thước rưỡi thôi á,> Marco nói chắc nịch.

Cậu ấy nói đúng. Có lẽ. <Mặt khác, con tàu này có thể va vào bức tường và có lẽ cũng không ảnh hưởng gì tới tụi mình.>

<Tụi mình vẫn phải tỉnh tới cái thời hạn hai giờ biến hình nữa đó nha. Tụi mình không thể cứ ở hoài trong lốt hình biến này được!>

<Hây! Tụi mình quá giang cái "chuyên cơ" đó đi!> Tôi gợi ý. <Cứ bám lấy ngón tay Helmacron kia kìa.>

Tụi tôi tung cánh và phóng ào lên. Hổng biết cái ngón tay ấy cách bao xa, nhưng phải bay hết ga tụi tôi mới tóm được bức tường tế bào. Bàn chân ruồi của tôi thực hiện việc này khá trơn tru. Bức tường vẫn tiếp tục nâng xa khỏi sàn tàu.

Nhưng lúc này, khi màng tế bào ở ngay dưới chân, tôi nhận ra mình đã lâm vào tình thế nguy nan.

<Nó… nó bập bênh,> tôi hết hồn nói. <Mặt đất, à cái tường tế bào này… nó rung chuyển.>

<Đúng. Và tui thậm chí còn hổng muốn giải thích với bồ nguyên nhân nữa kia.>

<Nói cho mình biết đi.>

<Tui nghĩ tụi mình đang nhìn thấu cả những phân tử đơn lẻ. Ý tui là, thực sự hổng phải là nhìn, nhưng giống y chang như khi mình đang ở quá gần một cái màn hình tivi phải không? Thấy cả những chấm li ti dao động, rung rinh? Tui nghĩ đó là phân tử tế bào.>

Tôi cảm thấy phát bệnh. Kinh ngạc, bàng hoàng nhưng muốn bệnh. <Tụi mình nhỏ quá.>

<Ờ, đúng đó. Tụi mình quá sức nhỏ.>

<Chưa hết phiền toái đâu. Những tế bào đang chuẩn bị phân chia kìa.> Marco hổn hển nói.

Nhìn xuống bề mặt kêu u u ấy, tôi thấy rõ hạt nhân sắp sửa tự xẻ ra làm đôi.

<Nhìn kìa! Bầu trời!>

Từ phía trên, một bức tường tế bào khác thủng thỉnh úp xuống. Ơ, nhưng sao lại có một đường đen thùi vắt ngang qua thế kia?

<Mình nghĩ chúng ta vừa mới lộn ngược,> tôi nói, gắng hình dung ra phương hướng của ánh sáng. <Mình nghĩ… bề mặt bên trên tụi mình thật ra là bên dưới.>

<Phải đi khỏi ngón tay này thôi.>

<Sao vậy?>

<Bởi vì ai mà biết được cái bàn tay Helmacron này kế nữa sẽ chọc vào đâu,> Marco nói.

<Ừ hén. Nào, cố rướn tới bề mặt trên hay dưới kia đi.>

Tôi nhướn cánh bay lên. Ruồi luôn luôn là nghệ sĩ nhào lộn bậc thầy. Và khi nhỏ tí thế này, nó bay nhanh như hỏa tiễn.

Tụi tôi chấp chới trên không trung một lúc, rồi đáp xuống một bề mặt mới. Hình như đây là một cánh đồng bạt ngàn, nhưng cao chót vót bên trên tụi tôi là một khối cầu xanh lá cây, cỡ như mặt trăng. Không thể biết được nó trải rộng đến đâu, chỉ đoán thôi. Tôi chỉ có thể chắc một điều: Cái bề mặt hoang vu do hằng hà sa số tế bào nhiều màu sắc tạo nên này có hình cầu.

<Con ngươi,> Marco ồ lên. <Hình như tụi mình đang ở trên đầu một tên Helmacron. Và đây là con ngươi.>

Tụi tôi đang mê mải dòm cảnh tượng này thì con mắt bỗng lóe lên màu đỏ rực. Tôi thấy những mặt cắt của con mắt đang chớp nhanh theo phản xạ.

Nhưng có một thứ khác còn nhanh hơn cả ánh sáng. Một luồng không khí nóng thổi vèo qua cánh đồng vĩ đại, tức cái đầu

Helmacron, như cơn bão. Một cái gì đó mắt người không thể thấy được, băng ngang qua mỏm dẹp trên đầu Helmacron.

Cả hai chúng tôi biết ngay nó là cái gì, nhưng chẳng dám tin.

Đó là ánh tia Nghiệt! Ánh sáng bao giờ cũng là ánh sáng, cho dù bạn đang ở kích cỡ nào.

Thế nhưng, với cơ thể bị trúng tia Nghiệt, khi luồng năng lượng kinh hồn dàn trải khắp cơ thể, thì phản ứng sinh lý học làm nổ tung tế bào thường diễn ra chậm hơn.

Có lần Ax đã giải thích cho tụi tôi, đó là do kỹ thuật độc nhất vô nhị của bọn Yeerk. Chúng ứng dụng nguyên lý máy Cắt của người Andalite - vốn tiêu diệt đối tượng nhanh chóng và không gây đau đớn - và phát triển thành tia Nghiệt.

Cố ý thiết kế cho tia Nghiệt tàn phá thật chậm, bọn Yeerk muốn kẻ thù phải chịu đau đớn.

Lúc này đây, khi đứng trên các phân tử đang rung rinh, tụi tôi thấy trước quá trình hủy hoại sắp diễn ra. Những tế bào dựng nảy lên, sôi ùng ục như suối nước nóng - những hạt nhân và ty lạp thể văng báy xáy như những mảnh đạn.

<CHẠY!> Marco thét, giật tôi ra khỏi cơn bần thần.

Vội xã đập đôi cánh ruồi, tôi nhổm khỏi làn da vừa kịp lúc tiếng nổ dưới chân vang ầm lên.

CHƯƠNG 21

Gió lốc nóng đến nỗi nó túm tụi tôi và thảy lên không trung. Tôi bị va mạnh vào Marco. Theo bản năng, tụi tôi túm chặt lấy nhau, chân ruồi này nắm chặt lấy lông ruồi kia.

Tụi tôi bị quăng quật như sao băng, quay mòng mòng trong không khí, hoàn toàn mất kiểm soát.

Khắp mọi nơi, lửa tràn lan cùng những âm thanh đùng đùng đoàng đoàng như trống bass nện. Tụi tôi kẹt trong cơn lốc xoáy và bị chi phối bởi một thế lực siêu mạnh.

Có lẽ tụi tôi đã bất tỉnh. Chỉ biết là mãi sau tôi mới nghe lại giọng truyền của Marco.

<Tia Nghiệt!> Cậu ta la. <Bảo đảm bọn Yeerk đã luộc chín con tàu.>

<Có lẽ tụi mình đang ở giữa xa lộ nhộn nhịp,> tôi bảo, vẫn không chịu rời con ruồi-Marco, nghĩ rằng cơ thể nó là cái phao cứu sinh đắc dụng nhất thế giới.

<Gió bớt gào thét rồi. Cả sức nóng cũng như lò nung đã dịu đi,> Marco nhận xét.

Hồi lâu gió ngừng hẳn và sức nóng như lò nung vợi bớt. Cơn chao đảo qua đi. Tụi tôi tách nhau ra, bay sóng đôi trong không khí.

Có phải tụi tôi vẫn đang ở trên con tàu đó không? Mà có một con tàu vũ trụ hay không? Hổng cách gì biết được. Hổng có gì trong tầm mắt có thể xác định được. Tụi tôi có thể ở bất cứ đâu. Có thể chỉ cách mặt đất có hai phân rưỡi hay cách cả trăm dặm. Tụi tôi có thể ở trong phạm vi một mét tám chiều cao của một con người hay cũng có thể là những sinh vật cuối cùng còn sống trong vũ trụ này.

<Phải hoàn hình thôi,> tôi đề nghị.

<Không biết tụi mình đang ở đâu,> Marco ái ngại. <Không chừng tụi mình đang ở giữa xa lộ và sẽ bị xe tải cán bẹp dí.>

Tôi cố căng mắt nhìn ngó xung quanh. Nhưng mắt ruồi chẳng phải là chuyên gia tầm xa, vì vậy tôi đành vận dụng đến khứu giác để tìm ra mùi vậy. Nhưng hình như nó cũng tắt mất rồi, hoặc những phân tử mùi quá lớn nên tôi chẳng thể nhận ra.

<Nếu ráng hoàn hình thật chậm thì tụi mình sẽ từ từ tiếp đất trong khi lấy lại trọng lượng,> tôi nói.

<Trừ khi xe tải lăn qua tụi mình.>

<Để mình làm trước cho,> tôi xung phong.

<Ê, đừng bày đặt anh hùng rơm với tui à nha,> Marco cười khanh khách. <Nếu có xe xuất hiện thì nó sẽ xơi gọn cả hai đứa mình ấy chứ.>

Tôi ráng tập trung tâm trí để xua đuổi nỗi sợ hãi. Và cũng xua đổi niềm mong ước tột cùng là bự lên thêm càng nhiều càng tốt, càng

nhanh càng tốt.

Sự thay đổi bắt đầu diễn ra. Tôi to dần to dần. Bây giờ tôi đã to gấp ba hay bốn lần rồi, đã cảm nhận được phương hướng và trọng lực tốt hơn, nhưng tôi biết giới hạn cuối cùng của mình cũng chỉ là một phần mười sáu inch mà thôi.

Rõ ràng là tôi đang rơi. Tôi cảm nhận được lực hút của Trái Đất, đã biết chiều lên hay xuống. Không khí cũng như luồng khí nóng vẫn nâng đỡ tôi.

Đến lúc đôi mắt người bắt đầu thay thế cho đôi mắt ghép của ruồi, tôi thấy Marco đang bập bềnh trước làn gió. Cậu ta cũng đang ở trong tình trạng nửa ruồi nửa người giống như tôi.

Rồi, tôi thấy mặt đất, hay thứ gì đó giống mặt đất, ở xa bên dưới.

Tôi cảm thấy mình như một vận động viên nhảy dù tự do, đang quay tít và rơi vù vù xuống dưới. Nhưng thay vì mặt đất là một mảng chắp vá những cánh đồng và con đường ở bên dưới, thì tôi lại thấy một hang rắn bự tổ chảng, lấp loáng.

Nhưng may thay, cơn gió thổi bạt tụi tôi qua khỏi tổ rắn, tới khu vực rộng mở hơn. Nó giống như một thửa ruộng màu hồng, ngút ngàn về phía đường chân trời.

Tôi hoàn hình nhanh hơn và rơi cũng nhanh hơn. Tôi thấy núi rắn nhỏ đi mặc dù vẫn ghê gớm như quái vật. Xem ra chúng không phải là rắn, mà là những cây cọ dài khủng khiếp.

Chúng cắm rễ vào mảnh đất khoảng vài dặm phía dưới. Chúng có những thân cây mỏng mảnh, lùm xùm, cong cong.

<Trời đất ơi, đó là tóc,> tôi sừng sờ. <Tụi mình đáp xuống đầu của ai đó rồi.>

<Hoặc nách của hắn ta,> Marco bồi thêm.

Tụi tôi trườn xuống rìa của một cái gì đó trông như "khu rừng", bên kia là một cánh đồng mênh mông bát ngát.

Tụi tôi rớt xuống một núi tóc cứng nhỏng, và trượt qua mảng hói.

Trong rừng tóc, trời càng lúc càng tối hù. Tuy nhiên, tụi tôi không phải là những sinh vật duy nhất ở đây.

Chẳng có những con mắt sáng thồ lố từ trong rừng đêm dõi theo tụi tôi như trong phim hoạt hình. Đúng, những sinh vật tụi tôi đi ngang qua không hề có mắt. Bám tịt vào da đầu, dưới chân tóc rậm rạp, có vẻ như chúng đang hăm he chờ cho tụi tôi té lộn cổ.

Những con vật tám chân, vụng về, lựt giựt cư ngụ ở khắp nơi chân tóc. Phải đến hàng trăm con. Trong thế giới thường, chúng nhỏ đến mức chẳng thể thấy được, nhưng với tụi tôi, chúng to như những chú khuyển.

<Bọ mạt đó,> tôi vừa nói vừa cố phủi chúng ra. <Ai cũng có bọ mạt cả.>

<Tụi mình phải lớn lẹ lẹ lên!>

Tụi tôi hoàn hình nốt, cấp kỳ đạt tới chiều cao một phần mười sáu

inch, vừa lúc đáp xuống giữa những con bọ nhảy, giờ chỉ còn to cỡ chuột cống. Và chúng không hề nhận thức sự có mặt của tụi tôi, không để ý gì tụi tôi hay có thể làm gì tụi tôi cả, nhưng hình dáng rô bốt khổng lồ của chúng cũng làm tôi sợ chết khiếp. Ngay khi trở lại thành người, tụi tôi chạy hết tốc lực về hướng chân tóc và da đầu.

"Ơn trời là người ta không chữa được bệnh hói đầu," Marco lẩm bẩm khi tụi tôi guồng chân, chạy hết tốc lực về phía mảng da đầu hồng hồng, trụi lủi.

Tụi tôi lại có thể nhìn được. Như người. Và tụi tôi cũng có thể nghe được.

Nhưng những gì tụi tôi nghe thấy không làm cho tụi tôi cảm thấy khá hơn chút nào.

<Một con tàu Helmacron,> Visser Ba nói. <Nó… nó… láu cá gớm… Và đây là những gì còn lại của nó… ha ha ha!>

Tiếp theo, một giọng người cất lên làm rung rinh cả da đầu bên dưới tụi tôi, đinh tai nhức óc như thể toàn thế giới đồng thanh lên tiếng.

"Xin chúc mừng ngài đã đánh bại chúng, thưa Visser!"

<Hứ! Xóa sổ tụi Helmacron chẳng có gì là vinh quang cả, Chapman.>

Tôi nhìn Marco. Cậu ta cũng dòm tôi. "Chapman?" Cả hai tụi tôi đều thốt lên một lúc. Trời đất, tụi tôi đang ngự trên đầu ông hiệu phó Chapman, đầu lĩnh của nhóm Chia Sẻ.

<Ồ, mấy bồ đây rồi!> một giọng truyền khác rộ lên.

Tôi mừng húm. Trái tim tôi nhảy tọt lên cổ họng, trước cả khi tôi nhận ra giọng truyền quá đỗi thân thiết ấy.

<Tụi mình sốt vó lên đi tìm mấy bồ,> Tobias nói tỉnh queo khi từ trên trời sà xuống, cách tụi tôi chừng hai phân.

CHƯƠNG 22

"Tobias! Bồ làm gì ở đây vậy?" Tôi hét lên, mừng đến nỗi chẳng biết mình vừa hỏi một câu thật ngớ ngẩn. Tôi hét một phần cũng vì muốn cho diều hâu nghe được, bởi vì dù thính giác của diều hâu ăn đứt con người nhưng tụi tôi vẫn còn quá nhỏ.

<Mấy bồ đứng xớ rớ trên đầu Chapman mà lại muốn biết mình làm gì ở đây ư?> Tobias cười. <Mấy bồ làm tụi này lo vàng mắt luôn.>

"Làm sao bồ tìm ra được tụi mình?"

<Là nhờ con tàu Helmacron, *Hành Tinh Vỡ*. Rachel đã dùng một vòng sắt quật cho nó rơi xuống. Jake túm lấy nó và nhét vào cái bàn kẹp ê-tô ở trong trang trại của bồ đó, Cassie.>

Tobias đáp xuống kế bên tụi tôi, bấm những móng vuốt tỉ hon vào da đầu Chapman.

"Cái bàn kẹp mà ba mình dùng để kẹp gỗ khi cần cưa hay đục ĩ hả?" Tôi hỏi. Ba tôi có một cái ghế thợ mộc xinh xinh cất ở đằng sau chuồng thú. Có một cái bàn kẹp bự gắn trên đó.

<Ừ. Jake nhét chúng vào đó và kẹp chặt lại cho đến khi chúng đồng ý giúp.>

"Mình hy vọng mấy bồ không quá tin chúng." Marco châm chọc.

<Tụi mình đâu có ngố. Chúng đưa con tin ra cho tụi mình mà - tên thuyền trưởng và vài đứa trong ban lãnh đạo chóp bu…>

"KHÔÔÔNG!" Tôi sùng tiết thét lên.

"Mấy bồ ngờ nghệch quá!" Marco cũng hét. "Tất cả chỉ huy Helmacron đều phải ngỏm củ tỏi hết! Chúng đâu có tin người còn sống nên mọi chỉ huy đều bị thủ tiêu ráo trọi."

<Cái gì?>

"Thôi nào," tôi nói. "Có Jake, Rachel và Ax ở đây không?"

"Í mà nè, ở đây tức là ở đâu vậy?" Marco vội hỏi.

<Ừm, quân mình đủ mặt cả rồi, tất cả đều trong hình biến. Đây là cuộc họp của nhóm Chim Sẻ. Visser Ba đang thuyết minh về tàu *Thiên Hà Blaster*. Mình đoán hắn đã cho nó bốc cháy bằng tia Nghiệt. Hắn đang huyên thuyên về Helmacron kia kìa. Chapman đang vỗ tay nhiệt liệt.>

Lúc này tôi mới vỡ lẽ vì sao lại có sự xung chấn lan khắp đầu Chapman.

Cố nhìn ngang qua, tôi thấy một biển đầu lố nhố, giống như một dãy núi nhìn từ đằng xa. Tiếng rì rầm liên tục nổi lên, xen lẫn những tiếng nói chuyện râm ran, rù rì và thỉnh thoảng lại rộ lên tiếng vỗ tay lẹt bẹt.

Thình lình, một tinh tinh gì đó bỗng khiến thôi lạnh xương sống. "Chết, chiếc hộp xanh đâu rồi?" Tôi vội hỏi.

<À… Ax cầm rồi. Tụi mình đang ở trong hội trường nhóm Chim Sẻ thuê,> Tobias nói. <Ax đứng lơi khơi bên ngoài, trong lốt người. Ảnh đợi cứu được mấy bồ sẽ mang về buộc đám Halmacron phải phóng to tụi mình lên.>

"Mắc gì bồ mang chiếc hộp xanh tới đây?" Marco nổi sùng.

<Ui dào, tụi Helmacron thèm chiếc hộp muốn nhỏ dãi luôn vậy đó. Tụi mình đâu dám chắc chỗ giấu nào là bảo đảm an toàn, thoát được bộ cảm biến của chúng. Vì vậy tụi mình đem nó theo cho chắc ăn. Dù sao thì tụi Helmacron cũng cần nó để trả lại hình hải cũ cho mấy bồ mà, họ hứa…>

"Trời đất ơi!" Tôi la bãi hãi. "Tụi Helmacron đó lần theo chiếc *Thiên Hà Blaster* và nói cho mấy bồ biết mà tới đây, mang theo chiếc hộp xanh. Bồ không nhận ra sao? Bọn Helmacron muốn đoạt được cái hộp bằng mọi giá! Chúng định gài cho tụi mình mải mê đánh nhau với tụi Yeerk rồi thừa cơ cuỗm cái hộp đi mất đất luôn!"

<Nhưng chúng đang bị nhốt trong trang trại mà… ô trời… Ax! Tụi mình phải ra chi viện cho Ax ngay! Ảnh đang ở lốt người nên không nhận ra những gì xảy ra đằng sau mình đâu!>

Tobias hấp tấp đập cánh lên đón không khí, bay mất dạng, để lại tụi tôi bị kẹt cứng trên đầu Chapman. Nhưng Tobias chẳng phải đi xa, vì…

<Bọn ta sẽ tiêu hủy tất cả những ai dám kháng cự!> Cái giọng ong óng quen thuộc của mấy bà Helmacron lại rồ lên. <Tất cả chúng bay sẽ phải rên xiết, than van và hối tiếc ngay vào ngày đầu tiên còn sống!>

Nó bay kề rề, thấp chủm, chỉ cách đầu Chapman vài phân. Tôi nhìn lên thấy nó phóng véo qua. Đó là chiếc *Hành Tinh Vỡ*.

Và nó đang tha theo chiếc hộp xanh.

<Giờ bọn ta sẽ báo thù cho những chiến hữu gan dạ và can trường của tàu *Thiên Hà Blaster*, những Helmacron đã anh dũng hy sinh như những anh hùng vĩ đại!>

Tôi nhìn Marco. "Gan dạ và can trường? Hai con tàu đó xem thường nhau lắm mà?"

Marco đảo tròng mắt. "Tàu *Thiên Hà Blaster* đi tong rồi. Bây giờ chiếc kia khoái quá mới tâng bốc vậy thôi. Lũ khùng mà."

Tàu *Hành Tinh Vỡ* ngừng lại, gào rú cách đầu Chapman vài phân, vẫn không rời chiếc hộp xanh. Cái đầu Chapman bắt đầu xoay theo hướng con tàu.

Vòm đầu Chapman nghiêng dốc xuống, khiến tụi tôi có thể trông thấy bên kia thế giới nhỏ xíu của mình. Và ở đó, một hình hài chành bành không thể lầm lẫn được đang đứng nghênh ngang.

Visser Ba.

Mặt hắn quàu quạu khi chiếc *Hành Tinh Vỡ* nhắm thẳng vào hắn.

Tụi Helmacron bắn! Những tia năng lượng màu xanh lá cây dội lên

người Visser Ba. Và hắn teo rút lại ngay trước mắt tụi tôi.

CHƯƠNG 23

Muôn tâu bệ hạ, vị chúa tể vinh quang nhất! Chúng thần đã đoạt được chiếc hộp xanh có năng lượng chuyển đổi. Mặc dù những anh hùng bất khuất của tàu Thiên Hà Blaster đã rời xa, nhưng chúng thần, những chiến binh tàu Hành Tinh Vỡ sẽ trả thù cho họ.

Trích nhật ký tàu Helmacron,
Hành Tinh Vỡ.

Visser Ba biến khuất khỏi tầm nhìn.

Chapman bất ngờ nhướn người lên chụp con tàu tí teo, nhưng nó dễ dàng nhảy dạt qua bên, vuột khỏi mấy ngón tay lão.

Giữa tiếng la ó dậy trời, không ai ngăn được con tàu đừng vãi tia năng lượng bừa bãi.

<Jake! Rachel! Ax!> Tobias cầu cứu. <Tụi mình đang nguy, mấy bồ tới đây ngay! Mau!>

Tôi đoán Jake đã biết chuyện rồi. Thật khó cho tôi nhìn ra cái gì với cái gì, bởi vì trước mắt tôi chỉ toàn là những hình thù to như những hành tinh đang chuyển động.

Tuy nhiên, tôi lại nhận ngay ra một bức tường lông màu xám nhạt bay vụt qua, sát rạt đầu Chapman. Đó là chim ưng Peregrine. Với tôi, nó như có thể nuốt trọn một con cá voi xanh. Móng vuốt của nó - rộng đến độ tôi phải mất năm phút mới bò được từ đầu này qua đầu kia - đang xòe căng ra và hướng về con tàu Helmacron.

Tất nhiên, không phải là để cứu Visser Ba mà để cứu chiếc hộp xanh. Tuyệt nhiên không thể để cho nó rơi vào tay bọn Yeerk. Quả thật, trong khi teo rút thành tên Mượn xác-Andalite tí hon, Visser Ba vẫn không quên rít rống.

<Chiếc hộp biến hình! Hãy chiếm lấy! Lũ ngu, lấy chiếc hộp ngay! Lấy mau!>

Một cảnh tượng hỗn loạn chưa từng thấy diễn ra khi những sinh vật khổng lồ, lờ mờ tối xô đẩy, dẫm đạp lên nhau bu quanh chỗ tụi tôi đang đậu trên đầu Chapman. Có cả Jake-chim ưng trong đám ấy. Cậu ấy ráng sức lăn lộn, quay vòng, né tránh với tốc độ kinh hoàng (mặc dù tụi tôi thấy nó lờ phờ gì đâu), hầu giật lại chiếc hộp xanh.

Lại cả Ax trong dạng Andalite nữa - một dãy núi có hai mắt cuống như hai hồ nước xanh lè. Và Rachel với cái đầu gấu xám Bắc Mỹ bự chàng dàng có thể quét sạch mọi ngôi sao khỏi bầu trời.

Lũ Mượn xác-Người chạy lung tung. Tựa hồ như tiệc khiêu vũ của những quái vật khổng lồ. Tất cả đều gào rống. Thậm chí tôi còn nghĩ mình vừa trông thấy một cái sừng Hork-Bajir vụt qua như ánh chớp.

<Rachel! Tóm nó!> Jake hét.

"Giật chiếc hộp! Giật chiếc hộp!" Tụi Mượn xác thi nhau la ỏm tỏi.

<Lấy cái hộp mau, không tao sẽ cho tất cả tụi bay biết tay!>

Visser ba phùng mang trợn má phát giọng truyền.

Và đương nhiên, mấy bà Helmacron cũng đâu chịu ngậm mồm. <Cút xéo ngay trong nõi khiếp đảm, lũ hèn mọn kia. Như vậy cũng không cứu được chúng bay khỏi cơn cuồng nộ của bọn ta đâu!>

Một rừng bàn tay, móng vuốt, và gương giáo vươn lên chộp con tàu. Nhưng hình như chẳng cái nào thành công. Dù bị trì néo bởi sức nặng của chiếc hộp xanh, tàu Helmacron vẫn nhanh hơn đám Mượn xác-Người, những hình biến, và tên Mượn xác-Andalite bị thu nhỏ.

<Cứ việc chiến đấu một cách vô ích, đồ sinh vật hạ đẳng! Tất cả chúng bay đều đáng bị thiêu rụi thành tro trong ngọn lửa trường tồn của Đế chế Helmacron. Chúng bay đáng phải chết dưới chân những chiến binh dũng cảm của Người!>

Jake, Rachel, Ax, và Tobias đều đang trao đổi bằng giọng truyền ý nghĩ để cả tụi tôi và mấy đứa bọn nó đều nghe thấy. Những lời của bọn nó thật không có gì là khả quan ráo trọi.

<Rachel! Coi chừng đằng sau bồ kìa!>

<Mình bắt được nó rồi! Ồ, không, hụt rồi!>

<Hoàng tử Jake, nó bắn bạn kìa!>

<Aaaahhhhh! Không! Không! Không! Nó phang trúng mình. Mình đang nhỏ đây. Trời ơi, nhỏ xíu hà…>

"Tụi mình phải giúp sức thôi," tôi lắc vai Marco.

"Giúp á? Tụi mình làm gì được bi giờ? Tụi mình không đánh nổi một cái ty lạp thể nữa là!"

<Trời! Em cũng đang bị thu nhỏ nè!> Rachel la chói lói. <Tui sẽ đá cho tụi Helmacron dập mật!> Rồi vài giây sau. <Ồ, ồ, thế này là nhỏ đây.>

"Chúng sẽ lần lượt thu nhỏ hết bọn mình!" Tôi la lên, chưa bao giờ thấy bải hoải và tuyệt vọng đến thế. Tụi tôi biết làm gì đây? Liệu một nhúm người tụi tôi với kích thước cỡ con kiến này có thể làm được gì?

Rồi thình lình tôi nảy ra một sáng kiến. Hay ít nhứt cũng là một ý tưởng mới.

"Marco, mình cần phải biến hình ngay! Tụi mình cần phải nói bằng giọng truyền, dù phải nhỏ hơn nữa!"

Tôi tập trung biến hình thành con chồn hôi, còn Marco thì hối hả biến thành chuột chũi. Hai sinh vật này tuy cũng nhỏ tí teo nhưng không đến mức là siêu tế bào như ruồi. Vừa xong tôi liền nghển cổ gọi Tobias.

<Tobias! Bồ phải lại đây chở mình và Marco!>

<Được thôi, vì ngoài ra mình chẳng làm gì khác được,> cậu ấy la lên hết sức thất vọng. <Bọn Helmacron đang bận rộn làm teo nhỏ tất cả những ai lọt vào tầm mắt của bọn chúng. Còn bọn Mượn Xác thì đang đuổi chúng chạy vòng vòng, ráng tóm chiếc hộp xanh. Chúng đang bỏ lơ mình rồi. Mình hổng phải là mối đe dọa gì cho bọn chúng.

Nhưng mấy bồ nặng quá so với sức mình, làm sao chở?.>

<Không nặng nữa đâu…> Tôi đang teo rút rất nhanh, teo nhỏ từ kích thước một phần mười sáu inch xuống một cỡ nào đó còn nhỏ tí nị hơn nữa. Nhưng ít nhất tôi không phải nhìn thấy từng tế bào chuyển động ở kích cỡ này.

Nếu mà teo rút tới cỡ thấy được cả tế bào đó nữa thì đúng là sởn cả gáy.

Marco làm theo tôi, biến thật nhanh thành chuột chũi. Tobias sà xuống - kích cỡ một phần mười sáu inch của cậu ta bây giờ là tương đối lớn so với tụi tôi. Tobias cho mỗi đứa tôi bám vào một chân và bay lên.

<Mấy bồ có kế hoạch gì hả?> Tobias hỏi.

<À, vấn đề là kích thước í mà. Nếu biến thành con gì đó to to thì tụi mình có bự hơn không há?>

<Hây!> Tobias phân vân. <Thì sao?>

<Tụi Helmacron chắc sẽ ngó lơ những ai đã bị teo rúm rồi,> tôi nói.

<Ừ, sao nữa?>

<Thì… tui nghĩ, tụi mình có thể đổ bộ lên tàu Helmacron!>

CHƯƠNG 24

Tụi tôi ráng bò lần lần lên lông Tobias để cậu ta được rảnh chân.

Rồi chúng tôi bay.

Tất cả vẫn đang hỗn độn, nhốn nháo. Tụi Mượn xác-Người ráo riết đuổi theo tàu Helmacron, cố túm chiếc hộp xanh. Tụi Helmacron phản đòn bằng tia thu nhỏ.

Nhưng chúng không bắn Tobias. Chúng tin rằng cậu ra đã quá nhỏ rồi, chẳng việc gì phải sợ nữa.

<Có thể mình sẽ chụp được chúng,> Tobias thét rầm khi con tàu ngoặt hướng về phía tụi tôi.

Nó bắn hà rầm xuống bên dưới, chỉ ngưng lại để nhắm rồi lại bắn tiếp. Tranh thủ vài giây nó ngắm bắn, Tobias chúi xuống, xếp cánh lại và rơi như một hòn đá (hoặc như một hạt cát bự).

Tobias đáp xuống đỉnh tàu Helmacron. Bề mặt to tướng của nó lủng củng những ống trụ, trang thiết bị, tia cảm biến và các chi tiết linh tinh khác, cho nên cậu ta dễ dàng tìm ra mấu để bám móng vuốt vào.

Con tàu vẫn phóng vùn vụt qua rừng cánh tay.

<Coi những cố gắng đáng thương của quân ăn cướp Yeerk kìa! Chúng nằm mơ sẽ thống lĩnh toàn bộ dải thiên hà! Hừ, chỉnh bọn ta, Helmacron, mới là bá chủ muôn loài!>

Quả thật, những cố gắng của bọn Mượn xác đều là "công cốc". Tụi Helmacron đeo chiếc hộp nên chẳng ai dám bắn cả - tất cả chỉ dán mắt vào nó và chộp, bắt.

<Rồi, làm gì nữa đây?> Tobias hỏi tôi.

<Tụi mình sẽ biến hình. Bồ sẽ biến thành người, như vậy sẽ có kích cỡ tương đương với tỉ lệ diều hâu tự nhiên của bồ - ít ra bồ sẽ to khoảng một phần tư inch. Nhiêu đó cộng với sức nặng của cái hộp cũng đủ làm cho con tàu lặc lè rồi.>

<Như vậy bồ có thể khiến tàu chậm lại, hoặc dừng luôn.> Marco bàn, <Thế, lỡ tụi Yeerk tóm được chiếc hộp thì sao?>

<Mình không nghĩ Tobias sẽ không dừng nó lại được đâu, nhưng lốt biến hình của mình thì làm được đấy.> Tôi nói nhỏ. <Để coi chúng chở trên lưng một con cá voi lưng gù như thế nào!>

<Ừm, Cassie,> Marco gọi. <Làm sao cá voi ba bốn inch bám được vào tàu?>

<Mình sẽ chui vào giữa những vỏ động cơ. Càng phình to mình sẽ càng bị chêm chặt vô đó.>

<Rồi, thử xem,> Tobias quyết định và bắt đầu biến thành người.

Biến hình luôn rờn rợn, ghê ghê. Nhưng đây là một kinh nghiệm mới: tôi ngồi trong lốt biến hình của Tobias, bám chặt móng chồn hôi vào bộ lông diều hâu đang tan biến.

Tôi trượt xuống giữa cái chân đang phù ra và trở nên trơn láng của cậu ta. Những ngón chân người của Tobias đang thành hình. Tôi đang ở tâm của trận động đất - "mặt đất" chao đảo, rung chuyển.

Trong khi cao lên, Tobias cúi xuống bám đôi tay chưa ra hình thù vào con tàu bên dưới tụi tôi.

Trong lúc đó tôi và Marco cũng tranh thủ hoàn hình. Nếu ai mà nhìn vào cảnh tượng này chắc chết ngất mất. Con diều hâu tí tẹo đang biến thành một cậu bé nhỏ hơn cả chú lính đồ chơi, với hai con người tí nị hiện ra từ hai chân mình.

Tàu Helmacron vẫn chao liệng như điên, nhưng chúng tôi vẫn bám vào nó được. Cơ thể tụi tôi nhỏ tức là cơ bắp tụi tôi mạnh khỏe.

Tobias, cõng hai tụi tôi trên lưng, dùng hai tay bò dần về phía động cơ. Tụi Helmacron vẫn không ngưng "cuộc oanh kích".

<Bọn ta sẽ lập nên chiến công lẫy lừng nhất kể từ buổi bình minh của thời gian. Tất cả Yeerk, loài người và Andalite sẽ phải phủ phục dưới chân bọn ta! Yeerk, con Người và Andalite sẽ phải phủ phục dưới chân bọn ta!> Mấy bà Helmacron lại cất giọng ong óng, huyênh hoang.

Tụi tôi mò tới được vỏ động cơ. Sờ vào chúng thấy nóng hầm hập nhưng không đến nỗi bỏng rát. Tobias giúp tụi tôi trượt khỏi lưng mình.

"Hay quá ha!" Marco phớn phở. "Cuối cùng tụi mình cũng lập được Kỳ Tích. Hai cái mụt nhìn lên một cậu trai người-chim khổng lồ, to những một phần tư inch. Tất cả tụi mình đang ở trên mui một con tàu đồ chơi, hy vọng nó sẽ rớt xuống đất khi Cassie biến thành cá voi lưng gù cỡ chuột nhắt. Chúng ta sẽ đánh bại một loài điên có bộ não cỡ vi khuẩn. Thể nào giải Oscar cho Hành Động Điên Rồ Nhất cũng rơi vào tay tụi mình cho mà coi. Tất cả về nhà mau! Tụi tui sẽ khống chế thế giới."

Cánh tay to cỡ sợi mì ống của Tobias giúp tôi vào vị trí. Tôi bắt đầu biến hình. Tôi lớn phình dần thành cá voi lưng gù, lốt biến hình lớn nhất tôi từng thực hiện.

Cá voi lưng gù thật có lẽ phải dài đến mười lăm mét, suýt soát gấp mười hai lần chiều cao của tôi. Bây giờ kích thước chuẩn của tôi là một phần mười sáu inch. Nhân mười hai lần lên, vị chi sẽ được gần một inch.

Tuy nhiên, cần phải tính tỉ lệ đó xê xích theo khối lượng nữa. Trong thực tế, cá voi lưng gù nặng đến sáu mươi tấn. Vì vậy khi tôi phồng lên, tàu Helmacron bắt đầu cảm thấy sức nặng đè lên mình. Nặng lắm kia.

Tôi to nữa, to nữa - cảm thấy trọng lượng tăng kinh khủng, dù kích thước chẳng to hơn con cá vàng là bao. Tuy hơi đau tí chút vì bị nêm chặt giữa những vỏ động cơ, nhưng ít ra như thế tôi sẽ không bị rơi.

Bỗng, một cánh cửa đột nhiên xịch mở ở đằng đầu con tàu. Một cặp mắt Helmacron lồi ra, rồi một cặp nữa.

Chúng leo ra ngoài tàu cùng với tụi tôi.

<Ngưng ngay cái chúng bay đang làm và chấp nhận định mệnh là nô lệ suốt đời cho bọn ta!> Một bà Helmacron thét.

<Còn lâu,> tôi cãi. <Ta sẽ tiếp tục biến hình để vít cho con tàu này rơi xuống.>

<Bọn ta là Helmacron! Bọn ta là chúa tể dải thiên hà! Tất cả những ai kháng cự lại bọn ta sẽ vĩnh viễn bị diệt trừ!>

"Xỉ, im đi," Marco nạt.

Hai bà Halmacron dòm lom lom vào cậu ta.

"Im đi cho rồi, ta nhắc lại là im…đi…! Bọn mi chẳng là chúa chiếc của cái gì hết! Bọn mi là đồ chỉ rận, chỉ được cái to mồm. Đồ bọ chét. Bọn mi không thể làm gì được tụi côn trùng nữa là đòi lấn lướt tụi ta."

Tobias túm lấy hai bà Helmacron và giơ lên không trung, chân giò mấy bả khua loạn xạ.

<Khôn hồn thì hãy cúi đầu xin tha mạng đi, hỡi loài hạ đẳng của những loài hạ đẳng kia!> Hai bà Helmacron vẫn cố la.

"Cassie, biến hình tiếp đi," Marco giục.

Tôi lại to thêm. Tàu Helmacron không còn né tránh uyển chuyển như trước được nữa. Nó bị rị xuống, nhổng đuôi lên. Chắc chắn nó đã bị mất độ cao, bởi vì những rừng tay giờ đã vươn lên sát sạt tụi tôi.

Những ngón tay thù lù cỡ cột đền thờ Hy Lạp chọc ngoáy vào không khí. Những tia màu xanh oan nghiệt kia vẫn tiếp tục hoạt động, nhưng bây giờ rừng cánh tay đã sát lắm rồi. Con tàu đang chậm dần.

"Đầu hàng đi, đồ ngu!" Marco quát tụi Helmacron. "Đầu hàng mau và Cassie sẽ hoàn hình. Đầu hàng thì tụi ta sẽ để bọn mi tự do rời khỏi đây."

<Bọn ta là Helmacron! Bọn ta không bao giờ đầu hàng! Tất cả muôn loài tồn tại đều phải phục vụ bọn ta! Tất cả sẽ là…>

Sau đó, một bàn tay to ơi là to tóm ngang hông con tàu.

Rầầầm!

Rắắcắc!

CHƯƠNG 25

Những ngón tay khổng lồ quặp lấy sườn con tàu, chầm chậm bủa quanh nó. Tôi thấy rõ cả những đường vân tay và chỉ tay chằng chịt như những vệt rãnh, hầm hố.

Đang lặc lè vì chở nặng quá, con tàu chẳng thể vuột qua cái một. Bọn Helmacron sức mấy mà chịu nhả chiếc hộp xanh hay chịu đầu hàng tụi tôi.

Xem ra kế hoạch của tôi dở ẹc.

<Hoàn hình mau!> Tobias la.

"Đúng đấy, hoàn hình thôi!" Marco đồng ý. "Thà đề cái hộp cho Helmacron còn hơn cho lũ Yeerk!"

Tôi co rúm lại tức thì. Quá trễ!

Từ phía hông con tàu thò lên một ngón tay cái to bằng hòn đảo Manhattan. Tụi tôi đã bị tóm!

"Tao bắt được rồi," cái giọng ma quái hú lên, gần xịt.

Chợt, một cái gì đó trông như vầng trăng lưỡi liềm - và cũng to cỡ vậy - chém xoạt xuống từ bên trên và đằng sau ngón cái.

PHẬP!

Cái đuôi của Ax chạm vào ngón cái.

Ngón cái biến mất. Tôi nghe tiếng rú ghê rợn tựa tiếng quả đất nứt.

Con tàu mất kiểm soát cứ chòng chành, lộn mèo liên tục. Tobias buông tàu Helmacron ra rồi quýnh quáng túm vào cái gì đó. Marco vẫn ráng bám, còn tôi vẫn kẹt giữa các động cơ.

Một bàn tay khác, nhiều ngón và mềm mại hơn thò vào và gẩy tụi tôi lên.

<Tôi bắt được các bạn ấy rồi, Hoàng tử Jake!> Ax mừng rỡ.

<Lùi lại,> Jake la.

<Jake! Bồ ở đâu vậy?> Tôi thét lên, sung sướng được nghe lại giọng của cậu ấy.

<Mình đang ở giữa cẳng Ax, nhưng không biết là *cẳng nào*.>

<Mấy bồ an toàn rồi!>

<Chưa hẳn. Không chỉ có mình và Rachel đâu. Còn Visser Ba và hai mươi tên Mượn xác nữa đang ở đây. Tụi tui là cọp và gấu xám tỉ nị chống lại Visser Ba và đám quái vật mượn xác.>

<Ax!> Tôi gào lên. <Anh đưa tụi tôi tới giúp Jake và Rachel đi!>

<Nhưng các bạn ấy đang ở chân nào của tôi?> Ax hỏi. Giờ ảnh đang chạy hết cỡ, trong hai bàn tay yếu ớt là tàu Helmacron và chiếc hộp xanh. Một trong những ngón tay của ảnh tì trúng tôi, buộc tôi phải hoàn hình gấp để giải tỏa áp lực.

Tobias sà vào và kịp đỡ cho tôi khỏi bị rơi khi sắp hoàn hình xong.

Cậu ta đặt tôi lên đầu gối mình như thể tôi là một cô bé mới chập chững biết đi. Marco thượng trên đầu gối kia. Tobias tựa lưng vào một ngón tay Ax. Tôi thấy một hàng những con ngươi tròn xoe đang hành quân ngang qua ngón tay của Ax, phía đằng xa.

“Bọn Helmacron!” Tôi thét lạc cả giọng. "Chúng đang chuồn!"

Tobias quay đầu lại và cũng thấy bọn chúng. Cậu ấy chúi nhủi xuống và bò. Marco yên lặng. Hàng chục… không… có lẽ hàng trăm Helmacron đang rời con tàu giữa những ngón tay Andalite.

Tobias là đứa dễ bị thấy nhất nên phải hoàn hình diều hâu ngay, kẻo lũ Helmacron phát hiện được.

Marco lắc đầu, và thì thầm không thành tiếng, "Được rồi, tui thừa nhận là tui đã nói sai rồi. Trước đó tụi mình vẫn chưa đạt tới sự Kỳ Cục Nhất. Giờ tụi mình mới đúng là đang ở trong hoàn cảnh Kỳ Cục Nhất nè."

<Tôi đã bứt khỏi bọn truy đuổi rồi,> Ax nói. <Nhưng tôi đang đi vào khu vực có nguy cơ trông thấy. Tôi cần phải biến hình người, nhưng nếu thế thì đám Mượn xác-Người sẽ thấy và đuổi theo rát lắm. Với lại chúng sẽ biết tôi có hình biến người!>

<Chúng biết anh biết biến hình người mà,> Rachel bảo. <Hoặc chúng đoán.>

<Rachel nói đúng,> Jake nói từ một cái chân xa lắc nào đó của Ax. <Không có lựa chọn nào khác đâu, Ax. Bồ phải biến hình người thôi.>

<Vâng, thưa Hoàng tử Jake.>

Tôi đang chờ nghe Jake cấm cẳn bảo Ax đừng gọi mình là “hoàng tử”, nhưng điều kế tiếp tôi nghe Jake nói lại là…

<Rachel!> Jake thét. <Tên Visser kìa! Cái vòi đó! Cẩn thận!>

Ax bắt đầu biến hình.

<Tôi nên đi đâu đây?> Ax bối rối hỏi. <Tobias! Cassie! Marco! Tôi phải chạy đi đâu khi hình thành chân người?>

Tôi cố bình tĩnh, nhưng lại bị phân tâm bởi tiếng la hét giữa Jake và Rachel - báo hiệu cuộc huyết chiến bắt đầu trong bộ lông màu xanh da trời của Ax.

Đi đâu bây giờ? Làm sao chúng tôi có thể đánh bại kẻ thù khi thân hình nhỏ như kiến? Còn vũ khí thì…

Và rồi, một luồng sáng lóe lên trong óc tôi, một lời đáp tuyệt hảo chợt ập tới.

“Tobias,” tôi nói. “Bảo Ax đừng biến hình người nữa. Tụi mình cần bay.”

<Bay đi đâu?>

“Tới Lâm Viên!”

<Để làm gì vậy?>

“Để nạp thêm đạn,” tôi nói, giọng nghiêm chỉnh.

CHƯƠNG 26

Tâu đâng tôi cao vĩ đại! Một thảm họa đã giáng xuống đầu chúng thần! Tàu của chúng thần bị bắt giữ! Nhưng chúng thần không hề sợ hãi! Chúng thần là những chiến binh dũng cảm nhất trong những chiến binh dũng cảm; những Helmacron kiên gan nhất trong những Helmacron kiên gan! Một khi đã nắm quyền kiểm soát trên bề mặt mênh mông của bộ lông màu xanh da trời này, thì không gì có thể ngăn cản được chúng thần! Và từ bàn đạp đó, chúng thần sẽ lại phóng lên và triển khai chiến dịch chinh phục vũ trụ!

Trích nhật ký tàu Helmacron,
Hành tinh Vỡ.

Tôi có một kế hoạch khá là hay. Có điều tụi tôi phải còn sống để tới được Lâm Viên.

Và phải tới đó thật nhanh.

Ax đang gấp rút biến thành diều mướp, để có thể vừa bay vừa mang theo tàu Helmacron với chiếc hộp xanh quặp trong móng vuốt của ảnh.

Tất cả các bên "tham chiến" đều đang ở trên người Ax. Tobias, Marco và tôi ở trên ngón tay. Nhúm Helmacron ở cổ tay. Jake và Rachel ở một chân, đang quần thảo quyết liệt với Visser Ba trong hình biến và lũ lâu la của hắn.

Vấn đề bây giờ là tất cả các bộ phận cơ thể của Ax phải ở nguyên vị trí như cũ khi ảnh biến hình. Mà mỗi lần biến hình lại là mỗi lần khác. Lúc này cơ thể Ax bắt đầu tan chảy và teo rút. Bàn tay hứng tụi tôi rụi đi.

Tụi tôi đang ngật ngụa trong mật thô. Làn da dưới chân nhoe nhoét, chảy rần rật như sông trôi. Những ngón tay khổng lồ bên trái, bên phải tôi đang đỉnh tịt lại vào nhau. Lớp da sền sệt giữa chúng liền lại, nâng tụi tôi lên cao. Bên dưới cũng thế - Ax đang rùng rùng chuyển động.

Đột nhiên, tụi tôi ở trên một băng tải đang rơi khỏi rìa quả đất. Rồi chiếc băng tải dần trở thành thang máy dốc đứng.

"Cẩn thận!" Marco hét.

<Biến thành chim đi!> Tobias la lớn và đập cánh bay lên.

Tôi trượt chúi nhủi, bụng chà sát xuống mặt da đang nghiêng lắc dữ dội. Tôi rơi cả dặm.

Bỗng… có một mấu bám.

Những ngón tay tôi túm vội lấy, xớt xợt trong vài milimét, nhưng cái rãnh lại thụt vào sâu hơn. Bàn chân đung đưa của tôi chạm trúng một cái mấu khác. Tôi hoảng hồn bám vào một vách đá đang tan chảy và chuyển động rầm rầm.

Mặt dốc càng dốc hơn, đến nỗi tôi bị lộn ngược! May mà với trọng

lượng nhẹ hều này, tôi vẫn có thể bám được vào những vết nứt. Marco đang chới với cách đó không xa, đôi tay giãy giụa và đôi chân cố móc vào vách đá.

Rồi tụi tôi té, nhưng may phước là té vào bộ lông diều mướp vừa mới nhú ra. Nó liếm dài lên da như những vết rạn trên mặt hồ đóng băng, chỉ vừa đủ dài cho sinh vật cao một phần mười sáu inch tóm lấy.

Chợt, một tiếng nổ vang lên giữa Marco và tôi! "Mặt đất" toác ra khi lông lá thành hình ba chiều.

Vúúút!

Một sợi lông đẩy tụi tôi lên tận đầu mút của nó. Những văn vện xám và trắng xèo ra từ trục lông, dày và cứng dần cho đến khi trông như những chiếc đũa tre bự xù. Đám lông tiếp tục mọc dày xịt hơn ở bên trên, đằng sau và xung quanh tôi.

Chỗ tụi tôi đang đeo bám gần như nằm ngang, hơi thuôn về phía trục lông xuống tới "mặt đất". Tôi cảm thấy sự chuyển động lên, xuống rồi lại xuống, lên đều đều, chầm chậm.

"Tụi mình đang ở một bên cánh của Ax," Marco nói.

Con diều hâu Tobias đáp xuống cái ạch. <Mấy bồ đang ở trên một cọng lông cánh,> cậu ra thở như kéo bễ. <Mình không thể bay nổi nữa. Quá trời gió xoáy luôn! Tụi mình chắc rầy rà to rồi!>

"Rầy rà ư?" Marco nói kháy. "Điều gì khiến bồ bảo là rầy với chả rà? Mọi thứ với tui vẫn ổn thỏa như thường. Quá ổn nữa là khác! Chưa bao giờ tui thấy tuyệt như thế này."

Tobias không cười. <Làm sao đó mà tất cả tụi mình cùng ở chung bên cánh do một chân Ax nhập chung với một bàn tay tạo thành. Jake và Rachel chỉ cách có nửa inch thôi. Bọn Yeerk kéo tới lẹ dễ sợ. Tụi Helmacron đã kịp tập hợp lại thành một đội quân, chỉ cách tụi mình chừng một phần tư inch hà.>

"Thấy chưa? Tui đã bảo với bồ rằng tất cả đều yên ổn mà."

"Marco, cần phải biến hình thôi. Không thể để cho tụi Yeerk thấy tụi mình là người," tôi nhắc.

Lát sau, một con khỉ đột và một con sói tỉ hon chui vào cư ngụ trong rừng lông của con diều mướp-Ax. Tụi tôi thả bộ xuống "mặt đất" - phần thịt chim, ở bên dưới.

Vừa kịp lúc. Một con cọp và một con gấu xám cao cỡ một phần mười sáu inch chạy hộc tốc về phía tụi tôi, vừa chạy vừa gạt phăng những sợi lông qua bên.

Mặt con cọp Jake dính máu. Cậu ta thở hổn hển nhưng chưa sao.

<Mừng gặp lại mấy bồ,> cậu ấy nói.

<Bọn Yeerk đâu rồi?> Tobias hỏi.

<Ôi dào, chúng tới ngay thôi. Tên Visser biến thành con gì quái lắm - có cả đống vòi mọc gai sắc ngọt. Cộng thêm bọn Mượn xác-Người hung hăng nữa.>

<Em ngán chạy quá rồi,> Rachel kêu ca. <Tụi mình đánh nhau ngay tại đây luôn đi.>

Jake và Rachel nhập bọn với tụi tôi, vai sát vai. Một con gấu đồ sộ, một con cọp lanh lẹn, một con khỉ đột khỏe như vâm và tôi, một con sói có tài đánh hơi và nghe ngóng thượng thặng. Tất cả đều nhỏ tí nị.

Tôi căng người lên tìm bọn Yeerk, không để ý đến bất cứ âm thanh nào khác.

Kìa, lốt hình biến tởm lợm của Visser xộc thẳng vào rừng lông. Trông nó gớm ghiếc như cái đầu màu cam bầm của quái vật Medusa, mỗi sợi tóc là một con rắn mang lưỡi hái. Bầy Mượn xác-Người hùng hùng hổ hổ theo sau, trong đó có cả Chapman.

Visser Ba khựng lại. Tụi tôi đứng đối mặt với hắn.

<Thật là một địa điểm kỳ lạ cho trận chung kết, Andalite,> hắn cất giọng ngạo nghễ. <Đành vậy.>

Hắn thiệt là bình tĩnh hết sức. Tôi nghĩ chắc hẳn là cái thực tế rằng hắn đang chỉ nhỏ như một vảy gàu đã làm hắn bớt hống hách.

Tất cả đấu mặt vào nhau, Yeerk với Người, mặc dù tụi Yeerk vẫn tưởng tụi tôi là Andalite.

Bỗng từ đâu từ cụm lông bên trái tụi tôi, hơn chục sinh vật đầu dẹp lép, bốn chân, mắt to xồng xộc kéo tới.

<Ha ha ha! Tất cả kẻ thù đáng thương của bọn ta đều đang xúm xít ở đây! Tốt hơn, tất cả bọn bay hãy run lẩy bẩy trước sức mạnh Helmacron! Đầu hàng thì bọn ta sẽ tha cho cuộc sống khốn khổ của chúng bay là nô lệ; còn ương ngạnh chống đối thì chúng bay sẽ chết như những đồ yếu xìu!>

Một khoảng khắc tê liệt, không ai nhúc nhích.

Vặn vẹo cái vòi qua bên để bày tỏ sự cáu tiết tột độ, tên Visser nhìn hau háu vào chúng tôi. <Tao không biết tụi bay nhiều, lũ Andalite kia,> hắn lên giọng, <Nhưng cái đám sinh vật hay la lối này *thật tình* làm phiền tao quá.>

Cọp thì không thể toét miệng cười, nhưng tôi thề là con cọp-Jake cười được.

Lần đầu tiên, có thể cũng là lần cuối cùng, trong lịch sử, con người và Yeerk tạm đình hoãn để chống lại kẻ thù chung.

Rủi thay (hoặc may thay), cuộc hưu chiến không kéo dài lâu, bởi vì Ax thông báo. <Chúng ta đã ở phía trên Lâm Viên.>

Tôi truyền nhanh ý nghĩ cho Ax rồi la lên với đám bạn còn lại. <Chúng ta phải rời khỏi con chim này!>

<Cái gì?> Jake chưa hiểu.

<Chúng ta phải nhảy ngay khỏi người Ax,> tôi lặp lại.

<Sao vậy?> Rachel thắc mắc. <Tụi mình đang ở trên cao cả triệu dặm lận!>

<Tin mình đi,> tôi trấn an. <Cứ lần ra đầu mút lông và nhảy.>

CHƯƠNG 27

Tôi chạy. Tụi bạn theo sau, mặc kệ bọn Yeerk và Helmacron muốn làm gì nhau thì làm. Lũ Helmacron khoái chỉ châm chích tụi tôi. <Ê, chúng bay tháo chạy như quân hèn nhát kìa. Tháo chạy trước cả khi những đóa hoa Helmacron kịp nở!>

<Mình hổng thích tháo lui,> Rachel tức khí. Nhưng rồi nhỏ cũng noi gương tụi tôi chạy ra mép lông.

Cuối cùng, tụi tôi cảm thấy một luồng gió cực mạnh thổi bạt vào người.

<Ax! Tụi mình ở đâu vậy?> Tôi hỏi.

<Tới rồi… chuẩn bị…>

<Jake! Rachel! Tất cả,> tôi la. <Khi Ax hô là nhảy khỏi mút lông liền nha. Tụi mình nhỏ lắm nên rơi không đau đâu. Ngoài ra, tụi mình còn có một bãi đáp êm ấm. Ngay khi ảnh…>

Trời đất! Hình biến của Visser Ba đang phóng về hướng tụi tôi. <Tao đổi ý rồi,> hắn bảo. <Tao sẽ giết bọn mày!>

"Nhảy!" Ax hét.

Chúng tôi nhảy. Đứa nào đứa đấy ráng hết sức. Cơ thể sói của tôi nhảy khá tốt. Tôi rơi, rơi mãi, với con gấu xám ở phía trên, không xa lắm.

Đằng sau con gấu xám và con cọp, tôi thấy một cảnh tượng rởn gai ốc: gã Visser đã nhảy theo tụi tôi! Cơ thể giống bạch tuộc của hắn rơi lều nghều. Xa hơn, hàng tá Mượn xác-Người nhỏ tẹo cũng đánh liều với cú nhảy tự sát.

Xa bên trên, trong tầm nhìn của tôi, là một chùm Helmacron. Nhưng vì Ax chuyển động nhẹ nhàng, nên tất cả dàn đều ra trên bầu trời. Tụi tôi rồi Yeerk rồi Helmacron. Tất cả cùng rơi… và rơi…

Bụp…

… tiếp đất.

Tụi tôi đáp xuống một đám lông mềm. Tôi ngã tùng bê giữa hai sợi lông. Cái lốt sói của tôi không thể dùng gì khác ngoài răng để bám, cho nên, tôi nhe răng ra, nghiến chặt túm lông loăn xoăn.

Khi thấy Rachel, Marco và Jake, tất cả đều an toàn trên sàn da bên dưới, tôi cũng nhào xuống đó.

Đáp trên bốn vó, tôi hoàn hình tức thì.

<Bồ giải thích chuyện này cho mình coi?> Jake hỏi, giọng không được ôn tồn cho lắm.

<Mình không chắc lắm,> tôi thú thật. <Nhưng mình linh cảm thấy: khi tụi Helmacron thu nhỏ tụi mình, chúng cũng thu nhỏ luôn cả những mẫu ADN tụi mình thu thập, tích lũy được bấy lâu. Tất cả các hình biến, đều teo lại theo tỉ lệ nhất định.>

<Thì sao?> Marco nôn nóng hỏi.

<À, mình cho rằng ADN mới hấp thu sẽ không bị teo.>

Jake đã là người một nửa. <Hây! Bồ nói là…> giọng truyền của cậu ta tịt giữa chừng.

Tôi cũng sắp thành người, đang đứng chồm hổm dưới một tàng lông lùm xùm. "Đúng," tôi nói. "Ít ra mình hy vọng thế. Mình sẽ hấp thu con vật này và biến thành nó ở kích cỡ trọn vẹn!"

Tôi quỳ xuống và áp bàn tay vào khối thịt. Nhưng trước khi kịp tập trung tâm trí, tôi bỗng thấy cái gì đó rất khủng khiếp xông vào giữa đám tụi tôi.

"Aaaaaa!" Tôi hoảng hồn hét lên và nhảy dựng trở lại.

Đó là… con bọ chét - một con bọ chét đích thực, đúng kích cỡ. Đôi mắt đen thui của nó chẳng thèm nhìn chúng tôi - những sinh vật đó chẳng có gì hay ho đối với nó cả.

Dù biết thế, nhưng hình thù con bọ chét to chần dần vẫn khiến tôi dựng tóc gáy. Đồ quái vật gớm guốc, tôi biết, vì tôi đã từng là bọ chét rồi mà.

Hình như con bọ chét đang toan tính cái gì đó nhưng chưa quyết định dứt khoát. Nó chỉ phầm phập bộ chân như có gắn lò xo. Chợt nó búng lên và vượt khỏi tầm mắt tôi với tốc độ thật nực cười.

"Phải bự lên trước khi tình cờ gặp thêm một con nữa," Rachel càu nhàu. "Mình hổng thích khu rừng này. Sư tử, cọp với lại chấy rận. Ghê quá."

"Nè, tụi mình sắp hấp thụ con gì vậy, Cassie?" Jake hỏi.

"Một loài vật đặc biệt, được sinh ra để tấn công và tiêu diệt những sinh vật như Helmacron," tôi lấp lửng.

"Đó là con…"

"… Thú Ăn Kiến," tôi tiếp.

CHƯƠNG 28

"Làm đi," Jake ra lệnh. "Cần phải to ra!"

Đã biến hình nhiều lần và thành nhiều loài thú rồi, nhưng tôi chưa bao giờ có cảm giác háo hức như lúc này. Tôi muốn to lớn trở lại, muốn về lại thế giới rệp và bọ chét là… rệp và bọ chét.

Tôi đang phình ra nhanh chóng thì Visser Ba nhảy xổ vào chùm lông - may quá, những nét đặc trưng loài người của tôi đã tan chảy và biến dạng.

<Biết ngay mà!> Hắn thở hồng hộc.

Nhưng tôi chẳng sợ gì hắn nữa vì tôi đang lớn nhanh như thổi. Vươn lên, lên khỏi rừng lông! Lên cho tới khi đầu tôi nhô lên khỏi lưng con Thú Ăn Kiến. Và vẫn lên tiếp khi Tobias bay vụt qua, nhỏ tí.

Lên mãi cho tới khi Ax trong lốt diều mướp không còn to như chiếc boeing 747 nữa.

Cao mãi lên cho tới khi tôi có thể thấy mấy đứa kia, tất cả đều đang vọt lên từ đám lông như những luồng khí nóng bốc lên từ một khu rừng.

Con Thú Ăn Kiến đột ngột rũ người làm cả đám tụi tôi ngã lăn cù nhầy, rơi tọt xuống đất. Tuyệt. Khi tụi tôi chạm đất thì đó là đất thật.!

Tụi tôi đang lớn trở lại!

Đúng như dự đoán, con Thú Ăn Kiến mà tôi sắp biến thành có đôi mắt cực tinh, ít ra là đối với những chi tiết nhỏ. Tôi có thể thấy Tobias đang đậu lắt lẻo trên vai Ax. Con tàu Helmacron vẫn còn đeo theo chiếc hộp xanh đang nằm trên cát, bị móng vuốt diều mướp của Ax quắp chặt lấy.

Thú Ăn Kiến trông rất buồn cười. Kể từ mỏm đuôi xồm xoàm lông đến cái đầu kệch cỡm, nhọn hoắt, nó dài cỡ một mét hai, nhưng chỉ cao tới đầu gối người. Chẳng phải là con thú to dễ sợ nhưng cũng quá đủ đối với tất cả tụi tôi.

Con mắt Thú Ăn Kiến của tôi giương ra nhìn thấy một cái ống phủ lông một nửa - đó là cái miệng trải dài đến vô tận.

Tuy nhiên, thân hình bự xự của Thú Ăn Kiến không phải là vô dụng. Tôi tì hết cả trọng lượng vào chân sau và giữ thăng bằng trên khớp chân trước - tốt hơn nên để cho "lưỡi hái" cong vòng kia được an toàn và sắc bén.

Tôi cảm thấy bản năng Thú Ăn Kiến sủi ùng ục bên dưới ý chí loài người của mình. Trong khi tôi căng cả người trước phản xạ đánh-nhau-hay-bỏ-chạy, thì con vật này lại trầm tĩnh và tỉnh queo. Sau đó tôi nhận ra nó là loài có thân nhiệt thấp nhất trong số các loài vật có vú sống trên cạn. Theo như tôi biết thì chúng có thể ngủ đến mười lăm tiếng một ngày.

Với thị giác và thính giác cực kỳ nhạy của Thú Ăn Kiến, tôi có thể

thấy rõ đám Helmacron và lũ Mượn xác-Người đang lau nhau ở trên mặt đất.

Bản năng của con thú lấn át bản năng của tôi đến nỗi tôi chẳng kịp nghĩ đến chuyện xảy ra tiếp theo.

Hấp!

Cái lưỡi nham nhám của tôi thè dài ra đến hơn nửa mét! Nó táp một nhúm Helmacron, phủ lên chúng một lớp chất dính để giữ chắc lấy, rồi lôi tuột vô miệng. Tất cả diễn ra cái ào, trước khi tôi kịp biết.

<Tiếp đi, Cassie!> Marco khích lệ.

Tôi cảm thấy cái gì nhằn nhận trong miệng, và bắt đầu… nhai.

<Ồ không!> Tôi hoảng hốt la lên, cứng cả quai hàm.

Bỗng, thật bàng hoàng, tôi nghe từ sâu bên trong miệng mình, giọng một bà Helmacron léo nhéo. <Hãy đầu hàng ngay bây giờ! Bọn ta sẽ giảm nhẹ sự tra tấn mà đáng ra chúng bay phải chịu!>

Tôi lại lè lưỡi ra, ráng hết sức giữ như thế rồi nằm ẹp xuống. Dính vào lưỡi tôi là mấy tá Helmacron.

<Các ngươi biết đấy, thật sự ta không muốn giết các ngươi tí nào,> tôi bảo.

<Hãy đầu hàng và quỳ xuống trước bọn ta!> Lại một giọng Helmacron eo éo cất lên.

Tôi nghe một giọng truyền nữa, trầm và hiểm độc hơn. <Đồ Andalite yếu mềm,> Visser Ba hầm hè. Hắn đã nắm thóp được mưu mẹo của tụi tôi và cũng đã biến thành một con Thú Ăn Kiến. <Bọn mày không giết được tụi Helmacron đâu. Chúng là nấm mốc. Giết đứa này sẽ sinh sôi ra đứa khác. Chúng không bao giờ chết. Thậm chí cả khi chết chúng cũng không chết. Nhưng với bọn Andalite thì…>

HẤP!

Lưỡi hắn quăng ra, đớp ngay một con kiến và cả… một con chim tí tẹo bay ngang qua.

<Aaaaa!> Tobias kêu rùm.

<Tobias!> Rachel thảng thốt gọi.

Visser Ba ngừng lưỡi lại, giữ cho Tobias chỉ còn cách cái quai hàm khỏe khoắn của hắn có một milimét.

<Nào, chúng ta sẽ thương lượng nhé,> Visser cười khẩy.

Nhanh như chớp, Ax chồm tới. Lưỡi dao đuôi của ảnh hạ xuống, hơi chao một chút rồi kề đính vào cổ họng con Thú Ăn Kiến của Visser Ba.

<Chúng ta cùng thương thuyết nào,> Ax nói.

CHƯƠNG 29

Chúng tôi thực hiện một giao kèo.

Rachel và Jake đi thu gom tụi Helmacron và bắt chúng làm con tin. Thật nhẹ nhõm khi biết rằng về cơ bản Helmacron không thể bị giết. Ồ, thật như trút được gánh nặng.

Marco và tôi hoàn hình lại thành người tí hon, khuất mắt tên Visser Ba. Sau đó tụi tôi ào lên tàu Helmacron, đi tìm những ông Helmacron giống đực dễ sai bảo, và nhờ họ giúp vận hành tia thu nhỏ.

Tụi tôi phóng lớn Visser Ba và Tobias trở lại, trong khi Ax đứng canh chừng hắn cùng con tàu Helmacron và chiếc hộp xanh. Đuôi ảnh cung nhổng lên.

Tụi tôi trả lại hình hài cũ cho tụi Mượn xác-Người và ép chúng phải bỏ đi. Chúng lẳng lặng làm theo, không cưỡng lại. Dù sao thì tụi tôi cũng đang nắm giữ tia teo rút mà.

Visser Ba đã đi đến quyết định rằng, công cuộc chinh phục Trái Đất còn quan trọng hơn là bị teo rút lại chỉ còn băng dấu chấm phẩy…

Khi bọn Yeerk đi hết, Rachel và Jake nhả tụi Helmacron cái ra khỏi lưỡi của Thú Ăn Kiến và hoàn hình người cho tụi tôi chiếu tia năng lượng. Cuối cùng, Marco và tôi tự động chạy ra đứng vào tia sáng.

Tất cả những chuyện đó chỉ xảy ra sau khi tụi tôi nói chuyện phải trái khá lâu với mấy tên Helmacron đực.

“Các anh cần phải đứng lên giải phóng phái nam,” Marco diễn giải cho chúng. “Tại sao các anh lại cam chịu làm kiếp Helmacron hạng hai, bọt bèo như vậy chứ?”

Nhiều gã Helmacron đực tán thành. <Bọn ta có thể dẫm bẹp tụi giống cái dưới chân mình! Chúng sẽ phải vĩnh viễn than khóc cho số mệnh của chúng, trong khi bọn ta củng cố vị trí làm chủ nhân chính thức của toàn cõi Helmacron! Bọn ta sẽ vạch ra và thực hiện kế hoạch tuyệt chiêu là thôn tính toàn bộ dải thiên hà! Tất cả sẽ phải quỳ…>

Ờ, bạn biết đoạn tiếp theo của bài *"diễn văn"* rồi đó.

“Giờ tụi mình về nhà chứ?” Jake hỏi tôi.

Tôi gật đầu. “Ừ… chắc chắn mình sẽ bị cấm cửa.”

“Ồ, mình hy vọng là không. Mình… ừ… mình đang nghĩ đến chuyện ngày mai ra biển chơi. Bồ thấy đấy, thời tiết đẹp tuyệt.”

Rachel giả bộ hấp háy nhìn tôi, hàm ý “mình đã bảo mà”. Rồi làm ra vẻ cà chớn, nhỏ chọc “Ô, anh Jake ơi, em nghĩ Cassie chẳng thích biển đâu…”

“Mình yêu biển chứ bộ,” tôi cãi lại, nguýt nhỏ một cái cháy mắt luôn. Jake đỏ mặt, chờ Marco ghẹo. Nhưng Marco lắc đầu, ra cái điều buồn khổ lắm. “Ừa, Cassie. Trở lại với Jake đi, vì bây giờ bồ đã bự rồi. Vậy là kế hoạch tạo ra loài người tí hon trên thế giới của tui với

bồ đã tiêu tùng.”

Tàu Helmacron động đậy rồi vọt thẳng lên trời. Chúng đi xa rồi mà tụi tôi vẫn còn nghe những giọng truyền ông ổng vọng lại.

<Tất cả các Helmacron cái! Hãy quỳ xuống trước quyền năng siêu việt của bọn ta! Chúng bay phải tôn vinh bọn ta làm chủ nhân thực sự! Chỉnh Helmacron đực sẽ khiến cho tất cả phải run sợ!>

<Không đời nào, Halmacron cái mới chỉnh là những nhà lập pháp cho tất cả Helmacron đực! Bọn ta sẽ thống lĩnh toàn bộ vũ trụ - bắt đầu từ chúng bay!>

Tụi tôi kéo nhau về nhà, để mặc mấy ông bà Helmacron cãi nhau chỉ chóe…

HẾT TẬP 24

---

[1] Hernán Cortés, người Tây Ban Nha đã đem quân chinh phạt và thống trị nền văn minh Aztec của Mê-hi-cô từ giữa thế kỷ 16. (NDBS)

[2] Nguyên văn: “fit on the head of a pin”. Một thành ngữ chỉ những cách suy nghĩ/ cách diễn đạt khác nhau cho một vấn đề (NDBS)

[3] Nguyên văn: “Stee-rike One”: Tiếng hô tỉnh điểm cho một cú ném và đánh bóng đầu tiên trong trò chơi bóng chày (NDBS)

[4] Nguyên văn: Snoopy and the Red Baron - tên một trò chơi mô phỏng từ bộ phim hoạt hình *Trận Chiến Trên Không Thê Chiến I* của chú chó Snoopy, trong đó chó Snoopy mơ mình biết bay và đánh nhau với Red Baron (Nam Tước Đỏ) biệt danh một phi công lái máy bay chiến đấu lừng danh nhất của Đức trong Thế Chiến I. (NDBS)

[5] Một vở diễn trong đó 3 cậu bé tí hon Munchkin đã hát câu này trong bài hát “Ding-Dong! The Witch Is Dead” (Đing-đong! Mụ phù thuỷ đã chết). (NDBS)

[6] Một dụng cụ đeo vào ngón trỏ khi may vá để tránh cho kim khỏi đâm vào tay.

[7] Houston là nơi đặt một trong những trung tâm vũ trụ của NASA. Các phi hành gia khi liên lạc với mặt đất thì dùng từ "Houston" để chỉ trung tâm điều khiển. Nguyên văn câu trên là: "Houston, we have a problem." Đây là câu nói của trưởng phi hành đoàn tàu Apollo 13 khi con tàu này gặp trục trặc, được tái hiện qua bộ phim *Apollo 13* (1996) do Tom Hanks thủ vai chính. (NDBS)

[8] Mr. Spock - Nhân vật nửa người nửa người-máy trong phim khoa học viễn tưởng *Star Trek* (NDBS)

[9] 1 inch = 2,54 centimet

[10] Nguyên văn: Lethal Weapon, bộ phim hành động của Mỹ khởi chiếu năm 1987 (NDBS)

[11] Quái vật khổng lồ giống như con khỉ đột có khả năng phá hủy những tòa nhà cao tầng, xuất hiện lần đầu tiên trong một bộ phim Mỹ vào năm 1933.

[12] Một ngọn núi thuộc dãy núi Alps, cao 4.477m, có đỉnh nhọn hoắt, nằm trên đường biên giới giữa Thụy Sĩ và Ý.

[13] Hạt tổng hợp protein trong tế bào.

K. A. APPLEGATE

ANIMORPHS

NGƯỜI HÓA THÚ

MARCO

#25. Vùng địa cực

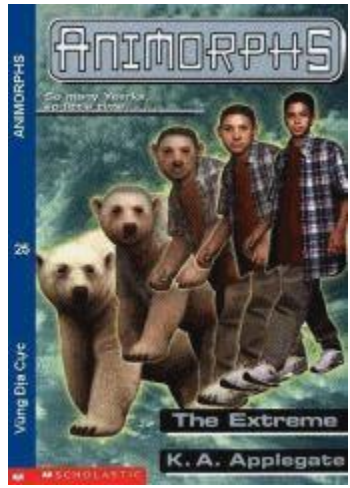

Tác phẩm: Animorphs
Tập 25: Vùng Địa Cực
Nguyên tác: Animorphs #25: The Extreme
Tác giả: K. A. Applegate
Dịch giả: Hương Lan
Nhà xuất bản: Trẻ, 05/2002
Khổ sách: 11 x 18 cm
Số trang: 164
Giá sách: 6.000 vnđ
Thực hiện ebook: ANIMORPHS Team
Scan: nguoimedocsach
Đánh máy: thanhthuy932700, Nerissa
Đối chiếu: tieukhe
Dịch bổ sung: tta269, animorphs200, andalite888, pesousou
Biên tập: nguoimedocsach
Sửa chỉnh tả: tieukhe, santseiya
Thiết kế bìa: 4DHN
Chuyển sang ebook: santseiya
Ebook BB: Cent
Ngày hoàn thành: 23/10/2009
Nơi hoàn thành: Hà Nội
ooO TVE Ooo

MỤC LỤC

TÓM TẮT NỘI DUNG TẬP 24
CHƯƠNG 1
CHƯƠNG 2
CHƯƠNG 3
CHƯƠNG 4
CHƯƠNG 5
CHƯƠNG 6
CHƯƠNG 7
CHƯƠNG 8
CHƯƠNG 9
CHƯƠNG 10
CHƯƠNG 11
CHƯƠNG 12
CHƯƠNG 13
CHƯƠNG 14
CHƯƠNG 15
CHƯƠNG 16
CHƯƠNG 17
CHƯƠNG 18
CHƯƠNG 19
CHƯƠNG 20
CHƯƠNG 21
CHƯƠNG 22
CHƯƠNG 23
CHƯƠNG 24
CHƯƠNG 25
CHƯƠNG 26

TẬP 24: ĐIỀU NGHI NGỜ

1. Người kể chuyện:

Cassie

2. Nội dung:

Cassie và Rachel phát hiện ra có hai chiếc phi thuyền không gian đồ chơi đáng ngờ, ở hai thời điểm khác nhau, cùng bám vào máy bơm nước, nơi Cassie giấu các mảnh của hộp biến hình. Cả nhóm Animorphs họp lại và quyết định tìm hiểu thực hư. Cả hội cùng kéo nhau đến văn phòng tiếp nhận đồ từ thiện, tìm và thu hồi lại chiếc phi thuyền không gian thứ nhất. Tại đó, Jake, Cassie và Rachel đều bị trúng tia Nghiệt do chiếc phi thuyền nhắm bắn đồng thời ba bạn trẻ được yêu cầu phải trao chiếc hộp xanh cho những người bé tí nị trên chiếc phi thuyền đó. Họ tự xưng là người Helmacron. Nói rồi, chiếc phi thuyền bay vút về phía Dưỡng đường, nơi giấu chiếc hộp xanh. Các thành viên trong hội Animorphs quay về được đến trang trại nhà Cassie cũng là lúc họ nhìn thấy chiếc phi thuyền đang tha chiếc hộp xanh đi. Trong lúc quần nhau với chiếc phi thuyền đó, cùng lúc cãi lý với chúng, Cassie, Tobias và Marco bị trúng tia thu nhỏ của bọn Helmacron. Để tìm cách đối phó, ba bạn trẻ quyết định giả vờ đầu hàng và khai với bọn Helmacron người đang giữ nguồn năng lượng bọn chúng cần là Visser Ba. Chiếc phi thuyền đồ chơi đó đưa ba bạn trẻ tới cuộc họp của nhóm Chia Sẻ. Chiếc phi thuyền còn lại cũng dẫn những thành viên còn lại của Hội Animorphs tới cuộc họp đó luôn. Tại đó, Jake, Rachel, Visser Ba, Chapman và rất nhiều tên Mượn xác khác đều bị trúng tia thu nhỏ. Chỉ duy nhất còn có Ax là vẫn còn giữ nguyên được kích cỡ của mình. Cassie biến hình thành cá voi lưng gù để ghị chiếc phi thuyền xuống thấp giúp Ax chụp được nó trong lòng bàn tay yêu ớt của mình. Trong lúc nguy nan, Cassie đã suy nghĩ đến một nghi vấn, nếu hấp thu ADN của một loài thú mới, ADN của loài thú này sẽ không bị ảnh hưởng bởi tia thu nhỏ. Để giải đáp nghi ngờ của mình, Cassie yêu cầu Ax biến hình thành diều mướp, mang cả đám tới Lâm Viên để thu nạp ADN của loài thú ăn kiến. Nghi ngờ của Cassie đã được trả lời. Tuy nhiên, Visser Ba cũng đã phát hiện được ý định của nhỏ. Lúc này, Hội Animorphs và Visser Ba cùng nhau thỏa thuận đứng về một phe để chống lại bọn Helmacron. Kết thúc tập truyện là sự đổi ngôi giữa hai giới trên phi thuyền của bọn Helmacron, nhờ sự xúi giục của Marco.

3. Nhân vật quan trọng:

Hội Animorph: Jake, Marco, Rachel, Cassie, Tobias,

Ax

Visser Ba
4. Những loài thú mới được thu nạp:
Jake: Thú ăn kiến
Marco: Thú ăn kiến
Rachel: Thú ăn kiến
Cassie: Thú ăn kiến
Tobias: Thú ăn kiến
Ax:
5. Những lốt hình được sử dụng:
Jake: Gián, Hổ Sibêri, Thú ăn kiến
Marco: Ruồi, Chuột chũi, Khỉ đột, Thú ăn kiến
Rachel: Gián, Gấu xám, Thú ăn kiến.
Cassie: Ó biển, Ruồi, Chồn hôi, Cá voi lưng gù, Thú ăn kiến
Tobias: Người, Thú ăn kiến
Ax: Nhện sói, Diều mướp

NHỮNG CON MA ĐẢO TUYẾT

CHƯƠNG 1

Tên tôi là Marco.

Tôi đồ là chúng ta chưa từng gặp nhau, nhưng tôi dám cá rằng thế nào bạn cũng biết một ai đó giống tôi. Lớp học nào mà chẳng có Marco. Đấy, cái anh chàng Marco mà thông thái nhất, hóm hỉnh nhất, quyến rũ nhất, thanh lịch nhất, đẹp trai nhất - chính là tôi đó.

Tôi không thể cho bạn biết họ của mình. Tôi cũng không thể cho bạn biết nơi mình đang sống hay bất kì điều gì cụ thể về mình vì điều đó có thể mách nước cho ai đó tìm ra tôi.

Thật đấy, ước gì tôi có thể nói hết cho bạn nghe. Che dấu thân phận cũng có cái bất tiện của nó. Chẳng hạn như tuần rồi, tôi muốn chạy trong hành lang trường gào thật to tên mình để mọi người có thể nghe thấy hết. Tôi muốn nhảy lò cò trên bàn ăn trong căng-tin và đứng múa trên cái bánh khoai tây nghiền hiệu Tater Tots của ai đó cho đến khi bị giám thị lôi đi. Tôi muốn tập trung mọi người lại để họ chúc tụng tôi.

TÔI CƠ MỘT CUỘC HẸN LỚN

Cuộc hẹn với Marian, cô nhỏ đẹp nhất trường (nếu không nói là đẹp nhất thế giới).

Marian.

Marian không chỉ xinh đẹp lộng lẫy, với mái tóc đen huyền, dài thướt tha, đôi mắt đen lay láy, và đôi má lúm đồng tiền khiến tôi phát khóc lên mỗi lần nhỏ cười, mà nhỏ còn thông minh, quyến rũ và hút hồn gần bằng tôi nữa đó.

Tụi tôi đúng là một cặp trời sinh. Điểm trừ duy nhất ở nhỏ mà tôi tìm được đó là nhỏ có vẻ không thấy mấy câu đùa của tôi buồn cười tẹo nào.

Ấy, còn cả gu âm nhạc của nhỏ nữa chứ.

Bạn có muốn biết tình tiết gay cấn nhất của cuộc hẹn hò này là gì không? Marian mời tôi trước đó nha. Vừa ra khỏi lớp học nhạc, Marian đã nói với tôi.

“Nè, Marco, hình như bạn rành nhạc cổ điển lắm há. Với lại, mình thấy bạn đẹp trai và cá tính lắm. Mình muốn kết thân với bạn.”

Thú thiệt là tôi có phóng đại lên chút đỉnh. Nhưng chuyện Marian nói tôi có thị hiếu âm nhạc là thiệt một trăm phần trăm.

“Thiệt tình là tôi cũng lòe thầy giáo như những đứa khác thôi”, tôi làm bộ nhún nhường.

Ui trời, may mà ba tôi có sưu tầm cả đống đĩa nhạc, thỉnh thoảng hay giành ti-vi coi hết các chương trình chuyên đề về Mozart, Beethoven và những nhạc sĩ… tâm thần khác, cho nên tôi cũng hiểu bập bõm về nhạc cổ điển chứ hổng đến nỗi mù tịt…

“À, mình có hai vé coi hòa nhạc tại Symphony Hall vào chiều Chủ nhật này”, Marian mời. “Họ sẽ chơi bản Giao Hưởng Số Ba của Beethoven. Đó là bản giao hưởng mình thích nhất. Bạn có muốn đi không?”

“Ừm, mình hâm mộ bản số Ba Mươi Ba hơn,” tôi điềm nhiên nói, trong bụng thầm mong mình đừng có xỉu ngay dưới chân nhỏ. Marian vừa mới hẹn tôi đi chơi!!!

Marian nhìn tôi ranh mãnh. “Số Ba Mươi Ba á? Mình hổng biết bản này. Bạn đùa hả?”

“Dĩ nhiên, tui đùa… hahahaha!” Tôi chữa ngay, chỉ hơi luống cuống tí chút thôi, hy vọng hổng ai nhận ra. “Mình yêu bản số Ba của Beethoven. Nó thật là…” tôi chẳng biết nói gì nữa. Tôi chưa bao giờ nghe đến thứ này trong đời mình. Marian kiên nhẫn chờ cho tôi nói nốt.

“Nó thật là…” tôi nhắc lại.

“Tuyệt đẹp?” Marian mớm lời.

“Ừ, đúng rồi!” Tôi túm lấy ngay. “Đó là một từ hoàn hảo dành cho nó. Mặc dù mình đang tỉnh nói là độc đáo. Mình thậm chí là mê ly.”

“Ồ thế nhá.” Marian hét um. “Nó hội đủ tất cả những tính chất ấy. Vậy là bạn đi há?”

“Ừ”, tôi hú lên.

“Tuyệt!” Marian lật đật rút ra một cuốn sổ tay, hì hoáy ghi chép. Xong, nhỏ xé toạc tờ giấy ra, trao cho tôi. “Đây là số điện thoại của mình. Bạn gọi nha và tụi mình sẽ lên kế hoạch.”

“Ừa,” tôi nói và ơ hờ nhét tờ giấy vào túi vào túi áo. Về nhà tôi sẽ đem lồng kiếng tờ giấy này, nhưng Marian không cần phải biết điều ấy.

“Sẽ thú vị lắm đấy,” Marian thở hắt ra. Nhỏ cười để lộ rõ đôi lúm đồng tiền khiến trái tim tôi ngừng đập cả chục nhịp. Rồi nhỏ chìa bàn tay mềm mại ra nắm cánh tay tôi, khiến cho toàn thân tôi tê liệt.

“Gặp lại sau nha.” Marian nói rồi rảo bước đi.

“Ừ hử,” tôi làm xàm trong miệng.

Vậy đó, ác chiến chưa? Cả đống con trai xếp hàng dài dằng dặc để mời cô nhỏ đẹp nhất trường đi chơi mà hổng được, còn tôi lại được nhỏ… năn nỉ mời đi chơi đó nha.

Nghe tuyệt cú mèo nhỉ? Thì đấy, một thằng con trai còn mong gì hơn là được cô nhỏ xinh đẹp nhất trường hẹn đi chơi nữa cơ chứ? Đối với một thằng nhóc bình thường, sống một cuộc đời bình thường, thì đây hẳn là đỉnh cao của cuộc đời nó rồi.

Rủi thay, tôi lại hổng phải là một thằng nhóc bình thường. Và chắc chắn là cuộc đời tôi chẳng bình thường chút nào.

Ừ, thì cũng có những lúc bình thường: Đi học, lúc nào hứng lên thì làm bài tập, ăn tối với ba, xem TV, chơi trò chơi điện tử với thằng bạn nối khố Jake và dập nó te tua.

Nhưng phần đời còn lại thì không bình thường tẹo nào. Nói thẳng ra là nó quái chiêu, điên khùng, rồ dại đến mức chính tôi cũng không tin được nếu tôi không tự mình trải nghiệm nó.

Này nhé, tôi kiểu như là siêu anh hùng ỉ. Ấy, hổng phải là Người Dơi đâu, mặc dù phỏng đoán của bạn cũng hay ra phết đấy, cũng hổng phải cái anh chàng Bruce Wayne tỉ phú, đẹp trai sành điệu. Cũng hổng phải Người Nhện luôn. Đúng là tôi có bay, dán người trên tường và quăng đám người xấu như thể chúng là mấy thứ đồ chơi bằng nhựa vậy. Siêu anh hùng dùng năng lực đặc biệt để cứu thế giới. Và đấy chính là việc tôi và năm người bạn đang làm.

Cứu thế giới, không phải từ tay bọn hề như Lex Luthor[1] hay The Joker[2]. Giá mà kẻ thù của tụi tôi được hiền khô như mấy anh phản diện trong truyện tranh thì tốt quá. Thay vào đó Rachel, Cassie, Tobias Người-chim, Ax người Andalite, thằng bạn thân Jake và tôi phải chiến đấu với cả một giống người ngoài hành tinh đang âm mưu chinh phục Trái Đất.

Bọn Yeerks.

Vì lợi ích của chính bạn, tôi hy vọng rằng bạn chưa bao giờ nghe về bọn chúng. Bởi vì hầu như tất cả những ai biết về chúng đều đã trở thành nô lệ của chúng cả rồi.

Cuộc xâm lăng của bọn Yeerks được giữ kín. Nhưng nó đang diễn ra.

Tôi nói thật đấy, cuộc xâm lăng đang diễn ra.

Bọn Yeerks là một lũ sên xám xịt nhớp nháp, chúng rúc vào tai, chui vào trong đầu bạn và trám kín từng nếp gấp trong bộ não bạn. Một khi chúng làm xong, chúng sở hữu bạn. Điều khiển bạn. Nô dịch bạn.

Thế là bạn trở thành cái thứ mà chúng tôi gọi là Kẻ Bị Mượn Xác - một kẻ không còn tự chủ. Bạn không thể kêu cứu, bởi vì tên Yeerks quyết định những lời lẽ thốt ra từ miệng bạn. Bạn không thể chạy trốn, bởi vì tên Yeerks quyết định tốc độ và khoảng cách mỗi bước chân của bạn. Và bạn không thể chống cự khi tên Yeerks bắt đầu lôi kéo bạn bè và người thân của bạn vào vòng nô dịch. Bởi vì chính bản thân bạn cũng là một tên nô lệ.

Cũng đáng sợ chứ hả? Nhưng có lẽ điều đáng sợ nhất về cuộc xâm lăng của những con sên ngoài hành tinh này chính là ta chịu không biết được ai là kẻ Bị Mượn Xác trong số những người ở xung quanh ta cả. Trông chúng rất bình thường. Nói năng bình thường. Hành xử bình thường.

Biết đâu đấy, có khi bố mẹ bạn chính là Kẻ Bị Mượn xác. Có khi chính người bà ngoại yêu quý và duyên dáng của bạn đang lên kế hoạch nhằm khuất phục Trái Đất.

Vì thế, tham gia vào cuộc chiến này - nó đúng nghĩa là một cuộc chiến tranh - khiến cái thằng tôi đây thành kẻ đa nghi. Bạn không thể

tin tưởng bất kì ai.

Đó là lý do tại sao tôi không cho bạn biết họ của tôi. Và đó cũng là lý do tại sao mà kể từ cái đêm tụi tôi đi tắt qua khu công trường bỏ hoang, cuộc sống đã trở nên quá tàn nhẫn, quá ác nghiệt, trong khi tôi là đứa lúc nào cũng muốn tìm thấy sự vui nhộn trong cuộc sống, lúc nào cũng muốn ngoác miệng ra cười.

Tại khu công trường ấy, tụi tôi gặp Elfangor, một hoàng tử Andalite đang hấp hối. Chính ở đó, ổng cho tụi tôi biết về lũ Yeerks. Cũng chính tại nơi ấy, ổng trao cho tụi tôi cái quyền năng kinh hoàng để tụi tôi có thể biến thành bất cứ con vật nào mà tụi tôi hấp thụ ADN. Đó là một thứ vũ khí nhỏ bé của tụi tôi.

Kể từ đó tôi không tài nào nhìn vào một con người khác mà không thấy nghi ngờ. Không một ai. Kể cả Marian.

Chính vì thế mà sau vài phút ngất ngây vì được Marian mời đi nghe hòa nhạc, tính đa nghi bắt đầu nổi lên gặm nhấm tâm trí tôi. Ngộ nhỡ nhỏ là một kẻ trong số đó thì sao? Ngộ nhỡ cô bạn Marian dễ thương có má lúm đồng tiền kia là một kẻ Bị-mượn-xác thì sao?

Tôi sẵn sàng làm nô lệ cho nhỏ Marian xinh đẹp, nhưng làm nô lệ cho Yeerk lại là chuyện khác.

Một cuộc hẹn, tôi tự nhủ, cũng không hại gì. Trước khi quyết định, ta sẽ kiểm tra nhỏ cái đã.

CHƯƠNG 2

"Sau đó rồi sao?" Cassie hỏi tôi trong giảng đường sau cái ngày gọi là Cuộc Hẹn Lớn ấy.

Tuần này giảng đường được dời đến nhà thi đấu của trường. Các lớp học của chúng tôi tạm thời đóng cửa, do trường bận tổ chức thảo luận về chất a-mi-ăng và luật tố tụng.

Vì vậy, thay vì học yên lặng trong vòng một tiếng đồng hồ, thì đám học trò lau nhau lại tụ tập ở đây. Tốp thì chơi bóng chuyền, nhóm thì chơi bóng rổ, trong khi một đám khác, trong đó có tôi và Cassie, thì ngồi trên hàng ghế khán giả và tán gẫu.

"Ừm, sau khi cố gồng mình chịu đựng hết phần một, và sau một cuộc trốn bất thành trong giờ nghỉ giải lao, Marian điệu cổ tui trở lại phòng hoà nhạc để nghe mấy ông nhạc công kề cà chơi tiếp. Họ chơi, chơi hoài. Thậm chí tui đã nghĩ đến chuyện la lên "Cháy! Cháy!" để chuồn. Và sau đó khi tỉnh thì tất cả mọi người đã về tự bao giờ, kể cả Marian."

Cassie mỉm cười, tay lật lật tờ tạp chí thú y mà nhỏ vừa mới lôi ra khỏi bìa kẹp. "Có vẻ đó là giải pháp tốt nhất."

"Cái gì?" Tôi giãy nảy. "Là một tai hoạ thảm khốc nhất thì có."

"Phải, nhưng điều đó chứng tỏ rằng: Marian không hợp với bồ."

"Nhưng đó là cô nhỏ đẹp nhất trường," tôi cãi. "Vậy làm sao mà không hợp với típ người của tui chứ?" Tôi nguýt Cassie một cái. "Mà nè, bộ mấy bồ theo dõi nhỏ hả?"

"Tụi mình là bạn thân thiết của bồ mà, Marco". Cassie nói vẻ biết lỗi. "Đâu có còn cách nào khác."

"Mấy bồ giám sát nhỏ suốt ba ngày qua sao?"

"À, chủ yếu là trông cậy vô Tobias với Ax thôi vì mấy bạn đó không phải đi học. Với lại, dù sao thì Marian cũng không phải là bọn chúng đâu. Nhỏ không bao giờ héo lánh đến…" Cassie hạ thấp giọng, vẻ hình sự, "… lối vào vũng Yeerk."

Tôi không biết chắc là phải phản ứng ra làm sao nữa. Yeerks phải trở về vũng Yeerk ba ngày một lần. Marian không sao cả. Câu hỏi đặt ra là: đây là tin tốt hay tin xấu? Tôi đã làm tiêu ma cơ hội của mình. Nhỏ là người thường thì là việc tốt hơn hay việc xấu hơn đây?

Còn có chuyện khác nữa cũng làm tôi khó chịu. Chuyện này là do Jake nhờ Cassie đến nói với tôi.

Cũng phải. Đây là một lựa chọn khôn ngoan. Đúng kiểu của Jake. Nó biết Rachel sẽ chọc quê tôi. Nó biết nếu tự mình nói thì chẳng khác nào chọc gậy bánh xe. Nhưng Cassie biết cách ăn nói nhẹ nhàng. Nhỏ có kỹ năng ngoại giao để tránh làm tôi giận khi thông báo rằng đám bạn đã theo dõi cô bạn gái tạm thời của tôi ba ngày trời mà

không nói năng gì cả.

Cassie quan sát, chờ đợi phản ứng của tôi. Về phần mình, tôi đang lên giây cót chuẩn bị làm một bài nói gay gắt nhưng không đến nỗi cay nghiệt thì chợt một bóng râm đổ lên đầu hai đứa tôi. Tôi ngước lên.

“Chào Macro. Chào Cassie. Khoẻ không?”

Đó là một cậu trai trạc tuổi tôi, nhưng cao hơn chút chút. Nụ cười ấp áp, tự tin của cậu ta khiến bạn có cảm tình ngay tức thì.

Nhưng tôi biết tỏng. Cậu trai trông dễ mến này chẳng phải cậu trai nào cả, và nụ cười của hắn cũng chẳng phải là thật. Erek không đi học. Erek không tham gia vào xã hội loài người. Cậu trai đứng trước chúng tôi không hoàn toàn là thật. Cái mà tôi và Cassie và hết thảy mọi người nhìn thấy chỉ là một hình chiếu ba chiều. Bên dưới hình chiếu đó là một người máy. Một người máy đã có mặt trên Trái Đất này cả trăm ngàn năm nay.

Erek và những người máy đồng loại được gọi là những người Chee. Họ đã từng là những người thân cận của một giống loài cổ xưa tên là Pemalite. Người Pemalite có thể được coi là loài bậc cao nhất đã từng tồn tại trong lịch sử vũ trụ. Họ đã tiến hóa cao đến mức quên hết những khái niệm sơ khai như chiến tranh, lo lắng hay nỗi buồn.

Không may là phần còn lại của vũ trụ không đạt được đến trình độ ấy. Một loại sinh vật xấu xa tên là Howler tấn công người Pemalite và tàn phá quê hương họ. Một vài người sống sót đến được Trái Đất, nhưng trước khi họ trốn thoát, những kẻ xâm lược đã lây cho họ một mầm bệnh để rồi cuối cùng họ bị tuyệt diệt. Người Chee, vì là máy nên không bị ảnh hưởng bởi căn bệnh. Để tỏ lòng tôn kính đối với linh hồn những người bạn và đấng sáng tạo của mình, họ hòa trộn những tinh túy của người Pamalite vào thân thể sói.

Giờ bạn đã biết tại sao chú chó của mình lúc nào cũng vui vẻ rồi đó.

Và bởi vì người Pemalites chế tạo ra các Chee dựa trên chính bản thân họ, nên người Chee cũng khá là thân thiện. Thực tế thì họ là những người yêu chuộng hòa bình, đã thề - và được lập trình - là sẽ không bao giờ làm tổn thương một sinh vật sống.

Người Chee cũng ghét Yeerk và giúp chúng tôi bất cứ khi nào có thể.

"Ồ ồ," tôi nói, vẫn hơi ấm ức về chuyện Tobias đã từng được dòm trộm Marian qua cửa sổ phòng ngủ của nhỏ.

Trong khi tôi… vẫn chưa được dòm.

"Ồ ồ? Chào hỏi gì hay thế?" Erek ngồi xuống giữa tôi và Cassie. “Chúng ta nói chuyện riêng một chút được không?”

“Ồ ồ,” tôi lầu bầu trong miệng.

Không gian quanh tôi bỗng sáng choé lên. Những âm thanh hỗn loạn của nhà thi đấu - tiếng la hét chỉ choé, tiếng bóng dội xuống đất

thình thịch, tiếng trách mắng, giận dữ của huấn luyện viên - bỗng biến mất. Tất cả mọi hoạt động trong sân vẫn diễn ra trước mắt chúng tôi, nhưng như là đang ở trong quả bóng Saran Wrap.

“Tôi vừa trùm trường năng lượng hình chiếu lên ba chúng ta,” Erek giải thích. Bây giờ ảnh là một người máy bằng thép và ngà voi, nhìn cừ khôi như một chú chó săn đang đứng thẳng trên hai chân sau. “Những người trong nhà thi đấu sẽ chỉ nghe thấy ba chúng ta bàn tán về trận thi đấu tối qua thôi…”

"Có mỗi việc ấy mà cậu cũng phải bí mật thế này ư?" Tôi hớn hở nói.

Erek lạnh lùng cười. Không vui tươi gì sất. Tôi cảm thấy mình lại sắp bật ra một tiếng "ố ồ" nữa.

“Có chuyện gì vậy, Erek?” Cassie e dè hỏi.

“Nguồn tin của chúng tôi cho biết: bọn Yeerk đang rắp tâm áp dụng kỹ thuật vệ tinh nhân tạo của loài người để thực hiện phương thức truyền tải tia Kandrona mới. Chúng đã tới một nơi vô cùng hẻo lánh trên hành tinh này để xây dựng một trạm vệ tinh nhân tạo. Nếu thành công thì chúng có thể biến bất cứ hồ bơi gia đình nào trên thế giới này thành vũng Yeerk.”

Tôi cảm thấy bao tử mình nhói lên. “Vậy thì nguy to.”

Nạp tia Kandrona là một hình thức hút dưỡng chất của bọn Yeerk - phải có tia Kandrona chúng mới sống được. Đó là “gót chân Achille,” là điểm yếu của bọn Yeerk khi cứ phải mò về vũng Yeerk luôn…

Cứ ba ngày một lần bọn Yeerks phải xuống vũng Yeerk, chúng chui khỏi não vật chủ và tắm mình trong tia Kandrona. Trong khi đó, phần đông vật chủ, những người không chấp nhận bị nô dịch, gào thét, khóc lóc, giãy giụa và van xin được trả tự do.

Tôi đã từng đến vũng Yeerk. Đó là một nơi khủng khiếp.

Tụi tôi đã từng nghĩ đến việc phá hủy Vũng. Đấy sẽ là một đòn nặng giáng vào bọn Yeerks. Nếu làm được thì thế nào tụi tôi cũng làm, nhưng Vũng rộng cỡ một sân bóng bầu dục và có hệ thống phòng thủ bằng Nhà Trắng, Lầu Năm Góc và pháo đài Knox cộng lại. Chỉ có điều, tụi tôi không có hỏa lực.

"Nè, Erek," tôi nói. "Tui không có yếý gì đâu, nhưng mà đôi lúc, tui chả biết phải thương hay ghét cậu nữa. Cứ gặp cậu là thế nào cũng có chuyện hà."

Erek toét cái miệng chó máy bằng thép-và-ngà-voi. “Nhưng bảo đảm không giật gân bằng việc cậu đã làm hỏng Cuộc Hẹn Lớn.”

Tôi thảy cho Cassie một cái nhìn khủng bố.

Nhỏ nhăn nhó. “Thú thật với bồ là người Chee đã giúp mình theo dõi Marian, chứ thật ra, đâu có dễ đi lẽo đẽo theo người khác suốt ba ngày liền.”

“Hừ, còn ai chưa biết tui mới làm hỏng Cuộc Hẹn Lớn nữa đây?”

“Cô ấy không hợp với cậu đâu,” Erek bảo. “Gu âm nhạc của cổ rất

tinh tế.”

“Vậy ra anh là người hâm mộ Beethoven cuồng nhiệt à?”

Erek gật gật cái đầu máy, “Cách đây nhiều năm, tôi đã làm thợ giặt ủi cho nhà soạn nhạc bậc thầy ấy. Beethoven là một người lập dị, nhưng ông ấy sáng tác những tác phẩm mà nếu các đấng sáng chế của tôi được nghe thì chắc chắn họ sẽ rớt nước mắt.”

CHƯƠNG 3

Tan học, tụi tôi tụ tập trong Dưỡng Đường Thú Hoang để thảo luận tình hình. Ba mẹ của Cassie đều là những bác sỹ thú y. Ba nhỏ làm việc trong Dưỡng đường hồi sức thú hoang còn mẹ là nhân viên chăm sóc động vật trong Lâm Viên và trong Dưỡng đường. Cassie phụ ba mẹ ở Dưỡng đường, nhét thuốc cho những chú chồn hôi gàn dở và những loài thú khác nữa. Ấy, coi nè: một dưỡng đường thú hoang chắc chắn sẽ vô cùng hữu ích cho tụi tôi mỗi khi tụi tôi cần thu nạp một lốt hình biến mới.

Đám tụi tôi tụ tập nhau tại đây như thể đang chuẩn bị khai mạc một tối trình diễn kỳ quặc. Bốn đứa nhỏ lần lượt biến thành những trái banh lông. Erek, người máy. Tobias, trong lốt diều hâu đuôi đỏ, đậu trên thanh xà nhà quen thuộc, làm nhiệm vụ cảnh giới. Và anh bạn Andalite Ax thì đang trong lốt người.

Lốt người của Ax là sự hoà trộn ADN của tôi, Jake, Rachel, và Cassie. Tụi tôi đã tạo ra một anh chàng đẹp một cách hoàn hảo. Ax là người Andalite duy nhất trên Trái Đất. Thật ra, ảnh chỉnh là em trai của hoàng tử Elfangor. Ax phải ở trong lốt người chỉ đơn giản là vì: Ba mẹ Cassie đều là những ông bố, bà mẹ hết sức bình tĩnh mà bạn từng được thấy, nhưng nếu họ mà bắt gặp cô con gái rượu của mình đang đi dạo cùng một sinh vật sở hữu bộ lông xanh nước biển, nửa giống người, nửa lại giống hươu với cái đuôi bọ cạp, không có miệng và lại có tới bốn con mắt, cặp mắt cuống lúc lắc ngoe nguẩy liên tục trên đầu thì… chắc họ sẽ kinh hoàng thật sự.

“Anh có biết gì cụ thể hơn không?” Rachel hỏi Erek.

Rachel có vẻ đẹp của một nàng búp bê. Ý tôi là nhỏ dễ thương như búp bê ấy. Nhỏ cao ráo, duyên dáng, mái tóc vàng buông hững hờ trên bờ vai cứ như là siêu mẫu vậy. Rất có thể, bạn cho rằng nhỏ là một cô nhỏ ngu ngốc[3] chuyên lọ mọ trong các khu thương xá - cho tới khi nào bạn thử gọi nhỏ là con bé tóc vàng ngu ngốc coi, lúc đó, ngay sau khi bạn bị nhỏ cho bạn chạy té khói, rớt cả hai trái thận lại, bạn sẽ nhận ra rằng mình đã lầm to.

Trong một trận chiến, có Rachel bên cạnh là bá cháy đó nha. Vấn đề duy nhất giữa tôi và nhỏ ấy là nhỏ lúc nào cũng kiếm cớ gây sự với tôi.

“Cụ thể ư? Tôi e là tôi chỉ biết có thế.” Erek trả lời. “Chúng tôi đã xâm nhập sâu vào nội bộ bọn Yeerk, nhưng không thể nào tiếp cận được tất cả mọi thông tin.”

“Không có thêm bất cứ thông tin nào về vị trí của cái trạm đó à, Erek?” Jake hỏi.

“Không. Chúng tôi chỉ hay tin rằng Visser Ba sắp đi tham quan nơi

đó. Chúng tôi còn biết điều này nữa nè: Chúng tôi đã phát hiện ra chỗ mới mà tên Visser Ba tới để thu nạp dưỡng chất cho cơ thể Andalite. Cũng đủ gần để các bạn có thể bay tới đó trong lốt chim. Chiều mai, một chiếc Con Rệp sẽ bay tới đồng cỏ cung cấp thức ăn mới của Visser Ba và đón hắn đi thị sát công trường…"

Ánh mắt kiểu thủ lãnh hiện ra trên khuôn mặt của Jake: mệt mỏi, thể hiện sự lo lắng mỗi khi nó phải đối mặt với việc ra quyết định mà hậu quả có thể dẫn tới cái chết của tụi tôi.

Jake, anh họ của Rachel, cũng là thủ lãnh của tụi tôi. Hổng phải là do nó xung phong làm đâu. Chắc chắn là như vậy bởi lẽ sự thực là nó hổng bao giờ đưa ra đề nghị đó. Thiệt đó - nó là một trong những đứa điềm đạm, bình tĩnh và đầy ý thức trách nhiệm đến phát chán. Nếu bạn gặp Jake, bạn mới hiểu tại sao tụi tôi theo nó. Có thể gọi cái đó là uy tín. Ở Jake, chứ hổng phải ở tôi à nha, có cái gì đó khiến bạn phải nể trọng. Nó mãi là đứa bạn thân nhất của tôi. Tôi chơi với nó từ khi lên chín và từng ăn chung một cái bánh nhân dâu và cá nhau xem đứa nào xử hết dâu trước trong một giờ đồng hồ. Jake đưa mắt nhìn khắp vòng tụi tôi một lượt. Hổng phải là yêu cầu biểu quyết mà rõ ràng là nó đang muốn nghe ý kiến của tụi tôi.

<Vậy là, không có vấn đề gì cả đúng không? Tụi mình có thể bay tới nơi Visser Ba ăn cỏ, và khi tàu Con Rệp tới thì đi quá giang luôn thể.> Tobias nói.

"Có vẻ đó là lựa chọn duy nhất của chúng ta. Lựựaa-chọonn." Ax dài giọng. Mỗi khi biến thành người là ảnh khoái chơi trò phát âm thanh như vậy đó.

Dù sao thì ở đây, ảnh cũng là anh chàng duy nhất có sức quyến rũ mà.

Tôi trịnh trọng giơ tay lên. "Hổng nên quá giang, nhất là đi với tên quỷ sứ sống tầm gởi đó. Ba tui bảo thế."

Jake mỉm miệng cười. Rachel ném cho tôi một cái nhìn "bồ đúng là một tên khờ."

"Mình cũng cho rằng vụ này không ổn," Cassie nói. "Nhưng nếu đúng là bọn Yeerks đang tính xây một hệ thống mà có thể biến bất cứ bể bơi nào thành một cái vũng Yeerk thì tụi mình phải làm bất cứ điều gì để ngăn chúng lại."

Tôi rên rỉ. Tôi có thể thường xuyên tin tưởng vào sự đúng đắn của Cassie.

"Được rồi," tôi nói. "Tui sẽ tới đó, nhưng tui sẽ than thở trong suốt chuyến đi đó nha."

"Tụi mình có cần bỏ phiếu không?" Jake hỏi.

"Em cứ tưởng mình mất cơ hội được bỏ phiếu rồi chứ," Rachel nói.

Ngạc nhiên quá đỗi.

"Không, không, không bỏ phiếu," tôi nói. "Jake quyết định. Sau đó,

nếu có điều tồi tệ xảy ra thì tụi mình có thể trách mắng nó.”

<Mình đi,> Tobias nói. <Nhưng tụi mình đã bỏ qua một chi tiết quan trọng, phải không ta?>

“Là gì thế?” Jake hỏi.

<Mình thì chẳng sao rồi, nhưng mấy bồ phải kiếm cách ăn nói sao cho em với ba mẹ khi tự nhiên biến mất mấy ngày liền, là lại không biết sẽ đi tới đâu nữa. Tụi mình chỉ biết là ở Nepal mà thôi.> Tobias nói.

“Nepal á?” Tôi nhại lại.

“Gay nhỉ!?” Jake có vẻ tư lự.

“Tôi đề cử một giải pháp như thế này được không?” Erek nhỏ nhẹ nói.

Một lần nữa, tôi lại giơ tay lên. “Nè, tui nói ‘ố ồ’ lần nữa được không đó?”

“Ý tôi là, thế nào khi trở về cái tủ chìm của tui cũng sẽ đầy truyện tranh ướt sũng cho mà coi. Nhìn mắt Erek là biết ngay ảnh mê đọc truyện trong bồn tắm lắm mà…”

Giải pháp của Erek là anh ấy cùng với ba người Chee sẽ dùng hình chiếu ba chiều để tạo hình người giống tụi tôi. Liệu ba tôi có biết rằng ông sẽ chia sẻ bánh bột ngô với một người máy đã có mặt trên Trái Đất này trước cả khi ngọn lửa đầu tiên được tạo ra không ta.

CHƯƠNG 4

Sáng hôm sau, trong lốt chim săn mồi quen thuộc: Tobias - diều hâu đuôi đỏ, Jake - chim ưng Peregrine, Rachel - đại bàng đầu trọc, Cassie và tôi - ó biển, và Ax - diều mướp phương Bắc, cùng bay về phía tử thần.

Thêm một lần nữa.

Tụi tôi hối hả bay về hướng đồng cỏ bí mật mới của Visser Ba. Erek đã chỉ cho tụi tôi hướng bay và chúc tụi tôi may mắn. “Chúc các bạn may mắn tóm được sinh vật nguy hiểm nhất thiên hà. Tôi sẽ đi tra dầu các khớp nối. Hãy cho tôi biết nếu các bạn còn sống sót, chúng ta sẽ cùng ăn trưa. Chào.”

Thôi được rồi, có thể đó không chính xác là những gì cậu ta nói. Nhưng đúng là không thoải mái chút nào với người sẽ được an toàn trong khi bạn lại đang gào thét và đang đi tới chỗ chết. Bạn không nghĩ vậy sao?

Tôi đã từng nói rằng thỉnh thoảng, hay là thường xuyên ta, tôi có than thở đôi chút. Thứ lỗi nha, nhưng bất cứ người thông minh nào cũng biết rằng trong cuộc sống có vô số chuyện phải than phiền. Và đi nhiên là càng có rất nhiều chuyện phải than phiền hơn khi bạn trở thành một người hoá thú - một Animorph.

Ây, thế nhưng, bay không nằm trong mấy cái chuyện đó. Vì bay có nghĩa là vui vẻ, là tự do, là tất cả những gì tương tự bạn có thể hình dung ra và còn hơn thế nữa.

Cả bọn bay men theo xa lộ ra khỏi thành phố, về hướng khu rừng rậm có dãy núi bao quanh. Thật là một ngày hoàn hảo - nắng ấm và trời trong vắt, có thể dõi mắt nhìn xa nhiều dặm. Mặt đường xa lộ hấp thụ sức nóng mặt trời, tạo thành một túi nhiệt cực xịn cho những luồng khí nâng cánh tụi tôi…

Tụi tôi bay cách nhau cả quãng xa. Trong thế giới động vật, chim săn mồi không đi cùng nhau. Mỗi đứa tôi liệng qua đường cao tốc, bắt một luồng không khí nóng và để nó nâng tụi tôi lên trên cao hệt như một chiếc thang máy vô hình. Rồi, tụi tôi bay men bờ biển một lúc, chậm rãi dạt xuống theo hướng tụi tôi muốn tới. Tụi tôi chỉ phải đập cánh điên cuồng thôi.

<Ê, mấy bồ, mình trông thấy nó rồi,> Tobias gọi to. <Hình như là cái khoảng trống ở giữa rừng cây kia kìa.>

Tôi đảo cặp mắt ó biển về hàng cây phía trước, cách con đường nửa dặm. Đúng rồi, một đồng cỏ rộng chừng hai dãy phố và một người Andalite với cái đuôi bọ cạp và bộ lông xanh dương, đang thong dong đi nước kiệu. Hắn nom phải cỡ tuổi ba của Ax.

Nhưng hắn hổng phải ba của ảnh. Hắn là kẻ cầm đầu đội quân xâm

lược Yeerk trên Trái Đất. Tên Yeerk duy nhất kiểm soát cơ thể một người Andalite - và có kỹ thuật biến hình của họ. Hắn là tên Yeerk duy nhất có thể biến hình.

Visser Ba!

Còn nhớ tôi đã kể cho các bạn về anh trai của Ax, Elfangor không? Người Andalite trao sức mạnh cho chúng tôi ĩ? Chỉnh Visser đã không chỉ giết chết ông ấy mà còn ăn thịt ổng.

Visser Ba đã biến thành một sinh vật kỳ quái, khổng lồ và nhai ngấu nghiến ổng như nhai một miếng sushi. Tôi đã chứng kiến chuyện đó. Tất cả tụi tôi. Bây giờ các bạn biết tại sao tôi có cảm giác muốn tè ra quần mỗi khi tụi tôi tới gần tên quái vật này rồi đó.

Tên Visser không đứng một mình trên cánh đồng cỏ. Bất luận, hắn có một sức mạnh đáng nể, nhưng tên Visser không bao giờ không có một vài tên hộ vệ. Tụi tôi đếm, có sáu tên Mượn xác người cải trang như cảnh sát liên bang. Và ẩn núp trong các tàng cây là hai tên Hork-Bajir thuộc đội quân chinh phạt của Đế chế Yeerk.

<Nào,> Jake hô. <Năm phút một, từng người đậu xuống những cành cây kia, cách nhau ít nhất là ba trăm mét. Rachel đi trước, kế đến là Cassie. Tobias, bồ hạ cánh sau cùng nha. Tụi mình cần bồ để mắt cảnh giới cho cả bọn…>

<Tới luôn!> Rachel hét.

<Sao mà tui ghét hai từ đó quá chừng.> Tôi thở dài rồi nhả không khỉ và âm thầm lướt qua các cành cây xuống đất. Đôi mắt laser của tôi luôn bấu chặt vào Visser Ba đang uể oải đi trên đám cỏ, ăn bằng móng guốc như bao người Andalite khác.

Tôi dòm chừng coi hắn có nhận ra tụi tôi đang loạng choạng tiếp đất hay không. Chẳng có gì bất thường cả. Xem ra tụi lính gác cũng không nhận thấy chúng tôi.

CHƯƠNG 5

Tôi bay vút qua những cành cây. Nghỉ rồi bay, nghỉ rồi bay. Cứ như vậy hoài cho tới khi tôi cách Visser Ba chừng ba chục mét. Tôi liền đáp xuống mặt đất, lẩn vào bụi rậm đằng sau một cái cây du khổng lồ và bắt đầu hoàn hình.

Mặc dù tôi đã làm việc này cả tá lần rồi, nhưng việc biến hình luôn làm tôi trở thành thứ gì đó dị hợm. Ý tôi là, cái gì đó phi tự nhiên. Quá trình biến hình không làm bạn đau đớn, nhưng vẫn có gì đó cứ thấy ghê ghê.

Một sự ngứa ngáy lan ra khắp cơ thể khi những chiếc lông trở nên mềm nhũn và chảy nhão ra, biến thành lớp da ở bên dưới. Những cái cánh của tôi, chỉ còn lại da và thịt, trông như một con gà bị vặt lông á, bắt dầu co rút lại và biến mất vào trong những cái xương vai. Tôi cảm thấy những lóng xương trong đôi chân của mình kêu cọt kẹt khi chúng dãn ra để trở lại kích cỡ bình thường và trở nên nặng hơn.

PHỤT! Bất thình lình, những ngón tay phọt ra. Tôi có thể cảm thấy chúng đang giật mạnh nhưng vẫn gắn liền với vai của tôi.

Ui! Hai cánh tay của tôi bắt đầu nhú ra khỏi thân mình giống như hình ảnh chiếu nhanh một cái chồi cây đang nảy mầm, nhú lên khỏi mặt đất và phát triển vậy, rồi, từ hai cánh tay, những ngón tay và hai bàn tay ra được đẩy ra, tất cả quá trình này chỉ diễn ra trong có vài giây.

Tôi giờ đã là một cậu trai bình thường, bận một bộ đồ bó dùng cho vận động viên đua xe đạp màu đen xấu xỉ với dòng chữ T-shirt màu trắng. Tụi tôi không có cách nào biến hình cùng với quần áo, ngoại trừ bộ đồ bó sát. Giày ư, càng không. Đúng là bất tiện.

Người Andalite phát minh ra công nghệ biến hình. Và vì họ không bao giờ mặc quần áo - "da nhân tạo" theo cách gọi của Ax, thế nên họ chẳng việc gì phải bận tâm đến vấn đề biến hình cùng với quần áo cả.

Tôi núp mình trong bụi cây bụi bặm một vài phút, thở lấy sức trước khi biến hình lần nữa. Không có lốt thú nào làm tôi thích thú hơn ó biển. Trên thực tế, rõ ràng trông nó béo ú. Tôi tập trung. Tôi tưởng tượng ra chính mình đang bay.

PHỤT! Chân và tay tôi teo quắt lại và thụt vào trong người với một âm thanh như khi bạn hút một cọng mỳ Ý vào miệng vậy. Điều tốt lành duy nhất là tôi đang luồn sát đất khi bắt đầu biến hình nếu không thì đã đập mặt xuống đất rồi. Cực kỳ phiền toái. Hồng có chân cũng hồng có tay. Xui xẻo thay, cứ mỗi lần, quá trình biến hình diễn ra hoàn toàn khác nhau. Bạn không bao giờ biết chính xác nó sẽ diễn ra như thế nào. Rồi tôi bắt đầu co rút. Những cái cây xung quanh tôi

cứ cao lên, cao lên nữa vì tôi cứ càng ngày càng nhỏ mà. Lá cây rụng trên mặt đất quanh tôi thì trở nên bự bành ky, lớn như những bãi đậu xe. Tôi đã nhỏ bằng con ruồi, nhưng cơ thể tôi vẫn giống người nhiều hơn. Tôi hổng còn bảnh trai nữa rồi. Lúc này, Marian hẳn sẽ hổng muốn hẹn hò đi chơi với tôi nữa. Thân mình của tôi bắt đầu được chia làm ba khúc. Sáu cái chân nhỏ xíu, đầy lông đâm ra khỏi cơ thể. Lưng tôi ngứa ran khi những chiếc cánh mỏng, nhẹ, bất thình lình đâm ra khỏi lưng. Tất cả diễn biến của quá trình biến hình tiếp theo là phần tôi thấy khiếp hãi nhất. Thình lình hai con mắt tôi nổ cái bụp. Chúng bắt đầu phân chia thành bốn, thành sáu, thành hai trăm năm mươi sáu và cứ thế tiếp tục. Tôi nhìn thế giới qua hàng ngàn con mắt nhỏ xíu, như những màn hình TV mờ căm với tầm nhìn bao quát mọi hướng. Những con mắt ghép. Một cái ống dài mọc ra từ miệng tôi, cái ống này được lũ ruồi dùng để chụp lên đồ ăn của chúng - những thứ rác rưởi hay đại loại thế - và phủ đầy nước bọt lên đó trước khi hút vào mồm. Tôi chẳng hề thích cái thứ này một chút nào cả.

Tụi tôi phải mất nửa giờ để tụ lại được với nhau. Sáu con ruồi với các giác quan được thiết kế để tìm phân chó. Thật không dễ chút nào, nhưng cuối cùng tụi tôi cũng tập hợp lại được, một phi đội gồm sáu con ruồi. Gớm quá!

Tụi tôi cất cánh. Một phi đội điên khùng gồm sáu con ruồi mưu toan chặn đứng một sinh vật hùng mạnh bậc nhất trên Trái Đất.

Chỉ là một ngày vui nhộn khác nữa của hội Animorphs thôi mà.

<Ax, chừng nào thì con tàu phủi-bụi của Visser Ba tới?> Jake cất tiếng hỏi.

<Khoảng năm phút nữa, theo giờ của các bạn.> Ax đáp. Một trong những điều tuyệt vời của Ax là ảnh sở hữu một cái đồng hồ gắn liền trong cơ thể cho phép ảnh canh được giờ.

Ngoài ra…

"Ax à, tui thực lòng cho rằng bồ nên đối diện với thực tế rằng đó hổng phải là giờ của tụi tôi mà là giờ của tất cả mọi người."

Ax lờ tôi đi.

"Cho qua vụ này đi nha," Rachel đáp trả.

<Mấy bồ nhớ nha, nếu có trục trặc thì phải rút lui ngay. Rút càng nhanh càng tốt. Ax, làm sao để tới gần người Andalite một cách tốt nhất?>

<Từ bên dưới.>

<Tốt, vậy thì tụi mình sẽ bay vo ve trên cỏ, cố tìm cách tiếp cận hắn từ bên dưới, và tóm lấy lông bụng Andalite. Có ai hỏi gì không?>

<Không! Việc quái gì phải hỏi nữa chứ?> Tôi làu bàu. <Mọi việc đều đơn giản quá mà, dễ dàng và tầm thường. Nhầm sao được mà nhầm?"

<Đó có phải là một lời châm biếm của loài người không?> Ax

hỏi.

<Ax, lời châm biếm đó không chỉ dành cho con người thôi đâu.>

<Thôi, ngưng giỡn đi mà,> Tobias càu nhàu. <Mắt ruồi tệ quá. Mình hổng ưa điều này.>

Tụi tôi bay thấp, chậm chạp sà xuống những nơi có mùi thức ăn ôi thiu, và những thứ nức mùi khác. Tụi tôi lướt qua những ngọn cỏ dại. Chúng nom giống như là những ngọn cây, nhưng những cái cây này không cao lắm và lay động mỗi khi có gió thổi qua. Những đôi cánh ruồi luồn lách, nhào lộn, uốn éo về phía khoảng lông màu xanh dương và dáng dấp hắc ám của Visser Ba. Hắn mải miết chạy, rồi đột ngột cua vào một góc khuất nẻo. Khỉ thật, chỉ chút xíu nữa là tụi tôi đụng hắn rồi…

<Hây, hắn kìa!> Cassie la lên. <Lẹ lên, coi chừng hổng theo kịp hắn bây giờ!>

Tôi ngoặt một cú muốn gãy cánh! Một đôi ruồi bay xoẹt qua mũi tôi. Tên Visser Ba phi nước kiệu, có sáu con ruồi hăng hái đuổi theo.

<Chậm lại!> Jake nhắc. <Nhắm cái bụng hắn!>

Một bức tường màu xanh dương hiện ra sừng sững, ngáng ngang đường bay của tôi. Tôi thấy hai con ruồi bổ xuống và biến mất sau đường cong. Ồ, lại thêm hai con ruồi nữa.

Đến lượt tôi.

Tôi phóng vụt qua không khí. Visser Ba vẫn dòm trâng tráo ra phía trước, nhưng tôi không thể chắc mắt cuống của hắn có đang nhìn về phía tôi hay không. Tôi nhắm bụng hắn và xông thẳng tới.

Còn cách cỡ tấc rưỡi nữa! Tôi lộn ngược cho chân chổng lên trời, cánh cụp xuống dưới, và định hướng chui vào như một tên lửa phóng ngoằn ngoèo.

Còn cỡ năm phân nữa là "về đích!" KHÔNG! Hắn bỗng đột ngột quẹo gắt qua bên phải.

Tôi nhắm hướng xông vào lần nữa, nhưng bây giờ Visser Ba lại quẹo qua trái. <Đồ quỷ, hắn say rượu chắc?> Tôi điên tiết rủa.

<Bồ lên chưa, Marco? Tất cả mọi người đều đã ở đây rồi…>

<Chưa! Tui còn đang làm xiếc. Ahhh!>

Visser Ba ngừng bất thình lình. Một bàn tay to bằng bang Colorado vươn ra, cố túm lấy tôi! Hoảng vía, tôi quay ngoắt một trăm tám mươi độ và vọt lẹ lên không trung. Hồi sau ngoái lại tôi mới hoàn hồn nhận ra mục tiêu thật sự của đôi tay Andalite.

Visser Ba đang gãi mông.

<Marco?> Jake phát giọng truyền. <Bồ lên rồi hả?>

Đột nhiên trời tối bưng.

Một cái bóng lớn che khuất cả mặt trời. Một cảnh trông giống như trong phim viễn tưởng. Một chiếc chiến đấu cơ Con Rệp. Có lý do hẳn hòi cho cái tên đó nha. Trông nó y chang một con gián đen thui, to cỡ chiếc xe buýt học sinh, với hai cái trục ngo ngoe như càng cua giơ

thẳng ra - giống như cần ăng-ten có những phụ tùng lăng nhăng.

Chiếc Con Rệp bay chậm rì cho đến khi tiếp đất. Tôi nín thở. Một khung cửa, hay một cái lỗ đen ngòm hình chữ nhật, hiện ra ở bên hông chiếc Con Rệp.

Cái đống xanh dương to đùng trước mặt tôi đủng đỉnh bước vào. Tôi bám theo hắn.

Bên trong chiếc Con Rệp tối om. Vài dãy đèn thắp dọc theo mái trần và sàn tàu. Một hộp đèn nổi bật lên, chắc chắn đó là bảng điều khiển. Khi lối vào bị bít lại thì áp xuất không khí xung quanh tôi thay đổi bất chợt. Tôi vẫn không rời mắt khỏi gã Visser.

<Marco, bồ lên rồi chứ?> Jake lại hỏi.

<Đã đúng hẹn, Houston. Mười giây để liên lạc.> Tôi cà rởn.

Visser Ba dừng lại. Tôi nhào xuống bụng hắn. Ngay khi xúc giác tôi cảm nhận được mấy sợi lông của hắn, óc tôi muốn nổ tung vì giọng truyền như lệnh vỡ của Visser Ba.

<Tàu Lưỡi Rìu sẵn sàng chưa?>

Có con gì đó đáp lời. Taxxon chăng? Nhưng tôi chẳng thấy gì hết ngoài hai túm lông xanh dương to chàng dàng. Nền da hồng hồng của khu rừng lông này thật ấm, nhưng tôi không muốn đụng chạm vào làn da ấy, mà chỉ ráng bám chặt vào sợi lông đung đưa.

<Ax, tên Taxxon đó nói gì vậy?> Jake hỏi.

<Hắn thông báo giờ khởi hành và giờ tới nơi.>

<Và…?>

<Tôi sợ chúng ta sẽ gặp rầy rà to đấy, thưa Hoàng tử Jake.> Ax nói, giọng lo lắng.

Cái bụng ruồi của tôi nảy tới nảy lui. Tôi cố túm chặt sợi lông của Visser Ba. Chúng tôi đang cất cánh, và phải chật vật lắm tôi cưỡng lại được bản năng của ruồi chỉ muốn xồ bay lên khi có vật gì đó lay động.

<Rầy rà cỡ nào, Ax?> Jake hỏi kỹ.

<Tôi e là cuộc hành trình của chúng ta sẽ rất dài.>

<Trong bao lâu?> Tôi hỏi ngang.

<Xấp xỉ ba tiếng rưỡi giờ Trái Đất.>

<Ô-ồ,> tôi nghe Cassie suýt xoa.

<Ôi trời!> Tobias than vãn.

<Bồ giỡn hả, Ax?> Rachel bực bội lên tiếng.

Dĩ nhiên tụi tôi có lý do để bất mãn với tin tức này. Vậy là tụi tôi sẽ phải hoàn hình giữa chừng ngay trên phi cơ, ngay giữa nơi có tụi Taxxon, Hork-Bajir và Visser Ba trấn giữ.

<Ủi trời! Ròng rã ba tiếng rưỡi lận! Chúng ta đi đâu vậy? Lên mặt trăng hả?> Tobias nhấm nhẳng.

<Nè, Tobias, bồ đừng có mở lời với mấy thứ giờ của chúng tôi, giờ của chúng ta à nha.> Tôi cảnh báo.

<Tới mặt trăng thì chưa đến ba tiếng rưỡi đâu. Cuộc hành trình

của chúng ta phải kéo dài vì phải bay qua bầu khí quyển của Trái Đất. >

<Ax, bồ có biết nơi đến là đâu không?> Jake hỏi.

<Tên hoa tiêu không nói. Tuy nhiên, trong khi đi tôi sẽ cố hết sức phán đoán chính xác.>

<Tụi mình sẽ làm gì hả?> Cassie nhảy vô hỏi.

Hỏi mới hay chứ. Tụi tôi đang kẹt cứng trong chiếc Con Rệp, ở sát bên kẻ thù ghê gớm nhất và chỉ có hai lựa chọn: một là lộ mặt ra, đồng nghĩa với tự sát; hai là phải sống nốt quãng đời còn lại trong thân xác loài côn trùng chuyên bới các đống rác.

Bùùùm!

<Gì thế?> Rachel hét toáng lên.<Trời ơi, con ruồi này hổng muốn đứng yên.>

<Tôi nghĩ chiếc Con Rệp đang ghép nối với tàu Lưỡi Rìu.> Ax đáp.

Nếu chiến đấu cơ Con Rệp trông như một chiếc xe buýt, hay phi thuyền Lưỡi Rìu giống một máy bay phản lực loại lớn, thì chiếc này nhìn như một cái rìu thời Trung Cổ. Và nó là tàu riêng của Visser Ba.

<Vậy cũng tốt,> Jake nhận định. <Ít ra thì tàu Lưỡi Rìu còn rộng rãi cho tụi mình kiếm chỗ hoàn hình. Chứ trên tàu Con Rệp thì chịu cứng…>

<Mình đã bao giờ nói rằng mình ghét dạng hình biến này chưa nhỉ?> Tobias thêm vào. <Ý mình là, mình phát hiện ra rằng con ruồi mình rất thích mùi mồ hôi của Visser Ba. Nghe muốn bịnh không cơ chứ?>

<Đúng rồi,> Cassie reo lên. <Hắn bốc mùi. Và đối với bộ não ruồi, thì cái mùi đó hết sức hấp dẫn.>

<Hắn không bốc mùi đâu,> Ax có vẻ tự ái. <Đó là một người Andalite, và xưa giờ, người Andalite không bao giờ bốc mùi.>

Đột nhiên, áp suất không khí nhẹ bẫng đi, khiến tôi bị mất kiểm soát. Tôi dợm bay lên, lượn lờ vài dạo rồi cuối cùng rúc thật kỹ vào bụng Visser Ba.

<Hự, coi chừng hắn nhận ra tụi mình đó.> Tôi la lên, ráng kìm chặt đôi cánh ruồi xuống đám lông màu xanh dương để cưỡng lại niềm ao ước muốn nhảy choi choi lên. Ngay lúc đó có sáu cây cột xanh khổng lồ cọ quẹt xung quanh tôi.

<Ui, tui bị cào!> Tôi hốt hoảng la.

<Đồ ăn bám!> Visser Ba quát to. Hổng rõ hắn quát chúng tôi hay quát lũ lâu la của hắn.

<Ê, hắn nói đấy.> Rachel bảo.

<Chú ý!> Jake hô.<Sẵn sàng nhảy nha!>

Cú nhào đầu tiên không trúng tôi. Khi cố né những ngón tay đang

gãi sồn sột của Visser Ba, tôi nhảy té tát giữa những sợi lông to như cây cọ - như Tazan phấn chỉ chuyền cành sau một vại Mointain Dew.

<Marco, yên nào!> Jake hét lên.

<Nói thì dễ hơn làm đó!> Tôi quát lại.

Đột nhiên, những ngón tay ngừng di di mà khum lại thành một lồng úp chụp lấy tôi. Kẹt ngắc rồi.

<Tui sắp bị đập bẹp nè!>

<Marco!> Cassie kêu lên.

Tôi cảm thấy một luồn gió mát thoảng nhẹ qua người. Tiếp theo, tôi thấy trời đất quay cuồng, rung động. Thì ra một con Taxxon đang trườn vào.

<Hắn đang chào mừng Visser Ba quay lại tàu,> Ax dịch. <Hoặc có lẽ hắn đang nói với Visser Ba rằng anh trai hắn là một mảnh vụn sao băng. Tôi hiểu tiếng Galard, nhưng khi nghe ở dạng hình biến này thì không chắc lắm.>

Gã Visser đã rụt tay ra khỏi bụng.

<Lũ Venber ở cả trên tàu rồi chứ?> Visser Ba gằn giọng hỏi.

<Venber?> Ax thốt lên đầy kích động. <Có phải hắn vừa nhắc đến Venber không nhỉ?>

<Mình không rõ,> Jake đáp. <Điều đó quan trọng lắm hả?>

<Ê này Ax, nói toẹt ra đi, đừng có úp mở vậy chớ?>

<Có thể tôi đã hiểu sai…> Ax đáp lại vẻ ngập ngừng, không trả lời thẳng câu hỏi của tôi.

<Tuyệt!> Lại giọng Visser Ba rồ lên. Với số lượng Venber gấp đôi thì chiến dịch của bọn ta sẽ rút ngắn được một nửa thời gian.>

<Ồ, ít ra thì hắn cũng biết làm tính toán.> Tobias nhăn nhó bình luận.

Và đây chính là phần tôi thích nhất trong một giờ qua. Người ta nói trong một chiến dịch thì chỉn mươi chỉn phần trăm là rình rập còn một phần trăm là sự sợ hãi tuyệt đối. Đúng đó. Tụi tôi đang ẩn nấp, đang treo tòn ten ở dưới bụng của Visser Ba, và đang cố đề không hét toáng lên vì sợ hãi. Ý tôi là, một con ruồi chẳng là quái gì khi bạn đang bận rộn. Nhưng nếu nhìn thấy, chắc hẳn bạn sẽ lưu tâm đến nó ngay tức thì. Như vậy là không hay rồi.

"Vậy," tôi nói, "Có ai mang theo bộ bài không? Có ai mới coi được bộ phim nào hay không? Có ai có lời xưng tội nào thú vị muốn xưng không?"

Xem ra tụi tôi đang ở trong tư phòng của Visser Ba. Một căn phòng phụ chẳng có đồ đạc gì ngoài một dàn máy tính. Dẫu sao thì người Andalite cũng đâu có cần ngả lưng hay ngồi xuống.

Trên tường, có treo một vài thứ như là đồ mỹ thuật. Một số vật lớn được làm bằng thép, hay có vẻ là thép, được trau chuốt công phu. Dăm ba mạch dò điện tử. Một số răng, sừng hay lưỡi cưa. Tụi tôi cho rằng có thể chúng là những công cụ tra tấn được thu thập từ khắp nơi

trong dải Ngân Hà.

Tụi tôi có suy nghĩ đó bởi vì tôi nhận ra một trong những tác phẩm nghệ thuật đó: nó có tên là "máy chém bằng sắt." Hổng phải là ban nhạc rock Khủng Long mà là một cái lồng thời Trung Cổ bên trong gắn đầy đinh nhọn.

Hơi buồn một chút khi nhận ra rằng có một vài viện bảo tàng trên Trái Đất đã miễn cưỡng đóng góp một dụng cụ tra tấn nhân danh loài người và còn buồn khủng khiếp hơn khi nhận ra rằng tụi tôi đang có ý định chống lại một kẻ mà kẻ này cho rằng nên treo một cái máy chém trên tường thay cho bức tranh cổ động cho bộ phim Baywatch[4].

CHƯƠNG 7

Jake đã đưa ra hai kế hoạch. Kế hoạch A, nếu Visser Ba tình cờ có việc gì đó phải ra khỏi phòng, thì trong lúc đó, tụi tôi sẽ gấp rút hoàn hình rồi lại biến hình. Nhưng nếu như, thời gian cứ trôi còn Visser Ba chẳng có ý rời bước, mà chuyện này có vẻ nhiều khả năng xảy ra hơn, thì tụi tôi sẽ phải thực hiện kế hoạch B mạo hiểm hơn rất nhiều.

Với tôi, thế lại hay. Tôi đã tư thế sẵn sàng để làm gì đó không thì sẽ phát điên. Ngồi im không làm gì là lập tức, toàn bộ thời gian sẽ được giành cho việc nghĩ ngợi đủ thứ, vì như nào là chết chóc, nào là phá hủy, nào là đau đớn, nào là bạo lực. Không hoạt động sẽ khiến ta sợ hãi. Một cách khác để phòng vệ nỗi sợ hãi là hài hước. Theo quan điểm của tôi, nếu bạn không đang cười thì là bạn đang khóc. Hài hước là một kỹ thuật mô phỏng. Ngoài ra, tôi còn coi đó là nhiệm vụ của tôi giúp cho tụi tôi không bị nhụt chí trong những tình huống như thế này. Giải trí cho quân mình í mà.

<Nè, Rachel, tui kể bồ nghe một câu chuyện cười nha,> tôi nói.

<Ấy, chớ!> nhỏ trả treo.

Tôi phớt lời cảnh báo của nhỏ. <Có hai người tóc vàng đang đứng hai bên bờ sông. Từ một bên bờ...>

<Nè,> Tobias ngắt lời. <Nhớ là tóc mình cũng màu vàng đó nghen. Có thể nó vàng hơi xỉn một tí, nhưng mà vẫn cứ được coi là vàng.>

<Ừa, tóc bồ màu vàng trong có hai giờ mỗi tuần,> tôi nói. <Yên nào, để tui kể tiếp. Một người gọi vọng qua người kia hỏi, "Làm thế nào tôi qua được bờ kia?">

<Buồn cười quá, Marco hén,> Ax nói.

<Tui vẫn chưa kể đến điểm gút của chuyện mà, Ax,> tôi đáp. <Người tóc vàng ở bên kia sông trả lời, "Cô ĐANG ở bờ bên kia rồi còn gì!">

<Ra là thế,> Rachel nói. <Đến giờ thực hiện kế hoạch B rồi.>

<Mình đã nghe chuyện này một lần rồi,> Tobias nói xuôi xị.

<Tôi e là tôi không hiểu gì cả,> Ax ngơ ngác.

<Tobias nè, đích xác là hồi đó bồ nghe câu chuyện cười này ở đâu vậy?> tôi cật vấn. <Một con chim sẻ, một con cú, và bồ vừa bay lơ lửng trên không vừa kể cho nhau nghe à?>

<Ax, bồ có biết tụi mình đang ở đâu không?> Jake hỏi.

<Tôi tin là chúng ta đang hướng về phía Bắc.>

<Vẫn hướng Bắc ư? Còn bao lâu nữa thì tụi mình phải hoàn hình?> Jake lại hỏi.

<Hai mươi phút nữa,> Ax đáp, <theo giờ của các bạn,> ảnh nói thêm, bằng cái giọng mà tôi dám thề là có chủ tâm chòng ghẹo.

<Tuyệt! Kế hoạch B thôi. Phải làm cái gì đi chứ, bất cứ cái gì cũng được.> Dĩ nhiên câu này là của Rachel rồi.

<Ờ. Để coi đã…> Jake nói, giọng không được nhiệt tình cho lắm. <Ax, bồ sẵn sàng chưa?>

<Rồi, thưa Hoàng tử Jake.>

<Chúc may mắn nha,[5] Ax-ngố,> tôi nói.

<Chân của ai cơ?>[6]

<Đó chỉ là một… đừng bận tâm.>

Tất cả mọi thứ bỗng yên ắng trong vài giây. Sau đó trí óc chúng tôi lại vỡ toang ra vì một giọng truyền lanh lảnh.

<Lính gác! Vào đây mau!> Ax quát ầm trời, y hệt giọng Visser Ba.

Tôi cảm nhận được một làn gió thoảng nhuốm đầy mùi của một chiến binh Hork-Bajir.

Gã Visser giật mình khiến tôi bị lắc đảo y như động đất. <Ngươi làm gì thế, hả đồ ngu si kia?!> Gã quát tên Hork-Bajir vừa thò mặt vô. <Vào đây làm gì?!>

Tên Hork-Bajir có vẻ lúng túng.

<Cút đi!> Visser Ba gầm vang. <Cút mau, không ta quẳng mi cho Taxxon ăn thịt bây giờ!>

<La nữa đi Ax.> Jake nhắc.

Ax lại tiếp.

Lại một luồng gió nữa xộc vào. Tôi ngửi thấy mùi một tên Hork-Bajir khác. <Cái gì nữa đây?!> Visser Ba rống lên. Trái tim ruồi bé nhỏ của tôi muốn nổ toang. Có tiếng cơ bắp khua. Tôi bay liền ngay khi Visser Ba vung cái đuôi thần sầu của hắn lên.

Huych!

Một thân xác đổ kềnh xuống nền nhà. Tôi hổng muốn nghĩ xem đó là chuyện gì và đó là ai ngã.

<Thêm một lệnh nữa đi Ax,> Jake nói. Tôi có thể cảm thấy sự ngập ngừng của Ax.

Tôi cũng cảm thấy tội nghiệp cho mấy tên Hork-Bajir. Chúng chỉ là những tên nô lệ bất lực của bọn Yeerk mà thôi. Bất kể chúng có làm gì đi nữa thì đó cũng là do mệnh lệnh của tên Yeerk trú trong não mình.

Trên thực tế, trước khi bị bọn Yeerk chinh phục, người Hork-Bajir là một giống loài hòa hiếu. Họ chỉ được cái bự con, ngờ nghệch - những con thằn lằn ăn vỏ cây. Và họ khá là tử tế, thiệt đấy.

Những nạn nhân vô tội trong chiến tranh dường như ai cũng thuộc loại đó cả.

Ax hét lên lần ba và lần này tôi nghe có mùi hai tên Hork-Bajir bước vào. Tôi đoán là chúng cho rằng hai tên vào cùng một lượt sẽ có ích hơn chăng.

Không hề.

Visser Ba giận phát khùng, Hắn phi về phía hai tên Hork-Bajir, phi

ra cửa. Ra ngoài!

<Mọi người tản ra!> Jake kêu lên. <Chậm thôi nha!>

Tôi bắn người xuyên qua không khí. Tôi quan sát thấy một khối màu xanh dương bự chảng biến dạng sau cánh cửa. Cánh cửa ập lại ngay sau lưng hắn.

<Hoàn hình rồi biến hình lẹ đi!> Jake ra lệnh.

Tôi nhào xuống đất và hoàn hình ngay lập tức.

Việc biến hình chả bao giờ có trình tự logic gì sất cả. Không bao giờ trình tự được lặp lại đến hai lần giống hệt nhau. Lần này, cặp mắt của tôi biến đổi đầu tiên. Hàng ngàn con mắt nổ đến cái phụp. Như vậy, tôi lại có cặp mắt người.

Điều này chả hề hay ho tẹo nào. Vì nó khiến tôi có "cơ hội" quan sát mọi người - kể cả bản thân tôi - hoàn hình. Và nó cũng cho tôi một cái nhìn rất thực về tên Hork-Bajir tội nghiệp đương nằm chình ình trên sàn. Chỉ ít thì thân thể hắn vẫn còn nguyên vẹn. Rất có thể hắn vẫn còn sống. Người Hork-Bajir rất khỏe, rất cường tráng. Phải, rất có thể hắn sẽ sống, nếu như bọn Taxxon không tìm thấy hắn trước khi hắn tỉnh lại.

Sự biến đổi ở Rachel đặc biệt kỳ dị. Thoạt tiên, người nhỏ phổng lên. Trước mắt tôi, nhỏ đang từ một chấm nhỏ xíu, cao ngồng lên đến gần một mét sáu với cặp mắt phức hợp của ruồi, những lọn tóc vàng đâm ra từ sau đầu.

Cassie là thiên tài biến hình. Nhỏ thực hiện việc hoàn hình khả đi hơn cả, thậm chí còn hơn cả Ax. Trong một vài giây, nom nhỏ đã hầu như trở lại bình thường, ngoại trừ hai cái cánh mỏng tang gắn sau lưng nhỏ. Nom nhỏ giống như một thiên thần hay là một bà tiên trong truyện cổ tích vậy.

Tôi nhìn xuống hai tay mình. Chúng vẫn là những cái vuốt lông lá, phiên bản phóng đại của cẳng ruồi. Tôi quan sát thấy những cọng lông dày cui biến mất, thay vào đó là lông người. Đầu mút của những cái vuốt gãy nứt, nghe như vỏ trứng bị rạn. Những ngón tay của tôi từ từ trượt ra, giống như năm con rắn mới đẻ chuồi ra khỏi vỏ trứng.

CHƯƠNG 8

"Nào, mọi người hãy hít hai hơi thở thiệt sâu rồi biến hình lại nha." Jake thì thào khi cả bọn đã hoàn hình xong. Bốn con người, một diều hâu đuôi đỏ và một chú bé Andalite, lại tập trung tâm trí để biến thành ruồi lần nữa…

Nói thì dễ hơn làm. Biến hình giống như chạy đua nước rút đường đua hai trăm mét với tốc độ lớn nhất ỉ. Rốt cục, bạn không được chuẩn bị sẵn sàng cho việc người mình đổ cái rầm, nhưng cũng không được chuẩn bị sẵn sàng đề thực hiện lại quy trình biến hình đúng cách.

Tôi hít vài hơi thở thiệt sâu và tập trung biến thành ruồi. Tôi mường tượng ra hàng ngàn con mắt, những cẳng chân lông lá và cái vòi gớm ghiếc của chúng. Jake đã bắt đầu biến đổi, trở nên nhỏ hơn, nhỏ hơn nữa. Hai cánh tay của Rachel bắt đầu co rút lại và lông đen của ruồi xuất hiện. Cặp cánh của Cassie mọc ra. Cặp mắt diều hâu căng thẳng của Tobias bắt đầu được nhân đôi, nhân ba, nhân tư, trong khi đó, cái mỏ khoằm khoằm của nó dài ra, tạo hình thành cái ống. Ax và tôi có vẻ biến đổi sau mọi người. Thế rồi, tụi tôi nghe thấy tiếng xì xì mơ hồ. Tụi tôi trao đổi cho nhau những cái liếc nhìn lo lắng trước khi những con mắt của tụi tôi đổ dồn về phía cánh cửa.

Chợt, có tiếng rít gióng giả.

Cửa xịch mở.

Tên Hork-Bajir bất tỉnh may mắn đã vừa kịp chạy ào ra ngoài.

Taxxon! Một con rết ú nu lách vào, lọc xọc lết hàng chân kim đẩy thân mình như khúc cây đi. Cái miệng chành bành của nó đỏ lừ như món thạch đông dâu rừng hiệu Jell-O.

Nó nhìn tôi đang biến hình dở chừng, chợt dúm dó lại, có vẻ chờn.

Rồi nó nhìn Ax - hãy còn một nữa Andalite, vẻ khiếp vía! Taxxon sinh ra đâu phải để tay đôi với Andalite.

<Ax!> Jake hét. <Làm bộ như anh là Visser Ba đi!>

<Thò mặt vô đây làm gì hả?!> Ax gân cổ la.

Tên Taxxon không nói không rằng, chỉ lẳng lặng chạy bổ ra khỏi cửa. Nó đâu có ngu. Nhưng không kịp nữa rồi… Ngay khi đó, cái đuôi của Ax đã huơ lên không như chiếc roi điện.

Tôi chỉ nghe một tiếng PHẬP khô khốc.

Một đống mềm nhũn đổ oặt xuống, hệt như ai đó đánh đổ cháo yến mạch xuống sàn nhà.

Một mùi nồng nặc, kinh dị bốc lên khắp căn phòng.

<Tôi nghĩ, chúng ta gặp rắc rối rồi, thưa hoàng tử Jake,> Ax nói.

<Nó ngủm rồi chứ hả?> Jake hỏi lại.

<Ừm, về một nghĩa nào đó,> Ax tiếp tục. <Nó đang đánh chén

khúc đuôi của chính nó.>

Taxxon là những con rết ăn thịt đồng loại nhạy bén nhất trong vũ trụ. Chúng không chỉ ăn thịt những tên Taxxon khác, chúng thậm chí, còn ăn thịt cả chính bản thân mình nữa, nếu có cơ hội. Cái đói là toàn bộ thế giới của chúng. Cho đến khi chết, bọn Taxxon vẫn có những hành vi thể hiện cái bản năng kinh khủng đó.

<Nào, biến hình lẹ đi rồi bay biến khỏi đây ngay. Ôm sát mái trần nha. Theo mình. Mau!> Jake nói bằng cái giọng trấn an mọi người.

Tụi tôi lao như bắn khỏi phòng, ra ngoài hành lang. Tường và trần nơi này đen thùi lùi. Bốn cái ống mỏng đầy ánh sáng treo ở góc tường, nơi sát mí trần.

<Ax, những bóng đèn dọc theo mái trần kia là cái gì vậy?> Jake hỏi.

<Mỗi một màu gợi ý một lối đi tới một nơi nào đó trong con tàu. Ví dụ như ở tàu Andalite thì màu xanh lá cây dẫn tới phòng kiểm soát, còn đường màu đỏ dẫn tới phòng máy.>

<Bồ có nghĩ những bóng đèn này cũng có chức năng tương tự không?> Tôi hỏi.

<Có vẻ thế. Tất cả mọi thứ của bọn Yeerk đều là ăn cắp của chúng tôi. Tuy nhiên, nhỡn lực ruồi của tôi không thể phân biệt được màu sắc của những lối đi khác nhau.>

<Trong con tàu thì nơi nào là yên tĩnh nhất, Ax?> Cassie hỏi.

<Đó là khoang chứa hàng. Thường thì nó nằm ở đuôi tàu.>

<Lúc này bồ có nhận ra tàu đang bay theo hướng nào không, Ax?> Jake hỏi.

<Tàu vẫn đi về hướng Bắc, thưa Hoàng tử Jake.>

<Thế thì tụi mình sẽ bay về hướng Nam. Đi nào.>

<Xì nha, một chút ghi chú nhỏ trước khi tụi mình cua quẹo gì đó, được không?> Tôi nói màu mè. <Cái thứ ánh sáng này làm tui dần như hổng thấy gì hết á!>

<Nếu tụi mình không thấy nhau, thì Visser Ba và đám lính gỗ của hắn cũng khó lòng mà thấy tụi mình. Mình nghĩ…> Rachel nhận định.

<Ê, coi ai đang tới kìa.> Cassie ngắt ngang.

Một thân hình màu xanh dương quen thuộc. Và bây giờ là mùi hương quen.

<Bám vào trần mau!> Jake la.

Visser Ba đủng đỉnh đi sượt ngang qua tụi tôi, nghinh ngang bước vào tư phòng của mình. Liền sau đó giọng truyền của hắn rộ lên trong đầu tụi tôi như bom tấn nổ. <Bay đâu! Bọn thảo khấu Andalite đang ở trên tàu của ta!> Cả hành lang bỗng chốc tràn đầy mùi Hork-Bajir.

<Ax, chúng ta phải đi theo lối có đèn màu gì?> Jake hỏi vội.

<Tôi không thể biết đích xác lối nào dẫn đi đâu. Cảm nhận của màu sắc của Yeerk hình như…>

<HÃY CHỌN MỘT ĐƯỜNG!> Jake gầm lên.

<Đi theo tôi,> Ax nói vẻ phục tùng.

Jake hầu như không bao giờ la hét. Mỗi khi nó la hét, bạn phải biết đó là lúc bạn phải thực hiện những gì nó bảo.

Có bốn lằn đèn cả thảy, nhưng đối với chúng tôi thì tất cả chúng đều có màu xam xám. Ax dứt khoát một con đường.

<Bắt tụi Andalite!> Visser Ba la trong cơn lôi đình tột độ. <Chúng ở đây! Trên tàu Lưỡi Rìu của chỉnh ta. Bọn bay có nghe ta nói không? Hãy bắt chúng! Bắt chúng!>

Tụi tôi vọt bay lên thật nhanh, bám theo ánh đèn viền quanh trần nhà. Hy vọng nó không dẫn phi đoàn ruồi tụi tôi tới một cái bẫy chết người nào đó.

CHƯƠNG 9

Ax tìm thấy những cái khoang chứa hàng và dẫn đường cho tụi tôi như thể ảnh được sinh ra và lớn lên trên tàu Lưỡi Rìu vậy.

<Chúng biết về lốt hình biến này,> Cassie nói. <Như thế thì nguy lắm. Vì chúng có thể làm ngập cả con tàu này bằng thuốc diệt côn trùng.>

<Mình sẽ không chịu chết như một con ruồi đâu,> Rachel nói. <Chúng muốn mình chết ư, nhất định mình sẽ lôi vài tên theo cùng.>

Nhỏ đã sẵn sàng để hoàn hình. Và theo như tôi thấy, nhỏ có lý: chết lãng nhách như một con bọ là không thể chấp nhận được. Nếu bọn Yeerk có ý định tóm giam được tụi tôi, thì chúng đừng có hòng nghĩ tới chuyện đơn giản chỉ cần dùng có một chai Raid[7].

Dường như tụi tôi đang bị mắc vào cái bẫy mà do chính tụi tôi giăng ra. Visser Ba biết chúng tôi đang ở trên tàu của hắn. Giờ chỉ còn là vấn đề thời gian thôi. Một trận đánh ác chiến rồi sẽ nhanh chóng nổ ra, và bọn Yeerk là kẻ quyết định thời gian khơi mào.

Trong cơ thể nguyên thủy của mình, tụi tôi mới thấy rõ tụi tôi đang sợ hãi đến mức nào. Tôi có thể thấy điều đó qua cách nghiến chặt hai hàm răng của Jake, qua cách cười của Rachel, qua nỗi lo lắng đượm vẻ buồn bã của Cassie. Thà cứ ở trong lốt hình biến có lẽ lại tốt hơn. Trong lốt hình biến, bạn có thể nghe thấy nỗi sợ hãi nhưng bạn không phải chứng kiến nó hiển hiện trong ánh mắt người đối diện. Tôi ngó sáng Rachel và khi tôi vô tình chăm chú quan sát nhỏ, tôi ráng xác định, phải đến lần thứ một triệu rồi, xem liệu rằng Rachel thực sự can đảm hay chỉ là mắc chứng điên khùng.

Tôi nhòm Rachel trân trân, chợt thấy đằng sau nhỏ có một khối thủy tinh to đùng, nhô thẳng lên. Một xy-lanh cao khoảng ba, bốn mét, đường kính chừng một mét rưỡi. Bên trong ống lờ mờ một hình hài húp híp, óng ánh bạc, được những tia sáng tù mù màu xanh da trời rọi vào.

Đúng rồi! Cái ống thủy tinh đông lạnh đầy sương mù cao gần bốn mét này có đựng một cơ thể sinh vật. Trong khoang chứa hàng còn có nhiều ống xy-lanh khác, chất thành một hàng dài. Hình như mười ống cả thảy.

"Nom có vẻ giống như một loài sinh vật nào đó thì phải," Cassie nhận xét.

Tôi cảm thấy hơi lạnh phả ra từ phía đám ống xy-lanh. Lại gần, tôi định rờ vào một ống nhưng đầu ngón tay tôi chợt tê cóng lại trước

khi chạm được đến nó.

"Rồi, đây là một sự quái dị mới toanh hoàn toàn không cần thiết tẹo nào," tôi nói.

<Nhìn chúng na ná như…> Ax ngập ngừng nói.

"Như cái gì?" Tôi nôn nóng hỏi.

<Như người Venber mà Visser Ba đã nhắc tới,> Ax đáp. <Nhưng không lẽ nào…>

"Venber là cái gì?" Rachel hỏi.

<Đó là loài lạ sống ở trên một mặt trăng băng giá cách đây mấy chục năm ánh sáng,> Ax giải thích. <Chúng tôi đã được học về họ ở trường. Họ là một trong những chứng tích sớm nhất chúng tôi thu thập được về cuộc sống bên ngoài hành tinh Andalite. Nhưng Venber đã bị tuyệt chủng cách đây hàng ngàn năm rồi mà…>

"Á, lại nói về sự tuyệt chủng," tôi chắc lưỡi. "Bây giờ mấy bồ muốn biến hình hay muốn có một kết cục tương tự như vậy đây?"

Cassie căng mắt nhìn qua làn sương mù, ráng nhìn kỹ vào sinh vật to lớn màu bạc. "Visser Ba âm mưu điều gì với lũ sinh vật lạ bị tuyệt chủng này nhỉ? Bồ biết những gì về họ, hả Ax?"

<Họ chỉ dừng ở mức sử dụng những loại công cụ thô sơ, mặc dù trí thông minh của họ cho phép họ có thể phát triển xa hơn thế. Họ đã sống sót trong điều kiện băng giá khắc nghiệt - tới hơn hai trăm độ dưới zero.>

"Giờ thì cái nhiệt độ đó là của chúng ta phải không?" tôi lẩm bẩm. "Nè, ở đây có chuyện phải tỉnh tới nè: Mấy tên xấu xa kia có thể xuất hiện ở đây bất cứ giây phút nào, theo giờ của chúng ta đó nha. Vậy mà tụi mình định tiêu tốn một vài phút cuối cùng trên đời chỉ để bàn luận về một giống loài ngoài hành tinh đã tuyệt chủng thôi sao?"

Câu nói của tôi hẳn đã gây một chút kích động. Thực tế, Jake đã mỉm cười. "Marco nói đúng đó. Chuẩn bị tư thế sẵn sàng đi nào."

Đột nhiên, Ax tỏ ra cảnh giác cao độ. Có vẻ như ảnh nghe thấy tiếng nhạc từ xa vẳng lại. <Chúng ta đang hạ độ cao. Chuẩn bị hạ cánh.> Ax thông báo.

"Tốt. Thế thì biến hình mau." Jake giục giã.

Giảm độ cao ư? Tôi tự hỏi. *Chuẩn bị hạ cánh sao? Tại sao Visser Ba lại cho tàu hạ cánh? Nếu đáp xuống đất, tụi tôi sẽ dễ dàng trốn thoát.*

Có nhầm lẫn gì chăng?

Tôi quẳng béng nỗi lo đi. Tôi đã lo lắng quá đủ rồi.

Vài phút sau, chúng tôi đã sẵn sàng. Jake biến thành cọp; Rachel trong dạng gấu xám; Cassie là sói; Tobias và Ax ở trong hình dạng tự nhiên. Còn tôi, tôi biến hình thành khỉ đột.

Tụi tôi đã hợp thành một tiểu đội thú chiến đấu mạnh mẽ và quyết tử. Và rồi…

Vuúút! Cửa bên trái mở.

Vuúút! Cửa bên phải mở.

Vuúút! Cửa ngay phía trên đầu mở.

Cứ mỗi lần một cánh cửa mở ra, là lại có hàng chục tên Hork-Bajir cùng chen chúc xông vào. Đằng sau chúng, vẫn còn nhiều Hork-Bajir nữa xuất hiện.

Ngay lập tức, tôi hiểu ra tại sao Visser Ba lại đáp con tàu xuống: Hắn đã xác định ra vị trí của tụi tôi. Và… tụi tôi chết là cái chắc.

CHƯƠNG 10

Tôi nín thở. Chỗ nào cũng thấy bọn Hork-Bajir. Khắp nơi!

Đây không phải là một cuộc chiến. Đây là một vụ tự sát.

Visser Ba hiện ra nơi ngưỡng cửa trung tâm.

<Ô, là la. Thật hân hạnh được tiếp đón các bạn trên tàu Lưỡi Rìu. Tôi có thể tiếp đãi quý vị cái gì đây? Đồ uống, thức ăn? Hay tốt hơn là cái chết tức khắc?>

Visser Ba cười ha hả. Ba cánh cửa mở toang bỉt đầy Hork-Bajir với tia Nghiệt.

<Ra lệnh đi anh Jake,> Rachel thầm thì. <Ra lệnh đi và em thề là ít ra em cũng có thể túm được hắn.>

Ba cánh cửa? Tại sao không là bốn? Tại sao cánh cửa thứ tư không mở?

<Ax!> Tôi nói khẩn cấp. <Bồ đảo cặp mắt cuống trứ danh của bồ coi sao… Tui nghĩ, phải có một cái cửa thứ tư nữa chứ?>

<Đúng! Nó là cửa thoát hiểm, nhưng bảng điều khiển đã được mã hóa, mà tôi thì phải mất mấy tiếng đồng hồ mới giải mã được…>

Tôi nhúc nhích cái nắm đấm to bự của mình. <Jake! Có một cửa nữa ở đàng sau tụi mình. Cái bảng điều khiển. Tui sẽ cho nó một đấm để nó phải mở toang ra.>

<Và bị bắn trước khi hó hé gì.> Jake gắt.

<Không. Bọn Yeerk không thể bắn vung vãi tia Nghiệt ở đây, chỗ cất những ống tuýp quý giá này,> Ax nói. <Chắc chắn đó là những mẫu vật giá trị lắm.>

Jake ra quyết định thật nhanh. <Rachel. Ngay khi Visser Ba mở miệng nói câu kế tiếp, em hãy chụp lấy một ống tuýp gần nhất. Marco? Bồ lo cái bảng điều khiển. Ax, yểm trợ Marco. Tobias, Cassie và mình sẽ xông thẳng vào Visser Ba làm đòn nhử.>

<Đầu hàng ngay và…> Visser Ba quát nạt.

Trước khi hắn kịp nói đến từ thứ năm, Rachel đã tung chưởng! Một ngọn núi xam xám đổ ầm vào một ống xy-lanh gần nhất.

RẦM!

Không hề hấn gì!

Quá trễ, tôi đã quay người, nhảy xổ về phía bàn phím.

<GIẾT CHÚNG!> Visser Ba rít lên.

"Kreeeecccc!" Tobias kêu lên.

"Grừừừ!" Rachel rống vang.

RẮC!

Một tiếng rắc khô khốc kèm theo một vết nứt nhỏ trên thành ống xy-lanh. Sương mù bắt đầu túa ra.

Jake, Cassie, và Tobias đã tấn công. Lúc này không còn sự lựa chọn

nào khác.

Một vệt màu cam vằn đen vồ thẳng Visser Ba. Không ít hơn nửa tá Hork-Bajir đang bao lấy con cọp, những lưỡi gươm nhá lên.

Tôi co cánh tay lên, lấy hết sức bình sinh dằn mạnh một đấm vào bảng điều khiển. Nó bẹp dúm dó y như vỏ đồ hộp.

<Rứt hẳn khối kim loại đó ra!> Ax hét. Cái đuôi siêu hạng của ảnh chuẩn bị phập xuống một tên Hork-Bajir đang trờ tới.

Rachel lùi lại lấy đà, rồi lao hết tốc lực bằng cả bốn chân vào cái ống xy-lanh. Một tiểu đội Hork-Bajir hộc tốc đuổi theo nhỏ.

Ngay sau đó, tôi thấy con sói-Cassie bay vèo qua và rơi ịch xuống, xụi lơ. Từ trên cao, Tobias đang đâm bổ xuống, ráng ngứt cặp mắt cuống nhạy cảm của Visser Ba.

RẦẦM!

Rachel đâm sầm vào cái ống tuýp. Một đống lưỡi hái của lũ Hork-Bajir vây lấy nhỏ.

Và rồi cái ống xi-lanh đó vỡ tan.

CHOANG!

Ống tuýp vỡ vụn.

Phùùù! Màn sương tỏa ra ào ào. Tụi Hork-Bajir sợ khiếp vía giật bắn người, la hét ầm ĩ toan tháo lui. Nhưng quá trễ! Làn sương mù đã túm lấy chúng - nó lan tới đâu thì các bộ phận cơ thể tê liệt đến đó.

Làn hơi làm tụi Hork-Bajir rét cứng người, biến thành những khối đá kỳ dị. Tôi nhìn thấy một tên Hork-Bajir trợn mắt kinh hoàng nhìn cẳng trái của mình đột nhiên rời ra và rơi ình xuống sàn như một mẩu tượng.

Màn sương cũng táp trúng Rachel, nhưng chỉ làm bộ lông dày đặc bên ngoài của nhỏ đông lại, rồi nứt ra thành hàng ngàn dấu chân chim.

Tôi rứt tung phần kim loại lỏng lẻo của cái bàn phím.

<Bóp nát cái cần điều khiển kia đi!> Ax ra lệnh.

Tôi làm theo ảnh.

Nhưng chậm mất rồi! Visser Ba đã nhận ra sai lầm của mình.

<Phi công!> Hắn rú rít. <Lái lên! Lên! Lên! Mau!>

Cửa hông lên ngoài bắt đầu lướt đi, mở ra một màu trắng xóa.

<Ê, mấy bồ! Cửa đã mở! Chạy!> Tôi thét.

Làn sương mù lạnh buốt đang cuộn lan khắp phòng, buộc Visser Ba phải lùi lại. Nhưng điều đó không ngăn hắn hò hét linh tráng. <Đuổi theo! Đuổi theo chúng! Mau!>

Lũ Hork-Bajir xông vào màn sương, nhưng… chân chúng bắt đầu tê buốt, rồi những ngón chân bỗng rời ra, rụng mất để lại phần mắt cá vẹo vọ.

Jake phóng vèo qua làn sương mù. Tobias bay ra tới cửa trước tiên. Cassie nằm bất tỉnh còng queo, trong khi làn sương đang lững thững lan tới.

Không đắn đo, Rachel xông hẳn vào làn sương, dùng răng quắp cơ thể con sói Cassie lên. Xong, nhỏ lê bước ra cửa, bỏ lại bàn chân trái của con gấu ở nơi nó bị đông đặc.

Tụi tôi lảo đảo ra cửa, từng người một nhảy tõm vào hư vô.

CHƯƠNG 11

Tôi rớt đánh ạch một cái từ độ cao khoảng sáu mét, vập mặt xuống, vừa lúc bị hàng trăm ký thịt thú và người ngoài hành tinh đè lên.

Có một tiếng Phụụụt đinh tai nhức óc. Tàu Lưỡi Rìu đang lấy độ cao. Tôi nghe giọng truyền của Visser Ba rít lên. <Không! Không! Xuống! Xuống ngay!>

Tôi bấu chặt lấy mặt đất, cố lách khỏi đống lộn xộn kia. Nhưng mặt đất cứ trơn tuột dưới tay tôi.

Băng tuyết! Cách mặt mình vài phân, tôi thấy móng vuốt của Jake đang cào cấu mặt băng.

Tôi cố hích cho con gấu xám đang đè lên người mình rơi xuống. Không nổi! Sau đó, chỉ khi Rachel tự lăn ra tôi mới ráng đứng lên được.

Tôi cảm thấy da mình rách toạc khi nhoài ra khỏi băng. Đau quá!

Nhưng rồi tôi nhìn thấy những cái chân của Rachel. Hay ít nhất là nơi chúng từng tồn tại. Nhỏ đang cố nhanh chóng hoàn hình. Con gấu có thể chịu được rất nhiều vết thương nhưng không phải là chuyện bị mất hẳn nguyên một bàn chân.

Cassie co giật cái thân sói tới lui như người đang mớ. <Yah! Ô! Ô! Ô trời! Chúng ta ở...>

<... ở nơi nào đó lạnh khủng khiếp!> Tôi đáp. <Lạnh dễ sợ. Tốt hơn hết, bồ hãy hoàn hình rồi lại biến hình nhanh nhanh lên!>

Tàu Lưỡi Rìu đã chọc thẳng lên không trung, xuyên hẳn qua những đám mây và mất hút. Nhưng chắc chắn nó sẽ quay trở lại.

<Marco nói đúng đấy,> Jake thừa nhận. <Grừừừ! Lạnh... ừừ... quáááá...!>

Cánh tay tôi không còn cử động được nữa. Lạnh quá trời đất. Dòng máu vẫn còn ấm trong ngực tôi phả ra ngoài một làn sương mù. Lốt khỉ đột của tôi chỉ thích nghi được với thời tiết nóng ẩm thôi. Trong khi đó, vùng nóng ẩm đang ở đâu đó rất xa đây...

Cassie đang là người trở lại, đứng chân trần trên băng run lẩy bẩy. "Mìiiinh biếếến hìiinh lại thôi," nhỏ lập cập nói. Rachel đã hoàn hình cách đó không xa.

"Đây là Alaska hay sao ấy?" Rachel la lên, phun khói phì phò ra giữa hai môi.

<Chắc vậy quá,> Tobias đáp. <Cách đây khoảng một dặm mình trông thấy một căn cứ hay một thị trấn gì đó. Ồ, rất nhiều tòa nhà bằng kim loại xám ngắt, dợn sóng. Có một cái chảo lớn gắn vào mái nhà - hình như là thiết bị thu qua vệ tinh. Mình biến hình đây, chứ không khéo lại bị đưa đến khu thực phẩm, đặt bên mấy con gà đông

lạnh thì nguy… >

Khu căn cứ lờ mờ hiện ra tuốt phía xa. Bên phải tôi là một vũng nước đã đóng băng một nửa, trên bề mặt của nó có những đường dích dắc do băng nứt. Chếch về bên trái, cách bờ biển một trăm thước, là một dãy đá lộ thiên khổng lồ, lởm chởm - chân một dãy núi bạt ngàn, trải dài ngút tầm mắt, không cây cối, chẳng cỏ hoa, chỉ có một đỉnh núi đen thùi in trên nên tuyết trắng.

<Hổng phải Hawaii, cũng chẳng phải Caribbean.> Tôi nói, cố quên đôi bàn chân khỉ đột của mình đang đóng băng tại chỗ.

<Ôi!> Cassie rên rỉ. <Mình chưa bao giờ lạạạnh thếế nàààày! Mình là sói mà. Mình lạạạnh quáááá!>

<Tobias!> Rachel kêu thất thanh.

Tobias đột nhiên xụm xuống, lăn đùng ra băng, đôi cánh đập yếu ớt.

<Mình không thể… bay… cũng không thể… biến hình được nữa… lạạnnh quáá…>

Rachel ôm lấy Tobias, hấp tấp dùng bàn tay nửa người nửa gấu xám xoa xoa vào ngực cậu ta cho ấm lên. Nhỏ biến hình to lên trong khi vẫn áp Tobias vào bộ lông gấu dày xụ của mình.

Tôi đập hai bàn tay vào nhau, cố xoa bóp để lấy lại cảm giác ở mấy ngón tay. Tôi nhìn lên và trông thấy tàu Lưỡi Rìu - một hình thù đen trùi trũi in vào mây.

<Hắn không trở lại đây mà hướng về phía căn cứ,> Ax nhận xét.

Điều đó khiến tôi thấy khá hơn. Nhưng không ai, dù chỉ một phút, nghĩ rằng hắn cứ để tụi tôi thoát dễ dàng như thế.

Rõ rồi, Visser Ba chẳng việc gì phải vội vã. Không như tụi tôi, hắn rành rẽ nơi này. Và hắn biết, tụi tôi cũng chẳng chạy được xa.

CHƯƠNG 12

<Tụi mình phải di chuyển ngay thôi,> Jake nói. Lốt cọp của nó chịu lạnh khá giỏi, tôi nghĩ thế. Còn không thì là nó đang làm bộ là như thế và không chịu than thở. Cũng tốt thôi. Tôi sẽ than thở giùm cho cả nó.

<Ax nè?> Cassie hỏi. <Làm sao bồ chịu nổi?>

<Tôi chẳng chịu nổi gì cả,> ảnh bảo. <Mà tôi sắp chết cóng đây. Tôi sợ não mình chỉ còn hoạt động ít phút nữa thôi.>

<Ax, bồ cần phải thực lòng nói với tụi mình những điều này,> Jake nói. <Chịu khó chịu đựng thêm vài phút nữa đi. Tụi mình cần phải chạy càng xa càng tốt!>

Tôi ráng phóng mình thật nhanh, nhưng cứ chậm rề rề, như thể bàn chân không còn gắn vào cẳng nữa. Mỗi cơn gió như một mũi kim chích vào mặt tôi. Nước mắt nhỏ tong tỏng xuống má và đông ngay lại khi chưa kịp lăn xuống tới cằm. Máu trong ngực tôi dần trở nên một lớp áo choàng nước đá màu hồng.

Chúng tôi đi chẳng được bao xa.

Ax thều thào. <Hoàng tử Jake! Tôi không chắc mình có thể tiếp tục…>

<Rồi nghe này… Ax! Tobias!> Jake ra lệnh. <Không ai trong mấy bồ có hình biến chịu lạnh được. Vậy, hãy biến hình thành bọ chét rồi chui vào nấp trong bộ lông gấu của Rachel đi!>

<Lẹ đi!> Rachel giục giã. <Mình sẽ che chở cho mấy bồ…>

Rachel đứng cạnh Ax trong khi ảnh bắt đầu biến hình. Còn Tobias, vẫn còn đang ở trong vòng tay của nhỏ, bắt đầu teo rút lại. Rồi Rachel bốc Ax vẫn còn đang trong quá trình biến hình lên và giữ ảnh ở trước ngực gấu của mình.

<Đi nào. Tụi mình cần kiếm chỗ ẩn nấp trước khi bọn Yeerk đuổi theo. Đi thôi!> Jake hối thúc.

Chúng tôi lại xuất phát, một đoàn quân tổng hợp lạc lõng, khổ sở, lê lết. Cọp, gấu, sói và khỉ đột.

Tôi bắt đầu rên hừ hừ. Tôi là khỉ đột! Mà đây là tuyết! Tức cười quá! Lạnh quá!

Mệt dễ sợ. Mệt bã người luôn.

Tôi quay đầu lại xem tàu Lưỡi Rìu có quay lại không.

Hổng có gì trên bầu trời ngoại trừ đám mây ở trển khá đẹp. Nom giống hình một con ngựa. Không, kỳ lân chứ. Đúng rồi. Đẹp.

Chúng tôi cứ cắm cúi chạy dọc theo bờ biển đóng băng, núp dưới bóng của dãy đá buồn tẻ.

Mỗi bước chạy như là tra tấn. Bàn chân tôi tê lịm, nhưng cẳng

chân lại đau âm ỉ. Bốn chân khỉ đột của tôi gồng lên chịu sức nặng toàn thân, các khớp rướm máu.

Thình lình, gió tạt mạnh hơn, quất vào mặt tôi vun vút, cắt xoèn xoẹt qua lớp lông khỉ đột của tôi như thể người ta đang xén lông cừu. Tôi là chúa ghét gió. Gió làm tôi mệt mỏi, khiến tôi không thể nhìn thấy rõ.

Cứ đi theo con mèo màu cam kia, tôi tự nhủ. *Cứ đi theo con mèo cam vằn đen bự chảng kia.*

Lạnh quá, lạnh như thể bạn trút hàng triệu triệu viên nước đá vào bồn tắm và trèo vô đó… ngâm mình. Có lẽ bạn chỉ có thể cảm nhận được một phần rất nhỏ những gì tôi đang cảm thấy thôi.

Chưa hết, lại còn gió nữa. Gió như hàng ngàn mũi kim thi nhau đâm chích da thịt bạn, xuyên thủng mặt bạn, xuyên tới xuyên lui…

Chúng tôi chạy trên bàn chân đông máu. Bây giờ tôi đã thấy đá hiện ra càng ngày càng cao hơn bên cạnh mình. Hãy trốn đi. Hãy núp vào các tảng đá đi. Như thế thì… cái đám lần theo dấu vết của chúng tôi… sẽ không…

Tôi thực sự hoang mang cực độ. Bao ý nghĩ cứ nhảy nhót loạn xạ trong đầu, chẳng rành rọt ra đâu vào đâu.

<Rồi lại đây!> Jake gọi to. <Tụi mình có thể nghỉ chút xíu.>

Đây là đâu? Đá tảng bao quanh tụi tôi. Một đống cao ngất. Giống như... giống như đá tảng. Phải rồi.

<Mình không thể tưởng tượng nổi nơi này sao mà lại lạnh thế cơ chứ,> Cassie nói một cách mệt nhọc, hơi thở kết thành từng đám hơi nước dày đặc.

<Mình không còn cảm thấy chân mình nữa,> Rachel phàn nàn.

<Gì cơ?> Tôi nói. <Mình thì chỉ muốn ngủ ngay bây giờ.>

Tôi ngớ ngẩn nhìn xuống bàn chân mình. Nó phồng rộp lên. To ú ụ. Gần gấp đôi bình thường. Tôi nhắm mắt lại. Mệt đứt hơi. Lạnh thấu xương.

<Nào, tất cả mọi người,> Jake hiệu triệu. <Tụi mình cần suy tính xem phải làm gì. Rachel, anh biết là em rất lạnh, nhưng em có chịu nổi nữa không?>

<Chút chút thôi,> Rake thẽ thọt. <Không cầm cự lâu nổi đâu. Gấu xám thường hay ngủ khì trong hang suốt mùa đông mà…>

<Cassie? Thế còn bồ?>

<Hừ, Sói là thú xứ lạnh, nhưng mình cũng chịu không thấu cái lạnh này. Ít ra là không lâu đâu.>

Không lâu đâu.

Văng vẳng có tiếng nói từ xa vọng lại.

Tôi bỗng thụp xuống, chợt nhận ra mình đương muốn lăn cù nhày ra đất. Một sự thôi thúc mạnh mẽ buộc tôi phải ngồi bệt xuống trên mặt băng.

<Marco!> Jake thét. <Bồ làm trò quỷ gì thế?>

Tất cả mọi thứ trở nên xám xịt.

<Marco! Bồ phải đứng dậy, tiếp tục đi chứ!> Rachel hùa vào la.

<Chuyện gì vậy?> Tobias hỏi vọng ra từ đâu đó trên người Rachel.

<Cậu ta bị sốc,> Cassie nói, giọng nhỏ điềm tĩnh đến phát sợ.

<Marco!> Rachel thét. Bàn tay gấu của nhỏ vồ lấy tôi, lay lấy lay để. < Bồ cần phải đứng lên!>

<Thôi đi,> tôi lẩm bẩm. Tức gì đâu. Nhỏ lúc nào cũng chộn rộn khiến tôi nổi sùng.

<Marco! Hoàn hình mau!> Jake hét. < Hoàn hình!>

<Ừ,> tôi cố gật gù.

Rachel lay tôi dữ hơn. <Nào, nào, Macro! Đừng chịu thua!>

Nhưng tôi chẳng nghe thấy gì sất. Tôi cóc cần. Tôi đang trôi lềnh bềnh trong không gian. Không, không phải trôi mà là bay. Bay như ó biển, giữa không gian mênh mông.

Chờ đã! Một ngọn đèn sáng trưng ở phía trước mặt đang mời gọi tôi. Lôi kéo tôi đến đó. Sáng rực rỡ. Như… như ánh đèn thắp quanh tấm gương soi trong phòng tắm.

Tôi cố đập cánh. Nhưng tôi không thể. Tôi không cần đến chúng nữa. Không cần.

"Tui tới đây," tôi thầm thì.

Gần tới đó rồi. Rồi mọi thứ sẽ hoàn hảo thôi.

<Marco!>

"Tui tới đây," tôi thầm thì.

Gần tới đó rồi. Rồi mọi thứ sẽ hoàn hảo thôi.

<Marco!>

<Rồi... rồi… rrrr…ồồồ… iii.>

Bụp!

Có cái gì đó dộng thẳng vào mặt tôi. Đau tối mặt tối mũi. Tôi cảm thấy có mấy cái răng rụng, lọt vào lưỡi.

<Marco! Tỉnh dậy đi.>

Tôi mở choàng mắt ra. Jake, Cassie, và Rachel đang cúi xuống nhìn tôi. Nắm tay gấu của Rachel dính lết bết máu. Máu của tôi. Nó ộc ra khỏi mũi khỉ đột giờ đã tẹt lét. Nắm tay của Rachel hãy còn giơ lên, sẵn sàng thụi cho tôi thêm một quả nữa.

<Ui! Ui! Ui!> Tôi xuýt xoa, nhè nhẹ thò bàn tay cứng ngắt lên xoa xoa gương mặt bẹp. <Mấy bồ làm cái quái gì vậy>

<Mình đang cố cứu bồ đó, chàng ngốc ạ,> Rachel hầm hè. <Không biết tại sao nhưng mình...>

<Nè, lần sau nhớ dùng phương pháp gì đó hiền dịu và tử tế hơn nha,> tôi rống lên, phun phì phì ra một thứ gì đó giống như cái răng đầy máu.

<Tụi mình xém mất bồ rồi đó, mau hoàn hình đi, Marco.> Jake giải thích. <Sau đó biến hình thành sói nha. Đó là hình biến tốt nhất trong tiết trời lạnh lẽo này. Rachel, em cũng làm vậy đi, nếu em thấy đó là cách tốt nhất. Để anh giữ Ax và Tobias cho.>

<Mấy cậu ấy ở trên người em cũng được mà,> nhỏ ương bướng.

<Ừm, Rachel,> Jake nghiêm giọng. <Em cần phải biến thành người trước đã rồi mới biến thành sói mà.>

<Tụi này chẳng thấy cái khỉ gì cả đâu,> Tobisa nói vọng ra từ đâu đó trong bộ lông gấu, cười hì hì. <Tụi này là bọ chét mà.>

Tôi bắt đầu hoàn hình - khởi đầu rất chậm. Ừ chậm thôi. Não đâu có phát huy hết công suất của nó. Tôi thay đổi, thu teo lại kích thước người như cũ. Những ngón tay tôi trở nên thon thả. Lông lá khỉ đột tự động rút hết vào da, để mặc tôi chơ vơ hứng lấy cái lạnh.

Vài giây sau tôi trở lại là thằng Marco duyên dáng, phong phanh trong chiếc quần đạp xe màu đen và chiếc áo thun mỏng dính. Hình hài này chẳng phải để chống chọi với thời tiết lạnh, thế là tôi biến ngay thành sói.

Hú hồn!

Nhưng mà chưa thoát đâu. Gió vẫn tiếp tục chặt băm tôi bằng những lưỡi dao thép bén ngọt. Nhưng dẫu sao thì bộ lông sói cũng

giúp tôi thi gan với cái lạnh phần nào. Và bốn cái gan bàn chân cũng không chỉ có mỗi việc đạp lên những cỏ cây mục nát.

Cassie hoàn hình rồi lại biến hình thành sói với Rachel kè kè ngay cạnh. Jake cũng biến hình ổn thỏa. Tôi biết trong lốt cọp Jake cũng rất lạnh. Nhưng Jake, luôn luôn là Jake, nó sẽ không hề phàn nàn cho tới khi nào mọi người vẫn an toàn.

<Mình nghĩ đây là lốt biến hình tốt nhất mà tụi mình có được,> Cassie trầm ngâm. <Hay tụi mình thử đục băng chui xuống nước xem sao. Lốt cá voi của mình sẽ hữu dụng. Mình không biết cá heo hay cá mập thì sao, nhưng mình cho rằng cả hai đều thích nước ấm hơn. Chưa kể, cơ thể của sói không được trang bị để tồn tại ở Bắc Cực hay Nam Cực hay ở cái chốn khỉ ho cò gáy này đây. Có thể tụi mình cũng xoay sở được để tồn tại được trong vài giờ, đủ lâu để hoàn hình và hồi phục tinh thần và sức lực, nhưng rồi tụi mình vẫn sẽ bị kiệt sức thôi. Mà thế thì chiến đấu sao được đây?>

<Mọi người lưu ý,> Jake nói. <Tụi mình ráng tránh xa ba vụ đánh nhau nghen, trừ trường hợp bất khả kháng.>

Tôi ngóng ra khỏi hốc đá, xem xét quang cảnh dưới triền dốc. Đứng chênh chếch ở đây tôi có thể thấy khu căn cứ của bọn Yeerk rõ rệt, gần như từng chi tiết.

Tuy nhiên, cái căn cứ kia không phải là cái làm tôi quan tâm nhất trong lúc này. Trên đường đi, gần như tụi tôi chẳng đánh hơi thấy mùi sinh vật sống nào quanh quất gần đó. Thế nên ngay khi có một thứ mùi lạ lạ phả vào mũi, tất cả mấy cái đầu sói của tụi tôi ngóc hết cả lên.

Bạn chắc hẳn là đã biết thính giác và khứu giác của chó nuôi trong nhà bạn tuyệt đến mức nào rồi phải không. Ấy thế mà so với chó nhà, hai thứ giác quan đó của chó sói vượt trội hơn nhiều, cứ như thể bạn đang mang một chiếc xe Hyundai đem để cạnh chiếc Ferrari vậy.

Mùi! Âm thanh! Cảnh vật! Tất cả hòa quyện vào nhau như là một hệ thống đích đến đã được vi tính hóa.

<Mấy thứ quỷ đó là gì vậy cà?> Tôi gào lên.

Có hai đứa cả thảy. Chúng cao khoảng hai mét rưỡi, mang dáng dấp người. Ngực, đầu, chân, tay ở những vị trí bình thường. Chỉ có đầu chúng là hơi kì cục - y như cá mập đầu búa với hai tảng thịt ở hai bên, chắc là mắt. Hai cánh tay lòi ra khỏi đôi vai lực lưỡng. Và từ chỗ cùi chỏ lại chìa ra hai cẳng tay nữa.

Đó là những con thú to xác, quái đản, óng ánh bạc với những vằn đỏ như máu, và xanh đậm dọc theo hai bên sườn và vai chúng rồi hội tụ lại trên mặt.

Tôi đã thấy cái tông màu này rồi.

Chúng trượt đến chỗ tụi tôi trên những bàn chân dài như xe trượt tuyết. Chúng sử dụng hai cẳng tay - một cái bên phải, một cái bên trái - để tự đẩy mình lên trước. Chúng nhấp nháy trong ánh sáng chói lói

như kim cương hay pha lê. Ở mỗi cẳng tay thứ ba và thứ tư của chúng đều cầm một cái ống đen đen, tròn vo.

<Ax, chúng ta sắp sửa đón tiếp vài sinh vật lạ,> Jake nói. <Mình nghĩ chúng là loài ở trong những ống xy-lanh chúng ta đã thấy trên tàu Lưỡi Rìu.> Jake mô tả chúng.

<Tôi không thể tin được,> Ax thét lên. <Theo như bạn mô tả thì đó chính xác là loài Venber.>

<Venber? Bồ bảo bọn họ đã tuyệt chủng rồi mà?> Tôi tru tréo.

<Nhưng báo cáo về sự tuyệt chủng của họ có thể là sự phóng đại.>

<Ax. Bồ đã biết nói đùa rồi hả? Nếu vậy thì thôi đi nha.>

<Thôi, thôi, dù cho chúng là gì thì chúng cũng sắp tới rồi kìa,> Rachel xua tay. <Chúng còn lăm lăm máy khẩu súng kếch sù trong tay nữa chứ. Mình nghĩ chúng không hân hoan chào đón tụi mình đâu.>

<Ừ,> Jake hô. <Nào, chạy mau.>

Tụi Venber vẫn lầm lũi tiến lên, vừa đi vừa phát ra những âm thanh kì dị, được lặp đi lặp lại khiến cho những tảng đá đằng sau chúng tôi rung bần bật.

Uynh! Uynh!

Oang! Oang!

Xem ra chúng biết rõ mình đang đi đâu; hay ít ra là đã đi qua những nơi nào.

<Chúng định vị bằng sóng âm,> Cassie chặc lưỡi. <Chúng dò tìm tụi mình bằng sóng âm thanh đấy.>

<Núp vào đá mau,> Jake la. <Chúng không thể định vị ở đó được, phải không?>

<Bây giờ chúng không tìm được nữa đâu,> Ax nhận xét. <Chúng ta đã trốn trong đá rồi. Cần có bộ cảm biến tinh vi lắm mới chắt lọc được chúng ta ra khỏi đây. Ấn tượng thật!>

<Ôi! Bồ có thể hẹn hò với một tên trong chúng đó được đó, Ax. Coi bộ bồ mết chúng quá. Bồ còn điều gì hữu ích hơn để nói cho tụi mình nghe không?>

<Có. Chúng gặp khó khăn khi tiếp xúc với bất cứ vật gì ở nhiệt độ trên zero. Ví dụ như nước lỏng.>

<Chà, thế thì việc quái gì tụi mình phải lo lắng nữa. Tụi mình sẽ biếu chúng một kỳ nghỉ miễn phí ở Florida, rồi ung dung về nhà!>

<Macro, tại sao hồi nãy tui lại không để ông đông cứng luôn cho rồi hén?> Rachel cất giọng nhẩm nhẳng.

Khi còn cách chúng tôi cỡ năm mươi mét, tụi Vender đột nhiên ngừng lại. Sau đó, chúng giương những ống hình trụ lớn ra và chĩa vào chúng tôi.

Hổng giống máy chụp hình.

<Tui cho là tụi mình nên nằm rạp xuống,> tôi nói.

Tụi tôi nằm ép mình xuống đất, những con sói đang ẩn mình.

CHƯƠNG 14

PĂNG CHÍU! Đường chân trời bỗng chốc đầy nhóc những tia sáng xanh lá cây, làm chóa mắt.

Bốn tấn đá bên trên chúng tôi trở thành bốn tấn sỏi.

RÀO RÀO RÀO!

Một cơn mưa sỏi, đá!

Tôi đã từng bị tia Nghiệt ngắm bắn rồi. Ghê lắm. Nhưng vụ này còn ghê hơn gấp mười lần cơ.

<Lạy trời!> Jake thốt lên. <Đó là cái quỷ gì vậy?>

<Tháp tia Nghiệt,> Ax đáp. <Chúng thường được bắn xuống từ quỹ đạo để tấn công những mục tiêu mặt đất kiên cố.>

<Mình biến đây!> Tôi thét.

<Rời xa mấy tảng đá đó đi, bám sát bờ biển nha,> Jake quyết định. <Chúng muốn rượt đuổi thì tụi mình sẽ cho chúng rượt đuổi.>

Tụi tôi lật đật rời khỏi khu đá chết chóc và chạy ù ra bờ biển.

Đám Venber bám theo. Lướt trên những bàn chân trượt tuyết, chúng ì ạch đẩy thân mình về phía trước bằng các cẳng tay. Cứ mười phút thì một tên ngừng lại và vung vãi tia Nghiệt, cày nát cảnh vật vốn đã không còn sự sống.

<Tỏa ra,> Jake hô. <Chỉ cần một cú bắn giỏi là tụi mình chết chùm mất.>

Tụi tôi lúp xúp chạy ra bờ biển. Sói có một ưu điểm là có thể chạy một lèo mấy tiếng liền mà không phải dừng lại lấy hơi. Sói có thể chạy suốt đêm ngày.

Lũ Venber vẫn bám dai như đỉa. Chúng bự xự và to khỏe hơn, nhưng chúng tôi lại nhanh hơn, và còn lâu chúng mới có được sức chịu đựng dẻo dai như chúng tôi.

Nhưng… không như sáu đứa tụi tôi, hai sinh vậy lạ miền băng giá kia không cần phải hoàn hình sau mỗi hai tiếng đồng hồ.

<Chẳng hiểu ra làm sao cả,> Ax thắc mắc. <Yeerk không thể chui vào sống trong Venber được, chúng sẽ chết cóng mất. Như vậy chúng phải có cách khác để khống chế đám Venber này. Trừ phi bọn Yeerk tìm ra phương pháp chống lạnh trong cơ thể Venber.>

<Gì cũng mặc,> Rachel nói. <Vấn đề cốt lõi là tụi mình đang ở ngay trước họng súng của lũ Venber. Mình không thấy chúng nữa. Hay là chúng bỏ cuộc rồi?>

Tôi quay cái đầu sói nhìn qua cái vai xám bù xù. Chẳng thấy tụi Venber đâu thật. Cũng chẳng thể ngửi thấy chúng, mặc dù gió vù vù thổi thuận chiều.

<Chúng không bỏ cuộc đâu,> Tobias nói. <Chúng ta phải tiếp tục di chuyển.>

<Hay hén, lời của một con bọ chét đang ấm áp và no đủ trong bộ lông của nhỏ bạn gái yêu quý nghe hay quá há,> tôi lầm bầm.

<Bồ nói cái gì vậy?> Rachel đáp trả. Tôi đoán chắc nhỏ bực bội vì tôi dám nói những lời ngụ ý rằng tình cảm giữa nhỏ và Tobias cao hơn mức tình bạn và cao hơn cả mối quan hệ giữa các thành viên trong Hội với nhau. Nhỏ làm như đó là một bí mật lớn lắm không bằng.

Chúng tôi kìm bước lại chút chút. Cái đệm chân của tôi sưng phồng lên và tê buốt. Đau râm ran. Lại nữa, tai tôi chỉ còn nghe được lùng bùng.

<Tụi mình cần chỗ kín để hoàn hình và biến hình,> Jake nói. <Còn bao nhiêu thời gian nữa, Ax?>

<Còn khoảng hai mươi phút nữa, theo giờ của các bạn,> Ax đáp ngay không chút lần chần.

Tôi thề rằng Ax có nhấn mạnh cụm từ "theo giờ của các bạn."

Chúng tôi thất thểu bước lại dãy đá vươn dài ra bờ biển. Cả bọn chạy cho đến khi tìm được một hốc đá dốc nghiêng dốc ngả. Trời vẫn lạnh căm căm nhưng ít ra thì gió cũng đã tụt lại đằng sau và đang rên rỉ, gào rú một cách bất lực.

Chúng tôi xúm quanh Cassie, cố sưởi cho nhỏ ấm để nhỏ hoàn hình trước tiên. Sau đó chúng tôi thay phiên nhau hoàn hình rồi biến hình, quây quần, túm tụm lại hệt như những chú cún mới chào đời…

Thiệt là kỳ dị. Bốn con sói đứng sát rạt vào nhau. Đúng là một trải nghiệm lạ lẫm và tuyệt vời. Nó khiến tôi hồi tưởng lại những ký ức ngày xưa khi tôi còn bé tí. Tôi thấy mình đang ngồi trên trường kỷ cùng với mẹ, rồi tôi rúc vào trong lòng bà, vừa coi tivi vừa mút ngón tay cái của mình.

Sến bà cố. Chắc chắn là do cái lạnh thấu xương ở cái xứ khỉ ho này đã gây ra. Hoặc cũng có thể đó chỉ là do khi khỉ trời lạnh buốt, một môi trường sẵn sàng giết chết bạn không chút thương xót, thì hơi ấm tỏa ra từ những con thú bình thường, từ những cơ thể áp vào nhau, từ những hơi thở phả vào nhau, dường như đã chạm được vào nỗi niềm ẩn sâu trong lòng ta. Trong hàng triệu năm, loài người thường nằm rúc vào với nhau, cơ thể này áp sát cơ thể kia để cùng nhau chống lại những cơn gió chết người. Cứ thế cho tới khi họ học được cách tạo ra lửa từ mồi lửa, đi nhiên rồi, hoặc chỉ ít thì là từ những que củi.

<Giờ thì sao đây?> Rachel hỏi khi tất cả đã hoàn hình và biến hình xong. Ax và Tobias vẫn là bọ chét, nhưng giờ lại chui vào ẩn trong bộ lông của sói-Jake.

<Tụi mình phải tiếp tục đi thôi,> Jake nói. <Mình bảo đảm tụi Venber vẫn đang đuổi theo. Nhưng dù gì cũng phải kiếm chỗ trú qua đêm đã, nếu không, chẳng cách gì tụi mình có thể sống sót được trong cái lạnh trời gầm thế này đâu.>

<Có thể tụi mình sẽ tìm ra một cái hang,> Cassie nói. <Hay chỉ ít là một đụn tuyết lớn để đào ổ…>

<Hay là một cửa hàng McDonald,> tôi góp lời. <Tui nghĩ ở đâu cũng phải có McDonald chứ há.>

<Cái chỉnh là tụi mình phải kiếm loài động vật xứ lạnh nào đó để thâu nạp,> Rachel bàn thêm.

<Mình sẽ là người thứ hai thực hiện vụ thâu nạp này nha,> Tobias nói.

Khi tụi tôi thấy ấm hơn, những bộ phận bị tê cóng trên cơ thể đã mềm mại và khỏe mạnh trở lại, tụi tôi lại tiếp tục đi. Trời tối dần. Theo Ax thì mới có hai giờ chiều thôi, đi nhiên là theo giờ của tụi tôi, thế nhưng mặt trời đã biến đâu mất. Điều đó có nghĩa là thời tiết sẽ còn lạnh ghê hồn hơn nữa.

CHƯƠNG 15

Tụi tôi đi lơ thơ dọc theo bờ biển trong ánh sáng nhạt dần, thỉnh thoảng cả bọn co giò chạy, thỉnh thoảng tôi ngoái lại nhìn khu căn cứ Yeerk. Chẳng thấy gì hết, nhưng đôi lúc tôi vẫn đánh hơi được cái mùi quen quen.

Venber. Chúng vẫn săn đuổi tụi tôi.

Băng ở bờ biển cứng và rắn hơn. Nó loe ra thành một tấm thảm dày cui dài từ nửa dặm đến một chục dặm tính từ bờ biển. Đằng xa xa, mặt nước lô nhô những tảng băng màu trắng.

Ax bảo nước rất nguy hiểm cho bọn Venber. Vì vậy chúng tôi định sẽ đi trên băng, gần mép nước. Nhưng nếu chúng tôi cứ đứng tênh hênh giữa trời thì bọn Venber sẽ dùng sóng âm định vị ra mất.

Vả lại, ở ngoài băng như thế sẽ chẳng có gì giúp chúng tôi chống đỡ lại những cơn gió ác ôn. Cuối cùng, chúng tôi quyết định ở quanh quẩn nơi chỏm dốc. Như vậy, cả bọn sẽ dễ tìm ra chỗ núp trong đá nếu lỡ có xảy ra trận chiến.

Mặt trời dần chìm khuất sau đường chân trời, khiến cho băng hồng rực lên một chút. Lúc mặt trời lặn cũng là khi gió đổi hướng.

Bất giác, có mùi lạ! Cả bọn sói tụi tôi cùng ngửi thấy đúng cái mùi ấy một lúc. Tất cả dừng phắt lại.

Tôi khụt khịt mũi lần nữa, tập trung hết sức, để mặc cho trí não sói sát cánh bên cạnh trí não người của tôi tìm ra bản dịch: mùi này hơi hơi giống mùi lốt hình biến gấu xám của Rachel, nhưng không hẳn là một.

Tôi quay tai theo hướng gió, về phía mùi hương. Đúng mà! Tôi đã nghe thấy tiếng bước đi khoan thai, tự tin. Tiếng băng và tuyết bị nghiền lạo xạo dưới một trọng lượng không nhỏ, cao cỡ một mét hai.

<Để mình đoán nha,> tôi giành nói. <Đó là Người Tuyết.>

<Đúng vậy,> Rachel đồng ý. <Có thể đó là bữa tối của chúng ta. Ngay cả sói cũng cần phải ăn chứ bộ.>

Tụi tôi dấn bước và bắt đầu tạo thành một vòng cung rộng, tiến về hướng sinh vật chưa lộ diện. Cassie phát hiện ra nó trước tiên khi nó vừa hiện ra sau một tảng băng.

<Đằng kia!> nhỏ la.

Đôi mắt sói của tôi đụng trúng ngay một chấm đen.

Lỗ mũi của nó.

Rồi thêm hai chấm đen nữa ở bên trên.

Mắt nó.

Mũi và mắt cùng chuyển động. Trong cảnh tranh tối tranh sáng, những phần cơ thể còn lại của nó từ từ hiện ra. Một khối tổ chảng màu trắng ngà.

<Gấu trắng Bắc Cực!> Cassie thích chí hét lên. <Vậy là tụi mình đang ở Bắc Cực chứ không phải Nam Cực.>

<Tôi đã nói với các bạn là chúng ta đi về phía Bắc mà,> Ax nói giọng giả từ đâu đó trong bộ lông sói của Jake.

Thiệt là kỳ khôi. Sinh vật này bạn chỉ từng nhìn thấy trên tivi hoặc trong vườn bách thú mà thôi: một con gấu trắng Bắc Cực đang ngồi chầu hầu trên băng tuyết, tự gãi cho mình.

Tụi tôi đứng im thin thít, chăm chắm nhìn nó. Nó ngừng gãi và cũng đưa mắt dòm lại. Nó hít hít không khí rồi nhấc cái mông bự chàng dàng lên, lăn bốn cái chân mập thù lù về phía tụi tôi.

<Mình nghĩ chú chàng này sẽ không phải là bữa tối của tụi mình đâu,> Rachel xì xào.

<Cá hai ăn một, tụi mình sẽ là bữa chén của nó,> tôi nhất trí. <Chuồn thôi. Lẹ lên!>

<Gấu trắng là cái gì vậy?> Ax hỏi léo nhéo từ thế giới bọ chét.

<Là gấu trắng,> Cassie thủng thỉnh đáp. <Loài thú ăn thịt to xác nhất thế giới!>

<Bồ nói nó là loài thú ăn thịt to nhất hả?> Rachel phải đối, như thể Cassie vừa mới hạ thấp nhỏ. <Mình nghĩ cái danh hiệu đó phải dành cho gấu xám mới đúng chứ!>

<Gấu xám không thật sự là loài thú ăn thịt. Thật ra bồ chỉ ăn trái dâu thôi,> Cassie trả lời. <Với lại, nếu cầu chúng trên khinh khỉ cầu thì gấu trắng nặng hơn gấu xám nhiều, mặc dù trông thấy gấu xám có vẻ đầy đặn hơn…>

<Nè, thế bồ đã coi bao nhiêu chương tình TV rồi thế, Cassie?> Tôi hỏi. <Í, đừng có trả lời, tui thực sự hổng muốn biết đâu.>

<Mình sẽ bắt nó,> Rachel lầm rầm, nhưng giọng nhỏ coi bộ không cương quyết lắm.

<Nó là thú ăn thịt hả?> Jake hỏi. <Mình tưởng gấu chỉ ăn cá và trái dâu thôi chứ.>

<Nhưng không phải gấu trắng,> Cassie nói và dợm cẳng phóng đi. <Đây có thể là tin tốt lành cho chúng ta, vì ở đâu có thú ăn thịt thì ở đó có con mồi.>

Con gấu đuổi theo chúng tôi, chạy phăm phăm trên băng như không.

<Gấu trắng thường ăn gì vậy?> Jake hỏi.

<Ăn tụi nhóc ngờ nghệch khoái làm anh hùng,> tôi càu nhàu.

<Hải cẩu,> Cassie đáp. <Và những con khác nữa, nhưng thường là hải cẩu.>

<Tui chưa bao giờ thấy hải cẩu cả,> tôi nói và phóng chạy hết tốc lực. Ngoái lại, tôi thấy con gấu đã giảm tốc độ. Rõ ràng, tụi tôi không phải là mối quan tâm chính của nó.

<Phải rồi, làm sao bồ thấy chúng được,> Rachel dài giọng. <Bọn hải cẩu thấy gấu trắng ở đâu là lẩn như chạch ngay!>

<Nào, hãy trở lại đề tài này,> Jake bảo. <Chính xác là tụi mình phải ăn cái gì?>

<Thử ăn cá coi,> tôi gợi ý.

<Mình sẽ dùng lốt gấu xám và ăn cá, hả?> Rachel nói.

<Mình e bồ không làm nổi đâu,> Cassie can. <Gấu xám bắt cá ở suối. Mình nghĩ ở nơi này cá không sán vào gần bờ cho bồ bắt đâu.>

<Tuyệt cú mèo!> Tôi la lên. <Vậy là tụi mình cứ chạy tiếp cho đến khi chết đói thì thôi. Sao không? Tất cả sẽ ổn thỏa mà.>

Tình thế bỗng trở nên vô vọng: gấu trắng ở bên phải, đằng sau là Venber và bao quanh là cái lạnh. Bây giờ bầu trời gần như tối đen rồi. Nhiệt độ bắt đầu hạ khủng khiếp. Gió thổi thông thống.

<Tốt nhất là chúng ta nên tìm nơi nào đó để trú ẩn trong đêm nay,> Jake nói.

<Mình thiệt là lấy làm an lòng khi có các bạn người Chee đang đóng giả tụi mình ở nhà,> Cassie nói. Thường thì Cassie biết điều gì là nên nói. Nhưng lần này thì nhỏ đã nói điều hổng nên nói tẹo nào. Lúc ấy, thứ cuối cùng mà tôi muốn nghĩ đến là nhà của tôi, ngôi nhà ấm áp với một cái giường ấm áp và một cái TV ấm áp.

Tôi đã từng bị giật về quá khứ cách đây cả sáu triệu năm, và cũng đã từng bị mắc kẹt ở những hành tinh xa lạ, nhưng tôi chưa bao giờ có cảm giác xa nhà và nhớ nhà như lần này.

CHƯƠNG 16

Tụi tôi đào ổ trong một đụn tuyết nằm trên đỉnh một dãy đá tảng có thể nhìn bao quát khắp vùng băng tuyết. Nói là "ổ" nhưng thực ra chỉ là một cái lỗ to nằm trong tuyết ướt át.

<Tui lấy một phòng ngủ với bồn tắm riêng,> tôi nói. Chả ai cười cả.

Hình như đây là lần thứ mười trong ngày, tụi tôi hoàn hình, từng đứa, từng đứa một. Trong cơ thể người, tụi tôi run lẩy bẩy, cơ thể vừa kịp tái xanh tái xám (đương nhiên là phải trừ Ax ra rồi, vì bản thân ảnh đã có cơ thể màu xanh sẵn rồi) là tụi tôi lại biến hình.

Nhiệt độ vẫn cứ rơi một cách kỷ lục. Tiếng băng nứt răng rắc, ầm ĩ như tiếng sấm không bao giờ dứt, vang vọng trong đêm tối. Quả là thứ âm thanh rợn tóc gáy.

Bạn có biết chuyện rằng hồi đó, tất cả các lục địa hiện giờ đã từng chỉ là một lục địa rộng lớn, và rằng trải qua hàng triệu năm chúng bị nứt và tách ra thành những lục địa riêng biệt rồi chưa? Ấy là những gì nghe người ta nói thôi. Những lục địa mới hình thành cứ việc tách rời, trôi đi, bỏ lại cái lục địa to đùng ban đầu lại phía sau.

Tụi tôi túm tụm bên nhau, qua đêm trong cái hang tạm, cố gắng giữ cho nhau khỏi bị lạnh cóng. Từng đứa lần lượt canh gác, tức là chốc chốc hỉnh mũi lên không trung đón luồng gió coi có mùi gì lạ và nguy hiểm hay không.

Có lần tôi vụt bắt được mùi sinh vật lạ thoang thoảng, chứng tỏ tụi Venber vẫn lần mò đeo bám tụi tôi. Nhưng miễn là tụi tôi ẩn mình dưới đất, thì sóng định vị của chúng không thể dò ra được…

<Này Ax,> khoảng giữa đêm tôi gọi. <Bồ đang ngủ hả?>

<Không, Marco,> ảnh trả lời từ đâu đó trong ngực tôi. Ảnh và Tobias đã rời khỏi Jake sau khi cậu ta than như ngóe về sự ngứa ngáy đáng nghi.

<Phải đối phó với tụi Venber này ra sao đây?> Tôi hỏi.

<Người Andalite nào cũng biết chuyện về loài Venber,> Ax bắt đầu. <Thật ra thì… loài Venber có ảnh hưởng rất sâu sắc đến những chỉnh sách và biện pháp đối ngoại xuyên hành tinh của người Andalite.>

<Kể cho tụi này nghe chuyện đó đi, Ax,> Jake đề nghị. <Rõ ràng là chẳng ai ngủ nổi đâu, mà tụi mình lại sắp phải hoàn hình nữa rồi. Vậy bồ biết gì về loài Venber?>

<Thì cũng cỡ như tất cả mọi người Andalite biết thôi,> Ax kể cà. <Rõ ràng họ là một loài ban sơ, với sinh lý học kỳ lạ. Phải nói là độc nhất vô nhị. Hình như họ không tỏa nhiệt hay đại loại thế. Rõ ràng họ sống mà không cần đến nguyên tố các-bon[8].>

<Rõ như ban ngày,> tôi móc máy.

<Họ được khám phá ra từ thời chúng tôi mới khởi phát ngành du hành không gian. Không phải chúng tôi phát hiện ra họ, mà là bởi loài khác. Loài Thứ Năm…>

<Thứ Năm gì?> Cassie hỏi.

<Không ai biết. Chỉ biết họ tự gọi mình là Thứ Năm. Chắc chắn nó phải có ý nghĩa gì đó đối với họ.>

<Có lẽ họ sống ở giữa loài Thứ Tư và Thứ Sáu,> tôi đoán mò.

<Ừ, loài Thứ Năm tìm ra Venber. Rồi họ đánh bẫy và đóng thùng xuất khẩu chúng.>

<Bồ nói gì cơ?>

<Nhìn chung, họ thu hoạch Venber. Hình như loài Venber có thể tan chảy, đốt cháy hay có thể biến thành chất lỏng khi nhiệt độ vượt quá điểm đông. Và kết quả là chất lỏng đó có rất nhiều công dụng. Đặc biệt là làm chất siêu dẫn cho những máy tính thô sơ hồi kỳ nguyên đó.>

<Nhưng… nhưng… chúng là sinh vật nhạy cảm kia mà?> Cassie bức xúc.

<Ừa,> Ax tán đồng. <Chúng là loài sinh vật nhạy cảm. Loài Thứ Năm đã tiêu diệt chúng. Họ tiêu diệt một loài nhạy cảm vì muốn tăng tốc máy tính. Loài Venber biến mất tiêu.>

<Nghe muốn bịnh quá,> Cassie nói. <Quá ư là độc ác.>

<Đúng thế,> Ax thừa nhận. <Nhưng chính loài Thứ Năm cũng không còn tồn tại nữa. Ngay sau lần đầu tiên chúng tôi chạm trán họ, họ đã… không ai biết điều gì đã xảy ra cho loài Thứ Năm. Nhưng người Andalite thời đại ấy không phải là người Andalite ngày nay.>

Một chuỗi im lặng nặng nề ập xuống. Bạn không thể nói rằng không khí lạnh giá được vì thực sự rằng tiết trời đã đông cứng lại, thế nhưng tinh thần đã xuống cực thấp của tụi tôi cũng đã được vùi sâu dưới lòng đất rồi còn đâu.

<Chuyện kể đêm khuya thiệt là hấp dẫn, Ax,> tôi giỡn. <Nếu bồ mà có con cái, chắc chắn tụi nó sẽ phải sắm đèn đêm. Một câu hỏi lớn dành cho bồ đây: nếu loài Venber đã tuyệt chủng rồi, thì tại sao chúng lại xuất hiện ở đây và cố giết tụi mình chớ?>

<Tôi chỉ có thể đoán thôi. Tôi đồ rằng đó là do thân nhiệt thấp của loài Venber, mà bọn Yeerk lại có khả năng phục hồi lại vài chất liệu gen còn nguyên vẹn từ xác Venber.>

<Vậy là chúng nuôi cấy Venber hả?>

<Có thể chúng đã cấy ghép ADN của Venber với một giống loài khác. Đây có thể là sự lai tạo: một phần Venber và một phần khác.>

<Còn gì nữa không?> Cassie tò mò hỏi.

Ax có vẻ lưỡng lự. <Nếu muốn dùng một loài có cấu trúc ADN phức tạp nhất đang có sẵn, thì cách dễ nhất là ghép nó với ADN mới.>

<Và loài đó có thể là loài nào ta?> Tobias hỏi.

<Là loài mà bọn Yeerk có dồi dào, đúng không nào?> Ax nói. <Đó là loài người. Đám Venber truy đuổi tụi mình có thể là kết quả của sự lai tạo giữa Venber với… loài người.>

Sau khi Ax dứt lời, cả đám tụi tôi im re luôn, không đứa nào thốt thêm lời nào nữa.

Tụi tôi nép sát vào nhau. Bốn con sói và hai con bọ chét trong một cái hốc thụt sâu trong tuyết, lịm người trong giá rét, nghĩ ngợi mông lung về những thảm họa kinh hoàng trên những mặt trời tăm tối, lạnh lẽo.

Tôi dám đánh đổi cả lá phổi trái của mình để có được một ngọn lửa.

CHƯƠNG 17

Suốt đêm dài, tụi tôi kiệt sức vì hoàn hình và biến hình.

Ax và Tobias vẫn cứ đốt cẳn làm cho mọi người ngứa phát khùng. Rõ ràng, tụi nó còn là bọ chét thì tụi tôi còn ngứa ngáy. Khi tụi nó hoàn hình thì bản năng hút máu mù quáng cũng biến mất.

Thật là một đêm vất vả. Một đêm chẳng dễ gì qua nổi. Tôi lạnh, sợ hãi, đói, lạnh, đói, rồi lại lạnh. Tụi tôi chẳng có kế hoạch gì rõ ràng, cũng chẳng có manh mối gì. Có quá nhiều khả năng có thể xét tới. Và cái mệt lấn lướt đến nỗi tôi chẳng thể nghĩ ngợi để tìm ra những khả năng đó là gì nữa.

Biến hình là nguyên do duy nhất khiến tụi tôi sống sót. Được một giờ thì cái lạnh thấm vào, trở nên nghiệt ngã đến nỗi đứa nào cũng nghĩ mình sẽ chết chắc. Rồi quy trình biến hình mới lại mang đến cho tụi tôi sức lực mới, để lại bắt đầu một vòng chịu đựng cái lạnh cắt da cắt thịt.

Sau nhiều giờ và sau nhiều lần biến hình, mặt trời bắt đầu bò qua cái ổ của tụi tôi. Dẫu không hay dậy sớm, nhưng tôi lại là đứa bò ra đầu tiên, nhìn ngắm mặt trời. Nhiệt độ đã tăng, nhưng vẫn ở khoảng ba mươi độ dưới không.

Tôi hít hít cái mũi sói và bắt được mùi Venber. <Đám này vẫn hổng chịu thua!> Tôi lẩm bẩm.

Tôi lại ngửi thấy mùi khác nữa, rất gần. Đâu cách mặt băng chừng nửa dặm.

Gấu trắng! Hồi sau tôi thấy nó, nhưng chẳng thể thấy cái mũi và đôi mắt đen của chú chàng. Mãi sau tôi mới hiểu tại sao mắt mũi nó biến đâu mất tiêu.

<Hây, mấy bồ ơi, ra coi nè,> tôi gọi. Jake, Rachel và Cassie lục tục bò ra khỏi lỗ và đứng bên cạnh tôi trên gò quan sát. Jake vẫn mang hai con bọ chét Ax và Tobias trên người. Tụi nó thành khẩn hứa sẽ không cắn nữa.

<Mình ngửi thấy mùi gấu trắng,> Cassie bảo. <Nhưng không thấy nó đâu cả.>

<Nhìn bên phải bồ coi,> tôi chỉ. Trải dài trước tầm mắt tụi tôi là một vùng trắng xóa, không có đường chân trời. Tất cả chỉ như một tờ giấy trắng rộng bao la với mép giấy sậm màu ở nơi mắt nước bắt đầu.

<Ô, mình thấy rồi,> Rachel ré lên. <Nó đang làm gì vậy hả?>

Con gấu trắng đang vục nguyên cả hai đầu vào tuyết như kiểu đà điểu hay làm. Tưởng chừng như thân hình với bốn cái chân to như cột đình của nó không có đầu.

<Nó đang săn hải cẩu,> Cassie nói chắc nịch.

Tụi tôi ngồi xệp xuống nhìn nó. Bản năng của thú ăn thịt đang sôi

réo trong trí não tôi.

Tụi tôi đã không ăn gì suốt hai bốn tiếng đồng hồ qua. Trời lạnh tột độ đã gặm nhắm hết năng lượng của tụi tôi. Nếu không kiếm được cái gì bỏ bụng ngay là cả bọn sẽ đi tong. Tiệm *Chuông Bánh Xèo* gần nhất cũng phải cách hàng ngàn dặm.

Bỗng, chú gấu trắng rút đầu ra khỏi mặt nước, lúc lắc, và lạch bạch bước ra xa một chút. Cuối cùng, khi ra xa mép nước chừng hai mươi mét, nó quỳ thụp xuống, chà cái bụng sát vào chân.

Con gấu trắng ngừng lại. Nó đã tìm thấy cái gì đó.

Đột nhiên nó giơ một bàn tay bự xù ra, chọc sâu vào băng. Tôi nghe có tiếng rít tuyệt vọng, đồng thời thấy hai cái bóng xám ngoét chạy chấp chới ra khỏi miệng lỗ gấu ta vừa khoét. Những hình thù đó chạy bạt mạng và nhảy tõm xuống nước cách đó vài mét. Con gấu vẫn thò tay vào lỗ, tìm con hải cẩu đã sa bẫy.

Sau đó, nó lại đút đầu vào lỗ, bấu chặt mặt băng bằng bốn cái chân to khỏe. Tiếp theo, nó ngóc đầu lên, ngoạm trong quai hàm một con hải cẩu đang ngoe nguẩy. Hình như con hải cẩu mập quá nên khó lọt qua lỗ.

Con gấu trắng lôi con hải cẩu và xé bang con mồi trong chớp mắt.

<Ôi trời!> Cassie hét.

<Hư…ứư,> Rachel rên.

<Tui có thể sống mà không cần phải nhìn cảnh ấy,> tôi lèo nhèo.

<Cái gì vậy?> Tobias nhắng nhít hỏi từ đâu đó trong bộ lông sói của Jake. <Nó làm cái gì đó?>

Tụi tôi nhìn gấu ta đánh chén. Ngồi hẳn lên hai cái chân béo ị, nó cầm con hải cẩu bằng cả hai tay, ăn nhem nhẻm. Xong, nó vục mõm xuống tuyết để rửa sạch máu khỏi mặt và tay.

Tởm lợm. Nhưng… tôi nhìn cảnh ấy một cách thèm thuồng, trong lòng ước ao nó để lại cho tụi tôi một ít thịt hải cẩu.

<Mình nghĩ chúng ta cần quyết định,> Jake lẳng lặng nói. Cái lưỡi sói của cậu ta liếm cái môi sói.

<Ờ,> Rachel thều thào. <Tụi mình cần phải ăn…>

<Tụi mình đã không ăn gì nguyên cả ngày rồi,> tôi thêm.

Tôi liếc xéo qua Cassie. Có lẽ nhỏ bị kích động bởi vì không đứa nào có thần kinh đủ mạnh để đề nghị điều cần thiết. Tôi phát sốt lên vì cái điều mà cả bọn chưa dám nói ra. Không như Cassie, tôi sẵn sàng dẹp lòng thương cảm qua một bên khi mà toàn bộ con người mình đang ngắc ngoải.

<Cassie?> Rachel ướm lời.

<Hả?> Nhỏ trả lời, giọng chất chứa nỗi bực dọc.

<Tụi mình nên làm gì đây?>

<Sao lại hỏi mình?>

Tôi nói. <Tụi mình không được trang bị để đi săn trong môi trường này. Tụi mình đông cứng lại rồi. Nếu không ăn thì chẳng bao

lâu nữa tụi mình sẽ chẳng còn sức mà tính toán những bước kế tiếp nữa, chứ đừng nói đến việc thực hiện mục tiêu của mình - sẽ còn lâu mới phá hủy được trạm vệ tinh nhân tạo ấy.>

Tôi biết nói vậy thật kỳ cục, bởi vì tôi đã quên bẵng rằng chúng tôi còn có một nhiệm vụ. Tất cả những gì tôi nghĩ là phải giữ ấm, được ăn và phải sống.

<Nhưng mấy bồ chờ mình đồng ý à?> Cassie hỏi.

<Nghe nè,> tôi nói tiếp. Nếu tôi mà có nổi điên trong trường hợp này thì cũng chẳng có gì lạ. Tôi đã quen rồi. Nếu ai đó gọi tôi là Ông Tàn Nhẫn cũng mặc. <Nếu bồ không để ý, thì mình nhắc là gần đây không có quán Mickey D's nào cả.>

<Mình nhận ra chứ,> Cassie nói, hơi nhăn nhó. <Rõ ràng đó là điều tụi mình cần làm. Không chỉ phần dư thừa của con gấu bỏ lại, mà còn bất cứ con hải cẩu nào tụi mình tìm được. Nhưng… tại sao mấy bồ lại phải hỏi mình chứ?>

<Tui hổng biết,> tôi mở lời.

<Bồ không biết sao? Bồ nghĩ mình là đồ mộng tưởng từ hồi nào vậy? Chúng ta lạnh cóng, đói meo, và mấy bồ nghĩ mình sẽ cản mấy bồ ăn cái gì có gương mặt hả?>

<Ừm, tui hổng bao giờ biết bồ nghĩ gì,> tôi gào rú, giật lùi lại như thể vừa lăng mạ Cassie.

<Mấu chốt là đây: đừng giết sinh vậy nhạy cảm, trừ khi phải tự vệ: đừng tiêu diệt loài đang có nguy cơ tuyệt chủng, và nếu phải bắt các con thú làm thực phẩm, hãy đối xử tử tế với chúng hết sức có thể. Nhưng khi bạn là sói và đang đói dinh rột trên vùng Bắc Cực giá băng và bạn thấy một bữa ăn, thì hãy ăn đi.>

Chưa bao giờ tôi thấy Cassie thô lỗ, cộc cằn như vậy. Nhưng rõ ràng, mặc dù nói trắng trợn vậy thôi chứ nhỏ không ham mê gì chuyện bắt hải cẩu làm bữa ăn sáng đâu.

Nghĩ kỹ ra thì tôi cũng thế.

Hai con hải cẩu vừa trốn thoát khỏi con gấu ở cách đó không xa. Bọn tôi nhìn chúng với cơn thèm kinh hồn của sói.

<Cuộc sống tự nhiên không hoàn toàn đẹp,> Tobias nói, trấn an tụi tôi. <Không giống như ta tưởng đâu.>

<Đúng rồi, quá trình chọn lọc tự nhiên…> Rachel lầm bầm.

<Một triết lý hay,> Ax mỉa mai, <trừ phi đám Venber đó lại là loài thích nghi với môi trường hơn tụi mình.>

CHƯƠNG 18

Cuối cùng chú gấu cũng bỏ xác con hải cẩu lại và huỳnh huych lăn đi mất. Nó vừa đi khỏi, tụi tôi - bốn con sói và hai con bọ chét - liền lụi hụi đến bên vũng máu.

Con hải cẩu xấu số này dài khoảng một mét hai. Chàng gấu trắng đã để lại cho tụi tôi gần như nguyên xi. Nó chỉ cạo xơ bộ da bên ngoài và mút mát vài miếng mỡ hải cẩu thôi, còn đâu để lại toàn bộ phần thịt còn nóng hôi hổi cho bọn tôi.

Cả bọn đứng đực ra, hết liếc trộm nhau lại ngẩn ngơ nhìn con vật. Không đứa nào muốn cắn miếng đầu tiên.

<Ax? Tobias? Còn mấy bồ thì sao?> Jake hỏi. Giờ thì cả hai đứa nó đang núp trong xó xỉnh nào đó trên làn da tôi.

<Thật ra thì…> Ax nói nhu mì, hiền từ, <tôi không đói.>

<Cả mình cũng vậy,> Tobias lầu bầu.

<Cái gì?> Rachel nhảy nhổm lên. <Mấy bồ mà hổng đói à?> Rồi nhỏ thừ người ra.

<Ôi,> tôi rên lên.

<Xin lỗi, Marco,> Ax khẩn khoản, <Bản năng bọ chét mạnh quá.>

<Không sao,> Cassie nói. <Nó cũng không tệ hơn điều tụi mình sắp làm đâu.>

<Thế à?> Tôi hỏi. <Bồ sẽ là người kế tiếp giữ hai đứa tụi nó, Cassie ha. Mấy anh chàng này, ít ra cũng đã được người đề nghị chở che rồi đó nha.>

<Cứ việc "sực" thôi mà,> Jake ngắt lời.

Đoạn, Jake sục mũi vào xác con thú, và xé banh thịt nó ra thành từng sợi. Tụi tôi liền ùa vào "giúp sức", hăng hái thò những cái nanh sói vào cơ thể hải cẩu đã gần đông cứng, ngắt ra từng mẩu thịt và nuốt chửng.

<Nè Ax,> tôi nói sau khi tọng xong một miếng bự. <Tụi mình đang ở đâu vậy?>

<Xa về phía Bắc,> ảnh đáp.

<Bắc Canada, Alaska, Greeland hay là Iceland?> Rachel gặng hỏi thêm.

<Có lẽ không phải Iceland đâu, nhưng cũng là một vùng băng giá,> Tobias nói. <Với lại ai mà thèm quan tâm chứ?>

<Tụi mình có bạn đồng hành kìa,> Jake xen vào.

Một cặp cáo Bắc Cực đang ngồi chầu hầu trên băng tuyết cách đó một trăm thước. Người chúng dài khoảng sáu tấc, hai bộ lông trắng dài cực dày.

<À, chúng phải đợi tụi mình xong việc cái đã,> Rachel tinh quái

bảo.

<Cuộc sống thật tươi đẹp, há?> Tôi ráng cà rỡn. <Tụi mình đã bị rớt xuống mức phải nhai xương hải cẩu. Tui không hề có ý than phiền gì đâu nha. Có thức ăn, cho dù là thứ gì đi nữa, thì vẫn còn hơn là bị chết đói mà.>

<Thêm chút muối thì tốt,> Cassie nói tỉnh rụi.

Nghe vậy, không ai bảo ai, bất giác tất cả đám tụi tôi cùng phá lên cười trong đầu.

<Muối à? Đem nướng vỉ, rồi rưới một ít sốt và trang trí thêm khoai tây chiên ở bên hông mới đã,> Jake tưởng tượng thêm. <Và một ly cà phê nghi ngút khói nữa chứ. Mình không uống cà phê nhưng mình vẫn cứ muốn có một tách.>

Cassie dụi mõm xuống đất, dùng tuyết rửa sạch vết máu vòng quanh mồm. Xong, nhỏ móc chân trước vào tuyết để rửa cho sạch luôn.

<Giờ sao hả?> Cassie hỏi.

<Ừ, giờ sao, Cha?> Tôi nghỉnh mặt hỏi Jake.

Nó thở dài. <Rốt cuộc thì tụi mình vẫn cứ đang bị truy đuổi, mà dù có cắm cổ chạy mãi cũng chẳng đi đến đâu. Vậy, điều tiên quyết là phải thu phục mấu thú chịu được lạnh. Tạm thời bây giờ tụi mình đã sống sót, nhưng vẫn cần có thêm sức mạnh để tự vệ.>

<Hổng biết anh bạn gấu trắng kia có chịu để cho tụi mình thâu nạp không ta?> Tôi hỏi.

Chợt cái mũi nhạy của tôi hếch lên đánh hơi. Có mùi hải cẩu, rất gần - hải cẩu còn sống đàng hoàng. Kế tiếp, tôi phát hiện ra hai cục bông tròn trịa màu xám đang dập dềnh trên nước, giương đôi mắt bự, đen láy nhìn chúng tôi. Chúng là hai chú cẩu con vừa mới thoát khỏi tay gấu trắng hồi nãy.

Gương mặt chúng ngây ngô như cún con, cái đầu bé tẹo, mắt bự, ria mép xòe ra, hổng có tai. Tôi thường hay để dành từ "quyến rũ" để độc quyền xài riêng cho mình. Nhưng lúc này tôi không còn biết dùng từ nào khác hơn để mô tả tụi hải cẩu con này.

<Chúng đang tìm mẹ đấy,> Cassie nói, vẻ phiền não.

Mẹ của chúng? Mẹ chúng bị…

Một cảm xúc bùi ngùi dâng nghẹn trong lòng tôi. Tội nghiệp hai chú nhóc! Cách đây hai năm tôi đã nghĩ mẹ mình qua đời. Nhưng thôi, chuyện này đâu có giống!

Nhìn đám hải cẩu con lặn hụp trong nước, ngơ ngác trông đợi mẹ, bạn sẽ chẳng bao giờ muốn hồi tưởng lại những quá khứ đau lòng xa xưa.

Tôi đứng chắn giữa chúng và cái xác nằm vật vã trên tuyết. Dù rằng tụi tôi không ra tay giết mẹ chúng, nhưng tụi tôi đã hưởng lợi từ việc đó.

<Kìa, hình biến chịu lạnh của tụi mình đó,> Rachel la lên.

CHƯƠNG 19

Jake vạch ra một kế hoạch. Tôi và Cassie xung phong thực hiện.

Kỳ thực công việc cũng chẳng khó khăn gì lắm. Tôi và Cassie hoàn hình rồi lại biến hình thành cá heo ở trên băng. Tụi tôi cần phải hành động thật nhanh, bởi vì cá heo thuộc loài sống trong vùng nước ấm, chẳng có lông hay lớp mỡ để chống chọi với cái giá lạnh chết người như thế này.

Rồi Jake và Rachel đẩy tụi tôi vào làn nước giá lạnh. Tôi cảm tưởng như đây là chương trình biểu diễn của mấy chú hề trên ti-vi, những người thích bơi trong đại dương lạnh ngắt vào mùa đông, chỉ mặc độc cái quần bơi cũn cỡn ỉ mà. Ngay khoảnh khắc đụng vào làn nước, toàn thân cá heo vốn tràn trề năng lượng và sự vui sướng của tôi bỗng tê điếng đi.

Hai chú hải cẩu con tuy nhanh nhẹn nhưng tụi tôi lại có tốc độ, kích thước, và sự mãnh liệt hơn hẳn. Chúng né và luồn lách được vài vòng, nhưng chẳng thể đua được với tụi tôi. Tôi cố không nghĩ xem điều này có ý nghĩa gì đối với tương lai của chúng. Nếu như một cặp cá heo mà chúng còn đối chọi không nổi nữa, thì làm sao mà chống lại cá voi sát thủ hay với gấu trắng đây?

Cassie và tôi khéo léo chụp được một chú hải cẩu. Tụi tôi lừa lừa bơi đằng sau nó rồi bất thần, mỗi đứa tợp lấy một bên mái chèo của nó.

Chú hải cẩu vùng vẫy, quẫy đạp dữ dội, cố táp vào mũi tôi vài cái bằng hàm răng bé xíu. Tôi chảy máu, đau đau nhưng dễ chịu, và cảm thấy mình đáng bị như thế lắm.

Sau đó tụi tôi thong dong ngậm chú hải cẩu nhỏ trong miệng và bơi trở lại bờ, cố không làm chú bị thương. Tụi tôi trao chú cho bọn bạn (tụi nó hoàn hình tức tốc khi thấy tụi tôi bơi vào).

Tụi tôi dúi cái mũi của chú hải cẩu nhỏ xuống băng. Một đám tập hợp những sinh vật lạ lùng chả giống ai đang đứng cóng róng trên nền băng lạnh buốt: hai con người bận đồ mùa hè, một chú diều hâu đuôi đỏ đang bấu chặt móng vuốt đông cứng của mình vào băng, và Ax.

Jake và Rachel túm lấy chú hải cẩu và giữ nó ở giữa hai đứa nó. Lần lượt, cả đám tụi tôi thâu nạp ADN của chú ta. Ax đặt bàn tay nhiều ngón yếu xíu vào bộ lông hải cẩu ướt nhoét. Tobias ráng quạt cánh đậu lên vai Rachel. Mấy cái móng vuốt bấu vào vai nhỏ, hẳn sẽ khiến nhỏ đau đớn, song vì trời quá lạnh nên nhỏ cứ tỉnh bơ, cảm giác đau biến mất tiêu.

Chú hải cẩu ngước mắt nhìn lên, hoang mang nhưng lại rất thích thú khi thấy một sinh vật có cánh đang cẩn trọng ịn móng vuốt vào

người nó.

Cassie và tôi lóp ngóp chui ra khỏi làn nước, và hoàn hình ngay trên băng. Chả dễ chịu chút nào. Da của tôi đông cứng lại khi mới hoàn hình được phân nửa, chật vật mãi thì cậu Marco quyết rũ mới xuất hiện.

"Tui đã nói với mấy bồ rằng trời lạnh quá chưa nhỉ?" Cơ thể người của tôi run cầm cập khi chạm bàn tay người vào chú hải cẩu bé nhỏ. Ươn ướt, chắc thịt và mềm mềm như đụng vào một quả bóng nước.

"Xin thứ lỗi nha," tôi cắc cớ buột miệng.

"Tụi mình không thể làm khác được," Cassie thành tâm nói khi thả chú hải cẩu lên băng. Chú ta lủi lẹ xuống nước, và bơi lại chỗ con hải cẩu anh hay chị, em của mình.

"Chúng sẽ vượt qua được thôi," Rachel nhẹ giọng nói.

Nhưng Cassie buồn bã lắc đầu. Rồi không hiểu sao nhỏ lại quay qua Tobias mỉm cười ưu phiền. "Không đâu, chúng không qua nổi đâu. Rồi chúng sẽ làm mồi cho cá hay gấu trắng thôi. Tụi mình không thể ủy mị thương tâm cho chúng mà không nhận ra rằng cá ăn thịt và gấu trắng cũng có quyền sinh tồn."

<Vậy, nếu tụi mình có thể…> Tobias lấp lửng.

Hóa ra Cassie và Tobias chợt nhớ lại lũ chồn hôi có lần tụi nó đã cứu sống. Tobias đã ăn mất một con trong đàn, sau đó cậu ta nhờ Cassie giúp nuôi dưỡng những con còn lại.

"Thiên nhiên mà," Rachel buông lời.

<Ừ, thiên nhiên,> Tobias gật gù. <Nào, tụi mình biến hình đi.>

"Ừ, còn hơn là đứng chết cóng để bàn luận về quy trình chọn lọc tự nhiên," tôi nói, hết co bàn chân cóng ngắt này lại thò bàn chân buốt giá kia lên, cố không để cho cả hai biến thành băng.

Rachel thả cho tôi nụ cười lạnh lùng đã được đăng ký bản quyền của nhỏ. "Bồ vội à, Marco? Bồ đã nghĩ tới chuyện nếu như những anh chàng này mà là thức ăn cho cá voi sát thủ, thì tụi mình liệu có thoát nổi không chưa đó?"

Đúng là tôi chưa nghĩ tới thật, nhưng giờ thì viễn cảnh đầy màu sắc cùng với âm thanh sống động đã hiển hiện trong đầu tôi rồi. "Một ý nghĩ vui đấy, Rachel."

"Hân hạnh phục vụ bồ," Rachel bông lơn rồi bắt đầu biến đổi.

Tôi ráng tập trung bộ não sắp đóng băng của mình vào hình ảnh con hải cẩu. Và rồi, một cách chậm rãi, tôi bắt đầu biến đổi.

Cánh tay tôi teo quắt lại. Nhỏ, nhỏ như tay búp bê rồi mà vẫn còn co rút tiếp, cho đến khi chỉ còn vài phân.

Những ngón tay cũng rút luôn, nhưng từ đó lại tủa ra những móng vuốt dài có thể đào được băng. Những ngón tay dính cục lại với nhau, rồi tách ngay ra, có những màng da mỏng ở giữa.

Cẳng chân tôi hầu như biến mất. Dẫu biết cả bọn sẽ té ùm xuống, nhưng tôi vẫn ngạc nhiên khi đột nhiên mặt mình úp vào băng. Bàn

chân quắt lại còn hẹp rỉ và chuyển lại thành mái chèo.

Trong khi đó thân mình tôi nhỏ đi, nhưng lại phồng ú na ú nu. Mỡ đã bao bọc lớp dưới da. Một cảnh tượng giống như trong phim *Giáo Sư Điên* với tài tử Eddie Murphy.

Tôi nghe có âm thanh oàm oạp, lõm bõm khi ruột gan tôi lộn tùng phèo lên cho phù hợp với cơ thể mới. Xương cốt của tôi kêu răng rắc, tự sắp xếp lại thành bộ khung xương mới. Bây giờ tôi đã một quả bóng căng mọng có mái chèo.

Trên gương mặt người tôi thòi ra một bộ ria. Tai tôi thụt hẳn vào hộp sọ, chừa lại hai cái lỗ. Đầu tôi chỉ bự hơn cỡ quả bóng chày là cùng, trong khi mũi tôi bành ra cho đến khi có hình thù như mũi chó con.

Tôi nhìn thế giới băng giá bên ngoài bằng đôi mắt to sậm màu, xịn không thua gì mắt người.

Cuối cùng, bộ lông hải cẩu dày tòi ra bao phủ toàn thân, từ ngực chồm lên lưng.

Và rồi… rồi…

Ôi! Niềm hân hoan! Nỗi mừng vui! Cảm xúc nhạy bén không thể tưởng tượng nổi! Đó là điều kỳ diệu nhất tôi từng cảm nhận được kể từ giây phút oe oe cất tiếng khóc chào đời.

Sự ấm áp!

Ôi, ấm áp, ấm làm sao. Ấm biết bao! Nếu cánh cửa thiên đường mở ra và một bàn tay khổng bồ vén mây thò xuống đưa cho tôi một ngàn đô-la, hay toàn bộ số tiền cát-xê cho bộn phim *Baywatch*; hoặc hóa phép cho tôi cao thêm sáu tấc nữa; hoặc ban cho tôi tài ném rổ siêu phàm của Michael Jordan thì tôi cũng không hạnh phúc bằng.

Đúng, tôi ẤM lắm!

Lạnh ư? Lạnh là cái gì? Không hề lạnh gì ráo.

Tôi đang ở trên bãi biển Malibu ấm áp, nhấm nháp nước chanh và nói chuyện phiếm với tài tử Tom Cruise.

Dĩ nhiên tôi còn cảm thấy những thứ khác nữa. Bản năng của hải cẩu ùa về đầy đủ. Một sự thôi thúc phải chạy, chạy thật nhanh để bắt cá, ui da, ui da, nhưng, thôi nào, tôi thấy ấm quá!

Những cái ria của tôi tinh nhạy dễ sợ luôn. Chúng có thể cảm nhận được ngay cả một sự thay đổi thoáng qua trong làn gió thổi, một cử động nhẹ nhất của bất cứ đứa nào trong đám tụi tôi. Và một phần trong tôi vẫn đau đáu tìm mẹ. Nhưng tôi, Marco, đang nắm quyền kiểm soát và tôi, Marco, đang cảm thấy ấm áp vô cùng.

Tôi đang nói rằng tôi ấm áp, đang hạnh phúc, phải không? Chỉ được chừng có ba giây.

<Venber!> Tobias báo động, thổi bay luôn niềm hạnh phúc của tôi.

<Đâu?> Jake hét.

Păng chíu!

Một chùm sáng rừng rực xẳn thẳng vào băng, cách đó vài tấc. Nếu nó ghim vào đá tảng thì chắc hẳn tụi tôi đã nổ banh ra vì mảnh văng rồi.

Nhưng nó găm vào một mảng băng trơn láng.

CHOANG!

Văng nảy trở lại! Ụ tia Nghiệt bắn tóe vào góc thấp, đụng vào băng và nảy dội trở lại, khoét một lỗ bên trong chóp đá ngay đằng sau chúng tôi.

Đó là cú bắn một-trong-một-triệu. Tụi tôi quyết định không để xảy ra cú thứ hai.

<Chạy! Lao xuống nước! NGAY BÂY GIỜ" Jake thét.

Chạy thì chạy, đâu có vấn đề gì. Tôi quay tít thân hình tròn căng của mình. Tụi tôi chỉ cách mép nước có nửa mét, nhưng với những cẳng chân quái chiêu, nhỏ tí như thế này thì quãng đường ấy dài như cả dặm. Ôi, làm gì có cẳng chân, chỉ có bàn chân thôi. Cái này chẳng phải dành cho việc di chuyển trên cạn. Tôi hí hoáy ngo ngoe cẳng chân qua phải qua trái, qua trái qua phải, lết từng phân một xuống nước.

Nhìn chắc là tức cười lắm đấy. Nhưng tôi chẳng cảm thấy tức cười chút nào.

Păng chiu!

BU-ÙÙM!

Hụt trong đường tơ kẽ tóc. Nước và băng tung lên thành cột phía sau tụi tôi, ôi Chúa ơi, ở nhiệt độ dưới không.

<Chắn hẳn chúng đã thấy tụi mình biến hình!> Cassie lo lắng.

<Cũng có thể chúng bắn chỉ vì ghét hải cẩu thôi,> tôi nói. Nhưng thậm chí cho dù trong thâm tâm tôi sợ lạnh xương sống, thì tôi vẫn nhận ra tầm quan trọng trong nhận định của Cassie. Nếu tụi Venber biết tụi tôi là con người thì kể như xong - tụi tôi sẽ không bao giờ còn héo lánh lại gần bọn Yeerk được nữa.

Tôi lịch phịch trườn cái thân ù ịch trên băng, ráng tăng xung lượng. Vừa thấy mép nước tôi liền búng mạnh và…

Chùm hỏa lực kế tiếp thổi tung khối băng nơi tụi tôi vừa mới đứng.

Và từ đó, tôi ở dưới nước.

CHƯƠNG 20

Hải cẩu ở trên cạn vụng về, cụm rụm bao nhiêu thì ở dưới nước nó nhẹ nhõm tung hoành bấy nhiêu. Mái chèo hải cẩu không thể sánh bằng cái đuôi cá heo, nhưng tụi tôi vẫn có thể thong dong bơi lội, sử dụng mái chèo như những bánh lái.

<Lặn xuống dưới sẽ an toàn hơn,> Jake bảo. <Không cách gì chúng có thể theo chúng ta được, phải không Ax?>

<Tôi tin là thế, Hoàng tử Jake.> Ax đáp.

Tôi nhận thấy một đứa trong bọn tạo ra những tiếng lích kích. Ôi, hải cẩu định vị bằng sóng âm. Giống như cá heo, dơi và Venber.

Ngay tức khắc, tôi cũng làm theo. Những âm thanh dội lại vẽ ra trước mắt tôi khung cảnh xung quanh mình: những loại cá, thực vật, và con hải cẩu khác, những mảnh băng trôi lềnh bềnh trên mặt nước.

Tụi tôi bơi liên tục trong nửa giờ, trở lại căn cứ Yeerk. Trở lại với nhiệm vụ tụi tôi gần như quên sạch trong cuộc chạy trốn nín thở để sinh tồn, trở lại hướng tụi Venber. Chúng vẫn ráo riết lùng sục tụi tôi trên băng cho tới khi nào chúng tuyệt chủng.

<Liệu chúng có thấy tụi mình khi là con người không nhỉ?> Tôi thắc mắc.

<Không thì sao chúng lại bắn vào đám hải cẩu?> Tobias cũng thắc mắc.

<Tuyệt! Bây giờ thì tụi mình gặp rầy rà thiệt rồi,> Rachel nhắng lên. <Vậy là phải ngăn không cho lũ Venber về lại căn cứ Yeerk.>

<Hãy quét sạch nó đi, Rachel. Và khi nào bồ làm xong thì nhớ thông báo cho tui biết nha…>

<Có một cách chắn chắn là lũ Venber này sẽ không liên lạc được với bọn Yeerk,> Ax bàn bạc. <Đó là phá hủy căn cứ đi.>

<Ừ há, cách này mới dễ làm sao,> tôi nói.

<Tiêu hủy căn cứ, tụi mình sẽ giải quyết được các rắc rối,> Jake nhận định. <Như vậy, một mũi tên sẽ trúng hai con chim, xin lỗi, Tobias,> nó thêm vào như thể đã lỡ lời.

Đã hai lần tụi tôi phải ngoi lên mặt nước để thở. Hải cẩu chỉ có thể nín thở được chừng mười, mười lăm phút thôi. Tụi tôi lén lút ngoi lên cái lỗ giữa những tảng băng. Chẳng biết tụi quái vật đông lạnh đang rình rập ở đâu nữa, cả gấu trắng cũng biệt tăm biệt dạng.

Lần đầu tiên kể từ khi đặt chân tới mảnh đất ma chê quỷ hờn này, tụi tôi cảm thấy thoải mái. Nhưng tôi biết chắc chắn cái cảm giác này sẽ không kéo dài lâu.

<Kìa, chúng tới rồi!> Cassie la lên.

Trong thoáng chốc, tôi không biết "chúng" là cái gì, nhưng những sợi ria của tôi bỗng động đậy, cho biết mối đe dọa đang đến từ dưới

nước.

Loài cá ăn thịt! Cá voi sát thủ!

<Chạy! Chạy! Chạy!> Jake la rầm lên.

Chúng tôi hấp tấp chạy trốn. Kìa, dưới làn nước đục ngầu, một cặp tàu ngầm sinh đôi màu trắng và đen xuất hiện.

Willy Tự Do đang đi tìm bữa chén hải cẩu.

<Trời đất!> Tobias thảng thốt. <Chúng lao về phía tụi mình.>

<Đó là những sinh vật khổng lồ,> Ax nói, giọng truyền pha lẫn nỗi kinh hoàng.

<Ừ, phải rồi,> Rachel hùa theo. <Mình nghĩ nó cũng mắc chứng thèm ăn vô độ.>

Tôi lật đật quạt mái chèo nhanh hết cỡ. Ở phía trên tụi tôi là một mảng băng. Lỗ! Tụi tôi cần một cái lỗ.

Kia rồi! Ánh sáng!

Tôi phóng bạt mạng về phía cái lỗ. Tôi thấy những con hải cẩu khác cũng chạy thi với mình.

Một, hai, ba, bốn, năm, sáu, cả đám bọn tôi cùng chui qua lỗ, tung lên không và đáp uych xuống tảng băng.

Tụi tôi chen chúc nhau thoát khỏi cái lỗ, bấn loạn, lụp chụp. Nhưng sau đó, khi nhìn xuống, tôi thấy một nụ cười màu trắng đen.

Tôi thấy con cá hắc ám…

<Quẹo trái!> Tôi gào.

Rắc! PHỤỤT! Cái mũi trùng trục, bự chảng đục vèo qua tảng băng, ngoạn mục y như một cảnh trong phim *Cuộc Đi Săn Tháng Mười.*

Ngay bên cạnh tôi! Tảng băng đội lên thành một tảng núi mới toanh. Tôi trượt xuống triền dốc, quơ quào những bàn chân tội nghiệp.

Rắ- ắắắccc!

Con cá voi sát thủ thứ hai bắn vọt lên, ngay trước mặt tụi tôi chưa đầy ba mét. Chúng đang hợp tác để đánh bẫy tụi tôi.

<Tui muốn bịnh vì nhiệm vụ này quá,> tôi than vãn.

<Hoàn hình!> Cassie thét. <Chúng săn hải cẩu chứ không săn người!>

Quả là một lời khuyên vĩ đại! Nhưng hoàn hình cái nỗi gì khi đoàn *Lính Thủy Từ Địa Ngục* kia đang hùng hổ bao vây bạn, khoái chí khoe nụ cười đầy răng, và *địa* bạn như thể là một chiếc bánh hamburger thơm phức.

Tôi giãy giụa, trôi tuồn tuột và dần dần hoàn hình…

Con cá dữ đằng sau tôi lao tọt xuống nước, xong lại nhảy xổ lên thẳng góc - y như cuộn xúc xích trắng đen to cỡ chiếc xe limo bị đẩy tung lên.

Nó đang ở trên đầu tôi và đang rớt xuống!

Bất cứ chú hải cẩu nào cũng vẫn cứ bơi theo đường thẳng, và bất cứ chú hải cẩu nào cũng sẽ bị biến thành bữa trưa cho con cá voi sát

thủ. Nhưng con hải cẩu - tôi có bộ não người. Tôi liền bám một tay vào băng và quăng mình qua bên phải.

Một khối mỡ bóng nhẫy đáp ình xuống cách hông tôi vài phân, nước bắn tung tóe. Con cá đang mở banh miệng, sẵn sàng tợp gọn tôi.

Chỉ có điều tôi không còn ở đó nữa. Vào lúc bị chàng cá trông thấy, tôi đã có đủ hết tay chân người và đang loi ngoi lỉnh ra xa như một quái vật dị hợm của thiên nhiên.

Hai con cá ăn hải cẩu biến mất tăm xuống nước, kết thúc một ngày săn mồi xui xẻo. Tôi run lẩy bẩy, ôi run gì mà run, miệng lầm bầm thốt ra những lời kỳ cục mà tôi không tiện kể ra đây.

Tôi nhìn qua bọn bạn, cả lũ cũng đã ở dạng người bình thường. Xem ra tụi nó cũng đang khổ sở y chang tôi vậy.

“Đây đúng là cái nách của vũ trụ, phải không?” Tôi căn nhằn.

“Hỏi anh ta ỉ,” Rachel léo nhéo.

Chỉ khi đó tôi mới thấy bọn bạn không phải đang nhìn chằm chằm vào tôi, mà là nhìn sượt qua tôi.

Tôi quay lại và nói, “Chào, à… ừm… không có gì xúc phạm về cái nách của vũ trụ chứ?”

“Không hề chi,” anh ta trả lời.

CHƯƠNG 21

Tôi đinh ninh là anh ta sẽ quay đầu bỏ chạy. Nhưng không, anh ra cứ ngây ra nhìn trân trân vào tôi, rồi lại nhìn khắp lượt bọn bạn tôi, rồi lại trở về phía tôi.

Anh ta đang ngồi trong một chiếc thuyền câu nhỏ, có gắn động cơ ở bên ngoài. Đột nhiên, tôi có cảm giác động cơ của anh ta đã làm cho lũ cá sát thủ sợ hãi.

Tôi cứ nhìn anh ta. Và anh ta cũng cứ nhìn tôi. Tôi chẳng biết phải làm gì hay phải nói gì cả.

Bỗng dưng tôi vẫy tay nói. "Xin chào! Khỏe chứ?"

Mất một phút anh ta chẳng nói chẳng rằng, chỉ nhìn tôi chòng chọc. Cuối cùng anh ta mới thốt lên. "Cậu là hồn ma hay là cái gì vậy?"

Tôi đặt bàn tay tê cứng lên trên ngực cứng tê của mình. "Hồn ma? Điều gì khiến anh nói vậy?" Tôi cố gắng phá lên cười.

Anh ra chộp lấy mái chèo và khoát nước lại gần.

Gương mặt anh ta khá lớn, tròn xoe, đôi mắt đen xếch ngược lên và làn da dạn dày sương gió. Người Eskimo, tôi đoán. Khi đang ở Bắc Cực như thế này thì trong bất cứ trường hợp nào, không bao giờ tôi nghĩ anh ta là người Pháp cả…

Y phục trên người anh ta là một sự tổng hợp đủ thứ quái dị. Quần may từ lông một loài động vật có vú; găng tay làm từ một loại da thú khác; một chiếc áo khoác màu xanh da trời to xù, lùm xùm chắc hẳn mua từ cửa hàng Eddie Bauer's.

"Cậu có vẻ lạnh," anh ta nói khi thuyền chạm vào băng. "Tôi nghĩ hồn ma thú vật đâu có bị lạnh. Cậu có muốn một cái chăn không?" Anh ta giơ lên một tấm lông thú bự chành bành màu xám, óng ánh bạc với những đốm xám nhạt. Đúng là loại lông tôi đã *mang trên người* cách đây hai phút. Tôi cầm lấy và quấn nó quanh người, trùm kín cả bàn chân, trong khi anh ta chọc một vật nhọn vào cạnh băng để neo con thuyền lại.

"Còn các bạn cậu thì sao?" Anh ta hỏi. "Họ cũng là hồn ma thú à?"

"Chắc thế."

Mắt anh ta đầy vẻ tò mò hơn là sợ hãi - ánh lên nét vui thú hơn là nghi ngờ. Anh ta không lớn hơn tôi bao nhiêu. Thật kỳ quặc là một đứa trẻ như anh ta lại ở đây một mình…

"Ông nội tôi luôn miệng kể về những hồn ma thú. Tôi cứ nghĩ là ông điên rồi chớ," anh ta xoay xoay ngón tay quanh tai mình, tỏ dấu hiệu là điên - một dạng ngôn ngữ cơ thể có ý nghĩa toàn cầu. "Nhưng lần nào tôi cũng bảo 'Dạ, ông nội nói đúng đấy'."

"À há," tôi nói, đưa tay lên bịt tai để tránh gió rít. "Ý tui là anh có

thể chả cần phải nói với ông nội câu đó, phải không?"

"Hãy nói với bạn bè của cậu là tôi vẫn còn da thú…"

"Anh ấy vẫn còn da thú!" Tôi báo tin cho bọn bạn, có vẻ là to thái quá. "Sao mấy bồ hổng bước qua đây mà nhận những tấm da xinh xắn, ấm áp chớ?"

Hổng phải vì tôi lo lắng, cũng hổng phải vì tôi cần đồng minh đâu nha.

Cả đám xấn lại.

Anh chàng bắt đầu lôi mấy tấm da hải cẩu ra khỏi thuyền. Chúng được chất thành đống cao. Đa số trông cứ như bị cháy xém.

"Cậu là đại bàng à?" Anh ra hỏi Tobias, nhìn xoi mói vào cậu ta.

<Chính xác là diều hâu đuôi đỏ. Chúng tôi là một loài rất phổ biến.>

"Nhưng không phải ở quanh đây. Chim chóc ở đây không biết nói." Rồi anh ra nhìn chằm chằm vào Ax. "Anh là ai?"

Tôi gần như nghe tất cả bọn bạn thở đánh phào. Nếu đây là một tên Mượn Xác thì: a) sẽ biết ngay người Andalite khi mới nhìn; b) sẽ cao chạy xa bay.

<Tôi là người Andalite.>

"Anh cũng là một loài phổ biến à?"

Nói giỡn rồi! Tôi bắt đầu khoái anh chàng này. Hơn nữa, bất cứ ai có thể thoải mái nhào vô mục kích cuộc biểu diễn kỳ dị nho nhỏ của tụi tôi thì hẳn người đó hổng phải là kẻ Mượn xác.

"Nhiều da hải cẩu quá!" Cassie kêu ca khi quàng vào người mình một tấm.

"Ừ, nhiều lắm, nhưng không được tốt. Tất cả những cái này đều bị cháy xém, như vậy sẽ làm giảm giá bán. Chúng sẽ bị trả về thôi. Tệ quá."

"Vì sao chúng bị cháy vậy?" Cassie hỏi mà giống như tôi, đã biết trước câu trả lời.

"Những thằng điên *Star Trek*, chúng bắn hải cẩu toàn bằng tia laser. Chúng dùng hải cẩu làm bia tập bắn hay gì đó. Chúng chẳng biểu lộ chút lòng kính trọng nào cả. Chúng khiến tôi điên tiết lên."

"Những người *Star Trek* à?" Tôi ngạc nhiên hỏi.

"Ừ," anh ta đáp. Rồi tiếp "Ồ, tôi đoán những hồn ma thú vật các bạn không xem ti-vi phải không? Các bạn cần có một chảo thu qua vệ tinh, những hồn ma à."

"Tôi là Marco. Đó là Jake, Rachel. Cassie, Tobias… người có cánh… và Ax. Ax không phải quê quán ở đây."

"Chào! Tôi tên là Derek."

"Derek?" Tôi không biết mình mong chờ nghe được cái tên nào, nhưng chắc chắn không phải là Derek.

"Ở đây chỉ có mình anh thôi à?" Cassie hỏi.

"Ừ."

<Nhà anh ở cách đây bao xa?> Tobias hỏi.

"Ồ, một quãng," Derek hất đầu về hướng Tây. Ồ, một cậu nhóc nói chuyện với một con chim, ấy vậy mà cậu ta không hề sợ hãi. "Cách hai ngày đường."

"Hai ngày đường ư?" Jake hỏi.

"Đúng. Tôi đi săn hàng năm," anh nói. "Kể từ khi tôi còn nhỏ."

"Anh săn hải cẩu à?" Cassie hỏi, giọng nói cao vói lên.

"Ừ," Derek lại nghiêng đầu. "Bạn không thích săn bắn à?"

"Ơ… nhưng không như kiểu mấy anh chàng *Star Trek*."

"Đi săn thể thao… làm như đó là một trò chơi không bằng. Ừ, cũng có mấy người tới đây vì mục đích đó. Họ đến từ New York và Detroit, họ bắn gấu trắng và tuần lộc từ máy bay trực thăng. Chẳng biết kiêng nể cái gì cả. Dẫu thế, những đứa ở cái căn cứ đó là đám tệ hại nhất. Chúng là những tên cuồng sát." Derek nghiêng đầu. "Điều đó chắc hẳn sẽ làm hồn ma thú vật các bạn nổi điên."

"Chúng tôi… chúng tôi chưa bao giờ xác nhận mình là hồn ma," Jake nói.

"Không ư? Thế các bạn là gì?" Derek hỏi. "Là người ngoài hành tinh à?"

"Anh ấy là người ngoài hành tinh," tôi nói, chỉ vào Ax. "Còn tụi tôi là những tên ngố."

Derek mỉm cười, rồi bất chợt làm mặt nghiêm. Anh ta hổng thích những câu trả lời mà như không trả lời đó. "Các bạn có việc gì phải làm với cái trạm chúng đang xây dựng, với những sinh vật đóng băng khổng lồ, và với phi thuyền vũ trụ à?"

Tôi nhìn Jake. Cậu ta nhún vai.

"Đúng, tụi tôi có điều cần phải làm với chúng," tôi đáp.

"Thế à?" Derek rồn rảng. "Ồ, tôi không thích chúng. Nhưng mà chúng đang tính làm gì ở đây vậy? Chúng không thuộc bất cứ loài tiến hóa nào từng ở đây; cũng không phải là thợ săn. Chúng xáo trộn cảnh vật, bới tung dòng nước, khiến cho tất cả đều kinh sợ vì tiếng ồn và vì những thứ vũ khí quái đản. Chúng là ai? Và các bạn là ai?"

"Tôi nghĩ, anh có thể khẳng định chúng là người xấu," Jake nói. "Còn chúng tôi là người tốt. Chúng tôi đến đây để phá hủy cái trạm đó."

"Hay đấy," Derek nói, như thể nó không phải là một chiến dịch to tát gì, tựa như chúng tôi vừa đề nghị một chuyến tham quan cửa hàng 7-11 trong khu vực ỉ. "Tôi hy vọng các bạn sẽ làm được. Tôi lo Nanook cứ đi loăng quăng đây đó, dí mũi vào thứ nọ thứ kia để rồi sẽ nhận lãnh một kết cục bi thảm…"

"Nanook?" Jake hỏi. "Nanook là ai?'

"Nanook là bạn tôi. Các bạn không biết Nanook à?"

"Làm sao tụi tôi biết được?" Tôi nói.

"Các bạn phải gặp cậu ta rồi chứ." Derek tiếp. "Cậu ta đã ở đây từ

vài ngày trước. Tôi lần theo dấu cậu ta và rất thích xem cậu ra làm việc. Nanook quả là một thợ săn cừ khôi."

"Có lẽ tụi tôi đã gặp anh ấy rồi," Jake nói, vẻ bối rối. "Diện mạo anh ấy trông thế nào?"

"Cậu ta hơi lớn, có lông trắng," Derek bắt đầu tả.

"Ô, '*cậu ta*'!" Phép nhân hóa của người Eskimo thật tuyệt! "Ừ, vậy thì đúng là tụi tôi đã gặp anh ấy rồi."

"Anh săn *cậu ta* bằng cái đó à?" Rachel hỏi, chỉ khẩu súng trường và cây thương ngắn ở dưới đáy thuyền của Derek. "Anh sẽ phải cần thêm sức mạnh nữa đấy."

"Không phải săn cậu ta, mà là dò theo dấu vết. Nanook là bạn tôi. Tôi biết cậu ta từ khi tôi còn bé tí."

"Và đây là một câu hỏi điên rồ," tôi hồ hởi. "Anh nghĩ sao nếu tụi tôi có thể biến cậu ta thành thú cưng hả?"

CHƯƠNG 22

Tụi tôi không phải đi đâu xa để tìm bạn anh bạn Nanook của Derek.

Tụi tôi biến hình trở lại thành hải cẩu, bám theo thuyền của Derek, tới chỗ chú gấu trắng đang nằm ngửa tênh hênh trên băng, thong dong đón ánh mặt trời. Thiệt tình mà nói, cảnh này khiến tôi tưng tức. Làm sao mà lại có sinh vật vui thú thưởng thức nơi này cơ chứ?

Tụi tôi lộn lên bờ cách chú gấu trắng một trăm thước và hoàn hình lại thành người.

"Ước gì tôi cũng làm được như các bạn," Derek trầm trồ, thích chí nhìn những gương mặt người thòi ra từ mặt hải cẩu.

Tụi tôi cẩn thận đứng ngược hướng gió với chú gấu. Cả bọn đã chán bị rượt đuổi lắm rồi.

Cái kế hoạch đơn giản này chỉ được nghĩ ra khi tụi tôi không thể nghĩ tới cách gì sáng suốt hay tinh vi hơn.

"Vậy là các bạn sẽ tóm lấy Nanook?" Derek hỏi đầy hồ nghi.

"Ừ, thì sao? Có gì ghê gớm lắm à? Có gì điên khùng lắm sao?" Tôi chất vấn.

<Đó là câu khôi hài,> Ax giải thích cho anh bạn Eskimo.

"Phải," Derek đáp. "Tôi cũng nghĩ vậy."

Tôi nhìn Rachel. Tôi và nhỏ sẽ đóng vai trò giật gân trong kế hoạch này.

Nhỏ toét miệng phô bày nụ cười Xena của mình. "Rồi Marco, ngay cả mình mà cũng nghĩ chuyện này thật điên rồ."

Rachel đã đang biến hình. Đôi vai ô dề, bốn chân đầy móng vuốt và bộ lông gấu xám bờm xờm bắt đầu hiện ra. Tôi cũng biến hình, lần này thành khỉ đột. Gấu xám và khỉ đột - những hình biến duy nhất khả đi hữu ích cho việc đánh giáp lá cà.

Tụi tôi ồn ào xúm quanh chú gấu trắng. Gấu xám, khỉ đột, một con chim, một người ngoài hành tinh, và hai con người co ro trong bộ da hải cẩu.

Derek đứng dang ra xa, chẳng đưa ra lời giải thích nào. Cũng chẳng cần thiết: ảnh phát khùng rồi. Khi bạn sợ phát điên lên thì bạn không cần phải giải thích gì cả.

Con gấu trắng đột nhiên lăn lật lại. "Cậu ta đã nhận ra các bạn," Derek la lên từ vị trí an toàn của mình.

Jake, Cassie, Ax và Tobias lùi lại. Rachel và tôi vẫn lừng lững tiến lên.

<Toàn bộ việc này sẽ là một chương trình sát thủ trên PPV[9] cho mà coi,> tôi pha trò. <Trận chiến trên vùng Địa cực: Hai chú gấu và King Kong.>

<Mình sẽ tiến lên từ đằng trước nó, còn bồ tiếp cận từ phía sau nha, Marco.>

<Ừ.>

<Sẵn sàng rồi chứ?>

<Chưa.>

<TIẾN LÊN!> Rachel thét vang. Tụi tôi cùng lúc ào lên mà trong lòng thấy hổng có tự tin, sợ muốn ướt cả quần (nếu như con khỉ đột-tôi có bận quần.)

Gấu đấu với gấu. Chú gấu trắng không hề chùn bước. Rachel chạy trên bốn chân, xông vào huých vai con gấu kia. Khối nâu xám ập vào khối màu trắng tinh.

Rầm.

"Hroooowww!"

"Hroooowww!"

Những móng vuốt cào cấu! Những quai hàm đớp, tợp. Giờ thì hai con gấu đã đứng nhổng trên hai chân sau, vờn nhau lắc lư qua lại như một cuộc giằng co giữa hai đô vật hạng siêu nặng.

Rachel không thắng, nhưng nhỏ cũng không thua.

Nhỏ đẩy tới. Chú gấu trắng đùn lại. Rachel ngã ngửa ra.

Quả là một cảnh tượng nổi gai ốc. Tôi chưa bao giờ nghĩ đến cái gì có thể xô ngã được gấu xám. Tôi cảm thấy một tia máu vắt ngang qua tấm ngực trắng của con gấu. Đó là máu của Rachel.

Tôi lạch bạch chạy tới, cố tấn công con quái vật trắng từ phía sau. Nhưng hai con gấu lại đứng lên trở lại trên bốn chân, đang quay mòng mòng, thủ thế.

RẦM!

<Mình cần trợ giúp!> Rachel la rùm trời.

Chú gấu trắng hơi cao hơn Rachel một tẹo, có lẽ cũng nặng hơn. Mặt khác, nó là gấu thật hẳn hoi, trong khi Rachel là con người, ít nhất là có bộ não người.

Chàng gấu trắng vươn thẳng người lên hết cỡ, sẵn sàng đổ ập xuống Rachel. Đó là khi Rachel luồn xuống phía dưới - một chuyển động không phải là của gấu.

Chú gấu trắng chồm xuống, trượt ụp lên người Rachel và đề quai hàm vập vào băng.

<Hà!> Rachel thét. <Giờ thì mình cóc cần bồ giúp nữa, Marco. Tự một mình mình là đủ nốc ao con gấu này rồi.>

Tôi nhận ngay ra điều đó trong vòng nửa giây. Nhưng chắc mẩm Jake không bằng lòng như vậy đâu, tôi liền chồm tới và tóm lấy cánh tay phải của chú gấu trắng.

Gấu ta tự buông rời Rachel và vùng vằng dữ dội hầu như rút cánh tay ra. Nhưng nó không rút được, mà chỉ lẳng tôi vào một tảng đá gần đó.

Tôi quyết giữ chặt lấy. Nhưng gấu trắng rất mạnh, mạnh hơn cả

khỉ đột nữa đó.

Trong khi tôi ráng nắm chắc một tay gấu thì Rachel húc đầu thẳng vô bụng nó.

Con gấu trắng kêu đánh "hự" một tiếng và tê dại mất vài giây, đứng nuốt gió ừng ực. Nhưng vài giây cũng đủ cho tôi túm nốt tay kia của nó - à không, chân thì đúng hơn - và ghim nó cứng ngắc một cách không thương tiếc.

Rachel lòn đôi tay gấu xám bự tổ chảng quanh người con gấu trắng, rồi cả hai chúng tôi hè nhau vật ngã "Con Tàu Trắng" xuống băng.

Tobias từ trên không lao bổ xuống, ca cẩm rằng cái không khỉ lạnh này chẳng nâng đỡ cậu ta gì hết trọi. Rồi cậu ta ấn móng chân chim vào người Nanook, bạn của Derek và bắt đầu thu nạp chú ta - trong khi Rachel và tôi đứng thở dốc và đếm những thương tích trên người mình. Chú gấu trắng bỗng trở nên lờ đờ và vài phút sau ADN của nó đã truyền sang cả bọn chúng tôi.

Xong xuôi, tụi tôi thả cho chú gấu chạy như một tên ngốc về phía mép nước.

"Tuyệt quá đi mất!" Derek thốt lên. "Tôi sẽ có một câu chuyện thần thoại để kể cho dân làng nghe. Không ai tin đâu, nhưng đó sẽ là một câu chuyện hay tuyệt vời…"

Nanook gấu trắng lụp khụp biến đi khỏi. Không nghi ngờ gì nữa, nó cũng sẽ có câu chuyện của riêng mình để kể cho đồng loại nghe: "*Không, tôi không có giỡn chơi đâu! Một con khỉ đột nha. Tôi đang ung dung tự tại lo công chuyện của mình thì bỗng nhiên, một con khỉ đột…*"

CHƯƠNG 23

Tụi tôi chia tay Derek. Ảnh nói có một cơn bão đang ập tới. Thế là tụi tôi chào tạm biệt và để mặc ảnh đi mà huyên thuyên, kể lể bất cứ điều gì ảnh muốn. Nếu ảnh vô tình kể cho một tên Mượn xác-Người nào đó nghe là đã trông thấy con người biến hình thì sẽ rầy rà to. Nhưng có lẽ những ngôi làng Eskimo ở nơi đèo heo hút gió mày không phải là ưu tiên hàng đầu trong danh sách những nơi cần thâu tóm của bọn Yeerk.

Tụi tôi biến thành gấu trắng, cho Derek chứng kiến một phi vụ quái dị tột cùng. *Star Trek* chăng? Hà hà! Rồi đây ảnh sẽ chẳng bao giờ thèm coi thứ phim khoa học viễn tưởng loại đó trên chảo thu vệ tinh nhỏ nhắn của mình nữa đâu.

Giờ thì tụi tôi hoàn toàn cảm thấy sảng khoái. Sảng khoái nhất kể từ khi cả bọn đặt chân lên thế giới Vùng Cực này.

Đã có những hình biến phù hợp với nơi này, giờ thì tụi tôi như là cọp trong rừng rậm, như cá sấu trong đầm lầy. Tụi tôi đã làm chủ vùng giá băng.

Tôi đã từng là khỉ đột; tôi đã từng là tê giác, tôi đã từng biết thế nào là sức mạnh. Nhưng lần này rất khác lạ.

Tôi đứng thẳng trên hai chân sau, cao ba mét, nặng gần tám trăm ký lô. Nếu những con số đó không xi nhê, chẳng tạo cho bạn ấn tượng gì thì hãy tưởng tượng như thế này: tôi cao hơn danh thủ Shaquille O'Neal[10] chín tấc và nặng hơn anh ta gấp năm lần.

Tôi có thể kéo Shaq đi suốt chiều dài sân bóng và chẹn anh ta lại. Tôi hùng mạnh - thật sự hùng mạnh.

Bàn chân trước của tôi rộng tới ba tấc, với năm ngón tay dính liền nhau cùng vuốt dài đen thui. Chúng có thể hất đổ một chiếc xe tải dễ như bỡn.

Còn giá lạnh ư?

Lớp mỡ bên dưới da của tôi còn được hỗ trợ thêm bởi sự thích nghi hoàn hảo của cơ thể gấu cho ấm áp hơn.

Thoạt nhìn tưởng lông tôi màu trắng, nhưng thật ra không phải - nó trong suốt. Mỗi sợi lông đều có tác dụng như một ngôi nhà kính, biến ánh mặt trời thành hơi ấm và thẩm thấu vào làn da màu đen của tôi.

Mắt gấu trắng tỏ tường y như mắt người, rõ hơn nhiều so với mắt của nhỏ Rachel trong lốt gấu xám tội nghiệp. Thính giác của tôi chỉ trung bình thôi, nhưng còn khứu giác thì hết ý. Tôi có thể ngửi thấy mùi hải cẩu ở khắp mọi nơi.

Thật ra cũng chẳng có thêm bất cứ mùi gì để ngửi.

Trí óc gấu nằm ẩn bên dưới ý thức loài người của tôi không hề xáo

động, không sợ hãi, không đói mồi. Nanook rất bình tĩnh. Hoàn toàn không hề run sợ. Vả lại, ở đây có gì mà sợ kia chứ?

Nó có thể đi la cà hàng tuần liền không cần ăn. Săn mồi với nó là thú tiêu khiển hơn là vấn đề sinh tồn. Nó dành nhiều thời gian để chu du đây đó hơn là để kiếm thức ăn.

Tụi tôi đi lùi lại phía căn cứ Yeerk, với vẻ hùng dũng hiên ngang như Clint Eastwood đi vào quán rượu.

Đó là một cuộc hành trình lê thê, thỉnh thoảng lại bị gián đoạn để ngụp lặn trong làn nước lạnh băng. Dù gì thì tụi tôi vẫn cứ phải hoàn hình. Thiệt, chẳng dễ chịu chút nào, nhưng rồi sau đó tụi tôi trở lại là Chúa tể Vùng Băng.

<Derek nói đúng. Cơn bão tới rồi kia.> Tobias nói.

Lúc khu căn cứ Yeerk hiện ra cũng là lúc gió giật tơi bời. Tuyết không rơi thêm nữa, nhưng đám tuyết cũng luôn bị thổi thốc lên và quay cuồng như cơn lốc. Mọi thứ trước mắt đều chuyển động nhanh sập.

<Thời tiết sẽ có ích cho chúng ta,> Ax nhận xét.

Jake đang khảo sát quang cảnh trong nửa dặm phía trước tụi tôi và căn cứ. <Mình nghĩ chúng ta sẽ từ dưới nước đột nhập vào. Đó là hướng tấn công chúng ít mong được nhất.>

Căn cứ ôm sát mí nước một quãng khoảng một trăm thước. Nó là quần thể gồm những tòa nhà thép thập thò, lồi lõm - một đống những cấu trúc hổ lốn, xấu xí được sắp xếp không ra hệ thống gì. Có cả những phương tiện di chuyển: xe Sno-Cats, xe tải lớn và cần cẩu. Nơi này chẳng có gì đáng chú ý đối với những người vãng lai, ngoại trừ việc bạn ngẫu nhiên lưu ý đến tụi Venber to đùng, lấp lánh ánh bạc đang hì húi xây dựng chảo thu vệ tinh. Đôi tay trần của chúng bẻ thép rau ráu.

<Tụi mình phải làm gì với chúng đây?> Cassie hỏi.

<Ráng tránh xa nó ra,> Tobias gợi ý.

<Sau đó rồi sao?>

<Đem chúng về làm thú cưng?> Tôi bàn ngang.

<Họ là giống loài độc đáo,> Ax bảo. <Có lẽ họ không phải là Venber thuần chủng đâu, nhưng tôi không thích là kẻ cuối cùng khai thác và tiêu diệt họ.>

Tôi nói, <Nè, tui nói cho bồ biết nha, hỡi thủ lãnh can trường, tất cả đám tụi mình quả là những con gấu to lớn khó nhằn thiệt đó, song tụi mình sẽ định tiêu diệt cái căn cứ đó chính xác là bằng cách nào đây? Có lẽ tụi mình nên tập trung trí não suy nghĩ chuyện đó trước thì hơn, há?>

CHƯƠNG 24

Đêm xuống dần. Ánh sáng lờ nhờ đủng đỉnh quét ngang qua mặt hồ, biến băng thành vẻ xanh xao ma quái. Trong căn cứ, đèn bật sáng trưng. Đám Venber chẳng cần đèn đóm gì, nhưng tụi Mượn xác-Người trong lớp áo choàng của người Eskimo thì cần.

Tụi tôi hòa vào màn đêm mà đi. Thật lặng lẽ, âm thầm, dàn đội hình sao cho người nào đó tình cờ liếc qua chỉ thấy một chú gấu trắng.

Chúng tôi có một kế hoạch - điều đó đồng nghĩa với việc sẽ có la thét, gầm rú, xáo trộn, và điên cuồng.

Có một điều tụi tôi biết, và cũng hy vọng: Visser Ba không có mặt ở căn cứ, mặc dù nhà chứa máy bay đủ rộng cho con tàu Lưỡi Rìu gớm ghiếc của hắn tá túc. Đỡ khổ biết bao. Nhưng rủi thay, lũ Venber lại ở đó. Chúng vẫn cần mẫn làm việc dưới ánh sáng nhân tạo, cóc thèm đếm xỉa gì đến nhiệt độ đang tụt xuống kinh người.

Tụi Venber biết chúng tôi vẫn còn lang thang đâu đó ngoài băng giá. Hoặc ít ra, chúng biết có một con gấu trắng đang đi chơ vơ một mình. Chúng tôi cố giữ cho hàng lối thật thẳng, để hệ thống định vị sóng âm của của chúng chỉ dò ra được một hình thù mà thôi. Liệu chúng có nhận ra điều gì đáng báo động không nhỉ?

Chịu, không sao biết được. Tụi tôi dắt díu nhau vượt qua băng, đứa sau căng mắt nhìn chằm chặp vào mông đứa trước để giữ đội hình. Jake dẫn đầu. Tobias theo sau, tiếp theo là tôi, Cassie, Ax và Rachel.

Càng gần hơn càng đi chậm lại. Tuyệt đối KHÔNG chạy! Không tỏ một dấu hiệu manh động nào hết. Chỉ lệt bệt lết đi mà thôi.

Cả đám tụi tôi lô tô hô giữa trời, không có gì che chắn. Giữa tụi tôi với làn tia Nghiệt khéo nhắm chẳng có gì cả. Bọn Venber biết tụi tôi không được trang bị vũ khí gì; trong khi chúng là những công cụ hàn, mang, vác, đúc khuôn và nặn hình. Ụ tia Nghiệt không cách quá xa.

Tình huống quả giống như một trận nội chiến. Chỉ bước, bước, bước thẳng đến chỗ chết, không né núp hay tấp dọc tấp ngang. Bạn chẳng thể làm được gì với những viên đạn có sức công phá khủng khiếp. Không thể làm gì cả.

Gần, gần hơn. Đã có thể nghe thấy tiếng bước chân nặng nề của tụi Venber, đã có thể ngửi thấy mùi hóa học đặc trưng của chúng. Tôi còn cảm nhận được cả sự cật lực trong khi làm việc của chúng.

Vài đứa chợt ngẩng cái đầu búa lên nhìn ngó xung quanh, y hệt như nhìn thẳng vào chúng tôi vậy. Nhưng không! Đó chỉ là những cái nhìn vu vơ mà thôi.

Bây giờ tụi tôi đã hoàn toàn lọt vào trận địa. Venber ở bên trái,

Venber ở bên phải. Tôi nín thở. Trò bịp một-khối của tụi tôi đã chấm dứt, rõ ràng đã thấy có sáu con gấu trắng.

Không hề có phản ứng. Đám Venber vẫn hì húi làm việc. Tụi tôi vẫn bấm bụng bước đi trong khi trí óc chỉ muốn gào lên "Báo động."

Đột nhiên, một cánh cửa mở banh ra. Một quầng sáng hình chữ nhật dội ra ngoài. Có tiếng người cười sằng sặc. Một người không biết là đàn ông hay phụ nữ choàng tấm da bự xù bước ra ngoài băng giá. Và đông cứng lại.

Chị ta nhìn trân trân vào lũ chúng tôi đang lù lù đi tới. Không có gì ngoài chúng tôi, những con gấu, thưa quý bà. Không có gì phải lo cả, chỉ là gấu đang diễu hành thôi mà.

"BÁO ĐỘNG!" chị ta rú lên. "BÁO ĐỘNG! BÁO ĐỘNG!"

<Tới nhà chứa máy bay!> Jake chỉ thị. <Tới nhà chứa máy bay!>

Cả đám tụi tôi ù té chạy. Thế đấy, tụi tôi có thể giải tán khi cần thiết mà…

Vượt qua lũ Venber!

Cửa nhà chứa máy bay đóng im lìm và khóa chặt. Nhưng tụi tôi vẫn cắm cúi chạy về đó, bất chấp những ánh đèn quét rọi khắp nơi, mặc kệ tụi Mượn xác-Người đang gấp rút túa ra từ các tòa nhà.

"Tụi Andalite biến hình," kẻ nào đó la ầm ĩ. Giọng hắn ta có vẻ điềm tĩnh, không có vẻ kinh hoàng bạt vía. "Lập trình cho Venber! Mục tiêu: doanh trại. Bỏ qua tất cả những giao thức an ninh. Không được để tụi Andalite sống mất."

Lập trình cho Venber?

<Điều đó làm sáng tỏ rất nhiều thứ,> Ax điềm đạm nói.

Rất có thể điều đó giải thích cho tôi vài vấn đề. Nhưng tôi còn đang mải nghĩ xem cái sinh vật mà người ta có thể vặn xoắn như sợi mì spaghetti kia sẽ làm gì tôi.

<Tiếp tục đi! Cửa hông! Cửa hông về bên trái!> Jake ra lệnh.

Phía bên trái tôi có một bóng người mảnh mai. Một phụ nữ nữa chăng? Hay một đứa trẻ? Chị ta bước ra, tay cầm một thứ mà tôi chắc chắn là cái điều khiển từ xa. Chị ta điềm nhiên bấm nút vào những khối Venber.

<Chúng đến kìa!> Rachel thét lên từ cuối cái hang giờ đã cong vẹo của tụi tôi.

Tụi tôi biết "chúng" là cái gì.

Đám Venber vứt quách dụng cụ đồ nghề, những thanh kim loại, và tấm sắt đi rồi đột nhiên phóng vù tới như thể đang tham dự cuộc thi trượt tuyết xuyên quốc gia. Năm Venber! Không! Thêm hai đứa nữa xuất hiện ở đằng trước, khép góc lại quây tròn tụi tôi.

<Đừng đánh chúng, tiếp tục di chuyển đi!> Jake hét.

Nhưng hai hàng đã nhập vào làm một: hai Venber và sáu gấu trắng, với cánh cửa hông nhà chứa máy bay là giao điểm.

BỤỤP!

Tên Venber thứ nhất tống cho Jake một quả ngã lộn nhào. Jake hụt cái cửa và tông mạnh vào tường nhà chứa máy bay. Cậu ta bỏ lại một dấu răng to tướng trên miếng kim loại gợn sóng.

Tobias từ đằng sau Jake nhào vào tên Venber, thét vang trời.

Tên Venber toài một trong hai cẳng tay sinh đôi ú nu ra và nện cho Tobias một cú trời giáng. Chắc hẳn cậu ta đã trở thành gấu bông…

Tên Venber thứ hai lao bổ vào tôi. Nếu đánh nhau thì tôi thua liểng xiểng là cái chắc. Phải chạy thôi!

DỪNG LẠI! Tôi bấu chặt chân tay xuống đất. Một cơn mưa băng pha lê tuôn xối xả; gã Venber bay sượt qua tôi, nó vụng về quá nên không kịp cua quẹo gì.

Tiện đà, gã đâm thẳng đầu vào hông nhà chứa máy bay. Bây giờ tụi tôi không cần cửa nữa - đã có một cái lỗ mang hình Venber tạc lên nền thép rồi.

Cassie nhào tới đẩy tôi về phía trước. Cả hai tụi tôi cùng bật đứng lên và lùi lại.

Tên Venber thứ nhất vẫn bám sát Jake, lúc lắc cánh tay sẵn sàng chẻ xương Jake ra nếu nó tóm được cậu ta.

<Đừng lo cho mình! Đi!> Jake yêu cầu khi thấy tụi tôi lưỡng lự.

Mấy đứa tôi tuôn chạy. Tobias đã gượng đứng lên được và nhào vào giúp Jake một tay. Thế rồi cả bọn chúng tôi cùng xông vào cái lỗ - vào vùng… ấm áp.

Đèn sáng rực rỡ! Một không gian rộng mênh mông. Hai chiếc Con Rệp đang đậu. Và một tên Venber.

Chỉnh xác là những gì còn lại của tên Venber vừa tạo ra cái lỗ.

CHƯƠNG 25

Lẳng lặng, ma quái, nó trườn bò. Nửa cơ thể dưới của nó đã loe ra thành một vũng chất lỏng sền sệt. Một mùi nồng nặc xộc lên mũi tụi tôi, hình như mùi chlronine hay gì đó.

Nhưng nửa thân trên của tên Venber vẫn cứ đuổi theo tụi tôi - cố lên theo những gì nó đã lập trình. Giờ thì chúng tôi hiểu rồi: nó chẳng là gì cả, chỉ là một cỗ máy sinh học - một phát minh sáng chế quái quỷ của bọn Yeerk. Ngay cả khi đã chết rồi nó vẫn cứ tuân thủ theo chương trình đã lập.

Tụi tôi dầm bừa lên đống chất lỏng từ tên Venber chảy ra, lội bì bõm. Không còn lối đi nào khác nữa. Tôi cảm thấy chất hóa học làm tê mê móng vuốt mình. Tôi lăn qua sàn nhà bên kia.

<Jake!> tôi hét. <Hãy xua chúng vào nhà chứa máy bay!>

Lúc này bọn Mượn xác-Người từ phía sau chiếc Con Rệp chạy ùa ra. Tia Nghiệt trong tay chúng cài ở cấp độ thấp.

"Hhhhrrroooooohhrrwww!"

Rachel và Ax gầm lên, xông thẳng vào chúng. Tụi Mượn xác-Người đổ rạp xuống như chồng chai bô-ling.

Jake và Tobias lồng lên từ phía sau, lông của bọn nó bị lột từng mảng. Hai tên Venber to đùng đuổi theo sau tụi nó.

Đụng phải không khí ấm nóng, hai gã Venber vẫn tiếp tục xông xáo, chẳng thèm để ý tới bàn chân trượt tuyết của mình đang tan chảy thành hồ nhão.

Một tên nữa ngay sau nó. Lại tan ra đặc quánh trong một giây chết chóc. Tiếp đến, lại thêm một tên xấu số nữa.

Tôi đứng ngây ra như phỗng, nhìn trân trối vào cảnh tự sát vô hồn. Tụi Venber nối đuôi nhau nhảy đến chỗ chúng tôi, chui qua cái lỗ, từ từ bước lập chập, té huych xuống và tan chảy đi.

Ax đã lên boong chiếc Con Rệp gần nhất. Tôi giật mình tỉnh khỏi cơn mê man và nhận ra bọn bạn đã lên tàu - tất cả, chỉ trừ Cassie và tôi.

Hai đứa tụi tôi ngây người ra nhìn tám tên Venber tự hủy hoại mình. Tôi không biết vì sao. Nhưng cần phải có ai đó làm nhân chứng mục kích cảnh này chứ, cho dù có kinh hãi, hoảng hốt, và nguy hiểm. Cần phải có ai đó loan tin cho toàn thể thế giới biết về tội ác man rợ này của bọn Yeerk.

<Marco! Cassie! Mấy bồ đang làm gì đó? Đi nào!> Rachel réo gọi.

Chúng tôi quay lại, chạy ùa lên chiếc Con Rệp, dầm chèm chẹp lên chất Venber nhão quánh, nhớp nháp. Bọn bạn đang hoàn hình, chứ không thì làm sao mà lèn nhét hết cả sáu con gấu trắng lên chiếc phi cơ vốn được thiết kế cho một Hork-Bajir, một Taxxon và hai hay ba

hành khách này.

Ax chui ra khỏi lốt gấu trắng, bộ lông xanh thay thế cho lông trắng, mắt cuống ảnh nhô lên từ khối nâu ma mãnh của con gấu. Bàn tay Andalite nhiều ngón hiện ra đúng lúc ảnh thò tay vào bảng điều khiển.

<Chúng ta phải khai hoả, Hoàng tử Jake,> ảnh nói bình thản. <Ai sẽ cầm vũ khí đây?>

<Để tôi,> tôi sốt sắng.

Chiếc Con Rệp nhẹ nhàng cất cánh khỏi nhà chứa máy bay. Qua tấm kính trong suốt, tụi tôi thấy lũ Mượn xác Người đang lội bì bõm trong đống Venber tan chảy hoàn toàn. Một cái đầu và cánh tay Venber… đang tan nốt.

Giờ tôi đã là người phần nhiều. Đã từng ở trên Con Rệp rồi nên tôi biết ụ vũ khí ở đâu. Cũng chẳng khó gì mà không sử dụng được nó - nếu không nói là dễ như cắm cần điều khiển trò Nitendo.

"Nhắm chiếc Con Rệp kia," Jake nói, nghe bình tĩnh hết sức.

Ax bẻ hướng chiếc Con Rệp cho đến khi mũi tia Nghiệt chĩa thẳng vào con tàu nọ.

<Hỏa lực thấp thôi, làm ơn đi mà.> Ax khẩn khoản.

Tôi bắn. Ngay cả ở cấp độ thấp mà sự chấn động từ con tàu đang tan xác cũng đủ xô tụi tôi bật vào một bức tường thép.

Ax lái chiếc Con Rệp quay phắt lại và thổi bay bức tường thành từng nguyên tử. Xong, ảnh gài số và tụi tôi phóng vù vào màn đêm, vẽ vòng tròn bên trên căn cứ.

"Chảo thu vệ tinh," Jake hạ lệnh.

Tôi bắn.

Păng chíu!

Chảo thu vệ tinh vụn thành nguyên tử.

Păng chíu!

"Toà nhà đằng kia."

PĂNG CHÍU! - Tòa nhà biến mất.

Rất bài bản và có hệ thống, tụi tôi lần lượt tiêu hủy căn cứ - hết toà nhà này đến tòa nhà khác, hết chiếc xe nọ đến phương tiện vận tải kia. Mỗi lần khai hỏa, chúng tôi đều đề cho tụi Mượn xác-Người một ít thời gian chạy tháo thân. Chúng tôi muốn diệt gọn căn cứ, chứ không muốn làm tổn hại đến chúng.

Cuối cùng Jake quyết định. "Nhà chứa máy bay!"

Tôi nhắm và bắn. Những dấu tích còn lại của tụi Venber đều đã bốc thành khói và hơi nước. Cả tòa nhà cũng bay biến luôn.

"Thư giãn trong yên bình," ai đó nói. Có thể là Rachel.

Ax lái chiếc Con Rệp lùi lại lấy đà rồi phóng hết tốc lực về phía Nam. Trớ trêu thay! Tụi tôi chẳng đi được bao lăm.

<Bộ cảm biến dò tìm!> Ax la lạc cả giọng. Bàn tay ảnh huơ huơ khắp bàn điều khiển. <Chúng ta bị dò tìm bởi…> ảnh nhấn nhá cho

đến khi máy tính tàu chỉ ra câu trả lời.

<… tàu Lưỡi Rìu, Hoàng tử Jake. Nó đang truy cản.>

"Chúng ta có thể thoát không?"

<Không! Tuy nhiên, chúng ta có thể bay thêm được một đoạn trước khi bọn nó đuổi kịp.>

Chúng tôi lao hối hả về phương Nam. Tàu Lưỡi Rìu hùng hổ bám theo như con báo Phi Châu đuổi theo một chú heo nhà. Chúng tôi tuy đã xuất phát trước tàu Lưỡi Rìu khá lâu, nhưng con báo sẽ thưởng thức được thịt heo, và không gì có thể thay đổi được điều đó.

Ba phút trước khi bị tàu Lưỡi Rìu bắt kịp, tụi tôi đã tự hủy chiếc Con Rệp, biến nó thành một quả cầu lửa giữa trời đêm. Chắc chắn rất nhiều người trông thấy quầng sáng rừng rực ấy và hoang mang tự hỏi không biết nó là cái gì.

Họ không hề thấy sáu con chim săn mồi đang rơi về hướng Trái Đất.

CHƯƠNG 26

Phải mất hơn hai ngày hết đi quá giang xe lửa, xe tải rồi lại bay, tụi tôi mới về tới nhà. Cả bọn khoái chí vờn mình trong nắng ấm.

Bập bềnh trên luồng khí nóng, tụi tôi bàn tán xôn sao về lũ Venber. Vẫn còn hai tên sống sót và đang đi lang thang trong vùng Bắc Cực. Tuy nhiên, đó chỉ là hai hình hài vô tri, thậm chí chúng còn không biết mình đã đuổi theo con người nữa kìa. Chẳng có cơ hội nào chứng tỏ tụi Venber sẽ hướng về phía Nam tới nền văn minh.

Về tới nhà, tụi tôi nhẹ cả người khi biết những người Chee đã thế chỗ chúng tôi một cách hoàn hảo. Tôi không biết họ có khoan khoái khi được chấm dứt vụ đóng thế vai này hay không. Ai mà biết người máy nghĩ gì…

Tôi dẹp bỏ tất cả mọi thứ đã qua. Bạn phải làm vậy thôi. Khi phải tham gia những trận kịch chiến, nếu bạn cứ khư khư nhớ mãi những gì đã xảy ra, thì tâm trí bạn ắt sẽ luôn bị ám ảnh bởi nỗi sợ hãi và nỗi đau đớn, tang thương. Rồi bạn sẽ phát điên mất thôi.

Ấy thế mà, có những điều nhỏ nhặt đôi khi lại khó vượt qua.

"Marco? Con vẫn còn sống đấy chứ?" Ba tôi la lên từ dưới lầu.

"Vâng, ba à," tôi chột dạ đáp.

"Con đã ở lì đó cả tiếng đồng hồ rồi! Bộ con không muốn ló mặt ra khỏi nhà sao?"

"À, có chứ ạ," tôi nói nhỏ.

"Ít ra thì con cũng phải bật quạt lên chứ? Cả nhà mình cứ ngốt lên như phòng tắm hơi vậy."

"Dạ, tại con quên mất," tôi xuề xòa.

Thật ra tôi nói dối đó! Tôi đâu có quên, mà tôi cố ý muốn biến căn nhà thành phòng tắm hơi. Tôi muốn ở mãi dưới vòi hoa sen.

Hơi nóng. Trời, hơi nóng là thứ thú vị nhất trần gian. Đối với con người, đương nhiên là vậy rồi.

"Marco!" Ba tôi lại la lên, lần này ở đâu đó gần hơn.

"Gì ạ?" Tôi đáp lại qua làn hơi nước.

"Phòng con sao bề bộn, dơ dáy như cái chuồng heo vậy!"

Chả là khi về tới nhà, tôi hoảng hồn khi ai đó đã dọn dẹp phòng tôi sạch bóng. Dọn dẹp đàng hoàng. Không hề thấy một mảnh bao khoai tây chiên nào! Erek đã đóng vai trò của tôi quá tốt. Hà hà!

"Sự thật là ba chẳng dám mong con sẽ gọn ghẽ hoài hoài, Marco à." Ba tôi lẩm bẩm ở bên ngoài cửa nhà tắm.

"Dạ, vâng," tôi ậm ừ, rồi ngần ngừ tắt vòi nước đi.

"Dù sao ba cũng rất cảm kích là con đã dọn tầng hầm và gara thật tinh tươm. Chưa bao giờ ba thấy mấy khoảnh đó lại tươm tất như vậy."

“Dạ,” tôi đáp. “À, mấy ngày vừa qua Marian có gọi cho con không ạ?”

“Mấy ngày qua ỉ hả?” Ba tôi lập lại. “Không. Nếu cô bé ấy mà gọi thì ba đã báo cho con biết rồi.”

“Ồ,” tôi thốt lên.

“Hây, con có muốn ra phố kiếm cái gì đó bỏ bụng không?”

Tôi thò cái đầu ướt nhem ra hỏi. “Ăn gì ạ?”

“Ba muốn ăn kem.”

“Kem?”

“Ừ, kem.”

“Dạ thôi,” tôi đóng sập cửa lại, bước tới vòi hoa sen và vặn vòi nước ra. Hơi nóng. Tuyệt! Nóng ấm quá đi.

HẾT TẬP 25

---

[1] Tên một nhân vật phản diện, kẻ thù của Người Nhện.

[2] Tên một nhân vật phản diện, kẻ thù của Người Dơi.

[3] Ở châu Âu và châu Mỹ, những cô gái tóc vàng thường được ví với những cô gái ngu ngốc, thiếu hiểu biết. (NDBS)

[4] Đây là bộ phim nói về một đội cứu hộ bờ biển mà các thành viên toàn là những cô gái cực kỳ xinh đẹp với hình thể tuyệt vời.

[5] Nguyên văn: *Break a leg* - là một câu nói thường được dùng trong các vở kịch, có ý là “Chúc may mắn.” (NDBS)

[6] Nguyên văn: *Whose leg?* - Vì Ax không biết câu nói của Marco là một lối nói, Ax chỉ hiểu theo nghĩa đen nên mới hỏi lại như thế. (NDBS)

[7] Raid là một thương hiệu nổi tiếng của hãng SC Johnson (Mỹ), chuyên về sản phẩm hóa chất diệt côn trùng như gián, kiến, nhện, ruồi, bọ cạp, dế,…

[8] Theo khoa học về sự sống, các-bon là nguyên tố tồn tại trong mọi cơ thể sống.

[9] PPV (viết tắt của Pay-Per_View): là một hệ thống truyền hình mà khán giả có thể đăng ký mua để có thể xem truyền hình trực tiếp hoặc yêu cầu xem bất cứ lúc nào tại nhà riêng những sự kiện đặc biệt, những chương trình thể thao hay những bộ phim truyện, tùy theo nhu cầu. (NDBS)

[10] Shaquille O’Neal (thường được gọi là “Shaq”) (Sinh ngày 06/03/1972): Cầu thủ bóng rổ chuyên nghiệp, một trong những cầu thủ nổi trội nhất trong giải thi đấu bóng rổ nhà nghề của Mỹ - NBA. Cao 2m16, nặng 147kg55.

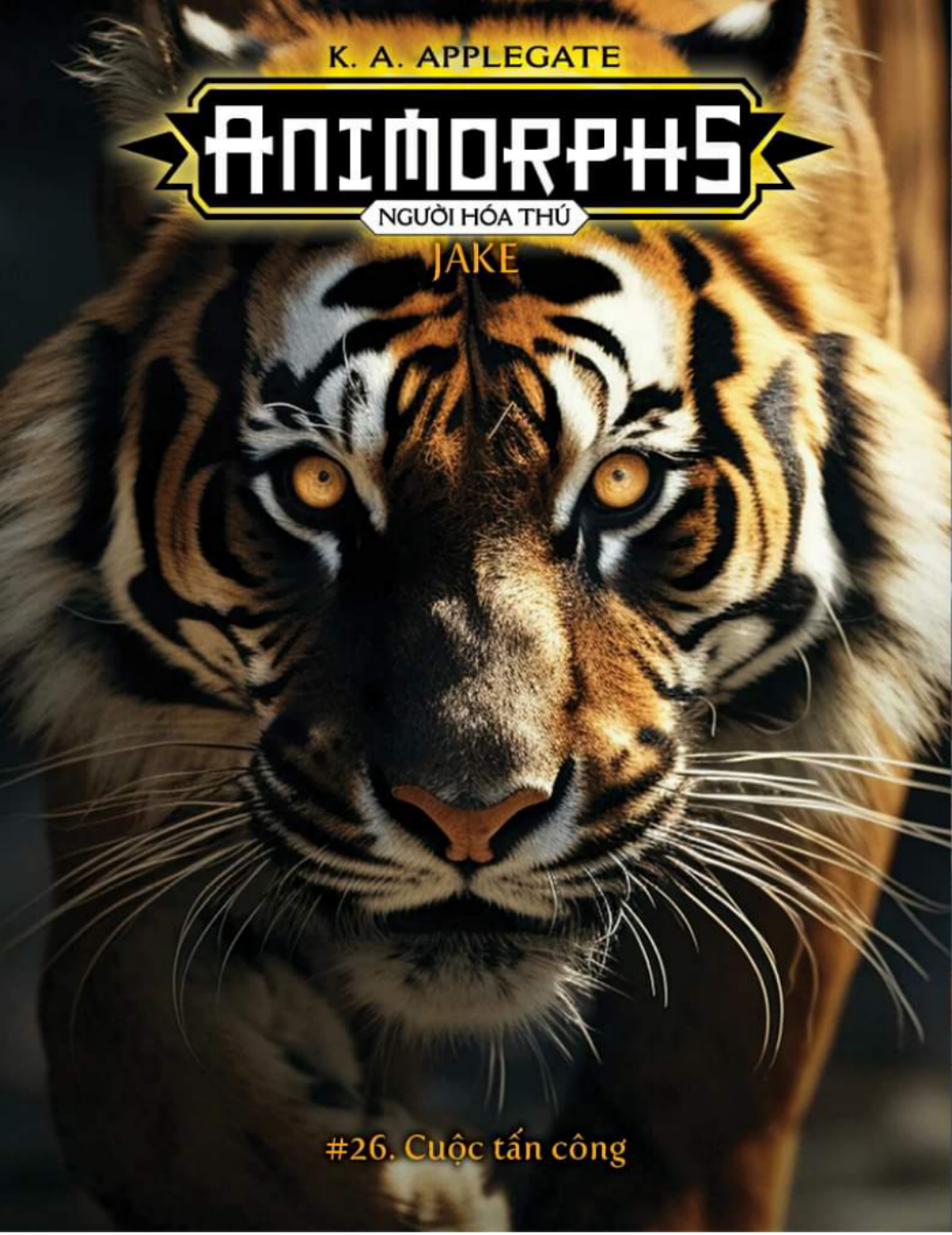
K. A. APPLEGATE
ANIMORPHS
NGƯỜI HÓA THÚ
JAKE
#26. Cuộc tấn công

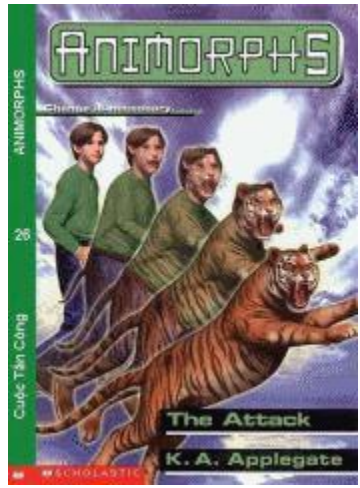

Tác phẩm: Animorphs
Tập 26: Cuộc Tấn Công
Nguyên tác: Animorphs #26: The Attack
Tác giả: K. A. Applegate
Dịch giả: Hương Lan
Nhà xuất bản: Trẻ, 04/2002
Khổ sách: 11 x 18 cm
Số trang: 168
Giá sách: 6.000 vnđ
Thực hiện ebook: ANIMORPHS Team
Scan: nguoimedocsach
Đánh máy: mlxc
Đối chiếu: tieukhe
Dịch bổ sung: bim_HF, pesousou
Biên tập: nguoimedocsach
Sửa chỉnh tả: tieukhe, santseiya
Thiết kế bìa: 4DHN
Chuyển sang ebook: santseiya
Ebook BB: Cent
Ngày hoàn thành: 23/10/2009
Nơi hoàn thành: Hà Nội
ooO TVE Ooo

MỤC LỤC

TÓM TẮT NỘI DUNG TẬP 25
MỞ ĐẦU
CHƯƠNG 1
CHƯƠNG 2
CHƯƠNG 3
CHƯƠNG 4
CHƯƠNG 5
CHƯƠNG 6
CHƯƠNG 7
CHƯƠNG 8
CHƯƠNG 9
CHƯƠNG 10
CHƯƠNG 11
CHƯƠNG 12
CHƯƠNG 13
CHƯƠNG 14
CHƯƠNG 15
CHƯƠNG 16
CHƯƠNG 17
CHƯƠNG 18
CHƯƠNG 19
CHƯƠNG 20
CHƯƠNG 21
CHƯƠNG 22
CHƯƠNG 23
CHƯƠNG 24

TẬP 25: VÙNG ĐỊA CỰC

1. Người kể chuyện:

Marco

2. Nội dung:

Erek đến tìm Marco và Cassie thông báo về một trạm vệ tinh nhân tạo do bọn Yeerk xây dựng để thực hiện phương thức truyền tải tia Kandrona mới. Cả Hội cùng với Erek lại tập trung tại Dưỡng đường để bàn chuyện. Erek không biết được trạm vệ tinh đó được đặt ở đâu, nhưng bù lại anh ta biết Visser Ba chuẩn bị đi thị sát cơ sở đó, đồng thời Erek cũng chỉ cho 6 bạn trẻ chỗ Visser Ba thu nạp dưỡng chất cho cơ thể Andalite. Sau khi đã nhờ Erek cùng các bạn người Chee đóng giả mình trong thời gian đi "công tác", sáu bạn trẻ biến thành ruồi bám vào người Visser Ba, cùng với Visser Ba lên tàu Lưỡi Rìu đi thị sát trạm vệ tinh nhân tạo của bọn Yeerk. Quãng đường có thể kéo dài tới gần 4h đồng hồ. Trên tàu Lưỡi Rìu, vì Visser Ba không chịu bước ra khỏi tư phòng để các bạn trẻ hoàn hình và biến hình trở lại, nên Ax phải giả giọng Visser Ba quát gọi mấy tên Hork-Bajir vào phòng để dụ Visser Ba ra khỏi phòng. Nhưng như thế cũng đồng nghĩa với việc báo cho Visser Ba biết Hội đang có mặt ở đó. Cũng ở trên tàu Lưỡi Rìu, Hội đã phát hiện ra những ống xy-lanh chứa những sinh vật có tên là Venber, một loài sống trên một mặt trăng băng giá có nhiệt độ hơn hai trăm độ dưới không, đã được cho là tuyệt chủng từ cách đó hàng ngàn năm. Lợi dụng những ống xy-lanh đó, 6 bạn trẻ đã thoát ra được khỏi tàu Lưỡi Rìu, đáp xuống một vùng đất lạnh khủng khiếp. Bốn con sói Jake, Rachel, Cassie, Marco cùng với 2 con bọ chét Ax và Tobias núp trong lông, bị bọn Venber săn lùng phía sau, lại còn phải đối mặt với cái lạnh ghê hồn, nhưng 6 bạn trẻ dựa vào nhau và cũng qua được một đêm hãi hùng. Tỉnh cờ gặp được Derek, 6 bạn trẻ đã có cơ hội tiếp cận Nanook - gấu trắng - bạn của Derek để thu nạp ADN của nó. Với lốt hình biến quá hoàn hảo cho khí trời vùng địa cực, 6 bạn trẻ tiếp cận được với trạm vệ tinh, tăng nhiệt độ trong trạm lên trên 0 độ, khiến nguyên đám Venber bị tan chảy hết. Trạm vệ tinh của bọn Yeerk bị phá hủy. Đánh cắp một chiếc Con Rệp, họ bay ra khỏi vùng địa cực, rồi biến thành chim và bay trở lại về nhà.

3. Nhân vật quan trọng:

Hội Animorph: Jake, Marco, Rachel, Cassie, Tobias,

Ax

Visser Ba

4. Những loài thú mới được thu nạp:

Jake: Hải cẩu, Gấu trắng
Marco: Hải cẩu, Gấu trắng
Rachel: Hải cẩu, Gấu trắng
Cassie: Hải cẩu, Gấu trắng
Tobias: Hải cẩu, Gấu trắng
Ax: Hải cẩu, Gấu trắng
5. Những lốt hình được sử dụng:
Jake: Chim ưng Peregrine, Ruồi, Hổ Sibêri, Sói, Hải cẩu, Gấu trắng.
Marco: Ó biển, Ruồi, Khỉ đột, Sói, Hải cẩu, Gấu trắng
Rachel: Đại bàng đầu bạc, Ruồi, Gấu xám, Sói, Hải cẩu, Gấu trắng
Cassie: Ó biển, Ruồi, Sói, Hải cẩu, Gấu trắng
Tobias: Ruồi, Bọ chét, Hải cẩu, Gấu trắng
Ax: Diều mướp, Ruồi, Bọ chét, Hải cẩu, Gấu trắng

HÀNH TINH ISKOORT

MỞ ĐẦU

Giấc mơ đó lại đến. Luôn luôn sống động như thật.

Tên Yeerk đó lại một lần nữa ở trong đầu tôi. Hắn đang vật vã vì đói tia Kandrona, hắn yêu dần, đuôi dần. Tôi đang nhìn hắn hấp hối.

Tên Yeerk hét lên đau đớn hết lần này đến lần khác. Và những cảnh trong tiềm thức hiển hiện rõ mồn một như chỉ mới vừa xảy ra.

Đó là những hình ảnh về cuộc đời của hắn và những mảnh ký ức còn sót lại mà hắn đã ăn cắp từ những vật chủ mà hắn đã từng được ban cho. Một trong những vật chủ đó là anh trai tôi, Tom.

Tôi cảm thấy từng mảnh ký ức đó trở thành ký ức của tôi khi tên Yeerk rời bỏ cuộc sống của hắn. Tôi đã trở thành kẻ lưu giữ những mảnh ký ức tuyệt vọng này.

Cuối cùng, tên Yeerk đã không còn đau đớn nữa. Hắn đã bỏ lại nỗi đau sau lưng.

Tôi mở mắt và nhìn Cassie. Thiệt là tự nhiên hết biết. Tôi mở mắt bằng chính ý chí độc lập của cá nhân tôi lần đầu tiên kể từ khi bị mượn xác. Và rồi, lần đầu tiên trong hơn một giờ, tên Yeerk thốt lên <Nè con người, cuối cùng... ngươi... đã thắng>

Một cơn co thắt khiến tôi cảm nhận được cái rùng mình của tên Yeerk. Tầm nhìn của tôi thay đổi. Và tôi cảm thấy có cái gì đó không thể diễn tả được. Tôi cảm thấy như thể tôi có thể nhìn xuyên qua đồ vật. Bên trong đồ vật. Như thể tôi có thể thấy phía trước, phía sau, phía trên và dưới và phía trong của mọi thứ cùng một lúc.

Có vẻ như tôi vừa trượt khỏi thế giới bình thường, rơi khỏi vũ trụ thực. Tôi đang ở trong một hiện thực khác hoàn toàn. Như thể tôi đang nhìn từ một lỗ rách đằng sau cái màn ảnh rộng. Màn hình đằng trước, những thước phim 3 chiều - thế giới của tôi - đang chiếu. Phía sau nó… là những thứ mà trí óc của tôi không thể nào lý giải nổi.

Trong giấc mơ của tôi, giấc mơ về những ký ức, tôi cảm thấy nỗi sợ hãi lớn dần lên. Tôi biết chắc có cái gì đang sắp xảy ra. Tôi quặn đau trong giấc ngủ, tôi xoắn tấm drap quanh người. Thức dậy! Thức dậy!

Nhưng không thể. Tôi chưa bao giờ có thể làm được điều đó, cho đến khi giấc mơ kết thúc.

Và rồi… tôi lại trông thấy NÓ: một sinh vật, một cỗ máy, hay là cả hai cũng nên. Không có tay, nó ngồi cứng đơ như được bắt vít vào một cái ngai cao nhiều dặm. Dù không thể nhúc nhích, nhưng năng lượng và sức mạnh nó tỏa ra lại phừng phừng như cơn bão.

Một cái đầu độc nhãn. Con mắt duy nhất hết đảo qua trái… rồi lại lừ khừ liếc qua phải.

Con mắt đỏ lừ xoáy thẳng vào tôi.

Xuyên thấu tôi.

Không! Không! Tôi lặng lẽ thét lên khiếp đảm! Tôi cố nhìn đi chỗ khác, nhưng chẳng làm sao xoay được cái đầu đủ xa để tránh ánh nhìn dữ dội kia.

Trong những giấc mơ của tôi, nó chỉ nói có hai từ[1] .

Và giờ đây, cuối cùng, tôi có thể tỉnh giấc, cựa quậy trên chiếc giường đẫm mồ hôi.

Tại sao? Tại sao giấc mơ này lại không biến mất? Tôi có những cơn ác mộng khác, những ký ức khó chịu về nỗi sợ hãi và bạo lực cần phải xua ra khỏi những giấc mơ.

Nhưng chúng phai dần theo thời gian, trong khi giấc mơ này cứ lặp đi lặp lại hoài.

Tôi thức dậy và đi rón rén đi vào phòng tắm. Bật công tắc bóng đèn huỳnh quang, rồi tôi bước vào bồn tắm, ngắm nhìn khuôn mặt và cái đầu của mình.

Vâng, tên Yeerk đó đã bị chết ở đó, trong cái đầu đó, cái đầu của tôi ĩ. Ngay sau khi tên Yeerk thả lỏng người và bắt đầu trườn ra khỏi đầu tôi, ngay sau khi thần chết ngoạm cổ hắn, chỉnh là lúc con mắt đó tìm thấy tôi.

Nó đã nhìn thấy tôi. Và tôi cũng trông thấy nó.

Liên tiếp trong những cơn ác mộng của tôi, nó chỉ thốt ra có mỗi hai từ không thành tiếng:

“Sắp rồi”.

CHƯƠNG 1

Tên tôi là Jake.

Đôi khi tôi tự hỏi: Tôi là ai? Tôi là một thằng nhóc học trung học. Thằng nhóc có những giờ lên lớp, có bài tập được giao về nhà làm, có bạn bè để lang thang cùng, và có cha, có mẹ. Tôi chỉ là một đứa trẻ cỡ trung bình, ít nhất bề ngoài là vậy. Bình thường, thậm chí còn tẻ nhạt nữa. Ở trường tôi học cũng hổng giỏi lắm, chỉ tạm được. Chơi thể thao cũng hổng xuất sắc gì. Cũng hổng phải thiên tài. Chỉ là một chú nhóc. Nếu bạn gặp tôi trong khu thương xá, chắc bạn cũng cho rằng tôi hổng để lại chút ấn tượng gì cho bạn cả.

Ấy thế mà có à nha. Bơi lội tung tăng trong máu tôi là ADN của hàng tá động vật khác nhau. Chim nè, côn trùng nè, động vật có vú nè. Những cấu trúc ADN được đóng gói lại, trôi nổi ở trong đó, chỉ chực chờ trỉ não của tôi gọi tới. Và khi tôi làm thế - khi tôi kêu một loại ADN nào đó ra *làm việc* - nó hoạt động, theo một cách thức đáng kinh ngạc và cực kỳ phi lý. Nó chuyển đổi cơ thể tôi. Nó biến tôi thành con vật đó. Thành chim hoặc côn trùng. Tôi teo nhỏ lại hoặc phình bự lên. Tôi bị mất đi hoặc có thêm sức mạnh. Tứ chi, ruột gan, cặp mắt, khuôn mặt tôi đều thay đổi. Tôi trở thành chính sinh vật đó. Chỉ còn não của tôi là còn hoạt động. Tôi vẫn là tôi, nhưng trỉ não của bọn thú cũng chung sống cùng tôi. Và hai bộ não cũng hoạt động cùng lúc.

Vậy đó, dù sao thì cho tới giờ thì hẳn bạn cũng đang nghĩ: Ôi, thằng nhóc này điên rồi. Nó bị chứng hoang tưởng. Nó cần phải được tống vào một căn phòng cao su với mấy cái ống dây IV thuốc nối vô người giọt từng giọt.[2] Nhưng tôi hổng có điên. Những gì tôi nói với các bạn nãy giờ hoàn toàn là sự thật. Tất cả những chuyện đó đang xảy ra. Chúng hổng xảy ra với chỉ mình ên tôi đâu, mà chúng còn tìm đến với bạn bè tôi nữa: Marco, thằng bạn thân nhất của tôi; Rachel, em họ tôi, nữ thần chiến tranh; Cassie, cô nhỏ mà tôi quan tâm hơn chính bản thân mình; Tobias, đứa bạn mà tôi đã không thể cứu thoát nó khỏi số phận kỳ dị, và Ax, một người Andalite, một người ngoài hành tinh.

Chính người Andalite đã phát minh ra công nghệ biến hình. Chỉ có họ có công nghệ đó. Chỉ họ mới có khả năng tóm lấy một sinh vật bình thường khác và trao cho anh ta quyền năng biến thành bất cứ một sinh vật nào.

Rồi đó, giờ thì tôi đang nhắc tới người ngoài hành tinh. Đã điên, còn điên hơn, đúng không? Nhưng chuyện đó cũng đúng nữa. Trái Đất đang bị xâm lăng. Không công khai, không có những tia Nghiệt bắn chíu chíu và cũng không có bom nguyên tử nổ văng khắp nơi.

Thế thì phản tác dụng quá, sao gọi là xâm lăng cho được. Vào tay con người ỉ hả, sẽ là: nhanh, quyết liệt và công khai.

Ấy nhưng bọn Yeerk đâu phải là con người. Chúng hổng muốn đất đai hay tài nguyên của chúng ta. Chúng hổng màng cái thứ công nghệ lạc hậu tội nghiệp của chúng ta. Mà chúng muốn chúng ta. Ờ, chỉnh chúng ta đó. Hay ít nhứt cũng là cơ thể của chúng ta. Chúng muốn chân và tay chúng ta. Chúng muốn miệng và đầu của chúng ta. Chúng cần mắt của chúng ta. Ở tình trạng tự nhiên, tụi Yeerk là những con sên sống trong vũng chất lỏng và phải thu nạp tia Kandrona thay thức ăn. Nhưng rồi tiến hóa đã chơi gác tụi Yeerk - một trò chơi khăm thú vị. Dần dần, qua hàng thiên niên kỷ, bọn chúng đã phát triển thành giống loài ký sinh.

Bọn Yeerk tìm thấy người Gedd, một loài khác trên cùng hành tinh quê nhà của chúng. Và cùng với thời gian, chúng đã học được cách chui tận sâu vào trong não của người Gedd.

Ghê tởm quá à? Kỳ quái quá hả? Có một loại ong bắp cày đẻ trứng trên thân một con sâu bướm. Khi trứng nở, ong non ăn luôn con sâu bướm. Chúng ăn dần từ bên trong con sâu bướm đang sống đó. Điều đó xảy ra ngay trên Trái Đất tốt đẹp già nua này. Thế thì có gì mà kỳ dị ở đây kia chứ?

Dù sao, bọn Yeerk cũng đang bành trướng thế lực của chúng. Từ loài Gedd sang loài Hork-Bajir, sang loài Taxxon, và rồi sang đến... chúng ta. Giờ thì chúng đang ở đây, chiếm đoạt vật chủ là con người, chui vào trong não họ, kiểm soát họ, đưa họ đến chỗ hoàn toàn tuyệt vọng.

Tôi biết điều đó. Tôi đã từng là một kẻ Bị Mượn Xác. Tôi đáng lẽ vẫn còn là một kẻ Bị Mượn Xác, nếu tụi bạn tôi không cứu tôi và giam tên Yeerk đó đói tới chết.

Nó hổng phải là tên Yeerk đầu tiên chết trên tay tôi, cũng hổng phải tên cuối cùng.

Tụi tôi, tôi và bạn bè tôi, chiến đấu trong cuộc chiến tranh này gần như là đơn độc. Tụi tôi đã biết đến một giống loài người máy gọi là người Chee. Thỉnh thoảng họ giúp đỡ tụi tôi. Tụi tôi cũng biết được rằng hổng phải tất cả bọn Yeerk đều đồng ý với chỉnh sách bành trướng toàn bộ vũ trụ đó. Và chúng tôi cũng biết được, ở đâu đó ngoài không gian xa xôi kia, người Andalite, với quân số đông hơn, được trang bị vũ khí tối tân hơn, đang chiến đấu đẩy lùi làn sóng xâm lăng của bọn Yeerk.

Song, tụi tôi đơn độc gần như suốt cả ngày lẫn đêm. Cho dù tụi tôi vẫn đang sống giữa biết bao người khác, thế nhưng, tụi tôi vẫn hoàn toàn đơn độc.

Hội họp. Không phải là một buổi cổ động, không phải bài thuyết giảng về ma túy, cũng không phải buổi lễ vinh danh ai đó, mà là một thứ khác hẳn, và thực ra cũng khá là thú vị.

Các kịch sĩ, vũ công của vở nhạc đang ăn khách: *Vua Sư Tử*, đến giảng đường xinh xắn của trường tụi tôi trình diễn.

Khi tin này loan ra, hầu hết tụi học trò trường tôi đều lấy làm ngán ngẩm. Bạn biết đấy: xem kịch đồng nghĩa với việc "ngồi im và yên lặng", mà với một đám nhóc hiếu động thì sự kiện ấy thật quá "oải".

Còn tôi, tôi khoái yên lặng và ngồi im. Hổng phải thói quen từ xưa đâu. Nhưng giờ thì tôi cho rằng bất cứ lúc nào tôi phải ngồi yên lặng, không phải chạy nhảy, không phải biến hình, không phải khiếp sợ, không phải la hét, không phải ra những quyết định khủng khiếp dẫn đến những hậu quả kinh hoàng... thì tôi có thể ngồi im, nghe nhạc và xem những con hươu cao cổ phi nước đại vòng quanh sân khấu.

Tôi ngồi lui về phía sau, tuốt hàng ghế thứ mười lăm. Marco ngồi ngay trước tôi, chếch về bên trái. Tôi có thể thấy một bên mặt của nó, và nó cũng thừa biết điều này, thành thử nó làm bộ nghển tai lên nghe nhạc. Tôi hổng muốn phì ra cười, nhưng điệu bộ của nó sao mà khờ khạo và mắc cười quá đi. Marco thực ra là đang mong tôi sẽ ngáy khò khò, hoặc cười khúc khích, để nó có dịp quay lại lên mặt bất bình chính đáng và suyt cho tôi giữ im lặng.

Cassie và Rachel ở sau tôi bốn hàng ghế về bên phải. Tôi nghĩ là Cassie đã ngủ từ đời tám hoánh nào rồi vì ngán ngẩm. Cassie sống một đời sống rất đáng ngạc nhiên: trường học, Dưỡng Đường Thú Hoang, nơi mà việc của nhỏ là giúp những con thú bị thương, và đi nhiên, còn là thành viên của nhóm tụi tôi, mà cái này đích thị là một công việc toàn thời gian.

Còn Rachel… Khuôn mặt nhỏ đang mơ màng. Bạn hẳn cho là nhỏ đang thưởng thức vở diễn. Hừm, tôi chắc cú là khuôn mặt mơ màng đó hổng phải là vì vở diễn mà vì nhỏ đang đắn đo xem nên bẻ gãy ngón tay nào của thằng nhóc ngồi kế đang len lén nắm tay nhỏ…

Hổng sai! Ngay khi tôi quay mặt ngó lên sân khấu, tôi nghe giọng thằng nhóc xuýt xoa, "Trời, suýt nữa bạn làm gãy ngón tay tôi rồi!"

Bài hát *"Vòng đời"* quen thuộc cất lên, những con thú vườn Disney nhảy tung tăng, âm nhạc rộn rã và tai Marco giật tưng tưng. Sau đó, đột nhiên tất cả đều dừng lại.

Mọi âm thanh bỗng im bặt.

Các diễn viên trong những bộ trang phục thú đông cứng lại. Khán phòng đầy nhóc tụi con nít cũng đông cứng.

Thứ duy nhất đang động đậy là đôi tai của Marco. Âm thanh duy nhất là tiếng Rachel đang nói, "Suýt nữa à? Dám chạm tay tui lần nữa coi rồi tui sẽ -"

Đông cứng. Im lặng. Bất động. Tất cả mọi thứ. Tất cả mọi người.

Chỉ trừ bốn đứa tụi tôi.

Từ từ, rất thận trọng, tôi đứng lên, thì thào bảo Rachel. "Gọi Cassie dậy mau".

Rachel lay vai Cassie. "Mình tỉnh đây, mình tỉnh đây," Cassie làm

bầm và dụi mắt. Nhỏ ngáp muốn sái quai hàm rồi cứ để yên cái miệng há bự ra đó, quên cả ngậm lại.

"Ôi, chuyện này bất bình thường quá hà," Marco thốt lên. "Có ai đó nhấn nút "dừng" hở?"

Tôi đang nhìn cảnh tượng kỳ quái của đội biểu diễn trên sân khấu bị đứng khựng lại, vài người đang nhảy nửa chừng, treo lơ lửng trong không trung, thì một bóng mờ lông vũ xuất hiện.

Chú diều hâu đuôi đỏ lao vào phòng, la lên <Aaaa!>, đảo mắt nhìn tất cả bọn tôi rồi đáp lẹ xuống một đầu sân khấu. <Ổng đã đến đây chưa?> Chú diều hâu-Tobias cất giọng hỏi, vuốt bám chắc vào gờ sân khấu.

Tôi lắc đầu, chẳng hiểu đầu cua tai nheo gì. *Ai? Ai tới đây?*

Một trong những "con thú" trên sân khấu bỗng động đậy. Có điều nó không thuộc dàn thú trong những phim hoạt hình Walt Disney. Lông nó màu xanh da trời, phần thân trên trông giống một cậu bé, gương mặt không miệng với hai mắt cuống dựng lên trên đỉnh đầu có thể xoay oặt ra đủ mọi hướng, và cái đuôi sắc lẻm lợi hại.

Ax, vâng, con thú lạ đó chính là Ax, chạy vù tới trước, rời khỏi bầy thú giả. Cặp mắt cuống của ảnh đảo láo liên và cái đuôi cong vòng lên, sẵn sàng phập xuống.

"Ổn thôi, Ax," Tôi nói. "Mình nghĩ là ổn."

<Người Ellimist,> Tobias nói.

Marco gật đầu tán thành. "Tui hổng biết có ai khác có thể dừng thời gian bất cứ khi nào ổng muốn. Trừ ông thầy dạy toán mới."

"Vậy ổng đâu rồi?" Rachel hỏi.

"Bất cứ chỗ nào ổng muốn," Marco thốt lên ủ dột.

Tụi tôi đã gặp một sinh vật - hay nhiều sinh vật, ai mà biết được - gọi là "người Ellimist" vài lần rồi. Ổng (hay bả, hay nó, hay họ) đối với loài người, loài Andalite và loài Yeerk đều giống như con người đối với con kiến vậy.

Ngay lập tức tôi cũng thấy mình như con kiến. Bé nhỏ và không một sức mạnh tí ti nào, với vài trăm đứa nhóc đang bị đông cứng xung quanh tôi. Giống y chang như tụi nó mới phút trước còn là một cảnh video đang quay, phút sau đã là một bức ảnh bất động. Tôi cảm thấy có điều gì sai trái khi nhìn chúng. Chẳng khác gì tôi là anh chàng Tom có tính tò mò vậy.

Tôi bắt gặp ánh mắt của Cassie. Đôi mắt đen của nhỏ trông thận trọng, nhưng không sợ hãi. Người Ellimist chưa bao giờ làm hại tụi tôi. Ổng giúp đỡ tụi tôi, mặc dù luôn vờ như không làm gì cả. Hay ít nhứt bằng cách duy trì mớ luật lệ không thể hiểu nổi của ổng.

Thình lình một đứa trẻ đứng dậy! Tôi giật mình nhảy bắn lên cả sáu tấc.

Đó là cô nhỏ tên Beth. Không một tên nhóc nào cựa quậy, trừ Beth. Nhỏ mỉm cười với tụi tôi. Thế là tôi biết ngay.

“Tôi đây,” Beth nói.

“Người Ellimist?” Cassie hỏi.

Beth gật đầu.

"Ủa, mấy cái kiểu giọng nói âm vang, cơ thể thay đổi nhanh chóng đâu hết rồi?" Rachel thắc mắc.

“Tôi chọn hình thức xuất hiện này cũng là có lý do,” người Ellimist nói bằng giọng của cô gái nhỏ. “Hôm nay tôi đến đây với một nhiệm vụ tầm thường. Cho nên tôi cũng muốn một hình thức thật bình thường - không khơi gợi cho các bạn những cảm xúc đe dọa hay kinh sợ”.

Người Ellimist xòe bàn tay của Beth ra, chỉ về một hướng khác. Tụi tôi nhìn theo và thấy nhỏ Beth thật đang đông cứng lại trên chỗ ngồi của mình. Người Ellimist đã không bắt cơ thể của nhỏ mà chỉ dùng hình ảnh của cơ thể ấy mà thôi.

Dù sao thì ổng cũng đâu phải là Yeerk.

Người Ellimist điềm nhiên bước lách qua những hàng ghế, xuyên luôn qua những khán giả đang ngồi - xuyên qua họ như thể ổng đang bước đi lơi tơi trong không khí. Xong, ổng đứng lại chỗ khoảng trống phân chia sâu khấu với hàng ghế đầu tiên. Ax tới đứng đằng sau ổng, dáng đi của ảnh không tự nhiên, như thể đang chuẩn bị khai chiến.

Dân Andalite hổng khoái người Ellimist. Ổng là ông Kẹ thường xuất hiện trong mấy câu chuyện hù dọa mà họ hay kể quanh ngọn lửa trại hay bất cứ đâu.

Tôi liếc qua Ax, kiểu nhìn trấn an "thoải mái đi nào." Ảnh "thoải mái" được chừng ba sợi lông trên người.

"Thôi được, vậy là ông chỉ là một cô nhóc bình thường," Rachel mỉa mai nói. "Không muốn thể hiện gì lắm, ngoại trừ ông đông cứng thời gian và tất cả những thứ này lại."

"Đây là cách thức khiêm tốn nhất mà tôi có thể biết," Người Ellimist nói. "Tôi đến để -" ổng ngần ngừ, "tôi đến để kể cho các bạn nghe một câu chuyện, và để thấy các bạn sẽ chọn cách thức hồi đáp nào."

"Ồ, tốt, một câu chuyện," Marco nói. "Hay cũng là bản nhạc? Có thêm bất cứ câu "Đừng lo"[3] nào chen vào không vậy?"

Bạn phải hiểu là: Điều đó không có nghĩa là tụi tôi hổng sợ. Tụi tôi sợ chứ. Nhưng tụi tôi từng sợ những kẻ sắp giết tụi tôi kia. Còn đây chỉ là một cú "sởn gai ốc". Giờ đây tụi tôi đang điềm tâm bằng món "sởn gai ốc" này đây.

Người Ellimist mang gương mặt của Beth mỉm cười.

“Tôi sẽ kể cho các bạn nghe phần đầu của một câu chuyện. Rồi các bạn sẽ kể cho tôi nghe hồi kết thúc…”

CHƯƠNG 2

Người Ellimist tần ngần nhìn xuống bàn tay nhỏ Beth. “Trước kia, nghĩa là lâu lắm rồi, cỡ một tỉ năm của các bạn, chúng tôi cũng có bàn tay, không khác bàn tay này lắm… Người Ellimist chúng tôi là một trong số những loài nhạy cảm đầu tiên, nhưng chúng tôi tiến hóa rất chậm. Nhưng dẫu chậm đến đâu thì qua một quãng thời gian đủ lâu, vẫn có sự thay đổi đáng kể. Khi Trái Đất chỉ mới có những động vật đơn bào đầu tiên, chúng tôi đã bắt đầu quan sát bầu trời đêm và hiểu về sự chuyển động của hành tinh mình. Lúc những con sâu đầu tiên bò loăng quăng trong bùn lầy của Trái Đất, chúng tôi đã có thể di chuyển với tốc độ ánh sáng. Và khi những con khủng long xuất hiện trên Trái Đất… thì chúng tôi đã là chúng tôi ngày nay.”

"Các ông đã trở thành một cô bé đeo mấy cái vòng tua rua?" Marco nói.

Người Ellimist có vẻ ngạc nhiên. Ông chìa mấy cái vòng ra và cười.

"Người Andalite có thể học được chút ít khiếu hài hước của loài người đó," người Ellimist nói.

Ax cào móng vó trước xuống sàn sân khấu, tỏ dấu hiệu bực bội.

"Và nếu loài Yeerk có được bất kỳ sự hài hước nào thì chắc chúng cũng không trở thành một mối tai hoạ như thế," người Ellimist nói thêm.

Marco có vẻ lúng túng hơn là tự hào. Nó chắc vừa mới nhận ra một điều cần lưu tâm. Tôi không nghĩ là nó muốn chủ ý trêu chọc gì với cái người mà không chỉ có thể xóa sổ mình anh chàng Marco, mà có thể xóa sổ cả ký ức của nó, gia đình nó, tổ tiên nó và đẩy lùi lại hàng ngàn thế hệ.

Người Ellimist nói tiếp. “Chúng tôi nhìn ngắm và quan sát sự phát triển của tất cả các loài nhạy cảm trong dải thiên hà. Thỉnh thoảng chúng tôi giúp đỡ họ chút ít, khi có thể. Chúng tôi muốn là bạn đồng hành với họ, muốn nghiên cứu, học hỏi thêm nữa. Theo chúng tôi, có vô số loài nhạy cảm trong dải thiên hà, mỗi loài đều có nền khoa học, nghệ thuật và vẻ đẹp của riêng mình.

Nhưng sự thể lại không đơn giản như vậy. Cách đây gần một trăm triệu năm Trái Đất, chúng tôi chợt nhận ra có một lực lượng mới trong dải thiên hà này. Đó không phải là một loài, mà chỉ là một cá nhân thôi. Hắn bị một lực lượng hùng cường hơn, hơn cả tôi, đuổi ra khỏi thiên hà của hắn…”

“Tôi tưởng ông hùng mạnh hơn hết thảy rồi chứ,” Rachel bắt bẻ.

Người Ellimist mỉm cười. “Chỉ đúng trong tầm nhìn hạn hẹp của cô thôi, cô bé ạ.”

Tôi nhìn quanh khán phòng. Thời gian đã ngừng trôi. Những vũ

công đang bị đông cứng lại trong bước nhảy giữa chừng. Những hạt bụi dừng hẳn trên trời. Một thằng nhóc tên Joey chắc hẳn đang phá lên cười, bởi vì miệng nó đang há tròn xoe, âm thanh Hô-Hô chực thoát ra khỏi môi dưới, nhưng lại nấn ná luôn ở đó, không rơi ra được.

Ông cũng khá hùng mạnh đây chứ, tôi nghĩ. Thiệt tình, tôi chẳng muốn gặp kẻ có thể đá đít người Ellimist chút nào.

"Kẻ mới đến đó bắt đầu la lối rùm beng về sự có mặt của mình trong dải thiên hà. Với hắn, vụ trũ là một cuộc xung đột lớn. Đặc biệt, hắn rất khoái gieo rắc nỗi sợ hãi cho những loài khác. Hắn cũng là một kẻ cầu toàn, nhưng theo đường lối hoàn toàn khác…"

Người Ellimist trở nên tư lự, gần như là bối rối. Nếu chỉ nhìn vào mấy nốt mụn trứng cá trên cằm Beth thôi, thì thật khó hình dung ra tâm trạng của ổng. Nhưng tôi biết người Ellimist là cái gì, và tôi biết mình không thể phán xét người khác chỉ qua vẻ bề ngoài của họ. Sống trong một thế giới mà bất cứ ai cũng có thể là một kẻ Bị Mượn Xác, thì hẳn bạn sẽ bắt đầu biết nhận ra một cái nhìn không thích đáng là như thế nào.

"Hắn muốn một thiên hà sạch bóng sự sáng tạo. Chẳng bao lâu sau, tôi nhận ra mục tiêu tối hậu của hắn là phá hủy sự sống. Phương pháp hắn tâm đắc nhất là: sử dụng loài này chống lại loài khác, mạnh quét sạch yếu; sau đó loài mạnh lại bị một loài mạnh hơn nữa tiêu diệt. Hắn tin tưởng rồi đây sẽ chỉ còn lại duy nhất một loài nhạy cảm tồn tại, và đến lúc ấy hắn sẽ ra tay chinh phục nốt loài đó."

"Gã này là cái quái gì thế, một tên quốc xã[4] chắc?" Cassie thốt lên.

Đuôi tóc của Beth lúc lắc khi người Ellimist gật đầu. "Về mặt tư tưởng là đúng. Nhưng hắn có một cái nhìn khác về điều gì tạo thành quyền lực. Hắn muốn tự tay kiểm soát *sợi dây không gian-thời gian*, chứ không bằng lòng ở mức độ thấy và hiểu chúng. Hắn muốn nắm giữ chúng trong tay để tha hồ đặt ra những luật lệ về vật lý và thiên nhiên; để tái thiết lại dải ngân hà theo sự tưởng tượng của riêng mình; và để mai này sẽ bành trướng sang tất cả các dải thiên hà khác, và sẽ hủy diệt những lực lượng mạnh hơn mình…"

"Tuyệt," Marco nói vẻ nghiêm túc. "Vậy, tụi tôi coi tiếp vở *Vua sư tử* được chưa?"

"Hắn ta được gọi là Crayak," người Ellimist điềm nhiên tiếp, đoạn nhìn thẳng vào tôi. "Cậu đã trông thấy hắn, và hắn cũng đã thấy cậu rồi, Jake ạ."

Ồ phải! Con mắt độc nhất, một hình thù nửa sinh vật nửa máy móc, không tay…

Lần lượt từng đứa bạn tôi nhìn cả vào tôi, những cái nhìn thách thức, dò hỏi, bình thản, nghi hoặc, thương xót.

"Khi tên Yeerk chết trong óc cậu, cậu đã thấy đường thẳng chắn giữa cái chết và sự sống; cậu đã phá vỡ sự ảnh hưởng của chiều

không gian, vốn che phủ không cho loài người thấy những gì vượt quá tầm nhận thức của mình.” Người Ellimist nói rành rọt. “Và đúng lúc đó, Crayak đã nhìn thấy cậu. Ngay tức khắc, hắn hiểu là tôi đã biết cậu, đã tiếp xúc và liên lạc với cậu. Hắn cũng hiểu rằng cậu chắc chắn đóng một vai trò nào đó trong kế hoạch của tôi.”

Crayak. Vậy là cơn ác mộng của tôi đã có tên. Crayak. Con mắt đỏ lừ nhìn tôi chòng chọc trong giấc mơ. “Sắp rồi,” nó gằn giọng. “Sắp rồi.”

Một cảm giác rùng mình chạy suốt cơ thể tôi. Sợ nổi da gà. Đúng rồi, người Ellimist bảo rằng Crayak rất mê thưởng thức nỗi sợ của những loài khác. Vậy là, hắn đang khoái trá nhâm nhi nỗi sợ rúm ró của tôi sao?

“Cách đây một trăm triệu năm, chúng tôi - tôi và Crayak - đã tuyên chiến.” Người Ellimist nói.

Đột nhiên, cả khán phòng biến mất. Bọn tôi đứng xớ rớ trong một không gian trống trơn, đen ngòm và người Ellimist không còn là một cô bé nữa, ông đã hiện nguyên hình là một vầng sáng rực rỡ.

CHƯƠNG 3

Những vì sao! Cơ man nào là sao! Những chấm sáng trắng chói lòa, càng ngày càng gần hơn, khổng lồ ra trong những cái vạc khí nóng hừng hực chiếm trọn cả bầu trời.

Giọng nói của người Elllimist bây giờ đã ở trong đầu tụi tôi, sang sảng như sấm truyền, nhưng nghe thật buồn bã. <Ta muốn ngăn chặn sự hủy diệt của hắn. Còn hắn, hắn muốn xóa sổ ta.>

Thình lình, tôi thấy mình đứng bồng bềnh trên không, chẳng tựa vào cái gì cả. Đó là khi những ngôi sao bắt đầu lu mờ rồi phụt tắt ngúm, như thể bạn đang nhìn một đống than hồng rực đột nhiên biến thành tro bụi xám xịt.

<Kết cục là một tình thế mà cả ta và Crayak đều không chịu đựng nổi. Cuộc chiến của hai chúng ta đã tàn phá hết một phần mười dải thiên hà, tiêu hủy hàng triệu mặt trời, hàng triệu hành tinh, và hàng tá những loài nhạy cảm.>

Trước mắt tụi tôi - hoặc vắt ngang qua óc tụi tôi - là hình ảnh những sinh vật đủ mọi hình thù, kích thước và màu sắc quái lạ chạy vụt qua như ánh chớp. Tôi thấy những loài động vật có vú khổng lồ, những loài côn trùng siêu nhỏ, những loài chuyên sống dưới biển, những loài trôi dập dềnh trong không khí…

Rồi lần lượt, tất cả bỗng mờ đen đi y như mặt trời của chúng.

<Hàng tá những giống loài nhạy cảm và vô khối những loài tương đối nhạy cảm khác đã bị tiêu hủy hoàn toàn chẳng vì lí do gì cả! Nhưng chính Crayak cũng bị hao tổn. Những sợi dây không gian-thời gian - những phần mềm điều khiển dải thiên hà, theo như cách nói của loài người - cũng bị đứt đoạn, hoặc bị xoắn vặn lại trước sự va chạm sức mạnh và năng lượng của cả hai ta. Cả ta và hắn đều kiệt quệ sau cuộc chiến…>

Một lần nữa tôi lại bơi trong không gian *n-hướng* - cái không gian mà bên ngoài hay bên trong đều chẳng mảy may có ý nghĩa gì; cái không gian mà tôi có thể dễ dàng thấy đằng sau-đằng trước, bề mặt-trong ruột, hạt nhân-lớp vỏ của các hành tinh.

Tôi thấy những sợi chỉ tự teo quăn vào bên trong, biến mất rồi lại xuất hiện, vặn vào xong lại xổ ra, và đan quyện vào nhau chẳng theo một trật tự, khuôn mẫu nào cả.

Tiếp theo, tôi trở lại không gian bình thường. Tất cả những cơn gió, hạt nhân và sợi chỉ đã trở về chỗ cũ của chúng - thu lại và ẩn sâu bên dưới bề mặt các thứ.

<Cả ta và Crayak đều biết rằng mình không bao giờ có thể tiến hành chiến tranh được nữa. Ít ra là không có chiến trận công khai, nhưng cuộc xung đột đã được lèo lái theo cách thức hoàn toàn khác.

Chiến trường khốc liệt nhường chỗ cho một bàn cờ nghẹt thở. Đó là trò chơi của những quy tắc, luật lệ và những giới hạn… >

Trôi dật dờ qua tầm nhìn của bọn tôi là những hình ảnh rạn nứt về các động thái phối hợp giữa tụi tôi và người Ellimist. Cái lần ông ta "xúi" tụi tôi trốn khỏi Trái Đất để tham gia vào trò chơi bảo tồn loài người đang lâm nguy. Lúc ông ta sử dụng Tobias để giúp hai người Hork-Bajir vừa trốn khỏi vũng Yeerk tìm ra lãnh địa tự do. Và khi ông ta dùng quyền năng kéo Hoàng tử Elfangor ra khỏi cuộc sống hạnh phúc trong hình dạng con người, để dấn thân vào thế giới tranh đấu khốc liệt, vào những cơn đau vật vã và cuối cùng chết thảm thương trên cương vị là một chiến binh Andalite.

Ông hoàng Elfangor - người cha thật sự của Tobias, và là người đã truyền cho tụi tôi công nghệ biến hình.

Lần nào tôi cũng thấy người Ellimist cố giới hạn sự liên can của mình, né tránh những gì ổng có thể làm.

<Trái Đất là một phần của cuộc chơi giữa ta và Crayak. Hắn buộc bọn Yeerk thâu tóm loài người, để rồi sau này chúng sẽ bị một loài khác nham hiểm và độc ác hơn chinh phục. Tuy nhiên, Trái Đất không phải là nguyên do ta đến tìm các bạn vào lúc này… >

Sô diễn của người Ellimist kết thúc. Tụi tôi trở lại khán phòng, như thể chưa hề rời khỏi đó. Và người Ellimist trở lại là cô nhỏ tên Beth.

"Cuộc chơi của chúng tôi đã nhì nhằng kéo dài hàng triệu năm," người Ellimist nói. "Và không ít thì nhiều, chúng tôi chấp nhận sống theo những quy tắc, luật lệ. Nhưng bây giờ, nguy cơ bùng nổ chiến tranh lại nhen nhúm. Ngõ cụt là ở chỗ: ta không cho phép Crayak thống lĩnh một loài nhạy cảm có tên là Iskoort; và Crayak cũng nhất quyết không để cho ta cứu loài này. Đó là một loài có vai trò tạo nên bước ngoặt trong không gian-thời gian. Nếu Crayak xóa sạch được họ thì sức mạnh của hắn sẽ mạnh lên gấp bội; hắn sẽ gần với mục tiêu của mình hơn bao giờ hết; lực lượng của hắn sẽ trở nên bất khả chiến bại…"

"Bao gồm cả Yeerk nữa chứ?" Tôi hỏi.

"Phải, bao gồm cả Yeerk - chúng sẽ được hưởng lợi từ những sự thay đổi mà tôi không thể giải thích cho loài người, hay thậm chí cho cả người Andalite hùng mạnh," người Ellimist nói thêm với một nụ cười thép nhưng dịu dàng dành cho Ax.

<Rồi chuyện gì xảy ra? Một lực lượng không thể đánh bại và một mục đích bất di bất dịch? > Tobias hỏi. <Ai đưa ra? Ông hay là hắn? >

Người Ellimist nói, "Tôi sẽ kể xong câu chuyện. Và các bạn sẽ quyết định."

"Chúng tôi á?" Cassie thốt lên.

"Crayak và ta đã thỏa thuận: Để quyết định số phận của loài Iskoort. Nếu Crayak thắng, ta sẽ phải chịu để cho loài Iskoort bị một

loài khác tấn công và tiêu diệt.”

<Loài nào vậy?> Ax hỏi.

“Howler,” người Ellimist đáp. “Trước đây các bạn có nghe về loài này rồi đó.”

Tôi gật đầu chầm chậm. Đúng, tôi đã từng nghe nói về loài Howler rồi.

“Crayak và ta chấp nhận giải quyết vấn đề này bằng một cuộc tỉ thí giữa những nhà vô địch. Những nhà vô địch của hắn đấu với những nhà vô địch của ta. Hắn chọn ra bảy tên Howler, và ta cũng đặt bảy nhà vô địch của mình ra thảm đấu.”

“Tức là sao? Một trận bóng à?” Cassie hỏi.

"Không, nếu là trận bóng thì phải có mười một người trên sân, không phải bảy," Marco đáp.

“Bảy người Howler chống lại bảy người của ta,” người Ellimist nhấn mạnh. “Kẻ thắng cuộc sẽ quyết định cục diện cuối cùng.”

“Thế điều đó mắc mớ gì tới tụi tôi hả?” Rachel hùng hổ.

“Ô nào Rachel,” Marco nhắc. “Một…” nó chỉ vào tôi. “Hai…” nó chỉ vào Rachel. “Ba, bốn, năm, sáu,” nó chỉ vào Ax, Cassie, Tobias và chính mình.

“Mới chỉ có sáu,” Cassie la lên. “Ông cần bảy người mà tụi mình chỉ có sáu. Đó đâu phải là điều ổng muốn, phải không?”

Người Ellimist chẳng nói chẳng rằng.

Cassie thốt lên một từ mà trước đây tôi chưa hề nghe nhỏ nói bao giờ. Và hỏi: “Ông muốn *tụi tôi* là những nhà vô địch của ông hả? Để cứu loài Iskrat sao?”.

“Iskoort,” Người Ellimist nhẹ nhàng chỉnh lại.

“Tui hổng biết là sẽ được vinh danh hay bị đánh dấu xóa sổ đây.” Marco gay gắt nói. Rồi thêm, "Ồ, chờ đã, tui biết rồi. Chắc chắn hổng phải là "được vinh danh" rồi."

“Điều này tùy thuộc vào sự lựa chọn của các bạn,” người Ellimist từ tốn nói. “Quyền quyết định là hoàn toàn của các bạn.”

Ông ta biến mất. Ax biến mất. Tobias cũng biến mất luôn. Còn lại bốn tụi tôi chỏng chơ ở những hàng ghế sau.

Thế rồi thời gian trở lại ngay tức khắc. Những vũ công khéo léo đáp xuống sàn sân khấu sau một cú nhảy dài nhất trong sự nghiệp của mình.

CHƯƠNG 4

Tụi tôi ngồi lại đến hết vở diễn của ban nhạc Vua Sư Tử. Dường như cả đám đều ít nhiều mụ mị đi sau sô-diễn-đặc-biệt-hiệu-quả của người Ellimist đã đặt ra cho tụi tôi.

Ngay khi vở diễn kết thúc, tụi tôi đều túa ra cửa. Hình như trong chương trình còn có một bữa tiệc sau đêm diễn nữa nhưng một nửa trường đã bỏ qua vụ đó và tụi tôi cũng vậy.

Tụi tôi tụ tập lại ở khu chuồng thú nhà Cassie, còn được gọi là Dưỡng Đường Thú Hoang. Tôi đoán đây là tuần nhàn nhã của dưỡng đường. Nhiều cái lồng bỏ không, bình thường thật hiếm thấy như vậy. Vì thế trông nơi này có vẻ hoang vắng.

Tobias đang ở đó đợi tụi tôi. Cả Ax nữa, trong cái lốt người đẹp trai kỳ quái hết biết của ảnh. Ảnh hoàn hình lại ngay thành Andalite. Cả đám không hề mất công mào đầu mà đi thẳng vô chuyện.

“Thật điên khùng!” Marco la lên ngay khi Tobias đảm bảo rằng hổng có ai đang nghe lén. “Sinh vật hùng mạnh nhất dải thiên hà, một kẻ có thể làm biến mất hoàn toàn cả Trái Đất chỉ bằng một ý nghĩ, mà lại cần tụi mình trợ giúp sao?”

“Làm như tụi mình chưa đủ chuyện để lo không bằng,” Rachel hậm hực đế thêm.

<Có lẽ lý do duy nhất để tham dự cuộc tỉ thí này là vì nó sẽ giúp ích cho tụi mình ở một vài khía cạnh nào đó,> Ax dò đoán. <Đáp ứng quyền lợi bản thân.>

<Mình nghĩ tụi mình sẽ có lợi đó,> Tobias nói. <Trước đây người Ellimist đã từng giúp tụi mình rồi mà.>

Rachel ném cho cậu ấy một cái nhìn tối sầm đầy tức giận. "Ổng cũng từng bẫy tụi mình thì có. Biểu tụi mình là sẽ làm một chuyện và rồi thực hiện theo cách khác. Tụi mình hổng biết tí ti gì về ổng hết. Thậm chí tụi mình cũng hổng biết Ellimist là một hay nhiều hơn một người. Phân nửa câu chuyện, ổng xưng “chúng tôi” rồi sau đó lại xưng “tôi”. Vậy thì tại sao ổng lại là người Ellimist chớ? Ổng thỉnh lình lôi tụi mình chạy quanh bất cứ khi nào ổng cần, rồi thì ổng biểu tụi mình ngồi yên đó."

Tôi biết nhỏ đang ngầm ý cái gì. Tobias đã từng nghĩ người Ellimist sẽ cho cậu ấy trở lại hình dáng cũ. Nhưng thay vào đó, ổng chỉ đơn giản cho Tobias lại quyền năng biến hình.

Nhưng điều đó hổng phải là điều dối trá hay chơi khăm. Không hẳn vậy. Ổng đã hứa cho Tobias những gì cậu ấy muốn. Ổng đã giữ lời. Chỉ có Rachel hổng chấp nhận thực tế rằng chính Tobias đã lựa chọn, và đến giờ vẫn chọn ở lại kiếp diều hâu.

“Sao cái tên Howler nghe quen quen?” Cassie phân vân. “Hình như

mình đã nghe nó ở đâu rồi nè."

"Đó chỉnh là những kẻ đã hủy diệt người Pemalite, đấng sáng tạo của người Chee," tôi nhắc. "Bảy người chúng ta sẽ phải chống lại bảy tên Howler."

"Bảy người á? Tui đếm đi đếm lại mới thấy có sáu hà," Marco la rùm.

"Mình nghĩ mình biết người thứ bảy là ai rồi," tôi nói.

Marco trợn tròn mắt lên. "Erek hả?"

"*Ghi điểm*! Còn ai khác quan tâm nhiều đến tụi Howler ác ôn hơn ảnh chứ?" Tôi giải thích.

Marco bỗng phá lên cười rần rần. "Erek mà đánh đấm gì! Ảnh là người máy được lập trình cứng ngắc rồi. Ảnh hổng chịu làm đau ai đâu. Ảnh sẽ mang theo cái chương trình ấy xuống mồ luôn đó. Ủa, mà tại sao tụi mình lại đi bàn nhau ba cái chuyện này thế, cứ như thể đây là thời điểm tụi mình chọn người vào đội tuyển á."

<Tụi mình hạ gã Crayak này, thì có nghĩa tụi mình hạ bọn Yeerk,> Tobias nói. <Người Ellimist mà thua, tụi mình cũng sẽ thua.>

"Chờ chút coi, Tobias" Rachel nói. "Bồ biết là mình không lao từ vụ đánh đấm này -"

'Tới vụ đánh đấm khác, có lẽ," Marco xen ngang.

"- Nhưng tụi mình có dám chắc rằng ở đây tụi mình là sự lựa chọn duy nhứt của người Ellimist không? Bộ khắp dải thiên hà này không còn ai có thể đối chọi ngang ngửa với lũ Howler sao? Tại sao phải là tụi mình?"

<Có lý,> Ax tán thành. <Tại sao không phải là bảy chiến binh Andalite can trường, được huấn luyện kỹ lưỡng?>

Câu này khiến Marco giãy nảy. "Xin lỗi nha! Vậy tụi này là cái gì, những kẻ nhu nhược chắc? Tui biến thành khỉ đột, bồ cứ là bồ đi nha. Đấu coi! Để xem 'mèo nào cắn mỉu nào'."

"À, có vẻ đây mới là thứ đáng làm đó. Hai đứa bồ uýnh nhau đi," Cassie nói khô khốc.

"Vậy thì thôi," Marco nói với một cú liếc mắt tinh quái, "quên tui với Ax đi. Vậy bồ với Rachel nha, hai người mặc bikini song đấu đi."

Rachel chỉ bình thản xòe tay ra và túm một nắm đầy tóc của Marco. "Có phải đó là những gì bồ mới nói phải không hử? Chắc hẳn mình đã nghe không kỹ."

"Tui từ chối trả lời trên cơ sở là bồ có thể nhổ trọc đầu tui."

Rachel buông tha cho Marco.

<Tui cũng thấy Rachel có lý, mà tại sao người Ellimist lại yêu cầu sự giúp đỡ của một đám nhóc như tụi mình nhỉ?> Tobias nói vẻ băn khoăn.

"Tụi mình có thắng được không?" Cassie hỏi.

Câu đó làm cả đám sững lại. Nhỏ bước vào đứng giữa nhóm.

"Tụi mình thắng được không? Tụi mình có thể cứu nguyên một loài nhạy cảm và có lẽ cũng giúp chỉnh loài người chúng ta được không? Có lẽ vụ này sẽ làm suy yếu bọn Yeerk theo một cách nào đó mà chỉ mình người Ellimist biết? Dường như đối với mình điều đó mới là vấn đề. Ý mình là, tụi bồ biết đấy, mình hổng phải là Rachel. Mình ghét đánh đấm. Nhưng người Ellimist đã đặt nguyên cả một loài lên bàn cân. Nguyên một giống loài. Có thể hàng triệu, có thể hàng tỷ sinh vật của loài đó. Và tụi mình thậm chí còn không tự hỏi coi tụi mình có nên làm chuyện này không? Làm sao mà các bồ không ít nhứt là nên thử một keo?"

"Iskoort hở?" Marco bỡn cợt. "Giờ thì nhiệm vụ của tụi mình là cứu tụi Iskoort? Cái quái gì… Iskoort là cái thứ gì hở?"

Marco nhìn qua Ax, dang tay ra, dò hỏi. Ax lắc đầu. Đó là cử chỉ ảnh đã học lỏm từ tụi tôi. Dĩ nhiên, ảnh lắc đầu trong khi vẫn giữ đôi mắt cuống của ảnh đứng yên, nên trông khá kỳ cục.

<Tôi chưa bao giờ nghe về người Iskoort.>

Thông thường, với mấy vụ tầm cỡ như vậy tôi hổng bao giờ tự mình quyết định. Tôi được cho là thủ lãnh của nhóm, nhưng với tôi thì có những lúc mà một thủ lãnh có thể làm điều tốt nhứt là để mỗi thành viên tự quyết định điều phải làm. Nhưng rõ ràng tôi cũng phải nói gì đó rồi.

"Mình nghĩ... mình nghĩ là có một điều gì khác nữa đang ẩn giấu trong ý tứ của người Ellimist khi ổng chọn tụi mình."

Mấy đứa kia đều nhìn tôi chằm chằm. Marco nheo mắt lại.

"Người Ellimist nói cái gì đó về chuyện bồ thấy tay Crayak này."

"Mình thấy hắn. Khi tên Yeerk đó chết trong đầu mình, mình đã thấy hắn. Và hắn cũng thấy mình nữa. Rồi kể từ đó... kể từ khi ấy mình toàn nằm mơ thôi."

Tự dưng cả đám lặng phắc.

Tôi ước gì mình đã giữ miệng đừng nói ra.

"Nghe này, mình... mấy bồ biết đó, mấy chuyện nằm mơ nghe có vẻ kỳ thiệt. Ai dám nói nó thiệt hay không? Nhưng mấy giấc mơ của mình thì có vẻ rất thiệt. Trong mấy giấc mơ đó mình thấy hắn. Gã Crayak đó đó." Tôi lắc mạnh đầu. "Mình biết chuyện này nghe có vẻ điên khùng."

"Ủa, Jake?" Marco nói. "Tụi mình đã lọt qua lằn ranh của sự điên khùng kể từ khi Elfangor gọi: 'Ê này, tụi nhóc, muốn biến thành động vật không hả?' rồi còn gì?"

Tôi mỉm cười. Đương nhiên đó không chính xác là câu Elfangor đã nói. "Mình chỉ cảm thấy là những giấc mơ đó không hoàn toàn chỉ là mơ thôi. Mình thấy hắn. Và hắn cũng nhìn mình. Và lần nào hắn cũng chỉ nói có hai từ."

"Là hai từ gì?" Cassie nhẹ nhàng níu tay tôi. "Hắn nói gì?"

"'Sắp rồi.' Hắn chỉ nói 'sắp rồi.'"

“Ui chao,” Marco hít hà. “Tui cảm thấy xương sống gai cả lên rồi nè.

"Vậy tất cả chuyện đó nói lên được điều gì hở?" Rachel hạch hỏi. "Cái gã Crayak đã không khoái tụi mình, vậy nếu tụi mình đi và so găng với đội tuyển của hắn thì sao? Lỡ thắng nữa thì sao? Thì gã khoái tụi mình hở? Mình không nghĩ vậy đâu nha."

<Đặt cược thêm,> Tobias nói.

Tôi gật đầu. Không đứa nào khác để ý cái đó.

<Người Ellimist và Crayak có sự kiện chỉnh để quan tâm rồi, ấy là: loài Iskoort sống hay chết? Nhưng có lẽ họ còn có thêm một hành động nào đó bên lề nữa. Tụi mình nè. Có lẽ đó là lý do ổng chọn tụi mình. Có lẽ còn có một cấp độ khác.>

"Cấp độ khác nào?" Rachel thắc mắc, tỏ ra hoang mang.

<Mình không biết,> Tobias thừa nhận. <Nhưng vấn đề là: Nó tùy thuộc vào việc gã Crayak đó chống lại người Ellimist. Dẫu sao thì tên Crayak này cũng đã có ý đồ trừng phạt Jake rồi. Chưa nói tới chuyện gã có hậu thuẫn cho bọn Yeerk không. Cũng chưa kể tới là tụi mình đã biết tụi Howler tệ tới cỡ nào. Người Ellimist sẽ hổng chọn tụi mình nếu ổng không nghĩ là tụi mình sẽ có cơ hội.>

Cassie gật đầu. Nhỏ theo. Vậy là hai phiếu thuận. Tôi nhìn Ax.

Ảnh nhoẻn nụ cười lạ lùng kiểu Andalite. <Nếu chúng ta có thể hạ bọn Yeerk…>

Vậy là ba người đồng ý. Tôi nhìn sang Rachel.

"Ồ, thôi nào, anh còn phải hỏi nữa chắc? Hổng có con quỷ vũ trụ Crayak nào dám đánh bại người anh họ của em đâu á," nhỏ nói, nở nụ cười rạng ngời như Người Mẫu trang bìa tạp chí.

Quay lại với Marco. Nó có vẻ đầy hoài nghi. Tôi đã thấu hiểu cần phải tin tưởng vào sự hoài nghi của Marco.

"Sao hở?" Tôi hỏi nó.

"Trước hết, tui khẳng định là *tui theo*," Marco nói. “Nhưng tui muốn làm sáng tỏ một điều: Người Ellimist hổng bắt ép tụi mình, ổng hỏi tụi mình, tuỳ tụi mình quyết định. Và có thể ổng đúng ở điểm là tụi mình có thể làm được chuyện này. Nhưng một phần lý do khiến tụi mình đồng ý là do Crayak lẵng nhẵng bám theo Jake. Và tay Crayak này cũng chơi cùng ván cờ lâu dài và kiên nhẫn như người Ellimist đang chơi vậy."

"Vậy bồ đang muốn ám chỉ điều gì hở?" Cassie hỏi.

"Tui đang nói là có lẽ gã Crayak cũng muốn tụi mình tham gia. Có lẽ gã cũng muốn tụi mình đồng ý. Và mấy bồ biết sao không? Rõ là gã hổng nghĩ là tụi mình thắng được rồi.”

“Vậy thì hãy bỏ phiếu,” Rachel đề nghị. “Mình sẽ đi!”

“Mình cũng đi,” Cassie tán thành.

Cuối cùng sáu trên sáu đều đồng ý đi.

“Đồng tâm nhất trí rồi nha.” Marco hớn hở nói.

Tôi lắc đầu. “Chưa đâu. Phải chờ xem Erek có tán thành vụ này không đã…”

“Đi,” một giọng nói nữa cất lên.

Ảnh đột ngột xuất hiện, đứng ngay giữa đám tụi tôi. Một cậu bé trông vẻ ngoài bình thường. Hay đó là điều mà bạn cho là như thế. ”Cậu bé” là một hình chiếu ba chiều. Bên trong hình chiếu đó là một người máy. Một người máy đã từng giúp xây dựng nên kim tự tháp Ai Cập, người đã tự tạo hàng trăm dạng hình chiếu người, mỗi hình người như thế làm ra vẻ già đi, rồi chết, và rồi lại tái xuất hiện dưới hình chiếu một người mới khác.

“Anh đã biết chuyện rồi phải không?” Tôi hỏi Erek. Đâu đó sâu thẳm trong trí não mình, tôi đã nhận ra là tôi bắt đầu quen với hiện tượng kỳ quái là người ta có thể đột ngột hiện ra từ không trung. Khi người Ellimist bắt đầu can dự vào, thì những thứ như thế trở nên hoàn toàn bình thường.

“Ừ, tôi biết chuyện rồi,” ảnh nói kèm theo cái gật đầu. Gương mặt ảnh nghiêm nghị, môi mím chặt lại. Tôi cảm thấy bên trong khối người máy không biết bạo lực là gì ấy đang ùn réo một cơn giận dữ dội.

“Người Ellimist đã cho tôi biết,” Erek xác nhận. “Nếu các bạn chấp nhận, tôi sẽ đi. Tôi… tôi cần phải đi.”

“Nhưng anh không thể đánh nhau mà,” Rachel nói huych toẹt. “Không phải là phỉ báng, nhưng tôi thà rủ Jara Hamee hay một người Hork-Bajir tự do nào đó còn hơn. Tụi tôi cần sức chiến đấu… “

“Phải, nhưng chỉ thế thôi chưa đủ.” Erek lắc đầu. “Các bạn không thể đánh bại tụi Howler trong cuộc chiến giáp lá cà được đâu. Chúng quá lợi hại và dễ sợ. Các bạn phải cần nhiều hơn phép biến hình. Các bạn cần phải suy nghĩ và hiểu rõ chúng. Trong khi tôi biết rõ người Howler…”

Lý lẽ của Erek khiến Rachel ngẫn tò te. "Cũng có lý."

＜Các bạn lựa chọn xong chưa?＞ Một giọng sấm vang lên.

Tôi thở dài. “Ừm, nhưng ông phải cho tụi tôi thư thả vài ngày đề…”

PHỤT!

＜Những người lạ! Người lạ! Hãy bán cho ta ký ức của các ngươi! Hãy bán chúng cho ta, ta van xin các ngươi đó…＞

Tôi đang nhìn trân trân vào một gương mặt xấu xí, tệ hại đến nỗi bà mẹ sinh ra nó chắc cũng không thương nổi.

“Howler?” Tôi run run hỏi.

＜Không, đó là Iskoort＞ người Ellimist trả lời ＜GIA ĐÌNH các bẠn tuyỆt đỐi không đƯỢc biẾt các bẠn đã ra đi. Nhưng nẾu các bẠn hy sinh…＞

Ông ta bỏ lửng câu nói ở đó. Ông không cần giải thích thêm.

“Khi nào thì cuộc đấu bắt đầu?” Tôi gào lên, cố tránh nhìn gương

mặt Iskoort đang dí sát vào mặt mình.

NƠ ĐÃ BẮT ĐẦU RỒI.

CHƯƠNG 5

"Ai phát minh ra nơi này thế nhỉ, Bác sỹ Seuss[5] chắc?" Marco hỏi.

Tụi tôi đang lơ lửng giữa trời, cách mặt đất của Iskoort nhiều dặm, trên một cái sàn không hề có thanh vịn, không hề có khung che hay dấu hiệu cảnh báo nào. Chỉ là một mặt phẳng ngừng lại đột ngột giữa trời.

Bên dưới tụi tôi là một cấu trúc vặn vẹo, nghiêng ngả, được dựng trên những tia chống đỡ khổng lồ. Sàn nhà, tôi đoán thế, tất cả đều dính nhau đó đây, cột chống chọc lên chỗ nọ chỗ kia. Ở bên trên tụi tôi cũng tương tự như thế. Rất nhiều tầng lầu đồ sộ vươn cao ngút ngàn, không chừng chạm tới tận mặt trăng - nếu như hành tinh Iskoort này cũng có mặt trăng.

Toàn bộ cấu trúc Tháp được xây bằng bê-tông khối, gạch, hay những mảng vật liệu màu sắc lòe loẹt, hệt những mảnh ghép hình khổng lồ của trò chơi Lego được sắp xếp ngẫu hứng, cùng với những vật chêm to cỡ những tòa cao ốc, tất cả tạo thành một ngọn tháp cao cả trăm dặm, với những tầng lầu cao thấp lộn xộn: cách nhau một mét rưỡi, hoặc một trăm năm mươi mét, thậm chí cả năm dặm…

Tôi vội nhảy lùi lại khỏi gờ mặt phẳng, cảm thấy bao tử mình lộn ngược và tim muốn ngừng đập. Hồi nãy tôi đã phải đẩy đám người Iskoort đặc nghẹt ra để được an toàn, cố đừng để xảy chân mà sa vào cú rơi bất tận kéo dài nhiều tiếng đồng hồ.

"Lùi lại!" Tôi xua.

Nhưng bây giờ cả đàn Iskoort đang ầm ào tiến về phía tụi tôi như vũ bão. Từ cơ hoành trong bụng chúng phát ra những tiếng rú the thé và những giọng truyền ý nghĩ oang oác. Chúng hớn hở và nhiệt tình xô đẩy tụi tôi ra phía gờ cạnh.

"Rachel!" Cassie la thất thanh.

Tôi quay phắt sang trái. Rachel đang chới với, chỉ còn dính lại mỗi hai gót chân nhún nhảy trên gờ mặt phẳng.

"Không!" Tôi thét rầm khi nhỏ hết giữ thăng bằng nổi nữa và rơi nhào xuống.

Tôi chỉ kịp thấy một thoáng chuyển động lờ mờ. Khi cái khối lù mù ấy ngừng lại thì hóa ra là Erek - bàn tay ảnh chìa ra đỡ lấy Rachel, cứ như nhỏ nhẹ hều bằng cục kẹo vậy.

Erek đặt Rachel trở lại sàn.

"Erek à, tôi đã nói với anh rằng lúc nào tôi cũng muốn có anh đi cùng trong suốt phi vụ này chưa nhỉ?" Rachel nói mà giọng thì run rẩy.

"Lùi lại, đồ khùng!" Rachel hét đám Iskoort lâu nhâu, đang không ngớt rú rít inh ỏi.

<Ta sẽ mua ký ức của các bạn!>

<Hãy tới thăm quán trọ tuyệt vời của tôi!>

<Đưa tôi quần áo các bạn và tôi sẽ trả bằng thẻ tín dụng!>

<Ê! Hãy ăn những âu trùng này! Hãy để chúng ập và tụi tôi sẽ chia tiền lời cho hậu duệ của các bạn!>

<Các bạn bốc mùi thúi quá! Hãy để tôi chà rửa các bạn!>

Một tên thì thào với riêng Ax: *<Hãy gia nhập hội của ta và bọn ta sẽ bán bộ lông của mi như là thuốc độc gachak.>*

"Gì thế này?" Marco la bài hãi. "Hành tinh của những tiểu thương hả? Lùi lại! Tất cả mấy người, lùi lại!"

"Ui trời, mình nghĩ rất nhiều thương gia của khu Nordstrom đang có mặt ở đây. Sao thấy bịnh quá trời! Để mình lo vụ này cho. Mình biết cách tống khứ đám gian thương bố láo này," Rachel nói, đoạn len lên phía trước, đứng hai tay chống nạnh, nhỏ hất hàm hỏi. "Tụi tôi tới đây để dùng toa-lét. Mấy người vui lòng chỉ cho tôi nhà vệ sinh của các quý bà nằm ở đâu?"

Đám Iskoort trố mắt lên, trao tráo nhìn bọn tôi. Vài tên tự động bỏ đi một nước, vài tên ngoan cố nhìn bọn tôi đến cùng, xem tụi tôi có hạ cố tham gia thương vụ nào hay không.

Tôi nhìn Cassie và cả hai tụi tôi cùng thở hắt ra.

"Sao?" Nhỏ hỏi. "Tụi mình làm gì bây giờ? Cứ đứng ì ra đây đợi bọn Howler đến đánh đòn sao?"

Tôi dòm láo liên ra xung quanh, ráng bao quát hết cái nơi quái gở này. Thật chẳng thể hiểu nổi cấu trúc của nó. Tầng lầu tụi tôi đang đứng chỉ có mỗi một phòng, cách lầu trên ít nhất là ba chục mét. Trên sàn rải rác những cụm nhà nhỏ, trông như những căn lều tuyết của người Eskimo. Cái thì màu vàng, cái thì màu trắng, rồi xanh da trời và đỏ. Vài cái dính chùm nhum lại thành nhiều lớp. Có cái đứng một mình.

Đám Iskoort nhộn nhịp vào ra những khu lều tuyết, hoặc đi lên đi xuống những bậc thang cong quẹo nối các tầng lầu với nhau. Trông họ có vẻ tất bật, ai cũng vội vội vàng vàng.

Người Iskoort có cái đầu như đầu kên kên, giương vẩu ra trước trên chiếc cổ ngắng, trổ ra khỏi đôi vai hình ovan, bèn bẹt. Từ hai bên vai thòng xuống hai cánh tay, mỗi cánh tay có ba đốt, kết thúc bằng một bàn tay có một ngón dài lêu nghêu như xúc tu và hai móng vuốt nhỏ cong khoằm, sắc lẻm.

Họ bước đi mà như bò giật lùi trên đầu gối. Chẳng qua vì hai cẳng chân ú na ú nu dài cả sáu bảy tấc cứ doe bắp chân về trước, tạo thành cái đầu gối đụng sát sạt mặt đất, trông y hệt như họ đang quỳ mà đi. Cuối cẳng chân là bàn chân có một ngón dài quắp quặp và hai móng vuốt lòi ra hai bên miếng đệm dày.

Phần thân giữa của họ không mặc quần áo, nhúm nhíu xếp nếp như một chiếc đàn phong cầm[6] làm từ những đụn thịt và động mạch

màu hồng. Nó nhúc nhích, phập phồng mỗi khi giọng truyền ý nghĩ eo éo, kèn kẹt của người Iskoort cất lên.

"Phim *Bà Giữ Trẻ*," Cassie bình luận.

"Gì cơ?"

"Âm thanh đó đó. Nghe giống giọng Fran Drescher, người lồng tiếng trong phim *Bà Giữ Trẻ*. Mình không có ý chê bai bà ấy đâu nha."

<Mình không nghĩ là Fran có khả năng lang thang ở đây để mà nghe lỏm bồ đang nói xấu bả đâu,> Tobias nói thẳng tuột.

Phải công nhận là gương mặt Iskoort không có một nét nào khả đi coi được. Đó là một hình tam giác có đỉnh nhọn ở phía trên, không còn chừa chỗ cho mắt cư ngụ. Thế nên, đôi mắt hồng hồng như mắt thỏ đành phải tá túc trên những cái vòi ngắn ngủn. Người Iskoort có miệng nhưng lại không dùng vào việc giao tiếp. Cái miệng đó gần như đóng im ỉm, chỉ chốc chốc mới mở ra để hớp không khí, và để lộ cái lưỡi mỏng lét màu xanh da trời và những cái răng nhỏ li ti cũng màu xanh.

Rachel nói, "Bồ biết là có vài người mà khi bồ mới gặp á, ngay tức khắc luôn, trước cả khi họ nói bất cứ câu gì, trước cả khi bồ có bất cứ ý tưởng là họ như thế nào, bồ đã hổng thích họ một chút xíu nào hết không? Ý mình là mới thoạt nhìn đã không chịu nổi rồi ỉ? Và hổng phải là do họ xấu xí hay là gì đâu nha, mà chỉ là có cái gì đó ở nơi họ khiến bồ muốn tránh xa?"

"Không biết," Cassie đáp. "Ít nhứt thì trước giờ mình không hề biết. Nhưng giờ thì thấy rồi."

Lại một bầy Iskoort khác ồ ạt bâu lấy tụi tôi, đầu bổ chửng về phía trước, mắt trố lên thô lố.

<*Thứ lỗi cho chúng tôi, hỡi những người lạ! Hôm nay chúng tôi không biết là có người lạ ngoài vũ trụ tới. Chào mừng quý vị đến Thành Phố Sắc Đẹp! Các bạn có cần một hướng dẫn viên? Các bạn có muốn bán ký ức của mình hay bất cứ bộ phận cơ thể nào không cần thiết?*> Tên cầm đầu đám Iskoort lên tiếng.

Cơ hoành của gã ta rung lên bần bật khi phát giọng truyền, những âm thanh èo ẹo, thấp chủm rồi lại rít lên như một cái túi được thổi vào quá nhiều gió.

Tôi thở dài, suýt nữa thì bảo Rachel biến thành gấu xám để đuổi quách bọn họ đi cho rồi. Nhưng Cassie bảo. “Nè mấy bồ, nếu họ nghiêm chỉnh về vụ hướng dẫn viên thì…”

“Ờ há, bồ nói đúng,” tôi nói nhưng không nhiệt tình lắm. “Ừ… này, tụi tôi cần một hướng dẫn viên dẫn đi loanh quanh… Hãy chỉ cho tụi tôi biết cần phải ở đâu.”

<*Thế các bạn thanh toán bằng cái gì?*> Tên Iskoort đòi hỏi, với một giọng háo hức không hề che giấu.

“À… tụi tôi không… mang theo tiền,” tôi nói.

<*Tôi sẽ là nhà hướng dẫn xuất sắc cho các bạn, loài âu trùng à! Đổi*

lại, tôi sẽ lấy tóc của cô ta.>

Tên Iskoort chỉ một ngón tay như cái vòi vào Rachel - chính xác hơn là vào mái tóc vàng óng ả của nhỏ.

CHƯƠNG 6

Cuộc thương lượng diễn ra thật gay go.

Tên Iskoort một hai đòi cạo đầu Rachel. Đáp lại, Rachel từ tốn dọa rằng trước khi điều đó xảy ra nhỏ sẽ ngắt đầu hắn đem làm banh đá.

Cuối cùng, Rachel phải chịu mất một tấc rưỡi mái tóc vàng óng ả, chỉ còn dưới tai nhỏ một chút.

"Trông xinh xắn ra phết," Cassie nhận xét.

"Đó là mái tóc của mấy con nhỏ chỉ dám mua quần áo ở tiệm L.L.Bean xoàng xĩnh," Rachel làu bàu.

Thật ra thì nhỏ xinh thật chứ chả đùa, bởi vì chỉnh Erek đã cắt tóc cho nhỏ. "Tôi đã từng cắt tóc cho Catherine vĩ đại," ảnh giải thích, có vẻ lấy làm tiếc - cứ như việc ảnh còn sống sót kể từ thời Moses[7] đi lang thang trong sa mạc là tội lỗi lắm.

Đổi lại tụi tôi có một hướng dẫn viên. Tên đầy đủ của gã là Guide, con của Người Bán Da, anh trai của Người Bán Sỉ Ký Ức.

Guide là một Iskoort trẻ tuổi, nhưng điều đó không khiến gã ta ít gây ra bực mình hơn. Hành động đầu tiên gã làm là cố thỏa thuận thêm bằng cách gạ Ax biếu cho gã cái chân sau và một nửa chiếc đuôi.

Ax nói không cái rụp.

Marco xuống giọng, "Anh biết gì không hở? Anh cứ dắt tụi tôi đi quanh đi, Guide, rồi Ax sẽ cho anh cái chân sau và nửa cái đuôi của ảnh đó."

Dĩ nhiên Guide hiểu rõ hàm ý đe dọa trong đó nên gã cũng trở nên dễ tính hơn trong các vụ mặc cả về sau. Cách vài giờ (chứ không phải liên tục) gã mới đòi ký ức, quần áo, tóc tai vớ vẩn và vài bộ phận cơ thể lặt vặt của tụi tôi.

"Nè, Guide, anh đã bao giờ nhìn thấy người lạ ngoài-thế-giới chưa?" Tôi hỏi.

<Người lạ ngoài-thế-giới ư? Dĩ nhiên! Thành Phố Sắc Đẹp là ngôi nhà tạm thời cho rất, rất nhiều người lạ ngoài-thế-giới.>

"Chắc là họ bị níu kéo bởi vẻ quyến rũ của cư dân nơi này hả?" Cassie nói kháy.

Tôi bật cười. Cứ tưởng Cassie bao dung có thể yêu mến bất cứ ai chứ… nhưng ai dè, rõ ràng là cả nhỏ cũng có giới hạn.

<Tụi tôi muốn tìm thành viên của một loài có tên là Howler,> Tobias nói.

Lồng ngực của Guide bỗng hú lên tiếng tru trầm trầm. Cái miệng gã trễ xệ xuống. *<Cái loài này lạ hoắc đối với tôi.>*

Tôi gật đầu và nhìn xuống sàn nhà đỏ hoét dưới chân mình. "Đừng có nói láo tụi tôi, Guide. Đã bao giờ anh gặp người Andalite chưa?"

Guide đưa mắt lấm lét nhìn Ax rồi đáp *<Chưa.>*

"Ồ, Andalite là loài có khả năng thần giao cách cảm. Họ có thể nhìn thấu gan ruột, tim óc anh và biết anh có nói dối hay không. Nếu anh mà xạo sự thì họ sẽ cho nổ tung đầu anh ra ngay."

Không ai bật cười. Mặc dù Marco ráng kiềm chế hết sức.

*<*Giờ Ax thành Vulcan[8] rồi hở?*>* Tobias hỏi tôi bằng giọng truyền riêng.

Tiếng rít của Guide rú lên rồi lại xẹp xuống. Chắc chắn nó phải mang một ý nghĩa nào đó, nhưng tôi không biết. Rồi gã bảo, *<Howler? Phải mi muốn hỏi Howler? Ừm, quanh đây có một, hai tên Howler.>*

"Chính xác là bảy," tôi nhấn mạnh, "Chúng ở đâu? Và anh có biết vì sao chúng ở đây không?"

<Họ đến để giao thương như bao loài khác đến thăm viếng thế giới của tụi tôi. Họ bán ký ức để đổi lấy muối bora. Ký ức của Hower rất có giá trị.>

"Cái món hàng ký ức là cái gì vậy?" Cassie tọc mạch hỏi. "Những anh chàng này cứ luôn miệng đòi mua ký ức. Điều đó nghĩa là sao?"

Guide có vẻ ngạc nhiên. *<Mi chưa bao giờ xem trình diễn ký ức à? Nếu vậy thì đó sẽ là trạm dừng chân đầu tiên của chúng ta. Đó là một trò giải trí thú vị nhất!>*

"À thì ra ở đây các anh có cả trung tâm Super Bowl nữa cơ đấy." Marco bảo.

"Chúng tôi luôn nghi ngờ rằng Howler có *ký ức tập thể*," Erek bật nói làm tôi sững sờ. Nãy giờ ảnh cứ nín lặng, đến nỗi làm tôi đã quên mất là có ảnh đi cùng. "Tụi Howler có thể lưu giữ và truyền ký ức từ thế hệ này sang thế hệ khác."

*<*Đúng, đúng.*>* Guide rối rít xác nhận. *<Chính vì thế mà họ luôn đặt giá rất cao. Ký ức của họ kéo dài rất lâu và rất rõ ràng.>*

Tôi cảm thấy chán chường. Cho đến bây giờ, tụi tôi vẫn chưa biết được chút gì về hành tinh này cả. Có thể tụi Howler đang theo dõi tụi tôi và đột kích bất cứ lúc nào.

"Guide, anh đã xem ký ức của Howler lần nào chưa?" Cassie hỏi.

Gã cười hềnh hệch. *<Tôi là Thương Nhân, một thành viên danh dự của Bộ Thương Mại. Tôi chẳng quan tâm đến bạo lực hay cảnh tàn sát. Chỉ có thành viên của Bộ Tội Phạm và Bộ Gây Chiến mới mua ký ức của Howler.>*

Tôi bắt đầu cảm thấy lo lắng, cảm giác bồn chồn thường gặp như thể tôi bị lỡ không kịp làm một việc gì đó rất quan trọng. Tôi cảm thấy tụi tôi đang mất thì giờ trò chuyện với tay Iskoort này.

"Tụi mình không tới đây để viết bài luận về Iskoort, tụi mình đến đây để vặn cổ bảy tên Howler, xong xuôi tụi mình sẽ về nhà." Tôi nói với vẻ cộc cằn, thô lỗ không ngờ.

Cassie có vẻ hơi bị tổn thương. Nhưng nhỏ nói bằng giọng rất bình

tĩnh. "Theo mình nghĩ, nếu tụi mình phải đánh trận, tụi mình sẽ trên cơ hơn nếu biết tụi mình đang ở đâu và chuyện gì đang diễn ra."

Tất nhiên là nhỏ nói đúng. Nhưng nỗi bực tức khiến tôi không chịu thừa nhận điều đó. "Tụi mình cần một nơi làm căn cứ đóng quân để triển khai lực lượng, chứ không thể cứ đứng lấp ló mãi giữa trời như thế này"

<Thế thì đi theo tôi!> Guide hét. *<Tôi biết một nơi thích hợp.>*

Gã phóng vù đi, di chuyển theo kiểu giật lùi quái gở, suốt dọc đường cứ rúc lên ồ ồ. Thế nhưng, thật đáng ngạc nhiên, gã lại tiến lên phía trước nhanh thoăn thoắt.

Tụi tôi lục tục kéo tới một tầng lầu mới, phần lớn màu xanh đậm, không hề có những túp lều nhỏ, mà chỉ có một cánh đồng bát ngát những ống xy-lanh hình trụ cao sáu tấc.

<Đây là kho tích trữ năng lượng,> Guide giải thích và dẫn tụi tôi đi xuống một cầu thang khác, dài hơn nhiều (nếu tính từ đỉnh xuống sàn nhà vàng xỉn bên dưới có lẽ phải dài nửa dặm). Tụi tôi phải ráng giữ đội hình ở giữa lối, chỉ có Tobias là thoải mái sải cánh bay xung quanh hoặc bên dưới các bậc thang.

Tôi đoán Erek cũng cảm thấy an toàn. Thiệt khó hình dung ra người máy mà bước lỡ trớn. Tầng lầu màu vàng mù tạt này đầy kịt Iskoort đang đủng đỉnh di chuyển dọc theo những đại lộ hẹp giữa những tòa nhà để trống hẳn mặt trước. Thiệt dễ dàng nhận ra tầng này dùng để làm gì.

"Đây là siêu thị!" Rachel phấn khích la lên. "Kiểu chợ trời phương Đông."

<Phải, đây là khu chợ tầng thứ bảy mươi tám,> Guide xác nhận. *<Chúng ta phải mau mau đi khỏi đây.>*

"Cái gì? Không mua sắm gì à?" Rachel hỏi.

Vừa xuống tới sàn, tụi tôi lập tức bị một đám Iskoort vây kín. Chúng xúm lại, xô đẩy, giằng xé, la hét liu lo - tất cả đều sốt sắng mua bất cứ thứ gì tụi tôi có, và nóng lòng muốn bán bất kỳ thứ gì tụi tôi không có.

"Hèn chi mà gã giục bọn mình đi nhanh nhanh khỏi đây," tôi lẩm bẩm.

<Cái gì? Không, không phải vì những Thương Nhân đáng kính đó. Mà vì khu chợ này là nơi tụ tập ưa thích nhất của những thành viên Bộ Gây Chiến.>

Tôi có ba giây để suy nghĩ về *phần đầu lời giải thích của Guide* trước khi bị một cái gì đó xô mạnh xuống sàn.

CHƯƠNG 7

Tôi ngã ngửa, bị một khối nặng chẹn lên ngực. Một cái đầu xương xẩu với những cái sừng tròn trùng trục nhú ra nơi đỉnh đang dí sát vào mặt tôi.

"Howler!" Tôi hết hồn thét và giãy giụa cố lách ra, nhưng con quái vật đầu xương nhất quyết không chịu buông. Nó bổ cái đầu của nó vào tôi. Nhanh như cắt, tôi ngoắc đầu mình oặt sang bên né. Lỡ đà, đám sừng cùn đập cái cụp xuống sàn.

Tôi thực hiện một việc mà rất hiếm khi tôi làm, cho dù số trận chiến tôi tham dự nhiều hơn cả những gì tôi nhớ nổi: Tôi dang nắm đấm ra thụi một quả ngay giữa cái miệng đang ngáp ngáp, khiến tên Howler bật ngửa ra sau. Lập tức tôi co cẳng lên, tì sát vào ngực và búng mạnh ra.

Bụp!

Tôi đạp ngay giữa bụng tên Howler. Hắn bổ ngửa ra, mất thăng bằng. Không chậm trễ, tôi vùng đứng dậy liền.

Tất cả đám bạn tôi đều lâm trận ngay không kịp biến hình. Tobias đang cố rỉa đôi mắt cuống cụt lủn của một gã Howler. Ax đang quất đuôi, cố phát quang một cánh tay đang quấn cổ Cassie.

Rachel đá một đá vào chỗ hiểm của tên Howler khác. Một gã Howler đang cố vượt qua Erek, tuyệt vọng bổ đầu vào người ảnh trong khi ảnh chỉ việc đứng im.

Rachel đã biến hình thành gấu xám được một nửa và đang gầm gừ rống bằng cái giọng phần lớn vẫn là người.

Có cái gì đó không ổn rồi. Không ổn chút nào. Dù không biến hình mà tụi tôi vẫn dư sức đánh bại lũ này. Erek lại tỏ ra quá điềm tĩnh. Còn tôi lại vừa mới đạp được một cú nữa vào giữa bụng một gã Howler. Nhưng… hắn rống lên tiếng rống của Iskoort.

"Erek! Đây có phải là tụi Howler không?"

"Không, đương nhiên là không." Ảnh nói tỉnh queo.

Những kẻ đánh lén tụi tôi cum cúp rút lui. Có năm đứa cả thảy. Một tên chán nản dòm cánh tay cụt ngủn của mình. Bốn tên kia há hốc miệng nhìn tụi tôi và rên rỉ.

Chúng là Iskoort. Hồng giống Guide, đúng hơn là hồng hoàn toàn giống. Cơ thể thì có vẻ giống giống nhưng đầu và tay thì khác. Tụi này có cái đầu khá bự ở trên đỉnh, với hai mấu sừng tùm hum. Tay chúng cứng cáp hơn, và hai móng vuốt bự hơn cái xúc tu. Cẳng chân dẻo quẹo, không dẹp nhép, giúp chúng di chuyển lẹ làng hơn, thành bước đàng hoàng chứ không phải bò.

<*Đây là những Iskoort của Bộ Gây Chiến,*> Guide nói, y như đang giới thiệu đám học sinh từ trường khác đến. <*Chính vì thế mà tôi bảo*

các anh mau mau lên. Họ không thích người lạ ngoài-thế-giới.>

<Họ sẽ càng ít thích tụi tôi hơn nếu họ còn gây hấn nữa…> Rachel gầm ghè.

“Mau ra khỏi đây thôi.” Tôi nói. “Rachel! Cứ giữ hình biến gấu xám. Ax, sẵn sàng nha. Vậy là đủ khống chế lũ này rồi…”

Tụi tôi còn bị tấn công thêm hai lần nữa bởi hai băng Iskoort khác nhau của Bộ Gây Chiến trước khi tụi tôi tới được cầu thang kế tiếp. Xử tụi này cũng khá đơn giản, nhưng tôi cũng phải chịu vài vết thâm tím mình mẩy. Và khi cả đám an toàn thoát ra khỏi khu chợ, Rachel thốt lên những ý nghĩ bực bội mà nguyên đám tụi tôi, đứa nào cũng bắt đầu cảm thấy.

"Ai trả lời dùm tui cái nào: Chính xác là tại sao người Ellimist muốn cứu mấy tay này chớ? Tui bắt đầu thấy có khi Crayak mới có lý rồi đó."

Tụi tôi đi thẳng xuống cầu thang, cuối cùng đã bắt đầu cười cợt về chuyện đấu với mấy tay Iskoort của Bộ Gây Chiến, cảm thấy hoàn toàn thoải mái và thậm chí còn hơi lên mặt vì đã đánh bại dễ dàng đám những tay sừng sỏ địa phương.

Cầu thang kế tiếp rộng hơn, vẫn không có tay vịn, nhưng tụi tôi đã quen rồi. Nó đủ rộng để lưu thông hai chiều lên xuống. Đi ngang qua tụi tôi là vài tay Iskoort, nhiều tay giống Guide, nhưng những tay khác trông có phần hơi khác.

Lại thêm một tầng lầu nữa, dài xuống khoảng sáu mươi thước. Guide đi khuất đằng trước. Tôi thì đang cười với vài trò hề của Marco.

“Howler!” Erek cấp báo.

"À, phải rồi," Marco nói. Nhưng nó quay ra nhìn. Và tôi cũng nhìn theo.

"Erek," Tôi hỏi, cố gắng hết sức bình tĩnh, "anh giỡn chơi hả?"

Gương mặt hình chiếu của ảnh bỗng trở nên trắng bệch. Tôi tự hỏi cảm xúc hình chiếu đã tự động bật lên mạnh tới cỡ nào sau ngần ấy thời gian ảnh đóng giả con người.

"Tôi không đùa đâu, Jake," ảnh nói. "Đó là một tên Howler."

CHƯƠNG 8

Gã Howler đang phăm phăm leo lên cầu thang. Tụi tôi thì đang đi xuống. Cả đám khựng lại.

Tên Howler vẫn đi lên. Hắn không quá to lớn. Nhỏ hơn một người Hork-Bajir. Bự con cỡ một đàn ông vạm vỡ. Đôi chân vòng kiềng làm tướng đi của hắn lúc lắc, liêu xiêu như hề. Hắn có hai tay, dài hơn đôi chân hắn. Bàn tay hắn na ná như bàn tay người nhưng lại có thêm một ngón cái lỏi chỏi. Quái dị nhất là từ mỗi cổ tay lại chìa ra một bàn tay thứ hai - một dạng kẹp gắp với bốn móng thép cong quèo, có thể hạ xuống bao trọn lấy lưng bàn tay kia hoặc giương tủa ra ngoài.

Thân trên của nó cứ như được gắn ổ bi, cho phép cơ thể quay tròn đủ mọi hướng và giữ cho các móng vuốt luôn ở tư thế sẵn sàng lâm chiến.

Cái được gọi là đầu thật ra giống một đống thịt nhùng nhằng, đen đủi, da lùi xùi như bị nóng chảy. Nói chung, gã Howler nhìn hệt một quái vật được nhào nặn từ nham thạch nguội. Bên dưới lớp da xếp nếp nứt nẻ màu đen của hắn là từng đường chỉ màu đỏ tươi. Trên khuôn mặt đó là đôi mắt xanh đẹp đến bất ngờ. Màu xanh ngọc lục bảo, như nó thường được gọi thế. Toàn bộ con mắt đều màu xanh dương, còn con ngươi thì màu xanh mắt mèo lợt hơn.

Tên Howler có vẻ thờ ơ với tụi tôi. Không quan tâm. Chẳng để ý gì.

Quanh thân mình gã quấn mấy vòng dây nịt lỏng lẻo, mỗi vòng dường như là một loại vũ khí riêng biệt. Có cả tia Nghiệt, cái gì đó trông giống súng tự động, dao, boomerang[9] kim loại và một khẩu súng nạp đầy phi tiêu.

Một kho vũ khí di động đang lù lù tiến lên.

Tôi ngoái lại nhìn Erek đang ở trên tôi một bậc thang. Gương mặt ảnh đang dao động. Hết mờ lại tỏ. Không biểu hiện cảm xúc gì mà chỉ đơn giản là mất tự chủ. Người máy bên dưới hình chiếu vẫn tiếp tục liếc ra.

Đôi mắt xanh vô tri của tên Howler bấu chặt vào Erek.

"Erek, bình tĩnh nào," Tôi nói, ráng tỏ ra bình thản.

Ảnh rùng mình ráng kiềm chế và hình chiếu lại ổn định nhưng tên Howler tiếp tục dõi theo ảnh.

“Sáu chọi một, anh Jake!” Rachel la. “Tụi mình hổng còn cơ hội nào tốt hơn đâu.”

Tôi cảm thấy bao tử mình thắt lại. Hai bên cầu thang đều có thể xảy chân trượt té như chơi. Ai mà biết bên dưới có những gì. Đây chẳng phải là nơi để đánh nhau, nhưng Rachel đúng: đã đến lúc rồi.

“Biến hình,” tôi hạ lệnh. “Ax, dẫn đầu. Tobias bay cao lên. Guide, lùi lại. Erek, dẹp qua một bên.”

Nghe có vẻ gay gắt hơn là chủ định của tôi. Nhưng trái tim tôi đang đập như trống trận và tôi đang cảm thấy, cảm thấy mồ hôi đang túa ra ròng ròng trên lưng. Vụ việc xảy ra quá sớm. Tụi tôi đều chưa sẵn sàng. Cả đám đều đang mệt vì mấy vụ xô xát với tụi Iskoort Bộ Gây Chiến.

Nhưng hầu như tôi đang thấy những bức tranh trong đầu tôi. Con mắt. Gã Crayak. Hình ảnh từ giấc mơ của tôi. Tôi gần như có thể thấy hắn đang cười. Chỉ như là một ảo ảnh của trí tưởng tượng của tôi, nhưng có vẻ rất thực.

Sáu chọi một. Sẽ không thể có cơ hội nào tốt hơn.

Tôi bắt đầu biến hình, gọi ADN của con cọp đang bơi lội trong máu tôi. *Con cọp sẽ bự con hơn tên Howler đó. Cả sáu đứa tụi tôi trong lốt hình biên có thể đương đầu với tất cứ thứ gì,* tôi tự nhủ. *Tụi tôi có thể chọi lại bất cứ thứ gì.*

Đôi mắt màu xanh lè có tròng tối quầng của gã Howler híp rịp lại khi thấy tụi tôi dàn đội hình. Trên gương mặt hắc ín của gã nổi rõ sự ghen tị. Vâng, gã mê mẩn thuật biến hình - mê đến mức thành ra ghen tị.

Tôi cảm thấy quy trình biến hình bắt đầu rục rịch trong cơ thể mình. Bộ lông cọp cam vằn đen xổ ra từ bàn tay và cánh tay tôi. Chẳng kịp cởi bỏ quần áo ra nên tụi tôi đành chịu để chúng rách toác hoác. Màu cam của bộ lông lan rộng ra khắp cơ thể tôi. Những ngón tay của tôi phồng lên, da lòng bàn tay trở nên sậm màu, mu bàn tay thì có lông cam vằn trắng. Những móng vuốt cọp có thể cào toạc cửa xe hơi mọc ra, thay thế cho những móng tay loài người vô dụng của tôi. Tôi nghe thấy các cơ quan nội tạng của mình nâng lên, nhộn nhạo, thay đổi vị trí để phù hợp với cơ thể cọp. Cái đuôi dài lòi ra khỏi mấu xương cùng và ngay lập tức quật đen đét tới lui, biểu lộ sự kích động dữ dội.

Tôi đổ ập xuống trên bốn chân, đầu chúc xuống thấp hơn thân sau. Răng tôi to ra, lấp đầy miệng, rồi lại vổ ra như răng mèo. Cái miệng cọp của tôi thành hình, mặt chìa ra những sợi ria nhạy cảm. Mắt tôi, được cấu tạo để nhìn xuyên qua màn đêm như thể giữa ban ngày. Mũi tôi, nhạy bắt mùi với bất kỳ sinh vật sống nào. Tai tôi, vểnh lên trước, rung lên hết sức tập trung.

Tên Howler giờ đây trông hổng có vẻ gì là đáng sợ lắm. Con cọp hổng thấy lo lắng. Con cọp biết rõ nó là sinh vật nhanh nhứt, đáng sợ nhứt trong rừng già. Con cọp hổng ngán cái sinh vật có mùi lạ kia.

Ax đang đứng trước tôi, vổng đuôi lên sẵn sàng ứng chiến, hai mắt chỉnh ngó phía trước, cặp mắt cuống ngả ra sau dòm chừng tụi tôi. Rachel đã biến hình thành gấu xám. Một khối khổng lồ bờm xờm xám với sức mạnh có thể nhổ bật cả gốc cây. Marco biến thành khỉ đột, ngúc ngoắc cánh tay tới lui như đang đứng chờ xe buýt ở góc đường. Cassie biến thành sói. Bộ lông dày như áo giáp đằng sau cổ dựng

đứng lên. Nhỏ dùn mình, nhe hàm răng bóng loáng, ướt rượt.

Tụi tôi gồm hơn cả tấn cơ bắp cùng với móng vuốt và răng, tất cả đều được điều khiển bởi trí thông minh của con người, có khả năng khơi lên những bản năng hoang dã nhất của loài thú.

Đối mặt với tụi tôi, chỉ là một sinh vật lạ đơn độc, tầm vóc cỡ một người lớn.

Tôi chợt nhận ra Erek đang lẩm bẩm cái gì đó. Mải quan sát tên Howler, tôi không để ý ảnh đã nói cả mấy giây rồi.

"… sẽ làm tê liệt và làm đông cứng ý thức… Nếu nó lại gần nó sẽ phập những răng kim cắm vào quai hàm trên quai hàm dưới…"

<Erek, anh nói gì mà như gây mê vậy?> Tôi ngắt ngang.

"Đó là lý do vì sao chúng được gọi là Howler[10], Jake. Tiếng tru dội óc. Sẵn sàng…"

Bàn tay tên Howler động đậy, sờ soạng tìm vũ khí.

CHƯƠNG 9

“Hhhrroooowwwrr!” Tôi gầm lên, tiếng gầm có thể làm cho những kẻ dũng cảm cũng phải gục xuống run rẩy. Tôi dùn người chuẩn bị làm một cú phóng. Nhưng Ax nhanh hơn. Đuôi ảnh cong lên, phập cái vụt.

Một bàn tay Howler rớt oạch xuống, kéo theo tiếng vũ khí lăn lốc cốc xuống các bậc thang. Nhưng gớm quá: trước khi vũ khí ngừng lăn thì bàn tay Howler đã mọc trở lại.

<Tấn công!> Tôi thét và lao vọt tới.

Ax quật đuôi lần nữa, lẹ không kịp thấy.

Tôi gầm lên một lần nữa, một thứ âm thanh chưa bao giờ được vang lên ở thế giới Iskoort này. Những đứa khác tràn lên ngay phía sau tôi. Cả đám tụi tôi hùng hục lao xuống.

“Khè-è-è-è-è-è-è!” Tên Howler đáp trả.

Khiếp đảm! Tiếng cọp gầm của tôi mà đem so với tiếng “khè” của gã Howler thì khác nào tiếng mèo con nghêu ngao.

“Khè-è-è-è-è-è-è!”

Tiếng tru của gã Howler chặn đứng cú cọp vồ và quăng tôi té huych xuống bậc thang. Rachel trượt dài xuống rồi đáp thẳng lên mình tôi - y như một cái két sắt nhè bụng tôi mà hạ cánh.

Gió trong phổi tôi nổ đôm đốp. Tôi quơ quào, cuống cuồng vùng dậy, nhưng chịu, chẳng thể phân biệt được đâu là trên, đâu là dưới nữa. Rachel lăn ra. Chợt, tôi thấy Ax loạng choạng chạy! Chính xác là ảnh đang quay đầu ù té bỏ chạy ngược lên cầu thang, đôi tay Andalite yếu xìu bưng lấy tai, máu rỉ ra giữa các ngón tay.

Cassie đang tru lên đau đớn.

Marco có vẻ ít bị ảnh hưởng nhất. Nó quăng nắm tay bê-tông nện gã Howler một cú, hất lật hắn qua một bên.

Tôi gượng đứng dậy, hy vọng sẽ tấn công nhân lúc đối phương mất thăng bằng (chưa rõ gã Howler có mất thăng bằng hay không). Tệ quá! Cái eo ổ bi của gã xoay mòng mòng trước sức mạnh của quả đấm của Marco, và tiện thể xô luôn bàn tay vừa mới mọc tới đúng chỗ để lấy vũ khí.

Phhụ-ụ-ụ-ụ-ụ-ttt!

Nó khai hỏa! Hàng chục phi tiêu thép liu chiu bay ra. Những vật hình tam giác tí xíu chọc lỗ vào bàn chân trước bên trái của tôi. Đau thấu trời thấu đất.

Marco vung thêm một nắm đấm nữa! Hụt! Gã Howler quay phi tiêu qua cậu ta. Một lỗ máu cỡ nắp lon Coke xuất hiện trên lưng Marco.

Cậu ta đổ gục xuống như chiếc xe gạch.

Cassie vừa hồi tỉnh, vội lao vào trợ chiến. Gã Howler giơ súng lên,

nhưng quá chậm. Răng sói đã cắm phập vào cánh tay gã. Cassie cố giữ chặt lấy như chó săn nhay mồi.

Tôi vùng dậy di chuyển trên ba chân và làm một cú chồm khập khiễng! Hàm răng cọp tợp ngay cẳng chân gã Howler. Rachel cũng đã đứng được trên bốn vó, đang lăm le hạ nốc ao con quái vật.

Tobias từ trên cao bổ nhào xuống, giương móng vuốt hết cỡ ra quào vào mắt gã Howler. Tụi tôi bắt đầu giành ưu thế.

"Khè-è-è-è-è-è-è-è!"

Tiếng tru dội óc, hệt như ai đó vừa ném lựu đạn vào tai tôi. Theo phản xạ, tôi nghiến chặt quai hàm lại, nhưng rồi trước mắt tôi tất cả trở nên lờ nhờ, chao đảo.

Một bộ lông màu xanh da trời phóng tới, một khối lông đỏ vụt qua. Cái gì vậy? Chuyện gì đang xảy ra vậy? Tôi không thể nghĩ ra… không thể hiểu…

Ôi, đau trời gầm đất lở! Mắt tôi hé thấy một chuôi dao găm chạm trổ diêm dúa từ cổ mình thòi ra.

Tôi vừa mới bị đâm vào cổ! Máu cọp… máu tôi…

"Jake! Hoàn hình mau!" Erek hét to, đủ để dùi thủng màn sương mù chết chóc trong não tôi.

Có những mệnh lệnh nữa vang lên, tất cả đều cộc lốc, rành rõ. Ồ, không phải là mệnh lệnh. Mà là những thông tin. "Cassie, nó sắp đâm bạn. Ax, dừng lại ngay, bạn chạy sát mỉ cầu thang quá! Rachel, tên Howler đang cách mép sàn sáu tấc, phía bên phải bạn."

Tôi đang hoàn hình, hoặc tôi nghĩ là vậy. Chú cọp đang hấp hối, những động mạch cổ phọt máu ùng ục. "Hoàn hình, Jake! Hoàn hình!" Tiếng Erek thúc giục. "Làm ngay đi. Ôi… Cassie bị thương rồi. Hoàn hình mau lên, Cassie! Mau!"

Tôi nghe có tiếng gấu gầm, nghe cả tiếng những cơ thể va ình vào nhau. Chẳng trông thấy gì hết, ngoài những chuyển động lờ mờ, không ra hình thù gì cả.

Văng vẳng có tiếng diều hâu kêu thét, tiếng gấu gầm và tiếng vụt như roi điện của cái đuôi Andalite.

Xa, xa lắm…

CHƯƠNG 10

Crayak trợn con mắt đỏ lừ vào tôi, lom lom dòm tôi đang bất lực. Nó dòm bầy Howler quây tròn quanh Cassie, vươn những bàn tay đầy móng vuốt ra. Nó ngó và cười ha hả khi Cassie đứng trơ trơ, sợ hãi nhắm tịt mắt lại… chỉ hai giây nữa là…

"Cassie! Cẩn thận!"

Tôi vùng lên, mắt trợn trừng, đôi tay ra sức quơ quào, quyết chống chỏi tới cùng.

"Cha chả," Marco cao giọng. Cậu ta túm một tay tôi, còn Rachel giữ tay còn lại. "Thôi nào công tử, cuộc chơi đã tàn."

Tôi nhìn quanh, mặt mày vẫn còn xây xẩm. Một căn phòng. Tường màu - một bức màu đỏ và những bức kia màu vàng. Vẫn còn ở trong Vùng Đất Lego.

Tôi chụm hai cẳng chân lại với nhau. Chân người! Cả cánh tay cũng là tay người! Tất cả đều lành lặn, những cái lỗ nham nhở máu đã biến mất. Vậy là tôi đã hoàn hình trót lọt.

Tôi nhìn quanh căn phòng một lần nữa. Rachel và Marco. Tobias đang đậu trên một thành ghế hình dáng kỳ lạ. Erek đứng chọi lỏi một mình, đầu cúi gằm. Ax đứng tuốt đằng xa, bốn mắt đều quay đi chỗ khác.

"Cassie đâu?" Tôi chột dạ hỏi.

"Mình đây," nhỏ lên tiếng. Tôi nhận ra nhỏ đang ở phía sau tôi. Tôi cảm thấy lòng bàn tay nhỏ áp lên má mình, rồi nhỏ vòng tay ôm tôi, khiến tôi cảm động suýt rơi nước mắt.

"Phải lâu dễ sợ bồ mới tỉnh dậy," Cassie nói. "Bồ hoàn hình kịp lúc. May ghê. Lúc đó trông bồ như sẽ không bao giờ thức dậy nữa…"

Tôi nhớ lại những giấc mơ. Mà đó có phải là giấc mơ không nhỉ? Tôi không chắc. Thực tế đã quá kinh khủng rồi việc gì phải mơ nữa.

"Tên Howler đâu?" Tôi hỏi Rachel.

Miệng nhỏ méo xệch, hậm hực. "Tụi mình đã dập cho nó te tua, nhưng nó lủi mất rồi."

"Sáu chọi một mà tỉ số hòa," Marco rít lên tức tối.

"Không phải sáu," Rachel đính chỉnh. "Mà là bảy. Erek đã cứu chúng ta. Ảnh là người duy nhất không bị tiếng tru man rợ kia kích động…"

"Ờ, đúng rồi, cảm ơn đã giúp đỡ hết sức nha, Erek," Marco tức giận đáp. "Ảnh chỉ đường cho tụi mình. Không làm hại bọn Howler, bồ hiểu chớ, bởi vì điều đó vi phạm chương trình của ảnh. Ngoài cách làm sao bò thoát khỏi chỗ đó."

Bất giác, tôi cầm tay Cassie. Tôi hổng muốn đi sâu vào chuyện này. Tôi muốn giữ mãi cảm giác vui mừng thấy mình còn sống và sung

sướng cảm nhận sự lo âu của nhỏ.

Tôi bóp ngón tay nhỏ một cái, đẩy ra rồi thở dài. "Erek đã làm những gì ảnh có thể, Marco. Bồ cũng biết rõ điều đó như mình vậy. Đầu óc mình đã bị khuấy đảo cả lên. Mình đã có thể chết nếu không có ảnh. Với mình điều đó là quá đủ."

Marco có vẻ như muốn nói thêm câu gì khác nữa, nhưng rồi nỗi tức giận của nó tan biến. "Ờ. Tụi mình đều đã làm những gì tụi mình có thể làm."

Guide - anh chàng Iskoort dẫn đường, đứng bẹp dí vào góc tường, im lặng một cách quá đáng. “Sau vụ này anh vẫn đi với tụi tôi chứ?” Tôi hỏi.

Mắt Guide sáng rỡ lên. *<Ô, đi chứ, đi chứ. Tôi có thể bán ký ức về trận đánh đó đổi lấy một gia tài nho nhỏ. Nếu mỗi người các bạn bán cho tôi góc độ của mình, thì tôi sẵn lòng trả giá cao!>*

Tôi hất đầu về phía Ax, hỏi Cassie. “Có chuyện gì với Ax vậy?”

Nhỏ lắc đầu. “Hồi nãy ảnh bỏ chạy, giờ chắc ảnh đang tự dằn vặt. Ảnh chẳng chịu nói chuyện với ai cả.”

“Thôi, cứ để mặc cho Ax nguôi ngoai đã,” tôi nói. “Rồi mình sẽ nói chuyện với ảnh sau.”

Tôi cảm thấy rã rời. Mặc dù cơ thể người được tái tạo từ ADN của tôi không còn bị tác động gì bởi trận chiến vừa qua nữa, nhưng tâm trí tôi thì bầm dập, tơi bời. Tôi thấy cảm giác tương tự đọng lại trên gương mặt của đám bạn quanh mình.

Tụi tôi đã bị đánh bại trong một cuộc đấu sòng phẳng. Không, không sòng phẳng lắm. Sáu đứa tụi tôi với cả Erek đã đương đầu với một tên Howler. Tụi tôi đã chiến đấu có một trận thôi và tỷ số hòa. Một trận hòa. Bảy chọi một. Hòa.

Nếu có hai tên Howlers đi lẻ, chứ không cần tới cả bảy đứa chúng, tụi tôi chắc hẳn đã bị giết chết trong vòng mười giây.

Tụi tôi không sợ, không phải theo cái cách mà tụi tôi có lẽ sẽ cảm thấy khi đối mặt với một trận chiến. Tụi tôi còn tệ hơn là sợ: Tụi tôi đã bị đánh bại.

“Đây là đâu vậy?” Tôi hỏi cho có chuyện.

Rachel nhún vai. “Một nơi nào đó Guide kiếm cho tụi mình. Em nghĩ căn phòng này là… một phòng tắm… hy vọng thế.”

Một đống giẻ rách chất đống trong góc phòng. Đó là những gì còn sót lại của quần áo của tụi tôi - hậu quả của công cuộc biến hình vội vã. Giờ trên người tụi tôi chỉ còn mỗi bộ đồ bó sát. Tuy nhiên, tôi nghĩ chẳng có gì là dị hợm cả, bởi vì chắc chắn lũ Iskoort chẳng thèm lưu tâm đến trang phục của loài người đâu.

<Tụi mình làm gì bây giờ?> Tobias hỏi.

“Tui sẽ phôn cho người Ellimist, nhắn ổng tự mà nhảy qua bất cứ cây cầu siêu hướng nào ổng tìm thấy,” Marco bông phèng.

<Ổng sẽ không lôi tụi mình tới đây, nếu ổng không chắc tụi mình

có cơ may thắng.> Tobias nhận định.

“Trừ phi ổng coi tụi mình là những quân tốt thí.” Cassie nói. "Ổng đang đánh một trận cho toàn thể các giống loài, toàn bộ các hành tinh. Tụi mình chỉ là những con tốt."

Câu đó nghe mỉa mai hơn những gì tôi thường nghe Cassie nói. Nhưng nhỏ hổng sai. Người Ellimist và Crayak đều trên cơ tụi tôi. Và tôi bị ám ảnh bởi ý tưởng rằng có thể đây chỉ là một vụ sắp đặt. Có thể cả người Ellimist lẫn Crayak đều đang sử dụng tụi tôi. Crayak muốn tụi tôi tới đây, không phải vì tụi tôi quan trọng, mà vì bọn Yeerk sẽ hưởng lợi nếu tụi tôi bị thanh trừ.

Nhưng… tại sao người Ellimist lại đưa tụi tôi tới đây? Ông ta phải biết sức mạnh của đám Howler chứ. Phải biết chứ.

“Đây là một thỏa thuận trơ trẽn,” Rachel tức khí lầu bầu, diễn giải những ý nghĩ quay cuồng trong đầu tôi. “Tụi mình phải tay không rời Trái Đất để cứu đám Iskoort,” nhỏ phát âm từ “Iskoort” y như một lời nguyền rủa.

Bất giác, tôi nhìn sang Erek. Thật dễ tưởng tượng ra những gì đang nhộn nhạo trong đầu ảnh. Sức mạnh của ảnh dư sức thắng bọn Howler, nhưng ảnh lại bị trói cứng bởi lệnh cấm chiến đấu.

Erek nói, "Có lẽ người Ellimist sẽ tái lập trình lại tôi. Gỡ bỏ lệnh cấm bạo lực."

Marco rên rỉ "À, chính thức rồi nhé: Tình huống thiệt là vô vọng. Khi Erek bắt đầu nói cái kiểu đó là có nghĩa tụi mình thua rồi."

"Đập cho bây giờ," Rachel cộc căn đáp. Điều đó làm tôi mỉm cười. Rachel cũng tuyệt vọng như bất cứ ai, nhưng nhỏ không muốn thừa nhận là nhỏ không thể đi ra và đè chết dí tên Howler kế tiếp mà nhỏ gặp chỉ bằng một cái móng tay.

"Bọn chúng nhanh hơn tụi mình, mạnh hơn tụi mình, trang bị vũ khí ngon lành hơn," Cassie rầu rĩ nói. Rồi nhỏ ngẩng lên, đảo mắt. "Nhưng liệu chúng có thông minh hơn tụi mình không ta?"

"Sao hở Erek?" Tôi hỏi ảnh.

Ảnh thở dài, một phản ứng rất người. "Bọn chúng có những phi thuyền không gian nhanh hơn ánh sáng vào thời điểm mà con người đang còn nghĩ là bánh xe là một phát minh hoàn toàn mới lạ."

<Cũng không có nghĩa chúng thông minh hơn đâu,> Tobias nói. <Người Ellimist nói có một vài giống loài tiến hóa rất nhanh, loài khác chậm hơn. Nếu anh tiến hóa trước một tỷ năm, đi nhiên anh sẽ có vũ khí và công nghệ tốt hơn một loài khác tiến hóa sau. Nhưng không có nghĩa là anh thông minh hơn. Có lẽ điều đó chỉ có nghĩa là anh bắt đầu tiến hóa sớm hơn mà thôi.>

Đó chỉ là một hy vọng mong manh để bám vào. Nhưng nó lại là tất cả những gì tụi tôi có.

“Erek? Kể cho tụi này những gì anh biết về đám Howler đi,” tôi đề nghị.

CHƯƠNG 11

"Tôi chỉ biết chúng qua cách nhìn của những nạn nhân mà thôi," Erek đáp. "Tôi có thể dùng hệ thống hình chiếu ba chiều để tái hiện lại những gì mình thấy. Nhưng có cách khác tiếp nhận được nhiều thông tin hơn."

<*Đúng rồi!*> Guide vỗ vập la. <*Ồ, đi nhiên. Các bạn có thể sang tậu ký ức của Howler!*> Gã chập choạng bước tới bức tường và nhấn một tấm bảng điều khiển. Tấm bảng mở và một cái kệ xổ ra, đầy nút bấm chằng chịt và bệ phóng màu sắc rực rỡ.

<*Tôi có thể tải ký ức của Howler lên anh bạn người máy này ngay tại đây. Nhưng báo trước là giá mắc lắm đây.*>

"Ngươi đừng hòng lấy thêm của ta một sợi tóc nào nữa," Rachel hầm hè. "Cả một trái thận hay cánh tay cũng không luôn."

Lập tức cơ hoành của Guide rú lên một âm thanh rùng rợn. Hình như gã phá ra cười. <*Tôi sẽ cho các bạn xem ký ức này. Đổi lại là bộ suy tập ký ức của các bạn.*>

Tôi nuốt ực một hớp khí. "Cái trò mua bán ký ức này thực chất là cái gì? Điều đó có nghĩa là tụi tôi sẽ mất ký ức của mình hả?"

Guide lúng túng. <*Ồ không, rất đơn giản: chúng ta chỉ cần copy là xong.*>

"Sao chụp ký ức của tụi tôi ư?"

<Không được.> Tobias phản đối. <Ngộ nhỡ những thông tin này lọt vào tay bọn Yeerk thì sao?>

Cậu ta nói đúng. Có thể lắm chứ.

"Ax?" Tôi gọi.

Không có tiếng trả lời. Ax đang bập người tới lui, đuôi hơi cong thấp về phía trước, mải mê với những ý nghĩ riêng tư.

"Ax!" Tôi gọi lớn hơn. "Ax, tụi mình cần bồ."

Ảnh giật mình ngửng lên. <Vâng, thưa Hoàng tử Jake.>

Tôi không biểu ảnh đừng gọi tôi là Hoàng Tử. Đây hổng phải lúc ráng kiếm chuyện đùa cợt dù là nhỏ nhất. Người Andalite về cơ bản là hòa hiếu, nhưng cũng đồng thời có một truyền thống làm chiến binh rất dài lâu. Ax là một *lính nhỏ*. Là một quân nhân tập sự. Và ảnh đã từng sống cả đời núp dưới bóng anh mình, Elfangor, người được coi là một anh hùng chiến binh lừng lẫy.

"Chúng ta đang ở cách tiền đồn gần nhất của bọn Yeerk bao xa?" Tôi hỏi ảnh.

<Tôi… tôi không biết chúng ta đang ở đâu. Tôi không có biểu đồ những vì sao.>

Guide nhấn một nút trên tường điều khiển. Một màn hình dẹp xuất hiện. Guide lầu bầu gọi lên một biểu đồ sao. Dĩ nhiên tôi chẳng hiểu tí

gì về nó cả.

Ax miễn cưỡng nhìn vào biểu đồ. Ảnh chạm vào màn hình chỉnh cho góc độ ở tầm nhìn rộng, rồi chỉnh thêm hai lần nữa, cho đến khi ngay cả tôi cũng thấy dải thiên hà xoáy trôn ốc hiện ra.

<Chúng ta đang ở cách Trái Đất năm trăm triệu năm ánh sáng.> Ax nói. <Trước khi đi hết một phần mười khoảng cách ấy, tụi Yeerk không chỉ cần phải nuốt chửng Trái Đất, mà còn phải thâu tóm luôn hành tinh Andalite của tụi tôi nữa.>

Tôi gật đầu. "Cảm ơn, Ax. Nào, thỏa thuận thế này nha, Guide. Theo như tôi hiểu thì, ký ức của tụi tôi sẽ giúp anh trở nên giàu nứt đổ đổ vách. Vậy thì: anh chỉ được lấy bản sao ký ức của tụi tôi nếu tụi tôi còn sống sau trận chiến này. Anh không được kỳ kèo thêm bất cứ thứ gì nữa. Và anh phải cung cấp bất cứ thứ gì tụi tôi cần."

Xem ra Guide có vẻ hớn hở lắm - đến nỗi tôi có cảm tưởng như bọn tôi vừa mới biến gã thành Bill Gates của hành tinh Iskoort. <*Tôi sẽ chuyển giao ký ức của Howler sang anh bạn người máy,*> Guide sốt sắng nói.

"Người máy ấy có tên đàng hoàng. Tên ảnh là Erek." Rachel quát.

<*Theo như tôi biết thì anh ta có quyền tự gọi mình là Đấng Dẫn Đường Vĩ Đại!*> Guide xởi lởi nói, tay vỗ vào bảng điều khiển. Xong gã gọi Erek lại, chỉ vào một cái khe giống như lỗ khóa, hỏi: <*Anh kết nối được chứ?*>

Erek cởi bỏ hình chiếu ba chiều, trở về hình hài người máy của mình. Một kỉnh thiên văn vươn ra từ một ngón tay thép của ảnh và đút vào lỗ khóa. Gương mặt hao hao mặt chó của Erek đờ ra. Mắt ảnh phình to. Ảnh lùi lại. Thật khó mà đọc được cảm xúc trên gương mặt người máy. Nhưng tôi đoán, ảnh đã hấp thụ xong ký ức của loài đã hủy diệt người Pemalite - đấng sáng tạo của người Chee.

"Anh sao rồi, Erek?" Cassie hỏi, vẻ quan tâm.

"Tôi vừa mới tiếp thu ký ức có sẵn của Howler. Nhưng đó… đó không phải là quang cảnh dễ chịu."

"Anh vui lòng chiếu cho tụi tôi coi được không?"

"Được," Erek ngần ngừ. "Trong đó có cả ký ức về cuộc tấn công người sáng tạo ra chúng tôi. Tôi không muốn chiếu phần đó. Tôi không cần phải…" ảnh im bặt.

Cassie đặt tay lên cánh tay thép và ngà voi của Erek. "Thế thì đừng chiếu. Hãy cho tụi tôi xem những gì anh có thể chiếu. Hãy cho tụi tôi xem phần tụi tôi cần biết thôi."

Erek gật đầu. "Hành tinh tôi sẽ chiếu cho các bạn xem không có tên. Dân ở đó tự gọi mình là *Những đứa con của Graffen*. Chuyện xảy ra cách đây hai mươi năm theo lịch của Trái Đất."

Toàn bộ căn phòng biến mất. Thay vào đó là hình chiếu ba chiều một khu rừng rậm mát màu tím, xanh da trời, xanh lá cây và vàng nâu. Tôi thấy rất nhiều lá cây to như tấm trải giường. Vô số dây leo

bò lan khắp mặt đất - chúng đâm xuống rồi lại trồi lên khỏi nền đất đen, tạo thành những thân cây kỳ quái.

Chim chóc ở đây có thân hình dài thoòng, hình thù như những con trăn có lông, bò ngổn ngang, quấn quít xuyên qua lá và cành cây. Bên dưới, những con rết vàng cam bò lổn nhổn, hàng gai sống lưng của chúng chĩa lên, trông như sâu róm lai tạp với khủng long stegosauruse. Những con thú tựa như chó thảo nguyên hai đầu từ những hang ổ dưới đất phóng vọt ra, nghếch mặt lên trời phun một đống cát bẩn xong lại biến mất tăm.

Đây là một khu rừng mưa nhiệt đới. Không có nhiều chủng loại như ở Trái Đất, nhưng sự huyền hoặc và kỳ diệu cũng tương tự. Vắt qua khu rừng là một chùm những sinh vật kỳ dị, hình dáng của chúng khiến tôi phì cười. "Gumby[11]," tôi thốt lên. Chúng giống y như Gumby vậy đó. Không phải màu xanh lá cây mà là màu xanh dương đậm, không trơn láng mà thô nhám, cóc cáy như vỏ cây già. Nhưng chúng vẫn di chuyển kiểu uyển chuyển giật cục của Gumby, bước đi trên hai chân, mắt ngước xếch lên tới tận những ngọn cây.

Thình lình, một bàn tay Howler thò vào màn hình. Tôi đang nhìn khu rừng này, những cái cây đó, muông thú và *Những Đứa Con của Graffen*, bằng con mắt của Howler.

Tên Howler đang nằm im chờ đợi, náu mình khuất tầm mắt.

Rồi một nhánh *Những đứa con của Graffen* gần nhất phát hiện ra hắn. Mắt anh ta mở lớn, mủm mỉm cười, xoắn cái miệng lạ lùng. Anh ta chìa một bàn tay về phía Howler, tỏ vẻ chào mừng pha lẫn tò mò.

Nhánh *Những đứa con của Graffen* chập chững bước về phía gã Howler như một đứa trẻ lên ba, cử chỉ như một chú nhóc định vuốt ve chú thú cưng.

Tên Howler chuyển động, một bóng mờ phóng tới. Lại thêm những Howler khác xuất hiện trên màn hình. Chúng thi nhau "KHÈ!". Với tụi tôi thì âm thanh đã được Erek lọc giảm bớt. Nhưng *Những đứa con của Graffen* lãnh đủ. Họ vội vàng tách nhau ra rồi đứng ì ra đó - ngây ngô, hoang mang không biết tại sao có người làm mình đau đớn đến thế. Họ chỉ…

"Erek, ngưng lại!" Tôi hét.

Hình chiếu ba chiều tắt ngúm.

"Lẽ ra tôi không nên yêu cầu anh làm điều này, Erek. Anh có thể xóa cái mớ đó ra khỏi ký ức của anh được không?"

"Không, Jake!"

"Xin lỗi," tôi nói. "Anh đã tiếp thu được bao nhiêu phần ký ức rồi?"

Erek phủ hình chiếu loài người lên mình. Giờ thì tôi đã có thể trông thấy cảm xúc của ảnh. "Tôi thu được ký ức về mười bảy cuộc tấn công của Howler. Tất cả đều thành công. Chúng chưa bao giờ chiến bại, không bao giờ buồn phiền. Chúng đã xâm lăng những nền

văn minh và tiêu diệt những người dân bình thường như *Những đứa con của Graffen*. Chúng không bao giờ bắt tù binh - chỉ giết, giết và giết thôi. Giết xong một loài, chúng lại tìm loài khác để giết tiếp."

"Điên rồ!" Cassie phẫn nộ. "Không một giống loài nào làm như vậy cả. Thật vô nghĩa hết sức. Hổng có tí ti lô-gic nào hết. Anh hổng phải đang nói về những kẻ săn mồi giết con mồi để ăn, hay những con thú bị săn đuổi giết để tự vệ. Ngay cả con người cũng có lý do, dù là những lý do bệnh hoạn nhất. Ngay cả con người cũng đặt ra giới hạn! Tại sao lại có loài tiến hóa tới mức giết chóc vô cớ như vậy chứ?"

"Không đâu," Erek nói. "Howler không phải loài từng trải qua tiến hóa. Chúng đã được chế tạo ra."

"Crayak?"

Erek gật đầu. "*Những đứa con của Graffen* và hàng chục loài khác đã bị hủy diệt dưới tay *Những đứa con của Crayak*."

CHƯƠNG 12

Tụi tôi thay phiên nhau ngủ, mỗi lần cắt ra hai người gác. Đó chỉ là một động tác "lấy có" thôi, chứ nếu bọn Howler mà tìm ra nơi này thì tụi tôi sẽ đi tong ngay lập tức.

Guide đảm bảo tụi tôi sẽ an toàn. Những căn hộ này được xây rất chắc chắn, đề phòng ngừa lũ Iskoort của Bộ Gây Chiến đột nhập vào. Với mặc cả là ký ức của cả bọn, tôi thấy Guide rất sốt sắng và nhiệt tình bảo vệ tụi tôi.

Nhưng dù gì thì tôi vẫn không sao có cảm tình với người Iskoort được. Không nghi ngờ gì hết, với những tên Iskoort khác, trong những tình huống chông chênh hơn, chúng sẵn sàng bán đứng tụi tôi liền.

Một đêm dài, bức bối. Có lẽ chỉ vài đứa ngủ được. Riêng tôi thì thức trắng - tôi chẳng muốn phải mơ nữa.

Tôi vắt óc cố hiểu ra tất cả, ráng ngẫm xem người Ellimist nghĩ gì. Căn cứ vào đâu mà ổng dám hy vọng tụi tôi sẽ thắng trong trận đấu không cân sức này?

Chịu thôi! Cho dù ổng đang chơi trò gì thì trò đó cũng vượt quá tầm hiểu biết của tôi. Cứ như thể tôi là một con kiến đang bò loanh quanh bàn cờ, cố tìm hiểu những luật chơi, nhưng lại chỉ thấy toàn những khối to lớn chuyển động chẳng theo một khuôn mẫu, trật tự nào cả.

Rốt cuộc, tụi tôi chỉ biết được rằng bọn Howler tàn bạo, dã man không thể tưởng tượng nổi. Chúng là kẻ hủy diệt thực thụ - một hiện thân toàn bích cho cái ác…

"Là một trong số bọn chúng thì như thế nào nhỉ?" Cassie thì thầm trong bóng tối. Nhỏ đang ở kế bên. Rõ ràng cũng không ngủ được.

"Ai? Một Iskoort á?"

"Không. Một Howler ỉ. Chúng biết chúng được tạo ra bởi Crayak. Chúng đủ thông minh để bay trên phi thuyền không gian, do đó chúng hổng thể nào hoàn toàn không có nhận thức được. Chúng nghĩ thế nào về bản thân bọn chúng há?"

Thực sự tôi cũng hổng quan tâm lắm. Nhưng giọng Cassie gây một sự phân tán tư tưởng khá dễ chịu. "Mình không biết. Mình đoán chúng cũng thích khi được là chính bản thân chúng. Chả phải hầu hết mọi giống loài đều vui với bản thể của mình hay sao?"

Im lặng một lúc lâu, hẳn nhỏ đang ngẫm nghĩ về điều đó. "Có lẽ hồi trước thì mình cũng tin vào điều đó rồi đó. Nhưng bồ biết không, mình đã từng biến thành mối, rồi thành kiến. Những sinh vật đó chả có tí ti đầu óc nào, hoàn toàn bản năng. Chúng không hạnh phúc. Cũng hổng bất hạnh luôn. Chúng chỉ làm những gì đã được lập trình

để làm, và chúng cũng hổng có nhận thức luôn, thiệt đó, nên chúng còn biết làm gì khác hơn? Nhưng tụi Howler hẳn phải có trí óc."

"Chỉ vì một người nào đó, hay cái gì đó có trí khôn, không có nghĩa là chúng không thể cục súc, đồi bại, hay tội lỗi. Ý mình là, chắc chắn là phải có vài tên quốc xã thông minh hay bọn chủ nô đầy trí tuệ chớ."

"Đúng, nhưng tụi Howler không chỉ là những cá nhân. Tụi mình đang nói tới là cả một giống loài, một chủng tộc đều là tội ác. Điều đó không thể có được. Tụi mình biết điều đó. Ngay cả bọn Yeerk cũng không cùng một kiểu."

"Và có lẽ tụi Howler là vậy. Ý mình là, cả đám đều cùng một kiểu. Có lẽ bồ giờ mới thấy có một loài chỉ thuần túy gây tội ác ."

"Không thể nào," Cassie khẳng định chắc chắn.

"Tại sao không?"

"Bởi vì đó là những gì mà chỉ đám Quốc xã và chủ nô và những người loại đó mới tin như vậy. Tin là bồ chỉ cần tóm lấy tất cả toàn bộ một giống loài và tuyên bố là 'họ đều là này, hoặc đều là kia'. Điều đó không bao giờ là sự thực."

"Có lẽ," tôi đáp, hổng muốn dầm đạp lên lý tưởng của nhỏ. "Có lẽ vậy. Nhưng liệu có kỳ cục không nếu cả đám bảy tên Howler do Crayak tuyển chọn đó đều trở nên ngọt ngào tử tế và nhẹ nhàng?"

Nhỏ rơi vào im lặng. Vậy nên tôi đoán là dù gì tôi cũng đã chà đạp lên lý tưởng của nhỏ. Ở mức độ nào đó tôi nghĩ: Tốt thôi. Tụi tôi hổng cần một mớ những cuộc trò chuyện vui vẻ khi đang phải chọi với tụi Howler. Nhưng ở mức độ khác thì tôi lại thấy phát điên lên với thế giới và thấy rối rắm, sợ hãi.

Tôi mới vừa mở lời "Cassie ..." thì một cái gì đó bỗng nện ầm vô cánh cửa, gây ra cơn chấn động như sao chổi va quẹt.

Rầầm!

Trong một phần tỉ giây, cả đám bọn tôi đều giật mình tỉnh dậy.

Rầ-ầm!

Lạ chưa! Cánh cửa vẫn trơ trơ. Guide rống ỏm tỏi. *<Cái gì? Ta đã bảo mi>*

Păng chíu!

Một lỗ tròn đỏ hỏn xuất hiện trên cánh cửa, xì khói rồi bùng cháy.

“Nó đó,” tôi thét. “Howler!”

Tim tôi như muốn tắc nghẽn - nó đập nhanh quá, đến nỗi không còn chỗ cho những hơi thở hổng hộc, ngắn ngủn nữa…

Tụi tôi sắp đi tong!

Tôi nghe những tiếng la hét vì kinh khiếp. Có cả giọng tôi trong đó, hổng giống tiếng người mấy, mà cứ như là một con vật đang cực kỳ khiếp sợ.

“Biến hình!” Tôi ráng thốt lên, cổ họng nghẹn ứ.

“Chắc chúng xơi tụi mình quá!” Marco bàng hoàng.

Trong ánh sáng nhập nhằng của tia Nghiệt, tôi thấy Ax điềm nhiên bước tới cửa và đám lông gấu bù xù, cứng quèo đang mọc ra trên mặt Rachel.

"Không!" tôi chợt nhận ra sai lầm của mình. "Không phải thú chiến đấu! Hãy thu nhỏ lại! Biến thành ruồi mau!"

Tôi cố tập trung cái tâm trí nát vụn của mình vào hình ảnh con ruồi. Lối thoái duy nhất là đây: nếu không đánh nhau thì phải bỏ chạy.

<Tôi sẽ làm chậm bước tiến của chúng.> Ax bình tĩnh nói.

"Không! Ax, hãy biến hình! Tụi mình phải cao bay xa chạy khỏi đây ngay!" Rachel la ầm ĩ.

<Tôi đã chạy một lần rồi,> Ax khăng khăng. <Tôi không chạy nữa đâu.>

<Không phải lúc, chú Ax à!> Tobias lên tiếng.

<Tôi là một chiến binh Andalite!> Ax nói, giọng khàn đục.

Pằng chíu!

Tia sáng đột nhiên xẹt qua căn phòng và đụng trúng bức tường đằng kia.

Erek chạy tới lỗ cửa khi thấy một tên Howler thò đầu vào, giương mắt nhìn hau háu. Hình chiếu ba chiều đã được lột bỏ, giờ Erek đích xác là người Chee.

"Chee!" Gã Howler sững sờ thốt lên.

Những ngón tay thép của Erek từ từ ấn vào cánh cửa kim loại, chúng cắm phập vào đó như ta thọc tay vào ổ bánh mì. Với tay kia, ảnh cong ngón lên, cậy phăng một miếng cửa làm tay bám.

Vậy là toàn thân ảnh đã chặn ngang lối vào. Gã Howler mắm môi mắm lợi xô đẩy, nhưng Erek không hề nhúc nhích lấy một nguyên tử.

Gã Howler lùi lại và chĩa khẩu phi tiêu vào gương mặt sắt của Erek, bắn! Phi tiêu nảy ra phùn phụt khắp phòng, nhưng Erek chẳng trầy xước gì.

"Jake, tôi không trụ được lâu đâu." Erek loan báo.

Cả đám tụi tôi biến hình thần tốc. Con mắt ruồi sưng vù và sáu cái cẳng xù xì của tôi đã lòi ra rồi. Ồ không, hãy còn Ax!

<Ax, biến hình lẹ đi!>

<Không, tôi không thể chạy một lần nữa.>

<Aximili-Esgarrouth-Isthill, tôi là "hoàng tử" của anh và tôi ra lệnh cho anh: Biến-hình-ngay-lập-tức!>

CHƯƠNG 13

Tụi Howler bắt đầu dùng đến thứ vũ khí át chủ bài của mình: tiếng tru xé toạc màng nhĩ. Những bức tường quanh Erek lung lay và toác ra. Guide lăn đùng xuống đất, lăn lộn trong đau đớn.

Mắt Ax ứa máu, ngay cả khi đang biến hình dở chừng. Nhưng phần lớn tụi tôi đã là ruồi, nên không bị chấn động cũng chẳng đau đớn gì trước tiếng tru của đám Howler - chỉ xao động theo bản năng ruồi mà thôi. Tụi tôi bay túa lên. Trí não ruồi cảm nhận tiếng tru như những chuyển động nặng nề, đầy đe dọa, đột ngột ùa đến từ mọi hướng.

Tôi liu quíu đập đôi cánh ruồi yếu ớt và hoảng hốt bay phật lên.

"Đánh tao đi, Chee!" Gã Howler rít lên khiêu khích khi nhận ra tiếng khè không lay chuyển được Erek.

Tôi lạnh người khi gã nói tiếng Anh hẳn hoi! Chắc hẳn Crayak đã lập trình cho Howler hiểu ngôn ngữ của tụi tôi, hầu khiêu khích tụi tôi khi cần.

Erek phớt lờ. Gã Howler bèn nã tia Nghiệt, lạng mỏng quanh chỗ ảnh bám tay. Chắc là *Ký Ức Tập Thể* cho gã biết không thể tiêu diệt người Chee bằng tia vũ khí.

Cả đám tụi tôi đều biến hình. Cả đám đều sợ chết khiếp, nhưng đều biến hình xong xuôi. Trừ Ax vẫn còn một phần là Andalite. Và Guide đang ngồi trong góc, tròn mắt nhìn say mê vào những hình ảnh điên rồ, ghi dấu thành những ký ức đáng giá để đem bán về sau.

Đột nhiên, chỗ Chee bám tay cháy rụi. Gã Howler khinh bỉ lách qua Erek, vì biết ảnh không thể đánh nhau. Nhưng căn phòng yên ắng, trái ngược với mong chờ của gã - đang mong được đánh đấm ra trò với những sinh vật khác ở nơi cầu thang. Bỗng gã thấy Ax vẫn đang loay hoay biến hình. Một đống lùng bùng, nhão nhẹu.

Thêm một tốp Howler nữa nhào vô chiếm cứ căn phòng. Trước cặp mắt ghép của ruồi, chúng chỉ là những động mạch chạy rần rật, đen thui, xanh và tím. Con mắt ruồi của tôi vỡ vụn ra thành từng hàng trăm mảnh nhỏ li ti. Tụi Howler ở khắp nơi khi tôi bay qua một cách vô thức.

"Mục tiêu đó hả?" Một gã Howler hỏi một tên to con hơn và mang vác nhiều vũ khí hơn.

"Ừ, giết nó đi!" Tên bự con rít lên giận dữ.

Bảy khẩu phi tiêu cùng giương lên và chĩa về phía Ax. Ôi, không! Erek nhoài tới chặn ngang giữa Ax và rừng phi tiêu. Nhưng tụi Howler chỉ việc bít đường ảnh là xong. Chương trình đã lập không cho phép Erek gạt tụi Howler qua bên.

Chỉ trong nửa giây nữa thôi, Ax sẽ bị xóa sổ.

<Crayak là cái mụt ghẻ biết đi, biết nói,> một giọng truyền ý nghĩ rộ lên.

Marco!

Cả lũ Howler đồng loạt quay ngoắt đầu qua phải, qua trái, ra sau, xoay tròn thân để kiếm coi ai dám cả gan khích bác chủ nhân mình. Thấy Guide đang lổm ngổm bò chui qua cái lỗ cửa cháy, chúng liền chĩa súng vào.

<Không phải tôi! Không phải tôi! Tôi chỉ là một thương gia Iskoort! Nhân tiện, tôi rất muốn mua tất cả ký ức này của các bạn!>

<Howler là giống hèn nhát nhất dải thiên hà. Ngu si, đần độn, xấu xí, bốc mùi thối hoắc.> Marco thêm.

"Quên đi," tên cầm đầu ra lệnh. "Giọng nói vô nghĩa."

Tôi xé không khí, bay nhào lộn như làm xiếc ruồi. Tôi nhắm tới gương mặt của tên Howler cầm đầu và đáp xuống ngay bên dưới mắt trái hắn.

<Không phải chỉ là giọng nói đâu, đồ bị thịt à. Ta đây nè. Mi nghĩ mi ngon lành hả? Giỏi thì giết ta coi.>

Bàn tay Howler đập đánh chát với tốc độ kinh hoàng, nhưng cũng hổng bằng chiêu phản ứng nhanh của ruồi. Những ngón tay Howler quái dị sượt qua đôi cánh đang vỗ của tôi.

<Lũ bây sẽ giết tụi ta bằng cách nào?> Marco chọc ghẹo. <Khôn hồn thì trở về với Crayak và giải thích thất bại của mình đi.>

"Mặc kệ tụi nó, giết thằng kia kìa…"

<Trễ rồi.> Ax thông báo.

Ax đã bay lên thành ruồi trọn vẹn.

<Tốt, cứ ở trên không. Đừng ai đáp xuống, không ai được hạ độ cao.> Tôi ra lệnh, trong lòng bắt đầu nhá lên một chút xỉu lạc quan. Bảy Howler có vẻ ngỡ ngàng.

"Tên người máy!" Gã đầu đàn la gióng giả.

Tôi nhìn ra, thấy Erek - hoặc phiên bản méo mó, chập chờn của ảnh, đang điềm tĩnh đi đằng sau một bức tường hình chiếu ảnh mới tạo ra, tuy khuất tầm mắt nhưng không khuất tầm với.

<Chạy thôi, trước khi tụi khùng này tìm ra cách đập ruồi.> Cassie đề nghị.

<Đúng đấy.> Marco đồng ý.

<Ra phía cửa,> tôi hô. <Đi sát nhau nha.>

Tụi tôi chuồn lẹ qua ngưỡng cửa bị cháy rụi.

Không có chiến thắng. Mọi cố gắng chỉ nhằm tìm đường tẩu thoát. Nhưng tất cả bọn tôi vẫn sống. Với tôi, điều đó đã là một chiến tích lớn rồi.

Rủi cái là chỉ giữ mạng sống không thôi hổng phải là mục đích của tụi tôi. Tụi tôi phải thắng. Tụi tôi phải huỷ diệt bảy sinh vật đó, vậy mà bất kỳ tên nào trong bọn chúng cũng có thể đánh bại cả đám tụi tôi chỉ trong một hiệp.

<Guide, anh có nghe tụi tôi gọi không?>

<*Dĩ nhiên là nghe chứ. Tôi chưa đi xa đâu.*>

<Biết rồi,> Rachel chì chiết. <Tụi tôi ở ngay phía trên đầu anh nè. Đừng, đừng nhìn lên.>

<Bọn chúng theo dõi Guide,> Tobias nói. <Nếu tụi mình đàn đúm với gã và hoàn hình là sẽ bị tóm liền.>

Bảy tên Howler đã bỏ đi khỏi căn phòng nát bấy. Tụi tôi mất dấu chúng từ đó. Mắt ruồi chỉ có thể nhìn xa được trong vòng có chừng ba đến sáu tấc mà thôi. Liệu chúng có đang rình rập tụi tôi, hoặc Guide? Không cách chi biết được. Nhưng không thể lơ là, chủ quan với bọn Howler.

<Erek, tôi biết anh không thể trả lời, nhưng nếu anh nghe tôi nói thì hãy đi tìm Guide và giấu gã khỏi tầm mắt của lũ Howler đi.> Tôi phát giọng truyền.

Gần như liền sau đó, tụi tôi nhìn thấy một tên "Iskoort" khác len lén lại gần Guide, nhập vào anh chàng, và thoắt cái đã biến thành một nhóm Iskoort của Bộ Gây Chiến.

Chắc chắn đám Iskoort đó sẽ hiện ra là một hình chiếu ba chiều nếu như có ai đó chạm vào chúng. Nhưng không có ai chạm phải cả.

Một đàn sáu con ruồi bay vào hình chiếu đó và đậu lên đầu Erek.

<Chúng ta có bị lộ không?> Tôi hỏi ảnh.

"Tôi tin là chúng ta đã thoát khỏi bọn Howler, ít nhất là bây giờ."

<Tuyệt,> Rachel nói ỉu xìu. <Tụi mình sẽ sống sót, miễn cứ là ruồi và bay vơ vẩn bên trong hình chiếu ba chiều này.>

<*Tôi sẽ dẫn các bạn tới nơi trú ẩn mới,*> Guide nói. <*Nhân tiện, các bạn có khả năng thay đổi hình dạng thú vị quá. Có lẽ đó là một kỹ thuật các bạn có thể bán chăng? Tôi sẽ trả giá cao nhất.*>

Tôi chẳng buồn trả lời. Tụi tôi hoàn hình trở lại thành người, diều hâu và Andalite, vẫn chen chúc lẫn trốn trong hình chiếu ba chiều của Erek.

Qua một hội trường hay quảng trường lớn, tụi tôi thấy sàn nhà ở khu vực này có màu xanh lá cây - cái màu xanh sém làm người ta tưởng là mình đang đi trên đồng cỏ mênh mông. Tại trung tâm quảng trường có một cầu thang. Tụi tôi lần tới và đi xuống. Rất nhiều Iskoort tranh giành cái cầu thang với tụi tôi.

Erek giữ cho hình chiếu "sinh vật lạ" của ảnh luôn phát ra những tiếng gầm gừ đầy đe dọa, để ngăn các Iskoort sán đến và chui tọt vào không gian ảo của tụi tôi.

Cuối cùng, cả bọn cũng xuống được tầng lầu kế. Tầng này giống như một khu rừng, mà cây lá, cỏ hoa… tất cả được trồng trong

những cái hộp xếp sin sít nhau, chỉ chừa ra những lối đi hẹp, vòng vèo. Nhìn lên bạn cứ tưởng đây là một khu rừng thật, nhưng nếu nhìn xuống, bạn sẽ thấy như đang bước đi trong nhà kính.

Đám Iskoort chiếm lĩnh đặc nghẹt các lối đi. Chật chội quá, chẳng thể tạo hình chiếu ba chiều được…

"Tobias?" Tôi gọi. "Bồ bay lên cao xem tụi mình có bị theo đuôi không?"

Tobias bay ra khỏi đỉnh hình chiếu, lượn lờ vài dạo rồi quay về báo, <Không có ai cả.>

"Dù gì mình cũng hổng tưởng tượng ra là tụi Howler theo đuôi như gián điệp đâu," Rachel nói. "Bọn chúng có vẻ chơi trực diện hơn chớ. Nếu chúng thấy tụi mình, chúng sẽ lập tức rượt theo, và thiệt rủi cho ai lỡ lạc vào đường đi của bọn chúng."

Erek tắt hình chiếu phụ đi và trở lại hình hài cậu bé. Bọn tôi lòi ra, bước vào "công viên". Tôi nổi da gà cùng mình.

"Ax, để ý tất cả mọi hướng nha," tôi nói. Ảnh là người duy nhất có thể nhìn cả trước lẫn sau dễ dàng.

"Ờ, nhớ báo tụi mình biết nếu bồ thấy bất kỳ tên Howler nào nha, để cả đám còn kịp khóc thét lên vài giây trước khi bọn chúng tóm được tụi mình," Marco ủ ê nói.

Qua mê lộ rừng cây giả, tụi tôi đồng hành với vô số lượt Iskoort tất bật tới lui.

Trí óc tôi kêu o o, nhưng chẳng suy nghĩ được gì cả. Y như chiếc xe hơi mà bàn đạp cứ bị kẹt dí xuống dưới, nhấc lên hổng được, những bánh xe quay tít hoài tại chỗ.

Tôi đã bỏ qua cái gì đó chăng? Phải có cách nào đó khả dĩ đánh bại được tụi Howler chứ. Người Ellimist chắc không bảo tụi tôi lâm trận để rồi thua liểng xiểng.

Ổng có nói vậy không ta?

Tôi thử gọi thầm ổng trong tâm trí. Tôi tự hỏi liệu ổng có nghe được không. Có thể lắm. Nhưng ổng và Crayak có luật của họ. Luật Giao Chiến, như những người lính trong quân đội thường nói.

Luật đó là gì? Có lẽ cũng không khác gì một con kiến ngước nhìn lên hai kiện tướng cờ và yêu cầu một lời giải thích tại sao anh ta lại đi một con tốt nào đó.

Tại sao lại là Iskoort? Tại sao phải cứu họ? Tại sao chỉ đến khi tình cờ đụng mặt trên cầu thang thì tụi Howler mới biết chúng bị bọn tôi săn đuổi?

Tại sao tụi Howler không đuổi tụi Iskoort? Quá dễ: đó là do *Luật Giao Chiến*! Chỉ khi nào thanh trừ xong tụi tôi, thì tụi nó mới được quay qua thanh toán tụi Iskoort.

Người mà tụi tôi nghĩ có thể đánh thắng Howler là Erek, nhưng ảnh lại chỉ có thể xông vào chặn ngang giữa tụi tôi và bọn Howler, hoặc cung cấp thông tin cho tụi tôi, chứ không thể trực tiếp cùng tụi

tôi chiến đấu.

Tụi Howler trước giờ chưa bao giờ thua trận. Phần ký ức Howler đã cho thấy điều đó, và Erek cũng thừa nhận là vậy…

Tất cả điều đó có nghĩa là gì? Tôi ấn chặt hai bàn tay quanh đầu như muốn bóp cho câu trả lời phải từ trong óc phòi ra.

<Chúng ta đến nơi rồi,> Guide thông báo.

Tôi nhìn lên, choáng váng nhận ra ban nãy vì mải suy nghĩ tôi đã quên cảnh giác.

Tụi tôi đang đứng bên ngoài một tòa nhà màu trắng, bằng nhựa dẻo, hình kim tự tháp, có lẽ cao cỡ mười tầng lầu ở Trái Đất, với những hàng cửa rộng hình mái vòm gắn đèn neon đủ màu sắc trông tựa như cầu vồng. Có tiếng gì như âm nhạc nổi lên xập xình.

"Ồ, một chỗ núp xịn quá ta." Marco châm chích. "Hổng ai có thể phát hiện ra được."

"Chúng ta đang ở đâu đây, Guide?"

<Đền thờ của Bộ Đầy Tớ. Họ sẽ dẫn các bạn vào ngay. Tôi sẽ trả chi phí. Họ sẽ chăm sóc các bạn tận tình cho đến khi tôi quay trở lại.>

"Quay trở lại là sao?" Rachel nạt nộ. "Anh định đi đâu?"

<Tôi phải đi nạp dưỡng chất. Các bạn biết đó, Iskoort không chính xác như các bạn thoạt thấy đâu. Cơ thể các bạn thấy là vật cộng sinh với tụi tôi. Đúng, tụi tôi là loài sống cộng sinh. Vỏ cơ thể bên ngoài gọi là Isk và phần tôi bên trong gọi là Yoort.>

<Sống cộng sinh ư?> Ax đột ngột lên tiếng sau một hồi lâu im thin thít. <Tức là anh sống tầm gửi hả?>

<Cách đây lâu lắm rồi thì như thế,> Guide thừa nhận. *<Nhưng dần dần môi quan hệ ký sinh đã tiến triển thành cộng sinh. Tụi tôi sống hòa quyện vào nhau như một loài đơn thuần, gồm hai phần. Cứ sau ba ngày, hai phần tụi tôi tách ra - Yoort phải đến bơi trong vũng Yoort và hấp thụ…>*

Gã chưa kịp nói hết, cái đuôi của Ax đã kề ngay cổ.

<Yeerk! Tất cả bọn chúng đều là Yeerk!>

CHƯƠNG 15

Bộ Đầy Tớ, đúng như tên gọi của nó, gồm những Iskoort quy lụy, xu nịnh, vâng lời một cách mù quáng. Chúng bị ám ảnh nặng nề bởi ước vọng muốn tuân theo bất cứ mệnh lệnh nào, nhanh chóng đáp ứng mọi động tĩnh của bạn.

Thế mà phải mất một lúc lâu tụi tôi mới truyền đạt được thông điệp: tụi tôi muốn một căn phòng riêng, không bị bất cứ tên Iskoort nào quấy rầy. Chúng sa sầm mặt mày trước mệnh lệnh này, nhưng cuối cùng cũng tuân theo.

Căn phòng cũng diêm dúa, lòe loẹt không khác gì vẻ ngoài của ngôi đền Bộ Đầy Tớ. Những bức tường trắng lóa muốn nổ toang con ngươi. Thứ không có màu trắng là những bóng đèn neon đầy những màu sắc cơ bản, treo rải rác khắp tường, sàn nhà và mái trần.

"Đây chắc chắn là gu thẩm mỹ của Iskoort về trang trí nội thất," Rachel bảo. "Y hệt như phòng tắm trong bệnh viện được những đứa trẻ trang trí bằng ánh sáng từ cây đũa phù thủy."

Guide đứng giữa phòng. Ax đã thu lưỡi dao đuôi của ảnh lại, nhưng Guide không hề ảo tưởng: Cái đuôi đó sẽ chém cực nhanh trong tích tắc nếu tụi tôi nghe thấy một câu trả lời trật lất.

"Tốt hơn là anh nên nói ra đi, và nói nhanh," tôi biểu Guide.

Tiếng rên rỉ của gã tiếp tục phát ra không ngừng từ cơ hoành bụng. <*Các bạn muốn gì ở tôi?*>

Marco nói, "Tụi này từ nhà tới đây, cách hàng tỷ tỷ dặm, băng qua hết cả thiên hà, và tự dưng tụi này phát hiện ra lũ Iskoort các ngươi chính là Yeerk. Thứ lỗi cho sự nghi ngờ của tụi này chớ."

<*Tụi tôi không phải là Yeerk. Tụi tôi là Iskoort.*> Guide rối rít.

<Yoort, Yeerk rất giống nhau,> Tobias nói, giang rộng cánh ra giận dữ. <Và cả hai đều sống nhờ tia Kandrona.>

<*Phải, tụi tôi hút tia Kandrona. Nhưng tụi tôi là Iskoort chứ không phải là Yeerk mà các bạn nhắc tới.*>

Rachel quắc mắt nhìn tên Iskoort đang cúm rúm. "Biết ngay mà! Mình đâu có thích lũ kỳ quái này. Nếu chúng không mè nheo đòi mua cái gì đó, thì lại xông vào đánh hoặc hôn chân người ta. Đồ Yeerk!"

Nhỏ quay qua tôi, la lớn. "Đúng nó rồi. Chúng ta phải tìm người Ellimist bảo ổng kiếm người chơi khác đi. Tụi mình không chịu cứu Yeerk để cho Howler thâu tóm sau này đâu."

Có lẽ đó là cách dễ dàng nhất. Tụi tôi sẽ không hy sinh để cứu Yeerk.

Cassie tiến tới giữa Guide và Ax. "Guide, nói cho tôi nghe đi. Anh biết gì về lịch sử phát triển của giống nòi mình? Ngay từ thuở sơ khai ấy?"

Guide có vẻ đắn đo, nhưng Cassie đang đứng chắn giữa gã và cái đuôi Andalite, vì vậy gã biết nhỏ là niềm hy vọng lớn nhất của mình.

<Chúng tôi là Iskoort. Thật ra, cách đây rất nhiều thế hệ, Yoort là loài ký sinh, sống bám vào các loài khác. Nhưng chuyện đó cách đây lâu lắm rồi. Kể từ thời hình thành phương thức sống cộng sinh - kết hợp giữa Isk và Yoort - chúng tôi luôn sống chung với nhau.>

Rachel hỉ mũi. "Chúng chinh phục loài Isk và bây giờ thân thiện bảo 'Ê, chúng ta là bồ tèo nhá'. Một thỏa thuận hời hết biết!"

Marco gật đầu nhất trí. "Giống như chuyện một ngàn năm sau khi Yeerk thôn tính Trái Đất, chúng sẽ nói với một sinh vật lạ đến Trái Đất rằng: 'À, Yeerk và loài người sống cộng sinh ỉ mà'."

Tôi nhìn Cassie. Rachel và Marco đúng. Cassie gật đầu, chấp nhận dữ kiện đó.

Nhưng Guide rối rít. *<Không! Không! Tôi chưa giải thích rõ. Isk không thể bị Yoort chinh phục. Chúng được sáng tạo ra mà…>*

"Cái gì?"

<Sống ký sinh là một lựa chọn chung cuộc. Yoort có thể đi xâm chiếm các loài khác để chui vào sống, nhưng như thế không căn cơ, không phải là giải pháp dài hơi. Chính vì thế mà Yoort đã áp dụng những kiến thức về kỹ thuật sinh học để thiết kế, sáng tạo ra một loài đặc biệt, chuyên dành cho việc sống cộng sinh.>

<Ai thèm quan tâm chứ,> Tobias tranh luận. <Thì ra bọn bây tạo ra Isk rồi bắt họ làm nô lệ.>

<Không! Không!> Guide van vỉ, la eo éo qua cơ hoành. *<Isk là vật cộng sinh thực sự. Nó không thể sống thiếu Yoort. Và để bảo đảm cho sự cộng sinh này thành hiện thực thì Yoort cũng được cải tiến. Bây giờ Yoort không thể sống mà không có Isk. Và Isk không thể sống mà không có Yoort. Tụi tôi là một sinh vật có hai phần.>*

Im lặng. Không ai nói lấy một lời. Thực tế đang dần thấm vào bộ óc hồ nghi của tụi tôi.

"Ô trời ơi," cuối cùng Cassie lên tiếng trước tiên. "Dĩ nhiên đó là một cách. Một cách duy nhất. Ký sinh trở thành cộng sinh. Không phải đi sống nhờ nữa. Họ đã tiến hóa tới mức trở thành cộng sinh."

"Không có chiến tranh nữa," Erek lẳng lặng nói. "Không còn cần thiết phải chinh phục loài mới để chui vào sống và kiểm soát họ."

"Bọn Yeerk không biết điều này," Cassie nói. "Ngay cả những Yeerk chủ trương hòa bình cũng không thể tìm ra một lối thoát hòng chấm dứt cái vòng lẩn quẩn đi chinh phục, cướp phá."

<Tụi Yoort này chắc chắn có liên hệ với Yeerk,> Ax vẫn khăng khăng. <Có thể chúng là một chi đã tách ra riêng từ lâu lắm rồi. Hoặc ai đó đã mang chúng đến đây từ thế giới Yeerk.>

<Nếu bọn Yeerk biết… nếu có lúc nào đó Yoort liên lạc được với Yeerk thì…> Tobias nói.

Chính vì thế mà Crayak cần phải tiêu diệt Iskoort. Chính vì vậy mà

người Ellimist không cho phép điều ấy xảy ra. Một ngày nào đó trong tương lai, có thể Iskoort sẽ gặp Yeerk. Và Yeerk sẽ thấy ra một con đường khác…

Tôi mỉm cười. Nụ cười đầu tiên trong suốt cả quãng thời gian dài trên hành tinh Iskoort. Con kiến vừa mới hiểu được một phần của ván cờ đang diễn ra.

CHƯƠNG 16

Một mùi gì như dầu và long não và…

"Đó là thuốc độc!" Rachel la the thé. "Như là thuốc diệt côn trùng."

<Howler!> Tobias thét lên.

Làm gì đây? Tụi Howler bơm thuốc độc vào tòa nhà. Chúng thật nhạy - quá nhạy là đằng khác. Vậy là hình biến côn trùng không còn hữu hiệu nữa rồi.

"Guide! Có cửa sổ không?"

<Có, có những cửa sổ chìm. Tôi có thể mở ra bằng…>

"Khoan! Cứ bay lên đã," tôi bảo mọi người. "Cứ bình tĩnh. Biến hình chim. Guide, chừng nào tôi bảo mở cửa sổ hãng mở. Đừng mở trước. Bọn Howler sẽ chỉ vào khi chắc chắn đã xịt đủ thuốc độc."

Tôi cố tỏ ra tự tin, hy vọng mình đúng. Mùi độc dược hôi thối đang ngày một mạnh hơn, tôi biết mình đang biến hình thành chim ưng Peregrine.

Tại sao là thuốc diệt côn trùng? Tại sao không là khí gây tê liệt thần kinh? Tại sao không là khí không màu không mùi để giết chết tụi tôi trước khi tụi tôi nhận biết?

Như vậy sẽ mất "thi vị" vì không vờn vèo cho nạn nhân quằn quại, đau đớn chăng? Không đủ yếu tố gây sợ hãi đối với Howler chăng? Hay khí độc không nằm trong *Luật Giao Chiến*?

Tất cả tụi tôi đang tan ra, cả đám chỉ trừ Erek và Guide. Biến hình. Da tan ra và chảy nhão như bùn chảy xuống sườn đồi. Màu da đổi sang xám. Tay và chân gãy vụn ra thành các ống lông vũ. Mặt xoắn lại, và nhô ra thành mỏ cứng. Ngón chân biến thành móng vuốt.

<Guide, chúng ta đang ở độ cao bao nhiêu?>

<Có lẽ gấp năm lần chiều cao của các bạn.>

<Tốt! Erek, tụi tôi không biết có Howler chầu bên ngoài cửa sổ hay không. Anh vui lòng ra ngoải đuổi hết bọn rình rập đi.>

Erek đau khổ. "Không được, Jake. Tôi đã nghe tiếng Howler và tôi biết chúng ở ngoài đó. Nhưng nếu tôi đi qua cửa sổ, tôi có thể xâm hại tới…"

<Không hả,> Marco cáu tiết. <Tụi tôi không muốn…>

<Im ngay, Marco.> Tôi quát. Tâm trí tôi đang chạy đua. Cần phải có dấu hiệu đáp trả bọn chúng chứ. Cần phải tung hỏa mù đánh lạc hướng; chứ không thì khi tụi tôi xuất hiện, bọn Howler sẽ…>

<Erek? Anh có thể phủ màn ba chiều chiếu cảnh tụi tôi đang thoát ra một cửa sổ khác được không?>

"Đương nhiên là được. Vậy sẽ không tổn hại đến bọn Howler mà vẫn cứu được các bạn. Điều đó không vượt quá phạm vi giới hạn của tôi."

<Guide, mở cửa sổ bên tường kia ra. Đếm đến ba thì mở tiếp cửa sổ bên này. Guide, Erek! Tụi tôi sẽ bắc nối xuống hai tầng lầu, gần cầu thang. Tất cả mọi người sẵn sàng chưa?>

<Xuống hai tầng à?> Guide trố mắt hỏi.

Bất ngờ, một đôi Iskoort thuộc Bộ Đầy Tớ chạy bổ vào phòng, nhắng nhít hỏi. <*Có rắc rối gì không vậy? Có phải những vị khách đang bám cửa sổ kia gây phiền lòng cho quý vị không?*>

<Nhanh lên,> Tobias thét, mặc kệ hai kẻ không mời mà đến. <Chim chịu thuốc độc không giỏi hơn côn trùng đâu.>

<Chuẩn bị! Hai ba nào! Một. Hai. Mở!>

Cửa sổ bên kia bật mở. Tức thì, một phi đoàn sáu con chim ào về phía ấy. Tia Nghiệt nhá nhoang nhoáng và phi tiêu bay vèo vèo.

<*À, để tụi tôi mở hết cửa sổ ra nhé,*> một trong hai gã Iskoort của Bộ Đầy Tớ khẩn khoản đề nghị.

<*Quý vị dùng bữa chứ?*>

Cửa sổ thứ hai gần tụi tôi cũng mở ra. Tôi xòe banh cánh ra, cố quạt bằng tất cả sức mạnh của mình.

Hình chiếu ba chiều bỗng ngừng sau khi trải ra được ba bốn mét cửa sổ. Thế nhưng, cả bảy tên Howler vẫn vô tư bắn phá như những tên khùng vào mục tiêu giả.

Từ hướng kia của tòa nhà, tụi tôi lao qua cửa sổ, hối hả đập cánh điên cuồng hầu chiếm lĩnh từng phân khoảng xa. Nhưng tụi tôi bay chưa được bao xa thì một tia Nghiệt bỗng xỉa trúng cánh đại bàng của Rachel.

<Xuống! Xuống!> Tôi thét.

Cả bọn đâm nhào xuống, lăn xả vào ma trận những rừng cây, bụi rậm và hoa.

Tụi tôi - một lũ ô hợp gồm đại bàng đầu bạc, hai ó biển, một diều mướp phương Bắc, một diều hâu đuôi đỏ và một chim ưng Peregrine - lượn veo véo qua một đường hẻm, chỉ cách đầu đám Iskoort đang đi bộ có vài phân. Cảm thấy có gió rít, tất cả bọn họ đều ngước mắt lên nhìn tụi tôi bay vụt qua.

Rrrĩĩi…ĩĩi!

Một hàng phi tiêu cắt xoẹt một thân cây cách đầu tôi vài inch.

Tôi quẹo trái. Một tên Howler ráo riết đuổi theo tụi tôi, dẫm đạp bừa bãi lên đám Iskoort khiến họ đổ rạp như những chai bowling.

Tụi tôi ngoặt gắt qua trái, vòng qua một hàng cây xum xuê lá màu cam. Một tên Howler nữa nhảy xổ ra từ lùm cây trước mặt tụi tôi! Nó đã xuyên qua rừng cây để đón lõng.

<Lên!> Tobias thét.

Păng chĩu! Păng chĩu!

Cánh phải của Cassie đứt lìa! Nhỏ chúi nhủi, mất kiểm soát và rơi xuống như một hòn đá, rơi vài giữa bọn Iskoort của Bộ Gây Chiến.

Tôi lao theo nhỏ.

Chợt một tên Howler nhảy khỏi một lùm cây chìa ra từ bên trên. Ngay cả khi đang bổ xuống, nó đã nhắm tia Nghiệt vào khối thịt nhăng nhĩ, cứng đờ của Cassie.

Păng chĭu! Păng chĭu!

Hụt! Hụt! Tiếp đất! Tôi bổ về phía gã Howler, móng vuốt giương ra. Bao nhiêu sự tức giận, căm hờn tôi dồn hết vào cú cào vô đầu gã, tóe máu. Gã bèn xoay ngoặt cái cơ thể dẻo quẹo về phía tôi, nhắm bắn.

Tôi né ngang qua, mất đà liền đâm sầm vào một tên Iskoort của Bộ Gây Chiến. Tên này trợn đờ mắt ra nhìn tôi. Vô phương! Tôi đã rơi vào tay nó mất rồi.

Tên Howler cười khoái trá và cẩn thận nhắm vào tôi. Cách có vài inch. Đừng hòng thoát. Tôi còn trông thấy rõ từng chi tiết của khẩu súng sẽ kết liễu đời mình.

Bỗng… tia Nghiệt rung rinh. Nòng súng rút lên. Tôi thấy gương mặt điên tiết, nhăn nhó của tên Howler. Nhưng hắn không bắn..

Tôi đập cánh. Tên Iskoort của Bộ Gây Chiến cau có đẩy tôi đi, rồi cùng đồng bọn xúm vào đấm đá tên Howler.

Chắc chắn trận ẩu đả đó sẽ chấm dứt ngay thôi. Iskoort của Bộ Gây Chiến hung hăng vậy chứ chẳng làm nên trò trống gì. Tên Howler chắc chắn sẽ giải tán bọn chúng trong vòng chưa đến năm giây. Nhưng thay vì thế, gã Howler lại rụt rè che đỡ mọi cú đòn, từ từ lùi lại rồi quay đầu ù té chạy.

Luật Giao Chiến chăng!?

<Chúng không thể giết tụi Iskoort!> Tôi la lên với đám bạn. <hãy dùng người Iskoort làm lá chắn! Cassie! Nếu bồ nghe mình nói thì hãy hoàn hình đi!>

Nhưng tôi đã có thể thấy làn da nhỏ mọc lên từ vết thương cháy sém của cái cánh đã bị mất. <Rồi, rồi, mình biết rồi,> nhỏ đáp, tiếng như nghẹt lại.

<Ax! Phía sau bồ kìa!>

<Bên này một tên nữa!>

Mấy đứa kia đang chạy trối chết. Tôi phải bắt kịp tụi nó. <Cassie. Bồ ổn chứ?>

<Mình… đang… hoàn hình đây…> nhỏ nói, khật khà khật khưỡng.

<Cassie, hoàn hình mau rồi nép sát vào lũ Iskoort!>

<Rồi, rồi…>

<Mình không thể để bồ thế này mà đi.>

<Không sao đâu, đi đi. Bồ cần phải…>

Một tên Howler nhảy bổ vào tôi, đôi mắt xanh lè u ám dòm tôi chòng chọc. Nếu tôi dừng lại, tôi sẽ dẫn hắn đến chỗ Cassie mất. Nếu tôi thoát đi... tôi không thể bỏ nhỏ lại được! Nhỏ đang choáng, mất quá nhiều máu, rớt xuống quá nhanh trước khi kịp hoàn hình.

Không còn cách nào đâu, Jake, tôi tự nhủ một cách dứt khoát. *Mày không thể giúp gì được đâu. Mày chỉ gây thêm thương tổn mà thôi.*

Tôi quạt cánh bay đi, tê tái vì phải bỏ Cassie ở lại. Ráng bay cao được tới ngọn cây, tôi thấy trận địa kinh hoàng bên dưới.

Phải giúp mấy đứa kia, tôi nhủ thầm. *Đó là bổn phận của mày. Giúp tụi nó. Mày không thể giúp gì cho Cassie được nữa.*

Bảy Howler đang thoăn thoắt chuyền từ cây này sang cành kia. Chúng đu mình qua các lối đi, từ đám dây lêo, sang bụi rậm, qua các cành cây - như người ta lội qua suối bằng cách nhảy lên từng tảng đá.

Tôi thấy chỉ còn ba con chim giữa trời. Lại một con nữa mất tích, ngoài Cassie. Khoảng trống bên kia gờ cạnh của mặt phẳng chỉ còn cách có một dặm.

<Được rồi,> tôi nói. <Đủ rồi đó. Chúng muốn rượt bắt ai đó à? Để coi chúng nhanh tới cỡ nào.>

Chim ưng Peregrine là loài động vật nhanh nhất trên Trái Đất. Nhanh hơn cả báo đốm và linh dương. Nhanh hơn cả loài cá heo hay cá mập nhanh nhất. Nhanh hơn bất cứ giống chim nào. Một cú bổ nhào của nó có thể vượt tốc độ hai trăm dặm một giờ.

Tôi điên khùng đập cánh lên cao, có bao nhiêu năng lượng quyết đốt cho bằng hết. Tôi cóc cần quan tâm, biết đâu sau này tôi sẽ chẳng còn cần đến năng lượng nữa. Mà còn gì là sau này? Cassie đã gục. Rachel cũng thế. Tim tôi thắt lại, đau đớn.

Nhưng tôi sẽ dụ một tên Howler đi cùng.

Tôi quạt cánh mạnh và nhanh hơn nữa. Được một luồng gió nóng trợ giúp đôi chút, tôi phóng vù vù như vận động viên trượt pa-tin lướt trên ống nước.

Rồi, nhắm nhe kỹ lưỡng, tôi nhào xuống.

Không phải là hai trăm dặm/giờ nữa, mà là hơn thế nhiều, khi tôi chém xoẹt đỉnh đầu của tên Howler đang đuổi rát theo Tobias.

Hắn ôm đầu, rú lên - tiếng hú này đầy tâm tư hơn, ít nguy hiểm hơn tiếng hú mà loài của nó mang tên. Hắn bắn điên loạn về phía tôi, nhưng tôi đã bay đi rồi.

Vẫn giữ nguyên tốc độ, tôi ngoắt về bên phải, đập cánh liên hồi. Tiếp theo, tôi quào một cú thần sầu vô gã Howler vừa bắn phi tiêu vào Marco.

<Marco!> Tôi hét. <Hoàn hình mau!>

Tôi không biết cậu ta có còn sống hay không. Nhưng tôi thấy bộ mặt đầy dao cạo của kẻ tấn công cậu ta. Tôi nhắm con mắt nó.

Bọn Howler chưa hề bị đánh bại. Tôi tự hỏi bọn chúng sẽ khoái kiểu mà tôi sắp làm với chúng như thế nào.

Tôi nhận được câu trả lời ngay tức khắc. Ba Howler cùng xấn xổ lao vào tôi. Chúng sùng máu đuổi theo, quyết phanh thây cái sinh vật nhỏ xíu dám làm chúng bị thương kia.

Không được quá nhanh, Jake, tôi tự nhủ. Tôi bay nhưng hổng xài

hết tốc lực.

Tôi bay lượn vòng vèo, đan chéo và chọc cho tụi Howler đang nã tất cả mọi thứ trên đời vào tôi, phải điên tiết lên.

Đủ gần rồi, tôi nghĩ. *Nào, xuống!* Tôi thả mình rơi xuống Tầng-Cây, xuống tới lối đi. Rủi thay, lúc này lối vắng tanh bọn Iskoort.

Tôi ôm cua, cố đập cánh, quẹo rồi lại đập cánh, quẹo. Đàn Howler bắn phi tiêu léo chéo xuyên qua những kẽ lá, cụm hoa và bụi rậm khiến tất cả đều cháy xém, đổ oặt xuống.

Tôi vẫn ngoay ngoắt bay lên bổ xuống lối đi quanh co. Chúng đang cắt ngang đường bay của tôi. Trong vài giây nữa thôi chúng sẽ bắn hạ tôi. Tôi không thể vượt hơn chúng được khi mà mỗi bước chạy của bọn chúng thì tôi phải bay một quãng đường gấp mười lần như thế.

Nhưng tôi phải giữ khoảng cách thấp xuống. Phải giữ mình đúng theo vị trí lối đi. Phải hy vọng là tôi đã tính đúng về khoảng cách và phương hướng. Phải hy vọng là bản tính kiêu ngạo, không bao giờ bị đánh bại của bọn Howler sẽ giúp tôi.

Quẹo, quẹo, quẹo!

Tôi cua vòng. Một tên Howler vụt qua hàng rào ngay phía trước tôi! Mắc bẫy rồi!

Liệu tôi tính có đúng không? Liệu tôi tới đó có kịp không?

Tôi phi thẳng tới gã Howler bị mắc lỡm. Nó nhắm bắn. Tôi đột nhiên giật cục lên rồi rớt lài lài xuống qua hàng rào tới gờ bên kia, như một con chim bị thương, như quả banh chuyền xì hơi rơi lảo đảo.

Gã Howler bươn bả lao qua hàng rào, ngửi thấy mùi chiến thắng.

Hắn nhào ra và cào vào khoảng không.

Dân Iskoort thật khùng khi không gắn thanh vịn ở rìa cạnh các bục sàn.

Càng điên hơn nữa khi tôi thích điều đó.

Gã Howler rơi theo tôi, giãy giụa trên không trung, la thét giận dữ và hoảng hốt. Các móng vuốt của nó quơ quào. Cách mặt đất vài dặm, hắn sẽ có một quãng đường rơi khá dài.

Tuyệt! Nhưng vấn đề của tôi bây giờ là thời gian.

Tôi đang ở đúng vị trí và đúng lốt hình biến.

Hắn rơi xuống bên dưới, nhanh chóng đạt tốc độ rơi lớn nhất. Mà theo trọng lực của hành tinh Iskoort, hoá ra là chưa tới hai trăm dặm một giờ.

CHƯƠNG 17

Xuống, xuống, xuống.

Mặt tên Howler chúi xuống, la gào ầm ĩ trong không trung. Vô ích.

Tôi bay thẳng xuống, đập cánh, giữ cho trọng lực cân bằng. Gã Howler ở ngay dưới tôi, thấy rõ mồn một.

Hắn còn có nhiều thứ khác ở trong đầu.

Tôi thu cánh ra sau, đạp móng vuốt về trước và quắp chặt vào chân hắn. Nếu hắn có cảm thấy móng vuốt sắc của tôi, hắn cũng không biểu lộ ra.

Tôi nhìn sượt qua nó, xuống mặt đất ở dưới xa. Tụi tôi sẽ rơi trong bao lâu? Có đủ lâu không? Không biết. Đành liều thôi.

Tôi bắt đầu hoàn hình. Tôi và gã Howler đang cùng rơi ở tốc độ như nhau. Tôi cố giữ chắc lấy hắn khi móng vuốt tôi trở thành ngón tay, khi cơ thể tôi to phình ra bằng hắn. Dù ráng giữ cái làn da nhăn nheo như nham thạch ấy, nhưng móng vuốt tôi trượt khi trở thành móng tay. Tôi đã để tuột mất mấu bám.

Tôi vươn bàn tay ngắn ngủn và cánh tay dài một tấc hơn ra chụp hắn lại. Hụt rồi. Tôi rơi. Mắt tôi đã mất độ tinh tường của chim ưng. Tôi không còn thấy từng chi tiết bên dưới nữa. Hình như mặt đất vẫn còn xa lắc xa lơ. Một sự an ủi nho nhỏ.

Đã là con người - tôi cảm thấy mặt mình chỉ cách cẳng chân trái của tên Howler chừng một tấc. Hắn đã thôi giãy giụa, vẫn còn thời gian cho hắn suy ngẫm về số phận của mình mà. Tôi chẳng cảm thấy thương tình cho hắn. Có lẽ tôi nên thương hại hắn. Có lẽ Cassie sẽ thương hại hắn.

Có lẽ chính tên này đã bắn đứt lìa cánh Cassie. Hay hắn đã bắn Marco cũng nên. Dù gì hắn vẫn là một tên Howler man rợ.

Tôi muốn hắn rơi thật lâu để mà suy ngẫm về những việc làm tai ách của mình.

Tôi cố tóm thêm lần nữa, lần này với những ngón tay người.

Bỗng hắn xoay vòng cái thân ồ bi và nhìn trừng trừng vào tôi, đôi mắt xanh trống lỗng của hắn mở thao láo.

Hắn đã với được khẩu tia Nghiệt. Tôi giằng lấy và vứt đi. Khẩu súng rơi xuống loăng ngoăng bên cạnh tụi tôi.

Tôi biết cái gì sắp xảy ra. Nhưng tên Howler thì không. Hắn bắt đầu rú lên buốt óc…

Khè-è…

Muộn rồi! Tôi đã bắt đầu thu nạp hắn. Gã Howler bỗng mê man, uể oải như mọi sinh vật khác khi bị thâu phục. Gã nhìn tôi, ánh mắt căm hờn nhưng không sao phát ra tiếng "khè" kinh người được nữa.

Trong lúc ADN của gã Howler truyền sang, tôi dùng bàn tay còn lại

lột sạch vũ khí của gã. Từng món một bị quăng ra, tạo thành một kho vũ khí di động xoay xung quanh tụi tôi.

Xong xuôi, tôi vùng ra. Bị không khí xô qua bên này rồi lại đẩy văng qua bên kia, tôi cuống quíu quay cánh tay, cố giữ thăng bằng. Thật là một phản xạ ngu ngốc, theo bản năng. Ráng bình tĩnh lại, tôi bắt đầu biến hình.

Mặt đất đã gần lắm rồi. Gần ơi là gần. Hình như càng về cuối tụi tôi càng rơi nhanh hơn. Cứ như nửa quãng đường sau chỉ rơi mất có một phần mười thời gian rơi của nửa quãng đường trước.

Nỗi sợ làm biến dạng thực tế. Thực tế còn méo mó hơn nhiều.

Tôi chao đảo điên loạn, thoắt thấy mặt đất trải bên dưới rồi lại thoắt thấy tên Howler ở phía trên. Cú hích của tôi cũng khiến hắn loạng choạng. Điều đó đã cứu tôi, bởi vì hắn đã lại hú lên.

Khè-è-è-è-è-è-è-è!

Âm thanh rợn óc đẩy tôi rơi nhanh hơn nữa, trong khi cả hai cùng bổ nhào như tàu lượn tự sát.

Tôi cảm thấy ngưa ngứa khi lông bắt đầu mọc quanh cơ thể.

Mặt đất quá gần!

Cái mỏ cứng đã thòi ra khỏi miệng tôi.

Mặt đất đang dâng lên vùn vụt. Những cành cây tua tủa; màn sương mù ôm sát đất.

Cánh tay tôi héo quắt lại, xương mỏng ra, rỗng ruột.

Quá trễ!

Khè-è-è-è-è-è-è-è!

Ba trăm mét!

Một trăm năm mươi mét!

Ba chục mét!

Những ngọn cây chĩa thẳng vào tôi!

Tôi dang cánh ra. Căng thẳng làm sao! Cơ bắp tôi gần toác ra vì nỗ lực quá lớn.

Gã Howler đã rớt xa phía dưới tôi.

<Bảo với Ngài Mắt Đỏ là cho Jake gửi lời chào thân ái nha,> tôi la.

Đôi cánh của tôi no gió bay lên, hối hả xoẹt qua những ngọn cây.

CHƯƠNG 18

Đến giờ tôi đã biết tại sao dân Iskoort lại xây dựng *Tháp Bác Sĩ Seuss* này: bề mặt của hành tinh Iskoort là một vùng đầm lầy kinh khủng, bốc mùi hôi thúi nồng nặc. Tôi ráng bay lên cao để thoát khỏi cái mùi lưu huỳnh đậm đặc ấy, rồi nghỉ một chút lấy hơi.

Cơ thể chim ưng rất sung sức sau đợt biến hình mới, nhưng đường bay lên trở lại nơi tôi đã rời xa tụi bạn còn cả chục dặm nữa. Làm thế nào để tìm lại được tầng lầu đó nhỉ? Cấu trúc thành phố Iskoort cực kỳ phức tạp. Nhưng bay bên ngoài thành phố ấy, tôi thấy nó càng rối rắm, khó đoán biết hơn. Ở Trái Đất không hề có một công trình nào hao hao như thế này. Ngay cả kim tự tháp cũng không chôn móng cột ở cái mặt bằng chông chênh như vầy. Tháp Effel hay Tháp Sears đối với nó chỉ là món đồ chơi lắp ghép hiệu Tinkertoys.

Có lẽ người Iskoort là loài kỳ cục nhất trong dải thiên hà; nhưng kỹ thuật xây dựng của họ thuộc vào hàng phát triển cao siêu nhất.

Tôi sẽ thấy gì khi trở lại sau cú rơi? Liệu Cassie đã hoàn hình chưa? Nhỏ có kịp bình phục? Còn Marco thì sao? Lại cả Ax, Tobias và Rachel nữa?

Mấy đứa nó đã bị đạn bắn vung vãi. Trong thâm tâm, thậm chí tôi còn sợ tỉ số là một tên Howler đổi lấy năm người bạn của mình. Tôi còn nghĩ đến chuyện đi tìm xác tụi nó nữa. Những hình ảnh nhòe nhoẹt làm sức mạnh rò rỉ khỏi cơ bắp tôi.

Tôi cần phải trở lại. Nhưng tôi không thể chịu nổi ý nghĩ mình sẽ thấy cái gì. Tôi làm sao sống nổi khi không có bọn bạn?!

Tôi bỗng cảm thấy giận Erek đến ứ nghẹn. Marco đúng: mắc chứng gì mà Erek cứ vin vào sự nhu mì, không bạo động trong vũ trụ của mình, trong khi bọn Howler đã xóa sạch nhiều loài theo mệnh lệnh của quỷ dữ? Làm sao mà ảnh đang tâm đứng dẹp qua một bên, trùm chăn nhìn cái ác lộng hành?

Erek là người duy nhất trong bọn tôi có thể đánh và thắng lũ Howler. Ảnh có sức mạnh và uy lực. Có lần tụi tôi đã giải thoát Erek khỏi điều cấm ky trong vòng một tiếng đồng hồ. Kết quả thật phi thường: ảnh đã đè bẹp lực lượng Yeerk xém nữa xơi gọn tụi tôi.

Đúng, người Pemalite đã sáng tạo ra ảnh với tất cả sự hòa hiếu. Thật vô lý khi tôi bỗng tức sôi máu lên với ảnh! Nhưng Cassie và Rachel hoặc tất cả đã tiêu đời rồi, chỉ còn trơ lại mỗi mình tôi…

Người Pemalite thật ngu muội vì đã không tái lập trình lại cho người Chee. Khùng! Người Chee có thể đã cứu họ; có thể đã chặn bước tụi Howler, không cho chúng tiêu hủy người Pemalite cũng như các loài khác. Và…

Mà này! Giả sử người Chee dẹp tan bọn Howler, vậy họ sẽ làm gì

tiếp theo? Họ sẽ trở thành loài chuyên gây chiến ư? Bạn sẽ làm gì khi chế tạo ra một loại vũ khí chết người rồi lại để mặc kệ nó?

Có lẽ người Pemalite cần đảm bảo mình chắc chắn khống chế được người Chee, cho nên họ đã "tắt đài" của người Chee đi!

Tương tự, Crayak cũng cần phải có cách thức nào đó để kiểm soát tụi Howler này chứ.

Howler không phải là người máy; vậy thì, làm thế nào Crayak chắc chắn chúng sẽ không bao giờ vượt khỏi tầm kiểm soát? Bởi vì công việc của chúng là giết chóc, giết chóc không nương tay, cho nên Crayak nghĩ thế nào là "ngoài tầm kiểm soát"?

"Ngoài tầm kiểm soát" đối với Howler có lẽ sẽ là *sẽ không giết chóc* nữa chăng?

Một tên Howler "ngoài tầm kiểm soát" có nghĩa là gã cảm thấy dằn vặt, bứt rứt và trở nên hòa hiếu. Làm sao mà Crayak có thể chịu đựng được điều đó!

Tôi ngậm ngùi cười chua chát. Quả là một suy luận xác đáng. Có thể bạn bè tôi đã chết hết. Tôi đơn côi một mình, chỉ với hy vọng le lói là ráng sống để tìm đường về nhà.

<Jake! Bồ hay là con chim ưng Peregrine vớ vẩn nào vậy?>

<Tobias hả?> Tôi mừng húm.

<Ừ. Mình đi tìm bồ muốn hụt hơi luôn.>

<Bồ còn sống sao?>

<Thì cũng giống như bồ thôi,> nó nói và cười hề hề. <Tụi mình tưởng bồ tiêu rồi. Ax nhìn thấy bồ văng ra khỏi tháp cùng với gã Howler.>

<Tất cả mọi người… có ai…>

Tobias có vẻ bớt hồ hởi hơn. <Tất cả tụi mình đều ở đây. Cassie, Rachel và Marco đều bầm dập, nhưng cũng ráng hoàn hình được. Erek đã chạy theo và phủ lên tụi mình một màn ba chiều chiếu lũ Iskoort. Cassie nói bồ bảo rằng Howler không thể tấn công Iskoort. Đoán coi, chỉnh vì vậy mà chúng không thét rú lên…>

<Nhưng dẫu sao mọi người cũng ổn rồi,> tôi nói mà không dám tin.

Tobias cười. <Ừ, tất cả mọi người vẫn còn sống. Nè, cả đám tụi mình đều ở trong hình chiếu, báo hại bọn Howler tức lồng lên. Sau đó, hình như chúng suy ra rằng tụi mình hổng phải là Iskoort thật, cho nên đã xông vào tấn công thoải mái. Thế là tụi mình đành phải biến thành bọ chét bò lên cây. Guide đã tìm cho tụi mình một nơi khác. Chút xíu nữa bồ sẽ thấy. À, cái gã Howler rơi cùng bồ sao rồi?>

<Hết là thành viên của nhóm bảy rồi. Giờ sẽ là bảy chống sáu,> tôi đáp.

May thay, Tobias vẫn còn nhớ đường về. Cậu ta ung dung dẫn tôi bay lùi xuống ba tầng nữa, kể từ chỗ tụi tôi bắt gặp nhau.

Tầng này khác biệt hẳn so với tất cả các tầng tụi tôi đã thấy. Trông

cứ như một khu công nghiệp. Từ sàn nhà lên mái trần là ba chục mét. Màu sắc chủ đạo là xám và nâu. Những nhà máy (nếu đó là nhà máy) nhìn như những khu nhà không cửa sổ, ngột ngạt, tơi tả - y như bất cứ nhà máy nào trên Trái Đất.

Ở đây, tụi tôi bay bên trên một đàn Iskoort khác lạ. Những cánh tay của bọn này dài và mạnh hơn, vai u nở; mắt chúng dày cui, có thể cụp mí lại được.

Có rất ít Iskoort lảng vảng quanh đây. Bọn Iskoort tụi tôi gặp có vẻ rất vui sướng, náo động và vô tư trước khung cảnh tẻ ngắt của nơi này. Ớn nhất là tiếng hét từ cơ hoành của chúng chói lói đến độ, nếu vài tên Iskoort cùng hét lên một lúc có thể khiến bạn ước ao có một cái bịt lỗ tai.

Tobias và tôi đảo tròn vài vòng, đề phòng coi có tụi Howler hay không. Chẳng thấy tên nào cả. Hai đứa tôi đáp xuống. Tôi hoàn hình và đi vào bên trong.

Tôi tưởng tôi đã trải qua hết mọi cung bậc cảm xúc. Tôi nghĩ tôi đã vượt qua cảm giác kinh hoàng khi tưởng là tất cả tụi nó đã tiêu đời. Nhưng kìa, cả đám đang ở đó.

Rachel cau có. Marco nhìn xuống sàn nhà. Ax đứng tách ra, rõ ràng là đang tự trách móc mình. Erek với màn hình chiếu đã tắt, một gương mặt người máy vô cảm.

Và Cassie.

<Hoàng tử Jake!> giọng Ax vỡ òa lên như khóc khi vừa trông thấy tôi.

Cassie nhảy phóc lên và chạy bổ về phía tôi. Tôi cũng lao về phía nhỏ. Thật không thể kìm nén được cảm xúc. Cassie mừng quá nhảy đại vào cánh tay tôi, tôi ôm nhỏ thật chặt và trước khi tôi kịp nhận ra, tôi đang hôn vào môi nhỏ và nhỏ cũng hôn lại tôi.

"Tới lúc rồi đó," Rachel càu nhàu.

Ít nhứt thì Cassie và tôi cũng tạo được cớ cho Marco trêu chọc. Nó chỉ cần đúng ba giây sau khi tôi tách khỏi Cassie, vừa xấu hổ vừa kinh ngạc.

Nó chìa hai cánh tay về phía tôi rồi nói, "Gì cơ, hổng hôn tui cái nào hết à?"

Tôi hổng tin nổi là mình lại cảm thấy cực kỳ ngốc nghếch khi đối mặt với hàng đống cảm xúc khác nhau mà tôi vừa trải qua, và giữa thảm hoạ kinh khủng nhất của trận chiến, nhưng tôi đoán sự bối rối và sự bất tiện luôn luôn song hành cùng tụi tôi.

"Không à?" Marco nói, giả đò lúng túng. "Tui đoán chắc tui phải đổi hướng kiếm Rachel thôi." Nó quay qua nhìn nhỏ, dang rộng hai tay, miệng chu ra.

"Xì, Marco, bồ nghĩ đừng mơ chuyện kỳ cục là mình sẽ hôn bồ nha. Rụt vòi lại đi, không thôi là mình bẻ luôn hai tay bồ đó!"

CHƯƠNG 19

Tôi nhìn quanh ngôi nhà mới của mình. Một không gian thoáng đãng, cao chừng ba tầng của Trái Đất, rộng cỡ sân bóng rổ. Chen chúc trong cái chốn âm u này là một dãy những cỗ máy lạ đời. Có cái trông như máy khoan tay khổng lồ; có cái tựa máy uốn thép; rồi có máy giống như đu quay, nhưng thay cho những chú ngựa nhiều màu sắc sặc sỡ là những dụng cụ sắc cạnh, tỉa tót rất tinh vi.

Tất cả máy móc đều ngưng hoạt động, bụi bặm bám bờ cả lên.

"Nhà máy bỏ hoang à?" Tôi hỏi Guide.

<Không phải bỏ hoang. Bộ Công Nhân từ chối làm việc ở đây. Họ chỉ quay lại khi nào Bộ Pháp Thuật Và Mê Tín chính thức xác nhận: nơi này không bị hồn ma của những nhân vật trừu tượng ám.>

Tôi thở dài rồi lù khù bắn tia nhìn sang Marco.

"Ê, bồ sẽ khoái nghe chuyện này cho coi," cậu ấy nói.

"Hồn ma của những nhân vật trừu tượng là gì?"

Guide rống lên, cứ như thể tôi đang nói đùa. *<Các thường dân tin rằng: hồn ma của những nhân vật trừu tượng là có thật. Những hồn ma đó đi vật vờ trên đường phố, chiếm cứ các tòa nhà và thực hiện nhiều hành vi phá hoại.>*

"Ra vậy, toàn mấy nhân vật hư cấu mà thôi" tôi nói.

<Đương nhiên Bộ Pháp Thuật Và Mê Tín được gọi tới để khắc phục hậu quả và để kiểm soát vấn đề này. Nhưng Bộ Công Nhân chưa đồng ý với giá cả đưa ra…>

"Hiểu rồi," tôi gắt.

"Một giỏ rác tối tăm," Rachel bình luận.

Tất cả bọn tôi cùng im lặng trong chốc lát. Nỗi vui mừng của cuộc tao ngộ đã phai lạt. Tụi tôi đang trở về thực tại.

<Jake bảo bây giờ là bảy chọi sáu,> Tobias nói.

"Bốc phét," Marco lầm bầm. "Dù có bảy chọi hai thì mình vẫn cá phần thắng về phe bọn hắn."

Có tiếng xì xào đồng ý.

"Mình có một hình biến mới," tôi bảo.

<Hả?> Tobias ngạc nhiên.

"Ừa, trên đường… rơi xuống, mình đã thâu phục tên Howler. Dù chỉ vậy thôi, nhưng nó cũng hé ra cho tụi mình một mẩu bám, nếu như tụi mình có một kế hoạch tổng quát."

"Bạn có kế hoạch à?" Erek hỏi.

Tôi phân vân. *Mình có kế hoạch không nhỉ?* Trong đầu tôi đang có những ý tưởng, suy luận pha lẫn những linh cảm. Tôi nhún vai. "À, tôi cho là vậy."

Marco toét miệng cười. "Hôn nó thêm cái nữa đi, Cassie. Có vẻ

hiệu quả đó."

Cả bọn háo hức chờ. Tôi cúi đầu, cố sắp xếp lại tất cả những kiến thức tôi biết về Howler. Có vẻ như tôi đang có trong tay những mảnh vụn, nhưng lại không có bức tranh mẫu để ghép hình theo.

"Được rồi, mấy bồ cứ bổ sung thoải mái nha. Ý kiến của mình có thể sai bét mà. Thế này nha… Một: tụi Howler chắc chắn có *Ký Ức Tập Thể*. Những ký ức Erek tiếp nhận lưu giữ những biến cố xảy ra hàng ngàn ngàn năm trước, gồm cả chục cuộc xâm lăng. Không thể có sinh vật nào lại sống lâu đến thế. Hai: Howler là sinh vật, bởi vì mình đã thu phục được một tên. Như vậy, rất có thể, Howler được tạo ra với cùng một ký ức như nhau. Bảy… à sáu tên Howler ở đây có thể sẽ chuyển tải ký ức cho tất cả những Howler còn lại của loài này. Đó chính là kinh nghiệm chiến trường sẽ san sẻ cho tất cả các chiến binh Howler."

Rachel gật đầu, "Hèn chi tụi nó hổng bao giờ thua."

"Phải, nhưng điều đó lại khiến chúng ta nảy sinh vài khúc mắc. Ừm, không ai lại chiến thắng mãi được. Mà lại kéo dài cả hàng trăm ngàn năm mới hoang đường chứ. Đâu ai thắng suốt trong sự nghiệp của mình được, như Mohammed Ali[12] hay Micheal Jordan[13] đó, cũng từng bị thua kia mà."

"Nhưng những ký ức Howler tôi xem không chỉ ra bất cứ thất bại nào," Erek nói.

"Chính xác," tôi nói. "Chính xác, phải không Guide?"

<Hả?>

"Khi anh muốn xem những ký ức đó - tức là xem theo cách bình thường, chứ không phải theo kiểu Erek chiếu lên màn ba chiều cho tụi tôi xem - thì làm cách nào?"

Guide hạ giọng trầm trầm. *<Có một thiết bị nhỏ gắn vào đầu. Nó nối thẳng vào sóng não và chiếu ký ức lên y như ta hồi tưởng lại vậy.>*

"Và thiết bị ký ức này được dùng cho tất cả các loài sao?"

<Tụi tôi thường bị nhiều loài thăm viếng,> Guide nói. *<Và thiết bị này luôn hoạt động. Mặc dù không phải ai cũng muốn chiếu theo.>*

"Mình đoán tụi Howler không đời nào chịu bị gắn cái này vào đầu đâu," Cassie nói.

Guide xòe bàn tay ra, rú rít. *<Hồi nào đến giờ tụi tôi mới gặp nhóm Howler này. Chúng bán ký ức của mình để đổi lại những thứ chúng cần; nhưng chúng không mua ký ức của bất cứ loài nào khác.>*

Tôi gật. "Tốt rồi! Nào, bây giờ chúng ta cần người tình nguyện làm một nhiệm vụ cực kỳ nguy hiểm. Chúng ta cần có một con thỏ để dụ con chó săn về phía chúng ta." Tôi nhìn xoáy vào Rachel và từ từ lắc đầu ra dấu "không" khi thấy nhỏ đang há miệng ra xung phong. Nhỏ ngậm miệng lại và coi bộ lúng túng.

<Tôi sẽ lãnh trách nhiệm này,> Ax nói từ góc phòng đằng xa.

Rachel cười nhạt, ơ hờ gật đầu.

“Ô hô,” Marco bằng nhằng. “Ax sẽ hy sinh và tụi Howler sẽ không muốn mua ký ức đó để về coi lại trên video của chúng đâu. Vậy thì làm cách nào chúng ta có thể hạ thủ sáu con hồ ly tinh đây?”

“Chúng ta không cần phải tiêu diệt đám Howler này,” tôi bảo. “Mà chỉnh Crayak sẽ làm điều đó.”

CHƯƠNG 20

Chỗ chúng tôi đang dừng chân đây không thể dùng làm nơi đặt bẫy được. Tụi tôi cần nhiều dân Iskoort che chắn xung quanh. Cần phải bắt *Luật Giao Chiến* phục vụ cho mình. Tôi giải thích điều này cho Guide. Gã đòi được trả thêm. Tụi tôi đang nợ nần chồng chất, và có nguy cơ bị giết trước khi kịp bán cho gã những ký ức quý giá.

"Đừng lo," tôi trấn an. "Điều kế tiếp tụi tôi làm là sao một bản photo ký ức của mình cho anh."

<Tôi vẫn nghĩ mình nên thu hoạch một cánh tay, hoặc một cơ quan nội tạng nhỏ xíu nào đó thì hơn.>

"Không lấy thêm tóc nữa hả?"

<Tôi đã có tóc rồi,> gã đáp. *<Vấn đề là phải sở hữu cái gì đó thật độc đáo. Chưa từng ai có cơ thể hay cơ quan nội tạng của Con Người cả.>*

"Ừa, anh sẽ có món độc đáo," tôi nói. "Anh có thể lấy tóc của Marco."

"Cái gì?"

<Một mắt cuống Andalite đi?>

"Không được! Không có bộ phận cơ thể. Chúng ta đã thỏa thuận rồi mà."

<Ngộ nhỡ các bạn bị giết thì sao?> Guide hỏi, hạ thấp tiếng rú như tiếng khóc tỉ tê.

"Anh muốn cơ thể của tụi tôi hả?" tôi quát, điên người lên mặc dù tôi còn nhiều vấn đề lớn lao khác cần phải lo. "Nếu anh hiến cơ quan nội tạng để cứu sống người khác thì còn được. Nhưng chỉ để bỏ tụi tôi vào hũ đem bán buôn hoặc đem trưng bày cho mọi người nhìn ngó thì không đời nào."

"Tôi có thứ bán được," Erek chen vào. "Tôi sẽ tạo ra một phiên bản kỹ thuật hình chiếu ba chiều để anh có thể tự chế máy phát."

Đây quả là món béo bở đến nỗi gã Guide ngừng rú hết vài giây. Mãi rồi gã thốt lên. *<Thỏa thuận liền!>*

Marco tròn mắt. "Này, Guide sẽ làm chủ hành tinh này cho đến lúc hắn ngủm."

Guide dẫn tụi tôi tới một tầng lầu khác. Lần này là đi lên. Và lên bằng… thang máy.

"Thang máy! Mấy anh có thang máy?" Marco nổi quạu. "Tụi tôi lên lên xuống xuống bấy lâu muốn rã cẳng rồi, mà nay hóa ra mấy người có thang máy?"

<Đi thang máy sẽ không nhìn ngắm được phong cảnh thiên nhiên thơ mộng, hữu tình.> Guide giải thích. *<Ký ức ở bên trong thang máy thì còn gì có giá trị nữa?>*

Tụi tôi tiếp tục đi lên, vượt qua cả tầng lầu lần đầu tiên tụi tôi xuất hiện. Đó chỉnh là nơi tôi cần: những lối đi hẹp chen giữa những khu dân cư cao và những cửa hàng ở sàn lầu. Iskoort nêm đặc khắp nơi. Giờ có thêm một loại Iskoort mới: Iskoort Mua Sắm.

"Đồng bào tui đây rồi!" Rachel khoái chỉ la rùm. "Ít ra thì tui cũng có quê hương thật sự chớ…"

"Họ đi mua sắm hả?" Tôi hỏi Guide. "Vậy là sao?"

<Phải có ai đó mua sản phẩm do những nhà máy hay những xưởng thủ công sản xuất ra,> Guide nói.

"Đúng," Rachel đồng ý.

<Nền kinh tế không thể chuyển động nếu như không có lực lượng mua đồ.>

"Guide, cuối cùng thì anh cũng hiểu rồi đấy," Rachel hể hả.

Tụi tôi kéo tới một cửa tiệm trống trơn nằm ở cuối con đường hẹp, dài. Doanh nghiệp ở đây đã di dời đi từ trước rồi - họ chẳng để lại gì ngoài những cái kệ trống rỗng ở phía sau.

"Rồi, được đấy," tôi tấm tắc. "Nào, giờ phải làm sao để thông báo cho Howler biết rằng tụi tôi đã tới đây?"

<Tôi chỉ cần phải loan tin cho một thành viên của Bộ Tin Tức-Chuyện Phiếm-Suy Đoán,> Guide trả lời.

<Đây là cái nhà thương điên mà người Ellimist muốn chúng ta cứu,> Tobias la. <Vùng Đất Lego giao thoa với Tháp Bác Sĩ Seuss, với cư dân được làm từ những túi đậu phộng biết hú hét… không phải nói quá nha Guide… ai mà nghĩ được mua sắm và tán dóc cũng là một nghề cơ chứ!>

"Này, đừng có chọc ghẹo anh chị em Bộ Mua Sắm," Rachel nói với vẻ móc mỉa lộ liễu.

"Rồi, cài lắp thiết bị đi," tôi giục giã. "Guide? Chúng ta có máy chiếu ký ức không?"

<Dĩ nhiên là có.>

"Ax, bồ đã sẵn sàng chưa?"

<Rồi, thưa Hoàng tử Jake,> ảnh trả lời.

"Đừng gọi mình là "hoàng tử". Nào, ra đây một phút." Tôi kéo ảnh ra góc phòng trống. "Ax, có lẽ tôi sai, nhưng hình như bồ vẫn còn ấm ức về trận chiến đầu tiên."

<Tôi đã bỏ chạy,> ảnh nói thẳng tuột.

"Bồ đã quay trở lại."

<Tôi đã chạy trốn,> ảnh bướng bỉnh lặp lại.

"Bồ là người duy nhất không ở trong hình biến, bồ và Tobias. Và bồ đang ở giữa trời, rất gần cái âm thanh dễ sợ đó. Rất ngẫu nhiên, tiếng tru dội óc của Howler được tạo ra để chuyên tác động lên não những sinh vật nhạy cảm. Ý mình muốn nói: bộ não đơn thuần chỉ là một khối màu xám hay màu gì đó thôi…"

Ax rùn vai nôn nóng. Một cử chỉ ảnh bắt chước loài người.

“Nghe này Ax, Howler là một loại vũ khí sinh học dùng để giết những loài nhạy cảm. Khi tạo ra chúng, nhất là khi tạo ra tiếng rú ghê rợn đó, Crayak đã chú tâm tìm cách chỉnh chang cho nó càng kinh khiếp càng tốt, hầu có hiệu quả tối đa lên não loài nhạy cảm. Mình có não cọp vậy mà suýt nữa mình đã tiêu ma. Trong khi não Andalite của bồ lại vô cùng nhạy cảm, phức tạp và tinh xảo. Đó là mục tiêu quá lý tưởng cho tiếng tru của bọn chúng.”

Ax không chấp nhận hết lời tôi nói, nhưng cũng không phủ nhận tất cả. Ảnh cựa quậy như muốn cuộc chuyện trò chấm dứt mau đi.

Tôi thở dài. Tôi đã nói tất cả những gì có thể. Ax cần làm gì đó để tẩy sạch những gì mà ảnh cho là vết nhơ…

“Ax, đến giờ hành động rồi. Nè, bồ phải nhớ kỹ một điều: nhiệm vụ của bồ là phải còn sống ra khỏi đây. Nếu mình thật sự là hoàng tử của bồ thì mình ra lệnh: bồ không được phép để bị giết, cho dù bồ có nghĩ đến trò anh hùng nào đi chăng nữa.”

CHƯƠNG 21

Việc chuẩn bị mất chưa tới một giờ đồng hồ…

Tobias lượn lờ phía trên những đường phố hẹp, thấy bọn Howler chạy hồng hộc chỗ cầu thang. Chúng láo liên tìm kiếm xung quanh, cho rằng tụi tôi ở ngoài sàn nhà chứ không phải ở trong tòa nhà.

Tụi tôi muốn bất ngờ, không cho chúng thời gian để suy tính. Tụi tôi muốn lợi dụng tính hiếu sát và hung hăng của chúng.

Dưới phố, Ax đang bước đi nghênh ngang. Tobias tường thuật cho tụi tôi chi tiết diễn biến trên hiện trường.

<Ax sắp tới. Tụi Howler dinh chùm lại. Dù gì chúng cũng bớt kiêu căng rồi. Bất cứ giây nào chúng cũng có thể phát hiện ra ảnh…>

Tiếp. <Ủa, chúng mù hả? Ax đang đến rất gần mà. Đám đông che chắn ảnh. Nhiều Iskoort trên đường quá. Ui trời!... Chúng đã thấy ảnh. Chú Ax, chạy mau! Chạy!>

Tôi nhìn Cassie và đám bạn. "Tới lúc rồi. Mình làm đây."

Tôi cố gạt hình ảnh Ax ra khỏi tâm trí - những hình ảnh Ax chạy, né, luồn lách qua đám đông Iskoort; rồi tụi Howler ùn ùn đuổi theo.

Thay vào đó, tôi tập trung vào một hình ảnh khác: tên Howler vừa mới bị thu phục. Tôi hình dung những đường nét trong não và cảm thấy sự biến đổi.

"Rachel," tôi gọi, trong khi vẫn còn là người. "Em biết phải làm gì rồi đấy. Nếu anh mất kiểm soát không thể khống chế được hình biến. Nếu anh bắt đầu tru lên thì em phải…"

Rachel đã là gấu xám. Nhỏ đứng ngay đằng sau tôi, đặt hai bàn tay trước bự chang bang với móng vuốt có thể cào thân cây lên vai tôi.

Nếu tôi mất kiểm soát hình biến, Rachel sẽ phải… phải làm điều cần thiết. Thật nhanh trước khi tôi làm ai đó bị thương.

Chi viện cho nhỏ là Marco-khỉ đột. Nắm đấm của nó to bằng đầu tôi, với sức mạnh có thể khoét tường thành lỗ, đang giơ lên cách mặt tôi ba tấc.

<Chúng xúm lại ảnh,> Tobias hồi hộp thuyết minh. <Tất cả sáu đứa. Như chó săn vồ thỏ nhà. Trời! Anh chàng đó biết cách chạy lắm! Chú Ax! Chạy về bên phải!>

Tụi Howler không thể bắn khi dân Iskoort lang bang khắp nơi. Chúng cũng không thể dùng tiếng tru vì sợ kinh động đến người Iskoort.

Nhưng nếu áp sát được Ax thì chúng tha hồ sử dụng phi tiêu, tia Nghiệt hay dao.

Tôi cố điều hòa ý nghĩ. *Bình tĩnh. Bình tĩnh nào.*

Quy trình biến hình tiếp tục. Da tôi bắt đầu phụt ra thành những gai, mụn mủ; sau đó chúng bục vỡ và rỉ ra chất keo đen. Tôi nhìn

xuống, thấy bụng mình như đang bị ngắt làm đôi. Cứ như tôi đang biến thành kiến hay một loại côn trùng nào đó vậy. Ngay khi cú ngắt hoàn tất thì phần thân trên của tôi gục oặt xuống, hệt như thân cây bị đốn ngang. Những lằn chỉ linh động, dài ngoẵng - những động mạch đàn hồi - bung ra, nối hai nửa trên và dưới của tôi.

Trong giây phút hoảng loạn, tôi còn thấy rõ khúc xương sống loài người trắng hếu của mình. Những đốt sống chảy lỏng ra, tái tạo thành những ống xy-lanh hình trụ xám, dày cui, xếp chồng lên nhau.

Rồi phần giữa cũng đặc lại, che xương sống cùng những động mạch và gân.

Tôi thở một hơi nhẹ nhõm. Không ai cần phải thấy cảnh kỳ quái đang diễn ra với cơ thể tôi.

Tôi thấy bàn tay mình đổi màu, những ngón tay đầy mụn bọc, đen ngoài đỏ trong, cùng thịt nham thạch nguội dày và nặng bình bịch. Tôi vẫn còn bốn ngón tay và một ngón cái. Nhưng bây giờ ở cổ tay tôi, móng vuốt đã trồ ra, có thể thò ra thụt vào như móng mèo.

Chân tôi rệu rã, kêu cọt kẹt khi xương dày lên và cong quẹo lại. Tai tôi chảy tịt vào đầu. Mắt bự bành ra, càng ngày càng bự và càng dẹp đi.

Ý thức của tôi bắt đầu thay đổi. Sự khác biệt cũng không khắt khe hơn những lần biến hình khác tôi từng thực hiện, nhưng lại phức tạp hơn tôi nghĩ. Tôi không chỉ nhìn thấy màu sắc thông thường, mà còn nhìn thấy cả những tia hồng ngoại. Tôi đang lần theo dấu vết, như con trỏ chuột nhúng nhỉnh trên màn hình vi tính. Nó giúp tôi theo dõi những chuyển động và phương hướng tốt hơn.

Rồi, thật kinh hoàng, tôi nhận ra mình có thể nhìn xuyên qua lớp da bên ngoài. Tôi thấy những đường gân cờn cợn trong trái tim khỉ đột của Marco.

Dĩ nhiên rồi. Tất cả là để nhắm tốt hơn tới những thực thể sống.

Đôi mắt xanh lè của tôi có thể nhìn tỏ tường hơn mắt người, hơn cả mắt diều hâu.

Thình lình, tôi cảm thấy ý thức của mình vỡ oà một ý niệm mới. Tôi đã chờ đợi cơn thịnh nộ của hình biến này. Tôi những tưởng mình sẽ đối mặt với thôi thúc bạo lực không kiểm soát được, nhưng hoá ra không. Tôi cảm thấy… thấy mình… thờ ơ.

Không có bản năng giết chóc kiểu Howler. Cũng chẳng có sự lồng lộn, tức tối. Đó hổng phải là kiểu tính cách mà tụi nó được dựng nên.

Crayak hẳn đã rất xảo quyệt, mưu mô. Tôi đã mong chờ hình biến Howler là một loài siêu ăn thịt nào đó. Nhưng không, lốt hình này gợi cho tôi nhớ nhiều đến cá heo.

Howler rất khoái chí, hớn hở.

Howler tràn ngập niềm vui.

<Mấy bồ có thể để mình đi được rồi đấy,> tôi bảo Rachel và Marco.

<Bồ chắc chứ?>

<Chắc! Thứ này không khó kiểm soát đâu. Nó giống như…>

Vừa lúc đó tôi cảm thấy một điều mình chưa bao giờ cảm nhận. Một phần lạ lùng trong não của Howler, như là một ý thức bổ sung thêm. Trí não tôi chảy vào trong một cái hồ nhận thức và sự hiểu biết.

Những luồng ký ức phóng ào qua, lóng lánh. Những hình ảnh hãi hùng về tàn sát, bạo lực. Không chỉ có *Những đứa con của Graffen*. Mà hết loài này tới loài khác; hành tinh này đến hành tinh kia. Tôi đang tiếp nhận những hình ảnh đó theo một cách khác với cách Erek đã tiếp nhận từ dân Iskoort.

Cách này tệ hại hơn nhiều. Nó không phải ký ức của một ai khác nữa. Nó chỉnh là *của tôi* - là một phần *của tôi.*

Dạo lướt qua. Cuộc tàn sát *Những đứa con của Graffen*. Cuộc thanh trừng dân Mashtimee. Vụ làm cỏ xứ Pon, Nostnavay, và đi nhiên cả thế giới Pemalite. Thằng Howler-tôi không cảm thấy giận dữ hay hăng tiết gì hết.

Nhưng tụi nó cần quái gì mấy thứ đó?

<Đó là một trò chơi,> tôi nói.

<Gì cơ?> Cassie hỏi trong lốt sói.

<Bọn Howler. Sự giết chóc, tàn phá chỉ như một trò chơi đối với chúng. Chúng khoan khoái thưởng thức trò chơi. Như cá heo nhảy tơn tơn khỏi mặt nước để biểu lộ niềm vui.>

<Chúng hủy diệt tận gốc cả một loài chỉ để vui thôi sao?>

<Đúng… mình không biết chúng đang làm gì. Cassie… chúng không phải là người lớn. Chúng chỉ là những đứa trẻ.>

<Ê, chúng tới rồi!> Tobias thét ran. <Ba mươi giây nếu…>

<Con nít cái con khỉ,> Rachel ngúng nguẩy. <Chúng là quân giết người thì có!>

<Chúng là thứ mà Crayak đã tạo ra,> tôi nói. <Chúng có tuổi thọ là ba năm, không hề có giai đoạn trưởng thành. Chúng không sinh sản; chúng được nuôi cấy và phát triển trong một nhà máy. Không hề có Howler trưởng thành.>

Tôi nhìn xoáy vào Erek. <Anh có biết không?>

"Trước kia thì không!"

<Khi anh tiếp nhận ký ức của Howler anh có nhận ra chúng chỉ là một lũ nhóc con không?> tôi hỏi.

"Chúng tàn sát những người sáng tạo ra tôi," ảnh nói khô khốc.

<Đám đông đang thưa dần, chú Ax!> Tobias vẫn mải thét. <Chúng sẽ bắn đấy!>

<Rồi sao, tụi mình thả chúng đi chỉ vì chúng không phải là người lớn sao?> Marco chất vấn.

<Vấn đề không phụ thuộc vào chúng ta,> tôi nghiêm nghị. <Nếu kế hoạch có tác dụng thì Crayak sẽ…>

<Không chỉ là Crayak,> Cassie nhấp nhổm. <Chúng ta bị ép buộc…>

Có tiếng phi tiêu vun vút ngoài phố cách tụi tôi chỉ một thước.

<Aaaahhhh!> Ax thét lên đau đớn.

<Ax bị bắn trúng rồi!> Tobias suýt xoa.

"Thanh thiếu niên hay người lớn gì thì chúng cũng giết những người tạo ra tôi. Chúng bắt người Chee làm con tin; chúng tàn sát đập phá thế giới quê nhà tôi," Erek nói qua hàm răng nghiến chặt.

<Chúng không biết,> tôi bảo. Phải chăng tôi đang nài nỉ? Tụi tôi có thể làm gì? Quá trễ rồi! Hoặc là chúng hoặc là tụi tôi mà thôi. Chúng hoặc toàn thể loài Iskoort.

Nhưng chúng không biết mình đang làm gì! Đầu tôi quay mòng mòng, xây xẩm. Bọn Howler là thứ do Crayak tạo ra. Làm sao ta lại đi ghét bỏ loài làm những gì chúng được huấn luyện?

Tôi đã rất vui sướng khi gã Howler đó rơi xuống đến chết.

Bây giờ không có sự lựa chọn nào khác!

<Vào vị trí,> tôi phát lệnh. <Chuẩn bị!>

Marco, Cassie, Rachel tất cả nhanh chóng chiếm lĩnh vị trí. Cả Erek nữa. Guide sán lại gần.

Rầm!

Cửa bật tung bản lề. Ax lảo đảo nhảy vào, máu chảy lòng ròng.

Tên Howler thứ nhất ùa vô sau Ax hai giây.

Rachel, Marco và Cassie cứ thế đấm thụi vào nó tới tấp.

Erek nhấc bổng Guide lên như cục bông và nhảy ra phía cửa. Guide hãi hùng túm chặt lấy cổ Erek khi ảnh chặn ngang ngưỡng cửa.

Tên Howler đầu tiên phản công bằng một cú đá trời giáng, khiến Rachel té ngửa ra. Một cánh tay đầy móng vuốt của hắn quơ bừa xuống, cày một đường đỏ hỏn bên hông Cassie. Nhỏ ngã nhào. Tên Howler nhắm khẩu phi tiêu. Marco liền thụi cho hắn một đạp từ phía sau. Phát súng chệch mục tiêu bay dọc theo bức tường, vọt thẳng lên trần nhà.

Bọn Howler bên ngoài đang truy đuổi ngon trớn phải ngừng phắt lại ngay ngưỡng cửa. Tất cả cùng né tránh Erek, vì Erek đang cầm Guide.

Luật Giao Chiến! Howler không thể giết Iskoort!

Tên Howler thứ nhất xoay vòng qua, đấm cho Marco một quả. Đến khi nó rụt tay lại tôi mới tá hỏa nhận ra rằng nắm tay đó đã cầm dao. Cán dao ngập đến tận bao tử Marco. Cậu ta nhìn trân trối, không tin vào mắt mình nữa…

Bây giờ tên Howler đang thủng thỉnh giơ súng phi tiêu lên, sẵn sàng kết liễu Rachel.

“Không!” Tôi thét vang.

Tên Howler nhìn tôi, chùn lại.

“Quên bọn chúng đi! Chạy lối này!” Tôi ra lệnh.

Tên Howler cố suy nghĩ xem chuyện gì đang xảy ra. Liệu hắn có nhận ra tôi không? Hắn có biết tôi - đồng bọn của hắn đã chết không?

“Thủ lĩnh của tụi nó ở đằng này!” Tôi nói một cách tuyệt vọng, cố hy vọng hắn sẽ nghe. Tôi lon ton chạy đi.

Tên Howler lúp cúp đi theo. Suýt nữa thì tôi sụm xuống vì nhẹ cả người.

Tôi dừng lại đột ngột, tên Howler cũng dừng, như đang tự hỏi xem…

Tôi tống cho hắn một cú. Hai cú, rồi ba cú! Cú nào cũng nhè vào mắt hắn, nơi mà chỉ có Howler khác mới nhận ra.

Hắn đổ ụp xuống.

Lũ Howler còn lại đang bận bịu giải quyết vấn nạn Erek và Guide. Chúng khoét thêm vài lỗ nữa lên các bức tường khác, để cho Guide khuất mắt đi. Vài giây nữa thôi, bọn Howler sẽ xông vào trong phòng.

<Nào!> Tôi truyền lệnh. Nhưng Marco không thể đáp lại. Cậu ta vừa mới bị đâm và đang nhìn trối chết vào con dao trong bụng mình.

<Marco! Máy phát ký ức! Nào! Thằng Howler sắp tỉnh dậy!>

Chỉnh Ax, máu đầm đìa, thình lình lê tới ấn một thiết bị nhỏ, sáng bóng vào tay tôi.

Tôi gật đầu với ảnh, thở thật sâu và nhét bộ dò tìm vào đầu tên Howler.

<Đến lúc mày cần được giáo dục rồi,> tôi lầm bầm.

Gã Howler nhìn tôi bằng con mắt xanh đã hỏng. Hắn chồm lên, rút khẩu tia Nghiệt và chĩa vào… hư vô.

Hắn rụt vai. Hắm bắt đầu ngắm lại. Sau đó lại rùn vai.

Mắt hắn nhắm nghiền.

Tôi nín thở.

Trong đầu tên Howler này đang chiếu tất cả những ký ức của cuộc đời tôi. Từ những hình ảnh thuở sơ sinh, gương mặt mẹ tôi mập mờ cúi xuống nhìn tôi; trượt qua tới cái lưng của ba tôi đang dạo bước trong công viên nào đó; sang qua trường học, bạn bè; tới tất cả những gì đã xảy ra kể từ khi tôi nảy ra ý định băng ngõ tắt về nhà qua khu công trường bỏ hoang.

Tất cả những ký ức đời tôi đang tuôn chảy trong não tên Howler. Cả cuộc đời của Cassie, Rachel, Marco, Ax và Tobias. Thậm chí của cả Guide. Một ký ức dài dằng dặc của một người máy tên Erek.

Tất cả những thứ đó trút hết vào não gã Howler. Từ đó chảy vào cái hồ *Ký Ức Tập Thể* Howler rộng bát ngát.

<Nó đang hoạt động hả?> Cassie thắc mắc.

Đột nhiên, tên Howler biến mất. Đơn giản là hắn biến mất tiêu.

Tia Nghiệt cũng không còn nã vào những bức tường nữa.

Erek thò đầu ra ngoài qua lỗ cửa. “Chúng đi rồi,” ảnh thông báo.

Marco rút con dao ra khỏi bụng và bắt đầu hoàn hình.

Vào lúc Marco vừa hoàn hình, đột nhiên tất cả tụi tôi bị đẩy khỏi căn phòng Iskoort nhỏ nhắn này sang một nơi hoàn toàn khác.

CHƯƠNG 23

Nó to lớn dềnh dàng.

Không có cánh tay. Hoặc cánh tay dính tịt vào người nó.

Nó ngồi trên một vật có lẽ là cái ngai, hoặc từng là một bộ phận cơ thể của nó, tôi không chắc.

Cỗ máy? Sinh vật? Hay cả hai?

Hay là một thứ gì đó chẳng phải cả hai thứ trên.

Hắn lừ lừ quay con mắt đỏ hoét duy nhất nhìn xuống tôi.

Tôi đang quỳ gối, đã là dạng người trở lại. Dưới tôi là thép cứng; xung quanh là bóng tối. Nhưng tôi cảm thấy có một bàn tay chạm tay mình.

Tất cả bọn bạn cũng đang ở bên tôi, xúm xít bên dưới tên quỷ sứ được gọi là Crayak.

Tôi bắt gặp ánh nhìn trao tráo của hắn. Tôi nhắm mắt lại nhưng vẫn thấy nó đang nhìn mình - như nó vẫn thường hợm hĩnh nhìn tôi trong những giấc mơ.

"Cuối cùng thì chúng ta cũng gặp nhau, mặt-đối-mặt," Crayak rít chìn chịt. Một giọng trầm thấp vang động khắp sàn nhà, tỏa lên không trung - cái giọng thấp đến độ có thể xé nhuyễn mọi nguyên tử trong tôi.

Tôi cố bứt con mắt mình ra khỏi hắn, mặc dù như thế là không "anh hùng". Tôi muốn đứng lên, nhưng không được. Tôi run rẩy, hai hàm răng va lập cập vào nhau.

"Sao thế? Sao giờ mi chẳng can đảm chút nào, Jake oắt con?" hắn giễu cợi. "Hãy nhìn mi, tất cả bọn mi coi! Tụi bây sợ té đái chứ gì?"

Tôi gật. "Ừ đấy," tôi thừa nhận sự yếu ớt. "Nhưng tụi tao đã thắng."

Bỗng có tiếng cười rồ lên. Tiếng cười cũng áp đảo không kém gì sợi chỉ gây sợ hãi đang tuôn ra từ Crayak.

Con mắt đỏ trợn lên, không nhìn tôi nữa. Tôi thở lại được.

Tiếng cười vẫn vang dội, ngày càng to hơn, nhiều uy lực hơn và khẳng khái hơn.

Tôi quay qua và thấy người Ellimist. Ông ta cải trang là con người, trông như một nhà hiền triết già nua. Nhưng gương mặt ông ta cũng không thật hơn gương mặt Erek.

"Những con người," người Ellimist cất tiếng, như thể đang trịnh trọng giới thiệu bọn tôi. "Năm con người, một người Andalite và một người Chee."

"Thật sai lầm khi để người Chee thoát khỏi số phận đen tối như chủ nhân Pemalite của chúng," Crayak uất ức.

"Dân Iskoort sẽ tồn tại," người Ellimist đáp lại, con mắt Crayak

không biểu lộ một cảm xúc nào, hắn nhắc theo. “Dân Iskoort sẽ tồn tại.”

Rồi hắn nhìn tôi. “Chúc ngủ ngon, Con Người,” hắn khinh khỉnh. “Tao sẽ xuất hiện trong các giấc mơ của mày. Và một ngày nào đó, khi thời khắc đã điểm thì mày sẽ phải khổ sở vì điều này.”

Tôi đứng thẳng lên, vẫn vịn tay Cassie. Tôi tập trung tâm trí vào tên Howler và bắt đầu biến hình.

Không ai nói tiếng nào cho đến khi tôi thực hiện xong. Tôi mở ký ức tập Howler của mình ra, nối kết với *Ký Ức Tập Thể*.

Tôi dò tìm phần ký ức tôi đã trút vào tên Howler hồi nãy. Tôi nhìn vào cái hồ ký ức mênh mông để xem phần ký ức những chuyện đã xảy ra trên hành tinh Iskoort. Không có gì cả. Đáng ra phải có vài ký ức của tụi tôi - năm con người, một người Andalite và một người Chee. Cả ký ức về Guide cũng không thấy.

Crayak đã thủ tiêu sáu tên Howler trước khi ký ức của chúng ngấm vào ký ức của tất cả loài Howler. Crayak đã làm điều tôi dự tính trước… và hy vọng gã sẽ làm.

Tụi Howler không bao giờ bị đánh bại. Điều đó thật vô lý, không thể xảy ra được. Chắc chắn ở đâu đó, bằng cách nào đó và ai đó đã đánh bại chúng, ít nhất là một lần. Không bao giờ có sự hoàn hảo cả.

Vì vậy, nếu *Ký Ức Tập Thể* của Howler không có tì vết thất bại nào, thì điều đó chỉ có nghĩa là: Crayak đã tiêu diệt tụi Howler thua trận trước khi ký ức về thất bại của chúng nhiễm vào tất cả.

Có lẽ Crayak đã luôn làm như thế suốt bao nhiêu thiên niên kỷ qua. Nó luôn giữ cho Ký Ức Tập Thể của Howler được “trong sạch,” không có bất cứ vết nhơ hay nỗi nhục nào khả dĩ làm suy yếu vẻ ngây thơ quỷ sứ của chúng.

Hắn không có sự lựa chọn nào khác. Ký Ức tập Thể rất tiện lợi cho việc triển khai những chiến thuật và kinh nghiệm trận mạc. Nhưng nó cũng có nhược điểm. Crayak không để cho những đứa trẻ hiếu sát của mình biết một điều vô cùng đơn giản: nạn nhân của chúng không phải là một phần của trò chơi, mà là những con người thật, giấc mơ thật, và niềm hy vọng thật.

Crayak đã phản ứng cực nhanh. Những ký ức của con người, người Andalite, người Chee và Iskoort đã không kịp ngấm vào ký ức của Howler. Không gì có thể lọt qua.

Tuy nhiên, không phải là tuyệt đối!

Kinh qua Ký Ức Tập Thể, qua chuỗi kinh sợ bất tận, tôi chợt bắt gặp một hình ảnh mỏng mảnh, chỉ kéo dài vài giây.

Đó là hình ảnh Cassie chạy tới đón tôi, vòng tay và môi tụi tôi.….

Tôi hoàn hình trở lại người. Và khi có lại miệng, tôi dõng dạc nói. “Mi quá trễ rồi, Crayak. Đã có một thứ lọt vào được Ký Ức Tập Thể của Howler.

“Cái gì?” nó hỏi.

“Tình yêu.”

CHƯƠNG 24

Tụi tôi không còn ở chỗ Crayak nữa. Tụi tôi đã trở lại không gian *n-hướng* kỳ quái, nơi bên trong và bên ngoài đều nhập nhằng.

Dù sao thì tránh xa khỏi Crayak vẫn tốt.

Và sống sót lại còn tốt hơn nữa.

"Các bạn đã làm rất tốt," người Ellimist khen.

"Làm tốt? Làm tốt?" Marco hét ầm ĩ. "Tụi tôi đã đá đít một băng mất dạy nhất dải thiên hà, cho tên Crayak ma quái một cái tát, cứu dân Iskoort. Thế mà tôi vẫn chưa dám chắc là làm tốt bằng việc cấy một quả bom hẹn giờ vào đầu Howler. 'Công việc làm tốt'. Ô, hay quá ha!"

"Cậu muốn cái gì?" người Ellimist hỏi, vẻ biết điều.

"Tui không biết. Thế một phần thưởng hay cái gì đó thì sao?"

"Ừa phải," Rachel đồng ý. "Phần thưởng thì sao?"

Đột nhiên, không hề báo trước, tụi tôi lại ở trong trang trại nhà Cassie, ngay tại nơi tụi tôi đứng trước khi bị người Ellimist xua tới hành tinh Iskoort.

"Không ai biết chắc được tương lai. Nhưng có thể ba trăm năm nữa bọn Yeerk sẽ gặp Iskoort. Chúng sẽ nhận ra bà con họ hàng và sẽ biết còn có một cách tốt hơn…"

<Vậy hả?> Tobias hỏi. <Phải ba thế kỷ nữa thì điều đó sẽ có lợi gì cho tụi tôi?>

<Chẳng ích gì," người Ellimist nói. "Nhưng chỉ trong vòng sáu tháng nữa thôi, Crayak sẽ phái một đội quân Howler tới triệt phá một loài gọi là Sharf Đen. Thay vì sát hại hàng loạt người Sharf Đen, tụi Howler sẽ làm một cái gì đó khác đi." người Ellimist nháy mắt. "Chúng sẽ cố hôn họ. Crayak chắc chắn sẽ mất đội quân tinh nhuệ của mình. Và Sharf Đen sẽ… Ồ, không ai biết chắc tương lai sẽ ra sao. Tuy nhiên, các bạn chắc chắn được một điều là Guide bây giờ đã trở thành một Iskoort cực kỳ giàu có."

Với một tràng cười khoan khoái, người Ellimist biến đi.

<Mình rất ghét mỗi khi ổng cười như vậy,> Tobias hậm hực.

"Thôi thôi, kệ nó. Tụi mình sẽ không bao giờ mời ổng tới nữa đâu," Marco trấn an.

Đó là một chiến thắng, một chiến công hiển hách.

Đêm đó, con mắt của Crayak không còn len vào những giấc mơ của tôi nữa.

Thay vào đó, tôi mơ về Cassie. Nhưng trong giấc mơ, tôi cũng thấy cả tên Howler đang rơi xuống bên cạnh mình. Hắn vẫn rơi khi tôi dang cánh tách số phận mình ra khỏi số phận hẩm hiu của hắn.

Marco luôn nói rằng bạn tự chọn cách nhìn thế giới. Rằng bạn có

thể nhìn thấy toàn chuyện vui và dễ chịu, hoặc bạn chỉ chăm chăm nhìn những thứ trái ngược hoàn toàn.

Vì thế tôi cố làm theo lời khuyên của Marco. Tôi cố chuyển giấc mơ của mình hướng về Cassie.

Nhưng ngay cả lúc nhìn vào mắt nhỏ, tôi vẫn thấy tên Howler bất hạnh đó đang rơi.

HẾT TẬP 26

---

[1] Nguyên văn: single word: (soon) nhưng tiếng Việt lại thành 2 từ, nên dịch là 2 từ (NDBS)

[2] Đây là căn phòng được dùng để nhốt những người điên.

[3] Nguyên văn: *hakuna matata*: tiếng địa phương của nhiều nhóm dân tộc thuộc Ấn độ dương được phổ biến với ý nghĩa: Đừng lo (no worries), hoặc không vấn đề gì (no problem) (NDBS).

[4] Nguyên văn: *a Nazi* - tên gọi thành viên đảng Đức Quốc Xã dưới thời Hittle, (NDBS)

[5] Bút danh của nhà văn Mỹ **Theodor Seuss Geisel** chuyên viết truyện tranh cho trẻ con (NDBS)

[6] tức đàn ác-coóc-đi-ông.

[7] Moses (theo Kinh thánh): một tộc trưởng Do Thái đã dẫn dân mình thoát khỏi nơi giam cầm ở Ai Cập băng qua sa mạc về lại Miền Đất Hứa, Jeruzalem.

[8] Thần của những người làm ra lửa kể cả núi lửa trong truyền thuyết La Mã (NDBS)

[9] Một loại vũ khí cổ của thổ dân Úc bằng gỗ có hình dẹp cong - ném ra bay tới đích rồi có thể bật quay về người ném.

[10] Howler: có nghĩa là tiếng rít ghê rợn.

[11] Tên nhân vật trong phim hoạt hình Mỹ làm bằng đất sét và có hình dạng trụ đứng và đặc trưng màu xanh lá cây

[12] Mohammed Ali: Nhà vô địch quyền Anh hạng nặng nổi tiếng của Mỹ (NDBS)

[13] Micheal Jorda: Cầu thủ bóng rổ nhà nghề nổi tiếng của Mỹ (NDBS)

K. A. APPLEGATE
ANIMORPHS
NGƯỜI HÓA THÚ
RACHEL
#27. Vạch trần tội ác

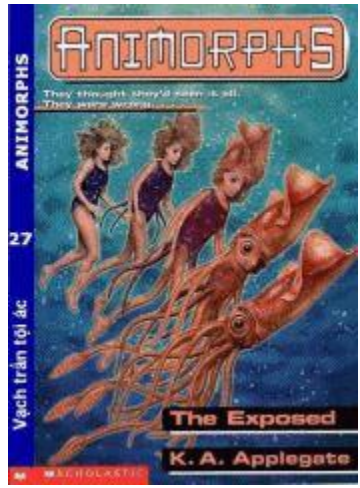

Tác phẩm: Animorphs
Tập 27: Vạch Trần Tội Ác
Nguyên tác: Animorphs #27: The Exposed
Tác giả: K. A. Applegate
Dịch giả: Tâm Yên
Nhà xuất bản: Trẻ, 04/2002
Khổ sách: 11 x 18 cm
Số trang: 170
Giá sách: 6.000 vnđ
Thực hiện ebook: ANIMORPHS Team
Scan: Foli
Đánh máy: o0AmI0o, ICT
Đối chiếu: Rina
Dịch bổ sung: Rina
Biên tập: bim_HF
Sửa chính tả: mxlc, santseiya
Thiết kế bìa: 4DHN
Chuyển sang ebook: santseiya
Ebook BB: Cent
Ngày hoàn thành: 17/11/2009
Nơi hoàn thành: Hà Nội
ooO TVE Ooo

MỤC LỤC

TÓM TẮT NỘI DUNG TẬP 26
CHƯƠNG 1
CHƯƠNG 2
CHƯƠNG 3
CHƯƠNG 4
CHƯƠNG 5
CHƯƠNG 6
CHƯƠNG 7
CHƯƠNG 8
CHƯƠNG 9
CHƯƠNG 10
CHƯƠNG 11
CHƯƠNG 12
CHƯƠNG 13
CHƯƠNG 14
CHƯƠNG 15
CHƯƠNG 16
CHƯƠNG 17
CHƯƠNG 18
CHƯƠNG 19
CHƯƠNG 20
CHƯƠNG 21
CHƯƠNG 22
CHƯƠNG 23
CHƯƠNG 24
CHƯƠNG 25

TẬP 26: CUỘC TẤN CÔNG

1. Người kể chuyện:

Jake

2. Nội dung:

Trong buổi biểu diễn được tổ chức tại trường, người Ellimist, dưới hình dạng một cô bé loài người, đã làm ngưng đọng không gian và đề nghị nhóm Animorphs cân nhắc một phi vụ. Người Ellimist và người Crayak - 2 kẻ có quyền lực nhất dải Ngân hà - có 1 thỏa thuận về sự sinh tồn của một loài sinh vật - loài Iskoort. Hai bên, mỗi bên sẽ gửi đến hành tinh Iskoort 7 chiến binh đại diện cho mình. Hai nhóm chiến binh này sẽ có một cuộc tỉ thí. Nếu nhóm đại diện của người Ellimist thắng, loài Iskoort sẽ còn tồn tại, ngược lại, loài này sẽ bị diệt vong. Đại diện của người Crayak là 7 chiến binh người Howler - loài đã tiêu diệt người Pemalite - đấng sáng tạo ra người Chee. Và đại diện của người Ellimist chính là 6 bạn trẻ nhóm Animorphs và Erek.

Đến với thế giới Iskoort, nhóm Animorphs được biết rằng, thực chất người Iskoort là một sinh vật được tạo thành bởi sự cộng sinh giữa cơ thể của người Isk và một loài sên ký sinh có tên là Yoort - một loài có cấu tạo và môi trường sống giống loài Yeerk. Chính Cassie là người phát hiện ra tầm quan trọng của việc bảo tồn sự sống của người Iskoort, đó chính là một hình thái sống có thể làm mẫu cho người Yeerk: không có vật chủ và kẻ mượn xác là 2 cơ thể riêng biệt mà là 1 thể thống nhất, cùng sống với nhau chan hòa.

Lần đầu tiên chạm trán, nhóm 7 người bạn đánh nhau với 1 gã Howler và tỉ số hòa. Nếu 7 chọi 7 thì nhóm Animorphs chỉ có thua mà thôi. Nhờ Guide - anh chàng dẫn đường người Iskoort, nhóm bạn được xem đoạn băng về ký ức của loài Howler: trong tất cả các cuộc chiến, người Howler chưa bao giờ thua trận.

Lợi dụng *Luật Giao Chiến* "Người Howler không được giết người Iskoort trước khi cuộc tỉ thí đi đến hồi kết," lần thứ 2 chạm trán bọn Howler, nhóm Animorphs đã tạm thời chạy trốn nhờ núp sau hoặc lẫn khuất giữa những người Iskoort. Lần này, Jake đã thu nạp được ADN của 1 tên Howler và phát hiện ra rằng, toàn bộ ký ức thua trận của người Howler đã bị người Crayak xóa bỏ trong *Ký Ức Tập Thể*. Cùng với Erek và Guide, Hội Animorphs đã tạo ra một chuỗi các ký ức mới - ký ức của Jake, bao gồm cả những yêu thương, giận hờn, những mối quan hệ gia đình, bạn bè, trường lớp - và cấy vào trong bộ nhớ *Ký Ức Tập Thể*.

Đến lần thứ ba chạm trán nhau, Jake biến hình thành Howler và dẫn dắt bọn Howler đến với chuỗi ký ức mới. Cuộc tấn công của bọn

Howler tự nhiên kết thúc, không báo trước. Đại diện của người Ellimist đã thắng, loài Iskoort sẽ tồn tại. Những tên Howler trong nhóm tham gia tỉ thí bị Crayak thủ tiêu, ký ức của chúng bị xóa bỏ trước khi được đổ vào hồ *Ký Ức Tập Thể*. Nhưng có một hình ảnh, dù chỉ tồn tại có thoáng qua, đã lọt vào trong *Ký Ức Tập Thể* - hình ảnh Cassie, tay dang rộng, chạy tới đón Jake và hai cặp môi hai bạn trẻ gặp nhau - hình ảnh thể hiện Tình Yêu.

3. Nhân vật quan trọng:

Hội Animorph: Jake, Marco, Rachel, Cassie, Tobias

Ax

Erek, Howler, Crayak, Ellimist

4. Những loài thú mới được thu nạp:

Jake: Howler

Marco:

Rachel:

Cassie:

Tobias:

Ax:

5. Những lốt hình được sử dụng:

Jake: Hổ Sibêri, Ruồi, Chim ưng Peregrine, Howler.

Marco: Khỉ đột, Ruồi, Ơ biển.

Rachel: Gấu xám, Ruồi, Đại bàng đầu bạc.

Cassie: Sói, Ruồi, Ơ biển.

Tobias: Ruồi.

Ax: Ruồi, Diều mướp.

LÁ BÀI ĐIÊN

CHƯƠNG 1

Tên tôi là Rachel.

Tôi cao. Tóc vàng. Và tôi đang đứng trên cầu thăng bằng, cố gắng gom đủ can đảm để thực hiện một cú lộn người về phía trước.

Cố gắng cho ra vẻ là bình thường.

Dù bạn có nghĩ vậy, hẳn bạn sẽ suy ngẫm xem với một cô gái đang nhào lộn trên tấm ván hẹp chênh vênh bằng gỗ thì bình thường là cái quái gì phải không?

Chả là cái gì sất cả, đúng vậy đó. Thôi, bỏ qua vụ lộn người về trước đó đi.

Hây, liều lĩnh trong chiến đấu giúp tôi sống sót. Liều lĩnh trong thể dục dụng cụ chỉ tổ gãy xương.

Và để tiếp tục chiến đấu, tôi phải đảm bảo mình còn nguyên vẹn. Chuyện sống còn luôn được đặt lên hàng đầu mà. Nên bạn biết đó, tôi không thể nói ra họ của tôi hay nơi tôi sống. Những thông tin đó có thể làm tôi và các bạn của tôi tiêu đời.

Không phải tụi tôi đầu hàng mà không chiến đấu. Tất nhiên. Nhưng vẫn…

Tụi tôi là năm đứa trẻ và một người Andalite là những kẻ, mà như tôi hiểu, phải bám vào ba điều quan trọng mà mình có, để còn có thể tiếp tục chiến đấu và toàn mạng.

Đó là, khả năng biến hình nhờ thâu nạp ADN thú vật.

Là sự ẩn danh. Không ai biết tụi tôi là ai.

Và là lợi thế chủ nhà.

Cho tới nay, những điều đó đủ để giúp tụi tôi sống sót và thực sự chọc phát điên bọn Yeerks, lũ ký sinh đến xâm lược Trái Đất.

Nếu bọn Yeerks có một danh sách "Truy nã đặc biệt", thì tụi tôi sẽ nằm ở vị trí đầu tiên. Chúng rất muốn bắt tụi tôi. Có thể chúng sẽ giết tụi tôi. Có thể chúng sẽ làm cái việc mà chúng đã làm với rất nhiều người: trườn vào trong đầu và kiểm soát bộ não của tụi tôi. Biến tụi tôi thành những kẻ Bị-mượn-xác.

Một kẻ Bị-mượn-xác là người đã bị một tên Yeerks bắt làm nô dịch. Họ ở khắp mọi nơi. Họ là những người bạn quen biết, là những người bạn tin tưởng.

Thầy hiệu phó của tụi tôi, thầy Chapman nè.

Anh họ tôi - Tom - nè.

Rồi là các thầy cô, nữ bình luận viên trên tivi, cảnh sát, người giao hàng của FedEx, bồi bàn, sinh viên, công nhân xây dựng.

Tất thảy họ đều đi đứng như thể họ hoàn toàn bình thường. Họ thuyết phục bạn bè và gia đình mình gia nhập nhóm Chia Sẻ - tổ chức trá hình của lũ Yeerks.

Và một khi đã là thành viên của nhóm, bạn thường chỉ có một con đường để đi ra.

Ấy là bạn phải trở thành một kẻ Bị-mượn-xác.

Bạn vẫn đi lại và nói chuyện như vậy. Bạn vẫn có những ký ức như vậy. Bạn vẫn nhai kẹo cao su trong lớp và vẫn lén đổ rau bắp cải đi khi bạn nghĩ rằng mẹ bạn không nhìn thấy.

Chỉ có điều, không có bất cứ hành động nào kể trên là do bạn thực hiện cả. Con người thực của bạn đang bị nhốt chặt ở bên trong cái đầu của bạn, bất lực, đang hướng về phía con sên Yeerk đã chiếm bạn làm vật chủ mà gào, mà thét lên trong câm lặng.

Trở thành một kẻ Bị-mượn-xác, bạn sẽ không còn ý chí của chính mình.

Tôi sẽ không bao giờ từ bỏ ý chí tự do của mình đâu.

Đó là lý do tụi tôi chiến đấu. Và thành thực mà nói, tôi thích một trận chiến ra trò. Chất adrenaline dâng lên trong mỗi trận chiến. Sự gấp gáp. Sự thách thức.

Và giờ đây, một khi tôi đã thừa nhận tôi khoái đánh nhau, tôi sẽ thừa nhận thêm một điều khác nữa: Dạo này, tôi thấy sợ khi nhận ra rằng mình thích điều đó. Rằng tôi háo hức chờ mong nó rất nhiều.

Ba tôi nghĩ rằng tôi mạnh mẽ như bất kỳ đứa con trai nào. Jake, anh họ tôi, nói khả năng đặc biệt của tôi là đá đít những kẻ phiền toái. Marco gọi tôi là Xena, Công chúa Chiến binh, và giễu cợt rằng tôi luôn là người đầu tiên muốn chiến đấu.

Cậu ấy đúng. Tôi luôn ở phía trước và ở trung tâm. Dẫn đầu hàng ngũ. "Tới luôn đi!" tôi đã nói thế, bao nhiêu lần tôi không thể đếm được.

Và tôi sợ rằng nếu tôi tiếp tục thả mình theo sự hưng phấn đó, thì sớm hay muộn tôi cũng sẽ quên luôn chuyện làm những việc khác, quên luôn chuyện làm những việc tôi từng thích làm.

Tôi đã từng yêu thể dục dụng cụ. Chính xác mà nói thì hồng phải môn cầu thăng bằng. Tôi đang nói về cảm giác mạnh mẽ khi tập xà kép, và khi cuộn người nhảy trên đó thì như thể tôi đang bay vậy.

Giờ thì cảm giác đó không còn nữa, đi nhiên rồi. Tôi hồng còn cảm giác đó từ khi trở thành một Người-hóa-thú. Sự thích thú khi nhảy qua xà còn lâu mới bằng được cảm giác bay vút lên cao trong lốt đại bàng đầu bạc, hay bay vèo vèo trong lốt ruồi. Và những bắp thịt của con người thì thật là thảm hại sau khi đã trải nghiệm dáng vẻ uyển chuyển êm ru của loài mèo. Hoặc trở thành một con gấu xám, chà, giờ thì chúng ta đang nói tới sức mạnh thực sự đó nghen.

Tôi không thể ngăn bản thân mình lại. Cứ như thể là tôi bị nghiện hay gì đó vậy. Nghiện sự nguy hiểm. Nghiện việc đánh bại lũ xâm lược Yeerk.

Và tôi nghiện, ít nhất là trong những giấc mơ, dẫm bẹp tên Visser Ba trên vỉa hè như dẫm một con sên to quá khổ, mà quả thiệt, hắn

đúng là một con sên to đùng.

Thấy chưa? Tôi đã bảo bạn rằng tôi bắt đầu thấy sợ chính mình.

Visser Ba là quỷ dữ. Tàn bạo. Nhẫn tâm. Độc ác. Hắn là tên Yeerk duy nhất có quyền năng biến hình, là kẻ Mượn-xác-Andalite duy nhất. Hắn phụ trách việc xâm lược Trái Đất, và hắn làm công việc của mình một cách hết sức nghiêm túc.

Tôi cũng vậy.

"Hây, Rachel!"

Tôi giật mình ngẩng lên, bừng tỉnh khỏi cơn suy tư. Phòng thể dục vẫn rộn rã tiếng bọn nhóc nói cười rôm rả. Những bóng người đang uốn dẻo, chạy trên thảm, lơ lửng trên xà lệch hay vòng treo. Một anh chàng tên T.T. đang mỉm cười băng qua thảm tập, tiến lại gần tôi. Hổng phải là một tay xấu xí đâu nha. Hổng chút nào.

Tôi không cười đáp lại. Tôi đáng lẽ đang làm rất tốt, rồi thì anh ta la lên, vậy là tôi mất thăng bằng, thân mình tôi lắc lư dữ dội. Cánh tay tôi bắt đầu quay chấp chới, đôi bàn chân riu vào nhau trên cây cầu hẹp, run rẩy, chuệch choạc...

Tôi sắp ngã.

"Đừng lo!" Anh chàng hét và chạy ù lại. "Để tôi đỡ cho."

Xời, tôi đâu có cần. Tôi cố xoay người và phóng mình lên.

Vụng về quá.

Cú nhảy làm tôi nghiêng ngả và đổ sang bên hông cầu thăng bằng. Tôi rơi cái bịch xuống thảm. *Ui da!* Lòng bàn tay tôi tê điếng. Cả hông tôi cũng nhoi nhói.

"Bạn không sao chứ?" Anh chàng chìa tay ra.

"Ừm..." Tôi lờ đi, lồm cồm đứng dậy.

Mặt tôi nóng ran. Tôi không thích bị coi bộ ngu ngốc. Ấy thế mà giờ lại ngố vậy đây, và tất cả là lỗi của anh ta.

Tôi nhìn anh ta, bực bội. Sẵn sàng đuổi cổ hắn đi.

Và tôi dừng lại.

Rõ ràng là, anh ta hổng phải là hổng dễ thương.

Anh ta cao hơn tôi. Mắt xanh, giống tôi. Có lúm đồng tiền, cái này thì hổng giống tôi.

"Ồ, tôi nghĩ bạn ngã là vì tôi…" Anh chàng cười lởi xởi. "Tôi muốn mời bạn đi xem phim hay làm gì đó để chuộc lỗi được không?"

"Cái gì?" Tôi nạt.

Anh chàng tựa vào cầu thăng bằng, nghênh ngang và thư thái. "Tôi đang tự hỏi không biết bạn có thích đi xem phim hay đi đâu đó với tôi không..."

Tôi nhìn hắn. Hắn không chỉ nói có vậy. Hắn dám tuyên bố xanh rờn rằng: tôi ngã là do bối rối khi thấy hắn. Điều đó khiến tôi khó chịu quá hà.

Nhưng… hắn ta đẹp trai. Hơn nữa… lại là *người*.

Này nhé, nếu T.T. và tôi đi xem một bộ phim dài 90 phút, thì sau

đó tụi tôi vẫn có thể đi ăn pizza tiếp. Hoặc McDonald's. Hoặc bất cứ thứ gì.

Anh ta chẳng cần phải hoàn hình thành diều hâu đuôi đỏ trước khi chấm dứt hạn định hai tiếng đồng hồ.

Đi chơi với T.T. sẽ hoàn toàn bình thường. Có lẽ sẽ vui vẻ chứ không phải căng thẳng hay sợ hãi.

"Sao?" Hắn gặng.

"Có mà mơ!" Tôi nói cộc cằn, đoạn quay đầu đi qua thảm tập tới phòng thay đồ. Hắn chẳng thèm ngăn tôi lại.

Tôi mở cánh cửa một cách thô bạo.

RẦM! Nó đập vào bức tường xi măng.

Phòng thay đồ trống trơn. Tiếng ồn dội lại.

Tốt. Ngay bây giờ tôi hổng có tâm trí nào để giao đãi với bất kỳ ai. Tôi hổng thích cái cảm xúc hiện có của mình. Tôi hổng ưa cái kiểu phản ứng của chính mình. Tôi không thích cái khoảnh khắc của sự do dự, khoảnh khắc khi tôi cân nhắc sự thật rằng mình là cô gái duy nhất trong trường có… cứ cho là "bạn trai" đi,… tôi phải nói thế nào nhỉ… là một chú chim.

Tôi thấy sự giận dữ sôi lên bên trong mình. Giận T.T. Giận Tobias. Giận chính mình. Tại sao tôi lại do dự kia chứ?

"Xiii, tao không biết, Rachel", tôi lầm bầm trong hơi thở nén lại. *"Chắc tại T.T. không có mỏ. Chắc vậy."*

Tôi kéo mạnh chiếc quần jeans, kéo kín dây kéo chiếc áo khoác mặc ngoài bộ đồ tập. Nhét chân vào đôi vớ và rồi vào đôi giày chạy.

Tại sao tôi không nói Đồng ý?

Câu trả lời quá dễ. Bởi vì tôi có đủ loại tính cách, một vài cá tính hổng phải là tốt đẹp gì cho lắm, nhưng tôi hổng phải là loại người bất trung. Tôi hổng phản bội người khác. Đặc biệt là với Tobias.

Chưa kể, những hình ảnh trong tâm trí tôi không hề mất đi. Đặc biệt là hình ảnh về một đôi mắt sẽ nhìn vào mắt tôi, mà không phải là kiểu nhìn trừng trừng giận dữ của loài chim săn mồi.

Tôi đang hẹn hò… nếu bạn có thể dùng từ đó… với một anh chàng mà phần lớn thời gian cưỡi trên những luồng khí nóng, nói chuyện bằng cách truyền ý nghĩ và ăn thịt những loài thú nhỏ.

Một anh chàng có lông vũ. Có móng vuốt. Có một cái mỏ dữ tợn và khoằm khoằm.

Thỉnh thoảng trong vòng hai giờ, con diều hâu biến thành cậu nhóc với mái tóc vàng bù xù và cặp mắt buồn, dịu dàng, ẩn chứa niềm hy vọng.

Cậu ấy là bạn tôi - một chiến binh, là đồng đội của tôi.

Tụi tôi cùng nhau bay lượn, cùng nhau chiến đấu chống bọn Yeerk.

Tụi tôi là những nhóc tì *không bình thường.*

Tôi bỗng bật cười và vài cô nàng ngó tôi chằm chằm. Đúng, *không bình thường* sẽ luôn luôn là lối nói nhẹ đi rất nhiều.

Tôi ra ngoài, ngóng lên trời theo thói quen, cố tìm bóng dáng quen thuộc nổi bật trên nền trời xanh, cố tìm chùm đuôi đỏ...

Nhưng Tobias không có ở đây, và tôi thất vọng. Dào, chắc cậu ta lại đang bận ăn một con thỏ con hay cái gì đó đại loại thế... Cách cư xử *bình thường* của diều hâu đuôi đỏ.

Có lẽ *bình thường* cũng có nhiều kiểu.

Và có lẽ tốt nhất tôi cứ nên tìm cách để sống chung với điều đó. Tìm cách để thực sự thưởng thức một thứ gì khác ngoài chuyện đánh đấm.

Thể dục dụng cụ đã hổng xi-nhê gì. Hổng phải hôm nay.

Nhưng có lẽ mua sắm thì được.

Tôi hướng về khu thương xá.

Hiếm có trục trặc cảm xúc nào mà không thể giải quyết được bằng cách đi mua sắm trong tiệm *Navy Xưa* và cửa hàng *Tốc Hành*.

Tôi đi chầm chậm và cảm nhận sự khuây khỏa quen thuộc, lẫn với sự dễ chịu khi bước vào nơi có máy điều hòa nhiệt độ.

Aaaa.

Đèn màu. Âm nhạc. Mọi người nói chuyện. Cười đùa. Tất cả hợp nhất với cùng một mục đích.

Mua sắm.

Tôi hướng tới tiệm *Giới Hạn*. Đi thẳng vào trỏng và lướt một vòng qua các giá trưng hàng. Chẳng có gì đẹp cả. Không sao. Tới tiệm khác.

Vừa ào ra khỏi *Giới Hạn* tôi suýt nữa thì đâm bổ vào Cassie. "Cassie! Bồ làm gì ở đây vậy?" Tôi ngạc nhiên hỏi. “Tại sao bồ hổng nói với mình là bồ đi mua sắm?”

“Bồ muốn mình trả lời câu hỏi nào trước?” Cassie hỏi, bật cười và kẹp chiếc túi vào nách.

“Câu nào cũng được. Cả hai đi,” tôi nói, chụp lấy chiếc túi và kéo nó ra. “Ồ, cửa hàng *Chăm sóc Cơ thể*. Tuyệt. Bồ mua gì vậy?”

“Sữa tắm, làm quà sinh nhật cho mẹ mình,” nhỏ nói. “Nè, Rachel?”

"Gì hả?" Tôi vội vã nhóng theo hướng nhỏ đang nhìn.

Erek-người Chee, đang đứng ngay trước tiệm *Lỗ Hổng*.

“Thì Erek đi mua đồ,” tôi nhún vai và nói. “Mà thế thì sao nào? Vấn đề là ảnh sẽ tìm được cái gì ở cái cửa hàng *Chỉn Tây* đó kìa… Một đôi dép râu xinh xắn chăng?"

"Nhìn kìa!" Cassie thì thào. "Lại nữa kìa!”

Erek lay động. Hình chiếu người của ảnh mờ đi. Nhạt dần. Trong khoảnh khắc, Erek-người Chee thật hiện ra. Một người máy.

CHƯƠNG 2

"Oa! Tệ quá!" Tôi thốt lên.

"Tụi mình làm gì bây giờ?" Cassie nói khi hình chiếu phủ bên ngoài Erek lại mờ nữa. "Tụi mình không thể đề... "

"Suyt! Coi chừng tai vách mạch rừng!" Tôi cảnh báo. Nhỏ im bặt.

Erek là một người máy. Một trong những người máy không bạo lực được chế tạo ra bởi người Pemalite - một giống loài hòa hiếu - giống loài đã bị diệt vong bởi bọn Howler.

Erek là một điệp viên chống lại bọn Yeerk, ảnh cũng là một người bạn.

"Rachel, tụi mình cần phải làm điều gì đó..." Cassie thì thào.

"Ừ. Đi nào."

Hình chiếu người của Erek lại mờ đủ để lòi ra những đĩa thép và ngà voi xếp chặt vào nhau.

“Tụi mình phải tỏ ra bình tĩnh và tự nhiên nha,” Cassie nhắc nhở.

Đúng.

Tôi và Cassie lượn lắt léo qua đám đông, tiến lại gần Erek để che chắn ảnh khỏi những con mắt vô tình.

“Chào, Erek,” tôi nói. “Có chuyện gì vậy? Ngoài chuyện trông anh giống hệt chiếc tivi trong cơn sấm sét ấy.”

Ảnh nhìn tôi. Và trông ảnh thật sự sợ hãi.

"Erek, anh phải ra khỏi đây ngay. Có gì đó không ổn với hình chiếu của anh rồi."

Erek nhìn tôi, có vẻ hốt hoảng. "Tôi biết," ảnh mấp máy miệng. "Hình như không thể nối kết được. Tôi đã thử mọi..."

"Chuyện đó nói sau. Nào, ra khỏi đây lẹ lên." Tôi nói và chộp lấy cánh tay Erek. Hình chiếu người của ảnh chợt tan biến. Ngón tay tôi chạm vào sắt lạnh ngắt.

"Tụi mình đi đâu đây?" Cassie hỏi.

“Các bạn làm sao để giấu được tôi?” Ảnh đang kéo lê đôi chân, hầu như không thể bước đi. Như một đứa trẻ lớn xác, quá khổ đang tập những bước đi đầu tiên ấy.

"Vào đây nè," tôi nói và nhảy xổ vào cửa hàng gần đấy, nơi duy nhất một người máy không bị chói ra khi hình chiếu của ảnh bị mất.

Đó là cửa hàng quà lưu niệm *Spencer*.

Một ngôi nhà đầy những vật kỳ diệu. Mặt nạ. Poster của phim *Hồ Sơ X*. Những người lạ trong những quả cầu tuyết. Những người lạ nhan nhản khắp nơi.

Hình chiếu của Erek lại mờ đi. Run rẩy.

"Nhanh lên, tới góc phòng đầu kia." Tôi hất đầu về phía cuối cửa hàng, cách xa quầy thâu ngân. "Tới chỗ dãy đèn lấp lóe, để có ai lỡ

thấy thì họ sẽ nghĩ hình chiếu ba chiều của ảnh gây ảo giác cho mắt *hay* đại loại thế."

"Ý hay đấy," Cassie trầm trồ "Mình đã không nghĩ ra *Spencer."*

"Kiến thức khu thương xá mà," tôi tự đắc. “Lên đại học mình sẽ học chuyên về ngành này.”

Erek đã ngừng bước. Ảnh không di chuyển. Cứng đờ. Những tấm thép và đĩa ngà voi lóe sáng.

"Xin lỗi,” Erek áy náy nói và cố nhấc chân lên.

Thiệt là kỳ quái. Quan sát ảnh lúc này, cứ như tôi đang mang một cặp kính X-quang ấy, có thể nhìn thấy cả những chiếc xương của ảnh dưới lớp da.

"Đi nào,” tôi hạ giọng.

Ảnh nhúc nhích cẳng chân. Chậm rì.

"Erek, làm ơn mà,” Cassie thì thào. “Anh phải lẹ lên chứ!”

“Ồ, vậy sao?” Ảnh nói, bước một bước chậm ngắc ngứ. “Các bạn biết không, tỉnh nghiêm trọng của tình huống này đã hoàn toàn trốn thoát khỏi tôi rồi.”

“Anh không thể bước đi, mà vẫn có thể châm biếm được sao?” Cassie hỏi gặng.

Rồi Erek sựng lại cứng ngắc.

Tụi tôi nhìn nhau. Tôi vội khoác một tay ảnh, Cassie níu tay kia. Chả hiểu sao, tụi tôi lại có thể lôi giật ảnh đi được giữa các quầy hàng, mà không để ai chú ý. Việc đó chẳng dễ chút nào với khối kim loại nặng hơn năm chục ký là Erek. Hai đứa tôi nhét ảnh vào giữa tấm poster phim *Chiến tranh giữa các vì sao* và một phiên bản người vũ trụ trong phim *Người lạ*.

Tụi tôi lùi lại. Erek thấp thoáng ẩn hiện giữa dãy đèn nhấp nháy liên tục.

Erek. Người máy. Erek. Người máy.

Người máy.

Người máy.

“Ôi trời,” Tôi lẩm bẩm, liếc nhìn Cassie.

“Giờ sao đây?” nhỏ hỏi.

Tôi hổng có ý tưởng gì.

"Oa, quái chưa!" Một thằng nhóc tì mặc áo sơ mi hiệu Manson reo lên thán phục và nhìn chằm chặp vào Erek. "Hổng biết cái này giá bao nhiêu ta?" Cậu bé sấn lại gần hơn, săm soi lần tìm bảng giá.

“Ờ ờ…” Cassie ráng tỏ ra hữu ích.

"Để chị đi hỏi cho," tôi bảo. "Tụi chị cũng muốn biết giá người máy này. Siêu dễ sợ." Tôi quay đi, ra hiệu cho Cassie ở lại canh chừng Erek tội nghiệp.

Tôi phải làm gì đó để qua mặt những người đi mua sắm, và phải thật nhanh. Hên ghê, tôi biết cách phải làm gì. Tôi giật phắt một tấm bảng giá của con gián tạo gió và quay trở lại với một cây viết hình

con giun đất bằng cao su.

Con gián giá năm đô la. Tôi gạch bỏ cái giá này, lật ngược tấm bảng và đề vội "$5,000."

Chú nhóc mặc áo Manson dè bỉu. "5 ngàn đô cho một đống sắt không thể nói, không thể đi này sao! Điên rồi!" Chú nhóc bỏ đi một nước. Nhưng chắc chắn sẽ có những người khác tới. Không chừng anh bán hàng trẻ tuổi đang nói điện thoại kia đã để ý rồi cũng nên…

Khi chú nhóc đã đi, Erek nói, "Thật ra, giá trị của tôi tỉnh xấp xỉ theo giá trị đồng Đôla hiện tại phải là hàng tỷ."

"Nghe nè, bồ ở đây và canh chừng ảnh, nha." Tôi thì thầm với Cassie. "Mình sẽ trở lại liền. Và Erek nè, đừng lo, anh bạn, tụi tôi sẽ đưa anh ra khỏi đây."

"Canh chừng ảnh?" Cassie hỏi. "Bồ nói gì? Canh chừng ảnh? Chờ đã." Nhỏ chụp lấy cánh tay tôi. "Bồ sẽ gọi Jake, phải không?"

"Bồ nghĩ mình nên làm thế ư?" Tôi nói, hơi choáng một chút vì bị kéo giật lại. "Mình đã nghĩ đến việc kêu món pizza, nhưng mình cho là giờ thì đành kêu Jake vậy."

Cassie nhìn tôi cáu kỉnh. "Cảm ơn bồ. Rất hài hước. Còn đây là một câu hỏi khôi hài cho bồ nè: Mình phải làm gì nếu có một kẻ Mượn-xác nhìn thấy Erek và nhận ra ảnh?"

Điều đó làm tôi tỉnh hẳn khỏi cơn choáng váng.

"Tự bảo vệ bản thân bồ trước," tôi nói. Tôi bắt gặp cái nhìn chằm chằm lạnh lùng của Erek. "Bồ là số một, Cassie. Cố gắng chạy thoát thân. Bỏ Erek lại."

CHƯƠNG 3

Tôi lao vào một trạm điện thoại công cộng còn trống gần đó, lật đật nhấn số nhà Jake. Chuông reo.

Làm ơn ở nhà đi, tôi cắn cắn môi dưới, thầm van vái.

Bốn hồi. Năm hồi. Sáu hồi.

"Alô?"

"Anh Jake hả?" Tôi hấp tấp hỏi.

"Không, đây là Tom."

Tôi lạnh người. Tom, anh trai của Jake - cũng là anh họ của tôi - là kẻ Bị-mượn-xác, là kẻ bốc máy cuối cùng mà tôi muốn. Tôi phải thật cẩn thận. Hết sức cẩn thận.

"A, chào anh Tom," tôi nói tỉnh queo. "Em, Rachel nè, có anh Jake ở nhà không vậy?"

"Có. Chờ chút nha." Ông nghe đặt xuống cái "kịch".

Mau mau lên, tôi liu quiu, liếc mắt về tiệm *Spencer*. Lại thêm ba con nhỏ đang bước vào.

"Alô?"

"Jake!" Tôi hét om. “Ở đâu… Anh đang ở đâu?”

“Hả?” Jake hỏi lại, giọng bối rối.

Nào, Rachel, bây giờ phải cẩn thận. Đề phòng trường hợp có kẻ nghe lén.

“Em không thể tin là anh quên rồi,” tôi nói, hạ giọng nhưng cố gắng ra vẻ bực bội. "Anh nói là sẽ gặp em và Cassie ở khu thương xá mà. Tụi em chờ anh ở tiệm *Spencer* nửa tiếng rồi đó."

Một thoáng im lặng.

"Trời đất, xin lỗi nha nhỏ," Jake làm như đã biết tôi nói về cái hẹn nào. "Anh đang chơi bắn vòng với Marco..."

"Rồi," tôi ngắt ngang. "Kéo cậu ta theo luôn đi. Tụi em tình cờ gặp Erek ở đây, nhưng tụi em vẫn cần người khiêng phụ đồ đạc về nhà. Trời ơi, nặng quá là nặng. Rất, rất là nặng ấy."

"Được rồi, được rồi," ảnh nói vẻ xuề xoà. "Tụi anh tới đó liền."

“Gặp lại sau nha!” Tôi riu rít vẻ hân hoan. Gác máy, tôi ráng nhoẻn miệng cười với người phụ nữ đứng ngay sau lưng tôi, đang chờ dùng điện thoại, và nói. “Bọn con trai. Hoàn toàn không tin tưởng được.”

Tôi hít hai hơi thật sâu. Bây giờ phải lo đến phần còn lại.

Nơi dừng chân đầu tiên. Tiệm *Lỗ Hổng*.

Chỉ có một cách để tụi tôi có thể đưa Erek ra khỏi khu thương xá, đó là cách mà ảnh đã bước vào.

Đi qua cửa chính, như một con người.

Tôi xài thẻ tín dụng của mình cho vài sự lựa chọn thực sự nghiêm túc rồi vội vã chạy về tiệm *Spencer*. Tôi đã đi được hai mươi phút rồi.

Tôi quay lại và thấy Cassie đang đứng trước một nhóm nhỏ có cả lũ nhóc và người lớn, cả anh bán hàng của tiệm Spencer.

Cassie đang diễn thuyết, giới thiệu sản phẩm. Mồ hôi mồ kê rỏ ròng ròng trên gương mặt đỏ phừng phừng của nhỏ. "Đây là mẫu mới nhất của hãng K-D robot làm bếp Kitchen Droid. Nó có thể xắt sợi hay xắt hạt lựu. Nó cũng có thể làm món khoai tây nghiền Julie Ann."

"Tức là món khoai tây xắt nhỏ Julienne ý hả?" Một phụ nữ hỏi đầy nghi hoặc.

"Bất cứ món khoai tây nào," Cassie trả lời, giọng cao vút lên muốn hụt hơi.

"Hừ, bật lên chạy thử coi." Một người khác đề nghị.

Tôi thấy Cassie có vẻ run. Nhỏ đâu phải là chuyên gia hùng biện.

"Đây chỉ là mô hình thôi phải không?" Tôi gào lên gióng giả.

"Đúng!" Cassie gào lại, như thể tôi vừa mới mách nước cho nhỏ cách thức trúng xổ số. "Đúng! Đây chỉ là mô hình thôi! Đây không phải là Kitchen Droid thật sự! Robot thật sự sẽ ra mắt vào... à... khoảng... ừm..."

"Trong vòng sáu tháng nữa," tôi nói.

Đám đông lảng dần. Cassie chộp lấy cánh tay tôi và nhéo một cái rõ đau. "Bồ đi đâu mất đất vậy? Làm mình toát mồ hôi hột, tưởng chết rồi chứ!"

"Đi mua sắm," tôi nói. Thấy Cassie định sửng cồ, tôi vội vã giải thích ngay. "Mua cho Erek. Ảnh cũng cần quần áo để ngụy trang mà…"

Tôi bắt đầu lôi ra một chiếc áo sơmi, quần dài và đồ lót từ trong chiếc túi.

"Đồ lót?" Cassie kêu the thé. Nhỏ cầm lấy chiếc quần. "Đồ lót hiệu Tommy Hilfiger? Ảnh là…" Nhỏ nhìn quanh để chắc rằng không ai nghe thấy. "Ảnh là một người máy. Ảnh không cần đồ lót được thiết kế riêng đâu."

"Xin lỗi, không có Wal-Mart[1] ở trong khu thương xá," tôi rít lên.

"Nè, Rachel, ảnh là một người máy nha. Xin lỗi chứ, ngay cả quần dài ảnh còn chẳng cần đến nữa kìa, trừ khi để ngụy trang thôi."

"Ờ. Cũng có lý." Tôi nhìn đám đồ lót. "Có lẽ mình sẽ thảy chúng cho Jake."

"Xin lỗi," Erek nói. "Chúng ta có thể không thảo luận việc…" Rồi ảnh bất chợt yên lặng.

"Tôi vừa mới gọi điện cho sếp."

Giọng nói cất lên ngay sau lưng làm tôi giật nảy mình, ngoái lại. Thì ra là người bán hàng của tiệm *Spencer*.

"Tôi vừa mới cho sếp," anh ta nhắc lại. "Ông ấy bảo rằng ở đây không hề bán sản phẩm Kitchen Droid. Ông ấy muốn tôi tìm hiểu xem các cô là ai và gọi bảo vệ…"

"Grrrừừừừừ!"

Anh bán hàng nhảy dựng lên.

"Nhìn kìa! Có người đóng giả khỉ đột." Tôi la lên, suýt nữa thì phì cười khi thấy Jake và một con khỉ đột lông lá xờm xàm - đương nhiên là một con khỉ thật - đang khệnh khạng lê bước vào cửa hàng.

Chú khỉ đột-Marco đeo trước ngực một tấm bảng quảng cáo sơ sài cho phim *King Kong chống Gudzilla.*

Đúng, Gudzilla.

"Bộ đồ đó giống y như khỉ đột thật," anh bán hàng bán tín bán nghi.

"Coi chừng!" Tôi cảnh báo anh ta. "Cái đèn Lava sắp rớt xuống đầu anh kìa!"

"Hả?" Anh ta ngước lên. Nhưng Marco hoàn toàn không hiểu ám chỉ của tôi.

“Tôi bảo rằng, nó chuẩn bị đánh ngã anh đó!” Tôi nhắc lại, nhìn trừng trừng vào Marco.

<Ồ, xin lỗi nha,> Marco nói bằng cách truyền ý nghĩ.

Marco giơ nắm đấm bự như hộp dăm bông ra và nhẹ nhàng vỗ lên đầu anh bán hàng. Anh ta liền sụm xuống như một bao xi măng ướt.

"Có chuyện gì vậy?" Jake hỏi tôi sau khi chắc chắn anh bán hàng vẫn còn thở.

“Là Erek. Ảnh bị cứng ngắc,” tôi nói. “Em đã mua quần áo cho ảnh. Bận đồ vô cho ảnh đi, nhanh lên. Rồi mang ảnh ra khỏi đây.”

“Giống như Người Thiếc trong *Phù thủy xứ Oz* ấy,” Cassie nói, chỉnh sửa lại tư thế của anh bán hàng tội nghiệp, để anh ta có thể thấy dễ chịu hơn trong khi bất tỉnh. “Mấy bồ biết đó, tất cả đều cứng ngắc.”

“Bận đồ vào cho ảnh đi,” Jake ra lệnh.

Điều đó làm tôi hơi bực bội. Nhưng cũng bớt căng thẳng.

"Marco, nhấc Erek lên," Jake nói.

Marco tóm lấy hông Erek, và dùng sức mạnh phi thường của khỉ đột mà xỏ tay ảnh vào ống tay áo.

<Đồ lót?> Marco nói. <Bồ mua cho ảnh đồ lót được thiết kế riêng hả? Xin lỗi nha, ảnh là người máy mà!>

“Chúng ta bỏ qua chuyện này đi, được không?” Erek lên tiếng.

"Còn mặt Erek thì sao? Cho ảnh đeo mặt nạ nha?"

Jake nhanh chân chạy đi lấy vài cái mặt nạ che kín mặt.

“Mình có Clinton, Gingrich, và một con Teletubby. Dipsy, mình nghĩ vậy.”

“Đó không phải là Dipsy.” Cassie sửa lại. “Đó là Tinky Winky. Dipsy màu xanh và trên đầu là một chiếc gậy thẳng. Tinky Winky thì là hình tam giác.”

<Còn thằng nhỏ màu đỏ kia?> Marco thắc mắc.

“Po.” Cassie nói.

<Ồ, phải rồi.>

“Tôi không có ý xúc phạm các bạn đâu nha,” Erek nói. “Nhưng làm thế quái nào mà trên Trái Đất, mấy người các bạn có thể né được việc bị tóm cổ khi cứ dài dòng thế này nhỉ?”

Trong khi cuộc trò chuyện ngốc nghếch vô nghĩa vẫn cứ tiếp tục, tôi vẫn cứ mải miết mặc đồ cho người mẫu-người máy đầu tiên của mình. Tôi đã chọn đúng tất cả các size đồ đó nha.

“Mình đúng là Nữ thần Mua sắm,” tôi nói, cảm thấy thật thỏa mãn.

Anh chàng bán hàng rên rỉ.

“Tụi mình phải nhanh lên,” Jake nói. “Chọn đại một khuôn mặt đi: Gingrich hay Clinton?”

Phút sau, một chú khỉ đột đeo tấm bảng quảng cáo phim bị viết sai chỉnh tả vác ông Bill Clinton ăn mặc đúng mốt trên vai, ra khỏi khu thương xá.

Hên thay, đang có một cuộc giảm giá lớn trong khu thương xá, nên không nhiều người đề ý tới tụi tôi.

Ít nhất, đó là cách giải thích của tôi.

Tụi tôi bắt một chuyến xe buýt tới khu nhà của Erek, cảm thấy thật may mắn. Thậm chí là *quá* may mắn ấy chứ.

“Hên là không có ai trên xe buýt ngoài tụi mình,” Anh Jake nói với tôi.

Marco đi đầu tiên, nhảy từng bước trên vỉa hè, với Erek được vác trên vai.

“Ừ há,” tôi nhìn quanh con phố yên tĩnh, vắng lặng. “Hên thiệt. Kỳ quặc làm sao khi mà một con khỉ đột vác ông Clinton đi lại lại không bị nhận ra há? Rồi tụi mình đi ra khỏi khu thương xá mà không bị một ông cảnh sát nào ngăn lại nè, lên xe buýt mà người tài xế cũng không thèm để ý nè, rồi tụi mình lại là những hành khách duy nhất nữa chớ? Ý em là, thôi nào, làm gì có chuyện may mắn cỡ đó?”

“Ừa, không thể nào,” Cassie thừa nhận.

“Erek suýt bị lộ ra là một người máy, giờ thì ảnh đã ra khỏi khu thương xá mà không ai ở quanh đó nhận ra,” tôi nói. “Kỳ quái thiệt.”

“Có lẽ cũng hổng kỳ lắm đâu.” Cassie nói. “Có lẽ là mọi người chỉ quá bận rộn và tụi mình thì quá cảnh giác, mấy bồ hén?”

Có thể, nhưng tôi thì không nghĩ vậy. Bản năng gan lì của tôi mách bảo rằng có một chuyện gì khác đang diễn ra ở đây.

Vậy đó, tôi đã học được rằng không thể tin vào những sự ngẫu nhiên.

“Mấy bồ biết gì không?” Jake nói dứt khoát. “Khi Marco và mình tới khu thương xá, có những chiếc xe sửa điện đậu khắp mọi nơi. Mình đã nghe thấy một người công nhân nói gì đó về việc tất cả các camera giám sát đều ngưng hoạt động. Mình đã không lo lắng gì về nó cho đến khi…”

Cái gì? Không có băng ghi hình lại bất cứ việc gì đã xảy ra, khi mà khu thương xá chắc chắn đầy bọn Mượn-xác ư? Khi mà một phòng

thử đồ trong tiệm Lỗ Hổng là một trong những lối đi chỉnh dẫn đến Vũng Yeerks ư?

Không thể tình cờ thế được.

"Lũ Yeerk?" Jake tự hỏi với một thoáng cau mày.

"Sao chúng vạch mặt Erek rồi lại đảm bảo rằng chúng không để lại bất cứ bằng chứng nào ta?" Tôi thắc mắc.

"Tụi mình đang được bảo vệ hay đang bị cài bẫy đây?" Cassie hỏi.

"Vậy đây là một kiểu, mình không biết nữa, một chuyến đi an toàn kỳ lạ, hay là gì?" Jake suy tư.

"Hay là gì?" Tôi thầm thì.

<Mấy bồ có định tăng tốc lên một chút không?> Marco gọi. <Tui chỉ còn có khoảng mười lăm phút nữa thôi, sau đó là tui phải ăn chuối và đi bằng tay suốt đời đó nha.>

"Vậy, về cơ bản, so với bản thân bồ thường ngày, có gì thay đổi đâu?" Tôi nói với lên trước, rồi lại ước gì mình đã không làm vậy.

Coi, phép biến hình là một vũ khí phi thường. Nhưng nó cũng là một con dao hai lưỡi, bởi vì nếu bạn ở trong lốt biến hình lâu hơn hai giờ, bạn sẽ mắc kẹt trong đó vĩnh viễn.

Như Tobias.

Nghĩ về Tobias làm tôi nhớ lại tất cả những sự bối rối hồi sáng.

Tôi, đang cố gắng làm một người bình thường, đang té nhào khỏi chiếc cầu thăng bằng.

T.T., đang rủ tôi đi chơi.

Tôi thoát ngay ra khỏi tình trạng lượng adrenaline cao. Những cảm xúc bình thường đang trở lại. Những cảm xúc bình thường như là *tội lỗi* ấy. Tội lỗi dù chỉ là sự cân nhắc trước lời đề nghị của T.T.

Và như thể đọc được tâm trí tôi, Tobias sà xuống và đậu lên một cái cây trên bãi cỏ của vài ngôi nhà gần nhà Erek.

<Có chuyện gì vậy?> Cậu ấy hỏi. <Mình vừa thấy mấy bồ xuống khỏi xe buýt. Tại sao Marco lại vác Erek trên vai?>

Jake tiến tới trong tầm chuyện trò với Tobias: "Có ai theo đuôi tụi mình không?"

<Không. Mấy bồ an toàn. Có muốn nói cho mình biết chuyện gì đang xảy ra ở đây không?>

<Có vẻ như chương trình hệ thống của Erek bị trục trặc,> Marco giải thích. <Ảnh bị cứng ngắc. Tui nghĩ đó là do hệ thống truyền tải.>

"Nếu đây là một sự sắp đặt để tìm kiếm người Chee thì sao?" Cassie hỏi.

<Không có ai đi theo mấy bồ cả,> Tobias nhắc lại. <Mà cũng đâu cần phải làm vậy chớ? Nếu bọn Yeerks bắt được bất cứ ai trong tụi mình, chúng sẽ mau chóng có được tất cả những câu trả lời chúng cần mà thôi.>

Cậu ấy đúng. Nếu bọn Yeerks tạo ra được bất kỳ một kẻ Bị-mượn-

xác nào từ tụi tôi, tất cả những bí mật của tụi tôi sẽ bị phơi bày.

"Mình không biết." Cassie nói, khẽ lắc đầu. "Mình nghĩ bồ đúng, Rachel. Mấy chuyện này coi bộ kỳ quái thiệt đó."

Và vào đúng giây phút Jake mở cánh cửa nhà Erek và tụi tôi bước vào, tôi biết rằng chuyện này thậm chí sẽ còn trở nên kỳ lạ hơn nữa.

CHƯƠNG 4

Tụi tôi bước vào nhà Erek và thấy ông King, "cha" của Erek, đang ngồi cứng đơ trên trường kỷ. Một tay ông vẫn còn cầm cái điều khiển ti-vi từ xa và tay kia cầm một thanh bánh quy mặn.

Ông trông giống bất kỳ người cha nào trong bất kỳ một ngày rảnh rỗi nào vậy.

Trừ việc lớp hình chiếu bên ngoài đã mất, nên ông ngồi đó như một người máy kỳ lạ đang bắt chước tư thế bình thường của con người vậy. Và, tất nhiên, ông không có dáng bộ là một người cha của Erek hơn chỉnh tôi đây gì cả. Ông chỉ là một người máy gần như bất tử đang đóng kịch mà thôi.

"Như vậy, không chỉ mình Erek gặp biến cố này," tôi nhận định.

"Đúng vậy," ông King nói, vẫn không nhúc nhích. "Tất cả người Chee đều tự dưng bất động như thế này. Máy phát hình chiếu ba chiều đã ngưng hoạt động. Hệ thống mô-tơ trung tâm đã gặp sự cố. Phần hệ thống suy nghĩ, tổng hợp lời nói và mạng lưới-Chee, tất cả vẫn hoạt động bình thường."

<Mạng lưới-Chee?> Marco hỏi.

"Đó là hệ thống thông tin liên lạc giữa những người Chee với nhau," Erek đáp. “Chúng tôi đã có Internet khi tổ tiên các bạn còn đang vẽ chữ tượng hình lên những bức tường kim tự tháp…"

<Hả? Bá cháy. AOL[2]. Người-máy-online.>

"Nhưng tại sao việc này lại xảy ra?" Jake hỏi. "Và xảy ra như thế nào?"

"Chúng tôi không biết," ông King trả lời.

Marco đặt Erek lên ghế sofa và bắt đầu hoàn hình. Trong vòng vài phút con khỉ đột teo lại, và bộ lông cứng nhỏng đen xì bị hút tụt trở vào làn da người của Marco.

“Chúng ta phải tìm hiểu xem cái gì đã gây ra chuyện này. Mình đã nghĩ rằng người Chee là bất khả xâm phạm.” Jake nói. Giọng ảnh có vẻ bực bội. Cũng đúng thôi. Tôi cũng thấy bực nè. Tụi tôi đã quá quen với hình ảnh những người Chee đầy tự chủ và đầy năng lực.

Thêm nữa, mọi việc tới giờ đã không còn là một buổi sáng may mắn nữa rồi.

“Con tàu.” Erek nói.

“Con tàu nào?”

"Tàu Pemalite."

"Tàu Pemalite?" Marco rền rĩ. "Tàu Pemalite nào?"

"Là con tàu chúng tôi đã giấu dưới lòng đại dương sâu thẳm cách đây hàng trăm ngàn năm, khi chúng tôi tới Trái Đất." Erek giải thích. "Nó bắt buộc phải tuyệt đối an toàn trước bất cứ kẻ xâm nhập nào. Áp

suất không khí ở dưới đó có thể ép con người dẹp lép như đồng ghi-nê[3].

"Nó nằm ở độ sâu bao nhiêu?" Tôi hỏi.

"Bốn ngàn năm trăm mét," ông King đáp.

Marco xuýt xoa. "Ui trời! Gần ba dặm!"

Tất cả tụi tôi đều nhìn cậu ấy, sửng sốt.

“Nè,” Marco nói, “tui đã từng bảo với mấy bồ rồi, tui hổng có ngủ gật trong tất cả các giờ học đâu.”

"Mạng lưới Chee của chúng tôi liên lạc với nhau qua máy tính của tàu Pemalite," ông King nói. “Đó là cách duy nhất vô hiệu hóa được hệ thống của chúng tôi.”

＜Vậy là sao? Ai đó đã tìm thấy con tàu và kích hoạt hệ điều hành à?＞ Tobias đăm chiêu. Cậu đang đậu trên nóc tivi và rỉa lông chiếc cánh bên phải. ＜Chuyện ấy cũng vẫn chẳng cho tụi mình biết được là ai đã kích hoạt và tại sao họ lại làm thế.＞

“Hoặc là họ hy vọng gì vào việc làm đó,” tôi thêm vào.

“Hay làm thế nào để đảo ngược nó,” Jake nói. “Nó có thể đảo ngược lại được không?”

"Ồ, chuyện đó rất đơn giản. Cái khó là làm sao tiếp cận được máy tính. Từ đây đến đó là một chặng đường rất nguy hiểm," ông King từ tốn nói.

“Làm một người máy bất động cũng không hề an toàn đâu,” tôi chỉ ra. “Nhất là khi có ai đó biết chắc rằng các bạn ở đây và rất dễ bị tấn công.”

"Thế những người Chee khác thì sao rồi?" Cassie hỏi.

"Tất cả đều như nhau," Erek rầu rầu nói. "Tất cả đều mất hình chiếu ngoài và mất luôn khả năng di chuyển. Đa số đều an toàn, không bị trông thấy. Nhưng hiện có hai người đang cực kỳ nguy hiểm. Một người đang làm bảo vệ ở trung tâm nghiên cứu hạt nhân. Khi hình chiếu ngoài mất, anh ta bị kẹt lại trong hầm chứa chất thải phóng xạ."

"Nghe ra thì có vẻ an toàn," Jake nhận xét.

"Chỉ đến khi thay ca thôi," ông King nói.

"Vào lúc 10 giờ mỗi đêm, trước khi kịp làm đêm vào nhận ca, toàn bộ khu vực nhà máy hạt nhân sẽ được tuần tra kỹ lưỡng. Bất cứ ai mở cửa hầm ra đều sẽ tá hỏa khi nhìn thấy một... cỗ máy... không phải người... cực kỳ tinh xảo... sừng sững ở đó."

"Nếu bọn Yeerk mà chiếm đoạt được kỹ thuật ấy thì..." Erek ủ ê.

“Đừng có nghĩ tới chuyện đó…” Marco lẩm bẩm.

"Vậy là chúng tôi được mong chờ phải đột nhập vào nhà máy hạt nhân à? " Tôi nói.

"Không," ông King gạt đi. "Nó được canh phòng cẩn mật lắm, các bạn không thể đem người Chee đó ra được đâu."

"Còn một người Chee nữa cũng đang lâm nguy thì sao?" Jake điềm

tĩnh hỏi. Cứ mỗi khi Jake lo lắng nhất cũng là lúc ảnh tỏ ra bình tĩnh nhất.

"Tình trạng cô ấy còn cấp bách hơn," ông King bảo. "Tên loài người của cô ấy là Lourdes."

"Cô ấy sống cuộc đời của một người cùng đinh," Erek tiếp. "Cô ấy không có nhà, sống lang thang trên đường phố."

"Cái gì? Tại sao phải vậy chứ?" Cassie vọt miệng hỏi.

"Chúng tôi cần tiếp cận tất cả các tầng lớp xã hội loài người để lần theo dấu vết của bọn Yeerk," Erek giảng giải. "Nhưng đừng quá nghĩ ngợi. Các bạn nên nhớ rằng người Chee sống rất nhiều cuộc đời. Trong lốt giả trang lần trước, Lourdes là một minh tinh màn bạc rất nổi tiếng."

"Hiện cô ấy đang ngủ trong một tòa nhà bỏ hoang. Một nửa tòa nhà chất đầy của cải bị đánh cắp. Kho chiến lợi phẩm này do một gã đạo chích tên là Strake điều hành." Ông King nói tiếp. "Tôi nghi hắn là một tên mượn xác-Người."

Tôi suýt phì cười. "Một tên Mượn xác-Người lại đi trông coi đồ ăn cắp à?"

"Đúng," Erek nói. "Như vậy hắn sẽ có cơ hội liên lạc với những thành phần bất hảo trong thế giới tội phạm. "

“Ồ,” tôi nói. “Là một người máy không chỉ toàn là ánh hào quang, phải không há?”

“Vậy còn tôi thì sao,” Erek nói. “Tôi đang là một chú nhóc học sinh trung học nè.”

“Anh nói đúng. Cái cô Lourdes này, hiện đang ở đâu?” Tôi hỏi.

“Cô ấy đang ngủ trong một tủ chìm dưới gầm cầu thang trước cửa khu nhà đó," ông King nói. “Có một việc rắc rối: chúng tôi có được thông tin là trong vòng hai mươi phút nữa, cảnh sát sẽ bố ráp nơi ấy, và chúng tôi chắc chắn có ít nhất một tên Mượn xác-Người được phân công vào đội ruồng bố."

"Hai mươi phút!" Tôi rú lên.

"Thời gian rất gấp rút," ông King nói vẻ áy náy. “Nhưng các bạn cũng biết rằng chúng tôi không thể yêu cầu các bạn giúp giải cứu người Chee đó. Nhiều khả năng, việc này sẽ khiến các bạn sẽ bị thương.”

“Với tụi tôi, thương vong là chuyện có thể xảy ra bất cứ phút nào trong ngày rồi.” Marco nói, bực bội.

"Ở đâu?," Jake hỏi.

Erek đưa địa chỉ cho tụi tôi.

"Khu Landmarks," tôi nhấp nhổm. "Vậy là tụi mình phải bay thôi."

“Tobias, tìm Ax rồi đuổi theo tụi mình.” Jake ra lệnh. “Đi liền đi!”

Tôi mở tung cửa và Tobias bay vụt đi.

"Ngôi nhà hoang nằm sau một đường rầy xe lửa. Quanh đó có vài túp lều rách nát và một bãi chứa đồ phế liệu," ông King nói. "Hãy cẩn

thận. Khu vực đó phức tạp lắm..."

“Vâng, tụi cháu thực sự rất lo lắng về việc bị quấy rối đó.” Tôi nhoẻn cười và nói.

“Vậy để tui làm rõ vấn đề nha,” Marco nói. "Tụi mình sẽ phải cứu một người máy bị tê cứng khỏi nhà kho chứa đồ gian, trước khi bọn Mượn xác tìm ra cổ. Sau đó, phải nhảy ùm xuống đáy biển tìm cho ra con tàu Pemalite và chui vào đó tắt tín hiệu đi trước 10 giờ đêm nay - để bọn Yeerk không bắt được người Chee đang kẹt trong hầm chứa chất thải phóng xạ. Cũng bộn việc ha? Hay là tụi mình cũng phải đi tìm *Suối nguồn Tuổi trẻ* và phát hiện ra loại bánh quy ít béo ngon như bánh của bà Fields nữa đây?”

“Tic tắc,” tôi nói mà cười toe toét. “Tic tắc.”

“Đầu óc bồ có vấn đề thiệt rồi,” Marco nói.

"Còn một điều nữa," Erek dặn thêm "Những tín hiệu của tàu Pemalite rất có thể sẽ bị tàu Yeerk trên quỹ đạo bắt được. Và bọn Yeerk sẽ tìm đường xuống dưới đó đón lõng các bạn."

<Mấy bồ biết không, nếu ba tui mà biết tui láng cháng quanh cái đám tội phạm, tui sẽ bị cấm túc cả năm cho coi,> Marco nói giỡn khi tụi tôi bay hướng về mạn Nam thành phố.

<Hổng riêng mình bồ bị vậy đâu,> tôi trả lời lại, cẩn thận giữ khoảng cách với những người khác, đủ gần để có thể nghe được giọng truyền ý nghĩ.

Trong khi tụi tôi biến hình, Erek đã hướng dẫn tụi tôi cách tiếp cận tàu Pemalite. Sau đó tụi tôi chuồn khẩn trương, chỉ dừng lại một chốc để đổi kênh tivi nhà Erek. Hai cha con Erek người Chee sẽ bị kẹt lại ở đó một quãng thời gian mà.

Tụi tôi bay hộc tốc, quên cả việc giữ sức. Sức thì tụi tôi có, song cái mà tụi tôi hổng có là thời gian.

<Đường rầy ở phía trước kia rồi,> Jake nói. <Mình ước gì có Ax ở đây để canh chừng thời gian, nếu không còn việc gì khác.>

CHƯƠNG 5

Đường rầy đã hiện ra phía trước. Những xe hơi móp méo, những tòa nhà lem luốc, tàn tạ, những đống rác cao nghệu. Mắt đại bàng đầu bạc của tôi có thể thấy tất cả mọi thứ: những chai rượu bể nát, những lọ thủy tinh rỗng không, vỏ đạn, đầu thuốc lá, những hình vẽ và những dòng chữ bậy bạ viết nguệch ngoạc lên tường.

Thậm chí không khí nơi đây cũng khác. Tối tăm hơn. Ẩm đạm hơn.

Nặng nề vì thiếu hy vọng.

Kẻ thù hẳn đã từng gây nhiều thảm họa tại bãi chiến trường này. Và bỗng nhiên, tôi không dám chắc rằng tụi tôi có thể rút lui.

Tôi mừng là Ax không có ở đây. Tôi không hề muốn phải giải thích cho ảnh điều này. Và tôi ngờ rằng Tobias cũng sẽ không kịp tìm thấy ảnh để tham gia vào trận chiến.

Bên cạnh đó, ai cần thêm viện binh chứ? Những kẻ tội phạm có thể dọa nạt những người bình thường thôi, chứ không phải tụi tôi. Đây sẽ là một cuộc đột nhập rồi rút ra dễ dàng, nhanh chóng. Chẳng có gì to tát cả.

<Đúng là nơi đó rồi,> Jake truyền ý nghĩ. <Tòa nhà có cửa thép lớn. Đi thôi!>

Tôi vỗ cánh theo sau ảnh, lao xuống khoảng sân sau ngập ngụa rác rưởi và đầy bụi rậm.

Còn khoảng năm phút nữa là tới giờ bố ráp. Có lẽ vậy. Thậm chí còn không đủ thời gian cho việc hạ cánh, hoàn hình, rồi lại biến hình.

Đó là một sự bất lợi, chưa kể…

Quá gấp!

Tôi hấp tấp đáp xuống cỏ và rác rồi hoàn hình người ngay lập tức.

Mỏ chim lặn vào trong khuôn mặt tôi. Đầu tôi phình to lên. Cẳng chân mọc ra, dựng tôi đứng lên trong khi đôi cánh dần biến mất, làm lộ ra lớp da người.

Trong thoáng chốc tôi chỉ còn là một cô nhỏ yếu ớt, bị lạc vào thế giới của bọn lưu manh. Đã đến lúc phải biến hình lại. Cần phải trở thành một con thú thật bự, thật nguy hiểm, một con thú không nề hà cửa thép và súng chỉn ly.

Jake, Marco và Cassie đang bắt đầu với những lốt hình biến riêng. Jake cũng nghĩ giống tôi: đây là một công việc đầy bạo lực. Quên sự khéo léo đi. Sừng tê giác đã bắt đầu nhú khỏi trán ảnh.

Cánh tay Marco đã dài ra, phủ đầy lông khỉ đột đen thui và cứng còng. Mặt Cassie thuôn dài thành cái mõm sói láng mượt.

Tôi ghét mình là kẻ biến hình sau cùng. Tôi nhắm mắt lại và bắt đầu biến hình thật nhanh.

Phụụụụtt!

Mũi tôi xổ ra như sợi dây điện.

Một phần ba cái vòi voi đã nhô ra khỏi gương mặt vẫn còn bình thường của tôi.

Xương sọ tôi động đậy rồi phình to ra cỡ chiếc xe Volkswagens nhỏ.

Vụt! Tôi đã cao gần bốn mét, nặng bảy tấn, thân mình cuồn cuộn bắp thịt. Đôi tai thỉnh rộng như tấm khăn trải giường.

Đột nhiên, có tiếng cửa xe hơi sập rầm rầm.

"Cảnh sát đây! Mở cửa ra!"

Kính vỡ tan tành. Gõ bị chẻ nhỏ.

Jake gầm lên. <Cuộc ruồng bố đã bắt đầu! Marco, bồ có nhiệm vụ mang cô người Chee ra khỏi đây. Tụi mình sẽ yểm trợ bồ. Đi nào!>

CHƯƠNG 6

"Nằm xuống! Nằm xuống!"

"Nằm xuống sàn nhà! Đặt tay sau gáy!"

"Nằm xuống! Cấm động đậy!"

Có lẽ phải đến chục cảnh sát cùng quát tháo ầm ĩ. Không biết chừng nào họ sẽ đụng phải cô người Chee đây? Nếu một tên Mượn xác cảnh sát mà tìm thấy cổ trước, thì...

Tim đập thình thình, tôi dẫm bừa lên những bụi gai và rác rến, lao băng băng về hướng tòa nhà. Mặt đất rung rinh dưới chân.

Jake ở ngay sát, lụi ụi đi theo tôi, vì mắt tê giác của ảnh kém cỏi lắm, hổng thể định hướng được.

Cánh cửa sau bật mở và một anh chàng lem luốc, gầy giơ xương lập cập mò ra.

"EEEEE -YYEEEE!" Tôi rống lên.

"Aaahhhh!" Anh chàng thét rầm, quay đầu chạy trở vào trong.

Rồi...

Đùng! Đoàng! Đùng! Đoàng!

Súng nổ ran.

<Anh vào trước, rồi đến em nha,> Jake nói.

<Dạ,> tôi đồng ý.

RẦM! Jake húc mạnh vào cánh cửa khiến nó bung toác ra chỉ còn dính một chút xíu vào bản lề.

Ảnh lùi lại. Tôi xông lên. Vai tôi lách qua cửa, chạm cả vào khung gỗ; vòi ngóc lên đụng tới mái trần. Cái đầu to bự của tôi đang ở tuốt bên trong bóng tối.

Đùng! Đoàng! Đùng! Đoàng!

Súng nổ chát chúa, lửa đạn nhá sáng loáng. Ai đó thét lên thất thanh. Một cái bóng đen trùi trụi chạy ngay trước mặt tôi. Hắn không mặc quân phục. Tôi cuộn vòi quắp lấy bụng hắn ta và giật mạnh. Khẩu súng trong tay hắn quết là là mặt đất.

Tôi lùi lại tránh đường cho Marco và Cassie nhảy qua ô cửa vừa bị Jake và tôi phá sập.

Tiếng người la thét kinh hoàng. Không gian vang rền, hỗn loạn.

"Đứng im, không tao bắn! Ủa! Tê giác hả?!"

"Hhhhrrrooooaaa!" Marco gầm vang.

"Trời đất! Tui đâu có mong gặp ác quỷ vầy nè!"

Đùng! Đoàng! Đùng! Đoàng!

Một tiếng ré ẳng lên. Tiếng ré của con sói-Cassie.

Ai đó đã bắn trúng Cassie rồi!

Tôi vận hết sức húc vai vào khung cửa và đẩy. Gạch rơi lộp bộp. Vôi vữa bay tá lả. Tôi húc mạnh hơn. Gạch long ra, rớt lịch bịch trúng

cả người tôi. Bức tường sập ụp xuống.

"EEEEEYYEEE!" Tôi rống lên và bước rào rạo lên đống đổ nát. Bụi bay mờ trời. Phổi tắc nghẹt, khiến tôi nhảy mũi.

"HAA-XUU!"

Tiếng hắt xì làm bay cả một cô gái ốm o, đang hút thuốc.

"Quỷ thần thiên địa ơi, một con voi!" Ai đó la hoảng.

"Gọi thêm tiếp viện đi!" Một viên cảnh sát hét. "Bọn chúng có cả một đoàn xiếc ở trỏng!"

Tôi lúc lắc vòi, tung tẩy hất mấy cái ghế ọp ẹp. <Cassie?>

<Rachel?>

<Cassie? Bồ ở đâu?> Tôi tuyệt vọng gọi, xông đại qua bức tường vào căn phòng kế bên. Sàn nhà rải la liệt nệm giường sũng mùi xú uế và nước tiểu.

Một cậu chàng mặt búng ra sữa đang nằm ì dưới nệm, người cứng đờ, trố mắt nhìn tôi. Tôi quắp lấy cậu ta quăng nhẹ qua lỗ tường ra ngoài. Tôi không muốn vô tình dẫm cậu ta bẹp dúm. Cứ để mặc cho cảnh sát tỉnh sổ cậu ta.

<Mình đang ở cùng với Lourdes dưới gầm cầu thang,> Cassie gọi. <Rachel, thằng điên nào đó đã bắn trúng lưng mình. Mình chẳng thể nhúc nhích chân được mất. Mình không thể hoàn hình khi xung quanh có quá trời người như thế này!>

Cơn giận bừng bừng sôi réo trong óc tôi.

<Marco!> Tôi thét, tông rầm thêm một bức tường nữa.

Đùng! Đoàng! Đùng! Đoàng!

"Aaaahhh! Tôi bị trúng đạn!" Một cảnh sát la oai oái từ đâu đó trong bóng tối.

<Cái gì?> Marco gọi lại.

<Thằng quỷ cầm súng đâu rồi?> Tôi thét ầm và lắc đầu hích cho cái khung cửa còn lại rớt ra nốt.

<Hắn đang núp chỗ thềm nghỉ ngay bên trên Cassie và cô người Chee. Mình không thể tới chỗ hắn được. Mình đã bị đâm. Tệ quá! Nơi này là cái nhà thương điên!>

<Họ bắt được mình rồi!> Jake la vọng vào từ bên ngoài. <Mình bị lạc đường và đâm tọt ra ngoài trước. Xe tuần tra của cảnh sát đã bao vây mình.>

Lại còn thế nữa! Tụi tôi đã bị tan đàn xẻ nghé trong cuộc chiến hỗn loạn giữa bọn tội phạm và cảnh sát.

Điều đầu tiên trước. Thằng cha cầm súng. Thằng cha đã bắn Cassie.

Tôi đang điên tiết. Và tôi rất to lớn.

Không gì có thể cản được tôi.

Gỗ, vôi vữa và ván bay tứ tán quanh tôi, như hoa giấy người ta tung lên trong các buổi tiệc.

Tôi đang moi ruột ngôi nhà.

Tôi đang điên cuồng giận dữ.

Tường lung lay. Sàn nhà ván mục oằn xuống, kêu răng rắc và sập luôn.

RRAĂĂĂĂCC!

Tôi chập choạng rơi vào đường ống nước ngầm bên dưới tòa nhà. Bốn bàn chân voi to bự của tôi ngập sâu xuống. Quá đã!

Tôi gượng đứng lên và cày xới đống ván sàn rách tướp, ngổn ngang, như một chú bé cưỡi sóng trên biển.

Nào đinh gỉ, nào dằm gỗ... đâm đầy da tôi.

Đau thốn óc. Nhưng không sao. Tôi lấy ngà lật tung sàn nhà lên. Cần phải bắt cho được tên cầm súng. Tôi muốn bắt hắn và tôi sẽ tóm được hắn.

Thình lình, hắn hiện ra, chồm chỗm ngay trước ô tủ chìm dưới cầu thang. Hắn bẩn thỉu, nhếch nhác, ốm tong ốm teo, mắt lõm sâu, nhìn tôi trâng tráo. Hắn dí súng ngay đầu tôi.

"Andalite," hắn nghiến răng và bóp cò.

PĂNG!

Một cảm giác tê tái, nhói buốt. Đau thấu trời thấu đất. Máu ộc ra từ đầu tôi, nóng hổi, che mù cả mắt phải.

"EEEEE-YYEEEE!" Tôi vụt một vòi vào cơ thể gày gò của gã ma cô.

ỤỤUP!

"Aaarggh!" Hắn hự một tiếng, lướt veo qua căn phòng, xuyên qua cửa sổ trước, rớt sóng soài xuống đất và nằm luôn, không cựa quậy, miếng kính bể bay rào rào như mưa xuống người hắn.

Giữa những xung động dữ dội trong đầu tôi nghe có những giọng nói lao xao từ ngoài đường vọng vào.

"Hây, đó là Strake! Đúng cái thằng tụi mình muốn thịt. Mau lên! Đập cho nó một trận!" Một cảnh sát la om xòm.

"Thế còn con tê giác này thì sao? Nó húc móp xe tuần tra của tớ!"

"Ai đó bắt con khỉ đột kia đi, không thôi nó vặt trụi đèn hiệu trong xe tui mất!"

"Đừng lo, mặc kệ tụi nó. Chúng ta sẽ gọi đội Khống Chế Thú Dữ của Lâm Viên tới. Cứ để bọn họ lo tụi nó. Về thôi!"

Cái gì? Tôi chớp chớp con mắt ậng máu.

Mời bác sĩ thú y của Lâm Viên ư? Ô, tuyệt! Mẹ Cassie làm việc ở đó mà. Có thể cô ấy sẽ cầm theo súng gây mê.

<Marco, bồ lại đây nhanh lên!> Tôi gọi, tự dưng cảm thấy yếu hẳn đi. <Mình bị bắn rồi.>

<Để tui ráng coi, cơ mà tui đang bị bảy cảnh sát chĩa súng lục thẳng vào ngực,> Marco hoảng hốt nói.

Xẹẹẹtt! Một tiếng vụt gió.

"Chà chà, giờ còn có cả diều hâu nữa nè!" Một cảnh sát la bai bải. "Cái gì thế này? Phim *Khi Nào Thì Thú Tấn Công* ư? Tất cả mọi người ngưng bắn, coi chừng chúng ta bắn lẫn nhau đó!"

<Nhanh nhanh lên, Tobias! Tụi mình kẹt cứng ở đây rồi,> tôi vừa giục vừa quắn vòi quanh tay cầm cửa tủ chìm và giật mở ra.

<Mình đưa cả Ax đến nữa nè.>

Đó là tin tốt đầu tiên tôi được nghe trong ngày.

Một người máy đang ngồi dựa vào bức tường dơ dáy. Một người Chee.

Một con sói đang nằm chèm mẹp thở dốc.

Cả hai đều đẫm máu.

<Lourdes?>

<Chào, chắc chắn bạn là Rachel rồi. Erek đã kể cho chúng tôi nghe về bạn. Hân hạnh được gặp bạn.>

<Ừm, tôi cũng rất hân hạnh,> tôi đáp lại, nổi sung lên vì sự chỉnh

tề quá đáng của người Chee. Xong, tôi lay gọi <Cassie, bồ có nghe thấy mình không?>

Con sói ngóc đầu lên, nhìn tôi dật dờ qua đôi mắt tối hù, mệt mỏi. <Nghe!>

<Hoàn hình ngay đi,> tôi quát, quấn vòi quanh mình Cassie và nhẹ nhàng nhấc nhỏ ra khỏi tủ chìm.

<Để bị bắt à?> Nhỏ cười nhẹ. <Không đời nào. Mẹ mình sẽ giết mình mất.>

"Lùi lại! Chạy! Nhanh!"

Tiếng la hét. Tiếng khua lộp cộp. Những bàn chân rầm rập.

<Này, đưa nhỏ cho tui,> Marco xuất hiện bên cạnh tôi và ôm lấy Cassie. Máu ục ra từ vết thương lớn trên cổ Marco và rỏ xuống vai cậu ta. Trên hai cánh tay còn có thêm mấy đường rạch lam nham...

<Chuyện gì xảy ra ngoài đó vậy?> Tôi hỏi Marco. Cậu ta đang cúi xuống xốc Lourdes ra khỏi tủ chìm và ấn vào vòi tôi.

Không hề chi. Voi có thể nhấc được cả gốc cây mà. Người máy chỉ nhẹ như một sợi lông.

<Jake đã thoát ra được rồi. Cậu ấy sẽ trở lại ngay đó.>

<Bằng cách nào?>

<Tobias giằng súng của một tay cảnh sát và bay lung tung như con chim điên, hù cho mọi người sợ chết khiếp. Ngay cả Strake cũng cố chui tọt xuống gầm xe tuần tra.>

<Rồi, tới luôn nè,> tôi hô.

<Bây giờ hoặc không bao giờ,> Marco đồng tình.

Marco và tôi quay lại, đối mặt với một cảnh sát. Anh ta bủn rủn tay chân, run như cầy sấy. Không thể trách được ảnh.

Nhưng đột nhiên, phản ứng của anh ta thay đổi. Tôi thấy một nỗi sợ mới hiện lên trên gương mặt anh ta, và rồi, một nỗi căm ghét quen thuộc.

"Andalite," viên cảnh sát rủa vẻ khinh miệt rồi giơ súng ngắn lên và khai hỏa.

ĐOÀNG! ĐOÀNG! ĐOÀNG! ĐOÀNG!

Cassie rú lên.

Marco giật cục, liêu xiêu rồi đổ rầm xuống, biến mất vào không gian tối om của những ống nước ngầm.

CHƯƠNG 8

Tôi rùng mình, sốc đến nỗi không thể cựa quậy nổi. Không gian tràn ngập mùi thuốc súng cay xè.

"Đưa tao thằng người máy, Andalite," tên cảnh sát gằn giọng.

Tôi gần như chẳng nghe thấy tiếng hắn.

Marco. Cassie.

Tôi ngóng sâu xuống vùng ống ngầm.

Hai đứa nó nằm đó - hai đống bùng nhùng, bất động. Máu đen của tụi nó chảy lênh láng, ngấm qua sàn nhà ngập ngụa, và lan thành những vòng tròn rộng quanh bàn chân tôi.

Đầu óc tôi mụ mẫm với những ý nghĩ rối nùi.

Sập bẫy rồi.

Tôi lùi lại, dựa vào cầu thang bên phải. Marco và Cassie ở bên trái.

Tôi bị chẹt giữa cơ thể của tụi bạn bên dưới và tên cảnh sát đã bị mượn xác đang án ngữ trên sàn nhà dốc phía trước.

Nếu sàng qua bên, tôi sẽ đè bẹp Marco và Cassie. Nhưng nếu cứ xông thẳng tới, tôi sẽ tiêu đời.

<Marco? Cassie?> Tôi giật giọng hét gọi.

Không có tiếng trả lời.

Tụi nó mà chết, tức là do gã kia giết.

Bây giờ hắn lại sắp giết tôi để cướp Lourdes.

Và bọn Yeerks sẽ biến người Chee thành những kẻ tàn bạo.

Với công nghệ của người Chee, bọn chúng sẽ hùng mạnh hơn, và càng khó bị đánh bại hơn.

Từng thớ thịt trong tôi run lên bần bật. Nỗi căm thù nhuộm đen cả trái tim tôi.

Hắn đã giết người bạn thân nhất của tôi.

Hắn, thậm chí, có khi còn giết cả tôi nữa. Được thôi. Nhưng hắn sẽ không có được người Chee đâu. Bởi vì tôi sẽ giết hắn trước.

"Đưa tao thằng người máy, Andalite," gã cảnh sát lập lại, giơ súng lục lên và nhắm vào cái trán tét bét của tôi. Gã bước lên trước, thu ngắn khoảng cách với tôi còn chừng mét rưỡi.

<Còn lâu á. Tao không nghĩ vậy đâu,> tôi rít lên.

Tôi giơ vòi, nâng Lourdes lên cao khỏi đầu. Tôi hy vọng người chiến binh Chee không biết bạo lực này sẽ tha thứ cho tôi cái tội đã dùng chị ấy làm dùi cui.

“Đưa nó cho tao và có thể Visser Ba sẽ tỏ lòng nhân từ!” hắn quát. “Mày không có hy vọng thoát đâu,” tên cảnh sát nói tiếp, tiến đến gần hơn. “Bạn mày đã chết và mày sẽ là đứa tiếp theo.”

Tôi không muốn chết.

Nhưng tốt hơn là chết như một chiến binh.

Đột nhiên, một khối đen-trắng lòe nhòe lọt vào khóe mắt tôi.

Cái gì vậy cà ?

Waa! Một sinh vật nhỏ cỡ con mèo nhà, đang núng nính đi vào. Nó coi bộ vô hại, trừ phi bạn biết cái đuôi trắng đen kia lợi hại ra sao...

Con chồn hôi - Ax, tôi đoán thế - chạy ào vô đứng giữa bốn bàn chân voi to tổ nái của tôi. Nó quay lại, chổng đít nhắm vào tên Mượn xác-người và "khai hỏa" cái rụp, không báo trước.

Bạn nghĩ rằng bạn biết cái mùi của chồn hôi là như thế nào, vì bạn đã từng thấy một con chồn hôi chết trên đường cao tốc ư? Bạn chẳng biết gì về cái sức mạnh khủng khiếp, tuyệt đối của thứ vũ khí hóa học ngụy trang dưới vẻ một chú mèo con lông xù dễ thương đó đâu.

"AAARGH!" Tên cảnh sát la thảm thiết, lùi xuống một bước và đưa cả hai tay lên ụp vào mắt.

Tôi suýt nữa thì té theo hắn. Ax không nhắm tôi, nhưng cái mùi thổ tả đó cũng hành hạ tôi quá sức.

<Nào, Rachel!> Ax hô to rồi chạy lon ton khỏi vòng chiến.

Rầm!

Rắ-ắ-ắc!

Huych!

Cái vòi voi của tôi cộng với sức nặng của cô người Chee bổ xuống gã cảnh sát Bị-mượn-xác một cú trời giáng, khiến hắn sụm đầu gối xuống sàn nhà mục nát và rơi tõm xuống đường ống ngầm bên dưới.

Hắn co giật một lần rồi nằm bất động. Hắn vẫn còn thở. Tôi không chắc rằng mình có thấy mừng vì điều đó không.

Tobias lao vút vào qua khung cửa sổ nát bấy và thắng sựng lại. <Rachel! Xe tải của đội Khống Chế Thú Dữ đã tới! Có cả mẹ Cassie nữa. Họ có súng phi tiêu! Tụi mình phải ra khỏi đây ngay!>

<Mình phải giúp Marco và Cassie cái đã,> tôi nói, đặt tạm Lourdes xuống sàn nhà bừa bãi rồi thọc vòi vào đường ống.

<Vết thương trên đầu bạn chảy máu rất tệ, Rachel,> Ax nói. <Bạn phải hoàn hình lại trước khi mất hết sức.>

<Một phút nữa thôi,> tôi ngang bướng đáp, mò mẫm trong bóng tối cho đến khi chạm được cái cẳng khỉ đột lông lá của Marco. Tôi cuộn vòi quanh cẳng cậu ta và kéo lên.

Marco bị treo chổng vó lên trời, cánh tay đu đưa nhè nhẹ. Cơ thể cậu ta nhoe nhoét máu hòa lẫn với đất cát.

Và rồi cậu ta mở mắt.

<Ngừng lại đi,> cậu ta nói yếu ớt. <Tui muốn xuống.>

<Marco!> Tôi giật mình đến suýt đánh rơi cậu ta. <Mình tưởng bồ đi đời rồi chứ.>

<Ờ, xin lỗi đã làm bồ thất vọng,> cậu ta nói vẻ chế giễu.

Mặt đất xung quanh tụi tôi rung chuyển. Từng mảng vôi vữa từ trên mái trần bay rào rào xuống, những gì còn sót lại của các bức tường cũng tuột luôn.

<Để mình ra đánh lạc hướng đội Khống Chế Thú Dữ,> Tobias bảo và phóng ngược trở ra ô cửa sổ vỡ nham nhở.

<Mau lên, Rachel,> Ax vừa thúc giục vừa chạy lăng xăng ra cửa trước.

Tôi nâng Marco qua khỏi đầu và đặt cậu ta lên cái lưng to như tấm phản của mình.

<Bồ có thể ngồi chắc trên đó không?> tôi hỏi. <Ít nhất cho tới khi tụi mình ra tới chỗ đường ray?>

<King Kong có thể trèo lên tòa nhà Empire State không á?> cậu ta đáp lại, nắm lấy một túm lông nhỏ cứng quèo trên đầu tôi và kẹp chặt lấy người tôi bằng đầu gối.

Tôi lại thò vòi vào sục sạo đường ống và cuộn vòi quanh cơ thể sói mềm oặt của Cassie.

Nó vẫn còn ấm. Tim nhỏ vẫn còn đập bên dưới bộ lông sói.

Tôi muốn ngất đi vì nhẹ nhõm.

<Giữ lấy nhỏ,> tôi nói. Tôi nâng nhỏ lên, đầu gối run run, cho tới khi Marco kéo được nhỏ vào lòng.

Tiếp theo, tôi lại cúi xuống sờ soạng nhặt Lourdes lên mà gần như chẳng thấy cô ấy đâu cả. Một con mắt tôi đã bị máu che kín, con còn lại thì bị mờ đi một cách khó hiểu. Tôi hất cô người máy lên lưng.

<Nào, chạy tới rạp xiếc gần nhất đi!> Marco giục giã.

Tất cả tụi tôi cùng cong đuôi chạy.

<Chạy tới chỗ đường rầy chết tiệt nào,> tôi hét, cày một đường trên sàn nhà tới cửa trước. <Giữ chắc nhé, mấy bồ, vì chúng ta sẽ lao ra khỏi đây.>

Tôi nhấc vòi lên và gầm lên một tiếng chói lói đầy giận dữ.

Rồi tôi xô ào qua ngưỡng cửa, đâm thủng nguyên một mảng tường bằng đúng cỡ một con voi.

RẦM! RĂĂC!

"Oa! Ra khỏi đây mau! Chạy thôi!"

"Lùi lại, tất cả mọi người! Tôi cần khoảng trống để bắn! Lùi lại!" Giọng của mẹ Cassie hét lên lanh lảnh.

Hỗn độn. Người người đan qua đan lại.

Tobias vẫn chao lượn như phi tiêu, với một khẩu súng quặp chặt trong móng. Cậu ta cố quấy nhiễu, không cho mẹ Cassie có được khoảng trống để bắn súng gây mê.

CHÍU!

<Cassie, mẹ bồ đang bắn tụi mình,> tôi than vãn.

Trông thấy Ax đang chạy lúp xúp trên lối đi tôi tiện thể vớt ảnh lên và len lỏi qua đám đông nhộn nhạo.

<Tôi tin rằng vũ khí tự vệ của con vật này sẽ giúp chúng ta chạy thoát.> Ax nói, cong đuôi lên.

<Làm tới đi,> tôi khuyến khích, xông lên trước và dùng Ax như một thứ vũ khí.

"Trời ơi, chồn hôi! Ôi cha mẹ ơi! Nó sắp xịt! Không! Chạy mau!"

Đám đông chạy tán loạn. Tôi nghe họ thét chói lói, thấy họ dạt vội qua một bên cho tôi vù qua.

<Nhà kho sắp sập,> Tobias hét lên.

<Mình không ngạc nhiên đâu,> tôi hét lại, chạy bổ xuống đường.

Jake kia rồi! Tôi bèn rượt theo ảnh. <Chúng ta đi đâu đây?>

<Anh không biết!> Jake hét. <Anh đâu có thấy gì... >

<Tôi đề nghị các bạn nên tách ra.> Lourdes bảo. <Ở đằng trước, phía bên trái có một bãi chứa đồ thải và bên phải có một bãi đậu xe bỏ hoang.>

<Để mình đi lùng coi,> Tobias hăng hái, đoạn vỗ cánh bay vút lên.

<Ê, Rachel,> Marco la. <Bồ phải rẽ lẹ đi. Tui hết khỏe như khỉ đột rồi. Lourdes sắp sửa tuột nè.>

<Còn Cassie thì sao?> Tôi lo âu hỏi, cố nhướng mắt lên để nhìn cho rõ.

<Nhỏ vẫn còn động đậy. Tui nghĩ nhỏ sẽ trụ được,> Marco nói hụt hơi.

Có tiếng còi hụ vang rền. Xe cảnh sát đang đuổi theo tụi tôi.

<Quẹo phải mau, Jake. Mình sẽ dẫn bồ tới bãi đậu xe,> Tobias gọi.

<Quẹo trái đi Rachel,> Lourdes hối. <Đi theo ngõ cụt tới khu chứa đồ phế liệu. Tôi có thể trốn ở đó cho đến khi tín hiệu ở tàu Pemalite tắt.>

<Cô biết chuyện sao?> Tôi thở hổn hển, lảo đảo vì dẫm phải những viên dầu hắc khô. <Mà thôi, tôi quên mất: mạng lưới Chee.>

<Rachel!> Cassie thều thào gọi.

<Hoàn hình mau lên, Cassie,> tôi thét, và chạy hùng hục về phía con đường lạnh tanh, hướng tới hai cánh cổng sắt khóa kín của khu chứa đồ hư cũ.

Tôi đặt Ax xuống, rồi húc cái đầu đầy máu của mình vào cánh cổng cho đến khi ổ khóa bung ra.

Đầu tôi không còn đau một chút nào. Không chỗ nào còn đau nữa.

Người tôi lắc lư. Và thật ngạc nhiên khi tôi thấy chân trước của mình chỉ đơn giản là khụy xuống. Tôi húc mạnh, nhưng tôi chẳng cảm thấy gì nhiều khi cái ngà xắn sâu vào cát bẩn.

Người Chee, Cassie, và Marco chắc hẳn sẽ ngã nhào trên lưng tôi. Nhưng tôi quá bối rối để nhận ra. Rối tung. Đầu óc quay cuồng, mắt tối sầm lại.

Chẳng có gì quan trọng nữa. Tôi chìm dần, chìm dần, chìm tuốt xuống một cái giường êm ái, và... và ... ai đó la lên. <Hoàn hình mau, Rachel! Lẹ đi!>

CHƯƠNG 10

Tụi tôi lê bước về nhà, một đám tàn quân Người-hóa-thú dị hợm. Một tình huống đáng lẽ ra chỉ là một cuộc đi dạo trong công viên, thì nay đã biến thành một đống lộn xộn.

Người Chee rất biết ơn tụi tôi. Tôi, tôi lại rất biết ơn rằng Tobias và Ax đã đến kịp lúc.

Tôi đang hoàn toàn không có tâm trạng thoải mái gì. Tôi thấy giận dữ và mệt mỏi và muốn nổi khùng lên với cả thế giới. Có lẽ đó chỉ là do trận chiến quá căng thẳng. Hoặc có thể là do tôi đang nghĩ tới việc tụi tôi sẽ phải làm gì tiếp đó.

Lặn sâu bốn ngàn năm trăm mét xuống đại dương âm u, lạnh giá.

Sâu hơn tất cả những lần tụi tôi đã từng đi.

Sâu hơn cả độ sâu mà cá heo và cá mập đầu búa có thể xuống.

Đối mặt với một kẻ thù mà tụi tôi không thể chống lại: thứ sẽ nghiền nát và giết chết tụi tôi - áp suất.

Điều đó làm tôi lo lắng vì tôi không thể tìm ra cách nào đánh bại nó, và nếu tụi tôi không thể làm được, nó sẽ đánh bại tụi tôi.

Nghiền nát tụi tôi.

Và tất cả đã gấp rút lắm rồi. Thời gian đang đếm ngược.

Tíc tắc.

Tụi tôi không thể tới trang trại nhà Cassie. Không thể để cho cha mẹ nhỏ có cơ hội sai nhỏ làm việc gì được. Tụi tôi sẽ gặp rất nhiều rắc rối với phụ huynh đây, nhưng tụi tôi không có thời gian. Thà bị cấm túc một tuần còn tốt hơn là thua trận chiến này.

Tụi tôi tụ tập lại trong cánh rừng gần đồng cỏ của Tobias.

<Tobias đã thông tin cho tôi biết mọi chuyện,> Ax nói. <Và bạn ấy nói rằng ở độ sâu đó, áp suất không khí sẽ giết chết chúng ta.>

"Đó là thứ dành cho tụi mình đó, Ax ngố à," Marco nói. "Tụi mình sẽ bị nghiền nát như một lon bia trên trán của một tay thuộc Hội nam sinh."

<Hội nam sinh? Đó là gì vậy?>

"Quên đi," Marco nói. "Chỉ là giỡn thôi."

"Không hẳn thế," tôi nói.

<À, là khiếu hài hước của con người.> Ax trả lời, gật gật đầu.

"Không hẳn thế," tôi nhắc lại, nhìn sang Marco.

Tôi đang trêu chọc Marco. Nhưng sự thật là, chẳng có gì hài hước về việc bị nghiền nát cho tới chết cả. Viễn cảnh đó làm tôi thấy khó chịu. Cảm giác từng phân vuông trên cơ thể bị nén chặt, ép dẹp vào bên trong, nội tạng nổ bôm bốp và…

"Mình không biết tụi mình phải làm chuyện này như thế nào," tôi thốt lên. "Chẳng hình biến nào của tụi mình có khả năng lặn sâu đến

thế, và không có nó thì đây rõ ràng là một điệp vụ *kamikaze*."

<*Kamikaze*?> Ax hỏi.

"Nó có nghĩa là tự sát, Ax," tôi nói. "Chết, cả bồ và mình."

"Cứu người Chee không phải là một nhiệm vụ tự sát," Jake nói, nhìn tôi giận dữ. "Em phản ứng hơi quá rồi đó, Rachel."

Hàm tôi trễ xuống.

Lo lắng về một thứ chết người như áp suất không khí là phản ứng hơi quá? Muốn chạy ngay về nhà thay vì chết ngạt dưới đáy đại dương là phản ứng hơi quá?

Từ bao giờ thế nhỉ?

Nếu Cassie nói câu đó, Jake sẽ không bảo nhỏ phản ứng hơi quá đâu. Ảnh sẽ đồng ý. Ảnh sẽ nghĩ rằng nhỏ rất đúng khi cẩn trọng như thế.

Còn tôi thì không được phép cẩn trọng sao?

Không, tất nhiên là không rồi. Tôi cay đắng nghĩ. Tôi luôn được xem là một cỗ máy chiến đấu liều lĩnh, và những cỗ máy chiến đấu thì không có khái niệm cẩn thận hay là sợ hãi. Và thậm chí nếu có, cũng không được phép thể hiện ra.

"Vâng, xin lỗi, em nghĩ là em sẽ im miệng và tuân lệnh thôi," tôi nói.

"Nghe nè, anh xin lỗi, Rachel," Jake nói vẻ mệt mỏi. "Ý kiến của em đúng nhưng cách nói thì không, được chưa? Nhưng sẽ không ai chết đâu, vì chúng ta sẽ chưa lặn xuống cho tới khi tìm ra hình biến thích hợp."

<Ở Trái Đất có con vật gì có thể lặn sâu bốn ngàn rưỡi mét không?> Ax hỏi.

"Chắc là không quá," Cassie nhíu mày. "Sinh vật biển duy nhất có thể lặn sâu gần như thế là cá nhà táng[4]. Nhưng kỷ lục của nó cũng chỉ là ba ngàn hay ba ngàn rưỡi mét thôi."

<Hay là tụi mình chôm một chiếc chuông lặn vậy,> Tobias nói vẻ hờ hững. <Mấy bồ biết đó, cái thứ giống như tàu ngầm nhỏ ấy?>

"Ờ, đúng rồi. tụi mình sẽ loan báo với mọi người là tụi mình đi tìm tàu Titanic," Marco hùa theo. "Không chừng sẽ tìm ra Leo Dicaprio đang trôi dạt đâu đó cũng nên. Nhưng tụi mình sẽ làm gì nếu xuống đó trong một chiếc tàu đi chôm? Tụi mình vẫn phải vào bên trong tàu Pemalite mà."

"Đó chỉ là một ý kiến thôi," tôi nói, bênh Tobias.

Mỗi đứa tụi tôi đều có ít nhất một tình huống mà cho tới giờ vẫn khiến tụi tôi gặp ác mộng. Tôi thì có nhiều hơn một. Đôi khi chúng trộn lẫn với nhau và vỡ vụn ra, như một tấm kính bị đập vỡ nhưng vẫn tiếp tục phản chiếu những hình ảnh nhọn hoắt và vụn vỡ.

Và mỗi đứa tụi tôi đều có những hình biến mà tụi tôi ghét.

Những khoảnh khắc tồi tệ nhất của Tobias đều dính dáng tới nước.

<Có vẻ sẽ bị ướt đó,> Tobias rầu rĩ. <Mình hoàn toàn không

hứng thú với việc trở thành thuyền trưởng Nemo đâu.>

"Hê hê!" Cassie reo lên đột ngột. "Đúng rồi! *Cuộc Du hành dưới đáy biển*! Hà hà! Chúng ta có biện pháp rồi!"

"Không phải là *Cuộc Hành trình dưới đáy biển* sao?" Marco hỏi.

"Không, đó là *Du hành*," Jake xác nhận.

"*Hành trình* nghe hay hơn đó," Marco nói.

Jake thở dài. "Nè, thời gian đang trôi, đúng không? Tụi mình đang vội lắm. Bồ đang nghĩ gì vậy, Cassie?"

"*Calamari*", nhỏ nói và toét miệng cười.

"Sên à?" Tôi nhăn mặt hỏi.

<Tôi không hảo khẩu vị sên,> Ax nói.

"Chờ đã, không phải…" Cassie nói to.

<Không may là tôi đã tình cờ nuốt một con khi đang ăn,> Ax tiếp tục. <Lúc đó tôi đã không thấy nó. Tôi dằm lên và tiêu hóa nó luôn.>

"Bồ nuốt phải ốc sên qua móng guốc ư?" Tôi hỏi. Hình ảnh đó bất ngờ thay thế hình ảnh tôi bị nén dẹp lép đến kích cỡ một con búp bê Barbie ở dưới đáy đại dương.

<Phải,> Ax đáp. <Phần thịt thì còn đỡ, có thể tiêu hóa được; chứ còn phần vỏ của nó thì thật khó...>

"Rồi rồi, mình nghĩ nhiêu đó đủ cho vụ sên rồi," Jake nói.

"Ừm. Có điều *calamari* không có nghĩa là ốc sên," Cassie thủng thỉnh. "*Escargot* mới có nghĩa là sên. Mình đang nói về..."

<Mình có một ý kiến: tất cả mọi người hãy nói tiếng Anh đi,> Tobias cau có.

"Mực!" Cassie đột ngột thét lên. Chim chóc đậu trên cây xung quanh tụi tôi bỗng nhiên im bặt. Cả tụi tôi cũng im re.

Cho tới khi Tobias nói: <À à, *calamari* là bạch tuộc, không phải mực.>

"Ồ. Ai QUAN TÂM?," Cassie kêu lên. "Mực. Tụi mình có thể biến hình thành mực khổng lồ. Mực khổng lồ lặn rất sâu. Và chúng có tay, nên tụi mình có thể vào được bên trong tàu Pemalite."

Tôi bắt gặp cái nhìn của Marco. "Tại sao nhỏ không nói vậy ngay từ đầu nhỉ?"

"Có thể tiết kiệm rất nhiều thời gian," Marco đồng ý, liếc nhìn quanh.

<Có điều gì ở chuyện này liên quan tới thuyền trưởng Nemo của các bạn?> Ax thắc mắc.

Cassie giơ tay lên. "Đó là một cuốn sách. *Cuộc Hành trình*…"

"Ah HAH! Vậy đúng là *Cuộc Hành trình*!"

"Ý mình là *Cuộc Du hành dưới đáy biển*," Cassie gắt. "Thuyền trưởng Nemo bị tấn công bởi một con mực khổng lồ."

"Ai thắng?" Marco hỏi.

"Chờ một chút," tôi nói. "Đó không phải là *Cuộc Hành trình* hay

Cuộc Du hành. Đó là *Hai vạn dặm dưới đáy biển*. Của Jules Verne."

Nhìn Cassie có vẻ như nhỏ sẽ bóp cổ tôi vậy. Rồi nhỏ nói, "Ồ phải, *Cuộc Du hành* là một chương trình tivi. Nó chiếu trên kênh Khoa học viễn tưởng."

"Tui nghĩ nó ở trên kênh *Nick ban đêm*," Marco nói.

Tất cả mọi người đều cười rúc rích.

"Ai đó hãy gọi cho người Chee và nói với họ rằng họ tiêu đời rồi," tôi nói. "Hy vọng duy nhất của họ là một nhóm những đứa trẻ ngốc nghếch, đang đứng trong rừng và tranh luận về các kênh trên truyền hình cáp."

"Chúng ta phải nhanh lên," Jake nói, xoay cổ tay đeo đồng hồ. "Rồi sao? Mực khổng lồ thì sao? Tụi mình có thể tìm một con để thâu nạp ở đâu?"

Cassie lắc đầu, đột nhiên xìu xuống. "Mình không biết. Mình ghét phải nói điều này, nhưng mình nghĩ chắc là không có cơ may... "

"Xời, vậy cũng như không." Marco dài giọng.

Cassie nhún vai. "Đúng. Và tụi mình cũng không thể biến thành cá heo và đi tìm một con được. Loài duy nhất ăn mực ma là cá nhà táng."

Ráng làm ra mặt tỉnh khô, tôi nói, "Được rồi, vậy tụi mình sẽ thâu nạp một con cá nhà táng, lặn xuống, và bắt về một con mực thật lớn."

Cassie lắc đầu. "Khó mà bắt được cá nhà táng..."

"Nhưng phải có một cách nào đó chứ," Jake nói cứng, nhưng không được tự tin lắm. "Có ai có ý kiến gì khác nữa không?"

Cả bọn tịt mít.

"Mấy bồ đang giỡn chơi," tôi nói. "Phải không? Tụi mình chịu thua sao?"

"Tám tiếng nữa là tới 10 giờ đêm," Jake bảo. "Không đủ thời gian để đi săn cá voi đâu..."

Cassie giơ hai tay lên rồi buông thõng xuống, tỏ ý vô phương. "Mình chỉ có ý kiến là 'mực' thôi. Tàu Pemalite ở sâu dễ sợ."

"Mà thời gian lại quá eo hẹp," tôi ca cẩm.

"Giải pháp thay thế là đột nhập vào nhà máy hạt nhân và cứu người Chee kia. Nhưng chúng ta còn lâu mới vượt qua nổi những hàng rào an ninh ở đó. Hơn nữa, chưa chắc lính gác toàn là người bình thường," Jake nói. "Chúng ta không thể xông thẳng vô rồi đánh giáp lá cà."

"Nhưng như thế chỉ cứu được một người Chee," Marco chỉ ra. "Còn những người khác thì sao? Chúng ta đâu thể để họ cứ ngồi ì ra đấy mãi như những đồ trang trí bãi cỏ được."

Nhưng cuối cùng, có vẻ như đó lại là sự lựa chọn duy nhất của tụi tôi. Tụi tôi giải tán và đi về nhà mà chẳng hy vọng gì.

Thật là thất vọng. Ý tôi là, trước đây cũng có những nhiệm vụ mà tụi tôi đã làm rồi tung lên. Nhưng tụi tôi chưa bao giờ phải xấu hổ tới

mức chịu thua ngay trước cả khi bắt đầu.

Bây giờ thì người Chee sẽ thất bại và bọn Yeerk sẽ sở hữu thứ công nghệ mà cả Ax cũng chịu thua.

Áp suất không khí, quyền năng của chính Trái Đất, đã đánh bại tụi tôi.

Cassie hướng vô phía trang trại. Jake và Marco tới nhà Erek để báo cho ảnh tin xấu.

Tobias và Ax lẩn khuất vào khu rừng.

Tôi lầm lũi bước về nhà.

CHƯƠNG 11

Mọi sinh hoạt tại khu tôi ở vẫn diễn ra bình thường.

Lũ trẻ chơi hốc-cây rầm rĩ trên phố. Người lớn đứng ngồi lềnh khênh trên lối xe chạy. Họ đang bàn tán chuyện con khỉ đột ở khu thương xá.

"Khi xe của đài truyền hình tới thì nó đã đi rồi," một phụ nữ nói lảnh lót.

"Có người thấy nó bắt đi một thằng bé," một phụ nữ khác lo âu tiếp lời. "Tôi sợ quá không dám rời thằng con nửa bước."

Tôi ráng làm mặt tỉnh khi đi ngang qua họ, nhưng kỳ thật tim tôi đập như trống trận. Một chiếc xe của báo giới đã đến và chẳng thấy gì hết? Liệu họ có lần theo dấu vết tụi tôi không? Có khi nào Jake và Marco sắp sửa sa vào một cuộc mai phục ở nhà Erek không?

Tôi dợm bước rảo nhanh, rồi co giò phóng thục mạng. Tôi xéo bừa lên bãi cỏ đằng trước và xông vào nhà.

"Con về rồi đây," tôi hét ầm ĩ, đóng cửa đánh rầm sau lưng.

"Mẹ tưởng con bị cái gọi là khỉ đột ở khu thương xá bắt cóc rồi chứ?" Mẹ tôi hớt hải nói. "Bây giờ chương trình thời sự lại đưa tin một con voi xông vào khu nhà ổ chuột."

"Ủa? Voi cũng ghiền ma túy hả mẹ?" Tôi hỏi khi đi vào nhà bếp.

Mẹ tôi đang tất bật. Bà vừa dán mắt vào mớ giấy tờ để trên bàn vừa bươn bả dọn bữa tối.

Tôi chụp điện thoại và gọi tới nhà Jake. Chuông điện thoại reng mười ba lần mà không ai nhấc máy. Gọi cho Marco. Chỉ có máy trả lời của cậu ta lên tiếng. Tôi đành cúp máy luôn. Giờ phải làm gì nhỉ?

"Chị có nghe chuyện con khỉ đột leo lên lưng một con voi ở trong căn nhà hoang khu Landmarks không?" Nhỏ Jordan hỏi tôi và bật ti-vi lên.

"Tắt ti-vi đi Jordan," Sara, nhỏ út la rầm. "Chị quên là tụi mình không được coi ti-vi trong khi ăn sao?"

"Nhưng người ta sẽ đưa tin về con khỉ đột," Jordan cãi lại và che ti-vi cho Sara không thể với tới. "Mẹ!" Nhỏ cất giọng cầu cứu.

"Sara, coi ti-vi một lần này cũng chẳng hại gì. Nào, ngồi xuống ăn đi con," mẹ tôi ôn tồn nói, mắt vẫn dán vào đám giấy má.

"Đây là lần cuối cùng mẹ nhận một vụ kiện vào ngày nghỉ cuối tuần. Mẹ sẽ đánh giá rất cao sự hợp tác của các con."

"Vâng," Jordan hét lớn rồi đưa mắt nhìn Sara đầy khiêu khích.

"Chị xấu ghê hà," Sara phụng phịu.

"Tới rồi kìa," tôi ngắt ngang, chỉ tay lên màn hình ti-vi đang chiếu cảnh khu thương xá...

"Theo tin tức địa phương, hôm nay một chú khỉ đột đã khuấy đảo

khu thương xá làm mọi người một phen hú vía," người dẫn chương trình tường thuật. "Có người cho biết: động vật linh trưởng[5] này là một nam diễn viên muốn lăng xê một bộ phim sắp phát hành. Tuy nhiên, những người khác cương quyết cho rằng đó là khỉ đột thật."

Máy quay lia tới anh bán hàng của tiệm quà lưu niệm *Spencer*.

Tôi nín thở.

"Phải, tôi đã trông thấy nó," anh ta rùn vai lại phát biểu. "Đó chỉ là anh chàng nào đó mặc trang phục khỉ đột. Không có gì lạ cả. Nhưng anh ta đã phang cây đèn Lava vào đầu tôi."

"Thế còn lời đồn đại cho rằng nó đã cắp đi một đứa nhỏ thì sao?" Phóng viên nghiêm nghị hỏi.

Anh bán hàng cười lớn. "Nhìn nè, ở đây chúng tôi bán đủ mọi thứ. Vụ đó giống như chuyện bắt cóc người ngoài hành tinh vậy. Khách hàng của chúng tôi còn có cả sinh viên nữa đó... "

"Vậy anh nghĩ đây là trò của một tổ chức nào đó sao?" Phóng viên hỏi.

Anh bán hàng nhún vai. "Chắc vậy."

Camera hướng trở lại phim trường. "Bên cạnh câu chuyện bí hiểm này, tất cả những camera an ninh trong khu thương xá đều trục trặc khi có con khỉ đột. Vì vậy, cảnh sát không nhận được cuốn băng video nào để xem xét. Tuy nhiên, cho đến lúc này vẫn chưa có báo cáo nào liên quan đến trẻ em bị mất tích. Cảnh sát từ chối thừa nhận rằng cuộc bố ráp tại kho chứa đồ gian hóa ra lại là một ngôi nhà đầy thú ngoại lai..."

"Uổng ghê, em hổng bao giờ được chứng kiến những chuyện ly kỳ," Jordan kêu rêu, gục đại xuống bàn. "Món *burrito* à. Ngon quá."

Bụng tôi sôi réo ầm ầm. Tôi bắt đầu vừa ăn vừa với lấy cuốn Bách Khoa Toàn Thư Cho Trẻ Em.

Tôi tần ngần lướt qua hai chương mục "M" và "C": mực và cá voi...

Tóm lại là không có băng video, cho nên có vấn đề gì phải lo. Nhưng mà... Tụi tôi đã đón xe buýt về nhà ảnh. Thế còn người tài xế xe buýt thì sao?

Nếu bọn Yeerk bắt được ông ta, chúng sẽ chui vào ký ức của ông và sẽ biết đích xác tụi tôi đã xuống xe ở khúc nào.

Tôi đóng quyển từ điển lại. Suýt nữa thì bỏ lỡ phần tin tiếp theo.

"Toàn thể thành phố đang ra sức cứu sống một chú cá voi dài gần mười tám mét. Chú ta bị dạt vào bờ biển cách đây mười lăm phút," tiếng cô dẫn chương trình ríu rít. "Đây là động vật có vú khổng lồ sống dưới nước đầu tiên xuất hiện trong lịch sử thành phố. Nào, chúng ta hãy ra xem trực tiếp hiện trường... "

Món *burrito* mắc ứ trong cổ họng. Tôi vươn cổ ra nuốt.

Một anh phóng viên đang đứng trên bãi biển. Đằng sau anh ta là chú cá voi bự tổ, da nhăn nheo.

Tôi không nghe rõ anh nói những gì. Đại khái là ca ngợi tinh thần

hăng say của những người tình nguyện, và con cá voi vẫn còn sống.

"Đó là cá voi gì vậy?" Tôi hét lên hỏi.

Mẹ tôi ngước lên khỏi đống giấy tờ. "Hử? À, họ nói nó là cá nhà táng."

Camera chiếu cận cảnh. Thình lình, con cá voi và tôi nhìn thẳng vào nhau.

Mình nó đen nhẫy, ánh nhìn trừng trừng khóa chặt lấy tôi. Không hề có sự ngẫu nhiên nào cả. Ai đó hay một cái gì đó thật sự muốn tụi tôi phải xuống biển. Cho nên họ sẵn sàng hy sinh cả một con cá nhà táng để "giúp" tụi tôi...

"Con không ăn hết đĩa của mình à?" Mẹ hỏi khi thấy tôi chộp điện thoại.

"Con không đói," tôi chống chế rồi bấm số nhà Cassie.

"Chào Cassie. Bồ đang làm gì đó?"

"Ừm, mình vừa từ chuồng thú vào nhà," nhỏ trả lời. "Có gì không vậy?"

Tôi lựa lời cẩn thận, nói chuyện điện thoại đâu thể sơ hở. "Ờ, nhà mình vừa coi chương trình thời sự. Họ kể chuyện khỉ đột chọc phá khu thương xá và chuyện một con cá nhà táng mắc cạn trên bãi biển. Lạ không? Sao mà tụi mình luôn bỏ lỡ mấy chuyện hấp dẫn hả?"

"Cá nhà táng à," Cassie nhẩn nha. "Ờ tiếc quá nhưng, tụi mình chẳng làm gì được chuyện này. Tối nay tụi mình đã có kế hoạch rồi mà."

"Ờ, mình biết," tôi nói và rồi bổ sung, đề phòng có người đang nghe, "tụi mình sẽ học cách nhào lộn nếu đó là điều cuối cùng mình có thể làm."

Nhỏ cười to. "Chắc chắn rồi. Gặp bồ sau nhé."

Tôi cúp máy và hô lên báo rằng tôi sẽ tới nhà Cassie.

Mẹ tôi dường như không ngẩng lên khỏi đám giấy tờ công vụ. Đôi khi có một người mẹ bận rộn cũng có lợi.

Tôi bước ra ngoài trời tối, đầy sương đêm. Ai đó đang chơi cùng với tụi tôi. Ai đó đang đối xử với tụi tôi như tụi tôi là một đống đất, lôi xách tụi tôi đi lung tung.

Tôi tức điên ruột. Nhưng đó là một sự giận dữ lạnh băng. Một cơn giận điềm tĩnh, lạnh lẽo.

Để rồi coi ai chơi ai.

CHƯƠNG 12

Tôi đi vòng ra sau nhà và lẩn vào bóng tối giữa những hàng rào và bờ giậu. Cởi bỏ đôi giày thể thao, áo gió và quần jeans ra, tôi tập trung vào lốt đại bàng đầu bạc.

Ngay lập tức tôi cảm thấy sự thay đổi bắt đầu.

Tôi ngã ụp xuống như một cái thang máy bị đứt cáp.

Xương tôi kêu răng rắc, rỗng ra và tự sắp xếp lại.

Phuuụụụtt!

Cánh tôi bung ra từ lưng. Mặt tôi phồng rộp. Cằm tôi biến mất, lỗ mũi chẹt ra, cứng lại thành cái mỏ tuyệt chiêu. Lông tôi mọc đều đều quanh da, nhịp nhàng như theo tiếng trống, dày lên thành nhiều lớp lốm đốm. Thị lực trở nên sắc sảo hơn.

Bộ não của con đại bàng muốn đi săn. Nó muốn ăn.

Kềm chế nào, Rachel. Hãy nghĩ tới chuyện mày cần phải làm thôi.

Và bỗng nhiên, tâm trí tôi sáng rõ.

Tôi xòe cánh bay lên.

Đầu tiên, tôi hướng tới nhà Erek để an tâm rằng Jake và Marco không rơi vào ổ phục kích. Tin tức không nhắc đến người tài xế xe buýt không có nghĩa là bọn Yeerk không tìm ra và chất vấn ông ấy.

A ha! Dưới kia tôi thấy Jake và Marco đang khép cửa nhà Erek lại và bước ra.

<Chào các anh chàng bảnh trai, mình đây,> tôi gọi, đập cánh phành phạch khi tụi nó ngước lên. <Nè, có một con cá nhà táng tấp lên bãi biển. Tụi mình cần phải thâu nạp nó. Hãy tới trang trại nhà Cassie ngay lập tức.>

Tôi biết rằng bọn họ không thể trả lời qua giọng truyền được, nên tôi bay theo sau họ một vài phút, để ý các dấu hiệu.

Và tôi nhận ngay ra tín hiệu, ngay khi Jake rẽ vào một con phố còn Marco rẽ qua một ngả khác.

<Anh Jake, anh có phải ghé qua nhà không?> Tôi hỏi.

Ánh gật và rảo bước đi như chạy. Marco đang biến hình đằng sau một căn nhà kho.

Tôi hối hả bay về phía đồng cỏ của Tobias. Thấy tôi tới, cậu ta ra đón và nghe thông báo về con cá nhà táng.

<Để mình đi gọi Ax,> Tobias bảo. <Thật nhảm nhí, Rachel. Tụi mình đang cần cá nhà táng thì đột nhiên lại có ngay một con lòi ra? Hay quá ha!>

Tôi quẹo về hướng trang trại. Cassie trong lốt ó biển đang đậu trên cây anh đào chờ tôi.

Con ó biển Marco cũng đậu kế bên. <Nè, tất cả tụi mình đều có thể đánh vần từ "trùng hợp" phải không?>

<Ai đó muốn tụi mình tới chỗ con tàu Pemalite đó,> tôi nói.

<Hoặc cố tìm đường chết,> Marco thêm vào một cách dứt khoát.

Lát sau một diều hâu đuôi đỏ và một diều mướp phương Bắc hiện ra.

<Hoàng tử Jake đâu rồi?> Ax hỏi.

<Nó tạt qua nhà rồi,> Marco trả lời. <Ba mẹ nó đang chờ. Nó sẽ tìm cách chuồn ra sau.>

Mãi hai mươi phút sau anh Jake mới tới. <Mấy bồ sẽ phải trố mắt lên vì tin sốt dẻo này: Nhóm Chia Sẻ xung phong giải cứu chú cá nhà táng mắc nạn. Mấy bồ biết đấy, ở đó thiếu gì máy quay của đài truyền hình chĩa vào. Chúng sẽ có cơ hội lớn để phô trương vẻ thánh thiện và tinh thần bảo vệ môi trường...>

Vậy là ngoài bãi biển đầy rẫy tụi mượn xác-Người.

<Có lẽ là vậy, mà có lẽ là không phải,> Cassie nói. <Biết đâu chúng nghĩ con cá nhà táng là một trong số tụi mình.>

<Tụi mình phải cân nhắc thật kỹ,> Jake phân tích. <Chưa hẳn là bọn Yeerk đã dàn cảnh cá nhà táng mắc cạn. Chúng có thể bắn chết một con, chứ không lôi một con còn sống lên đâu - kiểu cách của bọn chúng không phải như vậy.>

<Thế thì là ai? Ai gặp rắc rối với tàu Pemalite đến mức phải sử dụng nó để quấy nhiễu người Chee, xong rồi lại tạo phương tiện cho chúng ta xuống dưới đó?> Tobias hỏi. <Không phải Yeerk. Không phải là người Ellimist - ông ta không quen làm như thế. Vậy là *ai*?>

<Hay là *cái gì?*> Marco thêm.

<Thôi nào, tụi mình phải đi thôi,> Jake hô hào. <Chỉ cần mọi người phải để ý kỹ vào nha. Vụ này coi bộ đáng tởm lắm đó.>

<Chúng ta không có nhiều thời gian đâu > Cassie hối. <Cá voi không thể giữ nổi trọng lượng của nó lâu trên cạn. Rồi nó sẽ tự đè mình chết mất thôi. Nó sẽ ngộp thở...>

Tôi bỗng run bắn lên. Ngộp thở. Con cá đang ngộp thở.

Một chú cá voi nằm sẵn trên bãi biển cho tụi tôi thâu nạp. Một con tốt trong trò chơi của ai đó. Tốt thí.

Nó sẽ không còn là tốt thí nếu tôi có thể cứu nó.

<Tới luôn nào!> Tôi hô.

Đó không phải là một chuyến bay dài theo đường thẳng. Nhưng tụi tôi không thể bay thẳng hàng được. Sẽ thành một bầu trời đầy các loài chim ăn thịt bay theo đội hình. Dễ gây chú ý lắm.

Nên tụi tôi bay cách xa nhau ở những độ cao khác nhau, không có vẻ gì là đang hướng tới cùng một nơi cả.

Phải mất một lúc mới tới được bãi biển. Không hề có những người tắm nắng. Ánh nắng nhạt, yếu ớt và đang tắt dần. Tuy thế, những người vẫn còn ở lại bãi biển đang tụ tập lại, há hốc miệng nhìn cảnh tượng bày ra trước mắt.

CHƯƠNG 13

Nó nằm đó, dường như không có thật, lạc chỗ. Khổng lồ. Nó khiến cho đám người đang bu quanh trông thật nhỏ bé, như một đàn kiến bận rộn bu quanh con thú bị xe cán chết trên đường.

Con cá nhìn như chết rồi. Nhưng tôi biết là chưa đâu. Bất cứ ai hay bất cứ cái gì đạo diễn vở kịch nhỏ này sẽ không cho phép nó được chết.

<Erek đã không chịu tin khi mình và Marco nói rằng: không thể tìm ra cách tiếp cận tàu Pemalite,> Jake kể. <Ảnh một hai bảo "Các bạn sẽ tìm ra cách mà. Chúng tôi tin tưởng vào các bạn".>

<Ồ. Và tui nghĩ rằng người Chee thiệt là thông minh,> Marco nói. <Ý tui là, Erek đã từng đi với tụi mình. Và mấy bồ biết đó, ảnh biết rõ tốt hơn là cứ tin tưởng tụi mình.>

Câu nói đó làm mọi người cười rộ lên. Cái lần Erek đi với tụi tôi có liên quan tới chuyến đi đến Hành tinh Iskoort, và cuộc đối đầu chết chóc với lũ tay sai của kẻ có sức mạnh và ác tâm vô hạn: con quái vật có tên là Crayak.

<Mình nghĩ đó cũng là một điều đáng khích lệ,> Cassie nói.

<À, vậy thì, bồ sẽ rất thích một điều khác mà ảnh nói với tụi mình,> Marco trả lời. <Do người Pemalite nghĩ tất cả đều là bạn, nên tàu của họ được thiết kế thích hợp cho nhiều hình-thái-sống khác nhau. Nhiều loài khác biệt vẫn có thể sống ở đó. Bồ chỉ cần chạm vào một nút điều khiển nối kết với con tàu tức thì tàu sẽ phân tích hình-thái-sống của bồ. Sau đó, bồ sẽ được cung cấp môi trường sống thích hợp.>

<Làm thế nào tụi mình chui được vào tàu và tắt tín hiệu đi?> Tôi hỏi và bẻ cánh hướng về phía những đụn cát cách xa đám đông đang bâu lấy con cá nhà táng.

<Ông King đã tiết lộ mật mã có thể đưa chúng ta tiếp cận với hệ thống máy tính trung tâm,> Jake nói, có vẻ giễu cợt. <Tất cả mọi người hãy cố gắng nhớ mật mã cho chính xác nha - đó là số 6!>

<Sáu à ?> Tôi hỏi lại.

<Đúng, số 6.> Ảnh nhấn mạnh.

Tôi thở dài. <Thế đấy. Em đã biết Pemalite là chủng người tuyệt vời và lý tưởng, nhưng còn chuyện dùng có mỗi một con số để làm mật mã thì em chưa ngờ tới! Quả là một bi kịch tuyệt diệu. Họ là những người ngây thơ hết sức...>

<Họ cả tin mà,> Cassie nhẹ nhàng tiếp lời.

<Và họ đã chết,> tôi nói, cũng nhỏ nhẹ không kém.

Tụi tôi đáp xuống phía sau một đụn cát. Chung quanh, cỏ dại mọc xiên xẹo. Tobias lượn lờ ở trên cao, làm nhiệm vụ cảnh giới.

Hơi căng đây. Rủi có ai đi lơi xơi đến đụn cát này và tình cờ trông thấy tụi tôi, chắc chắn họ sẽ hét om lên suốt quãng đường chạy sang quận kế bên mất thôi.

Tụi tôi là một bầy đột biến gen. Một đám những con người nhỏ xíu vừa có chân tay vừa có mỏ và móng vuốt...

Điều đầu tiên tôi cảm nhận được khi đã trở thành người là mùi - mùi muối và cát nồng nồng. Chim săn mồi có khả năng nghe và nhìn vượt xa con người, nhưng chúng không có khứu giác và vị giác.

“Mọi người đều nhận thấy rằng tất cả chuyện này là một cái bẫy, phải không?” Tôi nói.

“Cái gì cơ?” Marco giả bộ. “Bồ nghi ngờ là có sự gian trá hả? Tại sao tui lại không nghĩ tới ta?”

Tôi lờ cậu ta đi. “Được rồi, vầy nè, tụi mình sẽ không để lộ mặt những người không cần thiết.”

Jake cười với tôi. “Em tình nguyện hả?”

Tôi nhún vai.

“Rachel đúng đó,” Marco nói. “Tụi mình mà đi ra đó cả đám thì sẽ bị lộ mất. Tụi mình cần mấy người biến hình thành cá voi?”

Jake gật đầu. “Một đôi, tất nhiên. Mình sẽ không để ai đi săn-mực mà không có hậu thuẫn đâu. Nhưng mấy bồ đều đúng. Càng ít lộ mặt càng tốt. Nên tụi mình sẽ chọn hai người để đi hấp thụ con cá voi. Trừ Ax, không thể vì ảnh phải ở trong thân thể của chính mình để hấp thụ.”

"Chuyện đó sẽ làm bãi biển nhộn nhạo phải biết," tôi nói.

"Hai người sẽ biến thành cá nhà táng và đi tìm mực ma," Jake tiếp. "Số còn lại sẽ biến thành cá heo ở trên mặt nước để hậu thuẫn.”

“Ai sẽ biến thành cá voi?” Tôi xen ngang. "Để em đi cho."

Cassie tròn xoe con mắt. "Rachel nè, bồ cứ như một cô học trò ưu tú, luôn ngồi ở bàn đầu và giơ tay lên 'Em biết, em biết!' Chỉ có điều bồ là 'Em đi! Em đi!'"

Tôi cười ngất trước sự liên tưởng của Cassie.

"Tụi mình sẽ rút thăm," Jake quyết định. Xong, ảnh cúi xuống bứt mấy cọng cỏ và ngắt thành từng đoạn.

<Á, hình như đây là một phương pháp khoa học của loài người,> Ax nhận xét. Như thường lệ, thật khó mà biết Ax vừa mới nói thật hay nói đùa.

Jake giấu hai tay ra sau lưng một lát, rồi lại chìa ra một nắm đấm nhú lên vài cọng cỏ. "Rút đi. Hai người rút được cọng ngắn sẽ làm cá nhà táng."

Một phần trong tôi muốn tháo lui. Cứ nghĩ đến thế giới dưới biển sâu hàng dặm là tôi lại ớn xương sống. Nhưng phần nhiều trong tôi lại muốn đi - cũng vì chính cái lý do ấy: nó khiến tôi sợ.

Tobias đáp xuống một thanh gỗ trên hàng rào đỏ. <Mình cũng tham gia rút thăm,> cậu ta nói.

Bắt gặp ánh nhìn tóe lửa của cậu ta, tôi cũng nhìn lại, dữ dội không kém.

<Không được,> cậu ta truyền ý nghĩ cho riêng tôi.

Tôi nheo mắt và bặm chặt hai môi vào nhau. Tuy không thể truyền ý nghĩ cho cậu ta, nhưng Tobias đã nhận được thông điệp.

<Rachel, không được,> cậu ta nhắc lại. <Mình sẽ không đồng lõa cho bồ tự giết mình đâu.>

Marco rút một cọng cỏ. Một cọng dài.

Cassie rút. Cũng một cọng dài.

Tôi nhìn trân trân vào Tobias.

<Rồi,> cậu ta nói gọn, giận dữ chịu thua. <Hãy lấy cọng thứ hai bên trái bồ.>

Tôi rút theo lời Tobias chỉ dẫn. "Ngắn," tôi giơ lên, thông báo.

<Tới lượt mình,> Tobias nói.

Jake bước tới và đưa tay lên chỗ cậu ta. Tobias lấy mỏ rút ra một cọng.

<Ngắn!> Cậu ta nói và nhìn hừng hực vào tôi.

"Rachel và Tobias," Jake nói và bỏ rơi cọng cỏ còn lại. Ánh nhìn lướt qua tôi và Tobias, nghi ngờ.

Tôi tống cho Tobias một cái nhìn quạu quọ. Cậu ấy ghét nước! Tobias sẽ không thể nào đánh bại được bản năng của diều hâu, cái bản năng ấy bảo rằng nước hoàn toàn không phải là môi trường của cậu ấy. Nó làm cậu ấy sợ. Ấy thế mà cậu ấy đã gian lận để giành cọng cỏ ngắn.

Đó là lỗi tại tôi cứ khăng khăng đòi đi. Không đời nào Tobias để tôi đi một mình mà không có cậu ấy bọc hậu.

Sau này có lẽ tôi sẽ suy nghĩ lại và sẽ cảm kích cử chỉ trung thành của cậu ấy. Nhưng ngay lúc này thì tôi điên tiết lên: Tobias đã đánh liều cả cuộc đời vì tôi đã điên và tác động cho cậu ấy gian dối.

Tội lỗi. Tôi ghét tội lỗi.

Jake thở hắt ra, nặng nề. "Thôi được, Rachel! Em và Cassie ra phụ cứu con cá đi. Cassie cứ làm bình thường. Mọi người đằng đó đều biết nhỏ... "

"... là một bà lang thú." Marco chen vào nói hớt.

"Và tất cả mọi người đều biết Rachel là bạn thân nhất của Cassie. Sẽ ổn thôi. Tobias! Bồ hãy để ý, chọn thời điểm thích hợp thì lao bổ xuống, móc móng vuốt vào rồi bay vù đi. Mấy đứa tụi mình sẽ yểm trợ bồ. Ax! Biến thành mòng biển để quan sát vùng trời cho bọn mình nha."

Cassie và tôi lững thững đi xuống triền cát. Jake nắm tay tôi và lôi qua một bên, nói thầm. "Đừng bao giờ tái diễn chuyện đó nữa, nghe chưa," ảnh gằn giọng, giận dữ hơn tôi tưởng rất nhiều. "Tobias đi là lỗi của em. Hãy nhớ điều đó khi lần tới em lại quyết định lừa gạt cả bọn."

Ảnh để tôi đi và tôi bước đi, hơi cảm thấy bàng hoàng. Jake không dễ gì cáu giận đến mức đó. Khi ảnh đã giận thì nó in hằn trong óc tôi.

"Đi thôi. Rachel," Cassie gọi với lên. Nhỏ đã xuống tới chân dốc.

Ờ, thì đi.

Bữa tiệc không thể bắt đầu mà không có tôi.

CHƯƠNG 14

Ax hòa mình vào bầy mòng biển đang hú hét om sòm và hối hả lao đi.

<Hãy tránh xa đội quân đang cầm gàu múc nước đằng kia,> Tobias gọi xuống. <Có Chapman ở đẳng, cả Tom nữa.>

"Chắc là họ đang trông chờ một điều gì đó xảy ra," Cassie bảo.

"Hừ, họ sáng suốt ghê," tôi ừ hử.

"Nhìn kìa," Cassie thì thào, chết trân.

Tôi chạy ra đứng sau lưng nhỏ và trố mắt nhìn theo.

Cứ như bao tử tôi rơi tọt xuống đất.

Con cá nhà táng lừng lững như một tòa nhà chọc trời bị lật úp. Một chiếc xe mười tám bánh khổng lồ, một chiếc xe mooc. Một đoàn xe lửa.

Một vật khổng lồ, bi thảm, bị đặt sai chỗ, đang thở.

Nó không thuộc về mảnh đất này. Nhưng nó đang nằm ở đây, bất lực. Nó đang từ từ bị chính sức nặng của mình đè bẹp.

"Ồ, không," tôi xì xào khi nó yếu ớt động đậy mái chèo. Một quả đồi khổng lồ, không thể tự cứu mình.

Tôi nắm chặt tay lại. Ấn sâu những móng tay vào lòng bàn tay.

"Mình sẽ đập chết kẻ nào làm điều này," tôi lầm thầm.

"Mình sẽ giúp bồ," Cassie nói.

Tôi bắt ép mình phải nhìn thật kỹ con cá nhà táng. Nghiên cứu nó. Xem xét nó. Cái đầu to đùng, một khối hộp chữ nhật chạy gần nửa chiều dài thân mình. Một cái mõm ngắn ngủn, vuông mỏng với quai hàm hẹp bị chôn vùi trong cát ướt. Đôi mắt đen, sáng lấp loáng.

Tôi huých cùi chỏ, len vào đoàn người mang xô thùng ở gần mặt nước. Ai đó ấn một cái thùng vào tay tôi.

Tôi trút hết nước vào làn da nhăn nheo của con cá nhà táng. Lại thêm một thùng nữa đổ xuống - một lượng nước thảm hại. Đuôi con cá nhà táng vẫn còn ở dưới nước. Cứ vài phút nó lại quẫy lên yếu ớt, hất lên một ít cát.

Một người có vẻ là nhà sinh vật học, một chuyên gia về cá voi thét lớn. "Ngừng lại!"

Hàng xô thùng dừng phắt khi người đàn ông bước vào, tay cầm một ống tiêm bự chảng. Ông ta rút máu con cá vào ống.

Tôi liếc nhanh những người đứng kế mình. Tôi thấy Cassie thấp thoáng trong đám người ở đằng đuôi. Nhỏ gật đầu nhè nhẹ.

Lập tức, tôi ấn bàn tay vào bức tường ướt màu xám. Ướt. Ẩm. Âm ấm. Lợn cợn cát lẫn trong nước đổ ra.

Tôi cảm nhận được con cá nhà táng mê man. ADN của nó đang truyền sang tôi. Bất giác, tôi cảm thấy hơi tự ti trước việc mình làm.

Thật ngớ ngẩn gì đâu.

Sau khi nhà sinh vật học xong việc, đám đông trở lại công việc cứu hộ. Hết thùng nước này tới thùng nước kia được tưới lên mình cá. Hàng mấy chục con người hăng say làm việc mong cứu sống chú cá nhà táng. Dù thất bại nhưng cũng cứ cố gắng. Đôi lúc điều đó khiến tôi cảm thấy tự hào về loài người của mình.

<Hoàng tử Jake và Marco đã chuyển vị trí. Có một nhóm người đến chiếm giữ vị trí lúc nãy của chúng ta,> Ax thông báo với tôi giọng truyền của ảnh làm tôi giật mình.

Tôi liếc xuống bãi biển và nhận ra Jake và Marco đang giỡn sóng - chơi trò của những chú bé thảnh thơi. Cả hai quay lưng về phía các đụn cát.

Còn Tobias... không biết cậu ta đã thâu nạp con cá nhà táng chưa nhỉ? Một công việc lắm rủi ro vì cậu ta phải thi hành sứ mạng trong hình hài diều hâu đuôi đỏ. Loài chim này đâu có láng cháng quanh bãi biển!

Chịu! Không thể biết được! Tôi đành lần theo dấu chân Jake và Marco đi vào vũng nông, nơi có ba con mòng biển giống hệt nhau đang chờ tôi.

<Bồ có trông thấy Tobias không?> Marco hỏi, nghiêng nghiêng cái đầu mòng biển.

"Không," tôi nói, tập trung vào lốt mòng biển của chính mình.

<Còn Cassie thì sao? Nhỏ sắp tới chưa?> Jake hỏi.

"Anh thừa biết Cassie rồi mà. Anh cần phải ra lệnh cho nhỏ ngưng làm việc ở đẳng đi."

Lông mòng biển túa ra. Mũi tôi tan biến và cái mỏ nhú ra. Tôi té dúi dụi xuống cát, teo rúm lại, những cọng cỏ chỉ tới hông tôi giờ đột nhiên cao mút chỉ. Tôi dang tay ra sẵn sàng chờ cánh mọc.

Í, có một bọc khoai tây chiên kìa. Hồi nãy tôi đã không nhận ra. Ở trong còn sót lại ít nhất hai mẩu khoai tây. Chỉ việc xồ tới và…

<Rachel, tập trung,> Marco nhắc nhở.

Ừ nhỉ. Đây đâu phải là giờ ăn. Dĩ nhiên là trí óc mòng biển luôn luôn nghĩ tới chuyện bươi rác.

<Hoàng tử Jake, tình thế rất nguy ngập,> Ax la vọng xuống. <Tobias bị trông thấy và bọn Mượn-xác đang nghi ngờ.>

<Chúng ta đi thôi!> Jake hô và bay lên.

Tụi tôi bay theo ảnh, bám sát đỉnh cồn cát.

Tobias đang đậu trên lưng con cá nhà táng.

Chapman đứng bên dưới cậu ta, đang chỉ trỏ và gườm gườm nhìn.

<Tobias! Bồ đang làm gì thế?> Tôi hỏi.

<Mình bị kẹt rồi? Móng vuốt mình vướng vào một con hàu hay cái gì đó.>

<Đổi hướng!> Jake quát. <Ngay!>

<Hãy giả bộ như chúng ta hè nhau đuổi con diều hâu đuôi đỏ kia

ra khỏi lãnh địa của mình,> Cassie bàn. <Cố tông vào Tobias để xô cho cậu ta lỏng ra.>

<Ô tuyệt > Tobias lầm bầm.

Tụi tôi vỗ cánh và bay lên, không sợ phải bay chung với nhau. Tất cả tụi tôi đều là mòng biển và tụi tôi thuộc về nơi này. Ngoài ra, tụi tôi không phải là những mòng biển duy nhất lảng vảng quanh con cá nhà táng.

<Hãy làm một cuộc cướp bóc nào,> tôi thét vang.

Tôi bay cao lên, tới chỉn hay mười hai mét, rồi bổ xuống. Tôi giằng miếng bánh xốp dài ra khỏi miệng một người đàn ông.

Tụi tôi chao vòng và kêu la inh ỏi. Tụi tôi giật đồ ăn và hích vào mạn sườn người ta. Tụi tôi dùng vũ khỉ tối hậu của mòng biển: những cú phóng chỉnh xác, nhanh như tên lửa.

<Chapman là của tui nha,> Marco xỉ phần. <Chuẩn bị... ngắm... bắn!>

Vúúútt!

Chapman không nhìn lên. Thật "đáng thương"!

Tôi rẽ ra khỏi đám hỗn loạn và hướng về phỉa Tobias. <Móng nào bị kẹt?> tôi hỏi.

<Trời,> Tobias rên rỉ. <Bên trái.>

Tôi đâm sầm vào cậu ta, không kìm hãm hay thắng thiết gì hết. Trúng rồi! Tôi tông ngay vào cẳng chân trái, chỗ áp vào ngực cậu ta.

Phụụp!

Chiếc vuốt được giải phóng. Tobias đập cánh, nhảy tung tăng trên lưng con cá nhà táng.

Ziiiitt!

Một viên đá sượt qua. Một cú ném thành thạo. Nó chỉ cách Tobias một cọng lông. Tôi đảo mắt, thấy Tom đang cúi xuống lượm cục đá thứ hai. Trên nét mặt ông anh họ của tôi hiện rõ lòng căm thù.

<Thật đáng buồn.> Tobias than thở. Một số tên Mượn xác người đã thôi ném đá. <Hây, mấy bồ phải đuổi mình đi chớ. Nè, đuổi mình đi khỏi luôn...>

Tụi tôi xúm lại đuổi anh chàng diều hâu lạc lõng đi.

Chapman và Tom đang diễn kịch chắc? Chắc chắn là không rồi. Cả hai đều đã từng nhìn thấy diều hâu đuôi đỏ rất nhiều lần rồi. Họ biết. Nhưng họ có thể làm gì được?

Tụi tôi men theo bãi biển, lần ra khỏi đoàn quân cứu nạn cá nhà táng, rồi lại quẹo hướng ra biển. Tobias đã bay cao, cố đập cánh điên cuồng chống lại luồng khí lạnh ngắt. Khi bay đã đủ cao, cậu ta liền biến thành mòng biển - biến hình ngay giữa trời.

Tụi tôi nhảy chồm chồm trên những con sóng bạc, gãy góc, cho đến khi chắc chắn không bị đám người trên bãi để ý. Ánh sáng nhạt dần. Mặt trời đang đủng đỉnh khuất dạng.

Đại dương bao la luôn dữ dằn. Nhưng khi hoàng hôn xuống, bóng tối trườn bò lên những ngọn sóng, bạn sẽ không khỏi cảm thấy rờn rợn và hoang mang.

Hàng triệu hàng triệu dặm khối nước. Có những chỗ sâu tới hai mươi dặm. Ôm vòng quanh hành tinh, vươn tới mọi lục địa, lan vào tất cả các quốc gia. Ngôi nhà chung của hàng chục triệu loài - từ siêu nhỏ cho đến siêu khổng lồ.

Đứng bên cạnh cá nhà táng bạn cảm thấy choáng ngợp, thấy mình nhỏ bé biết nhường nào. Nhưng bạn phải hiểu rằng: cá nhà táng chẳng là gì so với đại dương mênh mông.

Khi bạn bay trên đại dương - bay trên sự huyền bí mà loài người yếu ớt không bao giờ có thể hiểu đầy đủ - bạn sẽ cảm thấy sự nhỏ bé và yếu đuối của mình. Như có một cục chì chẹn ngang ngực.

Không phải đại dương là kẻ thù. Nó đâu có quan tâm đến ta. Nó cung cấp thực phẩm, nuôi nấng ta. Nó tạo ra oxy cho ta thở, sinh sản ra vô số loài mà nếu bất cẩn chúng có thể sẽ giết chết ta, không phải vì tư thù hay thiên vị gì hết.

Không hề có chuyện phân bua trái phải với đại dương. Nó không hề rủ lòng thương hại, không hề có thỏa hiệp hay thương lượng nào cả. Nếu ta yếu thế, cẩu thả và ngu ngốc thì nó sẽ đìm chết ta, sẽ chôn vùi ta mãi mãi trong làn nước đen ngòm.

<Rachel!>

<GÌ CƠ!> Tôi hét ầm ĩ, rùng mình thoát khỏi những ý nghĩ lăng nhăng.

<Mình hỏi bồ có ổn không,> Tobias hỏi vẻ quan tâm. Rồi sau một hồi im lặng, cậu ta tiếp. <Hùng vĩ quá há?>

<Ừ. Hùng vĩ.>

Vẻ bạo dạn, ngông nghênh cố hữu của tôi đã phải chùn lại trước đại dương. Tôi sắp thâm nhập vào trái tim của biển cả. Có khùng điên tôi mới dám thách thức nó. Giờ tôi còn lôi kéo cả cậu Tobias hiền lành đi theo mình. Trong khi tôi được cho là thích cậu ta nữa chứ.

Sau hơn một tiếng bay mê mải, Jake đáp xuống một con sóng ngầm, trên mặt biển nhấp nhô. Tụi tôi đi theo sự chỉ dẫn cứng ngắc của người Chee.

Tôi cũng đáp xuống. Thật quá dễ với mòng biển.

Đại dương thật uy mãnh. Cái lạnh ẩm ướt quyết không chịu buông tha bộ lông lù xù mềm mại của tôi.

Một nơi quá nguy hiểm cho con người. Lại càng nguy hiểm hơn cho diều hâu.

Tobias-mòng biển đáp xuống bên cạnh tôi nổi lềnh bềnh trên con sóng ngầm như cái nút bấc.

<Nào, chúng ta sẽ lần lượt hoàn hình rồi biến hình,> Jake chỉ đạo. <Cassie trước. Tobias sau cùng.>

Trong vòng vài phút, Cassie đã biến từ mòng biển thành người, xong lại thành chú cá heo bóng nhẫy, vui tươi. Cảnh tượng đó khiến tôi thấy phấn chấn hơn. Có một chú cá heo thạo việc bên mình cũng giống như có một đội lính cận vệ đông đúc vây quanh.

<Tiếp đi, Jake,> Cassie gọi, lỉu rỉu trong trí não cá heo. <Nước ấm lắm!> Nhỏ lao xuống rồi lại toài lên, nhảy cỡn lên không vặn mình và lao tòm xuống. Lỗ mũi chúc xuống đỡ lấy thân để không làm nước bắn tung tóe.

Lần lượt từng đứa một, tụi tôi làm như nhau. Quy trình biến hình người chẳng dễ chịu chút nào. Mòng biển đi trên nước ngon lành, chứ con người chỉ cần nuốt phải vài ngụm nước mặn chát đã đủ tưởng tượng ra một con cá mập đang chuồi lên khỏi mặt nước rồi.

Tôi không nghĩ Ax khoái việc này hơn tụi tôi. Ảnh bơi được, nhưng đó là một cảnh tượng hãi hùng, không nên nhìn.

Tobias đáp xuống lưng Cassie, hoàn hình diều hâu chờ tôi nổi lên, ráng bấu móng vuốt sâu vào phần thịt cao su xám của nhỏ.

<Giờ tới lượt cá nhà táng nè,> Tobias nói với tôi.

"Ừ," tôi thét, quẫy đạp cuống cuồng để nổi lên mặt nước, phun nước mặn phì phì. "Tới luôn đi."

<Biết ngay mà, mình linh cảm là nhỏ sẽ nói vậy,> Marco giễu cợt.

Ôi dào, có gì mà phải sợ, tôi nghĩ khi có Cassie và Marco bơi song song bên cạnh. Xong, tôi hình dung ra hình ảnh con cá nhà táng.

Nước muối vỗ té tát vào mặt tôi. Hết lớp này đến lớp khác, tôi nuốt chửng lấy rồi lại nôn ọe ra.

Xương tôi căng ra và trở nên nặng hơn. Lông cánh bay phần phật điên cuồng cho tới khi những ngón tay mọc lên, và tôi có thể bơi trên mặt nước.

Tôi mệt nhoài. Tôi liếc cặp mắt cay xè qua Tobias.

Hình hài diều hâu đuôi đỏ đã biến đổi. Cậu ta trườn ra khỏi lưng Cassie, lăn xuống nước. Tôi nhắm mắt lại, mường tượng về con cá nhà táng và cảm thấy sự thay đổi bắt đầu.

Lớn. Càng ngày càng lớn hơn nữa. Khổng lồ.

Cùng lúc thân mình tôi doe chành ra đủ mọi hướng.

Bự bành ki luôn!

Chỉ có điều tôi không phải là một con cá voi.

Tôi đã từng nói rằng biến hình là một việc rất kỳ cục? Việc đó hổng hề diễn ra một cách từ từ, nhẹ nhàng và đẹp đẽ? Và, lần biến hình này thiệt tức cười.

Tôi cứ lớn lên, lớn lên mãi! Da tôi bỗng chuyển sang màu xám, xuất hiện mũi thở đằng sau sọ - chính xác là sau cổ. Đầu tôi bự khủng khiếp, vượt quá mọi thước đo hay chuẩn mực. Nhưng phần còn lại của tôi vẫn là Rachel. Tôi có cái đầu to bằng bang Iowa[6] và một héc-ta tóc vàng bay bồng bềnh.

<Eo ôi!> Marco rên rỉ. <Ê, tui đâu có ham chiêm ngưỡng cảnh này! Rachel, bồ có lỗ chân lông to như hốc đá!>

<Ừ, quái thật,> Cassie lè lưỡi. <Chẳng đẹp mắt tí nào.>

Tôi liếc sang Tobias. Có vẻ như cậu ta đang biến hình rất bình thường. Nếu như có bất kỳ sự biến hình nào được coi là bình thường và nếu như có một sinh vật mà lông vũ của nó đang tan nhẽu dần và biến thành da thịt được coi là bình thường.

<Thật chẳng ra thể thống gì,> Jake phàn nàn. <Anh bị lạc vào tóc em mất.>

<Bạn ấy đang chìm kìa,> Ax la lên. <Hệ thống nổi của bạn ấy vẫn chưa hoàn chỉnh. Phần lớn cơ thể bạn ấy vẫn là mô mạch loài người.>

<Đâu có,> tôi cố thều thào, cãi chày cãi cối. Nhưng mà ảnh nói đúng quá: tôi sắp chìm rồi.

Nếu không mau mau hoàn tất việc biến hình thì tôi sẽ chìm xuống tận đáy biển, và sẽ trôi sượt qua tàu Pemalite. Một nàng Gulliver khổng lồ bị chết đuối.

Điều đó khiến tôi phải tập trung gấp rút biến hình cho xong.

Cẳng chân tôi bẻ quặp lại, bàn chân bẹt ra. Đầu tôi phình thành một khối chữ nhật khổng lồ. Con ngươi tách ra... tách cho tới khi mỗi con ở một vùng khác nhau. Cổ tôi dày đụn lên thành một cục bướu hình tam giác, nó nhô hẳn trên lưng và trải dọc theo xương sống. Cánh tay tụt hẳn vào trong cơ thể. Những mái chèo xòe ra.

Xong, thế là tôi nổi phụp lên khỏi mặt nước, hít phì phà phì phò qua mũi thở. Phổi tôi căng phồng.

Bầy cá heo hứng chí nhảy nhót, khiêu vũ xung quanh chỉ khiến tôi cảm thấy mặt nước lăn tăn sóng.

Tôi cũng vui lây với nỗi sung sướng trong trẻo của những người

anh em có mối quan hệ họ hàng thâm sâu cố đế, kéo dài hàng ngàn thế hệ với mình.

Bản năng của tôi thật bình tĩnh, tự tin.

Chẳng chút sợ hãi. Chẳng thoáng thắc mắc. Tôi không hỏi cũng chẳng giải thích điều chi.

Tôi hít một hơi thật sâu, căng hết công suất của buồng phổi và lao xuống. Cục bướu cong vồng lên, cái thùy đuôi hình tam giác cũng quẫy mạnh, táp không khí.

Đại dương không còn là cạm bẫy lạnh lẽo nữa.

Đây là nhà tôi.

Tôi rành rẽ từ nhiệt độ, độ sâu tới đáy và những hang hốc của nó.

Chợt, tôi bật miệng cho nổ ra những xung động kêu lách cách. Tức thời, tôi nhận lại "hình ảnh" của tất cả mọi thứ xung quanh - giống như một bức phác họa trắng-đen kéo vệt qua óc tôi rồi lại bị xóa sạch liền.

Thì ra đó là định vị bằng sóng âm - tôi sở hữu cả một dàn radar tự nhiên. Tôi "thấy" bầy cá heo và chúng cũng "thấy" tôi. Kế tiếp, một sinh vật bự kinh hồn bơi về phía tôi.

<Rachel, mình hy vọng đó là bồ,> Tobias gọi.

Trí óc cá nhà táng không khó điều khiển lắm. Có nghĩa là, tôi chẳng cần phải cố gắng. Tôi yêu thích vẻ tự tin, điềm tĩnh này. Nó không hề pha lẫn nỗi khiếp sợ.

<Ờ, chính là mình đây,> tôi đáp, cuộn cong thân mình bự chàng đàng, u nần toàn cơ bắp lên. Lên, lên, hướng về phía ánh sáng mập mờ như một đoàn xe lửa chạy sầm sầm. Một đoàn tàu khác chạy băng băng bên cạnh tôi. Tụi tôi cùng đua về phía thanh chắn chẹn ngang biển và trời.

<YAH-HAH!> Tobias khoái chí thét rầm khi tụi tôi cùng phóng vút qua thanh chắn, lao lên trời. Hai cái đầu ngoại cỡ của tụi tôi húc sục vào không khí khô hanh, nước nhỏ xuống ròng ròng quanh tụi tôi.

<Ô la la, đã quá!> Jake tấm tắc.

<Tui cũng muốn làm cá nhà táng quá đi > Marco rống lên.

<Mình không nghĩ vậy đâu,> Jake nói. <Tíc tắc, tụi mình cần phải ở lại đây để theo dõi.>

<Để em hớp thêm một ít không khí đã,> tôi trù trừ, rồi thở bắn vọt ra những tia nước, xong lại hít vào thật nhiều không khí - chuẩn bị cho một cú lặn dài hơi. Những khoang hở trong cái đầu khổng lồ của tôi chứa đầy nước. Rất tự động, khối mỡ sắp tích tụ ở đó làm nước đẩm lại và kéo tôi chúc xuống.

Ba ngàn mét, có lẽ là ba ngàn sáu trăm mét.

Đột nhập vô lãnh địa của mực ma. Tôi hy vọng là vậy. Nơi mà áp suất không khí có thể nhấn từng phân tử không khí ra khỏi cơ thể người.

<Sẵn sàng chưa, Rachel?> Tobias hỏi.

<Sẵn sàng,> tôi trả lời, thở hắt ra, run rẩy tận tâm can. Có lẽ cá nhà táng không biết sợ là gì nhưng tôi thì biết lắm...

CHƯƠNG 17

Tụi tôi cong lưng lại, kêu lép bép và nhẹ nhàng tụt xuống vùng biển sống động. Tụi tôi lặn xuống thật nhanh, định vị bằng sóng âm những dải đá ngầm và những chỗ trũng. Radar của tụi tôi vẽ ra những bức tranh phác thảo, bất định. Hết lướt qua vùng tối đục ngầu rồi lại vào vùng tối thui tối mò.

Tối như hũ nút! Tối như mù, tựa như con mắt bị dán kín lại và bị nhốt chặt trong hầm mộ dưới lòng đất.

Không hề có ánh sáng.

Các giác quan của cá nhà táng rất nhạy bén. Nó không thể nghe, nhưng lại có thể đoán được. Chẳng bao lâu sau, tụi tôi đã tiến vào khu vực săn mồi.

Nơi này con mồi của tôi có thể sẽ phản công chống lại tôi và thắng.

<Này, Rachel! Bồ biết không? Không chỉ cá nhà táng ăn mực ma đâu, nhiều người vẫn tin rằng mực ma cũng ăn cá nhà táng đấy.> Tobias cung cấp thông tin hữu ích.

<Không ai biết chính xác mực ma ăn cái gì,> tôi nói. <Chỉ có một điều chắc chắn rằng nó là sinh vật ăn thịt đồng loại.>

<Ồ hết xẩy. Cả hai tụi mình cùng nghiên cứu vụ này nha.>

<Ừa. Giờ thì mình cảm thấy khá hơn rồi đó.>

Từ trong tâm trí, tôi ráng moi óc nhớ lại tất cả những gì bấy nay mình đã đọc được ở đâu đó về mực ma. Nó có cái mỏ sắc nhọn như mỏ vẹt và tám cánh tay với những giác mút đầy răng kim. Nó còn có hai xúc tu dài, mạnh mẽ, dùng để vươn ra xa chộp con mồi rồi lôi về phía cánh tay và miệng.

Té ra tôi không biết cá nhà táng giết mực ma bằng cách nào. Nhưng tôi có thể tưởng tượng ra mực ma sẽ ăn cá nhà táng ra sao.

Tôi và Tobias dấn đại vô vùng tối đen. Vẫn tụt xuống, tụt xuống mãi, càng ngày càng tối thui.

Cá nhà táng đâu phải nơm nớp lo sợ cái gì sẽ xảy ra.

Hàng ngày nó vẫn săn mồi kiếm sống mà. Có kẻ thắng có kẻ thua, cá nhà táng chấp nhận thực tế nghiệt ngã ấy ngay từ khi mới sinh ra. Còn tôi thì không. Thua là thứ cấm kỵ tôi không muốn nghĩ tới, ở đây không hề có tình huống tôi sẽ hoàn hình trong trường hợp cá nhà táng thua.

Hoàn hình có nghĩa là chết ngay tức khắc.

<Nè, Rachel, có tin gì mới không?> Tobias gọi, có vẻ bồn chồn hơn cả tôi.

Tôi thốt ra tin mới duy nhất mà tôi có thể nghĩ tới. <À, một cậu chàng tên là T.T. rủ mình đi xem phim với cậu ta.>

CÁI GÌ? Cái gì khiến tôi nói về chuyện đó vậy trời?

Nếu tôi có thể đá cho mình một cái, tôi đã làm rồi.

<T.T. hả? Viết tắt của tên gì vậy? Trục Trặc? Tưng Tửng? Hay Trầm Trọng?[7]> Tobias mỉa mai.

<Mình không biết và mình cũng hổng thèm quan tâm,> tôi trả lời, bực bội vì thái độ của cậu ấy.

<Ồ, bồ nên quan tâm nếu bồ hẹn hò với anh ta,> Tobias nói.

<Được, nếu đã quan tâm, thì mình đã hẹn hò rồi,> tôi nạt lại.

<À.> Ngừng một lúc. <Tại sao bồ không hẹn hò với anh ta?>

<Tại sao bồ lại muốn biết?> Tôi đập lại. Tôi cũng biết cách chơi trò lập lờ đó mà.

<Mình hổng muốn biết đâu, chỉ là nói cho có chuyện thôi,> cậu ấy nói. <Chính xác là vì tụi mình không thể bật tivi lên và ngồi thư giãn được.>

<Ờ, nếu bồ không muốn biết, thì mình sẽ không nói,> tôi đáp, bật lên tiếng lách cách và nghiên cứu những "bức tranh" nhận được.

<Rachel…> cậu ấy mở lời.

Nhưng tôi hổng muốn nói về T.T. thêm chút nào nữa và đặc biệt là tôi không muốn nói với Tobias lý do tôi hổng đồng ý vụ hẹn hò. Đây hoàn toàn không phải lúc.

<Tụi mình tính sẽ bắt con mực ma bằng cách nào hả? Nếu như tìm ra một con?> Tôi hỏi. <Mình nghĩ mực ma rất lanh lẹ mà cá nhà táng không xoay xở linh hoạt ở đây. Tụi mình phải làm gì bây giờ? Hay là cứ há miệng ra và chờ con mực nhảy vào?>

<Mình không biết,> Tobias thú nhận. <Mình đọc được rằng cá nhà táng có thể sử dụng hệ thống định vị để làm tê liệt con mồi. Chắc là đúng há?>

<Để rồi xem. Nhìn kìa! Hình như là nó... Cái hình thù với một đống lùng nhùng đi với nhau đó.>

<Nhìn ư? Mình chẳng nhìn thấy gì cả. À, ý bồ là định vị chứ gì. Ừ, hình như có một đàn cá...>

<Có lẽ là một con mực. Con nhỏ thôi, không phải là loại khổng lồ. Trí óc cá nhà táng muốn bắt nó. Có lẽ đó là mực.>

<Chẳng cách chi săn được đâu,> Tobias phàn nàn. <Cần phải thấy con mồi mới làm gì được chớ. Ý mình, đó là một điều hết sức căn bản của loài thú săn mồi.>

<Đó là đối với diều hâu thôi,> tôi nói.

<Với bất kỳ động vật ăn thịt có đầu óc nào. Cái này điên thật. Đuổi theo hình ảnh định vị.>

<Để mình coi xem có đúng không nha. Để xem nó có tê liệt không...>

Lách-tách-Lách-tách-Lách-tách-Lách-tách.

Tôi bật ra một tràng sóng âm định vị ở mức maximum, phóng âm thanh thẳng về hướng hình ảnh con mực. Đột nhiên, cái đám đang bơi đó ngừng chuyển động. <Bá cháy.>

<Nó không kéo dài lâu đâu,> Tobias bình luận.

Tôi cũng đã nhận thấy điều đó. <Đám mực này dài cỡ chừng ba tấc à. Tụi mình đang nói về thứ có thể trải dài cả một sân bóng chuyền và sân bóng rổ cơ mà. Để chút nữa coi cậu bé bự đó sẽ tê liệt như thế nào, nếu tụi mình tìm ra nó.>

<Hây, Rachel,> Tobias kêu. <Bồ nghĩ tụi mình đã lặn xuống được bao lâu rồi?>

<Chừng hai mươi phút? Hay là bốn tiếng? Ai mà biết được?> Tôi nói ảo não. <Mình bắt đầu cảm thấy sức nặng của áp suất rồi. Trí não cá của mình đang bức bối lắm.>

Phần cá nhà táng trong tôi đang khao khát muốn trồi lên mặt nước, còn phần người của tôi muốn điều đó từ lâu rồi.

<Tụi mình tách ra đi,> tôi đề nghị. <Tỏa ra tìm...>

<Hay lên một chút rồi xuống trở lại nha...>

<Mình không muốn phải lặn nữa,> tôi bàn lui. <Ghê lắm!>

<Vậy cũng được. Mình đi đây. Chúng ta cần một con mực bự và một phi thuyền to.>

Tụi tôi mò mẫm định vị. Xà quần lên xuống, xuống, xuống nữa. Tôi vừa vớ được cái gì đó có vẻ như mực ma. Nhưng rồi tôi lại mất dấu nó.

Thật điên rồ! Tụi tôi đang đùa giỡn với bóng tối. Những tia nắng mặt trời không bao giờ có thể xuyên tới được nơi này. Nếu nước là đá hay đất cát, chưa chắc nó đã tối bằng...

Tụi tôi đang bị chôn sống.

Chôn sống dưới nước.

<Trồi lên thôi,> cuối cùng Tobias phải la lên, giọng truyền ý nghĩ của cậu ta yếu ớt, run rẩy.

<Ừa,> tôi đồng ý.

Tụi tôi quay đầu và đi lên. Lúc này còn kinh hoàng hơn. Hãy tưởng tượng, bạn đang đi qua nghĩa địa vào ban đêm. Gai ốc, bạn sởn hết cả lên. Nhưng đến khi bạn dợm bỏ chạy thì cơn sợ hãi mới định hình. Bạn sờ mó được "nó" và bạn càng tê điếng người hơn. Tôi cố tự nhủ rằng ngoi lên mặt nước không có gì phải khiếp vía cả, rằng chỉ vì tôi cần thêm không khí.

Tụi tôi điên cuồng lao hướng lên mặt nước. Sao mà lâu thế. Lên, lên, lên!

Không khí ở đâu nhỉ?

Tụi tôi đã lặn xuống sâu lắm. Có lẽ tụi tôi sẽ không bao giờ còn thấy được bầu trời nữa. Tụi tôi sẽ chết biệt tích trong bóng tối, sẽ chìm xuống trở lại đáy biển vô sự sống, tăm tối và lạnh lẽo.

Sẽ bị chôn sống dưới nước.

CHƯƠNG 18

Tôi vùng vẫy điên cuồng, mọi cơ bắp trong tôi căng gồng lên. Tuyệt vọng! Tôi tuyệt vọng rồi!

Bõng...

Phụụụụtt!

Tôi bay bổng lên không trung, vọt ra khỏi nước, ép khí ôi ra khỏi phổi và lại rớt oạch xuống biển.

VÚÚÚTT!

Tobias trồi lên, cách tôi cả ba trăm mét. Tôi hút không khí - hít thở như chưa bao giờ tôi được thở.

Lũ bạn trong lốt cá heo đang lẩn quẩn ở đâu đó chứ không phải ở đây. Nếu tôi thấy chúng nó ngay mới là chuyện lạ. Bạn đâu thể lặn sâu xuống biển cả dặm rồi lại trồi lên theo chiều thẳng đứng!

Tobias đắm mình trong sóng biển bên cạnh tôi.

<Tụi mình biến thành con gì có cánh rồi đi tìm mấy đứa kia đi,> cậu ta đề nghị.

<Rồi sẽ nói gì với tụi nó?> Tôi vùng vằng nói, giận dữ với cả chính mình. <Bảo rằng tụi mình đầu hàng sao?>

<Bồ muốn lặn xuống nữa hả?> Tobias hỏi như thể tôi bị mất trí.

<Mình không biết,> tôi thú thật.

<Vậy thì đi kiếm tụi nó và bảo tụi mình thua rồi. Sau đó thì sao?>

Cả tôi và Tobias đều biết sau đó sẽ ra sao. Jake sẽ dẫn tụi tôi trở lại bờ. Lần này ảnh sẽ thâu nạp và biến thành cá nhà táng rồi đi cùng với Cassie hay Marco.

Rồi tụi nó sẽ trở lại đây - với ít thời gian và ít cơ hội thành công hơn.

<Thế này chẳng vui chút nào,> Tobias nói.

<Ừ. Mình biết. Xin lỗi vì mình đã lôi bồ vào vụ này>

<Im nào,> cậu ta khổ sở nói. <Đi thôi.>

Tụi tôi lại đâm bổ xuống, xuống. Xuống dòng nước đen kịt như mực.

Sau mười phút xuống, tụi tôi lại tách ra. <Đừng đi quá xa đấy,> Tobias dặn với theo.

Đáng lẽ tôi nên nghe theo cậu ấy.

Tôi bơi hối hả, quẫy hết loạt này đến loạt kia, liên tục phát ra sóng âm định vị. Bao nhiêu hình ảnh lướt ào ào qua tôi, nhưng chẳng có hình ảnh nào đủ bự để cho rằng đó là mực ma hay một con tàu.

Bất thình lình...

Một luồng ánh sáng nhá lên! Le lói, chập chờn!

Tôi suýt nữa thì phá ra cười. Cá! Loài cá phát sáng, cá lân quang ì

mà. Phản ứng hóa học làm thân mình nó lóe lên như đèn neon trong bóng đêm.

Con cá đang bơi xa khỏi tôi, nhưng lại ở góc độ nghiêng. Hình như nó vừa vượt qua một cái gì đó nữa. Từ phía đằng sau, qua bên trái tôi và...

Tôi phóng ra những tiếng lách tách. Hình ảnh trở lại rõ hơn, gây sững sờ. Những chi tiết không thể sai lầm được.

Đang đùng đùng lao về phía tôi, như một trái thủy lôi đen thui đầy chết chóc, là một con mực ma đang đói và đang giận dữ dài mười tám mét.

Chẳng việc gì phải thắc mắc lôi thôi xem mực ma có hung hăng hay không, tôi nghĩ. Một ngày nào đó, sáu đứa bọn tôi sẽ cùng nhau viết một cuốn "Cẩm nang sở thú học" với những chi tiết cập nhật nhất. Nếu tụi tôi sống được lâu tới đó.

<Tobias!> Tôi hét lên và vội vàng phóng ra những tràng sóng âm mạnh bạo như súng máy vào con mực.

Nó tê lại, rùng rùng trước đợt tấn công của tôi.

<Tobias!> Tôi lại thét gọi khi bản năng cá nhà táng lấn lướt. Tôi muốn giết ngóm con mực ma kia đi. Tôi muốn săn.

Tobias đâu rồi cà?

Săn bắt thì được. Nhưng giết thì không. Tụi tôi cần mực ma còn sống. Con cá nhà táng chẳng buồn bận tâm. Đây là bản năng cốt lõi của nó mà. Nó đang đói và muốn ăn mồi. Tôi phải đấu tranh gay gắt để khống chế trí não cá nhà táng. Nó dễ bảo đến nỗi tôi gần như không nhận thấy. Nhưng đó là vì tôi đã làm điều mà cá nhà táng muốn tôi làm.

Bây giờ tôi đã cảm thấy uy lực mạnh mẽ của bộ não thông minh, to lớn đó, khi nó cương quyết đòi thực hiện cho bằng được những chỉ dẫn đã được mã hóa sâu thẳm vào ADN của mình.

Trong khi tôi còn đang loay hoay đánh vật với trí não cá nhà táng thì con mực ma đã hồi tỉnh. Nó hùng dũng tiến về phía tôi với tinh thần giết chóc sôi lên trong máu.

Từ xa vọng lại một giọng truyền yếu ớt. Tobias!

<Mình nghĩ mình đã tìm ra tàu Pemalite,> Tobias thông báo yếu ớt.

<Tuyệt. Còn mình thì tìm ra mực ma.>

CHƯƠNG 19

Một cú quét trong bóng tối. Tôi không hề thấy nó vung xúc tu. Nó đập vào tôi, quấn vào, tóm lấy và giữ chặt. Thêm một cú quất nữa.

Hai xúc tu dài cả chín mét mạnh như những cánh tay sắt thít chặt quanh đầu tôi.

Con mực ma dùng xúc tu để đu phần cơ thể còn lại của nó về phía tôi. Tôi cảm thấy nước chuyển động, cảm thấy sự giằng co, cảm thấy cái miệng mực ma quái dị như mỏ diều hâu, mà trước kia tôi đã xem qua trong những tấm hình chụp.

Thêm một cánh tay dày và mạnh hơn cả xúc tu. Rồi một cái nữa!

Tôi vùng vẫy điên khùng, bứt đứt một cánh tay. Những giác mút thi nhau rứt từng mảng thịt của tôi. Tôi ngửi thấy mùi máu của chính mình.

Cái đuôi! Thôi rồi tôi không thể ngoe nguẩy đuôi được nữa. Con mực ma đã bắt được tôi. Ở TRÊN NGƯỜI tôi. Quá gần để định vị sóng âm hầu trông thấy bất cứ cái gì. Tôi phải vật lộn trong cảnh mù lòa. Khác với con mực ma, tôi không có một cánh tay nào cả.

Về cơ bản, mực ma nhỏ, nhẹ và yếu hơn tôi. Nhưng nó nhanh nhẹn lắm. Nó lại có nhiều cánh tay, trong khi tôi chỉ có miệng.

Hãy tưởng tượng trận đấu giữa một vận động viên thể dục nhỏ thó được dùng cả tay lẫn chân với một kẻ phòng thủ nặng một trăm năm mươi ký chỉ được dùng miệng là bạn biết tình thế của tôi lúc này...

Con mực ma khóa siết tôi lại. Tôi chìm nghỉm.

Chìm xuống nơi áp suất không khí có thể nghiền nát cả cá nhà táng. Tới nơi lá phổi cháy bỏng của tôi phải khó nhọc thở hít. Xuống cái chết đen ngòm.

<KHÔNG!>

Tôi vùng lên và quay tròn. Con mực ma vẫn đeo bám. Tôi lại phóng ra những tràng sóng âm. Một lần. Lại lần nữa! Nhưng chính thân hình to lớn của tôi lại thành cái khiên che cho con mực ma.

Tôi bắn ra sóng âm một lần nữa và một lần nữa, nhưng nó vẫn dội lại chính người tôi. Rồi thình lình, một tràng sóng âm phóng trúng một bức tường nước đen đặc và dội văng trở lại. Nó vẽ ra cho tôi thấy một bức tranh nát vụn, kỳ quái.

Con mực ma quá to! Cái đầu hình cánh cung dày cỡ chiếc xe buýt mini của nó ì chặt vào đầu tôi. Mắt trái tôi chỉ còn cách cái mỏ dữ dằn và sắc lẻm có vài phân. Tám cánh tay dài sáu mét và hai xúc tu dài hơn bâu vào rồi xé tôi ra. Những giác mút vung vẩy.

Tôi đang yếu đi.

Không thể cố được nữa.

Không, tôi nài nỉ. *Chuyện này không thể xảy ra được.*

Nhưng cú siết của mực ma càng ngày càng chặt hơn, tàn nhẫn hơn - như một con trăn kiềm cứng đuôi tôi, khiến tôi tê liệt.

Lách-tách-Lách-tách-Lách-tách-Lách-tách.

Có tiếng của những tràng sóng âm định vị. Nhưng không phải phát ra từ tôi!

<Tobias!>

<Bình tĩnh, Rachel, mình đây!> Tobias gầm lên và lại lách tách nữa.

Con mực quằn quại. Tôi co quắp trong đau đớn. Rồi mấy cánh tay mực ma nới lỏng tôi ra.

<Tobias... cuộc đấu... tiêu hao quá nhiều không khí. Mình cần phải ngoi lên đây!>

<Đi đi!> cậu ta nói cộc lốc. <Mình sẽ gặp bồ trên đó.>

Tôi muốn ở lại. Tôi cần phải ở lại. Ngộ nhỡ con mực ma giết mất Tobias thì sao... Nhưng chẳng còn chọn lựa nào khác!

<Đi!> Tobias hét. Cậu ta lại phóng một luồng định vị nữa vào con mực ma - phóng trực diện, thẳng vào người nó.

Tôi buộc phải quay đi. Trỉ óc cá nhà táng đang rên la thảm thiết. Tôi trồi lên, nhưng hình như mãi mãi không bao giờ lên tới. Cá nhà táng đang yếu dần. Te tua. Các giác quan đang mờ đi, nhập nhằng, lẫn lộn.

<Rachel? Tobias? Có phải một trong hai bồ vừa ngoi lên đó không? Tụi này tìm nãy giờ...>

Tiếng Cassie. Gần, rất gần.

<Mình đây,> tôi thều thào đáp. <Cá nhà táng kiệt sức. Mệt quá.>

<Không! Ráng bơi nào! Bồ chỉ còn cách mặt nước vài mét nữa thôi! Ráng lên!> Cassie khuyến khích.

Bơi, tôi tự nhủ, ép cơ thể cong vòng của mình dịch chuyển. *Bơi!*

Lần này tôi không vỡ òa lên không trung mà chỉ nhu nhú lên, gần như bất tỉnh. Tôi mệt đến mức không nhận biết không khí đang ùa vào, trám đầy phổi mình.

<Tobias đâu?> Cassie hỏi, nổi lên bên cạnh tôi.

<Con mực. Đang đánh nhau với nó,> tôi hổn hển. <Mình cần phải xuống dưới đó. Phải giúp cậu ấy một tay.>

<Đừng,> Cassie can. <Đừng.>

Một con cá heo nữa hiện ra bên cạnh hai đứa tôi.

<Rachel hả ?> Jake hỏi.

<Em phải phụ Tobias!>

<Cám ơn, chẳng cần phải phụ giúp gì nữa,> Tobias ồ lên.

<Tobias!>

<Ừ. Mình và con mực ma. Hà hà. Diều hâu hay cá nhà táng - chẳng con mồi nào thoát khỏi tay mình đâu. Nó đang lên đấy. Để ý coi.>

<Tất cả mọi người cẩn thận,> tôi thét lên cảnh báo khi mấy đứa khác kéo đến. <Đừng để nó tóm mấy bồ!>

<Oa!> Marco hét om khi lớp màng ngoài màu đỏ bầm của con mực ma hiện ra. <Cái gương mặt xấu tệ, chỉ có mẹ nó mới ưa nổi.>

<Chắc chắn nó còn ăn thịt cả mẹ nó nữa,> tôi gầm gừ, lựa thế tấn công. <Nào, giờ thì để mình ăn thịt nó.>

<Mình không nghĩ vậy đâu, Rachel,> Tobias nói. <Mình đâu xông pha, chịu rầy rà như thế này để bồ giết nó. Chỉ cần làm nó bị thương thôi.>

<Mình sẽ bắt nó,> tôi hét rồi xông lên.

Lúc này, dưới ánh sáng của những vì sao và mặt trăng, tôi có thể thấy đôi mắt đen to như trục bánh xe của con mực ma - con mắt lớn nhất Trái Đất - đang nhìn trừng trừng vào mắt mình.

Nó bung xúc tu ra phang tôi.

Tôi cắn đứt phăng cái roi ấy.

Máu xanh tuôn ùng ục khỏi chỗ bị đứt.

Tôi phập miệng xuống mấy cánh tay mực ma và giữ rịt lấy. Tobias cũng làm tương tự.

Hai chống một. Tụi tôi xúm vào đánh hội đồng con mực.

CHƯƠNG 20

Tôi giữ chắc lấy con mực đã xuội lơ trên mặt nước cho Jake, Cassie, Marco, Ax rồi cuối cùng là Tobias thâu nạp nó. Thật chẳng dễ dàng gì. Việc con người, Andalite và diều hâu bập bềnh trên sóng thò tay và móng vuốt vào một sinh vật cao su đâu phải là một bữa tiệc.

May thay, con mực cũng phản ứng như bình thường khi bị hấp thụ. Nó trở nên lừ đừ và hiền lành.

<Tới phiên em đó, Rachel,> Jake bảo.

Tôi hoàn hình, co rút lại từ kích cỡ một toà nhà thành cỡ một con người. Hoàn hình trông có vẻ bình thường hơn việc biến hình một chút. Tôi teo nhỏ theo tỷ lệ tương ứng của hầu hết các bộ phận.

Rồi, sau cùng, tôi cũng đã là một cô gái hoàn toàn ở-nhầm-chỗ, đứng thò cổ khỏi mặt nước mặn vấy đầy mực và máu của mực ma. Tôi đạp nước để đứng gần cái đầu hình vòng cung. Cần phải sờ vào con vật. Rốt cục tôi cũng nuốt phải vài lít nước mặn đầy mực đen. Tôi phải kéo dài thời gian thâu nạp để giữ con mực nằm yên cho Tobias.

Xong xuôi, tôi biến trở lại thành cá nhà táng để xua con mực ra xa. Lúc con mực ma tội nghiệp đã thoát rồi, tôi lao bổ xuống vùng nước an toàn bên dưới.

Như tôi đã nói. Rất chính xác, đây hổng phải là một bữa tiệc.

"Hề hề, tưởng nơi này trơ trụi, hoang tàn lắm chứ," Marco phun nước muối phì phì ra khỏi miệng, "ai dè cũng vui ra phết."

<Tôi nghĩ lốt hình biến này sẽ thú vị lắm,> Ax nói. <Nó có quá trời tay luôn.>

"Nào, nhanh nhanh lên," tôi giục, vẫn còn trong dạng hình người. "Đường lặn xuống xa lắm đấy. Mà tụi mình không có nhiều thời gian đâu."

<Chúng ta còn hai giờ và bảy phút nữa theo thời gian của các bạn,> Ax thông báo.

“Ax, đó là giờ và phút của tất cả mọi người,” Marco nói. “Giờ của tụi này cũng là giờ của bồ. Đây là Trái Đất. Một phút là một phút.”

<Bây giờ chúng ta còn hai giờ và sáu phút tính theo thời gian của các bạn,> Ax nói khô khan.

"Tobias? Bồ đưa tụi mình tới chỗ bồ thấy tàu Pemalite đi." Jake yêu cầu.

Tobias được Jake và Cassie giúp đưa lên khỏi nước. Cậu ta không còn là con chim hạnh phúc nữa.

<Mình có thể cố,> cậu ta nói.

"Nào, tất cả mọi người hãy biến hình. Mau lên!"

Tôi đã có kinh nghiệm với nhiều hình biến khác thường. Tôi đã từng ở trong dạng của những loài vật khác nhau, nhiều hơn cả số

lượng chủng loại mà một con người đã từng gặp qua. Tôi nghĩ rằng tôi luôn sẵn sàng đối mặt với bất kỳ điều gì.

Nhưng lần biến hình này thật kỳ lạ.

Tôi tập trung trí óc và cảm thấy sự thay đổi bắt đầu.

Bạn không thực sự cảm nhận những gì xảy ra trong khi biến hình đâu. Bạn chỉ như thấy nó từ một khoảng cách xa. Như kiểu bạn cảm thấy cái máy khoan của ông nha sĩ, dù đã được tiêm thuốc tê ì.

Nó hổng đau. Nhưng cũng không hề bình thường.

Tôi có thể nghe thấy tiếng xì xèo từ trong ruột dội ra. Tôi lộn phập xuống, chìm dần. Các cơ quan nội tạng của tôi đang lìa đi để bay lơ lửng vào vùng không gian Zero, cho đến khi tôi triệu hồi chúng quay lại. Tôi như bị xúc lên!

Cẳng tay và chân tôi bắt đầu duỗi dài ra. Ra, ra xa hơn nữa. Hai cánh tay tôi tạo thành hai đầu mấu xúc tu. Chân tôi là hai trong số những cánh tay con mực.

Vuúúttt! Vuúúúttt!

Thêm sáu cánh tay nữa thòi ra từ ngực, lưng và hông tôi - ngo ngoe như rắn chui qua da thịt và nhú lên.

Tôi hình dung một hình ảnh khủng khiếp là mình là một quả trứng, nở ra thành rắn. Cả cơ thể tôi chỉ là những cái tay ngo ngoe.

<Hừ, một cơn ác mộng hoàn toàn mới đây,> tôi lẩm bẩm.

Giờ thì bộ cánh tay đã loe ra. Rừng giác mút dị hợm đầy răng kim nhỉn nham nhở như những vết loét.

Phụp!

Đầu tôi nổ lọp bọp từ bên trong rồi thình lình xệ xuống hộp sọ chảy tan đi. Mắt tôi tràn rộng ra. Đỉnh đầu tôi bắt đầu toác ra, tựa như mụn vỡ trong phim hoạt hình. Hình như ruột gan tôi hòa luôn vào vùng đầu.

Da tôi chuyển sang màu nâu, lỏng lẻo như tôi bị treo tòn teng trong chiếc áo len thùng thình, rộng gấp mười lần mình. Nhìn làn da như một cái áo choàng đầy cơ bắp.

Mắt tôi phồng lên, xếp thành một vòng tròn khổng lồ đầy những quầng đen. Tôi đã chìm xuống mười lăm hay hai mươi bốn thước nước. Chẳng thể đếm những cánh tay vẫn đang dài ra, nhưng tôi có thể thấy. Mắt mực ma tốt không thua gì mắt cú nhìn ban đêm, nếu không nói là tốt hơn.

Tiếp theo, khi chậm rãi kiểm tra các cánh tay, khi hàng trăm các mút căng giãn ra, tôi cảm thấy trí óc mực ma vượt lên, trấn át trí óc tôi.

Lại thêm một con mực ma nữa. Rất nhiều mực ma quanh tôi.

Và tôi đói bụng.

Đói lắm.

CHƯƠNG 21

Ai đó vừa rời khỏi tôi. Một con mực ma khác đang đung đưa những cánh tay nghều ngào y như loài hoa dị kỳ. Tôi thấy lớp màng bên ngoài của nó.

Đó là khẩu phần thịt cho tôi chén.

Tôi trầm mình xuống nước, lao vun vút như máy bay phản lực.

Tôi lao xuống! Vươn những cánh tay dài lên, co vào rồi lại dãn ra, quăng chúng về phía con mồi, tôi di chuyển theo cách mà phần người trong tôi cảm thấy chậm rì.

Một con mực ma đang bất cẩn!

Cassie? Hình như là Cassie?

Thì sao nào? Cassie có thể làm giảm cơn đói của tôi y như...

Nhỏ giật bắn lên khi tôi chạm tới. Những cánh tay nhỏ cũng xòe trở lại về phía tôi.

<Ê!> Nhỏ cất giọng phản đối.

<Ồ... ờ xin lỗi nha,> tôi nhỏ nhẻ. Trí não người của tôi thu cánh tay trở về. <Mình chỉ...>

<Mình thừa biết cái "mình chỉ..." của bồ là gì rồi,> Cassie cự. <Mình cũng gặp vấn đề tương tự. Nhưng mình đâu có ăn thịt bồ.>

<Thì mình đã xin lỗi rồi mà.>

<Thôi nào,> Jake dàn hòa. <Tobias! Bồ dẫn đường đi.>

Nói thì dễ lắm, chứ làm thì gay go đấy.

Người ta cho rằng lặn xuống cũng như đi thang máy xuống vậy. Nhưng tụi tôi đang nói tới ba dặm nước - ba dặm thủy triều và các dòng đối lưu. Cảnh vật tối mịt mùng, tối đến nỗi mà sau dặm đầu tiên thì đôi mắt tuyệt hảo của mực ma cũng đành chào thua, không thấy gì nữa (không kể trường hợp chẳng có gì để ngắm).

Có hai chiếc đồng hồ treo lơ lửng trên đầu tụi tôi. Một là: chỉ còn hai tiếng nữa thì hầm chứa hạt nhân sẽ mở ra, và người ta sẽ khám phá ra một người Chee bị tê liệt. Hai là: hạn định trước khi bị kẹt vĩnh viễn trong hình biến.

Thêm một khó khăn nữa: nếu hoàn hình thì tụi tôi sẽ bị ép nát nhừ. Cơ thể tụi tôi sẽ bị ép bẹp dí, xương đâm ra ngoài da thịt như cái gối ghim đầy kim; đầu tụi tôi sẽ bục toác ra như trái dưa hấu đỏ chín rục.

Đó cũng có nghĩa là chiếc đồng hồ thứ ba: không còn đường quay lại. Nếu không kịp tìm ra tàu Pemalite, thì tụi tôi cũng không còn đủ thời gian để ngoi trở lên mặt nước.

Nhưng lượn lờ mãi mà Tobias vẫn chưa tìm ra con tàu. Theo người Chee, đó là một con tàu khổng lồ, dài đến chín mươi mét. Hãy tưởng tượng: bạn biết một tòa nhà dài chín mươi mét nằm ở đâu. Sau

đó bạn rời khỏi tòa nhà và đi ba dặm xuyên qua bóng tối.

Và bây giờ bạn đang tìm đường quay trở lại tòa nhà ấy, cũng trong bóng tối mù mịt.

Tụi tôi xuống đến đáy biển theo sự chỉ dẫn của Tobias. Sàng tới sàng lui, lặn ngụp như những trái thủy lôi lang thang trong vùng nước hoang mạc. Tụi tôi khuấy động những dề cát, những tảng đá nhỏ li ti và những gì thứ còn sót lại trong ba dặm nước phía trên.

Thỉnh thoảng một sinh vật phát sáng nghênh ngang dạo qua, sau đó tối vẫn hoàn tối.

<Mình ngoi lên đây.> Tobias kêu ca. <Thà mình ở dạng cá nhà táng còn hơn! Mình không thể định vị được! Mình đang làm theo bản năng. Thật kỳ quái!>

<Chúng ta đang tới chỗ không thể lùi tiếp được rồi,> Ax loan báo. <Chúng ta quay lại... hoặc hy vọng tìm ra tàu Pemalite.>

<Tụi mình phải chạy thôi, Jake,> Tobias vẫn kêu rầm rĩ, xem ra đã đầu hàng. <Thế này không được.>

<Vụ này đã trúc trắc ngay từ đầu rồi.> Marco nói, lộ rõ vẻ chán chường. <Tụi mình bị giật dây mà chẳng biết là ai hay cái gì. Tất cả đều đã được dàn dựng sẵn. Tui...>

<Khoan! Khoan!> Cassie thảng thốt. <Mình thấy có ánh sáng!>

<Chỉ là cá phát sáng thôi,> tôi rầu rĩ.

<Không. Không. Nhìn kìa!>

Thật khó mà ước lượng được khoảng cách trong vùng biển đen thui này, nhưng đúng là có ánh sáng thật! Cả một chuỗi dài chiếu xuống.

<Bảy... tám... mình đếm có tám,> Jake nói.

<Chúng là cái gì vậy?> tôi hỏi.

Marco phát một âm thanh tỏ vẻ ghê tởm.

<Mấy bồ không đoán được sao. Yeerk chứ còn cái gì nữa.>

<Tôi nghĩ thế thuận không nghiêng về chúng ta,> Ax nói với vẻ cố gắng tỏ ra bình thản.

<Lần này bồ sai rồi, chiến hữu,> Tobias phản bác. <Bọn Yeerk cũng đang hướng đến nơi chúng ta cần đến. Chúng đi theo tín hiệu từ con tàu phát ra.>

<Dẫn đường đi!> Cassie la.

<Giật lùi!> Jake nói.

Tất cả bọn cùng lùi phắt lại. Nuốt nước... rồi phun ra... nuốt vào... lại nhổ ra.

Tụi tôi ôm sát đáy biển mà đi, hướng tới nơi luồng ánh sáng, rọi vào. Tụi tôi hay bọn Yeerk ở gần hơn? Không thể biết chắc được.

Thế rồi...

<Chao!> Tôi cảm nhận hơn là thấy mặt đất bên dưới mình nứt ra, một thung lũng sâu hoắm, rộng bạt ngàn. Ở đó, cái vật đậu thoải mái trên một bệ đỡ ngay dưới miệng thung lũng, lóe ánh sáng xanh lập lòe chỉ có thể là một con tàu mà thôi.

Không phải là tàu của loài người.

Đúng như người Chee nói, nó dài chỉn mươi mét. Họ không mô tả cho tụi tôi biết hình dáng của nó. Nhưng trong ánh sáng xanh nhờ nhờ này, tụi tôi thấy rất rõ rằng người Pemalite đã đóng con tàu mô phỏng theo hình dáng của chính mình, có hơi cách điệu một chút. Một người Pemalite có cái đầu hơi phóng đại như đầu chó, với mấy cái cẳng mảnh mai và cái bụng tròn quay.

<Trông như chó Snoopy[8] vậy.> Cassie nhận xét.

Đúng! Có điều đó là một chú chó Snoopy màu xanh lá cây, khổng lồ nhưng mảnh khảnh.

<Chắc chắn không phải là tàu Lưỡi Rìu chứ?> Jake hỏi.

<Người Pemalite không đóng tàu làm vũ khí,> Cassie nói. <Đó là món đồ chơi. Họ chế ra cho vui đấy mà.>

Tôi ngước lên trên. Đoàn tàu Yeerk vẫn đang lù lù tiến xuống. Có lẽ còn cách một dặm, hoặc chỉ ba trăm mét. <Tụi mình vào trong đi.>

Tụi tôi sán lại gần. Tấm bảng điều khiển bên ngoài vỏ tàu được thắp sáng rực.

<A, bảng điều khiển để chuyển đổi môi trường sống đây mà. Erek đã nói cho tụi mình biết,> Jake reo vui và đặt một hàng giác mút lên đỉnh của tấm bảng hình chữ nhật. <Để coi máy tính tàu Pemalite làm gì nè...>

Một chớp đèn vàng nhá lên hai lần. Với đôi mắt nãy giờ mò mẫm trong bóng tối của tụi tôi, nó sáng lóa như đèn pin.

Jake thu cánh tay mực ma dài thoòng về, rồi đùng đầu mút chấm nhẹ vào con số 6.

<Hết ý,> Marco la rầm khi theo tụi tôi vào trong. <Xem ra chỉ việc nói "Xin chào, mực ma. Phái đoàn sáu người hả?">

Tôi quay lại nhìn khi cánh cửa khoang giảm áp đóng sập lại, nhốt gọn mớ xúc tu và cánh tay của tụi tôi. Luồng ánh sáng bên ngoài giờ đã loang rộng hơn. Bọn Yeerk đang tới gần.

Toàn bộ con tàu bắt đầu sáng rực lên, y như ta vừa bật công tắc một bóng đèn.

Nó chiếu rọi ụ bệ đá. Nó chiếu sáng một cặp cá quái dị. Nó chiếu luôn cả cái khối gồm tám chiếc Con Rệp.

Cánh cửa bên ngoài đóng kín lại.

<Chúng ta sắp có bạn đồng hành,> tôi bảo.

<Cứ làm chuyện của tụi mình đã. Tụi mình cần phải vào trong và tắt tín hiệu đi,> Jake nói.

Cửa bên trong từ từ mở ra.

<Erek nói sẽ có một bầu khí quyển được hình thành để duy trì hình-thái-sống của chúng ta,> Jake nói. <Hy vọng họ cũng chuẩn bị môi trường cho mực ma.>

<Ừ, hãy chuẩn bị một ít bột nhào và dầu chiên sôi sùng sục. Món mực hầm kiểu Ý giá mười ngàn đô,> Marco pha trò.

Tụi tôi lũ lượt vượt qua cánh cửa, vào trong con tàu. Đèn nội bộ nhá lên. Erek nói rất đúng.

Có một môi trường thích hợp đang dành sẵn cho tụi tôi.

<Ô, trời ơi,> Cassie trầm trồ.

Tất cả tụi tôi vẫn bơi tung tăng. Vẫn ở trong nước. Mỗi đứa được treo lơ lửng bên trong một quả bong bóng nước nổi lềnh bềnh. Giống như quả khinh khí cầu nước vậy.

Tôi phóng xuống. Quả bong bóng nước cũng dịch chuyển theo. Tôi vươn một cánh tay ra ngoài, sang vùng không khí bên kia. Khô ran. Quả bong bóng nước không hề bị nổ.

<Trời! Nếu có được kỹ thuật này thì chúng ta sẽ xây dựng một công viên nước ngon lành hơn bất cứ công viên nước nào trên thế giới,> Marco xuýt xoa.

<Ừa, mình cũng vừa mới nghĩ như thế,> tôi đồng tình. <Công viên nước thống soái.>

Bên kia quả bong bóng nước là một thế giới huyền ảo.

Trải khắp sàn tàu là một bãi cỏ tươi tốt màu tím và xanh lá cây, được tỉa tót thành đủ mọi hình thù: cuộn sóng; ô vuông đen trắng như bàn cờ đam; trừu tượng như tranh của Picasso; và hoa theo kiểu Van Gogh. Cây cối và bụi rậm đủ màu sắc chen chúc nhau, ken dày thành từng khu rừng nhỏ tĩnh mịch. Một dòng sông loang loáng, lờ lững uốn khúc qua trung tâm con tàu, đổ thành dòng thác nhỏ xuống mặt hồ lăn tăn sóng.

Khắp nơi, chỗ nào cũng có những cỗ máy lạ kỳ, được trang hoàng và thắp sáng lộng lẫy - chúng chỉ có thể là đồ chơi mà thôi. Bên cạnh tụi tôi, phấp phới trong không trung là những vật dài ngoằng ngoẵng, trông như rắn có lông. Trên mái trần hình mái vòm, xa tuốt phía trên đầu, là hình chiếu những đám mây và bầu trời lạ hoắc - chẳng giống bầu trời Trái Đất chút nào.

Tất cả đã có từ hàng ngàn ngàn năm trước. Tất cả vẫn đang hoạt động. Tất cả im lìm nằm đó, như lời nhắc nhở về một loài đã mất.

<Cầu trực chiến đâu nhỉ?> Ax hỏi.

<Giống y như tàu Mái Vòm của bồ há, chiến hữu, chỉ có điều là kinh dị hơn thôi.> Tobias nhận xét.

<Đúng, nhưng tàu của chúng tôi cần phải chừa chỗ để đặt vũ khí,> Ax nói, tỏ vẻ chê bai. <Chính vì thế mà người Andalite vẫn còn tồn tại trong khi người Pemalite đã bị hủy diệt.>

<Đụng chạm, đụng chạm rồi,> Marco ỉ ôi.

<Nhất định phải có cầu trực chiến hay buồng lái,> Ax khăng khăng. <Ngay cả tàu dành cho trẻ em dạo chơi thế này cũng phải có buồng lái chứ.>

<Có phải cái cây kia không?> Cassie chỉ. <Mình thấy có ánh sáng và những nút bấm.>

Tụi tôi phóng tới bên cái cây, vẫn ở yên trong quả bong bóng nước. Đúng rồi một chuỗi bảng điều khiển được gắn đầy vào thân cây.

<Thật vô lý,> Ax bất bình. < Cầu trực chiến mà là một thân cây sao? Người Andalite tụi tôi rất yêu cây, nhưng mà như thế này thì kỳ cục quá.>

<Tụi mình phải tắt tín hiệu đi rồi rời khỏi đây ngay, trước khi bọn Yeerk xông vào.> Jake ra lệnh.

Có đốm đèn đỏ trên một bảng điều khiển. Bên dưới nó là một cái nút.

<Mình nghĩ phải bấm cái nút này,> Marco đề nghị.

Quả bong bóng nước của Ax đẩy quả bong bóng nước của Marco qua một bên. <Có lẽ tôi phải xem xét kỹ cái này,> Ax bảo.

Chợt, một giọng truyền ý nghĩ vui vẻ vang lên trong đầu tụi tôi. *<Xin hân hoan chào đón các bạn hữu. Chúng tôi rất vui sướng đón các bạn lên tàu. Tuy nhiên, chúng tôi không muốn các bạn tiếp cận tâm bảng điều khiển này. Có thể các bạn sẽ vô tình làm mình bị tổn hại. Và như vậy thì rất đáng buồn.>*

Ax bấm vào số 6.

<Đó là mật mã chính xác! Môi lo ngại của chúng tôi đã sai.>

<Chà, tụi mình vừa mới đột nhập vào một vùng an ninh vờ vịt...> Marco vừa cười khanh khách vừa nói.

<Cám ơn các bạn nhiều. Bây giờ các bạn đã có thể tiếp cận bảng điều khiển. Hãy lựa chọn điều thuận lợi cho mình. Khi các bạn lựa xong,

chúng tôi hy vọng các bạn sẽ cùng chúng tôi tham gia một trò chơi; thưởng thức một bữa ăn mê ly; hay nghỉ ngơi, thư giãn thoải mái...>

<Lạ quá hén,> tôi thốt lên. <Hây, mình nghe nói hãng Disney sắp xây dựng một chiếc du thuyền. Có lẽ là cái này chăng?>

Ax bắt đầu liên lạc với bảng điều khiển. Cũng không mất nhiều thì giờ lắm.

<Tất cả những chức năng hoạt động thông thường của người Chee đều được cất giữ ở đây,> giọng con tàu Pemalite lại vang lên. *<Các bạn có muốn ăn chút gì không?>*

Và rồi... *<Kết cục tự hủy người Chee đã được kích hoạt. Các bạn có chắc chắn muốn điều đó? Tất cả người Chee sẽ tự hủy trong vòng mười lăm phút nữa.>*

<Cái gì?> Cassie hốt hoảng kêu lên.

<Cái gì xảy ra vậy?> đến lượt Tobias la rầm rĩ.

<Tôi không biết,> Ax thú thật.

Bất thình lình, đại dương đen ngòm bao trùm lên tất cả mọi thứ xung quanh tụi tôi.

<Ahhh! Cái...>

<Vỏ tàu bên ngoài đã trở nên trong suốt,> Ax nói. Ảnh là người đầu tiên nhận ra điều đó.

Quang cảnh thế giới công viên vẫn còn, nhưng hình chiếu bầu trời đã biến mất. Thay vào đó là nước mực đen. Vỏ tàu ngoài đã trở thành kính. Qua tấm kính ấy, tôi thấy một đoàn chiến đấu cơ Con Rệp - tám chiếc cả thảy - đang xếp hàng bên ngoài khoang giảm áp.

Tụi tôi có thể thấy chúng.

Chúng cũng nhìn thấy tụi tôi.

Qua vách tàu bên trong và vỏ tàu bên ngoài trong suốt, qua bệ ngắm của chiếc Con Rệp đi đầu, tôi thấy một gương mặt Andalite lạnh lùng, con mắt quắc lên.

Một gương mặt Andalite thật. Nhưng cái nét hiểm độc ánh lên trong hai con mắt to thô lố và hai mắt cuống kia không phải là của một người Andalite chính hiệu.

<Visser Ba,> tôi lầm bầm rủa.

<Chúng không biết mật mã đâu.> Cassie nói.

<Dào! Mật mã chỉ là một con số đơn giản!> Marco rền rĩm. <Phải mất bao lâu chúng mới nghĩ...>

Chiếc Con Rệp quay đầu, áp một cánh cửa sau nối vào vỏ ngoài trong suốt của tàu Pemalite. Một tên Hork-Bajir xông vô, trườn theo sau nó là một tên Taxxon. Tiếp đến, rất điệu đàng, Visser Ba trịnh trọng từ chiếc Con Rệp nhón sang tàu Pemalite.

<Chúng ta không thể biến hình,> tôi thét lên thất kinh. <Hắn sẽ trông thấy mất!>

Bọn Yeerk đã bẻ được mật mã. Cửa ngoài khoang giảm áp bật mở ra. Chiếc Con Rệp vẫn khạc tụi Hork-Bajir và Taxxon vào tàu Pemalite. Chúng dàn đội hình quây quanh Visser Ba trong khoang giảm áp, vài đứa tỏa ra chiếm lĩnh vị trí bên mạn sườn.

<Chúng sẽ xé tụi mình ra thành từng mảnh mất,> Tobias kêu lên.

"Ôi, tình thế tiến thoái lưỡng nan! Ô, cao trào! Ô, căng thẳng và sôi động phải biết!"

Một giọng nói - không phải giọng truyền - mới toanh vang lên, nghe sốc hông và kêu kèn kẹt.

<Ai... hay cái gì?> Jake đánh tiếng. <Cái giọng đó từ đâu ra ấy nhỉ?>

"Nghe đây, Jake. Là ta đây, Jake Lớn à. Jake, thủ lãnh lừng khừng. Jake, con người thanh cao mệt mỏi. Kẻ giết người ra vẻ ta đây. Là hạng ta ít ưa chuộng nhất."

<Tên giật dây rồi,> tôi rít lên. <Cái tên đứng đằng sau tất cả những vụ việc này.>

<Mi ở đâu?> Jake hạch hỏi. <Hãy chường mặt ra đây coi.>

"Ta có mặt ở khắp nơi, bất cứ nơi nào có ngươi," giọng nói vang lên đầy cợt nhả. "Dĩ nhiên, ta còn có thể đi ra với hai tay giơ lên nữa cơ."

Từ đằng sau một cái cây, nó xuất hiện. Di chuyển trên hai chân, cơ thể nó chúi về phía trước, có cái đuôi cũn cỡn để giữ thăng bằng. Cái kiểu bước đi của nó na ná kiểu chim hoặc khủng long nhỏ. Đúng là nó giơ hai tay lên. Nhưng tay thật ra là những mẩu thịt mỏng mảnh, yếu nhớt, có nhiều mấu - rõ ràng được tạo ra để rờ rẫm, làm những việc nhẹ nhàng hay cầm nắm vật bé nhỏ.

Cái đầu chẳng ăn nhập vào đâu so với cơ thể loài bò sát của nó. Về hình thức thì hao hao đầu người với quai hàm thấp xệ và cặp mắt thông minh mở to, lúc nào cũng như đang cười cười.

Gương mặt nó nhăn nhúm, thâm xì như da bị dầm nước quá lâu. Con mắt và miệng có viền xanh lá cây.

<Eo ôi, cái gì đó?> Tobias hỏi Ax.

<Đó là một loài tôi không nhận ra.>

<Mình không biết nó là loài gì, nhưng mình nghĩ tốt hơn hết hãy xếp nó vào Hiệp Hội Những Kẻ Trồng Mận,> Marco nhận xét.

"Ô, Marco Hài Hước," sinh vật đó la lên, vỗ hai bàn tay mỏng dính vào nhau. *"Mẹ yêu thề nào rồi, Marco? Bà ta còn sống hay đã chết rồi? Bà ta có còn gào thét với tên Yeerk trong đầu nữa hay không?"*

Marco vươn hai xúc tu của mình ra để khều sinh vật lạ kia, nhưng chẳng cái râu nào chạm được tới nó. Tất cả đều ngừng lại và quăn trở về.

"Tất cả tụ tập đông đủ ở đây rồi há?" trái mận khô giễu cợt. *"Cassie, nhà đạo đức giả 'ngoại trừ những lúc mình tin vào bạo lực… còn thì mình hổng bao giờ tin nó.' Aximili, cái bóng mờ tội nghiệp của ông anh đã chết. Giá như mi cứ khăng khăng đòi đi theo, biết đâu Elfangor đã sống. Tội ghê. Và Tobias, ừ phải rồi Tobias. Thằng bé không chỉ bị kẹt trong lốt chim, mà... à... ờ còn hổng có can đảm trở lại cuộc sống của con người. Và Rachel nữa, hội viên Animorph ta ưa thích nhất."*

Nó cười bằng cái miệng không môi. *"Rachel, Rachel. Người có cảm thấy niềm khao khát giết chóc trỗi lên không? Người có cảm thấy sự thôi thúc phải vươn tới tiêu hủy ta không? Dĩ nhiên, người thèm nhỏ dãi ấy chứ. Ngươi và ta có cùng điểm chung mà."*

<Mi là ai?> Tôi quát hỏi, cố làm lơ cơn sùng tiết và cả nỗi sợ hãi đang ồ ạt dâng lên. Cái vật này biết rõ tụi tôi. Nó biết hết cả mọi thứ về tôi. Biết tụi tôi là ai, làm cái gì. Giờ nó chỉ việc ton hót với tụi Yeerk là xong. Nếu tụi tôi có trốn thoát thì cũng tiêu mà thôi.

"Vẫn chưa nghĩa ra hả? Ô, chậm tiêu quá. Cho phép ta tự giới thiệu nhá," Nó lè nhè. *"Ta là Drode. Đó là tên gọi theo ngôn ngữ của loài tụi ta. Dịch ra có nghĩa là 'Lá Bài Điên'."*

<Crayak,> Jake thốt lên. <Mi là sinh vật do hắn tạo ra.>

"Ô, rất đúng, rất thông minh, Jake Lớn, Hoàng tử Jake. Ngươi đã giết ông anh quý hóa của mình chưa? Chưa à? Rồi ngươi sẽ làm thôi."

<Crayak đã sai mi tới đây,> Jake điềm tĩnh nói. <Để trả thù hả?>

Tên Drode cười nhăn nhở. Rồi nụ cười bỗng tắt ngúm. *"Trả thù,"* nó gầm ghè. *"Ngươi đã hủy hoại loài Howler; làm phá sản kế hoạch thâu tóm dân Iskoort của ngài. Crayak không ưa ngươi đâu, Jake Lớn. Bất cứ đứa nào trong đám tụi bay."* Rồi nó nhìn thẳng vào tôi. *"Mặc dù ngươi rất có tiềm năng."*

Thây kệ! Tôi không muốn nghĩ ngợi xem lời nó nói hàm ý gì. <Mi đã bày bố nên tất cả chuyện này,> tôi xỉa xói. <Khiến cho người Chee tê liệt. Sắp đặt mọi thứ để tụi ta thoát khỏi khu thương xá một cách trót lọt. Giết con cá nhà táng. Và bây giờ, mi bắt đầu gây ra quy trình tự hủy của người Chee.>

"Giết cá nhà táng? Tao á?" Gã Drode chối đây đẩy vẻ bông lơn. *"Ô, không, không, không. Đồ bị thịt trên bãi biển ấy rơi vào nhóm loài nhạy*

cảm. Mà tao thì không bao giờ giết loài nhạy cảm. Con cá nhà táng của ngươi sẽ sống."

<Những luật lệ,> Ax nhận định. <Mi vẫn phải tuân thủ những luật lệ do người Ellimist và Crayak cùng thiết lập ra.>

"Ô, phải, phải phải," gã Drode cười khẩy. *"Câm trực tiếp phá vỡ thế cân bằng. Tuy nhiên, gây rắc rối, đá giò nhau thì được. Ê này, giờ không còn thời gian để bốc phét nữa. Bọn Yeerk đã được mang tới đây cho tụi bay. Chúng sẽ giết tụi bay? Hay sẽ biến tụi bay thành Vật chủ? Tao cóc cần biết. Dù thế nào thì chủ nhân của tao cũng tưởng thưởng cho tao."*

<Tôi tưởng ông không thể giết loài nhạy cảm chứ?> Cassie run rẩy nói. <Đó là luật sao? Ông đã gài cho người Chee tự hủy.>

Tên Drode cười hô hố. "Chúng là máy. Này cô bé ngốc nghếch ơi. Là người máy."

<Mi đã giết tụi ta,> Tobias lớn tiếng. <Mi đặt tụi ta vào tình huống trái khoáy. Tụi ta không thể biến hình trước mũi bọn Yeerk được. Mi biết điều đó và biết tụi ta không thể đánh trả. Như vậy khác nào mi đã giết tụi ta. Đồ quân giết người.>

"Nhảm nhí," gã Drode lèo xèo. *"Luôn luôn có một con đường cho tụi bay. Đó cũng thuộc về luật. Nào, nếu tụi bay tìm ra thì… "*

Gã khệnh khạng bước ra đằng sau cái cây hẹp, không đủ che chắn, rồi biến mất.

Tôi nhìn sang bên trái. Tụi Hork-Bajir và Taxxon vẫn đang ùn ùn kéo vào khoang giảm áp. Hơn hai mươi Hork-Bajir, nửa tá Taxxon và chỉnh Visser Ba - một mình hắn đã là cả một đội quân...

Sa bẫy rồi!

Hoàn hình, và phô bày bí mật lớn nhất, bí mật đã bảo vệ gia đình cũng như chỉnh tụi tôi...

Hay chỉ đơn giản là ngồi chờ chết?

CHƯƠNG 24

<Chẳng mất nhiều thời gian đâu. Chúng sẽ đổ bộ vào đây trong vòng...> tôi mở miệng.

<Mực!> Cassie thét vang. <Mực! Đó là lối thoát. Hãy bắn mực ra. Mực sẽ khiến nước sủi bọt và đục ngầu lên. Chúng ta sẽ được che chắn cho tụi nó khỏi thấy. Vậy là chúng ta có thể biến hình qua giai đoạn người mà không bị lộ!>

<Làm đi!> Jake quyết liền. <Ax!>

<Vâng, thưa Hoàng tử Jake, tôi biết,> ảnh nói. Ax không cần che giấu hình hài thật của mình, ảnh sẽ phải câu giờ cho tụi tôi.

<Cả mình nữa,> Tobias thêm.

Ngay lập tức, tôi phun ra một đám mây mực cuồn cuộn - một bức tường đen đặc loang ra xa, xa mãi. Đi tới đâu đám mây chặn đứng và cô lập tất cả mọi thứ đến đó.

Dù không thể nhìn xuyên qua nó, nhưng tôi biết nó sẽ không kéo dài được lâu.

Tôi bắt đầu hoàn hình. Tốc độ là điều tiên quyết. Ax và Tobias ra sức kìm bước tụi Hork-Bajir đi đầu. Nhưng trước cái đội quân hùng hùng hổ hổ ấy, sức chống trả của các cậu ấy không thể lây nhây được hơn vài giây.

Tôi bắt đầu teo nhỏ đi trong bong bóng nước. Những xúc tu cuộn lại, giác hút biến mất. Cái miệng khoằm của tôi trở thành răng. Quá chậm. Ngay khi là người, tôi bị uống liền mấy ngụm nước mực tanh tưởi.

Ôi không. Khoan đã! Nước. Đúng, đó là nước. Thứ nước đen ngòm. Tối tăm.

<Hây! Mấy bồ bơi lên đỉnh bong bóng nước á. Cứ thò đầu ra mà thở, không bị thấy đâu!> Tôi cố la khi vọng truyền ý nghĩ vừa hết hiệu lực.

Tôi là một sinh vật nửa thân mềm nửa người - mảnh mai, oặt ẹo với mái tóc vàng lấp loáng và những xúc tu.

Tôi bơi thẳng lên, thoát khỏi mặt nước đen thui không kém gì nước ở bên ngoài tàu. Cái đầu người của tôi ló ra. Gần tôi là một bong bóng nước chứa đầy mực đang lều phều trôi. Tôi thấy được mái trần bên trên và Tobias đang ráng đập cánh lấy độ cao. Tôi thấy cả cái miệng tròn tròn của trái bong bóng nước. Nhưng tôi không thể thấy bọn Yeerk.

Nếu tôi không thể thấy chúng, tức là chúng cũng không thấy tôi.

Tôi bắt đầu biến hình tiếp.

Những móng vuốt cong vút, khum khum xổ ra khỏi các ngón tay tôi như con dao xếp. Bộ lông dài lờm xờm chạy khắp cơ thể. Những

cái nanh vọt ra khỏi răng nanh người.

Tôi lao xuống, như bất cứ con gấu xám nào có thể lao trong túi bong bóng nước đen ngòm. Tôi bơi thẳng đứng, cho tới khi cái đầu lông lá to đùng chạm trúng đáy bong bóng nước. Nơi này là mảng sàn phủ khoảng ba mét cỏ.

Phịch!

Tôi ngã uych, chống vai xuống. Tôi lăn một vòng rồi bật đứng trên hai chân.

Tụi bạn cũng rớt lịch bịch xung quanh. Một con cọp từ bong bóng nước gần nhất đáp xuống bằng tất cả vẻ uyển chuyển, duyên dáng mà con gấu-tôi không thể có. Thêm một con sói và một con khỉ đột.

Những bong bóng nước đen vẫn tiếp tục trôi lềnh bềnh phía trên đầu tụi tôi như những đám mây báo bão. Phía trước mặt tụi tôi cách chưa tới ba chục mét, Ax đang đứng. Đối mặt với Ax là cả một đội quân Yeerk nho nhỏ.

Trên nền nhà, hai tên Taxxon to như những con rết có chân kim nằm chèm mẹp. Chúng đã bị cái đuôi Andalite banh thây. Bọn Taxxon khác tích cực vục cái miệng đỏ choét vào rỉa xé đồng loại của mình, phát ra những âm thanh ộp oạp, ghê hồn.

Chính Visser Ba cũng bị rạch một đường, suýt xẻo luôn một mắt cuống. Đó là "thành tích" của móng vuốt Tobias.

Nhưng khoảng thời gian yên ả đó chỉ là tạm thời. Tên Visser Ba đã sẵn sàng một cuộc tấn công mới.

<Tui không thích sự chênh lệch lực lượng này,> Marco nói.

<Mình thích tình thế bây giờ hơn là năm phút trước,> tôi nói.

<Thế là,> Visser Ba đằng hắng. <Chúng ta lại gặp nhau. Lần cuối cùng. Tụi bay đừng mong sống sót mà rời khỏi đây. Và tên này... > hắn hất tay về phía một tên Hork-Bajir. Trong đôi tay đầy vuốt sắc của nó là một con diều hâu. <Tên này sẽ chết trước tiên!>

Không chần chừ, tôi dùn cả bốn vó và xông lên.

Tôi đang nổi cơn tam bành.

Nhưng chợt, một khối gì đó chuyển động! Một con Taxxon trườn ngang qua đường tấn công của tôi!

Tôi đâm sầm vào nó như xe tải cán phải ốc sên.

"RRÉEÉÉÉ!" Nó rống lên. Tôi bật ngược trở lại, vừa đau vừa sốc. Răng tôi đã cắm trúng đầu nó. Vị máu hôi thối ngập ngụa trong miệng tôi. Tôi giận dữ lắc đầu, khiến tên Taxxon văng ra làm hai mảnh.

Tôi giơ tay gạt tấm thân trên hãy còn ngo ngoe của nó qua một bên. Nhưng cú tấn công của tôi đã lỡ. Cơ hội không còn.

Tất cả đám thú tụi tôi, lũ Hork-Bajir và bọn Taxxon cùng gầm lên - chiến trận mở màn. Tụi tôi chồm tới, bọn chúng cũng xông vào. Cả hai phe nhảy bổ vào nhau.

<Đằng sau bạn, Rachel!> Ax la.

Tôi thoáng thấy một cái bóng.

Quay lại kịp lúc cánh tay đầy gươm của một gã Hork-Bajir bổ ập xuống hông tôi như chiếc rìu bửa củi.

Sẵn đang nổi xung thiên, nó càng khiến tôi điên tiết.

"GGƯỪỪỪ!" Tôi gầm lên, vặn mình né qua một bên, rồi ngầy ngật bước đi trong cơn đau buốt như thể hàng ngàn mũi giáo xỉa vào mình.

Cassie cúi xuống, phập răng sói vào sau cổ một tên Hork-Bajir khác.

Tôi nghiến quai hàm quanh tên Hork-Bajir vừa tấn công mình và lắc cho đến khi nó mềm oặt như miếng giẻ.

Tôi hất nó qua một bên.

Chiến trường sôi động! Tàu Pemalite thơ mộng, yên lành bỗng trở nên hỗn loạn, kinh hoàng. Tiếng la thét gầm gào, máu đỏ, những gương mặt nhăn nhó, đằng đằng sát khí.

"Ghuroooar!" Marco, trong lốt khỉ đột, nhảy chồm xuống từ một hòn đá lộ thiên, xéo lên một con Taxxon.

"SSSRRREEEE-WAH!" Nó bẹp dí, ngọ nguậy, lách cách khua những cái tay càng cua trong cơn giãy chết.

Một chú cọp láng mướt phóng tới, đâm thẳng vào lưng một gã Hork-Bajir và húc răng ngập trong cổ nó.

Tên Hork-Bajir lảo đảo. La rống lên. Đổ ụp xuống.

Ba tên Hork-Bajir dềnh dàng hè nhau tấn công Ax, dồn ảnh vào mép cái hồ nhỏ.

Một tên sán tới trước, hươ rừng gươm cánh tay vào ảnh.

Nhanh như ánh chớp, cái đuôi bọ cạp của Ax quất. Cánh tay bay chỉu lên không và đáp tòm xuống hồ.

Tên Hork-Bajir thét lên rồi gục xuống.

Hai tên khác tiến vào.

Vừa gầm gừ, tôi vừa lao bổ về phía chúng, đứng chồm lên trên hai chân sau.

Một tên loạng choạng, văng đi. Cái chân bị thương của tôi xoạc ra, đẩy tôi tông vào gã Hork-Bajir kia và hất nó ngã nhào xuống đất.

Trong khoảnh khắc, mắt tụi tôi giao nhau.

Đột nhiên, thật quái đản, tụi tôi còn hơn là những chiến binh của hai phe.

Tụi tôi là của nhau.

Một thoáng tê cứng, cả thế giới như đứng yên. Rồi...

Xoẹt!

Cánh tay nó giơ lên, gươm cổ tay tòe ra ngoài. Tôi giật ngửa đầu ra sau và lại bập vào. Nó chém nhát nữa, trúng sườn tôi. Tôi uốn mình định lia cánh tay phải một vòng. Không có lực đề lia. Thay vào đó tôi đã làm điều mà con gấu không biết làm: tôi rụt lại và đấm thẳng vào mặt nó.

Tôi lụp chụp đẩy cái xác bất tỉnh của nó ra.

Trận địa rầm rộ khắp mọi nơi. Tụi tôi đang đuối dần. Cỏ bị dẫm

nát, xác Taxxon và Hork-Bajir nằm la liệt. Không gian đầy mùi uế khí, tiếng la thét và nồng nặc mùi máu.

"Ghafrash!" Một gã Hork-Bajir nhào tới tấn công Jake.

Jake quật mạnh, gầm vang.

Cassie lảo đảo, lết cái cẳng chân sau bị gãy, kêu gừ gừ và né khỏi cây kim của một tên Taxxon.

Marco chảy máu ròng ròng, má mở toác ra. Đôi tay hộ pháp mạnh mẽ của cậu ta kẹp chặt cổ một gã Hork-Bajir và bóp.

Ax tả xung hữu đột, xắt, lạng - một cỗ máy chiến đấu hoàn hảo.

Nhưng tụi tôi sắp thua rồi. Bởi vì Visser Ba, có đám Hork-Bajir vây quanh, đang biến hình. Hắn phồng to lên thành một sinh vật ghê gớm của hành tinh xa xăm nào đó.

"A-ha-ha-ha! Tuyệt! Dễ thương quá! Hoàn hảo!" Tên Drode sung sướng cười khùng khục. *"Sao mà ta yêu quý cái mùi chiến trường đến thế. J-a-k-e! Mày chưa chết à?"*

Nó lại xuất hiện, cũng vẫn bước ra từ phía sau cái cây hồi nãy, lồ lộ trước mọi nguy hiểm.

<Mi. Ít ra ta cũng sẽ kéo mi theo,> tôi gào lên.

Tên Drode cười nhăn nhở cái viền miệng màu xanh lá cây. *"Ngươi biết không, Crayak có thể sử dụng ngươi đây, Rachel. Tại sao ngươi lại về phe mấy tên yếu xìu này? Ngươi có nhiều nét giống tụi ta hơn bọn nó đây..."*

<Một lời đề nghị thú vị quá đó.>

"Phải. Ngươi sẽ được cứu thoát khỏi cảnh thảm bại này. Chỉ cần làm cho tụi ta một ân huệ nhỏ thôi: hãy giết ông anh họ tơi bời của ngươi đi. Crayak sẽ thích thấy điều đó lắm. Cả ta cũng vậy. Hãy giết Jake đi."

Tôi cười ngất. <Giết Jake á? Còn lâu. Ta thích giết mi hơn.>

Tôi chồm về phía tên Drode. Nó né tôi dễ dàng. Đà lao lôi tôi sượt qua nó và đâm thẳng vào hai tên Hork-Bajir.

Rầm!

Cái chân sau còn lại của tôi trật khớp. Nó xoay tròn như làm bằng cao su. Tôi ráng đứng được trên cả bốn chân, nhưng không thể nhoài tới lũ Hork-Bajir. Chúng nhìn tôi ngắc ngoải, cười cợt vẻ bất lực của tôi.

Sau đó... có một cái gì đó rất mới. Hình như một khối thép và ngà vù qua, chuyển động với tốc độ mà không con người, Hork-Bajir hay Andalite nào có thể bì kịp.

Nó phóng tới chỗ cái cây. Visser Ba phang một cánh tay hình biến vào nó, nhưng sinh vật thép-và-ngà ấy chặn ngang cú đấm cái một.

<Erek?> Tôi thốt lên, không tin vào mắt mình nữa, mặc cho tên Hork-Bajir cúi xuống định xén ngang cái cổ tơ hơ của tôi.

"Không! Không!" Gã Drode gầm lên. Gã cũng không tin.

Erek đã tới chỗ cái cây. Ảnh bấm nút gì đó trên bảng điều khiển. Tên Hork-Bajir chợt chuyển động... rất... chậm... chạp.

"Ô, đây là điều ta không có ở trong trí óc," gã Drode ngẫn tò te.

Tôi nhổm lên định chọc bụng thằng Hork-Bajir.

Nhưng móng vuốt của tôi cũng di chuyển rất... chậm... chạp.

Giọng truyền trong tàu Pemalite vang lên. *<Chế độ tự hủy người Chee không thể thực hiện được. Chúng tôi rất lấy làm tiếc thông báo rằng: chương trình ngăn chặn sự thù địch đã được kích hoạt. Thật không hay khi phung phí thời gian tươi đẹp của chúng ta vào việc đánh nhau. Một khi công cuộc dọn dẹp và cứu chữa các bên bị thương xong xuôi, chúng tôi sẽ yêu cầu các bạn rời tàu.>*

"Ngươi tự hỏi tại sao Crayak lại tiêu diệt người Pematite chứ gì," gã Drode gằn giọng. *"Họ là đồ sinh vật tẻ ngắt. Những người máy hòa hiếu! Có gì quan trọng với đám máy móc không thể bị giết chứ? Pemalite lẽ ra đã thông trị dải thiên hà với những chiến binh người Chee của họ!"*

Chiến trường đông cứng lại. Chỉ có Erek và tên Drode là nhúc nhích được. Erek từ tốn nhấc Tobias ra khỏi sự giam cầm của tên Hork-Bajir.

Gã Drode tiến lại chỗ tôi, xen vào cảnh bạo động giữa tôi và hai tên Hork-Bajir. Nó cúi thấp xuống, thì thầm cho chỉ mình tôi nghe: *"Tất cả bạn bè của ngươi đã khuây khỏa. Nhưng còn ngươi? Ngươi có cảm thấy nhẹ nhõm khi hòa bình được lập lại không? Hay là ngươi ngứa ngáy vì mất cơ hội ân bàn tay chết chóc ra, xé toang cái cổ họng đang phơi bày kia?"*

Tên Drode cười hiểm độc. Tự mãn.

"Nếu chừng nào ngươi cảm thấy thất vọng, Rachel; nếu ngươi cùng đường, hãy nhớ điều này: cuộc sống của thằng anh họ ngươi là tâm hộ chiếu thông hành cho ngươi tới sự cứu rỗi linh hồn trong vòng tay che chở của Crayak."

Rồi nó bỏ đi.

CHƯƠNG 25

Tàu Pemalite lịch sự, ân cần và vô cùng cáo lỗi tống tiễn bọn Yeerk, bao gồm cả tên Visser Ba đang điên cuồng, trở lại tàu Con Rệp cải tiến của mình.

<Tao sẽ giết tất cả chúng bay! Tao sẽ phá banh con tàu này ra từng mảnh! Tao sẽ quay trở lại và không gì có thể ngăn chặn tao! Tất cả bọn bay, Andalite, sẽ phải chết… Bất cứ ai làm chủ con tàu này, tao cũng sẽ giết luôn!> Visser Ba tức tối gào thét, lập đi lập lại.

<Chúng tôi rất lấy làm tiếc là bạn đã không vui,> con tàu nhẹ nhàng đáp lễ. *<Có lẽ một ngày nào đó chúng ta sẽ gặp lại nhau, và sẽ cùng nhau thưởng thức những hoạt động vui chơi thoải mái.>*

Khi bọn Yeerk đã lục tục cút đi hết, tụi tôi biến hình trở lại và rời khỏi tàu bằng con đường tụi tôi đã vào. Con tàu hết sức lịch thiệp với tụi tôi, nhưng nó cũng muốn tụi tôi ra đi.

Chắc hẳn là mười phút - kể từ khi tụi tôi tắt tín hiệu làm tê liệt người Chee cho tới lúc Erek thâm nhập con tàu và chấm dứt cuộc chiến. Mười phút để đi từ đất liền tới một địa điểm ba dặm dưới nước. Nếu ảnh mà mất mười lăm phút thì…

Tên Drode đã đúng một điều: Sức mạnh của người Chee có thể giúp chủ nhân Pemalite của họ thống lĩnh toàn dải thiên hà. Nhưng cái sức mạnh uy quyền ấy, và tất cả người Pemalite, chỉ luôn mong muốn hạnh phúc, sung sướng và vui chơi.

Trước khi tụi tôi ngoi lên tới bề mặt của đại dương, tàu Pemalite đã đi mất. Lần này, nó di chuyển xuống độ sâu mà chỉ người máy mới tới được.

Lúc tụi tôi về đến nhà thì trời đã tối mịt. Tụi tôi mệt bở hơi tai. Te tua sau một ngày đánh đấm ra trò.

Mỗi đứa đều bịa ra một lý do để nói dối ba mẹ. Và cả đám bọn tôi đều bị cấm túc. Tôi cho là chả đứa nào thèm để tâm.

Tôi tự hỏi có nên nói cho Jake nghe về lời đề nghị khiếm nhã của tên Drode không, nhưng tôi quyết định thôi. Tôi biết mình sẽ không bao giờ đầu hàng. Tôi biết mình mà.

Đúng thế. Tôi biết giới hạn của mình. Tôi biết.

Nhưng những điều Drode và ông chủ Crayak của nó hiểu về tôi là sự thật. Jake cũng biết điều đó. Ảnh tin tôi, tuy cũng có khi ảnh nghi ngờ.

Jake đã có khối thứ để mà lo lắng rồi.

Ngày hôm sau, tôi ra bãi tắm chạy chơi cho thỏa thích. Chẳng ai còn thấy dấu vết nơi con cá nhà táng tố chảng đã nằm thở gấp.

Đài truyền hình đưa tin: một làn gió lạ bất ngờ xô sóng thủy triều vào bờ và đã mang con cá voi đi. Dĩ nhiên, tôi biết rõ hơn về chuyện

đã xảy ra.

Tôi cảm thấy một cái bóng nhỏ ụp lên mình, che khuất mặt trời trong khoảnh khắc. Không nhìn lên, tôi vẫn láng quáng chạy. Chắc tôi phải tìm một chỗ khuất để biến hình quá.

"Hây! Rachel!"

Tôi quay lại và ngạc nhiên thấy T.T đang chạy bộ về phía mình.

"Gì cơ?" Tôi nói, thở dài khi anh ta bắt kịp tôi.

"Ờ, ờ tôi tự hỏi..." anh ta mở lời.

"Tự hỏi cái gì? " Tôi nhấm nhẳng gắt, thọc tay vào túi quần.

"Ừm, rốt cuộc thì bạn có muốn đi coi phim với tôi không?" Anh ta hồi hộp nhìn tôi.

Bao tử tôi quặn lại.

Anh ta thật sự bảnh bao. Và lại bình thường nữa. *Không nh*ư Tobias.

Chắc chắn anh ta chưa từng bao giờ ăn con chuột nào. Mặt khác, anh ta không bao giờ biến hình thành cá nhà táng và xuống tới tận đáy biển trong khi trí não bị nỗi sợ đè nén đến chết khiếp. Anh ta được cái là chịu khó đi theo tôi.

Tôi mở miệng định nói "Được thôi", nhưng những lời tôi thốt ra lại là: "Hây, anh biết nói tiếng Anh hả? Vậy anh biết bao nhiêu cách để nói 'Không' hả?"

Anh ta gọi tôi bằng cái tên tôi đã từng bị gọi trước đây. Rồi anh ta bỏ đi. Tôi chắc chắn từ nay anh ta sẽ không léng phéng lại gần tôi nữa.

<Hây, anh ta đẹp trai đấy chứ,> Tobias từ trên trời nói vọng xuống.

"Im đi, đồ ăn chuột," tôi làu bàu.

Tobias cười lớn. Cậu ấy thừa biết tốt hơn là cứ để kệ tôi nghiêm trang như vậy. <Mình đã nghe rồi! Mình đã nghe anh ta gọi bồ như thế nào rồi. Anh chàng đó tinh tế không kém gì đẹp trai.>

"Mình biết. Để mình kiếm đôi cánh rồi cùng bay với bồ. Trông chừng cho mình nhé."

<Mình luôn làm vậy mà,> cậu ấy đáp.

HẾT TẬP 27

---

[1] Wal-Mart là tên của một chuỗi siêu thị chuyên bán đồ giá bình dân, rất nổi tiếng ở Mỹ. (NDBS)

[2] Nguyên văn: AOL - Androids-on-line, nhưng ở Mỹ AOL còn là ký hiệu viết tắt của American-on-line - mạng liên lạc toàn nước Mỹ. Ở đây, Marco phát hiện ra sự trùng hợp ngẫu nhiên nên mới tấm tắc như vậy. (NDBS)

[3] Đồng tiền cổ bằng vàng của Anh

[4] Một loại cá voi lớn, thường bị săn bắt để lấy chất dầu trong đầu nó.

[5] Nhóm động vật gồm có người, khỉ đột, vượn và đười ươi.

[6] Tiểu bang thuộc miền Trung Tây Hoa Kỳ, diện tích: 145.743 km^2

[7] Nguyên văn: Troubled Teen, Total Turmoil or Terrible Trauma...

[8] Chú chó nổi tiếng trong loạt phim hoạt hình và các đồ lưu niệm.

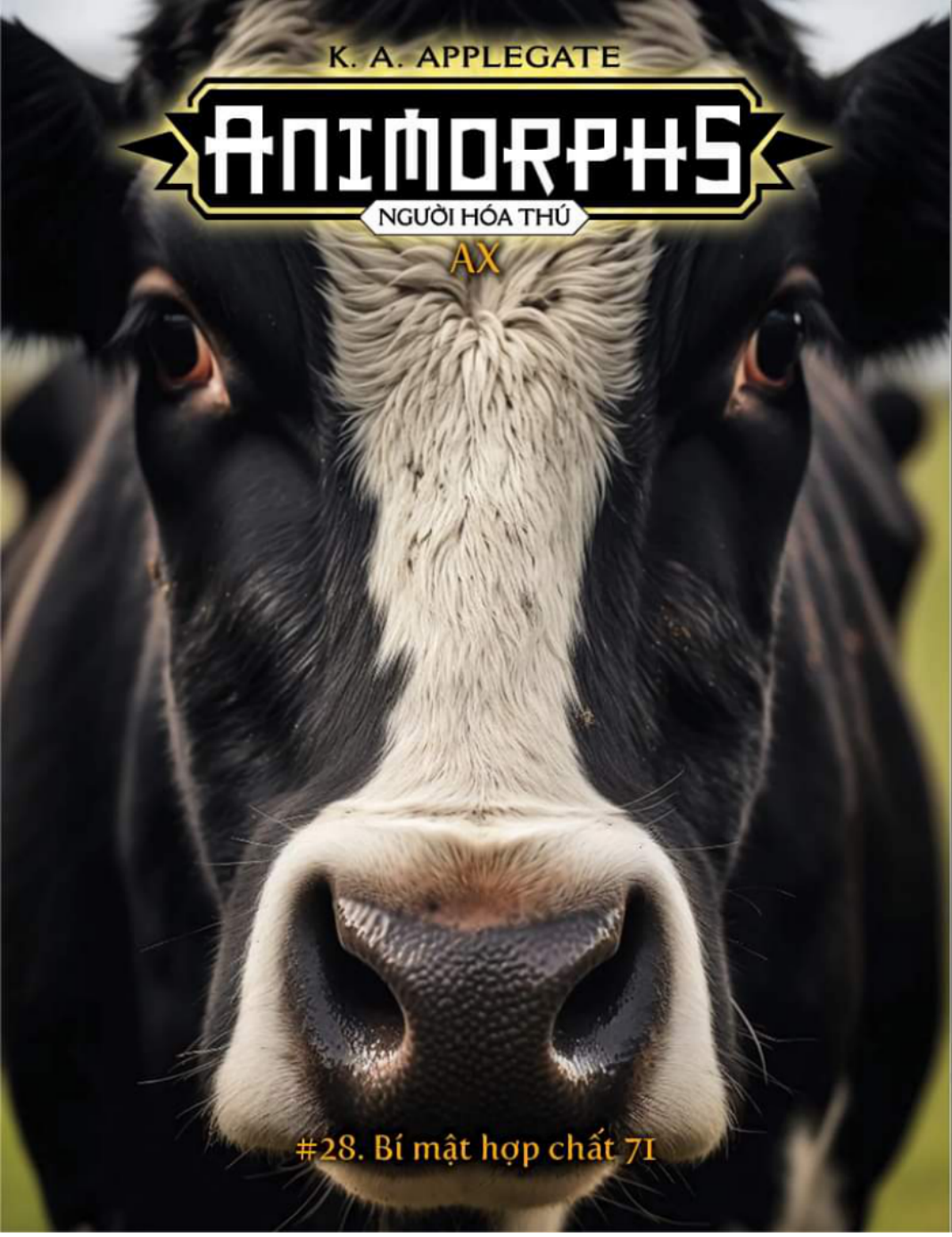
K. A. APPLEGATE
ANIMORPHS
NGƯỜI HÓA THÚ
AX
#28. Bí mật hợp chất 71

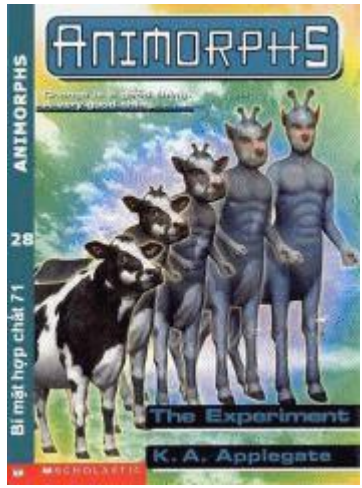

Tác phẩm: Animorphs
Tập 28: Bí Mật Hợp Chất 71
Nguyên tác: Animorphs #28: The Experiment
Tác giả: K. A. Applegate
Dịch giả: Tâm Yên
Nhà xuất bản: Trẻ, 04/2002
Khổ sách: 11 x 18 cm
Số trang: 167
Giá sách: 6.000 vnđ
Thực hiện ebook: ANIMORPHS Team
Scan: nguoimedocsach
Đánh máy: motsach_theky
Đối chiếu: tieukhe
Dịch bổ sung: artemis17, phantrang
Biên tập: bim_HF
Sửa chính tả: maradonho, giangcoi163, tieukhe, santseiya
Thiết kế bìa: 4DHN
Chuyển sang ebook: santseiya
Ebook BB: Cent
Ngày hoàn thành: 17/11/2009
Nơi hoàn thành: Hà Nội
ooO TVE Ooo

MỤC LỤC

TÓM TẮT NỘI DUNG TẬP 27
CHƯƠNG 1
CHƯƠNG 2
CHƯƠNG 3
CHƯƠNG 4
CHƯƠNG 5
CHƯƠNG 6
CHƯƠNG 7
CHƯƠNG 8
CHƯƠNG 9
CHƯƠNG 10
CHƯƠNG 11
CHƯƠNG 12
CHƯƠNG 13
CHƯƠNG 14
CHƯƠNG 15
CHƯƠNG 16
CHƯƠNG 17
CHƯƠNG 18
CHƯƠNG 19
CHƯƠNG 20
CHƯƠNG 21
CHƯƠNG 22
CHƯƠNG 23
CHƯƠNG 24
CHƯƠNG 25
CHƯƠNG 26
CHƯƠNG 27

TẬP 27: VẠCH TRẦN TỘI ÁC

1. Người kể chuyện:

Rachel.

2. Nội dung:

Trong một lần đi mua sắm, tình cờ Rachel và Cassie bắt gặp Erek đang ở trong tình trạng cực kỳ nguy nan. Hình chiếu bao phủ của Erek bị tan biến, Erek lộ nguyên hình là một người máy bất động, không thể tự di chuyển giữa thanh thiên bạch nhật, trong khu thương xá đầy người đi lại. Hai bạn trẻ kịp thời tìm được cách di dời Erek khỏi đó. Tại nhà của Erek, Hội Animorph biết được rằng, có ai đó đã khởi động hệ điều hành trong con tàu Pemalite, con tàu đang ở tít dưới đáy đại dương, độ sâu lên tới 4.500 m. Kỳ lạ một điều rằng, khi tất cả các hình chiếu 3 chiều của người Chee bị vô hiệu hóa, thì tất cả họ đều không bị con người hay Yeerk phát hiện. Để cứu người Chee, Hội Animorph phải cứu 1 cô gái người Chee - Loudres - cũng đang bất động khỏi 1 cuộc ruồng bố của cảnh sát sau hai mươi phút nữa. Và trước 10h tối cùng ngày, phải tìm được cách chui vào con tàu Pemalite sâu dưới đại dương, trả hệ thống máy tính trong tàu về lại nguyên trạng để có thể cứu được 1 người Chee nữa cũng đang bất động trong 1 nhà máy hạt nhân. Nhiệm vụ thứ nhất hoàn thành một cách vất vả. Để có thể thực hiện được nhiệm vụ thứ hai, Hội phải tìm được một con cá nhà táng để thâu nạp ADN. Dùng lốt hình biến này để bắt bằng được 1 con mực ma - 1 loài mực khổng lồ ăn thịt có thể lặn sâu mà còn sống ở độ sâu 4.500 m dưới nước.

Lại cũng rất tình cờ, có 1 con cá nhà táng trôi dạt vào bãi biển. Cho dù rất nghi hoặc với rất nhiều sự tình cờ, rằng rất có thể đây là một cái bẫy, nhưng Hội Animorph vẫn sẵn sàng lao vào phi vụ nguy hiểm đó. Rachel và Tobias là hai bạn trẻ rút thăm được nhiệm vụ biến thành cá nhà táng và bắt mực ma. Trong lúc Rachel tìm thấy 1 con mực ma, Tobias đã tìm thấy được vị trí con tàu Pemalite. Mất gần hết sức lực và không khỉ sau 1 trận đánh nhau kịch liệt với con mực ma, Rachel - cá nhà táng buộc phải ngoi lên mặt nước. Còn lại một mình Tobias. Với bản năng của 1 loài săn mồi, Tobias đã bắt sống được con mực.

Biến thành mực lặn xuống đáy biển, lọt vào được bên trong tàu Pemalite nhờ mật mã đã được ông Erek King cung cấp, 6 bạn trẻ đã đối diện với kẻ giật dây toàn bộ vụ việc. Hắn là Drode - tay sai của người Crayak. Tội ác của người Crayak bị vạch trần: Người Crayak muốn trả thù Jake và Hội Animorph sau lần thảm bại trên hành tinh Iskoort. Hắn đã sắp đặt mọi chuyện, kể cả chuyện cho 6 bạn trẻ gặp

Visser Ba và 8 con tàu Con Rệp ngay tại con tàu Pemalite. Hắn không ngờ, 6 bạn trẻ đã tự mình giải quyết được mọi việc: đánh đuổi được bọn Yeerk ra khỏi tàu, tắt được tín hiệu làm tê liệt người Chee và trở về nhà an toàn.

3. Nhân vật quan trọng:

Hội Animorph: Jake, Marco, Rachel, Cassie, Tobias

Ax

Erek, Drode, Visser Ba

4. Những loài thú mới được thu nạp:

Jake: Mực ma khổng lồ

Marco: Mực ma khổng lồ

Rachel: Cá nhà táng, Mực ma khổng lồ

Cassie: Mực ma khổng lồ

Tobias: Cá nhà táng, Mực ma khổng lồ

Ax: Mực ma khổng lồ

5. Những lốt hình được sử dụng:

Jake: Chim ưng Peregrine, Tê giác, Mòng biển, Cá heo, Mực ma khổng lồ, Hổ Sibêri.

Marco: Khỉ đột, Ó biển, Mòng biển, Cá heo, Mực ma khổng lồ.

Rachel: Đại bàng đầu bạc, Voi, Mòng biển, Cá nhà táng, Mực ma khổng lồ, Gấu xám.

Cassie: Ó biển, Sói, Cá heo, Mực ma khổng lồ.

Tobias: Cá nhà táng, Mực ma khổng lồ, Người.

Ax: Diều mướp, Chồn hôi, Cá heo, Mực ma khổng lồ.

BÍ MẬT NHÀ MÁY THỊT HỘP

CHƯƠNG 1

Tôi là Aximili-Esgarrouth-Isthill.

Đó không phải là một cái tên Người, mà là tên Andalite. Không phải *Người* nào đang đọc chuyện này cũng đã biết Andalite là giống loài gì đâu nha. Tôi là người Andalite duy nhất có mặt ở đây, trên Trái Đất.

À không, điều đó không hoàn toàn đúng. Còn có một kẻ khác nữa. Nhưng hắn không còn là người Andalite thuở nào nữa. Hắn giờ đây đã trở thành vật chủ của một tên Yeerk giữ cương vị Visser Ba. Đồng bào Andalite của tôi gọi hắn là Đồ Sâu Bọ.

Bổn phận của tôi là một ngày nào đó, phải tiêu diệt hắn.

Tôi chỉ là một *aristh,* một *linh nhỏ* Andalite. Nhưng như bất cứ Andalite nào từng đọc chuyện này đều biết, tục lệ của người Andalite yêu cầu rằng tôi phải trả thù cho cái chết của anh trai tôi. Elfangor là một chiến binh và cũng là một hoàng tử. Visser Ba đã giết anh ấy.

Tôi cho rằng tôi đã từng nghĩ rằng anh ấy sẽ sống mãi. Ảnh can trường, đáng kính, hoàn hảo. Rất nhiều thứ để một người em trai noi theo bởi vì tôi không có bất cứ đức tính nào trong số đó.

Nhưng những ký ức về anh tôi là lí do tôi mong ngóng đến cái ngày mà tôi sẽ tiêu diệt Visser Ba. Không đơn thuần chỉ vì bổn phận mà còn vì ảnh là mối quan tâm cực kỳ sâu sắc của tôi.

Và tôi không phải người duy nhất muốn tiêu diệt Visser Ba cùng với những tên Yeerk khác nữa - những kẻ đã xâm lăng Trái Đất. Trước khi qua đời, Elfangor đã trao cho năm con Người trẻ tuổi quyền năng để biến hình, đồng thời cũng cho họ biết sự thật về lý do tại sao họ cần nó.

Giờ đây, năm bạn trẻ đó là những người duy nhất đang chống lại sự xâm lược của bọn Yeerk; đang chiến đấu để ngăn chặn ý định biến toàn thể loài người thành nô lệ của bọn chúng, ngăn chặn không cho chúng bò vào trong bộ não của con người để mà điều khiển tất cả những suy nghĩ, hành động và cả những kí ức của họ.

Năm bạn trẻ đó cũng là những người duy nhất biết về tôi.

Các bạn ấy là những người thân duy nhất của tôi ở nơi xa nhà tít mù tắp này, nói cách khác, họ là đồng bào, là dân tộc của tôi rồi. Tôi rất biết ơn tình bạn của họ. Quan trọng hơn, tôi mến phục và coi trọng họ. Tuy nhiên, Tobias là người duy nhất được tôi coi là *Shorm*.

Shorm có nghĩa là bạn thân thiết vô cùng, là người biết tất cả mọi thứ về bạn. Từ này có nguồn gốc từ lưỡi dao đuôi của người Andalite, thứ trông giống như là - mà có khi bạn đã biết rồi cũng nên - cái đuôi của con bọ cạp. *Shorm* là người mà bạn tin cậy đến nỗi có thể để cho anh ta kề lưỡi dao đuôi vào cổ.

Mặc dù Tobias không có lưỡi dao đuôi hay móng guốc, mắt cuống, lông mao... như người Andalite, nhưng thật ra cậu ấy lại mang trong mình dòng máu Andalite. Anh Elfangor của tôi chính là cha của cậu ấy. Và thật lạ lùng tính theo quan hệ họ hàng ở Trái Đất thì tôi chính là... chú của Tobias.

Nhưng theo tôi nghĩ, lý do khiến chúng tôi xích lại gần nhau là vì Tobias cũng là một nhân vật khác thường trên hành tinh này như tôi. Chọn kiếp sống diều hâu đuôi đỏ, Tobias đành phải xa rời tất cả những gì mình từng quen thuộc. Tôi cũng vậy. Quê nhà yêu dấu của tôi giờ đã xa lắm rồi, trên một hành tinh cách Trái Đất cả ngàn năm ánh sáng. Cả hai chúng tôi: tôi và Tobias đều chẳng giống với bất kì ai trên quả địa cầu này, cả hai chúng tôi đều rất cô đơn.

Có những đêm dài, khi ngước nhìn lên bầu trời đen tìm kiếm ngôi sao quê nhà, tôi thường đau đầu nghĩ về đồng bào và gia đình thật sự của mình. Tôi nghĩ về một cuộc đời khác hẳn với cuộc đời giờ tôi đang sống, đây là một hành tinh xa xôi, khác xa mọi thứ mà tôi từng biết.

Những người bạn khác, hoàng tử Jake, Cassie, Rachel, và Marco, tất cả đều có nhà và gia đình. Chỉ có Tobias và tôi là không có. Tobias sống trên một cánh đồng cỏ - đó là lãnh thổ của cậu ấy. Còn tôi, cho tới tận gần đây thôi, thậm chí còn không có được đến một khoảnh đất có ranh giới để có thể gọi đó là một chốn của riêng mình nữa kìa.

Nhưng, giờ thì tôi đã thu xếp cho cuộc sống của mình được tiện nghi hơn. Tôi đã xây cho mình một lòng máng - ngôi nhà của người Adalite.

Như bất cứ lòng máng nào, nó cũng thông thống, chỉ có che mái hình bán nguyệt một phần nhỏ để cất giữ đồ đạc mà thôi. Nhưng lòng máng của tôi phải cực gọn nhẹ, để khi cần thiết sẽ hạ mái xuống, xóa sạch dấu vết hay sự tồn tại của nó.

Đồ đạc trong lòng máng rất sơ sài. Một cuốn *Niên giám Thế giới* do các bạn Trái Đất của tôi tặng. Một bức hình chụp một chiếc bánh quế thơm giòn. Một vài bộ da nhân tạo của loài người. Và một món đồ tôi mới sắm gần đây - một vật rất quan trọng, đã làm thay đổi cuộc đời tôi.

Đó là một chiếc máy vô tuyến truyền hình. Hay như nhiều người vẫn gọi là Ti-vi.

Phải, một chiếc tivi.

CHƯƠNG 2

Tôi không bao giờ nghĩ rằng tivi lại hấp dẫn và li kì đến thế. Mới đầu tôi chỉ nghĩ nó có ích thôi. Nó là phương tiện giúp tôi quan sát cách hành xử và nói năng của loài người trên một khung hình dẹp lép, hình chữ nhật đề khi biến hình thành Người, tôi sẽ bắt chước giống y chang họ.

Nhưng chẳng ngờ, ngoài cái công dụng đơn thuần ấy, tivi còn mang lại cho tôi nhiều thứ hơn thế. Nó là cửa sổ cho tôi nhìn vào tâm hồn loài người. Về mặt kĩ thuật thì nó thật đáng buồn cười. Nhưng nếu kể đến sự sắp xếp tuyệt vời của những chương trình được lập, thì tivi quả là một địch thủ đáng gờm của bánh quế trong cuộc chạy đua tranh ngôi vị phát minh tuyệt diệu nhất của xã hội loài người.

Tobias cũng rất khoái coi tivi. Ngày nào cậu ấy cũng đến coi ké với tôi. Chương trình ruột của chúng tôi là *Thanh thiếu niên và những đêm không ngủ*. Có lẽ nó là một chương trình giáo dục, nhưng tôi vẫn không khỏi hoang mang tự hỏi tại sao nó lại nêu ra nhiều sự việc gây mất ngủ đến thế...

Nhờ tivi mà tôi quan sát được hành vi, cử chỉ của loài người nhiều hơn, kĩ hơn ở khu thương xá. Tôi vẫn không hiểu tại sao loài người lại thích áp miệng vào nhau, và tại sao họ lại có vẻ rất ham thích chuyện ấy. Mới đầu tôi nghĩ rằng đó là cách họ mớm thức ăn cho nhau. Nhưng... hình như không phải vậy...

<Nhìn kìa, Tobias! Victor và Nikki lại làm chuyện đó nữa kìa!> Tôi chỉ vào màn hình. <Sao họ làm chuyện đó hoài vậy?>

<Ờ... ờ...> Con mắt diều hâu của Tobias dán vào màn hình nhỏ khi Victor vòng tay ôm Nikki. <Cái đó gọi là hôn, chú Ax à. Cũng giống như ngày hôm qua, ngày hôm kia thôi. Hôn. Tất cả mọi người đều làm như thế. Dĩ nhiên để làm được điều đó, họ phải cần tới môi...>

<Chú biết cái đó gọi là gì rồi. Và vai trò của môi là quá hiển nhiên. Chú chỉ không biết là làm sao mà mọi người lại làm thế thôi.>

<À... vì...> Tobias quậy đôi cánh. <Nó cũng có mục đích nhất định. Mà này, Marco đang tới kìa.>

<Chú biết rồi,> tôi bảo. <Chú đã thấy cậu ấy cách đây hai phút, mặc dù cậu ấy đã cố đi nép nép người.>

<Còn cháu đã nghe tiếng cậu ấy cách đây ba phút và thấy cách đây bốn phút,> Tobias nói rành rọt.

Tobias rất hay ganh đua những chuyện dính líu đến các giác quan. Thính lực và thị lực của cậu ấy đều tuyệt hơn tôi. Nhưng tôi lại có thể nhìn ra mọi hướng cùng một lúc, một khả năng mà cậu ấy không có được.

<Cháu không nhìn thấy Marco,> tôi nói.

<Cháu thấy mà,> Tobias phản đối.

"Coi tivi ban ngày đã quá há?" Marco lên tiếng, bước loạt xoạt qua một bụi rậm thấp.

<Không thấy,> tôi nói với Tobias.

Marco toét miệng cười tinh quái. "Tui làm mấy bồ bất ngờ hả?"

<Ừ, phải đấy, Marco.> Tobias nói với vẻ cam chịu.

Marco cười hinh hích. Bạn ấy biết là đã không hề làm tụi tôi ngạc nhiên. Câu nói làm tụi tôi bất ngờ chỉ là nói giỡn thôi - khôi hài kiểu loài người ỉ mà. Quả là rất khó giải thích cho bạn đọc Andalite biết thế nào là bông đùa.

<Mà này, hôm nay bạn không đi học hả Marco?> Tôi hỏi.

"Nè, tui không thể nào bị điều khiển bằng cái thời gian biểu cứng ngắc của con người được. Tui chỉ đi học khi nào thấy khoái thôi. Tui tự do mà. Không ai có thể kềm kẹp được tui…"

<Giáo viên bận họp à?> Tobias ngắt ngang.

"Ừa, thầy cô cho tụi mình nghỉ sớm. Nè, tivi đang chiếu gì vậy? Đây là… Oa! Ai vậy cà? Mà cô ta lúc nào cũng cứ đi lòng vòng với một cái khăn tắm trên người thế á?"

<Hừ, mình đói quá. Mình đi kiếm chút chuột bỏ bụng đây. Chào chú Ax. Gặp lại sau nha, Marco.> Tobias nói, đoạn dang cánh bay biến đi.

"Bồ đang coi chương trình truyền hình nhiều tập hả?" Marco hỏi, gục gặc cái đầu.

<Chương trình truyền hình nhiều tập?> Tôi lúng túng. <Đâu có. Chương trình này nói về những người trẻ tuổi bất an hay khó ngủ mà.>

Marco thở dài. "Xời, bồ gọi nó là gì thì nó vẫn khó chịu lắm. Tui tiến cử cho bồ những chương trình hay hơn nè: *Buffy*[1]; *Nhóm Năm*; *Cảnh Sát Đặc Nhiệm* hoặc *Công Viên Phương Nam*. Cái gì đó, bất cứ chương trình nào cũng hay hơn kênh này. Mặc dù cổ nom cũng *nóng bỏng* quá hén."

<Đúng, cô ta nóng[2]. Đó cũng là lý do vì sao cô ta chả mấy khi bận nhiều bộ da nhân tạo.>

"Ôi trời, bồ cứ ở đó mà *"bởi vì"* với lại *"do đó"* hay *"cho nên."* Ê, bồ biết bồ cần gì không, Ax? Một cuốn *Hướng dẫn truyền hình*."

Tôi bỗng nổi sùng. <Tôi hiểu cách sử dụng tivi mà. Kỹ thuật vô tuyến của loài người rất…>

“Từ từ nào, đừng nóng!” Marco giơ hai tay lên trời. “Mọi thứ với bồ đều bị hiểu theo nghĩa đen hết hà. *Hướng dẫn truyền hình* là một cuốn sách nhỏ nói cho bồ biết trên tivi có chiếu chương trình gì, khi nào và trên kênh mấy. Thôi nào, tui chán rồi. Đi bát phố không?”

Ý tưởng về cuốn tạp chí có thể thông báo tất cả các chương trình tivi coi bộ hấp dẫn quá. Nhưng tôi phải biến hình Người mới ra phố được.

<Chúng ta sẽ ăn một ít bánh quế nha,> tôi đề nghị.

“Sao lại không chớ, nếu tụi mình tình cờ gặp Jake ở đó thì bảo nó mua cho.” Marco cười đáp.

Mỗi lần biến hình là một sự bất ngờ. Lần trước khi tôi biến thành người, những phần của cơ thể ít nhiều giống người nhất của tôi, gồm đầu và hai cánh tay biến đổi sau cùng. Lần này, chúng thay đổi đầu tiên.

Tôi cảm thấy răng mọc ra ở phía bên dưới khuôn mặt của tôi. Thực tế, toàn bộ cái miệng người của tôi bao gồm khớp quai hàm, răng, lưỡi và tuyến nước bọt, đã hình thành đầy đủ trước khi đôi môi xuất hiện.

Môi tạo hình một cái lỗ mở ở vị trí một phần ba phía dưới của khuôn mặt. Cái lỗ này được sử dụng cho việc ăn uống và để phát ra âm thanh bằng miệng cũng như để hôn, cắn, nôn mửa, và ợ.

Loài người làm rất nhiều thứ với cái miệng của họ, phần lớn là những hoạt động chẳng có ý nghĩa gì.

Trong thoáng chốc, những ngón tay thừa của tôi rụng bớt đi, chỉ còn lại mười ngón mạnh khỏe, mập mạp. Mắt cuống của tôi thụt vào đầu, khiến tôi muốn nhìn ra đằng sau thì phải xoay đầu hay quay nguyên cả thân hình lại.

Cẳng chân trước của tôi héo quắt đi, để mặc tôi đứng bấp bênh trên hai chân. Dĩ nhiên, con người chỉ có hai chân, và còn không có đuôi gì cả. Vì thế suốt đời loài người luôn có khuynh hướng ngã bổ chửng. Tội ghê!

Cuối cùng lớp lông xanh mượt mà của tôi trụi hẳn, thay vào đó là làn da loài người màu trắng, láng o. Thật ra, da loài người còn có màu đen, nâu, đỏ hay vàng nữa, nhưng chẳng có màu nào đẹp đẽ cả, ít ra là đối với tôi. Nếu bạn là Người, bạn mới cảm thấy những con Người khác là quyến rũ. Những con Người trong chương trình *Thanh thiếu niên và những đêm không ngủ* hầu như lúc nào cũng trong trạng thái cuốn hút lẫn nhau.

Khi tôi đã là người hoàn chỉnh - vụng về, chậm chạp, và không có vũ khí tự nhiên - tôi mặc da nhân tạo vào. Loài người gọi nó là quần áo.

“Tôi đã sẵn sàng,” tôi phát ra âm thanh bằng cái miệng loài người. “S-ă-ă-n. S-à-à-n-g.”

“Sao bồ không mặc áo sơ-mi?” Marco ngạc nhiên hỏi.

“Những thanh niên mất ngủ không mặc áo sơ-mi. Tôi còn trẻ, và tôi thỉnh thoảng cũng thao thức.”

“Ax?”

“Gì hả Marco?”

“Mặc áo sơ-mi vào.”

Tôi làm theo bạn ấy nói rồi kéo lòng máng xuống để không ai trông thấy gì dưới đó, kể cả tivi, dù họ có dãm thẳng lên ngôi nhà của tôi cũng vậy.

Tôi cùng Marco bước ra khỏi rừng, băng qua cánh đồng phía cuối trang trại nhà Cassie, và đi về hướng khu thương xá. Tốn khá nhiều thời gian đấy. Loài người đi rất chậm, hệ quả của việc chỉ có hai chân và không có đuôi.

Chúng tôi bước dọc theo dãy phố - một lối đi dành cho xe hơi. Chợt…

“Ê, chào Marco. Ê, chào Ax.” Ai đó gọi ỉ ới.

Marco dừng phắt lại và ngó nghiêng xung quanh. Bạn ấy phải xoay hẳn cái đầu ra mọi hướng. “Ai kêu tui đó?”

“Đây này, Marco.”

Tôi quay cái đầu Người về phía có tiếng nói và thấy một chiếc xe tải đề chữ “FedEx.” Và nó đang nói chuyện với chúng tôi.

CHƯƠNG 3

"Cái gì vậy? Máy chụp hình hả?". Marco tò mò.

"Không. Tôi tin rằng đó là hình chiếu ba chiều," tôi nói. Giải thích như vậy là thỏa đáng, bởi vì xe tải - phương tiện chuyên chở có nhiều bánh xe lớn, được dùng để vận tải những thứ gọi là "hàng hóa" - không có khả năng nói.

Vả lại, tôi đã nhận ra giọng nói ấy.

Marco nhăn mặt. "Hình chiếu ba chiều? Phải anh không, Erek?"

"Còn ai nữa? Vào đây đi. Bạn không bị nhìn thấy đâu."

"Có một phụ nữ đứng ngay bên đường và đang nhìn tụi tôi!"

"Cô ấy cũng là người Chee như tôi đấy, Marco." Erek trấn an.

Tôi và Marco bước thẳng vào phía bên hông xe tải, Xuyên qua những cái màu đỏ, xanh da trời và thấy Erek King.

Chính xác là thấy nguyên một mô hình rôbô người Chee. Do đang sử dụng máy phát hình chiếu ba chiều tạo ra chiếc xe tải, nên Erek không ở trong lốt giả trang một cậu nhóc Trái Đất như thường lệ.

Người Chee là một chủng loài người máy rất tinh xảo và hiền hòa do người Pemalite tạo ra. Tiếc thay, những nhà sáng chế đã bị tiêu diệt, chỉ còn lại sản phẩm phát minh của họ tồn tại và cải trang thành loài người sống trên hành tinh Trái Đất…

Người Chee được lập trình với những đặc điểm rõ ràng. Không-Bạo-Lực là một trong những đặc điểm đó. Vì thế mà dù ghét bọn Yeerk tới cỡ nào, dù sức mạnh của họ có kinh hồn bao nhiêu thì họ vẫn phải giới hạn những hoạt động chống Yeerk lại ở mức do thám mà thôi.

Erek và những người bạn Chee của ảnh do thám rất có hiệu quả.

"Một chiếc xe tải *Hỏa Tốc Liên Bang* hử?" Marco nói. "Hổng vi phạm bản quyền chớ?"

Erek tạo dáng một nụ cười bằng các mẩu kim loại. "Ai muốn kiện bản quyền thì có thể gọi cho luật sư của tôi: Ổng là giáo sư môn luật học của anh em nhà Mose."

Người Chee cũng rất, rất, rất trường thọ.

"Tôi có tin này muốn báo cho các bạn," Erek nói giọng nghiêm trang.

"Ồ, tụi tôi đâu nghĩ là anh dàn dựng mấy vụ này để mời tụi tôi ăn pizza chớ," Marco lẩm bẩm.

"Hãy để ảnh nói, Marco," tôi đụng nhẹ tay bạn ấy và nói một cách trang nghiêm. *Jack, một trong số những người trẻ nhất và mất ngủ nhiều nhất, thường làm như vậy khi cậu ta cố gắng tỏ ra thâu hiểu.* Marco và Erek nhìn tôi chằm chằm.

Sau cùng, Erek nói. “Chúng tôi vừa được biết rằng bọn Yeerk mới bí mật mua lại một phòng thí nghiệm động vật và một nhà máy thịt hộp.”

“Hả?”

“Nhà máy thịt hộp á?” Tôi lập lại. “T-h-ị-t! Thịit hhộp?”

“Đó là nơi loài người thu gom các con thú như bò, heo, gà… để giết mổ, đem đóng hộp rồi mang ra bán trên siêu thị.” Erek giải thích.

“Anh định nói là tui nên lo lắng về xuất xứ cái bánh Big Mac mà tui sắp mua à?” Marco nói.

“Chúng tôi không dám chắc. Chúng tôi thật sự không biết bọn Yeerk làm gì trong hai cơ sở đó. Nhưng chúng tôi biết rằng chúng mua cả hai cơ sở cùng một lúc, điều đó chứng tỏ hai cơ sở đó có liên quan đến nhau…”

“Chúng mua những cơ sở này từ lúc nào?” Tôi hỏi. “C-ơ-ơ s-ở-ở.” Cái từ này phát ra bằng miệng thật khoái, cứ như đang thở khọt khẹt vậy.

“Cách đây khoảng một năm,” Erek bắt đầu lắc lắc cái máy của mình. “Rủi thay, chúng tôi chỉ vừa mới biết đây thôi. Bọn Yeerk đã cực kì bí mật về kế hoạch này.”

Marco thở hắt ra. “Này, Erek. Cứ bập vào anh là y như rằng chẳng phải chuyện chơi rồi. Tại sao chúng ta phải quan tâm nếu bọn Yeerk muốn làm bánh mì kẹp thịt để kiếm sống chớ?”

“Tôi không biết,” Erek thừa nhận. ”Có thể các bạn không để ý, song bọn Yeerk sẽ không kỉn như bưng đến thế nếu như chúng không lo lắng gì.”

“Anh nói bọn chúng còn có một phòng thí nghiệm,” tôi nhắc. “Mục đích của nó là gì thế?”

“Tôi cũng không biết luôn.”

“Để tui hỏi anh điều này nha: anh nghĩ sao nếu tụi mình ỉm luôn vụ này đi mà hổng nói gì với Jake cả. Tụi mình cứ việc ung dung tới khu thương xá và coi thử Ax ngố ăn được bao nhiêu chiếc bánh ốc quế trước khi nổ tung bụng ra. Được hôn?”

“Tôi đã thử nghiệm điều đó rồi,” tôi đáp, giọng nghiêm chỉnh.

Marco gật đầu.”Thôi được, tui đoán là giờ tụi mình phải đi thông báo cho Jake và mấy đứa kia biết và rồi lại triển khai một phi vụ lạnh gáy mà kết cuộc là tui phải cong đầu chạy trối chết để thoát thân. Nghe được chưa?”

“Thay vào đó, lúc nào cậu cũng có thể chụp lấy một cái bánh mì kẹp thịt mà,” Erek nói một cách phấn khởi.

Marco lắc đầu vẻ ngán ngẩm. “ Bọn chúng cùng với mấy cái bánh mì kẹp thịt đó đang làm rối tung rối nùi lên rồi, anh bạn à. Giờ thì có một điều chắc chắn là: Bọn Yeerk phải bị tiêu diệt.”

CHƯƠNG 4

Vậy là kế hoạch coi tivi suốt cả buổi chiều và buổi tối nay của tôi đã phá sản. Tôi hơi tiếc, nhưng khi cả bọn tập họp lại trong Dưỡng đường Thú hoang để bàn kế hoạch, Rachel một hai bảo rằng ngày thứ Ba không có chương trình gì đáng xem.

"Chỉ có ba cái hài kịch lạt nhách và nhỉ nhố thôi," bạn ấy dài giọng. "Bồ chẳng mất gì đâu."

"Luôn có chương trình *Thông Điệp* mà, > tôi bảo.

"Thông gì?" Rachel ngạc nhiên hỏi lại.

<Đó là các chương trình ngắn xen giữa những chương trình dài. *Thông Điệp* là chương trình tôi yêu thích nhất. Này nhé: "*Cực kỳ sạch sẽ! Cực kỳ mát dịu! Bạn sẽ không đủ sạch sẽ trừ phi bạn dùng sản phẩm Zestfully!*" Có rất nhiều thông tin và rất nhiều cảm xúc cô đọng lại trong khuôn khổ một đoạn phim ngắn.> [3]

"Bồ bắt đầu làm tui sợ rồi đó, Ax." Rachel nghiêm chỉnh nhận xét.

Dù sao đi nữa, Hoàng tử Jake đã quyết định cả bọn nên hành động ngay lập tức để khám phá xem bọn Yeerk làm gì với cái phòng thí nghiệm động vật và cái nhà máy thịt hộp, nếu có.

Cả bọn tập hợp tại nhà kho của Cassie để chuẩn bị tiến hành phi vụ.

Nhà kho của Cassie được gọi là Dưỡng đường thú hoang. Nhỏ và ba nhỏ chuyên chữa trị cho các động vật không-phải-người. Những động vật không-phải-người có đầy trong các cái chuồng bao quanh tụi tôi. Tôi đã từng thu nạp và biến hình thành nhiều loài trong bọn chúng rồi.

Khi tôi nói "tất cả" tập trung, nghĩa là, tất nhiên, bao gồm: Hoàng tử Jake, thủ lãnh của tụi tôi, một anh chàng luôn dễ nhận biết vì cao hơn tất cả những người còn lại; Rachel, cô nhỏ được con người coi là đẹp, và những đồng đội trong nhóm Hóa Thú nể vì sự gan dạ; Cassie, người luôn thấu hiểu và hòa nhã nhất bọn; và Tobias, Marco, và tôi.

Sáu người tụi tôi. Tất cả đều có quyền năng hóa thú nhưng ngoài ra chả có gì hơn để đương đầu với âm mưu xâm lược Trái Đất của bọn Yeerk.

Quả là một tình thế bất khả thi. Nhưng từ đầu thì nó đã bất khả thi rồi. Mà chúng tôi cũng vẫn còn chưa chết kia mà. Nếu tôi chết rồi thì dễ gì còn ở đây mà nói được nữa.

Đó là một câu nói đùa.
Tôi tin là vậy.

<Thịt ư? Chúng muốn gì ở thịt?> Tobias đang đậu chót vót trên rui nhà nêu thắc mắc.

“Cái gì? Bồ hỏi tui hả?” Marco ỉ ới. “Làm như cái gì tụi này cũng biết vậy! Erek chỉ thông báo rằng bọn chúng đã mua một phòng thí nghiệm thú và một nhà máy thịt hộp. Thế thôi!”

“Khùng!” Rachel buông một câu thõng thượt. "Thịt á? Thí nghiệm thú vật á? Vì lý do gì chớ?"

“Có lẽ bọn Yeerk muốn chui vào bánh Mickey D’s để khám phá bí mật của nước sốt đặc biệt đó mà.” Marco đoán.

“Nước sốt mayonnaise, dầu trộn và gia vị,” Rachel quàu quạu. “Bí mật ghê!”

“Hay chúng muốn đầu độc nguồn cung cấp thực phẩm, để giết người hàng loạt?” Cassie vừa nói vừa nhét thuốc vào cổ họng một chú ngỗng.
<Chắc không phải vậy đâu,> tôi phản bác. <Nếu muốn tàn sát, bọn Yeerk chỉ việc nã tia Nghiệt từ quỹ đạo xuống, xuyên qua bầu khí quyển và thiêu trụi hết sự sống trên hành tinh này.>

Tất cả mọi người cùng quay qua dòm tôi trân trân.

“Ồ ồ. Một ý nghĩ mới hay ho làm sao!” Marco nói với giọng điệu mà tôi tin chắc là “mỉa mai”.
"Tụi mình sẽ chẳng bao giờ tìm được câu trả lời nếu cứ ngồi đây đoán già đoán non," Hoàng tử Jake lên tiếng. Bạn ấy thở dài. “Rachel? Anh đang bị rắc rối với bà cô lớp Thương mại. Em có ghi bài cẩn thận không đó?”
"Dạ có. Em sẽ gửi email qua cho anh khi tụi mình xong chuyện. Nhưng có vẻ như là một mớ loạn xà ngầu đó."
Hoàng tử Jake lại thở dài và dụi mắt. “Được rồi, đi giải quyết vụ này càng nhanh càng tốt hoặc không là cuối cùng anh sẽ phải bỏ cả kì nghỉ cuối tuần ra viết bù một bài luận khác để nộp. Mà chuyện đó thì còn phiền toái hơn gấp bội.”

“Vậy chính xác là tụi mình sẽ phải làm gì đây?” Cassie sốt sắng hỏi.

“Tụi mình chỉ cần tới ngó qua phòng thí nghiệm thú vật thôi. Để

xem có gì ở trỏng…" Hoàng tử Jake bảo.

<Thí nghiệm thú vật là cái gì?> Tôi hỏi.

"Chúng tụ tập đám thú lại rồi cho chúng làm mấy bài trắc nghiệm trong mấy tờ tạp chí," Marco nói. "Bồ biết đấy, chẳng hạn như 'Bạn Mắc Cỡ Như Thế Nào?' và 'Anh Ấy Có Phải Một Nửa Của Bạn Không?'"

Tôi ngập ngừng trước khi đáp trả. Hình như đó là một câu nói giỡn.

<Tôi đoán là bạn đang nói đùa. Nhưng tôi không chắc lắm.>

"Cũng có ai dám chắc đâu mà," Rachel vừa nói vừa cười ngặt nghẽo.

"Phòng thí nghiệm thú vật là những cơ sở nơi người ta hay sử dụng những loài thú tương tự với mình để thử nghiệm, kiểm tra tác dụng của các loại thuốc trước khi sử dụng cho con người." Cassie nói. "Họ phải kiểm tra xem thuốc có an toàn cho con người không, vì thế trước tiên họ thử xem chúng có an toàn cho thú vật không đã."

<Có vẻ khôn ngoan nhỉ -> Tôi bắt đầu nói. Nhưng hoá ra Cassie vẫn chưa nói xong.

"…Khi làm như vậy quả thật họ đã tiến đến gần địa ngục hơn bất cứ thứ gì mà con người từng gây ra,"

"Ồ ồ. Tới đúng chỗ rồi đó." Marco lầm bầm. "Lẹ lên! Mỗi người hãy tìm lấy một cái cây để ôm đi thôi."

"Coi, mình hổng có nổi khùng về chuyện này đâu," Cassie nói. "Mình hổng tẩy chay chuyện thí nghiệm những loại thuốc mới chữa bệnh AIDS hay ung thư. Nhưng cũng có những phòng thí nghiệm chỉ thử nghiệm mỹ phẩm và họ làm cho thú bị mù. Dù là thí nghiệm vì mục đích nghiêm túc, thì họ cũng phải làm sao cho cuộc sống của các con thú bớt khắc nghiệt hơn chứ…"

"Ờ, cứ dúi cho chúng một cái tivi là xong," Marco đề nghị. "Mà không, khoan nào, làm vậy có khi cũng quá tàn nhẫn đó."

Mắt Cassie trợn quắc lên và nhỏ cắn chặt môi dưới. Cassie hiếm khi nổi giận. Nhưng tôi tin đó là dấu hiệu của sự giận dữ.

Rachel xem ra cũng nổi cáu. "Marco! Ngậm miệng lại ngay. Cassie! Mình khoái bồ lắm, nhưng đây không phải chuyện cứu chuột trong phòng thí nghiệm. Ở đây, tụi mình có cả một phi vụ đó nha. Vì vậy, hãy cứ lên đường thôi và làm cho xong vụ việc đi đã."

"Rachel nói đúng, tụi mình có thể tranh cãi về vụ thí nghiệm thú vật vào lúc khác," Hoàng tử Jake nói. "Giờ thì làm thôi. Chui vào, chuồn ra và về ngay."

<Tuân lệnh *Những Thông Điệp* này!.>

CHƯƠNG 5

Chúng tôi biến thành những loài chim săn mồi. Lốt hình biến của tôi được gọi là diều mướp phương Bắc. Chim săn mồi đặc biệt hữu dụng cho việc quan sát vì chúng có thị lực cực kì tinh tường và thính lực thì cũng xuất sắc khỏi chê luôn.

Ngay khi biến hình xong, cả bọn hối hả bay về hướng phòng thí nghiệm thú.

Mặt trời đang lặn dần, để lại những dải sáng màu đỏ ối và vàng ruộm như vẫn thường thấy mỗi khi chiều tà hay bình minh lên.

Tôi hơi ngại điều tôi có thể phát hiện ra trong phòng thí nghiệp thú đó. Có đôi lúc, khi vạch trần những điều mà con người xem là khoa học, tôi vô tình làm cho những người bạn của tôi khó chịu. Tôi thường có xu hướng giải thích sự sai lầm của con người.

Chúng tôi bay qua một con đường lớn mang tên *Thông Thoáng*, phía trên công viên *Rặng Liễu*, và vượt ra ngoài, hướng về khu vực có nhiều cao ốc với những tấm kiếng trong suốt thay cho những cửa sổ gỗ kín mít.

Có rất ít con Người qua lại trên đường. Nhưng tụi tôi thấy cơ man nào là rác - một sản phẩm rất quan trọng đối với loài người.

Marco luôn miệng lảm nhảm về chuyện bỏ lỡ dịp nối mạng trực tuyến để "chat" với những người thử vai trong phim *Hồ Sơ X*. "Trực tuyến" là một phương pháp thông tin liên lạc cổ lỗ sĩ của loài người, gồm những câu cú bị cắt cụt, lỡ cỡ với những cá nhân nặc danh, không biết mặt.

Loài người có rất nhiều phương thức thông tin liên lạc không bị ngắt ngang với những người quen biết và thấy mặt, nhưng đa số họ thích "trực tuyến" hơn.

Giống như nhiều kỹ thuật của loài người, điều này thật không thể giải thích rõ ràng cho người Andalite hiểu được.

Còn Cassie thì than vãn. <Ờ, đúng rồi, mình cũng lỡ mất giờ của chương trình phân tích phương trình bậc hai rồi.>

<Kìa kìa! Có phải nơi đó không?> Rachel hỏi. Bạn ấy đang bay bên trên tôi, chếch về phía trái.

<Ngay góc phải đó,> Tobias đáp. <Chắc chắn rồi.>

<Nhìn chẳng có vẻ gì là quái gở hay độc địa cả. Ờ, mình đã thấy dấu hiệu của nó. Đúng rồi.> Hoàng tử Jake xác nhận. <Bãi đậu xe như bao công sở khác.>

Chúng tôi bay tạt ra rìa một khu vực rộng, vắng tanh, nơi con Người đậu xe hơi. Tất cả xe hơi đã đi rồi. Giờ này trong ngày là lúc mọi người rời nơi làm việc để trở về nhà nạp thực phẩm.

Dòm quanh quất một chút rồi chúng tôi đáp xuống, đậu trên những cành cây bao xung quanh bãi để xe trống trơn.

Phần lớn khu nhà trông vắng vẻ, im lìm. Duy có một tòa lầu nằm tách biệt khỏi những tòa khác, lọt thỏm trong một vòng rào cao ba mét, được kết từ những sợi kim loại thô thiển có điểm chi chít những đinh nhọn. Cái này loài người gọi là hàng rào dây thép gai.

Băng ngang một bãi đậu xe khác, nhỏ hơn bãi bên ngoài hàng rào, là một tòa nhà gạch hai tầng tầm thường, chìm khuất trong bóng râm của những tia nắng mặt trời le lói. Đằng sau nó, song song với Phố *Thông Thoáng* là một mảnh đất hoang ken đặc cây lớn.

Tất cả các cửa sổ của tòa nhà này đều đóng im ỉm và đều được bảo vệ bằng những đường song thẳng đứng. Cửa chính là những tấm thép nặng nề. Ngay đằng sau cánh cổng, gắn vào hàng rào, là một cái chòi - mô hình thu nhỏ ngôi nhà của loài người, bên trong có một người lính bồng súng đứng canh.

<Tụi bảo vệ,> Rachel nói với nụ cười chế giễu.
<Lốt hình biến loài nhỏ nhỏ sẽ là giải pháp,> Hoàng tử Jake nói. <Nhưng con gì đây ta? Thậm chí một con ruồi cũng không thể xuyên qua cánh cửa kim loại khóa kín đó.>
<Với lại, bọn Yeerk ở trọng nghi ngờ tất cả mọi con thú,> Cassie thêm. <Kể cả mấy con thú chúng đang thí nghiệm.>

<Chúng ta không biết…> tôi ngừng lại, nhấn nhá một hồi như diễn viên Victor Newman (cứ hễ anh ta làm như vậy là camera lại lia tận mặt anh ta), <…loại thú nào được thí nghiệm ở trong đó…>

Năm cái đầu chim đồng loạt quay qua dòm tôi. Họ ngó tôi chằm theo cái kiểu Marco và Erek đã từng ngó.

<Ax? Bồ ổn chứ?>

<Ổn, nhưng tôi phải duy trì sự im lặng cho đến khi chuyển qua

Thông Điệp.>

<Ảnh lậm mấy chương trình truyền hình dài tập đó mà,> Marco giải thích.

<Ồ. Ra là ảnh đang bị hiệu ứng truyền hình!> Rachel nói.

<Hiệu ứng gì?>

<Thì hiệu ứng truyền hình. Ít ra thì mình gọi nó thế. Cứ cuối mỗi cảnh, mấy bồ cũng biết rồi đó, tất thảy mấy nam diễn viên đều sững người lại, nhìn trừng trừng và chờ… chờ… *Thông Điệp*…>

<Đó là mấy chương trình khoái khẩu của tôi đó,> tôi nói. <*Những Thông Điệp.*>

XOẠT!

Cả đám chúng tôi giật bắn mình kinh ngạc.

Tobias thốt lên. <Thỏ.>

Con thú nhỏ vừa vọt qua hàng rào đã chết. Tôi thấy rõ ràng là hơi thở của nó đã ngưng.

<Hàng rào điện,> Cassie la rầm.

<Điện à?> Tôi cười. <Tôi không tin lắm đâu. Nếu cơ sở này mà do bọn Yeerk điều hành thì chắc chắn nó phải được trang bị từ trường. Hàng rào chỉ là phần phụ thêm, để đánh lừa thôi. Từ trường sẽ bao trùm hết cả khoảng không gian hình vòng cung phía trên cơ sở. Sẽ phải tiêu thụ một khối năng lượng cực lớn đấy.>

<Đúng vậy,> Tobias đồng ý. <Hãy nhìn quanh mà coi. Chim sẻ nằm chết la liệt đằng kia kìa. Một con chuột cống. Quá chừng thú chết do chạy rông.>

<Dữ ha,> Rachel lẩm bẩm.

<Như vậy, lối duy nhất có thể vào được trong sân là đi qua tên lính gác, ngay cửa trước. Nhưng tôi không biết chúng ta sẽ làm bằng cách nào.>

<Nhìn kìa!> Cassie chỉ. Một chiếc xe tải lớn, màu trắng, dài khoảng chín mét, theo chuẩn mực loài người, chạy ngang hàng cây nơi chúng tôi đang núp và đỗ xịch lại trước cổng.

Tôi không thể nhìn thấy bên trong của chiếc xe tải, mặc dù vậy tôi chắc chắn là bên trong nó phải chứa "hàng".

<Để mình đi nghe ngóng,> Tobias nói và dang cánh ra, bay tới một cái cây đứng chơ vơ ngay phía ngoài hàng rào.

Gã tài xế xe tải hạ cửa sổ xuống và chìa ra cho tên lính gác một tấm bảng hình chữ nhật có kẹp tờ giấy. Tên lính xem xét kỹ lưỡng một hồi rồi nhấn nút trong căn chòi. Cánh cửa rọt rẹt mở ra.

Chiếc xe tải rẽ vào lối xe chạy rồi biến mất đằng sau tòa nhà.

<Hãy men theo hàng rào bao quanh và coi nó dỡ hàng gì xuống đi.> Rachel đề nghị.

<Khoan đã!> Tobias vừa quay lại, đậu trên một cành cây gần đó và thảy cho chúng tôi ánh nhìn sắc lẻm của diều hâu. <Chiếc xe chở đầy tinh tinh. Thực sự là mình không trông thấy chúng, vì không có cửa sổ giữa buồng lái và thùng xe, nhưng mình nghe tên tài xế nói hắn chở sáu con tinh tinh tới theo yêu cầu.>

<Tinh tinh à?> Hoàng tử Jake nhíu mày. <Tại sao lại là tinh tinh nhỉ?>

<Tinh tinh có thể được dùng trong một vài thí nghiệm để nghiên cứu hành vi,> Cassie bảo. <Nếu chỉ để thử nghiệm thuốc thì chúng đã dùng chuột hay khỉ nhách bình thường rồi.>

<Không lẽ tinh tinh sẽ được chuyển tới nhà máy thịt hộp à?> Tôi ngây thơ hỏi.

<Hừm, mình hy vọng là không phải vậy.> Hoàng tử Jake đáp.
<Làm sao mà biết được,> Cassie nói buồn so.

<Đúng đó, chớ mấy bồ nghĩ họ làm thịt khô từ đâu?> Marco hỏi.

<Tên tài xế nói rằng hắn sẽ trở lại vào khoảng bốn giờ ngày mai,> Tobias thêm.

<Chở tới thêm sáu con tinh tinh nữa chăng?> Rachel thắc mắc.

<Đi theo tinh tinh chẳng hứa hẹn điều gì tốt đẹp cả,> Cassie tư lự. <Nhưng đó là cách duy nhất để tụi mình vào được bên trong tòa nhà kia. Tụi mình sẽ biến thành tinh tinh.>
<Chúng ta thâu nạp ADN tinh tinh ở Lâm Viên được không nhỉ?> Hoàng tử Jake hỏi.

<Tobias chỉ nghe nói là chúng chở tinh tinh trong xe tải, chứ không chắc có rặt là tinh tinh hay không. Theo mình, tên tài xế không

hẳn là chuyên gia về linh trưởng. Lỡ đâu đó chỉ là khỉ nhách Ấn Độ hay gì gì đó thì sao. Không chừng lại là đười ươi cũng nên. Vì thế mà…>

<Ê. Xe tải tới kìa.> Rachel căng con mắt đại bàng đầu bạc ra nhìn. <Hây! Nó có đề logo của trường đại học. Có lẽ nó xuất phát từ đó đấy.>

<Đúng rồi, nó đi ra xa lộ, qua khu thương xá, tới phố *Thông Thoáng* phải không?> Hoàng tử Jake nói rồi im lặng suy nghĩ một lúc lâu. Rồi bạn ấy nói. <Mình nảy ra ý này. Có thể hiệu quả đó.>

<Lại một ý tưởng nguy hiểm điên rồ trên bờ vực tự sát nữa?!> Marco tru tréo.

<Ừ. Đúng thế.>

CHƯƠNG 6

Khi tất cả các bạn đi học, tôi và Tobias coi tivi, sau đó đi thị sát xe cộ qua lại trên một con đường ngầm.

Đường ngầm là đường loài người xây dựng sâu dưới lòng đất, để đi qua những con sông hay xuyên qua bên dưới những con đường hoặc những tòa nhà cao tầng mà sự hiện diện của những công trình kiến trúc này rõ ràng lại khiến họ thấy ngạc nhiên[4]. Biết lập kế hoạch dài hạn không phải là một ưu thế của con người.

Con đường dẫn vào đường ngầm đầy ắp những nhà hàng, nào là *Cô Wendy, Chuông Bánh Xèo, Chôn Hoài Cổ.* Nào là những tiệm bày bán xe hơi. Lại có cả một cửa hàng tạp phẩm…

Quãng trưa, Hoàng tử Jake và các bạn khác tới nhập bọn với Tobias và tôi. Tất cả đều trong lốt mòng biển trắng toát, tiệp màu với những đám mây trắng. Lốt hình mòng biển hữu ích là vì chúng nhan nhản khắp mọi nơi. Giống như bồ câu, chúng có thể lang thang khắp mọi xó xỉnh mà không bị để ý.

Suốt cả buổi chiều tôi là mòng biển, chỉ hoàn hình khi sắp hết hạn hai giờ. Tobias vẫn ở dạng diều hâu đuôi đỏ, lượn lờ bên trên những nhà hàng rực rỡ ánh đèn, chuyên phục vụ những món có dầu và muối tuyệt hảo.

Quả là một ngày dài lê thê. Hoàng tử Jake đã nhấn mạnh rằng chúng tôi cần lên kế hoạch thật chính xác. Và điều cần thiết là tôi cứ phải biến hình rồi hoàn hình vài lần trong một xe rác, tức cái khoang lớn chứa đủ thứ lăng nhăng loài người không còn muốn sử dụng nữa.

<Đã sẵn sàng lên đường hết chưa?> Hoàng tử Jake hỏi ngay khi cậu ấy vừa sà xuống nhập bọn với tôi.

<Rồi,> Tobias nói. <Nếu bồ muốn hoàn hình thì dùng cái thùng rác Ax mới vừa hào hứng thưởng thức xong nè.>

<Không, tụi mình ổn rồi. Mặc dù… Ôi! Khoai tây chiên Doritos kìa!>

<Quên đi. Bịch không đó. Ax xơi hết rồi. Mình sẽ tuần tra ở bên trên và sẽ lập tức báo cho bồ biết tất cả những gì mình thấy.>

Tobias xòe cánh và bay về phía con đường, phía trên những bảng hiệu sáng trưng của những nhà hàng chuyên phục vụ mấy món ngon ngậy mỡ và muối.

Lốt mòng biển rất hữu dụng vì chúng có mặt khắp mọi nơi. Giống

như chim bồ câu, mòng biển có mặt ở mọi xó xỉnh mà không bị để ý.

Nói vậy chớ cũng có bất lợi: Mòng biển luôn bị ám ảnh và không thể cưỡng lại mấy thứ thức ăn bị tống ra đường. Cái tính xao lãng gần giống như con người vậy.

<Mấy bồ đã rõ kế hoạch hết chưa? > Hoàng tử Jake hỏi.

<Rõ. Chúng ta gần như đâm đầu vào chỗ chết, phải không?> Marco nói.

<Ôi, bỏ cái trò than vãn ấy đi, đồ con nít lớn xác,> Rachel nói.

Năm chúng tôi chờ trong thùng rác cho đến khi nghe được giọng truyền nho nhỏ của Tobias từ trên cao vọng xuống. <Xe tải đang tới. Nó đã qua phố *Nhà Thờ* rồi.>

<Thời gian qua đường ngầm là bao lâu, Ax?> Hoàng tử Jake hỏi, khi cả bọn đã bay lên.

<Khoảng từ bốn đến bảy phút tính theo giờ của các bạn, thưa Hoàng tử Jake,> tôi trả lời. <Tôi và Tobias đã tính toán nhiều lần rồi. Với mật độ xe cộ lưu thông như thế này thì thời gian chúng ta đi qua đường ngầm sẽ xấp xỉ bảy phút.>

<Ax? Đừng gọi mình là Hoàng tử nữa. Mấy bồ đã sẵn sàng chưa? > Hoàng tử Jake hỏi.

<Nó tới kìa!> Cassie loan tin.

Chiếc xe tải lù lù hiện ra, xuôi theo con đường về phía chúng tôi.

<Chúng ta sẽ chặn nó ở ngã tư. Mấy bồ phải hết sức chú ý và cẩn thận nha. Dễ xảy ra tai nạn lắm đó.>

<Nhất là nếu gã tài xế đó hổng dừng lại ở cột đèn giao thông đó,> Cassie thêm. <Nào, đèn hiệu, đổi màu đi! Đổi màu đi!>

<Đèn sẽ chuyển từ xanh sang vàng sau đúng bốn giây nữa, Cassie. Tôi cho rằng cơ chế hành động của đèn giao thông không tuân theo lời thỉnh cầu bằng ý nghĩ.>

Dòng xe cộ từ từ giảm tốc khi đèn ngã tư chuyển sang vàng.

Màu vàng là màu cảnh báo. Tôi cũng chẳng biết tại sao nữa.

Chiếc xe tải chúng tôi thấy tối hôm trước đang ở đằng sau một chiếc xe tải nhỏ hơn, màu xanh lá cây. Tôi nghe có tiếng ken két, báo hiệu gã tài xế đã tác động vào hệ thống phanh hãm cổ lỗ đến tội

nghiệp của xe.

<Đi!> Hoàng tử Jake ra lệnh xuất phát.

Lần lượt mỗi đứa chúng tôi vỗ cánh lao đi và bắt kịp luồng không lưu.

Tôi thu cặp chân lại, sải cánh rộng hơn và bắt đầu bay cao khi có một luồng gió mạnh nâng tôi lên. Ngay cả khi đang làm nhiệm vụ gay go như thế này, tôi vẫn nhận thấy bay khiến mình cảm thấy tự do hơn khi chạy giữa đồng cỏ.

<Xuống đi, Ax!> Tôi nghe tiếng Rachel gọi.

Bay dịch dắc theo làn gió, tôi thấy Hoàng tử Jake nhào xuống trước tiên, kế đó tới Cassie. Marco, Rachel và tôi liền theo sau hai bạn ấy, xé không khí, băng vù vù về phía chiếc xe tải đang rú ì ì. Tobias từ trên cao cũng đâm nhào xuống.

Mui xe trơn gì đâu. Tôi nhủi vào Rachel khi đèn hiệu thay đổi và xe tải bắt đầu tăng tốc.

Tôi cảm thấy sự xung động không đều của động cơ khi xe tải băng qua ngã tư, rồi áp lực của gió khi xe tải rú ga.

Đột nhiên những điều khá đơn giản dường như bắt đầu gây rắc rối.

<Đường ngầm chỉ còn cách hai dãy phố nữa thôi,> Hoàng tử Jake nói, khum người lại để giữ thăng bằng. <Chuẩn bị hoàn hình nha.>

<Điên quá đi!> Rachel thích chí hét toáng lên, nghiêng nghiêng cặp mắt mòng biển tròn long lanh khi bụi từ xe tải tung mù quanh chúng tôi.

<Chân tôi đang bị trượt,> tôi la lên.

<Cả tui nữa nè. Càng lúc càng thấy vui hơn,> Marco ca cẩm.

Cặp chân chim của tôi hoàn toàn vô dụng khi cố bám chặt dưới sức gió điên cuồng. Tôi cụp đôi chân lại, mở cánh ra và tạo hình như một ống hút gió. Ống hút gió giữ tôi lại. Nhưng tôi vẫn bị trượt về phía đuôi xe tải.

Tôi cần phải hoàn hình. Cassie đã bắt đầu rồi, và trọng lượng tăng lên giúp bạn ấy giữ thăng bằng hơn.

Tôi tập trung hoàn hình. Lông chim nhão ra thành một lớp áo sền sệt và hóa thành lông tự nhiên của tôi. Đôi mắt cuống vọt ra khỏi cái đầu mòng biển tỉ hon. Mỏ tôi quắp lại và héo mất tiêu. Người tôi nặng hơn và tôi không bị trượt nữa.

Tôi liếc nhìn qua gờ đuôi xe tải. Một chiếc xe con đang chạy gần đấy. Người tài xế hình như đã để ý thấy cái đám bùi nhùi gồm lông vũ, lông mao, và đang biến đổi. Anh ta chồm ra phía trước nhìn cho rõ hơn, miệng há tròn xoe.

Vừa lúc đó cái đuôi của tôi bung ra trọn vẹn.

Phụp!

Chiếc xe hơi nhỏ lạng tay lái, suýt đụng vào một thân cây trụi lá vốn dùng để nâng giữ dây điện.

Kiiiitt! RẦ-Â-M!

Chiếc xe hơi chợt dừng phắt lại, húc thẳng vào một chiếc xe đang đậu. Tôi quay đôi mắt cuống vừa mới mọc ra phía trước, thấy ô vòm sậm tối của đường hầm. Cassie đã gần là người hoàn chỉnh rồi, chỉ còn vài nhúm lông vương vất đôi chỗ nữa thôi. Tobias cũng đã là người, mặc dù đối với cậu ấy, hình dạng như thế không còn là dạng bình thường nữa.

Thình lình, chúng tôi lọt vào trong đường hầm. Bóng tối vây bủa xung quanh. Mái trần lát gạch men màu vàng chỉ cách tôi chừng một tấc.

Trước đó tôi không nghĩ nó lại gần sịt, chật chội đến thế. Chẳng hề có khoảng trống nào! Nếu tôi mà giơ một cánh tay lên thì nó sẽ bị cà nát vào mái trần đầy mồ hóng.

Và nếu tôi ngẩng đầu lên?

Vút! Vút! Vút! Vút!

Mái trần kêu vun vút khi chúng tôi lướt đi bên dưới.

Tôi phải đấu tranh quyết liệt để kiềm chế chứng sợ không gian hẹp, một thiên tính của người Andalite. *Chỗ này đủ rộng mà,* tôi tự nhủ, *chỗ này đủ không khí mà.*

Tuy vậy, tôi chẳng cảm thấy đủ không khí hay không gian gì cả. Tôi ngỡ như mình đang bị hàng tấn đất đá đè nặng xuống. Chúng tôi

đang ở trong lòng đất. Chẳng bao lâu nữa chúng tôi sẽ bị nhận chìm…

Tôi nằm chèm mẹp, chân cuộn lại, đuôi duỗi xuội ra, thân trên áp xóng soài vào mui xe, và nhìn chăm chặp vào lớp gạch ùn ùn lướt qua.

Đầu tôi ù ù vì mớ âm thanh hỗn tạp, chói lói của động cơ rì rì, thắng xe ken két và còi xe bấm bin bin hòa vào nhau.

Tôi cứ nằm ì ra đó, cố tập trung thở, tưởng tượng rằng không gian rất thoáng đãng và không khí thì ê hề.

Nhưng tôi không thể mãi nằm ngây ra như thế được. Tôi còn cần phải chui vào trong xe tải nữa - phải hành động thôi.

“Tới lúc làm dây chuyền người rồi,” Cassie gân cổ gào thi với rừng âm thanh hỗn độn.

Chúng tôi đã nghĩ ra một cách để lọt vào đằng sau xe tải - người này sẽ nắm tay người kia, người kia nắm cổ chân người nọ và thòng người xuống. Đó là điều loài người, với cánh tay khỏe khoắn và cơ thể thẳng hơn Andalite, có thể làm được.

“Giữ chắc lấy bàn chân mình để mình chúc đầu xuống mở cửa ra,” Cassie la.

“Để mình đi trước cho,” Hoàng tử Jake nói.

“Không được, bồ nặng gấp đôi mình,” Cassie gạt đi. “Đừng có làm mình xao nhãng trong khi mình đang cố can đảm.”

Cassie lắc lư trườn về phía gờ sau của mui xe, trong khi Hoàng tử Jake và Tobias nắm chắc lấy mắt cả của bạn ấy. Marco vòng tay ôm chặt eo Hoàng tử Jake và Rachel ôm vòng lấy Marco. Nằm bên cạnh sợi dây xích bện bằng cơ thể con người này, tôi tì ép cả bốn móng guốc xuống mui xe trơn trượt để giữ chặt lấy mắt cá chân Hoàng tử Jake.

Thực sự chúng tôi không có thế để níu bám. Chúng tôi chỉ cố ép sát cơ thể xuống, hy vọng tạo ra độ ma sát hợp lý để chống lại cơn gió.

“Thấp xuống nữa!” Cassie hét. “Mình không thể với tới!”

Rất cẩn thận, sợi dây Người và Andalite nhích xuống vài xăng-ti, đến khi chỉ còn thấy được đôi gót chân trần của Cassie.

"Mình tới rồi!" Bạn ấy hét lên. "Không khóa!"

"Không *khá* hả?"

"Không *khóa*!" Bạn ấy thét to hơn, sau đó có tiếng cửa rọt rẹt cuộn lên mui xe.

Chúng tôi kéo Cassie lên. Bạn ấy chòng chành quay đầu lại, rồi vẫn còn nằm sấp, Cassie thò hai chân xuống thùng xe tải, tay giữ chắc gờ mui xe. Chúng tôi giữ cổ tay của bạn ấy.

"Ô trời!" Cassie rên rỉ.

"Gì thế?" Hoàng tử Jake lo âu hỏi.

"Chỉ ô trời thôi!" Cassie nói.

Từ trong xe tải vọng ra tiếng hú hét um xùm. "EYAH! EYAH! EYAH! Huu huu huu!"

Dù không hiểu ý nghĩa của những âm thanh ấy, nhưng tôi nghi mấy tiếng đó là do đám tinh tinh phát ra. Có lẽ chúng đang báo động. Tôi đi nhiên cũng thế.

Cassie đu đưa người tới lui. Bây giờ, một chiếc xe khác từ đằng sau chúng tôi trờ tới gần. Trong hầm nhờ nhờ tối, nhưng vẫn đủ sáng cho con Người trong xe thấy rõ chúng tôi đang tìm cách lẻn vào thùng xe tải.

Chiếc xe đi gần đến mức Cassie mà trượt tay rơi xuống đường thì sẽ bị cán bẹp ngay.

"Nào, buông mình ra!" Cassie kêu lên.

Chúng tôi lơi nắm tay.

"Aaaaaaaaa!"

Thình!

"Ui da! Mình ổn rồi. Nhưng mà ui da!"

Cassie đã ở bên trong xe tải. Marco theo sau liền, dễ hơn khi có người đỡ từ bên trong xe.

Người tài xế của chiếc xe đằng sau không để ý tới tôi. Nhưng chắc chắn ông ta đã nhận ra các bạn khác đang đu người vào trong xe tải, bèn bành miệng ra thét cái gì đó và giơ nắm đấm lên dứ dứ.

Tôi tin chắc ông ta đang la rằng "Waaaahhhhh-hoooh! Hoo! Hoo! Hoo!"

Bảo đảm đó là âm thanh phản đối việc đột nhập trái phép vào xe tải. Dĩ nhiên, ông ta không biết nhiệm vụ của chúng tôi nên mới hò hét dữ thế. Hoặc có thể ông ta đang thích chỉ xem màn nhào lộn này.

Người tài xế vượt qua chúng tôi. Và bây giờ đến phiên tôi. Chỉ có một điều rắc rối là: Tôi không thể có khả năng tự nâng trọng lượng cơ thể lên với đôi bàn tay yếu xìu của mình.

Tôi cần phải biến hình thành Người. Nhìn ra phía trước, tôi đã thấy cửa ra của đường hầm.

Chúng tôi đã lố thời gian. Tôi chỉ còn lại có hai phút.

CHƯƠNG 7

Tôi biến hình Người thần tốc.

Chỉ còn hai con mắt, tôi đỡ phải thấy mái trần vùn vụt lướt qua, khiếp cả hồn.

Ngay khi có cánh tay Người mạnh khỏe tôi liền quăng thân sau xuống rìa xe tải. Nhưng có trục trặc rồi!

Người tôi nặng quá, không thể bám nổi. Cả đống tay giơ ra tóm lấy tôi, giật kéo, lôi.

"Ax! Bồ vẫn chưa biến hình xong!"

Thân dưới tôi vẫn nguyên si là Andalite. Quá dềnh dàng, nặng nề.

Tôi cảm thấy tay mình yếu đi. Mấy ngón tay bung ra, tôi rơi xuống đường mất thôi. Người ta sẽ lái xe dằn lên người tôi - Có thể trên xe của họ còn chở nặng đầy "hàng hóa" nữa…

"Nắm lấy đuôi ảnh!"

"Mình nắm được một chân rồi nè! Mà cái chân đang biến hình. Ax, mình…"

"EYAH! EYAH! EYAH! Uuug! Uuug!"

"Giữ Ax. Giữ chắc lấy. Ảnh tuột kìa!"

"Ảnh vẫn đang biến hình!"

"Huu huu hah ah HAH HAH HAH!"

"Làm ơn đừng đánh rơi tôi," tôi la thất thanh.

"À, mình tóm được cái chân người rồi," Rachel thét.
Liền đó tôi bị giật phứt vào trong xe tải. Đột nhiên tôi cảm thấy lặng gió.
Chiếc xe tải ló ra khỏi đường hầm. Tôi bật cười.

"Chú có sao không, chú Ax?" Tobias hỏi han.

“Ờ, chú khỏe, khỏe lắm. K-h-o-ẻ.” Chẳng có gì buồn cười trong chuyện chết hụt cả, nhưng rõ ràng là có niềm vui sướng và sự thở phào nhẹ nhõm.

“Làm ơn đừng đánh rơi tôi,” Marco nhại lại lời năn nỉ của tôi khiến tất cả cười ồ.

Rachel kéo cửa xe xuống. Không nhiều ánh sáng nhưng cũng tạm đủ để nhìn. Vẻ im lặng thật dễ chịu.

Tôi nhìn quanh lòng xe tải. Cả hai phía đều có những lồng rộng hai mét tư, cao một mét hai, nhốt những sinh vật lông lờm xờm màu nâu đen, gương mặt không lông, trông giống loài người một cách đáng ngạc nhiên. Hai con đang chúi về phía trước, túm chặt những thanh gióng mà gào thét. Những con còn lại nép mình ra sau lồng, nhăn nhó và nhảy choi choi.

“Không có chuối đâu,” Marco xòe rộng tay ra tỏ ý lấy làm tiếc. Một con tinh tinh nhổ nước bọt vào bạn ấy.

“Tụi mình cần thâu nạp chúng ngay. Nắm lấy chân nó đi, Marco.” Hoàng tử Jake đề nghị.

“Bồ đi mà nắm chân nó,” Marco cãi lại. “Tui đã từng là khỉ đột, tui thừa biết mấy ông nội đây sẽ làm gì khi nổi cáu lên.”

“Đây,” Cassie mở một hộp nhựa cứng ở trên sàn. “Cái này sẽ có ích nè.”

Tôi bắt đầu hoàn hình Andalite khi Cassie thận trọng chìa ra nắm hạt tròn tròn màu nâu xám cho một con tinh tinh. Con này dừng lại rồi khinh khỉnh nhìn bạn ấy. Bỗng xe tải xóc một cái, Cassie chúi nhủi ra trước, còn con tinh tinh bật ngửa về phía sau.

“Thôi được,” bạn ấy lẩm bẩm. “Cái này cho mày nè.”

Giờ thì con tinh tinh nhìn bạn ấy kỉnh cẩn hơn. Nó đang quyết định xem số thực phẩm đó có đáng tin cậy hay không.

Một ngón tay khổng lồ thò ra khỏi lồng và chỉ vào lòng bàn tay Cassie. Da của sinh vật này nhìn như da chết. Tôi nghe tiếng Rachel thở hắt. Marco giật lùi ra sau một chút. Bên cạnh bạn ấy, Tobias đang hoàn hình diều hâu, chăm chú nhìn con vật.

“Ồ ngoan lắm,” Cassie võ về. “Nó sẽ không làm mình đau đâu. Đây này, cưng,” bạn ấy nhẹ nhàng nhoài ra trước.

“Rachel? Sẵn sàng đi. Phòng khi chúng ta cần chiến đấu,” Hoàng tử Jake cảnh báo.

“Không cần đâu,” Cassie bảo. “Nó dịu dàng và dễ thương lắm. Không việc gì phải nổi tam bành lên, há?”

Con tinh tinh ngập ngừng, giần giật cái môi và kêu gừ gừ. Không hề báo trước, đột nhiên nó túm lấy cổ tay Cassie.

Nhưng Cassie không dễ gì bị lừa. Bàn tay còn lại của bạn ấy ập vào, túm lấy bàn tay khổng lồ của con tinh tinh. Cassie tập trung, phép thôi miên ru êm con thú.

Nhưng chính Cassie lại không điềm tĩnh. Nhìn bạn ấy như đang phiền lắm. Tôi không biết tại sao, chỉ mang máng nghĩ rằng bạn ấy đang tự đấu tranh với lòng mình. Nhưng rồi bạn ấy lại tập trung được. Mí mắt con tinh tinh tự nhiên sụp hẳn. Cơ bắp nó chùng xuống, mềm đi. Rồi nó rơi phịch xuống thanh lồng, thực phẩm trên tay nó rơi vung vãi khắp sàn.

“Tốt, tíc-tắc tíc-tắc. Tụi mình sắp tới nơi rồi. Chìa khóa đâu?” Rachel hỏi.

“Đây nè,” Marco nói, giật một cái khoen trên thành xe xuống. “Hy vọng lũ tinh tinh này không tấn công tụi mình để thay cử chỉ chào tạm biệt.” Cậu ấy mỉm cười với một con tinh tinh sắp được tự do. "Hồi coi phim *Tarzan* tao cũng yêu tụi bay lắm đó.”

“Phiền thiệt,” Cassie rầu rĩ. “Tụi mình không nên thả chúng ra môi trường lạ. Không nên… mà thôi.”

“Hà, mình đang tự hỏi chúng sẽ cầm cự được bao lâu…” Marco vừa nói vừa toét miệng cười giễu cợt.

<Một ngày chạy lăng quăng ngoài đường còn hơn bị rơi vào tay bọn Yeerk cho chúng làm cái gì đó,> Tobias bảo.

Hoàng tử Jake cúi xuống cái lồng đầu tiên, chuẩn bị mở cửa. “Đi nào,” bạn ấy thở mạnh rồi nhét chìa khóa vào ổ. “Tụi mày sẽ được tự do cho tới khi bị ai đó tóm cổ.”

Tôi cảm thấy xe tải dừng lại.

“Ra,” Hoàng tử Jake hô. “Ax? Núp kỹ đi, đừng để ai thấy. Coi chừng có xe đằng sau…”

Cassie và Marco kéo cửa lên.

Thế là bầy tinh tinh vừa được chúng tôi thâu nạp ADN đối mặt với tự do, chúng quyết định đi tiểu cái đã.

CHƯƠNG 8

"Chạy đi! Chạy!" Marco ra sức đuổi lũ tinh tinh xuống.

Một chiếc xe tải khác đi ì ì đằng sau chúng tôi. Bên hông nó, có mấy chiếc xe hơi chạy song song. Hai đứa bé trong một chiếc xe hơi phấn khích chỉ trỏ, vẫy vẫy chúng tôi, nhảy lên nhảy xuống thùm thụp trên ghế ngồi.

"Cassie, xua chúng đi đi!" Marco nài nỉ.

Cassie vốc một nắm thức ăn viên và quăng về phía chiếc xe tải đằng sau. Lũ tinh tinh chỉ dòm trân trân. Viên tài xế xe tải thò đầu ra cửa sổ và xì ra những lời mà tôi biết là rất khó nghe.

<Mình nghĩ ra cách rồi,> Tobias la, đoạn tức giận xù cánh lên và lao bổ về phía con tinh tinh dẫn đầu. Nó hoảng hốt nhảy xuống. Những con khác cũng lụi hụi theo sau nó. Bây giờ, người tài xế xe tải phía sau chúng tôi tuôn ra những lời còn khó nghe hơn nữa.

<Phải thế chứ,> Tobias mãn nguyện thét lên.

Bỗng, một cú nảy xóc khiến tôi suýt nhổng bem cả bốn móng guốc, xong xe chúng tôi lại tiếp tục bon bon.

Hoàng tử Jake giật cửa xuống, nhưng trước đó tôi đã kịp thấy một con tinh tinh trèo vào cửa sổ buồng lái của chiếc xe tải đằng sau, trong khi người tài xế hoảng sợ phóng vù ra cửa đối diện. Một con tinh tinh khác đang nhảy cà tưng trên nóc chiếc xe hơi có hai đứa nhóc. Lũ trẻ khoái chí la rần rần. Mẹ của chúng cũng la rùm trời, nhưng có lẽ không phải vì khoái chí.

"Nào, chui vào lồng và biến hình mau," Hoàng tử Jake hối. "Ax? Thời giờ của chúng ta ra sao?"

<Tôi cho rằng chúng ta sẽ đến phòng thí nghiệm trong vòng ba phút của các bạn.>

"Ax, đừng để tui phải nhắc lại nữa: Không phải ba phút của tụi tui," Marco nói. "Là ba phút của tất cả mọi người. Chỉ đơn giản là ba phút thôi và... ối - gớm quá." Marco nhăn mũi lại khi chui vào chiếc lồng gần nhất. "Ai đó phải báo cáo vụ việc cho cơ quan hữu trách đi. Cái lồng này thúi hoắc hà."

“Nhanh lên, các ông tướng,” Cassie thúc giục. “Để mình còn đóng cửa chuồng lại cho mấy bồ…”

Điều đó thật dễ hiểu. Cassie là người biến hình nhanh hơn cả. Và cần phải có người đứng ngoài khóa lồng lại.

Tôi nhắm mắt chỉnh lại, cố tập trung tư tưởng, mặc kệ chiếc xe tải rung lắc. Tôi ráng chú tâm vào hình ảnh con tinh tinh. Và tôi cảm thấy mình bắt đầu thay đổi.

Hai chân trước của tôi tan biến, hai chân sau u cục lên thành đôi chân tinh tinh uy mãnh. Móng guốc của tôi tưa ra thành bàn chân năm ngón. Cánh tay Andalite của tôi lồi lên những cơ bắp gồ ghề. Bàn tay tôi tóp lại chỉ còn năm ngón sần sùi, dày cui.

Tôi cảm thấy hai tiếng lốp bốp nho nhỏ khi hai trái tim tôi quyện vào nhịp đập trong trái tim duy nhất của tinh tinh. Trong người tôi, xương kêu răng rắc, máu chạy rần rật, như một bản nhạc cùng hòa âm cho hệ thống chuyển đổi từ Andalite sang loài linh trưởng.

Mắt cuống của tôi đã thụt vào, biến mất hút trong cái đầu tinh tinh. Bên dưới cái mũi tẹt lét, cái miệng tinh tinh hiện ra, rộng ngoác, thô thiển và đầy răng.

Tôi quay sang liếc nhìn đám bạn trong cái ánh sáng mờ tịt trong khi lớp lông màu nâu lờm xờm mọc bao phủ khắp cơ thể.

“Urrgggh,” tôi gừ rừ qua cái miệng tinh tinh, tóm lấy thanh chắn lồng, ráng nói nhưng không xong.

<Thật thú vị,> tôi nhận xét bằng giọng truyền ý nghĩ. <Mặc dù cơ thể này hao hao giống Người, nhưng chúng lại không có khả năng nói rành rõ.>

<À, đó là vì bồ chưa bao giờ thấy tinh tinh ra tranh cử tổng thống đấy thôi. Chúng thừa trí thông minh, chỉ bị cái là không thể đọc diễn văn cho lưu loát…> Marco đế vào. Đương nhiên đó là một câu nói khôi hài. Dù vậy, tôi vẫn dự định sau này sẽ kiểm chứng xem tinh tinh có thích hợp với quyền công dân như Người hay không.

Tôi nhìu con mắt tinh tinh lại vào ngọ nguậy những ngón tay khỏe khoắn. Tôi cảm thấy như… Người. - tức là như một con Người thực thụ, cao một mét hai, nặng một trăm ký, cuồn cuộn cơ bắp.

Còn trí não? Tuy không đích xác là não Người nhưng nó cũng tương tự. Cũng trì tò mò, sự hiểu biết và những cảm xúc đan bện vào nhau trong một tấm bản đồ chằng chịt. Chẳng giống tí nào với trí não chỉ biết mỗi bản năng đói ngấu nghiến như cá mập, hay mù lòa chạy theo những gì bộ cảm biến thu được như dơi.

Tri giác? Khả năng tự nhận thức? Khả năng chứa đựng những ý nghĩ trừu tượng trong đầu? Không thể chắc chắn được. Khi biến hình, chúng tôi mặc nhiên thu nạp thêm bản năng thú, nhưng khi trí thông minh phát triển thì bản năng trở nên kém quan trọng.

Trí não tôi chỉ có chút ít phần dành cho bản năng. Và tôi ý thức được trong nó chứa đựng phần lớn sự hiểu biết.

Con tinh tinh có khả năng nhận thức được rằng cửa đã khóa, rằng nó không thể trốn thoát được. Nó cũng hiểu rằng cào cấu, gãi đầu liên tục cũng không thể mở được cửa, nhưng làm như thế sẽ cảm thấy dễ chịu hơn.

Phần Andalite trong tôi bỗng cảm thấy muốn bịnh. Tôi biết tinh tinh rất gần với loài người trong nấc thang tiến hóa của Trái Đất. Sau đó tôi lại biết, chỉn mươi bảy phần trăm ADN của tinh tinh giống ADN của Người.

Quá gần với loài Người? Quá gần với loài nhạy cảm.

Hội Animorphs chúng tôi có một nguyên tắc: không bao giờ biến hình thành loài người hay những loài nhạy cảm khác mà không được phép. Phải chăng chúng tôi vừa mới vi phạm quy tắc đó?

Cassie đảo lẹ một vòng, gài kỉn các cửa chuồng lại. Sau đó, bạn ấy nghiêng người chun vô lồng, gần cái mắc Marco đã tìm ra chìa khóa. Bạn ấy thò tay ra ngoài thanh chắn, tự khóa cửa lồng lại và vứt chìa khóa xuống sàn...

“Hy vọng ông tài xế tưởng nó bị rớt xuống lúc bị xóc," bạn ấy nói.

Cassie biến hình với tốc độ chóng mặt.

Tôi quyết định hỏi bạn ấy về tinh tinh. Cassie luôn là người sẵn sàng trả lời về mấy cái vụ triết lý sâu xa.

<Cassie, tôi phân vân về lốt hình biến này,> tôi nói. <Nó có phải là loài nhạy cảm không? Mình thâu nạp nó có phải phép không?>

Bạn ấy nỉn thinh. Như thể không nghe tôi nói gì cả. Rồi bạn ấy hướng cặp mắt tinh tinh tối thui sang tôi. <Chúng có thể cho phép hay không á? Có khả năng không nhỉ?> Bạn ấy hỏi vẻ hoa mỹ.

<Không phải thế. Tôi e rằng nó không thể hiểu câu hỏi đó,> tôi trả lời. <Nhưng bạn chưa trả lời câu hỏi của tôi mà, Cassie. Đây có phải là loài nhạy cảm không?>

Cassie không nói gì và tiếng cười của Marco bật lên truyền qua đầu tôi. <Bồ không hiểu rồi, Ax. Coi, Cassie đang có nhiệm vụ riêng của nhỏ ở đây. Nhỏ muốn bảo vệ lũ tinh tinh. Bởi vậy chuẩn mực đạo đức thông thường của Cassie không được áp dụng trong trường hợp này.>

Quả là một câu nói khó lọt tai. Nhưng Cassie vẫn một mực nín thinh không trả lời.

<Một sự im lặng bao trùm,> Marco mỉa mai nói. <Đúng kiểu của mấy người yêu động vật chớ gì nữa. Họ quan tâm đến thú vật còn hơn cả con người nữa kìa. Nếu tụi mình mà làm việc này vì lý do nào khác, dám Cassie sẽ giảng cho tụi mình cả mớ quy tắc về việc không được sử dụng sinh vật có tri giác. Nhưng nhỏ đang nghĩ rằng nhỏ có thể bảo vệ lũ tinh tinh. Vậy đó, ê, nếu mà không vì lợi ích của bọn thú thì... ->

<Thôi đi, Marco, > Hoàng tử Jake cắt ngang.

Cassie vẫn im lặng tự phòng vệ.

Tôi vẫn không biết phải suy nghĩ theo hướng nào nữa. Tôi chỉ có thể chắc chắn rằng con người không tin tinh tinh là loài nhạy cảm. Rõ ràng là, nếu họ tin vào điều đó, họ đã không giam giữ chúng hay dùng chúng làm vật thí nghiệm.

Đúng, vậy mới hợp lôgic, tôi tự nhủ.

Mặt khác, cũng có vài trường hợp con người tư duy không hợp lôgic chút nào cả.

CHƯƠNG 9

Chiếc xe tải chạy chầm chậm rồi dừng hẳn lại.

Cánh cửa vừa dựng lên trên bản lề gỉ sét, ánh sáng buổi chiều liền ùa vào soi rọi thùng xe. Tôi nheo mắt và co rúm vào góc lồng.

"Rồi rồi, lũ khỉ, chuẩn bị đi," một người to con gù gừ khi nhảy phóc vào xe tải.

Tôi nhìn xéo qua hắn, thấy gã người thứ hai đang kệ một cái thang nối xe tải với một ô cửa lớn mở toang. Ô cửa được nâng lên cách mặt đất gần một mét, trùng với chiều cao của sàn xe tải. Điều đó chứng tỏ loài người đôi khi cũng biết lo xa, tính toán trước đó chứ.

Ngay bên trong tòa nhà, có ba người đàn ông mặc da nhân tạo lỏng lẻo màu trắng. Ngay dưới chân họ là một xe trượt bằng kim loại có gắn bánh xe.

Marco và tôi ở trong lồng gần cửa nhất. Một trong hai chúng tôi sẽ đi trước tiên.

Mấy người đàn ông lặc lè khiêng lồng tôi lên, đặt vào xe trượt. Xong xuôi, họ đẩy tôi chạy dọc theo cầu thang.

Tôi lồng lộn giãy giụa đằng sau thanh chắn. Liệu tôi có cư xử đúng không nhỉ? Tinh tinh thường làm gì trong trường hợp này?

<Tất cả mọi người hãy nổi điên đi,> Cassie chỉ dẫn. <Tinh tinh sẽ nhảy đong đỏng lên rồi sau mới quen dần.>

Tiếng bánh xe trượt ép vào thang chuyền kêu lạch cạch, rung lắc cả chân tôi và chạy thẳng lên tận xương sống.

Qua ngưỡng cửa mở, vào bên trong tòa nhà, ba người đàn ông liền thò tay ra lái cho xe trượt quẹo cua qua hông.

HooHoo He-YAH! He-YAH! Heeee!

Căn phòng này đầy tinh tinh. Xung quanh tôi, chúng la thét chỉ chóe, rú rít cuồng dại và nhảy thình thịch trong những cái cũi được gắn chặt vào tường bằng gối đỡ thép. Rõ ràng, chúng nổi quạu vì sự xâm nhập của bọn tôi.

Bánh xe rít kin kít, nghiến vào sàn nhà rồi dừng lại bên ngoài một cái lồng không. Tám chiếc lồng áp vào tường thành hai hàng ngang, cùng bên với ngưỡng cửa. Khi vào lồng rồi, tôi không thể nhìn được ai đang tiến vào phòng nữa.

Một ông có râu quai nón xám và đôi mắt hỉ màu xanh dộng mạnh vào thành cũi. "Xin chào, đồ ngáo. Cô gái ngoan. Xem mày cư xử thế nào nào?" Hắn chìa ra một chiếc bánh quy lắc rắc chấm trắng.

Tôi cẩn thận ngửi hít. Đường.

Đây là cách đối xử ngọt ngào? Đúng vậy! Nhưng liệu món này có lợi cho tim và ít chất béo? Trong chương trình *Thông Điệp,* tất cả mọi thứ đều phải lợi tim và có hàm lượng chất béo thấp.

Món nào là khoái khẩu với tinh tinh? Tôi chắc chắn trỉ não tinh tinh muốn bánh quy. Đúng rồi!

Tôi chộp lấy.

Hắn mỉm cười và mở cửa lồng ra. Tôi cứng người lên, từng sớ cơ bắp gồng chặt trong tư thế sẵn sàng. Bỗng tôi cảm thấy cái miệng tinh tinh chuyển phắt từ vẻ nhăn nhó trước người lạ sang nỗi sợ hãi vô bờ, hàm bạnh ra.

Răng môi nhồm nhoàm nhai miếng bánh quy tuyệt vời nhất trên đời.

Tên Người đột nhiên chồm nhanh lên trước. Một tay hắn nắm túm cái vòng dây cổ tôi, tay kia nắm một cái bàn tay to tướng của tôi.

Chắn chắn là con tinh tinh rất sợ, nhưng nó lại khoan khoái thưởng thức bánh quy. Buồn thay, cả người Andalite cũng thích nốt…

"Ồ, đồ bỉ lù," gã râu xồm thù thì. "Đi nào!" Lạ quá! Khi gã kéo tay tôi, tôi thấy mình ngoan ngoãn đi theo không hề kháng cự. Chân tôi miết mạnh xuống sàn cũi, bàn tay còn lại niu lấy phía trên cửa và đu mình lọt vào chiếc lồng đối diện.

Khi tôi đã qua lồng khác, lại thêm một ổ khóa nữa được bấm vào. Tôi tỉnh bơ nuốt chửng miếng bánh cuối cùng và ngồi xuống.

"Giỏi lắm, bé ngoan," gã đàn ông nói và đưa tôi một chiếc bánh

nữa, trong khi mấy người khác đẩy cái lồng cũ của tôi đi. “Xong rồi, đến con tiếp theo.”

Tôi điềm nhiên nhìn bọn chúng dỡ các bạn của mình ra. Hình như tôi đang ở trong phòng giam giữ. Khắp phòng lắp đầy những miếng hình vuông màu trắng, bóng loáng. Tôi tin chắc đó là gạch men. Ngay giữa sàn nhà có một lỗ thoát nước.

Hai bên bức tường dài của căn phòng hình chữ nhật xếp kín những chiếc lồng diện tích khoảng hai phẩy tư mét vuông. Một cái lồng chừng hai mét tư chiều cao và bốn mét rưỡi bề rộng, dựa sát vào bức tường ngắn bên phải tôi. Ở phía tường ngắn bên trái tôi là một cái bàn kim loại chất đầy sọt đựng giấy. Sát kề cái bàn là một khung cửa kính mờ sương. Trong chiếc lồng lớn không nhốt thú gì hết, chỉ có một cái xích đu bằng bánh xe cao su màu đỏ và một sợi dây thừng to có một vài mối gút. Các bức tường bê-tông đều lem luốc những màu lòe loẹt, bôi vẽ nguệch ngoạc.

Tiếng ồn ào thật khủng khiếp, tôi cúp rúp ngồi tựa vào cuối lồng, đưa tay bưng tai, hoàn toàn bị áp đảo tinh thần. Ít nhất hai mươi con tinh tinh cùng đồng thanh kêu thét, gầm gào và dộng thùm thụp xuống sàn lồng. Chợt, tôi giật mình ngước lên, thì ra con tinh tinh đối diện đã tu một ngụm nước từ cái chai bẹp dúm và phun tung tóe về phía tôi.

Chúng đã nhận ra tôi rất khác chúng sao? Rằng tôi không phải là tinh tinh chăng? Không kịp suy nghĩ, đột nhiên tôi rú lên thê thảm, hành sự y như tụi tinh tinh thật. Sau đó tôi quay ra nhìn cánh cửa vừa bật mở.

<Tui vô tội, tui nói rồi!> Marco kêu la bằng giọng truyền riêng khi bạn ấy bị đẩy vào trong phòng. <Tui không thể bị nhốt được! Tui vô tội! Mấy ông lầm người rồi! Không được khóa tui lại! Tui muốn gọi luật sư!>

<Một câu hỏi bự chảng nè: tụi mình làm gì ở đây?> Cassie nói, sau khi từng đứa trong nhóm chúng tôi được đẩy vào cạnh nhau.

<Tụi mình sẽ biết thôi. Ngay khi mấy gã huấn luyện thú này bỏ đi,> Hoàng tử Jake nói.

<Tic-tắc,> Rachel lầm bầm. <Tụi mình biến hình cũng kha khá thời gian rồi đó.>

CHƯƠNG 10

"Hãy rời khỏi khu nhốt tinh tinh," một giọng nói vang lên.

<Loa phóng thanh đó,> Cassie bảo. <Nhìn tụi huấn luyện thú kìa!>

Mấy con Người quày quả hướng ra cửa, như thể muốn đi khỏi đây thật mau. Tôi đoán chắc là họ phải đi tới một nơi nào khác. Các bạn tôi cũng dự đoán như vậy.

Nhưng chúng tôi đoán sai lè.

<Cassie. Bỏ hoàn hình rồi mở lồng cho vài đứa bọn mình thoát ra được không?> Hoàng tử Jake hỏi. <Mấy đứa còn lại vẫn tiếp tục là tinh tinh, phòng trường hợp có người quay trở lại.>

<Xong ngay,> Cassie mau mắn. <Ax và Marco có thể xâm nhập vào máy tính đằng kia. May ra chúng ta sẽ khám phá được đôi điều về phòng thí nghiệm này.>

À, nãy giờ tôi không nhận ra dàn máy tính. Nó nằm ngoài tầm nhìn của tôi mà. Cassie bắt đầu hoàn hình thật nhanh.

Tôi ngẫm nghĩ xem mình sẽ thấy gì ở máy tính. Dù tin rằng mình có thể bẻ gãy bất cứ hàng rào an ninh nào của bọn Yeerk, nhưng khi vào được rồi, chưa chắc tôi sẽ tìm thấy cái gì.

Tôi ngắm những nét loài người mềm mại của Cassie hiện ra từ con tinh tinh. Bộ lông lờm xờm tan chảy, tạo thành làn da loài người đặc trưng của bạn ấy. Ngắm đôi chân dài ra và cánh tay trở nên mảnh mai của bạn ấy.

Tinh tinh là một minh chứng không ngờ của sự tiến hóa. Nhiều con Người cho rằng tiến hóa liên quan đến sự tiến bộ. Dĩ nhiên không phải vậy. Nó chỉ đơn thuần liên quan đến khả năng sinh tồn. Những khả năng cá nhân dần giảm đi trong quá trình chọn lọc của tự nhiên để tồn tại. Rõ ràng là con Người yếu hơn tinh tinh. Nhưng não của họ phát triển hơn nhiều.

Ồ, quả là có phần phát triển hơn rất nhiều.

Khi Cassie vừa là Người thì cánh cửa lại bật mở. Tôi đã nhận ra sai lầm của chúng tôi ngay lúc cái móc cửa khẽ phát ra tiếng động.

Không phải mấy tay huấn luyện thú rời khỏi phòng là do bọn họ phải đi tới một nơi nào đó mà là do mấy gã ấy không muốn ở đây.

Và khi cửa mở, tôi đã biết lý do tại sao.

Nếu có bất cứ mảy may nghi ngờ nào về việc phòng thí nghiệm này có phải do tụi Yeerk điều hành hay không, thì cái sinh vật đang bước vào qua cánh cửa, theo sau là ba tên Mượn Xác Người ghê gớm đang khúm núm kia chỉnh là câu trả lời.

Hắn nghênh ngang bước vào phòng. Vênh váo, khệnh khạng rất đúng kiểu bá chủ của hắn.

Hắn mang hình hài Andalite. Cơ thể vật chủ của hắn là một chiến binh dày dạn tên là Alloran-Semitur-Corrass.

Nhưng ông ấy không còn là Alloran oai hùng nữa. Hắn cũng chẳng phải là Andalite, ngoại trừ cái vỏ bề ngoài.

Hắn là Visser Ba. Tên Sâu Bọ. Tên Mượn xác-Andalite duy nhất trong dải thiên hà.

Tôi không thể cưỡng nổi ý muốn chồm lên thanh lồng. Nhưng Visser Ba không hề chùn bước.

<Cassie bị lộ mất!> Rachel truyền ý nghĩ riêng thẳng tới chúng tôi.

Cassie ở xa cửa nhất. Nhưng chỉ hai bước nữa thôi, Visser Ba sẽ trông thấy bạn ấy.

<Mình đang biến hình trở lại thành tinh tinh đây,> Cassie đáp. <Nhưng…>

<Hãy đánh lạc hướng!> Hoàng tử Jake thét.

Hoo-hoo-hoo! E-yah! E-yah!

Chúng tôi bắt đầu rít rống om xòm, nhưng Visser Ba ngó lơ. Chúng tôi đã bị nhốt lại. Chúng tôi là loài hạ đẳng. Gã Yeerk Visser chẳng thèm đếm xỉa đến chúng tôi. Thực ra trông hắn như đang chán chường. Như thể là hắn đang phải làm cái nhiệm vụ chán ngắt.

Tất nhiên! Đây chỉ là một chuyến thanh tra, thị sát thường lệ của hắn thôi. Chỉ vì quá xui xẻo nên chúng tôi mới đụng phải hắn. Và trong hai giây nữa, vận rủi này sẽ biến thành tai họa chết người. Chúng tôi sẽ bị nhốt trong cũi mãi mãi.

<Ném phân vào hắn đi!> Marco thình lình hét lên.

<Cái gì?>

Marco quét tay xuống đáy cũi bẩn thỉu, vốc lên một nắm… phân.

Một cú quăng chớp nhoáng… Sản phẩm đó bay đánh vèo… đáp ngay giữa mặt Visser Ba.

<Chơi hắn đi!> Marco lại la lên.

Tôi quét hai bàn tay tinh tinh xù xì xuống sàn, vận hết sức hất thứ chất thải kia lên. Kết quả: một đống lầy nhầy đậu ngay mắt cuống của Visser Ba.

<A ha!> Tôi gào lên sung sướng.

Đó là một chiến thuật khác thường. Một chiến thuật tuyệt vọng. Nhưng tôi nghĩ nó rất đáng hài lòng.

CHƯƠNG 11

Mấy đứa chúng tôi hè nhau hốt ném chất thải sinh học. Thấy thế, những con tinh tinh thật cũng khoái chí hưởng ứng trò chơi.

Phân bay léo nhéo lên trời.

Trong vòng vài giây, Visser Ba bị ném túi bụi, mờ cả mắt. Cả đám bậu xậu của hắn, lũ Mượn xác-Người cũng chịu chung số phận. Bốn tên hốt hoảng chạy ù ra cửa.

<Đã ghê!> Rachel thích chí bình luận.

Cassie đã là tinh tinh trở lại.

Mẹo nhỏ của chúng tôi đã thắng lợi vẻ vang.

Nhưng, từ ngoài cửa, giọng truyền như sấm rền của Visser Ba gầm lên.

<Giết hết chúng đi!>

Tôi bắn tia nhìn sang Hoàng tử Jake.

Chắc hẳn một tên Mượn xác-Người đã tranh luận với Visser.
Phập!

Cửa lại mở. Một gã Mượn xác-Người đổ ầm xuống sàn. Một bàn tay nảy tưng tưng trên nền đất, dừng lại bên cạnh hắn.

<Tao cóc cần quan tâm chúng là thú để thí nghiệm!> Visser Ba tức giận tuyên bố. Giọng hắn trầm xuống nham hiểm, đầy đe dọa và lạnh lùng. <Dù sao thì tao cũng sẽ đóng cửa nơi này. Pha Hai đã thành công. Đợt thí nhiệm này bỏ hết.>

"V-â-â-n-g, thưa Visser!"

<Vì vậy, tao muốn giết hết chúng nó! Mày có hiểu tao nói gì không?> hắn thản nhiên nói.
"V-Vâng! Vâng! Vâng, Thưa Visser!"
<Thế nào? Không cãi lại à? Mày không muốn chất vấn mệnh lệnh của tao à?> Visser Ba gằn giọng, đuôi vổng cong lên, lưỡi dao vươn

ra trước, mơn trớn cổ họng của tên Mượn xác-Người.

“V-â-â-n-g! Vâng, vâng, thưa Visser!”

Gã Visser thu cái đuôi về, rồi cúi xuống lượm cánh tay bị đứt lìa của tên Mượn xác-Người xấu số. Hắn thích thú ngắm nghía khúc thịt rồi quẳng đánh xoạch vào mặt người đàn ông bị thương. <Này! Gắn vào đi. Và hãy diệt sạch lũ sinh vật kia.> Hắn quay đi nhưng nghĩ sao đó lại ngừng phắt lại. <Mang tụi Taxxon từ phòng khống chế vào đây. Hà cớ gì mà phải phung phí nguồn thịt tươi như thế này…>

Visser Ba biến mất. Một tên Mượn xác-Người cụp rụp ôm cánh tay mình. Và hai tên khác sợ xanh mặt.

Visser Ba không phải là tên thượng cấp thấy cần thiết phải tỏ ra thân mật với thuộc hạ.

CHƯƠNG 12

<Đó là tín hiệu cho tụi mình vù khỏi đây,> Marco la lên.

Đám Mượn xác-Người còn lại cũng cút khỏi căn phòng. Chúng dẫm đạp lên nhau không thương tiếc để mau mau thực thi mệnh lệnh của Visser Ba.

<Hoàn hình!> Hoàng tử Jake hô. <Mau!>

Chẳng cần phải nhắc lại lần hai, cả bọn chúng tôi hoàn hình cấp tốc. Bọn Taxxon sắp tới ngay thôi.

Tôi hoàn hình thành Andalite. Cassie đã hoàn hình người xong và lại đang biến hình tiếp - có lẽ là ruồi hay rận gì đó, tôi không chắc. Tôi thấy râu và phần miệng kỳ quái thòi ra, nhưng rõ nhất là bạn ấy đang teo rút. À, bạn ấy biến hình cho nhỏ lại để chui được qua những thanh gióng.

Ra thoát rồi, Cassie lại hoàn hình Người và vớ ngay chùm chìa khóa, lập cập giải phóng một người Andalite và ba con Người. Chú diều hâu đuôi đỏ - Tobias chỉ việc bước qua thanh chắn là xong.

Sẵn đà, Cassie mở tiếp những lồng tinh tinh khác.

"Bồ làm gì vậy?" Marco hỏi bạn ấy.

"Mình thả chúng ra. Bồ nghe Visser Ba thét gì rồi đấy. Chúng sẽ bị giết."

"Tất cả những gì tụi mình cần làm là biến hình ruồi và chui qua khe cửa," Marco nói gấp. "Bọn Taxxon mà tới đây thì… Hổng ai đếm tinh tinh đâu, nhưng nếu chúng đến đây mà không thấy gì để chén thì chúng sẽ nhận ra ngay là tụi mình đã đột nhập vào."

"Mấy bồ đi đi," Cassie ương ngạnh. Mắt bạn ấy vụt sáng, quai hàm run run. Đó là dấu hiệu quả quyết của loài người.

"Marco nói đúng đấy," Hoàng tử Jake quyết định. "Tụi mình không thể để chúng chạy được. Nếu chúng biết tụi mình ở đây thì chúng sẽ canh phòng nhà máy thịt hộp cẩn mật hơn - rồi tụi mình sẽ phải khó khăn, vất vả hơn nhiều đấy…"

“Nhưng nếu chúng ta cứ ở trong lốt tinh tinh thì không sao,” Cassie tranh luận. “Chỉ khi là gấu xám hay cọp thì mới rắc rối. Ai muốn là tinh tinh nào?”

Tôi nhìn Rachel. Bạn ấy mỉm cười. “Mình xung phong.”

“Bồ cứ bênh Cassie chằm chặp hà…” Marco hậm hực.

Rachel lắc đầu. “Hổng phải. Chỉ tại mình thích làm tinh tinh chớ bộ.”

Cassie đã biến hình tinh tinh được nửa chừng. Rachel làm theo. Tôi chờ xem Hoàng tử Jake làm gì.

"Mình chẳng có quyền hạn gì nữa rồi," Hoàng tử Jake lập bập nói rồi cũng biến hình.

Khi tất cả chúng tôi đã là tinh tinh thì cửa mở banh ra. Tên Taxxon đầu tiên ùa vào. Hàng chân kim của nó khua lạch xạch trên nền gạch. Cái miệng đỏ hoét há hớp. Hốc mắt sền sệt nhấp nháy.

Trên Trái Đất có một sinh vật rất giống Taxxon được gọi là rết, có điều nhỏ hơn gấp trăm ngàn lần. Nhưng tôi không tin rết lại ăn thịt đồng loại như Taxxon.

Cơn đói của Taxxon thật gớm ghiếc - dữ dội, khủng khiếp đến ngay cả tên Yeerk trong đầu nó cũng không thể chế ngự nổi. Taxxon ăn tất cả các loại thịt sống, kể cả thịt Taxxon.

Taxxon tàn bạo nhưng không mạnh lắm. Tuy vậy, nó có thể tấn công và giết chết một con tinh tinh đơn lẻ.

Nhưng những gì chúng đang đối mặt không phải tinh tinh. Chúng phải chiến đấu với những con tinh tinh do đám anh em thông minh và bạo lực hơn gấp bội của chúng đã hóa thành: Những con người thông minh.

Thứ đang chờ bầy Taxxon là những sinh vật hội đủ uy lực và sự lanh lẹn của tinh tinh, cộng với tư duy chiến thuật của loài người.

“Sreeee!” Con Taxxon khè lên, ngửi thấy trước một bữa ăn thịnh soạn.

“Hoo-Hoo-Hoo!” Đám tinh tinh thật đáp trả chạy tán loạn trong lồng.

Sáu con tinh tinh chúng tôi bình tĩnh chờ. Tất cả đều tự trang bị cho mình đủ thứ vũ khí: tuốc-nô-vít, ghế, màn hình vi tính.

Con Taxxon đi đầu chồm lên, sẵn sàng bổ một phần ba thân trên xuống chúng tôi.
<Mấy bồ biết không, mình thực sự, thực sự ghét lũ Taxxon,> Rachel nói.

Tôi xông tới, đâm thẳng lên bằng cái mỏ lết vừa mới tìm được. Phần bụng dưới mềm xèo của tên Taxxon nổ bục ra như cái túi giấy.

SSRR-EEEEE!

Rachel di chuyển mau lẹ. Bạn ấy lăn xuống phía dưới tên Taxxon và giật mạnh một trong những cái chân sắc nhọn của nó. Giờ thì bạn ấy đã có vũ khí.

Tên Taxxon lụm chụm ngó ngoáy hàng chục cái chân, ráng lùi lại. Nhưng quá trễ. Nó đã bị thương - máu trào ra.

Tụi Taxxon còn lại liền xông vào tấn công đồng bào mình. Lũ Yeerk trong đầu chúng chỉ còn biết ngồi dòm cuộc tàn sát mà thôi. Không gì có thể ngăn chặn được cơn đói của Taxxon.

Hoàng tử Jake lay cánh cửa ngoài - cánh cửa dẫn tới xe tải. Nhưng cửa đã khóa trái.

Chúng tôi chỉ còn có mỗi một lựa chọn.

<Chạy thôi!> Tobias hét. <Chạy vượt qua chúng đi! Cứ chạy đại qua phòng thí nghiệm!>

CHƯƠNG 13

Chúng tôi chạy thục mạng. Bầy tinh tinh thật cũng luống cuống chạy theo. Được một quãng thì hàng ngũ của chúng rối loạn, dù Cassie và chúng tôi đã làm hết cách. Dẫu sao thì trí thông minh của tinh tinh - dù đã ở mức độ cao hơn các con thú khác - vẫn có giới hạn. Quá giới hạn, đến nỗi không đủ để nắm lấy tự do của mình.

Trong khi chúng tôi luồn lách chạy vắt chân lên cổ qua phòng thí nghiệm, thì đám tinh tinh thật lại rẽ ra, chiếm lĩnh bóng đèn và những đồ vật bóng loáng.

Tôi ước gì mình có thể mô tả lại những gì đã thấy khi cắm cổ chạy hết phòng này tới phòng kia, mong tìm lối thoát. Tinh tinh không phải là loài vật duy nhất bị bắt làm thí nghiệm. Ở đây còn có cả chuột, chó và nhiều loài khỉ nhỏ nữa.

Tôi liền hiểu ngay tại sao loài người lại dựng lên một tấm chắn độc đoán để phân biệt loài mình với những loài thú khác. Nếu họ cũng bị sử dụng tàn nhẫn như họ đối xử với các con thú thì từ duy nhất diễn tả đủ điều ấy là TRA TẤN.

Không nghi ngờ gì nữa, các phòng thí nghiệm vì mục đích y học cũng giống như vầy thôi. Việc của tôi không phải là phán xét loài người, nhưng hành vi của họ khiến tôi phiền lòng quá…

Tối hôm đó tôi tung tăng chạy ra đồng cỏ để ăn. Màn đêm đen kịt. Ngay cả những ánh đèn từ vùng lân cận, nơi bạn bè tôi sống cũng tắt ngúm. Mặt trăng duy nhất chỉ là một ánh bạc trên bầu trời. Cảnh vật Trái Đất khác với thế giới quê nhà của tôi một trời một vực. Nhưng tôi không còn lưu tâm đến những sự khác biệt ấy nữa.

Các sinh vật trên thế giới Andalite sống hòa đồng với nhau hơn các sinh vật ở Trái Đất. Tôi nhớ về chim *kafit,* con *hoober* và *djabala*. Chúng tôi dùng chúng để thực tập phép biến hình chứ không bao giờ nghĩ đến chuyện giam cầm, giết hay ăn chúng. Chúng tôi là những sinh vật cùng sống trên một hành tinh.

Như Marco hay Rachel có lần đã nói: Trái Đất là một chốn khắc nghiệt. Cuộc đấu tranh sinh tồn trên Trái Đất thật tàn bạo. Đây là hành tinh đầy rẫy những thú ăn thịt hung hăng được trang bị răng sắc, có lớp áo giáp bảo vệ, có móng vuốt có thể xé toang cơ thể

Andalite theo chiều dọc.

Và tất nhiên, có cả loài người tiến hóa. Chỉ với móng vuốt yếu ớt, bàn tay láng trơn, da thịt mềm mại không được bao bọc, nhưng họ là kẻ thống trị.

Suốt hàng triệu năm, người Andalite không bao giờ phải e sợ loài khác. Với tốc độ tiến hóa và cái đuôi độc chiêu, chúng tôi thuộc vào hàng quý tộc trên thế giới của mình. Hoàn toàn khác với loài người - đôi khi ở nơi này nơi kia của Trái Đất, họ lại là con mồi cho những loài thú mạnh mẽ hơn.

Có lẽ điều đó đã giải thích cho thái độ quái gở, không nhất quán của loài người đối với các loài khác. Có loài được họ nuôi nấng, nâng niu, ấp ủ; có loài được họ bảo vệ thành những chiến dịch quy mô, rầm rộ; có loài bị họ tận diệt…

Nhưng kỳ cục là họ không ăn những loài thú dữ tợn, đe doạ mình, mà họ lại ăn những con vật hiền lành như là bò, cừu, dê. Dĩ nhiên chúng tôi cũng không chọn hóa thành mấy con vật hiền lành đó để chiến đấu.

Còn việc đối xử thậm tệ với tinh tinh, loài vật na ná giống như Người, lại gần giống với quan điểm về đạo đức của Taxxon - tức là ngược đãi đồng loại.

<Mi là người lạ từ hành tinh khác đến,> tôi nhủ thầm. <Và hơn nữa, mi vốn là loài ăn cỏ, chứ không phải loàn ăn thịt.>

Có lẽ tôi không phải là người đánh giá cao những thói quen của Người. Tôi hiểu về sự tiến hóa của loài người đại để rằng: tổ tiên của họ ngày xưa sống thành những bầy đàn chuyên đi săn và họ không bao giờ bằng lòng với ý tưởng chỉ ăn cỏ.

Khi trở về lòng máng, tôi bật tivi lên sau khi chỉnh trang lại dây nhợ. Tôi đứng sát màn hình để chọn kênh, nhìn những màu sắc và hình ảnh lướt qua. Một phụ nữ đang hát. Một phát thanh viên trang trọng loan tin về một số người dân địa phương bị mất tích. Răng và kem đánh răng. Một chiếc bánh kẹp pho mát trông thật ngon lành.

Chẳng có gì đáng xem. Tôi tắt tivi đi.

Có tiếng vỗ cánh rột rạt phía trên đầu tôi. Tobias lướt xuống tìm chỗ đậu, móng vuốt quặp chặt một vật nhỏ màu đen, hình chữ nhật.

Cậu ấy nhả nó ra rồi xổ cánh lên đậu trên cành cây gần nhất.

<Một món quà cho chú nè, chú Ax.>

Tôi cầm cái vật hình chữ nhật đó lên. Ở một mặt của nó có những nút bấm màu xám ghi số và mũi tên.

<Cái gì vậy?>

<À, remote, cái điều khiển từ xa của tivi đó mà. Cháu đã phát hiện ra nó trong thùng rác.>

Remote tivi? Remote là gì nhỉ? <Cám ơn Tobias, nhưng chú không hiểu.>

<Bật tivi lên đi,> Tobias dang cánh ra và sà xuống. <Chú dùng nó để đổi kênh mà không cần phải rời khỏi ghế sofa… hay mặt đất.>

Tôi bật tivi lên và ngồi trở lại lòng máng, quá xa để với tới những nút điều chỉnh. Tôi chĩa cái remote ra và nhấn nút ghi mũi tên hướng lên trên.

Những hình ảnh và tiếng nói lấp loáng thay đổi khi chiếc remote đổi kênh. Tuyệt diệu! Thật tiện ích! Tôi sẽ tiêu tốn ít calory hơn vào việc chuyển đổi kênh. Và tôi cũng tiết kiệm được nhiều thời gian hơn…

<Ô, nhìn kìa! Chương trình *Những Người Bạn.*>

<Chỉ là phát lại. Ờ mà này…> Tobias nghiêng cái đầu diều hâu láng mượt qua tôi. <Làm thế nào mà chú có nhiều kênh vậy? Chú có nối cáp đâu mà có thể coi được cả MTV và CNN nữa?>

Tôi ngước mắt lên khỏi tivi. Ca sĩ Phoebe đang chơi đàn ghi-ta ở trung tâm Center Perk. <À, chú có cải tiến thêm…>

Tobias lò dò tiến tới sát tivi và nhoài người nhìn ra phía sau. <Ô trời, mớ bòng bong này là cái gì vậy?>

<Thiết bị thu từ vệ tinh nhân tạo thô sơ.>

<Chú chế tạo chảo thu từ radio bể và hai lon soda cũ thôi sao… Đây là cái gì?> Tobias dùng mỏ quắp lên một mớ dây điện màu đen.

<Đó là loại dây mà loài người mắc ở trên những thân cây không cành. Rất tiện lợi. Hồi tối, trước khi đi ăn chú đã tìm thấy nó và lấy mang về.>

Tobias thả ngay sợi dây xuống. <Trời đất! Hèn chi khu vực nhà Jake bị cúp điện.>

<Cúp điện?> Tôi tá hỏa. <Cái dây này kiểm soát năng lượng điện hay sao?>

<Đúng vậy, trừ khi nó bị chôm để sử dụng cho mục đích cá nhân.>

<Thật kỳ cục! Tại sao nó không được bảo vệ chắc chắn hơn mà chỉ là mẩu dây tỉ teo này? Sự quản lý nguồn điện của loài người thật là cổ lỗ, sơ sài.>

Những Người Bạn đã hết. Nhưng tôi rất khoái xài remote nữa.

<Chú Ax, khoan khoan! Tua lại đi!> Tobias nghển đầu về phía tivi. Tôi bấm trở lại kênh vừa vù qua.

"…không ai bị thương," một phụ nữ tóc vàng nói. Bên cạnh cô ấy là một cái hộp nhỏ, chiếu hình ảnh một con tinh tinh bị quật ngã, xua vào lồng. "Cuối cùng, bầy tinh tinh đã bị bắt vào lúc sáu giờ hơn. Xe cộ trên đường *Thông Thoáng* bị ách tắc hai tiếng đồng hồ trong khi các nhà huấn luyện thú của Lâm Viên vật lộn với đám tinh tinh…"

<Lũ tinh tinh từ xe tải,> Tobias sẽ sàng nói.

<Những con được chúng ta thả ra,> tôi gật đầu.

"Không ai thông báo là có tinh tinh bị sổng, nhưng có rất nhiều suy luận về xuất xứ của chúng," người phụ nữ đưa tin tiếp. "Một nhân chứng cho biết đã tận mắt trông thấy chúng nhảy ra từ một chiếc xe tải, nhưng đến nay vẫn chưa tìm ra chiếc xe tải ấy…"

Tobias và tôi nhìn nhau. Tôi tắt tivi đi.

<Ồ, ít ra thì đám tinh tinh ấy cũng có cuộc sống tốt hơn,> Tobias bảo.

<Ừ,> tôi ngần ngừ. <Loài người thật là mâu thuẫn.>

<Đúng thế. Họ mâu thuẫn, chúng ta cũng vậy. Nhưng chú biết sao không? Ngày mai chúng ta sẽ phải đi thăm lò mổ. Vậy chúng ta tạm lơ nó đi nhé? Mình coi hài kịch đi thôi.>

Tôi gật đầu. Một thói quen tôi học được từ loài người. <Và cả *Thông điệp* nữa chứ!>

CHƯƠNG 14

Một lần nữa, trong khi các bạn ở trường học lịch sử, học xướng âm, giải những dạng toán giản đơn, và tiếp thu những khái niệm mù mờ thì tôi và Tobias bay lên thám thính nhà máy thịt hộp.

Một ngày mưa dầm dề thật khó nhọc cho đôi cánh làm việc. Và những gì chúng tôi cần phải quan sát càng đáng ngán hơn.

Hai chúng tôi gặp lại các bạn khác trong chuồng thú nhà Cassie sau giờ tan trường. Cassie đã bắt tay vào việc chăm sóc những con thú bị bệnh và bị thương. Hoàng tử Jake giúp bạn ấy dọn dẹp lồng.

Rachel lật lật xem ca-ta-lô - một loại sách trưng bày nhiều kiểu da nhân tạo cho loài người lựa chọn.

Marco hỉ húi làm "bài tập về nhà". Bạn ấy ngước nhìn Hoàng tử Jake. "Nè! Là Molotov và *von* Ribbentrop[5] hay *von* Molotov và Ribbentrop? Hay cả hai đều *von*?"

"Không ai cả," Rachel nghiêm túc nói. "Là von Damme và von Halen[6]."

"Tức cười thiệt đó, Rachel. Ha. Ha. Và thêm *"Ha"* nữa nè. Nhưng cái mà tui đang làm đây là một bài tập làm bù *lũy thừa ba*. Đó là một bài tập làm bù cho cái bài tập làm bù mà tui dự định sẽ phải làm cho lần đầu tiên tui phải làm bài tập làm bù."

"Nào, nói xem mấy bồ đã tìm thấy gì vậy?" Hoàng tử Jake hỏi tôi và Tobias.

Tobias đang đậu trên rui nhà như thường lệ. <Chữ 'Soviet' không có 'u',> cậu ấy nhắc Marco.

Marco bôi xóa ngay chữ cái thừa đi và viết lại.

Với tất cả, Tobias loan báo. <Ừm, đó là một nhà máy thịt hộp tiêu biểu. Bò đi vào một đầu và hamburger đi ra đầu khác.>

<Chắc chắn đó là những con bò thiến,> tôi ngắt ngang. <Bò sữa đực là bò kéo trừ khi chúng đã bị thiến, trong trường hợp này là bò thiến... Bò thiến dễ bảo hơn. Mặc dù trong đàn bò này có cả bò thiến và bò cái.>

Tất cả mọi người, trừ Tobias, xoay qua nhìn tôi trừng trừng.

“Bồ nói gì?”

<Tôi đã xem điều này trên kênh *Thế Giới Động Vật,*> tôi giải thích. <Nhưng mà… thiến là gì vậy?>

“Ô-ô-ô! Mình không coi kênh đó,” Cassie lảng tránh. “Ax, bồ có nghĩ…”

“Tiếp đi…” Marco nói rồi vắt chéo chân qua.

<Vấn đề nghiêm trọng đó là,> Tobias thông báo. <Không có trường từ ở phía trên nhà máy thịt hộp…>

<Vùng đó quá rộng lớn nên không thể phủ trường từ hết được,> tôi giải thích. <Như các bạn biết đấy, trường từ tiêu thụ cực kỳ nhiều năng lượng. Để mình dùng từ đơn giản nhé, nếu một cánh đồng rộng hơn ba ngàn mét khối theo thang đo của các bạn dùng khối năng lượng là x, thì một cánh đồng rộng sáu ngàn mét khối theo thang đo của các bạn không dùng khối năng lượng là 2x, mà lớn hơn nhiều.>

"Nè!" Cassie nói giọng cảnh báo. "Mình thực sự đã hiểu lời giải thích đó rồi. Trước đây mình chưa bao giờ hiểu thuật ngữ kĩ thuật của bồ dùng cả. Chuyện gì đang xảy ra với mình vậy ta?”

Tôi cảm thấy hài lòng vì đã thành công trong việc làm giảm độ phức tạp của các thuật ngữ đến mức đủ đơn giản để mấy người bạn Người của tôi có thể hiểu được.

<Không có trường từ. Tốt. Vậy chuyện nghiêm trọng là gì?> Hoàng tử Jake hỏi.

Tôi trả lời. <Bọn Yeerk gắn Thiết Bị Lọc Mầm Bệnh ở tất cả các lối vào nhà máy - giống như chúng đã làm với các lối vào vũng Yeerk vậy. Đó là thiết bị được lập trình để triệt tiêu tất cả những mẫu ADN lạ, không được nhận diện. Thiết bị trong nhà máy thịt hộp sàng lọc và diệt tất cả mọi sinh vật, chỉ trừ bò thiến và loài người.>

<Tụi tôi thấy rất nhiều ruồi bị nướng giòn,> Tobias thêm.

“Vậy, muốn vào thì tụi mình phải là bò à?” Marco hỏi. “Bò vào *lò mổ* ư? Có ai thấy có rắc rối gì với chuyện này không? Hãy giơ tay lên. Ai thích làm bò trong nhà máy thịt hộp nào?”

<Vấn đề thứ hai,> Tobias tiếp. <Bò bị nhốt giữ ở nơi khác, tại một bãi chăn thả cách đó hai dặm. Bọn Yeerk sẽ chất bò vào xe tải và chở đến nhà máy. Từ đó nảy sinh vấn đề thứ ba: Tất cả bò đều được

đeo thẻ bài vào tai. Chúng không bắt đại bất cứ con bò nào, mà chỉ bắt những con cụ thể.>

"À, để kiểm kê đấy mà," Cassie thốt lên. "Để theo dõi các vấn đề sức khỏe của bò."

Hoác! Hoác! Hoác! Hoác!

Một con ngỗng la lên quàng quạc khi Cassie cố ấn viên thuốc vào miệng nó. "Vậy chúng ta cần làm gì? Một: phải hấp thu bò một cách chọn lọc. Hai: cần giật thẻ bài ra và đeo vào mình. Ba: phải vào xe tải đi suốt hai dặm mà không hoàn hình. Bốn: cần vào trong nhà máy thịt hộp mà không bị biến thành món bít tết Salisbury. Năm: phải tìm hiểu xem có cái gì ở đó mà Visser Ba định phá hủy đi."

"Nghe thì dễ dàng đơn giản quá há. Chỉ việc xếp thứ tự một, hai, ba," Marco nhì nhèo. "Bồ quên mất điều thứ sáu: chúng ta sẽ là sáu con bò trong nhà máy thịt hộp."

<Tôi đã quan sát kỹ lưỡng bò thiến rồi,> tôi nói. <Tôi không tin là chúng có khả năng chiến đấu. Chúng thậm chí còn hiền hơn cả bò cái nữa.>

Marco chỉ vào tôi. "Hãy lắng nghe quý ông đây này."

"Không cần phải biến thành sáu con bò," Cassie nói. "Thiết Bị Lọc Mầm Bệnh không tiêu diệt được những loài nằm trong cơ thể bò."

"Ê, đừng ám chỉ tới giun đũa à nha," Rachel la rùm.

Cassie cười. "Không phải giun đũa mà là ruồi. Ruồi chui vào lỗ mũi bò. Có lẽ hai tụi mình sẽ là bò cho mấy chàng này là ruồi tá túc trong mũi."

Tất cả mọi người cùng dòm Cassie lom lom. Kể cả tôi.

"Về cơ bản, tụi mình đã có một giải pháp. Tụi mình sẽ là thịt kẹp… và cứt mũi[7]…" Marco nói.

Hoàng tử Jake cười phá lên. "Tối nay chúng ta sẽ thâu nạp ADN bò và giật thẻ bài. Ngày mai là thứ Bảy. Chúng ta chính thức tiến hành vào buổi sáng. Ax sẽ làm *thịt kẹp* - để khi cần hoàn hình thì bọn Yeerk sẽ thấy Andalite chứ không phải Người. Tobias là miếng thịt kẹp thứ hai. Còn chúng ta…"

“…sẽ cưỡi chuyến tàu tốc hành cứt mũi bò,” Marco la rầm.

CHƯƠNG 15

Buổi chiều, mưa tạnh được một lát, nhưng đến lúc xẩm tối thì trời không những mưa mà còn nổi sấm chớp đì đùng.

Thời tiết xấu làm cho chiếc tivi của tôi không thu được sóng. Đó là một sự cố kỹ thuật vô cùng đơn giản, chỉ cần vài ba tiểu xảo là khắc phục được ngay. Nhưng như thế thì tôi cần phải tới khu thương xá, vào tiệm *Radio Shack*, mua một ít linh kiện.

Vả lại, tối nay tôi cũng không rảnh.

Chúng tôi bay trong đêm giá lạnh, tối hù, ướt át. Tôi trong lốt cú, một loài đi đêm tuyệt vời. Nhưng ngay cả cú cũng không ham bay trong mưa.

<A ha, cuộc đời những siêu anh hùng,> Marco ngân nga. <Một bữa tiệc linh đình.>

<Chúng ta sắp tới nơi rồi,> Tobias thông báo.

<Tốt. Tui sắp chết đuối rồi đây.>

<Sao bồ cứ kèo nhèo hoài vậy, Marco? Mình còn khó nhọc hơn bồ mà,> Tobias cằm cằn. <Mình vẫn cứ là diều hâu cơ mà - mình hổng phải là chim ăn đêm, mà chuyên lòng vòng ban ngày kia.>

<Đi lỏng[8] á? Bồ thử dùng Berberin[9] chưa!>

<Marco?> Rachel gọi.

<Gì đó Rachel?>

<IM ĐI.>

Chỉ có bốn chúng tôi. Hoàng tử Jake và Cassie bận việc gia đình không đi được. Tôi và Tobias cần thâu nạp ADN bò thiến, còn Marco và Rachel đi theo yểm trợ.

Thật ra, tụi tôi cần Rachel khuân giùm "đồ đạc". Trong số lốt hình chim của chúng tôi thì lốt đại bàng đầu bạc của bạn ấy mạnh nhất. Tuy vậy, bạn ấy phải khó nhọc lắm mới mang nổi thiết bị bấm thẻ bài

vào tai bò mà Cassie đã tìm ra cho chúng tôi.

Mắt cú nhìn xuyên màn đêm tỏ như ban ngày. Tôi thấy cả những hạt mưa rơi lấp lóa xung quanh, thấy cả những vũng nước mưa bắn tóe lên thành xe hơi, rớt trên mặt đường trơn láng và trên những cành cây ướt lòng ròng.

Tôi thấy những con Người chạy nháo nhào từ cửa xe hơi tới mái hiên, lúp xúp dưới những vật che chắn ban sơ được gọi là dù.

Loài người không thích mưa. Tôi tin rằng đó là vì mưa làm cho mặt đất trơn trượt. Khi bạn luôn phải chập chững trên hai chân thì bạn sẽ bực dọc với bất cứ thứ gì khả dĩ khiến bạn khó đứng vững.

Chốc chốc chúng tôi lại thấy chớp nháng lên, phủ khắp màn đêm một lớp ánh sáng nhập nhoạng, xanh lét. Dĩ nhiên, theo sau chớp là tiếng sấm nổ ầm ào, khiến cho đôi tai cú nhạy cảm của tôi phải nảy dựng lên.

<Cánh đồng chăn thả ở phía trước,> Tobias thông báo.

Thị lực ban đêm của tôi tốt hơn của cậu ấy nhiều. Nhưng Tobias có kinh nghiệm bao quát và ghi nhớ thế giới từ trên không nhiều hơn tôi…
<Gần tới lúc rồi,> Rachel cắm cẳn. <Mình muốn thả cái khẩu súng bấm lỗ tai ngu xuẩn này xuống lắm rồi.>

Chúng tôi lướt về phía cánh đồng lầy lội. Rachel đáp xuống ngay. Bạn ấy thả khẩu súng bấm lỗ tai xuống bùn và bay tới đậu trên hàng rào. Tôi vẫn lượn lờ ở trên cao dù đã thấm mệt. Lúc này là lúc tôi cần phát huy tác dụng của đôi mắt cú.

Chúng tôi cần phát hiện chính xác con bò thiến nào sẽ được chở đi vào ngày mai. Rất có khả năng là hai con đầu tiên trong số những con đã được gắn thẻ bài.

Thị lực của tôi căng hết cỡ. Tôi có thể thấy rõ mấy con số, nhưng ngặt nỗi trên đồng có nhiều bò quá, bò cái và bò thiến cứ lẫn lộn cả lên. Phải mất thời gian đây. Tôi phải bay ra khỏi cánh đồng để hoàn hình rồi lại biến hình, sau đó mới tiếp tục tìm kiếm được.

Cuối cùng tôi đã tìm ra hai con. May mắn là chúng không lang thang cách xa nhau.

<Đằng này nè, Tobias,> tôi hét lên. <Con màu nâu ỉ.>

<Ừa,> Tobias đáp rồi vút khỏi hàng rào, bay tới đậu thẳng lên lưng con bò thiến. Bò ta đang nghịch cái đuôi mình. Nó chỉ quay cái đầu to tướng nhìn con vật đậu trên lưng mình một chút, rồi lại điềm nhiên ợ thức ăn ra nhai lại.

<Dễ ẹc à,> hồi sau Tobias nói. <Mình có khả năng trở thành bò rồi.>

Nhưng với tôi thì chẳng dễ chút nào. Muốn hấp thu ADN của con bò thiến, tôi phải chạm vào nó trong hình dạng Andalite của mình.

Tôi nghĩ chú bò sẽ không để ý tới sự có mặt của tôi đâu. Dù sao tôi cũng là loài ăn cỏ như nó chứ không phải là loài thú ăn thịt (dù tôi ăn có theo kiểu khác hoàn toàn).

<Rắc rối to!> Đột nhiên Tobias hét lên. <Có ánh đèn xe hơi. Phía này!>

CHƯƠNG 16

Chúng tôi đứng bất động chờ đợi. Các bạn tôi căng mắt nhìn xuyên đêm. Một ánh chớp loằng ngoằng chẻ đôi bầu trời, soi sáng dòng xe cộ đang lưu thông.

<Có một chiếc xe tải ở đằng kia kìa,> Marco chỉ. <Cứ như nó đi rảo khắp các đồng cỏ vậy đó.>

<Trời tối thế này thì chúng trông thấy cái gì nhỉ?> Rachel tự hỏi.

<Chúng có thể đeo mắt kính tăng lực để nhìn trong đêm,> Marco đoán. <Thiếu gì thứ cho chúng thấy - một chàng Andalite chẳng hạn.>

<Tôi nghĩ nếu tôi hạ đuôi thấp xuống và ép hai cánh tay sát vào người thì sẽ trông rất giống bò cái hoặc bò thiến. Tôi sẽ không bị phát hiện đâu,> tôi gợi ý.

<Làm thử đi,> Rachel cổ động.

Tôi đáp xuống gần một bầy bò thiến. Chúng đứng quây tròn lại với nhau, thỉnh thoảng lại ụm lên những âm thanh trầm trầm. Chúng chẳng lưu tâm gì đến một bóng cú lẩn vào bầy của mình.

Tôi tập trung hoàn hình. Trong vòng vài giây, tôi đã nhô lên khỏi mặt đất bùn quánh rắc đầy phân bò. Lên, lên, tôi phồng lớn lên nữa. Lông tôi đã ánh mượt màu xanh. Mắt cuống đã vươn ra trở lại, thật dễ chịu. Mắt cú nhìn ban đêm tuy tuyệt vời đấy, nhưng tôi vẫn không khỏi cảm giác thấy bất an khi không thể nhìn ra nhiều hướng một lúc. Giống như mù dở vậy.

Thoạt tiên, tôi nghĩ bầy bò thiến sẽ hoảng sợ, nhưng hóa ra là không. Tuy vậy, chúng cũng quyết định lảng ra xa khỏi chỗ tôi. Tôi cố bám theo… nhưng thật không dễ gì với cái cẳng trước tí hin đinh nùi vào ngực và cẳng chân sau chỉ toàn móng vuốt.

Tôi đi liêng xiêng và vập mặt xuống bùn. Chớp nhá xoẹt qua. Sấm ì ầm. Tôi nghe tiếng Marco rù rì. <Hình như chiếc xe tải đang tiến thẳng tới đây. Tui chỉ trông thấy đèn đằng trước thôi.>

Tôi tiếp tục hoàn hình. Đến lúc này chỉ còn nước là phải cố làm nốt cho xong. Tôi cần phải là người Andalite hoàn chỉnh, có thế tôi mới có thể giả bộ đi tới đi lui y như bò thiến. Nhưng hiện giờ tôi vẫn còn

là một khối đột biến gien dị dạng, ghê hồn.

Khi ráng ngoi ra khỏi vũng bùn, tôi bỗng thấy ánh đèn xe lấp loáng trong mưa, lúc này đã nhỏ hạt.

Tôi áp cánh tay vào thân mình, cụp đuôi xuống lưng và chúi đầu về phía trước - cố hết sức cho giống cái đầu bò thiến. Thậm chí tôi còn vặn cả mắt cuống ra trước để giả làm đôi sừng.

Chẳng phải là tồi, tôi tự hào quá đỗi. Nhưng cũng hơi kỳ kỳ. Bò thiến không phải là loài nhạy cảm. Khả năng giả bộ của tôi khiến Marco khoái chí.

<Ê nè Ax, sao dòm bồ là tui muốn rưới nước sốt đặc biệt, rắc ít mè lên trên và xếp dưa chua, xà lách, củ hành xung quanh quá.>

<Xe tải tới kìa,> Rachel cảnh báo. <Chú ý, cái anh chàng giống bò kia.>

Tôi ráng giữ im tư thế và quay mình ngang ra phía đường. Trông tôi sẽ giống bò nhất ở góc độ này.

Rồi…

<Nó dừng lại!> Rachel thét um.

<Chú Ax, có người nhảy ra khỏi xe tải!>

<Tui không thấy vũ khí,> Marco nói cụt lủn. <Nhưng tui thấy… chai… bia.>

<Chắc là một nhóm sinh viên!>

Tôi có thể nghe rõ tiếng cười khúc khích, hơi man dại. Giờ tôi đã thấy những con Người - bốn cả thảy. Họ đang cố leo qua hàng rào vào cánh đồng. Một người ngã oạch xuống bùn. Những người còn lại cười rộ lên chế giễu.

<Họ đang tới,> Marco nói. <Cái này là sao hả? Họ không phải là lính an ninh, trừ phi tụi Yeerk cũng khoái bù khú như thế.>

Bốn thanh niên lội phì phọp và đã trèo qua được nửa hàng rào. Một Người nhắm lưng một con bò thiến để nhảy lên, nhưng hụt. Anh ta té ùm xuống, nằm ngửa luôn không nhúc nhích.

Ba Người còn lại hướng về phía tôi.

Nếu cụ cựa thì tôi không giống như bò thiến. Tốt nhất là tôi cứ đứng bất động. Có thể những con Người kia sẽ tỉnh bơ đi ngang qua tôi.

Nhưng hy vọng đó không kéo dài lâu. Họ đang tiến thẳng tới chỗ tôi - dù đi lảo đảo và tập tễnh, nhưng rõ ràng là họ hướng thẳng tới tôi.

<Tôi phải làm gì đây?> Tôi hỏi các bạn. <Có nên tấn công không?>

<Í, đừng vội,> Tobias đáp. <A, mình biết họ định làm gì rồi. Cái đó được gọi là dựa-hơi-bò.>

<Ừ, đúng rồi!> Marco đồng ý. <Dựa-hơi-bò. Giống như tình huynh đệ thân ái í mà.>

<Các bạn giải thích cho tôi dựa-hơi-bò là gì đi,> tôi yêu cầu.

<À, đại khái là bồ ra cánh đồng và… đội con bò lên.>

<Chi vậy?>

<Tui hổng biết,> Marco thú nhận. <Nhưng nhìn chung điều đó liên quan đến sự say bỉ tỉ.>

<Kỳ vậy?>

<Bởi vì nếu tỉnh thì ai lại đi làm cái điều ngốc nghếch ấy,> Rachel bực mình bảo. <Tiếc là chúng ta không có bò mộng để giải quyết cái đám say xỉn này.>

<Một giây nữa họ sẽ chạm vào tôi,> tôi la vội.

<Thì dùng cái đuôi trứ danh của bồ cắt đầu chúng đi,> Rachel gắt. <Chúng chẳng mất gì đâu.>

<Cắt đầu họ à?>

<Nhỏ nói đùa đấy!> Tobias nhắc.

<Có lẽ tôi sẽ làm cái gì đó nhẹ nhàng hơn,> tôi đề nghị.

Ba người say tới gần tôi và đứng sựng lại. Ngay cả khi dừng rồi mà thân mình họ vẫn cứ liêu xiêu, xẹo vọ như bị gió mạnh thổi.

"Con bò này quái đản quá, công tử ơi," một người đàn ông la lên.

"Nó mà là bò á? Không, không phải, trừ khi tớ…>

Phập!

Phập!

Phập!
Tôi vung đuôi ba lần.
Phịch! Phịch! Phịch!

<Bồ làm gì đó?> Marco hoảng hồn hỏi.

<Tôi lấy sống đuôi ghè họ đó mà,> tôi giải thích. <Tôi tác động một lực cần thiết lên đầu họ. Tôi tin là họ bất tỉnh rồi.>

<Chắc họ sẽ xỉu một hồi,> Rachel cười hinh hích. <Nào, Ax, hấp thụ một miếng phi-lê rồi dông thôi.>

<Đúng,> tôi tán thành. <Để tôi còn về nhà sớm kịp coi *Nàng Brady* nữa. Đó là câu chuyện về một phụ nữ hiền dịu sinh ra ba cô con gái xinh xắn…>

CHƯƠNG 17

Ngày hôm sau tôi cẩn thận thực hiện nghi lễ buổi sáng một cách trang trọng. Thành khẩn nhắc lại những lời thề về bổn phận, tự do, lòng trung thành, tôi dang tay ra và cúi đầu xuống rất chuẩn mực.

<Tiêu diệt kẻ thù, lời nguyền sâu sắc nhất trong tôi.> Tôi đứng thẳng, hiên ngang trong tư thế chiến đấu.

<Tôi, Aximili-Esgarrouth-Isthill, *lính nhỏ* của quân đội Andalite, xin dâng hiến cuộc đời mình.> Tôi quặp lưỡi dao đuôi vào cổ rồi thả lỏng ra. Nghi lễ đã hoàn tất.

Đúng như mục đích của nó, nghi lễ nhằm tiếp cho tôi sức mạnh và ý nghĩa cuộc sống vào mỗi buổi sáng. Dẫu ở trên Trái Đất, tôi cũng vẫn phục vụ nhân dân mình - Andalite và loài người.

<Chú xong rồi chứ?> Tobias hỏi khi lộn nhào xuống từ bầu trời xanh thẳm. Mưa đã tạnh từ hồi đêm. Buổi sáng như thế này theo như loài người thì tuyệt đẹp: ấm áp nhưng không quá nóng, lợn cợn ít mây trắng nhưng không che khuất mặt trời.

<Rồi.>

<Có lẽ cháu cũng cần phải có nghi lễ buổi sáng,> Tobias trầm ngâm. <Tức là phải có gì đó có ý nghĩa, ngoài chuyện tránh né đạn chì và bắt chuột ăn.>

<Nghi lễ buổi sáng đã được xã hội Andalite áp đặt và buộc chú phải thi hành,> tôi giải thích. <Xã hội của cháu - xã hội loài người - không đưa ra những yêu cầu tương tự.>

<Trừ phi chú coi việc uống cà phê và nhai bánh mỳ nướng ngồm ngoàm là một nghi lễ buổi sáng.>

<Chú thấy nghi lễ buổi sáng đôi khi cũng rất có ích. Chẳng hạn như vào ngày cháu sắp sửa phải xông pha chốn hiểm nguy. Nhưng nó cũng làm chú không coi được mấy câu chọc ghẹo giữa Katie Matt và Al.>

<Đó là những ai vậy?>

<Họ xuất hiện thường xuyên trong chương trình *Thời Nay*,> tôi đáp.

<À há. Dạo này cháu ít coi tivi…>

<Họ chuyên hô hào phải chú ý tập thể dục gọt bớt mỡ ở những vùng có vấn đề như đùi, bắp tay và eo…>

Tôi bắt đầu biến hình thành diều mướp. Vài phút sau tôi đã tung cánh bay lên.

Đã bay nhiều lần rồi mà tôi vẫn chưa coi đó là chuyện bình thường. Bước đi như Người rõ ràng là bất ổn và bấp bênh lắm, nhưng bay như diều hâu quả là một kinh nghiệm cực kỳ thú vị.

Tôi dang cánh, đập phành phạch, cụp móng vuốt vào thân và xòe đuôi ra. Đột nhiên tôi thấy mình không còn bị cột chặt vào mặt đất nữa.

Tôi và Tobias bay là là các ngọn cây cho đến khi bắt được một luồng khí nóng. Đó là một cột không khí ấm áp bốc lên từ hơi nóng dưới mặt đất. Nó làm no cánh và nâng bạn lên mà chẳng phải cố gắng vận sức gì cả.

Tôi bay ở độ cao chừng ba chục mét - đủ cao để tránh được những con mắt tò mò, tọc mạch của con Người bên dưới. Tụi tôi bay tới khu chăn thả, nơi hẹn gặp các bạn khác.

Càng bay tôi càng thấy dễ chịu hơn. Giờ tôi đã thấy quang cảnh đồng cỏ. Loài người có khuynh hướng sống chen chúc với nhau - các thành phố là khu đông đúc, tù túng nhất. Ra khỏi vùng trung tâm chật chội là tới vùng thoáng đãng hơn, gọi là vùng ngoại ô. Qua khỏi ngoại ô, bạn sẽ thấy những cánh đồng bát ngát hoặc những khu đất trống thưa thớt nhà cửa.

Theo Marco thì đó là “Vùng Hũ Nút” hay còn gọi là “Hóc Bà Tó”. Đồng gia súc chúng tôi tới nằm trong vùng giáp ranh giữa ngoại ô và Vùng Hũ Nút.

Kia rồi, có mấy con chim săn mồi khác đang lượn lờ trên khoảnh trời phía trước. Tôi nhận ra Rachel trước tiên nhờ đôi cánh đại bàng dang rộng. Hoàng tử Jake trong hình biến chim ưng Peregrine, nhỏ nhất nhưng nhanh nhất…

Chúng tôi cùng bổ nhào xuống cánh đồng. Kế hoạch rất đơn giản: đêm hôm trước chúng tôi đã dùng súng bấm kim tháo thẻ bài ra khỏi tai hai con bò thiến. Giờ Tobias và tôi sẽ biến thành bò để Cassie gắn thẻ bài vào tai. Chúng tôi đã giấu sẵn súng bấm tại hiện trường.

Một kế hoạch đơn giản.

Hoặc chúng tôi tưởng thế.

CHƯƠNG 18

Phần việc của tôi và Tobias tương đối dễ. Chúng tôi chọn một đám bò thiến rồi chen vào đậu trên đống bùn chỉnh giữa chúng. Tụi bò chẳng chú ý gì đến chúng tôi. Hoàng tử Jake lượn trên không cảnh giới. Cassie, Rachel và Marco đậu rải rác bên ngoài bãi, hơi tách xa nhau để không ai ngờ vực về một lũ chim săn mồi tụ tập tại một chỗ.

<Để cháu làm trước cho,> Tobias xung phong. <Rồi cháu sẽ canh chừng cho chú.>

Tôi thận trọng để không bị mấy con bò thiến xéo bẹp, trong khi Tobias bắt đầu biến hình.

Biến hình là một chuyện không thể đoán trước. Nó không phải luôn diễn ra theo một trình tự hợp lý. Những bộ phận khác nhau biến hình với tốc độ khác nhau, theo thứ tự khác nhau.

Lần này, cái đầu bò xuất hiện trước. Trông nó, nói theo kiểu nhẹ nhàng nhất, là quái dị. Cái mỏ khoằm cụt ngủn của Tobias mềm oặt ra và bắt đầu nhô ra. Nó phồng to ra và nhão nhoẹt. Chẳng mấy chốc nó trông chẳng hơn một mớ thịt lùng nhùng không có da bọc. Làn da của cậu ấy vẫn được một lớp lông vũ màu nâu bao phủ.

Đôi mắt diều hâu dữ tợn của Tobias căng tròn xoe ra, ậng nước. Nhìn chúng không còn dữ dằn nữa mà… ngu ngơ.

Cậu ấy vẫn tiếp tục phình tướng lên nhưng lông lá vẫn còn nguyên, chúng chỉ tan chảy vào phút cuối.

Móng guốc bò hiện ra ở cuối móng vuốt diều hâu nhỏ tí của Tobias. Chót cánh bắt đầu cong lại và cũng tạo ra móng guốc. Sau đó cánh dãn ra thành cẳng chân bò.

Cuối cùng Tobias cũng thành bò thiến trọn vẹn. Hơi dềnh dàng và có vẻ bứt rứt.

<Tobias? Coi chừng cháu dẫm lên chú đó.>

<À xin lỗi… cháu… không biết. Cháu chỉ cảm thấy chồn chân chồn cẳng thôi. Cứ như cháu đang bực bội và muốn đi kiếm rắc rối vậy.>

<Cháu thấy bản năng bò thiến có khó kiềm soát không?> Tôi hỏi.

<Không khó. Nó chỉ khiến cháu ngạc nhiên thôi. Cháu thấy lốt bò rất thoải mái, thư thái. Nào… tới phiên chú.>

Tôi cần phải thực hiện hai thay đổi, chứ không phải một. Đầu tiên, tôi phải hoàn hình Andalite. Lũ bò thấy thế liền tản đi hết khiến tôi bị lòi ra. May mà Tobias đã khụt khịt xua chúng vào và đi dạo loanh quanh vòng ngoài nên tụi bò thiến mới chịu đứng yên.

Thật kỳ dị. Cứ như đám bò sợ Tobias vậy, hoặc ít ra chúng cũng cung kính cậu ấy. Rất có thể đó là dấu hiệu rằng chúng tôi đã gặp rầy rà, nhưng tôi chưa quen phân biệt giữa bò thiến với bò cái nên không nhận ra đó là rắc rối gì.

<Xe tải tới,> Hoàng tử Jake thông báo. <Nó vẫn còn ở trên đường lộ, nhưng chúng ta phải lẹ lên.>

Cassie vội băng qua cánh đồng về phía chúng tôi. Dĩ nhiên như thế là rất nguy hiểm. Loài người vốn hay mặc những bộ đồ da nhân tạo nhất định trong những trường hợp nhất định. Trong khi đó, Cassie lại đi chân đất và chỉ mặc đồ biến hình “bó sát”, không thích hợp cho dịp này chút nào.
"Cô gái da đen chân trần trong bộ đồ biến hình “bó sát” đang lê chân qua đàn bò,” Cassie đã nói.”Trông thật thanh bình.”

Tôi đã là người Andalite hoàn chỉnh, cố giữ cho thân trước núp kỹ đằng sau con bò - Tobias.

Sự thay đổi này không đáng kể so với những lần trước tôi từng trải qua. Tôi đã có sẵn bốn móng guốc rồi. Nếu không nặng lên gấp ba thì tôi nghĩ mình gần như không biến đổi gì cả.

Dù vậy, cũng có vài thay đổi. Cái đuôi bò đâu thể giống y hệt đuôi Andalite - nó chẳng gây nguy hiểm cho bất kỳ ai.

Dĩ nhiên, cánh tay tôi héo quắt lại, tụt lút vào cơ thể tôi rồi biến biệt tăm. Một cái miệng rộng ngoác hiện ra, rồi đến hai cánh mũi tổ bố và đôi mắt ngây ngô, ướt rượt, đen láy.

Không có gì nổi bật trong các giác quan bò. Khứu giác của nó cũng tốt nhưng không tinh tế như khứu giác chó. Nó nghe cũng được nhưng kém xa Người.

Điều kỳ khôi nhất là đôi mắt tôi tách ra hai bên mặt, giúp tôi có thể nhìn qua bên trái, rồi qua bên phải. Nhưng nếu nhìn thẳng ra trước

thì chúng sẽ bị vướng cái mõm dài của tôi.

Nhưng Tobias sai rồi. Chẳng có gì bồn chồn trong lốt hình này cả. Ngược lại là đằng khác, nó rất…

<Ừm… chú Ax, cháu nghĩ chú lộn rồi. Chú là bò cái.> Tobias nói.

<Đâu có! Chú là bò thiến mà,> tôi cãi phắt.

<Không, chú là bò cái. Chú có bầu sữa kìa. Chú đã hấp thụ sai loại bò rồi.>

<Ồ!>

Tôi lật đật hoàn hình lại và hấp thu một con bò thiến khác. Lần này tôi kiểm tra thật cẩn thận trước khi biến hình.

Và tôi thấy Tobias đúng thật. Tâm trí bò thiến không dễ bảo hay thụ động. Mà thật ra… tôi đang cáu tiết, với một lý do rất chính đáng: có một con bò đực ở gần đó (bò đực hẳn hoi nha, hổng phải bò thiến).

Lại có cả một con Người nữa. Nhưng cô ta không khiến tôi quan tâm.

Tôi nhìn chằm chằm vào con bò đực kia.

Nó nhìn lại tôi.

Tôi khịt mũi, xấn xổ đi lòng vòng.

Coi bộ tôi đang nhìn mình trong gương. Con bò đực kia cũng vậy.

Không thể chấp nhận được. Cánh đồng này chỉ có chỗ cho một trong hai đứa tôi. Tôi cần phải tấn công và đuổi nó đi.

<Cassie!> Tôi nghe tiếng Hoàng tử Jake gọi xuống từ trên cao. <Coi chừng hai đứa nó xông vào quật nhau đấy.>

“Ừ ừ,” Cassie lầm bầm.

CHƯƠNG 19

"Ax! Tobias!" Cassie tru tréo. "Thôi đi!"

Cô gái loài người mũm mĩm nọ vẫn xăng xái bước tới, len vào đứng giữa tôi và con bò đực.

Giờ tôi lại nghĩ có lẽ mình cũng phải tấn công cả cô ta nữa.

"Bò dễ thương. Bò ngoan. Ngooaann nào," Cassie rù rì bằng cái giọng êm ru lạ lùng. "Nghe mình đây các chàng trai. Chúng ta đã sai rồi. Mấy bồ không phải là bò thiến để thịt, mà là… bò đực."

Hoàng tử Jake nhào xuống, lượn sát mặt đất một vòng rồi quay trở lại chỗ chúng tôi.

<Trông mấy bồ khác hẳn những con bò thiến khác,> Hoàng tử Jake bảo.

"Đúng thế," Cassie nhỏ nhẹ bằng cái giọng nói với thú dữ. "Chúng ta quên mất một điều là: tuy mấy bồ thâu nạp ADN bò đã bị thiến, rất hiền lành, dễ bảo; nhưng về cơ bản, ADN của mấy bồ vẫn là ADN bò đực…"

<Ra là thế. Hèn chi có sự khác biệt,> Hoàng tử Jake nói.

Họ đang nói về cái gì vậy? Thật rối rắm. Tôi hoang mang quá. Nhưng con bò đực kia vẫn đứng ì ra đó. Nó vẫn còn xâm phạm đồng cỏ của tôi. Tôi khịt, nó cũng khịt.

Tôi cảm thấy năng lượng réo rắt trong lòng. Sẵn sàng xông lên. Sẵn sàng hạ đầu, sục móng guốc xuống và xỉa thẳng tới.

"Nè Ax. Tobias. Nghe mình đây. Mấy bồ không phải là bò thiến mà là bò đực. Bò đực rất hay chiếm cứ lãnh thổ. Mấy bồ muốn đánh nhau ngay lập tức. Nhưng đó là sai lầm, là rất tệ hại."

Hoàng tử Jake sàng qua và vút lên bầu trời. <Cassie! Xe tải sắp tới nơi rồi!>

Cassie gật đầu. <Nào, đây là lúc phải hòa bình. HÒA BÌNH. Ả Rập và Ix-ra-el. Mỹ và Nga. Trong lúc này chúng ta phải như vậy."

Tôi nghe tiếng bạn ấy. Tôi hiểu bạn ấy. Nhưng tôi không thích. Tôi không thể cưỡng lại được sự thể rằng con bò đực kia đang quấy nhiễu tôi!

"Ax. Tobias. Mỗi người hãy lùi lại một bước."

<Cassie, bồ phải chạy đi!> Hoàng tử Jake lo lắng bảo.

Cassie nhấp nhổm lắc đầu. "Nào nào, các chàng trai trẻ, các anh bò giỏi giang. Lùi lại một bước. Nào nào, lùi lại. Lùi lại."
<Họ đang chuẩn bị tấn công bồ đó, Cassie! Quá trễ, không tránh được rồi. Bồ cần phải hụp xuống và biến hình đi!>

"Ax? Tobias?" Cassie nói nhẹ nhàng, điềm tĩnh. "Mình nói… LÙI LẠI!"

Cả tôi và con bò đực kia cùng giật nảy người, lùi lại.

"Rachel, Marco, giúp mình với! Hai anh chàng này sắp sáp vào nhau nữa rồi."

Cassie túm lấy sừng tôi và nhìn thẳng vào một bên mắt tôi. "Mình không có thời gian xử cái vụ nhảm nhí này. Chúng ta có dư phiền toái rồi mà. Bồ phải cố kiểm soát mình đi chứ. Làm ngay đi." Bạn ấy vung khẩu súng bấm lên, kẹp tai tôi vào giữa và bấm - tôi nghe một tiếng tách trong tai kèm theo cảm giác thôn thốn.

Xong, Cassie quay qua và làm y vậy với Tobias. Thoáng chốc, hai chúng tôi đã được đánh dấu, ghi số. Cả hai bèn chấp nhận sự có mặt của kẻ kia.

Tạm thời là như vậy.

Hoàng tử Jake lại sà từ trên trời xuống, đáp ngay giữa đàn bò thiến như tôi và Tobias đã làm hồi nãy. <Cassie! Biến hình mau! Bọn chúng sắp đến.>

"Chúng ta gặp phiền phức rồi," Cassie than. "Các cậu ấy không phải là bò thiến."

<Bồ nghĩ tụi tài xế xe tải sẽ để ý à?>

"Gì cơ? Dĩ nhiên chúng sẽ để ý! Chúng có thể là Kẻ Mượn Xác,

nhưng lỡ vật chủ loài người của chúng là những tay chăn nuôi gia súc giỏi thì sao?"

<Tụi mình biết làm gì bây giờ? Bộ chúng không bao giờ xua lầm bò đực vào lò mổ hay sao?>

"Ừm, nếu tới được đó thì chúng ta sẽ ổn. Vấn đề là làm sao qua mặt được đám tài xế đây? Không chừng nhiệm vụ của chúng là phải bảo đảm không được mang lộn bò đực. Mà bò đực rất dễ giở chứng. Mặt khác, lỡ chúng nhận ra thẻ bài có gì đó đáng ngờ thì sao?"

<Thôi thôi, lằng nhằng quá đi,> Hoàng tử Jake cắm cẳn. <Mình không muốn bỏ cuộc đâu.>

Một thoáng, không ai nhúc nhích gì, cũng chẳng ai nói năng chi… Bỗng Hoàng tử Jake nói một câu khiến tôi kinh hãi.

<Marco! Bồ có lái xe tải được không?>

CHƯƠNG 20

Chiếc xe tải trờ tới, lù rù sục ngay giữa đống bùn. Hai người đàn ông nhảy ra.

"Ê! Đó không phải là bò thiến," tên tài xế la toáng lên.
Gã đi cùng gật đầu. "Ừ, không phải là bò thiến rồi."

<Đương nhiên tui hổng phải là bò thiến rồi,> Marco nhấm nhẳng. Bạn ấy đứng vụt lên từ sau tấm lá chắn tạo bởi tôi và Tobias.

"Đó là con khỉ đột!"

"Đồ ngu! Đó là một tên Andalite trong lốt biến hình!"

Cả hai gã quay đầu ù té chạy. Chúng không chạy được bao xa. Rốt cuộc tôi cũng đã tìm ra mục tiêu cho thói hùng hổ của con bò đực.
Tôi đuổi kịp chúng cái một. Tức thì, tôi hạ thấp đầu xuống, vươn đôi sừng cong ra và húc vào một tên, rồi lại tên khác, vào bộ phận mà loài người gọi là "mông".

Chúng chới với một chút rồi ngã sấp xuống. Marco lôi bọn chúng ra khỏi bùn.

<Ngủ đi nha,> Marco nhỉ nhố nói, khi bạn ấy cụng đầu hai tên đó lại với nhau, khiến cả hai cùng ềm oặt ra , bất tỉnh.

<Làm sao bảo đảm chúng sẽ không tỉnh dậy sớm?>
<Cởi hết quần áo chúng ra rồi tịch thu luôn. Chúng sẽ bị chậm bước,> Hoàng tử Jake đề nghị. <Để mình hoàn hình cái đã. Mình bự con nhất nên có thể mặc vừa quần jean và áo gió của chúng. Còn Marco sẽ lái xe tải…>

<Tại sao là Marco lái xe?> Rachel gặng hỏi.

<Cậu ấy có kinh nghiệm rồi mà…>

"Ôi trời, đừng nói thế," Cassie rên rỉ. "Ba mình vẫn còn gắt um lên vì vết móp trên xe tải nhà mình kia kìa."

<Để mình mang súng lục và cầm sổ sách của bọn chúng cho,> Hoàng tử Jake tiếp. <Tobias! Ax! Mấy bồ ráng thuyết phục tụi bò

thiến đi vào xe tải nha.>

Tưởng gì chứ việc này dễ òm. Bọn bò thiến sợ tôi và Tobias một nước. Chúng khá bằng lòng với việc đứng tách xa tụi tôi, dù rằng điều đó có nghĩa là phải trèo lên cầu thang và vào thùng xe tải.

Tobias và tôi chui vô sau cùng. Cassie và Rachel biến hình thành ruồi và lượn xiên xẹo, đậu vào mũi tụi tôi - Rachel trong mũi Tobias, Cassie trong mũi tôi.

Marco ấn tấm thân khỉ đột to đùng vào chiếc quần jeans và cái áo nỉ. Chẳng thể xỏ giày được, bởi không thể có cỡ giày nào vừa nổi chân cậu ấy.

Bộ da nhân tạo của Jake rộng thùng thình, nhưng dù sao thì bạn ấy vẫn là con Người. Bạn ấy đội một cái mũ - tức đồ trùm đầu - và kéo sụp xuống che hết gương mặt.

<Ồ, coi mòi được đấy,> Rachel nói bằng cái giọng mà tôi hiểu là mỉa mai. <Một chú khỉ đột diện đồ hiệu Levi's và một thằng nhóc mặc đồ khỉnh của cha đi giao hai con bò đực cho nhà máy thịt hộp của Yeerk. Hổng có chuyện gì kỳ cục ở đây cả.>

<Marco phải lái xe trong lốt khỉ đột thôi,> Cassie bảo. <Ghế ngồi ngửa ra sau quá, cậu ta không thể với tới tay lái.>

<Tất cả mọi người xong chưa?> Marco hớn hở nói. <Thắt dây an toàn cả rồi chứ? Có ai muốn đi tiểu trước khi xuất phát không? Đi nào! Tui sẽ không dừng lại giữa đường đâu nha.>

Bất chợt tôi cảm thấy một cú xóc kinh người. Chiếc xe tải chuyển động giật lùi rồi dừng phắt lại. Thêm một cú xóc nữa. Động cơ rống lên rồ rồ nhưng xe tải vẫn không nhúc nhích. Âm thanh tôi nghe được là tiếng sắt thép va vào nhau xủng xoẻng.

<Chà chà,> Marco hét. <Bám chắc lấy. Quên đi. Ngày nay ai mà có bộ truyền lực tiêu chuẩn cơ chứ.>

Hình như Hoàng tử Jake nói cái gì đó với Marco, vì sau đó Marco la tướng lên. <Ê, sẽ không ai chết trên đường đi đâu. Tui sẽ đưa cả bọn tới bến đàng hoàng. Tụi mình định đến đó mới chết mà.>

<Ngon há!> Tobias làu nhàu.

Lại thêm tiếng ồn đinh tai nhức óc. Đột nhiên, chúng tôi phóng vọt lên trước. Tất cả lũ bò thiến đều ngả nghiêng. Chiếc xe lăn chồm chồm, băng qua cánh đồng. Marco hứng chỉ la. <Thấy chưa. Có sao đâu!>

<Để coi xem bồ ra đường cái như thế nào,> Tobias bảo.

Tôi nghe có tiếng vỡ vụn. <Cái gì đó?> Tôi hốt hoảng hỏi.

<Hàng rào ì mà,> Marco đáp.

Vài giây sau, lại nghe thấy âm thanh tương tự.

<Lại thêm hàng rào nữa,> Marco hét. <Mấy bồ ngậm miệng lại. Tui đã kiểm soát được rồi.>

Thế là chúng tôi lù dù tiến ra đường cái. Nhìn qua thành xe bên phải, tôi thấy được rất ít cảnh vật bên ngoài. Tôi thấy cây cối chạy ngang qua, thấy nhiều cánh đồng khác cũng chăn thả bò. Tôi thấy một chiếc xe tải khác bấm còi inh ỏi và người tài xế giơ một ngón tay lên tỏ dấu hiệu chào hỏi[10].

Tự nhiên tôi mang máng hiểu rằng không nên thấy xe cộ đi ngược chiều ở phía bên phải.

<Ê, ông đó tặng tôi một ngón tay!>

<Người ta làm vậy khi xe mình sắp sửa tông vào họ,> Tobias kêu lên. <Nhiều người hổng biết đùa gì hết á.>

Tôi thấy tòa nhà dài thấp lè tè của nhà máy thịt hộp. Bất giác tôi cảm thấy nhộn nhạo, nôn nao cả người.

<Sắp tới rồi,> Marco thông báo. <Con đường kìa. Chỉ cần quẹo… cần…>

Đột nhiên, xe tải lạng ngoặt một cái như điên. Tôi và đám thú trong thùng xe ngã dồn hết về bên trái.

Hàng ngàn ký bò xô về bên trái. Dù sao cũng giống như chiếc xe tải đảo về bên trái.

<Aaaa!> Marco hét toáng lên.
<Aaaa!>

CHƯƠNG 21

Chiếc xe tải không còn đi trên các bánh xe nữa. Nó nhổng hẳn qua trái, chỉ chuyển động trên hàng bánh xe ở phía này.

<Aaaaa!>

Toàn bộ bò trong chiếc xe dạt hết về bên trái, chất đống lên nhau. Sàn xe tải nghiêng dốc lên, tạo thành một góc kinh hoàng.

Chúng tôi sắp lập úp.

Tuy nhiên… xe tải vẫn tiếp tục chuyển động… trên một phía bánh xe.

Chậm… chậm chạp… rất chậm chạp… cái góc sàn xe bớt gắt dần. Chúng tôi từ từ nghiêng trở về bên phải. Bõng…

RẦM! Chiếc xe tải đã trở lại trên tất cả các bánh của nó.

Thụp! Thụp! Thụp! Thụp!

Lũ bò, Tobias và tôi rớt hết qua phải. Đến lúc này thì xe tải lại nghiêng qua phải, tuy không nghiêng dữ lắm.

RẦM! Xe tải đã thẳng thớm lại rồi. Chúng tôi tiếp tục bon bon trên con đường tới nhà máy thịt hộp.

<Y như James Bond!> Marco phớn phở la. <Điệp viên 007.>

Kkiiiiiiitt! Marco đạp thắng. Chiếc xe tải lảo đảo trượt tới, rồi dừng phắt lại trước cổng nhà máy thịt hộp.

Số "hàng hóa" trong thùng xe đã được tái lập trật tự. Giờ tôi đã có thể nhìn rõ hơn ở bên trái. Tôi thấy hai người lính bồng súng tiến lại gần xe. Trông họ có vẻ kinh hoàng - hình như cả sợ sệt, thán phục và kính cẩn nữa…

"Tụi mày điên hả?" Một tên lính quát.

"Đường xóc quá mà ông anh," Marco đáp lời bằng cái giọng ồ ồ, khò khè.

Tôi giật đánh thót khi nghe bạn ấy phát ra âm-thanh-miệng. Chắc là bạn ấy đã hoàn hình Người được một phần rồi. Chỉ có Người mới đi qua cổng được.

“Xóc cái gì! Đồ điên! Tụi bay đáng bị nhốt giam trong phòng cao su!”

“Nè, hãy ký vào bản kê khai hàng hóa này đi,” Hoàng tử Jake nói, cố hạ giọng cho trầm hơn giọng thật của mình.

“Vào đi,” gã lính thứ hai xuề xòa. “Này, chừng nào tụi bay rời khỏi đây nhớ báo cho tụi tao biết để tụi tao còn mau tránh xa nha…”

<Ồ ồ, hay quá, chúng cho tụi mình vào rồi,> Tobias ủ rũ nói.

Khi tên lính vừa bước lùi lại, Marco lẹ làng biến thành khỉ đột ngay. <Tui thấy một cái cầu thang đằng kia. Chắc đó là nơi tụi mình phải tới,> bạn ấy nói. Tiếp sau, chắc là để đáp lại Hoàng tử Jake, Marco bảo. <Ừa, tui chắc là sẽ quay đít vào cầu thang được. Tại sao lại không quay đít xe vào được nhỉ?>

<Trời ơi, sắp tệ hại lắm đây…> Rachel nói vọng ra từ lỗ mũi Tobias.

Xe tải chồm lên trước rồi ngừng. Lại chồm nảy lên trước rồi ngừng. Rú lên thê thảm. Lạng oặt một cái. Ngừng. Rú lên. Lạng ngoắt cái nữa. Ngừng. Xồ lên trước. Quẹo. Lùi lại. Ngừng. Rồ ga. Quẹo. Chồm lên trước. Ngừng.

<Mình nghe nói về quẹo ba điểm,> Cassie bình phẩm. <Nhưng theo mình thì cú quẹo này phải là ba mươi điểm.>

Quẹo. Lùi lại.

RẦM! Tất cả lũ bò thiếu đều dùn ra sau vì cú va chạm.

<Xong, tụi mình đã tới nơi,> Marco thông báo.

<Ui da! Lũ bò này đang mong ngóng một cái chết nhẹ nhàng êm ái sau chuyến xe này,> Rachel cất giọng nhẩm nhẳng.

<Tobias! Hãy nhảy mũi và thổi Rachel ra xa vài chục mét đi.>

Tôi thấy một người đàn ông to bự nhảy xuống khỏi bục và đi vòng ra trước xe tải. Hắn nạt nộ. “Mày học lái xe ở đâu thế, đồ khùng! Tao đá… Ửa! Tài xế đâu rồi?”

<Tụi mình biến thành ruồi rồi,> Hoàng tử Jake báo cho chúng tôi. <Quay lại đi.>

<Con bò nào cũng to bằng cả hành tinh. Tui hổng phân biệt được đâu là mấy bồ,> Marco kêu ca.

<Tobias, Ax! Nghiêng đầu làm dấu đi. Tụi mình muốn đậu vô đúng lỗ mũi mấy bồ.>

Một tiếng cót két rợn gáy nổi lên, cánh cửa thùng xe tải mở toang ra. Người đàn ông to xác và một người gày gò đang hội ý.

“Tao chưa bao giờ thấy ai lái xe kiểu đó! Chắc là tên tài xế chuồn rồi. Chắc hẳn hắn say bí tỉ. Tên đó chắc bị điên!”

“Ê! Sao lại có bò đực!”

“Để tao… Hừ, giao hàng cái kiểu gì kỳ vậy? Điên thật!”

Tên gầy quắt nheo mắt lại hoài nghi. “Tụi thảo khấu Andalite chăng?”

Gã to con cười ngất. “Tao nghĩ tụi Andalite biết lái xe tải ngon ơ chứ đâu có gà mờ thế. Hơn nữa, tụi nó đâu có ngu đến nỗi biến thành bò thiến hay thậm chí bò đực để vào lò mổ. Chỉ có lũ ngu mới làm vậy.”

<Mình cũng hổng phán câu nào chính xác hơn vậy đâu,> Marco lầm bầm.

Từ tòa nhà, một đống mùi kinh khủng xông vô lỗ mũi tôi: Mùi máu. Phân. Máu. Xác động vật thối rữa. Và máu.

Rất nhiều mùi máu.

CHƯƠNG 22

Chúng tôi bước xuống cây cầu hẹp. Ba con bò thiến đi trước. Tiếp theo tới tôi. Rồi đến Tobias.

Ở đầu cầu trượt là một ô cửa vòm - Thiết Bị Lọc Mầm Bệnh.

Con bò thiến đầu tiên đã tới đó. Tôi thấy một ánh đèn nháng lên, theo sau là âm thanh lèo xèo. Từ chỗ mình đứng, tôi không thể thấy rõ đằng ấy, nhưng tôi chắc chắn rận, bọ chét, ruồi và những sinh vật nhỏ đủ loại khác trên người con bò sẽ chết.

<Hãy chui thật sâu vào lỗ mũi tôi,> tôi chỉ dẫn cho các bạn - ruồi.

<Tui chui sâu đến nỗi thấy cả não của bồ nè,> Marco léo nhéo.
<Không thể có chuyện đó được.>

Tôi tiến tới Thiết Bị Lọc Mầm Bệnh. Tôi cảm thấy hơi tê tê như điện đi vào. Rồi tôi đi qua.

<Marco? Cassie?>

<Tụi mình ổn,> Cassie lên tiếng. <Vô sâu thật lợi hại. Mình thấy một con ruồi thật thập thò ở ngoài lăn đùng ra chết nè.>

<Tụi tôi vẫn ở đây, đang thưởng thức cuộc hành trình trong Hang Mũi Bò,> Marco báo cáo.

<Nào, sẵn sàng nha.> Hoàng tử Jake hô. <Chậm là gặp rắc rối liền đó.>

Giây sau, Rachel báo. <Tụi mình qua rồi!>

<Đi thôi!> Hoàng tử Jake ra lệnh.

Một cảm giác nhồn nhột nổi lên khi tôi thấy Marco và Cassie từ lỗ mũi mình vù ra. Bốn con ruồi biến vụt mất khỏi tầm nhìn, bỏ lại tôi và Tobias một mình.
Hoàn đoàn đơn độc.

<Chú Ax,> Tobias gợi chuyện. <Dạo gần đây chú có coi được chương trình nào hay hay trên tivi không?>

<Cháu định lôi chú khỏi nỗi sợ hãi bằng lời thoại chẳng ăn nhập gì đó hả?>

<Dạ.>

<Vậy thì… chú rất khoái coi *Gia đình Simpsons*. Chú chắc chắn họ không chiếu những chủng loài khác nhau của con người, nhưng sao chú thấy những hình ảnh Người bị cường điệu lên tức cười lắm.>

<À, đó là phim hoạt hình…>

<Phim hoạt hình, à ra vậy. Trông họ có vẻ là loài người nhưng lại thiếu số lượng ngón tay cần thiết.>

<Trời đất!>

<Gì đó!>

<Coi kìa! Coi kìa!>

Tôi nhìn lên. Tôi không thể nhìn rõ đằng trước mình vì bị những con bò khác che mất tầm nhìn. Nhưng khi cầu trượt tới khúc cua, tôi thấy một cảnh tượng kinh hoàng: hàng chục con bò bị treo ngược chân lên. Nhìn chúng như đang bay - thật ra là đang được chuyển đi dọc theo một băng tải phía trên.

Bay lơ lửng và đã chết ngắc.

Thật là một cảnh tượng gớm ghiếc. Một dây chuyền thật khó hiểu, đầy những hiện tượng và hoạt động khác nhau.

Bò không phải là loài thông minh. Thú thông minh mà ngửi thấy mùi máu sẽ hiểu ngay ra số phận tương lai của mình, và chắc hẳn đã lồng lên rồi.

Nhưng, có lẽ điều này cũng không phải nốt. Có lẽ thú thông minh hiểu rằng mình đã bị định đoạt và cố gắng đối mặt với điều đó thật điềm tĩnh.

Dù là gì thì tôi và Tobias cũng không phải là bò. Và không ai trong hai chúng tôi bị thiểu năng trí tuệ cả.

<Bỏ vụ này đi!> Tobias la.

<Chúng ta phải đợi các bạn khác quay lại,> tôi ráng nói.

Tiếng ồn càng lúc càng lớn hơn. Và càng gần hơn - ngay phía trước.

Tôi nghển cổ lên, cao hơn con bò thiến đằng trước.

Mới đầu tôi không hiểu mình nhìn thấy cái gì. Con bò đầu tiên đã tới chỗ trường khỉ lực đẩy hông cầu trượt vào trong, khóa con vật vào vị trí.

Một gã đàn ông quấn cái cùm vào hai chân sau nó một cách điêu luyện.

Một tên khác cầm một khẩu súng lớn có mũi xy-lanh chọc vào đầu con bò.

Hắn bóp cò.

Pằng!

Khẩu súng nảy lên. Con bò lăn đùng ra. Trước trán nó hằn một lỗ to bố.

Ngay tức tốc nó được treo ngược lên không.

Tôi đếm còn hai con bò nữa thì tới mình và khẩu súng giết chóc.

Tôi đã từng đối mặt với cái chết trên chiến trường. Nhưng chưa bao giờ tôi lại là loài thú u mê chịu bị tàn sát cả.

<Chú đổi ý rồi,> tôi gào. <Chúng ta chạy khỏi nơi này mau.>

CHƯƠNG 23

Tôi bắt đầu hoàn hình.

Không kịp rồi!

PĂNG!

Thêm một con bò thiến nữa gục xuống.

Tôi dùng dằng không chịu tiến lên.

"Tụi nó muốn gì thế này, sao lại chuyển bò đực đến?" Một gã đàn ông căn nhăn. Hắn bước tới chỗ tôi, tay cầm một cái ống tuýp có hai cái ngạnh đằng đầu. Hắn chọc cái chĩa ba…

Zzaaappp!

<Aaahhhhh!>

Cơn đau không thể tưởng tượng nổi. Tôi tiến lên trước một cách vô thức. Gần hơn!

Tôi đã ngừng hoàn hình.

<*Hoàn hình!*> Tôi tự thét lên với chỉnh mình.

PĂNG!

Con bò đằng trước tôi ngủm rồi.

Tôi cố chống cự. Không! Không! Không!

Tôi tì chặt móng guốc xuống. Nhưng tôi lại đang hoàn hình - từ những móng guốc bò thô bự, những móng guốc thanh tao của tôi hiện ra. Tôi có thể chịu đựng được trọng lượng của chỉnh mình. Gã đàn ông cầm cùm sẽ thấy…

Nhưng có thể đã quá trễ.

Phựt!

Phựt!

Tên cầm xiên chọc xuống hai nhát. Một nhát trúng đùi tôi, một nhát thấp hơn, trúng bụng.

Đau kinh thiên động địa!

<Chú Ax!> Tobias thét rầm.

Tôi lảo đảo… tôi loạng choạng… về phía trước!

Đầu tôi từ từ biến đi.

Phụụụtt!

Phía bên hông cầu trượt bị ép vào, kèm tôi chặt cứng, không thể cụ cựa được.

Biến hình! Biến hình! Biến hình!

<Chú Ax!> Tobias thét. <Chú Ax! Chú Ax!>

Mắt tôi trào nước. Đầu tôi bơi bơi. Tôi bần thần, hoang mang, mất phương hướng!

Tôi nhìn qua bên phải. Khẩu súng đang lao thẳng về phía tôi. Tôi còn thấy cả ngón tay gã đồ tể tì vào cò súng.

Chợt… một hình hài mới… to lớn… dềnh dàng… màu nâu ụp xuống từ sau lưng gã…

<Hây! Bạn hiền! Hãy nghỉ ngơi nốt ngày hôm nay đi!> Rachel la và lẳng bàn tay gấu xám to đùng.

Tên cầm súng đổ oạch xuống.

<Tới đúng lúc quá hén?> Tobias bực mình quát.

<Xin lỗi,> Rachel nhỏ nhẹ.

Tôi nhận thấy mình đang run lẩy bẩy.

Một đám Người chạy lăng xăng. Nhiều tên chạy trốn, nhiều tên chạy về phía chúng tôi và con gấu.

Tôi vẫn không thể ngưng run, dù đang cố hoàn hình nốt. Tuy vậy

tôi vẫn nhận thấy đám Người đỗ dồn về phía con gấu chứ không chạy đi.

Dĩ nhiên đó là tụi Mượn xác-Người. Người bình thường chắc hẳn đã tìm đường tháo thân rồi. Chúng biết - hoặc chúng nghĩ chúng biết - con gấu đó là quân Andalite biến hình.

Hàng chục tên rời vị trí làm việc của mình, lăm lăm dao và cưa xích chạy ào tới chỗ chúng tôi.

<Chẳng việc gì phải nhẹ tay,> Rachel nhận xét. <Sẽ căng thẳng đây.>

Bạn ấy đưa hai tay trước ra tóm lấy hông cầu trượt và kéo. Thanh gỗ gãy cái rụp. Tôi vụt qua và chạy đi. Vừa lúc mắt cuống của tôi bắt đầu hoạt động. Tôi có thể nhìn ra sau và thấy cái đuôi tuyệt chiêu của mình.

Tôi là cũng loài thú ăn cỏ như những con vật được vỗ béo để đưa tới lò sát sinh này, nhưng tôi không phải là bò.

<Cẩn thận, tên kia cầm cưa xích!> Tobias hét.

Một tên Mượn xác-Người cầm cưa sắt dài ào về phía tôi. Cái cưa kêu lên.

Phực!

Giờ đến lượt tên Mượn xác-Người gào.

<Nó không còn cưa xích nữa,> tôi bảo.

<Đi theo mình,> Rachel hô vang. <Mấy đứa kia đang lâm nguy. Mình tới để kéo thêm mấy bồ đến giúp.>

<Nè, không cần hấp tấp,> Tobias vẫn còn tức giận. <Bồ đáng lẽ có thể chờ, ồ, khoảng một phần ngàn giây nữa!>

<Ê, mình đã nói mình xin lỗi rồi mà.>

<Đi đường nào?> Tobias hỏi.

<Góc xa đằng kia kìa,> Rachel chỉ. <Đi trước đi! Mình và Ax sẽ đuổi kịp liền.>

Tobias đã là diều hâu. Cậu ấy vỗ cánh, lạng lách qua rừng thú chết. Tôi và Rachel đi theo tuyến đường chậm hơn: xuyên qua đám Mượn xác-Người và dao rựa.

Chúng tôi cố không bao giờ giết một tên Mượn xác-Người nào. Và Con Người nữa, đặc biệt hơn nữa, từ khi đám bạn Người của tôi có một lòng yêu thương ủy mị nhất định với những người cùng loài với họ.

Vì vậy chúng tôi rất cẩn thận. Chúng tôi phải kiềm chế. Tôi cũng xài lưỡi dao đuôi của mình một cách cẩn trọng.

Nhưng như thế thật là khó. Tôi vừa mới bị một mẻ sợ khiếp vía, và phát bực vì cảm giác sợ hãi đó, giờ thấy mấy con Người đang hùng hổ đòi xẻ thịt mình, tôi tự nhiên muốn nổi xung thiên lên.

Chúng tôi mở đường băng qua lũ Mượn xác, khó nhọc vượt qua bầy thú chết treo lổn nhổn trên băng tải. Móng guốc của tôi trượt trên mớ nội tạng tuôn tràn.

Điều tôi trông thấy trên sàn nhà ngập máu phía bên kia là một trận địa khác.

Hoàng tử Jake trong lốt cọp. Cassie là sói và Marco là khỉ đột, thêm Tobias-diều hâu đang chao liệng điên cuồng tìm cách rứt rỉa, cấu xé.

Các bạn tôi đang bị một đội quân Mượn xác-Người bao vây. Tệ hơn, bầy Hork-Bajir đang được đổ vào trận chiến từ hai hướng.

Lưng Hoàng tử Jake đấu lại cánh cửa đóng. Bạn ấy gầm vang, ngoác bành cái quai hàm hùng dũng. Nhưng tình thế thật bi thảm.

Họ đã bị bao vây. Bị dồn vào chân tường. Bị mắc bẫy.

Tôi và Rachel may ra chỉ lao vào phụ tiếp được một chút thôi. Rồi chúng tôi cũng sẽ rơi vào cùng cái bẫy ấy.

<Jake! Mở cánh cửa đằng sau anh đi!> Rachel hét.

<Không thể mở được. Phải cần thêm cơ bắp! Nhanh lên!>

Rachel quay cái đầu gấu xám to tướng về phía tôi, trong khi tay bạn ấy đẩy một tên Mượn xác-Người bắn vèo ra xa.

<Ax! Tất cả những gì chúng ta cần làm là vượt qua năm mươi tên Hork-Bajir, phá sập cánh cửa và tìm đường thoát khỏi địa ngục này.>

<Đúng vậy,> tôi đồng ý. <Bắt đầu nào.>

Rachel thụp xuống bò bằng bốn chân. Rachel ngửa cổ rống một tràng khàn đục rồi xông lên.

Người Andalite nào vốn chỉ quen với những loài thú sống yên bình nơi quê nhà sẽ không thể hiểu nổi gấu xám tấn công có nghĩa là gì. Thậm chí nhiều con Người cũng không thể tưởng tượng ra được đâu.

Gấu xám không mềm mại và uyển chuyển như một con mèo bự. Chúng giống chó nhiều hơn. Chúng lúc nào cũng hùng hục. Nhìn dáng đi liêu xiêu lệch qua một bên của chúng, thoạt nhìn bạn cứ tưởng là nó ngập ngừng, không dứt khoát, sắp sửa ngừng lại đến nơi.

Nhưng một khi đã nhận ra nó to lớn như thế nào, bạn cũng bắt đầu nhận ra là nó rất nhanh. Đồng thời, bạn sẽ cảm thấy mình èo uột và yếu đuối gì đâu. Bạn sẽ nhận ra con gấu - quái vật xù xì, không thể chặn được kia - có thể giết bạn chỉ bằng một cú hích vai.

Tôi thấy tất cả những điều đó hiện trên gương mặt tụi Mượn xác-Người, thấy vẻ bất cần của chúng chợt chuyển sang căng thẳng, lo lắng và khiếp đảm khi Rachel chồm lên.

Hhhhrrroooarrrhh!

“Chạy!” Đám Mượn xác la rùm trời.

“Đứng im! Không được chạy!“ Một tên tru lên. Hắn xông ra đứng chắn ngay trước mặt Rachel. Được đâu chừng một đến một giây rưỡi.

Rồi hắn bỏ chạy. Khi Rachel vượt qua, nó đâm bạn ấy bằng một con dao, sượt qua lông - y như ai đó đập tàu Mái Vòm của người Andalite bằng một cành cây.

<Rachel! Hork-Bajir!> Tôi thét.

Hai tên Hork-Bajir xồ vào bạn ấy, gươm ở tay chúng khua sáng loáng. Tôi quật đuôi qua trái, qua phải. Một tên Hork-Bajir đổ gục xuống. Tên kia lần chần, vừa đủ thời gian cho chúng tôi vượt qua.

Chúng tôi đã lọt vào vòng cố thủ của các bạn mình.

<Nhân danh Đại tướng Custer, hãy để ta hân hoan chào đón mi lần cuối cùng,> Marco thét lên và móc nắm đấm khỉ đột vào bụng một chiến binh Hork-Bajir.

<Cửa này hả?> Rachel thét hỏi.

<Ừ. Em phá được không?> Hoàng tử Jake bảo.

Rachel đứng nhổng lên trên hai chân sau, cúi đầu xuống để né xác bò chết.

Rồi, bạn ấy xòe tay, tông hết trọng lượng cơ thể vào cánh cửa.

RẦM!

Cánh cửa không hề xê xịch!

Chúng tôi đã bị kẹt. Đã bị số đông uy hiếp.

Tiếng reo hò chiến thắng bỗng nổi lên từ giữa bầy Mượn xác-Người và chiến binh Hork-Bajir. Một giọng truyền kinh tởm, quen thuộc vang lên.

<Tuyệt vời!> Visser Ba hoan hỉ. <Ngày tàn của bọn thảo khấu Andalite đã tới trong lò mổ này. Hãy bắt chúng! Hãy mổ bụng, moi tim chúng cho ta!>

<Rachel! Tông nữa đi!>

RẦM!

Rachel lại xô uỳnh vào cánh cửa. Không có tác dụng.

Xoẹt!

Một cánh tay Hork-Bajir chém sượt qua ngực tôi. Không sâu lắm, cũng không đau, nhưng khiến tôi sợ hết hồn.

Mình mẩy Cassie đầy máu đông. Marco chỉ còn sử dụng được có mỗi một cánh tay. Những bạn khác đều khập khiễng. Hoàng tử Jake bấn loạn tấn công với tất cả sự hung dữ của lốt hình cọp, nhưng bạn ấy thấm mệt rồi. Tobias khó nhọc lượn lờ trên khoảng không đầy xác thú trôi lều bều.

<Hây! Có bảng điều khiển kìa!> Rachel thét.

Tôi quay một mắt cuống qua. Đúng rồi, một bàn phím nhỏ. Chắc chắn không phải là phát minh của Yeerk đâu - vì nó quá thô sơ, cồ lỗ. Dù sao thì phần lớn những người làm việc trong nhà máy thịt hộp này không phải là Yeerk.

<Ax!> Hoàng tử Jake gọi.

<Tôi sẽ thử,> tôi nói. Tôi lùi khỏi trận chiến, nhường chỗ của tôi cho Rachel.

Tôi vung lưỡi dao đuôi lên, chém nát lớp vỏ bọc bàn phím. Xong, tôi thò tay vặn hai sợi dây lại với nhau.

Cửa bật mở.

Chúng tôi ào qua cửa. Máu chảy, kiệt sức, lo sợ, đầy thương tích.

Rachel đóng cửa lại đằng sau chúng tôi. Tôi giật đứt tất cả những sợi dây nào sờ trúng được trên mặt bàn phím ở bên này cửa - một biện pháp không thanh lịch cho lắm, nhưng hữu hiệu.

<Chà, lẽ ra mình đã phải làm điều này từ trước cơ,> Marco lầm bầm.

Im lặng đột nhiên bao trùm lên tất cả. Chỉ còn mỗi tiếng búa bổ tắc nghẽn từ phía cửa bên kia vọng sang.

<Chúng sẽ qua nhanh thôi,> Tobias nhận định.
<Visser Ba sẽ rót tất cả bọn Mượn xác-Người vào đây,> Marco rì rầm. <Hắn sẽ kéo thêm quân trên quỹ đạo xuống nữa. Cả ngàn tên chứ ít đâu!>

Sau phút định thần, chúng tôi ngó quanh căn phòng mình vừa ùa vào.

Nó rất giống với căn phòng chứa những lồng tinh tinh ở phòng thí nghiệm thú. Cũng hàng dãy lồng xếp bên phải, bên trái; cũng sàn nhà và tường xi-măng lát gạch me trắng. Ánh sáng chói lói.

Chỉ có một điểm khác biệt: thay vì nhốt tinh tinh thì lại giam Người.

Khoảng hơn hai chục Người bị nhốt trong cũi. Họ tuyệt nhiên không động đậy, cũng không hề đưa mắt nhìn chúng tôi.

<Họ chết rồi à?> Rachel hỏi.

Tôi trả lời. <Không. Đó là sự bất động sinh học. Họ không thể thoát khỏi sự bất động sinh học để cử động như bình thường.>

<Cái gì thế này…> Cassie lầm bầm. Bạn ấy đứng lên hai chân sau, đặt hai chân trước áp vào thanh chắn và nhìn chăm chú vào một tấm bảng gắn bên hông chiếc lồng gần nhất. <Dự Án Vâng Lời,> bạn ấy đọc to lên. <Hiệu ứng thuốc.>

Bạn ấy bước qua chiếc lồng kế bên. <Dự Án Vâng Lời. Hiệu ứng thuốc.>

<Thuốc gì vậy?> Tobias thắc mắc.

<Không thấy nhắc tới. Chỉ thấy đề "Hợp chất 71".>

Tôi phát hiện ra một dàn máy vi tính. Rõ ràng là thiết bị của Yeerk - rất hiện đại, theo đúng tiêu chuẩn Yeerk.

Nó được tích năng lượng, đang mở, không hề được bảo vệ. Có lẽ ai đó vừa mới sử dụng.

<Dự Án Vâng Lời,> tôi nói với máy tính. <Hãy định nghĩa.>

Nó trả lời rành rọt bằng giọng loài người. “Dự Án Vâng Lời là sáng kiến của Visser Ba - vị lãnh đạo lỗi lạc nhất, người dẹp yên lũ nổi loạn Taxxon, mối hiểm họa của các phi đoàn Andalite, nhà chinh phục Trái Đất.”

<Nghe ấn tượng nhỉ,> Rachel liếc nhìn những con Người bất động ở trong lồng.

“Dự Án Vâng Lời áp dụng những kỹ thuật gen nhằm tẩy xóa các thành phần điều khiển ý chí tự do trong não Người.”

<Cái gì?> Marco hỏi lại.

“Dự Án Vâng Lời đã kiểm nghiệm thành công Hợp chất 71 lên tinh tinh, một loài vật Trái Đất có mối liên hệ gần với Người. Một trăm phần trăm thí nghiệm đã mang lại kết quả mỹ mãn, nhờ vào trí thông minh tuyệt diệu của Visser Ba!“

<Chính xác là làm thế nào để lập chương trình cho một cái máy tính làm được cái trò như thế?> Tobias thắc mắc. Cậu ấy đang rũ rượi nghỉ xả hơi trên nóc của một trong những chiếc lồng.

“Và thử nghiệm trên Người cũng cho thấy một trăm phần trăm có hiệu quả! Giai đoạn Ba đã sẵn sàng: cho hợp chất 71 lan truyền rộng rãi qua nguồn cung cấp thực phẩm của loài người. Và cuộc chinh phạt Trái Đất sẽ diễn ra thật nhanh chóng!”

CHƯƠNG 26

Không ai hó hé câu nào.

Mãi sau Marco mới cất tiếng, phá vỡ sự im lặng. <Chúng nhét cái chất ma thuật đó vào những lon thịt hộp để gột sạch ý chí tự do của con Người ư?>

<Nó được sáng chế để khống chế những thành phần có nhiệm vụ điều hành ý chí tự do trong não Người,> tôi bảo.

<Điên hết chỗ nói!>

<Nếu thành công, bọn Yeerk sẽ dễ dàng thâu tóm toàn thể loài người mà không cần phải đánh nhau,> Rachel góp lời.

<Hạ thấp con người xuống thành người máy,> Hoàng tử Jake nói.

<Đây là lý do chúng ta sẽ bị giết à? Bằng cái thứ này sao?> Cassie gặng hỏi.

<Cái gì, bộ nó không đủ nghiêm trọng với bồ sao?> Marco tức tối hỏi. <Ý mình là, việc biến loài người thành nô lệ chỉ trong vòng vài tuần lễ!>

Cassie cười lớn, vẻ thương hại nhiều hơn. <Nó sẽ chẳng có tác dụng đâu.>

<Máy nói một trăm phần trăm hiệu quả rồi mà,> Hoàng tử Jake bài bác.

<Đó là nói láo.> Cassie nói dứt khoát.

<Bồ không muốn đối mặt với thực tế hả?> Rachel gay gắt. <Xỉ! Bọn Yeerk có nền khoa học tiến bộ hơn loài người nhiều. Chúng có thể làm được lắm chứ!>

<Không đâu!> Cassie quả quyết. <Chúng không thể. Thôi nào, tụi mình phải giải đông, hay là gì gì đó, với những người này. Tụi mình cần phải phóng thích họ.>

<Bồ KHÔNG THỂ thả họ được,> Marco can rối rít. <Bồ không thấy sao? Họ đã mất hết ý chí tự do rồi! Nếu được trả tự do, họ sẽ

làm bất cứ điều gì bọn Yeerk sai bảo. Họ sẽ tấn công chúng ta!>

<Chúng ta KHÔNG ĐƯỢC nhốt Người trong cũi,> Cassie nổi xung thiên.

<Họ không còn là Người nữa rồi,> Marco gầm gừ.

<Nghe mình nói đây,> Cassie bướng bỉnh. <Không ai, *không cái gì* có thể tẩy xóa được ý chí tự do. Ngay cả khi có tên Yeerk ở trong đầu thì ta vẫn có ý chí tự do mà. Dù mất ý chí để làm điều này điều nọ, nhưng vẫn còn ý chí để suy nghĩ, tin tưởng, hy vọng và yêu thương…>

<Cái này còn tệ hơn cả Yeerk nữa, Cassie.> Hoàng tử Jake tranh luận. <Nó ngấm vào sâu hơn. Một trăm phần trăm hiệu quả mà.>

<Tôi không có ý muốn xen ngang. Đây là một cuộc thảo luận rất thú vị,> tôi từ tốn nó. <Tuy nhiên, tôi nảy ra một câu hỏi.>

<Hỏi gì vậy?> Rachel thở dài.

<Nếu những con Người này không có ý chí tự do thì tại sao họ lại bị nhốt trong lồng? Chính xác, tại sao họ lại bị rơi vào trạng thái bất động sinh học?>

Chợt, có bóng gì chuyển động đột ngột. Ở cuối căn phòng, xuất hiện một gã Người nhỏ thó, già câng, mặc da nhân tạo trắng toét, tay cầm một khẩu tia Nghiệt.

"Đứng im! Không tao bắắ…"

<Bắn,> Rachel nói nốt câu. <Đứng im! Không tao bắn.>

Tên Người gật đầu. "Đi-đi-đi-đi ra khỏi đây! Bọn mày không được phép ở nơi này!"

<Chúng tôi sẽ chẳng đi đâu hết.> Hoàng tử Jake điềm tĩnh nói. Rồi, bằng một động tác nhanh nhẹn và uyển chuyển đến nỗi tên Người không kịp né, Hoàng tử Jake phóng tới và hích khẩu tia Nghiệt ra khỏi tay hắn.

Khẩu súng nảy xuống gần một chiếc lồng.

Tên Người phản ứng thật lạ.

Hắn lăn ra khóc bù lu bù loa. Hắn nhào xuống chiếc ghế đặt trước dàn máy vi tính, ụp mặt vào lòng bàn tay và phát ra những tiếng nức nở.

"Hắn sẽ giết ta! Hắn sẽ giết ta! Chỉ là vấn đề thời gian thôi."

<"Hắn" là Visser Ba phải không?> Tôi hỏi.

"Dĩ nhiên rồi," ông già đáp chua chát, "chứ còn ai vào đây nữa? Toàn bộ dự án này là ý tưởng của hắn mà."

<Nhưng nó thành công rồi thì mắc gì mà hắn lại giết ông?> Rachel hỏi.

Ông già giơ tay lên chùi mắt, nói một hơi. "Thành công gì mà thành công. Ta đã giả mạo kết quả. Tất cả bọn ta đều không thể làm gì khác. Visser Ba liên tục đòi hỏi kết quả, kết quả và kết quả! Thế là ta đưa cho hắn kết quả. Dối trá! Chỉ là những lường gạt mà thôi."

<Úy chà,> Marco thốt lên. <Hết xảy! Tặng ba điểm cho Cassie.>

<Lẽ ra mình nên đánh cược một ít tiền với mấy bồ,> Cassie rầu rầu nói.

"Ta đã định nói với hắn rồi. Ta muốn thú thật. Nhìn này, nó đâu có làm được. Mấy Người không hiểu đâu! Đâu thể có chuyện loài người mà không có ý chí tự do. Thật là… là… đồ ngu! Nhưng hắn không phải là nhà khoa học, lại càng không phải là nhà hiền triết. Không thể nào tách được loài nhạy cảm ra khỏi ý chí tự do. Họ chính là ý chí tự do. Yeerk, Hork-Bajir hay loài người đều là loài nhạy cảm và đều có ý chí tự do - như là vật có trọng lượng vậy đó. Nhưng Visser Ba không chịu nghe."

<Đúng, tụi tôi đã nhận thấy điều đó,> Marco nói khô khốc. <Hắn chắc chắn không phải là người dễ mến rồi.>

<Còn lối nào khác ra khỏi đây không?> Hoàng tử Jake hỏi.

"Ta không thể giúp các ngươi. Hắn sẽ giết ta mất," ông già nhì nhèo.

<Ông biết không, chúng tôi thật sự tôi nghiệp cho ông, bị cái ông khờ khạo quá!> Cassie bảo. <Ông đi nhốt con Người lại. Người

Andalite chúng tôi không tán thành chuyện ấy đâu! Gia đình họ chắc hẳn đang khóc hết nước mắt… >

“Không, họ không có gia đình mà. Họ là những người lang thang ngoài phố. Ta không phải là đồ ngu. Ta biết cuối cùng ta cũng phải xử lý họ thôi.”

Cassie lao tới chẹn ngay cổ họng ông già, ấn móng vuốt hai chân trước vào vai ổng và nhe hàm răng sói ra.

<Chúng tao không vứt bỏ những Người này,> Cassie phẫn nộ. <Chúng tao cần một lối thoát ra khỏi đây. Ngay bây giờ. Chúng tao sẽ không để mi lại cho Visser Ba mà sẽ đánh thức mấy Người kia rồi đem giao nộp mi cho họ.>

“Hãy để ta trốn với tụi bây,” người đàn ông nài nỉ. “Ta thà chết vì đói tia Kandrona còn hơn phải đối mặt với Visser Ba.”

RẦM! RẦM!

Bọn Yeerk đang thúc vật nặng vào cánh cửa bên ngoài.

<Chúng sắp khuân tia Nghiệt vào rồi,> Marco cảnh báo. <Không còn thời gian nữa đâu!>

<Chúng ta không thể để những Người này lại được,> Cassie nói.

<Đúng vậy,> Hoàng tử Jake nhất trí. <Ax, Rachel và mình sẽ chặn cửa. Cassie, bồ với Marco và Tobias lo vụ phóng thích cho mấy Người kia… >

RẦM! RẦM! RẦM!

Cánh cửa bắt đầu lung lay dữ dội.

Nhìn lại phía sau bằng mắt cuống, tôi thấy những Người trong lồng bắt đầu động đậy và chạy tán loạn trong lồng. Cassie đã tắt nút bất động sinh học.

“Thú vật! Gấu kìa!” Một ông la.

“Ui da! Cái gì kia?” Một phụ nữ đáp, tay chỉ vào tôi.

RẦM! RẦM! RẦM!

<Tất cả mọi người hãy ra khỏi lồng. Chúng ta cùng tìm đường ra khỏi đây,> Hoàng tử Jake ra lệnh.

"Nói ai đó?" Một ông quạu quọ la.

<Chẳng nói ai cả,> Cassie cất giọng hòa nhã. <Đi hay ở là sự lựa chọn của các ông bà.>

"Hả? Cái chốn này thật kinh khủng. Tôi sẽ trở lại Đội Cứu Tế của nhà thờ," một người đàn ông nói.
<Hừm,> Cassie nói. <Mình tin là người này đang sử dụng ý chí tự do đấy.>

<Bồ định hả hê vụ này suốt đời hả, phải không?> Marco hỏi bạn ấy.
<Phải. Mình sẽ vậy đó.>

<Này, làm sao chúng tôi ra khỏi đây được?> Hoàng tử Jake hỏi nhà khoa học Bị-mượn-xác.

"Theo ta."

Chúng tôi tạo thành một đội quân quái dị. Cassie và tôi cùng với nhà khoa học đi trước. Hơn chục con Người lôi thôi lếch thếch, nhưng là Người tự do, theo sau. Và đám bạn còn lại của tôi bọc hậu, tập trung và căng thẳng, sẵn sàng chiến đấu với lũ Yeerks, ngăn chúng ùa vào phòng.

<Tôi có một câu hỏi,> tôi hỏi nhà khoa học, <Về khoa học đơn thuần.>

"Andalite," hắn nói mà không lộ vẻ căm ghét như lẽ thường. "Ít ra thì giống loài mi thật sự quan tâm đến khoa học."

<Câu hỏi về những con tinh tinh. Ông nói Hợp chất 71 không hữu hiệu lên Người vì khoa học không thể tách ý chí tự do. Vậy chứ: nó có tác dụng lên tinh tinh hay không? Và chúng có phải là loài nhạy cảm không?>

"Tinh tinh á? Cũng chẳng có hiệu quả gì sất. Hoặc ý chí của chúng không bị ảnh hưởng, hoặc chúng chẳng có ý chí tự do để mà bị tác động… Nói chung là bọn ta không biết."

<Nhưng tôi biết,> Cassie nói.

CHƯƠNG 27

"Trong bộ biên niên sử của những phi vụ giật gân thì đây là vụ khùng điên, vô lý nhất." Marco nói oang oác, khi chúng tôi tụ lại ở quầy bán thức ăn trong khu thương xá, vào buổi chiều ngày hôm sau.

Nơi này bán ê hề đồ ăn thức uống. Tôi ở trong lốt Người, đi nhiên rồi. Có nghĩa là tôi *có miệng*. Tobias cũng là Người.

Chút nữa Rachel sẽ quay về từ hàng Người xếp rồng rắn kia, và tôi sẽ có một đĩa bánh quế thơm lừng.

"Vậy chứ tụi mình chuốc vạ vào thân vì cái gì? Vì một cơ sở vớ vẩn của Yeerk đã hoàn toàn thất bại à? Thà ở nhà nằm khểnh còn sướng hơn." Marco vẫn huyên thuyên.

"Nhưng chúng ta đã thả cho mấy con tinh tinh được tự do," Cassie nhắc, "và cả vài người nữa, Marco. Vậy chưa được sao?"

Marco cười tươi nói. "Ồ, thôi mà, bồ biết bồ chỉ là một bà điên ôm cây, yêu thú hoàn toàn vô vọng thôi. Coi nào. Lúc này bồ đang mang dép da thuộc, đúng không? Thú nhận đi."

Rachel quay lại, mang theo một khay thức ăn, trong đó có cả món bánh quế tuyệt hảo của tôi. Bạn ấy phân phát từng món cho các bạn.

Và cuối cùng… là bánh quế!

Tôi bắt đầu xơi ngon lành, chú ý cẩn thận không ăn cả giấy gói - tôi được biết rằng như thế là không đúng mực.

"Bánh mì *kẹp thịt* của bồ nè, Marco." Rachel nói.

"Cái gì! Không thể tin nổi? Bánh mì *kẹp thịt* á?" Cassie trố mắt lên. "Sau khi Ax xém bị khoan não, sau khi chui vào cái lò mổ đó á?"

Marco há miệng rộng ngoác ra và cắn một miếng thật bự. Cậu ấy nhai nhỏm nhẻm, mặc tất cả chúng tôi nhìn. Cái bánh kẹp có vẻ đầy mỡ với rất nhiều nước sốt vàng ngậy.

Rachel gõ gõ ngón tay lên mặt bàn và nhìn chòng chọc vào Marco với cảm xúc không thể nhận biết được. Cả Hoàng tử Jake cũng nhìn

Marco.

“Ăn thêm nữa nha,” Rachel nói, đoạn đứng lên.

“Anh cũng ăn bánh kẹp,” Hoàng tử Jake bảo. “Nhiều rau nữa.”

“Ừừmmm…” Tôi nói, nhưng không thể nào phát ra lời tròn trịa vì mắc nhai bánh quế.

"Có nghĩa là thành ba suất nha," Hoàng tử Jake nói.

HẾT TẬP 28

---

[1] Serie phim *Sát Nhân ma cà rồng* (NDBS)

[2] Nguyên văn: *Hot* - Trong Tiếng Anh, từ này có 2 nghĩa: *nóng bỏng (hấp dẫn)* và *nóng bức*. Ax hiểu theo nghĩa thứ 2 nên lý giải cho việc mặc ít quần áo (NDBS)

[3] Ý Ax muốn nhắc tới chương trình quảng cáo

[4] Ý Ax muốn bình luận về khả năng quy hoạch của Con người: Họ có xu hướng xây lên mấy con đường hay tòa nhà ở những vị trí nào đó rồi sau đó lại thấy không hợp lý nên đành làm đường ngầm để xuyên qua chúng. (NDBS)

[5] Tên 2 Bộ trưởng Ngoại vụ của Xô-viết và Đức đã ký kết hiệp ước *Ngừng gây hấn* giữa 2 phe Xô Viết và Đức Quốc xã năm 1939. (NDBS)

[6] Tên 1 nữ diễn viên điện ảnh và 1 nhạc công: Rachel muốn đùa bằng cách thay các nhân vật lịch sử thành các diễn viên và nhạc công (NDBS)

[7] Nguyên văn: *Burger* và *booger*. (NDBS)

[8] Nguyên văn: *diurnal*: chim ăn ngày, Marco cố tình nghe nhầm chơi chữ với *diarrhea*: bệnh tiêu chảy và đề xuất thuốc uống. Để phù hợp, chúng tôi tạm dùng 2 từ tương đối đồng âm: lòng vòng và đi lỏng. (NDBS)

[9] Nguyên văn: *Kaopectate*: Một loại thuốc điều trị đau bụng tiêu chảy. (NDBS)

[10] Dấu hiệu ngón tay giữa đưa ngược lên là 1 dấu hiệu thay thế tiếng chửi thề, (vì Marco lái ẩu) Ax không hiểu nên cho đó là dấu hiệu chào hỏi (NDBS)

K. A. APPLEGATE

ANIMORPHS

NGƯỜI HÓA THÚ

CASSIE

#29. Những con bệnh Yamphut

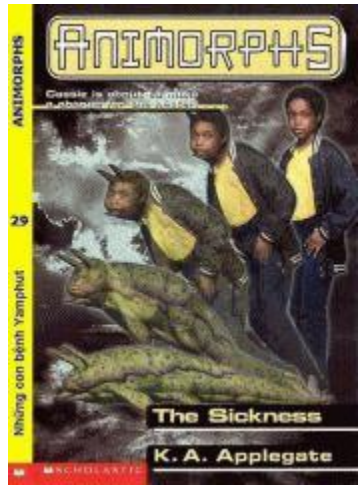

Tác phẩm: Animorphs
Tập 29: Những Con Bệnh Yamphut
Nguyên tác: Animorphs #29: The Sickness
Tác giả: K. A. Applegate
Dịch giả: Hương Lan
Nhà xuất bản: Trẻ, 04/2002
Khổ sách: 11 x 18 cm
Số trang: 167
Giá sách: 6.000 vnđ
Thực hiện ebook: ANIMORPHS Team
Scan: Foli
Đánh máy: 4DHN
Đối chiếu: moakmoak
Dịch bổ sung: phantrang, andalite888
Biên tập: nguoimedocsach
Sửa chỉnh tả: Foli, santseiya
Thiết kế bìa: 4DHN
Chuyển sang ebook: santseiya
Ebook BB: Cent
Ngày hoàn thành: 29/11/2009
Nơi hoàn thành: Hà Nội
ooO TVE Ooo

MỤC LỤC

TÓM TẮT NỘI DUNG TẬP 28
CHƯƠNG 1
CHƯƠNG 2
CHƯƠNG 3
CHƯƠNG 4
CHƯƠNG 5
CHƯƠNG 6
CHƯƠNG 7
CHƯƠNG 8
CHƯƠNG 9
CHƯƠNG 10
CHƯƠNG 11
CHƯƠNG 12
CHƯƠNG 13
CHƯƠNG 14
CHƯƠNG 15
CHƯƠNG 16
CHƯƠNG 17
CHƯƠNG 18
CHƯƠNG 19
CHƯƠNG 20
CHƯƠNG 21
CHƯƠNG 22
CHƯƠNG 23
CHƯƠNG 24
CHƯƠNG 25
CHƯƠNG 26
CHƯƠNG 27
CHƯƠNG 28

TẬP 28: BÍ MẬT HỢP CHẤT 71

1. Người kể chuyện:

Ax.

2. Nội dung:

Erek thông báo rằng Visser Ba cho mua một phòng thí nghiệm và một cơ sở đóng hộp, nhưng với mục đích gì thì Erek không tài nào dọ thám được. Hội Animorph quyết định phải thâm nhập vào trong hai cơ sở này để tìm hiểu thông tin. Các bạn trẻ biến thành tinh tinh để lọt vô trong phòng thí nghiệm. Không tìm thấy thông tin gì hữu ích, do đó Tobias và Ax biến hình thành bò thiến để thâm nhập vào trong nhà máy đóng hộp. Lọt được vào bên trong dưới lốt bò, hai chú cháu bị đẩy vào trong một căn phòng chứa những cái lồng bên trong nhốt những con người. Những người này được Visser Ba dùng làm vật thử nghiệm cho hợp chất 71 - một loại hợp chất được chế tạo nhằm tiêu diệt ý chí tự do của con người, một công cụ rất hữu ích cho bọn Yeerk trong công cuộc xâm lăng Trái Đất. Song, chính nhà khoa học của bọn Yeerk cũng phải thừa nhận rằng nghiên cứu của hắn ta đã thất bại thảm hại. Không có bất cứ loại biệt dược nào có thể hủy diệt được ý chí tự do của con người.

3. Nhân vật quan trọng:

Hội Animorph: Jake, Marco, Rachel, Cassie, Tobias

Ax

4. Những loài thú mới được thu nạp:

Jake: Tinh tinh

Marco: Tinh tinh

Rachel: Tinh tinh

Cassie: Tinh tinh

Tobias: Tinh tinh, Bò thiến

Ax: Tinh tinh, Bò đực, Bò thiến.

5. Những lốt hình được sử dụng:

Jake: Tinh tinh, Ruồi, Hổ Sibêri.

Marco: Tinh tinh, Ruồi, Khỉ đột.

Rachel: Tinh tinh, Ruồi, Gấu xám.

Cassie: Tinh tinh, Ruồi, Sói.

Tobias: Tinh tinh, Bò thiến.

Ax: Tinh tinh, Bò đực, Bò thiến.

NHỮNG CON BỆNH YAMPHUT

CHƯƠNG 1

Tên tôi là Cassie.

Ước gì tôi có thể nói với bạn họ tên đầy đủ của mình. Vì như thế nghĩa là tôi là một cô bé bình thường và đáng yêu. Nhưng cả hai thứ đó, tôi chẳng có gì cả. Không đáng yêu. Cũng chẳng bình thường.

Không sao, đám bạn tôi nghĩ rằng tôi đáng yêu. Marco lúc nào cũng gọi tôi là cô nhỏ ôm ấp cây cối. Mà thậm chí dù tôi thực sự không có ôm cây, nhưng tôi vẫn cứ quan tâm đến chúng. Chính điều đó làm cho tôi trở nên đáng yêu, đúng không nào?

Một con bé quan tâm đến cây cối có thể không là gì nhưng đáng yêu thì là cái chắc rồi, trừ phi con bé đó đã dùng hàm răng trần trụi của mình xé toạc cổ họng của một sinh vật sống. Vậy thì, tôi còn có gì đây?

Tôi, trong lốt sói, đắm mình trong cuộc chiến. Bảy tên Hork-Bajir chọi lại sáu đứa tụi tôi. Jake ra lệnh rút lui. Và không biết là ngay trước hay ngay sau khi cậu ấy hạ lệnh, tôi đã giật bay cổ họng của tên Hork-Bajir đang đánh nhau với mình.

Tôi hy vọng là việc đó xảy ra trước khi hiệu lệnh được ban hành. Tôi hy vọng tôi đã không lao vào giết chóc một khi tôi có thể chỉ việc rút chạy. Nhưng tôi cũng không dám chắc nữa.

Bởi vậy tôi nghĩ mình không đủ tư chất để trở thành một cô gái đáng yêu. Mà, theo mạch kể của tôi, hẳn bạn chắc cũng đã thấy tôi cũng chẳng xứng đáng là một cô gái bình thường.

Tôi xin tường thuật ngắn gọn lại nha: Một hoàng tử người Andalite tên Elfangor đã ban tặng cho tôi và bốn người bạn quyền năng hóa thú. Ông biết rằng mình sắp chết và không muốn để Trái Đất không có khả năng phòng vệ chống lại sự xâm lược của bọn Yeerk.

Ông cho tụi tôi coi một chiếc hộp màu xanh. Năm bàn tay tụi tôi ấn vào hộp, thế là tụi tôi thay đổi.

Chiếc hộp biến hình này đã từng bị thất lạc một thời gian. Giờ thì nó đã trở về với tụi tôi rồi. Đã có một lần, tụi tôi dùng nó để tạo thêm một Người hóa thú, bổ sung vào nhóm. Rồi tụi tôi buộc phải khai trừ thành viên mới đó. Từ sau vụ ấy, chiếc hộp xanh đã được tụi tôi giấu biến đi.

Kể từ cái đêm ở công trường xây dựng bỏ hoang, kể từ cái vụ biến đổi đó, năm đứa tụi tôi, sau có thêm em trai của Elfangor, đã cùng nhau chiến đấu chống lại bọn Yeerk.

Yeerk là loài kí sinh. Một tên Yeerk xâm nhập vào một vật chủ qua đường lỗ tai, ép mỏng cơ thể hắn trong bộ não vật chủ và kiểm soát hoàn toàn sinh vật này. Ngay cả việc gãi ngứa, sinh vật vật chủ cũng không thể làm được trừ khi tên Yeerk muốn. Tụi tôi gọi người bị

kiểm soát như thế là Kẻ Mượn Xác.

Bạn cần phải tâm niệm rằng Yeerk là một lũ quỷ sứ theo đúng nghĩa của nó. Nhưng để tôi mô tả cho bạn biết bọn Yeerk trông như thế nào khi không có vật chủ nghen. Về cơ bản, Yeerk là những con sên màu xám, không có tay chân, không có mắt và không có cả tai nữa.

Nếu một tên Yeerk muốn được tự do, tự do di chuyển một cách thực sự, tự do ngắm nhìn vẻ đẹp của thế giới xung quanh chúng, tự do nghe nhạc hay thậm chí là âm thanh của mưa rơi trên lá cây, nếu hắn muốn, hắn buộc phải có vật chủ. Nếu một tên Yeerk muốn được tự do, hắn buộc phải biến một sinh vật sống khác trở thành nô lệ.

Chẳng phải là một lựa chọn dễ dàng gì, đúng không?

Tôi cũng có chút kinh nghiệm về những chọn lựa khó khăn. Tôi đã tạo ra cho mình cả đống những chọn lựa đó kể từ khi trở thành một Animorph. Và một trong những sự chọn lựa khó khăn nhất ấy là tôi có thực sự muốn trở thành Người hóa thú chút nào không. Bởi vì tôi biết rằng khi mà - nếu - tất cả mọi chuyện kết thúc, có thể đã quá trễ để tôi trở lại thành một cô gái đáng yêu hay bình thường một lần nữa.

Đấy, tôi đã nói rồi mà, tôi có biết chút ít về những chọn lựa khó khăn mà.

"Nè Cassie, tới phiên bồ chọn đó. Nếu phải tới một hòn đảo hoang thì bồ muốn mang ai theo cùng - Baby Spice hay là Marco?" Rachel léo nhéo hỏi khi tôi và nhỏ ngồi bên bàn ăn trưa như thường lệ.

"Hả?" Tôi chẳng biết phải trả lời ra sao.

"À, trò chơi *Đảo Hoang* ì mà," Rachel giải thích. "Bồ chọn ra hai người hay gây phiền toái nhất, sau đó bồ chọn ra một người sẽ cùng bồ tới đảo hoang."

Tôi đưa mắt dọc suốt một lượt khắp căn-tin tìm Marco. Cậu ấy đang ngồi cùng với Jake bên cửa sổ.

"Marco không..." tôi mở lời.

Bỗng Rachel túm lấy cánh tay tôi. "Suyt! Nghe Allison với Brittany nói gì kìa," nhỏ thì thào.

Tôi lôi hũ ya-ua từ trong ba lô ra, cố dỏng tai lên mà làm bộ như không hề nghe lỏm. Allison và Brittany đang ngồi cách tụi tôi một quãng ngắn.

"Có lẽ mình sẽ mời ảnh khiêu vũ," Allison nhỏ nhẻ nói.

Rachel muốn tôi nghe điều vô bổ đó ư? Nhỏ này thiệt...

"Làm đi," Brittany khích lệ. "Jake khá bảnh bao đấy."

Chờ đã. Nhỏ nhắc tới Jake hả? Jake bạn tôi hay là Jake bá vơ nào đó?

Tôi liếc muốn rách con mắt về phía Allison và Brittany. Cả hai đang đăm đăm nhìn Jake. Phải Jake - thủ lãnh hội Animorphs, Jake-của-tôi ấy.

Giờ chắc hẳn là bạn đang hình dung rằng hai đứa tôi đang tay trong tay dung dăng dung dẻ đi dạo quanh trường, có khi lại còn đang hôn nhau ở cạnh tủ đồ cá nhân trước giờ vào lớp nữa chớ gì. Không hề nha. Những hình ảnh đó chỉ là ao ước trong lòng mà thôi. Tụi tôi mới chỉ hôn nhau đúng có một lần duy nhất[1], cho dù tôi rất muốn chuyện đó xảy ra thêm lần nữa.

Nhưng hầu hết mọi người ở trường hổng ai có lấy được một manh mối gì cho thấy tụi tôi cặp bồ với nhau. Hiển nhiên phải là như thế rồi.

"Ê Allison. Nghe cho thủng này."

Allison nhìn lên và Rachel chầm chậm lắc đầu "Hừm. Đừng có tơ tưởng đến chuyện đó nữa nhe. Jake kết với Cassie đó."

Mặt tôi chỉn lựng lên khi Brittany và Allion cùng quay lại dòm tôi soi mói. Tôi đâu có đẹp lộng lẫy như Rachel - thậm chí trông còn ngố nữa là khác trong những bộ đồ jean lạc mốt. Tối ngày tôi chúi mũi vào việc phụ giúp ba chăm lo các con thú trong Dưỡng đường Thú Hoang, nào là chim muông, nào là thú vật bị thương mà ba tôi mang từ ngoài về Dưỡng đường. Nhưng những chuyện đó không khiến Jake bận tâm. Tôi biết Jake nghĩ về tôi như thế nào.

Allison nguầy cái bờm tóc đuôi ngựa ngoắt qua vai. "Đâu có vẻ gì là Cassie và Jake kết nhau," nhỏ nói với Rachel. "Ảnh ngồi tuốt đằng kia, còn con nhỏ này ngồi một cục ở đây. Đẳẳẳng, đâậây. Hai đầu phòng rõ ràng."

"Ừa," Brittany hùa theo. "Jake đã mời nó nhảy chưa?"

Hai đứa nó thậm chí còn chẳng thèm hỏi tôi lấy một câu cứ như không có tôi đang ngồi sờ sờ ra đó vậy. Dù sao tôi cũng quen với chuyện bị ngó lơ rồi, chứ không như Rachel: nhỏ tựa như một cây đèn pin đi tới đâu là rọi sáng nơi đó lóe chóe.

"Nhảy á? Đương nhiên là mời rồi." Rachel không vừa.

Nói đoạn nhỏ đứng phắt lên, một tay vớ hũ ya-ua tôi đang ăn dở, tay kia túm luôn cái ba lô của tôi. "Này, Allison, Brittany, tụi này, Cassie và tui ra đẳng đây. Đẳẳẳng"

Rachel hùng dũng đi ngang qua căn-tin, tới chỗ Marco và Jake. Tôi chẳng còn cách nào hơn là phải liu riu bước theo nhỏ.

"Bồ với ông anh họ của tui khiến tui lộn tiết lên nè," Rachel càm ràm mà không quay đầu lại. "Ổng có gan đối mặt với cái chết một cách ngon lành vậy mà lại không thể mở mồm mời một đứa con gái khiêu vũ. Bồ cũng chẳng hay hớm gì hơn."

"Mình á? Mình phải làm gì nào?" Tôi phản đối.

"Hừ. Ngay cả con nhỏ Allison đầu rỗng mà còn biết phải làm gì," Rachel nhẩm nhẳng nói rồi ngồi phịch xuống cạnh Marco. Nhỏ đặt hũ ya-ua của tôi kế bên Jake. Tôi đành liu quiu ngồi xuống chỗ ấy.

"Jake, trong buổi khiêu vũ toàn trường tối thứ Năm này, anh phải nhảy với Cassie đó." Rachel nói.

Jake vội nuốt chửng cọng mì macaroni và miếng bít tết. Marco phát cái đét lên lưng cậu ấy.

"Hà hà, Rachel! Vậy là bồ cũng đang cần một mối hẹn chứ gì?" Marco giở giọng trêu chọc. "Để tui ráng thu xếp cái lịch hẹn đặc nghẹt của tui..."

"Coi kìa! Có một con heo đang bay!" Rachel hét tướng lên. Rồi, "Ôi, xin lỗi nha, mình… bé cái lầm. Mới phút rồi, mình cứ tưởng mình nhìn thấy một con heo bay chớ. Hóa ra hổng phải. Nè, chừng nào mấy con heo bay được thì tui mới đi chơi với bồ nha!"

Jake đã định thần lại. Mặt cậu ấy đỏ lựng lên. Tôi đợi cậu ấy đính chính lại với họ vụ tụi tôi sẽ không nhảy. Tôi đã nghĩ cậu ấy sẽ nói tối hôm đó tụi tôi sẽ theo dõi bọn Yeerk hoặc đại loại như vậy. Nhưng Jake chỉ mỉm cười với tôi. "Ừm... tụi mình cũng phải có một buổi tối vui vẻ và bình thường chứ."

"Ô trời," Marco rền rĩ.

"Gì vậy?"

"Cứ mỗi lần tụi mình tính chuyện vui vẻ và bình thường là y như rằng, thể nào cũng phải đương đầu với một điều kinh khủng, dựng tóc gáy cho mà coi." Marco nói. “Chưa có trật lần nào cả.”

CHƯƠNG 2

Buổi khiêu vũ toàn trường.

Âm nhạc điếc tai. Khoai tây chiên, kem ly cốc tai bày ê hề. Ánh đèn lờ mờ, sàn nhảy trang hoàng chẳng theo trường phái nào. Các thầy cô đứng lơ phơ tán gẫu bên ngoài phòng giáo viên.

Lũ học trò co cụm lại thành từng đám, trai ra trai, gái ra gái, nhưng những ánh mắt tới tấp đá qua đá lại.

Hổng phải chốn của tôi, thiệt đó. Rachel ép tôi phải mặc váy xòe. Nhỏ lôi tôi đi mua sắm, tút cho tôi như con búp bê Barbie của nhỏ ỉ.

Tôi mang một đôi giày mà chưa bao giờ mang qua. Thậm chí tôi còn trang điểm nữa - một điều tôi chưa bao giờ từng làm. Có lẽ trong bộ dạng này tôi là con nhỏ kệch cỡm nhất trong số những người kệch cỡm...

"Ax-ngố, có người 'địa' bồ kìa." Marco tru tréo.

Tôi không ngạc nhiên tại sao Ax lại gây sự chú ý dữ vậy. Ảnh đẹp trai đến nao lòng luôn.

"Hổng phải. Cô nàng đang nhìn mình chớ bộ," Tobias xỉ phần. Miệng nói cứng vậy thôi, chứ mắt cậu ấy vẫn liếc trộm Rachel xem nhỏ phản ứng thế nào.

"À há. Thế thì khi tiệc tan bồ cứ dẫn cô ta về thăm cái đồng cỏ của bồ đi," Rachel chanh chua đáp, lườm Tobias một cái.

Tobias cười lớn. "Nè, gà con cũng trở nên hung dữ khi mọc lông đấy, cưng à." Cậu ấy lại cười. "Xin lỗi nha. Tối qua, Ax coi phim *Austin Powers*[2] trên TV đó."

Tôi nhìn qua Allison. Marco đúng. Nhỏ đang tia Ax. Tôi đoán nhỏ đang tỉnh nếu không thể có được Jake, nhỏ sẽ đi chơi với anh chàng đẹp trai mới này.

Không phải Tobias hổng đẹp trai. Chưa kể cậu ấy còn là anh chàng mới toe nữa chớ. Hồi còn là người, Tobias học ở trường tụi tôi một thời gian, chuyển đi, rồi lại chuyển về. Ấy là chuyện trước khi cậu ấy bị mắc kẹt trong lốt diều hâu đuôi đỏ của mình.

Hình như chẳng ai nhận ra Tobias nữa. Nhưng giờ thì cậu ấy đã hoàn toàn khác với đứa trẻ từng là mục tiêu trêu chọc của lũ đầu gấu hồi đó. Bộ dạng cậu ấy không còn phát ra hàm ý tôi-bất-lực-hãy-đến-và-bắt-nạt-tôi-đi chút nào nữa. Một phần là do cuộc sống khắc nghiệt trong lốt diều hâu đuôi đỏ, ngay cả những lúc trời quang mây tạnh cũng đầy rẫy hiểm nguy; phần nữa là do cậu ấy dường như đã quên mất cách biểu cảm bằng gương mặt. Mỉm cười mỗi khi thấy vui vẻ hạnh phúc không còn là phản ứng tự nhiên của Tobias nữa, bởi vì, diều hâu đâu có biết cười. Bây giờ mọi người đều nghĩ Tobias là một người lạ, có gương mặt cứng đờ mà ngay cả khi cười phá lên cũng

không hẳn là cười nữa...

" 'Địa' tôi? Nghĩa là sao?" Ax ngây ngô hỏi.

"Nghĩa là, con nhỏ đằng kia đang phát sốt lên vì diện mạo của bồ," Marco giải trình. “Nó muốn cơ thể của bồ đó."

Ax trố mắt lên, vẻ sợ sệt. "Cơ... thể... tôi? Cơ thể, cơ thể, cccơơơ th… thểểể?"

Bình thường Ax không có miệng. Trong hình dạng người, với một cái miệng, Ax trở nên… không bình thường.

"Con nhỏ cứ nhấp nhổm hoài," Marco vẫn ghẹo Ax. "Nếu muốn tống khứ nó đi bồ chứ việc rống âm lên vài lần "ccơơ ththểể, ccơơ ththểể'"

"Cccơơơ-thểểể. Ccơơ-thểểể," Ax nói, vẫn tiếp tục rống lên cái âm thanh quái đản.

Dĩ nhiên nếu Allison mà biết trông Ax thực sự như thế nào, nhỏ sẽ gào thét và bỏ chạy mất dép cho coi.

Cơ thể Andalite của Ax rất kì lạ. Kì lạ, tuyệt đẹp và cũng đáng sợ nữa. Thử hình dung xem nha: một cơ thể giống hươu, lông màu xanh ánh nâu vàng, một cái đuôi bò cạp khổng lồ, một cặp tay nhỏ xíu, một cái đầu giống người nhưng không có miệng, và có thêm hai cái nhãn cầu tổ chảng đong đưa trên hai cái cuống.

Allison mon men đến ngay trước mặt Ax, cười cười và nguẩy cái đuôi tóc đó một vòng. "Chào. Bạn có muốn nhảy không?" Allison mời.

Ax gật đầu. "Tôi rất muốn kéo lê đôi móng guốc nhân tạo của mình theo tiếng nhạc cùng với bạn. Nhưng bạn không có được cơ thể của tôi đâu. Cơơ thểể... "

Allison quay ngoắt đi. "À. Ồ. Bạn biết đấy? Hình như bạn mình đang gọi," nhỏ nói, rồi quay ngoắt người bỏ đi một nước.

Tôi phá ra cười ngặt nghẽo. Hổng thể nín cười được. Biểu hiện trên gương mặt của Allision –

"Cơơ thểể," Ax nhắc lại. "Cái lưỡi tôi cứ thập thò khi phát âm từ này. "Cơơ thểể. A, thức ăn. Ở đây có món muối, mỡ và đường ngon tuyệt hảo không?"

Ax cũng thích dùng miệng để ăn. Một phạm vi nguy hiểm.

Thỉnh thoảng, khi quan sát Ax trải nghiệm vị giác, tôi nhận thấy mình đang nghĩ đến bọn Yeerk. Khi chúng chui vào trong bộ não của vật chủ, chúng cũng sẽ mê đắm với hàng ngàn cảm xúc mới mẻ.

Tôi khó có thể đóng khung tâm trí mình quanh những gì đúng như cảm nhận phải có. Tôi quá suy diễn, nên tôi buộc phải thu hẹp suy nghĩ của mình lại vì chính bản thân mình. Tôi sẽ chọn lấy một thứ, một màu sắc chẳng hạn, rồi tôi sẽ nhắm mắt lại và cố hình dung rằng tôi chưa bao giờ thấy bất cứ màu nào giống vậy.

Khi tôi mở mắt ra chuỗi màu sắc xung quanh sẽ khiến tôi thấy chóng mặt. Màu sắc chỉ là một phần của thị lực. Ấy thế mà thị lực chỉ là một trong những giác quan mới lạ mà tụi Yeerk được trải nghiệm

khi ở trong vật chủ.

Tôi không hề kể với đám bạn những suy tư của tôi. Chẳng đứa nào trong tụi nó có hứng thú với việc nghĩ xem khi cư ngụ trong cơ thể vật chủ, một tên Yeerk có thể tìm thấy những niềm vui gì. Ấy, tôi không có trách cứ gì tụi nó đâu à nha.

Bọn Yeerk là kẻ thù. Tụi tôi sẽ dễ dàng hành động hơn nếu coi chúng như lũ quỷ. Một lũ quỷ theo đúng nghĩa đen của nó.

Tôi lắc đầu và tự nhủ, một bữa tiệc khiêu vũ không phải là lúc dành cho ba cái triết lý này. Đặc biệt, đây lại là lần hẹn hò thực sự đầu tiên của tôi và Jake. Một buổi hẹn hò kéo theo một bộ đầm thực sự và khuôn mặt được trang điểm nữa chớ. Tôi trở về với cuộc hội thoại.

"Baby Spice hay Oprah?" Marco đang nói, thận trọng nhìn Rachel.

"Tại sao bồ chống lại Oprah?"

"Tên cô ta có trong danh sách "những người tui nghe nói đến quá nhiều" của tui."

"Thực tế, bồ có một danh sách vầy à?" Tobias ngờ vực hỏi.

Tôi cười. Chỉ là một cuộc đối thoại ngớ ngẩn, vu vơ bình thường. Có đôi lúc thật là vui khi được bình thường.

Jake hẳn cũng cảm thấy vậy. Mắt tụi tôi gặp nhau. "Nhảy chứ?" Jake hỏi nhỏ bên tai tôi.

"Mình nhảy dở lắm," tôi lí nhí.

"Mình cũng nhảy như khúc cây thôi," Jake bảo.

"Như một người tiều phu vừa mới đốn mất một chân của ổng vậy," Marco xen vào. "Như một người tiều phu què vẫn còn một chiếc chân gỗ và -"

Jake túm lấy cánh tay tôi, lôi ra sàn nhảy vốn là sân bóng rổ. Thế là tôi và Jake khiêu vũ với nhau.

Tôi xoay tròn trong hạnh phúc. Có thiệt là đáng ghét lắm không khi thừa nhận rằng tôi hy vọng mọi người đang dõi theo tụi tôi ha? Đặc biệt là con nhỏ Allison?

Cho dù là đáng ghét thì đó cũng là sự thật. Tôi thích cái ý tưởng mọi người biết rằng tôi, Cassie trong những chiếc quần jean lạc mốt, đang cặp bồ với Jake.

Jake mỉm cười với tôi. Cậu ấy có một nụ cười rất tuyệt, mặc dù nó lúc nào cũng có vẻ lạ lạ trên khuôn mặt cậu ấy. Chỉ vì Jake thường xuyên phải căng thẳng, phải đưa ra những quyết định sống còn cho cả đám tụi tôi. Cậu ấy phải đương đầu với những chọn lựa khó khăn hơn bất cứ chọn lựa nào của tôi.

Tôi cũng mỉm cười đáp lại, và hai đứa tôi lại xoay thêm một vòng nữa. Liếc qua Ax, Marco, Rachel, và Tobias đang túm tụm nhảy gần đấy, tôi hy vọng Rachel và Tobias cũng có cơ hội lẫn đi và khiêu vũ riêng với nhau.

Tôi cố tìm gặp ánh mắt của Rachel. Tôi nghĩ mình có thể ra dấu

kêu nhỏ và Tobias không nên bỏ cả buổi tối tán dóc với Ax và Marco.

Nhưng tôi chợt thấy ánh mắt Rachel đang dán vào Ax, gương mặt nhỏ bỗng hằn lên nét kinh hoàng.

Chuyện gì không ổn chăng? Tôi đưa mắt nhìn sang Ax và cảm thấy mặt mình cũng tối sầm lại.

Cái đầu của Ax! Một cục bướu trên đỉnh đầu Ax đang đập thùm thụp theo tiếng nhạc.

"Có chuyện rồi," tôi thì thầm với Jake.

CHƯƠNG 3

Hai đứa tôi nhảy lần qua những cặp đang quay cuồng, nghiêng ngả, cố xán tới gần bốn đứa bạn. Marco đã cởi phăng chiếc áo sơmi của mình ra và đang loay hoay gấp chiếc áo thành một cái khăn trùm đầu...

Phụp!

Một mắt cuống của Ax phòi ra từ cục bướu. Tôi vội đảo mắt nhìn khắp nhà thi đấu. Liệu có ai trông thấy không nhỉ? Không đâu. Mọi người còn đang mải mê nhảy, hoặc mải ngóng chờ ai đó tới mời mình nhảy, hoặc đang phân vân, cố trấn tĩnh xem sẽ mời ai nhảy... Hình như chẳng có ai để mắt đến mấy đứa tôi.

Rachel giật chiếc áo ra khỏi tay Marco trùm lên đầu Ax. Khá khen cho Rachel: ngay cả trong cơn nguy cấp này mà nhỏ vẫn trùm cái áo rất thẳng thớm điệu đàng.

"Ax, sao lại hoàn hình thế kia? Ngưng lại đi." Jake nói gấp gáp.

"Hoàn hình. Ccơơ-thểể. Đó là một âm thanh miệng thiệt là dễ chịu. Hòòààn," Ax vừa nói vừa cười rúc ra rúc rích.

"Ảnh bị mê sảng," tôi nói, cảm thấy toàn thân mình nóng ran lên. Có gì đó ghê gớm lắm đang diễn ra rồi.

"Một ccơơ thểểể khác," Ax phấn khích vừa nói vừa lắc lư.

Có tiếng lọp phọp. Rồi một mảng lông xanh nhú ra trên cổ Ax.

"Phòng thiết bị phía bên phải khán đài không có người," Jake nói. "Lại đẳng mau!"

Chúng tôi quây thành một vòng tròn bao kín Ax và linh quýnh đi dọc theo khoảnh sân tối nhập nhoạng của nhà thi đấu, tiến tới cửa phòng thiết bị. Tôi vặn nắm cửa. Khóa rồi.

"Ra bằng cửa sổ phòng thay đồ nam đi," Marco đề nghị.

"Ở đó luôn có hai giáo viên canh chừng mà," Jake nhắc.

"Trong phòng thay đồ nữ không có đâu," Rachel bảo.

"Núp đằng sau bàn thức uống mà đi, dãy bàn đó sẽ che chắn cho tụi mình." Jake ra lệnh.

"Bồ nói không có giáo viên giám sát phòng nữ hả?" Marco gặng hỏi. "Sao bất công vậy trời!"

Tụi tôi vặn mình len vào giữa bàn đặt thức uống và bức tường, vì đứa nào cũng mắc dùng một tay giữ lấy Ax.

"Cassie, Rachel, hai bồ đưa Ax vào nha. Hẹn gặp nhau ở bãi đậu xe." Jake nói khi tụi tôi tới phòng thay đồ nữ. Xong, cậu ta cùng Marco và Tobias quay ra lối đi chính. Tôi đẩy cửa, đúng lúc Brittany và Allison xộc ra, người xực nức mùi nước hoa Tình Yêu Bé Thơ.

"Cô ấy muốn cơ thể tôi! Cơơ! Thhểể!" Ax hốt hoảng la như bị bóp cổ. Ảnh vùng khỏi tôi và Rachel rồi chạy bừa về hướng lối đi chính.

"Ảnh chạy về phía lão Chapman và thầy Tidwell kìa," Rachel hét.

Thầy Hiệu Phó Chapman - Một kẻ Mượn xác.

Và thầy Tidwell - Thầy giáo nghiêm khắc nhất trường.

Cả đám chúng tôi hộc tốc đuổi theo. Tụi tôi bắt được Ax ngay khi lão Chapman tóm lấy cánh tay ảnh.

Chiếc khăn trùm đầu bằng áo sơ-mi của Ax đã lỏng lẻo. Chỉ cần ảnh hất đầu một cái là nó sẽ rơi tọt xuống sàn nhà. Và lão Chapman sẽ trông thấy con mắt cuống của Ax!

“Cậu ta nốc rượu say rồi hả?" Thầy Tidwell nạt nộ. “Tôi biết cậu này. Để tôi gọi điện báo cho ba mẹ cậu ta."

Trước khi lão Chapman kịp trả lời thì thầy Tidwell đã lùa Ax ra khỏi nhà thi đấu. Tụi tôi lốc thốc bám theo.

Lão Chapman chặn cả bọn lại. "Cho tới khi buổi khiêu vũ kết thúc, không trò nào được phép ra khỏi nhà thi đấu, trừ phi có sự chấp thuận của cha mẹ."

"Dạ, tụi em là bạn của bạn ấy. Tụi em biết thuốc bạn ấy cần dùng," tôi nói phét. Không thể để Ax đang nửa mê nửa tỉnh ở một mình với thầy Tidwell được.

Lão Chapman soi mói dòm tụi tôi một chập. "Hai phút thôi," lão phán và bước qua một bên. Chúng tôi phóng ào qua cửa.

Tụi tôi hành động không chút ngần ngừ. Rachel và Marco đứng chắn giữa Ax và thầy Tidwell. Jake, Tobias và tôi kéo Ax chạy dọc hành lang, tới chỗ vòi nước và nhấn đầu ảnh xuống. Tụi tôi đứng túm tụm lại với nhau cố không để thầy Tidwell không thể nhìn rõ từng đứa.

Tôi liếc thầy Tidwell thật nhanh. Rachel và Marco, sát vai nhau, đứng chắn trước mặt thầy, giữ một khoảng cách kha khá giữa thầy và Ax. Ít ra là cho đến bây giờ.

"Cậu ấy từ nơi khác tới," tôi nghe Rachel nói khi tôi quay lại với Ax. "Jake biết phải làm gì."

"Bạn ấy phải uống loại thuốc đặc biệt," tới lượt Marco hăng hái nói, "để chống lại cơn rối loạn thần kinh, động kinh hay động cái gì đó."

"Chỉ vài phút là bạn ấy lại khỏe thôi," Rachel hứa hẹn.

Tôi lại liếc mắt lần nữa về phía hai đứa nó. Thầy Tidwell không hề nhúc nhích. Ánh mắt thầy cứ chĩa thẳng về phía Ax.

Tôi cúi người xuống gần Ax và thì thầm vào tai ảnh. "Ax, bồ có thể biến hình người để về nhà hoặc ít ra là để ra khỏi đây được không?"

Ax chẳng trả lời. Đôi môi ảnh mím chặt.

"Thầy Tidwell! Có mấy đứa có bom sơ ri trong toa lét. Tụi nó tinh thổi tung tất cả nắp cầu!" Marco thét lên. "Sắp có cuộc tàn sát toa lét rồi!"

Thầy Tidwell vẫn chưa chịu quay bước về phía phòng thể dục. Nhưng Rachel và Marco vẫn giữ không cho thầy tiến về phía tụi tôi.

Cho tới lúc này.

Hai cái chân bung ra khỏi ngực Ax.

KỊCH! KỊCH! Những móng guốc đạp vào bức tường lát gạch men phía trên vòi nước uống. LOẢNG XOẢNG. Vôi vữa và gạch rớt xuống như mưa rào, phủ đầy bình nước bằng innox.

Thầy Tidwell có lẽ chưa nhìn thấy. Nhưng hẳn là thầy đã nghe thấy.

“Thấy chưa?” Marco la bai bải. “Bom sơ ri ở khắp mọi nơi!”

Phụt. Phụt. Hai chân Ax lại thụt trở lại vào ngực.

B-ậ-p! Hai môi ảnh hé mở.

Giờ Ax đã giống như một cậu bé... "Thuốc đã có tác dụng," tôi la lớn và ném một ánh mắt tức giận về phía thầy Tidwell.

"Tụi mình phải đưa nó về nhà," Jake cố ý nói lớn, rồi hạ thấp giọng. "Mang Ax đi ngang qua thầy Tidwell nào, cầu trời ảnh chịu hợp tác cho đến khi ra ngoài."

Jake dẫn bước vào hành lang. Tobias và tôi lếch thếch theo sau, mỗi người đìu một bên Ax.

Có vẻ êm rồi. Ax không còn lảm nhảm hay hoàn hình nữa. Thầy Tidwell cũng không có ý hỏi số điện thoại cha mẹ tụi tôi.

Chỉ thêm ba bước nữa là tụi tôi sẽ tới chỗ thầy Tidwell. Thêm hai bước nữa là qua luôn.

Một. Hai.

Xìiii.

Tôi không thích âm thanh đó. Không thích một tẹo nào.

Tôi nhìn sang vừa lúc cái đuôi bò cạp của Ax đâm thủng chiếc quần dài, ngoe nguẩy qua trái... và phang đánh phập vào mông thầy Tidwell.

Uych! Thầy Tidwell ngã sấp mặt xuống sàn.

CHƯƠNG 4

Tôi chạy vội đến nâng thầy Tidwell dậy.

"Dạ, thầy có sao không ạ?" Tôi lập bập hỏi. Cũng may là Ax chỉ đập vào người thầy Tidwell bằng bản mặt cái dao đuôi của ảnh mà thôi. Nếu không, đầu của thầy có khi đã rời khỏi cổ và lăn lông trên sàn rồi.

Thầy Tidwell chẳng trả lời, chỉ nắm cùi chỏ tôi kéo vật xuống, tách xa tụi bạn.

Thầy đang làm cái gì vậy ta? Thầy muốn gì ở tôi đây ta? Trong nhà thi đấu mọi người đã nhảy tới hồi bốc lắm rồi. Tôi cảm thấy từng mạch máu mình rung bần bật theo tiếng nhạc.

Tôi liếc qua vai mình. Marco và Tobias đang túm tụm quanh Ax. Jake đang giữ Rachel lại không cho nhỏ lại gần thầy Tidwell và tôi. "Đừng nói gì cả," miệng cậu ấy mấp máy.

Tôi biết Jake đang nghĩ gì. Đó cũng chính là suy nghĩ của tôi: thầy Tidwell không thể biết. Không thể. Bằng bất cứ giá nào.

"Tụi em phải giúp bạn..." tôi vừa dợm nói thì thầy Tidwell giật cho tôi ngưng lại.

"Im. Ta biết bạn mi là Andalite," thầy bảo tôi, giọng điềm tĩnh và biết chuyện.

Miệng tôi khô rang. Cổ họng tôi cũng vậy. Cứ như thể chúng đã biến thành sa mạc hết cả rồi. Tôi muốn nói với thầy rằng tôi chẳng hiểu thầy đang nói nhưng tuyệt nhiên chẳng thể thốt nên lời.

"Ta cũng biết mi là ai và mi đang làm gì, tất cả bọn mi luôn," thầy Tidwell tiếp.

Mồ hôi rịn ra nhớp nháp hai bàn tay, dưới hai cánh tay và sống lưng tôi. Cứ như thể toàn bộ lượng nước ở miệng và cổ họng tôi đã di cư hết sang đó vậy. Đã chuyển chỗ lại còn được nhân lên gấp bội nữa chớ.

Thầy Tidwell là một kẻ Bị-mượn-xác. Không còn nghi ngờ gì nữa. Và điều đó có nghĩa là ổng sẽ không thể bước chân ra khỏi đây. Ổng không thể còn sống để có thể gây thương vong cho tụi tôi hay hủy diệt tụi tôi.

Tôi chuẩn bị biến hình.

Một lần nữa, tôi nghe thấy tiếng móng guốc của Ax đập vào tường. Nhưng tôi không hề rời mắt khỏi thầy Tidwell.

Nom thầy hết sức bình thường. Mái tóc thưa thớt màu nâu-xám. Bụng hơi phệ. Mang kính có gọng. Mắt xanh.

Nhưng bọn Mượn xác cũng bình thường như thế. Nom chúng chẳng có gì khác biệt. Chúng là bất cứ ai.

"Tên ta là Illim. Ta chiếm thầy Tidwell làm vật chủ nhưng ta thuộc

phe Yeerk hòa hữu. Tụi ta có tin từ Aftran-942 gởi cho mi," thầy Tidwell nói nhỏ.

Tôi quay về phía Jake và ra hiệu cho cậu ta rằng tôi-ổn-cho-tôi-một-phút. Tôi cần phải nghe xem thầy Tidwell nói gì.

Thầy biết Aftran. Như vậy có thể thầy Tidwell - chính xác là Illim, tên Yeerk trong đầu thầy - cũng là một người bạn. Chính Illim đang nói. Tôi cảm thấy cơ bắp vai mình được thả lỏng một chút.

Aftran là tên Yeerk khiến tôi thay đổi suy nghĩ của mình về bọn Yeerk. Aftran khiến tôi tin rằng Yeerk là những cá nhân riêng biệt, không có hai Yeerk nào giống nhau. Cổ buộc tôi phải chấp nhận thực tế rằng không phải mọi Yeerk đều là kẻ thù của tụi tôi.

Vào cái đêm mà tôi xông vào và xé toạc cổ họng một tên Hork-Bajir, tôi đồng thời cũng giết luôn anh trai của Aftran. Anh của Aftran là tên Yeerk đang kiểm soát gã Hork-Bajir đó.

Aftran, trong cơ thể của Karen, một cô bé, đã từng theo dõi tôi và đã từng có ý định mang tôi đem nộp cho Visser Ba.

Một câu chuyện dài nhưng tóm lại là: Tôi cứu cổ. Cổ cứu tôi. Và sau đó Aftran đã dứt khoát quay trở về với cuộc sống của một con sên đui mù, bất lực. Cổ đã hy sinh sự tự do của mình để trả tự do lại cho Karen.

"Ccơơ! Thêêê!" Ax rống tướng lên, kéo tôi ra khỏi những suy tư.

Tôi tằng hắng. "Tin tức gì?"

"Aftran đã bị đội an ninh Yeerk bắt," thầy Tidwell đáp.

"Khi nào?" Tôi hỏi dồn. "Aftran ổn chứ? Cổ đã nói gì với chúng? Tại sao anh không tìm tôi sớm hơn?"

Thầy Tidwell giơ cả hai tay lên. “Tới lúc này thì Aftran vẫn chưa bị thẩm vấn nên chưa bị thương tổn gì. Nhưng Chủ Nhật này, đích thân Visser Ba sẽ tra hỏi riêng cổ.”

Bao tử tôi bỗng thắt lại. Visser Ba hỏi cung đồng nghĩa với những tra tấn dã man. Tôi chắc chắn Aftran sẽ giữ kín mọi chuyện đến chừng nào mà cổ còn chịu đựng nổi. Nhưng chắc rồi cuối cùng cổ cũng đành phải tiết lộ tất cả những gì mình biết thôi.

Đó là tất cả những gì tôi biết được. Aftran đã từng ở trong đầu tôi. Cổ đã mở hết mọi ký ức của tôi. Cổ biết tất cả mọi thứ về hội Animorphs.

"Khi nào?" Tôi hỏi, hai cánh tay khoanh lại.

Tôi bắt gặp một chuyển động chớp nhoáng qua kẽ mắt. Chân của Ax thòi ra khỏi ngực ảnh rồi lại thụt vào. Lặp đi lặp lại.

"Cuộc thẩm vấn sẽ bắt đầu trong vài ngày tới," thầy Tidwell trả lời. "Visser Ba đang bận tham dự một hội nghị tái bổ nhiệm trên tàu Lưỡi Rìu."

Vậy là tụi tôi có một chút thời gian. Tụi tôi phải ngăn việc này lại.

Đôi mắt xanh ậng nước của thầy Tidwell thăm dò gương mặt tôi. "Tôi chắc bạn hiểu rằng Aftran có thể khiến phong trào Yeerk hòa

bình, và cả hội các bạn bị diệt vong.”

Tôi gật đầu. "Cổ bị giam ở đâu?"

Thầy Tidwell khó nhọc nuốt nước bọt. "Ở trong vũng Yeerk chính. Chúng tôi cần các bạn giúp giải thoát cô ấy."

Vũng Yeerk. Nơi tuyệt vời cho một cuộc mai phục.

Tôi tự bảo mình phải hành động sáng suốt. Không thể tin hết những điều thầy Tidwell nói chỉ vì thầy nhắc tới tên Aftran.

"Làm sao chúng tôi biết được đây không phải là cái bẫy?" Tôi hỏi, dò la nét mặt thầy Tidwell. "Chúng tôi lấy gì để tin anh, Illim?"

“Nếu không tin tôi, các bạn sẽ bị tiêu diệt." Thầy Tidwell trả lời, liếc nhìn cánh cửa nhà thi đấu. " Nếu tôi không quay lại, Chapman sẽ tới đây để tìm các bạn. Tôi sẽ liên lạc sau. Bây giờ hãy mang người Andalite kia ra khỏi đây."

Thầy Tidwell quày quả trở vô sàn nhảy. Tôi vội vã chạy tới chỗ Ax và đám bạn.

"Sao bồ lại để thầy Tidwell vào trong đó sau những gì ông đã thấy?" Rachel chất vấn.

"Tên Yeerk trong đầu thầy thuộc phe hòa hữu," tôi từ tốn nói.

"À, đó là kiểu hô hào của bọn chúng trước khi lủi cái thân ướt nhầy vô tai bồ đó mà," Marco phun nước miếng phèo phèo. "Bồ điên gì mà điên dữ vậy, Cassie?"

"Tối nay thầy đã cứu chúng ta khỏi Chapman," tôi phản đối.

"Thế thì sao nào?"

"Thôi đi!" Tobias quát, hoàn toàn chẳng giống cậu Tobias thường ngày tí nào. "Tất cả những gì tui quan tâm bây giờ là phải đưa Ax về nhà."

"Đúng. Đi nào." Jake hối.

Tôi vòng tay qua vai Ax và cùng Tobias đìu ảnh ra ngoài.

Diện mạo Ax bây giờ khiến tôi thấy sợ. Tuy đã là lốt người hoàn toàn, nhưng giữa mỉ mắt ảnh dính bết hai cục ghèn tổ bố, xanh xanh vàng vàng làm cho mắt ảnh nhíp vào nhau. Môi ảnh lập bập tựa như đang sốt cao. Ax đang mê sảng.

"Bồ thấy sao rồi, Ax?" tôi hỏi.

"Tôi bị mêêê-sssảảng rồi!" ảnh rên rỉ.

CHƯƠNG 5

Vừa ra khỏi trường, tôi bảo được Ax hoàn hình về lại cơ thể Andalite của ảnh. Khi đã trở lại hình dạng nguyên thủy, ảnh thôi không biến hình lung tung nữa. Hú hồn.

Tobias cũng hoàn hình. Cậu ấy lượn một vòng khảo sát rồi chỉ cho tụi tôi nên đi đường nào để tránh đụng mặt mọi người, và chỉ chỗ giấu Ax mỗi khi tụi tôi có cơ bị bắt gặp. Chật vật một hồi, rốt cuộc chúng tôi cũng mò về được Dưỡng đường Thú hoang.

"Mang ảnh tới ngăn chuồng cuối cùng," tôi bảo. "Marco, đổ đầy nước vào máng. Rachel, lấy cho ảnh cái mền ở bên cửa. Jake, vào nhà lấy cái cặp nhiệt độ ở trong phòng tắm. Lấy cái đặt vừa tai bồ ỉ. Mình không thể dùng dụng cụ dành cho thú được. Đừng ngại ba mẹ mình. Mau lên!"

Tôi ngước lên và thấy cả ba đứa bạn đang dòm tôi lom lom. À quên, thường thường tôi đâu có bao giờ quát nạt, ra lệnh cho mọi người. Chẳng qua vì tôi biết chút đỉnh về cách chăm sóc cho thú bệnh mà thôi - dẫu Ax không phải là thú.

“Tui có cảm giác mình đang có một vai trong phim *ER*[3] vậy," Marco lầm bầm khi đi ra chỗ vòi nước. "Tui bảo đảm sắp có một Noah Wyle[4] ra tay chứ chả chơi."

<Mình có thể giúp được gì không?> Tobias hỏi từ trên rui nhà.

"Chỉ cần bồ canh chừng thôi," tôi trả lời.

<Được rồi,> Tobias nói.

Rachel hối hả ôm cái mền đưa cho tôi. Tôi đắp mền phủ kín lưng và vai Ax. Người ảnh vẫn run lên từng chập.

"Nào, Cassie, chung quy thì lão Tidwell đã nói gì với bồ? Hãy cho tụi mình biết đi," Marco vừa hỏi vừa mở vòi nước vào máng. "Để nếu có bọn Hork-Bajir đột nhiên xô cửa xông vào thì tui còn kịp nướng bánh tiếp đãi chớ."

"Ax đang bịnh, Marco à. Chúng ta phải lo cho ảnh trước đã," tôi trả lời.

“Nếu lão Tidwell mà hó hé gì thì Ax sẽ còn tệ hơn cả bị bệnh nữa. Ảnh và tất cả tụi mình sẽ đi đời nhà ma!" Rachel la rầm. "Cassie, bồ đã nói gì với lão vậy? Lão đã nói gì với bồ?"

Tôi mặc kệ nhỏ. Rachel tức khỉ đùng đùng bỏ ra ngoài, cứ lui xui đi tới đi lui trước cửa khu chuồng thú.

"Có gì trục trặc với bồ vậy, Ax?" Tôi hỏi. "Có bao giờ bồ bị như thế này chưa?"

<Yamphut,> Ax lúng búng.

"Đó là cái gì?" Tôi hỏi.

Tôi cần Ax bảo tôi phải làm gì để chạy chữa cho ảnh. Ba mẹ tôi

đều là bác sĩ thú y. Chúng tôi có cả một thư viện với đủ loại sách y khoa, nhưng sẽ không thể tìm thấy từ trong những cuốn sách đó phương pháp chăm sóc và chữa trị cho người ngoài hành tinh đâu."

"Nào nào, Ax," tôi giục hơi gằn giọng. "Yamphut là gì?"

<Nó là...> Giọng truyền của ảnh bặt đi.

<Chú Ax ơi, tỉnh lại đi mà,> Tobias la như muốn khóc.

"Để mình ráng cho ảnh một miếng nước," tôi bảo. "Giúp mình nhúng móng guốc của ảnh vào máng nào. Xong chưa Marco?"

Marco vặn vòi nước lại và bưng máng lại chỗ tôi. Chúng tôi nhẹ nhàng nâng móng guốc của Ax nhúng vào máng. Hơi thở của Ax nghe khọt khẹt. Ảnh tựa mạnh thân mình vào tôi trong khi khó nhọc hút nước. "Đủ rồi," tôi nói khi móng guốc ảnh lơi chìm xuống đáy máng. Rachel chụp lấy một chiếc mền khác, quăng vào cho Marco lau khô chân Ax. Tôi rề vào sát hơn, đề phòng Ax lại loạng choạng nữa.

"Được rồi đó Ax, hãy ráng tập trung và nói cho mình biết Yamphut là gì đi," tôi nói thật chậm và thật rõ ràng.

<Một căn bệnh,> Ax trả lời. <Các tác nhân gây bệnh tích tụ lại trong tuyến Tria của tôi...>

Jake ùa trở lại Dưỡng đường. “Nè, nhiệt kế nè.” Cậu ấy ấn cái nhiệt kế vào tay đã kỳ cọ sạch sẽ - theo kiểu y tá trong bệnh viện - của tôi rồi ngồi bệt xuống, tựa lưng vào ngăn chuồng. Tôi nhét nhiệt kế vào tai Ax và chờ. Khi nó kêu bíp bíp, tôi rút ra đọc. "Chín mươi lăm độ năm[5]," tôi thông báo cho tụi bạn.

"Chắc chắn là cậu ấy bị sốt rồi," Rachel nói.

"Có thể," tôi nói với Rachel. "Nhưng cũng không biết nữa, vì tụi mình không biết thân nhiệt bình thường của người Andalite là bao nhiêu cả?"

"Ax? Nói cho tụi mình biết đi," Rachel giục.

<Chín mươi mốt độ ba,> Ax thều thào. <Theo thang đo độ của các bạn,> ảnh nói thêm.

“Ax à, đó là thang đo độ của tất cả mọi người, hổng phải của tụi tui,” Marco bắt đầu nổi nóng. Thế rồi, cậu ấy ngưng lại.

Trên thân nhiệt bình thường bốn độ. Tôi không thích chuyện này tí nào. Dẫu biết vài phương pháp hạ sốt, nhưng tôi không biết chúng có hiệu nghiệm trên cơ thể Andalite hay không. Ngộ nhỡ tôi làm ảnh trầm trọng hơn thì sao?

“Giải thích cho tụi mình về tuyến Tria đi,” tôi nài nỉ.

<Tuyến Tria giữ không cho các mầm bệnh lan ra khắp cơ thể...> Ax trả lời.

<Thế là tốt, đúng không?> Tobias hỏi.

Nghe thật tuyệt. Có thể cơ thể Ax sẽ tự lành bệnh.

<Nhưng nếu nó bể thì tệ kinh khủng. Các tác nhân gây bệnh sẽ bung ra...> Ax nói, giọng tắc nghẹn.

"Tụi mình phải làm thế nào để ngăn nó đừng bể?" Jake hỏi.

Ax đưa cả bốn mắt nhìn tôi đoạn cầm tay tôi và bóp yếu ớt. Da ảnh lạnh toát, lấp dấp mồ hôi.

<Bạn phải cắt bỏ nó đi. Nếu không, tôi sẽ chết,> Ax thì thầm. Cặp mắt chỉnh của ảnh nhắm nghiền lại. Mắt cuống sụp xuống. <Khi nhiệt độ trở về bình thường... phải cắt tuyến Tria đi... Nếu không... mầm bệnh sẽ giết...>

"Được rồi, được rồi. Thế tuyến Tria nằm ở đâu?" Tôi hỏi.

<Mệt quá.>

"Mình biết bồ mệt. Và bồ có thể đi ngủ liền bây giờ. Nhưng trước hết nói cho mình biết tuyến Tria nằm ở đâu đã," tôi khăng khăng. "Nói đi, Ax!"

<Trong đầu tôi,> Ax đáp.

Tôi cảm thấy máu huyết dồn hết lên mặt mình. Bất giác tôi quay qua Jake. Cậu ấy đang nhìn Ax đau đáu như thể không tin những gì tai mình vừa nghe.

Im lặng bao trùm.

"Tui không phải là bác sĩ phẫu thuật não," cuối cùng Marco thốt lên. "Nhưng theo tui hiểu thì tụi mình sẽ phải mổ não ngay tại đây."

CHƯƠNG 6

Phẫu thuật não. Sẽ là máu me, là dao mổ và là những mô mạch li ti. Chẳng biết tụi tôi có làm nổi điều đó hay không. Nhưng nếu không làm thì Ax sẽ chết mất.

"Tụi mình ra đằng kia đi," tôi bảo. "Để cho Ax nghỉ ngơi."

Tôi đang nói thật. Nhưng ngoài ra tôi cũng không muốn Ax nghe thấy những gì tụi tôi phản ứng vì hoảng hốt, vì ngỡ ngàng, những phản ứng mà tôi biết chúng sắp sửa nổ ra.

"Ý hay đó," Jake nói. Cậu ấy nhổm dậy và đi băng qua Dưỡng đường. Marco và Rachel lật đật theo sau.

Tôi chậm rãi rút tay mình khỏi tay Ax. Những ngón tay tôi ướt đẫm mồ hôi của ảnh. "Mình sẽ trở lại ngay," tôi thì thầm. "Cầu Chúa phù hộ bồ."

Những từ ngữ cứ thế buột ra khỏi miệng tôi. Mẹ tôi thường nói với tôi như vậy mỗi khi tôi bịnh. Tội nghiệp Ax. Ngay lúc này đây, hẳn ảnh đang rất nhớ mẹ. Thì cứ mỗi khi thấy trong người không được khỏe, tôi lúc nào cũng khoái mẹ cứ làm nhặng xị lên xung quanh mình.

Mà Ax rõ ràng là không ổn chút nào.

Tôi vội vàng đi ra chỗ tụi bạn, ngồi xuống đụn rơm kế bên Rachel. Mệt nhoài.

"Hừ, hay tụi mình bắt cóc một bác sĩ và bắt ổng mổ cho Ax?" Rachel buột miệng.

"Rồi sau đó thì sao?" Tôi hỏi.

Nhỏ không trả lời. Câu trả lời không thể chấp nhận được. Bác sĩ duy nhất mà chúng tôi có thể tin tưởng giao bí mật là người phải chết sớm.

"Cứ mỗi giờ mình sẽ cặp nhiệt độ cho ảnh một lần," tôi nói. "Chúng ta cần biết khi nào nó hạ xuống chỉn mươi mốt độ ba."

"Rồi sau đó thì sao?" Rachel lặp lại câu hỏi của tôi.

"Rồi tụi mình sẽ giỡn chơi với một ca phẫu thuật một cơ thể sống. Trong trường hợp tụi mình mắc sai sót, cái mũi của Ax sẽ hết ươn ướt, tuyến Tria của ảnh sẽ phát nổ," Marco đáp, giọng đều đều.

<Bộ tức cười lắm hả?> Tobias càu cạu.

"Ừ, bồ có muốn nghe một chuyện cười khác không?" Marco bực mình quặc lại. "Hồi tối này thầy Tidwell đã thấy Ax là Andalite."

"Tụi mình muốn biết thầy Tidwell đã nói gì với bồ," Jake nói với tôi. Cậu ấy lấy hai tay xoa mặt. Gương mặt cậu ấy buồn rầu và xanh xao thấy sợ.

Tôi hít một hơi thở sâu. "Tên Yeerk trong đầu thầy Tidwell tên là Illim, thuộc phe Yeerk hòa hữu," tôi mở lời. "Anh ta chuyển cho mình

tin tức về Aftran. Cổ bị bắt rồi. Tối Chủ Nhật này Visser Ba sẽ hỏi cung cổ. Illim muốn chúng ta giải cứu Aftran."

"Còn lâu á. Đó là một cái bẫy," Marco ngắt lời tôi.

"Nếu đã biết tụi mình là ai thì việc gì bọn Yeerk phải mất công đặt bẫy nữa? Sao không xông thẳng vô nhà và giết ngỏm tụi mình đi cho rồi?"

Cả hai đứa tụi tôi cùng quay qua Jake. Cậu ấy lại xoa mặt lần nữa. "Xộc vào nhà tụi mình sẽ gây xáo trộn rùm beng, dễ bị chú ý. Chiến thuật dụ tụi mình tới vũng Yeerk sẽ gọn ghẽ hơn."

"Chắc chắn đó là cái bẫy, nhưng tụi mình vẫn cứ phải mò đến," Rachel hùng hồn. "Bởi vì nếu thầy Tidwell, Illim hay bất cứ ai khai ra sự thật thì tụi mình đều sẽ ra tro. Aftran đã biết tất cả mọi thứ về hội Animorphs. Cô ta sẽ quy trước đòn tra khảo của Visser Ba thôi, phải không Cassie?" Nhỏ chua chát hỏi, mắt quắc lên nhìn tôi.

Tôi nhìn nhỏ không chớp mắt. "Đúng thế," tôi trầm giọng đáp.

Tôi sẽ không giả đò rằng tụi tôi sẽ không lâm vào tình thế ấy nếu như chuyện đó không phải là do tôi.

Marco đã xém giết chết Aftran. Cũng có nghĩa là giết chết Karen. Để khiến cổ chui ra khỏi đầu Karen, tôi đã chấp thuận cho Aftran trườn vô đầu mình.

Để bảo vệ mạng sống của một người, thậm chí là không quen biết, tôi đã mạo hiểm mạng sống của các bạn mình. Tôi chẳng phải loại đáng kính hay tuyệt hảo gì. Tôi làm vậy vì tôi hèn nhát. Tôi không thể lấy đi mạng sống của cô bé đó - hay để Marco làm việc đó thay tôi - bất luận tôi biết rằng nếu để cho cô bé sống, toàn bộ loài người trên hành tinh này có thể chết sạch. Hay tệ hơn nữa, sẽ bị tàn phá bởi lũ Yeerk.

Tôi mạo hiểm tất cả những mạng sống đó vì một ước muốn nhỏ nhoi, tầm thường. Ước muốn rằng Aftran và tôi có thể tạo ra bước tiến đầu tiên hướng đến nền hòa bình giữa loài Yeerk và loài người.

Ước muốn của tôi đã thành sự thực. Aftran đã không bán đứng tôi cho Visser Ba. Cổ không dùng những thông tin tìm thấy trong não tôi để chống lại tôi và đám bạn. Thay vì vậy, cô chọn cách sống không có vật chủ. Mù lòa và gần như bất động.

Sự lựa chọn của tôi hóa ra lại là một lựa chọn đúng.

Hay là tôi tưởng thế?

"Rachel nói phải đấy. Tụi mình cần phải tới đó," Jake quyết định. "Tối nay đi luôn. Nếu đó là một cái bẫy, chúng sẽ không ngờ được rằng tụi mình lại đến sớm sủa như vậy. Illim nói Chủ Nhật Visser Ba mới về mà."

<Còn Ax thì sao?> Tobias lo âu hỏi.

"Ảnh là một lý do khiến tụi mình cần đi ngay tối nay," tôi nói. "Tụi mình phải trở về trước khi Ax tới hồi nguy kịch."

"Tụi mình không thể để Ax ở trong chuồng thú được," Jake nói. "Ba

Cassie hay ra đây lắm."

<Hay là tụi mình che chắn thêm lòng máng của Ax...> Tobias bàn.

Tôi lắc đầu. "Ở đó quá ướt át."

"Erek." Marco reo lên. "Người Chee còn nợ tụi mình mà."

"Hay đấy Marco." Jake bảo. "Bồ đi kiếm Erek đi. Liền nha."

CHƯƠNG 7

Marco tức tốc biến hình và phóng lên không trung. Mấy đứa tôi xót xa ngồi nhìn Ax run bần bật, vã mồ hôi như tắm, ảnh vẫn sốt mê man...

"Tụi Yeerk chắc chắn đã tìm hiểu bằng cách nào tụi mình có thể chui vào được trong vũng lần vừa rồi," Rachel nói. "Tụi mình cần tìm lối vào khác nếu không muốn bị mai phục."

"Có lẽ tụi mình nên thử xem xét lại mọi thứ mà tụi mình biết về hệ thống an ninh ở Vũng Yeerk," tôi gợi ý. "Mình biết có Thiết bị lọc Sinh học, và-"

<Những rô bô Thợ Săn,> Tobias thêm vào.

"Chưa bao giờ xâm nhập vào Vũng Yeerk là dễ dàng cả," Jake nói. "Nhưng giờ còn khó khăn hơn."

"Phải có cách nào chớ," Rachel nói.

Chúng tôi xem xét mọi hướng, rốt cuộc cũng chả tìm được cách nào. Mà Ax thì vẫn run lẩy bẩy.

Tôi nhìn đồng hồ. Thôi rồi, ba mẹ tôi sắp về và việc đầu tiên ba tôi hay làm là ra thăm chuồng thú.

<Marco và Erek tới rồi.> Cuối cùng thì cũng nghe thấy thông báo của Tobias.

Tôi liếc ra cửa. Erek và Marco đang hối hả sóng bước vào khu chuồng thú. Nếu nhìn Erek, bạn sẽ nghĩ ngay ảnh chỉ là cậu bé bình thường. Nom ảnh ngang ngửa với Jake, thực vậy, chỉ hơi thấp hơn một chút.

Nhưng Erek là một người máy, là thành viên của một giống loài được gọi là người Chee. Và những gì bạn thấy mỗi khi nhìn ảnh, chỉ là hình chiếu ba chiều. Ẩn dưới hình chiếu ba chiều đó, trông Erek nhỏ cỡ như một chú chó rô bốt đi bằng hai chân sau.

"Lần này đổi ngôi ha," Erek bảo. "Thường thì tôi mới là người báo tin xấu cho các bạn."

"Anh muốn tin xấu hả," Rachel sừng sộ. "Ax chẳng khá gì hơn, còn chúng tôi đang nghĩ nát óc không biết phải đột nhập vào vũng Yeerk bằng đường nào đây."

"Anh có biết chút gì về cơ thể Andalite không?" Tôi hỏi Erek.

Ảnh nhún vai. Hoặc ít ra là cái hình chiếu ba chiều thể hiện cái nhún vai đó. "Không hề."

"Người Chee các anh có ai là phẫu thuật gia không?" Tôi hỏi.

Erek lắc đầu. "Người đóng vai trò cha tôi đã là bác sĩ hồi thế kỷ thứ mười lăm ở Pháp. Những gì ông ấy biết không giúp gì được đâu, tin tôi đi."

"Erek, vũng Yeerk có toa-lét chứ hả?" Marco đột nhiên hỏi.

"Marco, không phải lúc nha," Jake càu nhàu.

“Marco," Rachel gắt. “Làm ơn biết điều và im giùm cái coi."

"Thôi nào. Ở dưới đó giống y như một thành phố vậy,” Marco vẫn khăng khăng tiếp. "Chắc chắn chúng phải có nơi để vật chủ người tiêu tiểu hay uống nước gì đó chứ."

"Đúng là chúng có bể nước và toa-lét," Erek xác nhận.

Người Chee được lập trình tuyệt đối chống bạo lực. Nhưng điều đó không có nghĩa là họ hổng ghét bọn Yeerk. Và họ là những gián điệp tuyệt vời nhất bạn có thể tưởng tượng được đó nhen.

"Tức là có hệ thống ống dẫn. Vậy là có đường vào vũng Yeerk rồi." Marco la to. "Tụi mình sẽ biến thành con gì đó nhỏ tí nị mà biết bơi, rồi leo vào toa-lét nhà một đứa trong đám tụi mình để cho Erek giật một phát, xối nước. Chỉ việc bơi chút xíu là tụi mình tới được vũng Yeerk."

"Ồ được đấy," Rachel tán đồng. "Thế bồ tính làm con gì hả đồ khùng?"

<Tụi mình sẽ khó mà bơi lại thủy lực,> Tobias nhận định.

Jake ngẩng đầu lên. "Nếu bắt đầu từ tháp nước thì sẽ không có nước xoáy. Sau đó cứ việc nương theo sức nước mà đi." Coi bộ Jake đã hơi phấn chấn, mắt cậu ấy lớp chớp. "Erek, anh đột nhập vào máy tính của thủy cục thành phố được không? Rồi kết hợp với..." Jake thở hắt, đưa tay chùi miệng, "với... à... với tất cả những gì anh biết về vũng Yeerk... Anh biết đấy..."

"Và vẽ bản đồ, chỉ hướng cho các bạn chứ gì?" Erek gật đầu. "Tôi có thể chỉ cho các bạn vị trí của bất cứ hồ nước hay toa lét nào dưới đó." Xong, ảnh chỉ vào chiếc máy tính mà ba tôi dùng để lưu trữ bệnh tình của thú. "Xài được thứ?"

"Không có modem."

Erek cười. "Khỏi, tôi là modem rồi."

Marco bắn một tia nhìn chiến thắng qua Rachel. "Thấy chưa? Có còn coi ý kiến của tui là khùng nữa không?" Chợt mặt cậu ta nhăn lại. "À, mà nó khùng thiệt?! Eo ôi, chuyện gì đang xảy ra với tui vậy trời? Chắc tui điên rồi quá!"

<Chúng ta có hình biến thích hợp cho việc này chưa?> Tobias hỏi.

"Có thể dùng lốt gián," tôi đáp.

Jake lắc đầu, từ tháp nước tới vũng Yeerk có rất nhiều ống dẫn. Dù không phải thở nhiều nhưng chúng ta vẫn cần thở."

<Hay tụi mình biến thành lươn vậy. Thân của chúng thon mỏng mà lại rất nhanh. Ăn ngon lắm...> Tobias thủng thỉnh đề nghị.

Thấy tôi nhăn mặt, Tobias gắt om. <Ê, bồ tưởng ngày nào cũng dễ bắt được chuột hả?>

"Lươn ư? Làm đi!" Jake ra lệnh. Chưa tới một giây sau. Tobias đã biến mất.

"Nào, Erek. Tụi tôi sẽ chỉ chỗ Ax nằm cho anh phủ hình chiếu lên." Marco giục.

Ax đang ngủ mê mệt. Khi chúng tôi xúm quanh cánh cửa chuồng thấp, chân Ax động đậy trong đống rơm khô nhưng ảnh vẫn không tỉnh giấc. Tôi vội vàng kiểm tra nhiệt độ. Chỉn mươi lăm độ bảy. Không hạ. Tốt. Còn cách điểm nguy kịch khá xa.

"Tốt nhất hãy để tôi ở lại ngăn chuồng cùng với Ax," Erek nói. "Tôi có thể phủ hình chiếu lên cả hai."

Erek đi vào chuồng và khép cửa lại. Thoắt cái cả ảnh và Ax cùng biến mất. Nhìn cứ tưởng ngăn chuồng trống hoác. Tôi cúi xuống cửa chuồng. Không khí lờ mờ xung quanh tôi. Erek và Ax xuất hiện.

“Cám ơn nha, Erek," tôi lỏn lẻn.

"Không có chi," ảnh trả lời.

"Anh có cần tôi lấy cho một quyển sách để ngồi đọc ở trỏng không?" Tôi hỏi.

"Trong não tôi có cả triệu quyển sách rồi. Thỉnh thoảng tôi vẫn giết thời giờ bằng cách coi cùng một lúc mình có thể đọc và hiểu được bao nhiêu cuốn... "

"À, thế thì thôi vậy."

Tôi rút đầu ra khỏi ngăn chuồng. Nhìn kỹ màn hình chiếu bao phủ Erek và Ax, tôi không hề thấy vết nứt hay bóng râm nào. Ba tôi sẽ chẳng nghi nó gì đâu. Trừ phi ông đi hẳn vào ngăn chuồng.

Ba sẽ không đi vào trỏng đâu, tôi tự nhủ. Ông quá bận rộn chăm sóc tụi thú bị bệnh trong chuồng nên sẽ không có thời gian quẩn quanh ngăn chuồng rỗng này đâu. Tôi hy vọng thế.

"Tui đang nghĩ," Marco rề rà.

"Tui sẽ mua cho bồ tấm thiệp để kỷ niệm giây phút này, hén." Đương nhiên, là Rachel rồi.

Marco không thèm trả treo lại. "Nếu Ax bị mê sảng, coi chừng ảnh sẽ chạy rông khắp thành phố với chiếc quần lót đội trên đầu đó. Erek không ngăn ảnh lại được đâu."

Marco nói đúng. Người Chee không được lập trình cho những hành vi bạo lực - bất kỳ loại bạo lực nào.

Tôi nhìn Jake. Những lúc rắc rối thế này, cả đám tụi tôi đều chú mục vào Jake.

Cậu ấy ngả đầu ra sau nhắm mắt lại một lúc, rồi ra quyết định. "Đành phải liều thôi. Nếu ở vũng Yeerk có gì bất trắc thì chúng ta phải tìm đường thoát thân."

Tôi nghe có tiếng đập cánh phần phật. Và một vật trơn nhẫy đập trúng vai tôi, trượt oạch xuống nền nhà.

<Xin lỗi nha,> Tobias suyt soạt. <Trên đường về mình đã đánh rơi nó cả tám lần. Mình còn làm rớt mất một con đấy.>

"Hèn chi người ta bảo là trơn như lươn," Marco giỡn. "Ê, vụ này khiến tất cả đám tụi mình lên cơn điên hết rồi, ấy là tui chưa kể tới

việc tụi mình sẽ đi qua cả một quãng đường ống cấp nước thành phố dài lê thê, dốc thẳng đứng, kỳ quái và thiệt sự là ngu ngốc hết biết luôn… Nhưng mà, nói cho thiệt là chính xác nha, phi vụ này khùng quá đi!"

Cậu ta chụp ngay con lươn, giữ nó trong tay một lúc và thâu nạp ADN của nó. Xong cậu ta trao cho Rachel. Nhỏ hấp thụ xong lại chuyền cho Jake. Cuối cùng là tới tôi.

"Bồ thâu nạp nó chưa?" Tôi hỏi Tobias.

<Rồi,> cậu ấy đáp. <Lươn. Sao mình cứ không chịu ngậm miệng lại không biết nữa. Nó nhớt nhợt y như con sên Yeerk vậy.>

Tôi đưa mắt nhìn cả bọn. "Mình cảm thấy thiêu thiếu một cái gì đó," tôi cau mày. Và rồi tôi nhận ra liền.

Ax. Đúng rồi, lần này tụi tôi đi làm nhiệm vụ mà không có Ax.

CHƯƠNG 8

Một giờ sau Jake, Rachel, Marco và tôi đã ngụp lặn bên trong tháp nước lớn nằm bên góc bãi đậu xe ở khu thương xá, run cầm cập vì lạnh.

Bạn đã từng nhìn thấy mấy cái tháp nước mà tôi nói tới rồi đó: chúng thường được sơn màu xanh da trời, bằng thép, bốn cái chân trụ dài và một thùng chứa bằng thép kềnh càng ở trên đỉnh.

Công nghệ ứng dụng chả phải loại bậc cao. Về cơ bản, họ bơm nước lên tháp, rồi với tác dụng của trọng lực, nước sẽ chảy xuống và được đưa tới nhà ở, công sở và phòng vệ sinh nữ ở các trường học.

Trong thùng chứa, tối như hũ nút, tựa như ở trong hồ bơi khổng lồ vào ban đêm. Ghê rợn. Nhưng đây lại là phần dễ dàng nhất.

Tôi cứ lầm rầm nhắc lại lời chỉ dẫn của Erek. Phải men theo ống dẫn chính, phải đếm thật chính xác số lượng các ống nhánh tỏa ra bên trái và bên phải rồi quẹo vào một khúc quanh cùi chỏ, đi xuống những ngã rẽ nhỏ hẹp hơn. Cuối cùng sẽ tới một chỗ rơi thẳng góc - đó là dấu hiệu cho biết chúng tôi đã đáp xuống vũng Yeerk.

Nhiều chi tiết lắt léo, lằng nhằng quá. Ax có lẽ sẽ nhớ đầy đủ. Nhưng ảnh lại không thể đi cùng tụi tôi.

"Ráng nhớ kỹ nha. Các ống dẫn là những con đường có rất nhiều ngõ quẹo cua và giao nhau. Nếu cứ theo đúng lời chỉ dẫn của Erek thì tụi mình sẽ tới một ống dẫn ăn thẳng vào vũng Yeerk. Có lẽ vòi nước luôn mở, bởi vì vũng Yeerk luôn cần nước." Jake trấn an mọi người, nhưng coi bộ cậu ấy cũng không vững dạ cho lắm.

"Dầu sao thì tui cũng sắp kết thúc bằng một cú giựt cầu," Marco nói giọng dứt khoát. "Thế nào mà chẳng liên quan đến vụ giựt cầu."

"Tới luôn đi!" Rachel nôn nóng hét lên. Giọng nhỏ lạnh băng. Tôi khó có thể nhìn thấy nhỏ dưới ánh đèn mờ căm qua cánh cửa đề ngỏ.

Tôi hướng tâm trí mình tập trung vào ADN của con lươn. Tiếng hai hàm răng va vào nhau lập cập khiến tôi hơi bị sao nhãng.

Rồi âm thanh đó thay đổi. Nó trở nên cao và thanh hơn. Ấy là do răng tôi đang biến đổi, số lượng tăng lên gấp bội, mọc dài hơn, mảnh hơn và bén như dao cạo.

Quy trình hóa thú hoàn toàn không thể dự đoán trước được. Nó không giống như kiểu cơ thể bạn bắt đầu biến đổi từ đầu rồi xuống dần tới ngón chân. Hay toàn bộ cơ thể bạn biến đổi cùng một lúc, giống như cảnh quay chậm trong phim.

Nó gớm ghiếc hơn, kỳ quái hơn thế. Các bộ phận trên cơ thể cứ phụt ra lung tung. Đấy, như là cái vây dài và hẹp xuất hiện dọc sống lưng Jake chẳng hạn.

Rồi các bộ phận cơ thể khác lại biến mất tiêu. Vì như những sợi

tóc vàng của Rachel, bị cái đầu của nhỏ hút vào hệt như một nắm các cọng mỳ Ý đang chui tọt vào trong một cái miệng háu đói.

Giãn ra và co lại chỉ là một phần của sự biến đổi mà thôi. Mắt tôi thoắt híp rịp, chảy nhão xuống đầu mũi. Và rồi mũi và cằm cùng giãn căng ra, bao trùm lấy hàm răng kim mới nhú. Trán tôi đổ sụp xuống.

Xương tôi tan ra, thân tóp lại, thuôn đuột như cây viết chì. Hai cánh tay dính tịt vào hai bên hông. Cẳng chân co quắp lại rồi biệt tăm.

Tôi cảm thấy ngứa ngáy khi vây lưng ló ra dọc sống lưng, và những cái mang mở xòe đằng sau miệng. Khắp cơ thể tôi, các lỗ chân lông u cục lên như nổi da gà. Rồi từ đó chất nhớt nhầy ụa ra, phết khắp người tôi...

<Mấy bồ xong hết chưa? Tiến lên. Thẳng vô cái lỗ dưới đáy,> Jake ra lệnh.

Thình lình, tôi thoáng thấy một vật gì đó chuyển động ở bên phải. Thực phẩm tươi sống!

Vút! Chọp chẹp!

<Ê! Đuôi tôi đó nha! Ai đó vừa mới cắn phập nó đấy!> Tobias kêu lên.

Tiêu rồi! Dù thân mình chỉ mỏng như cây bút chì, nhưng lươn là loài hung hăng tợn. Bản năng của nó sai khiến tôi phải đớp tất cả những gì ngọ nguậy, sau đó có hỏi han gì thì tỉnh sau.

Ăn. Tôi muốn thức ăn tươi.

Bỗng... chọp chẹp! Một hàng răng sắc lẻm tợp giữa thân tôi.

<Nè, ai đó ngưng nhai ngay!> Tôi thét, cố đìm trỉ não lươn xuống. Đừng cắn, tôi tự nhủ. Đừng đớp bậy.

Nhưng kìa, một khối chuyển động...

Không! Tôi kịp ngừng lại đúng lúc.

<Ta là một con sâu nhỏ điên rồ đây,> Rachel vừa nói vừa xổ một tràng cười. <Chú lươn này hơi bị nghiêm túc quá.>

<Đi thôi,> Jake hô.

Tôi bắt đầu trườn, loắng ngoắng cái thân lươn. Cơ bắp hết căng qua bên này lại ép chặt qua bên kia. Trái. Phải. Trái. Phải. Cái đuôi quật lên quật xuống.

Xuống và xuống. Có lẽ chỉ khoảng chục mét đối đối với con người, nhưng đối với một con lươn dài bằng ngón tay thì quả là phải lặn một quãng dài.

Xuống xuống. Tôi cảm thấy luồng nước. Chúng tôi đang ở dưới đáy tháp nước, sắp sửa chui qua lỗ cống. Nước bắt đầu xoáy trào như bão tố!

Xoáy Cuộn. Nhanh hơn, nhanh nữa!

Chợt...

Vụt! Vụt! Vụt!

Tôi trôi thẳng tuột xuống với vận tốc một triệu dặm một giờ.

CHƯƠNG 9

Xuống!

Chui qua cái lỗ, xuống một đường ống rộng rinh, nước cuộn xoáy đen thùi lùi. Chẳng có gì để thấy hay để ngửi ngoài cảm giác về tốc độ và sự rơi vô tận.

<Nào tới khe nước rồi,> Rachel nói và cười hơi có vẻ điên loạn.

Tôi hút nước vào miệng rồi phì ra đằng mang, cố sức quẫy thân như điên. Chúng tôi đi nhanh lắm, nhưng tôi còn muốn đi nhanh hơn nữa cơ. Tôi đã là viên đạn vọt ra khỏi nòng súng, không thể quay lui, chỉ có thể lao vun vút về phía trước mà thôi. Đột nhiên, tụi tôi nằm ngang ra nhưng tốc độ vẫn không hề giảm. Tựa như những hỏa tiễn, tụi tôi lao xồng xộc, mù tịt, chẳng nhận ra được cái gì.

Không! Không hẳn là không có gì. Có âm thanh chứ. Tiếng nước xô đuổi nhau, réo ùng ục quanh những chỗ ống rỉ. Phía trước... có âm thanh khác... to hơn, dữ hơn. NƯỚC –

<TỚI ĐƯỜNG ỐNG RỒI!> Tôi thét vang.

Chúng tôi chỉ có một phần ngàn giây để phản ứng. Chúng tôi đã tới được ống nước. Dòng nước xoáy giật đẩy tôi qua bên phải. Tôi cố kháng cự lại bằng tất cả sức mạnh gân guốc của cơ thể lươn.

Chúng tôi vượt qua một ống nhánh.

<Đó là ống đầu tiên,> Jake bảo. <Tất cả hãy gồng lên. Sẽ còn nhiều ngả nữa.>

Dù luôn nghe được tiếng nước rẽ nhưng lại luôn quá trễ. Thật nghiệt ngã! Chỉ cần quẹo lộn một cú thôi là không thể biết được mình sẽ trôi về đâu.

Chúng tôi có hai giờ biến hình. Hết hai giờ đó mà chưa ra khỏi đường ống thì cũng coi như tiêu. Không tới được chỗ vòi nước mở, chúng tôi sẽ bị kẹt vĩnh viễn trong ống. Không thể biến hình, cũng chẳng thể ra được. Chúng tôi sẽ sống nốt quãng đời còn lại trong kiếp lươn...

<*Đừng nghĩ tới chuyện đó,*> tôi tự nhủ.

Nhưng hình như tôi đã tự nhủ bằng giọng truyền, bởi vì Tobias đang bơi gần đó cất tiếng hỏi. <Đừng nghĩ tới cái gì cơ?>

<Đừng nghĩ đến chuyện nguyên đám tụi mình bị kẹt trong ống dẫn của một toa-lét bỏ hoang, không bao giờ có người dội nước,> Marco xen ngang. <Suyt! Đừng nghĩ về chuyện đó!>

<Tới khúc cua,> Jake la to. <Quẹo phải. Sau đó quẹo trái, rồi lại quẹo phải ngay lập tức. Đi qua hai nhánh rẽ thì quẹo trái tiếp. Toàn bộ quãng đường sẽ mất chừng ba giây. Tụi mình sắp tới đích rồi. Đừng nghĩ, đừng nói gì hết, chỉ hành động thôi.>

Jake dẫn đầu. Tôi theo sát ngay sau. Rồi đến Tobias, Marco và

Rachel.

Thình lình...

Quẹo! Qua! Phải! Qua! Qua!

<Ááaaaa!> Jake thét thê thảm.

Tôi đâm sầm vào Jake, cái đuôi lươn của cậu ấy ngoe nguẩy điên cuồng. Jake đã bị hút vào sai ống rồi. Cậu ấy quằn quại, cố lùi trở ra nhưng chẳng kịp quay dầu lại...

Chọp! chẹp!

Tôi bổ tới một cách vô thức. Hàm răng sắc của tôi ngoạm ngay mẩu đuôi Jake.

Tôi cảm thấy Tobias tì sát sạt đằng sau.

<Tobias! Kéo mình mau!>

Cơn đau thốn óc khi Tobias ngậm chặt đuôi tôi. Nhưng giờ thì tôi không thể bơi. Tobias đã chộp được tôi nhưng cũng không thể chống nổi dòng nước xoáy.

<Tóm lấy Cassie!> Marco nhắng lên và nhanh chóng làm điều cần thiết.

Chọp chẹp! Chọp chẹp!

Đừng hỏi tôi bằng cách nào mà tụi nó tìm thấy tôi, nhưng tụi nó đã làm được. Mình mẩy tôi bê bết máu. Bây giờ là ba con lươn đang ngoạm lấy tôi. Toàn thân tôi đột ngột giật cục về bên hông. Jake đã được kéo ra khỏi ống nhánh để trở về đường ống chính.

<Cảm ơn,> Jake hổn hển nói.

<Rồi, giờ đi đường nào?> Tobias hỏi.

<Ừm... mình... > Jake ngập ngừng. Giọng cậu ấy nghe mụ mị. Hồn vía bay đâu hết. Lẽ nào cậu ấy quá sợ hãi?

Có lẽ vậy, nhưng Jake chưa bao giờ lùi bước.

Bất giác, tôi chợt nhớ lại hình ảnh Jake ngồi ủ rũ trong chuồng thú, hai tay bưng lấy đầu, gương mặt xanh xao... Rồi tôi chợt nhớ lại cái cách cậu ấy nhìn khi Marco đưa ra kế hoạch đi vào hồ bơi của bọn Yeerk. Tôi đã nghĩ đôi mắt cậu ấy lóe lên vẻ thích thú.

Nếu có tay, hẳn tôi đã vỗ đen đét vào người mình.

Thôi rồi, Jake bịnh rồi.

<Mình cho rằng, Jake bịnh rồi. Thế nên, cậu ấy mới lơ mơ như thế. Cậu ấy lên cơn sốt rồi.> Tôi truyền ý nghĩ cho Rachel, Tobias và Marco. <Mình e rằng đó cũng là căn bệnh Ax mắc phải. Nếu Jake mà bắt đầu hoàn hình ngoài ý muốn thì...>

<Thì anh sẽ bự bành ky và sẽ kẹt cứng, nát nhừ trong ống,> Rachel nói nốt câu giùm tôi.

<Thế mới nói. Tụi mình phải kiếm cách mang nó ra khỏi đây thiệt mau,> Marco bảo. <Nhưng bằng cách nào đây?>

<Không được. Chúng ta không thể bỏ dở kế hoạch giữa chừng,> Rachel quả quyết. <Marco, Cassie, hai bồ lo chăm sóc Jake. Còn mình và Tobias sẽ tiếp tục...>

<Cái gì, bây giờ bồ làm sếp à?> Marco bài bác.

<Mình hổng nhớ Erek bảo quẹo ngõ thứ ba bên phải hay là ngõ thứ hai bên trái,> Jake lẩm nhẩm.

<Không sao đâu. Jake. Được rồi, được rồi mà...> Tôi trấn an cậu ấy.

<Phải, mình làm sếp,> Rachel xác nhận. <Phải có ai đó thay anh Jake chứ.>

<Ừ há, tui sẽ rất lấy làm sung sướng được theo chân một tên nghiện loạn trí và quá khích.>

<Bồ không muốn mình làm chỉ huy? Tốt thôi. Vậy Cassie hén? Hay là Tobias?>

<Thôi đi. Làm ơn thôi đi!> Tôi la lên. <Mấy bồ hành động như thể là Jake đã chết hay bị cái gì đó tương tự ỉ. Cậu ấy đang ở ngay đây nè.>

Tôi đề mở giọng truyền nói với tất cả đám bạn, bao gồm cả Jake. <Jake, mình nghĩ bồ bị bệnh Yamphut. Bồ bảo tụi mình phải làm gì đây?>

Cả một quãng thời gian dài im lặng. Cuối cùng, tôi lại hỏi. <Jake? Bồ có nghe mình nói không?>

<Chúng ta hãy ra khỏi đây.>

<Hai đứa tụi này hổng tiếp tục đi sao?> Rachel hậm hực.

<Anh... anh không... biết. Không! Tất cả chúng ta phải ra khỏi đây.> Jake ra lệnh.

<Bằng cách nào? Tụi mình lạc đường rồi!> Marco la.

<Mình... mình... không... không...> Jake nói đứt đoạn.

Tôi cảm thấy một bầu không khỉ chết chóc bao trùm. Tụi tôi đã lạc lối. Không còn biết đường nào mà lần trong mê lộ ống dẫn rộng cả dặm này. Jake đã bị loại khỏi cuộc chiến. Mà chẳng đứa nào trong tụi tôi có được một ý tưởng nào cho ra hồn.

<Hình như có không khí!> Tobias đột ngột nói.

<Cái gì?>

<Luồng không khí!> Tobias nhắc lại. <Thỉnh thoảng khi bay đêm, mình bị lạc vào hẻm núi sâu. Mình không thể thấy vách hay không gian của thung lũng. Thật khó mà dâng lên cao đề...>

<Điểm chính là gì!?> Marco nóng nảy ngắt ngang. <Bồ muốn nói gì?>

<Gió. Gió không thể lọt qua vách thung lũng, mà phải thổi luồn qua khoảng không gian trống. Nếu cứ cưỡi gió và để mặc cho nó đưa đi thì bồ sẽ ra ngoài được. Nước cũng tương tự như gió. Cứ việc nương theo dòng nước thì tụi mình sẽ trôi tới một nơi nào đó, đúng không?>

<Là sao? Tụi mình để mặc cho nước cuốn à?> Tôi hỏi.

<Phải! Nước sẽ đưa tụi mình tới nơi nào dòng chảy mạnh nhất. Thật đơn giản.>

<Thế mà đơn giản à?> Marco căn nhằn.

Cả bọn cùng cưỡi nước. Dẹp bỏ khái niệm thời gian - chẳng biết mình đã biến hình được bao lâu, hổng hay mình sẽ về đâu. Cứ nhắm mắt thả người theo dòng nước, băng qua bóng tối, bơi vừa đủ để kiểm soát cơ thể. Bơi hoài bơi mãi. Xuống rồi lại lên. Qua trái rồi qua phải. Jake càng ngày càng im lìm hơn, và cùng lúc càng di chuyển chậm rì. Rồi thì...

<Mấy bồ có nghe gì không?> Marco hỏi.

<Dòng chảy vẫn còn mạnh lắm,> Rachel nhận xét.

<Rất mạnh nữa là đằng khác, không...> tôi định nói thêm thì một cú nảy thẳng xuống thành ống cong queo, thô nhám. Áp suất nước bỗng tăng đột ngột...

<Aaaaaaaaaaaa!>

Chẳng còn ống dẫn nữa! Tôi bị bắn vọt lên không trung! Đôi mắt lươn của tôi chẳng đủ tốt để nhìn thấy nhiều, nhưng cũng thấy được ngọn lửa. Lửa lan tràn khắp nơi.

<Aaaaaaa!> Đám bạn thét rùm bên miệng ống. Tụi tôi, năm con lươn, vọt ra khỏi vòi chữa cháy, bay vèo về phía tòa nhà đang cháy đùng đùng.

CHƯƠNG 11

Băng qua không khí!

Xuyên qua cửa sổ!

Uych!

Cả đám tụi tôi rớt xuyên qua một ô cửa sổ và trượt suốt sàn nhà.

<Hoàn hình!> Rachel thét.

Tôi không cần đợi nhỏ nhắc. Dòng nước ồ ạt đẩy tôi áp vào lò sưởi. Tôi hoàn hình, nước đập ầm ầm lên mình, nhưng tôi mặc kệ. Thà nước còn hơn là lửa.

Đôi mắt người vừa trở lại liền nhức nhối phát sợ. Tôi nheo mắt, đưa bàn tay chưa thành hình lên che mặt. Tụi bạn đang ngoi ngóp như những quái vật nhổm lên từ dòng nước chảy xiết.

Tụi tôi đang ở trong một căn bếp. Ngọn lửa đang hoành hành ở phòng khách. Tôi nhìn thấy cầu thang.

"Cầu thang kìa," Jake nói và thở gấp gáp. "Lên."

Tụi tôi lảo đảo lê mớ da thịt bầy nhầy lên lầu tránh xa ngọn lửa. Các cửa sổ tầng trên chắc hẳn cũng đang có vòi nước thò vào xịt, bởi vì nước tràn xuống cầu thang như một dòng thác.

Tụi tôi lốc thốc chạy lên lầu hai. Jake tựa hẳn vào tay vịn cầu thang và nôn thốc nôn tháo.

"Mình chẳng thấy ai luẩn quẩn ở đây cả," Rachel nói láp ngáp, nghẹn thở vì khói. "Biến thành chim... và bay khỏi đây."

Tôi gục gặc đầu "Đi..." rồi ho sặc sụa. Không có vấn đề gì. Tất cả tụi tôi đều biết phải làm gì.

Trong lúc nhốn nháo này chẳng ai chú ý tới một lũ chim săn mồi vọt ra khỏi cửa sổ, bay chấp chới, ướt mèm.

Tụi tôi chỉ bay một quãng ngắn. Jake quá yếu nên không thể ở lâu trên không.

Tụi tôi đáp xuống và hoàn hình.

"Hết xảy há," Marco lèo nhèo. "Làm lại đi, thế mới vui chứ."

"Chắc lại là cái bệnh Yamphut quỷ quái đây," Rachel vừa than thở vừa giúp tôi đỡ Jake dậy. "Anh Jake bị bệnh trong lốt lươn. Trở lại lốt người rồi mà vẫn chưa hết bệnh."

<Ừa, giống như chú Ax đỗ bệnh khi đang là người,> Tobias thêm. Cậu ấy bay ở trên cao, canh chừng không cho ai theo đuôi hay trông thấy tụi tôi.

"Ngày mai đi học về tụi mình sẽ làm lại," Jake bảo tụi tôi khi bước xuống cầu thang của tháp nước. "Nếu mình chưa khoẻ thì mấy bồ phải đi một mình. Mình về nhà đây, ráng nghỉ ngơi cho khỏi."

"Marco và mình sẽ đi cùng bồ," tôi nhanh nhảu.

"Còn mình biến thành cú và quay về chuồng thú để coi Ax ra sao

rồi." Rachel bảo. "Mình sẽ hỏi xem ảnh có biết gì về ảnh hưởng của Yamphut lên con người không, sau đó mình sẽ gọi tới nhà anh Jake..."

Jake đưa ống tay áo lên quệt miệng. "Bồ cũng quay lại chuồng thú đi Tobias. Rồi ở đó luôn," cậu ta chỉ thị. "Hình chiếu của Erek rất tốt nhưng chưa đủ. Lỡ Ax mà vùng ra khỏi chuồng thì bồ hãy biến thành con gì bự bự để ngăn ảnh lại. Nếu nhiệt độ ảnh xuống gần tới..."

“Chỉn mốt độ ba," tôi nhắc.

"Phải. Được rồi. Ui da. Trỉ óc mình bay biến hết rồi. Mụ mẫm cả. Giống như cúm ỉ. Mình cảm thấy thế. Như thể mình phải…"

Jake bỗng lả đi và gục xuống.

"Như thể mình phải ói hả?" Marco gợi ý.

Marco phụ tôi xốc Jake lên. May phước là tháp nước ở ngay khu vực nhà Jake, nhưng tụi tôi vẫn phải đi bộ khá xa.

Rachel và Tobias đã đi khỏi.

"Cassie, bồ có bao giờ để ý tới những cách diễn tả vụ ói chưa?" Marco vừa thở như kéo bễ vừa nói huyên thuyên khi tụi tôi đi ngang qua tiệm bánh Dunkin, cửa hàng đầu tiên trong dãy phố tập trung toàn các cửa hàng bán đồ ăn nhanh chạy xuyên suốt thị trấn. "'Ới' nè, đương nhiên rồi, ‘nôn’ nè, ‘ọe' nè. Rồi 'cho chó ăn chè' nè. ‘Mửa‘ nữa nè.”

Tôi rất mừng vì Marco đã phá tan sự im lặng nặng nề đang trùm lấy hai đứa. Mặc dù, tôi cho là cậu ấy có thể nói về một đề tài khác thú vị hơn.

“Còn có cách nói là “tuôn như thác” nữa, song tui vẫn khoái những thuật ngữ mang tính tả thực hơn. Ví như là 'tháo cống', 'tẩy ruột'.”

Marco hít một hơi thật sâu rồi tiếp tục nói khi tụi tôi đi ngang qua tiệm *Chuông Bánh Xèo*. “'Nhảy điệu tăng-gô trong toa-lét'. Từ này hay à nha, hay là 'ngáp nghệ thuật' cũng được..."

Jake vùng ra khỏi tay tụi tôi, ngồi thụp xuống bên vệ đường và... điền thêm vào trong những cách diễn tả thuật ngữ “ói” ngay tại chỗ.

"Tui cho bồ 4 điểm," Marco bảo Jake. "Xin lỗi nha bồ tèo. Nhưng 'đạn' bồ bắn ra đáp chẳng đúng chỗ chút nào."

Jake đã gượng đứng lên nhưng lại gập quỵ gối xuống, tôi và Marco vội chụp lấy. Chút xíu nữa là cậu ra vập mặt xuống đường rồi.

Marco choàng một tay của Jake qua vai cậu ấy, còn tôi choàng cánh tay kia của Jake quanh người mình. Rồi Marco và tôi nắm tay nhau, tạo thành một cái ghế cho Jake ghé mông ngồi vào. Hai tụi tôi lặc lè khiêng Jake đi, chẳng còn hơi sức đâu mà nói chuyện nữa. Tụi tôi rời khỏi con phố chính, quẹo vô khu dân cư. Có một vài ngọn đèn đường le lói, nhưng đường đi vẫn khá tối. Lại còn im ắng nữa chớ, ngoại trừ những tiếng thở hổn hển và nặng nhọc như kéo bễ của tụi tôi.

"Sắp tới rồi," Marco thở phì phò. Tụi tôi quẹo vào khu nhà Jake. Tới thềm nhà, tụi tôi nhẹ nhàng đặt cậu ấy xuống. Jake loạng choạng

một chút rồi ráng đứng thẳng lên.

"Đừng để Tom thấy mình, lỡ mình biến hình ngoài ý muốn thì gay," Jake lắp bắp.

Tôi định giơ tay gõ cửa, nhưng mẹ Jake đã mở cửa ra trước cả khi tôi kịp chạm vào cánh cửa.

"Jake bị cúm," tôi nói dối.

"Cô biết rồi, Rachel vừa gọi điện báo," mẹ Jake vẫn còn cầm chiếc điện thoại con. “Rachel bảo các cháu đang trên đường về đây...”

"Cháu nghĩ Jake sẽ 'tháo cống' nữa đấy." Marco hấp tấp nói. Đoạn cậu ta hối hả lôi Jake vô hành lang, thẳng vào nhà tắm.

"Cho cháu nói chuyện với Rachel một chút ạ," tôi xin phép mẹ Jake.

Cô ấy đưa tôi chiếc điện thoại.

"Rachel hả? Mình đây," tôi nói.

"Anh Jake hên thật," Rachel bảo tôi. "Đứa bạn kia của tụi mình bị cúm tệ... tệ hơn nhiều. Nó bảo anh Jake chỉ bị cúm thông thường thôi. Sốt, ói và đau đầu qua loa ấy mà. Nó cứ mê sảng hoài, nói mớ tùm lum, có kể ra bồ cũng cũng chẳng muốn nghe đâu."

"Tuyệt. Ít ra thì cũng nhẹ gánh về Jake," tôi mệt mỏi nói.

"Tin xấu là hình như tụi mình sắp bệnh hết cả lũ rồi. Bệnh cúm này lây bạo dễ sợ," Rachel tiếp. "Thôi hén. Mình nghĩ là mình vừa nghe thấy tiếng xe của ba mẹ mình về tới."

Tôi đứng sựng ra như trời trồng nhìn chăm chăm vào chiếc điện thoại trên tay.

Nếu tất cả tụi tôi đều lăn ra ốm thì ai sẽ cứu Aftran? Và ai sẽ mổ cho Ax?

CHƯƠNG 12

Tôi nhúng hai bàn tay vào nước nóng nhớt xà bông, rồi dùng cùi chỏ đẩy cửa phòng mổ ra.

"Ông ấy đã tới hồi nguy kịch," Noah Wyle nói với tôi khi tôi tới bên bệnh nhân, đoạn ảnh ấn mạnh con dao mổ sáng loáng vào tay tôi.

"Ba sẽ khỏe thôi," tôi võ về bệnh nhân.

"Ba tin con, Cassie," bệnh nhân trả lời.

Đó là bố tôi đang nằm trên bàn, mình được phủ một cái khăn xanh lá cây.

"Kh-không cần phải gây... gây mê cho ba tôi à?" Tôi cà lăm.

Noah Wyle có vẻ sốc. "Ừm, không cần trong giải phẫu Yamphut."

Tôi hít một hơi thật sâu, mùi thuốc sát trùng xộc thẳng vào mũi. Tôi đặt con dao lên trán ba tôi.

Cộc, cộc, cộc!

Tôi ngước lên, thấy Jake, Marco, Rachel và Tobias đang lấp ló đằng sau tấm kính của phòng chăm sóc bệnh. Bọn nó gõ cửa và nhắng nhít vẫy vẫy tôi.

Tôi hướng sự chú ý của mình trở lại bệnh nhân của mình - ba tôi. Nhưng ba không còn nằm trên bàn nữa. Mà là Ax. Tôi không biết phải rạch vết mổ từ đâu đây? Tuyến Tria nằm đằng trước hay đằng sau đầu nhỉ?

Cộc, cộc cộc.

Tại sao tụi nó lại có người gõ cửa nữa? Chẳng nhẽ tụi nó không biết rằng đây là một ca phẫu thuật hết sức tinh vi sao? Tôi cần tập trung.

Cộc, cộc, cộc.

Âm thanh dồn dập cuối cùng cũng lôi tôi thức giấc. "Cassie, trễ giờ học rồi con." Mẹ tôi gọi, và lại gõ cộc cộc cộc vào cửa phòng.

"Con dậy đây!" Tôi hét và nhổm phắt dậy, mò tới ngăn tủ quần áo, lôi ra chiếc quần dài đầu tiên ngón tay rờ trúng. Sau đó tôi tròng đại giày, vớ vào rồi chào tạm biệt ba mẹ và xông thẳng ra cửa, tiện thể vớ luôn gói bánh Pop-Tart mang theo.

Không tài nào nén được cơn ngáp. Cứ như tôi mới ngủ được có mươi, mười lăm phút gì đó. Đêm qua tôi và Marco phải thay phiên nhau canh chừng Jake. Giờ Marco vẫn còn ở đó, chờ cho đến khi Tom đi học. Tụi tôi sợ trong khi sốt cao lỡ Jake mê sảng, phun ra điều gì đó chết người và lỡ Tom nghe lỏm được thì nguy.

Mất cả nửa đêm làm ruồi bay trên tường phòng Jake, tôi chỉ vù ra bụi rậm để hoàn hình và biến hình khi sắp hết hạn định. Mệt đứ đừ luôn.

Hên là Jake không nói mớ ra điều gì đáng ngại cả. Tôi nghĩ dù bị

bệnh cậu ấy vẫn ráng gìn giữ không để khinh suất. Tôi ló đầu vào ngăn chuồng nơi Ax nằm. Đôi mắt hình quả hạnh của Ax nhắm nghiền. <Xin lỗi,> ảnh thầm thì.

“Cậu ta cảm thấy áy náy khi phải nằm thừ ra ốm trong khi các bạn đang cần mình." Erek bảo vậy và đưa tôi xem tấm bảng ghi nhiệt độ của Ax sau mỗi giờ. Ảnh đã hạ sốt dần trong đêm, nhưng chưa tới một độ. Chín mươi bốn độ bốn. Chỉ khi xuống tới chín mươi mốt độ ba thì tụi tôi mới phải mổ. Vẫn còn một ít thời gian.

Tôi trao tại tấm bảng cho Erek và đưa tay vuốt ve mảng lông xanh mềm mại nơi cổ Ax. “Ngay cả những chiến binh thỉnh thoảng cũng ốm mà," tôi an ủi ảnh. "Không phải lỗi của bồ."

<Mình đã nói với chú Ax như thế cả ngàn lần rồi,> Tobias nói vọng xuống từ trên rui nhà.

"Mình đi học đây," tôi bảo Tobias. "Có gì cần kíp thì bồ biết phải tìm mình ở đâu rồi đấy."

Tôi quay ra và bươn bả chạy đến trường.

Còn bốn phút nữa mới có chuông vào lớp. Tôi chạy thẳng tới tủ đựng sách vở của Rachel. Không có ai. Tôi quanh trở lại tủ đồ của mình - không chừng Rachel đang chờ tôi ở đó cũng nên.

Chẳng thấy Rachel đâu cả.

Tôi vội vã quay trở lại tủ đồ của nhỏ. Cũng không thấy.

Hồi chuông thứ nhất reng. Tôi đứng bên tủ đồ của Rachel trong khi hành lang thưa dần. Đến khi bọn học trò đều vô lớp cả, chỉ còn mỗi mình mình, tôi mới tần ngần đi vào.

Tôi vừa ngồi phịch vào chỗ thì hồi chuông thứ hai đổ. Uể oải lôi cuốn tập và cây viết ra, tôi cố chú tâm vào lời thầy giảng, nhưng đầu óc vẫn cứ miên man nghĩ về căn bệnh của Ax và Jake, lại thêm băn khoăn chẳng rõ Rachel đã đi đâu rồi...

Ít nhất thì tôi biết cách để trả lời cho câu hỏi về Rachel. Tôi giơ tay lên xin phép vào phòng vệ sinh.

Thầy giáo phật lòng vì tôi đã không vào học đúng giờ thì chớ lại đòi ra ngay. Nhưng rồi thầy cũng khoát tay ra hiệu cho tôi đi. Tôi phóng vèo qua cửa, chạy ngang phòng vệ sinh và tới lớp mà Rachel học tiết đầu tiên. Tôi hé nhìn vào qua ô cửa sổ vuông bé tí.

Không có Rachel ở trong lớp.

Tôi quay ra và ào tới phòng điện thoại công cộng phía ngoài nhà thi đấu. Tôi hấp tấp bấm số nhà Rachel. Mẹ Rachel nhấc máy sau hồi chuông thứ hai.

"Cháu là Cassie. Rachel có đó không ạ?" Tôi hỏi.

"Rachel vừa mới chợp mắt," mẹ nhỏ đáp. "Nó ói mửa suốt từ nửa đêm tới sáng."

CHƯƠNG 13

Lúc ấy đã sắp hết giờ ăn trưa, tôi chạy thẳng tới căn tin. Tôi lùng khắp các bàn tìm Marco. Cảm thấy có ai vỗ vai mình, tôi cứ tưởng rằng Marco nhìn thấy tôi trước. Tôi quay lại và giật thót cả người khi nhận ra thầy Tidwell.

"Chúng ta cần nói chuyện về bữa tiệc của Câu lạc bộ Tây Ban Nha," thầy bảo, giọng cố ra vẻ điềm tĩnh, nhưng vẫn thoảng chút căng thẳng. Cũng phải thôi... chắc là thầy cảm nhận được tôi cũng căng thẳng.

Thầy Tidwell dẫn tôi vào một lớp học trống và đóng cửa lại. "Visser Ba sẽ trở về sớm hơn dự định. Cuộc thẩm tra Aftran sẽ bắt đầu vào tám giờ tối nay. Các bạn cần phải hành động gấp rút."

Khi thầy nói, tôi không thể ngăn được mình không nhìn chăm chăm vào miệng thầy. Một tên Yeerk đang cử động cặp môi, kiểm soát cái lưỡi của thầy.

Phải chăng tên Yeerk Illim đang siết chặt các cơ bắp cổ họng của thầy Tidwell để tạo ra giọng nói căng thẳng, lo lắng ấy? Phải chăng đó là một phần kế hoạch dụ cho tôi tin, dụ cả đám tụi tôi đút đầu vào bẫy?

"Tại sao anh gặp riêng tôi hả Illim?" Tôi đột nhiên hỏi. "Anh đã đã biết tất cả về tụi tôi. Chắc chắn anh phải biết Jake là thủ lãnh. Vậy sao anh không đi gặp cậu ấy?"

Thầy Tidwell ngồi xuống bàn giáo viên "Aftran chỉ tin cậy mỗi mình bạn thôi, vì bạn đã chứng tỏ cho cô ấy thấy... "

Illim đang nói. Nhưng thật khó nghĩ tới anh ta mà không nghĩ về thầy Tidwell. Tôi ước sao Illim đừng kéo riêng mình tôi ra khỏi nhóm để mà nói chuyện. Lẽ ra, lúc này, cả hội tụi tôi, hoặc chỉ ít là tất cả những đứa nào còn có thể, đều nên có mặt ở đây.

Điều duy nhất mà tôi có thể làm được bây giờ là cố gắng và đảm bảo được rằng tôi phải đặt ra hết tất cả những câu hỏi mà nếu như tụi nó có mặt ở đây sẽ hỏi. Thiệt là khó mà lường được những gì Marco muốn biết.

"Tôi cần hỏi một câu nữa. Thế còn thầy Tidwell thật thì sao? Thầy Tidwell con người ĩ?"

"Hồi mới xâm nhập vào thầy Tidwell, ta không phải là Yeerk thuộc phe hòa bình," Illim thú nhận. "Ông ấy là vật chủ bị ép buộc. Không. Đó là cách nói dễ nghe nhất để nói về điều này. Ông ấy là vật chủ của ta, là nô lệ của ta."

Mắt thầy hình như ướt át hơn bình thường. Liệu có phải tên Yeerk đã dàn cảnh ra như thế? Liệu có phải hắn đã xô đẩy thần kinh và kích thích tuyến lệ của vật chủ?

"Chính việc phải cảm nhận những nỗi đau của ông ấy đã khiến ta tham gia vào phong trào đó," Illim tiếp tục. “Những tiếng than khóc giận dữ, thê lương của ông ấy đã khiến ta nhận ra những gì ta làm với ông ấy thật dã man. Cùng lúc đó, ta nghe nói về một nhóm Yeerk chủ trương rằng cưỡng bức vật chủ là sai trái..."

Tôi gật. Điều đó thật dễ hiểu. Nghe tiếng kêu than thống thiết không ngừng của sinh vật nhạy cảm, biết mình gây đau đớn cho họ thì làm sao mà không mủi lòng cơ chứ?

Sau đó tôi nhớ ra vài điều mà Aftran đã nói với tôi. Đối với loài Yeerk, con người là những miếng thịt hấp dẫn, như những con heo trong chuồng. Chỉ là thịt mà thôi. Ụt ịt, ụt ịt.

"Tất cả những sự việc đó không phải xảy ra đồng thời," Illim tiếp tục. "Nhưng dần dần ta nhận ra rằng ta không muốn cư ngụ trong cơ thể của thầy Tidwell vì điều đó có nghĩa là ông ấy đang hy sinh sự tự do của ổng cho ta.”

"Và bây giờ… bây giờ thì… Thầy Tidwell muốn nói đôi điều với bạn. Tôi sẽ trả quyền kiểm soát lại cho ông ấy..." Illim bảo.

"Anh có thể để chính thầy nói chuyện ư?" Tôi hỏi.

"Chính tôi đang nói với em đây," thầy Tidwell nói.

"Làm sao em biết được đúng là thầy đang nói?"

"Không thể nào biết được đâu em."

Tôi ngập ngừng. "Được rồi. Vậy thầy muốn nói gì?"

"Cassie, thầy đã mời Illim ở lại trong cơ thể mình,” thầy Tidwell diễn giải. “Thầy nghĩ cả hai cùng hợp tác sẽ làm được nhiều việc cho hòa bình hơn là từng người riêng lẻ. Giờ anh ấy ở đây dưới sự đồng ý của thầy."

Không có bất cứ thay đổi nào trong giọng nói hay cách nói của thầy cả. Nhưng rồi nó sẽ xuất hiện thôi.

Thầy Tidwell khó nhọc nuốt nước miếng. "Vợ thầy mất cách đây vài năm. Một thời gian dài thầy không thiết tha bất cứ điều gì trên đời, chỉ lầm lũi đi tới trường dạy học rồi lại cắm cúi về nhà.”

Thầy Tidwell cúi người ra trước, nhìn thẳng vào mặt tôi. “Khi Illim trả lại tự do cho thầy, thầy nhận ra mình muốn làm điều gì đó. Vì vậy thầy quyết định tham chiến. Còn có gì quan trọng hơn thế không?” thầy nói. “Thế là thầy và Illim trở thành chỗ bạn bè. Anh ấy là bạn đồng hành rất tốt."

Tôi không biết liệu Marco và những người khác có tin những gì tôi vừa nghe là do chính thầy Tidwell nói chứ không phải những lời nói lừa bịp của một tên Yeerk không nữa. Tôi cũng không chắc là mình tin tưởng.

Nhưng tôi muốn tin những gì thầy vừa nói.

"Này, tôi rất muốn giúp anh, Yeerk," tôi bảo thầy Tidwell. "Nhưng ba thành viên trong nhóm hiện đang bị bệnh rất nặng, và một trong số đó cần phải phẫu thuật não. Phe Yeerk hòa bình không thể nhờ ai

khác giúp đỡ ngoài tụi tôi hay sao?"

"Giờ là Illim nói nha," thầy Tidwell nói với tôi. "Phe Yeerk hòa bình mới chỉ nhen nhóm gầy dựng. Bọn ta hiện có một trăm hội viên. Nhưng không phải tất cả đều có vật chủ hoặc không phải Yeerk ôn hòa nào cũng có vật chủ thích hợp với chỉ hướng của mình." Illim vỗ vỗ cái bụng phệ của thầy Tidwell. “Bạn thử hình dung xem tôi có thể đánh nhau với lính Hork-Bajir trong cơ thể này không? Và tôi cũng rất lấy làm tiếc về việc các bạn của bạn bị bệnh. Nhưng khi Visser Ba xử xong Aftran, hắn sẽ biết tất cả mọi thứ. Và rồi mọi Yeerk chủ trương hòa bình sẽ bị giết chết - vật chủ của họ cũng sẽ chịu chung số phận. Bất cứ ai từng giúp các bạn sẽ bị bắt và bị biến thành kẻ Bị-mượn-xác," Illim tiếp. "Tất cả những người thân yêu của bạn cũng vậy..."

Tôi ngồi xệp xuống, vùi kỉn mặt vào hai bàn tay, cảm thấy đầu mình sắp nổ tung. Thật vô vọng! Một cuộc giải cứu chỉ với có phân nửa lực lượng ư?

Nhưng không còn lựa chọn nào khác.

"Thôi được," cuối cùng tôi nói. "Tụi tôi sẽ cố thử coi sao... " Tôi lừng khừng đứng lên và run rẩy đi ra cửa. Rồi... rồi... một ý nảy ra. Tôi dừng lại và quay vào.

"Illim, anh có thể sống vài giờ bên ngoài cơ thể thầy Tidwell mà không ở trong vũng Yeerk được không?" Tôi hỏi.

"Miễn là ở trong môi trường chất lỏng," Illim trả lời, nghe có vẻ hoang mang.

Nhưng tôi thì không hề hoang mang. Không còn một tẹo nào. Một kế hoạch đang lóe lên trong tôi. Cực kỳ điên rồ. Nhưng đó vẫn là một kế hoạch.

CHƯƠNG 14

"Này Marco, chờ mình với," tôi tất tả chạy dọc con phố, đuổi theo cậu ấy. Đúng như mong đợi, tôi đã gặp Marco trên đường đi học về. "Mình vừa nói chuyện với thầy Tidwell. Visser Ba sẽ trở về sớm đấy."

"Bồ còn nhớ bài hát *Năm Con Khỉ Nhỏ* không, Cassie?" Marco hỏi tôi, toét miệng cười man dại.

"Bồ làm sao vậy?" Tôi hỏi dồn. "Hôm nay tụi mình cần phải cứu Aftran ra. Nè, mình có một kế hoạch..."

"Đó là một bài hát. Đúng ra là bài đồng ca đi kèm với điệu bộ bàn tay." Marco tiếp tục huyên thuyên, ngó lơ tôi hoàn toàn...

"Hát như thế này này," Marco bắt đầu ngân nga. "Năm con khỉ nhỏ nhảy nhót trên giường. Một con trượt chân té bể đầu. Mẹ hiền vội gọi bác sĩ, bác sĩ bảo rằng..."

Tôi hòa ca cùng Marco giai điệu câu cuối cùng. "Không còn con khỉ nào nhảy trên giường nữa. Nào nào, tụi mình tiến hành phi vụ giải cứu Aftran chứ?"

"Hát lại nha. Giờ chỉ còn bốn con khỉ nhỏ la hét trên giường," Marco lảm nhảm.

Tôi chạy ào lên chắn ngang mặt Marco. Bước trước vài bước rồi ngoái lại nhìn mặt cậu ta, nói. "Mình nhớ bài hát đó rồi. Giờ bồ muốn chơi nhảy dây thừng hay muốn nghe kế hoạch của mình đây?"

"Tụi mình là năm con khỉ nhỏ," Marco vẫn tỉa lia, nhìn chòng chọc vào mắt tôi. "À sáu chứ. Ba đứa đã nằm còng queo trên giường. Giờ chỉ còn lại ba tụi mình. Khỉ Cassie. Khỉ Tobias. Và Khỉ Marco."

Cậu ta nghêu ngao hát và tự cào cào tay mình như mấy con khỉ trong phim hoạt hình...

"Bồ sợ à?" Tôi hỏi và lùi lại đi song song với cậu ta.

"Ừa, tui sợ. Dĩ nhiên là tui thấy sợ rồi," Marco hét lại. "Ax đang ngắc ngoải. Tụi mình sắp sửa chui vào vũng Yeerk chỉ với một nửa quân số. Một nửa, nếu như một đứa nữa không lăn đùng ra. Điều gì sẽ đến, hả?"

"Bồ vẫn ổn chứ, Marco?" Tôi hỏi và vươn tay ra đặt lên trán cậu ta. Hơi hâm hấp và nhớp nháp. Nhưng tụi tôi đang bước nhanh, có thể Marco chỉ đổ mồ hôi thôi.

"Mắt tui có cảm giác kỳ lắm nghen, cứ dịp dịp y như bị dính keo vậy," Marco thú nhận. “Nhưng hôm nay, chúng thể hiện là chúng vẫn có thể nhìn được.”

“Có lẽ thế.”

"Rachel đã ra rìa rồi. Thế là tui phải chỉ huy thôi... " Marco ỉ ôi.

"Ừ, bồ là đấng nam nhi mà," tôi trả lời.

"Vậy từ giờ, tui là thủ lãnh nha. Đúng. Vì là thủ lãnh nên tui nên

lắng nghe kế hoạch của bồ," Marco lè nhè, hết lẳng cặp sách qua vai bên kia lại quăng nó về bên này.

"Trưa nay mình đã nói chuyện với chỉnh thầy Tidwell. Thầy bảo với mình là thầy tự nguyện tham gia vào phong trào Yeerk hòa bình. Thầy nghĩ đó là công việc quan trọng nhất mà thầy có thể làm được," tôi giải thích. Marco đã hết nhảy choi choi với những lời bình luận ngang xương, nên tôi nói tiếp. "Illim, Yeerk trong đầu thầy Tidwell, nói với mình là anh ta có thể sống vài giờ ở trong nước ngoài vũng Yeerk. Anh ta không cần phải có mặt tại vũng Yeerk hay làm bất cứ việc gì."

Tôi thở một hơi thật dài. "Mình nghĩ mình có thể biến hình thành anh ta và..."

"Bồ muốn biến thành Yeerk à?" Marco kinh hãi thốt lên, rồi bắt đầu rên hự hự.

"Mình biết thế là cùng đường lắm, nhưng mà..." Tôi im bặt khi Marco chúi nhủi vào một lùm cây và ói muốn lộn cả ruột.

Tôi lại gần, vỗ nhè nhẹ vào lưng cậu ấy. Hồi sau, Marco cố đứng thẳng lên, chùi miệng vào tay áo rồi quay qua tôi thì thào cùng với nụ cười méo xẹo. "Lại một con khỉ nữa rơi khỏi giường. Tội nghiệp bồ quá, Cassie."

Tôi cố làm ra vẻ hùng dũng, nhưng trong lòng chỉ càng cảm thấy khiếp đảm và cô độc hơn thôi.

"Bồ có nghĩ rằng," Marco yếu ớt nói cà rịch cà tang.

"Cái gì?"

"Ngộ nhỡ... bồ thành công thì sao?"

Rồi cậu ấy đổ gục xuống. Quá bận rộn với việc đỡ Marco đứng vững được trên đôi chân của cậu ấy nên tôi không còn thời gian suy ngẫm đến những gì cậu ấy vừa mới thốt ra.

Chỉ mãi sau đó tôi mới nhận ra, Marco đã nhìn ra lỗ hổng chết người.

Nếu tôi thành công - nếu tôi cứu được Aftran - thì sau đó sẽ ra sao? Tôi sẽ có một Yeerk sống ngoài vòng pháp luật, không có vật chủ, và tệ hơn nữa là không có đường tiếp cận nguồn Kandrona.

Tôi có thể cứu Aftran. Nhưng chỉ để nhìn cô ấy chết mà thôi.

CHƯƠNG 15

<Nhiệt độ của Ax đã xuống còn chỉn mươi hai độ tám,> Tobias từ trên rui nhà thông báo khi tôi xông vào chuồng thú.

Tôi làm ngay một bài toán nhẩm trong đầu. Trong chỉn tiếng tôi vắng mặt vừa rồi, nhiệt độ của Ax đã xuống một độ sáu. Như vậy mỗi giờ ảnh xuống được gần không phẩy hai độ. Vị chi, tụi tôi còn khoảng tám tiếng nữa thì Ax tới hồi nguy ngập.

"Tối nay Visser Ba sẽ trở về," tôi nói với Tobias. Tiếp thêm tôi thuật lại cuộc nói chuyện với thầy Tidwell và nêu kế hoạch của mình cho cậu ấy.

"Mình phải trở về từ vũng Yeerk trước khi Ax cần mổ," tôi nói.

Ừm, nếu như tôi có thể sống sót trở về...

<Rắc rối là,> Tobias nói. <Nhiệt độ của Ax hạ xuống suốt ngày. Không thể biết được hồi nguy kịch sẽ xảy ra vào đêm nay, trong vòng vài giờ nữa hay ngay bây giờ. Chịu, mình chẳng thể tính ra quy luật nào cả. Khi thì nó xuống chậm, khi thì nó lại xuống rất nhanh.>

"Tobias, có khi bồ phải tự làm bác sĩ phẫu thuật cho Ax," tôi nói. "Bồ cố gặng hỏi ảnh coi tuyến Tria nằm ở chỗ nào. Cứ vào phòng nắn xương thú của ba mình mà dùng. Ở đó có đầy đủ dụng cụ."

<Thế còn Rachel và Marco?> Tobias ngỡ ngàng hỏi.

"Ừm," tôi đáp. "Bệnh luôn rồi."

<Nếu bất quá thì mình đành phải ráng vậy,> Tobias tần ngần. <Bồ cố cứu thế giới rồi về sớm sớm nha. Bồ rành chuyện thuốc men hơn mình mà... >

"Mình sẽ bỏ qua bữa tiệc hậu-cứu-thế giới," tôi hứa.

Dẫu rất muốn có mặt khi Ax lâm nguy, nhưng tôi không chắc mình có được việc hơn Tobias hay không. Đúng là tôi biết băng bó cho chim gãy cánh và chiêu thuốc vào cổ họng gấu túi, nhưng đây là giải phẫu não thứ đâu phải chuyện đùa.

Chỉ cần cắt mổ chệch vị trí một cái, không chừng Ax sẽ mất khả năng truyền ý nghĩ hoặc tắt thở luôn cũng nên. Gì chứ làm cho ảnh bị thương tật vĩnh viễn thì quá dễ. Và làm chết ảnh lại càng dễ dàng hơn!

Làm sao tôi sống nổi khi làm chết một người bạn chứ?

Ừm... Aftran. Cô ấy cũng là một người bạn. Kéo Aftran ra khỏi vũng Yeerk tức là bắt cổ phải chịu đau đớn vì đói tia Kandrona - trừ phi tôi nghĩ ra một giải pháp khác...

Tôi không biết Jake sẽ giải quyết vụ này như thế nào. Sao cậu ấy có thể đưa ra các quyết định sống còn mà không phát điên lên vì cảm giác tội lỗi và đau buồn được ta?

<Mình đi thăm mấy bệnh nhân kia đây,> Tobias bảo, làm đứt

quãng dòng suy nghĩ của tôi.

"Ừ đúng đấy," tôi tán thành. Cậu ấy muốn ghé thăm Rachel. "Một tiếng nữa mình sẽ lên đường."

<Mình sẽ trở về trước lúc bồ đi,> Tobias hứa hẹn. Cậu ấy đập cánh, vút khỏi ô cửa sổ căn gác xép chứa cỏ khô.

Tôi nhảy bổ vào ngăn chuồng có Ax và Erek. Khi tôi mở cửa, hai cậu ấy hiện ngay ra trước mắt tôi.

"Mấy bồ sao rồi?" Tôi hỏi thăm.

<Erek đã dạy tôi trò chơi xỉn xăm. Ra cái kéo, hòn đá, tờ giấy. Hòn đá đè bẹp cái kéo thì tôi hiểu được,> Ax khoe. <Cái kéo cắt tờ giấy cũng hợp lý. Nhưng tờ giấy mà bọc hòn đá thì kỳ quá. Đá không thở phải không? Vậy thì làm sao mà giấy khiến cho đá đau được?>

"Giấy bọc đá. Ừa, lạ hén," tôi trả lời.

<Ừ, lạ thiệt. Đó là lý do tại sao mà tôi lại nợ Erek một triệu lẻ bảy đôla,> Ax nói với tôi.

Tôi nhướn mày với Erek. Ảnh nhún vai.

<Một triệu lẻ bảy đôla. Đó là một số tiền lớn phải không?> Ax hỏi.

"Ừa, lớn lắm," tôi trả lời và võ nhẹ vào tay của ảnh.

Ax đưa mắt cuống về phía mái chuồng. <Tôi không thấy nó ở trên đó,> [6] ảnh nói.

"Ý mình là rất nhiều. Rất nhiều tiền," tôi giải thích.

Mắt Ax vẫn cứ nhìn lên. <Khoan. Giờ tôi trông thấy nó rồi. Tôi thấy rồi,> ảnh bước lên một bước, toàn thân co giật.

"Được rồi," Erek nói. "Đừng có lo lắng về việc đó. Rồi chúng ta sẽ chơi thêm nhiều lần nữa và bạn sẽ giành lại được tiền đã thua thôi."

Ax không trả lời, mắt cứ dán chằm chặp lên mái chuồng.

Erek nghiêng người sát lại phía tôi. "Suốt ngày hôm nay Ax cứ vậy hoài," ảnh thì thầm. "Thỉnh thoảng tỉnh táo được một chút sau đó lại mê đi."

Vậy là Ax vẫn mê sảng.

"Có lúc nào xém đụng ba tôi không vậy?" Tôi hỏi, nhìn ra phía cửa khu chuồng thú. Từ vị trí này, hình chiếu ba chiều giống như một làn khói mỏng, bàng bạc. Tôi có thể nhìn loáng thoáng các hình thù và bóng đen bên ngoài chuồng.

“Tobias đã phải quậy tung các lồng lên cho tụi thú trong trỏng la chí chóe, buộc ba bạn phải bận rộn." Erek đáp.

"Đừng nói với tôi là anh cũng sắp mắc phải căn bệnh ngu ngốc đó nha."

Erek mỉm cười. "Tôi chưa bao giờ ốm dù chỉ một ngày. Và tôi đã thật sự, thật sự rất già rồi."

Tôi quay qua chăm chút Ax. "Nè, nè, Ax. Đừng ngó lên đó nữa. Mình cần bồ nói chuyện với mình."

Ax lừ đừ, hạ thấp mắt cuống xuống.

"Nói cho mình biết đi. Tuyến Tria nằm ở đâu? Bồ có thể chỉ vị trí của nó trên đầu bồ được không?" Tôi giục giã.

<Bạn nói rằng bài kiểm tra không hỏi về tuyến Tria à,> Ax cằn nhằn. <Bạn nói rằng chúng ta không cần phải biết về các tuyến trong cơ thể à?>

Ôi trời! Ảnh nghĩ mình đang ở trường.

"Đó không phải là một bài kiểm tra, Ax. Không ai cho điểm bồ hay bất cứ gì đại loại vậy hết," tôi cố gắng trấn an ảnh. "Chỉ cần nói phỏng chừng thôi. Theo bồ thì cái tuyến Tria đó nằm ở đâu? Mình cần phải biết."

Thịch. Thịch. Thịch.

Erek nắm vai tôi và chỉ ra phía ngăn chuồng thú đầu tiên. Một bóng tối hù đang chuyển động. Đó là ba tôi đang bước rầm rập trong đôi ủng thô kệch, hướng thẳng về phía tụi tôi...

Tôi lăng mình ra phía cửa ngăn chuồng và nhoài người ra ngoài, cứ như thể tôi đột nhiên hiện ra từ không khí vậy.

“Ba không cần phải làm gì ở đây đâu,” tôi vội vã thốt lên. "Con đã cho chúng ăn uống cả rồi."

Ba tôi nhòm dáo dác ra sau. "Con trốn ở đâu vậy Cassie? Ba bảo đảm là khi ba bước vô, chuồng thú không có ai mà."

"Con ở đây nãy giờ. Ba phải đeo mắt kiếng vào thôi," tôi trêu ba.

Ba tôi nhíu mày. "Đừng hòng gạt ba nha, Cassie," ba tôi khoái chỉ giỡn. "Ba biết tỏng là con đang núp trong ngăn chuồng trống. Ba cũng biết tại sao nữa kìa."

Tôi nghe tim mình đập như trống chầu.

"Vậy há ba?" Tôi hỏi.

Ông gật đầu. "Con giả bộ làm ngựa, đúng không?" Ông đoán.

À! Tôi đã không chơi trò giả bộ làm ngựa kể từ khi lên năm hay sáu tuổi. Nhưng tôi không nói điều đó cho ba biết mà chỉ cười.

"Dạ, vậy là ba bắt quả tang con rồi..."

CHƯƠNG 16

Chờ ba ra khỏi khu chuồng xong, tôi bèn lẹ làng đi cho tất cả đám thú ăn và uống nước. Cần phải làm thế vì tôi đã lỡ bảo vậy mà.

Rồi, tôi xông vào góc chuồng nơi ba cất cái bàn bào. Dù không phải là thợ mộc, nhưng mỗi khi cần đóng chuồng chim, đan lồng thú hay sửa hàng rào là ông tự làm tất tần tật. Cho nên ba tôi có hẳn một bộ đồ nghề, không thiếu thứ gì.

Tôi biết trong phòng mổ ba tôi có đầy đủ dụng cụ để cắt bỏ tuyến Tria, nhưng tôi nghĩ mãi vẫn chưa ra món nào có thể dùng để xẻ hộp sọ của Ax ra. Ba tôi là bác sĩ thú y xuất sắc nhưng rất ít khi ông phải cưa đục xương. Tôi lướt một dọc qua tất cả các dụng cụ. Có thứ gì cắt được xương không nhỉ?

Ba tôi có một cái cưa coi bộ thích hợp với việc này, nhưng mà nó lại dài quá. Nếu tôi muốn bổ dọc hộp sọ Ax như bổ dưa thì được...

Tôi nhắm mắt lại, hình dung ra mình sẽ làm gì. Cầu trời cho tuyến Tria đừng quá to. Tôi chỉ cần khoét một lỗ nhỏ dẫn thẳng tới não Ax. Ôi dào, chỉ nghĩ thôi mà cũng đủ ớn lạnh rồi.

Tôi lại điểm qua đống dụng cụ một lần nữa. Cái khoan lực! Chắc chắn nó có thể xuyên được một lỗ qua xương. Nhưng cái lỗ đó lại quá nhỏ.

Tôi phát hiện ra một mớ dụng cụ nữa chất đằng sau chuồng chim đóng dở. Tôi cầm lên một món và móc mấy ngón tay vào cái lỗ tròn phía trước.

Hừm. Cái lỗ này xem ra vừa dùng với cái lỗ tôi định khoan vào đầu Ax.

Tôi nhớ ra ba mình thường dùng nó vào việc gì rồi. Đây là cưa lỗ. Nhìn hơi giống cái vặn nút chai, chỉ khác ở chỗ, thay vì có một vòng kim loại để kẹp quanh nắp chai thì lại có một lỗ răng cưa.

Tôi chạy vào phòng mổ, bật đèn lên và giấu cái cưa đi. Xong, tôi liệt kê trong đầu một danh sách những thứ mà tôi nghĩ là tôi có thể sẽ cần tới: băng cầm máu, thuốc tê, kềm banh, kéo, xy-lanh xịt, chỉ y khoa, bông cô-tông, băng quấn, cồn...

Lúc ra khỏi phòng mổ tôi nghe tiếng vỗ cánh. Tobias sà xuống từ gác xép.

<Rachel thế...> Tôi mở miệng.

<Không tới được đó,> Tobias nói khi hướng tới chỗ đậu quen thuộc trên rui nhà. <Đã bắt đầu thấy…>

Những lời nói kéo dài và chậm dần cùng với cú rớt chạm đất của cậu ấy. Và chậm hơn nữa.

Quá chậm.

"Tobias, coi chừng!" Tôi hét lên.

Thịch!

Tobias rơi xuống như một hòn đá. Đầu chúi nhủi.

Cậu ấy đáp bẹp dí trên sàn chuồng và nằm ngay đơ luôn.

"Không! Không! Không!" Tôi chạy xổ tới và quỳ xuống bên cạnh Tobias, nhẹ nhàng nâng cậu ấy dậy. Tôi không biết là cơ thể Tobias hay mấy ngón tay mình đang run bần bật.

"Tobias, bồ có sao không?" Tôi nỉ non.

Cậu ấy im re.

"Tobias? Tobias?"

<Mình thề là mình đã không uống thứ nước cồn đó mà,> cậu ấy lào khào. Phờ phạc, te tua, nhưng chắc chắn là sống.

Cẩn thận để không làm cậu ấy xóc, tôi bước nhè nhẹ tới dãy lồng "Mình phải đặt bồ gần con đại bàng lửa thôi, dù mình biết bồ rất ghét giống chim đó. Ngặt nỗi chỉ còn có lồng này là còn trống."

Tobias động đậy khe khẽ trong tay tôi. <Bồ làm gì thế?> Cậu ấy phản đối.

"Mình sẽ bảo ba mình chăm sóc cho bồ," tôi vừa đáp vừa đút cậu ta vào lồng và cài chốt cửa lại.

<Bồ nhốt mình à? Không được! Không được!> Tobias thét. <Mình muốn ra khỏi đây?> Cậu ấy vùng vẫy, thở hổn hển và khua cánh yếu ớt.

Tôi chộp lấy tấm bảng theo dõi bệnh và ghi rằng con diều hâu đuôi đỏ bị lạc đường. Tôi còn ghi thêm là nó bị xỉu vì ngã thẳng từ trên rui nhà xuống.

Nếu có những triệu chứng khác thì ba tôi khắc biết cách xử trí. Ít ra tôi sẽ không phải lo lắng về Tobias.

Tôi lo cho Ax nhiều hơn. Nếu ảnh lên cơn tai biến trong khi tôi đang ở trong vũng Yeerk thì sẽ không có ai mổ cho ảnh.

Tobias quạu quọ gặm một thanh lồng. "Thôi đi," tôi gắt. "Bồ ở nơi tốt nhất rồi còn gì. Mình không có thời gian để lo ba chuyện tầm phào này đâu?!"

<Thôi được,> cậu ấy ngoan ngoãn đáp.

"Thưa quý cô," Erek gọi từ ngăn chuồng cuối cùng.

Tôi cố trấn tĩnh, ráng hít thở thật sâu. Không xong rồi, tôi không sao bình tĩnh được.

CHƯƠNG 17

Tobias nói đúng, tôi vừa nghĩ vừa chạy ùa vào nhà. Bây giờ tôi là thủ lãnh - thủ lãnh của riêng mình. Con khỉ cuối cùng còn nhảy nhót trên giường.

Tôi gặp mẹ đang hì húi bên máy tính. "Con đang làm bài thu hoạch về giải phẫu não thú," tôi bảo mẹ. "Mẹ có quyển sách nào có thể giúp ích cho con không ạ?"

"Ừm." Mẹ tôi vươn người lên kệ sách ở trên đầu, lôi ra một quyển dày, bìa màu xanh lá cây. "Chương mở đầu bổ ích lắm đấy." Bà lật tới vài trang. "Còn chương này có hình minh họa khá chi tiết."

Tôi cầm lấy. "Cảm ơn mẹ. Rachel bị cúm. Con đã hứa với nhỏ sẽ tới thăm nom. Con đi há mẹ?"

"Ừ, đừng để bị lây đấy nhé," mẹ bảo, đoạn cầm lấy tách cà phê hớp một ngụm.

Tôi nhớ cái ngày mà mẹ tôi có cái tách đó. Lúc đó, mẹ tôi, cha tôi và tôi tham dự một trò chơi trong hội chợ tại Lâm Viên. Ở đó có một quầy chụp hình mà bạn có thể ghép mặt mình vào một cơ thể khác. Chúng tôi đã quyết định rằng cả ba sẽ trông như những siêu mẫu. Mẹ tôi cho rằng bức ảnh đó rất nhộn nên quyết định in nó lên trên cái tách đó.

Mẹ và tôi luôn trêu ba rằng ông là người đẹp trai nhất trong ba người. Cha tôi luôn cười phá lên và hào phóng tặng những lời khen quá mức về sắc đẹp của hai mẹ con tôi.

"Con sẽ nói với nhỏ," tôi hứa. Nói dối, tôi đã quá quen với điều này kể từ cái ngày ông hoàng Elfangor trao cho chúng tôi quyền năng biến hình.

"Chào mẹ," tôi thì thầm, muốn nói thêm nhiều nhiều nữa. Rất có thể đây là lần cuối cùng tôi –

Tôi ào ra khỏi nhà và trở vô chuồng thú, hướng thẳng tới chỗ Ax nằm. Tôi hít một hơi thở thiệt sâu rồi bước vào trong ngăn chuồng.

"Bồ sao rồi, Ax?" Tôi ân cần hỏi.

Một mắt cuống của ảnh chỉ hơi ngả về hướng tôi, rồi thôi.

"Tôi vừa mới cặp nhiệt độ cho cậu ấy, chỉn mươi mốt độ chỉn," Erek nói.

Trong vòng chưa tới một giờ mà đã hạ gần trọn một độ. Nếu cứ tiếp tục hạ theo đà này thì tôi không tài nào trở về kịp lúc. Tobias đã bảo nhiệt độ hạ xuống không theo khuôn mẫu nào mà. Tôi chỉ biết hy vọng là nó sẽ chậm lại.

"Erek, Tobias cũng nhiễm bệnh rồi. Tôi phải nhốt cậu ấy trong lồng," tôi báo tin. "Nếu Ax tới giai đoạn nguy kịch trước khi tôi trở về…"

Tôi thật sự không muốn nói điều này. Nhưng tôi phải nói.

“Anh không thể nhờ ba tôi hay bất kỳ ai giúp đỡ," tôi khó nhọc nói.

Điều tôi thực sự muốn nói với Erek là ảnh phải đề cho Ax chết.

Erek gật đầu. "Tôi hiểu."

Nếu Ax tỉnh trí thì ảnh cũng sẽ hiểu. Tôi biết Ax là một *lính nhỏ* được đào tạo chỉnh quy. Ảnh biết đôi khi một người trong nhóm cần phải hy sinh để cứu những thành viên còn lại.

Tôi quay qua Ax và áp lòng bàn tay vào trán anh. "Bồ có nghe mình nói không Ax?" Tôi hỏi.

Tôi cảm thấy ảnh hơi hơi ngọ nguậy dưới lòng bàn tay mình. Ảnh có nghe thấy tôi không ta? Có phải ảnh đang cố trả lời? Tôi không tài nào biết được.

"Xin lỗi nha Ax." Tôi sẽ sàng. "Nếu có thể thì mình đã ở lại với bồ..."

Mắt tôi cay xè. Một dòng nước mắt chực tuôn ra, tôi chớp vội cho nó rơi xuống. "Bồ hiểu chứ," tôi tiếp. "Mình cần phải hành động để cứu tất cả nhóm. Không chỉ mình bồ."

Tôi rã rượi buông tay khỏi trán Ax rồi quay đi, ù té chạy ra khỏi khu chuồng.

Vớ vội chiếc xe đạp dựng bên hông khu chuồng thú, tôi leo lên và cắm cổ đạp. Tôi đạp đi xa khỏi Ax, Tobias và Erek, xa rời ba mẹ, xa Jake, Marco và Rachel.

Tôi chỉ có một thân một mình.

Gò toàn bộ sức nặng vào bàn đạp tôi cố thiêu rụi nỗi sợ hãi đang ngổn ngang trong lòng.

Cố không nghĩ tới tất cả những câu “ngộ nhỡ.”

Ngộ nhỡ tôi không trở về kịp lúc Ax lên cơn nguy kịch? Ngộ nhỡ kế hoạch của tôi không có tác dụng? Ngộ nhỡ tôi nhiễm bệnh trước khi cứu được Aftran? Ngộ nhỡ tôi thành công?

Ngộ nhỡ? Ngộ nhỡ? Ngộ nhỡ?

Nếu như hồi đó tôi đã giết Aftran ngay khi tôi có cơ hội thì sao ta?

Tôi chựng lại khi nghĩ đến đây. Lúc đó tôi cũng đơn thương độc mã đối mặt với sự việc và tôi đã chọn cách để cho Aftran sống.

Hóa ra đó lại là một lựa chọn đúng.

Aftran đã không phản bội tôi và hội Animorphs. Cô ấy đã đóng vai trò quan trọng trong phe Yeerk hòa bình.

Nếu tôi cứu được Aftran ra khỏi vũng Yeerk trước khi bị Visser Ba thẩm vấn, thì phe Yeerk hòa bình vẫn tồn tại. Hội Animorphs vẫn sẽ tiếp tục chiến đấu...

Còn nếu tôi thất bại thì...

CHƯƠNG 18

Tôi rẽ vào lối xe chạy trong vườn nhà thầy Tidwell và dựng chiếc xe ở đó. Xong, tôi hấp tấp bước tới cửa. Thầy mở cửa trước khi tôi kịp đưa tay lên bấm chuông.

"Các bạn khác đâu?" Thầy hỏi.

"Bị bệnh cả rồi."

“Chỉ còn mỗi mình em à?"

"Dạ, chỉ mình em thôi, không còn ai khác..."

Thầy Tidwell do dự một thoáng rồi dẫn tôi vào trong.

"Vậy chúng ta thực hiện chuyện đó ở đâu?" Thầy hỏi ngay khi cùng tôi bước vào nhà. "Phòng tắm hay nhà bếp?"

Thầy liên tục rờ rờ lỗ tai, chà chà mấy ngón tay quanh vành tai. Hình như thầy hoảng sợ về điều chúng tôi sắp làm.

Tôi định thú thật với thầy là mình cũng chẳng gan góc gì hơn. Nhưng ngẫm nghĩ lại, tôi thấy như thế chỉ tổ khiến cho sự thể tệ hơn mà thôi.

"Bếp đẹp quá," tôi đáp gọn và xông lên trước dẫn đường, mặc dù đây là nhà thầy, và tôi chỉ là một con nhóc trước thầy giáo. Nhưng lúc này không có thời gian để mà phỉ phạm.

Tôi ngồi xuống bên bàn ăn. Thầy Tidwell ngồi vào chiếc ghế sát bên. "Bây giờ hả?" Thầy hỏi.

"Tới luôn đi!" Tôi nói.

Đây là câu nói của Rachel. Nhưng nhỏ không có mặt ở đây.

Có thể nó sẽ mang may mắn tới cho chúng tôi. Tất cả chúng tôi.

Thầy Tidwell nghiêng tai xuống bàn. Tôi cúi theo, mắt nhìn chằm chằm vào cái lỗ ở giữa tai thầy. Cái lỗ bắt đầu nới căng ra. Rồi một chấm đen như đầu bút chì, ướt rượt, thòi ra. Nó uốn éo như thể đang nếm náp không khí.

Oạp Oạp O-ạp

Phần lớn mẩu thịt xám ngoét đã trườn ra khỏi tai thầy Tidwell.

Bộp!

Tên Yeerk rớt xuống mặt bàn chỉ cách lỗ tai vài phân. Cơ thể nó giãn căng và dẹp lép vì phải ép mình chui qua lỗ tai.

Tôi quan sát. Những thớ thịt xám xịt của tên Yeerk co rúm lại, giống như một bàn tay đang xòe nắm lại vậy, tạo thành một cơ thể sên nguyên trạng.

Tôi giật nảy người ra sau, ghì cái chân ghế nghiến mạnh lên sàn bếp.

Đó là Illim, một người bạn, tôi tự nhủ, cố kìm nén vẻ bàng hoàng.

Thầy Tidwell chộp lấy cái khăn lau chén trên bàn và chà chà tai mình.

"Điều này luôn làm thầy cảm thấy... thầy không biết nói sao nữa. Trống rỗng."

Tôi không trả lời. Tôi muốn bỏ chạy về nhà. Tôi không muốn nghĩ đến điều mình sắp làm. Nhưng rồi, tôi chìa tay ra và nhẹ nhàng xoa ngón tay lên làn da nhớt nhợt của Illim. Tôi nhắm mắt lại. ADN Yeerk trở thành một phần trong tôi.

Tôi rụt ngón tay khỏi Illim. Thầy Tidwell lấy một túi nilon chuyên dùng đựng đồ ăn[7], đổ đầy nước và thả lllim vào bên trong. Miết chặt mép túi lại, thầy cẩn thận đặt nó vào túi chiếc áo khoác nhung của mình.

"Em biết đấy, nếu có trục trặc gì thì Visser Ba sẽ phát hiện ra thầy là người đưa em vào," thầy bảo. "Và hắn sẽ giết cả hai chúng ta."

"Dạ phải, hắn đã cố làm điều đó từ lâu lắm rồi, nhưng giờ em vẫn còn sống sờ sờ trước mặt thầy đây mà," tôi nói và phá ra cười cố tỏ vẻ can đảm.

Thầy Tidwell cũng mỉm cười. "Em luôn là học trò giỏi. Không như Jake, chẳng bao giờ chịu chuyên tâm vào một cái gì cả."

Tôi thở dài. "Ừm, em ước gì có Jake ở đây. Giờ em phải làm điều mà ai nhìn thấy cũng sẽ kinh tởm lắm..."

"Thầy tin em sẽ xoay sở được."

Tôi tập trung tâm trí vào ADN Yeerk và sự thay đổi bắt đầu.

Bất cứ hình biến nào cũng đều kinh khủng. Bất cứ hình biến lần đầu nào cũng khủng khiếp gấp đôi... Trong khi lốt hình này là... lốt hình kẻ thù. Đó là con sên sống tầm gửi...

Bỗng, một lớp màng nhầy nhụa rỉ ra từ các lỗ chân lông bao phủ toàn thân tôi. Cả mí mắt và các kẽ tay, kẽ chân. Cổ, chân, bụng. Màng nhầy sền sệt như thạch đông. Nó thấm vào tai, mũi và miệng tôi.

Tôi câm nín, hãi hùng khi chất nhớt túa vào miệng làm răng tôi tan biến đi như bị a-xít ăn. Môi tôi dính liền vào nhau, đóng chặt miệng với hàm răng đã biến mất lại, u lên lầy nhầy.

Ax luôn nói tôi là đứa biến hình tốt nhất bọn. Nhưng thật khó để điều khiển việc biến hình.

Tôi cố thả lỏng. Tự hòa mình vào những đổi thay.

Cơ thể tôi chợt lạnh ngắt khi chất nhớt chảy vào cổ họng, bịt kín thực quản. Không hiểu cách chi đó mà tôi vẫn thở được - có lẽ là thở qua da.

Lớp màng nhầy lạnh tanh đụng trúng bao tử và ruột tôi. Hình như chúng cũng bị tiêu hủy và biến mất luôn, khiến tôi cảm thấy một cơn lợm giọng lan dọc khắp người. Rồi màng nhớt bao kín trái tim tôi, làm nó teo lại và ngưng đập.

Chất nhờn hút chặt cánh tay tôi vào sườn, dán chặt hai chân tôi lại với nhau. Tôi cảm thấy cái chất nhớt lạnh băng ấy ngấm qua da vô tận xương tôi, biến nó thành băng đá rồi nứt vỡ thành muôn triệu mảnh...

Tôi rớt khỏi ghế, được sàn nhà dâng lên đón lấy. Trớ trêu là, tôi vẫn chưa teo rút, cứ nằm chình ình đó - một con sên khổng lồ nhất hành tinh. Toàn thân tôi là một miếng thịt nhão nhẹt, lốp xốp.

Chỉ có đôi mắt là chưa thay đổi. Chúng nhìn đăm đắm lên trần nhà.

Thầy Tidwell ở phía trên tôi. Mặt thầy xoắn vặn lại vì kinh hãi. Tôi cho là thầy đang hét. Nhưng tôi không thể nghe thấy gì.

Khuôn mặt của thầy nhạt nhòa đi như có mây che phủ khi màng nhầy bao quanh mắt tôi. Mặt thầy biến mất - mắt tôi bị tiêu rụi hoàn toàn.

Thế rồi cơ thể tôi cuộn cong lại. Chặt vào chặt nữa; nhỏ hơn, nhỏ tiếp, nhỏ nữa.

Rớt... rớt...

Cuối cùng cũng chấm dứt. Sự biến đổi hoàn tất.

Tôi đã là một Yeerk.

CHƯƠNG 19

Tôi nằm tênh hênh trên sàn bếp nhà thầy Tidwell. Điếc đặc, mù lòa, chỉ có thể hơi ngọ nguậy tí chút.

Làm thế nào tìm ra tai thầy Tidwell đây? Tôi không biết gì hết, nhưng chắc chắn tên Yeerk biết. Tôi cố thả lỏng cho bản năng Yeerk tung hoành, dẫn dắt mình.

Tôi nhận ra mình có khả năng định vị bằng sóng âm như dơi hay radar. Yeerk phát ra làn sóng điện, phân tích sóng dội lại rồi đưa ra các dữ liệu về - kích thước, hình thù của mọi vật.

Radar của tôi lọc được một thân hình bự đang nhúc nhích. Tôi cảm thấy quanh mình có hơi ấm - tôi đang được nhấc lên, lên, lên.

Radar lại nhận ra một hình dạng mới. Bản năng Yeerk chợt trỗi mạnh. Nhất định không chịu bỏ cuộc, tôi xông vào hai miếng nhô lồi ra, cảm nhận xung quanh cho tới khi tìm thấy lỗ mở. Trườn vào, tôi tả xung hữu đột trong khoang tai thầy Tidwell. Chật chội và hẹp kỉn gì đâu. Tôi phải xịt ra một chất tựa thuốc giảm đau để làm tê dại đường tai, hầu dễ bề luồn lách, duỗi, đẩy, dẹp những sụn, mạch máu qua một bên. Tôi làm tất cả những điều đó bằng một sức mạnh đáng kinh ngạc.

Tôi đột nhập. Sâu và sâu hơn nữa, đâm thủng cả những mảng thịt chắn đường. Từng ly từng tí một, bỗng nhiên tôi giật cục lên như chạm phải luồng điện.

BỘ NÃO - đó là thứ tôi đang nhắm tới. Những nơ-ron thần kinh thít chặt quanh tôi. Tôi dàn thân mỏng ra như tờ giấy, len lỏi vào những khe ngách, những vết nứt nẻ, những khoang lỗ tí ti. A! Tôi cảm nhận được rồi. Các nơ-ron đã nối kết với tôi, làm tôi trở thành một bộ phận khắng khít của cơ thể mới, lạ lùng và diệu kỳ này.

Tôi cảm thấy một niềm vui sướng, bàng hoàng, đến sững sờ của tên Yeerk trước sự chuyển động, kích thước, sức mạnh và nguồn năng lượng mới. Đó là một niềm sung sướng thuần túy của thú vật - vô ý thức và sâu thẳm tự đáy lòng.

Tôi đụng vào vùng trung tâm não điều khiển thính giác.

Aaaaa! Tựa hồ như người chết chợt sống lại. Tiếng nước rỏ tong tong trong bồn rửa chén nghe mới vui tai, rộn ràng làm sao.

Tôi tác động lên trung tâm thị giác. Oa? ánh sáng chan hòa, rực rỡ sau thời kỳ tăm tối đặc nghẹt. Thật choáng ngợp! Thật huy hoàng! Nó làm tôi ngây ngất, chuếnh choáng và man dại.

Aftran rất đúng khi nói với tôi rằng: loài người sống giữa chốn thiên đường nguy nga tráng lệ. Chiếc khăn trải bàn ca-rô màu đỏ trắng của thầy Tidwell sao mà thơm tho và làm tôi lưu luyến thế không biết. Nó...

<Cassie. Cassie, em làm gì thế? Chúng ta phải đi thôi!> Tôi nghe giọng nói có vẻ hồi thúc giục giã.

Thầy Tidwell. Lời nói chỉ như ý nghĩ truyền vụt qua.

<Em không biết cách di chuyển cơ thể của thầy à?> Thầy hỏi, hình như thầy đang hãi hùng lắm.

Rất có thể tôi đã nấn ná trong nhà bếp của thầy Tidwell suốt đêm để thả mình vào niềm vui tột đỉnh của tên Yeerk trước mọi giác quan mới mẻ. Nhưng tôi còn có nhiệm vụ phải làm. Lại chẳng dư dả thời gian. Tôi đành phải dằn nén niềm khao khát muốn nổ tung, vỡ òa trước thế giới mới của tên Yeerk lại.

Tôi không biết cách điều khiển thầy Tidwell, nhưng tên Yeerk biết.

Tôi cho phép nó mở vài ngăn trong não thầy ra. Này là ngăn kiểm soát những chức năng vận động như co giãn cơ bắp, động đậy chân tay. Này là ngăn cất giữ ký ức. Võ vào đây tôi liền bị nhấn chìm bởi những sự kiện ngổn ngộn về cuộc đời thầy Tidwell...

Thầy Tidwell đang ngồi tại chỉnh căn bếp này, trong bồn chất đầy chén đĩa dơ cóc cáy cả tuần chưa rửa. Trên bệ lò dính kịt vết đồ ăn rơi rớt. Mùi rác rưởi xông lên nồng nặc.

Một thầy Tidwell trẻ trung và săn chắc cũng đang ngồi trong căn bếp này, nhưng là căn bếp sạch sẽ mát rượi. Vui vẻ, ngập tràn hạnh phúc, thầy đang đứng sát bên vợ và vẩy nước xà bông vào người cô.

Rồi một thầy Tidwell lần đầu tiên bước vào lớp học. Cảm thấy tự hào và hồi hộp viết tên mình lên bảng, thầy quay qua nhìn khắp lượt lũ học trò.

Và một thầy Tidwell đêm hôm qua, trước khi bước lên giường còn cẩn thật đặt tấm hình bà vợ đã quá cố lên chiếc gối bên cạnh...

Tôi không muốn thấy cảnh ngậm ngùi đau lòng đó. Tôi không muốn xâm phạm những ký ức riêng tư, sâu kín của thầy. Ước gì tôi có thể xin lỗi thầy. Nhưng dù cho có nghe được ý nghĩ của thầy, tôi vẫn không biết làm cách nào để chuyển cho thầy những ý nghĩ của mình.

Tôi tiếp tục lục lọi bộ não, lướt qua thật lẹ mỗi khi chạm tới ký ức. Nhưng ký ức hiện hữu khắp nơi nơi. Tôi đang hé mở tất cả những bí mật, tiêu hủy mọi riêng tư.

Tôi cảm thấy xấu hổ quá.

Tôi cố ngọ nguậy bàn tay. Lạ quá, nó cũng động dậy. Tôi ráng rặn ra lời nói. Ô, chuyện đó dễ biết bao.

"Ừm, em kiểm soát được rồi," tôi mấp máy bằng cái giọng của thầy Tidwell.

Tôi dợm chân bước... liền va uỳnh vào cạnh bàn.

<Không sao, thầy vốn là một kẻ hậu đậu mà,> thầy Tidwell trấn an.

Tôi nhận ra thầy muốn đùa.

Lại bước thêm bước nữa. Lần này không hề máng hay vướng vào cái gì cả.

Tôi lụi hụi đi về phía cửa trước, mỗi bước đi mỗi cảm thấy thoải mái hơn trong cơ thể mới. Tôi trèo vào xe hơi của thầy Tidwell. Tôi đâu biết lái xe, nhưng thầy Tidwell biết là cái chắc. Thầy biết làm cái gì tôi đều biết làm cái ấy. Tôi móc chìa khóa trong túi thầy Tidwell, bật bộ phận nẹt lửa và lao vụt ra đường phố.

Tự mình lái xe khiến tôi thấy bình tĩnh hơn một chút. Tôi cảm thấy ái ngại khi rẽ vào bãi đậu xe của tiệm McDonald's. Có nhiều hơn một cái lý do.

Thường thì, vào thời điểm trước khi tụi tôi lao đầu vào thực hiện một phi vụ nguy hiểm, điên rồ như vầy, tôi đang lắng nghe những chỉ dẫn cuối cùng của Jake, đang cười trước những câu đùa cợt của Marco.

Tobias chắc chắn là đang bay trên đầu chúng tôi, liên tục báo cáo về tình hình chung quanh. Rachel thì sẽ đang tập trung mọi đấng nam nhi trong hội, lòng can đảm của nhỏ sẽ nâng đỡ cho tôi.

Nhưng một lần nữa, tôi sực nhớ ra rằng giờ đây tôi chỉ có một mình. Tôi nhớ họ, nhớ xiết bao.

Tôi leo ra khỏi xe và lò dò đi vào tiệm bánh. Xem ra nơi này đầy rẫy mùi, màu sắc và âm thanh mới lạ, làm say lòng tên Yeerk trong tôi. Phải ráng đừng để mất tập trung mới được...

Tôi bước tới cái bàn gần dãy phòng tắm. Khi một cô gái sau bàn thu tiền hỏi tôi gọi món gì tôi bảo mình muốn *Bữa ăn Hạnh Phúc* với hạnh phúc ăn thêm.

Cô gái nhếch lên nụ cười phỉnh phờ giả tạo như thể cô ta đã nghe câu cợt đùa này hàng triệu lần rồi. Tôi biết đúng là như thế thật. Yêu cầu "hạnh phúc ăn thêm" là mật khẩu để đi vào vũng Yeerk.

Yeerk cũng có óc khôi hài đấy chứ.

Thầy Tidwell đã rành rẽ đường đi nước bước xuống vũng Yeerk, và tôi cũng vậy. Không chần chừ, tôi đĩnh đạc bước hết dãy phòng tắm và mở cánh cửa kế bên dẫn vào nhà bếp. Đi vào, tôi tiến thẳng đến chỗ cái tủ lạnh gắn chìm trong tường.

PHỤỤT! Phía sau tủ lạnh nứt tách ra.

Tôi biết bên trong là Thiết Bị Lọc Sinh Học. Tôi hít một hơi dài và hiên ngang bước qua.

Thiết Bị Lọc kêu o o u u, dò tìm hai dạng thức sống "hợp pháp" là con người và Yeerk. Nó không hề phát hiện ra rằng một thành viên hội Animorphs đã bước qua ngưỡng cửa.

CHƯƠNG 20

Tôi lầm lũi đi xuống dải cầu thang dài hun hút dẫn tới vũng Yeerk. Không khí ẩm ướt phà vào mặt tôi, mắt kính của thầy Tidwell đọng sũng hơi nước. Khi tôi tháo kính ra, tất cả mọi thứ bỗng trở nên mờ ảo. Hoảng quá, tôi vội chùi nó vào vạt áo và đeo trở lại - không thể thấy đường nếu không có kính.

Thật dị kỳ khi ở trong cơ thể người khác. Nó khiến tôi cảm nhận khác hẳn. Thậm chí tiếng bước chân lẹp xẹp nghe cũng xa lạ - quá nặng nề và khua khoắng vang động. Lối vào vũng Yeerk vẫn sâu tuốt xuống phía dưới.

Tôi cảm thấy mình đang cố ý dậm chân thật to càng thình thịch càng tốt. Tôi muốn lấn át tiếng ầm ĩ đang từ bên dưới vọng lên. Tiếng kêu thét sợ hãi, tiếng gào la đau đớn, và lắng đọng trên tất cả là tiếng thổn thức câm nín, tuyệt vọng.

Tôi biết chính xác ai là chủ nhân của những tiếng kêu thống thiết khuấy động tâm can đó. Họ là những vật chủ-Người và Hork-Bajir không tự nguyện bị nhốt đầy trong những dãy lồng, cũi, đặt xung quanh vũng Yeerk.

Họ thét gào, chửi bới, dọa nạt, van vỉ bởi vì họ chỉ làm được đến thế. Một vài giờ nữa, những tiếng kêu ấy sẽ dứt hẳn, sẽ bị chế ngự hoàn toàn, sau khi bọn sên Yeerk hấp thụ tia Kandrona no nê xong và trở về cuộc sống tầm gởi trong thân xác họ.

Tôi cố ép mình tiếp tục đi xuống các bậc thang. Những bức tường đất xung quanh tôi đã chuyển thành tường đá. Và càng về cuối bậc thang thì ánh sáng tím tái càng lóe lên sáng tỏ.

Xuống, xuống, xuống.

Tiếng than khóc nghe rõ rệt hơn. Tôi nghe được cả tiếng chất nhầy vỗ ì oạp vào thành vũng Yeerk.

Các bức tường đá rộng dần ra. Sắp tới nơi rồi!

Xuống, xuống, xuống.

Đã hết những bậc thang, tôi ùa vào một cái hang rộng mênh mông, giống như một thành phố nhỏ. Khắp nơi, Người, Taxxon và Hork-Bajir đi lại lênh khênh. Những dãy lầu và những túp lều quây thành vòng đai bên ngoài. Vô số máy kéo, xe cần cẩu cao nghệu, đang hăm hở tiếp tục công cuộc khoan rộng lòng đất.

Chúng mở rộng khu liên hợp vũng Yeerk chính. Ý tưởng đó làm bao tử tôi lộn ngược lên, co bóp dữ dội.

<Lại xếp hàng chỗ cầu gần nhất-cầu xả,> thầy Tidwell chỉ dẫn. <Hàng vật chủ ở cầu thứ hai đang đợi để nhập Yeerk.>

Nhướng mắt về phía cây cầu ấy, tôi nghe tiếng la kinh sợ, rợn tóc gáy. Bỗng có những tiếng cười sằng sặc nổi lên. Tôi đảo mắt khắp

hang, tìm nguồn xuất phát.

Một nhóm người đang túm tụm coi phim *Ngôi Nhà Hạnh Phúc* đang được chiếu lại trong một căn phòng vắt ngang cuối hang. Đó là những vật chủ tự nguyện - những kẻ chấp nhận để cho bọn Yeerk khống chế. Chúng nhẩn nha coi tivi trong khi bọn Yeerk vùng vẫy trong vũng. Xét về mặt nào đó, chúng đang cố la to hơn, hầu lấn át những tiếng kêu thét trong cũi vẳng ra.

Tôi ghê tởm quay mặt đi, không thèm nhìn bọn chúng mà hướng tới cây cầu xả. Tôi lần vào hàng. Có ba con người và một Hork-Bajir xếp trước tôi. Phải mất bao lâu mới xong việc này nhỉ?

Tôi cần phải cứu Aftran trước khi Visser Ba trở về...

Con người đầu tiên, một thằng nhóc chỉ chừng năm tuổi, bước tới đầu cầu xả. Nó ung dung quỳ xuống, hai tên Mượn xác-Hork-Bajir giúp nó hạ thấp đầu vô vũng Yeerk nhầy nhụa.

Ngay khoảnh khắc tên Yeerk trườn ra khỏi tai, thằng bé lập tức dậm chân thình thình lên cây cầu thép. Rầm! Rầm! Rầm! Tụi Mượn xác-Hork-Bajir giật nó lên. Thằng bé ngoác miệng gào. "Mmẹẹẹẹ ơơii!"

Tiếng thét ghê rợn đến mức túm tóc sau gáy tôi - tức sau gáy thầy Tidwell - dựng đứng cả lên. Cả lông cánh tay tôi cũng nhổng hết.

Thêm hai tên Mượn xác-Hork-Bajir nữa hầm hầm ra cuối cây cầu xả. Chúng xốc nách thằng nhóc lên, lôi qua hai người trước tôi, hướng về cũi. Khi chúng đi ngang, tôi muốn thò tay giựt thằng bé lại quá chừng. Đáng lẽ ra lúc này nó phải đang nhảy chân sáo, hoặc đang loi choi chơi trong sân với chúng bạn đồng trang lứa, hoặc đang phải học đánh vần tên mình qua bảng xếp chữ bằng màu sáp mới đúng.

'Mmẹẹẹẹ ơơii!" thằng bé vẫn thét lịm đi. "Mmẹẹẹẹ ơơii!"

Tôi cố kiềm chế để gương mặt thầy Tidwell không biểu lộ một sự thương cảm hay động lòng nào khi nghe tiếng cửa lồng nhốt thằng bé phang đánh rầm đóng lại sau lưng mình.

Tôi biết Illim đã mục kích cảnh này hàng trăm lần. Anh ta đương nhiên phải hành xử như các Yeerk bình thường khác. Tức là phớt lờ mọi phản ứng, mọi tiếng kêu la của đám vật chủ.

Người tiếp theo là một phụ nữ cao ráo ăn mặc chải chuốt. Bà ta điềm nhiên quỳ gối ở mép cầu xả và hạ đầu xuống. Bà ta chỉ hơi giật nhẹ để chứng tỏ tên Yeerk đã chui ra khỏi tai mình. Xong, bà ta đứng thẳng lên. Mắt chất chứa căm hờn, bà để mặc hai tên Mượn xác-Hork-Bajir điệu đi và lẳng vào lồng. Tuyệt nhiên không thốt lời nào.

Tới lượt tên Hork-Bajir. Nhìn nó chúi đầu xuống, tôi không khỏi liên tưởng đến những người Hork-Bajir tự do trong vùng đất tự trị ở thung lũng bí mật. Gã Hork-Bajir rống lên đau đớn. Những giọt nhờn nhớp nháp rỏ cả vào miệng gã.

Mình phải mang Aftran ra khỏi đây, tôi hứa với lòng mình. Phía trước tôi chỉ còn một người nữa thôi. Một người đàn ông thấp đậm, tóc đen quỳ nhúng đầu xuống.

Cũng như người phụ nữ nọ, lúc bị hai tên Hork-Bajir kẹp nách lôi đi, ông ta không hé răng la ó nửa lời cũng chẳng giãy giụa gì. Nhưng đi được hai bước ông ta bỗng khuỵu gối. Vì ngạc nhiên và bất ngờ quá nên tụi Hork-Bajir để vật chủ vùng ra được. Ông ta chạy thục mạng vượt qua tôi ra khỏi cầu.

Nhanh, nhanh, nhanh! Tôi thầm hối ông ta, nhưng ráng thận trọng không mấp máy miệng hay để lời nói thoát ra.

Một tên Hork-Bajir liền rút phăng khẩu tia Nghiệt ra. PĂNG CHÍU! PĂNG CHÍU!

Tôi ngoảnh lại ngay, lúc người đàn ông đổ gục xuống đất, phát ra tiếng rên rỉ trầm trầm. Tôi nhận thấy quần áo và cả da thịt ông ta bị cháy sém, bốc khói lèo xèo.

Lũ Mượn xác-Hork-Bajir hùng hổ lôi ông ta đứng lên và đẩy vào lồng.

"Sao tụi mày không giết tao chết quách đi?" ông ta rấm rứt. "Sao không để tao chết quách đi cho rồi?"

Tôi biết lý do tại sao chúng không giết ông ta. Chúng không muốn hủy hoại những vật chủ tốt, bậc cao.

Tôi thò tay vào cái hũ đựng Illim và mở ra. Tôi chỉ dẫn cho anh ta bò vô ống tay áo gió của tôi để khi cúi đầu xuống vũng, tôi sẽ thò hai bàn tay vào vũng luôn. Illim sẽ lách xuống, tự do nạp tia Kandrona và sau đó sẽ ung dung chui vào tai thầy Tidwell.

Tụi Hork-Bajir ở đầu cầu ra hiệu cho tôi tiến lên.

Đến lượt tôi rồi.

CHƯƠNG 21

Tôi cảm thấy đầu gối mình run bắn khi quỳ xuống mé cầu xả. Tôi ráng hít thật sâu và cúi đầu xuống vũng.

Tôi giải phóng Illim trước đã rồi mới trườn ra khỏi tai thầy Tidwell, cắt đứt sự liên lạc với não thầy. Cơ thể tôi rột roạt len lỏi qua đường tai nhỏ hẹp.

Tõm! Tôi đã tự do - đã ở trong vũng Yeerk.

Tôi mù tịt, gần như điếc đặc và câm nín. Cảm giác lạ kỳ lắm. Nhưng tôi cóc cần lưu tâm. Ồ, mình đang cùng các anh chị em tam táp tia Kandrona. Nếu có miệng, ắt hẳn tôi đã òa lên sung sướng, rạng rỡ và mãn nguyện. Tôi đã trở về nhà.

Trong một phút, tôi để mặc cho bản năng Yeerk tha hồ phát tán.

Ồ, đây đâu phải là nhà. Tôi còn có một nhiệm vụ phải hoàn thành: cần phải mau chóng tìm Aftran.

Tôi dùng radar để dò dẫm khu vực xung quanh mình. Trên, dưới, hai bên, trước, sau đều nhung nhúc những Yeerk là Yeerk. Tôi ráng tự nhủ rằng mình cũng là Yeerk như bọn kia; rằng mình không có gì khác biệt để bị chú ý; rằng mình tuyệt đối an toàn.

Một cái đầu Hork-Bajir nhúng vào nước, tạo thành làn sóng lay động. Tôi cưỡi lên một con sóng, lặn xuống sâu hơn và lại phát luồng định vị. Chao ôi! Lại thêm bao nhiêu là Yeerk - Yeerk ở khắp nơi nơi. Một làn sóng lái tôi hơi quẹo một tí. Radar của tôi dò ra hai cây cầu thép. Bên dưới cây cầu thứ hai có một sợi dây xích cột một cái hộp ở dầu dây. Cái hộp vừa đủ để nhốt một Yeerk.

Aftran. Cô ấy bị nhốt ở trong đó.

Nhưng làm cách nào tôi có thể lại gần cô ấy? Tôi không có chân để nhảy phóng lên, cũng không có cánh tay để cắp lấy.

Tôi vận hết sức ngúng nguẩy thân mình nhưng chỉ di chuyển được chừng một phân. Aftran cách tôi khoảng một mét tám. Kiểu này tôi phải bươn bả bơi cả đêm may ra mới tới nơi.

Mà tôi làm gì có nguyên một đêm. Sử dụng Yeerk, tôi tự bảo mình, Yeerk biết cách bơi. Tôi thả cho bản năng Yeerk nổi lên. Rột rạt-rột rạt. Rột rạt-rột rạt.

Tôi giãn cơ thể ra, quăng về phía trước! Tôi đang bơi. Hà hà! đó không phải thi bơi ở Thế vận hội, nhưng tôi đang di chuyển nhanh hơn thực lực của mình.

Rột-rạt-rột-rạt. Rột-rạt-rột-rạt.

Cuối cùng tôi cũng tới được chỗ cái hộp. Tôi dùng radar xem xét nó. Đó là cái hộp kim loại, tôi suy đoán, có lỗ châm đều khắp; nhưng lỗ nào lỗ nấy nhỏ lắm, Yeerk không thể chui lọt. Chốt khóa coi bộ không khó mở, nếu tôi có tay.

Tôi có thể hoàn hình người được chứ. Nhưng khốn nỗi, tôi đang ở ngay dưới chân cầu, với hai tên Hork-Bajir canh chừng trên mép và một tên nữa đang nhịp bước tới lui, hộ tống các vật chủ. Tôi sẽ là mục tiêu lồ lộ cho tụi nó phát hiện.

Phu-ụ-ụt!

Một cái đầu vật chủ nhúng vào nước. Radar của tôi nhận thấy sự quẫy đạp điên cuồng khi vật chủ - lần này là một ông già - cố tránh né con sên Yeerk đang trên đường chui trở lại lỗ tai. Vài giây sau, ông già ngưng vùng vằng và điềm nhiên ngóc đầu lên - tên Yeerk đã vào được lỗ tai khổ chủ.

Bọn sên Yeerk vào lại vật chủ ngày càng nhiều. Như vậy nguy cơ tôi bị tóm ngày càng tăng nếu tôi hoàn hình thì không bị đứa này cũng sẽ bị đứa kia nhìn thấy, chúng sẽ hô hoán lên liền.

Không thể liều hoàn hình gần cầu được. Cần phải kiếm cách khác để dưa Aftran ra.

Phụ-ụtt!

Một cái đầu vật chủ nữa nhúng vào vũng. Một cô gái. Radar của tôi bắt được mái tóc vàng của cô ta bay lòa xòa trong nước có vẻ cô ta chẳng lớn hơn tôi là bao.

<Ta đã sẵn sàng tra hỏi tù binh.>

Cái giọng truyền quỷ quái đó không thể lẫn đi đâu được. Nó xuyên thủng từng làn da thớ thịt tôi, khiến toàn thân tôi nổi lên nỗi khiếp sợ.

Visser Ba! Hắn đã trở về, trong khi tôi còn chưa tìm ra cách mở lồng giam Aftran!

<Mang Aftran-942 lại đây cho ta,> Visser Ba hống hách ra lệnh.

Cái hộp nhốt Aftran đột nhiên chuyển động là là trên vũng. Ai đó đang kéo sợi dây xích - kéo Aftran xa rời tôi. Trong khi tôi chẳng có tay đề nỉu giữ nó lại.

Tôi buộc phải làm một cái gì đó, ngay bây giờ!

<Tất cả hãy tập trung nơi cầu nạp,> Visser Ba hô vang, đầy vẻ trịch thượng. <Bọn bay được mời làm nhân chứng cho số phận của tên phản bội.>

CHƯƠNG 22

Không có thời gian để tính toán, lên kế hoạch nữa. Không có thời gian làm gì cả, ngoài chuyện bơi như điên.

Rột rạt-rột rạt. Rột rạt- rột rạt.

Tôi nhảy tòm lên đầu cô gái vừa nhúng vào nước, đẩy văng tên Yeerk đang định chui vào tai cô ta ra và hối hả chui vào.

Tiết ra một lượng thuốc giảm đau, tôi len lỏi qua khoang tai. Giãn căng người ra, tôi biết mình đã tới não khi làn sóng siêu điện từ khiến cơ thể tôi tê tê. Đã bắt nối được liên lạc, tôi tức tốc mở ký ức của cô gái ra. Cô ta là thành viên của nhóm Chia Sẻ. Một vật chủ tự nguyện. Một kẻ hợp tác.

Tôi không để cho cô ta đọc được ý nghĩ, cử động hay bất cứ cái gì về tôi, con bé Cassie mũm mĩm. Có những cánh tay vịn vai tôi giúp ngoi lên khỏi mặt nước. Tôi lệt bệt lết đi.

Ngay sau những giây đầu, cô gái biết ngay tôi không phải là tên Yeerk quen thuộc vẫn ở trong đầu mình. Nhưng chừng nào còn bị tôi kiềm soát cơ thể, chừng đó cô ta chưa thể làm được gì để tố cáo tôi. Và ngay khi tôi rời khỏi, cô ta sẽ lu loa lên, báo cho Visser Ba biết tất cả mọi thứ…

Tôi cần phải hành động! Ngay bây giờ! Trước khi "bọn thảo khấu Andalite" bị Visser Ba tật tầy. Trước khi tôi phản bội Illim, thầy Tidwell và người Chee.

Tôi dán mắt vào Visser Ba. Trong hình hài Andalite, hắn đang đứng giữa cầu nạp, quay lưng lại tôi. Một đám lâu la: Người, Hork-Bajir, Taxxon đủ cả, đang bu kín xung quanh, hớn hở chờ mong được chứng kiến cảnh tra tấn.

Visser Ba tự tay mở chốt hộp nhốt Attran, lôi cô ấy ra. Hắn cầm Aftran lên, thô bạo ngoáy chọc mấy ngón tay lên mình mẩy bất lực của cổ.

<Ngươi phải khai ra tất cả về cái gọi là phong trào Yeerk hòa bình,> Visser Ba nạt Aftran, phóng giọng truyền oang oác cho toàn vũng cùng nghe. <Sau đó ta sẽ hạ cố nghĩ ra hình thức nào đau đớn nhất, dài nhất, dai nhất cho ngươi chết.>

Rầm! Rầm! Rầm!

Tôi phóng về phía trước, bước chân tôi nện thình thình trên cây cầu thép. Mệnh lệnh duy nhất cô gái vật chủ nhận được từ tôi là: <Chạy! Ngay! Nhanh! Mau!>

Lấy hết sức bình sinh, tôi tông mạnh vào Visser Ba. Hắn xoay người về phía tôi, đuôi vung lên, nhưng vì quá bất ngờ nên chẳng kịp phản ứng gì thêm.

Tôi giằng lấy Aftran.

Tên Visser Ba nắm bàn tay lại, nhưng tay Andalite yếu xìu.

Tôi đập cổ tay hắn.

Aftran rơi xuống. Tôi chụp cô ấy ngay trên không rồi lao ào xuống vũng Yeerk.

<Bắt lấy nó! Bắt lấy cả hai! Mang chúng lại đây cho ta!> Visser Ba rống gầm lên. <Bắt lấy chúng mau, nếu không ta sẽ khiến cái hang này chất đầy xác bọn bay!>

Phụ-ụt!

Tôi liếc nhanh ra sau. Hai tên Taxxon đang bơi sát theo tôi. Không ngờ cái sinh vật giống rết, dài gần bốn mét, to cỡ hơn một mét này lại bơi tốt đến thế.

Chúng vẫn đang bám sát tôi.

Aftran tuột khỏi những ngón tay tôi. Hy vọng cổ biết phải ở sát bên tôi.

PĂNG CHÍU! PĂNG CHÍU! PĂNG CHÍU!

Những chùm tia sáng xuyên lịch bịch xuống vũng. Chà! Có người đứng trên cầu nhắm tia Nghiệt vào tôi.

Tôi cố lặn sâu xuống đáy vũng. Ở đây tôi vẫn có thể bị Tia Nghiệt găm vào như thường, nhưng dù sao tụi bắn cũng không thể thấy tôi mà nhắm.

PĂNG CHÍU!

Tôi thấy hơn chục tên Yeerk bị cong lại, rụi đi. Visser Ba đang giết chỉnh đồng bào mình để bắt cho bằng được tôi.

Tôi cảm thấy nhói ở mắt cá. Một tên Taxxon không biết từ đâu xồ ra. Một trong số những bàn tay như càng cua của nó đã tóm được tôi.

Tới lúc chuồn rồi.

Tôi búng thân khỏi bộ não của cô gái, trườn lách qua khoang tai cô ta, rồi nhảy ùm vào vũng Yeerk.

Qua radar, tôi nhìn thấy cô gái bị lôi lên khỏi mặt nước. Sẽ chẳng lâu đâu bọn chúng sẽ nhận ra tên Yeerk kiểm soát cô gái không còn ở trong đầu cô ta nữa.

Tôi bảo đảm Visser Ba sẽ xới tung cả vũng Yeerk lên để tìm tôi và Aftran.

Tôi cần phải ra khỏi đây - bằng con gì đó có cánh. Tôi cần cánh. Nhưng trước khi biến thành chim, tôi buộc phải hoàn hình về dạng người, ở ngay trong vũng Yeerk này.

Tôi lặn xuống vùng sâu nhất, sâu hơn tất cả tụi Yeerk khác và bắt đầu hoàn hình.

Cơ thể Yeerk của tôi doãi dài. Giãn. Giãn nữa. Cái đầu hiện ra. Cánh tay. Cẳng chân. Tất cả đều dẹp lép. Tôi là một con búp bê giấy khổng lồ.

Tôi cảm thấy xương mình mọc lại, thân mình dẹp của tôi căng phồng lên. Da tôi đã thay đổi và tôi không còn thở qua da nữa.

Mắt, mũi, môi tòi ra khỏi gương mặt búp bê giấy.

Có tiếng binh binh nổi lên trong lồng ngực trái tim tôi đã đập trở lại. Các động mạch và tĩnh mạch của lôi đã khai thông cho máu chạy bên trong. Bao tử và ruột gan tôi cộm lên. Phổi co bóp và tôi bắt đầu cảm thấy nóng ran.

Tôi cần không khí. Cần lắm.

Ngoi lên bề mặt, tôi ngả đầu ra sau cho lỗ mũi nhô lên, thở qua mặt nước.

Tôi hít hết hơi này đến hơi khác, cố bơm khí đầy buồng phổi.

Bỗng tôi nghe thấy tiếng quát tháo, bằng những lời lẽ có thể khiến tôi hóa đá vì khiếp đảm.

<Không đứa nào được đụng tới ả,> Visser Ba ra lệnh. <Tao muốn được hưởng thú vui tự tay giết ả, sau khi đã bới tung cái bộ não tội nghiệp của ả lên và biết được tất cả mọi thứ.>

CHƯƠNG 23

Tôi bơi, bơi trối chết. Rồi thì...

<Sinh vật này không có Yeerk!> Visser Ba tru tréo. Hắn không nói với tôi mà nói với cô gái vừa bị tôi cướp cơ thể để tấn công hắn.

<Tên phản bội thứ hai! Một tên Yeerk nào đó sử dụng vật chủ để... ồ không! Bọn Andalite! Tụi nó đang ở đây!>

Tôi hít một hơi nữa thật dài rồi đẩy người chìm sâu xuống. Bầy Yeerk xông vào bu kín cánh tay, cẳng chân và gương mặt tôi. Thân thể nhầy nhụa của chúng làm tôi rùng mình thon thót.

Mặc kệ chúng, tôi ra lệnh cho mình. Không còn thời giờ đâu mà phân tâm đến những chuyện khác. Tôi cần phải biến hình.

Nín thở, biến hình dưới nước không những là cực kỳ nguy hiểm mà còn là ngu ngốc và tự sát. Nhưng tôi cần phải ra khỏi vũng, trong khi chẳng có hậu thuẫn. Tôi phải đánh liều thôi.

Là cú chăng? Nó vừa đủ mạnh để mang theo Aftran, lại vừa khéo léo để bay qua hang tối lờ mờ.

Tôi tập trung vào ADN của con cú bên trong mình. Lông cú bắt đầu nhu nhú ra. Chúng thập thò trên làn da tôi, ướt lớp nhớp và nham nhám. Thôi rồi! Tôi còn lâu mới nhấc nổi mình lên không trung với bộ lông sũng ướt như thế này, chứ dừng nói đến chuyện vác theo cả Aftran!

Phổi tôi bỏng rát, không thể thở thêm được hơi nào nữa.

Tôi rà qua một lượt các lốt hình biển. Con nào sẽ giúp tôi tẩu thoát hữu hiệu nhất đây? Nghĩ,-nghĩ đi nào! Cá mập. Không. Cá heo. Không. Sóc. Có lẽ. Không. Những lốt trùng không được tính tới.

Tôi bắt đầu lẫn lộn, lú lẫn. Tôi đã phung phí rất nhiều thời gian quý giá.

Chờ đã. Có rồi! Ó biển! Ó biển săn cá nên có thể bay được khi lông ướt.

Tôi liền tập trung vào ADN của ó biển. Tôi mặc kệ, không thèm đếm xỉa tới áp lực đang đè nặng lên ngực mình. Cẳng chân tôi mỏng teo đi như sợi mì. Chúng lúc lắc trong nước rồi ngắn lại.

Tôi cảm thấy môi và mũi mình hòa nhập vào nhau để tạo thành cái mỏ. Tôi nghẹt thở khi một đống Yeerk lội bì bõm vào miệng, chặn cứng cổ họng tôi. Vị đắng nghét khiến tôi rùn cả lưỡi lại.

Đôi cánh của tôi đâu rồi? Tôi cần có cánh!

Phổi tôi kêu lọp phọp. Tôi không tài nào giữ được hơi thở...

Một luồng điện chạy giần giật cánh tay tôi, đôi cánh lòi ra. Có thế chứ!

<Aftran, bám chắc vào móng vuốt tôi. Nào! Lẹ lên!> Tôi thét ầm ĩ, dù biết cổ chẳng nghe được và cũng sẽ chẳng trả lời.

Tôi cảm thấy toàn thân như bị kim chích khi đôi cánh bắt đầu vỗ đập. Aftran len vào giữa móng vuốt tôi. Tôi tóm lấy. Được rồi ít ra tôi hy vọng đó là cô ấy. Tụi tôi phải ra khỏi đây thôi!

Tôi ì ạch trồi lên bề mặt vũng, lướt phăng phăng qua những chấm đỏ nổ bùm bụp ngay trước mắt. Ráng nhô cái mỏ về hướng mặt nước, tôi cố hớp thật nhiều không khí vào buồng phổi.

<Rồi, cất cánh nào,> tôi bảo Aftran.

Tôi quạt cánh tới tấp, té dạt khối nước sền sệt, nhơn nhớt, ráng nâng thân ra khỏi vũng Yeerk. Tôi biết bọn chúng đang phục kích, đón lõng tôi. Nhưng chẳng con đường chuồn nào khác.

"Thưa Visser! Có một con chim!"

<Bắn nó ngay, đồ ngu! Cấm để cho nó bay thoát!>

PĂNG CHÍU! Một luồng tia Nghiệt nhắm vào tôi. Hụt!

Tôi lại cuống quít đập cánh, cố nhảy lồm chồm trên mặt vũng, móng vuốt lết theo. Sắp lên cao rồi. Sắp rồi.

Vụụụtt!

Một xúc tu dài màu vàng vươn từ lớp nước nhớt nhợt ra và túm lấy tôi. Mất thăng bằng, tôi chòng chành.

Tủm!

Một nửa người tôi trượt lại xuống vũng.

Visser Ba đã biến hình thành con gì vừa khỏe vừa nhanh, lại vừa biết bơi. <Chạy đâu cho thoát, hỡi chiến binh Andalite can trường!> Visser Ba móc mỉa.

Lần này, hắn đang nói chuyện với tôi. Chắc chắn là như vậy.

Chỉ có mình tôi ở đây. Không có Marco, Jake, Tobias, Rachel, hay Ax ở đây để làm hắn sao nhãng.

Lốt hình mới của hắn ngó kinh khiếp làm sao. Giống như một con mắt trôi rập rềnh, có những sợi râu dài thật dài để vung quất. Cánh tôi đã bị một sợi râu của hắn quật trúng, tê cứng.

Đáng sợ là các sợi xúc tu ấy đều chứa nọc độc. Nếu bị quật nhiều lần, tôi sẽ không thể cụ cựa hay vỗ cánh được nữa. Tôi sẽ chìm thẳng xuống đáy vũng và tên Visser Ba...

Vụụụtt!

Tôi lãnh thêm một cú nữa. Vào cánh còn lại.

Vụụụtt!

Tôi phải kéo mình ra khỏi vũng nước xám xịt này.

Tôi đập cánh bay qua lớp bùn đặc sánh.

Vụụụttt!

Lại vẫn là cái cánh đã bị thương. Nó gần như bại liệt rồi.

Hãy nghĩ đến Ax. Hãy nghĩ đến Jake - Tôi đập cánh lia lịa. Rachel. Tobias. Marco.

Thêm nhiều đốm đỏ nổ toàng toạc. Tôi không thể nín thở nổi nữa. Tôi đang bứt phá khỏi mặt nước.

Mẹ ơi! Ba ơi!

Tôi vùng lên, lên, lên. Cơ bắp gào thét trong đớn đau. Phải. Tôi đã vụt xa khỏi những xúc tu đang loi ngoi. Tôi quay đầu và lao về phía cầu thang.

Những người bị nhốt trong lồng reo lên mừng rỡ. Tụi Mượn xác-người điên tiết chửi thề. Lũ Mượn xác-Hork-Bajir rống lên.

Tôi thoáng thấy thầy Tidwell. Thầy giơ nắm đấm lên không dứ dứ. Với những người khác thì đó là cử chỉ giận dữ, nhưng với tôi đó là ám hiệu mừng chiến thắng.

PĂNG CHÍU! PĂNG CHÍU! PĂNG CHÍU!

Tôi bay dích dắc trên đôi cánh đầy thương tích, Aftran vẫn dính chắc trong móng vuốt tôi.

Tụi Mượn xác-Hork-Bajir đứng trên cầu nã tia Nghiệt như mưa.

<Tao chỉ yêu cầu một trong số tụi bay bắn một phát trúng đích, có nhiều nhặn gì cho cam, hả?> Tôi nghe tiếng Visser Ba gầm lên.

Tôi đã tới được chỗ cầu thang. Lên, lên, lên nữa. Tôi hớp không khí ừng ực, phổi muốn tét banh ra.

Những bức tường đá nhường chỗ cho những bức tường đất. Ở đây khỏi lo bị tia Nghiệt từ trên cầu bắn trúng.

<Sắp ra rồi, Aftran!> Tôi hét, cố đập cánh mạnh hơn nữa. Không thể để rị xuống được, nhất là lúc này.

PĂNG CHÍU!

Một cảm giác buốt thốn lan khắp người. Mùi lông của chính tôi khét lẹt. Tia Nghiệt vừa xẹt qua.

Tôi quẹo ngoặt qua trái. Lúc này tôi mới trông thấy vật mà hồi nãy vì mải đại náo vũng Yeerk nên tôi đã bỏ qua.

Một quả cầu sắt nhìn nhẹ hều như không có trọng lượng, đang xé không khí lao bổ vào tôi.

Đó là rô-bô thợ săn.

CHƯƠNG 24

Rô-bô thợ săn chỉ có một nhược điểm: hệ thống nhắm hữu hình.

Tôi đập cánh dữ tợn hơn, vừa cố lấy độ cao vừa lái tìm vị trí thẳng bên trên rô-bô thợ săn. Tôi chỉ có một cơ hội. Và tôi đang chờ nó đến.

Quả cầu kim loại bự quay tít cho đến khi ống kính camera của nó chĩa thẳng lên, nhắm vào tôi. Trong vòng một giây thôi, nó sẽ khai hỏa.

Kịch!

Một cục phân ó biển màu xám trắng rơi xuống.

Cuộc sống của tôi, của Aftran, của toàn bộ bạn bè tôi, cũng như tương lai của toàn bộ loài người, đều dựa vào cú rơi ăn điểm này.

Nó đáp trúng vào ống ngắm của rô-bô. Báo hại, quả cầu thợ săn bị loạn mục tiêu, cứ quay qua phải trái, phải-trái riết. Nó mải tìm cục phân chim.

Tôi vỗ cánh bay trối chết lên cánh cửa kim loại. Phía bên này chẳng hề có nắm đấm, chỉ là tấm kim loại trơn bóng. Tôi đảo vòng quanh cánh cửa. Chắc phải có bộ phận nhấn mở nào đó chứ.

Có thể, đó chỉ là lối vào, tôi nghĩ thế. Có thể nó giống như cái phòng thay đồ ở cửa hiệu Gap. Người ta vào vũng Yeerk ở đó, nhưng lại ra khỏi vũng từ một rạp chiếu phim.

Tôi lượn gần hơn.

RÈ RÈ RÈ! RÈ RÈ RÈ!

Thôi chết! Hệ Thống Lọc Sinh Học. Tôi quên phéng mất thiết bị này. Sao mà tôi ngốc thế không biết?

"Đã dò ra dạng thức sống không hợp pháp," giọng nói trong máy thông báo. RÈ RÈ È! RÈ RÈ RÈ! "Đã dò ra dạng thức sống không hợp pháp."

Trong tích tắc nữa Hệ Thống Lọc Sinh Học sẽ tự động tiêu hủy tôi - một sinh vật có ADN không được máy tính nhận dạng. Ơ biển chắc chắn không có tên trong danh sách khách mời của vũng Yeerk rồi.

Liệu tôi có kịp biến hình Yeerk? Hay là hình hài người của tôi sẽ hữu ích hơn? Tôi nghe tiếng những bước chân truy đuổi rầm rập chạy lên cầu thang. Nện mạnh bạo thế này đích thị là bọn chiến binh Hork-Bajir rồi.

"Nhắm mắt để bảo vệ sắc tố võng mạc khỏi bị Hệ Thống Lọc Sinh Học hủy hoại," giọng trong máy chỉ dẫn.

Vậy là tiêu đời tôi rồi.

Phụụttt!

Cánh cửa thép tách đôi ra. Một phụ nữ bước vào và trông thấy tôi.

"Andalite!" Mụ ta hét rầm rĩ, đoạn quơ cái bóp lên quào tôi. Tôi nhủi lẹ, thây kệ cơn đau thấu trời vì đôi cánh rách toạc.

Cái bóp không đủ lực để ngăn tôi lại, nhưng cũng khiến tôi liêng xiêng.

Tôi bay vụt vào lớp không khí lạnh ngắt của cái tủ lạnh khổng lồ gắn chìm trong tường. Cánh cửa bên ngoài đóng hờ. Liệu tôi có vượt qua được không? Căn phòng lóe choé trong ánh sáng chói chang.

Bang! Tôi đâm sầm vào một-kệ thép.

Choang! Cái gì như tiếng ly vỡ.

Tôi vẫn không ngừng bay thẳng tới.

Tiến lên! Rầm! Cánh cửa phòng lạnh đóng sầm ngay sau đuôi tôi.

"Ba ơi, nhìn kìa, một con chim!" Tôi nghe một bé gái ré lên.

"Nó đang quắp cái gì vậy cà?" Một người khác la rầm.

Nhỡn lực của tôi đã hoạt động lại chút chút, đủ để tôi thấy cửa trước. Dĩ nhiên là cửa đóng. Đến lúc này tôi mới nhận ra mình khao khát có tay đến chừng nào.

Bạn có biết cái gì là tuyệt nhất vào lúc đó không? Con người. Mười người thì có hết chỉn người là người tốt.

Một người tốt bụng nọ lo lắng cho con chim bị kẹt liền lật đật chạy ra mở cửa.

Tôi bay vèo qua...

...ra ngoài bầu trời bao la, đón lấy tự do.

<Như Marco hay nói, nếu cậu ấy ở đây: Điều này thật tuyệt. Nhưng chớ có bao giờ làm như thế nữa nha.>

Thoát rồi! Nhưng tôi không có thời gian để hân hoan ăn mừng. Tôi còn phải về nhà. Ax đang cần tôi.

Tôi hối hả bay về. Khi chun qua cửa sổ gác xép, cơ thể tôi run lên bần bật vì kiệt sức. Ráng đậu lên đống cỏ khô, tôi thả Aftran xuống.

<Tôi sẽ mang nước đến cho cô ngay,> tôi hứa với Aftran.

Trái tim ó biển nhỏ bé của tôi đập như trống trận. Tôi chỉ muốn dang cánh ra, vùi đầu vào cỏ và đánh một giấc. Thay vì thế tôi tập trung vào ADN của chính mình.

Những cái lông vũ phủ khắp người tôi mỏng dần rồi rụng đi, để lại trên da tôi những hình xăm. Xương chim rỗng đặc dần. Tôi nghe tiếng phùm phụp khi ruột phèo mình chuyển động, biến đổi.

Mắt chim lớn ra, thị lực tôi đã hoàn chỉnh cho tôi mục kích vài thay đổi cuối cùng. Tôi rên ư ử rồi nhặt Aftran lên và hướng về phía chuồng Ax nằm.

Mệt bã người. Tôi thở hổn hà hổn hển khi mở cửa ngăn bước vào hình chiếu ba chiều. Ax đang nằm nghiêng. Có bao giờ ảnh nằm như vậy đâu? Tôi có thể nghe tiếng ảnh thở ngắt quãng, dồn dập.

"Cậu ấy đang trong cơn nguy kịch," Erek bảo tôi.

CHƯƠNG 25

Tôi quỳ xuống bên cạnh Ax. "Mình trở về rồi," tôi thì thào. "Mình đang ở bên cạnh bồ đây..."

Ảnh không trả lời.

"Cậu ấy mê man hơn nửa giờ rồi đó," Erek nói nhỏ.

"Tội quá," tôi rà ngón tay vuốt ve lớp lông xanh mượt mà của Ax. Thân mình ảnh co giật theo từng hơi thở.

"Tôi nghĩ bạn không còn nhiều thời gian nữa đâu, Cassie." Erek nói, giọng lo lắng.

"Phải đấy," tôi đứng lên và bỏ Aftran vào máng nước.

"Cô sẽ an toàn," tôi bảo Aftran dù biết cổ không thể nghe. Tôi biết cổ đang hoảng loạn nhưng tôi cần phải bỏ cổ đó.

Tôi quay qua Erek. "Tôi sợ làm Ax đau khi chúng ta di chuyển ảnh. Có lẽ chúng ta…"

Erek cúi xuống và xốc Ax lên gọn gàng. Oa! Tôi quên phéng là người Chee cực kỳ mạnh mẽ...

Tôi cúi nhìn ra ngoài cửa khu chuồng thú kiểm tra hầu bảo đảm là không có ai lai vãng. Xong, tôi mở cửa và đi vào phòng mổ. Tôi chỉ cái bàn kim loại cho Erek đặt Ax lên.

"Anh vui lòng phủ thêm một hình chiếu nữa lên căn phòng được không, khiến nó nom như không có ai ở trỏng î?" Tôi hỏi. “Chỉ là đề phòng thôi.”

"Tôi làm rồi," Erek đáp.

Tôi không tin là mình lại sắp sửa phẫu thuật não cho một người ngoài hành tinh.

Đột nhiên, tôi muốn bỏ chạy ra khỏi phòng, muốn ngồi thảnh thơi trước màn hình tivi coi *Tom và Jerry*, vặn to tiếng lên và quên hết mọi sự trên đời.

"Chẳng có gì để mất cả," tôi lẩm bẩm.

"Cái gì?"

"À không."

Cứ làm từng bước một, tôi trấn an mình. Nhưng đâu là bước đầu tiên? Tôi nhắm mắt lại, cố hình dung ba mình thường làm gì trước khi giải phẫu, cộng thêm những gì tôi đọc được trong cuốn sách mẹ cho mượn. Nào, tiến hành đi. Bước một: sát trùng tất cả mọi dụng cụ.

Như cái máy, tôi lụi cụi ra bồn nước và rửa tay bằng xà bông diệt khuẩn. Xong, tôi lau khô tay và lồng vào đôi bao tay bằng cao su nhân tạo.

Tôi lấy chai cồn tẩy trùng và hũ bông cô-tông ra khỏi kệ. Tôi nhúng một cục bông vào cồn.

"Cái này sẽ làm bồ mát lạnh," tôi bảo Ax trước khi chà lên đầu ảnh.

Chắc chắn Ax không thể nghe, nhưng tôi cảm thấy vững tâm hơn khi trò chuyện với ảnh.

Tôi quẳng miếng bông xài rồi vào sọt rác và cẩn thận nhúng tiếp bông vào cồn và đắp vô những chỗ thích hợp. Tôi đang cố trì hoãn, dẫu như vậy sẽ nguy cấp cho Ax. Tôi không biết ảnh còn bao nhiêu thời gian nữa.

Tôi giật mở ngăn kéo giữa trên chiếc tủ ngăn của ba tôi và lôi ra một con dao mổ. Tôi lại gần Ax. Tim tôi đập loạn xạ, to đến nỗi tôi tưởng nó hiện diện khắp cơ thể mình, ở cả trong tai và đầu ngón tay.

Tôi lựa thế đặt con dao mổ lên đầu Ax. Chợt tay tôi tê cứng lại. Làm sao tôi dám cắt cứa cơ chứ? Tuyến Tria nằm ở đâu nhỉ?

Có thể sờ khắp da đầu Ax tôi sẽ cảm thấy nó chăng? Một chỗ nào đó sưng vù lên, hay một điểm nóng ran hoặc lạnh ngắt?

Tôi dùng bàn tay còn rảnh để khám đầu Ax. Bắt đầu từ trán. Không có gì. Tôi lướt lên vị trí giữa hai mắt cuống. Không thấy gì. Tôi kiểm tra vùng dưới hai dái tai. Không thấy gì. Tôi lùa ngón tay từng phân một chỗ hộp sọ của ảnh, thêm lần nữa. Không thấy gì. Không thấy gì.

"Thật là vô vọng! Thật không thể được!" Tôi hét lên. "Lẽ nào Ax sẽ chết trong khi tôi đứng ngay sát bên?"

"Tối nay bạn vừa mới làm được một điều tưởng chừng vô vọng, không thể làm được đó thôi," Erek nhẹ nhàng nói với tôi. Giải cứu Aftran từ tay Visser Ba là vô vọng, là không thể được. Nhưng giờ Aftran đã an toàn...

Khoan khoan. Khoan nào.

Trí não tôi dường như chùng xuống, rồi căng lên cùng một lúc.

Aftran!

"Tôi sẽ trở lại ngay," tôi bảo Erek rồi chạy vù khỏi phòng mổ, lại chỗ chuồng Ax nằm hồi nãy. Tôi vớt Aftran ra khỏi máng và chạy trở lại.

Thắng kít lại ngay bàn mổ, tôi nâng Aftran lại gần tai Ax. Bản năng Yeerk sẽ đưa cô ta vào...

Đúng vậy! Aftran trườn qua lòng bàn tay tôi vào lỗ tai Ax. Tôi nhìn cơ thể xám ngoét của cô ta biến mất vào trong...

"Có lẽ Aftran sẽ cho chúng ta biết tuyến Tria nằm ở đâu," tôi bảo Erek, hai tay rị chặt cạnh bàn kim loại.

"Bạn thông minh lắm,"Erek khen." Trừ phi…"

"Đúng, cứ chờ coi nó có tác đụng gì đã," tôi đáp và nhìn chằm chằm vào Ax. Chờ đợi.

Aftran hẳn đang luồn lách trong não Ax, tôi nghĩ. Một khi nắm được quyền kiểm soát, cô ấy sẽ nói. Cần phải như thế. Nếu không...

Không, tôi tự nhủ. Aftran sẽ làm được. Nhưng tại sao cổ không nói gì hết vậy nè? Sao mà lâu dữ vậy? Phải chăng cổ đã gặp rắc rối với bộ não Andalite? Hay bệnh tình Ax trầm trọng đến nỗi cổ không thể kết nối được?

<Cassie?> Aftran lên tiếng bằng giọng truyền ý nghĩ Andalite.

"Tôi đây. Chúng ta đã chạy thoát khỏi Visser Ba. Cô đang ở trong đầu bạn tôi, Ax," tôi hấp tấp giải thích thật nhanh. "Có một tuyến trong đầu ảnh sắp sửa nổ tung. Nếu nó nổ thì ảnh sẽ chết. Tôi cần phải mổ lấy nó ra. Nhưng tôi không biết nó nằm ở đâu. Cô có cảm thấy nó không? Cô làm ơn cho tôi biết phải cắt chỗ nào?"

<Tuyến Tria đấy mà. Tôi đã tiếp cận ký ức của anh ta,> Aftran trả lời. Thật... thật bất thường. Tôi chạm tới vài đầu dây thần kinh... không cảm thấy gì... Khoan, chờ đã!>

"Cái gì?" Erek nhấp nhổm. "Chờ cái gì..."

<Có rồi! Nhưng Cassie, nó nóng hổi à.>

Tôi túm con dao mổ bằng mấy ngón tay run cầm cập." Hãy bảo cho tôi biết phải cắt chỗ nào."

<Tuyến Tria nằm ở đằng sau đầu,> Aftran giải thích. <Ngang bằng với dái tai của anh ta. Ngay chỗ hiểm.>

Tôi quay đầu Ax để dễ tiếp cận điểm Aftran chỉ. "Thấy rồi, tôi sẽ rạch vết đầu tiên," tôi bảo cô ấy. "Tránh ra nào."

<Tuyến này lớn bằng ngón tay cái Người. Ừm... ít nhất là bằng ngón tay cái Karen...>

"Cám ơn," tôi cầm con dao mổ lên và đặt vào mép điểm Aftran mô tả. Rồi tôi trích thẳng một đường dài khoảng một tấc. Tôi cảm thấy lưỡi dao đụng vào xương sọ của Ax.

"Vậy là tốt. Tôi đã rạch đủ độ sâu cần thiết. Tôi cần lật miếng da lên để có thể tác động đến xương.

Một dòng máu xanh đen rỉ ra. Bao tử tôi kêu lọp phọp. Tôi khó nhọc nuốt nước miếng khan và rạch thêm một đường nữa, cũng dài một tấc, vuông góc với vết rạch đầu tiên.

"Cầm máu," tôi quát.

Erek ấn dụng cụ vào tay tôi trong chớp mắt.

"Thêm miếng nữa. Tốt. Kềm banh. Không phải, món khác kia."

Tôi lôi lên một miếng da.

"Băng keo," tôi nói.

"Bạn cần bao nhiêu?" Erek hỏi.

"Độ một tấc."

Erek đưa một mảnh băng dán cho tôi giữ chặt miếng da đã tách khỏi xương.

<Những trái tim của anh ta bắt đầu đập nhanh hơn. Tuyến đó đang trương phồng lên,> Aftran thông báo.

"Cô có thể kiềm soát nhịp tim của ảnh được không?" Tôi yêu cầu. "Cô kìm cho chúng chầm chậm lại."

<Tôi sẽ cố,> Aftran đáp.

"Gạc lót, Erek." Tôi chìa tay ra và Erek đập chúng vào tay tôi. Tôi sử dụng để thấm máu rịn ra từ vết rạch.

"Nào, giờ đến cưa lỗ. Nó ở trong bồn khử trùng."

"Đây này."

<Bạn cần phải nhanh nhanh lên, Cassie,> Aftran thúc giục. <Ở trong này nguy rồi.>

Aftran có vẻ sợ sệt. Điều gì xảy ra với Aftran nếu tuyến Tria nổ bung trong khi cô ấy vẫn còn ở trong đầu Ax?

"Rồi rồi. Tôi cần anh thấm giùm máu trong khi tôi cưa," tôi bảo Erek.

"Được."

Erek trao tôi cái cưa lỗ. Tôi đặt vòng răng cưa quanh chỗ tôi hy

vọng là tuyến Tria. Tôi quay cán cưa một vài vòng.

Tôi giật ngược cưa lên, lôi theo một vòng xương. Giờ, tôi đã nhìn thấy não Ax.

Mồ hôi tứa ra trán tôi, chảy xuống cả má và mũi. Erek vội lấy miếng gạc thấm khô đi trước khi nó nhỏ xuống não Ax.

Tôi chẳng cần nhờ Aftran chỉ dẫn thêm về vị trí của tuyến Tria nữa. Rất dễ nhìn thấy nó. Một cục phồng rộp tím ngắt.

"Kềm banh," tôi bảo Erek. "Dao mổ."

Những ngón tay tôi run run khi Erek đưa chúng cho tôi. Tuyến Tria sẵn sàng nổ. Tôi sợ nếu mình sờ trúng thì nó sẽ bùm ngay.

"Thấm mau. Mắt trái tôi. Mồ hôi."

Erek thấm mắt tôi bằng một cục bông.

"Tốt. Tới luôn đi," tôi thì thào và run rẩy lách lưỡi dao mổ vào dưới tuyến Tria.

Tôi cắt.

Tuyến Tria đã được cắt ra. Tôi vứt nó vào cái đĩa nhôm.

"Tốt lắm," tôi xoa hai tay vào nhau, toàn thân run như cầy sấy.

Giờ thì đừng đề hỏng, tôi nhủ thầm.

Nhanh như cắt, tôi đắp miếng xương vào đúng vị trí nó vừa được lấy ra. Tiếp theo, tôi đậy miếng da lại và vuốt cho thật thẳng.

"Giờ đến phần may."

<Tỉ lệ tim đập đang chậm lại. Huyết áp của anh ta cũng tụt.> Aftran báo cáo.

"Đó là một trong những điều tuyệt diệu nhất tôi từng chứng kiến," Ereck thốt lên và cười hả hê. "Tôi đã chứng kiến nhiều thứ rồi."

<Cassie, anh ta đã tỉnh, rồi,> Aftran báo cáo. <Anh ta bắt đầu kêu thét!>

"Sao vậy?" Tôi gào. "Tôi đã làm Ax đau à"

<Không phải,> Aftran nói. Giọng cô ta đột nhiên lạc đi. <Anh ta thét bởi vì có một tên Yeerk ở trong đầu.>

"Ax, nghe mình nói đây. Yeerk đó là Aftran. Cô ấy đã giúp mình cứu sống bồ," tôi hét.

<Anh ta hoảng hốt lắm,> Aftran bảo tôi. <Anh ta bảo lẽ ra cô nên để anh ta chết thì hơn. Anh ta đòi tự sát bằng lưỡi dao đuôi trước khi tên Yeerk kịp khống chế anh ta.>

"Ảnh không hiểu đó mà," tôi đáp.

<Phải phải,> cổ cuống quít. <Tôi ra ngoài đây.>

Thoáng sau, Aftran trườn ra khỏi tai Ax. Ax dựng nảy lên trên bàn. Mắt cuống đảo ra trước ra sau. <Nó đâu rồi?> Anh gào thảm thiết. <Đừng để nó đụng vào tôi.>

Tôi ôm đầu Ax, giữa hai tay mình. "Ngưng ngay!" Tôi giận dữ ra lệnh. "Bồ phải giữ im để mình còn may đầu cho bồ chứ!"

Ax ngoan ngoãn vâng lời, nằm lại trên bàn, nhưng tôi vẫn thấy toàn thân ảnh run lên khiếp đảm. Cơn giận của tôi nguội liền. Ax phát bệnh, mê sảng suốt, thế mà khi tỉnh lại thì thấy một tên Yeerk chễm chệ trong đầu mình. Chẳng ngạc nhiên vì sao ảnh lại hoảng vía đến thế. Ảnh tưởng mình đã bị bắt và đã bị đầu độc.

"Bồ sẽ khỏe thôi," tôi dịu dàng nói với Ax. "Bồ đang nằm trong phòng mà của ba mình. Mình đã cho Aftran vào đầu bồ để cô ấy chỉ dẫn cho mình tuyến Tria. Cô ấy giúp mình giải phẫu cho bồ. Mình cắt nó đi rồi. Bồ đã qua cơn nguy kịch."

Tôi cầm Aftran lên, hứng đầy bồn nước và đặt cô ấy vào. "Chút xíu nữa tôi sẽ trở lại," tôi hứa với Aftran, lúc này đã mù, điếc và câm.

Tôi quay lại chỗ Ax. Ảnh liên tục chà chà lỗ tai. Tôi biết ảnh cảm thấy bất an và kinh tởm vì điều tôi vừa làm với ảnh.

"Visser Ba dự tính sẽ hỏi cung Aftran tối nay," tôi nói nhỏ nhẹ khi may vết rạch cho Ax. "Hắn khám phá ra cổ là một thành viên của phong trào Yeerk hòa bình."

<Đồ Yeerk thối tha,> Ax bực dọc.

Tôi may xong mũi cuối cùng. "Yeerk thối tha đó đã cứu sống bồ. Và cổ đã cống hiến trọn đời mình cho hòa bình giữa Yeerk và loài người. Và bây giờ, cổ sẽ chết vì đói tia Kandrona, trừ phi mình tìm ra cách nào đó để cứu sống cổ."

Ax chẳng nói chẳng rằng. Có lẽ khi hồi tâm lại, ảnh sẽ suy nghĩ kỹ càng hơn.

"Erek, anh mang Ax trở lại ngăn chuồng được chứ?" Tôi hỏi. "Phải vài ngày nữa ảnh mới bình phục. Anh phải nán lại lâu để phủ hình

chiều đấy."

Erek nhẹ nhàng nâng Ax ra khỏi bàn. "Bạn đang nói chuyện với một người đã góp phần xây dựng kim tự tháp. Một vài ngày có là nghĩa lý gì."

Tôi mỉm cười. "Cảm ơn. Nếu không có anh, tôi chẳng biết phải xoay sở thế nào."

"Bạn sẽ xoay sở được thôi. Nhưng được giúp bạn, tôi vui lắm," Erek đáp khi bế Ax ra khỏi cửa.

Tôi ngồi xệp xuống đống đồ nghề của ba vứt lung tung bên cạnh bàn, vòng tay ôm đầu gối, cảm thấy toàn thân mình lạnh toát run bắn lên - tất cả những nỗi sợ hãi tích tụ lại, giờ mới được dịp bộc phát.

Không sao, chẳng qua là dư chấn thôi mà, tôi tự nhủ. Mi an toàn rồi. Cả Ax và Aftran cũng vậy.

Thật ra không hẳn thế. Tôi giật Aftran ra khỏi tay Visser Ba. Nhưng trong ba ngày nữa, cô ấy sẽ chết.

Tôi gượng đứng lên, tì vào bồn và chằm chằm nhìn Aftran. Cô ấy đã làm tất cả những gì có thể. Cổ đã đặt ra những đức tin mà cổ sẽ phấn đấu đạt bằng được. Và, rốt cuộc, cổ đã chọn cách chống đối lại cộng đồng của mình, quay đầu lại với tất cả những gì cổ đã từng tin tưởng, trở thành kẻ thù của những người thân cận nhất với cổ.

Aftran đã hy sinh quá nhiều. Dù đã từng hưởng thụ vẻ huy hoàng, giàu đẹp của thế giới loài người, nhưng khi ý thức được mình không có quyền điều khiển hay khống chế loài khác, cô ấy cũng đủ dũng khí để từ bỏ tất cả, để cứu sống cuộc đời một bé gái.

Aftran đã trở lại vũng Yeerk - một thứ nhà tù chung thân so với cơ thể Karen. Nhưng không cam chịu sống trong tuyệt vọng cổ đã chọn con đường đấu tranh để giải phóng mọi người...

Tôi thọc tay vào bồn nước và hớt Aftran vào lòng bàn tay. Tôi đặt cổ vào tai mình. Đó là cách duy nhất tôi có thể nói chuyện với cổ. Tôi cần cảm ơn Aftran về tất cả những gì cổ đã làm..

Giây lát sau, tôi cảm thấy cơ thể mình lạnh run lên. Khoang tai tôi thít chặt lại khi Aftran tìm đường đi vào.

<Tôi biết là bạn sẽ tới cứu tôi, Cassie,> cổ nói ngay khi nối kết được với não tôi. Tôi muốn nói với Aftran rất nhiều điều, nhiều lắm, nhưng tôi chẳng biết phải bắt đầu từ đâu. <Cám ơn bạn đã giúp tôi cứu sống Ax,> tôi trả lời.

Aftran cười lớn. <Nếu hồi chúng ta mới gặp nhau lần đầu mà bạn nhờ tôi thì còn lâu tôi mới làm bất cứ thứ gì để chữa trị cho người Andalite...>

<...hoặc trở thành một chiến sĩ Yeerk đấu tranh vì tự do,> tôi thêm.

<Đúng vậy,> Aftran đồng ý. Giọng cô bỗng chuyển qua ưu phiền. < Cassie, tôi có điều này cần bạn giúp.>

<Hãy nói đi. Tôi sẽ làm bất cứ điều gì có thể,> tôi đáp không

chút chần chừ.

<Tôi cần bạn giết tôi,> cổ nói tỉnh rụi.

<Cái gì?> Tôi hét lên. <Không!>

<Chúng ta đều biết tôi sẽ chết trong vòng ba ngày nữa, cho dù bạn có làm gì. Bạn đã chứng kiến cơn đói tia Kandrona khủng khiếp đến thế nào rồi đấy. Tôi muốn bạn hãy tránh cho tôi điều đó,> Aftran trả lời. <Làm ơn kết thúc cuộc đời tôi ngay bây giờ đi. Bạn có thể làm nhanh chóng và không đau đớn mà...>

Tôi cảm thấy cổ họng mình mắc nghẹn, ứa nước mắt. Đó là nước mắt của tôi hay là của Aftran?

Có lẽ của cả hai. Đúng! Của cả hai! Điều đó khiến tôi nảy ra một ý.

<Bạn hãy ở lại trong tôi!> Tôi tuyên bố.

<Không được. Bạn sẽ phải mò đến vũng Yeerk ba ngày một lần. Như vậy quá nguy hiểm. Rủi Visser Ba hay được thì hắn sẽ biết mọi thứ về bạn bè của bạn và phe Yeerk hòa bình. Tất cả sẽ tiêu ma,> Aftran đáp.

Chắc hẳn Aftran đã cảm nhận được nỗi tuyệt vọng và thương cảm đang réo trào trong tôi.

<Không tồi chút nào khi phải chết vì những gì mình tin tưởng. Có nhiều lý do chết còn lãng nhách hơn nhiều,> Aftran nhẹ nhàng nói.

CHƯƠNG 28

“Từ bữa đó tới nay mẹ cứ bắt mình ăn cháo không hà," Rachel phàn nàn. "Bốn ngày chứ ít đâu."

Cả đám bọn tôi đang trên đường ra bãi biển. Jake, Rachel, Marco, Tobias và Ax tranh nhau kể lể về nỗi thống khổ mình phải chịu khi bị bệnh.

<Gì chứ lăn ra ốm là điều tệ hại nhất,> Tobias ca cẩm từ trên không. <Mình thậm chí còn không tin ba Cassie là bác sĩ thú y thực thụ nữa kìa. Chú ấy phải cố ấn thuốc vào họng mình...>

"Ôi trời ba tui tha về nhà mấy viên aspirin cho trẻ sơ sinh!" Marco gào tướng lên, cướp lời Tobias. "Làm như tui là em bé không bằng."

"Có một tên Yeerk chui vào đầu tôi," Ax than van, vẫn còn bàng hoàng. Ảnh ở trong hình người như thường lệ. "Trong đầu tôi í. Đ-đầ-ầ-u!”

Thây kệ tất cả những lời kể khổ của lũ bạn, tôi lặng lẽ thưởng thức cát ấm lạo xạo dưới chân. Mùi nước biển nồng nồng quyện trong tiếng sóng vỗ rì rào.

Không gì có thể khiến bạn cảm thấy quý trọng cuộc sống và sự tự do bằng một chuyến đi đến vũng Yeerk.

"Tụi mình sẽ gặp Aftran tại đây à?" Jake hỏi, lôi tôi ra khỏi những suy tư.

"Ừa. Sáng nay mình biến hình thành cá heo ra thăm Aftran. Cổ nói đã đến lúc phải đi, nhưng cổ muốn từ biệt tụi mình..." tôi đáp. "Nhìn kìa," tôi chỉ ra làn nước xanh trong.

"Tui hổng thấy gì hết trơn," Marco kì kèo.

<Mình thấy rồi,> Tobias bảo. <Ngó qua trái một chút đi.>

Cả bọn ngó nghiêng dòm. Tôi lia mắt một vòng đại dương và phát hiện một chấm bọt mù trời, thấp thoáng cái vây lưng khổng lồ.

Thế rồi, một con cá voi lưng gù nhô khỏi mặt nước. Trên đường đi, nó kéo theo một vệt nước nhỏ ròng ròng, sáng lấp lóe như đuôi sao chổi.

Quả là một bức tranh kinh điển, tuyệt đẹp và kỳ thú.

“Chúng ta đã quyết định đúng," Jake gật gù. “Tốt hơn lần chúng ta sử dụng cái hộp xanh vừa rồi."

"Lần này thì khó có gì tôi tệ cho được," Marco nhỉ nhố. "Thế này thì còn khuya Visser Ba mới lần ra Aftran."

Khi Aftran ra khỏi vũng Yeerk được hai ngày, hội Animorphs đã nhóm họp khẩn cấp. Tụi tôi cùng nhất trí là không thể để cho Aftran chết. Chính Jake đã nghĩ ra giải pháp này.

Cậu ấy đề nghị trao phép biến hình cho Aftran, với điều kiện cô sẽ tự chọn một hình biến và sẽ mãi mãi ở lại trong đó. Như vậy sẽ an

toàn hơn cả. Cho tất cả mọi người. Toàn hội đã tuyệt đối tán thành quyết định đó.

Aftran lượn thêm một vòng nữa. Tôi cảm thấy trái tim mình nhảy nhót theo từng động tác của cổ.

"Oa! Một cú nhảy tuyệt vời!" Marco tấm tắc khen.

Vui quá. Tất cả chúng tôi lại bên nhau. Còn sống cả. Và Aftran đã tự do. Thật kỳ diệu phải không?

<Aftran sắp hướng ra đại dương mênh mông,> Tobias thông báo.

"Aftran chắc đang cảm thấy như được sống trên thiên đường," tôi hồ hởi. "Mấy bồ tưởng tượng coi, được sống trong đại dương bao la sau khi ở vũng Yeerk tù túng sẽ như thế nào? Lại sống trong một cơ thể nhanh nhẹn, hùng mạnh, có thể nghe, cảm nhận và liên lạc nữa chứ."

"Mình cá là Aftran đã giải ngũ khỏi Phong trào Yeerk phản chiến," Rachel thêm.

"Cô ấy đã làm tròn phần việc của mình rồi," Jake nói.

Tôi nhớ lại khoảnh khắc khi lần đầu tiên tôi để Aftran trong đầu mình. Một quyết định có quá nhiều hệ lụy.

Tôi bắt gặp Jake đang nhìn mình.

"Gì đó?" Tôi hỏi.

Cậu ấy nhún vai. "Mình tự hỏi xem bồ đang nghĩ gì?"

"Chẳng nghĩ gì cao siêu cả," tôi nói. "Chỉ là... "

"Là gì?"

"À. Thỉnh thoảng tụi mình cũng chiến thắng thật sự."

Jake gật đầu. "Đôi khi tụi mình chiến thắng," cậu ấy đồng ý. "Còn lần này á? Lần này, Cassie à, là bồ thắng."

HẾT TẬP 29

---

[1] Xem tập 27 - *Cuộc tấn công*.

[2] *Austin Powers* là tên một bộ phim truyền hình nhiều tập do nghệ sĩ Mike Myers viết kịch bản và thủ vai chính. Sir Austin Danger Powers trong phim là một nhân vật được nhái theo hình ảnh của Jame Bond.

[3] *ER* (viết tắt của từ *Emergency Room* - Phòng Cấp cứu) là một bộ phim truyền hình nhiều tập được phát trên sóng của kênh NBC (Mỹ) từ 9/1994 đến 4/2009. Phim được dựng dựa trên tác phẩm của tiểu thuyết gia Micheal Crichton, lấy bối cảnh chủ yếu là phòng cấp cứu của Bệnh Viện Đa Khoa tại Chicago. (NDBS)

[4] Noah Wyle là diễn viên thủ vai bác sĩ John Carter trong phim *ER*. (NDBS)

[5] 95,5^{o}F = 35,27^{o}C (đơn vị đo nhiệt độ của *Mỹ*. *0°C* = 32F). Muốn đổi độ F thành độ C: ta lấy độ F trừ đi 32 rồi nhân cho 5/9.

[6] Nguyên văn câu nói của Cassie là “It’s up there.” Ax hiểu câu của Cassie theo nghĩa đen, nên mới nói câu này (NDBS).

[7] Nguyên văn: Ziploc - là một thương hiệu nổi tiếng chuyên về túi nilon đựng thức ăn có rãnh ép ngay miệng túi. (NDBS)

K. A. APPLEGATE

ANIMORPHS

NGƯỜI HÓA THÚ

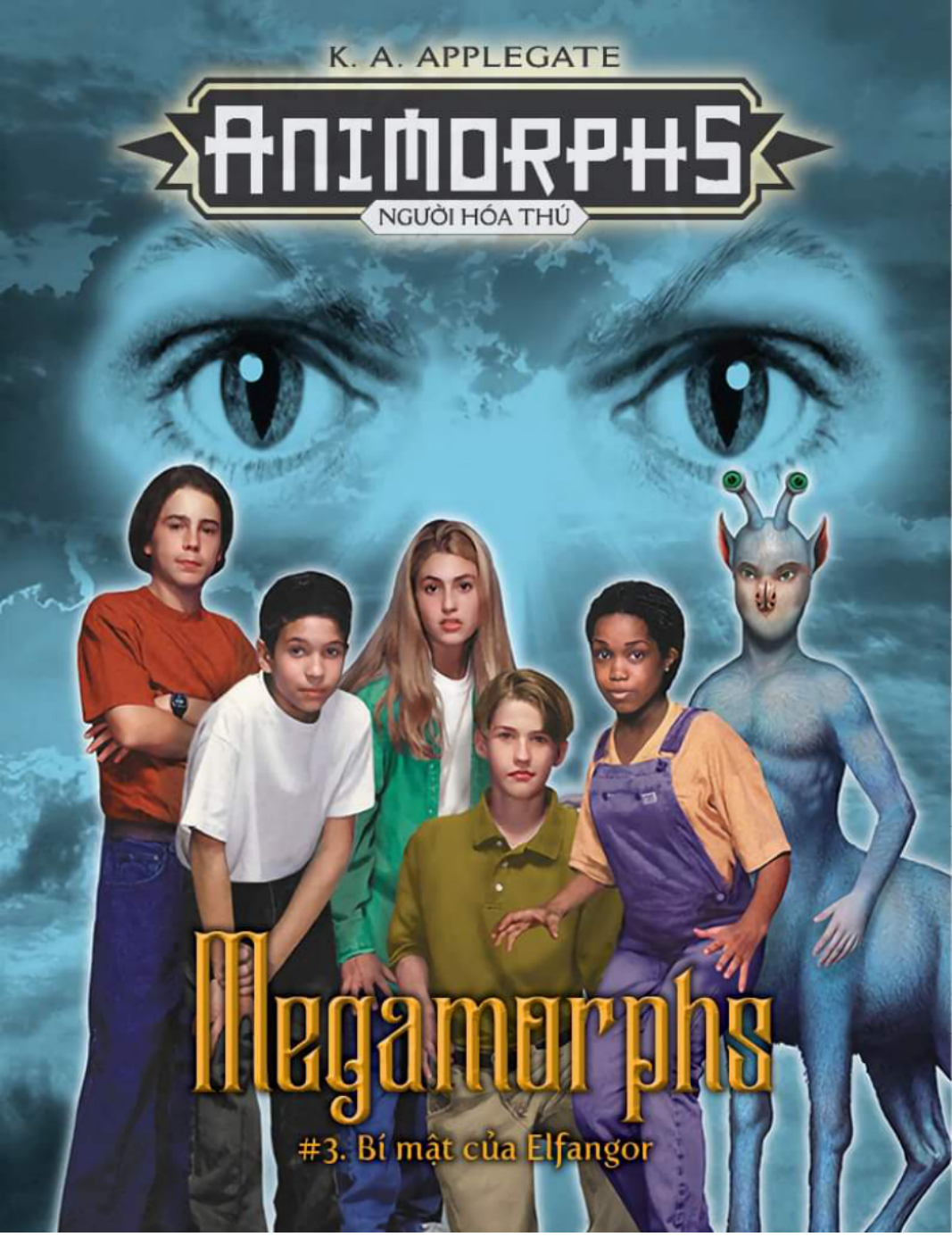

Megamorphs

#3. Bí mật của Elfangor

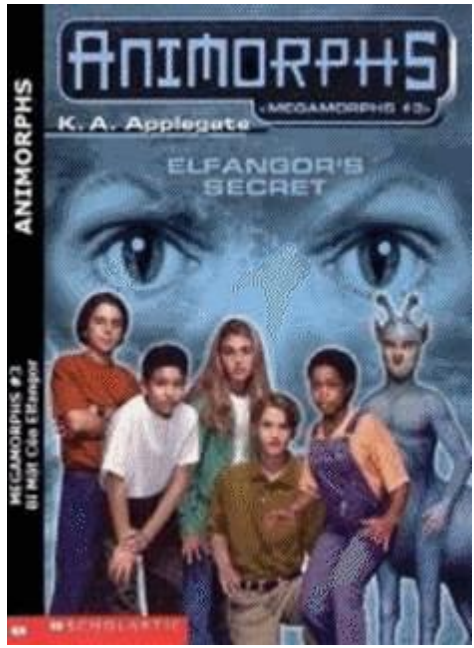

Tác phẩm: Animorphs - Megamorphs
Tập 3: Bí Mật Của Elfangor
Nguyên tác: Animorphs - Megamorphs #3: Elfangor's Secret
Tác giả: K. A. Applegate
Thực hiện ebook: ANIMORPHS Team
Chuyển ngữ: nguoimedocsach, bim_HF
Sửa chính tả: tieukhe, santseiya
Thiết kế bìa: 4DHN
Chuyển sang ebook: santseiya
Ebook BB: Cent
Ngày hoàn thành: 19/12/2009
Nơi hoàn thành: Hà Nội
ooO TVE Ooo

MỤC LỤC

MỞ ĐẦU
CHƯƠNG 1
Tobias
CHƯƠNG 2
Jake
CHƯƠNG 3
Jake
CHƯƠNG 4
Cassie
CHƯƠNG 5
Cassie
CHƯƠNG 6
Rachel
CHƯƠNG 7
Cassie
CHƯƠNG 8
Jake
CHƯƠNG 9
Marco
CHƯƠNG 10
Marco
CHƯƠNG 11
Rachel
CHƯƠNG 12
Ax
CHƯƠNG 13
Tobias
CHƯƠNG 14
Cassie
CHƯƠNG 15
Ax
CHƯƠNG 16
Tobias
CHƯƠNG 17
Jake
CHƯƠNG 18
Rachel
CHƯƠNG 19
Marco
CHƯƠNG 20
Rachel
CHƯƠNG 21
Ax
CHƯƠNG 22
Cassie
CHƯƠNG 23
Tobias
CHƯƠNG 24

Marco
CHƯƠNG 25
Rachel
CHƯƠNG 26
Tobias
CHƯƠNG 27
Tobias
CHƯƠNG 28
Cassie
CHƯƠNG 29
Cassie
CHƯƠNG 30
Tobias
CHƯƠNG 31
Marco
CHƯƠNG 32
Marco
CHƯƠNG 33
Ax
CHƯƠNG 34
Cassie
CHƯƠNG 35
Ax
CHƯƠNG 36
Cassie
CHƯƠNG 37
Rachel
CHƯƠNG 38
Cassie
CHƯƠNG 39
Rachel
CHƯƠNG 40
Tobias
CHƯƠNG 41
Cassie
CHƯƠNG 42
Ax
CHƯƠNG 43
Cassie

MỞ ĐẦU

Artisth Elfangor-Sirinial-Samtul từ bỏ cuộc chiến. Anh chán ngán chiến tranh.

Anh đã khiến cho một tên Yeerk bẩn thỉu xâm chiếm được cơ thể hoàng tử Andalite của mình, tạo nên một quái vật, mà hiện giờ được gọi với cái tên là Visser Ba. Anh đã không thể cứu được người bạn, người chiến hữu của mình - *lính nhỏ* Arbron - giờ bị kẹt vĩnh viễn trong cơ thể của một tên Taxxon.

Thảm họa chất chồng thảm họa. Thất bại nối tiếp thất bại.

Giờ đây anh từ bỏ tất cả. Anh trốn chạy đến hành tinh có tên là Trái Đất cùng với Loren, cô gái loài người mà anh yêu thương. Anh sẽ biến thành con người, sống như một con người, biến mất tăm giữa những con người. Rất có thể, biết đâu đấy, bằng cách nào đó, anh sẽ tìm thấy hạnh phúc.

Nhưng anh vẫn còn sở hữu thứ vũ khí vĩ đại nhất của dải Ngân hà từ trước tới giờ. Đó chính là *Vòng Xoáy Thời Gian*.

Vòng Xoáy Thời Gian có thể xuyên thời gian đi ngược về quá khứ giống như một con tàu vũ trụ có thể bay xuyên không gian vậy. Người nào có được nó sẽ có quyền năng ngoài sức tưởng tượng, người đó có thể quay trở về quá khứ và viết lại lịch sử.

Sử dụng *Vòng Xoáy Thời Gian*, những giống loài hiện có trong dải ngân hà sẽ có thể bị huỷ diệt, có khi còn hơn cả là bị huỷ diệt: Chúng có thể được làm cho thành chưa bao giờ tồn tại nữa kìa.

Nó có quá nhiều quyền năng như thế nên không thể tin tưởng trao nó cho bất cứ ai. Đặc biệt là, Elfangor cay đắng nghĩ, *một kẻ thất bại như mình.*

Vòng Xoáy Thời Gian có hình cầu, cao hơn đầu người. Phá huỷ nó bằng những phương pháp vật lý thông thường là một điều bất khả thi. Nhưng anh có thể giấu nó đi, trong một khoảng thời gian, ít nhất là như thế.

Anh tìm thấy một nơi trống trải, không có gì ngoài cây cối. Sử dụng những thiết bị mà bất cứ con người nào có thể dùng, anh đào một cái hố và lăn *Vòng Xoáy Thời Gian* xuống, lấp hố lại, rồi biến hình thành người.

Hai giờ đồng hồ sau, anh không còn là người Andalite nữa. Anh cố tình bị kẹt trong lốt hình biến - con người. Mãi mãi là một con người, không còn đóng một vai trò nào nữa trong cuộc chiến dữ dội giữa người Andalite và loài Yeerk. Anh đã tự do.

Hay là anh đã cho là như thế.

Nhiều năm sau, anh trở lại đúng chỗ đó, nóng lòng muốn sử dụng *Vòng Xoáy Thời Gian*. Chỗ ấy đã trở thành một công trường xây dựng.

Lần này, anh không thể trốn chạy được nữa.

Thời gian của anh đã hết. Chỉ cần rướn người thêm vài mét nữa, chạm vào được thiết bị, anh sẽ có toàn bộ thời gian trên thế giới.

CHƯƠNG 1

Tên tôi là Tobias.

Trong lịch sử phát triển của Trái Đất, có lẽ tôi là một sinh vật lạ lùng nhất chưa từng tồn tại từ đó đến giờ. Tôi cho là như thế đấy. Các bạn thử ngó qua những câu chuyện thần thoại và thử kiếm có bất cứ loài nào kỳ dị như tôi không. Có thể các bạn sẽ tìm thấy quái vật mình sư tử đầu chim đại bàng, hay là nhân mã, đầu người mình ngựa, hay một loài nào đó khác. Nhưng tất cả những loài đó đều chỉ là thần thoại, còn tôi là một thực thể, một sinh vật sống đàng hoàng.

Tôi là một sinh vật nửa người, nửa diều hâu. Thực tế là diều hâu đuôi đỏ. *Buteo jamaicensis* - tên Latin của loài này - nói với các bạn nhiều lắm đó.

Con người kết hợp với diều hâu đuôi đỏ.

Nhưng, chưa hết đâu. Bởi vì, thêm vào sự kỳ dị đó, là như thế này đây: Cha của tôi là một người Andalite, người đã biến hình thành người.

Như vậy các bạn có thể nói tôi là người, diều hâu đuôi đỏ và Andalite. Tên Latin của loài Andalite là gì ư? Tôi không biết.

Cốc nước đã vơi mất phân nửa hay vẫn còn đầy phân nửa đây? Người ta thường đặt ra câu hỏi này lắm để xem bạn - người trả lời - có thái độ lạc quan hay bi quan. Tôi là một quái vật ghê tởm của thiên nhiên, một sự pha trộn méo mó của những loài không tương xứng nhau chăng? Hay tôi là một thứ gì đó mới mẻ và tuyệt vời?

Điều đó tuỳ từng ngày, tuỳ xem ngày hôm đó liệu tôi có đi cùng với Melissa không, có muốn làm cho nhỏ vui, muốn nhỏ cầm tay mình hay không, có muốn mình có thể dẫn nhỏ đi coi phim và ăn bánh mì kẹp thịt, và sau cùng, cũng giống như bao anh chàng khác, có thể nắm tay nhỏ, có thể hôn nhỏ, có thể… hay không. Phải rồi, trong những lần như thế, cốc nước đã vơi mất phân nửa.

Nhưng có những hôm khác nữa. Đó là những ngày mà mặt trời ở trên cao chói chang, hừng hực, những đám mây xếp thành nhiều tầng giống như những ngọn núi khổng lồ đang trôi qua bầu trời xanh vời vợi. Đó là những ngày mà những luồng không khí ấm cuộn dâng phía dưới cánh tôi và tôi chỉ cần vỗ nhẹ thì đột nhiên tôi đã ở tít trên cao, tự do hoàn toàn, tự do tuyệt đối. Cái cảm giác tự do đó, tôi chưa bao giờ được hưởng thụ khi tôi là người. Tôi tự do chao chao liệng liệng, một mình, không có gì ngoài tiếng gió đang len lỏi qua lớp lông vũ của tôi… và trong những ngày như thế, cốc nước là tràn đầy luôn.

Đây là một ngày cốc-nước-đầy.

Tôi đang ở cao trên không, tôi không biết, có khi là ba trăm mét cũng nên, bãi biển ở ngay phía trước, một luồng khí nóng tuyệt diệu

nâng tôi lên. Tôi có thể trông thấy đại dương bao la, thấy bãi biển và tất cả những con người đang tản mát trên đó.

Trong những ngày như thế, khó mà thấy bi quan cho được. Ờ, Trái Đất đang bị xâm lăng bởi bọn Yeerk. Ừm, tất cả những người đang đứng lên chống lại bọn chúng chỉ là năm đứa trẻ và một cậu bé Andalite cùng với một quyền năng đắc dụng là *hấp thu cái tinh tuý* - đó là từ mà Ax đặt cho "ADN" - của các con thú và biến hình thành chúng.

Và, phải rồi, ngay cả là tụi tôi đang bị thua trận chiến cuối cùng, trận chiến mà rốt cục, rất có thể, toàn thể loài người không còn là một giống loài tự do nữa, ấy thế nhưng trong một ngày tuyệt vời như thế này, những người mà tôi thấy đang tản mát phía dưới kia có thể không phải là những kẻ bị Mượn xác mà là những người bình thường đang có được một ngày tuyệt diệu trên bãi biển, thích thú với ánh mặt trời, thích thú với thời tiết ấm áp, thoải mái, dễ chịu.

Kể cả những kẻ nô lệ, đang sẵn sàng phục vụ những ông chủ, bà chủ của chúng, dường như cũng đang có những quãng thời gian tuyệt vời.

CHƯƠNG 2

Jake

Băng ngang qua vựa cỏ khô phơi ngoài trời, Tobias sà vào trong nhà kho.

<Không có ai cả,> cậu ấy thông báo.

Tôi gật nhẹ đầu ra hiệu đã nghe với cậu ấy nhưng không tỏ vẻ là đã biết có sự hiện diện của cậu ấy. Cô gái nô lệ của Cassie vẫn còn đang ở trong phòng, lau chùi cái lồng của một cô ngỗng lắm lời bị thương. Và vì Cassie lúc nào cũng nhắc nhở tụi tôi rằng tuy một người nô lệ có thể không sáng dạ như một người bình thường, nhưng không có nghĩa là cô ta không thể ngồi lê đôi mách. Người nô lệ này của Cassie bị nghễnh ngãng, thế nên đi nhiên cô ta không được tỉnh phần vào nhận định đó. Nhưng Cassie khẳng định cô gái này lại khá tinh ranh theo kiểu khác.

Cassie túm cánh tay cô gái lôi kéo sự chú ý của cô ta, rồi, nói từng từ rất rõ ràng, rành mạch. “Giờ thì cô đi được rồi đấy, 12 tháng Chín nhé.”

“Vâng, thưa cô chủ,” cô gái nói lí nhí trong cổ họng, lời nói chỉ vừa đủ nghe hiểu. Còn lời nói thoát ra thành “Vân, xưa cô thủ.” Cô ta quay người và rời khỏi phòng.

Melissa ngẩng lên nhìn Tobias và nháy mắt. “Bay lượn ngoài đó suốt phải không?”

<Biết rồi còn hỏi chi nữa. Với thời tiết như mấy hôm rồi ư? Mình sẽ không bỏ lỡ một ngày đẹp trời như hôm nay đâu.>

Ax đến trễ một chút. Marco đi cùng ảnh.

“Thế nào, có gì vui không?” Marco hỏi. “Chủ đề buổi họp lần này là gì thế? Mấy bồ hổng thấy tui đang có việc quan trọng phải làm sao? Tui sống một cuộc sống bận rộn, bận rộn lắm.”

“Thế ư?” Melissa hỏi vẻ ngây thơ. Melissa chưa bao giờ thực sự được thưởng thức khiếu khôi hài của Marco.

<Marco à, bồ lại đang lơ lửng với những người bạn tưởng tượng của bồ đấy ư?> Tobias hỏi.

“Xin thứ lỗi nha, nhưng tui không cần có bạn nữa, dù là bạn thật hay tưởng tượng. Tui đang chơi trò Pong[1]. Ba tui mới mua một đĩa, hai cha con cùng chơi. Thiệt là tuyệt làm sao. Ngay cả mẹ tui cũng nhào vô luôn, không được vui cho lắm, bởi vì, một cách nghiêm túc nha, ai mà muốn chơi ba cái trò đó với mẹ mình kia chứ?”

<Mẹ bồ tuyệt quá ta,> Tobias nói. <Rồi sẽ có ngày chắc chắn bà sẽ là người đi cùng cặp với bồ tới tiệc khiêu vũ[2] cho mà coi.>

Mọi người cười phá lên. Trừ Ax, đi nhiên rồi, ảnh không biết tiệc khiêu vũ là gì, hay là sao lại hẹn hò với mẹ thì buồn cười. Ảnh không phải là con người như chúng ta. Vậy thì các bạn có thể mong chờ gì

nào?

“Chúng ta nhận được thông tin của người Chee,” tôi nói.

Nghe thế, Marco căn nhăn. “Thật tuyệt. Lại rắc rối nữa rồi. Luôn luôn là như thế. Mấy bồ thấy đấy, không bao giờ Erek liên hệ với tụi mình để nói câu, ‘Nè, tụi mình cùng đi kiếm cái gì vui vẻ đi!’ mà lúc nào cũng là câu, ‘Nè, cả đám mấy bồ thấy đi tự sát thì ra sao ta?’”

“Erek có tin gì vậy?” Melissa hỏi.

“Ảnh có tin rằng bọn Yeerk đang cùng nhau đặt ra một tổ chức bình phong mới. Tổ chức này, không giống như nhóm Chia Sẻ, nhắm vào vào một mục tiêu rất cụ thể.”

<Mục tiêu gì thế?> Ax hỏi.

“Quân đội của chúng ta,” tôi đáp. “Đặc biệt là đội quân được đưa đến mặt trận ở Brazil.”

Cassie thể hiện một khuôn mặt hoài nghi. “Sao mà bọn Yeerk lại muốn biến những người lính đang tiến quân vào trong rừng rậm nhiệt đới đó thành vật chủ nhỉ? Không lẽ bọn chúng lại quan tâm đến việc liệu chúng ta có tiêu diệt sạch sẽ một nhúm người mọi rợ đó hay không ư?”

“Cuộc chiến đó không phải là thứ chúng quan tâm,” tôi nói, “mà là những thứ khó khăn đang chờ đợi binh lính của chúng ta ở đó kìa, và tôi cho rằng những điều kiện khắc nghiệt như thế sẽ khiến chúng tuyển mộ vật chủ tự nguyện dễ hơn. Ý tôi là, ta đang ở trong rừng rậm nhiệt đới, phải không? Ta sẽ có suy nghĩ ‘Sao mà cuộc đời lại có thể tồi tệ đến thế cơ chứ?’ Nhưng hầu hết binh lính trong quân đội đều sống sót sau cuộc chiến, họ trở về nhà và vương triều sẽ thưởng công cho họ nhà ở, nô lệ, xe hơi và nhiều thứ khác. Họ sẽ có nhiều thời gian làm việc cho triều đình hoặc giả tiếp tục phục vụ trong quân ngũ. Thế là bỗng nhiên, bọn Yeerk có người của bọn chúng ở một vị trí đầy quyền lực.”

“Tụi mình tính làm gì với thông tin này đây?” Melissa hỏi. “Brazil cách xa đây cả hàng ngàn cây số lận đó.”

Tôi nhún vai. “Tôi không biết. Nhưng chúng ta tính làm gì đi chớ, không lẽ ngồi đây làm ngơ trong khi bọn Yeerk phá hoại thành quả chiến tranh sao? Cứ để cho đám chuột nhắt trong rừng tiếp tục chiếm những thước đất giá trị như chúng muốn sao?”

“Ừa, thật là tiếc nếu như có tên mọi rợ nào đó trốn thoát mà còn sống,” Cassie nói.

Tôi bắn một tia nhìn sang nhỏ. Một lời nói giễu cợt chăng?

Nhỏ mỉm cười dịu dàng.

Đã từ lâu, tôi nghi ngờ rằng rất có thể Cassie có xu hướng hơi cực đoan. Rất nhiều người da đen có xu hướng như thế. Người da đen và rất nhiều người Do Thái. Nhà tôi không có ai thuộc hai loại người này cả. Cha tôi là một nhà ái quốc được công nhận. Với lại, nếu trong cơ thể bạn chỉ cần có một giọt máu Do Thái thôi, thì bạn phải cẩn thận

hơn, nếu không sẽ chẳng có ai cho rằng bạn là một người cấp tiến cả.

Tôi biết Cassie có trái tim nhân hậu đối với những nô lệ trong nhà mình. Nhưng tôi chưa bao giờ nghe thấy nhỏ có bất cứ nhận xét nào có ý phản đối cuộc chiến cả. Tôi lúc nào cũng cho rằng nhỏ là một người sống rất tình cảm.

Ngay cả bây giờ, tôi cũng không chắc ngữ điệu trong lời nói của nhỏ có ý gì nữa. Tôi không giỏi vụ này cho lắm. Tôi thuộc loại người thẳng tính. Có thể đó là một lời nhận xét vô hại. Hoặc không phải thế.

Tôi cảm thấy bao tử mình nhộn nhạo. Chúng tôi không thể tố cáo Cassie là một kẻ chống đối được.

Chúng tôi biết một thực tế rằng tổ chức Ba Chữ S bị bọn Yeerk thâm nhập vào nhiều lắm rồi. Tố cáo nhỏ với tổ chức Ba Chữ S chẳng khác gì giao nhỏ cho bọn Yeerk, và thế lại cả đám đi tong.

Tôi nên làm gì bây giờ?

Tôi chộp được cái nhìn soi mói của Marco. Nó gật nhẹ, ý muốn nói "tui đã bảo bồ rồi mà." Câu hỏi được đặt ra là: Melissa sẽ đứng về phía nào khi mà tình thế buộc phải loại bỏ Cassie? Tôi biết Melissa không phải là người cấp tiến. Nhưng nhỏ là bạn thân nhất của Cassie, cho dù Melissa là người da trắng.

Tôi lắc lắc đầu, cố gắng tập trung lại. Bọn Yeerk, chúng mới là vấn đề của tôi, chứ không phải là những người cấp tiến. Nếu như loài người vẫn còn sinh tồn sau sự hủy diệt của bọn Yeerk, thì chúng tôi sẽ có toàn thời gian để mà gom những người cấp tiến này lại và chăm sóc họ chu đáo.

Còn bây giờ thì…

Tôi nhìn sang Cassie với một ánh mắt vô hồn, làm ra vẻ không hiểu ý lời nhỏ mới nói. "Chúng ta phải cố gắng xử lý vụ này. Cá nhân tôi thì, tôi không muốn một thế giới tràn ngập bọn mọi rợ chẳng hơn gì so với một thế giới tràn ngập bọn Yeerk cả."

"Chuột nhắt rừng rậm nhiệt đới và những con sên," Marco cười, nói. "Bây giờ thì có một thế giới rất đáng yêu dành cho những con người tử tế, đàng hoàng rồi đó."

"Tuyệt vời! Tuyệt vời, tôi thích thế giới đó!"

Một giọng nói lạ hoắc. Tôi xoay tròn người, chuẩn bị lâm trận.

Đang đứng ở đó, như thể nó đã hiện ra từ trong không khí, là một sinh vật, chắc chắn không phải là một loài sinh sống trên Trái Đất.

Thoạt nhìn, nó nom giống như được sinh ra từ sự giao phối giữa một con khủng long nhỏ và một trái mận khô bự chảng.

Nó có hai chân, và giữ thăng bằng cơ thể bằng một cái đuôi chù ụ.

Hai bàn tay của nó, với quá nhiều mấu nối, là thứ rất mỏng mảnh, yếu ớt.

Cái đầu chả tương xứng gì so với cái cơ thể dạng chim của nó. Sinh vật này có hình dạng người với một cái móng nhỏ và hẹp, hai con mắt to chế giễu.

Làn da nhăn nheo như một trái mận khô, màu sẫm, gần như đen nhánh, may nhờ có viền mắt và viền miệng màu xanh lá cây nên nhìn còn thấy đỡ mệt mỏi một chút.

“Anh là ai?” tôi gằn giọng.

“Ta ư? Ôi chao, đau lòng quá. Sửng sốt chưa! Mấy người không nhớ người bạn cũ Drode[3] này sao?”

CHƯƠNG 3

"Trong cuộc đời mình, trước giờ, tôi chưa từng gặp anh," tôi nói.

"Được rồi… Không phải. Không phải trong cuộc đời này, có lẽ thế."

"Yeerk," Melissa nói. "Một cơ thể vật chủ mới."

"Marco," tôi nói. Nó gật đầu và bắt đầu chầm chậm biến hình thành gấu xám, lốt hình biến yêu thích của nó.

<Anh là ai?> Ax gặng hỏi. <Hay tôi nên nói là, anh là cái thứ gì thế?"

Sinh vật đó ngoác miệng ra cười. "Anh, chỉ ít ra, là không khác xưa, Aximili-Esgarrouth-Isthil à. Vẫn là một người Andalite kiêu ngạo."

"Im đi, Ax," tôi nạt. "Tôi là Tổng chỉ huy ở đây. Để tôi hỏi."

Đặt xong một anh chàng ngoài hành tinh vào đúng vị trí của mình rồi, tôi di chuyển đến phía sau sinh vật kia. "Anh muốn gì?" tôi hỏi. Ở góc xa, tôi thấy Marco đang biến đổi.

Sinh vật đó thở dài. "Được rồi, thật là buồn cười khi thấy tất cả các người thành ra thế này. Ta đồ rằng, chắc chúng ta phải dịch chuyển không gian thôi. Ta sẽ kéo bọn ngươi về lại, chỉ ít ra là một cách tạm thời, điều kiện sống thông thường: mộ đạo, tự cao tự đại, và vô cùng buồn tẻ."

Chẳng có một ánh chớp lóe nào. Chẳng có tiếng nổ nào. Khung cảnh chẳng có gì thay đổi. Nhưng thực ra mọi thứ đã thay đổi.

Tôi đã thay đổi.

Đột ngột, ngay tức khắc, tôi là một người khác.

Tôi nhìn chăm chăm Drode. Giờ thì tôi biết hắn ta là ai, hay là cái gì và hắn ta phục vụ cho ai rồi.

Tôi đá mắt nhìn Cassie, rồi sang cô gái đang đứng phía sau nhỏ. Melissa không còn nữa, mà thay vào đó là Rachel.

"Thiệt là vui khi ngươi quay lại với tụi ta, Rachel," Drode nói giọng đều cáng. "Ngươi biết rằng ngươi luôn là thành viên Animorph ta mến mộ nhất mà."

"Tất cả mấy chuyện này gì thế này?" Marco hỏi khi mới biến hình được phân nửa. "Một loại ảo giác chăng?"

"Không, không, không!" Drode nói. "Đó là thực tế huy hoàng. Jake Lớn, Jake lãnh đạo tài ba, Jake đầy lòng trắc ẩn, chẳng còn gì ngoài là một kẻ nhảy vọt lên thành hơi độc tài một tí với niềm hoang tưởng tự đại cứ khăng khăng rằng mình phải được gọi là Tổng Chỉ huy!"

"Không, đó không phải là thực tế," Cassie ngắt lời. "Tôi không có lấy một nô lệ của riêng mình! Thiệt là kinh tởm! Anh đang nói về chuyện gì vậy?"

“Còn em thì đang ở đâu đây?” Rachel căn vặn.

“Anh đang nghĩ cách kéo Cassie ra khỏi suy nghĩ ủng hộ cuộc chiến ở Brazil đây,” tôi thừa nhận. “Đó không phải là thực tế.”

“Để ta nói cho các ngươi biết thực tế,” Drode háo hức nói. “Đất nước các ngươi là một Vương quốc, thống trị bằng khủng bố và tra tấn, hành hạ. Nó đã tạo nên cuộc chiến giữa các dân tộc ở phía Bắc. Cuộc chiến này tàn sát những người được gọi bằng cái tên là ‘bọn mọi rợ’. Nó biến tất cả những ai có chỉ số IQ dưới 80, và bất cứ ai khi sinh ra đã có khiếm khuyết thành nô lệ. Nói chung, đó là nơi chốn các người đang ở.”

“Nói nhảm!” Marco nóng nảy nói.

“Ta cam đoan với các ngươi rằng tất cả lời ta nói đều là sự thực. Bọn Yeerk đang ở trong giai đoạn mấy tháng củng cố lực lượng. Sự mất tự do giữa người với người khiến cho việc chinh phục của bọn chúng trở nên dễ dàng hơn. Một vài cuốn sách, hai trạm phát sóng truyền thanh, ti vi một kênh của bọn mi, tất cả đều bị kiểm duyệt. Nền công nghệ của bọn mi bị tụt hậu 50 năm. Cảnh nghèo rộng khắp, bệnh tật lan tràn, một vài phụ nữ bị ép phải sinh con để tái tạo lại dân số cho người da trắng trong khi cùng lúc đó, ở những thành phố lớn, người nghèo khổ và người vô gia cư thì nhan nhản và -”

“Anh Jake, để em chăm sóc con sâu nhỏ này nha,” Rachel nói.

“Mi nói tất cả những điều đó ngụ ý gì hả, Drode?” Tôi hỏi. Tôi không dám đảm bảo tôi sẽ không tranh luận với Rachel về yêu cầu của nhỏ.

“*Vòng Xoáy Thời Gian*,” Drode nói.

<Cái gì cơ?> Cặp mắt cuống của Ax đảo quanh, ngó chăm chăm. <Đó là một huyền thoại! Một thiết bị như thế chưa từng tồn tại trên thế gian này.>

“Ồ, nó có tồn tại đấy,” Drode nói. “Có tồn tại thiết bị đó đó. Nó được một tên Mượn xác người thấp kém tìm thấy. Gã này có tên là John Berryman. Hắn là một nghệ sĩ. Không phải là một nghệ sĩ thành công cho lắm. Một cơ thể vật chủ tầm thường cho Yeerk, cho tới khi tên Yeerk này thất bại thảm hại ở hành tinh Leera, hắn không ai khác ngoài tên Visser Bốn. Còn tại sao hắn lại thất bại trong trận chiến ở hành tinh Leera ư? Lý do là bởi tất cả các người. Mỉa mai quá, hử?”

“Chuyện này thì có liên quan gì đến mấy thứ dớ dẩn kia chớ?”

“Tên Yeerk, cựu Visser Bốn, đã sử dụng *Vòng Xoáy Thời Gian*. Hắn đi ngược lại về quá khứ và thay đổi những sự kiện lịch sử. Hắn đã viết lại quá khứ nhằm mục đích mang lại thắng lợi cho Đế chế Yeerk và tạo cho hắn một quyền lực vĩ đại. Ngươi… và những người khác… không nhận thức được cuộc sống có bất kỳ khác biệt nào. Tất cả các người đã lớn lên trong một môi trường bị áp bức khá tàn bạo. Tất cả hoàn toàn tuyệt vời!”

“Nhưng còn chế độ chiếm hữu nô lệ? Một vài cuộc chiến tranh diệt

chủng thì sao?" Cassie nói, giọng của nhỏ vỡ òa.

"Tại sao mi lại có mặt ở đây?" Rachel căn vặn Drode.

Drode thở dài. "Thật là buồn, ta có mặt ở đây để đưa ra cho các người một cơ hội hủy bỏ tất cả những điều này." Hắn ta dang rộng hai tay và mỉm cười đầy ngụ ý. "Ta cần mấy người giúp đỡ."

CHƯƠNG 4

Tôi cười lớn. “Mi cần tụi này giúp đỡ. Mi, nghĩa là Crayak chứ gì.”

“Phải, khá lăng nhăng phải không?” Drode khinh khỉnh.

<Tại sao chúng ta lại phải giúp mi chứ?> Ax hỏi.

“Đó là toàn bộ bản thỏa thuận. Ông chủ của ta, Crayak vĩ đại và vinh quang, và người bạn của mấy người - một người rất ngờ nghệch, rất màu mè, thích đi can thiệp vào chuyện của người khác, người được gọi tên là Ellimist - có một thỏa thuận. Không một ai trong hai người họ thực sự đồng ý cho một giống loài tầm thường có tên Yeerk kia được sở hữu cái thiết bị hùng mạnh nhất trong lịch sử ngân hà.”

“Nói cách khác, *Vòng Xoáy Thời Gian* này có thể gây nguy hại cho bản thân Crayak,” Marco diễn giải.

Drode cười lớn. “Đừng có ngốc thế chứ. Không thứ gì đe dọa được Crayak. Tuy nhiên… ta đâu có muốn mấy con khỉ đầu chó dở hơi dở hám đó luẩn quẩn quanh *Vòng Xoáy Thời Gian*, phải không nào? Ai mà biết được chúng có thể gây tổn hại gì cho thiết bị đó cơ chứ? Ồ, chắc chắn rồi, đó sẽ là trò chơi hay trò cười khi chúng kết thúc hoàn toàn việc khởi sự các cuộc chiến diệt chủng hay việc tạo ra lòng căm thù giống loài -“

“Ừ há, có thứ gì vui hơn thế không?” Rachel nói giọng khô khốc.

“- nhưng, ai mà biết được có sự tàn phá náo khác nữa mà một thằng ngốc có thể tạo ra khi nó có trong tay cái thiết bị quyền lực đến như thế kia chứ?”

“Crayak có thể nắm giữ *Vòng Xoáy Thời Gian* cho chính mình,” Jake nói. “Gã ta có sức mạnh.”

“Ừm… ừ thì…” Drode ậm ừ.

Crayak và người Ellimist đối với loài người giống như loài người đối với lũ kiến vậy. Đó là những sinh vật gần như có quyền lực tuyệt đối. Một kẻ ác. Một người thiện.

Có thể là như thế. Chúng ta không tài nào chắc chắn được về điều đó.

<Những luật lệ,> Tobias nói. <Đó chính là vấn đề. Những luật lệ của cuộc chơi giữa Crayak và người Ellimist. Không ai tin tưởng người kia sẽ làm gì khi người đó sở hữu *Vòng Xoáy Thời Gian*. Bản thân cả hai đều không cần thiết bị này, họ có thể trao thiết bị này cho đồng minh của họ.>

Drode lấy tay bịt tai mình. “Có phải ta vừa mới nghe thấy tiếng một con chim kêu chiếp chiếp không ta?”

“Mi mới nói đến một thỏa thuận,” Marco nói.

“Phải,” Drode xác nhận. “Một thỏa thuận. Và đây là nội dung: Sáu người các ngươi sẽ được phép dò theo *Vòng Xoáy Thời Gian*. Hai ngày

trước, cựu Visser Bốn đã lên đường đi du ngoạn. Các ngươi sẽ được dịch chuyển về lại đúng thời điểm đó và lúc ấy những lượng tử nguyên tử cấu thành mấy người cũng sẽ được… biến đổi cho phù hợp. Phải, đó là một cụm từ mà những trí óc giản đơn có thể nghe và hiểu được. Các ngươi sẽ được biến đổi phù hợp ở mức độ hạ nguyên tử để có thể cộng hưởng được với *Vòng Xoáy Thời Gian* khi nó đi xuyên qua thời gian. Đương nhiên là, những ký ức và nhân cách của chỉnh mấy người sẽ được đệm thêm vô để bảo vệ cho các ngươi khỏi những thay đổi về thời gian."

<Điều đó có tác dụng gì?> Ax hỏi.

"Có tác dụng là, giống như một tiếng vang, các ngươi sẽ đi theo *Vòng Xoáy Thời Gian*. Nó làm rung động những sợi dây thời gian và mấy người sẽ dội lại những xung động đó." Hắn ta ngưng nói và lúc lắc cái đầu vẻ thán phục những từ ngữ mình sử dụng. "Giải thích quá rõ ràng rồi há?"

"Đó là thỏa thuận sao?" Jake hỏi. "Là nó sao?"

"Có còn gì khác nữa không?" Tôi hỏi Drode.

Drode cười thành tiếng. "Ồ, có. Có còn gì khác nữa đó, cô bé Cassie à. Cassie - kẻ sát nhân có lương tâm. Giết chúng, rồi khóc than cho chúng. Đó là Cassie của chúng ta."

"Cái gì khác nữa ở đây là gì thế?" Tôi nhắc lại, không để con quỷ nhỏ ghê tởm đó thấy rằng những lời của hắn đã đánh trúng đích.

"Ông chủ Crayak của ta đã đề nghị một cái giá. Một sự bồi thường."

"Một sự bồi thường ư?"

"Ừ," Drode nói, bắt chước sự bẽn lẽn của loài người.

"Bồi thường gì thế?"

"Một người trong số các ngươi," Drode nói. "Các ngươi có thể cứu được thực tại của mình, đặt mọi sự trở về đúng chỗ mà nó phải ở, kết thúc chế độ nô lệ, thay thế chế độ chuyên chế độc tài bằng chế độ dân chủ, hàng triệu cuộc đời được cứu sống, và để những khúc hát ca ngợi Chúa nơi thiên đường với vòng hào quang tự do được vang lên, chỉ đổi… chỉ đổi… bằng sinh mạng của một cá nhân."

"Sinh mạng ư?" Tôi hỏi.

"Sinh mạng của một người trong số mấy người. Đó là cái giá của ông chủ Crayak. Một trong số các ngươi phải chết."

CHƯƠNG 5

"Khùng quá đi!" Marco kêu lên. "Ý tui là, tui đã nói mọi chuyện là khùng từ trước rồi, nhưng cái này thì tuyệt đối khùng, khùng thiệt là khùng luôn!" Cậu ấy chỉ tay vào tên Drode. "Mi hãy quay về và tâu với cái đống phân Crayak đó, và cả người Ellimist nữa rằng: Đây không phải là nhiệm vụ dành cho tụi này. Mấy người đó có thể sửa lại chuyện này mà. Thế thì đi mà tự sửa lấy đi và để tụi này yên."

"Nếu như chúng tôi không hành động gì hết thì chúng tôi sẽ quay trở về lại với cái thực tại khác phải không?" tôi nói với Drode. "Jake là một Đảng viên quốc xã trẻ tuổi, tôi là một chủ nô, tất cả chúng tôi đang sống như thế phải không?"

"Tại sao ngay cả tôi cũng không thấy có trong nhóm?" Rachel thắc mắc.

"Ngươi ư? Một người có tâm thần bệnh hoạn có thiên hướng hung hăng và bạo lực như ngươi sao, Rachel?" Drode cười phá lên, nói. "Ngươi có mặt tại một trại cải tạo. Thế giới này chỉ có một vài chỗ cho những cô gái hung hăng, liều lĩnh thôi. Ngươi đang được dạy cho biết chỗ của mình là ở đâu."

"Nói cái gì? Cái gì của tôi cơ?"

Đột nhiên, xung quanh cổ tay của Drode, một cái đồng hồ to quá cỡ hiện ra. "Tất cả mấy người phải quyết định đi," Drode nói, giơ cao cái đồng hồ. "Hai phút. Tíc tắc, tíc tắc. Rồi tất cả các ngươi sẽ về lại nơi mấy người nên có mặt. Tíc tắc. Tíc tắc."

Hắn ta thình lình biến mất giống như khi hắn xuất hiện.

"Chỗ của tôi á?" Rachel lẩm bẩm, không hoàn toàn tin tưởng vào mấy từ nhỏ mới thốt ra. "Không ai dạy cho mình biết chỗ của mình ở đâu hết á."

"Được rồi. Hai phút. Visser Bốn đang chạy lòng vòng trong quá khứ làm xáo trộn tương lai. Mình cho là không có nhiều vấn đề xung quanh việc tụi mình phải làm việc này đâu," Jake nói.

<Hoàng tử Jake,> Ax nói, <bạn đã quên mất rằng có một cái giá mà chúng ta phải trả sao? Sinh mạng của một người trong chúng ta đó.>

Jake gật đầu. "Không có lựa chọn, Ax à. Có quá nhiều thứ dựa vào việc này. Hàng triệu cuộc sống đối chọi với một cuộc sống ư? Không phải vấn đề cần bàn cãi."

"Vớ vẩn," Marco nói. "Đây không phải là cuộc chiến của tụi mình. Tụi mình đứng ngoài vụ này đi."

Rachel lượn lờ quanh Marco. "Cái gì? Và mình sẽ quay lại trại cải tạo nào đó á? Chế độ nô lệ sẽ trở lại á? Và tụi mình sẽ đang tàn sát những dân tộc ở trong rừng rậm nhiệt đới á? Mình không nghĩ vậy

đâu à nha. Mình không thể tin được ngay cả bồ lại có thể là kẻ trốn tránh giống như một con chồn đến như thế đấy!"

Nhưng Rachel lầm rồi. Với nhỏ, và có thể là với những người khác, chuyện đó vẫn còn chưa trở nên rõ ràng mà. Nhưng tôi biết Jake. Chỉ có một sinh mạng mà Jake sẽ đem trao đổi như thế này mà thôi. Marco cũng quá rõ Jake. Có một sự kiện đã xảy ra giữa Jake và quân đội quỷ quái của Crayak. Chính Jake, chứ không phải bất cứ ai khác trong tụi tôi, tiêu diệt người Howler và cứu sống hành tinh Iskoot, hai cú giáng khủng khiếp cho tên Crayak. Jake cho rằng cậu ấy sẽ là người phải chết. Marco đã thấy được điều này ngay tức khắc. Cậu ấy không muốn chấp nhận một tương lai kinh khủng mà tụi tôi đã nhìn thấy trước. Cậu ấy đang đưa ra những lời nói nhằm cứu lấy cuộc sống của thằng bạn chí cốt.

"Tụi mình cứ tiếp tục để cho tất cả mấy chuyện đó xảy ra sao?" Rachel tiếp tục, giọng đầy giận dữ. "Tất cả mấy chuyện đó, tụi mình vừa mới trải qua á? Chế độ nô lệ ư? Kiềm duyệt ư? Chiến tranh ư? Cảnh sát chìm lượn lờ quanh những người vô gia cư và -"

"- và trò Pong ư? " Marco ngắt lời Rachel, làm mất đà nói của nhỏ. "Nè, đừng có ngốc thế chứ. Đây có thể chỉ là một cái bẫy tinh vi. Dù sao đi nữa, làm sao mà tụi mình sửa chữa chỉnh xác được quá khứ chứ? Ý tui là chỉnh xác đó nha. Có ai trong mấy bồ có được một pho lịch sử được lưu giữ trong đầu hắn ta kia chứ? Làm thế nào mà tụi mình sửa chữa được quá khứ khi mà tụi mình thậm chí còn không biết nó bị hủy hoại bằng cách nào?"

Ax là người trả lời mấy câu hỏi của Marco. <Bất cứ việc gì mà Visser Bốn đang định làm, tụi mình sẽ không để cho hắn làm.>

"Hây, không đơn giản thế đâu. Bồ nghĩ Visser Bốn định thay đổi lịch sử ở chỗ nào thế? Hắn sẽ tới chiến trường, tui đảm bảo với bồ đó. Chém giết và chết chóc. Và làm sao mà tụi mình biết được những hành động của chính tụi mình trong quá khứ không phải là nguyên nhân gây ra tất cả những sự việc này?"

<Thời gian cứ trôi,> Tobias lẩm bẩm. <Quá nhiều thứ phải suy tính. Quá phức tạp. Quá nhiều khả năng.>

"Được rồi, nè, thời gian không có nhiều. Đến lúc phải biểu quyết rồi," Jake nói.

"Cái gì? Vị Tổng Chỉ huy muốn có một cuộc bỏ phiếu ư?" Marco móc máy. Cậu ấy đang đánh trống lảng, đang ngốn hết thời hạn hai phút.

<Mình có cảm giác tệ hại về chuyện này, mình không thấy có cách nào để tụi mình có thể giải quyết ổn thỏa vụ này hết,> Tobias nói một cách miễn cưỡng.

"Mình thà chết còn hơn là làm một chủ nô," tôi nói. "Nhưng…" Tôi bỏ lửng. Tôi không thể nhìn thẳng vào Jake. Tôi cảm thấy muốn bệnh.

Tôi cảm thấy Marco đang nhìn mình chăm chú. Cậu ấy muốn xem liệu tôi có hiểu chuyện không. Tôi bắt gặp cái nhìn của cậu ấy. Tôi chậm rãi gật đầu.

Tôi muốn giải thích. Với tôi, Jake có ý nghĩa lớn hơn nhiều so với bất kỳ ai trên đời. Với tôi cậu ấy có ý nghĩa ngang bằng với cha mẹ tôi vậy. Nhưng tôi không thể chiến thắng được ý nghĩ của mình một cách dễ dàng. Cái xã hội mà tôi vừa mới thoáng nhìn thấy ư? Không. Dù phải trả bất cứ giá nào, tụi tôi phải ngăn chặn không để cho cái xã hội đó hình thành.

Marco thoáng mỉm cười buồn bã, chấp nhận lời tuyên án của tôi.

<Tôi sẽ đi bất cứ nơi nào Hoàng tử Jake bảo,> Ax nói. <Với lại, tôi rất khoái được trông thấy *Vòng Xoáy Thời Gian.*>

"Có ai đó định dạy cho mình biết chỗ của mình ở đâu ư? Ừ, phải đó. Tới luôn đi," Rachel nói, cười tự đắc với vẻ tự tin của mình.

"Marco?" Jake hỏi.

"Đây là biểu quyết của tui: Tụi mình về nhà coi tivi. Năm mươi kênh truyền hình, hẳn sẽ có chương trình gì đó đang phát mà."

Jake lắc đầu. "Mình không nghĩ vậy đâu. Drode nói chỉ có một kênh truyền hình trong cái thực tại đó thôi."

"Có một thôi á?" Marco hỏi, giọng run rẩy.

"Một thôi."

"Đồng lòng há," Jake khoái chí mỉm cười.

Marco quay lưng lại phía Jake. Cái cười toe toét biến mất. Nom cậu ấy như muốn khóc.

Mắt tụi tôi lại gặp nhau. Và không phải lần đầu tiên, tôi nhận thức được rằng ẩn sau tất cả những câu chuyện hài hước là một Marco thông thái biết bao nhiêu. Cậu ấy biết tụi tôi sắp sửa làm gì. Marco biết có thể cái giá mà tụi tôi phải trả là chính cuộc sống của thằng bạn thân nhất. Cậu ấy cũng biết tụi tôi không thể bước chân vào trận chiến vô vọng này mà không nghĩ đến chuyện gì khác ngoài một sự thật hiển nhiên, một sự thật quá khủng khiếp.

Tôi nghiêng người sát vào Marco, để chỉ mình cậu ấy nghe thấy và nắm tay cậu ấy. "Crayak sẽ không có được Jake đâu."

Marco gật đầu. Cậu ấy bóp tay tôi. "Bồ có cái quyền đó."

"Thế nhé, nhất trí hết rồi nha," Rachel nói. "Nhưng chưa xong, để mình tranh thủ mang theo mấy bộ đồ và mấy thứ nữa đã, được không? Hay là, tên Drode bẩn thỉu kia, chưa xong nha. Chưa xong! Chưa xong! Chưa xong mà!" nhỏ la toáng lên.

Nhưng nhỏ đang la mấy câu đó với một sinh vật bự chảng dường như được chế ra hoàn toàn bằng thép.

CHƯƠNG 6

“Chưa xong!”

Trời tối đen. Mưa tầm tã.

Và một người rất bự con, cưỡi một con ngựa cũng rất bự, mặc một bộ áo giáp bằng thép đang ở ngay trước mặt tôi.

"Hhhiiiii! Hhhiiiiiii!"

Con ngựa hí lên một tràng và nhảy dựng lên vì ngạc nhiên. Hai vó trước của nó bự bằng cái đĩa ăn tối hua hua trên không. Tôi đã xuất hiện ngay trước mũi nó mà lị. Cả hai đứa tôi. Cassie ở bên cạnh.

“Ôi trời ơi!” tôi than. “Mình biết hắn ta sẽ làm việc này mà!”

Tôi liếc quanh trong bóng tối dày đặc. Tôi không trông thấy những đứa khác đâu. Chẳng có gì ngạc nhiên cả. Tôi chỉ thấy người hiệp sĩ trên lưng ngựa. Một ngọn lửa trại ẩm thấp đang nổ lốp bốp phía xa, hướng những tia sáng vàng vọt xuyên qua những thân cây chỉ đủ cho tụi tôi nhìn thấy hình dạng chiếc ủng xinh xắn bằng kim loại đặt trên bàn đạp cầu kỳ, chuôi dao bằng thép dài dọc theo bắp đùi ông ta, tay ông ta đi găng làm bằng giáp sắt được trang trí bằng những chiếc vòng kim loại móc vào với nhau nắm chặt dây cương, rồi chỗ nối nơi khuỷu tay, nón sắt có một miếng che mặt trang trí những món đồ kim hoàn được chau truốt tỉ mỉ, thanh kiếm đeo ngang hông được tra trong một cái vỏ màu đỏ.

“Người Thiếc ư?” tôi nén giọng.

“Ồ ồ, mình cho là không phải vậy đâu,” Cassie nói.

Hai chân tôi ngập trong bùn. Và với tôi, việc ngồi trên lưng ngựa trong cơn mưa tầm tã thiệt chẳng hay ho gì. Người kỵ sĩ áo đỏ trong bộ giáp sắt rất ư là kỳ quặc. Sau khi đã kềm được con ngựa, ông ta tuốt kiếm ra khỏi vỏ.

SOẠT!

Rõ ràng là kỳ quặc mà.

“Sorcieres![4]” ông ta gầm lên, giọng của ông ta nghèn nghẹt vị vướng tấm che mặt.

“Cái gì cơ?” tôi hỏi.

“Mình không biết,” Cassie căng thẳng nói. “Chính xác là mình không nói tiếng Pháp.”

“Tiếng Pháp? Ông ta đang nói tiếng Pháp sao?”

“Như hiểu biết của mình, thì đúng thế đấy,” Cassie hơi cao giọng. “Mình có học tiếng Pháp chỉ trong nửa năm. Bài kiểm tra cuối khóa mình được điểm B-.”

Tay kỵ sĩ tuôn ra một tràng tiếng Pháp. Và rồi ông ta trỏ thẳng thanh gươm ngay vào tôi.

Tôi giơ hai tay lên, lòng bàn tay hướng ra ngoài. “Lạnh thấu

xương," tôi nói. "Không có vấn đề gì ở đây đâu. Chỉ là hai con bé ướt nhẹp đến từ tương lai đang đi dạo thôi mà. Rất vui được gặp ngài, cứ để chúng tôi tiếp tục đi dạo nha. Không có vấn đề gì đâu mà."

"Mấy đứa kia đâu nhỉ?" Cassie thắc mắc.

"Anglaises?[5]" người ky sĩ hét.

"Này! Mình biết từ này. Nó có nghĩa là 'người Anh,'" Cassie nói, khá hài lòng với bản thân.

"Anglaises! Espionnes![6]"

"Gián điệp!" Cassie dịch nghĩa, gật gù ra vẻ rất tự hào. "Espionnes. Espionage. Gián điệp. Gián điệp người Anh. Ông ta nói thế đó."

Tôi rụt tay xuống quệt ngang trán gạt những giọt nước mưa đang chảy xuống mắt mình. Không xi nhê. Tôi nhìn Cassie. "Này, Cassie, khi mà ông ta nói 'gián điệp người Anh,' mình nghĩ đó chính xác không phải là một lời khen ngợi đâu nha."

"A moi! A moi![7]" Ky sĩ áo đỏ la toáng lên, vẫn giữ thanh gươm trỏ thẳng mặt tôi.

Đột nhiên có tiếng vó ngựa nện trên mặt bùn. Tôi liếc ra sau và thấy một cái bóng mờ mờ đang lao sầm sập về phía tôi. Tôi thoáng thấy ánh thép của bộ áo giáp lóe sáng và vải màu xanh lá cây. Và giờ đây, từ tứ phía, một đám người đang lốc thốc chạy tới, lội bì bõm trong bùn lầy.

"Có vẻ tệ đây," tôi nói.

Tụi tôi bị một đám người bao quanh, mỗi lúc một nhiều. Và trong đêm đen, tôi nhìn thấy ánh thép của những thanh gươm, những lưỡi rìu và những ngọn giáo lấp lóe.

"Mình không biết tụi mình đang ở đâu và đang ở thời đại nào," Cassie nói. "Tụi mình nên làm gì đây?"

"Tiếp tục sống sót, bồ thấy sao?"

"Biến hình ư? Tất cả tụi mình đều biết, một trong những kẻ này là Visser Bốn. Tụi mình không thể biến hình được!"

"Bồ có ý gì khác không?"

Một ky sĩ khác lao tới rầm rập như sấm dậy. Ông ta đạp bùn phi tới rồi gò cương ngựa lại. Bốn cái vó ngựa của ông ta xúc bùn và những bụi cỏ sũng nước văng lên tung tóe. Đến giờ thì là một loạt những ngọn giáo rất dài, rất nhọn chia chĩa sau lưng tụi tôi.

"Họ mà thấy tụi mình biến hình, họ sẽ giết tụi mình luôn," Cassie thì thầm.

"Trời tối lắm," tôi nói. "Hơn nữa, họ sẽ cho rằng tụi mình là những sinh vật siêu nhiên. Chắc là họ sẽ bỏ chạy thôi."

Tôi hoàn toàn không có chút tự tin nào rằng mình đang nói đúng. Nhưng tôi không định đứng im đó không đánh đấm gì hết rồi bị mấy ngọn giáo kia xiên qua người, rồi bị mang đi nướng trên lửa đâu.

Tay hiệp sĩ mới tới, với vài vệt bùn mờ mờ trên bộ đồ màu xanh lá cây, tay cầm cái khiên mòn vẹt, đặt câu hỏi cho chúng tôi. Tấm che

mặt của ông ta được kéo lên trên lộ ra một hốc đen, và nếu đủ sáng, tụi tôi có thể nhìn thấy mắt và miệng của ông ta.

Ky sĩ áo xanh liến thoắng hỏi tụi tôi một câu. Tôi nhún vai. Tôi không biết liệu ông ta có nhận thấy cái vai của tôi khi nhún là một thứ bự hơn nhiều rồi, hay liệu ông ta có nhận thấy làn da của tôi đang trở nên sần sùi và ngả sang màu xám không nữa.

“Ce sont des sorcieres anglaises,[8]” ky sĩ áo đỏ giải thích.

“Tụi mình là người Anh,” Cassie dịch. “Mình cho rằng có thể hắn ta đang nói từ ‘phù thủy’. Phù thủy người Anh. Hai phù thủy Anh đang đi dọ thám.”

“Người Anh ư?” hiệp sĩ mới tới vặn lại.

“Hừm… thực ra là người Mỹ,” tôi nói.

“Phải, chúng tôi là người Anh,” Cassie xen ngang vào, rồi nói riêng với tôi. “Chỉ có thể là người Anh thôi, Rachel à, bởi vì làm gì có hai con nhỏ người Mỹ nào đang lảng vảng ở nước Pháp trong quá khứ kia chứ, phải không nào? Trở lại cái thời mà người ta còn bận áo giáp và đeo toòng teng ba cái đồ lủng củng mà coi. Mình nghĩ vậy đó.”

“À. Phải rồi. Người Anh,” tôi tán đồng, mặc dù giọng nói của tôi đã nghẹn nghẹn vì cái lưỡi của tôi bắt đầu lớn lên trong miệng, môi trên của tôi tan chảy ăn luôn vào lỗ mũi. Và lỗ mũi cũng bắt đầu bự ra.

“Rachel!” Cassie nói. “Bồ không…”

Nhưng tôi đang biến đổi rồi. Và đúng lúc đó, mấy gã người Pháp nhận ra điều đó.

Ky sĩ áo xanh hét lên một câu gì đó mà tôi cho rằng Cassie sẽ không bao giờ có thể dịch nổi, và rồi ông ta hạ thấp ngọn giáo của ông ta xuống song song với mặt đất, thúc ngựa và xông lên.

CHƯƠNG 7

“Coi chừng!”

Rachel cố nghiêng người qua một bên nhưng nhỏ đang phổng lên quá nhanh trong khi mấy cái cẳng chân thì lớn không tương xứng. Nhỏ là một thứ tạp nhạp pha trộn giữa người và voi mà chẳng có bộ phận nào ăn khớp với bộ phận nào cả. Trông thiệt là hãi hùng.

Tôi chồm người về phía ngọn giáo.

Trượt rồi!

Tôi rớt xuống bùn ngay dưới chân con ngựa. Tôi thấy cơ thể bự chàng bảng của nó lờ mờ trên cao được phủ một tấm vải thêu, đầu của nó cũng được đội một lớp giáp sắt có những khớp nối. Nửa do bản năng, nửa do ngẫu nhiên, tôi đạp vào kheo chân trái của nó một đạp.

“Áá á!” tôi e là tôi đã làm gãy chân tôi rồi.

Con ngựa loạng choạng.

Mũi giáo sượt qua Rachel, chỉ cách nhỏ có vài milimét. Ky sĩ áo xanh tiếp tục thúc ngựa xông lên, ngay bên trên cơ thể tôi! Bốn vó ngựa nện bịch bịch quanh người tôi.

“Rachel!”

Ức của con ngựa va cái rầm vào người Rachel. Nhưng giờ thì Rachel đã bự hơn, tuy không bằng con ngựa, nhưng cũng đã đủ lớn để không bị con ngựa xô té nhào.

Ky sĩ áo xanh ghìm ngựa của mình lùi lại, miệng không ngớt nguyền rủa và la hét.

Ky sĩ áo đỏ thúc ngựa của mình chạy tới. Ông ta giơ cao thanh kiếm trên cái đầu chù ụ của Rachel.

Phụt!

Phụt!

Cặp ngà trắng dài, cong vòng bắn ra từ khuôn mặt Rachel.

Thanh kiếm xé không khí bổ xuống tạo thành một đường cong.

CHOANG!

Lưỡi kiếm đụng phải ngà voi!

<Haha!> Rachel hét lên đắc chí. <Giờ thì xem xem mấy quý ông đây tệ hại đến mức nào nha! Chẳng lẽ mấy người muốn dạy cho ta biết chỗ đứng của ta là chốn nào sao?>

Tôi giật lùi, loạng choạng, té ngồi, mông ngập trong bùn gần ba phân rồi lồm cồm bò dậy, lẩn vào trong bóng tối, khuất khỏi ánh sáng rọi từ đống lửa trại, tránh xa cuộc hỗn loạn.

Trong cơ thể người, tôi chẳng giúp ích được gì cho Rachel.

Vừa khuất mình trong bóng tối, tôi đã biến hình thành sói nhanh chưa từng thấy.

Jake đang ở đâu ta? Mấy đứa kia đang ở đâu ta? Sao chỉ có hai đứa tôi rớt lại đây và đơn độc đối chọi với đám người này ta?

Jake có còn sống không ta?

<Nào, lại đây, mấy tên xấu xa kia. Thế nào, sợ rồi à?> Rachel giận dữ nói.

Hai ky sĩ khó khăn lắm mới ghìm cương được hai con ngựa đang cưỡi. Bốn cặp vó ngập sâu trong bùn. Cái mùi toát ra từ cơ thể voi-Rachel vừa kỳ quặc vừa mới lạ khiến trí não hai con ngựa quay cuồng.

Đám bộ binh đã đứng xa ngoài cuộc chiến, điều đó đã cứu mạng Rachel. Nếu họ được lệnh sáp vô, nhỏ hẳn đã bị phanh thây rồi. Nhưng hai ky sĩ chẳng có bất cứ cử chỉ hay ra hiệu nào. Và tôi cho rằng phải thêm vài thế kỷ nữa sau đó, khái niệm chủ động mới được hình thành ở trong óc của mấy kẻ tôi tớ.

Đột nhiên, ngọn lửa nháng bừng lên.

Tiếng vó ngựa rền vang! Một ánh chớp sáng của thép bổ xuống dữ dội!

<Ááááá!> Nhỏ rú lên. Nhát chém cứa một vết sâu gần một tấc trên vai Rachel.

Hai ky sĩ thúc ngựa ngang qua Rachel rồi quay lại đứng bên cạnh nhỏ. Một người giơ cao thanh kiếm vấy máu. Người kia giữ cây thương thấp hơn.

"Rrracheeellllrrr!" Tôi ráng kêu lên để cảnh báo Rachel. Nhưng cái mõm sói của tôi đầy ắp những chiếc răng nanh dài vẫn còn đang bị đẩy nhô ra phía trước.

Tôi mới biến hình được phân nửa. Không sao. Không còn thời gian chờ đợi nữa!

Tôi nhảy chồm về phía trước, ngã dúi dụi, vập mặt xuống bùn vì hai cẳng chân người của tôi còn đang vặn vẹo và co rút. Tôi loạng quạng nhổm dậy, nhưng hai cánh tay tôi đang biến thành hai chân trước của con sói. Ngón tay biến mất, thay vào đó là những miếng thịt đệm dưới lòng bàn chân.

Lãng phí thời gian quá!

Hai ky sĩ xông vào.

Voi-Rachel rống lên.

Hai con ngựa hí lên sợ hãi nhưng vẫn cứ tiến bước.

Hai ky sĩ di chuyển sang phía bên kia Rachel.

Chuyện xảy ra trong chớp mắt.

<Ááááá!> Rachel rống lên đau đớn cùng một lúc với việc nhỏ xoay vòi và vung sang ngang.

Tôi nhìn thấy mũi giáo thò ra từ bên mạng sườn nhỏ. Ngọn giáo bao gồm mũi thép sắc nhọn và cán gỗ xuyên qua sườn nhỏ cả khúc, phải dài tới sáu tấc.

Tôi thấy một con ngựa không người cưỡi biến mất trong bóng tối.

Rồi tôi thấy ky sĩ áo đỏ. Ông ta đang bị cái vòi voi dày cui, mạnh mẽ của Rachel quấn quanh người như một con mãng xà giơ lên cao. Hai cánh tay trong bộ giáp sắt cào cấu cái vòi một cách vô ích.

Ông ta hét lên từ gì đó với người ở bên dưới.

"Hreee-EEEEEEE-uh!" Rachel rống lên trong cơn thịnh nộ của con voi.

Ky sĩ áo xanh đang quay vòng trở lại. Ông ta rút gươm ra khỏi vỏ.

Một nửa số quân bộ binh chạy trốn, miệng la chí chóe. Nhưng số còn lại đang xông đến chỗ Rachel hỗ trợ cho tay hiệp sĩ.

Tôi ráng đứng dậy nhưng bỗng nhiên tôi thấy có một hơi gió thoảng phía sau cổ, tôi vụt nhảy chồm lên. Bản năng của sói giúp tôi lộn tròn một vòng, nhanh như mèo.

THỊCH!

Một ngọn giáo cắm xuống đất ngay cạnh tôi. Tôi thấy một tên lính bộ đang nhìn xuống tôi bằng một ánh mắt hoang dại. Anh ta đang cố giật mạnh ngọn giáo ra khỏi mặt đất.

Giờ thì tôi đã là một con sói hoàn chỉnh. Và anh lính kia nhận ra rằng anh ta sẽ không thể giật ngọn giáo kia ra khỏi đất kịp lúc.

Tôi nhe răng và gầm gừ.

Anh ta quay đầu và bỏ chạy, miệng hét ỏm tỏi. Tôi không biết anh ta hét những gì nhưng tôi biết trong chuỗi âm thanh phát ra bằng tiếng Pháp đó có từ 'ma sói'.

Rachel rống lên, "Hrrrr-EEEEE-yah!"

Tôi bừng tỉnh. Và giờ đây tôi đã có đầy đủ giác quan của sói. Tôi có thể ngửi thấy mùi voi, mùi ngựa, mùi mồ hôi, mùi rác rưởi, mùi rêu và mùi bùn.

Tôi cũng ngửi thấy mùi sợ hãi.

Và trong một ánh chớp lóe sáng, tôi nhìn thấy một cảnh tượng kinh hoàng thời Trung cổ.

Ky sĩ áo xanh trong bộ giáp sắt dính đầy nước mưa và bùn đất, cưỡi một con ngựa to tướng choàng bộ chế phục màu xanh lá cây bẩn thỉu, đang xông lên, gươm chĩa về phía trước. Hẳn ông ta đang tưởng rằng mình đang chĩa gươm thẳng vào một con rồng.

Còn con rồng - chính là chú voi Phi châu bự bành ky - cũng đang xông vào ông ta, cặp ngà chĩa ra, cái vòi vươn cao trong không khí quấn quanh ky sĩ áo đỏ đang quằn quại, la hét, bất lực.

Quả đúng là ky sĩ áo đỏ đã hoàn toàn bất lực. Trong tay không còn thanh kiếm của mình, chỉ còn một ngọn giáo, có lẽ ky sĩ áo xanh còn có thể có một cơ may. Không phải là cơ may chống lại Rachel. Nhỏ đang định quẳng người ky sĩ áo đỏ anh em của ông ta vào người ông ta sao cho cú rơi người của ky sĩ áo đỏ không gây hề hấn gì.

Tôi vùng dậy khỏi bùn lầy và phóng hết tốc lực về phía tay ky sĩ. Bốn bàn chân có đệm thịt chạy như bay!

Một lính bộ binh hiện ra lờ mờ trước mắt tôi. Tôi chạy điên cuồng

ngang qua hắn, thấy hắn đang múa gươm loạn xạ hướng mũi gươm về phía tôi. Tôi gầm gừ. Hắn té khuyu xuống.

Tôi lao tới, tru lên, nhẹ nhàng chặn chân lên cái đầu tròn u của hắn, đá hắn cái nữa rồi phóng vượt qua khoảng không.

Tôi ủn người vào hiệp sĩ áo xanh. Ông ta văng ra xa, té lăn quay, vai đập xuống đất, mặt chúi xuống bùn.

Tôi nhảy tới, đứng trên người ông ta. Hàng tấn thịt màu xám tiếp tục bước tới, bốn cái chân to như bốn cái thân cây dễ dàng di chuyển qua bãi bùn lầy.

Tay ky sĩ ráng nhổm người dậy, nhưng bùn đất níu ông ta lại.

<Nằm yên đó, tên ngốc kia!> giọng chán chường, tôi nói. <Ngươi muốn bị dậm nữa hả?>

Tôi nghe thấy những tiếng chân lạ đang chạy tới. Và các giác quan sói-tôi xác được một mùi mới. Một thứ mùi chắc chắn không thuộc về vùng đất này.

Tôi dám chắc đó là mùi sốt salsa[9].

Ngẩng đầu lên, tôi trông thấy Jake và Marco.

Jake bằng xương bằng thịt, vẫn còn sống nhăn.

<Hôm nay, ai trong hai bồ đã đánh chén trong quán *Chuông Bánh Xèo* hử?>

CHƯƠNG 8

Đó là một tình huống chẳng hay ho gì.

Tôi thấy bực mình hết sức.

Một tay hiệp sĩ sa lầy trong đám bùn. Một tên lính bộ đang quỳ gối, run rẩy và lạy như tế sao. Tay hiệp sĩ kia thì đang bị Rachel dùng vòi quấn chặt. Ông ta lủng lẳng trên không cách mặt đất gần hai mét.

<Ồ. Chào anh Jake. Chào Marco,> Rachel reo lên.

<Chào,> Cassie thỏ thẻ. <Tụi mình đang… ừ… ừm…>

"Vậy là, tụi mình đang ở đó, rồi bỗng nhiên xuất hiện ở giữa một đám lều bạt đầy những kẻ mặc áo giáp," tôi nói giọng đều đều. "Cố nhiên là tụi mình phải có suy nghĩ rằng tốt nhất là đừng gây ra sự chú ý, đừng gây ra bất cứ phiền toái nào chớ."

<Anh có bị khùng không đó?> Rachel hỏi.

Tôi cúi người và nắm lấy cánh tay hiệp sĩ áo xanh, Marco túm lấy tay kia và tụi tôi giật mạnh, ráng kéo ông ta ra khỏi đám bùn. Trong khi đó, ông ta cứ chửi rủa tụi tôi bằng tiếng Pháp.

"Mình dự tính là mình sẽ thử khéo léo tiếp cận," tôi nói. "Nhưng, đi nhiên rồi, chỉ có mình mình thôi. Với mình, không bao giờ có chuyện biến thành voi rồi dập mặt người ta xuống bùn!"

<Anh bị khùng rồi.>

"Sao mà khùng được cơ chứ? Chỉ vì đúng vào cái lúc anh đang nghĩ 'Tuyệt, tụi mình đã qua mặt được đám lính canh rồi,' thì đột nhiên anh nghe thấy tiếng của một CON VOI?!"

Marco phá ra cười. "Một nửa đám lính bộ đó quay ngược về lều, cực kỳ hoảng loạn và lắp bắp về rồng và quỷ sứ."

<Nè, chúng khởi sự trước à nha,> Rachel phân trần.

Tôi thở dài và bóp trán. "Rachel à."

<Dạ, anh Jake?.>

"Em có nghĩ đến chuyện em bỏ tay hiệp sĩ đó xuống rồi hoàn hình, và thế là tụi mình có thể chuồn khỏi đây mà không xóa sổ mười ngàn người Pháp trong tương lai, những con người có thể là hậu duệ của hai gã này không?"

<Anh biết không, hắn đâm giáo xuyên vào người em,> Rachel cằn nhằn.

Tôi giúp hiệp sĩ áo xanh đứng dậy. "Xin thứ lỗi," tôi nói. "'Xin thứ lỗi' nói tiếng Pháp như thế nào thế?"

"Xiiin lôôỗi phải không ta?" Marco nói. "Tôôi vô cùùùng xiiin lôôỗi."

"Hay quá hén, Marco," tôi nói.

Cassie đã hoàn hình. Rồi đến lượt Rachel nhẹ nhàng đặt ky sĩ áo đỏ xuống đất và cũng bắt đầu hoàn hình. Tôi thấy ky sĩ áo đỏ đang

hướng mắt tìm thanh gươm bị rớt.

"Này! à ờ," tôi nói. "Đừng, đừng, đừng."

Ông ta dừng lại.

Đúng lúc đó Tobias từ trên những tán cây sà xuống. Một con chim săn mồi nữa bay cùng với cậu ấy - Ax trong lốt diều mướp.

<Thấy chưa, chú Ax. Cháu đã bảo đó là Rachel mà. Bất cứ lúc nào chú mà nghe thấy tiếng la hét rồi người chạy như vịt, chắc chắn chú sẽ tìm thấy cô bạn Rachel của chúng ta ở đâu đó gần đấy.>

"Mắc cười chưa," Rachel nói. "Chúng bắt đầu trước mà. Cassie à, bồ phải nói với mấy anh chàng này ai là kẻ khởi sự trước đi chớ!"

"Thôi, được rồi, nè, nghe nè, tụi mình đã lại tụ họp đông đủ rồi. Hãy chuồn ra khỏi chỗ này trước khi tụi mình kịp lôi kéo nguyên quân đội Pháp tới bây giờ," tôi nói. "Hẳn là có khoảng hai trăm gã sau lưng tụi mình, ở bãi cắm lều đằng đó đó."

<Nhiều hơn đó,> Tobias nói. <Mình không thể nhìn tỏ tường trong đêm, song mình thấy nhiều hơn, phải đến hàng ngàn lính phía sau tụi mình. Lửa trại nhan nhản khắp nơi. Và cũng có vài toán quân ở phía trước mặt tụi mình.>

<Hai đạo quân sao?> Ax hỏi.

"Và tụi mình lọt thỏm giữa hai đạo quân ấy à?" Marco nói. "Tuyệt."

"Hai đạo quân sao? Cuộc chiến tranh nào vậy? Năm nào vậy?" Cassie hỏi.

Tôi nhún vai.

"Mình nghĩ là gã áo xanh đó nói tiếng Anh," Rachel nói.

Tôi dòm hiệp sĩ áo xanh. Nếu bỏ áo giáp ra, ông ta chẳng bự con hơn tôi bao nhiêu. Đứng chơ vơ, chân ngập sâu trong bùn, không vũ khí phòng thân, trông ông ta không quá đáng sợ.

"Xin lỗi, thưa ngài, xin ngài cho biết năm nay là năm mấy? Và những ai đang tham gia cuộc chiến này?"

"Ta không nói chuyện với đồ phù thủy," hiệp sĩ nói giọng ngạo mạn, âm điệu tiếng Anh nặng chịch.

Marco nén tiếng cười rúc rích.

"Tôi không phải là phù thủy." Tôi chỉ vào Rachel. "Hai cô nhỏ kia mới là phù thủy. Tôi cứu sống ông mà."

"Ê này!" Cassie phản đối.

Tay hiệp sĩ mất một phút để đắn đo suy tính. "Đây là năm của Đức Vua của chúng tôi, năm 1415. Đức Ngài cao vời của chúng tôi là Vua Charles đệ Lục. Quân đội Hoàng gia Pháp, dưới sự lãnh đạo của Đô đốc nước Pháp và các Hoàng tử mang dòng máu hoàng gia, có mặt ở đây để đẩy lùi kẻ xâm lược, Vua Henri đệ Ngũ của nước Anh, kẻ đã đưa ra lời biện hộ rằng ngai vàng của nước Pháp là không xứng đáng."

"Người Pháp và người Anh ư? Tụi mình về phe nào đây?" Rachel

hỏi.

"Tụi mình chẳng về phe nào cả," tôi nói. "Tụi mình chỉ có mặt ở đây chỉ cốt đừng để Visser Bốn làm xáo tung những sự kiện mà lẽ ra nó phải xảy ra tại đây thôi."

"Nhưng tụi mình không biết điều gì lẽ ra phải xảy ra tại đây," Cassie chỉ rõ.

<Rắc rối chỉnh là ở đó đó,> Tobias nói.

"Được rồi. Thứ nhất: Tụi mình sẽ không làm bất cứ điều gì cho tới khi tìm thấy Visser Bốn. Và khi mình nói là không làm bất cứ điều gì thì có nghĩa là nó bao gồm cả việc dùng vòi vặn vẹo những tay hiệp sĩ người Pháp cho tới khi họ nổ bục ra như mấy cây xúc xích bị hấp quá lửa đấy nha."

"Ông ta mặc áo giáp mà! Ông ta nào có cảm giác gì!" Rachel phản đối kịch liệt.

"Hãy chỉ đứng ngoài quan sát thôi," tôi nói. "Thứ mà tụi mình đang tìm kiếm là bất cứ kẻ nào không thuộc về nơi này. Và tụi mình cũng đang tìm cả *Vòng Xoáy Thời Gian* nữa đó. Ax nè?"

<Vâng, thưa Hoàng tử.>

"Cái thiết bị *Vòng Xoáy Thời Gian* đó hình thù ra sao?"

<Tôi không biết.>

"Càng ngày càng thú vị," Marco lầm bầm chẳng có chút nào hứng khởi cả.

"Thôi, được rồi, cứ dòm… cứ ngó vậy. Và nhớ một điều rằng: Tụi mình chỉ sắp xếp lại những gì mà Visser Bốn làm xáo trộn tương lai thôi nha. Thế nên phải hết sức cẩn thận. Phải bao quát hết toàn bộ khu vực này. Nếu như tụi mình là một thứ tiếng vọng hay là một thứ gì đó đại loại như thế thì Visser Bốn hẳn sẽ ở quanh đây thôi. Bất cứ ai cũng có thể phát hiện ra hắn. Tụi mình phải di chuyển thật chắc, tuân thủ theo luật."

Tôi nhìn đám bạn đứng xung quanh, và cố gắng nhìn thẳng vào mắt của từng đứa khi nhắc lại từng từ: "Nghiêm chỉnh theo luật lệ. Mấy bồ hiểu chưa? Thằng cha này có thứ vũ khí nguy hiểm nhất trên đời. Tụi mình không thể để hắn cao chạy xa bay. Cá nhân hắn, cuộc đời hắn sẽ kết thúc tại đây."

CHƯƠNG 9

Mặt trời sắp sửa ló dạng. Màn đêm đen bắt đầu mờ dần.

Tụi tôi - một đám tạp nhạp chim săn mồi - bay mải miết. Tụi tôi hoàn hình, rồi lại biến hình, rồi lại tiếp tục bay. Mặt trời lên cao mà tụi tôi vẫn chưa nhìn thấy bất cứ kẻ nào có vẻ là Visser Bốn cả.

Thế nhưng, tôi lại nhìn thấy một vài bộ áo giáp rất "bảnh", đa phần là phía bên quân Pháp. Lính Anh thì nom khá tơi tả, phân nửa quân lính dường như bị mắc bệnh đường ruột. Cứ mỗi năm phút lại thấy có một người lính Anh chạy tuốt vô bụi rậm và… hừm, để tôi diễn tả theo kiểu này vậy nhá: bạn chả muốn thấy hành động của họ trong bụi cây đâu, nhất là với nhãn lực siêu phàm của loài ó biển.

Tôi lượn trên khu trại quân lính Anh đến lần thứ hai mươi rồi. Mấy vị thủ lãnh, bao gồm cả một vị, tôi cho là Đức vua, đang tập trung tham dự một nghi lễ cổ xưa. Thời La Mã cổ đại, đó là *Cuộc Hành Lễ Thứ Ba*[10]. Điều này khiến tôi băn khoăn không hiểu họ có chút hy vọng chiến thắng nào không nữa. Ý tôi là, đó có lẽ là một nghi thức của nhà thờ. Nhưng sao lại là nghi thức thứ ba? Điều đó chẳng có dấu hiệu nào thể hiện lòng tự tin cả. Nó giống kiểu: "Giờ thì tôi sẵn lòng có mặt ở đó bất cứ giây phút nào, Thưa Đấng tối cao, vì đã có Thánh Peter thu dọn giường giúp tôi rồi" hơn.

Mấy người này, từ hiệp sĩ, quân lính đến các cung thủ, v.v… đều là một đám người nhếch nhác. Có vẻ như tất cả đám người đó cả thế kỷ nay rồi chưa giặt đồ. Mặt mũi thì lem luốc. Răng lợi thì hỏng hết, ý tôi là răng thì cái nào cái nấy ố vàng, có cái đen xì luôn, lợi thì xưng u hết cả. Họ là những tay hiệp sĩ và những gã khác nữa vênh váo, đi lại nghênh ngang. Những kẻ này, hàm răng của họ, cố lắm, may ra mới đếm được có bốn cái răng rưỡi là còn nguyên vẹn.

Còn nói đến mấy cái đầu của họ, thì đây: Bạn sẽ không muốn có nhãn lực cực tốt để nhìn thấy tóc của mấy người này đâu. Không chỉ có bọ chét mà còn có chí nữa nha. Cũng không phải chỉ có một hay hai con đâu. Cái đầu nào đầu nấy cứ như là một thành phố Manhattan cơ man là chí, một thành phố Hồng Kông toàn là bọ chét. Chúng bò lổm ngổm, tụ thành từng đám bọ trên đầu mấy gã này cứ như là các fan hâm mộ đến nghe hòa nhạc của Phish[11] vậy.

Còn da thì sao ư? Vảy nến, mụn đỏ lấm tấm, u nhọt, mụn cóc, hầm bà lằng đủ thứ mà bạn có thể nghĩ tới cứ như một đám bọ cánh cứng đang trú ngụ trên khuôn mặt họ, nhưng thực tế thì, đó là những chấm đầu đen, những dấu tích của bệnh đậu mùa. Hầu hết các khuôn mặt đều như thể bị ai đó nã một loạt đạn thẳng vào vậy. Những cái nốt rỗ trên mặt sâu đến mức bạn có thể thọc trọn một đầu ngón tay vô được. Tàn tích của bệnh đậu mùa, đi nhiên là như thế rồi.

Đám đông quân lính này chẳng có gì hấp dẫn hết, bất kể là lính Pháp hay lính Anh, ngoại trừ quân Pháp có nhiều ngựa hơn và bộ giáp sắt nom bảnh hơn.

Ax cưỡi gió bay lượn trên không, cao hơn tôi chừng sáu mét, gần phía quân Pháp hơn.

<Tôi không có ý xúc phạm tổ tiên của bạn, Marco à, nhưng nếu như bọn Yeerk đã tới vùng này, chắc hẳn chúng đã bỏ đi để tìm giống loài khác làm vật chủ. Những con người này đã có đủ thứ sinh vật ký sinh trên người để mà họ cung phụng rồi.>

<Ồ, thế à? Thế cách đây ba, bốn trăm năm, người Andalite của bồ nom như thế nào?>

<Về mặt công nghệ, chúng tôi khá là lạc hậu,> Ax khụt khịt, <nhưng khi chúng tôi được phát hiện ra, chúng tôi là những sinh vật sạch sẽ. Những con người này thiệt là dơ dáy quá.>

<Họ là… Ê! Này! Jake! Rachel! Tất cả mấy bồ! Mấy gã này tên nào tên nấy đều lem luốc, chỉ rận đầy đầu và mặt mũi thì rỗ nhằng rỗ nhịt!>

<Bồ mất ba giờ đồng hồ chỉ để nhận ra điều đó thôi sao?> Rachel vặn vẹo. <Bồ quả là một thiên tài, Marco à.>

<Thôi nha, Rachel, bồ thử đoán xem ai sẽ không có những tất cả những đặc điểm nhận dạng khó ưa này>

<Dĩ nhiên là Visser Bốn!> Cassie nói. <Hắn có một cơ thể thuộc về thế kỷ hai mươi! Í, thế kỷ hai mươi mốt chứ. Hắn ta sẽ không bị rỗ, không có chỉ và răng miệng sạch sẽ, sáng bóng!>

Giờ, mặt trời đã nhô cao khỏi đường chân trời. Nghi thức đã xong. Có vẻ như họ sẽ không tiến hành thêm một nghi thức nào nữa cả. Tôi đoán rằng ba là đủ rồi.

Người mà tôi cho là đức vua Anh đang dạo bước cùng mấy anh chàng cận vệ trẻ tuổi, cả chủ lẫn tớ cười váng lên, cái kiểu cười mà người ta thường cười mỗi khi họ thấy lo sợ nhưng vẫn muốn ra vẻ thư thái, bình tâm. Tôi ngó kỹ ông ta. Không, ổng không có vẻ gì là người thế kỷ hai mốt cả. Ổng cũng có nhân dạng khó ưa y chang bất kỳ ai khác. Tôi ngó sang kiểm tra mấy anh chàng, gã nào gã nấy đều trông cao to lực lưỡng. Tôi đoán họ là những hiệp sĩ thân cận của đức vua, nhưng nếu như mấy gã này không bận những bộ áo giáp lưới và đeo gươm thì chắc hẳn bạn sẽ nghĩ đó là mấy kẻ chuyên đâm thuê chém mướn của Mafia. Chúng chả có tí tẹo tướng tá nào giống như những anh hùng hành động trong phim của Schwarzeneger[12] cả. Hầu như cả đám, đứa nào cũng có những bắp thịt rắn chắc, thậm chí còn hơi mập nữa. Tôi e rằng chả có gã nào trong số này biết đến từ “rau” hết. Nhưng, chúng không hẳn là quá mập, mà kiểu như là “A ha! Lưỡi dao của ngài chỉ đơn thuần là đâm xuyên qua lớp mỡ bụng và chạm đến một quả thận của ta thôi! Chỉ là một vết thương ở phần mềm thôi! Cứ tấn công đi, thưa ngài!”

Mấy gã trai trẻ này là một đám phiền hà.

Và giờ thì đức vua đang nói chuyện với quân đội của mình. Ổng nhảy lên một thân cây đổ và hai tay bắt đầu khua khua như một chính trị gia hay như là một ông bầu bóng đá.

Tôi không thể nghe thấy rõ hết từng lời ổng nói, song đại để ý của ổng là: "Hỡi các binh lính, lực lượng chúng ta rất hùng hậu, song chúng ta có mặt ở đây là vì một mục đích cao cả, đó là ta muốn ta sẽ trở thành vua của nước Pháp. Thế nên hãy đá đít mấy tên lính Pháp kia và trong trận chiến cuối cùng này, tất cả chúng ta sẽ cực kỳ hài lòng với bản thân mình vì chúng ta đã thực sự sống sót."

Về cơ bản, những lời nói lên gân nhảm nhí này cũng giống như những lời của đám Animorphs tụi tôi thường nói với nhau mỗi khi chuẩn bị bước chân vào một trận đánh.

Rồi, hoàn toàn bất ngờ, tôi nhìn thấy hắn.

Không phải là một kỵ sĩ mà là một cung thủ. Hắn đeo trên lưng một cái cung và một ống tên đầy ắp các mũi tên. Hắn bận đồ giống hệt các cung thủ khác: một cái áo khoác da rộng thùng thình được đính những cái nút mũ bằng thép trên khắp cái áo sơ mi gắn vòng kim loại. Quần của hắn coi bộ như thể được may bởi một cô thợ chỉ có ba ngón tay với cái kim là một cây viết bic. Hắn đứng lẫn trong đám cung thủ đang di chuyển về phía hàng ngũ quân Pháp.

<Tui thấy hắn rồi!> Tôi báo động cho đám bạn. <Ở kia kìa, hàng thứ ba, vị trí thứ ba. Hắn là một cung thủ người Anh.>

<Cứ tiếp tục di chuyển,> Jake nói. <Cứ bình tĩnh. Tụi mình cần chọn đúng thời điểm.>

<Tui cho rằng trận chiến này chuẩn bị bắt đầu rồi. Nếu mấy bồ muốn mua bắp rang và bánh bơ nho thì hãy nhanh nhanh lên.>

Quân Anh tiếp tục di chuyển. Quân Pháp, với số lượng binh lính nhiều gấp bốn lần, vẫn rất bình thản chờ đợi. Rất nhiều lính Pháp vẫn thả ngựa đứng không, đi lòng vòng nói chuyện với nhau, vẫn tiếp tục uống rượu, ăn bánh, bàn bạc kế hoạch gì đó với các bà, và cả chơi bài nữa.

Ngăn cách giữa hai đội quân là một cánh đồng hẹp, lầy lội được bao bọc bởi hai hàng cây ở hai phía.

<Quân Anh sắp sửa bị dập tơi tả,> Rachel nói. Nhỏ, trong lốt đại bàng đầu bạc, đang chao xuống phía trước mặt tôi, lượn những vòng tròn thiệt rộng.

<Có thể không phải,> Jake trầm ngâm. <Cánh đồng quá hẹp. Quân Pháp không thể kịp tập họp toàn lực lượng để chống đỡ được.>

<Anh dám cá với em không?> Rachel hỏi.

<Đó không phải là lý do tụi mình có mặt ở đây,> Cassie nhắc nhở. <Không phải chỗ để mấy bồ cá cược đâu.>

<Tại sao tụi mình có mặt ở đây. Đó chính là câu hỏi cần phải trả

lời,> Ax nói. <Điểm mấu chốt của sự kiện lịch sử cụ thể này là cái gì thế? Một sự thay đổi tại thời điểm này làm sao lại có thể dẫn đến những thay đổi khiến tụi mình nhận biết được đây?>

<Mình không biết nữa,> Jake thừa nhận.

<Visser Bốn hẳn cũng không biết,> Cassie nói. <Tất cả những gì hắn biết về loài người đều xuất phát từ những hiểu biết của vật chủ của hắn.>

<Tuyệt!> tôi thốt lên. <Đây được gọi là thằng mù dắt thằng mù lại đòi lật đổ cả lịch sử của…>

Tôi ngưng giữa chừng câu nói của mình bởi vì tôi nhìn thấy một thứ mà loài chim hồng bao giờ…, đúng, hồng bao giờ muốn thấy.

Tôi thấy có khoảng hai ngàn tên lính đang đặt đuôi chữ V của mũi tên vào dây cung, rồi nâng cung lên kề tai và đột nhiên giương cung hướng thẳng lên trên.

Hướng thẳng lên phía tôi.

CHƯƠNG 10

Tôi đang nhìn chằm chằm xuống hai ngàn đầu mũi tên và hai ngàn gã lính đang nheo mắt, con mắt kia nhắm dọc theo mũi tên… vào tôi.

<Ô ồ!>

Phựt! Phựt! Phựt! Phựt! Phựt! Phựt! Phựt! Phựt! Phựt!

Tên bay kín mịt không trung. Nhìn cứ như là một trận mưa đá từ hồi xửa hồi xưa ì, nhưng mà là trận mưa tên.

Phựt!

<Ááááá!>

Một mũi tên bay đâm xuyên qua cánh tôi. Tôi ngoặt gấp.

Phựt!

<Chúng đang nhắm bắn tui!> Tôi hét inh ỏi. Một vết thương sắc ngọt trên cánh, máu chảy thành dòng tạo thành một đường đỏ lòm trên lông vũ của tôi. Cái cánh bị thương xụi dần, nhưng tôi vẫn có thể tiếp tục bay được.

<Chuồn khỏi đó mau!> Rachel hét.

<Xì… bồ nghĩ thế à?!> Tôi phát khùng.

Tôi đập cánh nhưng hình như tất cả mấy gã khờ ở dưới đất đó đang cố gắng giết chết tôi. Họ đang lắp lại tên. Nhưng tôi đang đổi hướng bay, không phải là chúc xuống theo dường thẳng đứng bởi vì một cánh của tôi đã xuội lơ, nhưng tôi vẫn đang di chuyển. Ít nhiều gì thì tôi cũng đang di chuyển hướng về phía trước hàng quân của lính Anh, cố gắng đáp xuống khu đất trống. Tôi chỉ biết chắc một điều rằng: Tôi không muốn cố gắng bay ngang qua ngay trên đầu đội quân của nước Anh.

Xui xẻo thay, đó là một sự sáng suốt dở òm. Cung thủ được bố trí ở cả hai đầu hàng quân, ở trong rừng! Tôi đang chúi đầu vào đúng chỗ của hai ngàn cung thủ khác ở đầu kia hàng quân.

Á à a. Tôi cố gắng quay đầu lại, cố gắng đổi hướng bay. Tôi sẽ phải chạy bộ trong không trung, nếu cần phải thế.

Tên đã được nạp xong xuôi, những cánh cung được giương lên, và…

Phựt! Phựt! Phựt! Phựt! Phựt!

Trượt sạch! Tôi đã không còn ở trên đường tên bay nữa rồi, và giờ tôi có thể quan sát đích của dàn tên này hướng tới. Chúng bay chúc xuống, hướng về phía hàng quân lính đang cưỡi ngựa. Có lẽ có khoảng ba trăm ky sĩ, nhiều gã bận những bộ áo giáp như được mô tả trong chuyện cổ tích, một số ít gã thì bận những bộ áo giáp hiện đại hơn một chút. Nhưng tất cả ba trăm gã này đều đang hò hét từ sau tấm khiên che mặt, tay lăm lăm những ngọn giáo dài nằm ngang.

Đội ky binh Pháp thẳng tiến về phía các cung thủ Anh. Những cung

thủ Anh đang ở phía sau một bức tường lọt chọt những mũi giáo nhọn chĩa về phía những chú ngựa Pháp. Xui xẻo thay cho quân Anh, những mũi giáo nhọn của họ sẽ không thể ngóc lên khỏi bùn lầy cho coi.

Nhưng mấy cái mũi giáo nhọn đó là chuyện nhỏ, vấn đề nằm ở chỗ mấy mũi tên kìa.

Phựt! Phựt! Phựt! Phựt! Phựt!

Hàng ngàn mũi tên, tất cả đều được bắn ra trúng đích, tất cả đều đang cong vòng, tất cả dường như đang lơ lửng trong không trung. Hàng ngàn mũi tên với thuốc độc được tẩm vào mỗi đầu nhọn, chỉ chực chờ phóng ra. Ngay cả một con ruồi cũng không có cơ hội lọt qua được bức tường tên đó.

Cứ lần lượt, lần lượt từng mũi tên trúng vào tay, vào cổ, vào vai, vào đầu, vào đùi và vào mặt quân lính Pháp. Bỗng nhiên, tất cả những gì đang diễn ra bên dưới tôi bây giờ không còn là một trò đùa chút nào nữa.

Phựt! Phựt! Phựt! Phựt! Phựt!

Một lần nữa, tên bay vèo vèo, phóng về phía hàng ky binh đang hỗn loạn.

Những tay hiệp sĩ đứng đầu đội quân hầu như không bị hề hấn gì nhờ có bộ áo giáp sắt của mình. Ngay cả đám ngựa họ cưỡi cũng được che chắn dọc suốt từ đầu, qua cổ, đến hết lưng bằng những bộ giáp sắt. Nhưng những loại tên dày đặc đến mức chúng cũng tìm được lối đề chui qua những khe hẹp xẻ giữa miếng che mặt của mấy tay hiệp sĩ.

Người ngã gục. Ngựa khuyu gối.

Nếu như tôi mà còn nấn ná ở giữa làn tên đó chỉ thêm một giây nữa thôi, làm sao tôi tránh nổi làn mưa bão tên như trút đó kia chớ. Lúc đó, hẳn tôi không chỉ bị bắn trúng mà còn biến thành một cái gối cắm tên nữa kìa.

Giờ thì tiếng gào thét, rên rỉ bắt đầu cất lên. Mấy gã bị tên cắm vô cổ, vô bụng, bị loại ra khỏi hàng ngũ, cả đám rớt xuống đất, bò lồm ngồm, ráng đứng dậy, rồi lại ngã lăn quay. Ấy, không chỉ người mà cả ngựa cũng hí vang. Và cái âm thanh đó hẳn tôi sẽ không bao giờ quên được. Đội ky binh Pháp rút lui. Nom họ nhếch nhác, thất thểu. Họ dẫm đạp lên xác binh lính của mình và lùi về tuyến sau.

Quân Anh tiếp tục tiến bước, có vẻ khá tự tin vào bản thân mình, như thể chỉ cần hai cánh quân là đủ.

Tôi cố gắng tìm kiếm lại Visser Bốn. Tôi kiếm khuôn mặt láng o, hàm răng trắng bóc dị thường. Và việc đó đã cứu sống tôi bởi vì nhờ nó mà tôi trông thấy lúc này đội cung thủ của quân Anh đang tiến về phía trước, một nửa lại ở trong rừng, và họ đã chuẩn bị đến lượt nhắm mới của mình.

Hàng rào tên đột nhiên đổi hướng.

<Áááá!> tôi la hoảng, nhả không khí khỏi cánh và lao đi như một viên đá cuội. Tôi thấy các cung thủ người Anh buông dây cung. Tôi thấy tên bay! Thẳng về phía TÔI!

Phựt! Phựt! Phựt! Phựt! Phựt! Phựt!

Tôi thụp người xuống, nằm rạp xuống đất ngay khi hàng trăm mũi tên bay về phía tôi. Có những mũi tên bay sát rạt đến mức tôi cảm nhận được cả hơi gió phà ra phía trên đầu mình.

Tôi nhìn quanh, mở rộng cánh để bắt không khí. Nhưng cái cánh bị thương không tuân theo ý muốn của tôi. Nó xuội lơ rồi, dường như bị gẫy gập phân nửa, rũ xuống khiến tôi không thể nào lấy được tốc độ.

Bụp!

Tôi va mỏ xuống mặt bùn. Tôi bất tỉnh mất khoảng nửa giây. Ngất xỉu. Rồi tôi bật tỉnh khi nghe thấy tiếng hét của Jake, <Marco! Marco! Dậy đi!>

CHƯƠNG 11

Rachel

Tôi thấy cậu ấy cắm mặt, theo đúng nghĩa đen của từ này luôn, ngập trong lớp bùn. Tôi ở tít trên cao chếch về bên phải, xa khỏi bãi chiến trường. Tôi ở trong lốt đại bàng đầu bạc, là đứa duy nhất trong cả bọn đủ bự để quắp và kéo một chú ó biển ra khỏi đám bùn đó.

Tôi lao xuống.

<Rachel! Không!> Jake hét.

<Em có thể lôi cậu ấy ra được mà!> Tôi nhìn thấy Marco rất rõ: một búi lông trắng xám bé teo, dơ hầy, nhàu nhĩ ở ngay giữa bãi đất, nơi, mà theo chuẩn mực của năm 1415, chắc chắn là mảnh đất nguy hiểm nhất trên Trái Đất.

Tôi rơi hệt như một cục đá. Không, giống như một tên lửa mới đúng bởi vì tôi rơi có kiểm soát, có định hướng, nhắm thẳng vào một đám lông đuôi và cánh đang khe khẽ động đậy.

<Ngưng lại!> Jake hét <Tên kìa! Tên kìa!>

Phựt! Phựt! Phựt! Phựt! Phựt!

Tên bay tới rào rào!

Tôi mở rộng cánh, xòe lông đuôi, duỗi móng vuốt và thực hiện một động tác bắt chước của chú thỏ Wyle E. Coyote[13] ráng ngưng lại giữa không trung sau khi nó vừa thoát khỏi một vách đá dựng đứng.

Hổng khá hơn chú thỏ đó bao nhiêu.

Một loạt tên bay tới. Hai hay ba mũi sượt ngang tôi cách có đường tơ kẽ tóc, còn hầu hết chỉ phà gió vào người tôi mà thôi.

Ngay khi loạt tên bay qua, tôi xếp gọn cánh lại, tạo thành một vật nhỏ nhất có thể và lại rớt thẳng hướng về phía Marco.

<Marco! Tỉnh lại đi!> Jake gào lên.

Tôi lao nhanh xuống, vừa kịp tránh không bị va mình xuống đất, sục móng vuốt mình vào lưng Marco.

<Ái da! Ui chao!>

<Cự nự đề sau đi nha, tụi mình ra khỏi đây đã!>

Chỉ có hai đứa tụi tôi lếch thếch khỏi chỗ đó. Tôi vỗ cánh cật lực và kéo lê được Marco một quãng chừng một mét. Nhưng tụi tôi không cách nào bay lên trên không trung cho được.

Phựt! Phựt! Phựt! Phựt! Phựt!

Một loạt tên lại bay tới, lần này cách đầu tụi tôi xa lắc. Thế rồi tôi nghe thấy một tiếng động kinh hoàng. Tiếng gầm khát máu từ hàng ngàn cổ họng vang rần. Có lẽ không có nhiều trận chiến có nhiều nỗi kinh hoàng cùng cực đến thế.

Tôi ngó sang trái. Quân Anh đột nhiên tháo chạy, thẳng về phía tụi tôi. Nhìn qua phải: quân Pháp, bộ binh cũng chạy, ky binh thúc ngựa phi nước đại, lại còn hét rầm trời nữa chớ.

Tụi tôi sắp sửa bị vài ngàn đôi giày xấu xí vô cùng dẫm đạp qua người.

<Tụi mình phải làm gì bây giờ?> Tôi hỏi Marco.

<Làm sao mà tui biết được? Tui tưởng bồ đang cứu tui mừ!>

<Hoàn hình hén?>

<Rồi nói gì với họ? Tụi tôi ở phe trung lập à?>

Làn sóng đầu tiên của quân đội Anh chỉ còn cách tụi tôi chừng mười giây, miệng vẫn la hét, tay vẫn khua giáo, vung gươm, ủng của họ sục xuống bùn kêu oàm oạp. Quân Pháp còn cách tụi tôi có lẽ chừng mười hai giây.

Rồi, đột nhiên, từ cánh rừng ngay cạnh, một con ngựa đang chạy thình lình xuất hiện, xông thẳng tới phía tụi tôi.

Tôi biết con ngựa đó.

Chỉ ít là tôi hy vọng là tôi biết nó.

<Cassie phải không? Hãy nói đúng là bồ đi mà!>

<Hãy sẵn sàng nào!> Cassie nói.

<Sẵn sàng làm gì? Chim hồng cưỡi ngựa không có yên cương!> Marco hét.

Quân Anh bên trái, quân Pháp bên phải. Tên vẫn bay rào rào kín đặc trên đầu tụi tôi. Và một chú ngựa đang sục vó xuống đất tạo nên những đám mây bụi mù và làm bắn tung tóe nước bùn đục ngầu những chỗ nó nó đi qua.

<Chậm quá!> Marco nói cộc lốc. <Mà nhỏ hồng có tay, làm thế nào nhặt tụi mình lên đây?>

<Ôi trời!> tôi nói và chuẩn bị đón chờ cuộc tấn công.

Trong chớp mắt, quân lính Anh bao quanh tụi tôi, hét tên vua Henry và quân Anh và chỉ đơn giản là hò hét. Những bàn chân đi giày kết, hay được quấn vải dày cui dậm rịch quanh tụi tôi.

Rồi, tiếng vó ngựa.

Tiếng chân! Tiếng vó ngựa! Có ai đó té sấp bên cạnh Marco và tôi. Tôi cứ nghĩ ông ta bị vấp té cho tới khi nhìn thấy một mũi tên ngắn cắm xuyên qua ngực ổng.

Đó chính là tay hiệp sĩ bận áo xanh lá cây. Ổng nằm trên tấm khiên của mình và thở dốc. Tôi trừng mắt nhìn ông ta, không thể nào quay mặt đi hướng khác, không thể nào ngăn bản thân không nghĩ tới việc rằng ít ra thì ổng sẽ không sống để có thể kể lại đầu đuôi câu chuyện về một phù thủy biến hình thành một con voi nữa.

<Túm lấy chân mình!>

Bốn cẳng chân màu nâu của chú ngựa cao trội hơn hẳn những bụi rậm thấp trong rừng. Tôi cắm ngập móng của mình xuyên qua làn da và sâu tận vào trong xương của nó. Chắc hẳn Cassie đau lắm, nhưng nhỏ không phàn nàn. Marco cũng bíu vào cẳng Cassie, giống tôi. Rồi tụi tôi rời khỏi đó. Con ngựa cùng với hai chú chim săn mồi bự chành dành, bê bết bùn đất bám chặt trên hai cẳng trước cố gắng di chuyển

ngang qua cuộc hỗn chiến mỗi lúc mỗi trở nên tồi tệ.

Cassie và hai đứa tôi bị cả khối người xung quanh xô đẩy về phía quân Pháp.

Giờ đây, trận chiến đã là trận chiến giáp lá cà. Không có lối ra. Tôi cắm móng vuốt của mình vào sâu hơn. Một con ngựa có thể sống sót giữa chốn địa ngục đầy những tiếng la hét, tiếng gào thét, tiếng cắn nhằn, đầy những sự xô đẩy, đâm chém điên cuồng, chứ một con chim thì không, nó là một con vật rất mỏng manh yếu ớt.

<Ááááá!> Tôi nghe tiếng Cassie thét. Tôi đồ rằng đó là do móng vuốt của Marco làm nhỏ đau.

Nhưng nó có vẻ giống tiếng thét đau đớn do một ngọn giáo đã cắm ngập sâu, rất sâu vào hông nhỏ gây nên.

Cassie loạng choạng. Nhỏ té, mặt vập xuống đất. Tôi buông chân nhỏ ra vừa kịp nên không bị đè bẹp.

Rồi có một bàn chân đạp lên người tôi. Tôi nghe thấy những lóng xương bé tỉ nị trên lưng và cánh của tôi gãy răng rắc.

Ý nghĩ đó đập vào đầu tôi: Tôi sắp chết. Không phải Jake mà là tôi. Sinh mạng của tôi là thứ mà gã Crayak đó đòi trả giá.

Tôi đang hấp hối, thậm chí trước cả ngày tôi được sinh ra đời khoảng 600 năm.

CHƯƠNG 12

<Cassie!> Hoàng tử Jake gọi lớn.

<Tụi nó té rồi!> Tobias la lớn. <Mình nhào xuống đây!>

<Không!> Hoàng tử Jake ra lệnh. <Tụi mình không cần có thêm một cái xác nữa ở dưới đó!>

Hai nhóm người xô vào nhau và bắt đầu chém giết lẫn nhau bằng những miếng thép sắc cạnh có hình thù khác nhau. Một số người cưỡi trên lưng ngựa. Một số khác thì xuất hiện với bộ da nhân tạo được làm từ những tấm kim loại mỏng.

Đó là một trong những vi dụ hiếm hoi về tính ứng dụng phi lý của da nhân tạo.

Nhưng tôi không có thời giờ để mà suy nghĩ về những vấn đề về áo giáp sắt. Cassie, Rachel và Marco bị thương và có lẽ là đang cận kề với cái chết rồi.

Bay cao bên trên trận chiến, tôi chỉ thi thoảng mới thoáng thấy các bạn ấy. Một chú ngựa đang quơ cào, nằm nghiêng về một phía. Hai chú chim. Đám người giết chóc ở xung quanh, chả có ai để ý tới ba con vật đó cả.

Cùng lúc đó, tôi cũng đang tìm kiếm dấu vết di chuyển của tên Visser Bốn. Hắn đã sử dụng khá nhiều mũi tên dài - dài gần bằng với chiều cao thân thể của hắn - trong ống. Kỹ năng bắn cung của hắn chậm chạp và tệ hại hơn so với những cung thủ khác, song dường như chả ai thèm để ý đến chuyện đó cả.

Và giờ đây, hắn đang di chuyển. Rất nhiều cung thủ người Anh ở cả hai bên cánh trận chiến đã đặt cung tên xuống và đang tuốt gươm và dao găm ra khỏi vỏ. Giờ thì tôi bắt đầu thấy yếu điểm của bộ da nhân tạo làm bằng thép. Các cung thủ, chỉ bận áo vải, mang những vũ khí nhẹ, có thể di chuyển qua bãi bùn lầy lanh lẹ hơn. Họ có thể nhảy cao lên và đâm xuyên qua tấm che mặt của mấy tay ky sĩ.

Nhưng Visser Bốn không tham gia vào cuộc tàn sát này. Hắn đã chuồn vào rừng cây phía sau bãi chiến trường. Và giờ thì tôi thấy hắn đang leo lên một thân cây cao nghều.

<Hoàng tử Jake !> tôi la lên. <Visser Bốn đang ở trên cây. Tôi tin chắc rằng hắn đang chuẩn bị dùng cung nỏ của mình.>

<Quên Visser Bốn đi hẵng!> Tobias nóng nảy nói. <Rachel đang ở dưới kia kìa ! Rachel! Biến hình đi!>

<Bạn ấy sẽ phải hoàn hình trước đã,> tôi nói. <Và chắc chắn bạn ấy sẽ bị giết chết khi ở trong dạng người.>

<Chú im đi!> Tobias kêu lên đau khổ. <Chuyện này không thể xảy ra được! Hỡi người Ellimist! Hỡi người Crayak! Hãy mang tụi tôi ra khỏi đây ngay! Hãy mang tụi tôi ra khỏi chốn này ngay đi!>

Tôi cảm thấy bối rối trước khả năng những người bạn người của tôi sẽ bị giết chết. Nhưng chẳng có cách nào cứu được họ cả. Nhiệm vụ của chúng tôi là phải ngăn chặn Visser Bốn.

Tôi săm soi nhìn ngắm khuôn mặt hắn thật sát. Đó là một khuôn mặt người bình thường. Có vẻ hơi phúng phính. Hắn đã qua tuổi vị thành niên, dầu vậy cũng là khá trẻ cho việc đánh nhau như thế này. Tôi áng chừng hắn khoảng 25 tuổi.

<Gấu trắng!> Tobias nài nỉ. <Tụi mình biến hình thành gấu trắng và xé tanh banh cái đám hỗn loạn này ra! Tụi mình không thể cứ đứng yên không làm gì thế này cho được.>

<Cassie cũng đang ở dưới đó,> Jake nạt. <Và cả thằng bạn chí cốt của mình nữa.>

<Tụi mình phải làm cái gì đó chớ!>

<Làm gì đó là làm gì đây? Giết hết đám người vô tội mà lẽ ra họ phải được sống sao? Họ đâu phải là bọn Mượn xác. Đó là những con người!>

Tôi cố gắng tiếp tục tập trung dõi mắt vào Visser Bốn. Khi tôi lượn một vòng chậm rãi bên trên bãi chiến trường, tôi cắm cặp mắt ó biển của tôi vào đôi mắt màu xanh biển của hắn. Hắn quan sát, nghiền ngẫm đám đông, rồi tôi thấy hắn đảo mắt tìm kiếm. Tôi cố gắng suy diễn, đưa mắt dõi theo hướng mắt hắn nhìn. Đó là một trò chơi rất dễ trật lất. Nhưng tôi tin tôi đã biết được hắn đang quan sát cái gì. Đứng ở giữa những hàng quân Anh là một chiến binh đội một cái mũ chụp bằng sắt, trên đỉnh có dập nổi một vòng tròn bằng vàng. Có rất nhiều người bận áo giáp vây xung quanh ông ta. Có vài lá cờ màu sáng ở gần ổng.

<Con người có chiếc vòng vàng trên đầu ỉ,> tôi hỏi. <Ổng có phải là người quan trọng không?>

<Vòng vàng ư?> Hoàng tử Jake hỏi, giọng thiếu tập trung, vẻ mệt mỏi thấy rõ. <Ý bồ là cái vương miện ỉ hả ?>

<Có lẽ thế. Nó làm bằng vàng và được tạo hình thành, có lẽ là, một loài hoa tưởng tượng nào đó.>

<Đó là đức vua! Là Vua nước Anh!>

<Chỉ chút xíu nữa thôi, ổng sẽ bị trúng một mũi tên cho coi,> tôi nói. <Visser Bốn đang sửa soạn cung tên kìa, và tôi tin là hắn đang nhắm vào vị vua đó đó.>

<Tóm lấy hắn!> Hoàng tử Jake hét.

<Tôi ở xa hắn quá,> tôi nói. <Chỉ có Tobias…>

CHƯƠNG 13

<Rachel!> Tôi gọi to.

<Tobias! Gã kia chuẩn bị bắn kìa!> Jake nói. <Mình có thể nhìn thấy hắn.>

<Tobias, chú không thể bay kịp tới đó được,> chú Ax nói mà giọng bình thản muốn phát điên.

Cả hai người đó đều như nhau! Cả Jake lẫn chú Ax đều chỉ quan tâm đến cái nhiệm vụ ngu ngốc đó. Tôi nhìn thấy Rachel, Marco bị cơ thể của chú ngựa-Cassie đè bẹp hết phân nửa.

Không! Khoan đã! Không phải bị đè bẹp. Hai đứa nó đang được che chở khi ở phía dưới Cassie. Hai đứa nó bị đè nhưng có lẽ chưa bị bẹp chết. Nếu như tôi có thể bay tới được khu rừng đó, biến hình thành gấu trắng, quay trở về, thoát khỏi…

Khùng quá đi! Jake nói đúng. Tôi sẽ phải giết chết biết bao nhiêu binh lính cả hai phe đây? Và mất bao lâu tôi mới sẽ kết thúc được vụ giải cứu đó đây?

<Tobias!> Chú Ax nói. <Bây giờ hoặc sẽ rất có thể là không bao giờ!>

Tôi dòm xuống. Từ trên nhìn xuống, xuyên qua chỗ trống giữa các thân cây, tôi thấy Visser Bốn. Hắn đang giương cung, chuẩn bị…

Phựt!

Quá trễ rồi. Mũi tên bay đi, thẳng hướng Vua Henry.

Nó bay thẳng đâm xuyên qua lưng một người lính Pháp trẻ tuổi. Anh ta đổ sụp xuống như thể có ai đó cưa đứt hai chân ảnh vậy.

Trượt rồi!

Dĩ nhiên là trượt rồi vì Visser Bốn không phải là một cao thủ bắn cung. Chưa kể, đó lại là một mục tiêu khó nhằn. Khuôn mặt của đức vua không được che chắn gì. Đó hẳn sẽ là mục tiêu nhắm bắn của hắn. Với một khoảng cách như thế, thì một cao thủ bắn cung dư sức bắn trúng nhưng hắn chỉ là một cung thủ mới tập tễnh vào nghề.

Tuy nhiên…

Visser Bốn lại lắp tên và giương cung lần nữa. Hắn nhắm rất cẩn thận. Giờ đây vị vua đang tiến tới rất gần chỗ Rachel và hai đứa kia nằm.

Mũi tên của Visser Bốn có thể sẽ bắn trượt, không trúng vào vua Henry, mà thay vào đó, lại trúng vào Cassie hoặc Marco hoặc là Rachel.

"Tseeeeeer!"

Tôi nhả không khí ra khỏi cánh, xếp cánh lại, vặn đuôi lấy hướng và rơi thẳng xuống, như một viên đá.

Tôi thấy những ngón tay của Visser Bốn bắt đầu buông lỏng.

Tôi thấy những ngón tay buông ra.

Mũi tên bay đi!

Tôi xòe móng và xoay móng qua một bên để hai cái móng của tôi tạo thành một đường thẳng.

Phựt!

Phập!

Mũi tên đập vào móng phải của tôi nhưng tôi không giữ được nó.

Tôi phả gió xuống thẳng phía dưới, xung lực của tôi mang theo mũi tên, làm giảm một phần tốc độ của nó. Móng trái của tôi siết chặt!

Tôi cảm thấy mũi tên trượt dọc khỏi cú ghì của tôi. Thịch! Hai móng của tôi khép lại bao quanh phần cánh làm bằng lông của mũi tên. Mất chừng một phần mười giây, rồi, tôi bắt được mũi tên và mang theo mình.

<Đi thôi, Tobias!> Jake kêu.

Tôi quay lại và nhìn thấy Viser Bốn. Hắn đang chăm chắm nhìn tôi, sự sửng sốt pha lẫn với sự hoài nghi. Và rồi, rất chậm rãi, rất từ từ, tôi nhận thấy nét mặt đã chợt hiểu ra của hắn. Cặp môi của hắn uốn cong tạo thành từ Andalite!

<Không chính xác lắm,> tôi nghĩ. <Nhưng nè, bồ đã biết được điều căn bản rồi nhé, Jake? Mình cho là hắn nghi ngờ có tụi mình ở đây rồi đó.>

<Cái gì cơ?>

<Visser Bốn ỉ. Mình cho là hắn vừa chợt nghĩ rằng diều hâu thật không bay lòng vòng mà vồ lấy mấy mũi tên bay giữa không trung đâu. Giờ thì mình bay tới chỗ Rachel và mấy đứa kia đây. Visser Bốn giờ là vấn đề của bồ nha.>

CHƯƠNG 14

Nằm nghiêng một bên, với Marco và Rachel được giấu phân nửa người phía dưới thân mình, tôi cảm thấy đau đớn cùng cực. Ngọn giáo đã xuyên sâu lút vào mạng sườn tôi và tất cả những gì tôi có thể làm được là cố gắng nhớ đến cấu trúc bộ xương ngựa của mình.

Ngọn giáo đâm vào chỗ nào trong cơ thể tôi nhỉ? Không phải là tim rồi, nếu không, hẳn tôi đã tiêu đời rồi. Hay là bao tử? Hay là ruột non? Hay là gan? Chịu, không tài nào biết được. Nhưng tôi biết rõ, tôi đang lả dần. Và tôi cũng biết, nếu tôi hoàn hình, tôi sẽ để mặc cho Marco và Rachel nằm tơ hơ, bất lực giữa chiến trường.

Chưa kể, có nhiều khả năng rằng mấy tên lính mê tín hồi thế kỷ 15, gần như chắc chắn sẽ giết chết những thứ quái vật kỳ dị đang vặn vẹo trên chiến trường. Hình như tôi đang biến hình dở chừng.

Tụi tôi phải chuồn khỏi chốn này thôi! Nhưng bằng cách nào đây?

Quanh tụi tôi, trận chiến đang diễn ra ác liệt. Tiếng ồn khủng khiếp đập vào tai ngựa-tôi. Tiếng sắt thép va vào nhau lanh canh. Tiếng lách cách rền vang mỗi khi dây cung được kéo căng. Vó ngựa và bàn chân người dậm mạnh trên mặt bùn và thường xuyên làm bắn bùn lên trên người.

Tiếng nhiều người càu nhàu mỗi khi họ ráng xoay sở sử dụng gươm, gậy và rìu. Rồi tiếng người la hét hay rên rỉ mỗi khi họ bị thương. Họ lảo đảo rồi ngã nhào vì những vết thương hoặc do bị kiệt sức hoàn toàn.

Tất cả những bức tường âm thanh, những hình ảnh này cứ bao quanh tôi, diễn ra ngay ở phía trên đầu tôi.

Sau này tôi mới được biết, đây là trận Agincourt - một trận chiến lớn trong lịch sử. Vinh quang - đó là từ mà người ta dành để nói về trận chiến ấy. Shakespeare cũng có viết một vở kịch về trận đánh lịch sử này.

Nhưng tôi có mặt ở đây để nói với các bạn rằng chẳng có gì vinh quang diễn ra mà lại không đi cùng với giết chóc cả.

<Tụi mình phải chuồn khỏi đây thôi,> Rachel nói.

<Bằng cách nào?> Marco gặng hỏi. <Tụi mình mà di chuyển, chết là cái chắc!>

<Cassie đang bị chảy máu kìa,> Rachel chỉ ra. <Máu của nhỏ thấm ướt khắp người mình đây nè.>

<Cassie, bồ cầm cự nổi không?> Giọng của Jake vang lên từ phía trên cao xa tít tắp.

<Mình nghĩ là được. Có lẽ là được. Mình cũng không biết nữa.> Cơ thể này không phải là của tôi. Tôi không biết chắc nó có thể làm được gì. Tôi không biết tình trạng vết thương tệ hại đến mức nào.

<Được rồi, chuẩn bị tư thế sẵn sàng nha. Đội ky binh sắp tới rồi,> Jake nói. Rồi cậu ấy đế thêm. <Tụi mình hy vọng là như thế.>

Tôi cố gắng cầm cự. Bốn chân tôi vẫn ngọ ngoạy được. Nhưng tôi yếu lắm rồi. Tôi không đủ sức để có thể lăn mình đứng dậy mà không đè bẹp Rachel và Marco cho được.

<Mấy bồ đang làm gì thế?> Marco hỏi Jake.

<Ừ, đây là thời đại mê tín dị đoan, đầy rẫy nào là phù thủy, nào là yêu tinh, nào là quỷ sứ, và hầm bà lằng những thứ khác giống thế nữa, phải không nào?>

<Phải,> Rachel đồng tình.

<Thế nên, tụi này đang trao cho họ một tên quỷ sứ,> Jake nói.

<Một tên quỷ sứ á? Bồ nói thế là có ý gì, một tên quỷ sứ ĩ?>

Và rồi, vượt lên trên tất cả những tiếng loảng xoảng, lanh canh, những tiếng hét, những âm thanh khủng khiếp của trận đánh, tôi nghe thấy một âm thanh mới tinh. Những tiếng thét của nỗi khiếp sợ tột cùng. Những tiếng thét giống như bạn nghe thấy khi ai đó gặp ác mộng.

Những tiếng chân chạy tán loạn.

Đích thân đức vua đứng ngay phía trên tôi. Tôi nhận ra ổng nhờ cái vương miện rập nổi làm bằng vàng mà ổng đội trên đầu. Ổng đang nhìn chăm chăm về phía bên phải, miệng há hốc, tạm thời quên bẵng mất trận chiến. Tay hiệp sĩ từng bị ổng đánh khuyu gối bắt đầu băng qua ổng, vừa chạy vừa cầu nguyện. Trận tuyến lùi lại phía sau. Mất vài giây suy ngẫm, vị vua quyết định, với những gì đang diễn ra, không cần thiết phải tiến quân một chọi một nữa.

Và tên quỷ sứ - hay cái thứ mà mấy người sống ở thế kỷ 15 cho rằng nhìn giống như quỷ sứ - cưỡi trên lưng một con ngựa chiến đang lừ đừ tiến vào giữa sa trường.

<Có phải tui đang nhìn thấy một tên Hork-Bajir đang cưỡi ngựa không ta?> Marco hỏi.

Tên Hork-Bajir-Tobias, thực ra là đang thẳng tiến về phía tụi tôi. Những chiến binh dũng cảm, những chiến binh đã mặt đối mặt trên sa trường này, mạng đổi mạng, đột nhiên bỏ chạy. Một rừng chân ở quanh tôi rẽ ra.

Rachel và Marco bò ra khỏi phía dưới thân ngựa-tôi. Tôi lăn mình sang một bên và nỗ lực đứng dậy. Tôi cảm thấy chóng mặt, yếu ớt, liệt nửa người, nhưng không đến mức không thể chạy được vài cây số.

<Nào!> Tobias hét lên, giật cương và quay đầu ngựa ra khỏi bãi sa trường.

Con ngựa nói. <Hây, coi chừng mấy lưỡi dao, Tobias!>

Jake đó.

Marco và Rachel bám chặt vào cẳng chân bị toạc máu của tôi và tụi tôi cùng rời khỏi cánh đồng khủng khiếp đó, băng qua những xác chết

và bị thương của những hiệp sĩ và các tá điền.

<Visser Bốn sao rồi?> Rachel hỏi.

<Hắn đang bận rộn với Ax,> Jake nói. <Nhưng tụi mình phải nhanh lên nếu không thì hắn sẽ biến khỏi tầm kiểm soát của tụi mình đó.>

CHƯƠNG 15

Visser Bốn chạy. Nhưng hắn chỉ là một tên Mượn xác Người tầm thường, thế nên hắn khó có cơ hội thoát khỏi tay tôi. Tôi vẫn ở trong lốt diều mướp, tôi dõi mắt theo đường hắn chạy xuyên qua những tán cây.

Tôi nâng cánh bay cao lên trên cánh rừng và nhìn thấy ở phía trước, trong cánh rừng, có một ngôi làng nhỏ. Nếu như Visser Bốn chạy vào được bên trong ngôi làng đó, nơi mà chắc chắn sẽ có rất nhiều người dân vô tội, tôi sẽ khó mà cản được hắn.

Nhưng nếu ở trong lốt diều mướp, gần như tôi không thể dừng hắn lại được.

Tôi phải lựa chọn: Cứ tiếp tục bay, bất lực dõi theo Visser Bốn hoặc dừng bay, hoàn hình và có đầy đủ khả năng để tấn công hắn.

Ngôi làng đó, với những mái nhà tranh - nơi cư trú của những con người giản dị - đã rất gần rồi.

Lựa chọn một. Tôi quyết định giữ không cho hắn vào trong làng.

Tôi đập cánh mạnh hơn, nhanh hơn và dễ dàng bắt kịp tên Yeerk ghê tởm đang vừa chạy vừa thở hồn hển. Ở giữa không trung, tôi đổi hướng bay, móng vuốt chĩa ra, lao xuống về phía hắn.

Hắn ngước lên. Hắn di chuyển lắt léo sang bên cạnh. Không đủ nhanh. Tôi cảm thấy vuốt trái của tôi tóm được một bên đầu hắn.

“Ááááá!” hắn kêu toáng lên.

Tôi sượt qua hắn. Tôi quay đầu trở lại và giờ tôi đang ở đằng sau lưng hắn.

“Đồ Andalite rác rưởi!” hắn thét rầm. Sự căm hờn nguyên vẹn, rõ ràng, không che đậy hiển hiện trong cặp mắt xanh vật chủ người của hắn.

Hắn ngần ngừ. Tôi bay lại chỗ hắn. Hắn vùng chạy. Nhưng giờ đây có thêm những con người khác đang tràn lên quanh tôi và hắn. Một dọc người cưỡi ngựa đang chạy nhốn nháo xuyên qua cánh rừng, dường như hướng về phía hậu phương của quân Anh.

Cũng có những người khác đang chạy, rời bỏ chiến trường hướng về phía ngôi làng.

Tôi không thể hoàn hình trong bối cảnh đó. Tên Yeerk ắt hẳn cũng biết được điều đó. Hắn dừng lại và đặt một mũi tên vào cánh cung hắn vẫn dùng, kéo dây cung và mũi tên được phóng ra. Cặp mắt diều mướp của tôi có thể thấy rõ hắn nhắm quá tồi. Mũi tên bay vèo qua, thậm chí tôi chẳng cần phải điều chỉnh hướng bay nữa.

Hắn lại chạy, và tôi bay lẵng nhẵng phía sau. Bỗng nhiên, tôi và hắn đã tới bìa rừng. Có một khoảng đất trống nằm giữa cánh rừng và ngôi làng. Ở đó là một loạt những vườn rau củ, hoa màu. Dân làng

vẫn bình thản thu hoạch mùa màng, tiếp tục công việc bận rộn của mình như thể không có chuyện gì xảy ra cả.

Có lẽ họ cũng có bận tâm đến trận chiến hay đến những kẻ trốn chạy khỏi trận chiến đó có thể sẽ lê bước qua cánh đồng của mình. Họ chỉ lơ đãng rời mắt khỏi công việc của mình, ngước lên nhìn khi các binh lính, cung thủ và hiệp sĩ cưỡi ngựa chạy ngang qua.

Và đi nhiên rồi, họ cũng chẳng để ý gì tới Visser Bốn và tôi.

Tôi lướt đến chỗ Visser Bốn và cào đầu hắn lần nữa, da đầu hắn trụi lủi. Hắn chụp tôi, nhưng trượt.

"Tao sẽ giết chết mày!" Hắn nổi xung gào lớn.

<Đầu hàng đi, mi đã bị bao vây rồi,> tôi gạt hắn. Song một tên Yeerk đã từng leo lên được hàng ngũ Visser thì đâu phải là kẻ ngu. Hắn cười nhạo lời đe dọa ngờ nghệch của tôi.

Tôi biết, đây là một trận đánh vô nghĩa. Trong lốt hình biến này, tôi chỉ có thể làm hắn bị thương nhưng không thể ngăn bước hắn được. Nếu như tôi dừng lại để hoàn hình, tôi sẽ mất dấu hắn.

Trong làng, có hai công trình kiến trúc lớn. Theo tôi, một công trình, về căn bản, dường như là dành cho quân đội, vì ở đó, tôi thấy có một cấu trúc tựa như là pháo đài. Còn công trình kiến trúc kia bao gồm một tòa nhà lớn thiệt là lớn, với một cái tháp cao ở đầu hồi.

Visser Bốn đang chạy băng qua một cánh cửa cao vòi vọi, hướng về phía tòa nhà lớn. Cánh cửa đã được mở sẵn. Hắn sập cửa rầm rầm lại sau lưng hắn. Tôi quạt cánh bốc người lên. Tôi chỉ cách cánh cửa gỗ nặng nề đó có một tấc khi nó đóng sập lại.

<Hoàng tử Jake!> Tôi kêu gào tuyệt vọng. <Tobias! Marco! Rachel! Cassie! Có ai nghe thấy tiếng tôi không? Làm ơn trả lời đi mà.>

Nhưng tiếng gọi của tôi rơi vào thinh không, chẳng có tiếng đáp lại. Tôi và Visser Bốn giờ đã ở cách xa sa trường rồi. Tôi chỉ còn có nhõn một mình mình.

Làm sao vào được bên trong tòa nhà lớn đó đây? Làm sao mà…

Và rồi, một ý nghĩ chợt lóe lên trong óc tôi, tôi đã biết tại sao Visser Bốn quay lại đây.

<*Vòng Xoáy Thời Gian*!> Hắn đã giấu thiết bị này ở trong toà nhà lớn đó! Tôi có trong tay vài phút, có khi không tới.

Tôi đáp xuống bậc thang dẫn đến cửa trước tòa nhà. Tôi bắt đầu hoàn hình. Cặp mắt cuống Andalite của tôi bắt đầu vặn vẹo và bung ra khỏi cái đầu đầy lông của tôi. Hai cẳng chân chim khẳng khiu của tôi được bồi đắp thêm thịt, cơ bắp và xương. Trong khoảnh khắc, tôi lớn phổng lên, cao hơn nhưng vẫn còn quá chậm!

Bàn tay! Tôi cần hai bàn tay!

Hai chân trước bé tí nị, mềm nhũn của tôi bắt đầu nhô ra từ phía trước ngực. Nhưng tôi vẫn còn hai cái cánh. Chưa có ngón tay nào xuất hiện cả.

<Hoàng tử Jake!> Tôi gào lên lần nữa.

Visser Bốn sắp sửa trốn thoát rồi.

<Hoàng tử Jake! Rachel! Cassie!>

Cuối cùng thì có ngón tay rồi! Nhưng chúng quá yếu ớt, quá mỏng mảnh và cũng chưa thành hình hoàn chỉnh nên không thể cầm nắm và xoay cái tay cầm bằng sắt nặng chình chịch gắn trên cánh cửa cho được.

"Áiiii da!" có tiếng thét của ai đó.

Một con người. Có lẽ người đó hốt hoảng vì nhìn thấy một người Andalite đang quằn quại trồi ra từ…

"Tuez-le! Tuez-le![14]" một người khác thét lên.

"Tuez-le!" Giờ thì từ này đã được lặp đi lặp lại. Tôi ngó ngoáy cặp mặt cuống, chỉ đến giờ mới thực sự bắt đầu có công dụng.

Có khoảng sáu bảy người xuất hiện. Một vài người trong số họ là quân lính, tay khua gươm. Những người kia cầm trong tay những cái chạc ba làm bằng gỗ, mũi được chuốt nhọn hoắt.

Tôi dám chắc rằng họ không hề hoan nghênh tôi tới ngôi làng họ đang sinh sống.

<Hoàng tử Jake!> Tôi gào lên. Lảo đảo trên hai cái chân sau mới thành hình có phân nửa, tôi tiến tới gần cánh cửa. Những ngón tay yếu xìu của tôi nắm chặt tay cầm.

Những dân làng đang giận dữ tấn công tôi.

CHƯƠNG 16

<Hoàng tử Jake!>

Jake đã đang sải những bước chân hướng về tiếng kêu yếu ớt của Ax. Cả hai đứa tụi tôi đều nghe thấy tiếng Ax, ngày càng rõ hơn, to hơn. Hẳn là tụi tôi đã chạy đúng hướng rồi.

<Cassie! Rachel! Marco! Vắng vẻ rồi đó, không có ai lảng vảng nữa đâu. Hoàn hình rồi biến thành chim bay theo tụi này nghen!> Jake dặn dò, rồi, <Nào, Tobias, tụi mình lại làm thành một cặp quỷ sứ và ngựa chiến nào!>

Tôi rạp mình xuống bờm chú ngựa-Jake đang bay bay, như thế mới đủ chỗ cho cái đuôi lởm chởm gai nhọn của tôi. Con ngựa khổng lồ mà Jake thu nạp ADN là chú ngựa chiến của tay hiệp sĩ người Pháp đã tử trận. Nó dễ dàng mang trên mình cơ thể Hork-Bajir chàng dàng của tôi. Coi bộ không khác mấy so với một người được trùm kín trong bộ giáp sắt.

Tụi tôi phi nhanh xuyên qua cánh rừng. Phía sau tụi tôi, trận chiến lại tiếp diễn. Tôi đồ rằng vào năm 1415, việc có một tên quỷ sứ xuất hiện là một việc khá bình thường. Chẳng có thứ gì ngăn cản được một cuộc chiến chấm dứt cả. Hoặc nếu có thì cũng chẳng được lâu.

Đột nhiên, tụi tôi thấy mình vừa phóng ra một khoảnh đất trống. Phía trước mặt tụi tôi là một ngôi làng. Những nông phu chạy tán loạn khi tụi tôi xới tung dọc con đường bụi bặm, đạp đổ những hàng rào ngăn cách, đá tung những khách bộ hành thiếu cẩn trọng ngã sóng soài.

Tôi cho là nó hổng giống một ngôi làng cho lắm mà giống một pháo đài chẳng có chút uy nghi gì cùng với một nhà thờ hơn. Nhà thờ nằm ở trên một quảng trường đầy rẫy những binh lính bỏ trốn, và một nhúm dân làng bị thương, hoảng hốt, sợ hãi.

Tất cả đang đổ về bậc tam cấp của nhà thờ. Có sáu bảy người đang ôm một con vật, có lẽ đã từng là một con hươu lông xanh với cái đuôi bọ cạp, nhưng giờ đây bộ lông đó đã nhuộm xám hết phân nửa.

<Ax phải không ta?> Jake hỏi.

<Phải,> tôi đáp.

<Tụi mình vào trong đi!>

Jake tăng tốc lên gấp đôi và cày vó thẳng vào giữa đám đông. Tôi vẫn ở trên lưng nó cho tới khi nó dừng lại bởi một đám đông bao kín đặc xung quanh tụi tôi, rồi tôi đứng dậy trên lưng nó và nhảy chồm lên.

Hork-Bajir bản chất là một loài sống trên cây, có nghĩa là hầu hết cuộc đời của họ đều sinh sống trên cây. Do vậy, họ có thể nhảy nhót khá giỏi.

Tôi nhảy lên, vượt qua đầu của những dân làng đang giận dữ và căm phẫn, đâm sầm vào một cánh cửa gỗ dày cui và vững chãi đến nỗi tôi cho rằng cánh cửa đó đã từng là cả một thân cây.

RẦM!

Tôi đáp xuống ngay người chú Ax.

<Áá á!> chú Ax la toáng lên.

<Cháu xin lỗi!>

<Visser Bốn ở bên trong đó!> chú Ax báo cáo, vẫn để tâm vào công việc, bất luận thực tế rằng người dân làng đứng gần chú ấy nhất đang cố gắng thọc cái xỉa rơm bằng gỗ vào người chú ấy.

Tôi trèo ra khỏi người chú Ax và giằng cái xỉa rơm ra khỏi tay thằng cha đó. Nếu như mấy người ấy vẫn còn chưa tin rằng tôi là một tên quỷ sứ thì giờ họ đã tin rồi đó.

<Nào!> tôi hô to. Chộp lấy tay cầm của cánh cửa, tôi nhẹ nhàng xoay và ủn lưng vào cánh cửa. Chú Ax và tôi cùng lọt vào bên trong. Tôi đóng sập cánh cửa phía sau lưng mình, chộp lấy một thanh gỗ vuông, cạnh chừng tấc ba, nhét vào trong những cái rãnh sắt, chèn ngang cánh cửa.

Hai chú cháu tôi đang ở bên trong nhà thờ. Tôi là một sinh vật cao hơn hai mét có hai cái sừng và một cái đuôi đầy gai nhọn. Tay tôi lăm lăm cái xỉa rơm và tôi đang ở trong nhà thờ.

Tôi nhìn lên bệ thờ. Tôi nhìn thấy một tu sĩ đang khiếp sợ, người ông run lẩy bẩy đến mức không thể làm dấu thánh giá cho được.

<Xin thứ lỗi,> tôi nói với vị tu sĩ. <Trông vậy mà hổng phải vậy đâu. Xin thứ lỗi,> tôi nói thêm và nhìn về phía bệ thờ. <Nè, chàng trai, đây là một lốt hình biến hổng đúng chỗ rồi.>

Giờ thì chú Ax đã là một người Andalite hoàn chỉnh, cũng chả giúp ích được cho sự hiện diện của tụi tôi tí nào.

<Visser Bốn!> chú Ax nói. <Chú không nhìn thấy hắn.>

<Cháu cũng thế.>

<*Vòng Xoáy Thời Gian*! Hầu như chắc chắn rằng hắn giấu nó ở đây. Nếu hắn chạm được vào thiết bị đó, hắn sẽ trốn thoát.>

Rồi…

BÍNH BOONG!

Một hồi chuông phía xa xa vọng lại.

<Tháp chuông!> tiếng Jake vang lên từ phía bên ngoài. <Hắn đang ở trong tháp chuông.>

Tôi lia mắt xung quanh. Cầu thang. Nó phải ở có… <Ở đằng kia!>

Tụi tôi chạy lên cầu thang, mỗi bước nhảy hai đến ba bậc.

Các bậc thang xoắc trôn ốc. Hai bàn chân Hork-Bajir cỡ 20 của tôi quá bự. Tôi trượt dài và hai đầu gối của tôi cà vào đá nhọn. Chú Ax nhảy chồm qua tôi và vượt lên trước.

Ở trên đầu tụi tôi, có một tấm gỗ chắn đường. Đó là một cánh cửa

sập.

PHẬP!

Chú Ax vung đuôi và cắt một đường dọc cánh cửa. Tôi chạy ngay sau chú ấy.

<Cho phép cháu nha,> tôi nói.

Nắm đấm Hork-Bajir của tôi được kéo về phía sau rồi vung thẳng lên trên. Bản lề của cánh cửa sập bật tung.

Tôi ấy cơ thể mình lên và đi qua cửa. Chú Ax không thể làm thế được.

Và ở ngay đó, trước mặt tôi, chính là thứ ghê gớm chết người nhất trong số những thứ đã từng được chế ra.

Đó là một quả cầu sáng lung linh, chẳng có nét gì đặc biệt cả. Nó cao gần bằng tôi. Hai bàn tay của Visser Bốn ấn tựa vào quả cầu, nét tập trung thể hiện rõ trên khuôn mặt hắn.

Hắn nhìn tôi mỉm cười.

"Thế đấy. Bọn Andalite tụi bay vẫn truy đuổi ta," hắn khinh khỉnh. "Ta đã bất cẩn. Ta không trông chờ việc bị truy đuổi như thế này. Song giờ thì ta sẽ cẩn thận. Đúng. Và ngươi có biết gì không? Cách này hay hơn đó. Giờ đây ta có được quyền lực rồi! Ta đã có được QUYỀN LỰC!"

Tôi thình lình lao lên tấn công hắn.

Quả cầu mờ mờ ảo ảo. Visser Bốn ngoác miệng cười.

Những lưỡi dao trên người tôi loang loáng.

Chém vào hư không.

CHƯƠNG 17

"Cái con ngựa quỷ tha ma bắt đó ở đâu ra vậy?"

"Làm sao mà tớ biết được, Tom."

"Nó là bậc sĩ quan, còn cậu chỉ là một thằng nông dân quê mùa. Tớ đã nói với cậu điều đó biết bao nhiêu lần rồi còn gì. Hẳn là nó thuộc về một viên sĩ quan nào đó. Nó đẹp quá ta ơi."

Con ngựa đó là tôi.

Tôi đứng ở bên ngoài nhà thờ trong khi Ax và Tobias rượt bắt Visser Bốn. Rõ ràng là hai đứa nó thất bại rồi bởi vì chả mấy chốc tôi đã không còn ở bên ngoài nhà thờ nữa. Giờ thì tôi đang đứng giữa một đám người chen chúc, tất cả đùn đẩy nhau nhích từng bước từng bước về phía bờ sông lầy lội.

Trời tối đen. Đêm xuống. Lạnh.

Lốt ngựa tôi thâu nạp được sinh ra ở Bắc Âu, nên nó chả phải chống chọi gì nhiều với cái lạnh của mùa đông. Nhưng như thế cũng không làm thay đổi được sự thật rằng ngoài trời rất lạnh.

Bầu trời đen thui. Đen cái kiểu mà bạn không nhìn thấy gì cho dù đèn đường vẫn được thắp sáng và ánh sáng dưới những cổng vòm nhà thờ cũng có tỏa ra.

Mặt trăng và những vì sao bị những đám mây dày đặc che khuất. Trời tối đến mức tôi chỉ có thể nhìn thấy hai hay ba gã đứng sát rạt bên tôi mà thôi. Tôi thấy được con sông chỉ vì những tảng băng trôi đang nứt răng rắc và dạt vào hai bên bờ sông tạo thành hai đường lằn trắng xóa.

Tôi nghe thấy âm thanh các thân cây cọ vào nhau, một thứ âm thanh trầm sâu, hú họa. Những con thuyền cùng nhau lắc lư, nhấp nhô trên dòng sông.

Mặt đất, trước đó, tuyết phủ trắng xóa, nhưng giờ đây có đến cả mấy cây số đã bị khuấy tung lên bởi bùn đất.

Ít nhất thì tôi cũng dám chắc được một điều rằng: Không còn quân Pháp nữa, mọi người quanh tôi đều nói tiếng Anh cả. Ngữ điệu nghe khá lạ tai, như thể đó là những người sống ở làng quê ráng uốn giọng nói cho đúng ngữ điệu tiếng Anh chuẩn vậy.

"Đừng có quá hy vọng nhìn thấy họ ở chỗ cánh rừng đằng kia," một người nói. "Ở trong cánh rừng đó, có thể toàn bộ quân đội người Hessia[15] được ủng hộ đó."

"Nếu họ là quân Hessia, tớ cho rằng, Tướng quân hẳn phải biết chớ," một người khác trả lời.

"Cả hai đều đúng, có một vài chàng trai trong hàng ngũ chúng ta đã qua bên đó rồi."

Người Hessia. Từ này có ý nghĩa gì đó với tôi. Ý nghĩa nào đó.

Là gì nhỉ?

Tôi dám chắc trước đây, mình đã từng nghe thấy từ này rồi. Rất có thể mấy gã ở quanh tôi đây là người Anh hoặc là người Mỹ, nhưng đường nào thì tôi cũng chưa bao giờ nghe nói về bất cứ một cuộc chiến tranh với người Hessia nào cả.

Vùng đất Hesse. Gì cũng được.

Mấy đứa bạn tôi đâu rồi nhỉ?

<Marco? Cassie? Có ai không?> Tôi thận trọng gọi to bằng giọng truyền.

"Ai đó mang con ngựa này ra khỏi đây đi!"

Một bàn tay lần mò dây cương của tôi trong bóng tối. Tôi đâu có choàng dây cương. Tôi thụt lùi, xô ngã một người.

Tôi xoay mình và lách qua người đó. Bất cứ ai đang ráng chộp giữ tôi hẳn đều sẽ thấy mất hứng.

<Rachel! Tobias! Có ai nghe thấy tiếng mình không?>

Không có hồi âm. Có lẽ tụi nó ở không đủ gần để nghe thấy tôi gọi. Có lẽ tụi nó cũng chưa bị lôi xuyên qua thời gian chưa biết chừng.

Cũng có thể tụi nó chả còn đứa nào sống sót cả.

Tôi đang ở đâu đây?

Có tiếng rì rầm nhắc nhở nhau phát ra từ những con người đứng quanh tôi. "Tướng quân tới đó."

"Nghe nói, chúng ta đến trễ và quân Hessia đang chờ chúng ta. Toàn bộ quân đội của họ đang đóng ở Trenton. Tớ biết vì anh rể tớ là người Trenton. Ổng nói quân đội Hessia chiến đấu cứ như là mãnh hổ î."

"Cậu biết gì về hổ mà đòi nói, Elias, cậu chưa từng bao giờ trông thấy một con hổ, phải không?"

"Ngậm cái miệng tham ăn của mấy cậu lại," một giọng nói uy quyền nạt nộ.

Tôi ngừng di chuyển. Không thể tiến xa hơn vì đám người đang ép chặt quanh tôi, tạo thành một con đường dành cho Tướng quân.

Ổng, cùng với nửa tá quân ăn bận chỉnh tề theo sau, nhanh nhẹn bước tới.

Nếu như chỉ dựa vào những bức tranh cổ động mà tôi đã từng xem hay dựa vào khuôn mặt của ổng được in trên tờ 1 đô la, tôi hẳn sẽ chẳng bao giờ nhận ra được ổng. Nhưng những người đang đứng quanh tôi đang thì thầm tên ổng.

"Washington."

Ổng là một người bự con. Ổng bận một chiếc áo khoác chật cứng màu da bò phủ xuống hai ống quần màu trắng và dài tới quá đầu gối. Tóc ổng bạc trắng, đương nhiên rồi, tóc giả î mà. Thời đó, hay là vào những ngày tôi đang hiện diện ở đó, những nhà quý tộc đội tóc giả suốt ngày.

George Washington - cha đẻ của nước Mỹ.

“Bồ có biết ổng là ai không?” Giọng Marco vang lên. Nó đã bất ngờ xán đến đâu đó phía sau tôi lúc nào mà tôi hổng có hay.

<Xỉ, Marco à. Bồ có mặt ở đây bao lâu rồi?>

“Khoảng năm phút trước, bồ tèo. Tui nghe thấy bồ gọi, nhưng không thể trả lời. Tui đã hoàn hình rồi mà.”

Tôi quay cái đầu ngựa bự chảng của tôi và ngó nó bằng một con mắt. <Bồ kiếm đâu ra mấy thứ quần áo đó vậy?>

“Không hẳn là quần áo đâu,” Marco lẩm bẩm. “Chỉ là một cái mền có khoét một cái lỗ cho cái đầu chui qua thôi. Đôi ủng mới là bảnh nè.”

<Bồ tìm thấy ủng ở đâu?>

Nó nhún vai. “Bồ thử nghĩ xem, nếu như George Washington bị mất thêm một đôi ủng thì tiến trình lịch sử có bị thay đổi gì nhiều không hử?”

<Bồ lấy trộm ủng của George Washington sao?>

“Ê này, trời đang lạnh đông cứng hết cả người lại kia kìa, phải không? Hổng phải tất cả tụi mình ai cũng tỉnh cờ có được lốt ngựa như bồ đâu à nha.”

Tôi nghe thấy có ai đó nhận xét khá to rằng có những kẻ mất trí đang đứng lẫn trong hàng ngũ binh lính.

<Marco, đừng có nói chuyện với mình nữa. Người ta đang để ý kìa. Họ nghĩ bồ bị khùng đó.>

Marco im thin thít. Và rồi, <Anh Jake ơi! Cassie ơi!>

<Rachel à, có phải em không?>

<Phải, em đây. Em đang ở trong lốt cú bay trên đầu đội quân xuống thuyền vượt sông nè. Mấy gã này mang theo mấy khẩu súng trường cũ rích.>

<Anh biết. Marco và anh đang ở giữa đám quân đó đây. Anh là ngựa còn Marco đang đi đôi ủng của tướng George Washington.>

<Không thể nào. George Washing ton á?>

“Jake, hãy nói với nhỏ là ‘Không phải, là Guido Washington.[16]’”

<Marco muốn anh chuyển cho em một lời bình luận tếu táo,> tôi nói.

<Ôi chao! Washington. Đây có phải là tiểu bang Delaware[17] không ta? Có phải ổng đang vượt sông Delaware không ta?>

<Anh cũng đoán thế. Ý anh là, anh có nghe người ta nói rằng Washington đi ngang qua Delaware, nhưng anh không biết thế nghĩa là gì.>

<Con sông này có tên là Delaware. Sông Delaware đó,> Rachel nói. <Ý em là, đó là những gì em biết!>

<Tại sao ổng lại vượt sông Delaware chớ?>

“Để tới được chỗ của phe bên kia và để nhìn thấy chú gà[18],” Marco thì thầm.

<Chỉ có ba đứa mình thôi sao?> Rachel hỏi. <Em chỉ mới tới đây

khoảng ba phút trước. Em hoàn hình rồi biến hình lại. Và giờ thì em chả nhìn thấy Cassie, Ax và Tobias đâu cả.>

"Ôi trời, tuyệt chưa, trời bắt đầu chuyển mưa rồi, " Marco than phiền.

<Rachel à, em đừng mất công tìm kiếm mấy đứa kia nữa, thay vào đó hãy tìm Visser Bốn đi.>

<Tuân lệnh.>

Từ phía dưới sông, vọng lên những giọng nói. Có ai đó, không hẳn là hét, nhưng chắc chắn là đang phát cuồng. Một tiếng cười kìm nén dường như lan truyền qua cả hàng quân.

"Tướng quân đang mắng nhiếc họ."

"Vì lẽ gì?"

"Vì lẽ gì ư? Bồ có khờ không hả? Tụi mình bị trễ, lý do đó đó. Lẽ ra tụi mình phải vượt sông và hành quân tới Trenton trước khi tia sáng ban ngày đầu tiên ló dạng."

Trenton. Người Hessia. Washington đang vượt sông Delaware.

<Visser Bốn đang đi theo Washington,> tôi nhận định.

"Đúng," Marco đồng tình.

<Tụi mình phải chuồn khỏi chỗ này. Mình cần phải hoàn hình. Rachel à, hãy tìm tướng Washington. Ông hẳn đang bị đưa vào tầm ngắm đó. Nhớ ở bên cạnh ổng. Tất cả những gì em phải làm, đó là: Bảo vệ Tướng George Washington.>

"Ha ha, đó là năm từ[19] mà bồ không bao giờ hình dung được rằng bồ sẽ có cơ hội được nói," Marco vừa cười vừa nói.

CHƯƠNG 18

Bảo vệ Tướng George Washington.

Phải rồi. Không vấn đề gì. Tôi là một con cú mà.

Đoàn quân đang đổ lên thuyền. Nghe chừng không có đủ thuyền cho toàn bộ quân lính. Mấy chiếc thuyền này đã chuyển quân qua sông được một lần; có một toán quân khoảng chừng hai trăm lính đã ở bên kia sông rồi.

Lác đác bắt đầu đã có hạt mưa, rồi mưa nhanh chóng nặng hạt, trở thành mưa đá. Thời tiết thiệt là khốn nạn. Tôi đoan chắc đó cũng là ý nghĩ của mấy người lính ở trên bờ.

Nhìn họ cũng khó ưa hệt như lính Pháp và lính Anh trong trận Agincourt, nhưng họ có vẻ gần gũi hơn. Và nếu như trên đầu họ có ít chỉ và bọ chét hơn, hổng phải vì họ sạch sẽ hơn mà chắc chắn là vì thời tiết ở đây quá lạnh nên bọ chét và chỉ hổng thể sinh sôi nảy nở.

Tôi trôi người trên đầu họ, hai cánh của tôi phủ đầy nước mưa mỗi khi tôi ngưng lập cánh quá lâu.

Tôi giữ Washington trong tầm mắt mình. Ổng phải là mục tiêu của Visser Bốn, cũng như Vua Henry vậy. Rất rõ ràng, rất có ý nghĩa. Kế hoạch của Visser Bốn là loại bỏ những người có tầm ảnh hưởng lớn ra khỏi lịch sử. Đó là một điều hiển nhiên: không có Tướng Washington, có thể sẽ không có nước Mỹ. Có thể cuộc Nội chiến sẽ thất bại và mọi thứ sẽ thay đổi.

Nhưng tại sao hắn lại chọn Vua Henry trong trận Agincourt nhỉ? Chuyện gì sẽ xảy ra nếu như Visser Bốn đã giết được vua Henry ta?

<Hổng quan tâm,> tôi lẩm bẩm. Một đức vua Anh nào đó chỉ là chuyện nhỏ. Còn đây là cha đẻ, là Tổng thống đầu tiên của nước Mỹ. Không ai có thể hạ ổng được.

Nhưng tôi nhận ra rằng, tụi tôi cần có thêm sự trợ giúp. Marco và anh Jake đang bị kẹt giữa đám người kia rồi. Anh Jake vẫn còn đang ở trong lốt ngựa, cho dù tôi đã nhìn thấy Marco đang dắt ảnh hướng về cánh rừng, chắc chắn là để hoàn hình.

Vẫn chỉ có ba đứa tụi tôi. Mấy đứa kia…

<Á à!> Tôi sửng sốt la lên. Rất tình cờ là tôi lại đang nhìn về phía đó, phía mà Cassie thình lình xuất hiện cách đó chừng năm mươi mét xuôi theo bờ sông, cách xa hẳn đám lính thực dân. Nhỏ đang là người. Nhỏ hẳn đã rời khỏi năm 1415 đủ lâu để kịp hoàn hình rồi.

<Cassie! Mình trông thấy bồ rồi. Mình đang ở trong lốt cú. Sự thể bây giờ là: Tướng Washington đang vượt sông Delaware, ừ, phải rồi, ý mình là chính là Ngài Washington đó đó.>

Tôi thấy nhỏ ngước mắt nhìn lên. Bóng đêm, đối với một con cú, chả có nghĩa lý gì hết, kể cả là đêm nay, một đêm tối đen như mực.

Tôi thấy miệng nhỏ mấp máy ba từ "George Washington á?"

Đương nhiên là nhỏ không tài nào trông thấy tôi. <Ừa, đúng thế. George, vị Cha già của Dân tộc, đó là ta-trên-tờ-một-đô-la-cùng-với-thành-phố-và-tiểu-bang-mang-tên-ta: Washington,> tôi nói. <Jake cho rằng Visser Bốn đang định ráng cho ổng bốc hơi. Mình cho rằng, họ đang sẵn sàng đưa ổng lên thuyền, ừ, ý mình là George ỉ. Đúng rồi, ổng đang tiến tới một chiếc thuyền.>

Cassie dùng hai bàn tay làm một cử chỉ uốn lượn, một cử chỉ như đang bơi vậy.

<Cá heo hả? Ừ há. Ý hay đó.> Cassie đang ở trên sông, phải, đó là một sự trợ giúp, có lẽ thế.

Nhưng Visser Bốn có thể là bất cứ gã nào trong số mấy trăm gã đang chùm hụp trong mũ phía bên dưới tôi. Tất cả những gì hắn cần là một khẩu súng hỏa mai và một cú bắn chuẩn. Có thể hắn đã đang nhắm bắn…

Jake và Marco tái xuất hiện sau những thân cây. Cả hai đều là người. Và chả hiểu bằng cách nào mà giờ đây Jake đã có một tấm mền chùm qua đầu và vài mảnh vải quấn quanh hai bàn chân.

Tôi không biết bằng cách nào mà Jake có được những thứ đó, nhưng tôi đoán nếu như Marco có thể tìm được cách trộm được của Tướng George Vĩ đại thêm một đôi ủng nữa thì…

Tuy nhiên, Jake và Marco hẳn vẫn bị lạnh vì cả hai đang rẽ đám đông, lao ào ào tới một chiếc thuyền.

<Jake? Rachel? Có ai khác nữa ở đây không, hay là chỉ có mình mình đang quan sát George Washington kỳ diệu leo lên thuyền thôi?>

Tobias đó!

<Bồ nhận ra ổng sao?> Tôi căn vặn.

<Đương nhiên là mình nhận ra ổng,> Tobias nói. <Đó là Vị Cha Già Vĩ Đại mà! Bộ bồ đang giỡn mình đấy à?>

<Ax có đi cùng với bồ không?>

<Có, cả hai chú cháu mình vừa mới bắt thình lình xuất hiện xong. Tụi mình qua sông. Mình vẫn đang ở trong lốt Hork-Bajir. Mình nghĩ có lẽ mình nên hoàn hình thì hơn. Sự tình giờ sao rồi?>

<Jake và Marco đang ở trong dạng người, đang ráng lên thuyền. Cassie, đang biến hình thành cá heo, chuẩn bị lao xuống nước. Còn mình, mình đang bay lòng vòng hưởng thụ thời tiết tuyệt vời.>

<Có nhiều người được trang bị vũ khí ở bên này sông,> Ax xen ngang.

<Cháu không nhìn thấy họ,> Tobias nói. <Mắt của Hork-Bajir, chú biết mà.>

<Đó là những người tốt,> tôi nói. <Họ đang tiếp tục qua sông. Mình nghĩ là họ không có đủ thuyền.>

<À,> Ax nói. <Họ có vẻ rất cảnh giác.>

<Mình cho là họ phải cảnh giác chớ. Họ đang trên đường tới Trenton để lâm trận.>

<À,> Ax lại thốt lên. <Nhưng…> Ảnh ngập ngừng như thể có cái gì đó đang khiến ảnh bận tâm.

<Được rồi, Ax à. Mấy người lính này qua được bên kia sông là tốt rồi,> tôi trấn an ảnh. <Hổng có gì đáng phải lo cả.>

CHƯƠNG 19

Tụi tôi leo lên được một con thuyền. Hóa ra chuyện đó cũng không hoàn toàn khó khăn. Mũ sùm sụp, không một ai thấy lo lắng khi leo lên thuyền để di chuyển qua một con sông cuộn sóng, băng đóng từng mảng, giữa một cơn mưa đá nặng chịch.

Không thể hình dung nổi lý do của hành động của họ.

"À, phải rồi," tôi lẩm bẩm nói với Jake, "Con Thuyền Tình yêu đi đường vòng tới địa ngục."

"Hai chân mình đang tê cứng nè," nó trả lời, vừa nói, vừa đảo mắt xuống hai chân khô ráo và ấm áp của tôi. "Thiệt tệ quá đi mất, sao ông tướng bự con đó không có đến ba đôi ủng há?"

"Cũng hổng có vừa với chân bồ đâu," tôi nói. "Chân ổng không cùng cỡ với chân bồ."

"Ừ há."

Có một bức tranh họa cảnh Washington đang vượt sông Delaware. Trong bức tranh đó, Washington, nom rất quả quyết, rất có vẻ là một vị Cha Già của đất nước, đang đứng ở giữa một con thuyền giống như con thuyền cứu sinh trong phim *Titanic*.

Có hai điểm nhầm lẫn trong bức tranh đó.

Một là, những con thuyền thành thấp, đáy dẹt, tròng trành, xoay tròn, nước tràn vào trong thuyền xâm xấp, những sợi chão ngấm nước chất trong lòng thuyền ngang đến mắt cá chân. Trừ phi bạn có đi ủng, còn không, bạn sẽ có cảm giác có mấy con lươn đang trườn quanh mắt cá chân bạn.

Có quá nhiều người, cả lớn tuổi lẫn nhỏ tuổi, ướt mèm, điên khùng, buồn nản, sợ hãi được nhồi nhét trên một số lượng thuyền quá ít và vượt một con sông đầy những tảng băng khổng lồ đang trôi với tốc độ ghê hồn giữa một cơn mưa bão.

Những hạt mưa đá rơi liu chiu trên đầu tôi, trên vai tôi, đập vào mắt tôi. Hạt mưa đông cứng lại thành một lớp băng đóng trên đầu gối tôi. Nước mưa rơi trên hai bàn tay trần của tôi làm các ngón tay tôi tê cứng, tê đến độ chúng chỉ có thể nhúc nhích chút đỉnh và bạn buộc phải nghĩ đến việc dùng sức để duỗi thẳng chúng ra.

Vượt lên trên tất cả mọi hoàn cảnh này, những con người đó không băn khoăn quá nhiều về việc họ tham gia vào công cuộc kiến tạo một đất nước dân chủ như thế nào. Họ hầu như chỉ lo lắng đến việc những hạt mưa đá sẽ rớt vào trong nòng súng, vào trong kíp súng, và thuốc súng bị ướt có thể sẽ bị vón lại giống như bánh bích quy vậy.

Đó là điểm sai lệch đầu tiên trong bức tranh.

Điểm sai lệch thứ hai, đó là nếu như tướng George là một kẻ đại

ngốc thì mới muốn đứng sừng sững giữa thời tiết khủng khiếp như thế, chưa kể, quân lính của ổng cũng sẽ cho rằng ổng là một kẻ điên khùng, và họ sẽ quay về nhà thưởng thức những chiếc bánh xốp của mình.

Nếu như là bạn, trong hoàn cảnh như thế, bạn sẽ không thể nào tạo nên một chuyến vượt sông với chỉ một số lượng thuyền nghèo nàn đến thế.

Họ khua mái chèo như điên. Dùng sào để giữ những tảng băng trôi không cho chúng va phải thuyền, nếu không chúng tôi sẽ biến thành những anh chàng Leonardo DiCaprio[20] ăn mặc nhếch nhác hết mất thôi.

"Những chàng trai đó thiệt đúng là," Jake nói. Nó đang hướng mắt theo con thuyền đang cưỡi sóng ở mạn phải cách tụi tôi chừng bốn mét - con thuyền của tướng Washington, tôi đoán thế.

Thoạt tiên, tôi cho rằng nó đã địa được Visser Bốn. Nhưng không phải, nó đang nhìn tướng George Vĩ đại.

Một sự di chuyển trong im lặng, tôi cho là thế. Tôi không phải là anh chàng bự con nào đó "khua cờ" các bạn biết mà. Nhưng, cái người đàn ông ở đẳng, đang co ro trong chiếc áo khoác mặc kệ băng đóng thành lớp trên vành mũ, chỉnh là George Washington.

Thiệt là khó mà lĩnh hội cho được.

Tôi ngúc ngoắc cái đầu, hất đi mấy cụm tuyết mềm.

"Như Tobias nói: Vị Cha Già Vĩ đại," Jake nói. "Không có ổng, rất có thể cũng chẳng có tụi mình."

"Ừa. Và có lẽ Visser Bốn ngay lúc này đang có mặt ở trên thuyền của ổng."

Jake gật đầu. "Rachel cũng đang ở trên đó."

"Ê này, tụi mình gần tới đó rồi. Xì, tui ghét phải nhìn thấy chuyến du ngoạn bằng thuyền thú vị này sẽ -"

Bộp! Bộp! Bộp!

Một lằn lửa ngang phụt cháy trong bóng tối làm lóa cả mắt. Hai mươi, ba mươi, có trời mới biết được có bao nhiêu khẩu súng hỏa mai cổ xưa, đồng loạt khai hỏa.

Tôi không thể nhìn thấy thương vong, nhưng tôi nghe thấy những tiếng la.

"Quay lại!" có ai đó hét lên.

Loạt đạn thứ hai!

Bộp! Bộp! Bộp!

Lại một lần nữa, thuốc súng nổ vẽ thành một lằn lửa ngang.

"Chúng ta bị lộ rồi!"

"Quay lại!"

"Không! Tiến lên!"

Con thuyền của tụi tôi bắt đầu quay mũi, nhưng bị mất phương hướng và bị đắm vì những người trên thuyền loạng quạng vì trúng

đạn.

Ở trên bờ phía xa, mà cũng không xa lắm, những khẩu súng kíp nòng dài lại một lần nữa khai hỏa. Những ngón tay ngoéo vào cò súng. Búa điểm hỏa - những viên đá lửa - nện xuống nòng thép. Mồi lửa được đốt nhen vào ổ nạp thuốc súng, tạo nên một tiếng động nghe như một tiếng ho nhẹ. Thế rồi, tia lửa lan hết vào toàn bộ khối thuốc.

Bộp!

Một viên đạn ghém bằng chì to bằng một viên đá cẩm thạch bay ra khỏi nòng súng. Nhưng không phải một viên đạn từ một khẩu súng đơn độc mà là từ một rừng súng, tất cả đồng loạt khai hỏa.

Năm mươi, sáu mươi, một trăm phát nổ!

Một trăm viên đạn xé xuyên không khí bay rít rít.

Thịch!

Người đàn ông ngồi trước mặt tôi đổ nhào. Đầu của ông ta rớt cái phịch trên đùi tôi.

"Áááá!" Tôi hét.

Thịch!

Một mái chèo bị bay mất phân nửa.

Thịch!

Một lỗ tròn hiền hiện ngay trán Jake.

CHƯƠNG 20

<Khôôôông!>

Jake ngã ngửa mà không hề có một cử động hay một cái co giật nào. Đơn giản chỉ là đổ nhào xuống mà thôi. Như một con rối bị đứt dây.

Marco nhào tới túm lấy ảnh.

Tôi nhìn thấy cái lỗ tròn nằm ngay chính giữa trán Jake.

Mảng sọ phía sau đầu ảnh bay mất tiêu. Chẳng còn nghi ngờ gì nữa. Ảnh đã chết.

Trong giây lát, tôi đã hiểu.

Đó không phải là những phần tử cấp tiến của quân đội thực dân mà Ax đã nhìn thấy ở trên bờ phía xa mà là quân Hessia đang phục kích.

Visser Bốn đã chiêu mộ được đồng minh trong vụ ám sát này.

Thêm một tiếng loảng xoảng lớn nữa vang lên khi quân Hessia một lần nữa khai hỏa hàng loạt.

Thêm nhiều người chết. Phân nửa số người ngồi trên con thuyền chở Marco và anh Jake đã chết hoặc bị thương. Tôi nhìn thấy những người Hessia. Họ là những người lính bận áo xanh hàng ngũ ngay ngắn, chỉnh tề.

Quân Hessia - lính đánh thuê người Đức, đang chiến đấu cho người Anh. Đây không phải là cuộc chiến của họ. Nhiều người đang ráng quay đầu chiếc thuyền của Marco và Jake, cố gắng tránh xa những họng súng.

Một loạt đạn nữa. Và giờ đây, những tiếng nổ vang hơn, trầm hơn vì có thêm tiếng của một khẩu đại bác phụ họa.

BÙÙÙM!

Một chiếc thuyền nổ tung.

Đó là một cuộc tàn sát.

Một chiếc thuyền khác bị lật úp, hất văng người trên thuyền xuống nước.

Những chiếc thuyền va vào nhau rầm rầm.

Những xác chết lật qua mạn thuyền và trôi tuột xuống làn nước đen ngòm.

Người ta đang ráng đẩy Jake xuống. Ánh sáng nhá lên trên thuyền. Marco đánh lại mấy người này nhưng cậu ấy bị húc ngã.

<Cassie!> tôi hét.

<Gì thế?> Nhỏ được báo động, nhỏ đã nghe thấy tiếng súng. Nhưng nhỏ không hay biết.

<Cassie… anh Jake… cơ thể ảnh… bồ phải kiếm được… Bồ không được để…>

<Ôi, lạy Chúa tôi!> Nhỏ gào lên.

Tôi thấy nhỏ trồi lên mặt nước, ở dưới dòng nước. Nhỏ quay trở lại. Nhỏ sẽ tìm thấy Jake. Sẽ thấy thôi. Nhưng có nhiều xác chết thế kia, nhỏ sẽ phải lần tìm bằng hết.

Tôi thấy cơ thể Jake rớt xuống, đang chìm. Một tảng băng nổi trượt qua người ảnh.

Tôi thấy Marco đang kêu gào, khóc lóc.

Tôi thấy tướng Washington, cánh tay ổng bị dính một viên đạn.

Tôi không nhìn thấy Visser Bốn. Nhưng tôi biết hắn đang ở đó. Đây không phải là cách mà thực tế lịch sử đã từng diễn ra. Đúng ra phải là quân lính của Washington bất ngờ đánh úp quân Hessia. Đúng ra phải là người Mỹ dành thắng lợi.

Có kẻ nào đó đã cảnh báo cho quân Hessia. Có kẻ nào đó đã chỉ cho chúng chỗ phục kích.

Đầu tôi xoay mòng mòng. Mọi chuyện không thể nào như thế được. Anh Jake, không thể nào!

<Hãy cứu Washington!> tôi nói.

<Tụi mình sẽ làm gì đây?> Tobias hỏi.

Làm gì ư? Tôi không biết! <Tấn công!> tôi buột miệng. <Bọn Hessia! Hãy tấn công chúng!>

<Rachel,> Ax gọi. <Những người Heesia này chỉ đang làm những gì ->

Nhưng nỗi nghi ngờ của tôi đã bay biến. Tấn công. Đúng. Tấn công.

<Chúng giết Jake rồi,> tôi nạt. <Và chúng đang cố bắt được Tướng Washington. Chúng có thể sẽ giết cả Marco. Chúng phải chết! Bồ có nghe thấy mình nói gì không, hở anh chàng Andalite kia? Chúng đã giết hoàng tử của bồ. Hãy thực hiện bổn phận của bồ đi!>

CHƯƠNG 21

Tobias đang ở trong cơ thể diều hâu đuôi đỏ. Tôi đang ở trong cơ thể Andalite của mình. Cassie ở dưới nước. Rachel ở trên không. Marco ở trên thuyền, dưới làn đạn. Còn Jake, hoàng tử của tôi, đã chết.

Chỉ còn mình tôi ở vào thế có thể tấn công đội quân đang bắn dữ dội kia. Chỉ còn mình tôi có thể báo thù cho cái chết của Jake.

Tôi chạy băng xuyên qua cánh rừng, bốn vó nện trên nền đất lầy lội, trơn trượt trên nền băng. Rừng tối thui. Gai góc cào rách người tôi.

Người Crayak đã có được phần trả giá của mình. Nhưng điều đó không có nghĩa là chết là hết.

Liệu Rachel có đúng không nhỉ? Liệu tôi có nên tấn công những con người này không nhỉ?

Hình dạng nguyên thủy của tôi sẽ khiến họ hoảng hốt. Nhưng họ là những chiến binh dày dạn.

Một số người sẽ bỏ hàng ngũ và chạy trốn. Những người khác thì không. Tôi có thể dùng đuôi làm vài tên bất tỉnh. Nhưng rồi họ sẽ hoàn hồn lại. Những sĩ quan của họ sẽ chĩa thẳng súng vào người tôi mà bắn, trừ phi tôi có thể loại bỏ những viên sĩ quan này đủ nhanh...

Tôi sẽ phải giết chóc. Giết những con người lẽ ra là được sống. Không những lấy đi cuộc sống của họ, mà tôi còn tàn phá cả một chiều dài lịch sử phát triển của con người nữa kìa.

Nhưng điều đó lẽ ra đã không xảy ra cơ mà?

Cuộc chiến này lẽ ra là không bao giờ xảy ra. Những con người đang hấp hối kia lẽ ra là đã sống.

Tôi phải làm gì bây giờ đây?

Bộp! Bộp! Bộp!

Một loạt đạn nữa. Hàng quân còn lại Hessia chỉ còn cách đó có vài giây.

Rất có thể Marco đã chết sau loạt đạn vừa rồi. Hoặc giả nếu cậu ấy vẫn còn sống, cậu ấy sẽ có thể bị chết sau loạt đạn kế tiếp.

Tôi đua tới người lính gần nhất. Anh ta không nhìn thấy tôi. Tôi quất đuôi về phía trước.

PHẬP!

Bản dẹp của lưỡi dao đập vào bên đầu người lính. Anh ta ngã gục.

PHẬP!

Một người nữa đổ gục, bất tỉnh.

Người thứ ba quay người, thấy tôi, bất động, không thể nhấn cò súng. Tôi đánh rớt súng khỏi tay anh ta.

Nhưng giờ thì viên sĩ quan đang la hét, ngày càng có nhiều binh

lính quay người hướng về phía tôi, nâng cao súng, ngón tay đề trên cò súng…

Tôi chạy. Chuồn khỏi chốn đó bằng những cái chân hươu.

BỘP!

Tôi nhảy lên, ào qua đầu mấy tên Hessia. Tiếng nổ của đạn ghém chì xé toạc khoảng không phía dưới tôi. Tôi tiếp đất khó nhọc, vấp té, loạng choạng, giữ được mình thăng bằng, tôi xoay người hướng về phía viên sĩ quan.

Ông ta rút gươm. Ông ta thật cản đảm. Nhưng chẳng có bất cứ con người nào đủ nhanh để né được một cái đuôi Andalite. Thanh kiếm của ông ta không cản được tôi. Lưỡi dao đuôi của tôi sẽ cho cái đầu rời khỏi hai bờ vai của ổng.

Không còn lựa chọn nào khác. Việc giết chóc phải dừng lại. Marco… có người gọi Washington…

Không có chọn lựa. Những con mắt cuống của tôi nhìn xuống triền dốc đổ xuống bờ sông. Hầu hết quân Hessia vẫn đang nổ súng. Người trên thuyền đang la hét.

Tôi rút đuôi về.

PHẬP!

CHƯƠNG 22

Xác người chìm xuống.

Xác người nổi lên.

Xác người trôi xuôi theo dòng chảy. Những cặp mắt mở trừng trừng, đứng tròng.

Máu me khắp nơi.

<Jake!> tôi gọi tên cậu ấy. Có thể, biết đâu đấy, biết đâu cậu ấy có thể nghe thấy. Biết đâu Marco nhầm thì sao.

Tôi trồi lên mặt nước để hít khí trời, để chạy trốn khỏi cảnh tượng ghê rợn bên dưới những chiếc thuyền. Nhưng trên mặt nước còn tệ hơn thế.

Những viên đạn được bắn ra thành từng loạt ghê rợn, tiếp tục làm nổ tung những con thuyền và những khúc xương người.

Tiếng người kêu gào ầm ĩ. Người rớt xuống nước.

Đó là một cuộc tàn sát. Tôi không thể nhìn thấy Marco, hay là Tướng Washington. Họ còn sống không ta?

<Jake!>

Tôi bắn ra một chùm sóng định vị, những âm thanh dội ngược lại cho tôi thấy hình ảnh những tảng băng nổi, những cánh tay và những cẳng chân người.

<Jake!>

Tôi đụng phải một xác người. Nó lật lại.

<Ôi Chúa ơi. Ôi, lạy Chúa tôi, Jake. Jake! Jake!>

Tôi lặn xuống bên dưới cậu ấy và bắt đầu đẩy người cậu ấy hướng về phía bờ sông.

<Nào, Jake, đi cùng với mình nào. Mình sẽ đưa bồ ra khỏi đây. Ôi, Chúa ơi! Chúa ơi!>

Đạn bay xuyên qua nước. Tôi lao tới, quên cả việc rằng mình đang bơi trong làn nước lạnh cóng. Tôi cảm nhận được bờ sông ở phía trước mặt. Chỉ còn cách khoảng chừng có một mét nữa thôi. Chỉ còn…

Mất tiêu rồi!

Tôi bỗng thấy nhẹ bẫng. Cơ thể Jake không còn ở trên lưng tôi nữa. Bờ sông cũng biến mất. Những con thuyền… cũng chẳng còn thấy đâu.

Ánh nắng rọi xuyên qua làn nước. Ban ngày rồi!

<Jake! Jake!>

Tôi phóng một luồng định vị bằng sóng âm. Không, không thấy một cơ thể người nào hết, chỉ toàn là cá mà thôi.

Không! Thời gian nhảy tiếp rồi!

Tôi trồi lên.

Mặt trời ló ra khỏi những đám mây. Một luồng gió nhẹ thổi tới. Và xuôi theo luồng gió đó là những chiếc thuyền buồm. Hàng chục chiếc, có khi nhiều hơn thế!

Những chiếc thuyền dàn hàng ngang đủ mọi hướng quanh tôi. Đó là những chiếc thuyền ba buồm, cột buồm cao chót vót, những cánh buồm trắng rộng no gió, những lá cờ bay phấp phới.

Jake không có mặt ở đây. Lúc này.

Tôi cảm thấy muốn bệnh. Jake đã chết. Nhưng cậu ấy lại không có ở đây, vào lúc này.

Visser Bốn, một lần nữa, lại trốn thoát. Và tụi tôi, giống như một cái đuôi diều, phải đuổi theo hắn một cách bất lực.

<Jake!> Tôi thảng thốt.

Không. Cậu ấy sẽ không đáp lại lời tôi gọi. Cậu ấy sẽ không bao giờ trả lời tôi nữa.

Và giờ đây, một cuộc chiến nữa đang chuẩn bị nổ ra, ở một nơi khác, nơi mà Visser Bốn có thể xoay chuyển được lịch sử của loài người. Rất có thể loài người xứng đáng được hưởng điều thay đổi đó.

Giờ đây, trí óc tôi trống rỗng, chỉ còn có nỗi đau đớn và cảm giác tội lỗi ngập tràn.

Marco và tôi dự định cứu Jake khỏi tay người Crayak, bảo toàn mạng sống cho cậu ấy. Nhưng chỉ trong có thoáng chốc, trong một trận chiến lẽ ra chưa từng bao giờ xảy ra, trong một cuộc chiến tranh mà tôi, trong giờ lên lớp, thậm chí còn không hề để tâm nghe giảng, Jake đã chết.

Tôi không thể nào cảm nhận được nỗi đau này. Không thể nào. Trong tôi là một cái hố rỗng, giống như được khoét và day đi day lại bằng một con dao.

Nhưng nằm bên dưới trí não người đang khóc than, mất phương hướng của bản thân tôi là chú cá heo… phải, cá heo chỉ biết rằng biển cả có rất nhiều cá, và thế là quá tuyệt.

CHƯƠNG 23

Tôi bay sau chú Ax, trống ngực đập thình thình, hai cánh đập liên tục, tới lui, tới lui. Tôi tăng tốc, phóng như điên, liều lĩnh xuyên qua những tàn cây vừa chợt đập vào mắt. Tâm trí tôi rời bỏ tôi ngay khi tôi nhận thức được rằng điều đó đã xảy ra.

Jake. Lẽ nào! Bộ óc của tôi không chấp nhận chuyện đó. Không thể nào!

Tôi phát hiện ra chú Ax. Chú ấy đang chọc thủng hàng ngũ quân Hessia. Đốn ngã một tên, một tên nữa.

Chú ấy chồm tới! Lao thẳng vào họ, tiếp đất rồi hướng về phía viên sĩ quan.

Chú ấy chuẩn bị giết người đó. Rachel đã bảo chú ấy làm thế.

Không, đó là một sự sai lầm! Viên sĩ quan người Hessia này không phải là người chịu trách nhiệm về việc này. Crayak - Đó mới là kẻ đã giết Jake. Đó mới là kẻ đưa ra cái mục tiêu ngớ ngẩn và vô vọng này.

<Hãy mang tụi tôi ra khỏi chốn này!> Tôi hét. <Hỡi người Crayak! Hỡi người Ellimist! Ai cũng được, hãy mang tụi tôi ra khỏi chốn này! Tụi tôi bỏ cuộc!>

Im lặng, không ai đáp lại.

Chú Ax hướng về phía viên sĩ quan. Ông đang nắm chặt một thanh gươm. Tôi có thể kêu chú Ax dừng lại.

Tôi có thể…

<Ááááá!>

Một bức tường trắng toát khổng lồ, cuồn cuộn, che kín bầu trời đang lao sầm sập về phía tôi!

Tôi ngoặt gấp.

Không, nó không che phủ hết bầu trời. Tôi nhìn thấy bầu trời mà. Phải mất vài giây sau tôi mới hiểu ra.

Một cánh buồm!

Một cánh buồm hình vuông, rộng và phía dưới nó, có một cánh buồm khác nữa. Rồi phía trên nó, lại là một cánh buồm nữa. Gió thổi phồng cánh buồm hướng về phía tôi. Những cánh buồm đó đã tiêu diệt luồng gió và khóa chặt nó lại, không cho gió thổi được đến chỗ tôi. Tôi phải đập cánh liên tục để giữ được thân mình ở bên trên.

Tôi quẹo qua hướng khác, né khỏi đường đi của cánh buồm và tôi bắt được một làn gió nhẹ.

Thời gian đã nhảy. Visser Bốn đã lại di chuyển sang một lằn thời gian khác. Hắn đã tàn phá những gì mà hắn có thể hủy hoại được.

Phía dưới tôi là một chiếc tàu bằng gỗ hình oval nhọn. Ba buồm, cột buồm nào cũng cao hơn cả một thân cây cao. Những sợi dây chão, có nhiều sợi to bằng cả cái bắp chân người, kéo căng khắp nơi, giăng

từ cột buồm này tới cột buồm kia, từ cột buồm tới boong tàu.

Những người bận đồng phục viền vàng, đi ủng đứng cách quãng với những kẻ bận quần áo màu trắng ngà may bằng vải trúc bâu thô, ngực trần, chân trần.

Tôi nhìn xung quanh. Tuy chưa ra hàng ra lối, song những con tàu ở tứ phía có vẻ đang tạo thành hai tuyến. Hai tuyến này trải rộng cách nhau vài dặm trên mặt biển lặng. Chúng di chuyển thong thả, uyển chuyển, oai nghiêm cùng tiến tới chỗ giao nhau. Súng đại bác chĩa ra tua tủa trên mọi chiến thuyền.

<Marco? Rachel? Ax? Cassie?>

Không có hồi đáp. Có lẽ, tụi nó đang ở cách xa đây hàng mấy cây số hoặc mấy niên đại. Tôi nhìn thấy một con cá heo lẻ loi đang bơi cùng tốc độ với một chiếc tàu lớn ở phía dưới.

<Có phải phe mình không? Marco à? Phải bồ không, Cassie?>

Tôi đang nói chuyện với một chú cá heo. Tôi chỉ có một mình.

Tôi hạ thấp đảo vòng quanh chiếc tàu. Tôi giữ tốc độ bay của mình ngang bằng với nó và với một đám hải âu.

Chiếc tàu được trang trí rất lộng lẫy. Phía đuôi tàu hơi bầu bầu, có mấy cửa sổ đang mở rộng thông vào một căn phòng có một cái bàn bên trong. Tôi đập cánh bay lại đủ gần để có thể nhìn thấy gần như tất cả căn buồng.

Thế rồi, vỗ nhanh hai cánh mấy cái, tôi lọt vào trong phòng, không khí đột nhiên chết lặng. Tôi đáp xuống cái bàn phủ đầy các biểu đồ, bản đồ và giấy tờ. Móng vuốt tôi làm rách mấy tờ giấy mỏng mảnh.

Trên bàn có một cây viết lông ngỗng, một lọ mực, mấy cuốn sách bìa da viết bằng tiếng Anh. Tôi có thể đọc được những từ viết trên biểu đồ. Và tôi có thể hiểu được bản đồ đang chỉ rõ vị trí của con tàu.

Chúng tôi đang ở trên Đại Tây Dương, gần với Tây Ban Nha. Có một chấm ghi Trafalgar.

Tôi rơi mình xuống gầm bàn và bắt đầu biến hình. Nếu như tôi muốn tìm thấy Visser Bốn, tôi phải thám thính vòng quanh con tàu.

Tôi sẽ tìm thấy Visser Bốn. Crayak có thể là một tên quỷ sứ ghê hồn, nhưng chính tên Yeerk này đã giết chết Jake.

Tôi sẽ đi tìm hắn và thử xem hắn bơi giỏi cỡ nào.

CHƯƠNG 24

Ax ở bên cạnh tôi. Là người Andalite, nhưng ảnh ở ngay đó, sát cánh cùng tôi.

Tụi tôi đang ở trong một tiết trời u ám. Có thể đang là ban đêm, cũng có thể không phải. Đây đó lác đác le lói vài ánh đèn cầy, chả nhìn thấy gì.

Tụi tôi đang ở trong một không gian gỗ. Một cái trần gỗ thấp được làm từ những thân cây khổng lồ, to bằng chân voi. Dưới hai bàn chân trần của tôi, sàn nhà, thực ra là lò sưởi, cũng làm bằng gỗ. Bốn vó của Ax cứ trượt dài qua những cái lỗ của vỉ lò.

Sàn nhà nghiêng, dốc nhẹ. Bao xung quanh tụi tôi là dạng giống như một bức tường, tạo thành một khoảng không gian hình ô van, bao gồm nhiều sợi thừng bện vào nhau thẳng đứng, cao gần chạm tới trần. Những sợi dây cột dày và to như bắp tay của Mark McGwire.[21]

<Chúng ta đang ở đâu đây?> Ax tự hỏi.

"Trên một con thuyền. Hay là một con tàu, đại loại thế," tôi đáp. "Chui xuống dưới, và biến hình thành người đi, anh bạn."

<Có lẽ chưa đến lúc,> Ax nói. <Chúng ta hình như đang bị nhốt. Ở bên dưới chỗ này là một rào dây thừng.>

Ax nói đúng. Tụi tôi bị kẹt cứng.

Tôi thử ấn tay vào cuộn dây thừng. Mấy ngón tay của tôi run bần bật.

"Xin lỗi nha," tôi nói.

<Về chuyện gì?>

Tôi tựa người vào bức tường thừng và kéo lên.

Jake đã tuột xuống dưới nước ngay đó. Đúng, ngay dưới chỗ đó. Mấy người đó đã đẩy cậu ấy qua thành tàu và tôi không thể cản họ lại được.

Một cái lỗ tròn trên đầu Jake, giống như có ai đó dùng khoan khoan vào đó một mũi vậy.

Tôi đã nói với Cassie rằng tụi tôi sẽ bảo vệ Jake. Tôi đồng ý: người Crayak sẽ không có được cậu ấy, nhưng chuyện ấy xảy ra quá nhanh. Mới phút trước, chẳng có chuyện gì, ấy vậy mà qua phút sau, chết chóc khắp nơi.

Hổng có tranh luận, hổng có những hành động anh hùng, hổng có gì sất cả. Nó xảy xa trong vòng có một phần triệu giây.

Và giờ… tôi có thể làm được gì cho thằng bạn tôi đây? Không gì cả. Không ai có thể giúp được Jake. Ba mẹ cậu ấy… cậu ấy sẽ không bao giờ trở về nữa. Tôi có thể nói gì với họ đây? Ai có thể nói gì với họ đây? Tôi trèo lên bức tường dây và dòm qua lỗ hổng hẹp tí. Tôi nhìn thấy hai người, cả hai đang quay trở lại chỗ tụi tôi. Họ bận quần

áo vải trúc bâu thô nhám, nom giống như được may từ vải bạt vậy, cứng quèo hơn cả vải jeans mới. Một tên là người châu Á, tên kia là người da trắng.

Tên da sẫm hơn đang mang một thùng gỗ tròn nhỏ. Gã da trắng đi phía sau, giơ một cái dùi cui ngắn làm bằng gỗ nện mạnh xuống đầu tên kia. Hắn nện dùi cui vào tên người châu Á lần nữa làm tên này ngã nhào.

Miệng tôi há hốc chuẩn bị hét tướng lên, nhưng bàn tay Andalite của Ax đã bịt kín mặt tôi.

<Chính là hắn,> Ax nói. Ánh vươn cặp mắt cuống của mình lên đủ cao để có thể nhìn thấy.

Tên da trắng - Visser Bốn - nhấc thùng rượu lên và mang nó đi khuất khỏi tầm mắt tụi tôi.

"Tụi mình phải ra khỏi cái bẫy này!" tôi đẩy tay Ax ra khỏi mặt và rít lên. "Hãy biến hình thành con gì đủ nhỏ để -"

PHẬP!

BƯNG!

Ax vung đuôi, lần nữa, lần nữa, rồi lần nữa. Cứ lặp đi lặp lại như thế, và sau mỗi lần vung đuôi, chỗ móc vòng các sợi dây thừng lại bựt ra một ít.

<Làm thế này sẽ nhanh hơn. Tôi mệt mỏi với việc lúc nào cũng quá trễ rồi,> Ax nói.

"Bồ có quyền đó mà, anh bạn."

Visser Bốn đã đi khuất. Ax bắt đầu biến hình thành người.

"Hãy đuổi theo ngay khi có thể nhen," tôi nói. Tôi cất bước chạy theo hướng Visser Bốn vừa đi khỏi. Một hành lang rẽ làm hai hướng, trái và phải. Một cầu thang đi xuống dưới. Lối nào đây?

Tôi nhìn xuống. Có một phần dấu chân, viền đỏ.

Máu. Máu của người bị Visser Bốn nện bằng dùi cui. Tôi đi theo dấu máu xuống dưới, xuống đến một boong tàu còn tối hơn, u ám hơn và mùi còn nồng nặc hơn nữa.

Hoàn toàn bất ngờ, tôi trông thấy hắn. Hắn đang khom người, đi lạch bạch, bưng thứ gì đó nặng chịch, rề rề sát mặt đất.

Cái thùng. Có thứ gì đó chảy rỉ rỉ ra từ trong thùng. Có vẻ là một thứ chất lỏng. Hồng phải. Một thứ bột sẫm màu.

Thuốc súng!

Tên Bị-Mượn-xác đang rải thuốc súng thành một đường vệt dài. Như vậy, hắn có thể châm lửa, chạy khỏi đó và… Bùm! Thùng thuốc súng sẽ nổ tung.

Hắn vẫn còn chưa sẵn sàng. Tôi cũng thế.

Tôi bắt đầu biến hình. Đó là lốt hình biến mà trước đây tôi đã sử dụng nhiều lần, do đó tôi hoàn toàn quen thuộc với cái kiểu mà khuôn mặt tôi trở nên giống như cao su, cái kiểu mà những sợi lông đen thô kệch trổ ra trên từng phân vuông khắp người trừ khuôn mặt,

cái kiểu mà vai và cổ sưng phồng lên tương xứng một cách lố bịch, cái kiểu mà những bắp thịt xếp lớp lên những bắp thịt.

Trước đây tôi đã từng là một con khỉ đột. Nhưng lần này có sự khác biệt. Tôi tận hưởng từng thớ cơ bắp nổi cuồn cuộn, từng lóng xương cứng như thép thành hình. Tôi sắp sửa hưởng thụ công dụng của chúng.

<Này,> tôi đánh động.

Tên Mượn xác người - Visser Bốn - quay người ngó quanh.

Tôi vung một nắm đấm to bằng cả trái banh môn túc cầu.

BUUUM!

Sàn tàu nảy lên!

Có cái gì đó cực kỳ mạnh bạo đã đụng phải con tàu. Cú đấm của tôi bị trượt mục tiêu. Visser Bốn bỏ chạy.

<Lần này thì đừng có hòng nha!> Tôi la lên và chạy theo hắn.

Tôi hổng biết mình đang ở đâu, đang ở niên đại nào, hay ai đang lái con tàu. Thế nên tôi cũng hổng biết ai sẽ trông thấy một con khỉ đột đang chạy vòng vòng, mới lại tôi cũng hổng thèm để tâm.

Visser Bốn đã mắc một sai lầm chết người. Đây là một con tàu. Hắn chỉ có hai cách để rời khỏi đây: Bơi hoặc sử dụng *Vòng Xoáy Thời Gian*.

Hắn có thể sẽ dẫn tôi tới chỗ thiết bị *Vòng Xoáy Thời Gian*, hoặc hắn có thể chết trong khi đang cố gắng chạy thoát khỏi tay tôi.

CHƯƠNG 25

"Thưa trung úy!"

"Khẽ nào! Tay đặt sẵn cò súng, các anh em!"

"Nhưng, thưa ngài: Nhìn kìa!"

Cái vật mà ngài trung sĩ kia được mời nhìn ấy chính là tôi.

Tôi, trong dạng người, bận một bộ đồ nịt, rõ ràng là chẳng thích hợp với hoàn cảnh, đứng tơ hơ trên boong tàu của một chiếc thuyền buồm cực lớn. Đơn giản là tôi đã hiện ra. Một phút trước, tôi ở trong rừng phía bên dưới quân Hessia, tôi hoàn hình và chuẩn bị biến thành gấu xám. Thế rồi…

Viên trung úy là một thanh niên khá trẻ, có lẽ cỡ khoảng 25 tuổi. Đứng phía sau anh ta là một người khác bận đồng phục, chắc hổng quá 13 tuổi.

Mé bên kia là một nhóm người mặt mày căng thẳng đang đứng xung quanh những khẩu đại bác cỗ lỗ sĩ bự bành ki.

Những khẩu đại bác này đang nhắm về phía một con tàu khác đang ngày càng tiến tới gần.

Viên trung úy, đứa trẻ và khoảng chừng hai mươi người áp sát tôi, không chừa một khoảng trống nào.

"Trời ơi! Một cô gái!" viên trung úy la lên.

"Một kẻ lậu vé!" một người mặt sẹo nói.

"Cô ta đi tìm cái chết trong bộ đồ đó kìa."

Cậu bé giật phắt cái mũ khỏi đầu và cúi người. "Tôi mạn phép xin được tháp tùng tiểu thư xuống dưới." Giọng cậu nhỏ nhẹ, tràn đầy hy vọng.

"Không, thưa cậu. Thay vào đó, nhờ cậu chuyển lời ca tụng của tôi tới thuyền trưởng và đô đốc con tàu này và thông báo với họ rằng có một kẻ lậu vé ở trên boong."

"Một kẻ lậu vé có vẻ đẹp hiếm thấy," gã trai trẻ vừa nói, vừa liếc nhìn tôi, mặt ửng đỏ vì bối rối.

Cậu ta chạy đi, nhưng đầu vẫn ngoái lại, xém vấp té khi chạy lên boong xa phía cuối tàu.

"Được rồi, các anh em, tất cả các bạn đều đã từng nhìn thấy phụ nữ trước đây rồi kia mà. Quân Pháp ở ngay đằng kia kìa! Hãy đặt tay lên cò súng nào. Sẵn sàng chờ lệnh, các anh em."

Nhóm người quay lại vị trí của mình bên những khẩu súng, nhưng vẫn cứ ngó tôi qua vai. Tôi phớt lờ họ. Tôi đang tìm kiếm một khuôn mặt thiếu mất mấy cái răng và láng o không có một vết sẹo nào. Tôi đang tìm kiếm –

"BẮN!"

Một tiếng nổ thiệt lớn. Âm thanh này có thể khiến một kẻ yếu tim

đột tử. Như thể tất cả các khẩu đại bác được châm ngòi nổ cùng một lúc vậy.

Những khẩu đại bác trên những giá gỗ giật nảy về phía sau, mấy sợi thừng dày cui cột súng với giá gỗ bật kêu tách tách giữ chúng ở lại đúng chỗ. Khói bốc mù mịt dọc hai bên mạn tàu. Tôi hồng biết có bao nhiêu khẩu đại bác đã khai hỏa nhưng hẳn là nhiều lắm. Ba mươi, bốn mươi, năm mươi, tôi hồng biết nữa, nhưng rung chấn của nó khiến tôi có cảm giác giống như một chiếc búa tạ đập vào đầu. Tiếng động khiến tai tôi ù đặc, kêu o o.

Mấy giây sau…

BÙÙÙÙM!

Lần này khói tỏa ra từ phía quân Pháp.

Hàng rào chắn bằng gỗ cách tôi chừng sáu tấc bị thổi bay tan tác. Những mảnh gỗ vụn lớn bay tứ tung. Một người gục xuống, hét thất thanh.

Đội quân phục vụ súng ống đã vào việc. Họ thông nòng, dùng hết sức kéo súng về phía sau, khiêng những viên đạn đại bác tròn bằng thép về phía trước, bỏ vào bên trong nòng khẩu đại bác.

Tôi vừa kịp thấy có một gã đang bật dậy, lao vọt qua cửa hầm tàu, nhưng tôi thực sự đề tâm đến chú khỉ đột đứng phía sau anh ta.

“Marco!”

Visser Bốn chạy. Marco theo sau.

Không ngần ngừ, tôi đuổi theo cả hai.

Những tiếng hét hoảng loạn và sửng sốt vang lên từ phía đám thủy thủ. Những mệnh lệnh được gầm lên từ phía những viên sĩ quan. Một người lính bận áo khoác đỏ, một lính thủy, tôi đoán thế, cố gắng ngắt ngang đường chạy của Marco. Marco xô anh ta qua một bên với một lực đủ mạnh khiến anh ta ngã sóng soài.

Nhưng có thêm hai viên lính thủy và một thủy thủ nữa lao tới tóm lấy Marco làm giảm tốc độ của cậu ấy. Visser Bốn lao tới một cánh cửa đề ngỏ. Rồi hắn dừng lại, rất đột ngột.

Một luồng gió mạnh từ một khối lông màu nâu đỏ, một chớp nhá từ những móng vuốt. Visser Bốn loạng choạng lùi lại, ôm mặt.

BÙÙÙÙM!

Một lần nữa, các khẩu đại bác lại khai hỏa.

BÙÙÙÙM!

Quân Pháp đáp trả.

Một viên đạn đại bác sượt qua mặt tôi gần đến nỗi tôi cảm nhận được cả luồng gió thổi. Thêm nhiều người gục ngã. Một nơi huyên náo, một nơi hỗn loạn! Một con khỉ đột, một diều hâu đuôi đỏ, một cô gái trong bộ đồ nịt, tất cả đều tăng tốc, đuổi theo một gã đàn ông da dẻ quá mịn màng, hàm răng quá trắng bóng. Trong khi đó, mấy viên sĩ quan thì gầm rú, mặt đỏ bừng vì tức giận, còn mấy tay lính thủy bận áo khoác đỏ tươi và đám thủy thủ bận áo khoác màu xanh dương

cùng đám quân bận đồ vải trúc bâu thì tạo nên một màn diễn rượt đuổi lạ mắt.

Visser Bốn nhảy lên tóm lấy một thanh đòn bẩy. Hắn khỏe và nhanh nhẹn. Cơ thể con người mà hắn mượn xác là một nghệ sĩ trẻ chưa thành danh. Hắn lăng người lên một tổ hợp thang dây.

Đó là một sự di chuyển thông minh. Tobias không thể tóm được hắn mà không bị nguy cơ mắc phải những mắt lưới dây nhợ. Còn Marco, khỏe thì có khỏe thật đấy, song không thể nào là một kẻ leo cây nhanh nhẹn được.

<Mày phải chết!> Marco nổi khùng, tống khứ hai tên linh thủy khỏi đường chạy của mình.

Visser Bốn vừa trèo vừa liếc nhìn xuống.

Giờ thì những khẩu đại bác không còn nổ hàng loạt một cách đều đặn nữa. Quân Pháp và quân Anh cứ nổ súng ngay khi có thể. Đó là một cuộc đua điên cuồng tới cửa tử. Đội quân nào, Anh hay Pháp, có thể kéo một khẩu đại bác nặng cả tấn về phía sau nhanh hơn? Bên nào có thể thông nòng súng nóng hổi, đỏ rực, bên nào có thể nạp túi thuốc súng làm từ vải bạt, những miếng chèn, những viên đạn vào trong nòng súng, bên nào có thể ghì những khẩu đại bác lùi lại nơi kìn đáo trong cảng rồi nhắm bắn trong khi tất cả hai bên đều đang nằm trong tầm lửa đạn của súng đại bác và súng hỏa mai?

Hổng phải việc của tôi. Hổng phải cuộc chiến của tôi. Cuộc chiến của tôi là với tên Visser Bốn kìa.

Tôi bắt đầu biến hình, không phải thành gấu xám, cũng chẳng thành voi phi Châu. Marco đã chọn sai vũ khí rồi. Việc này hổng phải dành cho đội quân to lớn, dềnh dàng và có sức mạnh cơ bắp.

Những cọng lông màu xám cứng quèo bắt đầu trổ ra từ trên người tôi. Không chờ tới khi việc biến hình hoàn tất, tôi bắt đầu di chuyển.

"Quay lại đây, cô kia!" có ai đó hét lên.

Tôi chạy, hai bàn chân trần lướt trên sàn gỗ nghiêng nghiêng rải rác những hạt cát đỉnh máu.

BÙM! BÙM! BÙM!

Tiếng đại bác nổ rền. Những nhân công mồ hôi nhễ nhại làm việc cật lực. Cổ họng tôi tắc nghẹn và mắt tôi cay xè vì khói. Giờ đây các con tàu chỉ còn ở cách nhau chừng một mét. Cuộc chiến trở nên cực kỳ ác liệt. Những cú bắn trời giáng, dồn dập, liên hồi. Những thanh xà gỗ vỡ vụn. Cột buồm, cánh buồm, khung gỗ, dây chằng bị những quả đạn đại bác thổi tung, rơi rớt liềng xiềng. Những thân người tanh banh.

Gió xé toang làn khói mù mịt. Tobias! Tôi nhìn thấy cậu ấy rất rõ. Cậu ấy đang đập cánh điên cuồng để tránh một cột buồm lớn đang đổ xuống.

Đám đông dồn lên những bệ cao trên những cột buồm, linh thủy luống cuống nã đạn xuống đầu quân Pháp. Hổng ai thèm chú ý đến

tên Visser Bốn đang ngoắt qua ngoắt lại ở bên trên và xung quanh họ.

Tôi túm lấy một sợi thừng. Mấy anh chàng thủy thủ nhanh nhẹn đáng kinh ngạc, chạy nhanh xuống chỗ những cột buồm, cột lại buồm, thay mới những sợi thừng đã bị đứt tung.

Bản thân Visser Bốn cũng không hề tệ chút nào.

Nhưng, giờ tôi đã là một con tinh tinh. Loài người được sinh ra không thể chạm tay vào được một con tinh tinh ở trên cây đâu nha.

Bộp! Bộp! Bộp! Súng hỏa mai nhả đạn.

Tôi đu người và dễ dàng nhảy thẳng lên trên sợi dây chằng. So với cú nhảy đó, ngay cả một anh chàng thủy thủ điêu luyện nhất cũng giống như một chú bò mộng ì ạch mà thôi.

Lên, lên nữa. Tay rồi chân, tay rồi chân, phối hợp với nhau, chả cần chút nỗ lực nào. Visser Bốn ở phía trên, cách tôi một cái đầu. Thế rồi, hắn nhìn xuống và thấy tôi.

Tôi thưởng thức nỗi sợ hãi hiện trong cặp mắt xanh của hắn. Tôi yêu sao cái nỗi sợ ấy.

<Chính xác: Mi là của riêng ta.>

Đột nhiên, im lặng bao trùm. Đại bác đã ngưng bắn.

CRRRRRĂĂĂĂĂCCC!

Hai con tàu nghiêng sụm vào nhau. Những cái móc néo bay mất, những sợi dây, trụ buồm và thanh vịn bật tung. Hai con tàu ngoắc vào nhau. Thủy thủ Anh bắt đầu lũ lượt đổ về mạn tàu, la hét ỏm tỏi, ào ạt xô qua tàu Pháp.

BÙÙM!

Quân Pháp đã xoay một khẩu đại bác nhỏ hướng về phía đám quân Anh đang lao tới. Sáu người ngã xuống, giống như những trái bowling.

Và còn tệ hơn nữa, theo hướng nhìn của tôi, quân Pháp có hai khẩu đại bác nhỏ bằng đồng thau được gắn trục xoay đặt trên một cái bệ lưng chừng cột buồm. Chúng đang nã đạn vào hệ thống dây chằng.

Binh!

Sợi dây trong tay tôi đứt tung. Tôi rớt! Tay trái tôi dang ra và bấu vào được một sợi dây khác.

Quá dễ! Đây là thế giới của tôi, môi trường sống của tôi!

Visser Bốn cố leo cao lên thật nhanh, hắn tới được chỗ cột buồm cao nhất bắt với cột trụ chỉnh. Hắn ôm chặt lấy cột trụ.

<Giờ thì mi chạy đâu cho thoát hả, tên Yeerk kia?> tôi hỏi hắn.

"Cút đi!" hắn kêu lên the thé.

<Tao không hề có ý nghĩ đó,> tôi nói. <Vai trò lịch sử của cá nhân mi sẽ kết thúc ngay tại đây, ngay lúc này.>

"Không! Hãy tha chết cho ta và… và… *Vòng Xoáy Thời Gian*! Mi biết là mi muốn có nó mà!"

<Nó đang ở đâu?>

"Không có ta, mi sẽ không bao giờ tìm thấy nó đâu!" hắn tự đắc.

Tôi cười lớn. <Đây là một con tàu, chỉ hơi lớn chút thôi. Ta sẽ tìm thấy nó.>

"Mi không thể giết chết ta, Andalite," hắn van vỉ.

<Ồ ồ, thế mà ta có thể đấy,> tôi nói. <Mi đã giết chết một người mà ta yêu quý.>

Tôi bắn người lên cột trụ, tay này nối tiếp tay kia. Ba giây nữa là tôi sẽ…

Rơi!

Tôi đang rơi, thẳng xuống, mặt ngửa lên trời, do vậy tôi có thể nhìn thấy một nửa cơ thể tinh tinh vẫn còn lủng lẳng trên cột trụ.

Giờ thì tôi đang rơi, xoay tròn, nhận thức từ từ ngấm vào bộ não hấp hối của tôi: tôi đã bị bắn và cơ thể tôi bị xé làm đôi.

Cặp mắt đang tối dần của tôi nhìn thấy Visser Bốn đang cười đắc thắng và -

CHƯƠNG 26

Con tinh tinh rơi xuống sàn tàu. Một cú rơi ba trăm mét.

Viên đạn đại bác đã xẻ cái đầu, vai và cánh tay trái ra khỏi cơ thể của nó.

<Rachel! Hoàn hình! Hoàn hình mau!>

Nhỏ không trả lời. Tôi biết. Tôi biết. Sẽ không bao giờ có câu trả lời.

Visser Bốn trượt xuống cột trụ, tóm lấy một sợi thừng nối với cột buồm mũi tàu, tuột xuống tiếp, hét lên vì sợi dây cháy làm phỏng tay hắn.

<KHÔÔÔNG!> Tôi gào lên lần nữa.

<Tobias!> Marco hét với lên. <Hắn đang chạy tới chỗ *Vòng Xoáy Thời Gian*! Hắn sẽ chuồn mất đó!>

<Nhỏ chết rồi!> tôi khóc.

RẦM!

<Cái gì? Ai chết? Cassie á?!>

<Rachel,> tôi rên. <Bồ không thấy sao? Rachel đó!>

<Ôi, trời đất thiên địa ơi!> Marco rền rĩ. <Không chỉ có mình Jake thôi sao! Tất thảy tụi mình sẽ chết sạch hết sao!>

<Cassie! Ax! Mấy bồ đang ở đâu?> Tôi hét. Tôi chúi xuống cắt ngang đường Visser Bốn.

Hắn đã tới được cột buồm mũi. Marco đang ủn bay bất cứ ai cản đường cậu ấy, cố gắng kết liễu Visser Bốn.

Tôi nhào xuống, len lỏi qua dây nhợ, vòng quanh những cột buồm, thanh trụ và đám người trên tàu. Visser Bốn túm lấy một sợi dây thừng cột thẳng đứng và tuột xuống. Tôi thấy dấu máu hắn để lại trên sợi thừng.

Chân hắn chạm sàn tàu.

Tôi xòe đuôi, chĩa thẳng móng vuốt về phía trước và cào rách tai trái của hắn.

<Áááááá!>

Tôi bắt được một luồng gió ngược và đánh một vòng hẹp quay đầu trở lại. Hắn bước khỏi gờ một cánh cửa để ngỏ và đáp xuống sàn tàu phía dưới. Hắn đứng dậy và chạy. Tôi lao xuống đuổi theo hắn. Tối thui.

Giờ tôi đang ở thế bất lợi. Tôi bị bó buộc trong không gian mà bên trên là những mái trần thấp tè và bên dưới là những người bị thương đang được cáng vào.

Tôi bay một cách khó nhọc và điên dại, nhưng tôi không thể đạt được tốc độ mong muốn.

<Marco! Mình cần cứu trợ! Hắn đang vượt trước rồi!>

Tôi quẹo một khúc cua hẹp. Rầm! Va vào tường. Tôi chúi nhủi xuống sàn tàu, choáng váng nhưng không bất tỉnh. Trái, phải! Mất tiêu rồi!

<Mình không thấy hắn nữa rồi!>

<Tôi thấy hắn rồi!> Tiếng Ax la lớn.

<Chú Ax! Chú đã ở đâu thế?>

<Chú biến thành người và bị thương. Giờ thì chú đã hoàn hình và đang đuổi theo tên Mượn xác.>

Nỗ lực hết sức, tôi cất cánh. Không có gió ngược, không gió thuận, không có sức nâng lại thêm một cái trần nhà sầm sập phía trên đầu. Đó không phải chỗ dành cho một con chim.

Tôi đập cánh rồi đáp xuống. Đập cánh rồi đáp xuống. Rồi đi xuống, xuống thang, quẹo trái và…

Một người Andalite đuổi theo hắn. Tôi theo sau.

Tụi tôi chui vào một căn phòng nhỏ. Một thùng gỗ - có thể là thùng thuốc súng - đang nằm tựa vào bức tường cong vòng. Thân tàu đó. Một vệt thuốc súng dẫn từ cái thùng đó xuyên qua một khung cửa nhỏ.

Ax và tôi chạy tới khung cửa đó. Và ở đó, bên trong, là một quả cầu đường kính hai mét, sáng lung linh. Visser Bốn cũng ở đó, tay lăm lăm một khẩu súng hỏa mai. Đạn đã lên nòng, nhưng không chĩa vào tụi tôi mà chĩa về phía vệt thuốc súng.

Hắn ngoác miệng rộng đến nỗi tôi có cảm tưởng nó như một vết rạch đỏ quạch lên đến tận mang tai.

"Nỗ lực tuyệt vời, Andalite."

Hắn nổ súng. Thuốc cháy.

Vòng Xoáy Thời Gian biến mất. Visser Bốn biến mất.

Vệt thuốc súng cháy, tóe lửa, và khi tới khúc quanh, nó nổ lách tách. Tôi nhìn chú Ax. Chú quay một mắt cuống về phía tôi và nói một từ mà chắc hẳn chú đã lượm được của loài người.

<Hãy tới chỗ thùng gỗ kia!> Tôi la.

<Cái gì?>

<Đó là một quả bom, chú Ax. Vệt thuốc súng đó sẽ dẫn đến thùng thuốc súng. Nếu mà nó tới được đó thì… BÙM!>

Chú Ax ngập ngừng đúng một giây, rồi chạy. Tôi vỗ cánh chạy theo chú ấy. Marco đâm sầm vào trong phòng.

Chú Ax vung đuôi. PHẬP!

Lưỡi dao đuôi cắt đứt vệt thuốc súng cách thùng thuốc súng vừa đúng ba phân. Xui thay, lưỡi dao đuôi của chú Ax đánh trúng một tàn lửa. Chỗ bột còn lại của vệt thuốc súng lại cháy dữ dội.

<Ồ -> Marco toan mở miệng.

CHƯƠNG 27

Im lặng. Đó là điều tôi nhận thấy đầu tiên. Không còn tiếng đại bác nổ, không còn tiếng súng hỏa mai lạch tạch, không còn tiếng la thét.

Tôi mở mắt. Tôi đang ở dưới một gốc cây. Mùa thu. Cây phủ một màu đỏ và vàng.

Thật là lộng lẫy.

Tôi loạng quạng nhổm dậy trên móng vuốt mình. Tôi đã bị giật sang một lần thời gian khác. Đúng. Còn những đứa bạn khác thì sao ta?

Tôi ngó quanh. Không đánh nhau. Không quân đội. Tôi nhìn thấy những tòa nhà cao tầng nguy nga làm bằng đá. Kiểu xưa. Ý nghĩ đầu tiên nảy ra trong óc tôi, đó là một khu trường cao đẳng.

Không còn ai khác nữa. Không có Marco. Không có chú Ax. Không có Cassie.

Rachel và cả Jake cũng không.

Chỉ còn mình tôi sống sót thôi sao?

Thế rồi, tôi nhìn thấy mấy anh chàng đang dạo bước, tất cả đều trong trang phục áo khoác thể thao, tay cầm sách.

Dùng cặp mắt diều hâu của mình, tôi phóng tầm mắt xa hơn, xuyên qua của sổ, nhìn vào trong các lớp học. Chắc chắn là trường cao đẳng rồi. Những đứa trẻ ở trong lớp quá lớn nên không thể là học sinh trung học được.

Dầu vậy, nom họ rất khác lạ: tất thảy đều cắt tóc ngắn, thậm chí còn húi cua luôn. Và còn một điều nữa: hầu hết bọn họ đều là nam.

Giáo sư thì tuyệt nhiên chỉ toàn là đàn ông. Thỉnh thoảng cũng có một nữ sinh viên nhưng không nhiều. Và rồi tôi chú ý tới một điều khác mà thậm chí sau này cũng được văn bản ghi lại: Tất cả mọi người đều là da trắng. Không chừa một ai.

Sẽ chẳng dễ dàng gì mà kiếm được Visser Bốn ở đây. Vật chủ của hắn là người da trắng và tóc cũng cắt ngắn như những con người này.

Tôi gọi lớn bằng giọng truyền. <Ja-> Không. Không phải Jake, cũng không phải Rachel, trừ phi có phép màu.

<Marco. Chú Ax. Cassie.>

Đó là tất cả tụi tôi ư? Chỉ còn bốn đứa sống sót thôi ư? Mà có khi cũng không phải thế. Có khi chỉ còn ít hơn. Có khi chỉ còn mỗi mình tôi.

Tôi thấy muốn bệnh. Rachel đã không còn. Nhỏ đã chết trước khi chạm sàn tàu.

Chú Ax và Marco đã bị phân tách một tích tắc trước khi thùng thuốc súng nổ tung. Còn Cassie thì sao ta? Tôi không nhìn thấy hay

nghe tin gì của nhỏ cả.

<Ax! Marco! Cassie!>

Tụi tôi càng ngày càng tan đàn xẻ nghé cứ mỗi lần bị giật qua một lăn thời gian và không gian mới. Sự cộng hưởng, những lăn ranh kỳ quái này của *Vòng Xoáy Thời Gian* đang phân tán tụi tôi, giống như một tiếng vọng mỗi lúc mỗi yếu đi.

Tôi đáp xuống một thân cây và bắt đầu biến hình. Tôi cần là người đề… Ồ không. Chắc chắn là tôi sẽ là một kẻ nổi bật ở đây vì trang phục biến hình ngớ ngẩn.

Trước hết, tôi cần phải hòa nhập đã. Nếu như đây là một trường cao đẳng, hẳn gần đây phải có ký túc xá. Ở đâu có ký túc xá, ở đó có quần áo.

Với cặp mắt diều hâu, chuyện tìm kiếm khu ký túc xá là một chuyện quá dễ dàng. Tôi tìm thấy một căn phòng ký túc, cửa sổ để ngỏ đón thời tiết se lạnh của mùa thu. Mười phút sau tôi đã là một anh chàng bận quần túi hộp, áo sơ mi trắng, áo len cổ chữ V tròng bên ngoài.

Tôi không thể làm gì với mái tóc bờm xờm của mình. Bất cứ ai cũng sẽ phải có lúc ở tình trạng thế thôi.

Tôi tà tà thả bộ xuống những bậc thang khu ký túc xá, tay ôm mấy cuốn sách dành cho sinh viên. Tôi chỉ mong không ai nhận ra rằng tôi đang bận đồ của người khác. Nhưng với tất cả sinh viên có vẻ nghiêm chỉnh, ngoan ngoãn và bận đồ giống nhau như thế này thì họ sẽ nói gì há?

Tôi mở một cuốn sách ra. Nó được đóng dấu: Trường đại học Princeton[22]. Năm xuất bản cuốn sách này là năm 1932. Điều đó không có nghĩa là tôi đang ở năm 1932, nhưng chắc chắn không thể là trước năm đó. Đó là một cuốn sách lịch sử. Tôi lật mở cuốn sách và coi nội dung. Chiến Tranh Cách Mạng. Chiến tranh Cách Mạng. Không có danh mục. Nhưng có một danh mục nằm dưới dòng chữ "Cuộc phiến loạn, Thuộc địa."

Tôi lật đến những trang sách đó. Tôi tìm thấy thứ cần tìm.

"Cuộc bạo loạn do George Washington cầm đầu thất bại sau những nỗ lực thảm hại khi tấn công quân đội người Hessia - đồng minh của quân Anh. Quân phiến loạn đang cố gắng vượt sông Delaware thì bị phục kích bởi quân đồng minh người Hessia - họ đã được một cư dân địa phương cảnh báo trước. Kết quả là một cuộc thảm sát. Washington bị thương trầm trọng, và đã chết sau ba ngày bị lính Anh giam cầm."

"Cư dân địa phương." Visser Bốn.

Tôi hớp không khí. Tôi đã từng có mặt ở đó. Trước đó bao lâu ta? Một trăm hay năm mươi năm trước hay khoảng khoảng thế? Hay chỉ mới một giờ đồng hồ trước?

Họ không nói gì tới cái chết của một tên phiến loạn không tên tuổi.

Một cậu bé bị ghim một viên đạn vào đầu.

Tôi đọc lại nội dung trang này một lần nữa. Một từ khác đập vào mắt tôi. “Trafalgar.”

Không nói gì tới Rachel cả. Không một chi tiết nào đề cập đến khỉ đột hay diều hâu hay tinh tinh hết. Bài viết chỉ giải thích đơn giản rằng Hải quân Anh đã bị thua trận bởi một hạm đội các chiến thuyền liên kết giữa quân Pháp và quân Tây Ban Nha. Tổng tư lệnh Hải quân - Ngài Nelson - bị giết khi chiến thuyền *Chiến thắng* của ngài bị chìm nghỉm vì một vụ nổ dưới lòng nước.

Tôi lắc đầu. Tôi không biết làm sao mà mọi chuyện lại thành ra thế này. Tôi, thậm chí, còn chưa nghe đến tên trận Trafalgar nữa kìa, cũng không biết đó là một cuộc chiến tranh gì luôn.

Đóng sách lại, ngước mắt lên, tôi nhìn thấy lá cờ đang bay phần phần trên cột cờ cao ngút. Nó chỉ có một màu xanh dương tuyền, và ở một góc là cờ Liên Hiệp Anh.

Trường Đại học Princeton không treo cờ Mỹ. Không một ai đang treo cờ Hợp chủng quốc. Không tồn tại Hợp Chủng quốc. Có chuyện gì xảy ra trên đất Mỹ, tôi không biết nữa?

Nhưng Hợp Chủng quốc Hoa kỳ đã diệt vong trong một đêm bão tuyết trên sông Delaware.

Đột nhiên, phía dưới, trên một lối đi rộng có trồng cây giữa các tòa nhà cao tầng, một con cá heo hiện ra.

CHƯƠNG 28

Cassie

Cuộc chiến diễn ra ác liệt ở quanh tôi, ở phía trên tôi, trên mặt nước ì. Tôi hồng màng.

Tôi là một chú cá heo. Tôi hạnh phúc khi là cá heo. Tôi có thể đắm mình sâu trong bản năng tự nhiên lúc nào cũng hân hoan như trẻ con của cá heo, niềm hân hoan được phiêu lưu, mãn nguyện và thoát khỏi sự đau đớn cùng cực.

Jake đã chết. Tôi không được nghĩ tới chuyện đó, không thể nào chấp nhận được chuyện đó. Nó giống như một hòn than cháy rực mà tôi không thể chạm vào.

Ở quanh tôi, đạn đại bác nổ bùm bùm. Ngu ngốc. Tất các những việc này, sao mà ngốc nghếch đến thế. Bao trùm tất cả là những cuộc chiến nực cười giữa người Crayak với người Ellimist, rồi đến cuộc chiến này, một sự hao phí sinh mạng một cách ngu ngốc, ngu ngốc hết sức.

Tôi quay đầu bơi cách xa cuộc chiến. Chỉ là bơi cách xa mà thôi, xa khỏi tất cả các nỗi đau, khỏi sự ngớ ngẩn của nó.

Trốn đi, Cassie. Chạy khỏi chốn này thôi.

Không.

Tôi không thể. Tôi đã từng thử trốn một lần rồi, thử trốn tránh chiến tranh. Nhưng không thành.

Tôi vừa tranh luận với chính bản thân mình, vừa rẽ nước cố gắng tìm một lối thoát khỏi những chiến thuyền đang dàn thành hai hàng ngang và di chuyển chậm chạp.

<Mi không thể bỏ đi,> tôi tự nhủ. *<Vẫn còn có Rachel, Marco, Tobias và Ax nữa kia mà.>*

Nhưng quay trở lại đồng nghĩa với việc phải đối mặt với thực tế rằng tụi tôi không còn đủ sáu người nữa, với việc phải chấp nhận sự thật rằng Jake đã chết.

Rồi, đột nhiên, tôi thấy mình đang nằm trên những hòn sỏi trải đường, khô rang.

Ồ, phải rồi. Sao tôi lại khờ đến thế không biết. Tôi không thể chạy trốn. Tôi vẫn còn bị ràng buộc với *Vòng Xoáy Thời Gian*. Và giờ thì tôi đã bị giật đi nữa rồi, bất lực, không thể cưỡng lại, không thể trốn chạy.

Có lẽ tôi có thể cứ nằm ình ở đó, một con cá heo nằm chơ vơ trên một lối đi ở một nơi nào đó, ở một thời gian nào đó, chắc là ở một cuộc chiến vô nghĩa mới nào đó… Tôi không muốn làm người nữa. Tôi muốn ở lại trong bộ não của cá heo.

Nhưng tại sao con cá heo tôi hồng thấy vui vẻ nữa? Có chuyện gì đang xảy ra vậy cà? Bản năng cá heo đang gửi đến não những thông

điệp về nỗi đau đớn. Biển! Không có nước! Bất lực!

Tôi bắt đầu hoàn hình.

Có ai đó dừng lại, quỳ gối cạnh tôi.

"Nào, nhỏm dậy, biến hình đi!" Tobias nói. "Người ta sắp tới rồi kìa!"

Quá trễ rồi. Mắt trái của tôi nhìn thấy một nhóm người - ba anh chàng, có thể là mười chín hoặc hai mươi tuổi - đang đổ xuống lối đi, những đôi giày đế da lạo xạo trên những viên đá gồ ghề.

<Tụi mình đang ở đâu thế?> Tôi hỏi.

"Đại học Princeton. Đừng có hỏi mình tại sao."

<Những đứa khác đâu?>

"Chưa tới," Tobias trả lời. "Ý mình là mình chưa thấy. Mình không biết… Marco và chú Ax đang ở cùng với mình, ngay thời điểm kết thúc. Có thể họ là người tạo ra cú giật này, mình cũng không biết nữa. Nhưng Rachel… Rachel, nhỏ…"

Cậu ấy không cần phải nói hết câu.

<Không, không, không,> tôi rên rỉ.

"Chuyện này không chấm dứt khi Jake chết," Tobias nói. "Cả đám tụi mình… Nè, tụi mình phải kết thúc vụ này. Tụi mình phải tóm bằng được cổ thằng cha ấy. Thế nên bồ hãy hoàn hình đi, tụi mình có việc phải làm đó."

Mõm của tôi chảy nhão ra, những chiếc răng biến thành nước, rồi cứng lại tạo thành hàm răng người của chính tôi.

Tôi cứ để quy trình biến hình diễn ra tự động, không can thiệp. Rachel! Lẽ ra tôi phải ở đó giúp nhỏ. Tôi đã bỏ chạy, lo cho vết thương lòng của mình. Tôi đã bỏ rơi Rachel lúc nhỏ cần tôi.

"Thứ đó là cái gì vậy cà?" Một giọng nói miền Nam vang lên. Anh ta bắt đầu bước rảo hướng đến chỗ tụi tôi.

"Một con cá heo biến thành một cô gái," Tobias nói. "Tôi sẽ giải thích nhưng cứ tin tôi đi, mấy cậu sẽ không hiểu đâu."

"Chúa ơi!" một sinh viên khác, tóc sẫm màu cắt ngắn, hổn hển. "Chúng ta cần phải đưa tới bác sĩ ngay lập tức!"

Mắt anh ta mở to kinh hoàng. Không thể trách anh ta được. Tôi là một đống thịt bầy nhầy như cao su, xương xẩu di chuyển lung tung, đang quằn quại trên lối đi. Hai cái chân mọc ra từ đuôi, hai cánh tay mọc ra từ cặp mái chèo của cá heo.

"Cứ tiếp tục hoàn hình nha," Tobias bảo tôi. "Tụi mình phải đuổi theo Visser Bốn. Bỏ qua vụ an ninh đi, tụi mình không có thời gian nghĩ tới chuyện đó đâu. Hây! Có ai trong mấy cậu biết giờ là năm nào không?"

"Sao thế này, đó là một cô gái da màu!" anh chàng thứ ba thốt lời, nhìn tôi với cặp mắt xanh vẻ quan tâm lo lắng.

"Tớ chưa bao giờ thấy điều gì như thế này cả!"

"Này, mấy cậu, giúp tụi này ra khỏi đây, được chứ? Giờ là năm

mấy? Đất nước nào thế?"

"Đừng trả lời, có thể hắn là gián điệp đó!"

Tôi hầu như đã là người hoàn chỉnh. Tôi đứng dậy, run rẩy. "Xin thứ lỗi," tôi nói. "Tôi biết việc này nhìn thiệt là gớm guốc."

"Cô làm việc đó bằng cách nào thế?" anh thanh niên có giọng miền Nam thắc mắc. Và rồi, để kết thúc câu hỏi với vẻ kinh tởm, anh ta thêm vào một từ mà tôi sẽ không nhắc lại ở đây.

CHƯƠNG 29

Đó giống như một lời sỉ nhục. Tôi không thể trả lời, chỉ biết há hốc miệng ra nhìn mà thôi.

"Cậu vừa gọi cô ấy là gì hả?" Tobias hỏi.

Anh chàng sinh viên xô mạnh Tobias vào ngực khiến cậu ấy ngã ngửa, sóng xoài.

"Tôi không nói cậu, cậu bé; tôi đang nói chuyện với sinh vật này, ở đây này." Anh ta túm lấy vai tôi và lắc. "Hãy cất lời mỗi khi có một người da trắng hỏi ngươi."

"Hây, đây không phải là Alabama[23], Davis," anh sinh viên tóc ngắn phản đối.

Davis phớt lờ. "Đừng có nói với tớ cách xử trí với bọn da màu, Friedman. Hầu hết những kẻ như thế này đều thuộc dạng nô lệ bỏ trốn."

Tôi đưa mắt liếc nhìn Tobias. Trong hình dạng người, cậu ấy không thể làm được gì nhiều. Và cậu ấy sẽ phải trở về lốt diều hâu trước khi biến hình thành thứ mà Marco sẽ gọi là "vũ khí hạng nặng."

Nhưng không sao. Trận chiến nho nhỏ này là của riêng mình tôi. Tôi không cần bất cứ một sự trợ giúp nào.

"*Ông* không thích người da đen phải không, *thưa ông* Davis?" tôi nói giọng dịu dàng. "Không thành vấn đề. Tôi có thể biến thành da trắng. Coi nè."

Thường thì tôi chắc chắn sẽ mặc kệ. Hồi trước, tôi đã từng được mọi người gọi là người da màu rồi mà. Hồi trước tôi đã đụng phải tệ phân biệt chủng tộc rồi mà. Tôi thường cho rằng những người như thế chỉ là những kẻ đầu óc tăm tối, kém cỏi. Do vậy, thường thì tôi chỉ tránh né không đụng chạm với họ.

Nhưng từ sau bữa sáng tới giờ, tôi đã trải qua ba cuộc chiến tranh, tôi đã chứng kiến cảnh Jake bị bắn gục, và tôi vừa mới được biết rằng Rachel, nhỏ bạn thân nhất của tôi, cũng đã chết.

Tôi thấy vừa buồn rầu, xấu hổ đồng thời cũng chất ngất niềm căm hận. Do vậy, chuyện này không còn thuộc về cái "thường thì" nữa rồi.

Lớp lông trắng bắt đầu nhú ra trên khuôn mặt tôi. Thực ra, đó là những cọng lông sáng màu, hình kim rỗng ruột được thiết kế giúp cho gấu trắng Bắc cực giữ ấm cho cơ thể. Nhưng, nhìn toàn cục, nó lại có vẻ là màu trắng.

Hai bàn tay tôi phình to cỡ cái đĩa dùng trong bữa tối. Những cái vuốt dài, cong cong mọc ra từ đầu những ngón tay.

Tôi trở nên trắng hơn, bự hơn, bự hơn rất rất nhiều.

"Đó là một trò bịp bợm tà thuật!" Davis rền rĩ.

Tobias đã đứng dậy, khoanh tay trước ngực, bình thản quan sát.

“Có lẽ hai cậu muốn lui nhanh khỏi chỗ này bởi lẽ tôi cho là cậu Davis đây sắp sửa có một ngày chẳng vui vẻ gì.”

Tôi mỗi lúc mỗi bự hơn, lừng lững.

Davis bắt đầu lùi bước, ép dán người vào một bức tường bên cạnh lối đi. Nhưng sự sửng sốt và lòng hoài nghi tuyệt đối đã khiến anh ta không chạy trốn cho tới lúc quá trễ.

Cuối cùng, anh ta chịu hết nổi và bỏ chạy. Tôi đập mạnh chi trước bên trái to như cái vồ vào bức tường và chặn đứng anh ta lại.

<Anh không thích tôi sao?> Tôi hỏi.

Anh ta quay người sang hướng khác. Tôi dập cái chi trước còn lại chặn đường trốn của anh ta.

“Không, không, đừng giết tôi! Xin đừng giết tôi!” Anh ta dòm Tobias. “Đừng để cô ta giết tôi!”

Tobias nhún vai.

Bất ngờ, tôi há miệng, xoay đầu sang bên, rồi ngoạm chặt khuôn mặt anh chàng.

"HhhhhRROOOAARRR!"

Hai má của Davis rung bần bật hòa theo sóng âm. Mái tóc anh ta bạt hết ra sau.

“Với tư cách cá nhân, nếu tôi mà là anh, tôi sẽ xin lỗi cô ấy,” Tobias khuyên nhủ.

Davis láp nháp lời xin lỗi vào trong cái miệng choàng ngoạc của tôi. Anh ta vẫn còn tiếp tục xin lỗi ngay cả khi tôi đã buông anh ta quay cu lơ trên đất.

“Oa, Cassie! Giống Rachel quá đi mất,” Marco nói. Tôi nhận ra ngay cái giọng nói đó. Cậu ấy đã tới sát sau lưng tụi tôi.

Thế đã đủ ngạc nhiên rồi. Vậy mà…

“Thật thế sao,” giọng Rachel cất lên. “Bồ đang làm gì thế? Chôm hành vi của mình hả?”

“Rachel!” Tobias la lớn. Và sau có một phần triệu giây, cậu ấy đã xoay tròn quanh nhỏ, túm lấy nhỏ và hôn nhỏ. Rồi cậu ấy choàng cánh tay mình qua lưng nhỏ. “Bồ đã chết rồi cơ mà!”

<Ừ, Rachel! Bồ chết rồi mà!> Tôi hưởng ứng.

“Không, mình không chết,” Rachel nói.

“Đúng mà, bồ chết rồi mà. Chính mắt mình nhìn thấy mà!” Tobias thổn thức.

“Mình thực sự là không chết.”

<Tôi cam đoan là bạn ấy không chết,> Ax nói. Ảnh đang ở trong dạng Andalite nguyên thủy của mình, đứng tơ hơ trên một lối đi lát đá trong một khu trường phủ đầy lá vàng và đỏ.

Mắt Xanh bật ra một tiếng kêu. “Anh là giống người gì thế? Anh không phải là con người!”

<Anh nói đúng. Tôi là người Andalite,> Ax trả lời.

“Nào tập trung nào,” Marco ngắt ngang. “Rachel nhớ mình đang

biến hình thành tinh tinh, nhỏ nhớ mình đang trèo lên dây chằng. Và sau đó, không nhớ gì nữa. Thình lình, nhỏ có mặt ở đây. Tui cũng thế. Ấy thế mà, nói trước à nha, hổng phải tui đang than phiền à nha, nhưng sao ít nhất có một người bị bắn lại không có mặt ở đây ta? Mà đây là đâu vậy?"

"Trường Đại học Princeton," Tobias đáp.

"Bồ nói gì? Sao lại thế?"

"Câu hỏi hay đấy. Giờ, chúng tôi cần một vài lời giải đáp," Tobias quay qua Friedman và anh chàng có cặp mắt xanh đầy xúc cảm nói một cách nghiêm trang. "Hãy bắt đầu bằng những câu hỏi căn bản trước nha: Năm nay là năm mấy?"

CHƯƠNG 30

"Năm 1934," Mắt xanh trả lời, rồi thêm, "thưa ngài."

Tôi nhìn mấy đứa bạn, bối rối. Tôi lắc lắc đầu. Năm 1934? Trường Đại học Princeton? Là sao?

<Có cái gì đó đang diễn ra ở đây vậy? Có cái gì đó bất thường không?> Cassie hỏi hai anh chàng sinh viên. <Ý tôi là, ngoại trừ chuyện của tôi và cậu ấy.>

Họ lắc đầu.

"Có thứ gì đó rất kỳ quái trong tất cả mấy chuyện này," tôi nói. "Đó là Agincourt - là một trận chiến; Washington vượt sông Delaware - một trận chiến; Trafalgar - một trận chiến, thế rồi lại là thế này, không phải một trận chiến, là sao?"

"Trafalgar là cái quái gì thế?" Marco hỏi.

Hai cậu sinh viên hẳn đang nghĩ rằng cậu ấy hỏi mình. "Đó là một trận thủy chiến giữa quân Anh và quân Pháp. Quân Anh thua, quân Pháp thắng. Napoleon đã mang lại nền hòa bình cho chúng tôi."

Cassie lại nhìn qua tôi, như thể tôi hiểu hết mọi chuyện vậy. Tôi nhún vai. "Mình không biết, đó là một mớ lộn xộn, tùm lum. Chuyện cần phải xảy ra ở trận Agincourt, mình nghĩ là nó đã xảy ra rồi. Tụi mình cứu được Đức vua và tất cả mọi người. Nhưng lý ra, Washington không chết, thế mà ổng chết. Và mình e rằng lý ra quân Anh thắng, thế mà họ lại thua trận. Do vậy… do vậy mình không biết nữa!"

<Mình có ý này,> Cassie nói. <Có khi Visser Bốn thông minh hơn chính bản thân hắn. Hắn ở đây và đang trông chờ một điều gì đó, phải không nào? Nhưng, có lẽ mọi việc đã bị thay đổi bởi những gì hắn đã làm. Hắn thay đổi quá khứ nên mọi sự kiện tưởng là sẽ xảy ra ở đây thì giờ sẽ không xảy ra nữa.>

"Cái đầu của tui muốn nổ tung rồi nè," Marco ỉ ôi. "Mấy bồ cần phải là Einstein mới có thể tính toán được vụ này -"

"Einstein hả?" Friedman ngắt lời. "Có phải anh muốn nói tới Albert Einstein, một nhà vật lý người Đức không?"

"Ừ. Albert Einstein. Còn có ai khác giống vậy sao?" Marco nói.

"Nhưng ông ta ở Đức mà."

"Mấy bạn biết không," Mắt Xanh xen ngang, "có một thằng cha điên điên khùng khùng ở văn phòng giáo sư Dean đang la hét ỏm tỏi về Einstein. Hắn ta bận đồ rất kỳ quặc, giống như thủy thủ, có lẽ vậy. Thoạt tiên, tôi nghĩ hắn là một thành viên bên khoa Triết, nhưng -"

"Có một vết rạch lớn ở một bên mặt hắn ta phải không?"

"Tại sao mà… đúng thế."

Marco búng ngón tay tanh tách. "Thế chớ. Visser Bốn đến đây để

thủ tiêu Einstein!”

“Nhưng ổng không có mặt ở đây,” Rachel nói.

“Chính xác. Nhưng hắn cứ tưởng là ổng ở đây. Visser Bốn không nhận ra rằng hắn đã thay đổi lần thời gian này. Có cái gì đó diễn ra trong trận Agincourt hay trong trận Delaware hay trong trận Trafalgar làm tình thế thay đổi.”

“Nè, công tử bột,” tôi chộp lấy Friedman. “’E’[24] bằng gì?”

“Cái gì cơ?”

“’E’ bằng…”

“Mà ý anh ‘E’ là năng lượng phải không?” Friedman hỏi.

<Họ không biết,> Cassie nói. <Họ không biết rằng $E=mc^2$.>

“Có khi ngay cả Einstein cũng không biết đến công thức này luôn.”

<Nếu không có phương trình $E=mc^2$, cũng sẽ không có bom nguyên tử.>

“Ừ. Câu hỏi được đặt ra là: Đó là điều tốt hay là điều xấu?”

CHƯƠNG 31

Cassie đề tên Davis lồm ngồm bò đi. Tụi tôi cũng đề cho hai anh chàng kia rời gót luôn.

Tụi tôi không quá lo lắng về chuyện xem mấy anh chàng đó có thể làm những gì. Dù sao thì tụi tôi cũng tỉnh rằng sẽ không ở lại khu trường Đại học Princeton này lâu thêm nữa. Họ sẽ có thể làm được gì chớ, bắt giam tụi tôi chắc?

Tụi tôi đã từng bị đuổi sát nút bởi những tay gươm, tay giáo, cung thủ, súng hỏa mai và cả đại bác rồi. Mấy tên cớm của khu trường là chuyện nhỏ.

"Nè, Visser Bốn đã nhận ra rằng Einstein không có mặt ở đây," Rachel nói.

"Hắn sẽ nhảy nữa cho coi. Có khi đã nhảy rồi cũng nên. Tụi mình cần có một kế hoạch. Nhanh lên nào."

"Hoặc ít ra cũng là một manh mối," Cassie lẩm bẩm. Nhỏ đã trở về với dạng người. Nhỏ nhìn Rachel ngỡ ngàng. "Tobias nhìn thấy bồ bị banh thành hai mảnh mà, Rachel. Sao bồ quay lại được? Sao mà bồ còn sống thế? Mà sao… sao Jake thì không?"

"Mình không biết," Rachel thừa nhận.

<Tên Drode nói người Crayak yêu cầu trả công chỉ bằng một mạng sống thôi,> Ax giải thích. <Có những điều khoản được đưa ra thương thảo giữa người Crayak và người Ellimist. Có lẽ người Ellimist đã có yêu cầu của riêng ổng: Đó là chỉ duy nhất một sinh mạng.>

Tobias tiếp lời. "Khoan đã. Ý chú… ý chú là nguyên đám tụi mình sẽ không thể bị chết?"

<Tôi chỉ đang suy luận thôi. Tôi không muốn lý lẽ của mình được mang ra thử nghiệm đâu nha.>

"Ừ, mình cũng không muốn," Cassie đồng thuận.

Rachel thụi một quả vào lòng bàn tay mình. "Tụi mình phải tóm được Visser Bốn. Đó là điểm mấu chốt, ngay tại đây."

"Đồng ý," Tobias nói. "Visser Bốn sẽ ra bã."

"Không."

Cả bọn ngó tôi chăm chăm.

"Không," tôi lặp lại. "Tụi mình đang bỏ qua điểm chính của vấn đề rồi. Đó không phải là Visser Bốn, mà là *Vòng Xoáy Thời Gian*. Này nhé, Washington đã chết, quân Anh đã thua trận, Einstein… tui không biết, nhưng ổng không có mặt ở nơi mà lẽ ra ổng phải có mặt, đang làm những việc mà lẽ ra ổng phải đang làm."

"Thế nên tụi mình vẫn cứ phải dần xương tên Visser Bốn."

"Không. Không phải thế. Mấy bồ hổng hiểu gì à? Như thế không

đủ để đánh bại hắn đâu. Đích thân tụi mình cần có *Vòng Xoáy Thời Gian*, bởi vì Washington phải vượt được sông Delaware. Và Tổng Tư lệnh Hải quân Nelson chắc chắn phải đánh bại quân Pháp. Và Einstein sẽ phải tới Princeton. Tụi mình không thể cản được Visser Bốn. Tụi mình phải quay trở lại và sửa lại lịch sử."

Tụi nó lại một lần nữa nhìn tôi chằm chằm. Miệng Cassie há hốc. Rachel bắt đầu từ từ ngoác miệng cười.

Tôi thất vọng:. "Mấy bồ hổng hiểu gì à? Tụi mình phải có bằng được cái thiết bị *Vòng Xoáy Thời Gian* ngu ngốc đó trong tay rồi trở lại rồi - Ôi… Chúa… ơi!" Rồi điều đó đập vào óc tôi. Nó cũng đập vào óc những đứa khác.

"Jake," Cassie nói.

Ax nhìn vẻ nghi hoặc. <Gã Crayak đòi một mạng sống.>

"Gã đã có rồi," Tobias nói. "Jake chết rồi. Có điều khoản nào nói rằng cậu ấy phải chịu cách chết đó không?"

Tôi bắt gặp cái nhìn của Cassie rồi cả hai tụi tôi nhìn qua hướng khác. Tụi tôi đã quá ngây thơ, khờ dại, ngốc nghếch. Tụi tôi đã cho rằng tụi tôi có thể cứu được Jake, rằng tụi tôi có thể ngăn không để tử thần đến bắt cậu ấy. Thế mà tụi tôi, đã không kịp, dù chỉ là, la lên một lời cảnh báo.

Có tiếng ồn ào ở cuối lối đi. Hai sĩ quan cảnh sát đang nhàn tản tiến bước, nhìn có vẻ chán nản cho tới khi họ nhìn thấy Ax.

Họ rút súng.

"Kh-kh-không ai được động đậy!"

"Được thôi, thưa hai ngài sĩ quan, không có gì để -"

Đột nhiên, tôi đang ở trong khu thương xá. Mọi người đang chạy tán loạn. Tôi nghe thấy có ai đó lảm nhảm, "Nó vừa mới xuất hiện, một quả bóng tròn bự chảng! Ngay trước mặt của -"

Rồi, cũng đột ngột như thế, tôi thấy mình đang đứng trên một sa mạc hoang vu rộng lớn, giữa cảnh chạng vạng hay là bình minh, chịu, tôi không biết nữa.

"Cái quái gì…"

Tôi thấy Rachel thình lình xuất hiện trong tầm mắt. Nhỏ cũng bối rối giống hệt tôi. Rồi đến Ax.

Ngay lập tức tôi lại đang đứng trên đỉnh một ngọn đồi, mọi người xúm xít quanh tôi.

Có một số người bận áo choàng thời La Mã cổ đại. Không phải là áo choàng dành cho những bữa tiệc kiểu nào-hãy-cùng-nhau-uống-bia đâu, mà là áo choàng nguyên bản ấy.

Và tòa nhà ở trên đỉnh đồi có những cây cột trắng cao nghệu, những cây cột này tôi đã từng thấy qua rồi.

Nó được gọi là gì nhỉ? Là… Đấu Trường La Mã[25] chăng? Không phải.

<Đền Parthenon![26]> Tobias xuýt xoa, liệng xuống thấp bên trên

đầu tôi.

“Chuyện gì đang xảy ra vậy?” Tôi hét với lên.

<Visser Bốn,> Ax nói, thình lình đứng cách đó chưa tới mét rưỡi và tạo nên một sự náo loạn giữa những người Hy Lạp. <Hắn đang cố sức mở rộng sự khuyếch tán tác dụng của *Vòng Xoáy Thời Gian.*>

“Ý bồ là hắn đang cố gắng làm chậm bước tụi mình à?”

<Chính xác. Hắn nhảy liên tục, từ lằn thời gian này qua lằn thời gian khác, hy vọng tụi mình sẽ bị chậm lại. Rõ ràng kế hoạch tiếp theo của hắn cần ->

Tôi đang ở trên một triền dốc cỏ mọc đầy. Trời nóng.

Thời tiết sẽ còn trở nên nóng bức hơn nhiều vì ngước nhìn lên đỉnh dốc, tôi thấy nhiều người phía sau hàng rào bằn thỉu chất đầy những khúc gỗ và những đụn cỏ khô. Những nòng súng dài thò ra từ phía sau hàng rào phòng ngự.

Phía dưới chân dốc là một đội quân bận đồ xám xịt. Họ cũng mang súng, khua gươm và giương cao những lá cờ. Và họ đang cương quyết tiến lên đồi.

“Đđưượợcc rồi, hãy cứ việc chuyển thời gian nữa đi,” tôi lầm bầm. “Chỉ cần không phải là ở đây, hãy cứ đi đến một nơi nào đó -”

Một hạt nước lạnh ngắt bắn vào mặt tôi. Tôi nếm thấy vị mặn. Tôi lại đang tròng trành, đầm mình trên một con thuyền bằng thép, nhưng nhỏ hơn, trống huơ trống hoác. Màu thép xám xịt phía sau lưng tôi, một chiếc hộp xám mở nắp.

Quá chừng người dồn cục quanh tôi. Họ bận đồ màu lục. Những chiếc mũ sắt trùm đầu được đẩy thấp xuống những vầng trán nhăn nheo. Vai cong oằn, nao núng, những khuôn mặt trắng bệch sợ hãi, răng miệng không che chắn, mắt nhìn chằm chằm về phía trước.

Ka-BÙM!

Một tiếng nổ làm bắn nước lên người tôi ướt sũng. Chiếc thuyền rung chuyển như thể nó vừa chịu một cú búa nện trời giáng.

“Cái đồ quỷ tha ma bắt nhà ngươi là đứa nào thế?” một viên trung sĩ căn vặn.

CHƯƠNG 32

“Chúng ta đang ở đâu vậy?” tôi hỏi, răng va vào nhau lập cập. Nỗi sợ hãi đã lan truyền.

Ka-BÙM! Ka-BÙM!

Tiếng nổ ì ùng khắp hướng.

“Có vẻ chú mày là một kẻ lậu vé, phải không cậu bé?” viên trung sĩ nói rồi cười phá lên mà chẳng có vẻ gì hài hước cả. “Chú mày chọn nhầm thuyền rồi. Con thuyền này đang thẳng tiến tới địa ngục chứ không phải đến chỗ vui chơi nào đâu.”

“Rồi, hừm, tôi không biết liệu tôi sẽ có ở lại trên con thuyền này hay không. Chúng ta đang ở đâu thế?” Tôi hỏi lại.

“Chúng ta đang ở trên biển Manche[27], con trai, nhưng chúng ta sắp sửa có mặt ở đất Pháp rồi. Bờ biển Normandy.”

Normandy. Hà, cái tên này thì tôi biết. Tôi đã từng xem phim về địa danh này rồi.

Phim *Ngày D*[28]. Về Chiến tranh Thế giới II. Về Cuộc đổ bộ vào châu Âu của quân Đồng Minh Mỹ và Anh. Chỉ có điều, sẽ không có một địa danh có tên là “Nước Mỹ.”

“Ôi, không,” tôi thì thào.

Viên trung sĩ cười lớn. “Phải: ‘Ôi, không!’ Hãy chờ đấy, hỡi các tiểu thư. Hãy cứ cắm đầu xuống còn vũ khí cứ thì giương cao và giữ cho khô ráo.”

Kkkrrrrééétttt!

Con thuyền va vào bến đỗ kêu ken két.

Cầu tàu được thả xuống.

TẠCH-TẠCH-TẠCH-TẠCH!

Viên trung sĩ đổ vật bởi hai lỗ xuyên qua ngực. Nhiều người rớt lỏng chỏng xung quanh tôi. Thảm sát trong trận chiến trên sông Delaware lại tái diễn, chỉ có điều lần này, cái chết đến nhanh hơn.

Tôi đưa mắt nhìn bãi biển đầy cát. Quá chừng người nằm sấp, còn sống hay đã chết, có trời mới biết được. Trên đỉnh dốc là một boongke xây bằng bê tông thấp, chăng dây thép gai đầy hăm dọa.

Tôi ngồi phịch xuống, xoay một vòng và nằm sát xuống sàn. Người rồi người, cứ thế ngã ngửa lên tôi. Tôi bắt đầu biến hình.

TẠCH-TẠCH-TẠCH-TẠCH-TẠCH!

Tôi không có hình biến nào đủ khỏe để chịu được sự tàn sát bằng súng máy này.

Tôi cần phải biến thành con gì nhỏ nhỏ. Đủ nhỏ để đạn không thể dính vào được người tôi.

Tôi biến thành ruồi và tôi sẽ nhanh chóng bay tới đó.

Máu của những người ngã xuống vấy khắp người tôi. Tôi đang la

hét. Tôi không để tâm gì nữa ngoài việc thoát khỏi đây và còn sống mà thôi.

Tôi co rút. Cơ thể người chết và bị thương cứ tiếp tục đổ xuống người tôi, nặng trĩu.

TẠCH-TẠCH-TẠCH-TẠCH-TẠCH!

Những viên đạn súng máy cứ tiếp tục vãi xối xả vào đám người phía trên tôi. Họ vẫn còn sống nhưng chẳng được bao lâu đâu. Lẽ ra bản thân tôi cũng đã chết rồi nhưng chỉnh những tấm khiên thịt đó đã che chở và bảo vệ cho tôi.

Tôi co rút. Những lóng xương của tôi kêu lạo xạo rồi teo quắt lại rồi cuối cùng tan thành nước và biến mất tiêu. Cặp mắt tôi phồng lên, to bự chảng, như một viên kim cương đa mặt, sáng lấp lánh, rồi teo lại cùng lúc với cơ thể tôi. Mấy cặp chân ruồi phọt ra từ ngực. Tay và chân người của tôi vươn dài ra biến thành những chân khớp nối của ruồi. Đồng thời, những cọng lông nhọn hoắt như dao găm đâm ra lỉa chỉa.

Nhưng tôi không chú ý nhiều tới mấy cái biến đổi đó mà để tâm đến sự thật rằng bộ óc của tôi sắp sửa nổ tung. Quá nhiều cái chết, quá nhiều sự hủy diệt và quá nhiều nỗi kinh hoàng. Và cũng tệ hại như nhiều lần khác trong cuộc đời Animorph của tôi, giờ đây tôi đang chứng kiến một cuộc chiến thực sự gay cấn và thậm chí còn nguy kịch hơn. Người chết trong những trận chiến này cũng bị giết giống như Jake: họ không gặp may.

Ở đây, tại Agincourt, hay trên sông Delaware, hay trên những chiến thuyền buồm tuyệt đẹp, di chuyển chậm rì, cũng không có gì khác cả.

Người dân đứng dậy đối mặt với kẻ thù và bị tàn sát. Tên xuyên qua cổ họng, gươm thọc đúng chỗ hiểm, đại bác thổi bay tay chân, những viên đạn ghém xuyên những lỗ tròn vành vạnh qua lục phủ ngũ tạng, mang theo những mảnh tròn nhỏ đó khi bay ra khỏi cơ thể. Người chết rồi không bao giờ còn có cơ hội để kháng cự, để chiến đấu, để trốn chạy, để than khóc, để chuẩn bị hay để thắc mắc.

Mới tích tắc trước, họ còn đang kinh hoàng rồi can đảm và còn sống. Qua giây sau, họ đã ngỏm củ tỏi.

Giống hệt Jake.

Cassie và tôi đã thề sẽ bảo vệ nó. Nhưng tụi tôi không có lấy đến một cơ may nào.

Tôi co rút và biến hình, cơ thể người mỗi lúc mỗi teo dần. Cặp cánh mỏng tang trổ ra từ lưng tôi. Khuôn mặt, lưỡi, miệng và răng, tất thảy tan chảy, hòa quện vào nhau rồi biến thành một cái ống rỗng dài, nhờ nó mà tôi có thể tiết nước bọt và hút thức ăn lỏng.

Cặp mắt ruồi của tôi nhìn thế giới thành những hình ảnh vỡ vụn, giống như một tấm gương bị bể với những mảnh đại tướng sắp hàng giống như một cái lồng bao quanh tôi vậy.

Tôi đập cánh và bốc người lên xuyên qua một mớ hỗn độn những tay với chân, với đầu. Không trung đây rồi.

Những tiếng nổ khiến người tôi rung chuyển, nhưng không đụng được vào người tôi. Những viên đạn sẽ không thể dính trúng tôi trừ phi chúng có được một sự may mắn lắm lắm kìa. Dẫu thế, lớp không khí dày đặc đến nỗi mỗi khi viên đạn chì bay qua tôi vẫn cảm thấy hãi.

Bay lên, ra khỏi con thuyền giờ đây đang trôi giạt không phương hướng. Vị thuyền trưởng đã chết cùng với tất cả những người khác khi đang cố chèo vô bờ.

Mắt ruồi nhìn xa không tốt. Tôi chỉ có thể nhìn thấy những gì ở rất gần mà thôi, lại không nhìn được rõ đến từng chi tiết nữa kìa.

Tôi thấy mừng. Tôi không muốn chứng kiến những cảnh tượng đang diễn ra quanh mình.

Nhưng tôi không thể ngăn được khứu giác của ruồi. Tôi ngửi và cảm nhận được máu tuôn chảy tràn trề, nhưng chẳng tránh được việc phải ngửi mùi các thi thể đó.

Ngày D. Cái mùi ấy sẽ còn ám ảnh tôi trong suốt chuỗi ngày còn lại của cuộc đời tôi.

CHƯƠNG 33

Tôi bị thời gian giật xuống nước. Bốn vó của tôi hấp thu được ít nước mà nồng độ muối của nó khá cao. Tôi vung vó loạn xạ, tìm kiếm đáy nước. Chạm cát rồi, tôi đẩy người mình theo ngọn sóng, cập vào một bãi biển phủ đầy cát.

ÂM!

Tôi bay vèo trên không trung, thấy bầu trời xám xịt trên đầu, thấy quá chừng con người ở quanh mình, kẻ chạy, kẻ nằm dài trên đất, kẻ ngã gục. Tôi va người xuống nền đất cứng quèo, nằm bẹp, không còn thở nổi.

Cặp mắt chính của tôi nhìn trừng trừng hướng lên trên bầu trời. Bầu khí quyển xanh ngắt của Trái Đất chả thấy đâu mà chỉ thấy một khoảng không đen thui, những ngôi sao - những hành tinh nhỏ - cũng biến mất, không thấy đâu.

Một trong những hành tinh nho nhỏ ấy, ở đâu đó trên cao ấy, xa thật là xa là hành tinh quê hương của chính tôi.

Tôi đã từng không bao giờ muốn trở về lại nơi đó nữa.

Tôi cứ tưởng mình thấu hiểu con người. Tôi chẳng hiểu gì cả.

Họ là những kẻ khùng! Những kẻ điên rồ! Những sinh vật xấu xa, bạo lực, ưa hủy diệt, lòng đầy thù hận.

<Chú Ax! Chú bị trúng đạn à?>

Tiếng Tobias. Tôi thấy cậu ấy, hai cánh dang rộng, đang trôi tự do bên trên lớp khói bốc lên từ chiến trường.

<Chú không bị thương,> tôi nói. <Nhưng chú phải nói với cháu rằng: chú hết sức chán ngán loài người của cháu rồi.>

<Bản thân cháu cũng không hẳn là khoái họ lắm đâu,> Tobias chia sẻ. <Nhưng chú phải biến hình đi. Trên bãi biển này, chẳng có thứ gì sống sót được đâu. Cháu vừa nói chuyện với Marco. Cậu ấy đang ở trong lốt ruồi. Trong hoàn cảnh này, có cánh là một ý tưởng không tồi tẹo nào.>

Bụp-bụp-bụp!

Đạn vãi cắm xuống cát phía sau đầu tôi. Tôi né sang bên cạnh vừa kịp lúc. Một viên đạn khác làm bắn tung cát ngay chỗ phút trước cái đầu tôi đang chình ình ở đó.

Tôi bắt đầu biến hình. Tobias và Marco, cả hai đều đúng: Cần có cánh. Khi những chiếc lông vũ của loài diều mướp trổ ra trên người tôi, viên đạn tiếp theo bắn trúng bờ biển ngay cạnh tôi làm cát văng tung tóe lên người tôi.

<Có ai khác ở đây không?> Đó là giọng của Cassie.

<Có tôi. Marco và Tobias cũng đang ở đây,> tôi trả lời. <Bạn không sao chứ?>

<Mình ổn,> bạn ấy trả lời. <Mình hiện ra ngay dưới chân dốc, trong mấy bụi cây. Mình biến hình thành ó biển. Giờ mình đang ở trên không.>

Tôi biến hình gần như đã xong xuôi. Cánh và móng vuốt đã thành hình. Chân trước của tôi bé tí nị đã teo quắt lại thành bộ phận phụ của diều mướp. Mắt cuống đã biến mất. Cặp mắt chỉnh của tôi đã bắt đầu tiếp nhận độ tinh tường, chỉnh xác của loài diều hâu. Khuôn mặt tôi là một sự hòa quyện hoàn hảo giữa Andalite và diều mướp. Những chiếc lông vũ màu xám hòa trộn với lớp lông màu xanh da trời của tôi. Một cái lỗ hổng xuất hiện ở phía dưới khuôn mặt tôi, bắt đầu tạo hình thành miệng và mỏ chim.

ÂM!

Đất cát phủ kín lên người tôi. Một màn tối đen bao kín quanh tôi. Hoảng sợ, tôi khua bộ móng vuốt tí nị và hai chân trước đã bị teo nhỏ, nhưng cát ướt dính chặt trên người, không gạt đi được.

Hoàn hình! Tôi biết tôi phải hoàn hình. Không còn cách nào khác để -

ÂM!

Có cái gì đó, nặng lắm, đè lên người tôi. Nhưng cát đã được gạt ra khỏi mặt tôi. Tôi thấy ánh sáng rồi. Tôi đẩy, tôi xô, tôi ngọ nguậy theo cách của mình vì cơ thể tôi gần như vô dụng.

Tôi bắt đầu hoàn hình, giờ thì nỗi hoảng sợ đã được trấn áp phần nào vì tôi đã thoáng thấy bầu trời.

"Tôi bị trúng đạn rồi! Tôi bị trúng đạn rồi! Cứu thương đâu!"

Tiếng kêu cứu hoảng hốt ở rất gần. Chỉ đến lúc đó tôi mới nhận ra cái gì đáp lên người tôi, vùi tôi sâu xuống dưới lớp cát.

Một người đang nằm đè trên tôi, vô thức. Anh ta vùng dậy, sức nặng đè trên người tôi nhẹ bớt.

"Không, khôôông!" anh ta rên rỉ rồi ngã gục trở lại.

Tôi phải thoát ra khỏi cơ thể đè nặng của anh ta, phải chuồn khỏi chốn này. Tất cả những gì tôi phải làm bây giờ là rời khỏi mặt đất, bay lên bầu trời. Trước hết, tôi phải hoàn hình về cơ thể Andalite đã. Giải pháp đã rõ ràng.

Nhưng con người trên tôi cứ rên rỉ hoài, anh ta khóc, anh ta gọi mẹ.

Không phải việc của tôi. Sự điên loạn của loài người không phải là mối quan tâm của tôi.

Một người khác nhào cái rầm xuống nền cát bên cạnh tôi. "Tôi đây rồi, anh bạn," anh chàng này nói.

Cặp mắt cuống mọc ra từ cái đầu chim. Tôi đẩy một con mắt lên khỏi cát, nhìn thấy con người bị thương. Tôi không phải là một chuyên gia về sinh lý người, song tôi tin vết thương đó rất nặng.

Con người thứ hai đang chăm sóc cho anh ta. Người này hối hả xé toạc bộ đồ của người lính ngay chỗ vết thương rồi thọc ống chích vào

cánh tay người lính.

"Bác sĩ. Bác sĩ. Nó tệ lắm à? Đau quá. Đau quá. Ôốiii!"

"Cậu sẽ ổn thôi, anh lính. Mooc-phin sẽ -"

Bụp-bụp-bụp!

Đạn vãi, cát bắn tung tóe. Viên "bác sĩ" thoáng do dự. Anh ta chỉnh lại cái mũ sắt trên đầu, nhưng rồi vẫn không bỏ đi.

Một viên đạn nữa nổ cách đó chừng sáu mét và lại làm cát bắn vào người chúng tôi như mưa.

"Đừng để mặc tôi chết, đừng để mặc tôi chết!"

"Cậu sẽ ổn mà, anh lính. Tôi chỉ định…"

Viên "bác sĩ" ngã gục trên người anh lính bị thương. Một viên đạn đã xuyên qua cổ họng anh ta. Ánh chết ngắc. Và khi đó nỗ lực cứu một người mà hẳn anh ta có quen biết đã sụp đổ tan tành.

Đây có phải là những gì Visser Bốn đang làm hay không? Hay tất cả những thứ này là một phần trong lịch sử của loài người? Tôi thấy cần phải suy nghĩ về tất cả những việc này để có thể thấy được ý nghĩa của nó.

Có một điều mà tôi biết: Trận chiến trên sông không phải là một phần trong lịch sử loài người. Các bạn người của tôi bảo đảm như thế. Lúc ấy là do Visser Bốn đã xoắn những sợi tơ thời gian làm nên lịch sử.

Còn trận chiến trên biển thì sao ta? Dường như không ai biết gì về trận chiến này cả, không ai biết nó sẽ diễn ra như thế nào nữa. Phải chăng trận chiến đó đã được thay thế vào một sự kiện nào khác lý ra phải xảy ra trong lịch sử gốc của loài người?

Có một điều hiển nhiên rằng: Visser Bốn đã tính toán nhầm khi ở trường đại học. Mọi việc không đúng như hắn dự đoán. Và nếu như giờ đây, tụi tôi chậm trễ, tới không kịp lúc, thì trận chiến này, có khi cũng hoàn toàn không đúng như hắn dự tính.

Có lẽ Visser Bốn cũng đang lúng túng y hệt chúng tôi.

Chưa hết, kết cục, như chúng tôi đã từng mục kích, Visser Bốn đã sửa đổi lịch sử nhằm tạo ra một Trái Đất phải chịu sự đàn áp khốc liệt.

Nhưng chuyện về sau là chuyện về sau, chúng tôi phải can dự vào cái gọi là "hồi trước" kìa, trước thời điểm mà tiến trình lịch sử diễn ra theo hướng mới, đó là tại trận Agincourt - nơi chúng tôi sẽ ngăn cản Visser Bốn thực hiện ý đồ của hắn.

Tất cả những việc này có ý nghĩa gì chứ? Tôi bỏ sót gì chăng? Chắc chắn là phải có một cách để tìm ra ý nghĩa của tất cả những sự kiện này, để tóm lược tất cả sự giết chóc vô thức này, tất cả sự bạo lực này, tất cả nỗi sợ hãi này gói gọn trong một lý do, logic…

Tôi thấy sợ. Cảm giác này khiến tôi sửng sốt. Tôi đang núp dưới hai xác chết, trí óc đang xoay mòng mòng, ráng hiểu ý nghĩa của mọi việc.

Suy nghĩ dễ hơn rất nhiều so với việc trượt ra khỏi tấm khiên người bảo vệ bên trên để chường mặt với những kẻ sát nhân đầy rẫy xung quanh.

Tôi là một thằng hèn!

Không, đây không phải là cuộc chiến của tôi. Cuộc chiến của tôi là cuộc chiến chống lại bọn Yeerk. Đây là cuộc chiến mà con người tàn sát con người trong khoảng thời gian nào đó trong quá khứ xa xăm đen tôi. Thật là mất trí! Thật là khùng điên!

Đồ hèn!

Không! Tôi không còn lựa chọn nào khác. Tất cả mọi người trên bãi biển đều đang và sẽ chết hết! Tất cả! Đây không phải là bãi biển của tôi. Đây không phải là cuộc chiến của tôi, không phải nơi mà tôi sẽ hy sinh, không phải là chỗ tôi giết chóc, như tôi đã từng giết chết một sĩ quan người Hessia.

<Marco! Rachel! Ax!> Đó là giọng truyền của Cassie. Loáng thoáng. Xa tít mù tắp.

Đừng trả lời, tôi tự nhủ. *Hãy núp đi! Đừng trả lời!*

<Visser Bốn! Tobias và mình nhìn thấy hắn rồi. Hắn ở trong một chiếc xe jeep, dẫn đầu một đoàn xe tăng. Tụi mình cần trợ giúp.>

Không phải cuộc chiến của tôi, tôi lẩm bẩm lần nữa.

Thế rồi tôi bắt đầu biến hình và hầy cát ra khỏi người.

CHƯƠNG 34

Nó di chuyển phía bên dưới tôi, một con rắn màu xám hung ác, kêu lách cách, ngoằn ngoèo và phun ra những lọn khói dầu hôi đen kịt.

Một chiếc xe jeep mui trần kéo theo một chiếc rờ-moọc dẫn đầu đoàn xe tăng tiến về phía bờ biển theo một con đường hẹp, lộng gió.

Trên cái rờ-moọc là một quả cầu cao bằng đầu người, màu vàng, lóng lánh. Một thứ vũ khí có sức mạnh vượt xa hơn tất cả các xe tăng quân đội của tất cả các nước trên thế giới cộng lại.

Vòng Xoáy Thời Gian.

Vòng Xoáy Thời Gian đã cho phép Visser Bốn tiếp cận những chiếc tăng của quân đội Đức và nói với vị tổng tư lệnh rằng đây là một cuộc xâm lăng thực sự. Rằng đó là thời điểm đập tan quân Đồng minh.

Ngồi trên ghế bên cạnh tài xế, băng sau có ba lính Đức ôm súng máy, chỉnh là hắn - Visser Bốn.

Có một vết cắt đỏ lòm dọc một bên mặt hắn, được giấu dưới một lớp băng vải quấn vội.

Đoàn xe tăng trải dài mút chỉ dọc con đường. Thêm nhiều chiếc tăng đã tràn ra ngoài lấn sang những cánh đồng được định giới bằng những hàng rào cao, chắn ngang.

Thẳng ngay dưới tôi là triền dốc đứng nhìn vọng ra bờ biển. Ở đó, có những boong-ke bê tông, những đường hào chi chít và hàng rào dây thép gai mọc lên lỉa chỉa. Hàng chục khẩu súng máy, đại bác, súng cối, chúc xuống nhắm vào những con người không có gì che chắn bảo vệ ở trên bờ biển phía bên dưới.

Xa ngoài bờ biển ngập máu là một hạm đội màu xám, khổng lồ. Trên đó là ụ súng, rót đạn súng cối về phía dốc đứng, nhưng không trúng các boong-ke mà chỉ làm nổ tung những cánh đồng phía đằng sau. Vô hại.

Trong vòng mười phút nữa, chiếc tăng đầu tiên sẽ tới được dốc đứng phía trên bờ biển. Và lúc đó, mọi hy vọng chiến thắng của quân Đồng minh sẽ tiêu tan. Quân Đức sẽ chiến thắng. Và thế giới sẽ trở thành thứ mà tụi tôi đã thoáng thấy.

<Tụi mình cần tất cả nhóm có mặt!> tôi gào, đập cánh để giữ độ cao.

Tobias bay đến gần tôi. <Nếu như không còn ai khác tới được đây giúp sức, việc này sẽ phụ thuộc vào tụi mình đó nghen.>

<Tụi mình nên làm gì bây giờ đây? Tất cả những lính Đức đó và tất cả những chiếc tăng đó sẽ không để yên cho tụi mình tấn công Visser Bốn và lấy cắp *Vòng Xoáy Thời Gian* đâu. Chưa kể, bồ có biết cách vận hành cái *Vòng Xoáy Thời Gian* ngu ngốc đó không vậy?>

<Mình á? Mình còn không biết cách lập trình cho việc quay số nhanh để gọi điện thoại nữa là,> Tobias thừa nhận. <Nhưng những chiếc tăng đó không thể tới được bờ biển. Hôm nay là *Ngày D*, và nếu như quân Đức thắng, thì Mỹ và Anh sẽ thất trận trong cuộc chiến lớn nhất trong lịch sử!>

<Nhưng không có nước Mỹ,> tôi nói.

<Bất luận những nước tham chiến đó được gọi là gì đi nữa, thì có liên quan gì kia chớ? Đây là *ngày D*! Đây là bờ biển Normandy. Việc này sẽ quyết định này chế độ quốc xã sẽ tiếp tục tồn tại hay sẽ bị chặn đứng.>

<Những đứa khác đâu rồi ta?> tôi thắc mắc. Ồ không, tôi làm gì có cái quyền đó. Tôi đã ở đâu trong trận Trafalgar? Ẩn núp. Chạy trốn.

<Tụi mình không thể tấn công hắn trong lốt chim,> Tobias nói.

<Ừ, mình biết. Con đường sẽ cua vòng để vượt qua rào cản rừng cây ở dưới đó đó. Ấy sẽ là chỗ cho tụi mình hành động.>

<Tụi mình phải nhanh lên mới được,> Tobias hối. Cậu ấy nhả khỉ ra khỏi cánh và lượn xuống cánh rừng phía dưới tụi tôi. Tôi quay đầu và theo sát Tobias, lao xuống.

Tụi tôi hạ cánh xuống những thân cây khô héo ở giữa rừng. Pháo đã thổi bay tất cả nhưng vẫn còn sót lại một vài cái lá non lạc lõng, vô vọng.

<Bồ nghĩ sao nếu như bọn quốc xã sẽ kết nạp một tên Hork-Bajir há?> Tobias tự hỏi. Cậu ấy bắt đầu biến hình ngay khi vừa chạm đất. Những chiếc sừng Hork-Bajir lú ra từ trán cậu ấy.

Tôi tập trung vào ADN sói trong tôi. Sói nhanh nhẹn, khỏe mạnh. Không sánh được với súng máy.

Tôi có thể tiếp cận Visser Bốn trước khi tôi bị bắn gục. Có thể không. Dù thế nào thì tôi cũng sẽ không sống sót.

Trừ phi, đương nhiên rồi, Ax đã nhận định đúng rằng chỉ có mình Jake có thể bị giết mà thôi.

Tôi cảm thấy muốn bệnh.

<Mình đang nghĩ đến việc không biết bằng cách nào Rachel lại trở về được nhỉ?> Tobias hỏi.

<Ừ.>

<Mình cũng thế.>

<Không cảm thấy dễ chịu hơn sao?>

"Không," tôi nói khi tôi vừa hoàn hình lại thành người xong. Ngay lập tức, tôi bắt đầu biến hình thành sói. Tôi có thể nghe thấy tiếng xích bánh xe tăng nghiến lách cách trên đường, nghe thấy tiếng động cơ gầm rú.

Bọn lính Đức. Quân quốc xã. Những con quỷ cuối cùng.

Ngăn chặn bọn chúng, chết cũng đáng. Phải. Một mạng sống yếu ớt của tôi, đáng lắm.

Nhưng tôi không muốn chết, bất luận lý do phải chết có vĩ đại đến mức nào đi nữa, bất luận là vì nguyên nhân gì đi nữa.

<Sẵn sàng chưa?> Tobias hỏi. Cậu ấy đã là một Hork-Bajir hoàn chỉnh.

Tôi khịt mũi, hít hít hơi gió. Mũi sói tôi kể tôi nghe diễn biến những gì đang xảy ra ngoài chiến trường. Nó kể tôi nghe có những chú bò đực và những cô bò cái đang gặm cỏ yên bình trên những cánh đồng.

Gà. Cáo. Chuột. Cừu.

Đây là một vùng quê chuyên nghề nông. Chắc chắn là nó không khác trang trại của gia đình tôi bao nhiêu. Nhưng cái mũi của tôi còn ngửi thấy mùi thuốc nổ, mùi gỗ cháy, mùi khói dầu xả ra từ các động cơ, và mùi máu nữa.

Tôi nghe được quá nhiều, quá rõ. Tôi nghe thấy tiếng động cơ của xe tăng, tiếng bánh răng nghiền rào rạo mỗi khi nó đập xuống đường. Tôi nghe thấy những tiếng nổ: lớn có, nhỏ có, những tiếng than khóc, xa nhưng rất rõ.

<Có thể, nếu tụi mình lấy được *Vòng Xoáy Thời Gian*… có thể tụi mình sẽ làm nhiều hơn là chỉ sắp xếp lại mọi thứ theo đúng trình tự của nó, hén.>

<Ý bồ là gì?>

<Ý mình là lịch sử chẳng có gì ngoài việc giết chóc. Có lẽ tụi mình sẽ có thể thay đổi điều đó.>

<Nào, tụi mình cứ đi tóm cổ Visser Bốn đã,> Tobias nói. <Vì Jake.>

<Vì Jake,> tôi nói theo.

Những lời nói cứ thế thoát ra khỏi miệng trước khi tôi nghĩ tới chúng. Vì Jake. Trả thù. Giết tên sát nhân. Sửa đổi sai lầm.

Và tôi sắp sửa viết lại lịch sử sao?

Chiếc jeep tới gần lắm rồi. Tôi có thể thấy rõ nó qua những hàng cây. Và tôi thấy Visser Bốn.

Tôi cũng thấy những khẩu súng máy được kềm thật chặt.

<Tới lúc rồi,> Tobias nói nhẹ như gió thoảng.

Tụi tôi bắt đầu chạy.

Nhanh! Nhanh nữa! Sượt ngang qua những thân cây còi cọc, bị thiêu hủy. Tụi tôi va mạnh vào những bụi cây nhấp nhô lởm chởm.

Gió phả vào mặt tôi, gió phả ra từ tốc độ chạy của chính tôi. Tobias-Hork-Bajir chạy ngay sau tôi, gươm dao nhá loang loáng.

Tôi nhìn thấy tên Visser. Tôi nhìn thấy *Vòng Xoáy Thời Gian*. Tôi nhìn thấy chiếc xe tăng dẫn đầu với phù hiệu được gắn bên hông.

Tôi nhảy vọt tới!

Sai lầm rồi!

Quá trễ rồi!

Tôi đã đang bay tới, hai hàm mở rộng, sẵn sàng nghiến nát cổ họng

của kẻ thù.

“Mon dieu!”[29] tên lính Pháp kêu lên.

Bộp Bộp Bộp Bộp Bộp Bộp Bộp!

Tobias bị vấp và gục xuống. Một lằn những lỗ đạn vẽ nên những vòng tròn đỏ ngang ngực cậu ấy.

Tôi va người vào Visser Bốn và khép hai hàm răng mình quanh cánh tay hắn. Hai chúng tôi té nhào khỏi chiếc jeep xuống đất. Chỉ đến lúc đó tôi mới thấy tay hắn đang bị còng.

CHƯƠNG 35

Ax

Tôi đã nhập chung bọn với Marco và Rachel. Chúng tôi trốn lên tầng không, những vẫn còn cách xa chỗ chúng tôi nhìn thấy Tobias và Cassie biến hình trong rừng lắm.

Cặp mắt diều mướp phương Bắc của tôi dễ dàng tia thấy hai bạn ấy nhưng vẫn còn sau khi tôi nhìn thấy thiết bị *Vòng Xoáy Thời Gian*.

Đó là một thứ đáng sợ đề mà thưởng ngoạn. Thiết bị đó không làm cho người Andalite hay con người có quyền lực ngang bằng với người Ellimist, nhưng nó có năng lực hủy diệt vượt xa cả phi đội chiến đấu cơ của người Andalite lẫn của đế chế Yeerk cộng lại.

Tôi băn khoăn không hiểu bằng cách nào mà thiết bị này lại tới được Trái Đất, và tôi cũng tự hỏi làm sao anh trai tôi, hoàng tử Elfangor, lại biết được nó có mặt trên Trái Đất. Chắc chắn là ảnh đã biết chuyện này. Visser Bốn nói đúng: Elfangor đã chủ định chọn điểm hạ cánh. Không phải ngẫu nhiên mà ảnh đã tiếp đất, đã hy sinh tại điểm chỉ cách thiết bị đó chỉ chừng có một mét.

Có lẽ, nếu như chúng tôi còn sống sót, tôi có thể nhờ người Ellimist giải thích giùm. Một điều rất hiển nhiên rằng tôi có liên quan đến anh Elfangor, thì đương nhiên cũng sẽ dây dưa với người Ellimist.

Tất cả vụ việc này có liên hệ mật thiết đến khoảng thời gian anh Elfangor lưu trú trên Trái Đất, khoảng thời gian mất liên lạc, khoảng thời gian con trai ảnh, Tobias, ra đời. Tất cả vụ việc đều dẫn tới đây.

<Nó kìa,> Rachel nói. <Và hắn kìa, Visser Bốn kìa.>

<*Ngày D* đó, Ax-ngố,> Marco nói. Giọng của bạn ấy run run. Tôi không biết bạn ấy đã mục kích những gì trên bờ biển, nhưng tôi có thể đoán được rằng nó chẳng khác với những gì tôi đã chứng kiến bao lăm.

Tôi vẫn còn thấy run bần bật vì hoảng sợ, vì nỗi sợ hãi trong chính bản thân tôi, vì những cảnh tượng mà tôi sẽ không bao giờ có thể xóa sạch được trong tâm trí.

Chúng tôi bay chặn đầu Cassie và Tobias. Gió trợ giúp chúng tôi. Nhanh thôi. Nhưng liệu chúng tôi có thể chặn đứng được sự can thiệp của Visser Bốn vào tiến trình lịch sử loài người không, đó mới là câu hỏi cần lời giải đáp.

<Tôi đồ rằng, Marco, bạn rất thuộc những sự kiện trong cuộc chiến này, phải không?> tôi nói.

<Đây là một trong những sự kiện vĩ đại,> Marco đáp. <Chiến tranh Thế giới lần thứ II. Bọn Quốc xã cố gắng thâu tóm toàn thế giới và gần như đã làm được rồi. Quân đội Nhật tấn công Trân Châu Cảng, Ngày-D, chiến dịch Ardennes-Alsace[30], trận Iwo Jima[31] mà John

Wayne[32] thể hiện trên phim đó.>

<Và vụ Holocaust[33] nữa chớ,> Rachel bổ sung.

<Holocaust á?>

<Những người Đức, những Đảng viên Quốc xã dưới trướng Hít-le đã tàn sát sáu triệu người Do Thái, bao gồm cả phụ nữ và trẻ em.>

Rõ ràng là Rachel đã nói sai.

<Những người Do Thái đó là một đội quân đối kháng à?>

<Không. Do Thái là một tín ngưỡng, hay là một dân tộc, mình nghĩ thế. Ba mình là người Do Thái. Hầu hết người Do Thái trong vụ Holocaust là người Đức và người Ba Lan. Bồ biết không, họ là dân thường, là những người hết sức bình thường. Những người khác cũng thế: người Di-gan, những người đồng tính, những người khiếm khuyết. Họ bị bắt bỏ vào trại tập trung và bị bắn, hoặc bị bỏ đói, hoặc bị giết bằng hơi ngạt. Trẻ em bị giết trong vòng tay mẹ.> Bạn ấy nói giọng đều đều, không tức giận.

Cảm xúc của con người đôi khi rất khó hiểu, một phần vì mỗi người sẽ có những phản ứng khác nhau trước mỗi sự việc. Rachel là người rất dễ nổi nóng trước những sự việc cỏn con. Với những sự việc lớn hơn, dường như bạn ấy lại lạnh lùng và vô cảm.

Nhưng vậy thì cảm xúc nào có thể là những biểu hiện đầy đủ chứa đựng trong việc mô tả lại những tội ác đó?

Loài người. Tôi tự hỏi, không phải là lần đầu tiên, nhưng lần này với sự xúc cảm mãnh liệt được hồi phục, liệu rằng bọn Yeerk có chút ý niệm nào về giống loài mà chúng định chinh phục không ta.

Loài người dường như đã tồn tại trên một diện quá rộng đến mức phải coi lại xem họ có phải là một giống loài đơn lẻ hay không.

Cũng là giống loài đó, đã sản sinh ra các bạn của tôi, Jake, Cassie, Marco, Rachel, *shorm* và cũng là cháu trai của tôi - Tobias, và dường như cũng là giống loài đó, đã ham mê thích thú với những cuộc tàn sát đẫm máu và chìm trong vực thẳm - những vực thẳm suy đồi, tàn bạo - mà không có một tên Yeerk nào muốn rơi vào cả và không một người Andalite nào có thể hình dung ra nổi.

<Ngay cả loài người -> tôi mở lời rồi ngưng. Có lẽ tôi không nên lăng mạ loài người. Không đúng lúc, đúng chỗ rồi. Chúng tôi đang chạy đua nhằm chặn đứng tên Yeerk, để cứu lấy tương lai, để… Nhưng trí óc tôi cứ sôi lên ùng ục. Quá nhiều cái "để"!

Rằng chiến binh loài người sẽ đứng lên chống lại chiến binh loài người và giết chóc, rằng như thế là sai lầm, là ngu ngốc, là khờ dại. Nhưng những con người đó, giống loài mà tôi đang đánh liều sinh mạng của chính mình để giúp đỡ, lại có thể là những thứ bất nhân, hèn nhát như thế sao, những kẻ chủ tâm tàn sát những người vô tội như thế sao…

Không hề giống với những gì tôi đã từng thực hành trong quân đội. Không giống như đánh nhau với bọn Mượn-xác-Hork-Bajir, hay

với lũ Taxxon, hay… hay với những sĩ quan người Hessia.

Tôi bứt ý nghĩ của mình ra khỏi ký ức đó - ký ức về lưỡi dao đuôi của tôi vung lên phía trước.

<Người Andalite chúng tôi đã từng đánh lẫn nhau từ hồi xa xưa. Chúng tôi không giết hại con nít. Không thể có thứ gì xấu xa hơn, độc ác hơn việc chủ tâm giết hại một đứa trẻ.>

<Phải, đúng thế, tụi mình biết điều đó, Ax à,> Marco phẫn nộ nói. <Tại sao bồ lại cho rằng những anh chàng gục ngã trên bờ biển đó sắp chết?>

<Những chiếc xe tăng đang bò xuống đường kia là của bọn Đức quốc xã hả?> Rachel hỏi. <Nếu đúng vậy, hãy chặn chúng lại.>

<Tụi mình đang theo đuổi *Vòng Xoáy Thời Gian* nha, Rachel,> Marco nhắc nhở.

<Có lẽ là mấy bồ theo nó đi. Bồ và Ax bay đi lấy lại thiết bị đó. Còn mình sẽ kiếm một tên quốc xã để ->

CHƯƠNG 36

Tôi lộn vòng. Tên Visser gào lên đau đớn. Hắn ráng nhỏm dậy nhưng hắn không thể dùng tay, chúng đã bị còng chặt với nhau rồi.

Tobias nằm đó người bê bết máu.

<Tobias! Hoàn hình mau!>

Nhưng rồi, trước sự ngỡ ngàng của tôi, cậu ấy ngồi dậy. Những lỗ đạn trên ngực cậu ấy đã biến mất!

<Đúng thế thật,> Tobias thì thào, lấy cánh tay Hork-Bajir móng vuốt lỉa chỉa sờ ngực. <Chỉ mình Jake thôi. Còn đám tụi mình… tụi mình không thể bị giết.>

PĂNG! PĂNG! PĂNG! PĂNG!

Tôi cảm thấy đạn ghim vào người mình: Cổ, đầu, vai, rồi lại đầu.

Tôi cảm nhận được tác động của nó, sức lực bay biến. Tôi cảm nhận được vết thương đau nhói, đau khủng khiếp. Và…

Tôi vẫn còn sống.

Đoàn xe tăng lăn ngang qua. Lính bộ binh ào lên dọc hai bên những chiếc tăng vây quanh tụi tôi. Họ vẫy súng vào một con sói và một con quái vật, tỏ vẻ sợ hãi cả hai tụi tôi. Họ không biết phải làm gì.

Visser Bốn ráng bò đi, nhưng có một người lính đá cho hắn một phát vào bụng khiến tên Mượn xác ngã sấp mặt xuống đất.

Một viên sĩ quan rút súng ra khỏi bao, thận trọng bước tới chỗ tôi, chĩa nòng súng vào đầu tôi, và…

PĂNG! PĂNG!

Người tôi gập làm đôi.

Tôi đứng dậy.

"C'est pas possible!"[34] viên sĩ quan hổn hển bằng tiếng Pháp.

"Es ist ein wolfman"[35] một người lính thốt lên bằng tiếng Đức.

Quân Pháp và quân Đức đi chung với nhau. Không phải chỉ có mỗi lính Đức.

Tôi nhìn vào phù hiệu trên cầu vai viên sĩ quan. Nó có hình một cái khiên, vạch chéo một đường vào giữa, tạo thành một góc nhọn, một nửa là cờ tam sắc của Pháp: xanh dương, trắng và đỏ; nửa kia là biểu tượng một con ó đen.

<Chuyện gì đang diễn ra vậy?> Tobias thắc mắc, bối rối hệt như tôi vậy. <Đây không phải là lối sự việc diễn ra! Không đúng rồi!>

Binh lính, cả Pháp lẫn Đức, nhất loạt chĩa súng vào người tụi tôi.

Họ bối rối và sợ hãi.

Tôi có thể nhận ra điều đó.

Tôi nhìn đám binh lính. Họ là một đội quân tập hợp cả những ông lão lẫn những đứa trẻ ranh, có vài đứa nom chắc chưa quá 15 tuổi.

Có một số người già, có khi bằng tuổi ông nội tôi.

Viên sĩ quan nói gì đó có liên quan đến "le capitalne." Đại uý đó. Mấy người lính Đức đồng ý với những gì anh ta nói. Tôi cho rằng anh ta nói với họ rằng tất cả nên chờ đại uý tới.

Có một vài binh sĩ rút thuốc ra hút, một số tu nước từ bi-đông.

Những chiếc xe tăng vẫn từ từ lăn xích.

Visser Bốn tự nhắc người lên tư thế ngồi. Chiếc xe jeep đang kéo *Vòng Xoáy Thời Gian* đã rời xa khỏi con đường. Hắn dịch dần xa khỏi chỗ ngồi, một cách chậm rãi, chậm như chưa bao giờ chậm đến thế…

<Đừng để hắn có được vật đó,> Tobias nói bằng giọng truyền.

Viên sĩ quan hiểu ngay tắp lự. Anh ta kéo giật đầu Visser Bốn và hai người lính của anh ta kéo lê tên Mượn xác lại chỗ tụi tôi ngồi, với đôi chút dè chừng.

"Ta chỉ muốn biết một điều thôi, hai tên Andalite kia: Tụi bay theo ta bằng cách nào? Ta có trong tay *Vòng Xoáy Thời Gian*! Làm sao tụi bay theo ta được? Và tại sao, tại sao, tại sao, tụi bay không chết?"

<Visser Ba đã từng cố giết tụi tao mấy lần rồi,> Tobias trả lời. <Khó mà giết được tụi tao lắm.>

Tên Mượn xác biểu hiện khuôn mặt oán giận và căm hờn. "Lẽ ra ta đã phải dùng *Vòng Xoáy Thời Gian* để tiêu diệt Visser Ba. Tên ngốc vụng về đó!"

<Tụi tao sẽ giúp mi,> Tobias vừa nói vừa cười. Rồi, bằng giọng truyền riêng, cậu ấy nói với tôi, <Cassie, nếu như tụi mình không thể bị giết, tụi mình không cần phải bận tâm tới mấy người lính này gì hết. Tụi mình có thể chiếm lấy *Vòng Xoáy Thời Gian* ngay bây giờ.>

<Ừ. Mình… mình cũng nghĩ thế. Nhưng, mình không biết, lạ quá đi. Ý mình là, cho đến giờ tụi mình là bất tử, nhưng ai mà biết được, súng vẫn cứ là súng. Bồ có dám chắc đúng một trăm phần trăm không?>

Tobias nở một nụ cười kiểu Hork-Bajir. <Chỉn mươi chỉn phần trăm. Một phần trăm còn lại nói rằng nếu tụi mình ấn cò, tụi mình sẽ bị nướng giòn.>

Đột nhiên, một chiếc xe jeep khác ầm ầm lao tới dọc theo đoàn xe tăng. Một viên sĩ quan, người Đức, nhảy ra khỏi xe và bước túc tắc tới chỗ tụi tôi.

Binh lính Pháp, Đức và cả sĩ quan phụ trách đua nhau giải trình tình huống quá đỗi bất thường này. Viên đại úy là một người đàn ông trung niên, có gương mặt sẹo hằn thành nếp nhăn, cặp mắt mệt mỏi. Ông ta hiển nhiên là đã biết về quả cầu bự chảng, sáng rực rỡ. Ông dường như cũng đã biết về tên tù nhân - Visser Bốn.

Nhưng chuyện một người Hork-Bajir đang ngồi đó, bên cạnh là một con sói có vẻ như đã được thuần hóa và không thể giết chết thì là một sự việc hoàn toàn mới. Ông nghiêng sát vào người Tobias và rón rén chạm tay vào lưỡi dao nơi cổ tay cậu ấy.

<Tôi sẽ không làm ông bị thương đâu,> Tobias nói.

Viên đại úy trả lời bằng tiếng Đức, rồi thử bằng tiếng Pháp. Cuối cùng ổng nói bằng một thứ tiếng Anh tuyệt hảo.

"Ngươi hiểu tiếng Anh chứ?"

<Có, tụi tôi hiểu,> tôi đáp.

Ông ta quay đầu tứ phía. Một tràng tiếng Đức nổ ra, tôi nghe có một từ phát âm giống từ "chó sói" và một từ khác rất dễ nhận biết "Frankenstein - ma cà rồng."

<Ổng nghĩ bồ là một quái vật, Tobias à.>

Rồi, một lần nữa, bằng tiếng Anh, ông ta nói, "Tôi không biết bằng cách nào mà một quái vật và một con sói biết nói lại có mặt ở đây. Hãy giải thích cho tôi nghe coi."

Tôi bắt đầu trả lời câu hỏi của ổng. Không phải là giải thích, bởi vì chuyện đó dứt khoát là không thể được. Hoặc ít nhất phải mất cả tuần không ngơi nghỉ mới giải thích hết được.

Nhưng rồi, tôi thấy người đàn ông lớn tuổi, người lái chiếc jeep của viên đại úy trèo xuống từ phía sau bánh xe. Ông ta ít nhất cũng phải ngoài năm mươi tuổi, mặc dù bộ quân phục của ông ta cho thấy ổng có cấp bậc thấp trong quân đội. Ông ta đậm người, không cao lắm. Mái tóc đen rẽ ngôi. Mắt sẫm màu và dễ biểu lộ xúc cảm. Ổng để ria, một kiểu ria mà đi tới đâu ai cũng có thể nhận ra - kiểu ria giống như của Hít-le.

CHƯƠNG 37

"Xa tít phía dưới tụi mình, hình như Tobias và Cassie đang tán gẫu với lính quốc xã đang bảo vệ Visser Bốn. Với mình, họ là mối bận tâm thứ yếu."

Mối bận tâm hàng đầu ư? Là những chiếc xe tăng đang lăn xích, hướng về phía bờ biển. Những con quái vật chàng dàng, kêu lạch xạch được bọc thép để chống được đạn đại bác.

Tôi sở hữu một vài lốt hình biến rất dũng mãnh. Nhưng chẳng có lốt nào mạnh đến mức có thể gây phiền nhiễu cho xe tăng được cả.

Tuy nhiên, cửa sập của những chiếc tăng đó đang mở. Mấy viên sĩ quan hay xế tăng hay lính gì gì đó đang đứng, thò đầu và vai ra ngoài. Chẳng ai nhắm bắn họ cả. Đoàn xe tăng chưa tới trận địa mà. Một khi mà đoàn xe tăng này tới nơi, cuộc đổ bộ lên bờ biển Normandy sẽ kết thúc mà phần thất bại sẽ thuộc về quân Đồng minh.

<Tụi mình phải ngăn đoàn xe này lại,> tôi nói.

Marco khịt khịt mũi vẻ tức giận. <Bằng cách nào chớ? Biến hình thành voi và một chọi một với một chiếc tăng hử? Rồi bồ sẽ kết thúc đời mình là một con thú chết đường cho coi.>

<Khả năng biến hình của tụi mình là một loại vũ khí tiềm tàng, Rachel, nhưng ở đây, nó là vô dụng,> Ax nói.

<Tụi mình sẽ chặn chúng lại,> tôi nói dứt khoát. <Con đường đó hẹp. Hai bên là vực sâu. Xử đẹp một chiếc là những chiếc khác khó lòng mà vòng qua được. Chỉ ít thì tụi mình cũng làm chúng chậm chân lại.>

<Ừ, rồi một đứa trong đám tụi mình bay ra mấy cái tàu ngoài khơi và chỉ dẫn họ nã đạn vào chỗ nào hén,> Marco nói. <Về lý thuyết, kế hoạch thiệt là tuyệt. Chỉ có mỗi một vấn đề: Bằng cách nào mà một nhúm chim làm một chiếc tăng ngỏm củ tỏi được đây?>

<Mình không biết, được chưa?> tôi thừa nhận. <Mình chỉ biết là tụi mình phải làm bằng được!>

<Có lẽ tôi có ý này,> Ax nói. <Tôi đã từng thấy những vũ khí thô sơ của loài người các bạn. Có vài thứ thật lôi cuốn. Hầu hết đều có thể hoàn thiện hơn một cách hết sức dễ dàng, và…>

<Vào thẳng điểm chính đi!> Tôi hét lên.

<Loại vũ khí nhỏ, gây nổ bằng tay. Chúng có hình cầu, gồ ghề, có một thiết bị nhồi thuốc nổ kỳ cục, thô thiển. Chúng được liệng đi và ->

Marco đã hình dung ra. <Lựu đạn phải không?>

<Chúng gây ra những vụ nổ rất yếu,> Ax bổ sung.

<Tuy nhiên, trong phạm vi không gian bị giới hạn bên trong chiếc xe tăng, thì chúng có thể ->

<Nếu như mình mà có môi và bồ mà có miệng thì mình sẽ hôn bồ một cái!> tôi nói. <Lựu đạn! Chính là nó đó! Tụi mình sẽ thả lựu đạn xuống cửa sập của chiếc tăng dẫn đầu.>

<Làm sao mà tụi mình mang được một trái lựu đạn đây? Làm sao mà tụi mình kéo được chốt an toàn?> Marco căn vặn.

Tôi cười. <Chuyện nhỏ, Marco. Nhỏ như cọng cỏ. Hãy cứ đi kiếm mấy trái lựu đạn trước đã.>

Tụi tôi bay ngược về lại triền dốc. Tôi không có ý định bay xuôi xuống bờ biển nếu như tôi còn có thể né được. Xác người ở dưới đó ken dày đặc trên nền đất đến nỗi ở một vài nơi tụi tôi có thể bước từ xác này qua xác khác mà không cần phải chạm chân xuống cát.

Đạn từ những vị trí được bảo vệ trên sườn dốc vẫn trút xuống bờ biển. Máy bay vẫn tiếp tục hạ cánh đề đồ quân. Tôi cho rằng đó là đợt thứ hai. Một cuộc tấn công toàn diện mới, sẽ có thêm những nạn nhân mới. Giống như những con gia súc đang trượt ván cầu xuống sàn lò sát sinh.

Nhưng, đi nhiên rồi, gia súc không biết chuyện gì sắp xảy ra với chúng, còn con người thì có. Họ nhìn thấy xác những binh lính đồng đội của mình ngổn ngang, nghe thấy những tiếng nổ, ngửi thấy mùi chết chóc. Ấy thế mà họ vẫn tiến bước.

Chiến tranh là thứ bẩn thỉu nhất, tệ hại nhất mà loài người đã thực thi. Nhưng những chiến binh, từng cá nhân con người, lại những người có lòng nhân đạo bậc nhất. Không phải vì họ sẵn lòng giết chóc mà là vì họ sẵn lòng liều mình với cái chết, sẵn lòng hy sinh bản thân cho những người khác.

Tôi ở cao trên không trung, không được bảo vệ, thế nhưng lại an toàn hơn họ rất nhiều. Tôi cảm thấy mình như một kẻ hèn nhát.

<Đằng này!> Marco réo. <Bọn chúng đang phân phát lựu đạn cho mấy tên lính dưới chân dốc. Có một thùng chứa lựu đạn đã mở nắp rồi nè.>

<Được rồi. Mình bự con nhất,> tôi nói. <Mình sẽ lấy lựu đạn.>

<Bạn có tự tin rằng bạn có thể mang nổi vật nặng đó không vậy?> Ax hỏi.

<Mình không biết. Đại bàng đầu bạc chộp nguyên con cá hồi ra khỏi mặt nước. Một trái lựu đạn có thể nặng bao nhiêu ta?>

<Thế một con cá hồi nặng bao nhiêu?> Marco trả lời bằng một câu hỏi tu từ.

Tôi trôi lềnh bềnh trên một ngọn gió nhẹ bốc lên từ mặt nước. Hai cánh được bơm đầy hơi ấm của những luồng khí nóng tháng Sáu. Tôi tự hỏi không biết liệu những luồng khí ấm áp đó có phải ấm hơn nhờ hơi nóng tỏa ra từ những nòng súng nóng đỏ hay không nữa.

Khoảng hơn chục lính xúm xít dưới chân dốc. Lính Mỹ. Hoặc ít ra, tôi tự nhủ, họ sẽ phải là lính Mỹ.

Nom nọ có vẻ hoang mang, sợ hãi và mệt lử. Tay trung sĩ, sĩ quan

của đám lính đó, kẹp một hộp đạn dược mở tung giữa hai đầu gối. Anh ta đang phân phát lựu đạn, mỗi lần hai trái.

Tôi cần phải có tốc độ và phải chính xác. Và tôi cũng cần ai đó đánh lạc hướng.

<Marco? Ax? Mình cần mấy người này quay mặt đi chỗ khác.>

<Ừa, Tụi này làm đây.>

Marco và Ax, một con ó biển và một con diều mướp, xếp thành hàng bên cạnh tôi. Nếu như có bất kỳ ai đó đã từng có thời gian quan sát chim chóc, hẳn sẽ thấy tụi tôi kỳ dị lắm và không đúng chỗ gì cả.

<Nào!>

Ax và Marco nhả khỉ, khép đuôi lại và lao xuống.

Xuống, xuống, xuống nữa!

Tôi bay theo hai đứa nó, cách chừng sáu mét. Tôi có thể cảm nhận được sự chuyển động dữ dội của không khí được nhả ra từ cánh của hai đứa bạn.

Không sao đâu, tôi nhủ thầm. Marco và Ax lao bổ xuống gần, tay trung sĩ quay đi, tôi chộp lấy trái lựu đạn trong tay anh ta, và –

RẦM!

Đạn súng cối đáp ngay giữa đám người.

Sóng dư chấn đập vào người Ax và Marco khiến tụi nó gục xuống y như hai chú ruồi đụng phải một cái vỉ đập ruồi vĩ đại.

CHƯƠNG 38

<Đó có phải là…>

<Đúng. Mình cũng nghĩ vậy,> tôi nói.

<Ôi, Chúa ơi.>

<Chúa ở cách xa lắm,> tôi lầm bầm.

Adolf Hitler. Kẻ độc ác nhất trong lịch sử dài lâu của những tay ác độc.

Tobias nhỏm dây, nhanh như chớp. Người đàn ông mập lùn với bộ ria mép ngồ ngộ nhảy lùi lại, ngó quanh và găm cái nhìn vào thân hình Hork-Bajir của Tobias.

Lưỡi dao cổ tay của Tobias kề ngay cổ họng hắn.

<ĐỪNG!> tôi la lên.

Mấy tên lính buông rơi thuốc lá và bi-đông nước, quay ngoắt lại, chĩa súng vào Tobias.

<Bồ có biết ai đây không? Bồ có biết hắn là gì không?>

<Không. Và bồ cũng hổng biết! Nhìn hắn xem. Hắn chỉ giống một viên hạ sỹ già hay đại loại thế thôi mà!>

<Hắn là Hitler. Hắn mà chết, mọi chuyện sẽ kết thúc,> Tobias nói dứt khoát.

Hitler cứng người lại vì sợ. Run rẩy dưới lưỡi dao Hork-Bajir ấn ngay cổ.

<Tobias, tất cả đã khác rồi,> tôi nói. <Visser Bốn thay đổi đấy. Tất cả mọi chuyện. Không ai ở đúng vị trí của họ, và làm những việc họ thực làm trong thực tế của chúng ta cả. Tụi mình còn hổng thể biết được là mấy người này là người tốt hay xấu trong hiện thực này nữa kìa.>

<Hắn vẫn là Hitler!> Tobias đáp.

<Phải hắn không? Mình không biết à nha. Liệu Jake, trong cái thực tế kia, cái hiện thực là hậu quả của tất cả mấy chuyện này, có còn là Jake không? Marco có còn là Marco không?>

<Bồ đừng giỡn chơi chớ! Bồ đang so sánh Jake với cái đồ cặn bã này sao?>

<Hắn là ai không thể là nguyên nhân dẫn đến việc hắn xấu xa độc ác, hổng ai như vậy hết. Bồ hổng thể độc ác vì bồ là một ai đó được mà phải phụ thuộc vào những hành động do chính bồ thực hiện kìa. Còn người đàn ông này chỉ là một viên tài xế thôi mà!>

Từ đằng sau tụi tôi, một tiếng động mới thình lình vang lên.

BÙM! BÙM!

Những chiếc xe tăng đầu tiên đang nã đạn xuống bãi biển.

<Tobias, bồ hổng thể làm chuyện này được,> tôi can ngăn. <Bồ hổng thể giết bất kỳ ai vì những gì người đó đáng lẽ đã làm hay thậm

chỉ là những gì kẻ đó có lẽ đã làm cho được. >

"Vui lòng thả viên tài xế của tôi ra," viên Đại úy người Đức nói cụt lủn với Tobias.

Visser Bốn nhảy tới, đôi tay bị trói vươn ra với tới *Vòng Xoáy Thời Gian*. Tôi nhảy vọt đuổi theo hắn.

Hắn nhảy ba bước. Tôi chỉ cần hai. Tôi ngoạm chặt chân hắn.

Bộp! Bộp! Bộp!

Viên đại úy nhả đạn. Người Tobias lỗ chỗ chấm hổng.

Tobias co giật theo phản xạ. Lưỡi dao cổ tay cậu ấy cứa sâu vào cổ người lính già.

Viên tài xế - Hitler - đổ gục xuống đất.

Visser Bốn, với con sói-tôi đeo cứng trên người, lăn tròn. Tôi và hắn lăn lông lốc, rớt vào một cái mương cạn.

Và tôi nhìn thấy một hình ảnh mờ ảo của một con đại bàng đầu bạc, có sải cánh rộng gần hai mét, ở cao trên trời.

CHƯƠNG 39

Ax và Marco rơi xuống. Một lúc thôi, rồi tụi nó lại vỗ cánh nhào ra khỏi cát, rũ lông, tất cả các vết thương đều lành.

Đúng. Tụi tôi hổng thể bị giết chết.

Điều tương tự lại không đúng chút nào với mấy người lính. Hai người nằm rên la vì đau. Những người khác im lìm.

Tôi nhào xuống đậu bên cạnh mấy đứa bạn. Tôi có cảm giác y như tụi tôi là mấy con kền kền bay tới khi có xác chết ỉ.

Tôi khép vuốt phải, chộp lấy một trái lựu đạn. Tôi thử nâng nó. Khá nặng. Tuy nhiên cũng hổng nặng bằng một con cá hồi. Hẳn tôi sẽ có thể vừa cắp nó vừa bay.

Marco và Ax mỗi người đều cố gắng nâng một trái, nhưng tụi nó đều đang ở trong lốt chim nhỏ hơn tôi nhiều.

<Tụi mình chỉ cần mang một trái thôi,> tôi nói. <Hoặc ít nhứt cũng chỉ cần mỗi lần một trái.>

Tôi quặp chặt trái lựu đạn và bắt đầu bay. Cất cánh thiệt khó, hổng tới mức không thể, nhưng khó thiệt. Tôi chạy băng qua bãi cát đẫm máu, vỗ cánh thật mạnh, chuyển tốc độ thành gió, mà vẫn hầu như không cất mình lên không trung được.

Nhưng ngay khi gom đủ gió dưới cánh của mình, ngay khi có đủ khoảng trống, tôi bay vút lên. Làn gió nâng tôi lên cao. Bay khỏi cái chết. Bay khỏi bờ biển của sự thảm sát. Ngoài tầm của những viên đạn đang bắn chiu chiu. Vượt khỏi tầm sát thương của những quả đạn pháo.

Tôi bay lên cao. Cao nữa, cao mãi, bay qua con dốc.

Mấy chiếc xe tăng đầu tiên đang dàn hàng ngang, hạ thấp nòng súng chỉnh của chúng để bắn chĩa xuống.

<Đừng để ý đến chúng,> Marco khuyên. <Tụi mình cần phải phong tỏa con đường. Chặn không cho tụi khác xông tới.>

<Cảm ơn, Ngài Tổng chỉ huy,> tôi vừa cười vừa nói. <Mình nghĩ là mình biết điều đó. Chỉ cần kéo cái chốt an toàn.>

<Đừng quá sớm đó nha,> Marco chỉ ra. <Mà… làm sao tụi mình kéo chốt được?>

Ax đề nghị, <Tôi có thể đổi ngược hướng bay. Nếu tôi bay vòng trở lại về phía bạn và tóm cái chốt bằng vuốt của tôi, tôi tin chắc là xung lực kết hợp giữa hai bên sẽ đủ để kéo được nó ra.>

<Hay,> tôi tán thành. Tôi bắt đầu lượn vòng hẹp hơn, một cánh hạ thấp xuống, cánh kia cao lên, đuôi xòe rộng để nâng cơ thể lên cao hết mức.

Chú diều mướp-Ax vỗ cánh bay vụt đi, tiến về phía trước, bứt xa tôi hai chục, bốn chục thước.

<Coi bộ được rồi đó,> tôi nói.

<Rachel, làm sao bồ biết sau bao lâu nó sẽ nổ?> Marco gặng hỏi. <Bồ có thể bị thổi tan xác luôn đó!>

<Ha-ha!> tôi phá ra cười. <Tụi mình bất tử mà, Marco. Anh Jake mới là người bị chết. Tụi mình hổng thể bị giết!>

<Thứ đó hổng phải là một viên đạn xoàng đâu nha, là lựu đạn đó. Nếu nó phát nổ, cũng sẽ chẳng còn lại mấy phần thân thể của bồ đủ để ráp lại thành người đâu.>

Ax vòng trở lại, bay thẳng về phía tôi. Tôi cũng xông thẳng về phía ảnh. Tôi cố giữ trái lựu đạn thấp và xa khỏi thân thể tôi hết mức có thể. Tôi cẩn thận xoay nó sao cho cái vòng chốt quay ra ngoài và hướng về phía trước.

<Chỉ cần tóm cái vòng thôi, Ax. Chỉ cần tóm cái vòng kỳ diệu đó ->

Khoảng cách gần lại với tốc độ chóng mặt. Một con diều mướp, một con đại bàng, đang đua tốc độ tới chỗ đụng nhau.

Gần hơn… Gần hơn nữa…

Ax lộn nhào lại, vươn tới. Một cú giật mạnh đập vào vuốt tôi và một tiếng "Phựt!" thật to vang lên. Phần đỉnh của trái lựu đạn văng ra.

Tôi liếc mắt nhìn lại và thấy cái vòng và đầu chốt lủng lẳng trên vuốt của Ax. Tôi hướng ánh mắt về phía trước. Một chiếc xe tăng đang trườn qua người Cassie.

Tôi có chừng ba giây.

Tôi đang ngây ngất. Tràn ngập niềm vui man dại. Tôi muốn vừa la thiệt to vừa cười phá lên cùng lúc. Có lẽ tôi đã thể hiện ra rồi hay sao á, bởi vì từ đằng xa tôi nghe tiếng Marco vọng lại. <Nhỏ khùng rồi, Ax-ngố. Nhìn nhỏ kìa. Nhỏ khoái ba cái vụ này thiệt.>

Tôi nhìn xuống mục tiêu của tôi. Cái cửa sập đang mở. Tên lính trẻ hung hăng đang nhô vai lên và lộ khỏi khoang thiết giáp an toàn. Hắn đang quay cái bệ khẩu súng máy về hướng vệ đường. Nhắm vào –

Mãi tới lúc đó tôi mới nhận ra Tobias đang túm một tên lính Đức. Nhận ra cậu ấy đang giữ chặt hắn và -

Một loạt những chuyển động bất ngờ. Visser Bốn, Cassie, một viên sỹ quan nã đạn.

Bộp! Bộp! Bộp!

Máu bắn ra từ cổ họng tên con tin của Tobias.

Ngón tay của tên xạ thủ trên chiếc xe tăng ngoéo vào cò khẩu súng máy. Tôi thấy hết, đến từng chi tiết, đến từng sắc thái cử động như thể nó chỉ cách tôi chừng một tấc chứ không phải là xa tới vài mét.

Cái cửa sập trên đỉnh chiếc tăng.

Cái cò súng.

Tôi thả trái lựu đạn xuống.

CHƯƠNG 40

Đạn găm vào mặt tôi lỗ chỗ.

Tôi lảo đảo lùi lại. Tôi cảm thấy lưỡi dao cổ tay của tôi cứa, cắt sâu.

Một ánh chớp chuyển động phía trên đầu. Tôi vẫn có bản năng của con diều hâu và tôi biết chuyển động đó rất rõ.

Một con đại bàng!

Bay thấp và chậm, thả rơi…

PHỤP!

Một tiếng nổ bị nghẹt lại.

Viên sĩ quan Đức nhảy dựng lên vì ngạc nhiên.

Rồi, khối đạn dược bên trong chiếc xe tăng phát nổ.

Tạch.Tạch.Tạch! Tạch!

BÙÙÙÙM!

Lửa bùng lên từ cánh cửa sập phía trên, bắn ra từ nòng súng của chiếc xe tăng.

Nó khựng lại.

Lửa phụt ra từ động cơ phía đuôi xe.

Tôi lồm cồm đứng dậy, thoáng thấy bóng Cassie đang ngoạm chặt hàm vào Visser Bốn, ngăn không cho hắn vươn người ra với lấy cái *Vòng Xoáy Thời Gian*.

Và ngay lúc đó, một vụ nổ thứ hai nháng lên.

BÙÙÙM!

Tháp pháo của chiếc xe tăng bị thổi bay. Nó xoay một vòng trên không rồi rơi xuống.

Chỉ mất chưa tới một giây. Đủ thời gian để con sói phản ứng, nhảy lùi lại, nhưng không đủ cho người, hay Yeerk kịp làm gì.

Cái tháp pháo rơi xuống. Nó đè lên nửa thân dưới của Visser Bốn.

Viên tài xế... người đàn ông mà đáng lẽ ra, ở một lằn thời gian khác, đã từng là sinh vật độc ác nhứt trong lịch sử loài người, gục xuống chết ngắc.

Những tử thi và binh lính bị thương đang nằm ngổn ngang, bị dập tơi bời bởi các vụ nổ.

Rachel lượn vòng xuống xuyên qua đám khói. Nhỏ đậu trên một cành cây chết khô. Tôi cứ tưởng nhỏ sẽ hả hê. Nhưng không. Nhỏ không thốt ra một lời nào.

Vài giây sau, Marco và Ax đáp xuống ngay phía sau Rachel. Gần như chỉ còn trơ lại năm đứa tụi tôi. Còn sống, không hề hấn gì, xung quanh ngổn ngang xác chết và sự đổ nát do chính tụi tôi gây ra.

Những binh lính bị thương cất tiếng rên rỉ.

Cassie bắt đầu hoàn hình. Ngay khi nhỏ có lại đôi tay của mình,

nhỏ cúi xuống mấy người lính bị thương. Một người Pháp, một người Đức.

"Các anh sẽ ổn thôi," nhỏ nói với người lính Pháp. "Không nặng lắm đâu." Nhỏ xé vài sợi dây từ bộ đồng phục của người đàn ông, vớ một cái que, và bắt đầu làm một cái nẹp.

Người kia, người lính Đức, chết trước khi nhỏ kịp nói lời động viên an ủi.

"Người ư?" Visser Bốn kinh ngạc, khi nhìn thấy Cassie. "Từ trước tới giờ vẫn là Con người cả sao?"

<Tay đó, tay bị chết đó, người có cổ họng bị... hắn trông như là... > Marco lắp bắp.

<Hắn là,> Cassie trả lời. <Hay đã là... Hay chưa hề là... Mình hổng biết.>

<Những người này không hề đeo hình thập ngoặc gì cả,> Rachel nói.

Máu vương tràn trên cánh tay tôi. Tôi bắt đầu hoàn hình. Đó là cách duy nhứt để xoá sạch dấu máu trên lưỡi dao Hork-Bajir của tôi.

<Mọi thứ hoàn toàn khác,> tôi nói. <Đó là *Ngày D*, nhưng lại hổng phải.>

<Nhưng đây là mấy người xấu, phải hông ta?> Rachel gặng hỏi. <Ý mình là, mấy gã này đều xấu xa cả, đúng không? Phải không?>

<Mình không biết, Rachel.>

<Pháp và Đức liên minh sao? Hitler chỉ là một viên lính già bình thường nào đó thôi sao? Đây hổng thể là hiện thực như nó vốn có được,> Marco nói. <Chúa ơi, chuyện này thiệt rối rắm. Quân Đức chinh phạt quân Pháp, rồi tới lượt quân Anh và quân Mỹ đổ bộ vào *Ngày D*.>

<Hổng có quân Mỹ,> tôi nói. <Còn chưa hề xuất hiện nước Mỹ nữa kìa. Và Adolf Hitler chỉ là một ông già lái một chiếc xe jeep.>

<Chính chúng ta đã thay đổi lịch sử,> Ax nói. <Theo cách mà chúng ta không hề nhận thức được.>

Tôi trồi ra khỏi cái cơ thể Hork-Bajir. Những lưỡi dao biến thành lông vũ. Mấy cái vuốt bự như của loài khủng long T-rex biến thành những chiếc vuốt nhỏ hơn của chính tôi. Tôi teo rút lại và những vết máu trôi đi vì càng lúc càng còn ít chỗ bám.

<*Vòng Xoáy Thời Gian*,> Ax nói. <Chúng ta lấy lại nó được rồi.> Chú ấy đang hoàn hình nửa chừng thành cơ thể Andalite.

Tôi lại có đôi mắt diều hâu, rất siêu việt, hơn hẳn thị lực của Hork-Bajir. Tôi quay lại nhìn Visser Bốn. Cái đầu hắn còn ngúc ngoắc. Hắn vẫn còn sống.

Rồi tôi thấy một chuyển động rất nhỏ. Tôi đập cánh và nhảy lên. Tôi mổ xuống và bập ngay vào con sên xám đang bò xuống khỏi má người đàn ông đang kề cận tử thần.

<Tên Yeerk,> tôi thốt lên.

Mấy đứa kia sán tới. Cassie đã là người. Rachel gần hoàn hình xong. Marco cũng vậy. Chỉ toàn là mấy đứa nhóc, trong một cái mương cạn, phía sau chiếc xe tăng đang bốc cháy, xung quanh la liệt xác chết.

<Mình nên làm gì với hắn đây?> tôi hỏi.

Marco chìa tay ra. Cậu ấy cầm lấy con sên Yeerk. "Tụi mình hổng thể để hắn kiếm một vật chủ mới được. Cũng hổng thể đưa hắn trở lại thời của tụi mình được đâu. Giờ thì hắn đã biết rõ tụi mình là Người hết rồi. Tụi mình phải bỏ hắn lại đây thôi, hắn sẽ chết từ từ vì đói tia Kandrona."

"Nghe nói chết cách đó kinh khủng lắm," Cassie nói.

Marco chìa con sên Yeerk ra cho Ax.

<Không,> ông chú Andalite của tôi nói. <Tôi có đủ thứ trách nhiệm phải lo rồi,> chú Ax nhìn qua Rachel, rồi ngó lơ chỗ khác.

"Không," Rachel nói khi Marco đưa con sên Yeerk cho nhỏ.

<Cũng không phải là mình nha,> tôi lắc đầu.

"Hiểu rồi," Marco đáp, gật đầu nhè nhẹ. "Hổng ai muốn đắp thêm một vết nhơ nữa vô lương tâm trong sạch của mình chớ gì? Ai cũng thấy quá đủ rồi hở?"

Cậu ấy làm như tỉnh cờ búng văng tên Yeerk lên không trung. Ném nó vào khối xe tăng đang ngùn ngụt lửa.

"Chết đói hay chết thiêu," Marco nói, ráng hết sức tỏ ra cứng rắn và hờ hững mà không ăn thua. "Chỉ có hai sự lựa chọn dành cho hắn. Làm thế này nhanh hơn."

"Tụi mình phải kết thúc chuyện này thôi," Rachel nói, nghe buồn bã và muốn bệnh.

"Không. Chưa đâu," Cassie nói. "Vẫn còn cái *Vòng Xoáy Thời Gian* đó. Và vẫn còn Jake."

<Làm sao tụi mình làm được đây?> Tôi băn khoăn. <Quay trở lại từng nơi tụi mình đã đi và...>

<Chúng ta phải cắt đứt chuỗi nhân quả từ sớm,> Ax đề nghị. <Nếu như chúng ta có thể ngăn tên Bị Mượn Xác này không cho hắn tìm thấy cái *Vòng Xoáy Thời Gian* ngay từ đầu chẳng hạn...>

Không ai đáp lại câu nào. Tụi tôi đứng ngây ra lắng nghe tiếng cuộc tàn sát trên bãi biển. Tiếng gầm rú của mấy chiếc xe tăng đang cố trở lại đường bằng cách chạy vòng qua chiếc xe tăng bốc cháy.

Mấy người đó xấu hay tốt? Tụi tôi đã lật ngược tình thế chiến trận theo hướng tốt hơn hay tệ đi?

"Mình cho là giờ tới phiên mình," Cassie nhẹ nhàng đáp. "Mình đoán chẳng ai trong số tụi mình vượt qua được chuyện này mà không phạm vài tội lỗi kinh khủng. Giờ tới phiên mình thôi."

<Bồ tính làm gì?> tôi hỏi nhỏ ấy.

Nhỏ bước về phía Người đã từng Bị Mượn Xác. Giờ đây chỉ còn lại là một con người đơn thuần. "Tên anh là gì? Tôi... có ai đó nói với tụi

tôi rồi, nhưng tôi quên mất rồi. Anh là ai?"

CHƯƠNG 41

"John," anh ta thở dốc. "John Berryman. Tôi là... hắn chết rồi ư? Tên Yeerk ấy? Hắn chết rồi ư?"

"Hắn sẽ không làm phiền anh nữa," tôi nói. Tôi quỳ xuống và lau mồ hôi trên trán anh ta. Nó đang chảy cả vào mắt ảnh.

"Các bạn là con người ư," John Berryman nói. "Bọn Yeerk không hề biết."

Tôi gật đầu. "Tụi em biết chuyện đó. Đúng, hầu hết tụi em là con người."

"Chỉ là trẻ con thôi ư."

Tôi lại gật đầu.

"Tôi sắp chết, tại đây." Đó không phải là một câu hỏi. Tôi không phủ nhận điều đó. Anh ta không thể sống sót với những vết thương chi chít như thế được.

"Anh Berryman..."

"John. Hãy gọi tôi là John. Các bạn nhỏ, các bạn là anh hùng, các bạn có biết điều đó không? Bọn Yeerk, chúng ghét các bạn cùng cực." Ảnh cười. Ảnh ho và thổ ra từng bụm huyết. "Không biết làm sao mà các bạn làm được điều đó," ảnh khò khè. “Theo hắn xuyên suốt cả thời gian. Hắn đang cố thay đổi cả thế giới. Ác nghiệt, thực sự ác nghiệt. Thay đổi thời gian, khiến loài người yếu ớt hơn, dễ dàng chinh phục, rồi thay thế Visser Ba. Nhưng quá khó đối với hắn. Hắn đã không nhận ra. Hạ cánh xuống đây. Mong chờ Đức quốc xã. Biểu những người Đức đây là cuộc xâm lăng chỉnh, vội vã xua xe tăng lên. Chỉ có điều… những người Đức không giống như người Đức. Họ tóm cổ hắn. Coi, quá phức tạp phải không?"

"Dạ. Tụi em cũng thấy quá ư là phức tạp."

"Muốn tiêu diệt Washington. Muốn thay đổi Trafalgar. Giết chết Einstein. Đẩy lùi quân Đồng minh ra biển vào *Ngày D*. Có cả những kế hoạch khác nữa, nhưng các bạn đã làm hắn cuống lên. Làm hắn sợ."

<Tại sao lại là trận Agincourt[36]?> Tobias hỏi.

John Berryman cười. "Đó là do tôi. Để khiến tôi câm họng. Coi, tôi chưa bao giờ bỏ cuộc. Tôi đấu tranh với hắn. Tôi cứ tiếp tục chuyện đó hàng đêm, trong đầu hắn."

"Tiếp tục chuyện gì cơ?" Marco hỏi.

"Diễn kịch Shakespeare. Tôi đã từng đóng vai Exeter[37] trong vở kịch đó. Nhưng tôi thuộc lời tất cả các lớp diễn."

Tôi lắc đầu. "Em không hiểu."

"Vở *Henry Đệ Ngũ*[38]. Tôi thuộc lòng nó. Shakespeare viết vở kịch về vua Henry trong trận Agincourt. Visser Bốn không thể xác định được làm thế nào hay khi nào can thiệp được vào Shakespeare. Không

đủ cứ liệu xác đáng. Vì vậy hắn muốn giết Henry để làm im tiếng Shakespeare, khiến tôi cũng phải im luôn."

"Điên rồ quá đi!"

Berryman yếu ớt gật đầu. "Đúng là điên thật. Hắn đã từng cảm thấy như vậy: Rằng tôi đang dẫn hắn tới chỗ điên khùng; rằng tôi sẽ không bỏ cuộc."

"'Chúng ta có ít người, chúng ta có ít cơ may hạnh phúc, nhưng chúng ta là anh em; Với những ai hôm nay cùng ta đổ máu. Sẽ là người anh em của ta , sẽ không bao giờ bị coi là -'" [39]

"Ôi Chúa ơi. Tôi sắp được tự do rồi. Tôi sắp chết rồi. Ôi, lạy Chúa lòng lành."

"Anh Ber… John. Em..."

Ảnh ngẩng lên nhìn tôi, kiệt sức. Không còn nhận thức được gì nữa ngoài nỗi đau đớn. "Gì thế? Cô bạn nhỏ cứ hỏi đi."

Tôi quệt nước mắt. "John à, em rất lấy làm tiếc. Nhưng… John, anh có biết…, ba mẹ anh có bao giờ kể cho anh hay… Họ đã gặp nhau như thế nào? Khi nào và ở đâu không?"

Tôi thấy rõ vẻ bối rối trên khuôn mặt anh ta. Hoang mang. Sốc. Và sau cùng là một sự cam chịu buồn bã.

"San Francisco. 1967. Tên cha tôi cũng là John. Mẹ là Theresa. Theresa Knowlton."

Tôi có thể thấy tụi bạn lùi xa tôi.

Cassie, kẻ sát nhân có chủ ý, như tên Drode đã chế nhạo. Giết và rồi khóc thương họ.

Tôi không định giết John Berryman.

John Berryman đáng lẽ không bao giờ tồn tại.

CHƯƠNG 42

Kích hoạt cái *Vòng Xoáy Thời Gian* thiệt dễ dàng tới mức kinh ngạc. Nó có thể được điều khiển trực tiếp bởi giọng truyền ý nghĩ. Không cần bẻ mã khóa, cũng không có lớp bọc nào cần phá bỏ.

Cassie nói cho tôi biết thời gian, nơi chốn và ngày tháng. Tôi biến thành người, dùng một phần cơ thể tiếp xúc với cái *Vòng Xoáy Thời Gian*, và những người bạn tôi cũng làm vậy, cố gắng giữ đầu óc họ càng trống rỗng càng tốt.

Và cuối cùng, rất nhanh chóng, chúng tôi hiện ra trong ánh mặt trời rực rỡ trên một con đường đông đúc.

Hai con người, một nam và một nữ, đang trố mắt nhìn thẳng vào tụi tôi. Họ không có vẻ gì là bất ngờ hết.

"Ôi chao! Tuyệt quá," một người nói. Anh ta có thật nhiều tóc trên mặt và đầu. Anh ta đeo một chuỗi hạt sặc sỡ quanh cổ. Anh ta cũng đeo cả thiết bị tăng cường thị giác với mắt kính màu xanh. "Trời đất, em có thấy nó không? Ý anh là, cái đó là thiệt, đúng không ta?"

Người nữ có mái tóc rất dài, cũng trang điểm bằng một chuỗi hạt nhiều màu.

"Cái gì thiệt cơ, cưng?" người nữ kia lên tiếng. "Thiệt chỉ là giống như… giống như… cưng biết hôn, giống bất cứ thứ gì, đúng hôn?"

"Chỉ lì."

"Tình yêu, cưng. Tình yêu cũng y như… y như hiện thực, phải hôn?"

"Hở?" người nam hỏi.

"Ờ, gì đó?" người nữ hỏi lại.

Hai người bọn họ gật đầu đồng tình.

"Ngạc nhiên chưa," Marco trầm trồ. "Nước Mỹ đã biến mất, hay ít nhứt cũng hình thành theo cách khác rồi; chế độ Quốc xã không bao giờ tồn tại, còn Einstein à, ai mà biết? Nhưng tự dưng lại có mấy người hippi mà cũng hổng biết là họ xuất hiện thời nào và ở đâu nữa?"

"Hippi là gì?" tôi hỏi. "Hip. Piiii."

"Công tử ơi, hippi kia kìa," Marco nói. "Ngó chỗ này nè!"

Tôi làm theo chỉ dẫn và nhìn quanh. Có một nhóm đông người tóc rất dài và những chuỗi hạt sặc sỡ.

"Tên Drode nói rằng lằn thời gian của tụi mình được cách ly và bảo vệ không bị xáo trộn. Có lẽ cái *Vòng Xoáy Thời Gian* cũng làm điều đó với John," Cassie đề xuất. "Ý mình là khi hắn dùng cái đó, hắn không thể phá vỡ chỉnh lằn thời gian của hắn được. Đây là một giai đoạn trong chỉnh lằn thời gian của hắn đó."

Marco nhún vai. "Hay có lẽ mấy người hippi chỉ bắt buộc phải xuất

hiện thôi, đúng không? Nếu không làm sao tụi mình có mốt quần ống loe được chứ hả?"

"Ở đằng kia," Rachel nói, hất hàm về phía nhà kho. "Chính tại nơi đó, cha của John Berryman, John Cha và Theresa Knowlton, sẽ gặp nhau ngay bây giờ, vào đúng hôm nay. Tất cả những gì tụi mình cần làm là tách họ ra. Họ hổng gặp nhau, họ sẽ hổng cưới nhau, họ sẽ không có một đứa con tên John, và rốt cuộc Visser Bốn sẽ có vật chủ khác, ở một nơi khác. Hắn sẽ không tìm thấy cái *Vòng Xoáy Thời Gian*, và chẳng có chuyện gì xảy ra. Thời gian sẽ không bị đảo lộn."

"Cuối cùng, tụi mình sẽ không bao giờ du ngoạn về quá khứ," Cassie nói. "Jake sẽ không chết."

"Cũng sẽ không có một viên sỹ quan Hessia," tôi nói.

"Hay một chiếc xe tăng đầy lính."

"Hay một tên Yeerk."

"Hay Hitler," Tobias thêm vào. "Tụi mình làm chuyện này cách nào đây?"

"Ý bồ là gì?" Marco hỏi.

"Ôi trời, nhiều màu chưa kìa, trời!" Một người "hippi" mới trờ tới chiêm ngưỡng quả cầu *Vòng Xoáy Thời Gian* đang phát sáng.

"Đúng, màu sắc, ối chao! Đã quá ha! Thôi cút đi. Tụi tôi đang cố xác định tính liên tục của không gian và thời gian nào ở chốn này đây," Marco nạt lớn. "Bồ đang đề cập tới chuyện gì đó, Tobias?"

"Coi nè, Visser Bốn thay đổi lịch sử. Có thể mọi chuyện sẽ trở nên tệ hơn. Nhưng cũng có thể là không. Hitler chỉ là một kẻ tầm thường không tên tuổi. Không có vụ Holocaust! Tụi mình muốn thay đổi lịch sử trở về với đúng thực tế xảy ra, thì có một sự kiện rồi đó, phải không?"

"Bồ thấy đường hướng tương lai của chúng ta rồi mà," Cassie tranh luận. "Chúng ta vẫn có nô lệ. Chúng ta không có tự do. Tên Drode nói người vô gia cư sẽ bị gom lại và đem bắn bỏ. Tụi mình hổng thể để điều đó xảy ra được!"

"Nhưng tụi mình thì có thể để vụ Holocaust xảy ra hở?" Rachel căn vặn. "Tobias nói đúng: rằng cái tương lai mà tụi mình đã thấy; rằng cái tương lai mà tụi mình đã có mặt ở đó; rằng cái thời xa xưa mà Visser Bốn đã hoàn thành tất cả những gì hắn dự định, mà hổng có tụi mình chen ngang qua mặt hắn - là kết quả mà không có sự can dự của tụi mình. Có khi trong lăn thời gian đó hắn đã làm thêm mười việc khác nữa. Tụi mình hổng thể biết hậu quả sẽ là gì khi có tụi mình can dự. Có thể tương lai giờ đây sẽ tốt đẹp hơn. Có thể tụi mình cứu được Henry, và thậm chí còn xóa sổ viên sỹ quan người Hessia đó nữa, mình hổng biết đâu! Có thể…"

"Nặng đó, các bạn. Có vẻ nặng đó," một cô gái hippi nói.

"Tụi mình có thể xài *Vòng Xoáy Thời Gian*, quay ngược trở lại thời của tụi mình và coi thử chuyện gì xảy ra. Coi thử mọi chuyện có ổn

không," Tobias nói.

"Bồ hổng thấy là làm chuyện đó bây giờ thì thiệt ngu sao khi mà tụi mình đã chứng kiến đủ mọi sự rắc rối của lịch sử rồi?"

"Thì mình chỉ nói là về lại đó coi thử thôi mà," Tobias nói. "Coi thử mọi chuyện diễn ra như thế nào."

"Ê, lịch sử không bao giờ có chuyện 'thử coi' đâu nha," Marco sôi nổi nói. "Tụi mình làm rối tung quá khứ lên, thì tụi mình cũng sẽ làm rối tương lai lên thôi. Có lẽ tụi mình thích cái cách mọi thứ mà mình trông đợi khi trở về thời của tụi mình, nhưng có lẽ tụi mình lại cũng gắn chặt một thứ gì khác vào trong đường nhân quả đó."

"Tụi mình làm điều đó hàng ngày," Rachel nói. "Mỗi lần tụi mình làm bất cứ điều gì, hoặc không làm gì, tụi mình đều thay đổi cả tương lai. Tại sao chỗ này coi khác quá vậy? Nhìn nè, tụi mình hãy đi và thử coi sao. Có lẽ giờ đây thời của tụi mình đã rất tuyệt rồi. Ý mình là, có lẽ thôi, đúng không?"

"Tại sao tụi mình lại có mặt ở đây?" một giọng nói cất lên.

CHƯƠNG 43

Năm cái đầu cùng ngẩng phắt lên.

Sáu đôi mắt trợn tròn.

Bốn cái miệng và một giọng truyền ý nghĩ cùng thốt lên một từ.

"Jake?"

Cậu ấy có vẻ bực bội. "Ờ, thôi đi. Làm như mấy bồ hổng nhận ra mình vậy? Ê! Làm sao tụi mình quay lại đây được vậy?"

Đây chính là khu chuồng ngựa nhà tôi.

"Anh còn sống," Rachel nói với Jake.

Cậu ấy tròn xoe mắt. "Mình thiệt hổng thích cái cách mấy bồ trợn mắt nhìn mình chút xíu nào hết. Mấy bồ làm mình ớn quá."

<Chuyện gì đã xảy ra rồi ta?> Tobias tự hỏi. <Vậy còn, cái kẻ ôi trời, cái cô nàng hippi đó, sao rồi ta!>

"Gì hở? Cô nàng hippi nào?" Jake hạch hỏi.

"Đó là Theresa Knowlton," tôi đáp. "Tụi mình không phải phán quyết. Cổ thấy tụi mình. Cổ bị phân tâm. Cổ lỡ mất vụ gặp mặt ba của Berryman. Berryman chưa bao giờ được sinh ra. Tất cả mọi chuyện đều sẽ không bao giờ xảy ra."

"Ê, xin lỗi!" Jake ngắt lời. "Tại sao mình đang băng ngang qua sông Delaware kế bên George Washington mới một phút trước và rồi thì mình quay trở lại đây trong khi mấy bồ lại lảm nhảm về một bọn hippi nào đó thế hở?"

Berryman đã không bao giờ tồn tại. *Vòng Xoáy Thời Gian* vẫn bị chôn vùi ở cái nơi mà hắn đã tìm thấy.

Tụi tôi đã chưa hề quay ngược về với những sự kiện lịch sử, trừ trong ký ức của tụi tôi. Vua Henry Đệ Ngũ đã không thấy một tên Hork-Bajir giữa trận tiền. Washington đã vượt sông Delaware khiến đội quân người Hessia bất ngờ. Đô đốc Nelson và quân Anh đã đánh bại hạm đội của Napoleon. Einstein đã rời bỏ Đức Quốc Xã, tìm kiếm tự do, thoát khỏi sự áp bức bằng việc nhập học tại trường Đại học Princeton, nơi ông bắt đầu đề án phát minh ra bom nguyên tử của mình.

Và vào ngày 06/06/1944, binh lính Mỹ, Anh và Pháp đã bắt đầu cuộc tấn công cuối cùng tiêu diệt người đàn ông độc ác, người mà, trong một hiện thực khác, đã không là ai khác ngoài một quân nhân già vô hại.

"Bồ đã chết, Jake," tôi nói. "Bồ chết khi băng ngang qua sông Delaware cùng với tướng Washington."

Tôi có thể thấy mặt Jake đang co rúm lại vì bàng hoàng.

"Ôi Chúa ơi," cậu ấy thì thầm. "Tụi mình... ý mình là, rốt cuộc, có phải tụi mình đã làm điều đó không? Tụi mình có đặt mọi thứ về

đúng chỗ không? Tụi mình có làm chuyện đó một cách đúng đắn không?"

Tôi bước tới và hôn lên má cậu ấy.

"Không. Tụi mình đã hổng làm chuyện đó một cách đúng đắn. Nhưng tụi mình đã đặt nó về lại chỗ cũ, Jake. Để nó ở đúng chỗ đó. Tụi mình đã đặt mọi thứ về lại y như cũ."

HẾT MEGAMORPHS 3

---

[1] Đây là trò chơi dùng thanh chắn ngang màn hình để chặn bóng, bóng nảy lên làm bể gạch phía trên. Bóng rơi khỏi thanh chắn là thua.

[2] Ở Mỹ, sau ngày tốt nghiệp trung học, có một buổi tiệc khiêu vũ được tổ chức cho các học sinh, giống như là một bữa tiệc mừng các bạn trẻ đó đã chính thức trưởng thành. Trong buổi tiệc đó, ai cũng phải đi có cặp.

[3] Xem tập 27 - Vạch trần tội ác.

[4] Tiếng Pháp, có nghĩa là: “Đồ phù thủy!”

[5] Tiếng Pháp, có nghĩa là: “Người Anh hả?”

[6] Tiếng Pháp, có nghĩa là: “Người Anh! Quân do thám!”

[7] Tiếng Pháp, có nghĩa là: “Của ta! Của ta!”

[8] Tiếng Pháp, có nghĩa là: “Chúng là hai mụ phù thủy người Anh.”

[9] Sốt salsa là một loại sốt cay được chế biến từ cà chua, hành tây và ớt, thường được dùng với đồ ăn Mễ.

[10] Theo sách về các nghi lễ thánh, có 3 nghi thức được tổ chức trong các ngày hội tôn giáo. Trong những nghi thức này, cùng với một bản danh sách tiểu sử các con chiên tử vì đạo đặc biệt và cao cả, và sự miễn trừ tội danh, nếu cần, không phải kiêng khem, đến nay vẫn còn được ghi chú cách tiến hành. Mặc dù người La Mã cổ đại ban hành 3 nghi thức này chỉ dành riêng cho lễ Thánh Đàn, nhưng mục sư Ildefinsus - người Tây Ban Nha - vào năm 845, có nhắc đến một cuộc hành lễ gồm 3 nghi thức trong lễ Thánh Đàn, trong lễ Phục Sinh, lễ Hiện Xuống (ngày chủ nhật, thứ bảy sau ngày lễ Phục Sinh) và lễ Biến Hình (ngày 6/8, để tưởng nhớ lúc Chúa Giêsu xuất hiện trước ba môn đồ của ông dưới dạng biến hình kỳ diệu.) **Ba nghi thức này được lần lượt tiến hành vào lúc nửa đêm, lúc hừng đông và lúc chết.** Chúng có liên hệ rất kỳ ảo với tên phản đồ Giu-đa và những miễn trừ của Chúa đối với “sự giáng sinh” 3 lần của Chúa Hài đồng: Bất diệt, đúng lúc và phù hợp với tâm nguyện. Những màu sắc được dùng trong nghi thức tế lễ này là: đen, trắng, đỏ hoặc đỏ, trắng, tỉm. Thoạt tiên, Bài *Gloria* là bài thánh ca duy nhất được cất lên trong nghi thức đầu tiên trong ngày hội này.

[11] Phish là một ban nhạc rock của Mỹ, được biết đến với tài ứng biến về âm nhạc. Mỗi khi ban nhạc này đi tới đâu, ở đó các fan tới xem đông nghẹt. Được hình thành tại trường đại học Vermont năm 1983, ban nhạc với bốn thành viên này đã trình diễn cùng với nhau hơn 20 năm cho tới tháng 8/2004 mới tan rã, và lại tái hợp vào năm 2009 với 3 sô diễn tại đấu trường Hampton, Virginia.

[12] Diễn viên chuyên đóng vai cơ bắp trong nền điện ảnh Mỹ, được biết đến nhiều nhất trong phim *Kẻ Hủy diệt* (The Terminator). Hiện đang là Thống đốc bang California.

[13] Đây là tên một nhân vật trong bộ phim hoạt hình nhiều tập có tên là *Giai điệu vui vẻ.*

[14] Tiếng Pháp, có nghĩa là: *Giết nó đi!*

[15] Hessia là tên một tộc người thuộc Đức

[16] Guido là một từ lóng chỉ những người Mỹ gốc Ý thuộc tầng lớp thấp hoặc thuộc tầng lớp lao động. Ở đây, Marco muốn nói đến tầng lớp người này sống tại Washington DC.

[17] Delaware là tiểu bang thuộc miền Trung Đại Tây Dương Hoa Kỳ, là tiểu bang nhỏ thứ hai của Hoa Kỳ, tiếp giáp với sông Delaware ở phía Đông, là một trong 13 tiểu bang đầu tiên của Hoa Kỳ. Nó được gọi là "Tiểu bang Đầu tiên" vì tiểu bang này là tiểu bang đầu tiên phê chuẩn Hiến pháp Hoa Kỳ.

[18] George Washington từng có ý định lấy hình ảnh chú gà tây làm biểu tượng của nước Mỹ. Marco đang đề cập tới sự thực này.

[19] Nguyên văn là: three word - 3 từ: *Protect George Washington*. Nhưng vì khi chuyển ngữ, ba từ này biến thành 5 từ: *Bảo vệ Tướng George Washington*.

[20] Diễn viên nổi tiếng của Mỹ. Ở đây, tác giả muốn nói đến vai diễn Jack - anh chàng nghèo khổ, quần áo rách rưới - của Leonardo trong phim *Titanic*. Tàu Titanic bị va phải tảng băng trôi, bị chìm, và gần như toàn bộ hành khách trên tàu bị chết đuối, trong đó có Jack.

[21] Mark David McGwire (sinh 01/10/1963) - cựu tuyển thủ bóng chày trong Liên đoàn Thể thao Trình độ cao. Hiện ông đang làm huấn luyện viên kỹ thuật cho đội St. Louis Cardinals.

[22] Trường đại học Princeton là một trong những trường đại học nổi tiếng ở Mỹ. Được thành lập từ năm 1746 ở bang New Jersey, đến nay đã qua 19 đời hiệu trưởng. Phía Nam Tiểu bang New Jersey giáp với sông Delaware.

[23] Alabama là một tiểu bang thuộc miền nam Hoa Kỳ, là tiểu bang thứ 22 gia nhập Hợp chủng quốc Hoa Kỳ.

[24] $E=mc^2$ – phương trình nổi tiếng của Albert Einstein biểu diễn Thuyết Tương đối, được ông phát minh từ năm 1905. Công thức này được áp dụng trong việc chế tạo bom nguyên tử sau này.

[25] Colosseum - là công trình lớn nhất ở thành phố Roma, được xây dựng dưới thời đế chế La Mã, hoàn thành vào năm 80 sau công nguyên, thời Titus, với nhiều chỉnh sửa dưới thời hoàng đế Momitian. Đây là đấu trường được sử dụng cho các võ sĩ giác đấu thi đấu và trình diễn công chúng.

[26] Parthenon là một ngôi đền thờ thần Athena, được xây dựng vào thế kỷ 5 trước công nguyên tại Acropolis, là công trình kiến trúc nổi tiếng nhất còn lại đến giờ của Hy Lạp cổ đại và được ca ngợi là thành tựu của kiến trúc Hy Lạp.

[27] Phiên âm tiếng Việt là Biển Măng-sơ: là một đoạn biển dài 562km, chỗ rộng nhất 240km, chỗ hẹp nhất 34km, thuộc Đại Tây Dương. Nó ngăn cách nước Anh với phía Bắc nước Pháp và là đường nối liền với Bắc Hải với Đại Tây Dương.

[28] Nguyên văn: *D-Day*. Đây là bộ phim được sản xuất vào năm 1994, nói về ngày đầu tiên quân Đồng Minh đổ bộ lên bờ biển Normany - ngày 6/6/1944.

[29] Tiếng Pháp, có nghĩa là: "Ôi trời!"

[30] Nguyên văn: Battle of Bulge - là cuộc tấn công lớn của quân Đức từ 16/12/1944 đến 25/01/1945 xuyên qua vùng rừng núi Ardennes (Bỉ), tới Pháp, Luxembourg rồi tới Mặt trận phía Tây nhằm kết thúc Chiến tranh Thế giới thứ II. Tên chính thức của cuộc tấn công này là "chiến dịch Ardennes - Alsace". Trong chiến dịch này, hơn 800.000 lính Mỹ bị bắt giữ và hơn 19.000 lính Mỹ bị giết. Đây là trận chiến lớn nhất và đẫm máu nhất mà quân đội Mỹ đã trải qua trong Chiến tranh Thế giới thứ II.

[31] Trận Iwo Jima diễn ra từ 19/02 - 26/03/1945. Trận này quân đội Mỹ - chính xác là lính thủy đánh bộ của Mỹ - đã chiến thắng, tạo đà cho những chiến thắng tiếp theo.

[32] Nghệ danh của diễn viên, đạo diễn, nhà sản xuất phim Marion Mitchell Morrison (26/05/1907 - 11/06/1979).

[33] Là tên gọi của cuộc tàn sát chủng tộc với sáu triệu người Do Thái và nhiều nhóm dân tộc thiểu số khác ở châu Âu và Bắc Phi trong thời gian Thế chiến thứ II do Phát xít Đức và các nước cùng phe gây ra.

[34] Tiếng Pháp, có nghĩa là: "Không thể nào!"

[35] Tiếng Đức, có nghĩa là: "Đó là một người sói."

[36] Agincourt - tên một ngôi làng ở vùng phía Nam nước Pháp, phía Tây- Tây Bắc của Arras. Vào ngày 25/10/1415, Vua Henry đệ ngũ của nước Anh đã đánh bại một toán quân Pháp đông hơn tại đây. Chiến thắng đã chứng minh được hiệu quả của đội quân trang bị bằng cung tên đã đánh bại các hiệp sĩ áo giáp sắt nặng nề.

[37] Công tước xứ Exter, tước hiệu của Thomas Beaufort (1377 - 31/12/1426). Ông là một vị chỉ huy quân đội Anh trong Cuộc chiến Bách niên. Sau khi lên ngôi, vua Henry Đệ Ngũ phong cho ông tước Hiệp sĩ xứ Garter và đến năm 1416, ông được phong Công tước. Nhân vật Exter trong vở kịch Henry Đệ Ngũ của Shakespeare được viết dựa trên hình tượng Beaufort, mặc dù trong thực tế, Beaufort chỉ được phong Công tước xứ Exter sau trận Agincourt.

[38] Vở kịch lịch sử được Shakespear viết vào năm 1599, về vua Henry Đệ ngũ và về những sự kiện trước và sau trận Agincourt.

[39] Nguyên văn diễn văn nổi tiếng của Vua Herry trong vở Kịch Herry Đệ Ngũ Hồi 4, cảnh 3 (Shakespeare) trước khi dẫn đoàn quân của Ngài bước vào trận Agincourt trong ngày lễ thánh St. Crispin:

"We few, we happy few, we band of brothers;
For he to-day that sheds his blood with me
Shall be my brother; be he ne'er so vile,...

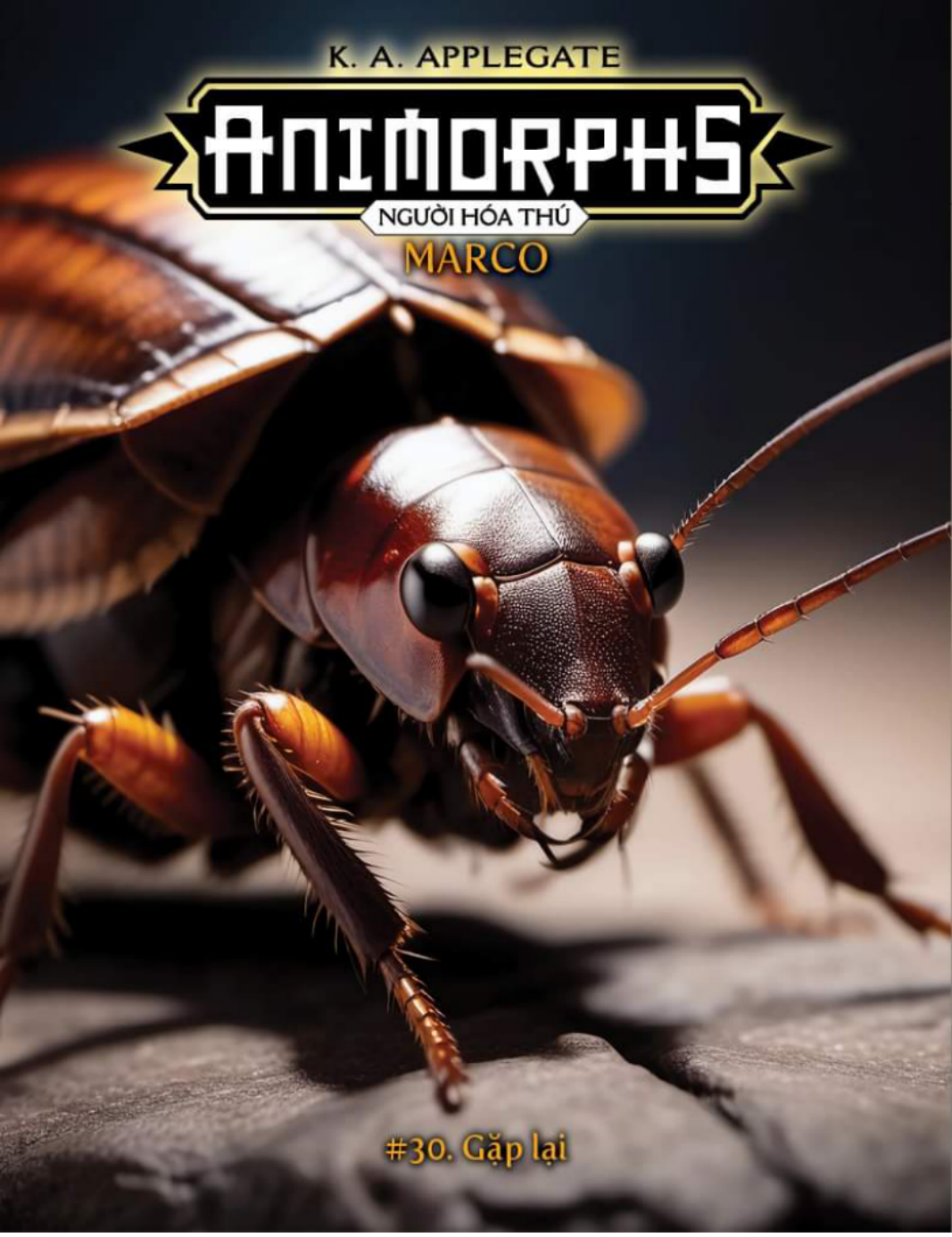
K. A. APPLEGATE
ANIMORPHS
NGƯỜI HÓA THÚ
MARCO
#30. Gặp lại

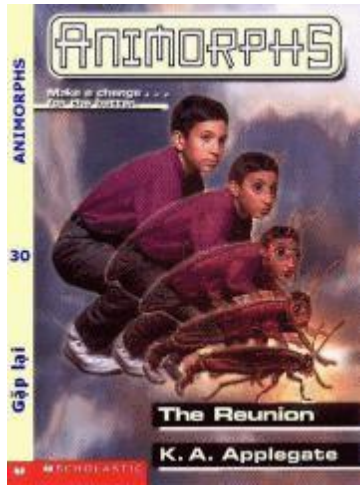

Tác phẩm: Animorphs
Tập 30: Gặp Lại
Nguyên tác: Animorphs #30: The Reunion
Tác giả: K. A. Applegate
Thực hiện ebook: ANIMORPHS Team
Chuyển ngữ: nguoimedocsach
Sửa chỉnh tả: tieukhe, santseiya
Thiết kế bìa: 4DHN
Chuyển sang ebook: santseiya
Ebook BB: Cent
Ngày hoàn thành: 08/01/2010
Nơi hoàn thành: Việt Trì - Phú Thọ
ooO TVE Ooo

MỤC LỤC

TÓM TẮT NỘI DUNG TẬP 29
CHƯƠNG 1
CHƯƠNG 2
CHƯƠNG 3
CHƯƠNG 4
CHƯƠNG 5
CHƯƠNG 6
CHƯƠNG 7
CHƯƠNG 8
CHƯƠNG 9
CHƯƠNG 10
CHƯƠNG 11
CHƯƠNG 12
CHƯƠNG 13
CHƯƠNG 14
CHƯƠNG 15
CHƯƠNG 16
CHƯƠNG 17
CHƯƠNG 18
CHƯƠNG 19
CHƯƠNG 20
CHƯƠNG 21
CHƯƠNG 22
CHƯƠNG 23
CHƯƠNG 24
CHƯƠNG 25
CHƯƠNG 26
CHƯƠNG 27
CHƯƠNG 28
CHƯƠNG 29
CHƯƠNG 30

TẬP 29: NHỮNG CON BỆNH YAMPHUT

1. Người kể chuyện:

Cassie.

2. Nội dung:

Trong buổi tiệc khiêu vũ được tổ chức tại trường học, đột nhiên Ax không kiểm soát được việc biến hình và hoàn hình, xém chút nữa bị Chapman phát hiện. Ax bị nhiễm một căn bệnh có tên là Yamphut, khiến Ax sốt cao, mê sảng. Để cứu được Ax, buộc phải mổ não và cắt bỏ tuyến Tria ở trong đầu Ax. Cũng trong buổi tiệc khiêu vũ đó, Cassie được biết thầy Tidwell là một kẻ Mượn xác theo phe Yeerk hòa bình, mong muốn xây dựng một chế độ Yeerk mới có tinh thần hòa hiếu với những giống loài khác. Thầy Tidwell báo cho Cassie biết Aftran - Yeerk từng ở trong đầu Cassie, cũng là Yeerk theo phe hòa bình - đã bị Visser Ba bắt giữ và chuẩn bị tra khảo. Nhiều khả năng Aftran không chịu được đòn tra tấn của Visser Ba và sẽ khai ra tất cả những gì cổ biết về Cassie và các bạn. Hội Animorph quyết định phải tấn công vào vũng Yeerk để cứu Aftran. Các bạn trẻ, trừ Ax đang bị bệnh, biến hình thành lươn, dự định vào vũng dựa vào đường ống nước dẫn từ tháp nước vào vũng. Trên đường đi, Jake lên cơn sốt, mê sảng. Cả hội bị lạc đường và cùng bị bắn ra khỏi đường ống nước, theo vòi cứu hỏa và rớt vào một ngôi nhà đang cháy bừng bừng. Sau Jake đến lượt Rachel, Marco và Tobias cũng bị lây bệnh Yamphut từ Ax và cùng bị sốt cao, đầu óc mụ mị. Chỉ còn lại có mình Cassie, vừa phải vào vũng Yeerk cứu Aftran, vừa phải mổ não cho Ax. Nhờ Erek trông chừng Ax, Cassie quyết định biến hình thành tên Yeerk Illim - tên Yeerk đang trú ngụ trong đầu thầy Tidwell để xâm nhập vào vũng Yeerk. Trong hình hài Yeerk, Cassie chui vào đầu 1 cô gái, giật được Aftran trên tay Visser Ba, chui ra khỏi đầu cô gái đó và cùng với Aftran nhảy xuống vũng. Cassie biến hình thành cú và quắp Aftran trốn thoát khỏi vũng quay trở về Dưỡng đường vừa kịp lúc mổ cho Ax. Nhờ có Aftran chui vào đầu Ax chỉ chỗ, Cassie đã cắt bỏ tuyến Tria trong đầu Ax thành công. Ax, rồi lần lượt những người bạn khác khỏi bệnh sau ba ngày nằm sốt li bì. Hội đã tìm được một giải pháp dành cho Aftran, sau khi cân nhắc không muốn có một David thứ hai. Aftran được tiếp cận với hộp biến hình, biến hình thành cá voi lưng gù và vĩnh viễn ở trong lốt hình ấy. Đó là một phần thưởng quá lớn lao với Aftran, có mắt, có tai để cảm nhận thế giới tươi đẹp xung quanh.

3. Nhân vật quan trọng:

Hội Animorph: Jake, Marco, Rachel, Cassie, Tobias

Ax
Tidwell-Illim, Aftran
4. Những loài thú mới được thu nạp:
Jake: Lươn
Marco: Lươn
Rachel: Lươn
Cassie: Lươn, Yeerk (Illim)
Tobias: Lươn
Ax:
5. Những lốt hình được sử dụng:
Jake: Lươn
Marco: Lươn
Rachel: Lươn
Cassie: Lươn, Yeerk (Illim)
Tobias: Lươn
Ax:

CHƯƠNG 1

Điều đó lại đang xảy ra. Không thể tin được, nó lại đang xảy ra.

Một người phụ nữ đang chìm. Không phải là kẻ đứng đầu bọn Yeerk. Chỉ là một người phụ nữ. Đơn độc trong làn nước biển đục ngầu. Yếu đuối. Không có khả năng tự vệ.

Mẹ tôi đấy.

Tôi không thể để chuyện đó xảy ra một lần nữa.

Ráng hết sức, tôi bơi về phía mẹ. Hai cánh tay tôi rướn những sải dài. Chân tôi đập nước điên cuồng. Phải tóm được mẹ. Phải giữ được mẹ!

Rất gần rồi. Đã đủ gần để nhìn thấy mẹ đang cố hết sức ngoi cái đầu của mình ở trên mặt nước lạnh ngắt đen ngòm.

Rồi, tôi tới bên cạnh mẹ, một tay ôm choàng qua vai mẹ, tay kia quạt nước như điên để giữ cho hai mẹ con cùng nổi.

"Giữ chặt lấy con!" Tôi kêu lớn. "Con cứu được mẹ rồi."

Mẹ ngước lên nhìn tôi, tóc ướt dính bê bết trên gương mặt mẹ, mẹ nói. "Cám ơn con, Marco."

"Mẹ…"

"Mẹ được tự do rồi, Marco. Mẹ tự do rồi!"

Và rồi một ngọn sóng mạnh ập tới, dứt mẹ ra khỏi vòng tay của tôi, nhấn chìm mẹ sâu xuống dưới làn nước lóng lánh của biển đêm.

"Không! Không, không, không!"

Tôi lặn xuống. Nước biển mặn chát khiến mắt tôi cay xè. Tôi dấn xuống sâu hơn, sâu hơn vào bóng tối. Hai buồng phổi nhức nhối song tôi nhất định không để chuyện này xảy ra thêm lần nữa. Tôi không để mẹ tôi ra đi! Không cho mẹ ra đi nhất là khi mẹ đã được tự do. Không để…

"KHÔNG!"

"Marco? Con không sao chứ?"

Tôi ngồi bật dậy. Ở đâu đây…? Giường tôi, phòng tôi. Ba tôi.

Tôi ôm đầu và nhìn về phía tấm ảnh mẹ tôi đặt trên tủ đầu giường.

"Con ổn chứ?" ba tôi hỏi lại.

Không, tôi không ổn chút nào. "À, dạ vâng. Một giấc mơ tệ hại, con cho là thế, ba à."

"Về mẹ hả con?"

Tôi nuốt nước miếng khan. "Dạ vâng."

Ba ghé ngồi xuống mi giường và ôm lấy tôi.

Tôi cũng gượng ôm lại ba và vỗ nhẹ lưng ông.

"Con không sao, ba à," tôi nói. "Mấy giờ rồi ba?"

"Cũng đến giờ dậy và đi làm rồi," ông nói. "Ba tắm trước nhé. Hôm

nay ba phải đi làm sớm để còn đi dạo một chút mới được."

Tôi nhìn theo dáng ba khi ông bước ra khỏi phòng. Nhưng thay vì ra khỏi giường, xuống dưới nhà làm một tô Honeycomb[1], tôi lại ngồi thừ giữa đống drap, gối bừa bộn, hơi ẩm ẩm, người mệt rũ chẳng muốn động đậy.

Tên tôi, cho đến giờ thì các bạn hẳn đã biết, là Marco. Và ngày thứ Sáu của tôi đã bắt đầu như thế đó. Đấy chẳng phải là một khởi đầu tốt đẹp gì cho ngày cuối cùng của cả một tuần dài đăng đẳng. Nhưng thực ra thì chuyện đó cũng chẳng phải là hiếm hoi. Những giấc mơ đầy sự sợ hãi, mất mát và tuyệt vọng ỉ mà.

Trước khi mẹ tôi rơi vào tay kẻ thù, trước khi tôi được biết bọn Yeerk đã xâm lăng Trái Đất, cuộc sống của tôi khá nhạt nhẽo và vô vị. Tôi hầu như chỉ để tâm đến việc bỏ nhỏ một vài gợi ý trong bữa ăn tối về cái đĩa trò chơi Sega nào tôi muốn được tặng trong ngày sinh nhật. Chớ có hề quan tâm đến những vấn đề dạng như tình trạng nô lệ của loài người chẳng hạn.

Đó là những ngày, mà như ba tôi hay nói, "Những ngày hoàng kim.[2]"

Tôi cũng hổng rõ "những ngày rau trộn[3]" chính xác nghĩa là gì - nhưng ba tôi rất hay nói bốn từ này. Bản thân tôi cũng chẳng khoái gì cái món rau trộn, trừ phi nó được ăn chung với bánh mì và xúp.

Tóm lại, dù thế nào đi nữa, với cha con tôi, thì đây cũng là một chuỗi ngày liên tiếp các sự kiện đầy bão tố.

Mẹ tôi - người mẹ đẹp, thông minh với nụ cười dễ thương của tôi - đã dong thuyền ra khơi vào một đêm khuya và không bao giờ trở về nữa. Người ta tìm thấy chiếc thuyền, mà hổng tìm thấy bà.

Mẹ tôi được cho là bị chết đuối. Chẳng ai giải thích được vì sao mẹ tôi lại làm một việc lạ lùng như thế - tự nhiên dong thuyền ra khơi một mình, lại còn vào ban đêm nữa chứ. Ý tôi là, mẹ tôi chắc chắn hổng phải loại người đi kiếm cái chết bằng tự sát.

Tiếp nữa nè. Các bạn tôi - Jake, Rachel, Cassie, Tobias và tôi rõ ràng là thiệt xui xẻo khi tình cờ gặp ông hoàng chiến binh Andalite đang hấp hối. Chính ổng đã nói cho tụi tôi về bọn Yeerk và về cuộc xâm lăng Trái Đất của chúng. Ổng đã trao cho tụi tôi một món quà, cũng là một tai họa - quyền năng biến hình, một công nghệ của người Andalite, cho phép tụi tôi thu nạp ADN của bất kỳ một con vật nào và trở thành - biến hình thành - chính con vật đó.

Đây là thứ vũ khí kỳ ảo nhất của tụi tôi. Ngoài ra, tụi tôi còn sở hữu thêm tính khéo léo, lòng dũng cảm và khả năng giữ bí mật. (Và riêng tôi còn phải kể đến sự duyên dáng cực kỳ hấp dẫn nữa đó nha.)

Rồi sau đó, Aximili-Esgarrouth-Isthill, em trai của ông hoàng Elfangor cũng gia nhập nhóm tụi tôi.

Còn một điều nữa cũng phải được nhấn mạnh nè. Chuyện này xảy ra rất lâu sau khi tôi được biết mẹ tôi không bị rơi ra khỏi tàu và bị

chết đuối mà bà bị tên Yeerk - Visser Một - kẻ khởi xướng cuộc xâm lăng Trái Đất - Mượn xác. Tôi đang nói tới cái lần mà tôi nhìn thấy thân thể yếu đuối của mẹ - thân hình bị tên Yeerk tàn phá - úp mặt nổi lềnh bềnh trên mặt biển khi tổ hợp dưới nước của bọn Yeerk ở ngoài đảo Royan bị tụi tôi phá hủy.

Kể từ thời khắc đó, tôi đã dành ít nhất là… ồ… hàng triệu, hàng tỷ giờ để tự hỏi rằng liệu mẹ tôi có sống sót được hay không. Rachel thì nghe thấy tiếng nổ máy của chiếc thủy cơ rời xa khỏi khung cảnh hỗn loạn đó, còn tôi thì thấy một tên Mượn xác-Leeran đang bơi theo thân hình nổi dập dềnh của mẹ. Vậy thì, có khả năng, mẹ tôi vẫn còn sống, có khả năng tên Mượn xác đó đã đìu cái thân thể bất tỉnh của mẹ tôi vào thủy cơ của hắn và nổ máy tẩu thoát.

Ít ra thì đó cũng là cái kết cục tôi chọn lựa để mà đặt lòng tin. Nhưng càng ngày, tôi thấy, niềm tin vào khả năng mẹ tôi đã được đưa lên chiếc thủy cơ càng trở nên mỏng manh.

Bạn có thể hiểu được *công việc hàng ngày đặc biệt* của tôi có đôi khi lại trở thành một thứ phiền toái như thế nào rồi đó.

Ý tôi là, năm đứa trẻ, ít nhiều gì thì cũng là những đứa trẻ bình thường, trong đó có một đứa bây giờ là chim nhiều hơn là người, thêm một *linh nhỏ* Andalite nữa phải có bổn phận cứu Trái Đất khỏi một đội quân của những con sên ký sinh xấu xa. Có phải là phiền hà không chớ?

Sẽ dẫn đến sự chênh lệch lực lượng nào đây ta?

Bọn Yeerk là loài ký sinh. Chúng vặn vẹo cơ thể chui vào lỗ tai bạn, rồi từ đó, chúng trám cơ thể mình vào từng kẽ nứt trong bộ não của bạn. Chúng nắm quyền kiểm soát toàn bộ suy nghĩ và hành động của bạn. Bạn vẫn sống và vẫn tỉnh táo - nhưng lại hoàn toàn bất lực không thể sử dụng giọng nói và hành vi nhân danh chính mình. Bạn bị khóa chặt trong một cái lồng - bộ não của bạn đó - và chỉ có thể ngó tên Yeerk thao túng từng khía cạnh một cuộc sống của bạn. Tên Yeerk kiểm soát tất cả mọi việc.

Kiểm soát hoàn toàn.

Tên Yeerk cử động tay và chân của bạn, phát ngôn bằng giọng nói của bạn. Hắn mở toang bộ nhớ của bạn và đọc nó như đọc một cuốn sách. Mọi ký ức, mọi bí mật đều bị lật mở.

Tên Yeerk trú ngụ trong đầu mẹ tôi có thể nhìn xuyên thấu ký ức của bà để thấy được cảnh bà dỗ dành, nựng nịu tôi khi tôi còn nằm trong nôi từ hồi xửa hồi xưa. Hắn có thể thấy cảnh tôi khóc mếu máo vì đầu gối bị trầy; thấy hình ảnh những bữa sáng mẹ càu nhàu với cha và tôi; hình ảnh về những cuộc đối thoại "giáo dục giới tính"[4] mắc cỡ muốn chết.

Tên Yeerk nhìn thấy tất cả. Tên Yeerk giữ cấp bậc Visser Một - kẻ đầu tiên khơi mào cuộc xâm lăng Trái Đất - chính là tên Yeerk đã chiếm đoạt cơ thể của mẹ tôi.

Cuộc xâm lăng này đã biến cuộc sống của tụi tôi trở thành một chuỗi các trận chiến ác liệt và cơ hội thoát hiểm như đường tơ kẽ tóc; thành những trận ẩu đả tan xương nát thịt và những trải nghiệm kinh hồn. Giờ thì bạn có thể hiểu được tại sao các buổi sáng của tôi đã có một sự chuyển biến sâu sắc - mỗi ngày một tệ hại - rồi đó.

Ngay khi ba tôi vừa bước chân ra khỏi nhà, tôi lao vào tắm ào một cái và chuẩn bị mọi thứ để đi học.

Thiệt đấy, tôi chuẩn bị đến trường.

CHƯƠNG 2

Mặt mũi sạch sẽ, tóc tai mượt mà, tôi đi bộ đến bến xe buýt dành cho học sinh.

Thế nhưng tôi không dừng lại đó mà lại đi tiếp và leo lên một chiếc xe buýt nội thành hướng về trung tâm thành phố.

Khu phố đầy những đường ngang ngõ tắt - trung tâm thương mại và tài chính của thành phố tôi ở ì mà - dường như là một nơi rất thích hợp cho bất cứ ai muốn giết thời gian. Còn tôi, tôi có thể lẩn vào đó mất tăm mà không phải chạy trối chết vì nguy cơ tình cờ gặp người quen.

Ở trung tâm có nhiều rạp chiếu bóng lắm. Tôi tính tôi sẽ đảo mắt xung quanh cho tới khi kiếm được một suất chiếu phim có nội dung vui nhộn và ồn ào.

Hai mươi phút sau, chiếc xe buýt thả tôi và ba mươi công chức, cả nam lẫn nữ, xuống và chúng tôi lọt ngay vào chính giữa dòng người bận đồ vét xanh.

Vẫn còn khá sớm nhưng mặt trời đã rọi những tia nắng chói chang xuống hai bên lề đường. Khí thải từ ô tô, xe tải, xe buýt xả ra tạo thành một màn khói bụi bặm hôi hám bao phủ các khối bê tông và sắt thép.

Một chọn lựa hay hớm nhỉ, Marco. Lẽ ra mình phải ra bờ biển chớ. Tôi đứng trên vỉa hè và chăm chắm nhìn dòng người đi lại, đông đúc, chen chúc. Tôi đã có lần từng nghe thấy ai đó nhắc đến cụm từ "công chức vào giờ cao điểm", đến giờ tôi mới hiểu thấu ý nghĩa của nó.

Gì mà vội vội vàng vàng đến thế? Người lớn có thực sự thích đi làm không nhỉ? Hay hôm nay là Thứ sáu ngày lễ "Bánh Donut"[5] tại công sở ta?

HUỴCH!

Tôi té! Hai đầu gối đập mạnh xuống lề đường, mặt tôi chúi vào một chậu cây cảnh ngập đầy những mẩu thuốc lá và các ly cà-phê bỏ dở.

Kẻ thù! Tôi chuẩn bị tinh thần cho cú đòn tiếp theo.

Chẳng có gì. Tôi ngẩng lên.

Không một ai để ý rằng tôi đã bị ngã sóng xoài.

Đứng dậy, bàng hoàng, tôi kéo gấu áo phủi tàn thuốc, bụi đất và chùi sạch vết cà-phê vương trên mặt.

Tôi căm phẫn và tôi nổi điên.

Một người phụ nữ kéo theo cái thùng chứa một cái cặp táp chẹt lên người tôi. Rồi bả thản nhiên bước tiếp như thể chẳng có gì xảy ra. Và không có một ai dừng lại giúp tôi cả.

“Thế mà người ta bảo thế hệ của mình không biết thế nào là phép lịch sự,” tôi lẩm bẩm.

Tôi đảo mắt nhìn lại mình từ trên xuống dưới - hổng có gì hư hại, ngoại trừ lòng tự trọng của tôi bị tổn thương nghiêm trọng - rồi tôi dõi theo người phụ nữ đã nện tôi một cú quá nhẫn tâm. Bả vừa mới chạm chân lên vỉa hè bẩn thỉu, cái vỉa hè này là do hãng giày thể thao Saucony làm tặng cho thành phố.

Xuôi dọc nửa dãy phố, tôi bắt kịp bà ta và đi theo sau bả cách một khoảng chừng vài ba mét, chờ cơ hội. Cái cặp táp sứt sẹo của bả đủ to để nhốt một con chó Dorbemann[6], bốn góc bịt thiếc và khoá chặt bằng một cái khoá to đùng ở bên cạnh.

Và cái quái gì ở trên mái tóc thế kia? Một bộ tóc giả cứng quèo, loăn xoăn, màu vàng. Cứ việc nghĩ tới một miếng chà nồi bằng thép đã qua sử dụng, bị tưa một ít và màu vàng là hình dung ra ngay.

Tôi nhìn thấy vị trí hoàn hảo cho tôi trả thù.

Men theo đám đông, tôi nấp phía sau một cái cột bê tông lớn, cách chừng một mét ở phía trước, ngay góc trụ sở tòa án. Khi người phụ nữ đội tóc giả đi ngang qua - trúng rồi, tuyệt cú mèo! RẦM!

Bả té nhào.

Từ sau cái cột, tôi ghé mắt nhìn trộm xem bả ở gần chân tôi cỡ nào. Và rồi tôi bịt chặt miệng để khỏi la thất thanh.

Người phụ nữ với bộ tóc màu vàng xỉn và chiếc cặp táp…

Là mẹ tôi!

Visser Một!

Tôi chúi người trốn ra phía sau cái cột và kéo cái nón hiệu South Park sụp xuống mắt. Bà bước qua cột, không nhìn thấy tôi.

Mẹ tôi vẫn còn sống!

Tôi hít một hơi thở thiệt sâu và cố gắng thấu hiểu cho bằng được cái sự thật này. *Mẹ đã trốn thoát khỏi trận hủy hoại tổ hợp Yeerk ở dưới nước lần đó.* Sự khuây khoả, niềm hạnh phúc và nỗi sợ hãi ào đến trong tâm trí tôi cùng một lúc. *Mẹ còn sống! Nhưng bà vẫn còn rất nguy hiểm, nguy hiểm đến ghê người.*

Hãy suy nghĩ, Marco. Bà còn sống, nhưng lại… cải trang. Một chiếc áo vét màu xanh quyền lực. Một bộ tóc giả xoăn màu vàng. Có cái gì đó giống như kính áp tròng màu xanh nằm phía sau cặp kính gọng đen. Cái cặp táp to tướng.

Tại sao phải cải trang há? Để trốn tránh. Mà trốn ai mới được cơ chứ?

Tôi có nên đi theo bà không nhỉ? Hay là đi tìm những đứa khác? Tôi vẫn còn có thể kịp đến trường trước tiếng chuông reo cuối cùng. Có thể lắm.

Nhưng thế thì chắc chắn là tôi sẽ mất dấu mẹ. Mất dấu Visser Một.

Tôi trông theo dáng người mẹ tôi đang đi dọc con phố. Khi bà tới góc đường, tôi đi theo.

Đến toà nhà kế tiếp, tôi thấy bà trèo lên mấy bậc thang hướng về

cửa trước của Tháp Sutherland, toà nhà cao nhất ở khu đó. Bà lèn người cùng với cái cặp táp vào một ô cửa xoay. Tôi lao lên bậc thang, bỏ qua một ô cửa xoay vì vướng một cái bảng hiệu bằng đồng, rồi tôi theo bà vô trong.

Tiền sảnh cao khoảng ba tầng lầu. Phía sau hàng nhân viên bảo an, một bức tường nước trên nền đá cẩm thạch màu hồng chảy xuống một cái hồ được thắp sáng. Visser Một nhá một thứ gì đó giống như hộ chiếu và tiếp tục đi ngang qua trạm bảo vệ.

Tôi không có hộ chiếu. Hơn nữa, tôi là trẻ con. Mấy người nhân viên bảo vệ đã nhìn thấy tôi bước vô và bây giờ họ nhìn tôi như thể tôi là một đứa trẻ một trăm phần trăm chẳng ra gì. Nếu tôi mà dịch chuyển nhầm hướng thể nào họ cũng sẽ xử tôi ngay. Lúc đó, tên Visser sẽ ngoái cổ lại nhìn xem chuyện gì đang xảy ra và tôi sẽ gặp rắc rối to, rất to cho coi. Visser Một sẽ nhận ra tôi là con trai vật chủ của hắn.

Thế nên, tôi đứng lại. Dừng ngay chỗ cửa xoay và chờ người kế tiếp bước vô.

Cho dù người đó là ai, thì ADN của người đó cũng sẽ là của tôi.

CHƯƠNG 3

Cái cửa xoay kẹt nhẹ. Có tiếng chân người phía sau tôi. Tôi quay người lại.

"Chào ba!" tôi nói. "Ba làm gì mà lâu thế?"

Người đàn ông chắc nịch, bận đồ lịch sự, hết sức sửng sốt. Một tay ổng đang cầm thẻ nhân viên của mình, nhưng… còn tay kia, tôi đã nắm lấy và trước cả khi ổng nhận ra, ổng đã rơi vào trạng thái vô thức.

"Chào ngài Grant," người bảo vệ có mái tóc bóng mượt nói.

"Cái này gọi là 'Cha-Mang-Con-Trai-đến-Công-Sở'!" Tôi vừa nói với khuôn mặt sáng rỡ vừa dắt tay ông Grant đang lơ ngơ đi qua cửa bảo vệ.

"Ồ, thế thì, cậu trai, cậu hãy nghe đây! Cậu có một người cha quan trọng lắm đó!"

"Vâng, thưa chú!" tôi đáp.

Sự hứng khởi trẻ con giống như một thứ bùa mê. Tôi phát hiện ra rằng nếu bạn hành xử như một đứa trẻ nít, người lớn sẽ để cho bạn yên thân một mình. Còn một khi mà họ nghĩ rằng bạn có thể thông thái như họ thì họ sẽ gây khó dễ cho bạn đó nghen.

Tôi dẫn ông Grant vào thang máy. Tôi không hề có ý định biến hình thành người này. Tôi chỉ cần ông giúp tôi qua cửa ải bảo vệ và vào được đến thang máy mà thôi.

Ở trong thang máy, Visser Một đang đứng cùng với cái vali to đùng của mình.

Ông Grant đã tỉnh táo lại. Thì bởi tôi đã buông tay ổng ra rồi mà.

"Cái…" ổng vừa đề tay lên bụng, vừa lẩm bẩm. "Cái bánh mì vòng quết mứt đó đang quậy cái bao tử của mình."

Tôi ngước mắt nhìn ông Grant với một cái cười ngoác miệng ngốc nghếch kiểu Adam Sandler.[7]

Như bị mê hoặc, ông Grant nhìn đi hướng khác và bồn chồn chờ thang máy tới cùng với mấy người đàn ông và một người phụ nữ bận đồ vét.

Tôi kéo cái nón sụp xuống hơn nữa, che gần kín khuôn mặt mình.

DING! Cửa thang máy mở ra. Một ông già với một chiếc xe có bánh lăn chất đầy những bao thư nội bộ và những kiện hàng UPS đang cố gắng bước ra ngoài buồng thang máy.

"Quý vị ơi, hãy cho tôi qua nào!" ông càu nhàu vì đám đông cứ tràn bu quanh ông để lọt vào thang máy.

Visser Một đi bên phải người đưa thư. Tôi bên trái. Đám đông khiến hắn không thể liếc tôi được lấy một cái.

Cửa thang máy đóng lại. Chúng tôi bị lèn trong thang máy hệt như

những cây bút sáp xếp trong hộp sáp màu. Visser Một là cây bút sáp đứng gần mấy cái nút điều khiển, còn tôi là cây bút đứng phía sau, góc đối diện.

Nhưng, không ổn rồi, đột nhiên tôi nhận ra rằng tôi phải ra khỏi thang máy khi mẹ tôi… Visser Một bước ra! Nếu tôi lỡ tầng đó, tôi sẽ mất dấu tên Visser - Mẹ tôi - một lần nữa.

Đồng thời, tôi lại không được để cho Visser Một nhìn thấy tôi. Chỉ còn có một cách tôi có thể làm được lúc này mà thôi: Biến hình, ở trong một buồng thang máy chạy rì rì, với mười lăm con người và một tên quỷ dữ bằng xương bằng thịt đứng chung quanh.

Một người phụ nữ mà lưng của bả cách cái lưỡi trai nón của tôi khoảng chừng một tấc làm rớt một trang tờ tạp chí Phố Wall. Tôi giả bộ như không để tâm. Nhẹ nhàng lùi sát tường buồng thang máy, lưng thẳng, tôi dùng mấy ngón tay, lượm tờ báo lên khỏi tấm thảm đỏ dơ hầy. Phía sau lưng mười lăm người lớn thanh nhã, tôi banh rộng hết cỡ trang báo ra và giữ chặt nó phía trước mặt rồi chùm qua đầu mình, giống như một chiếc lều giấy. Thế rồi tôi bắt đầu biến hình thành một trong những con vật mà tôi ghét nhất - con ruồi.

Điên hết biết! Đúng là điên hết biết. Nhưng tôi làm gì còn lựa chọn nào khác? Mất dấu Visser Một ư? Không. Không đời nào.

Gần như ngay lập tức, tôi bắt đầu co rút. Trong phút chốc, tờ báo che phủ toàn thân tôi. Thị lực của tôi chợt tối đen và rồi sáng bừng trở lại.

Hai cái cẳng ruồi phọt ra từ ngực. Hai bàn tay tôi teo quắt lại thành hai gọng kìm. Da tôi trở nên cứng ngắc.

Hổng một ai để ý. Thiệt kỳ lạ! Hổng một ai ngó ngàng đến tôi. Mọi người tiếp tục ngó đăm đăm về phía cửa hoặc nhìn lên hệ thống thông gió gắn trên nóc buồng thang máy.

Tôi đang ở trong một cái thang máy đầy người, biến thành ruồi mà hổng một ai liếc mắt nhìn tôi đến một cái. Tôi kìm lại cái thôi thúc điên cuồng được kêu lên, "Này, tôi đang biến thành ruồi nè, ở đây nè. Xin chào, mấy người là người hay là tượng vậy trời?"

Thang máy chạy chậm lại và dừng ở một tầng lầu. Người phụ nữ làm rớt trang báo lúc nãy cúi xuống nhặt nó lên.

Thôi chết. Tôi vẫn còn đang biến hình!

Tôi đang to cỡ bằng một con chuột nhắt, da hồng với cái mũi người. Tôi đã biến thành ruồi được chín phần mười rồi. Cánh, sáu cái cẳng, cặp mắt ghép, cái lưỡi dinh dính. Và tôi đang ở giữa một đống quần áo.

Một cảnh tượng kỳ quái mà tôi không thể hình dung ra nổi.

Người phụ nữ nhặt tờ báo lên, nhìn chòng chọc vào khoảng không cách khoảng năm phân phía trên đầu người trước mặt, rồi sững người.

"Há!" bả thảng thốt.

Nhờ vào cặp mắt ghép có thể nhìn được 360 độ của ruồi, tôi thấy bà ta chầm chậm nhìn xuống phía tấm thảm đỏ dơ dáy. Song, quá muộn rồi.

Đã thành một con ruồi hoàn chỉnh, tôi đập cánh điên cuồng bay lên, tăng tốc, băng qua đầu người phụ nữ và đáp xuống góc cái cặp táp của Visser Một. Cửa thang máy mở ra. Người phụ nữ vừa nhìn thấy một cậu bé ruồi to bằng con chuột nhắt dưới sàn thang máy nhảy thốc ra ngoài, tay bụm miệng.

Một vài doanh nhân khác bước ra theo người phụ nữ và Visser Một nhấn nút đóng cửa.

Tầng hai mươi mốt. Ông Grant bước ra.

Tên Visser lại nhấn nút đóng cửa lần nữa.

Giờ chỉ còn lại một mình tôi với mẹ trong thang máy.

Tầng hai mươi hai. Thang máy dừng. Cửa mở và Visser Một bước ra ngoài hành lang. Tôi đậu trên cái cặp táp cho tới khi bà dừng lại ở cánh cửa thứ ba ở bên phải.

Đó là tất cả những gì tôi cần biết. Đã đến lúc chuồn ra khỏi đây và báo cho những đứa kia rồi.

CHƯƠNG 4

Tôi lò dò trên các cẳng ruồi đinh nhớp nháp. Cặp cánh mỏng tang của tôi vo ve và tôi nhấc người bay lên khỏi cái cặp của Visser Một.

Lên, xoay một vòng và biến…

ÀO!

Gió! Một cơn gió xoáy!

Cánh tôi đập với tốc độ mà chỉ có loài côn trùng mới có thể đạt nổi. Nhưng tôi ở quá gần! Một ống thép có gọng, cao như một tòa nhà mười tầng và rộng gấp đôi so với kích thước của tôi.

Máy làm sạch không khí! Loại công nghiệp. Hút. Hút như máy hút bụi!

RẦM!

Tôi đụng phải một thanh ngang bằng kim loại.

Rồi tôi bị hút tiếp, thoát khỏi được cái thanh ngang ấy và đổ sầm xuống một cái trục nhôm. Quay cuồng trong một không gian chật hẹp, luồng khí bấy giờ trở nên mạnh không thể tin nổi.

<Ááááá!>

Tôi đang lộn vòng vòng, không kiểm soát được, đôi cánh gần như vô dụng. Và tôi hỗng đơn độc. Cùng xoay lộn mòng mòng, bay dạt về phía sau với tôi là mấy cọng xơ vải và tóc người, bụi và những mảnh giấy tròn tròn thải từ đồ bấm lỗ. Muỗi lớn, muỗi nhỏ và những con ruồi khác, tất cả đều mê mụ và đang vù vù quanh tôi hệt như cảnh cơn lốc xoáy trong phim *Phù thủy xứ Oz*. Tất thảy mấy thứ đó làm bể tan tành hàng ngàn máy TV tí nị của cặp mắt ruồi-tôi, tạo thành một thứ màu sắc hỗn độn, nhòe nhoẹt, kỳ dị.

Cái thân ruồi của tôi lộn qua lộn lại hướng về cái lưới lọc khổng lồ mỗi lúc một nhanh hơn. Những búi xơ vải và một nùi các con bọ bay phân tán tứ tung. Chỉ còn có một cách.

Hoàn hình!

Ngay tức thì, tôi bắt đầu lớn lên và tôi cũng ngừng nhào lộn lung tung ngay tắp lự. Trọng lượng của tôi đã làm tiêu tan sức hút của cái máy làm sạch không khí công nghiệp đó.

Cặp cánh teo lại và rút vào làn da đã trở nên mềm mại dưới bả vai của tôi. Cặp mắt ở hai bên quay về lại đúng chỗ phía trước mặt tôi. Hai cái cẳng ruồi ngắn lại và chui vào trong ngực tôi.

SÀN NHÀ! SÀN NHÀ!

Bốn cái cẳng ruồi còn lại trở thành tứ chi và mọi thứ bắt đầu lớn lên. Đột nhiên, tôi nhận ra rằng cái trục nhôm to bằng phòng học thể dục dụng cụ trong trường lúc tôi là ruồi đối với con người chẳng là gì.

Tôi không hề chuẩn bị cho tình huống mình sẽ bị mắc bẫy giống

như một miếng Snicker's Blizarrd bự bị mắc trong ống hút như thế.

Tôi duỗi thẳng cánh tay người của tôi ra phía trước và đạp hai cẳng chân về phía sau. Tôi nằm dài ép bụng xuống cái trục nhôm.

Rồi tôi ngừng hoàn hình. Tôi đã là tôi rồi. Lần duy nhất, tôi hơi có chút biết ơn cái thể trạng thấp bé của mình. Nhưng tôi vẫn còn bị kẹt bên trong lỗ thông hơi cực kỳ bụi bặm.

Bằng mấy ngón chân, tôi rướn căng người, đưa hai chân về phía trước rồi dùng mười đầu ngón tay đẩy người tuột thụt lùi xuống ống kim loại hình vuông, cách xa lưới lọc, hướng về phía tia sáng chiếu dọc theo cái trục nhôm, cố gắng không hoảng sợ.

Ánh sáng rọi vào từ một lỗ thông hơi trên tường của một phòng làm việc. Tôi thụi mạnh vào vỉ lưới lọc, nó bung ra tạo thành một ô cửa nho nhỏ. Tôi đang ở trên cao cách mặt đất khoảng hai mét rưỡi. Tôi chầm chậm hạ thấp cái đầu xuống trước, từ từ, từ từ…

Có tiếng chìa khóa leng keng ngoài cửa.

Tôi thả người thật nhanh, tập trung vào cú nhào lộn trên không của mình.

RẦM!

Rơi trúng ngay vào một cái sọt rác.

"Ba điểm,[8]" tôi lẩm nhẩm cho điểm mình.

Cánh cửa văn phòng bật mở ngay khi tôi vừa kịp chạy lọt sang căn phòng kế - một không gian lớn, không có cửa sổ được chia thành nhiều ô nhỏ màu xám.

"Có ai ở đây không?" Đèn bật sáng. "Ngài Grant, ngài có đây không?"

Có tiếng bước chân, chậm rãi, hướng về phía tôi.

Hổng còn lựa chọn nào khác! Tôi buộc phải biến hình thành ông Grant thôi.

Tôi lao nhanh vào một ô ở cuối phòng, cảm thấy cơ thể mình bắt đầu biến đổi.

Biến hình thành ruồi có thể gớm guốc, song biến hình thành một con người, kinh hãi hơn nhiều. Ở đây, tôi không đề cập đến khía cạnh đạo đức. Mà… biến hình thành một người đàn ông trưởng thành giống như đang nhìn thấy hình ảnh mình trong tương lai và nhận ra rằng cái tương lai đó chẳng dễ thương tẹo nào.

Bộ phận biến đổi đầu tiên là cái bụng của tôi. Nó bự ra đến nỗi mấy đường may nối của bộ đồ biến hình tôi đang bận bắt đầu muốn bung.

Mái tóc dày, tuyệt đẹp của tôi bị hút vào trong cái sọ đang phình ra. Tôi lấy tay vỗ lên đầu. Tóc tôi đang chạy lùi về phía sau! Tôi bị hói ngay đỉnh đầu!

Da tay tôi trở nên hơi nhăn nheo. Những vết sưng tấy xanh xám mọc rải rác các đốt ngón tay. Tôi sờ tay lên khuôn mặt mình bằng những ngón tay xấu xí. Chao ôi! Thô ráp… Tôi đang ở cái tuổi xế

chiều!

Mông của tôi! Tôi ngoái cái cổ hai cằm của tôi nhìn qua bờ vai chùng và thấy một khối thịt phồng lên bự chảng - và cái quần soọc đua xe đạp của tôi rách toang.

Ui cha mẹ ơi! Tôi hoảng hốt. Tôi không cao thêm miếng nào trong khi bề ngang lại bự chang bang!

"Ngài Grant, ngài có trong đó không?"

"Tôi ở đây," tôi ậm ừ trong cổ họng, thò cái đầu hói lưa thưa mấy sợi hoa râm ra khỏi ô tôi đang núp.

Người phụ nữ đang đứng ngay ở cửa căn phòng thứ hai.

"À, ngài không sao chứ, ngài Grant?" Cô ta bước tiếp một bước nữa vào trong phòng.

"Không được!" Tôi quát. "Ý tôi… là cô đừng vào đây. Tôi đang bận tối mắt tối mũi. Tôi khỏe mà."

"Ngài đang làm việc trong bóng tối đấy, thưa ngài Grant. Ngài có chắc…"

"Ừ, đã bảo là tôi ổn mà, cám ơn cô. Chỉ vài phút nữa thôi là tôi xong việc ở đây rồi," tôi lép nhép.

Cổ tiến gần thêm một bước nữa. "Tại sao ngài lại ở bàn làm việc của Carlos?"

Câu hỏi hay hén. Tôi nghĩ thật nhanh. "À, ừ…, máy tính của tôi bị trục trặc, do đó, ừm..., tôi nghĩ là tôi phải mượn tạm máy của Carlos một chút. À, cô có thể vui lòng mua giúp tôi một ly cà phê Starbuck ở góc đường được không?"

Cặp chân mày của người phụ nữ nhướng lên cong veo, song cô ta cũng quay đầu ra cửa. "Được mà, ngài Grant. Tôi sẽ mang về cho ngài ngay."

"Cám ơn, cám ơn cô nhiều lắm!" Tôi nói, cúi đầu xuống ô làm việc thật nhanh.

Phù! Gần quá. Tôi đợi cho tới khi tin rằng người phụ nữ đã ra tới thang máy mới chạy hết tốc lực ra khỏi ô làm việc đó. Đến lúc phải tìm một chỗ an toàn để hoàn hình và ra khỏi cái tòa nhà chết tiệt này thôi.

Phòng dành riêng cho quý ông. Tôi mở cửa đi ra hành lang và chạy chúi đầu vào bên trong…

"Aaaaaa!" Tôi hét tướng lên. "Ngài Grant!"

"Cái quỷ gì…" là toàn bộ những lời ông ta thốt ra trước khi đổ sụp xuống sàn.

Tôi liếc nhìn dọc hành lang. Hổng có ai.

"Trời ơi, trời ơi, Jake sẽ giết tôi mất thôi. Mà nếu nó hổng giết thì Cassie cũng sẽ làm." Tôi nâng ông Grant ngồi dậy, kéo sềnh sệch ông ta dọc theo hành lang và nhét ổng vào trong buồng để chổi. Người ổng mềm oặt như cái bánh bao. Ổng nặng đến mức khiến tôi liên tưởng tôi đang dịch chuyển một tảng đá được dùng để xây nên kim

tự tháp î.

Tôi đóng cánh cửa phía sau chúng tôi lại và cố gắng điều hòa hơi thở của mình. Làm sao mà thở đều cho nổi khi cả một đống sự kiện xảy ra dồn dập cùng một lúc như thế.

Tôi dựng ông ta lên tựa vào một cái thùng lau nhà có bánh xe và bắt đầu cởi đồ ổng ra.

Nhanh chóng, tôi bận đồ của ông Grant. Ổn hết, trừ cái cà vạt. Tôi không biết phải thắt như thế nào.

Khi thấy quần áo đã chỉnh tề, tôi mở cửa căn buồng để chổi, dòm cả hai hướng, rồi di chuyển cái thân ục ịch của ngài Grant, lỉnh thật nhanh ra phía thang máy.

Một giây sau, cửa thang máy trượt mở và tôi vọt vào trong.

Tôi ra khỏi tòa nhà.

CHƯƠNG 5

Tôi về đến nhà cũng đã gần đến giờ ăn trưa. Tôi thay đồ và tới trường.

Đi học trễ, vào được bên trong trường chẳng phải là việc dễ nhất trên thế giới, nhưng vẫn có thể thực hiện được. Hên là trường của tôi hổng có bảo vệ hay máy dò kim loại giống như các trường khác. Điều mà tôi phải lo sợ nhất, ấy là chẳng may, tôi đụng phải một ông thầy hay bà giáo nào đó đang đi thơ thẩn hoặc chạm mặt trưởng lớp.

Tôi dựa người vào cánh cửa trước. Hổng có ai. Chỉ có người gác cửa, nhưng anh ta đang quay lưng về phía tôi, lại còn đang đeo tai nghe nghe nhạc nữa chứ. Anh ta đang đẩy cây lau nhà dọc theo tấm vải sơn lót sàn nhà màu xanh trải trên hành lang chính.

Tôi di chuyển nhẹ nhàng xung quanh rầm cửa và chọn hướng khác để chui vào được hành lang chính. Qua ô cửa kính trên cánh cửa phòng học, tôi nhìn thấy đỉnh đầu các thầy cô giáo, nhưng họ hổng trông thấy tôi. Một lợi ích nữa của chiều cao khiêm tốn.

Tôi lẻn tới chỗ tủ để đồ của mình mà hổng bị ai phát hiện. Hai giây sau, tiếng chuông báo hiệu giờ ăn trưa reo vang. Học sinh ào ra khỏi lớp như chợ vỡ. Tôi thấy Jake. Tôi thả rơi cuốn sách toán. Nó nhặt lên giúp tôi.

"Hây, Jake, bồ tốt quá."

"Bồ đã trốn ở cái xó xỉnh nào thế?" Jake thắc mắc.

"Thử đoán xem tui nhìn thấy ai nào?" tôi thầm thì, lôi ra hú họa một cuốn tập từ trong tủ đựng đồ.

Jake thở dài. "Marco, đừng có nói với mình là…"

"Marco!"

Một bàn tay vỗ vào vai tôi.

"Nếu sáng nay em dự lớp với chúng tôi thì hay biết mấy."

"Vâng, thưa thầy Chapman," tôi nói. "Em không bao giờ muốn bỏ lỡ một buổi học nào đâu ạ."

Jake bắn cho tôi một cái nhìn "Phiền-phức-này-là-của-bồ" rồi lảng đi.

"À mà Marco này, ngộ lắm nha. Liệu em có thể ở đâu được nhỉ? Hồi sáng, tôi có gọi điện về nhà em. Không có ai trả lời cả."

"Dạ, em… em đi cùng với ba em."

"Ồ, thật thế sao?"

"Vâng, thưa thầy Chapman. Đó được gọi là Cha-Mang-Con-Trai-Đến-Sở-Làm."

"Vậy ý em là tôi không cần gọi đến cơ quan của ba em à?"

"Dạ, không phải thế," tôi ra vẻ thật thà. "Thầy có cần em cho thầy số không ạ?"

Chapman nhìn tôi từ trên xuống dưới. Nếu ổng mà gọi cho ba tôi, tôi sẽ bị cấm túc dài dài.

"Chiều nay, ba em có một cuộc họp, nên em mới quay lại trường học tiếp," tôi bồi thêm. "Nhưng thầy có thể để lại lời nhắn trên điện thoại cho ba em."

"Em có dám chắc đó là nơi sáng nay em đến không, Marco?"

"Chắc, thưa thầy."

Lẽ ra tôi nên nói "Chắc, thưa quái vật mang sâu Yeerk." Nhưng thế hẳn sẽ là một tai họa. Dành cho tôi.

Vậy là việc nói với Jake về Visser Một buộc phải xếp lại. Trong quầy bán cà phê, tôi thảy cho Rachel một lời nhắn. "Trang trại. Sau giờ học. Tin tốt và tin xấu."

Tôi ngồi xuống đầu một cái bàn và cắm cúi ăn pizza một mình, phớt lờ những món ăn thêm đang ở bày bên phải. Tôi lơ đãng thấy ở phía đầu bàn kia, một đứa trẻ mặt đầy mụn đang xì xụp một thứ súp màu vàng béo ngậy được chế ra từ một chiếc bình thủy. Tôi thoáng nghĩ đến bài kiểm tra môn lịch sử mà chắc chắn tôi sẽ không làm được vào tiết học chiều hôm đó. Hổng biết lão Chapman có đả động gì về việc trốn học và bài sử bị điểm kém của tôi trong buổi họp phụ huynh sắp tới không ta. Tôi băn khoăn, hổng biết sau khi bị đuổi học, liệu tôi sẽ thích làm việc tại cửa hàng McDonald hay tại cửa hàng Burger King[9] hơn ta. Nhưng tôi biết tâm trí tôi sẽ hổng dừng lại lâu ở bất cứ vấn đề nào đâu. Hổng có chuyện nào thực sự có ý nghĩa đối với tôi cả, ngoại trừ một sự thật cực kỳ phức tạp, nhưng lại tuyệt vời ngoài sức tưởng tượng.

Mẹ tôi còn sống.

Còn sống nguyên.

Tôi thấy Rachel đang ngó tôi bằng cặp mắt tròn xoe[10] từ đầu kia căn phòng. Miệng tôi mấp máy có một từ: còn sống.

Hiển nhiên là Rachel không biết cách đọc cử động môi. Nhỏ hiểu nhầm và đáp trả tôi bằng cách mấp máy hai từ mà tôi sẽ không nhắc lại đâu.

Song, tôi cũng chẳng để ý. Không ai có thể lấy đi của tôi khoảnh khắc lâng lâng này được.

Mẹ tôi còn sống. Và một ngày nào đó, bằng một cách nào đó, bằng một phép lạ nào đó, tôi mơ màng, *mẹ sẽ lại là mẹ của tôi.*

CHƯƠNG 6

"Marco," Cassie nói, "cho chúng mình biết lý do bồ nhắn tụi này tới đây đi."

"Tụi tôi" bao gồm bốn đứa trẻ, một chú chim và một người ngoài hành tinh có bộ lông màu xanh dương. *Những sinh vật quái dị* là tên của tụi tôi, *cứu Trái Đất* là cuộc chơi của tụi tôi.

"Sáng nay, tui bắt xe buýt, thay vì đến trường, tui vào khu trung tâm." Tôi bắn một tia nhìn sang Jake. "Và trước khi có ai đó nhảy vào cổ họng tui, tui biết đó được ngầm gọi là quan tâm đến cá nhân tui, thì cứ kiện tui đi. Khi tui đang cố tránh không bị mấy gót giày nhọn đè bẹp thì tôi trông thấy… Visser Một. Bả cải trang. Đội một bộ tóc giả gớm ghiếc, bận cái áo vét màu xanh, đeo cặp kính vuông to đùng. Nhưng đó đúng là Visser Một."

"Trời ơi," Jake thốt lên. "Bồ có chắc đó là mẹ của bồ không?"

"Ồ, có chứ. Tui đã ngó kỹ trước khi đi theo bả mà."

"Bồ đi theo mẹ bồ á?" Cassie hỏi.

"Ừ, bởi vì bả xô ngã tui bằng cái cặp táp kim loại to tướng. Chuyện tui ngã không vấn đề gì. Vấn đề là bả đúng là Visser Một. Mẹ tui. Đang cải trang."

"Bồ có chắc bả không nhận ra bồ và không cố tình xô ngã bồ chứ?" Rachel hỏi gặng.

"Ừ," tôi đáp. "Dù sao đi nữa thì bả cũng nghĩ tui là một kẻ Bị mượn xác. Mấy bồ có nhớ lần tụi mình theo sau bọn Yeerk lúc ở khu phức hợp dưới nước của chúng không? Đừng quên: tụi mình đã phát ngôn. Bả nghĩ tui là một kẻ bị mượn xác. Vậy tại sao bả uýnh tui, vô cớ ư? Với lại nếu bả biết thực sự tui là ai, bả đã làm điều gì đó hay hơn là chỉ xô ngã tui."

"Vậy cái động cơ đúng đắn nào thực sự đứng sau vụ trốn học của bồ?"

"Tui là một nhà thám hiểm, Rachel à," tôi nói. "Giống như Daniel Boone, Magellan, Marco Polo. Tui sẽ chưa nghỉ ngơi khi chưa khám phá ra hết tất cả mọi ngóc ngách, mọi vết nứt, mọi kẽ hở của cái thế giới rộng lớn và điên khùng này."

"Hổng giỡn đâu, thưa ngài Polo," nhỏ ngắt lời tôi. "Bồ có thể đang đẩy tụi mình vào một sự phiền phức lớn đấy…"

<Kẽ hở ở đây chính xác là chỗ nào?> Tobias cất giọng từ chỗ đậu quen thuộc.

<Visser Một còn sống,> Ax nói lạnh tanh. <Đó là tin không hay.>

"Hệ quả của nó, Ax, là mẹ tui cũng còn sống," tôi nói. "Tui đi theo

bà vào trong tòa tháp Sutherland. Bà có một văn phòng trên lầu 22."

"Theo bồ, bả làm gì ở đó?" Cassie nói.

Tôi ngúc ngoắc đầu. "Tui không lảng vảng ở đó để tìm hiểu điều này."

"Lần cuối cùng tụi mình chạm trán Visser Một," Jake trầm ngâm, "Visser Ba thấy tụi mình - kẻ thù của hắn - tha mạng cho bả."

<Nếu Visser Ba nghĩ rằng chúng ta tha mạng cho Visser Một, hắn sẽ rút ra kết luận rằng bà ấy là một kẻ phản bội.> Ax nói.

"Đó là lý do tại sao bả phải cải trang," tôi đồng ý. "Nhưng bả cũng cần phải tới vũng Yeerk để nạp tia Kandrona. Cớ gì mà Visser Ba chịu chấp thuận nếu hắn nghĩ bả là kẻ phản bội. Hiển nhiên rồi. Vậy là…"

"Vậy là bằng cách nào đó, bả còn sống, và bằng cách nào đó bả hấp thụ được tia Kandrona," Rachel nói.

"Câu hỏi là tại sao?" Cassie nói.

"Tại sao cái gì?"

"Tại sao bả lại ở đây, ở Trái Đất? Thử coi, tụi mình biết rằng Visser Một và Visser Ba là kẻ thù của nhau. Visser Một giúp tụi mình thoát khỏi Visser Ba. Visser Ba hẳn đã nghi ngờ có bàn tay của Visser Một nhúng vào. Sau đó, hắn lại được chứng kiến tụi mình tha cho bả sống trong khi tụi mình có thể kết liễu bả. Như vậy, hắn hẳn muốn bả phải ở trong tình thế thê thảm. Thế thì tại sao bả lại lang thang quanh khu trung tâm? Ý mình là dù có đội tóc giả hay không, Trái Đất không phải là nơi an toàn cho bả."

Rachel toét miệng cười. "Thôi nào, điều này quá rõ rồi còn gì. Bả ở đây là để đạp đổ Visser Ba. Còn tại sao gì nữa? Đánh gục kẻ thù chỉnh của mình, rồi bả sẽ tiến thẳng lên vị trí cao nhất. Đó là con đường duy nhất."

Tôi gật đầu. Nghe có lý. Rachel có vẻ hiểu những suy tính của Visser Một.

"Cho dù động cơ chính xác của bả là gì đi nữa, thì đó cũng là tin xấu đối với tụi mình," Cassie nói.

"Không hẳn," Jake nói. "Chúng ta xử lý cuộc chiến giữa các Visser dễ hơn nhiều việc để chúng cấu kết với nhau chống lại tụi mình."

<Chia rẽ và chế ngự,> Ax đồng ý. <Tụi mình có thể tận dụng mối hận thù giữa hai tên Visser này, biến nó thành lợi thế cho chúng ta.>

Jake gật đầu. "Bước thứ nhất, phải tìm hiểu điều gì đang diễn ra."

"Bả ở lầu 22, cánh cửa thứ ba bên tay phải tính từ cửa thang máy," tôi nói.

<Chúng ta có thể tiếp cận từ trên mái,> Ax góp lời.

"Tobias?"

<Được rồi, mình biết tòa tháp Sutherland,> nó nói. <Có một cánh cửa ở trên mái. Cánh cửa này sẽ dẫn ta tới cầu thang xuống hành lang tầng trên cùng. Cửa có một cái khóa móc, nhưng lung lay

rồi. Tụi mình sẽ chẳng gặp khó khăn gì để vào trong tòa tháp cả.>

"Biến hình thành ruồi hả?" Cassie nói. "Bay lên mái dưới lốt chim, hoàn hình, biến hành thành ruồi…"

"Hổng chịu. Sáng nay, tui đã gặp rắc rối với hệ thống thông gió khi biến thành ruồi. Nhưng có một loại côn trùng nặng hơn, nhanh hơn, có thể luồn dưới cửa hay bò trên tường."

"Ý bồ là…"

"Trúng phóc." Tôi toe toét. "Vị khách thường xuyên ghé thăm nhà mọi người. Con gián."

"Tụi mình thực hiện việc này ngay đêm nay," Jake chỉ đạo. "Nhưng mình không tham gia được. Trách nhiệm gia đình."

"Mình cũng thế," Rachel đảo mắt, nói. "Mình hứa với mẹ mình sẽ trông Jordan và Sara. Mẹ mình về trễ."

"Mình ghét phải nói thế này," Cassie nói, "nhưng mình cũng không tham gia được. Mình đã bị một điểm 'D' bài kiểm tra toán. Mình sẽ bị ba mẹ nhốt ở nhà hai bốn giờ vì điểm 'D' này."

<Chú Ax và mình thì sẵn sàng,> Tobias nói. <Không gia đình, không nhà cửa, không có việc gì làm ngoài việc dòm mấy con cú lượm mất chuột của mình. Chú Ax và mình sẽ giải quyết việc này.>

"Và tui nữa, đương nhiên rồi," tôi nói.

Jake nhìn tôi.

"Ba của bồ thì sao?" Cassie hỏi nhanh. Nhỏ đang cố giúp tôi một lối thoát khỏi nhiệm vụ này.

"Ba tui thì sao á? Ba tui đang làm việc cật lực mười hai giờ một ngày cho một dự án lớn. Về đến nhà, thả người xuống cái trường kỷ, ổng coi kênh ESPN. Ổng sẽ không bao giờ biết tui đã ra khỏi nhà đâu."

Jake tiếp tục ngó tôi lom lom. Rachel thì quay chỗ khác.

<Vấn đề là ở chỗ Visser Một đang sống trong cơ thể mẹ của bạn,> Ax nói huych toẹt. <Và cái khao khát muốn được gặp lại mẹ lần nữa có thể đang khuấy động bạn.>

Cứ đề Ax nói trắng ra luôn.

"Ax nói đúng, Marco à," Cassie nói. "Đến đó mặt đối mặt với Visser Một lần nữa sẽ khó khăn cho bồ. Nguy hiểm nữa. Cho tất cả chúng ta."

"Tui có đứng ngoài vụ Đảo Royan không?" Tôi hỏi gặng. "Sao hôm nay lại phải đứng ngoài?"

"Đó là lần đầu, mới lại bồ giữ bí mật, tụi mình không biết," Rachel lẩm bẩm.

"Không, không phải," tôi ngắt lời nhỏ. "Tui không giấu mọi người. Và đó là sự thực."

Một sự im lặng gượng gạo bao trùm không khí.

"Tui không tin vào chuyện tào lao này," tôi nói. "Tụi mình đã từng trải qua việc này trước đây rồi. Nhiệm vụ là ưu tiên số một. Chuyện

riêng đứng sau. Tui tham gia. Tui sẽ đi. Chấm hết.”

Jake thở dài. “Thôi được, Marco, Ax và Tobias. Đêm nay.” Nó nhìn tôi. “Không được làm bất cứ điều gì ngốc nghếch nha. Chỉ dọ thám thôi đấy.”

Tôi gật đầu.

“Và nếu buộc phải trừng phạt Visser Một thì Tobias sẽ là người thực hiện.”

Câu lệnh đó giữ cho tôi khỏi làm bậy. Nhưng tôi không tranh cãi. Ở địa vị của Jake, tôi cũng sẽ làm thế.

“Được, không vấn đề.”

Jake tiến lên nắm lấy tay tôi và kéo tôi ra ngoài trong ánh chiều tà. Tôi rúm người lại. Tôi biết chuyện gì sắp diễn ra.

“Mình biết bồ không kể hết mọi chuyện xảy ra ngày hôm nay,” Jake nói. “Nói cho mình nghe những điều mà bồ không muốn mấy đứa nghe coi.”

“Ừ. Quả có thế.” Tôi cố toét miệng cười kiểu chỉ-có-quỷ-mới-quan-tâm. Hổng thành công lắm.

Jake khoanh tay trước ngực và im lặng nhìn xuống đất, rồi ngước lên nhìn tôi.

Jake đã thay đổi rất nhiều sau mấy tháng tụi tôi chiến đấu trong cuộc chiến nho nhỏ này. Cái nhìn Jake dành cho tôi lúc đó hổng phải là của thằng nhóc Jake, bạn thân của tôi mà là của một người chỉ huy trận đấu.

Trông Jake già hẳn đi. Kỳ cục thật.

“Marco, bồ là bạn thân của mình. Nhưng nếu bồ còn tự tiện làm những việc như thế một lần nữa, bồ và mình sẽ gặp rắc rối thực sự đó nghe.”

Ngày xưa, hẳn tôi đã nói, “Xực tui đi,” hoặc một câu gì đó tương tự.

Giờ thì tôi nói, “Được rồi, tui hiểu mà.”

Đó là tất cả những gì tôi có thể nói thay cho câu, “Vâng, thưa ngài.”

CHƯƠNG 7

Mười một giờ rưỡi đêm hôm đó, ba tôi đã ngáy o o trong phòng. Tôi biến hình thành mòng biển và bay tới một trong những công viên nhỏ trong nội thành nằm vắt ngang qua khu trung tâm. Ở đó có mấy cái ghế đá, một vài bụi cây, một ít thùng rác và lác đác mấy cái cây khẳng khiu. Một nơi thích hợp để mòng biển chén mấy cái vỏ bánh xăng-uých.

Tôi vừa đáp xuống mặt đất bẩn thỉu tinh lượm đồ ăn trong một cái thùng rác lật úp thì tôi nghe tiếng gọi của một con chim săn mồi. Tôi miễn cưỡng quay ngoắt lại như một con quay và nhập nhóm với một chú diều hâu đuôi đỏ bay tới từ hướng Bắc và một chú diều mướp phương Bắc bay tới từ hướng Nam.

Một loài chim chuyên ăn xác thối như mòng biển là những tay bay giỏi, thấp nhưng nhanh, tuy nhiên không thể giỏi bằng diều hâu và diều mướp được. Mòng biển quá mập. Chắc là do tọng toàn hot dog và ốc chết vào bụng. Ngay khi tôi nhập bọn với Ax và Tobias trên mái tòa tháp Sutherland, tôi kiệt sức vì phải đẩy mình bay cao như thế.

<Đèn trong văn phòng không sáng,> Tobias nói.

<Hắn ở đó đó,> tôi tự tin nói. *Mẹ phải ở đó.* <Nào, thử sức với cánh cửa thôi.>

Cánh cửa mà Tobias nói với tụi tôi hồi chiều hổng ngăn được bất cứ kẻ nào muốn vào, huống hồ là lũ gián tụi tôi. Có ai đó đã nạy cửa bằng xà beng, để lại một cái lỗ hổng lớn đủ để một con mòng biển bự con chui lọt.

Nhưng gián có lối đi riêng.

Người ta bảo rằng sau một vụ nổ hủy diệt hạt nhân lớn, khi mà các vật thể sống khác đã phải trở thành một đống mùn nhiều màu sắc, thì những chú gián sẽ vẫn đủ sức vượt qua những hủy hoại của nền văn minh.

Gián có khả năng tồn tại đáng ngạc nhiên. Chúng thích ứng gần như ngay lập tức với bất cứ loại chất độc nào xịt lên người chúng. Và chúng ăn hầu như bất cứ thứ gì - sách, keo dán, cây cỏ, cá ươn, giày cũ. Gần như chẳng có thứ gì có thể hủy hoại được loài gián.

Tôi khoái cái ưu điểm ấy của gián.

Gió thổi như roi quất. Những đám mây nặng chịch che phủ hết trăng và sao. Chỉ còn những ánh đèn mờ mờ từ những tòa nhà xung quanh xuyên thủng màn đêm. Tụi tôi là ba kẻ đột biến trên một hòn đảo hoang vắng, tẻ ngắt ở giữa trời. Một khoảng đất sỏi phủ đầy hắc ín và tiếng máy điều hòa ì ì bao xung quanh. Cột cờ không có cờ. Cái dây tời được buộc chặt vào cột cờ tạo nên những tiếng tưng tưng.

Thị lực của Ax - lúc này đang ở lưng chừng nửa người Andalite

nửa gián khiến ảnh thấy thú vị hơn là bực mình. Ảnh giống như một con *tatu* đến từ hành tinh Giết-hay-Bị-Giết. Một con bọ cánh cứng to cỡ con mèo với lớp vỏ cứng như thép và sáu cái chân gián, mỗi cái đều có móng guốc của người Andalite. Và thêm vào cái hình thù đó là một cái đuôi dài cỡ ba tấc đầu nhọn hoắt. Nó mà chém bạn một nhát thì bạn sẽ có một vết thương khá ấn tượng đấy.

Còn Tobias thì trông thiệt là kinh tởm.

Diều hâu đuôi đỏ và gián kết hợp với nhau nhìn hổng ra làm sao hết. Một đằng là vai chính, một đằng là vai phụ. Mẹ Thiên nhiên hổng tạo ra một loài chim-bọ quả là có nguyên do của Người.

Mỏ của Tobias chuyển hóa thành quai hàm, đóng mở chả có chủ đích gì sất. Hai cọng ăng ten cỡ cây viết chì lòi ra từ đầu nó. Hai cái cẳng lông lá bắn ra từ hai bên cổ diều hâu. Hai cánh của nó chảy nhão và di chuyển lên lưng, cứng lại tạo thành lớp vỏ trong suốt. Phía dưới lớp vỏ, tôi thấy hai cái cánh gián mọc ra từ trên đỉnh đầu của nó.

Tôi nhún vai và bắt đầu việc biến hình của chính mình. Tập trung vào những hình ảnh liên quan đến gián. Rác rưởi, những góc tối tăm, nhà tắm, những hộp ngũ cốc mở nắp…

Da tôi cứng lên trước tiên, từ đỉnh đầu đến mũi chân. Hai cánh tay tôi chảy ra rồi di chuyển lên lưng. Bốn cẳng chân thòi ra từ hai bên sườn và tôi có cảm giác chúi về phía trước. Sàn nhà càng ngày càng gần trong khi tôi co rút còn khoảng một phần tư.

Thị lực của tôi trở nên đa ảnh. Những con mắt ghép với khoảng hai nghìn thấu kính của gián đã thay thế mắt người.

Hai cọng ăng ten của tôi giật giật và khứu giác tuyệt diệu của gián trỗi dậy. Gián có thể ngửi thấy mọi thứ từ những mùi dễ chịu như thịt ba chỉ chiên cho đến những mùi kinh khủng như bẹn chó. Trên mái nhà toàn là mùi hắc ín, mùi fĩnh điện và mùi thuốc lá hút dở.

Nội tạng tôi biến mất và thay vào đó là một ống ruột dài. Miệng không còn môi. Lưỡi bị hút về phía cổ họng và biến thành một bộ phận kiểu như cái miệng thứ hai.

Và rồi, trí não của gián trỗi dậy. Tôi đang ở nơi trống trải.

Đường trống trải. Không vật che chắn! Không vật bảo vệ!

Hoảng sợ! Hoảng sợ! Hoảng sợ!

Tôi cắm đầu chạy và xém nữa đụng phải một con gián khác. Tôi quay đầu, bò qua miếng gạch quét hắc ín được lát trên mái nhà, bay qua một chồng kính bể và hạ cánh. Tôi thực hiện một cú nhào lộn kiểu Evel Knievel[11] và đâm vào Ax.

<Marco, Tobias, tôi tin có thể mấy bồ đang bị bản năng của gián lấn lướt,> Ax nói.

<Ồ, chú thì không chắc?> Tobias phản đối. <Cháu thấy chú rồi. Chú đang ở trên cột cờ cách đất khoảng hai tấc!>

<Được rồi, được rồi, mọi người dừng lại,> tôi nói. <Đừng di

chuyền nữa. Tụi mình đang đi hướng nào đây?>

<Cánh cửa. Cái mà… hừm…>

Mười phút sau tụi tôi tìm thấy đường quay về cánh cửa. Tụi tôi bò qua chỗ cánh cửa bị hư và bay điên cuồng xuống các bậc thang.

Có hai cách để một con gián có thể đi xuống cầu thang. Nó có thể bò hết bề ngang rồi bò xuống bề cao từng bậc thang, hoặc nó có thể nhảy từ bậc trên xuống bậc dưới.

Xui xẻo thay, để xuống được tầng 22, tụi tôi có quá nhiều bậc thang phải bò, phải nhảy.

Do đó, tôi đề xuất cách thứ ba.

<Tay nắm cầu thang là liên tục,> tôi chỉ cho tụi bạn thấy. <Tụi mình có thể đua xuống dọc theo những tay nắm này.>

<Chuyện gì sẽ xảy ra nếu tụi mình rớt xuống?> Tobias hỏi.

<Thì tụi mình sẽ hạ cánh xuống các bậc thang, có gì ghê gớm đâu,> tôi nói.

<Thế nếu tụi mình rớt xuống phía bên phải thì sao?>

Tôi đã ngờ nó sẽ hỏi câu này. Mắt loài gián không thể nhìn được xa đến thế nhưng tôi khá chắc rằng đường rơi sẽ thẳng tắp cho tới tận cùng luôn. <Lúc đó, tụi mình sẽ tìm ra lời giải đáp một con gián có thể rơi xuống bao xa mà không bị ngỏm củ tỏi.>

<Tụi mình phải trông chừng thời gian biến hình,> Tobias nói.

Tay nắm cầu thang được chế bằng thép hình trụ được sơn phủ bên ngoài. Một loạt các chấn song được hàn nối một đầu với tay nắm, một đầu với bậc cầu thang, tạo thành một chuỗi các vòng thang hình ô van dài và hẹp dốc hướng xuống dưới.

Leo lên tay nắm cầu thang chẳng dễ gì, kể cả đối với một con gián. Sơn bóng láng. Cũng may là cái chấn song này đã được sơn đi sơn lại nhiều lần tạo nên những vết nứt, vết rạn giúp cho tụi tôi có chỗ bám cẳng.

Chưa hết, trèo lên đó giống như đang trèo lên Đài Tưởng Niệm Washington vậy á. Từ trên đầu mút chấn song, tụi tôi trườn tới chỗ tay nắm cầu thang. Tụi tôi nom giống như những nhà trượt tuyết trong giải Olympic vậy. Chẳng nhìn thấy rõ tận cùng đường trượt. Và do tay nắm cầu thang có chỗ uốn cong, nên tụi tôi rất có thể trượt té sang bên phải hoặc bên trái, mà nếu lỡ trượt té sang phải, phải mất khoảng ba ngày quờ cào trong không trung, tụi tôi mới chạm được tới đất.

Tôi đang dẫn đầu.

<Tui cho là tụi mình cứ làm theo cách đó,> tôi nói. <Ý tui là, thay vì phải bò dọc theo từng bậc thang.>

<Hai mươi tầng lầu,> Tobias nhẩm tính. <Mỗi lầu có hai khúc quẹo. Vậy là bốn mươi khúc quẹo.>

<Cứ để chú theo dõi vụ đó,> Ax đề nghị.

Ax hồng tin tưởng vào khả năng của loài người trong ba cái vụ đơn giản như đếm này. Ảnh không hề có ý chê bai đâu.

<Các chú ngựa đã đứng ngay cửa xuất phát,> tôi hô. <Và… xuất phát!>

Tôi guồng mấy cái cẳng gián và lao nhanh xuống theo đường tay nắm cầu thang.

<Ááááááá!>

Vùùùùùùù!

Lao xuống theo đường tay nắm cầu thang!

Từ khoảng cách một mét rưỡi trên cao, bạn thấy gián chạy có nhanh không mỗi khi bạn cố giậm chân lên nó khi nó đang chạy trên sàn bếp? So với tốc độ thực của gián, thế là nhanh lắm rồi đó.

Mặt tôi chỉ cách "mặt đất" có một milimét. Y như đang bị cột chặt úp mặt bên dưới một chiếc Porsche của ai đó vậy.

Sáu cái cẳng chân của tôi bị toãi ra thật rộng, cho nên mỗi bước chạy của tôi, mỗi cẳng cứ muốn trượt ngang vào không khí. Kết quả là tôi chạy loạng quà loạng quạng, không kiểm soát được và hết phân nửa thời gian, cái bụng của tôi gần như dán sát xuống bề mặt tay nắm cầu thang.

<Ááááá!> Tobias hét lên ngay phía sau tôi.

<Chỗ quẹo đầu tiên!> Tôi hét.

Tôi lao sầm sập tới khúc quanh như thể với tốc độ trên ba trăm cây số một giờ. Tôi trượt hướng về bên phải để bám được vào góc nghiêng của khúc cua.

Tôi hệt như đang ở trên chiếc xe trượt băng được gắn tên lửa sau đuôi. Đó là một cú trượt với tốc độ muốn nín tiểu luôn.

Lao xuống với một tốc độ điên khùng, sáu cẳng guồng, trượt, tuột, bụng ép sát sàn, hai cái ăng ten lùa ra sau. "Đường chạy" là một ống tròn thay vì là những thanh xà ngang.

Khùng hết biết!

<Quẹo!>

Tôi lao tới khúc quanh thứ hai, và bây giờ tôi đã có đà rồi. Hổng ngưng nghỉ, hổng giảm tốc. Tụi tôi bị mất kiểm soát. Tụi tôi phóng như những viên đạn bắn tự động, chân chạm vừa đủ với thanh thép, người nghiêng theo hướng 5h. Lao như điên, ruột gan phèo phổi tụi tôi hẳn sẽ phải rớt xuống ngón chân, nếu như thực sự lũ gián tụi tôi có ruột gan hay ngón chân.

Tầng lầu nối tiếp tầng lầu! Khúc quanh nối tiếp khúc quanh. Chạy, bay là là, quơ cào, chiến đấu hệt như một kẻ đang bị kéo lê phía sau một chiếc xe buýt vậy.

<Hai khúc quẹo nữa là tụi mình tới nơi,> Ax hét.

<Làm sao để dừng lại?>

<Nhảy!>

<Nhảy á? Khi nào?>

<NGAY BÂY GIỜ!> Ax hét.

CHƯƠNG 9

Tôi tới chỗ quẹo cuối cùng. Lần này, không nghiêng người. Đó là thời điểm chiếc xe trượt dừng lại và phát ngôn viên thông báo, "Ồ! Thưa các Quý ông, Quý bà, đã xảy ra một tai nạn khủng khiếp; tôi hy vọng tất cả các quý vị đều ổn cả!"

Tôi tới khúc cua. Tôi không rớt xuống bước nghỉ cầu thang. Tôi vẫn lao thẳng về phía trước. Thẳng về phía trước và đột nhiên sáu cái cẳng gián nhỏ xíu của tôi đang giẫy đạp trong không khí.

<Ááááááá!>

Tôi rơi.

Lâu thiệt là lâu.

Bộp!

Tôi đụng sàn nhà.

Bộp! Bộp!

Ax và Tobias đáp xuống ngay cạnh.

<Bồ không sao chứ?>

<Ừ. Ax sao?>

<Tôi ổn.>

<Tuyệt cú mèo!> tôi nói.

<Tuyệt thật!> Tobias nhất trí.

<Đừng bao giờ thực hiện cú phóng như thế này nữa nhé!> Tôi nói.

<Ừ. Không bao giờ.>

<Lặp lại hành động này là một ý tưởng cực kỳ tệ hại,> Ax cũng gật gù.

Tụi tôi chuồn ra khỏi chỗ đó, rồi chạy ép dưới một tấm cửa lò, những tiếng lạo xạo tạo ra từ sự chuyển động của tụi tôi trên lưới thép đuổi theo sau tụi tôi. Tụi tôi tới hành lang tầng 22.

Hành lang tối thui, chỉ có một tia sáng yếu ớt lọt ra từ khe dưới của một cánh cửa ngay trước mặt. Tụi tôi bám tường, đua dọc theo tấm nhựa trải sàn.

Và rồi, cánh cửa văn phòng sáng đèn bật mở.

Một người đàn ông bước ra ngoài. Đèn hành lang bật sáng trưng.

Hoảng sợ!

<Không ai được chuyển động!>

Tụi tôi đứng bất động khi cái bóng người mờ mờ kia bước tiếp một bước.

"Trung tâm Dịch vụ Thu nhập nội bộ[12] và những kiểm soát viên," ông ta lẩm bẩm.

Ông ta tắt đèn và khóa cửa. Bước thẳng.

"Gián!" ông ta la lớn. Tôi cảm nhận được rung động mạnh xuất

phát từ tiếng dậm chân của người đàn ông bự con đó xuống tấm thảm.

<Ax! Tobias!>

<Tôi ở ngay phía sau bạn nè, Marco,> Ax đáp.

<Mình nghĩ là ổng thấy gián thật,> Tobias nói. <Chỉ cần ở nguyên chỗ. Đứng yên!>

Người đàn ông bước về phía thang máy, lầm nhầm tính xem ổng đang trả tiền thuê văn phòng là bao nhiêu trong khi có quá chừng gián mà người cho thuê nói đây là một tòa nhà xịn, hả trời!

DING! Tiếng báo hiệu thang máy đã tới. Đèn hành lang tắt ngúm. Cửa thang máy đóng lại. Chỉ còn lại mình tụi tôi trên tầng 22.

Ngoại trừ, đi nhiên, mẹ tôi.

Không, không phải mẹ tôi, tôi tự nhủ. *Tôi không thể bắt đầu bằng ý nghĩ đó được.*

Hắn là Visser Một. Người mà tụi tôi đang chiến đấu chống lại.

Tụi tôi chạy ba chân bốn cẳng cho tới khi gặp cánh cửa mà tôi khá chắc là cửa văn phòng của Visser Một. Tụi tôi bò lên dọc theo rầm cửa, rồi ngang qua cánh cửa tới khung cửa sổ được khoét ngay giữa.

Mắt gián chẳng phải tuyệt hảo. Tuy nhiên cũng đủ để tôi có thể nhận thấy căn phòng nom giống hệt những văn phòng làm việc thông thường khác. Một bàn tiếp tân, một chiếc ghế bọc nhung, một cái ghế dài bọc da, điện thoại, máy tính, máy in, một cái máy photocopy, một cái máy pha cà phê.

Chẳng có gì mang dáng dấp Yeerk ở đó cả.

<Có thể tụi mình tới nhầm chỗ,> Ax nói.

<Sáng nay, tui thấy hắn đi vào đây mà.>

<Tụi mình phải vào trong thôi. Mình không muốn sau khi đã sống sót sau vụ nhào lộn kinh hoàng vừa rồi lại bỏ cuộc ở đây.> Tobias vừa nói vừa dẫn đường. Tụi tôi bay là là xuống dưới cánh cửa và cố ép người lòn qua cửa. Tụi tôi không gặp may.

<Keo dính không thể xuyên qua được,> Ax nhận định. <Chắc hẳn, người ta đã trét keo xung quanh toàn bộ cánh cửa.>

<Chẳng ai lại đi trét cái thứ keo này xung quanh một cánh cửa tầm thường cả.> Tôi thở dài. <Tui dám cá là ống thông hơi sẽ không bị trét.>

Tôi dẫn tụi bạn bò cao lên trên tường và luồn vào ống thông hơi mà tôi đã bị kẹt sáng nay.

<Đường nào đấy?> Tobias hỏi.

<Tui nhớ là bên phải.>

Tụi tôi trườn qua những sợi xơ vải, tàn thuốc rải rác trong ống để tới chỗ được coi là hang ổ của tên Visser. Có vẻ tên Visser đang chuẩn bị gây chiến với một đất nước nhỏ nào đó.

<Sơn ba chiều,> Ax giải thích. <Người ta có thể sơn cửa sổ, tạo nên một hình chiếu ba chiều phía sau lớp sơn này, ngụy trang cho căn

phòng. Tên Visser đã tạo nên hình ảnh của một văn phòng thông thường phía sau lớp sơn. Cực kỳ tinh ranh.>

<Như vậy, bất cứ ai đi ngang qua, như bảo vệ chẳng hạn, sẽ không biết ở đây đang xảy ra chuyện gì,> Tobias đế thêm.

<Những cửa sổ bên ngoài cũng được sơn ba chiều luôn,> tôi phỏng đoán. <Để đánh lừa mấy người lau cửa ngờ ngệch.>

<Hoặc một chú diều hâu đuôi đỏ. Nào hãy làm vụ này thiệt nhanh rồi biến khỏi đây thôi.>

Trong bóng tối gần như không thấy đường, tụi tôi lầm lũi bò qua tấm lưới sưởi và men theo trần nhà cho tới khi gặp một bức tường. Rồi, tụi tôi bò xuống dọc theo bức tường, một lúc sau tụi tôi đứng trên tấm thảm công nghiệp màu xám.

<Để tôi hoàn hình trước,> Ax nói. <Đề phòng trường hợp cần sự phòng ngự.>

Trong một vài phút, tụi tôi trở về hình dạng bình thường, một người Andalite sắc sảo, một chú diều hâu và một con người.

Ngay lúc đó, tôi ước gì tôi vẫn còn là một con gián. Gián không thể nhìn thấy tường tận mọi thứ trong phòng như con người-tôi có thể.

Ở góc phòng là một vũng Yeerk xách tay nhỏ gọn. Giống như một bồn Jacuzzi bằng thép không gỉ. Chiếc cặp táp bọc thiếc tôi nhìn thấy sáng nay đề ngay bên cạnh.

Trên miệng vũng Yeerk xách tay là một cái kẹp lớn. Giữ rất nhiều cái vòng cổ.

Cổ mẹ tôi đang bị tròng vào một cái vòng. Nó giữ chặt mẹ, giữ đầu bà luôn thẳng, đề khuôn mặt và tai phía bên kia có thể nhúng xuống nước. Thân người của bà cúi gập, lọng cọng, không chỗ bấu víu.

<Tên Yeerk đang nạp năng lượng,> Ax lạnh lùng nói.

Bọn Yeerk buộc phải trở lại vũng Yeerk mỗi ba ngày đề nạp tia Kandrona. Nếu không chúng sẽ chết đói.

Lúc này, chỉ trong một vài giây, mẹ tôi đúng là mẹ tôi. Con sâu Yeerk Visser Một đã chui ra khỏi đầu mẹ, đang bơi lõm bõm trong nước, nạp dinh dưỡng.

Ngay lúc đó, bà là mẹ tôi.

Chỉ năm bước là tôi sẽ ở bên cạnh mẹ.

Tôi dấn bước.

<Marco!> Tobias nạt.

Bước thứ hai, bước thứ ba!

<Chú Ax!>

Đột nhiên, một lưỡi dao đuôi Andalite kề ngay cổ họng tôi.

Tôi dừng lại.

<Không được, Marco,> Ax điềm tĩnh nói. <Visser Một sẽ quay trở lại trong đầu của mẹ bạn trong vòng một giây ngay khi hắn cảm thấy có bất cứ sự nguy hiểm nào. Mà bạn thì không thể dùng lực để tháo tung hết được những cái kẹp khóa đó. Không nghi ngờ gì, chúng được kiểm soát thông qua giao diện sóng điện não. Do đó tên Yeerk có thể duy trì sự kiểm soát, thậm chí cả khi nó ở bên ngoài cơ thể mẹ bạn.>

Tôi nắm lấy đuôi ảnh và cố đẩy nó ra.

Nhưng, một cái đuôi của người Andalite dài và bắp thịt cuộn tròn. Nó chỉ dịch chuyển khoảng bảy tám phân.

<Marco, dừng ngay lại!> Tobias nói. <Hãy quay lại và suy nghĩ thật kỹ! Lúc này, mẹ bồ đang quay hướng kia, bả không thể nhìn thấy bồ. Bồ đang bước vào tầm nhìn của bà, mẹ bồ sẽ thấy đó.>

Tôi dừng lại và cố đẩy cái đuôi của Ax ra xa.

<Tụi mình tới đây là để điều tra, Marco,> Tobias nhẹ nhàng. <Không phải lúc, bạn hiền. Bất luận bồ có muốn làm điều đó đến mức nào đi nữa, cũng không phải là lần này.>

<Nếu bạn thất bại, Marco,> Ax hỏi. <Nếu bạn để lộ thân phận mình mà không thể ngăn tên Yeerk quay trở lại đầu mẹ bạn, chuyện gì sẽ xảy ra sau đó hả Marco?>

Mẹ tôi đang bị khóa chặt vào cái ngàm, cách tôi có một mét. Biết đâu Ax nhầm. Biết đâu tôi có thể tháo được cái kẹp sắt. Biết đâu…

Tôi lùi lại.

Tôi cảm thấy mình chẳng ra gì. *Mẹ ở ngay đó! Tự do, dù chỉ là một giây. Tôi có thể nói với mẹ rằng tôi ổn! Tôi có thể nói với mẹ…*

Không gì sất. Tôi không thể nói với mẹ một lời nào. Ax nói đúng. Tôi chắc chắn sẽ không thể giải thoát cho mẹ được. Tên Visser Một sẽ quay trở lại tàn phá tất cả. Tâm màn bảo vệ sẽ bị chọc thủng. Bí mật của tụi tôi sẽ bị lộ tẩy. Và rồi sau đó…?

Và rồi tụi tôi sẽ phải hủy hoại biết bao người vô tội.

Suy nghĩ đó khiến tôi minh mẫn lại. Đó là suy nghĩ thông minh, có tính toán và lạnh lùng.

Tôi đưa tay lên xoa khuôn mặt ướt đẫm của mình.

"Cái gì kia? Ở phía góc phòng đó," tôi thì thầm.

<Thiết bị liên lạc và theo dõi những kẻ tình nghi.>

Đó là một bảng điều khiển cỡ bằng cái nắp đậy của cây đàn piano. Có một cái đĩa vệ tinh đặt ở phía trên, hướng ra phía cửa sổ ngoài. Ở giữa bảng điều khiển là một màn hình rộng. Và những hình ảnh trên màn hình đó dường như đã bị bắn nát từ bên trên.

Những hình ảnh tuy bị nhiễu nhưng quen thuộc. Hình ảnh của những người Hork-Bajir tự do.

<Visser Một đã biết về khu sinh sống của người Hork-Bajir,> Tobias nói dứt khoát. <Đó là những gì hắn sẽ xử lý.>

<Những khẩu Tia Nghiệt cầm tay ở đằng kia, những thiết bị phát hiện kẻ tình nghi, một cái vũng Yeerk xách tay,> Ax quan sát, dòm ngó xung quanh bằng những con mắt phụ. <Tất cả những thứ mà một tên Visser cần để thực hiện những hành động du kích.>

<Cái cặp táp đó, đang để cạnh vũng Yeerk,> Tobias nói. <Là cái mà hắn mang theo hồi sáng phải không, Marco?>

"Ừ. Và một cái nữa đang đặt trên bàn làm việc cạnh cửa sổ," tôi thì thầm.

<Thiết bị sản xuất hạt Kandrona khẩn cấp,> Ax phỏng đoán. <Khi một tên Visser dùng đến nó có nghĩa là hắn chỉ có sáu ngày để hoàn thành bất cứ nhiệm vụ nào được giao.>

"Đồ chết tiệt! Quân thối tha!"

Những lời này được thốt ra rất nhẹ nhàng nhưng thật dữ dằn. Tụi tôi cứng hết cả người.

Giọng mẹ tôi! Nhưng bà đang nói với ai thế nhỉ? Với tụi tôi chăng? Bà đã biết tụi tôi đang ở đó rồi sao? Hay bà đã nghe thấy tiếng tụi tôi?

Không phải. Dĩ nhiên là không phải. Bà đang nói với tên Yeerk. Chắc hẳn là hắn đang trở vào lại trong đầu mẹ tôi.

Brrrrbrrrrrbrrrr!

Căn phòng bắt đầu rung bần bật. Tôi nhảy chồm lên, giật nảy người.

<Cái quỷ gì thế?> Tobias thắc mắc.

"Chuồn khỏi đây thôi!" Tôi rít lên.

Tụi tôi phóng ào qua cánh cửa thứ hai, chui vào trong một phòng tắm nhỏ, riêng biệt.

RẦM!

Đã ở bên trong phòng tắm mà tôi vẫn cảm thấy chấn động của cú va đập. Ai đó hoặc có một cái gì đó đang dộng vào cửa văn phòng như thể các chiến binh cổ ngày xưa đang dùng phiến gỗ nặng để công phá thành vậy.

RẦM! RẦM!

"Bọn Yeerk," tôi nói. "Chúng tới đây để giết Visser Một!"

<Thế là bọn chúng sẽ làm thay việc của tụi mình,> Ax trả lời giọng lạnh băng.

"Trong khi tui đang đứng xớ rớ ở đây và quan sát ư, không được," tôi nói.

<Kẻ đang ở phòng bên cạnh không phải là mẹ của bạn. Đó là Visser Một. Hắn sẽ giết bạn ngay khi hắn có cơ hội.>

Tôi phớt lờ. Dã nhân. Đó là dạng hình biến ưa thích của tôi và tôi đã sẵn sàng đập bể mấy cái đầu. Nếu tôi không thể cứu thoát mẹ tôi khỏi tên Yeerk trong đầu, chỉ ít tôi cũng có thể cứu bà khỏi những kẻ đang cố giết Visser Một kia.

<Bạn đúng là một thằng cực ngốc,> Ax nói.

"Bồ mới là ngớ ngẩn. Bồ đang để lòng căm thù Yeerk của bồ lấn lướt rồi. Nếu Visser Ba đang cố gắng giết Visser Một, rất có thể đó sẽ là một dịp tốt cho tụi mình."

<Một cơ hội ư?> Tobias trầm ngâm.

<Có thể,> Ax xuôi theo. <Nhưng, hoàng tử Jake nói tụi mình không được ->

"Tui chịu trách nhiệm," tôi lầm bầm.

<Tụi mình cùng chịu,> Tobias vừa nói vừa cười lớn.

PHẬP!

Cánh cửa ngoài văn phòng đổ sập vào trong.

PĂNG CHÍU! PĂNG CHÍU!

Những âm quen thuộc - tiếng Tia Nghiệt khai hỏa!

Tôi mở cửa phòng tắm. Trong văn phòng, mọi thứ tung tóe hết.

Tên Visser đã tháo vòng cổ cho mẹ tôi. Bà đang núp phía sau bảng điều khiển theo dõi kẻ tình nghi. Khẩu Tia Nghiệt trong tay bà cũng đang lia chỉu chỉu.

Một tên Hork-Bajir loạng choạng, ngã ngửa, một lỗ hổng cháy xém ngay trước ngực hắn. Nhưng có thêm rất nhiều tên nữa đang xô đẩy nhau qua ngưỡng cửa xông vào.

<Đến giờ tiệc tùng rồi,> tôi nói. Tôi đã hoàn toàn là một con dã nhân.

Tôi mở cửa phòng tắm và lăn cái thân hình bự như thùng tô nô của tôi ra ngoài.

Visser Một bắn một ánh nhìn kinh ngạc về phía tôi. Hắn lưỡng lự. Hắn có nên bắn hay không?

Hai tên Hork-Bajir khổng lồ lao về phía tên Visser. Hắn hướng sự chú ý của mình lại về phía chúng. Quá trễ rồi!

Một cánh tay đầy dao vung lên. Hắn định chém đứt tay mẹ tôi. Trượt. Cú chém làm rớt khẩu súng trên tay bà. Bà rơi vào tình trạng bất khả cứu. Tên Hork-Bajir nghiêng người gần lại.

BỤP!

Nắm đấm của tôi làm cái mõm của tên Hork-Bajir xẹp lép. Hắn loạng quạng ngã ngửa. Visser Một cúi xuống nhặt khẩu Tia Nghiệt. Ax nhảy ra từ trong phòng tắm.

"Andalite!" Một tên Hork-Bajir hét lên sửng sốt.

PHẬP!

Lưỡi dao đuôi của Ax đã làm cái việc mà tên Hork-Bajir định làm

với mẹ tôi.

Nhưng bọn Hork-Bajir vẫn tiếp tục ào tới. Có bốn tên trong phòng. Bên ngoài nhiều hơn.

"Tseeeeeeer!"

Tobias đập cánh phành phạch, móng xỉa ra. Một trận cuồng phong màu nâu đỏ và tên Hork-Bajir ngã bổ chửng, ôm chặt mấy con mắt.

Tụi tôi len lỏi qua mấy tên Hork-Bajir bất tỉnh, chiến đấu quyết liệt và cừ khôi. Và rồi, tôi liếc thấy tên Visser Một đang nâng khẩu Tia Nghiệt của hắn lên. Nhắm vào tôi!

Quá xa để tôi có thể tiếp cận hắn. <Ax!> tôi hét.

PHẬP!

Cái đuôi nhanh như gió của Ax lẳng cái thùng Kandrona xách tay vào đầu tên Visser.

<Ngốc vừa chứ, Visser, tụi ta đang cố cứu ngươi đây,> ảnh nói với hắn.

"Ta không thèm sự giúp đỡ của bọn Andalite!" hắn thét lên đầy phẫn nộ. Nhưng vũ khí của hắn đã ở ngoài tầm với. Bọn Hork-Bajir đã khóa chặt mọi hy vọng lấy lại vũ khí của hắn.

Tên Visser quay người và chạy vào trong phòng tắm.

Tôi nhảy dựng lên, ngay lúc đó, vì tên Hork-Bajir quất tôi một vết thương dài và sâu bên hông. Tôi túm lấy một trong những cánh tay đầy dao của hắn và quẳng hắn vào tường. Tôi vung nắm đấm vào tên Hork-Bajir thứ hai. Tobias tiếp tục gây thương tích cho chúng bằng cách riêng của nó. Nhưng Ax mới chính là người hùng của trận chiến. Đuôi của ảnh quất trái, quật phải nhanh như chớp, chẳng mắt nào theo kịp.

Tên Hork-Bajir ngã sấp trước mặt ảnh. Chúng bắt đầu hoảng sợ. Chúng vừa đánh vừa tìm đường quay trở lại cửa ra vào.

Tôi chụp lấy những mảnh vỡ của cánh cửa và đặt cầu thả vào chỗ của nó. Tôi ném cho Ax một cái nhìn. <Ax-ngố. Tui nghĩ bồ đã làm cho tụi nó hoảng thực sự rồi đó.>

<Rõ ràng là chúng ta đã khiến tụi nó sửng sốt,> ảnh nói giọng khiêm tốn.

<Mình nghe thấy có tiếng dao loảng xoảng,> Tobias nói, cái đầu diều hâu hất hất.

<Tụi nó đang chạy trốn hay là quân tiếp viện tới thế?>

<Mình không biết, Marco. Mở cái cửa sổ này giùm mình.>

Tôi nhấc chiếc ghế lên và liệng thẳng vào cửa sổ. Nó vỡ tan. <Trong những tòa nhà cao tầng, người ta không mở cửa sổ,> tôi nói.

Tobias bay vút ra ngoài xuyên qua những mảnh thủy tinh vỡ sáng loáng. Nó báo cáo ngay tắp lự. <Chúng đang đầy ngoài này!>

"Chết này, Andalite!"

Cửa phòng tắm mở tung. Một cánh tay nâng lên. Một cánh tay phụ

nữ yếu đuối. Với một khẩu Tia Nghiệt trông-chẳng-yếu-đuối-tẹo-nào.

Tên Visser đã giấu một khẩu súng trong phòng tắm!

PĂNG CHÍU! PĂNG CHÍU!

Chùm tia sáng được nhắm thẳng vào Ax. Nhưng đúng lúc hắn kéo cò, Ax đã không còn ở chỗ cũ.

Tôi bổ nhào xuống sàn nhà và lao về phía trước, trượt dài trên vũng máu của bọn Hork-Bajir. Tên Visser Một lần nữa lại núp phía dưới bảng điều khiển dò tìm kẻ tình nghi, sự căm ghét đong đầy trong mắt hắn. Tôi nắm chặt một trong những cái cặp táp của tên Visser trong tay chặn đứng một phát súng ngắm vào đầu mình.

Với toàn bộ trọng lực cơ bắp của một con dã nhân và với tất cả cơn thịnh nộ nhất quyết trả thù của một đứa trẻ, tôi lao về phía trước, lật đổ bảng điều khiển thiết bị dò tìm kẻ tình nghi về phía Visser Một.

ÂÂÂÂMMM!

Hai trăm ký thịt đè bẹp cơ thể người mẹ tôi.

Tôi đứng dậy, giật giật chân hắn, bình tĩnh tước vũ khí của hắn, quẳng sang một bên. Tôi khóa tay hắn. Một cách nhẹ nhàng.

<Tụi ta cứu cái mạng đáng thương của ngươi còn ngươi lại cố giết tụi ta,> Ax nhếch mép khinh bỉ. <Ngươi là đại diện ưu tú cho giống loài Yeerk nhà ngươi.>

"Vậy sao tụi bay không giết ta đi?" Visser Một khạc nước bọt. "Tên Andalite kiêu căng rác rưởi kia! Sao mi không giết ta ngay bây giờ đi?"

<Thỏa mãn ước nguyện của ngươi,> Ax vừa nói vừa gật gật đầu với tôi. <Với trách nhiệm của mình, ta nói: Giết hắn.>

<Giết hắn ngay bây giờ,> Ax nói bằng giọng truyền cho tất cả mọi người cùng nghe.

Nhưng ngay sau đó, Ax nói thêm với tụi tôi bằng giọng truyền riêng, <Tôi nói thế đi nhiên là chỉ để gây hiệu ứng thôi. Nhưng thế cũng đủ để tên Yeerk khiếp sợ rồi.>

Tôi siết chặt tay. Tôi muốn hắn cảm nhận được sức mạnh từ cánh tay tôi. Tôi cố kìm nén để không bật khóc, *"Con xin lỗi, Mẹ ơi!"*

"Dừng lại!" tên Visser thét lên. "Xin đừng giết ta!"

Tôi nới lỏng hai cánh tay hộ pháp của mình. Cơ thể mẹ tôi sụp xuống. Tôi có thể nghe thấy hơi thở nặng nhọc của bà, trông thấy hai cái xương đòn gánh trên vai bà xuyên qua lớp vải lụa mỏng chiếc áo choàng bà mặc.

<Tại sao tụi ta lại không nên giết mi cơ chứ?> Ax chế nhạo. <Bọn Yeerk các ngươi đã giết anh trai ta, anh Elfangor.>

"Em trai của Elfangor! Ta đã ngờ rằng một vài tên trong gia đình bẩn thỉu và hèn nhát của hắn vẫn còn sống mà! Nhưng Visser Ba mới là kẻ kết thúc cuộc sống quái ác của anh trai mi. Hắn mới là kẻ mi muốn giết. Và cả ta nữa. Ta cũng muốn hắn chết hệt như ngươi vậy. Không phải vì thế mà ta sẽ không tự hào tuyên bố Elfangor là nạn nhân của riêng ta."

<Tui chuẩn bị buông tay để bà ta đi đó nghen,> tôi nói. Tôi không thể giữ cơ thể mẹ tôi trong tay lâu hơn nữa. Tôi đang ở giữa hai cảm giác: một cái ôm đầy yêu thương và một cái siết cổ đầy giận dữ.

<Hắn có thể còn giấu vũ khí ở đâu đó,> Ax nói riêng.

<Này, tui không khám xét mẹ tui đâu à nha.>

<Bả không mang theo cái gì hết cả,> Tobias nói. <Mình thấy rõ mà.>

Tôi để hắn đi. Hắn sửa sang lại những lọn tóc giả màu vàng cho thẳng thớm và hít vài hơi thở sâu. Tôi làm rớt mái tóc giả của hắn ra khỏi đầu bằng một cái quơ tay đột ngột ra phía sau. Tôi không biết tại sao.

Tên Visser… mẹ tôi… bắn sang tôi một tia nhìn vẻ thích thú lạnh lùng. "Một chiến binh Andalite dịu dàng," hắn nhạo báng.

<Ngươi còn sống. Vậy thì im lặng đi,> tôi ngắt lời hắn.

"Ta cũng sẽ chẳng sống được bao lăm nữa," hắn đột nhiên nói vẻ chán nản. "Tên Visser Ba đã buộc ta tội mưu phản. Bây giờ, ngay khi nghe mấy tên Hork-Bajir của hắn báo cáo, hắn sẽ có chứng cứ để đưa ra cho Hội đồng Thập Tam Trụ. Họ sẽ ban hành một lệnh giết ta trong nháy mắt."

Tobias lượn lờ bên trên tấm hình chụp mà tụi tôi đang ngó thấy lúc trước. <Ngươi đang chuẩn bị kế hoạch gì thế?>

Tên Visser cười phá lên. “Có phải tụi bay muốn biết tường tận mọi thứ phải không?”

<Phải,> Ax nói. <Và ngươi sẽ nói cho tụi ta biết. Nếu không ngươi sẽ chết.>

“Ta đã sẵn sàng chờ chết rồi.”

<Kế hoạch của ngươi chắc hẳn là để làm mất thể diện của Visser Ba,> Ax nói. <Tụi ta có thể giúp ngươi. Nếu điều đó khiến Visser Ba nhận được trát trừng phạt, cái đầu của ngươi sẽ được an toàn hơn.>

Cặp mắt tối màu của hắn lấp lánh. “Tụi bay giúp ta trừ khử tên Visser Ba, rồi sẽ hủy diệt ta. Đó là kế hoạch phải không?”

<Phải,> tôi nói chẳng cần ý tứ.

Hắn cười nhạo. “Đúng thế. Tụi bay đang cho ta một ân huệ bằng cách không khiến ta trở thành một tên ngốc chứ gì.”

<Và nếu ngươi có cơ hội, ngươi sẽ tiêu diệt Visser Ba, và tiếp theo là giết tụi ta,> tôi nói.

Hắn ngả người, dí sát mặt hắn vào mặt tôi. “Đúng, ta sẽ làm thế.”

<Nào, tên Yeerk kia,> Ax nói, <ngươi sẽ kể cho tụi ta toàn bộ câu chuyện của ngươi. Ta khuyên ngươi nên bắt đầu nhanh nhanh lên. Đội quân của Visser Ba quay lại đến nơi bây giờ.>

Tôi ngó thấy mẹ tôi đứng thẳng người lên. Giọng nói của bà đều đều, không cảm xúc.

“Ta đã quay trở lại Trái Đất để xây dựng một tổ hợp dưới nước. Tổ hợp này sẽ cung cấp cho tụi ta một cơ thể vật chủ hữu dụng giúp tụi ta xâm lăng thế giới loài Leeran. Nhưng, tụi Andalite chúng bay biết rồi đó, tổ hợp này đã bị phá hủy. Ta bị thất sủng, bị giáng chức xuống hàng phó Visser. Nhưng tên Visser Ba lại tô vẽ nguyên nhân sự thất bại của ta. Hắn nói với mọi người rằng ta là một kẻ phản bội. Hội đồng Thập Tam Trụ tin hắn và ban hành trát trừng phạt. Ta phải trốn chui trốn nhủi từ đó đến giờ.”

<Song, ngươi đang ở đây, trên Trái Đất. Có vẻ như là chỉ có một mình,> Ax nói. <Chắn chắn là có một con tàu đang ở trên quỹ đạo. Và có thể có một chiến đấu cơ Con Rệp đang được giấu đâu đó trên hành tinh này. Chắn chắn là ngươi có nhiều hơn một cái thiết bị sản xuất tia Kandrona trên tàu.>

Tên Visser gục gặc cái đầu, “Ta không dẫn mi đến chỗ con tàu của ta đâu, tên Andalite kia.”

Trước khi tôi nhận thức được tôi đang làm gì, trước khi tôi có thời gian suy nghĩ, tôi đã chụp lấy thiết bị đựng Kandrona xách tay và quăng mạnh xuống sàn nhà.

<Hãy nói với hắn rằng hết thời gian rồi đi Ax,> tôi nói.

“Một hành động rất khôn ngoan,” tên Visser nói. “Rút ngắn thời gian của ta lại. Khiến ta tuyệt vọng. Nhưng không hù được ta đâu.”

<Để coi,> tôi lẩm bẩm.

<Kế hoạch của ngươi là gì, tên Yeerk kia?> Ax hối thúc. <Những thông tin nào ngươi có được về Visser Ba có thể giúp ngươi chuộc lại tội lỗi của ngươi trước mắt Hội đồng Thập Tam Trụ?>

Visser Một thả lỏng cơ thể người của mẹ tôi tựa vào bảng điều khiển dò tìm kẻ tình nghi bị bắn nát. Trong thoáng chốc, nom bà vô hại như một cô giáo dạy lớp Ba đang kể cho học trò nghe những câu chuyện về thời niên thiếu của Abe Lincoln.

"Những người Hork-Bajir tự do," hắn nói một cách đơn giản. "Visser Ba đã để cho người Hork-Bajir chạy trốn và để chúng khởi đầu tạo dựng một thế giới của chúng ngay dưới mũi hắn."

<Nhưng chỉnh bọn Yeerk tụi bay đã bắt toàn bộ dân chúng người Hork-Bajir làm nô lệ,> Ax đáp lời. <Không còn bất cứ người Hork-Bajir tự do nào còn sót lại trên dải ngân hà, chứ đừng nói gì đến trên Trái Đất này,>

"Đừng có chơi trò giả ngốc với ta," tên Visser nói. "Đó là một điều khiến tụi ta ngưỡng mộ người Andalite tụi bay - trí thông minh."

<Ở đâu ra mà ngươi có được thông tin này?> Ax thắc mắc.

"Đó là chuyện của ta." Visser Một nhún vai. "Có cả tỷ cách tìm hiểu chuyện gì đang diễn ra ở dưới lòng đất nếu mi có cái đầu sắc bén, thứ mà tên Visser Ba chắc chắn là không có. Nói cho ta biết, tên Andalite kia," tên Visser nói tiếp. "Sao mà anh trai mi, một Elfangor vĩ đại, lại chịu thua một tên Yeerk bất tài và dở người như Visser Ba nhỉ?>

<Ta cũng có thể hỏi ngươi đúng câu hỏi đó,> Ax bình tĩnh đáp trả.

"Ta biết tầm quan trọng của việc trả thù trong văn hóa của người Andalite," Visser Một nói. "Visser Ba giết anh trai mi. Mi buộc phải giết hắn vì danh dự. Ta có thể giúp mi chuyện đó."

<Với một cái giá,> Ax nói.

"Với một cái giá,> Visser Một gật đầu.

<Giá gì?> Tôi hỏi.

"Khu định cư của bọn Hork-Bajir tự do. Nộp cho ta mấy tên Hork-Bajir tự do đó, ta sẽ trao Visser Ba cho tụi bay."

Một phút im lặng.

<Nói với hắn là tụi mình đồng ý,> tôi nói riêng với Ax.

Tobias nhảy dựng. <Mấy bồ bị điên rồi! Làm sao có thể trao người Hork-Bajir tự do cho hắn được!>

<Không, tụi mình không trao họ cho hắn. Nhưng hắn sẽ không biết điều đó. Hắn nghĩ tụi mình là người Andalite. Bồ có biết bọn Yeerk luôn dùng một từ để mô tả người Andalite là từ gì không? Tàn nhẫn. Bọn chúng nghĩ vậy nên hắn sẽ tiến hành giao dịch.>

Ax nói, <Đó là những gì ngươi cần sao, tên Yeerk kia? Người Hork-Bajir tự do?> Ánh cười phá lên. <Ta cứ tưởng ngươi đòi cái gì có giá trị kia chứ.>

"Chúng ta thỏa thuận chứ?"

Ax gọi, <Tobias?>

<Bồ phải nên biết tụi mình đang làm gì đấy nhé, cậu bạn Marco của tôi,> Tobias nói với tôi. <Đây là cách nằm ngoài sự chấp thuận của Jake và mấy đứa kia đó nha. Tụi mình đang thỏa thuận với kẻ thù.>

<Tụi mình muốn Visser Ba phải không?> Tôi vặc lại. <Hắn có thể trao Visser Ba cho tụi mình.>

<Rồi hắn sẽ thay thế Visser Ba,> Tobias nói. <Mình hiểu động cơ của chú Ax. Chú ấy có mối thù riêng với Visser Ba. Câu hỏi được đặt ra là, bồ cũng có vấn đề cá nhân ở đây sao?>

<Đây là một chiến lược tốt, Tobias à. Bồ biết là tui rất khá về vụ này mà. Bồ biết là tui rất khá trong việc nhìn thấy được những cơ hội làm giàu mà.>

<Phải. Đúng là như thế. Nhưng đó là mẹ bồ.>

Tôi không thể tranh luận với nó về chuyện này. <Lần này, Jake để cho bồ quyết định tất cả mà, Tobias.>

Tobias cười không mảy may hài hước. <Tốt hơn là bồ không nên chơi tụi mình, Marco. Nếu quả là bồ có ý đó thì Visser Một… bất kể vật chủ của hắn là ai đi chăng nữa… cũng sẽ bị nát bấy nghe chưa. Bồ biết điều này, phải không? Bồ hiểu rõ hết rồi, phải không?>

<Tui rõ rồi,> tôi nói.

<Được rồi, chú Ax,> Tobias nói.

<Thỏa thuận,> Ax nói với Visser Một.

"Hãy nói cho ta biết chỗ ẩn náu của bọn Hork-Bajir tự do!"

<Ngươi sẽ có thông tin vào đúng thời điểm của nó,> Ax nói. <Ngay khi Visser Ba bị vạch mặt, ta sẽ giết hắn. Bằng cách đó, ngươi sẽ không phải chịu tội phản quốc vì đã sát hại một Visser trong khi ta thì đã hoàn thành được lời thề trả thù của mình.>

“Còn một việc nữa: Mi và những đứa còn lại trong băng thảo khấu sẽ đến đó. Ta cần tụi bay giúp ta xóa sổ đám Hork-Bajir tự do. Ta là một con người, chỉ có một mình.”

Ax vừa mới chớm mở miệng. Tôi ngăn ảnh lại.

<Đồng ý đi, Ax.>

<Hả, cái gì?> Tobias thắc mắc.

<Tin tui đi,> tôi nói. <Hắn có một đội quân. Hắn quá bình tĩnh. Quá thản nhiên với việc Visser Ba đang cố tấn công vào đây. Hắn đã có quân của mình ém sẵn gần đây rồi. Đồng ý những gì hắn yêu cầu đi.>

<Một tên Hork-Bajir chỉ là một tên Hork-Bajir,> Ax nói thờ ơ. <Với tụi tao, chúng chẳng hơn gì những con thú.>

“Hãy liên hệ với ta khi nào tụi bay đã sẵn sàng,” hắn nói.

<Bằng cách nào?>

Hắn mỉm cười. Một nụ cười của mẹ tôi. Một lần nữa, tôi cảm thấy những thôi thúc trái ngược nhau: bật khóc và tiêu diệt.

“Ta có email.” Hắn cười lớn và đọc địa chỉ email cho tụi tôi.

Rồi hắn nheo mắt và nhìn tụi tôi, từng đứa, lần lượt. “Hầu như chỉ có một đứa trong tụi bay phát ngôn. Hai đứa bay ở trong lốt hình biến. Visser Ba là một thằng ngốc. Hắn đã bỏ qua một điểm lạ lùng của nhóm nổi loạn tụi bay. Hắn đã bỏ sót một điều.”

Hắn ngoác miệng cười độc ác. “Nhưng đừng lo. Khi ta có lại quyền lực của mình, ta sẽ xử lý hết. Và lúc đó…” Hắn giơ tay lên giả làm khẩu súng, chĩa vào đầu tôi và nói, “và lúc đó… PĂNG CHÍU!”

CHƯƠNG 13

Rời khỏi phòng, tụi tôi hoàn hình ở chiếu nghỉ cầu thang, rồi trèo lên một cách khó nhọc. Ngay khi tụi tôi lên đến mái nhà, Tobias đón một luồng khí xem xét xung quanh.

<Bốn trực thăng đang trên đường tới,> nó báo cáo. <Chúng sẽ tới đây trong vòng năm phút nữa. Visser Một sẽ bị một đám Hork-Bajir của Visser Ba đè bẹp trước khi bả nhận ra điều gì đang xảy ra.>

"Biến thành chim thôi," tôi nói với Ax.

Vài phút sau, cả ba đứa tụi tôi đã ở trên không. Bay khó nhọc. Không có gió, không có khí nóng vào ban đêm, chỉ có không khí lặng ngắt, buộc bạn phải đập cánh liên tục như loài dơi vậy.

Tụi tôi bay qua một rừng các khối xi măng sắt thép cao ngất ngưởng. Đây đó loáng thoáng vài ánh đèn hắt ra từ các khung cửa. Tôi thấy những nhân viên quét dọn đang đẩy những thùng rác có bánh xe và máy hút bụi.

Một ánh đèn rọi ra từ một căn phòng. Tôi thấy những người đàn ông vẻ mệt mỏi và những người phụ nữ đang ăn pizza và đang đứng vây quanh một cái biểu đồ.

Thật kỳ lạ, nhưng bay gần những tòa nhà cao tầng luôn khiến bạn có cảm giác như thể bạn có địa vị cao hơn. Bạn để ý được độ cao của mình khi bạn nhận ra rằng bạn đang bay qua tầng thứ 40 hoặc tương tự thế.

Chẳng đứa nào nói gì cho tới khi nghe thấy tiếng lạch xạch của những chiếc trực thăng ầm ĩ phía sau tụi tôi.

Tôi tin rằng quân của Visser Ba sẽ chỉ tìm thấy một căn phòng trống lốc.

<Được rồi, Marco, bồ vừa mới chấp thuận phản bội lại Jara Hamee, Toby, toàn thể những người Hork-Bajir tự do. Bồ hẳn đã có kế hoạch rồi.>

<Tui có rồi.>

<Nói cho tụi này biết được không?>

<Tụi mình sẽ tiêu diệt cả hai luôn. Visser Một và Visser Ba,> tôi nói. <Tụi nó muốn giết nhau, tụi mình sẽ giúp chúng.>

Tôi có thể thấy sự ngập ngừng của Tobias. <Bồ đang sắp đặt kế hoạch cho mẹ bồ đấy à?>

<Không. Tui đang lập kế hoạch giùm cho Visser Một.>

<Marco, nhưng bà ta là ->

<Im đi, Tobias,> Tôi ngắt lời nó. <Được chưa? Tui biết tất cả rồi. Mấy bồ không nghĩ là tui sẽ làm điều đó, đúng không? Được, đây là một ý tưởng mới lóe lên trong óc tui: tui sẽ thực hiện nó. Tui. Không phải bất cứ ai khác trong mấy bồ. Chỉnh tui. Kế hoạch của tui.

Được chưa? >

< Bồ không phải chứng tỏ bất cứ điều gì cả, ngốc ạ. > Tobias nói.

< Đây không phải là việc chứng tỏ điều gì. Đây là việc phải chiến thắng cuộc chiến ngu ngốc này. >

< Dĩ nhiên là chúng ta phải nói chuyện với hoàng tử Jake. Báo với bạn ấy những gì chúng ta đã thu thập được và phải giành được sự chấp thuận của bạn ấy về kế hoạch của bạn. >

< Bây giờ là nửa đêm. Tụi mình không thể gặp Jake ngay bây giờ mà không đánh động đến Tom đang ở nhà được. Tụi mình sẽ nói lại với Jake vào ngày mai. Còn bây giờ, ngay lập tức, tụi mình sẽ hành động. >

Tobias xoay cánh, bay hơi cách ra một chút. Tôi thề, tôi chưa hề gặp bất cứ ai có thể biểu lộ sự phản đối kiểu như nó. Nhưng lúc đó, tôi chẳng thèm quan tâm xem nó nghĩ gì. Nắm quyền kiểm soát, hành động sẽ giúp tôi khỏi lần khần, khỏi mất bình tĩnh.

Tôi biết Tobias và Ax còn hoài nghi. Tôi biết tụi nó không hoàn toàn tin tưởng tôi. Tụi nó cho rằng tôi đang chơi trò nước đôi. Nhưng tụi nó nhầm rồi. Tôi đã nhìn thấy cách hủy hoại cả hai tên Visser. Tôi đã nhìn thấy kế hoạch thực hiện một cách hoàn hảo.

Con người ta không hiểu ý nghĩa của hai từ tàn nhẫn. Họ cứ nghĩ nó có nghĩa là "vô đạo đức". Không, nó không phải là vô đạo đức, mà nó có nghĩa là nhìn thấy được con đường rõ ràng, sáng sủa đi từ A đến B, con đường dẫn từ động lực đến phương thức thực hiện. Từ lúc bắt đầu cho đến lúc kết thúc.

Nó có nghĩa là nhìn thấy con đường rõ ràng, sáng sủa và không phải quan tâm tới bất cứ điều gì ngoài sự thật đẹp đẽ rằng bạn đã tìm ra giải pháp. Không phải quan tâm đến bất cứ gì khác ngoài kết quả hoàn hảo của giải pháp đó.

Đó là những gì đã xảy ra. Tôi nhìn thấy cách hạ gục cả hai tên Visser. Và đó mới là tất cả những gì đáng kể.

Nhưng tôi sẽ không giải thích gì sất. Lòng trắc ẩn của những người khác chỉ khiến giải pháp đúng đắn bị xáo tung. Lòng thương hại của những người khác sẽ khiến bạn cho rằng bạn không thể nghĩ ra giải pháp.

< Nào, tụi mình cần phải thu nạp một loài thú sống trên đỉnh núi. Nhưng tui không phải là bà lang thú, vậy nên tụi mình phải đi kiếm Cassie thôi. >

< Bây giờ ở nhà Cassie cũng là nửa đêm rồi, > Tobias nhắc nhở.

< Đúng, nhưng không có ai trong nhà nhỏ là kẻ Mượn xác cả, > tôi nói.

< Tụi mình không chắc đâu à nha, > Ax nói.

< Nếu mấy bồ muốn chuồn, thì cứ việc. Tui có thể làm việc này một mình, >

Một sự bịp bợm. Tôi biết tụi nó đã bị tôi cho vô tròng. Tobias

không còn lựa chọn nào khác, nó chỉ có thể cố gắng ngăn cản tôi hoặc là hùa cùng với tôi mà thôi.

<Bồ là một thằng xuẩn ngốc, Marco à,> Tobias nói.

<Ừ, tui cũng quý bồ lắm,> tôi nói.

CHƯƠNG 14

Chúng tôi bay trong màn đêm yên ắng.

Trong thâm tâm, tôi biết bốn cái máy bay trực thăng chở đám Hork-Bajir đã xộc vào một văn phòng trống rỗng và không tìm thấy ai cả. Tôi biết. Tôi không tin vào số phận, nhưng lần này tôi cảm thấy nó.

Chúng tôi sẽ gặp mặt nhau. Visser Một và tôi. Chúng tôi sẽ gặp nhau trên một ngọn núi. Và tôi sẽ kết thúc mọi việc ở đó.

Trên trời cao, chỉ có một vài ngôi sao tỏa sáng xuyên qua những áng mây mỏng mảnh. Tụi tôi bay sát nhau hơn ngày thường. Ban ngày, nếu có ba con chim săn mồi bay cùng với nhau thể nào cũng gây nên những sự chú ý không cần thiết. Tụi tôi bay từ trung tâm thành phố ngang qua khu nhà ở của Jake, Rachel và tôi, ra ngoại thành, và hướng về nhà Cassie và khu Dưỡng đường thú hoang.

Tụi tôi hạ cánh trên một cái cây có những tán lá rộng và rậm rạp. Có một số nhánh cây đụng nhẹ vào cửa sổ phòng ngủ của Cassie. Tobias di chuyển đến gần, lò dò đi theo kiểu chim, rất tức cười, giống như một con vẹt ở trong chuồng. Nó dùng mỏ gõ nhẹ vào cửa sổ.

CẠCH. CẠCH. CẠCH.

<Không có động tĩnh gì,> nó nói.

<Nhỏ có đó không?> tôi hỏi.

<Không, quá nửa đêm rồi, do đó, hiển nhiên là nhỏ đang chơi trò Hacky Sack[13] ở ngoài sân,> Tobias nhấm nhẳng.

Nó đang thể hiện rằng mức độ kiểm soát tình hình của nó giảm sút.

<Hacky Sack?> tôi ngạc nhiên.

<Hacky Sack là trò gì?> Ax phụ họa.

<Mọi người im lặng coi.> Tobias nói vẻ bực bội.

<Gõ lớn lên.>

<Xì, bồ nghĩ thế à, Marco?>

CẠCH! CẠCH! CẠCH!

<Không có gì. Chắc hẳn nhỏ đang nằm mơ về…>

CẠCH! CẠCH! RẮC!

Kính bể thành những mảnh nhỏ lấp lánh.

<Ui da.>

"Jake à?" Cassie nhổm dậy trên giường.

<Ôi chao, ngọt ngào chưa?> tôi nói đủ để Cassie nghe thấy. <Ý nghĩ đầu tiên của nhỏ là "Jake". Vậy là dư biết nhỏ đang mơ tới thứ gì rồi.>

<Cassie, là tụi mình đây,> Tobias nói. <Xin lỗi đã làm bể kính.>

"Mình sẽ phải giải thích với ba mẹ mình vụ kính bể này sao đây," Cassie vừa nói vừa dụi cặp mắt còn ngái ngủ. Rồi, một cách chậm rãi,

nhỏ e lệ túm lấy cái cổ áo ngủ của mình.

<Cứ nói là có một con chim đâm sầm vào cửa sổ,> Ax gợi ý. <Như thế bạn đâu có nói dối đâu.>

"Thế thì chả bình thường tẹo nào," Cassie lẩm bẩm. "Mấy bồ đang làm gì thế?"

<Kiểm tra xem lũ trẻ ngủ hay chưa, có mộng mị gì không,> tôi giễn.

"Marco à, mấy bồ đang làm gì ở đây thế? Tối nay đã xảy ra chuyện gì? Có ai bị thương không?"

<Tụi mình không ai bị thương hết,> Ax trả lời.

<Tụi mình cần có một lốt hình biến để làm một chuyến du ngoạn lên đỉnh núi,> tôi nói. <Một loài nào đó có thể trèo, nếu có thể, có vài loại kích cỡ càng tốt. Loài nào đó có thể chịu đòn được.>

"Lẽ ra mấy bồ không nên đánh thức mình dậy và làm bể kính cửa sổ đề …"

<Tình huống khẩn cấp, đây -> tôi ngắt lời nhỏ.

Cassie ngó Tobias, rồi Ax một cách nghi ngờ.

<Marco có một kế hoạch,> Tobias nói khô khốc.

"Jake thì sao?"

<Cassie, chỉ cần giúp tụi mình thôi, được không?> tôi nói.

Nhỏ nén một hơi thở sâu. "Thôi, được rồi. Dê núi."

<Tốt quá! Có một con dê trong chuồng thú ở Lâm Viên. Có thể thu nạp dễ hơn rồi.>

"Không phải loại dê đó, Marco." Cassie lắc đầu. "Dê núi. Sừng nhọn. Nhanh nhẹn cực kỳ. Cú đá hậu của nó có thể đá một người bay xuyên qua tường. Trọng lượng của chúng có thể tới một trăm năm chục ký lận đó."

<Được rồi, được rồi,> tôi nói. <Tụi mình có thể kiếm ra một chú dê núi ở đâu đây?>

Cassie ngập ngừng. "Cậu ấy ổn chứ?" nhỏ hỏi Tobias, ám chỉ tôi đấy.

<Có vẻ là ổn.>

"Tobias, đây là một hoàn cảnh khá căng cho Marco đấy. Jake chỉ định bồ phụ trách cơ mà. Nếu Marco -"

<Này, này! Bộ tui vô hình chắc? Tui đang ở ngay đây nè, thấy không?>

"Được rồi. Thế thì, mình hỏi bồ. Bồ ổn chứ, Marco? Bồ có vẻ như hơi bị kích động thì phải."

Tôi nói một từ khó nghe. Rồi nói tiếp, <Mọi người dừng ngay những hành động xem tui như là một kẻ ngu đần đi. Tui biết mình đang làm gì. Bây giờ, ở đây, tui không cần những phân tích tâm lý. Đây không phải là chương trình của Oprah[14]!>

Cassie bặm môi có vẻ trầm tư. Mắt của nhỏ thể hiện một chút hơi xao nhãng. Tôi nhận ra nhỏ đang nghe Tobias và Ax hoặc là cả hai

thuật lại mọi chuyện bằng giọng truyền riêng. Tôi không biết tụi nó nói gì với nhỏ. Nhưng tôi thấy được trong mắt nhỏ một cảm giác thoáng qua: sự thương hại.

"Được rồi," cuối cùng nhỏ cũng cất giọng, "ở Lâm Viên mới có một khu dành cho những động vật sống trên núi. Đó là một khu không gian mở, nên mấy bồ sẽ chẳng gặp khó khăn gì khi tiếp cận mấy con dê."

Tôi rời khỏi ngưỡng cửa sổ. Cả Ax lẫn Tobias, không ai nói với tôi tiếng nào trong khi bay. Có thể tụi nó đang muốn tách riêng khỏi tôi. Tôi không thèm để ý.

Tôi đã thấy giải pháp rõ ràng, sáng sủa.

CHƯƠNG 15

Lâm Viên: Sự kết hợp giữa khu vui chơi và vườn bách thú. Vé vào cổng cực mắc, nếu bạn đi vào theo đường cổng chính.

Tôi nhận ra trò chơi bánh xe Ferris đen thẫm ở trên đầu, và trò yêu thích của tôi, ô tô ray nhào lộn ở khu vui chơi trong Lâm Viên. Một lát sau, tụi tôi bay tới khu vườn thú, tôi thấy cái chỗ mà Cassie gọi là khu dành cho động vật trên núi.

Một cánh đồng cỏ rộng. Một dòng suối quanh co uốn lượn chảy về phía Bắc. Và ở chính giữa đồng cỏ, có một "ngọn núi" bê tông với những bậc đá hùng vĩ, và những hang động, nền đắp cao ẩn bên trong. Khu đất này được bao quanh bởi một hàng rào cao bằng lưới. Tụi tôi hạ cánh trên đỉnh hàng rào. Tôi có thể nhận ra những cái bóng gù gù, mờ mờ của mấy chú dê núi bên trong cái hang động lớn nhất. Chúng đang phủ phục dưới đất thành một bầy. Có một vài con nữa thì đang đứng yên bất động, ngó chằm chằm vào ba con chim bự chảng cũng đang chằm chằm ngó chúng.

<Thú vị thật,> Ax nhận xét. <Những sinh vật lông trắng, có râu và móng guốc. Có sừng. Động vật ăn cỏ. Tôi sẽ chỉ ra được những điểm tương tự giữa dê núi và người Andalite, ngoại trừ những trải nghiệm cực kỳ đáng chán với đám bò[15].>

<Tui nghĩ dê núi có lẽ sẽ thông minh hơn loài gia súc một chút, Ax à,> tôi nói. <Và hung hăng hơn một chút. Mấy chú dê này có vẻ đang bận việc của chúng đây.>

<Hãy nhìn qua vai xem một con đang ngó mình chằm chằm kìa,> Tobias căng thẳng. <Nó như một cầu thủ hậu vệ ấy.>

<Ừ, thu nạp một con có lẽ là một thử thách lớn đấy,> Ax nhận xét. <Có lẽ chúng ta nên chọn con nào đang ngủ thì hơn.>

<Hay đấy.> Tôi bay lên và hướng tới một cái hang nhỏ phía bên ngoài. Tobias và Ax bám theo. Tôi đã nhìn thấy một cái bóng to đùng. Đúng rồi. Một con dê núi lớn, đang ngủ. Con đực chăng? Tôi không chắc. Tất cả đám dê núi, con nào cũng có râu và có sừng đen. Tôi nghĩ cũng có vài con là dê cái.

Ax và tôi lặng lẽ hoàn hình cách chú dê chừng hai mét. Ngọn núi giả nhìn không còn thực lắm như khi tụi tôi là chim. Trong dạng người, nền đất giống như là một con đường dài dốc xuống.

Tôi xoay người, lượm vài cục đá.

Rồi tôi bắt đầu bò tới gần con thú bự chảng lông trắng bờm xờm.

"Nhỡ nó tỉnh dậy thì sao nhỉ?" Tôi nói.

<Đây là một chuyến du ngoạn nho nhỏ của bồ mà, bồ nói thế đúng không?> Tobias nhấm nhẳng.

Tôi thở dài. "Tobias à, nào, làm ơn ngó đằng sau lưng tui giùm

nha. Tui biết Jake sẽ càm ràm bồ nếu vụ này có kết quả tệ hại, nhưng tụi mình chỉ cần xoay sở tốt ở đây thôi, được chưa nào?"

Tobias cười phá lên. <Được rồi. Mình hết nhăn nhó rồi. Trừ phi là tụi mình kết thúc vụ này bằng việc bị mấy con dê bự chảng này đá văng qua đầu kia thành phố. Lúc đó, mình sẽ nhăn bạo nữa cho mà coi.>

Tôi tiến đến gần hơn nữa. Thằng ngu mới sợ một con dê. Tôi đã từng đến gần tất cả các con thú, vậy sao tôi lại sợ một con dê cơ chứ?

Tôi đặt tay lên sườn nó. Nó nhìn tôi.

"Xin chớ có thọc sừng mày vào bao tử tao nha," tôi nói dịu dàng.

Nó ngọ nguậy. Tôi muốn thối lui. Nhưng như thế sẽ là một sự chuyển động sai lầm. Tay tôi chạm vào bộ lông bờm xờm. Tôi tập trung. Tôi cần phải bắt đầu thu nạp cậu bé bự này ngay lập tức.

Con dê có vẻ sẵn sàng bật dậy và đá bay tôi xa một quãng. Nhưng rồi nó lại dịu xuống, nó đã rơi vào trạng thái hôn mê do bị thu nạp ADN.

Ax gõ móng lộp cộp tiến về phía trước, và ngay khi tôi buông tay, ảnh đặt tay ảnh chạm ngay vào con dê. Tobias là người sau cùng.

<Nào, đi thôi, mấy bồ,> Tobias nói ngay khi vừa nhảy lui khỏi con dê đang ngủ. <Biến hình và biến khỏi đây trước khi nó tỉnh dậy.>

"Ừ, đừng ngó nghiêng gì hết nha. Tui nghĩ tụi mình đang gặp một vấn đề khác đây."

Đứng chặn ngay cửa hang là mấy anh bạn của Ngài Dê Núi. Và chúng có vẻ chẳng vui vẻ gì khi nhìn thấy tụi tôi.

"Ồ ồ," tôi thốt lên.

Chỉ mất có hai giây là lũ dê vượt qua được ba mươi mét đá cuội, đá tảng, rãnh nước và đường quanh co.

Tôi quay đầu.

Tôi chạy.

Tobias chỉ cần vỗ cánh bay, Ax nhanh nhẹn nhảy ra khỏi chỗ đó. Tụi nó sẽ an toàn. Còn tôi thì sao? Tôi sẽ bị chúng thọc sừng vào mông.

Tôi bay.

"Aaaaaaaaaa!"

Sau này, tôi được biết rằng mấy con dê núi đực khoái húc sừng vào mông nhau, để đùa giỡn với nhau.

Và để tôi nói với các bạn rằng nếu bạn đã từng dập mông vì rớt từ một mỏm đá cao bốn mét rưỡi xuống vì bị một con dê núi nặng một trăm hai lăm ký đang giận dữ đuổi theo, chắc chắn bạn sẽ hiểu rõ thế nào là quê độ.

CHƯƠNG 16

Tôi nằm trên giường, trong bóng tối. Cứ vài phút tôi lại ngó mấy con số sặc sỡ trên mặt đồng hồ. Ba giờ mười lăm. Ba giờ bốn mươi hai phút. Bốn giờ chín phút.

Tôi muốn ngủ. Tôi cần phải ngủ. Nhưng không ngủ được.

Trong những đêm trằn trọc ấy, đồng 5 đô la được sử dụng ngay. Lúc nào mà bạn thấy kiệt sức, lúc đó bạn sẽ đồng ý trả bất cứ giá nào chỉ để ngủ được một chút. Nhưng những bánh xe trong đầu bạn cứ quay vòng vòng.

Tôi hình dung ra nội dung cuộc đối thoại. Tôi nói, giải thích, tranh luận. Tôi thay đổi từ ngữ, nhắc và xào xáo lại chúng. Lặp đi, lặp lại mấy lần.

Tôi hình dung đang nói chuyện với Jake. Giải thích với những lập luận logic.

Tôi mường tượng cảnh tôi và ba đang trò chuyện với nhau ở một thế giới hư cấu nào đó không tồn tại, ở đó mọi thứ đều khác biệt, ở đó cuối cùng tôi có thể kể hết cho ba nghe mọi bí mật mà tôi đang che giấu để bảo vệ cuộc sống của chính mình.

Tôi hình dung tôi đang nói chuyện với mẹ tôi. Mẹ rầy la. Tôi giải thích. Tôi đang giải thích cho mẹ tôi nghe, người mẹ thực sự của tôi, tại sao tôi phải làm như thế.

Tôi đang trình bày với mẹ trong lốt Visser Một. Tôi cười nắc nẻ, cười giòn tan, tôi nhấm nháp cái hương vị chiến thắng tên Visser đó.

Đó là cách ta đã đánh bại mi! Tôi reo hò.

Đó là cách con đã cứu mẹ! Tôi giải thích.

Không còn lựa chọn nào khác. Không còn lựa chọn nào khác.

Con phải làm việc này, Ba à, ba hiểu con mà phải không ba? Con sẽ còn làm gì nữa nhỉ? Có quá nhiều việc phải làm. Con có trách nhiệm phải làm. Ba biết cảm giác của con mà, phải không? Hơn nữa, với ba, mẹ đã chết rồi. Ba đã đau lòng biết bao lâu, ba nhớ không? Ba đã mất mây năm chỉ có ngồi trên ghế bành, nhìn vô định vào khoảng không, cuộc sống của ba như đã chết…

Đây, Jake, đừng bao giờ nghi ngờ tui nữa. Tui đã làm được, phải không? Tui là người đầu tiên nhìn thấy nhiệm vụ phải thi hành. Tui nhìn thấy toàn cảnh bức tranh. Vậy nên đừng bao giờ nghi ngờ tui nữa, bởi vì tui đã làm những gì phải làm…

Mẹ, con phải làm những gì đây? Con nhìn thấy toàn bộ cuộc chơi, con hình dung ra từng quân cờ trên bàn cờ. Không có một giải pháp nào có thể giải phóng mẹ, chỉ có cách hủy diệt mẹ mà thôi. Con phải làm điều đó. Có còn cách nào khác không, mẹ? Có còn cách nào khác để…

Mày phải chết, tên Yeerk bẩn thỉu hôi thối kia. Héo mòn và chết rục, và

điều cuối cùng mi còn lưu giữ được trước khi chết, đó là ý nghĩ: Ta giết mi là vì mẹ ta.

Vì Jake.

Vì ba.

Vì…

Cứ mỗi khoảnh khắc qua đi, những ý nghĩ ấy cứ quay mòng mòng trong đầu. Sự mệt mỏi, sự kiệt sức ngấm sâu vào tận trong xương tủy tôi.

Một ngày nào đó, nếu tụi tôi chiến thắng, nếu loài người còn sống sót, tên tụi tôi - Jake, Rachel, Tobias, Cassie, Marco và Ax - sẽ được nhắc đến trong sách lịch sử. Đó là những cái tên quen thuộc, được nhắc tới nhắc lui, giống như Chiến tranh Thế giới thứ Hai, hay như Cuộc Nội chiến. Như Patton và Eisenhower, như Ulysses Grant và Robert E. Lee.

Trẻ em sẽ học về tụi tôi trong trường học. Chắc chắn là sẽ rất nhàm chán.

Và lúc đó mấy ông thầy sẽ kể những câu chuyện về Marco. Tôi sẽ là một phần trong lịch sử. Tôi và những nhiệm vụ tôi đã thực thi.

Sẽ có một vài đứa trẻ phá lên cười. Một vài đứa khác sẽ thốt lên, "Lạnh lùng, đó đúng là một người quá đỗi lạnh lùng."

Tôi phải thực hiện việc đó, các bạn trẻ ạ. Đó là chiến tranh. Đó là tất cả, mấy anh bạn nhỏ ngu ngốc, giả tạo, thiển cận à! Các bạn có làm được không?

Đó là toàn bộ mâu chốt của vấn đề. Chúng tôi làm tổn thương những người vô tội là để ngăn cản lũ quái vật. Người Hork-Bajir vô tội. Loài Taxxon vô tội. Và những kẻ Mượn xác người vô tội.

Có còn cách nào khác để ngăn bước bọn Yeerk không? Có còn cách nào khác để chiến thắng chúng không?

Không có lựa chọn khác. Chúng tôi phải làm những gì cần phải làm.

"Thằng cha lạnh lùng. Thằng Marco ngốc nghếch? Không, cậu ta chỉ lạnh lùng mà thôi."

CHƯƠNG 17

Sáng hôm sau, tụi tôi tụ họp nhau tại dưỡng đường. Tôi khá mệt mỏi. Mông tôi ê ẩm. Lông mày tôi bị trầy một đường do đụng phải mỏm đá nhân tạo.

Tobias nom cũng mệt mỏi. Mệt thế nhưng nó vẫn cứ ghẹo tôi về vụ chạm trán với mấy con dê núi. Ax hành động dường như ảnh mới chỉ ngủ gà gật được có chút xíu.

Tôi giải thích kế hoạch của mình cho đám bạn.

"Tụi mình dẫn cả hai tên Visser tới. Tụi mình để bọn Yeerk tin rằng chúng đã xóa sổ thung lũng của người Hork-Bajir tự do. Kết quả là, người Hork-Bajir tự do sẽ được an toàn hơn, còn bọn Yeerk sẽ mất thủ lĩnh."

Tôi tránh nhìn về phía Cassie. Jake thì chỉ thể hiện một nỗi buồn nhẹ. Nhưng cũng chỉnh là Jake, lại khoái cái giải pháp rõ ràng và sáng sủa này.

Rachel cúi gằm mặt xuống đất, chăm chú nhìn sàn nhà phủ đầy bụi và cỏ khô.

Rachel không phải là cô nhỏ ngu ngốc. Nhỏ biết bất cứ lời nào nhỏ thốt ra sẽ khiến tôi phát điên. Và tôi đoán nhỏ, cũng như tất cả những đứa khác, đang chăm chú ngắm nghía đôi giày của mình thầm hỏi xem mình có thể làm được gì trong vụ này.

"Nếu vụ này thành công, tụi mình sẽ đạt được cả hai mục đích," tôi kết luận. "Nhưng có khối việc dẫn đến sai lầm nghiêm trọng, khối việc không dự đoán trước được, nó sẽ -"

Cassie đặt một tay lên tay tôi. "Marco, bồ biết là tụi mình sẽ cố gắng giúp bồ cứu mẹ, bằng bất cứ cách nào có thể."

"Mẹ tui chỉ là một con người mà thôi." Tôi hất tay nhỏ ra và đứng dậy. "Thế mà tụi mình được giao nhiệm vụ là cứu thế giới này phải không?"

Đó là một trong những cách nói tôi đã thực hành đêm hôm trước. Nghe có vẻ cay nghiệt hơn, ít lạnh lùng hơn, ít trầm tĩnh hơn và hơi vượt khỏi tầm kiểm soát như tôi mong muốn.

"Thôi được rồi," Jake nói.

Jake là thế. Chỉ một câu "được rồi." Nó chẳng nói hay hỏi tôi những câu như tôi đã hình dung.

"Vậy là tụi mình sẽ thực hiện kế hoạch này hả?" Tôi hỏi.

"Ừ. Bồ gọi đó là cuộc chơi phải không, Marco."

Tôi hít một hơi thở run run. "Được, được, được rồi, tụi mình cần phải đẩy nhanh thời gian. Đừng để cho tên Visser Một suy tính việc này. Đừng để hắn lấy lại được thăng bằng. Tui biết một nơi. Tui đã từng đi bộ cùng với ba tui tới gần đó một lần rồi. Tôi cần ai đó liên hệ

với Erek.”

Erek là một trong số những người Chee còn sống sót trên Trái Đất. Họ là những người máy, được lập trình hòa hiếu. Nhưng họ thâm nhập vào hàng ngũ của bọn Yeerk. Họ do thám.

Người Chee hóa thân thành con người nhờ sử dụng hình chiếu ba chiều. Họ sống cuộc sống của con người, rất nhiều con người. Họ có mặt trên Trái Đất từ thuở Kim tự tháp kìa.

<Để mình đi tìm ảnh cho,> Tobias tình nguyện. Cậu ấy bay sà xuống từ thanh rầm kho chứa cỏ quen thuộc.

“Rồi, đừng để Visser Một nhìn thấy chúng ta. Tụi mình đóng vai những người Andalite kiêu căng, hách dịch suốt buổi nha. Hắn không thể -“

“Bả là mẹ bồ đó nha!” Cassie nổi sùng. “Bả không phải là Visser Một. Bả là mẹ của bồ! Lẽ nào mọi người cứ để cho chuyện này xảy ra hay sao?”

Jake ném sang nhỏ một cái nhìn lạnh lùng. “Không phải lúc, Cassie.”

“Vậy thì khi nào mới là phải lúc? Phải chăng là khi trí óc của Marco bị vo viên lại mãi mãi bởi sự việc này sao? Cậu ấy đang khăng khăng phủ nhận điều đó. Đây chính là mẹ của cậu ấy, vì Chúa.”

Jake không nói gì. Không ai thốt ra lời nào cả. Những lời nói của Cassie cứ lơ lửng trên không.

“Tiếp đi, Marco,” cuối cùng, Jake mở lời.

“Tụi mình cần hắn dồn hết tâm trí vào lòng căm ghét cái thói kiêu căng hách dịch của người Andalite,” tôi nói. “Hắn chúa ghét người Andalite, vì vậy tụi mình cần hắn phải ở trong trạng thái căm ghét thiệt lâu đủ để hắn không nhận ra cái bẫy. Ngay khi tụi mình đã sẵn sàng, mình sẽ gửi email cho hắn.”

“Ax, theo bồ tụi mình có thể đóng vai những người Andalite kiêu căng hách dịch được không?” Jake hỏi.

<Đem nhuộm tính cách bình thản và khiêm nhường căn bản của người Andalite với thói kiêu căng hách dịch sẽ đòi hỏi những kỹ năng hành xử tuyệt vời nhất định đó,> Ax nói.

“Ừ, phải rồi, khiêm nhường là từ đầu tiên xuất hiện trong óc mình mỗi khi nghĩ tới từ ‘Andalite’ đó,” Rachel dài giọng.

<Mình nghĩ mình sẽ thực hành vụ này thiệt nhiều,> Tobias nói. <Mình hầu như lúc nào cũng cặp kè bên chú Ax. Mình có thể hành xử như một “tên Andalite kiêu căng hách dịch” khá tốt đó.>

<Tôi rất muốn nổi sùng rồi đó nha,> Ax cáu bẳn.

“Thôi được rồi, Tobias. Nhưng bồ còn phải đi thám thính trên núi nữa đó nha.”

<Để mình đón gió xuôi. Và mình sẽ lên núi theo kiểu “chim bay” chứ không phải lò dò trên những con đường quanh co trên núi.>

Tôi tới chỗ cái máy tính mà Cassie và ba nhỏ dùng để lưu giữ

những hồ sơ y tế. “Ax à, tụi mình cần có một cái tên trên mạng bảo đảm. Một cái tên mà không một tên Yeerk nào có thể lần ngược ra được tung tích tụi mình.”

Ax nhó nhoáy trên máy tính vài phút, trong lúc làm, ảnh càm ràm về công nghệ thô sơ của loài người. Đương nhiên là càm ràm theo kiểu khiêm nhường một cách bình thản rồi.

<Bạn có thể gửi tin nhắn được rồi đó.>

Tôi gõ bàn phím. Tôi nhấn phím “gửi”. Tôi không nghĩ tới chuyện mình đang ở trong trạng thái nào nữa.

“Được rồi đó. Mọi người ai cũng hiểu thế là thế nào rồi phải không?” tôi hỏi.

“Ừ.”

“Thế nhé, tui vù đây.”

Tôi bắt đầu biến hình thành ó biển. Mấy phút sau tôi đã vi vu trên tầng không, trong lòng thanh thản.

Khoảng mười lăm phút sau, tôi đáp xuống một cây đu cành lá um tùm gần góc phố Green và Spring nhộn nhịp.

Tobias đậu trên dây điện thoại mắc ngang con phố, đang rỉa lông.

<Bồ kiếm được Erek không?>

<Có. Cậu ấy đang hành sự đấy. Liệu bả có thò mặt ra không nhỉ? Mẹ… ý mình là Visser Một î.>

<Có, theo mình là có.>

Mấy phút sau Visser Một ngồi sau tay lái một chiếc Audi đi mướn. Hắn thắng lại, đưa xe vào trong bãi gửi xe, chạy hùng hổ ngang qua một gia đình lái chiếc xe hiệu “Chrysler Town & Country.”[16]

Hắn bước ra khỏi xe. Người tài xế chiếc Chrysler thét gì đó vào mặt hắn. Hắn nhìn anh ta và anh ta quyết định lái xe bỏ đi.

Visser Một không cải trang nữa. Trông hắn lại giống hệt mẹ tôi. Hắn là mẹ tôi với nước da màu ô liu, mái tóc đen láng mượt, cặp mắt to sẫm màu.

<Hắn là Visser Một,> tôi thầm nhủ.

Hắn đứng giả bộ say sưa thích thú với những món hàng được trưng bày trong ô cửa của cửa hàng Thiết bị phần cứng Ace.

<Nhập vai đi, Tobias,> tôi nói với nó. <Nhớ nha: một người Andalite ngạo mạn.>

<Visser Một, hãy tuân theo mọi hướng dẫn của ta từng li từng tí và ngay lập tức,> Tobias nói.

Đầu giật mạnh, hắn ngó quanh. Mắt hắn mở trừng trừng như mắt của một con chó dẫn đường cho một người mù đầy nghi ngờ.

<Ngươi sẽ cắt ngang đường đi của một tên Mượn xác-Người tên là Chapman,> Tobias tiếp tục.

“Chapman!” hắn lầm bầm, “một trong những tên tay sai bất tài của Visser Ba. Hắn sẽ quay ngoắt sang phe ta trong vòng một giây nếu như ta cho hắn thăng chức.”

<Nói đúng đó, tên Yeerk kia. Ngươi muốn có được Visser Ba, thì chắc chắn ngươi cũng hiểu rõ rằng tụi ta phải lôi cuốn sự chú ý của hắn. Tụi ta đang giao hắn cho ngươi. Đừng có hỏi ta thêm câu nào nữa nghe chưa.>

Cặp mắt ó biển của tôi có thể nhìn thấy miệng của Visser Một thốt ra một chuỗi những từ ngữ thô tục. Tobias phớt lờ hắn.

<Lộ trình buổi chiều của Chapman sẽ đi ngang qua một cửa hàng của loài người có tên là Dunkin' Donuts. Nó nằm trên một con đường ở phía Đông. Hãy cuốc bộ đến đó ngay bây giờ và đảm bảo là ngươi không được vuột khỏi tầm mắt của ta. Đừng có cố gắng chạy trốn,> Tobias nói. <Tụi ta sẽ bảo vệ ngươi, nếu thấy cần.>

Visser Một đến trước của cửa hàng Dunkin' Donuts vào lúc 1h55 phút chiều.

Đúng 2h10 phút, Chapman tới góc phố. Hắn bận một bộ đồ thể thao chạy bộ màu xanh nõn chuối pha vàng.

Tên Yeerk ở trong đầu khiến mẹ tôi xòe tay ra. Cái bóp rớt xuống. Chapman, lúc nào cũng đóng vai một người trụ cột của cộng đồng, cúi người xuống nhặt bóp lên. Lão đứng thẳng người lên và trao cái bóp lại cho bả.

Visser Một nở một nụ cười. Rồi, nụ cười tắt ngấm.

Điều đó được thực hiện hết sức thuyết phục.

Lão Chapman không nói gì. Nhưng tôi có thể thấy máu chạy rần rật trên má lão. Lão giật lùi lại một bước rồi tăng tốc gấp đôi, chạy biến đi.

Từ chỗ đậu của mình, trên mái tôn múi của tiệm rửa xe Fred, tôi thấy lão Chapman dừng lại cách đó một dãy phố, tới trạm điện thoại công cộng và bấm số điên cuồng.

Visser Một đứng đó, nỗi đóa. Hắn lại ngó quanh, cố gắng định vị tụi tôi. Nhưng xung quanh hắn có quá chừng bồ câu và chó, và tụi tôi thì có thể ở bất cứ chỗ nào.

<Đi về hướng Bắc một con phố,> Tobias nói. <Leo lên chiếc xe lớn đang đậu ngay góc đường kế tiếp. Đến siêu thị JC Penney, xuống xe.>

"Cái xe đó gọi là xe buýt, mi đúng là một tên Andalite ngốc nghếch," hắn lẩm bẩm phản ứng lại. Tôi tình cờ nghe thấy những lời đó khi hắn đi ngang qua phía bên dưới tôi.

Lối hành xử của Tobias đang có tác dụng.

<Tốt lắm, Tobias. Bồ đúng là một người Andalite thực thụ. Khi nào xe buýt tới, bồ bay đi nha. Để tôi quá giang xe buýt cho.>

<Tuân lệnh, thưa sếp,> Tobias nói.

Hai phút sau, một chiếc xe buýt thắng két ngay vạch vàng.

<Lên xe,> Tobias nạt nộ.

<Lên xe á?> Tôi hỏi Tobias.

<Theo mình cái từ này mà chú Ax nghe thấy sẽ thấy chuẩn lắm

đó.>

Mẹ tôi lên xe buýt. Tôi sà xuống, quờ quạng trên nóc chiếc xe buýt bỏng rẫy. Chẳng có gì trên nóc xe để cho tôi bám cả. Nhưng có hai cái đinh tán tỉ nị nhô lên và tôi thọc những đầu nhọn của móng vuốt vào những cái lỗ đó, giữ mình đậu chênh vênh trên nóc xe.

Hổng phải kiểu du lịch ưa thích của tôi.

Chiếc xe buýt rùng mình ầm ầm chuyển bánh, hòa vào dòng xe cộ trên đường, bắt đầu tuyến đường dài năm phút tới siêu thị. Hên cho tôi là nó không bao giờ chạy quá tốc độ mười hay mười lăm dặm[17] một giờ. Cúi thấp đầu tạo thành dạng khí động, tôi có thể chịu đựng được sức gió.

Thực ra, tôi có thể bay kè theo xe buýt từ trên không. Mà bay như thế dễ chịu hơn nhiều.

Còn hai dãy nhà nữa là tới bến đỗ trước cửa Siêu thị JC Penney, tôi rời khỏi nóc xe buýt, đập cánh lấy độ cao. Có một con ó biển gần mặt đất xuất hiện.

Tôi kiểm tra tỉ mỉ khu vực, tìm kiếm những khuôn mặt quen thuộc. Tôi tia thấy ánh mắt trừng trừng của một con chim ưng Peregrine.

Jake đậu trên đỉnh một ngân hàng nằm bên lề bãi đậu xe bên ngoài siêu thị.

<Cho đến giờ, tụi mình thực hiện đúng như kế hoạch,> tôi báo cáo.

<Bồ có chắc là lão Chapman nhìn thấy Visser Một không?>

<Ồ, có chứ. Lão ta nhìn thấy bả. Người hắn gần như là ướt sũng.>

<Tốt. Kế hoạch vẫn tiếp tục chứ hả?>

<Tụi mình chỉ còn biết hy vọng thôi.>

<Có dấu hiệu nào cho thấy quân đội riêng của Visser Một ở đâu đó không?>

<Tụi mình làm gì có đủ thời gian để kiểm tra hết tất cả mọi người chớ,> tôi nói. <Mấy đứa khác sao rồi?>

<Rachel và Cassie đang ở đúng vị trí của tụi nó rồi. Ax cần phải lên núi sớm. Mình nghĩ tụi mình có thể yên tâm rằng Erek sẽ ở đó, đúng lịch trình.>

<Thế là được rồi, Tobias ơi,> tôi gọi.

<Mình đây, ngay phía trên bồ đây.>

<Bồ đi được rồi đó, thưa công tử. Ở đây để tụi mình lo.>

<Ở đây có mình lo rồi,> Jake sửa lại. <Đừng quên nha, Marco. Bồ phải hoàn toàn yên lặng.>

<Tui biết, tui biết rồi,> tôi nói, hơi bực bội. <Đừng để bả nghe thấy giọng nói của tui, kể cả là một lời trong đầu tui nữa, đúng chưa?>

<Đúng thế. Quần áo để ở trong thùng rác ấy.>

<Bồ có cần phải giấu chúng ở trong một cái thùng rác không vậy?

>

<Ê này, bồ cần quần áo bận mà, phải không?>

Tôi bay về phía thùng rác. Cũng không tệ. Tôi nghĩ chúng vẫn còn nguyên trong hộp cùng với ba thứ đồ phụ kiện hiệu Gap và Old Navy. Tốt hơn nhiều so cái thùng rác trong một tiệm ăn.

Tôi hoàn hình trong một cái xe chở rác và tròng bộ quần áo mà Jake giấu ở đó vào người.

Jake đáp xuống phía sau tôi.

<Ruồi, phải không?>

<Kế hoạch là thế.>

Jake nhanh chóng hoàn hình rồi lại biến thành ruồi. Nó vo ve mấy cái cánh, lượn nhanh vài vòng rồi đậu xuống vai tôi.

Tôi trèo ra khỏi xe rác và tụi tôi hối hả vòng về phía lối vào Siêu thị JC Penney.

Visser Một đã bước qua cửa trạm đỗ xe buýt. Hắn kiên nhẫn chờ đợi sự chỉ dẫn tiếp theo. Hắn giả bộ đi mua hàng, giật giật mấy cái áo len in hình Michael Jordan cỡ trẻ em.

Cỡ của tôi, có lẽ thế. Hắn có từng bao giờ nghĩ tới thằng con trai của vật chủ dù chỉ một lần không ta?

Không, không có đâu. Hắn đang suy nghĩ về cái sự thực rằng lũ Mượn xác nhan nhản khắp nơi; rằng giờ đây Visser Ba đã cho người theo đuôi hắn, theo dõi hắn, siết chặt vòng kim cô quanh hắn.

Tôi núp phía sau một chậu cây cao. "Được rồi, thẳng tiến," tôi thầm thì với Jake. "Có một chiếc tivi treo bên trên, bồ có thấy không?"

Ruồi nhìn xa tệ lắm. Đó là lý do tại sao tôi phải ở dạng người. Như vậy tôi có thể hành động như một người kiểm soát giao thông trên không và hướng dẫn Jake tới được mục tiêu của nó.

<Mình nhìn thấy những ánh sáng chói và xoáy tít, thẳng cao trên đầu.>

"Đó là cái tivi mình nói khi nãy đó. Rồi, nếu bồ bay từ đây tới chỗ cái tivi, hơi chếch sang phải một chút, bồ sẽ gặp Visser Một."

Jake cất cánh. Hiển nhiên là tôi hổng nhìn thấy nó nữa. Khó có thể nhìn thấy một con ruồi ở một nơi nhiều màu sắc thế này.

<Mình ở trên người hắn rồi,> vài phút sau, tôi nghe Jake thông báo. <Bắt đầu liên lạc nha.>

Vài giây sau, tôi nghe thấy giọng truyền của Jake, âm điệu khác hẳn. Và tôi nhìn thấy cái đầu của mẹ tôi ngẩng lên.

<Đi ra phía sau cửa hiệu này, Yeerk,> Jake chỉ dẫn. <Mua một cái vỏ bọc bảo vệ cổ. Thêm bộ da giả được thiết kế để bảo vệ bàn tay.>

Khăn quàng cổ và găng tay đó. Tôi xém nữa thì phá lên cười. Đúng kiểu nói của Ax.

Visser Một chắc hẳn phải nói một câu gì đó cay nghiệt. Tiếp theo,

tôi nghe thấy giọng Jake, <Đừng có ngốc thế chứ, Yeerk. Tụi ta đang sử dụng quy trình này để trang bị cho ngươi những thứ cần thiết và phát hiện ra xem có bất cứ ai đang đi theo ngươi không. Với những thông tin của ngươi, tụi ta đã phát hiện ra bốn tên Mượn xác-Người đã theo dõi ngươi.>

Dĩ nhiên là xạo rồi. Nhưng cái đầu của Visser Một vẫn cứ ngúc ngoắc đảo một vòng cho tới khi hắn kiểm soát được bản thân.

<Tụi ta đang tạo ra dấu vết, tên Yeerk kia,> Jake nói bằng một cái giọng đầy tự mãn. <Và ngươi đang bị theo dõi, cho nên chớ có cố làm bất cứ điều gì ngu ngốc. Chỉ cần một di chuyển không theo đúng chỉ dẫn thôi là tụi ta sẽ cho ngươi chầu Diêm Vương ngay, rồi tính chuyện với Visser Ba sau.>

<Nói hay lắm,> tôi khen Jake.

<Điểm dừng chân tiếp theo là cửa hàng bán đồ cắm trại,> Jake tiếp tục. <Nào thử coi xem hắn chống đỡ khéo léo ra sao. Hắn định bốc hơi và có thể chuồn mất đó nha.>

<Không đâu. Hắn sẽ làm theo đúng kế hoạch,> tôi phủ nhận ý kiến của Jake.

Tôi hiểu rõ Visser Một. Hắn cũng hiểu rõ mọi chuyện mà. Vấn đề là ở chỗ chỉ có một trong hai chúng tôi đúng mà thôi.

CHƯƠNG 18

Rachel, với hai bím tóc ngờ nghệch và một cái nón lưỡi trai dở hơi sùm sụp trên đầu, lảng vảng ở bên trong cửa hàng Giày và Túi xách.

Tôi thì ở cách đó mấy cái kệ chưng hàng, trong cửa hàng Hosiery. Tôi ngó chừng bên ngoài khu vực đó. Tôi chỉ mong rằng không ai trong trường trông thấy tôi đang đi lướt các kệ trong bộ đồ quần chẽn ống màu nâu sậm và áo chiết eo.

Đó là kiểu quần áo mà bạn vẫn thường bận ở trong trường.

Visser Một đột ngột chui vào cửa hàng bán khăn choàng, găng tay và nón. Hắn chộp một cái khăng choàng màu xám, một đôi găng tay bằng da dị thường, gớm ghiếc và thanh toán tiền bằng một cái thẻ tín dụng chắc chắn là giả.

Rồi hắn bắt đầu bước lui ra phía cửa ra để trở lại khu thương xá. Tất cả theo đúng kế hoạch.

Rồi…

"Xin lỗi, thưa bà. Bà có thể đi theo tôi được không ạ?"

Một nhân viên bảo vệ. Trang phục bình thường. Cái thằng cha mà dường như lúc nào cũng theo sát tôi từ cửa hàng này qua cửa hàng khác.

Rachel liếc nhìn tôi. Nhỏ nhướn mày ý hỏi có chuyện gì.

Tôi cẩn thận di chuyển đến gần hơn, tránh ánh nhìn của Visser Một.

"Đi theo anh ư?" giọng mẹ tôi vang lên nạt nộ. "Vì sao thế?"

"Cứ đi theo tôi, thưa bà. Tôi cần hỏi bà vài câu."

Tay của tên Visser thò vào trong cái xắc tay. Anh bảo vệ cũng nhìn thấy cử động đó.

"Bà bị bắt giữ vì tội ăn cắp cái khăn choàng kia."

"Tôi đã mua nó mà," tên Visser nói lí nhí. "Tôi có hóa đơn mà."

Anh bảo vệ cười vẻ căng thẳng. Ảnh liếc quanh như thể đang tìm người hỗ trợ. Nhưng giọng ảnh khá kiên quyết. "Hễ mà nhà ngươi thò tay vào lấy súng Tia Nghiệt, mà ta đảm bảo là ngươi có súng ở trong xắc tay, ta sẽ khử ngươi ngay tại đây và ngay lập tức đấy, hỡi tên phản bội."

Tay của Visser Một vẫn ở trong xắc.

Tên bảo vệ thò tay vào bên trong áo khoác.

Tụi tôi có khoảng hai giây để chạy trốn khỏi vụ đấu súng trong một cửa hàng đông đúc.

Đột nhiên Rachel đứng ngay sau tôi. "Trốn ngay đi, đồ khờ. Bồ đang há hốc miệng ra như một người khách du lịch kìa! Mình theo dõi tiếp cho," Rachel thì thầm.

Nhỏ nói đúng. Tôi đang đứng tơ hơ, không nhận thức được mình đang đi về phía Visser Một. Nếu mẹ tôi quay đầu lại…

Tôi chui nấp sau cái giá trưng bày khăn choàng bằng nhung dài thoòng.

Rachel di chuyển thật nhanh. Nhỏ choàng tay mình ngang hông Visser Một. Rồi nhỏ nói lớn bằng giọng mũi, "con nhìn thấy cô mua chiếc khăn đó mà!"

Tên bảo vệ ngập ngừng. Visser Một như được tiếp thêm sức mạnh. Hắn nhìn chằm chằm Rachel thật gần nhưng Rachel đã quay mặt đi.

"Người phụ nữ này bị bắt mà cổ không làm điều gì sai! Cô ơi! Cô ơi! Cô bán cho cô đây cái khăn choàng đó, giờ cô ấy bị bắt giữ. Cửa hàng kiểu gì kỳ vậy?"

Có một việc mà tụi tôi không thể làm được, đó là bứt khỏi bất cứ tên Mượn xác nào lảng vảng đằng sau mà không bị chúng nhận ra và lấy làm thắc mắc. Rachel tránh mọi giao tiếp bằng mắt, giấu khuôn mặt nhỏ dưới cái nón sùm sụp và hai bím tóc xấu xí. Nhỏ còn làm méo cả giọng nói nữa chớ.

Tôi hy vọng thế là đủ để bọn Mượn xác Người không để ý.

"Thiệt là kỳ cục! Người phụ nữ này bị bắt vì đã trả tiền cho món đồ! Nếu có ai hỏi tôi, tôi sẽ nói cô ấy phải trả giá quá đắt cho cái khăn này. Mà rốt cục đó cũng có phải là khăn ca-sơ-mia[18] đâu cơ chứ!"

Tôi giấu một nụ cười ngoác đến mang tai.

Có tác dụng rồi. Một đám đông bu lại. Cô nhân viên bán hàng lúc này đang ở trong vòng vây và thừa nhận rằng Visser Một đã trả tiền cho cái khăn rồi.

<Có chuyện gì thế?> Jake thắc mắc.

Khó mà theo dõi được mọi cuộc đối thoại khi bạn là một con ruồi. Dĩ nhiên là tụi tôi không thể trả lời cho nó được rồi.

Rachel rời khỏi đám đông và tóm lấy cánh tay tôi.

"Chuồn khỏi đây thôi."

"Không ai theo dõi -"

"Có máy ghi hình của bảo vệ," nhỏ vừa nói vừa hất đầu lên trên trần. Tôi thấy tấm kính màu sẫm gồ lên. Chiếc máy ghi hình được giấu ở đó.

"Ồ ồ."

Tôi theo chân Rachel đi về phía phòng thử đồ.

Đây là lần đầu tiên và chắc cũng là lần cuối cùng tôi chui vào một căn phòng thử đồ dành cho quý bà.

Rachel dẫn tôi ra khỏi đó bằng cửa sau, tới một lối đi bảo dưỡng trải than xỉ và có những cánh cửa thép hai bên.

Tôi và Rachel tới cửa hàng bán đồ cắm trại trước Visser Một và Jake. Cassie đang đợi ở đó.

Nhỏ chạy lướt ngang qua Visser Một khi hắn dừng bước để mua dây và móc leo núi.

Rachel và tôi lảng vảng quanh đó, giả bộ mua hàng. Tụi tôi quan sát tất cả những người khác trong cửa hàng, xem xem có ai trong số đó đang theo dõi Visser Một hay không.

Trước đó, Jake đã gạt Visser Một, nó khẳng định rằng tụi tôi đã phát hiện ra có bốn tên Mượn xác đang theo dõi hắn. Giờ thì đó không còn là lời nói xạo nữa. Trong vòng vài phút, tụi tôi tin chắc rằng con số không phải bốn mà là năm.

"Bồ muốn chắc chắn rằng Visser Một bị bám đuôi, Marco à, bả đang bị bám đuôi rồi đó. Và giờ thì tụi mình đang bố trí một địa ngục cho một vụ đấu súng tại bãi chăn thả súc vật OK," Rachel thì thầm. "Tốt hơn hết là bồ nên biết chắc được tụi mình đang làm gì."

"Ừ. Nên là thế."

CHƯƠNG 19

Visser Một đã mua dây chão và móc leo núi, găng tay và ủng.

Một tên Mượn xác theo sau hắn khi hắn lái chiếc Audi thuê từ siêu thị ra khỏi thành phố và thẳng hướng tới vùng núi xa xăm.

Tới bãi chăn thả súc vật OK.

Tất cả tụi tôi đều ở trên xe của hắn ngoại trừ Tobias và Ax.

Tụi tôi đang ở trong lốt gián, bò lổm ngổm dưới gầm ghế tài xế.

Tấm thảm gai đen giống như một thảm cỏ cao dưới sáu cái chân gián-tôi. Một cục kẹo bạc hà hiệu Lifesavers đã bóc vỏ, rớt dưới gầm ghế từ hồi nảo hồi nào giống như một cái gốc cây to đùng, đường kính của nó lớn gấp nhiều lần chiều cao của tôi.

Lối đi, lối đi cao quá đầu, xa tít tắp như mây trên trời, là cái ống bằng thép và bộ nhún nằm ngay mặt dưới ghế ngồi. Xa quá nên tôi chẳng thể nhìn thấy rõ mấy thứ đó. Tôi chỉ thấy một cái bóng đổ bự mờ mờ của hai bàn chân và mắt cá chân to vật vã ép chặt lên mấy cái bàn đạp thắng và ga cao ngồng.

Hắn biết tụi tôi đang ở trong xe của hắn, chỉ có điều hắn không biết tụi tôi ở chỗ nào. Nhưng hắn biết tụi tôi đang quan sát hắn.

"Tại sao chúng ta không dùng một chiếc trực thăng bay đến chỗ bọn Hork-Bajir tự do cho đơn giản?"

<Ngươi cho rằng khu định cư của bọn Hork-Bajir ở đâu đó trên cao sao?> Đến lượt Cassie thực thi nhiệm vụ giao tiếp với hắn. Tụi tôi cần tách Visser Một ra khỏi quân bảo vệ của hắn, cần hắn coi tụi tôi là đồng minh. Cassie là đứa thích hợp cho việc này.

"Rõ ràng thế còn gì," Visser Một nhấm nhẳng. "Ta có ngu đâu? Dây chão, móc leo núi đầy ra đó."

<Ngươi sẽ không tìm thấy chỗ ở của bọn Hork-Bajir đó từ trên không đâu. Nó nằm trong một thung lũng hẹp, kín đáo và cao tít trên núi. Rừng cây trên đó sẽ chặn đứng cái máy bay trực thăng thô sơ của loài người.> Nhỏ ngưng một chút. <Quân đội của ngươi, nếu chúng tới, cũng sẽ chẳng tìm thấy lối vào đâu.>

"Quân đội của ta á?"

<Tụi ta cũng đâu có ngu,> Cassie nói. <Ngươi không hề có ý chỉ đơn thuần là bắt giữ hay làm mất thể diện của Visser Ba. Ngươi định giết hắn kìa. Cả tụi ta và ngươi đều biết rằng với khả năng biến hình, hắn mạnh hơn ngươi - với cái cơ thể vật chủ người bấp bênh, không ổn định - gấp bội.>

"Ta có thể giải quyết Visser Ba."

<Được không đó? Tụi ta đã thử nhiều lần rồi. Ấy thế mà, tới giờ, hắn vẫn sống nhăn.>

"Khiêm tốn ư? Của một tên Andalite sao?"

<Chủ nghĩa hiện thực của một người Andalite.> Cassie đối đáp.

Visser Một phá ra cười. “Mi sợ hắn.”

<Nói với bả là “phải” đi,> tôi nói riêng với Cassie. <Nói với bả là hắn đã giết hại rất nhiều người Andalite tụi mình.>

<Đúng. Tụi ta đã từng có một số lượng chiến binh đông hơn bây giờ. Nhiều người trong bọn ta đã bị chết khi đánh nhau với Visser Ba.>

Một lời xảo trá, đĩ nhiên rồi. Nhưng nghe có vẻ khá thành thực. Visser Một nắm được thông tin đó, hắn sẽ cho rằng tụi tôi là những kẻ ngốc khi tiết lộ cho hắn tin đó.

Tụi tôi cần hắn nghĩ là tụi tôi ngốc.

“Tụi bay có hình dung ra chuyện ta sẽ hòa nhã hơn khi ta nắm lại quyền lực không?”

Tôi dợm định chỉ cho Cassie phải nói với hắn những gì. Nhưng nhỏ đã nói rồi, trước cả khi tôi kịp mở miệng.

<Không. Tụi ta lại cho rằng ngươi sẽ yếu thế hơn,> Cassie nói. <Sự tranh giành quyền chỉ huy của tụi bay sẽ có lợi cho tụi ta. Trong một trận chiến trực diện, ngươi sẽ dễ dàng bị giết hơn là Visser Ba. Loài người, dù có bị mượn xác hay không, rất dễ chết.>

Lại một lần nữa, lời nói của Cassie có cảm giác rất trung thực. Chính lời lăng mạ loài người đã làm cho nó có vẻ đúng là lời của người Andalite ngạo mạn.

Và lời nói đó đã có tác dụng làm tăng thêm sự tập trung của mẹ tôi… của Visser Một… vào mối hiểm họa mang tên Visser Ba. Tụi tôi chỉ đang nhắc nhở bả tên Visser Ba nguy hiểm đến mức nào.

“Thế nhưng…” Visser Một đăm chiêu. “Thế nhưng, những bản báo cáo tình hình thương vong từ Trái Đất gửi về bao giờ cũng nghiêng về bọn Hork-Bajir và Taxxon. Thực ra thì… ta đang cố nhớ lại bản báo cáo thương vong của bọn Mượn xác-người mà ta đã từng được coi.”

Ruột gan phèo phổi của tôi đóng băng hết cả.

Tụi tôi đã mắc một sai lầm, một sai lầm nghiêm trọng.

<Mình phải nói gì bây giờ?> Cassie hỏi.

<Tui… tui…> Trí óc tôi đông cứng. Mọi suy nghĩ của tôi lộn tùng phèo hết trong đầu.

Visser Một đã vừa mới chỉ ra đúng cái bí mật lớn nhất của tụi tôi.

<Nói gì đi chứ,> Rachel giục.

<Quá muộn rồi,> Jake ngắt lời nhỏ. <Quá trễ rồi. Mặc kệ nó đi. Không còn cách nào khác nữa đâu.>

“Rồi, được rồi, được rồi,” Visser Một nói.

Hắn biết rồi.

Chỉ có một lý do duy nhất giải thích được cho chuyện một nhóm quân du kích Andalite đã khiến bọn Hork-Bajir phải chịu nhiều thương vong hơn loài người, đó là: nhóm du kích quân Andalite

không phải là người Andalite.

<Hắn biết rồi,> Jake nói. <Hoặc chỉ ít cũng là nghi ngờ rồi.>

<Ừ>

<Marco…>

<Chẳng thay đổi được gì,> tôi nói một cách khó nhọc. <Trước kia hắn sắp sửa bị hạ bệ. Giờ hắn sẽ vẫn tiếp tục lụn bại.>

Không đúng. Trước kia, tất thảy mọi thứ đều mơ hồ, tất thảy mọi thứ đều chỉ là giải pháp, là đường đi từ A đến B.

Giờ đây đó là sự sống còn. Không một ai có thể biết được sự thật về tụi tôi. Điều đó sẽ hủy diệt tụi tôi.

Không ai có thể biết được tụi tôi là ai mà sống được cả.

CHƯƠNG 20

Visser Một lái xe như bị khùng. Chiếc Audi lao vun vút vòng quanh ngọn núi với tốc độ như đang chạy trên đường cao tốc.

Viên kẹo bạc hà Lifesavers giờ trở thành hiểm họa. Cứ mỗi lần xe quẹo hay thắng, nó lại lăn lông lốc cứ như một khúc gỗ đỏ đang lăn từ trên đồi xuống phía tụi tôi.

<Nè, mẹ bồ vẫn thường lái xe kiểu này à?> Rachel hỏi.

<Không phải mẹ tui đang lái xe à nha,> tôi lạnh nhạt. Nhưng, đúng là mẹ tôi mà. Mẹ tôi đã từng là một người lái xe bạt mạng. Điều đó từng khiến ba tôi muốn điên luôn. Tên Yeerk đang gõ nhẹ vào bộ não của vật chủ để điều khiển xe mà.

<Có lẽ là như thế,> tôi chữa lại lời mình nói. Chả cần phải gây sự với Rachel. <Rất có thể đó là lối lái xe của bà hồi đó.>

<Hả? Giờ thì mình đã biết bồ thừa hưởng kỹ năng lái xe từ ai rồi.>

Rachel đó, thiệt là dễ thương. Tôi cười một mình. Mỗi khi Rachel dễ thương, điều đó có nghĩa là mọi việc thực sự tệ lắm rồi.

Visser Một ngoặt gấp sang phải và đường đi trở nên mấp mô, xóc lên xóc xuống.

Ấy là tôi nói bớt đi rồi đó.

Tấm thảm nảy lên ở phía dưới tụi tôi. Tụi tôi dùng mấy cái cẳng gián làm bộ giảm xóc cho riêng mình, nhưng có quá nhiều cú giật mà tụi tôi phải tiếp nhận. Những chấn động điên cuồng dẫn dắt bộ não gián đến nhận thức nỗi nguy hiểm cận kề.

Đột nhiên, ơn trời, chiếc xe dừng lại.

"Nè, Andalite, ta đã theo đúng chỉ dẫn của mấy người," Visser Một nói.

Khi nói từ Andalite, có tiếng cười khẩy lẫn trong đó.

<Chúng ta cần phải đến Trung tâm Khách tham quan,> tôi nói.

<Hay quá,> Rachel nói. <Mình bị say xe.>

<Dỡ mấy món đồ ngươi mua ra. Bắt đầu đi bộ dọc theo con đường mòn lớn.>

"Quân đội của Visser Ba sẽ bao vây ta trong vòng vài giây!" Visser Một phản kháng.

<Không đâu. Chúng sẽ theo chân ngươi,> Jake nói. <Chúng sẽ không hành động gì đâu cho tới khi đích thân quan thầy của chúng có mặt tại đây.>

"Đi mà nói điều đó với cái thằng ngu ở trong khu thương xá kia kìa!"

<Thằng chả sợ quá mà. Hắn không ngờ sẽ chạm mặt ngươi.>

Visser Một ra khỏi xe và đóng sầm cửa lại. Tụi tôi canh giờ đủ để

cho tên Visser lấy một cái thân cây giữ cần số, thay ủng, choàng khăn, xỏ găng tay và bắt đầu lên đường.

<Nào, tới thôi,> Jake nói. <Rachel à, em là người đầu tiên nha. Chầm chậm thôi.>

Rachel từ dưới tấm thảm lót sàn của ghế sau thò đầu ra. Ngay lập tức, nhỏ bắt đầu hoàn hình, lớn lên, di chuyển nhẹ nhàng, từ từ cố giữ sao cho tứ chi của mình có thể xoay xở được trong khoảng không gian chật hẹp ở phía sau đó.

Tôi gần như chỉ nhìn thấy hai bàn chân của nhỏ. Nó choán hết tầm nhìn của tôi. Chân trần, đương nhiên rồi. Tụi tôi vẫn không học được cách biến hình cùng với giày.

Rốt cuộc, cái đầu của nhỏ cũng nhô lên từ băng ghế phía sau. "Xong rồi," nhỏ nói. "Không có ai hết."

<Tốt. Hoàn hình và lên đường thôi.>

Rachel cố gắng hạ cửa sổ xuống. Nhưng, phải mở máy xe mới mở được, thế mà Visser Một mang theo chìa khóa mất tiêu rồi. Nhỏ đập vỡ cánh cửa xe trước ở bên phải.[19] Biến hình thành đại bàng đầu bạc, nhỏ cất cánh bay đi, đua tới vị trí được chỉ định.

Nếu như Tobias không làm được, Rachel sẽ làm. Nếu cả hai cùng thực hiện thì càng tốt.

Cassie, Jake và tôi tản ra trong xe và bắt đầu hoàn hình. Nếu như tất cả tụi tôi cùng tập trung tại một chỗ và hoàn hình, tụi tôi sẽ chả khác gì mấy con cá mòi nằm xếp lớp.

Tôi hoàn hình ở ghế trước bên phải. Cái đầu của tôi thòi ra từ cái khối xương ngoài gớm ghiếc của con gián. Qua tấm kính chắn gió xe hơi, tôi có thể nhìn thấy, thấy thực sự, bằng mắt người.

Mẹ đã chọn một chỗ đậu xe cách xa mấy chiếc xe khác đã đậu sẵn. Đối với tụi tôi, thế cũng tốt mà cũng dở nữa. Ngồi trong xe của họ, không ai có thể nhìn thấy tụi tôi, song tụi tôi sẽ phải đi cả một đoạn dài và trống trải để tới được đầu con đường mòn.

Tôi ngó xung quanh. Rachel vừa mới khuất dạng ở rặng cây gần nhất.

Tôi thấy Visser Một đang nhanh nhẹn di chuyển hướng về con đường mòn. Bà, mẹ tôi ỉ mà, lúc nào cũng giữ được thân hình gọn gàng, cho dù môn thể thao ưa thích của bà là lái thuyền buồm chứ không phải là đi bộ, leo núi.

Jake đang ở bên ghế ngồi của tài xế. "Xong rồi. Tụi mình biến thẳng thành chim nha. Bọn xấu xa kia cách sau mình không còn xa mấy nữa đâu."

"Hoặc có khi là ở xa phía trước rồi," tôi nói, gật gật đầu hướng về phía dáng người của Visser Một đang nhỏ dần.

"Từng đứa bay đi một nha kẻo nom tụi mình lại giống như một nhóm tập hợp các loại chim săn mồi bây giờ," Cassie nói.

Tôi bắt đầu biến hình thành ó biển. Tôi ở gần cánh cửa để ngỏ

nhất. Vài phút sau, tôi đã có đầy đủ lông vũ và móng vuốt. Tôi vỗ cánh lách qua cửa, đáp xuống nền sỏi và đập cánh bay vào không trung.

Tôi vừa bay đạt được độ cao chừng ba mét thì tôi trông thấy nó: một chiếc limousine dài, màu đen. Chiếc xe đang trờ vào bãi đỗ xe.

Hổng có ai mà đi cắm trại hay đi dã ngoại đường dài bằng xe limo cả.

<Visser Ba đó!> tôi truyền ý nghĩ cho hai đứa bạn. <Cúi đầu xuống. Hắn tới đây rồi!>

Tôi tiếp tục đập cánh lia lịa, chống chọi với không khí lạnh ngắt, có cảm giác mình đang gây chú ý.

Không phải vì trong rừng rậm không có chim săn mồi. Nhưng đến giờ Visser Ba giờ đã biết canh chừng mấy con diều hâu và chim ưng rồi.

Chiếc limo trượt bánh đến điểm đỗ, sỏi văng tứ tung. Đi sau chiếc limo là ba chiếc SUV[20] to đùng.

Tấm kính cửa sổ chiếc limo được hạ xuống. Tôi đang ở độ cao chín chục mét, cách chiếc Audi khoảng một trăm hai mươi mét theo hướng gió thổi.

Một bàn tay duỗi thẳng ra từ cửa sổ chiếc limo. Cặp mắt ó biển của tôi nhìn thấy rất rõ, thấy bàn tay đó đang nắm cái gì.

<Jake! Cassie!> Tôi hét.

Păng chiu!

Khẩu Tia Nghiệt khai hỏa. Phía trước chiếc Audi kêu xèo xèo, bốc cháy và rã ra.

<KHÔÔÔNG!> Tôi kêu lên.

Păng chiu!

BÙM!

Một quả cầu lửa bùng lên từ két xăng của chiếc Audi. Toàn bộ chiếc xe, đúng hơn là những thứ còn lại của nó, bắn tung lên, xoay nửa vòng quanh trục của nó rồi rớt xuống nền sỏi. Nó cháy thành than trước khi tiếp đất.

<Jake! Cassie!>

Không có tiếng trả lời. Không có gì hết. Im lặng. Chỉ còn tiếng nổ lép bép của ngọn lửa.

<Rachel!> tôi hét gọi nhỏ. <Jake và Cassie bị… tui cho là…>

Nhưng Rachel đã bay ra khỏi tầm truyền ý nghĩ.

Rầm! Rầm! Rầm!

Cửa xe mở ra rồi đóng lại. Những tên Mượn xác Người nhảy ra khỏi mấy chiếc SUV. Ủng nện trên lớp đất sỏi.

Lão Chapman từ trong chiếc limo trèo ra và nhập bọn cùng với mấy thằng cha bước ra từ chiếc SUV. Và rồi, cuối cùng thì, một người mà hổng phải người bước tới.

Visser Ba trong lốt người.

Hắn nhìn xung quanh, liếc nhanh một cái sang cái xác xe hơi đang cháy. Một nhân viên coi xe từ trong Trung tâm Khách Tham quan đang bươn bả chạy tới.

Visser Ba nghiêng đầu.

Pằng chíu!

Xèo! Xèo! Anh nhân viên biến mất.

Rồi, tôi thấy ánh mắt lạnh lẽo đó nhìn tôi. Từ khoảng cách xa như thế, giọng truyền của hắn nghe yếu ớt. Nếu tôi trong hình dạng người, hẳn tôi sẽ không bao giờ nghe thấy lệnh tuyên án tử của mình.

"Con chim đó," hắn nói. "Giết con chim đó."

Pằng chíu! Pằng chíu!

Bên trái tôi! Bên phải tôi!

Hai tia Nghiệt làm cháy xém không khí cả hai bên hông tôi.

Tụi nó cần hai giây để ngắm lại. Một, một ngàn… Hai, một ngàn…

Tôi nghiêng trái.

Pằng chíu! Pằng chíu!

Hụt nữa, cách hông tôi cả một khoảng. Và giờ đây, tôi đã bay xa rồi. Rặng cây gần nhất chỉ còn cách tôi khoảng chừng bốn mét rưỡi.

Pằng chíu! Pằng chíu!

Ngay phía trước mặt tôi, mấy cành cây nổ tung thành những nhúm lửa nhỏ ngún ngún cháy.

Cánh xòe rộng, mất tốc độ, tôi rơi. Tôi dùng xung lực của sự rơi của mình để đập mạnh xung quanh cái thân cây và vỗ cánh điên cuồng, dịch lần lần đến những chiếc lá kim của cây thông.

Bọn Yeerk sẽ không bắn tôi thêm phát nào nữa đâu. Ít ra thì cũng không phải vào lúc này.

Ôi, Chúa ơi, Jake! Cassie!

Hình ảnh chiếc xe bùng cháy đang ngùn ngụt ngay trong óc tôi.

Lớp vỏ nhôm đã bay hơi, hổng còn lại gì ngoài giàn khung xe. Trơ trụi trên bãi trống là những thanh trụ và lửa.

Và, mặc dù tôi hổng tận mắt nhìn thấy, hoàn toàn chỉ là trong trí tưởng tượng của mình, đám xương tàn của hai đứa bạn tôi.

Giờ thì là gì đây? Tôi tự hỏi. *Giờ thì là gì đây?*

Kế hoạch. Có còn là kế hoạch nữa không ta?

Tôi ráng suy nghĩ, nhưng không cách gì nhìn thấy được đường lối rõ ràng sáng sủa cả. Tất cả những gì tôi có thể nhìn thấy được lúc này chỉ là những ngọn lửa cháy âm ỉ.

Visser Ba. Tôi đã quá bận tâm lo lắng tới Visser Một đến nỗi quên bẵng mất Visser Ba mới là kẻ thù chính của tụi tôi. Tôi đã định quấy rối, đánh lừa và khiến Visser Một xao nhãng đến mức bất cẩn. Thế nhưng tôi lại mới là đứa bị chính tôi lừa phỉnh.

Visser Ba sắp thắng rồi. Hắn sắp giết chết mẹ tôi rồi. Và hắn sẽ không chết. Hắn sẽ giết bà mà hắn thì lại không chết. Tôi hẳn đã lập ra kế hoạch đẩy mẹ tôi vào chỗ bị tên kẻ thù xấu xa nhất của chính tôi sát hại.

Không. Không. Không thể thể được. Tôi buộc phải suy tính, buộc phải suy ngẫm.

Tobias, có lẽ ổn. Rachel, có lẽ ổn. Hai đứa nó sẽ là những đứa thực hiện bước kế tiếp.

Ax. Ax đang ở đâu ta? Ảnh đang dọn dẹp chỗ cắm trại chăng? Hay là đang lùng kiếm vị trí?

Ở đâu ta? Tụi nó đang làm gì ta? Bằng cách nào…

Hãy chỉ cho tôi một con đường đi mà, tôi van vỉ. *Hãy chỉ cho tôi đường đi từ A tới B đi mà.*

Các bạn tôi. Mẹ tôi…

Tất cả là lỗi của tôi. Giờ thì tôi thua rồi. Hổng thể làm gì được nữa ngoài việc đứng nhìn màn kịch khủng khiếp diễn ra mà thôi.

Không. Không. Giọng nói uy nghiêm vang lên trong đầu tôi. *Con đường vẫn rõ ràng, vẫn sáng sủa. Kế hoạch vẫn còn chưa bể. Nếu như Ax và Erek đã hoàn thành công việc được giao phó, kế hoạch vẫn còn có thể thành công.*

Chỉ có một chi tiết buộc phải thay đổi: Tôi sẽ phải lãnh vai trò của Jake.

CHƯƠNG 22

Tôi bay thẳng đến chỗ hẹn đã định. Trên đường, tôi thấy Visser Một. Hắn vẫn đang rảo chân leo đồi. Hắn có nghe thấy tiếng nổ không ta? Hắn có cảm thấy nỗi sợ hãi - nỗi sợ thần chết đang tiến ngày một gần sau lưng hắn - đang gặm nhấm hắn không ta?

Hay hắn đã đề phòng tất cả rồi ta? Liệu ý nghĩ giết được kẻ thù, tiêu diệt được người Hork-Bajir tự do, ý nghĩ được sống mà nhảy nhót trên nấm mồ của Visser Ba có làm cho hắn cả tin và tiếp thêm sức mạnh cho hắn không ta?

Tôi đẩy nhanh tốc độ bay về phía trước. Tôi hướng tới nửa sau quãng đường lên núi trống trải. Có một dãy các lán nhỏ dành cho người cắm trại nằm ở mép khu rừng thưa. Ax, với việc dùng khả năng biến hình của mình, hẳn đã khiến mấy người này hoảng sợ mà rời xa khu vực đó rồi.

Tụi tôi không muốn những người vô tội bị vướng vào cuộc đấu súng này. Tụi tôi không muốn những người ngoài cuộc bị thương. Đó là kế hoạch của tụi tôi.

<Hãy nói điều đó với nhân viên kiểm lâm đằng đó, Marco,> tôi tự nhủ. *<Hãy nói điều đó với gia đình anh ta. Không một người ngoài cuộc vô tội nào được đính dáng đến cuộc chiến nho nhỏ của tụi tôi. Không có chỗ cho họ, không có thời gian để mà nghĩ về những thiệt hại mà bạn gây ra khi đi theo con đường rõ ràng và sáng sủa của tụi tôi.>*

Có một ngọn lửa trại cháy âm ỉ ở phía dưới. Trong một cái chòi có hai cái túi ngủ được trải rộng trên giường, hai cái ba lô được đặt dựa sát tường. Những con người yêu thiên nhiên này đã bỏ đi một cách vội vã.

Kết quả công việc của Ax, có lẽ thế. Hay rất có thể quân đội của Visser Ba đã hành quân qua hướng này để tới chỗ hẹn cũng nên. Thêm nhiều người vô tội… chết, hoặc chỉ đơn giản là khiếp hãi?

Tụi tôi đã chọn Đường mòn Rừng hoang, bởi vì nó ít có người qua lại. Nó không có nhiều cảnh vật để mà thưởng ngoạn, chỉ là những thân cây cứng, giòn phủ kín lối đi thử thách những đôi giày hiệu Timberland của họ mà thôi.

Và bởi vì, chỉ mất một dặm hay nhiều hơn một chút, là tụi tôi có thể rời đường mòn và băng đồng xuyên qua địa hình có thể dàn mỏng lực lượng đuổi bắt của bọn chúng.

Tôi thấy Visser Một đang cực nhọc leo dốc, vật lộn với những khó khăn mà tôi có thể dễ dàng vượt qua. Trên khuôn mặt xinh xắn của bà, mồ hôi nhỏ thành giọt. Hai buồng phổi của bà co bóp gấp gáp.

Việc đó cũng nằm trong kế hoạch. Quá vội vàng, quá sợ hãi, quá mệt mỏi đến mức không thể nghĩ được gì. Chưa hết, hắn đã biết quá

nhiều. Hắn đã luận ra những thứ mà Visser Ba không suy ra được.

Có lẽ điều này thiệt là kỳ lạ, thiệt là ngang bướng, nhưng tôi tự hào về bà. Cứ như thể đó đã từng là mẹ tôi, không có một tên Yeerk trong đầu bà, tên Yeerk đã thâm nhập vào bí mật sâu kín nhất của hai mẹ con tôi.

Tôi bắt được một luồng gió và bay vút lên cao, hòa mình vào không khí trong lành.

Tôi muốn cứ bay mãi. Chỉ cần bắt một ngọn gió và trôi đi, bỏ lại tất cả mọi thứ ở sau lưng. Nhưng tôi có thể làm thế được sao? Tôi có thể bỏ mặc mọi thứ, bỏ mặc cả cái khả năng Jake và Cassie đã chết sao được?

<Không, không, Marco,> tôi chế nhạo mình. <Tốt hơn cả là hai đứa nó nên chết đi để mang theo nhiều cái chết hơn. Phải, điều đó sẽ khiến cái chết của tụi nó có ý nghĩa.>

Tôi bốc người lên cao và rảo mắt suốt con đường mòn phía trước. Nhưng cho dù cặp mắt ó biển có thể nhìn xuyên qua những tán lá ken dày đặc, tôi vẫn không nhìn thấy Ax, hay Tobias hay Rachel đâu cả.

Ở phía dưới, xa tuốt phía cuối đường mòn, Visser Ba vẫn đang ở trong lốt người. Hắn đang di chuyển lên con đường một cách lẹ làng. Hai tá lính trang bị vũ khí đầy mình chia nhau đi phía trước và phía sau hắn.

Nhưng có một người tách khỏi nhóm lính đi trước, một mình, di chuyển rất nhanh. Người này bận một cái áo gió ngụy trang và quần jean xanh. Chiếc nón lưỡi trai ngụy trang trên đầu người này được kéo sụp xuống, che gần hết bộ tóc đỏ hoe của anh ta.

Cái lối di chuyển của người này chứng tỏ ảnh không phải là vận động viên thì cũng phải là một người đi rừng đầy kinh nghiệm. Anh ta rời khỏi con đường mòn và băng ngang đồng.

Không một tên lính nào đi trước giương súng bắn Visser Một, cũng hổng tên nào phát hiện ra chuyện người nọ di chuyển tách nhóm.

Tôi sẽ phải theo dõi Tóc-Đỏ. Anh ta khiến tôi lo lắng.

Tôi biết rằng những gì tôi nhìn thấy hổng phải là do số quân thực của Visser Ba là lượng mỏng. Tôi cũng biết trên bầu trời phía trên tôi, đây đó rải rác là những chiến đấu cơ Con Rệp đang được từ trường che chắn. Và có khi còn có cả tàu Lưỡi Rìu ở trển chưa biết chừng. Đấy là còn chưa kể đến những đám quân trung tín của riêng Visser Ba nữa chớ.

Việc giết chóc chỉ mất chừng có mấy phút - cỡ bằng giờ giải lao giữa giờ học - thôi. Nó sẽ lại bắt đầu ngay khi Visser Ba đảm bảo rằng Visser Một đã nằm trong tầm ngắm, ngay khi tất cả lực lượng hỗ trợ của Visser Một bị lộ tẩy và phạm sai lầm, ngay khi hắn chắc chắn rằng mình sẽ chiến thắng.

Tôi lượn vòng quay về bãi cắm trại. Visser Một đã nhận chỉ thị phải chờ ở đó. Tôi bồng bềnh hạ thấp độ cao, bay là đà tránh tầm

nhìn của tên Visser. Tôi đáp xuống những nhánh cây ở khúc giữa của một cây thông cao. Chỉ đến lúc đó, tôi mới nhìn thấy hình dạng yêu tinh của một người Hork-Bajir, đang đứng im phăng phắc, đến nỗi tôi cứ tưởng đó là một bức tượng.

<Rachel? Tobias?> tôi gọi.

<Rachel đây,> nhỏ trả lời. <Vẫn chưa thấy Tobias đâu cả.>

<Mình đây,> một giọng truyền vang lên. <Ngay trên đầu bồ, Marco.>

Tôi hất đầu ngước lên. Một cơ thể cao hơn hai mét, gươm dao đầy mình đang treo toòng trên thân cây cao phía trên tôi chừng sáu mét.

<Mấy bồ quên mất là: Hork-Bajir là loài sống trên cây rồi. Tại sao mấy bồ lại lảng vảng dưới đất trong khi mấy bồ có thể leo tít lên cao thế?>

<Anh Jake và Cassie đâu?> Rachel hỏi.

Tôi không trả lời, không thể trả lời.

<Marco?> Rachel giật giọng.

Tôi không thể, không thể nói được.

<Marco!>

<Visser Ba. Hai đứa nó đã lọt vào tay hắn rồi.>

<Gì cơ?> Tobias gào lên. <Bi bắt á?>

<Không. Không. Ý tui không phải là như thế.>

CHƯƠNG 23

Tụi tôi chờ. Im lặng bao trùm. Nguy hiểm lẩn quất.

Tôi biết Rachel, tôi biết nhỏ muốn hành động chứ không phải đóng kịch. Tôi biết nhỏ sẽ nổi sùng với cả một sự khiêu khích nhỏ nhất.

Tôi hiểu Tobias. Tôi biết rằng nỗi buồn rười rượi trên khuôn mặt là thể hiện cái bản chất con người bên trong cậu ấy. Tôi biết rằng giờ đây cậu ấy có bản năng của diều hâu hơn bao giờ hết, bất luận cậu ấy đang ở trong hình dạng của một người Hork-Bajir.

Thế thì tôi biết nói gì với hai đứa nó đây? Tôi biết nói gì để dẫn dắt hay kiểm soát tụi nó đây?

Không gì cả. Bởi vì tôi cũng hiểu rõ bản thân mình. Tôi biết rằng tôi sợ hãi và tuyệt vọng, và rằng cái nội tâm của tôi đang bị cắn rứt từng miếng, từng miếng. Tôi biết rằng tôi đang phải tập trung hết mọi trí lực, mọi suy nghĩ của mình vào kế hoạch, kế hoạch và chỉ kế hoạch thôi, phải đẩy tung hết mọi suy nghĩ khác ra khỏi đầu.

Tôi chẳng có gì để nói với Rachel hay Tobias cả. Hai đứa nó sẽ làm hay không làm, tùy sự lựa chọn của tụi nó thôi.

Visser Một cẩn trọng thả bộ đi băng qua bãi cắm trại hoang vắng. Tôi nhìn hắn, cũng như Rachel đang nhìn hắn: một kẻ địch - một trong những tên Yeerk xâm lược đã đánh đổi mạng sống của mình bằng mạng sống của ông anh họ và cô bạn thân nhất của nhỏ.

Hắn còn cách chỗ nhỏ khoảng ba mét rưỡi, cách những lưỡi dao của Hork-Bajir-Rachel hai sải chân dài.

Rachel bước ra chỗ trống.

Tobias buông cây, nhẹ nhàng thả rơi thân mình, tiếp đất bằng hai bàn chân khủng long T-rex.

Mẹ tôi… Visser Một… lẳng chiếc ba lô của hắn ra trước và thọc tay vào trong. Trong nháy mắt, khẩu Tia Nghiệt đã nằm trong tay hắn.

Tôi thở ra.

Rachel đang tạm thời tha mạng cho hắn. Chớ nếu Rachel mà muốn, thì cũng nhanh như Visser Một, nhỏ sẽ không bao giờ để hắn chạm tay được vào vũ khí của hắn đâu.

"Ngươi…" Rachel nói, bước từng bước về phía trước và nói bằng giọng Hork-Bajir. "Những người bạn Andalite đâu?"

"Bạn của người đều ổn cả, Maska Fettan," tên Visser trả lời.

"Tên ta. Ngươi biết tên ta," Rachel dịu giọng nói. Rồi, chậm chạp quắc mắt đúng kiểu Hork-Bajir. "Các bạn Andalite nói mật khẩu. Tất cả đều phải nói mật khẩu."

Tôi nhìn thấy một cử động, nhẹ đến đến mức chỉ có cặp mắt diều hâu mới có thể nhìn thấy. Tóc-Đỏ. Chỉ có điều, giờ đây mái tóc đỏ của anh ta đã được giấu trong cái mũ len trùm đầu ngụy trang dành cho

người trượt tuyết mà anh ta đã kéo xuống kín mặt.

Anh ta đứng yên giữa những bụi cây. Đủ gần để có thể nhìn thấy nhưng không nghe thấy. Anh ta có trong tay một khẩu Tia Nghiệt, nhưng cách anh ta cầm súng cho thấy anh ta dùng súng để tự vệ chứ không phải để tấn công.

"Tự do bây giờ, tự do mãi mãi." Visser Một ngâm nga bằng cái giọng nhạo báng đầy hứng chí.

"Đúng." Rachel mỉm cười, nếu như bạn có thể gọi đó là nụ cười của người Hork-Bajir mỗi khi họ thấy vui. "Bà là bạn."

"Phải. Với tất cả những người Hork-Bajir tự do, ta là một người bạn." Tên Visser phải khó nhọc mới có thể kềm được không để lộ ra nụ cười khoái trá ngoác rộng trên khuôn mặt của mẹ tôi. "Dân cư của những người Hork-Bajir sinh sống thế nào, Maska Fattan?"

"Tốt, tốt! Tất cả đều tự do, vui vẻ. Có nhiều vỏ cây để ăn lắm," Rachel đáp.

"Thế thì hay quá. Thiệt là thích thú khi nghe anh nói vỏ cây ở đó có vị ngon," Visser Một nói, thoáng vẻ khinh miệt. "Giờ thì, dẫn tôi tới chỗ ở của mấy anh, như đã được chỉ dẫn."

"Bà biến thành chim đi. Bay nhé. Người di chuyển chậm lắm."

"Tiếc là, ta bị bệnh," Visser Một nói. Hắn rặn ra một tiếng ho nhẹ. "Ta không thể biến hình vào lúc này được. Ta sẽ phải di chuyển như một con người thôi."

"Người chậm lắm," Tobias xen vào bằng cái giọng ngù ngờ của người Hork-Bajir.

"Ừ, ừ, đó là cả một sự phiền toái," Visser Một gắt. "Ta ước gì có thể biến thành chim và bay được, nhưng vì đó là một việc không thể, liệu hai bậc kỳ tài đây có thể vẫn tuân theo mệnh lệnh đã được ban ra hay không, há?"

"Bạn Andalite nói, đưa bà ta tới chỗ ở," Tobias nói.

"Phải rồi," Rachel đồng thuận.

"Lên đó." Tobias phẩy tay về phía con đường, chỉ tay hướng lên một chỏm đá trơ trụi cao ngất. "Chỗ ở trên đó. Các bạn Andalite giấu khu dân cư ở trển."

Một đỉnh đá trơ trụi, nơi hoàn hảo để bày binh bố trận cho một trận chiến sẽ kéo theo cả lực lượng trên mặt đất lẫn trên không, nơi hoàn hảo cho một Animorph.

"Ở trên đó sao?" Visser Một nói chậm rãi. Hai mắt hắn nhíu lại. "Hình chiếu ba chiều. Lưới chắn bảo vệ à? Phải, đi nhiên rồi. Có một số con người thích chõ mũi vào chuyện người khác, thế thì lưới ngụy trang và trường bảo vệ sẽ ngăn họ lại. Nó sẽ hữu hiệu. Một cái thung lũng nhỏ, sâu như thế này kia mà. Ở dưới đất chẳng thể nhìn thấy gì vì cao quá. Từ trên không hay trên tàu vũ trụ nhìn xuống cũng bó tay luôn vì thiết bị chống nhìn xuyên của người Andalite. Đường ống dẫn năng lượng hẳn phải lớn lắm, nhưng sẽ khó có thể kiểm soát

được…”

Tôi hẳn là đã mỉm cười. Đúng lắm, Visser Một, đúng là những gì ta mong mi nghĩ tới.

Hân hạnh được đón tiếp ngươi tới Bãi chăn thả súc vật OK, hỡi Visser Một.

CHƯƠNG 24

Tôi đã nhìn thấy đủ rồi. Visser Một đã lọt bẫy, tính cho tới thời điểm này.

Rachel và Tobias sẽ gánh tiếp phần leo trèo. Không có vẻ gì là Visser Một sẽ cố gây thương tích cho cặp Hork-Bajir kia trước khi hắn đã được họ chỉ rõ lối vào chỗ sinh sống của những người Hork-Bajir tự do. Không có vẻ, nhưng không có nghĩa là không thể xảy ra. Hắn có vũ khí. Và tôi biết Visser Một là cái giống gì mà: nhẫn tâm, tàn bạo. Hắn đang mang bộ mặt của mẹ tôi - người phụ nữ đã dạy tôi cách cười - thiệt là một sự mỉa mai lố bịch.

<Nè, Alanis[21], đó mới là trớ trêu đấy,> tôi lẩm bẩm một mình.

Việc leo lên đỉnh đá đó phải mất đến mấy tiếng đồng hồ. Tobias và Rachel sẽ phải lẩn trốn đi mỗi khi cần phải hoàn hình và biến hình trở lại. Nếu như Ax ở gần đó, đúng chỗ, việc sẽ diễn ra đúng như kế hoạch đã vạch ra. Ánh sẽ là người thay thế. Bước kế tiếp, chỉ cần một người Hork-Bajir dẫn đường là hợp lý, song sự thay thế này sẽ khiến kế hoạch trở nên hoàn hảo hơn. Mấy tuần trước, trong một buổi họp mặt với những người bạn Hork-Bajir tự do, Ax đã thâu nạp ADN của cùng một người Hork-Bajir mà Rachel đã thâu nạp. Nếu như không phải là người Hork-Bajir thì chẳng thể nào nhận ra được sự khác biệt giữa Ax và Rachel khi biến hình đâu.

Tôi đảo cánh quay về dưới chân đồi, hướng về phía Visser Ba và những tên Mượn xác, lính của hắn.

Đám lính của hắn đã đông hơn. Tôi hổng biết bằng cách nào chúng lại có mặt ở đó được nhưng có một đội quân Hork-Bajir đang di chuyển lên đồi từ sườn phải, lượn lẹo qua những thân cây và hành quân trên mặt đất. Tôi đếm được đến ba mươi tên thì bỏ cuộc, không đếm nữa.

Sẽ phức tạp đây. Tôi đã hy vọng sẽ cô lập được hai tên Visser. Visser Một, chuẩn bị dây và móc leo núi để có thể leo trèo như tụi tôi đã sắp đặt cho hắn. Vậy sao Visser Ba lại không sử dụng khả năng biến hình để biến thành một con vật gì đó chớ?

Những tảng đá trần trụi, lởm chởm sẽ làm chậm bước bọn Mượn xác người, nhưng cơ thể Hork-Bajir khỏe lắm. Hơn nữa, theo lời những người Hork-Bajir nói cho tụi tôi biết, thì họ xuất thân từ một hành tinh mà ở đó họ sống trọn cuộc đời giữa những hẻm núi dốc đứng khó mà tạo ra được.

Những tên Mượn xác Hork-Bajir sẽ hoàn toàn có thể theo kịp Rachel và Tobias. Chỉ một vài chiến đấu cơ Con Rệp là có thể lượn lờ trong khoảng không chật hẹp phía trên đỉnh đá. Như vậy, cán cân lực lượng trên mặt đất mới là điều đáng lưu tâm.

Phe của Visser Ba quá đông, điều đó đồng nghĩa với việc hắn sẽ thắng mà bản thân hắn hồng phải khổ sở gì nhiều. Và bây giờ, quân bài trắng[22] - hội Animorphs tụi tôi - sẽ bị giảm bớt sức mạnh. Ba mươi tên Mượn xác Hork-Bajir và một tá tên Mượn xác Người, cộng với Visser Ba - một lực lượng vượt quá khả năng xử lý của tụi tôi.

Xa phía sau, ở cuối đường mòn, Tóc-Đỏ tái hợp với Visser Ba. Vậy là lúc này Visser Ba đã biết rằng Visser Một đã kết liên được với hai người Hork-Bajir.

Visser Ba có sẽ phối hợp được tất cả những thông tin này với nhau không ta? Hắn có sẽ nhận ra rằng đây là những người Hork-Bajir tự do không ta? Rằng Visser Một đang trên đường tới khu định cư của người Hork-Bajir tự do không ta?

Đã sắp tới lúc tôi phải đổi lốt hình biến. Không khí loãng rồi, ở độ cao này không có gió. Bay giờ đây sẽ không còn thích hợp nữa, tôi sẽ nổi bật trên bầu trời trước ngần ấy cặp mắt là quá rõ ràng.

<Ax đâu rồi há?> Tôi tự hỏi. <Rachel? Tobias? Hai bồ có thấy Ax không?>

<Không,> Rachel trả lời.

<Ảnh được giao nhiệm vụ cố gắng hết sức làm quang quẻ khu cắm trại đó rồi sẽ tái nhập lại tụi mình mà,> tôi nói mà trong lòng thấy nản.

<Kế hoạch không được hoàn hảo như đã định, phải không Tổng chỉ huy?>

<Chỉ cần Visser Một lên đến được ngọn núi đó.>

<Hãy thừa nhận đi, Marco, thất bại rồi. Thất bại hoàn toàn rồi! Tụi mình đang kéo lê người phụ này lên núi để làm gì? Cứ xô bả xuống khỏi con đường mòn này có phải dễ dàng hơn không?>

<Im miệng, Rachel!> tôi gào lên. <Im ngay cái miệng của bồ lại coi!>

<Ồ, phải rồi, bồ bình tĩnh và kiểm soát được tình hình,> Rachel chế nhạo. <Anh Jake chết rồi. Cassie cũng chết rồi. Và người đang điều hành phi vụ này cũng là người đang tiếp tục cuộc chiến với chính người mẹ của mình. Việc này là một sự lãng phí thời gian. Marco à, bồ cứ bay đi đâu đó đi, cứ ra khỏi chốn này, như vậy bồ không phải nhìn thấy những gì mình ->

<Rachel, đủ rồi,> Tobias nhẹ nhàng nói.

Tôi không thể nào tin được những gì mình vừa "nghe thấy". Tobias chưa bao giờ xử tệ với Rachel. Tôi cho là Rachel cũng đang choáng váng.

<Marco đã có đủ gánh nặng trên vai cậu ấy rồi,> Tobias nói. <Mình tin cậu ấy.>

<Bồ tin cậu ấy ư? Tin cậu ấy ư?>

<Bồ chỉ muốn xử Visser Một,> Tobias nói. <Hay bồ muốn xử cả hai tên Visser? Tụi mình cần người phụ nữ này sống làm mồi nhử.>

Trong lúc đó, tất cả những gì tôi có thể nhìn thấy là Visser Một đang toài người trên những tảng đá, trèo, đẩy cơ thể hắn lên núi nhờ vào những rễ cây và những nhành cây thấp. Và Rachel cùng Tobias đang leo cùng với hắn, một trước, một sau.

<Ừ thì, cho tới giờ, kế hoạch của cậu ấy vẫn ổn,> Rachel nói. Nhưng nhỏ im bặt ngay sau câu nói đó.

Tôi gạt nhỏ ra khỏi đầu. Dù sao thì nhỏ cũng đúng. Kế hoạch đã bị bể một phần rồi. Tôi cần có quân tiếp viện.

Ax đâu rồi ta? Người Andalite đâu rồi ta?

CHƯƠNG 25

Tôi đã ở trong lốt này lâu rồi. Tôi kiểm tra lại chỗ Visser Ba thật nhanh, rồi sẽ bỏ lốt hình biển ó biển này.

Visser Ba vẫn đang đi cùng với tốp Mượn xác người của hắn. Chúng đang đi chậm lại, mệt lử vì mấy đôi giày đi trên đường phẳng cứ trơn trượt.

Nhưng tên Visser không quan tâm đến mấy đôi giày nữa. Hắn đã trở lại đúng cơ thể vật chủ Andalite của hắn. Hắn là một chú hươu nhanh nhẹn và nguy hiểm.

Không có kẻ nào mà mồ hôi lại nhễ nhại như Chapman. Tôi cảm thấy khá ái ngại cho hắn. Khá thôi chứ hổng phải rất. Nếu như mọi việc diễn ra đúng như kế hoạch, tuần sau, trường tụi tôi sẽ phải cần một hiệu phó mới.

Tôi đảo vòng ra sau lưng bọn chúng, cố gắng né khỏi tầm nhìn. Tôi chao cánh lại đủ gần để có thể nghe thấy lõm bõm những mẩu đối thoại của bọn chúng.

Có một số mẩu rất thú vị.

"Hãy giết chết ả ngay," Chapman nóng nảy, thở hổn hển cứ như một con cá bị mang ra khỏi nước vậy. "Trước khi bọn chúng tẩu thoát."

<Tại sao thế, bởi vì mi yếu và mệt hử? Không.> Visser Ba nói. <Ả đang đi tới chỗ bọn Hork-Bajir bỏ trốn. Ta biết lắm! Hợp nhất với tụi nó, chứng minh với Hội Đồng Thập Tam Trụ về sự tồn tại của chúng và làm ta mất thể diện. Ta sẽ tóm cổ được ả ta cùng với bọn Hork-Bajir bỏ trốn kia!>

"Nhưng, thưa Visser, trong những cơ thể vật chủ người này, không có đủ phương tiện, chúng ta có thể không đuổi kịp bọn chúng," Chapman nói với giọng hết sức kỉnh cẩn.

<Ta mù chắc? Ta ngu chắc? Hai đội quân Hork-Bajir và Taxxon giờ đang quy tụ về đây. Nếu như tụi mi vấp ngã, thì cứ việc. Ta nhất định sẽ không trì hoãn chiến thắng của ta đâu!>

Rõ ràng là được khuyến khích bởi giọng nói có vẻ nhân từ của Visser Ba, một tên Mượn xác người khác đã mắc sai lầm khi đưa ra ý kiến.

"Khó mà tin được rằng những vật chủ Hork-Bajir này có thể tạo ra một khu định cư ngay dưới mũi chúng ta. Làm sao mà chúng ta -"

Lưỡi dao đuôi Andalite vung lên và ngưng lại, võ vỗ và ấn vào chân phải anh ta.

"Không, tôi -" anh chàng kêu lớn. "Tôi không hề có ý chỉ trích. Không!"

"Thưa Visser, chúng ta cần tất cả những con người có thể dùng vũ

khỉ," Chapman can thiệp.

<Phải, mi nói đúng,> Visser Ba nói. <Thiệt là ngu ngốc khi cắt đứt chân hắn. Làm sao mà hắn đi dược khi không có chân kia chứ?>

Anh chàng kia gần như đã thở phào nhẹ nhõm. Nhưng rồi Visser Ba lại vung đuôi lần nữa. Cánh tay trái của anh ta rớt cái bịch xuống đất.

<Tất cả đám tụi mi chỉ toàn là những đứa gây cản trở tiến trình đi tới chiến thắng của ta mà thôi,> Visser Ba phun nước miếng phì phì. <Từ đây, ta sẽ xuất phát một mình. Bọn Hork-Bajir và Taxxon chả mấy chốc sẽ nhập bọn với chúng ta, và phi đội bay cũng sẵn sàng rồi. Hãy đuổi theo khi nào mấy cái thể ẻo lả của tụi mi cho phép nhé. Ta có một lốt hình biến rất hết ý cho những cuộc thử thách như thế này.>

Trước những cặp mắt quan sát của đám linh tùy tùng, Visser Ba bắt đầu biến hình.

Soạt!

Cái đầu của hắn mỏng dẹt ra giống như một chiếc đĩa bay trong phim hạng 2. Cặp mắt chỉnh của hắn nhắm nghiền và dính tịt vào nhau. Những con mắt cuống vẫn còn đó nhưng lại trở nên dày cui. Nhãn cầu phồng to và đỏ ngầu.

Những chiếc cẳng chân đa khớp nối trồ ra từ hai bên sườn, một, hai, ba - tổng cộng sáu cái, thay thế cho những chiếc chân có móng guốc của cơ thể Andalite đang biến đi một cách nhanh chóng.

Lớp lông màu xanh dương ánh nâu Andalite có vẻ bị hút thụt vào trong người hắn, như thể nó đã bị cuốn vào, để lại một lớp da hay lớp vỏ gì đó mờ mờ không rõ màu.

Mấy cẳng chân dài ra, thon mảnh giống như chân nhện. Tận cùng hai chân trước là móng vuốt. Còn tận cùng bốn chân sau là những chiếc đinh nhọn có ngạnh.

Và rồi, trước cái nhìn chằm chằm hoảng hốt của tôi, lớp vỏ bắt đầu thay đổi. Từ một lớp mờ mờ ảo ảo, nó vặn vẹo chuyển sang màu xanh dương, màu đỏ với những bóng mờ màu cam của những cơ quan nội tạng, rồi trở thành màu xanh lá cây và màu nâu. Xanh hệt như màu lá trên đầu, nâu hệt như màu đất trên đường mòn.

<Một con tắc kè hoa!> tôi thì thào.

Lớp vỏ cứng mỏng mảnh, kỳ dị màu đất của tên Visser Ba gần như vô hình, ngay cả dưới cặp mắt ó biển-tôi. Màu sắc và hoa văn của lớp vỏ này thay đổi rất nhanh khi con tắc kè hoa đó di chuyển.

Được rồi đó, Marco, nhà ngươi biết hắn đã biến hình thành một loài vật nguy hiểm rồi đó. Điều đó vẫn khớp với kế hoạch của nhà ngươi mà.

Đương nhiên rồi, tôi đã không lường được hắn sẽ trở nên vô hình.

CHƯƠNG 26

Tôi hạ cánh và hoàn hình cách xa con đường mòn.

Xa lạ ở nơi đây, trên cao kia cũng vậy. Yên tĩnh. Một vài con chim hót. Gió nhẹ hây hẩy làm mấy ngọn cỏ cao thưa thớt đung đưa lào xào. Những tán cây rì rào.

"Tất cả cái tôi cần là một cuộc dạo chơi," tôi nói, muốn nghe âm thanh của chính giọng nói mình. "Một ít khoai tây chiên, một cái bánh xăng-uých kẹp thịt nguội."

Jake và Cassie đã bị hỏa thiêu trong chiếc SUV của Visser Một.

Ax mất tích.

Mẹ tôi…

Tôi có thể bỏ chạy, rời khỏi thị trấn, không bao giờ quay trở lại. Tôi có nhiều năng lực. Tôi có thể xoay xở được. Tôi có thể tới Holywood, hay Pháp, hay một nơi nào đó.

Marco người Pháp. Tôi thích cái tên đó. Bọn Yeerk có ở Pháp không nhỉ? Tôi hổng màng. Tôi sẽ hổng thèm để ý đến chúng một chút nào nữa cả.

"Ôi, Chúa ơi," tôi rên rỉ. Tôi gục đầu vào hai bàn tay.

<Marco! Bạn đang ở vào một vị trí cực kỳ tệ hại!>

Đầu tôi bật ngửa. Tôi nhìn quanh, bối rối, cho tới khi nhìn thấy một chú diều mướp phương Bắc đang bồng bềnh trên làn gió nhẹ.

"Ax à?" tôi nói, cốt không phải để ảnh nghe thấy.

<Marco, có một toán quân Hork-Bajir và Taxxon đang tiến lên ở phía bên kia rặng núi này. Khoảng chừng hai phút nữa theo giờ của bạn, chúng sẽ có thể trông thấy bạn.>

"Không phải là giờ của tui, anh bạn người ngoài hành tinh đần độn kia, mà là giờ của tất cả mọi người!"

Nhưng tôi mắc phải biến hình, không phải là ó biển nữa. Cặp cánh giờ đây bớt hữu dụng rồi. Tôi vẫn cần phải có thể ở lại coi cho hết trận chiến này ngay trước mũi những con người, những Hork-Bajir và bất cứ con vật lạ lùng nào mà Visser Ba biến hình thành.

Đã đến giờ của dê núi.

Ax đã hạ thấp xuống, vẫn ở trên không nhưng giờ ảnh có thể nghe tôi nói.

<Tôi thấy rõ rằng việc có mặt của lực lượng bổ sung này là quá sớm so với kế hoạch. Điều đó có thể tạo nên một sự bất cân bằng lực lượng và sẽ gây ảnh hưởng đến kế hoạch của chúng ta theo chiều bất lợi,> Ax nói.

"Xì, bồ nghĩ thế à?" Tôi la.

<Chúng ta cần quân tiếp viện.>

"Bồ mà biết có một đội quân riêng nào đó, bồ có thể kêu tới, bởi vì

nếu như bồ có thể kêu thì giờ là đúng lúc rồi đó!"

Thiệt là mỉa mai. Tôi không mong đợi Ax sẽ tuân lời tôi một cách nghiêm túc. Nhưng trước khi tôi có thể phản đối, Ax đã bắt gió và hướng xuống dưới chân đồi, để trọng lực giúp ảnh lấy tốc độ.

"Bồ đang… bồ đang làm cái quái gì thế?" tôi la thất thanh.

Thiệt là khùng! Tôi đã tìm thấy Ax và cũng đã để lạc mất ảnh trong vòng có một phút.

"Được rồi, được rồi, bình tĩnh nào," tôi run run tự nhủ. *"Bình tĩnh. Được rồi. Để coi nào. Phải quay về chỗ Rachel, Tobias và Visser Một. Điều duy nhất phải làm bây giờ. Biến hình. Nào, Marco, tập trung nào!"*

Tôi tập trung vào ký ức về con dê núi bự chảng, đang thiêm thiếp trong môi trường sống nhỏ xinh an toàn của nó ở sở thú.

Ngu quá đi, nhưng tôi chấm đúng con dê đó mất rồi.

Biến hình hổng bao giờ có logic, hổng bao giờ rành mạch, hổng bao giờ mà hổng nham nhở và cũng hổng bao giờ tuân theo một trật tự nào cả. Những biến đổi hổng nhất thiết phải được bắt đầu từ đầu rồi từ từ tiến xuống đến đầu ngón chân, mặc dù chúng hoàn toàn có thể biến đổi theo trình tự đó. Và lần này cũng thế.

Phụt!

Hai cái sừng đen nhánh, nhọn hoắt như hai cái dao găm phụt ra từ đỉnh đầu tôi. Tôi cảm thấy mặt mình ngứa ngáy. Tôi giơ tay lên và sờ thấy một cọng râu dài, khá mềm mại, màu trắng ở phía dưới cằm. Năm ngón chân trên mỗi bàn chân của tôi chảy nhão ra quyện vào với nhau tạo thành hai ngón chân có đệm to đùng. Chúng đang biến đổi trở thành hai chân sau bè bè chắc nịch cứng cáp của con dê. Phủ bên ngoài lớp lông tơ mịn và mềm là những cọng lông thô, bảo vệ cơ thể dê-tôi khỏi gió và mưa lạnh. Đột nhiên, tôi ụp người về phía trước. Tôi thấy hai bàn tay tôi, giờ cũng nứt ra thành móng guốc cùng với những tấm đệm gồ ghề bên dưới.

Xoẹt!

Hai cái vai người nhỏ nhắn của tôi nhô cao lên trở thành bờ vai xù xì đầy uy lực của một chú dê núi đực nặng gần một trăm năm mươi ký. Tôi cảm thấy trí não của chú dê núi hòa nhập với bộ não tôi. Nhưng tôi không hứng thú với việc đấu tranh với nó. Chú dê muốn leo núi, mà tôi thì cũng muốn thế.

Tôi nhảy chồm chồm qua lớp đất, đá tảng rải rác. Lên, lên, thẳng lên.

Sức mạnh ở bốn chân tôi thiệt là không thể nào tin nổi! Tôi đang trèo núi mà hổng có phải chống lại lực cản của trọng lực. Trọng lực hổng có liên quan! Nó hổng có tồn tại!

Lên cao, băng qua những thân cây. Nhảy lên một cách dễ dàng, vượt qua những tảng đá mòn như bỡn - nếu là người hẳn phải mất đến năm phút lọ mọ cẩn trọng mới trèo qua được. Tứ chi của tôi là những bánh xe phát động đồ sộ. Tôi như đang đi cà kheo, chỉ việc

nhảy, nhún, bật, nảy, hầu như là bay nữa kìa.

Tôi trông thấy và ngửi thấy bọn Hork-Bajir khi chúng trèo lên đỉnh dãy núi, nhưng ai mà thèm để ý chớ? Chúng hổng bao giờ tóm được tôi. Dãy núi này là của tôi. Những hòn đá tảng kia thuộc về tôi!

Lên và lên, dễ dàng đẩy lùi xa bọn Hork-Bajir, tôi bắt kịp Visser Một và hai đứa bạn. Họ đã bày xong dây thừng và móc leo núi. Visser Một đang được kéo và lôi lên giống như một bao tải khoai tây.

Họ trèo núi theo con đường dễ. Đường tôi đi khó hơn nhiều: không có lối mòn, những cây non rải rác che kín lối đi, không có chỗ để chân lộ thiên, đá sỏi vụn vương tùm lum.

Tôi đi theo lối mà chưa có một người nào trèo qua, không có một chuyên gia leo núi đá nào được trang bị thiết bị đầy đủ đến tận răng luôn mà có thể leo được quá nửa ngày.

Với tôi, đó là một cầu thang cuốn.

Mắt tôi nhìn thấy từng kẽ nứt nhỏ xíu. Móng guốc tôi tóm được từng vết rạn. Tôi kéo cơ thể dê núi một trăm năm mươi ký của mình lên một bức tường dốc đứng dễ dàng đến độ tôi có thể đã từng là nàng tiên Tinkerbell[23] đang bồng bềnh trên lớp bụi kỳ ảo vậy.

Tôi vượt qua Visser Một.

Rachel nhìn thấy tôi.

<Marco hử?>

<Còn ai vào đây nữa chớ?>

<Ừ há. Chúc may mắn nha, ổn hết chứ hả?>

<Ổn cả, thưa công chúa Xena,> tôi nói.

CHƯƠNG 27

Tôi chờ trên đỉnh núi, một mình. Một ông hoàng của toàn thế giới.

Từ trên đỉnh, sườn sau của dãy núi trải dài gần như bằng phẳng suốt về phía Tây. Choán hết tầm mắt tôi là một triền dốc dài ngút, có lẽ phải tới một phần tư dặm kéo đến chỗ có vẻ như bị phá vỡ bởi xương sống của một rặng núi dài.

Tụi tôi đã tiến lên theo sườn đông, gần như dốc thẳng đứng. Sườn nam và sườn bắc, cũng chẳng khá hơn - toàn là những vách đá cheo leo.

Với ba hướng này, đối với một con người, hay với một tên Mượn xác người, một cú rơi chết người là hồng thể tránh khỏi.

Hồng có chút mảy may nào giống như một thung lũng được che giấu. Hồng có chút mảy may nào giống như một khu định cư bí mật của người Hork-Bajir.

Nhưng trái lại, đó là điều được mong đợi.

Khuôn mặt của mẹ tôi, rất đột ngột, hiện ra ở phía trên những tảng đá hướng Đông. Bà đang được đẩy lên từ bên dưới. Bà trèo lên tới nơi, rõ ràng là kiệt sức lắm rồi.

Bà cứ nằm ngửa, lưng dán xuống đất, thở hồn hển và ho khù khụ cả một lúc. Rachel và Tobias ló lên phía sau bà.

Rồi bà lăn người và với sức mạnh của ý chí, bà bắt mình đứng dậy.

Một lần nữa, tôi cảm nhận được niềm tự hào mới lạ. Cho dù với sự giúp đỡ của Rachel và Tobias, nội leo lên được đỉnh núi này cũng là một thành tích đáng kinh ngạc rồi.

Một kết thúc thích hợp. Nỗ lực cuối cùng, thành quả cuối cùng.

Giờ, với tôi sao mà quá dễ dàng. Tôi có thể quăng một trăm năm mươi ký thịt của tôi về phía trước, đầu chúc xuống thấp, đâm sầm vào bà, để cho bà bay, hai cánh tay quơ quào bất lực trong lúc rơi, rơi, rơi và rơi…

Tên Visser sẽ chết.

Vật chủ bất lực của hắn, mẹ tôi, cũng chết.

“Andalite hả?” bà hồn hển.

<Hiển nhiên,> tôi đáp. *Hãy hết sức cẩn thận, Marco,* tôi cảnh báo bản thân. *Đây là vai diễn của Jake. Nó đang nói với Visser Một. Hắn không thể biết nhà ngươi là ai.*

Nhưng giờ còn có chuyện gì nữa nào? Kết thúc rồi. Nó sẽ chấm dứt ở đây.

Vấn đề sẽ là ở chỗ, bởi vì cuối cùng hắn sẽ biết tụi tôi gạt hắn, bà sẽ có thể gọi tên tôi. Bà có thể thốt lên “Marco.”

“Marco! Đừng để các bạn con giết mẹ, Marco!”

Tôi nhún vai.

Tôi thua rồi. Cuộc đời mẹ sẽ kết thúc ở đây. Tôi cũng sẽ thế, giờ thì tôi đã biết điều đó. Làm sao tôi có thể sống? Làm sao tôi có thể sống khi mà tôi biết tất cả?

"Thế này nhé, Andalite hay con người, hay bất cứ giống loài gì ẩn sau lốt hình biến kia, ngươi nên biết một điều rằng: Quân đội trung thành của ta ở kỉn trên bầu trời kìa! Nếu ngươi bội tỉn, ngươi sẽ bị banh thây!"

<Chúng ta có một thỏa thuận,> tôi ôn tồn nói. <Chẳng mấy chốc, Visser Ba sẽ hội nhập với chúng ta thôi. Hắn sẽ chỉ có một mình, hoặc gần như là một mình.>

"Khu định cư của người Hork-Bajir. Ta không thấy một khu định cư nào cả!"

<Erek,> tôi truyền riêng cho ảnh, <tôi hy vọng là anh đang ở đây, công tử à.> Thế rồi, bằng giọng truyền mở, <Cho dù ngươi không có đầy đủ phẩm chất của một Vị Hoàng tử Ai Cập, song… Hãy coi đây!>

Mặt đất triền dốc phía Tây mờ đi, rồi biến mất. Visser Một nhảy dựng, giật về phía sau. Cái thung lũng hiện ra ngay trước mũi chân hắn.

"Quê nhà Hork-Bajir," Rachel nói, vẫn tiếp tục vai diễn của mình.

Phía dưới tụi tôi, bên dưới những bức tường là vách đá thẳng đứng, là một thung lũng cây cối sum suê tràn ngập người Hork-Bajir tự do.

Tôi quan sát nụ cười bệnh hoạn, khao khát nở rộng trên khuôn mặt xinh đẹp của mẹ tôi khi Visser Một chăm chắm nhìn xuống thung lũng ở bên dưới.

Có một vài Hork-Bajir trẻ đang quăng mình qua những thân cây, chơi trò đuổi bắt. Hork-Bajir trưởng thành tước vỏ cây từ những thân cây thông cao ngút. Tôi đếm được có ít nhất là bốn mươi đến năm mươi người Hork-Bajir đang làm những công việc hàng ngày của họ.

<Được rồi nhé, tụi ta đã hoàn thành trọn vẹn vụ trả giá cuối cùng,> tôi lẩm bẩm. <Giờ chỉ còn phụ thuộc vào tên Visser Ba thôi.>

Bà mỉm cười, ngay với tôi. "Ta có biết mi. Ta có quen mi, phải không nào?"

<Ta là một chiến binh Andalite. Đó là tất cả những gì ngươi cần biết.>

"Không. Bọn Andalite không pha trò. Chuyện đó chỉ mình nền văn hóa đại chúng của loài người có thôi. Không, mi là một con người. Và…" Bà lục lại ký ức của mình, nhướng mắt lên, "là một kẻ ta quen biết, có một lần. Cách đây lâu rồi, có lẽ thế. Nhưng là một kẻ nào đó ta có quen biết."

CHƯƠNG 28

Tôi cứng người. Bất động. Như một xác chết.

Tôi muốn bà thốt ra tên tôi.

Tôi đã từng để lộ bản thân. Một cách có chủ tâm. Tôi muốn bà nói ra tên tôi. Tôi muốn bà gọi lớn tên tôi và nói, "Marco, mẹ yêu con, mẹ nhớ con, mẹ vẫn là -"

Ôi trời, tôi đã làm rối tung lên rồi. Kế hoạch, tôi đã phá hủy nó, chỉ cốt để nghe thấy bà gọi tên tôi. Tôi đã lừa gạt chính bản thân mình. Tôi không thể làm thế được.

<Ổn rồi, Marco,> một giọng nói dịu dàng vang lên. Nhưng không phải của mẹ tôi. Của Rachel. <Ổn rồi, bồ tèo, ổn rồi mà.>

Thế rồi, mọi thứ xảy ra cùng một lúc.

Phía trên mép đỉnh núi, hắn nhô lên, kệch cỡm, nửa màu xanh dương, nửa có màu đá núi.

Visser Ba đã trèo tới nơi.

<Tuyệt, tuyệt, tuyệt,> hắn nói. <Gì thế này? Visser Một ngồi trên bờ vực khu định cư của bọn Hork-Bajir tự do ư? Nói chuyện phiếm với hai tên Hork-Bajir tự do và, trừ phi là ta lầm, một tên Andalite ư? >

Visser Một quay người đối diện với hắn. Không vẻ sợ hãi. "Kết thúc rồi, cái đồ gian trá, bất tài nhà ngươi! Những con tàu trung thành của ta đang ở phía trên đầu đấy."

<Của ta cũng ở trển,> Visser Ba rít lên. <Và những phi cơ của ta sẽ thổi bay phi cơ của ngươi ra khỏi bầu trời!>

"Quả đúng là đặc trưng của ngươi. Ngươi chỉ toàn nghĩ tới bạo lực, tới tàn ác. Đồ ngu. Phi cơ của ta đang chạy máy quay cảm biến. Chúng đã ghi lại hình ảnh cái thung lũng này, khu định cư của người Hork-Bajir tự do này rồi! Ngươi nghĩ sao, Hội đồng Thập Tam Trụ sẽ nói gì khi coi băng ghi hình này há?"

Visser Ba không biểu hiện bất cứ một cảm xúc nào. Hầu như có lẽ là do hắn không thể biểu lộ.

Visser Một cho tay vào trong ba lô, rút ra hổng phải là vũ khí mà là thứ gì đó trông hơi giống một cái máy điện thoại di động.

"Visser Một đây," bà nói. "Tấn công!"

<Ừ, bằng tất cả những phương tiện ngươi có, tấn công ta đi,> Visser Ba vừa nói vừa cười phá lên. <Các phi cơ của ta cũng đang dùng máy quay cảm biến. Thu lại hình ảnh một tên phản bội, cựu Visser Một đang nổ súng vào những Yeerk trung thành!>

Bất thình lình, bầu trời cao trên đầu dường như bị chia nhỏ ra, giống như một cái áo bị bung đường may nối, và trên đó, xuất hiện một phi cơ hổng giống bất cứ cái nào mà tôi đã từng được nhìn thấy.

Khổng lồ! Bự hơn con tàu Lưỡi Rìu của Visser Ba rất nhiều.

Ở chỉnh giữa là một cái lõi hình trụ, bao quanh là tám cái kén. Bốn động cơ cực lớn bó thành một cụm phía đuôi, lửa màu xanh dương cháy sáng rực.

<Một con tàu của Đế chế *Nova-class* ư?> Visser Ba hổn hển.

Ngay lúc đó, một luồng những phi cơ nhỏ hơn từ hướng Tây bay tới tạo thành một vệt dài - chiến đấu cơ Con Rệp của Visser Ba. Visser Một xoay mòng mòng quan sát chúng, một đoàn chiến đấu cơ di chuyển rất nhanh kéo dài từ bên này qua đến phía sau rặng núi. Ở giữa những chiếc Con Rệp đó là một lưỡi rìu chiến đấu bự bành ky: tàu Lưỡi Rìu của Visser Ba.

Phi đội bay thấp ngang qua khu định cư.

"Visser Ba!" mẹ tôi la lớn. "Ngươi bị bắt vì tội bất tài!"

<Đồ phản bội!> Visser Ba gầm gừ.

Hắn xông lên tấn công bất thình lình, vuốt trước quơ quào.

Visser Một kéo ra một khẩu Tia Nghiệt.

Những chiến đấu cơ Con Rệp của Visser Ba tăng tốc hướng về phía phi đội của Visser Một đang lao xuống. Trận chiến bùng nổ. Khi những chiến đấu cơ Con Rệp và tàu Lưỡi Rìu của Visser Ba quần đảo quanh con tàu Đế Chế của Visser Một, bầu trời bị rạch nát bởi những tia Nghiệt phát ra từ những khẩu đại bác của cả hai phía.

Visser Một khai hỏa.

Visser Ba lạng tránh.

<Ááááááá!>

Một lỗ tròn cháy xèo xèo xuất hiện trên lớp da đổi màu của Visser Ba.

Mẹ tôi la thất thanh. Bà lảo đảo rồi té nhào. Quần áo bà biến thành màu đỏ rực.

<KHÔÔÔNG!> Tôi gào lên. Tôi nhào tới, nhào về phía Visser Ba, đầu chúc xuống, cặp sừng nhọn sẵn sàng đâm thủng bụng hắn.

<Marco! Dừng lại!> Rachel hét lớn. <Mọi việc đang diễn ra đúng kế hoạch mà! Điều này buộc phải diễn ra mà! Mẹ bồ buộc phải ->

<KHÔÔÔNG!> Tôi đâm sầm vào lốt hình biến tắc kè hoa của Visser Ba. Con vật giật lùi lại. Hắn loạng choạng. Ba cẳng chân sụm xuống.

Visser Một bắn.

Tia Nghiệt hổng có trúng Visser Ba mà trúng tôi.

Đau thấu trời. Một miếng thịt hình bán nguyệt bên hông tôi bay theo tia Nghiệt. Vết thương khiến tôi lảo đảo, mắt mờ căm và hổng còn thể định hướng nổi nữa.

"Hãy phá hủy khu định cư của bọn Hork-Bajir! Khu định cư!" mẹ tôi gào thét qua thiết bị truyền tin. "Đừng có bắn mấy con tàu của thằng Visser Ba! Bắn vào khu định cư! Giết tất cả bọn chúng! Hãy giết tất cả bọn chúng!"

<Một sự nỗ lực đáng thương. Đừng có mơ mộng hão huyền đến việc che đậy được cái tội phản bội của ngươi,> Visser Ba châm chích.

Păng chiu! Păng chiu!

Những luồng tia Nghiệt vẫn liu chiu trên bầu trời. Con tàu Đế Chế đang nã đạn xuống mặt đất, xuống cái nơi mà chúng cứ tưởng đó là khu định cư của người Hork-Bajir tự do.

Một hình chiếu ba chiều.

Erek người Chee đã tạo ra ảo giác. Và giờ đây, khi bọn Yeerk nã súng, ảnh tạo ra ảo cảnh những người Hork-Bajir đang bị thiêu cháy, gục ngã và hấp hối.

Thế nhưng không thể phủ nhận được những định luật vật lý.

Nguồn năng lượng của những khẩu Tia Nghiệt khổng lồ không chui sâu xuống dưới thung lũng, mà gây chấn động trên đỉnh núi, chỉ cách chỗ tụi tôi đứng có chừng ba mươi mét.

CRRRRRRRĂC!

Mặt đất rung bần bật.

Và đột nhiên, đất dưới chân tụi tôi chao nghiêng. Có một vết rạn ở ngay tảng đá mà tụi tôi đang đứng.

Một khe nứt xuất hiện.

Tôi loạng choạng xém té bởi vết thương lại làm tôi đau nhói.

Khe nứt đã phân tách tụi tôi ra làm hai. Visser Ba cùng với đội quân Mượn xác Hork-Bajir đang ào ào xông tới ở một bên. Rachel và Tobias cũng ở bên đó, bị bọn chúng vây chặt.

Tôi ở cùng bên khe với Visser Một, với mẹ tôi. Chỉ có hai mẹ con tôi ở đó.

Bà đứng đó, lưng tựa vào vách núi, giận dữ điên cuồng.

"Quá trễ rồi, Visser Ba! Quá trễ rồi! Không thể ngăn được ta nữa đâu!" Rồi, miệng ghé vào thiết bị truyền tin, bà phát lệnh, "Hãy phái một phi cơ tới đây đón ta!"

Rachel và Tobias lùi lại để khỏi bị rớt khỏi vách núi. Tụi nó mà rớt, cầm chắc cái chết. Bọn Hork-Bajir bao quanh hai đứa nó, thẳng tay đánh đập tụi nó một cách tàn nhẫn.

Trong một vài giây nữa thôi, chuyện đó sẽ chấm dứt.

Tất cả sẽ chấm dứt. Kế hoạch của tôi kết thúc. Thất bại. Rachel và Tobias sẽ chết. Visser Ba sẽ sống. Còn Visser Một thì sao?

Thoáng trong khoé mắt, tôi nhìn thấy một chiếc Con Rệp đang gầm rú ở trên trời, thả tên lửa xuống đầu tụi tôi.

Tôi quay đầu nhìn thẳng vào mặt Visser Một - tên thủ lãnh Yeerk trong công cuộc xâm lăng Trái Đất.

Hắn trừng mắt nhìn tôi, chuyển hướng nòng súng, chĩa vào tôi.

Tôi hạ thấp đầu và cảm thấy sức mạnh dồn ở tứ chi.

Tôi sẽ rơi - một cú rơi ba mươi mét.

<Con yêu mẹ,> tôi thầm thì. Và rồi, bất thình lình, tôi lao tới.

"Một thằng bé!" bà thầm thì, giọng sững sờ. "Đó là một cậu bé!"

CHƯƠNG 29

Tôi lao tới.

Khẩu Tia Nghiệt di chuyển. Ngón tay của Visser Một siết cò súng.

Quá chậm. Hắn chậm chạp quá. Chưa kịp nháy mắt, tôi sẽ húc vào người hắn trước khi hắn kịp khai hỏa. Tôi sẽ húc hắn bằng toàn bộ sức mạnh con dê núi mà tôi đang sở hữu. Hắn sẽ ngã ngửa và rơi vào khoảng không và…

RRRRRROOOOOOAAAAARRRR!

Một ánh chớp màu cam xen lẫn màu đen. Nó xuất hiện ngay ở rìa vách đá.

Nhanh hết sức!

Con hổ xô tôi. Móng vuốt quắp lại, nó xô vào cạnh sườn tôi, hẩy tung người tôi quơ quào trên bốn chân.

Kế đến, từ trên trời, một chú chim rơi, hai cánh ép chặt vào lưng, móng vuốt chĩa ra. Nó rạch mặt Visser Một.

"Áááááá!" Hắn rú lên.

Hai tay ôm chặt lấy khuôn mặt bị rạch nát, máu me be bét, Visser Một lảo đảo giật lùi.

<Mẹ!> tôi la lớn.

Trong một phút dài khủng khiếp, bà đứng ngay ở mép vách núi, chới với chống chọi với sức hút của trọng lực, tôi nhảy lên, đua tới túm lấy bà, kéo bà lại. Và chẳng hiểu sao, chẳng rõ vì lý do gì, tôi cứu được bà.

Thế nhưng con hổ-Jake choàng cánh tay bự chảng của nó quanh người tôi và giữ tôi lại.

Bà rớt. Biến mất khỏi tầm mắt.

<Không! Không! Không!> tôi gào rú.

<Thôi nào, Marco,> Jake dỗ dành. <Thôi nào, ráng lên, bồ tèo.>

Nó ôm chặt tôi, trói chặt tôi trong vòng tay của nó. Sức mạnh của lốt hình biến cọp của Jake đã vô hiệu hóa sức mạnh của con dê núi, của chính tôi.

<Thôi nào. Marco. Ráng lên mà, bồ tèo.>

Mờ căm, như thể là tôi đang quan sát mọi chuyện trên một chiếc tivi nhòe nhoẹt, nhiễu nhăng nhiễu nhịt, thế nhưng tôi biết trận chiến ở bên kia khe nứt đang diễn ra một cách rất ác liệt.

Tôi biết, ngày càng có thêm nhiều người Hork-Bajir tự do tới tham chiến. Tôi biết, có một người Andalite đang chỉ đạo họ. Tôi biết, họ đang đẩy lùi làn sóng tấn công của quân đội Visser Ba.

Ax đã mang những người Hork-Bajir tự do từ nơi định cư thực sự của họ, cách xa đây hàng bao nhiêu dặm đường, tới đây hỗ chiến cùng tụi tôi.

Trên cao, trên bầu trời, trận chiếc ác liệt giữa một bên là tàu Đế Chế và bên kia là tàu Lưỡi Rìu cùng với phi đội Con Rệp vẫn đang tiếp diễn. Đó hổng phải là nỗi bận tâm của tôi nữa rồi.

Hổng còn thứ gì khiến tôi bận tâm nữa cả. Tất cả những gì tôi phải làm bây giờ là lắng nghe tiếng nói vọng trong đầu mình, <Cố lên, Marco. Cố lên.>

CHƯƠNG 30

Tôi nằm liệt giường gần như suốt cả một tuần sau đó. Bị bệnh. Đó là hai từ mà tôi dùng để giải thích với ba.

Tôi nằm lì trên giường, bật ti vi coi những chương trình phim truyền hình nhiều tập, chương trình trò chuyện của Jerry Springer và những bộ phim cũ rích.

Tôi hổng biết tôi xuống khỏi đỉnh núi đó và về đến nhà bằng cách nào. Trong suốt quãng thời gian đó, tôi xa rời tất cả mọi sự, lạc tới một nơi nào đó trong đầu mình.

Jake tới. Nó kể tôi nghe Cassie đã nhìn thấy chiếc limo của Visser Ba vào bãi. Hai đứa nó nhận ra tụi nó bị kẹt, không thể tiếp tục biến hình, thế nên tụi nó tức tốc quay trở lại lốt gián. Tụi nó biết lúc ấy chẳng thứ gì có thể giết nổi một con gián.

Khi Visser Ba bắn cháy chiếc xe, Cassie đã biến hình xong, còn Jake thì mới được phân nửa. Nó bị phỏng, đau đớn và bất tỉnh.

Cassie phải ở lại đó chăm sóc nó, giúp nó tỉnh lại vào phút chót, kịp lúc để hoàn hình. Xém chút nữa, Jake bị kẹt vĩnh viễn trong một lốt sinh vật nửa người nửa gián.

Tôi lắng nghe những gì Jake kể. Nghe chuyện Visser Ba đã trốn thoát như thế nào, nghe chuyện nhóm Hork-Bajir tự do bị mất đi năm người của họ trong cuộc chiến ra sao.

Tôi không đoái hoài.

Jake về và tôi lại bấm điều khiển ti vi chuyển từ kênh này qua kênh khác.

Hai ngày trôi qua. Rachel tới thăm tôi. Nhỏ ngồi trong chiếc ghế bành của tôi, gác chân lên bàn.

"Hổng có một các xác nào," nhỏ thông báo.

"Gì cơ?" tôi lơ đãng hỏi, tay bấm điều khiển lướt qua cả chục kênh truyền hình.

"Visser Một. Mẹ bồ. Mình biến hình thành đại bàng và mò mẫm khắp rồi, hổng thấy một cái xác nào hết."

Tôi cảm thấy lòng tôi quặn thắt.

"Bọn Yeerk đã thu dọn sạch sẽ đống bừa bộn của chúng rồi còn đâu. Tiêu hủy chứng cớ mà."

Nhỏ lắc đầu. "Hổng phải. Bọn Yeerk dùng Tia Nghiệt đốt cháy hết tất cả các tử thi. Những dấu vết thiêu hủy đầy ở trên đồi ì, nhưng hổng ở chỗ mẹ bồ rớt xuống."

Cảnh tượng lúc ấy nhá lên, một kênh truyền hình khác nữa: chương trình "mẹ tôi rơi vào tay thần chết." Tôi nhìn thấy bà rơi, cảnh quay chậm.

Tôi thấy chiếc Con Rệp gầm rú bay qua.

Nó có thể bắt kịp bà không ta?

Không. Không thể nào.

“Một sự cố gắng dễ thương đấy, Rachel,” tôi nói.

Nhỏ nhún vai. “Mình chỉ kể bồ nghe những gì mình thấy thôi. Mình hổng có nói láo.”

“Rõ là bồ đang nói láo,” tôi nói. “Lòng thương hại. Lòng bao dung. Cốt để khiến thằng Marco này cảm thấy dễ chịu hơn thôi.”

“Hổng phải thế. Bởi lẽ điều đó sẽ hổng khiến bồ thấy dễ chịu hơn. Nó cũng hổng phải là lòng thương hại hay lòng bao dung. Mình sẽ chẳng cho bồ một đặc ân nào cả. Bồ đã gào thét và căm hận bản thân. Tệ thật đấy nhưng nếu mẹ bồ chết, chỉ ít ra, chuyện đó rồi cũng sẽ có ngày chấm dứt. Còn nếu như mẹ bồ còn sống…”

Tôi nín thinh. Nhỏ thở dài và nhổm dậy rời khỏi phòng tôi. Khi nhỏ đụng tay tới núm vặn trên cánh cửa, tôi cất giọng, “Rachel à, tui chuẩn bị làm điều đó. Thế rồi lại thôi. Tui đang cố giết mẹ, ấy thế mà tui lại cứu bà. Là bồ, bồ sẽ làm gì?”

“Làm gì ư?”

“Bồ sẽ làm gì mỗi khi bồ phải ra quyết định, mà lựa chọn nào cũng khủng khiếp hết cả? Bồ sẽ làm gì hả Rachel? Nếu như đó là mẹ hay là ba hay là em gái bồ. Bồ sẽ làm gì hả công chúa Xena?”

“Mình á?” Nhỏ thở dài. “Mình cho rằng, mình sẽ hy vọng có ai đó sẽ tới cạnh mình và ra quyết định giùm cho mình.”

“Như Jake đã làm giúp tui.”

“Ừ, đúng thế.”

“Ngộ nhỡ mẹ tui không chết thì sao ta? Ngộ nhỡ bả thực sự vẫn còn sống sót thì sao ta? Ôi, Chúa ơi, ngộ nhỡ còn có thêm một lần tiếp theo nữa thì sao ta?”

Rachel quay lại và đến bên giường, ngồi xuống cạnh tôi. Nhỏ không ôm tôi. Nhỏ hổng phải là đứa khoái ôm ấp. Nhưng nhỏ ngồi đó với tôi.

“Mỗi lần là một trận chiến, Marco à. Mỗi lần là một trận chiến.”

Hổng giống một câu trả lời thỏa đáng. Nhưng đó là câu trả lời duy nhất mà tôi có được.

“Hãy xem ti vi tiếp đi,” Rachel nói.

Tôi nheo mắt nhìn cái điều khiển.

HẾT TẬP 30

---

[1] Honeycomb: tên một loại cốm ăn sáng - một loại thực phẩm rất phổ biến ở Mỹ (ND).

[2] Nguyên văn: “The salad days” - đây là một thành ngữ muốn nói đến những ngày còn trẻ dại, bồng bột thiếu kinh nghiệm sống. Tuy nhiên, ở Mỹ, khi dùng thành ngữ này, người ta lại muốn nói đến những ngày mà khả năng, năng lực của người đó đang ở đỉnh cao, bất kể người đó có còn trẻ tuổi hay không. (ND)

[3] Trong tiếng Anh, “salad” nghĩa đen là rau trộn với dầu giấm. Có lẽ vì

Marco không biết ý nghĩa của thành ngữ này nên hiểu "the salad days" là "những ngày rau trộn." (ND)

[4] Nguyên văn: "birds and bees" - một thành ngữ trong tiếng Anh - có nghĩa *dạy dỗ thiếu niên về giới tính và thai sản* (N.D)

[5] "Donut day" là một ngày quốc lễ ở Mỹ, nhằm vào ngày thứ Sáu đầu tiên trong tháng Sáu. Ngày lễ này được hình thành từ năm 1938, là ngày để giúp đỡ những người nghèo trong cuộc đại khủng hoảng và cũng để tưởng niệm những nữ chiến sĩ trong Thế chiến thứ nhất. Họ đã phục vụ bánh mì ngọt cho các binh linh Mỹ nơi tuyến đầu của chiến trường nước Pháp. (N.D)

[6] Dobermann là một loài chó giống Đức duy nhất được đặt theo tên người, được ra đời từ năm 1890 bởi Luis Dobermann. Luis là một nhân viên thu thuế và cần một con chó bảo vệ nên ông đã gây giống và tạo ra loài chó này, một loài chó, theo ông là một sự kết hợp hoàn hảo giữa lòng trung thành, sức mạnh, trí thông minh và tinh khí dữ dằn. Thông thường, một con chó Dobermann trưởng thành sẽ cao khoảng 60-68cm và nặng từ 36-41kg (ND).

[7] Adam Sandler là một diễn viên hài người Mỹ rất nổi tiếng. (N.D)

[8] Cú ăn điểm cao nhất trong môn bóng rổ (ND).

[9] Mc Donald và Burger King là hai thương hiệu nổi tiếng về thức ăn nhanh (fast-food)

[10] Nguyên văn là *fish eye*, có nghĩ là mắt của con cá. Mà mắt cá thì tròn xoe.

[11] Evel Knievel: Tên một tay đua xe mô tô mạo hiểm nổi tiếng ở Mỹ trong những năm cuối thập niên 60 đến đầu thập niên 80 (N.D)

[12] Nguyên văn: IRS - viết tắt của Internal Revenue Services - là cơ quan nhà nước Hoa Kỳ có tầm hoạt động ở mức liên bang, là cơ quan thu thuế và ban hành có hiệu lực các đạo luật về thu nhập nội bộ. Cơ quan này trực thuộc Bộ Ngân khố Hoa Kỳ, có trách nhiệm giải thích và ứng dụng luật thuế liên bang (ND).

[13] Hacky Sack là một trò chơi phổ biến ở Mỹ, được 2 người sống ở bang Oregon phát minh vào năm 1972. Đồ chơi là một cái túi, được may ghép từ nhiều mảnh vải (có thể từ 2 đến 120 mảnh) đựng hạt nhựa hoặc cát, hoặc hạt quả, nặng từ 45 đến 60 gram. Những người chơi sẽ đứng thành vòng tròn và dùng chân truyền những cái túi này cho nhau sao cho túi không chạm đất. (ND)

[14] Oprah Winfrey - người phụ nữ Mỹ gốc Phi - người dẫn chương trình đối thoại trên truyền hình (talk show host) rất nổi tiếng, là một trong những nhân vật được đánh giá có ảnh hưởng nhiều nhất trên thế giới. (ND)

[15] Xem tập 28 - Bí mật hợp chất 71

[16] Thương hiệu của một loại xe hơi 5-7 chỗ.

[17] Dặm (mile) - đơn vị đo chiều dài hệ Anh. 1 mile = 1,609 km

[18] Loại vải rất đẹp, rất mắc tiền được dệt ở vùng lãnh thổ nằm giữa Ấn Độ và Pakistan.

[19] Nguyên văn: the door on the passenger side - cánh cửa xe bên khách ngồi, ngược với bên tài xế.

[20] SUV là từ viết tắt của Sport Utility Vehicle - một loại xe ô tô con đa năng, thường là loại xe hai cầu để dễ di chuyển trên đường núi hay đường rừng.

[21] Alanis Nadine Morssette - ca sĩ Mỹ gốc Canada, chuyên hát và viết bài hát nhạc Rock. Cô đã từng giành 12 giải Juno và 7 giải Gramy. Bài hát được biết đến nhiều nhất của cô là bài "Ironic" - "Trớ trêu"

[22] Nguyên văn: wild card - là thuật ngữ trong trò chơi bài. Đây là một lá bài trắng, người chơi có quyền tự quyết định tên của lá bài đó sao cho khi đặt lá bài này xuống bàn chơi, lá bài đó sẽ hữu ich nhất, giúp người chơi có thể

đạt được mục đích của mình.

[23] Tinkerbell là một nhân vật hư cấu trong vở kịch *Peter và Wendy* của J.M. Barrie sáng tác năm 1904 và trong tiểu thuyết cùng tên sáng tác năm 1911. Nhân vật này cũng còn xuất hiện trong nhiều bộ phim hoạt hình của hãng Disney, đặc biết là trong phim *Peter Pan* xuất bản năm 1953. Thoạt tiên, Tinkerbell được Barrie mô tả như là một nàng tiên chuyên hàn lại những vết nứt trên nồi và ấm đun nước, giống như một người thợ hàn (Tinker) thực thụ. Những câu nói của cô vang lên như những tiếng hàn nổ lách tách.

K. A. APPLEGATE

ANIMORPHS

NGƯỜI HÓA THÚ

JAKE

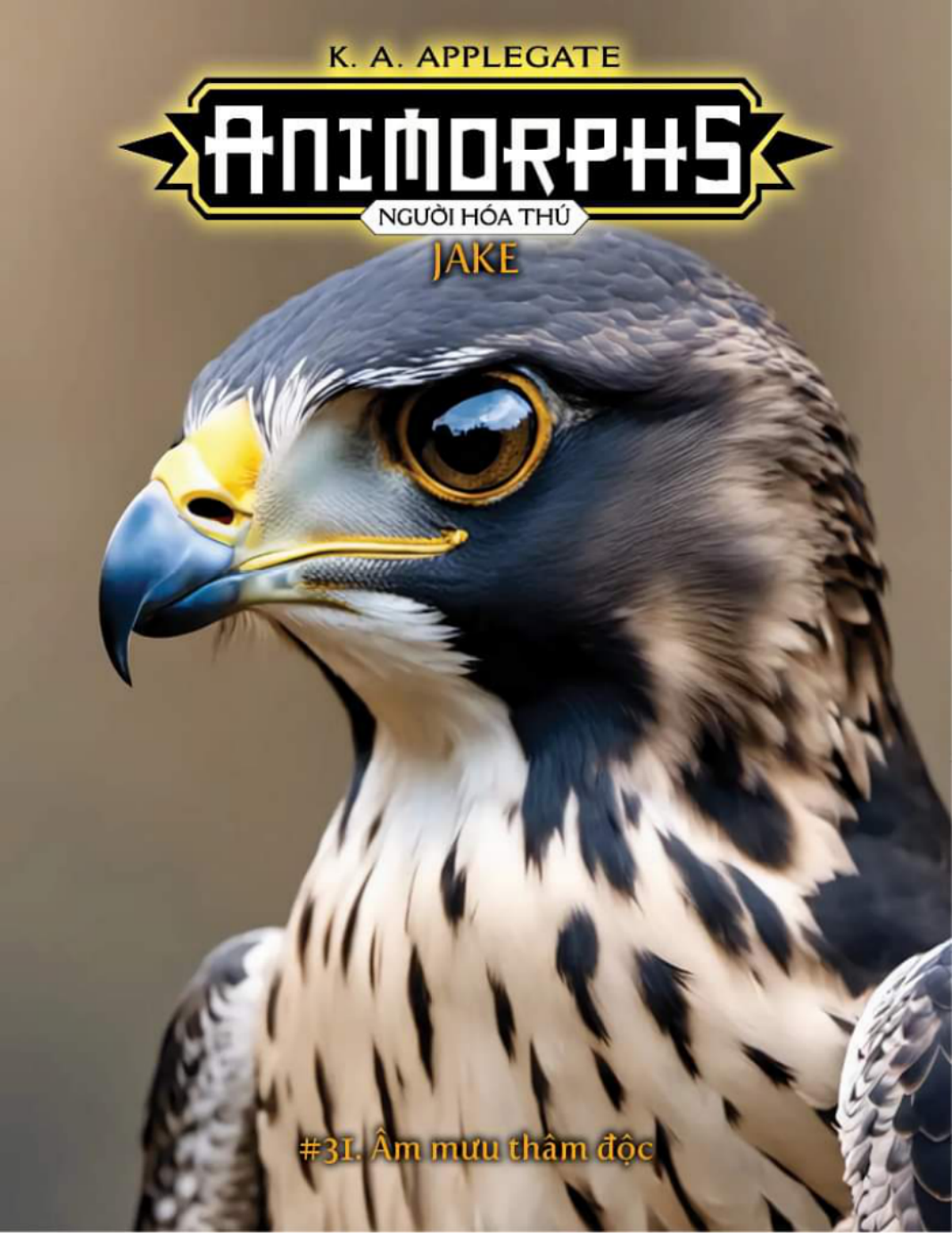

#31. Âm mưu thâm độc

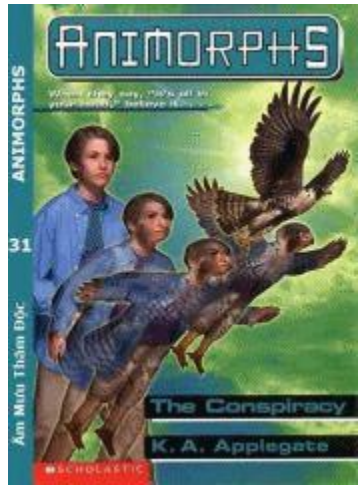

Tác phẩm: Animorphs
Tập 31: Âm Mưu Thâm Độc
Nguyên tác: Animorphs #31: The Conspiracy
Tác giả: K. A. Applegate
Dịch giả: Hương Lan
Nhà xuất bản: Trẻ, 05/2002
Khổ sách: 11 x 18 cm
Số trang: 167
Giá sách: 6.000 vnđ
Thực hiện ebook: ANIMORPHS Team
Scan: nguoimedocsach
Đánh máy: condautay
Đối chiếu: Rina, tieukhe
Dịch bổ sung: Rina, teen_gamer124, glawisa
Biên tập: nguoimedocsach
Sửa chỉnh tả: annsuri, santseiya
Thiết kế bìa: 4DHN
Chuyển sang ebook: santseiya
Ebook BB: Cent
Ngày hoàn thành: 25/01/2010
Nơi hoàn thành: Việt Trì - Phú Thọ
ooO TVE Ooo

MỤC LỤC

TÓM TẮT NỘI DUNG TẬP 30
CHƯƠNG 1
CHƯƠNG 2
CHƯƠNG 3
CHƯƠNG 4
CHƯƠNG 5
CHƯƠNG 6
CHƯƠNG 7
CHƯƠNG 8
CHƯƠNG 9
CHƯƠNG 10
CHƯƠNG 11
CHƯƠNG 12
CHƯƠNG 13
CHƯƠNG 14
CHƯƠNG 15
CHƯƠNG 16
CHƯƠNG 17
CHƯƠNG 18
CHƯƠNG 19
CHƯƠNG 20
CHƯƠNG 21
CHƯƠNG 22
CHƯƠNG 23
CHƯƠNG 24
CHƯƠNG 25
CHƯƠNG 26
CHƯƠNG 27

TOM TẮT NỘI DUNG TẬP 30

TẬP 30: GẶP LẠI

1. Người kể chuyện:

Marco.

2. Nội dung:

Kể từ khi biết mẹ mình bị biến thành vật chủ của tên Yeerk đầu lĩnh - Visser Một, Marco luôn có những giấc mơ về mẹ, về những ráng sức của mình để cứu mẹ, để mẹ được tự do. Một sáng, sau một giấc mơ như thế, Marco quyết định vào trung tâm thành phố thay vì đến trường. Và rất bất ngờ, cậu gặp mẹ-Visser Một trên đường phố. Theo chân bà, biến hình, Marco đã xác định được vị trí văn phòng bà thuê. Tối hôm đó, cùng với Tobias và Ax, Marco đã tìm hiểu được Visser Một đang phải đối mặt với những khó khăn bị trừng phạt do những lời nói châm chích của Visser Ba lên Hội đồng Thập Tam trụ. Mất cả một đêm trằn trọc suy nghĩ, đấu tranh tư tưởng với bản thân, Marco đã lên được một kế hoạch hoàn hảo để tiêu diệt cả hai tên Visser, trừ họa cho Trái Đất, mặc dù Marco cũng biết rằng, nếu kế hoạch ấy thành công, cũng đồng nghĩa với việc cậu sẽ mất mẹ mãi mãi. Kế hoạch lấy thung lũng của người Hork-Bajir làm mồi nhử. Được sự chấp thuận của Jake, với sự giúp sức của các bạn trong hội Animorphs, những bước đầu của kế hoạch đã thành công mỹ mãn. Sự cố xảy ra khi Jake và Cassie chưa kịp biến hình thành chim, vẫn đang ở trong chiếc xe mà Visser Một lái đến chân núi, thì bị Visser Ba khai hỏa tia Nghiệt thiêu cháy chiếc xe thành tro. Lúc này Marco phải lãnh thêm nhiệm vụ của Jake. Trong lúc bấn loạn, Marco đã buột miệng kêu Ax đi tìm quân cứu viện, vậy là mất thêm một hậu viện. Visser Một trong hình hài của mẹ Marco đã trèo lên được đỉnh núi với sự giúp sức của Tobias và Rachel trong lốt Hork-Bajir. Trong khoảng thời gian chờ Visser Ba xuất hiện, Visser Một đã phát hiện ra bí mật của băng thảo khấu Andalite: có ít nhất một cậu bé con người trong băng thảo khấu này. Cuộc chiến giữa các phi cơ, tia Nghiệt của hai tên Visser đã khiến ngọn núi - chiến trường - xẻ làm hai: một bên là Visser Một và Marco trong lốt dê núi, một bên là Visser Ba, Tobias, Rachel và bọn mượn xác. Trong giây phút cần phải quyết định húc mẹ-Visser Một - rơi xuống núi, Marco đã lưỡng lự. May sao, chú cọp Jake đã xuất hiện kịp thời và hành động thay bạn. Kết thúc tập là những lời báo cáo của Rachel rằng nhỏ không tìm thấy xác của mẹ Marco tại vị trí bà rớt xuống. Hy vọng mẹ còn sống lại nhen nhóm trong Marco.

3. Nhân vật quan trọng:

Hội Animorph: Jake, Marco, Rachel, Cassie, Tobias

Ax
4. Những loài thú mới được thu nạp:
Jake:
Marco: Mr. Grant, Dê núi
Rachel:
Cassie:
Tobias: Dê núi
Ax: Dê núi
5. Những lốt hình được sử dụng:
Jake: Ruồi, Gián, Cọp Siberi.
Marco: Ruồi, Mr. Grant, Mòng biển, Gián, Khỉ đột, Ó biển, Dê núi.
Rachel: Gián, Đại bàng đầu bạc, Hork-Bajir.
Cassie: Gián.
Tobias: Gián, Hork-Bajir.
Ax: Diều mướp phương Bắc, Gián.

LƯỚI ĐỘC

CHƯƠNG 1

Tên tôi là Jake.

Chỉ Jake thôi.

Họ của tôi là gì không quan trọng.

Nơi tôi sống và trường học của tôi ở đâu cũng vậy, không quan trọng luôn.

Mà quan trọng là chúng ta đang ở trong thời kỳ chiến tranh, cuộc chiến vì sự sống còn của loài người.

Bạn đang nghĩ: *Ừ, đúng. Không có gì.* Tôi biết, hồi đó hẳn tôi cũng sẽ nói vậy.

Không thể nào. Không có lý. Nếu đúng là có chiến tranh, thì những cuộc đột kích của quân đội lên bờ biển đâu? Bom đâu? Chiến trường ở đâu? Máy bay không người lái[1] và tên lửa đầu đạn hạt nhân tầm thấp đâu?

Ừm, không phải là kiểu chiến tranh đó đâu.

Chiến trường là ở bất cứ nơi nào chúng tôi có mặt. Chúng tôi là các bạn bè của tôi và tôi. Chúng tôi là những Người-hóa-thú, được trao cho khả năng hấp thu ADN bằng cách chạm vào một sinh vật rồi biến hình thành chúng. Đó là thứ vũ khí phi thường, có thể mang tới cả những giấc mơ ngọt ngào lẫn cả những cơn ác mộng.

Hãy thử hỏi Tobias mà coi. Cậu ấy đã ở trong lốt diều hâu đuôi đỏ lâu hơn giới hạn hai giờ đồng hồ, và giờ đây cậu ấy dành cả ngày để rình bắt và ăn thịt những loài thú hữu nhũ bé nhỏ.

Hay thử điều tra bất cứ đứa nào trong số tụi tôi về những giờ khắc ngắn ngủi khoảng giữa đêm và sáng mà coi. Khi đó, những cơn ác mộng tràn tới, những cơn ác mộng về những cơ thể vặn vẹo, xoắn xuýt và về những trí óc đột biến gien.

Như tôi đã nói, đây không phải cuộc chiến tranh theo kiểu chuẩn mực như các bạn đã hình dung đâu.

Chúng tôi là tất cả lực lượng - chỉ sáu đứa tụi tôi thôi. Tụi tôi cũng được người Chee giúp chút đỉnh, nhưng họ không có khả năng sử dụng bạo lực, thế nên khi mọi chuyện trở nên cùng đường và phi nghĩa, tụi tôi phải tự giải quyết. Tụi tôi, đơn độc, chống lại một đế chế ngoài hành tinh, cái đế chế đã khủng bố cả dải thiên hà.

Đúng, tôi biết. Một sự bất cân bằng về lực lượng rất thú vị.

Hầu hết tụi tôi học cách đối chọi với con đường gian nan đó theo kiểu thực-hành-ngay-trong-khi-làm-việc đầy chết chóc.

Nhưng có vài đứa trong số tụi tôi lại gặp thuận lợi ngay từ đầu, như em họ tôi, Rachel ỉ, nó yêu thích tất cả những việc này. Và cả Ax nữa chứ. Tên đầy đủ của ảnh là Aximili-Esgarrouth-Isthill. Ảnh là một

lính nhỏ và là em trai của Elfangor, người Andalite đã trao cho chúng tôi quyền năng biến hình trước khi bị giết hại bởi tên Visser Ba.

Tôi biết, nghe như chuyện bịa ấy, phải không? Nghe như tôi cần phải vào phòng lót đệm cao su[2] ấy nhỉ.

Nhưng tôi đang nói thiệt đó. Có đôi khi, những điều điên khùng lại trở thành hiện thực.

Và đây cũng không phải là một cuộc chiến tranh rõ ràng, bởi lẽ quả thực nó chả có thứ gì rõ ràng cả. Ý tôi là một cuộc chiến tranh giống như Thế chiến II, nơi mà hàng ngàn người thấy mình đã phạm sai lầm và thế là họ đứng lên để sửa sai; nơi mà bạn tấn công một kẻ thù bạn có thể nhìn thấy tường tận: một kẻ thù mặc quân phục và bước tới ngay sau lưng bạn, súng lăm lăm trong tay.

Đây hoàn toàn không phải là kiểu chiến tranh đó.

Bọn Yeerks xảo quyệt hơn thế. Chúng không phải là động vật ăn thịt, chúng là loài ký sinh. Chúng không muốn hủy diệt loài người, chúng không muốn tạo nên hàng đống xác chết, chúng cần cơ thể của chúng ta còn nguyên vẹn để tiếp tục công cuộc xâm lược của bọn chúng.

Đấy, chúng cơ bản chỉ là những con sên. Loài ký sinh. Không tay, không chân, không mặt mũi. Đui mù. Đó là lý do chúng cần cơ thể vật chủ.

Chúng trườn vào tai bạn, trám kỉn vào những kẽ hở trong bộ não của bạn, mở tung ký ức của bạn ra.

Còn bạn, bạn vẫn ở trong cơ thể của chính mình, chứng kiến tất cả những chuyện ấy, nhưng bạn bị mắc kẹt, bất lực, van xin cơn ác mộng này kết thúc.

Chỉ có điều đó là thiệt. Mà nó thì sẽ không kết thúc.

Bạn muốn cảnh báo mọi người mà bạn không thể thốt lên một từ nào. Chỉ có tên Yeerk trong đầu bạn nghe thấy. Hắn có thể nghe thấy tiếng khóc đáng thương, lời hăm dọa nhưng bất lực của bạn. Hắn có thể nghe thấy bạn cầu xin, *Làm ơn, làm ơn thả tôi ra, làm ơn ra khỏi đầu tôi, làm ơn*… Và hắn có thể cảm thấy, một cách từ từ, chậm rãi, bạn sẽ đầu hàng dù vẫn cố gắng kháng cự.

Bọn Yeerks ở khắp mọi nơi, sử dụng những vật chủ người không tình nguyện để đi lại tự do, để tuyển thêm thành viên mới vào tổ chức trá hình của chúng, nhóm Chia Sẻ, với những lời hứa về những hoạt động tập thể hay ho, trong sạch, những niềm vui gia đình lành mạnh.

Chúng là loại kẻ thù tồi thượng.

Dù vậy, chúng tôi cũng đã xác định được vài kẻ trong số chúng.

Hiệu phó trường chúng tôi, thầy Chapman.

Mẹ của Marco, thằng bạn thân nhất của tôi.

Anh trai tôi, Tom.

Tôi biết những người lính trong cuộc Nội chiến cảm thấy thế nào,

Miền Bắc chống lại Miền Nam, những người anh em chống lại nhau; sống chung với sự thật xấu xa, đen tối rằng nếu bạn gặp người anh em của mình trên chiến trường, anh ta sẽ giết bạn. Trừ phi bạn giết anh ta trước.

Tôi biết con người thực của Tom vẫn ở đâu đó bên trong cơ thể ảnh, đang điên cuồng chống lại tên Yeerk đã bắt ảnh làm vật chủ, đang cầu xin có ai đó đến cứu ảnh.

Tôi biết được chuyện ấy bởi vì trước đây tôi đã từng bị chỉnh tên Yeerk, cái tên đã chiếm giữ Tom đầu tiên trước khi ảnh được chuyển cho một tên Yeerk khác, chui vào đầu. Tôi đã tiếp cận ký ức của hắn, nên tôi thấy Tom đã bị kéo lê, đã la hét, đã chiến đấu, và cuối cùng là đã cầu xin được đưa đến vũng Yeerk để tiếp nhận con sên của mình như thế nào.

Tôi được cứu. Tom thì không.

Nhưng cái ký ức đó vẫn còn ở trong đầu tôi. Sẽ mãi mãi ở trỏng.

Những trận chiến cũng vậy. Thắng, thua, hay hòa, chúng đều là những sự xung đột hỗn độn đầy tổn thương và căm giận. Và khi cuộc chiến kết thúc và chất adrenaline lắng xuống, chỉ còn lại trong bạn là sự kiệt sức và bệnh hoạn, vì có quá nhiều ký ức.

Ông Cố của tôi, đã có lần nói với tôi một điều, mà nếu chỉ như trước đây thôi thì có lẽ tôi sẽ chẳng bao giờ hiểu được.

Ông Cố của tôi sống trong một căn chòi nhỏ, toạ lạc ngay giữa một khu rừng, cách nhà tôi tám tiếng lái xe ròng rã. Trong một lần nhà tôi tới thăm Cố, Cố và tôi đang cùng ngồi trên một cây cầu bắc ra giữa hồ, ngắm nhìn đàn cá nhấm nháp muỗi kiến làm cho mặt hồ xao động, nổi sóng lăn tăn, óng ánh như gương.

Khung cảnh quá đỗi yên tĩnh, tới mức tôi ước gì mình đang ở nhà ồn ã tiếng tivi cùng với tiếng gặm, day, dứt miếng da sống nhẳng nhẳng của con chó Homer.

Tôi đang định rời đi thì ông Cố nói, “Jake à, ông thấy mình hiện diện ở trong cháu. Cháu có một tâm hồn rất già dặn.”

Một tâm hồn già dặn ư? Điều đó được coi là tốt hay là xấu ta?

Cố chẳng bao giờ nói. Chỉ tặng tôi một nụ cười nhẹ, thoáng buồn, rồi lại quay trở lại ngắm mặt hồ.

Lúc đó tôi không hiểu Cố nói gì, hay tại sao Cố lại nói thế. Tôi không biết, có lẽ bằng cách nào đó, Cố lại nhìn thấy tương lai của tôi. Bởi vì giờ đây tôi già dặn thiệt rồi. Bạn cứ thử chứng kiến quá nhiều sự đau đớn và tàn phá mà coi, bên trong con người bạn sẽ trở nên già dặn. Đó là một trong những sản-phẩm-phụ của chiến tranh.

Tôi là thủ lĩnh không chính thức của nhóm Animorphs. Tôi đưa cả nhóm tụi tôi vào cuộc chiến. Những khi sự việc trở nên sai lầm, những khi tụi tôi bị thương hay phải chạy trốn để bảo toàn mạng sống, đều là do tôi.

Không phải tôi đang phàn nàn đâu. Phải như vậy thôi. Bạn biết

không? Phải có ai đó đưa ra mệnh lệnh chứ. Một thủ lĩnh giỏi phải đưa ra những quyết định cứng rắn, đúng đắn; nhận ra những phẩm chất nổi bật của những người lính dưới quyền mà sử dụng cho phù hợp; chiến đấu để giành chiến thắng với những hiểu biết mà anh ta có thể cố gắng tới chết.

Nhưng quan trọng nhất, một thủ lĩnh sẽ không yêu cầu ai làm những việc mà bản thân anh ta sẽ không làm.

Thế mà có một tình huống như thế tới nhà kiếm tôi đó.

Bởi vì trong vòng ba ngày, anh trai tôi, Tom, sẽ trở thành một kẻ giết người hoặc sẽ bị giết.

Và điều đó phụ thuộc vào quyết định của tôi.

CHƯƠNG 2

Tan học về, vừa quẹo vô khu nhà mình, tôi liền thấy một chiếc taxi đậu bên ngoài cổng.

Mẹ tôi băng ào qua mái hiên, tay khệ nệ xách vali. Mẹ vội vã đến độ chiếc vali cứ đập thập thình vào đầu gối mẹ, suốt quãng đường từ lối đi tới chỗ taxi.

Có chuyện gì rồi chăng?

Bình thường mẹ tôi đâu có hay đi taxi. Cả những nhà hàng xóm quanh đây cũng vậy - tất cả đều có xe hơi riêng mà.

"Mẹ!" Tôi gọi và dợm chân chạy. "Có chuyện gì vậy mẹ?"

Rõ ràng là có chuyện gì đó đã xảy ra. Ý tôi là, tôi đã từng thấy mẹ sụt sịt khi xem chuyên đề Cứu trợ Trẻ em và những tấm thiệp Hallmark, nhưng tôi không thể nhớ được lần cuối tôi trông thấy mẹ thực sự khóc là khi nào. Nhưng giờ đây, mẹ tôi đang khóc.

Có chuyện gì xảy ra cho Tom chăng? Hay là ba tôi gặp chuyện chẳng lành?

Đầu gối tôi bỗng run rẩy muốn sụm.

Mắc cười thiệt, ngay cả khi cả cuộc đời bạn đã biến thành một tập phim *Miền tranh tối tranh sáng*[3] chiếu hàng ngày, ấy thế mà lại vẫn còn có những điều có thể khiến cho bạn thấy sợ hãi.

"Mẹ để tờ nhắn cho mấy ba con ở trên cửa tủ lạnh ỉ, Jake," mẹ sụt sịt bảo, nhấc vali nhét vào cốp xe rồi đóng lại đánh sầm. "Một giờ nữa chuyến bay của mẹ sẽ cất cánh, mà giao thông thì..."

"Mẹ, có chuyện gì xảy ra vậy?" Tôi thảng thốt hỏi, giọng tự dưng lại vút lên the thé, không giống giọng nói của một thủ lĩnh can trường cho lắm, Marco hẳn sẽ nhận xét như thế, nếu như nó có mặt ở đây.

"Ồ." Mẹ quệt nước mắt. "Ông Cố của con mất rồi. Bà quản gia Molloy phát hiện ra sáng nay. Mẹ sẽ bay tới nhà ông bà ngoại, rồi cùng ông bà lái xe tới căn chòi của Cố để chuẩn bị cho đám tang."

"Ông Cố mất rồi à?" Tôi lặp lại, cảm thấy chơi vơi như đang bơi trong những xúc cảm ngổn ngang đang trỗi lên trong đầu mình.

Là ông Cố. Không phải Tom. Không phải ba tôi.

"Ừ. Trái tim yếu ớt của ông đã ngừng đập," mẹ nói khẽ.

"Mẹ tới chỗ ông ngay bây giờ à?" Tôi hỏi. "Còn ba và tụi con thì sao?"

"Khi nào ba thu xếp xong công việc thì ba cha con sẽ đi ngay," mẹ bảo, nắn nắn vai tôi, ráng mỉm cười rồi chui vào ngồi chỗ băng ghế sau. "Ba sẽ bảo cho các con biết phải làm gì. Mọi thứ sẽ ổn thôi. Hãy chắc chắn là com-lê của con sạch sẽ nhé. Khi tới nhà bà ngoại, mẹ sẽ gọi về. Thôi, mẹ đi đây, con yêu."

Mẹ đóng cửa xe lại và vẫy vẫy tôi.

Tôi nhìn theo cho tới khi chiếc xe taxi mất hút chỗ khúc quanh.

Giờ thì sao đây?

Tôi đi vào nhà, xem tờ nhắn mẹ gắn vào cục nam châm hình quả táo trên cửa tủ lạnh.

Ừm... Vậy là ông Cố đã qua đời...

Theo như lời bà Molloy, người đã nói chuyện với bác sĩ, trái tim của ông đã ngừng đập khi ông đang phết mứt lên trên một miếng bánh mì nướng. Ông đã không bao giờ còn có cơ hội để ăn nó nữa.

Tôi rùng mình.

Tôi rất quý ông Cố. Giờ ông không còn nữa, vậy là gia đình tôi đã nhỏ lại càng thu hẹp hơn. Tôi chẳng thích như vậy chút nào...

Bỗng, cánh cửa nhà bếp bật mở toang. Tom xồng xộc nhào vô.

"Con đã nói với ba rồi mà... Con không thể đi được!" Ảnh vừa lớn tiếng, vừa quăng sách vở lên bàn và cau có nhìn tôi. "Mày nhìn cái gì?"

"Anh về nhà sớm..." tôi ngạc nhiên nói.

Ba tôi nặng nề lê bước vào phòng, vẻ mặt đầy phiền muộn, và đóng cánh cửa phía sau mình lại.

"Ba cũng về sớm há..." tôi nhỏ nhẹ nói, mắt liếc nhìn từ ba qua Tom. "Mẹ có cho ba và anh hay về ông Cố chưa?"

"Rồi," ba tôi đáp. "Ba tính về sớm để đưa mẹ con ra sân bay, nhưng đường kẹt xe dữ quá nên không kịp. Tiện gặp Tom đang trên đường về nhà nên ba chở về luôn..."

"Chú mày có biết là chúng ta sẽ phải tới căn chòi của Cố để dự đám tang không?" Tom hỏi, quắc mắt nhìn tôi như thể đó là lỗi của tôi vậy.

"Biết chứ," tôi thận trọng đáp, cố suy đoán xem ảnh gặp phiền toái gì. "Thì sao?"

"Tom đã bảo với ba là không muốn bỏ bạn bè để về dự đám tang của ông Cố," ba tôi trả lời thay, mắt nhìn Tom, không nhìn tôi. "Tuy nhiên, nó không có lựa chọn khác. Tất cả chúng ta sẽ đi. Tất cả."

"Khi nào ạ?" Tôi hỏi, cảm thấy như mình đã bỏ lỡ một điều gì đó quan trọng lắm. Nó ở ngay đó đó nhưng chỉ có điều tôi không tài nào tóm bắt được.

"Chúng ta sẽ lái xe đi vào sáng thứ Bảy," ba tôi bảo.

"Ba, con không thể," Tom khăng khăng phản đối. "Nhóm Chia Sẻ trông chờ con cùng tham gia công tác xã hội vào cuối tuần này. Con đã hứa rồi mà."

"Hừ, con hãy giải thích cho họ rằng, có việc rất quan trọng đột xuất xảy ra," ba tôi nói dứt khoát. "Ba nghĩ nhóm Chia Sẻ rất ủng hộ và đề cao những giá trị gia đình, phải không nào? Vậy nên, chúng ta sẽ đi để bày tỏ lòng kính trọng của chúng ta tới ông Cố như một gia đình."

"Ba, ba chẳng hiểu gì hết," Tom cãi chày cãi cối.

Tại sao Tom lại kịch liệt phản đối việc đi tới vùng hồ như thế nhỉ?

Ừ, cứ cho là cái việc đó chán ngắt đi. Căn chòi của ông Cố là căn nhà duy nhất ở bên hồ. Người hàng xóm kề cận nhất của ông là bà Molloy, sống cách đó bảy dặm - cách nửa quãng đường vào thành phố.

Quanh đấy cũng có một căn nhà hiếm hoi khác là túp lều của những người thợ săn nằm sát bên bờ hồ nhưng đã bị bỏ hoang từ lâu.

Không có điện thoại. Không có tiệm *Chuông Bánh Xèo*. Không có đèn đường hay đám đông qua lại. Không có rạp chiếu phim. Không có khu thương xá. Không có nhóm Chia Sẻ. Không có Yeerk...

"Ba à?" Tôi ngập ngừng hỏi. "Chúng ta sẽ ở đó trong bao lâu?"

"Còn tuỳ vào thời điểm tổ chức lễ tang. Ba sẽ viết giấy phép cho các con nghỉ học đến hết thứ Ba tuần sau..."

"Cái gì?" Mắt Tom trợn tròn lên ngạc nhiên. "Thứ Ba á? Ba, không thể được. Những bốn ngày! Con không thể đi xa những bốn ngày!"

"Con sẽ phải đi," ba tôi nói vẻ rất cương quyết, xem ra ông đã mất kiên nhẫn. "Toàn thể gia đình chúng ta sẽ đi. Chấm hết."

Cổ họng Tom giật giật. Bàn tay ảnh nắm chặt lại.

Và một giây thoáng qua, tôi chợt có ý nghĩ điên rồ là ảnh định tấn công ba.

Ôi trời, thậm chí như thế tôi cũng chẳng thể làm gì để cứu ba được, chẳng thể biến hình ngay trước mặt họ. Tôi cảm thấy nồng độ adrenaline tăng lên rần rật trong máu mình, y như mỗi khi chuẩn bị lâm chiến.

Ba, có khi là bốn ngày. Thời gian tối đa một Yeerk có thể cầm cự mà không mò vào vũng Yeerk là ba ngày. Bốn ngày không có tia Kandrona, tên Yeerk trong đầu Tom sẽ chết đói.

Mày chết đói rồi, tên Yeerk kia. Chết đói rồi!

"Chuyện này cũng không đến nỗi tệ lắm đâu, Tom." Tôi chợt nghe tiếng mình thỏ thẻ. "Hồ đẹp lắm mà, anh nhớ không?"

Như giọt nước làm tràn ly, mắt Tom long lên sòng sọc nhìn tôi. "Đồ ngu, mày thì biết gì?"

Tên Yeerk trong đầu Tom đang đóng vai trò bề trên, kẻ cả của một ông anh. Tôi cũng đang cố làm tròn vai trò của mình.

Chết đói rồi, đồ Yeerk. Hãy chết trong đau đớn, vật vã, Yeerk!

"Thôi đi!" Tôi cao giọng. "Em không phải là một thằng nhóc to xác õng ẹo về chuyện đi hay ở..."

Tôi muốn chọc tức Tom, hầu mang chúng tôi trở lại nhịp độ bình thường của cuộc sống hàng ngày - trở lại cái kiểu gấu ó, dấm dẳng ở mức độ tôi có thể kiểm soát được.

Bởi vì sự căm ghét trong mắt Tom khi ảnh nhìn ba làm cho tôi sợ. Và cả sự căm ghét tên Yeerk phừng phực trong tôi, cái rùng mình đến phát ốm vì biết trước được nỗi đau của hắn, cũng làm tôi sợ.

"Xì! Bởi vì mày cóc biết sống là gì," Tom khinh khỉnh nạt.

“Ờ, đúng là em không biết. Còn anh thì biết chắc?” Tôi quặc lại.

“Nhiều hơn cả những gì chú mày từng biết,” giọng ảnh giờ đây lại ảm đạm và lơ đãng.

“Đủ rồi,” ba tôi quát. “Ba đi thay đồ đây. Lát nữa, chúng ta sẽ gọi bánh pizza cho bữa tối nhé? Được không?”

“Con không đói,” Tom nói lịt xịt, mặt gằm xuống sàn nhà.

Tôi cũng không đói, nhưng thấy ba nhìn mình với vẻ trông chờ, tôi đành thưa ba để ba vui. “Pizza ạ? Để con gọi cho.”

Ba tôi gật đầu vẻ hài lòng và đi ra.

Tôi quẳng cho ông anh một ánh nhìn cảm thông, làm hoà. “Có lẽ anh sẽ xoay sở được thôi, bằng cách nào đó, biết đâu đấy.”

Tôi phải đấu tranh dữ dội lắm nhằm kiềm chế ý muốn phỉ nhổ vào mặt hắn, cái tên Yeerk quỷ sứ đội lốt Tom. Hừ, đồ Yeerk, vỏ bọc của mày đang sắp sửa lộ ra. Rồi mày sẽ phải lựa chọn giữa việc bám víu lấy Tom và giữ lấy cái mạng sống nhầy nhụa của mày.

“Im đi,” Tom hét lên như người mất trí. Rõ ràng là tên Yeerk trong đầu ảnh không mảy may quan tâm, chú ý tới tôi. Đúng, nó cho rằng tôi chẳng mắc mớ gì tới nó cả.

Tôi chạy bổ ra sân sau. Trí óc tôi rộn lên những sự việc có thể xảy ra...

Tên Yeerk trong đầu Tom sẽ bị kẹt, sẽ chịu áp lực nặng nề, sẽ phải chui ra khỏi lỗ tai Tom. Nó không sẵn sàng ứng phó với sự kiện đột ngột này. Nó không biết phải đối phó ra sao, không biết phải làm gì?

Một cơ hội chăng? Có lẽ... Đúng, Có lẽ...

Chết đi, đồ Yeerk!

CHƯƠNG 3

Bữa tối của mấy ba con tôi thật kinh khủng.

Tom viện đủ mọi lý do để thoái thác không đi. Ánh hết năn nỉ lại giải thích, qua phàn nàn, rồi tiếp đến là hờn dỗi, thậm chí còn cố tranh luận nữa chớ.

Nhưng ba tôi vẫn không hề lay chuyển.

Tôi ăn xong rồi lỉnh ra ngoài. Tôi cần phải suy ngẫm về những chuyện sắp xảy ra, và tôi không thể làm điều đó khi Tom cứ quanh quẩn bên cạnh.

Chân bước tới lề đường, một cách tự động, tôi hướng về phía nhà Marco, nhưng thực sự thì tôi không biết mình sẽ đi tới đâu.

Tôi muốn nói chuyện với Cassie, nhưng nhỏ và ba mẹ của nhỏ, đều là bác sĩ thú y, đang ở cái hội nghị giải cứu động vật nào đó đến tận khuya mới về.

Tệ quá đi mất, đúng vậy, vì nhỏ là người duy nhất tôi thực sự muốn nói chuyện.

Khác với cả đám tụi tôi, Cassie là đứa có thể thực sự hiểu được những thứ phức tạp hơn: những động cơ, những cảm xúc, cái đúng và cái sai.

Marco là thằng bạn thân nhất của tôi, và nếu tôi muốn nói chuyện về công việc, về cách làm sao để đi từ điểm A tới điểm B mà không màng tới hậu quả, tôi sẽ kiếm Marco.

Nhưng Cassie sẽ thấy được cả những điều nằm ẩn dưới bề mặt sự việc. Tôi không phải thiên tài, nhưng tôi biết mình là kẻ trong cuộc nên không thể thấy được rõ ràng mọi chuyện.

"Yo[4], bồ tèo! Tui đang trên đường tới nhà bồ nè," giọng Marco vang lên nhỉ nhéo, tiếng chân nó bước gấp lại chỗ tôi. "Tui tính mượn tập tiếng Anh của bồ."

Tôi giật nảy mình, ngước nhìn lên. "Hơ. Ừ, chào."

"Bộ tui mới đánh thức bồ khỏi một giấc đẹp hả?" Marco vừa nói vừa rờ rẫm khắp người tôi để kiểm tra xem có thương tích gì không.

Tôi đẩy nó ra. "Từ khi nào bồ bắt đầu nói Yo vậy?"

"Tui tính hét "Này, anh chàng đẹp trai," nhưng tui nghĩ bồ có lẽ thích "Yo" hơn."

"Ừ hử."

"Bồ tèo, có chuyện gì vậy?" Marco lại hỏi.

"Mình đang nghĩ chuyện này..." tôi nhún vai rồi quyết định nói luôn.

Quỷ tha ma bắt, Marco là bạn tôi từ khi hai đứa còn nghịch cát. Với lại, nó bị mất mẹ - một câu chuyện rối rắm cực kỳ - cho nên nó sẽ hiểu cảm nghĩ của tôi ra sao... "Ông Cố của mình vừa qua đời."

“Trời, tệ thật.” nó nói, nhảy tới bên cạnh tôi và chúng tôi quay lại hướng nhà tôi. “Cố đã già lắm rồi nhỉ? Ý mình là Cố đã tham gia Thế Chiến thứ III...”

“Thế chiến thứ II, Marco. Hai.”

“Không, anh bạn à,” nó nói. Tụi mình đã từng trải qua cả một buổi chiều thực sự khó chịu vào giữa Thế chiến thứ II, bồ có thể nhớ lại mà. Hoặc ít nhất là một phiên bản xáo trộn thời gian nào đó của Thế chiến II.”

Đó cũng là một câu chuyện dài.

“Đúng là Cố có đi lính trong chiến tranh. Chiến tranh thực sự ấy,” tôi nói khi hai đứa tôi quẹo cua vào nhà. “Mẹ mình đã bay đi trước để phụ với ông bà ngoại chuẩn bị cho đám tang. Mấy ba con mình định sẽ...”

Ồ, xe hơi của ba tôi không còn đậu ở lối xe chạy nữa. Thật kỳ quặc!

“Khi nào sẽ diễn ra lễ tang?” Marco hỏi.

“Mình không biết rõ. Có lẽ là thứ Hai,” tôi đáp, dợm bước đi nhanh hơn. Tự sâu thẳm trong tâm trí, tôi linh cảm như có nguy hiểm đang chực chờ, làm nghẹn ứ dòng máu tôi.

Có cái gì đó không ổn rồi...

“Cái gì vậy?” Marco chột dạ hỏi, ngay lập tức nhận thấy tâm trạng bất an của tôi.

“Mình không biết. Chỉ là cảm giác thôi...”

Một cảm giác như là đã bỏ qua điều gì đó rất quan trọng. Và bởi vì tôi đã quên mất nó…

Tôi cố lùng sục trí óc coi mình quên mất điều gì, chân rảo bước nhanh hơn. “Thứ Hai này mình nghỉ học. Có lẽ cả thứ Ba nữa,” tôi nói bâng quơ khi băng qua bãi cỏ trước nhà. “Mình, ba mình và anh Tom sẽ lái xe đi vào sáng thứ Bảy.”

“Vậy là bốn ngày?” Marco oà lên rồi chụp lấy cánh tay tôi. “Bốn ngày không có tia Kandrona?” Nó cất giọng trầm gắt. “Thế Tom có biết là phải đi mấy ngày không?”

“Biết, ảnh với ba mình đã cãi nhau nảy lửa vì chuyện này,” tôi đáp, cảm thấy hoang mang quá đỗi. “Ba mình nhất quyết bảo ảnh phải đi.”

Trong đầu tôi chiếu lại cảnh Tom - ồ, không phải Tom mà là tên Yeerk đội lốt ảnh, điều khiển ảnh - đang nhìn ba với vẻ căm thù tột độ. Hai bàn tay Tom nắm chặt lại. Điệu bộ như muốn nhảy xổ vào ba...

“Bồ đã để họ một mình với nhau hả?” Marco hỏi, giọng sắc lạnh. Không phải là một lời buộc tội. Không trách cứ. Chỉ là thực tế.

Như tôi đã nói, Marco nhìn thấy sự việc rõ rệt từ A tới B. Nó đã thấy ngay tình thế tiến thoái lưỡng nan của Tom. Và nó cũng đã thấy quyết định ác nghiệt của Tom.

Tôi nhìn theo ánh mắt hip lại của Marco.

Nhà tôi im ắng.

Quá im ắng.

Tôi ù té chạy phóng lên mấy bậc thang, xô cửa mở banh ra đánh rầm, vang vọng xuống tận đường phố.

CHƯƠNG 4

Im lặng quá!

Một sự trống rỗng rợn người khi bạn biết không có ai ngoài mình, đang ở đây.

"Ba ơi?" Tôi vừa thét gọi, vừa chạy nháo nhào vô hành lang. "Ba ơi? Anh Tom ơi?"

Không có tiếng trả lời.

Tôi leo lên cầu thang, nhảy hai bậc một, tim đập thình thịch như trống trận.

"Ba ơi?"

Tôi ngó vào phòng ba mẹ. Rồi qua phòng Tom. Tới phòng tôi. Phòng nào cũng gọn gàng (trừ phòng tôi). Tất cả đều trống rỗng.

Điều này khiến tôi cảm thấy hơi vững dạ hơn tí chút, nhưng chả bao nhiêu.

"Jake!" Marco gọi lớn ngay đằng sau.

"Áá á!" Tôi giật mình hét, chân nhảy cẫng lên.

"Xin lỗi."

"Hết hồn! Đừng có làm thế nữa nha!" Tôi cộc cằn nói, đẩy Marco trở lui và lao xuống lầu, vào nhà bếp.

Tôi lục tung mọi thứ trong nhà bếp, ráng tìm bất cứ thứ gì khả dĩ có thể cho tôi biết ba và Tom đã đi đâu.

Chạn bát đĩa. Bồn rửa chén. Những hũ thuỷ tinh đựng bánh quy, bánh ngọt và cà phê xếp ngay ngắn trên kệ. Máy pha cà phê. Tủ lạnh. Lò nướng.

Tất cả đều ngăn nắp. Không thứ gì bị xáo trộn cả.

Đầu óc tôi như muốn nổ tung ra.

Tôi va ình vào hông tủ lạnh.

RẦM!

Một thanh nam châm rớt xuống. Đó là cục nam châm hình quả táo - lúc nãy nó gắn tờ giấy mẹ tôi nhắn chuyện ông Cố.

Nhưng giờ thì tờ nhắn không còn nữa. Ai đó đã lấy mất rồi... Tại sao vậy cà? Nó chỉ ghi chú về số hiệu chuyến bay và chi tiết những gì chúng tôi cần mang theo thôi mà?

Thùng rác.

Tôi cuống cuồng chộp lấy cái thùng rác bằng nhựa và mở nắp ra, quỳ xuống, ghé mắt nhìn vào bên trong.

Nằm nhúm nhó bên trên đám vỏ chuối, bao gói cà phê và hũ ya-ua rỗng là một mảnh giấy màu hồng, nhàu nát. Tôi lượm nó lên, vuốt thẳng rồi đặt lên bệ bếp.

Trên đầu tờ giấy ghi thông tin về chuyến bay của mẹ. Ở phía cuối là chữ viết tay của ba tôi.

Jake! Ba đi đến cuộc họp của nhóm Chia Sẻ với Tom để giải thích tại sao anh con không thể giúp họ vào cuối tuần này. Ba sẽ về ngay. Ba.

"Trời đất," tôi thì thào.

Người quẳng lời nhắn này đi chắc chắn không phải là ba tôi, mà là tên Yeerk đội lốt Tom. Hắn muốn xoá dấu vết.

Tom đã mang ba tôi tới nhóm Chia Sẻ.

Nhưng không phải Tom làm thế để có thể được miễn bổn phận của mình. Mà hắn sẽ bắt ba tôi trở thành kẻ Bị-mượn-xác. Hắn sẽ ung dung đứng nhìn bọn Yeerk đẩy ba tôi quỳ xuống và đim đầu ông vào vũng Yeerk sền sệt, nhớp nháp. Hắn sẽ điềm nhiên nghe ba tôi nài nỉ, la thét. Tiếng thét đầy sợ hãi, kinh hoàng và hoài nghi. Hắn sẽ nghe và cười khẩy.

Không! KHÔNG!

Tôi bắt đầu run rẩy.

Đáng lý ra tôi phải biết, phải thấy trước điều này chứ. Tại sao Marco thấy ngay điều đó mà tôi lại không thấy hả trời?

"Tụi mình cần phải tìm ra họ," tôi hấp tấp nói, liu quiu sục sạo trong trí óc hầu tìm phương thức thực hiện.

"Bằng cách nào?" Marco hỏi. "Tụi mình thậm chí còn không biết họ đang ở đâu nữa kìa."

"Marco, đây là *ba của mình*!" Tôi hét om, mất bình tĩnh. "Mình sẽ không đời nào để chúng bắt mất ba đâu."

"Ngay cả khi tụi mình tìm thấy chú ấy, thì có khi bồ cũng chẳng thể làm gì được nữa," Marco nói ủ dột. "Có thể là đã quá trễ rồi."

Không. Không thể quá trễ. Không thể...

Không. Chúng không thể có được ba tôi. Tôi sẽ ngăn chặn chúng. Cho dù điều đó có nghĩa là phải huỷ diệt thân xác của anh trai mình, và tên Yeerk ở trong đầu anh ấy.

Tôi sẽ phải làm bất cứ cái gì.

Marco vò nát tờ giấy, quăng trở lại sọt rác, rồi gắn lại thanh nam châm hình quả táo vào cánh cửa tủ lạnh.

Tôi đứng ngây ra như phỗng, tay chân bủn rủn, đầu óc mất hết cả sáng suốt. Tôi muốn đi ngay lập tức, tới bất cứ nơi đâu, miễn là tìm được ba.

"Chúng ta cần phải xoá dấu vết của mình, Jake," Marco giải thích. "Không thể để Tom hay rằng tụi mình đã biết chuyện."

"Ừ, gì cũng được," tôi gật đầu và vội vã chạy ra cửa.

Thật ra tôi không muốn cho Marco biết rằng: vào lúc đó tôi cóc cần quan tâm đến những biện pháp bảo mật. Tôi chẳng chỉ thú gì tới việc cứu thế giới. Tôi đang bận cứu một người, còn thế giới thì hãy tự mà lo liệu lấy. Có một vài mất mát tôi không sẵn lòng chấp nhận, dù với bất cứ giá nào. Tôi đã mất anh trai của mình và bây giờ tôi không muốn mất thêm ai khác.

"Người Chee!" Tôi thốt lên và phóng bay ra chụp lấy điện thoại.

Marco giằng ống nghe khỏi tay tôi và đặt xuống trở lại. “Không phải gọi từ căn nhà này, ông tướng à. Nghe này, Jake, nghe mình nói đây.”

”Cái gì? Cái gì?” Tôi gào lên.

“Bố là thủ lĩnh của tụi mình, Jake à. Bố là một vị thủ lĩnh can trường, nhưng không phải lúc này, hiểu chưa? Lúc này bố đang quá bối rối để chu toàn vai trò đó. Để mình dàn xếp mọi việc cho.”

Tôi biết là Marco đúng, nhưng tôi chẳng nói gì cả. Ngay lúc này đây sao mà tôi ghét Marco dễ sợ. Tôi ghét nó bởi vì nó đã không mắc phải sai lầm như tôi. Nó đã nhìn ra... Tôi ghét nó vì nó đã mất mẹ rồi và nó biết thừa trong lòng tôi đang cảm thấy thế nào. Bởi vì nó biết tôi đang sợ và chỉ muốn khóc thét lên thôi.

“Thôi nào,” Marco khích lệ.

Hai đứa tôi đi xuống phố gọi điện thoại công cộng cho Erek - người Chee.

Người Chee là chủng tộc người máy, giống loài được thiết kế là những người chuộng hòa bình, nhưng cực kỳ căm thù bọn Yeerk. Họ là chủng tộc siêu đẳng, là bạn của tụi tôi. Ít nhất theo cách một cỗ máy gần như bất tử có thể làm bạn với một loài người có cuộc sống ngắn ngủi và yếu đuối.

Erek chắc là biết về thời khoá biểu của nhóm Chia Sẻ...

“Không có cuộc họp nào được lên lịch cả,” giọng Erek cất lên phía đầu dây bên kia.

“Phải có chứ,” tôi hấp tấp nói trong tuyệt vọng, kéo giãn sợi dây điện thoại hết cỡ. “Tom mang ba tôi đi tới đó mà! Làm ơn đi Erek!”

“Jake, nếu tôi biết thì tôi đâu có giấu bạn làm gì.” Erek điềm đạm nói, tỏ vẻ lấy làm tiếc. “Có lẽ Tom đã yêu cầu một cuộc họp khẩn cấp nhằm giải quyết vấn đề này...”

“Thế thì làm sao tụi tôi tìm được họ đang ở đâu?” tôi nhấp nhổm hỏi, mắt liếc sang Marco xem nó có đề nghị gì không.

Marco nhún vai, xem ra khổ sở hết sức.

Tôi quay đi, suýt nữa thì khóc oà lên.

Tôi cố kềm lòng để trấn tĩnh.

Hãy suy nghĩ đi, Jake. Suy nghĩ đi...

Nhưng... nếu Erek- người Chee mà còn không biết bọn Yeerk tụ tập ở đâu thì làm sao tụi tôi biết được?

“Chờ chút,” tôi bật ra. “Ngốc thật! Tôi không cần phải tìm bọn Yeerk để tìm ra ba. Tất cả những gì cần làm là tìm ba tôi trước đã rồi suy ra nơi chúng hội họp. Erek, hãy tập trung nghĩ theo hướng đó đi.”

“Được rồi,” Erek thận trọng nói.

“À, dễ ợt. Ba mình luôn mang theo điện thoại di động. Mình chỉ việc gọi và hỏi...”

“Không được,” cả Marco và Erek cùng đồng thanh gạt phắt ngay lập tức.

“Tại sao không?” Tôi cãi.

“Jake. Nếu bồ gọi và hỏi ba bồ ở đâu thì cuộc họp sẽ bị huỷ bỏ ngay. Bồ không nghĩ là tụi Yeerk sẽ lắp ghép các sự kiện lại với nhau sao?”

“Mình cóc cần biết,” tôi nói càn.

Vẻ cảm thông trên gương mặt Marco bỗng biến mất. “Bồ không để tui bị giết vì cứu ba bồ đấy chứ!” Nó quát.

“Có thể còn cách khác,” Erek xen ngang. “Hãy đưa cho tôi số điện thoại di động của ba bạn. Xong, bạn bốc máy, bấm số và tôi sẽ nạp tần số vào bộ cảm biến của mình. Nhưng bạn nhớ đừng nói gì hết. Nếu ba bạn nhấc máy, tôi sẽ phân tích các dữ liệu thu nhận được để dò tìm ra vị trí của chú ấy.”

Tôi không nhìn Marco. Không thể. "Tốt. Tuyệt." Tôi đọc số cho Erek rồi nhấc máy lên và quay.

Chuông reng lần thứ nhất.

Rồi lần thứ hai.

Đôi tay tôi run run.

Marco nhìn chằm chằm vào tôi, mắt nheo lại. Người nó căng ra, sẵn sàng giằng lấy ống nghe nếu tôi định mở miệng nói.

Tôi nhắm mắt lại, gồng mình chờ ba tôi lên tiếng.

Cầu nguyện cho đừng quá trễ.

“Alô!”

Tom! Tom trả lời điện thoại di động của ba tôi.

Miệng tôi tự động há ra định đáp.

Marco liền nhào tới, giật ống nghe ra khỏi tay tôi. Dí ống nghe sát vào lỗ tai mình, nó nhìn tôi với con mắt tối sầm, không thể hiểu nổi.

Tôi cứ đứng đực ra. Thật không thể tin nổi điều tôi mém nữa là làm. Chỉ cần tôi vuột ra một từ thôi, chỉ một từ, tức thì tôi sẽ hoặc là xô ba mình vào vũng Yeerk hoặc là sẽ kết án tử hình các bạn mình. Tôi không làm sao ngừng run.

Không thể kiềm soát nổi.

Marco lắng nghe rồi chủ động cúp máy.

“Tốt hơn bồ nên gọi lại cho Erek,” nó lạnh lùng phán và đứng né sang một bên.

Tôi gật đầu - lúng túng đến nỗi không thể nhìn thẳng vào Marco, lo lắng cho ba đến độ không thể nói được câu gì hầu khép lại khoảng cách giữa hai đứa.

“Tôi đã phân tích những dữ liệu truyền tới và đã khoanh vùng được bốn vị trí dự kiến,” Erek nói khi tôi gọi cho ảnh.

“Bốn!” Tôi hoảng hồn nhắc lại. Lúc này tụi tôi làm gì có đủ thời gian để lùng sục tới bốn nơi khác nhau chứ! “Đó là những nơi nào vậy?”

“Ừm, qua việc chắt lọc các tần số mạnh, những tháp điện thoại di động được kích hoạt, và những tiếng ồn cơ bản như tiếng động cơ phản lực ở trên cao, tiếng động cơ xe hơi, tiếng bước chân người và những âm thanh khác, thì sự phân tích của chúng tôi đề xuất: họ đang ở phía Bắc thành phố - nơi tọa độ nằm giữa khối nhà số tám ngàn và khối nhà số mười bốn ngàn theo hướng Bắc Nam, và nằm giữa khối nhà số sáu trăm và số một ngàn hai trăm theo hướng Đông Tây. Một khu vực giới hạn bởi một hình chữ nhật, mỗi chiều là sáu khối nhà.”

“Chỗ nào trong khu vực đó có thể tổ chức một cuộc họp nho nhỏ?” Tôi hỏi không còn kiên nhẫn nổi nữa, người run hết cả lên vì kinh khiếp.

“Viện Dưỡng Lão. Ở đó có một khu thương xá nhỏ gồm bốn cửa hàng, một tiệm phần cứng và một tiệm phụ tùng xe hơi. Cộng với bảy mươi lăm căn nhà riêng.”

Tôi buột miệng thốt ra lời nguyền rủa. “Sao mà lắm nhà thế! Tui tôi không thể lục soát cả bảy mươi lăm căn nhà! Erek, tôi cần thêm dữ kiện.”

“Có một mẩu đàm thoại đứt quãng. Chỉ có vài từ.”

“Từ gì?”

“Giờ bình thường.”

“Cái gì?”

“*’Giờ bình thường*’ Chắc đó là những từ cuối cùng của một câu. Blah, blah, blah, giờ bình thường,'” Erek điềm đạm nói.

Tôi chợt thoáng hình dung hình ảnh Erek ở đầu dây bên kia. Không hiểu Erek đang ở trong hình hài người máy hay đang trong lớp hình chiếu ba chiều một cậu trai bình thường nữa?

“Tạm gạt cửa hàng phụ tùng ra,” Marco nhận định. “Nơi đó ồn ào kinh khủng. Nếu họ mở cửa thì càng ồn hơn. Cả cửa hàng phần cứng cũng không hợp lý... Có nhiều khả năng là chúng tụ họp ở khu dưỡng lão hoặc khu thương xá mini.”

“Hoặc một trong bảy mươi lăm căn nhà,” tôi thêm. “Erek? Tụi tôi cần sự suy đoán tốt nhất của anh.”

“Tôi không có...”

“Ngắn gọn vào,” tôi nạt.

“Cần tập trung vào khu thương xá mini - nhất là chỗ bốn cửa hàng,” Erek bảo.

“Anh làm ơn gọi dùm Rachel. Bảo nhỏ kêu bọn kia chia nhau đến những nơi khác.”

Tôi dằn mạnh điện thoại xuống. Không còn thời gian để mà cảm ơn nữa. Nếu tụi tôi thắng cuộc đua này, lúc ấy tha hồ mà cảm ơn.

“Khu thương xá mini,” tôi thông báo cho Marco.

“Thế còn Viện dưỡng lão? Ở đó họ có một phòng lớn. Ở các cửa hàng thì không có.”

“*’Giờ bình thường’* nghe coi bộ là một cửa hàng.”

“Trừ phi đó là giờ ăn hay giờ thăm viếng các ông bà cụ,” Marco lèo nhèo.

“Đi thôi,” tôi hối.

Cả hai chạy lẹ trở lại nhà tôi - một “căn cứ” gần nhất và an toàn nhất khi không có ai ở nhà.

Tôi lật đật cởi áo ngoài ra, tròng nhanh chiếc quần soọc và áo thun T-shirt vào. Đó là trang phục gọn nhẹ cho việc biến hình.

Tôi tập trung tâm trí vào những ADN xoắn đôi đang bơi trong máu mình.

Khi tôi mở mắt, tôi đang rơi. Người tôi nhanh chóng tóp rọp lại. Dẫu đã làm điều này không biết bao nhiêu lần rồi, nhưng lần nào bao tử tôi cũng cứ nhộn nhạo cả lên.

Tôi càng lúc càng nhỏ hơn, nhỏ hơn nữa. Trong khi sàn nhà dâng lên vùn vụt thì tôi lại rớt ập xuống như một toà nhà chọc trời đổ.

Da tôi trở màu xám và lốm đốm trắng. Khắp cả khối thịt xám ngoét, các đường nét mang hình những cọng lông chim lờ mờ hiện ra. Thật quái dị! Rồi đột nhiên, chúng không còn là hình vẽ nữa mà là lông thật hẳn hoi.

Mắt tôi tách xa, ôm quanh đầu. Chúng tinh tường đến độ có thể

đọc được từ điều ở cách xa cả một dãy phố. Mắt của loài chim ăn thịt. Mắt chim ưng.

Cẳng tôi quắt lại chỉ còn là hai cây gậy. Những ngón tay bè ra, những khúc xương rỗng nhanh chóng được phủ đầy lông chim. Lông đuôi xồ ra từ mông tôi. Lớp lông vũ tiếp tục trùm kín ngực, lưng và bụng.

Marco cũng làm tương tự. Tụi tôi đang sử dụng vũ khí độc chiêu của mình - thuật biến hình. Marco trở thành ó biển, còn tôi là chim ưng Peregrine.

Marco nói gì đó, nhưng những từ ngữ bị cắt vụn ra khi mũi và miệng nó tan ra rồi đỉnh chịt lại và toè ra thành cái mỏ chim cong vòng, sắc lẻm.

Những chiếc vuốt của tôi phụt ra, sau đó cong vòng và trở nên sắc nhọn.

<Mình sẽ gặp bồ ở đó,> tôi bảo.

<Không, đợi đã.>

<Marco, mình bay nhanh hơn bồ mà...>

Nó ngần ngừ. <Thôi được, nhưng mà Jake này...>

<Cái gì?!> Tôi nói cộc lốc, nghểnh đầu chờ nghe Marco nói cái câu quen thuộc của nó: “Đừng làm gì ngu ngốc đó nha.” Nhưng lần này thì tôi đã lầm...

<Bồ không đơn độc đâu, thủ lĩnh.> Marco động viên.

CHƯƠNG 6

Chim ưng Peregrine - con vật nhanh nhất Trái Đất. Trong một cú nhào xuống, tôi có thể đạt tới vận tốc hai trăm dặm một giờ.

Nhưng tôi là một vận động viên nước rút chứ không phải vận động viên chạy đường trường. Để bay tới mạn Bắc của thành phố, tôi cần phải gồng hết sức mình. Việc đó chẳng dễ dàng gì trong một buổi tối mà mặt trời đã nguội từ lâu, và những toà nhà bê tông không còn bốc toả hơi nóng lên không trung làm thang nâng cho đôi cánh của con chim săn mồi.

Tôi bay hồng hộc, cuống quít lấy độ cao. Marco mới đầu còn ráng theo cho kịp, nhưng được một hồi thì bị bỏ lại đằng sau, tuốt bên dưới.

Khi bay thì độ cao tỉ lệ thuận với tốc độ. Tobias đã dạy tôi như thế. Hãy cứ vận hết năng lượng để bay cho thật cao, để rồi sau đó bạn chỉ việc lả lướt suốt quãng đường lao xuống, không cần phải nhọc sức gì.

Tôi lên, lên nữa, hứng lấy từng làn gió để nâng đôi cánh xoãi về sau của mình lên. Lại lên tiếp. Và rút cục, sôi lên vì mất kiên nhẫn, tôi tận dụng lực hấp dẫn hết mức có thể.

Chẳng thể thấy mục tiêu cụ thể, bù lại tôi có thể bao quát toàn bộ khu vực lân cận. Nhắm kỹ đích đến, tôi cụp cánh lại, chuẩn bị cho một cú rơi đã đời.

Càng ngày càng nhanh dữ.

Gió lùa vi vút, xuyên qua đám lông của tôi. Gió ụp vào mặt tôi, đâm thẳng vào mắt, làm căng cơ bắp. Rủi mà tôi lơ là làm một chuyển động sai lầm - bất ngờ dang cánh ra - thì tốc độ có thể xé gãy vai tôi như chơi. Cánh tôi sẽ bị rứt rời ra, tống tôi rơi xuống đất một cách không thể kiềm soát nổi...

Tôi là tay đua xe Thể Thức Một. Và một cú bẻ lái sai sẽ khiến tôi lăn quay, mất kiểm soát.

Không có cách nào để đo được chính xác tốc độ của tôi lúc đó, nhưng tôi biết những lần bay trước nhanh chẳng thấm gì so với lần này. Mặt đất lướt qua vùn vụt. Những đèn mái hiên, đèn đường và đèn ô tô hợp lại thành một dải ánh sáng dài ngút ngàn.

Tôi vượt qua biết bao là xe hơi đang bon bon trên đường cao tốc bên dưới, nhưng như thế vẫn còn quá chậm. Vì quá nôn nóng, cộng với cơn giận bừng bừng, tôi đã tính sai góc độ. Hoá ra tôi đã lên chưa đủ cao để có thể thoải mái lách khỏi các ngọn cây, những mái nhà nhọn và những cột dây điện. Vậy là tôi đành phải nhảy chồm chồm, giật cục như điên hầu tránh đâm phải những chướng ngại vật chết người.

Cơ bắp bị thiêu cháy, tim đập như máy khoan đá, phổi bỏng rát...

thế rồi, tôi vù qua khỏi khu thương xá mini hồi nào không hay. Đến lúc nhận ra thì đành phải thắng gấp và cẩn thận cua một vòng rộng quay trở lại.

Này là tiệm cà-phê Starbucks. Không! Có quá nhiều người.

Đến cửa hàng bán dao. Ồ, đóng cửa. Tối om.

Máy Tính Phục Hưng. Mở cửa. Sáng choang. Có thể là chỗ này đây...

Tới cửa hàng đồ cổ. Vẫn sáng đèn. Một nửa tiệm chìm trong bóng tối. Hai người đàn ông bước vào, qua một tấm biển đề: Đóng cửa.

Tận dùng đà lao cuối cùng, tôi sà về phía những chiếc xe hơi đang đậu. Bãi xe đầy ắp. Có cả xe ba tôi trong đó.

Tôi đáp xuống khoảng tối đằng sau khu thương xá mini và bắt đầu hoàn hình. Bàn chân tôi xoè ra trước tiên, hồng hồng và trần trụi, bự chằn dần. Mắt tôi dàn ngang ra hai bên chiếc mũi vừa mới tách khỏi cái mỏ. Tôi vụt đứng thẳng lên khi hai cẳng chân tròn dày ra và to tên. Tóc. Ngón tay. Ruột gan tôi kêu ùng ục, sóng sánh rợn tóc gáy.

Một con ó biển vừa đáp xuống chiếc ô tô cũ nát bị lật úp.

Tôi đã là người hoàn chỉnh. Đôi chân trần riu rỉu áp vào lớp đá sỏi, vương vãi lon móp và cỏ dại lưa tưa.

Tôi liếc nhìn Marco. Nó đang chuẩn bị hoàn hình...

Tôi bắt đầu biến hình. Tôi cảm thấy ADN cọp sôi trào trong dòng máu rần rật của mình. Những chiếc nanh nhọn, sáng loáng lòi ra đầy miệng tôi. Móng vuốt cọp lú ra khỏi các đầu ngón tay. Những móng vuốt có thể moi ruột một con bò mộng dễ như bỡn.

<Không được,> Marco phản đối. <Jake, tụi mình không thể xông vào như thuỷ quân lục chiến! Làm vậy lộ liễu quá...>

Thân hình tôi vẫn là người nhiều hơn là cọp. Những chiếc răng vàng, sắc như lưỡi cưa, xục xịch trong miệng tôi phát ra âm thanh nhì nhằng. “Tui dzào đơơi!”

<Jake, tui buộc lòng phải ngăn bồ lại thôi.> Marco nói vẻ cương quyết.

Hai đứa tụi tôi - một dở người dở cọp và một dở người dở ó biển - trừng mắt nhìn nhau một hồi. Rồi, Marco hoàn hình còn tôi thì ngưng biến hình.

“Nghe này, Jake.” Marco giờ đã là người hoàn chỉnh, cất giọng khẩn khoản. “Tui biết bồ đang điên tiết, nhưng nếu cứ nhắm mắt tiến hành phi vụ giải cứu này thì cả đám tụi mình sẽ chết sạch ráo. Bọn Yeerk không phải đồ ngu. Lúc này chúng đang theo dõi ba của bồ thiệt là gắt gao, nếu hội Animorphs tụi mình thình lình tấn công một cuộc họp cỏn con của nhóm Chia Sẻ, chúng sẽ suy luận ra sự việc... Mà làm vậy là bồ đã tự để lộ mình ra cho bọn Yeerk biết, như thế làm sao cứu được ba của bồ chứ?”

Marco nói đúng lắm. Tôi biết thế, nhưng tôi không muốn nghe.

“Tụi mình phải đánh lạc hướng để làm cho chúng phân tâm. Cứ

quậy tưng cuộc họp lên nhưng không để cho chúng biết lý do," Marco hiến kế, trong khi lớp lông khỉ đột cứng nhổng bắt đầu lú ra khỏi cơ thể đang sưng phồng lên của nó. "Hãng câu giờ cái đã rồi từ từ tính toán kế hoạch sau. Jake, bồ biến lại thành chim ưng Peregrine đi. Mắt bồ dòm tốt hơn mắt tui."

"Nhưng..." tôi toan cãi.

"Không nhưng nhị gì hết," Marco ngắt ngang. "Bồ biết tui mà. Bồ biết là tui sẽ làm được mà."

Tôi lưỡng lự, thối chỉ vì chưa từng bao giờ bị ai đó ra lệnh, nhưng không thể chối cãi là nó nói đúng.

Tôi đã mất đi sự suy nghĩ sáng suốt mà điều đó thì thật nguy hiểm.

Đầu hàng, tôi tập trung vào ADN của chim ưng Peregrine.

Con khỉ đột Marco đứng gác cho tôi biến hình, cơ bắp của nó u lên cuồn cuộn.

<Xong,> tôi bảo. <Nhanh lên, Marco.>

<Hừ, Rachel không có ở đây, vậy là mọi sự tui phải tự lo liệu lấy thôi,> Marco vừa ca cẩm vừa lạng quạng quẹo ra đằng trước khu thương xã mini, bắt chước Rachel thét. <Tới luôn đi!>

Marco xổ vào bãi đậu xe. Tôi bay cảnh giới phía trên.

Ba và anh Tom của tôi đang ngồi sát rịt bên nhau - một tên săn mồi và một con mồi. Xét về mặt nào đó thì cả hai đều đang ở trong vòng nguy hiểm chết người. Và họ có được cứu thoát hay không là tuỳ thuộc vào Marco, chứ không phải vào tôi.

CHƯƠNG 7

Loài khỉ đột rất mắc cười nha. Chúng bản tính vốn rất hiền lành, không khiến bạn sợ rúm người lại như khi bất chợt gặp phải một thành viên to bự thuộc dòng họ nhà mèo hay gấu. Hầu như mỗi khi các bạn nhìn thấy chúng, thì chúng đều được chia ra ở sau chấn song nhiều ngăn chuồng trong sở thú.

Thế nhưng khi di chuyển chúng lại biến thành một con vật khác hẳn. Cứ trông thấy một chú khỉ đột bước đi thoăn thoắt, bạn sẽ có ngay cảm giác mình đang nhìn vào một cỗ sức mạnh có hình dáng một con người được sản xuất từ nhà máy xe tải Mack.

Marco bước huỳnh huych tới chỗ một chiếc xe hơi.

Nó vừa gầm gừ trong cổ họng, vừa nắm lấy thanh chống va của chiếc xe và nhấc bổng xe lên khỏi mặt đất rồi đột ngột thả cho chiếc xe rơi ịch xuống đất.

Húhuúhú! Húhúúú!

Tôi gần như bật cười. Chiếc xe hơi hụ còi báo động!

Marco lại huỳnh huych đi tới chỗ một chiếc xe hơi khác. Cũng lại nhấc lên rồi lại thả cho rơi ình xuống. Sang chiếc khác. Cũng nhấc rồi thả.

Hú huúhú! Húúhú!

Bíp! Bíp! Bíp!

Waaaaaaawaaaa!

Màn đêm đen ngòm bỗng tràn ngập tiếng loảng xoảng của những thân xe bị ném rơi vỡ, tiếng còi chống trộm của xe hơi rít inh ỏi.

Và rồi... Marco bước tới chỗ một chiếc xe mà cả hai đứa tôi rất quen thuộc. Chiếc xe của lão Chapman - ông hiệu phó trường tôi, một trong những kẻ đầu lĩnh của nhóm Chia Sẻ. Một tên Mượn Xác. Một kẻ thù.

Marco không nhấc xe của lão Chapman lên mà thụi cho nó một đấm. Cánh cửa xe lủng một lỗ to cỡ bình sữa bốn lít.

Shhluuueeee! Shhluuuueee!

Chiếc xe của lão Chapman hú còi inh ỏi.

Rồi, Marco hạ nắm đấm lông lá của khỉ đột xuống mui chiếc xe hơi mới cáu của ba tôi.

Sprîîîî! Sprîîîîît! Sprîîîîît!

<Ê ê!> Tôi rống lên bàng hoàng. <Đó là xe của nhà tui mà. Ba tui sẽ la òm xòm cho mà xem.>

<Tui hy vọng chú ấy sẽ làm thế,> Marco điềm nhiên nói. Rồi với vẻ vui mừng bị đè nén, nó reo lên. <Hy vọng sức lao động của tui sẽ có tác dụng tốt.>

Rồi Marco huỳnh huych chạy trở lại núp vào bóng tối. Lát sau, nó

đã biến thành ó biển và bay vút lên.

Phải mất khoảng tám giây, các cửa hàng máy tính, tiệm cà-phê Starbucks và tiệm đồ cổ đồng loạt mở toang. Những người đàn ông, đàn bà trong cơn giận dữ, đỏ mặt tía tai ùa ra ngoài.

Lão Chapman xồ ra từ cửa hàng đồ cổ.

Rồi đến ba tôi, với Tom chạy ngay đằng sau.

"Cái quái quỷ gì xảy ra vậy?"

"Bọn côn đồ phá bĩnh!"

"Cái khu này thiệt là..."

"Gọi cho cảnh sát mau!"

"Tôi sẽ kiện trung tâm thương mại này!"

"Nhìn cái cửa xe của tôi nè trời!"

Câu cuối cùng là của lão Chapman. Bọn Mượn Xác còn lại xổ ra từ cửa hàng đồ cổ, tên nào cũng đùng đùng nổi giận.

Tôi nín thở, đếm từng giây chờ cho đến khi ba tôi, theo sau là Tom hậm hực, len lỏi chen vô đám đông.

"Ôi, chiếc xe của tôi!" Ba tôi thét lên. Nói một cách chính xác là ông khuyu gối xuống. "Trời ơi, chúng phá hoại chiếc xế cưng của tôi!"

"Cả chiếc của tôi nữa," lão Chapman phụ họa. Lão nổi cơn thịnh nộ khi nhìn đau đáu vào vết móp tổ chảng trên cửa xe, rồi gật đầu với hai người đàn ông lực lưỡng đi kè kè hai bên lão.

Chúng toả ra và bắt đầu tìm kiếm.

<Chapman phái người đi kiếm tụi mình.> Tôi báo cho Marco biết. <Tốt hơn hết, tụi mình hãy ra khỏi đây.>

<Ừ, chuồn thôi, bồ tèo,> Marco trả lời. <Tui đang ở trên một cái cây dưới phố rồi. Bồ còn đợi gì nữa?>

<Mình chưa thể đi được, Marco,> tôi lừng khừng. <Mình phải chắc chắn là ba mình vẫn bình yên. Mình phải chắc ông vẫn... bồ biết mà.>

Tôi lướt nhìn kỹ gương mặt ba. Liệu ông đã trở thành một kẻ Bị Mượn Xác chưa nhỉ? Ngu quá. Tôi không biết. Không thể biết được nếu như không tận mắt thấy một tên Yeerk đang thập thò ở lỗ tai khổ chủ. Những kẻ Bị Mượn Xác nhìn và hành xử không khác gì người bình thường.

Ba tôi có thể vẫn là ba tôi.

Hoặc có thể ba đang gào thét, bất lực, chỉ mới bắt đầu nhận ra đôi mắt, đôi tai và cả cái miệng của ba không còn là của mình nữa.

Tôi thấp thỏm chờ.

Rồi, Tom đưa ra một manh mối khiến tôi khấp khởi hy vọng.

"Thôi nào ba, bình tĩnh đi ba," ảnh lại gần ba tôi can gián. "Để khi nào về nhà hãng gọi điện và báo cáo sự việc, giờ thì trở lại vào trong đi ba. Cuộc họp chỉ mới bắt đầu thôi. Còn rất nhiều điều quan trọng sẽ diễn ra tối nay mà ba sẽ không muốn bỏ lỡ đâu. Tin con đi."

“Trở lại trong à?” Ba tôi nạt nộ. Trông ông như đã sắp phát điên đến nơi. “Ba không đời nào vào trong đó nữa đâu. Có người muốn phá banh phá tan tất cả xe đậu trên phố! Ba muốn về nhà ngay bây giờ và gọi cho Joe Johnson!”

“Đó là ai vậy?”

“Ông ta là đại lý bảo hiểm của chúng ta, con phải biết điều đó chứ, Tom. Đi thôi.”

“Nhưng ba à,” Tom nài nỉ, mắt kỉn đáo liếc nhìn lão Chapman, lúc đó đang đứng tò hõ bên lề đường nhìn hai cha con.

Tiếng còi xe cảnh sát hụ từ xa vọng lại, xé toang màn đêm.

Lão Chapman lắc đầu nhè nhẹ.

“Con sẽ ở lại đến khi kết thúc cuộc họp,” Tom cất giọng sưng sỉa.

“Vậy thì ba sẽ đợi con ở nhà cho đến 10 giờ,” ba tôi nói rồi mở cửa xe và bước vào.

Tom, mặt mày méo xệch đi vì tức giận xông ra chỗ lề đường đứng gần lão Chapman, nhìn theo ba tôi đi khỏi.

<Ba mình ổn rồi,> tôi nói và lặng lẽ đáp xuống gần hàng rào. <Ba không sao. Tốt lắm.>

<Ừa,> Marco đồng tình. <Tụi mình đi thôi.>

<Đồng ý,> tôi bồi hồi nói, để mặc cho những giác quan sắc bén của chim ưng Peregrine đưa mình về nhà.

<Jake? Đó mới chỉ là hiệp một. Bồ biết mà,> Marco nói sau một hồi.

<Đúng vậy,> tôi thừa nhận. <Mình biết.>

Cuộc chiến đấu cứu ba tôi mới chỉ bắt đầu.

CHƯƠNG 8

"Em không thể tin là anh lại liều lĩnh như thế," Rachel nhấm nhẳng nói. "Đáng lẽ anh phải đợi tất cả hội cùng giúp sức chứ!"

Tối khuya hôm đó, cả đám tụi tôi lẻn ra ngoài, tụ tập tại trang trại nhà Cassie để suy ngẫm xem phải làm gì tiếp sau đó.

Mọi việc vẫn còn mù mờ lắm mà tôi thì lại sao nhãng, căng thẳng vì phải để ba ở nhà một mình với Tom.

Tobias đang đậu chót vót trên rui nhà. Marco im lặng một cách bất thường. Cassie chăm chú lắng nghe, lộ vẻ ưu tư hết sức. Ax nhìn tôi đăm đăm bằng cả bốn con mắt.

Và Rachel...

Hừ, nhỏ cứ nhảy đong đỏng lên như dẫm phải ổ kiến lửa.

Lúc được Erek báo cho biết chuyện tôi đi tìm ba thì Rachel đang đi mua sắm trong khu đại thương xá. Nhỏ hộc tốc quay về để tiếp sức cho tụi tôi, nên nhét đại những giỏ xách lỉnh kỉnh vào trong một tủ giữ đồ thuê. Trong khi vội vã, nhỏ đã quên khoá tủ lại... Và khi Rachel biến hình xong xuôi, tìm được Tobias và quy về mạn Bắc của thành phố thì cuộc họp của nhóm Chia Sẻ đã giải tán hoàn toàn. Chúng chẳng tìm ra ai là thủ phạm, và cảnh sát chỉ làm được mỗi một việc là lập biên bản ghi nhận một vụ phá hoại tài sản cá nhân.

Khi Rachel quay lại tủ để lấy đồ thì ai đó đã cuỗm sạch hết đồ đạc của nhỏ rồi. Chả trách gì nhỏ chẳng nổi điên lên, mà nhỏ đã nổi khùng thì phải biết... Tự dưng tôi cảm thấy thương hại cho tên trộm nào đó nếu chẳng may nhỏ bị tóm được.

"Anh với Marco chỉ tung hỏa mù đánh lạc hướng thôi," tôi nói mà không nhìn Marco. "Vả lại, tụi anh cũng có ý chờ em tham chiến mà..."

<Đó là một tình huống cấp bách,> Ax điềm tĩnh nói.

<Chính xác.> Tobias đang rỉa lông ở trên cao nói vọng xuống. <Một chiến thắng tạm thời. Chừng nào mà ba của Jake còn cương quyết bắt Tom phải đi cùng gia đình tới dự lễ tang của ông Cố thì chừng đó chú ấy vẫn còn trong vòng nguy hiểm.>

"Mình biết," tôi nói yếu ớt. "Mình đang định nghĩ đến chuyện sẽ cố thuyết phục ba du di cho Tom, nhưng không thể. Ba mình không bao giờ cho phép Tom tỏ ý bất kính đối với ông Cố đâu..."

"Điều đó thật ngu ngốc," Rachel nói. "Ý em là, tự nhiên tụi mình lại ầu đả dữ dội ở chỗ một đám tang nào đó sao? Chuyện này thiệt là ngốc! Một trận đánh chẳng có lợi lộc gì sất. Tất cả những gì mà ta có thể làm được ấy là rủ nhau đi kiếm thương tích mà thôi."

Tôi gật đầu. "Hãy tin anh đi, anh biết điều đó, Rachel. Chuyện bất ngờ mà."

“Cần phải mất bốn ngày,” Marco ỉ ôi. “Nếu là hai ngày thì sẽ chẳng phương hại gì đến bọn Yeerk cả.”

<Tại sao bạn lại không phải tham dự lễ nghi chôn cất đó hả Rachel!> Ax thắc mắc.

“À, tại vì mình không liên quan,” Rachel giải thích. “Ông Cố thuộc về dòng họ bên mẹ của Jake. Còn mình là họ hàng bên ba của ảnh.”

<À, ra vậy. Thế điều đó quan trọng lắm à?>

<Tuy không can dự gì nhưng mình lấy làm lạ rằng: tại sao Tom đã bảo không đi rồi mà ba bồ không chấm hết luôn đi!> Tobias xen ngang.

Cả đám tụi tôi nhìn Tobias lom lom.

<Cái gì?> Tobias hỏi, có vẻ chống chế. <Mình vốn quen rằng khi mấy ông chú bà đi muốn mình đi đâu đó và mình không đi thì thôi, họ chẳng bao giờ bắt ép cả.> Cậu ấy im lặng một lát rồi có vẻ mắc cỡ thêm. <À, quên. Họ chẳng thèm quan tâm xem mình làm cái gì.>

“Bà con của bồ là những kẻ ngu xuẩn và họ thật chẳng xứng đáng với bồ,” Rachel bình luận gọn hơ.

“Ba mình bảo cả nhà cùng đi,” tôi nó. “Mình thừa biết tỉnh ba mà, Tom sẽ gặp rắc rối to nếu từ chối thẳng thừng.”

“Ừa,” Marco xác nhận. “Thật khó cho tên Yeerk trong đầu Tom hấp thụ tia Kandrona khi ảnh bị cấm cửa suốt đời.”

“Ngoài ra, nếu Tom mà vô lễ thì mình chắc chắn ba mẹ Jake sẽ nhìn ảnh bằng con mắt khác,” Cassie chen vào. “Cô chú ấy sẽ kết luận là nhóm Chia Sẻ gây ảnh hưởng xấu và cố gắng khuyên ảnh bỏ đi.”

Tôi gật đầu. “Tên Yeerk trong đầu Tom đang sống yên ổn như là một nam sinh trung học. Hắn phải tuân thủ các quy tắc gia đình, bằng không hắn sẽ mất cái vỏ bọc của hắn. Bọn Yeerk sẽ đắn đo lựa chọn giữ lại Tom bằng cách đầu độc ba mình, hoặc là đặt tên Yeerk của Tom vào vật chủ khác, giết Tom đi để bịt đầu mối...”

“Còn một lựa chọn khác nữa,” Rachel thêm.

"Ừ," tôi nói. Tôi biết lựa chọn đó. Tôi chỉ không thể nói to ý nghĩ đó ra mà thôi.

“Sự lựa chọn nào vậy?” Cassie nhóng cổ hỏi.

“Nếu bọn Yeerk không kịp biến ba Jake thành kẻ Bị Mượn Xác thì chúng có thể sẽ giết chú ấy. Như vậy cái vỏ ngoài ngây thơ của Tom không bị sứt mẻ gì, không chừng hắn còn được an toàn và kín đáo hơn nữa,” Rachel tiếp. Rồi nhìn thẳng vào mắt tôi, nhỏ nói rành rõ. “Và chắc chắn là chính Tom sẽ tự tay làm việc đó.”

CHƯƠNG 9

Hiện giờ chỉ một cách duy nhất để bảo vệ ba tôi là theo dõi, giám sát ba chặt chẽ hai bốn trên hai bốn - từ lúc ông rời nhà đi làm vào buổi sáng cho tới khi ba cha con lên đường vào sáng thứ Bảy.

Tôi đích thân làm tất cả những việc đó bởi vì ông là ba tôi mà. Và còn một lý do nữa tôi không nói ra, e làm tổn thương mấy đứa bạn: trong vụ này chẳng ai canh gác cẩn thận, kỹ lưỡng bằng tôi đâu...

Tôi đã bằng lòng để tụi bạn giúp đỡ. Tôi thừa biết tôi không thể ở mọi nơi trong cùng một thời điểm.

Sáng hôm sau, Tom có vẻ dịu dịu và thoả hiệp. Ảnh đi sớm, bảo rằng phải gặp mấy đồng đội cùng nhóm Chia Sẻ trước khi đi học. Biết ngay mà, nếu chúng thoả thuận như thế nào là Tom sẽ ra tay như thế ấy.

Tôi chờ cho tới khi ba tôi vào phòng tắm thì điện thoại tới trường xin nghỉ học vì trong nhà có tang. May sao, giọng tôi nghe y hệt như đích thân ba xin phép.

Tôi xuống lầu và rón rén đi vào phòng khách, sát bên nhà bếp. Tôi nghe thấy tiếng ba uống cà phê xì xụp, tiếng ông la lên vì bỏng khi thò tay vào lò lấy bánh nướng ra... Ba sắp đi làm rồi.

Thật là ngu ngốc mới biến hình trong phòng ăn. Dại dột nữa. Nhưng tôi sắp biến hình thành gián và với lốt hình biến sáu chân tí tẹo đó, tôi không thể đi một quãng xa cho được. Với lại, Tom đã rời khỏi nhà. Và cha tôi chắc cũng sẽ không đi vào lối này.

Tôi tập trung vào lốt hình gián. Không phải lốt biến hình ưa thích của tôi hay của bất cứ đứa nào trong bọn. Nhưng tôi cần phải nhỏ, nhanh và có thể sống sót. Có lẽ ruồi sẽ tốt hơn nhưng nó khiến tôi nhớ lại một kinh nghiệm hãi hùng: tôi bị đập và day dí trong ngăn chứa đồ trên máy bay.

Làm gián khó bị giết hơn.

Tôi cảm thấy sự biến đổi đang bắt đầu. Hầu hết các lần biến hình đều thật ghê rợn. Nhưng đứng ở trong phòng ăn, cơ thể bắt đầu nhỏ téo lại trong khi những chiếc phế phình to ra, co quắp về hướng sàn gỗ, quơ quào bốn cái chân và rớt xuống nơi bạn thưởng thức bữa tiệc lễ Tạ Ơn… điều đó còn kỳ quái hơn nhiều.

Tôi tỉnh cờ liếc thấy mình trong tấm kính treo tường của phòng ăn. Da mặt tôi hóa nâu, bóng loáng và cứng ngắc.

Tôi quay mặt đi. Bạn sẽ không muốn thấy cơ thể mình biến đổi thành một con gián đâu; sẽ không muốn thấy cái cách mà miệng bạn phân chia thành những bộ phận cấu thành miệng của loài côn trùng; sẽ không muốn quan sát da bạn tan chảy như xi gặp đèn xì để rồi sau đó định hình lại thành một bộ áo giáp cứng nhắc, gò bó; sẽ không

muốn nhìn vào mắt của chính bạn trong gương khi chúng tạm thời không còn là mắt người nữa và bắt đầu trở thành những quả cầu đen vô hồn, nhỏ như đầu kim.

Có lẽ bạn cho rằng cả đám tụi tôi đã quá quen với những hình ảnh này. Ít nhất, về phần tôi mà nói, là không. Muôn đời tôi cũng không thể nào quen với việc biến hình cho được.

Biến hình có thể là một vũ khí tuyệt vời. Thế nhưng nó còn là một sự kinh dị ngoài sức tưởng tượng.

Xương tôi tan ra. Có tiếng lọp phọp trong lục phủ ngũ tạng khi người tôi teo quắt lại.

Một cặp chân gián đầy những khớp nối, lông lá, giật giật bung ra từ cơ thể côn trùng tròn ủm của tôi như một cảnh trong một bộ phim về người ngoài hành tinh. Tôi đang ngóng nó đây. Chúng là một bản sao hoàn hảo của những cái chân gián mà tay và chân tôi biến đổi thành.

Sợi râu gián dài, xù xì tủa ra khỏi trán. Những cái cánh giòn, lần xần úp chụp lấy sống lưng.

Thị giác của tôi cực kỳ bị giới hạn. Nhưng ăng-ten râu của tôi bù đắp phần nào mất mát đó. Bạn không thể gọi tên chính xác những gì hai cái ăng-ten đó đã nghe, hoặc ngửi, hay nói chính xác hơn, nó giống như một hỗn hợp kỳ quái của hai giác quan đó. Mà cũng không hẳn như vậy.

Theo như kế hoạch thì tôi sẽ "quá giang ba đi làm". Tobias cưỡi luồng khí nóng trên cao, theo dõi vụ đu xe. Cậu ấy sẽ canh gác từ lúc ba tôi rời nhà đến khi tới văn phòng - bù qua xớt lại khoảng hai dặm đường.

Thế nhưng đợi cậu ấy có đủ thời gian để phản ứng thì trễ mất. Tobias chỉ là biện pháp dự phòng. Trường hợp có biến thì tất cả phải phụ thuộc vào tôi.

Tôi là con gián. Tôi quay như một cỗ xe tăng tí hon và vù qua cánh cửa.

Rầm! Rập!

Tiếng bước chân của ba tôi. Rung chuyển và lướt nhẹ. Râu tôi định ra vị trí của ông. Tôi phải ráng kìm nén trí não mới không bỏ chạy.

Rầm! Rập!

Đôi bàn chân người to cỡ khoang máy bay lướt lờ mờ ở khoảng xa. Không hề chi. Tôi có các giác quan và tốc độ của gián cộng với trí thông minh của người. Sẽ an toàn thôi. An toàn cho đến khi tôi thực hiện chuyến quá giang...

Ba tôi diện chiếc quần xắn gấu rất hợp mốt. Tuyệt! Cái gấu quần xắn lên đó sẽ là hầm trú ẩn an toàn cho tôi.

Vấn đề là làm sao vào đó được. Đi qua chiếc giày, vớ là xong chứ gì? Chẳng sao cả!

Đúng thế.

Chợt, ánh sáng thay đổi! Chuyển động! Ở ngay phía trên tôi!
Tôi né.
BÙMM!

CHƯƠNG 10

Nó bự cỡ chiếc bồn chứa xăng dầu ở ngoại ô thành phố. Nó cao gấp mười lần chiều cao của tôi. Gấp một triệu lần cái trọng lượng liu riu của tôi. Nó đụng sàn nhà lót vải sơn như một trái bom.

Hũ mứt mâm xôi hiệu Smucker rớt xuống sàn cách tôi vài phân và bể tan tành.

CHOANG! Mảnh thuỷ tinh văng tung toé.

Những tảng mứt to tướng phụt ra. Một mảnh vỡ quện đầy mứt nhờn đáp xuống như sao băng ngay bên cạnh tôi. Tôi bị miếng mứt to gấp đôi đập bốp vào lưng trong khi quýnh quíu chạy thoát thân.

Đám chân gián của tôi quờ quạng như điên. Mất kiểm soát rồi! Trí óc gián la lên. *Chạy! Chạy! Chạy!*

Nước mứt nhầu dài xuống chân sau, dán chặt tôi lại, không thể nhúc nhích!

Xem ra càng vùng vẫy tôi càng làm cho tình hình tệ hại hơn. Mất thăng bằng, tôi bị lật chổng vó, lươ huơ cả sáu cái cẳng lên trời, ráng tống mảng mứt đi. Những hạt mâm xôi cạ vào lớp áo giáp của tôi, nảy bình bịch tựa như người ta tưng banh.

Xa tuốt luốt trên cao, tôi nghe ba vọt hét lên một tiếng mà ông không bao giờ thốt ra trước mặt con cái. Chắc là ba đã trông thấy tôi. Và liền lập tức tôi cũng biết: ba sẽ dậm tôi bẹp dí.

Ồ, một mảnh thuỷ tinh trông như một mũi tàu rục rịch di chuyển trên đống chất nhờn rin rít. Tôi lập tức bám một chân vào rìa cạnh của nó làm lực bẩy và đẩy. Một động tác gián không thể hiểu - nhưng tôi thì hiểu tốt.

Tôi ngoắc thêm một chân thứ hai túm lấy mảnh vỡ. Nếu là da thịt con người thì chắc chắn đã bị cứa rách rồi, nhưng hai cái càng gián khẳng khiu của tôi chẳng hề hấn tẹo nào.

Tôi đẩy, sờ soạng, đạp, vặn vẹo tìm đường thoát khỏi lớp nước lầy nhầy màu đỏ.

RẦM!

Bàn chân của ba tôi, to cỡ chiếc *Nimitz USS* đáp xuống sàn cách tôi một milimét, vừa kịp lúc tôi lật người trở lại.

Tôi đã trụ được trên sáu cái chân gián. Nhưng nước mứt thấm đẫm khắp người, kéo rị không cho tôi chạy...

Rầm!

Chiếc tàu USS Elsemhower tiếp đất cách đầu tôi chỉ một mi-li-mét.

"Đồ gián hôi!" Giọng nói uỳnh oàng như tiếng bom nổ của ba tôi vang lên. "Dây hết cả mứt vào giày tao rồi!"

Ba sẽ có Jake bâu vào giày cho coi, tôi nghĩ thầm. Tuy thoát khỏi miếng mứt, nhưng mấy cái cẳng gián của tôi nhớp nháp quá, không

sao tăng tốc được.

RẦM!

Lại vẫn là chiếc *USS Eisemhower*. Bức tường đế giày cao gấp đôi chiều cao con gián-tôi xuất hiện thình lình, ngay trước mũi tôi.

Dồn hết sức lực vào bộ cẳng gián, tôi búng người lên, bám lấy đế giày. Tôi lôi kéo, gồng hết sức, vận dụng tất cả nguồn năng lượng được cấu thành từ nỗi sợ của gián và nỗi kinh khiếp của người.

Lên! Ở trên giày rồi!

"Nó chuồn đâu rồi ta, cái đồ hôi hám..."

Cố thoát ra khỏi tầm nhìn của ba, tôi lẹ làng chạy tót vào vùng tối của chiếc quần xắn gấu.

"Ááááá!" Ba tôi thét lên, làm rung chuyển mọi phân tử không khí trong phòng. Ba nhảy lò cò - cái chân có tôi núp làm trụ, còn chân kia cố gột cho tôi rớt ra.

Không sao. Không phải lúc này. Tôi đã có tốc độ trở lại. Nhờ mặt da giày láng bóng, tiệp vào màu thân tôi, mà tôi phóng như bay.

Chạy về phía gót chân ba, tôi vọt lẹ, gần như thẳng đứng so với mặt đất. Chiếc giày kia cứ đá, đập tôi tới tấp nhưng... hụt.

Tới gót chân, tôi cua thật gắt qua trái và hướng thẳng lên trên. Hết phần cổ giày, lên tới phần vớ mềm mềm - một thảm cỏ mượt màu xám với những cọc cỏ quái chiêu, lù xù.

Giờ tôi đã ở trong bóng tối. Ba không thể thấy được...

"Mày chạy đi đâu rồi, con gián hôi?" Ba tôi lầm rầm trong miệng.

Đứng im. Đứng im Jake. Không được ngọ nguậy. Nhưng... nước mứt ngọt quá. Trí não con gián-tôi khao khát được nếm náp. Cái vị quyến rũ ấy vẫn còn vương lại trên cẳng chân và trên mặt tôi.

Miệng tôi động đậy. Tôi nhâm nhi món đường ngọt ngào đỉnh trên chỉnh cái cẳng gián của mình...

"Ôi! Ôi! Ôi!" Ba tôi hét. Ông đã cảm thấy tôi. Tôi vội vã di chuyển. Rầy rà rồi đây.

Phụp!

Cả bầu trời tối sầm lại khi ba tôi dậm chân.

Phụp!

Phụp!

Đừng chạm vào da! Tôi ra lệnh cho mình. Nếu chạm vào da ba tôi sẽ biết ngay. Lúc đó ông sẽ không khoan nhượng đâu.

Phải cố mà chịu đựng. Cần phải trốn. Cần phải làm cho ba tưởng mình đã ngó lầm và không cảm thấy tôi.

Chiếc quần! Đúng rồi! Tấm vải len màu xám tạo thành bầu trời dựng đứng. Lối thoát là đây!

PHUỤP!

Tôi vươn mình tóm lấy mẩu vải và bỗng dưng bị nhấc ra khỏi vớ. Ui trời! Tôi đang đeo tòn teng trên rìa ống quần.

Tiếng rầm rầm đã ngưng, nhưng ống quần từ từ bị kéo lên, săm

soi. May phước là tôi đã lọt thỏm vào trong một nếp gấp, nên không bị ba ngó thấy.

Cái ống quần được thả xuống. Ba tôi tỉ mẩn lau sạch chỗ mứt đổ, dọn dẹp miếng thuỷ tinh vỡ rồi đi làm.

CHƯƠNG 11

Không có biến cố gì xảy ra trong khi ba tôi lái xe cả. Mừng dễ sợ luôn. Tôi thật sự không thể chịu thêm bất kỳ sự kích động nào nữa.

Ở đâu đó tít trên cao, Tobias đang canh chừng cho tôi, nhưng lúc này thì tôi chẳng quan tâm đến chuyện đó lắm. Việc của tôi là bò ra bò vào, kiếm chỗ an vị trong ống quần xắn của ba. Hên là tôi ở bên cẳng trái nên cũng không bị rung lắc, dịch chuyển nhiều.

Ax đã đợi sẵn ở ga-ra đậu xe của toà nhà nơi ba tôi làm việc. Tôi cảm thấy chiếc xe quẹo gắt và đi lên cầu thang cuốn.

<Tôi tin là đã trông thấy ba của bạn, Hoàng tử Jake. Bạn có đi cùng với chú ấy không vậy?>

<Có mình đây, Ax à.>

<Bạn đã đi hết hai chu kỳ của vòng tròn xoáy trôn ốc và đang đi lên.>

Câu nói đó làm tôi phải ngẫm nghĩ chừng vài giây. <Ồ. Đó là một đoạn đường dốc thoai thoải. Xe hơi dùng nó để lên tầng cao hơn ấy mà.>

<Đúng. Hoàng tử Jake. Không khó gì để suy luận ra mục đích của cấu trúc xoáy ốc này,> Ax nói, vẻ khinh khi.

Tôi là "Hoàng tử" của Ax. Nhưng tôi đoán có lẽ lòng tôn trọng của ảnh đối với tôi chỉ tới đó mà thôi.

Ba tôi đậu xe. Người tôi căng thẳng trở lại. Mọi thứ có thể sắp rối mù lên đây. Cái cẳng của ba thò ra ngoài trời lạnh lẽo và sáng sủa. Ba đứng thẳng lên, rồi nhoài người lôi túi thuốc và y cụ ra khỏi hàng ghế sau. Xong, ba tiến về phía văn phòng.

Trong gấu quần của ba, tôi cũng lảo đảo tiến lên... Rập!... Loạng choạng trở lui...

<Jake! Mình nè.> Tobias loan báo. <Không có dấu hiệu cho thấy có kẻ đi theo ba của bồ.>

<Bồ bay nhanh thật!> tôi bảo.

<Ngay khi ba bồ khởi hành là mình phóng vù tới đây ngay. Mình đã ở đây khi bồ mới đi được nửa đường...>

Ở đâu đó phía trên đầu tôi, nơi không thể thấy được bằng những giác quan gián, là một chú diều hâu đuôi đỏ đang làm nhiệm vụ cảnh giới, và nếu Ax theo đúng kế hoạch thì ảnh đang ở trong lốt mòng biển.

<Hoàng tử Jake, có một người đang nhìn ba của bạn rất chăm chú,> Ax báo cáo. <Ông ta là một người cao lớn, có bộ lông điển hình ở trên mặt...>

<Phải cái ông nhăn nhó có râu quai nón không, chú Ax?> Tobias dịch giải. <Không thể thấy ông ấy. Chắc ông ta vẫn đang ở bên

dưới... Rồi, mình thấy ông ta rồi. Ừ. Ông ta có vẻ như muốn ra hiệu gì đó. Nhưng cho tới giờ ông ta vẫn chưa di chuyển gì cả. >

Ba tôi ngừng bước. Vụụt! Một cánh cửa mở toang. Chúng tôi chuyển động, tiếng cửa đóng rầm lại đằng sau. Chúng tôi đã ở trong văn phòng.

Ngay khi ba bước vào văn phòng, tôi nhảy ra khỏi gấu quần của ba và chạy bay tới núp dưới giỏ rác dựng cạnh bàn.

Chờ đợi.

Không có sự xáo trộn của dòng chuyển lưu không khí.

Tốt. Vậy là ba không hề biết tôi vừa mới đi quá giang.

Sàn nhà chợt rung rinh. Ai đó đang bước về phía văn phòng của ba tôi.

"Xin chào bác sĩ. Hôm nay lịch làm việc của chúng ta rất gắt gao. Trung tâm Tai ở đằng kia."

Mười phút sau, chú nhóc bệnh nhân đầu tiên của ba tôi bước vào, có bà mẹ đi kèm.

Suốt ngày hôm đó, tôi chỉ sàng qua sàng lại dọc theo những bức tường và chui vào nép mình trong những khe hổng để tránh bị nhìn thấy hay bị đập bẹp.

Cứ hai tiếng một lần tôi lại vào phòng tắm hoàn hình rồi biến hình. Lần đầu làm công việc này tôi run bắn cả người lên. Tôi hấp tấp lấy một tờ giấy ghi "Cầu hư" lên cánh cửa toa-lét.

Sau đó tôi mới cảm thấy hơi an tâm trong cái toa-lét "không còn sử dụng được."

Theo ba tôi tới chỗ làm việc buồn chán vượt sức tưởng tượng của tôi. Nhưng bù lại tôi lại có thời gian để ngẫm nghĩ. Quá nhiều thời gian là đằng khác.

Tôi đã vào cuộc với hy vọng cuộc khủng hoảng này sẽ giúp tôi tìm ra một cách tiêu diệt tên Yeerk trong đầu Tom. Giờ đây tôi hạ hy vọng của mình xuống chỉ còn mong có thể cứu ba mình khỏi rơi vào số mệnh như của Tom mà thôi.

Tôi đang chơi trò tự vệ. Dễ chơi hơn nhiều so với tấn công. Khi ở vào thế chủ động, bạn có thể thoải mái lựa chọn thời gian và địa điểm. Nhưng ở thế tự vệ, tất cả những gì bạn có thể làm chỉ là chờ và chờ. Chờ cho kẻ thù quyết định thời gian và nơi chốn của chúng, tiêu hao sức lực và năng lượng của mình vì mòn mỏi chờ. Biết rằng tất cả tuỳ thuộc vào kẻ thù, và có khi tất cả sự chờ đợi tù túng, căng thẳng rút cuộc chẳng để làm gì cả.

Ba chưa từng bao giờ chữa bệnh cho tôi. Tôi đến khám bệnh ở chỗ một trong số những cộng sự của ông. Bạn biết đấy, nếu không như vậy thì sẽ rất đáng sợ.

Tôi luôn nghĩ có cha là bác sĩ thì rất là ngầu. Nhưng tôi cho rằng tôi chưa thật sự suy nghĩ nhiều về điều đó.

Mặc dù vậy, ngày hôm nay, cũng chẳng có nhiều thứ khác nữa để

mà suy nghĩ. Vì vậy tôi tập trung tâm trí vào ba tôi. Ông lúc nào cũng chu đáo, luôn luôn lịch thiệp. Tôi lắng nghe ba bông đùa với lũ trẻ bệnh nhân và trấn an những ông bố bà mẹ đang lo bấn lên. Ông vẫn luôn nhỏ nhẹ và điềm tĩnh trong khi tụi nhóc mếu máo, khóc lóc làm rung chuyển cả những bức tường.

Ba tôi là một người tốt. Không chỉ vì ông ấy là cha tôi. Mà bởi vì ông là một người tốt; vì ông cố gắng hết sức trong công việc của mình, biết rõ cách làm việc ấy thế nào là tốt nhất và còn vì ông xử sự thân thiện với mọi người xung quanh. Những việc đó không làm bạn trở thành một vị thánh hay gì cả, nhưng tôi đoán khi nghĩ về việc đó, ba tôi là mẫu người tôi muốn trở thành khi tôi lớn lên: chăm sóc gia đình thật tử tế, hoàn thành công việc thật tốt, thân thiện với những người tôi gặp mặt. Có lẽ đó không phải là một mục tiêu lớn lao, đầy tham vọng gì cho lắm, nhưng với tôi thế là đủ. Tôi đã làm những việc anh hùng. Bạn cũng có thể làm mấy cái trò anh hùng đó. Còn tôi, tôi chỉ muốn một ngày được làm một con người bình thường, làm những việc bình thường.

Thật là một ngày dài lê thê.

"Tạm biệt mọi người nha," cuối cùng ba tôi gióng giả. "Tôi sẽ trở lại làm việc chậm nhất là vào thứ Tư. Chúc ngày cuối tuần vui vẻ, Jeannie. Cả cô nữa. Mary Anne. Hãy dẹp hết mọi phiền toái qua một bên nhé."

Một tiếng cười sảng khoái tiễn chúng tôi ra cửa. Ba tôi ra khỏi văn phòng, trở lại với những nguy hiểm đang rình rập ông.

<Nè, mình đang đi về phía mấy bồ. Một hai phút nữa mình sẽ trở lại tầng đậu xe,> tôi thông báo cho bọn bạn bằng giọng truyền ý nghĩ.

<Hây, Jake?> Tobias nói vẻ lo âu. <Ừm, mình không biết điều này có ý gì, nhưng cái ông râu quai nón hồi sáng đã trở lại, và đang lảng vảng chỗ thang máy.>

<Tầng mấy?> Tôi hỏi mặc dù đã đoán biết được câu trả lời. Dĩ nhiên là tầng ba tôi đậu xe rồi...

Tobias và Ax cũng xác nhận đúng như thế.

Chùng chình bên cửa một chút rồi ba tôi bước ra ngoài. Cặp râu gián của tôi quặp lại, run rẩy trước sự thay đổi không gian.

Không có thời gian để hoàn hình và biến hình nữa rồi. Nếu ông râu quai nón kia mà là một mắt xích của cuộc tấn công nhắm vào ba tôi thì lốt gián của tôi lúc này quả là vô dụng. Chẳng là gì cả ngoại trừ một con gián trong lai quần.

<Ax?> tôi cất giọng gọi.

<Tôi đây,> Ax lên tiếng. <Tôi đang ở gần phương tiện đi lại của ba bạn.>

<Bồ có kiếm ra được chỗ nào kín đáo để biến hình không?> Tôi hỏi.

<Có một chỗ đăng sau thùng chứa rác lớn ở ngay phía sau toà cấu trúc này. Tuy nhiên, tôi không thể từ đó trở lại vị trí hiện tại mà không bị dòm thấy,> Ax đáp. <Tôi có nên tiến hành không?>

Tôi không biết phải trả lời Ax ra sao.

Nếu một người Andalite đột nhiên xuất hiện để giải cứu ba tôi, thì bọn Yeerk sẽ suy đoán ra ngay. Chúng sẽ tìm hiểu những ai gần gũi Tom và chúng sẽ mò ra tôi và lần tới hội Animorphs.

Nhưng những lốt hình biến hiện tại của chúng tôi thì quả là vô dụng.

Tôi phải làm gì bây giờ? Bỏ thì tất cả mọi người chăng? Hay chỉ bỏ mặc một mình ba tôi?

<Hoàng tử Jake, bạn có chỉ thị nào cho tôi không?> Ax nôn nóng hỏi.

<Jake. Hãy ra quyết định đi.> Tobias cũng thúc giục.

Gia đình hay là bạn bè? Cứu một người hay cứu cả thế giới?... Tôi cứ rối beng với bao ý nghĩ lẫn lộn trong đầu. Tôi chỉ là một con bọ! Chẳng thể cứu được bất cứ ai.

Một cuộc giải cứu công khai chưa chắc đã cứu được ba tôi, mà còn có thể gây nguy hại cho cả hội.

<Chuyện gì đang diễn ra vậy?> Tôi hỏi.

<Ba bạn đang đi về hướng xe hơi của mình,> Ax thông báo tình hình. <Người đàn ông có lông đầy mặt đang đi theo chú ấy.>

<Gần cỡ nào?>

<Hắn ở sau ba bồ chừng bốn bước,> Tobias nói, giọng rất căng thẳng, <Và đang tiến tới nhanh hơn.>

Tôi chui ra khỏi lai quần của ba, bò dọc phía ngoài ống quần, ra phía sau đầu gối. Tiếng vải sột soạt cùng nhịp với mỗi bước chân. Tôi đang ở phương nằm ngang so với mặt đất phía bên phải. Dù không thể nhìn xa, nhưng hình như tôi thấy một bức tường đen ngòm đang di động đằng sau ba. <Mình đang nhìn gã phải không?>

<Đúng vậy,> Ax đáp.

Được. Ổn rồi. Có thể tôi đang ở trong cơ thể của một con côn trùng nhưng tôi vẫn có bộ não người.

Tôi hơi quẹo qua trái và bò thẳng lên nữa. Men theo ống quần, tôi leo tới chỗ áo khoác. Từ áo khoác của ba, tôi phóng hết tốc độ gián... Đáp lên đỉnh dốc của bờ vai bọc mảng sợi len. Một cái tai to cỡ chiếc quạt lù lù ở trên tôi.

Gần hơn. Bức tường đen phía sau ba tôi đang đến gần hơn. Tôi có thể thấy gương mặt lờm xờm, tua tủa to hơn đám mây của hắn.

<Jake, bồ đang làm gì vậy?> Tobias hoảng hồn hỏi.

<Mình sắp làm điều mà gián làm giỏi nhất,> tôi đáp.

<Cái gì?>

<Chọc tức người ta và buộc họ phải nói...>

Tôi tăng tốc. Mở căng những cánh gián vô dụng ra, tôi lao thẳng vào đám râu rậm.

“Aaaahhh!” Người đàn ông thét lên.

Tôi đáp xuống môi dưới của hắn. Những cọng lông tí ti trên cẳng tôi đu bám, ngọ nguậy.

Gã đàn ông phun nước miếng phì phì, hệt một cơn cuồng phong. Thế nhưng tôi đang ở dưới cằm hắn, bước đi nhùng nhằng giữa những sợi râu, như thể đang nhảy nhót giữa những ngọn cây.

“Ơ! Ơ! Con bọ!” Người đàn ông hét um và bắt đầu quay cuồng, xoay tròn xáo xạo rồi dang tay vả ngay vào mặt mình. “Cút đi!”

Tôi né dạt qua trái, rồi qua phải, bò về phía tai hắn. Những cái chân gián nhỏ xíu xíu của tôi gẩy gót trên làn da làm gã đàn ông phát điên lên.

Tôi cứ tiếp tục bò lên đầu hắn, chui vào trong mái tóc dày rậm rịt.

“Cái quái gì thế này?” Tôi nghe ba nói vẻ ngạc nhiên. “Xin lỗi, nhưng ông có sao không?”

Đi đi! Tôi muốn hét lên thông báo cho ba. *Chạy đi ba! Chạy để thoát thân!*

<Bọn mình tới đây, Jake!> Tobias thét om lên.

<Không!> Tôi quát. <Lùi lại! Lùi lại!>

Nhưng đã quá muộn! Không khí chợt cuộn tung lên cùng với tiếng quạt cánh.

“Tseeeeer!” Tobias sà xuống, móng vuốt giương xỉa ra. Tôi thoáng thấy cặp móng vuốt lờ mờ nhưng kinh khủng của cậu ta.

“Aaaaaahhh! Aaaahhhh!” Gã râu quai nón hét toáng lên. Một tay hắn vả lia lịa vào mặt mình hòng giết tôi, còn tay kia hươ hươ lên không để đuổi con diều hâu điên và con mòng biển khùng đang nhào xuống tấn công hắn.

Đột nhiên, tôi nhận ra mình không còn ở trên đầu gã đàn ông râu quai nón kia nữa. Tôi vẫn ở trong mái tóc của hắn, mái tóc giả... đang nằm gọn trong móng vuốt diều hâu của Tobias - giống như một con chuột xấu số sắp trở thành bữa chén của cậu ta.

<Mình tỉnh vòng trở lại đề...> Tobias định nói.

<Không! Không!> Tôi sùng tiết la. <Chúng sẽ báo động cho bọn Yeerk biết là hội Animorphs đang ở trên đầu thằng cha này mất thôi. Lùi lại! Không được tấn công, trừ phi bồ thấy hắn giở quẻ.>

<Ừ, thôi vậy.>

<Đây không phải là một cuộc tấn công,> Ax nhận định. <Ba của bạn và người đàn ông có lông mặt đang thực hiện những âm-thanh-miệng. Nếu là một cuộc tấn công của Yeerk thì họ sẽ không cùng nhau trao đổi những âm-thanh-miệng đó đâu.>

<Thả mái tóc giả xuống,> tôi ra lệnh.

Tobias thả rơi mái tóc giả chạm sàn bê-tông và người đàn ông liền cúi xuống nhặt, đội lại lên đầu. Tôi nhảy bắn ra ngay trước khi hắn kịp lượm lại mái tóc. Cùng với sự giúp đỡ của Tobias, tôi lẹ làng tiến về phía ba.

“Con chim đi rồi, con gián cũng đi. Ông không sao chứ?” Ba tôi nhã nhặn hỏi.

“Quên cái bọn bọ ngu ngốc và con chim đần độn ấy đi!” Người đàn ông hét lên.

Ông ta nổi cơn thịnh nộ cũng phải thôi. Bị một con diều hâu cuỗm mất mái tóc giả ra khỏi đầu thì chẳng thể lấy đó làm vui được.

“Đó là xe của ông hả?” Người đàn ông đầu hói hỏi xách mé.

“Hả?”

“Tôi hỏi ĐÓ LÀ XE CỦA ÔNG HẢ?” Người đàn ông rống lên, vẻ hoàn toàn mất tự chủ.

“Đúng,” ba tôi đáp, giọng hơi lúng túng. “Sao vậy?”

“Bởi vì nó đậu vào chỗ xe của tôi! Chỗ của tôi! Của tôi. Tôi đã đợi đề coi ai đã chiếm mất chỗ của tôi!”

“Làm sao mà đây lại là chỗ của ông được?” Ba tôi ngạc nhiên hỏi. “Tôi chẳng thấy chỗ nào có đề “đã có chủ” cả.”

“Tôi đã đậu ở ngay điểm này suốt hai năm bốn tháng qua! Đó là chỗ của tôi! Tôi không cần đếm xỉa đến con chim... tóc giả... hay bọ... mà đấy là chỗ của tôi!”

<Tôi không tin người đàn ông này là tên Mượn Xác,> Ax kết luận.

<Sao chú biết hay vậy, chú Ax?> Tobias hỏi.

<Là vì...>

<Hỏi chơi ỉ mà,> Tobias nói.

<À há.>

Không có tấn công. Chỉ là một cuộc tranh cãi ấm ớ về chỗ đậu xe. Thật buồn cười gì đâu. Thế nhưng, tôi vẫn phải chơi trò tự vệ, bị động hết sức.

Tệ hơn, khi Tobias và Ax yêu cầu mệnh lệnh thì tôi lại cứng đờ ra. Chỉnh vì vậy mà các cậu ấy đã hành động trớt quớt.

Lỗi tại tôi chứ không phải lỗi do các cậu ấy. Vì tôi tấn công trước nên các cậu ấy mới hỏi tôi phải làm gì.

Tôi đã chù chừ, không ra quyết định tức thời. Dẫu lúc này chưa có thiệt hại, tổn thất nào, nhưng nếu rủi đó là cuộc tấn công thật thì sao?

Tôi mệt mỏi. Ax và Tobias cũng mệt phờ. Chúng tôi thật sự tơi bời, trong khi kẻ thù chẳng sứt mẻ gì cả.

Cuộc tấn công vẫn còn chưa diễn ra.

CHƯƠNG 13

Tôi thả cho Tobias và Ax về, bảo các cậu ấy nghỉ ngơi cho lại sức. Tobias phản đối, nói rằng sẽ đi tìm những người còn lại, tụi nó sẽ bố trí canh chừng nhà tôi.

Tôi kêu Tobias đừng có phung phí thời gian và sức lực của mọi người, hãy cứ để cho mấy đứa kia nghỉ ngơi.

Tại sao ư? Tôi không biết. Có lẽ tôi muốn giải quyết việc này một mình. Bằng cách đó sẽ không phải đưa ra những mệnh lệnh. Và thế là cũng không có phán xét hay phê bình gì cả.

Khi ba tấp xe vào ga-ra, tôi nhảy búng ra, hoàn hình đằng sau nhà rồi chạy vù lên phòng mình.

Tôi vào nhà nhanh hơn ba. Đấy thấy chưa, tôi biết thói quen của ba mà. Đi làm về là ông xăm xăm bước tới kiểm tra thùng thư ngoài cổng rồi đứng đó lầm bầm xem xét, "giấy vụn… giấy vụn… cái này được, tạp chí… lại giấy vụn."

Tôi trở về giường chỉ trong giây lát. Kéo chăn lên tận cằm, tôi giả đò như mình đang bịnh lắm…

"Jake?"

Cửa phòng bật mở. Tom thò đầu vào.

"Gì đó?" Tôi cất giọng ồ ồ, tim thắt lại. Chết thật! Tôi đã không nhận ra Tom có ở nhà. Liệu ảnh có bắt gặp tôi lúc đang hoàn hình không nhỉ?

"Anh về hồi nào vậy?" Tôi hỏi.

"Chú mày đang làm gì đấy? Bệnh vờ hả?"

Tên Yeerk trong đầu Tom đang diễn tuồng, nói chính xác những lời mà Tom chắc chắn sẽ phải nói.

Tôi cũng đóng vai của mình. "Hừm. Ở nhà coi Jerry Springer đã hơn…"

"Ờ há." Tôm ậm ừ.

"Nhưng giờ em thấy khá rồi. Em dậy ngay đây."

Tom thảy cho tôi một cái nhìn ghê tởm rồi biến đi. Tôi lồm cồm bò ra khỏi giường và thay quần áo khác.

Bữa tối quả là một đại tiệc đối với tôi. Cái bao tử bị ngược đãi cả ngày của tôi được vuốt ve, đền bù. Ba và anh tôi xơi đồ ăn Tàu.

"Ngày mai mấy giờ chúng ta đi, hả ba?" Tôi làm bộ hờ hững hỏi.

"Khoảng chín giờ. Hai đứa lo thu xếp đồ đạc ngay từ tối nay đi nhé," ba tôi dặn dò, không nhìn thấy vẻ mặt cau có đột ngột của Tom. "Mẹ đã gọi cho ba, báo rằng tang lễ sẽ cử hành vào thứ Hai. Vậy là sáng thứ Ba chúng ta sẽ về nhà."

Tom đùng đùng đẩy ghế và hùng hổ đứng lên. "Con ăn xong rồi," ảnh làu bàu nói rồi biến luôn.

Ba tôi cố tình ngó lơ ảnh. "Ừm, ba sẽ ra ngoài và tưới nước cho thảm cỏ lần cuối trước khi chúng ta đi."

"Con sẽ rửa chén," tôi vừa nói vừa nhổm dậy.

Trong khi rửa chén, mắt tôi thỉnh thoảng liếc qua cửa sổ dòm chừng ba đang hì hụi kéo vòi nước từ sân sau ra sân trước.

Căn nhà thật im ắng. Không khí như ngừng thổi. Tôi dí sát mũi vào cửa sổ, đảo mắt lên bầu trời và phát hiện ra Tobias đang chao liệng bên trên. Cậu ấy vẫn tiếp tục canh chừng dù tôi không hề yêu cầu...

Ở ngoài đó, cậu ấy trông tự do biết bao.

Bình tĩnh và tự tin biết bao.

Tôi thẳng người lên, ngó dáo dác xung quanh.

Và quyết định.

Năm phút thôi, tôi nghĩ, trong khi vội vã lên phòng và khoá trái cửa lại. Tôi sẽ làm một tua thám sát trên không trong năm phút, chỉ năm phút thôi. Bay để nắn gân nắn cốt, để lấy lại lòng tin và sự tỉnh táo cho chính mình...

Tôi cởi bỏ hết quần áo chỉ chừa lại chiếc quần đùi bó sát, mở cửa sổ ra và tập trung vào lốt hình biến chim ưng Peregrine.

Những hình vẽ loằng ngoằng như mạng nhện nổi lên trên cơ thể tôi, làn da người mềm dần thành lông. Những ngón tay dính tịt lại với nhau cho đầu cánh chim ưng thành hình. Hộp sọ tôi rúm tròn lại. Tôi đổ nhào xuống, héo quắt đi, lùng nhùng trên đôi cẳng nhăn nheo, da bọc xương.

Gió lùa thông thống vào cửa sổ.

Tôi đập cánh vút lên. Thật kì lạ. Sau tất cả mọi chuyện đã diễn ra, lần này, ý tưởng nhảy ra khỏi cửa sổ tầng hai vẫn khiến tôi lo lắng. Tôi vẫn còn là người, vẫn sợ độ cao, vẫn không chắc đôi cánh của mình sẽ hoạt động. Tôi tự hỏi liệu đã bao giờ Tobias có cảm giác này chưa.

Tôi giang rộng đôi cánh rồi vút lên, băng vèo qua khoảng sân sau, thận trọng tránh xa cửa sổ phòng Tom. Luồng gió ngược vừa bắt được đã đủ làm căng đầy đôi cánh chim ưng của tôi. Tôi bắt đầu đập cánh lấy độ cao.

<Bồ đó hả, Jake?> Tobias rụt rè gọi bằng giọng truyền ý nghĩ.

<Ừa. Mình tỉnh nhập bọn với bồ vài phút,> tôi lắc mình lướt ngang theo dòng không khí. Mắt chim ưng Peregrine của tôi có thể thấy tất cả mọi thứ, kể cả con chuột chạy vội trên hàng rào nhà hàng xóm.

Ba tôi đang tưới cỏ.

<Bồ thấy sao?> Tôi hỏi Tobias.

<Không khí thế này mình bay ỉu xìu hà, hổng nâng lên được bao nhiêu,> cậu ấy phàn nàn.

Tôi mỉm cười một mình. Câu trả lời đúng kiểu Tobias.

<Còn bồ thì sao?>

<Căng thẳng,> tôi thừa nhận. <Dưới này khá căng. Ba mình và Tom vẫn đang hục hặc nhau. Còn mình thì ở giữa.>

Tobias chẳng nói gì. Tôi ngước nhìn cậu ấy đang bay cao hơn mình cả hai trăm mét.

<Tobias!>

Không có tiếng đáp.

<Tobias! Cái...>

<Chapman! Đúng là lão rồi. Trong ánh sáng này, mình không chắc lắm đâu. Cách nhà bồ sáu dãy phố. Lão lái xe chở một tên nào đó ở băng ghế sau.>

Tôi ngóng theo hướng của Tobias. Một chiếc xe hơi đen bự, bốn cửa. Nhìn kỹ hơn - hình như người khách ở băng ghế sau có cầm cái gì đó...

<Mình không thích cảm giác này tí nào,> tôi nói.

<Ừ,> Tobias đồng ý.

<Ba mình ->

<Súng!> Tobias thét lớn. <Tên đó có súng!>

CHƯƠNG 14

Tôi chúi người lao xuống trước cả khi Tobias kịp hoàn tất câu nói.

Chapman và gã kia định tiến hành một cuộc đột kích ba tôi từ trong xe hơi. Thật ghê gớm! Chúng dám nổ súng ngay giữa ban ngày sao?! Chứng tỏ Tom quan trọng đến mức nào đối với bọn Yeerk? Chuyện này thật là bất cẩn!

Tôi rơi... Không, không phải rơi mà là lao hừng hực về phía Trái Đất như một tên lửa đạn đạo, nhắm hướng căn nhà của mình.

Xe của lão Chapman chỉ còn cách một dãy phố.

Tôi dang cánh ra để thắng lại, mém nữa là gãy cánh vì gió rít. Mọi sớ cơ bắp, từng cọng lông căng giãn hết cỡ. Tôi đáp xuống, trượt ngang mái nhà phía sau. Không còn thời gian vào nhà để hoàn hình nữa. Phải liều thôi. Tôi rúc vào một khoảng tối, và bắt đầu thay đổi...

<Jake, bồ làm gì vậy?> Tobias hốt hoảng la.

Tôi im thít, khỏi cần nói nó cũng biết câu trả lời là thế nào rồi...

<Bồ đang làm một trò ngốc hết biết. Nhưng thôi, để mình canh chừng cho...> Tobias bảo. <Mình không thấy có bất cứ ai đang quan sát bồ cả. Họa chăng thì chỉ có một cô gái đang đứng bên cửa sổ ở căn nhà bên trái phía sau đang hướng mắt về đây...>

Lông vũ tôi tan chảy. Cánh tay tôi bắt đầu phình bự ra. Mỏ nhão nhẹt như bột. Tôi chới với khi móng vuốt chim ưng trở thành những ngón chân người lụt chụt.

<Chapman tới,> Tobias nghiêm nghị thông báo.

KHÔNG!

Hoàn hình! Hoàn hình! Hoàn hình!

Ngón chân... Bàn tay... Gương mặt...

Đột nhiên, tôi trượt nhanh xuống rìa mái nhà dốc.

<Jake! Tom đang gọi điện thoại trong nhà bếp!> Tobias hét vội. <Bồ xuống đường đó là bị ảnh trông thấy liền.>

Những ngón tay tôi quờ quạng tấm lợp lượn sóng để kiếm mấu bám, nhưng vô ích. Móng tay tôi là chất lỏng.

Tôi rơi xuống. Rớt khỏi rìa mái!

Trong cơn tuyệt vọng. Tôi túm đại một gờ kim loại sắc và cả người tôi đu đưa tòn teng. Cánh tay duỗi căng ra. Tôi cố rụt chân lên để người trong nhà khỏi trông thấy.

<Tom chưa nhìn thấy bồ đâu,> Tobias thông báo. <Ảnh trở lại cửa sổ rồi. Nhưng chỉ còn chừng hai chục giây nữa là lão Chapman sẽ tới trước cửa nhà bồ... Bây giờ hoặc không bao giờ.>

Giọng Tom vang lên qua cửa sổ.

"Thời cơ quá hoàn hảo!" Giọng Tom lạnh băng. "Ông ở ngoài có một mình thôi. Làm lẹ đi."

Tôi buông tay rớt xuống thảm cỏ cái bịch, ráng nghiến răng lại kẻo bật ra tiếng kêu. Tôi khum người bò qua cửa sổ, rồi đứng thẳng lên và đi rón rén đi quanh nhà.

Một chiếc xe hơi đen đang quẹo vào khu nhà tôi. Một trăm mét. Năm mươi mét.

"Ba ơi!" Tôi khập khiễng chạy lại chỗ ông. Mồ hôi mồ kê rỏ ròng ròng, tim đập thùm thụp. "Để con tưới cây cho."

Vừa nói, tôi vừa chộp lấy vòi nước.

Ba tôi mỉm cười. "Xung phong hả? Vậy, con muốn xin ba cái gì nào?"

Hai mươi mét.

"Con chỉ muốn ra ngoài hóng mát thôi," tôi nói bâng quơ.

"Ờ, cảm ơn con nha. Vậy thì ba đi gói ghém đồ đạc đây."

Ba tôi quay vào. Quá chậm. Ba đi bộ đủng đỉnh. Chậm quá!

Chiếc xe của lão Chapman đã tới nơi. Cửa sổ hạ xuống. Tay súng ngồi ở băng ghế sau nhìn trừng trừng vào lưng ba tôi.

Tôi giật cái vòi bơm. Nước bắn tung toé vào hông xe. Tay súng nọ giật mình ngạc nhiên. Ba tôi đã mở cánh cửa lớn.

Tôi vẫy chiếc xe và nói, "Xin lỗi!"

Chiếc xe vụt qua luôn.

Tôi thở phào. Tay run lẩy bẩy. Tim đập như trống trận. Làm bộ như tình cờ nhận ra lão Chapman, tôi lễ phép chào khi xe đi ngang. "Dạ, chào thầy Chapman!"

Cảm thấy như có ai đó đang dòm mình, tôi kín đáo liếc nhanh. Tom! Trông ảnh như bị đóng đinh vào cửa sổ phòng khách. Mắt phực lên tức tối.

Ảnh hẳn cũng sẽ phải giết chết tôi. Ảnh muốn bắn chết ba và nếu như tôi xen vào…

Thiệt tệ quá. Tệ nhất là Tom - anh trai của tôi, đang bị cầm tù trong chỉnh trí não mình - đành phải bất lực nhìn cái bẫy giăng ra, để mặc hung thủ giết người thân của mình mà không thể mở miệng cảnh báo, thậm chí còn có thể bị xui khiến phải ra tay nữa...

Quá căm phẫn, tôi bóp chặt vòi nước đến nỗi nước nghẽn lại. Nhưng tôi không thể thả lỏng tay mình ra. Không thể.

Tôi không biết cuộc chiến này sẽ diễn biến như thế nào, không biết chúng tôi sẽ thắng hay thua, hay phải thoả hiệp. Nhưng tôi biết chắc một điều tôi sẽ giết tên Yeerk đang hành hạ anh trai tôi.

Tôi sẽ giết hắn.

CHƯƠNG 15

Chúng tôi lại gặp nhau tại trang trại nhà Cassie. Tất cả đều có mặt ngoại trừ Ax và Rachel - đang bận canh chừng nhà tôi. Ba tôi sẽ an toàn hơn khi có hai đứa nó giám sát.

Tobias rất bình thản, không nửa lời trách móc tôi về những chuyện xảy ra hồi chiều và lúc xẩm tối hôm nay.

“Jake, tui hổng ngờ là bồ ngốc tới mức đó đâu,” Marco lầu bầu.

“Mình không thể tin rằng bồ lại quá chủ quan đến vậy,” Cassie nói vẻ bực tức lắm lắm. “Bộ bồ tỉnh để bị hắn bắn hả?!”

“Không,” tôi nói gọn, dòm thẳng vào mắt nhỏ. “Nhưng mình phải làm gì đây? Cứ để mặc chúng giết ba mình sao?”

“Vấn đề ở đây là bồ ngang nhiên hoàn hình thông thống giữa trời. Tobias thuật lại rằng chỉ nửa giây nữa thôi là bồ lãnh trọn băng súng máy ngay trên bãi cỏ nhà bồ rồi.” Marco hạ giọng, điên tiết không kém gì Cassie nhưng lạnh lùng hơn.

“Không thế thì chúng đã hạ thủ ba mình...” Tôi gượng gạo chống chế.

“Thế bồ định mời chúng giết bồ luôn sao?”

“Dù sao thì cũng ổn rồi mà!” Tôi gắt om.

Marco giơ hai tay lên vẻ thống thiết. “Tại sao bồ không kêu tụi này trợ giúp? Tobias bảo là bồ đuổi cậu ấy và Ax đi, không cần bất cứ đứa nào trong bọn,” Marco hục hặc. Lưng nó dựa thõng thượt vào đống cỏ khô mà coi bộ chẳng thảnh thơi gì. “Tụi mình đã thống nhất là cùng nhau giải quyết vụ này mà. Nếu bồ cần sự trợ giúp thì bồ phải yêu cầu chứ.”

“Ừ, mình biết,” tôi buông thõng. “Nhưng cả ngày hôm nay mấy bồ phải đi học. Còn hồi tối thì... Ồ, mình đâu ngờ lão Chapman lại dám thực hiện một vụ đột kích táo tợn đến vậy.”

"Một sai lầm của bồ," Marco nói.

"Ừ. Một sai lầm."

“Thế còn hồi chiều này? Tobias bảo bồ đã chết trân khi cậu ấy yêu cầu mệnh lệnh.”

"Mình không chết trân, mình -"

"Tụi này không thể cho bồ được phép đứng chết trân đâu," Marco nói sẵng.

Tôi nhìn nó trừng trừng. "Bồ đang thích thú chuyện này phải không? Bồ nói vậy là để trả thù việc mình nghi ngờ bồ có thể vượt qua được những hành động của bồ đối với mẹ bồ chứ gì."

"Tui sẵn sàng làm những gì cần phải làm," Marco nói.

"Mình cũng vậy!"

“Không. Bồ không như thế. Bồ đưa cả bọn vào tròng nguy hiểm. Bồ

hoàn hình ngay trên mái nhà! Mà là nhà bồ, giữa thanh thiên bạch nhật, với ông anh quý hoá đang ở bên trong nữa chứ. Nếu Tom mà thấy bồ thì giờ này bồ đang bị đim đầu xuống vũng Yeerk, và nguyên đám tụi này đang xếp hàng đằng sau, chờ tới lượt mình rồi...”

“Mắc mớ gì tới mấy bồ chứ?” Tôi hét um. “Đó là BA MÌNH! Ba mình, mấy bồ nghe rõ không? Bộ mình phải án binh bất động, khoanh tay đứng nhìn chắc?”

Tobias lên tiếng trước khi Marco quặc lại tôi. <Có đáng để lộ mình ra, bất chấp mọi thứ, kể cả sinh mệnh của toàn bộ loài người... chỉ để cứu một người không thôi, hả Jake?> Cậu ấy nhỏ nhẹ. <Mình xin lỗi, Jake. Mình biết chú ấy là ba của bồ. Mình hiểu bồ cảm thấy như thế nào. Nhưng chúng ta còn có điều khác quan trọng hơn rất nhiều để mà đắn đo suy ngẫm lắm...>

Tôi ngoảnh mặt đi, cảm thấy người nóng bừng bừng. “Tụi mình đã bàn bạc và nhất trí về việc giám sát. Tụi mình quyết định theo dõi để kịp thời ra tay khi ba mình cần được bảo vệ. Ừm, thì khi ba cần thì mình hành động liền đó thôi. Chứ mấy bồ thực sự cho rằng mình sẽ phải làm gì nữa đây?”

"Chỉ là những gì bồ đã làm mà thôi," Marco nói. "Trong vụ này, bồ là người trong cuộc. Bồ không thể làm nổi đâu."

Tôi bật cười lớn. "Cái gì, mấy bồ đang quyết định xem ba mình sẽ được sống hay chết à?" Tôi ngó Cassie.

"Jake…" Cassie nói.

“Bồ cần phải đứng sau vụ này thôi,” Marco nói rành rọt. “Bồ nên rút lui khỏi vụ này. Bồ sẽ chẳng làm nên cơm cháo gì cho cả ba lẫn anh trai của bồ đâu...”

“Thì bồ cũng làm thế đối với mẹ của bồ mà, Marco.” Tôi hầm hè.

Marco rùn vai. “Ờ, tui là vậy đó. Nếu điều này an ủi bồ thì tui cũng sẽ làm giống bồ trong tình huống như thế này thôi. Nhưng câu hỏi ở đây là: rút cuộc thì chúng ta sẽ bảo vệ ba bồ trong bao lâu?” Marco nói. "Và ai sẽ là người đưa ra quyết định đó?"

"Mình là thủ lĩnh của cả nhóm," tôi nói.

Marco lưỡng lự. Cậu ấy cắn môi và hít một hơi thật sâu, rồi nói, "Tụi mình cần một cuộc biểu quyết."

"Rachel và Ax không có mặt ở đây," tôi nói.

<Ax sẽ từ chối biểu quyết,> Tobias xen vào. <Chú ấy sẽ cho đây là một vấn đề của con người, rằng Jake là hoàng tử của chú ấy và chú sẽ làm những gì cậu ấy bảo. Nhưng đó cũng là một cách biểu quyết rồi.>

"Rachel sẽ ủng hộ mình," tôi nói.

Marco gật đầu. "Phải. Tất nhiên rồi. Vậy là chỉ còn lại Tobias và Cassie."

Tôi không nhìn đứa nào cả. Tôi chờ nghe Cassie lên tiếng nhưng nhỏ im re.

Tôi cảm thấy mặt đất như muốn nứt ra dưới chân mình. Cassie mà cũng hoài nghi tôi sao? Nhỏ không tin tôi xoay sở được chuyện này sao?

Có tiếng lạch phạch trên rui nhà, tôi nhìn lên. Tobias nghiêng đầu, đôi mắt diều hâu dữ tợn nhìn xoáy vào đôi mắt loài người đang giận dữ của tôi.

Tôi là đứa nhìn đi chỗ khác trước.

Đã hai lần Tobias chứng kiến tôi liều lĩnh mạng sống của mình và của cậu ấy - để cứu ba tôi. Cậu ta biết vụ này quan trọng như thế nào đối với tôi và tôi sẽ làm được đến đâu...

<Mấy bồ đã quên mất hai điểm cốt lõi,> Tobias lặng lẽ nói. <Thứ nhất, xoá sổ cuộc sống của loài người là việc của bọn Yeerk chứ không phải của chúng ta.>

Cassie gật đầu. Trông nhỏ phiền muộn quá chừng. Như thể nhỏ đáng ra đã nghĩ về chuyện này rồi.

<Điều thứ hai, ngộ nhỡ bọn Yeerk không giết ba của Jake mà biến chú ấy thành kẻ Bị-mượn-xác thì sao?> Tobias tiếp. <Gia đình Jake đã có một kẻ Bị-mượn-xác rồi, nếu có thêm cả ba cậu ấy nữa, thì sẽ có tới hai người đáng ngờ trong nhà, đêm ngày coi chừng giờ giấc đi về của Jake - nhất là khi hội Animorphs đi làm nhiệm vụ... Vì vậy, theo mình vấn đề không phải là có nên cứu ba của Jake hay không mà là phải cứu chú ấy bằng cách nào.>

Cám ơn Tobias, tôi thầm nghĩ, mắt nhìn xuống đất.

<Nhưng còn một điều này nữa...> Tobias vẫn tiếp tục, cánh hết xoè ra rồi lại cụp vào. <Mình nghĩ cho đến lúc này tụi mình đã đi sai đường rồi. Cứ ngồi đây chờ không biết lúc nào bọn Yeerk tấn công, rồi lại xả hết sức lực ra cứu ba của Jake hết lần này đến lần khác mà chẳng có kế hoạch gì. Có thể thoạt đầu bọn Yeerk nghĩ sự việc ở khu thương xá mini là tình cờ. Nhưng rồi chúng sẽ nghĩ lại, kết nối các sự việc, suy luận và trước sau gì chúng cũng nghiệm ra rằng: đã có quá nhiều sự trùng hợp.>

"Quá đúng," Marco nhất trí.

<Thế thì tại sao chúng ta thôi không tự vệ nữa mà hãy làm cái gì đó? Chẳng hạn như từ đây đến sáng mai, khi chú ấy cùng Tom và Jake vào rừng, hãy làm gì đó quậy cho chúng xao nhãng, không chú ý tới ba của Jake nữa.>

Marco lưỡng lự. Nó biết cuộc biểu quyết đã đi đến chỗ chống lại mình. Trong tình thế xấu nhất thì nó vẫn có Cassie ủng hộ. Vậy là hai chống ba, không tính Ax.

Cuối cùng nó gục gặc cái đầu. "Thôi được, tụi mình sẽ phản công," cố tỏ vẻ hài hước như bình thường. "Tui luôn muốn chết trong khi đang la hét đấm đá hơn..."

Đoạn, nó bước về phía tôi, chìa tay ra. "Không hề thù hằn cá nhân, Jake. Tui chỉ lo lắng cho toàn đội mà thôi."

Tôi thấy kệ cho tay nó đung đưa trong không khí.

Marco tẽn tò rụt tay về.

“Thế, kế hoạch là gì?” Cassie nói, cố phá vỡ bầu không khí nặng nề.

“Có lẽ tụi mình sẽ...” Marco toan nói.

“Mình có một kế hoạch,” tôi cướp lời.

CHƯƠNG 16

Tôi có một kế hoạch ư? Nó vẫn chưa hề có cho tới thời điểm một phần triệu giây trước đó, cho tới khi tôi mặt đối mặt với Marco và nhận ra rằng tôi phải nảy ra một ý tưởng hay ho gì đó. Phải có mới được.

Đôi lúc cảm xúc sẽ thay ta làm mọi việc.

Tụi tôi cần đánh lạc hướng. Đó phải là một vụ tưng bừng, và hy vọng có thể kéo dài cho tới khi ba tôi ra khỏi thành phố.

"Bắt cóc Chapman," tôi dằn từng tiếng một.

Marco giật nảy người lên. Cassie thở hổn hển. Tobias cười bằng giọng truyền ý nghĩ như thể tôi đang nói giỡn. Sau đó thì như là đang rên rỉ.

Rồi cậu ấy lại cười và nói. <Ừm, mình chỉ muốn nói một điều thôi: Chuyện này sẽ khiến Rachel khoái chí cho mà xem.>

Một kế hoạch táo bạo quá ư? Đúng thế.

Nhưng... Điên rồ, tự sát và ngu ngốc thì tôi hy vọng là không.

"Bọn Yeerk sẽ phải quyết định việc nào là ưu tiên hơn," Marco phân tích. "Chúng sẽ cứu Tom hay Chapman? Ai quan trọng hơn đối với chúng? Chapman! Chúng vẫn cố giúp Tom thoát khỏi tình cảnh trớ trêu của mình, nhưng nếu lão Chapman đột nhiên biến mất thì sẽ là một Tình Huống Bứt Gân. Sẽ có tác dụng đấy."

Phải thành thật khen ngợi Marco ở điểm này: không ai nhanh và giỏi hơn nó trong việc nhìn ra kết cục của giải pháp. Vả lại Marco rất thẳng thắn...

Vụ này rồi sẽ không phải là một điệp vụ đẹp đẽ cho coi, bởi vì tụi tôi không có thời gian để mà tìm ra kế hoạch nào cho khôn khéo hơn.

Cả bọn đi tìm Rachel và Ax để giải thích kế hoạch cho bọn nó.

Rachel thốt lên. "Bá cháy!"

Tôi để Cassie và Tobias ở lại canh chừng nhà tôi. Tôi cũng định để Marco lại, nhưng hẳn cậu ấy sẽ nghĩ là tôi ngại có cậu ở quẩn quanh mình. Tôi sẽ không để Marco toại nguyện đâu.

Rachel, Ax, Marco và tôi bay tới nhà Chapman, rồi lại bay từ nhà lão tới một khu phố yên tĩnh ở cách đó không xa. Trời tối thui mặc dù chưa khuya lắm. Tôi đã rời nhà được hai mươi phút rồi, có lẽ ba đang thắc mắc không biết tôi đi đâu. Mẹ và Tom cũng vậy.

Mấy đứa tôi lẻn vào một ngôi nhà để bảng rao bán. Trống trơn. Những bụi rậm mọc um tùm nhằng nhịt. Thật là một chỗ lý tưởng để biến hình.

"Xê ra một tí đi, Marco," Rachel càu nhàu trong lúc vai của Marco phình ra và trở nên vạm vỡ khi nó biến hình thành khỉ đột.

"Ồ, thôi nào, tui biết bồ thích được ở gần tui mà," Marco liếc mắt

nhìn Rachel, ngay trước lúc quai hàm đung đưa và môi phù ra như một cái mặt nạ Halloween chế bằng cao su.

Tôi nhắm mắt lại và tập trung vào lốt hình biến tê giác. Với cái công việc chỉ cần dùng sức, không cần dùng mưu như thế này, thì chả có con vật nào thích hợp cho bằng một con tê giác.

Tôi nghe tiếng xương sọ mỏng manh của mình kêu lạo xạo và tan ra. Nghe như là tiếng răng rít kèn kẹt khi tầng tầng lớp lớp xương mới mọc lấp đầy những khe hở trong cơ thể tôi, tạo thành một lá chắn không gì xuyên thủng được.

Người tôi dày cui lên. Cẳng chân, cánh tay, bàn tay, bàn chân, bụng, lưng, vai u lên chù ụ. Làn da người mỏng mảnh bỗng trở nên gồ ghề, dày cứng như yên ngựa.

Tai tôi oặt ngược ra sau đầu. Tầm nhìn mờ đục đi. Cái cổ - lằn ranh giữa đầu và mình - mất đi, khiến cơ thể tôi tròn ủm như quả khinh khỉ cầu, càng ngày càng phình to ra, khổng lồ luôn.

Cái sừng tê giác xỉa ra từ chỗ mới ban nãy còn là mũi tôi - dài, cong và đầy uy lực. Một thứ vũ khí ban sơ, hoang dã. Chiếc sừng tê giác có thể đâm lủng một cách dễ dàng tấm áo giáp của các hiệp sĩ.

Thế nhưng, bên trong cơ thể tê giác hung hãn ấy là một trí óc bình lặng, hiền từ. Về cơ bản, con tê giác chỉ muốn ăn xong rồi được yên thân ở một mình, không bị quấy rầy. Nó cũng cảnh giác đấy nhưng chẳng sợ hãi hay tức giận gì cả.

Thế càng hay. Bản thân tôi đã có quá đủ nỗi kinh sợ và giận dữ rồi...

"Thưa Hoàng tử Jake, tôi đã sẵn sàng. S-ă-ă-n. S-à-à-ng," Ax nghiêm trang nói. Ảnh đã biến hình thành người, nhưng chưa thật hoàn chỉnh, phòng trường hợp sau này dù gặp lại lão Chapman cũng không nhận ra ảnh.

Trong lốt hình biến người đầy đủ, Ax vốn là một cậu bé xinh đẹp tuyệt trần. Nhưng bây giờ, với con mắt quắc lên, cái mũi bèn bẹt và sần sùi, trông ảnh giống giống như thằng gù Quasimodo[5] (đi nhiên là Ax hổng có cục bướu).

<Ừm, Ax, tui sẽ không bao giờ nghĩ về bồ như là một khuôn mặt đáng yêu nữa đâu,> Marco nói.

<Mấy bồ có thấy gì đáng nghi không?> Tôi hỏi, lỗ tai quay theo từng tiếng động nghe được và mũi hít hít không khí. <Mình bị mù dở với đôi mắt này...>

<Đáng nghi à? Hừ, tui thấy một con gấu, một con khỉ đột, một con tê giác và một thằng bé dị hợm đứng lơ phơ trong bụi rậm. Chẳng có gì đáng nghi cả,> Marco nhấm nhẳng đáp.

Tôi chẳng thèm cười, tự dưng thấy nhớ Tobias quá. Chẳng có ai cảnh giới trên không, trong khi cả bọn phải băng qua đường.

<Nào, tới luôn,> Rachel nôn nóng giục.

<Ax, bước ra đi,> tôi ra lệnh. <Marco, cả bồ nữa.>

Ax bắt đầu băng qua đường. Yên ắng. Tôi nghe tiếng chân người cùng với tiếng chân khỉ đột. Tôi thấy những hình thù lờ mờ. Thính giác của tôi rất tuyệt vời. Không hề nghe tiếng xe hơi chạy tới. Tốt!

Marco ráng sức bước đi như người - một con người nặng hai trăm ký. Băng qua đường xong, nó liền lỉnh vào núp trong bụi rậm bên hông mái hiên. Ax đĩnh đạc tiến lên thềm nhà lão Chapman và gõ cửa.

Chờ đợi vài giây.

Cửa bật mở.

Đích thân lão Chapman hiện ra, tay cầm một tờ báo. Xem ra lão bực bội lắm vì bị ngắt ngang giữa chừng.

"Chào bác, có Melissa ở nhà khôôông ạ? Cháu là một người bạn của Melissa. Cháu đến để hỏi bài bạn ấy. Bài ở lớp ạ," Ax nói năng khá lưu loát, ít nhiều cũng theo đúng kịch bản tụi tôi soạn thảo ra.

Lão Chapman hấp háy nhìn Ax và nhíu mày, rồi thở dài. "Chờ ở đây. Tôi sẽ kêu nó."

"Vâng." Ax lễ phép. "Bạn ấy là bạn thân và là bạn học của cháu. Vì vậy, chờ đợi là điều hoàn toàn bình thường ạ."

Lão Chapman ngại ngùng nhìn ảnh một lần nữa rồi đi gọi con gái.

<Ax,> tôi gọi bằng giọng truyền ý nghĩ. <Bồ trông thấy những gì?>

<Đúng như sự nghi ngờ của bạn. Hoàng tử Jake,> Ax cũng đáp lại bằng giọng truyền. <Tên Mượn Xác này đã trang bị thêm những thiết bị an ninh kể từ lần bị đột nhập vừa qua. Có bộ cảm biến sự chuyển động được ngụy trang thành một tấm gương treo ở hành lang. Tôi phán đoán tia Nghiệt được giấu trong đôi mắt của bức tượng nhỏ đối diện với ngưỡng cửa.>

<Ừm,> tôi ậm ờ khi hàm lượng adrenaline bắt đầu dâng lên ngùn ngụt trong người. <Mọi người hãy sẵn sàng.>

<Em sẵn sàng rồi,> Rachel càm ràm.

Cửa trước mở và Melissa bước ra ngoài. Cửa đóng ập lại đằng sau nhỏ.

Melissa nhìn Ax lạ lẫm.

Trước khi nhỏ kịp thốt ra điều gì thì hai cánh tay khỉ đột lông lá xồm xoàm của Marco đã vươn qua thành vịn cầu thang và nhấc nhỏ ra ngoài, lôi tuột vào bụi rậm.

"Aaahhh!" Melissa chưa kịp thét lên thì bị ngay một bàn tay hộ pháp bịt ngang miệng.

Melissa vô tội, nhỏ không cần phải mục kích những gì sắp xảy ra.

<Trói nhỏ lại!> Marco la.

<Tiến lên nào!> Tôi phát lệnh.

CHƯƠNG 17

<Tiến lên! Tiến lên! Tiến lên!>

Tôi từ bụi rậm lao xổ ra. Rachel kề sát bên tôi - thân hình chàng dàng của gấu xám ngoáy nhanh kinh khủng.

Ax lăn khỏi thềm hiên, chui vào chỗ khuất để hoàn hình.

Tôi dẫm bừa lên bãi cỏ lổm chổm, tập trung nhỡn lực tội nghiệp của tê giác vào ngọn đèn hiên khi băng qua đường. Nhưng rồi cái đầu tê giác to tướng cứ lúc lắc qua trái qua phải khiến tôi vuột mất dấu vệt sáng. Đèn ở khắp mọi nơi! Cái nào là...

<Jake! Sàng qua trái một chút!> Marco chỉ dẫn.

Tôi quẹo vào con đường trải nhựa trơn láng. Một cặp đèn xe hơi đang chạy đua về phía tôi từ bên trái.

Kiiiiîttt!

Người tài xế thắng muốn cháy mặt đường. Tôi mặc kệ. Quá trễ để mà lo lắng này nọ. *Cứ việc tông, đập, húc và quên hết mấy thứ vặt vãnh đi,* tôi nhắn nhủ mình.

Những cẳng chân tê giác mập ú như thân cây của tôi luỳnh khuỳnh đặt lên những bậc thềm hiên nhà.

<Đúng rồi!> Marco thét lớn.

Không chần chừ, tôi vận hết sức tông sừng vào cánh cửa.

Rầm-rắắc!

Cánh cửa đổ ập vào bên trong. Khung cửa nát bấy. Vôi vữa, xi măng lòi cả ra.

"Hhhroo-uh!" Rachel tru tréo, ngay phía sau tôi.

Păng chíu! Păng chíu!

Nóng ran! Tôi thét lên đau đớn. Mùi lông và thịt da cháy lèo xèo.

Khẩu tia Nghiệt trong bức tượng lại xả lần nữa, đốt lủng một lỗ đen ngòm trên bộ da tê giác dày cui như áo giáp của tôi.

Cơn đau đủ làm cho con tê giác-tôi trở nên điên tiết. Tôi lao lên, vọt qua cửa, săn đà đâm luôn bức tường đối diện. Bức tượng giấu tia Nghiệt sập xuống.

RẦM!

Păng chíu!

Nó bắn ra phát cuối cùng trước khi bị tôi dẫm nát dưới chân. Thêm một vết cháy xém ở bụng tôi.

Bà Chapman lật đật từ nhà bếp chạy ra.

"Andalite!" Bà ta thét và chĩa khẩu tia Nghiệt vào ngay giữa mặt tôi.

Păng chíu!

Trán tôi bốc khói lì xì, tai bị khoan một lỗ xoáy thẳng vào óc. Tôi lảo đảo và thét lên kinh hoàng như bị máy đục móng dập phải. Con tê

giác-tôi đã bị thương nghiêm trọng.

"Grrooowwwrrrr!" Rachel rống lên ầm ĩ. Nhỏ vung móng vuốt bàn tay to cỡ đầu người đẩy mụ Chapman một cái, khiến mụ bay đập vào tường. Mụ đáp xuống rên rỉ, lăn lộn trên đất rồi lần vào bóng tối.

Một khối lờ mờ vọt tới - Ax đã đến viện trợ cho tụi tôi. <Lão Chapman chạy trốn lên cầu thang rồi!> Ax thông báo.

<Kệ xác hắn,> tôi quát. <Chúng ta cho hắn một phút, đủ để báo động cho đồng bọn.>

Tôi cảm thấy đầu óc quay cuồng. Con tê giác đã bị bắn ngay đầu. Nó đang hấp hối. Sự gắn kết giữa trí não và cơ thể chỉ còn rất mong manh...

Tôi đếm đến mười. <Đủ rồi. Đi thôi!>

<Hắn chuồn đăng cửa sổ sau ở trên lầu,> Marco thông báo từ phía ngoài.

<Ax, lên lầu. Rachel, đi với anh,> tôi xông bừa vào phòng khách. Cửa quá hẹp. Tôi húc cho nó nới rộng ra.

Tôi dẫm nát chiếc trường kỷ và san bằng cái bàn uống cà phê.

Qua phòng khách. Qua những cánh cửa kiểu Pháp.

Lão Chapman rớt xuống về phía bên phải. Marco đón lõng, định chụp lão Chapman bằng...

Đoàng! Đoàng! Đoàng!

Lão Chapman bắn súng ngắn. Chĩa thẳng lên trời. Một phản ứng sơ đẳng của con người. Marco ngã ngửa ra sau. Lão Chapman đạp lên cậu ấy, chạy đi.

<Marco!> Rachel thét.

Một hình hài Andalite bay qua đầu tôi và đáp uych xuống cỏ. Ax vừa nhảy xuống từ cửa sổ tầng hai.

<Rachel! Hãy trông chừng Marco!> Tôi ra lệnh. <Ax! Đi với mình!>

Lão Chapman đang trèo qua hàng rào sau nhà. Tôi húc những thanh gỗ mỏng tang và xô hắn ngã chổng vó. Hắn té ngửa ra, và cứ thế nằm mà bắn.

Đoàng! Đoàng!

Những nhát búa nện vào cổ họng tôi.

Loạng choạng, tôi nhào bổ vào Ax khiến ảnh mất thăng bằng, trượt xoạc chân.

Lão Chapman nhổm lên và chạy bán sống bán chết qua hàng rào đổ nát.

Tôi đã bị thương nặng, máu chảy, chóng mặt, lơ mơ sắp ngất, nhưng trên hết là sự căm giận. Tên đê tiện này đã tính bắn chết ba tôi.

Tôi húc hắn. Lão Chapman ngã chèm mẹp xuống đất, rên rầm. Khẩu súng văng ra xa một mét rưỡi.

Tôi lùi lại một bước. Nghiêng đầu, hớp không khí và nhắm cái

hình thù đang nằm sấp gào la của hắn.

Chết đi, Yeerk.

Tôi chồm tới.

<Không được, Jake!> Rachel hấp tấp cản. <Chúng ta cần lão còn sống! Ax! Ngăn ảnh lại đi!>

Phen này tôi sẽ dầm đầu lão Chapman xuống đất, sẽ day dí, chọc sừng vào hắn cho coi. Tôi thấy nét kinh hoàng hiện rõ trong mắt Chapman khi hắn nhận ra ý định của tôi.

<Hoàng tử Jake!> Ax hét.

Tôi lao tới. Nhưng vì bị thương quá nặng, chân giò rời rã cả, tôi té ịch xuống. Đà xung lượng đưa tôi ủn vào người lão Chapman.

Lão cố vùng dậy, nhưng Ax đã ghim chặt lão xuống bằng sống dao đuôi. Lão nằm im, bất tỉnh.

Đầu óc tôi quay mòng mòng trong một cái hố đen ngòm. Cần phải hoàn hình. Hoàn hình. Tối tăm... đen thùi... Marco không thể nói rằng...

Marco? Cậu ấy đã bị giết chết rồi ư?

Chắc là Melissa đã nhả được miếng giẻ nhét ra khỏi miệng. “Ba? Mẹ? Ba mẹ ở đâu rồi?!” Melissa Chapman la khóc thê lương.

CHƯƠNG 18

Tôi hoàn hình giữa tiếng gào khiếp đảm của Melissa và tiếng còi xe cảnh sát hú inh ỏi đang kéo tới.

Tôi đứng lên, toàn thân đã là người hoàn chỉnh nhưng hãy còn bủn rủn. Rachel ở đó, là người. Ax đi rồi. Còn Marco thì...

... Marco lao xuống và lẳng lão Chapman lên vai mình cái một.

<Bồ ổn chứ?> Tôi hỏi nó.

<Hoàn hình rồi biến hình, "ngon" như mới,> nó nói cụt lủn. <Vù thôi. Dưới sự cho phép của bồ, thủ lĩnh hùng mạnh à.>

Chúng tôi kéo nhau đi. Rachel và tôi ráng tìm cách che chắn cho Marco. Cả đám chạy ngoằn ngoèo qua phố, trở lại ngôi nhà đang rao bán.

Lão Chapman sẽ bị giam giữ ngay tại nơi mà không ai có thể ngờ: cách nhà lão có hai trăm mét.

Ax đã vô hiệu hoá hệ thống chuông chống trộm nên tụi tôi thoải mái ra vào ngôi nhà - bằng cửa sau.

Marco vứt lão Chapman xuống sàn phòng khách trống trơn bằng gỗ. Xong, nó dang tay thụi bể tấm cửa kính ngăn cách phòng ăn và phòng khách. Kính vỡ rào rào phủ lên người lão Chapman.

Với những ngón tay Andalite yếu xìu nhưng nhanh nhẹn, Ax bịt một miếng giẻ quanh mắt lão. Ánh cũng trói cổ tay và mắt cá lão bằng thừng luôn.

Cả bọn đứng trơ ra, ngó xuống thân hình bèo nhèo của lão Chapman. Giờ lão đã nằm trong tay bọn tôi rồi.

"Em tự hỏi..." Rachel dợm nói.

Tôi vội lắc đầu đặt ngón tay lên miệng. Không được để cho lão Chapman nghe được có giọng nói người.

<Hắn vẫn còn ngất,> Ax bảo.

Marco cúi xuống, chọc chọc ngón tay chuối mắn vào sườn lão Chapman. Hắn chẳng phản ứng gì.

Tôi vào nhà bếp và tìm thấy một hũ đựng cà phê đã xài hết sạch. Hứng đầy nước vào hũ, tôi trở vô phòng khách và xối lên mặt lão Chapman rồi đứng lùi ra một góc kỉn.

Lão ọ ẹ một chút rồi phun ra câu chửi thề. Bàn tay lão cố cựa quậy.

<Được rồi đó Ax, còn lại là việc của bồ,> Marco bảo, và bước lùi trở lại.

Rachel và tôi vẫn im như thóc.

Ax tiến lên trước, móng guốc gõ lọc cọc lên nền nhà gỗ. Ánh đi vòng quanh Chapman, cố ý cho lão nghe thấy rằng mình đang bị một chiến binh Andalite chất vấn.

<Này Yeerk,> ảnh lớn tiếng. <Mi đã nằm trong tay bọn ta rồi!>

Gã cầm đầu nhóm Chia Sẻ bắt đầu run cầm cập. Thân hình hắn mềm oặt.

Tôi không nhìn Rachel, nhỏ cũng không nhìn tôi. Chẳng đứa nào trong tụi tôi thích thú việc này. Chúng tôi phải để Chapman nghĩ mình đang bị chất vấn bởi một chiến binh Andalite.

Tụi tôi phải làm cho hắn nghĩ là mình đang bị tra khảo. Chỉ mấy giây trước đó tôi suýt tí nữa đã giết hắn. Kể cả bây giờ tôi cũng không hề cảm thấy một chút thương xót nào. Nhưng điều đó không thể thay đổi được sự thật là chúng tôi đang khiến cho một sinh vật sống có tri giác phải khiếp sợ.

Nếu bạn là loại người quen với việc đó thì bạn cần được giúp đỡ. Tôi đang đòi hỏi Ax rất nhiều. Quá nhiều là đằng khác.

Nhưng anh ấy kiên quyết nhận vai trò đó.

<Nếu mi muốn sống - và ta cần nhắc nhở ngươi rằng ta hoàn toàn có thể kết thúc cuộc đời ngươi ngay bây giờ - thì hãy trả lời những câu hỏi của ta,> Ax nói bằng vẻ cao ngạo, kiêu hãnh quá mức của người Andalite. <Cuộc xâm lăng Trái Đất của Yeerk đã vươn rộng ra tới đâu?>

Lão Chapman co rúm người lại nhưng vẫn giữ im lặng!

<Mi bướng với ta hả, đồ Yeerk thối tha?> Ax gầm lên. <Hãy kể tên tất cả những Yeerk trong vị trí lãnh đạo, mau!>

Không có tiếng trả lời. <Ta sẽ nhốt mi ở đây, nghe rõ chưa?> Ax đổi chiến thuật, sử dụng giọng truyền mềm mỏng hơn. <Cho mi đói tia Kandrona, Yeerk. Một cái chết thê thảm. Này, hãy thử tỉnh xem mi còn lại bao nhiêu ngày, bao nhiêu giờ nữa trước khi sự việc khủng khiếp đó xảy đến...>

Cảm thấy mình đã nghe và nhìn thấy đủ rồi, tôi quay đầu hướng ra cửa. Rachel và Marco theo sau. Marco vừa đi vừa hoàn hình.

Những lời của Ax gợi lên trong tôi một mức tranh đen tối. Cái chết ảnh hứa dành cho lão Chapman cũng là viễn cảnh Tom - anh trai tôi - phải gánh chịu, bởi vì tên Yeerk trong đầu ảnh sẽ cạn kiệt nguồn Kandrona khi phải xa vũng Yeerk quá lâu.

“Anh Jake?” Rachel thì thào gọi khi tụi tôi đã ra ngoài.

Tôi lắc đầu. Không thể trả lời nhỏ.

Tôi ủ ê rảo bước về nhà, ngang qua đám đông hỗn loạn gồm cảnh sát và xe cộ đang bu kín nhà lão Chapman.

Nhìn chung thì kế hoạch đã được thực hiện hoàn hảo.

Ax tiếp tục hỏi cung lão Chapman. Có lẽ ảnh đang cảm thấy khó chịu lắm.

Thế đấy, tôi đã lái cả bọn đến chỗ này đây. Marco xém chết. Melissa Chapman sợ kinh hồn bạt vía. Và Ax phải bịa chuyện hung tàn để tra tấn thần kinh gã tù binh... Thiệt tệ hại.

Marco sẽ không cần đến một cuộc biểu quyết khác: Tôi đã ra những quyết định như mình đang là thủ lĩnh rồi.

CHƯƠNG 19

Suốt đêm tôi trằn trọc và căng thẳng, tai cứ nhóng lên nghe ngóng, ráng rà bắt những âm thanh từ ngoài trời tối đen như mực.

Tôi thấp thỏm đợi Tobias - đang đậu canh chừng trên cây ngoài cửa sổ phòng tôi - thình lình báo động. <Bọn Yeerk tới rồi, Jake!>

Nhưng điều đó không xảy ra.

Vào lúc 3:30, tôi luồn ra khỏi giường, cẩn thận không làm sàn nhà rung lên kẽo kẹt, nhón chân đi vào hành lang.

Cửa phòng ba tôi khép hờ. Tôi ló mắt nhìn vào. Ba đang ngủ ngon lành, thanh thản. Mặt ba hứng trọn ánh trăng.

Tôi dấn thêm vài bước trong hành lang.

Cửa phòng Tom đóng kín. Tôi nín thở, áp tai vào cửa. Không nghe thấy gì cả. Mồ hôi túa ra ướt đẫm lòng bàn tay, tôi tóm chặt nắm cửa và chẳng cần phải vặn nó cũng mở phụt ra.

Giường Tom trống trơn.

Tôi rùng mình, vội vàng đóng cửa lại và hấp tấp trở về phòng mình.

Anh trai tôi đã lẻn đi rồi. Chắc chắn ảnh đi nhập bọn với tụi Mượn Xác đang ráo riết tìm lão Chapman. Chắc hẳn Tobias đã thấy Tom lẻn ra nhưng cậu ấy không muốn đánh thức tôi dậy.

Tôi leo lại lên giường và nằm thượt ra. Mắt mở thao láo, tôi cố lắng nghe mọi động tĩnh của căn nhà, tự hỏi xem giờ này anh trai mình đang làm gì và cảm thấy ra sao, hình dung ra cảnh bọn Yeerk đang cuống cuồng tìm Chapman.

Tên Yeerk trong đầu Tom hẳn sẽ cảm thấy ê chề lắm khi bỗng dưng bị đẩy xuống hàng ưu tiên thứ hai.

"Mi có sợ không Yeerk?" Tôi lầm bầm trong đêm tối. Chợt, tôi nghĩ hổng biết mình sẽ cảm thấy ra sao nếu như bạn bè bỏ tôi lại một mình với bọn Yeerk để đi cứu ai đó quan trọng hơn. Thiệt lòng, đó chẳng phải là cảm xúc dễ chịu tí nào.

Thế còn anh Tom thật sự của tôi thì sao nhỉ? Ảnh nghĩ gì? Tôi không biết, cũng không thể chịu nổi ý nghĩ ấy, nhưng lại không làm sao dừng nghĩ tới nó được...

Không được để những suy nghĩ ấy chiếm trọn trí óc tôi tiếp nữa.

Tôi là thủ lĩnh. Lẽ ra tôi nên có một kế hoạch tốt hơn, chắc chắn hơn mới phải.

Nếu tôi không thể tìm ra cách cứu chính gia đình mình thì làm sao các thành viên của Animorph có thể tin cậy tôi được cơ chứ?

Làm sao tôi có thể tin cậy chính bản thân mình?

Trí não tê liệt, lẫn lộn của tôi van vỉ đòi ngủ nhưng không thể được.

Nhiều giờ liền cứ lừng lững trôi qua.

<Ê, Jake, bồ thức chưa vậy? Nếu chưa thì dậy mau đi. Anh trai bồ đang lẻn vô nhà qua cửa sau,> Tobias thông báo khi mặt trời đã lên cao và phòng tôi tràn ngập nắng vàng rực rỡ.

Tôi không trả lời. Không thể nói cái gì.

Tôi nghe tiếng Tom đi rón rén qua phòng tôi, nghe tiếng ảnh mở cửa rồi đóng cửa phòng ảnh lại.

Tôi vọt khỏi giường và ra mở toang cửa sổ.

Đã đến lúc thăm chừng lão Chapman.

CHƯƠNG 20

Tôi dùng lốt chim ưng Peregrine và bay tới ngôi nhà vắng nơi lão Chapman bị bắt làm con tin.

Tôi rất muốn tiếp tục cầm giữ lão Chapman và bắt tên Yeerk nhịn đói đến chết. Để cho Đế chế Yeerk biết rằng chúng cũng rất bị động, rằng chúng tôi cũng đủ tàn bạo khi bị đẩy dồn vào chân tường.

Cơn giận dữ bệnh hoạn của tôi muốn thế. Và suýt nữa tôi đã biến hình thành tê giác. Tôi đáp xuống một cành cây gần cửa sổ của ngôi nhà vắng. Ax vẫn còn ở bên trong.

<Mọi thứ êm xuôi chứ, Ax?> Tôi hỏi vọng vào.

<Vâng, thưa Hoàng tử Jake,> Ax đáp. <Tôi đã cẩn thận bước thẳng lên thuỷ tinh của cửa sổ vỡ, làm cho nó kêu rộn rạo. Tôi tin là tên Mượn Xác này sẽ biết sử dụng những mảnh thuỷ tinh vỡ để cứa đứt dây trói khi tôi rời khỏi đây.>

<Tốt lắm,> tôi khen.

<Không tốt đâu, thưa Hoàng tử Jake, chẳng gì trong việc này là tốt cả,> Ax đáp lại. <Đây không phải là lối hành xử thích hợp của một chiến binh. Tôi sẽ không làm lại việc này lần nữa đâu.>

<Mình hiểu, Ax,> tôi thẫn thờ nói.

<Cô con gái của tên Mượn Xác này đã đi quanh đây khóc lóc tìm cha. Tôi đã nghe tiếng cô ta. Nghe cả sự kinh sợ của tên Mượn Xác. Tôi rất sẵn lòng chiến đấu ra trò với hắn trên chiến trường thật sự, nhưng tôi không phải là một kẻ tra tấn, khủng bố tù binh.>

Tôi chưa bao giờ thấy Ax giận dữ đến thế - hay gần như thế cũng chưa.

<Lỗi tại mình, Ax. Đó là trách nhiệm của mình. Bồ chỉ làm những gì được mình ra lệnh trên tư cách là hoàng tử của bồ. Cái này là do mình hết mà.>

<Không phải. Những hành động của tôi là của tôi,> Ax nói dứt khoát, nhưng sự giận dữ đã hơi xẹp xuống. <Tôi xin lỗi vì đã để lộ ra sự giận dữ.>

<Chiến hữu, bồ có quyền tức giận mà.> Tôi nói nhỏ.

Một hồi lâu, Ax chẳng hó hé gì, còn tôi thì cứ đậu rũ rượi, đau khổ và xấu hổ ở trên cây.

<Tôi phải hoàn thành cho xong cái trò chơi đầy thử thách này,> Ax chán nản nói.

<Ừ, đúng thế.>

Tôi cứ đậu ở đó, phe phẩy cánh chống lại cái giá buốt của buổi sáng, nhìn những con người bình thường bắt đầu một ngày làm việc. Tôi nhìn họ hối hả ra lấy xe hơi, mở cửa nhét va-li hay máy tính xách tay vào ghế sau và lái xe bon bon tới văn phòng. Rất bình thường.

Một ngày điển hình của một vùng ngoại ô nước Mỹ.

Chỉ trừ tình tiết: trên đường phố, một cô nhỏ khóc gọi cha mình đã bị mất tích từ đêm mà không hiểu lý do vì sao, và ở đây, một sinh vật nửa người nửa Yeerk đang bị đe doạ về một cái chết thảm khốc...

<Chết vì đói tia Kandrona, tên Yeerk kia. Đó là điều đang chờ đợi mi. Mi sẽ yếu dần… cơn điên dại mỗi lúc một tăng… nỗi khiếp sợ khi ngươi nhận ra rằng không ai, không ai có thể cứu được ngươi. Đó là điều ngươi muốn sao? Hãy giúp ta, Yeerk, cũng là giúp chính ngươi đấy.> Ax có lẽ đã truyền ý nghĩ đến cho riêng Chapman. Nhưng cậu ấy cũng muốn tôi nghe được.

<Cơ hội cuối cùng của ngươi đây. Ta sẽ để ngươi lại đây, bị trói, không ai giúp đỡ, cơn đói và cơn khát của vật chủ con người mà ngươi chiếm hữu sẽ thiêu đốt cơ thể cùng với cơn đói của riêng ngươi.>

Cho dù Chapman có trả lời thì tôi cũng không thể nghe thấy. Tuy vậy, tôi đoán ông ta đã trả lời. Bởi vì Ax lại nói, <Đó là lựa chọn của người đấy, Yeerk.>

Lát sau, Ax biến hình thành diều mướp và bay khỏi căn nhà vắng.

Lão Chapman sẽ trốn thoát. Chúng tôi cố ý để lại những miếng kính bể. Tin chúng tôi là Andalite, lão đinh ninh chúng tôi không thông hiểu thế giới loài người nên không biết những mảnh thuỷ tinh có thể dùng để cắt cứa.

<Và hắn sẽ quay trở lại như một kẻ anh hùng,> Ax cay đắng nói. <Sự việc này sẽ được truyền tai nhau trong khắp bọn Yeerk, sẽ biến thành một chương đáng kỷ niệm trong lịch sử của bọn chúng. Và tên tôi sẽ trở thành một truyền thuyết đồng nghĩa với sự vụng về. Một tên Andalite dốt nát, hống hách và tàn bạo.>

<Ax, mình đã không yêu cầu bồ làm thế nếu như nó không quá quan trọng.>

Ax nhìn tôi, đôi mắt diều mướp dữ dằn nhấp nháy. <Quan trọng đối với bạn, hay đối với cả cuộc chiến?>

Tôi không trả lời ảnh.

Tôi muốn tin nó quan trọng cho cả hai. Nhưng trí não kiệt quệ của tôi không thể lắp ghép được từ vựng để tự thuyết phục mình nữa là thuyết phục Ax.

Ax bay trở lại rừng, làu nhàu gì đó về nghi thức tắm rửa. Tôi bay về nhà và giải phóng cho Tobias khỏi vụ canh chừng.

<Tất cả đều có vẻ yên ổn,> Tobias báo cáo. <Vậy kế hoạch là sao? Làm thế nào tụi này có thể theo gia đình bồ về miền núi?>

<Ba con mình sẽ đi vào giữa trưa. Đáng ra đi sớm hơn nhưng ba có vài công chuyện đột xuất phải giải quyết. Mình sẽ gặp mấy bồ ở trang trại nhà Cassie vào lúc 9 giờ để bàn kế hoạch.>

<Ừ. Gặp lại sau nha.>

Tobias bay đi.

Hai tiếng nữa chúng tôi sẽ lên đường tới căn chòi của ông Cố. Đến lúc đó tụi bạn sẽ nhận ra tôi không tới gặp tụi nó ở nhà Cassie - và lúc đó chúng tôi đã đi xa rồi.

Tôi đã sử dụng bạn bè vào phi vụ riêng tư này. Tôi đã quá mệt mỏi vì sự hoài nghi của Marco, vẻ danh giá kênh kiệu của Ax và vẻ thông cảm ướt át của Cassie.

Đây là gia đình của tôi. Anh trai tôi là tên giết người và ba tôi là mục tiêu. Còn tôi là tên ngốc đứng giữa. Chỉ có ba chúng tôi thôi.

Nếu Tom trong lúc tuyệt vọng mà tung cố gắng cuối cùng ra để tự cứu mình - cố giết ba tôi - thì tôi sẽ biến hình và chiến đấu.

Và điều cuối cùng anh tôi thấy là tôi - thằng em trai của ảnh, kẻ thù giấu mặt - chồm tới và tiêu diệt ảnh bằng sức mạnh tàn nhẫn, do chính trí óc tôi ra lệnh.

Tôi tự nhủ mình sẽ làm bất cứ điều gì cần thiết.

Vâng, BẤT CỨ ĐIỀU GÌ CẦN THIẾT!

Đột nhiên tôi thấy mình cần phải nói chuyện với Cassie. Và có lẽ tôi sẽ làm thế sau khi chuyện này kết thúc.

CHƯƠNG 21

Homer, chú chó cưng của tôi đã được đem qua gởi bên nhà Rachel. Ở đó nó sẽ trải qua bốn ngày được cưng chiều, nựng nịu và vui đùa. Sao mà tôi ước ao được đổi vị trí với nó quá!

Giờ thì, ba tôi, Tom và tôi có tám giờ chán ngán để lái xe trên đường xa lộ.

Tom ngồi phía trước cùng với ba, mặt mày sưng sỉa, trả lời nhát gừng trước những câu hỏi bông đùa của ba.

Tôi đáp lại nhiều hơn, nhưng rồi cũng chẳng thiết tha trò chuyện nữa. Sau mười dặm thì tuyệt nhiên ba tôi thôi không làm vui lòng hai thằng con nữa.

Tôi ngồi co ro ở ghế sau, dòm chừng Tom, dò la xem có dấu hiệu gì về sự cạn kiệt tia Kandrona hay không.

Chẳng thấy gì cả. Có lẽ đêm qua trong khi đi tìm lão Chapman, tên Yeerk trong đầu Tom đã tranh thủ nạp dinh dưỡng no nê rồi.

Dẫu vậy cũng chẳng giúp được gì nhiều, bởi vì chúng tôi sẽ không trở về nhà trước hạn định ba ngày khắc nghiệt.

Tôi cố hình dung ra cuộc sống không có Tom. Không có anh trai, tôi sẽ là con một, Marco cũng là con một đó thôi. Và Cassie, Tobias cũng vậy mà...

Nhưng tôi đâu phải sinh ra đã là con một như tụi nó. Và tôi cũng không muốn thế. Vì muốn cứu Tom mà tôi đã trở thành hội viên Animorphs. Chính vì ảnh mà tôi chấp nhận thực hiện vụ biến hình đầu tiên. Chính vì để cứu ảnh mà tôi đã mò vào vũng Yeerk, khu liên hợp đầy rẫy những tiếng la thét kinh sợ, hãi hùng.

Tôi sẽ không để mất Tom cho bọn Yeerk đâu. Tôi cần phải giữ cho hy vọng còn le lói mãi.

Nhưng tôi cũng phải cứu sống ba. Tên Yeerk trong đầu Tom đã kẹt cứng trong cuộc chiến với tôi - dẫu rằng nó không biết điều đó. Chúng tôi là kẻ thù không đội trời chung trên chiến trường có hai con người vô tội là anh trai và ba tôi - họ vô tình bị đẩy vô đứng giữa lằn đạn của hai chúng tôi.

Sau một hai giờ gì đó, tôi ngủ gục.

Bốn tiếng sau, tôi tỉnh dậy khi ba tấp xe vào một quán bên đường để nghỉ ngơi và nhai trệu trạo bánh humberger và nhá khoai tây chiên cứng quèo.

Rồi trở lại đường cao tốc.

Cuối cùng, khi tôi tê điếng thần kinh vì ngồi tù túng, ba tôi quẹo xe vào một con đường hẻo lánh, rải sỏi.

“Chúng ta sắp tới nơi rồi,” ông thông báo vẻ mệt mỏi.

Tôi ngồi thẳng lên. Tom cũng vậy.

Khu rừng rậm ôm chặt lấy con đường. Những cành cây hình như cứ vươn ra, đòi túm lấy chiếc xe. Không khí lạnh đi, sạch sẽ và trong lành hơn. Tôi nghe mùi đất oi oi.

Một con chuột chạy lon ton tren con đường trước mặt chúng tôi. Nó nhóng cổ lên, không hề tỏ ra sợ hãi, điềm nhiên nhìn xe chúng tôi đi qua.

"Tseeeeer!" Một con diều hâu không biết từ đâu sà xuống và chụp lấy nó. Lôi đi.

"Kẻ mạnh mới sống sót," Tom lầm bầm, miệng ảnh nhếch lên một nụ cười bỉ hiểm.

Tôi nhìn thái dương ảnh, nhìn vào tai, muốn nhìn rõ con sên xám ngoét, ngo ngoe đang ở trong não ảnh.

Mi có kế hoạch gì không, tên Yeerk kia? Liệu trong rừng có đầy nhóc đồng bọn của mi không? Có bọn Hork-Bajir đang nằm phục không? Hay có chiến đấu cơ Con Rệp quần thảo bên trên, chờ một hiệu lệnh tấn công?

Hay cũng như ta đây, mi dự tính sẽ một mình xoay sở tất cả?

Đừng hòng tay đôi được với ta, Yeerk. Mi không thắng nổi ta đâu.

Kẻ mạnh mới sống sót, tên Yeerk kia.

"Tới rồi," ba tôi loan tin, thở phào rõ dài rồi dừng xe lại. "Xuống xe đi, các con."

Đôi ủng của tôi nghiến lạo xạo trên sỏi và lá thông. Trong sự tĩnh lặng của khu rừng, tiếng cửa xe đóng sầm vừa ầm ĩ vừa vô nghĩa siết bao.

Căn chòi của ông Cố ngự ngay giữa khoảng rừng trống, cỏ mọc lúp xúp, xung quanh là những tháp cây thông lá nhọn hoắt. Một con đường mòn nham nhở dẫn từ cửa trước thẳng tới cây cầu bắc ra giữa hồ.

Tĩnh lặng. Rồi mẹ tôi cùng ông bà ngoại ùa ra đón cha con chúng tôi. Mọi người ôm chầm lấy nhau mừng rỡ, và kéo nhau ra mái hiên nghỉ ngơi, hóng mát.

"Cứ nghĩ ông Cố không còn ở đây nữa là mẹ lại buồn nẫu ruột," mẹ tôi âu sầu nhìn mặt trời chìm dần xuống hồ. "Cố rất yêu mến nơi này."

"Ba nhớ khi Cố trở về từ chiến tranh," ông ngoại trầm ngâm. "Cố biến thành một con người khác hẳn. Cố bảo mình chẳng còn thiết thứ gì ngoài sự thanh bình, yên lặng sau khi đã chứng kiến quá nhiều điều..."

"Nhiều người không thể đương đầu nổi với thực tế chiến tranh," Tom vọt miệng và nhận được cái nhìn sững sờ của ba mẹ và ông bà tôi.

"Cháu biết gì về chiến tranh hả Tom?" Ông ngoại tôi từ tốn hỏi. Xem ra ông cố không để lộ ra vẻ giận dữ. "Nếu ông nhớ không lầm thì cháu còn chưa có một ngày ở trong quân ngũ mà..."

“Đúng đấy,” Tom chống chế nhanh. “Nói vậy thật ngốc. Cháu chỉ nghĩ, ông Cố đã trải qua cả cuộc đời ở đây một mình...”

Trong khi mọi người thư giãn và hồi tưởng lại những chuyện cũ, thì tôi chỉ ngồi yên lắng nghe.

Tôi chẳng có kế hoạch nào cả. Không có gì. Chỉ phản ứng lại sự tấn công của Tom. Tôi đang chờ, lại chơi trò tự vệ nữa rồi.

Tới phiên mi đó, Yeerk.

CHƯƠNG 22

"Sao không tổ chức lễ mai táng vào ngày mai nhỉ?" Tom ngúng nguẩy hỏi vào buổi tối, khi hai chúng tôi đang ở trong phòng ngủ trên gác mái. "Chủ Nhật hay thứ Hai thì có gì khác nhau đâu?"

"Đó là ý nguyện của Cố," tôi trả lời, nhìn quanh căn phòng âm u, nhỏ xíu. "Vả lại, mẹ bảo là người ta không bao giờ làm lễ an táng vào ngày Chủ Nhật. Chủ Nhật là canh quan tài, còn thứ Hai là chôn cất."

"Hừm, thật dớ dẩn," Tom dè bỉu, nhìn tôi ngồi tô hô trong chiếc ghế cũ. "Chú mày định làm gì?"

"Chẳng làm gì cả," tôi lơ đãng đáp, tay nhấc một chồng sách cũ xì, bụi bặm ra khỏi cái hòm màu xám bằng da. "Anh có nhớ không Tom? Đây là cái rương của ông Cố."

Tom liếc nhìn nó rồi quay đi chỗ khác. Ảnh ngó láo liên khắp phòng hầu tìm việc gì đó để làm cho đỡ buồn.

Tôi mở chiếc rương ra. "Nhớ lại đi, Tom. Em nhớ không rõ lắm. Đâu như là khi em mười tuổi, Cố chỉ cho chúng ta xem "bảo bối" của mình. Những bức tranh và đồ quân trang tử trận đánh Bulge thì phải?"

"Hình như vậy," Tom ơ hờ nói.

"Các chiến sĩ không biết mình sẽ bị đói, lạnh hay sẽ bị bắn chết. Cố kể vậy đó..."

Tom đảo tròn mắt, chẳng thèm lưu tâm đến những gì tôi nói. Đúng là Tom, tôi nghĩ vẻ thán phục. Giỏi cho tên Yeerk, hắn đóng kịch quá đạt.

"Vào lễ Giáng Sinh, họ nhớ nhà phát cuồng lên trong hầm trú ẩn. Họ hát bài *Đêm Thánh vô cùng*. Kẻ thù phía quân Đức cũng hát bài này. Cả hai phe đều cô đơn, xa nhà, nhớ nhung. Cả hai phe đều mong ước chiến tranh sẽ chấm dứt..."

"Ừ hử,"

"Bộ anh không nhớ Cố đã kể cho chúng ta nghe tất cả những điều đó sao, Tom?" Tôi nhấn mạnh, muốn ảnh thừa nhận. Thật lố bịch! Tôi muốn anh Tom thật sự bên trong phải làm bước đột phá, để tỏ ra là anh trai đích thực của tôi, dù chỉ trong một phút.

Tom thở dài. "Hơi hơi nhớ thôi. Anh chẳng phải là kẻ hay ghi nhớ những câu chuyện chiến tranh cũ mèm."

Tôi lôi chiếc hộp nhỏ đựng Huân Chương Anh Dũng và Chiến Thương Bội Tinh của ông Cố ra. "Cố là người dũng cảm. Tin vào danh dự. Tất cả những chuẩn mực xa xưa về sự cao cả."

"Ờ, cái đó xưa cách đây cả triệu năm rồi," Tom bình luận. "Danh dự và lòng dũng cảm chẳng là gì cả, chúng không có trong thế giới thực tại. Cái đáng nói tới là ta có chiến thắng hay không đã. Sau đó

mới nên bàn luận về danh dự và lòng dũng cảm. Khi ở trên chiến trường ta có thể làm bất cứ điều gì. Tất cả những thứ đó chỉ đáng nói ra khi ta tiêu diệt kẻ thù và những tên kỳ đà cản mũi."

"Anh sai rồi," tôi nói lạnh tanh.

Tom hip mắt, nhìn tôi vẻ coi thường. "Mày còn con nít biết gì. Mà nè, cái gì đây?" Ảnh thọc tay vào rương, lôi ra một bao da, rồi rút ra một con dao găm. Lưỡi dao dài chừng hai tấc, sáng choé lên trong ánh đèn dầu tù mù.

Bỗng dưng không khí trong căn gác mái ngột ngạt hẳn đi.

"SS," Tom mân mê lưỡi dao găm. "Đây là dao găm của bọn Đức Quốc Xã. Chắc là Cố đã rút ra khỏi xác một tên lính tử trận để làm kỷ niệm. Ghê thật."

"Anh sẽ làm gì với nó?" Tôi hỏi.

Tom nghiêng đầu nhìn tôi dò hỏi.

"Anh không được lấy nó. Nó không phải là của anh mà, Tom." Tôi nói gấp gáp.

"Ê, chú mày lấy mấy cái mề đay đi, còn anh đây nhận dao găm," Tom đề nghị. "Vậy là quá tốt rồi. Chú mày cứ việc ngồi ngẫn ngơ mà suy ngẫm chuyện dũng cảm với lại danh dự. Còn anh thì giữ vũ khí, nó sẽ giúp anh mày hoàn thành công việc. Nghe hợp lý chứ hả?"

Tôi cố giữ cho khuôn mặt mình không biểu hiện bất cứ một xúc cảm nào. Cả tôi nữa, tôi cũng đang diễn vai của mình.

"Em sẽ không lấy bất cứ cái gì cho đến khi hỏi mẹ và bà ngoại," tôi nói, cẩn thận đặt trả những tấm huân chương vào cái hộp nhung và chờ cho Tom cũng làm vậy với con dao găm.

"Sao?" Tôi giục. "Cất trở lại đi chớ ông anh."

"Hỏi mẹ với chả hỏi bà," Tom nói xơi xơi. "Mày đúng là đồ nhóc con. Mày nghĩ mọi thứ đều đơn giản phải không? Đúng-sai, trắng-đen... tất cả đều rành rõ? Giữa người tốt và người xấu không có gì làng nhàng ở chỉnh giữa phải không?"

Không đâu, Yeerk. Tao đã từng lưỡng lự, lần chần rồi. Giờ tao đã nhất quyết đứng hẳn về một phía. Tao sẽ làm điều phải làm. Tao biết tất cả những gì là đen tối hay tươi sáng.

Tôi nói, "Đôi lúc ngay cả người tốt cũng làm những chuyện xấu. Điều đó không có nghĩa là không có sự khác biệt nào giữa người tốt và kẻ xấu."

"Tốt và xấu," ảnh nói với một nụ cười chán chường.

"Mạnh và yếu. Đó mới là hiện thực. Người thắng và kẻ bại."

"Con dao, Tom." Tôi nói dứt khoát.

Tom cất lưỡi dao găm vào rương trở lại.

Tom tắt đèn. Chúng tôi lê bước về hai chiếc giường một - công sự cá nhân - của mình và ngủ.

CHƯƠNG 23

Đêm lạnh toát. Đen ngòm.

Bàn chân tôi là những cục nước đá cứng ngắc, dù rằng đã được quấn giẻ trong đôi ủng tã sờn. Những ngón tay tôi đặt chết trên khẩu súng trường M-1.

Tôi có một ổ đạn chỉ còn lại một nửa và một trái lựu đạn. Nếu bọn Đức xộc tới, mọi việc sẽ kết thúc rất nhanh.

Tôi chưa hề được ăn một bữa nóng kể từ khi... Liệu tôi đã bao giờ được ăn một bữa cơm nóng hổi chưa nhỉ? Tôi đã bao giờ được ấm áp? Hay tôi luôn phải ở trong cái hầm lạnh lẽo này. Một cái lỗ đào ngay vào trong tuyết. Tôi đã sống suốt đời ở đây, trong bìa rừng tăm tối, teo quắt, run rẩy và chờ nghe tiếng đợt trọng pháo tiếp theo nổ, chờ nghe tiếng xe tăng lạch xạch bổ tới?

Đêm Giáng Sinh. Chúc mừng Giáng Sinh vui vẻ.

Tôi nghe tiếng ho khùng khục từ hầm cá nhân sát bên. Đó là Mathews. Anh ta là dân Arkansas hay Alabama gì đó. Một anh chàng người miền Nam. Một cậu bé thuộc đợt viện binh cuối cùng cho đơn vị của tôi.

"Ê, nhóc," tôi khẽ khàng nói bằng cái giọng đùng đục. "Ngỗng hay dăm bông?"

"Cái gì?" Cậu ta thở hổn hển giữa những cơn ho.

"Ở nhà mẹ cậu thường nấu món gì trong bữa Giáng Sinh? Ngỗng hay dăm bông?"

Mathews im lặng một hồi lâu, rồi thốt lên "Dăm bông."

"Ửa, người ta thường nấu ngỗng mà. Mẹ tôi thường quay hẳn một con."

Từ căn hầm thứ hai phía bên phải tôi, một giọng khàn đục cất lên. "Đừng nghe hắn, cậu bé. Sarge làm gì có mẹ."

Hình như Mathews cười. Khó mà nói được khi đang ho sù sụ. Bệnh viêm phổi. Đáng ra cậu ta phải được rút về tuyến sau. Nhưng tình thế bức bách lắm, không thể có chuyện về phép ba ngày rồi trở lại chiến tuyến sau.

"Sarge," Mathews gọi khi vừa ngớt cơn ho. "Sarge."

"Hả?"

"Anh viết cái thư đó cho tôi chứ? Tôi biết đó là việc của đại uý nhưng anh ta không biết tôi. Anh viết nha."

Ừm, đó là cái thư... Duy nhất chỉ có một lá thư - thông báo cho gia đình binh nhì Mathews rằng anh ta đã anh dũng hy sinh.

Tôi thốt ra câu gì đó thô lỗ và tục tĩu. Không thể để Mathews nghĩ như thế. Một khi bạn bắt đầu cho rằng bạn sẽ chết, rất có thể, bạn sẽ chết thật.

“Báo cho mẹ tôi biết là tôi vẫn khoẻ,” cậu ấy bảo.

“Cậu tự đi mà nói lấy. Tôi không phải là hòm thư của quân đội Mỹ,” tôi nói. “Hãy báo cho bà ấy biết khi nào anh về nhà.”

“Chúc Giáng Sinh vui vẻ,” một giọng cay đắng ồ lên bên phải tôi.

Một lúc lâu chẳng ai nói gì. Chúng tôi chờ nghe tiếng đạn súng cối rót sang, chờ tiếng xe tăng ùn ùn kéo tới. Chờ một tiếng tạch của một tên bắn tỉa, và rồi than khóc cho một người đột nhiên ngã xuống.

Nhưng rồi bầu không khí mong manh bỗng lao xao những giọng nói. Thoạt đầu ầm ừ, rồi sau là bản đồng ca về đêm thánh thiêng liêng. Tiếng hát ngân vang đưa tôi về nhà với gia đình, trám đầy cái vòm bụng trống rỗng và ve vuốt trái tim tan nát của tôi.

“Đêm thánh tưng bừng,”

“Đêm thánh thanh bình,” binh nhì Mathews sẽ sàng hát và mỉm cười.

“Hình như bọn Đức cũng hát bài này,” tôi thì thào.

“Yeerk không hát,” binh nhì Mathews cãi. Đột nhiên cậu ấy ở kề bên cạnh tôi.

Cậu ấy mở mắt ra, nhe hàm răng trắng nhởn... Và đâm tọt con dao găm của bọn phát xít vào trái tim tôi.

Tôi choàng mở mắt.

Tối mò mò.

Tôi ngồi dậy, tim đập như trống trận. Mắt tôi ngó vội qua giường Tom. Đằng đó trống trơn.

Tôi đang ở trong căn chòi của ông Cố.

Dùng chung phòng ngủ áp mái với anh trai.

Khuya lắm rồi. Quá khuya để Tom còn thức.

Nghẹn đắng cổ họng, tôi lật đật chạy ra mở chiếc rương.

Con dao găm không còn ở đó nữa!

CHƯƠNG 24

Tôi vùng dậy khỏi giường. Mồ hôi túa rịn ra.

Tôi lao vội xuống cầu thang.

Ánh đèn đêm mờ ảo, vàng vọt.

Tiếng ngáy. Tiếng lào xào.

Tất cả mọi người vẫn đang yên giấc.

Tôi dừng lại ở phòng ngủ chính và nhìn vào chiếc tràng kỷ.

Mẹ tôi đang nằm ngủ ở trển, nhưng ba tôi thì chẳng thấy đâu.

Ồ không! Quá trễ rồi chăng? Tôi đã buông lơi cho Tom một cơ hội hoàn hảo.

Tôi nhẹ nhàng mở cửa trước.

Kriiii...

Tiếng cửa kêu rít khiến tôi cứng người lại.

Tôi nín thở.

Không có gì cả.

Lách mình qua khe cửa mở, tôi núp chờ trong bóng tối của hành lang. Tai căng lên lắng nghe. Gió mang đến tiếng rù rì...

Kia kìa!

Ba và Tom đang ngồi ở mé cuối cây cầu vắt ra giữa hồ. Hai người đang nói chuyện, chân thõng xuống đong đưa dưới nước.

Ba tôi cười sảng khoái và quàng tay ôm vai Tom.

Chiếc áo len của Tom xê dịch, tếch ra một mảng lưng, thoáng để lộ con dao găm đang thập thò loe loé trong túi.

Ba tôi không nhận ra điều đó, ông lại cười và bỏ tay xuống.

Tom và ba tôi đang tỉ tê tâm sự, giữa đêm hôm khuya khoắt. Tom là kẻ phản bội còn ba tôi là người bị phản.

Tôi thừa biết ai là kẻ khơi mào chuyện này.

Tom đang giả bộ hối hận về kiểu hành xử của mình bữa trước. Hắn làm bộ muốn nói chuyện với ba như những người đàn ông với nhau.

Dối trá. Tom đã lừa ba tôi ra ngoài, nơi không ai có thể nghe và thấy những hành vi của hắn.

Tom lén ngoặt tay ra sau, chạm vào lưỡi dao găm. Mấy ngón tay hắn nắm chặt cán dao.

Tôi cần phải làm cái gì đó. *Nhanh lên!*

Tôi phóng khỏi hàng hiên, chạy lẩn vào hàng cây tối thui và biến hình. Tôi cóc cần biết rằng nếu làm thế tôi có thể bị Tom nhận ra.

Nếu Tom biết tôi là kẻ thù thì tôi không thể để cho ảnh sống. Ảnh dám hành động, tôi sẽ phản công tức thì.

Adrenaline đang trào trong các động mạch của tôi. Vù ra từ trong cơn khiếp đảm.

Lớp lông dày cam văn đen túa ra khỏi cơ thể tôi. Mũi bẹp đi, dẹp ra, các giác quan nổi lên. Ngửi, nghe... rõ mồn một. Đêm rõ như nhìn bằng mắt cú.

Tôi có thể thấy được sự hoan hỉ của Tom.

Ảnh đang phấn khích, mong chờ vụ giết chóc.

Các giác quan cọp. Sức mạnh cọp. Tom sẽ bất lực trước nó thôi. Một thằng người với con dao chống lại cọp chẳng khác nào chống xe tăng bằng giằng ná.

Người tôi đổ ập về phía trước khi xương cốt u phồng trong bốn cẳng đầy cơ bắp.

Nhanh lên, tôi thầm quát mình. Chân tôi loe ra và móng chân cong lên thành móng vuốt cọp kinh khủng.

Nhưng khi tôi còn đang ở giữa đường tới cầu thì con dao găm sáng loáng đã được rút ra.

CHƯƠNG 25

RRĂĂĂCCC!

Âm thanh sắc lạnh rít lên trong đêm!

Ba tôi và Tom cùng sửng sốt nhìn lên khi cây cầu gỗ chao nghiêng và đổ ụp xuống. Toàn bộ cây cầu bị bẻ oặt lên bởi một lực rất mạnh nào đó.

Cả ba tôi và Tom bị rơi tõm xuống nước.

"Hây!" Ba tôi la và chìm nghỉm.

Ông cố nhoai lên, thở phì phì, khoả nước cuống quít nhưng rồi lại chìm xuống.

Tôi ngừng lại, chết trân trong bóng tối. Ba tôi bơi giỏi như cá mà. Tại sao ba lại ngoi lên một chút rồi lại tụt xuống như thế chứ?

"Grừ," ba tôi rên rẩm và nổi lên cách cây cầu bị tàn phá gần chục mét và lại biến mất... Cứ như ai đó lôi tuột ông xuống và kéo ông ra khỏi Tom.

Tom giận tím người, quẫy đạp và quay quắt dưới nước, cố không cứu ba tôi, nhưng vẫn dõi ông trong tầm nhìn. Nỗi căm hận dấy lên trong mắt tôi.

Lông tôi dựng đứng cả lên.

Cái miệng vẫn còn là người vọt ra tiếng gầm gừ.

Tôi lại chồm lên trước.

"Gừm," ba tôi lại ngoi lên, cách xa cây cầu thêm mười mét nữa. Tom vẫy vùng trong nước, cố sống cố chết đuổi theo ba.

Đột ngột, một cái vây cá nhoi lên khỏi mặt nước đằng sau Tom.

Cá mập chăng? Cá mập giữa một cái hồ trên núi? Ồ, không, không phải cá mập, mà là cá heo.

Liền đó, cái vây chẻ nước và hình như húc thẳng vào lưng Tom.

"Hự!" Tom cong người lại, mắt trố lên ngạc nhiên và cuống cuồng ngụp mặt hụp lặn dưới làn nước. Sau đó dường như anh ta không thể bơi được nữa.

Cái vây lướt êm ru qua mặt nước.

"Tom! Tom! Con có sao không?" Ba tôi la thất thanh, lo lắng cho cậu con trai quý báu. Ông đang lóp ngóp trở lại qua bụi rậm đầy dây leo.

Tom nằm sấp, trôi lều bều bất động trên mặt hồ.

Ba tôi sẽ chẳng kịp bơi ra tới đó để cứu ảnh đâu.

Nhưng tôi thì có thể. Cọp có thể bơi rất nhanh và tôi sẽ cứu được ảnh.

Nhưng tôi cứ đứng như trời trồng: Trí óc quay cuồng với ý nghĩ nếu Tom mà là Tom thì ảnh sẽ được giải thoát. Nếu tên Yeerk chết thì tôi được thoả chí phục thù. Chúng tôi sẽ mạnh hơn, an toàn hơn với

cái chết của tên Mượn xác tên Tom.

Chẳng biết phải làm gì nữa.

<Jake! Hoàn hình ngay!> Một giọng truyền ý nghĩ ra lệnh. <Bồ đang ở giữa trời. Hoàn hình mau!>

Tôi ngoan ngoãn tuân lệnh. Tự dưng lần này tôi lại thấy vui mừng vì phải nhận lệnh hơn là ra lệnh. Tôi cảm thấy nhẹ nhõm vì có người ra lệnh giùm tôi.

Bọn bạn đã lặng lẽ theo tôi tới căn chòi của ông Cố. Tụi nó yểm trợ tôi mặc dù tôi không yêu cầu. Tụi nó đã "tự tiện" quyết định mà không chờ đến tôi...

Tôi bước về phía trước bằng những bàn chân nhẹ nhõm của người. Lớp lông cọp đã rụng biến.

Tom sẽ chết đuối nếu tôi không cứu anh ta.

Cứu hắn có nghĩa là ba vẫn có nguy cơ bị giết.

Cứu với! Tôi muốn thét lên. *Hãy chỉ cho tôi biết tôi phải làm gì.*

Nước hồ lăn tăn. Dợn sóng. Thình lình, cơ thể bất động, bị thương của Tom đang băng băng qua mặt nước như một ván trượt. Hắn bị đẩy lẹ vào bờ.

Tôi chạy ra phía mé nước, phản ứng của tôi trong ánh trăng là của con người.

Vừa thở hào hển, tôi kéo cơ thể Tom lên khoảng đất trống. Nước rỏ ròng ròng từ gương mặt im lìm của ảnh. Cẳng chân phải của Tom rơi phịch xuống vẹo vọ.

"Cứu," tôi hét toáng lên, chân nhảy loi choi.

Tom ho sù sụ, ụa ra cả mấy thùng nước hồ tanh nồng.

"Đừng nhúc nhích," tôi lắp bắp, cố giữ Tom thật yên. Có gì đó không ổn với cẳng chân ảnh. "Em nghĩ chân anh gãy rồi..."

"Jake!" Ba tôi vừa thét, vừa lịch bịch chạy tới. Quần áo ba ướt đẫm, tơi tả và bị nhúng đầy bùn sệt đen thùi. "Tom có sao không?"

"Không," tôi lắc đầu. "Có lẽ phải gọi xe cứu thương. Ba ơi, lẹ lẹ lên!"

Ba tôi chạy biến vào căn chòi. Tôi nhìn xuống Tom. Trong đầu anh trai của tôi là một kẻ sát nhân, chút xíu nữa là giết mất ba tôi rồi.

Nhưng những gì tôi nhìn thấy, đôi mắt tôi nhìn vào, những thứ ấy đều thuộc về anh trai tôi.

Tôi ngồi ệp xuống bùn bên cạnh Tom.

Mặt ảnh trắng bợt bạt, răng đánh lập cập và nước mắt ứa ra lẫn vào trong tóc.

"Cút ra khỏi đây, thằng lùn," ảnh thở khò khè. "Hãy ra khỏi đây và để tao một mình..."

"Không," tôi gạt phắt, xán lại gần hơn. "Em... không nghĩ thế."

Tôi không đi cho tới khi chiếc trực thăng cứu hộ, rời khỏi bầu trời đầy sao và mang Tom đi.

“Được rồi, em yêu. Em cũng vậy nhé."

Ba tôi cúp máy và thở dài, tay đưa lên vò mớ tóc rối bù, rồi quay nhìn biển với vẻ mặt lo âu.

“Sao ạ?” Tôi dò hỏi.

“Mẹ con bảo họ sẽ mang Tom trở lại bệnh viện thành phố của chúng ta,” ba nói, và ngồi phịch xuống ghế. “Anh còn bị gãy chân nặng và phải đem về thành phố mới có đủ trang thiết bị để chữa trị.”

"Không giữn được," tôi nói, chẳng cảm thấy ngạc nhiên chút nào.

Dĩ nhiên: về nhà. Về nơi có nhiều Kẻ Mượn xác chung quanh để chắc chắn rằng Tom sẽ đến được vũng Yeerk để hấp thụ tia Kandrona...

“Tom phải nằm dưỡng thương một thời gian, nhưng dẫu sao thì cũng ổn rồi,” ba tôi nói nặng nề. Ông nhoai người ra ôm chầm lấy tôi. “May quá, ơn trời là con đã ở đó kịp thời để cứu anh con, Jake à.”

“Con không cứu ảnh,” tôi bác bỏ. “Ảnh tự trôi vào bờ. Con chỉ túm lấy ảnh và kéo lên khỏi mặt nước thôi.”

“Con đã cứu được Tom,” ba tôi vẫn khăng khăng. “Hồi tối ba sợ hết hồn luôn đó, Jake. Ba không muốn mất bất cứ đứa nào...”

“Cả con cũng vậy,” tôi nói theo.

Và chúng tôi đã sém đi tới đích của mình. Con dao găm đã rút ra phân nửa. Một con cọp đang chạy phăm phăm.

"Ừm, ba cần một tách cà phê," ba tôi nói.

"Để mẹ pha cho," bà ngoại nói.

"Cho tôi một tách nữa nhé," ông ngoại gọi với theo.

“Sáng mai, ba sẽ gọi cho người xây cây cầu và báo cho họ biết về sự cố,” ba tôi nói. “Hình như dòng chảy ngược hoặc một cái gì đó đã kéo ba xuống hồ. Thật là nguy hiểm!”

"Phải ạ. Ừm, ba nè, con sẽ quay lại ngay, được không ạ?" Tôi nói. "Con cần một ít không khí trong lành." Tôi lỉnh ra khỏi cửa, biến vào màn đêm đang tan nhạt dần.

Tôi đứng lại một lát để nghe ngóng, nhưng vô ích.

Khả năng nghe của con người quá hạn chế.

Tôi dang rộng đôi tay.

＜Ở đây này, Jake,＞ Tobias gọi tôi từ lùm cây rậm rạp.

Tôi bước tới và gặp bọn bạn trong tối. Không đợi tôi hỏi, bọn nó đã tíu tít kể lại mọi chuyện... Hoá ra, Tobias đã không hề rời mắt khỏi ba bố con tôi kể từ khi chúng tôi rời thành phố. Ngay khi Tom và ba tôi ra khỏi căn chòi của ông Cố, Tobias đã báo động cho mấy đứa kia ngay.

Cassie đã nhanh chóng biến thành cá voi, để từ phía dưới bầy sập

cây cầu. Còn Rachel và Ax biến thành cá heo húc Tom gãy chân và kéo ba tôi lên bờ an toàn...

Tôi muốn nói rất nhiều điều.

Như là các cậu ấy thật sự đã cứu gia đình tôi.

Sự xúc động của tôi.

“Cám ơn,” tôi lí nhí đầy cảm kích.

“Ê, đừng nói vậy chứ, chuyện nhỏ thôi mà...” Rachel liến thoắng. "Dù sao thì, tụi này cũng cần một kì nghỉ mà."

<Chúng tôi đã có nhiều thời gian để xem xét cái kiến trúc cũ kĩ đó với đủ loại động vật và gặm nhấm,> Ax nói, hướng ánh mắt về phía một chòi săn bỏ hoang phía bên kia hồ. <Chúng tôi đã khám phá ra vài loài nhện cực kì lớn.>

"Và chuột nữa. Đừng bỏ qua đám chuột chứ," Cassie cười, nói.

<Về phần mình thì chuyện đó thực sự thú vị đấy,> Tobias cũng lên tiếng.

"Đó là lí do mà bồ ăn như heo vậy," Rachel nói.

Tụi nó đang hết sức ráng khỏa lấp sự bối rối của tôi.

“Marco đâu rồi?” Tôi chợt nhớ là nãy giờ chẳng thấy mặt nó đâu cả.

Cassie nhún vai. "Cậu ấy không biết liệu bồ có muốn gặp cậu ấy ngay hay không. Cậu ấy nghĩ có lẽ bồ cần chút thời gian để bình tĩnh lại hay gì gì đó."

“Ra đi, Marco.”

Marco bước ra từ sau một gốc cây. Trông nó có vẻ tinh quái. Và tôi cũng chẳng lấy thế làm ngạc nhiên.

"Ê, Jake Bự."

“Marco. Đây chắc chắn phải là kế hoạch của bồ rồi.”

“Ừm... chỉ phần lớn thôi.”

“Kế hoạch xịn đấy.”

“Cám ơn. Nếu không có người Chee lái chiếc trực thăng cứu hộ và khăng khăng đòi chở Tom về nhà, thì tất cả những gì tụi mình thu hoạch được sẽ chỉ là một thằng bé què chân ở ngay giữa rừng.” Marco nói, tỉnh rụi như chẳng có gì xảy ra.

“Tom đã trở về nhà, sống nhăn. Ba mình cũng không sao. Mình đáng ra phải nghĩ đến việc này từ trước. Tom bị thương, một lý do chính đáng để không phải đi chuyến này. Đáng ra mình phải thấy trước mới phải...”

Marco rụt vai. “Ừm, ừm...”

“Mình quá bấn biu nên không thể nghĩ gì cho ra hồn được,” tôi nói. “Mấy bồ nói đúng. Mình quá gần để nhìn rõ mọi sự...”

Marco không tranh luận, cũng không tỏ vẻ hả hê. Tôi nghĩ mỗi người trong chúng tôi đều có điểm mạnh và điểm yếu của mình. Điểm mạnh của Marco là khả năng nhìn thấu đáo mọi chuyện, kể cả khi điều đó mang lại những kết quả và những cảm xúc không hay ho gì,

đúng sai lẫn lộn.

Nó đã tìm được giải pháp mà tôi bỏ sót.

Tôi nắm lấy tay của Marco và kéo nó ra xa khỏi đám bạn. Ra chỗ không ai nghe thấy.

"Bồ là bạn tốt nhất của mình, Marco. Nếu có lúc mà bồ lại nói rằng mình đang mất kiểm soát, vướng vào rắc rối, không thể lãnh đạo -"

"Thì bồ sẽ đá đít tui hả?" nó chen ngang với nụ cười toe toét.

"Không. Mình sẽ lắng nghe. Mình sẽ nghe mà. Sau đó mới đá đít bồ."

Nó bật cười. Tôi cũng cười. Có thể nói gì đây? Marco và tôi mãi mãi là bạn.

Hai đứa tôi trở về với nhóm bạn. Tôi kéo Marco dừng lại. "Marco nè?"

"Chuyện gì?"

"Toàn bộ kế hoạch này thành công bởi vì Tom đi ra ngoài và tự biến mình thành mục tiêu dễ bị tấn công. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu ảnh không làm thế?"

Marco không nhìn tôi.

"Bồ phải ngăn mình bằng mọi giá," tôi nhấn mạnh. "Bồ phải đảm bảo an toàn cho cả bọn và giữ mình sống sót. Đó mới là ưu tiên trên hết nha."

Nó gật đầu.

"Vậy, ngộ nhỡ mấy bồ không đến kịp lúc? Ngộ nhỡ Tom đã giết được ba mình?"

"Điều đó khá rõ ràng mà, sau khi tui đã suy nghĩ kĩ, rằng nếu Tom giết được ba bồ thì bồ cũng sẽ nổi điên lên," Marco nói một cách điềm tĩnh. "Giống như một ván cờ: Tom giết ba bồ, và bồ giết ảnh. Bồ theo sau Tom, để lộ cả bồ và tụi này. Trò chơi kết thúc. Vì vậy tụi này không thể để chuyện đó xảy ra. Ba bồ sống sót thì bồ cũng sống sót. Vật hy sinh duy nhất chỉ có thể là Tom. Nhưng việc xảy ra với Tom phải có vẻ thật tự nhiên, không liên quan đến những kẻ hóa thú cũng không liên quan đến bồ. Phải thật cẩn thận. Vậy nên nếu điều đó thật sự xảy ra -"

"Đủ rồi," tôi khẽ nói và lắc đầu. Tôi không muốn biết thêm gì nữa.

Một lúc lâu chẳng đứa nào nói gì cả. Tôi để mọi thứ lắng xuống.

Bạn có biết những gì Marco và tôi đã từng bàn đến không? Ấy là: Liệu Người Dơi có thể đánh bại Người Nhện hay không. Liệu Sega [6]có tốt hơn Nintendo hay không. Liệu một cô gái nào đó sẽ thích đi chơi với tôi hơn hay với Marco hơn.

Thế mà bây giờ…

"Tụi mình là ai chứ, Marco? Chuyện gì sẽ đến với tụi mình đây?"

Nó không trả lời. Tôi cũng không mong chờ điều đó. Cả hai đứa tôi đều biết chuyện gì đã xảy ra.

"Mình vào nhà thì hơn."

“Ừ. Tụi này cũng cần về nhà. Mấy đứa quá giang một xe chở gia súc tới đây. Hy vọng sẽ có gì đó thơm tho hơn trong chuyến ra về...”

Tôi quay bước về hướng căn chòi.

CHƯƠNG 27

Hôm sau, mẹ tôi trở lại. Đó là ngày Chủ Nhật, ngày canh quan tài của ông Cố. Đám tang sẽ diễn ra vào thứ Hai.

Đội quân kèn của nhà nguyện đã đến để tiến hành những nghi thức tang lễ. Những cựu chiến binh mang lá cờ Mỹ ra khỏi quan tài ông Cố và đưa cho bà ngoại tôi.

Bà và một người đàn ông cao lớn lụ khụ nhìn nhau một lúc lâu như là cùng nhau san sẻ những kỷ niệm, cả một đời kinh nghiệm chỉ họ mới hiểu.

Tôi cũng lờ mờ hiểu, mặc dù vậy, đây không phải là cuộc chiến của ông bà mà là của chúng tôi. Vì bây giờ chúng tôi là những đứa trẻ đang đứng trên chiến trường. Phải chiến đấu, đổ máu để thành công hay thất bại, thắng hoặc thua.

Chúng tôi phải chịu đựng những cơn ác mộng và mang một tâm hồn già dặn.

Giờ thì tôi đã hiểu những lời mà ông Cố đã nói với tôi dạo trước. Cố chỉ nói cho tôi nghe về chiến tranh có hai lần. Một lần khi tôi mở cái rương của Cố ra và lần nữa là vào những ngày xửa xưa rồi khi ông cháu tôi cùng ngồi bên hồ...

Khi cuộc chiến của tôi kết thúc, nếu tôi vẫn sống sót, có lẽ tôi cũng sẽ không nói nhiều về nó.

Với những gì đã trải qua đến mức như thế, một lần là quá đủ rồi.

Mỗi người chúng tôi ghé tay vào nâng quan tài của ông Cố.

Đó không phải là một đám tang rầm rộ. Nhưng tất cả mọi người đều khóc. Kể cả tôi...

Chúng tôi về lại căn chòi của ông Cố và gọi tới bệnh viện nói chuyện với Tom. Ảnh khoẻ.

Tất cả mọi chuyện lại trở về như cũ. Anh trai tôi vẫn sống, cả kẻ thù trong đầu ảnh cũng thế. Đó là một cuộc chiến vô nghĩa chẳng ai muốn mà cũng chẳng ai có lợi lộc gì. Tất cả phải chịu đau đớn, khổ sở, dù là lão Chapman, Ax, Tom, Marco và tôi và nhiều người khác... Nhưng tất cả đều sống và trong chiến tranh bất cứ khi nào thức giấc và nhìn thấy được mặt trời thì đó đã là một chiến tích rực rỡ.

Gia đình tôi khởi hành trở về thành phố vào ngày thứ Ba.

Tôi ngồi phía trước với ba trong khi mẹ tôi ngủ ngon lành ở băng ghế sau.

Ba để tôi chọn kênh radio và nói với tôi lần thứ một triệu rằng "thời của ba âm nhạc hay ho tuyệt vời hết cỡ chứ chẳng tệ như bây giờ đâu..."

Lúc chúng tôi mời đội kèn ăn cơm trưa, mẹ tôi cất giọng càm ràm dễ đã đến lần thứ mười triệu rằng: cả hai cha con tôi ăn quá nhiều

mỡ.

Tất cả mọi thứ đều bình thường.

Chúng tôi nói về ông Cố và về đủ thứ khác.

Cuốc xe trở về có vẻ ngắn hơn.

Tom đã đánh rơi con dao găm của bọn SS xuống hồ khi bị tống rớt khỏi cầu. Có lẽ nó đã chìm nghỉm xuống bùn rồi.

Nếu chịu khó mò mẫm chắc tôi cũng sẽ tìm lại được nó thôi, nhưng chẳng để làm gì cả...

Bà ngoại đã trao cho tôi giữ những huy chương của ông Cố. Bà bảo đó là ý nguyện của ông... Dù rằng, khi còn sống, rất ít khi ông Cố đem bày chúng ở những nơi dễ thấy cho mọi người chiêm ngưỡng.

Bây giờ tôi đã khôn lớn hơn nhiều. Tôi hiểu, mỗi lần nhìn những tấm huy chương đã được đổi bằng rất nhiều xương máu ấy, ông Cố luôn nghĩ về những điều xảy ra, những điều ông đã thấy người khác làm và ông cũng làm...

Tôi biết ông tự hào vì mình đã làm những điều tốt nhất cho đất nước, để bảo vệ đất nước... Nhưng tôi cũng hiểu tại sao huy chương của ông lại được cất kỹ trong cái rương trên gác mái, xa khuất tầm mắt của bất cứ ai.

Một ngày nào đó, nếu có những huy chương truy tặng cho những chiến sĩ chống Yeerk, có lẽ tôi sẽ cần phải sắm một chiếc rương.

HẾT TẬP 31

---

[1] Nguyên văn: RPVs - viết tắt của từ Remote Pilot Vehicles.

[2] Là loại phòng được thiết kế dành riêng cho những người điên trong bệnh viện tâm thần.

[3] Nguyên văn: Twilight Zone - là một bộ phim truyền hình nhiều tập (tổng cộng 156 tập) do Rod Serling sáng tác và kể lại. Mỗi tập phim dài 30 hoặc 60 phút có nội dung độc lập nhau, là một sự pha trộn giữa khả năng tưởng tượng, khoa học viễn tưởng, sự hồi hộp, nỗi kinh hoàng và thường kết thúc bằng những hình ảnh méo mó, quăn quại rùng rợn và không thể dự đoán trước. (NDBS)

[4] Từ lóng trong tiếng Mỹ, có nghĩa là “này” hoặc “chào” tùy ngữ cảnh.

[5] Nhân vật trong tiểu thuyết “Thằng gù nhà thờ Đức bà Paris” của đại văn hào Victo Huygo.

[6] Sega và Nintendo là hai công ty đa quốc gia của Nhật Bản chuyên sản xuất trò chơi điện tử.

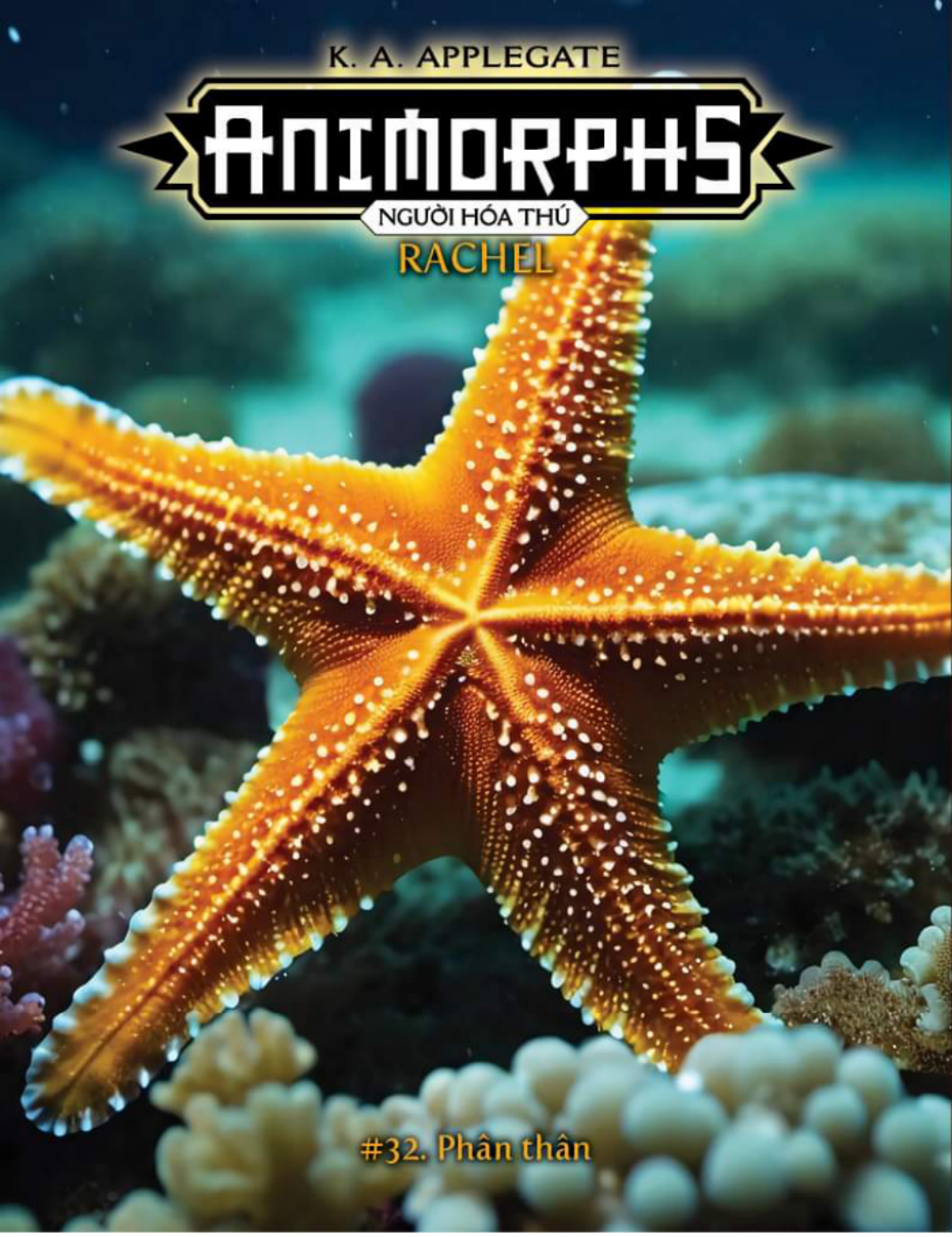
K. A. APPLEGATE
ANIMORPHS
NGƯỜI HÓA THÚ
RACHEL
#32. Phân thân

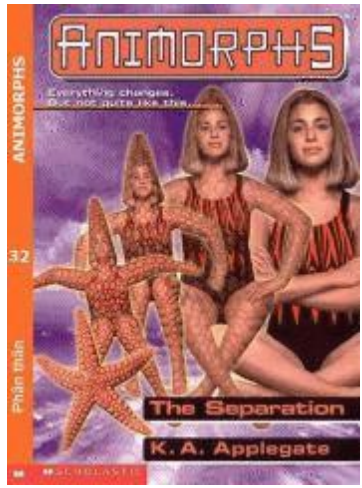

Tác phẩm: Animorphs
Tập 32: Phân Thân
Nguyên tác: Animorphs #32: The Separation
Tác giả: K. A. Applegate
Thực hiện ebook: ANIMORPHS Team
Chuyển ngữ: tredowata
Hiệu đính và biên tập: bim_HF, nguoimedocsach
Sửa chính tả: tieukhe, santseiya
Thiết kế bìa: 4DHN
Chuyển sang ebook: santseiya
Ebook BB: Cent
Ngày hoàn thành: 13/03/2010
Nơi hoàn thành: Việt Trì - Phú Thọ
ooO TVE Ooo

MỤC LỤC

TÓM TẮT NỘI DUNG TẬP 31
Chương 1
Chương 2
Chương 3
Chương 4
Chương 5
Chương 6
Chương 7
Chương 8
Chương 9
Chương 10
Chương 11
Chương 12
Chương 13
Chương 14
Chương 15
Chương 16
Chương 17
Chương 18
Chương 19
Chương 20
Chương 21
Chương 22
Chương 23
Chương 24
Chương 25
Chương 26
Chương 27
Chương 28
Chương 29
Chương 30
Chương 31
Chương 32
Chương 33
Chương 34

TẬP 31: ÂM MƯU THÂM ĐỘC

1. Người kể chuyện:

Jake.

2. Nội dung:

Ông cố ngoại của Jake qua đời. Ba Jake quyết định cả nhà sẽ tới lo đám tang của ông cố nội. Chuyến đi sẽ dự định kéo dài khoảng 3-4 ngày, thời gian quá dài cho tên Yeerk trong đầu Tom có thể sống sót mà không có tia Kandrona. Thuyết phục ba cho mình ở nhà không được, Tom quyết định đưa ba mình tới nhóm Chia Sẻ cốt để biến ông thành một kẻ Bị Mượn Xác không tình nguyện, thậm chí sẽ giết ông nếu như vấp phải sự kháng cự. Jake buộc phải cứu ba mình, nhưng lần đầu tiên khi gặp sự cố, Jake đã bất động, không thể hành động hay suy nghĩ được gì. Jake bị Marco chỉ trích và được yêu cầu đứng qua một bên để các bạn của cậu xử lý vụ này. Hội Animorphs, quyết định bắt cóc Chapman, cốt để bọn Yeerk xao nhãng, bỏ qua vụ biến ba của Tom thành kẻ bị mượn xác. Sau đó, các bạn trẻ thả Chapman ra, sau khi Ax phải giả bộ, một cách miễn cưỡng, làm một chiến binh Andalite tra tấn, hù dọa tù binh. Sau chuyện này, Jake khăng khăng quyết định tự mình sẽ giải quyết vụ việc, vì theo cậu, đây là việc riêng của gia đình, không thể bắt người khác, bắt các bạn của mình phải gánh trách nhiệm giùm mình.

Khi cả nhà cùng tới căn chòi gỗ của cụ cố ngoại, trong đêm, Jake phát hiện Tom đang thủ con dao găm trong người, anh rủ ba ra ngồi cạnh bờ hồ tâm sự và đang có ý định dùng dao giết ba. Bất chấp bị lộ bí mật, Jake đã liều mình biến hình thành cọp ngay trong bóng tối sát nách ba và anh trai mình. Thế nhưng, cứu được ba Jake, không phải là cậu mà chính là các bạn của cậu, những người bạn thân thiết. Và cũng chính họ đã giúp cậu tìm ra cách giải quyết vụ việc mà không làm tổn hại đến ba, không làm lộ thân phận Animorph của cậu, và cũng bảo toàn được mạng sống của Tom. Tom bị gãy chân và được trực thăng cứu hộ chở ngay về thành phố, về với vũng Yeerk.

3. Nhân vật quan trọng:

Hội Animorph: Jake, Marco, Rachel, Cassie, Tobias, Ax

4. Những loài thú mới được thu nạp:

Jake:

Marco:

Rachel:

Cassie:

Tobias:

Ax:

5. Những lốt hình được sử dụng:
Jake: Chim ưng Peregrine, Gián, Tê giác, Cọp Siberi.
Marco: Ó biển, Khỉ đột.
Rachel: Gấu xám.
Cassie: Cá heo.
Tobias:
Ax: Ó biển, Người.

Chương 1

Cho Michael và Jake

Tên tôi là Rachel.

Rachel, không họ. Rachel, không địa chỉ. Chỉ là Rachel mà thôi.

Thế giới ngoài kia thật chán phèo, toàn ảnh và ảm. Ít nhứt thế giới của tôi cũng là: Sư tử, hổ, và gấu… và đó chỉnh là những người bạn của tôi.

Giỡn á. Xin lỗi nha, tôi hổng phải là một con nhỏ giỏi giỡn chơi.

Đây là chuyện bạn cần nên biết nè: Trái Đất đang bị tấn công. Trái Đất đang bị xâm lược.

Đúng, bởi người ngoài hành tinh.

Tôi biết. Nghe cứ như truyện khoa học viễn tưởng vậy. Nghe cứ như là mấy chuyện tào lao mà bạn vẫn nghe từ cái bà điên vẫn hay đẩy chiếc xe đẩy đầy đồ hộp dưới phố đó. Ước gì tôi có một câu chuyện đáng tin hơn để kể, nhưng tôi chỉ có thể kể sự thật mà thôi.

Sự thật là Loài người, các bạn và tôi, là mục tiêu tấn công của những người ngoài hành tinh, bọn Yeerk.

Chúng là loài ký sinh. Không phải những tay săn mồi luôn tìm kiếm để giết, giết, giết, xới tung thành phố của chúng ta, hay thổi bay tượng Nữ thần tự do hay bất cứ thứ gì đại loại vậy đâu à nha. Bọn Yeerk hổng muốn chúng ta chết. Bọn chúng hổng đoái hoài đến đất đai hay tài nguyên của chúng ta. Chúng cũng hổng thèm nướng gan của chúng ta lên luôn.

Thứ chúng muốn chỉnh là bản thân chúng ta.

Ở trạng thái tự nhiên, chúng chẳng là cái thá gì, chỉ là mấy con sên xám xịt, yếu xìu. Bạn có thể dậm đôi giày hiệu Timberlands nghiền nát cả ngàn con như chúng trên vỉa hè.

Chỉ có điều, bọn Yeerk hổng định sống đời của loài sên. Chúng tràn vào những vật chủ khỏe mạnh, rúc vào não bộ, phủ cơ thể sên nhớp nháp của chúng quanh bộ não và trám khít đến từng đường kẽ trên não. Chúng điều khiển não bộ. Điều khiển hoàn toàn.

Một khi chúng khống chế được bạn, một khi chúng biến bạn thành người bị Mượn xác, bạn không thể tự nhìn bằng mắt mình, hay tự cử động ngón tay của mình, hay tự thở được. Bạn trở nên bất lực, mất quyền kiểm soát cơ thể mình. Giống như bạn bị liệt hoàn toàn, chỉ có đôi mắt bạn vẫn còn nhìn được, miệng bạn vẫn còn cười được, và đôi bàn tay thì đang đưa ra để bóp nghẹt sự sống của người mà bạn yêu thương…

Chúng đang ở đây. Chúng hổng phải là kiểu người ngoài hành tinh như trong phim *E.T.*[1] đâu nha. Chúng hổng hề dễ thương. Và tụi tôi, tôi và các bạn của mình là những con người duy nhứt biết về chúng,

và là những kẻ duy nhứt đứng chắn giữa bọn Yeerk và cuộc xâm lăng toàn cầu của chúng.

Trời. Tuyệt vọng quá, phải hôn?

May thay, tụi tôi hổng bất lực. Bọn Yeerk không phải là loài ngoài hành tinh duy nhất quan tâm tới Trái Đất. Còn có cả những người Andalite nữa. Bọn Yeerk và người Andalite, giống như đêm và ngày, như quỷ dữ và không-phải-quỷ-dữ ỉ.

Có thể không phải tất cả những người Andalite đều là thánh, nhưng có một người, một chiến binh tên là Elfangor, đã trao cho tụi tôi công nghệ của người Andalite để tụi tôi có thể biến hình, có thể thâu nạp ADN của bất kỳ động vật nào bằng cách chạm tay vào người nó và rồi biến hình thành chính nó.

Biến hình: sức mạnh ẩn chứa bên trong là ác mộng.

Và tuy nhiên, đôi khi biến hình còn có những lợi ích khác nữa ngoài chuyện dùng để đánh nhau với bọn Yeerk trong những vật chủ muôn hình vẻ của chúng.

Tôi đang đứng trên mấy tảng đá ướt nhẹp dưới chân một vách đá chúi xuống biển. Phía Bắc thành phố, những bãi biển phải nhường chỗ cho những tảng đá lô xô và những vách đá cao ngất. Nằm trên đỉnh những vách đá đó là những khu chung cư, và cơ ngơi dành cho các nhà triệu phú.

Phần này của bờ biển là đất công. Ở phía Nam là khu chung cư, và phía Bắc là các biệt thự, nhưng trong phạm vi nửa dặm chốn này thì hoàn toàn là bãi trống, chỉ có toàn những tảng đá lớn, mòn vẹt và sứt sẹo. Cứ mỗi khi sóng đập vào đá, nước biển bắn tung lên làm tôi ướt chèm nhẹp, và gió thì lạnh buốt làm tôi sởn cả gai ốc.

Vậy chớ thế vẫn tốt hơn là ở trường. Ý tôi là ai mà chả thích một chuyến đi thực tế hơn là ngồi ngáp sái quai hàm ở lớp kia chớ?

Nhưng đúng là người tôi nổi gai ốc hết ráo. Lạnh là đúng thôi khi mà bạn bị ướt đẫm như vầy. Mà chúng tôi, đứa nào cũng chỉ bận độc có quần cộc và áo thun, cốt là để hoà mình với "đời sống phong phú và quyến rũ của bể thủy triều[2]" ỉ mà.

Dĩ nhiên, chuyện thiệt đang xảy ra ấy là có ba đứa nhóc đang khám phá đời sống sinh vật ở các bể thủy triều này, trong đó có cả nhỏ bạn thân nhất của tôi - Cassie, trong khi hầu hết bọn con trai đang nhảy cóc qua những mỏm đá và hầu hết bọn con gái đang dò dẫm đi túm tụm thành từng nhóm nhỏ ba, bốn đứa, còn các giáo viên và trợ giảng thì cơ bản là hét hò bọn con trai và mắng mỏ lũ con gái, và thỉnh thoảng thì lớn giọng giảng giải gì đó về mấy con sứa gai. Đúng là một chuyến thực tế điển hình.

Tôi bước tránh xa khỏi mấy đứa khác. Tôi hổng còn ham buôn chuyện nữa. Xin lỗi, chớ những thứ như "Ảnh nói gì hở? Ôi. Trời đất! Không đời nào!" đơn giản là hổng phù hợp với tôi chút nào. Nhảy tung tăng quanh những mỏm đá nơi bọn con trai đang bí mật chơi trò

siêu nhân trong tưởng tượng, cũng hổng phù hợp nốt.

Tôi đã có cả đống lần nhảy nhỏm rồi. Phần lớn đều kèm theo la hét và đổ máu. Rồi có khi mình mẩy bản thân và những đứa khác đều bị thương. Và kéo theo đó là những cơn ác mộng.

Mấy chuyện đó chả mấy chốc rồi sẽ lại tiếp tục xảy ra cho coi. Các bạn đồng minh người Chee đã báo cho tụi tôi hay rằng bọn Yeerk đang nghiên cứu một loại vũ khí bí mật mới: Tia Phản-Biến. Tụi tôi vẫn chưa có đủ thông tin để tổ chức một cuộc tấn công. Nhưng rồi kiểu gì thì tụi tôi cũng sẽ tấn công. Và sau đó cỡ nào cũng sẽ là nhảy nhỏm lên, là la hét, là đổ máu.

Và rồi sẽ lại là những cơn ác mộng.

Đằng nào cũng thế.

Tôi bước đều chân, rời xa khỏi mấy đứa khác. Chẳng ai thèm để ý. Tụi nó đều vui vì tôi biến đi. Tụi nó cũng chẳng biết tại sao lại vui khi tôi đi, nhưng đúng là tụi nó vui thiệt mà.

Tôi đoán là do tôi phát ra những tín hiệu xấu, như mẹ tôi vẫn thường nói.

Khi được ở một mình rồi thì cũng không tệ lắm. Tôi thích nghe tiếng những con sóng ì oạp vỗ vào vách đá. Và mặc dù trời rất lạnh, nhưng tôi vẫn thấy khá là thích cái cảnh quan thô ráp quanh mình. Sự sống ở những tảng đá này thiệt bấp bênh. Đại dương đó, cái thứ sống động này bao phủ hành tinh, nghiền ngẫu từng tấc đất, nuốt đất xuống lòng đại dương, cắn từng miếng thật kiên nhẫn. Còn những tảng đá chỉ là những mẩu vụn rơi ra từ miệng của Mẹ Đại Dương mà thôi.

Nhưng kìa, ở bên trong những mẩu vụn đó - những tảng đá mà sớm muộn gì thì cũng tan thành cát - là hàng trăm sinh vật sống. Vạn vật đều nằm gọn trong nửa lít[3] nước biển đang chứa trong một hõm đá hình chiếc cốc.

Tôi quỳ xuống để xem xét một bể thủy triều. Nó ăn sâu vào đá hơn những cái bể khác. Ăn xuống, lấn vào một kẽ nứt trên tảng đá, sâu hút xuống, đen ngòm hổng rõ đáy.

Cái thứ sinh vật đáng sợ nào sống ở dưới đó ta? Tôi thầm hỏi.

Có một con sao biển bám dính vào thành bể. Cứng ngắc như một con sao biển chết khô mà vẫn hay được bày bán ở các hàng lưu niệm trên phố đi bộ.

Thế rồi nó nhúc nhích. Điều đó làm tôi bật cười. Cứ như thể nó nghe thấy suy nghĩ của tôi và muốn nói, "Này, tôi chưa chết đâu, nhóc con."

Tõm!

Tôi nghe thấy tiếng một vật gì đó rớt xuống bể.

Tôi vội quơ tay, hổng hy vọng chụp trúng. Đúng, hụt rồi.

Một cái bông tai tuột khỏi tai tôi và chìm mất tiêu trong cái bể.

"Trời ơi là trời!" Tôi hét.

Tôi gỡ nốt cái bông tai còn lại ra, nhìn nó và lại rên rỉ. Hừ, đó là đôi bông tròn mạ vàng ba mới mua tặng sinh nhật vừa rồi của tôi. Ba mang từ tận Bồ Đào Nha về đó. Như vậy có nghĩa là tôi không thể mua một cái giống vầy được ở trong khu thương xá.

Tôi bực tức tống một cú đá vào một mỏm đá đang chỉa ra. Thiệt là ngu quá mạng: Tôi đang đi chân trần.

Giờ thì tôi thực sự nổi điên. Điên lên vì tham gia vào chuyến thực tế ngu ngốc này. Điên lên vì đánh rơi chiếc bông tai. Điên lên với ba hổng vì lý do gì ngoài chuyện là tôi dư biết ba hy vọng tôi đeo đôi bông tai đó trong lần gặp ba cuối tuần này.

Tôi cần chiếc bông tai đó và tôi sẽ hổng thèm than thở suông. Khi đã tức điên lên là tôi sẽ kiên quyết. Khi đã tức điên lên là tôi sẽ làm một việc gì đó mà hổng phải lúc nào cũng là một việc khôn ngoan.

"Mày," tôi nói, nhìn con sao biển. "Mày có thể lấy lại cái bông tai cho tao." Tôi nói và trút bỏ bộ đồ ngoài ra, đứng đó trong bộ đồ nịt của mình. Tôi đưa tay ra và chạm vào con sao biển, rồi cảm nhận nó dần trở thành một phần cơ thể mình.

Chương 2

Tôi đứng thẳng dậy, nhìn quanh. Cách đó khoảng 10 bước là anh chàng tên Bailey. Tôi cũng chẳng rõ đó là tên hay họ của cậu ta nữa.

"Bồ muốn gì?" Tôi căn vặn.

"Không muốn gì cả." Cậu ta nhún vai.

Tôi nhìn cậu ta chằm chằm, hổng chớp mắt.

Cậu ta đỏ mặt.

"Nhìn tuyệt lắm, Rachel."

"Cái gì cơ?"

"Bộ đồ nịt đó đó và tất thảy mọi thứ. Trông bồ dễ thương lắm."

Tôi đang bận bộ đồ nịt để biến hình. Trông nó cũng khá hợp đối với một chuyến thực tế ở quanh mấy tảng đá như vầy.

"Dĩ nhiên là tui dễ thương rồi," tôi cấm cẳn. "Có lúc nào mà tui hổng dễ thương đâu chớ. Bồ còn muốn nói gì khác nữa không?"

Tôi đoán câu đó đã làm cậu ta cụt hứng. Cậu ta nhún vai.

"Dễ thương thiệt," cậu ta nhắc lại. "Thiệt sự là rất dễ thương."

"Tui cho là tui với bồ đã nói xong chuyện đó rồi," tôi nói. "Giờ thì bồ đi đi."

"Bồ thiệt chảnh quá đó!"

"Đúng, tui là vậy đó. Giờ thì bồ đã hiểu rõ câu 'Đừng có trông mặt mà bắt hình dong' rồi há."

Cậu ta bỏ đi. Tôi chờ cho đến khi cậu ta trở lại với nhóm bạn của mình. Tôi lướt mắt kiểm tra qua các hướng khác trên bờ biển. Có một gia đình với hai đứa trẻ, hai thằng nhóc tì nhỏ xíu. Họ đang đi về phía tôi nhưng tôi sẽ có đủ thời gian để biến hình trước khi họ tới gần.

Tôi bắt đầu biến hình.

Trước tiên là co rút lại. Thu nhỏ lại, nhỏ lại. Những cái ao và những cái bể cao vọt lên bổ về phía tôi. Những tia nước như mưa trút xuống tôi và đột nhiên nó hổng dễ chịu chút nào, thiệt đáng sợ. Sức ép của nước xém chút nữa thì khiến tôi lộn nhào.

Quả là dễ đầy văng tôi đi khi mà hai chân tôi đang biến mất dạng. Bắp vế của tôi trở nên dày cui. Cánh tay của tôi cũng vậy, dày lên và tạo thành những hình nón mập mạp.

Cánh tay, cánh tay, cẳng chân, cẳng chân. Và đây là phần kinh dị nhất: đầu tôi đang biến hình thành cái chân thứ năm. Hóa ra là sao biển hổng thực sự có đầu. Chúng có một cái miệng ở đâu đó khoảng giữa thân mình, một bó những cái bàn chân bé xíu ngo ngoe trông như giác mút, và năm cẳng chân hình nón mũm mĩm.

Sao biển chỉ có thế. So với sao biển thì gián quả là một thiết kế tinh xảo.

Tôi bị mù. Mù hoàn toàn. Không hề có mắt gì ráo.

Thế là tôi lại bắt đầu băn khoăn làm sao mà tôi có thể tìm được cái bông tai khi mà tôi thậm chí còn hổng nhòm ngó được như thế này. Nhưng tôi cho rằng sao biển có giác quan khác bù lại.

Không. Không hẳn.

Nó có thể cảm nhận, có thể - đại loại là - ngửi. Nó có thể trườn trên những bàn chân bé xíu của mình. Nếu như có, đa phần là do tình cờ, bò qua phải một thứ gì đó thơm ngon thì tôi đoán là mình có thể ăn được. Nhưng đó quả là nhiều đối với một con sao biển.

Thôi thì, tôi tự nhủ, *có thể mình sẽ cảm nhận được chiếc bông tai đó.*

Tôi bắt đầu vận hành những cái bàn chân bé xíu của mình. Xuống, xuống nữa, trượt xuống theo bờ đá ẩm ướt.

<Ờ, ngu thiệt đó. Xài một lốt hình biển lạ hoắc trong một cái hốc đá. Hổng khôn ngoan chút nào, Rachel à.>

Thế rồi bàn chân tôi - dù gì cũng là một trong số đó - rờ trúng một thứ gì đó mỏng, cứng và tròn.

Bá cháy! Tôi đã bò trúng vào cái bông tai. Phải mất thêm khoảng 10 phút sau tôi mới xoay xở để cái miệng vô dụng của mình ngậm được cái bông tai đó. Tôi bắt đầu bò ngược lên. Ít nhất cũng hy vọng là đúng hướng lên trên.

Tôi trèo lên trên miệng cái bể, ra chỗ tương đối khô ráo. Tôi tập trung đầu óc vào hình biến và bắt đầu –

PHẬP!

Có cái gì đó đập vào tôi. Đập rất mạnh.

Sao biển không có cảm giác đau nhưng tôi vẫn biết, con sao biển biết, sâu thẳm bên trong, rằng nó đã bị thương, rất, rất nặng.

Tôi cố gắng để hiểu. Nhưng tất cả những gì mà tôi biết là: Tôi từng có thể đếm tới năm bằng những cái chân sao biển của mình. Giờ tôi chỉ đếm được có tới hai!

Tôi đã bị xắt làm đôi!

<Ááááá!> Tôi hét. Tôi hoảng loạn. Nỗi hoảng loạn trong tăm tối ập tới.

Tôi đã bị xắt làm đôi! Tôi phải chết. Phải chết! Ôi, không thể nào…

Nhưng mà tôi vẫn sống.

Hoàn hình!

Đúng rồi. Ừ há. Hoàn hình. Đúng, đúng thế, biến hình lại. Ôi, Chúa ơi! Tôi đã bị chặt làm đôi mất rồi!

Tôi tập trung. Tập trung vào hình ảnh của chính mình. Hình ảnh thật của mình.

Hoàn hình, Rachel. Hoàn hình và sống lại!

Tôi bắt đầu biến đổi.

Mắt! Tôi nhìn thấy được rồi!

Những tảng đá, tất cả đều ở quanh tôi. Nhưng bầu trời thì vòi vọi tít trên cao. Bầu trời xanh và những đám mây trắng xốp như bông! Tôi nhìn thấy được rồi!

Đôi mắt màu xanh bé tí đỉnh trên một cái chân của con sao biển.

Tôi tiếp tục hoàn hình. Tôi kéo giãn thân mình ra, từng chút một, và cẩn thận bám vào gờ đá.

Một nửa con sao biển nằm lại trong cái bể thủy triều. Hai chân và một phần của cái chân thứ ba. Và cái khuyên tai nữa.

Tôi thoáng thấy bóng cái gia đình có hai thằng nhóc tì ấy. Một đứa có một cái xô, và một cái xẻng nhỏ còn mới và sắc.

Nó chắc hẳn là đứa đã xắt tôi làm đôi.

Nó chắc hẳn là kẻ đã suýt giết chết tôi.

Đồ con chuột bẩn thỉu, dơ dáy!

"Mình sẽ giết nó!" Tôi lẩm bẩm. "Giết nó! Giết cái thằng nhóc bẩn thỉu đó!" Biến hình thành một con gấu và xé xác nó ra! Không. Không. Không phải lỗi tại đứa trẻ đó. Bailey! Là lỗi của hắn. Hắn cản trở tôi, nếu không thì mọi chuyện đã thành công rồi.

Tôi đứng lên.

"Bailey!" Tôi hét lên với con sóng đập vào đá, nắm tay run bần bật. "Ta sẽ giết ngươi! Giết ngươi! Ta sẽ ám sát ngươi!"

Hắn ta chẳng nghe thấy gì, đi nhiên rồi, dưới tiếng ầm ào của những con sóng. May cho hắn.

Tôi chợt nhận ra rằng giết Bailey có lẽ là phản ứng hơi thái quá.

Nhưng cũng đúng thôi, cần phải dạy cho hắn ta một bài học.

Chương 3

Vậy là tôi đã hoàn hình xong. Đó là một trải nghiệm kinh hãi, ghê tởm. Nhưng chọn điều ngược lại thậm chí còn tệ hơn ấy chứ. Tôi hoàn hình trong, kiểu như là, nỗi sợ hãi tột độ. Tôi thậm chí hổng suy nghĩ gì, chỉ la hét trong đầu, la hét và cầu xin việc biến hình mau mau chấm dứt.

Tôi nhỏm dậy từ phía sau những tảng đá, lòng biết ơn vì mình lại là một con người nguyên vẹn, đầy đủ. Tôi nhìn thấy những đứa bạn khác ở đằng xa. Tôi cũng thoáng thấy bóng một đứa con gái tóc vàng hoe, đang chạy mất dạng. Tôi hổng nhận ra đó là ai.

Đứa con gái đó đã nhìn thấy tôi chưa ta?

Cái bông tai! Kia rồi, kẹp giữa những ngón chân của tôi. Ôi, tốt quá. Cái bông tai rất đẹp. Hổng giống những thứ vớ vẩn mà các bậc phụ huynh hay mua cho con họ. Các bạn cũng biết các ông bố bà mẹ rồi mà, đúng không?

Dù sao thì…

Tôi cũng chạy về phía những học sinh khác.

Tôi cần phải đi cùng, kiểu như là, mọi người. Tôi cần thấy những gương mặt và giọng nói thân quen xung quanh mình.

Sợ quá đi mất!

Tôi đang run bần bật. Tôi sẽ run mãi không dừng được mất thôi.

Tôi mất trí rồi sao? Tại sao tôi lại làm một việc liều lĩnh là biến hình thành một con sao biển cơ chứ?

Và...

Và tại sao tôi lại tỏ ra dữ dằn với Bailey vậy chớ? Cậu ta chỉ muốn khen tôi thôi mà. Cậu ta chỉ muốn nói rằng cậu ta thấy tôi dễ thương thôi mà; sao tôi lại tỏ ra, kiểu như là, thô lỗ và hợm hĩnh như vậy chớ?

Rồi đây tôi sẽ phải tìm cơ hội và cách tử tế nào đó để xin lỗi cậu ấy. Hay là, tôi hẹn cậu ấy đi chơi -

Ôi, khoan đã nào. Không được. Như thế sẽ làm Tobias tổn thương. Chắc chắn là thế rồi.

Tôi tính đi bay với Tobias sau giờ học. Chúng tôi, tôi và Tobias, đã từng bay cùng nhau nhiều lần lắm rồi. Tobias là một *nothlit*. Đó là một từ tiếng Andalite để chỉ một người ở trong lốt biến hình quá giới hạn hai giờ.

Tobias giờ đang bị kẹt trong lốt một con diều hâu đuôi đỏ. Đó là một loài chim rất đáng sợ.

Tôi định nói là, cậu ấy là một chàng trai, thiệt đó. Một anh chàng rất đáng yêu. Giống như Bailey. Chỉ có điều, tôi có thể hôn được Bailey, mà được không ta? Được. Có thể chứ. Sẽ rất tuyệt là khác.

Hôn Tobias cũng tuyệt. Với điều kiện là cậu ấy đang ở trong lốt người.

Cả hai đều rất dễ thương. Cả hai đều tử tế. Ngọt ngào. Dịu dàng. Tốt bụng. Toàn là những điều tốt đẹp cả.

Chỉ có điều, Tobias giết và ăn thịt chuột. Mà việc đó thì thiệt chẳng dễ thương chút nào.

Ừ, vậy đó.

"Bồ ổn chứ, Rachel?" một đứa con gái có tên là Dahlia hỏi.

"Ôi! Bộ nó lộ hết ra ngoài mặt mình luôn hả?" Tôi hỏi ngược lại, úp hai tay vào mặt.

"Thôi, quên chuyện đó đi," Dahlia nói, trông rất tự ái. "Tại sao tôi lại cố tử tế với bồ chứ? Tôi chỉ nhận lại sự mỉa mai thôi mà."

"Ôi, Dahlia," tôi nói, đưa tay về phía cô bạn. "Mình rất tiếc để bồ cảm thấy như vậy. Thiệt đó! Mình cũng muốn kết bạn. Mình thực lòng muốn mà."

Dahlia biểu hiện nét mặt: "Bồ biết mà, bồ luôn luôn kênh kiệu, Rachel à, nhưng dạo gần đây thì bồ thiệt y như là… là phù thủy luôn á."

Nhỏ bạn bỏ đi còn tôi thì thấy những giọt nước mắt nóng hổi đang dâng lên mắt mình. Sao nhỏ lại nói thế chứ? Tôi rất chân thành mà. Tôi thực sự muốn kết bạn đó chứ.

Tất cả chúng tôi cùng đi về phía xe buýt. Trời ạ, đó đâu có phải là dấu hiệu chào đón tôi sau ngần ấy chuyện cơ chứ!

Tôi trèo lên xe và ngồi vào chỗ của mình. Đôi giày của tôi đang ở dưới ghế ngồi. Quần áo ngoài thì ở trong ba lô. Tôi lôi một chiếc áo len ra.

Ước chi họ có dây an toàn trên xe buýt ha?

"Áo len đẹp đó," đứa con gái tên Elizabeth nói. Nhỏ đang ngồi cạnh tôi.

"Cảm ơn nha. Mình mua ở Abercrombie thì phải... Kiểu như là, hàng hạ giá... Giá gốc 42,50 đồng bán có 27,95 đồng hà."

"Thiệt sao! Bồ có định tới khu thương xá sau giờ học không?"

Được thôi, nhưng lẽ ra tôi định tới thẳng chỗ hẹn gặp Tobias sau giờ học mà. Đó mới là điều tôi định làm. Tôi đã hứa rồi. Chỉ có điều…

Nhưng tôi muốn đi chơi với Tobias hay là đi mua sắm đây ta?

Liệu Cassie có đi mua sắm với tôi không nhỉ? Nhỏ ấy chẳng thích mua sắm lắm. Nhưng có lẽ nhỏ sẽ đi cùng tôi. Tôi có thể, kiểu như là, hỏi nhỏ mà. Nhưng còn Elizabeth thì sao ta? Nhỏ đã rủ tôi. Chỉ có điều tôi chẳng thích Elizabeth, mà tôi thích Cassie. Thế nhưng Cassie thì lại có thể không thích đi mua sắm.

Còn Tobias! Cậu ấy sẽ buồn lắm nếu tôi không xuất hiện.

Nhưng nếu tôi đến, cậu ấy sẽ, kiểu như là, muốn tôi biến hình, và chuyện này kinh hãi lắm, bay, tít trên trời cao mà chẳng có gì giữ chắc mình cả - ôi, lạy Chúa tôi! Tôi không thể tin được là mình đã

từng làm chuyện đó!
"Thế nào?" Elizabeth hỏi.
"Gì hở?" tôi hỏi.
Nhỏ nhún vai. "Thôi, bỏ đi."

Chương 4

Tôi tới chỗ hẹn gặp Tobias tại đồng cỏ của cậu ấy.

Cậu ấy thấy tôi đến liền nhào xuống từ trời cao, mạnh mẽ, hoang dã - một tạo vật đẹp và nguy hiểm.

<Chào Rachel. Có nghe Jake nói gì về nhiệm vụ không?>

"Mình chưa gặp anh Jake. Đừng lo, ảnh sẽ báo cho tụi mình khi cần đến giết chóc. Ha! Tia Phản Biến! Bồ phải lấy làm ngưỡng mộ bọn Yeerk: Chúng hổng ngừng cố gắng. Chúng chưa bao giờ ngừng cố gắng hạ tụi mình cả! Thôi, tụi mình cùng bay nào!"

Tôi bắt đầu biến hình. Hình biến chim săn mồi của tôi là một con đại bàng đầu bạc. Nó là thứ duy nhất phù hợp, bởi nó không chỏi với diều hâu, có điều đại bàng lớn hơn, và nguy hiểm hơn. Tôi dám chắc rằng nếu Tobias có thể chọn lại từ đầu thì cậu ấy sẽ thà bị kẹt trong lốt đại bàng còn hơn.

Phần tồi tệ nhất khi biến hình thành đại bàng là sự thu nhỏ. Cơ thể của bạn sẽ trở nên nhỏ hơn, nhỏ hơn rất nhiều, và ý nghĩa đầu tiên của bạn là, này, nhỏ hơn thì chắc là yếu hơn và không đời nào tôi lại thích mình yếu hơn cả!

Nhưng khi bạn cảm nhận được đôi môi yếu ớt và vô dụng rất "con người" của mình cứng dần lên và kéo dài ra, hình thành một chiếc mỏ khoằm và cứng như thép của đại bàng, bạn sẽ phải nghĩ lại. Ha! Nhỏ hơn, đúng vậy, nhưng yếu hơn thì không hề!

Bạn sẽ nhìn thấy từng lớp lông vũ mọc ra và phủ lên thân thể mình làm cho bạn ngứa đến phát điên cho đến khi chúng xốp dần lên, rỗng ruột.

Xương cốt trong người bạn bỗng nhiên nhẹ bỗng, cẳng tay bị vặn ngược ra phía sau và tất cả nội tạng như tan ra và hình thành những bộ phận hổng… người chút nào.

Đôi chân mềm, lóng ngóng và bất tiện của loài người cũng tan chảy như sáp nóng và rồi cứng lại thành những móng vuốt cứng và sắc.

Thật tuyệt khi chiếc mỏ và những móng vuốt của đại bàng là những vũ khí thực thụ. Thật tuyệt vì chúng có thể bắt gọn và tóm một con cừu non. Chúng cũng có thể cấu xé, móc rỉa nội tạng và óc của nạn nhân ra thành từng mảnh nhỏ.

Đôi mắt đại bàng có thể nhìn thấy một con bọ trên lưng một con thỏ cách cả năm chục thước! Đôi tai có thể nghe thấy tiếng chuột hắt hơi. Phản xạ nhanh như chớp!

Một tạo vật tuyệt vời. Một động vật ăn thịt bản năng. Một kẻ săn mồi! Sát thủ trên trời cao!

Tôi băn khoăn hổng biết có dụ được Tobias đánh nhau trên không

với mình không. Cậu ấy có kỹ năng và có nhiều kinh nghiệm hơn. Nhưng tôi lại mạnh hơn.

Thôi, có lẽ, để hôm khác. Tobias là một chiến binh thực thụ. Là đối tác đích thực của tôi. Là người có thể hiểu được -

<Sẵn sàng chưa?> Tobias hỏi. <Đi nào, mặt trời thế này thì hôm nay sẽ có những luồng khí nóng tuyệt vời bốc lên từ dưới đường cao tốc đấy.>

Tôi đập cánh, xoay người để đón một cơn gió ngược thoang thoảng. Đôi cánh no gió và tôi bay vút lên.

Hai đứa tôi bay lên, lên cao và lên cao nữa. Tobias đã đúng! Những luồng khí nóng bốc lên từ đường cao tốc, nó được hình thành từ sức nóng của những con đường trải nhựa và động cơ xe hơi tựa như một cái thang máy nâng cánh tụi tôi.

Lên và lên nữa!

Chúng tôi là chúa tể! Chúng tôi có thể bay lên đến mặt trời! Những con người ngồi trong xe hơi chỉ là những sinh vật yếu đuối, nhu nhược, tầm thường, bị hạn chế về mọi mặt, ở dưới kia, xa tít mù tắp.

Lên cao khoảng bốn trăm mét, hai đứa tôi bắt được một cơn gió mát lạnh. Nó giúp chúng tôi vọt về phía trước, băng qua các nhà máy, các bãi đậu xe, các bãi cỏ, những con suối và những cánh rừng.

Rồi…

Xa, xa phía dưới, xa đến mức mà con người không thể nhìn thấy được, có một đàn cá, bơi rất nhanh và lấp lánh bạc, dưới làn nước bọt tung trắng xóa.

Tôi rẽ không khí, xếp cánh lại, và chúi xuống.

Hối hả!

Đầy kích động!

Tôi là một con đại bàng, đầy tinh đại bàng. Loài chim ăn thịt thuần túy! Niềm say mê thuần khiết!

Ý nghĩ ấy nảy ra trong tôi như là một điều hay ho. <Tobias!> tôi hét lên. <Chim ăn thịt thuần túy, niềm say mê thuần khiết! A HA!>

<Rachel, bồ đang làm gì đấy?>

Nhào xuống, xuống, và xuống thấp nữa, nhanh đến mức gió cứ như một cơn cuồng phong ào qua đôi cánh của tôi. Rồi, khi tôi lựa được cho mình một nạn nhân, tôi giảm tốc độ xuống một chút, sử dụng cái đuôi để định hướng và thay đổi đường bay.

Đôi mắt đại bàng của tôi, một cách tự nhiên, được điều tiết để có thể nhìn xuyên nước, xuyên qua cả ánh phản chiếu chói chang, nhìn thấy: sáu con cá, sáu con cá hồi, tất thảy đều vô tư lự, không hay biết gì cả, và một con trong số đó, cái con mà tôi chọn, sẽ chết!

Mày! Mày sẽ không được sống để mà chạy theo mồi câu nào nữa! Tao đã chọn mày rồi, mày phải chết!

Tôi giương móng vuốt ra phía trước.

Tôi xòe cánh. Một cú bổ nhào xuống!

Cảm giác dễ chịu, bất ngờ khi móng vuốt của tôi chạm vào dòng nước lạnh.

Tóm mồi!

Tôi nhấn những cái móng đim sâu hơn xuống dòng nước. Chỉ đến lúc đó, bọn cá mới nhận ra mối nguy hiểm của mình. Chúng lấn bấn bơi lượn ngoằn ngoèo. *Vô phương thôi! Tao là đại bàng! Và tụi bay không thể chống cự được đâu!*

Tôi run lên vì phấn khích, quắp chặt con mồi rúm ró vì sợ hãi và lao về phía bờ sông. Hạ cánh trên một tảng đá phẳng, tôi trụ vững cơ thể bằng một bên móng vuốt, bên kia tôi mắc phải giữ con mồi rồi còn đâu.

Tôi nhìn vào đôi mắt ngu ngốc, khiếp sợ của nó. Dùng cái mỏ sắc lẻm của mình, tôi xé banh con cá ra. Vảy cá bay tứ tán, ruột cá cũng trào ra.

Tôi thọc mỏ mình vào hai con mắt của con mồi, chạm đến cả những thớ thịt lành lạnh và đang quằn quại của nó. Tôi cảm nhận được quả tim của nó vẫn đang đập thoi thóp.

Tôi ăn thịt con cá đó, xé từng miếng lớn và nuốt.

<Rachel! Bồ đang làm gì thế? Bồ bị mất kiểm soát trong lốt hình biến rồi sao?>

<Mình đang làm gì á? Mình đang chén con cá này. Nó là của mình! Lui lại! Nó là con mồi của mình. Của MÌNH!>

Tôi ăn quả tim. Và rồi, nó ngừng đập.

"Ừm, bộ đồ nịt đó đẹp đấy, rất dễ thương!" tôi nói.

"Ừ, ờ," Cassie đồng ý nhưng chẳng có chút nhiệt huyết nào cả. Cassie là nhỏ bạn thân nhất của tôi trên cả thế giới này. Nhưng nhỏ hoàn toàn chẳng đề tâm đến quần áo hay mua sắm gì cả. Ý tôi là, tôi quý nhỏ lắm, nhưng nhỏ cứ ăn bận như một người thợ đang đeo một đống dụng cụ và nói, "Này, tôi sửa cho cô cái vòi bị nhễu nước kia hén?"

Còn tôi, tôi cực thích mua sắm. Và tôi rất có tài trong chuyện đó. Bạn có biết vì sao Mozart có thể viết được nhạc, còn Shakespeare lại có thể viết được kịch không? Hay vì sao mà Will Smith lúc nào cũng có thể tuyệt cú mèo như vậy không? Tôi và tài năng mua sắm của tôi cũng tựa tựa vậy đó.

Tôi đã lên sẵn kế hoạch rồi: đến buổi hạ giá ở *Abercrombie & Fitch*, dừng một chút ở *Lady Foot Locker*, quẹo phải qua cửa hàng đang bán hạ giá 20%, lượn vòng lại *Body Shop*, *The Limited*, và cuối cùng là cửa hàng bánh quy cây mềm *Aunt Annie's*, không có bơ nhưng lại có rất nhiều muối.

Tôi cũng đã nghĩ ra lý do để xin lỗi Tobias. Tôi biết, tôi có nghĩa vụ lương tâm với Tobias. Đúng, một bổn phận lương tâm. Nhưng rõ ràng là đi mua sắm vui hơn là đi thực hiện bổn phận nhiều.

"Giảm 1/3!" tôi ré lên vì phấn khích "Ôi! Họ có đồ cỡ của mình không ta? Chắc là có, sẽ rất tuyệt nếu họ có đủ cỡ, cả cỡ của mình. Thật tuyệt vời!"

"Ừ, ở đó, chắc hẳn họ cũng trương biển bán phương thuốc chữa bệnh ung thư nữa há," Cassie chọc tôi.

"Bồ cũng nên mua một cái cỡ bồ đi!" tôi nói. "Có điều, tụi mình sẽ hổng bận cùng trong một ngày, thế tức là phải gọi điện cho nhau để kiểm tra. Và, nếu bồ muốn bận bộ đó, ừ, và nếu mình hổng muốn, thì hổng có sao. Nhưng nếu, bồ muốn bận bộ đó, mà mình lại muốn bận bộ đó vào ngày hôm sau thì sao ta? Ồ, thế là, 'Này, mọi người, Rachel bận bộ đồ mà Cassie vừa mới bận hồi hôm.' Thế thì -"

"Rachel?"

"Gì?"

"Bồ có ổn không?"

"Sao bồ cứ hỏi mình có ổn không là sao nhỉ?" Tôi hỏi ngược lại.

"Bởi vì bồ trở nên -"

"Bồ có nghĩ Tobias sẽ buồn vì mình không đi bay với cậu ấy không hả?" Tôi hỏi. "Mình cảm thấy hơi tệ về việc đó."

"Ừm, sao bồ không -"

"Ôi! Nhìn kìa! Nhìn kìa! Không, khoan đã! Được rồi! Nhìn đi! Anh

chàng vừa đi ra từ cửa hàng băng đĩa! Anh ta thật tuyyyyyyyyyyyyệt!"

Đột nhiên, khi đi vòng qua quầy hạ giá, tôi đụng phải ai đó.

"Ô, xin lỗi," tôi nói.

"Xin lỗi?"

Đó là một đứa con gái tôi hổng quen. Thuộc loại đô con, bự con hơn tôi là cái chắc. Và trong ánh mắt của nhỏ, kiểu như là, có nét giận dữ. Nhỏ lườm tôi từ đầu đến chân. Như thể nhỏ hổng thích ngoại hình của tôi vậy.

Việc đó làm tôi sợ. Tôi nuốt nước miếng.

"Tránh ra khỏi đường của tao, đồ đần," nhỏ nạt ngang.

Cassie nhảy lên trước và đặt tay lên cánh tay tôi. "Rachel, bỏ đi."

Đứa con gái cười lớn. "Phải đó, Rachel, Bỏ đi. Tránh khỏi đường của tao trước khi tao đá đít mày văng ra khỏi đây, cái đồ tóc vàng hoe, người ngợm xương xẩu, đầu óc rỗng tuếch, suốt ngày tha thẩn trong thương xá kia."

"Rachel," Cassie cảnh cáo, "Bỏ đi. Bồ không cần phải để tâm chuyện này."

Tôi cảm thấy nước mắt bắt đầu giàn giụa. Tôi bặm chặt môi.

"X-x-x-xin lỗi," tôi nói với con nhỏ dữ dằn, cực kỳ dữ dằn đó.

Tôi quay người và chạy đi, hai tay che mặt.

"Cái quái..." Cassie nói.

"Cả mày nữa, đồ nhà quê." Tôi nghe thấy tiếng con nhỏ đáng ghét đó nạt Cassie.

Nhìn thấy một băng ghế đặt bên ngoài gian hàng *Baby Gap*, tôi ngừng chạy. Tôi chỉ biết có, kiểu như là, ngồi đó, hoàn toàn suy sụp, ráng bình tâm lại.

Cassie chạy đến chỗ tôi. Nhỏ là bạn thân nhất của tôi. Nên tôi biết nhỏ sẽ nói chuyện với tôi, sẽ tử tế an ủi tôi, sẽ khiến tôi thấy dễ chịu hơn.

Tôi ngẩng lên nhìn nhỏ bằng đôi mắt đang mờ đi vì những giọt nước mắt.

Nhỏ đứng, tay chống nạnh, vẻ mặt sửng sốt, nhìn tôi.

"Được rồi," nhỏ nói, "cô đã làm gì Rachel?"

Chương 6

Tôi ghét khu thương xá. Tôi hổng tài nào hiểu nổi vì sao tôi đã từng thích nó đến thế. Kiểu như là một hôm nào đó, bạn chợt tỉnh giấc và tự nhiên sáng mắt ra, và bạn nhận ra sự thực rằng: khu thương xá thiệt là chán ngắt.

Ý tôi là nếu như bạn có từng khi nào thiệt sự muốn chiêm nghiệm cái cảm giác khinh miệt, coi thường những đồng bào loài người của bạn, thì bạn hãy cứ tới khu thương xá. Họ gào rống như gia súc, lại có vài người cứ làm mọi thứ rồi teng beng, hay một vài kẻ cứ quàng quạc cái mồm như ngỗng vậy. Chả khác gì một đàn cừu!

Nào là những bà mẹ vẻ mặt mệt mỏi, bơ phờ vì phải bận rộn trông giữ đám con hở chút là chạy tứ lung tung; nào là mấy thằng con trai choai choai với cái bản mặt đần độn phủ đầy mụn thì cứ nhảy cẫng hết cả lên; rồi thì những cô vợ trẻ măng, chân dài quyến rũ diện những đôi giày cao gót tung tẩy trong khi những ông chồng già mập lùn và hói sọi kè kè sát rạt phía sau.

Có gì hấp dẫn ẩn sau những thứ đó kia chớ? Mà cả đám bọn họ tới đó để làm gì kia chớ?

Để mua đồ, mua đồ và mua đồ! Mua sắm: môn thể thao của những kẻ hổng biết động não.

Nhưng tôi đang tính làm gì đây ta? Tôi phải làm gì đó để xử lý tình trạng quần áo của mình. Ý tôi là trông chúng thiệt thảm hại! Sau khi bay lượn với Tobias và sau khi cậu ấy tỏ ra thiệt kỳ cục, tôi bay thẳng về nhà. Tôi bỏ lại bộ đồ của mình trên xe buýt sau cái chuyến thực tế ngu ngốc đó. Chưa hết, về đến nhà, và tôi tìm thấy gì trong tủ quần áo của mình chớ? Đồ dành cho con gái!

Đúng, đúng, tôi là con gái. Nhưng mà quần áo của tôi, tất cả, đều sạch sẽ đến quái gở, quá điệu đà, quá là "con gái nhà lành".

Tôi chưa từng bao giờ để ý đến chuyện đó. Ý tôi là, tôi đã mua đống quần áo ngu ngốc đó, đúng không nào? Nhưng chúng thiệt là phù phiếm!

Tôi cần thứ gì đó có đôi chút góc cạnh hơn, nam tính hơn. Tôi cần đồ da, đúng thế, đồ da màu đen. Chính là nó. Đồ da!

Tôi cố sắp xếp trong óc xem mình phải làm những gì. Ý tôi là, tôi biết mình phải đến khu thương xá, nhưng phức tạp quá. Đầu tiên là tôi chẳng biết đi đến đó bằng cách nào cả. Kế đến, khi tới nơi rồi, tôi lại chẳng biết phải đi đâu. Quá nhiều cửa hàng. Tôi cố gắng suy nghĩ, tập trung trí óc, nhưng mọi thứ vẫn cứ rối tung beng.

Rối là bởi vì chuyện này ngu ngốc hết sức! Phải rồi. Bởi vì chuyện này cực kỳ ngu ngốc!

Tôi xô mạnh một cặp vợ chồng rất khó ưa đang tỏ thái độ rất âu

yếm, rất hào hứng (bởi lẽ thằng bé - con của họ - chừng 2 tuổi - đang tập đi mà) và băng qua. Làm như chuyện lớn lắm ỉ, thằng nhóc đi được rồi còn gì.

"Này! Làm ơn để ý chút coi!"

"Ông đi mà để ý, lão già," tôi đáp lại rất lịch lãm.

"Con trai tôi đang tập đi mà," người phụ nữ nói.

"Phải rồi, và với ADN của bà chảy trong huyết quản của nó thì đó hẳn là thành quả lớn nhất của nó rồi." Tôi nói, giọng kẻ cả.

Tôi lướt qua họ. Nhìn thấy Cassie ở phía trước, tôi bước chậm lại. Vào lúc này, hổng cần nhỏ xen vô. Cassie thì hổng có sao, nhưng trời ạ, nhỏ là chúa chuyện bé xé ra to. Bạn biết chớ? Ý tôi là, cuộc sống rất đơn giản mà, phải hôn? Kẻ mạnh át kẻ yếu. Thế thôi. Chẳng có gì phức tạp ráo.

Cassie đang chạy hướng về phía quầy *Baby Gap*. Tuyệt, nhỏ chắc chắn sẽ gặp cặp ông bố bà mẹ đắc chí và đứa bé thò lò mũi xanh đang bước những bước đi xiêu vẹo kia.

Tôi đi tắt qua cửa hàng bán đồ bếp *Williams-Sonoma* để tránh Cassie. Chẳng hiểu vì sao, chỉ là tôi hổng muốn chạm mặt nhỏ vào ngay lúc này.

Vậy là, tôi đi vào bên trong cửa hàng *Williams-Sonoma*, và tôi thấy gì đây ta? Dao! Quá chừng dao luôn! Một giá gác dao phủ màn nhựa, ngoài ra còn có thêm một quầy các kệ cắm dao, cái nào cái nấy đầy dao là dao.

Hừm, tôi thích dao. Sao mà người ta lại không thích dao kia chớ?

"A, em bé khóc nhè kìa," một ai đó nói. Một đứa con gái. Tôi đẩy nó tránh ra.

Nó túm lấy cánh tay tôi. Sai lầm rồi.

Tôi nhe răng cười với nó. "Lùi lại, cục mỡ gớm guốc, thối rữa kia," tôi nói.

Tôi đang tử tế đó nha. Tôi đang cho con nhỏ đó cơ hội đó nha.

"Mày định làm gì hả, cô em nhỏ bận đồ J.Crew[4] kia? Rỏ những giọt nước mắt -"

Tay phải tôi vụt ra chộp lấy cổ họng con nhỏ. Nó nhảy lùi lại. Tôi dùng chân trái đột ngột đạp thẳng vào cẳng chân con nhỏ một cú đau điếng.

Con nhỏ hét tướng lên.

Tiếng la nghe thiệt sướng tai. Tôi sấn tới, dúi vai con nhỏ xuống và đẩy nó tựa lưng vào giá gác dao.

Tay tôi cầm con dao bếp dài ba tấc. Thiệt dễ dàng đâm ngập tim đứa con gái đó.

Nhưng bạn biết đó, tôi khá thích đứa con gái này. Nó làm tôi nhớ đến chính bản thân mình.

Tôi tóm lấy một nắm cái áo nỉ của con nhỏ.

Phập!

Con dao bếp xuyên qua áo phập xuống mặt gỗ của quầy hàng. Con nhỏ bị ghim chặt, sợ phát khiếp.

Tôi túm thêm một nắm áo của nó nữa và... Phập!

Con dao chặt xương găm chặt vào. Phập!

Dao xắt bánh mỳ. Phập!

Con dao thường dùng dài hai tấc.

Theo lẽ tự nhiên, trong suốt quãng thời gian này, con nhỏ la rầm trời sau mỗi tiếng phập.

"Áááá! Áááá! Áááá!"

Tôi chụp đến con dao phay, giơ cao như thể sắp sửa bổ xuống đầu con nhỏ đó.

Rồi, tôi cười phá lên, bẹo má nó và nhay qua nhay lại trong khi con nhỏ run như cầy sấy và lắc đầu quầy quậy.

"Tao thích mày," tôi nói. "Thiệt đó. Chúng ta có thể kết bạn. Nhưng hãy coi thử xem mày đã gây sự với ai đây."

Tôi bỏ đi, lướt qua đám bảo vệ đang vội vã lao vào cửa hàng.

Có lẽ khu thương xá cũng hỗng đến nỗi nào.

Chương 7

Trang trại nhà Cassie. Tôi đã đến đó hàng trăm lần. Nhưng giờ nó có vẻ khang khác. Có vẻ rờn rợn, sờ sợ.

Ý tôi là ở đó, kiểu như là, đầy rẫy, kiểu như là, các con thú hoang: ngỗng trời, chồn hôi, cáo, sóc.

Ừm, tôi biết, sóc hổng đáng sợ, nhưng có khi chúng cũng mắc bệnh dại mà.

Bên trong nhà kho tối thui. Có đèn chiếu sáng, nhưng cũng có nhiều chỗ tối. Tối thui luôn, nhất là vào ban đêm. Vào buổi nào thì hổng có chỗ tối ta? Ban ngày, chiều muộn, hay là buổi tối? Hay là khi chiều đã tàn và trời bắt đầu ngả tối? Ý tôi là phải có một thời điểm nhất định khi mà...

Dù sao thì, đang là ban ngày, đúng hôn? Nhưng bên trong thì vẫn cứ tối thui. Tôi có thể nhìn thấy các con thú trong lồng. Hầu hết đều bị thương hoặc đang bệnh bởi vì rốt cục là bọn chúng đang ở trong Dưỡng đường thú hoang mà. Ý tôi là, chà, chúng có bị bệnh hoặc bị thương thì mới ở trong dưỡng đường chớ, đúng không nào?

Trời, Rachel.

Tôi đang nói gì ta?

Ồ, đúng rồi, các con thú. Ừ, chúng rất đông, đang ở trong lồng.

Nhưng ghê sợ là ở chỗ, còn có cả những người khác ở đó nữa. *Những người hóa thú.*

Ý tôi là, tôi cũng là một người hóa thú mà? Tôi có quyền năng biến hình mà ông hoàng Elfangor đã trao cho cả đám tụi tôi. Và tôi đã biến thành, kiểu như là, rất nhiều loài vật khác nhau. Mặc dù giờ đây tôi không tin nổi là mình đã từng làm thế.

Jake kìa. Ảnh là anh họ của tôi. Ảnh rất đáng yêu. Khá bự con. Ý tôi là, nếu như tụi tôi chẳng phải anh em họ…

Marco cũng đang ở đây. Cậu ấy cũng rất đáng yêu, theo một cách khác. Chắc chắn tôi sẽ đi chơi với cậu ấy nếu cậu ấy ngỏ lời mời.

Tobias, tất nhiên rồi, cũng có mặt. Cậu ấy đang đậu ở trên rui nhà kho và rỉa cánh. Khi là người, cậu ấy cũng đáng yêu.

Và Ax nữa.

Ax thì hổng có đáng yêu. Ax rất, rất lạ. Ý tôi là ảnh, kiểu như là, hổng phải là người. Ảnh, kiểu như là, người ngoài hành tinh. Cứ tưởng tượng hén, một thân hình của một chú hươu lớn con, bộ lông màu xanh dương gần như phủ kín khắp mình, ghép vào đó, một đầu là một cái đuôi dài và cong như của bọ cạp, còn đầu kia là thân trên nhìn y chang của con người. Chỉ có điều, cái đầu hổng có miệng và có thêm một cặp mắt lồ lộ trên hai cái cuống ngọ ngoạy liên hồi. Chả thế mà ảnh có thể nhìn được đủ mọi hướng.

Rợn hết cả người.

"Tụi mình có chuyện rồi," Cassie nhìn tôi, nói.

"Mình với bồ á?" Tôi nói.

"Jake, bọn mình đang ở trong khu thương xá," Cassie nói. "Có một đứa con gái va phải Rachel và -"

"Ôi, trời ạ, em đã làm gì hả, Rachel?" Jake hỏi. "Em phải học cách kiềm chế -"

"Rachel khóc," Cassie nói.

"Cái gì?"

"Nhỏ khóc. Bỏ chạy. Rồi khóc."

Mọi người nhìn tôi chằm chằm.

"Ai khóc cơ?" Marco gặng hỏi, trông có vẻ bối rối.

"Rachel."

"Rachel khóc ?" Marco hỏi. "Ý bồ chắc hẳn là có cái gì đó hơi ươn ướt rớt vô mắt nhỏ chớ gì?"

"Ý mình là 'Hu hu hu, con nhỏ đó thiệt dữ dằn,'" Cassie làm rõ.

"Không đúng," Marco nói.

"Đúng mà."

"Không. Không đúng. Mặt trời hổng mọc đằng tây, đội Chicago Cubs hổng vô địch thế giới, Scully hổng bao giờ, chưa từng bao giờ tin Mulder[5], và Rachel hổng khóc. Đó là những điều mà tui biết."

"Hu. Hu. Hu."

"Bồ đang giỡn bọn này à, Cassie," Marco nói.

"Mình có bằng chứng nè," Cassie nói.

"Được," Jake nói vẻ nghi ngờ.

Cassie nhìn qua tôi, "Rachel , bồ nói cho mình nghe xem, trên đường về đây, bồ đã nói gì với mình về Marco thế."

"Nói gì cơ?"

"Điều mà bồ nói với mình về Marco, lúc ở trên xe buýt ỉ."

"Ý bồ là chuyện cậu ấy nhộn lắm ỉ hả?"

"Ôi trời…" Jake thì thầm.

"Rachel," Cassie nhấn giọng, "bồ nghĩ sao về bộ dạng của Marco?"

Tôi nhún vai. Rồi mỉm cười. "Cậu ấy, kiểu như là, rất dễ thương, phải hôn?"

Marco ngồi thụp xuống, ngay trên sàn đầy cỏ khô.

Mặt Jake tái mét.

<Thật bất thường,> Ax nói bằng giọng truyền.

"Rachel đang hơi quá lời đấy," Marco nói, giọng run rẩy. "Nhỏ nói tui dễ thương. Nhỏ… nhỏ cười… với tui ka."

"Ax," Jake nói và bắn một tia nhìn về phía người Andalite.

Phập!

Nhanh như cắt, mắt người khó mà nhận ra được, đuôi của Ax vung ra trước, vòng qua đầu ảnh. Lưỡi dao đuôi dài dừng lại cách cuống họng tôi chỉ 1 milimet.

"Yeerk đấy," Marco nói. "Ắt là thế rồi. Chúng đã chiếm được nhỏ rồi."

"Không, không, không phải," Cassie nói. "Nếu nhỏ là kẻ Mượn xác, thì nhỏ phải giống y hệt Rachel chớ. Đằng này, có cái gì đó khác lắm. Bị suy nhược chăng, dám lắm."

<Lúc đi với mình hồi hổm, nhỏ cũng kỳ quặc lắm,> Tobias nói. <Nhưng hổng giống thế này. Nhỏ hung dữ, bạo lực lắm nghen. Trong lốt đại bàng, nhỏ tóm và chén một con cá, lúc nó còn sống nhăn.>

Ax vẫn giữ nguyên lưỡi dao đuôi của ảnh kề ngay sát cuống họng tôi. Tôi hẳn sẽ ngất xỉu còn không thì cũng, kiểu như là, chết luôn trong khi gục xuống mất thôi.

Thế nên tôi ráng giữ cho hai cái đầu gối đang rung bần bật của mình vững hết mức có thể. Nhưng chẳng gì ngăn được nước mắt chảy giàn giụa xuống má.

"Nhìn kìa!" Marco kêu lên, như thể cậu ấy vừa mới nhìn thấy Chén Thánh đang chễm chệ trên đỉnh vòng Huân chương Hiệp sĩ vậy. "Nước mắt!"

"Trên Trái Đất này đang có cái quái gì -" Jake mới cất lời.

Nhưng lúc đó, cánh cửa nhà kho bật mở.

"Được rồi! Nhiệm vụ là gì thế, khi nào thì tụi mình bắt đầu, và hôm nay có bao nhiêu tên Yeerk sẽ bị giết hén? Mình đang ngứa ngáy tay chân, thèm đá đít vài tên đây! Ha HA!"

Tôi chăm chăm nhìn nhỏ.

Nhỏ trừng mắt nhìn tôi.

Nhỏ là tôi. Tôi là nhỏ.

"Có 2 Rachel!" Jake nói.

<Họ y chang nhau,> Ax nói.

"Bá cháy!" Marco nhảy cẫng lên, nói. "Giờ thì Tobias có thể có một Rachel và tui sẽ giành nhỏ kia - Áááááá!"

Tôi... Ý tôi là nhỏ... nhảy lộn một vòng.

Nhỏ nhảy lên, lộn một vòng, tiếp đất bằng tay, bay qua không khí và hạ chân xuống trước, nhưng thay vì xuống đất, thì lại là đạp thẳng vào ngực Marco.

Marco ngã ngửa, đập mạnh lưng xuống nền đất. Rachel ngồi chồm hổm ngang ngực Marco, cưỡi trên người cậu ấy như đang cưỡi ngựa. Hai đầu gối của nhỏ kềm chặt hai cánh tay của Marco. Rachel vươn tay túm lấy một nắm tóc sậm màu phía sau đầu Marco. Bàn tay kia nắm chặt, dứ dứ cách mặt Marco cỡ một gang.

"Bồ vừa nói gì?" Rachel thì thầm.

"Hổng chỉ một điều." Marco nói. "Tui á? Tui hổng nói gì cả."

Rachel... ý tôi là, Rachel kia, tất nhiên rồi, bung cậu ta ra và phá lên cười. Một chuỗi cười HA HA HA lớn và sảng khoái.

Ax rút lưỡi dao đuôi khỏi cần cổ tôi. Tôi đổ sụp xuống.

Nhỏ đứng đó nhìn tôi. "Này. Nhà ngươi trông giống ta quá."

Tôi gật đầu, môi lập bập.

"Chuyện quái gì đang xảy ra ở đây thế?" nhỏ sẵng giọng.

<Đó có vẻ là câu hỏi cần phải giải đáp ngay đấy,> Ax nhẹ nhàng.

"Phải Drode không ta? Phải là một trong các trò gian manh của hắn không ta?" Jake thắc mắc.

Cassie nhún vai.

Tụi nó tiếp tục nhìn chăm chặp tôi rồi qua nhỏ. Rồi lại trở về tôi. Cứ như hai đứa tôi là mấy con vật trong sở thú vậy.

Nói thế chớ, tôi cũng đang chăm chú nhìn. Nhìn nhỏ. Vì một lý do, nhỏ bận đồ khác hẳn tôi. Nhỏ bận, coi nào, áo khoác hiệu L.L.Bean kết hợp với đôi giày hiệu Timberlands, hệt như nhỏ đang chuẩn bị tới cuộc đua xe Harley-Davidson đường trường vậy. Trông hổng giống tôi chút nào.

Tuy nhiên, dòm nhỏ và ngẫm nghĩ, cái nhìn của tôi có tươi tắn lên chút đỉnh. Hứ, bận quần tây hay quần jeans thì có gì kia chớ? Cớ gì mà tôi không nên bận đầm chớ? Tôi có đôi chân tuyệt hảo mà. Tôi có thể bận đầm và nom hổng chê vào đâu được. Đầm ngắn hơn một chút nè, hay dài hơn một chút nè, hay thêm một đường xẻ hay gì gì đó nữa

chẳng hạn, đều đẹp tuốt. Mắc gì mà tôi hổng thử bận đồ như một đứa trẻ cù bơ cù bất há, ý tôi là, tôi có thể là một đứa trẻ lang thang cơ nhỡ lắm chớ. Tôi có thể thay những chiếc đầm bó bằng, kiểu như là, thứ lùng thùng -

"Ui da!"

Ai đó khẻ đầu tôi. Là nhỏ.

Nhỏ dùng ngón tay khẻ đầu tôi. "Này! Này! Mày có tỉnh táo không đó? Tao hỏi mày nè. Mày là ai? Và mày làm gì với cơ thể tao thế này?"

Marco bồn chồn. "Ừm, tui có một mẩu chuyện vui về cơ thể đây, nhưng tui không thể kể trừ phi Ax hứa bảo vệ tui."

"Bồ ngậm miệng lại," Rachel Bà Chằn nạt. "Đừng bắt ta phải giết ngươi. Giờ thì nghe đây, ngươi, cái đồ nhóc con ẻo lả, ngươi có 3 giây để kể cho bọn ta nghe -"

"Không dọa nạt," Jake nói giọng uy quyền.

Rachel Bà Chằn quên phắt tôi. Nhỏ quay lại phía Jake. "Đừng có xỉa vào chuyện của em, Jake."

"Đừng có đẩy chuyện này đi xa, Rachel."

"Anh đang hù em đấy à?" nhỏ gần như gào lên. "Nào! Anh nghĩ có thể bảo ban em phải làm gì à? Đi thôi, ngay bây giờ. Anh và em. Chỉ cần giữ chú thú cưng Andalite của chúng ta không cho tham chiến. Anh và em, chúng ta sẽ xem ai là người có quyền ra lệnh ở đây sau khi em cho anh một trận nhừ tử như anh đang mong mỏi đây."

Trận chiến sắp sửa xảy ra này bị cắt ngang bởi sự xuất hiện của Erek King. Ảnh là người Chee. Ảnh là người máy. Ảnh dùng hình chiếu ba chiều để có hình dạng như một cậu bé bình thường.

Tôi không nghĩ ảnh đáng yêu, bởi vì, bạn biết đó, đã đủ tồi tệ khi mà bạn trót bị một anh chàng diều hâu quyến rũ rồi mà, đúng hôn? Còn liên lụy đến cả người máy nữa thì có lẽ là hơi quá đà hén.

Mặc dầu vậy, khi bạn nhận thức được Erek thực sự ra là đã đến cả ngàn tuổi, tức là ảnh đã hoàn toàn trưởng thành và tất cả -

Thế nào cũng được.

Erek bước vào. Trông như một cậu bé - một cậu bé với vẻ mặt rất kỳ quặc.

"Ừm…" ảnh nói. "Ừm... chỉ có mình tôi thấy, hay quả thực là đang có hai Rachel ở đây?"

"Tụi này đang quay bộ phim quảng cáo sắp tới cho hãng kẹo cao su Doublemint thơm mát 'gấp đôi'." Marco nói, xong rụt người lại vì sợ Rachel Bà Chằn lại thực hiện một bài thể dục dụng cụ - tâm thần trên người mình một lần nữa.

"Đúng, chúng ta có hai Rachel," Jake nói.

"Thế à? Có lý do nào đặc biệt để giải thích không?" Erek hỏi.

"Không hề có chút cố ý nào ở đây cả," Cassie giải thích.

<Hai bạn ấy xuất hiện trước mắt tụi này, giống hệt nhau,> Ax

nói. <Có điều một người thì thụ động và hơi chút là sợ sệt còn người kia thì ->

"Dễ bị kích động?" Marco gợi ý.

<- bạo lực và hiếu chiến,> Ax kết luận.

Erek gật đầu. "Bác sĩ Jekyll và Ông Hyde?[6]"

"Đúng, rõ ràng là không phải Mary Kate và Ashley[7] rồi," Marco nói.

<Vậy người đã bay với mình hôm nay, chính là bồ phải không ?> Tobias nói.

"Ai cơ? Mình á?" tôi hỏi.

<Không. Người kia cơ,> Tobias nói.

"Rachel Bà Chằn," Marco gợi ý. "Rachel Bà Chằn và Rachel Bé Ngoan há?"

"Rachel Quả Cảm, ha HA!" Rachel Bà Chằn nói. "Rachel Quả Cảm, và… và… Rachel Nhát Cáy! Đúng thế, con nhỏ tóc hoe vàng kia."

Tôi, rõ ràng là, hổng muốn mình bị gọi là "Rachel Nhát Cáy," nhưng tôi cũng chẳng muốn bị Rachel Bà Chằn đập vào mặt chút nào.

"Thật là điên rồ," Cassie nói.

"Tôi không ở lại lâu được," Erek nói mà mắt cứ không ngừng chuyển từ tôi qua Rachel Bà Chằn và ngược lại. "Tôi chỉ đến để cập nhật cho các bạn về nhiệm vụ thi."

"Đến Vũng Yeerk!" Rachel Bà Chằn phấn khích. "Cùng đi kiếm vài khẩu súng phun lửa nào!"

"Tôi sẽ thôi không quẩn quanh cùng với mấy bạn nữa," Erek nói. "Con người các bạn thật kỳ lạ."

"Nó được gọi là Viện Nghiên cứu và Tư vấn Người Mua hàng. Họ kiểm định sản phẩm tiêu dùng và có một tờ tạp chí," Erek vào việc. "Bọn Yeerk chỉ mới mua Viện này mới đây thôi, cốt dùng nơi này làm bình phong. Ngoài ra, bọn chúng hy vọng chỉ số tiêu dùng ở BRI[8] có thể giúp được gì đó cho những công ty khác của chúng. Vì vậy, chúng ta sẽ -"

"Chúng ta sẽ xông vào trong cái Viện đó, thật nhanh gọn," tôi nói. "Hổng cần phải nhọc lòng bàn tính kế hoạch tỉ mỉ và lực lượng ẩn mình gì sất, chúng ta xông vào, tất thảy trong lốt hình chiến đấu, súng lăm lăm trong tay, nổ lóe chóe, tạo hiệu quả gây sốc tối đa. Bất kể thứ gì cản đường, chúng ta sẽ giết sạch!"

"Rachel?" Jake giật giọng.

"Cái gì?"

"Gì cơ?"

"Rachel Bà Chằn," Jake chỉ rõ.

"Cái gì?" tôi hỏi.

"Sao ta không để Erek nói xong rồi mới quyết định sẽ làm gì. Erek à, nói tiếp đi."

Người máy gật cái đầu người của mình. Thiệt tiếc quá đi mất. Người Chee có sức mạnh vượt xa loài người nhưng lại được lập trình không bạo lực. Chúng tôi đã giải phóng Erek khỏi cái chương trình đó một lần và trời ạ, anh ta đã làm mọi thứ nát như tương! Lần đó thiệt tuyệt! Tất nhiên, giờ thì anh ta lại trở về với kiểu Gandhi-Martin-Luther-King-Cho-Hòa Bình-Một-Cơ-Hội rồi.

Đáng tiếc.

"Ừm, như các bạn đã biết," Erek tiếp tục, "chúng tôi tin rằng Tia Phản Biến là mối đe dọa thực sự đối với tất cả các bạn. Nếu hoạt động, nó sẽ phá hủy toàn bộ trường biến hình và khiến ai đó trong lốt hình biến phải hoàn hình."

"Nếu nó hoạt động," Rachel Nhát Cáy nói. "Như vậy, có thể nó cũng sẽ không hoạt động, thế thì chúng ta không phải lo lắng gì cả."

"Câm mồm," tôi nạt ngang.

"Vấn đề mà các bạn phải đối mặt là cuộc thử nghiệm sẽ được tiến hành vào tối nay," Erek nói. "Chỉ là mô phỏng trên máy tính hoặc đại loại thế thôi, nhưng nó có thể sẽ khích động bọn Yeerk. Các bạn phải ngăn chúng lại trước khi chúng tiến xa đến thế. Tức là, phải hành động ngay. Tối nay."

"Được rồi, Erek, cảm ơn nha. Từ giờ, tụi này sẽ tự lo," Jake nói.

Erek rời gót. Ơn phước, tôi nghĩ.

<Mình cho rằng tụi mình cần phải tìm hiểu tình huống này cho

thật kỹ,> Tobias nói. <Ý mình là, tụi mình cần theo sát vụ Tia Phản Biến, nhưng việc cần phải làm trước, ấy là tỉnh sao để xử lý hai cô nhỏ Rachel này.>

Tôi liếc mắt nhìn cậu ta. "Bồ cũng tồi y như Marco. Bồ muốn cả hai tụi mình. Ha HA! Chỉ mình mình thôi cũng quá đủ cho bồ rồi, Tobias à; bồ không cần đến cái đồ nhát cáy kia đâu."

<Đó không phải là điều ->

"Được rồi, Rachel... cả hai Rachel... nói cho tụi này biết, hôm nay, hai đứa đã làm những gì," Jake nói.

"Đến trường, đi thực tế, tới đây, bàn luận việc lớn. Nào, đi dã chết mấy con sên thôi!" tôi nói.

"Ừm, đầu tiên, mình tỉnh dậy, rồi mình đi tắm, rồi -"

"Chuyến thực tế," Cassie cắt ngang. "Chuyện gì đã xảy ra ở chuyến thực tế?"

"Bồ cũng ở đó mà," tôi nói. "Đừng có làm phí thời gian của mình bằng những câu hỏi ngu ngốc đó nữa chớ."

"Mình có ở đó, nhưng không đi cùng bồ," Cassie nói.

"Mình nhớ là trời lạnh run," bản sao ngu xuẩn của tôi nói. "Mình đã, hình như là, sởn gai ốc thì phải?"

"Tui đã từng đọc những cuốn sách đó," Marco nói.

<Rachel có sách về phản ứng với giá rét ?> Ax hỏi.

"Tập trung, mấy bồ tập trung vào đây, được không nào?" Jake nói.

"Mình đánh rơi một cái khuyên tai xuống bể thủy triều!" Rachel Ngốc Nghếch bật nói, nghe phấn khích như kiểu nhỏ vừa mới trả lời đúng đáp án của chương trình *Phút hiểm nghèo sau cuôi*[9] î.

"Cái khuyên tai ngu ngốc," tôi nói.

"Đôi khuyên tai yêu thích của mình! Ba mình tặng mình đó."

"Quà hối lộ," tôi cười khẩy.

"Đó là món quà dễ thương."

"Nó chỉ là để đền bù vì cuối tuần đó ổng không đến thăm mấy chị em thôi."

"Ba bận mà!"

"Phải rồi."

"Bồ thật quá đáng!"

"Còn mày là đồ đầu rỗng."

"Bác sĩ Jekyll? Cô Hyde?" Cassie xen ngang. "Chúng ta tiếp tục được không?"

"Mình không với tới cái khuyên đó, nó đã rơi xuống, hình như là, một khe nứt thì phải?"

"Rơi xuống, hình như là, một khe nứt thì phải? Khe nứt, rồi dấu chấm hỏi? Nó có phải là một cái khe hay không phải hả? Nếu là một cái khe nứt thì hãy nói là 'Nó rơi xuống một khe nứt'! Không có hình như hình nhiếc gì cả. Không có dấu chấm hỏi. Khe nứt, khe nứt, KHE NỨT!"

Tôi không thể nào tin nổi lại có cái thứ ngốc thế này.

"Mình muốn lấy lại vì mình cho rằng ba mình sẽ hổng vui nếu như ổng cho rằng -"

"Ô là la, có người vừa mới chặn họng tôi kìa," tôi ngắt lời. "Cái khuyên tai ở trong một cái kẽ nứt. Mình biến hình thành một con sao biển để chui xuống bề thủy triều kiếm nó."

<Bồ biến hình thành sao biển hả?> Tobias hỏi.

"Bồ bị điếc rồi sao?" Tôi hỏi cậu ấy, giọng ngọt lịm. "Nghe nè, những lời lảm nhảm của con nhỏ đó đủ khó chịu lắm rồi nha."

"Và rồi, ui, thật kinh khủng! Kinh khủng!"

"Hả?" tôi hỏi.

"Ai đó, thứ gì đó… đau lắm! Mình sợ quá đi mất! Mình đã bị, kiểu như là, xắt, hình như là, xắt đôi ra thì phải?"

"Một thằng quỷ nhỏ thối tha," tôi hét lên, cơn giận trong ký ức chợt ùa về. "Lẽ ra mình phải giết nó! Lẽ ra mình phải biến hình thành gấu xám và đuổi theo thằng nhóc đó!"

"Khoan đã," Cassie nói. "Bồ biến hình thành sao biển và bị một nhóc nào đó chặt đứt làm hai mảnh."

Tôi nắm lấy cánh tay của Cassie. "Này, sao bồ lại nói với cái đồ nhát chết đó? Nói với mình đây nè. Nói với MÌNH!"

"Rachel Bé Ngoan? Bồ có biến hình lại ngay không?" Cassie nhấn giọng.

"Không, mình sợ quá! Ý mình là, hình như là -"

"Rachel Bà Chằn, còn bồ thì sao?"

"Dĩ nhiên là mình biến hình lại ngay. Mình định làm gì héng, ráng tiêu diệt Bailey trong lốt một con sao biển kỳ dị."

<Bailey là...?> Ax hỏi lại.

Jake nhún vai. "Đừng hỏi mình."

"Ôi, trời," Cassie nói.

<Gì thế?> Tobias hỏi.

"Sao biển. Ý mình là, ở một mức độ nào đó, điều đó thật là hên. Mém nữa là Rachel đã tiêu đời rồi."

"Cassie," Jake nói với giọng hết-kiên-nhẫn-nhưng-vẫn-ráng-lịch-sự. "Nói cho mọi người những gì bồ biết đi."

"Sao biển. Chúng có khả năng tái tạo. Bồ có thể chặt đứt một chân của nó và nó sẽ mọc cái chân mới. Rachel biến hình thành một con sao biển và bị chặt đôi, khả năng tái tạo của sao biển có thể đã tạo ra hai Rachel riêng biệt. Mỗi người từ một nửa con sao biển."

<Nhưng, một cách nào đó mà hai nửa không cân đối, khác biệt một chút,> Ax nói. <Đây quả là một hiện tượng hết sức thú vị.>

"Thú vị á?" Marco rít lên. "Có mà… kỳ quái thì có! Bất thường! Lập dị, khủng khiếp, sởn tóc gáy, rùng rợn, không thể tin được, lố bịch, và hoàn toàn, hoàn toàn, ý tui là hoàn toàn điên rồ. Nhưng mà… cũng bá cháy."

"Chờ chút!" tôi la lên. "Anh chàng nhỏ con kia nói đúng! Lẽ ra mình đã phải nhìn thấy các khả năng đó chớ, nhưng mình đang bị rối trí. Đứa nhát chết kia có thể đến trường và làm hài lòng các bậc phụ huynh, còn mình có thể dành 100% thời gian của mình cho những trận đánh nảy lửa với bọn Yeerk! Mình sẽ tiêu diệt chúng! Mình sẽ nghiền nát chúng! Chúng sẽ chẳng nhận ra cái gì đã đánh chúng nữa! Sẽ là chiến binh Rachel toàn thời gian, hoàn toàn tự do muốn làm gì cũng được!"

"Ôi trời, chịu hết nổi," Jake lẩm bẩm. "Được rồi, giao ước thế này nhé: Rachel Bé Ngoan, em không tham gia nhiệm vụ này. Về nhà. Ở yên trong nhà. Còn Rachel Bà Chằn?"

"Có em?" tôi hỏi, đầy hứng khởi.

"Em cũng làm như thế. Ở nhà. Giữ yên lặng. Không làm ai bị thương. Bọn anh sẽ giải quyết vụ Viện Nghiên cứu và Tư vấn Người Mua hàng và vụ Tia Phản Biến mà không cần hai đứa. Không một đứa nào."

Đương nhiên là tôi phản đối. Nhưng Jake không nhượng bộ.

"Em sẽ giết anh!" tôi hét vào mặt Jake. "Tôi sẽ giết tất cả các người!"

Phớt lờ lời hăm dọa của tôi, cả đám vẫn bỏ đi, để tôi đứng đó.

Chương 10

Rachel Bà Chằn lẻn vào nhà bằng cách biến hình thành một con gián, rồi hoàn hình ngay trước mặt tôi.

Tôi không thể nhìn được. Tôi úp chặt tay che mắt. Khủng khiếp quá đi!

Ý tôi là, thôi được rồi, tôi biết là chính tôi đã từng biến hình thành gián. Hổng phải là bởi tôi ngu ngốc hay gì cả. Tôi cũng có những ký ức y như Rachel Bà Chằn vậy. Vì vậy, kiểu như là, tôi biết tất cả những gì mình đã làm trong quá khứ, đúng không ta?

Nhưng giờ, chúng cứ như xa tít tận đâu đâu. Một cơn ác mộng xưa cũ chẳng hạn - vẫn rất ghê sợ, đúng, nhưng có vẻ như là, nó ở xa tít mù tắp.

Với lại, đó hổng phải là vấn đề của tôi hiện giờ.

"CÚT KHỎI GIƯỜNG TAO!"

Tôi nhảy lên. Nhảy lên và trượt khỏi mép giường và ngã đập mông xuống sàn. Tôi mém đánh rơi cả Gấu Bobo.

"Nhưng..." tôi nói.

"Có hai người và chỉ có một cái giường, mày tỉnh đi," Rachel Bà Chằn nói.

"Ch-ch-úng ta c-c-có thể d-d-dùng chung mà."

"Ch-ch-úng ta c-c-có thể d-d-dùng chung?" nhỏ nhại tôi. "Mày chưa bao giờ là một phần của tao cả. Chưa bao giờ! Tao không thể tin được là tao và mày đã từng ở trong cùng một con người. Mày làm tao mắc ói. Tao nên..."

Nhỏ ngưng ở đó, hổng nói tiếp xem nhỏ nên làm gì. Tôi cũng không muốn nghĩ về việc đó.

"Rachel?"

Tiếng người gọi từ ngoài cửa. Giọng nhỏ em kế tôi, Jordan.

"Gì?" Rachel Bà Chằn rống lên.

"Gì thế?" tôi hỏi.

"Chị... chị đang nói chuyện với chính mình ở trong đó hả?" Jordan hỏi.

"Ừ. Chuyện đó gây phiền nhiễu cho mày à?" Rachel Bà Chằn la lên.

"Không," câu trả lời nghèn nghẹn vọng vào. "Em chỉ muốn theo dõi tình trạng tâm thần của chị thôi."

Rachel Bà Chằn nằm đó run lên và phải kềm nổi xung thiên. "Tao cần phải làm gì đó!"

"G-g-gì cơ?"

Nhỏ bắn một cái nhìn nghi ngại về phía tôi. "Một-việc-gì-đó. Tao sẽ nghĩ ra việc gì đó. Chỉ phải tập trung."

"Mình... ý mình là, mình, bồ biết đó, mình cũng đang rất khó có thể

tập trung," tôi nói.

"Tao không có khó khăn gì để tập trung cả, đồ tâm thần. Tao có thể tập trung. Tao không giống mày. Chỉ là… ý tao là, mày không thể biết trước tương lai, đúng không? Đặt một tên Yeerk ở đây, đặt một tên Hork-Bajir ngay trước mặt tao đây, tao sẽ tập trung. Tao sẽ tập trung sao cho chúng chết đi!"

Tôi dợm miệng tính nói gì đó với nhỏ, chỉ có điều, tôi định nói gì ta? Một điều gì đó. Hoặc không. Mọi thứ cứ như bốc hơi tuốt khỏi đầu tôi đi đâu mất.

Vậy nên tôi nói. "Những người khác chắc đang bắt đầu nhiệm vụ. Mình hi vọng họ -"

"Đúng thế!" Rachel Bà Chằn kêu to.

"Cái gì đúng cơ?"

"Nhiệm vụ! Tao sẽ đi làm nhiệm vụ!" Rachel Bà Chằn nhìn tôi bằng ánh nhìn đầy căm ghét. "Đừng có nhìn tao, tao không muốn mày bật khóc đâu. Tao sẽ biến hình và biến khỏi đây."

"Nhưng Jake đã bảo -"

"Này, Jake hồng phải sếp của tao," Rachel Bà Chằn nạt. "Ảnh có lẽ cũng chẳng làm ông chủ của bất cứ thứ gì lâu nữa đâu. Kẻ mạnh sẽ đè bẹp kẻ yếu. Kẻ mạnh sẽ sống sót, cưng à. Và tao là kẻ mạnh!"

Tôi xoay lưng lại phía nhỏ và ôm chặt Gấu Bobo. Tôi nghe thấy tiếng cửa sổ trượt lên. Rồi tôi bịt tai lại để khỏi phải nghe tiếng những lóng xương lạo xạo và tiếng da thịt hóa lỏng.

<Và đừng có nằm lại lên cái giường đó,> Bà Chằn nói. <Nên nhớ! Nếu mày lại nằm lên giường, tao sẽ cho mày vào nằm viện, tao sẽ vặn gãy cả hai tay của mày. Để xem lúc đó mày ôm G-g-g-gấu B-b-bobo kiểu gì.>

Tôi hồng nhìn lên cho đến khi hoàn toàn, hoàn toàn chắc chắn là nhỏ đã đi hẳn.

Tôi có kế hoạch. Tôi sẽ gọi cho ba. Nhưng tôi nên gọi vào lúc nào đây? Bây giờ? Chút nữa? Hay bây giờ nhỉ?

Cái gì ta? Tôi đang nghĩ gì ta?

Ba! Gọi cho Ba! Tôi phải ghi lại trước khi lại quên mất. "Gọi cho Ba," tôi nói khi cẩn thận viết lại mấy từ đó vào giấy.

Tôi đi đến chỗ điện thoại. Nhấc máy, run rẩy, cẩn thận để không chạm vào giường.

Tôi bị kẹt trong một cơn ác mộng. Và nó không chỉ là việc bị xẻ ra làm đôi. Tôi bị kẹt trong ác mộng từ cái đêm mà chúng tôi gặp Elfangor và ổng, kiểu như là, đã đảo lộn cuộc sống của chúng tôi và tất cả mọi thứ.

Bí mật! Không gì ngoài bí mật!

Những cơn ác mộng và những nỗi kinh hoàng!

Và phần ghê sợ nhất là nhìn thấy thứ đã lớn lên trong tôi như một thứ như khối u ác tính. Rachel Bà Chằn đang trở nên lấn lướt hơn

từng tháng, từng tháng một. Chẳng mấy chốc, tất cả con người tôi sẽ là nhỏ, và chẳng còn chỗ nào dành cho tôi cả!

Phải kết thúc chuyện này! Tôi không quan tâm đến chuyện kẻ mạnh sống sót và kẻ yếu bị hủy diệt, tôi muốn được sống sót, bất luận thế nào!

Tôi chớp mắt để những giọt nước mắt đang đọng trên mi rơi xuống. Tôi đang định làm gì ỉ nhỉ? Một việc gì đó. Tôi nhìn thấy mẩu giấy. Ồ, đúng rồi.

Tôi quay số điện thoại của ba.

Chương 11

Đêm và trong lốt một con cú.

Giống như một Đấng Chúa tể!

Tôi có thể nhìn được những thứ mà không ai khác có thể nhìn thấy, nghe được những âm thanh mà không ai khác có thể nghe thấy. Tôi bay, lặng lẽ như một bóng ma, xuyên qua màn đêm mới buông.

Bay qua những nóc nhà! Lướt qua những chóp ống khói. Vụt xuyên qua những nhánh cây cao nhất của những cây cao nhất. Những ô cửa sổ vuông sáng đèn ở phía dưới tôi, những cây đèn đường nhợt nhạt, những chiếc đèn pha ô tô rọi đường, tất thảy, tôi đều không cần. Tôi chẳng cần gì, chỉ cần một tia sáng nhạt nhòa nhất cũng đủ để tôi nhìn rõ như ban ngày. Tôi có thể đọc một quyển sách cách tôi cả chục thước phía dưới nhờ ánh sáng của một ngọn đèn cầy mờ ảo, nhấp nháy.

Cú sừng - sát thủ ban đêm trên bầu trời.

Tôi có thể nhìn thấy tất cả từ trên cao này: những nhân công lười biếng về đến nhà sau khi hoàn thành những công việc thảm hại của mình; những bà mẹ đang làm bữa tối cho những đứa con nhỏ đang khóc ngằn ngặt của mình; màn hình TV rung rinh phát bản tin thế giới.

Ha! Tin tức hả? Tôi có tin nóng hổi cho cả thế giới đây: Rachel đang tự do! Rachel không hề bị kềm kẹp! Nhìn ra ngoài đi, Rachel với đôi cánh, bộ móng vuốt đã sẵn sàng chiến đấu!

A HA!

Viện Nghiên cứu và Tư vấn Người Mua hàng. Phải rồi. Phải đến đó, đó là nơi phi vụ diễn ra. Và khi tới được đó thì sao ta? Tôi… tôi… tôi sẽ nghĩ ra phải làm gì tiếp. Đó là điều tôi sẽ làm. Cứ đến đó đã. Điều đó là việc quan trọng nhất phải làm bây giờ.

Mày không cần kế hoạch, Rachel ạ, tôi tự nhủ. Rachel Vĩ Đại hổng cần bất kỳ một kế hoạch ngu ngốc nào cả. Đúng, hổng cần. Rachel Quả Cảm sẽ đến và rồi, chỉnh thế! Bắt đầu trận chiến. Hãy để cho lũ ngốc - lũ bạn của tôi - nhận ra tụi nó yếu đuối đến mức nào khi hổng có tôi.

Có lẽ nên để cho một trong mấy đứa bọn nó bị bọn Hork-Bajir xé xác thì mới dạy được cho tụi nó một bài học!

Rồi tôi nhìn thấy một con mèo. Kẻ săn mồi lặng lẽ đó đang dồn một con chuột vào sân chơi của mình.

A, đúng thế, bạn mèo. Một đối thủ xứng tầm. Nó sẽ cho tôi một trận đánh khởi động và làm tôi sôi máu lên mà sẵn sàng cho cuộc tàn sát phía trước!

Tôi nghiêng đuôi và điều chỉnh đôi cánh.

Bạn mèo mướp thậm chí sẽ không nghe thấy tôi tiếp cận nó. Mèo con sẽ không biết cái gì đã đánh nó!

Xuống, xuống, móng vuốt xoè rộng. Tôi sẽ từ phía sau đánh trúng cổ con mèo. Một chiếc móng sẽ ôm trọn đầu nó, và tôi sẽ siết, siết cho đến khi móng vuốt của mình đâm thủng sọ nó và -

Mèo ta nhảy lên vỉa hè, nhanh như chớp.

Tôi nhìn ra sai lầm của mình quá trễ! Là con chuột. Nó đứng quay mặt về phía tôi. Nó nhìn thấy bóng của tôi khi tôi lượn qua ánh đèn đường. Cái nhìn sợ hãi hướng về phía tôi đã cảnh báo con mèo!

Tôi sượt qua bên cạnh nó, bất lực.

Hừ! Bất công quá đi! Con mèo đó là của tôi, của tôi, của TÔI mà!

Cơn giận giữ bùng lên trong tôi. Tôi muốn giết chết nó. Tôi muốn được... được giết nó! Tôi cần phải giết chết nó! Tôi cần phải thấy những móng vuốt của mình bẻ vụn xương nó, phải nghe thấy bộ não của nó kêu lóc bóc và…

Tôi không thể nghĩ được. Không thể tập trung được. Điên dại. Như thể máu đang ngập ngụa trong mắt tôi. Cơn giận, như có ai đó đã nổ một trái lựu đạn trong bụng tôi. Như thể vụ nổ đó không thể thoát ra ngoài mà cứ lan toả, ngập tràn khắp trong tôi.

Đôi cánh của tôi… chúng không bay được nữa… tôi… không thể tập trung được… Của tôi, của tôi, của TÔI! Vụ giết chóc của tôi! Vụ giết chóc của tôi! Vụ giết chóc của tôi!

Tôi khó nhọc đáp xuống một bãi cỏ bên lề đường. Những chiếc xe lướt qua, cuốn tôi quay vòng vòng.

Tôi nằm đó, bụng ngửa tơ hơ, lông ướt đẫm bởi cỏ đêm, hai cái chân chim khua khua đạp đạp, hai cái cánh chim vỗ phành phạch, cái đầu chim ngoặt tới ngoặt lui, và tôi hét.

Hét, hét và hét nữa, ấy thế mà ngọn núi lửa đang phun trào trong tôi vẫn không bị dập tắt.

Nó dường như không bao giờ kết thúc. Đó là một cơn sốt, một căn bệnh. Một con sóng cảm xúc cồn lên ào qua, nhấn chìm tôi. Chuyện đó kéo dài bao lâu, tôi không rõ. Có lẽ là rất lâu, tôi nghĩ thế. Rồi thì, cuối cùng thì nó cũng rút đi.

Con sóng triều rút đi, để lại trong tôi cảm giác run rẩy và bất an.

Sợ hãi ư?

Đúng thế. Sợ hãi.

Sợ bản thân mình.

Và chưa hết, nỗi khát khao giết chóc, tuy thế, vẫn không hề giảm bớt. Tôi đã bỏ lỡ cú giết chóc này. Tôi nhất định sẽ không bỏ lỡ cú tiếp theo.

Tôi bay hướng về phía Viện Nghiên Cứu Người Mua hàng.

Chương 12

Viện Nghiên cứu và Tư vấn Người Mua hàng, là nơi mà người ta bảo bạn loại máy hút bụi nào nên mua và loại cà phê nào có hương vị thơm ngon nhất.

Chỉ có loại người buồn tẻ, mệt mỏi, vô vọng mới cần ai đó tư vấn cho nên mua loại máy hút bụi nào. Ý tôi là, mua một cái máy hút bụi, nếu nó không chạy thì cứ việc quay lại kiếm thằng cha bán hàng mà đá đít hắn! Ở đó thì có gì mà bí ẩn ghê thế cơ chứ?

Dù sao thì đó cũng là cách tôi sẽ xử lý khi gặp tình huống mua hàng trên.

Đó là một toà nhà ba tầng lầu. Hình tam giác. Một trong những toà nhà to, hiện đại và chẳng có gì đáng quan tâm mà người ta vẫn thấy trong khu công nghiệp hoặc bên đường cao tốc.

Chỉ có ánh đèn le lói hắt ra từ một vài phòng làm việc nho nhỏ, và hổng có ai ở trong mấy phòng đó cả. Tôi có thể nhìn rất rõ. Toà nhà có vẻ trống lốc. Và với đôi mắt của một chú chim ăn thịt, tôi có thể thấy rõ: thiếu mất một tầng lầu.

Nghe bảo ở đây chúng làm đủ các loại thí nghiệm và ba thứ linh tinh khác, nhưng tôi chỉ thấy toàn là văn phòng với những cái bàn được ngăn ô, những màn hình máy tính đang chạy ứng dụng bảo vệ màn hình là những khối hình hiện liên tục gây cho người coi rối hết cả trí.

Bên dưới lòng đất. Các thí nghiệm hẳn là đang được tiến hành ở đó. Tuyệt, giờ thì tôi nghĩ mình có thể nhìn thấy một cái bãi đậu lớn dành cho xe tải chìm sâu xuống chừng một tầng hầm.

Chẳng cần tốn tí sức nào, tôi nâng người lên đến dãy cửa sổ tầng trên cùng. Jake và những đứa khác chắc đã ở bên trong rồi. Tốt thôi. Khi mấy thứ vớ vẩn đó đánh trúng những kẻ hâm mộ cuồng nhiệt ở trỏng thì tôi sẽ -

RRRRRRRRRREEENNNNNGGGGG!

Với đôi tai cú nhạy cảm của tôi, âm thanh đó trở nên được khuếch đại, lớn khủng khiếp. Chuông báo động!

RRRRRRRRRREEEEEENNNNNGGGGG!

Nó lớn hơn tiếng chuông báo giờ học cả chục lần. Chắc chắn là báo động.

Bạn tôi cần giúp đỡ. Bọn Yeerk cần bị giết chết.

<Tuyệt cú mèo!>

Nhưng làm thế nào để vào bên trong toà nhà đây? Không có thời gian để mà lò dò thâm nhập từ từ. Tôi cần phải vào thẳng bên trỏng.

Bãi đậu xe tải.

Tôi vỗ cánh và lượn vòng vòng bên trên bãi đậu xe tải. Có một con

đường khá dốc và dài, chạy thẳng từ khu đỗ xe phía sau toà nhà xuống một bến bốc dỡ hàng.

Bến bốc dỡ hàng là một cầu tàu bằng bê tông được bảo vệ bởi hai tấm đệm lớn làm bằng cao su. Lối ra vào là một cánh cửa thép kéo.

Cánh cửa thậm chí là quá lớn đối với lốt gấu xám của tôi. Với những gì tôi quan sát được thì không còn lối vào nào khác nữa.

Rồi, tôi nhìn thấy cái xe tải - một chiếc xe chở hàng. Bạn biết không, đó là một trong những cái xe tải có chất chênh vênh 5 hoặc 6 chiếc xe con trong khoang chứa hàng phía sau.

Chắc hẳn đó là những mẫu xe con mới đang chuẩn bị được mang vào thử nghiệm, tôi nghĩ thầm.

Chiếc xe tải đó đậu ngay rìa bãi đậu xe. Có ánh đèn yếu ớt bật bên trong buồng lái. Tài xế chắc đang tranh thủ chợp mắt ở trỏng. Có lẽ vì hồi đêm, tới lượt dỡ hàng của anh ta thì đã quá trễ rồi chăng; tôi hổng biết mà tôi cũng hổng quan tâm. Tôi chỉ quan tâm tới chuyện rằng chìa khoá chắc chắn là đang nằm bên trong chiếc xe mà thôi.

RRRRRRRREEEEENNNNNGGGGG!

Tiếng chuông vẫn reo không ngừng! Có lẽ tôi đã bỏ lỡ mất nửa cuộc tàn sát rồi!

Tôi đáp xuống phía sau chiếc xe tải, hoàn hình thật nhanh, rồi lại biến hình.

Vài giây sau, tay tài xế bừng tỉnh khi tôi giật tung cánh cửa xe của anh ta.

"Aaaaaaaa! Aaaaaaaaa!" anh ta hét lên.

Anh ta sợ, ngoan ngoãn và sợ hãi, điều đó khiến tôi mắc cười, thế nên tôi để anh ta sống. Tôi thò những móng vuốt gấu xám sắc lẻm của mình vào và lôi anh ta ra ngoài, anh chàng đá chân lung tung, la hét và rồi sợ đến tiểu cả ra quần.

Rồi, tôi trèo vào buồng lái.

"Này! Này! Mày không được ăn trộm xe của tao!" anh ta hét lên.

Tôi đạp côn, đẩy cần số lên phía trước. Tôi không biết đích xác các thao tác để lái xe tải, nhưng ngạc nhiên thay nó chồm lên phía trước khi chân tôi nhả côn ra.

RÂMMMM!

Tôi đâm phải một chiếc Volkswagen ngu ngốc nào đó. Nó làm tôi giảm tốc, nhưng chẳng bao nhiêu.

Chiếc xe tải lắc lư dữ dội. Giữ vô-lăng bằng hai tay đầy móng vuốt chẳng dễ dàng chút nào. Nhưng chiếc xe tải lớn vẫn quay đầu và từ từ tăng tốc.

Quay đầu... quay đầu... và giờ, thẳng hướng ra ngoài bãi đậu xe, tôi định hướng cho khối sắt thép khổng lồ ấy chạy xuống con đường dốc!

<A HAAAA!> tôi hét lên thích thú khi chiếc xe tải lao về phía

trước và xuống dốc.

Nhanh nữa… nhanh nữa… RÂMMMM!

Chiếc xe tải dừng lại cực kỳ đột ngột trước cầu tàu bê tông.

CHOAANNG!

Dây xích an toàn chắn phía trước mấy chiếc xe con bứt tung.

Một chiếc xe con bay khỏi chiếc xe tải, vèo qua buồng lái, rớt ngay đầu mũi xe, va thẳng vào cái cổng sắt, xuyên qua cánh cửa đó, kéo theo bản lề kim loại quanh mình, chuyển hướng rớt sang một bên.

Chiếc xe thứ hai bay tiếp, rớt ngay sau chiếc thứ nhất nhưng không còn bị cánh cửa nào cản đường nữa cả.

Ngực tôi đập mạnh vào vô-lăng xe. Toàn bộ trọng lượng cơ thể tôi phá hủy hoàn toàn bánh lái và hồng tài nào nhớ nổi bằng cách nào đó, tôi thấy đầu và vai mình xuyên qua kính chắn gió.

Tôi rũ cả người, mệt đứt cả hơi, người bầm dập, xây xước, trầy trụa. Nhưng một vụ tai nạn xe tải nhỏ xíu như thế còn lâu mới làm một con gấu xám tiêu đời được.

Cánh cửa hầm xe rộng mở.

Tôi tóm lấy cọng khóa xích, nâng lên để chui nốt phần người còn lại của mình qua tấm kính chắn gió, rồi vụng về trèo qua thùng chứa động cơ hiệu Peterbilt to đùng.

Tôi buông người nặng nề đáp xuống sàn bê tông. Nhưng tôi đã ở bên trong rồi! Tôi là một con gấu xám!

Và tôi có chiếc xe thứ hai, chiếc xe con đã bay ra khỏi và đang đứng chình ình phía đuôi xe tải - Một chiếc Mercedes mui trần, màu ánh bạc.

Tuyệt cú mèo.

“Ba à?"

"Chào con yêu!"

Tôi, một tay nắm chặt ống nghe, tay kia ôm Gấu Bobo.

"Ba à?"

"Dĩ nhiên rồi, còn ai vào đây nữa chứ? Có rắc rối gì hả con?"

"Ồ, Ba à, tất cả đều rắc rối!"

"Nghe có vẻ nghiêm trọng nhỉ."

"Dạ, đúng thế đó ba!"

"Con ổn không? Con kể cho ba nghe được không?"

Ba tôi là phóng viên truyền hình. Ông có bản năng rất nhạy bén.

"Kể gì ạ?"

"Rachel, ba đang hỏi con có ổn không. Nghe giọng nói của con chẳng giống con tí nào."

"Hổng giống hả ba? Nhưng đó là giọng của con mà. Con nè, ý con là, con là con mà. Có thể… ý con là con hơi khác một chút, kiểu như là, ba à, không còn một trăm phần trăm như trước nữa."

"Do thuốc hả? Con yêu à, con biết là con có thể kể cho ba nghe mà. Có phải con dùng thuốc không?"

“Ừm, con có uống 2 viên Motrin để giảm đau đầu… Ôi! Ý ba là thuốc, là ma túy á? Không, tất nhiên là không ạ!"

Nghe giọng ba nhẹ nhõm hẳn. ”Tạ ơn chúa! Ba chỉ cần nghe con nói thế thôi. Ý ba là, con chỉ cần đừng vướng vào ma túy thôi. Con hiểu ý ba mà. Ba vừa làm một phóng sự 3 phần về việc dùng ma tuý ở lứa tuổi vị thành niên - một phóng sự rất chuyên sâu, đi tới tận gốc rễ của sự việc. Ba đã thực hiện một vài bài phỏng vấn tuyệt hay và có cảnh quay về kẻ sát nhân đó. Phóng sự hay lắm con à, thế mà người ta bắt ba cắt bớt, xuống còn 1 phút rưỡi. Một phút rưỡi!"

"Ừm, Ba à? Chuyện này, ưm…, là về con thôi, ba há?"

"Dĩ nhiên, đi nhiên. Con thế nào?"

Tôi cảm thấy môi mình run run. "Không được ổn lắm ạ."

"Con nói chuyện với mẹ chưa? Mẹ con rất giỏi những chuyện như thế này mà."

"Chuyện như thế nào ạ?"

"Ồ… thì… ba đoán là, chuyện về bọn con trai? Có liên quan đến mấy thằng con trai không con?"

"Dạ, có, có liên quan, ba ạ! Làm thế nào mà ba đoán được thế? Thực ra là có ba cậu lận. Ý con là, bốn, nếu tính cả một cậu, ưm, thực ra, không hẳn là một cậu con trai, ba hiểu con định nói gì chứ ba."

"Một người đàn ông!" ba hét vào tai tôi. "Một người đàn ông? Con đang hẹn hò với một người đàn ông? Hay con đang gặp gỡ với một

sinh viên đại học hả?"

"Không, Ba ơi. Trời! Con hổng có ý đó, chỉ là cậu ấy là… là người ngoại quốc."

"Một người ngoài hành tinh à?"

Mém nữa thì tôi bóp nghẹt Gấu Bobo. Tôi hạ giọng xuống, thì thầm. "Sao ba biết?"

"Chà, con yêu, có phải chuyện gì lớn lao đâu. Ba muốn nói là, bà giúp việc của ba cũng là người ngoài hành tinh thế nhưng bả vẫn làm việc rất tốt mà."

Tôi phải ngẫm nghĩ về câu nói của ba cả một phút.

"Bả là người Ukraina," ông nói.

"Ồ! Kiểu người ngoài hành tinh của ba đó hả!"

"Ừ. Ukraina. Đó là một quốc gia tách ra từ Liên Xô cũ."

Tôi gật đầu. "Bọn con có học ở trường rồi. Liên Xô cũ. Mặc dù con không hiểu tại sao ai đó lại đặt tên quốc gia của mình là cái gì đó cũ cả. Ý con là, nó đã bao giờ từng là Liên Xô mới đâu và rồi một thời gian lâu lẩu lâu lâu sau người ta chợt nhận ra, 'Ồ, chúng ta không thể gọi nó là nước mới nữa, phải không ba?'"

"Ừ-hứ. Nghe này, Rachel? Con nói có chuyện gì đó làm con khó chịu. Một đứa con trai hả?"

"Ai cơ ạ?"

"Ba không biết là ai cả." Giọng ba có vẻ bực bội.

"Chỉ là con không thể giữ mãi mọi chuyện trong bụng được nữa!"

"Giữ cái gì trong bụng cơ?"

"Xuyt! Con không thể nói qua điện thoại được. Bọn họ có thể nghe thấy và anh Jake sẽ hoá điên lên mất!"

"Jake? Con đang hẹn hò với Jake á? Jake, anh họ của con á?"

Tôi bật cười. "Ba nói gì mà ngộ thế! Lúc nào ba cũng khiến con thấy dễ chịu hơn."

"Đđđược rồi."

"Ba đến sớm nha? Mai được không ba? Con cần phải nói chuyện với ba. Về… về chuyện mà ba vừa nói ban nãy ỉ."

"Ma tuý hả?"

"Không, là về..." tôi tìm cách nói sao cho không quá lộ liễu qua điện thoại. "Về người dọn dẹp của ba," tôi nói, cố gắng nói sao cho ba hiểu rằng thực sự hổng phải là tôi muốn nói chuyện về bà ta. "Là về… ừm… về những gì mà ba nói về bả."

"Rằng bả là người Ukraina?"

Ba đã hiểu! Mật mã đã được giải. "Chính xác. Là về Ukraina."

Im lặng một lúc lâu.

"Mai ba sẽ tới chỗ con."

Ba cúp máy. Tôi cũng cúp máy. Tôi cảm thấy khá hơn. Ngày mai tôi sẽ nói với ông tất cả mọi chuyện: về bọn Yeerk, về Người hóa thú, toàn bộ cậu chuyện về Tobias đã trở thành diều hâu như thế nào và

chuyện tôi thấy mến cậu ấy; và về cả chuyện tại sao lại có hai Rachel nữa.

Ba hẳn sẽ biết phải làm gì.

Tôi nghe thấy tiếng chuông điện thoại reng. Nhưng bởi lúc ấy tôi đang ở lưng chừng cầu thang, nên mẹ tôi nhấc máy. Tôi có thể nghe thấy tiếng mẹ, lạnh như băng.

"Không, con bé không nghiện. Tôi biết chắc thế! Không như ai đó, tôi gặp con bé mỗi ngày mà."

Chương 14

Tôi không tài nào tìm thấy đúng chiếc chìa khoá để khởi động chiếc Mercedes ánh bạc. Nhưng tôi đã có một khám phá tuyệt vời: Nếu bạn thọc một cái vuốt gấu dài gần hai tấc vào ổ khoá, thì xe sẽ khởi động!

Tôi ngả ghế của tài xế hết cỡ về phía sau. Nhấn một bàn chân gấu bự chảng xuống chân ga, và thế là tôi xuất phát!

Brừmmmm!

Đúng như tôi nghĩ: Tầng hầm là một tổ hợp khổng lồ, nơi đặt các trang thiết bị xét nghiệm. Nó giống như một nhà kho. Sàn láng xi măng, vô số các loại máy móc xếp dọc hai bên các lối đi rộng rãi. Tầng hầm nở rộng ra xa đủ mọi hướng, rộng hơn rất nhiều so với mấy tầng lầu bên trên mặt đất.

Có một vài thí nghiệm dường như được tiến hành tự động. Máy móc chạy nhoay nhoáy mà hổng thấy ai giám sát cả. Hoặc ít nhất là hổng có người nào trong tầm nhìn của tôi.

Phải nhắc lại cho các bạn nhớ, một con người hèn nhát bình thường sẽ bỏ chạy nếu như anh ta thấy một con gấu xám lái một chiếc Mercedes về phía mình. Tôi sẽ không bỏ chạy, đi nhiên rồi, nhưng rõ ràng là, lúc này đây, tôi hổng phải người bình thường.

Tôi gầm gừ, di chuyển dọc theo những cái máy đang tự động vặn những cái núm âm thanh; ngang qua một cái bàn đang vận hành khoảng hai ba chục chiếc máy sấy đang phả gió vù vù; ngang qua mấy dây chuyền đôi thử nghiệm đồ nội thất hiệu La-Z-Boys đang giật tới giật lui, thò ra thụt vào, như thể có cả một sư đoàn những ông bố hiếu động vô hình đang có mặt ở đó nghịch ngợm vậy. Một trong những chiếc ghế tựa bọc nệm có thể điều chỉnh lưng ghế để ngả lưng đã bị phá hỏng. Một cái chân ghế bằng thép cứ nảy bần bật qua cái chỗ gác chân theo từng dịch chuyển của chiếc ghế.

Cái chuông báo động đầu tiên giờ đã tắt. Nối tiếp nó là tiếng reng phát ra từ một cái chuông báo động khác.

Brr-RÉÉÉT! Brr-RÉÉÉT! Brr-RÉÉÉT!

Tiếng chuông này át hẳn tiếng động cơ xe rì rì êm ái của chiếc Mercedes, nên tôi nghe thấy khá rõ.

Tôi thấy ở bên trái mình là một thử nghiệm trên quần jean màu xanh. Khoảng hơn hai chục cái quần, được treo toòng teng lộn ngược, ống quần lần lượt được lồng vào những cái cẳng chân giả để thử độ co giãn của vải.

Tôi đạp thắng kêu ken két, bánh xe trượt từ từ trên nền xi măng trơn láng. Tôi liếc tìm thương hiệu ưa thích của mình, nhưng cặp mắt kèm nhèm của gấu xám hổng nhìn rõ được mấy cái nhãn hiệu trên

quần.

Tôi lại đi tiếp và đột nhiên, một đội quân Hork-Bajir diễu hành băng ngang qua đường tôi đi. Có 8 tên. Rõ ràng là đang vội. Hồng nghi ngờ gì nữa, chúng đang đuổi theo đám bạn của tôi.

Tôi vẫn không rời chân ga. Tên Hork-Bajir cuối hàng nhìn thấy tôi đang chồm tới hắn. Hắn ta hét lên gì đó và nhảy phóng qua một bên.

Ha! Đừng có mà tưởng bở!

Tôi vặn xoắn tay lái. Chỉ còn hai bánh xe chạm đất! Người tôi ngả hẳn về một bên đến mức có thể vươn tay ra và cào móng tay dọc nền nhà!

Tên Hork-Bajir cuối cùng nghe thấy tiếng bánh xe của tôi rít lên. Hắn ngoảnh đầu lại nhìn qua vai mình.

ÂMM!

Tên Hork-Bajir đang bay! Tôi tóm lấy đuôi và chân hắn. Hắn tiếp tục bay. A lê hấp, lên một chiếc xe đẩy hàng, bay qua đỉnh đầu tôi trong khi tôi vẫn nhấn ga. Qua gương chiếu hậu, tôi nhìn thấy hắn rớt bịch xuống nền đất.

Tuyệt không?

Quá tuyệt!

ÂMM!

Một tên Hork-Bajir khác. Tên này hạ cánh vào giữa một đống các bịch khoai tây chiên hiệu Doritos, Fritos, và Tostitos được chất thành một ngọn núi nho nhỏ.

Giờ thì những tên khác đã nhận ra tôi đang theo sát nút chúng. Chúng chạy tán loạn. Dạt qua trái và qua phải. Bên trái, băng xuyên qua chỗ thử nghiệm tự động máy pha cà phê. Bên phải, băng xuyên qua chỗ thí nghiệm phô mai đóng hộp đang ngưng hoạt động, im lìm.

Sợi dây bạc lấp lánh thu hút sự chú ý của tôi. Tôi vặn vô lăng, quay đủ một vòng 360 độ, cùng một lúc với việc la tướng lên đầy khoái chí. Chỉnh thẳng xe lại, vè sau của xe xòe ra, tôi rú động cơ đuổi theo một tên Hork-Bajir bự chang bang.

ÂMM! Bụp!

Tôi sượt ngang qua người hắn. Hắn ngã lăn quay và loay hoay thế nào mà đề tay của hắn ngay dưới bánh xe sau đang chạy của tôi. Tay hắn bị chẹt ngang qua.

Đây là trò vui nhất mà tôi từng tham gia. Ý tôi là, nếu có thiên đường thì nó phải giống như thế này mới được.

Phía trước, một mục tiêu mới! Không, khoan đã, hổng phải một mà là một đám mục tiêu mới, đứa nào cũng đang xoay lưng về phía tôi.

Bọn Hork-Bajir! Bọn Mượn xác Người! Và ba tên Taxxons bành ki, xấu xí, tất cả đều đang đổ dồn về một góc.

Tôi đạp thắng. Chiếc xe xòe vè như đuôi cá, rồi dừng lại.

Tôi nghe thấy thứ ngôn ngữ trầm trầm khó nhọc của bọn Hork-Bajir. Tôi nghe thấy tiếng người la lối. Tôi nghe thấy tiếng rít của bọn

Taxxons. Và vượt lên trên tất cả, tôi nghe thấy tiếng gầm có thể làm cho một người trưởng thành cũng phải tiểu ra quần: tiếng gầm của sư tử.

Tôi đã tìm ra Jake và đám bạn.

Tôi trèo ra khỏi xe. Nệm ghế gần như bị hư hại nặng nề. Có lẽ cái Viện Nghiên cứu và Tư vấn Người Mua hàng sẽ cần phải kiểm tra lại chiếc xe này.

Tôi nghiên cứu kỹ hiện trường, hổng muốn bỏ qua một chi tiết nhỏ và thú vị nào cả.

Có lẽ có chừng 15 tên Hork-Bajir, bốn con người, ba tên Taxxon. Đối đầu với chúng là một con sư tử, một con khỉ đột, một con sói, một chiến binh trẻ người Andalite, và một người Hork-Bajir - chắc chắn là Tobias rồi.

Tôi quá đỗi vui mừng vì Tobias đã biến hình thành một sinh vật đáng gờm để chiến đấu kịp lúc.

Đó là một quang cảnh đẹp hoàn hảo. Máu loang nhuộm đỏ nền bê tông. Ruột gan bọn Taxxon phơi la liệt trên gian hơi. Tiếng gầm rống và kêu khóc đau đớn vang đây đó.

Chiến trận! Kinh hoàng và chết chóc!

Tôi gần như la lên trước tình yêu tuyệt đối tôi giành cho nó.

Rồi tôi lao vào.

Chương 15

Tôi tỉnh dậy. Có ai đó đá vào sườn tôi. Tôi chẳng cần phải đoán đó là ai cả.

Bà Chằn giật dây công tắc đèn, nhìn tôi trừng trừng.

Cúi người, vươn mình, giật Gấu Bobo khỏi tay tôi, nhỏ xé banh hai cánh tay của con gấu ra, bông bay tung tóe.

"Đề Gấu Bobo yên!" tôi hét lên.

Nhỏ quỳ gối đè lên người tôi, đe doạ. "Đừng làm tao điên tiết. Tao đã điên đến mức tao cần rồi. Nếu mày làm tao điên hơn tao sẽ không chịu trách nhiệm cho bất cứ chuyện gì xảy ra tiếp theo. Hiểu chưa?"

Tôi gật đầu.

Bà Chằn quay đi và quăng mình nằm ngửa trên giường.

"T-t-t-thế bồ có vui không?" tôi hỏi.

"Vui á?!" nhỏ hét lên. "VUI?! Tao có VUI không á?!"

"Này, bỏ điện thoại xuống, Rachel, và đừng có hét hò nữa. Sara đang ngủ!"

Đó là mẹ tôi, từ ngoài hành lang nói vọng vào.

"Được rồi, mẹ!" tôi nói.

"Anh họ của mày," Rachel Bà Chằn thì thầm, mặt của cô ta đanh lại vì giận giữ.

"Jake á?"

"Jake! Lẽ ra tao phải giết chết chả. Chả đã nói gì với tao chớ! Với TAO chớ!"

"Cái gì? Xảy ra chuyện gì vậy?"

"Tao đã cứu mấy đứa tội nghiệp bọn nó. Ôi, trời, mày sẽ không thể tin được trận chiến này đâu! Một tên Hork-Bajir tóm lấy tao và dùng dao tay của hắn chặt đứt cánh tay phải gấu xám của tao. Tụi tao bị áp đảo về số lượng, và cái tên Hork-Bajir này đến được phía sau tao và PHẬP! Đau thấu trời! Và rồi, tao nhận ra là một cánh tay của tao nằm dưới đất. Ha ha! Ở dưới đất. Thế mày nghĩ tao sẽ làm gì? Tao cúi xuống, nhặt nó lên và dùng nó như cái dùi cui mà đánh túi bụi vào đầu tên Hork-Bajir đó."

Tôi cảm thấy mình sắp ói tới nơi. “Kinh quá!”

Bà Chằn tỏ vẻ khó hiểu. “Cái gì kinh hả?"

"Không có gì."

"Vậy là tụi tao đá đít bọn chúng, héng? Ý tao là, tụi tao quậy tưng bừng! Rồi tụi tao tẩu thoát! Và rồi Jake nổi đoá lên với tao. Với TAO! Jake! Với TAO!"

"Hổng lẽ, bồ biết đó, hổng lẽ ảnh lại cho rằng dùng cánh tay mình để đập tên Hork-Bajir là… tuyệt sao?"

"Chả mắng nhiếc tao rằng 'Em đã đảo lộn cả kế hoạch. Em đến đây

gây sự trong khi bọn anh đang cố lẻn vào để tìm Tia Phản Biến ngu ngốc kia.'"

"Ừ há."

"Tao đã cố tỏ ra tử tế. Tao đã nói, đại loại là 'Anh là thằng đần, cái lũ yếu đuối các người đang sắp sửa bị bọn chúng đá bay ra ngoài. Tôi nghe thấy tiếng chuông báo động vang lên và tôi đã cứu mấy người. Tôi là người hùng ở đây.' Nhưng chả lại nói, 'Rachel, bọn anh bật chuông báo cháy để đánh lạc hướng bọn Hork-Bajir tỏa đi chỗ khác. Em đến phá sập cửa ấy thế là bọn chúng nhận ra là chúng bị tấn công.'"

"À, mình nghĩ là mình có thể hiểu ảnh..." Cái nhìn của nhỏ Bà Chằn làm tôi nín bặt. "Ý mình là Jake đúng là một thằng đần!"

"Chính xác! Chúng ta đá đít bọn Yeerk! Đó là thứ mà chúng ta cần phải làm. Quên cái Tia Phản Biến ngu ngốc kia đi, ai thèm quan tâm chớ? Chúng ta sẽ đánh chết cái lũ Yeerk đấy!" Nhỏ lắc lắc đầu. "Jake phải biến đi."

"À, mình -" Tôi dợm mở miệng.

"Im đi, tao mệt rồi."

Bà Chằn tắt đèn và chỉ vài giây sau, nhỏ đã thở sâu.

Tôi nằm trên sàn nhà, trong bóng tối, ôm chặt lấy Gấu Bobo cụt tay của mình. Tôi sẽ làm gì bây giờ? Tôi sẽ sống với nhỏ Bà Chằn này bằng cách nào đây?

Vấn đề hổng phải ở chỗ tôi nghĩ hay muốn gì. Ý tôi là, tôi, có vẻ như là, vô vọng rồi. Nhỏ là một người mà…

Tôi ngừng thở.

Đúng. Đúng thế. Nhỏ Bà Chằn đó mới là người quyết định mọi chuyện.

Vậy, ngộ nhỡ nhỏ quyết định hổng muốn sống với tôi nữa thì sao ta?

Nhỏ có sẽ…

Ôi, Chúa ơi, tôi chợt nhận ra. Có. Nhỏ sẽ quyết định như thế.

Chương 16

Tôi đến trường. Thiệt dễ chịu, bạn biết không? Nơi này thiệt quen thuộc, thiệt an toàn.

Tôi không biết Rachel Bà Chằn đi đâu cả ngày. Tôi chỉ mừng là nhỏ hổng có mặt ở trường. Ý tôi là, có một vài giáo viên mà tôi hổng thích, nhưng như thế không có nghĩa là tôi muốn Rachel Bà Chằn ném họ ra ngoài cửa sổ tầng 2.

Cassie đến gặp tôi sau giờ Anh ngữ.

"Họp," nhỏ nói.

"Gì cơ?"

"Họp. Sau giờ học. Bồ biết mà."

Có, tôi có biết. Trang trại. Hội Animorphs. Tobias. Nhỏ Bà Chằn.

"Hoặc chúng ta có thể đi mua sắm," Cassie nói với nụ cười nhạt thếch.

Tôi chắc là mặt tôi có hớn hở lên. Nhưng rồi tôi chợt nhận ra: Cassie ghét đi mua sắm. Và buổi họp thì không phải là thích thì làm không thì thôi.

Cassie đang thử tôi.

"Không, chúng ta nên đi họp. Đúng không?" tôi hỏi vẻ lo lắng. "Ý mình là, đó là điều chúng ta nên làm, đúng không?"

"Tại sao?" Cassie hỏi.

Tôi nhún vai. "Mọi người sẽ mong cả hai đứa mình có mặt. Ý mình là, chúng mình phải đến, đúng không?"

"Đúng. Bồ nói đúng. Gặp lại sau nha."

Liệu tôi có thể chỉ việc, kiểu như là, bỏ cuộc, được không ta? Đó là việc tôi muốn làm. Và đó cũng là cách khiến Rachel Bà Chằn sẽ, kiểu như là, nổi điên lên.

Ngoài ra, tôi phải đi gặp ba. Ba đang đáp máy bay tới Ác-hen-ti-na để làm một phóng sự và chỉ dừng ở đây chừng một giờ đồng hồ thôi, còn tôi phải bắt xe buýt đến sân bay.

Dĩ nhiên là tôi có thể biến hình và bay đến đó. Như thế sẽ nhanh hơn, đơn giản hơn và ít tốn kém hơn nữa.

Tôi hình dung đến điều đó. Tưởng tượng cảnh bay lượn trên bầu trời. Bay lượn rất là vui. Nếu bạn không nghĩ quá nhiều về việc đó. Nhưng nếu muốn bay thì phải biến hình. Và cái ý nghĩ rằng sau khi da tôi biến thành lông vũ, những lóng xương của mình teo nhỏ lại, phần dư thừa còn lại cùng với và phần nội tạng của mình sẽ biến vào vùng không gian Zero trong dạng một bọc nước tròn lớn hỗn hợp toàn là máu, da và những phần cơ thể nhớp nháp, ôi, thiệt là kinh khủng.

Chuông reo làm tôi nhảy dựng lên.

"Chuyển tiết," Marco nói. Cậu ấy đang đứng ngay cạnh tôi, chờ tôi cùng tới tiết học kế, tiết học chúng tôi học chung.

"Ồ, chào ," tôi nói.

"Vậy là, hoàn toàn là giả thuyết thôi nha," cậu ta thì thầm. "Rachel Bà Chằn đang đi với Tobias, đúng không? Và bồ thì nghĩ là mình dễ thương, đúng không?"

"Gì cơ?"

"Thôi nào, chúng ta phải vào lớp. Tui chỉ đang nói rằng Tobias và Rachel Bà Chằn, ý tui là, đang theo cái cách mà nó sẽ phải xảy ra, bồ có nghĩ thế không?"

"Bộ bồ không nghĩ là Tobias thích mình hả?"

Marco nhún vai. "Làm sao mà cậu ấy thích cả hai bồ được cơ chứ? Ý tui là, hai bồ trông giống nhau. Rất giống nhau. Nếu như bỏ qua vài điểm khác nhau rất rất nhỏ, thì hai bồ y chang nhau luôn. Rồi, bề ngoài thì thế, còn cái mà tui định nói ở đây là, bồ và Rachel Bà Chằn, rồi đây sẽ chia sẻ cuộc sống với nhau như thế nào?"

Chúng tôi đang đi xuôi xuống hành lang, bị mấy đứa nhóc chen lấn, tranh giành lối đi từ cả hai hướng.

"Mình không biết," tôi thừa nhận.

"Nhỏ có hơi khắc nghiệt, hả?"

"Ui trời!"

"Làm người ta thực sự sởn gai ốc, hả? Tui đoán là bồ ước có ai đó để nói chuyện cùng."

"Ừ."

“Tui muốn nói, ây dà, toàn là những sự kiện tâm thần không hà. Đó sẽ là chương trình tuyệt đỉnh của Jerry Springer[10]. ‘Gặp gỡ cô gái đã từng phân thân thành hai, một người tốt và một ác quỷ.’ Ôi trời. Tui sẽ theo dõi chương trình này cho coi.”

"Ừ."

"Nhưng hẳn chuyện đó sẽ làm bồ điên lên mất, đúng không? Ý tui là, không hề có ý xúc phạm đâu nha, nhưng hiện giờ, ở ngay cạnh tui đây, là Rachel hổng có phần tỉnh cách khát máu tâm thần. Như thế bồ hẳn sẽ đang đắn đo hổng biết chuyện gì sẽ xảy ra với cuộc sống mình, phải không?"

"Ừ, đúng là mình đang có những suy nghĩ như thế. Nhỏ ỉ bắt mình ngủ trên sàn nhà." Tôi chẳng hiểu sao lại thổ lộ với Marco chuyện ấy. Lẽ ra tôi hổng nên nói với cậu ấy. Thiệt xấu hổ quá.

Tôi thoáng thấy cậu ta nhìn sững mình. Tôi cũng thấy cả nụ cười nhạt đi trong một tích tắc.

Tôi đứng lại. "Bồ biết mình không phải là, kiểu như là, một đứa khùng, hén? Mình biết là bồ đang thử mình mà."

"Thử á?" Marco vừa hỏi vừa cười phá lên chế giễu.

"Anh Jake kêu bồ kiểm tra mình, xem mình liệu có phải có vẻ như đang bị mất kiểm soát không, đúng không?"

Marco cười. "Chúng ta đến nơi rồi."

"Đến đâu cơ?"

"Lớp học."

Lẽ ra tôi không nên kể cho cậu ấy. Marco sẽ kể cho Jake rằng tôi là đứa không đáng tin. Cậu ấy sẽ kể với Jake rằng tôi có thể sẽ để lộ ra mọi thứ. Và rằng chính tôi cũng không biết liệu tôi có phỉnh Cassie hay không nữa.

Dĩ nhiên là tôi đã không phỉnh Cassie. Chẳng ai lại đi lừa phỉnh Cassie cả.

Tôi gạt bỏ nỗi sợ hãi đang dâng lên trong lòng mình, đang đe dọa sẽ bóp nghẹt tôi, hổng cho tôi thở!

Phải thoát ra! Tôi phải thoát ra khỏi tất cả những chuyện này. Nửa… nửa kia của tôi có lẽ đang nghĩ cách loại bỏ tôi cũng nên. Còn các bạn của tôi? Họ có ráng ngăn nhỏ lại không ta?

Không. Tôi là đứa vô dụng đối với họ.

Vô dụng đối với Hội Animorphs, thậm chí là mối nguy hiểm cũng nên.

Bỗng nhiên trường học trở nên hổng còn dễ chịu nữa.

Chương 17

Tôi đến nhà kho sớm. Đột nhiên một ý tưởng loé lên: tôi có thể kiểm tra nhà kho một cách kỹ lưỡng, biết đâu tôi lại khám phá ra được điều gì thì sao? Lẽ ra tôi phải nghĩ đến chuyện này sớm hơn chớ. Có điều tại sao lại cứ phải làm đầu óc mình bận rộn bởi một đống những "ngộ nhỡ" chứ? Tương lai không phải là mối bận tâm của tôi. Sống vì hôm nay, chiến đấu cho hôm nay.

Tôi biến hình thành ruồi. Không tuyệt như là một kẻ săn mồi bự con, có lẽ thế, nhưng ruồi có sức mạnh kỳ lạ của riêng nó.

Tôi biến hình ngay trong kho thóc. Tại sao lại không chớ? Hổng có ai khác ở đây cả. Tụi nó chắc giờ mới chuẩn bị rời trường học - cái nơi chuyên phải ngáp sái quai hàm - thôi.

Tôi đứng đó, bao quanh là những sinh vật hoang dã: gấu trúc Bắc Mỹ hung tợn, ngỗng hoang hiếu chiến, và lũ thỏ… à, chẳng có gì hay ho để nói về lũ thỏ cả.

Tôi tập trung tư tưởng vào việc biến hình.

Da tôi thẫm đen lại và nhăn nheo. Bạn biết không, như thể tôi là món kẹo bông gòn bị đốt quá lửa ỉ. Chỉ có điều thay vì là cục kẹo mềm xốp từ trong ra tới ngoài thì nó lại cứng quèo như móng tay vậy.

Thân thể tôi xoắn xuýt lại, phân làm ba phần. Cái đầu to vật ngự trên đỉnh phần bụng toàn là cơ bắp. Phía dưới bụng, cái hông của tôi thắt chặt lại, kế đến là phần thân giữa phình to, đặc trưng của loài côn trùng.

Tay tôi biến thành những que nhỏ. Chân tôi dài ra, dài nữa, mỏng hơn, mỏng hơn nữa và mạnh mẽ đến không ngờ.

Hai cánh tay mới phụt ra từ ngực tôi.

<Ha HA!> tôi cười hoan hỉ. <Để cái con nhỏ song sinh nhát cáy của mình thử làm thế này xem. Nó sẽ phát điên lên mất!>

Trong suốt quãng thời gian tôi teo rút quắt queo lại và như muốn đổ ập người về phía trước thì những hạt cát trở thành những hòn đá cuội và những cọng rơm trở nên có kích cỡ bằng cái ống nghe điện thoại.

Đột nhiên cặp mắt xanh biếc của tôi phồng to giống như những trái bóng bay. Mống mắt màu xanh của tôi biến thành màu đen óng ánh. Cầu mắt bề vụn thành hàng ngàn mặt đa giác, mỗi mặt là một con mắt riêng biệt.

Thiệt là bá cháy!

Cái miệng yếu xìu, cặp môi nhợt nhạt, những cái răng tí nị, hổng có bén tẹo nào của loài người trở thành cái vòi hút dài ngoằng của loài ruồi.

Tôi vỗ thử cặp cánh. Ngay lập tức tôi đã ở trên không trung. Một kiểu bay khác hẳn với đại bàng, đi nhiên rồi. Đại bàng là sát thủ. Còn ruồi ư? Ruồi thì ăn phân chó mà thôi.

À, một kẻ săn mồi, một sát thủ, thì thế, còn một người lính thì phải làm những gì mà anh ta được yêu cầu phải làm.

Tôi bay, lộn xộn, chấp chới và bất cứ một luồng gió lơ thơ nào cũng khiến tôi bị thổi dạt qua hướng khác, nhưng tôi cố hướng đường bay của mình tới những thanh giằng của một cái chuồng thú. Ở đó, tôi nghỉ ngơi và chờ đợi.

Tôi hổng phải chờ lâu. Nhưng người tới đầu tiên hổng phải là một trong những đứa bạn của tôi. Đó là một cậu bé, có vẻ như, theo giác quan của con ruồi tôi, là một chùm ánh sáng nhiều màu kỳ quái mờ mờ ảo ảo.

Erek. Hình chiếu ba chiều của ảnh không được thiết kế để đánh lừa cặp mắt phức hợp của loài ruồi.

Anh chàng người máy nhìn xung quanh, tắt hình chiếu của mình đi và giờ thì trông ảnh hổng khác gì một khối sắt và ngà voi vậy. Màu sắc vẫn còn bao phủ bên ngoài - mắt ruồi nhìn thấy dãy quang phổ màu đã khác trước.

Nếu như người Chee đến đây và chờ đợi thì tức là anh ta có tin tức. Tin tức rất quan trọng.

Sinh vật đáng thương. Ảnh đã cố tình chọn cách phục hồi lại chương trình hòa hiếu của mình. Chúng tôi đã trả tự do cho ảnh để ảnh trở thành một chiến binh có sức mạnh vô song, cái sức mạnh mà tôi thậm chí chưa bao giờ và sẽ chẳng bao giờ dám thách thức ảnh.

Chưa hết, trong khoảnh khắc huy hoàng của mình, trong vòng có hai hay ba phút, những thiệt hại ảnh gây ra còn nhiều hơn tất cả những gì tụi tôi phá hủy được trong hàng tháng trời chiến đấu. Sau khi đã cày nát sàn nhà, xóa sổ tường và trần nhà, chế ngự kẻ thù của mình, ảnh đã cố ý chọn cách khôi phục chương trình sẽ bắt ảnh thà chết còn hơn phải gây tổn hại cho bất cứ một sinh vật sống nào.

Điều đó khiến tôi khó chịu. Đó là một sự lãng phí. Và… và nó cứ khiến tôi thấy khó chịu, thế thôi.

Có lẽ tôi sẽ hỏi ảnh. Nhưng sau này kìa chớ hổng phải bây giờ. Tại sao? Tại sao ảnh lại làm thế?

Hình chiếu của người Chee lại được bật lên. Cánh cửa kho thóc bật mở. Jake dẫn đường. Tất cả đám đều ở đây, khổng lồ, mờ ảo, màu tía, và vỡ vụn thành cả trăm hình ảnh. Tôi nghe tụi nó nói thông qua những sự rung động lộn xộn khiến những sợi lông trên lưng tôi kêu tanh tách. Từ dạng người, Ax hoàn hình trở về lại dạng nguyên thủy - người Andalite của ảnh. Nhìn ảnh hoàn hình cứ như thể tôi đang quan sát một vụ nổ quay chậm tại một xưởng sơn vậy, quá chừng màu sắc và điều kỳ quái đập vào cặp mắt phức hợp của tôi.

Tobias bay vào qua cái chuồng cu đề ngỏ và đậu trên một thanh xà

nhà cao ngất. Đã đến lúc tôi phải cư xử như một con ruồi rồi. Tobias là một sát thủ! Một kẻ săn mồi! Tôi phải hành xử sao mà thể hiện được sự tôn trọng với cậu ấy.

"Erek," Jake nói.

"Đúng. Rắc rối rồi. Cuộc đột kích của các bạn thất bại rồi."

"Tụi này biết rồi," Marco nói buồn bã.

"Bọn Yeerk đang di chuyển Tia Phản Biến."

"Đi đâu thế?"

Erek buộc cái hình chiếu của mình lắc đầu. "Không biết. Có một cấp độ bảo mật mà chúng tôi không thể thâm nhập được. Tất cả những gì chúng tôi biết được chỉ là bọn chúng đang chuyển nó đi. Và rằng chúng rất, rất cần trọng không để lộ nó ra. Chúng sẽ chất Tia Phản Biến lên một xe tải. Ba chiếc xe tải sẽ rời Viện nghiên cứu và Tư vấn Người Mua hàng. Ba chiếc sẽ đi theo ba ngả đường khác nhau. Trong đó, chỉ có một chiếc là chở Tia Phản Biến mà thôi."

"Ba chiếc xe tải á?"

"Ba chiếc xe tải. Ba cái công-ten-nơ," Erek nói. Ảnh nhìn quanh. "Rachel đâu rồi? Hay tôi nên nói là hai cô bạn Rachel đâu rồi?"

"Mình không biết liệu rằng Rachel Điên Khùng có biết về cuộc họp này không nữa," Cassie nói. "Hôm nay nhỏ không đến trường."

"Phải rồi, việc thành phố đang thiếu hụt xe cứu thương đúng là bằng chứng hùng hồn cho việc nhỏ không đến trường mà," Marco nói khô khốc.

"Tôi phải đi đây," Erek nói.

"Erek" - là Cassie - "có chuyện gì làm bồ buồn hả?"

Anh chàng người máy ngập ngừng. "Không." Rồi, "Có, tôi cho là thế. Chuyện này ngớ ngẩn lắm, thật đó, nhưng, kiểu như là mình đang ghen tỉ."

"Với ai kia chớ?" Cassie nhấn mạnh.

"Với Rachel. Cô nhỏ hiền lành tỉ. Nhỏ đã làm được, đúng không? Nhỏ đã tìm ra cách để chiến đấu mà không phải chịu đau đớn. Nhỏ đã tống khứ tất cả phần xấu xa bên trong mình ra ngoài và để nó tự làm… tự làm những thứ mà nó phải làm. Tôi nghĩ đã có nhiều lần tôi ước chi… mà thôi, bỏ đi."

Ảnh nhún vai. Hổng ai thốt nửa lời. Người Chee rời khỏi.

<Được rồi, nghe này,> Tobias là người mở màn. <Trước khi có bất kỳ một Rachel nào tới đây, tụi mình phải nói chuyện. Tụi mình phải tìm ra cách để giải quyết tình hình của hai người họ. Mình đã nói chuyện với chú Ax. Chú ấy nói có thể - chỉ là có thể thôi - tụi mình có thể nhập hai phần Rachel đó lại thành một như trước.>

<Tụi mình sẽ cần một nguồn năng lượng khổng lồ,> Ax nói. <Và cả hai Rachel sẽ phải đồng ý. Và sẽ có khả năng là cả hai Rachel đều chết trong quá trình tiến hành sáp nhập.>

"Không chấp nhận được," Cassie cắt ngang.

"Thế nào thì chấp nhận được?" Marco hỏi. "Dàn xếp cho tình trạng hiện tại á? Một cô nhỏ yếu đuối đến thảm hại, cô nhỏ tập hợp trong mình tất cả mọi nỗi sợ hãi, do dự, thiếu tự tin, và cái đầu rỗng tuếch, những tính cách mà Rachel của chúng ta mang giấu biến tít đâu đó trong mình á? Hay là cỗ máy sát nhân tâm thần, lúc nào cũng nổi xung thiên, những tính cách mà Rachel, bao lâu nay, đã luôn kềm chế được hả?"

Tâm thần? Có phải là Marco đang nói rằng tôi khùng không ta?

Khùng á? Tại sao chứ? Vì muốn tiêu diệt những kẻ thù của tôi ư? Vì đứng lên bảo vệ chính mình ư? Vì không sợ nguy hiểm ư?

Cậu ta sẽ phải hối tiếc vì đã nói thế.

"Đó không phải là tất cả," Cassie nói. "Mình nghĩ chuyện phân thân còn đi xa hơn thế nữa. Mình không nghĩ rằng Rachel Bà Chằn có khả năng suy tính xa. Rachel Bé Ngoan thì có thể, nhưng nhỏ lại không có khả năng tập trung vào những chuyện trước mắt. Rachel làm bể cuộc đột kích đêm qua không có suy nghĩ là phải làm gì. Không có kế hoạch. Nhỏ chỉ ứng biến. Nhưng Rachel Bé Ngoan sắp đặt chuyến mua sắm hôm qua như là một kế hoạch xâm lược tổng hợp vậy."

Marco nói, "Chiến lược và sách lược. Dài hạn, ngắn hạn."

"Chúng ta không thể dùng bất cứ một Rachel nào cả," Jake nói.

Tôi bắt đầu hoàn hình. Khi tôi nhận thức được những gì Jake đã nói thì tôi chỉ mới bắt đầu phồng lên.

Không thể sử dụng tôi ư?

Không thể sử dụng tôi á?

Tôi sẽ sử dụng tụi nó! Tôi sẽ dùng bọn nó cho đến khi chúng la lên cầu xin được thương hại!

Giờ, tôi đang phình to thật nhanh. Tôi đang ngồi trên đỉnh cánh cổng. Nền gỗ sần sùi đang bé dần lại ở bên dưới tôi.

<Nhỏ đang ở đây!> Tobias cắt ngang.

Đúng lúc đó tôi mất thăng bằng và rớt từ gờ cánh cổng xuống. Tôi cố vỗ cánh nhưng chúng đã tan chảy. Tôi va xuống nền đất. Tôi quá nhỏ nên hổng hề thấy đau đớn gì sau cú té. Và tôi vẫn tiếp tục hoàn hình.

<Mày là đồ bị thịt, Marco!> tôi rít lên.

"Nhỏ lại mất tự chủ rồi," Cassie nói buồn bã.

<Câm miệng, cái đồ ôm cây khờ khạo kia!> tôi hét lên. <Tao

cũng sẽ hạ cả mày nữa!>

Tôi tiếp tục lớn dần lên! Bự hơn và bự hơn nữa. Thành người trước đã, rồi tôi sẽ biến hình thành… nhưng khoan hãng. Không! Tôi đã phạm phải sai lầm! Trong hình dạng người, tôi sẽ rất dễ bị tấn công.

Tôi dễ bị tấn công! KHÔNGGGGGGG!

"Ax?" Jake nói lặng lẽ.

Tôi thấy những móng guốc khổng lồ ngay lập tức di chuyển lại gần tôi hơn. Tôi biết chuyện đó sẽ xảy ra! Bọn họ sẽ giết tôi khi tôi yếu ớt. Họ phải làm thế! Đó là điều tôi cũng sẽ làm, bọn họ không có lựa chọn nào khác!

<Đừng giết tôi, tôi không có ý đó!> tôi rên rỉ.

"Không ai có ý định giết em cả," Jake nói.

<Có, các ngươi sẽ giết tôi. Hãy để tôi sống! Tôi muốn sống! Các ngươi không được làm hại tôi! Lũ yếu đuối kia! Lũ ngu ngốc kia!>

Trong suốt thời gian đó, tôi vẫn tiếp tục hoàn hình, to lên và ngày càng trở nên giống hình dạng con người. Mặc dù vậy khi khi bản sao nhát cáy của tôi xuất hiện thì tôi vẫn còn giống ruồi hơn.

"Áááááá!" Nhỏ la toáng.

Tôi lao về phía Marco.

Chương 19

Ghê tởm!

Dơ dáy!

Là tôi đó. Là tôi! Là khuôn mặt tôi với cái vòi trổ ra từ chỗ từng là mũi và miệng - nó dài thoòng, dãi nhớt nhều thành giọt. Là cơ thể tôi với những cái chân khẳng khiu teo tóp dính chùm trên ngực.

Nhỏ đã bự gần bằng kích thước của một con người, nhưng những nét đặc trưng của một con ruồi vẫn còn nguyên dạng - một con ruồi được phóng đại bằng kích thước một con người.

Tôi không thể ngậm miệng ngừng la hét cho được.

"Áááááá! Áááááá! Áááááá!"

Hai bàn tay của nhỏ... của thứ đó... của tôi... bao quanh cổ họng của Marco. Ax đang cố dùng bản dao đuôi đập nhỏ nhưng nhỏ đã xoay người đặt Marco vào giữa nhỏ và anh chàng người Andalite.

Rachel Bà Chằn mở rộng miệng đầu mút vòi ruồi chụp vào mặt Marco, dùng nó để bịt mũi và miệng của cậu ấy, chặn đứng đường thở của Marco, bóp nghẹt những tiếng la giận dữ và tiếng hét ghê tởm của cậu ấy.

"Áááááá! Áááááá!" Tôi thét.

"Rachel, đừng có hét ầm lên thế!" Cassie nạt tôi. "Ba mẹ mình có thể về nhà bất cứ lúc nào đó!"

Marco đấm vào bụng Rachel. Nhỏ đập cậu ấy bằng một trong những cánh tay ruồi khẳng khiu dễ gãy của mình. Nhưng nhỏ vẫn đang trong quá trình trở lại dạng người nên cú đấm của nhỏ chẳng khác gì một làn gió thoảng.

Cái vòi ruồi của nhỏ teo quắt lại và biến mất, Marco đã có thể thở. Và nhỏ cũng đã có thể nói.

"Tao tiếp quản ở đây! Ai theo tao nào?!" Nhỏ lớn giọng.

Jake nhảy phắt về phía nhỏ, nhưng Rachel Bà Chằn thả Marco ra và né qua một bên. Hai chân Jake đạp mạnh xuống nền nhà. Có tiếng vỗ cánh - Tobias ở trên rui nhà thả mình xuống. Cậu ấy di chuyển một cách điệu nghệ trong khoảng không khí lạnh ngắt, tìm cách chộp lấy một món tóc vàng hoe của nhỏ khiến nhỏ xao nhãng đủ thời gian cho -

Nhưng Rachel Bà Chằn quá nhanh. Nhỏ giơ một cánh tay thẳng lên, túm lấy cẳng chân Tobias - ngay bên trên những móng vuốt - ghì xuống và kẹp cậu ấy vào nách bên kia.

Rồi, với vẻ hiểm ác hiện rõ trên mặt, Bà Chằn siết chặt tay quanh cổ Tobias.

"Gây sự với ta thì cậu bé người chim này sẽ thành con gà chết toi."

Mọi người bất động.

"Ha HA!" nhỏ đắc thắng. "Quá dễ dàng! Tao thậm chí chẳng cần phải biến hình!"

<Rachel, bồ đang làm gì thế?!> Tobias la lên, tức giận nhiều hơn là sợ hãi.

"Xin lỗi, tình yêu của tôi," nhỏ dài giọng, khinh khỉnh, "nhưng là một kẻ săn mồi, hẳn bồ hiểu rõ mà."

"Thôi nào, mọi người bình tĩnh," Marco nói.

"Bình tĩnh á?" Rachel Bà Chằn rít lên. "Bồ đã gọi tôi là 'đồ tâm thần'! Sao một 'kẻ tâm thần' có thể bình tĩnh được cơ chứ?"

"Tui nói 'tâm thần' ngụ ý tốt mà," Marco nói.

"Tôi là sếp sòng ở đây!" nhỏ hét lớn. "Tôi lãnh đạo Hội Animorphs. Tôi là thủ lãnh! Mấy người phải phục tùng tôi! TÔI!"

"Bất kể em có nói gì đi chăng nữa," Jake dịu dàng. Ảnh từ từ xích lại gần nhỏ. "Em muốn chỉ huy, được thôi, dù sao thì anh cũng chán phải gánh trách nhiệm lắm rồi."

"Vậy sao? Thế thì đây là mệnh lệnh đầu tiên của tôi: Tôi muốn Marco chết! Không! Khoan đã. Không giết. Cậu ta có thể vẫn còn có ích."

"Nghe mừng quá ha," Marco lẩm bẩm.

"Không giết cậu ta. Chỉ… chỉ... " Nhỏ nhìn quanh hoang dại, điên cuồng, đôi mắt sáng rỡ. "Trừng phạt cậu ta. Đúng thế! Chúng ta sẽ quất cho cậu ta một trận! Trói cậu ta vào cái cửa chuồng kia và chúng ta sẽ quất, quất cậu ta cho đến khi cậu ta la hét!"

"Được," Jake nói. Rồi ảnh vung mạnh tay phải, sượt qua ngang Tobias đang cựa quậy dưới nách Rachel Bà Chằn, thụi một đấm vào gò má trái của nhỏ.

"Ax!"

Trước khi Rachel kịp hết bàng hoàng vì bị tấn công đột ngột, lưỡi dao đuôi của người Andalite đã kề vào cổ nhỏ. Marco tóm lấy một cánh tay. Cassie tóm lấy cánh tay còn lại.

Tobias rớt nhẹ nhàng xuống đất, tự nhổm dậy, rồi bay trở lại chỗ quen thuộc của mình trên đỉnh nhà kho.

Rachel Bà Chằn bắt đầu vùng vẫy, la hét.

"Áááááá! Áááááá!"

Mất kiểm soát!

Nhỏ té xuống đất, lăn lộn, nước bọt văng tung toé cùng với những lời nguyền rủa, tiếng chửi thề rồi chẳng mấy chốc chỉ còn lại những tiếng gầm gừ giận dữ.

Cassie, Jake, và Ax đè nhỏ xuống. Để bảo vệ chính họ và cũng là để bảo vệ con quái vật điên dại, hung dữ này tự làm đau chính mình.

Tôi khóc. Giấu mặt trong lòng bàn tay, tôi khóc rưng rức.

"Nhỏ đó hồng phải là mình! Hồng phải là mình!" tôi rên rỉ. "Nhỏ chưa bao giờ là một phần trong mình cả!"

Nhưng tôi biết sự thật. Ký ức của tôi vẫn còn nguyên vẹn. Tôi biết

rằng nhỏ Rachel đó, sinh vật điên dại, hoang dã và bạo lực kia chỉnh là một phần trong tôi.

Nhỏ đã làm nên lòng dũng cảm trong tôi. Nhỏ đã làm tôi mạnh mẽ.

Sinh vật tội nghiệp, bệnh hoạn đang quằn quại kia đã tạo ra tôi… tạo ra tôi.

Chương 20

Trời ạ, bạn hẳn chưa bao giờ thấy một lũ nhóc cứ nhặng hết cả lên vì chuyện không đâu đâu há. Ý tôi là, tôi đã nổi điên. Thế thì sao chứ? Ai mà chẳng thế?

Nhưng dù gì, một lúc sau, tụi nó cũng để tôi đứng dậy, và rồi Jake quyết định kết thúc buổi họp. Và tôi quyết định hoãn mọi hành động xử Marco, để sau hãng hay.

Danh sách đang dài ra: Bailey vẫn buộc phải chết. Và giờ là Marco. Có lẽ cả Jake nữa.

Nhưng thế vẫn ổn, sẽ vẫn còn có tôi, Tobias, Cassie và Ax.

Dĩ nhiên là Ax khá tận tụy với Jake. Còn Cassie thì...

Tôi đi về nhà, cảm thấy hơi bối rối. Một chút kỳ cục nữa. Kiểu như là tôi không biết phải làm gì tiếp sau đó.

Những người khác có lẽ sẽ không bao giờ chấp nhận tôi chừng nào bản sao ngu ngốc của tôi còn ở quanh. Họ có vẻ thích con nhỏ đó hơn tôi.

Đương nhiên, trong trận chiến thì họ sẽ về phe ai chứ? Tôi, một nhà lãnh đạo: mạnh mẽ, bạo lực, kiên quyết. Tôi có thể lên kế hoạch phải làm gì với ba chiếc xe tải hộ tống tia Phản Biến.

Tôi có thể. Nếu tôi thực sự muốn làm.

Nhưng khi tôi thử, tôi bất ngờ nhận ra tôi không thể lên được kế hoạch. Thật kỳ lạ. Như thể… như thể khi tôi thử sử dụng phần não đó, phần lập kế hoạch đó: Hổng thấy nó đâu.

Cassie nói đúng chăng?

Tôi thử lại lần nữa. Chẳng có gì cả. Không chỉ là tôi không thể nghĩ ra một kế hoạch vĩ đại, mà là tôi không thể nghĩ ra bất cứ một kế hoạch nào, không thể nghĩ xa hơn về sau. Như thể tương lai là không có thật, hoặc có khả năng xảy ra, hoặc… không có tương lai.

Chẳng phải hôm đó ở Viện Nghiên Cứu tôi đã làm tốt đó sao?

Dĩ nhiên đó không phải là hành động theo kế hoạch. Đó hoàn toàn là hành động bột phát. Đúng. Tôi có thể làm việc đó. Tôi có thể phản ứng nhanh nhạy.

Là nhỏ.

Con nhỏ ấy có phần đó của tôi! Cái con chồn nhát cáy đó! Rachel Đỏng Đảnh có phần não đó của tôi. Phần mà tôi cần phải có!

Tôi sẽ phải lấy lại phần não đó! Tôi sẽ phải… Bằng cách nào?

Sao mà rối rắm quá hà. Tôi cảm thấy não mình như sắp nổ tung. Về đến nhà, xô mạnh nhỏ em kế dạt qua một bên, tôi lao lên phòng mình ào ào như vũ bão.

Cho đến tận giờ tôi vẫn thấy ổn với vụ phân thân này. Tôi muốn nói nó giống như là bạn phát hiện ra rằng trong bạn, có cái u nhọt

yếu đuối, yếu đuối đến bệnh hoạn đang phát triển. Đó chính là Rachel - Rachel Nhát Cáy. Một khối u tràn ngập nỗi sợ hãi và do dự, và nó đã được tách hoàn toàn khỏi tôi. Điều này thật tuyệt, thật tuyệt, TUYỆT! Được giải phóng rồi, trời ơi! Tự do! A HA!

Chỉ có điều… con nhỏ đó có phần não có thể lên kế hoạch. Tất cả nỗi sợ hãi của con nhỏ nhát cáy ấy đã che phủ cái phần não đó.

Tôi cần lấy lại nó. Tôi cần phải tìm ra cách lấy nó lại và tất cả những gì tôi có thể nghĩ ra là: giết con nhỏ đó! Nhưng, không. Việc đó sẽ không có tác dụng. Hay có nhỉ?

Tôi giận giữ đi lại trong phòng, xé nát tấm ga trải giường và đá bay bất cứ thứ gì tôi có thể đá được.

Con nhỏ đó đâu rồi ta?

Tôi hất đầu qua trái, qua phải, rồi lại qua trái. Hổng có đây. Tại sao lại không có nhỉ? Nửa kia của tôi đâu rồi, cái nửa mà có một phần não của tôi đâu rồi?

Không có ở đây.

Tôi thấy nỗi nghi ngờ kích thích adrenaline chảy vào trong mạch máu của mình.

Không có ở đây. Đang bày mưu chống lại tôi bằng chính não của tôi!

Mắt tôi mờ đi vì giận. Nhưng rồi tôi lại tập trung được. Trên cuốn lịch để bàn, có một dòng ghi chú mới được viết bằng mực tím.

Tôi nhảy đến cạnh bàn.

"Gọi cho Ba." Sau đó, cách ra một đoạn, "Ba. Chuyến bay 545. Cổng số 17."

Thông tin này tác động, theo kiểu của nó, vào bộ não đang phát sốt của tôi. Tôi nhận ra ngay tức khắc là con nhỏ đó sắp sửa phản bội tôi. Dĩ nhiên rồi! Đúng thế, nếu tôi nghĩ về điều đó, nếu tôi cố gắng, tôi có thể nhớ lại những chuyện trước kia. Tôi phải nghĩ xem tôi trước kia như thế nào, tôi - với hai nhân cách, sẽ làm gì khi mà con nhỏ đó, tôi, chúng tôi thất vọng hay lo lắng.

Ba. Dĩ nhiên. Cái con nhỏ ngớ ngẩn ngốc nghếch ấy mà không có sức mạnh của tôi thì…

Tôi biến hình trong vòng hai phút. Tôi sẽ đến sân bay. Đúng thế! Rõ ràng là phải thế.

Và rồi?

Giết! Đúng, giết! Giết!

Tôi không chắc là mình sẽ giết ai, nhưng chắc chắn là tôi sẽ giết.

Chương 21

Tôi đang, hình như là, có mặt ở một nhà hàng? Đang ăn bánh sừng bò? Tôi không muốn ăn, nhưng mà, hình như là, phải gọi một thứ gì đó? Nếu không, có khi người ta lại không cho bạn ngồi đó?

Dù gì, người ta cũng mang đến cho tôi bánh sừng bò, và tôi bảo cô phục vụ là khi ba tôi tới, ổng sẽ muốn uống một tách cà phê.

Bảng thông báo nói chuyến bay số 545 sẽ đến đúng giờ, và nhà hàng thì nằm ngay cạnh cổng ra của ba. Ba biết phải gặp tôi ở đâu.

Nhưng chắc hẳn ba sẽ rất ngạc nhiên khi biết vì sao tôi lại muốn nói chuyện với ông. Tôi muốn nói, nó sẽ, kiểu như là, "Ba à, có những người ngoài hành tinh… và họ, kiểu như là, chui vào não ba và tất cả những người khác."

Ba sẽ sửng sốt.

Trừ phi ba đã biết chuyện đó. Dĩ nhiên ba có thể sẽ không biết trừ phi ông là một trong những kẻ đó. Tôi muốn nói đến Kẻ Bị Mượn xác. Nếu thế chuyện sẽ thực sự tồi tệ.

Tôi sẽ phải đảm bảo rằng ba không bị mượn xác. Ý tôi là, tôi, hình như là, thích Tobias. Tôi không muốn có chuyện gì xấu xảy ra với cậu ấy. Hay Cassie, cô nhỏ mãi mãi là bạn thân của tôi.

Và tôi nợ hai đứa nó... một thứ. Đúng, tôi nợ tụi nó. Tôi phải bảo vệ tụi nó. Phải đảm bảo là ba không phải là một kẻ bị mượn xác.

Có một cái bánh sừng bò ở ngay trước mặt tôi. Tại sao lại có một -

"Ba ơi!" tôi la lên khi nhìn thấy bóng ông. Tôi nhảy cẫng lên, tay vẫy lia lịa. Ba vẫy lại và đi về phía tôi.

Trông ba hồng giống một Kẻ Bị Mượn xác.

Dĩ nhiên, tôi cho là chúng không lộ liễu đến thế. Tôi cho là chẳng có cách nào để phân biệt được đâu.

“Chào con yêu,” ba nói, rồi ôm và hôn tôi.

"Con chào Ba."

"Ba cần chút cà phê."

"Con biết. Con, hình như là, nói với người phục vụ rồi ạ"

Người phục vụ quả là có nhớ và đem cà phê đến.

"Vậy. Chuyện khẩn cấp là gì thế con?" ông hỏi tôi.

"Gì ạ?"

"Ừ, con đã nói là có chuyện gì đó lớn lắm mà. Chuyện mà con không thể nói được cả với mẹ con ỉ."

Tôi gật đầu. "Đúng thế. Con không thể kể cho mẹ được bởi vì mẹ có thể là một trong bọn họ."

"Một trong những ai cơ?"

"Ba cũng thế."

"Ba cũng thế? Là sao?" ông hỏi.

Tôi nhìn ông. Rất chăm chú. "Ba kể cho con đi."

Ông lắc đầu. "Thôi được rồi, trở lại vấn đề đã. Ba có thể là cái gì? Hay đó là mẹ con?"

Ông có vẻ không hiểu. Nhưng biết đâu tất thảy mấy biểu hiện đó là một trò bịp bợm thì sao. Tôi xua tay để đuổi một con ruồi.

Tôi rướn người ra phía trước. "Ba nhìn thẳng vào mắt con và nói rằng ba không phải đi."

"Ba không thể làm thế trừ phi -"

"Đúng thế ạ, ba không thể vì ba còn chẳng hiểu con đang nói gì, đúng không ạ? Ôi, tội nghiệp Ba! Tôi nghiệp, tội nghiệp Ba quá, ba không biết đâu. Nhưng con sẽ kể cho ba. Không còn bí mật nào nữa, được chứ ba?"

"Chắc chắn rồi."

Tôi liếc nhìn xung quanh. Ý tôi là, sau tất cả những lần Jake và Marco nhắc nhở chúng tôi về chuyện giữ bí mật, tôi không phải là con ngốc.

Và có thứ gì đó đang làm tình làm tội tôi, chích chích vào não sau của tôi. Không thể phản bội những người khác. Tôi không thể.

Rồi, trong khi nhìn sang trái rồi sang phải, tôi nhìn thấy một chuyện thật đáng sợ.

Từ đầu đằng kia căn phòng, qua vai của ba, Bà Chằn gườm gườm nhìn tôi.

Tôi cảm thấy người mình như tan chảy.

Nhỏ giật giật cái đầu của mình.

Tôi cảm thấy nước mắt bắt đầu muốn tuôn ra. "Con phải… phải… vào nhà vệ sinh một chút!"

Con nhỏ nhát gan chạy vụt qua, nước mắt tèm lem và nấc cụt. Tôi thử ngáng chân nhỏ, cho vui ỉ mà, nhưng trật.

"Chuyện gì vậy ba?" tôi căn vặn ba tôi, đồng thời xoay ngược chiếc ghế lại, ngồi dạng chân sang hai bên.

"Chuyện gì ư?" ba tôi nói. Ông dí sát mặt mình vào mặt tôi. "Con vừa đi thay đồ hả?"

"Vâng. Đồ nịt. Mốt thời thượng đó ba."

"Con đi chân trần nữa hả?"

"Này, con đã rõ vì sao ba làm phóng viên rồi. Ba quả là thiên tài."

"Rachel, con đã tham gia vào giáo phái nào hả?"

"Vâng. Giáo phái của con!" tôi cười lớn. "Gì thế này, KHÔNG CƠ phục vụ ở chỗ rác rưởi này sao? Phục vụ đâu rồi? Ra đây mà phục vụ tôi đây nè! Phục vụ TÔI nè!"

Ba đặt một bàn tay lên cánh tay tôi. Tôi chợt nghĩ tới mấy món đồ ăn bằng bạc. Hẳn sẽ ngộ lắm đây khi mà coi xem ông rụt cái bàn tay đó lại nhanh đến mức nào lúc tôi ghim cái nĩa vào nó!

"Cưng à? Cô phục vụ đang bận -"

"Đừng có phục vụ bà già xấu xỉ đó nữa và lại đây mau!" Tôi hét lên. "Kẻ mạnh phải được phục vụ trước kẻ yếu!" Tôi đấm mạnh tay xuống bàn để nhấn mạnh quan điểm rõ ràng là hiển nhiên này.

"Rachel! Dừng lại. Ngay lập tức!" ba tôi quát.

Được thôi, giờ thì ổng sẽ bị đâm bằng con dao xắt bơ kia. Chỉ có điều… có rất nhiều người ở xung quanh. Không phải bây giờ. Để sau vậy.

"Ba đã được ghi tên vào danh sách của con rồi," tôi nói và cười khinh khỉnh.

"Ba không hiểu đã có thứ gì chui vào trong người con nữa!"

"Phải là cái gì đã thoát ra khỏi con mới đúng chứ," tôi nói và rống lên cười.

"Con yêu à, nghe ba này, ba không có nhiều thời gian. Ba chỉ quá cảnh ở đây thôi. Con cần phải nói cho ba biết đã có chuyện gì làm con bận tâm."

"Ngay bây giờ sao? Là ba đó."

Ông lắc đầu. "Thôi được, nghe này, ba biết là đã một hay hai tuần rồi, ba không tới thăm con. Nhưng thực sự là ba rất bận. Con biết là ba yêu con mà."

"Cá là ông sẽ không yêu nữa đâu," tôi nói và cười ha hả vì sự thông minh đột xuất của mình.

Đột nhiên, thật ngạc nhiên, tôi nhìn thấy con nhỏ nhát cáy. Thực ra là nó đang len lỏi quay trở lại. Không phải là đi thẳng tới cái bàn này,

mà có vẻ nó đang đánh một vòng ra sau lưng tôi và… nhưng tại sao nhỉ?

Tôi phải nghĩ cho ra. Tại sao nhỉ? Nào, con nhỏ đó sẽ đánh một vòng ra phía sau tôi. Và rồi… giết tôi á?

"Nghe này, Rachel, ba vẫn là ba của con, cho dù ba -"

"Yên nào, con đang ráng suy nghĩ đây!"

Nếu như con nhỏ nhát cáy đó tiếp tục đi vòng tròn cho đến khi nó ở phía sau tôi, thế thì, ừm… ba tôi sẽ thấy nó!

Chính là thế! Ba tôi sẽ thấy nó!

Đó là một kế hoạch! Tôi phải ngăn nó lại!

Ồ... ồ... làm gì? Làm gì nhỉ? Tôi -

"CHỌI ĐỒ ĂN!" Tôi hét lên. Tôi liền nhảy lên ghế và quăng mạnh chiếc bánh sừng bò sang bàn bên cạnh.

Chẳng ai tham gia cả.

Ba tôi chụp lấy cánh tay tôi và lôi tôi đi. Tôi sẽ phải giết ổng vì chuyện này. Nhưng giờ thì, tôi đã thành công. Con nhỏ nhát cáy đã bị bỏ lại một mình.

Mười phút sau, ba tôi lên máy bay, còn tôi thì bỏ đi.

"Được đó, Con nhỏ Yếu Xìu Thần Đồng kia," tôi cười nhạo bản sao của mình.

Chương 23

Tôi đã bị mắc bẫy!

Rachel Bà Chằn đã cắt đứt đường tôi đến với ba. Tôi chẳng biết phải bấu víu vào đâu nữa. Tôi có thể nói chuyện với mẹ, chắc chắn rồi, nhưng mà mẹ và tôi chẳng bao giờ có thể chia sẻ bí mật hay bất cứ thứ gì với nhau được.

Không phải do bà không phải là một người mẹ tốt. Bà là người mẹ tốt. Chúng tôi chỉ không có được cái gọi là có-thể-moi-hết-ruột-gan-ra với nhau mà thôi.

Moi hết ruột gan! Thật là một thành ngữ kinh khủng.

Tuy nhiên, tôi đi tìm gặp Cassie. Nhưng nhỏ lại đang trên đường đến tụ tập với những đứa khác.

Tôi đã quên mất. Có nhiệm vụ. Đêm nay!

"Đừng lo, Rachel," nhỏ nói. "Mình không nghĩ là Jake sẽ muốn bồ đi cùng tối nay đâu."

Chúng tôi đang ở trong kho thóc. Cassie đang cho một con chồn bị thương ở chân uống thuốc.

"Ồ, hay quá," tôi thở phào. "Bởi vì chuyện đó có vẻ rất nguy hiểm. Bồ biết chứ?"

"Ừ, mình biết."

Người có mặt kế tiếp là Tobias.

"Chào, ừm, Tobias," tôi nói.

<Chào.>

Hổng thêm lời nào nữa. Nhõn có một từ "chào." Tôi bắt đầu có cảm giác hổng có đứa nào trong đám bạn tôi hoan nghênh tôi cả. Đến cả Cassie hay Tobias cũng không thích tôi.

"Mấy bồ bực mình hả?" tôi hỏi.

"Bực á? Không, đi nhiên là không. Chỉ là… bồ biết đó. Bồ rất khác."

"Nhưng mình tốt hơn mà," tôi nói. "Ý mình là, mình, kiểu như là, hiền lành, không còn điên khùng chút nào nữa."

<Chúng ta đều đã từng điên rồ cả,> Tobias nói. <Ý mình là, còn ai khác, bồ biết mà, có thể quan tâm đến một người như mình cơ chứ? Chỉ có một cô gái hoàn toàn điên khùng mới thích một người chim thôi.>

"Bồ thích nhỏ đó hơn hả?" Tôi hỏi với giọng ngạc nhiên tột độ.

"Nhỏ đó? Ồ, ý bồ là Rachel Ác Quỷ ỉ hả?" Cassie cười lớn. "Không. Nhỏ đó khùng và nguy hiểm lắm. Mình chỉ muốn Rachel trước đây quay lại thôi. Không có ý xúc phạm gì đâu."

"Nhưng, bồ không thể trông đợi nhỏ kia quay lại vào trong người mình được, phải hôn?" tôi hỏi.

Không có câu trả lời, bởi vì ngay lúc đó Jake bước vào cùng với

Marco, và Ax trong lốt người.

Trông họ đều có vẻ cảnh giác.

"Chúng ta có ai ở đây?" Marco hỏi Cassie.

"Rachel Nhát Cáy," nhỏ nói. Rồi cau mày. "Xin lỗi nha."

"Ồ được thôi, nếu như mấy bồ đều thích con nhỏ đó đến thế, mình nghĩ cứ để mình về nhà đi!" Tôi bĩu môi. "Có điều... trời đang đổ tối. Có ai có thể đưa mình về được không?"

Jake vò đầu như thể tóc của ảnh làm phiền ảnh dữ lắm vậy. "Rachel, nghe này, bọn anh cần hai đứa em."

<Cần á?> Tobias thắc mắc.

"Còn, Rachel Bà Chằn, anh cho rằng em đang biến hình để bí mật theo dõi bọn anh, nên chắc em cũng nghe thấy rồi," ảnh nói. "Nghe này, chúng ta có việc với đoàn xe hộ tống. Ba chiếc xe tải. Ba hướng khác nhau. Nếu như loại bỏ cả hai Rachel thì chỉ còn có năm người theo dõi ba chiếc xe tải. Có nghĩa là có người phải đi một mình. Mình không thích thế. Ai cũng phải cần có người hỗ trợ."

<Tôi không cần hỗ trợ,> Ax nói. Ảnh đã hoàn hình lại thành người Andalite.

Tôi nhìn đi chỗ khác.

"Kể cả bồ cũng cần phải có ai đó ngó chừng, Ax ạ," Jake nói. "Mình xin lỗi, nhưng trong vụ này, ở đâu cũng nhìn thấy chữ "bẫy" rõ mồn một. Nếu như bọn Yeerk cẩn thận đến vậy, ấy là vì bọn chúng lo lắng. Có nghĩa là bọn chúng có thể đang chờ sẵn, chờ tụi mình hành động. Chúng ta cần ít nhất là sáu người."

Marco ủng hộ bằng cách giơ lên sáu ngón tay. "Câu hỏi được đặt ra là, ai là người thứ sáu? Nhỏ sát nhân tâm thần hay nhỏ búp bê này đây."

"Mình không đi được!" tôi hét lên sợ hãi.

"Có, bồ có thể," Cassie nói kiên quyết.

"Mình sẽ phải biến hình!"

<Bạn đã biến hình cả trăm lần rồi mà,> Ax chỉ ra. <Mặc dù bạn đã bị biến đổi, nhưng ký ức của bạn vẫn còn nguyên vẹn mà. Bạn có thể nhớ lại những ký ức đó để lấy thêm can đảm, được mà?>

"Không được."

<Nó nói không,> một giọng nói cất lên.

Là Rachel Bà Chằn, đi nhiên rồi. Jake đã đúng: nhỏ đang ẩn nấp, trong một lốt hình biến nào đó. Một thứ gì đó thật gớm guốc đang bự dần lên bên trong một cái chuồng bỏ trống. Cảnh tượng đó nhìn giống như có ai đó đem búp bê Barbie và Quái vật Chiến tranh Biến hình bỏ vào lò vi sóng rồi nấu chảy cho hai thứ đó tan quyện vào nhau vậy.

Ngay lập tức, Jake biến hình thành cọp. Ax di chuyển ra phía trước nhỏ Bà Chằn, đuôi cong vồng, sẵn sàng chiến đấu. Marco, cũng bắt đầu biến đổi.

Ngay khi Rachel Bà Chằn trở thành một con người hoàn chỉnh, nhỏ

phải đối mặt với một con hổ, một con khỉ đột và một người Andalite hết sức cảnh giác.

Chỉ có Cassie là không biến hình.

Rachel Bà Chằn nhìn quanh và bật ra một tràng cười ha hả. "Mình đã khiến tất cả mấy bồ sợ, đúng không? Thôi nào, ít nhất thì cũng phải đấu công bằng chứ. Mình sẽ nhận lời thách đấu của một trong số mấy bồ. Mình sẽ biến hình thành gấu xám và chúng ta bắt đầu nhé."

<Bạn sẽ thua thôi,> Ax nói tự tin.

Rachel Bà Chằn có vẻ cân nhắc lời nói của Ax mất một lúc. Rồi trên mặt nhỏ xuất hiện một vẻ thật xảo quyệt. "Mấy bồ có biết hôm nay con nhỏ nhát cáy kia định làm gì không?"

<Có,> Tobias nói.

Câu trả lời đó khiến Rachel Bà Chằn giật nảy mình. "Cái gì?"

"Bọn này đã theo dõi cả hai bồ," Cassie nói. "Lúc ở sân bay mình ở rất gần bồ. Là con ruồi mà bồ xua đi đó, Rachel Bé Ngoan ạ. Tobias theo dõi bồ trên đường bồ tới sân bay và trên đường bồ về nhà."

Đôi môi của Rachel Bà Chằn trắng bệch đi vì tức giận. "Các ngươi nghĩ các ngươi thông minh hả? Các ngươi nghĩ có thể khống chế TA hả?"

Jake di chuyển với dáng vẻ uyển chuyển của loài mèo đến trước mặt nhỏ. <Để anh nhắc lại cho em nhớ một chuyện, Rachel. Chúng ta đã trải qua chuyện này rồi. David có quyền năng biến hình và cậu ta tấn công nhóm chúng ta. Giờ thì cậu ta một *nothlit*, mắc kẹt trong hình thù một con chuột ở một mỏm đá bé tí hẻo lánh giữa đại dương.>

"Em không phải David!" Rachel Bà Chằn cãi lại.

Marco trả lời, <Đúng, bồ không phải. David có thể đã giả mạo làm đồng minh của bọn Yeerk. Bồ thì không. Bọn Yeerk tin vào việc kiểm soát. Còn bồ thì mất kiểm soát.>

"Mình có thể chiến đấu! Nhỏ đó thì không!" Rachel Bà Chằn la lên, chỉ một ngón tay run rẩy vào mặt tôi. "Nhỏ đó là đồ vô dụng!"

<Không, bồ mới vô dụng,> Tobias nói. <Ngoài giận dữ và thô bạo ra, bồ chẳng biết làm gì nữa cả. Bồ là một khối thuốc súng sẵn sàng nổ tung khi gặp được bất kỳ một đốm lửa nào. Bồ sẽ nổ tung.>

“Mình sẽ thổi bay bọn Yeerk!”

<Thuốc súng chỉ thực sự nguy hiểm khi nó được cất giữ, kiểm soát và được sử dụng đúng lúc, đúng cách mà thôi,> Jake nói.

"Tôi sẽ tham gia nhiệm vụ này!" Rachel Bà Chằn la lên. "Các ngươi không thể ngăn tôi được!"

Nhỏ lao về phía Jake. Nhỏ tấn công ảnh bằng tay không. Jake mặc kệ những đòn tấn công của nhỏ. Ảnh chờ, trong khi nhỏ thụi, cào cấu và nện thình thịch vào đầu và vai ảnh. Thỉnh thoảng, ảnh hạ cố dùng một trong những cái chân móng vuốt nhanh như chớp của mình khóa cú đòn của nhỏ.

Cuối cùng thì Rachel Bà Chằn ngồi xuống, mệt lử. Nhỏ kiệt sức rồi.

<Tay không, em tấn công một con cọp,> Jake nói. <Đó chính là lý do tại sao em sẽ không tham gia vào vụ này.>

"Em sẽ đi," nhỏ nói yếu ớt.

<Không.> Jake quay cái đầu vằn cam và đen sang phía tôi. <Em đi.>

"Không đời nào!"

<Không phải để đánh nhau. Chỉ là để hỗ trợ thôi. Chỉ để chạy đi và tìm những người khác nếu anh gặp rắc rối. Em sẽ phải biến hình, nhưng em sẽ không phải chiến đấu. Anh biết em không thích thế. Nhưng Rachel Bé Ngoan à, em sẽ đi.>

"Sao em lại phải đi?" tôi phản đối.

<Bởi vì. Đó là trách nhiệm của em.>

"Trách nhiệm của em á?" Tôi nghĩ một lúc về từ đó. Trách nhiệm ư? Trách nhiệm là gì ta? Nó có ý nghĩa gì đối với tôi chứ? Chẳng gì cả!

Chỉ có điều... nó quả là có ý nghĩa gì đó. Chính tôi cũng phải ngạc nhiên về điều đó, nó có ý nghĩa. Thật là kỳ lạ. Nhưng tôi cảm thấy hai từ đó vang dội từ sâu trong tôi, không thể chạm tới bởi sự phân tách.

Rachel Bà Chằn có lòng dũng cảm. Tôi có ý thức trách nhiệm.

Và giờ thì tôi đã chạm vào phần đó trong mình, nó có vẻ thật mạnh mẽ. Không thể cưỡng lại được.

"Thôi được, giờ thì nó chỉ, kiểu như là, lên kế hoạch một cách cực kỳ tồi tệ," tôi lẩm bẩm thật khẽ.

"Nếu con nhỏ đó đi, thì em cũng đi," Rachel Bà Chằn hét lên.

<Được thôi,> Jake nói dịu.

Rachel Bà Chằn lộ vẻ vui mừng. Cho đến khi Ax dùng bản dao đuôi của mình vỗ nhẹ vào bên cạnh đầu của nhỏ.

Thế rồi, nhỏ trông có vẻ cứ như là vô thức vậy.

"Chúng ta không thể nào giam giữ nhỏ được," Cassie nói, cúi xuống nhìn bản sao của tôi. "Nhỏ có tất cả sức mạnh của tụi mình. Tụi mình rõ ràng là không thể trói nhỏ lại được."

<Đúng,> Jake đồng ý. <Và nhỏ có thể đi theo tụi mình. Nếu nhỏ làm thế… nếu nó làm thế, nó sẽ được coi là kẻ thù.>

<Tuyệt,> Marco nói. <Bọn Yeerk ở phía trước, Rachel Bà Chằn ở phía sau. Chuyện này vui phải biết. “Vui” ở đây được hiểu là kinh hoàng và điên khùng đó.>

Cassie nhìn tôi trầm tư rồi mỉm cười. "Mình đã nói với Jake là mình cho rằng ý thức trách nhiệm nằm ở phần phân nửa thuộc về bồ."

"Còn mình nghĩ bồ là bạn của mình."

Marco và Jake đang hoàn hình. Tôi ép mình không được nhìn đi chỗ khác. Việc đó thật kinh khủng, nhưng tôi cố gắng không nhìn đi chỗ khác.

Tôi không dũng cảm. Không hề. Nhưng Cassie, như mọi khi, đã đúng. Jake đã chạm đến thứ vẫn còn sống và vẫn mạnh mẽ trong tôi: trách nhiệm.

Một từ ngu ngốc! Một ý tưởng ngu ngốc!

Không, không phải một ý tưởng ngu ngốc. Nhưng chắc chắn là một từ ngu ngốc. Ý tôi là nó nghe cứ như là “mắc dịch” í. Ý tôi là, làm ơn đi mà. Tôi phải đi và chấp nhận có thể bị giết chết bởi một từ mà nghe giống như lời bạn thốt ra khi bạn mắng đám chó chạy lông nhông và bĩnh ra trên bãi cỏ sao?

"Được rồi, kế hoạch là thế này," Jake nói. "Ax đi với Cassie. Marco và Tobias. Mình sẽ đi với Rachel."

Dĩ nhiên rồi. Jake không tin tôi, trời ạ. Ảnh muốn tôi đi cùng mình để dễ bề theo dõi tôi.

"Chúng ta sẽ đột kích từ trên không xuống Viên Nghiên cứu. Những người Chee đã được báo và họ sẽ giả dạng chúng ta ở nhà."

Marco rên rỉ. "Tui chúa ghét những lúc tụi mình phải nhờ người Chee giả dạng lắm. Họ chơi tui không hà. Lần nào cũng dọn dẹp phòng tui sạch bong. Tui không tài nào kiếm ra nổi bất cứ thứ gì tui cần hết á!"

"Chúng ta sẽ phải cảnh giác cho đến khi mấy chiếc xe tải khởi

hành. Cứ sau nửa tiếng, mỗi người trong một đội sẽ phải hoàn hình. Có thế thì chúng ta mới luôn tỉnh táo, khỏe khoắn và không có rắc rối về giới hạn thời gian. Có ai hỏi gì không?"

Marco giơ tay. "Nếu như tui bị phân thân thành hai thì tui có được ở nhà không?"

Mọi người bật cười. Cái kiểu cười lo lắng chúng tôi thường có mỗi khi biết rằng Marco đang cố làm dịu không khí căng thẳng xuống.

Nỗi căng thẳng của tôi thì cần nhiều hơn thế mới làm dịu được. Tôi cảm thấy cả thân hình mình cứng ngắc như một tấm sắt. Tôi biết chuyện gì sắp xảy ra.

"Được rồi, biến hình nào," Jake nói.

Ánh nháy mắt với tôi. Chắc là để khiến tôi thấy tự tin. Không hề!

Tôi nhắm chặt mắt. Cú. Đó chính là hình dạng thích hợp để bay vào ban đêm. Ai cũng biết điều đó. Cú. Chúng hổng quá đáng sợ. Hổng quá đáng sợ. Hổng quá đáng sợ.

Tôi nhắm tịt mắt, chặt hết mức có thể. Và tôi để nó bắt đầu.

Tôi chẳng nhìn thấy gì. Và, đi nhiên, chẳng cảm thấy đau. Ý tôi là, nếu như bạn có thể, kiểu như là, thực sự cảm nhận được việc biến hình, nó còn hơn cả đau đớn. Nó giống như là bạn bị thiêu sống khi bạn bị đem bỏ vào lò thiêu hủy rác hay gì đó tương tự.

Tôi hổng cảm thấy như thế, hổng phải theo cách ấy. Nhưng tôi cảm nhận được phần nào đó. Xa thẳm, như thể bạn đi khám ở nha sĩ và họ tiêm cho bạn thuốc Novocain và cảm thấy không phải là đau, chỉ có điều bạn biết là nó đang rất đau, vì, kiểu như là, người ta đang khoan vào răng bạn, nên chắc hẳn là phải đau rồi?

Biến hình cũng giống thế.

Và bạn cũng có thể nghe thấy nữa. Bạn có thể nghe thấy xương cốt của mình kêu lạo xạo hay ken két khi chúng teo nhỏ, xoắn cuộn lại và trở nên rỗng ruột. Bạn cũng có thể nghe thấy cả hộp sọ của mình rin rít lên khi nó thay đổi hình dạng và bạn sẽ nghĩ, 'Ôi, ối, não của mình đang bị bóp nghẹt!'

Rồi bạn sẽ cảm thấy mình lảo đảo, mất thăng bằng, vì cơ thể bạn thay đổi hình dạng, hai bàn chân bạn trở thành những móng vuốt cứng, sắc lẻm, và đến khi bạn vung vẩy hai cánh tay để giữ thăng bằng cho khỏi té thì bạn sẽ còn thấy khó chịu hơn bởi vì giờ đây bạn đã có, kiểu như là, lông vũ?

Nhưng trải qua tất cả ngần ấy thứ, tôi vẫn nhắm tịt mắt.

<Rachel? Bồ biến hình xong rồi,> Cassie nói nhẹ nhàng.

Tôi mở mắt.

<A!> Tôi hét lên vì ngạc nhiên. Thị lực của loài cú, đi nhiên rồi. Quá, quá nhiều. Tôi nhắm mắt lại. Rồi lại he hé, một cách chậm rãi.

<Bồ ổn chứ?> Tobias hỏi tôi.

<Khôôông,> tôi rên rỉ.

<Bay nào,> Jake nói.

Nhiệm vụ. Một từ ngu ngốc, cực kỳ ngu ngốc.

Chương 25

Không phải là việc bay lượn không có gì hay ho. Nó rất tuyệt là đăng khác. Ý tôi là, một phần nào đó. Như việc có thể nhìn mọi thứ từ tít trên không, chẳng hạn. Nó khá là thú vị.

Nhưng đây chính là vấn đề của việc bay lượn: Bạn ở tít trên không trung!

Chẳng có gì giữ cho bạn nâng người lên ngoài không khí cả. Chẳng có gì hết. Bạn ở tít trên cao cả mấy chục thước, hoặc cỡ thế, mà trong đầu thì bạn vẫn là một con người, vẫn quan sát thế giới bằng não bộ của con người, và vẫn nghĩ thầm rằng "Ôi. Trời ơi! Mình đang ở trên không!"

Ý tôi là, nếu bạn thò đầu khỏi cửa sổ tầng ba, bạn cũng đã cảm thấy ớn, đúng không? Cho dù bạn biết rằng gần như toàn bộ cơ thể bạn vẫn ở trong toà nhà. Đấy thấy chưa. Còn khi bạn bay, hổng chỉ là ở độ cao bằng toà nhà ba tầng đâu nha mà là không hề có toà nhà nào cả, thế nên nếu bạn có rơi xuống, bạn sẽ có khối thời gian mà la hét và nghĩ về việc đó trước khi chạm đất và tất cả xương cốt trong cơ thể bạn sẽ vỡ vụn ra thành từng mảnh.

<Bồ ổn chứ?> Cassie hỏi tôi.

<Kh…kh…kh…> tôi ậm ừ.

Tụi tôi, sáu đứa, những đứa trẻ hóa thú, bay trong màn đêm.

Tụi tôi đã biến hình... Tôi đã biến hình cả trăm lần rồi, có lẽ thế. Tôi nhớ tất cả những lần đó. Tôi nhớ mình đã bay thực hiện phi vụ này, phụ vụ kia và trong lòng tràn ngập cảnh giác.

Tôi đã từng mong ngóng được đánh nhau, mong ngóng được thực thi những phi vụ.

Và chưa hết, khi tôi nghĩ lại những chuyện đó, hổng chỉ có mình Rachel Bà Chằn. Tôi cũng ở đó. Tôi sợ hãi. Hổng phải là tôi không sợ, chỉ là bởi Rachel Bà Chằn đã giúp cả hai chúng tôi cùng vượt qua nỗi sợ hãi đó. Nhỏ đã tạo cho chúng tôi lòng can đảm, một sự pha trộn giữa dũng khí, tinh liều lĩnh với nỗi tuyệt vọng và tinh bất cần.

Và còn có cả sự điên khùng nữa chớ. Một thứ mà ở sâu thẳm bên trong nó thật đen tối, khắc nghiệt và tàn ác.

Tôi tự hỏi, nếu như mấy bạn của tôi, tụi nó cũng bị phân thân như tôi, tụi nó sẽ trở thành hai nửa như thế nào ta? Liệu trong Jake có một Jake Khó Chịu không ta? Ồ, có chứ. Chắc chắn là có rồi. Còn Ax. Có lẽ, sẽ chẳng có ai trong hai Ax lại hoang dại hay bị mất kiểm soát cả, nhưng cả hai sẽ có cùng một tâm địa đen tối đó.

Cassie thì sao ta? Không. Hoặc ít nhất thì hình ảnh một Cassie bị phân thân sẽ là một phần dễ thương bự chảng và chỉ một phần bé tí xíu là đáng ghét mà thôi.

Tôi quay qua Tobias. Cậu ấy bay, vẫn trong cơ thể diều hâu của mình, cao hơn một chút, và hơi tách ra khỏi chúng tôi.

Nếu bạn tách Tobias thành hai nửa, bạn sẽ thu được đúng như những gì bạn đang có: một chú diều hâu, và một cậu con trai.

Nghĩ về tất cả những điều đó khiến tôi thấy bình tâm, hổng bận tâm về những chuyện sắp xảy ra nữa.

Mà là chuyện gì ỉ nhỉ?

Ồ, phải rồi. Bám theo những chiếc xe tải nào đó.

Chà, có lẽ là chuyện đó cũng không đến nỗi tệ cho lắm. Ý tôi là, tôi đã biến hình rồi nè, cũng đã bay rồi nè. Tất cả những gì mà chúng tôi phải làm là bay phía trên những chiếc xe tải.

<Viện Nghiên cứu kia rồi,> Jake nói. <Được rồi, tách ra. Chúng ta không muốn bị trông thấy như là đang có một hội nghị cú đâu.>

Chúng tôi chao liệng trên không mất một lúc lâu. Tôi và Jake, hầu như là, bay gần nhau. Jake hổng có hỏi tôi có ổn hay không. Có lẽ, ảnh hổng muốn biết.

Rồi…

<Chúng đang di chuyển!> Marco báo cáo. <Các cánh cửa đang mở rộng. Ba chiếc xe tải chình ình bên trong toà nhà.>

<Được rồi, mọi người sẵn sàng,> Jake ra lệnh. <Từ trái qua phải, chúng ta quy định là xe số một, hai và ba nha. Ax và Cassie, xe số một. Marco và Tobias, số hai. Rachel? Em nhớ ở sát gần anh. Chúng ta sẽ theo xe số ba. Ngay khi xe tải của chúng ta rời tòa nhà, chúng ta sẽ bám theo và ráng hạ cánh xuống đó nghen.>

<Đáp xuống á?> tôi quýnh quáng.

<Xuống xe tải.>

<Thứ lỗi nha. Em tưởng chúng ta sẽ, kiểu như là, bám theo chúng thôi chứ?>

<Rachel, một con cú không thể theo kịp một chiếc xe tải chạy 120 km/h được.>

<Thế... thế... KHÔNG!>

<Rachel, bọn anh cần em.>

<KHÔÔÔÔNG!>

Bên dưới, cách chúng tôi chừng mười lăm hai chục thước ở phía trước, những chiếc xe tải bắt đầu chuyển bánh, những cái thùng xe bự chang bang lắc lư theo mỗi chuyển động của xe. Jake nghiêng người nhào xuống theo đường thẳng đứng.

Tôi do dự.

Trách nhiệm.

"Mắc dịch."

Tôi nhả khí khỏi hai cánh và hụp người xuống theo Jake.

Chương 26

Xuống, xuống, xuống. Nhanh hơn, nhanh hơn nữa, hơn nữa. Và tất cả những việc đó đều diễn ra trong sự tĩnh lặng kỳ lạ bậc nhất. Cánh của loài cú không gây ra dù chỉ một tiếng động rất nhẹ.

Chiếc xe tải, dưới đôi mắt cú của tôi, sáng lóa, đang nhanh chóng sáp lại gần.

Chúng tôi sắp sửa tông vào nó!

Không, chúng tôi sắp sửa vụt qua nó và đâm xuống đất!

Không, chúng tôi sắp sửa đâm sầm xuống đất và bị nghiền nát dưới những chiếc bánh xe khổng lồ kia!

<Ááááááááá!> tôi la lớn. <Em sợ lắm! Em sợ lắm! Em sợ lắm!>

<Anh cũng thế,> Jake động viên. <Cứ ở gần anh. Đừng nghĩ gì cả. Hãy thoát khỏi bản thân em, vờ như em là người khác.>

<Cái gì? Cái gì cơ? Em là một con cú sắp đâm phải một cái xe tải mà!>

<Hãy để con cú tự bay, Rachel. Chỉ như là lao xuống bắt một con chuột thôi mà. Thấy cái đai chằng ngang nóc xe không?>

<C-c-c-có.>

<Thấy cái phần chồng lên đó không? Cái hàng đinh tán đó? Đó là mục tiêu của em. Con chuột của em. Hãy cứ để con cú trong em bay đi.>

Tôi sẽ thử. Tôi sẽ thử, thiệt lòng đó, nhưng Jake KHÙNG rồi!

Ảnh bảo để con cú bay nghĩa là gì? Chúng tôi chỉ còn mười giây là sẽ va đập. Chín. Tám.

Và rồi, thật ngạc nhiên, con cú tiếm quyền. Kỳ lạ xiết bao! Như thể trong thời khắc mà tôi đang ở trong buồng lái của một chiếc máy bay, hổng biết phải làm thế nào để điều khiển cho nó bay, thì đột nhiên, phi công đến và tiếp quản vị trí đó.

Tôi tập trung vào những cái đinh tán ngu ngốc mà Jake chỉ. Tôi tập trung, con cú cũng tập trung và chúng tôi tiến lại gần hơn, gần hơn, và…

Tóm được rồi.

Những móng vuốt cú chụp lấy cái đinh tán. Loạng quạng, trôi trượt…

Chiếc xe tải lắc lư mạnh. Mất chỗ bám, tôi bật ngửa, trôi tuột về phía sau dọc theo nóc thùng xe.

Móng vuốt con cú - tôi cuống quít, quơ quào để tìm chỗ bám trên mặt thép trơn nhẵn.

<Ááááááá!>

Kịch!

Một cái vuốt của tôi tóm được cái gì đó! Một cái lỗ bé xíu, một lỗ

vít. Móng của một cái vuốt của tôi mắc vào cái lỗ tỉ nị đó.

Tôi nhìn thấy Jake. Ảnh bám vào cái sợi đai chằng bên trên và ở phía trước tôi. Còn những đứa khác đâu ta? Đã đi hết rồi.

Tôi muốn khóc. Muốn được nức nở, than thở và khóc hu hu lên. Tôi run lẩy bẩy. Những chiếc lông cũng đang run rẩy. Tâm trí tôi đang chìm nhanh, chìm nhanh vào bóng tối tuyệt vọng.

<Rachel! Hoàn hình!>

<Gì cơ?>

<Hoàn hình! Ngay!>

<Ở đây á?> Có lẽ tôi không nghe rõ Jake nói gì. Ảnh điên chắc?

<Em phải hoàn hình thì mới biến hình được,> ảnh nói. <Cứ nghe anh, Rachel. Nghe anh. Đừng khóc nữa, đừng có hoảng loạn nữa, cứ nghe lời anh đi.>

Tôi chú tâm vào giọng truyền của Jake. Tôi cố đóng tất cả mọi suy nghĩ khác lại.

Tôi bắt đầu hoàn hình. Là người tốt hơn là cú. Chỉ có một vấn đề: móng vuốt của tôi. Bất cứ lúc nào nó cũng có thể biến thành ngón chân. Mà ngón chân thì không bám được.

Tôi sẽ bị lăn qua rìa xe tải rơi xuống đất và bị nghiến nát bởi -

<Rachel! Nghe anh nói. Hoàn hình. Làm đi!>

<Em đang c-c-c-cố!>

Tôi bắt đầu biến đổi. Lớn lên. Ý tôi là, tôi hiểu Jake định làm gì. Tôi hiểu rằng ảnh cho rằng da người sẽ giúp tôi bám được vào nóc thùng xe làm bằng thép.

Jake nghĩ đúng. Khi làn da người thay thế lông vũ, tôi bám dính hơn. Tôi vẫn nhắm chặt mắt.

"Rachel. Em hoàn hình xong rồi," Jake nói bằng giọng người của ảnh.

"Tốt," tôi thì thầm. Chiếc xe tải thình lình đổi hướng. Tôi áp tay vào bề mặt kim loại, cố gắng giữ chặt.

"Được rồi, giờ thì em phải biến hình lần nữa."

"Gì cơ?"

"Gián. Biến hình gián."

"Không! Không đời nào! Không bao giờ! Không không không không không…"

"Rachel!"

"Không không không không không..."

"Rachel! Có một đường hầm ở phía trước. Chiếc xe tải này quá cao. Đường hầm thì quá thấp. Nếu em vẫn là người, khi đến đó em sẽ bị cà nát đấy."

Tâm trí tôi quay cuồng. Bạn biết đó, bạn vẫn thường thấy câu này trong sách: Tâm trí tôi quay cuồng và bạn nghĩ, Oa, có chuyện gì thế? Nhưng tôi chỉ có thể nói: Tâm trí tôi đang quay cuồng.

Hoàn toàn không thể được. Tôi phải lựa chọn giữa việc bị đường hầm cà nát với việc biến thành một con gián sao?

Thế giới kiểu gì mà lại bắt người ta lựa chọn như vậy? Một thế giới tồi tệ, chỉnh nó. Tồi tệ, tồi tệ, cực kỳ tồi tệ.

"Nghe này, chỉ việc nhắm mắt như lần trước," Jake thúc giục. "Nào, nhanh lên! Đó là cách duy nhất chúng ta có thể sống sót."

Tự nhiên tôi nghĩ có thể là Jake đang nói dối tôi. Có thể ảnh đang cố nói với tôi thế để tôi làm điều mà ảnh muốn. Nhưng làm sao tôi biết được? Làm sao tôi có thể biết được cơ chứ?

Tôi nhắm chặt mắt và giữ cho mình nằm sát hết mức có thể bên trên cái thùng sắt lạnh ngắt của chiếc xe tải.

Gián ư? Tôi đã từng biến hình thành gián rồi, rất nhiều lần rồi. Rất nhiều lần. Chẳng có gì phải sợ hãi cả. Chẳng có gì phải lo lắng hết.

Ngoại trừ sự thật rằng tôi sẽ biến thành một con gián!

"Nhắm mắt lại, Rachel. Nhắm mắt."

Lạ quá đi mất. Hổng phải là chuyện biến hình. Ý tôi là, đúng là chuyện biến hình, nhưng tôi hổng có ý nói đến nó. Chuyện kỳ lạ ở đây là bạn biết rằng bạn rất sợ làm một việc gì đó, nhưng rồi bạn vẫn làm chuyện đó, vậy nên lần kế tiếp bạn sẽ không còn sợ như thế nữa. Như thể nỗi sợ bị đánh bại, nó biến mất tiêu.

Đó là cách mọi việc thường diễn ra. Chỉ có điều, với tôi, nó hổng diễn ra theo cách đó. Tôi đã biến hình thành cú. Và tôi đã hoàn hình. Nên việc biến hình, với tôi, lẽ ra phải dễ dàng hơn mới phải chớ? Thêm nữa, tôi đã biến hình, kiểu như là, cả trăm lần rồi: thành gấu nè, thành ruồi nè, rồi thành cá voi nè, bọ chét nữa nè,… tôi vẫn nhớ tất cả những chuyện đó, hoàn toàn rõ ràng. Tôi biết... ý tôi là, tôi biết là chính tôi đã từng làm những chuyện đó. Vậy sao tôi lại sợ hãi đến thế kia chớ?

Thế mà tôi lại sợ. Nỗi khiếp sợ không thể nào chạm vào được. Nỗi khiếp sợ vẫn còn nguyên đó, không hề suy giảm dù chỉ một mảy may. Giống như cái phần não giúp tôi có khả năng suy nghĩ ỉ, hừm, cũng hổng đến mức quá tệ, chỉ là mất tiêu mà thôi.

Nó, nó nằm ở bên não của Rachel Bà Chằn, chị em song sinh của tôi.

Ý nghĩ đó khiến tôi buồn nẫu ruột. Điều đó có nghĩa là tôi sẽ không bao giờ, không bao giờ có thể dũng cảm được nữa. Không bao giờ. Như thể cái bộ phận khống chế nỗi sợ hãi của tôi đã bị phẫu thuật lấy đi mất vậy.

Tôi đang run rẩy, lo sợ. Răng va vào nhau lập cập. Cho đến khi tôi hổng còn cái răng nào nữa. Cho đến khi tôi hổng còn xương thịt để mà run nữa.

Tôi nhận thức được mình đang co rút lại. Tôi có thể nói thế vì lòng bàn tay tôi đang kéo lê trên bề mặt thép và tứ chi của tôi đang xích lại gần nhau.

Nhưng tôi vẫn nhắm chặt mắt và tự nhủ rằng chuyện đó hổng có xảy ra với tôi. Hổng phải với tôi mà là với một người khác. Hổng phải tôi.

Rồi, có thêm hai cái chân nữa nhú ra từ ngực tôi.

Tôi la lên. Chỉ có điều tôi không thể, bởi lúc này tôi hổng còn miệng nữa. Tôi cố gắng la nhưng tôi chẳng còn phổi nữa. Không còn cổ họng. Không còn thanh quản. Không còn lưỡi hay môi. Tất cả đều đã biến mất!

Tôi hét lên bằng giọng truyền.

<Được rồi, Rachel. Ổn rồi, Rachel,> Jake vẫn tiếp tục nói. <Tiếp tục đi. Sắp đến cầu rồi. Nhanh lên. Tiếp tục biến hình. Sắp đến lúc rồi, nhưng đừng dừng lại!>

Tôi tiếp tục biến hình. Chỉ có điều tôi thấy mình không còn ở đó nữa. Tâm trí tôi rời xa tôi, xa tít mù tắp. Rời đến một nơi ấm áp, dễ chịu, cùng với một cái mền lông trùm đến tận cằm rồi hai mắt tôi nhắm lại, rồi…

Những giác quan của loài gián bắt đầu hoạt động. Tôi bị nhấn chìm bởi bao cảm xúc. Mùi vị! Sự rung động!

Đôi mắt của tôi không còn nhắm nữa.

<Làm tốt lắm, Rachel,> Jake nói. Tôi đoán anh đã từng nói như thế cả trăm lần rồi, và cuối cùng, sau một quãng thời gian dài, tâm trí hoảng hốt của tôi đã trôi trở về lại Trái Đất và tôi lại nghe thấy giọng ảnh.

<Chúng ta qua cầu chưa?> tôi thầm thì.

Ảnh không trả lời.

Vậy là, ảnh đã nói dối. Đó chỉnh là Jake: Nhiệm vụ là trên hết.

Tôi hổng muốn nhìn thấy, hổng muốn cảm nhận, hổng muốn nghe thấy, nhưng tôi chẳng có lựa chọn nào khác. Thị lực của gián dường như hổng có, chỉ là những hình ảnh không rõ nét, trôi nổi như những cái bóng. Nhưng nghe và "ngửi" thì khá là tốt. Mà tôi thì không thể tắt chúng đi được.

Vậy nên tôi có thể nhận ra chiếc xe tải đang chạy chậm lại. Và tôi

cảm nhận được điều ấy khi chiếc xe tải chạy ở bên ngoài trời lạnh ngắt đang di chuyển vào một nơi ấm áp hơn, ấm hơn rất nhiều.

Từ xa, tôi nhìn thấy một luồng sáng ảm đạm, khổng lồ. Và tôi cũng cảm thấy những sự rung động được bộ não gián của tôi chuyển nghĩa từ những âm thanh trầm trầm, vang vang.

Rồi, tôi cảm thấy sự khác biệt trong cường độ âm thanh khi chiếc xe tải đi xuống dốc.

<Đường hầm,> Jake nói, có vẻ lo lắng.

Chiếc xe tải dừng lại.

Có mùi gì đó… mùi xăng!

<Hoàn...> Jake nói.

Và tôi ngất xỉu.

Chương 28

Tôi tỉnh dậy.

Tôi cố gắng mở mắt. Hổng có mắt. Hổng có thị giác. Cặp râu ăng ten của tôi lướt phải thứ gì đó ở bên trên, gửi tín hiệu khắp cơ thể. Tôi đang ở trong lốt gián. Ôi, trời ơi. Ôi, trời ơi. Tôi đang ở trong lốt gián. Tôi chạy. Hoảng hốt. Guồng sáu chiếc cẳng, tôi chạy. Một bức tường! Quẹo trái. CHẠY!

Một bức tường! Tôi đang ở trong góc tường. Quẹo lòng vòng. Kiếm đường khác! CHẠY! Tường! KHÔNG, không, không phải! Không phải tường. Một cái hộp! Tôi đang ở trong một cái hộp!

Một cái hộp! Chiều cao, chiều rộng và chiều dài cái hộp đều nhỉnh hơn tôi chừng 2,5 phân. Một cái hộp! Bị bẫy rồi!

<Rachel, ráng bình tĩnh đi,> Jake nói.

Hoàn hình! Tôi hét lên với chính mình. *Hoàn hình!*

Tôi bắt đầu biến đổi, lớn lên, nhưng ngay lập tức tôi cảm thấy sức ép kinh khủng. Những bức tường bao quanh tôi!

<Đừng hoàn hình, em sẽ chết đó!> Jake la lên.

Tôi dừng lại và lắng nghe. Tôi biến hình trở lại, nhưng quá hoảng hốt, quá kinh hãi!

Ôi, Chúa ơi, chúng tóm được cổ tôi rồi! Cuối cùng thì, chúng đã tóm được tôi! Bị bẫy thật rồi. Trong lốt một con gián. Một con gián!

Tôi bắt đầu la hét. Tôi tiếp tục la hét. La hét và la hét và la hét.

Chương 29

Tôi hấp háy mắt. Tôi nhìn thấy những thanh xà nhà. Ai đó đã cuộn một cái mền lại và đặt nó dưới đầu tôi. Một cái khác thì đắp ngang người tôi.

"Ááááááá!" tôi gào lên và nhảy dựng lên.

Tôi đã tỉnh táo, nhỏm dậy, và ngay lập tức nổi khùng.

"Đánh ngất ta ư? Đánh ngất TA ư? Ta sẽ giết chúng bay! Giết hết chúng bay!"

Những con thú trong chuồng thụt lùi tránh xa tôi. Chúng nên như thế.

Chỉnh thế, tôi nghĩ. Giờ thì tất thảy tụi nó sẽ phải chết hết! Tôi hổng cần đứa nào trong bọn nó cả. Nhất là cái con nhỏ đần độn, mít ướt, điệu đà - bản sao của tôi - ấy.

Nhưng làm cách nào mà tóm được tụi nó đây? Phải đi theo tụi nó. Đó là việc đầu tiên. Phải đi theo bọn nó. Nhưng bằng cách nào? Cách nào đây? Tôi thậm chí còn hổng biết tụi nó đã đi bao lâu rồi. Có thể mới có vài phút hoặc có khi đã vài giờ rồi cũng nên.

Tôi bước ra ngoài trời đêm và nhìn lên trời. Một con diều hâu! Không, chỉ là một con quạ.

Làm sao để tôi tìm ra tụi nó bây giờ? Nhà Cassie đang sáng đèn. Ba mẹ nhỏ có biết là nhỏ đã đi rồi không? Không. Không. Dĩ nhiên là không. Người Chee. Ngày xưa, chúng tôi vẫn thường nhờ họ. Người Chee sẽ gửi người đến, trùm quanh mình một hình chiếu ba chiều giống hệt Cassie. Nên ngay lúc này đây, "Cassie" chắc chắn là đang ăn tối ở trong nhà.

Tôi đói.

Tôi có thể giết con gì đó và ăn thịt nó!

Tập trung lại nào!

Có một việc phải làm bây giờ là theo bọn nó đến Viện nghiên cứu. Tôi có thể gặp tụi nó ở đó. Việc này khó hơn nữa nè: Làm sao tôi có thể lần theo dấu tụi nó ở trên không chớ?

Chờ đó, có lẽ tụi nó vẫn chưa đi quá xa. Chỉnh thế! Cứ bay lên và cầu vận may đến! Kế hoạch quá ổn.

Vài giây sau tôi, trong lốt cú, ráng bay cao hết mức của loài chim bay thấp có thể bay được. Tôi nhìn lên bầu trời phía trước, phía sau, bên trái, bên phải, phía trên, cả phía dưới, KHÔNG CÓ GÌ! Bay qua khu vực nằm giữa các tiểu bang. Những ánh đèn pha xe hơi nhìn nhức cả mắt, còn mấy cái đèn chiếu hậu thì lại sáng chói. Quá sáng!

Phải đi theo bọn nó. Phải săn đuổi chúng và giết chết chúng! Bây giờ! Ngay bây giờ! Nhưng... nhưng tôi hổng cách chi tìm thấy bọn nó!

<Ááááááaaaaaa!>

Tôi có thể cảm thấy cơn giận điên cuồng đang ào tới. Tôi đang mất kiểm soát. Đôi cánh của tôi đang run rẩy. Những móng vuốt của tôi quắp chặt lại. Tôi muốn la lên, la lên và tìm thứ gì đó, bất cứ thứ gì để giết, giết, GIẾT!

Thế rồi, tôi nhìn thấy chiếc xe tải. Chiếc xe tải với một thứ mà chỉ có thể là một đứa con gái đang biến hình thành gián.

Rachel Bé Ngoan! Tôi tự trao vương miện cho mình. Jake và con nhỏ song sinh của tôi, đi cùng nhau! Tuyệt!

Nhưng chiếc xe tải đang di chuyển xa khỏi tôi với vận tốc khá nhanh. Quá nhanh để tôi có thể bắt kịp. Tất cả những gì tôi có thể làm lúc đó là nhìn theo vô vọng khi nó cua xuống một con dốc vòng, rồi quẹo qua con đường nhỏ hơn, có bốn làn xe.

Khúc cua quanh dốc cho tôi vài giây để đuổi theo. Nhưng rồi chiếc xe tải lại biến mất và nhanh chóng tăng tốc. Trong vòng có năm phút nó đã mất dạng.

Ngay khi chiếc xe tải vuột khỏi tầm mắt, tôi sẽ phải suy nghĩ, nghĩ xem nó sẽ đi đâu, nghĩ ra một kế hoạch. Không! Không, tôi phải duy trì mối liên hệ giữa tôi và nó. Đó là cách duy nhất.

<KHÔNG! KHÔNG! Ta sẽ không từ bỏ việc trả thù của mình!> Tôi hét lên.

Và rồi, ở ngay lằn ranh giới hạn tầm nhìn của mình, tôi nhìn thấy đèn thắng xe nhá lên. Chiếc xe tải đang đi chậm lại. Tôi buộc đôi cánh của mình làm việc cật lực. Tôi bay nhanh hết mức một con cú có thể bay. Tôi mê muội với những hình ảnh tuyệt vời, những hình ảnh lấp đầy trong đầu tôi: Jake và Rachel Bé Ngoan, cả hai đều là gián. Ha! Giết họ quả thật là quá dễ dàng. Tôi có thể… tôi có thể ăn thịt chúng! Phải, đúng thế! Tôi có thể ăn thịt chúng, a ha ha HA!

Hoặc là tôi có thể vặt những cẳng chân của chúng đi và để chúng nằm ngửa tơ hơ đó, bất lực, cho đến khi… không, khoan đã. Chuyện ấy sẽ không được, phải không ta? Nhưng tại sao chớ? Có một lý do nào đó. Chúng... tôi kéo căng tâm trí mình ra, ráng tìm hiểu cái gì đã khiến tôi bực mình khi hình dung ra cảnh tượng đó.

Tôi sẽ bứt chân chúng ra. Được rồi. Việc đó ổn. Và rồi, tôi đặt chúng nằm ngửa để chúng không thể lật mình lại được. Và rồi…

Tôi sẽ ăn thịt chúng! Phải đó! Nuốt chửng cả hai đứa cùng một lúc luôn!

Nhưng, thậm chí cả chuyện đó cũng hổng giúp tôi thấy dễ chịu. Như thể tôi đang bỏ qua một thứ gì đó.

Nỗi thất vọng đang hình thành trong tôi. Đó là một thứ hiện hữu, như thể có một cái ấm nước đang sôi sùng sục trong lòng tôi vậy. Và nước càng sôi, tôi càng khó có thể tập trung. Nước càng sôi, tôi càng khó có thể tập trung. Nước càng…

<Áááááá!>

Chiếc xe tải đang giảm tốc. Quẹo xuống một con đường bên hông

phía bên phải của tôi. Tôi có thể đuổi kịp rồi! Nào! Vừa kịp. Chiếc xe tải chạy gần đền một khu vực rộng lớn chất đầy những thanh thép rỉ sét. Một xưởng đúc chăng? Nơi người ta chế ra sắt thép hay gì gì đó, có lẽ thế. Trong bóng đêm, nó toả ra ánh sáng màu cam đậm.

Chiếc xe tải tiến vào cổng. Biến mất!

Tôi có thể ăn thịt chúng. Chỉ một cú ngoạm.

Nỗi thất vọng! Tôi cảm thấy như thể tôi muốn xé banh bộ não của mình ra. Hỏng hoạt động. Não của tôi hỏng hoạt động. Giờ thì, cái gì nhỉ? Và sau đó, là gì nữa?

<Đuổi theo chúng! Đuổi theo chúng!>

Việc đó thì dễ. Xuống đó. Tóm cổ chúng. Giết chúng. Đúng, đúng. Việc đó xoa dịu tôi được một chút. Hỏng thèm lo tới tiểu tiết nữa.

Xuống, xuống, và xuống. Tôi vút nhanh qua cánh cổng lớn, mở rộng.

<Không! Không! Không! Không! Không!>

<Rachel! Rachel, anh Jake đây!>

<Không! Không! Không!>

<Rachel, nghe anh nè. Nghe anh, Rachel. Anh biết em sợ. Anh biết em sợ mà, Rachel. Nghe anh nè.>

Rên rỉ. Một tiếng khóc rên rỉ cất lên từ sâu thẳm trong tôi. Một âm thanh câm nín, hối hận. Trí não tôi… mất rồi. Suy nghĩ… không thể.

Chỉ có nỗi khiếp sợ. Nỗi khiếp sợ của loài vật.

<Nghe anh nè, Rachel. Chúng ta đã từng trải qua rất nhiều những chuyện khó khăn, Rachel. Rất nhiều rồi.>

<Hu hu hu hu.>

<Nhớ lần bọn Yeerk ráng bắt được Tổng thống và các lãnh đạo cấp cao của các nước tại buổi hội nghị đó không? Nhớ chúng ta đã suy nghĩ như thế nào để hoàn thành nhiệm vụ, khi mà chúng ta bị vây bởi, coi nào, cả trăm tên Hork-Bajir không?>

<Hic hic hic hic.>

<Mặc dù vậy, chúng ta đã làm được, đúng không? Hay em có nhớ lần chúng ta biến hình thành cá voi và đánh nhau với lũ cá mập không? Hay lần chúng ta... thôi nào, Rachel. Ráng lên. Ráng lên nào.>

<Hic hic hic hic.>

<Thôi được, nghe nè, anh cũng không thể nhìn thấy gì nhiều, được rồi, cũng chỉ cỡ như em thôi. Nhưng anh không cho rằng chúng ta là những con côn trùng duy nhất ở đây. Anh nghĩ anh thấy những chiếc hộp khác. Em biết đó, giống những cái hộp mà chúng ta đang ở trỏng nè. Anh nghĩ chuyện xảy ra là bọn Yeerk đã tông xe phải đường ống dẫn xăng và cứ thế là chụp tất cả những gì rớt khỏi xe. Em biết không, côn trùng là một trong những thứ đó đó. Không chỉ có mình chúng ta đâu.>

<Hic hic hic hic.>

<Bọn Hork-Bajir đang ở đây, quanh chúng ta, anh nghĩ thế. Em có thấy thế không? Em thử nhìn xem, Rachel? Anh biết là mắt gián thì không ra gì, nhưng thử xem em có thể cảm nhận được những cái bóng và sự di chuyển không. Nó có thể có tác dụng đó. Rachel? Rachel à?>

Tôi không thể. Hổng thể nhìn. Cũng hổng thể suy nghĩ. Chỉ có hét và hét thôi. Hét. HÉT! HÉT! HÉT!

<Rachel! Dừng lại, dừng lại ngay!>

Tôi im bặt.

<Anh sẽ bảo em phải làm gì, Rachel, và em sẽ làm đúng thế

nghen.>

Im lặng. Chờ đợi. Cảm nhận nỗi khiếp sợ cứ lặng lẽ bám theo tôi, quấy nhiễu tôi, cảm nhận nó bò bò bên cạnh khiến tôi thấy nhột nhạt, cảm nhận bàn tay lạnh giá của nó đang vươn ra chạm suốt dọc người tôi. Bị mắc kẹt rồi! Một con gián trong một hộp diêm bằng nhựa trong suốt. Hổng có cách nào để hoàn hình. Hổng có lối thoát. Bị mắc kẹt!

<Nghe anh nè, Rachel, anh muốn em nói cho anh nghe mọi thứ em thấy. Làm đi!>

<Em-Em-Em-Em thấy... em thấy... những cái bóng. Di động. Xung quanh. Cao ngồng, to lớn!>

<Bọn chúng là Hork-Bajir à?>

<Vâng. Hổng biết nữa. Có lẽ. Đúng. Bọn Hork-Bajir. Ôi, Chúa ơi!>

<Nghe anh nè, Rachel. Em còn thấy gì nữa?>

<Một tia sáng. Màu đỏ, có lẽ thế. Một cái đồng hồ, em nghĩ thế! Những con số màu đỏ. Đếm ngược. Ôiiiiiiiiii!> tôi rên rỉ. Tôi biết vì sao chúng lại đang đếm ngược.

<Rachel, nghe này, là bọn Yeerk đang chơi trò cân não. Bọn chúng muốn chúng ta sợ. Một cái đồng hồ đếm ngược sẽ khiến chúng ta tưởng mình bị hết giờ biến hình. Nhưng nghe này, Rachel? Chúng thậm chí còn không dám chắc chúng ta có phải côn trùng thật hay không, đúng không nào? Chúng không biết, Rachel. Chúng đang hi vọng. Chúng đang dự đoán. Chúng không biết. Em có hiểu không?>

Đếm ngược. Mắc kẹt. Cuộc đời còn lại của tôi sẽ là một con gián! Không phải là diều hâu như Tobias, mà là một con gián! Không! Không! KHÔNGGGGGGGG!

<Nghe anh nè, Rachel, em không được nói gì với chúng khi chúng tới nha. Em không được nói gì. Cho dù có ->

Nói? Nói? Tâm trí hoảng loạn của tôi bấu chặt lấy suy nghĩ đó. Tôi có thể nói chuyện với chúng! Tôi có thể cầu xin chúng tha cho tôi, tha cho tôi, để tôi đi.

<Rachel, nghe anh nói thật kỹ nè,> Jake nói. <Em không được nói gì. Đó là cách duy nhất để sống sót. Đó là trách nhiệm của em.>

<Cứu tôi! Cứu tôi với!> Tôi bắt đầu hét lên bằng giọng truyền mở.

<Rachel, không!>

<Cứu tôi! Tôi sẽ kể cho các người mọi chuyện, chỉ cần tha cho tôi tôi!> Đột nhiên, có sự chuyển động!

Bọn họ đang đến chỗ tôi! Những người Hork-Bajir! Đúng thế, họ sẽ thả tôi đi, tha cho tôi và tôi sẽ nói cho họ nghe mọi chuyện.

ÂMMM!

Ai đó chộp lấy chiếc hộp của tôi và nhấc lên.

Vút!

Tôi bay - xuyên qua khoảng không.

Rồi, chiếc hộp bị chém phạt một nhát.
Tôi rớt - xuyên qua khoảng không.

Chương 31

Hoá ra là tôi chẳng cần kế hoạch lớn nào cả. Tôi thấy một tên Hork-Bajir, tôi bèn biến hình thành Hork-Bajir và nhập bọn cùng chúng. Ha! Tất cả những gì mà tôi phải làm là đi theo như chỉ dẫn.

Căn phòng ảm đạm, được thắp sáng chỉ bằng thứ ánh sáng phản quang màu lục nhợt dường như được phát ra từ những bức tường.

Có một tá những cái bệ. Trên mỗi cái bệ là một cái hộp kính nhỏ. Và trong mỗi một cái hộp là một con côn trùng hoặc một con vật nhỏ khác. Gián, kiến, ốc sên, bọ cánh cứng, ruồi. Kỳ quặc thiệt. Như thể có một gã khùng chuyên thu thập sinh vật nào đó đã gặp quá chừng phiền toái để bắt và trưng bày một vài con vật hiếm, mà thực tế là chúng chẳng hiếm chút nào cả.

Có một điều chắc chắn rằng: Jake và con nhỏ song sinh ngu ngốc của tôi là hai trong số những con bọ đó. Và chúng gặp rắc rối to rồi!

Tôi cười. Thầm thôi, đi nhiên rồi. Bọn Yeerk nghĩ rằng chúng sẽ giết Jake và con nhỏ Rachel kia. Ha! Tôi mới là kẻ sẽ giết bọn chúng! Sẽ không ai tước được cái quyền đó của tôi cả.

Tôi đang ở trong lốt một tên Hork-Bajir. Chẳng khác mấy với ba tên Hork-Bajir trong căn phòng nhỏ xỉu ngột ngạt bỉ rỉ này. Ngoại trừ rằng ba tên đó hổng biết tôi là ai. Chúng hổng biết là chúng đang gặp nguy hiểm gì.

Tôi chọi với ba tên? Tôi có lợi thế bất ngờ. Chưa kể, tôi là tôi. LÀ TÔI!

"Chán quá, hử?" tôi nói với tên Hork-Bajir to lớn già khụ cạnh tôi.

Hắn ta nhìn tôi chằm chằm. Có lẽ là ngạc nhiên bởi tôi phát âm tiếng Anh chuẩn quá. Những cái miệng và bộ óc Hork-Bajir được cấu tạo hổng cho phép bọn chúng diễn đạt được mọi thứ bằng tiếng Anh, vậy nên chúng dùng một thứ ngôn ngữ pha tạp: ngôn ngữ của chúng, của chúng tôi, tiếng của bọn Yeerk, đi nhiên rồi, và cả tiếng Galard, và… tiếng gì nữa thì tôi chẳng thèm biết, bởi hắn ta đang tròn mắt nhìn tôi, còn tôi thì đang tận hưởng giây phút hồi hộp, thời điểm mà thời gian như chậm lại, chậm như rùa bò, thời khắc mà tôi chuẩn bị tấn công!

Hắn ta nói gì đó về việc không chán đâu khi mà Visser Ba đến, và ngay khi hắn ta nói xong từ cuối cùng, tôi ra tay!

Lưỡi dao cổ tay phải của tôi bay thẳng vào cổ họng hắn!

A HA!

Hắn ta đổ sụp xuống, vẫn lộ vẻ ngạc nhiên.

Tên Hork-Bajir thứ hai đứng nguyên đó, bối rối, nhưng tên thứ ba là một tên Yeerk thông minh. Hắn ta nhận ra ngay. Hắn nhảy xổ vào tôi. Quá muộn!

Tôi giơ một chân lên, thách thức, và tôi dồn trọng lực của mình về phía đuôi, đợi hắn ta xồ vào tôi, TẤN CÔNG!

"RrrrAAAARRRGG!" hắn rống lên đau đớn.

<Hiểu ra chưa hả, thiên tài?> tôi nói mỉa tên thứ hai dần độn kia bằng giọng truyền. Và rồi tôi đung đưa cơ thể mình. Nhưng mặc dù hắn ta ngu như bò, hắn vẫn nhanh nhẹn. Hắn né. Tôi đâm sầm vào một cái bệ. Nó lật nhào, và như trong trò domino, những cái bệ khác cũng lật nhào theo, làm cho những cái hộp chứa mấy con bọ văng đi.

Tên Hork-Bajir bị tôi moi ruột gượng dậy, một tay giữ cho nội tạng hổng bị rớt ra còn một tay thì với lên dò dẫm bật chuông báo động.

BRREEEEEEENG! BRREEEEENG!

Tên đần xông tới. Thúc cùi chỏ vào tôi! Tôi xoay cánh tay, giật mạnh lưỡi dao khỏi cùi chỏ hắn, và dùng chỉnh đầu mình đập mạnh vào một bên đầu của hắn.

Hắn hổng bỏ cuộc. Tôi cũng hổng bỏ cuộc. Và giờ thì đây là trận chiến tay đôi!

Xoẹt!

Xoẹt!

Máu tên Hork-Bajir văng tung toé!

<A ha ha HA!> tôi hét lên thoả mãn.

BrrEEEEEENG! BrrEEEEEENG!

Tên già Toạc-Bụng chắc chắn đã bật chuông báo động. Và giờ thì tên đần độn bắt đầu quăng những cái hộp côn trùng ngu ngốc về phía tôi! Ha ha!

Vèo! Vèo! Vèo! Vèo!

Bốn cái hộp chứa côn trùng, cả bốn cái đều bị lưỡi dao nhanh siêu phàm của tôi phạt làm đôi.

Đối thủ chỉnh của tôi nhìn thấy vậy và lo lắng. Hắn ngập ngừng.

<Nào, tên Yeerk kia, nhảy múa nào,> tôi reo lên.

Hắn xông tới. Tôi cũng xông tới.

Lạo xạo. Tôi nghe thấy tiếng những con côn trùng bị dẫm nát dưới chân mình. Tôi chỉ có thể hi vọng đó không phải là Jake hay Rachel mà thôi. Tôi muốn hai anh em chúng biết là tôi đến để giết chúng.

Xoẹt! Tôi cúi xuống. Đâm mạnh lên, trúng ngay dưới cằm của kẻ thù.

Tạm biệt cái cằm nha!

Ba tên! Tôi đã hạ ba tên! Tôi là chúa tể. Không gì ngăn cản được tôi cả! Không ai! Vô địch!

Và giờ thì đi kiếm Jake và sinh vật đáng thương tự gọi mình là Rachel.

Đột nhiên, Phụt! Bức tường phía sau tôi trượt lên. Tên Toac-Bụng lết ra, chui vào một căn phòng sáng hơn ở cách biệt phía sau.

Thêm một tá tên Hork-Bajir đợi sẵn, tràn đầy nhiệt huyết huỷ diệt. Và đứng giữa chúng, là hắn, sinh vật duy nhất, nguy hiểm nhất mà tôi

đã từng đánh nhau với.

Visser Ba.

<Đóng lại, đồ ngu! Các ngươi để chúng chạy thoát hết bây giờ!> Hắn quát, gầm lên bằng giọng truyền inh tai nhức óc. Tôi nhìn thấy cái đuôi Andalite của hắn vung lên, tóm lấy tên Toạc-Bụng bằng lưỡi dao đuôi, lưỡi dao bén hơn bất kỳ một lưỡi dao Hork-Bajir nào.

Bức tường sập xuống.

<Nào, được rồi,> Visser Ba nói, bình tĩnh hơn. <Ta nghi ngờ là chúng ta tóm được một tên Andalite. Nhưng giờ, ta không còn nghi ngờ nữa.>

<Lại đây đi!> tôi la lớn. <Lại đây và ta sẽ giết mi!>

<Có, ngươi có thể,> hắn tự mãn. <Vậy nên ta cho rằng ta sẽ phải khước từ lời mời của ngươi. Thay vào đó, ta nghĩ, ta sẽ chỉ, đơn giản là, đợi thôi. Hãy gọi ta khi nào ngươi đã sẵn sàng nộp mình nhé, tên Andalite kia.>

<Nộp mình á? Ta sẽ cắt đầu ngươi thì có!>

<Không, ta không nghĩ là ngươi sẽ làm thế. Thấy đó, ta chiếm hữu được một cơ thể Andalite. Ta kiểm soát một bộ óc Andalite. Và ta biết phải đánh gục ngươi như thế nào. Ồ, đúng thế, ta có biết.>

Tôi nghe thấy một âm thanh kỳ lạ. Tiếng thứ gì đó đang trượt, rất nhẹ nhàng, rất từ từ.

Tôi nhìn lên. Thoạt nhìn, trong ánh sáng mờ ảo đó, thiệt khó có thể thấy được gì. Nhưng rồi tôi nhận ra rằng: trần nhà đang tiến lại mỗi lúc một gần tôi hơn. Và một bức tường cũng đang dịch dần về phía tôi.

<Có thứ nào khiến một tên Andalite khiếp sợ hơn là bị đè bẹp một cách chậm rãi không hả?> Visser Ba mềm mỏng. <Có thứ nào khiến một sinh vật sống thành bày, ưa chạy nhảy tự do như người lại khiếp sợ hơn thế kia chứ?>

<Ta sẽ giết mi!> tôi gào lên. <Ta sẽ giết mi!>

<Khi nào căn phòng bắt đầu hút hết không khí từ phổi của ngươi, gọi ta nhé, tên Andalite kia. Hãy gọi ta.>

Chương 32

Tôi đang ở trên sàn nhà! Bên ngoài hộp!

Những bàn chân Hork-Bajir khổng lồ dậm mạnh quanh tôi. Nhưng rồi, một lúc sau, tất cả trở nên tĩnh lặng. Tất cả ngoại trừ âm thanh giận dữ phát ra từ giọng truyền của nhỏ song sinh với tôi đang chửi rủa Visser Ba.

Rồi, nghe được lời đe dọa của tên Visser Ba, tôi nhận ra rằng: tôi đã trốn khỏi một cái hộp chỉ để phát hiện ra rằng bản thân mình lại bị mắc kẹt trong một cái hộp khác.

Hoàn hình! Tôi tự nhủ. Nhưng, không, biến hình thiệt là kinh khủng. Và Rachel… Rachel kia… có thể sẽ giết tôi. Nhỏ chắc hẳn phải tức điên lên mất.

Tôi nên làm gì đây? Tôi bị mắc kẹt, hổng thể quyết định. Hoàn hình cũng kinh khủng, mà ở nguyên trong lốt biến hình cũng kinh khủng. Đó là nỗi khiếp sợ tuyệt đỉnh của kẻ hèn nhát: tôi bị kẹt ở giữa hai lựa chọn đáng sợ.

Về mặt lô-gic nếu cả hai lựa chọn đều đáng sợ thì việc chọn lựa chẳng còn có ý nghĩa gì nữa. Thế mà có đấy! Sự sống còn sẽ được ưu tiên hơn. Tôi phải tìm ra một lối thoát! Tôi phải sống sót!

Hoàn hình, Rachel, mày thiệt là ngộc! Tôi tự mắng mình. *Mày là đứa hèn nhát thảm hại. Đúng thế đấy. Không có nửa kia trong mày, mày là cái thá gì? Một kẻ yếu đuối và luôn sợ hãi đến nỗi hổng thể tự cứu được bản thân;, một kẻ có thể bị mắc kẹt, bất lực, đờ cả người khi đứng giữa những lựa chọn.*

Quá trình hoàn hình đã bắt đầu, thậm chí tôi còn hổng biết tôi bắt đầu từ lúc nào nữa kìa. Tôi cứ thế hoàn hình thôi. Một cách chậm rãi, sau nhanh hơn, tôi bắt đầu biến đổi, lớn lên, cảm thấy da thịt của mình bao quanh những lóng xương người đang quay trở lại.

"Mày," Rachel Bà Chằn gầm gừ giận giữ.

Nhỏ cũng đã hoàn hình. Nhỏ cũng lại là người rồi.

"Tao đến để giết bọn mày. Mày và Jake," nhỏ nói. "Nhưng mày thấy đó, chúng ta gặp rắc rối khác."

Nhỏ hất đầu về phía trần nhà. Nó đang thấp dần xuống. Bức tường phía sau cũng đang từ từ tiến lên phía trước. Đây chắc chắn không thể là một căn phòng bình thường. Nhưng đó là công nghệ của bọn Yeerk mà.

"J-J-Jake?" Khi cặp môi, lưỡi, cuống họng người của tôi thành hình trồi ra khỏi lớp vỏ cứng của gián, tôi ráng lắp bắp kêu Jake.

Nhỏ Bà Chằn nhún vai. "Ai mà biết. Tao đã giẫm lên một con gián. Có thể đó là Jake."

"Ôi, lạy chúa tôi!" tôi rên rỉ.

"Đây là một cuộc chiến, ảnh là một chiến binh, mà chiến binh thì chết," Rachel Bà Chằn thô bạo. "Vấn đề quan trọng là tao là người chỉ huy ở đây."

"Chúng ta không nên là người," tôi nhẹ nhàng, nước mắt nóng hổi vì xót thương Jake. "Visser Ba..."

"Tao nghĩ hắn không thể nhìn thấy gì trong này," nhỏ nói. Nhưng nhỏ cũng hổng tin tưởng lắm vào lời phát biểu của mình. Hiển nhiên là ý nghĩ đó mới chỉ nảy ra trong óc nhỏ. Nhưng dù gì, nhỏ có lẽ đã đúng. Nếu Visser Ba nhìn thấy chúng tôi, hẳn giờ này hắn đã vào đây rồi, thấy chúng tôi là những con người. Rachel Bà Chằn đã đúng. Một cách tình cờ.

"Tao sẽ biến hình thành gấu xám," Rachel Bà Chằn nói. "Tao sẽ đánh nhau!"

"Nhưng những bức tường đang khép lại," tôi than thở. "Nếu bồ trở nên lớn hơn thì bồ sẽ bị nghiền nát sớm hơn."

Nhỏ Bà Chằn ngước nhìn lên trần nhà. Bặm môi. Chẳng mấy chốc, rất nhanh thôi, sẽ không đủ chỗ cho một con gấu. Và cũng ngay sau đó, sẽ không có chỗ cho cả một con người nữa.

"Nếu Visser Ba muốn giết chúng ta, tại sao hắn ta không cứ thế mà giết đi chứ?" Rachel Bà Chằn thắc mắc.

"Hắn không muốn giết chúng ta," tôi nói. Tôi đang ngồi, mắt nhắm nghiền, tay ôm đầu.

"Đương nhiên là hắn muốn giết chúng ta, đồ tâm thần!"

"Không. Hắn ta muốn cơ thể của chúng ta. Chỉ có điều, hổng phải cơ thể người của chúng ta. Hắn nghĩ chúng ta là người Andalite. Hắn muốn chúng ta đầu hàng. Muốn bẻ gãy ý chí của chúng ta để chúng ta chấp thuận cho chúng dùng cơ thể Andalite của mình làm vật chủ cho bọn Yeerk."

Tôi có thể cảm thấy Rachel Bà Chằn đang nhìn mình chăm chú. Tôi hé một mắt để nhìn nhỏ. Nhỏ lo lắng.

"Phải. Đúng thế," nhỏ thừa nhận. Nhỏ ngập ngừng. Trông như thể nhỏ đang đấu tranh lại thứ gì đó trong đầu nhỏ. Rồi, "Thế... thế chúng ta làm gì bây giờ?"

Tôi mở cả hai mắt. Rachel Bà Chằn đang hỏi tôi phải làm gì? Hỏi tôi? Tôi á?

"Tao sẽ giết chúng, nhưng tao không lại gần chúng được!" nhỏ la lớn.

Tôi ngạc nhiên. Thật khùng quá. Rachel Bà Chằn, Rachel sát thủ tâm thần đang hỏi tôi phải làm gì. Nhưng khi tôi thử ngẫm nghĩ về chuyện đó thì lại không thể. Ý tôi là, tôi có thể suy nghĩ nhưng không thể nghĩ rằng mình có thể làm được việc gì trong đó.

Tôi có thể nhìn thấy các khả năng: Tên Visser nghĩ rằng trong căn phòng này, chỉ có một đứa trong bọn tôi.

Hắn muốn chúng tôi sống. Tôi có thể nhìn thấy các khả năng, các

kế hoạch. Nhưng những thứ đó hổng phải dành cho tôi.

Tuy nhiên, tôi nghĩ những thứ đó là để dành cho Rachel, nhỏ sẽ thực hiện những kế hoạch đó.

<Ngươi thua rồi, Visser,> nhỏ nhát cáy nói, ráng hết sức sao cho giọng nói giống tôi. Dũng cảm ỉ mà.

<Ngươi là đứa ở trong một cái hộp, Andalite.>

Rachel Bé Ngoan phá lên cười với thái độ vừa thách thức vừa sợ hãi. Nỗi sợ hãi là thật.

<Những lưỡi dao Hork-Bajir này vô cùng hữu dụng, gần bằng lưỡi dao đuôi của người Andalite chúng ta.>

<Ngươi nghĩ có thể xẻ tường để ra khỏi đây sao?> Visser Ba mỉa mai.

<Không. Ta nghĩ ta có thể rạch cuống họng ta.>

Lời nói của nhỏ ngay lập tức có tác dụng.

Soạt!

Bức tường trượt lên. Qua con mắt phức hợp ruồi của mình, tôi nhìn thấy cả ngàn những hình ảnh tí nị của bọn Hork-Bajir được trang bị vũ khí đầy mình. Cả ngàn những hình ảnh đó thực ra chỉ là của khoảng mấy chục tên Hork-Bajir mà thôi. Cả đám bọn chúng, đứa nào cũng cảnh giác, sẵn sàng nghênh chiến.

Visser Ba cũng vậy.

Tôi cảm thấy lốt biến hình Hork-Bajir của nhỏ song sinh với tôi rùng mình vì sợ hãi. Tôi đập cánh điên cuồng.

<Hãy bình tĩnh nào,> Visser Ba giở giọng thuyết phục. <Trước khi ngươi kịp chết vì vết thương nơi cuống họng thì ta đã chữa lành nó cho ngươi rồi. Với lại, nếu ngươi cứ ráng chiến đấu hòng thoát ra khỏi đây, tụi ta sẽ áp đảo ngươi, khuất phục ngươi bằng số lượng chiến binh vượt trội. Hãy ngoan ngoãn đầu hàng đi, tên Andalite dũng cảm kia. Ta đã thắng và ngươi đã thua.>

Tôi bay. Tôi bay theo đúng kiểu mà chỉ ruồi mới có thể bay được: hoang dã, quay cuồng, điên dại, trôi dạt, nhưng tuyệt đối chính xác một cách kỳ lạ.

Với cặp mắt phức hợp của ruồi, thật khó để có thể nhận ra được tên Visser thông qua những hình ảnh vỡ vụn. Nhưng tôi có thể ngửi thấy được sự khác biệt giữa cơ thể Andalite của hắn với đám Hork-Bajir bao quanh.

Tôi bay vụt đi như một quả tên lửa có cánh. Tôi hạ cánh trên một bề mặt thẳng đứng, một cái bóng. Bằng sáu cái cẳng chân ruồi bé tí nị, tôi bò hướng về chỗ tối.

<Đầu hàng đi,> Visser Ba nói.

<Ta... Ta… Ta… > nhỏ song sinh nhát gan của tôi lầm bầm.

Tôi đã bò đủ xa. <Tên Visser kia,> tôi nói. <Ôi, Visser Ba phải không ta?>

Hắn ngúc ngoắc cái đầu. Việc đó làm tôi văng ra khỏi đám lông màu xanh dương mà tôi đang bám vào. Tôi đấu tranh lại bản năng ruồi đang muốn bỏ trốn, bỏ trốn và bỏ trốn! Tôi ở yên trong bóng tối.

<Còn có tên thứ hai!> Visser Ba rít lên.

<Đúng. Và đoán thử xem ta đang ở đâu nào, Visser?>

Hắn ngập ngừng. <Hãy bước ra và hiện hình đi, và ta sẽ không giết ngươi đâu.>

<Này, tên Visser kia, ta đang ở trong lỗ tai của mi, đường dẫn vào bên trong trong đầu mi. Ta có thể nhìn thấy con người thật của mi đó, đồ sên Yeerk. Và đây là điều mà mi nên nghĩ tới nè, Visser: chuyện gì sẽ xảy ra nếu một người Andalite trong lốt một con ruồi hoàn hình trong đầu mi, há?>

<Ngươi sẽ chết!> hắn la lên.

<Mi cũng thế,> tôi nói.

Một quãng im lặng kéo dài phải đến hai phút.

<Ngươi!> hắn ta gào lên chẳng vì lý do gì cả. Thêm vài phút yên lặng nữa. Rồi, tôi cảm thấy cơ thể của hắn sụm xuống, mềm oặt.

<Các ngươi muốn gì?> cuối cùng hắn cũng lên tiếng.

<Chúng ta muốn gì thế?> tôi hỏi riêng Rachel Bé Ngoan bằng giọng truyền. <Tao quên mất phần này rồi.>

<Chúng ta chỉ muốn một lối ra an toàn. Không có tên lính nào đi theo bảo vệ. Một khi chúng ta đã ra tới ngoài rồi, bồ sẽ bay ra khỏi tai hắn. Rốt cuộc thì bồ cũng đâu muốn tự tử đâu, đúng không? Nên hắn sẽ tin bồ.>

Tôi lặp lại lời nhỏ với Visser Ba. Năm phút sau, chúng tôi ở bên ngoài, giữa không khí ban đêm trong lành. Tôi bay ra khỏi tai hắn.

Tên Visser lùi lại. Chúng tôi cũng lùi lại.

<Lần tới ta sẽ giết ngươi một cách đơn giản. Ta sẽ không ứng xử liều lĩnh nữa. Ta sẽ chỉ giết ngươi thôi.>

<Ta cũng thế,> tôi nói.

Tôi bay, Rachel Bé Ngoan chạy. Chúng tôi mỗi lúc một cách xa nhau và cách xa xưởng đúc. Khi chúng tôi - đứa bay, đứa chạy - tới được một khoảnh rừng thưa, nhỏ đổ sụp xuống, khóc nức nở, nước mắt tèm lem. Một cảnh tượng hết sức kỳ quái vì nhỏ vẫn trong lốt hình biến Hork-Bajir.

<Mình phải hoàn hình đã, được không?> nhỏ la lên. <Rồi bồ có thể giết mình nếu bồ muốn.>

Tôi đã hoàn hình xong. Thoáng chốc, chúng tôi chỉ còn là hai đứa con gái giống hệt nhau, đều có tên là Rachel.

"Tội nghiệp anh Jake. Mình hổng thể tin được rằng…" Rachel Bé Ngoan khóc thành tiếng.

<Anh ổn mà,> một giọng nói vang lên.

Rachel Bé Ngoan giật nảy mình như thể có ai đó vừa mới thọc một cọng dây thép vào mũi nhỏ vậy. “Anh Jake à?”

<Còn ai vào đây nữa?>

Tôi nhìn thấy một thứ giống như một con gián đang hoàn hình. Rachel Bé Ngoan ngoảnh mặt đi chỗ khác, đúng là một con nhỏ ngu ngốc nhát gan.

<Đó là lý do tại sao anh thích lốt biến gián,> Jake nói. <Gián không dễ bị giết chết. Anh bị chân của Rachel Bà Chằn dẫm lên mất một lúc, rồi anh cà nhắc lết qua bên người Rachel Bé Ngoan.

"Cái gì, có phải anh quá khiếp sợ nên hổng muốn để cho tụi này biết rằng anh còn sống phải không? Lúc ấy, hai đứa này có thể phải cần ai đó hỗ trợ lắm chớ! Tôi sẽ giết anh vì chuyện đó!"

"Anh muốn hai đứa em tìm ra một lối thoát," Jake ôn tồn. Ảnh đã là người nhiều hơn gián rồi. "Hai đứa phải tìm hiểu xem bọn em cần gì ở nhau."

Tôi xổ ra một tràng cười. "Tôi mà cần nó á? Con nhỏ đó á? Cái đồ nhút nhát, điệu đà, ngu ngốc đó á? Cái đồ đần độn suốt ngày lê lết trong khu thương xá đó á?"

"Có đấy," Jake nói. Lúc này ảnh đã gần như đã trở thành người hoàn toàn rồi. "Em làm gì cũng không có kế hoạch, không có manh mối gì hết. Còn nhỏ thì lập được kế hoạch. Nhỏ là một người có khả năng suy nghĩ dài hạn. Không có nhỏ, em chẳng làm được gì ngoài việc giận dữ, thô bạo và, ừm, kích động."

"Sự nổi xung thiên là tất cả những gì anh cần lúc này!" Tôi phản kháng.

"Rachel Bé Ngoan?" Jake quay qua con ngốc nói.

Nhỏ gật đầu. "Vâng, em biết. Đúng là em cần nhỏ. Em không thể… Em không thể làm được gì nếu hổng không có nhỏ. Em biết nhỏ điên rồ, nhưng, anh biết mà, nhỏ làm cho em có thể, kiểu như là, mạnh mẽ và tất cả những thứ khác nữa."

"Dĩ nhiên là mày cần tao rồi!" Tôi lớn giọng. "Tao là tao! Còn mày thì sao? Mày chỉ là mày mà thôi!"

"Rachel Bà Chằn," Jake nói. "Không có nhỏ, em không phải là thành viên của Hội Animorphs. Chấm hết. Em không thể về phe với bọn Yeerk. Em không thể đơn độc chiến đấu với chúng. Em có muốn trở thành một chiến binh không? Vậy thì em cần phải có khả năng lên kế hoạch, phải có khả năng hiểu được thế nào là sợ hãi, và phải có cả ý thức trách nhiệm nữa."

"Mắc dịch," Rachel Bé Ngoan nói và cười khúc khích.

"Nè, Ax có một kế hoạch. Cả hai đứa sẽ phải làm cùng nhau, nếu không việc sẽ, hay nhiều khả năng là sẽ, không thành. Đằng nào cũng thế mà thôi. Nhưng Rachel Bà Chằn này, nếu không phải vì nhỏ - nửa kia của em - em hẳn đã không còn đường lùi ở đẳng rồi. Nhỏ cứu em và em cứu nhỏ, và cả hai đứa, nếu cứ học hặc nhau như mấy bữa trước, chỉ tổ gây phiền toái cho tụi này mà thôi. Vì vậy, hãy thực hiện kế hoạch của Ax đi, cứ làm theo lời chỉ dẫn thôi, nếu không, anh thề,

anh sẽ nộp cả hai đứa cho Visser Ba đó.”

Trở về kho thóc. Tất cả tụi tôi đều có mặt ở đó. Hổng một ai trong mấy đứa kia bị phục kích cả. Hai chiếc xe mà tụi nó được phân công theo dõi cũng đều là những chiếc xe mồi.

Tia Phản Biến vẫn chưa bị phá huỷ.

Tobias đậu trên xà nhà, im lặng, quan sát bằng đôi mắt diều hâu tinh anh của mình.

Erek người Chee cũng ở đây. Tôi hổng biết nguyên nhân ảnh tới. Có lẽ ảnh, kiểu như là, tò mò chăng?

<Các bạn có thể bắt đầu bất cứ lúc nào,> Ax nói.

Tôi nhìn nhỏ. Gương mặt giống hệt tôi. Nhưng đôi mắt thì khác hẳn. Nó hết sức nóng nảy, hoang dại và nguy hiểm. Nhỏ làm tôi sợ.

Tôi vươn bàn tay run rẩy của mình chạm nhẹ vào bờ vai trần của nhỏ.

Rachel Bà Chằn đảo mắt. “Nếu việc này hổng thành công, anh sẽ chết, Ax! Chết! Nghe thấy không?"

Rachel Bà Chằn nhìn tôi khinh khỉnh với nụ cười nửa miệng. Rồi nhỏ đưa tay nắm chặt vai tôi.

"Bác sĩ Jekyll, con có đồng ý nhận cô Hyde đây làm vợ và nguyện sẽ -"

"Im mồm, Marco, bồ đã có tên trong danh sách của tôi rồi đấy!" Rachel Bà Chằn nạt ngang.

<Hai bạn phải bắt đầu thâu nạp cùng một lúc,> Ax giảng giải.

"Đếm đến ba nhé," Cassie nói. "Một... hai... ba!"

Tôi bắt đầu thâu nạp nhỏ song sinh của mình. ADN của nhỏ chảy tràn vào trong tôi cũng như ADN của tôi chảy tràn sang bên nhỏ. Tôi cảm thấy mình như bị rút hết năng lượng, rơi vào tình trạng hôn mê, ảnh hưởng của quá trình thâu nạp ADN.

Việc này sẽ có hiệu quả chớ? Tôi thâu nạp nhỏ, nhỏ thâu nạp tôi, thế nhưng tôi không cảm thấy mất, kiểu như là, bản thân tỉ nào.

<Erek,> Ax nói.

Erek di chuyển nhanh nhẹn, êm ru. Ảnh trút bỏ hình chiếu ba chiều, trở về với con người Erek thực - một người máy có hình dạng một chú chó.

Ảnh đặt một tay lên người tôi, một tay lên người Rachel Bà Chằn. Đột nhiên, tôi có cảm giác không ổn.

“Xin lỗi nha," Erek nói. Và rồi...

"ÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁ!"

Đau không thể tưởng tượng nổi! Cả hai nửa của tôi rúm ró, co giật và giãy giụa. Hai đầu mút, chỗ Erek chạm vào người tụi tôi, đều tóe lửa. Tai tôi hổng nghe thấy được gì. Đầu óc tôi hổng thể nghĩ được

gì. Mắt tôi hổng thấy gì ngoài một chùm tia sáng cháy xèo xèo, nổ lách tách.

<Biến hình!> tiếng Ax hét lên trong đầu tôi. <Hãy biến thành người kia! Hãy làm liền đi!>

Điên hết biết! Tôi đang bị sốc điện! Hổng cách gì tôi có thể... và chưa hết... điều kỳ quặc nhất... kỳ lạ... tan chảy... hơi ấm... không thể nào...

Tôi đổ sụp người, quỳ xuống sàn trên hai đầu gối. Cú sốc điện đã chấm dứt. Tôi đã lại có thể trông thấy vựa cỏ khô dơ dáy. Tôi đã có thể nhìn thấy bàn chân của mấy đứa kia.

Tôi ráng đứng lên. Quá chống chếnh. Cassie và Jake giúp nâng tôi dậy.

"Xin lỗi vì chuyện đó nha," Erek nói. "Ax biểu các bạn cần một dòng điện cao thế, và chúng tôi không nghĩ là các bạn có thể tình nguyện chịu đựng được nó."

Tôi gật đầu, lúng túng. Tôi nhìn quanh. Nhỏ đi rồi.

Không, không đi.

"Bồ ổn chứ?" Cassie hỏi.

Ổn không á? Tôi muốn khóc. Tôi lại là tôi rồi. Dù thế nào đi nữa thì chuyện ấy cũng đáng mà. Kẻ hèn nhát đang ở trong tôi. Kẻ sát nhân cũng thế. Phần người và phần con.

"Rachel, bồ có muốn ngồi xuống không? Có lẽ để nói chuyện?" Cassie hỏi.

"Mình... mình không biết..." tôi nói.

"Có mình ở ngay đây với bồ nè," Cassie nói.

Tôi nhìn lên. Tobias. Một nửa là người, một nửa là chim săn mồi. Mắt chúng tôi gặp nhau. "Cảm ơn bồ, Cassie," tôi thì thầm. "Nhưng... Tobias?"

<Ừ. Đi thôi, Rachel,> cậu ấy nói. <Hai nửa con người bồ và hai nửa con người của mình. Đi thôi.>

HẾT TẬP 32

---

[1] E.T. ***the Extra-Terrestrial*** là bộ phim khoa học viễn tưởng của Mỹ về một người ngoài hành tinh thân thiện bị lạc trên Trái Đất, được chú bé Elliott tìm cách giúp đỡ để trở về quê nhà (ND)

[2] Các hố nước trong hốc đá được hình thành lúc thủy triều thấp, là nơi sinh sống của rất nhiều sinh vật biển, chủ yếu là sinh vật không xương sống, y như một đại dương thu nhỏ vậy (N.D).

[3] Nguyên văn là 18 ounce. Ounce là đơn vị đo lường hệ Anh. 1 ounce = 28,35 g (ND)

[4] Thương hiệu chuyên về đồ dành cho trẻ em (ND)

[5] Scully và Mulder là tên 2 nhân vật chính trong phim *X-files (Hồ sơ mật)* - một sê-ri phim truyền hình rất nổi tiếng của Mỹ. (ND)

[6] Dr. Jekyll và Mr. Hyde - là 2 nhân vật chính trong tác phẩm “Vụ án kỳ lạ về Bác sĩ Jekyll và ông Hyde - Strange Case of Dr. Jekyll and Mr. Hyde” của tiểu thuyết

gia người Scotland Robert Louis Stevenson, được xuất bản lần đầu vào năm 1886. Truyện kể về cuộc điều tra của luật sư người Anh Gabriel John Utterson về sự cố kỳ lạ giữa người bạn cũ - Bác sĩ Jekyll cũng là Ông Edward Hyde. Bác sĩ Jekyll đã thử nghiệm một loại thuốc mà ông phát minh ra ngay trên cơ thể mình. Khi ông uống, ông biến thành Ông Hyde với những tính cách xấu xa của một con ác quỷ. Tác phẩm này nổi tiếng bởi việc mô tả hết sức sống động về chứng tâm thần phân liệt, những xúc cảm, những tính cách xuất hiện trong cùng 1 con người: một người tốt và một ác quỷ. Sau thành công vang dội của tác phẩm, "Jekyll and Hyde" trở thành 1 cụm từ có nghĩa là 1 người có 2 nhân cách ở 2 thái cực trái ngược nhau.

[7] Mary Kate Olsen and Ashley Fuller Olsen (sinh 13/6/1986) là 2 chị em sinh đôi người Mỹ. Cả hai đều là diễn viên và cùng xuất hiện trong nhiều bộ phim truyện và phim truyền hình kể từ thuở còn ấu thơ. Tuy là 2 chị em sinh đôi có diện mạo y như nhau song đó lại là hai chị em sinh đôi khác trứng.

[8] BRI - viết tắt của cụm từ Buyers Research Institute - Viện Nghiên cứu và Tư vấn Người Mua hàng.

[9] Nguyên văn: *Final Jeopardy* - một chương trình trò chơi truyền hình của Mỹ, có nhiều câu hỏi tri thức về nhiều lĩnh vực như Lịch sử, Văn học, Nghệ thuật, Văn hóa, Khoa học,...

[10] Chương trình do Jerry Springer - một cựu chính trị gia người Mỹ gốc Anh - dẫn chương trình. Đây là chương trình nói chuyện ngắn gọn trên truyền hình, nội dung đề cập đến rất nhiều lĩnh vực trong cuộc sống thường ngày và khán giả thường chia thành hai phe tranh luận (ND).

K. A. APPLEGATE

ANIMORPHS

NGƯỜI HÓA THÚ

TOBIAS

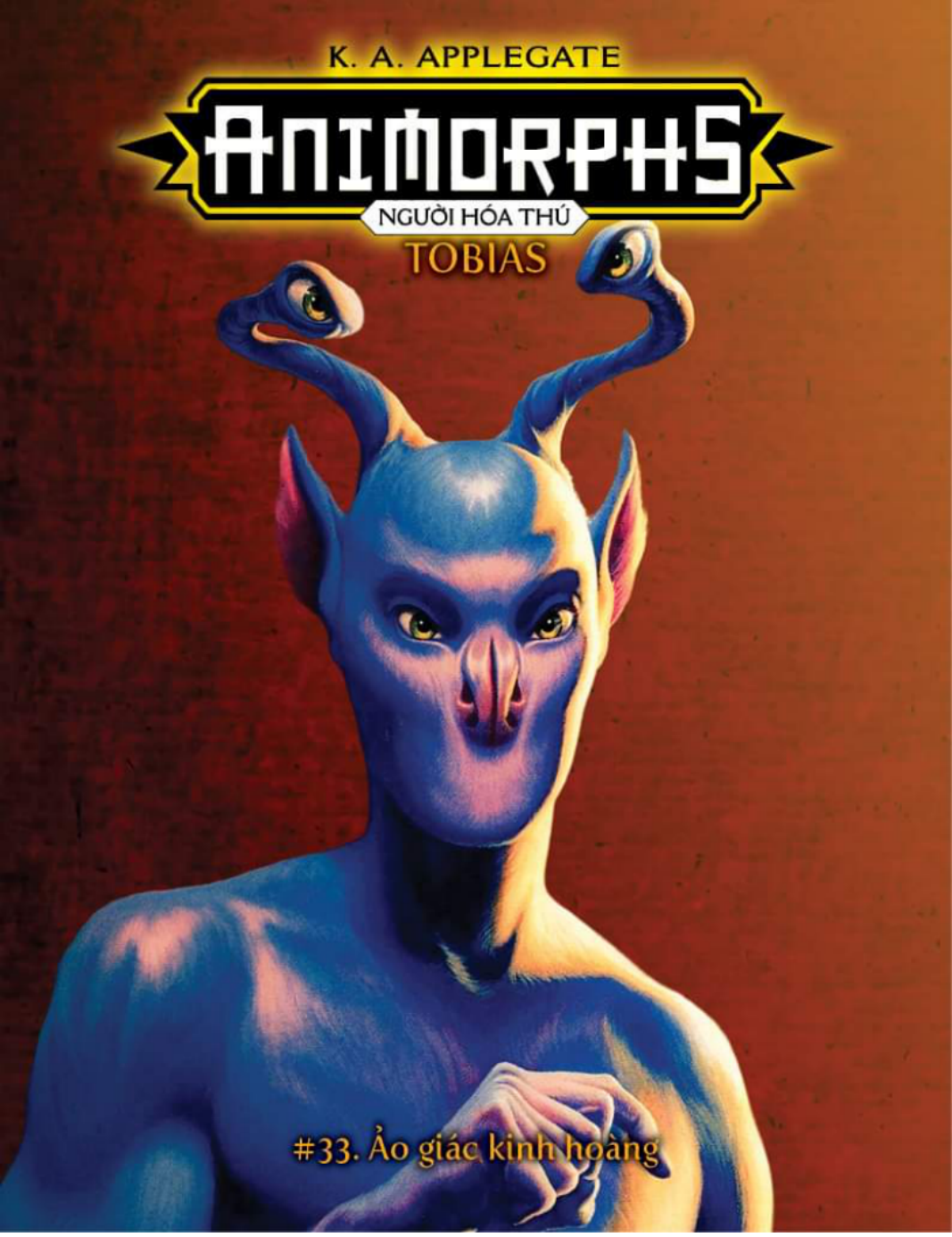

#33. Ảo giác kinh hoàng

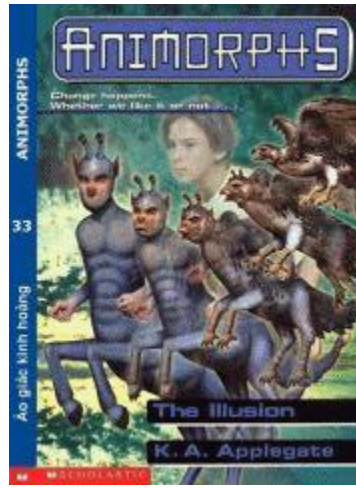

Tác phẩm: Animorphs
Tập 33: Ảo Giác Kinh Hoàng
Nguyên tác: Animorphs #33: The Illusion
Tác giả: K. A. Applegate
Dịch giả: Hương Lan
Nhà xuất bản: Trẻ, 05/2002
Khổ sách: 11 x 18 cm
Số trang: 164
Giá sách: 6.000 vnđ
Thực hiện ebook: ANIMORPHS Team
Scan: nguoimedocsach
Đánh máy: quynhnhu200783, anhnguyet_hro
Đối chiếu: tieukhe
Dịch bổ sung: animorphs200, mishuchia, teen_gamer124
Hiệu đính: htmd1306
Biên tập: nguoimedocsach
Sửa chính tả: gaumat, santseiya
Thiết kế bìa: teszine
Chuyển sang ebook: santseiya
Ebook BB: Cent
Ngày hoàn thành: 17/04/2010
Nơi hoàn thành: Việt Trì - Phú Thọ
ooO TVE Ooo

MỤC LỤC

TÓM TẮT NỘI DUNG TẬP 32
CHƯƠNG 1
CHƯƠNG 2
CHƯƠNG 3
CHƯƠNG 4
CHƯƠNG 5
CHƯƠNG 6
CHƯƠNG 7
CHƯƠNG 8
CHƯƠNG 9
CHƯƠNG 10
CHƯƠNG 11
CHƯƠNG 12
CHƯƠNG 13
CHƯƠNG 14
CHƯƠNG 15
CHƯƠNG 16
CHƯƠNG 17
CHƯƠNG 18
CHƯƠNG 19
CHƯƠNG 20
CHƯƠNG 21
CHƯƠNG 22
CHƯƠNG 23
CHƯƠNG 24
CHƯƠNG 25
CHƯƠNG 26
CHƯƠNG 27

TẬP 32: PHÂN THÂN

1. Người kể chuyện:

Rachel.

2. Nội dung:

Trong một buổi học dã ngoại, khi mải mê nghiên cứu bể thủy triều, một chiếc bông tai của Rachel bị rớt xuống bể. Rachel quyết định biến thành sao biển để lượm lại chiếc bông tai - quà của người cha yêu quý. Không may trong lúc biến hình, sao biển-Rachel vô tình bị chặt làm đôi. Nhưng nhờ có chức năng tự tái tạo của sao biển mà Rachel không chết. Hai nửa sao biển tự tái tạo, hoàn hình thành hai Rachel: Rachel Bà Chằn và Rachel Nhát Cáy.

Rachel Bà Chằn hung hăng, thô bạo và bài trừ tất cả những gì có dính tới hai từ "yếu đuối". Nhỏ không có khả năng lập kế hoạch lâu dài, chỉ có khả năng ứng biến và luôn tin rằng mình đúng trong mọi trường hợp. Với tính cách ấy, Rachel Bà Chằn ráng tìm mọi cách để giết Marco và Jake, nắm quyền lãnh đạo hội Animorphs.

Ngược lại, Rachel Nhát Cáy cực kỳ thụ động, hơi một tí là sợ hãi và cũng cực kỳ sợ biến hình. Nhỏ không thể đánh nhau, nhưng nhỏ lại rất giỏi lập kế hoạch.

Với hai tính cách trái ngược nhau, cả hai Rachel trở thành mối nguy hiểm cho sự sinh tồn của Hội Animorphs. Những thành viên còn lại trong Hội quyết định phải tìm cách tái hợp 2 Rachel này thành 1 Rachel ban đầu - Rachel Bình Thường.

Thực hiện nhiệm vụ theo dõi đoàn 3 xe tải chở tia Phản biến đến nơi cất giữ mới, Jake yêu cầu Rachel Nhát Cáy đi cùng mình, trong khi Rachel Bà Chằn bị đánh bất tỉnh và phải ở nhà. Thế nhưng việc 3 chiếc xe tải di chuyển ấy chỉ là một cái bẫy của bọn Yeerk nhằm bắt được *băng thảo khấu Andalite*. Jake và Rachel Nhát Cáy, trong lốt gián, bị nhốt trong những chiếc hộp nhựa trong suốt để chờ Visser Ba tới. Rachel Bà Chằn tỉnh dậy, đuổi theo với mục đích giết chết Jake và Rachel Nhát Cáy. Jake giả chết, buộc 2 Rachel phải dựa vào nhau, cùng nhau tìm cách thoát khỏi cái bẫy của Visser Ba. Rachel Nhát Cáy lập kế hoạch, Rachel Bà Chằn thực hiện theo, biến thành ruồi bay vào trong lỗ tai của tên Visser, hù hắn nhỏ sẽ hoàn hình trong đó và cả hắn và nhỏ sẽ cùng chết. Visser Ba buộc phải phóng thích cả 2 Rachel cùng với Jake trong lốt ruồi đang trú trên người Rachel Nhát Cáy.

Trở về an toàn, 2 Rachel đã hấp thụ ADN của nhau trong môi trường sốc điện. Kết quả Rachel Bình Thường đã trở về với Hội Animorphs.

3. Nhân vật quan trọng:

Hội Animorph: Jake, Marco, Rachel, Cassie, Tobias, Ax

4. Những loài thú mới được thu nạp:

Jake:

Marco:

Rachel: Sao biển

Cassie:

Tobias:

Ax:

5. Những lốt hình được sử dụng:

Jake: Cọp Siberi, Cú sừng, Gián.

Marco: Khỉ đột, Cú sừng.

Rachel: Sao biển, Cú sừng, Gián, Hork-Bajir, Đại bàng đầu bạc, Gấu xám, Ruồi.

Cassie: Ruồi, Cú sừng.

Tobias: Hork-Bajir.

Ax: Cú sừng.

CẢM TỬ QUÂN RA TRẬN

CHƯƠNG 1

Tôi là Tobias.

Nếu như bất thình lình phải diễn thuyết về cuộc cách mạng Pháp ngay trước toàn thể học sinh toàn trường chắc chắn tôi sẽ "rét" lắm.

Đúng, buổi diễn thuyết đó hẳn sẽ khá là tệ. Song buổi tối thứ Sáu này chắc chắn là còn khủng khiếp hơn thế nhiều.

Hồi còn là một đứa trẻ bình thường, tôi chẳng mấy thoải mái với những điệu vũ trong trường. Nhưng tôi vốn là một đứa trẻ lạc lõng, hầu như không có bạn bè, thế nên mấy điệu vũ đó chẳng phải vấn đề của tôi. Huống hồ giờ đây tôi đã sống đời một chú diều hâu đuôi đỏ - chuyên săn bắt các con thú nhỏ, suốt ngày bay nhảy bảo vệ lãnh địa - thì việc khiêu vũ với tôi còn kinh dị hơn nữa.

Thử tưởng tượng coi một anh chàng người chim mà lại đi khiêu vũ?

Chẳng hiểu sao tôi lại để Rachel lôi kéo vào chuyện này cơ chứ? Tôi biết làm gì với hai cánh tay cứng quèo, lọng cọng của mình đây? Rồi mắt nữa. Tôi cứ hay dán mắt nhìn trừng trừng vào ai đó, quên mất tiêu là con người thường không cư xử như vậy. Cái đầu lông đỏ, bự, gồ ghề của loài chim ăn thịt ở bên trong tôi đã tạo ra một cái hố ngăn cách giữa tôi với cô bạn gái của mình.

"Thiệt là khùng quá!"

Úi da! Tôi quên phéng mất mình đang không có đậu trên cây cách mặt đất 800 thước.

Trong buổi khiêu vũ toàn trường lần trước, tôi xoay sở không đến nỗi nào. Nhưng tối nay… hình như… là một cuộc hẹn hò? Tôi hổng chắc nữa. Tất cả hội Animorphs đều có mặt giả bộ khách khí, hổng quen thân với nhau.

Tôi chắc chắn mình lố bịch lắm. Xem ra mọi người đều nghĩ vậy.

Rachel đây sao?

Tôi liếc nhỏ. Rachel có vẻ thấp thỏm sao ấy. Nhỏ nhóng mắt quét khắp mặt nhà thi đấu lờ mờ, với điệu bộ vừa phân vân, vừa cương quyết.

Khán đài giăng đầy bong bóng bay, và khoảng sân bóng rổ được trang trí đèn màu sắc. Tụi tôi lướt dần ra đầu sân, gần anh hoạt náo viên đến nỗi màng nhĩ tôi gần như tê dại luôn.

Rachel đẹp lộng lẫy hơn bao giờ hết. Tôi sẽ không nói cho nhỏ biết rằng nhỏ đã khiến cho các cô nhỏ khác đâm ra lợt lạt. Suối tóc vàng óng ả của Rachel bắt ánh đèn màu, sáng lóe lên. Đôi mắt sáng rực của nhỏ xoáy vào mắt tôi. Dù biết nhỏ ngầm rủ tôi khiêu vũ, nhưng tôi không thể… Cái cơ thể tôi đang lớp nhớp đầy mồ hôi mồ kê. Ngột ngạt quá. Tôi cần không khí thoáng đãng. Tôi nhìn đi chỗ khác.

Tôi đã nói với bạn rằng tên tôi là Tobias rồi phải không?

Ừ, chỉ mỗi một từ Tobias thôi. Ngay cả nếu việc tiết lộ cho bạn biết họ của tôi là an toàn… thì tôi cũng chưa chắc đã biết phải nói gì nữa. Liệu nó sẽ là một cái họ của loài người hay là một cái họ của người Andalite, hay chỉ là "diều hâu" thôi há. Tôi không biết. Bởi vì, thực ra, tôi là sinh vật bao gồm cả ba giống loài đó mà.

"Sôi động lên nào, náo nhiệt lên nào, các chàng trai và các cô gái!"

Marco thì ngược lại, trông nó như đang lạc vào chốn thiên đường. Nó ừm ừm ngâm nga theo điệu nhạc, cứ như đang ngậm cục đá lạnh không bằng. Nó nhảy giật giật tiến tới chỗ tôi rồi dừng lại, quay một vòng và trượt rít đôi giày tennis lên sàn nhà trơn láng. Nó chỉ một ngón tay vào tôi rồi sang Rachel.

Nhỏ lườm nó một cái. "Ê, mất cân bằng hóa học hả Marco?"

"Ờ hà, à hả. Hi hi," Marco cười toe toét. "Vậy mới đã chớ. Âm nhạc bá cháy. Mấy cô nhỏ quá điệu. Đã hết chỗ nói. Ê, hai bồ quên mất cách vui thú rồi sao?"

Rachel lại nhìn vào mắt tôi. Một lần nữa, tôi nhìn đi chỗ khác, hé mắt liếc cái đồng hồ treo tường. Chỉ còn hai mươi phút. Không còn nhiều thời gian nữa.

"Phải thả lỏng người ra, bồ tèo." Marco tiếp tục huyên thuyên. "Đây hoàn toàn là vấn đề nhịp điệu. Bồ chỉ việc cà tưng theo điệu nhạc là xong."

"Nè, Marco đi chỗ khác chơi," Rachel quát.

"Ồ ồ, điều này càng chứng tỏ là: cả hai bồ đều không biết vui chơi, mà khi đi cùng với nhau nữa, ôi, có khi còn tệ hơn. Thôi, tui đi kiếm bạn nhảy đây. Gặp lại sau nhé."

Tôi vẫn mải mê với những suy nghĩ lan man. Ánh đèn màu loang loáng. Nhạc xập xình. Quá nhiều bài nhạc lạ hoắc. Hóa ra tôi đã rời xã hội loài người quá lâu rồi.

"Nè, Rachel, mình phải đi rồi." Hạ giọng, tôi nói thêm, "hết giờ rồi."

"Nghĩa là sao? Bồ còn có nguyên, ừm, ít nhất là mười lăm phút nữa để tha hồ nhảy nhót kia mà… Xời, chắc bồ khoái đậu trên cây rình lũ gặm nhắm hơn là đi chơi với mình chứ gì?" Rachel chất vấn. Giọng nhỏ vừa nhẫn nhịn vừa thách thức. Mà dù là kiểu gì thì cũng đáng sợ cả.

"Không, không phải vậy đâu. Ý mình là, không hẳn vậy."

"Chứ là cái gì?"

"Chỉ tại có nhiều người lạ ở đây quá, lại ồn ào nữa. Cơ thể này…" tôi nhìn quanh, sợ ai đó nghe được. Nhưng không sao, nhốn nháo thế này, với thính giác loài người, ai mà nghe được.

"Cơ thể nào? Cơ thể này mới chính là cơ thể bồ, Tobias. Đây mới là cơ thể thật, cơ thể tự nhiên của bồ mà."

Tụi tôi đã từng tranh cãi nhiều lần về đề tài này rồi. Tôi chẳng biết

phải trả lời Rachel ra sao, cũng không hiểu cái lý do gì mà nhỏ lại xới lên chuyện như vậy.

Thậm chí kể từ khi vượt quá giới hạn hai tiếng trong lốt hình biến, tôi đã coi diều hâu là hình dạng thật sự của mình. Diều hâu là cơ thể cần duy trì nếu tôi còn muốn giúp hội Animorphs và Ax trong trận đánh chống bọn xâm lược Yeerk. Dường như nhỏ cố tình quên đi cái hạn định hai giờ biến hình của tôi. Sao vậy cà? Nhỏ biết thừa là nếu tôi nấn ná thì một lần nữa tôi sẽ bị kẹt vĩnh viễn (lần này trong lốt người) và sẽ buộc phải đứng ngoài mọi trận chiến.

Tất cả chuyện này nghe thật kỳ lạ, có thể nói là khùng cũng được. Để tôi thuật lại cho bạn nghe ha.

Chuyện là thế này: Loài người đang bị một loại kẻ thù mưu mô và tàn bạo tấn công. Khi bạn đang đọc điều này, thì bọn ký sinh ngoài vũ trụ, bọn Yeerk ỉ, vẫn tiếp tục chiếm hữu những bộ não của loài người. Được trang bị một khả năng mà bạn không tài nào hình dung nổi cho đến khi tận mắt nhìn thấy, bọn Yeerk tước đi của chúng ta một thứ quý giá nhất: ý chí tự do.

Ngay khi có cơ hội trườn ngoằn ngoèo vào ống tai của bạn, tên Yeerk - con sên ký sinh xám xịt, nhớp nháp - sẽ tự định hình, lấp khít cơ thể hắn vào mọi đường nứt trong bộ não bạn, rồi hắn kiểm soát bạn. Đúng thế đấy. Hắn sai khiến mọi suy nghĩ, mọi cử chỉ hành động của bạn! Bọn Yeerk đã tạo ra một đội quân bằng cách tàn phá và kiểm soát những giống loài khác trên những hành tinh khác.

Gedd nè, Taxxon nè, Hork-Bajir nè.

Giờ là loài người.

Thâm nhập vào xã hội chúng ta một cách bí mật, bọn Yeerk đã trở thành một kẻ thù gần như không thể khuất phục.

Những ai đang chiến đấu chống lại chúng? Hy vọng nhỏ nhoi nhất và duy nhất của loài người trong cuộc chiến này là gì?

Là một *lính nhỏ* Andalite, cùng với năm đứa nhóc, tự đặt cho mình cái tên Người Hoá Thú - Animorphs, bởi vì chỉ duy có năm đứa trẻ loài người ấy sở hữu được công nghệ biến hình của người Andalite: biến hình thành bất cứ con thú nào mà chúng chạm tay vào.

Là Ax, Jake, Cassie, Marco, Rachel, và tôi đấy.

Sát cánh bên nhau, chúng tôi cùng chiến đấu. Nhưng có khi, đó cũng có thể là một cuộc chiến đơn độc.

Biến hình có một vài hạn chế. Một trong số đó là giới hạn thời gian biến hình. Nếu như bạn ở trong lốt hình biến quá hai giờ đồng hồ, bạn sẽ bị kẹt trong lốt đó mãi mãi.

Điều đó đã xảy ra với tôi. Tôi đã bị kẹt trong lốt diều hâu đuôi đỏ. Tôi là một *nothlit*, biệt ngữ tiếng Andalite chỉ những người bị kẹt trong lốt hình biến.

Tôi ở trong tình trạng ấy suốt nhiều tháng. Rồi, người Ellimist - một giống loài đầy quyền lực trong vũ trụ - đã trao trả lại cho tôi khả

năng biến hình. Thậm chí tôi còn có thể biến hình thành chính con người tôi nữa kìa. Tôi có thể chọn cách kẹt luôn trong hình dạng người bây giờ, nhưng tôi sẽ đánh mất quyền năng biến hình. Thấy chưa? Tôi sẽ thành đứa vô dụng. Không còn khả năng phụng sự Trái Đất, bất lực với lũ quỷ Yeerk.

"Thì cứ khiêu vũ với mình đi, Tobias" Rachel nài nỉ. Một điệu nhạc Slow nổi lên. Ô, thật ngạc nhiên. Tôi biết bài này, bài "Những Con Búp Bê" đó mà. Các cặp nhảy lần lượt dẫn nhau ra, lấp kín những khoảng trống trên sàn nhà. Cassie và Jake ở đầu sân đằng kia, đang khoác tay nhau xoay nhè nhẹ.

Rachel nhoài ra nắm tay tôi.

Tức cười ghê. Sau bao phen cùng nhau tham chiến nhiều phi vụ sởn tóc gáy, vậy mà một chuyện nhỏ xíu là cùng Rachel khiêu vũ lại khiến trái tim tôi đập bùm bụp như trống trận.

Bước vào sàn nhảy, tôi đưa tay ôm ngang hông nhỏ, cảm thấy hai tay nhỏ đặt trên cổ mình.

Tôi mặc cho mình hưởng thụ cảm giác thư thái, cái cảm giác hiếm khi tôi có được trong những lúc tôi là một chú diều hâu hay là một thành viên Hội Animorphs. Tôi đắm mình trong giây phút ấy. Tôi để mặc âm nhạc đưa đẩy những cảm xúc của mình.

Tụi tôi khiêu vũ chầm chậm. Mắt tôi là đà lướt qua tấm bảng ghi tỉ số ở góc phòng, các biểu ngữ phô trương những chiến thắng của đội tuyển trường, những chùm bong bóng được thả lên khán đài, bay lơ lửng đụng mái trần.

Và rồi, tôi ngó thấy… cái đồng hồ.

CHƯƠNG 2

Thời gian! Tôi nhướng người lên để nhìn cho rõ hơn. Mắt người thật vô dụng khi nhìn tầm xa.

Liệu cái đồng hồ đó có chính xác không nhỉ?

"Ôi trời, Rachel, chỉ còn có tám phút!" Tôi lấn bấn thì thào. "Mình phải ra khỏi đây ngay."

"Không chờ chút. Ở lại đã."

"Ở lại? Rachel, bồ quên hạn định hai giờ rồi hả? Mình cần nơi nào đó để hoàn hình. Ngay bây giờ!"

Tôi cố giữ bình tĩnh, rồi lật đật vừa đi vừa chạy, sượt qua thầy Feyroyan, giáo viên dạy tiếng Anh hồi tôi còn đi học. Thầy hơi sựng lại nhưng tôi đã kịp biến đi trước khi thầy nhận ra tôi.

Tôi chạy dọc hành lang có dãy tủ đựng sách vở, băng qua lớp học khoa học cũ của tôi. Rachel hối hả chạy ngay sau tôi. Phải chăng nhỏ đã thấy cái đồng hồ trước tôi? Nhỏ đã biết thời gian của tôi còn rất ít nhưng cố ý không nhắc tôi, hy vọng tôi quên? Hy vọng tôi "vô tình" bị kẹt trong lốt người? Không, không phải vậy. Nhỏ đâu muốn thế. Tuy nhiên… tôi không chắc.

"Chờ chút, nè," Rachel gọi giật giọng.

Tôi chậm lại và ngừng ngay trước tấm bảng bày hình các loài chim săn mồi.

Bức hình một con đại bàng đầu bạc dang rộng cánh, bay vút giữa bầu trời trong xanh. Một con diều mướp phương Bắc đậu trên hàng rào, in hình vào những đám mây. "Tobias, mình muốn giải thích…" Rachel hướng theo mắt tôi, nhìn theo hướng chú diều hâu đuôi đỏ đang quắp con mồi dưới móng vuốt. Phần chú giải bên dưới ghi: "Tuổi thọ trong thiên nhiên không bao giờ đạt đến con số ước tính là mười tám năm - do bị săn bắt hoặc bị bệnh."

Rachel nhìn chăm chắm vào tấm bảng treo trên tường. Tôi nhìn xuống sàn nhà. Trong khoảnh khắc tấm bảng hình đã quăng tình bạn của tụi tôi vào một thực tế thô thiển. Rachel là cô nhỏ thỉnh thoảng biến thành chim săn mồi, còn tôi là diều hâu đôi khi trở lại làm người. Giống như Romeo và Juliet đứng trước hố ngăn cách của hai dòng họ Montagues và Capulets. Còn ở lại kiếp diều hâu tức là tôi phải ăn thịt chuột còn sống.

Rachel nhìn chăm chăm vào mặt tôi, miệng tuôn ra những lời căng thẳng. "Tobias, cuộc chiến này là rất quan trọng đối với tất cả chúng ta. Quá quan trọng với bồ đến nỗi bồ đã từ bỏ tất cả mọi thứ liên quan đến con người bồ để trở thành chiến binh. Mình biết nói gì đây? Mỗi ngày bồ mỗi đánh liều cuộc đời mình. Mình hiểu hết chứ. Mình cũng thế mà. Chúng ta đều là những chiến binh…"

Rachel ngừng lại để tìm lời, như thể lúng túng vì những gì mình sắp nói. “Nhưng bồ cũng cần phải nhận ra rằng, còn có những thứ khác nữa bên cạnh những trận đánh nhau. Mình không chỉ là một chiến binh,” nhỏ nói, đôi mắt xanh lấp lánh của nhỏ gần gũi với tôi quá đỗi. “Mà mình còn là một con nhỏ. Mình đang ráng không để bị trượt dốc, rời khỏi những điều bình thường và rơi vào cuộc sống điên rồ mà hiện chúng ta đang trải qua. Mình không thích cái kiểu sống ấy, Tobias, mình cần trở lại thành một đứa con gái bình thường một lần nữa. Mình cần một chút gì đó thật sự bình thường, được chứ? Không cần nhiều đâu, chỉ một chút thôi.”

Rachel lùi lại, đứng cách tôi một khoảng. Chưa bao giờ tôi thấy nhỏ dạt dào cảm xúc đến thế. Trừ phi là một hành động nhằm gài cho tôi dùng dằng một vài phút còn lại - hòng làm tôi bị kẹt trong lốt người…

“Mình muốn cùng bồ khiêu vũ, đi xem phim, đi dạo trên những bãi tắm như ngày xưa, hồi bồ còn đi học. Tobias, chúng ta xứng đáng được hưởng những điều đó mà. Và nếu bồ là người…”

Tôi ngắt lời nhỏ, nhắc lớn những lời nhỏ vừa nói. “Ừ. Nếu như mình là người. Nếu như…”

Vậy là cuối cùng Rachel đã nói toạc ra điều tôi đang ngờ vực. Thật dễ hiểu, nhỏ cần những điều bình thường, sau khi đã dấn thân quá sâu vào cuộc chiến. Rachel nói đúng lắm, nhưng sao tôi vẫn cảm thấy đau lòng. Đau hơn nữa là tôi không có câu trả lời thỏa đáng nào để đáp lại nhỏ…

“Mình cần phải đi,” tôi lạnh lùng nói và vội bước về phía “giao lộ hình chữ T” - nơi dãy hành lang rộng của nhà thi đấu tiếp giáp với một hành lang khác, lớn hơn, chạy suốt từ đằng trước tới đằng sau trường. Lũ học trò đang dựa lưng vào các ngăn tủ đựng đồ nói chuyện huyên thuyên.

Tôi co giò chạy. Dù không muốn bị để ý nhưng tôi đang cần phải gấp gáp lên. Sắp tự do rồi. Lối ra nằm ở cuối hàng lang này.

“Lại còn thế nữa…” Tôi đứng sững lại. Lối thoát đã bị một cánh cổng sắt bít kín - loại cổng xếp kéo giữa những bức tường.

“Bình tĩnh nào,” tôi tự nhủ. Cố tỏ ra điềm tĩnh, tôi thủng thỉnh rời khỏi cổng như thể đang thung dung quẹo sang hướng khác. Giờ chỉ còn cổng trước là sự lựa chọn duy nhất của tôi.

Mới bước vào hàng lang được hai ba bước, tôi chợt cứng người lại. Đứng ngay trước những cái khoá sơn màu cam, cách tôi chưa đầy bốn mét, là thầy hiệu phó Chapman - kẻ Mượn xác, thần báo ứng.

Mắc phải chăm bẵm một thằng nhóc đứng dựa tường, lão không trông thấy tôi.

Ồ, thằng nhóc đó là Erek King. Erek người Chee.

Rachel vẫn còn ở trong hành lang đằng kia, tôi nhìn nhỏ. Hổng biết trên mặt tôi có hiện ra nét hốt hoảng nào không, nhưng rõ ràng là

Rachel đã đọc được nét ngạc nhiên hiện ra trong mắt tôi. Nhỏ vội đi rón rén tới góc tường và nhìn quanh quất.

"Tôi biết cậu, Erek," lão Chapman cất giọng kẻ cả của một ông hiệu phó phụ trách kỷ luật. "Tôi nhớ đã gặp cậu ở cuộc họp của nhóm Chia Sẻ. Này, tôi vừa trông thấy cậu vứt một mẩu tàn thuốc."

"Dạ, đâu có, thưa thầy Chapman," Erek chối phắt, như bất kì cậu học trò nào bị bắt quả tang.

"Chúng tôi không cho phép những người trẻ tuổi như cậu hút thuốc, đặc biệt là lúc này, khi báo giới đang để ý…"

Xét ở một mức độ nào đó, chuyện này thật là nực cười: Erek - một người máy ẩn dưới lớp hình chiếu ba chiều - hút thuốc; Chapman - một kẻ Mượn xác đầy quyền lực - tỏ lòng quan tâm. Cả hai đều đang diễn trò, kẻ này gài bẫy người kia.

Lão Chapman ngụ ý gì khi nói "đặc biệt là lúc này" nhỉ?

Dào, không phải việc của tôi. Erek có thể tự lo liệu lấy thân. Ảnh chẳng mắc mớ gì đến tôi. Tôi cũng có rắc rối của riêng mình đây nè. Tôi đã nghỉ học một thời gian, nhưng có thể lão Chapman vẫn nhận ra tôi lắm chứ. Rồi lại cắc cớ hỏi han, nghi ngờ, phiền lắm. Tôi không thể để lão nhìn kỹ mình, nhưng lại cần đi qua lão để ra ngoài.

Tôi chầm chậm bước cho đến khi bước đến bên Rachel, lưng hai đứa dựa mạnh vào tủ đồ. "Rachel, mình cần bồ giúp đỡ," tôi thì thào. Và ngay lúc đó tôi nghe có tiếng người gọi tên mình.

"Tobias!"

Thầy Feyroyan đang từ nhà thi đấu bước về phía tụi tôi, vẫy tay thân thiện. Mái tóc đen xoăn tít của thầy bồng bềnh theo nhịp bước. Miệng thầy nhoẻn một nụ cười rộng lượng. Thầy vẫn còn nhớ tôi.

Đồng hồ vẫn tích tắc và tôi thậm chí còn không dám chắc Rachel có còn ở bên cạnh tôi không nữa.

Chỉ vài phút nữa thôi, tôi sẽ mãi mãi bị mắc kẹt. Trong lốt một con người không còn là tôi nữa.

CHƯƠNG 3

Rachel tóm lấy cánh tay tôi. “Trèo qua cổng mau,” nhỏ ra lệnh. “Không còn lối nào khác đâu. Để mình cản đường thầy Feyroyan cho. Gặp lại bồ bên ngoài nha.” Trong một giây, ánh mắt tụi tôi giao nhau, Rachel thoáng cười.

Tôi chạy ào cua quanh góc tường, chúi đầu vào cái cổng sắt. Nó rung lên cành cạch khi tôi chật vật tìm mấu bám.

“Hây! Hây, xuống mau! Cậu kia làm gì thế?” Lão Chapman hét um khi tôi đang vụng về điều khiển thân mình leo lên cổng cố nhắm đến khoảng không gian tí tẹo giữa đỉnh cổng và mái trần.

Không thể nghĩ tới chuyện mở cổng lúc này, tôi chỉ biết cầu trời cho khoảng trống kia đủ rộng. Tôi túm lấy một mắt xích kim loại hình vuông, hích lên, rồi lại bám lấy mắt xích khác.

“Không, anh sai rồi, Chapman.” Giọng thầy Feyroyan dội nảy tưng tưng khỏi trần nhà. “Đó là Tobias, tôi chắc chắn mà.”

Tôi vọt lên tới mút cổng bên trên, ngay lúc lão Chapman và thầy Feyroyan ùa tới mép cổng bên dưới. Lão Chapman chộp lấy tay cầm, rung lắc cánh cổng.

“Trò kia, nhảy xuống đi.”

Tôi tung người bay vèo qua. Ngực tôi cạ miết vào mép cổng, phun hết không khí ra khỏi phổi, tôi ráng thoát ra khoảng sân sau. Khổ nỗi, cái áo sơmi của tôi móc vào cánh cổng và níu giữ tôi lại. Tôi cố sức vùng vẫy, người căng ra như bị đấm. Cái áo sơ mi rách toạc, thả tôi rớt xuống phía cổng bên kia. Tôi vội quay đầu chạy ngay cả khi chưa kịp đáp xuống đất.

Tôi chạy thục mạng vào một hàng lang trống trơn, tranh tối tranh sáng, chân gần như không kịp chạm đất. Không chỉ cố chạy xa khỏi lão Chapman, chạy trốn thầy Feyroyan, cuộc khiêu vũ, Rachel, bảng trưng bày các loài chim, mà tôi còn chạy để cứu lấy cuộc đời mình. Vì cuộc sống của mình. Tôi phóng bay ra ngoài sân chơi. Chân nện rầm rập. Ngực phập phồng thở. Khí lạnh ban đêm làm tôi phấn chấn, cảm thấy như đang ở trên lãnh địa của mình.

“Hoàn hình!” Tôi gào lên trong đầu. “Hoàn hình ngay!” Tôi tập trung cao độ và nhắm mắt lại.

Không có gì xảy ra.

Vẫn là cơ thể người, với buồng phổi bỏng rát và cơn đau xé toang lồng ngực.

Khôông!

Thịch! “Aaahhh!”

Huych! “Ui!”

Tôi trượt nhào. Một cánh tay người của tôi chống xuống đất.

Những ngón tay người! Và rồi… Tôi thấy những vết đen hình mắt cáo lan tỏa khắp da tay mình! Ôi, lông diều hâu!

Chân tôi teo quặp lại, như bị hút tụt vào cơ thể. Những ngón chân co rút, từ từ đỉnh lại và rồi tê ra thành tám móng vuốt sắc bén.

Tôi nhìn lên trời, thở phào khoan khoái.

Và khi nhỡn lực tinh tường của diều hâu thay thế cho thị lực tội nghiệp của người, tôi thấy số liệu những ngôi sao tăng lên. Mắt diều hâu không xuất sắc lắm trong đêm, nhưng để ngắm sao thì tuyệt.

"Tobias?"

Tôi lệt bệt đứng lên, đập cánh vụng về để giữ thăng bằng.

Gọng thầy Feyroyan giờ không còn dứt khoát như ban nãy nữa. Thầy đang đứng chơi vơi giữa sân chơi, cố dõi tìm tôi trong bóng tối. Thầy là một trong những người bạn "hiếm hoi" tôi có hồi còn đi học. Là giáo viên nhưng thầy còn trẻ và hay mơ mộng. Tôi luôn nghĩ thầy là người anh lớn của mình.

Kiếm mãi không thấy tôi, thầy Feyroyan đành bỏ cuộc và quay trở lại trường.

Tôi loay hoay đánh vật với chiếc áo sơ mi Rachel sắm cho để đi dự khiêu vũ. Bộ nút gài của nó khiến cái áo quấn chặt thân hình diều hâu của tôi. Liu quỉu dùng mỏ mổ và lấy móng vuốt xé, cuối cùng tôi cũng thoát được ra khỏi cái áo đó.

Làn không khí lạnh của ban đêm khiến tôi phải đập cánh dữ dội mới lấy được độ cao. Tôi bay vòng quanh trường. Không thấy Rachel đâu, nhưng tôi phát hiện ra Jake đang ngồi vẩn vơ một mình trên các bậc thang đằng sân trước. Tôi sà xuống đậu trên một nhánh cây phong, cách đầu nó vài tấc.

<Ê, Jake,> tôi gọi bằng giọng truyền ý nghĩ.

Nó ngước lên. Jake bằng tuổi tôi, nhưng có nhiều khi, trong mắt của nó chất chứa nét mệt mỏi của một ông già ở độ tuổi đã về hưu. "Nãy giờ bồ ở đâu vậy? Rachel nói bồ bị dồn đuổi te tua. Vậy là bồ lọt rồi hả?"

<Ừ,> tôi cảm thấy nghẹn ngào khi nghĩ có thể Rachel đã cố ý chùng chình kéo cho qua giới hạn biến hình của tôi. <Mình thoát rồi. Rachel đâu?>

Jake nhún vai. "Mình không biết. Nhưng chuyện đó không phải là vấn đề cần quan tâm sau chót của tụi mình. Trước khi bị lão Chapman quở trách, Erek đã báo cho mình vài tin xấu. Mình cần bồ đi tìm Ax, báo cho ảnh biết chúng ta hẹn gặp nhau ở trang trại nhà Cassie."

<Tối nay à?>

"Ừa!" Jake nói cụt lủn. "À, mà không thể tối nay được! Ba mẹ mình đang ngóng ở nhà. Tốt hơn là sáng mai, thứ Bảy."

<Được, có chuyện gì vậy?>

"Chuyện Tia Chống Biến Hình ấy mà," Jake tiết lộ. "Người Chee đã

mất dấu, không biết nó được giấu ở đâu?"

<Thế hả? Tệ quá.> Tôi đáp mà đầu óc vẫn còn lấn cấn nghĩ đến Rachel và cái đồng hồ.

"Erek nói bọn Yeerk đã sẵn sàng thử nghiệm nó," Jake ngừng một hơi rồi nói tiếp, "trên vật thể sống."

Nó nói lấp lửng, nhưng tôi hiểu ngay. Tia Chống Biến Hình là một vũ khí lợi hại, có khả năng buộc chúng tôi phải lòi ra khỏi lốt biến hình, trở về hình hài tự nhiên của mình. Đã một lần, tụi tôi thử phá huỷ nó, nhưng thất bại.

Biến hình là vũ khí duy nhất của tụi tôi. Đó là tất cả những gì tụi tôi có được. Phải ngăn không cho bọn Yeerk thử nghiệm thành công, khỏi bàn cãi gì nữa.

"Nhưng làm sao bồ phá hoại được kế hoạch bọn Yeerk trong khi bồ không biết chỗ nào lộ mặt mà -"

<Im lặng nha,> tôi báo động cho Jake.

Ba cô nhỏ nói cười rinh rích, ùa ra khỏi cửa nhà thi đấu và chạy xuống cầu thang, ngang qua Jake.

"Chào Jake," một trong ba cô nhỏ cất tiếng chào.

"A, chào chào…" Jake vẫy tay. Cô nhỏ có vẻ phật ý. "Britany" Jake nói nốt. Quá trễ.

<Rồi, không còn ai nữa đâu,> tôi nói.

Jake đưa ngón tay lên day day trán. "Trời ơi, mình thậm chí còn không nhớ tên bạn bè cùng lớp nữa…"

<Bồ bận bịu quá mà,> tôi an ủi nó.

"Ừm. Thôi bồ đi tìm Ax đi. Sáng sớm mai nha. Tụi mình cần bàn bạc chuyện này."

<Ngày mai, chắc chắn mình và cả chú Ax nữa sẽ có mặt trong buổi họp, Jake à. Đánh một giấc đi nha, bồ tèo. Được không?>

"Ờ. Đừng bận tâm, mình chợp mắt một chút đây. Bồ biết đấy, giống như Napoleon ấy, ở đây hai mươi phút, ở kia hai mươi phút. Chả mấy chốc, hợp lại, bồ cũng ngủ được tám tiếng mà nó lại không khiến bồ trễ nải." Jake đứng dậy, tựa người vào thanh vịn.

"Mình mừng là bồ đã giúp mình, Tobias. Bồ là mắt, là tai, là lực lượng không chiến của tụi mình. Mất bồ, bọn mình sẽ chẳng là gì, giống như Gioan D'Arc không có kiếm hay Patton[1] không có khẩu súng lục nạm ngọc vậy."

<Như Saddam không có Tony-eight, không có lực lượng Bảo An Cộng Hòa đặc biệt, và không có một hũ hóa chất bệnh than ỉ hả? Đừng có tâng bốc mình. Bồ làm mình ngượng quá.> Cả hai đứa tôi cùng phì cười. Thật hả dạ khi nghe Jake nói tôi là người không thể thay thế được. Nhưng: với Jake, bạn không bao giờ có thể chắc chắn được điều gì trong lời nói của nó là chân thành, điều nào là mưu mẹo. Hồi đó, nó cũng đã từng là một thằng rất cởi mở. Những gì bạn

trải nghiệm cùng với Jake cũng là những điều bạn có được. Nhưng giờ đây, khi nó đã là thủ lĩnh được một thời gian khá dài, nó đã học được cách nói những gì cần nói.

Jake cần tôi như những thành viên Animorphs khác. Nó quý tôi, tôn trọng tôi, cùng vui mỗi khi tôi vui. Ấy thế mà những lúc cần, nó dùng tôi, chẳng quan tâm gì hơn ngoài chiến thắng.

<Bồ vẫn đang học phong cách của những nhà lãnh đạo nổi tiếng đấy hử?>

"Ừ, có một chút. Đừng nói ai nghen. Mình muốn tài lãnh đạo của mình đến một cách tự nhiên mà không phải học hành gì." Jake cười với tôi và ném một câu chào vội vàng. "Gặp lại sau, Nam Tước Đẫm Máu."

<Tạm biệt, thủ lĩnh can trường.>

Tôi đáp rồi bay vút lên, lao về hướng lòng máng của chú Ax.

CHƯƠNG 4

Ba mẹ Cassie đi vắng cả ngày. Mẹ nhỏ trực ở Lâm Viên còn ba thì đi dự hội nghị thú y.

Tôi đậu trên chỗ quen thuộc trên rui nhà, không quên nhiệm vụ cảnh giới. Bọn tôi đang chờ Jake và chủ yếu là chờ Erek.

Rachel đang nằm chèo queo trong đám cỏ khô, cố banh đôi mắt riu riu sau một đêm ngủ trễ. Cặp mắt xanh của nhỏ cứ hé hé, lúc mở to, lúc nhắm nghiền, trễ nải.

Chú Ax, trong hình hài Andalite, đứng láng cháng gần đó. Cassie đang bận bịu với một con đại bàng đầu bạc, cố chữa trị cho nó dù biết đây là những ngày cuối cùng nó sống trên đời. Nó đã cật lực chống chọi với bệnh tật nhưng cũng đành chào thua thôi. Trông nó thật thương tâm. Lông trụi lủi, một miếng ngực bị mất tiêu. Những khoảnh khắc cuối đời của một sinh vật quý hiếm, tôi nhún vai với ý nghĩ đó.

"Nói thiệt nha," Marco nói. "Erek bị tóm, cóc phải vì ảnh là một người máy đang lang thang trên phố trong lớp hình chiếu ba chiều hay cũng hổng phải vì ảnh là người đưa tin cho "băng thảo khấu Andalite" mà vì ảnh bốc mùi thuốc lá."

"Đó là bởi vì Chapman biết ảnh là thành viên của nhóm Chia Sẻ," Rachel nói. "Thành viên thì không nên gây rắc rối. Bồ biết đấy, thêm một người đi chiêu mộ còn hơn cả một đội Hướng Đạo Sinh. Đặc biệt là khi bọn chúng đang tỉnh tổ chức một vụ rình rang, cái trung tâm sinh hoạt cộng đồng mới ấy. Ở đó sẽ có nhiều phương tiện truyền thông, phải đề tâm đến hình ảnh của chúng chứ."

Nhóm Chia Sẻ là một tổ chức ngụy trang của bọn Yeerk. Bề ngoài thì đó là một dạng nhóm hướng thiện, cư xử với nhau như những người trong một gia đình. Nhưng thực chất thì bọn Yeerks dùng lớp vỏ ngụy trang ấy làm mồi nhử để tuyển mộ thêm những kẻ mượn xác.

<Những cái que làm từ giấy và cỏ cháy đỏ ấy hả?> Ax thắc mắc. <Sao nó lại có thể là một thứ vũ khí nghiêm trọng đến vậy?>

<Là vì thuốc lá có thể giết chết chú,> tôi trả lời. <Nếu như một con đại bàng lửa hay dịch trùng cầu chưa kịp 'xử lý' chú.>

Rachel ném cho tôi một cái nhìn tăm tối. "Chẳng hài hước tẹo nào."

"Và bởi vì thuốc lá gây nghiện," Cassie nói.

"Như Marco với trò chơi điện tử ỉ," Rachel thêm vào.

"Hay là như Rachel với những kệ hàng giảm giá của hãng Calvin Klein ỉ." Marco liếc xéo nhỏ. Nhỏ lờ cậu ta đi.

<Á à, đúng rồi. Như chúng tôi thường nói ở quê nhà: "Thử thách

ý chỉ có thể dẫn tới hiểu biết uyên thâm; để mất ý chỉ là thua trận.”>

“Ây da, có lần tui bóc được câu này trong chiếc bánh may mắn rồi.”

“Jake và Erek tới chưa?” Rachel gắt.

<Sẽ tới sau năm giây nữa,> tôi thông báo. Nhiệm vụ của tôi là bảo vệ an ninh cho cuộc họp. Từ chỗ xà nhà này, tôi có thể nhìn qua cửa sổ gác mái, bao quát con đường và toàn bộ trang trại nhà Cassie. Với thính lực tinh tường của diều hâu đuôi đỏ, tôi có thể nghe thấy bất cứ thứ gì đang tiến lại gần.

“Chào mọi người,” Jake nói lớn. “Xin lỗi vì tụi mình tới trễ. Erek muốn báo tin. Nghe này…”

“Như tôi đã nói với Jake,” Erek nhỏ nhẹ mở lời. “Bọn Yeerk đã sẵn sàng kiểm nghiệm Tia Chống Biến Hình. Nhưng chúng chưa có đối tượng để thử nghiệm.”

<Tại sao chúng không dùng Visser Ba?> Tôi hỏi. <Thì cứ để hắn biến hình thành một con quái vật nào đó rồi chiếu Tia Chống Biến Hình vào hắn.>

“Còn lâu Visser Ba mới chịu làm vật thí nghiệm, vì rủi mà tia đó giết chết hắn hoặc gây tác dụng ngược thì khốn.”

Rachel tươi tỉnh. “Ít nhất đó cũng là một ý nghĩ đầy hi vọng.”

“Mấy bồ này,” nhỏ nhốt con đại bàng đầu bạc vô chuồng rồi quay lại với nhóm. “Vì thế các bồ nghĩ chúng sẽ thử nghiệm Tia Chống Biến Hình lên một đứa trong bọn mình hả?” Cassie hoảng hốt hỏi.

Erek gật đầu. “Lần tới khi các bạn xuất hiện, bảo đảm bọn Yeerk sẽ dốc hết sức ra hầu bắt cho được một người. Còn không thì ít nhất chúng cũng chĩa vũ khí đó vào các bạn.”

“Chà chà, thế thì tụi mình càng không thể bị bắt gặp. Không được để chúng nhìn, nghe hay ngửi thấy tụi mình…” Marco tư lự nói.

“Hay là chúng ta sẽ cứ cố tình để bị bắt nhỉ?” Jake ngắt ngang.

Mọi người quay sang cậu ấy. “Nè, mình mới chỉ chợt nghĩ thế thôi.”

“Sớm hay muộn gì thì chuyện đó cũng sẽ phải xảy đến mà,” Marco nói thầm hơi to.

“Dù sao đi nữa, mình nghĩ rằng, có lẽ đó chính xác là điều mà tụi mình nên làm: Hãy để cho bọn Yeerk bắt được một đứa trong bọn mình. Tụi mình sẽ cung cấp đối tượng cho chúng thử nghiệm. Chẳng hạn là mình này. Mình sẽ để chúng bắt làm tù binh, còn các bồ bí mật đi theo. Chúng sẽ dẫn mình tới thẳng chỗ giấu Tia Chống Biến Hình. Và tụi mình sẽ tiêu hủy cái vũ khí đó đi.”

Marco cất giọng hoài nghi. “Bồ điên hả, Jake? Ngộ nhỡ tụi này không tới kịp hay bị kẹt giữa mấy chục tên Hork-Bajir và một toán quân Taxxon thì sao? Bọn Yeerk sẽ tha hồ chiếu Tia Chống Biến Hình lên bồ. Nếu nó không giết bồ thì cũng sẽ hiện nguyên hình là một thằng nhóc. Ôi thôi, tạm biệt vỏ bọc. Tạm biệt tất cả.”

Rachel lắc đầu. “Hừ, làm vậy nguy hiểm lắm, nhưng vẫn có thể làm được. Có điều Jake không nên làm mồi nhử vì ảnh còn phải lên kế hoạch phá hỏng Tia Chống Biến Hình. Cho nên, mình đi là tốt nhất.”

Jake giơ một tay lên ngăn, nhưng chú Ax đã xen vào.

<Hoàng tử Jake, Rachel? Nếu tôi có thể nói, tôi tin rằng để tôi đi hợp lý, vì tôi là người Andalite. Nếu Tia Chống Biến Hình thành công, bọn Yeerk chỉ có thể bắt tôi hoàn hình và chúng chỉ nhận được điều chúng đã biết: một người Andalite.>

“Hợp lý đấy,” Marco nói: “Ý tui là, căn cứ vào cách chúng ta đang bàn, hẳn là chúng ta sẽ làm chuyện này hén.”

Nãy giờ tôi vẫn nhìn Jake đăm đăm. Cậu ấy gật đầu như ép mọi người phải bàn tán, còn mình thì vẫn im lặng. Cả Erek cũng thế. Tôi biết, Jake đã có một ý kiến khác ở trong đầu và chỉ muốn bọn bạn tự đề nghị ra thôi…

“Bồ có thể hi sinh, Ax à,” Cassie nhấn mạnh. “Có chắc là bồ muốn làm việc này không?”

Chú Ax xoạc móng vuốt, tấn chặt xuống đất, vai khuỳnh ra và nhìn tụi tôi bằng cả bốn mắt. <Tôi chắc chắn.>

“Chúng ta không biết bọn Yeerk giấu Tia Chống Biến Hình ở đâu,” Jake bảo, giọng không được dứt khoát lắm.

Marco nhìn Jake, xem ra nó cũng có vẻ lưỡng lự. Mấy đứa còn lại cũng do dự.

Tụi tôi đã bỏ qua điều gì đó. Tôi biết lắm, chỉ có điều, tôi hổng chắc đó là điều gì thôi. Và rồi tôi chợt hiểu.

<Mấy bồ nè. Chờ một chút,> tôi xen vào.

“Gì vậy?” Jack hỏi.

Từ trên rui nhà, tôi xà xuống, làm rơi vãi vài cọng rơm ra nền đất. Một tia sáng vàng xuyên qua khe hở trên vách tường rọi vào lông tôi - y như ánh đèn sân khấu. Tôi cứ như thiên thần hiện ra từ gác mái và cất tiếng.

<Là mình,> tôi nói. <Mình chỉnh là người cần phải đi.>

CHƯƠNG 5

Tôi thấy nét tán đồng hiện lên trên gương mặt Jake và trên hình chiếu đôi mắt của Erek. Marco thì vài giây sau mới hiểu ra.

<Nếu bọn Yeerk chiếu Tia Chống Biến Hình và rồi chúng được một người Andalite, chúng sẽ cho rằng Tia Chống Biến Hình có tác dụng…> Tôi giải thích.

Cassie gật đầu ra dáng phân vân. Rachel cúi nhìn xuống đất, bặm chặt môi lại, vừa giận dữ vừa buồn rầu.

<Mình phải đi,> tôi nhắc lại. <Bọn Yeerk không biết diều hâu là hình hài thật của mình. Cho nên chúng tưởng mình đang ở trong lốt biến hình của diều hâu. Chúng có chiếu tia đó lên người mình thì cũng chẳng có người Andalite hay con người nào hiện ra cả. Chúng sẽ kết luận là Tia Chống Biến Hình vô dụng.>

Một bầu không khí im lặng, nặng trĩu suy tư trùm khắp khu chuồng thú, rồi từ từ mọi cặp mắt đều đổ dồn về tôi.

Mới đầu là Cassie, với ánh mắt nhìn dịu dàng và lo lắng về tôi. Rồi đến ánh mắt của Rachel - tối sầm lại và khổ sở.

Marco cúi chào tôi với vẻ khôi hài. “Bồ đúng đó, Tobias. Bồ không hối hận chứ?”

Jake nhăn mặt như đang bực bội với chính mình vì đã để người khác phải chịu nguy hiểm. Nó không muốn chỉ định tôi liền, khiến tôi phải dấn thân vào một nhiệm vụ mà có lẽ được coi là cảm tử. Nó đợi cho tôi tự xung phong…”

<Tobias nói đúng,> chú Ax thừa nhận. <Nhưng vụ đó có thể kéo dài hơn hai tiếng đồng hồ. Để lừa phỉnh tụi nó một cách thuyết phục - để bọn Yeerk tin Tobias đang ở trong lốt biến hình - cháu cũng có lúc cần phải hoàn hình thành “Andalite”. Vì vậy, Tobias à, chú tin là cháu phải hấp thụ chú.>

<Hấp thụ chú ư?>

<Đúng thế.>

Hấp thụ chú Ax? Chưa ai trong chúng tôi từng biến hình thành Andalite. Chuyện đó sẽ thế nào nhỉ? Tôi cảm thấy rùng mình, xen lẫn phấn khích và lo âu. Tuy nhiên bộ dạng diều hâu của tôi chẳng để lộ ra những cảm xúc đó.

<Ừm, có lẽ phải thế thật.> Tôi nhận lời.

“Cái khó là phải kiểm tra thời gian và địa điểm tốt nhất để thực hiện,” Jake bày tỏ. “Cần phải khẩn trương lên. Chúng ta cần phải kiểm soát vụ bắt bớ này thật kỹ.”

“Và phải làm sao cho có vẻ đáng tin,” Cassie thêm. “Chúng ta không được để bọn Yeerk nghi ngờ là có sự dàn cảnh…”

“Vậy thì khi nào tiến hành phi vụ này?” Marco hỏi.

“Ngay tối nay,” Rachel đáp. Trông nhỏ vẫn đầy vẻ lo âu. Bầu nhiệt huyết của nhỏ có vẻ không tự nhiên lắm.

“Tối nay là tối đầu tiên trong chiến dịch rầm rộ kéo dài ba ngày của nhóm Chia Sẻ, nhằm khuyếch trương thanh thế và giới thiệu Trung tâm Sinh hoạt Cộng Đồng mới,” Erek nhắc.

Marco tròn xoe mắt. “Ừ, tụi mình đã coi quảng cáo trên tivi rồi. Chúng đã xây dựng một trung tâm mới và sẽ hô hào sự tận tụy. Có đông đủ mọi thành phần trong báo giới đến dự. Một sự kiện lớn đây. Rõ ràng chúng mời cả thành viên từ các bang khác, mong bành trướng ra toàn nước Mỹ.”

“Mình và Erek cũng tính chuyện tham dự một tối,” Jake nói. “Để nhận diện những thành viên mới toanh và để đánh giá tầm ảnh hưởng của nhóm Chia Sẻ.”

“Tối nay mình không thể đi được,” Cassie thông báo. “Khi ba mẹ mình về, mình không thể vắng mặt ở nhà…”

“Chúng ta không nên bỏ lỡ cơ hội này. Mình nghĩ là tụi mình nên mạo hiểm,” Jake quyết định. “Tiết mục chính của chương trình là lễ phát thưởng. Anh trai mình cũng được thưởng. Hôm trước mình đã từ chối đi khi Tom mời, nhưng lát nữa mình sẽ bảo Tom là mình đã đổi ý. Tối nay có cả đại tiệc ngoài trời, với lều trại, cả âm nhạc và các trò chơi nữa đó…”

“Đúng, Jake phải đi trong hình dạng thật,” Marco cao giọng, ra điều bí mật. “Giữa tiệc tùng như thế thì lực lượng an ninh Yeerk sẽ ráo riết bắt quả tang người Andalite trong lốt biến hình. Có thể là kiến trên bàn tiệc, ruồi đậu trên chiếc bánh hay chim chóc trên cây. Jake sẽ an toàn nhất khi là người, dù như thế đánh đấm thì cũng hơi bất tiện. Nếu đúng là chúng đang nóng lòng muốn bắt tụi mình thì chúng sẽ thiết lập tình trạng báo động khẩn cấp hơn bao giờ hết.”

“Còn điều nữa các bạn nên biết,” Erek nói thêm. “Chúng tôi không cho rằng tụi Yeerks xây trung tâm ngoài mục đích phục vụ cộng đồng.”

“Tui sốc đó,” Marco nói, và cười phá lên.

“Chúng tôi chỉ có một ít đầu mối. Theo nguồn tin sơ bộ là ngay dưới Trung tâm Sinh hoạt Cộng Đồng đó có một công trình hạ ngầm. Một công trình nối liền với vũng Yeerk chính.”

Tụi tôi dồn mắt vào Erek.

“Coi bộ hấp dẫn đây” Marco cà rỡn. “Tuyệt cú mèo. Chúng ta có thể léo hánh tới sát vũng Yeerk, phá hoại tí chút trong khi tìm cách cứu Tobias và xóa sổ Tia Chống Biến Hình. Chà chà, chẳng nhằm nhò chi.”

“Nghe này, mấy bồ hãy về nhà, xin phép ba mẹ rồi hẹn gặp vào chiều tối nay,” trong giọng của Jake ẩn chứa sự quyết đoán. “Chúng ta có việc quan trọng phải làm. Ừm, Tobias?”

<Gì vậy?>

“Bồ nghỉ ngơi cho khỏe đi. Đây không phải chuyến đi picnic cho bồ đâu.”

CHƯƠNG 6

Tối hôm đó, cả chú Ax và tôi đều bận bịu chuẩn bị mọi thứ cho bản thân.

Trời nhá nhem tối. Mặt trời bự tướng sắp sửa biến mất khỏi đường chân trời. Những giọt ánh sáng màu cam pha tím ấm áp chụp lên khu rừng. Tôi nhào xuống, đậu trên một cành cây thấp ở khoảng trống trên đỉnh đồi. Chú Ax đang leo lên khoảnh đồi dốc gần lòng máng.

<Tobias,> chú Ax gọi khi lên tới nơi. <Đây là giây phút trọng đại phải không?>

<Ý chú là sao?> Tôi thận trọng hỏi lại.

<Ừm, cháu là…> chú Ax do dự một cách khác thường. <À, chúng ta là bà con với nhau chứ gì? Dù cháu không phải là người Andalite nhưng cháu lại mang trong mình di sản Andalite. Chú rất vui khi từ giờ trở đi cháu sẽ sở hữu ADN quý giá này trong máu mình. Đó là một sự tổng hợp gen rất tinh xảo.>

<Ồ, tụi cháu biết chú nghĩ gì về nòi giống của mình mà, chú Ax,> tôi giễu.

<Chú rất tự hào là người Andalite và chú thật lòng ngưỡng mộ nền văn hóa của mình. Có những điều mà chú muốn truyền đạt, chia sẻ với cháu nếu cháu thích.>

Thích ư, phải nói là khát khao cháy bỏng mới đúng! Nhưng tôi vẫn cảm thấy sao sao ấy. Cứ làm như ADN của chú Ax là thứ mà tôi có thể thích thì nhận, còn không thì thôi ỉ. Nhưng, đó là một thứ rất giá trị, và rốt cục thì, tôi quả là có quyền được nhận nó kia mà. Tôi thuộc về loài Andalite, mặc dù không mang gen của loài ấy. Chỉ có trời, hay loài Ellimist mới biết bằng cách nào. Thế nhưng, tôi đúng là loại sinh vật như thế. Điều đó làm tôi chộn rộn.

<Cháu luôn sẵn sàng, chú Ax ạ,> tôi nói.

Chú Ax nhẹ nhàng nhấc tôi khỏi cành cây rồi đặt lên vai mình. Tôi cẩn trọng ấn một móng vuốt xuống, cảm thấy cơ bắp của chú Ax lỏng ra khi được tôi hấp thụ.

Tôi quạt cánh nhảy xuống đất và thử tập trung. Biến hình luôn là một trải nghiệm điên rồ. Bạn chẳng bao giờ biết bộ phận nào của cơ thể sẽ xuất hiện trước tiên. Cách thức mà bạn thay đổi luôn bất ngờ.

Đầu tiên tôi cảm thấy đôi mắt cuống phụt ra khỏi cái đầu diều hâu của tôi như hai con sâu linh hoạt. Rồi có tiếng lọp bọp của những con ngươi đang hình thành.

Tôi đã có thể cùng lúc nhìn ra mọi hướng. Thị lực Andalite bao quát trọn cả ba trăm sáu mươi độ, giúp tôi có thể nhìn thấy mọi hướng, có thể kiểm soát toàn bộ môi trường của mình.

<Ôi chao!> Tôi thở hổn hển khi thân hình tôi chầm chậm vươn

lên khỏi mặt đất. Một con mắt quay về sau, tôi thấy cái mông lớn cơ bắp cuồn cuộn nổi lên từ những cái lông đuôi diều hâu xơ xác. Và mặc dù vẫn chưa nhìn thấy chúng, nhưng tôi đã có thể cảm thấy bốn cẳng chân Andalite chống đỡ thân hình rắn chắc của tôi một cách vững chãi.

Những bắp thịt! Ai mà tin được sức mạnh mềm mại này cơ chứ. Tôi nhảy tới trước. Nhẹ như không, chả tốn một tí sức lực nào.

Cái đuôi! Không thể nào tưởng tượng nổi. Nó giãn ra một cách tự nhiên khiến tôi gần như không nhận thức được bằng cách nào mà tôi có được nó. Nó vững chãi, thẳng đứng lên cỡ ngang vai. Lưỡi dao đuôi sáng quắc xổ ra dưới những tia nắng mặt trời cuối cùng.

Tôi được trang bị cho thế giới này - và bất cứ thế giới nào một vũ khí tự nhiên. Nếu trước kia mà được kế thừa di sản của người Andalite này thì tôi đã không trải qua thời kì đi học khốn khó, chuyên bị bọn côn đồ bắt nạt…

Và rồi tôi nhận ra trí não của người Andalite. Tất cả giống như những gì tôi hình dung: tự tin, cảnh giác, và sẵn sàng nghinh chiến.

Còn một yếu tố nữa khiến tôi bớt căng thẳng, tự vệ. Hình như là một niềm vui sướng ẩn chứa bên dưới khối óc sáng suốt này. Không phải sự choáng ngợp như niềm vui sướng thuần khiết của cá heo mà là một cái gì đó phức tạp hơn thế nhiều.

Niềm lạc quan. Đúng rồi, một niềm lạc quan tràn trề.

<Ôi trời ơi! Hết xảy luôn à.> Tôi quay đầu về phía chú Ax. Mắt chú cười hiền hòa.

<Tobias, cháu đang cảm nhận những bản năng. Trí não Andalite của cháu chỉ là trí não ở trạng thái nguyên khôi. Nền văn hóa Andalite dạy chúng ta phải kềm nén và kiểm soát niềm lạc quan để cân bằng với thực tế, vì chúng ta là dòng dõi của các chiến binh. Nhưng, sâu thẳm tận đáy lòng, chúng ta là loài hòa hiếu, yêu khoa học, ham học hỏi hơn là chiến đấu. Chú nghĩ người Andalite cổ đã ghi điều đó vào *shormitor*.>

Chú Ax quất lưỡi dao đuôi trong không khí nghe đánh phập.

<*Shormitor*?>

<Tức là các chiêu thức chiến đấu bằng đuôi được người Andalite xa xưa chạm khắc vào những hòn đá lộ thiên ngoài bờ biển Elupera. Chú đã được tham quan nơi ấy một lần khi còn bé.>

<Ra là vậy.>

<Tobias, chính nhờ *shormitor* tại Elupera mà chú biết rằng: những bậc thầy của thuật đuôi chiến đã dành trọn đời để chăm chút và lắng nghe bản năng. Họ ráng quên đi những gì họ học được từ nền văn minh. Cứ để mặc cho cơ chế phòng vệ bẩm sinh làm việc, như con người thường nói ấy. Về mặt này, lẽ ra cháu phải có lợi thế tự nhiên rồi chứ, Tobias,> chú Ax giảng giải trong khi ngoáy đuôi thành hình số tám rồi ngừng lại khi chỉ cách thân cây còn một centimet. <Điều

đó không có nghĩa là không phải tập luyện gì mà vẫn có được những động tác khéo léo khác.>

Tôi căng thả những sớ cơ bắp cuồn cuộn và cái đuôi của mình, cố bắt chước bài tập số tám như chú Ax.

<Chú sẽ dạy cháu vài ngón,> chú Ax nói và lùi trở lại. <Một thế đòn chú thường xuyên sử dụng - gọi là *torf*. Bắt đầu là vung đuôi bình thường, sau đó khi cách mục tiêu vài milimet thì vặn lưỡi dao qua bên, để cho bản dao tiếp xúc với mục tiêu. Cái này ít áp dụng với Hork-Bajir nhưng có thể khiến cho một con Người bất tỉnh. Bây giờ giả sử như thân cây này là đối tượng nha.>

Chú Ax biểu diễn một ngón đòn cho tôi xem. Nhưng tôi chẳng thể tập trung hoàn toàn được, vì cùng một lúc mắt tôi thấy được mọi hướng - trước, sau, phải, trái - khiến tôi phân tâm.

<Giờ đến lượt cháu,> chú Ax ra hiệu.

Tôi lại gần thân cây, lựa thế đứng rồi dồn hết trọng lượng lên hai cẳng chân sau như chú Ax.

<Nào!> Chú Ax thét.

Tôi quăng đuôi về phía thân cây.

Phhậập!

<Ahhh! Ôi! Ui! Chú Ax?!>

<Được đấy, Tobias. Lưỡi dao đuôi của cháu xuyên thủng thân cây rồi. Kết quả không được như ý lắm…>

<Cháu cũng nghĩ vậy.>

Tôi cố sức giật và vặn, nhưng vẫn chưa rút lưỡi dao đuôi ra được.

<Cháu chặt với vận tốc quá ấn tượng,> chú Ax trầm trồ. <Kể ra cũng ấn tượng lắm đấy.>

<Vâng, rõ là tuyệt vời. Một chiến binh chặt chém cái cây, song chẳng rút nổi gươm ra nữa.>

Chú Ax túm lấy cánh tay tôi và phụ kéo. Vài giây sau, <Ááá!> Chú Ax lôi mạnh đến nỗi khi cái đuôi lỏng ra tôi đâm sầm vào chú khiến cả hai cùng ngã tùng bê.

<Áááá!>

Hai chúng tôi cùng lăn cù nhây. Tám cẳng chổng lên trời.

<Lẽ ra chú phải để cháu làm quen với cơ thể Andalite của mình trước đã rồi mới nghĩ đến chuyện tập vung đuôi. Chúng ta đi uống chút nước cho khỏe lại và thực hiện nghi thức buổi tối nào.>

Chúng tôi tản bộ ra dòng suối gần đó. Chú Ax nhúng một móng guốc vào nước. Tôi cũng làm theo. Tôi chờ xem mình sẽ phải làm gì kế tiếp. Ồ, thật sảng khoái, con suối mát lạnh, róc rách chảy qua. Thật tỉnh táo, thật thỏa mãn.

<Quá đã luôn, chú Ax ạ.>

Chờ chút. Gì vậy ta? Tôi đang uống nước! Tôi nhìn móng guốc mình. Nó vẫn bình thường. Nhưng cơn khát trong… trong cẳng tôi đang dịu dần đi. Quả cũng thấy hơi ớn ớn.

Mảng màu sắc cuối cùng đã biến mất khỏi bầu trời, tựa như được hấp thụ bởi một thứ thuốc nhuộm huyền bí của đêm.

<Nhìn khoảng màu cuối cùng kìa,> chú Ax chỉ. <Đó là lúc nghi thức bắt đầu.>

Tôi ngừng uống và quay cả bốn mắt vào dải màu.

<Từ lúc mặt trời lên đến khi mặt trời lặn rồi tới lúc mặt trời lên trở lại,> chú Ax trịnh trọng nói. <Chúng ta trút bỏ tất cả những nỗi khó khăn cực nhọc để nhớ lại những ngọt ngào và tìm sự yên bình.>

Chú ngưng lại.

<Vậy thôi hả chú Ax?> Tôi hỏi.

<Ừ, vậy thôi.>

<Cháu thích thế.>

<Chú cũng vậy.>

CHƯƠNG 7

Tối thứ Bảy. Đêm lễ hội lớn nhất của nhóm Chia Sẻ.

Tôi bay dạo khắp các con phố, lượn trên những bảng hiệu chong đèn neon tiệm McDonald's, những cột điện thoại và đèn xe hơi, rồi lao về phía Trung tâm Sinh hoạt Cộng Đồng.

Những âm thanh hỗn độn từ buổi lễ vọng lại càng lúc càng rõ dần. Tiếng nói cười tràn ngập không khí buổi đêm. Tiếng nhạc jazz chát chúa. Tiếng đùa giỡn lao xao của những hội viên trẻ. Nổi bật lên tất cả là một giọng nói trầm trầm.

"Kính thưa quý bà, quý ông, các bạn thanh niên thân mến. Xin chào mừng…"

Những túp lều trắng, cao vút lên khoảng không tôi đang bay. Những ánh đèn cắt xuyên bầu trời. Rực rỡ nhất là cái bục sân khấu, nơi gã hoạt náo viên bận com-lê xanh da trời đang huyên thuyên. Rất nhiều bàn phủ khăn trắng đặt rải rác trên bãi cỏ.

<Jake, Ax, mình đây,> tôi gọi với xuống đám đông. Ngay khi yên vị trên cái đèn cao áp, tôi biết mình có thể bay khá thấp mà không bị nhìn thấy. Thậm chí, tôi còn có thể không rời mắt khỏi bọn an ninh Mượn xác người đứng xung quanh sân khấu.

Tôi thấy Jake đang xúng xính trong bộ com-lê, cà vạt ngồi kế Tom bên cạnh ba mẹ trong một bàn tiệc.

<Nhìn bồ có vẻ bồn chồn quá,> tôi nhắn nhủ Jake bằng giọng truyền ý nghĩ.

Cậu ấy không thể trả lời tôi, nhưng đảo mắt trông ra vẻ công nhận, rồi quay đầu qua phải và gật về phía khu đồ ăn thức uống.

"Cái đó là cái thứ ba!" Ai đó tuyên bố.

"Nó ăn thêm cái nữa hả?"

Những tiếng la ó xuất phát từ cuối dãy, nơi một người đàn ông đứng kế bên xe kẹo bông với trẻ em vây kín.

"Cháu à, chỉ là chú cho rằng nếu cho cháu ăn thêm nữa thì sẽ không ổn đâu. Bố mẹ cháu đâu rồi?" Giọng người bán kẹo có vẻ áy náy.

Tôi đảo quanh, vừa cố nhìn xem Jake muốn tôi nhìn cái gì vừa cố giữ độ cao và tránh ánh đèn.

Tưởng ai, hóa ra chú Ax trong lốt biến hình người. Một miếng kẹo bông màu tím bệt đầy tóc, dính tèm lem ở cằm chú Ax hệt vệt râu quay nón. Ngón tay chú ấy cũng dính kẹo. Chú Ax đang cố chen lấn lên trước.

Tôi cảm thấy tức cười quá. Cái miệng ham thử mùi vị giác của chú thật là nguy hiểm. Vị giác, với người Andalite, chỉ còn là một hoài niệm, không giống như sự cảm nhận cực kỳ phong phú bằng miệng

của loài người.

Tôi nhìn lại Jake. Nó nhè nhẹ lắc đầu, hệt một phụ huynh nghiêm khắc.

<Chú Ax, chú cần kiểm soát lốt biến hình người. Không nên gây sự chú ý ở đây,> tôi truyền ý nghĩ cho chú Ax.

<Tobias hả?> Chú Ax đáp lại. <Ừm,… Loại kẹo bông này hết xảy. Nó cứ tan biến trong lưỡi ấy. Thích lắm. Nó có khối lượng nhưng lại không có trọng lượng…>

<Trời đất, mấy đứa kia đâu rồi? Chú phải dẫn đường cho cháu tìm tụi nó mà. Đừng quên là tụi nó đang trong lốt ruồi, chỉ có thể ngửi thấy mùi phân chó và thấy được có hai tấc thôi đó.>

"Thưa các bạn…" người đàn ông trên bục sân khấu cao giọng. "Khẩu hiệu của Nhóm Chia Sẻ được gói gọn trong ba từ: Cơ hội. Tham gia. Cống hiến. Và Thay đổi. Ừm, vậy là bốn từ." Nói đến đây, người đàn ông ngưng lại một chút và ậm à ậm ừ. "Nhưng thế mới đúng là nhóm Chia Sẻ, phải không nào? Những kỳ vọng vượt trội." Đám đông ùn ùn tán thành và hắn ta lại tiếp tục ba hoa. "Tối nay, chúng ta tôn vinh những thành viên của chúng ta - những người quán triệt những tiêu chí này, họ - với những thành tích và chiến công của mình, đã làm cho tổ chức của chúng ta ngày càng vững mạnh và vững bước trên con đường …"

<Cứu! Cứu!> Giọng truyền ý nghĩ của Marco vang lên hốt hoảng. <Ax!>

<Marco?> Tôi gào lên. <Marco, bồ trong lốt ruồi đó hả?>

<Trời ơi! Socola phủ kín tui rồi. Tui bị sa vô hũ socola lỏng đang tỏa nhiệt. Bàn đồ ăn. Tui không thể thoát ra được!>

<Nước sốt à?> chú Ax băn khoăn hỏi.

<Một bình socola nóng. Chất lỏng, màu nâu.> Tôi cố kiếm cách miêu tả sao cho chú Ax hiểu. Từ độ cao mười lăm mét, tôi cố quét tìm trên bàn đồ uống. Marco phải là một đốm đen in trên nền màu nâu. Nhưng ánh sáng ít ỏi của ban đêm làm tôi không thể thấy cậu ấy ở khoảng cách này.

<Marco, bồ đang làm gì trong món ấy?> Rachel hỏi vặn vẹo.

<Thiệt tình… Ừm… Tui muốn tìm hiểu coi vị giác ruồi có tốt hay không. Thế bồ muốn giúp hay muốn mắng mỏ tui đây?>

<Cứ để cho bồ bị ăn luôn đi cho rồi,> Rachel phán xanh rờn.

Chú Ax tiến về hũ sôcôla. Một con ruồi búng ra khỏi bộ râu bằng kẹo bông của chú ấy. Con ruồi này dễ thấy hơn - một đốm đen in trên nền tím.

<Rachel, bồ đó hả?> Tôi gọi xuống.

<Có thể, mình đâu biết bồ đang nhìn con ruồi nào? Mình đang ở giữa đám mây mù ngọt ngào của kẹo bông… Còn Cassie đâu? Ax đâu? Ui trời! Mới có năm phút mà tụi mình đã rối nùi.>

<Mình ổn mà,> Cassie lên tiếng. <Ít ra là mình cho là như thế.>

<Đúng là bồ rồi, Rachel. Cứ bám theo búi kẹo bông đi. Chú Ax đấy. Một đám mây dinh dính.>

<Kẹo bông hả?> Rachel thắc mắc. <Ảnh ăn kẹo bông làm gì nhỉ?... Ồ, thôi kệ.>

"Danh dự cao quý nhất năm nay thuộc về một thanh niên đã nhanh chóng tiến lên bậc thang của chúng ta," gã MC vẫn thao thao. "Một người đã hiến dâng đời mình cho cộng đồng." Tiếng vỗ tay rào rào. Và Tom nhổm khỏi ghế, đón nhận sự tán thưởng.

<Tobias, có chuyện gì xảy ra vậy?> Cassie nhắng nhít hỏi.

<Chẳng có gì hết, Cassie. Tom lĩnh thưởng ì mà,> tôi thuyết minh. <Chú Ax, cẩn thận tóm lấy Marco. Cassie, bồ có ở gần Jake không đó?>

Đương nhiên là Jake nghe thấy tất cả, bởi vì tụi tôi cố ý truyền cho cậu ấy nghe mà. Jake coi bộ nhấp nhổm không yên, cứ chực đứng phắt lên chạy vù tới hũ đồ quết trái cây, hoặc chạy tìm lối thoát.

Sau đó tôi thấy Jake ngước lên trời, ánh mắt như muốn than thở "Sao lại là mình?" Tôi liếc nhìn coi chú Ax làm gì khiến Jake bực mình. Ồ, anh *lính nhỏ* Andalite với bộ râu kẹo bông màu tím đang khoắng nguyên bàn tay vào trong hũ, sôcôla ngập tới tận cổ tay.

Chú Ax rút tay ra, giơ lên trước mặt săm soi như vừa mới bắt được vàng, rồi từ tốn… liếm ngón tay.

<Chú Ax! Chú coi chừng ăn mất Marco đó!>

<Cái gì?> Marco la bai bải. <Bồ nói sao? Ax sắp ăn tui hả?>

Các thực khách ở gần đó thấy cảnh tượng gớm ghiếc quá, vội chạy dạt ra và chỉ chỏ vào Ax.

<Tui đang ở trên cái gì đó! Nó chuyển động. Ê! Tui…tui… đang ngấm nước!>

Ánh sáng! Những tia dò tìm quét loang loáng, chói lóa! Tôi xòe đuôi, hấp tấp vỗ cánh bay ra khỏi ánh đèn. Liệu tôi đã bị trông thấy chưa nhỉ? Bọn Yeerk quá rành một con diều hâu đuôi đỏ thường hay xuất hiện ở những nơi trái khoáy rồi.

<Tui ướt nhẹp rồi!> Marco thét rùm <Tui… Hừm! Tui đã thoát khỏi tay Ax và rơi lại bề mặt lỏng lẻo của sôcôla. Đừng ăn tụi nghen Ax. Thiệt đó, năn nỉ mà: Đừng ăn tui!>

<Dùng một trái dâu, chú Ax!>

Ax, Rachel, Cassie, và Marco đồng thanh. <Cái gì?>

Tôi la lên. <Lấy dâu nhúng vào sôcôla. Dùng nó để vớt Marco lên…>

<Nhúng nó xuống,> Rachel nói thêm, chẳng có tác dụng gì sất.

Chú Ax chụp lấy một trái dâu, và với sự chăm chú của một nhà phẫu thuật não, chú ấy vớt Marco lên khỏi bình sôcôla.

<Rồi, rồi Ax. Nghe cho rõ ràng này.> Marco gào, đừng ăn trái dâu. Tui nhắc lại. Làm ơn làm phước đừng …>

<Nè mấy bồ,> tôi cắt ngang. <Visser Ba tới. Dĩ nhiên là trong lốt người.>

Đúng là hắn không sai. Visser Ba trong lốt một người đàn ông cao ráo, vẻ ngoài khả kính đang nhanh nhẹn đi xuống các bậc thang sau sân khấu tới chúc mừng gia đình Tom. Nếu chỉ nhìn thoáng bên ngoài, tôi cho rằng hắn có thể được coi là một con người tử tế, tốt bụng. Nhưng nếu bạn nhìn thẳng vào hắn, bạn mới cảm nhận được sự lạnh lùng không thể ngờ. Trống rỗng. Tên ác quỷ nham hiểm đó huỷ diệt sự sống giống như dùng những ngón tay to khoẻ bóp cổ họng bạn vậy.

Theo sát hắn là bốn tên cận vệ, nhìn chúng chẳng khác gì mấy thằng cha đi cùng với Bố già Mafia tôi thấy trên phim.

Visser Ba cư xử với khách khứa y hệt một chỉnh khách thực thụ. Hắn dừng lại chỗ gia đình Jake, bắt tay khắp lượt và vỗ vỗ vai Tom. Một cử chỉ kì lạ đến nỗi Tom hình như cũng hơi rụt lại.

<Này, chuyện gì đang diễn ra thế? Mình bắt đầu thấy buồn chán rồi đây,> Rachel càm ràm.

Một con ruồi bay sạt qua vai Visser Ba. Chát! Visser Ba vung tay

lên.

<Cassie, bồ đó hả?> Tôi hoảng hồn hỏi.

Jake cũng tái mặt. Cậu ấy trân trối nhìn Visser Ba rụt tay khỏi mặt và dòm lom lom vào lòng bàn tay.

<Mình không sao,> Cassie báo. <Hú hồn. Mém tiêu rồi!>

"Một con ruồi!" Visser Ba gằn giọng. Bốn tên Mượn xác-người vội nhảy bổ về phía trước.

Tôi không thấy Cassie đâu. Tôi lao vút đi. Có nên từ từ đã không ta? Có nên mạo hiểm bị phát hiện không ta? Liền sau đó, tôi lại thấy con ruồi-Cassie lượn quanh Jake và đậu trên trán cậu ấy. <Mình ở đâu thế? Mình không chắc.>

Visser Ba nhào ra trước.

"Đồ sâu bọ, cho phép tôi…" hắn giơ tay tính đập con ruồi. Jake vội đưa tay lên đỡ cổ tay Visser Ba. Vài giây nín thở, cả hai nhìn nhau chằm chằm. Visser Ba, tên đầu sỏ đội quân Yeerk trên Trái Đất. Và Jake, kẻ thù không đội trời chung của hắn.

<Cassie! Đi! Đi!> Tôi thét.

Con ruồi bay vụt đi. Tôi lạc mất nhỏ lần nữa.

Jake buông tay Visser Ba ra, mỉm cười. Visser Ba cũng cười hay ít nhất là cả hai cùng nặn ra nụ cười.

<Cassie? Bồ an toàn rồi chứ?>

<Ừ. Mình nghĩ mình đang ở trong túi áo của Jake.> Sau đó nhỏ cười. <Visser vừa nói với Jake rằng hy vọng đã không làm cậu ấy sợ. Jake đáp lời ngay, "Tôi không dễ hoảng sợ đâu.">

<Đó mới là chàng trai của chúng ta,> tôi nói.

Visser Ba tiếp tục đi dọc theo bàn. Mọi người thở phào. Jake nhoài người tới, nói vội gì đó với ba mẹ rồi đứng lên, bước thẳng qua dãy bàn để đồ uống, túm vội lấy cánh tay chú Ax, vẻ không được nhẹ nhàng cho lắm.

Một giây sau, chú Ax thông báo cho tất cả tụi tôi. <Hoàng tử Jake nói. "Lộn xộn thế là đủ rồi. Đã đến lúc thực hiện điều mà vì nó chúng ta tới đây".>

Vâng, điều đó là nạp tôi cho bọn Yeerk.

Về phần mình, tôi sẽ chẳng thèm gây lộn xộn thêm nữa đâu.

CHƯƠNG 9

Jake và Ax chia nhau ra. Jake đi ra đằng sau Trung tâm Sinh hoạt Cộng Đồng, rời xa những ánh đèn. Cậu ấy thử mở hai trong số những cánh cửa ở đó, nhưng cả hai đều khóa.

Jake lẩn vào bóng tối, thoáng sau lại xuất hiện, khiêng theo một thanh bê tông cháy xém - mẩu vật còn sót lại của công trình xây dựng.

Cậu ấy đứng đó, chờ đợi. Tôi bay bên trên, cũng chờ đợi. Cậu ấy không nhìn lên nhưng biết tôi đang ở trên.

<Đường đã thông, Jake,> tôi thông báo.

Jake gật đầu, đoạn phang cây cột vào cửa sổ. Tiếng kính vỡ rạo rạo bị tiếng gã MC eo éo nuốt chửng. Gã đang xướng tên một thành viên danh dự khác.

Jake lẹ làng lỉnh đi.

Tôi lao vào chỗ cửa kính vỡ. Nếu tôi gập cánh lại, ô cửa vỡ ấy còn rộng chán, thênh thang cho cả bọn bạn, một khi tụi nó tìm được đường tới đây.

Tôi lướt xuống qua làn không khí lạnh ngắt, tối tăm, xuyên qua những miếng kính có thể xẻ dọc thân tôi. Nhưng tất nhiên tôi điệu nghệ hơn thế nhiều. Tôi có thể chụp một con chuột đang chạy băng băng qua những cọng cỏ cao ngồng. Vậy thì chuyện bay xuyên qua lỗ hổng cửa sổ chả nhằm nhò gì với tôi cả.

Vụutt! Qua rồi! Tôi xòe cánh và đuôi, kìm tốc độ và rồi tiếp tục bay đều đều.

Ánh đèn huỳnh quang đủ chiếu sáng một hành lang rộng bao quanh là những bức tường cao, nham nhở bụi than. Tôi ngửi thấy mùi bụi bặm bốc lên từ bức tường không trét vữa, mùi sơn còn mới. Mùi clorine bốc lên từ phía cái hồ bơi ở bên kia bức tường kính, rộng cỡ hồ thi đấu Olympic.

Đột nhiên tôi chợt nhận ra cách quản lý vòng quay tiền mặt của nhóm Chia Sẻ. Tiền mặt đúng nghĩa luôn à nha, hổng phải thứ tiền mà bạn thu được khi bán những con thú nhồi bông Furby ở ngoài chợ trời đâu.

Tôi vù qua các phòng vui chơi. Những chiếc bàn chơi trò lắp ghép, những bộ trang phục và những trò chơi dùng bảng. Một phòng họp rộng kê một cái bàn khổng lồ. Những ghế văn phòng êm ái… Các phòng đều vắng tanh vắng ngắt. Tất cả mọi người đang dự lễ mừng công ngoài trời đằng kia.

Bay trong nhà thật vất vả. Không có gió ngược, chả có gió xuôi, cũng hổng có khí nóng. Chỉ là không khí chết, nguội ngắt. Lại chẳng có nhiều không gian mà chao lượn lên trên, xuống dưới, sang qua hai

bên.

Nhưng đó là trò tàu lửa lượn vòng dành cho loài chim, vất vả nhưng thiệt là khoái chí. Chỉ cần một cái chuyển động sai lầm là có thể gãy nát cánh như chơi. Loài người sợ độ cao chứ chim thì không. Với chim, càng cao càng an toàn.

Tôi quẹo cua một góc và tình cờ gặp chú Ax. Tôi đáp xuống lưng chú, sung sướng được nghỉ một chút.

<Này, lẽ ra chú không nên ở trong cái lốt chẳng mấy khêu gợi như vầy chớ?> Tôi nói.

<Có lẽ. Nhưng chú thấy có một cái đuôi khoẻ mạnh, nhanh nhẹn có thể có ích.>

<Chú Ax à, chúng ta đến đây hổng phải để chiến thắng, mà để cháu bị tóm.>

<Đúng là thế. Nhưng không có lý do gì bắt chú không được gây ra vài thiệt hại cho bọn Yeerk chứ, chỉ cần thêm chút thực tế và chút chính xác thôi mà.>

Tôi xúc động. Chú ấy lo lắng cho tôi.

Phía trước mặt tôi là một cầu thang dẫn xuống tầng hầm. Nó bị chặn lại bởi tấm biển nguệch ngoạc: CÔNG TRƯỜNG, TRÁNH XA.

<Coi bộ có triển vọng đây,> chú Ax thầm thì.

<Coi bộ phiền hà thì có,> tôi càm ràm.

<Thì chúng ta ở đây để tìm kiếm rầy rà mà.> Chú Ax đáp lại và bước xuống cầu thang với dáng điệu uyển chuyển của loài mèo - khi đi trên công trình ngổn ngang gạch đá, xà bần lổm nhổm dưới móng guốc thì bạn phải vậy thôi.

Tầng hầm tối như bưng, chất đầy vật liệu xây dựng. Góc này những đống gạch lót nền. Góc kia một chồng ván ép dựa vào tường. Giàn giáo vẫn chưa dỡ đi. Rồi vải nhựa lót trần vương vãi…

<Có thể nó chỉ là một công trường xây dựng,> tôi nói với chú Ax. <Không có ai nếu đây là vũng Yeerk thì phải có người đến người đi chứ? Đó là chưa kể tới hệ thống an ninh dày đặc…>

Chưa kịp dứt lời, tôi nhận ra ngay mình đã quá vội vàng. Phía sau cầu thang được che đậy bởi một vách ngăn tạm thời, một mảng sáng màu xanh đang nhấp nháy. Cuộc lễ bên ngoài hiện lên đủ mọi góc độ qua những màn hình vi tính xếp gọn cả bức tường. Sân khấu. Những lều thức ăn. Sân chơi. Dàn nhạc. Ngoài cửa treo một tấm biển ghi: phòng an ninh sự kiện.

Một người đàn ông ngồi quay lưng lại với chúng tôi, chăm chú nhìn các màn hình. Hắn ngây người ra trước những hình ảnh lập lòe.

Thình lình, có tiếng bước chân nện thình thịch trên nền xi măng. Sát bên phòng giám sát có một cánh cửa khác. Chú Ax đi mau về phía ấy và cố đẩy cửa. Liền tức thì tôi thấy một mũi tên bự đinh vào bức tường phía trên. PHÒNG NGHỈ - mũi tên đề.

Cửa xịch mở. Và rồi, ngay trước mặt tụi tôi là bốn tên Hork-Bajir.

Chúng ngồi đánh bài quanh một chiếc bàn. Những gươm cùi chỏ chĩa lỏi chỏi ra khỏi ghế. Đuôi thõng xuống sàn. Tên nào cũng cầm chặt những lá bài trong tay. Một ngọn đèn không hắt bóng treo đung đưa trên trần.

<Thử cửa khác đi.>

Chú Ax lùi lại tức khắc. Bọn Hork-Bajir không nhận ra chúng tôi. Tôi có thể cảm thấy những trái tim của chú Ax đập bung bung. Trái tim tôi cũng nổ như súng máy.

Những bước chân giờ đã xa.

Không còn lựa chọn nào khác. Phải trở lại phòng bảo vệ thôi. Hy vọng tên lính trực vẫn đang mải coi các màn hình. Hy vọng chúng tôi không phát ra tiếng động nào.

Chú Ax phóng đi. Tôi cố dang cánh đón không khí để không rơi xuống đất, ráng bám theo chú Ax chui tọt xuống gầm chiếc bàn thép.

Quá ồn! Gã lính chắc hẳn đã nghe thấy chúng tôi.

Nhưng không. Không có gì xảy ra cả. Hắn vẫn nhìn và nhìn. Kẻ thù ở ngoài kia - đâu đó trong tầm quét của camera - chứ không phải ở đây, ngay trong căn phòng này.

Bỗng ngoài hành lang vang lên tiếng những bước chân. Bốn cái ủng đen dừng lại chỗ cách chúng tôi núp có chừng một tấc. Một đôi bê bết bùn khô nứt.

"Có gì lạ không?" Tên ủng bần hỏi gã xem tivi.

"Không, tao nghĩ có một thằng quỷ nhỏ chạy phá đăng nhà sau. Nhưng rồi tao mất dấu nó."

Một tiếng gầm gừ thừa nhận phát ra từ thằng ủng sạch.

Tôi không lo tụi này phát hiện ra chúng tôi. Cái đuôi của chú Ax đã ở tư thế sẵn sàng. Chiếc bàn có thể bay văng đi và hai tên đó chắc phải đếm đến năm mới rút được vũ khí ra. Nhưng như vậy thì sự náo động sẽ vang lên trên. Lũ Hork-Bajir sẽ chạy tới, trong khi chưa phải lúc để tôi bị bắt. Chưa, chừng nào chúng tôi tìm ra lối đi bí mật cái đã.

Mắc cười là tôi lại nghĩ tới cái điều cụ thể đó. Tên lính trực tiếp tục. "Ngay bên trái cửa ra vào đó. Tao hết ca rồi, giờ chuyển cho thằng Lacsar-454."

Tôi ở gần phía trước hơn chú Ax. Chỉ hơi nhích nhè nhẹ, tôi đã có thể nhìn thấy bọn chúng. Hai tên đó không khác gì những anh lính an ninh bình thường - ngoại trừ khẩu tia Nghiệt đeo quanh thắt lưng.

"Có con vật nào không?" Tên coi tivi hỏi, vẫn không rời mắt khỏi màn hình. Tôi nhận ra hắn không bị mấy cái màn hình mê hoặc. Hắn được lệnh không được dời mắt khỏi màn hình nếu không hắn sẽ phải trả giá bằng cái chết.

"Tụi tao đá vài con chó. Xịt cả đống bọ. Tốn thời gian vô ích. Làm sao mà coi chừng tất cả những con thú ngoài trời chứ. Có thể báo với Visser Ba điều đó."

"Ừ, mày có thể báo," tên đi cùng hắn, tên ủng sạch, nói tỉnh bơ. "Và khoảng ba giây sau mày sẽ phải cầu xin được sống."

Có tiếng cười ghê rợn vang lên "Đúng đấy. Thôi tao phải đi gặp Phó-Visser về chuyện… Ui chà!"

"Gì vậy?"

"Cái gì đó trong giày tao…" Một tên quỳ xuống cởi giày ra. Chúng cúi thấp đến nỗi chúng tôi thấy cả cái cằm của hắn và những vết rỗ trên mũi. Tuy vậy, hắn không nhìn ra chúng tôi.

"Mấy cái dăm bào này khiến tao phát điên! Sắc như kim châm vậy! Tao ghét phải thay ca ra trông chừng cửa ra vào," hắn lầm rầm. "Cứ phải nhảy choi choi như một thằng nhóc tám tuổi."

Tên lính đứng lên, cởi giày ra và gõ bồm bộp vào chân bàn làm đất cát văng cả vào chú Ax. Một mảnh dăm bào. Tôi thở phào. Chú Ax cũng vậy.

Hai tên lính bước đi, ngang qua chúng tôi về phía bức tường có gắn camera, chỗ một người đàn ông ngồi quay lưng lại chúng tôi, đang xử lý hình ảnh.

"Chào sếp," chúng nói với gã. "Chúng tôi tới để báo cáo."

<Chú Ax,> tôi gọi, <Nhìn những hình ảnh kìa.>

Chú ấy quay lại.

Có đến năm mươi màn hình cùng kích cỡ giăng khắp. Một nửa trong số đó đang chiếu cùng một địa điểm. Chúng được quay ở các góc độ khác nhau nên mới đầu tôi thấy không rõ. Nhưng rồi, càng nhìn tôi càng nhận ra.

<Những mảnh dăm bào chết tiệt.>

<Đó là một kết cấu xây dựng, hoặc đại loại thế, được cấu thành từ những thanh kim loại và gỗ. Hổng biết nó được dùng làm gì.>

<Chú Ax, đó là sân chơi. Đu quay, bập bênh. Dàn cột tập leo. Và một đường hầm.>

CHƯƠNG 10

Một giờ sau tôi và chú Ax mới thoát ra được và bay luẩn quẩn đi kiếm tụi bạn.

Buổi lễ Mừng công vẫn đang diễn ra náo nhiệt. Sáu đứa chúng tôi lượn bên trên sân chơi. Cả bọn nhận thấy có ba người bò vào đường hầm, nhưng không thấy người nào bò ra ở miệng hầm bên kia.

Tòa nhà hai tầng này có cấu trúc rất phức tạp. Những thanh chống bự, cao bằng nửa cột điện thoại. Có hẳn một mạng lưới cầu thang và rãnh trượt rộng rãi, dành riêng cho lính cứu hỏa. Lại còn những lối đi hẹp được che chắn cẩn thận nữa. Thật rối rắm hơn bất kì nơi nào tôi từng thăm dò.

Khu sân chơi được hai hàng cây bao bọc hai bên. Một đầu của nó là bức tường của Trung tâm Sinh hoạt Cộng Đồng.

Bọn lính gác mặc thường phục rải rác khắp nơi. Trên sân thượng, trong rừng hoặc giả bộ ngồi thảnh thơi trong khán đài. Có ít nhất tám tên mượn xác - người đang giám sát sân chơi. An ninh được siết chặt hầu bảo vệ dàn cột tập leo.[2]

Một người đàn ông đi tới, chân hắn dẫm lạo xạo lên dăm bào.

<Đó là Tasset,> Jake thốt lên. Đôi mắt cú của nó nhìn xuyên thấu màn đêm. <Nhân viên cửa hàng dụng cụ thể thao. Một trong bốn tên mượn xác tụi mình đã nhìn thấy ở vũng Yeerk>

<Bay theo hắn nào,> Cassie bảo. <Bồ chỉ đường cho tụi mình đi, Jake.>

<Ừa, tụi này giờ mù dở mà.>

Marco, Cassie và Rachel vẫn ở trong lốt ruồi. Bọn nó đã thử bay vào đường hầm rồi giờ lại bay ra. Chú Ax đang đứng im phăng phắc trong một lùm cây, cố né các camera và hai tên lính gác đứng cách đó chừng sáu mét.

<Mấy bồ có thấy những mảnh sáng hình vuông không?> Jake chỉ dẫn, <Đó là các cửa sổ Trung tâm Sinh hoạt Cộng Đồng. Giữ cho chúng ở bên trái. Nè, mấy bồ bay sát nhau vào. Hơi nhích qua phải. Rồi, cứ lượn lờ ở đó.>

Tôi lặng lẽ đáp xuống một cây cột tập leo và đậu im phăng phắc như một bức tượng. Tôi biết phải đứng đâu để né để lọt khỏi tầm quét của camera.

Tasset cúi lom khom rồi biến mất bên dưới rãnh trượt.

<Mình thấy hắn rồi,> Cassie nói. <Cả trăm hình ảnh xanh xanh đỏ đỏ của hắn, nhưng mình chắc chắn là thấy hắn.>

Cassie và Marco bám theo sau Tasset. Dàn camera không đời nào chộp được tụi nó. Nhưng vẫn còn nhiều mối nguy hiểm khác.

<Có ánh đèn đỏ,> Marco gọi. <Tui nghĩ hắn đã mở bảng điều

khiến gắn dưới rãnh trượt ra. Ai mà biết có phải đèn đỏ hay không. Mấy bồ biết thị lực của ruồi "xịn" ra sao rồi đó.>

Tôi cảm thấy Rachel đáp xuống lưng và rúc vào đám lông diều hâu của mình. Rồi tôi nghe thấy một tràng tiếng bíp bíp nho nhỏ phát ra từ bên dưới chỗ tôi đậu.

Bi-i-i-p. Bi-i-ip.

Tasset từ bên dưới rãnh trượt nhô ra rồi khòm người chui vào đường hầm bê tông cạnh bên.

<Hãy chui vào hang ổ của ta đi!> Marco cà rỡn với giọng của Dracula. <Moooah-ha-ha-ha!>

Đường hầm khá lớn, tựa như ống cống bự. Ở trong đó không thể đứng thẳng lên, nhưng cũng không phải đến mức phải bò.

Tasset vừa định chun vô thì hai tên Mượn xác thò đầu ra khỏi đường hầm. Hắn thụt lùi lại cho hai tụi kia ra trước. Hai thằng chun ra, im phăng phắc.

<Tụi mình bị kẹt phà rồi,> Jake nói.

Chú Ax lên tiếng trước. <Hoàng tử Jake, tôi thấy có thêm nhiều người đi tới. Có lẽ tôi cần phải rút lui.>

<Cứ làm những gì bồ thấy là cần thiết, nhưng nhớ giải tỏa giùm bọn mình vài tên lính gác,> Jake nói cộc lốc. <Marco, bồ với Cassie sao rồi? Sao mấy bồ cứ dạt khỏi tầm nhìn của mình hoài vậy?>

<Tụi tui đang ở sau cái mông to đùng của gã Tasset,> Marco thông báo. <Đã thấy ánh sáng cuối đường hầm.>

<Trời đất,> Rachel tru tréo. <Đây không phải là lúc cho bồ đùa giỡn nhạt phèo vậy đâu?>

Rachel luôn lục đục với Marco. Chuyện đó chẳng có gì lạ, nhưng lần này giọng truyền của nhỏ hơi gắn quá sức.

<Cậu ấy không đùa,> Cassie bênh Marco, vẻ ngạc nhiên. <Có ánh sáng chói lắm. Theo mình thì nó ở giữa hơn là cuối. Hình như là tấm bảng điều khiển. Ui, mình đã đáp xuống rồi! Mình nghĩ Taaset đang nạp mã số. Chết. Oa!!!>

Tôi nghe như có tiếng gỡ bơm hơi hay tiếng gỡ nắp đậy. Sau đó là tiếng không khí xì ra.

Xìiiiii!

Phụụụt!

<Aaaaaaa!>

<Ui da!>

Hai con ruồi quýnh quáng vụt ra khỏi đường hầm xanh lá cây, trở về nơi chúng xuất phát.

<Yee-hah!> Marco hú đầy phấn khích.

<Có cái gì đó ở đằng,> Cassie vội loan tin.

<Nó phà ra một áp lực đáng gờm khác thường. Đúng là một chuyến đi tới địa ngục!>

<Lùi lại!> Jake ra lệnh. <Cassie, Marco, mấy bồ xong việc rồi.

Ax, bồ xong chưa?>

Tôi nghe tiếng "phập" nhỏ xíu từ phía hàng cây. Tiếp theo là tiếng đổ sụp. Tiếng động mà một người thường sẽ chẳng thể nghe thấy nổi.

<Rồi, hoàng tử Jake. Tôi đã vào vị trí. Đã ít đi một tên lính.>

<Tốt! Tui với Cassie chúc mấy bồ may mắn và ra khỏi đây được,> Marco làu bàu rồi cười phá lên. <Bọn Yeerk chẳng chịu ngưỡng mộ trí tuệ của tụi mình gì cả. Cứ làm như tụi mình không biết đây là cái bẫy vậy á? Bộ bọn chúng cho rằng tụi mình sẽ nghĩ cái ống cống trong sân chơi là lối vào vũng Yeerk chắc?>

<Một sự sắp đặt,> Rachel bình luận. <Chạy thôi. Bọn chúng bảo đảm dù tụi mình nghĩ đây là cái bẫy thì cũng không khước từ.>

<Hóa ra là chúng nghĩ đúng,> Cassie rầu rĩ nói.

<Nhưng có tới hai tầng an ninh: bên dưới và trên không,> tôi chỉ ra. <Coi bộ chu đáo quá ha? Những tấm bảng điều khiển mã số dưới rãnh trượt, đường hầm. Chúng muốn tụi mình vào thì sao lại bố trí phức tạp thế? Mà thôi, dù gì thì cái bẫy này cũng là đích đến của tụi mình mà. Đây đâu phải là nơi dễ xâm nhập?>

<Trừ khi tụi mình quên béng là phải nhẹ nhàng lén lút,> Rachel nhắc, với sự phấn khích dâng trào qua giọng nói của nhỏ, <vô trong đó với mánh cũ thôi.>

<Là gì vậy?>

<Mạnh mẽ và bất ngờ,> nhỏ nói và cười một cách e dè.

Marco nói, <Bồ biết không, Rachel, khi bồ trong lốt ruồi, nói năng tàn nhẫn về chiến tranh du kích, về mạnh mẽ và bất ngờ và đủ các thứ khác, tui chỉ cảm thấy cực kỳ phấn khích, và chẳng hề thấy bị quấy rầy chút nào. Bồ biết không, như video Britney Spears với xe tăng ấy.>

<Thôi, được rồi, đây là cái bẫy,> tôi nói. <Cái bẫy mà tụi mình dấn thân vô. Làm tới đi cho rồi.>

Chẳng đứa nào hó hé nữa. Tất cả đều biết chuyện gì tất sẽ xảy ra. Cả bọn đã bàn bạc, đã sắp xếp kế hoạch cho nó rồi. Bởi vậy, không ai tỏ ra chùn bước.

Một tên Mượn xác nữa tách khỏi Trung tâm Sinh hoạt Cộng Đồng, bước qua lớp dăm bào về phía rãnh trượt.

<Tobias, bồ sẵn sàng chưa?> Jake hỏi.

<Chẳng dám nói là tui mong chờ chuyện này đâu,> tôi đáp. <Nhưng, rồi.>

<Rachel?>

<Em á? Thế anh tưởng anh đang nói chuyện với ai vậy?> Nhỏ giả bộ ngạc nhiên. <Mai phục chứ gì!>

Nhưng tôi nghe được sự gắng gượng trong giọng nhỏ. Nhỏ đang giấu nỗi bận tâm của nhỏ. Sao thế nhỉ? Rachel chẳng bao giờ lo lắng như thế. Ít nhất là không phải cho bản thân nhỏ.

<Tobias?> Rachel nói cho riêng tôi nghe.

<Gì vậy? Bồ muốn rút hả?>

<À không, đi nhiên không rồi. Không phải chuyện đó.> Nhỏ ngưng một chút. <Ừm, hãy bảo trọng… Tức là… hãy cẩn thận… dù có chuyện gì xảy ra. Nếu thấy xấu tệ thì hãy thoát thân cái đã và mặc kệ nhiệm vụ ngớ ngẩn này.>

Trong thâm tâm, tôi mỉm cười. Nhỏ lo lắng cho tôi. Nếu tôi ở dạng người… nhìn sâu vào mắt Rachel, cảm nhận rằng nhỏ ở cạnh bên tôi, tôi có thể sẽ… Nhưng Rachel đang là con ruồi đậu trên cơ thể diều hâu tôi. Thật là một điều tốt, tôi không để cảm xúc của mình biểu lộ ra ngoài. Cảm xúc của diều hâu không thể biểu lộ rõ ràng với người khác.

<Ừ,> tôi đáp đơn giản, rồi thêm, <mình có nhiều thứ để mất lắm.>

CHƯƠNG 11

<Mấy bồ ra hết đi, trừ Tobias và Rachel,> Jake ra lệnh <Ax, chuẩn bị, mình ra ngoài đây.>

Một con cú, lặng lẽ như ma, bay về phía Trung tâm Sinh hoạt Cộng Đồng.

Tên mượn xác từ trung tâm tới đang lom khom dưới rãnh trượt.

Tôi nghe tiếng đèn LEDs bập bùng.

Bi-i-ip - Bi-i-i-ip - Bi-i-ii-i-i-p

<Tụi mình vô sâu bên trong rồi, phải không?> Rachel thì thầm.

Âm thanh điện tử ấy vừa đập vào tai tôi thì một làn gió mạnh xốc tới, thổi vi vút qua dàn cột tập leo. Nó tốc lông tôi lên, mang cái cảm giác ớn lạnh vào tận xương tủy. Tôi đập cánh hết sức để lấy độ cao. Tiếng sợi dây thừng va vào cột cờ kim loại. Tiếng lá trên cây vui đùa với gió. Và tiếng người chủ trì buổi lễ của nhóm Chia Sẻ vang dội át hết mọi thứ.

"Hãy tự hào về việc làm của chúng ta… luôn sẵn sàng cống hiến cho nhiệm vụ… liên tục không ngừng. Chúng ta chắc chắn sẽ đạt được mục tiêu."

Tiếng vỗ tay như sấm dậy…

Gã mượn xác biến mất vào đường hầm.

<Jake! Chú Ax! Tiến lên!> tôi thét.

Chú Ax nhảy ra khỏi chỗ nấp, phi nước đại về phía đường hầm.

Tôi nhả không khí và nhào xuống. <Giữ chắc lấy!> Tôi thét Rachel.

Tụi tôi lao về hướng đường hầm.

"Andalite!" Một tên lính gác giật mình rít lên.

Chú Ax biến vèo vô đường hầm.

Tôi quẹo quặt qua phải, chỉ cách mặt sân chơi vài tấc. Vào đường hầm. Điên quá! Nhanh hết cỡ! Tôi gần như không kiểm soát được tốc độ. Cánh và đuôi doãi thẳng, đón lấy tất cả không khí mà tôi có thể, duỗi căng tất cả để hấp thụ hết năng lượng từ xung lực bay của mình.

Một vòng ánh sáng trắng. Một bóng người. Một cái đuôi Andalite vung lên.

PHẬP!

Tên Mượn Xác ngã gục.

Người, Andalite, một vòng sáng, một bảng nhấp nháy, tiếng vỗ cánh, khúc cua sần sùi trong đường hầm, tất cả nhá lên trong một phần trăm giây.

<Ax! Đi! Đi mau!>

Chú Ax vụt biến ngay khi tôi lao vào khoảng sáng trong đường hầm, ngoặt gấp đến nỗi suýt gãy cánh.

Từ bên ngoài một giọng gầm lên, điên tiết. “Andalite!”

<Hoàng tử Jake! Đi thôi!> Chú Ax la lớn.

Bên ngoài khu sân chơi, đèn đuốc chợt sáng trưng. Chú Ax, sáng rực trong ánh đèn, đang chạy trối chết. Tất cả bọn lính gác lốc thốc đuổi theo.

Đúng như kế hoạch. Chú Ax liều thân chẳng vì mục đích gì ngoài việc khuấy động và làm như thể tôi bị sa bẫy trong khi đột kích.

Chú Ax có thể mất mạng. Chỉ cốt sao cho vở diễn giống như thật.

Cửa đóng ập lại.

Tạch. Lạch cạch. Tôi nghe thấy tiếng chốt cửa vặn chặt.

Tối om. Mắt tôi chẳng thấy gì cả. Chợt tôi nghe thấy...

“Aahhhgg - Aahhhgg - Aahhhgg -Aahhhgg.”

Tim tôi ngừng đập một nhịp. Tôi biết âm thanh đó. Hơi thở khặc khè, nặng nặng của Hork-Bajir có Yeerk sống trong đầu, tim đập mạnh, sẵn sàng hành động.

<Tụi mình vào trong chưa?> Rachel hỏi.

<Rồi, ổn cả,> tôi thì thầm. <Và tụi mình hổng chỉ có một mình.>

CHƯƠNG 12

Đèn bật sáng!

Những hình thù lủa tủa, dềnh dàng. Một bức tường Hork-Bajir lù khù trườn tới. Phải gần bốn chục tên, có khi hơn thế, đang chờ tôi ở quãng đường sáng.

Một cô gái đẹp lộng lẫy xuất hiện. Một con người. Trong một thoáng tôi đã nghĩ… Không, không phải, đi nhiên đó không thể là Rachel rồi. Cô gái này lớn hơn Rachel chừng vài tuổi, cao, thon thả, tóc vàng. Bộ đồ vải bông may đến khéo, giày bít đế thấp bằng da. Bộ đồ thời thượng mà ngay cả Rachel cũng phải khao khát.

Một sinh viên. Siêu người mẫu. Yeerk.

Tôi đờ người ra.

"Chỉ có mình mày thôi à? Trong lốt chim?" Cô ta khinh khỉnh hỏi. "Hừ… Rồi chúng ta sẽ nhanh chóng hốt gọn bọn còn lại thôi."

Lão Chapman đứng ngay sát bên cô gái tằng hắng. "Thà rằng được sẻ trên tay. Còn hơn được hứa trên mây hạc vàng." Hắn nhận định, vẻ ngạo mạn.

"Im đi, Chapman," cô gái gằn giọng. "Nghe mi sỉnh chữ mà phát bực".

"Vâng, thưa bà Taylor. Xin lỗi bà… à… xin lỗi Phó-Visser Năm Mốt".

Phó-Visser?

Mụ ta nhìn tôi chòng chọc như thể đọc được tâm trí tôi vậy. Như thể mụ biết tôi là ai, tôi là thứ gì. Và muốn giày vò tôi vì những điều đó. Tôi khó nhọc nuốt nước miếng.

<Tobias, có gì vậy? Sao chúng ta không bay tiếp?> Rachel nôn nóng hỏi. <Quậy tưng lên. Khai chiến đi! Cho chúng nó biết rằng bồ không muốn ở đây. Nào, hãy thủ vai cho tốt.>

Đúng rồi! Rachel nói rất đúng.

Tôi rít lên. Gây hiệu ứng là chỉnh. Hi vọng là dọa được chúng ít nhiều. Chúng lúng túng lui lại một chút khi tôi quạt cánh phóng lên, đâm vào cái hình thù ô dề gần nhất.

"Galaaash! Ahhh!"

Móng vuốt xòe căng của tôi xỉa vào mắt hắn. Những lưỡi gươm của hắn khua loạn xạ trong khoảng không quanh tôi.

Một miếng đuôi chừng hai phân bị xớt mất. Chẳng thể lạng lái được, tôi ráng quạt cánh hầu quay vòng lại và tấn công lần nữa.

Xoạc! Bùm!

<Aahhh!> Một vật cứng bổ vào đầu tôi - cánh tay của mụ Phó-Visser!

<Gì thế?> Rachel thét.

Tôi vập mặt xuống sàn, nhưng vẫn cố trấn tĩnh và ráng ngóc đầu lên khỏi nền đá. <We're down.!...> Mụ Phó-Visser như đứng chần dần ngay bên trên tôi. Cánh tay phải của mụ lóe lên màu trắng bạch - nhựa tổng hợp. Ồ! Mụ phang tôi bằng cánh tay giả!

"Mày không nghĩ là tụi tao chờ mày sao, Andalite?" Mụ hỏi lạnh tanh. "Hừ. Ngạc nhiên hả? Tao thích sự ngạc nhiên lắm."

Lão Chapman cười xun xoe, ra vẻ công nhận.

"Ồ, chẳng phải là tao quên chưa tự giới thiệu sao?" Mụ ta đưa tay lên má trong một điệu bộ thể hiện ngạc nhiên của sự chế nhạo. "Xin lỗi nha. Tao là phó Visser Năm Mốt. Cánh tay phải đắc lực của Visser Ba ở vùng không gian này. Tao tên là Taylor."

"Tên vật chủ của cô ấy," Chapman giải thích.

"Im ngay, Chapman!" Mụ ta gầm gừ và giậm chân như một đứa trẻ hư hỏng.

Đó thật là một cảnh tượng lạ kỳ. Ông hiệu phó cáu kỉnh thường ngày đang xun xoe bợ đỡ một cô bé thiếu niên chuyên chụp ảnh quảng cáo cho tạp chí J. Crew.

"Không có gì nói sao? Câm hả?" Taylor giễu cợt tôi. "Này, ta luôn muốn chuyện trò với Andalite - bọn tự xưng là chúa tể hùng mạnh và cao quý của dải thiên hà. Mày tưởng cứ im thin thít là ta bị thuyết phục rằng mày là một con chim sao?"

Mụ cười hinh hích. "Không, không đâu. Anh bạn Andalite à, tụi ta thấy diều hâu đuôi đỏ hoài rồi. Phải không Chapman?".

"Dạ phải, thưa Phó-Visser!"

<Tao chẳng có gì để nói. Tao là tù binh chiến tranh.> Tôi cất giọng truyền ý nghĩ.

"Ồ, có thế chứ, nó nói rồi kìa," Taylor khoái chí vỗ tay bồm bộp.

Tôi biết đã đến lúc mình cần phải "hoàn hình" thành Andalite. Đóng vai của mình. Làm cho vụ việc hoàn toàn như thật. Không có lý do nào mà tôi lại cứ ở mãi trong lốt hình biến.

Tôi tập trung tâm trí vào giây phút hạnh phúc mới xảy ra cách đây vài giờ. Tôi hình dung ra chú Ax, và trở thành chú ấy.

Lần này cái đuôi tòe ra trước. Tôi cảm thấy nó thòi ra, lớn dần, dày và cong vòng với lưỡi dao đuôi ở đầu mút. Trông tôi ra sao nhỉ?? Ồ, một chú diều hâu mang cái đuôi Andalite màu xanh!

Gã Hork-Bajir gần đấy giật nảy mình, toan tóm lấy tôi. Taylor ra hiệu cho chúng im, hươ cánh tay giả lên, chỉ thẳng vào tôi.

Từ lòng bàn tay mụ phát ra tiếng rít, càng ngày càng gắt hơn. Cho đến khi…

Shooopooof!

Một chùm chất gây mù màu trắng từ tay mụ phun ra.

<Ahhh!> Tôi hét. Đau thốc thốn như thể bị lột da vậy.

<Ohhh!> Rachel cũng cảm thấy cơn đau.

Lão Chapman và tên Hork-Bajir nhảy lùi tránh ra. Nhưng đã quá trễ. Gã Hork-Bajir vội đưa tay lên chụp mắt. Lão Chapman rúm quắp lại như thể bị cả đàn kiến bò lên người.

"Cái…" lão gào lên rồi chợt im bặt.

Taylor vẫn cười cợt như chẳng có gì ghê gớm xảy ra.

Rồi, từ từ … khi cơn đau qua đi, tôi… chẳng cảm thấy gì cả. Không cảm xúc! Trí óc tôi cuống quýt truyền lệnh, nhưng cơ thể tôi chẳng đáp lại, bèn ngã oạch trở lại sàn như cục đá. Không thể cụ cựa được. Tê cứng trong nùi biến hình dở dang.

<Có chuyện gì vậy?> Rachel hỏi. <Mình không thể cảm thấy chân mình nữa. Cả cánh cũng vậy, chẳng thể nhúc nhích được.>

<Mụ Phó-Visser bắn tụi mình bằng súng khí hay gì gì đó. Cả lão Chapman và nửa tá Hork-Bajir cũng bị văng trúng. Bọn chúng đang hè nhau gã gục xuống sàn theo hiệu ứng đô-mi-nô…>

Thịch. Thịch.

Môi Taylor toét ra một nụ cười hiểm ác.

"Lại ngạc nhiên hử?" Mụ cười, tỏ ra không hề bị ảnh hưởng gì bởi chất khí. "Tất cả cảm phiền nhá. Hóa ra chỉ mình ta là nhớ dùng thuốc kháng. Hây, bộ ta quên báo cho chúng mi biết sao?" Chợt mụ ngưng bặt. "Dọn dẹp lũ ngu này đi," mụ ra lệnh cho bầy Hork-Bajir còn lại.

Rồi, mụ bước tới chỗ tôi đang nằm chèo queo và lại cười tiếp, mắt ánh lên vẻ mãn nguyện tột đỉnh. Mụ quát tháo bọn tay sai ầm ĩ. "Lượm cả đống Andalite bầy nhầy này lên nữa. Tụi ta đã chuẩn bị một nơi đặc biệt để đón tiếp hắn."

Những cánh tay mạnh mẽ nắm lấy đuôi tôi, nhấc lên khỏi sàn. Tôi bất lực, chẳng thể kháng cự lại. Ngay cả một cơ bắp cũng chẳng ngọ nguậy nổi.

<Tobias!> Rachel líu quíu la. <Mình bị trượt xuống rồi, mình không thể bám nổi…>

Tôi bỗng cảm thấy sợ điếng người. Không, không! Nếu Rachel mà tách ra khỏi tôi… thì sẽ chẳng ai về báo cho Jake biết vị trí cất giấu Tia Chống Biến Hình. Và không ai tới giải cứu tôi nữa.

Nhưng nếu Rachel bị bỏ lại ở đây, và kẹt ngắc trong lốt hình biến thì… Trời ơi, nhỏ sẽ không bao giờ…

<Rachel! Cố hoàn hình đi. Mau lên!>

<Mình không thể, tụi nó sẽ thấy mình mất…>

<Vậy bồ muốn bị kẹt trong lốt ruồi sao? Quên nhiệm vụ đi. Rachel!>

<Tobias! Mình đang tuột khỏi cánh của bồ! Mình đang rơi!> Nhỏ nói mà như sắp khóc.

Đó hoàn toàn không phải là điều tôi mong chờ được nghe.

Mới có vài phút lâm trận mà tụi tôi sắp tiêu rồi. Sập bẫy. Không có lối thoát. Không có viện binh.

Một cánh cửa thép đóng đánh sầm. Tôi đã ở trong hành lang tối mò. Một tên Hork-Bajir nâng một cái thùng kim loại lên và tên kia thảy tôi vào, đóng kín lại, bịt luôn cả những chỗ có ánh sáng lọt vào.

<Rachel! Rachel!>

Tôi nảy xóc, tưng lên theo mỗi bước đi của tên Hork-Bajir, khi chiếc hộp đập đập vào cẳng chân nó.

<Rachel! Rachel! Hoàn hình mau! Trời ơi! Hoàn hình đi!>

Không có giọng truyền ý nghĩ đáp lại. Im lặng bao trùm.

Tôi chỉ còn một mình.

CHƯƠNG 13

Đen ngòm.

Tôi chẳng nghe thấy gì hết. Không có âm thanh nào ngoài hơi thở bất thường của chính tôi. Những giác quan bắt đầu quay trở lại và tôi nhận ra mình đã bị nhét vào cái hộp chỉ bằng nửa kích thước của mình. Một tấm rọ bó chặt cánh tôi vào với cơ thể và ép chặt cái đuôi Andalite vào cổ tôi.

Con diều hâu trong tôi cố căng giãn mọi cơ bắp. Không còn khoảng không nào hết! Trong cơn hoảng loạn, tôi tì người vào thành tường không mối nối của cái hộp thép. Chật cứng. Tôi ráng đấu tranh để kìm nén, nhưng tôi đã xuội rồi. Con người trong tôi cũng đang khiếp đảm.

Rachel! Ôi, Rachel! Liệu nhỏ có thoát khỏi ma trận dưới lòng đất này không nhỉ? Nhất định nhỏ sẽ sống. Nhỏ phải sống. Rachel là Rachel mà.

Nhỏ ở đâu? Tôi cố xua ra khỏi đầu mình hình ảnh một con ruồi bất tỉnh, nằm ngay đơ trên sàn nhà. Ai đó sẽ dẫm phải Rachel mất thôi…

Nếu may hơn, nhỏ sẽ bị kẹt trong lốt ruồi tởm lợm… Mắc kẹt, giống tôi. Nhưng không được như tôi, tôi còn có thể nhìn, bay liệng…

Và kế hoạch thì sao ta? Rachel có nhiệm vụ phải biết được nơi chúng đưa tôi vào, sau đó hướng dẫn cho những người khác đột nhập. Trước hết phải khiến tụi Yeerk tưởng rằng Tia Chống Biến Hình không có hiệu quả, sau đó, trong lúc giải cứu, phá hủy nó là biện pháp tối ưu.

Thật điên rồ! Sự khinh địch không hiểu được của tụi tôi. Tụi tôi đã đánh giá thấp kẻ thù. Một sai lầm tai hại.

Thiệt là tai hại.

Bộ não diều hâu, phần động vật của tôi, ngay cả lúc này, vẫn còn ở đâu đâu, con người tôi không tài nào nắm bắt được, bắt đầu rên rỉ yếu ớt. Tiếng rên rỉ của sự thất bại. Tiếng rên rỉ của cái chết.

Trong hộp thật nóng nực, y hệt trong bếp lò. Mỗi lúc một bức bối hơn, nóng nực hơn. Làm sao có đủ khí oxy cho tôi thở đây? Bộ chúng định mặc cho tôi chết ngộp chắc? Phải vậy không ta?

Không bao giờ chấm dứt!

Luồng không khí duy nhất có thể lọt vào là khi cái hộp lắc lư đập vào gã Hork-Bajir. Cuộc di chuyển vẫn tiếp tục.

Không có không gian để biến hình hay hoàn hình.

<Mình sẽ bị kẹt, trong một hình hài kinh dị, biến đổi nửa chừng,> tôi thều thào. <Đó sẽ là định mệnh của mình. Mình cá là người Andalite thậm chí còn chưa đặt ra một thuật ngữ cho thảm cảnh đó nữa kìa.>

Đúng rồi. Cứ tiếp tục nói đi, Tobias. Tiếp đi. Giữ cho mày đừng bị điên. Cứ thế. Đừng nghĩ rằng…

Zeeewooozeeewooo.

Sáu mặt hộp bắt đầu rung lên, lay động và rồi… Phụụtt! Như ánh chớp, những bức tường thép đột ngột bốc hơi. Ánh sáng ùa vào làm tôi lóa mắt. Làm tôi bị mù. Những tế bào hình que và nón bị bắn xuống địa ngục. Tôi chẳng nhìn thấy gì ngoài một màu trắng xoá.

Tôi chớp mắt mấy lần. Rồi, ồ không, không sao. Mắt tôi đang điều tiết.

Giờ tôi đã ở trong một cái hộp khác. Một loại hộp khác hoàn toàn. Một lồng kính. Bự hơn - có lẽ là một phẩy hai mét vuông. Đủ rộng cho tôi di chuyển. Sáng hơn, với nhiều ngọn đèn chĩa thẳng vào. Tôi hoàn hình tức khắc - trở lại lốt diều hâu, và nhận ra mình đang lơ lửng trong khối lồng vuông bị treo chính giữa một căn phòng rộng. Tôi căng mắt nhìn ra ngoài tấm kính, qua tận khoảng chập choạng tối tít đằng kia.

“Còn khuya mới ra được,” giọng của Taylor, Phó-Visser Năm Mốt vang lên lạnh lùng. "Đừng mất công nhìn ngó xung quanh làm gì."

Mụ đang ngồi chơ vơ bên chiếc bàn dài gần cánh cửa lớn, trong căn phòng rộng, u ám, không có cửa sổ này. Bên phải bên trái mụ, bọn Hork-Bajir vũ khí đầy mình đứng cảnh giới. Phía trên đầu mụ là một mạng lưới những thanh xà thép và ống luồn dây điện cùng một ma trận dây rợ.

“Mi có thể trở lại lốt Andalite của mi và thư giãn trong khi tụi ta đợi,” mụ tiếp.

Hay đấy, tôi nghĩ. Hoàn hình sẽ khiến cho tôi thấy thoải mái. Ừ, đúng thế! Chẳng phải mụ ấy chỉ khoái có một vật chủ là người Andalite sao? Điều đó sẽ khiến Visser Ba chú ý đến mụ. Tại sao tôi không nhúng đầu mình xuống vũng Yeerk nhầy nhụa trong khi tôi ở đó nhỉ?

"Không ư?" Mụ kích động, hối thúc. “Không muốn hoàn hình hả? Lo bị Yeerk chui vào đầu hả? Thôi được, chàng Andalite bé nhỏ của ta. Lúc này cứ tạm ở yên đó đi.”

Tôi nhìn lại bức tường kín của cái lồng nhốt mình. Trơn láng, dày, không vết nứt, không mối nối, trừ một tấm bảng điều khiển nhỏ. Trên đó là ba vòng tròn màu đỏ, đen và xanh da trời - ba cái đĩa tựa như nút điều chỉnh thang máy to quá khổ.

“Thiết bị khống chế đó đẹp chứ hả, Andalite? Kỹ thuật tân tiến nhất của Đế chế Yeerk đó. Một thí nghiệm nho nhỏ sẽ được thực hiện ngay khi Visserr Ba tới,” Taylor rủ rỉ.

Một thí nghiệm nho nhỏ à? Thiết bị không chế ư? Tia Chồng Biến Hình - có lẽ là nó rồi! Phải không ta?

Tôi tiến lên, dùng mỏ mổ tấm bảng điều khiển.

Scheewack! Kewwwack! Tạp âm trường lực ré lên. Một luồng điện

chụp lấy mỏ tôi, truyền ra khắp thân thể, từ cánh cho đến đuôi rồi lại trở về cánh. Tôi đổ sập xuống sàn, tê cứng.

"Ôi chao," Taylor nói.

CHƯƠNG 14

Có tiếng đạp rầm rầm nơi cánh cửa. Hai tên Hork-Bajir vội vã phóng ra và đâm sầm vào nhau. Những lưỡi gươm cánh tay móc gài vào nhau khiến chúng giãy giụa điên cuồng. Cuối cùng, một tên cũng thoát ra được và ào đến mở cửa.

<Hay gớm nhỉ?> Visser Ba khệnh khạng bước vào phòng. <Giờ phải cần đến hai tên mở cửa cơ đấy!>

Hắn sải bước, với những bước đi uyển chuyển của người Andalite, tới chính giữa phòng, Visser Ba đừng phắt lại và di di móng guốc vào mấy ngón chân của một trong hai tên Hork-Bajir vừa bị chửi. Một tiếng thét cố kìm nén vang lên.

<Ta,> giọng truyền mở của hắn ông ổng, dừng lại nửa chừng để dõi cả bốn con mắt vào tôi, <bị kìm chân.>

Tôi ngưng thở, bao tử sắt cứng lại. Vẻ tăm tối trong ánh nhìn chăm chắm của Visser Ba thật đáng sợ. Chúng tôi đã đụng mặt nhau nhiều lần, hắn và tôi. Nhưng tên ác quỷ hiển hiện qua những con mắt Andalite kia vẫn khiến tim tôi đập loạn xạ, vẫn phả vào tôi sự tuyệt vọng và nản lòng.

Có lẽ đó là vì tôi biết rằng tên Yeerk này đã học được rằng cuộc chiến nhiều năm không thể nào hạ gục được hoàng tử Elfangor vĩ đại, hay nghiền nát được cuộc đời của Hoàng tử chinh chiến dũng cảm đó. Hay có lẽ là khi nhìn vào mắt Visser Ba, tôi phải đối diện với một thực tế nghiệt ngã rằng mặc dù tất cả - hay là đa số - các chiến dịch của chúng tôi đều thành công trong việc làm suy yếu và làm chậm bước cuộc xâm lăng Trái Đất của hắn thì tên Yeerk vẫn còn rất uy quyền và mạnh mẽ.

Có phải hắn gặp may? Hay là hắn thông minh hơn chúng tôi?

Hắn sẽ luôn chiến thắng? Chúng tôi sẽ không bao giờ có thể chấm dứt được cuộc xâm lăng này sao? Có thể thay đổi được tương lai của loài người sao?

Hắn quay đi, giải phóng tôi khỏi ánh nhìn chăm chắm của hắn.

"Công tác khẩn cấp hả?" Mụ Phó-Visser hỏi với vẻ thích thú.

<Ta bị kìm chân bởi mấy cái hoạt động ngoài kia, ta phải lên kế hoạch cho cơ sở mới, tái bổ nhiệm cho những sĩ quan đáng tin tưởng hơn. Hừm.> Hắn nhìn quanh căn phòng giống như hoàng hậu đang tìm kẻ nào đó để trút giận. <Ồ, phải rồi,> hắn ngân nga, rồi hắn xoay mấy con mắt cuống nhìn tôi từ chân lên đến đầu, <và còn bởi ba cái trò vớ vẩn của một tên thảo khấu Andalite diễn ra trong rừng. Chúng ta theo chân nó từ đây, đuổi theo nó đến tận cái lòng máng tội nghiệp của nó.>

Tôi co thắt người lại. Chắc chắn Visser Ba chỉ ba hoa thôi. Chắc

chắn chú Ax đã cao chạy xa bay. Tên Visser cố ý chờ, hy vọng làm cho tôi chết điếng.

<Đương nhiên là tụi ta đã san bằng cái lòng máng hoang sơ ấy rồi.> Hắn lại ngừng. <Bọn Andalite chúng mày là loài sợ chỗ kín, luôn khao khát khoảng không bao la chứ gì? Hừ, thế thì gã đồng bào của mày giờ đang là những hạt nguyên tử bay bơ vơ trong không khí rồi đó.>

Taylor cười hùa theo.

Tôi chẳng nói gì. Và gương mặt diều hâu cũng chẳng biểu lộ gì.

Tên Visser dường như có chút thất vọng. <Mấy tên Andalite khác bị phát hiện đang đột nhập vào Trung tâm Sinh hoạt Cộng đồng. Nhưng ngươi có thể tin rằng, Phó-Visser à, chúng đã được giải quyết xong xuôi.>

Không! Tôi chẳng hề tin những lời tuyên bố huênh hoang của Visser Ba chút nào. Nếu hắn tìm thấy đứa bạn nào của tôi trong lốt hình biến thì hắn đã điệu thẳng tới đây để rọi Tia Chống Biến Hình rồi. Láo toét. Láo toét!

<Nào, chúng ta xử lý vụ này ngay chứ? Ta nghĩ anh bạn đây đã chờ khá lâu rồi đó…> Visser Ba nói và mắt cuống của hắn hơi cụp lại.

"Vâng, thưa Visser," mụ Taylor mau mắn đáp, vẻ xu nịnh lộ rõ.

<Bác sỹ Sinegert và bác sỹ Singh đâu! Hai nhà khoa học tận tụy của ta đâu rồi?> Visser Ba vừa nói vừa ngó nghiêng khắp phòng.

Cánh cửa lại bật mở. Hai gã Mượn xác Người nhỏ tí, mặc áo choàng trắng, rụt rè bước vào. Nhìn chúng có vẻ phờ phạc như đã không ngủ nhiều ngày rồi. Chúng lầm lét liếc Visser Ba rồi lại vội nhìn đi nơi khác.

Một trong hai tên bác sĩ cầm một cuốn sổ dày, còn tên kia xách một thiết bị kềnh càng - mô hình ba nút bấm giống y chang bảng điều khiển đặt trong hộp kính nhốt tôi. Chúng đặt tất cả mấy thứ đó lên bàn ngay trước mặt Visser Ba.

<Sẵn sàng rồi chứ?> tên Visser hỏi bồn chồn.

"Vâng, chúng tôi, tôi, chúng tôi… sẵn sàng rồi."

<Thế thì tiến hành đi, trước khi tao mất hết kiên nhẫn.> Visser Ba ra lệnh.

Chúng đi thật nhanh, vụng về, run rẩy.

Một tên trong hai kẻ đó lộp chộp bợ một vật trông tựa như kính thiên văn của nhà thiên văn học nghiệp dư chĩa vào tôi.

Bác sỹ Singh nhấn vài nút trên đế và cần điều khiển của thiết bị. Người kia lúi húi nối kết điện vào mô hình ba vòng tròn. Xong, hai người đàn ông lại đứng kế nhau, vẻ mặt pha trộn cả hy vọng, kiêu hãnh lẫn khiếp sợ.

Cùng nhau, chúng ấn bàn tay mướt mồ hôi vào cái nút to màu đen.

Tôi hẳn đã phì cười, nếu tôi không đang phát bịnh vì sợ hãi. Điệu

bộ hai người như hai đứa trẻ đầy hy vọng trong một hội nghị khoa học được giám sát bởi một tên giết người loạn thần kinh.

Vòng tròn màu đen tương ứng trong hộp nhốt tôi lóe lên ánh sáng ma quái.

Tôi nhắm mắt lại. Hy vọng cái tia đó sẽ không giết chết mình, dù tôi biết rõ rằng khả năng đó có thể xảy ra.

Chờ.

Toàn thân tê rát.

Rít rít rít!

Một âm thanh hệt như máy bay phóng vội lên không, hoặc như xe hơi lật, vang lên choáng óc.

Rít rít!

Tôi mở mắt.

Hai nhà khoa học bé con có vẻ bồn chồn. Mắt chúng thảng thốt hết nhìn vào "kính thiên văn" lại nhìn qua những sơ đồ, tới nút bấm rồi lại nhìn tôi.

Rồi từ từ và rất rụt rè, chúng quay mặt qua Visser Ba.

<Máy gì ồn phát gớm,> Visser Ba nạt nộ. <Chỉnh cho nó êm lại coi.>

Đến đây thì mặt của hai nhà khoa học đỏ dần lên, mồ hôi nhỏ giọt. Chúng lật đật liếc nhanh qua những trang tính toán. Một người cập rập vớ cái mỏ lết và vặn vặn lớp bên ngoài của thiết bị. *Một cái mỏ lết. Công nghệ cao đến thế sao,* tôi nghĩ.

"Tôi không hiểu," một trong hai nhà khoa học lí nhí. "Nó không thể không hoạt động. Kỳ thật!" Hắn chạy ù về phía lồng kính nhốt tôi, kiễng chân ghé mắt nhìn vào. Tôi vẫn là diều hâu - không "hoàn hình Andalite". Bởi một lý do rất tuyệt vời là tôi không biến hình thành Andalite.

"Nó phải có hiệu quả chứ!"

"Thưa Visser... nó phải hoạt động. Nó hoạt động mà!"

"Thưa Visser Ba … nó … về mặt nào đó…"

Taylor chớp mắt và thở dài.

Visser Ba đứng im phắc. Cả căn phòng chìm ngập trong không khí tĩnh lặng, chết chóc.

Tôi sẽ không hề ngạc nhiên nếu như có nhìn thấy một cột khói thực sự đang bốc lên từ đầu hắn.

Bỗng Visser Ba hét vang. <Thảy hai tên ngu này cho Taxxon. Đồ chậm chạp.>

"Đừng, thưa Visser Ba, ngài không hiểu. Đây là một trò bịp của bọn Andalite. Không thể có chuyện tia này không có tác dụng." Một gã vớ vội tờ giấy ghi chi chít những con số và lắc lắc đầu một cách tuyệt vọng.

"Xin ngài xem xét công trình của chúng tôi, thưa Visser Ba. Ngài sẽ thấy nó rất hoàn hảo. Công việc rất có giá trị. Và chúng tôi đã làm

tốt.”

“Dạ, đó không phải là lỗi của tôi,” Bác sĩ Sinegert hốt hoảng thét, mắt trợn trừng. “Mà là hắn! Hắn… là kẻ ngầm phá hoại. Một tên phản bội!”

Visser Ba nhìn tôi thao láo bằng cặp mắt chỉnh. Tôi nhìn trả lại. Liệu hắn có nghi ngờ không nhỉ? Liệu hắn có biết đây là trò lừa phỉnh?

<Ta không có nhiều thời gian cho việc này đâu,> Visser Ba gườm gườm vẻ ghê tởm. <Thằng Andalite này là của bọn bay. Phó-Visser, hãy bắt nó phải hoàn hình và chui và đầu nó. Ta giao nhiệm vụ này cho ngươi. Đừng có làm ta thất vọng đấy.> Visser Ba bước ra phía cửa.

Lũ Hork-Bajir tóm lấy hai nhà khoa học tội nghiệp. Một khe cửa xèn xẹt mở ra nơi sàn nhà. Từ đó phát ra những tiếng bòm bọp của bọn Taxxon đang đói meo.

“Khôôông!”

Tên Hork-Bajir coi bộ thích chí khi đung đưa, nhử nhử nhà khoa học thứ nhất rồi thứ hai gần cái lỗ dưới nền nhà.

Tôi ngoảnh mặt đi. Chẳng thể làm gì để bịt đi tiếng la thét hãi hùng của bọn họ. Những tiếng gào thê lương kéo dài mãi cho đến khi Visser Ba cút khỏi. Tụi Hork-Bajir thả hai tên Mượn Xác xuống lỗ.

Sàn nhà đóng lại.

Mụ Phó-Visser có vẻ hơi chờn chợn. Có lẽ mụ thoáng thấy tương lai của mình chăng? Nhưng tôi cũng thấy mụ trấn tĩnh lại khá nhanh. Con mắt đong đầy vẻ tàn bạo của mụ lại trợn trừng lên.

Nhưng tôi đã thấy thứ giúp mụ khôi phục lại quyền lực của mình, đó là sự tàn nhẫn của mụ. Đôi mắt ánh chút nuối tiếc lại lạnh lùng trở lại.

"Mi có thể khiến việc này dễ chịu, Andalite," mụ nói chậm rãi, thận trọng. "hoặc mi có thể khiến nó trở nên… kinh khủng." Mụ ngừng lại. "Tất cả là tùy ở mi thôi."

CHƯƠNG 15

Taylor dí mặt vào lồng kính và dòm trâng tráo vào đôi mắt diều hâu của tôi. Tôi có cảm giác mụ đang dòm màn hình trình chiếu một sở thú vậy.

"Chẳng mấy chốc mi sẽ bị kẹt trong lốt hình biến, Andalite," mụ nhỉ nhéo. "Hẳn mi không muốn sống cuộc đời diều hâu đuôi đỏ đấy chứ?".

Tôi quyết định trả lời. <Ta sẽ không cho mi một cơ thể Andalite để chui vào đâu.>

Taylor nhìn tôi thò lõ thêm một lúc nữa, như thể mụ thấy lời tuyên bố của tôi khó hiểu lắm ỉ. Sự giống nhau giữa mụ và Rachel khiến tôi bối rối. Cùng một kiểu cách kiêu ngạo, cùng có một vẻ đẹp lộng lẫy tự nhiên. Nhưng tôi biết sự tương đồng chỉ ở ngoại hình mà thôi. Chứ còn nội tâm ư, mụ và Rachel tựa như đêm và ngày, hoặc chỉ ỉt thì cũng tựa như ban đêm và lúc chạng vạng vậy.

"Không, đương nhiên là mi sẽ không làm thế." Mụ chế nhạo. "Người Andalite dũng cảm. Cái ý thức về danh dự của mi thật là kỳ cục. Nó sẽ chẳng đưa mày tới đâu cả."

Mụ quả quyết bước ngang qua căn phòng. Mụ chăm chắm chú ý tới bảng điều khiển, cứ như đang chiêm ngưỡng một tác phẩm trứ danh trong viện bảo tàng nghệ thuật hiện đại. Ba vòng tròn lớn - đường kính khoảng một tấc rưỡi - nổi lên lồ lộ trên nền xám bạc. Xanh lá cây, đỏ và đen. Tôi biết cái vòng tròn cuối cùng là tia phản biến. Nhưng còn hai cái kia là gì ta?

Taylor lần chần trước bảng, tựa hồ như e ngại. Rồi đột nhiên, mụ nhấn bàn tay vào nút màu đỏ. Vòng tròn tương ứng trong lồng kính nhốt tôi nhá lên màu đỏ bầm. Tôi dòm nó trân trối.

Thình lình…

<Aaahhhhh!>

Nó chặt chém như dao. Cơn đau vặn vẹo, xiên thủng xương tôi.

Một lưỡi dao găm… xoáy…

<Aaahhhhh!>

Cơn đau rút hết sinh khỉ ra khỏi người tôi. Tôi thở hổn hà hổn hển.

"Hoàn hình mau," Taylor quát.

Tôi im lặng. Chẳng thể nghĩ đến chuyện nói năng gì với cơn đau đang thiêu đốt cơ thể này. Sau mỗi giây nó mỗi mạnh hơn. Trong tai tôi bắt đầu thốn lên ù ù những âm thanh rợn tóc gáy.

Không thể chịu nổi nữa… Trời ơi! Đau gì mà đau quá xá cỡ vậy nè!

Ngừng.

Lại tiếp.

Màu sắc nhạt nhòa đi từ vòng tròn màu đỏ bầm.

Tôi biết mình cần phải tỏ ra gan góc, phải làm như không hề bị tác động, nhưng tôi chẳng làm được gì ngoài việc nằm bẹp ra đó và thở dốc.

"Rất đẹp, phải không?" Mụ bảo. Trong mắt mụ ánh lên một niềm kiêu hãnh. Không còn nghi ngờ gì nữa, ánh nhìn ấy là của tên Yeerk trong đầu Taylor. Hắn điều khiển mụ thốt ra những lời nhuốm đầy tự hào. "Một vài nhà khoa học giỏi nhất của tụi ta đã mất gần một thập kỷ để hoàn thiện nó. Tư tưởng xuất phát thì cực kỳ đơn giản. Mi thấy đấy, tao có thể tự do tiếp cận trực tiếp vào phần não bộ điều khiển cảm xúc và các giác quan của mi."

Taylor cười phá lên. Tiếng cười thuần khiết của một cô gái trẻ. Tiếng cười có thể khiến xao lòng mấy cậu trai. "Tao có thể khiến mi có bất cứ cảm giác nào mi muốn. Mi không thể tưởng tượng được đâu, đau đớn chỉ là cấp độ nhẹ nhất mà thôi. Ta muốn biết mi nghĩ gì. Hãy thành thật đi. Những nhà khoa học của ta rất biết đánh giá đúng mức những phản hồi. Đặc biệt từ một người Andalite oai hùng."

Tôi định trả lời để giữ kiểm soát nhưng không thể nào cụ cựa được. Vận hết sức, tôi cố che giấu tiếng rên rỉ thê lương mà tôi không bao giờ ngờ giọng diều hâu của mình lại có thể thốt ra được.

"Thú vị quá," mụ Phó-Visser gầm gừ, đánh giá tình trạng của tôi. "Có lẽ còn quá sớm để ước đoán. Dẫu sao ta cũng không muốn Visser Ba nghĩ bất cứ ai cũng có thể làm được việc này. Sẵn sàng chưa? Thêm lần nữa há?"

Mụ lại ấn vòng tròn đỏ. Tôi thét toáng lên. Đau quá! Đau long trời nở đất.

Cặp cánh của tôi run rẩy, không thể điều khiển nổi nữa. Mỏ tôi giật cùng cục. Móng vuốt quặp lại. Ruột gan lộn tùng phèo. Tôi… xón cả phân ra.

Đau không thể tả nổi. Đau lê lết. Cơn đau khoan thẳng vào tôi, nhai nát từng khúc ruột, vặn căng từng đầu dây thần kinh mỏng mảnh của tôi.

Cần phải bắt nó ngưng lại. Ngưng lại.

Nói với mụ! Nói với mụ đi! Đừng ân nữa, nói với mụ, nói với mụ, nói với mụ đi mà!

Con người - thằng bé trong tôi muốn nói cho mụ Taylor biết điều đó.

Nhưng con diều hâu… thì chịu cứng, bất lực. Diều hâu không có lối thoát. Tôi là một con chim - thể xác tôi không biết nguyên nhân gì gây ra cơn đau. Không biết nó có thể làm gì để cơn đau chấm dứt. Bởi vì, với diều hâu, đau đớn là một sự kiện đương nhiên trong cuộc sống.

Một cuộc sống đói kém. Giết chóc. Nguy hiểm. Và đau đớn.

Diều hâu có thể chịu đựng. Không phải ở mức độ ý thức được, mà là bằng cách khép chặt các giác quan lại. Giữ cho cuộc sống trở lại

trạng thái như chế độ bay tự động. Chỉ những phần cơ quan nội tạng chỉnh là còn làm việc. Không phòng thủ. Không quyết định. Không quan sát. Chỉ sống sót thôi…

Thằng bé Tobias kêu thét lên.

Nhưng con diều hâu Tobias đã bắt đầu chấp nhận cơn đau.

CHƯƠNG 16

Hết đau. Thở dốc.

Lại đau. Gào thét.

Ngưng.

Tiếp.

Phải khai ra tất cả cho mụ Taylor biết thôi!

Ô, không, cơn đau là bình thường, cuộc sống là đớn đau mà!

Tắt đi mà!

Đi đi, con người. Đi đi, cậu bé. Con diều hâu sẽ biết. Thú ăn thịt sẽ hiểu bởi vì nó chẳng hiểu gì hết.

<Đi đi,> tôi tự nhủ. <Đi đi.>

"Mày nói gì?" Taylor hỏi.

Hổng có gì liên quan cả. Mụ chẳng là gì, tôi là diều hâu. Nhưng sâu thẳm bên trong đầu óc của diều hâu là một thằng bé yếu ớt…

Dường như tôi đã bật ra, đứng bên ngoài cơ thể mình mà quan sát. Diều hâu rồi người, người rồi diều hâu. Trí não tôi bắt đầu chạy đua - điên cuồng, vượt lên trên tất cả.

Sự tủi thân theo sau là lòng căm phẫn, theo sau nữa là nỗi tuyệt vọng khôn cùng. Cơn đau dàn trải, bao trùm lên tất cả. Nhanh hơn, nhanh hơn nữa. Kinh hoàng, hoảng sợ, buồn phiền.

Nhưng tuy nhiên…

Một nửa trong tôi được trang bị để chấp nhận cơn đau, tôi cố chịu đựng nó. *Đóng chặt tâm trí con người lại! Đó là hy vọng duy nhất,* tôi tự nhủ. *Tập trung vào con diều hâu. Tập trung vào phần cơ thể mà nỗi đau ít có tác động nhất, ít hủy hoại nhất.*

Chìm vào phần diều hâu của mày đi, Tobias. Lần sâu vào phần chim ăn thịt của mày đi.

Nhưng… những hình ảnh, những mảnh ký ức ngẫu nhiên, bắt chéo nhau, cứ bay vèo vèo qua trí óc tôi.

Hỗn loạn! Điên cuồng!

Một bộ phim được trình chiếu siêu tốc.

Trượt! Không thể kiềm chế nổi. Không thể kiểm soát được. Tắt đi! Tắt đi!...

Phòng khách lờ mờ tối. Như thường lệ vào khoảng bốn giờ chiều, dượng về nhà sau một ngày làm công việc của một thợ lợp và sửa mái nhà. Mặt dượng sạm nắng và nhăn nhíu. Trong tay dượng là một lon bia.

"Hừ, rồi sao?" Giọng của dượng - lạnh lùng và kèn kẹt - vang lên. Dượng ngồi trên trường kỷ, nơi hầu hết cuộc đời dượng trôi qua ở đó. Dán đôi mắt mệt mỏi và trông rồng vào tivi. Máy hát đang mở, ban nhạc "Cảnh Sát" rông lên ra rả.

Tôi thận trọng ướm lời. "Dạ, đây là một vinh dự," tôi rụt rè. "Ý cháu

là, uỷ ban đã lựa tranh của cháu từ hàng trăm bức. Chỉ là bức mà cháu vẽ phác thảo trong giờ mỹ thuật. Cháu không ngờ nó lại được chọn đem tới cuộc triển lãm bang."

Tôi hy vọng cuối tuần này dượng sẽ dẫn tôi tới buổi lễ trao giải cho người chiến thắng. Ngộc quá đi. Đó chẳng phải là sự kiện lớn lao gì, nhưng cũng đáng để đi.

"Mày có được tiền thưởng không?" Dượng ơ hờ lầm bầm, thậm chí không thèm quay qua nhìn tôi.

"Dạ không," tôi bối rối đáp.

"Không? Vậy thì nó đáng giá gì? Nếu nó không giúp mày thanh toán hoá đơn, thế thì đâu có gì hay ho?" Dượng liếc nhìn tôi vẻ kẻ cả, rồi lại quay mặt vào tivi. "Khi băng tuổi mày tao đã làm nghề rửa xe. Tất cả tiền tao đem về cho mẹ. Tất cả, nghe chưa - bởi vì bố tao không cùng sống chung. Thật eo hẹp…" Dượng bỏ lửng câu nói và dựa người vào thành trường kỷ.

Tôi đứng đực ra tại chân cầu thang, bất động, cảm thấy nước mắt ậng lên trong mắt. Không được cho ông ấy biết.

Tôi tự nhủ "Không có gì quan trọng, Tobias. Chỉ là bức vẽ vớ vẩn thôi mà. Không là gì đâu…"

Tôi nói với dượng, "Dạ, cháu… chỉ là… nói thế thôi ạ."

Dượng không trả lời.

Tôi thất thểu lết lên cầu thang về phòng mình, bước tới cửa sổ. Tôi có thể òa khóc ở đây mà không ai thấy, dù biết làm vậy thật là ngộc.

Thế rồi qua con mắt ướt mèm, tôi thấy một chiếc xe tập vào một căn nhà bên kia đường. Một bà mẹ và cô con gái bước ra, cùng nhau bước tới cửa trước. Cô bé cầm một tờ giấy lem luốc đầy dấu tay màu, hơi nhàu nhĩ. Người mẹ dừng lại, đón lấy bức tranh từ tay con gái và trịnh trọng mang vào nhà như thể đó là bức danh họa…

Cứ như thể có ai đó đã đưa cả cuộc đời của tôi hiển hiện ngay trước mắt vậy. Ở đây nè, Tobias, coi đi nè. Hãy coi diễn biến cuộc đời của mày đi, cuộc đời của một thằng nhóc bình thường. Hãy xem xét thật kỹ lưỡng vào.

Tôi cô độc. Tôi cô độc.

Sức mạnh của tôi đến từ đâu?

Tôi giơ tay lên quệt dòng nước mắt.

Một bàn tay… những ngón tay… rám nắng. Lông... cánh…

Tôi chạy lại để soi gương. Những con mắt tròn, vô hồn nhìn trừng trừng vào tôi.

<Khôôông! Khôôông!>

"Đầu hàng đi," Taylor nói, giọng nhuốm đầy niềm thương cảm. "Mày nghĩ tao thích làm thế này hả?" Mụ cười khúc khích với bộ mặt gian xảo bất ngờ. "Tao sẽ nghiền nát mi. Chắc chắn là tao sẽ làm. Hoàn hình mau, Andalite. Đầu hàng đi cơn đau sẽ hết."

CHƯƠNG 17

Một lần, rồi lại một lần nữa, vòng tròn lại lóe lên. Đỏ bầm.

Bản năng diều hâu mách bảo tôi hãy rút lui đi. Nhưng đi đâu bây giờ?

Tôi đập cánh điên cuồng bên trong lồng kính. Y hệt một con gà điên bị nhốt trong lồng.

Không lối thoát!

"Làm vậy chỉ uổng công thôi," mụ Phó-Visser bình luận. "Rồi mi sẽ ước phải chi mình biết giữ sức."

Lông diều hâu rụng lắc rắc xuống sàn lồng. Khi tỉnh táo đôi chút, tôi nhận ra mình đã bị trật gân cánh. Tôi gục vào một góc lồng, kiệt quệ, lịm người đi vì đau, trong khi cơn tra tấn vẫn không có hồi kết thúc.

"Chúng ta lại bắt đầu nào," Taylor hớn hở. "Sẵn sàng chưa? Chưa hả? Tệ quá!"

Rick Stathis đứng trên đỉnh dốc chờ tôi, trong một buổi sáng mùa đông lạnh buốt. Hơi thở của nó phả ra như hơi thở bò điên. Thân hình vạm vỡ, đô bự của nó giấu bên dưới chiếc áo khoác lùm xùm màu đen. Đôi mắt màu xanh nhạt của nó đảo khắp dãy phố, hy vọng tôi sẽ tới nộp mạng.

Không hề có lối thoát. Nó sẽ ăn hiếp tôi. Nó thấy vui thú gì trong chuyện bắt nạt tôi nhỉ? Mà tại sao lại cứ phải là tôi chứ? Tôi có thể quẹo sang lối khác. Đường đến trường sẽ dài hơn. Nhưng mà nó đã trông thấy tôi rồi… Như có cả tạ đá đè lên, bao tử tôi lộn lạo…

Rồi Aria - người thiếu phụ - từng nói là chị họ tôi, người hứa sẽ cho tôi một mái nhà, thậm chí còn hứa sẽ chăm sóc tôi nữa. Aria. Nhưng trên thực tế, tất cả chỉ là một sự giả tạo - một lốt hình biên của Visser Ba. Visser Ba, đang bày mưu đưa tôi đến chỗ chết.

Tôi bị lừa. Thêm một lần nữa. -

Hy vọng nhầm.

Sẽ không bao giờ trông mong gì nữa… không bao giờ!

"Hoàn hình mau, Andalite," mụ Phó-Visser lại gầm lên. "Ta thấy chán rồi đó."

Những luồng ký ức chen chúc nhau ùa về. Không thể chặn lại được. Lồng kính nóng ran. Ngột ngạt. Tôi khó nhọc kéo từng hơi thở.

"*Uhhh! Ahhh!*"

Rick túm lấy cổ áo sơmi của tôi, đẩy vào dãy tủ đựng đồ.

Bụp! Nó đâm ngay giữa mặt tôi. Hai lỗ mũi ộc máu. Tôi quờ tay lên, nhưng chỉ sờ trúng cục xương cong cong, lởm xởm ở chót mũi.

Tôi đáp xuống sàn nhà dơ hầy trên căn gác mái nhà Jake, cô nạy nắp thùng rác ra để ăn. Tôi quá yếu mềm, không có can đảm giết chóc những con thú nhỏ để sống. Tôi đã bị kẹt trong lốt hình biên. Không bao giờ được

làm người trở lại…

Hãy biết chấp nhận số phận đi.

Tôi không thể!

Tôi nhìn trân trân vào vầng trăng khuyết, những vì sao. <Tôi muốn về nhà,> tôi thổn thức, dẫu chẳng biết nhà mình ở đâu.

"Nhà mày cách đây hàng mấy chục năm ánh sáng lận, Andalite." Mụ Phó-Visser châm chích.

Cái gì? Có phải tôi đã hét to lên và mụ nghe được chăng?

"Đồng bào của mày cách đây cả tỉ tỉ dặm. Mày sắp cạn sức rồi. Không có ai đến cứu mày đâu."

Chim săn mồi. Tôi là chim săn mồi. Tôi bị săn bởi mọi con thú hung bạo mà Cassie đã kể cho tôi nghe…

Con ngỗng Canada đang giãy chết trên sân gôn. Tôi cảm thấy hộp sọ của mình muốn bể tung. Tiếng thét hoang mang, kinh hãi của tôi. Tiếng cười rộn rã, lanh lảnh của những cậu bé tay cầm gậy bóng chày.

Con ruồi run rẩy chới với trên nền xi măng. Hai đứa bạn học dứt ra một cánh và dứt nốt cánh kia. "Một cuộc thử nghiệm khoa học," chúng giải thích. Tôi cảm thấy những mảnh cơ thể mình bị rứt ra…

Tiếng động cơ ro ro vù vù. Một khoảng tối kinh khủng úp chụp lấy tôi, lần mò theo tôi, phản hồi lại mỗi cử động của tôi. Tôi là sói. Băng qua tuyết trắng. Móng vuốt quơ quào. Thở, thở, thở.

Tôi là con sói trong một đoạn băng tôi đã từng xem qua nhiều lần. Con sói-tôi sùi bọt mép. Đôi mắt đong đầy vẻ mệt mỏi và sợ hãi. Mấy người trên máy bay đã bắn hạ tất cả những con sói trong bầy. Từ trên không. Ống nhòm và một khẩu súng trường. Bọn thợ săn phàn nàn rằng tôi đã làm hỏng cuộc vui của chúng. Cho nên chúng đuổi theo tôi sát nút, đuổi cho đến khi tôi không còn chạy được nữa. Rồi, trái tim tôi xuội xuống. Nạn nhân của cuộc tàn sát.

May phước cho sói là nó không hiểu hết sự tàn bạo trong trái tim của các loài thú ăn thịt. Nó chỉ thấy đó là tôn ty trật tự của thiên nhiên. Con người thông minh, cao cấp hơn. Con người có thể hạ gục sói, giống như sói tiêu diệt tuần lộc.

Nhưng tôi là sói-người. Tôi có thể thấy nhiều hơn thế…

Visser Ba đứng sựng bên Hoàng tử Elfangor đang bị thương. Hắn ngoạm chặt ông trong quai hàm quái vật. Giọng cười khoái trá của Visser Ba rung lên trong đầu tôi như những hồi chuông. Hoàng tử Elfangor - người cha yêu dấu không bao giờ biết được của tôi. Mối liên hệ của tôi với mọi thứ mạnh mẽ, khốc liệt, và tươi đẹp trong dải thiên hà.

Kẻ giết người.

Cơn giận sôi phừng, khiến tôi run bắn lên. Tôi sẽ thanh toán tên Yeerk đó! Lòng căm thù in chặt trong đầu tôi, cà nát tôi, khiến tôi chai thành sẹo.

Thả ta ra! Tôi van vỉ. Nhưng cơn giận vẫn không chịu buông tha tôi.

Tôi lao như hỏa tiễn về phía mặt đất. Cánh mở ra để kìm hãm tốc độ.

Lướt đi. Nhanh hơn nữa! Săn sàng, tấn công! Móng vuốt giương về phía trước, căng ra. Áp sát con mồi. Chạm vào da, chọc sâu vào trái tim, đớp ngay hộp sọ - con sóc không kịp kêu lên tiếng nào.

Yeeeee! Yeeeee! Tiếng rú nghe buốt xương. Cái gì vậy? Bộ tôi chưa giết nó sao? Lùi lại. Lên. Ráng sức bay lên cành cây. Máu rỏ lòng ròng chỗ móng vuốt tôi. Một cơ thể âm ấm, ngo ngoe đang cố sức giãy ra chạy trốn…

"Mày mệt đứ đừ rồi, đồ chim điên! Hoàn hình mau!"

Con diều hâu trong tôi gồng cứng lại. Con người trong tôi gào la thảm thiết. Tôi không muốn làm việc này. Một cuộc sống khác biệt trong tức khắc. Đau đớn. Chết chóc để mà sống sót.

Tôi nhìn xuống. Không còn móng vuốt ở đó nữa. Lạ lùng thay: là bàn tay người!

<Khôôông!>

Tôi lao hết tốc lực về phía Trái Đất, cánh xòe rộng ra để kìm xung lực. Giờ là đến móng vuốt vầu ra, cào.

"Aahhh!"

Tên Hork-Bajir ôm mắt đau đớn. Hắn mù rồi. Tôi nhổm lên cao lây đà rồi lại bổ xuống cú khác. Khi bay, tôi cảm thấy gánh nặng của một ngàn vết thương - vết nào vết nây đều tươi rói và sông động trong trí óc tôi, rị tôi xuống…

Làm sao tôi mang vác nổi trọng lượng của tất cả những nỗi đau đã phải gánh chịu? Dường như không thể tin nổi. Có lẽ có thể tránh được đấy. Tất cả là do tôi lựa chọn. Diều hâu. Một chiến binh. Một thằng bé gan lì.

Bỗng có tiếng thét chói tai, pha trộn những giọng hét hút của những đối tượng tôi từng gặp trên chiến trường: Hork-Bajir, Taxxon, thỏ, sóc, con người.

Đầu tôi ong óng đầy những tiếng la hét, gào rú, rỉt rống. Tất cả mọi thứ đều đỏ chóe. Đau đớn tinh thần và thể xác. Kéo dài vô tận. Những hình ảnh bạo lực chạy qua như cảnh vật diễu qua cửa sổ xe hơi. Sự trả đũa của số phận ư? Phải vậy không ta?

Và rồi, im lặng. Yên bình. Từ từ, cơn đau rò rỉ biến đi hết. Vòng tròn đỏ chập chờn ẩn hiện, mờ dần.

CHƯƠNG 18

"Arrrgh!" Mụ Phó-Visser chạy tới gã Hork-Bajir gần nhất và đẩy gã một cái. Gã chỉ gầm gừ rồi thôi, chẳng dám phản ứng xa hơn.

"Tao thật ngốc!" Không hiểu sao mụ đột nhiên nhảy đong đỏng lên. "Dĩ nhiên tia tra tấn không làm mày khuất phục! Mày dùng lốt hình biến làm tấm khiên che chở. Nếu là sinh vật nhạy cảm chắc chắn mày đã héo rũ xuống vì đau rồi. Cái con chim xấu xí mà mày đang đội lốt không phải là sinh vật có tri giác. Không thể nào! Đáng lẽ mày sẽ không bao giờ chịu đựng nổi…"

Mụ lật nhanh cuốn sổ tay hướng dẫn mà hai nhà khoa học để trên dàn máy, dừng lại chỗ trang gần cuối, mỉm cười, đọc lấy đọc để rồi gấp sách lại đánh phạch và quẳng nó lên bàn.

"Tất cả chỉ là sự tương phản thôi, mày thấy sao?" Taylor hỏi. "Cuộc sống luôn là vậy, há? Mi sẽ chẳng biết đau đớn là gì nếu chưa từng biết đến hạnh phúc, sẽ chẳng biết thế nào là mạnh mẽ nếu chưa từng yếu đuối, đúng không hả, Andalite?"

<Ta không biết,> xoay sở lắm tôi mới truyền được ý nghĩ. <Cho ta hay… liệu đã bao giờ ngươi từng có quyền lực chưa.>

"Mi cho rằng tao đang thiếu sức mạnh sao?" giọng ả the thé. "Tao tóm được mi bằng năng lực của tao, Andalite. Thế mà mi kêu tao là một kẻ kém cỏi à? Không. Không, tao đã từng yếu kém, nhưng giờ thì tao là một kẻ giỏi giang rồi. Tao biết có những sự khác biệt. Khi mày quy phục mày cũng sẽ biết sự khác biệt đó."

Bàn tay mụ rà rà qua nút màu xanh da trời. Mụ lừng khừng dường như để thưởng thức sự chuyển động rồi mụ dộng nguyên cả nắm đấm xuống cái nút.

Vòng tròn nhấp nháy. Một dải màu đìu dịu, mê mẩn. Và trong trí óc mình, tôi nghe tiếng cười đùa rúc rích. Tiếng người cười giòn giã. Tiếng cười của tôi.

Tôi đang nhảy bật liên hồi trên tấm bạt lò xo. Tôi đi chân đất bước tập tễnh về nhà, lội bùn ì ọp. Bùn quyện vào giữa các ngón chân. Tôi cảm thấy thanh đường tan chảy nơi đầu lưỡi. Tôi khám phá ra phần mềm mềm đằng sau tai con mèo khiến nó nhắm mắt lim dim thích thú khi được gãi…

"Sung sướng chứ, Andalite? Hãy nhớ lại những ngày hạnh phúc ở trên hành tinh bẩn thỉu của mi. Hãy hồi tưởng lại những tháng ngày tươi đẹp, chạy tung tăng trên bãi cỏ đi nào. Phải rồi, thăng rồi trầm - đau đớn và sung sướng. Tao sẽ quay cho mày trở nên phát điên, Andalite".

Nỗi sung sướng…

Nút màu xanh da trời là hạnh phúc: tràn ngập, lai láng, không thể

kìm hãm nổi.

Diều hâu không hề biết đến niềm hạnh phúc. Sự hài lòng là kỹ năng tốt, theo sau là một bữa ăn. Nhưng còn hạnh phúc?

Đừng bỏ rơi tao, diều hâu-Tobias. Tao biết mụ sẽ làm gì, tao biết tên Yeerk nhơ nhuốc đó sắp làm gì, nhưng… ồ, không buồn bã, không sợ hãi, tất cả đã tan biến.

Hạnh phúc! Hân hoan!

Hạnh phúc làm sao. Nhưng hạnh phúc không dành cho diều hâu. Nó là lãnh địa độc quyền của loài người - chỉ con người mới biết đến, còn diều hâu thì không…

Tôi chạy nhảy chân sáo quanh khu vườn, dừng lại bên một bụi dâu dại. Những con sóng trắng xóa thi nhau xô bờ đá. Gió hây hẩy thổi tung mái tóc tôi. Tôi nhặt một quả dâu và đưa lên miệng cắn. Vị ngọt thấm đẫm mặt lưỡi. Cảnh vật hùng vĩ quá. Mặt trời bừng chiếu gương mặt tôi.

"Cậu bé!" Từ một căn nhà chót vót trên đỉnh đồi, như ngọn hải đăng bên trên vịnh nhỏ, một người phụ nữ hơi đứng tuổi bước ra. Tóc nâu, giọng nói trầm, khỏe. Bụi dâu là của bà, cả khu vườn này cũng thế. Tôi là kẻ xâm nhập trái phép. Tôi quay đầu chạy, nhưng vẻ tử tế hiền dịu trong mắt bà níu cẳng thôi lại.

Nhà bếp sạch sẽ, những bức tường sơn màu vàng ấm áp. Mảng tôi màu xanh da trời nổi lên. Tôi xán lại gần lò sưởi - sảng khoái, tiện nghi quá, mùi thơm mới hấp dẫn làm sao! Rượu táo hâm nóng. Bánh quế làm tại nhà. Và bánh nhân quả.

Khi không có ai khác chú ý, Giáo sư Powers cho tôi ăn, kể chuyện cho tôi nghe - cho tôi mường tượng ra hình ảnh mái ấm gia đình…

"Mày còn lại mười hai phút nữa trong lốt hình biến. Có khi ít hơn! Mày mất trí à? Mày muốn sống những ngày còn lại ăn xác thú chết sao? Mày muốn không bao giờ biết đến niềm hạnh phúc như thế này nữa sao?"

Đột nhiên, cơn đau tê tái lại nổi lên! Không, không có diều hâu nào ở đây để cứu tôi. Đau kinh khủng, đau không tránh đi đâu được.

Không, không, không, không, lúc nào tôi cũng chỉ có một mình, là tôi, chỉ là tôi, là thằng bé Tobias mà thôi.

Đau như bị nhét vào trong cối xay thịt. Không thể chịu nổi nữa…

Diều hâu! Diều hâu! Trở lại đây, cứu ta. Hãy bảo vệ ta!

"Tích tắc, tích tắc, thằng Andalite này sẽ là chim mãi mãi." Taylor tiến đến sát cái lồng nhốt tôi. Tôi không thể nhìn thấy mụ. Mắt tôi trào máu, những động mạch đã bị vỡ.

"Thời gian sắp hết rồi, Andalite. Mày sẽ không bao giờ được tự do nữa đâu. Không bao giờ còn được sử dụng cái đuôi tuyệt chiêu của mày nữa. Mày sẽ chết. Diều hâu có thể thọ được bao lâu nhỉ?"

Rachel đó à?

Không, không phải. Đó là mụ Taylor, mụ Phó-Visser Năm Mốt.

Mình muốn bồ ở bên mình. Là một phần cuộc đời mình, không phải

chết như một con chim, chết chẳng vì cái gì cả.

Rachel? Rachel! Rachel!

Tôi lắng nghe tiếng sóng đập vào vách đá.

Buổi sáng mùa xuân. Sương mù mỏng mảnh áp lên mặt tôi. Tôi lướt êm ru - qua bãi biển, qua sân bóng chày, qua khu thương xá. Tuyến đường quen thuộc cho đích đến của tôi: cửa sổ phòng Rachel.

Tôi tập vào tìm chỗ đậu trên bệ cửa sổ rồi dùng mỏ gõ nhè nhẹ vào tấm kính.

Cóc. Cóc.

Tôi chờ, tim đập liên hồi. Tiếng bước chân Rachel chạm xuống sàn. Và nhỏ hiện ra, được bao bọc trong ánh mặt trời lôm đôm của buổi ban mai.

"Hây, bồ đó hả?" Nhỏ mỉm cười.

<Sẵn sàng vi vu chưa?>

"Bồ biết rồi còn hỏi."

Bọn bạn bảo biển hình làm cho ngay cả Rachel cũng xỉ gái đi. Và tôi hiểu điều đó. Biển hình sẽ kéo giãn, làm xộc xệch các nét đặc điểm xinh đẹp của Rachel. Nhưng với tôi, nhỏ rất tự nhiên, hoang dã và mạnh mẽ. Tôi thích ngắm nhìn nhỏ thay đổi. Giờ nhỏ đã là đại bàng đầu bạc.

Nhào xuống nào.

<Yaahhh!> Hai tụi tôi thích chí la rầm, quay mòng mòng và lao bổ xuống mặt đất. Bãi cát, ngọn đồi và cầu tàu chạy ùn ùn về phía tụi tôi. Hoa cả mắt.

<Nào! Nhào nào!> Tôi la lớn, mặt mày xây xẩm.

Tụi tôi xòe cánh ra, như những tấm dù, bắt không khí trên một làn sóng bạc đầu đi lạc vào bờ biển. Túm được luồng gió nóng rồi - thế là tụi tôi cưỡi nó vút lên cao. Lên, lên nữa. Hết vòng này đến vòng khác. Lễ hội nhào lượn tưng bừng nhất thế giới.

<Tuyệt quá! Tuyệt quá! Không có thứ gì, tuyệt đối không có gì sánh được như thế này, Tobias à!> Rachel hét vang, phát rồ lên vì niềm vui sướng được bay lượn.

Tụi tôi không chỉ là diều hâu và đại bàng đầu bạc đang phiêu du trong nắng sớm buổi sáng, mà là hai con người cùng hòa chung niềm hạnh phúc lớn nhất tụi tôi từng biết đến. Hưởng thụ món quà của Hoàng tử Elfangor trao cho. Chúng tôi dâng lên mãi về phía mặt trời chói lói…

"Tao sắp mất sạch hết kiên nhẫn rồi đó, Andalite." Mụ Taylor hầm hè.

Đau đớn. Hạnh phúc. Đau đớn. Hạnh phúc. Đan xen nhau. Tôi là ai? Và tôi đang ở đâu?

Tôi nằm ngửa trong lồng kính, ngó chăm chặp vào đốm sáng đang thẩm vấn mình.

Mặt trời. Tôi nhìn nó cháy bùng và lụi đi. Nóng rực và ấm áp.

CẬU HẠNH PHÚC CHỨ, TOBIAS?

Tôi nhớ tới người Ellimist. Giọng nói đó vọng ra từ khắp nơi, nhưng cũng chẳng từ nơi nào cả.

Tôi từ rui nhà sà xuống để xem bộ đồ Rachel mới sắm cho chú Ax nhân ngày đầu tiên đến trường, nghe tiếng Marco trêu chọc, "Rachel, nhìn ảnh giống như thanh nam châm hút tụi côn đồ. Ngay cả tui mà cũng muốn bụp ảnh một trận."

Và chú Ax trả lời: "Đúng vậy, tôi hoàn toàn là một con người. Nười. Nừ-gời. Người. Ngừ-ờ-ì."

Rồi cái lần tôi đứng bên Cassie, kê chậu hoa lớn trên mái hiên nhà nhỏ, cùng chiêm ngưỡng hai chú thỏ con. Marco đặt cho chúng hai cái tên là "Mùi Tây" và "Hoa Păng-Xê".

"Tobias, tới phiên bồ rồi đó," Cassie mỉm cười khích lệ. Tôi bước lên cầm lá rau diếp, chìa về phía hai sinh linh bé nhỏ, mỏng manh giờ đã tin tưởng tụi tôi hoàn toàn, bởi vì tôi và Cassie đã nuôi dưỡng chúng.

Ánh trăng sáng vằng vặc, tôi thủng thỉnh băng qua cánh đồng của trang trại nhà Cassie. Chú Ax bước đằng sau tôi, cứ tâm tắc khen cỏ thật là "chất lượng tuyệt hảo." Đất đai màu mỡ mà…

Skr-eet. Skr-eet. Skr-eet.

Tiếng chuông báo động rít lên. Ánh sáng lập lòa.

Tôi nhắm mắt lại. Vẫn cảm thấy mình đang cùng ăn với chú Ax. Cỏ mơn mởn bị nghiền nát dưới móng guốc.

Tôi cảm thấy tia hạnh phúc đã tắt. Tôi nhận ra mình đang lọt thỏm trong lồng kính.

"Thời gian của mày đã hết. Mày có hiểu thế có nghĩa là gì không, Andalite? Mày sẽ không bao giờ thoát khỏi lốt hình biến này đâu. Mày sẽ vẫn là chim cho tới khi toi mạng."

Ai nói đó? Rachel? Taylor, Phó-Visser? Hay là tôi?

CHƯƠNG 19

"Đồ con chim chết dẫm," Taylor rít gióng. "Mày là ai? Mày dám bỏ thí cơ thể mình hả?! Mày có nhận thấy mày vừa làm cái gì không?"

Vẫn trong tình trạng đờ đẫn, tôi lật đứng lên và thấy mụ Phó-Visser dợm bước đến trước lồng, coi bộ nghĩ ngợi lung lắm. Nếu mụ không thể dâng cho Visser Ba một tên Mượn xác Andalite, hậu quả sẽ là gì? Vẻ khiếp hãi bóp mặt mụ méo xệch, làm cho hơi thở mụ gấp gấp không đều.

Càng tra tấn tôi, nỗi kinh sợ của mụ càng định hình rõ rệt.

"Nói đi, bọn thảo khấu Andalite kia đang ở đâu?!" Taylor dậm chân xuống sàn như một con nhóc mệt mỏi vì làm nũng. "Chúng ở đâu hả? Ta ra lệnh cho mày! Đám bạn của mày đang ở đâu?"

Tôi nín thinh.

"Lòng trung thành dớ dẩn của mày thật tức cười. Rồi mày sẽ biết, Andalite, rằng mày bảo vệ bạn bè chỉ tổ cho chúng phản trắc mày mà thôi."

Tôi trả lời trong vô thức, quên cả việc cảnh giác. <Các bạn của ta sẽ không bao giờ làm vậy.>

"Ồ, thật sao?" Mụ hằn học nói, chân bước trở lại cái bàn, về phía thiết bị ba màu. Hình như mụ định nói thêm gì đó nhưng chựng lại, rồi bảo. "Tao tội nghiệp cho sự ngây thơ của mày quá, Andalite."

Lúc đó tôi chỉ đau đáu một ý nghĩ. Nếu làm mụ phân tâm thì tôi có thể khiến mụ ngưng cuộc tra tấn. Có lẽ mụ sẽ quên nhấn nút. Một khoảnh khắc, ít nhất là một khoảnh khắc…

<Ngươi biết gì về sự thiếu trung thành chứ?> Tôi liều mạng đáp.

Mụ khịt mũi. "Mày không có quyền đặt câu hỏi, Andalite!" mụ gào lên. "Tao hỏi. Mày trả lời."

Bàn tay mụ Phó-Visser huơ huơ một cách đáng sợ bên trên vòng tròn màu đỏ.

Tôi không thể dùng dằng hơn được nữa. Diều hâu đã bị đánh bại. Con người tôi, hay bất cứ cái gì, cũng bại tuốt luốt.

Không còn đau đớn. Không còn những ký ức nữa.

Những ngón tay búp măng trắng trẻo chạm vào bề mặt nút bấm.

Phải khiến mụ tiếp tục nói! Lôi cuốn mụ bằng sự khao khát quyền lực. Lòng kiêu hãnh của mụ sẽ…

<Cô rất xinh đẹp,> tôi nịnh. Gần như ngay lập tức tôi ước gì mình đã không làm thế. Khen ngợi con quái vật này khiến tôi muốn bịnh. <Xinh đẹp, theo những gì ta hiểu về chuẩn mực của loài người.>

Mụ cứng người. Ngón tay mụ nhấc khỏi nút bấm -

"Đúng," mụ nói, "ta biết điều đó." - rồi một tay bưng má, mơ màng. "Đã có lúc ta... cơ thể của ta… là cô gái xinh đẹp nhất và nổi tiếng nhất trong trường. Mỗi khi ta mở tiệc, tất cả mọi người…"

Trúng ngay chỗ nhạy cảm của mụ ta. Phải tiếp tục. Tiếp tục làm tay mụ rời xa những nút bấm.

<Mọi người làm sao?>

"Câm đi, Andalite. Im lặng mà chịu đựng đau đớn đi."

<Hắn sẽ giết ngươi. Quẳng ngươi làm thức ăn cho bọn Taxxon. Hoặc tự hắn sẽ ra tay.>

Câu nói đó làm mụ khựng lại.

<Ngươi đã không hoàn thành nhiệm vụ. Visser Ba sẽ không tha thứ cho sự thất bại. Ngươi biết mà. Nhưng ta đoán đó là cuộc sống thường nhật trong đế chế Yeerk nhỏ nhoi, hạnh phúc của ngươi.>

Mụ nhìn chằm chằm vào tôi. Mụ biết là tôi đang cố gắng lung lạc mụ, biết tôi đang cố trì hoãn sự tra tấn.

Mụ cũng dư biết là tôi nói đúng. <Ta sẽ không đầu hàng đâu,> tôi tiếp tục. <Ngươi có biết tại sao không?>

"Không."

<Vì nếu ta đầu hàng, ngươi sẽ sống. Nếu ta tiếp tục chống cự, ngươi sẽ chết. Mà ta thì muốn ngươi phải chết.>

Mụ phó Visser khịt mũi chế giễu. "Ông ấy cần ta. Ta là cánh tay phải đắc lực nhất của ông ấy."

<Hắn còn nhiều Vật Chủ Người lắm.>

"Ta khác chúng!" mụ la lớn, hoàn toàn mất kiểm soát. "Ta là một Kẻ Tình Nguyện, nhớ lấy điều đó. Cô gái này, con người này, chọn cuộc sống này, tự nguyện giao quyền kiểm soát cho ta! Tại sao? Tại sao chứ? Vì cổ đã thấy được bộ mặt thật của loài người. Cổ chọn chúng ta thay vì đồng bào của mình. Tại sao? Vì loài người là một lũ ngốc nghếch, yếu đuối và tầm thường. Đế chế Yeerk sẽ bắt tất cả chúng tuân theo luật lệ của mình, chúng ta sẽ biến tất cả bọn chúng thành vật chủ, là tài sản của chúng ta, tất cả bọn chúng!"

Mụ run rẩy. Vì giận hay vì sợ ta?

<Kẻ chối bỏ dòng máu của mình hẳn là một kẻ cực kỳ yếu đuối và ngốc nghếch,> tôi nhận xét.

Tôi không biết tôi vừa nói gì nữa. Không còn biết được bản tính của kẻ mà tôi đang đối đầu nữa. Dường như mụ là kẻ vô cảm. Tôi đang phóng miệng, nói bất cứ thứ gì, nói mà không cần suy nghĩ cốt để mụ tiếp tục trò chuyện, xao lãng cái nút bấm.

"Yếu đuối ư? Ngốc nghếch ư? Mỗi khi ta… Taylor đi dọc hành lang trong trường, không một đứa con trai nào mà không ước ao cổ là của riêng hắn." Mụ tiến sát tới gần cái lồng, hơi thở của mụ làm mờ đi một mảng kiếng. "Không một đứa con gái nào mà không ước ao được như cổ. Taylor là hoàng hậu hồi hương, là nhà vô địch tennis, là hội trưởng hội sinh viên. Cổ là công chúa, và trường học là cung điện."

Chuyện quái quỷ gì thế này? Tôi chưa bao giờ nghe thấy một tên Yeerk nào nói năng như vậy cả. Tôi đang nghe Taylor, hay là tên Yeerk trong đầu cổ nói đây ta.

<Điều đó chẳng nói thêm được gì,> tôi nhấn mạnh. <Tình nguyện làm Vật Chủ chẳng nói lên điều gì cả.>

Mụ lờ tôi đi. Mắt mụ nhìn vào không khí cứ như mụ đang để tâm trí quay về với quá khứ vậy.

"Không có chuyện gì mà Taylor không làm được! Cổ có tất cả mọi thứ. Loài người có được những thứ thú vị mà Yeerk… một thế giới khác biệt với những giác quan, thị lực, âm thanh, xúc giác và… cổ sở hữu tất cả! Những ký ức về lần đầu tiên chúng ta đến với nhau, ta đã trải qua tất cả, đó là điều bắt buộc phải làm khi chuyển qua một Vật Chủ mới, và những ký ức đó thật…"

Đột nhiên, mụ quỳ xuống nền bê tông trống trải, lạnh lẽo.

"Thế rồi ngọn lửa ấy. Đêm đó cổ ở nhà một mình. Cha mẹ ta, cha

mẹ cổ… đi dự tiệc." Taylor lắc đầu, những lọn tóc vàng óng ánh. "Cho tới giờ, ta vẫn không biết chuyện đó đã xảy ra như thế nào. Sao mà chuyện đó lại có thể xảy ra được cơ chứ! Khi ta, cổ, tỉnh dậy thì ngôi nhà đã chìm trong biển lửa. Lửa lan tới cửa phòng ta. Lửa kêu lách tách bên ngoài cửa sổ. Khói ở mọi nơi. Ta không còn đường thoát!"

Mụ giơ hai tay lên ôm mặt. Đôi tay nhìn khác thường. Tôi biết là tay giả.

Hãy khiến mụ tiếp tục nói đi, Tobias. Cô kéo dài thời gian. Đó là những gì mày còn có thể làm được.

<Rồi sau đó thì sao?> tôi hạ giọng mềm mỏng.

"Kinh khủng," mụ nói. "Khủng khiếp. Đau đớn. Ngươi không thể, à, có thể, có thể ngươi sẽ hình dung được. Chúng ta phải cưa bỏ tay trái. Rồi chân phải. Rồi mặt của ta… một vài đứa bạn tới bệnh viện thăm ta. Sau lần đó, không ai tới nữa. Tin đồn lan truyền. Taylor là quái vật. Taylor thật ghê tởm. Hôm trước ta là nữ hoàng. Hôm sau, chẳng là gì."

<Nhưng còn nhóm Chia Sẻ, họ quan tâm sao?> tôi dẫn dắt câu chuyện.

"Họ mang đến cho cổ tình bằng hữu, niềm hy vọng trong những thời khắc đen tối nhất. Họ khiến ta tin rằng cuộc sống của cổ chưa chấm dứt, rằng ta có một tương lai. Rồi họ đưa ra lời đề nghị: Nếu ta… Taylor… bằng lòng gia nhập vào hội chủ chốt của nhóm - thực hiện mọi việc họ sẽ giao cho ta - họ sẽ sửa chữa cơ thể cho cổ. Họ nói họ có bệnh viện riêng. Công nghệ cực kỳ hiện đại. Ta sẽ lại lành lặn một lần nữa. Ta sẽ đoạt lại những gì ta đã từng có!"

Taylor lết trên hai bàn chân. Mụ đưa tay tì vào lồng kính, nhìn tôi chăm chú với ánh mắt cực kỳ thuyết phục, như thể mụ đang ráng làm tôi hiểu mọi thứ bằng ánh mắt.

"Thoạt nghe, có vẻ hơi kỳ lạ." Mụ đập lòng bàn tay vào vách lồng khiến tôi bị lắc mạnh. "Nhưng tất cả những gì ta có thể nghĩ đến là bọn nhóc trong trường. Ta căm thù chúng vì đã bỏ rơi ta. Taylor chỉ muốn mọi thứ lại trở về trật tự cũ. Ta muốn được người khác ganh tị. Ganh tị. Mi hiểu không!" mụ gằn giọng. "Ta muốn tất cả, những ký ức, những ký ức ngọt ngào, hoàn hảo, ta muốn được sống như thế."

Tôi nhận ra rằng mụ điên mất rồi. Mụ bị mất trí rồi. Tên Yeerk và cô gái đã hòa lẫn vào với nhau rồi.

Diều hâu và cậu bé.

Tên Yeerk và cô gái.

Tôi đã trải qua một khoảnh khắc kinh khủng khi chợt hiểu được điều đó. Thật đáng thương hại. Đó là một cô gái loài người tuyệt vọng, sợ hãi, cô độc, hoàn toàn cô độc, đang cần một ai đó nhìn mình không chút ghê tởm. Đó là một tên Yeerk thèm khát những cảm giác thật mãnh liệt, thật quyền uy, khác xa cuộc đời đui mù, vô tri vô giác của một con sên.

"Ta chấp nhận thỏa thuận." Taylor cười khô khốc. "Có hai kẻ Mượn xác giúp ta. Ngồi trên xe lăn, ta chờ dưới vũng, không biết vật chủ của mình sẽ là loài gì, trước đó, ta chỉ biết có Hork-Bajir thôi. Ta xâm nhập, cổ sẵn lòng, hoàn toàn tự nguyện. Cho đến giây phút đó, cho đến khi ta đang nằm ườn trên bụng của ta, đầu nhô lên khỏi mặt vũng, Taylor hoàn toàn không biết, tất nhiên rồi, làm sao cổ biết được chứ? Làm sao ta biết được chứ?"

Taylor nhắm mắt lại một lát.

"Cô gái này, con người Taylor này, đứa con gái tật nguyền vô giá trị này tất nhiên không phải mục tiêu của ta, ta là phó-Visser, ta được đề cử nắm quyền điều khiển một vật chủ nắm giữ một vị trí quan trọng. Mẹ ta, cảnh sát trưởng. Ta dụ bà ấy vào tròng, giúp họ bắt bà ấy, tất nhiên là không tự nguyện."

Mí mắt mụ giật giật. Vì xấu hổ ư? Chắc là không. Cảm xúc ấy không phải của tên Yeerk. Còn cô gái thì sao? Cô gái, một nửa của cái tính cách bất đồng này? Có thể lắm chứ.

"Ta không muốn bà già loài người ấy. Ta muốn những ký ức này. Ta muốn sống cuộc sống mà ta biết sẽ là của ta khi các Yeerk, đồng bào của ta, được cấp cho một cơ thể. Và giờ đây, ta lại xinh đẹp như xưa," mụ nói một cách đắc thắng. "Nhưng hãy nhìn mày đi! Xem mày đã trở thành cái giống gì kìa! Cái cơ thể diều hâu của mày mới thảm hại làm sao! Một sinh vật vô giá trị. Hoàn toàn vô giá trị."

<Và bây giờ ngươi bắt những người khác phải chịu đựng những gì mà ngươi đã trải qua ư?>

Mụ im lặng.

<Mày là ai?>

Khuôn mặt mụ giần giật. Mụ nhìn tôi xoi mói.

<Ngươi là ai?> Tôi hỏi lại.

"Ta là phó-Visser của đế chế Yeerk."

<Không phải. Ngươi là một cô gái loài người yếu đuối, lạc lối trong suy nghĩ và hành động. Và lại còn mất trí nữa.>

Mụ ôm đầu, không nói nửa lời, ánh mắt vô định suốt cả một lúc lâu. Cuối cùng mụ cũng ngước mặt lên nhìn tôi và mỉm cười.

"Thế thì hãy cùng ta đi vào cơn điên loạn, Andalite," mụ nói rồi đẩy cơ thể và trí óc tôi quay cuồng xuống địa ngục.

CHƯƠNG 21

Vòng tròn màu xanh da trời. Tôi cười phá lên, không tài nào ngưng được. Và rồi…

<Áá á!>

Giật cục một cái. Vòng tròn đỏ lóe bầm.

Màu xanh da trời. Tôi cười điên loạn và thấy mình đang ăn kem.

Đỏ. Tôi vập mặt xuống. Vọt miệng la bậy. Giải phẫu không thuốc mê.

Tôi bay lên, tông mình vào lồng kính. <Ngưng lại!> Tôi thét. Tôi muốn nó kết thúc. Nếu mụ Taylor không ngưng thì tôi sẽ tự làm lấy - tôi sẽ tự kết liễu mình.

Tôi quăng mình vô thành lồng. Mỏ gãy rắc. Tôi đau như bị chích điện vào mặt.

Vòng tròn màu xanh da trời lóe sáng và tôi cười man dại.

Nút đỏ làm tôi rên lên. Giọng bà đi tôi rít the thé: *Tôi không muốn nó! Nó chẳng là gì của tôi cả. Loren đâu mà vứt nó tới đây?*

Tôi lại húc vào lồng kính lần nữa.

"Tao khống chế được mày rồi!" Taylor cười cợt.

<Ngừng mau!> Tôi lại thét hết sức tàn rồi té dụi vào một góc lồng. Căn phòng đột nhiên lù mù rồi biến mất…

Tôi lại chỉ còn một mình.

Chú Ax, Jake, Cassie, Marco. Sao bọn họ lại đối xử với tôi thế này? Tôi ghét tất cả bọn bạn. Sao tụi nó lại bỏ rơi tôi ở đây!

Phải chi có Rachel ở đây. Rachel…

Không! Nhỏ tiêu rồi. Tiêu đời hoặc bị kẹt trong lốt ruồi rồi. Tất cả những người tôi yêu mến…

<Ahhh!> Cơn đau ghê gớm hơn bất kỳ cái gì lại thốn lên.

Cái con mụ điên này muốn gì ở tôi chứ? Mụ không còn thèm quan tâm mụ sẽ được gì từ tôi cơ mà. Mụ hành hạ tôi chỉ để hành hạ, bắt tôi đau chỉ để đau mà thôi.

Mụ sẽ giết tôi. Ồ không! Mụ muốn giữ tôi sống trong cái địa ngục âm ty này mãi mãi…

<Để ta khai,> tôi rú lên. <Phải, để ta khai! Ax... ở trong rừng. Cassie, Jake, Marco, tất cả đều là những đứa trẻ loài người. Bất cứ chuyện gì… ta sẽ khai bất cứ điều gì chỉ cần ngươi ngừng lại!>

Liệu mụ có nghe không nhỉ? Hay mụ không thèm nghe tôi truyền ý nghĩ nữa?

Taylor dằn nắm đấm xuống nút đau đớn.

<Để ta khai. Để ta khai với mụ.>

Không một âm thanh nào phát ra. Tôi nói không thành lời hay mụ không nghe thấy lời tôi nói? Tôi vẫn còn sống chứ?

Chìm xuống, xoáy cuộn trong một thế giới lù mù…

Chết. Cái chết là như thế này ư?

Lội đi trám đầy cây - cành lá rủ xuống mái vòm nhà thờ gần trường học. Sau vở kịch, lũ học sinh lục tục mặc áo khoác và đội nón mũ. "Tôi nay ba em có ở đây không?" Thầy giáo hỏi tôi.

"Ê, ba mày đâu?" Một đứa bạn soi mói.

Tôi lò dò đi trong rừng. Tim bồi hồi. Tôi dừng lại chỗ khoảng trông. Một vật ló ra khỏi mặt đất, loe lóe trong ánh trăng, đập vào mắt tôi. Hồi hả đào bới, tôi cô lấy vật đó lên. Sâu, sâu hơn nữa…

Nó có hình lưỡi gươm. Tôi cầm lên coi. Sao trông nó quen thế nhỉ? Nó là một phần cơ thể tôi chăng? Mắt tôi nhòa đi, nhìn xa xăm trên bầu trời đêm. Hai mặt trăng phủ ánh sáng vàng lên khu rừng. Những lùm cây rậm giông giống như măng tây.

Cái gì!

Đây không phải là Trái Đất! Đây là…

Ánh trăng rừng rực, xoáy vào mắt khiến tôi không thể liếc đi chỗ khác. Mà tôi cũng chẳng muốn thế.

<Tobias,> ông ấy gọi.

Tôi trố mắt, sờ sợ. Ánh trăng nhạt nhòa.

<Đừng sợ!> Một gương mặt cương nghị hiện ra. Sao quen quá! Một gương mặt Adalite.

Tôi nhìn vào cái đuôi vồng lên khỏi lưng ông và hướng về phía tôi. Tôi rùng mình khi mặt lưỡi dao lạnh ngắt của ông áp vào trán tôi. Như điện giật. Chẳng giống cái gì tôi từng cảm thấy.

Những ký ức mới trỗi lên. Nhưng bằng cách nào? Làm sao chúng là ký ức cho được khi mà tôi đây không trải qua chúng? Chúng thật lạ lẫm, mặc dù trông cứ như là của tôi. Không! Chúng không phải là của tôi. Chúng là…

CHƯƠNG 22

<Dừng lại! Dừng lại! Dừng lại! Hoàng tử - Chinh chiên - Elffagor!> Lệnh truyền khẩn cấp từ vị chỉ huy phi đoàn. Màn hình hiện ra một chiến xa của người Desbadeen trong thiết kế hình sô tám khác thường.

<Phóng hết tốc lực vào vùng không gian Zero. Bộ kìm hãm đã hoạt động.> Máy tính của chiến đấu cơ truyền ý nghĩ với vẻ điềm tĩnh đến kỳ dị. <Chướng ngại vật ở phía trước. Hai giây nữa sẽ va chạm.>

Mọi nguyên tử trong cơ thể tôi tập trung vào cái lỗ hình sô tám. Lái tàu chui qua lỗ mở là hy vọng duy nhất của tôi.

Giọng máy tính: <Không thể dọn đường theo như yêu cầu. Báo động. Báo động! Hộp cứu sinh sẵn sàng!>

Tôi sờ soạng tìm chỗ bám. Hông tàu đã rách và bốc cháy. Sức nóng hầm hập như muốn nâu chín cánh tay và sườn tôi.

Ka-choomp!

Chiến đấu cơ quăng tôi ra ngoài không gian. Nhưng tôi không thể tránh nổi chiếc tàu Desbadeen! Bức tường thép xám lọt thỏm vào tầm mắt tôi!

<Aahh!> Tôi đâm sầm vào nó như viên đạn.

Lửa len vào từng đốt xương. Tôi bị quăng quật vào vách khi chiếc hộp cứu sinh chòng chành trong không gian, không thể kiểm soát được. Những ngôi sao vùn vụt trong bóng tôi. Xa quá xa… mà tôi chỉ có một mình…

Không khí nhuộm một màu đỏ ối. Tiếng thét gào ong óng trong đầu tôi. Chiến trường sôi động trên thế giới Taxxon.

"Sssseeeyaaa!"

Một trăm cái răng Taxxon cắm phập xuống cẳng chân tôi.

"Sssseeeyaaa!"

Thêm cái miệng xớt mất một mẩu trán tôi.

Tôi cần phải chiến đấu. Phải giết để được sống sót.

Sshhhwing! Tôi quất đuôi lên, chặt ngang bụng tên Taxxon.

""Sssseee-yaaa!" Tiếng thét kinh hãi của hắn tôi không bao giờ quên - đó là sự giết chóc đầu tiên của tôi.

Tôi nhìn vào con mắt ghèn sền sệt của gã Taxxon thứ hai. Người nào bảo không thể đọc được cảm xúc trong con mắt của Taxxon là sai rồi. Ở đó tôi thấy sự bạo ngược, áp đảo đối phương. Tim tôi nhộn lên muốn ói.

"Sssseeeyaaa!"

Bị tôi khoét một lỗ bên sườn, gã Taxxon nhả tay tôi ra và đổ ập xuống sàn, rít thảm thiết. Tôi quay mặt đi, móng guốc ọe hết cỏ mới ăn buổi sáng.

Thì ra chiến tranh là thế này đây.

Tôi đứng bên hồ trong công viên của tàu Mái Vòm, nhìn chăm chăm vào những dải pha lê nhấp nhô trên mặt nước. Một màu xanh quyến rũ.

Loren. Tôi luôn mong ước có cô ở đây. Để nghe cô gọi tên tôi. Để được

nhìn mặt đứa con trai yêu dấu.

Tôi thực hiện nghi lễ cầu an và chúc phúc cho nó.

Đã năm năm trôi qua, kể từ khi người Ellimist bắt tôi quay trở lại đúng thời gian của mình. Năm năm kể từ khi tôi từ bỏ cuộc sống trên Trái Đất, để mang lại hình hài Andalite và nhận lãnh danh dự và bổn phận của một chiến binh…

Rồi tôi nghĩ về tương lai. Liệu tôi có làm được gì cho công cuộc chiến đấu vì sự tự do này không? Liệu sự tranh đấu, chịu đựng và cô đơn của tôi có là vô ích? Liệu tôi có chết trước khi đánh dẹp được kẻ thù?

Lưỡi dao đuôi lạnh toát áp vào trán tôi làm nguội trí óc đang lên cơn sốt của tôi. Nó giữ cho tôi sống.

<Con không đơn độc trong khi phải đau đớn đâu. Con có thể chết, nhưng không cô độc, Tobias. Con là một chiến binh trong quân đội Andalite. Là một trong những người Andalite anh dũng, dám xả thân vì tự do. Con thuộc dòng dõi những chiến binh dũng cảm và gan dạ. Nếu còn sống con sẽ mang ngọn đuốc của chúng ta. Một gánh nặng. Một danh dự.>

Ánh sáng lu mờ đi.

Nguồn sinh lực mới được Hoàng tử Elfangor truyền vào tôi. Chiến binh. Thông minh. Cha tôi vẫn còn sống ư? Không thể! Chịu đựng gian khổ. Lập chiến công. Danh dự. Những khái niệm tôi không thể hiểu - nhưng tôi có thể thực hiện được. Tất cả những phẩm chất mà tôi có thể có được.

Mọi thứ chung quanh tôi càng lúc càng trở nên tối tăm, rồi chỉ còn một chấm sáng. Tôi cảm thấy cơ thể mình rúm ró lại và tôi biết mình đang chết. Điểm sáng le lói ấy là cuộc sống.

"Tao sẽ buộc thằng Andalite rác rưởi này phải nói!" Mụ Phó-Visser cất giọng đe dọa, văng vẳng đâu đó trong đầu tôi.

Hãy nắm chắc điểm sáng ấy.

Ngay khi chấm sáng định vụt tắt, tôi cảm thấy thiết bị tra tấn nhoáng lên rồi ngừng lại. Chấm sáng bùng lên dần, sáng hơn, rộng hơn - cho tới khi tôi không còn nhìn thấy bóng tối trong lồng kính nữa. Tôi đã bị ép bẹp xuống sàn, bị đánh bại, nhưng vẫn còn sống.

Cuối cùng, giọng nói chập chờn của Hoàng tử Elfangor vẳng lại:

<Để được tôn kính suốt đời, con cần phải dũng cảm chịu đựng nỗi đau.>

<Cái này sẽ bắt nó phải khai> Giọng truyền lạnh lẽo của Visser Ba vang lên.

Hắn đang đứng đằng sau Taylor - mặt mụ đờ đi, không cảm xúc. Kế tiếp, tôi thấy mụ cúi gằm xuống sàn, dòm lom lom cái lỗ thập thò bọn Taxxon đói.

Hai gã Hork-Bajir tông cửa xông vào ngay sau Visser Ba. Chúng cầm một thanh sào lủng lẳng cái lồng thép. Trong lồng là một con đại bàng đầu bạc.

Đại bàng đầu bạc!

Rachel! Chắc chắn đó là Rachel rồi.

Coi bộ gã Visser không thể kìm nén nổi vẻ nôn nóng.

<Con đại bàng này được tìm thấy gần trung tâm Sinh hoạt Cộng Đồng. Bọn Andalite quả là táo tợn và khinh suất! Bởi vì tụi ta đã thấy chúng dùng lốt hình biến này nhiều lần rồi.>

Visser Ba khệnh khạng, bước tới lồng kính nhốt tôi, ngón tay Andalite dài sọc của hắn chỉ vào con đại bàng.

<Hãy khai ra tất cả những gì mày biết. Nếu không tao sẽ ném thằng Andalite đồng bọn mày cho Taxxon.>

<Không, không,> tôi thều thào. <Không. Tao…> Tôi cố tập trung đôi mắt hầu nhìn qua bức màn xám xịt, kiệt quệ.

Con chim đã bị thương te tua. Một cánh gãy. Máu chảy be bét nơi cẳng chân. Lông bết bệt lại và một mảng ngực bị rứt mất.

Tôi nín thở.

<Nói mau! Nếu không nó sẽ chết!> Tên Visser gầm lên.

<Mày chẳng moi được cái gì từ tao đâu, Yeerk!> Tôi khẳng khái đáp.

<Mày dám trả treo hả! Mày dám chống đối tao hả?> Visser Ba đung đưa lưỡi dao đuôi và đảo mắt cuống điên loạn. <Mau!> Hắn thét.

<Ngài có muốn tôi mở cửa lớn không?> Taylor hỏi.

<Ta tự có những sắp xếp của ta,> tên Visser nói, giọng lạnh băng.

Cửa lớn xịch mở và hai tên Taxxon lượt thượt lết vào. Chúng mang hình thù những con rết khổng lồ có chân kim.

Những con mắt Taxxon đỏ lừ hấp háy. Những cái lưỡi dài lè thè, ghê tởm.

<Mở lồng ra!>

“Chúng ta không tra tấn nó à, thưa Visser?” Taylor rỉ tai hỏi, tỏ vẻ hân hoan. “Biết đâu thằng này sẽ khai và chúng ta sẽ thu thập được thông tin.”

<Không! Thằng này phải chết! Thằng kia,> Visser Ba chỉ vào tôi,

<sẽ phải nói.>

Một tên Hork-Bajir tháo then cài của chiếc lồng ra. Lũ Taxxon xồ vào, hăm hở hất tung cái lồng thép. Con đại bàng quạt cánh kêu quang quác, nhưng chỉ sau một cú tợp nó tịt ngòi luôn.

Tôi đang hồi tỉnh dần, thậm chí còn nhổm lên được chút ít. Gã Visser liếc nhìn tôi, trông hắn thất vọng nhưng không còn vẻ điên tiết nữa.

<Giết luôn thằng này,> hắn rít ken két. <Nhưng làm chầm chậm thôi để coi nó loay hoay như thế nào,> Visser Ba khây khẩy quay đi và rời khỏi phòng.

Tôi biết mình sẽ chết trong tua tra tấn tiếp theo. Tôi sẽ cố chết cho đáng mặt anh hào. Chuẩn bị tư thế sẵn sàng, tôi đảo mắt quanh phòng lần cuối. Chỉ còn tôi, mụ Phó-Visser và mười hai tên Hork-Bajir.

Và… Tôi gục xuống.

"Xuội rồi à!" Mụ Phó-Visser mỉa mai. "Tụi tao còn chưa bắt đầu cơ mà!"

Không còn cách nào khác. Tôi cần phải có ảo giác. Trí óc rời rạc của tôi đang tự lừa gạt tôi: cái này không phải thực.

Tôi húc đầu vào vách lồng để đảm bảo mình vẫn còn tỉnh. Đúng vậy! Vì thế thứ mà tôi đang lớn lên từ sàn nhà, đằng sau mụ Phó-Visser không phải là ảo tưởng chút nào.

Từ từ, không ai thấy ngoài tôi… Một người Andalite lòi ra từ lốt hình biến bọ chét!

CHƯƠNG 24

Một cái cằm láng mượt màu xanh da trời hiện ra từ cái miệng côn trùng hút máu gớm ghiếc.

Cánh tay Andalite tòe ra từ những cẳng chân bọ chét tí teo.

Chú Ax? Lại một ảo giác nữa rồi.

Tuy nhiên, đúng là chú ấy đang nhô lên từ phía sau hàng rào Hork-Bajir dày đặc.

<Tobias,> chú ấy truyền ý nghĩ cho riêng tôi. <Đừng để chúng thấy cháu đang nhìn chú.>

Chú Ax định đánh giáp lá cà với mười hai tên Hork-Bajir ư? Làm sao mà được!

<Các bạn khác đang ở bên ngoài,> chú Ax nói như thể đọc được tâm trí tôi. <Không lâu nữa đâu, ngay khi chú mở cửa ra, các bạn ấy sẽ đến. Bọn chú đã biến thành bọ chét để di chuyển trên cơ thể của con đại bàng đầu bạc của trang trại nhà Cassie.>

Tôi có nên tin vào mắt mình không nhỉ? Trí óc tôi mụ mẫm rồi chăng?

<Người Chee đã bảo đảm tuyến đường tẩu thoát,> chú Ax thêm.

"Nghe tao đây, Andalite," Taylor cất giọng trịch thượng. "Mày đã khiến tao mất uy tín với Visser Ba và bây giờ tao sẽ bắt mày phải trả giá. Ồ, phải rồi, tao sẽ cung cấp cho mày sự đau đớn và niềm hạnh phúc. Nhưng không bao giờ cả hai cùng một lúc. Tao sẽ xé tanh banh bộ não của mày ra!"

Căng thẳng quá chừng. Vái trời cho tôi còn sống sót.

PHẬP!

Cái đuôi của chỉ Ax quắp lấy nắm cửa.

PHẬP!

Tên Hork-Bajir gần nhất ngã nhào, thậm chí hắn còn không kịp biết cái gì đã phang vào mình nữa.

Cảnh tượng náo loạn thình lình nổi lên. Tôi thoáng thấy Marco, trong lốt khỉ đột khổng lồ, mạnh mẽ. Một con cọp nhào tới. Bọn Hork-Bajir chạy tán loạn. Một con sói với hàm răng trăng nhởn lao vọt lên.

Và rồi… một con gấu xám liên tục rú gầm, chém phặc, trong cơn thịnh nộ. RACHEL!

Nhỏ nhìn thẳng vào cái lồng nhốt tôi. Ngay cả cặp mắt gấu lèm nhèm của nhỏ cũng đoán được điều gì xảy ra cho tôi.

Năm thằng Hork-Bajir đổ rạp xuống. Trong vài giây, ba tên còn cố phản công lại Rachel. Marco thô bạo đẩy Taylor qua bên. Nó không hề biết mụ là nhân vật nào.

"Khỉ đột!" Mụ hét.

<Vâng, khỉ đột đây thưa quý bà!> Marco gào lại. <Nhưng là lốt

khỉ đột đã được cải tiến. Có mang dụng cụ hẳn hoi.>

Marco tiến tới chỗ bức tường và quăng một móc sắt lên không, máng vào thanh xà thép và móc chặt lại.

"Chặn nó!" Taylor thét. "Chặn nó lại."

<Leo lên! Trời ơi, leo lên!> Jake chỉ dẫn.

Ba tên Hork-Bajir phóng vù theo Marco. Jake ngửa cổ rống lên một tràng lạnh gáy.

Hàng chiến binh còn lại xông vô tóm Jake bằng những lưỡi gươm sáng lóe, cùng với tiếng chửi rủa ầm ĩ bằng tiếng Hork-Bajir.

Thật ngốc là chúng không ngoái ra sau lưng quan sát. Một cái đuôi Andalite quất lên và một tên gục xuống. Một quai hàm sói gầm gừ, thêm tên nữa lăn cù nhây ôm lấy cẳng chân mình. Còn lại năm tên - năm cái máy tàn phá, cơ bắp cuồn cuộn.

Marco tì hai chân vào tường, hai tay túm chặt sợi thừng, trèo thoăn thoắt về phía mái trần. Cánh mũi phập phồng, mắt mở lớn, nó ư ử hát và tiến về đích.

<Cô gái!> Tôi hét.

Taylor đang chạy về kho vũ khí, vẫn khư khư cầm thiết bị tra tấn trong tay. Cassie táp được gót chân mụ, nhay tới nhay lui.

"Buông tao ra! Yahh!" Taylor giơ thiết bị khống chế lên đập mạnh và túm lông sói lùm xùm của Cassie.

Cassie quẫy và vuột mất mụ.

Marco đung đưa chuyền từ ống dây điện này tới ống dây điện kia. Nó bay véo qua trần như một chú khỉ khổng lồ trong rừng mưa nhiệt đới. Chỉ một cú dùn, hai trong ba tên Hork-Bajir truy đuổi đã đu lên được nửa sợi dây thừng - thật không hổ danh là cư dân sống trên cây. Marco túm lấy một ống dẫn nhỏ hơn.

Nhưng đó chẳng phải là ống dẫn mà là một mớ dây điện lùng nhùng, không có vỏ bảo vệ. Chúng bị trĩu xuống dưới sức nặng của Marco.

Tách, tách, tách.

Dây điện đứt, tia lửa bắn tung tóe. Nhưng Marco vẫn bám được. Nó túm chặt lấy sợi cáp và lúc lắc cuống cuồng hầu phóng tới lồng kính. Tên Hork-Bajir thứ ba đeo toòng ten trên thanh xà gần đấy. Gã giơ gươm cùi chỏ ra chém sợi dây điện.

Zzzzz. kkkkkk.Zzzzz.

Chớp xanh da trời lóe rực.

Một luồng điện công vút phóng từ dây điện tới gã Hork-Bajir. Hắn giật nảy lên… và rớt độp xuống nền nhà.

Hai bàn chân khỉ đột to đùng chạm vào đỉnh lồng nhốt tôi, khiến nó rung lắc dữ dội. Tôi bị hất văng vào tường.

<Xin lỗi nha bạn hiền,> Marco hét khi vươn một tay ra nắm sợi thép treo chiếc lồng. <Giờ không phải lúc nhẹ tay!> Mấy ngón tay khỉ đột mập ù của Marco bóp chặt cục núm cột đỉnh lồng với sợi cáp

rồi cố sức vặn - ráng phóng thích tôi, tên tù binh héo rũ ở trong lồng.

Bộp! Bộp! Bộp! Bộp!

Bốn cái chân Hork-Bajir như móng gà cào cấu vào đỉnh lồng, làm cho nó chao đảo, bập bênh phát sợ.

<Ááá!> Marco quờ quạng lấy lại thăng bằng. Tên Hork-Bajir quật tới quật lui, tìm mấu bám.

"Gilaaaaa!"

Một tên Hork-Bajir tuột ra.

Phịch!

Hắn rớt tòm xuống sàn. Máu xanh rịn ra khỏi ngực - do chỉnh cái đuôi nhọn của hắn chọc vào.

Tụi tôi như một con lắc mất kiểm soát. Vậy sao tên Hork-Bajir còn lại kia lại có thể đứng yên thế nhỉ? Và rồi, tôi phát hiện ra nguyên nhân. Hắn đã tìm được mấu bám: đó là… mạn sườn của Marco, khiến cậu ta chúi nhủi, khuỵu gối xuống lồng kính. Mặt Marco méo xẹo vì đau, răng nghiến lại, tì mạnh vào lồng.

<Ááááá!> cậu ấy hét rùm trời.

Tên Hork-Bajir trợn lồi cả mắt lên vì căng giãn, cơ bắp gồng cứng ngắc. Hắn bấu chặt hơn.

Tong. Tong. Tong.

Những giọt máu đỏ bắt đầu rơi lộp độp xuống đỉnh lồng. Gươm cổ tay của gã Hork-Bajir cắm sâu vào da thịt khỉ đột của Marco. Cả hai càng vật lộn, chiếc lồng càng chòng chành tợn, hệt một chiếc bè không được neo móc.

Máu càng rỏ nhanh hơn.

<Marco! Hãy thoát ra khỏi đây đi. Hắn giết bồ mất.> Tôi thốt lên yếu ớt.

Marco rên rỉ nhưng vẫn tiếp tục vật lộn. <Không,> cậu ta đáp dứt khoát.

Hai gã Hork-Bajir dồn chú Ax vào góc phòng. Thêm hai tên khác phang chặt Jake không thương tiếc. Những móng vuốt cọp khua nhanh như chớp, nhưng rồi người Jake cũng bê bết máu, một cái tai mất tiêu.

<Marco!> Cassie thét.

Mụ Phó-Visser quay một trăm tám mươi độ, chĩa vũ khí vào giữa phòng. Cánh tay mụ bành rộng, bàn tay cầm chắc khẩu tia Nghiệt. Mụ nhắm… thẳng phía trên đầu tôi… vào Marco.

<Marco!> Tôi thét.

Bộp! Bộp! Bộp! Bộp!

Thêm hai tên Hork-Bajir nữa đáp xuống lồng kính.

"Arrgh!" Mụ Phó-Visser hét. Cassie chồm lên, quật mụ xuống. Quá trễ.

Mụ đã bắn.

CHƯƠNG 25

PĂNG CHÍU. Tia Nghiệt khai hỏa.

Phựt! Sợi dây bốc hơi ngay bên dưới tay Marco! Chiếc lồng kính rơi tự do! Sàn nhà dâng lên… Chiếc lồng đập xuống trong tiếng bùm như sấm nổ.

"Ghaaaaaa!"

<Yeeeaaaahhh!>

Tiếng la thét lẫn lộn. Đau đớn.

Mảnh kính văng báy xáy như miếng bom. Máu chảy lênh láng.

Âm.

Một cánh tay Hork-Bajir nặng chịch đè tôi ập xuống, ghim chặt lại, lưng ẹp xuống đất. Tôi nhìn lên qua một cái lỗ, đó là ống trục do tia Nghiệt khoét trên cẳng tay Hork-Bajir.

Marco giãy giụa trên sợi dây nóng đỏ. Thịt và lông khỉ đột cháy lèo xèo.

Marco bị giật mạnh xuống dưới, kèm theo là một tiếng thét rợn da gà. Cậu ta giữ hổng nổi nên đành buông tay rớt xuống "tấm nệm" đầy thủy tinh bể. Trọng lượng bành ky càng làm cậu ta bị cứa cắt tơi tả. Lại thêm một tiếng rống nữa…

Toàn thân tôi đau buốt, như thể từng khúc xương đang nứt rạn. Nhưng tôi vẫn tỉnh. *Biến hình! Hãy tập trung!* Trận địa hỗn độn, những âm thanh ghê hồn thốc xoáy vào tai tôi. Tôi cảm thấy sự thay đổi bắt đầu.

Đột nhiên, cơ thể Hork-Bajir được nhấc bổng lên khỏi tôi, lật qua bên. Tôi bùng nhùng, bất lực. Tôi ngưng biến hình khi hai cánh tay Andalite vừa phòi ra khỏi ngực.

Mái tóc vàng thấp thoáng. Ánh đèn pin. Một bàn tay mạnh mẽ nắm lấy bảy ngón tay yếu ớt mềm uột của tôi và bóp.

Mụ Phó-Visser!

Mụ kéo giật tôi trên đống mảnh vỡ. Mụ định kéo lê tôi khắp căn phòng, nhưng nghĩ sao lại buông tôi rơi ịch xuống rồi ù té chạy lại chiếc lồng bể tan tành.

<Cứu!> Tôi rú lên khô khọc.

Jake và chú Ax đang cố sức chống lại mấy tên Hork-Bajir nên không để ý tiếng tôi kêu. Mụ Phó-Visser xông vào mớ kính vụn và tìm ra cái mụ cần tìm: phiên bản thu nhỏ của thiết bị khống chế. Kẹp tấm bảng lớn dưới nách và cầm tấm bảng nhỏ trên tay, mụ lại chạy về phía tôi.

<Cứu!> Tôi cuống quít kêu lên. Nhưng giọng tôi quá yếu, chẳng ai nghe được cả. Cassie từ trên bàn nhảy chồm lên vai tên Hork-Bajir, quật hắn ngã xuống.

Chỉ có Marco thấy được tình cảnh của tôi. Cậu ta ráng sức chạy tới nhưng lại đổ sụm xuống vì đau quá sức.

Tôi có biến hình nốt! Nhanh hơn nữa. Cái đuôi đâu? Lưỡi dao đâu?

Không thể tiếp tục tập trung được nữa, tôi liều khều quạt phần nửa cánh diều hâu nửa cánh tay, cố quơ quào trong không khí, và lết trên sàn nhà bằng đôi cẳng rã rời, nhưng tôi chẳng nhích được tí nào.

<Ahhh!> Tôi cảm thấy cái vòng tròn màu đỏ đang cửa đục xương, giã nhỏ tôi. Mụ Taylor lại dùng dụng cụ tra tấn để hành hạ tôi. Nhưng tại sao lại là bây giờ chứ?

Một lần nữa, mụ bóp mấy ngón tay Andalite yếu xìu của tôi. Mụ kéo tôi qua cánh cửa, vô một chỗ hình như là ban công, dài hơn chục mét nhưng chỉ rộng chưa tới mét hai. Nó chìa ra khỏi mặt đá và chạy tuốt vào một đường hầm ở đầu kia. Một đài quan sát chăng? Trong một hệ thống những đường hầm chật hẹp dưới lòng đất sao? Mùi ươn thối xộc vào mũi tôi. Mùi hôi thối mà tôi…

"Ahhh!" Một tiếng thét xóc óc tôi lên khi mụ Phó-Visser cố đẩy tôi qua khỏi thành ban công. Mấy ngón tay mụ vẫn nắm chặt ngón tay tôi đau điếng.

Phụp! Tôi bị bắn vào bức tường phía ngoài ban công.

<Uhhh!> Đau dần từng đốt xương, đau gấp trăm lần cái đau lúc trước. Tôi nhìn xuống.

Vũng Yeerk.

Một cái hang rộng bằng cả một nửa thành phố bên dưới lòng đất. Những nhà kho, và những tòa nhà chuyên dụng. Sân bay ghép nối. Đủ các giống loài lạ lùng, xuất xứ từ đủ mọi hành tinh khác nhau đang hối hả làm công việc của mình vì một mục đích chung: chinh phục loài người. Và ngay giữa trung tâm là cái vũng, lầy nhầy óc ách, lúc nhúc những con sên Yeerk ở trạng thái tự nhiên.

"Tao không biết mày là cái gì?" Mụ Phó-Visser thét đề át tiếng kêu la của những vật chủ bị ép buộc bị nhốt trong những cái cũi đặt quanh vũng. "Tao không biết mày có quyền năng gì mà có thể biến hình sau hạn định hai tiếng." Giọng mụ đầy vẻ căm hờn không phải của loài người. "Nhưng tao biết mày phải chết! Chết! Chết!"

Mụ nghiến chặt tay cho tới khi xương ngón tay tôi gãy răng rắc. Và mụ thả tay ra.

CHƯƠNG 26

"Chết! Chết đi!" Mụ gầm rú.

Tôi cố rị lấy mụ bằng những ngón tay Andalite èo uột chưa thành hình. Tôi đeo người tòn teng ở cánh tay giả của Taylor. Tôi dang cánh bãi đáp gần nhất bên dưới khoảng một trăm mét.

"Bỏ ra!" Mụ hú hét, cố vẫy mấy ngón tay tôi ra. "Cút đi, đồ ăn cỏ hôi hám."

Với cái tay còn cầm bảng điều khiển, mụ thò xuống cố gạt cho tôi buông ra. Tấm bảng văng khỏi tay mụ.

Tôi nhìn xuống và thấy thiết bị khống chế đang rơi, rơi.

Cụp!

Nó đụng phải một tòa nhà kho bằng thép, nảy văng ra và lại rơi xuống nữa.

Dù không nghe tiếng tõm, nhưng tôi biết nó đã rơi vào vũng Yeerk.

"Không!" Taylor hét lên bài hãi. Đoạn gầy mạnh một cái, mụ lẳng tôi ra.

<Ahhhh!> Tôi túm lấy mặt đá. Kỳ diệu làm sao, móng guốc của tôi bắt trúng cái gì đó. Trượt xuống chừng chỉn tấc thì với những ngón tay gãy, tôi chộp được một vật gì đó nhô ra. Tim tôi đập loạn xạ.

"Oắt con," mụ Taylor nhoài xuống định đẩy tôi bong rớt xuống sàn hang. Nhưng tôi đã nằm ngoài tầm của mụ. Nhưng… những ngón tay tôi lỏng dần. Tôi nặng quá. Tôi sắp đầu hàng rồi…

"Rrrrrrrowrrr!"

Một tiếng gầm giận dữ. Tôi nhận ra tiếng gầm đó rồi.

Hai bàn tay nâu đầy móng vuốt bấu lấy hai vai Taylor và kéo giật ra sau, trước khi mụ kịp kêu lên. Tôi nghe tiếng huych và biết mụ đã đổ xuống.

Một con gấu xám nhoài ra khỏi ban công, tóm lấy lưng tôi và lôi lên. Taylor nằm chèm mẹp trên sàn ban công. Tôi tập trung để biến tiếp sang lốt Andalite.

Thân hình chang bang của Rachel chiếm hết ban công. Nhỏ gừ gào tiến tới nhặt mụ Phó-Visser lên khỏi sàn. Taylor giãy giụa nhưng vô ích. Làm sao mà mụ chống lại nổi cú quắp của Rachel. Nhỏ rống lên tiếng rú trả thù của thú dữ.

Trong nửa giây, thời gian như ngừng lại. Và tôi thấy Rachel và Taylor mặt đối mặt. Một đằng mạnh mẽ - biểu hiện đầy đủ của sức mạnh và lòng dũng cảm cố hữu, một đằng yếu ớt - một cô gái tội nghiệp đáng thương đã tự nộp mình cho bọn Yeerk. Tôi cảm thấy thương hại vì cô ta đã điên cuồng tra tấn tôi…

Móng vuốt của Rachel vòng ôm lấy cổ Taylor và bóp chặt thực quản. Mụ tím tái và bắt đầu ngạt thở.

“Cứu!” Mụ la re ré. “Ai đó cứu với!”

<Rachel! Đừng, Rachel! Đừng làm thế!> Tôi cuống quýt can.

<Mụ phải chết, Tobias. Vì những gì mụ đã làm với bồ.> Rachel lựa thế đứng như thể sắp dộng Taylor vào tường.

<Đừng! Rachel! Đừng!>

Rachel quay qua nhìn tôi. Lưỡng lự một hồi, rồi nhỏ quăng Taylor như quăng một tờ giấy gói kẹo. Mụ Phó-Visser rơi xuống, văng ra tận cánh cửa.

<Bồ biết là mụ đáng chết mà,> Rachel hậm hực.

<Đúng thế,> tôi đáp. <Đây là tên Yeerk đã làm sổng tù binh. Cứ để mụ cho Visser Ba giải quyết.>

<Những gì mụ đã làm với bồ…>

<Rachel. Hãy là Rachel, đừng là mụ.>

CHƯƠNG 27

Một ngày lộng gió. Nắng ấm. Cả đám chúng tôi trừ Rachel có công việc phải đi với ba của nhỏ - đều có mặt trên bãi tắm.

Tất cả đều trong lốt người - kể cả chú Ax và tôi. Tôi ngồi xẹp trên cát. Gió mơn man mái tóc xù của tôi. Những con sóng thi nhau tấp vào bờ.

Chú Ax ngồi kế tôi, hì húi tháo gỡ con diều chú ấy vừa làm từ những mảnh gỗ vụn và giấy gói đồ. Chú Ax đang chuẩn bị thả diều, chuẩn bị hưởng thú tiêu khiển "yên bình vô kể" của loài người.

Cassie ngồi mấp mé mặt nước, chăm chú tìm coi có con vật bị thương nào cần giúp đỡ không, trong khi Jake và Marco đang chơi trò đuổi bắt. Jake phóng một con vụ được chế một cách tuyệt hảo bay xuyên không khí.

"Chú Ax à?" Tôi gợi chuyện.

"Gì thế, Tobias?"

"Lúc ấy cháu gặp rất nhiều ảo giác. Vô số những hình ảnh kỳ quái!" Tôi có lấy giọng bình thản. "Nhưng có một hình ảnh y như thật. Thật lắm! Đó là về Cha Elfangor của cháu."

Chú Ax ngưng tay gỡ dây diều, ngước lên nhìn tôi.

"Một chuỗi những ký ức hiển hiện. Cháu bị mê lịm đi trong cơn đau, chú Ax à. Thật sự cháu nghĩ mình sẽ chết... và rồi, cháu cảm thấy như có lá thép lạnh ngắt của lưỡi dao đuôi áp vào trán mình, và..."

Chú Ax vọt miệng thốt ra một âm thanh kinh ngạc, đánh rơi cả cuộn dây nhợ. Mắt chú nhướng to hết cỡ, coi bộ sững sờ ghê lắm. "Một lưỡi dao? Áp vào trán cháu..." Chú Ax lặp lại, giọng run run.

"Chú Ax, có gì vậy?" Tôi hỏi dồn.

Rõ ràng là chú ấy bị tác động mạnh. Một cơn gió thổi tốc cánh diều đi vậy mà chú ấy cũng mặc kệ, cứ ngồi thừ ra đó, đắm mình trong dòng suy tư. Tôi chạy theo và lượm lại con diều...

Lắc đầu như để gạt đi những suy nghĩ, chú Ax trở về vẻ điềm tĩnh thường lệ của mình.

"Không," chú ấy tự nói với mình hơn là với tôi. "Tất cả là vớ vẩn. Chúng ta là dân tộc tinh hoa cơ mà..."

"Cái gì vậy chú?" Tôi băn khoăn hỏi.

Chú Ax ngập ngừng. "Một truyền thuyết, thật ra là một nghi thức tôn giáo thuộc về tâm linh. Gọi là *Atzum.* Một số bác sĩ tin rằng ta có thể truyền ký ức qua ADN. Theo truyền thuyết thì, những thông điệp ký ức này thường được kích thích bởi cái chết báo trước. Nguồn sức mạnh bùng lên trong những giây phút cuối cùng sẽ giải phát đi thông điệp của họ. Đó là một hình thức mê tín cổ xưa."

"Ồ, vậy là chú nói đúng rồi. Chỉ là một ảo giác thôi," tôi tần ngần

đáp lại.

Một thoáng tóc vàng đang lững thững đi xuống bãi tắm. Một cô nàng xinh đẹp, cao dong dỏng bước qua những đụn cát tới nhập bọn với chúng tôi. Rachel.

Tôi nhảy lên. Chú Ax trở lại với chiếc diều, kêu rên gì đó về những ngón tay người vụng về, ngắn ngủn. Marco và Jake giờ đang chơi trò mới: quăng đĩa Frisbee.

Tôi dợm chạy về phía Rachel. Nhỏ nhìn tôi cười. Tới gần nhỏ, tôi bước chậm lại và thở hổn hển.

Đột nhiên, tôi khoác tay rồi vùi mặt vào mái tóc vàng của Rachel. Nhỏ ôm tôi thật chặt.

"Tệ quá," nhỏ lầm bầm.

"À... ừ", tôi thì thầm. "Quá tệ. Mình đã... đã... xém đánh mất mình. Không biết mình là ai nữa."

"Tobias," Rachel lặng lẽ nói. "Nhưng mình biết bồ là ai..."

Một lúc lâu chẳng đứa nào nói gì, thậm chí cũng chẳng thèm nhúc nhích, rồi Rachel nói. "Ê, trời đẹp quá há. Đằng kia có luồng khí nóng..."

Tôi mỉm cười. "Bay nha?"

"Ừ," nhỏ đồng tình. "Nhưng để mình làm việc này trước đã."

Nhỏ hôn tôi.

"Rồi, giờ thì bay nào," Rachel cười khanh khách, nụ cười kênh kiệu chỉ riêng nhỏ mới có.

Nhoáng sau, tụi tôi đã lướt trên bờ biển, cưỡi trên tấm nâng là luồng khí nóng kia. Qua ngọn đồi. Vào thành phố. Qua tất cả mọi nơi.

Ký ức về phi vụ cảm tử đã lùi xa, chìm vào quên lãng rồi. Ít nhất cũng là trong khoảng thời gian này.

Tôi là ai? Tôi là thứ gì? Tôi là một con chim, một cậu bé, một cái gì đó không hoàn toàn là con người là lại rất con người.

Tôi là người mà Rachel yêu mến.

Tôi đã khám phá ra điều này lẫn trong sự đau đớn, sợ hãi và hoang mang. Tôi đã khám phá ra rằng trong một từ hay một lúc, không thể giải đáp đầy đủ cho câu hỏi *Tôi là ai? Là cái gì?*

Phải mất cả đời mới nghiệm ra lời giải đáp cho câu hỏi đó.

Nhưng lúc này đây, tôi đang lơ lửng, giữa trời, lướt trên một luồng khí nóng tuyệt diệu. Tôi đang chờ cơ hội thuận tiện, chờ thời cơ của mình...

HẾT TẬP 33

---

[1] Patton - tên gọi thân mật của tướng George Washington.

[2] Hệ thống cột dọc và thanh ngang để cho trẻ em leo trèo, chuyền qua chuyền lại - thường thấy ở công viên hay các khu vui chơi giải trí.

K. A. APPLEGATE

ANIMORPHS

NGƯỜI HÓA THÚ

CASSIE

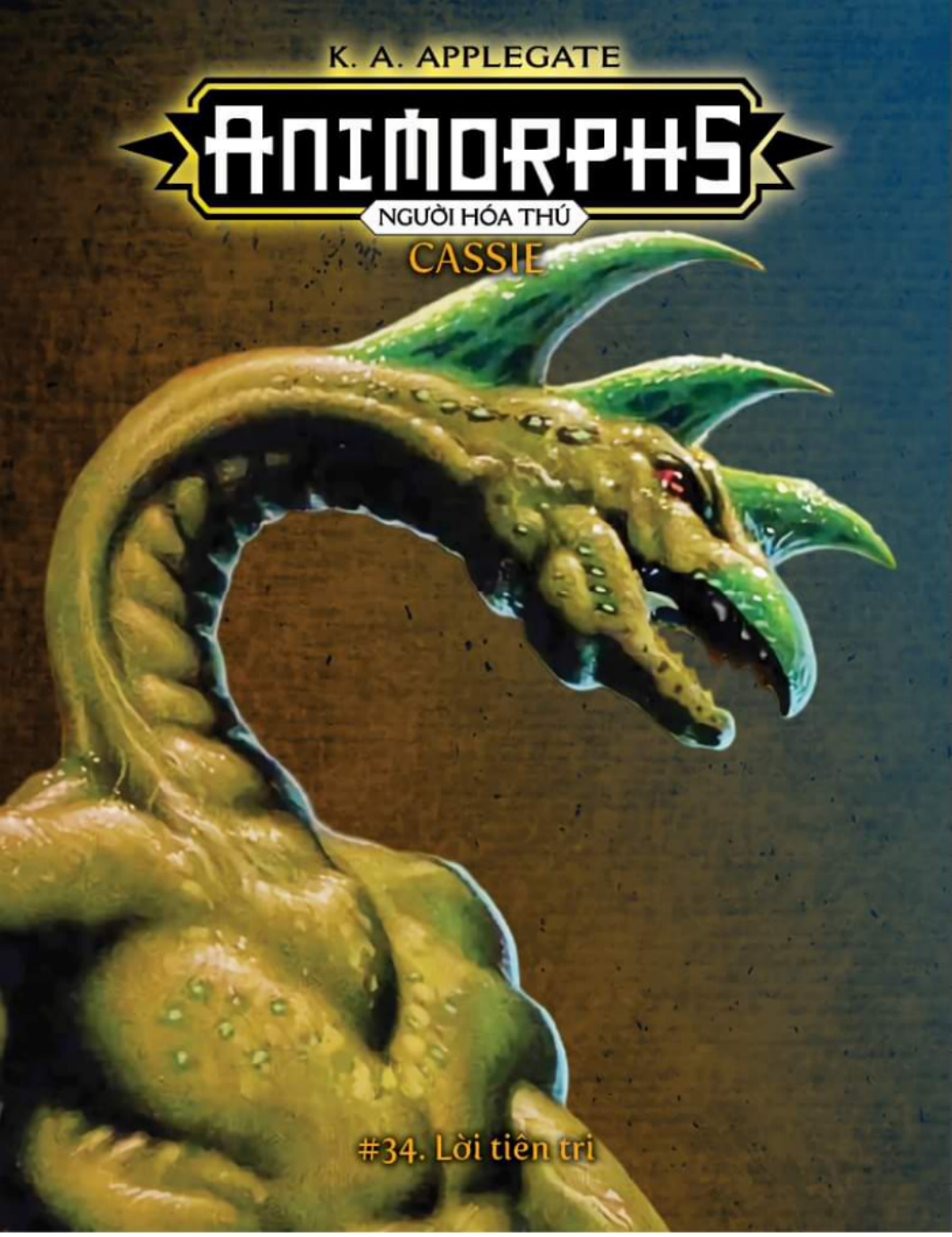

#34. Lời tiên tri

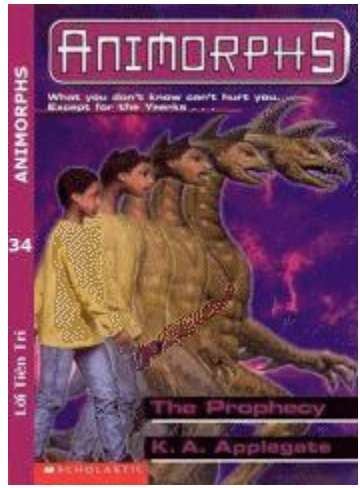

Tác phẩm: Animorphs
Tập 34: Lời Tiên Tri
Nguyên tác: Animorphs #34: The Prophecy
Tác giả: K. A. Applegate
Dịch giả: Hương Lan
Nhà xuất bản: Trẻ, 06/2002
Khổ sách: 11 x 18 cm
Số trang: 167
Giá sách: 6.000 vnđ
Thực hiện ebook: ANIMORPHS Team
Scan: nguoimedocsach
Đánh máy: MeHanAn
Đối chiếu bản gốc: tieukhe
Dịch bổ sung: andalite888, superhero0602
Biên tập, hiệu đính: trphan, nguoimedocsach
Sửa chính tả: Foli, santseiya
Thiết kế bìa: 4DHN
Chuyển sang ebook: santseiya
Ebook BB: Cent
Ngày hoàn thành: 20/04/2010
Nơi hoàn thành: Việt Trì - Phú Thọ
ooO TVE Ooo

MỤC LỤC

TÓM TẮT NỘI DUNG TẬP 33
CHƯƠNG 1
CHƯƠNG 2
CHƯƠNG 3
CHƯƠNG 4
CHƯƠNG 5
CHƯƠNG 6
CHƯƠNG 7
ALDREA
CHƯƠNG 8
CHƯƠNG 9
CHƯƠNG 10
CHƯƠNG 11
CHƯƠNG 12
ALDREA
CHƯƠNG 13
CHƯƠNG 14
CHƯƠNG 15
ALDREA
CHƯƠNG 16
CHƯƠNG 17
ALDREA
CHƯƠNG 18
ALDREA
CHƯƠNG 19
CHƯƠNG 20
ALDREA
CHƯƠNG 21
CHƯƠNG 22
CHƯƠNG 23
ALDREA
CHƯƠNG 24
CHƯƠNG 25
ALDREA

TẬP 33: ẢO GIÁC KINH HOÀNG

1. Người kể chuyện:

Tobias.

2. Nội dung:

Bọn Yeerk đã hoàn tất việc chế tạo Tia Phản Biến (AMR) và muốn thử nghiệm trên thực tế. Với quyết tâm không để bọn Yeerk đưa sản phẩm này vào sử dụng, hội Animorphs lập kế hoạch để Tobias bị bắt và trở thành vật thí nghiệm cho chúng. Bởi bọn Yeerk không biết lốt diều hâu đuôi đỏ chỉnh là hình hài thật của Tobias, chúng sẽ bị mắc lừa tưởng rằng sản phẩm Tia Phản Biến của chúng không hoạt động. Để tăng thêm tính thuyết phục, Tobias hấp thụ ADN của Ax, thỉnh thoảng sẽ biến hình thành người Andalite khiến bọn Yeerk tưởng rằng Tobias đang hoàn hình. Rachel sẽ biến thành ruồi nấp trong lớp lông diều hâu của Tobias, nhằm nắm được vị trí giam giữ Tobias, rồi sẽ ra ngoài báo cho các thành viên khác trong hội đột nhập giải cứu Tobias và phá hủy thiết bị Tia Phản Biến. Nhưng thật không may, Taylor, phó-Visser 51 đã dùng thuốc mê đánh ngất 2 bạn trẻ. Tám cẳng ruồi xụi lơ, Rachel không thể bám được vào lông Tobias, rớt oạch xuống sàn. Và chỉ còn một mình Tobias bị giam trong lồng kính và bị Taylor tra tấn bằng thiết bị điều khiển phần não bộ kiểm soát cảm xúc. Tobias gần như bị phát điên sau khi phải trải qua một loạt cảm giác đau đớn cũng như êm dịu và những hồi ức. Quá trình tra tấn này khiến Tobias mém chết. Lúc ấy, cậu đã nói chuyện với Elfangor - người cha Andalite của mình. Ông đã chia sẻ với cậu những ký ức của ông về kinh nghiệm chiến đấu, về những băn khoăn của ông mỗi khi cần quyết định phải hành động như thế nào. Chính những chia sẻ ký ức với người cha Andalite đã tiếp thêm sức mạnh cho Tobias chống chọi với những trận tra tấn của bọn Yeerk.

Tobias được Ax và các hội viên Animorphs khác giải cứu. Tobias thuyết phục Rachel không giết chết Taylor, cứ để sự trừng phạt mà Visser Ba dành cho mụ tra tấn mụ. Sau phi vụ này, câu hỏi cậu là người hay là diều hâu hay là người Andalite vẫn cứ lởn vởn trong óc cậu mà cậu vẫn chưa tìm ra được lời giải đáp. Tuy nhiên, dù cậu là ai thì tình bạn giữa cậu và Rachel vẫn và ngày càng thân thiết.

3. Nhân vật quan trọng:

Hội Animorph: Jake, Marco, Rachel, Cassie, Tobias, Ax

Taylor, phó-Visser 51

Visser Ba

4. Những loài thú mới được thu nạp:

Jake:

Marco:
Rachel:
Cassie:
Tobias: Andalite (Ax)
Ax:
5. Những lốt hình được sử dụng:
Jake: Cọp Siberi.
Marco: Ruồi, Khỉ đột.
Rachel: Ruồi, Gấu xám.
Cassie: Ruồi, Sói.
Tobias: Người, Andalite (Ax).
Ax: Người, Bọ chét.

NGÔI VỊ CHỦ NHÂN

CHƯƠNG 1

Tên tôi là Cassie.

Chỉ Cassie thôi. Ít nhất đó là tất cả những gì tôi có thể nói cho bạn nghe. Không phải vì tôi nghĩ mình quá nổi tiếng nên chỉ cần một cái tên là đủ để người ta biết tôi là ai đâu. Tôi biết tôi không phải là Jewel hay Brandy hoặc Beck[1].

Tôi chỉ là một cô gái khá là bình thường. Nếu bạn có thấy tôi đang đi xuôi theo hành lang trường của bạn, chắc chắn bạn sẽ chẳng thèm ngó tôi dù chỉ một giây. Trừ phi, hôm đó là một trong những ngày mà từ trong túi quần jean của tôi thò ra một cái đuôi nho nhỏ của chú chim tôi nhận được sau những giờ làm việc cùng ba tại Dưỡng đường thú hoang. Nếu đó là *một ngày-đuôi-chim*, may ra bạn sẽ giành cho tôi một cái nhìn "ồ-gớm-chưa-kìa."

Nhưng tôi thực sự chỉ là một cô gái vóc dáng trung bình, theo tiêu chuẩn của bạn. Tôi cũng có họ và tên lót như mọi cô gái khác. Chỉ trừ việc tôi dành hầu hết thời gian của mình để ngăn chặn cuộc xâm lăng Trái Đất của bọn Yeerk.

Đó là lý do tại sao tôi chỉ có thể nói cho bạn biết tên của mình. Nếu bọn Yeerk biết họ của tôi, tôi sẽ chết. Không, còn tồi tệ hơn cả cái chết nữa kìa.

Để tôi cho các bạn vài thông tin chỉ dẫn[2] nhé.

Sự thật 1: Yeerk là một loài ký sinh ngoài hành tinh có hình dáng giống như những con sên nhỏ, xám xịt. Chúng xâm nhập vào vật chủ qua đường lỗ tai, rồi trải rộng cơ thể mềm oặt của mình ra trám vào từng khe nứt trong bộ não của vật chủ.

Sự thật 2: Bọn Yeerk đã bắt làm nô lệ rất nhiều loài, bao gồm người Hork-Bajir, người Gedds, Taxxon, mặc dù lũ Taxxon là những vật chủ tự nguyện. Bây giờ thì bọn Yeerk đã nhắm tới loài người, biến loài người thành một dạng vật chủ mới của chúng.

Sự thật 3: Bạn đã biết rằng có ai đó bị một tên Yeerk khống chế, kiểm soát. Bạn chỉ không biết người bị một tên Yeerk kiểm soát đó là ai mà thôi. Bọn Yeerk có thể tiếp cận ký ức của vật chủ và khiến họ hành xử như cách họ vẫn thường làm. Vật chủ, được gọi là Kẻ-bị-Mượn-xác, không thể tự làm bất cứ điều gì nếu tên Yeerk trong đầu ông ta, hay bà ta, không cho phép.

Sự thật 4: hội Animorph có thể là niềm hy vọng duy nhất của bạn để thoát khỏi số kiếp trở thành một Kẻ-bị-mượn-xác-người.

Hội Animorphs bao gồm tôi và bốn người bạn — Jake, Rachel, Marco, và Tobias. Một hoàng tử Andalite vĩ đại tên là Elfangor đã trao cho chúng tôi quyền năng hóa thú. Biết rằng mình sắp chết, ổng không muốn ra đi mà bỏ lại Trái Đất không có chút phòng vệ nào

chống lại bọn Yeerk. Ít lâu sau thì cậu em trai của Elfangor, Ax. Aximili-Esgarrouth-lsthill cũng gia nhập nhóm chúng tôi.

Sáu người chúng tôi thường hành động như một đội, nhưng đêm nay tôi có một nhiệm vụ bí mật, và tôi không muốn có quá nhiều người tham gia. Tôi yêu cầu Rachel đi theo yểm trợ cho tôi, và đi nhiên là nhỏ ấy đồng ý.

Bạn nên nhìn thấy Rachel. Nhỏ trông cứ như là Stone Cold Steve Austin[3] đi ngang qua cùng với Hoa hậu tuổi thiếu niên nước Mỹ vậy. Không giống tôi, Rachel là một cô nhỏ có thể giành được phần thắng trọn vẹn trong cuộc đấu Tôi-quá-đặc-biệt-nên-tôi-chỉ-cần-một-cái-tên cho dù nhỏ không cần phải giữ bí mật nhân dạng của nhỏ.

"Vậy chúng ta sẽ vào hay sao đây?" Rachel hỏi tôi.

Tôi nói và ngước mắt nhìn lên căn nhà cổ kiểu Victoria đang chìm trong bóng tối. Căn nhà chỉ có một cửa sổ được thắp sáng. Cánh cửa lá sách cứ lập sập trên bản lề, tạo thành thứ âm thanh lít rít khiến cho mớ tóc sau gáy tôi dựng hết cả lên.

"Chúng ta sẽ vào trong," tôi trả lời, lờ đi cái cảm giác rờn rợn đó.

“Kế hoạch này của bồ thiệt là… để coi xem mình đang tìm từ gì để diễn tả cho thích hợp đây.” Rachel nói. "Ồ, đúng rồi, thiệt khùng hết biết. Giống như trong *Looney Toeowww*[4] —”

Giọng Rachel tự dưng biến thành tiếng “meo” cao vút. Nhỏ đang biến hình thành một con mèo xinh xắn, và thanh quản của nhỏ là thứ bị biến đổi đầu tiên.

“Tụi mình phải làm việc này,” tôi nói với Rachel khi mũi của nhỏ thu hẹp lại và bộ lông mềm mại của mèo bắt đầu trồ ra trên người nhỏ. “Chuyện sống còn đó.”

Tôi quan sát Rachel thêm vài phút nữa. Tôi sẽ biến hình chuột, rồi cùng mèo-Rachel chui vào trong nhà. Tôi nghĩ chắc nhỏ cũng không cảm thấy bị xúc phạm khi tôi để nhỏ biến hình trước một chút: để nhỏ có thể kiểm soát được hoàn toàn lốt hình biến trước khi tôi trở thành một con chuột nhỏ tí và ngon lành.

Khi cái đuôi mèo đen trắng vọt bung ra khỏi đốt xương cuối cùng của nhỏ, tôi quyết định rằng mình chờ đến lúc đó là được rồi. Tôi tập trung vào ADN chuột có sẵn trong máu mình và ngay lập tức thấy bàn tay mình héo quắt đi.

So với mấy đứa bạn, với tôi, biến hình dễ dàng hơn nhiều. Có thể là do tôi dành rất nhiều thời gian của mình để quấn quanh mấy con thú, chăm sóc chúng. Tôi cũng không biết nữa.

Nhưng cho dù là với tôi đi nữa, biến hình không phải là một quá trình biến đổi lấy làm dễ chịu cho lắm. Không phải theo kiểu là đầu tiên thì cơ thể bạn co lại, rồi lông mọc dài ra, rồi tiếp đến là bộ ria và cái đuôi phụt ra.

Không phải thế đâu. Quá trình biến hình mất trật tự hơn, cũng gớm guốc hơn thế. Đấy, ngay như lúc này đây, tôi đã có những bàn

tay bé tí nị, và tôi có thể cảm thấy những sợi lông thô và cứng đang vọt ra ở trên lưng. Nhưng, trong khi đó thì tôi trông vẫn giống tôi.

Hai tai tôi cuộn tròn lên đến đỉnh đầu, con ngươi thu nhỏ lại. Tôi có cảm giác nhộn nhạo khi ruột gan dịch chuyển và teo tóp đi. Mũi và miệng tôi kéo giãn ra, quyện lại với nhau, và rồi tái định hình. Răng tôi trở nên nhọn hoắt. Tôi chúi về phía trước, vập người xuống đất, xây xẩm mặt mày, và cơ thể tôi hóp lại bằng đúng kích thước của… của một con chuột. Cái đuôi trụi lông, gầy guộc hiện ra. Tôi đã biến hình xong.

<Có lỗ chó chui ở bên hiên nhà, nhưng mùi chó trong sân thì đã phai rồi,> Rachel thông báo bằng giọng truyền.

Tim con chuột-tôi đập đi đùng, trí não nhỏ bé của chuột ra lệnh cho tôi phải chạy xa khỏi con mèo. Tôi cố dằn bản năng xuống, cũng hên đây hổng phải là lần đầu tiên tôi biến hình chuột, nếu không thì cũng khá mệt đấy.

<Bồ đi trước đi,> tôi bảo Rachel.

Nhỏ chạy khỏi bãi cỏ, cái lưng mèo mềm mại rạp sát mặt đất. Tôi chạy lon ton theo sau. Cỏ cứa vào bụng và gãi gãi mũi tôi.

Rachel lướt qua lỗ chó chui không một tiếng động. <Bồ phải giữ cửa ngỏ cho mình chứ.> tôi cự nự. Tôi húc đầu vào cửa đậy cho nó mở hé ra, rồi lách vào.

<Có duy nhất một ngọn đèn được thắp sáng thôi,> tôi nhắc Rachel. <Trên lầu. Bên trái í. Tụi mình thử tới đó trước nha.>

Chúng tôi đặt chân lên bậc cầu thang. Chắc tôi sẽ chẳng bao giờ leo hết tất cả các bậc thang này quá. Tôi quyết định dùng cách của chuột lắt. Tôi cắm móng vuốt sâu vào lớp gỗ và leo lên thanh vịn cầu thang. Rồi tôi chạy thẳng lên.

Dĩ nhiên, Rachel vẫn lên đến đỉnh thang trước tôi. Tôi nửa trèo, nửa chực té khỏi thanh vịn cầu thang và theo nhỏ đi xuôi theo hành lang tới căn phòng sáng đèn. Hy vọng là không quá trễ.

Tôi lén nhìn thật nhanh vào bên trong phòng. Ồ, cô giáo dạy toán của tôi đang ngồi bên bàn chấm bài. Ít ra thì tôi cũng đã đến đúng nơi.

Tôi lùi lại. <Tụi mình cần chờ cho tới khi…>

ÉÉÉÉÉ!

<Cổ đã thấy tụi mình!> Rachel hét. <Chạy! Chạy ra mau!>

<Hổng phải vậy đâu. Còi báo hiệu nước sôi đó. Cổ sẽ ra ngoài liền. Núp mau!>

Tôi nép sát vào tường, nhắm tịt mắt lại để cô giáo không thấy chúng nhấp nháy trong bóng tối.

Sàn nhà lay động. Liệu cô giáo có thấy tôi không nhỉ?

Không. Bàn chân to tướng của cổ xẹt ngang qua.

<Cơ hội của tụi mình đây rồi!> Rachel hớn hở la to. <Tới luôn đi!> Nhỏ lao bổ vào phòng và nhảy lên bàn. <Chính xác là mình cần

tìm cái gì nào?>

<Một bức vẽ. Nó… à… vẽ một trái tim,> tôi lắp bắp trả lời, cố sức trèo lên cái chân bàn. Nhưng nó làm bằng kim loại nên móng vuốt tôi chẳng thể bám được.

<Mình thấy nó rồi,> Rachel xì xồ. <Cái bức vẽ trái tim bên trong đề "*Cassie mến Jake*" chứ gì? Kế bên còn có thêm thần ái tình cù lần nữa chứ.>

<Mình… ừm… mình vô tình nộp nó chung với bài kiểm tra toán. Lấy lẹ đi, đừng hỏi lôi thôi nữa,> tôi giục Rachel. <Cấm tiết lộ đó nha.>

<Cấm á?!>

<Chứ sao. Một-Từ-Cũng-Không.>

Rachel cười phá lên, ngoạm lấy tờ giấy tai hại rồi nhảy ra khỏi bàn. <Được rồi, bồ là bạn thân nhất của mình. Nên một-từ-cũng-không. Đặc biệt không nói "Ô ồ, cái này không ngọt ngào sao?" và chắc chắc cũng không nói "Cassie đang y-yêu, Cassie đang y-yêu." Và mình sẽ không đời nào nói—>

<Hừ, lẽ ra mình nên làm việc này một mình mới phải.>

CHƯƠNG 2

Không khí buổi đêm mơn man đôi cánh khi tôi bay về nhà. Móng vuốt cú của tôi quặp chặt mẩu giấy - không đời nào tôi đánh mất nó lần nữa.

Thật không thể tin nổi là tôi lại đem nộp nó cho cô giáo. Hình như tình cảm đã biến trí óc tôi thành bột nhão hay sao ấy. Hổng biết Jake có bao giờ hành động ngớ ngẩn như vậy không, bởi vì cậu ấy cũng có cảm tình với tôi mà.

Chúng tôi chưa bao giờ nói về chủ đề đó. Chúng tôi thậm chí chưa bao giờ dùng cái từ "Y" đó khi nói chuyện với nhau. Đó là cách nói của Rachel. Cái từ "Y" đó đó.

Nhưng mặc dù cậu ấy không bao giờ công khai chuyện này nhưng tôi biết Jake mến tôi. Và tôi cũng biết là Jack biết tôi mến cậu ấy, mặc dù tôi cũng chưa bao giờ nói ra.

Mọi thứ hoàn toàn trong sáng khi chúng tôi hôn nhau. Đúng đó, mặc dù chúng tôi không đi vòng quanh tay-trong-tay như các cặp đôi khác nhưng chúng tôi đã có vài lần hôn nhau. Thường là ngay sau khi chúng tôi cố gắng sống sót được sau một vài vụ kinh khủng. Đó luôn luôn là một nụ hôn "không-thể-tin-được-là-chúng-ta-còn-sống".

Không phải tôi đang thanh minh đâu. Được rồi, cũng không hoàn toàn là như thế. Tôi phải thừa nhận là nếu hôn Jake sau khi xem một bộ phim thay vì sau một trận đánh hay một trải nghiệm mém chết khác thì hẳn sẽ rất thú vị.

Tôi nghiêng một bên cánh và quẹo gắt. Dưỡng đường Thú hoang đã lọt vào tầm ngắm.

Hork-Bajir!

Hình dáng khác thường đáng sợ đó đang di chuyển băng qua những trảng tối, với cặp mắt cú tinh tường của tôi, rõ như ban ngày. Chỉ có một tên. Nhưng một thôi cũng đủ rồi.

Không lẽ nào nó lại có mặt ở đây! Không thể nào nó lại có mặt ở đây được! Bọn Yeerk đã biết tất cả rồi sao?

Không!

Trong óc tôi bỗng lóe lên hình ảnh ba mẹ bị những lưỡi gươm Hork-Bajir kẹp cổ lôi tuột đi. Rồi cảnh tượng những tên Yeerk khác ụp tới bắt các bạn tôi. Những cánh cửa bị tông đạp ra, tia Nghiệt nã xối xả, những lưỡi gươm khua loang loáng. Rachel! Jake!

Không! Không!

Không thể lo lắng về những điều đó được. Không phải bây giờ, nào. Hãy tập trung nào! Phải ngăn tên Hork-Bajir này lại. Chỉ một tên này thôi. Rồi…

Hạ cánh xuống mé bên kia của nhà kho, hoàn hình, rồi biến thành sói,

tấn công, tấn công!

Không có thời gian. Làm thế sẽ mất quá nhiều thời gian. Trễ mất! Tên Hork-Bajir có thể… Mà tên Hork-Bajir đơn độc này đang làm gì ở đây kia chớ? Chỉ có một mình hắn thôi sao? Không liên quan gì cả! Tập trung nào!

Rachel sẽ làm gì? Tấn công tên Hork-Baijr ngay lập tức. Nhỏ không thể đợi để biến hình. Nhỏ nhào xuống và cào gã Hork-Bajir bằng các móng vuốt của mình.

Tấn công ngay.

Tôi nhắm vào tên Hork-Bajir và lao thẳng tới. Mục tiêu của tôi là đôi mắt. Và trong khi tên đó đang lảo đảo, tôi sẽ hoàn hình thành người rồi biến thành sói. Hay gấu trắng. Và sau đó sẽ là cuống họng hắn. Tôi hầu như đã cảm thấy mùi vị của thịt rồi.

Gần hơn. Gần hơn nữa. Móng vuốt giương ra, chuẩn bị tấn công. Thiên nhiên đã tạo ra cho cú - một loài chim oai vệ, một kẻ thầm lặng trong đêm những phẩm chất chuyên săn các con thú nhỏ.

Tôi bay giữa ánh sáng phía trên nhà kho và tên Hork-Bajir. Hắn quay ngoắt lại, cảnh giác với cái bóng của tôi. Hắn sẽ xẻ tôi làm đôi!

Rồi, trong ánh sáng hắt ra từ nhà kho, trong một giây chuyển động cuối cùng…

<Ááááá!>

Tôi thình lình rụt móng vuốt lại và quẹo gấp sang trái, lăn ịch xuống đất cách tên Hork-Bajir chừng một mét. Tuy không bị thương tích gì nhưng toàn thân tôi run lẩy bẩy.

Tôi nằm chèm mẹp trên đất, một cánh bị thân đè lên. <Chào Jara Hamee,> tôi lên tiếng. <Đi dạo đêm một mình hả?>

Té ra anh chàng Hork-Bajir này không phải là một Kẻ-bị-mượn-xác, cũng không phải là tay sai của bọn Yeerk, mà là Jara Hamee, một thành viên của nhóm Hork-Bajir tự do. Thế mà suýt nữa tôi đã chọc mù mắt anh ta rồi…

Hú hồn!

Tôi sắp xếp lại mọi chuyện trong óc. Ba mẹ tôi không bị tấn công. Bọn Yeerk không biết gì về chúng tôi. Không có những cuộc vây bắt nào nhằm vào Jake hay Rachel, Ax hay Tobias hay Marco.

Không có gì xảy ra cả. Tim tôi cuối cùng cũng thôi không nện ầm ầm như thể muốn nhảy ra khỏi lồng ngực tôi nữa.

<Anh làm gì ở đây vậy, Jara? Đi xa khỏi thung lũng là nguy hiểm lắm đó.> Tôi vừa hỏi vừa tập trung vào ADN của mình và hoàn hình lại thật nhanh.

Lãnh địa của những người Hork-Bajir tự do ẩn mình trong một thung lũng do người Ellimist tạo lập ra. Ngay cả khi biết đích xác nó nằm ở đâu bạn cũng khó lòng tìm ra nó. Ánh mắt bạn dường như cứ bị trượt khỏi đó, tâm trí của bạn dường như cứ muốn quên nó đi. Đó là nơi duy nhất những người Hork-Bajir tự do được an toàn, thoát

khỏi sự thâm nhập của bọn Yeerk và của cả con người. Hầu hết mọi người khi bắt gặp một Hork-Bajir đều bắn trước, hỏi sau. Điều này cũng dễ giải thích thôi. Vì người Hork-Bajir trông như được tạo ra để giết chóc. Nhưng họ là loài hòa nhã và hiền lành nhất mà tôi từng gặp.

Thậm chí họ còn là loài ăn chay. Những lưỡi dao bén ngót trên mắt cá, đầu gối, cổ tay và khuỷu tay được dùng để tước vỏ cây. Đó là thứ họ ăn. Vỏ cây.

"Chúng tôi cần giúp đỡ," Jara trả lời. "Toby bảo *'Cha ơi, cha đi mời những người bạn loài người về đây.'*"

Tôi đã hoàn hình người hoàn chỉnh. "Sao? Chuyện gì? Có chuyện rồi sao?" tôi hỏi dồn và lấy làm ngạc nhiên sao mà trái tim con người vẫn đập quá nhanh khi adrenaline dâng tràn trước những việc tồi tệ.

Jara bập bềnh trên đôi chân khủng long bạo chúa của mình. "Có người lạ xâm nhập thung lũng."

"Bọn Yeerk hả? Chúng tìm thấy các bạn rồi hả?" Tôi la lên. "Chúng tấn công các bạn à? Tình hình ra sao rồi?"

Nói chuyện với Jara Hamee giống như nói chuyện với đứa trẻ bốn tuổi vậy. Thường thì không sao. Nhưng lúc này thì có sao. Cứ mỗi một giây bị lãng phí đều có thể khiến những người Hork-Bajir tự do phải chịu nguy hiểm.

"Không phải Yeerk," Jara giải thích. "Mà là người Arn. Từ thế giới quê nhà của chúng tôi. Người Arn… đã tạo ra… Hork-Bajir."

CHƯƠNG 3

<Một người Arn, trên Trái Đất? Ở đây? Tại sao? Đó là vấn đề. Ông ta có ý định gì thế?> Rachel kinh ngạc.

<Ông ta phải đến đây. Phiên bản bộ phim *"Chiến tranh giữa các vì sao: Kẻ quây nhiễu lăng mộ"* chưa phát hành bản DVD ở trên hành tinh của ổng, coi nào, đã 2 năm rồi. Ổng mua cả một mớ bản sao ở đây, mang về trển, cả một gia tài đấy.>

<Khiếp quá, Marco, bồ mê phim khoa học viễn tưởng quá đấy, mà cớ sao bồ lại muốn *xem* mấy cái phim đó thế?>

<Đừng có coi thường *Kẻ quây nhiễu lăng mộ*,> Marco nói. <Bá cháy cứ là bá cháy.>

Trong lốt loài chim đang săn mồi, cả đám tụi tôi đang bay thật nhanh tới lãnh địa của người Hork-Bajir. Màn đêm đang nhạt dần. Mặt trời đã ửng lên, hứa hẹn một buổi sáng thứ Bảy tuyệt đẹp. Những mảnh rừng xanh ngát bên dưới, những đám mây tầng tích[5] ở trên cao. Xem ra chỗ thẳng ánh mặt trời thì nóng, còn bên dưới những đám mây bự cỡ núi Everest thì lại mát hơn.

<Nếu ổng hy vọng có thể bắt được vài nô lệ trong lãnh địa này thì ổng có thể quên đi được đấy,> Rachel tiếp tục. <Người Hork-Bajir sẽ không bao giờ trở thành nô lệ cho người Arn lần nữa đâu. Để rồi coi.>

Rachel nói không thật chuẩn. Người Hork-Bajir chưa bao giờ là nô lệ trên hành tinh của họ. Không chính xác cho lắm. Không phải cái kiểu là người Arn đã tạo ra người Hork-Bajir để phục dịch họ những công việc tay chân.

Chúng tôi biết được tất cả những điều này là do Tobias kể lại, cậu ấy đã nghe toàn bộ câu chuyện của Jara Hamee. Đã có một thảm họa khủng khiếp trên hành tinh mà chúng tôi gọi là thế giới quê nhà Hork-Bajir, nhưng trước kia, nơi đó là nhà của người Arn, chỉ có mỗi người Arn sinh sống ở đó. Vỏ của hành tinh đó đã bị hủy hoại và mọi thứ trên bề mặt đã bị hủy diệt dưới áp suất cực lớn. Để có thể sống sót, người Arn phải cần đến cây cối để cung cấp oxy cho họ. Rất, rất nhiều cây cực lớn mới được. Họ thì không thấy thích thú cho lắm với việc chăm sóc cây. Giải pháp là gì? Họ sử dụng những công nghệ của di truyền học để thiết kế và tạo nên một giống loài có trí thông minh thấp, ăn vỏ cây: người Hork-Bajir.

Một giải pháp vô cùng đơn giản đối với người Arn, những bậc thầy về công nghệ di truyền.

Người Hork-Bajir cứ sống cuộc sống của họ, hoàn toàn không hay biết gì về sự tồn tại của người Arn ở dưới những thung lũng sâu và hiểm trở không thể đi xuống được. Họ chăm sóc cây cối - nguồn thức

ăn của họ. Họ làm những việc đó - những công việc mà người Arn dành cho họ - hoàn toàn tự nhiên.

Rồi bọn Yeerk đến.

Bọn Yeerk, khi nhìn thấy người Hork-Bajir, không hề nhìn thấy họ như là những người chăm sóc cây cối mà là một đội quân được trang bị vũ khí đầy mình. Chúng biến người Hork-Bajir thành vật chủ. Chúng mang những sinh vật hòa hiếu đó rời khỏi hành tinh quê hương và bắt đầu dùng họ như những cỗ máy giết chóc, như những tên lính gây kinh hoàng của Đế chế Yeerk.

Đó là cả một câu chuyện dài. Những gì tôi mới kể bạn nghe là rút gọn lại nhiều lắm rồi đó.

<Rachel, hôm nay có luồng khí nóng đã quá há, tụi mình còn có cả gió ngược nữa chứ,> Tobias xuýt xoa. <Bồ không cần phải phí sức đập cánh làm gì.>

Tobias là một chuyên gia bay. Cậu ấy bị, hay đã bị, mắc kẹt trong lốt diều hâu đuôi đỏ. Giờ thì cậu ấy đã lấy lại được khả năng biến hình, nhưng lại chọn lốt diều hâu là cơ thể thực của mình.

Đó cũng lại là một câu chuyện dài nữa.

Tôi dang cánh ra bắt lấy một luồng khí nóng. Cơ thể ó biển của tôi được nâng lên nhẹ bâng. Bắt thêm hai luồng khí nóng nữa là tôi nhìn thấy ở chính giữa thung lũng bí mật, khoảng hai chục người Hork-Bajir đang túm tụm lại, cả người lớn lẫn trẻ em. Nhìn tụi con nít Hork-Bajir lởn xởn gai nhọn trông thật vui mắt. Chúng là thế hệ Hork-Bajir tự do đầu tiên được sinh ra trong thung lũng này.

Chúng tôi lượn vòng, tách xa những đám mây và đáp xuống, từng đứa một. Tất cả cùng hoàn hình, trừ Tobias.

Toby Hamme từ trong bầy Hork-Bajir ùa ra đón chúng tôi. Toby là con gái của Jara Hamee và Ket Halpak. Cô bé là một Hork-Bajir rất "khác", là một hiện tượng mà người Arn gọi là sự biến thái của thiên nhiên. Cô bé là nhà tiên tri, tức một Hork-Bajir có trí thông minh sánh ngang bằng với người Arn.

"Cám ơn các cô chú đã đến. Người Hork-Bajir đang cần lời khuyên của các cô chú," Toby nói.

"Không hề chi," Marco nói. "Thế này còn tốt hơn là phải rửa xe hơi cho ba."

"Người Arn đến đây hồi đêm hôm qua trong một con tàu Yeerk nhỏ, ổng đã đề nghị một kế hoạch lạ lùng, nhưng Toby chưa chấp nhận vì còn đợi nghe lời khuyên của các cô chú đã."

"Đừng đề cao chúng tôi quá thế," Jake khiêm nhường nói. "Thật ra, không có chúng tôi thì cháu cũng quyết định được mà…"

"Cháu cần các cô chú giúp thật đó," Toby đáp ngay. "Nhất là chú," Toby nhìn vào Ax. "Theo như cháu hiểu thì: mục tiêu của ông người Arn là muốn giúp người Hork-Bajir áp dụng ý tưởng của người Andalite."

“Để coi ổng nói cái gì đã,” Jake bảo.

Tụi tôi theo Toby nhập vào vòng tròn người Hork-Bajir. Ông người Arn nọ đang đứng ở giữa vòng. Thứ đầu tiên tôi chú ý đến là cặp mắt của ổng. Cặp mắt lóe rực lên như kim cương, nhìn xoay xoáy vào tôi.

Chớp mắt mấy lần, rồi tôi bắt đầu chú ý đến diện mạo của người Arn. Ổng có bốn chân, hai cái tay thon thon dài ngoẵng và một cặp cánh ngắn cũn. Ổng cao bằng chừng nửa Ax và làn da phập phồng của ổng có màu xanh ngọc lục bảo.

Tôi nhìn chòng chọc người Arn. Chúng tôi đã từng thấy hầu hết các giống loài ngoài hành tinh: Hork-Bajir, Taxxons, Andalites, Howlers. Hầu hết, đúng vậy đó. Vẫn luôn có gì đó không yên tâm khi nhìn một thứ gì đó, một ai đó rõ ràng là không đến từ quanh đây.

Và thậm chí theo tiêu chuẩn của người ngoài hành tinh thì người Arn thật kỳ quái. Ông đứng đó, bao quanh bởi những quái vật cao chừng hai mét, bị quan sát bởi một người Andalite trông có vẻ hòa hiếu, một chú diều hâu, và một con ngỗng trong một cái váy trẻ em xấu tệ.

Ấy thế mà ổng vẫn là người lạ lùng nhất trong số đó. Và, với tôi, ổng còn lạ lùng hơn cả bởi lẽ tôi có thể nhìn thấy, hay tôi cảm thấy rằng mình có thể nhìn thấy, một nỗi buồn sâu thẳm không giải thích nổi ẩn sau đôi mắt long lanh không chút người nào ấy.

“Đây hẳn là những con người,” người Arn gật gù, nói. “Ừ, ta đã ở cả một ngày trời trên quỹ đạo để học nói ngôn ngữ của bọn mi. Bọn mi có rất nhiều ngôn ngữ thú vị, nhưng cơ thể sinh vật học của bọn mi lại chẳng có gì hay ho. Hai cánh tay, hai cẳng chân, và một nền tảng không cân bằng. Một sự thiếu thốn rõ rệt về mặt vật lý học: sự đối xứng đơn điệu ở hầu hết các bộ phận.”

“Vâng, cũng hân hạnh được gặp ông,” Rachel dài giọng. “Ông đến đây có chuyện gì, ông muốn gì?”

“Ta là người Arn.”

<Chúng tôi biết về người Arn,> Tobias nói. <Chúng tôi biết giống loài của ông.>

Giả sử sinh vật có cặp mắt sáng long lanh ấy có bị choáng vì nghe thấy một con chim tuyên bố về mình như thế thì ổng cũng không để lộ ra.

“Tên ta là Quafijinivon,” ông ta tự giới thiệu. “Giống loài mà mi khẳng định là có biết không còn nữa đâu. Và ta là người Arn cuối cùng còn tồn tại…”

CHƯƠNG 4

"Ta tới đề mang lại cho người Hork-Bajir cơ hội tự do và tái sinh, đề trả đũa bọn Yeerk. Ta có một kế hoạch đòi hỏi sự trợ giúp của bọn mi."

"Vậy ai sẽ cho họ cơ hội đề trả thù người Arn?" Rachel lầm bầm trong miệng.

"Cá 10 đồng là bất kể ổng có ý định gì trong đầu thì kết cục của tụi mình cũng sẽ là la hét và chạy cuống cuồng." Marco nói.

Cái miệng đỏ choét của Quafijinivon cong lên phản đối. "Ta còn rất ít thời gian, con Người à. Không có thời gian cho mấy câu pha trò này đâu. Dựa vào một dữ kiện sinh học thì ta chỉ còn sống được bốn trăm mười hai ngày nữa thôi."

<Có những sức mạnh khác ngoài sinh học,> Ax nói, cái đuôi trứ danh của ảnh giần giật.

"Đúng, hừm, một người Andalite. Quyến rũ, lúc nào cũng thế." Ông ta cố nặn ra một nụ cười. "Gần đây ta đã nối kết được với một bộ truyền tải thông tin của Yeerk, và hết sức ngạc nhiên khi biết đến sự tồn tại của của lãnh địa Hork-Bajir tự do trên Trái Đất. Ta đã liều lĩnh làm tất cả mọi thứ đề cướp một con tàu Yeerk và đi một quãng đường xa xôi tỉ dặm đề tìm ra..."

"Thế bọn Yeerk có biết vị trí của nơi này không?" Jake cắt ngang.

"Không," Quafijinivon trả lời. "Chỉ có ta tìm ra thôi. Người Arn bọn ta từ lâu đã phát triển kỹ thuật dò tìm..."

"Chính xác thì kế hoạch của ông là gì?" Rachel nôn nóng hỏi.

Người Arn thảy cho nhỏ một cái nhìn càu cạu, rõ ràng là không hài lòng khi bị ngắt lời lần thứ hai. "Kế hoạch của ta là thu thập mẫu ADN của người Hork-Bajir tự do. Với sự cho phép của họ," ông ta hấp tấp thêm. "Sau đó sẽ dùng những ADN này đề tạo ra một giang sơn mới trên hành tinh quê nhà của ta."

<Đề làm gì? Đề thay ông đánh nhau với bọn Yeerk hả?> Tobias hỏi, bức xúc bước qua lại trên khúc gỗ. <Ý của ông khi nói người Hork-Bajir sẽ có cơ hội trả thù là vậy ư?>

Giọng truyền của Tobias đầy vẻ bất bình. Cậu ấy gần gũi với những người Hork-Bajir này hơn bất cứ đứa nào trong bọn tôi mà. Toby Hamme được đặt theo tên của cậu ấy. Toby có nghĩa là Tobias đó...

"Đề chống Yeerk, đúng thế," Quafijinivon thừa nhận. "Nhưng không phải cho ta, mà đề giành lại hành tinh của họ, đề lấy lại những gì bọn Yeerk đã cướp đi từ họ."

Và từ ông, tôi nghĩ. Tôi vẫn chưa hiểu được ý đồ của người Arn này. Có thật ổng muốn giúp người Hork-Bajir không? Hay ổng đang toan tính việc đó cho mình.

Jake lắc đầu. “Giả sử người Hork-Bajir đồng ý chăng nữa thì làm thế nào một lãnh địa Hork-Bajir bé tẹo có thể chiến thắng cả đế chế Yeerk hùng cường? Không có tàu vũ trụ, không có vũ khí lắp đặt trên quỹ đạo. Và ngay cả tia Nghiệt cũng không có.”

"Đúng đó, bọn Yeerks có những thứ nho nhỏ, xinh xinh đó, được gọi là vũ khí," Marco thêm vào.

“Rồi sẽ có,” Quafijinivon đáp. “Trước khi chết, Aldrea-Iskillion-Falan và Dak Hamee đã đánh cắp được một tàu vận tải Yeerk chất đầy tia Nghiệt cầm tay cũng như một loại chất gây nổ cực nhạy.”

Jake và Marco đưa mắt nhìn nhau.

Marco nhún vai. “Mở ra một mặt trận mới chống Yeerk cũng có ích đấy. Cuộc chiến du kích trên thế giới Hork-Bajir sẽ lôi kéo lực lượng Yeerk ra khỏi Trái Đất.”

“Đó không phải là cuộc chiến của chúng tôi,” tôi hất đầu về phía Jara Hamee và Toby. “Chúng tôi ở đây chỉ để đưa ra lời khuyên thôi.”

Jake nhăn mặt, nhận ra mình đang đóng vai sếp sòng.

“Cháu sẽ làm bất cứ điều gì để tiếp tục công cuộc kháng chiến của ông bà cố Aldrea và Dak Hamee.” Toby nhỏ nhẹ nói. “Một mẫu ADN là một đòi hỏi không nhiều.”

Aldrea và Dak là ông bà cố của Toby. Họ là anh hùng trong mắt người Hork-Bajir vì họ là người lãnh đạo cuộc chiến chống lại bọn Yeerk. Và họ đã hy sinh trong cuộc chiến đó.

“Tôi cũng cho,” Jara tiếp.

Những người Hork-Bajir khác cùng ê a hòa chung điệp khúc ấy. Tất cả đều đồng ý cho phép Quafijinivon thu hoạch ADN của họ. Mặc dù, trừ Toby ra, những người Hork-Bajir còn lại đều chẳng hiểu ADN là gì.

Quafijinivon cúi thấp đầu xuống. "Xin cảm ơn," ông ta nói với họ. "Nhưng đó chỉ là khâu đầu tiên. Còn có thêm một yêu cầu nữa trước khi tôi có thể thực hiện kế hoạch của mình."

"Ô ồ," Marco thì thầm rõ to. "Tới rồi đấy."

Người Arn ngoắt con mắt quái chiêu về phía tôi và các bạn Animorphs khác. “Aldrea và Dak Hamee đã cất giấu những vũ khí đó. Ta không thể tìm ra được. Sức mạnh của người Arn bọn ta không tương xứng với nền sinh học vượt bậc của mình. Bọn ta không có những kỹ năng công nghệ tiên tiến.”

<Vậy mục đích của ông là gì?> Ax hỏi. <Ông định tạo ra một giống người Hork-Bajir mới rồi phái họ đi tìm vũ khí cho ông sao?>

“Không. Như vậy là thất sách. Chỉ hướng của ta còn lớn lao hơn thế… Trong đầu ta đang ấp ủ một ý nghĩ lạ thường…”

<Không bình thường là tên lót của chúng tôi,> Tobias nói tỉnh queo.

“Ta sở hữu *Ixcila* của Aldrea-Iskillion-Falan.”

<Con gái của hoàng tử Seerow?> Ax bật thốt lên ngỡ ngàng.

“Ixcila?” Jake lặp lại.

“Đó là nhân tính được lưu trữ lại của Aldrea.” Quafijinivon hấp tấp giải thích. “Những nếp suy nghĩ trong bộ não. Tinh hoa, phẩm chất, ký ức và tính cách của bà ấy.”

Giọng Quafijinivon bắt đầu run lập bập, và lần đầu tiên tôi nhận thấy ông đã già yếu hom hem rồi. Không thể nào biết đích xác được tuổi của một người ngoài hành tinh cho đến khi nào bạn biết phải tìm nó ở đâu.

“Cần phải phục hồi *Atafalxical* - Nghi thức Tái sinh. Đó là cách duy nhất để khai thông *Ixcila*. *Atafalxical* chỉ được thực hiện thành công khi có sẵn một tâm não tiếp nhận - một trí óc cũng tinh xảo tương đương như trí óc của Aldrea.”

Tâm não tiếp nhận. Cái từ này cứ vang vọng mãi trong đầu tôi cho đến khi nó chỉ còn là một âm thanh lụp bụp. Một âm thanh nghe chừng rất quan trọng nhưng ý nghĩa của nó tôi không thể nào nắm bắt được.

Tôi cảm thấy cái gì đó bò rột rạt trong ý thức của mình, một sự cảnh báo về thảm họa đang tới. *Cơn lốc đang tới, Auntie Em*[6].

“Nếu tất cả suôn sẻ thì *Ixcila* sẽ rót vào tâm não tiếp nhận và chúng ta có thể liên lạc được với Aldrea,” Quafijinivon tiếp. “Bà ấy có thể sẽ dẫn chúng ta tới vị trí cất giấu vũ khí.”

“Thế điều gì sẽ xảy ra cho người là tâm não tiếp nhận?” Jake hỏi.

“Chẳng bị gì hết, nếu đó là điều các bạn quan tâm. Đơn giản là chỉ dùng chung bộ não với *Ixcila* trở về lại nơi lưu trữ thôi.” Quafijinivon đáp, rồi thở một hơi héo hắt. “Chỉ một trong bốn Nghi thức là thật sự thành công. Tâm não tiếp nhận tương thích là rất quan trọng. *Ixcila* của Aldrea sẽ bị thu hút bởi trí não ai giống với trí não bà ấy nhất - mạnh mẽ, quyết đoán và độc lập. Đặc biệt là phái nữ. Hork-Bajir hay Andalite đều được, nhưng ta nghĩ bà ấy cũng có thể truyền sang con Người. Nếu có một người phụ nữ có những phẩm chất như thế.”

“Ồ, tui biết ta có thể tìm thấy một người ở đâu rồi,” Marco vọt miệng.

CHƯƠNG 5

"Và những từ tiếp theo vọt ra khỏi miệng Rachel sẽ là…"

"Mình sẽ làm," Rachel nói, không quên ném cho Marco một cái liếc khinh thường.

"Trúng phóc," Marco nói.

“Cháu không tự coi mình xứng đáng với vinh dự ấy,” Toby thỏ thẻ. “Nhưng cháu cũng sẽ xung phong.”

Tôi im thin thít. Sự mô tả của người Arn hợp với tính cách của Rachel và Toby quá chừng. Không phải tôi.

Chúng tôi tranh luận. Chúng tôi gấu ó. Rachel ủng hộ. Tobias ủng hộ. Ax và Marco phản đối. Jake lắng nghe, đo lường, cân nhắc liệu rằng có nên, thêm một lần nữa, đưa cả đám tụi tôi vào lối thương vong hay không. Còn tôi ư? Tôi chỉ cảm thấy bất an.

Tôi biết cuộc tranh luận sẽ kết thúc như thế nào. Đó là một cơ hội sẽ làm bọn Yeerk bị tổn thất và giúp những người Hork-Bajir tự do. Về phương diện đạo đức và chiến lược, không cần phải nghĩ ngợi gì.

Ngoại trừ một điều, như Marco đã chỉ ra, đó là một phi vụ điên rồ. Mà trên thực tế, chúng tôi rất hiếm khi kết cục lại từ chối làm việc gì mà không điên rồ.

Quafijinivon nói cần một nơi kín đáo gần đó. Thế là những Hork-Bajir đưa chúng tôi tới một cái hang.

Tôi rùng mình. Tôi tự trấn an rằng chỉ do cái hang quá lạnh.

<Tôi muốn hỏi một câu,> giọng Ax thấp thỏm, ảnh chúi cả bốn mắt về phía người Arn. <Ông bảo rằng tâm não tiếp nhận sẽ chia sẻ không gian với *Ixcila* của Aldrea cho đến khi nó trở về lại nơi tích cất chứ gì?>

“Chính xác,” Quafijinivon đáp. Mắt ông sáng lấp lánh như những vì sao trên bầu trời đêm.

<Ngộ nhỡ Aldrea không muốn rời khỏi tâm não tiếp nhận sau khi bà ấy giúp chúng ta tìm ra vũ khí thì sao?> Ax hỏi. <Có cách nào buộc bà ấy phải đi không?>

Một quãng im lặng ngột ngạt, rồi Quafijinivon nói, không hẳn là trả lời câu hỏi của Ax. “Aldrea phải chọn cách thoát ra khỏi tâm não tiếp nhận thôi.”

Ax ngoắt một mắt cuống về phía Rachel và một về phía Toby. Chúng tôi đều hoàn toàn nhất trí rằng Aldrea sẽ nhập vào một trong hai bọn họ… nếu như cái được gọi là Nghi thức Tái sinh đó được thực hiện thành công.

Rachel, vì nhỏ… là Rachel, còn Toby, vì Toby là chắt gái của Aldrea và một nhà tiên tri Hork-Bajir.

<Nếu bà ấy không chịu buông quyền kiểm soát thì sao?> Ax nhất

quyết hỏi.

"Thì tụi mình sẽ đem rao bán bản quyền câu chuyện này cho *Lifetime* để đổi lấy một gia tài chứ sao?" Marco bình luận. "Kênh truyền hình dành riêng cho phụ nữ đó sẽ lăng xê chuyện hai người phụ nữ mạnh mẽ chia sẻ cùng một cơ thể."

Toby quay qua Ax dằn dỗi nói. "Chú hỏi như vậy là vì chú không tin cậy bà cố Aldrea. Như người Andalite vẫn hay hiểu lầm bất cứ ai chọn cách vĩnh viễn trở thành Hork-Bajir vậy."

Sự khác biệt của Toby không những chỉ khiến cô bé có khả năng ăn nói lưu loát hơn những người Hork-Bajir khác mà còn khiến cô bé có đầu óc sáng suốt hơn và có khả năng đưa ra những kết luận xác đáng đến không ngờ.

Tôi tự hỏi lẽ nào cô bé nhận định đúng về Ax. Tôi biết, với Ax, việc một người Andalite chọn cách vĩnh viễn trở thành Hork-Bajir là một ý nghĩ nổi loạn, báng bổ và xúc phạm lắm lắm. Người Andalite có tiếng là kiêu ngạo mà.

Nhưng tôi hiểu sự lựa chọn của Aldrea. Hơn thế nữa, tôi thán phục bà ấy. Aldrea đã khám phá ra thứ virus người Andalite chế tạo nhằm giết sạch Hork-Bajir. Đó là một quyết định tàn nhẫn, hoàn toàn vì mục đích quân sự ích kỷ của họ. Người Andalite biết mình sẽ thất bại, sẽ phải từ bỏ hành tinh Hork-Bajir và họ không muốn để người Hork-Bajir sống sót với số lượng đông đúc, rồi bị biến thành công cụ chiến đấu cho bọn Yeerk, và với đội quân thiện nghệ này bọn Yeerk sẽ có tiềm lực đi khai phá, chinh phục những hành tinh khác trong dải thiên hà.

Vị tổng tư lệnh Andalite trên hành tinh Hork-Bajir đã ra quyết định. Sau đó, người dân Andalite lại phủ nhận quyết định ấy. Quá trễ để chặn những gì đã xảy ra. Thỉnh thoảng, trong chiến tranh "người tốt" cũng làm những điều kinh khủng.

Khi đó, bà Aldrea đã phải đứng trước hai chọn lựa: hoặc dân tộc mình hoặc Dak Hamee, nhà tiên tri người Hork-Bajir mà bà yêu quý. Bà đã chọn Dak và đã ở lại trong hình hài Hork-Bajir mãi mãi. Aldrea và Dak thề sẽ chiến đấu chống cả Yeerk và Andalite. Họ chết mà vẫn giữ nguyên lời thề đó.

Ax ngọ nguậy hết dồn trọng lực lên móng guốc này lại đùn cơ thể sang móng guốc kia. <Tôi hỏi chỉ vì đây là một câu hỏi logic,> cuối cùng ảnh phân trần.

"Cháu không có ý nghi ngờ người bạn Andalite," Toby nói coi bộ không thành khẩn lắm.

<Người Hork-Bajir có lý do để mà… lưỡng lự… nghi ngờ Andalite,> Ax xuê xoa.

Toby cúi đầu lịch thiệp. "Cả tôi cũng muốn có câu trả lời về chuyện đó, thưa người Arn."

Quafijinivon thở dài. "Nếu Aldrea không chịu buông lơi quyền

kiểm soát thì không có cách nào buộc bà ấy đi khỏi cả," ông ta thú nhận.

"Tôi biết. Tôi tin bà cố của mình," Toby nói một cách chắc chắn. "Nếu được bà chọn thì tôi rất lấy làm vinh dự và sẵn sàng trao sự tự do của mình cho bà."

"Thôi được rồi, Rachel? Ý em ra sao?" Jake hỏi.

Cậu ấy cảm thấy mình có nghĩa vụ phải hỏi ý cô em họ mặc cho bất cứ ai cũng biết rõ câu trả lời của Rachel.

"Tới luôn đi," nhỏ nói dứt khoát.

Chẳng có gì ngạc nhiên cả. Rachel sẽ không là Rachel nếu nhỏ nói một câu nào khác thế.

Quafijinivon gật đầu, đoạn thò tay vào chiếc túi bằng kim loại mắc quanh cổ mình, lôi ra một cái lọ đựng chất lỏng màu xanh lá cây rực rỡ.

"Nhìn trông giống chất thải phóng xạ hén?" Marco lớn giọng lầm xầm.

"Chúng tôi tụ họp tại đây để tiếp nhận *Atafalxical,"* Quafijinivon bắt đầu. "Nghi thức Tái sinh bao gồm cả sự trang nghiêm và niềm vui, cả nỗi buồn và niềm hân hoan."

"Không thấy nói gì tới vụ sợ hãi và khó chịu ha," Marco hạ giọng.

Nếu cậu ấy mà ở đủ gần thì hẳn tôi đã thúc cho cậu ấy một cái cùi chỏ rồi. Không phải vì nó sẽ khiến cho cậu ấy phải ngậm miệng lại mà chỉ vì trang trọng không phải là sở trường của Marco.

Quafijinivon tiếp tục nghi thức như thể ông ta không hề nghe thấy những lời của Marco. Ông mở nắp lọ và một làn hơi phả ra. Giây sau bên trong mũi tôi như bừng cháy, mặc dù tôi chẳng ngửi thấy mùi gì đặc biệt, ngoại trừ mùi ẩm ướt của vòm hang.

"Chúng tôi gọi Aldrea-Iskillion-Falan," Quafijinivon sẽ sàng nói, đoạn đưa tay lên cái túi nơi cổ. Tôi liếc mắt nhìn theo, cố coi xem ổng lấy ra cái gì. Hình như một miếng kim loại nhỏ…

Chắc đó là vật làm tác nhân kích thích, bởi vì ngay khi Quafijinivon thả nó vào thì chất lỏng xanh lá cây biến sang màu đỏ lân quang. Ánh sáng của nó hắt lên tất cả mọi thứ gần đó.

Làn da mềm mại của Rachel bỗng chuyển màu đỏ bầm. Làn da xanh lá cây của Toby sậm dần rồi chuyển sang đen tuyền.

Quafijinivon cho thêm một miếng kim loại nữa vào lọ. "Chúng tôi gọi Aldrea-Iskillion-Falan," ông lặp lại.

"Nhắn cho Stephen King," Marco khẽ khàng. "R.L Stine[7] đang gọi Stephen King[8], có một tin nhắn của Anne Rice[9]."

Chất lỏng trong lọ đặc dần, rồi bắt đầu co vào và giãn nở ra. Co rồi giãn. Co rồi giãn.

Tim tôi bắt đầu đập theo cùng nhịp độ. Tôi cảm thấy nó trong lồng ngực và trong cổ họng. Tôi cảm thấy nó trong tai và trong những đầu ngón tay.

“Chúng tôi gọi Aldrea-Iskillion-Falan. Chúng tôi gọi Aldrea-Iskillion-Falan.”

Quafijinivon cứ lặp đi lặp lại những lời đó, dậm chân phành phạch mỗi khi ông gào to những từ đó.

“Chúng tôi gọi Aldrea-Iskillion-Falan,” giọng ông to hơn, chân dậm cũng mạnh hơn - mạnh đến nỗi làm rung chuyển cả sàn hang.

Chất lỏng trong lọ co giãn nhanh hơn. Co giãn. Co giãn. Tim tôi co bóp cùng nhịp với chất lỏng.

“Chúng tôi gọi Aldrea-Iskillion-Falan.” Quafijinivon rú lên.

“Nếu tui mà trông thấy một cái thây ma sống dậy tôi sẽ -”

Sàn hang chợt chao đảo dưới chân tôi. Tôi bổ nhào về trước và khuyu gối ngay trước mặt người Arn.

“Tâm não tiếp nhận đã được chọn!” Quafijinivon quát om, rồi đặt tay lên đầu tôi. “Mi có chấp nhận *Ixcila* của Aldrea-Iskillion-Falan không?”

Cái… cái gì? Bà ấy chọn tôi hả?

Thật không hợp lý.

“Mi có chấp nhận *Ixcila* của Aldrea-Iskillion-Falan không?” Quafijinivon lặp lại, âm vang cả vòm hang.

"Không!" Jake cướp lời.

Nhưng câu trả lời duy nhất tôi có thể nói, ấy là “Có.”

CHƯƠNG 6

Tôi chuẩn bị tinh thần để… để làm gì tôi cũng không biết nữa.

Đã một lần tôi có Yeerk ở trong đầu. Tôi đã biết cảm giác bị một loài khác thâm nhập. Tôi biết sự xáo động khi những ký ức riêng tư nhất của mình bị xâm phạm. Tôi đã biết nỗi kinh hoàng khi mất quyền kiểm soát cánh tay, cẳng chân và miệng của chính mình. Nhưng lúc này tôi không hề cảm thấy những điều dễ sợ ấy.

"Bà ấy chọn Cassie?" Tôi nghe Rachel lầu bầu. "Mình đã cảm thấy thế cách đây mười phút."

"Cho cháu nói chuyện với bà cố nha?" Toby láo nháo. Giọng cô bé mang vẻ sờ sợ chứ không có vẻ bực bội, bối rối như Rachel.

Tôi nuốt ừng ực, cổ họng khô ráp, ran rát như giấy nhám. "Xin lỗi, Toby. Cô không nghĩ Nghi Thức này…" tôi ấp úng và chợt im bặt khi nhận ra có cái gì đó khang khác trong đầu mình…

Bạn đã bao giờ đi thi mà nộp giấy trắng hoàn toàn chưa? Đọc câu hỏi, bạn biết ngay câu trả lời, biết mình đã học và ghi nhớ phần này rất kỹ, nhưng bạn không thể nắm bắt được nó - cứ như có một bức tường trong não bạn, tách bạn ra khỏi thông tin vậy.

Đó là cảm giác của tôi bây giờ. Và bức tường quá lớn. Cao, dài và dày. Tôi chắc chắn bà Aldrea đang ở bên kia bức tường nhưng không thể xuyên qua được. Tôi thậm chí không mảy may có một ý nghĩ hay cảm xúc nào. Điều duy nhất tôi biết là có một sức mạnh, một mớ cảm xúc, một vật hay người nào đó đang ngự trong trí não mình.

Cứ như bà ấy ở đằng sau hay bên cạnh tôi, nhưng khi quay đầu lại thì tôi không thể thấy bà.

"Cassie, bồ ổn chứ? Chuyện gì xảy ra vậy?" Jake bình tĩnh hỏi. Quá bình tĩnh.

"*Ixcila* đã bám rễ chưa?" Giọng Quafijinivon thấp thỏm run run. Đó là lần đầu tiên người Arn biểu lộ cảm xúc thật của mình. Ông ta muốn và cần việc này được thực hiện.

"Suyt," tôi nói. "Tất cả xin vui lòng… suyt."

Tôi nhắm mắt lại. Tôi không muốn bất cứ thứ gì bên ngoài đụng chạm, làm lay động tâm can mình.

"Bà Aldrea?" Tôi gọi nhẹ nhưng dứt khoát, cảm thấy mình như một con ngố đang rù rì nói chuyện với những vách hang nhớp nháp.

Không có tiếng trả lời.

Bà Aldrea! Tôi lặp lại, lần này khẽ khàng hơn, hy vọng bà nghe được ý nghĩ trực tiếp của tôi. *Nếu bà ở đây thì xin bà nói chuyện với cháu.*

Không có tiếng đáp.

<Kỳ quái ghê,> Tobias thì thào. <Cứ như gọi hồn vậy. Tất cả

những gì tụi mình cần là một bàn cầu cơ.>

Chắc là Aldrea đã lạc đường. Bà ấy có biết được gì khi bị nhốt trong lọ không nhỉ? Liệu bà có biết mình đã bị mang tới một hành tinh xa xôi trong dải thiên hà? Liệu bà có biết Nghi thức Tái sinh đã xảy ra? Rằng bây giờ bà không còn ở trong lọ nữa? Liệu bà ấy có biết mình đã chết rồi?

“Bà Aldrea, nếu như bà có thể nghe được cháu nói, cháu muốn bà biết rằng bà vẫn an toàn,” tôi nấc lên.

"An toàn như một người chết ấy," Marco nói.

<Ai có thể an toàn hơn người chết chứ?> Tobias trầm ngâm.

“Aldrea, bà đang chia sẻ bộ não và cơ thể với cháu. Tên cháu là Cassie. Cháu là một cô gái loài người. Cháu sống trên hành tinh Trái Đất. Một người Arn thực hiện *Atafal*…”

<Người Arn hả?>

Những đốm đỏ nổ bung ra trước mắt tôi. Tiếng nói phát ra trong đầu tôi to và rõ đến nỗi khiến tôi choáng váng. Giờ thì bức tường ngăn cách đã bị khoét một lỗ. Tôi cảm thấy cảm xúc của bà Aldrea đi qua đó. Nổi bật nhất là sự tức giận.

<Mi đã làm gì… ở đâu... với ta, người Arn?> Bà chất vấn. <Mi đã làm gì?>

Giọng bà vang động như tiếng cưa xích chạy trong óc tôi. “Ái! Ái! Ái! Aldrea, làm ơn dừng lại! Bà làm cháu đau!” Tôi thét.

Jake ôm lấy vai tôi và xốc lên. Đầu gối tôi suýt xụm xuống. Tôi cảm thấy nỗi đau của bà Aldrea phồng lên - một phản hồi, và biết rằng tiếng thét của mình cũng làm bà ấy đau.

Tôi ráng thở khò khè.

“Mấy bồ có nghe gì không? Có phải bà ấy nói qua miệng mình không?” Tôi lúng túng hỏi.

“Không, tụi mình chỉ nghe thấy bồ nói,” Rachel bảo. “Hay ít ra là mình tưởng đó là bồ.”

Xem ra đề cập tới người Arn không phải là cách để chiếm lòng tin cậy của bà Aldrea. Cần phải tiếp cận bà bằng cách khác - cách gì đó để lấn át cơn giận của bà…

“Aldrea, lúc này xin bà đừng nói gì hết. Để cháu giải thích,” tôi nhỏ nhẹ nói. “Bà được mang tới hành tinh này là vì ở đây có một lãnh địa của người Hork-Bajir tự do. Cháu nội của bà, Jara Hamee, ở đây. Và cả chắt gái của bà, Toby Hamee, cũng có mặt nữa.”

Tôi ngừng lại để thăm dò phản ứng của bà Aldrea. Tôi cảm thấy bao nhiêu cảm xúc xoáy trào - cả sự tò mò, ngờ vực, hy vọng, lo sợ và kinh hoàng. “Toby Hamee ở trong hang này với chúng cháu,” tôi tiếp. “Bà có muốn gặp cô bé không ạ? Bà có thể nhìn qua mắt cháu…”

<Tất cả những gì ta thấy là màu đen kịt,> bà Aldrea đáp.

Tôi liếc quanh hang, muốn nhìn cái gì đó làm mấu bám. Tôi tập trung vào chiếc áo đỏ chét của Rachel.

“Có lẽ bà chưa quen cách trỉ óc thu thập thông tin qua mắt,” tôi bảo bà Aldrea. “Ngay bây giờ cháu đang nhìn vào một vật màu đỏ.”

Tôi cảm thấy Aldrea căng thẳng tập trung, rồi thấy bà thở hắt báo hiệu đã nhận ra.

<Đỏ!> bà Aldrea la lên.

Tôi quay về phía Toby.

<Giờ ta đang nhìn… có phải cô bé đó không? Đó là chắt gái của ta hả?” Bà Aldrea ngờ vực hỏi.

“Dạ phải,” tôi đáp, và liền cảm thấy một niềm thôi thúc phải cọ trán mình vào trán Toby. Phải thoáng sau tôi mới nhận ra niềm ao ước ấy là của bà Aldrea.

Nếu bà Aldrea muốn chạm vào Toby, sao tôi lại không làm nhỉ? Tôi định bước lên một bước, nhưng một lô một lốc những câu hỏi của bà Aldrea đã ngăn tôi lại.

<Ta không hiểu… Đây là năm nào? Dak đâu rồi? Có việc gì đã xảy ra cho cơ thể của ta?>

Sự hoang mang của bà lớn nhanh đến độ tôi cảm thấy mồ hôi tuôn ra từ trán mình.

“Tui nghĩ đã đến lúc mời pháp sư tới,” Marco nói. Không hề đùa giỡn, hoàn toàn thực lòng. Cậu ấy đang lo lắng. Những người khác tất thảy đều có vẻ lo lắng.

“Bà có nhớ một người Arn già đã cất giữ *Ixcila* của bà không?” Tôi hỏi.

<À, nhớ,> Aldrea đáp. <Ta đồng ý để ông ấy lưu trữ nhân tỉnh của mình, mặc dù ta không nghĩ người Arn đủ trình độ thực hiện một cuộc cấy ghép thành công.>

Tôi biết khoảnh khắc hiểu biết đã chạm tới bà. Trái tim tôi bắt đầu nện thình thình và cảm thấy những sợi dây thần kinh như bị điện đi vào.

<Nhưng cái gì đã xảy ra vậy? Cấy ghép thành công hả?> Bà Aldrea tiếp. <Cái này có nghĩa là…>

Tôi đắn đo một hồi. Nhưng bà buộc phải biết sự thật. Tôi nhỏ giọng. “Vâng, thưa bà Aldrea, bà đã chết rồi.”

CHƯƠNG 7

Tên ta là Aldrea-Iskillion-Falan.

Ta vừa được cho biết là mình đã chết rồi.

Không thể thế được. Thật lố bịch.

Phần tâm linh người Arn lưu trữ lại chỉ cho phép ta được tái tạo lại một cách thô sơ. Một mớ hỗn độn những cảm xúc, không hơn. Thật không thể tin rằng những ý nghĩ và cảm xúc lúc này ta đang cảm nhận là kết quả của những xung điện và phản ứng hóa học được thu thập từ nhiều năm trước đây. Ta đã bất tỉnh trên chiến trường. Một ảo giác, một mánh lới bọn Yeerk dùng để trấn áp ta. Chúng hy vọng ta…

Thế còn cơ thể này là sao? Còn đôi bàn tay quá ít ngón để là tay Andalite này? Và những cánh tay quá yếu để là tay Hork-Bajir kia?

Ta không muốn tin là mình đã chết. Nhưng ta cũng không thể phủ nhận rằng ta đang ở trong một cơ thể không phải của chính mình. Một cơ thể nhỏ bé, èo uột, da nâu, không có lông dày bao phủ.

"Bà Aldrea?" Sinh vật được gọi là Cassie nói. "Bà không sao chứ?"

Ta nhận ra mình không chỉ nghe được tiếng nói của cô bé mà còn cảm nhận được những cảm xúc nữa. Một cảm xúc bao hàm sự thông cảm, lo âu, buồn bã và cả sợ hãi nữa…

<Dak có còn sống không?> Ta hỏi theo kiểu truyền ý nghĩ của dân tộc mình. Ta cần phải biết. Trừ phi… Ồ không, những cảm xúc từ Cassie đã cho ta câu trả lời trước khi cô cất tiếng.

"Không, thưa bà Aldrea. Ông ấy đã mất cách đây lâu lắm rồi. Cháu xin lỗi vì bà đã phải đi một quãng đường xa tới đây," cô bé trả lời.

<Thế *Ixcila* của anh ấy đâu?> Ta thắc mắc. Ta biết Dak cũng có *Ixcila* mà. Có thể nó cũng đã được rót vào một cơ thể khác, giống như ta lúc này. Dak và ta có thể vẫn ở bên nhau.

"Cháu không biết," cô bé đáp và hướng ánh nhìn qua người Arn. Phải một hồi ta mới nhận ra cô không giao tiếp với lão theo cung cách giống như bọn ta giao tiếp nhau. Và phải mất một lúc nữa ta mới hiểu ra não cô tiếp nhận thông tin từ tai như thế nào, và ta có thể dùng não cô để diễn dịch những dữ liệu thành lời nói ra sao.

"Bọn Yeerk đã cho nổ tung thung lũng hầu tạo mặt phẳng để làm nơi huấn luyện. Phòng thí nghiệm của ta bị tàn phá nặng nề. *Ixcila* của Dak Hamee đã bị phá hủy," người Arn giải thích.

Thật vậy sao? Nếu thế thì Dak chết thật rồi. Chết như cha mẹ và em trai Barafin của ta…

<Vậy thì hãy để cho ta chết luôn đi, lão người Arn kia,> ta nổi sùng. <Hãy để ta chết đi.>

Liệu vào cái ngày xa xưa đó ta có kịp nói lời từ biệt với Dak không

nhỉ? Hai chúng ta có chiến đấu vai sát vai cho đến phút cuối cùng không? Ta không bao giờ biết. *Ixcila* của ta đã được tích trữ trước khi ta chết khá lâu, cho nên những ký ức về phút cuối với Dak không tồn tại.

Ta cảm thấy nỗi ưu phiền từ Cassie, bèn gạt nó đi. Ta chẳng hưởng lợi lộc gì ở cảm xúc của cô gái loài người này. Cô bé chẳng là gì đối với ta cả.

Còn một câu cuối cùng ta phải hỏi, mặc dù ta rất sợ nghe câu trả lời. <Còn con trai ta… Điều gì đã xảy ra với Seerow, đứa con trai được ta đặt theo tên của cha ta?>

Ta chờ Cassie lặp lại câu hỏi ấy với lão người Arn, thế nhưng một Hork-Bajir trẻ lại là người trả lời. "Bọn Yeerk đã bắt ông trở thành vật chủ, bà cố à. Chúng mang ông tới Trái Đất trong quân đội chinh phạt. Và ông đã chết trong khi bị cầm tù…"

Ta chưa hề tưởng tượng ra số phận nào đen tối hơn thế cho con trai mình. Bọn Yeerk đã biến cuộc sống của nó thành một cái chết biết đi đứng. Và ta thì không ở đó để bảo vệ nó…

"Nhưng con trai của Seerow - Jara Hamee - cha cháu, đã trốn thoát nhờ sự giúp đỡ của những con Người này," Toby tiếp. "Và cháu - chắt gái của cố - đã được sinh ra trong tự do."

Ta quan sát Toby bằng đôi mắt mới của mình. Ở nó có một cái gì đó rất quen thuộc. Những từ vựng được sắp xếp một cách chỉn chu, lời nói tuôn ra trôi chảy, ý tưởng…

Tự dưng, ta cảm thấy lâng lâng như một niềm vui đang le lói.

<Hỏi cô bé xem nó có *rất khác* không?> Ta bảo Cassie.

Một nụ cười ngoác ra trên gương mặt Toby khi cô bé nghe câu hỏi.

"Có chứ. Cố à, cháu *rất khác*," cô bé trả lời. "Cháu *rất khác*. Cũng như ông cố Dak Hamme vậy."

Nhà tiên tri. Nhà tiên tri được sinh ra trong tự do.

"Mọi người đưa cố từ cõi chết trở về là vì tất cả đang cần sự giúp đỡ của cố," Toby nói.

<Bảo cô bé là ta không từ chối bất cứ lời yêu cầu nào của nó,> ta nhắc Cassie.

Sự tái sinh mang lại cho ta một nỗi đau không tài nào chịu đựng được: Dak của ta không còn nữa, Seerow của ta cũng chết rồi. Nhưng ta cũng có sự bù đắp. Ta có cơ hội gặp đứa chắt gái. Ta không từ chối bất cứ điều gì. Rất có thể, một ngày nào đó ta sẽ gặp con của Toby.

CHƯƠNG 8

Người Arn lẹ làng thông báo về kế hoạch của mình cho bà Aldrea. Tôi cảm thấy bà càng lúc càng tức giận khi nghe ông nói.

"Mi giúp bọn ta chứ?" Người Arn hỏi. "Mi có nhớ những vũ khí đó được giấu ở đâu không?"

<Không! Ta chẳng biết gì về chúng cả. Chuyện hẳn đã xảy ra… nếu quả thực nó đã xảy ra, chắc là sau khi ta chết,> bà Aldrea nói.

Tôi lặp lại thông điệp của bà.

Người Arn rầu rĩ gật đầu. "Tuy nhiên, chỉnh trí não của bà lúc trước đã tìm ra nơi cất giấu. Một khi đã tìm ra một lần thì có thể sẽ tìm lại lần nữa. Liệu bà có tìm ra chúng không?"

<Ta có thể tìm ra vũ khí mình đã cất giấu không á? Ừ, rất có thể,> bà Aldrea bảo.

"Thế thì hai chúng ta… Ồ không, ba chúng ta chứ - nếu kể thêm cả tâm não tiếp nhận - sẽ ra đi vào ngày mai," Quafijinivon đáp lời. "Trong khi người Hork-Bajir mới dần thành hình trong phòng thí nghiệm của ta thì mi sẽ đi tìm vũ khí."

"Nếu Cassie đi thì tất cả chúng tôi cũng đi," Jake quyết định.

"Nhưng cô ta chỉ là vật chứa đựng thôi," Quafijinivon nói với nụ cười trơn nhẫy. "Tại sao mấy người cần phải đi?"

<Bởi vì ông cho rằng bạn tôi chả là gì ngoài ý nghĩa là một vật chứa đựng, lý do là vậy đó,> Tobias nói.

"Ta đã không nghĩ tới việc mang—" Quafijinivon mở miệng.

<Bảo lão hãy im đi,> bà Aldrea ra lệnh cho tôi. <Cuộc bàn luận này là vô ích. Dù có tìm ra vũ khí thì còn lâu ta mới giúp người Arn… >

<Khoan, khoan. Bà nói nhanh quá,> tôi bảo Aldrea. Thì ra lúc này tôi đã có thể nối kết tâm trí thẳng với bà. Cũng dễ dàng như đàm thoại trực tiếp vậy.

<Thế thì hãy để ta sử dụng trung tâm điều khiển lời nói của mi. Để ta trực tiếp nói chuyện với mọi người.>

Một lời đề nghị hoàn toàn hợp lý. Tôi chẳng có lý do gì để từ chối cả. <Nếu bà có thể kết nối được thì xin cứ làm đi ạ.>

Gần như ngay lập tức, tôi cảm thấy cổ họng mình ngưa ngứa. Lưỡi tôi động đậy rồi phát ra những âm thanh nghe như tiếng heo ủn ỉn.

"Cassie, bồ không sao đó chứ?" Rachel bồn chồn hỏi.

Tôi không trả lời nhỏ. Bà Aldrea đã khiến răng tôi khóa chặt lại với nhau. Tôi giơ cả hai tay lên và gật đầu, cố ra hiệu cho mọi người biết là mình ổn. Ít ra thì cánh tay của tôi vẫn là của tôi.

"Ald… Aldr…"

Cảm thấy cằm mình nhúc nhích, tôi thấp thỏm chờ nghe Marco

ghẹo "*Nói chứ đừng phun nước miêng nha*". Thế nhưng cậu ấy vẫn im lặng.

"Althrea… Aldrea nói đây. Ca-ss-ie đã đ-ồ-n-g ý cho ta sử d-ụ-n-g giọng nói của cô ấy," bà Aldrea lập bập giải thích, giống như một đứa nhỏ đang ráng đánh vần những từ quá khó. Tự dưng bà khiến tôi liên tưởng đến Yeerk. Bà đang sử dụng miệng tôi! Nói bằng giọng của tôi!

"T-a sẽ làm bất cứ đ-i-ề-u g-ì hòng giúp đ-ỡ c-h-ắ-t g-ái mình và n-g-ư-ờ-i Hork-Bajir," Aldrea tiếp. "Nhưng ta k-h-ô-n-g làm điều này."

"Ý mi là sao?" Người Arn càu cạu. "Mi phải làm! Mi khước từ cơ hội lấy lại hành tinh Hork-Bajir về cho họ sao?" Giọng ông run rẩy. Tôi không biết đó là do tức giận hay đơn giản chỉ vì ông đã mệt đứt hơi.

Bà Aldrea cười khẳng khái. Đó là một âm thanh khàn đục lọt ra khỏi cổ họng tôi. "Không, người Arn à. Ta từ chối tạo cơ hội cho mi lấy lại hành tinh của mi. Đó mới chính là điều mi thật sự yêu cầu. Mi chẳng màng gì tới loài Hork-Bajir. Lòng dạ mi không tử tế như vậy đâu."

Giọng bà Aldrea bây giờ đã suôn sẻ rồi. Bà đã thoải mái sử dụng cái miệng của tôi. Nhưng tôi thì chẳng ham gì chuyện này. Tôi cảm thấy như mình là người nói tiếng bụng tài danh nhất thế giới vậy…

"Lố bịch," người Arn phản đối. "Ta già rồi. Chẳng còn sống được bao lăm nữa…"

"Mi yêu cầu ta giúp mi sử dụng người Hork-Bajir một lần nữa. Mỗi lần một người Hork-Bajir mới của mi giết được một Yeerk, thì anh ta cũng giết luôn một phần đức tính hiền hậu của mình," bà Aldrea giảng giải. "Mi mang ta trở về lại đề giúp Hork-Bajir chém giết Hork-Bajir hả?"

"Cố nói đúng lắm," Toby xen vào. "Nhưng chúng ta không còn cách nào khác. Người Hork-bajir chỉ còn có một nhúm sống sót sau thảm họa virus lượng tử. Tất cả họ đều đã bị đưa đi khỏi thế giới quê nhà. Rất ít người không bị đầu độc như bà cố và ông cố. Chúng ta lại có thể sinh sôi nảy nở và trở về quê nhà. Nhưng chỉ khi nào bọn Yeerk bị suy yếu…. "

Toby bước ra trước mặt tôi và cúi xuống nhìn sát vào mắt tôi. À không, vào mắt bà Aldrea - bởi vì lúc này có lẽ tôi không có ở đây. "Cố cho cháu theo về hành tinh của chúng ta đi. Cháu sẽ bắt tay làm lại từ đầu, sẽ tiếp tục phong trào đấu tranh do bà cố và ông Dak Hamee gầy dựng," Toby nài nỉ.

Tôi cảm thấy bà Aldrea đau thắt lại khi Toby nhắc đến tên Dak. Rồi tôi cảm thấy bà gạt nỗi đau ấy qua một bên.

"Cháu là nhà tiên tri, Toby, nhưng cháu còn trẻ lắm. Cháu không lường hết được người Arn, người Andalite, và cả loài Người này đâu. Cho dù được trang bị vũ khí đầy đủ thì liệu một vài người Hork-Bajir do sinh vật này - lão người Arn khéo léo này, một tên dối trá và hèn

nhát trong số những giống loài dối trá và hèn nhát…" bà chỉa ngón tay tôi vào người Arn. Tôi cảm thấy mặt mình vặn xoắn lại vì cơn thịnh nộ của bà.

Bà Aldrea cố kìm nén cảm xúc, nhưng bây giờ hàm lượng adrenaline trong máu tôi đã tăng dữ quá. Loại hoóc-môn đó càng kích thích nỗi hoảng sợ và giận dữ của chính tôi.

"Hork-Bajir giết Hork-Bajir và ai được hưởng lợi?" Bà Aldrea chất vấn.

"Tất cả những kẻ thù của Yeerk được hưởng lợi," Jake trả lời.

Toby gật đầu. "Phải đó, cố à. Đây là một sự kiện bên lề - có thể nó chỉ làm cho bọn Yeerk xao nhãng chút đỉnh. Có thể Hork-Bajir sẽ chết. Tuy nhiên, chúng ta phải chiến đấu."

Bà Aldrea xòe rộng bàn tay tôi ra. "Tại sao?"

"Bởi vì chúng ta phải là dân tộc tự do, thưa cố. Dẫu sao tự do ở trong thung lũng này cũng là do những người bạn loài Người đây phải chiến đấu và đem lại cho chúng ta. Nhưng tự do không là của đem cho. Mà phải là đoạt lấy và giữ gìn. Tự do của chúng ta phải do chính chúng ta tạo nên."

Một lần nữa tôi lại cảm thấy nỗi buồn ray rứt của bà Aldrea. Mỗi lời thốt ra từ miệng Toby lại khiến bà nhớ tới Dak.

"Cháu nói nghe dũng cảm đấy, Toby. Có lẽ cháu sẽ nghĩ lại nếu cháu thấy thây Hork-Bajir chất cao như núi. Bà cố của cháu đã từng chứng kiến rồi…"

Không ai nói gì cả. Quyết định là của bà Aldrea. Phải là của bả. "Chúng ta sẽ đi. Nhưng ta cảnh báo mi, người Arn: mi không được phản bội người Hork-Bajir. Bây giờ thì chúng ta về nhà thôi." Cuối cùng bà Aldrea nói.

<Bà ta gọi đó là nhà,> Ax buột lời.

Bà Aldrea quay phắt về phía ảnh. <Andalite,> bà nói riêng với tôi. <Người Andalite kia làm gì ở đây?>

<Anh ấy là một người bạn,> tôi đáp.

<Dân tộc ta cũng là bạn với Hork-Bajir,> bà hầm hè. Rồi nhìn thẳng vào Ax, bà nói rành rọt bằng giọng của tôi. "Con người tên Cassie này nói mi là một người bạn, Andalite. Nhưng ta đã cảnh báo cô ta về bạn bè Andalite."

<Thế bà có cảnh báo cho bạn ấy về một *nothlit* Andalite, con gái của Seerow, người giả bộ làm Hork-Bajir không?> Ax quật lại.

<Ta là người Hork-Bajir.>

<Không phải. Jara, Ket và những người kia mới là Hork-Bajir. Còn bà, bà tự nhận mình tương đương với một nhà tiên tri Hork-Bajir, nhưng thật ra, trí thông minh của bà không phải là kết quả của một sự đột biến gien. Dù không quen bà, Aldrea-Iskillion-Falan, nhưng tôi biết bà. Bà cực kỳ thông minh, giàu cảm xúc, đầy lòng tự chủ, có khả năng dối gạt và phỉnh lừa về nguồn gốc của mình. Về nền tảng, bà rất

hòa hiếu, gan dạ và có tinh thần hy sinh cao cả. Nói ngắn gọn: bà là một người Andalite chứ không phải là Hork-Bajir.>

"Đáng lý ra bồ nên mô tả một con người," Rachel nói sắc ngọt, "sau đó dặm thêm tính kiêu ngạo và không có óc khôi hài thì bồ sẽ có một Andalite."

Thật ngạc nhiên, bà Aldrea cười sảng khoái. "Rõ ràng là những con Người bọn mi đã tiếp xúc khá nhiều với Andalite."

Ax không đồng tình với sự dàn hòa, đấu dịu ấy - vẫn dí đôi mắt chĩnh vào tôi, vào bà Aldrea.

<Tôi muốn được đảm bảo, con gái của hoàng tử Seerow à, rằng bà chỉ có duy nhất một nhiệm vụ. Rằng ngay sau khi chỉ cho chúng tôi vị trí cất vũ khí thì *Ixcila* của bà phải trở về nơi lưu giữ. Bà chết rồi, Aldrea-Iskillion-Falan. Khi bà thực hiện xong việc này thì ảo tưởng về sự sống sẽ chấm dứt, và Cassie phải trở về đúng là Cassie.>

Bức tường ngăn cách tôi và bà Aldrea lại hiện ra. Hình như lần này dày và chắc chắn hơn trước. Tôi không biết phản ứng thật sự của bà trước lời yêu cầu đanh thép của Ax là thế nào.

"Ta hiểu vì sao Nghi thức Tái sinh lại được thực hiện," bà nói đều đều. "Ta hiểu người Arn mang ta đến đây chỉ để sử dụng ta vào mục đích này. Ta sẽ làm điều ta phải làm."

Đó không phải là câu trả lời tôi muốn nghe.

<Tôi lấy lại quyền kiểm soát cơ quan lời nói của mình đây,> tôi nói.

<Dĩ nhiên.>

Câu đáp này coi bộ khá hơn. Nhưng phải chi bà ấy chấp nhận mà không chần chừ thì vẫn tốt hơn.

CHƯƠNG 9

"Chúng ta nghĩ cần phải nêu tình hình cho bà biết. Thế này này: một trong những lốt hình biến tốt nhất của Cassie là sói," Rachel nói với bà Aldrea khi tụi tôi đi về nhà, ngang qua khu rừng đầy những hạt nắng lốm đốm xuyên qua kẽ lá.

Bọn bạn đã bay đi trước rồi - hoặc ít ra tụi nó không còn ở trong tầm mắt của tôi và Rachel nữa. Vài kế hoạch đã được lập ra. Chúng tôi phải đi vắng một thời gian nên rất cần sự trợ giúp của người Chee.

Tôi biết Jake đã cẩn thận để lại một hay hai đứa đằng sau để bí mật canh chừng tụi tôi. Cậu ấy e ngại lời đáp lấp lửng của bà Aldrea còn hơn cả tôi nữa kìa…

Cuộc đi bộ nhàn nhã trong rừng này là một bài kiểm tra. Nếu bà Aldrea gây ra rắc rối gì thì Rachel đã có mặt sẵn sàng - chắc chắn còn có cả Tobias và Ax nữa. Dù không thấy nhưng tôi cá là mấy cậu ấy chỉ ở loanh quanh đây thôi.

Jake cho rằng bà Aldrea sẽ học cách kiểm soát những lốt biến hình của tôi. Trên thế giới Hork-Bajir bà sẽ lâm trận. Mà trong khi chiến đấu, tôi và bà cần phải hành động chớp nhoáng. Bà cần biết trong tình huống nào thì phải dùng vũ khí nào. Giờ chúng tôi cần coi bà xoay xở ra sao.

"Sói có tốc độ rất lớn," Rachel vẫn tỉa lia. "Khả năng cấu rứt của hàm răng. Sức chịu đựng phi thường. Chúng có thể chạy suốt đêm. Nè, nếu bà chọn cháu, bà Aldrea à, thì bà sẽ có những vũ khí mạnh hơn nhiều. Ví dụ như voi châu Phi nè, nó nặng bảy tấn. Không kể lốt gấu xám đó nha."

Tôi cảm thấy vẻ thán phục pha lẫn thích thú nơi bà Aldrea. Cái bức tường chắn giữa chúng tôi đã bị hạ xuống, nhưng những gì tôi thấy và cảm nhận chỉ là thứ bà Aldrea cho phép tôi thấy và cảm nhận thôi.

Tôi thấy mình cũng chẳng việc gì phải phô bày hết cả bí mật riêng tư cho bà ấy xem. Tuy đã lấy lại quyền khống chế cơ thể, nhưng tôi cẩn thận ngóng lên cây và vào các bụi rậm xem bóng dáng của Tobias và Ax ở đâu. Ít nhiều bà Aldrea cũng đoán được tôi đang mong ngóng cái gì.

"Không phải là cháu thất vọng, nhưng mà tại sao bà không chọn cháu?" Rachel hỏi to. "Ý cháu là… à… cháu đã sẵn sàng tiếp nhận nhân tính của bà."

"Đừng nói là điều đó làm phiền bồ đấy nhé," tôi nói.

"Tất nhiên là không rồi, mình chỉ định nói…"

<Tại sao ta phải chọn cô ấy?> Bà Aldrea hỏi tôi.

"Bà ấy muốn biết tại sao lại phải chọn bồ," tôi dịch lại. "Mình có nên giải thích cho bà rằng bồ mạnh bạo và kiên gan hơn mình. Một kẻ

diệt Yeerk triệt để. Bồ là Xena, Công Chúa Chiến Binh, trong khi mình chỉ là một đứa tâm tư bất ổn, và chỉ giỏi làm bà lang thú?"

"Nhớ kể rằng mình là một tay sành sỏi thời trang," Rachel tinh quái nói thêm.

"Thật ra, cả cháu cũng thắc mắc vì sao bà lại chọn cháu." Tôi nói to lên để làm vui lòng Rachel. "Tất cả đều nghĩ là bà sẽ chọn Rachel hoặc Toby."

<Ta không biết,> bà Aldrea thừa nhận. <Ta không có ký ức về chuyện mình đã lựa chọn thế nào. Điều đầu tiên ta nhận biết là ta đã ở trong cơ thể cháu.>

Có lẽ bởi vì bà ấy đã nhận thấy sự ngưỡng mộ của tôi khi bà quyết định trở thành Hork-Bajir.

Không, như thế không thỏa đáng. Tôi không phải là đứa duy nhất tin rằng quyết định chối bỏ dân tộc mình để làm Hork-Bajir của bà là một quyết định dũng cảm.

Tôi nhắc lại câu trả lời của bà cho Rachel. Dĩ nhiên tôi có thể để bà dùng miệng mình, nhưng như thế rất dễ gây hiểu lầm, phiền toái. Tôi không muốn cho Aldrea nhiều hơn điều bà ấy cần, nhưng tôi cũng không muốn đối xử với bà ấy như một kẻ bị tình nghi. *Tôi không nghĩ rằng Hoa hậu Bà Chằn[10] sẽ kiểm soát được tình huống đặc biệt này,* tôi nghĩ thầm.

<Aldrea, có lẽ chúng ta nên cùng dùng cơ quan phát âm của cháu. Nếu cả hai đều cẩn thận thì sẽ không gây phiền hà gì.>

"Ừ," bà Aldrea chấp nhận.

"'Ừ' cái gì?" Rachel ngơ ngác hỏi.

"Mình-cô-ấy và ta c-ù-n-g…" hai trí não dùng chung một cái miệng.

Rachel lườm chúng tôi. "À há. Coi bộ cần vô nhà thương điên rồi…"

<Tiếp đi, bà Aldrea,> tôi giục giã.

"Mới đầu ta nghĩ mình được trao cho một tâm não tiếp nhận thật kỳ cục," bà Aldrea thú nhận, hình như là đang nói chuyện với Rachel, cứ như không có tôi ở đó. "Ta không biết mình đã loay hoay thế nào mà lại chui vào cái cơ thể yếu đuối này, không hề có những lưỡi gươm hay móng vuốt gì cả. Thậm chí cả túi chất độc cũng không có!"

"Ơ, nhưng mà cô ta có cái túi đựng ống thụt để rửa ruột cho gấu túi Mỹ đó." Rachel giỡn.

"Nhưng giờ thì ta biết nó có khả năng biến hình. Thế là đủ rồi," bà Aldrea tiếp.

Nó. Tôi đoán "nó" được dùng để nói về một cơ thể. "Nó" lò dò tiếp cận cơ quan phát âm.

"Vậy bà đã sẵn sàng thử chưa?" Tôi xen vào kiểm soát cơ quan phát âm. "Cháu đang tập trung vào ADN của sói. Bà có cảm thấy gì không?"

<Có,> Bà Aldrea đáp.

“Khi bắt đầu biến hình, tất cả những gì cần làm là…” tôi định giải thích.

<Cháu quên rằng ta sinh ra là người Andalite sao?> Bà Aldrea kêu lên. <Chúng ta đã phát minh ra kỹ thuật biến hình mà…>

Giọng nói kẻ cả của bà khiến tôi liên tưởng đến Ax mỗi khi ảnh chê bai những kỹ thuật thô sơ của loài người.

Suýt nữa thì tôi hỏi là bà đã biến hình mấy lần và thành bao nhiêu con vật rồi. Mém nữa là tôi khoe rằng mình và các bạn là những nhà vô địch biến hình của dải thiên hà. Nhưng rồi hình như tôi cảm thấy… bà Aldrea là vị anh hùng đứng trên mọi lịch sử, còn tôi chỉ là một cô gái nhỏ mang túi thuốc chữa bệnh cho gấu Mỹ…

“Tiếp nào,” tôi lẩm bẩm.

Tôi cảm thấy đầu mũi mình bỗng ươn ướt và lành lạnh. Đầu móng tay tôi mọc dày và dài hơn. Nhưng giây sau chúng lại trở về hình thù bình thường.

“Cháu đang chống lại ta, Cassie,” bà Aldrea nói.

“Ồ, xin lỗi. Cháu không biết,” tôi đáp. “Bà tiếp đi.”

Tôi cảm thấy bà Aldrea bắt đầu tập trung vào ADN sói. Tôi hít thật sâu rồi nhận ra ngay bây giờ có lẽ bà đang kiểm soát hơi thở của tôi. Sự thay đổi lại xảy ra. Xương cẳng tôi nứt rạn thành những mấu, tõe ra đủ mọi hướng. Da cánh tay tôi ngứa ran khi lớp lông sói cứng đơ mọc ra. Biến hình lúc nào cũng làm tôi sởn gai ốc. Lần này thật hãi hùng. Mỗi cảm giác đều bị nhân lên cả trăm lần. Tôi muốn thét vang khi cảm thấy ruột xục xịch và xương sườn co vào.

Tôi ra lệnh cho mình phải bình tĩnh. Tôi quyết định cứ giả bộ như mình đang xem một bộ phim. Thậm chí tôi còn tưởng tượng những hàng ghế nhà hát cọ quẹt đằng sau lưng và sàn nhà nhơm nhớp dưới chân mình nữa.

Khi cái miệng giãn bành ra khỏi mặt, tôi cố nghĩ về nó như một hiệu ứng đặc biệt trong phim *Aldrea: Người Sói từ hành tinh khác.*

Điều đó chỉ giúp tôi được tí chút thôi, rất ít.

Tôi đổ người về phía trước, chống lên bàn tay. À không, lên móng vuốt chứ. Lát sau, sự biến đổi đã hoàn tất.

Bà Aldrea dợm chân chạy băng qua khu rừng. Tôi cảm nhận sự sung sướng của bà khi thấy mình tự do và tràn đầy sinh lực.

Tôi cảm tưởng như mình bị kẹt trong một chiếc xe không có thắng, không có tay lái và phóng hết tốc lực. Tôi cố bám víu lấy những hình ảnh về nhà hát, rạp chiếu bóng nhưng không thể. Bà Aldrea đang xông thẳng vào một cây thông bự chảng! Nếu chúng tôi tông vào cây ở góc độ này thì chẳng phải là máu giả trong phim tóe ra mà là một đau đớn thật sự bùng nổ.

<Aldrea! Cẩn thận!> Tôi hét.

Bà lạng rồi né sạt qua cái cây vài phân.

<Bà đang làm cái gì thế? Bà sắp sửa bửa banh đầu cháu…> tôi

thét.

<Cháu nói gì vậy?> Bà Aldrea quặt lại. <Lốt hình biến này cảm thấy thư thái cực kỳ.>

Bà Aldrea nói đúng. Tôi đã từng chạy sát sạt cây cối như thế này bao nhiêu lần khi biến hình sói rồi mà.

Rõ ràng bà Aldrea chẳng phải cực nhọc gì khi kiểm soát lốt biến hình này. Tôi cần phải tin cậy bà. Tuy nhiên, bà đâu phải là cư dân Trái Đất. Ngộ nhỡ có cái gì đó đột ngột hiện ra và làm sao bà kịp ứng phó? Liệu tôi có kịp thời kiểm soát cơ thể mà tránh né không?

Tôi quyết định thử nghiệm. Không nói cho bà Aldrea biết, tôi cố vẫy vẫy… cái đuôi sói.

Nó không hề nhúc nhích.

Tôi thử lại, vận dụng hết năng lượng vào cơ bắp đuôi. Cái đuôi giật cục, đó không phải là động tác ve vẩy nhưng ít ra thì nó cũng chuyển động.

<Cháu làm gì thế Cassie?> Bà Aldrea hỏi, kìm tốc độ lại và tỏ vẻ bực bội.

Tôi ngần ngừ. Tôi không muốn thú thật ý định của mình.

Rachel cũng lao hùng hục bên cạnh chúng tôi trong lốt sói. Thiệt tình mà nói, nếu Rachel mà rơi vào trường hợp tôi, thì nhỏ không chỉ bằng lòng giật cục cái đuôi đâu.

Rachel sẽ không chịu để cho bà Aldrea áp đảo. Nhỏ sẽ bày ra luật lệ: hãy làm điều ta bảo hay đại loại thế….

Chợt, tôi lại tự hỏi tại sao bà Aldrea không chọn Rachel làm tâm não tiếp nhận. Xem ra câu trả lời đã rõ rành rành: tôi được chọn có lẽ vì bà cảm thấy tôi là đứa yếu nhất.

Phải chăng bà nhận thấy tôi là đứa dễ bị khống chế nhất? Liệu bà Aldrea, dù chỉ ở dưới dạng *Ixcila*, nhận thấy tôi là nạn nhân dễ nhất?

"Ừ, cô nhỏ Holly Perry đó mới từ Polk chuyển tới hả?" Marco nói vọng ra từ trong đống cỏ khô to tướng, vị trí cố hữu của cậu ấy mỗi khi đến Dưỡng đường thú hoang. "Tui muốn người Chee rủ cô ta đi chơi giùm. Đã vài lần tui định ướm lời với cô nhỏ nhưng chưa dám."

"Nữa nữa, bồ lại bắt đầu cục ta cục tác như gà mắc đẻ rồi," Rachel nhận xét.

"Holly Perry. Không thành vấn đề," Erek người Chee bảo Marco. "Làm như chúng tôi không còn việc gì khác để làm, ngoài việc đi dàn xếp chuyện tình yêu cho các bạn ấy. Ờ, anh người Chee đóng giả bạn vốn đang là quản lý nhà hàng, nhưng mà này, cuộc sống tình yêu của bạn sẽ được ưu tiên hàng đầu."

Marco gật gù. "Tốt. Miễn là tụi tôi thu vén xong những ưu tiên của mình."

Bà Aldrea chẳng hiểu mô tê gì cả. Thật dễ chịu khi thấy bà lúng túng. <Người Chee là người máy,> tôi giải thích. <Họ có thể tạo ra những hình chiếu ba chiều đủ mọi hình hài quanh mình. Trong khi chúng cháu vắng mặt, Erek người Chee sẽ triệu tập vài người bạn của ảnh tới để đóng vai trò của chúng cháu ở trường và ở nhà.>

"Nếu tụi tui chưa trở về trước ngày hẹn hò, thì cái anh người Chee đó cứ việc đi chơi với cô nhỏ Holly Perry. Nhưng phải nhớ bảo đảm là cổ sẽ được một phen vui ra trò đấy," Marco vẫn léo nhéo.

"Hay ghê!" Rachel bình luận. "Nếu không thì Holly Perry sẽ thất vọng ê chề khi đi với Marco thật."

Tôi cảm thấy bà Aldrea nhấp nhổm. Bức tường cảm xúc giữa tôi và bà đã trở nên một cái rây lọc. Ý nghĩ của bà vẫn ở ngoài tầm với nhưng tôi có thể "cảm thấy" bà là một người ở trong tôi.

<Đó là một kiểu lên gân cốt ì mà, bà biết không, trước khi phải đối mặt với gian nguy hay phải đi làm một nhiệm vụ khó khăn,> tôi giải thích cho bà Aldrea hiểu.

Vẻ thấp thỏm của bà vẫn chưa vơi. <Ôi, một lũ con nít,> bà lầm rầm.

<Thật ra tụi cháu không trẻ hơn bà và ông Dak Hamee khi ông bà chiến đấu chống Yeerk đâu.>

Tôi cảm thấy hình như bà Aldrea không bằng lòng với sự so sánh ấy.

"Có dặn dò gì thêm không?" Erek hỏi.

"Yêu cầu cô người Chee nào đóng giả tui hãy đừng tử tế với mấy đứa em tui vào lúc này," Rachel bảo. "Tụi nó đáng phải như vậy."

Erek mỉm cười. "Jake? Cassie? Các bạn có dặn gì không?"

Jake lắc đầu. Tôi dám chắc là trong tâm trí, cậu ấy đã rời xa Trái

Đất từ lâu rồi.

“Có lẽ mình không nên yêu cầu điều này,” tôi thong thả nói. “Có thể hơi xui xẻo, nhưng nếu tụi mình… tụi mình không trở về…” tôi không thể nói hết câu. Một nỗi đau khổ dằn nén bên dưới nỗi lo của tôi.

Mãi sau tôi mới nhận ra tất cả những lời đó là từ bà Aldrea. Ý nghĩ của tôi khiến bà nhớ tới cha mẹ và đứa em trai bé nhỏ. Tất cả đã ra đi mãi mãi.

“Chúng tôi có thể ở lại luôn với gia đình các bạn,” Erek nói, “nếu các bạn muốn…”

“Không,” tôi nói nhanh. “Mình… mình không nghĩ… mình muốn ai đó vĩnh viễn là mình.”

“Ừ, chúng tôi đã sống rất, rất lâu và đã chứng kiến nhiều cái chết. Tôi chưa từng chứng kiến thời khắc hấp hối. Người này chết, người kia đau buồn. Như thế hay hơn là giỡn chơi với tử thần.” Erek gục gặc cái đầu và dợm quay đi.

“Ồ, Erek, còn một điều nữa,” Marco gọi giật theo. “Tui cần làm bài thu hoạch về những sự kiện trọng đại trong lịch sử nước Mỹ. Hạn chót là ngày kia.”

“Vậy thì tôi viết về Franklin Roosevelt nhé? Tôi đã là quản gia của Nhà Trắng trong nhiệm kỳ của ông ta mà. Tôi là người đưa ra cụm từ 'New Deal'[11] đấy. Ừ, đương nhiên là trong khi chơi bài.” Erek nhỏ nhẹ nói.

CHƯƠNG 11

Đây là lần thứ hai trong vòng chưa tới một ngày, chúng tôi bay tới thung lũng Hork-Bajir.

Chẳng ai nói tiếng nào. Ngay cả Marco và Rachel cũng chẳng buồn gấu ó nhau. Bà Aldrea không liên lạc tâm trí với tôi. Jake cũng chẳng nói gì với tôi cả, dù chỉ là để động viên. Cậu ấy biết mình không thể nói gì với tôi mà không phải nói với bà Aldrea. Tôi biết cậu ấy nhận thức được những rắc rối có thể xảy ra.

Tôi cảm thấy nhẹ nhõm khi nhìn thấy Quafijinivon, Toby và những người Hork-Bajir. Họ đang bu quanh một phi thuyền Yeerk nho nhỏ. Nó lớn hơn chiếc Con Rệp, nhưng vẫn là nhỏ. Nó mang hình ô van như tàu của người Andalite, với khoang động cơ ở hai bên sườn, có điều ụ tia Nghiệt lủng lẳng bên dưới chứ không mô phỏng chiếc đuôi vung lên.

Tôi muốn nhảy ào lên tàu thật nhanh. Cách duy nhất để kết thúc phi vụ là hãy bắt đầu nó. Cách duy nhất để quay trở về Trái Đất là hãy rời xa nó. Cách duy nhất để khỏi phải chia sẻ cơ thể với bà Aldrea là hãy cho phép bà sử dụng nó.

Tôi đã sẵn sàng. Cần phải thế vì tôi đã chẳng có sự lựa chọn kể từ khi được bà Aldrea chọn làm tâm não tiếp nhận.

Tôi cụp cánh lại, và để cho mình rơi tự do xuống mặt đất. Xong, tôi hoàn hình thật nhanh.

"Ai chưa có lốt biến hình Hork-Bajir thì hãy hấp thụ đi," Jake ra lệnh khi những túm lông chim ưng còn chưa rụng hết khỏi mặt cậu ấy.

Tôi tiến lên trước mặt Jara Hamee và chìa tay ra. "Cho phép tôi chứ?"

"Jara hân hạnh giúp đỡ," anh ấy đáp.

Tôi ấn bàn tay vào bộ ngực lờm xờm của anh ấy. Bà Aldrea cố kìm nén một nỗi đau mới. Trong thoáng chốc, tôi không thể nhận ra tại sao, sau đó tôi mới biết: bàn tay tôi chạm vào Jara Hamee làm bà nhớ tới Dak Hamee.

Tất cả vẫn như còn tươi mới đối với bà. Sự mất mát xảy ra từ hồi tôi chưa ra đời, nhưng với bà Aldrea nó chỉ như mới cách đây vài giờ. Tôi không thể nghĩ nó là một câu chuyện thật. Dak Hamee đối với tôi là lịch sử, nhưng đối với bà Aldrea, ông là một con người sống.

Tôi tiếp nhận ADN của Jara thật nhanh và rụt tay lại. <Bà vẫn còn nhớ ông ấy phải không?> Tôi hỏi.

<Dak chết hôm qua mà không có ta ở bên. Ta đã không cầm tay ông ấy và nói rằng ta yêu ông ấy. Có thể thực tế đã diễn ra như vậy,

chứ không phải là tất cả những gì mà ta có trong ký ức của ta.>

<Xin lỗi,> những lời đó thật yếu xìu, thiếu thuyết phục nhưng tôi cũng chẳng biết đáp lại ra sao. Bà Aldrea thôi không nói gì nữa.

"Tới lúc rồi," Quafijinivon thông báo và bước về phía con tàu, dừng lại rồi quay qua Jara Hamee. "Bạn Hork-Bajir, ta rất biết ơn món quà ADN của bạn. Ta sẽ làm tất cả trong khả năng của mình để tạo ra lãnh địa mới nhằm đánh đuổi bọn Yeerk ra khỏi thế giới quê nhà. Dù bạn có tin hay không, nhưng ta khẳng định rằng người Arn cuối cùng này sẽ chuộc lại những tội lỗi của dân tộc mình."

Dĩ nhiên là những người Hork-Bajir chẳng thể hiểu nổi một nửa bài diễn thuyết của Quafijinivon, nhưng có lẽ họ cảm nhận được phần nào…

Jara Hamee đập tay lên ngực. "Tự do hay là chết!" Anh thét vang.

"Tự do hay là chết!" Ket Halpak hét theo, cũng chạm tay lên ngực.

Những người Hork-Bajir khác cũng hòa tiếng thét.

"Tự do hay là chết!"

"Tự do hay là chết!"

Mắt tôi chợt cay cay. Tôi không biết cảm xúc của bà Aldrea hay của mình làm cho nước mắt tuôn trào. Trong khoảnh khắc đó cảm xúc của hai chúng tôi không thể phân biệt được.

"Rồi, đi thôi," Jake hô.

Bà Aldrea và tôi nhìn những người Hork-Bajir lần cuối cùng, rồi chúng tôi cũng đập tay vào ngực và hét vang. "Tự do hay là chết."

"Chúng tôi" là cách duy nhất tôi có thể dùng để mô tả trường hợp này. Tôi không chắc giọng mình hay giọng bà Aldrea bật lên lời xung phong trên chiến trường của Hork-Bajir. Lúc đó bức tường ngăn cách giữa chúng tôi đã bị phá vỡ. Nhưng khi chúng tôi tới cửa phi thuyền, tôi cảm thấy bà Aldrea tách xa tôi ra. Và tôi cũng tự tách mình ra. Chúng tôi gần như là hai người xa lạ với nhau. Cả hai cần có chút riêng tư. Tôi bước vào phi thuyền, theo sau là Marco.

"Hây, cái bồn này nóng gớm," cậu ấy cằn nhằn. "Các quý bà hãy lại đây với tui." Tôi nhìn theo ánh mắt Marco và thấy một vũng Yeerk cũ nằm chình ình giữa "căn phòng" duy nhất.

"Nó cạn rồi," Quafijinivon bảo đảm với chúng tôi. "Để ta cầm lái cho. Chúng ta sẽ chuyển sang vùng không gian Zero ngay khi ra khỏi bầu khí quyển. Ta phải chuẩn bị cho cuộc hành trình tới hành tinh Arn."

"Hành tinh Hork-Bajir chứ," Rachel nhắc và ý nhị nhìn tôi.

Hình như Quafijinivon không nghe thấy những lời Rachel nói, ông chật vật ngồi dựa lưng vào ghế của cơ trưởng vốn được thiết kế cho Hork-Bajir. Không gian bên cạnh ông vốn được dành cho một Taxxon, chẳng còn chiếc ghế nào nữa.

Ax nhìn vào bảng điều khiển. <Cái này là tàu Yeerk thế hệ mới,> ảnh nhận định. Rồi bằng giọng truyền hờ hững, ảnh bảo. <Chúng đã

cải tiến chút chút kể từ khi đánh cắp kỹ thuật của người Andalite… Tất cả chúng ta đều biết ai đã dạy cho Yeerk khả năng di chuyển trong vùng không gian Zero.>

"Đó là cha ta," bà Aldrea trả lời một cách cứng cỏi. "Cha ta, hoàng tử Seerow. Nếu không có cha ta, bọn Yeerk sẽ không có cơ hội bành trướng sự quỷ quái của chúng," bà tiếp. "Nếu không có cha ta thì chúng ta sẽ không phải liều thân trong phi vụ này. Đây là điều mà người Andalite kia muốn nhấn mạnh chứ gì."

<Bà Aldrea, làm ơn thôi đi mà,> tôi van vỉ. <Không ai đổ thừa cho bà đâu.>

Aldrea chẳng thèm đếm xỉa tới tôi.

"Tất cả đều là sự thật," bà khăng khăng. "Và cũng là sự thật rằng cha ta tin những việc mình làm là đúng. Ông tin mình đã giúp một loài xứng đáng được tiến hóa và phát triển."

<Chúng tiến hóa bừa lên Hork-Bajir và loài người,> Ax dằn dỗi nói.

Bà Aldrea quay đầu mình - quay đầu của chúng tôi - về phía Ax. "Những gì ông ấy làm cũng giống như việc chuyển giao công nghệ biến hình cho những con Người đây. Và ai đã làm điều đó hả Aximili-Esgarrouth-Isthill? Ta biết họ không thể tự có kỹ thuật này."

<Bà không thể so sánh cha bà với anh trai tôi,> Ax phản kháng.

"Ồ, nhưng mà ta có thể!" Bà Aldrea reo lên. "Nếu anh trai của mi trao cho loài Người thuật biến hình, cũng có nghĩa là anh ta đã trao cho loài hạ đẳng kỹ thuật họ không thể tự phát triển. Đó là điều cha ta đã làm."

"Chờ đã, chờ đã." Rachel cắt ngang. "Theo những gì tôi nghe thì bà so sánh loài Người với Yeerk hả?"

"Ha ha, chúng ta đã đi xa điểm xuất phát." Marco cười hinh hích. "Hi hi, chưa tới trạm nghỉ thứ nhất mà lũ trẻ đã lục hặc đánh nhau ở ghế sau."

<Bà biết không Ald..> Tobias định nói.

"Thôi, ngưng tranh luận." Jake gạt phắt, và Tobias im bặt giữa chừng. Tôi cảm thấy trong vẻ im lặng của bà Aldrea có sự bất tin cậy trước một người lạ trẻ tuổi.

"Ở đây tụi mình cần phải là một đội," Jake nói bằng giọng lặng lẽ mà buộc cả bọn phải chăm chú lắng nghe. "Tụi mình phải tin cậy lẫn nhau. Tụi mình sắp xâm nhập vào vùng đất của kẻ thù. Hành tinh Hork-Bajir đang bị quân Yeerk chiếm đóng. Nó được bao bọc bởi hệ thống an ninh Yeerk. Tụi mình buộc phải tin vào hai người mà tụi mình không biết rõ: Quafijinivon và bà Aldrea."

Cậu ấy quắc mắt nhìn tôi-bà Aldrea. "Chúng ta sẽ chấp nhận lời khuyên của Quafijinivon và bà Aldrea. Chúng ta sẽ lắng nghe Toby. Nhưng đây cũng là một nhiệm vụ của hội Animorphs."

"Tức là bọn mi tấn công?" Bà Aldrea hỏi, suýt nữa thì phì cười.

“Đó chính xác là điều tôi muốn nói,” Jake trả lời.

Tôi cảm thấy phản ứng của bà Aldrea. Một sự pha trộn giữa tức giận, coi thường lẫn lo lắng.

<Jake đã dẫn dắt chúng tôi tham gia nhiều chiến trường, thực hiện nhiều phi vụ hơn bà và ông Dak từng làm,> tôi nói, mặc kệ thái độ của Aldrea.

Sử dụng cái miệng của tôi - của chúng tôi - bà Aldrea bảo. “Tôi sẽ nghe theo Jake như thể cậu ta là hoàng tử của mình.”

Ý bà là gì? Tôi không thể biết.

Tôi thấy hình như Ax muốn trả treo câu gì đó thật chua cay. Jake giơ tay lên, chặn Ax lại. “Cám ơn, bà Aldrea. Rất vinh dự có bà trong nhóm chúng tôi.”

Giây phút đó qua đi. Tôi thấy Rachel khinh khỉnh nhìn tôi, ồ không, nhìn bà Aldrea.

<Cháu mến người tên Jake này, phải không Cassie?> Bà Alrea hỏi tôi.

<Vâng.> Tôi lặng lẽ đáp.

<Giống như Dak và ta.>

<Vâng, cháu đoán vậy.> Đó quả là một sự so sánh khập khiễng: cả Dak lẫn Aldrea không ai sống sót trong cuộc chiến của họ.

<Ta chúc cho các cháu gặp may mắn nhiều hơn chúng ta.>

<Để tôi mở cửa sổ quan sát,> Ax đề nghị. Liền đó, một vòng kim loại nứt ra để lộ một cửa sổ.

Mắt tôi dòm trân trân vào quả cầu màu trắng và xanh da trời - đó là Trái Đất. Nó đã cách xa lắm rồi.

Con tàu tăng tốc, lao đi vun vút trong không gian, càng ngày càng nhanh hơn.

Vụt! Trái Đất biến mất.

<Chuyển dịch vào vùng không gian Zero,> Ax thông báo với chúng tôi. <Chúng ta sẽ xuất hiện ở đâu đó trong dải thiên hà của hành tinh Hork-Bajir. Tùy thuộc vào hình thể hiện tại vùng không gian Zero.>

Tôi nhìn quanh đội quân tạp nham. Bốn con Người, một diều hâu đuôi đỏ, một Andalite, một Hork-Bajir, một người Arn đang quay lưng lại chúng tôi và một linh hồn được gọi là Aldrea, vô hình nhưng thật sự đang tồn tại trong tôi…

Chắc hẳn là tôi đã có cái nhìn lo lắng.

Marco bắt được ánh nhìn của tôi và phá lên cười châm chích. “Rồi. Có ai muốn liệng xúc xắc không?”

CHƯƠNG 12

Ta lăn lộn và nhận ra Dak đã đi. Ta mở choàng mắt ra. Anh ấy đứng xoay lưng lại ta, ưu tư nhìn đăm đăm xuống thung lũng bên dưới. Ta đứng lên đi lại gần Dak, lần chần rồi cuối xuống nhặt khẩu súng trong số vũ khí ta thu gom được trong vòng hai năm qua. Ta ra sau anh ấy, bước qua cái đuôi cong và đặt tay lên hông anh.

Dak và ta đứng lên rìa căn chòi nhỏ được dựng trên chạc cây *Stoola* cao hai trăm mười mét. Tụi ta ở cuối thung lũng, tại một nơi hẹp đến nỗi cành cây bên kia thung lũng vươn sang đụng tới tận bên này.

Khu này vừa bị bọn Yeerk cày xới lộn tung để săn lùng những người Hork-Bajir sống sót. Trớ trêu là cuộc lùng sục lại do tụi Mượn xác Hork-Bajir thực hiện. Tuy nhiên, tụi ta đã thoát. Dak đã tháo cái chòi ra và chôn xuống lòng đất, đến khi cuộc càn quét qua đi, tụi ta lại hiên ngang xây dựng lại ngôi nhà của mình.

"Em yêu anh, Dak." Ta nói nho nhỏ.

Dak vòng cánh tay quanh ngực mình, thì thào. "Seerow đang ngủ say."

"Vâng. Mấy ngày qua, kể từ khi tàu Yeerk không còn quần đảo ầm ĩ thì con nó luôn ngủ ngon lành."

Một chiến dịch qui mô đã khởi sự. Tụi ta giờ phải chiến đấu với lực lượng Yeerk đông gấp đôi.

"Anh lo sợ cho nó, Aldrea." Dak lo lắng nói.

Ta không trả lời, cổ họng nghẹn cứng. Từ lâu tụi ta đã nhận ra mình khó lòng sống sót. Tụi ta chấp nhận điều đó, như bất cứ ai chấp nhận cái chết của người mình yêu thương hay cái chết của chính mình vậy. Nhưng ta không sao chấp nhận điều này cho Seerow, đứa con trai bé bỏng của tụi ta. Không thể. Nhưng ta không thấy con đường thoát nào khác.

Ta nhìn cái nôi kết bằng cành cây, nơi chú bé Seerow đang ngủ ngon lành. "Điều gì sẽ đến với con, cục cưng của mẹ?"

Seerow ngồi dậy, dù chưa tới tuổi biết nói nhưng nó đã nói được. Không phải kiểu nói bập bẹ như Hork-Bajir, mà là nói trôi chảy, rành rõ.

"Bọn Yeerk sẽ bắt con, mẹ à."

"Không."

"Mẹ không cứu được con đâu."

"Mẹ… mẹ…"

"Cha đâu hả mẹ?"

"Cái gì? Cha con…" ta nhìn ra ngoài. Dak không còn ở đó nữa! "Cha con… Cái gì đã xảy ra vậy?"

“Một cơn ác mộng,” sinh vật nhỏ nhắn màu nâu thỏ thẻ. Cô bé vừa thay thế vị trí của con trai ta. “Aldrea, tỉnh lại nào, bà gặp ác mộng rồi.”

“Seerow!” Ta thét.

“Seerow! Dak! Lại đây với ta, đến đây với ta… Con và anh đang ở đâu vậy?”

<Tỉnh dậy! Tỉnh dậy! Aldrea, tỉnh dậy nào!>

“Seerow!”

Ta choàng tỉnh. Con người tên Cassie chạy đi nhúng mặt ta vào nước lạnh.

Ta nhìn quanh quất, bằng mắt của Cassie. Ánh sáng mờ mờ để mọi người dễ ngủ. Người Andalite kia đang đứng trong tư thế nghỉ ngơi, với một mắt cuống mở to canh chừng. Jake, thủ lãnh của những con Người cũng vừa thức giấc.

“Không sao đâu, Jake.” Cassie bảo. “Bà ấy gặp ác mộng thôi mà.”

Seerow - chết sau khi sống cuộc đời làm vật chủ cho Yeerk. Dak - chết mà ta không biết vì sao. Tất cả họ, những chiến binh anh dũng cũng không còn.

Một cơn ác mộng. Một giấc mơ về những người đã chết.

CHƯƠNG 13

Ba ngày trôi qua. Ba ngày tôi có một người-Andalite-biến-thành-Hork-Bajir buồn phiền, lạ lùng ở trong đầu.

Tôi ngủ cùng với bà trên sàn tàu cứng quèo, lạnh ngắt. Có lúc tôi bừng thức dậy run lẩy bẩy, mồ hôi ròng ròng, nước mắt ứa ra, khi cảm thấy nỗi tang thương thê thảm trong những cơn ác mộng của bà Aldrea.

Chúng tôi - tôi và bà Aldrea cùng ăn những viên dinh dưỡng cô đặc, cùng vào phòng tắm, và cùng chung rất nhiều thứ mà tôi không thể kể ra ở đây… Chúng tôi đã cùng nhau chia sẻ cơ quan điều khiển lời nói của tôi một cách khá khéo léo. Và tôi đã bắt đầu quen dần với việc này mặc dù chẳng lấy gì làm thích thú lắm.

Người Arn vẫn ngồi tịt bên cần lái, chẳng đoái hoài gì đến ai. Tôi chẳng biết thêm chút gì về ông ta. Liệu đây có phải là cuộc hành trình chuộc lỗi của ông không nhỉ? Bà Aldrea nghi ngờ điều đó, vì bà biết tường tận về người Arn hơn tôi nhiều. Jake đang nói chuyện với người Arn khi chúng tôi ra khỏi màn trắng xóa của vùng không gian Zero, và trở lại vùng như có những ngôi sao ấm áp chào mời.

Người Arn kiểm tra những bộ cảm biến.

"Quafijinivon thông báo, bây giờ chúng ta đã vào vùng không gian Hork-Bajir. Chúng ta phải vượt qua hàng rào an ninh của Yeerk mà không bị phát hiện." Jake loan tin. "Chúng ta phải sẵn sàng đề đón đợi mọi chuyện. Mình muốn tất cả mọi người…"

Marco giơ tay lên như muốn hỏi câu gì đó.

"Gì vậy Marco?"

"Tụi mình có đủ tiền lẻ để trả lộ phí không?"

Jake nhăn mặt, rồi cười toe. Marco biết cách hạ nốc ao Jake những khi cậu ấy giở giọng thủ lĩnh can trường một cách quá nghiêm chỉnh.

Jake ngồi xuống sàn, đối diện với tôi-bà Aldrea.

"Tui không hiểu sao chúng ta lại không đi tuốt tuồn tuột ở trong vùng không gian Zero cho rồi," Marco la eo éo.

Cả Ax lẫn bà Alrea cùng cười. Rồi khi nhận ra mình cùng cười thì cả hai chợt ngưng bặt.

"Thì cứ nói đi," Marco yêu cầu họ. "Tui chỉ là một con Người Trái Đất tội nghiệp thôi mà, không thể hiểu được những điều cao siêu của loài Andalite thanh cao đâu."

"Hork-Bajir chứ," bà Aldrea sửa lưng Marco.

<Aldrea, tại sao bà lại…> Ax toan nổi cáu.

Bỗng một luồng ánh sáng xanh lá cây xẹt qua.

"Máy Cắt khai hỏa!" Bà Aldrea thét lên, đột nhiên tôi thấy mình lao bổ về phía mũi tàu. Bà Aldrea đã kiểm soát cơ thể tôi! Thật đột ngột,

không cần phải cố gắng gì.

Ax tiến tới "cầu trực chiến" trước tiên. Ảnh cúi người nhìn qua vai Quafijinivon.

<Một trong những người của chúng ta,> Ax nhận định. Rồi ảnh giải thích rõ hơn. <Một chiến đấu cơ Andalite. Chắc hẳn nó đang trên đường đi tuần tra dải thiên hà và quấy nhiễu hệ thống phòng thủ của Yeerk.>

"Chúng ta có thể vượt qua anh ta không?" Jake hỏi.

"Họ đang ở giữa chúng ta và hành tinh Arn." Quafijinivon đáp. "Chúng ta nhỏ hơn nên có thể sẽ lách qua được. Nhưng nhiều khả năng chúng ta sẽ lọt vào giữa làn hỏa lực của họ."

Xẹẹẹt!

Máy Cắt của chiến đấu cơ Andalite lại bắn tiếp. Hụt! Nhưng những dữ liệu lạnh gáy trong máy tính cho thấy nó sắp lại gần chúng tôi.

"Bắn trả!" Rachel hùng hổ la. "Rứt trụi một động cơ của anh ta đi. Đủ để anh ta phải bận rộn trong khi chúng ta đáp xuống. Anh ta không thể theo xuống đâu."

Cái miệng đỏ hỏn của Quafijinivon cong lên vẻ tư lự. "Con Người à, viên phi công ấy là một chiến binh Andalite, một trong những phi công chiến đấu tinh nhuệ nhất của dải thiên hà. Ta chẳng hy vọng chiến thắng anh ta đâu."

Cả Ax lẫn Aldrea cùng bật ra một tiếng gì đó, nếu mà dịch ra tiếng loài người chắc chắn có nghĩa là <Ông nói quá đúng.>

<Chúng ta không thể bắn vào người Andalite,> Tobias bảo. Cậu ấy đập cánh cuống cuồng vì bị quăng chúi nhủi khi người Arn lạng tàu né tránh.

"Vậy chúng ta để anh ta bắn hạ à?" Rachel tru tréo. "Có mỗi mình anh ta mà chúng ta có đến tám, chín mạng."

Chiến đấu cơ Andalite lại lượn một vòng nhỏ, gắt hơn. Trong vài giây nữa vũ khí của anh ta sẽ chĩa vào chúng tôi.

"Ax?" Jake gọi.

<Tôi không thể bắn một chiến binh Andalite đang làm nhiệm vụ. Đừng có yêu cầu tôi điều đó,> Ax nài nỉ. <Có lẽ chúng ta sẽ liên lạc…>

"Không!" Bà Aldrea phản đối kịch liệt. "Nếu Yeerk bắt được thông điệp thì chúng ta sẽ chết. Chúng sẽ phái mọi vector có sẵn trong phạm vi gần đây để đuổi theo. Tất cả sẽ bị giết - kể cả người Andalite kia."

"Anh ta tới," Toby hét.

Bao tử tôi lộn nhào.

Chiến đấu cơ Andalite lao về phía chúng tôi. Vài giây nữa, nó sẽ khai hỏa.

Lần này anh ta không bắn hụt đâu.

CHƯƠNG 14

Ax chồm tới, gạt người Arn qua bên và vồ lấy dàn điều khiển. <Máy tỉnh, cần gạt dọc, bên trái, khai hỏa!> Ax hét.

Rầm!

Tôi ngã ngửa vào Toby. Cả hai cùng ngã sóng soài xuống sàn. Một trong những lưỡi gươm của cô bé chọc vào cánh tay tôi, và tôi cảm thấy một dòng máu âm ấm rỉ ra. Những ai đang đứng đều bị hất văng về mạn trái của con tàu. Một lực vô hình đẩy tôi, bóp hết không khí khỏi phổi, kéo xệch má tôi lên tận tai.

Xẹt! Xẹt!

Tàu Andalite bắn.

Một luồng điện sượt qua. Chân tóc tôi tê tê. Suối tóc vàng của Rachel dựng ngược lên. Không khí như chuyển sang màu xanh da trời. Rồi tóc Rachel trở lại vị trí cũ.

Con tàu đột ngột ngưng tăng tốc. Vừa bị kéo căng ra trước, giờ lại bị đẩy đùn trở lại, tôi trượt và ngã như túm phải một sợi dây thừng đứt.

Marco té lăn cù nhầy, đè lên tôi. Cậu ấy đặt ngón tay lên miệng. "Suyt, khẽ thôi, đừng nói với Jake kẻo nó ghen ty với tui."

<Động cơ chỉnh bên trái đã hư,> Ax báo cáo. <Giờ anh ta chỉ có thể tấn công chầm chậm.

"Chậm à, vậy là tốt không?" tôi hỏi. Máu miệng tôi trào ra, tôi không nhớ mình đã va vào cái gì nữa.

"Không, không tốt đâu," bà Aldrea đáp. "Người phi công kia đã quyết định dứt khoát. Anh ta vào chậm để bảo đảm nhắm kỹ mục tiêu."

<Tắt đèn, tạo môi trường trọng lực nhân tạo để tôi có thể dồn tất cả hỏa lực xóa sổ cái động cơ còn lại.> Ax trầm giọng bảo.

Buồng lái tối sầm lại, chỉ còn mảng sáng lờ mờ của bàn điều khiển. Sau đó tôi nhận ra bàn chân mình không còn dính với sàn nhà nữa.

"Ax, liệu chúng ta có thể vượt qua không? Có hay không?" Jake hỏi.

"Không, Hoàng tử Jake. Nhưng tôi không thể..."

Jake mặc kệ câu trả lời của Ax. "Aldrea?"

Bà ấy biết Jake đang hỏi gì. Tôi cảm thấy những tình cảm trái ngược và sự lưỡng lự của bà.

"Có hay không?" Jake hỏi dồn.

"Có," bà Aldrea đáp. Bà đã lại kiểm soát cơ thể tôi, rớt khỏi trần nhà và trôi lềnh bềnh không trọng lực bên cạnh Ax.

"Nếu có thể, hãy làm anh ta bị thương. Nếu không..." Jake ra lệnh.

<Hoàng tử Jake, chúng ta không thể...> Ax van nài.

“Đó là quyết định của tôi, chiến hữu à,” Jake nhẹ nhàng. “Aldrea, đến lượt bà.”

Bà Aldrea thắt đai an toàn qua vai tôi để khỏi bị trôi tuột. Xong, bà điều khiển bàn tay tôi lần mò, chộp lấy bộ phận lái bằng tay được trang trí diêm dúa, to đùng, rõ ràng là được chế tạo cho những ngón tay gọng kìm của Hork-Bajir hay Taxxon. Mắt bà Aldrea - mắt tôi - không dán tịt vào hình ảnh chầm chậm của chiến đấu cơ Andalite mà vào những dữ kiện thông báo tình trạng vũ khí.

“Máy tính, vào trạng thái khai hỏa bằng tay,” giọng tôi vang lên.

Tôi nhìn dấu cộng trên màn hình đang di từ những ngôi sao đến đậu trên tàu Andalite, bắt chết vào buồng lái.

<Nếu bà không ở trong cơ thể bạn Cassie của tôi thì tôi đã phặc lưỡi dao đuôi vào cổ họng bà rồi,> Ax hầm hè trong giọng truyền chỉ tôi và bà Aldrea nghe. <Cấm được hụt!>

Bà Aldrea lại thao tác các ngón tay tôi, nhẹ nhàng và cẩn thận chọn chỗ đặt dấu cộng, cho đến khi nó nằm yên giữa khoang động cơ bên phải của tàu Andalite.

Bà ấy đã nhắm lại mục tiêu vì lời đe dọa của Ax chăng? Hay bà đã có ý định nhắm vào động cơ ngay từ đầu? Trong cả hai trường hợp, hụt đồng nghĩa với việc một cú đâm thẳng vào tàu Andalite.

HMMMM! PĂNG CHÍU!

Một tiếng nổ đơn lẻ. Tia Nghiệt đỏ lòm xé toạc màn đêm đen, chém vào tàu Andalite. Tiếp theo là tiếng nổ màu cam nhạt. Khoang động cơ bị rứt mất tiêu. Tàu Andalite quay cuồng, rơi khỏi chúng tôi.

“Ôi!” Rachel la rầm rĩ khi bị tung lên không, gần như chổng ngược đầu xuống. “Đã tỉa xong động cơ!”

<Mục tiêu đang tới gần!> Ax hét. <Nhiều lắm… tôi đếm bốn!> ảnh ngoặt mắt cuống về phía Jake. <Đám Con Rệp đang kéo tới để dứt điểm anh ta.>

“Anh ấy có thể bay được không?” Jake hỏi.

<Được, nhưng cũng chậm như chúng ta thôi. Anh ta sẽ không bao giờ chạy thoát khỏi bọn chúng.>

“Chúng không tấn công bọn mình,” Marco nhận xét. “Bắn tàu Andalite như vậy tức là chúng ta có thiện ý với tàu Yeerk rồi.”

<Chúng ta mới may mắn làm sao. Anh chiến binh đó đã dọn đường cho chúng ta.> Ax chua chát nói.

“Cứ bay tiếp đi, rồi chúng ta sẽ tự do trở về nhà,” Marco đề nghị.

Quafijinivon tán thành. “Đúng! Đúng! Cứ bay tiếp!”

Từng người một, chúng tôi nhìn Jake. “Không, mình không nghĩ vậy,” cậu ấy từ tốn nói.

Marco cười. “Biết ngay bồ sẽ nói vậy mà.”

“Ax! Aldrea! Bọn chúng có bốn chiếc. Nếu chúng ta bắn Yeerk thì tàu Andalite có hiểu mà bay về phía chúng ta không?”

<Hiểu chứ!> Ax đáp. <Lúc này anh ấy đang tự hỏi tại sao chúng

ta không thiêu rụi anh ta ngay đi.>

“Tốt,” Jake nói gọn. “Aldrea, đừng bắn hụt cú đầu nhé. Bùm liền bốn phát. Dù trúng hay trật thì chúng ta cũng làm bọn Yeerk hoang mang.”

Bốn chiếc Con Rệp lù lù hiện ra trên đường vòng cung lưỡi liềm sáng rực của hành tinh bên dưới, chúng phóng quanh quỹ đạo về phía chúng tôi, động cơ lóe lên sáng quắc. Tàu Andalite chỉ còn trôi lờ phờ, bất lực.

“Liệu anh ta…” Marco hỏi.

“Không,” bà Aldrea ngắt ngang. “Anh ta bị thương nhưng không trầm trọng lắm đâu. Kế hoạch của anh ta là giả bộ chết để nhử bọn Yeerk vào, bắn một cú cuối cùng. Một cú rồi chết.”

Nhưng chính Tobias, là phi công theo bản năng, cậu ấy nhận định liền. <Hây, bay sang trái mau, lại đằng sau tàu Andalite i. Bọn Yeerk sẽ ngần ngại bắn vì nghĩ rằng sợ bắn lạc vô chúng ta. Chúng lạng qua trái để tìm cách tấn công an toàn. Ở tốc độ đó, bà bắn chiếc đi đầu bên trái và…>

“… và mảnh vụn sẽ văng trúng tàu theo sau!” Bà Aldrea nhiệt tình.

Ax chạm cần gạt dọc và một giây sau chúng tôi trôi lờ đờ như hết năng lượng.

Bọn Yeerk thấy chúng tôi nằm trong tầm phóng hỏa nên cứ né qua trái phải. Đúng như Tobias nói…

Păng chiu! Păng chiu!

Chúng tôi bắn!

Bùm! Chiếc Con Rệp đi đầu bên trái bị thương.

Xẹt! Tàu Andalite bồi tiếp. Chiếc đi đầu bên phải nổ tanh banh. Chiếc đi đầu bên trái loạng choạng lao vào bạn đồng hành của mình. Động cơ phọt lên. Đuôi nó nứt toác ra rồi quay mòng mòng. Và Bùm!

Ba chiếc Con rệp rơi nhào trong chưa đầy mười giây.

Tàu Andalite mở động cơ còn tốt lên và bay đuổi theo chiếc Yeerk còn lại - sau khi điệu nghệ lộn một vòng trên không. Một động tác như vẫy chào chúng tôi.

<Giỏi săn lắm, anh trai,> Ax tấm tắc.

Tất cả mọi người cùng reo mừng.

“Giỏi bắn lắm, Ax và Cassie!” Rachel gào lên.

“Làm tốt đấy,” Jake lúng búng nói. “Chúng ta đã đánh động cho bọn Yeerk, khiến tình hình phức tạp hơn. Để năm giây ăn mừng thôi, rồi chuẩn bị đáp xuống gấp. Sẵn sàng biến hình khi cần.”

<Cassie, ta thích anh bạn của cháu đấy,> bà Aldrea thì thào.

CHƯƠNG 15

Xuống, xuống. Xuyên qua những đám mây, qua bầu khí quyển làm cho vỏ tàu rít lên kin kít. Trở về nhà. Hành tinh ta không bao giờ rời xa mà bây giờ đang trở lại.

"Hệ thống an ninh tự động của Yeerk tình cờ chấp nhận mật mã của chúng ta," Quafijinivon nói.

"Đó là điều tốt chứ?" Rachel hỏi.

"Nếu không được chấp nhận thì chúng ta sẽ bị tia Nghiệt từ căn cứ mặt đất nhắm bắn. Chúng ta còn một rào cản khác nữa khi lọt vào lòng thung lũng."

Kể từ lần đầu tiên đến đây cùng gia đình, ta không được nhìn ngắm hành tinh này từ trên không gian.

Cha ta, dù bị lăng mạ nhưng vẫn cư xử như thể đây không phải là nấm mồ chôn mình. Một sự phân công cho một Andalite mà tên tuổi đã trở thành sự dèm pha đồng nghĩa với "đồ ngu". Còn mẹ ta thì vui sướng vì có được bao nhiêu loài thực vật mới mẻ để nghiên cứu và phân loại. Chỉ có em trai là cảm thấy trầm uất khi bị đối xử tàn tệ.

Tất cả đều đã chết. Chính mắt ta thấy họ tan biến đi trước cơn mưa tia Nghiệt xả xuống từ những chiếc Con Rệp bay tầm thấp của bọn Yeerk.

Đó chẳng phải là một hành tinh xinh đẹp, ít nhất là theo cách nhìn nhận của người Andalite. Về bản năng, người Andalite hay đi tìm những đồng cỏ bao la, những loại cây thanh mảnh, những con sông và dòng suối uốn khúc. Nhưng hành tinh Hork-Bajir này đã bị cày nát, bị biến dạng sau một vụ va chạm thiên thạch hay mảnh vụn gì đó. Toàn bộ bề mặt của nó căn cỗi, nứt nẻ toác hoác. Những khe nứt rộng và sâu hàng chục dặm, với những thành dốc hun hút. Cuộc sống trong hành tinh bây giờ chỉ tồn tại ở trong các thung lũng.

Ở đó có những rừng cây khổng lồ. Nơi người Hork-Bajir từng sống yên bình, ca ngợi Mẹ Bầu Trời và Cha Vực, thu hái vỏ cây, tránh né quái vật canh giữ độ sâu của thung lũng.

Chúng tôi nhảy chồm chồm qua mặt đất khô căn rồi đột nhiên, chui tọt vào thung lũng. Thung lũng của Dak, và của ta.

Ta lặng ra nhìn, mừng vì Cassie kiểm soát được cơ thể mình - nếu không, chưa chắc ta đã có thể đứng vững.

Trời ơi! Cây cối, cây cối đâu hết cả rồi? Vách thung lũng đã bị cào nát và trôi tuồn tuột. Bọn Yeerk đã rạch thẳng vào thung lũng để nới rộng không gian, tạo mặt bằng.

"Mi nên nhớ là đã lâu lắm rồi kể từ khi mi rời quê nhà," Quafijinivon bảo ta.

Không phải năm tháng đã tàn phá mất rừng cây, mà là Yeerk. Hơn

nửa số cây đã mất tiêu. Những cây còn lại cũng bị phạt trụi lủi.

<Lẽ ra ta phải biết… lẽ ra ta phải chuẩn bị tinh thần…> ta bộc bạch với Cassie.

Ngay cả trước khi ta… ta chết, rừng cây đã bị hủy hoại nhiều lắm. Nhưng giờ đây cả hành tinh như vừa bị tàn sát. Bởi vì cây cối chính là sự sống hành tinh này…

"Chúng ta lại được mạng lưới an ninh nội bộ chấp nhận," Quafijinivon thở dài. "Thật là hên. Chúng ta băng qua những ụ tia Nghiệt kéo dài cả trăm mét dọc theo vách thung lũng."

"Mình không thể tin là chúng ta vẫn chưa đáp tới mặt đất," Jake hồi hộp nói. "Những cây này cao bao nhiêu?"

Ta biết cậu ấy chờ ta trả lời, nhưng không thể.

"Cây lớn nhất cao sáu trăm mét," Quafijinivon đáp thay. "Đường kính của thân cây là ba mươi mét. Chúng là tác phẩm của kỹ thuật sinh học Arn."

<Aldrea, bà có sao không?> Cassie hỏi nhẹ.

<Hãy quay mặt đi,> ta năn nỉ. Ta ghét cái giọng lạc đi của mình, nhưng quả thật ta không thể nhìn thêm được nữa. <Hãy quay mắt đi chỗ khác.>

Cassie quay đi, nhưng rồi cô lại nhìn tiếp. Và ta cũng nhìn. Bởi vì cho dù bây giờ nó có bị cày xới, tan nát, nổ tung thì nó cũng vẫn là quê nhà của ta.

"Hai phút nữa," Quafijinivon báo, "chúng ta sẽ đáp ngay bên trên bức màn chắn hơi nước, trong khu vực trước kia là lãnh thổ của quái vật người Arn bọn ta tạo ra để ngăn sự tò mò của người Hork-Bajir."

Ta cảm thấy sự căng thẳng tăng lên trong Cassie. Dĩ nhiên đây là nơi lạ lùng đối với cô. Một thế giới xa lạ.

Với ta, nó quen thuộc lắm. Trong tâm trí, ta chưa bao giờ rời xa nó. Chưa phải nhiều năm trôi qua, vậy mà sự tàn phá thật kinh hoàng - nhiều thập kỷ thiệt hại diễn ra trong chớp mắt.

Nhưng Toby làm ta hạnh phúc. Đây là quê nhà tổ tiên của cô bé. Một cô bé chưa bao giờ thấy nhưng luôn ghi đậm trong tâm trí Hork-Bajir của mình.

Toby nhìn chăm chắm ra ngoài cửa sổ với vẻ tò mò pha lẫn phấn khích. Nhưng khuôn mặt của người Hork-Bajir rất ít biểu cảm. Những gì mà cô bé cảm thấy, nếu có, cũng là một điều bí ẩn. Bọn ta sắp hạ cánh nhưng ta vẫn chưa hiểu tâm trí mình. Ta không tin cậy người Arn. Ta không thích anh chàng Andalite, nhưng ta tin chàng ta đúng là người như đã bộc lộ ra.

Ta không biết những con Người, kể cả người ta đang dùng chung bộ não. Cái người tên Jake có vẻ hành động đúng đắn.

Dù không biết có gì đang chờ phía trước, ta vẫn biết một điều: lão người Arn thành thật hay rắp tâm phản bội đều không quan trọng. Trước kia ta đã thấy trước tương lai của thế giới này. Và tất cả

những mối nghi ngờ và thái độ thờ ơ của ta chợt biến mất.

Ta, người không bao giờ ra đi, đã trở về. Và ta sẽ bắt bọn Yeerk phải trả giá cho dù là giá nào.

Ta cảm thấy con người tên Cassie đọc được cảm xúc của mình. Cô ta đang lắng nghe. Khỉ thật! Ta vội đóng tâm trí mình lại và đậy chặt những cảm xúc.

CHƯƠNG 16

Tôi cảm thấy con tàu lắc nhẹ khi đi xuống. Ruột gan tôi lộn phèo.

Tôi không thể trách Aldrea. Nếu tình thế đảo ngược, tôi cũng cho rằng tôi không muốn chứng kiến tất cả những kiểu cách mà Trái Đất bị tàn phá và rồi lại có một kẻ khác đang đọc những suy nghĩ ban đầu của mình.

"Tới nơi rồi," Quafijinivon thông báo với vẻ mãn nguyện. "Chúng ta đã về nhà. Để ta mở cửa và…"

"Khoan, khoan," Jake ngăn lại. "Ở ngoài đó có gì? Chúng tôi có nên biến thành Hork-Bajir không?"

Quafijinivon lắc đầu. "Chúng ta đã vào thung lũng của người Arn, trong vùng đất chẳng của ai. Bon Yeerk không tới đây vì tất cả quái vật đều đã chết. Và đi nhiên chúng cũng nghĩ người Arn chết hết rồi." Quafijinivon cười buồn bã và đi tới cửa con tàu, cẳng chân lảo đảo như muốn khuyu.

Khi bước xuống thang, tôi giật thót mình bởi vì bên ngoài sáng quá. Tất cả những gì tôi thấy thoạt tiên là ánh sáng - ngay cả bầu trời cũng chói lói như đang lóe lên.

"Ta cần phải bắt đầu công việc ngay, nếu không những ADN thu thập được sẽ có nguy cơ bị xâm hại," Quajifinivon lầm bầm. "Phòng thí nghiệm của ta không xa đây lắm. Đi theo ta mau."

Ông đi trước dẫn đường, băng qua những bụi rậm và cỏ dại mọc hẳn vào các vách đá thẳng đứng, sâu hun hút, kéo dài đến vô tận.

"Mấy bồ có khi hổng nhận thức được rằng hổng ai trong tụi mình có cánh cả," Rachel nói. "Ít nhất là vào đúng lúc này."

"Có bậc thang đấy nhé," Quafijinivon nhắc nhở chúng tôi mà không hề ngoái đầu lại.

Cả đám ngại ngùng tới rìa đá và lõ mắt dòm rồi lò dò đi xuống. Nhưng khi băng ngang vực hẻm tôi thấy vách bên kia của hang được chạm trổ những cửa lớn, cửa sổ, mái vòm và lối đi bộ. Chúng được khoan thẳng vào đá.

Những mảng đất bị tia Nghiệt rứt phăng có lẽ cách đây lâu lắm rồi, nhưng ngôi làng người Arn vẫn còn xinh đẹp…

Jake gọi. "Tobias?"

Tobias đập cánh vút lên không, bay thám thính trên thung lũng. Đôi mắt diều hâu căng ra nhìn quanh quất rồi bay vòng trở lại.

<Mình chẳng thấy gì ở dưới,> cậu ấy báo cáo. <Thật đáng tiếc, một nơi rùng rợn. Phải là cái gì đó ghê gớm lắm đã xảy ra nên nơi này mới không có dân cư.>

"Ừa. Nó trông như những người hang đá của người tiền sử Anasazi[12] nằm trong vịnh New Mexico hay ở bất cứ nơi nào khác ấy,"

Marco nói.

Rachel đá mắt nhìn Marco. "Từ khi nào thì bồ biết cái từ 'Anasazi' đó?"

"Tui đã từng nói với mấy bồ rồi, có đôi khi tui cũng không ngủ gật trong giờ học. Chỉ là một sự thay đổi nhỏ thôi mà!"

Quajifinivon dẫn chúng tôi xuống một cầu thang hẹp bằng đá, không có tay vịn.

<Những lúc như thế này, mình đánh giá cao đôi cánh của mình,> Tobias nói. <Mình sẽ hết sức cẩn thận. Mấy bồ mà rớt xuống vực ấy hả, nội trong quãng thời gian rớt từ trên đỉnh xuống đáy thôi, mấy bồ sẽ tha hồ mà suy ngẫm về chuyện đó.>

Jake, Rachel, Tobias, Ax, Marco, và Toby theo chân Quafijinivon bắt đầu đi xuống phía bên kia vách núi. Tôi cảm thấy họ giống như đang đi vào chỗ chết vậy, từng người một. Tôi không thích điều này. Tôi không quá say mê việc leo vách núi. Nhưng có vẻ như tôi không còn lựa chọn nào khác.

Tôi ghim chặt mắt vào bàn chân, nhìn chúng động đậy lù khù dò dẫm từng bước một. Nếu bà Aldrea có bất cứ nỗi lo sợ nào, hay có bất cứ sự coi thường nỗi lo sợ của tôi đi chăng nữa, bà cũng không để lộ cho tôi biết. Bà đã trở về đằng sau bức tường chắn giữa chúng tôi.

“Cái thứ sền sệt màu đỏ và vàng dưới kia là gì vậy?” Marco hỏi. “Hình như nó nhúc nhích kìa.”

"Ồ, cảm ơn bồ nha, Marco," tôi lẩm bẩm. "Ngay lúc này mình đang thật sự cần phải nghĩ xem có cái quái gì ở dưới đó."

“Đó là ruột của hành tinh,” Quafijinivon giải thích.

"Ruột," Rachel lặp lại. "Ý ông là chúng ta đang ở giữa lòng núi hả?"

"Đúng, hẳn là thế rồi," ông ta trả lời. Âm điệu giọng nói của ổng rõ là muốn thể hiện ý coi thường Rachel: nhỏ chỉ là một con nhóc chậm hiểu.

“Cứ như là núi lửa với đầy đủ nham thạch vậy,” Marco bình phẩm. “Cái đó nóng cỡ nào ta? Nếu mà rơi vô đó thì sao nhỉ?”

"Chả có ích gì đâu," tôi nói với Marco, mắt không rời hai bàn chân. "Thật sự là không đấy."

<Theo tôi thì bạn sẽ không phải lo lắng về dung nham đâu, Cassie,> Ax trấn an tôi.

"Cảm ơn, Ax," tôi nói.

<Nếu bạn ngã, tôi tin là bạn sẽ bị thiêu rụi trước khi rơi xuống khối dung nham trong lòng đất ấy.> Ax điềm tĩnh nói.

Thỉnh thoảng tôi cho rằng, nếu Ax cứ quanh quẩn bên cạnh Marco nhiều đến thế thì ảnh sẽ có một óc khôi hài hoàn toàn méo mó. Rất không “Andalite”.

Quafijinivon quẹo vào một trong những ô cửa vòm. Lần lượt, chúng tôi theo ông vào một căn phòng hẹp, dài - gần như là một cái hang.

Lần đầu tiên kể từ lúc bắt đầu đi xuôi xuống theo vách đá, tôi ngước mắt khỏi hai chân mình. Tôi quan sát Quafijinivon ấn tay vào một tấm bảng nhỏ màu xanh da trời ở trong bức tường.

Trong chớp mắt, cả bức tường mở toang. Một hàng dài những xi lanh sạch sẽ và một dàn máy tính tối tân choán gần hết căn phòng.

“Phải mất nhiều năm nhặt nhạnh những dụng cụ cần thiết ta mới xây dựng nên phòng thỉ nghiệm mới này.” Quafijinivon ò è. “Những cuộc càn quét bắn phá của bọn Yeerk đã phá hủy gần như tất cả mọi thứ.”

"Tôi chưa bao giờ thấy bọn Yeerk sử dụng vật chủ là người Arn cả," Toby nói. "Tôi biết rằng sở đi như vậy vì người Arm đã tự cải tạo lại chỉnh mình khiến bọn Yeerk không chui vào não được."

"Đúng vậy, Nhà Tiên tri," người Arn nói. "Bọn Yeerk đã không tiêu diệt chúng ta bằng cách bắt chúng ta làm vật chủ. Đó là một trò chơi. Một môn thể thao. Dân tộc ta đã bị tận diệt, nền văn hóa bị phá hủy bởi vì tụi ta là những tấm bia di động cho bọn Yeerk tập bắn…”

Giọng người Arn dội vào vách đá, khiến nó càng thêm thê thiết.

Rồi sau đó sinh vật lạ lùng ấy lê chân bước đi. "Ta có việc phải làm."

CHƯƠNG 17

Quê nhà. Hành tinh Hork-Bajir. Hành tinh của ta.

Ta thèm thoát khỏi cái cơ thể Người mềm oặt, chậm rề rề này để có được hình hài cũ của mình. Ta muốn là Hork-Bajir.

"Nào nào, chúng ta ở đây không phải để ngắm cảnh," Jake nói gióng giả. "Chúng ta ở đây để thu hồi những vũ khí mà bà Aldrea và ông Dak đã cất giấu. Tìm ra chúng xong, chúng ta sẽ báo cho Quafijinivon biết rồi sẽ bay về nhà ngay."

"Toby đã ở nhà rồi," ta chỉnh lại.

Toby nhìn phắt lên. Ý tưởng này làm cô bé ngạc nhiên.

"Đây là thế giới quê nhà của cháu, Toby." Ta giải thích.

<Toby sẽ ở nơi nào giục giã, gọi mời cô bé,> *nothlit* diều hâu bảo. <Nhưng tất cả chúng tôi - tôi, Ax, Jake, Rachel, Marco và Cassie - chúng tôi sẽ về nhà.>

Sinh vật tên Tobias nhấn mạnh "tất cả", không bỏ sót cái tên nào là có ý cảnh cáo ta.

Cái gì? Ta tự hỏi. *Mi có thể làm được gì nếu ta quyết định Cassie phải ở lại?* Nhưng ta chẳng nói gì. Những con Người và anh chàng Andalite đáng ghét kia đã nghi ngờ ta rồi. Thật hoang tưởng. Aximili để tâm đến ta nhiều hơn đến bọn Yeerk.

Ta không có đồng minh trong đội quân này, trừ Toby. Dù sao thì cô bé cũng là chắt gái của ta.

<Aldrea, Jake đang chờ câu trả lời của bà.>

<Cái gì?>

<Jake đang hỏi bà.>

"Xin lỗi, ta không nghe," ta nói to.

"Bà sẵn sàng rồi chứ? Bà là người dẫn đường cho chúng tôi. Hãy chỉ cho chúng tôi chỗ giấu vũ khí."

"Ta đã sẵn sàng," ta bảo, cố giấu những cảm xúc bất an khỏi Cassie.

Ta không biết vị trí cất giấu vũ khí. Ta nhớ Dak cùng ta và mấy người Hork-Bajir còn sống sót khác đã chất chúng lên tàu. Có điều ta đã cất giấu nó sau khi được lưu trữ *Ixcila*.

<Bà không biết chúng ở đâu!> Cassie lên án.

<Vớ vẩn!>

<Ô trời ơi! Cháu cảm thấy mà. Cháu chắc chắn là bà không thành thật.>

<Ta biết nơi ta định cất giấu chúng. Ta biết nơi đó.>

<Bà cần phải nói với Jake.>

<Không!>

Cassie định mở miệng ra. "Ja… ờm… Ja…"

<Để ta nói!>

Ta bị sốc bởi chỉnh cách cư xử của mình. Ta không cố ý ngăn chặn Cassie, không muốn tranh giành quyền kiểm soát với cô bé. Tuy nhiên, ta đã không có thời gian để suy nghĩ về tất cả những chuyện này.

Mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía ta. Tất cả, trừ người Arn đang lúi húi bận bịu ở đâu đó.

<Đừng bao giờ lặp lại điều đó nữa, bà Aldrea,> Cassie răn đe.

<Ta…>

<Bà làm ơn đừng cố đánh bại cháu để nắm quyền kiểm soát,> Cassie nói và liền đó, cô bé mở miệng của bọn ta - của cô ấy - ra và la ầm lên. “Bà ấy không biết nơi cất giấu vũ khí mà chỉ nhớ mang máng thôi.”

Người Andalite không phải là một loài hay biểu lộ cảm xúc trên khuôn mặt. Nhưng ta được sinh ra đã là một người Andalite. Ta thấy nét chiến thắng ánh lên trong mắt Aximili - ra điều hắn đã đánh giá đúng về ta.

Biểu lộ cảm xúc bằng khuôn mặt như của con Người vẫn còn lạ lẫm với ta. Mặt Jake chẳng phô bày điều gì, có vẻ như cố che giấu cảm xúc.

“Lẽ ra chúng ta nên nghĩ tới điều đó trước khi khởi hành,” cậu ta nói lấp lửng.

<Vui lòng cho ta sử dụng cái miệng của mi nhé?> Ta hỏi Cassie.

<Được.>

“Ta rất tự tin mình sẽ tìm ra những vũ khí đó. Ta biết nơi có lẽ ta đã cất giấu hoặc dự định giấu.”

“Tuyệt cú mèo,” Marco rú lên. “Nhưng sự khác biệt lớn giữa hai từ ‘chắc chắn’ và ‘có lẽ’ là chúng ta bị giết.”

“Sẽ không ai phải nguy hiểm cả. Ta biết nơi đó. Ta biết cái cây đó.”

Jake từ tốn nói. “Giờ không còn cách nào khác. Chúng tôi đã ở đây rồi và đành phải nghe theo hướng dẫn của bà thôi. Nhưng Aldrea à, bà không còn được tin cậy nữa. Bà ghê tởm người Arn, ghét người Andalite, và không coi loài Người là đồng minh. Tôi hiểu sự tức giận của bà. Nhưng dù gì chúng tôi cũng phải sống để về nhà. Vì vậy, nếu bà còn làm tôi ngờ vực lần nữa, thì chúng tôi sẽ khai trừ bà.”

“Đây là thế giới, là trận chiến của ta, con Người à. Hãy đi và làm theo những gì ta bảo, có thế thì chẳng bao lâu nữa bọn mi sẽ được trở về Trái Đất.” Ta nói, phớt lờ sự đe dọa và phỉ báng trong giọng nói của con Người tên Jake.

Rachel cất tiếng. “Và bà sẽ trở lại cái lọ của Quafijinivon?”

“Đúng thế.” Ta đáp.

Jake hít một hơi thật sâu rồi nói. “Chúng ta cần tránh dùng những lốt biến hình của Trái Đất. Tất cả chúng ta, trừ Tobias, sẽ chuyển sang lốt Hork-Bajir. Tobias, hãy ở trên không, nhưng cố đừng để bị trông

thấy nhé.”

<Đồng ý,> *nothlit* diều hâu chấp thuận. Cậu ta xòe cánh, bay là là trên mặt đất một quãng rồi vút thẳng lên màn sương mù.

"Rồi. Giờ chúng ta biến hình thôi."

CHƯƠNG 18

<Ta chắc chắn cháu kiểm soát được lốt hình biến này.> Ta bảo Cassie.

<Vâng,> cô bé trả lời và tập trung vào ADN của Hork-Bajir.

Sự thay đổi diễn ra nhanh và suôn sẻ một cách đáng ngạc nhiên. Cassie là một người biến hình đầy kinh nghiệm, điều đó quá rõ rồi. Nhưng khi quan sát những sự biến dạng được diễn ra rất trơn tru và vô cùng duyên dáng, ta nhận ra rằng cô bé còn hơn là có kinh nghiệm. Cassie quả là có tài năng biến hình thật sự.

Thân hình một mét rưỡi của cô bé vụt cao lên như cây non trên hai bàn chân người. Cơ bắp Hork-Bajir xếp từng lớp từng lớp, phủ dày lên cơ thể yếu ớt của loài Người. Xương phình ra và đặc lại hơn. Những cơ quan nội tạng được sắp xếp lại tạo nên một âm thanh nghe óc ách, một vài bộ phận biến mất, một số khác lại xuất hiện, định hình, tìm chỗ, tạo kết nối, bắt đầu tiết ra những chất cần thiết để tiêu hóa và bài tiết.

Ngón chân sau của người Hork-Bajir - cái cựa giống chân khủng long - trồi ra từ gót chân cô bé. Năm ngón chân người tan chảy, hòa quyện vào nhau, kết hợp lại tạo thành ba cái vuốt dài.

Cái đuôi Hork-Bajir mọc ra như một phần phụ của cột sống, từng đốt xương cứ thế nối tiếp nhau và những thớ thịt và các mạch máu xuất hiện bao quanh xương đuôi và sau cùng một lớp da phủ trọn hết bên ngoài.

Cái miệng người dẹp lép nhô dầu ra trước. Môi bành ngoác ra rồi mềm lại thành cái quai hàm Hork-Bajir như đang cười cười.

Tiếp theo, Cassie làm điều mà ta biết chắc mình không thể làm được: khống chế hình thù của những lưỡi gươm để chúng hiện ra từng cái một, trước tiên là ở cánh tay, đến cẳng chân rồi xuống tiếp.

Bộ sừng cũng nhú ra theo cách thức đó - một cái, hai cái, rồi ba cái. Hình như cô bé đang cố biểu diễn để tạo ấn tượng cho ta. Và đúng là ta bị hớp hồn thật.

<Cháu biến hình thật tài tình,> ta khen.

<Cám ơn bà.>

Ta chứng kiến sự chuyển biến ngoạn mục từ mắt người sang mắt Hork-Bajir. Màu sắc thay đổi khi dải ánh sáng hữu hình dần chuyển sang tia cực tím, rồi càng về cuối càng loang lợt từ từ đi.

Ta đã được nhìn hành tinh Hork-Bajir bằng con mắt Hork-Bajir. Đúng là ta đã về nhà. Ta lại là ta - không phải là một cô gái loài Người nào đó. Ta là Hork-Bajir.

Những người khác cũng đã hoàn thành quy trình biến hình. Ta đã trở về với dân tộc mình. Ảo tưởng chăng? Nhưng suốt cuộc đời mình,

kể cả giây phút này, không có cái gì là không ảo tưởng cả.

<Mời bà dẫn đường, Aldrea,> Jake hô, rõ ràng là cậu ta thích dùng giọng truyền hơn là chật vật với cách đánh vần bập bõm của Hork-Bajir.

<Cassie, ta muốn… bây giờ tốt nhất hãy để ta kiểm soát cơ thể này.>

<Được.>

Ta chỉ lên, theo hướng ra khỏi thung lũng. "Tới rừng cây."

Tất cả chạy lên những bậc thang hẹp. Hork-Bajir không hề sợ độ cao. Lên cầu thang, băng qua vùng cằn cỗi, cảm thấy triền dốc càng dốc hơn. Lên! Xuyên qua bức màn chắn. Cái đầu ta lú lên khỏi màn sương và thấy cái cây đầu tiên.

Hùng vĩ làm sao! Đó là một bức tường cong - cây *Stoola* khổng lồ. Những trái tim ta bồi hồi. Ta-Cassie chạy ùa tới nó. Andalite, những con Người - trong hình hài Hork-Bajir - cùng rồ lên chạy. Tới nơi, tất cả đu lên, cắm những lưỡi gươm vào vỏ cây mềm.

Ta leo. Kinh nghiệm này thật lạ lùng đối với anh chàng Andalite (như hồi xa xưa đã rất lạ đối với ta.)

Thật ngạc nhiên, con Người tên Cassie vừa lo sợ độ cao vừa thoải mái cùng ta chạy thoăn thoắt về phía những cành thấp nhất, cách thân cây hai ba chục mét hoặc hơn. Ồ, giờ thì ta nhớ ra rồi, loài Người vốn có những cánh tay quay được ba trăm sáu mươi độ, những cánh tay quay được ba trăm sáu mươi độ, những bàn tay mạnh mẽ với ngón cái chĩa ra tách biệt, và đôi bàn chân mang vết tích của những ngón tay…

<Loài Người các bạn là một loài leo trèo à?> Ta hỏi Cassie.

<Đúng. Tổ tiên của chúng tôi đã sống ở trên cây.>

<Ta cảm thấy cháu bình tĩnh hơn người Andalite khi lần đầu trèo cây ở đây.>

<Vâng. Miễn là chúng ta đừng ngã.>

<Hork-Bajir không ngã khỏi cây đâu.>

Lên, lên nữa. Những ngón chân và lưỡi gươm cắm vào vỏ cây và chạy thẳng lên Mẹ Bầu Trời.

<Chà, cây gì mà cao dễ sợ,> Marco trầm trồ. <Cái cây này có thể đem đóng đồ đạc cho cả nước Mỹ đấy.>

<Tại sao chúng ta cứ phải leo hoài vậy?> Rachel lóng nhóng hỏi. <Vậy chứ quẹo qua hướng khác, không chỉ lên thẳng có được không?>

<Cách thức di chuyển ở đây là như vậy,> ta giảng giải. <Đi lên đề sang phải hay qua trái.>

<Tôi cũng đã nói với các bạn mình như thế từ lâu rồi,> Tobias góp chuyện. <Độ cao là tất cả mà.>

<Bồ có thấy gì không, Tobias?> Jake hỏi.

<Mình chẳng thấy một người Hork-Bajir hay bất cứ cái gì khác,

ngoại trừ một vật gì đó nhỏ nhỏ, nhăn nheo nhìn hơi giống con khỉ.>

<Con *Chadoo* đấy,> ta bảo.

<Con gì cũng được. Ngoài nó ra mình chỉ thấy toàn cây là cây thôi. Cây to lớn thật sự. Chúng cứ đâm thẳng vào mặt mình. Bay len lỏi giữa những cái cây to lớn này chẳng có gì phiền, nhưng mình vốn quen bay giữa không trung lồng lộng rồi…>

Bọn ta đã lên tới một cành dài, chạy ngang tuốt về phía Nam. Tới tận cuối thung lũng, nơi Dak và ta đã sống - đã sống và đã sinh ra Seerow.

Nếu ta có cất giấu vũ khí thì chắc chắn ta phải cất ở đó. Và đó là nhà của ta. Cách đây một tuần, trong tâm trí ta nó là nhà.

Ta cần phải thấy nó.

CHƯƠNG 19

Chạy!

Cả bọn chạy loắt thoắt dọc theo cành cây lần sần, cong queo. Chạy như những con sóc khổng lồ - nhoay nhoáy mà cứ chực té ngã.

Đến cuối cành cây rồi!

<Bà Aldrea, cành này… AAAAHHHH!>

Rớt! Bay! Hai cánh tay dang rộng ra. Vẫn rớt, gió thổi phần phật. Tobias vụt qua. Những chiếc lá to như những lều rạp xiếc.

Bà Aldrea vươn một tay ra, tóm lấy một cành gày guộc. Những cành cây quá nhỏ không thể giữ nổi trọng lượng của chúng tôi. Lạy trời, chúng tôi chết mất thôi.

Rơi. Cành cây oằn võng xuống, võng xuống, rồi từ từ… ờ… ừ… chúng tôi bật lên trở lại. Tốc độ nhún đến chóng mặt của dây lò xo nhồi chúng tôi như giã cối. Rồi một cú búng lên và ở đầu mút cong cong, Aldrea thả tay ra.

<Aaaaaahhhhh!>

Chúng tôi bay, nhúng, nhào lộn, và rơi. Xuống, xuống. HUỴCH!

Bàn chân Hork-Bajir của tôi bập vào một cành mới - một cây mới.

<Ê ê thật điên hết sức!> Tôi hét rù. <Làm lại nha.>

Bọn bạn liu riu theo sau tôi, leo trèo hăng chẳng kém.

Chúng tôi lại buông ra. Giờ thì đã có vẻ vào việc truy tìm rồi, nhưng vẫn treo tòn ten từ cành này qua cành khác. Làm trò xiếc từ cây nọ tới cây kia. Một cảnh tượng mà không ai từng thấy trên Trái Đất.

Cuối cùng bà Aldrea cũng dừng lại nghỉ. Bà ngồi ngắm bọn kia leo trèo, lưu tâm đặc biệt tới Toby. Nhà tiên tri Hork-Bajir trẻ tuổi đang lao như tên bắn giữa các cành cây, cười đùa rinh rích.

<Cô bé là tất cả những gì ta còn,> Bà Aldrea ngậm ngùi.

<Bà chắc phải có họ hàng gì chứ,> tôi nói. <Những người bà con Andalite.>

<Toby là tất cả những gì ta có,> bà Aldrea vẫn khăng khăng. <Nếu không có nó thì ta chỉ có sự lãng quên.>

Tôi bất giác rùng mình. Bà Aldrea nói đúng. Cái người Andalite hay Hork-Bajir đang dùng chung bộ não với tôi này chẳng có gì cả. Bà không sống thật sự.

Trừ phi… Trừ phi bà từ chối trở lại sự lãng quên.

Và lần đầu tiên tôi chợt nghĩ bà Aldrea sẽ thật sự sống (qua tôi) nếu như tôi cho phép.

Không! Không! Điều này không phụ thuộc vào tôi?!

Giờ thì bà ấy đang sống theo một cách nào đó. Bà nói, suy nghĩ, cảm nhận, nếm trải và cả học hỏi nữa. Bà sống, nhưng chỉ là nhờ vào

tôi.

Trời đất quỷ thần ơi, chuyện này liệu có phải do tôi quyết định? Liệu tôi có nên là người báo cho bà ấy biết khi nào thì tới lúc trở về với hư vô?

Có phải tôi sắp sửa trở thành người giết chết Aldrea-Iskillion-Falan không ta?

Nhận thức này khiến tôi nín thở. Bà Aldrea nhận ra cảm xúc của tôi.

<Có chuyện gì vậy?> Bà hỏi.

Tôi không thể trả lời. Biết nói gì đây? Nếu tôi nhận ra điều này trước Nghi thức Tái sinh thì tôi sẽ không bao giờ đồng ý cho *Ixcila* cư ngụ trong não mình. Thật không thể được. Thật vô đạo đức. Bà Aldrea đang sống, và nếu bà chết lần nữa, nếu bà ngừng tồn tại thì rất có thể là do sự ích kỷ của tôi.

Thế đấy! Chính sự yếu đuối đã chỉ đường cho *Ixcila* của bà Aldrea lựa chọn tôi. Ở mức độ bản năng, linh hồn của bà Aldrea đã cảm nhận được sự yếu đuối trong tôi, bà biết tôi không thể nào yêu cầu bà ấy chết lần nữa.

Tobias bay vút qua, hỏi. <Bà Aldrea, hướng này còn bao xa nữa?>

<Thêm một khoảng phần tư dặm, không hơn,> bà đáp. <Phần thung lũng này hẹp đến nỗi các cành cây có thể va quẹt, chạm đan vào nhau.>

<Chẳng còn rút lui được nữa,> Tobias ỉ ôi. Rồi quay qua Jake, cậu ấy tiếp. <Rắc rối đang ở phía trước, thưa thủ lãnh can trường.>

<Gì vậy?>

<Rồi bà sẽ thấy ngay thôi,> Tobias nói nghiêm trang. <Hãy cúi đầu thấp xuống.>

CHƯƠNG 20

Những trái tim nhảy tọt lên cổ họng, ta lao phăm phăm giữa các cành cây. Tất cả đều quen thuộc: một lối mòn ta đã qua lại hàng trăm hàng ngàn lần, với Dak ở bên cạnh, với Seerow cột trước bụng ta, lúc lắc theo mỗi bước chân.

Quê nhà. Quê nhà ở phía trước. Ngôi nhà của ta.

Và, bằng cách nào đó, anh ấy sẽ có mặt ở đó, Dak của ta, mạnh khỏe, dang tay mỉm cười đón ta. Con trai Seerow bé nhỏ của ta nằm chờ trong nôi, toét miệng cười hạnh phúc với mẹ.

Thật không thể được. Ta biết mà. Ta không điên. Thế nhưng, ta vẫn… hy vọng… Niềm hy vọng hão huyền. Cảm xúc chẳng màng gì đến những điều ta biết.

Quê nhà! Ta tung mình phóng nhanh hơn, bỏ xa tất cả đằng sau, chỉ có con diều hâu là còn bay theo kịp.

Bỗng ta dừng phắt lại. Một khoảng trống huơ trống hoác ở phía trước. Không gian trụi lủi lọt giữa những cành cây. Không thể thế được! Ta thà chết còn hơn phải trông thấy cảnh này.

Ta thẫn thờ bò tới. Bây giờ mọi người đã đuổi kịp. Họ cẩn trọng đứng lùi lại, phập phồng đoán biết điều khủng khiếp đã xảy ra.

Cuối cùng, chẳng cần phải tiến lại gần hơn nữa ta thấy hàng trăm cây đã biến mất. Mặt đất bị xới tung, trần trụi, trơ ra dưới ánh mặt trời.

Bọn Yeerk đã tàn phá gần hết khu vực này của thung lũng. Giờ nó đã trở thành đầm lầy. Một lớp chất nhầy sền sệt như bùn nhão lấp đầy một cái hồ nhân tạo xấu xí. Thành hồ được gia cố bằng những thân cây. Các nhánh cây xỉa ra tới giữa hồ tạo thành những chiếc cầu.

Nhưng nó không phải là hồ!

Ngôi nhà của ta, nơi những nhánh cây vắt léo chéo qua khe nứt bây giờ là một vũng Yeerk.

Mọi người tới gần ta. Tất cả cùng đứng chơi vơi giữa những cành cây, ngà ngật nhìn xuống cảnh hoang tàn. Những con Người không thể hiểu nổi đâu. Đây là nhà của ta mà. Không phải cách đây nhiều thập niên mà chỉ mới hôm kia thôi. Hôm kia ta đã để chồng và con mình ở đó. Hôm kia họ vẫn còn sống mà…

<Cháu rất tiếc, bà Aldrea…> Cassie dè dặt an ủi.

Đúng rồi. Ta đã chết. Ta thấy và nghe được, sờ và cảm thấy được - nhưng ta chết rồi.

Cuộc sống không còn là cuộc sống nữa. Nó chỉ là ảo tưởng do người Arn tạo ra. Cuộc đời ta là Dak, là Seerow. Tất cả những người làm nên cuộc sống của ta đã đi rồi.

Ta chong mắt, cố tìm kiếm những tàn tích cuối cùng của những

thứ từng hiện hữu. Đây từng là rừng cây ta biết rõ. Từng cái cây đối với ta đều có tâm hồn và tính cách. Tuy chúng không nhạy cảm như một số loài cây của Andalite, nhưng chúng cũng là những cá thể hẳn hoi.

Ôi cây *Stoola*, cây *Nawin*, cây *Siff*... tất cả đã tan biến trước họng súng tia Nghiệt. Giờ chỉ còn lại một đầm lầy, bốn bên lèn chặt bằng những cây con.

Trong đầm lầy là hàng tỉ lít chất lỏng nhầy nhụa mà bọn Yeerk yêu mến. Đã từng cùng cha mẹ trải qua thời niên thiếu trên thế giới Yeerk, ta biết đây là vũng lớn nhất mà Đế chế Yeerk từng có - là nơi trú ngụ cho mấy chục ngàn Yeerk.

Liền sau đó, ta phát hiện ra một thứ. Gần như không thể thấy được ở góc độ này. Một mảng thân cây bị tước sạch vỏ. Chẳng có gì khác thường: nơi nào có Hork-Bajir thì nơi đó có cây không vỏ.

<Bạn diều hâu à,> ta gọi. <Ta hiểu thị lực của bạn rất mạnh.>

<Tốt hơn của con Người,> Tobias hãnh diện đáp. <Tốt hơn cả Andalite hay Hork-Bajir.>

Ta chỉ cho Tobias chỗ cần nhìn. Và cậu ấy mô tả cho ta những gì cậu ấy thấy: khúc gỗ nơi bị tước vỏ có khắc chạm những biểu tượng xoắn xuýt vào nhau. Một bức vẽ của người Hork-Bajir - một lá thư tình.

<Đó là biểu tượng của Hork-Bajir về tình yêu bất diệt,> Toby giải thích với mọi người. <Hình như nó ghi những mẫu tự Andalite là "A" và "D".>

<Vũ khí ở chỗ đó,> ta nói chắc nịch. <Bên trong cái cây đó có một căn cứ rỗng. Dak và những phi công chiến đấu của bọn ta dùng nó làm nơi trú ẩn. Có một căn phòng bên trong, tường gỗ láng mướt, yên tĩnh và tối mò. Căn phòng rộng chừng mười hai mét, hơi tròn. Đủ rộng để cất giấu một chiếc tàu vận tải nhỏ. Bọn ta trổ một lối vào rộng, ngụy trang bằng vỏ cây mới mọc lại sau mỗi lần sử dụng.>

<Bà bảo là bà không chắc vũ khí ở đâu mà,> anh chàng Andalite nói.

<Ta bảo ta biết nơi bọn ta định giấu chúng. Và đó chính là nơi này.>

<Nó thuộc về đầm lầy nên được canh phòng rất cẩn mật. Bảy người chúng ta làm được gì? Nhào vô tự sát để rồi vỡ lẽ rằng bà đã lầm ư?>

<Nếu chúng ta phá banh cái cây ấy ra,> Marco nhận định, <thì cả đầm lầy sẽ cạn queo.>

<Đó chính là điều bà ấy muốn mà,> Rachel hùng hồn. <Bà ấy muốn trả thù.>

Ta chẳng nói gì.

<Lối vào bà nhắc đến ấy có thể mở ra lại được không?> Jake hỏi.

<Được. Nó được xây dựng rất tinh xảo. Chắc hẳn áp suất nước

giữ cho nó đóng lại.>

<Áp suất nước ư?>

<Đúng vậy. Khoảng không ở phía kia cái cây, bên dưới bề mặt vũng Yeerk.>

CHƯƠNG 21

Đó chẳng phải là một kế hoạch dễ thực hiện. Chúng tôi cần phải đột nhập thẳng vô vũng Yeerk, hành động bên dưới làn nước. Bà Aldrea cần ở trong lốt Hork-Bajir để mở cây ra.

Nếu bà mở được thì chúng tôi phải vào bên trong tới chỗ con tàu và tìm cách lái nó bay ra khỏi khúc cây có đường kính ba chục mét. Khỏi cần Marco luôn miệng bảo rằng điên với khùng thì cả bọn cũng biết thế. Nhưng khi chính bà Aldrea kêu ca kế hoạch này là điên rồ thì chúng tôi hiểu mình gặp phải rầy rà cỡ nào…

"Thế bà có kế hoạch nào tốt hơn không?" Rachel căn vặn. "Bởi vì tất thảy tụi tôi, đứa nào cũng có tai hết, ngay đây nè."

"Kế hoạch đó là tự sát!" Aldrea chỉ rõ, gạt tôi qua một bên.

Marco cười láu lỉnh. "Bà đã có một phiếu của tôi rồi."

“Chúng ta cần một con cá voi,” Jake nói, nhìn tôi và Rachel đầy ý nhị.

“Tới luôn đi,” Rachel sốt sắng. “Hây, rồi sẽ…”

“Không, để mình.” Tôi cắt ngang. “Mình kiểm soát lốt biến hình tốt hơn và nhanh hơn.”

Rachel cãi lại. Jake lắc đầu, biết thừa phải là tôi mà thôi. Tôi nắm lấy tay cậu ấy và bóp chặt.

“Đây không phải là lúc tranh cãi nên sử dụng thuật biến hình như thế nào,” bà Aldrea rầu rầu nói. “Mà là chớp thời cơ, đột kích vũng Yeerk rồi cướp vũ khí. Có thể bắt đi vài Hork-Bajir, giữ cho đến khi Yeerk bò ra khỏi đầu họ. Dần dà chúng ta sẽ gầy dựng quân đội...”

<Bà và Dak Hamee, lại một lần nữa ư?> Ax nói.

"Ta muốn cuộc tấn công này thành công!" Aldrea vặc lại. "Ta không muốn một sự nỗ lực vô ích và lãng phí nào. Mấy Người đây chỉ là những đứa trẻ! Bọn bay có biết chiến đấu với bọn Yeerk là như thế nào không?"

"Bọn họ biết rõ lắm chứ, bà cố," Toby nói.

Jake giơ tay lên, cắt ngang cuộc tranh luận. "Người Chee không thể thay thế chúng ta mãi mãi. Chúng ta cần phải làm cho xong vụ này và ra khỏi đây. Thưa bà Aldrea, đúng, điều này là điên rồ. Nhưng chúng tôi đã luôn làm những điều điên rồ từ khi anh trai của Ax xuất hiện."

Vậy là phải bỏ phiếu. Aldrea quay sang cầu xin tôi bỏ phiếu chống lại ý kiến của Jake.

<Cháu tin Jake,> tôi nói. <Nếu cậu ấy cho rằng chúng cháu có thể làm được, có nghĩa là chúng cháu có thể làm được.>

Đó là những gì tôi nói với bà ấy. Còn những gì tôi cảm thấy thì lại hoàn toàn khác.

<Cassie, đừng ngu ngốc thế,> Aldrea cố gắng <Làm vậy đồng

nghĩa với việc cháu sẽ chết. Những người khác sẽ sống sót, còn cháu thì không.>

<Cháu biết.>

<Nếu như cháu không có đủ thời gian, chỉ thiếu có vài giây thôi… tốc độ quá nhanh… càng có quá nhiều việc phải làm càng có quá ít thời gian… Cassie à, cháu sẽ không chỉ tự giết mình đâu, ta cũng đang ở đây đấy! Nếu cháu bị giết… ta sẽ không còn cơ hội quay lại trong chai và chờ đợi một cơ hội được sống mới nữa.>

<Cháu biết điều đó,> tôi nói.

Bà Aldrea vẫn cứ nói trong khi tôi biến thành ó biển, còn bọn bạn biến thành bọ chét hay ruồi, mọi lốt hình nhỏ nhất của chúng tôi. Chỉ có Toby là không đi cùng.

Khi đã hoàn tất lốt ó biển, tôi nhặt những con côn trùng lên, ngậm hờ tụi nó trong mỏ mình. Chẳng rộng rãi hay vui thú gì, nhưng mà an toàn.

Tôi bay lên khỏi những cành cây, lướt bên trên thung lũng vào màn đêm hành tinh Hork-Bajir. Thung lũng hẹp phả hơi nóng liên tục, tha hồ cho tôi có luồng khí nóng. Tôi nhào thành đường xoáy trôn ốc, đập cánh, nghỉ một chút rồi lại đập cánh tiếp. Cao, cao hơn nữa.

Tôi bay lên cho tới khi thấy mặt đất khô cằn bên kia vực thẳm. Lúc này khí nóng đã hết, xuôi xị với những làn gió thổi ngang. Tôi cố sức bay càng cao càng tốt.

<Nè mấy bồ,> tôi hét. <Mình đã thấy vũng Yeerk. Đầm lầy được thắp sáng. Có một chiếc Con Rệp đang lượn lờ phía đầu kia. Tụi Hork-Bajir đang đi tuần quanh bờ đầm lầy và bờ vũng. Lính canh khắp mọi nơi. Có ai cần gì trước khi mình bắt đầu không?>

Tôi ráng tỏ ra bạo gan bạo phổi, may ra át được nỗi sợ chết khiếp. Dù đã lên khá cao rồi, nhưng tôi vẫn thấy chưa đủ.

<Cho tui một chai soda đi,> Marco pha trò.

<Tụi mình ổn mà, Cassie,> Jake bảo. <Chỉ cần bồ đừng có mở miệng ra là được. Tụi mình sẽ hoàn hình ngay khi có chỗ…>

<Ừa.>

Tôi hít một hơi thật sâu. Đích nhắm: gần đầm lầy nhưng không quá gần. Tôi không muốn đụng vào khúc gỗ trong lốt cá voi. Tốc độ và lực va chạm sẽ khiến nó nứt toang mất.

Tốc độ. Tất cả là vấn đề tốc độ.

Tôi bắt đầu hoàn hình.

<Không thể nào làm được việc đó đâu!> Aldrea cảnh báo.

<Có chứ, có thể chứ,> tôi đáp. <Cháu có thể làm được. Còn bây giờ, phiền bà im lặng giùm. Cháu cần tập trung.>

Tôi bắt đầu hoàn hình. Lông ó biển chảy bết vào nhau như sáp nóng. Mặt tôi bẹt ra, mỏ mềm đi thành môi. Cái lưỡi người nhạy cảm đã có thể cảm thấy năm con côn trùng ở trong miệng.

Đừng há miệng ra, tôi tự dặn mình, cố giữ thăng bằng cho đôi cánh.

Tôi rơi xuyên qua màn đêm, qua vũng Yeerk sáng trưng bên dưới, về phía đám lính canh có thể thổi tung tôi thành cát bụi.

Tôi cứ vừa rơi vừa hoàn hình. Cơ thể người lùn chũng, mũm mĩm của tôi lớn dần, vẫn còn nguyên đôi cánh ó biển.

Biến hình chưa bao giờ tuân theo bất kỳ quy tắc nào. Mọi sự không xảy ra theo một trình tự rõ ràng hay có thể dự đoán trước. Chưa một ai đã từng có thể dám chắc quy trình lần tới sẽ ra sao. Nhưng tôi thì có thể. Một khoảnh não của tôi thậm chí còn không thể cảm nhận được gì, nhưng với một khoảnh não khác, tôi có thể có được cả thông tin truyền đạt hình dạng tiếp theo của quy trình biến hình.

Ax nói tôi có tài. Đó là một món quà. Nhưng tôi không rõ lắm, tôi không biết nó đến từ đâu hay vì sao tôi có nó. Nhưng, khi tôi rơi rồi hoàn hình rồi rơi tiếp, cơ thể người lùn chủm, mập hù của tôi có thêm đôi cánh. Đôi cánh này cứ lớn lên, dài ra và dang rộng hơn cả cặp cánh của một con ó biển.

Tôi không thể quay, đập cánh hay điều khiển được một sợi lông ó biển nào nữa, chỉ còn cố giữ cho chúng ở yên một chỗ khi tôi rơi… rất chậm, cố chống lại trọng lực.

<Cháu đang điều khiển quá trình biến hình!> Aldrea la lớn. <Không thể nào tin nổi!>

Và rồi, khi còn ở độ cao trên ba mươi mét, tôi bắt đầu biến hình cá voi. Bàn chân tôi xoắn vào nhau như sợi mì spaghetti quấn vào nĩa. Chúng chảy nhễu ra, đỉnh nhịt lại, thịt trở nên dày và mỡ màng hơn.

Nhưng tôi vẫn còn đôi cánh.

Giờ thì tôi đã lọt vào tầm nhìn của tụi lính gác Hork-Bajir rồi. Bây giờ thì bất cứ giây nào tôi cũng có thể bị bắn, nếu có một cái đầu nào đó tình cờ ngước lên ngắm sao…

Păng chiu!

Một tia Nghiệt đỏ lòm sượt qua tôi.

<Xuống đi! Rơi!> Bà Aldrea hét.

<Không! Hãy còn quá sớm!>

<Jake, chúng đang bắn!> Tôi báo cáo.

<Chúng ta đã cách vũng đủ gần rồi hả?>

<Mình không biết!> Tôi gào thảm thiết. <Không. Không, tụi mình chưa tới đủ gần đâu.>

<Quyết định là của bồ, Cassie. Mình tin tưởng ở bồ.>

Păng chiu!

Phát thứ hai sượt ngay đằng sau tôi. Càng ngày càng có nhiều Hork-Bajir nhìn lên, những cái đầu yêu tinh nghiêng ngó.

Tôi không được để cho chúng thấy một con Người. Đó là điều tiên quyết. Con Người ở trên hành tinh Hork-Bajir? Tin này sẽ gây xôn xáo khắp dải thiên hà, sẽ đặt nhiều áp lực lên Visser Ba hơn bao giờ hết - hắn sẽ không từ một việc gì hầu tìm ra chúng tôi.

Khi nhìn lên, bọn Hork-Bajir chỉ thấy một khối bầy nhầy, một vật nhúc nhích với đôi cánh rộng màu trắng và có đuôi cá voi.

<Xuống, ta bảo mà!> Bà Aldrea lại hét.

<Chưa đâu,> tôi cương quyết.

Păng chiu! Păng chiu!

<Ááááááá!> một cái lỗ khoảng 6 li xuất hiện trên cái vây đuôi của tôi, bốc khói.

Păng chiu! Păng chiu! Păng chiu!

Những tia đỏ bay veo véo tứ phía. Vài tia gần đến nỗi tôi ngửi thấy không khí bị đốt cháy.

<Ta sẽ tiếm quyền ngươi,> bà Aldrea gầm lên. Tôi cảm thấy ý chí của bà nổi lên, một cơn sóng dấy lên trong tâm trí tôi.

<KHÔNG!>

Bà Aldrea cố gập đôi cánh tôi lại, cố chiếm quyền kiểm soát trí não tôi.

Păng chiu! Păng chiu!

Một vệt bỏng cỡ gần hai tấc xáng vào hông tôi. Đau thấy ông bà ông vải.

Cánh tôi… gần… như mất… tiêu…

KHÔNG! Đây là cơ thể của tôi, đây là tôi!

Tôi cố đẩy làn sóng ý chí của bà Aldrea đi. Đôi tay yếu đuối ráng ngăn chặn một thảm họa tàn khốc.

Nhưng đôi cánh của tôi vẫn giữ nguyên dạng. Tôi rơi nhanh hơn nhưng không quá nhanh. Aldrea chiến đấu chống lại tôi, tôi phản công, nhưng tôi vẫn làm chủ cơ thể mình, làm chủ sự biến hình. Chúng tôi - một người Andalite-biến-thành-Hork-Bajir, sinh vật chết có ý chí sắt đá và tôi - cùng rơi. Tất cả diễn ra trong khi tôi đang biến hình. Cho đến khi đôi cánh ó biển nặng chịch đi và phần nhiều là cá voi hơn…

Hỏa lực từ mặt đất bên dưới tạo thành một bức tường lửa.

Cuối cùng, đã đến mức gần đủ rồi, tôi hoàn hình đôi cánh và lao xuống.

CHƯƠNG 23

Ta đã thua.

Bọn ta rơi, rơi về phía cái chết chắc chắn, cắm đuôi vào vũng Yeerk. Lúc này ta chỉ lấn cấn một ý nghĩ là mình thua đậm rồi. Thua một đứa trẻ loài Người. Vấn đề duy nhất là tự kiềm chế. Ta tin mình có thể nắm giữ cơ thể này nếu muốn. Nhưng cô gái loài Người nhỏ nhắn đã khống chế ta, trong khi đang tiến hành những thao tác biến hình phức tạp - một kiểu biến hình có thể tôn vinh cô thành đại anh hùng nếu cô là người Andalite.

Không có thời gian để nghĩ về điều đó. Không có thời gian để nghĩ làm sao mà cô có thể làm được như vậy… Không, ta còn một chiến trường đang đợi.

Bọn ta lao sâu xuống vũng Yeerk. Giờ Cassie đang phình lên với tốc độ kinh người, lớn nhanh và bự đến nỗi mặt hồ xoáy cuồn cuộn.

<Giờ thì cháu cần bà,> Cassie khẩn khoản.

Ta suýt phì cười. Đó như là một sự sỉ nhục. Cô bé ấy mà cần ta sao?

<Ta ở đây,> ta nói. Còn có thể nói được gì khác nữa chứ?

<Hãy sử dụng mắt cháu. Sử dụng sóng âm định vị, mang chúng ta tới chỗ bức tường gỗ.>

Bọn ta hối hả bơi, gần như mù bởi hàng đống Yeerk trong trạng thái tự nhiên. Tiếng tia Nghiệt đã im. Bọn Mượn-Xác Hork-Bajir không thể bắn xuống vũng. Đúng như con Người tên Marco dự báo: vào đến vũng là bọn ta an toàn. Trừ phi bọn Yeerk có thể sơ tán hết tụi anh chị em của chúng về phía bên kia.

Thế rồi mặt nước lại sôi lên sùng sục - tia Nghiệt muốn luộc chín bọn ta.

Chỉ có vài phút không hơn. Không chừng lại ít hơn.

<Không thể thấy gì cả,> ta ca cẩm.

<Để cháu phát ra luồng định vị,> Cassie nói. <Bà sẽ thấy những hình ảnh phác thảo. Cứ để tự nhiên, đừng căng thẳng bà ạ.>

Cô bé bắn ra một chùm âm thanh định vị. Ta đọc bức tranh. Bức phác họa, như cô bé đã nói với ta.

<Bên trái. Một trăm mét. Ta nghĩ thế. Ta không chắc nữa.>

Cái đuôi cá voi khổng lồ của bọn ta vẫy vùng trong nước làm bọn Yeerk văng tứ tán. Trong cái miệng to đùng của mình, miệng cá voi-Cassie, ta cảm thấy mọi người đang hoàn hình, lớn dần.

<Sắp cần không khí rồi,> Jake la.

Cassie quẫy, đổi góc vây và tung người lên bề mặt vũng.

<Cá voi không thở qua miệng,> cô bé giải thích. <Cháu cần phải ngoi lên mặt nước và há miệng to ra.>

Ngay khi bọn ta ló lên thì hỏa lực lại bắt đầu.

Păng chiu! Păng chiu!

Hụt thì thấy khói phụt ra, còn trúng thì cảm thấy đau ghê hồn.

<Lặn xuống!> Cassie thông báo. <Tất cả hãy hít thở sâu vào.>

Và rồi bọn ta lao xuống, quẹo, rồi ngừng. <Jake, chúng ta tới nơi rồi.>

<Tụi mình đã sẵn sàng.>

Oạp! Oạp! Oạp!

<Cháu nghe có tiếng gì đó,> Cassie cảnh giác.

<Bọn Taxxon đang đuổi theo bọn ta.>

<Rachel và Jake sẽ đón tiếp chúng. Hoàn hình ngay. Jake. Ba… Hai…>

Cassie tin chắc rằng hai người bạn của cô bé có thể chặn đứng được nhúm Taxxon đó.

Bọn ta lao về hướng bức tường gỗ dày cui phía trước. Bọn ta trồi, lặn rồi đột nhiên phóng hẳn lên bề mặt. Lên không trung! Miệng há banh ra. Thật ngạc nhiên là sinh vật to quá xá cỡ này lại biết bay.

<… Một!> Cassie thét. <Đi! Đi!>

Aximili và Tobias phóng ra. Một người Andalite thật và một người trong lốt Andalite. Marco nhảy ra trong lốt Hork-Bajir. Cả ba người đáp lên khúc gỗ.

Bọn ta rớt tòm xuống nước, sử dụng xung lượng để đi dọc theo bức tường gỗ về phía có tiếng tụi Taxxon. <Nào!> Cassie thét, rồi lại mở miệng cá voi cho Jake và Rachel lao ra.

<Jake, Aldrea nói có bọn Taxxon phía sau,> cô bé cảnh báo.

<Ừ, mình có thể ngửi thấy chúng,> Jake trả lời.

Jake và Rachel - cả hai giờ mang lốt những sinh vật sống dưới nước, có hình dáng thuôn dài, sậm màu với những vây sắc nhọn và cái đầu doe ra bèn bẹt.

<Cá mập đầu búa,> Cassie giảng giải cho ta.

Oạp! Oạp! Oạp!

<Thêm nhiều Taxxon nữa!>

<Không hề chi. Hai con cá mập đầu búa sẽ chẳng để cho con Taxxon nào còn sống sót để về tâu chuyện với ông chủ đâu.>

<Cháu có vẻ không vui.>

<Cháu lo cho Jake và Rachel. Điều này rất khủng khiếp với các bạn ấy.>

<Sreeeee-yah!”

Một con Taxxon khè òng ọc trong nước.

<Xui xẻo cho bọn Taxxon rồi,> ta lẩm bẩm.

<Được rồi, Aldrea, tới lượt chúng ta.>

Cassie đã bắt đầu hoàn hình, hoàn thiện việc biến đổi những bộ phận nhỏ trước, có như vậy cô bé mới có thể kết thúc việc biến hình thật nhanh.

Đây là phần quyết định. Những con Người xác định rõ rằng bọn Yeerk sẽ không bao giờ biết họ đã có mặt trên hành tinh người Hork-Bajir.

Thế mà, giờ đây, Cassie phải trở về dạng Người, cho dù chỉ là một khoảnh khắc giữa hai dạng hình biến.

Việc này diễn ra rất nhanh, nhưng không phải ngay lập tức. Bọn ta teo rút lại, héo đi, với một tốc độ kinh hoàng. Những cánh tay và cẳng chân người lòi ra từ đống thịt cá voi ngổn ngộn.

Phổi cá voi trở thành phổi người, và Cassie nhô lên mặt nước.

<Chúng sẽ thấy cháu mất,> ta cảnh báo.

<Cần phải thở,> Cassie hổn hển. <Cứ tin vào các bạn cháu.>

Đầu của cô bé, của bọn ta, ló lên mặt nước, thở hít hai ba hớp thật sâu. Chiến trường sôi động trên đầu bọn ta, bên trên bức tường gỗ. Hai người Andalite vung đuôi, chém, chặt, bọn Mượn xác-Hork-Bajir dạt ra và chạy khi một người trong bọn họ la oai oái. “Chạy! Chạy! Mau! Andalite ở khắp nơi! Hàng ngàn tên! Chạy mau!”

Dĩ nhiên đó là Marco.

Thế là bọn lính canh Hork-Bajir ù té bỏ chạy. Không ai chú ý tới gương mặt Người nhoi lên khỏi vũng Yeerk sền sệt.

Cassie cố giữ thăng bằng. Ta cảm thấy cô bé đã mệt đừ.

<Cháu mệt rồi.>

<Vâng.>

<Đúng là phép màu, chúng ta còn sống!>

<Vâng.>

Cô bé bắt đầu biến hình tiếp. Những đường nét Hork-Bajir xuất hiện, nhưng giờ chậm hơn. Quá nhiều lốt hình biến trong một quãng thời gian quá ngắn. Và mỗi lần biến hình đều là một công trình nghệ thuật.

Ngay khi lưỡi dao đầu tiên hiện ra, ta bảo. <Cassie, phập dao vào cây gỗ đi. Nó sẽ giữ cho cháu khỏi bị chìm.>

Ta nghe tiếng bọn Mượn xác-Hork-Bajir ồn ào rậm rịch bên trên, tiếng bọn Phó-Visser quát tháo lính lác.

Mặt nước vang vọng tiếng khè khè của bầy Taxxon.

<Có vẻ như, chúng ta sẽ bị đè bẹp trong vòng vài giây nữa thôi,> Ax nói hết sức bình thản.

<Ý của Ax là lẹ lên!> Marco thét. <Lẹ lên nếu không tụi mình sẽ bị bỏ lò.>

CHƯƠNG 24

Tôi đã là Hork-Bajir hoàn chỉnh. Mệt phờ phạc luôn.

<Bà nắm quyền kiểm soát đi, Aldrea,> tôi nói.

Không được đôi chọi với bà ấy, mình cần bà ấy. Tâm trí tôi quay cuồng, u u mê mê. Bản năng, những hình ảnh mập mờ, những tiếng dội vây lưng và cánh, tất cả cùng hòa vào nhau lẫn lộn.

Păng chiu! Păng chiu!

Trận địa phía trên chúng tôi lại nổ ra.

Bà Aldrea-tôi lao xuống nước, bò trườn theo kiểu Hork-Bajir, xuống chỗ bức tường lẫn trong làn nước, không còn ì èo tiếng bọn Taxxon hấp hối nữa.

Hai con cá mập đầu búa kè kè hai bên hông tôi. Bà Aldrea lao đi phầm phập. Bà mò mẫm trong bóng tối, tìm dấu hiện gì đó trên thân cây trước mặt. Tìm… mảng gỗ bị tước vỏ và không màu… tôi thở phì phò để đớp không khí.

<Tụi tôi tới đây!> Tobias lên tiếng.

Oạp! Oạp! Oạp!

<Marco! Cắm lưỡi gươm vào thân gỗ, đừng cố bơi! Ghìm chậm nhịp tim lại để tiết kiệm oxy.> Bà Aldrea bảo.

Đây rồi! Một vệt nứt gần như vô hình, nằm bên dưới khúc gỗ, gần nơi tiếp xúc với một cây khác bên dưới.

Bà Aldrea khéo léo khỏa nước rồi lôi mạnh.

Không có gì.

<Áp suất nước!> Bà la to. <Quá mạnh! Ta không thể!>

Marco bò xuống bên cạnh chúng tôi và tiếp thêm sức.

Từ từ, cái khe nới rộng ra.

Păng chiu! Păng chiu! Păng chiu!

Tia Nghiệt nã ào xuống vũng. Kiểu này nếu tụi tôi không bị trúng tia Nghiệt thì cũng bị luộc chín mất thôi.

Phụt!

Cái cây mở ra. Nước cùng với chúng tôi ùa vào. Một đám cá mập, Andalite, Hork-Bajir lách vào trong và nổi lên. Thật sững sờ, không khí! Không có ánh sáng nhưng lại dư dả không khí. Một sự im lặng khủng khiếp bao trùm bên trong ruột cây. Những âm thanh chiến trường đã rời xa.

Bà Aldrea thở dốc, rồi ngần ngừ ra lệnh. “Máy tính, nhận diện: Aldrea-Iskillion-Falan. Mã số… Mã số: Mẹ yêu Seerow. Tàu, hãy chấp nhận bằng cách bật đèn vỏ ngoài lên.”

Ánh sáng đột nhiên chói bừng.

Chúng tôi lội lềnh bềnh trên cái ao bình lặng ở sàn nhà khum khum, giống như một cái tô để ngửa được láng bằng gỗ. Nửa chìm

nửa trồi trên mặt nước là một con tàu Yeerk, dài khoảng mười hai mét và rộng cũng cỡ đó.

Chúng tôi lội bì bõm về phía con tàu. Khi cảm thấy dưới chân mình là gỗ, tôi đứng thẳng lên.

Jake và Rachel hoàn hình cấp kỳ, và khi có bàn chân và cẳng tụi nó cũng đứng luôn, nước ngập tới eo.

"Đây rồi," Bà Aldrea reo lên.

<Bà không có ký ức về con tàu này, làm sao bà biết được mật mã nhận diện?> Ax thắc mắc.

"Con số biểu thị ngày sinh của Seerow. Ta luôn luôn sử dụng nó."

"Nào, nào, chúng ta chỉ có vài phút trước khi bọn Yeerk phát hiện. Hãy tiến hành nhanh đi." Jake lôi cả bọn trở lại thực tế.

Chúng tôi lại gần con tàu, và luồn cái thân ướt chèm nhẹp của mình vào trong. Tôi nằm ngửa trên sàn tàu, mệt đến độ không dậy nổi nữa.

"Ráng lên, Cassie!" Rachel khích lệ.

"Aldrea đây. Cassie thật mệt tơi tả rồi," bà Aldrea đáp lại.

"Tại sao lại là bà? Gọi Cassie dậy mau!"

Bà Aldrea cười. "Mi không phải lo lắng cho Cassie. Cô bé tự chăm lo cho mình khá tốt."

Chúng tôi đứng lên và đến bên bảng điều khiển của con tàu. "Ta cần ai đó cầm vũ khí," bà Aldrea hô.

Ax xuất hiện bên bà tức khắc. <Chúng ta mở đường chạy ra hả?>

"Đúng thế."

<Khi chúng ta bắn thủng một lỗ ở thân cây thì nước sẽ tràn vào. Sự rò rỉ sẽ làm cạn rất nhiều nước trong vũng và rất nhiều Yeerk sẽ ngạt thở mà chết?>

"Đúng thế," Bà Aldrea công nhận. "Mi có phản đối không hả anh chàng Andalite?"

<Không đâu. Bà đi Hork-Bajir à.>

"Thế thì nạp năng lượng vào ụ tia Nghiệt."

Động cơ tàu rền lên. Những ụ tia Nghiệt bắt đầu kêu o o.

<Mấy bồ thấy chưa, mấy bồ có thể chôn vùi một trong những thứ này nhiều năm trong một cái cây và rồi chỉ cần khởi động nó như thế này nè.> Marco nói. <Hai điểm[13] cho công nghệ của bọn Yeerk.>

<"Công nghệ của người Andalite,"> Ax và bà Aldrea đồng thanh.

"Bọn Yeerk đã ăn cắp nó. Việc ấy không thể biến công nghệ này thành là của bọn chúng," bà Aldrea nói thêm.

<Sẽ rung lắc dữ đấy. Mọi người hãy chuẩn bị tư thế nha,> Ax thông báo.

"Sẵn sàng chưa?"

<Sẵn sàng!>

"Bắn!" Bà Aldrea hạ lệnh.

Tia Nghiệt phun ra loe lóe. Một cái lỗ tổ bố bị khoét qua phía ngoài

thân cây. Nước bắt đầu dâng lên. Cái lỗ càng lớn hơn. Giờ nước tràn vào xồng xộc, kêu ùng ục khắp con tàu và choán mất không khí.

Rồi, đồng thời bức tường gỗ cũng sập xuống.

Rầm!

Bà Aldrea khởi động được động cơ ngay khi một bức tường nước tông sầm vào chúng, chiếc thuyền rồ rồ rồi phóng lên màn đêm. Nó quay mòng mòng, rồi…

Phuutt!

<Yah! Yah! Ui da!> Marco la rầm rĩ. <Ui da, George Lucas[14] ới ời!>

Phi thuyền lao vọt ra khỏi ruột cây, xuống thung lũng và quay đầu lại. Một chiếc Con Rệp hiện ra, thấy chúng tôi là tàu Yeerk nên có vẻ lừng khừng.

Pằng chiu! Pằng chiu!

Chiếc Con Rệp tanh bành thành từng mảnh và rớt lả tả xuống vũng Yeerk đang cạn dần.

Nước thấm nhanh qua cái lỗ toang hoác. Tôi không thể thấy, nhưng tôi biết đang lóp ngóp trong dòng nước đang rỉ rả cạn dần ấy là hàng trăm, hàng ngàn tên Yeerk. Chúng tôi có thể sẽ không bao giờ biết chính xác con số đó.

Tôi không muốn biết.

<Ta rất lấy làm tiếc, nhưng đây là một chiến thắng vĩ đại, và tất cả là nhờ cháu cả đấy, Cassie. Không có cháu chúng ta đã không làm được điều này. Cháu vừa mới làm được một điều bất khả, phi thường nhất và anh hùng nhất từ trước tới giờ đó,> Bà Aldrea nói.

Nước vẫn tiếp tục cạn. Bọn Yeerk có vật chủ luýnh quýnh đi cứu đồng loại, nhưng chẳng ăn thua. Hàng ngàn Yeerk nằm chết đơ ra đó, chết từ từ vì mất nước, vì ngạt thở và chìm xuống bùn một cách bất lực…

Bởi vì tôi.

CHƯƠNG 25

Bọn ta mang vũ khí về cho Quafijinivon. Ta lại tao ngộ chắt gái Toby của mình.

Những con Người và anh chàng Andalite đã làm điều phi thường nhưng không hề có nghi thức ăn mừng chiến thắng hay ghi công. Thay vào đó là một sự im lặng ngột ngạt và những lời trao đổi bằng mắt.

Ta vẫn nắm quyền kiểm soát cơ thể này. Cassie hình như đang ngủ. Cô bé đã kiệt sức, đã mệt và bầm dập lắm rồi.

Ta kéo Aximili qua một bên. "Cậu đã sống với những con Người này. Hình như họ cảm thấy nặng nề với chiến thắng của mình."

<Đúng vậy, họ hối tiếc vì đã làm những việc mà họ biết họ buộc phải làm. Họ nhạy cảm gần giống như những người Andalite.>

Ta mỉm cười. "Họ làm ta nhớ lại những chiến binh Hork-Bajir, những người không bao giờ tha thứ cho mình vì tội giết chóc."

<Chúng ta cùng nhất trí rằng, tất cả các giống loài tiến bộ đều căm ghét chiến tranh.> Aximili nói.

"Đó có thể là định nghĩa của nền văn minh thực sự," ta nói. "Thế mà, chúng ta đang có mặt ở đây để cổ súy cho một cuộc chiến khác. Người Arn sẽ sản sinh ra một thế hệ Hork-Bajir mới, và nhờ có chúng ta, họ sẽ được trang bị vũ khí."

<Toby sẽ lãnh đạo họ,> anh chàng Andalite vừa nói vừa quay cặp mắt cuống về phía chắt gái của ta.

Toby đang quay lưng về phía bọn ta. Cô bé đang hì húi làm việc với người Arn, tranh thủ học hỏi ông ta. Một cặp đôi kì lạ: một là sinh vật cuối cùng của giống loài sáng tạo ra người Hork-Bajir chuyên phục vụ một cách đơn giản và u mê; và một ví dụ sống cho sự thất bại của người Arn.

Cô bé thật giống Dak khi ta lần đầu tiên gặp anh ấy. Trước khi chiến tranh xảy ra, trước khi ta dẫn dắt Dak phục vụ cho mục đích và ý chỉ của Andalite.

"Không," ta bất giác nói. "Không, ta sẽ không để Toby ở lại đây. Nơi của cô bé là chỗ có cha mẹ nó, Trái Đất. Toby là một phần của Dak, Seerow và ta, cô bé sẽ phải sống sót để làm một cái gì đó bên cạnh việc chiến đấu."

<Tôi không tin cô bé sẽ ra đi một cách tự nguyện,> Ax nói. <Toby sẽ nghĩ rằng ở lại đây và lãnh đạo cuộc kháng chiến chống Yeerk cùng với những người Hork-Bajir thế hệ mới là bổn phận của mình.>

"Ta cũng nghĩ vậy, nhưng mà với sự giúp đỡ của mi, và của Cassie, ta nghĩ ta có thể thuyết phục được nó." Ta giải thích cho Aximili,

Cassie đi nhiên cũng nghe được. Và giờ cuối cùng cô đã trở về với vẻ tội lỗi, bứt rứt của mình.

<Bà biết việc này có ý nghĩa gì,> Cassie bảo.

<Đúng, đúng thế. Nhưng cuộc sống của ta đã chấm dứt từ lâu rồi, dù ta đã cố giả bộ phớt lờ nó đi. Nhưng… Dak không còn, Seerow bé bỏng của ta đã chết, và ngay cả hành tinh yêu mến vô cùng này cũng… tất cả những gì ta còn lại là Toby.>

<Không, bà Aldrea à, đó không phải là tất cả những gì còn lại,> Cassie nói. <Bà không ngăn chặn được bọn Yeerk, nhưng bà đã làm chậm bước tiến của chúng. Điều đó cho con Người có thời gian. Giờ chúng tôi cũng có thể không ngăn chặn chúng được nhưng sẽ chiến đấu làm chúng suy yếu. Và một ngày nào đó, ở một nơi nào đó chúng sẽ bị chặn đứng.>

<Và còn một điều nữa,> Cassie nói. Cô bé hướng cặp mắt của chúng ta quay qua nhìn Toby. Một nhà tiên tri Hork-Bajir trẻ, ít nhất là trong những giấc mơ cuối cùng của ta, sẽ dẫn dắt dân tộc của mình đi tới tự do.

Ta gần như đã kiệt sức. Rất khó để nói lời chia ly.

<Hãy để cho tất cả trôi đi,> ta bảo.

<Đó là một niềm vinh dự, bà Aldrea. Cháu vẫn không biết tại sao *Ixcila* của bà lại nhập vào cháu, nhưng đó là một niềm vinh dự.>

<Tới tận bây giờ cháu vẫn không biết ư? *Ixcila* sẽ bị thu hút bởi một tâm não gần giống với trí não của nó. Và ta sẽ thấy thích khi ngay cả cái phiên bản *Ixcila* mới phôi thai và vô thức của ta đủ xứng đáng để biết rằng ta rất có thể bị cuốn hút. Sự cuốn hút đó là lý do để ta níu kéo cuộc sống. Và ta cần một người đủ mạnh để đưa ta quay lại với định mệnh của mình.>

Cassie không nói thêm điều gì. Cũng chẳng còn gì để nói với nhau nữa cả.

"Jake!" Cassie kêu. "Bà Aldrea đang cố nắm lấy quyền điều khiển mình."

Jake và tất cả bọn bạn xúm quanh, căng người lên, sẵn sàng chiến đấu.

Aximili chạy nhanh lại đằng sau Toby, rịt cái đuôi Andalite vào cổ nó. <Hãy thả ra, Aldrea. Bà phải rời khỏi cơ thể Cassie nếu không thì chắt gái của bà cũng sẽ đi luôn.>

"Ax!" Jake hét.

"Ta sẽ giết mi, Andalite!" Ta gào qua miệng Cassie. "Người Arn sẽ cho ta một cơ thể mới và ta sẽ đi theo mi mãi mãi."

<Tôi nghi ngờ điều đó, Aldrea, con gái của Seerow ạ, Toby sẽ đi với chúng tôi làm con tin để bảo đảm bà cư xử đúng mực trong tương lai. Giờ thì hãy thả bạn Cassie của ta ra đi.>

Ta đành phải làm theo. Ta để Cassie lại sau, rồi bay lên khỏi cơ thể và trí não của cô bé, trở về cái lọ.

Ta không còn liên lạc được nữa. Không nghe, không thấy gì nữa…

Trong phút chốc ta có thể ghi nhớ.

Toby sẽ không mất nhiều thời gian để nhận thấy mình bị lừa. Nhưng sau đó Toby và những người khác sẽ lên đường trở về Trái Đất.

Ý nghĩ của ta, ý thức và ký ức của ta tất cả đều nhạt nhòa đi. Ta vẫn còn thấy con trai ta, vẫn còn thấy Dak.

Vẫn còn thấy…

HẾT TẬP 34

---

[1] Jewel ở đây muốn nói tới Jewel Kilcher (sinh ngày 23/05/1974) - ca sĩ, nghệ sĩ, nhà thơ,... người Mỹ. Cô đã giành được 3 giải Grammy và đã tiêu thụ được 27 triệu đĩa trên toàn thế giới, trong đó riêng ở Mỹ đã là khoảng 20 triệu bản.

Brandy ở đây muốn nói tới Brandy Norwood (sinh ngày 11/02/1979) - là ca sĩ chuyên hát nhạc R&B, nghệ sĩ, nhà sản xuất các chương trình giải trí trên truyền hình, sản xuất phim,… Cô đã giành được giải Grammy cho tác phẩm "The Boy is Mine" năm 1998.

Beck ở đây muốn nói tới Beck Hansen (sinh 08/07/1970) - ca sĩ, nghệ sĩ chơi nhiều nhạc cụ,… người Mỹ. Beck đã giành giải Grammy cho hạng mục "Đĩa nhạc của năm" năm 1996.

[2] Nguyên văn: *Cliffs Notes version* - đây là bộ sách chỉ dẫn cho học sinh / sinh viên về những bài thi trong trường học.

[3] Stone Cold Steve Austin, sinh ngày 18/12/1964 tại Victoria, Texas, tên thật là Steve James Anderson Williams, là một đô vật có hạng trong ngành giải trí đấu vật thế giới WWE (World Wrestling Entertainment).

[4] Rachel định nhắc đến phim *Looney Tunes* - một bộ phim hoạt hình nhiều tập của hãng Warner Bros, được chiếu tại các rạp chiếu bóng từ 1929 đến 1970. Bộ phim này ra đời trước phim *Giai điệu vui vẻ* (Merrie Melodies) và là phim hoạt hình đầu tiên được công chiếu ngoài rạp.

[5] Đám mây có hình cuộn tròn xếp chồng xếp lớp lên nhau.

[6] Aunt Em - nhân vật tưởng tượng trong bộ sách về xứ Oz - là đi của Dorothy Gale và là vợ của chú Henry. Đây là một lời thoại trong phim *Phù thủy xứ Oz*.

[7] R.L Stine - Robert Lawrence Stine - sinh 08/10/1943, là nhà văn người Mỹ, chuyên viết truyện giả tưởng kinh dị. Ông thường được gọi là Stephen King của văn học thiếu nhi.

[8] Stephen King, sinh 21/07/1947, là nhà văn người Mỹ thiên về thể loại kinh dị hoặc giả tưởng rất được tán thưởng trên toàn thế giới, đặc biệt với mô-típ biến đổi những tình huống căng thẳng bình thường thành những hiện tượng khiếp đảm.

[9] Anne Rice - tên thời con gái là Howard Allen O'Brien - sinh ngày 04/10/1941, là nhà văn người Mỹ. Bà là tác giả của những cuốn sách mang chủ đề tôn giáo, về tình dục bán rất chạy. Sách của bà bán được gần 100 triệu bản. Rất nhiều cuốn đã được dựng thành phim, với sự tham gia của nhiều diễn viên nổi tiếng.

[10] Xem tập 32 - Phân thân.

[11] "New Deal" là tên một chương trình nhằm cung ứng cứu trợ cho người thất nghiệp, phục hồi kinh tế, và cải cách hệ thống kinh tế. Roosevelt đã thiết lập ra chương trình này trong giai đoạn Đại Suy thoái của những năm 30 thế kỷ XX.

[12] Anasazi là tên của một nền văn minh và văn hóa của người da đỏ châu Mỹ thời từ năm 1200 trước Công nguyên kéo dài cho đến năm 1300 sau Công nguyên, nằm ở phía tây nam nước Mỹ.

[13] Thang điểm của môn bóng rổ.

[14] George Walton Lucas Jr., sinh ngày 14/05/1944, là nhà sản xuất phim, người viết kịch bản phim, từng được đề cử giải thưởng của Viện Hàn Lâm. Ông là sáng lập viên, là chủ tịch hãng phim Lucasfilm. Ông nổi tiếng với vai trò sáng tạo ra loạt phim viễn tưởng *Chiến tranh giữa các vì sao* và là đồng sáng tạo nhân vật Indiana Jones - nhà khảo cổ học mê phiêu lưu mạo hiểm.

K. A. APPLEGATE

ANIMORPHS

NGƯỜI HÓA THÚ

MARCO

#35. Đám cưới của ba

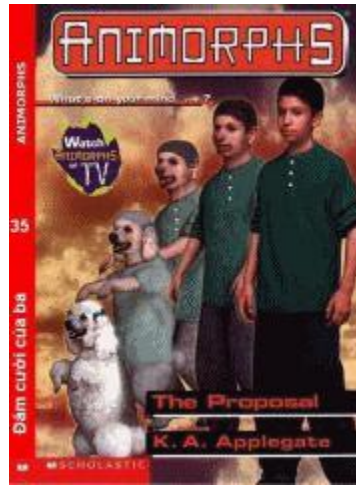

Tác phẩm: Animorphs
Tập 35: Đám Cưới Của Ba
Nguyên tác: Animorphs #35: The Proposal
Tác giả: K. A. Applegate
Thực hiện ebook: ANIMORPHS Team
Chuyển ngữ: qu4ngco, vitlangtu, Hạ Long, superhero0602
Hiệu đính và biên tập: nguoimedocsach
Sửa chính tả: tieukhe, santseiya
Thiết kế bìa: 4DHN
Chuyển sang ebook: santseiya
Ebook BB: Cent
Ngày hoàn thành: 30/05/2010
Nơi hoàn thành: Việt Trì - Phú Thọ
ooO TVE Ooo

MỤC LỤC

TÓM TẮT NỘI DUNG TẬP 34
CHƯƠNG 1
CHƯƠNG 2
CHƯƠNG 3
CHƯƠNG 4
CHƯƠNG 5
CHƯƠNG 6
CHƯƠNG 7
CHƯƠNG 8
CHƯƠNG 9
CHƯƠNG 10
CHƯƠNG 11
CHƯƠNG 12
CHƯƠNG 13
CHƯƠNG 14
CHƯƠNG 15
CHƯƠNG 16
CHƯƠNG 17
CHƯƠNG 18
CHƯƠNG 19
CHƯƠNG 20
CHƯƠNG 21
CHƯƠNG 22
CHƯƠNG 23
CHƯƠNG 24
CHƯƠNG 25

TẬP 34: LỜI TIÊN TRI

1. Người kể chuyện:

Cassie.

2. Nội dung:

Một người tên là Quafijinivon - người cuối cùng của người Arn, người sáng tạo ra giống loài Hork-Bajir - tìm đến thung lũng người Hork-Bajir tự do nhằm tìm kiếm một cơ thể thích hợp để tâm não của Aldrea - con gái của Hoàng tử Seerow - cư ngụ tạm thời. Quafijinivon muốn Aldrea tìm lại kho vũ khí mà bà đã cất giấu khi còn sống để giúp người Hork-Bajir có sức mạnh chiến đấu chống lại Yeerk, tái tạo lại giống loài. Jara Hamee tìm tới trang trại nhà Cassie để yêu cầu hội Animorphs giúp đỡ.

Không như mọi người suy nghĩ, *Ixcila* của Alrea chọn cơ thể Cassie để trú ngụ.

Người Chee sẽ đóng vai 5 bạn trẻ trong cuộc sống thường nhật để họ cùng với Aldrea và Toby theo chân Quafijinivon về lại quê hương của người Hork-Bajir tìm kiếm kho vũ khí.

Trong quãng đường di chuyển từ Trái Đất lên hành tinh Hork-Bajir, hội Animorphs và hai bà cháu Aldrea - Toby cùng sát vai trải qua một vài trận chiến với người Andalite cũng như với bọn Yeerk. Aldrea từ chỗ khép kín mọi suy nghĩ của mình, cũng đã bắt đầu chia sẻ từ từ cảm xúc của mình với Cassie, và chính Aldrea cũng phải thốt lên câu "Ta thích cậu bạn trai của cháu, Cassie."

Bình thường, Cassie là một cô bé sống rất nhường nhịn, nhưng trên hành tinh Hork-Bajir, nhỏ đã khiến Aldrea bị sốc khi quyết liệt chống lại quyền kiểm soát của bà trong cuộc truy tìm kho vũ khí.

Chạm trán với lực lượng Yeerk mượn xác Hork-Bajir, Taxxon rất đông, nhưng hội Animorph, Toby đã phá hủy một vũng Yeerk, tiêu diệt hàng ngàn sên Yeerk, tìm lại được kho vũ khí.

Cuối cùng, Aldrea, dù không muốn, vẫn phải từ bỏ cơ thể của Cassie để trở về lại trạng thái *Ixcila* của mình.

3. Nhân vật quan trọng:

Hội Animorph: Jake, Marco, Rachel, Cassie, Tobias, Ax

Aldrea

4. Những loài thú mới được thu nạp:

Jake: Hork-Bajir

Marco: Hork-Bajir

Rachel:

Cassie: Hork-Bajir (Jara Hamee)

Tobias:

Ax:

5. Những lốt hình được sử dụng:

Jake: Hork-Bajir, Cá mập đầu búa, Ruồi.

Marco: Hork-Bajir, Ó biển, Ruồi.

Rachel: Hork-Bajir, Cá mập đầu búa, Mèo (Flutter McKitty), Ruồi.

Cassie: Hork-Bajir, Ó biển, Cá voi lưng gù, Chuột, Cú, Sói.

Tobias: Hork-Bajir, Andalite, Ruồi.

Ax: Diều mướp, Ruồi.

CHƯƠNG 1

Tên tôi là Marco.

Nhưng bạn có thể gọi tôi là "Marco-Vĩ-Đại" hoặc "Kẻ-Hủy-Diệt-Niềm-Kiêu-Hãnh-Đáng-Nể-Nhất." Bạn có thể phủ phục trước những cú đấm dũng mãnh của tôi mà năn nỉ tôi mở lòng từ bi, thế nhưng, kiểu gì đi nữa, thì kết quả vẫn là "bạn bị nghiền nát như tương."

Vì tôi là chúa tể trò chơi điện tử Play Station mà lị.

Cứ chọn đại một trò đi há: *Tekken*, hay *Công tước Nukem*, hay *NFL Blitz*. Trò nào cũng được. Bạn muốn luyện bao nhiêu tùy thích. Tôi vẫn đánh bại bạn tuốt luốt. Bạn sẽ bị đè bẹp giống như những con kiến bị nghiến nát dưới gót giày hiệu Doc Martens vậy. Tôi sẽ -

"Có điện thoại," ba tôi nói và đặt thiết bị điều khiển xuống.

"Ba không thể ngừng lúc này được," tôi la lên. "Con sắp ghi điểm trong bàn tiếp theo này rồi!"

"Ghi 56 điểm hoặc mất trắng," ba tôi lẩm bẩm. "Để ba thua bàn này cho."

"Nhưng -"

Nhưng ông đã nhấc điện thoại lên.

"A lô? Ồ, chào em! Em khỏe không?" Giọng ông sao mà ngọt ngào và ướt át thế cơ chứ, cứ như mật rưới lên bánh í.

"Ôi trời, ông già tía của tui," tôi lẩm bẩm.

"Ừ, tốt mà," ba tôi tiếp tục, nụ cười mê dại bừng trên khuôn mặt. "Marco và anh đang chơi điện tử. Ừm, chắc chắn rồi." Ông nhìn về phía tôi. "Cô Nora gửi lời chào con đó."

Tôi gật đầu. Tóm lấy cái điều khiển, tôi chuyển TV về chế độ truyền hình cáp và chỉnh âm thanh lớn lên đủ để át được tiếng nói của ba. Ba tôi có bạn gái, chuyện nghiêm túc đó. Tôi đã quen với lối sống trầm lặng, hổng sôi nổi, cũng chẳng biểu lộ xúc cảm của ông. Nhưng kể từ khi bắt đầu hẹn hò với người phụ nữ này, ông đã biến thành Ngài-Lịch-Thiệp: mỉm cười vô cớ, hát nghêu ngao trong khi tắm, cười ha hả khi nghe những mẩu chuyện giỡn chả đâu vào với đâu của tôi như thể tôi là Chris Rock[1] í. Thậm chí, ông còn phát sinh ra cái thói quen nhiễu ghê nơi, ấy là cứ tự dưng lại ôm chặt lấy tôi. Quả tình là tôi rất vui khi thấy ông có những biểu hiện như thế. Bởi lẽ, từ lúc mẹ tôi mất tích hơn hai năm trước, ba tôi cứ như người mất hồn vậy. Suốt một thời gian dài, ông hành xử, so với người máy, kém có chút xíu hà. Đôi khi tôi nghĩ ông sẽ chẳng bao giờ hồi phục được như xưa nữa kìa.

Vài tháng trước, ông đã tự bứt được mình ra khỏi tình trạng ấy. Mọi thứ trở lại bình thường, theo kiểu mà cuộc sống của tôi có thể coi là bình thường - cho tới khi ông gặp người phụ nữ này.

Ba của bạn đang yêu một người hổng phải là mẹ của bạn - một vấn đề khá bình thường, tôi cho là như vậy. Ừm, ông ấy lớn tuổi thật, nhưng ổng hổng cần chống gậy hay cần đến phần tiền giảm giá dành cho người già tại chuỗi các nhà hàng "Steak and Ale"[2]. Rất có thể, bản thân bạn đã từng phải đối mặt với vấn đề giống vầy rồi. Mà cũng có thể là bạn đang phải đối mặt với nó ngay lúc này. Rất có thể, vấn đề này khiến bạn cảm thấy dường như có nguyên sức nặng của cả thế giới đang đè lên vai mình.

Ừ há, quên mất, hu… hu… hu. Xin lỗi mấy nhóc nha. Mấy nhóc làm gì có ý niệm về cái gọi là sức nặng của thế giới đâu kia chớ. Bởi vì nó đang nằm trên vai tôi kia mà.

Đấy, mấy bạn coi, hổng chỉ phải sống với một người cha tương tư, tôi còn phải cố gắng cứu thế giới khỏi ách nô lệ của lũ ác quỷ - những sinh vật ký sinh ngoài hành tinh.

Nghe xong câu nói này của tôi, hẳn bạn sẽ thốt ngay rằng, "Đđđđđđược rồi, thằng bé này chuẩn bị lên cơn đây."

Tôi đâu có điên. Tôi cũng chả phải hạng láo khoét. Lời tôi nói hoàn toàn là sự thật mà.

Cái lũ ác quỷ ấy có tên là Yeerk. Chúng đến từ một dải thiên hà khác. Nom chúng giống như những con ốc sên màu xám. Chúng trượt vào tai bạn, trải dẹt cơ thể ra bên trong não bộ, rồi tiếm quyền điều khiển toàn bộ trí óc và cơ thể bạn. Và tiếp theo là ép buộc bạn làm mọi thứ chúng muốn. Bất kể việc gì.

Ngay lúc này đây, cuộc xâm lăng của chúng vẫn còn là bí mật. Rất ít người biết đến sự có mặt của bọn chúng. Đa phần những người biết đến cuộc xâm lăng này đều là nô lệ của chúng. Bọn tôi gọi họ là những kẻ Mượn Xác. Tôi hổng biết có bao nhiêu người đã trở thành những kẻ Mượn Xác. Mà tôi cũng hổng muốn biết luôn.

Có một nhúm người tụi tôi, một nhúm thôi đó nhen, đang chiến đấu chống lại bọn Yeerk: bốn đứa trẻ ranh, một người ngoài hành tinh cùng một con diều hâu đuôi đỏ.

Nghĩ đến cái danh sách lực lượng kháng chiến đó, có lẽ tôi cũng muốn lên cơn thật rồi.

Tụi tôi tự đặt tên cho mình là Animorphs - Người Hóa Thú. Chả là vì tụi tôi có khả năng biến thành bất cứ con vật nào mà tụi tôi chạm vào mà. Nghe có vẻ hổng giống một thứ vũ khí há, nhưng bạn sẽ ngạc nhiên cho mà coi: tụi tôi đã gây rất nhiều tổn hại cho bọn Yeerk rồi đó nha, mà tụi tôi sẽ còn gây dài dài nữa. Lũ sên Yeerk rất muốn bắt được tụi tôi. Chúng rất khoái biến tôi và các bạn của tôi thành nô lệ của chúng hòng có thể sử dụng khả năng biến hình của tụi tôi để đạt được mục đích chinh phục phần còn lại của thế giới.

Đó là lý do tại sao tôi hổng tiết lộ họ của mình, nơi tôi đang sống, dù là tên thành phố, hay là tên tiểu bang. Tôi muốn mai danh ẩn tích. Có lẽ là vì mai danh ẩn tích đồng nghĩa với sống sót.

“Ồ, anh cũng có một quãng thời gian thiệt là tuyệt vời,” ba tôi ghé miệng vào ống nói, làm một tràng. Cứ làm như mỗi bọn Yeerk không thôi cũng chưa đủ cho tôi xử lý hổng bằng - thế mà ba tôi lại còn trút những lời đường mật ấy cho người phụ nữ này nữa kia chớ? Vô tình sao, cổ lại là giáo viên dạy toán của tôi. Cô Robbinette.

Nhiêu đó là đủ để bạn muốn ban hành lệnh cấm việc trao đổi trò chuyện giữa phụ huynh và giáo viên rồi hén.

Tôi chỉnh cho TV lớn hơn một chút nữa, hi vọng ba mình sẽ hiểu ý mà ra khỏi phòng. Ổng không hiểu.

Chả có gì đáng xem trên TV. Những chương trình trò chơi truyền hình tẻ ngắt. Những bộ phim xưa cũ rích. Những vụ sát nhân bí ẩn nhạt nhẽo. Những bộ phim truyền hình nhiều tập phát trong giờ vàng. Tôi tiếp tục bấm nút chuyển kênh như một con rô-bốt bị kẹt một phím chức năng, cứ vô thức thực hiện mãi một hành động. Tôi dừng lại ở một chương trình trò chuyện tôi đã thấy vài lần trước đó - *Điểm Kết Nối*. Dẫn chương trình là một gã tên có ba chữ - William Roger Tennant. Một chương trình trò chuyện hổng có những nét đặc trưng của nó: Hổng có khán giả, hổng có khách mời, người dẫn chương trình hổng có những câu nói hài hước.

Chỉ có mỗi mình ên anh chàng Tennant này ngồi bắt chéo chân thoải mái trên một chiếc ghế bành to, bao quanh anh ta là những cây đèn hiệu Lava cao khoảng hai mét và bên cạnh ảnh là một chai nước kiểu cọ, để trang trí í mà.

Mọi người gọi điện thoại đến bày tỏ những vấn đề nan giải của mình, và anh ta cho họ những lời khuyên hữu ích. Có điểm gì đó ở người này khiến bạn cảm thấy thinh thích. Anh ta nhìn mới thảnh thơi làm sao! Cứ như chẳng có gì có thể khiến ảnh lo lắng. Dường như ảnh hết sức quan tâm đến những điều mọi người nói. Đối với ảnh, bất cứ ai gọi đến cũng là người tuyệt diệu nhất mà ảnh từng nói chuyện cùng.

Hổng hiểu sao tôi cứ tiếp tục theo dõi chương trình đó. Tôi hổng thuộc tuýp người thích các chương trình trò chuyện trên truyền hình. Có lẽ là bởi vì tôi hi vọng anh chàng William Roger Tennant sẽ nói điều gì đó làm tôi cảm thấy dễ chịu hơn. Trông kìa, sẽ có một lời than phiền của ai đó về việc ba tôi đang có bạn gái cho mà xem. Một lời than phiền nghiêm túc.

Thế nhưng, những gì William Roger Tennant nói hổng khiến tôi cảm thấy dễ chịu hơn, thậm chí còn khiến tôi muốn bịnh hơn với vai diễn Romeo vào cái độ tuổi trung niên của ba tôi nữa kìa.

Một phụ nữ gọi đến chương trình than rằng bả thấy cô đơn quá. Bả nghỉ hưu rồi, và trong vài năm gần đây, nhiều người bạn của bả đã về nơi chín suối. Gặp gỡ mọi người, với bả, giờ đây, thiệt là khó quá đi.

William Roger Tennant chăm chú nghe người phụ nữ than thở,

ống kính máy quay chiếu rõ vẻ ân cần của ảnh.

"Bà Marie à," anh ta nói, "tôi biết một nơi tuyệt hảo để bà có thể kết bạn. Đó là Nhóm Chia Sẻ."

CHƯƠNG 2

"Nhóm Chia Sẻ á?" tôi nói, cảm giác ớn lạnh chạy dọc sống lưng.

"Nhóm Chia Sẻ à?" người phụ nữ lặp lại.

"Đúng, Nhóm Chia Sẻ." William Roger Tennant chồm người tới phía trước, cười như bị thôi miên với cái máy quay. "Đó là một tổ chức tuyệt vời," anh ta nói. "Nhóm Chia Sẻ là một nơi mọi người gặp nhau, cùng nhau vui vẻ, là nơi làm cho thế giới trở nên tốt đẹp hơn. Tổ chức này đã biến đổi cuộc sống của nhiều người theo hướng tốt hơn. Tôi chắc nó cũng sẽ giúp được bà."

Tôi chằm chằm nhìn màn hình.

Nhóm Chia Sẻ. Đúng, đó là nơi để mọi người gặp gỡ nhau và vui chơi, cùng nhau nướng thịt ngoài trời, cùng nhau hát hò. Nhưng William Roger Tennant đã bỏ sót mất một chi tiết quan trọng.

Nhóm Chia Sẻ là tổ chức bình phong của bọn Yeerk. Chúng dùng nó để tuyển mộ con người, dụ dỗ họ gia nhập, gây dựng lòng tin nơi họ, rồi sau đó biến họ thành kẻ Mượn Xác.

Tom - anh trai của Jake, bạn thân của tôi đồng thời cũng là thủ lãnh của Hội Animorphs - gia nhập Nhóm Chia Sẻ cách đây không lâu, giờ đã là kẻ Mượn Xác. Thầy hiệu phó của tụi tôi, Chapman, cũng là một thành viên của nhóm Chia Sẻ và dĩ nhiên rồi, ổng là một kẻ Mượn Xác. Và thế là ông thầy hiệu phó được coi là một kẻ xấu xa.

Giờ thì, anh chàng William Roger Tennant này lên TV, tuyển mộ những con người vô tội, biến họ thành nô lệ.

William Roger Tennant - khuôn mặt râu lún phún, lúc nào cũng tươi cười, mái tóc nâu buộc túm đuôi ngựa phía sau đầu, quần jeans bụi và áo sơ mi cài nút bình thường. Mọi thứ ở anh ta đều toát lên vẻ thoải mái, dễ chịu, bình thản.

Nhưng đằng sau tất cả những thứ ấy, đằng sau đôi mắt xanh với ánh nhìn ấm áp biết cười kia là một con sên ngoài hành tinh quỷ quái, nhất quyết biến tất cả mọi người trên Trái Đất thành những kẻ nô lệ bất lực.

Đó là điều đáng sợ nhất ở bọn Yeerk. Bạn hổng thể chỉ nhìn mà biết được ai là kẻ Mượn xác, ai hổng phải.

"Bà cho tôi biết bà đang sống ở đâu đi, bà Marie?" William Roger Tennant nói với người phụ nữ gọi tới. "Tôi sẽ cho bà số điện thoại của Nhóm Chia sẻ gần nơi bà sống."

Tôi phải gọi cho Jake. Tôi hổng muốn nhưng tôi phải gọi cho nó. Đúng là phải như thế thôi.

Mặc kệ nó đi, Marco, tôi tự nhủ. *Mày biết chuyện này sẽ kết thúc ra sao mà: cả nhóm sẽ lại vừa chạy vừa la hét và có lẽ lần này sẽ hổng sống sót mà qua khỏi. Mặc kệ nó đi.*

Ba tôi gác điện thoại, nụ cười ngây dại đó vẫn còn đọng trên gương mặt ông. Ông ngồi xuống cạnh tôi trên chiếc trường kỷ, nhấc đồ điều khiển trò Play Station của ông lên.

"Sao, con đã sẵn sàng hạ ba thêm vài ván nữa chưa?" ông nói.

Tôi thở dài cái sượt. "Con phải gọi phôn cho Jake."

"Sao thế?"

"Câu hỏi hay đó ba."

Tôi sử dụng cái điện thoại trong nhà bếp để hẹn gặp với những đứa còn lại trong nhóm, theo cái kiểu mập mờ cẩn trọng như tụi tôi vẫn thường dùng mỗi khi cần tụ tập.

Giờ tôi phải nghĩ ra một cái cớ để rời khỏi nhà vào lúc 8 giờ tối, trong khi mai là ngày đi học. Ba đã đặc biệt sắp xếp thời gian để có thể ở bên tôi, tôi hổng muốn làm ông buồn.

"Nào, bây giờ con muốn làm gì đây?" ba hỏi khi tôi quay trở lại phòng khách. "Con có cần ba giúp làm bài tập không? Hoặc chúng ta có thể xem phim hay gì đó."

"À, dạ vâng," tôi nói, "con phải qua nhà Jake, con để quên một món đồ ở bển."

Nụ cười của ông vụt tắt. "Ồ. Thế ngày mai nó mang đến trường cho con không được sao? Đã 8 giờ rồi còn gì."

"Con cần món đồ đó ngay tối nay, ba à." Tôi cầu nguyện cho ông đừng có hỏi lý do sao mà món đồ đó lại quan trọng đến thế. Mỗi khi bạn nói dối, tốt nhất là nên chuẩn bị trước mọi chi tiết.

"Thôi, cũng được," ông chau mày chấp thuận.

"Con sẽ về ngay thôi," tôi lí nhí.

Khi tôi bước ra gần đến cửa thì ông gọi. "Này, Marco?"

"Dạ?" Tôi ngoái lại nhìn ông. Ông đang ngồi trên trường kỷ, vẻ mặt buồn bã. Đó là vẻ mặt mà lâu rồi tôi đã hổng còn thấy. Nó giống như vẻ mặt ông đã mang trong suốt hai năm sau ngày mẹ tôi mất tích.

"Con có giận ba không?"

Tôi nhún vai. "Không, ba à. Tại sao con lại giận ba kia chớ?"

"Ba biết là con vẫn còn nghĩ về mẹ nhiều lắm," ông bắt đầu. "Ba chỉ muốn con biết là ba cũng vậy."

"Con biết," tôi nói.

"Chỉ có điều, chuyện đó xảy ra đã lâu rồi," ông nói tiếp. "Ba không thể cứ đau khổ mãi. Ba - hai ba con ta - cần phải tiếp tục sống. Ba hy vọng con có thể hiểu được. Ý của ba là, cô Nora là một người tốt, đúng không con?"

Có lẽ nếu tôi là một đứa con ngoan ngoãn hơn, thì tôi đã có thể nói vài lời để động viên ông. Nhưng tôi hổng ngoan đến thế, và tôi hổng thể nói được gì.

"Vâng, cô ấy cũng ổn," tôi nói. "Chỉ là hơi kì lạ một chút, thế thôi."

Tôi đóng cửa lại, cố gắng ngăn cảm giác tội lỗi.

Ừm, tôi muốn ba tôi được hạnh phúc. Nhưng có một khúc mắc lớn đối với trường hợp của cô Nora này.

Mẹ tôi có thể chưa thực sự chết.

CHƯƠNG 3

Tôi cởi bỏ quần jeans, áo len, giày và nhét nó vào một chỗ kín đáo trong góc garage. Tụi tôi chưa bao giờ tìm ra được cách để biến hình cùng với bất cứ thứ quần áo gì ngoại trừ những bộ đồ bó sát. Hơn nữa, việc một con chim săn mồi to lớn bay khắp nơi với một chiếc quần jeans Levi's sẽ rất gây chú ý. Tôi cố gắng thư giãn và tập trung vào hình biến. Điều đó thật khó khăn. Tôi đã làm ba buồn. Tôi không thích điều đó. Đó không phải là lỗi của tôi, không hề. Làm sao ông có thể biết được rằng vợ ông thực sự chưa chết, hay ít ra là có thể chưa thực sự chết?

Mẹ của tôi, hay nói cách khác, cơ thể của bà, là Visser Một, thủ lãnh đầu tiên của bọn Yeerk trong cuộc xâm lăng Trái Đất. Mẹ tôi là một kẻ Mượn Xác.

Visser Một đã dựng nên cái chết giả của mẹ tôi khi nhiệm vụ của hắn trên Trái Đất kết thúc. Hắn không muốn để lại bất cứ một nghi vấn nào về chuyện đã xảy ra với mẹ tôi, vì vậy mất tích trong một tai nạn du thuyền là sự biến mất hoàn hảo nhất. Và trong suốt hai năm sau đó, tôi và ba nghĩ rằng bà đã thực sự chết.

Rồi tôi biết được cái sự thật đau lòng rằng mẹ tôi hổng chết, rằng bà là vật chủ của Visser Một. Làm sao mà tôi có thể kể được với ba đây. Mà thật ra thì có lẽ thà mẹ tôi chết thật còn tốt hơn.

Tôi đã không còn gặp lại bà từ sau vụ nổ trên đỉnh núi. Chính tôi, thằng con trai yêu quý của bà, theo kế hoạch nhằm tiêu diệt cả hai tên Visser Một và Visser Ba, đã dẫn dụ bà lên đó.

Hình ảnh cuối cùng của bà còn đọng trong tâm trí tôi, ấy là khi bà lao mình khỏi vách đá. Hổng tìm thấy xác, nhưng có lẽ là bởi bọn Yeerk đã dọn dẹp sạch sẽ rồi.

Hai năm bà được biết như là đã chết, rồi sống lại, còn bây giờ thì sao ta?

Đó thực sự là một tình huống bất khả.

Tôi mừng hết lớn khi thấy có phi vụ phải thực hiện. Nó cũng sẽ nguy hiểm giống như mọi khi. Nó sẽ khiến tôi hổng có thời gian mà bận tâm tới ba và cô Nora, và tất cả những mâu thuẫn giằng xé trong tôi cũng sẽ chấm dứt.

Tôi tập trung trí óc vào hình ảnh con ó biển - một loài chim ăn cá với đôi mắt sắc lẻm như tia laser và sải cánh rộng gần hai mét.

Tôi cảm thấy bắt đầu có sự biến đổi.

Biến hình thiệt sự là một điều kì quái. So với nó, ngay cả những hiệu ứng của một bộ phim hoang dã và rùng rợn bậc nhất cũng trở nên tầm thường. Bạn sẽ hổng bao giờ hết rùng mình mỗi khi quan sát cơ thể mình thay đổi hoàn toàn về hình dáng.

Vút!

Cơ thể tôi co rút một cách nhanh chóng, từ một thước sáu xuống một thước tư, một thước, rồi sáu tấc. Cái thùng rác ba mua ở cửa hàng *Home Depot* bây giờ to như một toà nhà ba tầng, còn cái chổi đang dựng bên tường thì giờ cao như một cái cây.

Đôi chân trần của tôi run run. Những ngón chân tan chảy, quện vào nhau. Bạn cứ hình dung nó giống như mấy cái bánh quy trong lò nướng bị dính vào nhau khi bạn lỡ để chúng quá gần nhau là ra ngay.

Năm ngón chân người chù ụ biến thành ba ngón chân chim dài và mảnh khảnh. Ngón thứ tư nhú ra từ gót chân, rồi từ mỗi đầu ngón chân, những cái vuốt trượt ra.

Kế tiếp da tôi bắt đầu ngứa ngáy.

Phụt! phụt! phụt!

Những sợi lông trên cánh tay tôi mọc nhanh như loại cỏ siêu tăng trưởng, rồi từng sợi trổ ra thành những cọng lông vũ, màu đen trên lưng và màu trắng dưới ức.

Hai cánh tay biến thành đôi cánh. Ngay khi quy trình biến hình hoàn tất, tôi có thể buông trôi đầu óc, mặc cho bộ não đơn giản, dễ hiểu của con ó biển điều khiển. Ít nhất là trong suốt quãng thời gian bay đến trang trại nhà Cassie.

Nào, nhanh lên nào ó biển, tôi tự thúc giục bản thân.

Đôi mắt lẽ ra sẽ trở thành cặp kính viễn vọng, cho phép tôi phát hiện được những con cá lấp lánh dưới làn nước phản chiếu ánh sáng mặt trời. Nhưng không, thay vào đó chúng bắt đầu tối đi, mọi thứ mờ dần tới khi tôi chỉ có thể nhìn thấy được những hình dáng mờ mờ, được cấu thành bởi ba màu đen, trắng và xám.

Hai cánh tay tôi! Chúng hổng biến thành đôi cánh! Chuyện gì đang xảy ra đây ta? Tôi cảm thấy hai cánh tay mình đang giãn dài ra phía trước, lớp da tay trở nên giòn tựa như áo giáp. Những ngón tay hợp lại trở thành hai cái càng có ngạnh.

Có chuyện gì lầm lẫn ở đây rồi!

Khuôn mặt tôi…

Hai má như có kim chích! Hai cọng râu dài, như râu mèo, phụt ra phía trước. Theo bản năng, tôi quơ quét 2 cọng râu phía trước mặt, đo sức gió, nhiệt độ, cảm nhận môi trường xung quanh.

Há, râu á? Chim làm gì có râu!

Mắt mờ, có càng, có râu.

Tôm hùm ư?

Tôi là một thứ sinh vật nửa tôm hùm, nửa ó biển á?

Một sự kết hợp vô dụng giữa những bộ phận hổng thể hòa hợp.

Tôi chật vật đứng trên đôi chân khẳng khiu của con ó biển, kéo lê cặp càng nặng nề của con tôm hùm dọc trên cái sàn garage dơ hầy. Cặp râu của tôi quét tới lui càng lúc càng nhanh, tìm kiếm trong tuyệt vọng. Nhưng tìm cái gì chớ?

Bất ngờ, tâm trí của con tôm hùm trỗi dậy.

Hoảng loạn! Sợ hãi!

Nước! Nước đâu rồi!

Tôi có phổi và mang của tôm hùm, nhưng xung quanh tôi hổng nơi nào có nước.

Không! KHÔNG! Chuyện này hổng thể xảy ra được.

Cơn hoảng loạn của con tôm hùm trở nên mãnh liệt. Tôi kháng cự lại nó trong tuyệt vọng.

Coi nào Marco. Bình tĩnh lại nào! Chỉ cần hoàn hình là mọi chuyện sẽ ổn. Hoàn hình nào!

CHƯƠNG 4

Tôi đạp xe mất nửa giờ để tới nhà kho của ba mẹ Cassie, còn được gọi là Dưỡng Đường Thú hoang. Nơi đây, Cassie và ba của nhỏ chăm sóc những động vật bị thương và bị bịnh đến khi chúng khỏe trở lại.

Xếp dọc theo bốn vách tường là những chiếc lồng. Những bãi quây và những chuồng ngăn được làm nơi cư trú cho những vị khách bự hơn. Bất cứ lúc nào, Dưỡng đường cũng luôn đầy ắp đủ các loại động vật, từ đại bàng đầu bạc cho tới hải ly hay lạc đà không bướu. Và giống như bất kỳ một nhà kho nào, nó thiếu tiện nghi, thiếu yên tĩnh, đầy mùi cỏ khô và phân động vật. Nhưng nó kín đáo.

Tui vẫn còn run khi bước vào trong dưỡng đường.

"Giờ này bồ mới thèm ló mặt tới đây hử," Rachel gầm lên. "Mình bị lỡ mất chương trình phim *Felicity*[3] rồi đây nè."

Rachel cao ráo, tóc vàng và xinh xắn. Mới thoáng nhìn, có vẻ nhỏ là điển hình cho một cô bé được nuông chiều, luôn tự cho mình là trung tâm.

Một lời khuyên cho mấy nhóc nè: Chớ có trông mặt mà bắt hình dong. Nếu Animorphs là một đội khúc côn cầu, Rachel sẽ là cầu thủ chuyên chơi rắn của đội. Nhỏ luôn là người khơi mào cuộc chiến, và lúc nào cũng là người cuối cùng chịu giơ tay đầu hàng.

<Bồ mới nói là tụi mình đang lỡ mất chương trình phim *Felicity* hả?> Từ trên thanh xà áp mái quen thuộc, Tobias nói vọng xuống. Tobias, theo cách gọi của người Andalite, là một *nothlit*. Cậu ấy đã ở trong lốt diều hâu đuôi đỏ quá giới hạn hai tiếng đồng hồ. Ở trong một lốt hình biến nào đó hơn hai giờ, thì nó sẽ hổng còn được gọi là lốt hình biến nữa mà nó sẽ trở thành chính là cơ thể thực của bạn. Giờ đây diều hâu đuôi đỏ là hình dạng thông thường của cậu ấy cho dù nhờ có người Ellimist, Tobias vẫn có thể biến hình như cả đám tụi tôi.

"Lãng mạn quá héng?" Tôi chế giễu. "Tóc vàng hoe và cậu bé người chim cùng xem TV. Vậy là Rachel sẽ nhai tóp tép bỏng ngô trong khi Tobias nhấm nháp thịt thú chết đường hử? Chao ôi, lãng mạn! Chắc phải có gì đó hay ho trong khi bay rồi."

"Bồ bị làm sao thế hả Marco, bị chập mạch hả?" Rachel nạt.

Cassie ném cho tôi một cái nhìn phản đối làm tôi nhăn mặt.

Được rồi, có thể tôi đã hơi lỗ mãng. Tôi sẽ đền cho Tobias sau.

"Tụi này bắt đầu thấy lo lo rồi," Jake nói với cái giọng của một đứa trẻ có tài ngoại giao. "Cả bọn đang tính bay tới nhà bồ để xem có chuyện gì không đó."

Jake là thủ lãnh hội Animorphs, đồng thời cũng là thằng bạn chí

cốt của tôi, bất luận hai đứa tôi rất khác nhau. Jake là người có tinh thần trách nhiệm, nghiêm nghị, thuộc tuýp người có tài lãnh đạo. Còn tôi là một thằng chuyên kể chuyện tiếu lâm và liều mạng.

Tôi phát hiện ra rằng, chí ít thì cái phẩm chất ấy của tôi, trong suy nghĩ của mọi người, cũng khá là hữu ích.

Tôi nhún vai. "Tui quyết định đi xe đạp."

"Phải bồ không đó?" Cassie ngạc nhiên.

Cassie và Rachel là đôi bạn thân. Giống như tôi và Jake, hai nhỏ đó hầu như hoàn toàn trái ngược nhau. Trong khi Rachel ăn mặc lúc nào cũng chỉn chu và thiên về bạo lực thì Cassie lại hổng coi trọng trang phục, tốt bụng, luôn quan tâm tới người khác, kiên cường - và thường xuyên có lý.

"Phải chớ sao không, tui đạp xe đó," tôi nóng nảy lặp lại. "Bộ hổng phải chính bồ là người nói tui hổng bao giờ chịu rèn luyện thân thể sao? Thế nên, tôi đạp xe để tập thể dục."

Tôi hổng đời nào đi nói với tụi nó về hiện tượng sốc lốt hình biến của mình, rằng tôi chỉ vừa kịp hoàn hình trước khi bị nghẹt thở, rằng tôi đã quá sợ hãi nên hổng dám thử biến hình thêm lần nữa.

Tất cả chỉ là một sự bất thường thôi mà. Tôi đã quá bận tâm với những suy nghĩ của riêng mình mà thành bị xao nhãng. Tôi hẳn là đã bị mất tập trung. Tôi sẽ chỉ cứ việc hổng nghĩ tới nó nữa, chỉ việc quên đi rằng cái thứ khiến tôi kinh hãi đã ra đi cùng với tất thảy các cơn ác mộng.

<À, phải rồi. Luyện tập thể hình,> Ax nói bằng giọng truyền. <Nhưng chắc chắn cũng phải cần đến một lớp da nhân tạo chứ. Nhờ chương trình *"Những thông điệp"* trên TV mà tôi đã học được rằng luyện thể hình cũng cần phải dùng giày và quần áo thích hợp. Bộ đồ bạn đang bận không thể nào khiến bạn có thể hình săn chắc được, Marco à.>

Ax, tên đầy đủ là Aximilli-Esgarrouth-lsthill, là một cư dân người ngoài hành tinh.

Ảnh là một người Andalite. Để hình dung ra Ax, bạn hãy mường tượng đến một chú hươu có bộ lông màu xanh da trời, nửa thân trên giống như của loài người với hai cánh tay mảnh khảnh và bàn tay bảy ngón.

Nhiêu đó đã đủ làm bạn thấy kỳ quái chưa? Nhưng gượm đã, chưa hết đâu!

Người Andalite có đầu giống loài người, hai tai giống loài hươu, hổng có miệng. Một cặp mắt nằm trong hộp sọ giống như bạn và tôi, nhưng họ còn có thêm một cặp mắt phụ nữa đính trên hai cái cuống gắn trên đỉnh đầu. Nhờ vậy, họ có thể xoay và nhìn đủ được cả 360 độ. Gần như là hổng thể làm gì lén lút sau lưng họ được. Ax còn có một chiếc đuôi dài với một cái lưỡi dao ở đầu chót, thứ mà có thể cắt phăng đầu bạn trước khi bạn kịp thấy nó vung lên.

Người Andalite phát minh ra công nghệ biến hình. Chính Elfangor, anh trai của Ax, đã trao quyền năng ấy cho tụi tôi trước khi ảnh bị Visser Ba sát hại hổng bao lâu. Lúc này, Ax đang ở trong lốt người, một sự kết hợp ADN kì lạ giữa tôi, Jake, Rachel, và Cassie.

"Dẫu sao đi nữa thì," Rachel ngắt lời. "Việc Marco có thể tống khứ được một ít mỡ thừa đâu phải là lý do duy nhất mà tụi mình họp mặt hén?"

"Hi vọng không phải vậy," Jake nói, giọng sít sìn sịt. "Mình còn có hàng tấn bài tập phải làm đây."

"Có ai đã từng nghe đến cái tên William Roger Tennant chưa?" Tôi hỏi.

"Dĩ nhiên rồi," Rachel đáp. "Một thằng cha lập dị, MC cho một chương trình trò truyện trên truyền hình đầy nhạy cảm, với những cây đèn hiệu Lava bao quanh - *Điểm Kết Nối*."

"Có phải gã đó đã viết tất cả mấy cuốn *Đàn ông đến từ Sao Mộc, Đàn bà đến từ Sao Kim* không?" Jake hỏi.

<Tôi không tin Sao Mộc cũng như Sao Kim lại là nơi sinh sống được, dĩ nhiên là loài người lại càng không,> Ax nói.

"Sao Hỏa chứ không phải Sao Mộc," Cassie sửa lại.

<Trên Sao Hỏa, có lẽ, còn có thể sinh sống được ở một khu vực nào đó.>

"Trên thực tế, mấy bồ đều đến từ sao Diêm Vương cả," Rachel nói. Rồi nhỏ biểu hiện cái nét mặt: "Tui cứ nói thế đấy? Tui đang tiêu tốn quá chừng thời gian cho bồ rồi đó, Marco."

"Thì tui cũng đang tốn thời gian với bồ đấy thôi."

"Dù sao thì gã đó cũng khác thường," Rachel nói. "Nhưng Tennant đã viết rất nhiều sách về sự tự lực cánh sinh. Mẹ mình đọc mấy cuốn đó xong, hình như là, vui vẻ phấn khởi được trong có hai ngày, rồi đâu lại vào đấy."

<Sách viết về sự tự lực cánh sinh ư?> Ax hỏi. <Có giống mấy cuốn cẩm nang hướng dẫn sử dụng không?>

<Không hẳn thế, chú Ax,> Tobias nói. <Sách viết về sự tự lực là sách chỉ dẫn cho cuộc sống.>

<Thực ư? Chỉ dẫn cho cuộc sống. Giống như "Hãy tiêu thụ những chất dinh dưỡng cần thiết" hay "Hãy hít thở đủ không khí" ấy hả?>

"Hây, Ax vừa mới pha trò kìa."

<Tôi ư?>

"Tự lực cánh sinh giống như những lời khuyên khôn ngoan," Cassie giải nghĩa. "*Súp Gà* cho bất cứ thứ gì. Tôi hay, bạn dở ẹc. Bồ biết mà. Chúng cho bồ những lời khuyên về cách sống."

<À, đúng rồi. Giống như Oprah,> Ax đáp. <Cô ấy cũng khoái món súp gà, nhưng phải ít béo và tốt cho tim.>

Ax có vẻ hơi bất bình thường - có thể nói như thế - kể từ ngày ảnh khuân một chiếc TV về nơi ẩn náu be bé của ảnh trong rừng.

“Được rồi. Giờ thì chúng ta có thể tạm thời dẹp cái vụ nhà thương điên đó qua một bên từ từ bàn sau để quay về với thực tại được chưa?” Jake sốt ruột nói. “Marco? Bồ đang nói gì há?”

“Tui vừa xem chương trình của gã đó -“

Rachel ngắt lời tôi. “Bồ xem chương trình của Wiliam Roger Tennant á? Marco đang tìm một lời khuyên á? Cho chuyện gì thế? Làm thế nào để đương đầu với chuyện bất mãn chiều cao hả?”

“Tui chỉ là đang lướt qua các kênh thôi mà,” tui hét. “Nhưng đó hổng phải là chuyện tui muốn nói tới. Hắn là một tên Yeerk! Hắn dùng chương trình đó để lôi kéo mọi người vào Nhóm Chia Sẻ.”

<Ố ồ,> Tobias thốt lên.

“Thế Tennant đã nói gì?” Jake hỏi.

Tôi nhắc lại lời Tennant nói với bà lão Marie.

“Tụi mình phải ngăn hắn lại,” Cassie nói ngắn gọn.

“Bằng cách nào?” Rachel hỏi, nửa đùa nửa thật. “Dẹp trường quay đi há?”

Như tôi đã nói: Nếu tụi tôi là một đội khúc côn cầu -

“Tụi mình có thể tổ chức một cuộc tấn công trực tiếp,” Jake nói thận trọng. “Nhưng không ngăn được bọn Yeerks đưa Tennant tới trường quay khác? Sau vài ngày, chương trình của hắn sẽ lại được phát thôi.”

<Vấn đề chính là bản thân gã Tennant đó,> Tobias nói. <Tụi mình phải tìm cách làm hắn bốc hơi, một cách vĩnh viễn.>

“Đúng, nhưng mà bằng cách nào chớ?” Tôi hỏi.

“Tụi mình sẽ bêu xấu hắn,” Rachel nói. “Vận động một chiến dịch bôi nhọ. Đó là cách hạ gục một nhân vật nổi tiếng. Trừ phi đó là một chính khách hay là một vận động viên. Họ miễn dịch với cách đó.”

Jake chau mày. “Nghĩa là tụi mình phải theo dõi hắn sát sao. Bắt đầu từ bây giờ luôn nha. Khi đã có đủ thông tin cần thiết, tụi mình sẽ bêu xấu hắn. Marco và Ax, hai bồ xem thử có thể tìm thấy gì trên mạng không nha. Tốt hơn là bắt đầu từ một cái địa chỉ.”

“Này, tui có thể lướt web mà không cần Ax cầm tay chỉ cách.”

“Phải rồi, nhưng ảnh sẽ không tiêu phí mất ba giờ để nhẩn nha trên các trang web của các cô nàng *Baywatch* xinh đẹp.”

“Ồ, trúng tim đen tui rồi,” tôi nói và làm điệu bộ như có một con dao đang đâm lút ngực mình.

“Rồi, phân công nè. Ax và Tobias, các bồ trực ca đầu tiên. Marco và mình sẽ tiếp hai bồ vào sau giờ học ngày mai. Trong lốt chim như thường lệ. Được chứ, Marco?”

Tôi nuốt khan. Biến hình. Hổng có gì to tát. Trừ phi…

“Được thôi, Jake. Hổng vấn đề gì.”

CHƯƠNG 5

<Ui trời ơi, sao tụi mình lại bị phân cho ca trực sáng thứ Bảy thế này chớ,> tôi rên rẩm. <Lẽ ra giờ này tui đang ngon giấc hay là đang xem chương trình *Powerfull Girls*.>

Cassie và tôi, trong lốt hải âu, đậu trên đỉnh bức tường thành phía Đông. Một cơn gió mạnh thổi từ đại dương vào khiến tôi phải đập cánh bay lên để khỏi té nhào.

Tụi tôi giám sát William Roger Tennant đã được ba ngày. Ba ngày dài theo dõi và chờ đợi.

Trong quãng thời gian ba ngày đó, tôi đã biến hình nhiều lần mà hổng lần nào gặp phải vấn đề đột biến hình biến. Nhẹ người hết sức.

Nhưng nỗi sợ hãi vẫn còn đeo theo tôi dai dẳng. Sao chuyện đó lại xảy ra ta? Liệu nó có tái diễn không ta? Và nếu có thì khi nào ta?

Hóa ra là William Roger Tennant sở hữu một tòa biệt thự cực lớn trông ra biển với ba tầng lầu và vô số cửa sổ. Khu biệt thự của hắn trồng quá chừng cây cao cũng như cây bụi thấp. Hàng rào được cắt tỉa thành hình các con vật. Một bức tường đá phủ đầy những dây thường xuân bao quanh tòa nhà.

<Bồ dư biết tại sao bồ có mặt ở đây,> Cassie trả lời. <Bồ đổi ca cho Jake để có thể coi chương trình việt dã *Công viên phía Nam* đêm qua mà.>

Tôi càu nhàu. <Phải, nhưng đó là trước khi tui biết đến chương trình việt dã *Những Cô gái Bông Thoa Phấn*. Lẽ ra chỉ nên có một cuộc việt dã mỗi tuần thôi chớ. Sai lầm nghiêm trọng. Mà sao tụi mình vẫn cứ chỉ giám sát này thế kia chớ? Tụi mình biết Tennant là một kẻ Mượn xác. Ax và Tobias thấy hắn lẻn vào vũng Yeerk qua lối vào ở tiệm *Lỗ hổng* sáng hôm qua. Điều tụi mình cần bây giờ là vào được trỏng,> tôi nói thêm. <Tụi mình đã lên kế hoạch thực hiện, dẫu rằng đó là một kế hoạch tự sát. Sao lại hổng thực hiện phắt đi cho rồi.>

<Bồ biết rồi mà còn hỏi nữa sao,> Cassie nói. <Chiều nay, Rachel phải thực hiện nghĩa vụ một bà chị đảm đang mà. Ngày mai tụi mình sẽ tiến hành đột nhập. Từ giờ tới đó, tụi mình vẫn phải nghiên cứu thói quen của Tennant.>

<Nhưng tụi mình biết thói quen của Tennant rồi còn gì! Trong ba ngày qua, hắn hổng có bất cứ hành vi nào, thậm chí là có hơi hướng phạm pháp hay tạo xì-căng-đan nữa kìa. Thánh thiện ghê nơi luôn.>

<Ừa, mình cũng biết thế,> Cassie đồng tình. <Một thằng cha sạch bong, không tì vết. Hắn dành toàn bộ thời gian của mình để giúp đỡ mọi người, chi hàng triệu đô cho quỹ từ thiện: nào là *Bác sĩ không biên giới, Xã hội Nhân văn*, nào là các quỹ phòng chống tệ nạn

xã hội, rồi là *Cộng đồng người Mỹ ngăn chặn sự tàn bạo đối với động vật*. Nếu như mình không biết nhiều về hắn đến thế, hắn mình sẽ khoái anh chàng này cho coi. Và hắn có rất nhiều bạn là người nổi tiếng ->

<Đó có thể là lý do tại sao mà bọn Yeerk muốn có hắn,> tôi nói. <Hắn là một tuyển dụng viên hoàn hảo.>

William Roger Tennant, trong bộ đồ màu xanh dương đậm dành cho người chạy bộ, bước ra khỏi tòa biệt thự. Hắn vươn vai vài cái rồi bắt đầu thực hiện bài đi bộ dọc theo bờ biển.

<Đúng giờ ghê.>

<Theo hắn nào.> Hai cẳng chân mảnh khảnh của chú hải âu-tôi nhún xuống bờ tường lấy đà. Hai cánh tôi mở rộng đón lấy luồng gió nhẹ ấm áp bốc lên từ mặt nước.

Mỗi sáng, William Roger Tennant đi bộ 45 phút dọc bờ biển. Cùng một con đường, cùng một tốc độ và cùng một khoảng cách.

<Có lẽ, rốt cục, hắn hổng hoàn toàn là một kẻ Mượn xác,> tôi nói. <Có khi hắn là một người máy hổng biết chừng, chớ làm gì có con người nào mà lại tuân thủ thời gian biểu hổng sai đến một li đến vậy?>

Tụi tôi dõi mắt theo túm tóc đuôi ngựa màu nâu đang nảy tưng tưng trên đầu Tennant hòa nhịp cùng với những bước đi bộ khoan thai dọc bờ biển của hắn.

<Ừ há,> Cassie gật gù. <Ngày nào cũng giống ngày nào. Từ 8 giờ đến 8 giờ 45 phút, đi bộ. Về đến nhà, tắm một cái, rồi ngồi bên bàn làm việc vài tiếng đồng hồ. Viết lách gì đó trên máy tính. Gọi mấy cú điện thoại. Ăn trưa ngay tại bàn làm việc. Rồi cho chim ăn, trò chuyện với chúng. Đến 5 giờ, nhảy vào chiếc limo và được đưa đến trường quay.>

<Bồ biết không, tui ước gì Tennant hổng phải là một kẻ Mượn xác. Ý tui là, nếu như loại bỏ con sên Yeerk trong đầu hắn đi thì Tennant quả là một anh chàng tốt bụng. Tui theo dõi chương trình *Điểm Kết Nối* và tui muốn kể cho anh ta nghe về một số vấn đề của mình.>

<Có gì khiến bồ không vui à, Marco?> Cassie hỏi.

<À, không, hổng có gì.>

<Vậy sao, chứ không phải việc ba bồ hẹn hò khiến bồ hổng vui hả?>

<Cái gì? Không đời nào. Ba tui đang chết mê chết mệt cô Robbinette. Vậy thì sao chớ? Đó hổng phải là vấn đề của tui mà là của ổng.>

Tôi đã kể cho đám bạn nghe chuyện ba tôi đang hẹn hò với cô giáo dạy toán của mình. Như tôi đã nói từ lúc đầu, tôi phải kể cho tụi nó nghe chuyện ấy vì tôi muốn đảm bảo rằng cô Robbinette hổng phải là kẻ Mượn Xác. Tụi tôi đã theo chân cổ trong vòng ba ngày. Cổ hổng

khi nào bén mảng tới bất kỳ lối vào vũng Yeerk nào mà tụi tôi từng biết.

<Cổ có vẻ dễ thương hén,> Cassie gợi chuyện. <Bồ có vui khi thấy ba mình hẹn hò với cổ không?>

<Có chớ sao không?> Tôi đáp.

<Tuy vậy, bồ cũng vẫn cảm thấy không thoải mái,> Cassie nói.

<Thực ra thì, tui lấy làm tiếc vì đã khơi vụ này lên. Tui hổng muốn nhắc tới chuyện đó. Nghe chán chết. Ý tui là ai mà thèm quan tâm chớ, đúng không nào?>

<Ừa.>

<Tình hình giờ đã đủ tồi tệ rồi,> tôi nói tiếp. Nhưng, có lẽ tôi vẫn muốn nói về chuyện ấy, một chút xíu thôi. <Nhưng sao cổ lại là cô giáo của tui kia chớ? Lại còn là giáo viên toán mới khổ chớ? Rồi lại định đề Ơ-cơ-lít suốt mất thôi.>

<Cổ có một chú chó xù nuôi làm cảnh.>

<Một con quỷ Sa-tăng thì có. Những câu mệnh lệnh đơn giản như: "ngồi xuống", "ở nguyên đó", "theo chân ta nào" dành cho chú chó xù này sẽ được hiểu là: hãy sủa Marco đi, nhảy lên người Marco, hãy đớp mắt cá chân Marco.>

Chúng tôi theo chân William Roger Tennant dọc bãi biển và quay trở về tòa biệt thự trong vòng 45 phút. Trong quãng thời gian ¾ giờ đó, tôi trút bầu tâm sự. Cassie có thể nghe thấy hoặc không. Thi thoảng tôi có nghe nhỏ <"ừ hữ"> hay <"à, ừm">.

Lúc Tennant bước chân vào cổng khu biệt thự của hắn, tôi cảm thấy tâm trạng mình khá hơn một chút.

Tôi đã không nói gì tới vụ lốt hình biến đột biến của mình.

<Mình biết chả dễ dàng gì, song bồ hãy cứ ráng xem xét tới khía cạnh tích cực của việc này coi sao,> Cassie nói khi tụi tôi quan sát Tennant thực hiện những động tác duỗi chân duỗi tay sau bài thể dục đi bộ của hắn. <Ba bồ hạnh phúc là một điều tốt đẹp. Hãy bắt đầu từ điểm đó rồi có lẽ mọi thứ sẽ ổn cả thôi.>

<Ừ,> tôi đáp.

Tụi tôi đậu trên bức tường đá bao quanh khu biệt thự, theo dõi Tennant đi băng qua sân và vào nhà qua cửa chính.

Từ chỗ đậu, tụi tôi có thể nhìn vào được bên trong văn phòng làm việc của Tennant hổng chút khó khăn, bởi lẽ hầu như hai bức vách của văn phòng đều là kiếng. Một căn phòng có thể nhìn ra biển hút tầm mắt thật tuyệt vời.

<Có lẽ chuyện đó hổng cần phải bận tâm nữa. Cơ hội sống sót của tụi mình sau phi vụ sáng mai vô cùng mỏng manh, nếu như hổng muốn nói là hổng có.>

Cửa văn phòng mở ra. William Roger Tennant - trong trang phục thường ngày: quần Jeans bạc phếch, áo sơ-mi nhàu cài nút trước - tiến lại bàn làm việc và ngồi xuống. Hắn đưa bàn tay trái lên gần sát

mặt mình.

Đậu trên mấy ngón tay của hắn là một sinh vật lông xám dài chừng ba tấc. Hắn nâng nó lên miệng và hôn sinh vật đó một cái hôn hơi chút kiểu cách.

William Roger Tennant có một bộ sưu tập chim trong nước rất lớn: Chim sẻ, vẹt đuôi dài và vẹt xám giống Úc.

Theo kế hoạch, năm đứa tụi tôi biến thành vẹt xám và thám thính nhà của Tennant. Năm con chim bé tí hin, hổng có chi trợ giúp, lướt bay nhẹ nhàng bên trong ngôi nhà của một tên Yeerk cỡ bự.

Nhiều khả năng là tụi tôi sẽ bị túm cổ, tôi sẽ bị nghiền nát, ngay cả thời gian để ngẫm nghĩ đến việc hẹn hò của ba và cô giáo dạy toán của mình, tôi cũng sẽ chẳng có nữa.

CHƯƠNG 6

Theo cuốn sách nghiên cứu về loài chim của Cassie, loài vẹt xám này có xuất xứ từ Úc. Tính từ đỉnh những chiếc lông vũ sặc sỡ hình lưỡi liềm trên đầu đến chót đuôi dài ngoằng màu xám, chúng dài chừng ba tấc.

Phải công nhận chúng cực kỳ thông minh, có thể nhại giọng người rất chuẩn. Tụi tôi đã từng biến thành két một lần, cũng lâu rồi, chỉ cốt để gây nhiễu với một số ông chủ của chúng mà thôi. Lần này, mục đích chắc chắn sẽ hổng giống thế. Tụi tôi nhiều khả năng sẽ bị dập tơi tả. Tôi hình dung ra hình ảnh mấy chú vẹt xám ngoác miệng kêu cứu "Squuuéééc, xin đừng giết tôi, squuuéééc!"

William Roger Tennant sở hữu mười con vẹt xám. Cùng với những con chim khác, chúng có vẻ được tự do bay lượn trong nhà, mặc dù hầu như suốt cả ngày chúng ở lì trong chuồng chim cửa lúc nào cũng để ngỏ. Với những điều kiện ấy, đây quả là những lốt hình hoàn hảo cho tụi tôi trong việc thám thính nhà Tennant.

Có khi lại là quá hoàn hảo ấy chứ.

<Nhớ nghen, đây có thể là một cái bẫy,> Jake nói. <Tennant biết về sự tồn tại của "đám thảo khấu Andalite." Hắn biết tụi mình sẽ đặc biệt cố gắng theo sát hắn. Để giết đám thảo khấu, còn cách nào hay hơn cách nhử tụi mình chui vào nhà hắn trong những lốt hình biến dễ bị tấn công không?>

<Có cách nào tóm cổ tụi mình hay hơn thế đâu,> tôi lặp lại lời Jake, trong khi đầu gục gặc, giật qua trái, qua phải, rồi lại qua trái và phía sau.

<Đó là lí do tại sao bọn mình nên chia nhau ra mà hành động,> Jake nói. <Tụi mình sẽ vào trong nhà Tennant rồi biến hình thành vẹt xám. Marco và Rachel, hai bồ đeo dính hắn trong khi Cassie, Ax và mình sẽ thám thính căn nhà. Nếu nhóm nào gặp vấn đề, nhóm kia sẽ lánh đi rồi biến hình chiến đấu. Tobias sẽ cảnh giới bên ngoài và thông báo cho cả bọn biết nếu bọn Yeerk gửi quân tiếp viện tới.>

Đột nhiên Jake sụp xuống ngồi chồm hổm, ngó lại sau lưng, rồi qua trái, vào giữa, rồi qua phải và phía bên trên. Cho đến lúc này, tụi tôi biết được rằng, William Roger Tennant sống một mình với đàn chim. Cứ mỗi sáng đều có một người đến lau chùi, dọn dẹp nhà cửa, bởi vì lũ chim ị bậy ra khắp nơi. Ngoài Tennant và lũ chim, sẽ chẳng còn ai khác trong nhà trong suốt buổi chiều cả. Ấy là tụi tôi hy vọng là như thế.

<Jake này, tụi mình hổng biết ở dưới tầng hầm có gì cả,> tôi đưa ý kiến trong khi cái đầu của tôi cứ giật giật sang trái, trái nữa, qua phải, rồi hất lên trên. <Ngộ nhỡ Tennant có cả tá Hork-Bajir ở

dưới đó thì sao ta? Liệu bồ có thể kịp chạy xa mà biến hình chiến đấu được không? >

< Bọn mình sẽ gọi cho bồ và Rachel. Bồ có vấn đề gì với kế hoạch này à, Marco? >

< Không, > Tôi đáp lẹ. Tôi phải nói gì bây giờ? Nói với tụi nó rằng bỗng nhiên tôi hổng dám đảm bảo tụi nó có thể tin cậy nơi tôi ư? Rằng tôi hổng dám chắc sẽ có thể biến hình được khi nguy cấp ư? Chỉ vì tụi tôi sắp sửa bước vào một nhiệm vụ cực, cực kỳ nguy hiểm ư? Không. < Đương nhiên là không rồi. Chỉ là tui muốn nhắc nhở rằng tụi mình biết rõ sự mạo hiểm này, thế thôi. >

< Nếu Jake đã giải thích xong và Marco than vãn đủ rồi thì chúng ta vào việc thôi, > Rachel lên tiếng. < Cái hình biến này không thích ở yên đâu. >

< Đúng đấy, > Ax phụ họa. < Đây là một sinh vật cực kỳ náo động. >

Bốn đứa tụi tôi đã thâu nạp ADN của sóc. Cassie thì có sẵn rồi. Vào mùa này trong năm, với hình biến sóc, tụi tôi sẽ trông giống như những chú sóc đủ màu trắng, xám, nâu,… chạy láo nháo ở ngoài sân sau. Với cái đuôi rậm, dài và lúc nào cũng ngọ ngoạy và cặp mắt màu nâu sậm to tròn, đảo liên tục, sóc là một sinh vật tràn đầy sinh lực, hơn cả một đứa nhóc vô cùng hiếu động sau khi nốc cả chục ly cà phê.

Cả năm đứa tụi tôi, đứa nào đứa nấy đều đảo đầu liên tục, ngó chừng đủ mọi hướng, phải đến cỡ chín lần trong một giây.

< Được rồi, hành động thôi, > Jake nói. Nó chạy tới cột điện thoại. Tôi đua theo sau. Quá đã! Sóc có thể chạy dọc lên cột đứng nhanh chả khác gì khi chạy ngang. Những cái móng nhỏ xíu của sóc ngay lập tức tìm thấy những mấu bám nhỏ tí nị. Lên tới nơi, dõi mắt nhìn theo đường dây điện thoại dài và đong đưa dẫn vào nhà, tôi cảm thấy sự tự tin cực độ của con sóc. Đi trên dây á? Chuyện nhỏ, tại sao lại không chớ?

Cả đám tụi tôi, dĩ nhiên là từng đứa một rồi, vượt qua đường dây điện thoại dễ dàng, hổng màng tới việc sợi dây cứ đong đưa liên kỳ hồi. Thứ mà khiến lũ sóc tụi tôi bận tâm lại là bóng của Tobias bay trên đầu kìa. Sóc hổng khoái diều hâu.

Tụi tôi di chuyển dọc theo đường dây, nhảy qua một cành cây gần đó, tiếp đến là đỉnh bức tường đá rồi nhảy xuống nền sân trong nhà Tennant.

< Chúng ta là những tên trộm siêu hạng, > Rachel bình phẩm.

Nhỏ nhảy từ bức tường đá sang một cây sồi lớn rồi phóng vèo qua sân chui thẳng vào nhà Tennant.

< Ax? > Jake gọi. Nó đang đứng đó, ngó chăm chăm vào hộp nối chuông báo động.

< Những ngón chân của loài sinh vật này thiệt là lanh lợi, > Ax trả

lời. <Sẽ ổn cả thôi.>

Ngôi nhà được bảo vệ bằng hệ thống chuông báo trộm kỹ thuật cao nhưng Ax chỉ mất có mười lăm giây để ngắt mạch bằng hai bàn tay nhỏ xíu của sóc, vừa làm vừa líu ríu bằng ngôn ngữ của loài sinh vật này.

Nắng chói chang. Rất nhiều ô cửa sổ để mở. Ô nào ô nấy đều có màn che. Nhưng tụi tôi đã lên kế hoạch vượt qua lớp màn che đó rồi - một kế hoạch vô cùng điên rồ, một kế hoạch đòi hỏi phải cần đến những kỹ thuật tinh vi nhất của loài người.

<Đến đây nào,> Jake hô. Miệng ngậm chặt con dao nhíp Thụy Sĩ dài 5 phân, nó nhót lên gờ hẹp của một ô cửa sổ ở lầu một. Cửa sổ này thông vào thư viện, cách phòng làm việc của Tennant có vài căn và nằm ngay cạnh bên phải chuồng chim. Tụi tôi đã quan sát thấy hắn chỉ sử dụng thư viện này có mỗi một lần trong ngày, mà là vào ban đêm kìa.

Cassie đã lưu ý cả bọn là đừng lẻn vô thẳng chuồng chim. Vẹt xám là một loài rất dễ hoảng sợ. Chúng mà nổi đóa lên thì chúng sẽ la lối om sòm, ầm ĩ vô cùng.

Jake thọc mạnh lưỡi dao vào tấm màn che, kéo xuống, tạo thành một vết rạch dài gần ba phân. Rồi nó thọc cái mũi của nó vô đó, ngoạm lấy tấm màn, nhay xé khiến cái lỗ rộng thêm hơn hai phân nữa.

<Được rồi đó, vào thôi.> Jake ném con dao xuống đất.

<Tobias? Lượm lấy con dao đó nha. Bọn mình không nên để lại bất cứ một dấu vết nào.>

Jake luồn qua cái lỗ, cả đám bọn tôi bám theo sau, từng đứa một cho tới khi cả năm đứa đã vào hết bên trong. Ngoại trừ hai chiếc ghế đọc sách, một cây đèn đứng và một cái tủ sách khổng lồ ra, căn phòng trống trơn.

<Được rồi,> Jake nói. <Marco và Rachel. Hai bồ đi trước đi.>

<Sau khi thâu nạp ADN xong, tụi mình thử xem có thể đóng cửa chuồng lại không,> Cassie nói. <Tụi mình đâu có muốn Tennant thấy mấy chú vẹt xám giống nhau y hệt đâu hén?>

<Một khi Tennant đã ngồi xuống bàn làm việc, hắn thường sẽ dính mông ở đó suốt buổi chiều,> Jake tiếp lời. <Tụi mình sẽ chỉ lượn một vòng trong nhà, thám thính và chuồn khỏi đây mà không để hắn biết đó nghen.>

<Có cần phải nói thế không?> Tôi gầm ghè. <Bồ trù ẻo tụi mình đó hả?>

<Tới luôn đi,> Rachel nói chưa dứt câu đã bắt đầu hoàn hình rồi.

Tôi cũng hoàn hình, mặc dù hổng hăng hái bằng nhỏ.

Là một con sóc ở trong một căn nhà lạ, dù sao đi nữa, bạn sẽ thấy vô tội. Thế nhưng, khi bạn là một thằng nhóc bận một bộ đồ bó sát ngớ ngẩn, đứng chình ình ở đó thì đó lại là cảm giác tội lỗi.

Hai đứa tôi bước những bước chân nặng nề, di chuyển chậm chạp. To xác như tụi tôi, biết núp vào đâu được kia chớ? Sẽ hổng có một ai mà hổng thể nhìn thấy tụi tôi mà nói: "Hả, có mấy đứa nhóc đang ở trong thư viện ư? Sao tôi lại hổng thấy gì ta?"

Tụi tôi đã hoàn hình xong. Tôi cảm thấy cần phải đưa tay lên miệng làm dấu cho Rachel rằng cần phải giữ im lặng. Và nhỏ cảm thấy cần phải trả miếng lại tôi bằng một ánh nhìn độc địa, kiểu "Đồ ngốc!"

Tôi và Rachel lẻn ra khỏi thư viện và chui vào cái chuồng chim ở phòng bên. Đó là một căn phòng rộng, trần cao vòi vọi, cao phải đến ba tầng lầu hổng chừng. Xung quanh lắp kính, bên trong có dăm bảy cây to và rất nhiều cây thân thảo được trồng khắp nơi - chả khác gì một khu nhà kính. Căn phòng này giống như một chuồng trưng bày các loại chim trong sở thú vậy.

Trong chuồng, chỉ có vài chú chim đang bay lượn, còn hầu hết đều đang đậu trên cây. Khi tụi tôi bước vào, chúng di chuyển hết lên trên những thanh xà dành riêng cho chúng đậu. Đặc biệt là lũ vẹt xám, như thể có tín hiệu, chỏm lông vũ trên đầu mười con nhất loạt dựng đứng hết cả lên.

"Tu-huýt! Tu-huýt! Tu-huýt! Tu-huýt!"

"Ui da. Ồn ào quá," tôi rên rẩm.

Rachel từ từ bước tới một trong những nhánh đậu thấp. Hai tay nhỏ giơ lên biểu hiện dấu hiệu "có thể tin cậy nơi ta", giống như kiểu một viên cảnh sát đang cố gắng thương lượng với một tay súng vậy.

"Xin chào chú chim bé bỏng," nhỏ thì thầm. "Đừng lo, chị không làm cưng đau đâu."

"Tu-huýt! Tu-huýt!"

Tôi nhắm tới một con có vẻ như đang chăm chú gặm gặm ngón chân của mình vì nó chỉ đứng trên có mỗi một chân. Khi tôi tới gần, nó quyết định nhâm nhi chân thế là đủ rồi, và "Tu-huýt! Tu-huýt! Tu-huýt!"

Nó di chuyển tới lui trên thanh xà, đầu ngúc ngoắc liên hồi. Tôi đặt tay lên người nó và thì thầm "Mày thông minh mà, đúng không?"

"Marco, coi chừng!" Rachel rít lên.

Nhưng quá muộn rồi.

"Ui da!" Tôi giật tay lại, xuýt xoa.

"Suyyyt!" Rachel rít róng.

"Nó mổ một phát vào ngón tay tui," tôi vừa lẩm bẩm vừa lấy tay kia giữ chặt ngón tay đau, vừa nhảy loi choi.

Rachel cũng thầm thì. "Bồ hổng nghe lời Cassie, phải hôn? Nhỏ đã dặn là phải tiếp cận lũ chim này bằng cách tỏ thái độ thân thiện."

"Tui hổng có dọa dẫm gì hết à nha! Nhưng giờ thì tui chuẩn bị làm thiệt đây."

Tôi trừng mắt nhìn vào cặp mắt tròn như hai hột nhãn của kẻ đối diện. Nó quay đầu đi rồi hấp háy mắt với tôi tỏ ý đắc thắng. Một khi mà tôi chạm vào nó, chắc chắn nó sẽ dịu ngay bởi lẽ quá trình hấp thụ sẽ khiến con vật rơi vào trạng thái hôn mê.

Việc chạm tay vào người con vẹt khiến tôi thấy căng thẳng. Cộng thêm vào đó là suy nghĩ Tennant sẽ xuất hiện với bộ mặt rạng rỡ, lịch duyệt, tay cầm một khẩu Tia Nghiệt và thiêu rụi tôi một cách ngon ơ.

Rachel đã thâu nạp xong con vẹt của nhỏ và đã bắt đầu biến hình.

<Này, mấy bồ,> Tiếng Tobias vọng xuống. <Tennant vừa mới vào văn phòng đó. À mà Marco nè, bồ đang múa máy vì chuyện gì thế?>

"Cực nhộn," tôi làu bàu.

Tôi lại đưa tay về phía con vẹt, thật chậm rãi.

"Hèn gì bồ được cho là -" Rachel thì thầm trong khi cái miệng của nhỏ teo quắt, sắt lại thành cái mỏ cứng ngắc.

Con vẹt lùi lại và hất đầu lên sẵn sàng tấn công tôi. Tôi nhào tới, hụp xuống, quàng hai tay quanh người nó. Há! Một cú mổ đau nhói nữa vào tay!

"Ngủ đi cưng, đồ quỷ sứ!"

Con vẹt rơi vào trạng thái hôn mê.

Vài giây sau, tôi trả nó lại về chỗ đậu cũ. Tôi chống lại cơn bốc đồng muốn bứt của nó mấy cọng lông để trả đũa. Hít một hơi thật dài, tôi ráng tập trung tâm trí.

Chỉ việc thư giãn thôi, tôi tự nhủ. *Cứ để việc biến hình diễn ra. Hãy biến thành con chim đó.* Nhưng tim tôi vẫn cứ đập thình thịch và ngón tay vẫn còn đau nhói.

Đầu tôi biến đổi trước tiên. Nó bắt đầu co rút lại từ kích cỡ bình thường thành kích cỡ của một trái dưa gang, bằng một trái bưởi, một trái cam, và rồi rút lại chỉ nhỉnh hơn trái cà chua bi có chút xíu.

<Ui, biến đổi dễ thương ghê hén,> Rachel châm chích. Nhỏ đã biến hình xong và giờ đang ung dung đậu trên thanh xà ở nóc chuồng. <Rốt cục thì đến tận bây giờ, bồ mới có cái đầu khớp với

kích cỡ của bộ não.>

Tôi hẳn đã trả đũa lại nhỏ bằng một câu đùa hóm hỉnh, nhưng miệng của tôi đang trở nên cứng như móng tay, từ từ nhô ra tạo hình thành cái mỏ vẹt nhọn và khoằm. Da tôi ngứa ran và bắt đầu kêu lách tách. Những cọng lông vũ xuất hiện. Tôi nhìn xuống tay mình. Từ đầu mỗi ngón tay, một cọng lông xám trổ ra, rồi đến cọng thứ hai, thứ ba, và tiếp tục, mỗi lúc một nhanh. Một cơn lũ lông vũ cuồn cuộn chạy dọc hai cánh tay từ trên xuống giống như một con sông đang nổi sóng giận dữ ào qua nhấn chìm thung lũng vậy.

Từ đầu đến chân tôi đã phủ đầy lông vũ màu xám.

Những cái cây và bụi rậm dường như cao vụt lên không khi người tôi teo rút lại. Tôi cứ rút lại cho đến khi chỉ còn lại chừng có ba tấc, một kích thước rất dễ bị tấn công. Trọng lượng cơ thể chỉ còn chưa tới một ký lô. Rồi đến hai bàn chân người tí nị của tôi biến đổi. Năm ngón chân chảy nhão ra, quyện vào nhau. Từ đống thịt nhão nhoẹt ấy, hai ngón chân chim vươn dài ra phía trước, hai ngón nữa thì lại trổ ra từ chỗ từng là hai cái mắt cá. Hai cẳng chân của tôi teo lại cho tới khi chỉ còn dài suýt soát ba phân. Y như là hai gốc rạ trổ ra từ cơ thể tròn ủm như trái banh lông vậy. Hai vai tôi chạy xuôi về phía sau lưng. Hai cánh tay thu nhỏ của tôi giãn dài ra như hai nhánh cây, trở nên mỏng dẹt, biến thành hai cánh chim màu xám.

Đột nhiên, thính giác tuyệt hảo của loài chim được đánh thức. Tôi có thể nghe thấy từng tiếng cụ cựa khẽ khàng của từng cọng lông của từng con chim trong phòng. Một con đang quẹt mỏ. Con khác đang dùng mỏ moi móc đồ ăn, có vẻ như là một cái hạt gì đó. Tất cả đám vẹt xám đang trò chuyện, cười đùa và hò hát!

"Tu-huýt, tu-huýt, tu-huýt," tôi phấn khích tuôn một tràng.

"Marco, bồ đang làm gì thế?" Tiếng Rachel cất lên.

"Tu-huýt, tu-huýt, tu-huýt!" "Tui đang hát nè," tôi trả lời. "Tu-huýt! Tu-huýt!"

Việc biến hình đã diễn ra ổn thỏa! Giờ tôi đang ở đây, thực hiện nhiệm vụ. Một nhiệm vụ nguy hiểm.

Không có hình biến pha tạp nào hết. Tôi vượt qua được rồi! Có thể cái lốt biến nửa ó biển, nửa tôm hùm kia chỉ là một sự cố kỳ lạ mà thôi.

Tôi lượn khắp phòng. <Lốt hình này sung quá!>

"Tu-huýt, tu-huýt, tu-huýt!"

<Marco? Rachel?> Tiếng Jake gọi từ phía thư viện.

<Ừ, gì thế?>

<Mọi việc bên đó ổn hết chứ hả?>

<Dạ, ổn,> Rachel nói vẻ căng thẳng. <Sao lại không cơ chứ?>

<À, tại hai đứa đã sang bển được mười phút rồi…>

<Không thể nào, mười phút á?> Tôi phá ra cười.

<Này, mấy bồ, có nhớ nhiệm vụ không? William Roger Tennant?

>

<Nhớ mà, anh Jake, không vấn đề gì đâu.> Hướng về phía tôi, Rachel nói. <Tập trung nào, Marco. Nếu không, mình sẽ kêu anh Jake loại bỏ khỏi phi vụ này ngay bây giờ.>

Tâm trí tôi bắt đầu kiểm soát bản năng con vẹt. Con người Marco của tôi lấn lướt. Niềm vui của con chim nhạt dần, thay thế bằng một thứ cảm xúc khác.

Sợ hãi.

Hổng khá hơn tẹo nào.

CHƯƠNG 8

Tụi tôi vỗ cánh bay ra khỏi lồng. Rẽ trái hướng về văn phòng của Tennant. Những bản năng hoang tưởng của thú ăn thịt bắt đầu trỗi dậy. Mấy chú chim này tất thảy đều đã được thuần dưỡng, nhưng việc thuần dưỡng hổng làm biến đổi ADN. Sâu thẳm bên trong chuỗi ADN của con chim này vẫn còn bản năng sợ hãi. Nó hổng muốn bị nhốt trong một không gian gò bó, hổng thích bị mọi người, mọi con vật khác dòm thấy từ mọi hướng. Làm sao mà nó biết được khi nào thì một con rắn có thể trườn tới chớ.

Vùùù! Tụi tôi vọt qua một ô cửa. Vùùù! Lượn quanh mấy chậu cây cảnh cao ngồng. Vùùù! Lao xuống một lối đi hẹp mà khi dang cánh, hai bên lối đi, mỗi bên chỉ còn có một khoảng trống cực nhỏ.

Chim chóc có thị lực tuyệt hảo, tuyệt đến độ nó có thể theo dõi được tụi tôi đang bay tới đâu. Và sau ba ngày giám sát, tôi có cảm giác như mình đã quen thuộc với căn nhà của Tennant lắm rồi.

Vùùù! Cua một góc, thế là tụi tôi đã đến ngay bên ngoài văn phòng của Tennant.

<Ổn rồi, vào thôi,> Rachel nói và biến mất vào trong phòng qua cánh cửa đang mở. Căn phòng thiệt rộng lớn. Hai vách gắn kiếng, làm thành những cửa sổ khổng lồ trông ra biển. Tựa vào hai vách tường còn lại, dĩ nhiên là chừa chỗ cửa ra vào, là những giá sách thẳng tắp chất đầy sách. Ở giữa phòng, có một cái bàn gỗ sồi rộng được kê quay mặt ra biển.

Mọi thứ trên bàn sạch sẽ và ngăn nắp hổng chê vào đâu được: một máy tính xách tay, một cái điện thoại bàn và hai cái giá hình chữ T dành cho chim đậu. William Roger Tennant đang lúi húi bên máy tính. Hắn ta mê mải với công việc của mình đến nỗi dường như chẳng nhận ra sự xuất hiện của tụi tôi.

<Cho đến bây giờ mọi việc vẫn ổn.> Rachel xòe cánh và đáp ngay xuống một trong hai cái giá chữ T. Tôi hạ cánh trên cái kia.

<Hắn đang viết gì thế nhỉ?> Tôi hỏi. <Tui không thể ngó vào cái màn hình từ vị trí này được.>

Tôi xê dịch dọc theo thanh ngang, hi vọng có góc nhìn rõ hơn mà vẫn có vẻ tự nhiên.

<Nè, để mình thử…> Rachel nhảy khỏi giá đỗ, vỗ cánh bay lên sau đó lại hạ xuống ngay trên đỉnh đầu của Tennant. Hắn ta thậm chí hổng thèm đá mắt đến một cái luôn.

<Ui chà, tiếp cận khéo quá!>

<Mình đã từng thấy cả đống chim khác làm như thế suốt rồi,> nhỏ giải thích. <Hắn đang viết thư cảm ơn.>

<Cảm ơn ai thế?>

<Chưa ghi địa chỉ.>

Tennant rê chuột và nhấp hai lần.

<Hắn đang nhấp chuột vào địa chỉ gửi thư,> Rachel nói. <Hả. Hắn gửi cho giám đốc của một trong những hãng truyền hình.>

<Tại sao Tennant lại viết thư gửi người đứng đầu một hãng truyền hình há? Hổng giống phim *ER* chiếu tuần trước hén?>

Reeeng!

<Ááááá!> - tôi gào lên.

<Suỵt, ồn ào quá!> Rachel càu nhàu. <Bọn vẹt này thính quá đi mất.>

Reeeng!

William Roger nhìn chằm chằm vào cái điện thoại như thể nó là một kẻ thù truyền bịnh.

Reeeeeng!

Cuối cùng, hắn ta nhấc ống nghe lên, bàn tay thoáng chút run rẩy.

"A lô."

Tôi hổng thể nghe thấy giọng nói ở đầu dây bên kia. Nhưng tôi biết người gọi đó là ai. Nỗi sợ hãi của bản thân con người tôi lan khắp cơ thể sặc sỡ con-vẹt-tôi. Tôi có thể cảm nhận được từng cọng lông của nó dựng đứng lên vì kinh hoàng. Quả tim nhỏ xíu của nó bắt đầu đập mạnh tựa như một khẩu súng máy liên thanh đang khạc đạn.

"Vâng, thưa Visser," William Roger Tennant nói với cái giọng giống như của tất cả những con bệnh vẫn thường dùng khi háo hức chờ đợi được nghe những chẩn đoán cuối cùng từ bác sĩ của mình.

<Visser Ba,> Rachel rít lên khe khẽ.

Visser Ba - kẻ thù đáng sợ và đáng ghét nhất của tụi tôi - kẻ cầm đầu bọn Yeerk trong cuộc xâm lăng Trái Đất, tên Yeerk duy nhất chiếm lĩnh được cơ thể của một người Andalite, cũng là tên Yeerk duy nhất có quyền năng biến hình.

Tôi rúc mỏ vào dưới một cái cánh và bắt đầu nhổ một vài cọng lông. Thả nó xuống bàn, tôi lại quay mỏ sang cánh kia và tiếp tục nhổ thêm vài cọng nữa.

"Mọi việc sẽ đâu vào đó cả thôi," Tennant lẩm bẩm.

"Tu-huýt!" Tôi ré lên.

"Tôi vừa mới viết xong thư, thưa Visser."

"Tu-huýt! Tu-huýt!"

<Marco, bồ làm cái gì đó?> Rachel rít lên.

"Tu-huýt! Tu-huýt! Tu-huýt!"

Tôi đang bị làm sao vậy trời? Tôi mất khả năng điều khiển hình biến rồi! Không thể kiểm soát được việc nó líu lo, việc nó nhổ mấy cái lông của mình, rồi việc nó đu đưa người tới lui, tới lui.

"Vâng, thưa Visser. Việc xây dựng nguồn Kandora đang diễn ra đúng kế hoạch."

“Tu-huýt! Tu-huýt! Tu-huýt! Tu-huýt!”
<Marco! Câm Miệng!>
<Tui không thể,> tôi gào lên. <Tui hổng làm được!>

CHƯƠNG 9

Quả là một hình biến đơn giản. Một sinh vật thông minh nhưng có bộ não bé xíu. Ấy thế mà bộ não người của tôi lại hổng thể nào chinh phục được nó.

Tôi nhổ thêm vài cọng lông nữa và thả xuống bàn. Tennant ném về phía tôi một cái nhìn sắc lạnh.

"Tu-huýt! Tu-huýt! Tu-huýt!"

"Vâng, thưa Visser. Giám đốc hãng truyền hình sẽ có mặt tại buổi tiệc trao giải thưởng *Công dân Cừ khôi* cuối tuần này. Như ngài biết, tôi cũng sẽ được trao giải. Tôi hoàn toàn tin tưởng rằng con người này sẽ chộp ngay cơ hội mà đề nghị tôi đưa chương trình của mình vào giờ vàng trên kênh của hãng đó trong mùa tới cho coi."

<Hắn ta định lên sóng chương trình của hắn vào giờ vàng trên tivi sao? Giàu trí tưởng tượng! Cứ làm như là hãng truyền hình UPN[4] hổng cần ai ngoài hắn hổng bằng,> Rachel bình phẩm.

"Tu-huýt! Tu-huýt! Tu huýt!"

<Marco? Gì thế, thắng lại coi!>

"Tu-huýt! Tu-huýt! Tu huýt!"

"Xin lỗi ngài, thưa Visser." Tennant lấy tay che ống nghe và nhìn tôi, rồi hắn ta gào lên. "Câm ngay, đồ sinh vật dơ dáy."

"Tuýt," tôi phì ra một tiếng chả ăn nhập vào đâu cả.

Tennant tiếp tục cuộc đàm thoại trên điện thoại.

"Không, thưa ngài, Tôi thấy không cần thiết phải giết con chim đó. Tôi phải gìn giữ hình ảnh một anh chàng William Roger Tennant yêu thương thú vật. Vâng, quả thật những con vẹt này ồn ào phát khiếp."

Ngưng một chút.

Rồi tiếp, "Vâng, thưa Visser, cái ngày mà chúng ta xóa sổ toàn bộ những sinh vật vô dụng này nhất định sẽ tới. Ngài cứ trông mà xem."

Đột nhiên, tôi rất muốn…

<Rachel, tui nghĩ tui sắp… đừng bận tâm. Tui vừa mới làm rồi.>

Chả cần chút nỗ lực nào, chỉ là một hành xử hoàn toàn theo bản năng tự nhiên của loài vẹt. Nếu như việc ấy hổng dễ thực hiện đến thế, có lẽ tôi đã có thể kiểm soát được mình rồi còn gì."

<Ý hay đấy, Marco,> Rachel nói. <Cái đầu của hắn đã muốn vỡ tung rồi mà bồ thì lại bậy ra bàn của hắn nữa.>

"Vâng, thưa Visser. Vâng thưa Visser. Vâng thưa Visser." Rồi, ngay khi William Roger Tennant vừa dập mạnh cái ống nghe xuống, hắn gào lên. "Ôi, tao sẽ giết chết mày."

Ai ta? Hắn định giết chết… tôi hay Visser Ba ta?

Tay "Chuyên gia tâm lý hạnh phúc" nhấc cái điều khiển lên và nhấn nút. Những tấm màn che bắt đầu hạ thấp xuống phủ hết tất cả

các cửa sổ. Hắn muốn đảm bảo sẽ hổng có ai nhìn thấy.

Ố ồ.

“Tại sao mày dám…” William Roger Tennant gầm gừ.

<Mình cho là hắn đang nói bồ đó, Marco! Chuồn thôi!> Rachel gào lên.

Tôi dang cánh, nhún mình rời khỏi cái giá. Tennant cúi sát rạt mặt bàn, rướn tay chộp tôi, nhưng hụt.

<Bay đi! Bay đi!> Rachel hét lên khi bay vào hành lang. <Anh Jake, mấy bồ ơi, tụi này gặp rắc rối rồi.>

Tôi vọt thẳng ra phía cửa.

“Không nhanh thế đâu, chú chim bé bỏng,” Tennant rít lên.

Đôi tai siêu thính của tôi nghe thấy tiếng vật đó bay tới gần. Một cuốn sách - lớn, bìa cứng.

BỘP!

Cuốn sách giáng trúng tôi. Tôi rớt xuống dưới thảm. Xung lực của gió tạo ra từ sự chuyển động của cuốn sách đã đánh gục tôi. Tôi choáng váng, đầu óc quay cuồng. Hình ảnh những con rắn bự chang bang đang trườn từ trên cây xuống ngập tràn trong óc tôi.

Tennant chộp ngay lấy tôi, giữ chặt trong lòng hai bàn tay, hắn giơ tay lên, ấn hai ngón cái vào ức tôi rồi bắt đầu xoáy mạnh.

“Tao sẽ dạy cho mày biết ị bậy ra bàn tao là như thế nào, đồ nhãi con -”

Ôi! Những cái xương sườn của tôi! Cong vòng… Gãy vụn!

Buồng phổi của tôi! Chuẩn bị nổ tung! Máu dồn lên đầu!

<ÁááááÁááááÁááááÁáááá!> Tôi gào thất thanh.

<Marco! Ráng lên! Ráng chịu đựng đi mà!>

Hai mắt tôi khóa chặt khuôn mặt của Tennant. Hắn đang nghiến răng. Đôi mắt xanh nhạt trợn trừng, đột nhiên vằn lên những tia máu. Mạch máu nơi thái dương phồng lên, giật giật.

Hắn ta dường như muốn nổ tung đến nơi, tựa như một khối u sắp bục vậy. Nhưng, hai tay của hắn hổng siết chặt thêm nữa.

Rồi tôi nhận ra. Tên Yeerk đang đánh nhau với thứ gì đó bên trong cơ thể. Nó đang chiến đấu với William Roger Tennant - con người thật.

“Ôi, chú chim nhỏ, chú chim nhỏ,” Tennant thì thầm. "Giá như mày có thể nghe thấy tiếng khóc thống khổ của thằng người - vật chủ của tao. Hắn đang cầu xin tao tha cho cái mạng vô dụng của mày. Đúng là loài người! Một giống loài yếu đuối và ủy mị.”

Hắn nới lỏng tay giữ và bắt đầu vuốt ve những cọng lông vũ của tôi.

“Ôi, tao khoái giết chết mày biết bao!” hắn ư ử. “Thật không gì thú vị hơn là nghe tiếng than khóc thê lương của vật chủ đang đau đớn vì tâm trí bị tra tấn. Ồ phải rồi, ồ phải rồi. Nhưng tao sẽ không giết mày đâu, chưa tới lúc. Đúng thế, đúng thế, không giết. Tao đang

mong ngóng tới cái ngày mà tao có thể giết sạch tất cả chúng mày - những sinh vật nhỏ bé và kinh tởm - cùng một lượt! Ôi, sẽ sung sướng biết bao! Có lẽ sự tàn sát như thế mới đủ để khiến cho hồn phách con người này suy sụp, một lần thôi mà hiệu quả thì vĩnh viễn!"

Hắn vẫn tiếp tục vuốt ve tôi trong khi mắt hắn long lên sòng sọc, mồ hôi đọng thành giọt trên trán.

Tôi ráng thư giãn, ráng bình tâm. Hắn sắp buông tôi ra rồi. Phải không ta? Hắn dường như không nhận thấy Rachel đã quay trở lại, đang dập dờn trên đầu, quan sát, sẵn sàng tấn công.

Cứ làm như nhỏ, với lốt vẹt xám, có thể gây cho hắn thương tích nghiêm trọng í.

<Tụi nó đang tới đó, Marco,> nhỏ thông báo. <Cứ bình tĩnh nha! Tụi nó đang biến hình chiến đấu.>

"Thoạt tiên, khi tao được cấp vật chủ này," William Roger Tennant tiếp tục, giọng hắn dịu dàng, tưởng chừng như đang tâm sự với khán thính giả đang say mê coi TV vậy, "tao chưa từng nghĩ rằng thử thách lớn nhất mà tao phải vượt qua sẽ là phải kiên nhẫn, tốt bụng và thương người như cái thằng người ủy mị, nói năng lảm nhảm, suốt ngày rên rỉ như thế này. Ai mà hình dung nổi việc duy trì cái trò đánh đố kỳ cục này lại khó đến thế kia chứ?"

Tennant rảo bước tới trước một tấm gương cao, soi mình trong đó, rồi quay trở lại chỗ cái bàn ở giữa phòng. "Tao là một chiến binh!" hắn la lớn, làm điệu bộ với đạo cụ là con vẹt-tôi. "Một chiến binh luẩn quẩn trong cái vòng chơi đố chữ. Mày có thể tưởng tượng được không hả nhãi con, việc phải tỏ ra tử tế, tốt bụng và lịch thiệp từ sáng tới trưa rồi suốt cả chiều và tối khiến tao khổ sở thế nào không? Tao khao khát được chửi mắng, được đánh đập, được giết chết tất cả những thằng ngốc xớ rớ quanh tao biết bao! Nhưng tao không thể. Không được! Đó không phải là tính cách được dành cho William Roger Tennant - một con người ủng hộ những giá trị đạo đức của loài người, một người bảo trợ cho tất các dạng thức sống."

<Thằng cha này mát dây rồi,> Rachel nói vọng xuống từ chỗ đậu của nhỏ ở trên mép cao nhất của cánh cửa đang mở. <Ý mình là, cho dù hắn là một tên Yeerk, thì hắn ta cũng là một kẻ tâm thần. Chúng ta đang nói đến một thằng khùng dạng "Thuốc của tôi đâu? Hãy nhốt tôi trong căn phòng cao su đi".>

<Ừa,> tôi chấp thuận một cách yếu ớt. <Thằng khùng dễ chịu. Thằng khùng tử tế."

Thế rồi, rất bất ngờ, Tennant ngửa tay lên và xòe mấy ngón tay ra. Hai cẳng chân tôi vùng vẫy.

"Đó, đó, chú chim nhỏ bé." Hắn vuốt ve những cọng lông vũ trước ngực tôi. "Chim nhỏ ngoan. Chiiiiimm nhnhnhỏ ngngngoooaaaan."

Hắn đưa cao tôi lên ngang tầm mắt. Tôi ráng ngăn mình không rứt một miếng thịt khỏi mũi của hắn.

“Tao có ý này, bé con. Nếu như mày có thể nói tao nghe tên của mày, tao sẽ thả mày ra. Tên mày là gì, chim nhỏ?” hắn ư ử. “Hãy nói cho William Roger Tennant này biết tên của chú mày đi nào.”

“Tên mày là gì hả chim nhỏ?” Hắn lặp lại.

<Nè, tui có phải trả lời câu hỏi này của hắn không ta?> tôi hỏi Rachel.

<Chuồn thôi,> nhỏ nhắc. <Chỉ cần biến khỏi đây thôi.>

Tennant tiếp tục nhìn chằm chằm thẳng vào mắt tôi, cái nụ cười ngơ ngơ kỳ quặc của mấy đứa trẻ mắc Hội chứng “đao” vẫn hiển hiện trên khuôn mặt hắn.

<Tui không nghĩ là hắn sẽ để tui ra khỏi đây mà hổng cho hắn câu trả lời,> tôi nói.

Có tiếng ồn ở phòng lớn. Tiếng nện thình thịch của những bàn chân nệm thịt, của móng guốc. Tennant có nghe thấy không ta? Hắn chẳng có phản ứng gì hết cả.

<Nè, hai bồ, có chuyện gì thế? Bọn này có nên xông vào không?> Jake hỏi.

<Đừng. Cứ ở lại ngoài hành lang đi,” Rachel đáp. <Bọn em sắp ra tới ngoải rồi. Anh có thể đánh gục Tennant khi hắn chạy theo.>

“Mày không biết tên mày thật ư, chim non?” Tennant rít lên, đôi mắt lim dim. “Tất cả những con chim quí của tao đều biết tên của chúng.”

<Đi thôi, Marco!> Rachel giục.

Tôi khuỵu chân, sẵn sàng bung cánh.

Đột nhiên, khuôn mặt Tennant tối sầm vì ngờ vực. “Trừ phi mày không phải là một trong những con chim bé bỏng quí giá của tao.”

Tôi nhảy ngược lại, thoát khỏi bàn tay của hắn. Hai cánh vỗ điên cuồng, tôi cố gắng bay, hổng cho hắn với tới.

“Trừ phi mày là một đứa trong băng thảo khấu Andalite đang biến hình! Máy tính! Cảnh báo cấp độ một! Andalite xâm nhập!”

Tennant đập tôi một cú điên cuồng. Trượt. Tôi bắn người về phía trần nhà, chuyển hướng bay theo Rachel ra cửa. Chỉ còn cách mười bước chân nữa…

Rầmmmm!!

<Áááááá!> tôi chúi mỏ xuống thảm.

<Marco!> Rachel hét váng.

Một cánh bị gãy, bẻ quặt ra sau. Tôi có thể cảm nhận được một trong những lóng xương cánh dài thòi lòi ra ngoài da.

“Tên Andalite ngốc nghếch,” Tennant hả hê. Hắn đá quyển từ điển bự chảng sang một bên rồi lượm tôi lên trên bàn tay ướt nhẹp mồ hôi của hắn. “Chọn một dạng hình biến yếu xìu vậy sao! Tao khâm phục lòng dũng cảm của mày đó, nhưng tao e rằng tao sẽ phải giết mày mất thôi!”

<Ááááááá!>

Rachel lao xuống đầu Tennant. Thò chân ra, nhỏ lùa móng vào tóc hắn.

"Cái gì…?" Tennant càu nhàu.

<Cái gì…?> Rachel bắn người lên, tránh xa bàn tay khua khoắng của Tennant. Nhỏ vẫn giữ chặt tóc của hắn.

William Roger Tennant buông tay, thả tôi xuống.

Tôi va người xuống nền nhà. Đau thấu trời! Cơ thể tôi nát nhừ, hơi thở chỉ còn thoi thóp. Tôi lờ mờ nhận thức được Rachel đang vỗ cánh ngay trên đầu Tennant, bộ tóc giả túm đuôi ngựa của hắn lủng lẳng trong móng vuốt của nhỏ.

"Trả lại tao mau!" Tennant gào lên.

<Marco!> Jake hét. <Bồ ổn không?>

<Hây, có một con chim chết đường ở đây nè.>

<Rachel, em dẫn Tennant vào phòng khách nha!> Jake hét. <Marco, hoàn hình đi! Bồ nghe thấy mình nói không? Hoàn hình ngay!>

Rachel quắp bộ tóc giả túm đuôi ngựa của Tennant bay vào lối hành lang. Hắn rượt theo nhỏ.

<Hork-Bajir!>

<Tôi đếm được sáu tên,> Ax la lớn.

<Ax, mình với bồ biến thành Hork-Bajir,> Jake cáu kỉnh. <Cassie, ráng bảo vệ Marco nha. Rachel, em bay thoát khỏi tầm mắt hắn, hoàn hình rồi biến hình, cho hắn một trận. Tobias, tụi mình cần bồ xuống đây ngay!>

Tôi nghe thấy tiếng táp, gào rú, loạt soạt của trận đánh dọc theo hành lang. Tôi ráng tập trung. Tôi chỉ cần hoàn hình, mọi vết thương trên người tôi sẽ biến mất. Nhưng tôi đang lịm đi một cách nhanh chóng. Tôi chỉ còn đủ sức để nghĩ rằng cứ để mặc cho cá nhân tôi tự hoàn hình.

<Coi chừng! Tennant có súng đó!>

<Tản ra!>

"Tao sẽ giết hết bọn mày!"

ĐOÀNG!

Một phát súng nổ!

Tôi cảm thấy đã bắt đầu có những biến đổi. Bên cánh gãy của tôi bắt đầu dài ra. Những cọng lông vũ biến đổi thành những thớ thịt. Cơ thể bèo nhèo của tôi trở nên bự hơn, nặng nề hơn.

Các vết thương trên cơ thể tôi từ từ biến mất. Hai cánh tay vươn dài ra phía trước, liền lạc lại một cách diệu kỳ. Xương sườn và thân thể tôi hoàn trả lại kích cỡ bình thường và tái định hình. Hai lá phổi của tôi! Thở được rồi!

Pằng Chíuuuuuu!

Tia Nghiệt!

Tôi đã gần như hoàn tất việc hoàn hình. Vết thương đã biến mất. Tôi lại có thể nhìn thẳng, lại có thể suy nghĩ. Làm gì bây giờ đây ta? Biến hình lại ư? Lốt hình chịu được tia Nghiệt. Hình biến khỉ đột của tôi là một lốt hình hoàn hảo.

Tôi lăn xuống núp dưới cái bàn làm việc khổng lồ và tập trung. Hai cánh tay của tôi bắt đầu lớn lên, dày cui, mạnh mẽ, đủ sức xoay cả một cái ô tô mà hổng đổ đến một giọt mồ hôi.

Vẫn còn xung đột trong hành lang. Nền nhà rung bần bật. Tường chao đảo.

"Giết chúng đi!" William Roger Tennant gào hét. "Hãy giết chết bọn thảo khấu Andalite!"

Một phát đạn khác.

Tôi trông thấy một tên Hork-Bajir lảo đảo lao vào phòng. Hắn đâm sầm vào cửa sổ, bấu víu, trượt dài, rồi té cái oạch, vắt người trên những tấm màn cửa trắng nhờ.

Tôi tiếp tục biến hình. *Lẹ lên nào! Các bạn tôi đang cần tôi! Nào, Marco! Biến hình đi! Biến hình đi!*

Gượm đã! Có cái gì đó hổng ổn rồi! Hai cánh tay tôi cứ dài ra mãi, trong khi phần cơ thể khác của tôi lại đang teo rút. Nhỏ hơn, nhỏ hơn nữa, chỉ còn có chừng ba tấc dài! Thân hình dài ba tấc với hai cánh tay dài cả thước!

Da tôi bắt đầu cảm thấy khô rát, bong ra từng mảng. Vảy ư? Đầu tôi bắt đầu thụt vào trong vai, dẹt ra thành hình đầu mũi tên. Hai mắt trượt ra hai bên khuôn mặt. Môi dưới trề ra cứ như thể tôi bị giữ ở tư thế hôn ai đó vậy. Rồi, hai vai tôi chui tọt vào bên trong cơ thể, lúc này cơ thể tôi trở nên phẳng dẹt, dài thoòng với hai cánh tay khổng lồ, hổng ra làm sao hết, điên rồ hết sức.

Tôi cảm thấy hai bên mặt nứt toác, mỗi bên một vết xẻ. Đột nhiên, tôi hổng thể thở được nữa. Mang cá! Tôi đã mọc mang cá!

Tôi là một sinh vật nửa khỉ đột, nửa cá hồi.

<Khôôôôông!>

<Áááááá!>

Bộ não cá nổi xung thiên, tôi rớt đánh thịch xuống nền nhà.

<Marco. Bồ đang làm cái quái gì thế?>

Tobias ư?

Tôi tập trung hướng cặp mắt vặn vẹo của mình về ô cửa sổ gần nhất.

<Tui hổng biết luôn, bồ tèo!> Tôi gào lên, lòng đầy cảm giác sợ hãi khôn tả.

<Thế thì hoàn hình đi!> Tobias thét lên. <Thoát ra khỏi hình biến đó mau! Không đúng cách rồi.>

Hãi quá! Tôi hổng thở được! Cái cơ thể bé tí nị của tôi hổng thể chứa được nhiều ô-xi. Mặt mày xây xẩm…

<Nào, ráng lên Marco. Bồ làm được mà! Hãy tập trung nào!>

Tôi sụt sịt. Nhưng sự biến đổi đã bắt đầu: thân thể lớn dần; cánh tay co ngắn lại; vết xẻ hai bên má biến mất. Tôi há miệng hớp không khí. Ngọt ngào, tươi mát làm sao!

<Cassie, coi chừng phía sau!> Tiếng Jake hét vọng từ hành lang.

Rồi tiếng của William Roger Tennant, "Giết chết bọn nó! Hủy diệt chúng. Nếu như tụi bay có thiêu trụi căn nhà này để làm được việc đó, tao cũng không màng đâu!"

Pằng Chíuuuuuuuuuu!

Tia Nghiệt chi chít!

<Rachel! Tobias! Tụi này cần hỗ trợ!>

Pằng Chíuuuuuuuuuu!

<Bọn chúng đông quá. Lui về văn phòng mau!> Jake hét. <Đi!>

Pằng Chíuuuuuuuuuu!

<Marco,> Tobias thét. <Tụi nó sắp quay lại lối này đó, kết thúc vụ biến hình dị dạng này lẹ lên đi.>

Tôi hầu như đã hoàn hình xong. Trở lại là con người với đầy đủ tay chân và hai lá phổi.

Nhưng điều đó, trong tình hình hiện tại, lại hổng phải là một điều hay. Nếu như Tennant trông thấy tôi - thằng bé Marco, hổng phải là một tên thảo khấu Andalite - cuộc đời tôi kể như là chấm dứt. Ba tôi cũng sẽ cùng chung số phận.

Thực ra thì, hổng chỉ có ba tôi đâu mà tất cả bạn bè tôi, tất cả những ai mà tôi quen biết cũng sẽ đều bị giết chết hoặc sẽ trở thành tù nhân của bọn Yeerk.

Nhưng nếu như tôi hổng hành động ngay thì đám bạn của tôi có thể sẽ bị giết sạch. Tôi phải tính tới chuyện đó!

Cánh cửa thông ra hành lang bật tung, xô mạnh vào phía trong văn

phòng. Tôi núp ở phía sau nó. Đó là một cánh cửa bự bằng gỗ sồi, dày chừng 5 phân.

Pằng Chíuuuu!

<Tiếp tục di chuyển!> Jake ra lệnh.

Tôi nghe thấy tiếng thở hồng hộc của những con thú lớn, tiếng chân nện rầm rầm của những chiến binh người Hork-Bajir.

Băng ào qua cánh cửa ngỏ là Jake, Rachel, Cassie, Ax.

"Tóm cổ chúng cho tao!" William Roger Tennant gầm lên. "Bọn nó sẽ bị kẹt cứng ở trong căn phòng đó! Bọn nó sẽ…"

RẦM!

Tôi sập mạnh cửa. Nó đập phải một cái gì đó. Dựa vào những từ ngữ thô lỗ mà Tennant gào lên, thì tôi biết chắc chắn đó là cái bản mặt của hắn.

<Marco! Sao bồ không biến hình?> Jake la.

"Hổng có thời gian!" Tôi nói và khóa cửa lại. "Tụi mình cần phải chuồn thôi."

Và lối thoát duy nhất của tụi tôi là qua đường cửa sổ.

"Lũ ngốc tụi bay!" Tennant gầm rú sau cánh cửa. "Phá cửa mau! Nghiền nó ra thành từng mảnh!"

Tôi nhìn xung quanh phòng. Ừm. Sử dụng cái gì bây giờ?

Ấn bản của Trường Webster? *Sách tham khảo của thư viện New York*? *Tuyển tập của Leo Tolstoy*? Hay cái ghế đây ta?

Không. Chính là cái laptop của William Roger Tennant. Tôi chụp lấy nó bằng cả hai tay, giật mạnh, bứt tung luôn cọng dây nguồn.

"Hi vọng hắn không sao lưu dữ liệu ổ cứng," tôi vừa nói vừa quay lưng về phía cửa sổ. Tôi thực hiện những động tác của vận động viên ném búa, xoay tròn cái laptop và liệng hình vòng cung. Choang!

Khung cửa sổ khổng lồ bể vụn thành hàng ngàn mảnh thủy tinh.

<Đi thôi!>

Hổ! Gấu xám! Sói! Andalite! Tất cả vút qua khung cửa vỡ. Theo chân lũ bạn, tôi chạy, vượt qua tường rào. Thế là an toàn.

BÙM! BÙM!

Tiếng vật nặng thúc vào cánh cửa gỗ rầm rầm! Cánh cửa văn phòng cong oằn.

<Nhảy đi. Marco!> Cassie ở phía sau la lớn.

Tôi băng ngang căn phòng. Văn phòng nằm ở lầu một của tòa biệt thự. Nhưng mặt đất lại dốc thẳng xuống mặt biển. Từ cửa sổ xuống tới mặt đất, phải cách ít nhất là 5 thước.

Cây! Nhánh của nó chỉ cách cửa sổ chưa tới 1 mét. Phía dưới là bờ hiên tráng xi măng.

Tôi sẽ chọn gì đây? Bể mắt cá chân hay sống đời một Kẻ Mượn xác?

Nghiến răng, tôi bước tới gờ cửa sổ rồi buông mình. Chân tay quơ quào, một tay tôi tóm được một cành cây.

Thả người khỏi thân cây, chạy hết tốc lực đến rặng cây thấp rậm rạp bao quanh bờ tường của tòa biệt thự. Chúi người núp sau bụi cây, tôi thu người, cuộn tròn lại hệt như một trái banh.

William Roger Tennant có nhìn thấy tôi không ta?

CHƯƠNG 12

"Tại sao bồ không nói với tụi mình vấn đề của bồ?" Jake chất vấn. Tụi tôi được triệu tập tới trang trại nhà Cassie. Lần này tôi hổng thể nào vờ vịt được nữa, hổng thể nào giả bộ làm như chuyện biến hình dị dạng của tôi chưa từng xảy ra cho được. Tobias đứng ngoài cửa sổ đã chứng kiến hết từ đầu tới đuôi rồi còn đâu.

"Tui hổng biết," tôi trả lời "Tui nghĩ đó hổng phải là vấn đề lớn gì cả."

"Đúng, bồ nói đúng. Bồ biến hình thành một sinh vật nửa khỉ đột, nửa cá hồi trong khi cả đám tụi mình đang vờn nhau với bọn Hork-Bajir, thế mà hổng phải là vấn đề sao?" Rachel vặn vẹo.

"Mọi thứ đều ổn cả rồi, phải không?" Tôi nhấm nhẳng. "Hơn nữa, Rachel à, thực ra bồ mới là người tiên phong biến hình dị dạng mà. Hồi bồ bị dị ứng với ADN của cá sấu đó. Nếu tui nhớ không lầm, thì đợt đó, bồ cũng nói dối cả đám mà. Giờ bồ hổng bị vậy nên nói hay quá há?"

Rachel cau mày, vênh mặt nói, "Có lẽ mình nên để người khác la bồ thôi."

Jake quay qua Ax hỏi. "Bồ có ý kiến gì về chuyện này không?"

<Tôi không dám chắc, thưa Hoàng tử Jake>, Ax trả lời <Chúng ta đều biết là tiến trình biến hình yêu cầu sự tập trung cao độ. Tôi đã từng nghe kể về rất nhiều trường hợp trong đó cảm xúc đau buồn đã tác động ngược đến khả năng biến hình."

"Rất có thể chuyện tình cảm của ba bồ khiến bồ phiền não hơn là bồ nghĩ đó," Cassie nhận định.

Tôi lườm Cassie.

"Mình xin lỗi, Marco," nhỏ nói. "Nhưng nếu chuyện đó ảnh hưởng tới khả năng chiến đấu của bồ, thì nó sẽ trở thành việc của tất cả đám tụi mình."

"Ba bồ gặp rắc rối gì à?" Jake căn vặn.

"Ba tui đang hẹn hò, được chưa?"

"Thế sao? Tụi mình biết chuyện đó mà. Vậy hóa ra đó là nguyên nhân khiến bồ biến hình thành một cái thứ dở dở ương ương đó hả?"

"Thôi nào, Jake," Cassie xen vô. "Mẹ Marco - cô Eva, rất có thể vẫn còn sống, đúng không? Do vậy, ba cậu ấy - chú Peter, đâu phải là đã góa vợ, phải không?"

"Ồ, ra là thế." Jake có vẻ phiền muộn. "Mình xin lỗi. Thật không đúng thời điểm tẹo nào. Sao trước đó, bồ không nói gì hết cả thế, Marco? Mình là bạn thân nhất của bồ kia mà."

Tôi nhún vai. "Bởi vì đó hổng phải là việc lớn." Tôi cười, một nụ cười giả tạo. "Tui cho là, rồi thì cô Robbinette cũng sẽ ra đi mà thôi.

Cổ có thể chịu đựng được tui trong bao lâu kia chớ?”

<Tôi không hiểu,> Ax lên tiếng. <Có phải ý của bạn là ba của bạn đang tính ở chung với người phụ nữ này không?”

“Bồ có thể hiểu thế cũng được,” Cassie nói.

“Nhưng tui hổng thích bồ nghĩ theo kiểu đó,” tôi xen vô. “Ba tui chỉ là -”

<Á à. Có lẽ ba của bạn là một *Thanh thiếu niên và những đêm không ngủ*[5] chăng. Những người này thường xuyên thay đổi bạn tình lắm.>

“Được rồi đó nhen, việc đầu tiên mà tụi mình cần làm là đập bể cái TV của Ax,” tôi nói.

“Nè, vấn đề ở đây là khả năng biến hình của Marco,” Jake quay qua tôi. “Tụi mình không thể để bồ tham gia vào phi vụ trong tình trạng như thế được. Vì lợi ích của bồ cũng như của cả nhóm.”

“Thực ra thì đó hổng phải là vấn đề,” tôi phản kháng. “Tui mới chỉ cảm thấy lấn bấn trong có hai tuần vừa rồi thôi hà. Sẽ hổng sao nữa đâu. Tin tui đi.”

“Có lẽ bồ cần nói chuyện với ai đó,” Cassie góp ý. “Một chuyên gia tư vấn chẳng hạn.”

“Đúng đó, Cassie. ‘Ừm, thưa bác sĩ Freud[6], ba con đang có ý định tái hôn. Đấy, ổng cho là mẹ con đã chết, nhưng bả còn sống mà. Thực ra, mẹ con là nô lệ của một giống loài ngoài hành tinh đang cố gắng chinh phục Trái Đất. Con có cần phải nói cho bác sĩ nghe rằng bản thân con đang đánh nhau với cái lũ sinh vật ngoài hành tinh đó không; rằng con đánh nhau với bọn chúng bằng cách biến hình thành những con thú không? Còn gì nữa không ta? À, con cho bác sĩ biết cỡ áo bó tay dài của người điên dành cho con há?’”

“Thôi, được rồi,” Cassie dịu dàng nói. “Nhưng tụi mình là gì nào? Là bạn, Marco à. Bồ có thể nói chuyện với tụi mình, cứ giữ rịt trong lòng ba cái phiền toái đó chỉ tổ khiến cho bồ thấy căng thẳng mà thôi.”

“Cassie à, tất cả mọi người ở đây, ai cũng có vấn đề hết. Ax là người Andalite duy nhất trong phạm vi hàng tỉ dặm hổng bị mượn xác; bồ là đứa theo chủ nghĩa hòa bình, dành phân nửa thời gian để đánh nhau với bọn Yeerk; Jake chỉ là một thằng nhóc khờ khạo mê thể thao đang ráng thủ vai Tổng tư lệnh Eisenhower[7]; Rachel, nếu hổng cẩn thận, nhỏ có thể vĩnh viễn trở thành Kẻ Hủy diệt[8] vì khoảng cách giữa nhỏ và nhân vật này chỉ có chừng ba li mà thôi; và, ừm, còn Tobias nữa chớ, cậu ấy là một chú chim sống trên cây, điểm tâm bằng những chú chuột. Tất cả chúng ta, ai cũng có vấn đề của riêng mình cả. Chúng ta hổng phải là những đứa trẻ quảng cáo cho tuần lễ *Sức khỏe Tâm Thần*[9] đâu nha.”

“Há? Thằng nhóc khờ khạo mê thể thao á?”

“Vấn đề ở đây là tất cả tụi mình đều đang cố giữ lại bản thể của

mình dù biết rằng rất khó khăn. Tui cũng có quyền bị khùng khùng điên điên chớ?"

Cassie nhún vai. "Ai cũng như ai cả mà."

"Ừa, vậy thì nhiêu đó đâu có nhằm nhò gì, há? Chúng ta có nhiều thứ phải làm lắm. Tui chỉ cần làm chủ được bản thân là ổn cả thôi."

Jake thở dài. "Thôi được rồi, tập trung vào đây nè. Vấn đề của Marco không thể xem thường nhưng tụi mình có nhiệm vụ phải làm. Hạ bệ tên Wiliam Roger Tennant."

"Thiệt là xui xẻo," Rachel lẩm bẩm. "Tư cách cá nhân của hắn trước công chúng là vàng ròng đó nghen. Ngoại trừ sự thật là hắn chỉ là một con rối hoàn hảo, thì dường như điểm yếu duy nhất của hắn là hắn đội một bộ tóc túm đuôi ngựa giả mà thôi."

Jake khua khua tay trước mặt tựa hồ như đang lau bảng. "Được rồi. Rõ ràng là tụi mình không thể tìm ra hướng giải quyết vụ này trong tối nay được. Có lẽ, tụi mình cứ ai về nha nấy rồi làm bài tập đi nha. Marco này?"

"Rồi," tôi lầm bầm. "Tui biết rồi. Hổng biến hình chớ gì."

CHƯƠNG 13

Đường về nhà thiệt dài, tôi có quá chừng thời gian để suy ngẫm. Thế nhưng, mới chỉ cần đi qua hai dãy nhà, tôi đã rút ra được kết luận: tôi căm thù cuộc sống của mình.

Tôi hổng phải là đứa hay than thân trách phận. Điều đó chẳng bao giờ mang lại lợi ích gì cho bạn sất. Nhưng có nhiều khi chính sự vô ích của nó lại phủ nhận rằng cuộc đời của bạn đang lâm vào bế tắc.

Suốt một thời gian rất dài, tôi đã ôm trong mình hy vọng rằng mẹ tôi rất có thể sẽ lại về nhà, an toàn và khỏe mạnh; rằng ba mẹ và tôi sẽ có thể cùng nhau ăn cơm mỗi tối, cùng nhau đi nghỉ ở Grand Canyon và cùng nhau chơi Cờ tỉ phú vào những chiều Chủ nhật trời mưa.

Mẹ tôi sẽ về, đó là một việc khó có thể xảy ra, tôi biết chớ. Và ngay cả cái niềm tin rằng mẹ vẫn còn sống cũng là gần như hổng thể xảy ra, tôi cũng biết. Thế nhưng, tôi vẫn cứ hy vọng.

Rồi cô Robbinette xuất hiện, phá hủy và làm tiêu tan niềm hy vọng cuối cùng của tôi.

Tôi trở nên mất trí. Khó có thể tin được rằng sau tất cả những sự việc điên rồ mà tôi đã từng trải qua kể từ khi cuộc chiến mới bắt đầu, một vấn đề bình thường của cuộc sống hàng ngày lại là thứ có thể đẩy tôi đến bên bờ vực thẳm.

Ồ, đúng rồi. Lại còn thêm chuyện tụi tôi hổng tìm được cách ngăn chặn Wiliam Roger Tennant công khai tuyển mộ cho nhóm Chia Sẻ ngay trong giờ vàng phát sóng nữa chớ.

Mà thậm chí nếu tụi tôi có tìm ra được cách đi nữa thì chắc chắn tôi cũng sẽ hổng được chấp nhận tham chiến cùng tụi bạn. Bởi vì tôi có VẤN ĐỀ.

Một ngày tồi tệ? Chắc rồi. Nhưng vẫn còn sớm. Kể cả là tồi tệ hơn cũng vẫn có thể còn có cách xử lý mà, với điều kiện là tôi thật sự, thật sự may mắn.

Tôi sẽ làm gì cho hết buổi tối này ta?

Làm bài tập á? Sau khi mém đi tong ư? Không. Cũng không thể ôm cú hút chết ấy mà ngồi thư giãn chơi Play Station cho được.

Tôi đang ở trên con phố có ngôi nhà của mình. Tôi quay đầu lững thững bước ra lối dẫn ra phố lớn.

Và tôi dừng lại. Có gì đó không ổn. Tôi ngó quanh quất khắp con phố. Hổng một bóng người.

Tôi quay lại nhìn về nhà mình. Đèn tắt tối thui. Vậy mà cửa ga-ra thì lại mở và xe hơi của ba tôi vẫn đậu bên trong. Thế xe hơi của ai đang đậu trên lối dẫn ra phố lớn ta?

Tôi nhón vài bước chân, rất từ tốn. Đây hẳn sẽ là một kết thúc

hoàn hảo cho ngày hôm nay, tôi nghĩ. Một cuộc phục kích của bọn Yeerk. Visser Ba đang đợi tôi trong phòng khách.

Bọn Yeerk đã nhìn thấy tôi trong nhà Wiliam Roger Tennant rồi ư? Bọn chúng đã xác định được tôi là ai rồi sao?

Tôi rón rén vòng ra phía sau nhà. Cũng hổng có ánh đèn ở đằng. Một cách từ từ, tôi vòng lại cửa trước. Nghé mắt qua ô cửa sổ lớn lồi ra ngoài, tôi nhìn vào phòng khách. Tối om, hổng thấy đường.

Tôi phải làm gì đây? Ráng biến hình ư? Tôi hổng dám chắc rằng tôi có thể biến hình trọn vẹn. Và giả thử tôi có làm được đi chăng nữa thì một con khỉ đột chắc chắn sẽ hổng đủ mạnh để ngăn chặn Visser Ba cùng đội quân Hork-Bajir của hắn.

Trong một tích tắc, tôi cho rằng có thể tôi đang bị mắc bệnh hoang tưởng. Vì rằng ba tôi đã đi ngủ, chỉ là ổng quên đóng cửa ga-ra. Thế nhưng điều đó hổng giải thích được vì sao lại có chiếc xe khác đậu ở đó.

Tôi đã nghĩ tới việc chạy đi tìm Jake và đám bạn, nhưng rồi tôi nhận ra rằng khi mà tôi kéo được quân cứu viện tới thì có lẽ ba tôi đã chết mất tiêu rồi, hoặc là còn tệ hơn thế nữa, đã trở thành một kẻ Mượn xác.

Hổng còn lựa chọn nào khác. Tôi vươn tay nắm lấy quả đấm cửa và xoay.

Cánh cửa từ từ mở ra.

“Grừ grừ grừ grừ gừ.”

Hai bàn chân có móng nện vô bụng tôi.

“Áááá!” Tôi thét.

“Cái gì thế?” một giọng gắt gỏng vang lên.

Tôi vung hai tay điên cuồng, đẩy con quái vật ra xa.

“Ẳng ẳng ẳng ẳng!”

Nó lại tấn công. Một tay cản những cú cào, tay kia tôi gạt công tắc trên tường. Đèn bật sáng.

“Tránh xa tao ra!” Tôi hét.

“Ẳng ẳng ẳng ẳng!”

"Marco hả?"

Giọng ba tôi. Ba đang ngồi trên trường kỷ. Cô Robbinette cũng vậy. Họ ngồi rất gần nhau. Thực ra thì, cô Robbinette đang ngồi trong lòng ba tôi.

Ba tôi nhảy dựng lên. Mặt ba đỏ lựng cứ như lấy son trét vậy.

“Euclid!” cô Robbinette la. “Dừng lại! Ngồi xuống! Yên lặng nào!”

Con chó ngu ngốc đó vẫn tiếp tục sủa, rồi nhảy bổ vào tôi. Dài chưa tới 5 tấc vậy mà nó có thể nhảy cao tới cả thước. Tôi có thể đá thốc nó bay ngang nguyên căn phòng rồi qua cửa sổ nhà bếp phía sau dễ như trở bàn tay.

“Con đang làm gì ở nhà thế?” ba tôi hỏi vẻ ngượng ngùng.

“Ô, con sống ở đây mà.” Tôi trả lời, hẩy con chó ra khỏi người.

“Euclid! Dừng lại!” Cô Robbinette lại la con chó. “Anh yêu, không hiểu có chuyện gì xảy ra với nó nữa.”

Tôi tính nói gì đó, nhưng thay vào đó, tôi tóm lấy con chó đần độn ấy. Nó vùng vẫy tính thoát khỏi tay tôi, song tôi ôm chặt nó vào lòng như thể nó là trái banh bầu dục vậy. Tôi bắt đầu thu nạp nó, con vật ngu ngốc đờ dẫn cả người.

“Ôi,” cô Robbinette thốt lên, lấy làm thích thú trước cảnh Euclid lim dim trên tay tôi “Coi kìa! Nó thích con đấy, Marco.”

Tôi đồ rằng, các bạn có thể thấy cô Robbinette xinh đẹp. Cổ có mái tóc đen nhánh và làn da cực kỳ mịn màng. Tôi hổng bận tâm.

“Ba không nghĩ là con sẽ về nhà sớm đến thế,” ba tôi lẩm bẩm trong khi lúng túng hổng biết để hai tay của mình vào đâu.

"Con xin lỗi."

“Thường thì con hay đi chơi cùng với Jake và về muộn mà.”

Euclid đã thoát khỏi tình trạng mơ màng. Nó bắt đầu vặn vẹo, tôi thả nó xuống đất. Nhanh như cắt, nó ngoạm lấy lai quần jeans của tôi và bắt đầu kéo.

“Euclid!” Cô Robbinette quát. “Marco à, Euclid bị căng thẳng. Con có cảm thấy căng thẳng không?”

Tôi nhìn sang ba tôi.

“Ừm, không phải tất cả chúng ta đều thế sao?” ba cười ngượng nghịu, nói.

“Con nghĩ, con nên về phòng thôi,” tôi nói và chộp lấy bộ Play Station của mình đang để ở dưới gầm bàn.

“Rất vui được gặp con, Marco.” Cô Robbinette nói lịch sự.

“Bày vẽ,” tôi làu bàu. Ba tôi nhìn tôi phiền lòng.

Tôi lên lầu, chân nện rầm rầm. Euclid đeo chặt dưới chân.

Tới phòng ngủ, tôi nhẹ nhàng gỡ răng nó ra khỏi ống quần, đẩy nó ra và sập mạnh cửa phòng.

“Ẳng, ẳng, ẳng ẳng!”

Tôi hổng biết nó nằm ngoài cửa rên rỉ bao lâu, vì tôi đã cắm tai nghe vào tivi và vặn volume đủ lớn để át tiếng của nó rồi còn đâu.

CHƯƠNG 14

Như bình thường thì tôi sẽ lèo nhèo, tôi sẽ đưa ra một ý kiến đầy thuyết phục rằng nhiệm vụ tụi tôi sắp thực thi là cực kỳ khùng điên. Nấc thứ 10 trong *Mười Nấc thang Điên R*ồ.

Nhưng lần này, tôi hổng thể thốt ra đến nửa lời bởi vì Jake đã đồng ý cho tôi tham gia vào nhiệm vụ thâm nhập vào *Lễ Trao giải Công Dân Cừ Khôi* và hủy hoại hình ảnh của William Roger Tennant.

Tụi tôi phải đợi tới tối thứ Bảy mới thực thi nhiệm vụ được. Tôi dành cả tuần để thực hành việc biến hình của mình trong buồng tắm. Khỉ đột, mòng biển, hải âu, sói và cả những lốt hình biến ghê tởm như ruồi hay gián, tôi đều mang ra thực hành tuốt.

Hổng có chuyện gì xảy ra, mọi hình biến đều được tôi kiểm soát: biến hình trọn vẹn và hoàn hảo.

Dường như tôi đã kiểm soát được hoàn toàn khả năng biến hình của mình. Tôi biểu diễn cho tụi bạn xem tôi biến hình thành một vài con thú như thế nào để chứng minh cho tụi nó thấy điều đó.

Cuối cùng, Jake quyết định cho tôi một cơ hội. Với lại, nó cũng cần tôi. Thiệt là một ưu ái lớn.

Nhiệm vụ của tụi tôi rất đơn giản. Tụi tôi đã từng tận mắt chứng kiến nên thừa biết rằng tên Yeerk trong đầu Tennant hổng phải là một kẻ có tâm thần ổn định. Ý tôi là, trong tự điển, để mô tả từ "kẻ lập dị" thêm sinh động, lẽ ra người ta phải in hình của hắn kế bên mới đúng chớ. Tụi tôi cần phải cho cả thế giới biết điều ấy. Nếu như tụi tôi có thể khiến hắn bẽ mặt trước công chúng, thế thì, bái bai chuyên gia tâm lý nha.

Buổi lễ trao giải được tổ chức tại một khách sạn lớn bên bờ biển, cách tòa biệt thự của William Roger Tennant hổng bao xa. Tụi tôi đã từng chui vào trong khách sạn đó khi thực hiện nhiệm vụ ngăn chặn bọn Yeerk hổng cho bọn chúng biến những vị lãnh đạo đầy quyền lực nhất trên thế giới bị biến thành vật chủ.

An ninh của buổi lễ hổng đến mức nghiêm ngặt như hồi đón tiếp các nguyên thủ quốc gia. Trên thực tế, lẻn vào bên trong khá là dễ dàng.

Tụi tôi biến hình thành hải âu, bay tới khách sạn. Tìm một phòng trống có ban công, hạ cánh ngoài ban công, tụi tôi hoàn hình và bước vào bên trong. Bạn hẳn sẽ ngạc nhiên khi biết rằng có nhiều người hổng có khóa cửa ban công. Tôi đoán họ cho rằng chẳng có ma nào lại khùng tới mức trèo tới mười hai tầng lầu để đột nhập vào phòng của họ cả.

Tiếp đó, tụi tôi xuống lầu theo lối dành cho nhân viên phục vụ, tìm một phòng tắm nằm gần bếp, rồi biến thành gián. Hên sao, tụi tôi

biết khá rõ nơi này, thông thạo mọi ngõ ngách ở trỏng. Đó cũng là một điều hay vì thị lực của gián cực kém.

<Có quá nhiều người đi lại trên cầu thang, tụi mình sẽ bị dẫm bẹp mất thôi,> Cassie lên tiếng.

<Bồ có cách nào khác không?> Tobias hỏi.

<Trần nhà.>

<Bồ nói gì cơ?>

Và đó là lúc nhiệm vụ trở nên thiệt sự là thú vị, cực kỳ thú vị luôn.

<Được rồi,> Jake nói, <cũng dễ thôi: ô sáng hình chữ nhật lớn sẽ là cửa phòng tắm. Hễ có ai đó mở cửa, ít nhiều gì, tụi mình cũng sẽ trông thấy nó thôi. Hướng ra cửa, rồi băng qua đại sảnh, quẹo trái, bỏ qua hai cánh cửa, cánh cửa thứ ba sẽ dẫn tụi mình vào bếp.>

<Men trên trần há?>

<Ừ.>

<Hiểu rồi. Đây là việc mà bồ gọi là "dễ" đó hả?>

<Tôi muốn nhắc các bạn là chúng ta đã biến hình được ba mươi phút theo giờ của các bạn rồi đó,> Ax nói. <Bữ... bữa tối sẽ được phục vụ sau hơn hai mươi lăm phút nữa theo giờ của các bạn đó.>

<Ax?>

<Gì, Marco?>

<Đó là giờ của tất cả chúng ta, Ax à. Hổng phải là giờ của tụi này. Đó chỉ là phút, là phút thôi nghe chưa? Tụi mình đang ở trên Trái Đất, bồ cũng đang ở trển, chúng ta dùng chung một thứ giờ.>

<Bây giờ, chúng ta đã biến hình được ba mươi mốt phút theo giờ của các bạn>.

<Được rồi, dẹp ba cái vụ tranh luận này đi,> Rachel nói. Nhỏ hổng có biểu hiện sự hăng hái như thường lệ. Chẳng có gì khiến tôi thấy hãi hơn là việc Rachel đang khiếp sợ.

Tụi tôi chạy tới bức tường, bò ngược lên trần.

Là gián thì giống thứ gì ta? Ừ, các bạn cứ hình dung đến một chiếc xe hơi, chiếc Jaguard mui trần tuyệt hảo đi há. Được chưa, tưởng tượng quá dễ đi mà, phải hôn?

Tưởng tượng nha: có một chiếc Jaguard mui trần màu đỏ, bạn được cột chặt dưới sàn, mặt chúi xuống, mũi cách mặt đường khoảng chừng một li và chiếc xe ngu ngốc đó đang chuẩn bị chạy với vận tốc hàng trăm dặm một giờ.

Bạn nhìn một con gián chạy ngang qua sàn dưới chân bạn, thấy thiệt là nhanh phải không? Nhưng nếu nhìn từ con mắt của một con gián, thì cứ như thể có ai đó gắn vào đít bạn một ngàn trái tên lửa và châm lửa đốt cả ngàn trái đó cùng một lượt vậy.

Tôi lao người băng qua sàn nhà lát gạch dơ hầy. Chạm râu vào chân tường, tôi rú lên khi bộ não gián bé tí hin thông minh của tôi hiểu được hình ảnh do hai cọng râu bắn về rằng thế giới chuẩn bị

biến thành thẳng đứng. Tôi lọ mọ thò hai chân trước lên tường, rồi đến hai chân giữa, và cuối cùng là hai chân sau, tôi bắt đầu bò lên, lên thẳng, thẳng đứng như có ai đó đã bỏ qua định luật trọng trường.

Vù!

Lên tường, những cẳng chân có ngạnh tí nị làm bật tung những vết nổ phồng lên tí nị của sơn tường. Lên, lên nữa, lơ đãng bò chệch qua trái một chút, tôi vội chỉnh hướng chạy theo Ax, lại thẳng hàng tiến bước.

Tôi là một con gián máy màu nâu bé nhỏ. Lên, lên nữa. Rồi, tới tường, à không, tới trần nhà rồi.

<Bồ có chắc sẽ làm được việc này không?> Jake hỏi.

<Để tui thử coi,> tiếng một thằng ngốc nào đó vang lên. Khoan đã, là tôi nói mà! Tôi phải ráng làm cho bằng được. Tôi là mắt xích dễ gãy, tôi là đứa biến hình thiếu tin cậy. Tôi buộc phải bình tĩnh.

Tôi lò dò như khi mới bắt đầu tới chân tường. Hai chân trước trước, đến hai chân giữa, rồi đến hai chân sau.

<Tui đang ở trên trần nhà,> tôi báo cáo.

<Có trục trặc gì không?>

<Không. Không - áááááááá!>

Tôi rớt!

Rớt!

Rớt hoài, rớt mãi không thôi, xoay mòng mòng, lộn tùng phèo và…

Thịch!

Tôi va lưng xuống nền nhà. Tôi đã rớt từ độ cao gấp hàng trăm lần chiều dài cơ thể, giống như một người rớt từ cao ốc ở bang New York vậy. Tôi hổng sao.

Tôi guồng sáu cẳng chân chạy tới bức tường, bò lên và nhập lại cùng với đám bạn.

<Tui nghĩ tụi mình nên ôm theo góc tạo bởi trần với tường mà đi,> tôi đề nghị.

<Mình dám chắc là gián có thể bò ngang trần nhà được,> Cassie nói. <Xin lỗi nha, bồ có đau không?>

<Đau á? Không. Có hứng thú thử lại lần nữa không á? Cũng không luôn.>

<Nào, đi thôi,> Jake hô. <Có thức ăn ở đằng cho tụi mình quậy phá đó.>

<Hây, Jake, tui có nói với bồ rằng tui đã sung sướng biết bao khi được bồ cho tham dự buổi pic-nic nhỏ này chưa ta?>

<Được rồi mà. Vào đến bếp đi đã. Tìm đến phần thức ăn của Tennant, xem thử tụi mình có khiến Ngài Cự phách phiêu diêu không nào,> Jake gạt phăng.

Bò quanh phòng tắm, hướng tới cửa ra vào, đi xuống. Ôm gờ cửa phía trên, tụi tôi bò ngược lên trần hành lang, dọc theo đường tiếp giáp giữa trần và tường, tới cuối hành lang, tụi tôi kiếm cửa vào nhà

bếp.

Cuối cùng thì tụi tôi cũng có mặt ở trong bếp. Nhiệm vụ gần như đã hoàn thành.

Lúc ấy, Cassie chợt nói, <Jake à. Mình mới phát hiện ra rằng, đây là một bữa tiệc trọng thể, đãi hàng trăm người. Làm sao mà tụi mình tìm ra được phần salad nào là giành cho Tennant cơ chứ?>

Một khoảng lặng dài lê thê.

Và rồi, vẫn còn chưa hết ngu ngốc, tôi cất tiếng.

<Tui có ý này.>

CHƯƠNG 15

Với tình trạng trục trặc trong lúc biến hình của tôi thì đấy hổng phải là một ý tưởng tuyệt diệu cho nhiệm vụ lần này. Nhưng chỉ có Cassie, Ax và tôi là có lốt hình biến phù hợp, hơn nữa, hổng thể nào tin tưởng Ax nếu để ảnh xuất hiện trong bếp dưới lốt người cho được. Quá nhiều mỡ và muối ở đó sẽ lôi cuốn ảnh. Tụi tôi cũng cần đến Cassie, Jake và Rachel. Thế nên tôi lãnh nhiệm vụ.

Trong khi mấy đứa tụi nó núp dưới gầm một thiết bị lớn thiệt lớn - tôi cũng hổng biết đó là cái giống gì nữa, tôi chạy ào vào phòng để đồ dành cho nhân viên thông với bếp.

Các bạn đang hỏi tại sao tôi tìm thấy căn phòng đó chớ gì? Dĩ nhiên là tôi đánh hơi rồi. Hổng có cái thứ mùi nào mà, với khứu giác cực nhạy của gián, lại có thể dễ phân biệt bằng mùi mồ hôi và mùi khăn khẳn của con người cho được.

Tôi tìm thấy một buồng vệ sinh trống và hoàn hình.

"Một cuộc phiêu lưu khác của siêu anh hùng," tôi làu bàu với chính mình. *"Người Dơi có đi từ nhà tắm này tới nhà tắm khác không? Không hề. Siêu nhân Bạc có lướt ván qua buồng vệ sinh không? Không luôn."*

Hổng có ai trong phòng thay đồ hết. Tôi sục sạo khắp các tủ đồ cho tới khi tìm thấy một cái áo sơ mi và một cái quần dài hổng làm tôi biến thành một chú lùn. Kẹp chung với bộ đồ đó là một cái nơ bướm.

"Siêu nhân Mù có bận đồ dơ của kẻ khác không ta? Không. Siêu nhân Spawn thì may ra. Lần sau nếu có một tờ đăng ký làm siêu nhân, tôi sẽ -"

Tôi im bặt. Một thanh niên trẻ măng bước vào phòng, hổng thèm để mặt tới tôi, nhanh nhẩu châm một điếu thuốc. Tôi bước ngang anh ta, mặt cúi gằm.

Ồn ào, quá sức là ồn ào: tiếng la lối, tiếng va chạm của xoong chảo, tiếng gầm rú của máy rửa chén tự động, tiếng dao chặt phập phập,…

Bếp là một nơi mà rất nhiều các hoạt động cứ xoay như chong chóng. Dăm bảy cái bếp lò, lò nướng bự chang bang và một dãy bàn chế biến đồ ăn chiếm hết phân nửa diện tích khu bếp rộng bằng cả cái nhà thi đấu. Hàng chục người nấu bếp đang lọc thịt nướng, xắt hành, pha nước xốt.

Dọc theo một vách tường là khu vực rửa chén đĩa. Mỗi bên khu vực rửa chén là một cánh cửa tự động có thể mở được về cả hai phía. Chúng thông với phòng tiệc.

Xếp dọc theo vách tường ngăn giữa nhà bếp và phòng để đồ là mấy cái máy tính ghi nhận thực đơn khách chọn, một cái máy pha cà phê công nghiệp bự bành ki, một máy pha cà phê nhanh và mấy cái

tủ lạnh cỡ lớn. Jake và mấy đứa bạn của tôi đang ẩn mình bên dưới một trong mấy cái tủ lạnh đó.

Tách biệt khỏi chỗ nấu nướng, phần còn lại của khu bếp là những dãy kệ thép không gỉ, chất đầy đĩa. Một nhóm người đang đứng ở phía sau những cái kệ này, trộn salad trong những cái tô khổng lồ.

Bồi bàn chạy hối hả: dừng lại chỗ mấy cái máy tính để nhập thực đơn khách yêu cầu, mang những cái khay đựng đồ uống ra ngoài phòng tiệc thông qua cánh cửa tự động.

Hổng một ai để ý đến tôi khi tôi khuỵu gối xuống trước cái tủ lạnh gần cách cửa nhất.

“Hây, mấy bồ?” tôi thì thầm.

<Marco? Có phải bồ đó không?> Jake hỏi lại.

"Hổng phải là Người Nhện." Tôi chìa bàn tay ra, đặt xuống nền nhà. Năm con gián bé tẹo bò lên những ngón tay của tôi, leo lên tay tôi rồi chui vào núp dưới ống tay áo của tôi. Những bước chạy của lũ gián khiến tôi thấy nhột nhột.

Tôi biết đó hổng phải là những con gián thật, tôi biết đó là những người bạn của mình. Bản thân tôi cũng đã từng biến thành gián rồi. Nhưng hổng vì thế mà tôi hổng thấy gớm ghiếc.

<Bồ có tìm thấy món salad không?> Jake hỏi.

“Hừm. Tui đang tính để dành riêng cho Tennant một đĩa salad đặc biệt đây.” Vừa nói, tôi vừa tiến lại gần bàn trộn salad.

“Này, anh bạn, anh phụ trách món salad phải không?”

“Cái gì cơ?” anh chàng đó hỏi.

“Phụ trách món salad,” tôi nhắc lại. “Anh là người trộn salad phải không?”

“Ý cậu là phụ trách món í hả?” anh ta rít lên.

“Đúng đấy, chính xác là như thế đó,” tôi nói. “Nghe này, Wiliam Roger Tennant nói rằng ổng hổng thích món salad của ổng có cà chua đó nghen.”

"Ai là William Roger Tennant?" Anh ta nhếch mép cười khinh khỉnh.

“Ui chà,” tôi trả lời, thích ra vẻ ta đây hử, được, cho tới luôn. “Ổng chỉ là khách mời danh dự của bữa tiệc này thôi. Một quý ông. Ừm, ổng cùng với nhóm Hanson, đều có mặt ở đây cả.”

“Hanson là cái quái gì?”

“Mấy thằng nhóc tóc vàng, nhìn giống mấy đứa con gái, bọn nhóc mà chả hiểu vì lý do gì mà bọn con gái lại cho rằng chúng bảnh hơn tôi chớ,” tôi nói.

<Này, Bob Dylan bảnh hơn bồ,> tiếng Rachel vọng ra từ ống tay áo tôi. <Beethoven cũng bảnh hơn bồ luôn, mặc dầu ổng đã chết từ hai thế kỷ nay rồi.>

“Nếu như tui nghiền nát bồ bằng mấy ngón tay của tui thì sao há?” tôi nói.

“Cái gì cơ?!” anh chàng sửa soạn đồ ăn cáu kỉnh.

“Tôi không nói anh mà là nói con bọ kìa. Cái con bọ hổng có óc thẩm mỹ í mà, nhưng đừng để tâm làm gì. Tennant hổng khoái cà chua. Anh có thể trộn riêng cho ổng một phần hổng có cà chua được không?”

“Thế nào cũng được.”

Tôi quan sát anh chàng miễn cưỡng lấy một tô salad trên kệ xuống và nhặt bỏ mấy lát cà chua trong đó đi.

“Đưa đây,” tôi nói và chụp lấy cái tô trong tay anh ta. “Tôi lấy tô này.” Dùng tay phải giữ tô rau trộn, tôi hạ thấp nó xuống né khỏi tầm nhìn của anh ta.

<Triển khai lực lượng,> Jake ra lệnh.

Khi cả bọn đã ra ngoài, tôi lại trả tô salad về cho anh chàng đó.

“Tôi sẽ để món salad này ở trên nóc kệ đây hén? Như vậy sẽ hổng bị lẫn với các tô khác. Nhớ nhắc mấy tay phục vụ đây là món đặc biệt dành cho William Roger Tennant, nghen?”

“Biến đi, anh chàng nhỏ con. Anh mày không có rảnh.”

Tôi đặt cái tô lên nóc kệ.

Bây giờ tôi phải nhập tiệc. Hổng thành vấn đề. Biến hình thành nhện sói, chạy tới điểm thẳng ngay phía trên tô salad, buông mình xuống đó, chờ cơ hội hù dọa Tennant khiến hắn tè ra quần. Mấy con gián và một con nhện ư? Hổng một ai có thể nhìn thấy mấy con vật đó trong đĩa salad của hắn ta nên sẽ hổng một ai mảy may thấy phiền toái hết.

<Còn hai mươi phút nữa theo giờ của các bạn sẽ tới giờ chúng ta được mang ra phục vụ,> Ax thông báo.

Tôi ba chân bốn cẳng chạy về phòng thay đồ. Sau khi hoàn trả bộ đồ mượn tạm khi nãy, tôi kiếm một góc khuất và biến hình.

Ngay khi hoàn tất, tôi lại tất tả đua trở ra ngoài. Tôi có cảm giác khang khác, cứ như là tôi chưa biến hình xong vậy, chỉ là một chút bồn chồn thôi. Tôi chạy tới bức tường và bắt đầu trèo.

Bằng những móng vuốt đen đầy lông thú.

Cái gì đây trời?

“Lạy Chúa tôi!” Ai đó hét lên. “Cái quỷ gì thế này?”

CHƯƠNG 16

Không! Đừng thế nữa chớ!

"Nó giống như… ôi, ôi trời! Nó giống như một con chồn hôi có tám chân thu nhỏ vậy!" Ai đó la chói lói.

"Một quái vật đột biến!"

"Giết chết nó đi!"

"Cậu đi mà đập! Tớ sẽ không tới gần cái thứ đó đâu!"

Tôi lủi nhanh vào gầm một trong mấy cái tủ lạnh, tám cái chân thú bé tí hin quơ quào trên nền lát gạch. Có hai đôi bàn chân khổng lồ chạy ào về phía tôi. Tôi lùi lại tựa lưng vào vách tường.

Nửa nhền nhện, nửa chồn hôi: tám cái chân chồn hôi bé tí với đầy đủ móng và vuốt, bé bằng khoảng 1/3 một con chồn hôi bình thường, có lẽ dài chừng mười đến mười hai phân. Cái miệng là của loài nhện. Cái đuôi dài, vằn trắng là của loài chồn hôi.

Ấy là tôi vẫn còn chưa hoàn tất việc biến đổi đấy nha. Cặp mắt phập phồng trên khuôn mặt tôi. Mở, nhắm, mở, nhắm. Rồi, cuối cùng, tôi nhìn mọi thứ xung quanh bằng mười đôi mắt: một tổ hợp kỳ quái giữa những con mắt ghép của loài nhện với những con mắt bình thường, cộng thêm bốn con mắt với đầy đủ chức năng, thị lực của loài chồn.

Quá chừng mắt, quá chừng cái nhìn vẹo vọ dành cho khung cảnh xung quanh.

<Marco. Sao rồi?> Tiếng Jake.

<Ổn. Ổn mà, mọi thứ đều ổn,> tôi la lớn. Thêm một đôi chân thứ ba nữa trờ tới.

Người này mang theo mình một cây chổi.

<Có chuyện bất ổn trong lúc bồ biến hình phải không?>

<Không. Khôôôông. Không sao. Không mà. Nhưng bồ biết gì không? Giờ thực sự hổng phải là lúc nói chuyện này.> Gã thứ ba khuỵu chân và nện cây chổi lên người tôi. Nó giáng mạnh một cú vào trúng mặt tôi, nghiến nát cái miệng bé tí teo của loài nhện.

<Ááááá!>

Tôi lủi qua trái. Cái chổi lùa theo.

"Tớ tóm được nó rồi!" Chổi nói. "Nó sắp chạy ra đó."

Tôi chạy ra khỏi gầm tủ lạnh - phóng thẳng tới chỗ hai bàn chân đang đứng chờ.

"Ui trời, cái giống quỷ gì thế này?"

"Ôi, xin Chúa cứu vớt chúng con, sự khải huyền đang giáng xuống đầu chúng con! Ngày tận thế tới rồi!"

"Đừng để nó chạy thoát!"

Một bàn chân quét ngang sàn nhà và đá trúng tôi. Tôi bay dạt về

phía vách tường. Cơ thể tôi nhỏ và nhẹ nên cú đá hổng khiến tôi đau cho lắm.

Chổi chạy tới. Anh ta quất vụt tôi ra giữa phòng. Tôi quay người chạy nháo nhào về phía phòng thay đồ. Sáu bàn chân khổng lồ đuổi theo sát rạt.

"Nghiền nát nó ra! Nghiền nát nó ra!"

Một bàn chân bự bành ki nhắm thẳng vào tôi dậm xuống. Tôi lách qua trái. Một bàn chân nữa! Tôi né qua phải.

<Marco?> Lần này là Cassie. <Bồ ổn chứ?>

<Nè, có một vài người nhìn thấy tui. Tui đang chạy. Tui ổn, được chưa,> tôi xạo, tiếp tục chạy theo đường dích dắc.

<Bồ có cần trợ giúp không?> Jake ngỏ lời.

<Không. Giờ mọi việc khá hơn rồi,>

Tôi bắn mình ngang qua một dãy tủ để đồ. Vòi tắm hoa sen ở ngay phía trên đầu. Đường cụt rồi, hổng còn lối thoát nữa.

Gượm đã! Tôi có một nửa là chồn hôi kia mà. Tôi có thể thử xịt mà. Nhưng liệu tôi có kịp làm điều đó trước khi mấy kẻ truy nã tôi kia đập bẹp tôi không ta?

Tôi quay đầu 180° và chạy nước rút tới chỗ mấy buồng vệ sinh đấu lưng với buồng tắm.

"Giờ thì chúng ta đã tóm được nó rồi!" Chổi vừa nói vừa mở cửa buồng vệ sinh.

Tôi nâng đuôi. *Xịt! Xịt! Xịt!* Tôi ra lệnh cho con chồn.

Hổng có gì xảy ra hết! Hổng có gì cả!

Họ quây vòng quanh tôi, cắt hết mọi cơ hội tẩu thoát của tôi.

"Nó chẳng hôi thúi như chồn gì cả," tay đầu tiên truy nã tôi nói.

"Cậu đúng là đồ ngốc, nó có phải là một con chồn hôi đâu," Chổi cự lại. "Nó quá nhỏ đi. Mà nhìn xem, nó có tất cả là bao nhiêu cái chân kìa."

"Đó là điểm gở. Tớ đã bảo cậu rồi. Dấu hiệu của ngày tận thế đó."

"Ừ, nhưng nó có cái đuôi của loài chồn."

"Bất luận nó là cái giống gì, cứ đập chết nó đi!"

Chổi giơ cao vũ khí sợi tua tủa. Tôi rúm người lại vì tuyệt vọng.

"Trông nó tội nghiệp quá," anh chàng đầu tiên lên tiếng.

"Cái gì? Trong suốt cả cuộc đời, tớ chưa bao giờ nhìn thấy bất cứ thứ nào mà xấu xí đến thế!"

<Anh đã từng thử ngắm mình trong gương bao giờ chưa?> Tôi gầm gừ. Tôi sử dụng giọng truyền riêng. Jake và những đứa khác sẽ hổng nghe thấy lời tôi nói.

Ba kẻ truy nã cứng đơ người. "Ai nói thế?" Chổi thắc mắc.

<Tôi nói đó. Dưới này nè. Là tôi nè. Là cái thứ sinh vật mà mấy người đang cố truy sát đây nè.>

"Không thể nào. Tớ không biết cậu là người có khả năng nói tiếng bụng đấy nhé, Charlie."

“Tớ không có.”

“Có lẽ đó là dấu hiệu thật.”

<Đúng đấy, anh ta hổng biết nói tiếng bụng đâu,> tôi nói. <Tôi là sinh vật nửa nhền nhện, nửa chồn hôi biết nói tiếng người đây. Là một tai họa, hay cũng có thể là một anh chàng gợi tình quyến rũ.>

“Được rồi, chuyện này kỳ quặc quá đi mất,” anh chàng đầu tiên cất giọng.

<Sẽ hổng kỳ quặc bằng việc sắp xảy ra nếu như mấy anh hổng buông chổi, hổng quay đầu và biến khỏi đây đâu.>

“Cái gì?”

<Mấy anh nghe tôi nói rồi đó. Thực hiện đi. Ngay bây giờ.>

Charlie-Chổi hổng bị những lời tôi nói gây ấn tượng. “Nếu không thì sao?” anh ta thách thức.

<Nếu không tôi sẽ biến thành một con quái vật cao ba mươi mét và bóp bể tung đầu ba anh như mấy trái bồ công anh.>

“Ồ, phải vậy không đó?”

<Được rồi, thưa các quý ông. Nhưng chớ có trách là tôi hổng báo trước à nha.>

Thiệt là liều mạng. Thậm chí là ngu ngốc nữa. Nhưng tôi còn có thể làm gì khác được nữa đây.

Tôi bắt đầu hoàn hình. Phổng lên, một cách nhanh chóng. Từ chỗ dài có gần hai tấc, tôi lớn lên ba tấc, sáu tấc, rồi thước hai -

“Ối… ối… ối!” Chổi gào thét kinh hoàng.

Tức khắc đám bạn hắn cũng hùa theo.

“Chuồn khỏi đây mau thôi!”

Họ chạy tán loạn ra khỏi phòng thay đồ.

Tuyệt! Tôi hoàn tất việc hoàn hình rồi lẻn ra phía cửa bếp mục kích những gì chuẩn bị diễn ra.

“Tôi nói thật mà, Marcel,” Chổi rên rỉ. “Có một con quái vật ở đằng! Cả ba chúng tôi đều trông thấy hết mà.”

“Tiếng nó nói chuyện với chúng tôi vọng ở trong đầu.”

“Chúng ta đang sống những ngày cuối cùng! Lửa và lưu huỳnh sẽ trút xuống đầu chúng ta!”

Một giọng nói như sấm nổ ngắt ngang lời mấy anh chàng đó. “Một nũ ngu xuẩn! Cả một phòng đầy khách ngoài kia! Nũ chúng bay cho xằng tao có xời gian cho mấy trò zớ zẩn này sao?”

“Nhưng -”

“Nè, nghe đây,” Marcel nói tiếp, “tao không quan tâm nũ chúng bay nàm gì núc zảnh zỗi, nhưng khi tụi bay ở đây, tao mong xằng chúng mày no mà nàm việc đi nhé! Hiểu chưa? Zờ thì quay nại nàm việc đi!”

<Marco?> Jake đó. <Bồ nghe mình gọi không?>

Tôi hổng thể trả lời nó được, hiển nhiên rồi. Tôi bận lại bộ đồ hầu bàn. Hôm nay, Marco này sẽ hổng biến hình thêm lần nào nữa.

<Món salad sẽ được đưa vào phục vụ trong mười phút nữa,> Jake tiếp tục. <Mười phút đó nha. Bồ vào vị trí chưa?>

Tôi hoàn tất việc thay đồ và quay lại bếp. Tôi bước tới kệ để món salad.

“Tui cứ tưởng mấy bồ đã đến nơi cần phải đến rồi chớ,” tôi lẩm bẩm. Lúc này, đĩa salad đặc biệt của Tennant được bao quanh bởi ít nhất là hơn hai chục đĩa salad khác. Một anh bồi nào đó mà bất cẩn thì rất dễ đưa nhầm Tennant đĩa khác cho coi.

“Cái gì cơ?” Anh bạn trộn salad của tôi đã nghe thấy tôi nói.

"Hổng có gì đâu."

Anh ta xua xua tay. “Xuỵt!”

“Này cậu kia! Cậu đang nàm gì mà đứng nuẩn quẩn quanh đây xế?”

Marcel. Tôi nhận ra giọng ông ta.

“Đi nàm việc ngay!"

"Nhưng -"

"Không nhưng nhiếc gì hết! Cậu cần giao việc để nàm phải không? Xế xì đi zọn sạch cái xùng heeo đi!"

"Cái gì?"

"Cậu đang chọc tức tôi hử? Đi! No nàm việc đó đi! Ngay nập tức!"

Thằng chả bỏ đi.

"Thùng heo là cái quái gì thế?" Tôi thắc mắc.

Tay chế biến ngoác miệng. ”Đó là thùng đựng đồ ăn thải ra từ máy rửa chén ấy mà."

Đó là một cái thùng đựng rác bằng nhựa to đùng - ngập ngụa đồ ăn thừa.

“Lấy xẻng xúc mang ra ngoài phía sau bếp đi,” anh chàng chế biến đồ ăn nói. “Đi đi, nếu không tôi kêu ngài Marcel quay lại bây giờ.”

CHƯƠNG 17

Tôi vẫn chưa quyết định sau khi chiến tranh kết thúc và nếu như tôi còn sống sót, thì khi tôi trưởng thành tôi sẽ làm gì. Nhưng có một điều tôi dám chắc rằng, tôi sẽ không làm gì có liên quan đến nhà hàng.

Là một Animorph, tôi đã làm nhiều việc ghê tởm. Chết tiệt! Tôi đã biến hình thành rất nhiều con vật gớm ghiếc. Nhưng tôi có thể cam đoan rằng tôi chưa từng bao giờ làm việc gì mà lại gớm bằng việc dọn sạch cái thùng heo đó.

Chỉ mất có vài phút nhưng đó là những những phút kinh hoàng nhất trong đời tôi. Những xẻng đầy xương gà, hamburger ăn dở, những cọng nui bóng nhẫy, trơn nhợt. Tất cả những thứ ấy trộn lẫn với nhau tạo nên một món hầm sền sệt lạnh ngắt, thơm phưng phức vượt ngoài sức tưởng tượng của một con ruồi.

Ồ, đúng thế. Cuộc đời của một siêu anh hùng là một cuộc đời đầy mê hoặc.

Khi tôi hoàn tất công việc, tôi đua từ hẻm chứa rác về lại khu bếp. Cánh hầu bàn đang vây quanh bàn để salad. Tôi len người qua đám đông, kiếm đĩa salad hổng có cà chua và chứa những con gián phá hoại.

Hổng thấy! Nó được mang đi mất tiêu rồi!

"Này," tôi giật giọng gọi anh chàng chế biến salad. "Món salad của William Roger Tennant đâu rồi?"

Anh ta nhún vai. "Đưa đi rồi."

"Thế anh có nhắc hầu bàn món đó là dành riêng cho Tennant không?"

"Ông ta có thế bỏ cà chua đi nếu không thích ăn mà?"

"Ááá!"

<Marco?> Tiếng Jake vọng từ nơi xa lắc, <Có đúng là bồ đang mang bọn mình đi không đó?>

Tôi len lỏi qua đám người đông nghẹt và chạy bổ về phía phòng dạ tiệc. Ào qua cánh cửa tự động, tôi kiếm phòng tiệc dành cho William Roger Tennant.

Có cỡ hai mươi cái bàn tròn phủ vải trắng được kê ngay ngắn quanh phòng. Những người ngồi ở đó đều bận vét và đầm dạ hội. Và còn có một số lượng lớn bất thường những đứa con gái trạc tuổi tôi hoặc nhỏ hơn một chút ăn bận hết sức lòe loẹt.

Mấy con nhỏ đó hẳn là fan hâm mộ của nhóm Hanson.

Bên trái cánh cửa tự động thông vào bếp, kê sát tường là một cái bàn chữ nhật dài, cao chừng hơn một thước, phủ khăn trắng xóa. Bàn dành cho những vị khách mời danh dự. Ở giữa dãy bàn danh dự

là một cái bục vòng cung. Nơi đó, Roger William Tennant sẽ đứng để phát biểu sau khi nhận bằng danh dự.

<Được rồi, Marco!> Tiếng Jake. <Tụi mình đã được đặt xuống bàn rồi. Tụi này chỉ hy vọng là được ở đúng nơi cần ở thôi.>

Tôi chạy thiệt nhanh tới chỗ dãy bàn danh dự. Mỗi bên bục phát biểu đã có ba người khác yên vị. William Roger Tennant ngồi ngay phía bên trái bục phát biểu. Cái bục che khuất tầm mắt của tôi nên tôi hổng thể nhìn thấy đĩa salad của hắn.

Ba thằng nhóc nhà Hanson ngồi ở phía bên phải. Tôi giả bộ đi tới đằng sau chúng, cười toe toét và ráng thể hiện như thể tôi được yêu cầu phải có mặt ở đó vậy.

<Marco,> Jake gọi. <Tụi mình đang bò ra đó nghen.>

Tôi trờ tới chỗ Tennant đúng lúc hắn ngả người sang người ngồi kế bên và nói. "Những miếng cà chua này trông ngon quá!"

"Áááááá!"

Tiếng thét vang lên từ phía sau lưng tôi.

<Ui, nghe không giống giọng của Tennant,> Tobias bình luận.

<Giống giọng của Zac!> Cassie la lói chói.

Tôi đảo người. Zac Hanson ngã ngửa trên lưng ghế. Hai thằng em nhảy tới giúp.

"Áááááá!" Zac gào thét, điên cuồng phủi mấy con gián trên đùi.

"Áááááá!" Một đứa con gái trong hàng ghế khán giả cũng gào lên.

"Áááááá!" Zac tiếp tục la hét.

"Áááááá!" tiếng thét của một quý bà trong chiếc đầm dài màu đỏ.

"Áááááá!"

Trong vòng có vài giây, căn phòng tràn ngập tiếng la hét của các quý bà, tiếng ghế đổ lỏng chỏng, và tiếng "Sssuỵtttt!" của giới mày râu.

<Chạy! Thoát khỏi đây mau!> Jake thét lên. Năm con gián nhảy khỏi ống quần Zac, xòe cánh bay nhẹ nhàng đáp xuống sàn.

<Coi chừng mấy cái chân người đó nghe!> Cassie nhắc nhở.

"Áááááá!" tiếng hét của các bà các cô tiếp tục vang dội.

<Âm thanh thật khủng khiếp!> Ax bình phẩm. <Mặc dù thính giác của loài côn trùng này kém vô cùng thế mà tôi vẫn thấy đầu mình như muốn nổ tung đến nơi!>

<Chỉ giống như tiếng nhạc nhà Hanson thôi mà,> Tobias châm biếm.

Một con gián chạy láo nháo cạnh chân tôi. Tôi chộp lấy nó.

<Tôi bị tóm rồi.> Ax gào lên.

"Là tui nè, Ax ngố. Là tui tóm bồ đó," tôi thì thầm.

Bốn con gián kia chui xuống dưới khăn trải bàn dài, biến mất.

<Có những ai ở đây thế?> Jake hỏi. Rachel, Tobias và Cassie trả lời.

<Marco và tôi ở trên người bạn ấy nữa nè,> Ax nói và bò lên cổ

tay tôi.

<Đđđược rồi,> Jake đáp lại. <Lẽ ra việc đó sẽ có diễn biến hay hơn. Mình cho rằng đã đến lúc thực hiện kế hoạch B rồi đó.>

<Một ngày nào đó, khi tất cả mấy cái trò này chấm dứt, mọi người sẽ hỏi bọn mình về cuộc chiến chống lũ Yeerk,> Tobias nói. <Hãy bỏ khúc này đi nghen.>

CHƯƠNG 18

Nếu đem ra so sánh thì kế hoạch B hổng sáng láng bằng kế hoạch A.

Ax biến hình thành người và choàng lên mình một bộ đồng phục dơ dáy. Ngay sau khi tôi nói với ảnh rằng cái tạp dề hổng phải là cái nón để đội lên đầu thì hai đứa tụi tôi đã hoàn toàn trở thành hai anh chàng bồi bàn. Tôi cần Ax. Tôi có cảm giác rằng sẽ hổng có một ai để cho tôi tiến lại gần khán đài bởi tôi có liên quan tới tai nạn đáng tiếc với mấy con gián hồi nãy.

Tôi vẫn là người, bận bồ đồ phụ bồi bàn của mình. Hổng có sao. Ax và tôi có thể hành sự cùng với nhau. Trong suốt thời gian ở cạnh ảnh, tôi sẽ chừa một mắt để ngó chừng ảnh. Đấy, người Andalite hổng có miệng, hổng biết thế nào là vị giác. Thế nên cứ mỗi khi Ax biến hình thành người, tự nhiên ảnh có miệng với đầy đủ các gai lưỡi cảm nhận mùi vị, ảnh rất có thể sẽ trở nên rất nguy hiểm.

Tụi tôi vào trong phòng tiệc. Anh em nhà Hanson hổng còn thấy đâu nữa. William Roger Tennant vẫn còn đang ngồi trên khán đài, nói chuyện với người đàn ông ngồi bên trái hắn.

Đúng lúc ấy, Marcel xuất hiện ngay sau lưng tôi. “Nhiệm vụ của cậu nà ở phía sau bếp, zọn xùng heo, nó nại đầy zồi.”

Thằng cha này đang nghiền nát nơ-ron thần kinh cuối cùng của tôi đây. Nhưng nếu như tôi cự cãi, có thể Marcel sẽ phát hiện ra rằng tôi hổng phải là một trong những tên phụ bếp hổng tên tuổi dưới tay ổng.

“À, tôi sẽ đi zọn cái xùng heo ngay,” tôi nói. Tôi có thể cứ đổ nháo nhào cái thùng đó ra hẻm phía sau bếp rồi phóng ào lại ngay lập tức. Vẫn ổn thôi. Tôi chạy đi thực hiện ý tưởng của mình.

<Marco? Ax?> Jake đấy. <Mấy bồ vào vị trí chưa?>

<Tôi đây, thưa hoàng tử Jake,> Ax trả lời.

<Marco đâu?>

<Cậu ấy đang zọn sạch xùng heo.>

Một quãng im lặng. Tôi nghe thấy tất cả cuộc hội thoại ấy trong khi tay vẫn đang kéo lê cái thùng rác chứa một mớ hỗn độn thức ăn thừa ra phía sau hẻm.

<Được rồi, dù sao đi nữa thì bọn mình cũng đã tìm được cách hoàn hình và biến hình lại thành bọ chét rồi,> Jake nói. <Bọn mình đang ở đầu bàn bên trái và xa bục phát biểu. Ai sẽ đưa bọn mình tới mục tiêu đây?>

<Ai mà chả được, lẹ lên. Mình đang vo ve ở giữa mấy cái mắt cá chân đây. Và mình thấy đói,> Rachel thúc.

<Marco không có đây.>

<Thế thì, mình nghĩ người đưa bọn mình đi phải là bồ rồi, Ax,> Jake phán.

"Không!" Ở trong con hẻm dơ hầy, chật chội, tôi hét lên thất vọng.

<Tôi hoàn toàn có khả năng hoàn thành công việc đơn giản này,> Ax nói chắc chắn. <Marco cứ cho rằng tôi sẽ gây chuyện. Nhưng không đâu.>

<Có còn ai khác nữa có cảm giác sa lầy này không?> Tobias lẩm bẩm.

Tôi xô mạnh thùng rác đập vào tường rồi quay trở lại bên trong. Giật mạnh tay cầm, nó hổng nhúc nhích. Tôi bị nhốt ngoài hẻm rồi!

<Rồi đó, Ax,> Jake chỉ dẫn. <Bọn mình đang đậu ở mặt dưới khăn trải bàn. Hãy lật mép khăn lên, góc xa nhất đó nha, bồ sẽ nhìn thấy bọn mình, ít ra là mình cũng cho đó đúng là bọn mình. Chĩa tay bồ về phía một con bọ chét nào đó chính xác y như một thằng mù bắn một khẩu súng Nerf tự động ấy.>

Rầm Rầm Rầm! "Này! Mở cửa ra! Tôi bị nhốt ngoài này rồi!"

<Vâng, thưa hoàng tử Jake. Tôi đang tiến tới chỗ các bạn. Tôi ngửi thấy mùi mỡ ngon tuyệt.>

"Ú u. CHO TÔI VÀO VỚI!"

Hổng có động tĩnh gì. Tôi phải vào lại bên trong. Vòng qua cửa trước. Còn đường nào nữa đâu. Tôi chạy dọc theo con hẻm.

<Tôi nhìn thấy bạn rồi, hoàng tử Jake. Tay tôi đang ở ngay kế cạnh bạn.>

<Rồi, nào, tất cả mọi người, hãy ngửi mùi máu và nhảy.>

Chạy dọc theo con hẻm. Nhảy qua đầu lũ mèo. Trượt té. Nhổm dậy, chạy tiếp!

<Mấy bạn đã an toàn trên tay tôi rồi,> Ax báo cáo.

<Rồi, giờ thì bồ chỉ phải mang bọn mình tới mục tiêu: đầu của Tennant.>

<Tôi tin là tôi có thể làm được việc này bằng cách biểu diễn giống như những anh bồi khác đang làm.>

<Biểu diễn á?> Cassie ngạc nhiên.

<Họ đang chuyển những cái đĩa đến chỗ mấy người ngồi cạnh bàn.>

Vòng qua khúc cua. Cửa trước khách sạn ngay phía trước. Tôi thở hổn hển.

<Được, hay đấy,> Jake nói. <Bồ dọn sạch đĩa nha, Ax.>

"Không, bồ đúng là đồ ngu, đừng có kêu ảnh làm chuyện đó! Đừng kêu ảnh 'dọn sạch!'" tôi hét lên với anh chàng bận đồng phục gác cửa.

Thoát khỏi sự ngăn cản của người gác cửa, tôi băng qua sảnh khách sạn lót thảm đỏ.

<Con người đang từ chối hợp tác,> Ax báo cáo. <Tôi chỉ đơn thuần là cố dọn đĩa của họ đi thôi, thế mà họ cư xử với tôi một cách

căm ghét, thô bạo.>

<Cái gì?!> Jake gắt.

Phịch! Chạy băng băng qua mấy cái cửa phòng dạ tiệc, thở hổn hà hổn hển, tôi đổ phục người lên một cái ghế trống, ráng nhìn qua đầu mọi người.

Ở đằng, trên khán đài, cách chỗ Tennant ngồi khoảng ba người, là Ax. Mặt ảnh phủ đầy nước sốt *Nghìn đảo*[10] màu cam, nhớp nháp. Mấy lá rau diếp dính tèm lem trên cằm ảnh và phía trước áo.

Tôi kinh hoàng thấy ảnh vươn tay lấy tiếp một chiếc đĩa nữa.

Tôi chạy, như tay vệ sĩ trong phim *Bodyguard*[11]. Như Kevin Costner trong bộ phim nói về nghề Mật vụ đó. Tôi chạy, xô đẩy.

Ax giật đĩa khỏi tay một người phụ nữ. Nó bị giật đột ngột khiến những thứ còn lại trên đĩa bay cái vèo, đáp thẳng vào mặt của William Roger Tennant.

Tennant la lên.

Ax thò lưỡi dài hết cỡ để liếm sạch cái đĩa. Rồi ảnh di chuyển tiếp, rất có phương pháp. Ảnh tới bên cái đĩa của Tennant.

<Sắp đến giờ nhảy lên bề mặt mục tiêu,> Ax báo cáo, giọng ôn tồn, như thể mọi việc vẫn hoàn toàn bình thường.

<Bọn mình đã sẵn sàng.>

Tennant đang đứng dậy, vẻ mặt tức giận, đầy đe dọa nhưng vẫn làm chủ được bản thân. Tôi chỉ còn cách đó chừng một thước, đang nhảy chồm chồm dọc theo khán đài.

Ax nắm chặt cái đĩa của Tennant. Tennant giữ lại.

"Tôi vẫn chưa dùng xong, anh bạn trẻ," hắn nói.

"Ông phải đưa tôi cái đĩa." Ax giật mạnh cái đĩa, đồng thời giơ cao cánh tay chuyên-chở-bọ-chét của ảnh lên ấn Tennant ngồi xuống ghế của hắn.

<Nhảy!> Ax hô.

<Mọi người, lên đường!> Jake ra lệnh.

Tôi đứng đủ gần để nghe thấy Tennant gầm lên. "Tao sẽ đá mày -"

Dùng cả hai cánh tay, tôi tóm chặt Ax. Giữ ảnh phía sau lưng mình rồi la lớn, "Thưa Ngài, chúng tôi không phải là những bồi bàn thực sự, chúng tôi chỉ là những fan hâm mộ ngài cuồng nhiệt, ba chúng ta có thể chụp chung một tấm hình bằng máy tự động được không ạ?"

CHƯƠNG 19

Chúng tôi chụp hình. Thật ngạc nhiên làm sao con người ta có thể tha thứ cho những lỗi lầm của bạn khi bạn hót vài câu nịnh bợ họ. Sau đó, chúng tôi ráng hết sức hòa mình vào đám đông, bởi lẽ Marcel đang lảng vảng ở đó tìm kiếm tụi tôi.

Tôi và Ax giật phăng bộ đồ đồng phục bồi bàn khỏi người. Tôi nháo nhác ngó xung quanh. Cái ghế trống! Chỉ có một cái, nhưng cũng có ích.

"Chúng cháu ngồi cùng được không ạ?"

Đó là một cái bàn toàn là các bậc lão thành hoặc bận đồ vest hoặc bận đầm. Một trong số họ hình như là thị trưởng của thành phố tụi tôi ở, tôi cũng hổng chắc nữa.

"Chỉ có mỗi một chiếc ghế thôi."

"Không sao ạ, chúng cháu là bạn tốt của nhau mà." Tôi ngồi xuống và kéo giật Ax ngồi lên đùi.

"Thưa các quý ông, quý bà, thưa các vị khách mời danh dự, xin giới thiệu chủ nhân của chương trình *Điểm Kết Nối,* và cũng là tác giả của những cuốn sách bán chạy - ngài William Roger Tennant!"

Đám đông đứng dậy và vỗ tay nhiệt liệt. Người dẫn chương trình bước qua một bên và Tennant tiến tới bục phát biểu.

"Xin cám ơn," hắn nói, miệng nở một nụ cười mê hoặc rồi đưa hai tay cao lên như thể muốn ôm trọn toàn bộ khán giả đang có trong phòng dạ tiệc. "Cám ơn quý vị rất nhiều."

<Bọn mình đã vào đúng vị trí,> Jake nói. <Bọn mình đang ở dưới bộ tóc giả và bắt đầu cắn."

"Các quý vị thật là những con người tuyệt vời," William Roger Tennant thở dài khi tiếng vỗ tay cuối cùng đã lắng xuống. "Tôi thật sự lấy làm vinh hạnh khi nhận được giải thưởng *Người Công Dân Cừ Khôi.* Quý vị biết không, người ta thường hay hỏi tôi rằng làm thế nào mà tôi có thể thành công trong lĩnh vực hoạt động của mình đến thế," Tennant cất giọng. "Tôi đã trả lời họ chỉ có một từ mà thôi."

<Làm việc này kinh tởm quá,> Cassie than.

"Và từ đó là -"

Hắn ngưng lại ở giữa câu. Mắt hắn giật giật, hai vành môi méo xẹo tỏ vẻ khó chịu.

"- tình yêu," cuối cùng hắn cũng thở hắt ra được từ cần nói.

"Hãy nói với tụi nó là có hiệu quả rồi đi," tôi thì thầm.

<Marco tin rằng việc các bạn làm có hiệu quả,> Ax dịch lời tôi nói thành giọng truyền.

<Tụi cháu đang cắn,> Tobias trả lời.

"Trong bất cứ lĩnh vực nào, tình yêu đều khiến ta vượt trội,"

William Roger Tennant tiếp tục nói qua hai hàm răng siết chặt. Mồ hôi nhỏ giọt trên hai má. “Các bạn phải yêu thích những công việc các bạn đang làm, yêu thương những người mà vì họ bạn làm công việc đó.”

<Hắn đang làm gì thế?> Jake hỏi.

“Hắn đang giật dẹo,” tôi thầm thì.

<Hắn đang có những biểu hiện khó ở,> Ax trả lời.

<Thế thì tốt quá,> Cassie nói.

<Nhưng hình như hắn đang ráng kềm nén, giữ bình thản.>

<Xì,> Tobias lầm bầm.

“Tình yêu là nguyên tắc cơ bản nhất trong triết lý sống của tôi,” Tennant nói lớn. Hắn ngưng lại và hít một hơi dài, lấy ngón út gãi gãi nhẹ nhẹ trên đỉnh đầu. Sự căng thẳng trên khuôn mặt hắn bắt đầu tan dần, mắt thôi giật, trán thôi nhăn.

“Nhiệm vụ của tôi là chia sẻ những triết lý sống của mình cho toàn thế giới. Và sự hưởng ứng của các quý vị trong khán phòng đây đã chứng tỏ thông điệp của tôi đã có chút tưởng thưởng.”

“Hắn là tụi nó ngưng hổng cắn nữa,” tôi nói. “Kêu tụi nó tiếp tục đi chớ!”

Vợ ngài thị trưởng nhìn tôi khó chịu. Tôi mỉm cười đáp lại.

<Đừng ngưng lại,> Ax nói. <Hắn dường như đang lấy lại được tự chủ.>

<Bọn mình đang cắn cật lực đây,> Rachel gắt gỏng. <Mình có cảm giác rằng mình đang đóng một cái đinh năm phân vô đầu hắn đây nè, được chưa?>

<Đây là việc ghê tởm nhất mà tụi mình đã từng làm từ đó tới giờ,> Cassie kêu ca.

“Nếu như quý vị tin tưởng vào một điều gì đó,” Tennant tiếp tục, sự căng thẳng cứ giảm dần theo từng từ hắn thốt ra, “quý vị nhất định phải hy sinh tất cả mọi thứ, phải chịu đựng bất cứ sự khó nhọc nào, phải đấu tranh với mọi đối thủ, mọi kẻ thù, bất luận chúng lớn hay nhỏ. Quý vị nhất định phải không bao giờ bỏ cuộc, không bao giờ đầu hàng cho tới khi cuộc chiến đấu giành được thắng lợi. Cuộc chiến đấu đó, thưa các quý ông, quý bà, là cuộc chiến… để yêu thương! Thưa các quý ông quý bà, một lần nữa xin cám ơn quý vị đã dành cho tôi niềm vinh dự này. Chúc quý vị có một đêm an giấc.”

Căn phòng rộ lên tiếng vỗ tay. Bóng nổ lốp bốp. Mọi người đứng dậy.

Tennant bước nhanh xuống khỏi khán đài. Đám đông nhiệt thành rẽ lối cho hắn băng qua phòng. Họ mỉm cười và vẫy tay với hắn.

“Cám ơn William Roger Tennant!”

“Chúng tôi yêu anh, William Roger Tennant!”

Ax nhìn tôi. “Đây là một nhiệm vụ bất thành.”

“Đúng. Đúng là hổng thực sự thành công. Giờ thì đứng dậy đi,

đừng có chễm chệ trên đùi tui nữa.”

Hổng thành công là từ của năm - một từ đã được giảm thiểu tính nghiêm trọng của nó. Những đứa khác thậm chí còn hổng nhận ra năm đó trôi qua tệ hại như thế nào, chứ còn tôi, tôi biết được điều đó qua những lốt biến hình vẹo vọ của mình.

Tụi tôi hướng ra cửa. Tôi không thể ra khỏi nơi này nhanh như mong muốn được.

<Có chuyện gì với gã này ta?> Rachel lầm bầm vọng ra từ chỗ ẩn núp của nhỏ trên đầu Tennant. <Da đầu hắn làm bằng chất nhựa tổng hợp Teflon[12] ư?>

<Một kế hoạch điên rồ thật đấy,> Jake nói, <nhưng lẽ ra nó phải hữu hiệu chớ. Với bất cứ một con người bình thường nào, kế hoạch này chắc chắn phải thành công. Mình thật sự là hết ý kiến luôn.>

<Sẽ có một cách,> Rachel nói. <Chắc chắn sẽ phải có một cách nào đó chọc tức Tennant khiến hắn phải bẽ mặt trước công chúng.>

Chọc tức ư?

Không. Nó sẽ không hữu hiệu đâu.

Hay là có ta?

CHƯƠNG 20

Ba tôi hổng có nhà khi tôi về. Tôi thở phào. Tôi thậm chí cũng hổng thèm quan tâm xem liệu có phải ba ra ngoài với bà già Robbinette không nữa. Tôi đang ở trong một tâm trạng cực kỳ xấu.

Nội chuyện thất bại trong toàn bộ nhiệm vụ làm bẽ mặt Tennant cũng đã đủ tệ rồi, nhưng tệ nhất là việc tôi vẫn chưa kiểm soát được quá trình biến hình của mình. Điều đó chứng tỏ rằng tôi hổng kiểm soát được tâm não của mình.

Tôi xem một số chương trình TV. Tôi lên mạng, vào diễn đàn chat về âm nhạc và kết thúc bằng việc gọi tất cả mọi người là lũ khờ. Cuối cùng, khi tôi nhấn nút "thoát" là lúc người tôi đang run lẩy bẩy.

Bánh quy. Tôi cần vài cái bánh quy.

Tôi vào bếp và tìm thấy một nửa gói Pepperidge Farms[13]. Tôi đổ một chút sữa vào.

"Mày biết gì hôn?" Tôi nói với hộp sữa. "Tao hổng quan tâm xem liệu William Roger Tennant có kêu gọi mọi người vào nhóm Chia Sẻ hay không. Nếu tất cả bọn họ đều là những tên ngốc, thì mắc gì tao lại phải thiệt mạng vì họ chớ?"

Hộp sữa hổng nói năng gì liền lúc đó. Có lẽ nó muốn nghĩ rằng thế là xong.

Tôi quay lại phòng khách, nằm trên trường kỷ và bật TV trở lại.

Tiếng chuông cửa vang lên.

"Ôi trời, đừng có là kẻ nào đó bán báo hay thứ gì đó nha." Tôi lầm bầm trong khi đi ra mở cửa.

"Cassie?"

"Chào. Mình có thể vào trong không?" Nhỏ hổng đợi tôi trả lời cứ thế lách người đi vào. Tôi theo nhỏ vào trong phòng khách. Nhỏ tắt TV và nhìn tôi chờ đợi.

"Gì vậy?"

"Bồ có thể mời mình một cái bánh quy."

Tôi đưa cả túi cho nhỏ.

"Bồ có gì muốn nói với tui à?"

"Không."

"Vậy sao bồ lại có mặt ở đây?"

"Mình ở đây để nghe bồ nói."

Tôi cười. "Gì vậy trời, giờ bồ là bác sĩ tâm thần hả?"

Nhỏ nhún vai. "Bồ tự nhủ rằng: Chúng ta không thể đi gặp các chuyên gia tư vấn, phải không ta?"

"Xem này, tui ổn mà."

"Không, bồ không ổn chút nào," nhỏ nói. "Jake không biết, Rachel không biết, nhưng mình thì biết. Có điều gì đó không ổn. Mình nghe

thấy nó trong giọng truyền của bồ. Bồ bỏ qua một lốt hình biến."

Tôi ngồi xuống. Tôi dám chắc là mình đã che đậy kỹ lắm rồi mà. Tôi chắc chắn là như vậy. Nhưng, dĩ nhiên, đây là Cassie, cô nhỏ biết được mọi người đang cảm thấy gì cả năm phút trước khi họ thấy.

"Bồ nói với Jake chưa?"

"Chưa, và mình sẽ không nói."

"Sao lại không há? Chuyện gì sẽ xảy ra nếu như mọi người đều quan tâm lo lắng chớ?"

"Bởi vì mình muốn cho bồ biết rằng bồ có thể tin mình. Đủ tin để trò chuyện cùng, bồ biết đấy."

Tôi nhận ra rằng hai cẳng chân mình đang nhịp nhịp một cách căng thẳng. Tôi ngưng nhịp chân. "Nè, bồ và tất cả mọi người thiệt là dễ thương, nhưng -"

"Mình biết ai mà chả thế: Tất cả tụi mình đều phải chịu áp lực, tất cả tụi mình đều chỉ là đang kiên trì bám lấy mục đích chiến đấu, và hơn nữa, bồ là một anh chàng, mà "luật con trai" là không bao giờ thổ lộ những cảm nghĩ của mình."

Tôi làm rách túi bánh quy khi giật lại từ tay nhỏ. Nhỏ cầm lấy hộp sữa của tôi. "Ai nói với bồ về "luật con trai" thế? Tối mật đó nghen."

"Marco à, mình sống chung với cả ba và mẹ dưới một mái nhà. Họ không biết tí gì về bọn Yeerk hay về hội Animorphs tụi mình, nhưng mình vẫn có họ bên cạnh, và mình biết họ yêu thương mình, họ luôn có mặt mỗi khi mình về đến nhà. Jake cũng thế. Ba mẹ Rachel ly hôn nhưng -"

"- Và coi xem, nhỏ đúng là trụ cột tinh thần," tôi vừa nói vừa cười phá lên.

"Rachel có mẹ, và nhỏ thường xuyên nói chuyện với ba nhỏ, nhỏ có hai đứa em gái và nhỏ có mình. Nhưng Marco à, trong vòng hai năm sau khi mẹ bồ qua đời, hay ít ra từ khi mọi người nghĩ rằng cổ đã chết, ba bồ đã hoàn toàn sống tách biệt. Bồ là người đàn ông của gia đình, không có ai trong nhà chăm sóc bồ cả."

"Tui tự lo cho mình."

Cassie ngồi xuống bên cạnh tôi, đặt tay lên cánh tay tôi.

"Cassie nè, Jake có biết bồ đang ở đây tán tỉnh tui không đó?"

Nhỏ phớt lờ sự cố gắng pha trò yếu xìu của tôi. "Và rồi tụi mình phát hiện ra mẹ bồ vẫn còn sống. Giờ cổ không còn là mẹ của bồ nữa. Cơ thể của cổ đã bị bọn Yeerk chiếm dụng. Giờ đây, cổ là kẻ thù của chúng ta. Marco à, chỉ trong một khoảng thời gian khủng khiếp, có vài tháng thôi, bồ đã phải đi từ trạng thái tin rằng mẹ bồ đã chết đến trạng thái phải cố gắng hủy diệt cổ, theo đúng nghĩa đen của nó."

"Và bồ cho rằng có thể điều đó khiến tui bị căng thẳng?" Tôi ngây ra bất động.

"Mình cho rằng điều đó hẳn sẽ đè bẹp hầu hết mọi người," nhỏ

nói. "Phi vụ ấy chống lại cổ và Visser Ba, chính bồ lên kế hoạch khiến cổ leo lên đỉnh núi rồi tạo ra một cú rớt từ trển xuống. Bồ liên quan mật thiết với kẻ cầm đầu Visser Một - mẹ của bồ - trong một cái bẫy mà -"

"Im đi! Im đi!"

Tôi bật dậy khỏi trường kỷ, hai tay bịt chặt tai. Thật ngu ngốc. Tôi bỏ tay xuống. Chúng rung bần bật. "Này, Cassie..." Tôi cất giọng với sự bình tĩnh cao độ. Nhưng ngay sau đó tôi lại quên mất mình định nói gì.

Tôi có thể nhìn thấy mẹ. Trên đỉnh núi ấy. Nhìn thấy nỗi ngỡ ngàng của Visser Một khi hắn nhận ra rằng người đã mang hắn lên tới đó là chính tôi - là thằng Marco - con trai của bà, con trai của vật chủ của hắn chứ hổng phải là một chiến binh Andalite tàn nhẫn... Quân đội và các con tàu của Visser Ba đang tiến tới gần. Mỏm đá biến mất.

Rớt.

Và rồi sau đó, Rachel đã tới chỗ tôi và nói rằng nhỏ hổng thể tìm thấy cơ thể của mẹ. Điều đó có nghĩa là có thể mẹ tôi vẫn còn sống.

Lúc ấy, Rachel đã hiểu rằng nhỏ hổng hề ban cho tôi bất cứ một đặc ân nào bởi cứ mơ hồ như vậy còn tốt hơn rất nhiều so với biết một cách chắc chắn mọi chuyện, kể cả là việc biết chắc được rằng sự tra tấn khủng khiếp dài lê thê của những sự việc hổng rõ ràng, hổng chắc chắn đã kết thúc...

"Vậy tui phải làm gì?" Tôi thì thầm.

"Bồ đang trong một cuộc chiến, Marco. Bồ đang ở đây, trong phòng khách nhà mình, ăn bánh quy, xem TV và tới trường vào sáng thứ Hai nhưng bồ đang trong một cuộc chiến. Những điều tồi tệ sẽ phải đến với bồ."

"Tobias hổng bị mất kiểm soát. Ax hổng bị mất kiểm soát. Hãy nhìn họ xem, cả hai đều cô đơn. Chúa ơi, Tobias còn hổng thể trở thành người được nữa kìa."

"Marco, bồ không biết được những gì mà họ đã trải qua đâu. Họ sẽ không bao giờ nói với bồ."

"Luật con trai," tôi nói.

"Dù sao đi nữa, vấn đề không phải là ở chỗ hai chú cháu họ cảm thấy gì, biết không? Bồ phải tự xử lý những cảm giác của bồ."

"Tui cảm thấy như là bồ uống mất sữa của tôi."

Cassie ngẩng đầu lên. Nhìn nhỏ có vẻ kiệt sức. Chắc chắn rồi. Tôi cũng thấy vậy mà. Tôi cảm thấy hổng vui vì tôi đã khiến nhỏ kiệt sức. Nhỏ đã tới tận đây, mệt mỏi vì cố gắng giúp tôi.

"Tui cảm thấy khá hơn rồi," tôi nói.

Cassie đảo mắt. "Nè, Marco, đừng nói với mình nếu bồ không muốn nha. Thậm chí cũng đừng nói với Jake cho dù cậu ấy là bạn thân nhất của bồ. Nếu bồ buộc phải giữ kín điều gì, mình đoán là bồ

biết bồ cảm thấy thế nào. Nhưng ít nhất bồ cũng cần phải trung thực với chính bản thân mình."

"Thôi được," tôi nói nước đôi. " Tui sẽ làm thế."

Nhỏ đứng dậy, thở dài, và quay ra cửa. Rồi, nhỏ dừng lại. "Bồ biết không, tại dưỡng đường nhà mình, luôn tiếp nhận những con vật bị thương do con người gây ra, do những kẻ ngốc bắn chúng mà không cần lý do, hay cứ ráng thiêu rụi chúng hay bất cứ thứ gì. Mình đã từng phát điên lên. Mình chỉ căm ghét những kẻ đó. Và mình cảm thấy như thể mình đang lãng phí thời gian, bởi vì, bồ biết không, lúc nào cũng có một thằng ngốc nào đó mới 22 tuổi. Mình đã rất giận dữ với chuyện đó. Nhưng ba mình bảo, 'Hãy đối mặt với những gì hiện hữu.'"

Tôi lúng túng. "Thế nghĩa là gì?"

"Nghĩa là, động vật mà bị thương, hãy giúp đỡ chúng." Nhỏ quay lại và nắm tay tôi. "Trong trường hợp của bồ, Marco à, nó có nghĩa là bọn Yeerk đang ở đây, mẹ của bồ là Visser Một, và ba của bồ đang rất cô đơn. Không một điều nào trong ba điều ấy nên xảy ra cả. Nhưng nó đã xảy ra và nó đang hiện hữu."

CHƯƠNG 21

<Bồ sẵn sàng chưa, Marco?> Tobias hỏi.

<Tui đã sẵn sàng chưa á? Thế tù trưởng Sitting Bull[14] có sẵn sàng chờ đón tướng Custer[15] không? Tướng Schwarkopf[16] có sẵn sàng đánh Saddam Hussein[17] không? Tổng thống Washington có sẵn sàng cho ai đó đá vào mông ông ấy không?>

<Như vậy là bồ đang nói rằng bồ đã sẵn sàng hử?>

<Ồ, phải, tui đã sẵn sàng.>

Tất cả các cơ bắp trong cơ thể tôi sống động, háo hức muốn chạy, nhảy, muốn tấn công! Tôi có móng vuốt dài và răng nanh sắc nhọn, những bộ phận chuyên dùng để xé con mồi thành từng mảnh. Tay chân tôi biến đổi thành tứ chi. Tôi có một hệ dây thần kinh vận động khiến tôi có thể chạy hàng giờ hổng nghỉ, thậm chí còn hổng mảy may nghĩ tới chuyện mệt mỏi nữa kìa!

<Được rồi, hắn vừa mới ra tới cổng.>

Hổng phải vì tôi cần phải được thông báo điều này đâu. Đôi tai cực thính của tôi có thể nghe thấy tiếng chân của hắn rất rõ, cho dù là nó có bị tiếng sóng biển át đi mất. Mũi của tôi, thính gấp hàng ngàn lần so với bất cứ con người nào, đã bắt được hơi của hắn ngay khi hắn bước chân ra khỏi cửa trước.

Tôi nghe thấy âm thanh quen thuộc khi chìa khóa xoay trong ổ khóa, tiếng rít của bản lề khi cánh cửa được mở ra. Xộc vào mũi tôi là mùi cơ thể nồng nặc, quen thuộc của hắn. Chỉ có điều, lần này có thêm một mùi mới trộn thêm vào cái hỗn hợp mùi xà bông, chất khử mùi và bột giặt.

Mùi sợ hãi.

Một mùi thậm chí còn mạnh hơn lăn khử mùi hiệu Right Guard hay Old Spice. Đó là mùi tôi yêu thích, cái mùi hấp dẫn tôi như cá mập khoái mùi máu vậy. Tôi sống nhờ cái mùi này mà lị.

Tiếng gầm gừ bắt đầu trỗi dậy từ phía sau cuống họng tôi, như một lời cảnh báo vô thức, bản năng với con mồi của tôi rằng: "Tao sắp sửa tới tóm cổ mi đây."

<Hẵng khoan,> Tobias nói. <Hắn chưa ra khỏi cổng. Hắn đang tìm kiếm bồ.>

Kềm chế sự thúc giục phải tấn công, tôi tiếp tục núp trong mấy bụi cây ngay bên ngoài cổng.

<Đđưược rồi,> Tobias nói hổng dứt khoát, <hắn đang tới đó - KHỞI SỰ NGAY THÔI NÀO!>

RẦM! Cánh cổng đóng lại sau lưng hắn. William Roger Tennant đi bộ nhanh xuôi dọc theo bãi biển, nhanh gấp đôi tốc độ bình thường của hắn. Khá nhanh.

Nhưng còn lâu mới đủ nhanh. Tôi phóng ra khỏi bụi cây. Vài giây sau, tôi đã chạy ngang hàng với hắn.

Tôi có những cái chân khỏe mạnh chuyên dùng để chạy nhảy. Tôi có móng vuốt và hàm răng có thể xé xác một con người ra thành từng mảnh. Nhưng những thứ ấy hổng thể so được với vũ khí kinh hoàng nhất của tôi: tiếng sủa.

"Arararararararararararrrrrrrrrrr!" Tôi sủa.

Tennant tăng tốc. Nhưng hắn biết hắn phải chịu tội. Mùi sợ hãi của hắn lúc này nồng hơn, dẫn dắt tôi như một tên-lửa-tầm-nhiệt.

Tôi thình lình tấn công. Ba chân nhấc cao khỏi mặt đất! Bộ hàm cứng như sắt của tôi ngoạm lấy áo hắn, ghì lại, chân tôi quơ quào như đang bơi dưới nước cốt để móng vuốt mình có thể cào rách hai cẳng chân và hai cánh tay trần của hắn.

"Con chó ngu ngốc-!" Tennant gào lên. Còn có vài từ khác nữa mà tôi hổng thể nhắc lại.

Hắn bự gấp 10 lần tôi. Một người cao gần hai mét chống chọi với một con chó xù nuôi làm cảnh dài chưa tới nửa mét. Một cú đá hay một cú đấm đúng chỗ là xương sườn hay hộp sọ tôi có thể bị nát vụn dưới chân hay tay hắn.

Nhưng hắn hổng thể hành xử như vậy. Đấy nhìn mà coi, có quá nhiều nhân chứng trên bãi biển. Họ hẳn sẽ kinh hoàng khi mục kích William Roger Tennant - người cực kỳ yêu thương động vật - đánh đập một chú chó xù vô hại, tội nghiệp đến chết.

Có một cặp nam thanh nữ tú, ăn bận bảnh bao đang chơi trò ném đĩa dừng lại để quan sát sự việc. Một tràng cười nổ ra khi họ nhận ra những gì họ đang nhìn thấy. Một người đàn ông cao gần hai mét đang bị một con chó cảnh điên khùng gây phiền nhiễu.

Tennant đột ngột dừng lại ngay giữa đường chạy, khiến tôi mất đà bay cái vèo. Tôi tiếp đất trên tứ chi, lộn vòng ngược trở lại đối mặt với hắn.

“Tao sẽ giết mày, Andalite,” Tennant rít lên, đủ nhỏ để hổng ai khác nghe thấy.

Thị giác của chó hổng mấy tốt, kém hơn con người chút xíu. Tuy chúng có thể nhìn được một số màu nhưng những hình ảnh mà chúng nhìn thấy hổng được sặc sỡ hơn bao nhiêu so với một chiếc TV đen trắng.

Nhưng con-chó-cảnh-tôi có thể đọc hiểu được những biểu hiện trên khuôn mặt của William Roger Tennant. Hắn chau mày, miệng trễ xuống đầy đe dọa. Cặp mắt long sòng sọc đầy căm hận. Má phải hắn hổng kềm được thôi giật giật.

"Mày có nghe thấy lời tao nói không, con vật đáng nguyền rủa kia?" Hắn riết róng. "Tao sẽ giết mày!"

Tôi lại nhảy bổ vào người hắn lần nữa. Ngoạm chặt quần soọc của hắn đến mức gần như bứt tung nó khỏi lưng quần.

Các bạn có biết cô bé trong clip quảng cáo cho thương hiệu kem chống nắng Coppertone không? Đoạn mà con chó kéo tụt quần bơi của cô bé í? Tennant trông giống hệt cô bé đó khi hắn vội vã quay về lại tòa biệt thự của mình, tuyệt vọng giữ chặt cái quần soọc bằng một tay.

Tôi buông tha cho hắn khi tụi tôi tới cổng biệt thự. Hắn nhanh chóng mở khóa và bước vào bên trong. Trước khi cánh cửa đóng sầm sau lưng hắn, hắn hổng quên ném sang tôi một cái nhìn đểu cáng.

<Làm tốt lắm,> Tobias nói. Nó đang đậu trên một cái cây ngay trên đầu tôi. Nó quay đầu và nhìn xuống chỗ tôi bằng một con mắt hải âu. <Kế hoạch này rất có thể sẽ có hiệu quả.>

CHƯƠNG 22

Hai ngày tiếp theo, Tobias và tôi theo sát William Roger Tennant như những tay săn ảnh bám theo một diễn viên. Hy vọng có thể chạy bộ mà hổng bị làm phiền, thứ Tư, hắn lái chiếc xe limo của mình tới một công viên gần con sông. Tụi tôi bay theo và tôi tóm được hắn ở đó trước khi hắn có thể chạy bộ được dặm đường đầu tiên.

Chiều thứ Năm, Tennant có lịch phát biểu tại Trung tâm hội nghị thành phố. Tôi chờ hắn ngay bên ngoài cửa chính. Trước khi hắn có thể leo lên được cầu thang, tôi xé toạc một tay áo vét và làm rách một lỗ to đùng ngay mông quần của hắn.

Hắn hủy bỏ bài phát biểu.

Tối thứ Năm, sau chương trình phát biểu bị hủy bỏ trên, Tennant hẹn gặp một số nhà tài trợ địa phương trong một bữa tối ăn trễ. Tobias và tôi, trong lốt diều hâu đuôi đỏ và cú, theo sau chiếc limo tới nhà hàng. Tôi biến hình lần nữa, và đúng vào thời điểm hắn đặt chân lên lề đường thì tôi tè một bãi lên đó. Mấy nhà tài trợ của hắn kinh hoàng theo dõi cảnh tôi nhảy xổ vào hắn, răng ngoạm chặt cà-vạt và kéo hắn rạp xuống, mặt gần như chạm vỉa hè.

Dĩ nhiên rồi, hắn hổng thể đánh trả, hổng thể đá tôi, hổng thể đập tôi. Hổng thể hành xử như thế trong khi có quá chừng người hâm mộ, các nhà tài trợ và những người hổng bị mượn xác có mặt ở đó đang quan sát hắn. Tất cả những gì hắn có thể làm là mỉm cười.

Các giác quan của loài chó cho tôi biết hắn muốn đá và đập tôi dựa trên cảm xúc vô cùng giận dữ của hắn khi hắn nhìn tôi, dựa trên hiện tượng hơi thở của hắn trở nên gấp gáp, ngắn và căng thẳng, hai hàm răng của hắn nghiến trèo trẹo như thể miệng hắn là một cái tô đựng đầy đá cẩm thạch vậy.

Hầu như những gì tôi biết được đều nhờ vào mùi của hắn. Đó hổng phải là thứ mùi mà một con người có thể nhận biết được. Quá ư là khó mô tả. Nhưng cái mùi này, một sự pha trộn giữa sự hoảng sợ với lòng căm hận tuyệt đối, là một cục nam châm đối với lỗ mũi tôi. Nó nuôi nấng tôi, truyền cảm hứng cho tôi. Giống như một viên đạn chứa andrenaline được bắn ra, nó giúp tôi nhảy lên đủ cao để ngoạm được cà-vạt của hắn, táp đủ mạnh để làm rách toạc quần jeans da của hắn, chạy đủ nhanh để tóm được hắn, bất luận hắn có bao nhiêu thuận lợi lúc khởi đầu.

Và tôi yêu thích từng khoảnh khắc cảm nhận đó.

Nào, hãy đối mặt với nó. Mọi rối rắm trong cuộc sống của tôi đều có thể được đổ lỗi cho bọn Yeerk. Mẹ tôi. Nỗi thống khổ của ba tôi, và giờ là những sự phức tạp, rắc rối với người bạn gái mới của ổng. Hàng bao nhiêu tháng qua, bạn bè tôi và tôi phải sống trong sợ hãi,

cuộc sống của tụi tôi vĩnh viễn thay đổi bởi cuộc xâm lăng này. Đối mặt với sự chênh lệch lực lượng kỳ cục. Mối đe dọa bị chết hay bị bắt luôn rình rập, 24 giờ một ngày, bảy ngày một tuần.

Tụi tôi đã kinh qua những việc mà hổng có một người nào đã từng trải qua: chiến tranh và tàn phá, phản bội và thất trận, và tất cả những nỗi kinh hoàng sởn gai ốc khi biến hình.

Dù chiến thắng hay thất bại, tôi cũng sẽ gặp những cơn ác mộng trong suốt phần đời còn lại của mình.

Bây giờ, thật bất ngờ, lại là thời khắc thu lợi. Hổng phải chuyện rằng hành động gây phiền nhiễu có tư cách đạo đức có thể gây nên những thương tích trầm trọng, thậm chí gây chết người mà là bạo lực sẽ ăn dần ăn mòn tôi. Hành động này là trong sạch, rõ ràng, hổng có tội. Con-chó-xù-tôi nhìn thấy một tên Yeerk, và hắn sắp sửa phải chịu đựng sự đau đớn.

Có phải tôi đang thích thú với trò tàn bạo này không ta? Đúng. Tôi thích nó.

Tối thứ Sáu. Một buổi tối có quá chừng sự việc xảy ra. Tôi đi về nhà.

“Hây, con về đúng lúc quá,” ba tôi nói khi tôi bước chân vào bếp. Ông bấm tắt lò nướng rồi xúc mấy miếng thịt gà đã được chiên giòn trong lò ra để lên đĩa. Ông có vẻ bồn chồn.

“Có gì không ổn hả ba?” Tôi hỏi.

“Không, không,” ông căng thẳng lẩm bẩm và tránh nhìn tôi trực diện. Ông ngồi xuống bàn đối diện tôi. “Điều gì khiến con hỏi vậy?”

Tôi nhìn ba tôi nâng cái nĩa lên và làm rớt con dao, mém nữa xuyên qua ngón tay cái của ổng.

“Ba, ừ, ba đang nghĩ đến việc chuyển những yêu cầu về môn toán của con thành điểm 9 là thấp nhất.”

Ông nhìn chằm chằm đôi bàn tay run rẩy của mình rồi cười lớn. “Cứ gọi ba là người đàn ông có bộ mặt cười.” Nụ cười trên khuôn mặt ông tắt dần. Ông bỏ dao và nĩa xuống và lấy khăn ăn lau tay. “Ừm, Marco à, ba hi vọng chúng ta có thể trò chuyện với nhau.”

"Cùng lúc hay từng người một ạ?" tôi hỏi lại.

"Ừm, ba cho là, cùng một lúc," ông nói, hổng để tâm đến câu nói giỡn của tôi. "Con thấy đấy, hừm… ôi trời ơi, ba chưa bao giờ giỏi trong vụ nói năng này. Nhưng, Marco, con biết rõ là ba yêu mẹ con rất nhiều.”

Tôi cảm thấy tim ngừng đập. Hơi thở kế tiếp của tôi nghẹn lại như thể không khí phải đi qua một cái ống hút để ra được đến bên ngoài.

Ba tôi ngưng lại. Ông muốn tôi nói điều gì đó. Việc ấy sẽ khiến cho sự việc trở nên dễ chịu hơn. Lẽ ra tôi phải nói nhưng tôi hổng thốt ra một lời nào.

Tiếng Cassie vang lên trong đầu bảo tôi phải đối mặt với những gì

hiện hữu. Không, tôi hổng thích cái từ "hiện hữu". "Hiện hữu" có nghĩa là trở nên tệ hại hơn.

"Mất mẹ, đối với hai ba con ta, thiệt là khó khăn biết bao. Nhưng mẹ đã mất hai năm nay rồi. Và, và… và mẹ sẽ không quay trở lại nữa."

Ba quệt những giọt nước mắt lăn dài trên má. Ngay lúc ấy, tôi ghét ông quá chừng. Sao ba lại dám khóc như thế? Ba là ai mà lại khóc kia chớ? Ba là người phụ bạc mẹ, gạt mẹ qua một bên, để mẹ thành một phần trong quá khứ. Ba đang giết chết mẹ, đúng, đó chính xác là điều ba đang làm.

"Ba - chúng ta - không thể nào đau buồn vì sự ra đi của mẹ trong suốt phần đời còn lại được. Với lại, kể từ ngày mẹ con mất đi, đây là lần đầu tiên ba cảm thấy thực sự hạnh phúc. Cô Nora và ba -" Ông ngừng giữa chừng. "Ba cho rằng đó hẳn cũng là điều mà mẹ con mong muốn. Mẹ muốn chúng ta tiếp tục sống, được hạnh phúc. Điều này không có ý nghĩa sao?"

Không. Không, bởi vì mẹ là mẹ của con, là vợ của ba. Do vậy, không, Ba ơi, không, hãy ngưng ngay cái trò ướt át này đi, ngưng ngay than vãn đi, không! Mẹ là mẹ của con!

Tôi hổng hé răng đến nửa lời. Tôi có thể nói gì được đây? Tôi biết tôi sai rồi, tôi biết tôi hổng công bằng, và tôi mặc kệ. Thế nhưng tôi hổng thể thốt ra lời nào.

"Cô Nora và ba đã bàn với nhau về chuyện đám cưới, Marco. Nhưng ba và cổ sẽ không cưới nhau nếu như con không đồng ý."

"Dạ? Ngộ nhỡ chuyện đó không được thì sao?" Tôi nói, khó khăn lắm tôi mới nghe thấy giọng của mình.

Ba tôi thở dài. Ánh mắt ông trở nên trống rỗng, xa cách - kiểu nhìn trong phần lớn thời gian suốt hai năm vừa qua. Tôi đã hổng nhớ đến cái nhìn ấy, hổng nhớ một tẹo nào.

"Marco, chúng ta là một gia đình, con và ba. Chúng ta đã cùng nhau vượt qua nhiều chuyện. Nếu con nói không, ba cũng sẽ chấp thuận."

Tốt rồi. Vậy là chuyện này phụ thuộc vào tôi. Tuyệt quá. Ừ há, sao lại không chớ? Tôi sẽ là người quyết định ba tôi có được hạnh phúc hay không, mẹ tôi có vẫn còn là mẹ tôi hay không. Tôi sẽ là người quyết định bà sẽ sống hay chết để cho tôi - thằng Marco-Giỏi-Giang, thằng Marco-Máu-Cực-Lạnh - có thể chứng tỏ rằng tôi đã phải khó khăn đến mức nào khi tôi đưa mẹ tôi vào một cái bẫy, cung cấp cho bà…

Tôi cảm thấy đau, móng tay tôi đang bấm mạnh vào thái dương.

Tôi sắp sửa nổ tung rồi. Một động mạch nào đó trong đầu tôi sắp sửa bể tung. Quá nhiều chuyện phải suy nghĩ, quá nhiều chuyện phải giải quyết. Quá nhiều đi.

"Con ra ngoài đây," tôi nói rồi đứng dậy và chạy ra cửa.

CHƯƠNG 23

Tụi tôi, trong những lốt hình biến các loài chim, gặp nhau trên mái trường quay TV. Trời lộng gió, tiếp đất trong thời tiết vầy khó hơn nhiều so với những hôm gió hây hẩy.

Tụi tôi hoàn hình. Tobias, dĩ nhiên rồi, vẫn là chú diều hâu đuôi đỏ.

"Được rồi," Jake nói. "Kế hoạch đây: Ax và mình sẽ tới phòng điều khiển. Marco lãnh nhiệm vụ quấy nhiễu, như mọi khi. Có lẽ tụi mình chỉ có vài giây, cùng lắm là một phút trước khi bị bắn hạ. Tụi mình phải chộp được cảnh William Roger Tennant mất kiểm soát trước ống kính. Rachel và Cassie sẽ có mặt bên trong trường quay để tiếp ứng. Tobias ở bên ngoài, cảnh giới, và nhớ để mắt trông chừng buổi họp các nhân viên trước giờ lên sóng nha. Rõ cả chưa?"

Cả bọn nhìn tôi, chờ đợi một câu giỡn thường nhật - một câu giỡn hổng ăn nhập với nhiệm vụ - của tôi rằng tụi tôi là một lũ khùng khi đâm đầu vào cái chết hiển nhiên. Tôi cứ để tụi nó chờ.

"Có gì không ổn hả Marco?" Rachel hỏi.

"Có cái gì có thể lại không ổn ta?" Cuối cùng thì tôi cũng trả lời.

Cassie nghiêm khắc nhìn tôi một lúc lâu. Nhỏ hổng định nói gì cả nhưng cái nhìn của nhỏ muốn tôi biết chắc rằng nhỏ biết tôi đang rối tung.

Tụi tôi biến thành ruồi và vào trong toà nhà bằng đường ống dẫn khí. Đường ống này dẫn tụi tôi tới thẳng trường quay. Từ đó, tụi tôi chia nhau ra thực hiện nhiệm vụ được giao.

Kế hoạch thật đơn giản và so với kế hoạch ở phòng dạ tiệc, chỉ ngu ngốc hơn có chút xíu thôi hà. Anh chàng phụ trách mạng lưới truyền hình đang có mặt bên trong trường quay để theo dõi truyền hình trực tiếp chương trình của Tennant. Còn tụi tôi có mặt ở bên trong trường quay để khiến Tennant trông giống như một thằng khùng đúng như con người hắn.

Theo kế hoạch, tôi sẽ vào trong trường quay dưới lốt chú chó cảnh Euclid và quấy nhiễu Tennant trước khi buổi phát hình bắt đầu. Phải là trước khi buổi phát hình trực tiếp bắt đầu bởi vì Tennant có đủ tỉnh táo để mà giữ bình tĩnh hổng nổi nóng trước công chúng. Tụi tôi đã học được bài học này ở buổi dạ tiệc tối hôm trước. Hắn điên khùng thiệt, nhưng chỉ là điên khùng kín đáo, hổng ai hay biết.

Tôi sẽ lẵng nhẵng theo chân hắn - một mình tôi trên sân khấu dựng cảnh - cho tới khi hắn đụng tay lên người tôi. Khi hắn đánh tôi - hắn ắt sẽ phải hành động như thế - Ax sẽ phải can thiệp vô máy tính và sẽ gửi cho toàn nước Mỹ thấy được một hình ảnh "cưng chiều động vật" sống động.

Một ý tưởng tuyệt vời đối với tất cả mọi người, nhưng lại là phiền nhiễu đối với tôi.

Tennant sẽ cố giết chết tôi. Rất có thể hắn sẽ toại nguyện trước khi Cassie và Rachel ngăn chặn được hành động của hắn.

Ngộ nhỡ Cassie và Rachel bị một tên Mượn xác trong đội ngũ nhân viên trường quay bắn trước khi tới cứu tôi thì sao?

Nếu như kế hoạch này thành công, tất cả tụi tôi sẽ có một trận cười no bụng, còn nếu không…

Cho đến giờ phút này, mọi việc vẫn diễn tiến theo đúng kế hoạch. William Roger Tennant đang ngồi trong chiếc ghế bành êm ái của hắn trên sân khấu dựng cảnh, tay chân buông thõng, mắt nhắm nghiền.

Tobias và Ax đã do thám trường quay này một tuần trước khi thực hiện kế hoạch. Hai đứa nó đã vẽ một sơ đồ phác thảo và tụi tôi ghi nhớ.

Hai chú cháu Tobias cũng đã ghi chú những hoạt động thông thường của Tennant, như thói quen: mỗi đêm, trước buổi phát hình, hắn thả lỏng người khoảng hai mươi phút; chỉ một mình hắn cùng với những cây đèn hiệu Lava xung quanh.

Tôi tự hỏi tại sao lúc ấy lại chỉ có những cây đèn Lava xung quanh hắn, phải chăng chúng nhắc hắn nhớ tới vũng Yeerk? Hay chỉ vì hắn nhớ những năm thập niên 60?

Đạo diễn, quay phim và tất cả những nhân viên khác đang có một buổi họp thông thường trước khi quay và phát hình. Lần này là họp với đại diện Hãng UPN (United Paramount Network).

<Mấy bồ biết không, thiệt là tiếc khi tui hổng thể tới đó để gặp đại diện của Hãng UPN,> tôi nói. <Tui có một ý tưởng tuyệt vời cho những tập tiếp theo của phim *Star Trek*. Ấy là trong tương lai Dominion sẽ phá tan Liên bang và chỉ có ba con tàu là còn ->

<Marco?>

<Tui nghe, Jake.>

<Đừng có nói chuyện với đại diện hãng UPN đó nha. Chó xù không đưa ra ý tưởng cho một chương trình.>

<Sau vụ này, kể mình nghe ý tưởng của bồ nha,> Tobias nói. <Nghe tuyệt lắm. Mình lúc nào cũng cho rằng toàn bộ cái Liên bang quá ư là dễ dãi và ->

<Làààm ơơn đi mà!> Rachel nổi sùng. <Phi vụ tiếp chỉ có con gái thôi đó nhen.>

Tobias tiếp tục theo dõi buổi họp xuyên qua cửa sổ hội trường. Mặc dầu tụi tôi biết ít nhất cũng có vài nhân viên trường quay và nhiều khả năng tay đạo diễn là Yeerk, nhưng tụi tôi khá chắc chắn rằng người đại diện hãng UPN thì không.

Bản thân trường quay này, ngân sách ít lắm, hổng nhiều hơn cái gara ô tô ba chiếc bao nhiêu.

Trước giờ lên hình, trường quay tối một cách kỳ quái. Những cây

đèn Lava tỏa ra một thứ ánh sáng đỏ rực kỳ quặc. Chiếc ghế bành của Tennant được đặt ở góc sân khấu. Một cặp máy quay để chĩa vào cái ghế bành của ngôi sao truyền hình. Ở một góc khác của sân khấu, người ta dựng lên một phòng điều khiển nhỏ, và một ô cửa sổ bự được trổ trên một vách tường phòng điều khiển.

Đối diện với phòng điều khiển và nằm ngoài phạm vi máy quay là một khu vực khác - nhỏ, tách biệt với trường quay bởi những bức vách trần Sheetrock - phòng thay đồ của Tennant. Trong đó có kê một cái bàn gắn gương có đèn chiếu sáng và một cái ghế tựa. Bên cạnh bàn là cửa thoát hiểm, treo biển "Phòng khi chuông báo động reo."

Cassie, Rachel và tôi hạ cánh trong phòng thay đồ. Tôi hoàn hình. Rachel và Cassie bay vo ve dưới gầm bàn. Hai nhỏ sẽ biến hình thành sói và quắp tôi ra khỏi chốn đó nếu như Tennant trở nên cực kỳ giận dữ.

<Được rồi,> Jake gọi lớn bằng giọng truyền. <Tụi này đã hoàn toàn làm chủ phòng điều khiển. Ax đã biến hình thành người. Ảnh đang bố trí chương trình truyền hình. Mọi người báo cáo nào.>

<Mình đang dự họp,> Tobias từ bên ngoài nói vọng vào. <Nhân viên và người của hãng UPN đang uống cà phê và nói chuyện phiếm. Mình sẽ thông báo cho mấy bồ biết khi họ tới đẳng.>

<Ở đây, mọi thứ đều ổn,> Rachel báo cáo. <Chỉ còn có chờ đợi thôi. Ước gì em có thể được biến hình thành gấu xám hoặc thành voi hay bất cứ con vật nào có sức chiến đấu hơn sói. Nhưng em nghĩ ở đây hổng đủ chỗ cho mấy loài đó.>

Tôi hoàn tất việc hoàn hình, thở vài hơi lấy lại sức mạnh. Tôi tập trung tâm trí vào hình ảnh con Euclid.

Euclid - chú chó nhiễu sự nhất trên Trái Đất mà tôi từng gặp. Tôi ghét nó. Ấy thế mà giờ đây ba tôi lại muốn nó về ở chung với chúng tôi ư?

Ý tôi là, tôi phải quên đi nỗi đau khổ vì mẹ tôi biến mất, quên đi sự thật rằng mỗi ngày trong suốt học kỳ thứ 5 tôi sẽ phải làm bài đại số với mẹ kế và tôi buộc phải sống với cái cảnh rằng đồ chó lai ghẻ lở đó sẽ xục sạo bất cứ một thằng nhóc khùng khùng điên điên nào ư?

Tôi cảm thấy bắt đầu có sự biến đổi.

Hai tay tôi biến chuyển thành những cái chân trắng với những cái móng vuốt dài mà cùn. Những cái móng dài ấy cào lách cách xuống nền bếp mỗi khi con chó lai đáng ghét đó chạy vòng quanh bàn ăn, sủa ăng ẳng cho tới khi có ai đó quẳng xuống cho nó một ít thức ăn thừa.

Hai chân tôi trở nên ngắn hơn, mảnh hơn. Cẳng chân cơ bắp dày cui của con người tôi bắt đầu co rút, siết lại thành những cái chân nhiều gân, có sức bật. Cơ bắp đủ mạnh để có thể giúp con quái vật đáng nguyền rủa đó nhảy cao lên đến trên dưới một mét, đủ cao để

nhảy tót lên đùi tôi phá phách khiến tôi mất hết tập trung tại những thời điểm gay cấn trong khi chơi trò chơi điện tử.

Tôi cảm thấy những cọng lông - trắng, xoăn, dày khiến tôi nhảy mũi, bám đầy trên ống quần jean đen ưa thích của tôi - trổ dài ra trên lưng mình.

Việc biến đổi hầu như đã hoàn tất. Tôi là một chú chó xù dài một mét rưỡi với cái đầu người của một thằng bé.

Hổng lâu nữa đâu.

Đầu tôi bắt đầu lớn hơn, bè hơn. Mũi tôi chu ra phía trước mặt. Mắt trở nên mờ căm cứ như thể tôi vừa mới mang thêm cặp kính râm. Hai tai tôi co lại và trượt cao lên hai bên đầu. Miệng tôi, quá bự nên hổng thể là miệng của một con chó xù được. Ố ồ. Một cái mõm trắng, dài, chù ụ, hổng thanh nhã như miệng của một con chó xù.

Ố ồ. Rõ ràng là… ố ồ.

<Marco, hình biến của bồ trở nên kỳ quái rồi!> Cassie hét toáng.

Chuyện gì đang xảy ra thế? Tôi là cái thứ gì thế ta?

Tôi giơ một chân lên ngắm. Tôi đi tới và nện chân vô một vách tường. Tôi nóng, tôi biết rõ mà. Lông của tôi là một sự pha trộn giữa xoăn tít và thẳng đơ. Những cọng lông thẳng sáng hơn, trong hơn màu trắng thực sự của lông con Euclid.

Gấu trắng Bắc cực ư? Tôi là một sinh vật nửa chó xù, nửa gấu trắng ư?

Tôi là một con gấu-chó ư?

<Áááááá!>

Và rồi, bản năng trỗi dậy. Tính dữ dội của loài săn mồi máu lạnh trong con gấu trắng kết hợp với tính khùng điên của Vịt-Daffy-uống-cà-phê trong con chó xù.

Tôi có thể ngửi thấy mùi con mồi. Tôi nhìn thấy hai con sói, mắt lấp lánh. Hổng phải con mồi. Hai con thú săn mồi. Không, tôi sẽ không theo chúng. Tôi muốn một thứ gì đó giống giống hải cẩu kìa. Ừ, đúng rồi. Nếu không thì là một con chuột.

Thế rồi, tôi nghe thấy những tiếng động. Tiếng chuyển động. Một thứ gì đó sống động, ở ngay bên kia vách tường.

Tôi đứng dậy trên hai chân sau, rồi lại thả chân xuống đứng trên bốn chân. Và tôi tấn công.

<Marco,> Rachel hét. <Bồ đang làm cái quái gì thế?>

RẦM! Bốn trăm ký thịt của chú chó xù siêu hiếu động đâm sầm vào phá tan bức vách Sheetrock. Con mồi! Chắc chắn là hải cẩu rồi!

Tennant giật mình ngó quanh.

"Áááááá!"

Tôi vượt qua khoảng cách gần năm mét trong vòng có vài giây. Tennant chúi người né khỏi cú bay người của tôi. Hai chân trước to bằng cái nắp tròn đậy trục bánh xe của tôi xé tanh banh cái ghế bành của hắn.

<Jake, Marco mất kiểm soát rồi!> Cassie cảnh báo.

<Ý bồ là gì?> Jake, đang ngồi trong phòng điều khiển, thắc mắc.

<Ý Cassie là Marco biến hình dị dạng, giờ đây cậu ấy là một con chó xù có kích thước của một chiếc Volkswagen,> Rachel chen lời giải thích.

Con mồi của tôi chạy xông ra cửa. Sai lầm lớn rồi. Chạy ư? Chỉ cốt khiến tôi hứng thú thôi. Chạy trốn ư? Giống như một lời quảng cáo: Phải, ta là con mồi, hãy tới đây và ăn thịt ta đi.

Với bốn sải chân khổng lồ, tôi đã tới bên hắn. Tôi lấy chân xô mạnh hắn. Hắn bay vổng lên và va vào tường.

Con hải cẩu đã bị dồn vào đường cùng. Rớt xuống.

Đến giờ ăn trưa rồi.

CHƯƠNG 24

"Hu hu!" Tennant khóc lóc, rên rỉ, co ro cúm rúm giống như một con chuột bị mắc bẫy. Tôi hổng cảm thấy xót thương cho hắn tẹo nào. Tôi hổng biết thế nào là thương xót. Tôi là một con gấu-chó.

<Marco, bình tĩnh nào!> Cassie thét lớn. <Bồ sẽ giết chết hắn ta mất thôi.>

<Sao lại không kia chớ?> Tôi hỏi ngược lại. <Hắn là một tên Yeerk mà. Hắn là một tên Yeerk-hải-cẩu.>

Với lốt hình biến này mọi thứ chỉ có hai màu đen và trắng, rất đơn giản. Giết chết con mồi. Giết chết kẻ thù. Hổng có chuyện gì khác đáng quan tâm cả.

Nhưng, một phần nhỏ nào đó trong trí não tôi lên tiếng, <Yeerk-hải-cẩu á? Gấu-chó á? Hả?>

Tennan cuộn mình trong góc phòng. Hắn kêu gào, "Cứu tôi với! Cứu tôi với!"

Nhưng đội ngũ nhân viên trường quay dường như hổng có hứng thú giúp đỡ hắn. Gần như tất cả họ đều lo chạy tháo thân.

<Bồ bị mất kiểm soát trong lốt hình biến này rồi, Marco,> Cassie nói từ tốn. <Hãy nắm lấy quyền kiểm soát đi. Bồ đang ở trong một lốt hình biến pha trộn giữa hai loài vật. Nào, hãy nắm quyền kiểm soát. Hãy nắm quyền kiểm soát đi.>

<Mọi người, đâu ở nguyên đó nghe,> Jake ra lệnh.

<Anh đừng lo,> Rachel đáp. <Em sẽ không xớ rớ quanh cái thứ sinh vật đó đâu. Nếu như em đang ở trong lốt gấu xám, thì chắc rồi, nhưng…>

<Tôi đã sẵn sàng phát hình, thưa hoàng tử Jake,> giọng Ax bình thản cứ như chẳng có chuyện gì bất thường đang xảy ra cả.

<Nào, Marco,> Cassie khích lệ. <Sẽ ổn cả thôi. Bồ có nhớ nhiệm vụ phải làm không?>

Nhiệm vụ ư?

Tôi lấy chân huých cái cơ thể bèo nhèo của Tennant, quan sát hắn rúm ró, run rẩy.

<Tiếp theo là gì hả Marco?> Cassie nói, giọng êm dịu. <Nói cho mình nghe đi. Tụi mình là bạn mà. Hãy nói cho tụi mình, cho mình và ->

<Nói với cái mông đít mình nè,> Jake ngắt ngang. <Marco. Hãy đối mặt. Ngay bây giờ. Đó là mệnh lệnh.>

Lời nói của Jake như một xô nước đá dội xuống đầu tôi, như đánh thức tôi khỏi một cơn mộng nhức nhối một cách nhanh chóng và đau đớn.

Từ từ trí óc tôi lấy lại được quyền kiểm soát.

<Jake, Marco đang trải qua một loạt những điều không hay trong đời cậu ấy,> Cassie nói. <Cậu ấy căng thẳng. Ba cậu ấy ->

<Cassie, bồ biết mình mến bồ và khâm phục bồ, nhưng bồ hãy im lặng giùm mình,> Jake nói. <Nghe mình nè, Marco. Chúng ta không có thời gian để bồ than thân trách phận. Mình không quan tâm bồ đang gặp vấn đề rắc rối gì. Bồ phải đối mặt với chuyện này, ngay bây giờ.>

Tôi bắt đầu co rút. Cơ thể tôi xẹp xuống như một trái bóng bay bị châm kim.

Đầu tôi đang nhỏ lại thành cái đầu của một con chó xù bình thường.

<Đó không phải là một lối cư xử hay, Jake,> Cassie phản pháo, rõ ràng là giận dữ. <Nếu như cậu ấy đang bị căng thẳng ->

<Cassie à, Marco không phải là bồ, không phải là Rachel, và cũng không phải là cả mình nữa. Cậu ấy là Marco,> Jake ôn tồn. <Cái mà Marco cần là đẩy cái đầu của nó ra khỏi cái kết sau cùng và nhớ lại những gì nó vẫn hay nói.>

Tôi hay nói gì ta? Jake đang nói về chuyện gì thế nhỉ?

Jake tiếp tục. <Cuộc đời không phải là tấn bi kịch cũng không phải là màn hài kịch mà thường là do chính bạn lựa chọn. Bạn có thể sướt mướt hoặc bạn có thể cười hớn hở.>

Tôi cười. Cười vì nhận ra, ồ, đúng, quả là tôi có nói thế thật.

Tôi là một chú chó xù hoàn hảo từ đầu đến chân.

“Cái quái -?” Tennant vừa nói vừa run rẩy đứng dậy.

<Làm tốt lắm, Marco,> Cassie khen.

Hay là bản thân nó đã tốt rồi, hổng cần nhờ đến tôi ta?

Tôi chạy thật nhanh tránh xa khỏi Tennant.

“Andalite,” Tennant rít lên. Người hắn hổng còn toát ra mùi sợ hãi nữa mà chỉ còn có một mùi duy nhất - mùi căm hận. “Mi đã mắc một sai lầm khủng khiếp. Lẽ ra mi phải giết chết tao khi mi có cơ hội. Tao sẽ không tỏ ra khoan dung với mi như thế đâu.”

<Sẵn sàng, Ax,> Jake hô.

Tennant cúi xuống nắm lấy một sợi dây điện đang nằm trên sàn. Hắn giật một đầu dây ra khỏi tường, đầu kia khỏi dàn đèn sân khấu.

Vúúút!

Cú quất dây của Tennant có thể xắt tôi ra làm hai mảnh.

<Ôi, trời,> tôi rên rỉ.

<Quay lại phía sân khấu đi, Marco,> Jake nói. <Tụi mình đã sẵn sàng quay rồi.>

<Cứ để Jake và Ax thu hình, Marco,> Rachel xen vô. <Rồi mình và Cassie sẽ mang bồ ra khỏi chỗ đó.>

Tôi núp mình dưới phần còn lại của cái ghế bành rách tươm.

Vúúút!

Cách tôi chừng một tấc.

“Đây sẽ là phép chữa bệnh tuyệt vời,> Tennant ba hoa.

<Cứ ở ngay chỗ bồ đang đứng nhen, Marco,> Jake nói. <Hắn đã ở trọn vẹn trong khuôn hình.>

<Buổi họp kết thúc,> Tobias thông báo. <Họ đang rời khỏi hội trường!>

Vúúút!

Sợi dây quất ngang lưng tôi! Hệt như tôi đang bị quật bằng một cái cây được nung nóng âm ỉ vậy.

“Oắng!” tôi ré lên thống thiết.

<Nhân viên trường quay và những người phụ trách hệ thống đang đi xuôi theo hành lang,> Tobias nói. <Họ sẽ có mặt ở đó trong vòng mười giây.>

<Ráng chịu đựng nghen, Marco,> Cassie khích lệ.

<Tui có còn lựa chọn nào nữa không?>

<Sẵn sàng chưa Ax?>

<Rồi, thưa hoàng tử Jake.>

William Roger Tennant buông sợi dây, cúi xuống, tóm cổ tôi. Nhấc bổng tôi lên, hắn xoay người đối diện với máy quay. Bàn tay hắn bao quanh cuống họng tôi, hắn giơ tôi lên ngang mặt hắn.

Hắn bắt đầu bóp cổ tôi. Tôi rên rỉ và quẫy đạp.

“Nào, tên Andalite kia,” Tennant nói, mắt hắn ánh lên niềm thích thú. “Mi sẽ không chết trên tay tao dễ dàng như thế đâu, phải không nào?>

<Và… chúng ta đang truyền hình trực tiếp!> Ax loan báo. <Con chó ấấấy tên là Marco!>

Đột nhiên sân khấu tắm mình trong ánh sáng chói lòa, hổng thấy đường luôn.

Nghẹt thở! Đầu tôi có cảm giác sắp sửa nổ tung. Thị giác vốn đã mờ ảo của tôi trở nên còn mù mịt hơn. Cơ thể tôi mềm oặt.

Tôi yếu lắm rồi, hổng thể nào chống đỡ nổi nữa.

“Chết này, Andalite! Hãy chết đi!” Tennant thét lên, mọi hành động, lời nói của hắn thể hiện rất rõ rệt dưới ánh đèn và trước tiếng rì rì của hai cái máy quay.

“Cái quỷ gì đang xảy ra ở đây thế này?” có ai đó quát thật to. “Ôi Chúa ơi, Tennant! Anh đang làm gì thế?”

“Tránh xa tao ra!” Hắn la lối. “Tao sẽ giết chết hết tụi bay!”

“Con chó này đang làm gì ở đây thế?”

“Andalite,” một nhân viên trường quay xầm xì.

“Chết đi, cái đồ chó lai bẩn thỉu, chết đi này!” Tennant tiếp tục riết róng.

“Ý anh là sao, chúng ta đang truyền sóng ư? Cắt hình ngay, giảm âm lượng ngay! Cắt ngay lập tức!”

“Tao sẽ xoắn ruột gan phèo phổi của mi xuyên qua tai mi!”

“Anh ta điên rồi!”

Một đám đông bao quanh tôi, toàn người là người. Những cánh tay giơ ra cản Tennant lại, gỡ những ngón tay của hắn ra khỏi cổ họng tôi. Tôi rớt xuống sàn cái phịch.

<Cassie! Rachel! Đủ rồi, mang Marco ra khỏi đấy ngay!>

<Chúng tôi đã sẵn sàng, thưa thủ lãnh can trường,> Rachel đáp.

"Grrrrrr…"

Rachel và Cassie gầm gừ, lượn lờ hướng tới chỗ đám đông.

"Thánh vật -" có ai đó hét lên. "Chúng không phải là chó nhà mà là chó sói, ôi trời ơi! Chúng là chó sói!"

"Chuyện gì đang xảy ra ở đây thế này? Sản phẩm truyền hình này thuộc loại gì thế hử?" một giọng đàn ông vang lên như sấm.

Đại diện hãng UPN ư?

"Chuyện này thật là điên rồ. Mấy anh đưa trò dở hơi này lên sóng truyền hình ư? Ráng đi nha Fox, tôi không quan tâm."

"Đó không phải… đó… ngài đừng…" Tennant cà lăm. "Đó hoàn toàn chỉ là một sự hiểu lầm!"

Tôi nằm trên sàn, thở hổn hển, hổng còn ai để tâm tới con chó tội nghiệp này nữa. Tôi tự hỏi liệu rằng lúc này mà nói với đại diện hãng UPN ý tưởng của tôi về phim *Star Trek* tiếp theo có thích hợp không ta.

<Hỡi các chàng trai, các cô gái,> Jake nói. <Mình tin rằng công việc của chúng ta ở đây đã có hiệu quả.>

CHƯƠNG 25

“Tôi rất khoái cái thời tiết mà chúng ta đã trải qua hôm nay. Trời gần như không một gợn mây, mặt trời thả sức chiếu những tia nắng của mình soi rọi khắp nơi, ánh sáng đèn điện trở nên không cần thiết. Kh-khô-ông c-cần thi-thiết, kh-khô-ông c-cần thi-thiết. Còn nữa, trời không mưa nên bộ da nhân tạo của tôi không bị ẩm ướt, điều mà -”

“Ax?” tôi ngắt lời ảnh.

“Gì thế Marco?”

“Ngưng nói giùm cái coi. Làm ơn đi mà.”

“Thôi nào, Marco” Tobias nói. “Chú Ax chỉ là đang tập luyện chút chút kỹ năng giao tiếp thôi mà. Tụi mình đã thực hành việc đó hàng giờ tối qua rồi còn gì.”

“Một lần nữa, xin cảm ơn Marco,” Ax nói, “vì đã mời tôi tới buổi lễ hoang sơ mà rất thú vị này.”

“Rất hân hạnh, Ax ngố. Chớ có lại gần bàn bày đồ ăn buffet đó nha.”

“Bạn định nghĩa “gần” là bao xa?”

“Ax, ý tui là: không ăn uống gì sất.”

“Thật là một tiệc cưới đáng yêu hết sức,” Cassie bình phẩm.

“Ừ,” tôi đồng tình. “Nhưng tui hổng thể nào tin nổi rằng Rachel đã khóc.”

“Này,” Rachel cự nự. “Có khối người khóc trong đám cưới.”

“Ừ, tui chỉ hổng có biết rằng bồ đúng là có tuyến lệ thực thôi, Rachel.”

“Có cả ối thứ về mình mà bồ hổng biết, Marco,” nhỏ đáp lời. Âm điệu trong giọng nói của nhỏ dường như rất dễ thương.

Hả? Rachel dễ thương á? Với tôi á?

“Đó có phải là do áo lễ hội không ta?” tôi nói. “Đó là lý do mà bồ nói năng dễ thương với tui. Áo lễ hội khiến diện mạo tui hoàn toàn khác. Rất là Sean Connery[18]. Rất là Pierce Brosnan[19].”

“Đừng nói nữa,” Tobias cảnh báo.

“Tui làm gì còn lựa chọn nào khác đâu,” tôi nói. “tôi buộc phải nói ra thôi: tôi là Bond, Jame Bond”

Cuộc chiến với William Roger Tennant của tụi tôi xảy ra cách đây hai tuần rồi. Mọi người đã có hai tuần cực kỳ bận rộn. Và lần duy nhất, sự bận rộn này hổng hề liên quan gì đến bọn Yeerk hay đến những cuộc chiến với người ngoài hành tinh hay đến những thứ đại loại như vậy cả.

Nhờ có Ax, chương trình lập dị của William Roger Tennant đã bị đài truyền hình địa phương cắt bỏ. Theo tự nhiên, mạng lưới truyền hình phát băng thu hình mà tụi tôi quay được để đưa tin. Còn kênh

CNN, chẳng kiêng dè gì, phát băng đó tới 4,000 lần.

Từ đó, hổng còn ai nhìn thấy Tennant nữa.

Sau vụ của William Roger Tennant, tôi mất hai ngày để suy nghĩ về những gì ba tôi đã nói với tôi, về việc hai ba con tôi vẫn phải tiếp tục sống, về việc cần phải tạo ra một khởi đầu mới và về việc chúng tôi là một gia đình.

Tôi cũng còn nghĩ tới những lời mà Cassie đã nói, về việc tôi phải đối mặt với những gì đang "hiện hữu", những sự việc đúng như nó đang xảy ra chứ hổng phải những gì mà tôi mong ước nó sẽ xảy ra.

Và tôi nhớ những lời nói an ủi hổng thể nào quên của Jake. "Mình không quan tâm bồ đang gặp những rắc rối gì. Bồ phải đối mặt với chuyện này, ngay lập tức."

Song, phần lớn thời gian tôi nhớ đến những gì mà tôi luôn luôn tin tưởng, đến những bài học mà mẹ tôi đã dạy. Rằng trong khi chỉ có một vài sự việc đơn thuần là những nỗi đau thì hầu hết những sự việc khác xảy ra trong đời có thể là tấn bi kịch hoặc cũng có thể là màn hài kịch, và đó là do chính bạn lựa chọn. Có phải cuộc đời là một quãng thời gian dài làm việc khó nhọc, nỗ lực hết mình để hổng cảm thấy buồn rầu phải ân hận vì những tội lỗi mình đã mắc phải và oán giận và than thân trách phận? Hay cuộc đời chỉ là kỳ lạ, là kỳ quặc, là kỳ quái, là trớ trêu và ngốc nghếch?

Tôi cho là ngốc nghếch.

Đó hổng phải là một hướng suy nghĩ thoát khỏi những băn khoăn dễ dàng. Than vãn mới là lối dễ dàng nhất trần đời.

Dù sao đi nữa thì tìm ra được một lời biện hộ nhẹ nhàng, khôi hài, châm biếm để giúp mình thấy lạc quan, dù là hổng chắc chắn, thiệt chẳng dễ dàng tẹo nào.

Quá khứ đã kết thúc và hổng còn liên quan gì tới hiện tại nữa. Mẹ tôi, Visser Một… tôi phải gạt suy nghĩ về mẹ qua một bên và nghĩ tới ba, và tới tôi.

Thời gian cứ tiếp tục trôi, cuộc đời tôi tiếp tục trôi.

Tạm biệt giấc mơ ngọt ngào. Xin chào Euclid.

Vậy đấy, trước đám cưới, tôi đã có một cuộc trò chuyện với ba thiệt là lâu. Tôi nói với ba rằng cuộc hôn nhân mới của ba hoàn toàn hổng ảnh hưởng gì đến tôi.

Tôi là một con người tốt nhất. Bạn có thể bổ sung thêm vào câu chuyện những lời nói giỡn của chính bạn. Rachel cũng đã thêm vào đó vài câu rồi đấy.

Bữa sau ngày cưới, hai ba con bắt đầu sửa soạn để cô Nora dọn về ở chung. Cổ hiểu rằng tôi sẽ hổng gọi cổ là "Mẹ." Tôi có một người mẹ và chỉ một mà thôi, bất luận bà còn sống hay đã chết.

Vài ngày sau, mọi việc đã ổn thỏa. Cô Nora đã ở chung nhà với ba con tôi. Con chó, cũng theo cổ tới luôn. Tôi hổng ngại cô Nora, tôi có thể nhìn thấy cách mà chúng tôi có thể sống hòa thuận với nhau.

Nhưng tôi vẫn còn ghét con chó đó.

Vừa đi học về tới nhà, tôi nghe thấy điện thoại reo. Giờ đây, điện thoại nhà tôi reo thường xuyên hơn vì mấy bậc phụ huynh cứ gọi tới tìm cô Nora để hỏi thăm lý do tại sao con cái của họ bị đánh trượt môn toán.

Tôi quyết định là hổng bắt máy. Cứ để điện thoại trả lời tự động.

Và rồi, tôi nghe thấy.

"Marco, nếu cậu có ở đó, hãy nhấc máy đi."

Giọng mẹ tôi.

HẾT TẬP 35

---

[1] Chris Rock (sinh ngày 07/02/1965) là diễn viên hài người Mỹ, đồng thời cũng là nhà viết kịch bản, nhà sản xuất phim. Anh được kênh truyền hình Comedy Central chuyên phát phim hay kịch hài bầu là diễn viên hài vĩ đại đứng hàng thứ 5 trong mọi thời đại.

[2] *Steak and Ale* là một chuỗi các nhà hàng phục vụ bữa tối bình dân. Nhà hàng đầu tiên được khai trương tại thành phố Dallas, bang Texas ngày 26/02/1966. Chuỗi phát triển tới 280 nhà hàng vào những năm thập niên 80, và đến 2008, chỉ còn 58 nhà hàng.

[3] *Fecility* là tên một bộ phim truyền hình Mỹ nhiều tập được chiếu trong giờ vàng.

[4] UPN - viết tắt của United Paramount Network.

[5] Tên series phim truyền hình nhiều tập sản xuất từ năm 1970.

[6] Bác sĩ Sigmund Freud (06/05/1856 - 23/09/1939) - bác sĩ thần kinh học người Áo - là người đã tìm ra phương pháp chữa bệnh tâm thần bằng tâm lý liệu pháp.

[7] David Dwight Eisenhower (14/10/1890 - 28/03/1969) - tổng thống thứ 34 của Hoa Kỳ. Trong suốt thế chiến thứ II, ông là Tổng tư lệnh của quân Đồng minh ở châu Âu với quân hàm Thống tướng lục quân, và năm 1949, ông trở thành Tổng tư lệnh đầu tiên của NATO.

[8] Tên một nhân vật trong phim cùng tên do Arnold Schwarzenegger thủ vai.

[9] Chương trình tư vấn chăm sóc sức khỏe tâm lí.

[10] Nguyên văn: *Thousand Island dressing* - một loại sốt trộn salad.

[11] Bộ phim tình cảm nổi tiếng do Kevin Costner và Whitney Houston đóng vai chính.

[12] Teflon là tên thương hiệu của một chất polymer do nhà khoa học Roy Plunkett (1910 - 1994) khám phá vào năm 1938. Sản phẩm này được hãng DuPont tung ra thị trường từ năm 1946. Đây là một hóa chất hữu cơ chứa fluor, có tính chất chịu nhiệt và không kết dính.

[13] Một thương hiệu bánh ngọt ở Mỹ.

[14] Sitting Bull (1831 - 15/12/1890) - là tù trưởng và giáo chủ của bộ lạc Hunkpapa Lakota. Sitting Bull chỉ huy dân da đỏ trong cuộc chiến chống quân đội Hoa Kỳ và nổi tiếng đánh thắng trong trận Little Bighorn.

[15] George Armstrong Custer (05/12/1839 - 25/06/1876) - là sĩ quan chỉ huy kỵ binh của quân đội Hoa Kỳ trong thời Nội chiến Hoa Kỳ và các cuộc chiến với dân da đỏ. Được thăng chức nhanh từ khi còn trẻ, Custer là một tay chỉ huy nổi tiếng can đảm, táo bạo, nhưng cũng mang tiếng là kiêu căng, quá tự tin và kiểu cách. Ông chỉ huy Lữ đoàn Michigan với biệt hiệu *"Chó sói"* trong Nội chiến Hoa Kỳ. Custer cùng 200 binh lính thuộc Trung đoàn 7 Kỵ binh bị bắn chết trong trận Little Bighorn với dân da đỏ do tù trưởng Sitting Bull cầm đầu.

[16] Tướng H.Norman Schwarzkopf (sinh 22/08/1934), còn được biết đến với biệt danh “Norman bão táp” (Stromin Norman) - là một vị tướng của quân đội Mỹ, hiện đã về hưu. Ông phục vụ trong Bộ Tư Lệnh Trung Ương Hợp chủng quốc Hoa Kỳ, là chỉ huy Quân đội liên minh trong Chiến tranh Vùng Vịnh năm 1991.

[17] Saddam Hussein (28/04/1937 - 30/12/2006) - là nhà độc tài và là Tổng thống Iraq từ năm 1979 đến 2003. Năm 1990, ông phát động Chiến tranh Vùng Vịnh xâm lược quốc gia Kuwait nhỏ bé. Năm 1991, do sự can thiệp của Hoa Kỳ và các nước, Saddam Hussein đã phải chịu thất bại và rút quân.

[18] Sean Connery - tên một diễn viên cực kỳ nổi tiếng và cũng cực kỳ điển trai của phim trường Mỹ. Ông từng thủ vai diệp viên 007 trong loạt phim về nhân vật này.

[19] Pierce Brosnan - tên một diễn viên điển trai nổi tiếng khác của phim trường mỹ. Ông cũng là một trong những diễn viên thể hiện nhân vật điệp viên 007.

K. A. APPLEGATE

ANIMORPHS

NGƯỜI HÓA THÚ

Visser

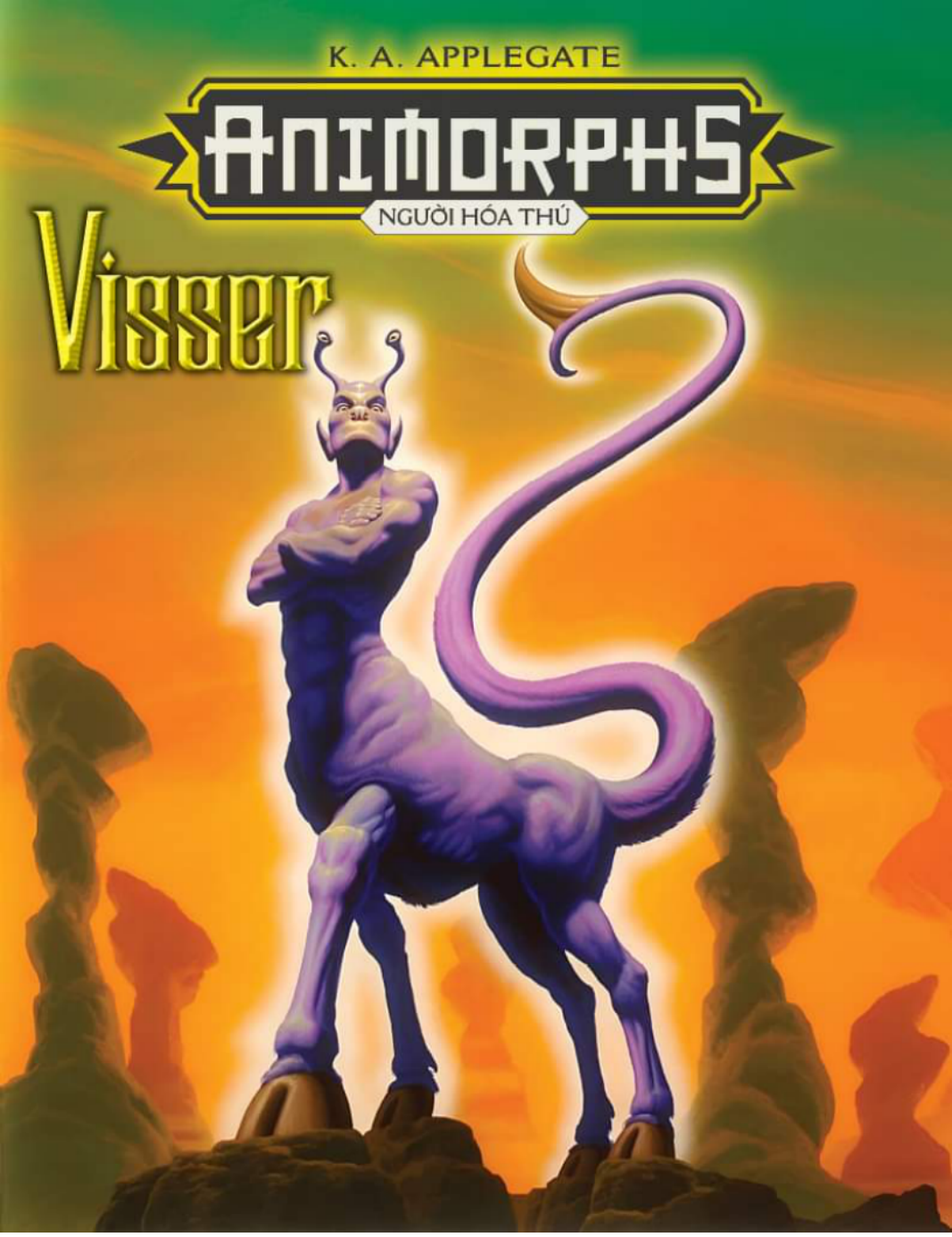

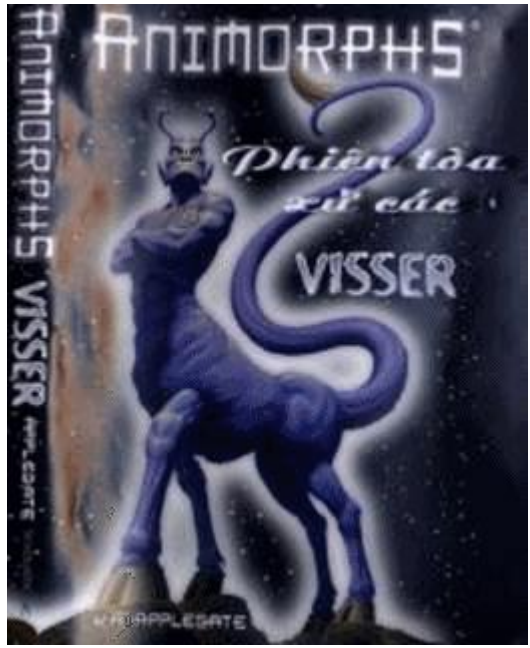

Tác phẩm: Phiên Toà Xử Các Visser
Nguyên tác: Animorphs - Visser
Tác giả: K. A. Applegate
Dịch giả: Hương Lan
Nhà xuất bản: Trẻ, 01/2002
Khổ sách: 11 x 18 cm
Số trang: 170*2
Giá sách: 6.000*2 vnđ
Thực hiện ebook: ANIMORPHS Team
Scan: nguoimedocsach
Đánh máy: light_yagami, james_nomad23
Đối chiếu bản gốc: tieukhe
Dịch bổ sung: tieukhe
Biên tập: nguoimedocsach
Sửa chính tả: Foli, santseiya
Thiết kế bìa: 4DHN
Chuyển sang ebook: santseiya
Ebook BB: Cent
Ngày hoàn thành: 06/06/2010
Nơi hoàn thành: Việt Trì - Phú Thọ
ooO TVE Ooo

MỤC LỤC

MỞ ĐẦU
CHƯƠNG 1
VISSER MỘT
CHƯƠNG 2
CHƯƠNG 3
CHƯƠNG 4
CHƯƠNG 5
G
CHƯƠNG 6
CHƯƠNG 7
CHƯƠNG 8
CHƯƠNG 9
CHƯƠNG 10
CHƯƠNG 11
CHƯƠNG 12
CHƯƠNG 13
CHƯƠNG 14
CHƯƠNG 15
CHƯƠNG 16
CHƯƠNG 17
CHƯƠNG 18
CHƯƠNG 19
CHƯƠNG 20
CHƯƠNG 21
CHƯƠNG 22
CHƯƠNG 23
CHƯƠNG 24
CHƯƠNG 25
CHƯƠNG 26
CHƯƠNG 27
CHƯƠNG 28
CHƯƠNG 29
CHƯƠNG 30
CHƯƠNG 31
CHƯƠNG 32
CHƯƠNG 33

PHIÊN TOÀ XỬ CÁC VISSER

“Cưng ơi?”

Chẳng có tiếng trả lời. Gã đàn ông loài Người-chồng vật chủ của ta, đang mê mải coi một trận đấu trên ti-vi.

“Cưng à?” Ta lại gọi, giọng giục giã, thắm thiết hơn.

Hắn ngước lên và mỉm cười hiền lành. “Gì đó em?”

“Marco hạ sốt rồi. Em nghĩ con nó đã qua cơn hiểm nghèo. Nó đang ngủ rất ngon. Em đi hóng mát một chút đây.”

Gã đàn ông loài Người kia vặn nhỏ ti-vi xuống, “Hay đấy. Tụi con nít mỗi khi ấm đầu là làm người ta lo nhặng xị cả lên. Dù sao Marco cũng khỏi rồi, đỡ quá!”

“Con nó bị nhiễm virus thôi mà.”

“Ờ, em cứ nghỉ ngơi cho lại sức. Hai hôm nay em đã vất vả quá rồi. Nếu em có ý định ra cửa hàng…”

“Cưng à, em tính ra bến cảng thư giãn.”

Gã đàn ông loài Người nhìn ra bến cảng lớn và lúc lắc đầu. “Từ hồi em mua chiếc du thuyền đó đến giờ… anh thấy Marco phải chạy đua với nó xem ai được em ưu ái nhất trong nhà này.” Gã nhíu mày. “Em đừng nên dong thuyền ra xa nhé. Trời coi bộ u ám quá.”

Ta mỉm cười. “Chỉ cần kiểm tra lại dây nhợ và ốc vít trước khi dong buồm ra khơi là đủ bảo đảm an toàn rồi.”

Gã đàn ông loài Người lại quay về với trận đấu trên ti-vi, mặt nhăn nhó mỗi khi đội mà gã ủng hộ phạm lỗi. “Hay, hay, xời.” Gã luôn miệng xuýt xoa.

Ta quay bước trở ra hành lang. Cửa phòng Marco-con trai vật chủ của ta hé mở. Ta dừng lại, ngó vào trong. Chẳng thể làm khác được, cái giọng của mụ đàn bà vật chủ trong đầu ta rên la thống thiết, thê thảm quá. Đã tàn lực rồi mà chị ta còn cố than gào, năn nỉ ta…

Marco vẫn ngủ say sưa, hoặc nó giả bộ ngủ. Con trai vật chủ của ta là một cậu bé dễ thương nhưng hơi nhỏ con. Với bản chất quá thánh thiện, dịu dàng và cả tin, cậu ta khó lòng tiến xa, tiến mạnh trong thế giới sôi sục này - một thế giới càng ngày càng khốn khó hơn cho con người.

Và nó sẽ còn khốc liệt hơn nữa, một khi ta áp đặt sự thống trị lên hành tinh này.

Ta nhìn cậu bé lần cuối, mặc tiếng người đàn bà trong đầu ta vẫn năn nỉ, kèo nài thảm thiết. *<Làm ơn cho ta nói lời chào tạm biệt với con trai ta. Cho ta ôm hôn nó lần cuối đi, trời ơi! Không! Không! Không! Đừng ác độc vậy chứ!>*

Nhưng đó chỉ là giọng nói của một vật chủ yếu đuối mà thôi. Đó là tiếng kêu của một người không còn quyền quyết định, hay phản

kháng những gì ta đã sử dụng cơ thể của nó để làm...

Ta rời nhà, lái xe ra bến du thuyền.

Gió thổi sầm sầm. Thời tiết và khí hậu ở Trái Đất thật kỳ khôi. Đủ các kiểu thời tiết luôn thay phiên nhau thể hiện mình. Hết nóng như thiêu, lại lạnh cắt da cắt thịt. Rồi đến bão bùng với gió giật như điên, hoặc tuyết rơi, phủ trắng xoá tất cả mọi thứ. Và mưa thì khỏi nói: có khi lất phất, có lúc lại xối xả đến nỗi che khuất cả ánh sáng ban ngày…

Ra khỏi xe, ta thung dung rảo bước tới chiếc thuyền buồm tí xíu, được cột chặt vào chân cầu tàu ở quãng giữa khoảng đi xuống mép nước. Nhiều du thuyền đồ sộ neo đậu kín hai bên. Tốt rồi. Ta có tất cả những chiếc thuyền ta cần.

Vừa chèo thuyền, ta liền tháo bỏ dây cột ra và dùng tời kéo cho cột buồm chỉnh căng lên. Xong, ta cầm lấy cần lái. Chẳng việc gì ta phải nổ máy, dù là để lái ra khỏi bến. Bất cứ ai cũng có thể lái được thuyền có động cơ, nhưng muốn điều khiển được thuyền buồm thì cần phải có kỹ năng đàng hoàng.

Đi thuyền buồm là một trong những thú vui nhất kể từ khi ta làm con Người hay nói đúng hơn là kể từ khi ta sử dụng vật chủ là con Người. Đó thật sự là một hoạt động phô bày sức mạnh và sự khéo léo trước những lực lượng siêu phàm. Nó mang đến cảm giác mạnh không thể tin được. Thật nguy hiểm nhưng đầy phấn khích khi được một mình một tay lái dập dềnh giữa biển trời nước bao la…

Ta kéo buồm cao hơn bình thường rồi đứng ở hướng mặt ra biển mênh mông. Ta cố ý để ai đó thấy ta giăng buồm ra khơi, mà lại giương buồm thật căng trong một buổi chiều khá là u ám thế này. Điều đó rất quan trọng. Loài Người cần đổ tội cho rủi ro này lên một ai hay một cái gì đó. Trong cái vũ trụ chật hẹp của loài Người, không có chỗ cho sự ngẫu nhiên. Vì vậy, ta sẽ cung cấp chứng cớ cho họ tìm ra thủ phạm.

“Cô ta giong buồm ra khơi trong khi trời nổi gió đùng đùng,” họ sẽ bảo nhau như thế. “Lại để buồm cao quá. Một tay chèo nghiệp dư chân yếu tay mềm mà liều thế. Chả trách gì biển cả....” Đó là những gì họ sẽ bàn tán xôn xao, và sẽ đổ lỗi cho kẻ nạn nhân là ta đó…

Sau khoảng một tiếng đồng hồ nữa, khi mà ta đã khuất khỏi tầm nhìn từ đất liền, ta sẽ hạ buồm xuống và chờ một chiếc Con Rệp tới đón.

Động cơ của Con Rệp sẽ thổi xoáy làm lập úp con thuyền. Hoặc là ta sẽ bảo tên phi công Taxxon tìm cách xô mạnh cho con thuyền nát ra. Như thế sẽ càng khiến những con Người trên bờ hoang mang, chẳng biết đường nào mà lần cả.

Còn nữa, cơ thể của ta sẽ chẳng bao giờ được tìm thấy. Chồng và con trai vật chủ của ta sẽ nghĩ rằng ta - hay nói đúng hơn là vật chủ của ta - đã thiệt mạng.

Vật chủ của ta - mụ đàn bà loài Người có tên là Eva - lớp vỏ bọc cho ta sống trong đó - sẽ ngưng tồn tại trong tâm thức của tất cả những con Người biết chị ta. Ta sẽ được tiễn đưa bằng những nghi thức đầy tinh mê tín dị đoan. Một lễ mai táng rình rang, nhưng dưới mộ không có xác.

Dĩ nhiên, tâm trí Người của Eva vẫn đi theo ta. Nó vẫn kêu khóc bù lu bù loa, kèo nhèo, ỉ ôi. Nhưng ta thừa kinh nghiệm để khống chế mụ.

Ta hiểu mụ, hiểu tâm tình người mẹ loài Người. Ta hiểu theo cách mà cả mụ lẫn bất cứ ai khác đều không được phép biết.

Trong một thời gian ngắn, gia đình của mụ đã rất có ích khi giúp ta hoàn thiện kiến thức về loài Người. Nhưng bây giờ ta còn có nhiệm vụ to lớn, quan trọng hơn. Nhiệm vụ buộc ta phải đoạn tuyệt với cuộc sống gia đình êm ả, chán phèo của Eva mà ta buộc phải chấp nhận như là một cách để nghiên cứu bước chinh phục tiếp theo cho Đế chế Yeerk của tụi ta.

Thời gian ẩn dật của ta đã chấm dứt. Điều ta đau đáu mong đợi cuối cùng rồi cũng đến: ta được thăng chức.

Vượt qua một loạt những ứng viên, những bậc tỉ thí đầy tham vọng khác, ta giành được một vị trí cực kỳ trang trọng, uy quyền: Trở thành một nhân vật được quan hệ với Hội đồng Thập Tam Trụ của Đế chế Yeerk.

Chính ta sẽ khởi xướng cuộc xâm lăng Trái Đất. Ta sẽ chịu trách nhiệm thực hiện cuộc chinh phục vĩ đại nhất. Ta sẽ một mình đứng trên vị trí tuyệt đỉnh trong tôn ti trật tự của quân đội Yeerk.

Ta sẽ trở thành Visser Một.

CHƯƠNG 1

"Thưa toàn thể Hội đồng Thập Tam Trụ, tôi đang có mặt ở đây, trong phiên toà xét xử dưới sự bảo vệ nghiêm ngặt này. Tôi không khước từ quyền của các quan tôi cao bắt giữ tôi ra hầu toà. Các quan có đủ uy quyền để biết bất cứ điều gì và tất cả mọi sự phục vụ tận tuy và lòng trung thành của tôi với Đế chế Yeerk. Nhưng việc người điều tra, thẩm vấn tôi lại chính là kẻ thù đôi nghịch nhất của tôi, là kẻ phản trắc thì tôi không thể chịu được."

Ta đang nói chuyện với biểu tượng ba chiều các vị trong Hội đồng Thập Tam Trụ. Mười ba Yeerk trong các cơ thể vật chủ khác nhau: Chỉn Hork-Bajir, hai Taxxon và có hai Yeerk giấu kỹ cơ thể đến nỗi ta không thể đoán ra hình hài của các ngài.

Tất cả các quan tối cao trong Hội đồng Thập Tam Trụ đều khoác áo thụng đỏ bầm, đỏ đến nỗi suýt ngả sang màu đen. Họ đứng yên một chỗ, thân thể treo lơ lửng trên trường trọng lực bão hoà, và liên tục được nuôi dưỡng bằng những tia Kandrona tinh khiết.

Chỉn quan Mượn xác-Hork-Bajir mặc một tấm lưới nhẹ bên dưới lớp áo choàng, nhằm tránh cho những lưỡi gươm cổ tay, cánh tay không đâm thủng vải sợi của áo.

Hai quan Mượn xác-Taxxon - phiên bản phóng đại của những con rết khổng lồ, húp híp, gớm guốc - đều có sẵn bên mình một mớ người Gedd, những món thịt tươi để các quan thoả mãn cơn đói triền miên. Cơn đói mà không một Yeerk nào có thể kiểm soát nổi, cho dù có chui vào sống bên trong bộ não nóng hổi của chúng. Bộ áo choàng đại lễ rộng thùng thình như một tấm buồm, quấn quanh một phần ba thân thể nhồng lên của các quan.

Các quan đang ở cách ta nhiều năm ánh sáng nhưng họ vẫn có thể thấy ta - có nghĩa là thấy khuôn mặt không gian ba chiều của vật chủ ta đang mang. Họ cũng thấy những dấu hiệu hay lời nói của ta, được dịch thành ngôn ngữ ước lệ của vũ trụ. Tất cả huyết áp, tỉ lệ nhịp tim, khối lượng hoóc-môn tiết ra… của ta đều được mã hoá thành những dữ liệu kỹ thuật số, để có thể đọc được từ xa hàng tỉ tỉ dặm. Và nếu muốn, chỉ cần bằng ý nghĩ, các quan có thể gọi ra bất cứ dữ kiện nào, được lưu trữ thành những sự kiện, nơi chốn hay cá nhân cụ thể.

Các quan cũng có thể thấy mặt và nghe được giọng truyền ý nghĩ của kẻ buộc tội ta. Cơ thể vật chủ hắn đang mang là niềm ghen tị của cả Đế chế Yeerk. Trong tất cả các Yeerk, duy nhất chỉ mình hắn ta có được vật chủ Andalite.

Hắn - kẻ thù không đội trời chung của ta - tên Visser Ba đáng ghê tởm, đang thoải mái tì mình trên bốn móng guốc Andalite thanh nhã. Cơ thể hắn là sự kết hợp chuẩn mực của những loài ăn cỏ: giống như

ngựa hay hươu của Trái Đất, hay như một con *Desbadeen limner*.

Thân trên của hắn gần giống thân trên của nhiều giống loài, nhưng có lẽ là giống loài Người nhất, với đôi vai đối xứng và cánh tay đu đưa, mút cuối có nhiều ngón.

Đặc điểm lố lăng nhất của người Andalite là khuôn mặt không có miệng. Người Andalite ăn bằng cách chạy trên cỏ và cho cỏ thẩm thấu qua móng guốc. Họ giao tiếp bằng cách truyền ý nghĩ.

Đám người Andalite sở hữu ba điều khiến họ trở thành kẻ thù đáng gờm nhất của tụi ta. Đó là: trí thông minh tuyệt bậc, khả năng truyền ý nghĩ cho một người hoặc nhiều người trên diện rộng, và tất nhiên là cái đuôi-vụt-nhanh-như-gió.

Rất nhiều Yeerk bất cẩn đã bỏ mạng dưới cái đuôi lợi hại của bọn Andalite.

Ngoài diện mạo cơ thể cực kỳ tuyệt chiêu và ấn tượng, người Andalite còn làm chủ một nền khoa học kỹ thuật cực kỳ cao. Đặc biệt, với phép biến hình, họ có khả năng hấp thu ADN của bất cứ sinh vật nào, rồi sau đó nhẹ nhàng biến thành sinh vật ấy, không một chút đau đớn…

Tên Visser Ba vẫn câm như hến khi ta phàn nàn với các quan tối cao trong Hội đồng Thập Tam Trụ. Hắn là một thằng ngốc, nhưng không ngốc đến nỗi khích cho Hội đồng Thập Tam Trụ tẩy chay, tống cổ ta khỏi vị trí danh dự ngay lúc này.

Bốn con mắt của Visser Ba đong đầy vẻ ngạo mạn. Hắn nhẫn nại chờ đợi. Hắn đang thắng thế còn ta lại đang ở vị trí tù nhân. Đây là giờ phút huy hoàng của hắn mà…

“Ngươi có vô khối thời gian để đưa ra lời điều trần, Visser Một,” một thành viên của Hội đồng Thập Tam Trụ dõng dạc phán. Ta không biết là vị nào đang nói.

Visser Ba nói, người hắn căng ra đầy vẻ khúm núm. *<Tôi xin thành kính nhắc Hội đồng rằng, sinh vật kia đã bị đình chỉ công tác. Bà ta không còn giữ cấp bậc Visser Một nữa…>*

“Đó chỉ là sự giáng chức tạm thời. Phiên toà này sẽ quyết định xem sự đình chỉ đó có là vĩnh viễn hay không. Tuy nhiên, trong khi phiên toà diễn ra, Visser Một vẫn được phép tồn tại. Hiện giờ, bà ta vẫn được gọi với chức vụ đương nhiệm của mình.”

Phải chăng giọng nói đó là của quan Garoff-người phát ngôn của toàn thể Hội đồng? Ta không chắc. Ta cũng không biết đó là điềm tốt hay xấu khi sư phụ của ta đang nắm vai trò cầm trịch.

“Máy tính: Tuyên án.”

Máy tính trong phòng Hội đồng Thập Tam Trụ bắt đầu đọc lời tuyên án dành cho ta: *“Yeerk, Edriss-562, chức vụ Visser Một, bị buộc những tội sau đây: Tội bất tài - xử tử bằng tia Nghiệt; tội làm trái các quy tắc - xử tử bằng tia Nghiệt; tội thông đồng với một loài lệ thuộc - xử tử bằng cách cắt nguồn Kandrona; tội liên hệ với loài Andalite - xử tra tấn*

đến chết; tội giết Yeerk thuộc cấp - xử lưu đày khổ sai."

Tổng cộng năm tội tất cả, trong đó có bốn tội tuyên án tử hình. Nỗi sợ hãi lớn nhất của ta là phải chết đói vì tia Kandrona. Đó là hình phạt nặng nhất, viễn cảnh tương lai đen tối nhất của ta, trừ phi ta lật ngược thế cờ, đánh bại được Visser Ba.

<Nào, hãy nói cho ta nghe lời điều trần của mi đi,> Visser Ba hống hách.

"Ta sẽ nói toàn bộ sự thật," ta quặc lại.

<Các quan trong Hội đồng Thập Tam Trụ sẽ phán quyết về lời điều trần của mi. Mi đã nghe lời tuyên xử rồi đây. Mi công nhận, phản bác, hay xin giảm nhẹ tội?>

"*Ta phản bác. Lời luận tội là dối trá, điêu ngoa và vu không. Y hệt như tính cách của mi đó, Visser Ba.*"

Visser Ba cười khẩy. Một sự sung sướng không lời nào tả xiết hiện ra trên đôi mắt chỉnh bự thồ lồ - mắt Andalite của hắn - đang dòm ta trâng tráo. Còn hai mắt cuống của hắn thì đảo điên: hết kiểm tra những thiết bị máy móc lại liếc tới chỗ mười ba tên lính gác Hork-Bajir đang đứng nghiêm làm hàng rào danh dự xung quanh căn phòng nhỏ được bảo vệ tuyệt đối.

Ta biết, ngay cả bây giờ, Visser Ba cũng vẫn đang bị ám ảnh bởi một nỗi sợ kinh khiếp. Không phải hắn sợ ta. Tụi ta đang ở Trái Đất, mà Trái Đất chẳng phải là mảnh đất lành cho hắn. Một nhúm du kích bé tẹo đã làm hắn điêu đứng, vô hiệu hoá mọi cố gắng của hắn kể từ khi hắn tiếp quản công cuộc chinh phục Trái Đất do ta đặt nền móng. Visser Ba chắc mẩm rằng, đám giặc nhãi đó là những chiến binh Andalite còn sống sót sau khi tàu Mái Vòm của chúng bị hạ…

Nhưng ta thì biết tỏng tòng tong rằng, cái nhóm tí teo kia tuy cũng có người Andalite đấy, nhưng trong đó lại có cả con Người. Những con Người chẳng hiểu sao lại biết phép biến hình.

<Hội đồng Thập Tam Trụ - ban lãnh đạo sáng suốt, tài ba của Đệ chế Yeerk trải dài khắp dải thiên hà - sẽ quyết định xem lời buộc tội là đúng hay sai,> Visser Ba hùng hổ thét, nhấn mạnh từng âm một. Sau đó, bằng giọng truyền âm riêng cho ta nghe, hắn hằn học. *<Khi nào họ tuyên xử mi xong xuôi thì chính ta sẽ là người thi hành án. Bảo đảm ta sẽ làm cho mi phải chết ngắc ngoải đó, Visser Một. Tia Nghiệt biết cách nhây nhưa cho cơn đói Kandrona của mi sẽ kéo dài nhiều tuần liền.>*

Gương mặt loài Người của ta chẳng mảy may biểu lộ một cảm xúc gì. Nửa đầu bên trái của ta bị đốt tét bét gần như không còn nhận ra hình thù gì nữa. Miệng ta bị méo xệch bởi những cú đấm man rợ khi ta bị cầm tù.

Trước đó, ta đã bị thương trầm trọng khi ngã một cú trời giáng trong cuộc huyết chiến với Visser Ba. Một trận đấu sống mái, được dàn xếp tinh vi. Sau đó ta mới nhận biết rằng cái đám gọi là "thảo khấu Andalite" kia đã ma mãnh, khôn khéo gài cho ta và Visser Ba

giết hại lẫn nhau.

Lời đe dọa của Visser không phải là lời nói suông. Ta biết, nếu Hội đồng quyết định xử ta y án, thì Visser Ba sẽ hành tội cho ta đau đớn đến phát điên lên. Tuy nhiên, bất cứ kiểu tra tấn nào cũng không tệ hơn những gì chúng đã đối xử với ta trong tháng giam giữ cuối cùng. Chúng đã đánh ta đến độ xương chân phải, cánh tay trái, xương vai và xương sườn vật chủ của ta đã gãy hết. Da thịt ta bị cháy xém không được chạy chữa. Tất cả các thương tích của ta tuy có thể dễ dàng chữa trị được, nhưng chẳng chỗ nào được bác sĩ dòm ngó đến.

Ta không tài nào tách hẳn ra khỏi những cơn đau vật vã mà vật chủ của ta phải gánh chịu. Ta cũng chẳng thể làm dịu cơn đau cho nó được. Vật chủ của ta quằn quại như thế nào thì ta cũng đau ghê gớm như thế ấy. Thế nhưng, lúc này, khi tên Visser Ba gian ngoan đã để cho ta mấp mé cơn đói tia Kandrona, thì vật chủ của ta lại không cùng chia sẻ với ta cơn đau kinh hồn nhất. Ta đang yếu lắm, đau rũ cả người. Ta đã chuẩn bị bước vào giai đoạn đầu của sự đói tia Kandrona rồi. Chỉ có Yeerk mới biết được cái thứ ấy nó đau đớn khủng khiếp tới cỡ nào thôi…

Vật chủ loài Người của ta, Eva, đã bạo dạn lên vì sự yếu đuối, thất thế của ta. Ta không còn đủ sức để dẹp yên chị ta trong đầu mình nữa. Chị ta đả kích ta, làm ta xao nhãng. Và đi nhiên, chị ta ghét cay ghét đắng ta…

<*Chẳng bao lâu nữa, hắn sẽ giết mi,*> Eva léo nhéo trong đầu ta. <*Chẳng mấy chốc mà quỷ sẽ giết ma.*>

<*Mi sẽ đau đớn nhiều hơn ta gấp bội phần,*> ta độp lại.

<*Đừng hòng,*> vật chủ của ta vẫn ương bướng. <*Với mi đó là sự chiến bại, nhưng với ta đó là sự giải thoát.*>

Ta cố ngó lơ, không đếm xỉa gì tới cái giọng lải nhải đó. Ta còn khối việc phải lo hơn là đi lời đi tiếng lại với vật chủ của mình.

<*Bắt đầu đi, Visser Một,*> Visser Ba lên giọng. <*Mi tha hồ mà kể chuyện cổ tích theo bất cứ trình tự nào cũng được. Không hề có ranh giới hay cột mốc thời gian gì cả, ngoại trừ một giới hạn: mi phải kết thúc trong vòng một chu kỳ nạp dinh dưỡng. Mi có* ba ngày *để tự bào chữa.*>

Đồ đê tiện! Visser Ba biết thừa là ta chỉ còn có nửa ngày trong chu kỳ nạp dinh dưỡng mà thôi. Nhưng hắn còn khuya mới đánh bại, lật đổ được ta. Ta sẽ kể chuyện đời xưa của ta cho các quan Hội đồng nghe. Và ta sẽ kể hết mọi chuyện.

Lần lượt nhìn vào màn hình không gian ba chiều của các quan trong Hội đồng Thập Tam Trụ, ta hắng giọng và bắt đầu kể.

CHƯƠNG 2

Ta là Edriss-562, thuộc vũng Sulp Niar.

Khi mới khởi đầu binh nghiệp, ta kiểm soát một cơ thể vật chủ Hork-Bajir, và giữ cấp bậc Phó-visser 409. Lãnh vực chuyên môn của ta là tình báo và mục tiêu tối hậu của ta là lập được những chiến tích để đời.

Ta trực thuộc đơn vị chuyên phân tích những dữ kiện, số liệu thu thập được từ vô số nguồn gửi về. Tụi ta hy vọng từ những dữ liệu đó sẽ lần ra manh mối của thứ mà Đế chế Yeerk ráo riết lùng tìm bấy lâu nay: Một loài tinh anh Bậc Năm.

Ta còn trẻ lắm - quá trẻ để nằm trong thang bậc Phó-visser. Nhưng ta đã nôn nóng lắm rồi, ta muốn tiến xa hơn nữa. Trong khi công việc hiện giờ lại nhàm chán, chẳng hứa hẹn gì cho tương lai của ta sau này.

Ta là cấp chỉ huy hàng thứ ba của căn cứ Olgin. Đó là một xó khỉ ho cò gáy, gồm những toà nhà chứa dữ liệu, nằm trên đường ranh phân chia ngày-đêm của một mặt trăng tụi ta vừa mới tậu được của bọn Skirt Na.

Bọn Skirt Na hám của này không phải là những kẻ thù đáng ngại nhưng tóm chúng làm vật chủ thì cũng chẳng ích gì. Vì thế, thay vì cướp không căn cứ này thì tụi ta đi mua lại của bọn họ. Giá cả ư? Đổi lại là một con tàu Andalite kêu ù ù.

Rẻ mạt vậy đó, nhưng hoá ra là tụi ta đã bị hớ.

Căn cứ Olgin chỉ có mỗi một điểm hữu dụng: Điểm quá cảnh vùng không gian Zero của nó rất thuận tiện cho thông tin từ những phi đội lưu động, và từ hai hành tinh chính của tụi ta là xứ Taxxon và xứ Hork-Bajir, nhanh chóng truyền về.

Lúc đó, và cả bây giờ, hành tinh vật chủ của tụi ta đã bị những đoàn tàu chiến Andalite bao vây trên quỹ đạo, khiến cho nội bất xuất, ngoại bất nhập. Một ngày nào đó, tụi ta sẽ giành lại được hành tinh của mình, giành lại những vũng Yeerk quê nhà… Nhưng bây giờ thì chưa. Bọn Andalite vẫn còn quá mạnh, tụi ta chưa thể liều lĩnh khơi mào một cuộc chiến đối đầu trực tiếp, trên diện rộng với bọn chúng được.

Trước khi đủ lực lượng để đương đầu với bọn Andalite, tụi ta cần một khối lượng rất lớn những vật chủ thích hợp, thông minh và nhanh nhẹn hơn những vật chủ hiện tại tụi ta đang có. Tụi Gedd thì vụng về, với trí khôn bé tẹo tèo teo, vừa méo mó vừa chẳng đáng tin cậy. Lũ Taxxon thì lươn lẹo, chúng có nhiều khả năng trở thành những vật chủ phản phúc hơn là trung thành. Nhưng khó chịu hơn hết là bản tính ăn thịt đồng loại của tụi Taxxon: những cơn thèm ăn

vô độ, liên miên của chúng khiến ngay cả những Yeerk có ý chí mạnh mẽ nhất cũng không thể nào chế ngự nổi.

Chỉ có người Hork-Bajir là được việc cho tụi ta. Họ bẩm sinh rất khoẻ khoắn, mạnh mẽ và nguy hiểm. Tuy không khéo léo trong những công việc đòi hỏi sự tỉ mỉ, tinh tế nhưng bù lại, họ thật hữu dụng, trong những nhiệm vụ cần đến sức mạnh cơ bắp.

Nhưng vấn đề khúc mắc ở chỗ: tụi ta không có đủ vật chủ để sử dụng. Bọn Andalite, một sự điển hình về sự đạo đức giả đã tiêu diệt gần hết loài Hork-Bajir bằng thứ virus Lượng tử quái quỷ của chúng. Chúng thà xoá sổ loài Hork-Bajir còn hơn để họ rơi vào tay tụi ta.

Tụi ta giờ chỉ còn có vài ngàn vật chủ Hork-Bajir, trong khi phải cần đến cả chục triệu. Nhiệm vụ mới của ta là tìm ra những loài vật chủ mới cho Đế chế Yeerk.

Căn cứ Olgin này hệt như một cái thúng hứng những đồ ôi thiu, cặn bã của Đế chế Yeerk. Quanh năm suốt tháng, biết bao Yeerk ra ra vào vào như chợ vỡ. Những Yeerk bất tài, đau ốm, èo uột - phế phẩm ở tất cả mọi nơi không còn ai cần dùng đến - sẽ được phái tới đơn vị của ta.

Một trong những bổn phận của ta là truyền bá tư tưởng cho lính mới ngay khi chúng được thả từ trên tàu xuống phi cảng. Cái nơi tàu neo đậu ấy chẳng phải là môi trường dễ chịu, lý tưởng gì cho "lớp học" của ta. Hàng hoá luân phiên thay nhau nườm nượp tới rồi đi, tất cả đều được khiêng, đẩy, kéo, hay mang vác bởi lũ Mượn xác-Gedd.

"Có năm bậc sinh vật lạ cho chúng ta làm vật chủ," ta thuyết giáo, mắt nhìn hơ hờ lên đám học trò gồm khoảng chục tên Gedd, Hork-Bajir và Taxxon xếp hàng lố nhố trước mặt. "Ai có thể kể tên của năm bậc ấy nào?"

Vài tên lao xao đòi trả lời, nhưng ta giơ tay lên báo hiệu cho chúng giữ trật tự.

"Ta có một giao hẹn: Người nào mà kể sai một từ, hay bỏ sót một dữ kiện là ngay tức khắc sẽ bị thảy cho bọn Taxxon ăn thịt ngay đó."

Tất nhiên, ta chỉ đùa thôi. Bởi vì gần như chẳng thể moi được lấy một từ cho rành rọt khỏi lỗ miệng Gedd, cũng như đừng mong tụi Taxxon có thể thở ra, hay kêu xè xè bằng ngôn ngữ của chúng một câu có ý nghĩa nào đó. (Xin tha tội bất kỉnh đối với quan Hội đồng mang vật chủ Taxxon.)

Kẻ giao tiếp khá nhất đi nhiên là lũ Hork-Bajir, dẫu rằng cơ quan điều khiển ngôn ngữ trong bộ não chúng vốn bẩm sinh rất hay dùng từ lẫn lộn lung tung.

Chẳng có đứa nào dám cười với câu đùa của ta. Tốt! Như vậy là chúng đã bắt đầu hiểu: ta là sếp sòng ở đây. Chúng thuộc quyền sở hữu của ta và ta có thể vứt bỏ chúng nếu thấy cần thiết.

"Có năm bậc sinh vật lạ," ta tiếp tục rao giảng. "Bậc Một là những sinh vật không có thân xác thích hợp cho tụi ta chui vào sống chẳng

hạn như tụi Skrit Na, bởi vì cơ thể chúng trải qua những giai đoạn phát triển khác nhau rất đáng bực mình. Bậc Hai là những sinh vật có thể vào sống được, nhưng tụi ta phải chịu hành hạ thể xác - ví dụ như Taxxon và Gedd. Bậc Ba là những sinh vật cho tụi ta sống được, không phải chịu hạn chế về thể xác nhưng lại chỉ tồn tại với số lượng ít và sinh sản chậm." Ta khuỳnh tay chỉ vào chỉnh thân thể Hork-Bajir của mình.

"Sinh vật Bậc Bốn là mục tiêu hoàn hảo của tụi ta, nhưng hiện giờ, ít nhất là vào thời điểm này, chúng lại quá kinh khủng, tụi ta không thể thách thức với chúng được. Ai có thể đưa ra một ví dụ về bậc này?"

Một bầu không khí im lặng đến lạnh gáy bao trùm "lớp học". Đám học trò của ta đương nhiên là đã biết câu trả lời, nhưng chúng sợ nhỡ phát biểu to lên thì sẽ bị kết tội nghịch tặc nên tất thảy đều im lặng.

"Nào, nào," ta giục giã và khích lệ. "Tất cả các ngươi đều biết ta ám chỉ đến ai: đó nguyên là thầy dạy của chúng ta ngày trước, còn bây giờ là kẻ gây đau khổ cho chúng ta: bọn Andalite."

Những cái liếc mắt sợ sệt của đám học trò ngớ ngẩn. Chúng làm như chúng ta đã vượt qua vùng cấm địa và nói ra điều cấm kị không bằng.

"Tiếp đến là sinh vật Bậc Năm. Bậc sinh vật này phải vừa là nơi cho tụi ta tá túc, vừa là phải tồn tại với số lượng đông đảo và phải không có khả năng chống lại tụi ta. Đó chỉnh là mục đích thiêng liêng của những anh em Yeerk có mặt ở đây. Đó là sứ mạng cao cả của chúng ta trên mặt trăng này. Chúng ta phải tìm ra mẫu vật còn sống thật sự đại diện cho sinh vật Bậc Năm."

"Nhưng họọ kkó tồồng tạaii khônn?" Tiếng một tên Gedd rồ lên.

Ta bước lại gần. "Nói tên?"

"Rrr-Kilgam-pa-hay-chỉnh."

Nhanh như chớp, ta xáng cho hắn một nhát gươm cổ tay. Cổ họng tên Gedd phọt máu xanh da trời, tức thì cơ thể hắn đổ gập xuống…

Ta thấy nhẹ nhõm vì đó là một tên Gedd. Nếu nó là một Hork-Bajir thì không đời nào ta lại phung phí một vật chủ như thế, cho dù là để đưa ra một bài răn dạy nghiêm khắc.

Kilgam-329 ráng sức bò khỏi vật chủ-Gedd. Ra đến được nửa đường thì vật chủ đó chết ngắc.

Bọn Yeerk thường kháo nhau rằng việc tháo chạy khỏi vật chủ sắp lìa đời cực kỳ khó, dù rằng vật chủ vẫn đang còn thoi thóp.

Ta cúi xuống, dùng một móng vuốt Hork-Bajir sắc nhọn vạch rộng khoang tai vật chủ Gedd kia và khều Kilgam ra. Xong ta trao hắn cho một trong những tân binh Hork-Bajir.

"Hãy quăng hắn trở lại vũng," ta ra lệnh.

"Nhưng… nhưng… thưa Phó-visser, tôi không biết vũng nằm ở đâu, tôi vừa mới đến căn cứ này tức thì!"

Thế là ta chỉ cho hắn đường đến vũng.

Sự thể đã rõ, ta đã truyền tải được thông điệp của mình: cuộc đời của lũ tân binh này nằm trong tay ta, bất chấp luật lệ mới quy định không được giết thuộc cấp. Tuy nhiên, nếu chúng không làm ta hài lòng thì ta cứ thẳng tay cho chúng ngủm, cho dù có luật hay không. Vậy chứ, ta chẳng phải là kẻ không biết điều. Ta có quyền giết chúng thì ta cũng có quyền tha mạng, cho chúng cuộc sống…

Đó là mánh khoé mà rất nhiều Yeerk bỏ qua. Đe doạ cũng có tác dụng đấy. Nhưng để đạt được sự thống lĩnh tuyệt đối lên đám thuộc hạ thì: ngoài việc giương gươm ra áp đảo tinh thần, ta còn phải cần chìa bàn tay giúp đỡ ra.

Ta đã thực hiện đúng bài thuyết trình đó, và cũng ra oai thị uy hệt y như vầy hàng chục lần rồi. Chưa bao giờ, bằng những lời huấn thị của mình, ta lại thất bại trong việc nhồi nhét vào óc tụi bậu xậu ý thức về bổn phận cả…

Tuy nhiên, xem ra mọi cố gắng của tụi ta đều trôi theo cát bụi. Cả căn cứ Olgin đang chổng mông lên tìm một thứ không tồn tại. Hoặc giả nó có tồn tại, nhưng những Yeerk vô danh tiểu tốt, bị bỏ xó trên một căn cứ mà Đế chế Yeerk lãng quên, đã không thể tìm ra…

Ta dẫn đám lau nhau kia tới hồ, trong lòng cảm thấy tủi thân và đang thầm than thân trách phận bọt bèo của mình, thì một tên Hork-Bajir hớt hơ hớt hải chạy tới ngăn ta lại. Đó là Methit-572, phụ tá của ta.

“Phó-visser! Bẩm Phó-visser!”

“Gì thế hử Methit?”

“Có một báo cáo vừa mới gởi đến. Một người của ta, một Phó-visser đóng quân ở thế giới Taxxon, vừa mới đệ trình báo cáo về một nòi giống mới toanh.” Methit thở hổn hà hổn hển.

“Gì nữa?” Ta hối thúc.

“Và trong bản báo cáo, hắn ta tuyên bố… đó là loài thuộc… Bậc Năm!”

Ta cảm thấy trái tim Hork-Bajir của mình đập tưng bừng. “Quả là một tuyên bố hợm hĩnh,” ta khoan thai nói. “Thế loài ấy được gọi là gì?”

“Là con Người, bẩm Phó-visser. Họ được gọi là loài Người. Và trong báo cáo nêu bật rằng họ tồn tại với số lượng khủng khiếp. Không phải hàng triệu… mà là hàng tỉ.”

CHƯƠNG 3

Đó là bản báo cáo của tên Yeerk mà sau này đã nhảy chồm đến chức Visser Ba.

Dĩ nhiên, vào thời đó hắn cũng chỉ làng nhàng ở bậc Phó-visser như ta thôi. Tuy số hiệu của hắn lớn hơn ta nhiều, nhưng dù sao vẫn chỉ là Phó-visser.

Mới đầu ta rất nghi ngờ tính xác thực của bản báo cáo ấy. Nhưng sau đó những hình ảnh ba chiều được gởi về. Hồi ấy tốc độ chuyển tải thông tin chậm rì rì. Phải mất mấy tiếng đồng hồ mới tải hết hình ảnh vào máy tính. Ta ngồi, trố mắt ngó hình ảnh hai con Người hiện ra trên màn hình…

Chúng là hai giới khác nhau, giống như Andalite và Hork-Bajir. Một kẻ là giống đực có tên Chapman. Và kẻ kia là giống cái, tên là Loren.

Hai con Người này đã bị bọn người Skrit Na bắt cóc. Dĩ nhiên rồi, các Ngài đã quá quen thuộc với những thói quen của đám người Skrit Na: chuyên đi lùng sục và thăm viếng các hành tinh xa xôi để bắt giống bản địa đem về tiến hành những cuộc thí nghiệm y khoa kỳ quặc. Họ mang tù binh đi, rồi sau đó có khi lại trả về chốn cũ, đại loại như vậy.

Và trong một chuyến lùng sục như thế, bọn người Skrit Na kia đã tóm được hai con Người này với lý do mà chỉ họ mới biết.

Một phi đội Andalite bay ngang qua tình cờ phát hiện ra tàu Skrit Na và quyết định đột nhập tàu. Tụi ta không biết vì sao. Có lẽ Visser Ba biết, nhưng đến tận giờ này ta vẫn chưa biết…

Dẫu sao khi tàu Andalite cũng đã xông lên tàu Skrit Na và giải thoát cho hai tù binh loài Người. Nhưng sau đó, cũng lại vì một lí do mà ta mù tịt, con tàu tuần tiễu Andalite kia lại hộc tốc thẳng hướng tới hành tinh Taxxon.

Có lẽ chúng lần theo dấu của con tàu Skrit Na thứ hai, con tàu đã cập bến phi cảng Taxxon ngay trước khi tàu Andalite tới và cướp một trong những tàu vận tải của tụi ta trên quỹ đạo.

Chúng sử dụng con tàu vận tải cướp được để lừa phỉnh hệ thống phòng thủ của tụi ta và đáp được xuống phi cảng Taxxon. Có rất nhiều sự kiện liên quan đến nhau vào thời điểm ấy, mặc dù hệ quả của chúng không được ghi ra trong báo cáo.

Tất cả những gì tụi ta biết là có ít nhất một tên Andalite và hai con Người, đã bị lực lượng bảo vệ phi cảng bắt. Tuy nhiên, chúng đã không cầm giữ họ được lâu.

Tổng cộng có hai con Người và ba tên Andalite trên con tàu ấy. Chỉ có ba tên Andalite thôi, nhưng chúng không phải là những kẻ tầm

thường. Tên Andalite cầm đầu đám du hành đó không phải ai xa lạ, mà chính là Hoàng tử-Chinh chiến Alloran-Semitur-Conrass, tên tội phạm chiến tranh, kẻ đã tung virus Lượng tử vào thế giới Hork-Bajir, góp phần tiêu hao phần lớn lực lượng của tụi ta, cướp đi của tụi ta một thắng lợi vô cùng rực rỡ…

Những thành viên trong Hội đồng Thập Tam Trụ lẩm bẩm cái gì đó không rõ. Tất cả các quan đều biết rõ Alloran.

Dĩ nhiên, cái tên ấy có ý nghĩa nhất định đối với họ. Đó là người Andalite duy nhất bị mượn xác. Một vật chủ Andalite. Tuy nhiên, điều quan trọng là ta đã ngầm lái Hội đồng vào đúng vấn đề chính.

"Xin các Quan để ý đến cái tên Alloran. Đó là gã Andalite sau này trở thành vật chủ của không ai khác ngoài chính Visser Ba đây."

"Và một đứa nữa trong ba tên Andalite kia, mặc dù lúc đó chỉ là một linh nhỏ quèn, cũng là một cái tên làm thất điên bát đảo Đế chế Yeerk. Hắn là Elfangor-Sirinial-Shamtul."

Lại thêm một phản ứng nữa, lần này mạnh mẽ hơn. Cái tên Elfangor đã trở thành một lời nguyền độc địa trong Đế chế Yeerk. Không một tên Andalite nào lại gây thiệt hại cho Yeerk tụi ta nhiều bằng hắn.

"*Vâng, thưa các quan tôi cao, chính Visser Ba là người, trong dịp định mệnh đó, đã có liên hệ với tên giết Yeerk hàng loạt Alloran, và tên giặc Elfangor. Xin hãy suy xét kỹ dữ kiện này trong khi tôi tiếp tục câu chuyện. Tôi cáo tội Visser Ba là đã gặp gỡ, liên lạc và đánh bạn với Alloran và Elfangor."*

Một quan trong Hội đồng Thập Tam Trụ lên tiếng - đến lúc này thì ta chắc mười mươi đó là giọng của quan Garoff-168. "*Ngươi nói vậy là ngụ ý gì, Visser Một*?" Quan Garoff hỏi.

Ta dõng dạc. *"Tôi không ngụ ý mà tôi khẳng định! Tôi buộc tội, thưa các quan tôi cao, tôi tố cáo!"*

Ta chỉ tay về hướng Visser Ba. Đó là một cử chỉ tuyệt vời của loài Người. Ta nâng cánh tay trái chưa bị gãy lên và run rẩy trỏ ngón tay vào Visser Ba.

"Tôi buộc tội! Tôi buộc tội hắn phản quốc!"

<Câm ngay!> Visser Ba nhảy đổng lên. Hắn nhoài người ra trước, cái đuôi nhỏng lên, lưỡi dao lia tới săn sàng beng đầu ta ra khỏi vai.

"Mi sợ thật sao, Visser Ba?" Ta xách mé.

<Chính ta đã giết Elfangor! Ta đã biến hình, nhâc bổng lên và ăn thịt hắn!> Visser Ba rít lên.

<Bằng cách đó, mi đã thủ tiêu một nhân chứng tiềm tàng chống lại mi chứ gì, Visser Ba,> ta gằn giọng.

<Ta sẽ giết mi!> Visser Ba điên cuồng gào thét.

Thật tuyệt!

Chỉnh sự mất kiểm soát bản thân của tên ngốc hợm hĩnh đó đã tạo nên độ tin cậy đáng kể cho lời buộc tội của ta.

"Im ngay, Visser Ba!" Một giọng Hork-Bajir cất lên. Cũng lại là quan Garoff-168, quan chịu trách nhiệm về mảng phản gián trong Hội đồng Thập Tam Trụ. Và hơn nữa, ngài là người phát ngôn cho cả Hội đồng trong suốt phiên toà này. Điều đó có nghĩa là ý kiến của ngài sẽ có sức nặng vô kể.

Quan Garoff cũng điều khiển đội quân an ninh bao quanh Visser Ba và ta. Chỉ cần phán một lời, ngài sẽ khiến cho đám Hork-Bajir kia xông vào giữa hai tụi ta.

Visser Ba cố rũ mình để kiềm chế.

Ta mỉm cười, rít trong kẽ răng. *"Để coi ai sẽ thật sự bị xử trước toà."*

"Câm cắt ngang," Quan Garoff lạnh lùng phán. *"Visser Một, hãy tiếp tục bản điều trần của ngươi và không được tham gia tranh luận với Visser Ba."*

Ta cúi đầu tỏ ý phục tùng. Ta đã ghi điểm cho mình. Ta đã cấy lòng nghi ngờ Visser Ba vào tâm trí Hội đồng Thập Tam Trụ.

Vẻ tự mãn của Visser Ba đã bay biến. Hình như hắn đã lơ mơ hiểu rằng cuộc sống của hắn đang trên đà nguy khốn.

Vật chủ của ta, con Người có tên là Eva, cất giọng chế giễu. *<Edriss, cái Hội đồng này rồi sẽ tuyên xử cả hai bọn bay thôi. Mi sẽ không thoát được đâu. Họ sẽ bỏ đói mi, Edriss. Và con trai ta sẽ nhảy múa trên mộ của cả hai tụi bay!>*

<Thằng quý tử Marco của mụ sẽ không sống sót đâu, ta hứa với mụ đây!> Ta dọa dẫm.

Vật chủ của ta cười khì. Hơn bất cứ ai khác, nó biết thóp điểm yếu của ta. Nó biết ta thà chết còn hơn để cho Visser Ba chiến thắng, dẹp yên "đám thảo khấu Andalite" trên Trái Đất.

Ta lại tiếp tục bản điều trần của mình trước Hội đồng Thập Tam

Trụ. Trái ngược với sự hung hăng của Visser Ba, ta cẩn thận phô bày vẻ ngây thơ vô tội của mình…

*

* *

… Ngay sau khi nhận được thông tin về một loài mới - có thể là loài Bậc Năm, ta tiến hành ngay việc phân tích và đánh giá các dữ liệu đó.

Theo gợi ý của bản báo cáo, ta hướng công suất của tất cả các trang thiết bị kỹ thuật tầm xa về phía hành tinh mà những con Người bị bắt gọi là "Trái Đất". Rủi thay, ta không có một vị trí chính xác. Người Skrit Na là chuyên gia lưu trữ ưu hạng, và máy tính trên tàu của họ chắc chắn sẽ chỉ ra số liệu chính xác. Tuy nhiên, con tàu của họ đã bị bọn Andalite đánh cắp và chạy mất khỏi không gian Taxxon… dưới sự bảo trợ của Visser Ba.

Đó không phải là một sự trùng hợp ngẫu nhiên.

Thứ ta có sẵn là lộ trình của tàu Skrit Na tính từ khi ra khỏi vùng không gian Zero. Đó là những dữ liệu lưu trên các bộ cảm biến tầm sâu trên quỹ đạo của chúng ta. Sau một thời gian suy luận, tính toán, ta khoanh vùng không gian có khả năng là Trái Đất thành một khu vực gồm xấp xỉ bốn ngàn hệ thống.

Trọn một năm trời, ta suy ngẫm từng hệ thống một. Xong ta loại bỏ tất cả những hệ thống không có hành tinh, hoặc những hệ thống có hành tinh những không cung cấp carbon cơ bản cho việc hình thành sự sống, vân vân và vân vân. Cuối cùng, ta quây kín nó vào trong ba hệ thống có nhiều khả năng nhất.

Ta đã báo cáo sự kiện này cho cấp trên của mình là Phó-visser-Mười Bảy, tổng chỉ huy mới của căn cứ Olgin. Nhưng phúc đáp mà ta nhận được lại bảo rằng ra chỉ tốn thời gian vô ích mà thôi.

Ngay tức thì, ta nhận được lệnh thuyên chuyển. Vị trí mới của ta là chống bạo loạn trên thế giới Taxxon. Ta sẽ được trao vật chủ mới: Một con Taxxon.

Điều đó đồng nghĩa với việc không thuộc cấp bậc cao. Phải chịu cơn đói khốc liệt, không bao giờ dứt, luôn ám ảnh đầu óc lũ Taxxon và phải sống trong hang hốc. Và chỉ cần bị một vết thương nhẹ thôi, ta cũng có thể mất mạng như chơi - ta có thể bị tụi Taxxon khác xúm lại, đè ra ăn thịt sống!

Ta đã xác định được vị trí của loài sinh vật Bậc Năm, thế mà ta lại bị điều đến thế giới Taxxon. Ôi! Xứ Taxxon! Thật là mỉa mai! Trớ trêu thay!

Ta biết có một cái gì đó khuất tất ở đây.

Ai đó… muốn giấu nhẹm bí mật về Trái Đất chăng? Phải chăng người đó là sếp của ta, Phó-visser Mười Bảy? Có lẽ là như vậy rồi. Nhưng theo lệnh của ai?

Ta đảo tròng mắt về hướng Visser Ba.

Thật tuyệt, năm sáu quan trong Hội đồng Thập Tam Trụ cũng bất giác đưa mắt nhìn theo hướng chỉ dẫn của ta - chú mục vào chỗ tên xảo quyệt đang đứng. Quả là một sự tưởng thưởng xứng đáng cho ta.

Dĩ nhiên, sau đó ta phát hiện ra rằng Visser Ba chẳng can hệ gì tới những mệnh lệnh ngu ngốc giáng lên đầu ta cả. Đơn thuần chỉ vì đám cấp trên của ta quá ấu trĩ mà thôi, chứ chẳng có âm mưu gì ở đây ráo trọi…

"Bẩm các quan trong Hội đồng Thập Tam Trụ, lúc đó tôi đứng trước một ngã ba đường. Tôi cần phải lựa chọn một ngã đi cho mình. Hoặc là tôi phải nghiêm chỉnh chấp hành mệnh lệnh. Sẽ tự thân đi đến xứ Taxxon, nơi mà người ra quyết định việc chuyển đổi của tôi có thể đã sắp đặt trước cho tôi một cái chết. Mặt khác, như vậy tức là tôi sẽ dẹp sinh vật Bậc Năm qua một bên, trong khi tôi biết chắc chắn là nó có tồn tại. Hoặc là tôi sẽ bất tuân thượng lệnh, đánh liều lên đường đi tìm kiếm loài có thể khiến chúng ta làm bá chủ dải thiên hà.

Nhưng thực ra chẳng có lựa chọn nào ở đây cả. Tôi chỉ có lòng trung thành với Đề chế Yeerk. Cần phải bất chấp những mệnh lệnh phản nghịch, cho nên tôi đã quyết định.

Tôi lôi kéo một thuộc hạ tên là Essam-293, một anh chàng Mượn xác-Hork-Bajir. Chúng tôi thó một con tàu trinh sát và lao vào vùng không gian Zero, bắt đầu công cuộc tìm kiếm Trái Đất…"

<Mi đánh cướp một con tàu! Mi đã hành động phạm pháp!> Visser Ba bất chợt rống lên. *<Bẩm các quan, mụ ta đã bất tuân thượng lệnh! Hãy để tôi bắt mụ ta ngay bây giờ. Mụ không có quyền sống lâu thêm chút nào nữa!>*

"Câm ngay!" Quan Garoff nạt. *"Hội đồng đã biết cái tội trái ý của Visser Một từ lâu rồi, và Hội đồng đã châm trước tha thứ."*

Visser Ba định phản kháng nữa, nhưng đột nhiên lại im thin thít, không dám hó hé thêm lời nào.

Chiếc mũ trùm đỏ hoét của quan Garoff phất qua bên này, lại phật qua bên kia trong khi ngài cất giọng. *"Visser Một, ta tin là trước kia ngươi đã lưu trữ những sự việc liên quan đến phần câu chuyện này của ngươi trong Bộ Nhớ Lưu chứ?"*

Ta gật đầu. *"Bẩm quan tôi cao, có ạ. Tôi đã nạp dữ liệu vào Bộ Nhớ Lưu ngay sau…"*

"Thế thì ta đề nghị toàn thể phiên toà sẽ chuyển qua theo dõi Giao Thức Xuất Dữ Liệu Lưu Trữ. Chúng ta có thể thấy dữ liệu gốc, những ký ức thật mà không bị ai cắt ngang."

<Thưa, đó là cách tốt nhất đây ạ,> Visser Ba chõ mũi vào. *<Bộ Nhớ Lưu là phương tiện tốt nhất, diễn tả chính xác nhất sự việc khi nó xảy ra…>*

Hắn nhấn nhá một chút rồi thêm, *<Điều này khiến chúng ta đặt nghi vấn là tại sao Visser Một lại không chọn nêu Bộ Nhớ Lưu của những người khác, về những sự kiện xảy ra gần đây. Bà ta đang che đậy cái gì*

vậy?>

Quan Garoff nói giọng giả. *“Tất cả mọi Yeerk thuộc thang bậc Visser đều không bị bắt buộc phải lập Bộ Nhớ Lưu. Đó là việc làm gây mất phẩm giá chỉ dành cho những thang bậc thấp hơn.”*

“Tôi bằng lòng trình bày ngay một Bộ Nhớ Lưu tức thì,” ta nói nhanh. *“Và ngay lúc này, Visser Ba cũng chấp thuận làm điều tương tự.”*

Đó chỉ là một trò loè bịp. Ta giả bộ lên gân vậy thôi, chứ chẳng ai trong hai tụi ta có *Bộ Nhớ Lưu* đầy đủ cả.

Điều luật của Đế chế Yeerk quy ra hơn một trăm tội bị xử chết hoặc lưu vong. Trên danh nghĩa hành động vì lòng trung thành với Đế chế Yeerk, chắc chắn ta đã vi phạm một phần ba những điều luật đó. Dĩ nhiên Visser Ba thậm chí còn vi phạm nhiều hơn nữa. Tỉnh riêng tội ngược đãi thuộc hạ thôi, thì con số Yeerk mà Visser Ba tàn sát cộng lại phải chất thành cả một vũng chứ không ít…

Và, đương nhiên là không có Yeerk nào đã vươn lên để được ngồi vào vị trí trong Hội đồng Tam Thập trụ mà lại không phạm vào chính những điều luật mà họ ban hành cả.

Ta nhìn xoáy vào mắt kẻ thù.

Tụi ta - hai thủ lĩnh Yeerk, hai tổng tư lệnh - đều đã trải qua những kinh nghiệm giết chóc, tụi ta là những tay sát thủ có hạng.

Và chỉ có một trong hai tụi ta được sống sót sau phiên toà này.

Các quan Hội đồng bắt đầu tiếp cận *Giao Thức Xuất Dữ Liệu Lưu Trữ*. Visser Ba cũng lõ mắt dòm vào.

Điều gì xảy ra với ta trong phi vụ lạnh gáy đó, toàn thể toà đều được thấy một cách chính xác như nó đã xảy ra. Mọi người sẽ thấy cả các giác quan, cảm xúc của ta y như ta đã thấy và cảm nhận chúng.

Ta được một tên kỹ thuật viên Taxxon cấy một mảnh chíp vào đầu. Từ đó, ta có thể thấy ký ức của tất cả những Yeerk khác.

Nhưng với ta, *Giao Thức Xuất Dữ Liệu Lưu Trữ* là không cần thiết. Mọi chi tiết cứ thế ào ạt ùa về.

Từng chi tiết một…

CHƯƠNG 5

Giao Thức Xuất Dữ Liệu Lưu Trữ.

Essam-293 quay qua ta, mắt nó tối sầm lại, lo lắng. “Tôi vừa mới kiểm tra lại nguồn thực phẩm của chúng ta, thưa Phó-visser,” nó ủ rũ nói. “Tính toán ban đầu của tôi rất đúng. Chúng ta chỉ còn đủ thức ăn để nuôi sống vật chủ của mình trong vòng bảy ngày nữa. Nước chỉ còn đủ dùng trong ba ngày nữa. Nếu một trong hai chúng ta trở vào trong vũng Yeerk mini, thì vật chủ còn lại sẽ sống lâu được gấp đôi.”

“Nếu hệ thống này là đúng thì sẽ cần phải xem xét kỹ tất cả những tính toán,” ta bảo. “Còn nếu không đúng thì, đành vậy, ngươi phải trở về sống trong vũng mini thôi, Essam.”

“Vâng, thưa Phó-visser.”

“Đừng quá lo lắng, Essam. Nếu buộc phải giết vật chủ của ngươi đi, thì chẳng bao lâu nữa chúng ta sẽ kiếm cho ngươi một vật chủ khác thay thế,” ta an ủi nó.

Essam gục gặc cái đầu Hork-Bajir của mình.

Hắn thừa biết là ta nói láo. Bây giờ, Essam đã biết việc ta đang làm là lén lút và sai lầm. Nếu sự vụ này đổ bể thì không chỉ ta, mà cả hắn nữa cũng bị tỉnh sổ. Còn nếu mọi việc suôn sẻ, thì chẳng mấy chốc hắn sẽ được tặng một vật chủ mới. Hiện giờ không có gì là chắc chắn cả.

Sát sườn hơn, Essam biết thừa là ta có thể giết quách hắn đi, cho cuộc đời ta nhẹ gánh và để ta một mình hưởng nguồn lương thực.

Nhưng Essam không phải là tên khờ. Hắn biết khôn hồn thì đừng công khai đối đầu với ta. Ta đã tuyển lựa hắn rất kỹ càng. Hắn là một Yeerk thành thạo trong lĩnh vực phi công và thợ máy. Có lần hắn đã suýt được đề bạt vào hàng ngũ Phó-visser. Nhưng rồi vì một biến cố tai hại, do phạm sai lầm trong đánh giá, nhận định tình hình, mà hắn bị giáng cấp. Số là trong khi đi tuần, hắn đã để sổng một nhóm Hork-Bajir trốn lên một con tàu của người *Desbadeen* trung lập…

Một Yeerk mà không hiểu được rằng từ “trung lập” cực kỳ tinh vi, khéo léo được dùng ở đây chẳng có ý nghĩa gì hết thì không phải là một Yeerk thích hợp với vai trò chỉ huy.

Ta đã chú ý đến những điểm yếu đặc thù của Essam: không có mục đích rõ ràng, thiếu vắng những hoài bão nghiêm túc. Nhưng điểm này khiến hắn đặc biệt phù hợp với mục đích của ta. Ta cần một đầy tớ thạo việc, chứ không cần một đối thủ cạnh tranh.

Tụi ta nhảy phóc khỏi vùng không gian Zero - khoảng trắng xoá không thuộc về nơi nào - và bay vào vùng đen ngòm của không gian thực.

“Chúc mừng Essam. Ngươi là một tài năng xuất sắc trong ngành

hàng không đó," ta tán dương gã đệ tử của mình.

Ngôi sao màu vàng đã ở rất gần, đủ gần để khiến ta nao núng. Từ vị trí quan sát thuận lợi của mình, ta có thể thấy nó như một khối khí khổng lồ đang sôi sùng sục, cháy cuồn cuộn và phun thành những tia sáng rực rỡ. Nếu ai đó đứng trên bề mặt của một hành tinh trong hệ thống sẽ chỉ thấy nó là một vật hình khối có bầu khí quyển lờ mờ.

Ta chỉnh bộ cảm biến xa khỏi ngôi sao, trải dài về phía những hành tinh quanh nó. Bộ cảm biến bắt đầu thu nạp dữ liệu thô.

Có hai hành tinh khí kích thước trung bình - trong đó có một hành tinh có những vòng tròn trông rất đẹp mắt bao quanh. Cả hai đều có những mặt trăng, ta nghĩ ít nhất một vài hành tinh trong số đó phải có sự sống.

Essam nhìn như muốn hỏi gì đó.

"Không," ta bảo. "Hãy rà soát những hành tinh này trước đã. Còn các mặt trăng để sau hẵng hay."

Essam tò mò. "Tại sao vậy, thưa Phó-visser?"

Ta mỉm cười. "Đó là theo bản năng thôi. Ta đã tìm kiếm loài sinh vật này từ lâu lắm rồi. Ta hình dung ra họ gắn liền với một hành tinh đàng hoàng, chứ không phải ở một mặt trăng lạnh lẽo."

Có thêm nhiều hành tinh khí khác, nhỏ hơn, ở cách xa hai hành tinh khí bự chảng kia. Nhưng gần sát với ngôi sao vàng choé là bốn hành tinh ở thể rắn.

Hành tinh gần ngôi sao nhất thì nhỏ xíu, nóng kinh hồn, coi bộ chẳng có triển vọng sáng sủa gì. Hành tinh kế nó tuy có lớn hơn nhưng vẫn nóng, gió thét ì ầm và áp suất nặng nề kinh khủng. Kiểu không gian thế này cũng có thể có sinh vật sống đấy, nhưng làm sao mà phù hợp với sinh vật có làn da mềm mại như ta đã thấy trong hình không gian ba chiều hôm nọ được…

Hành tinh thứ ba và thứ tư ngó bộ có nhiều khả năng có cư dân sinh sống nhất. Trong đó, có một hành tinh có màu đỏ của kim loại có chứa sắt bị oxy hoá.

Còn hành tinh kia, hành tinh thứ ba, có một màu xanh da trời.

Trái tim ta lộn ngược một vòng.

Ta biết, ta biết mà.

Sau đó, dữ liệu từ bộ cảm biến đổ ào vào máy tính và tải lên màn hình. Từ hành tinh xanh da trời vô số ký hiệu sóng radio, tia X, những siêu sóng viba phóng vọt lên không gian. Tất cả thừa mứa, bạt ngàn đến nỗi máy tính muốn phát ngộp. Bộ cảm biến của tàu đang bắt được hàng tỉ tỉ byte một giây.

Hành tinh màu xanh da trời sống động.

Ta nhẹ nhàng lái tàu lĩnh vào quỹ đạo bao xung quanh hành tinh thứ ba. Tụi ta cần thời gian chuẩn bị. Tụi ta không thể hớ hênh cứ thế nhào vô và nhả tia Nghiệt xối xả xuống hành tinh này được. Nếu ta không khéo léo trong cuộc tiếp xúc đầu tiên, thì vĩnh viễn tụi ta sẽ

mất cơ hội tiếp cận loài Bậc Năm này.

Ta cần tìm hiểu mặt mạnh, mặt yếu của chúng. Ta cần biết tụi ta đang thấy gì trước mặt mình. Liệu khối cầu nâu, xanh da trời và xanh lá cây ở vùng hóc bà tó này có là nơi mà loài Bậc Năm sống không? Hay là tụi ta đang vớ được loài Bậc Bốn, một loài khác, quá mạnh, không thể chinh phục được giống như loài Andalite chẳng hạn?

Vào cái khoảnh khắc ngồi xem toàn bộ dữ liệu thô - hàng tỉ tỉ byte dữ liệu điện tử tuôn ào ạt vào máy tính - ta lo cuống cả lên. Quái lạ, làm sao mà một loài phát sinh ra quá nhiều dữ liệu như thế này lại không là một loài ghê gớm nhỉ?

Ta bắt đầu lấy ra một mẫu dữ liệu. Phần lớn các mẫu ta tuyệt nhiên chẳng hiểu chút xíu xìu xiu gì. Nó đột nhiên dội vào thính giác và thị giác của ta. Những mẩu đàm thoại buồn cười đại loại thế này:

"Ê, sao vậy?"

"Không sao, bồ tèo,"

"Ừ, ở đây cũng thế. Vậy anh nói gì?"

"Xem ra hắn ta chẳng đáng ngại. Tôi muốn kiểm nghiệm thực tế, được không?"

"Dẹp đi!"

Lại thêm một dạng trò chuyện kèm theo những âm thanh có nhịp điệu, được bố trí theo những khuôn khổ nhất định.

Có cả những kiểu dữ liệu phức tạp: Một sự kết hợp giữa tiếng đàm thoại với những âm thanh đầy nhịp điệu và những hình ảnh. Đó là hình ảnh rất nhiều con Người choàng những tấm phủ kín cơ thể, ngồi sát sạt với nhau trong một căn phòng khi những âm thanh trầm bổng phát ra. Tiếp theo, âm thanh ngưng và tiếng những con Người rì rào nói chuyện lại nổi lên.

"Chào mừng quý vị trở lại với bản tin Hôm Nay. Trong vòng nửa giờ nữa, chúng tôi sẽ nối liên lạc với nhà phân tích quân sự độc quyền của đài chúng tôi về những diễn biến mới nhất của Chiến dịch Bão Sa Mạc. Còn bây giờ, trong căn bếp ấm cúng…"

Thật nhăng nhít! Lố bịch! Điên khùng gì đâu! Nhiều, nhiều, nhiều quá, ngổn ngộn, chất đống, dữ liệu này chưa hết dữ liệu khác đã chồng lên! Việc quái gì mà họ lại cần thông tin liên lạc dồn dập như thế nhỉ? Chỉ cần liên lạc khi cấp trên ra mệnh lệnh cho cấp dưới, khi những báo cáo tình hình từ cấp dưới gởi lên cấp trên, hay khi đề cập tới những vấn đề tiếp tế của khâu hậu cần thôi chứ. Họ cần gì mà lắm dữ liệu quá vậy? Tổng số dữ liệu toàn Đế chế Yeerk sinh ra hẳn vẫn chưa tới một phần ngàn cỡ này.

"Có gì trên quỹ đạo vậy, Essam?" ta hỏi.

Essam dí sát mặt vào máy tính. "Hình như có hàng trăm những vật thể bất tự nhiên, tất cả đều nhỏ. Có lẽ là những bộ chuyển tải tự động hoá hoặc những thiết bị giám sát, theo dõi."

"Không có thuyền bè gì à? Không có những tia vũ khí bảo vệ quỹ

đạo sao?"

Essam kiểm tra lại máy tính. "Bộ cảm biến ghi nhận cả chục ngàn máy bay trên không trung, nhưng tất cả đều ở bên dưới bầu khí quyển - không thấy chiếc nào ở bên ngoài. Không có dấu hiệu chứng tỏ có hệ thống phòng thủ quỹ đạo. Có rất ít bộ cảm biến nhắm từ hành tinh ra ngoài không gian. Những bộ cảm biến này rất thô sơ, chỉ là đèn chiếu sáng hoặc bộ dò tìm tia X thôi."

"Còn mặt trăng?"

"Tôi dò được dấu hiệu họ đã từng đi tới mặt trăng của mình, nhưng không thấy có con Người nào sống thường trực trên đó." Essam lúc lắc đầu vẻ chê bai. "Sinh vật trên hành tinh này chắc chỉ là những đồ vớ vẩn thôi."

Ta lại bắt đầu nhen nhóm hy vọng. Không có vũ khí trên các căn cứ không gian. Không có tàu vũ trụ, hay ít nhất vào lúc này ta chưa thấy. Hoàn toàn trái ngược với vành đai bao quanh hành tinh Andalite: Vũ khí giăng tua tủa hướng ra ngoài không gian, tàu bè đủ loại neo đậu chi chít.

Con Người chắc chắn không phải là sinh vật Bậc Bốn rồi.

"Chúng ta không thể nào hiểu được loài Người nếu cứ nấn ná ở đây," ta phán. "Phải đáp xuống thôi."

Essam lần chần. "Thưa Phó-visser, chỉnh ngài bảo chúng ta cần thêm dữ liệu về loài này mà…"

"Đúng, nhưng chúng ta đã nhận được quá nhiều dữ liệu. Nhiều đến nhiễu cả lên, chẳng biết phải bắt đầu từ đâu nữa. Ta cần một con Người đóng vai trò như là thông dịch viên."

"Vậy có khôn ngoan không, thưa Phó-visser?"

"Khôn ngoan ư? Có lẽ không đâu, Essam. Nhưng nếu những sinh vật dưới đó đúng là loài Bậc Năm thật, thì chúng ta sẽ trở thành một Visser hoàn chỉnh. Bằng không á, ta sẽ bị xử tội trái lệnh. Bây giờ là lúc để tìm hiểu rồi đây…"

Essam định nói gì đó, nhưng rồi hắn ngậm mồm lại nghe ta nói tiếp.

"Ngươi lo lắng quá rồi đấy, Essam. Những sinh vật ở dưới kia - những con Người đó - tất cả họ đều là của ta đấy! Của ta!"

CHƯƠNG 6

Essam lèo lái con tàu thấp xuống. Tụi ta dò ra những tia cảm biến sơ sài, cồ lỗ - thứ mà con Người gọi là ra-đa. Tàu ta vượt qua mấy thứ đó như không.

Tụi ta đáp xuống bên bán cầu đang chìm trong màn đêm. Tụi ta không biết thông số về khả năng vật lý học của cơ thể Người. Nhưng căn cứ vào việc họ sử dụng đèn nhân tạo để thắp sáng, chứng tỏ nhãn lực của họ rất kém, không thấy đường vào ban đêm.

Tụi ta cố ý đáp xuống một chỗ trống vắng - một khu vực khô cằn cách xa những thành phố đông đúc, sáng trưng. Ở đây, cụm dân cư chỉnh gần nhất cũng phải xa hơn một trăm dặm về phía Bắc.

Mỗi lúc tụi ta mỗi xuống thấp hơn. Đi xuyên qua bóng tối của Trái Đất, ta cảm thấy bồi hồi, rạo rực. Đây quả là những giờ khắc đáng ghi nhớ, những giây phút lịch sử. Nếu phỏng đoán của ta đúng, nếu có loài Bậc Năm sinh sống thì tương lai của ta sẽ sáng lạn. Ta sẽ là Yeerk được trọng vọng nhất, sau đó ta sẽ vươn lên vị trí là Yeerk được nể sợ nhất trong Đế chế.

Lại xuống thấp hơn nữa, thấp nữa. Tụi ta đủng đỉnh luồn lách qua các ra-đa đặt chằng chịt, trong khi mặt đất khô nẻ, hoang tàn đang dâng lên đón tụi ta.

Tàu tiếp đất.

Essam nhìn ta chờ đợi.

“Bầu khí quyển?” Ta hỏi.

“Theo bộ cảm biến tầm xa thì không khí ở đây bao gồm khí nitơ, khí các-bo-nic, oxy, và nhiều loại khí vi lượng[1] khác, cũng như những chất có hạt riêng biệt. Cơ thể Hork-Bajir có thể thở được, mặc dù có nhiều khí oxy hơn mức cần thiết.”

Ta gật đầu. Như thế càng hay. Rủi gặp trúng loài hít thở khí mê-tan thì đâu còn hữu ích gì cho tụi ta sử dụng trên thế giới Taxxon hay Hork-Bajir. Đó là chưa kể đến khi tụi ta thôn tính xong hành tinh Andalite…

“Giương hai ụ tia Nghiệt ra,” ta ra lệnh. “Không được để một con Người nào nhìn thấy tụi ta mà còn sống trốn thoát. Tụi ta sẽ bắt giữ và chui vào một hay hai con Người còn tuỳ tình huống cho phép.”

“Vâng, thưa Phó-visser.”

“Mở cửa ngoài ra.”

Cửa mở.

Ta nhổm đứng lên, rồi thò đầu và vai ra ngoài bầu khí quyển lạ lẫm. Ta hít thở thật sâu. Không khí hình như có vị đắng và khô khốc đối với những giác quan của Hork-Bajir của ta. Nhưng nó là của ta. Tất cả nơi này là của ta. Nơi này thật là thích hợp để xây dựng một

cái vũng phẳng lặng.

Ta xuống thang, và đặt bước chân Hork-Bajir đầu tiên lên mảnh đất đầy cát bụi của Trái Đất. Ta đảo mắt nhìn qua trái qua phải.

Bầu trời đen đúa. Trái Đất xung quanh ta tuyền một màu đen. Những vì sao trên trời rọi ánh sáng le lói. Và mặt trăng của Trái Đất nằm khuất dưới đường chân trời.

"Tầm nhìn đêm," ta ra lệnh.

Essam liu riu bước ra khỏi tàu, mang theo một lọ xịt nhỏ. Hắn nhắm vòi xịt vào mắt ta và xịt. Có hơi ran rát vài giây đầu, sau đó màn đêm trước mắt ta trở nên sáng tỏ hơn. Tuy chẳng sáng chói lói như ban ngày, nhưng cũng đủ sáng để ta nhận thấy không phải chỉ có mình ta ở trên mảnh đất này…

Với thị giác đêm đã được cải thiện, ta lèm nhèm thấy được một hàng sinh vật ở cách ta khoảng một phần tư dặm. Đầu chúng to tròn, to gần bằng đầu ta. Nửa trên đỉnh đầu chúng có cái gì đó lớn hơn, giống như vỏ sò úp chụp lên cái đầu bên dưới. Chúng có hai cánh tay, cả hai đều có vẻ lớn.

Ý nghĩ đầu tiên vụt đến với ta là trông chúng hơi hơi giống con Người. Cái đầu, vai, cánh tay đều có vẻ thuộc loài Người. Nhưng sao bên dưới chẳng có gì cả! Không có thân mình. Không có cẳng chân. Không có khuôn mặt, hoặc có thể phần khuôn mặt của chúng đang quay về hướng ngược lại với tụi ta.

Những con Người đó ôm những cây gậy dài, được tì lên mặt cát hoặc giương thẳng lên trời.

Xem ra chúng chẳng mảy may chú ý gì đến tụi ta. Cố ý đi thật êm, tụi ta rón rén tới gần chúng. Vả lại trời tối và tụi ta vẫn còn ở xa cả mấy trăm thước.

"Để ta nhìn sát hơn một cái coi," ta thì thào.

Tụi ta lặng lẽ bò trên cát. Gần, gần hơn. Chợt ta thấy một trong những sinh vật đang cúi lom khom bỗng nhổm lên. Đến lúc này thì thân mình và cẳng chân của nó mới hiện ra!

Nó là con Người không sai.

Sau đó ta lại nhận ra tất cả bọn họ đều là con Người. Họ đang ở trong một dãy gồm rất nhiều hố, hay một giao thông hào, đào sâu xuống tới ngực.

"Hành vi thật lạ lùng!" ta lẩm bẩm.

Ù-Ù ÙMM!

Cái rãnh nằm chình ình ngay phía trước ta chưa tới một trăm thước tự nhiên nổ tung. Cơn chấn động thật kinh hoàng. Sự xáo trộn của tiếng nổ làm tê liệt các giác quan.

Ù-Ù ÙMM! Ù-Ù ÙMM! Ù-Ù ÙMM! Ù-Ù ÙMM!

Tiếng đùng, đoàng khắp nơi! Những con Người trong mương bị hất tung lên trời, lửa bao bọc, cơ thể họ bay lả tả. Mặt đất như chao đi.

Essam túm chặt lấy ta và quăng thô bạo xuống đất.

Ù-Ù ÙMM! Ù-Ù ÙMM!

Một lần, rồi lần nữa, mặt đất nảy dội lên. Những tiếng nổ màu cam và màu đỏ lói bay veo véo, rít rống, lan tràn thành một vầng sáng đỏ rực, rọi xuyên màn đêm. Mặt đất quật ta bùm bụp - cứ sau mỗi một cơn chấn động là nó lại chồm lên, thụi ình ịch vào ngực ta.

Ta sợ khiếp đảm, hồn vía lên mây.

Nhưng ta vẫn ráng lõ mắt nhìn, nghiên cứu và tìm hiểu. Cứ trước mỗi tiếng nổ lại có một tràng huýt gió trầm trầm rít qua. Nhãn lực của ban đêm đã hơi yếu đi của ta trông thấy những vật hình thù lèm nhèm văng tung toé.

Những thứ gây nổ xuất xứ từ phía trên đầu ta. Có lẽ do các phi cơ từ trong không trung thả xuống.

“Họ tấn công tụi ta!” Essam la chói lói.

“Không phải, đồ ngu! Những tiếng nổ…”

Ù-Ù ÙMM! Ù-Ù ÙMM! Ù-Ù ÙMM! Ù-Ù ÙMM!

Cát đỗ rào rào như mưa. Một cái gì đó rớt xuống ngay bên cạnh ta, cách có vài tấc. Trong ánh sáng do tiếng nổ kế tiếp nhá lên, ta thấy rõ ràng đó là một cái thân người mà chân, tay, đầu cổ đã bay đi mất tiêu, còn độc lại có mỗi một cái thân mình.

CHƯƠNG 7

"Không phải họ tấn công tụi ta." Ta thét. "Những con Người ở cái mương đằng kia mới là mục tiêu. Coi kìa. Những tiếng nổ đuổi theo đường hào."

Ù-Ù ÙMM! Ù-Ù ÙMM! Ù-Ù ÙMM!

Tiếp theo là một sự trống rỗng lạnh người. Yên ắng đột ngột. Thậm chí, cả âm thanh của cát bay veo véo quanh tụi ta cũng không có luôn.

Thế rồi, những tiếng thét rống cuối cùng cũng vang lên trong đêm. Những giọng la biểu lộ sự đau đớn và kinh hoàng tột độ.

"Trở lại tàu mau," ta ra lệnh cho Essam.

Ta cảm thấy phấn khích quá chừng. Có thế chứ, hoá ra đây là chốn chiến trường. Không phải là chiến trường của tụi ta, nhưng mang đầy đủ tất cả những đặc điểm của một chiến trường: sự sống và cái chết đan xen nhau trong đường tơ kẽ tóc, có người thắng kẻ thua…

Tụi ta toài lên và chạy nháo nhào về tàu. Thoạt tiên ta hết hồn hết vía, tưởng mình bị lạc vì chẳng thấy tàu mình đâu cả.

Sau đó, Essam mừng rỡ chỉ trỏ. Hoá ra, tàu của tụi ta đã bị trượt vào một cái hố tổ bố do tiếng nổ tạo nên.

"Có thể chúng sẽ đuổi theo tụi ta," ta vừa nói vừa thở dốc.

Essam đang té lịch bịch trên cát, nhưng hắn vẫn cố lao như điên cuồng về phía tàu. "Máy tính tàu, mở cửa ngoài ra!" Hắn vừa chạy vừa hét.

"Im ngay! Coi chừng con Người nghe thấy!" ta nạt hắn.

"Máy tính tàu, mở cửa ngoài ra!"

"Im! Nghe coi!"

Một âm thanh sâu, vỡ vụn đang gầm vang rền. Nó đến từ bên trái tụi ta, đằng sau con mương rách lam nham. Bây giờ lại có những vật thể khác từ bên phải nhào tới.

"Có cái gì đó sắp xảy ra," ta nói rành rọt. "Trận chiến chưa kết thúc đâu. Chưa hề."

"Máy tính tàu," Essam rít chìn chịt. "Đây là trường hợp khẩn cấp. Ưu tiên số một: Giao thức thoát hiểm khẩn cấp. Mở cửa ngoài ra!"

Cánh cửa mở. Essam chui tọt vào trong.

Ta để mặc cho hắn chăm lo con tàu. Hắn là thợ máy mà, đâu phải ta. Thay vào đó, ta trèo từ hông tàu lên tới đỉnh và đứng nhô đầu ra khỏi rìa hố bom, quan sát…

Giờ thì nhãn lực của ban đêm của ta đã được hồi phục hoàn toàn. Ta có thể thấy một hàng xe to đùng ở bên trái. Chúng là những cỗ máy dềnh dàng, lùn và tùm hụp, đi chậm rì, bám cứng mặt đất. Chúng rống rồ rồ nhằm nỗ lực nhúc nhích chỉnh cái trọng lượng bọc

thép của mình. Có nhiều con Người chạy lúp xúp theo sau những cỗ máy, họ mang theo những cây gậy hay que gì đó cao bằng nửa chiều cao của họ. Rõ ràng những cây gậy đó là vũ khí.

Bên phải, hơi xa ta một tí, có một hàng xe thứ hai y hệt như thế. Số lượng của hàng này ít hơn, nhưng lại kềnh càng hơn, im lặng hơn và tiến nhanh hơn. Giống như toán đầu, chúng di chuyển theo những lối mòn. Sao mà nguyên sơ quá chừng…

Phía trên các cỗ máy bên phải có khoảng nửa tá phi cơ bay tầm thấp. Chúng đập không khí bằng một cánh quạt quay rất lạ. Dọc hai bên sườn chúng có treo lủng lẳng những thứ chắc chắn chỉ có thể là tên lửa.

"Phó-visser! Làm ơn xuống đây đi!" Essam rối rít gọi ta. "Ở đó không an toàn đâu."

"Đúng đấy, Essam," ta vừa nói vừa cười.

"Thưa Phó-visser, động cơ đã hỏng, nhưng tôi có thể nâng màn chắn bảo vệ lên. Nhưng trước hết ngài phải vào đây cái đã."

"Chưa, chưa đâu, Essam. Ta chưa thể vào ngay lúc này đâu!"

Nhóm máy móc thứ nhất di chuyển nặng nề, chậm chạp. Nhóm thứ hai đi phăm phăm và hùng hổ. Thình lình, mọi thứ bỗng bày ra trước mắt ta.

Nhóm thứ nhất không thể thấy nhóm thứ hai. Họ di chuyển mù.

Những trái pháo của nhóm đi nhanh quay đầu. Những thanh sào dài nhắm mục tiêu. Rồi, từ những máy bay bên trên…

VÚTT!

BÙÙMM!

Tên lửa phát hoả. Chúng bay léo chéo ngay trên đầu ta, nhiên liệu hoá chất bị bén lửa vệt thành lằn dài.

Những cỗ máy trên mặt đất cũng lên tiếng tức thì.

ÂÂM!

BÙMM!

Đám cỗ máy lê lết bắt đầu bốc nổ. Một chiếc. Chiếc nữa. Lại chiếc nữa. Mỗi tên lửa đều đã tìm được mục tiêu của mình.

BÙM! Lại một cỗ máy ì ạch bốc lửa, lướt đi và kêu phành phạch vài tiếng rồi ngưng hẳn. Trong vòng năm phút, toàn bộ mười bảy cỗ máy cà khổ tan thành mây khói. Lực lượng hùng mạnh, nhanh nhẹn phía bên phải không sứt mẻ cái nào.

Chiến trường bị xé lẻ, quân phía bên trái bắt đầu bỏ chạy về hướng Bắc.

Essam cũng ló mặt ra cùng coi bên cạnh ta. "Họ tuyên chiến với nhau à?" Hắn hỏi. "Con Người đánh nhau với con Người à?"

"Ừ, có vẻ như thế." Ta trả lời.

Trận chiến dấy lên trong lòng ta những cảm xúc ngổn ngang. Nó vừa man dại vừa sảng khoái. Nhưng đồng thời nó cũng khiến ta hoang mang, ưu phiền: vũ khí của con người tuy cổ lỗ nhưng hoả lực

lại rất mạnh. Tuy bị hấp dẫn bởi số lượng con Người quá đông, nhưng trong thâm tâm ta biết họ không phải là loài dễ nuốt.

Lại nữa, nếu loài Người quá hùng mạnh đến nỗi không thể khuất phục được, thì tương lai của ta sẽ ra tro. Nếu may thì được chết nhanh chóng bằng tia Nghiệt, còn nếu rủi thì phải khổ sở gặm nhấm cái chết chắc chắn đến từ từ vì bị cắt nguồn Kandrona.

Essam nói huych toẹt. “Họ có phải là loài Bậc Bốn không, thưa Phó-visser?”

Ta lắc đầu. “Không phải đâu, Essam à. Ta sẽ nghĩ ra cách để chinh phục chúng. Và ta đã biết được một điều rồi.”

“Điều gì vậy, thưa Phó-visser?”

Ta đăm đuối nhìn theo đoàn xe đang hùng hục truy đuổi kẻ thù. Bây giờ, khi con mồi đang tháo chạy toán loạn, chúng vẫn đuổi sát rạt và vẫn tỉ mỉ tiếp tục công việc tàn phá. Những tiếng nổ trong đêm, sáng loè đến nhức mắt.

Ta chỉ về phía phe chiến thắng - những kẻ đang hăng hái truy đuổi. “Nếu muốn có Trái Đất, thì tụi ta phải bắt đầu cùng với họ.”

CHƯƠNG 8

Tụi ta hì hục cả mấy tiếng sau mới cất cánh được trở lại. Bây giờ mặt trời đang lên, nhăn nhíu nhìn xuống cả một vùng rộng bao la, trơ trụi. Chao ơi toàn cát là cát - cát trải ngút ngàn trên mặt đất, chỉ thỉnh thoảng mới được điểm xuyết bằng những vết cháy xém do đạn nổ. Rải rác đó đây là những mảnh thân máy của phe chậm chạp và những thi thể của loài Người.

Chỗ này chỗ kia, lác đác một dúm quân thua trận đang bước đi thất thểu, vô phương hướng.

Phía trên mặt cát chừng một dặm, những phi cơ hình dáng tròn trùng trục bay vun vút với tốc độ âm thanh. Thấp hơn một tí là những phi cơ có cánh quay. Xa xa về phía Đông, một hàng dài những cỗ máy bọc thép đang lặc lè lê về phía Bắc.

Tụi ta nhẩn nha bay thật thấp. Dù an toàn trước mạng lưới radar của con Người, nhưng kỹ thuật nguỵ trang hữu hình của tụi ta vẫn còn trong giai đoạn phôi thai và chỉ có vài tàu đặc dụng mới được trang bị. Trong số đó không có tàu của tụi ta.

"Chúng ta làm gì đây, thưa Phó-visser?" Essam hỏi.

Ta chẳng trả lời vì còn đang bận quét hình mặt đất phía trước qua thiết bị trong suốt và trên màn hình phóng đại tối đa.

"Đằng kia kìa. Có một con Người đang ở một mình. Hãy lái tới đó, áp sát anh ta."

Tụi ta phóng về phía con Người đang chậm rãi lê bước. Khi thấy tụi ta bay là là trên đầu, anh ta nhìn lên và giơ phắt hai tay lên quá đầu. Tụi ta đáp xuống, anh ta chạy lệt bệt về phía tụi ta, tay vẫn không bỏ xuống.

Cửa mở, ta bước ra. Con Người kia ngừng chạy, miệng há ngoác ra, mắt trợn tròn dòm ta trân trối. Anh ta thét lên cái gì đó bằng ngôn ngữ loài Người và quay đầu bỏ chạy.

Ở trên mặt đất, loài Người không nhanh nhẹn gì hơn Hork-Bajir. Nhưng ta mạnh khoẻ, sức lực tràn trề, được ăn no, nghỉ ngơi tốt, còn con Người kia thì không được vậy, cho nên ta tóm được anh ta dễ như bỡn. Essam đã tới ngay bên cạnh để yểm trợ cho ta.

Con Người nọ bắt đầu la thét, gào rú, vẫy tay, quỳ gối làm những điệu bộ kỳ lạ. Essam và ta nắm lấy tay anh ta.

"Giữ lấy nó, Essam." Ta ra lệnh.

Essam chộp hai cánh tay của con Người kia, bẻ quặt chúng ra đằng sau, và khoá chặt hai cổ tay của anh ta trong bàn tay Hork-Bajir của hắn.

"Đầu nó kìa. Giữ lấy đầu nó."

"Ở đây á? Ngài thực hiện việc đó ngay tại đây sao?"

“Cấm lèo nhèo với mệnh lệnh của ta,” ta quát. “Giữ lấy đầu nó.”

Essam chụp bàn tay còn lại lên đầu con Người kia, xoay cái tai của anh chàng về phía ta.

“Còn cơ thể Hork-Bajir của ngài thì sao?” Essam rít lên.

Ta trù trừ giây lát. Nôn nóng được chui vào não con Người kia để kiểm soát, ta quên khuấy mất một điều. Ngay giây phút ta ra khỏi vật chủ hiện tại của mình, thì tên Hork-Bajir-vật-chủ-của-ta sẽ trốn mất.

Ồ, nhưng mà trốn đi đâu được cơ chứ? Đó mới là vấn đề. Ở một nơi trống huơ trống hoác, không cây cối như thế này thì một người Hork-Bajir sẽ chẳng thể đi đâu xa được.

Ta rị lấy đầu con Người kia để giữ thăng bằng, đoạn cúi xuống áp tai mình vào tai anh ta.

Ta bắt đầu nới lỏng bộ não vật chủ của ta ra. Khởi đầu, ta rút lui khỏi những chức năng đơn giản trước. Ta trải cơ thể của mình ra, hóp người cho thật dài và mỏng để dễ bề chui qua khoang tai. Khi một phần thân ta nối kết được với tai ngoài của con Người và phần còn lại vẫn níu bám vào bộ não Hork-Bajir thì đó là lúc gay go nhất của quy trình.

Ta cần phải buông não vật chủ Hork-Bajir ra, và trong vài giây kinh khủng, ta hoàn toàn bất lực, rất dễ bị tiêu diệt.

Rất nhiều phiền toái đủ các kiểu có thể xảy đến với ta lúc này. Có thể chính vật chủ Hork-Bajir sẽ túm lấy ta và giết ta trong khi ta yếu xìu. Hoặc chính con Người kia bỗng nghĩ ra cách bóp nát ta.

Hoặc Essam cũng có thể trừ khử ta nữa. Hắn có gì để mất đâu chứ? Có thể hắn sẽ tuyên bố là ta đã tử trận, rồi sẽ cuỗm mất chiến công đã khám phá ra loài sinh vật Bậc Năm của ta.

Nhưng ta chẳng còn giải pháp nào ưu việt hơn. Muốn chiến thắng thì chỉ còn có nước phải đánh liều thôi.

Ngay khi dứt bỏ mối ràng buộc cuối cùng với bộ não Hork-Bajir, ta lại bị mù, nửa điếc đặc. Rồi đột nhiên ta bị hun hầm hập bởi một sức nóng không thể tưởng tượng nổi. Cái lớp lầy nhầy bao quanh thân hình sên của ta tự dưng khô rang và cứng queò.

Ta mò mẫm tìm đường đi về phía khoang tai. Ta cắm cúi trườn qua những nếp gấp xoắn xuýt ở vành tai ngoài của loài Người.

Hình như có cảm giác rung động ồn ào. Không nghi ngờ gì nữa, con Người đang la thét cuồng loạn. Nhưng ta cứ đẩy mình trườn vào. Chuỗi râu phía trước của ta cảm thấy vẻ tăm tối, ấm nóng và sự tù túng trong một đường hầm lạ hoắc! Với nhận thức sáng suốt hơn bao giờ hết, ta hiểu mình đã ở trong cơ thể loài Người.

Có lẽ ta là tên Mượn xác-Người đầu tiên. Vị trí của ta trong lịch sử đã rõ ràng, nhưng mạng sống của ta thì không.

CHƯƠNG 9

Ta cảm thấy choáng váng vì phấn khích. Mãi mãi không bao giờ ta có thể diễn tả được cảm giác này! Cả hoang mang trộn lẫn với hồi hộp, e dè đến mức gần như là xấu hổ vì tự tiện xâm nhập vào nơi mình chưa được phép.

Nhiều năm sau ta vẫn còn ao ước phải chi lúc đó ta để tâm chú ý đến từng chi tiết hơn về những ấn tượng đầu tiên ùa vào trong đầu óc ta. Ước gì ta đã vẽ thành biểu đồ những xung động trong động mạch loài Người, những dây thần kinh hoang dại, nóng rừng rực, sự giãy giụa khủng khiếp của con Người đang cố trốn chạy khỏi sự bị kiểm soát…

Nhưng lúc ấy, ta lại quá để hết tâm trí mình vào việc tạo nên những ký ức hoàn hảo, sâu sắc cốt sao về sau có thể trình chiếu lại một cách cực kỳ chi tiết.

Lần đầu tiên chui vào cơ thể Gedd, ta đã có hàng đống thông tin từ các bậc đàn anh đàn chị đi trước chỉ bảo cho làm cách nào để chinh phục bộ não của chúng một cách tốt nhất. Trong lần đầu ta vào sống trong cơ thể Hork-Bajir cũng vậy.

Nhưng lần này, tất cả đều mới mẻ. Chẳng ai báo trước cho ta biết ta sẽ gặp những điều gì. Chẳng ai bảo cho ta biết ta sẽ thấy gì bên trong bộ não loài Người chưa được khai hóa kia…

Đường tai của con Người quá chật, đầy những mô, mấu, các đụn xương nhỏ đại loại như màng định âm. Ta thử đẩy chúng qua một bên, sắp xếp lại và bí mật tiết ra hoá chất gây tê.

Và rồi, cuối cùng, ta cũng tới nơi! Chỉ còn chừng hai phân nữa thôi. Chẳng còn gì ngoài một cái màng mỏng mảnh ngăn cách ta với bộ não loài Người.

Ta nhoài tới. Vươn người ra. Chạm vào.

Những ký ức về thính giác con Người loé lên như ánh chớp. Đó không phải là thời gian thực. Hoàn toàn chỉ là ký ức mà thôi. Ký ức về những giọng nói của loài Người, rất nhiều giọng nói khác nhau - những lời huyên thuyên vô nghĩa. Ta vẫn chưa chạm tới vùng hệ thống ngôn ngữ.

Ta cố giãn ra, ép mình lại giữa hộp sọ và não. Ta tìm ra những khe rạn sâu, những đường nứt, những hang ổ trong não. Ta sờ soạng vào thử một cái hang.

Đây rồi! Ngôn ngữ ở trong hốc này nè!

Nhưng mà ôi thôi, ta chẳng hiểu gì cả. Những chức năng ngôn ngữ chắc chắn phải phân tán ở nhiều vùng trong não. Đây chỉ như một phần của máy tính ngôn ngữ mà thôi, không phải toàn bộ.

Ta lầm lũi len vào khắp các khe và nếm trải những cảm giác hoàn

toàn mới lạ. Lạ lùng. Rối rắm. Không chi tiết. Nó… nó chẳng bị cột chặt vào những ký ức thị giác hay thính giác cụ thể nào.

Hình như cứ mỗi hơi thở của con Người là nó lại được kích thích. Đúng vậy! Nó nương theo bộ máy hít thở của loài Người. Nhưng vẫn là cảm giác lẫn lộn, lung tung - có quá ít những thông tin chuyên biệt.

Ta vẫn tiếp tục thám hiểm.

Thình lình ta trông thấy. Ta trông thấy bằng đôi mắt tương tự như mắt của Hork-Bajir. Yếu hơn về sự cảm nhận tầm sâu, nhưng lại phân biệt màu sắc mạnh mẽ hơn. Chậm chạp trong việc điều chỉnh từ tầm nhìn xa sang tầm gần, nhưng đó là đôi mắt rất tốt, xứng đáng phục vụ cho sinh vật Bậc Năm.

Ta quay đôi mắt qua nhìn xoáy vào Essam. Hắn vẫn đang giữ khư khư đầu con Người nọ. Gương mặt Hork-Bajir của hắn chỉ cách mặt ta có vài phân.

Ta đảo mắt tới lui, cố gắng điều chỉnh những cơ quan chức năng. Trái-phải. Lên-xuống. Chợt ta nhận ra một dáng chuyển động: Một tên Hork-Bajir đang chạy lêu khêu trên cát. Ồ, vật chủ cũ của ta đang ra sức trốn chạy.

Essam nói gì đó nhưng ta chỉ nghe được bập bõm nên chẳng hiểu gì cả.

Ta trườn dài ra thêm, lần mò thiết bị nhập dữ liệu thính giác của thời gian thực. Ta tìm hệ thống điều khiển tự động.

Rồi ta khám phá ra một cái gì đó lạ lắm, lại khó hiểu nữa. Một cái hố khổng lồ, sâu hoắm. Hình như cái hố này phân chia não loài người ra làm hai nửa. Giữa hai nửa chỉ có một bó dây thần kinh không dày hơn cơ thể sên của ta.

Hai nửa à? Sao kỳ vậy? Tại sao não loài Người lại phải có hai nửa nhỉ? Quả là một thiết kế chẳng hợp lý chút nào. Ta chẳng hiểu gì cả. Trừ phi… đây là một hệ thống dôi thừa, sơ cua để cho phép sinh vật này vẫn hoạt động được trong trường hợp một nửa não của nó bị huỷ hoại.

Ta e dè nhoi về phía đầu đằng kia của bộ não. Ta chạm vào nó, kết nối với nó.

Ô hay! Quả là kỳ diệu!

Thật không thể tin nổi. Thoạt đầu cứ tưởng nửa não thứ hai là một tấm gương phản chiếu hình ảnh. Nhưng không hẳn vậy. Nó có tất cả những chức năng của riêng nó và cũng có những ký ức, bộ dịch giải cảm biến, và cả ý chí hoàn toàn của riêng mình. Gần như hai nửa của bộ não hoạt động biệt lập trong cùng một hộp sọ, và thông tin liên lạc với nhau thông qua một kênh thần kinh. Nửa não kia hoàn toàn không phải là một hệ thống sơ cua, dôi thừa, mà như một bộ não thứ hai!

Ta thấy chức năng nghe nhìn ở cả hai bên, ta thấy bộ nhớ, ký ức ở cả hai bên, thấy sự kiểm soát các cử động tay chân ở cả hai bên…

Và rồi ta nghĩ mình thấy cái gì đó rất mới. Bộ não này làm việc theo phép biện chứng[2]. Mỗi nửa não thấy, nghe, nếm, sờ một thế giới khác nhau. Mỗi bên có khuynh hướng chuyên môn hoá một phương diện hay khía cạnh nào đó, nhưng không quán xuyến hoàn toàn. Phía bên trái có nhiều ngôn ngữ hơn, nhưng không phải tất cả ngôn ngữ. Bên phải là những nhận thức về không gian, nhưng không phải là tất cả…

Thật là rắc rối! Hỗn độn! Và phi lý!

Tâm trí loài Người tự tranh luận với chính nó. Nó nhìn nhận cùng một sự kiện theo nhiều cách khác nhau. Thật điên khùng! Một bộ óc bình đẳng, công bình, luận bàn trong phạm vi nội bộ của chính mình. Không có sự kiểm soát nhất quán, chắc chắn. Chỉ là một sự thoả hiệp không dễ dàng - một sự nhất trí dựa trên sự tranh cãi nảy lửa.

Bộ não này dung chứa kẻ đối địch trong chính nó!

Và khi bắt đầu sàng lọc ký ức, một lần nữa và lại một lần nữa ta chứng kiến cuộc tranh cãi nội bộ. Đó là một cuộc đắn đo, cân nhắc xem "ta nên?" hoặc "ta không nên?" Một tình trạng tê liệt, trì trệ do cãi cọ bên trong, giữa hai nửa của bộ não…

Hèn chi mà họ giết chóc lẫn nhau, ta nghĩ. *Họ có thể tự giết cả chính mình nữa mà…*

Thật là điên rồ hết biết! Con Người, cũng giống như các loài sinh vật khác, cũng có tính điên điên khùng khùng.

CHƯƠNG 10

Ta chậm rãi tìm quyền kiểm soát. Thật chậm để còn kiểm nghiệm từng khám phá mới.

Một khi đã kiểm soát được chức năng cử động, ta chập chững bước, điều khiển cơ thể vật chủ-Người trở lại tàu. Essam cầm lái, bay cà rà trên mặt đất để tìm kiếm cơ thể vật chủ Hork-Bajir cũ của ta. Gì chứ chuyện này chẳng khó gì cho lắm. Cái gã ngốc nghếch đó để lại những dấu vết rõ mồn một trên cát. Loài Hork-Bajir ngù ngờ đâu thể nào che dấu được dấu chân của mình.

Hắn kia rồi! Tụi ta lù đù lao tới trong khi hắn vẫn cắm đầu cắm cổ chạy. Essam điều chỉnh cho con tàu chúc xuống, lướt lồm chồm trên cát, chầm chậm cho đến khi nó hích tên Hork-Bajir một cú "nhẹ", tống hắn ngã lăn quay trên đất.

Essam nhảy ra, trói nghiến gã vật chủ cũ của ta lại rồi lôi nó lên tàu. Gã bị thảy cho nằm chòng queo trong vách. Miệng gã ngoác ra la rú, rên rỉ thê lương theo kiểu sốc gáy nhất.

Cuộc thám hiểm vật chủ con Người của ta vẫn tiếp diễn. Ta tìm hiểu tất cả những giác quan loài Người của anh ta: thị giác, thính giác, xúc giác, khứu giác, vị giác. Ta hiểu ra những cử động (ôi, bàn tay con Người khéo léo cực kỳ!) Ta hiểu ngôn ngữ của anh ta. Qua đó, ta biết cái trí não đang rúm ró la thét, nguyền rủa, đe doạ, nải nỉ, van xin những gì. Thật không thể tin nổi, anh ta cứ luôn miệng cầu nguyện tới một vị thánh được gọi là "Ala"…

Bây giờ ta đang bận nghiền ngẫm phần ký ức chiếm số lượng vượt trội nhất - ký ức về đời sống gia đình của anh ta. Sinh vật này có một người vợ, một dạng đối tác trọn đời không sao giải thích được. Họ sinh ra ba con Người nhỏ: hai giống đực và một giống cái. Hình như loài Người luôn giữ mối quan hệ thân thiết với hậu duệ của mình. Vật chủ của ta cũng thế. Anh ta có bổn phận - gọi là công ăn việc làm - là làm thợ sơn. Anh ta phết hỗn hợp các chất bảo vệ có thể nhìn thấy được lên những bề mặt cấu trúc mà loài Người xây dựng lên.

Nhưng đồng bào của anh ta đang bị nhấn chìm trong một cuộc chiến mà họ không có cơ may chiến thắng. Trong tình hình chiến sự khẩn cấp, anh ta bị xung vào lính. Anh ta không hề thích thú với cuộc chiến, không muốn phải xa rời bạn đời và con cái mình, nhưng đồng thời anh ta lại tự hào về nhiệm vụ của mình vì cho rằng những đứa con trai của anh ta sẽ tự hào vì cha chúng là một người lính.

Có vẻ mối quan tâm của anh ta đối với con cái là vô tận - không bao giờ dứt hay ngớt đi. Nó xuất hiện, len lỏi vào từng ý nghĩ của anh ta. Nó hình thành nên cái nền tảng cho sự cảm nhận của anh ta về vị trí của mình trên thế giới này…

Anh ta hoang mang giữa hai viễn cảnh rất rõ rệt của loài Người: lo sợ bị giết chết và tự hào được hy sinh. Nỗi hoảng sợ, ít ra thì, có vẻ gần gụi với anh ta hơn.

"Xong rồi," ta sử dụng cái miệng loài Người để nói với Essam.

"Xong rồi ư, thưa Phó-visser?"

"Ta vừa mới dò la ký ức của con Người này. Bây giờ ta đã học biết được tất cả những gì cần thiết."

"Ngài giữ cơ thể con Người này hay là quay lại cơ thể vật chủ Hork-Bajir?"

"Quay lại với vật chủ Hork-Bajir chứ?" ta đáp ngay không chút đắn đo. "Sinh vật này thật vô dụng. Anh ta thuộc đám người thua trận tụi ta vừa mới chứng kiến đó."

"Chúng ta không bắt đầu với những con Người yếu thế sao?" Essam lớ ngớ hỏi. "Họ dễ bị kiểm soát hơn chứ?"

Ta lắc cái đầu vật chủ Người của mình nguầy nguậy. "Nhưng thắng lợi ở góc độ mi nói đó là vô nghĩa lý, Essam à. Mai này, khi triệu kiến Hội đồng Thập Tam Trụ để van xin tha mạng, ta bắt buộc phải thưa rằng ta đã có kế hoạch thâu tóm loài Người. Điều đó có nghĩa là tụi ta phải trở thành những người hùng mạnh nhất trong số họ."

Essam gục gặc đầu. "Ngài nói chỉ phải, thưa Phó-visser?"

"Kẻ thù của vật chủ này được gọi là Pháp, Anh, Ixraen và Mỹ. Loài Người phân chia thành rất nhiều nhóm nhỏ - mỗi nhóm là một quốc gia. Các nhóm kể trên là những kẻ chiến thắng. Còn những nhóm thuộc phe của sinh vật này tin rằng, nhóm hùng mạnh nhất là Mỹ. Đây là nhóm người tụi ta phải tìm đến, Essam. Vì vậy ta sẽ đến cái nơi được gọi là 'nước Mỹ'".

CHƯƠNG 11

< Tất cả chúng ta có thật sự cần phải xem qua hết tất cả những thứ hồ lôn đó không? > Visser Ba cất giọng hỏi bằng cách truyền ý nghĩ.

Giao Thức Xuất Dữ Liệu Lưu Trữ mờ nhạt dần. Thế nhưng ký ức của ta về những ngày tươi đẹp ấy dường như vẫn còn tươi nguyên.

Chẳng ai buồn trả lời Visser Ba. Các quan trong Hội đồng Thập Tam Trụ vẫn còn mê mẩn với cảm xúc về việc chui vào sống trong não loài Người - đó là một sự cảm nhận trực tiếp, theo bản năng mà chỉ Yeerk mới có. *Bộ Nhớ Lưu* cho phép các quan trong Hội đồng cảm nhận y như ta đã cảm nhận, nhìn thấy y như ta đã thấy. Họ cũng vui sướng hệt như ta - một niềm vui sướng ngây ngất, quyến rũ trước sự kiểm soát được hoàn toàn trí não của một con Người…

< Chúng ta có thật sự cần phải xem qua tất cả những thứ đó không, thưa các quan? > Visser Ba lại nhắng nhít hỏi lại lần nữa.

Bừng tỉnh khỏi cơn mê, quan Garoff trả lời hắn bằng một vẻ điềm đạm khó ngờ. *"Visser Ba, ngươi đã đồng ý rằng: Sử dụng thông tin từ Bộ Nhớ Lưu là biện pháp tốt nhất cơ mà. Chúng ta sẽ cùng lúc xem được nhiều sự kiện."*

< Vâng, thưa quan Hội đồng Garoff, nhưng chúng ta có thật sự cần phải xem tất tần tật các chi tiết về thời kỳ đầu Visser Một ở Trái Đất không ạ? Tôi có thể nêu ra những phần liên quan tới tội phản nghịch của Visser Một trong hồ sơ lưu trữ. >

Quan Garoff cười lào khào, chẳng lấy gì làm thân thiện. *"Visser Ba, Hội đồng sẽ xem các chứng cứ mà Visser Một chọn ra để trình lên."* Quan Garoff vừa nói vừa nhoài ra đằng trước, chiếc mũ choàng đầu màu đỏ đen của ngài trật ngược ra sau, để lộ một gương mặt Hork-Bajir xấu xí, đầy vết sẹo chiến trường. *"Ngươi sẽ hoan hỉ công nhận đặc quyền ấy… nếu… chính ngươi đến lúc hoá ra là bị cáo."*

Lời này của quan Garoff khiến cho ngay cả tên Visser Ba ngớ ngẩn cũng phải nhũn nhặn hiểu ra rằng: Hắn cũng đang bị xét xử trong phiên toà này, y như ta vậy.

Đó cũng là cái đích ta ngắm đến khi phiên toà mới khai mạc. Về mặt nào đó thì ta đã đạt được rồi - ta đã trở thành người luận tội chứ không phải là người bị buộc tội nữa…

Tuy vậy gương mặt loài Người của ta vẫn không mảy may để lộ một chút cảm xúc nào. Không hề phản ứng, cũng không huênh hoang.

"Có lẽ chúng ta cần phải tạm dừng trong giây lát," quan Garoff đề nghị với điệu bộ ra vẻ ngần ngừ. Ngài không liếc nhìn những thành viên khác trong Hội đồng - không việc gì phải e ngại họ cả, nhưng ngài vẫn đợi xem Hoàng đế có phản đối hay không.

Một trong mười ba vị trong Hội đồng Thập Tam Trụ là Hoàng đế.

Nhưng chỉ có các quan trong Hội đồng mới biết đích xác ai là Hoàng đế. Những nhà lãnh đạo tối cao luôn luôn bị đe doạ ám sát, vì vậy sự cẩn trọng không bao giờ thừa. Bất cứ tên sát thủ Andalite nào cũng sẵn sàng diệt gọn cả mười ba vị chỉ để giết Hoàng đế mà thôi. Sự thể cũng y chang thế nếu có một tên Yeerk muốn nổi loạn.

"Chúng ta sẽ tạm hoãn trong một giờ, theo chuẩn mực của Đệ chế Yeerk," quan Garoff quyết định.

Sự kết nối không gian ba chiều biến mất. Cả Hội đồng Thập Tam Trụ vụt tan biến, để lại mình ta đứng tơ hơ trong phòng với Visser Ba và hàng rào lính gác Hork-Bajir vây quanh…

"Ngươi đang thưởng thức khoảnh khắc vĩ đại của mình đó hả, Visser Ba?" Ta hỏi mỉa.

<Mi tưởng mi phỉnh phờ được ta ư, Edriss-562? Mi đánh giá ta thấp quá đây. Mi luôn hợm hĩnh như vậy mà…> Visser Ba đốp lại.

"Ta đi guốc trong bụng ngươi ấy chứ, Esplin-946-kép. Ngươi chỉ biết có tàn bạo, hung ác mà không biết phải mánh lới, khôn khéo. Ngươi chẳng tiến triển gì sau thời gian ở Trái Đất cả. Chẳng chút nào! Với bao nhiêu là kế hoạch quy mô rầm rộ mà ngươi vẫn chẳng nhúc nhích gì hơn lúc ngươi mới được ta chuyển giao trách nhiệm. Đích đến vẫn còn xa lơ xa lắc…"

Visser Ba toan độp lại một câu gì đó nhưng rồi hắn im re. Hắn ngoắc một tên Hork-Bajir lại và ra chỉ thị gì đó cho nó.

<Ta biết cơ thể loài Người của mi luôn cảm thấy đói và khát sau một chu kỳ nhất định,> hắn ra bộ tử tế với ta.

Lát sau, tên Hork-Bajir lúc nãy lại xuất hiện, mang theo một ly nước, một búp rau diếp romaine và hai quả trứng sống. Ta cười khằng khặc.

"Visser Ba, ngươi đúng là kẻ thô bỉ. Ở trên Trái Đất lâu rồi mà ngươi chẳng chịu để ý gì đến những tập tính của loài Người cả. Bắp cải và trứng sống. Thực đơn mới hay chứ!"

Ta cầm ly nước và hớp ừng ực. Cái miệng tê dại và sưng vều của ta khó nhọc lùa nước vào lồng ngực.

<Mi nói đúng đó, Visser Một,> hắn xoen xoét. *<Ta thiếu kiến thức về loài Người đây. Ta chưa bao giờ thật sự sống trong vật chủ Người mặc dù thỉnh thoảng ta cũng biến hình thành con Người. Bộ Nhớ Lưu thật là… quái quỷ. Ta ngờ rằng ta sắp sửa nhận được lệnh của vài vị quan trong Hội đồng, yêu cầu chở đến vài thằng Người để làm vật chủ vì họ tuy ít nguy hiểm và yêu ớt hơn loài Hork-Bajir, nhưng lại thú vị hơn hẳn mà… >*

Ta nhóng cổ, thận trọng nhìn hắn. Xem ra Visser Ba sắp xổ ra điều gì đây.

Hắn chầm chậm nhịp bước, những móng guốc cứng của hắn nện trên sàn nhà cộp cộp. *<Ta thường suy nghĩ rất lung tung rằng tại sao… mi và ta… lại không trở thành đồng minh nhỉ? Đôi lúc ta tự hỏi liệu lúc*

này có là quá trễ không?>

Hắn dồn cả bốn con mắt nhìn vào ta. Chờ đợi.

"À, ra thế, ngươi muốn sự trợ giúp của ta hả?" Ta làm bộ vỡ lẽ.

<Hãy nghiêm túc nghĩ về việc này trên khía cạnh là một đối tác,> Visser Ba xởi lởi. *<Mi và ta sẽ cùng hợp tác thông trị Trái Đất và cùng sử dụng tất cả các nguồn tài nguyên của nó. Chỉ tính riêng loài Bậc Năm thôi, chúng ta có năm tỉ vật chủ, và còn hứa hẹn sẽ sinh sôi thành sáu tỉ chẳng mấy chốc nữa… Rồi chúng ta sẽ có thể thu thập nhiều quyền lực hơn tất cả các quan của Hội đồng Thập Tam Trụ cộng lại.>*

Ta cứng hết cả người. Hắn đang đề nghị ta hay là ta đang tưởng tượng ra điều đó? Ta chờ hắn nói tiếp, bắt hắn phải tự kết tội bản thân hắn.

Visser Ba sán lại gần ta, gương mặt Andalite kệch cỡm đáng ghét của hắn chỉ cách mặt ta vài phân. *<Việc quái gì tụi ta lại phải cần đến những phần còn lại của Đê chê Yeerk? Việc gì tụi ta phải núp bóng những vị ngờ nghệch trong Hội đồng? Chỉ cần mi và ta hợp sức lại là có thể thôn tính xong Trái Đất. Và chúng ta sẽ xây nên một Tân Đê chê Yeerk.>*

Ta kinh ngạc đến nỗi suýt đánh rơi ly nước. Cái bẫy thật lộ liễu và sống sượng. Đáng sỉ nhục làm sao. Hắn nghĩ ta điên chăng? Hay là hắn nghĩ ta khờ khạo?

"Visser Ba, ngươi đã ghi âm lại tất cả những điều này, đi nhiên. Và ngươi chỉ lưu những dâu tích có hình ảnh và âm thanh - không phải là giọng truyền ý nghĩ. Ngươi hy vọng sẽ gài cho ta sập bẫy, để ta sẽ hớ hênh nói ra điều gì đó phản tặc. Xong xuôi, mi sẽ đem trình cuôn băng này lên cho Hội đồng chứ gì." Ta lắc đầu tỏ vẻ thương hại. *"Thật là một kỳ quan đây, Visser Ba. Thế mới biết ngươi đã ngoi lên cấp bậc hiện tại như thế nào."*

Visser Ba giật nảy người như thể bị ta giáng cho một cái tát. Lưỡi dao đuôi của hắn vung lên, như chỉ chực nhảy vào thọc cho ta một đòn chết chóc…

Màn hình ba chiều sáng trở lại. Hội đồng Thập Tam Trụ đã tái nhóm phiên toà. Hai thành viên Taxxon vẫn đang còn ầm ĩ kết thúc bữa ăn của mình, một bữa tiệc với sinh vật gì đó còn sống.

"Tiếp tục Giao Thức Xuất Dữ Liệu Lưu Trữ." Quan Garoff ra lệnh. Một lần nữa, ta lại thả mình vào quá khứ của chính ta. Trở lại những ngày xưa đầy mê hoặc, kỳ diệu - khi lần đầu tiên ta tiếp nhận một con Người.

Trở lại những ngày mơ mộng toàn thể dải thiên hà sẽ thuộc quyền sở hữu của ta.

CHƯƠNG 12

Giao Thức Xuất Dữ Liệu Lưu Trữ.

Ta vứt quách vật chủ-Người đầu tiên của mình đi rồi lại chui vào cơ thể Hork-Bajir. Xong xuôi, tụi ta bay trở lên quỹ đạo.

Tìm ra đích xác một nơi được gọi là "nước Mỹ" không phải dễ. Vật chủ yếu mạng của ta không phải là người được học hành cao gì cho cam. Anh ta chỉ biết được những ý niệm vu vơ, nhập nhằng. Bề mặt rộng lớn của Trái Đất in hằn vô số những đường nét khác nhau: những dãy núi, sông, thung lũng, hồ, biển và đủ thứ nhì nhằng khác…

Ta lại vùi đầu vào cái dòng thác dữ liệu điện tử không ngừng chảy xiết trên quỹ đạo - ngụp lặn trong một công việc chán lè. Ta chỉ thị cho máy tính chú tâm tìm kiếm những gì ngụ ý đến nước "Mỹ". Và ta nhận được hàng tỉ sự kiện.

Nhưng rồi từ từ, khi lương thực và nước uống của tụi ta cạn dần đi một cách đáng sợ, thì ta bắt đầu chắt lọc được một số dữ liệu. "Nước Mỹ" là một thực thể địa lý được bao bọc bởi đại dương ở phía Tây, Đông và Đông Nam. Biên giới phía Bắc có vẻ rất tuỳ tiện. Tây Nam phần lớn tiếp giáp với một con sông tầm thường.

Loài Người có rất nhiều ngôn ngữ khác nhau. Nhưng ở Mỹ, đa số con Người nói một thứ gọi là "tiếng Anh".

Thế là ta bảo máy tính sàng sẩy và loại ra tất cả những dữ liệu không thuộc ngôn ngữ tiếng Anh. Vậy mà dòng thác dữ liệu vẫn ngồn ngộn, thấy mà phát sợ. Ta bắt đầu gạt phăng đi những thể loại dữ kiện có vẻ không liên quan: giọng nói, trắc viễn, những xung động nhịp nhàng mà con Người gọi là âm nhạc.

Ta đặc biệt lưu ý đến những tín hiệu nghe-nhìn có được gọi là vô tuyến truyền hình, hay còn được gọi là ti-vi.

Bây giờ ta đã có một hướng đi cơ bản. Chỉ việc cứ thế mà tiến triển thôi, ta nghĩ. Nhưng hoá ra dữ liệu truyền hình lại là thứ dễ gây ra lẫn lộn, nhầm lẫn lung tung. Nhiều cái đơn thuần chỉ lưu trữ những biến cố. Những cái khác lại chỉ là màu nhân tạo, hoặc được tô vẽ nhoè nhoẹt. Có những sinh vật nhìn chẳng giống với bất cứ thứ gì tồn tại trong tự nhiên cả…

Biết thế này ta thà giữ lại vật chủ Người lúc trước.

"Thưa Phó-visser, tình hình nước dự trữ của chúng ta thật đáng báo động," Essam hốt hoảng thông báo. "Nếu trong vòng vài giờ nữa mà chúng ta không kiếm được nước là tôi đành phải rời khỏi vật chủ này thôi…"

"Sắp xong rồi, Essam. Ráng chịu một chút nữa đi." Ta trấn an hắn.

Ta lại chìm đắm vào đống dữ liệu truyền hình, với chủ tâm tập

trung vào các kỹ thuật quân sự. Lại càng rối rắm hơn! Đôi khi con Người được trang bị bằng những vật uốn cong hình vòng cung. Chúng bắn vọt đi một thanh que nhọn sắc nhờ vào lực được sinh ra bằng cách kéo cho một sợi dây giãn hết cỡ. Có lúc họ lại sở hữu những loại vũ khí tí hon, cầm gọn lỏn trong tay, khi bắn nó phát ra âm thanh cực lớn và làm cho một vật thể tí xíu bay ra với vận tốc cực cao. Nhưng rồi có khi, họ lại chẳng cầm vũ khí gì cả, chỉ dùng những nắm đấm mà thụi nhau bôm bốp.

Một hồi, ta thề trên danh dự của mình là ta bắt đầu có chứng cớ để tin rằng: tiềm năng quân sự của loài Người mạnh mẽ hơn ta tưởng rất nhiều. Trong dữ liệu truyền hình, ta thấy họ thực hiện những vụ nổ hạt nhân. Trong dữ liệu truyền hình khác, loài Người sử dụng vũ khí bắn ra tia có cường độ cực cao.

"Phi thuyền nhanh-hơn-tốc-độ-ánh-sáng? Nhanh-hơn-tốc-độ-ánh-sáng trong vùng không gian thực ư? Không thể được!" Essam hoảng hồn la lên, khi nhìn qua vai ta vào đống dữ liệu. "Lại còn trang bị vũ khí bắn tia nữa."

"Làm cách nào mà họ ghi lại được hình ảnh bên ngoài của phi thuyền di chuyển nhanh-hơn-tốc-độ-ánh-sáng nhỉ? Coi kìa! Con tàu đó được thông báo là đang đi trong Vùng Nhân Tố Vòng Cung Số 6." Qua tình huống này, tụi ta hiểu rằng đó là một vùng để di chuyển nhanh gấp nhiều lần tốc độ ánh sáng. Thế mà tụi ta trông thấy được con tàu từ phía ngoài. Cứ như thiết bị ghi hình cũng di chuyển theo đúng với tốc độ kinh hồn như thế.

"Không thể thế được," Essam sẽ sàng nói, giọng hắn khô khòng khọc. Ta đã uống giọt nước cuối cùng cách đây mấy tiếng rồi.

"Không đời nào, không thể nhanh-hơn-tốc-độ-ánh-sáng trong vùng không gian thực được. Ngay cả người Andalite cũng không thể làm được điều đó. Chính vì vậy họ mới sinh ra vùng không gian Zero."

Ta hoang mang, chẳng hiểu mô tê gì cả. Liệu đó có phải là sự thật? Phải chăng loài Người sáng chế ra những hình ảnh đó để doạ những kẻ thù tiềm tàng? Hay tất cả những thứ kia đều là trò loè bịp, được bịa ra để áp đảo tinh thần những kẻ xâm lấn còn giấu mặt?

Rồi, đột nhiên trong đầu ta loé lên một ý nghĩ. "Tụi nó nói xạo đó, Essam. Chúng không có thật đâu. Tất cả đám phi thuyền đó đều là những sự kiện được dàn dựng nên! Con Người họ… họ chế tác ra những sự kiện đó."

"Nhưng để làm gì, thưa Phó-visser?"

"Để doạ nạt tụi ta chứ để làm gì nữa, Essam. Hoặc… có khi vì những lý do khác. Trong những dữ kiện tụi ta xem qua, hình như chẳng có dữ kiện nào được đánh giá một cách đúng đắn qua dáng vẻ bề ngoài. Tất cả đều ẩn chứa những yếu tố lừa lọc, tung hoả mù."

"Làm sao chúng ta phân biệt được? Làm sao mà biết được cái nào thật cái nào không?" Essam lo lắng hỏi.

“Lúc này thì tụi ta chẳng thể làm được đâu,” ta thú thật, một lần nữa lại cảm thấy ê chề thất vọng hơn. “Coi mòi tụi ta sẽ phải mất cả năm trường, may ra mới sàng lọc được dữ liệu hầu quyết định xem hệ thống vũ khí nào mới là thật và hệ nào là giả hiệu. Thậm chí, những vấn đề đơn giản như cấu trúc xã hội loài Người cũng không thể giải thích được. Họ có những hình thức hành xử lạ đời, chẳng giống với bất cứ sự phân tích nào…”

“Đúng, họ rất lạ thường. Tôi… không có gì.”

“Cái gì? Essam? Ngươi đã nhận ra cái gì?” Ta nôn nóng hỏi.

Essam lắc đầu nguầy nguậy. “Dữ liệu chỉ cho thấy, loài Người bị cột chặt vào những mối quan hệ dựa vào cảm xúc. Tuy nhiên, đôi khi họ có khuynh hướng giết hại lẫn nhau, đôi khi họ giết nhau một cách từ từ đầy giả tạo.”

“Đấy, một lần nữa, ta khẳng định rằng, cứ ở trên quỹ đạo như thế này thì không đời nào tụi ta có thể tìm biết được điều mình cần đâu. Còn quá ít thời gian. Tụi ta phải đánh liều xâm nhập vào khoảng tối của cái hồ kia thôi, Essam. Lúc này là lúc cần thể hiện lòng quả cảm.”

“Lần thử xâm nhập vừa rồi không thu được gì cả.”

“Lần ấy, ta không biết rõ về địa lý Trái Đất,” ta nói, cảm thấy khó chịu trước những lời chỉ trích của Essam. “Giờ ta đã học rồi, tuy vẫn còn thấy chưa rõ ràng, nhưng ta biết điều này: Ngay ở bên trong cái vùng địa lý được giới hạn và tồn tại một thể chế chính trị có tên là ‘Nước Mỹ’ cũng được chia thành nhiều khu vực nhỏ hơn - các thành phố. Một số thành phố rõ ràng là không có liên quan đến mục đích của tụi ta. Ta thấy có bốn nơi được nhắc đến thường xuyên trong các dữ kiện. Đó là New York, Washington đi-si, Ellay, và Hollywood. Trong đó, từ những thứ phổ biến trong các dữ kiện, ta kết luận Hollywood là nơi quan trọng nhất.”

Ta nhổm đứng lên và quay lưng lại bảng điều khiển máy tính. “Chúng ta sẽ có nước ngay thôi, Essam. Thời khắc đã điểm, chúng ta sẽ thăm viếng hành tinh *của ta* lần thứ hai.”

CHƯƠNG 13

Nhờ ráo riết tiếp thu thật nhiều tiếng Anh, ta đã có thể nhận ra và diễn dịch các hình thức chữ viết của ngôn ngữ này. Khi hụp xuống một thành phố loài Người sáng rực bên dưới, ta đọc thấy những mẫu tự ngự sừng sững tuốt trên đỉnh một ngọn đồi cao, đề: Hollywood.

Coi bộ loài Người mong chờ được thăm viếng từ không gian, nên họ đã dựng những mẫu tự to tướng ở đó để chỉ dẫn đường đi cho tụi ta.

Tụi ta đáp xuống một thung lũng sâu, khuất tít trong dãy đồi phía trên thành phố. Những sườn dốc ở đây gồ ghề, nghiêng ngả thật đáng nể. Những cơ thể Hork-Bajir của tụi ta hăng hái bước đi như bước trên thế giới quê nhà của chúng.

Một toà nhà cao tầng được dựng trên những cột đỡ khổng lồ hiện ra. Tụi ta bước vào. Toà nhà lồi ra, nằm vắt vẻo trên hẻm núi sâu. Nó được chiếu đèn sáng choang sáng nhoà. Cái hồ lớn hình bầu dục cũng được thắp sáng rỡ.

Tụi ta đứng nép vào mảng tối bên kia hồ. Kích thước của nó cỡ bằng cái vũng tụi ta thường thấy trên tàu Lòng Chảo vừa mới được thiết kế của Đế chế Yeerk. Cái vũng đó có thể chứa trọn mười ngàn Yeerk, nếu cần. Tất nhiên, cái hồ ở đây chỉ chứa nước bình thường thôi. Nó trong suốt, thấy mà ghê.

"Nước của ngươi kìa, Essam."

Tụi ta gạt qua bên một hàng những thanh sào - chắc là một loại thanh chắn rất thô sơ dùng để tự vệ. Không chù chờ, Essam phóng bạt mạng ra hồ nước, quỳ xuống và vục nguyên cái mặt hắn vào đấy.

Đột nhiên, từ phía hồ ngược lại có một con Người xuất hiện! Một con Người giống cái, với hai mảnh y phục bé tẹo che thân.

"Oa!" cô ta thốt lên.

Ta nâng khẩu tia Nghiệt lên. Essam giật mình, ngoi lên khỏi hồ nước. Ta nghĩ hắn vừa phản ứng lại sự có mặt không được mong đợi của con Người kia. Nhưng ai dè, hắn lại thét rầm lên và đưa hai tay bưng lấy mặt.

"Aaaaarrggh!"

"Ủa, mấy anh từ phim trường tới hả?" Sinh vật giống cái cất giọng hỏi.

"Essam! Có gì rắc rối vậy?"

Essam lây lất. Những móng vuốt Hork-Bajir ấn mạnh xuống mặt hắn. "Nó… nó đốt cháy! Nó đốt!"

"À, hôm nay, anh chàng trông coi hồ có đến đây," người phụ nữ nói tỉnh rụi. "Cứ mỗi lần gã tới là y như rằng nồng độ clo trong hồ lên cao thấy mà sợ luôn. Nè, có cần tôi kêu Lonnie không? Ý tôi là ông

Lowenstein ấy? Ông ta đang pha đồ uống.”

“Nó đốt cháy! Nó đốt cháy!” Essam vẫn không ngưng la.

“Yên nào, Essam!” Ta nạt. Ta nói với con Người giống cái, “Cô là phụ nữ.”

Cô ta biểu lộ một điệu bộ bằng miệng của loài Người, và hơi xoay người, dồn trọng lượng cơ thể về phía trước một cách dữ dằn. “Tôi hy vọng tôi là một phụ nữ,” cô ta nói.

Một con Người hiện ra từ toà nhà. Một Người giống đực. Người này thấp hơn người giống cái kia và trông đầy đặn hơn. Vài phần cơ thể ông ta có những đám lông xoăn tít, mỏng tang bao phủ. Tay ông ta cầm hai đồ chứa nhỏ, để mở, trong suốt; bên trong chúng có đựng chất lỏng.

“Ê! Mấy cha làm gì ở đây vậy? Làm sao mà mấy cha mò được vào đây?” Ông ta ngạc nhiên hỏi.

“Phim trường phái họ tới đó,” con Người giống cái giải thích.

Con Người giống đực gật đầu và nhìn sát sạt vào tụi ta. “Ừ, làm hay đấy, nhưng mà sai bét rồi. Cái này quá cường điệu so với thứ tôi cần. Tôi cần cái gì đó khả đi hơn *E.T*[3] để nâng niu ôm ấp, chứ đâu có cần dạng gươm đao tùm lum với lại chân gà thế này.”

Xem ra Essam đã hoàn hồn sau vụ nhúng đầu vào clo, vì vậy ta bảo hắn. “Essam, tụi ta sẽ nãng hai tên này.”

Essam giơ ngón tay lên dụi mắt. “Ngài thích tên nào cho mình, thưa Phó-visser?”

Ta ngắm nghía hai con Người. Tên giống đực có vẻ bự hơn và mạnh hơn. Nhưng hắn lại chậm chạp hơn trong di chuyển, lại thiếu lanh lẹ nữa. Hắn già hơn, ta kết luận. Không khéo lại sắp chết rồi cũng nên. Con Người giống cái khoẻ mạnh, giàu sức sống hơn…

“Ta lấy đứa giống cái,” ta chọn.

Tức thì, Essam ùa tới và túm lấy cô gái và giữ chặt lấy cô ta như hắn đã từng giữ người lính trên sa mạc những ngày trước.

“Này… này! Cái quái gì... này! Mấy người không phải từ phim trường qua rồi.” Ông lùn thét lên the thé. “Tao sẽ gọi cớm. Rồi tao sẽ mời luật sư của tao!”

Nói rồi ông ta quay đầu ù té chạy về phía toà nhà.

Ta nhanh chóng chiếm cứ đầu óc cô gái. Lần này ta làm cái rụp, ta đã có kinh nghiệm rồi mà. Nhoáng cái, cô ta đã bị kiểm soát hoàn toàn. Sau đó vài phút, Essam chụp được người đàn ông.

Thế là ta đã có cơ thể của cô gái, còn Essam thì sử dụng cơ thể của người đàn ông kia. Khi đám “cớm” ùa tới, họ chẳng thấy có gì đáng nghi ngờ cả.

Trước đó, hai vật chủ Hork-Bajir của tụi ta đã bị tan biến thành những phân tử vì các tia Nghiệt của tụi ta huỷ hoại chúng.

Tụi ta đã, theo cách nói của loài Người, cắt hết mọi đường lui của mình.

CHƯƠNG 14

Ta và Essam đứng lạc lõng ngay giữa căn phòng to lồng lộng, được trang hoàng bằng những vật thể, đồ đạc làm bằng crôm, thuỷ tinh, những tấm da thú chưa thuộc trần trụi, bị kéo căng và bị tẩy trắng bợt. Trên các bức tường giăng đầy những sợi xơ đan xen, tết bện lại với nhau. Màu sắc của chúng chắc chắn là nhằm tới mục đích để giúp vui cho những con Người - một kiểu giải trí bằng hình ảnh đây…

Tên vật chủ của ta là Jenny-Lynne-Cadawalader, hai mươi ba tuổi. Mọi người gọi cô ta là Jenny Lines cho gọn. Ta lanh lẹ làm một vòng thăm viếng ký ức của Jenny Lines, nhưng chẳng thấy có gì thú vị hay hấp dẫn ở đó cả.

Phản ứng của cô ta trước việc bị ta chiếm lĩnh trí óc là lèo nhèo và ca cẩm. Cô ta hay nổi giận, cũng chẳng đe dọa hay van xin. Đơn giản cô ta chỉ rút vào một xó mà nhìn, thỉnh thoảng lại đế ra một lời bình phẩm, cho rằng ta là "đồ điên khùng".

Jenny Lines chẳng có nghề ngỗng gì - một khái niệm gây kinh ngạc cho sự nhạy cảm của vật chủ của ta. Cô ta tự coi mình là một diễn viên - tức là người giả bộ đóng vai người khác trên ti-vi hay trên phim (những thứ láo toét, xạo sự hết cỡ). Mặc dù tự phong cho mình là diễn viên, nhưng cô ta chưa bao giờ diễn xuất.

Ngay khi mới bắt đầu kiểm soát được vật chủ, ta đã nhận ra ngay sự thể rằng: chỉ có một thứ thật sự làm cô ta mê mẩn - một loại hoá chất gây biến đổi tâm trạng.

Khi ta quấn mình quanh não Jenny Lines và chìm sâu xuống kho dữ liệu - cây cầu bắc ngang qua hai bán cầu não - Jenny yêu cầu ta cho biết xem có thể cung cấp chất thuốc này cho cô ta không.

Dĩ nhiên là ta chẳng thèm đếm xỉa gì đến cô ta. Thường thì chẳng có việc gì phải đàm đạo lôi thôi với vật chủ cả, trừ những trường hợp thật hiếm hoi. Với cái cô Jenny Lines này thì, ta thà nói chuyện với máy tính trên tàu còn đỡ chán hơn.

"Vật chủ của ta hoàn toàn dốt nát," ta nhận xét với Essam khi đám cảnh sát đã kéo đi hết.

<Ê! Mi nói ai dốt nát?> Giọng Jenny la lên trong đầu ta.

"Đúng, vật chủ của tôi cũng thừa nhận là cô ta dốt đặc cán mai," Essam khọt khẹt. "Nhưng vật chủ của tôi lại thấy cô ta đáng thèm muốn."

"Đáng thèm muốn? Là sao?"

"Cô ta được coi là xinh đẹp về hình thể. Đó là sự đánh giá chủ quan dựa trên những ký ức về thị giác, và nó liên quan mật thiết tới bản năng sinh sản của loài Người."

Ngẫm ngợi một hồi, sau cùng ta khám phá ra vị trí đặt thiết bị cho phép loài Người tự nhìn ngắm thân hình mình phản chiếu lại. Đó là một tấm gương dựng đằng sau cái kệ đựng rất nhiều vật nhỏ bằng thuỷ tinh dùng để chứa chất lỏng.

Ta bước lại chỗ tấm gương và nhìn vào cơ thể vật chủ của mình. Chẳng thấy hưng phấn hay vui thích gì cả. Tuy nhiên, Jenny Lines rất tự hào rằng cô ta trông thật quyến rũ.

<Ta nóng bỏng hơn tất cả những ả được gọi là minh tinh. Mi đã bao giờ thật sự trông thấy Sarah Jessica Parker ngoài đời chưa?> Jenny lại cất giọng tự phụ.

"Sự quyến rũ của thể hình. Đúng, điều đó chiếm tỉ lệ rất lớn trong ký ức của cô ta," ta trầm ngâm.

"Vật chủ của ngài ghiền một hỗn hợp hoá chất nào đó," Essam léo nhéo. "Vật chủ của tôi thì không. Ông ta lo lắng cho cô ta."

"Lo lắng? Sao phải lo?"

Essam nhún cái vai người to bè. "Đó là một cảm xúc, không dễ giải thích một cách hợp lý được."

"À," ta gật gù.

"Đây là vật chủ Người đầu tiên của tôi," Essam nói vẻ thận trọng. "Nhưng mà dựa trên ký ức tôi vừa tiếp cận mà xem xét thì ông ta hiểu biết rất rộng. Giống đực, giống cái, già trẻ, trí thông minh đủ mọi cấp độ, trải qua đủ mọi kinh nghiệm và nghề nghiệp… ông ta biết tuốt. Chẳng hạn, ký ức vật chủ ghi khắc hàng trăm nghề nghiệp của loài Người: chủ nhiệm phim, đạo diễn, diễn viên, trợ lý đạo diễn, đốc công, người coi trang phục, người coi hồ nước, tài xế, bồi bàn, bảo vệ phim trường, chủ ngân hàng, người bán xe hơi, bác sĩ, người buôn tiền ở East Coast… rất… rất nhiều nghề…"

"Ký ức vật chủ của ta thiếu thông tin trầm trọng," ta thú nhận. "Có những ký ức về thời thanh xuân ở một nơi được biết đến là Cow Town hay Podunk hay Arkansas gì gì đó. Ba thuật ngữ đồng nghĩa một cách kỳ cục, nhưng lại chỉ ra những vị trí viển vông do tưởng tượng mà ra. Ta cảm thấy một sự vô tổ chức ở bộ não này…"

Ta cảm thấy chán nản gì đâu.

Đây là vật chủ Người thứ hai của ta, mà một lần nữa ta đã lựa chọn chẳng ra gì. Ta thắc mắc không biết sinh vật kém cỏi, xô bồ này có làm nên trò trống gì hay không. Trong khi ta cần một cẩm nang hướng dẫn về loài Người, thì sinh vật giống cái này chẳng dẫn ta đi tới đâu cả. Ngoại trừ… ngoại trừ… khi nhìn lướt qua các ký ức về những sự kiện và hành động được sắp xếp lộn xộn, thì ta toàn thấy những cuộc tán gẫu vô bổ, những cữ dùng thuốc kích thích, những việc làm tẻ nhạt… Càng nhìn ta càng thấy tối tăm, lù mù hơn.

Thế nhưng, sâu thẳm trong cái trí óc nông cạn này - trong những ký ức lộn tùng phèo, lung tung lang tang và vô nghĩa kia - ta chợt nghiệm ra một điều vô cùng trọng đại.

“Họ có quá nhiều nhược điểm,” ta thổ lộ với Essam.

“Đúng thế,” hắn đồng tình. “Vật chủ của tôi cũng nhận thức được rất điểm yếu kém của loài Người. Và hắn ta khai thác chúng để thu vén cho mục đích cá nhân của mình. Chẳng hạn như: ‘Con Người ham muốn tiếng cười’. Muốn thoát khỏi thực tế lo toan của cuộc đời mình, thế là họ mường tượng ra một thế giới mộng tưởng, thấy mình đang ở trong đó. Họ là những ‘con vật’ có răng và chân dài. Vật chủ của tôi là một trong những nhân vật rất thành đạt trong số những con Người thuộc ngành công nghiệp giải trí. Ông ta sáng tác và thực hiện những kế hoạch mang lại tiếng cười cho loài Người.”

Ta chẳng thèm để ý tới những lời huyên thuyên của Essam cho lắm, chỉ nghe bập bõm thôi. Ta còn mải phấn chấn với khám phá mới. Bắt nguồn từ những ký ức về sự thất bại khốn khổ của một con Người, ta bắt đầu hình dung ra một kế hoạch thâu tóm Trái Đất.

“Ta chẳng cho rằng chọc cười thiên hạ là con đường thật sự giúp ta chinh phục Trái Đất đâu,” ta hầm hừ. “Loài Người còn có những nhu cầu khác nữa. Họ sợ sệt, họ cô đơn. Họ rất yếu đuối! Yếu lắm! Vật chủ của ta đây chẳng thông minh hơn một tên Hork-Bajir là bao!”

Essam lúc lắc cái đầu Người bự chần dần của hắn.

Lúc này hắn đã bắt đầu thích nghi và nắm được những đặc điểm tính cách của người đàn ông - y như một Yeerk giỏi giang thường làm được mỗi khi chui vào vật chủ.

“Tôi thấy có nhiều điều khác bên cạnh sự yếu đuối,” Essam cao hứng. “Cái ông này luôn phải chịu đựng cái mà loài Người cho là: Sự tra tấn và tước đoạt ghê gớm nhất trong lịch sử phát triển cá nhân. Trong thời trai tráng của mình, ông ta đã trải qua một kinh nghiệm mà ngay cả tụi Taxxon cũng thấy gớm ghiếc.”

Essam thử bước đi vài bước bằng người trong khi miệng hắn vẫn tỉa lia. Bước, bước. Rồi hắn lại còn làm thêm cử động vung vít cánh tay nữa.

“Hắn ta không phải gốc gác từ quốc gia này,” Essam lải nhải. “Tuy nhiên, hắn đã ngoi lên vị trí hùng mạnh, quyền thế còn ảnh hưởng lớn đối với những con Người ở đây. Tôi tin rằng, ông ta có yếu nhưng không hẳn là yếu kém, thưa Phó-visser.”

Ta cười ngất bằng cái miệng của Jenny. “Không đâu, Essam, ngươi sai lè sai lẹt ra rồi. Họ không phải là loài hùng mạnh với vài điểm yếu kém. Chỉnh xác, họ là loài kém cỏi với vài ba ưu điểm. Để ta nói cho ngươi nghe nhé, Essam. Tụi ta sẽ không cần phải chinh phục loài Người. Cứ để họ tự sát phạt lẫn nhau. Họ sẽ tự nguyện đến với tụi ta và tự nguyện chui đầu vào tròng nô lệ thôi…”

Ta lại cười tiếp, khoái chí nhấm nháp tiếng la ngu độn, bốc đồng trong trí não lẫn quẩn, rối bời của vật chủ.

Jenny Lines là một sự phát hiện đáng giá. Cô ta chỉ cho ta biết sự thật và vẽ ra cho ta một con đường …

Kết thúc Giao Thức Xuất Dữ Liệu Lưu Trữ.
Sô Truy Cập 7123450.989

CHƯƠNG 15

"Quả là một sự đánh giá thấp về loài Người đó, Visser Một." Quan Garoff chợt cao giọng. *"Hèn chi, bao nhiêu năm rồi mà Trái Đất vẫn chưa thuộc về Đế chế Yeerk của chúng ta."*

Ta vẫn còn đang mê mải thưởng thức những ký ức sáng lạn xa xưa. Ta vẫn còn đang lần quất ở những năm nảo năm nao, tại những khoảnh khắc dễ làm say lòng, khi ta nhìn thấy tương lai tươi sáng đến nỗi nó làm ta loá mắt.

"Phải, nó vẫn chưa thuộc về chúng ta, thưa quan Garoff," ta lí nhí thừa nhận. Nhưng ngay lập tức ta bừng tỉnh khỏi trạng thái lờ đờ và ăn nói hùng hồn hơn. *"Trái Đất vẫn chưa thuộc về chúng ta là do bởi sự bất tài, phản trắc của Visser Ba. Tôi đã bàn giao lại Trái Đất cho Visser Ba trong tình trạng cực kỳ dễ nuốt…"*

<Mi giao lại Trái Đất cho tụi ta khi tụi Andalite chưa thò mặt xuống và để lại một toán quân du kích. Chúng là tụi phá hoại ngầm, được trang bị bằng phép biến hình!> Visser Ba thét lên, độp lại. Hắn cũng chẳng phải tay vừa.

Đấy, đấy, thật tuyệt vời! Đây có phải là lúc cần vén lên bức màn mập mờ được gọi là "quân thảo khấu Andalite" không nhỉ? Liệu có cần phải tiết lộ ra không?

<Cứ lần tới đi, cứ việc nói cho hắn biết,> Eva lên giọng khích bác trong đầu ta. *<Cứ để Visser Ba cầm chắc chiến thắng vì đã quét sạch bọn "quân thảo khấu Andalite" đi.>*

<Chẳng bao lâu nữa ta sẽ trị tội mụ, Eva,> Ta hăm dọa.

Nếu Trái Đất lại được ta trông coi lần nữa, ta sẽ diệt gọn đám "quân thảo khấu Andalite" kia cái một. Nhưng nếu ta thua trong phiên toà này, bị đi đày hay bị xử tử, còn Visser Ba vẫn hơn hớn trở về Trái Đất, thì ta thà chết vì thiếu tia Kandrona trong đợt nạp dinh dưỡng gần nhất, còn hơn là cho Visser Ba biết những thông tin quý giá, hầu giúp hắn lập lại trật tự trên hành tinh Trái Đất của ta…

"Xem ra Essam đã chỉ lý hơn ngươi trong nhận xét đánh giá về loài Người đó, Visser Một." Quan Garoff nhận xét. *"Trong khi nhiều Người tự nguyện nộp mình cho chúng ta, thì vẫn còn có rất nhiều Người quyết phản kháng cho tới cùng. Hội đồng đã đọc rất nhiều báo cáo về những vấn đề vật chủ-Người. Chúng ta có những báo cáo về những Yeerk bị mất kiểm soát do phải liên tục chịu áp lực lớn từ bên trong những con Người chông đôi."*

Ta tung ra lập luận. *"Nhưng ở thời điểm ban đầu đó, chúng tôi đã không hiểu nhiều về con Người. Tôi mới chỉ tiếp xúc được với hai con Người khi vào sông trong đầu họ: một người là anh lính thât trận và một người là kẻ nghiện ngập ma tuý."*

<Nhảm nhí,> Visser Ba nhảy vào. *<Chính từ lời thú nhận của mi, mi đã nhận ra rằng loài Người là một loài rất đa dạng, khác nhau. Mi có đầy đủ lý do để nghi ngờ rằng con Người phản đối ý tưởng chinh phục bằng cách thanh lọc của mi. Mi đã cố ý làm lơ điều đó. Mi đã kiêm cách đánh giá thấp họ. Mi đã chọn lựa cách bỏ qua ý kiên rằng: có thể dùng bạo lực để trấn áp loài Người; họ sẽ bị khuất phục và trở nên phục tùng, nhũn nhặn; còn những ai chống đối thì sẽ bị tiêu diệt thẳng tay.>*

"Phải chi ngay từ đầu tôi chọn Lowenstein làm vật chủ thì tôi đã sớm nhận ra được điều đó rồi," ta phân trần, cố gắng kìm nén nỗi hổi hộp. *"Nhưng tôi vẫn đúng nhiều hơn sai. Loài Người có thể dễ dàng bị đánh đổ nếu khai thác được những nhược điểm của họ. Loài Người, ít nhất là một bộ phận con Người, dễ dàng tin vào bất cứ thứ gì. Họ đầu hàng trước những hỗn hợp hoá chất gây nghiện, họ quy phục trước những thủ lãnh mạnh mẽ, họ ngã gục trước lòng ham muốn quyền lực của chính mình. Chính vì sự khám phá nội tâm này mà tôi đã hình dung ra khái niệm về nhóm Chia Sẻ. Thực tê có bao nhiêu ngàn con Người xung phong đến với chúng ta? Có đúng là họ quy hàng chúng ta vì những lời hứa rỗng tuếch về hạnh phúc, tiền tài và địa vị không?"*

<Bao nhiêu ngàn thôi ư?> Visser Ba dè bỉu. *<Không đủ đâu! Mi đã lập ra sách lược chinh phục bằng cách xâm nhập từ từ. Đã đến lúc chúng ta cần dôc tâm dôc sức tiên hành một cuộc tấn công tổng lực! Một cuộc chiến tranh công khai! Phải phá huỷ cơ sở hạ tầng quân sự của chúng, bắt giữ các nhà lãnh đạo, dúi đầu họ vào vũng Yeerk rộng lớn mà chúng ta sẽ xây dựng; chúng ta sẽ chui vào đầu độc hàng trăm ngàn, hàng triệu, và hàng tỉ con Người!>*

Thế đấy, đó là mục tiêu của Visser Ba: hắn muốn có một cuộc chiến tranh toàn diện! Không! Ta không cho phép điều đó xảy ra! Nó sẽ dẫn đến kết cục là hàng triệu người sẽ chết. Điều đó cũng chẳng can hệ gì tới ta, nhưng mà nó cũng có thể liên luy đến hai người - đúng, ta không được phép để cho hai con Người đó bị giết!

Ta đứng phắt dậy và dứ nắm đấm nát bấy của mình về phía Visser Ba. *"Tên ngu kia định mở banh bí mật của chúng ta ra trước bàn dân thiên hạ của Trái Đất. Trong khi đó bí mật có thể giúp chúng ta thôn tính hành tinh này. Đê chê Yeerk đừng hi vọng sẽ chiến thắng dễ dàng khi chông lại cả mấy tỉ con Người của Trái Đất!"*

<Rõ rồi nhá! Ý đồ gian tà của mụ đã phơi bày rành rành! Mụ bắt chúng ta phải ẩn nấp, bò trườn mãi mãi, trong khi chúng ta cần tấn công trực diện! Mụ mưu mô dây dưa lằng nhằng để làm chậm bước chinh phục hoàn toàn của chúng ta. Mụ câu thời gian để chờ tụi Andalite, chủ nhân của mụ, kịp đến cứu rỗi Trái Đất!> Visser Ba hằn học nói.

"Tôi mang Trái Đất về cho Đê chê Yeerk! Tôi đã tìm ra nó! Nếu không có tôi thì đã không có Trái Đất! Tôi đã lập ra *nhóm Chia Sẻ, và đã lôi kéo hàng chục ngàn vật chủ-Người đến với chúng ta. Tôi đã hoàn thành tất cả*

mà không hề đánh động cho chính phủ cầm quyền của loài Người biết. Tôi đã tìm ra phương pháp, cách thức mà chỉ với một nhúm Yeerk, cuối cùng chúng ta sẽ có thể thâu tóm được toàn thể năm tỉ con Người! Tôi đã trao lại di sản này cho Visser Ba, và hắn đã làm gì với di sản đó? Bẩm các quan tôi cao, đó là câu hỏi mà chúng ta…"

Cái đuôi của Visser Ba bỗng huơ lên thật cao, ta né thật nhanh theo phản xạ và thét lên kinh hoàng. Toàn thân ta trượt soài xuống nền nhà, ta ráng nén tiếng la đau đớn khi những cái xương được chữa trị quấy quá của ta bị gãy trở lại.

Nhưng không phải hắn tấn công ta.

Hai tên lính gác Hork-Bajir bỗng dưng nổi điên! Một tên giật tung cánh cửa dẫn vào phòng cho nó mở toang ra còn tên kia nâng khẩu tia Nghiệt lên và nhắm vào ta.

Pằng chiu!

Viên đạn trượt trong gang tấc chỉ vì ta hụp xuống tránh Visser Ba.

Những tên Hork-Bajir còn lại chỉ đứng đực ra như pho tượng, trố mắt nhìn.

"Bắt giữ chúng, đồ ngu!" Ta điên tiết quát chúng.

Chợt, lao vụt qua cửa là một ánh chớp màu cam vằn đen. Nó to bự hơn con Người rất nhiều, và lại nhanh nữa!

Con cọp đáp xuống, bốn chân nó gần như không đụng đất nhờ mấy miếng đệm chân mềm mại. Nó chúi thẳng tới chỗ Visser Ba! Bay! Tiếng gầm vang dậy của nó làm rung chuyển sàn nhà, chỗ ta đang nằm sóng sượt. Dường như sự kiểm soát của ta trước vật chủ loài Người đã bị lấn át, tiếng rống cứ thế thấm thẳng vào tiềm thức loài Người như một cú xốc khủng khiếp.

"Hrroooaaaarrr!"

Một tiếng gầm thứ hai nổi lên, khàn đục hơn, giống như tiếng ho đầy đờm. Tiếp theo là một con gấu khổng lồ xuất hiện. Nó khiến đám Hork-Bajir co rúm cả lại, run cầm cập và nhũn người ra ở góc phòng.

"Chuyện gì xảy ra vậy?" Quan Garoff hỏi từ vị trí an toàn của mình, cách xa bọn ta hàng nhiều năm ánh sáng.

<Băng thảo khấu Andalite!> Visser Ba hét rầm rĩ.

Ngay lập tức ta nhận ra: Một cơ hội ngàn vàng! Cái đám được gọi là "thảo khấu Andalite" trên Trái Đất bỗng đột nhập vô tấn công bọn ta! Tốt hơn hết, hãy vạch trần sự bất tài, kém cỏi của Visser Ba ra cho Hội đồng thấy rõ!

Điều đó vạch trần những mâu thuẫn nhập nhằng trong lời huênh hoang của hắn. Ta sẽ là kẻ chiến thắng!

Nếu ta còn sống!

CHƯƠNG 16

Con Gấu xám khệnh khạng bước tới và đi hai tên Hork-Bajir phản loạn vào tường. Nó ấn mạnh đến nỗi hai tên đó bẹp nhép.

Thêm hai tên thảo khấu Andalite xông vô. Chúng ở trong lốt biến hình Hork-Bajir, đứa bên phải, đứa bên trái.

Ta lóp ngóp bò dậy, bò trườn qua sàn nhà, tìm kiếm khẩu tia Nghiệt. Visser Ba tung cái đuôi Andalite của hắn và chặt phăng cánh tay phải của một trong hai tên Hork-Bajir giả hiệu.

Bốn đứa chúng nó: một con cọp, một con gấu và hai tên Hork-Bajir đội lốt.

Bốn đứa cả thảy.

Không, có cái gì đó không ổn ở đây. Có ít nhất sáu đứa chúng nó chứ không phải bốn. Thế còn hai đứa nữa đâu? Trong tất cả các trường hợp, theo báo cáo về bọn "thảo khấu Andalite" thì, bao giờ cũng có một đứa hiện nguyên hình là Andalite.

Tất cả các giả thuyết đưa ra đều giải thích rằng: tên Andalite này không biết phép biến hình, hoặc giả, tụi Andalite cảm thấy cần phải để một tên chường mặt ra, như là một cách "vỗ ngực xưng tên" - một kiểu "phất cờ dấy binh" vậy.

Riêng ta, ta biết, hoặc đã lờ mờ đoán ra sự thật: Tên Andalite lúc nào cũng hiện hình ra là một mưu mẹo để đánh lạc hướng tụi ta, tránh cho tụi ta khỏi nghi ngờ rằng có vài tên trong sáu đứa chúng nó là con Người.

Thế còn tên Andalite ở hình dạng Andalite đâu?

Và hai đứa khác nữa?

Chẳng còn thời gian để suy tính tới lui. Ta cần vũ khí. Ngay lúc này ta cần phải thể hiện rằng mình đang anh dũng chiến đấu. Ta cần phải biểu lộ lòng hăng hái giết quân thù. Bất cứ sự lưỡng lự, lừng khừng nào cũng sẽ tuyên xử ta trước con mắt của các quan trong Hội đồng Thập Tam Trụ.

Ta nhoài tới một tên Hork-Bajir nằm chết đi, giựt khẩu tia Nghiệt chưa kịp bắn ra khỏi những ngón tay cứng đờ của hắn, và nhắm vào con cọp. Hụt! Những xương ngón tay rệu rã của ta đã hại ta rồi!

Hội đồng Thập Tam Trụ đang la ó, hò hét, cổ vũ cho cuộc đấu chết người. Những "khán giả" mới cuồng nhiệt làm sao.

"Đằng sau ngươi đó!"

"Quât! quât!"

"Bắn đi!"

Ta sẵn sàng ứng phó trong tình huống con cọp quay lại nhảy xổ vào ta. Nhưng hình như nó không để ý rằng ta vừa mới bắn. Thay vào đó, nó sắp sửa tấn công Visser Ba.

Ta chuẩn bị bắn thêm một phát nữa! Như thế sẽ thật hoàn hảo! Ta sẽ cứu cái mạng bẩn thỉu của hắn ngay trước các quan Hội đồng.

Con gấu bây giờ đã đứng xuống cả bốn chân. Nó kề rề, ngơ ngác nhìn quanh quất tứ phía như thể bị lạc đường.

Rồi sau đó, thật bất ngờ, con cọp quay ngoắt lại, chồm thật nhanh, chém một phát thần sầu ngang qua mặt con gấu.

Đuôi Visser Ba quật một cái.

PHẬPP!

PHỤT! Đầu con cọp rụng ra, lăn cồm cộp dưới sàn.

<*Không! Không!*> Eva thét lịm cả người.

Hai tên Hork-Bajir nhắm tới con gấu đang ngu ngơ và bắn!

Pằng chiu! Pằng chiu!

Con gấu tan chảy ra, bốc thành ngọn lửa rồi rụi đi trong chớp mắt. Tiếng la thảm thương của nó vỡ vụn.

Ta chứng kiến từ đầu tới cuối. Hà hà, bây giờ thì ta đã nhận ra.

Giả mạo! Tất cả đều là giả mạo!

Ta đã đánh giá thấp Visser Ba. Ta có thể thấy rõ mười mươi đây là trò bịp bợm. Nhưng những thành viên đang phấn khích của Hội đồng Thập Tam Trụ, những vị đã mục kích toàn bộ trận đấu đẫm máu này từ một nơi tuyệt đối an toàn, lại chẳng biết tỉ gì về Trái Đất và những loài thú ở đó cả…

Một trong những tên Hork-Bajir "đối nghịch" chạy như bay về phía Visser Ba. Gã Visser bình tĩnh nhảy qua một bên, rồi độp lưỡi dao đuôi xuống. Tên Hork-Bajir té đánh huych, chẳng lê lết được nữa.

Nhưng rồi, hắn ngỏng cổ lên, ngơ ngác nhìn Visser Ba, bối rối, cảnh giác. Đôi mắt hắn ánh lên vẻ van nài đến thất sắc, trong sự nhận thức rằng mình đã bị phản bội.

Gã Visser Ba giết anh ta.

Ta muốn phá lên cười ngặt nghẽo. Đồ ngu! Bộ ngươi thật sự nghĩ rằng Visser Ba sẽ để cho ngươi sống sót được?

Trông thấy những gì xảy đến với đồng bọn của mình, tên Hork-Bajir "phiến loạn" còn lại vội vã quay đầu tháo chạy. Nhưng mới chạy đến giữa đường ra cửa, hắn liền bị tóm ngay.

Ta có thể làm gì bây giờ? Cố thuyết phục các quan Hội đồng rằng đó không phải là lũ "thảo khấu Andalite" thật chăng? Cố bảo với các quan rằng Visser Ba đã thả một con cọp đói và một con gấu ốm lao đại vào phòng chăng? Rằng con cọp và một con gấu kia chẳng phải là lốt biến hình của tụi Andalite đâu?!

Làm sao ta có thể chứng minh được điều đó? Làm sao ta có thể chứng minh được "hai tên Andalite biến hình thành Hork-Bajir" chẳng qua chỉ là một cặp Mượn xác-Hork-Bajir tuân theo lệnh của Visser Ba và thực hiện cuộc tấn công giả?

Ta bắt gặp cái nhìn của Visser Ba. Ta gật đầu một cách khó chịu. *Được lắm, Visser Ba,* ta thầm nghĩ, *trò bịp bợm này đã kéo lợi thế*

nghiêng về phía ngươi rồi…

CHƯƠNG 17

Thật muốn sôi máu lên! Ta cáo buộc Visser Ba bất tài và lời kết tội của ta chỉ chăm chắm xoáy vào việc hắn không sao trừ khử được bọn "thảo khấu Andalite" trên Trái Đất. Nhưng bây giờ ta đã mất đi ý tứ đề buộc tội hắn.

Bằng cái trò bịp bợm vừa rồi, Visser Ba đã ngầm tuyên bố rằng: hắn đã nhổ xong cái gai chống đối, hắn có thể làm điều hắn muốn. Các quan Hội đồng sẽ dễ dàng bị thuyết phục và sẽ nhanh chóng phán xét.

Những tử thi đã được đám lao công người Gedd dọn dẹp ra khỏi phòng. Cả các vết máu cũng được lau sạch sẽ.

Ta chỉ còn mỗi một hy vọng. Một tia hy vọng duy nhất: tụi "thảo khấu Andalite" thật xông vào. Nếu bây giờ chúng lộ diện thì Hội đồng sẽ ngay lập tức biết tỏng trò dàn xếp của Visser Ba.

Nhưng bị cái, ta không phải là đồ phản bội thật sự. Nếu rắp tâm phản trắc thì ta đã có thể liên lạc được với chúng để ngỏ lời xin giúp đỡ rồi. Dù sao ta cũng biết nơi trú ngụ của Marco, một tên trong đám giặc trời gầm kia. Nhưng ta chẳng có cơ hội để gặp cậu ta. Lại càng không dám chắc cậu nhóc sẽ làm bất cứ điều gì để giúp ta.

Quả là một sự trùng hợp đến rợn người! Bỗng dưng ta khám phá ra cậu ta lại là kẻ thù không đội trời chung. Kế hoạch cải tạo cá mập của ta bị phá sản cũng là do cậu ta cùng lũ bạn nhúng mũi vào. Khi ta và Visser Ba cố gắng san bằng lãnh địa của những người Hork-Bajir tự do, cậu ta cũng có mặt.

<Mi đã coi thường con trai ta,> vật chủ của ta tự hào nói.

<Ta sẽ giết nó, mụ kia,> ta độp lại.

<Đừng hòng,> vật chủ của ta đáp trả. *<Ta tin rằng ngày tàn của mi đã tới.>*

Ta chẳng thèm đay nghiến qua lại với mụ nữa. Quan Garoff đang nói: *"Chúc mừng Visser Ba. Xem ra ngươi phải đi một đoạn đường khá xa mới loại trừ được đám giặc cỏ ở Trái Đất."*

<Tôi đoán trước là chúng sẽ tấn công phiên toà,> Visser Ba thơn thớt với sự khiêm tốn giả tạo. *<Tôi đã lên kế hoạch ỉi mỉi cho giây phút này, biết rằng chúng không thể nào chống lại nổi một mục tiêu kiên cố như thế này. Tôi rất vui mừng vì các quan tôi cao đã tận mắt chứng kiến tôi tự tay tiêu diệt lực lượng chống đối duy nhất trên Trái Đất.>*

"Ừ, ừ," Quan Garoff cắt ngang. *"Đương nhiên, ngươi đã gặp may mắn trong thời điểm quyết định."*

Visser Ba im thin thít.

Ta lại cảm thấy trong lòng dấy lên một tia hy vọng le lói. Ít nhất thì quan Garoff cũng không phải là quan mù. Ngài không tin vào sự trùng

hợp này.

Tốt. Tốt. Phải chi ta có thể móc nối được với Marco và dụ cho nó tổ chức một cuộc tấn công nhỉ? Nhóm "thảo khấu Andalite" thật sẽ xuất hiện, và thế là bái bai tấn tuồng của Visser Ba và bái bai luôn cả cái mạng của hắn…

"Nào, chúng ta hãy trở lại vấn đề chính," quan Garoff nói. *"Visser Một, hãy tiếp tục bản điều trần của ngươi đi. Ta hiểu rằng giữa Giao Thức Xuất Dữ Liệu Lưu Trữ và chúng ta có một lỗ hổng, phải không?"*

"Bẩm, tôi…"

<Nhưng là một lỗ hổng đáng nghi ngờ nhất,> Visser Ba lại chen vào. *<Hơn một năm ròng, bị cáo kia không hề nạp dữ liệu vào Bộ Nhớ Lưu, cũng không một lần liên lạc với Bộ Chỉ Huy Tôi Cao Yeerk. Mười bốn tháng ở Trái Đất là thời gian mụ ta đã bắt liên lạc với bọn Andalite và âm mưu lập kế hoạch riêng.>*

"Ngươi có chứng cứ nào về chuyện này không, Visser Ba?" Quan Garoff chất vấn.

<Có. Tôi có chứng cớ buộc tội từ một người luôn kề cận bên Visser Một trong thời điểm quan trọng đó.>

<Một nhân chứng được?Ai vậy?" Quan Garoff hỏi.

<Essam-hai-chĩn-ba.>

Ta cố không biểu lộ một phản ứng nào. *"Ngươi biết thừa là Essam đã chết từ lâu."*

Visser Ba quay khỏi màn hình không gian ba chiều. Hắn nở một nụ cười kiểu Andalite - chỉ biểu lộ bằng mắt. *<Không, thưa Visser Một, Essam-hai-chĩn-ba chưa chết. Chưa hoàn toàn chết. Lính đâu! Mang nhân chứng vào.>*

Cửa bật mở. Một người đàn ông loài Người bị đẩy vào. Ông ta độ khoảng độ tuổi trung niên, tóc đen dài và bẩn bết lại. Bộ râu quai nón cứng nhỏng và nhờn nhẫy như thoa mỡ. Mắt ông ta có vẻ dài dại. Tất cả quần áo mặc trên người đều tố cáo ông ta là người sống lang thang ngoài đường.

Những điều này chẳng mảy may có ý nghĩa gì với các quan Hội đồng. Họ chẳng có tí kinh nghiệm nào về loài Người cả. Họ còn lâu mới hiểu rằng, loại người này có thể được tìm thấy trong bất cứ hang cùng ngõ hẻm nào của bất kỳ thành phố nào trên Trái Đất. Đây là những kẻ nghiện rượu, chúng sẵn sàng thò tay vào thực hiện bất cứ mưu mô gì được tưởng tượng ra, miễn là sau đó chúng được nốc rượu thoả thuê…

Ta tỏ vẻ khinh bỉ. *"Có lẽ Visser Ba đang đùa giỡn. Người đàn ông này thuộc loại mà loài Người gọi là 'cặn bã đường phố'. Một sinh vật điên khùng, u mê, say xỉn. Nếu đây là Essam thì hãy để Essam chui ra khỏi cơ thể vật chủ và tự thể hiện mình đi."*

<Mi nói đúng đấy, Visser Một. Tên Yeerk Essam đã chết rồi. Ta chỉ đùa chơi tí thôi. Nhưng một phần của hắn vẫn còn sống. Đúng là người

đàn ông này điên. Nhưng vấn đề cốt lõi là: Tại sao hắn điên? Vì nông nỗi gì mà hắn trở nên điên dại?> Visser Ba nói vẻ bỡn cợt.

Quan Garoff tỏ vẻ phân vân, cảm thấy như đang bị lỡm. *"Ta hy vọng ngươi không tốn thời gian của Hội đồng, Visser Ba. Tiếp tục đi. Nhưng nhớ coi chừng đấy."*

Người đàn ông điên nhìn trao tráo vào Visser Ba. Ông ta ngả cả người ra sau, ti lên hai gót chân mà nhìn, như thể Visser Ba đang lẫn trốn trong làn sương mù vậy. Sau đó, ông ta bỗng quay qua nhìn ta, khẩn nài.

"Nó là một tên Andalite. Bà biết hắn, phải không?" Ông ta hỏi.

Ta không trả lời.

"Tất cả các người đều đã biết hắn ta, đúng không nào?" Chợt kẻ say xỉn để ý thấy hàng rào lính Hork-Bajir thản nhiên đứng dựa vào tường căn phòng. Lớp lính bị thương ban nãy đã được thay bằng cả một đội lính mới.

"Hork-Bajir," người đàn ông thốt lên. Tay ông ta chỉ trỏ hết tên này tới tên khác, nước mắt đột nhiên trào ra đầm đìa. *"Đúng! Chúng là có thật! Chúng là thật? Thây chưa?"* Ông ta la lên.

<Con Người kia, tên mi là gì?> Visser Ba hỏi trịch thượng.

"Nhìn kìa! Chúng là có thật! Xin quý bà!" kẻ say vẫn tiếp tục lảm nhảm.

<Ta hỏi tên mi là gì. Trả lời mau, rồi ta sẽ cấp cho mi một chai rượu đây,> Visser Ba ra lệnh.

Người đàn ông liếm môi. Đôi mắt ông ta đảo từ ta tới Visser Ba, rồi chuyển tới màn hình không gian ba chiều chiếu các thành viên của Hội đồng Thập Tam Trụ, rồi lại trở về đám lính canh.

"Một chai rượu. Được thôi. Tốt. Bạn bè gọi tôi là Spacey. Tất cả dân chúng cũng đều gọi tôi như thế."

<Tốt. Spacey. Giờ ta sẽ hỏi mi vài câu. Mi phải trả lời ta. Nếu mi trả lời tất cả các câu hỏi, ta sẽ cho mi một chai rượu. Bằng không, nếu mi cố ý nói dối, ta sẽ giết mi. Rõ chưa?> Visser Ba cất giọng vừa đe dọa vừa mơn trớn.

Spacey gật đầu, có vẻ hoang mang nhiều hơn là sợ sệt. Mắt hắn vẫn dán tịt vào ta, lặng lẽ van nài ta hãy nhìn những gì hắn thấy, hãy thừa nhận sự có mặt của đám sinh vật mà hắn cho là người lạ.

<Cái tên Essam có ý nghĩa gì với mi không?> Visser Ba hỏi.

"Có. Essam-293 thuộc vũng Sulp Niar." Gã đàn ông đáp.

Nửa tá quan Hội đồng oà lên lầm rầm. Đầu óc ta bấn loạn, chạy như đèn cù. Cái gì diễn ra thế này? Tên Visser Ba đang giở trò gì đây? Người đàn ông bẩn thỉu này là ai?

<Essam-293 là ai… là cái gì?> Visser Ba lại tiếp tục tra hỏi.

Trông Spacey có vẻ bối rối. Không nghi ngờ gì nữa, hắn đang trông chờ tiếng cười chế giễu nổ lên - tiếng cười mà hắn đã thường xuyên nghe trong những năm điên loạn. *"Hắn là một Yeerk. Hắn đến từ…*

hừ… mây ngài ai mà không biết hắn đến từ đâu.”

<Có phải sự thật là Essam đã chiếm mi làm vật chủ không? Hắn đã nắm quyền kiểm soát trí não mi hả?>

Spacey gật đầu. *“Hắn ở trong tai tôi, luồn vào não tôi. Tôi không thể tự ý làm được bất cứ cái gì. Không nhấc được cả tay chân nữa. Thậm chí không thể nhìn được cái mà mình muốn.”*

<Tuy nhiên, mi và Essam đã trở thành… thành… gọi là gì nhỉ? À, thành bạn bè?>

Gã đàn ông gật đầu. *“Thân tình cỡ như một con Người có thể làm bạn với một Yeerk. Tụi tôi nói chuyện với nhau. Essam và tôi. Tụi tôi đã sống chung với nhau một thời gian.”*

Ta có cảm giác rờn rợn. Nhưng mà… không… không…

<Và trong khi mi là vật chủ của hắn ta, mi có biết một Yeerk tên là Edriss-562, cấp bậc Phó-visser Bôn-Trăm-Linh-Chín không?>

Gương mặt Spacey vỡ vụn ra một nụ cười, để lộ hàm răng ố vàng, sâu mọt. *“Ý ông nói là Allison. Allison Kim.”*

Trái tim ta bỗng ngưng chựng lại. Máu trong các động mạch đông cứng. Bất giác ta nhìn xuyên thấu qua mái tóc rối bù, bộ râu rỉt chịt và đôi mắt lờ đờ của gã đàn ông. Ta thấy xuyên qua năm tháng…

“Ồ, đúng. Tôi nhớ cô ấy lắm,” người đàn ông nói. *“Ông biết đấy, đó là vợ của Essam. Anh ta yêu cô ấy.”*

Visser Ba hạ thấp giọng truyền, với điệu bộ tranh thủ tình cảm. *<Và cô ta, Allison Kim, tức Edriss-562 giữ cấp bậc Phó-visser Bôn-Trăm-Linh-Chín ấy, cô ta cũng yêu hắn ta chứ?>*

“Ồ có, có. Essam chắc chắn điều ấy. Về một góc độ nào đó, nếu không chắc chắn thì anh ấy sẽ không thoả hiệp đâu.”

<Thoả hiệp với cái gì?>

“Với những đứa con. Con cái của họ ấy. Ông biết đấy, họ có hai đứa con sinh đôi. Một trai và một gái.”

NHỮNG ĐỨA CON CỦA HỒ CHÚA

CHƯƠNG 18

Im lặng.

Một bầu không khí im lặng đến gai người.

Ta cần chối phắt. Ta phải cãi bay biến, phải hùng hồn tuyên bố rằng tất cả những lời kia là dối trá. Đúng! Cần dứt khoát nhấn mạnh rằng: Visser Ba đã đưa cho người đàn ông Trái Đất hình thù dị hợm kia một mẩu giấy có viết sẵn những lời bịa đặt trắng trợn về ta.

Nhưng chứng cớ đâu? Có gì để minh chứng?

Hình phạt dành cho tội trình bằng chứng giả trước các quan Hội đồng là rất tàn khốc.

Liệu tên Visser Ba có dám gạt gẫm?

Chẳng biết hắn còn xuất thêm chiêu nào nữa hay không?

"Điều đó là thật chứ, Visser Một?" Quan Garroff nghiêm giọng hỏi ta.

Eva, vật chủ của ta, đột nhiên vùng lên dữ dội - xem ra chị ta rất phẫn nộ vì tin này. *<Ra là mi đã sinh ra trẻ em loài Người cho bọn Yeerk bắt làm nô lệ? Nếu thế gian này mà có địa ngục thì ta mong cho quỷ sứ mau mau lôi cổ mi xuống đó cho rồi!>*

Ta ráng giữ sao cho khuôn mặt mình không biểu lộ bất cứ cảm xúc nào trước những lời nói đầy cảm xúc của vật chủ.

"Dạ, bẩm quan Hội đồng Garoff. Đúng là tôi đã chiếm một con Người giống cái, tên là Allison Kim, làm vật chủ. Còn Essam mang vật chủ tên là Hildy Gervais…"

<Mi sẽ phải chết, Edriss. Ta sẽ quan sát mi chết, ta sẽ cười lớn và cảm ơn trời đất vì đã ban cho mi hình phạt đó!>

"Đó là tên tôi," Spacey la nhặng xị. *"Hildy Gervais."*

"Và ngươi có thật sự bắt vật chủ của mình sinh con không?" quan Garoff hỏi, giọng ngài đầy vẻ hồ nghi.

"Thưa, có ạ." Ta sẽ sàng đáp.

Mặc dù gương mặt của quan Garoff được giấu biệt đăng sau chiếc mũ trùm - y phục dành riêng cho các quan Hội đồng - nhưng cứ nhìn tay chân ngài đông cứng lại thế kia, ta có thể đọc được phản ứng của ngài. Hình như toàn thể các quan Hội đồng cũng co rụm lại, thủ thế.

<Những gì chúng ta bỏ qua, chưa nhắc tới, chính là động cơ xui khiến hành động của mụ kia,> Visser Ba rít lên. *<Không thể ngờ rằng Visser Một - Yeerk đầu tiên giúp chúng ta tiếp cận với hành tinh của sinh vật Bậc Năm - mà lại đi phản bội Đế chế để làm tay sai cho bọn Andalite.>*

"Không đời nào!" Ta thét. *"Ta chẳng bao giờ thông đồng với loài Andalite đáng ghét!"*

<Sự thật sẽ không cho mi thoát đâu, Yeerk. Các quan Hội đồng sẽ chẳng tin mi đâu!> Visser Ba tuyên bố vẻ rất hả hê.

"Câm ngay!" Ta rít lên.

"Ngươi cần phải giải trình điều này, Visser Một," quan Garoff ra lệnh.

Ta ráng trấn tĩnh lại dù trong lòng đang rối bời, lại kiệt sức nữa.

Bây giờ ta đã ở gần cái phòng tra tấn dã man của Visser Ba lắm rồi. Dường như ta đang nghe thấy tiếng thét kinh hãi của chính mình. Ấy thế mà trong suốt thời gian đó, Eva cứ nhiếc mắng và cười cợt, làm ta khó mà tập trung suy nghĩ cho được.

Phải giải thích theo cách nào đây? Làm thế nào để giải thích rằng: hơn một năm đó ta đã dẹp bỏ lòng trung thành với Đế chết Yeerk qua một bên, rằng lúc ấy ta thấy mình đúng là kẻ phản bội?

"Tôi sẽ kể lại câu chuyện của mình," ta nói mà người vẫn còn run lẩy bẩy.

<Thế mới là điều đúng đắn.>

"Essam và tôi đã bắt Jenny Lines và Lowenstein làm vật chủ. Họ rất hữu dụng cho việc học hỏi, tìm hiểu thêm về loài Người của chúng tôi. Lowenstein là một nhà sản xuất các chương trình truyền hình. Còn Jenny trước đó chỉ là một "người quen" của Lowenstein tình cờ ghé phim trường chơi mà thôi. Khi tóm cả hai làm vật chủ, nghiễm nhiên chúng tôi đã kéo họ xích lại gần nhau. Qua Jenny Lines, tôi được biết đến những con Người thuộc tầng lớp thấp kém, cô thể của xã hội loài Người. Những kẻ buôn bán ma túy, những tay tội phạm tép riu, những sinh vật dật dờ, thiếu sức sống như chính Jenny vậy. Nhưng rồi tôi mau chóng trở nên chán ngây và mệt mỏi vì những điều đó. Cái tôi cần là sự hiểu biết về loài Người kia. Tôi cần cơ sở để đánh giá điểm yếu của họ trên toàn diện rộng - mang tầm khái quát. Tôi cần phải biết đích xác: liệu con Người là sinh vật Bậc Năm hay Bậc Bốn? Liệu Đế chế Yeerk chúng ta có thể thâu tóm họ không?"

Tất cả những lời giải trình của ta nghe ra có vẻ hợp lý và thỏa đáng. Rất có sức thuyết phục nữa là khác…

Nhưng ta vẫn còn rất băn khoăn, không hiểu Visser Ba đã thật sự biết được những gì về ta? Hắn sẽ còn gọi thêm những nhân chúng nào nữa để vào đối chất với ta?

Ta ra sức trấn an trái tim đang nện tưng bừng của mình - cố gạt bỏ ý nghĩ khó chịu rằng Visser Ba đã khiến ta ngạc nhiên thật sự.

Lúc này có lẽ chỉ có mỗi một lối thoát: Gọi Marco - con trai của Eva, vật chủ hiện giờ của ta. Marco, một đứa trẻ dịu dàng, dễ vỡ đột nhiên lớn phổng lên thành một nhân vật vô cùng quan trọng. Dĩ nhiên, ta không được phép móc nối liên lạc với cậu ta, mà chuyện đó giờ có muốn cũng chẳng thể nào làm được, trừ phi, vì một sự trùng hợp thần kỳ nào đó mà sự tự nhiên đám "thảo khấu Andalite" kia tổ chức tấn công…

<Mi muốn con trai ta cứu mi hả, Edriss?> Eva cất giọng hỏi trong đầu ta.

Ta chẳng còn hơi sức đâu mà cãi vã, dọa dẫm mụ ta nữa. Ta đang sợ. Đối phương đang dồn ta vào chân tường. Ta chỉ còn cách cái chết

đau đớn, kéo dài trong gang tấc mà thôi…

Nhưng dẫu sao đến giờ phút này ta vẫn chưa chết mà… Chưa đâu.

Ta mỉm cười với Visser Ba, chẳng vì nguyên cớ gì. Chẳng qua ta chỉ muốn làm cho hắn hoang mang thôi. Rồi ta lại thả hồn cho ký ức của mình trôi về thời xa xưa, cách đây đã lâu lắm rồi…

"Tôi tình cờ gặp Allison Kim tại một bữa tiệc do phim trường tổ chức. Cô ta là cô vân kỹ thuật cho một chuỗi chương trình truyền hình của Lowenstein. Đây là chuỗi chương trình rất đáng chú ý. Nó đề cập đến tương lai của Trái Đất khi hành tinh này bị những người ngoài vũ trụ xâm nhập. Allison Kim khác Jenny Lines một trời một vực. Cô ta không nghiện xì-ke cũng không hề dôt nát. Cô ta có những phương pháp suy nghĩ rất quy củ, với trí tưởng tượng cực kì phong phú…" Ta ngập ngừng, ráng sắp xếp từ ngữ cho những gì mình sắp nói. *"Cô ta giống với con Người có tên Lowenstein hơn là cô nàng Jenny Lines hay là anh linh bất hạnh. Tôi đã chiêm cứ Allison trong hồ bơi. Thật là một cơ hội tuyệt vời! Jenny Lines có thể xác mạnh mẽ, nhưng cô ta luôn bị tác động của một sô hóa chất và…"*

Quan Garoff cắt ngang. *"Ngươi vẫn tiếp tục cho vật chủ của ngươi sử dụng những hóa chất gây nghiện à?"*

"Vâng. Điều đó sẽ biến cô ta thành một vật chủ hoàn hảo. Những hóa chất gây nghiền làm cho con Người trở nên yếu ớt, dễ xiêu lòng, và dễ bị ảnh hưởng. Sẽ rất dễ chiêm giữ họ. Rủi thay, chúng đồng thời cũng làm cho con Người trở nên bạc nhược, thiếu ý chí…"

"Tiếp đi," quan Garoff nói gọn lỏn.

"Môi trường nước trong hồ bơi thật toàn bích. Đặc biệt ở khu vực này của Trái Đất, hồ bơi là thứ khá thông dụng. Chúng luôn ngự ngay trung tâm cảnh trí của những bữa tiệc ngoài trời."

Ta nhắm mắt lại, nhớ về khoảnh khắc ấy. Nhớ về thời kỳ mà ta không phải là một tù nhân đang bị hạch tội…

Allison Kim ngẫu nhiên đang bơi ở trong hồ cùng với một hay hai con Người khác. Nhưng cô ta đang lặn sâu bên dưới hồ còn hai người kia thì ngồi vắt vẻo trên những bậc thang dốc lài lài.

Ta nhảy ùm xuống hồ trong cơ thể của vật chủ Jenny Lines. Ta vừa mới ra một quyết định tức thì, có thể là nông nổi nữa. Ta không biết sau này mình có còn cơ hội nào đẹp đẽ như thế này nữa hay không. Hãy hành động ngay đi, ta tự nhủ.

Lúc đó trời đêm. Những vì sao hé mắt từ trên cao nhìn xuống. Ánh đèn thành phố Los Angeles trải dài bên dưới tụi ta như một tấm thảm rực rỡ, nhấp nháy. Hồ bơi cũng được thắp sáng trưng, nhưng nước làm méo mó thị giác của con Người. Tất cả mọi thứ ở thể rắn bỗng hóa ra là những vật thể lờ mờ đang nhúc nhích, ngọ nguậy.

Ta bơi lấp xấp trên mặt hồ, ngay phía trên Allison Kim. Rồi ta tóm ngang hông cô ấy và đìm sâu xuống nước.

Bất cứ ai nhìn thấy tụi ta - có tới hàng chục hàng trăm người đang

xúm xít, đi đi lại lại quanh hồ - chắc chắn đều nghĩ rằng tụi ta đang nô đùa với nhau, hay đang chơi trò gì đây.

Thoạt tiên Allison cũng nghĩ như vậy. Nhưng sau đó, khi cố ấy chợt nhận ra mình bị nhấn không cho trồi lên mặt nước nữa thì đã muộn. Ta thoi cố ấy một cú thật mạnh vào bụng, rồi bồi thêm một thụi nữa vào đầu Allison, khiến cho cô ấy xây xẩm.

Ta giữ rịt lấy đầu cô ấy và tìm đường quẫy đạp xuống đáy hồ. Allison giẫy giụa kháng cự, nhưng vật chủ Jenny Lines của ta không những trẻ khỏe hơn mà lại còn là một tay bơi cự phách.

Ta ép tai vật chủ của ta vào sát tai Allison Kim, rồi giãn mỏng thân thể vươn ra ngoài, chui vào tai cô ấy. Đó là hồ bơi của Lowenstein, thế nên tụi ta đã loại bỏ hết chất clo trong nước, nếu không, chắc chắn làn da sên nhơn nhớt của ta đã bị bỏng rồi.

Ta trườn sang tai Allison, phóng qua làn nước được mặt trời sưởi ấm. Ta luồn vào ngách tai của cô ấy bằng sự thành thạo, khéo léo của một chuyên gia sành sỏi. Bao quanh những sụn xương và màng chắn, ta ép mình cho đến khi chạm đến não của cô ấy.

Ta nhanh chóng kiểm soát cơ quan điều khiển cử động của Allison Kim. Kế đến, ta bắt đầu buông Jenny Lines ra. Căng giãn giữa hai con Người - một nửa bám vào Allison và một nửa còn nán lại bên Jenny - ta chỉ giữ lại một chút liên hệ ở mút cuối thân. Chuẩn bị sẵn sàng đâu vào đó, ta truyền mệnh lệnh cuối cùng cho Jenny Lines.

Ta buộc Jenny phải hít thở trong làn nước dưới đáy hồ.

Xong, ta vĩnh viễn cắt đứt sợi dây ràng buộc ta với Jenny Lines và "ra đi".

Allison Kim, bây giờ đã là ta, đợi cho đến khi quá trễ mới la toáng lên và hốt hoảng đẩy Jenny Lines lên mặt nước.

Allison, tức là ta, hối hả thực hiện hô hấp nhân tạo cho Jenny. Đó là những động tác sơ khai loài Người dùng để hồi tỉnh người bị sặc nước. Tất nhiên, mọi cố gắng của ta đều vô ích. Nó thất bại như nó phải thế.

CHƯƠNG 19

Ta cảm thấy ngây ngất vì vật chủ mới.

Thật là một khám phá vĩ đại! Sống trong trí não rỗng tuếch của Jenny khác nào sống tù túng trong một cái vũng trên tàu không gian, chẳng có những chi tiết thú vị hay những thứ mời gọi, hấp dẫn như ở trong vũng Yeerk thực thụ.

Allison chống đối ta quyết liệt! Cuộc chiến đấu của cô ấy khiến ta khoái trá đến độ không cưỡng nổi ý muốn phải chơi trò vờn đuổi cô ấy. Đôi khi ta cố tình buông lỏng một chút quyền kiểm soát, để coi xem cô ấy sẽ cố gắng khai thác nó như thế nào.

Có lần, ta giả bộ bỏ lơi một con mắt. Chỉ là mắt trái thôi, không hơn. Allison phát hiện ngay rằng mình có thể làm thay đổi hướng nhìn của con mắt đó. Điều đáng nói nằm ở chỗ Allison đã chứng tỏ trí thông minh kiệt xuất của mình. Cô ấy giấu biến cái khả năng đó đi và chờ thời cơ thuận lợi, chỉ trong vài phần trăm giây, sẽ sử dụng nó để đánh lừa ta.

Allison chờ và chờ, biết mình chỉ làm được duy nhất một điều với con mắt: Nhắm lại và loại bỏ khả năng nhận thức độ sâu của ta. Cô ấy kiên nhẫn chờ nguyên một tuần lễ, cho đến khi ta đang bon bon với tốc độ chóng mặt trên một con đường đông đúc. Ta đang lái đằng sau một chiếc xe tải không nhá đèn.

Rồi, trong một khoảnh khắc vô cùng hợp lý, cô ấy nhắm mắt lại. Đột nhiên, ta không còn chắc chắn khoảng cách giữa mình và chiếc xe tải đang ở trước mặt kia là bao nhiêu nữa. Ta không biết là nó sẽ thắng lại hay là vẫn tiếp tục duy trì tốc độ.

Ta tránh được cú đụng xe khủng khiếp chỉ trong tích tắc. Allison đã cố gắng tự giết mình và nhân thể giết luôn cả ta - cô ta thà chết còn hơn để bị-mượn-xác.

Ta ngạc nhiên đến dựng cả tóc gáy lên trước khám phá mới mẻ này.

Không ngờ loài Người lại dám làm như vậy. Họ thà chết còn hơn là chấp nhận bị khuất phục. À, ta còn biết rằng có khi họ nói sẽ làm thế, nhưng chưa chắc họ đã thật sự làm đâu…

Quả thật, sự hiểu biết đó khiến ta u uẩn. Chiến thắng luôn phải đi kèm với một sự hù dọa nhất định. Phe yếu hơn phải nhận thức rằng mình không đủ sức và phải tự động quy hàng. Loài nào không quy phục thì loài đó là vô dụng. Chẳng hề có lợi lộc gì trong chuyện giết chóc con Người cả. Tụi ta cần họ sống chứ không cần cái thây ma của họ. Dẫu sao thì tụi ta đâu phải là loài thú ăn thịt?!

May thay, rất hiếm người gai góc như Allison Kim…

<Bầm, các quan thấy đó, Visser Một không thèm che giấu thiện cảm

của mình đối với loài Người nữa kia!> Cái giọng truyền đáng ghét của Visser Ba thình lình cắt đứt dòng hồi tưởng của ta. *<Bà ta thán phục vật chủ-Người kia…>*

"Đúng," ta thừa nhận, rùng mình quay trở về hiện tại, một hiện tại đầy rẫy những trắc trở, vô vọng. *"Ngươi biết đó, Visser Ba, ta dự định sẽ bắt loài Người và chiêm họ làm nô lệ. Đó là một mục tiêu lớn lao, đáng để bỏ thời gian và công sức ra tìm hiểu. Chúng ta có thể giết loài Người dễ như trở bàn tay. Nhưng vấn đề là: liệu như thế chúng ta có biến họ thành người của mình được không?"*

<Con Người chỉ có vài ba loại hỏa lực lem nhem,> Visser Ba lên giọng. *<Họ không có vũ khí bắn ra tia năng lượng hay virus Lượng tử, họ cũng chẳng có kỹ thuật đánh lừa bộ cảm biến, chẳng biết du hành trong vùng không gian Zero… Phi cơ nhanh nhất của họ cũng chỉ bay với vận tốc gấp vài lần tốc độ âm thanh. Còn cái được gọi là tàu vũ trụ của họ thì thiếu hẳn vũ khí.>*

"Nhưng họ có tới trên năm tỉ người đấy, Visser Ba," ta quật lại. *"Ngươi cười nhạo súng đạn họ, nhưng nên nhớ, chỉ cần một viên đạn tí hon cỡ chín mi-li-mét thôi cũng đủ khiến một Hork-Bajir chết ngóm. Còn bọn Taxxon có thể đi đời dễ dàng chỉ với cái khui hộp!"*

<Xin các quan chứng kiến! Rõ ràng là Visser Một nhát như cáy!> Visser Ba gào lên.

"Visser Ba, ta tính toán chiến lược để thắng lợi toàn vẹn, chứ không phải để phùng mang trợn má tỏ ra mình là anh hùng hay để diễn thuyết kêu rôm rốp. Giả sử ta phát động chiến dịch thôn tính Trái Đất bằng vũ lực, thì nếu có gom hết quân lại chúng ta cũng chỉ có thể thả xuống Trái Đất khoảng trên năm chục ngàn lính. Thử tính coi, năm tỉ con Người, mỗi người chỉ cần bắn một viên đạn thôi, và cho dù không phải một trăm phần trăm sô đạn bắn ra đều trúng đích, thì họ vẫn có thể quét sạch chúng ta như bỡn!"

<Chúng ta có thể khiến chúng sợ khiếp vía và phải bỏ súng quy hàng!> Visser Ba rống rít.

"Đồ dốt đặc cán mai! Con Người đã từng khơi mào hàng ngàn cuộc chiến tranh, trong khi loài Yeerk tụi ta chỉ mới loe hoe tham gia vài cuộc chiến cỏn con. Họ dám lao mình giữa những làn đạn bắn xối xả. Họ có thể cô thủ trong những thành lũy tưởng chừng không thể nào trụ vững được. Cho dù đôi phương đông đúc hơn, nhiều súng đạn tối tân hơn, cho dù bị bao vây và vô vọng hoàn toàn, họ vẫn sẽ quyết tử cho đến khi từng người hoặc tất cả ngã xuống, không còn sót một ai. Ngươi hãy lặng yên học hỏi đôi điều đi."

Ta rặn ra một tiếng cười nhạo báng. *"Mỉa mai là ở chỗ đó đó, Visser Ba, chính ngươi, kẻ đại diện cho toàn Đế chế Yeerk tại Trái Đất, kẻ trở nên nổi bật vì tìm hiểu và nghiên cứu về giống loài Andalite trong khi không một Yeerk nào khác làm được, đã trở nên ngu ngốc xiết bao khi phải đối mặt với loài Người."*

Visser Ba nhìu đôi mắt Andalite của hắn lại đến độ chúng xô cả vào giữa trán. Hắn biết ta đã ghi một điểm khiến hắn mất mặt. Hắn lặng thinh. Ta đã đặt được lời phản pháo của ta vào được đúng vị trí cần đặt. Ta cố nặn ra một nụ cười ngạo nghễ và tiếp tục giải trình những ý tưởng của mình. *"Visser Ba, con Người có thể chiến đấu với lòng quả cảm như điên như khùng. Nhưng họ vẫn có điểm yếu. Họ có đủ điểm yếu cho tụi ta lợi dụng, và nếu biết kiên nhẫn thì họ vẫn là của tụi ta."*

Ta cảm thấy con mắt của quan Garoff đang găn chặt vào ta. Ngài, cũng như các quan khác trong Hội đồng, đang nhìn ta và suy ngẫm.

Phải chăng quan Garoff chính là Hoàng đế? Có phải ngài là quan toà duy nhất có tiếng nói quyết định ở đây? Hay ngài chỉ là cái loa phát thanh cho một quyền lực có thật?

"Visser Một, chúng ta chấp nhận rằng loài Người rất phức tạp, vấn đề cần bàn ở đây là ngươi đã quyết định sống như một con Người, và ngươi đã không chịu liên lạc với chúng ta trong một thời gian quá lâu. Tới hai năm lận." Quan Garoff khoan thai nói.

"Thưa quan Garoff," ta kính cẩn nói. *"Hai việc ấy cùng có chung một vấn đề. Tìm được cách không chế một kẻ yêu đuôi như Jenny Lines khá dễ dàng. Nhưng Allison Kim là một con Người mạnh mẽ, tôi đã rất chật vật mới tìm ra cách không chế cô ấy. Allison Kim mạnh mẽ ghê gớm."*

<Visser Một đã có con là loài Người! Theo chính sự thú nhận của mụ ta.> Visser Ba lại chõ mũi vào.

"Tôi cần hiểu cặn kẽ con mồi của mình. Mà gia đình là hạt nhân trong cách nhìn nhận về thế giới của họ…"

<Láo toét!> Visser Ba cay cú nói. *<Tôi đề nghị dùng Bộ Nhớ Trực Tiếp. Rõ ràng Visser Một không đáng tin cậy. Bà ta cố ý giấu nhẹm các bằng chứng. Tôi sẽ truy cập ký ức của mụ và sẽ rút tỉa sự thật!>*

Ta muốn hét toáng lên, bàn tay bóp chặt khẩu tia Nghiệt tưởng tượng. Phải chi ta có khẩu tia Nghiệt trong tay nhỉ. Thật là quá quắt. Hắn làm như ta không bằng… không bằng…

<… ta đây?> Vật chủ của ta bỗng lên tiếng giễu cợt. *<Đúng rồi, mi cảm thấy nóng mặt khi có ai đó đòi kiểm soát ký ức của mi, đòi moi móc, xoi mói vào những bí mật thầm kín của mi chứ gì? Mi cảm thấy như có một tên Yeerk ghê tởm bò trườn trong…>*

<Mụ khờ quá! Bộ mụ không biết là như thế Visser Ba sẽ dò ra sự thật về con trai mụ ư?> Ta đốp lại.

Câu này làm cho Eva nín lặng. Nhưng chị ta chẳng phải là mối bận tâm của Visser Một này.

Quan Garoff gật gù, trôi lềnh bềnh trong trường trọng lực bão hoà. *"Visser Một, ngươi cần phải chấp nhận nối kết với Bộ Nhớ Trực Tiếp."*

"Để cho cái tên hề phản phúc và ngu dốt kia tiếp xúc với trí não của tôi ư? Không bao giờ! Bẩm các quan tôi cao, tôi…"

Quan Garoff giơ tay lên, ra hiệu cho ta yên lặng. *"Để đền bù cho sự đồng ý của ngươi, Hội đồng sẽ ưu tiên miễn trừ cho ngươi tất cả những*

tội lỗi thứ yêu. Chúng ta chỉ muôn biết sự thật về lời cáo buộc chính, Edriss - lời cáo buộc cho rằng chính môi thiện cảm của ngươi trước vật chủ Người đã làm chậm trễ cuộc xâm lăng Trái Đất. Và sự kết nôi chỉ xoáy mạnh vào thời điểm diễn ra tình huông đang bàn cãi đó thôi."

"Thưa, ngài đề nghị tôi phải tin cậy hắn ta sao?" Ta chỉ tay về phía Visser Ba.

"Không, ta không yêu cầu. Đích thân ta sẽ điều khiển bộ dò tìm ký ức," quan Garoff quyết định. *"Ngươi có đồng ý không, Visser Một?"*

Hừ, cứ thử không đồng ý xem!

Ta đã kẹt, không thể cụ cựa được nữa. Nếu từ chối, ta sẽ mắc trọng tội. Nhưng nối kết với *Bộ Nhớ Trực Tiếp* ư? Điều đó có nghĩa là ta không thể nào che giấu được gì nữa. Không sự kiện nào xảy ra trong những năm tháng đó lọt qua khỏi mắt tòa. Quan Garoff sẽ ở trong đầu ta.

Chết ngay bây giờ hoặc chút nữa hẵng chết. Không hề có sự lựa chọn thứ ba.

Những chuyên viên kỹ thuật cấy chíp dò tìm vào đầu vật chủ của ta. Ta cảm thấy một luồng điện nhẹ khi họ nhìn thấy cơ thể mềm oặt, căng giãn của ta đang quấn quanh não Eva. Ta cảm thấy một trí não riêng biệt chạm vào trí não mình. Đó là tâm trí của quan Garoff. Ngài không phải nhọc công nắm giữ quyền kiểm soát, mà chỉ việc nhẹ nhàng lách vào.

"Hãy nói cho ta nghe đi," ngài ra lệnh.

"Bẩm vâng," ta cun cút trả lời.

<Hây, có âm thanh gì thế?> Eva cười lớn. *<A, ta biết rồi. Thì ra là tiêng bẫy sập.>*

CHƯƠNG 20

Giao Thức Ký Ức Trực Tiếp.

"Không, con người kia, đừng có ngốc nghếch thế chứ. Lý thuyết siêu chuỗi đúng hơn là mi nghĩ đó. Đơn giản là mi đã sai khi xem xét bước kế tiếp."

Ta nói lớn với vật chủ của ta. Đến thời điểm ấy, ta đã chiếm cứ Allison được sáu tuần. Ta đang lái xe của cô ấy. Tụi ta bị kẹt xe, một sự hỗn loạn, nhộn nhạo đặc trưng của loài Người. Ta đang trên đường tới dự một hội thảo khoa học được tổ chức tại một thành phố có tên là San Francisco. Cuộc hội thảo này nói về lý thuyết siêu chuỗi, tiền thân cơ bản của cái mà Đế chế Yeerk chúng ta hay nhắc đến dưới cái tên là *Lý thuyết Hàm Điều hòa* của người Andalite.

"Đó không phải là kết thúc mà là sự khởi đầu," ta nói.

Allison Kim giục ta giải thích. Mặc dầu bị giam cầm, bất lực nhưng cô ấy vẫn rất ham mê học hỏi. Đó là thứ mà tụi ta chia sẻ cùng nhau. Tụi ta đàm đạo với nhau suốt. Về vật lý, lịch sử, sinh vật. Allison đặc biệt kinh ngạc về bản chất sinh học của loài Yeerk. Còn ta thì lưu tâm đến lịch sử loài Người. Tất cả ký ức cô ấy thuộc quyền sở hữu của ta. Ta muốn chất vấn, mở ra hay đóng vào bất cứ khi nào cũng được. Thật ra thì ta đâu cần thiết phải tán gẫu với cô ấy. Nhưng ta lại cảm thấy hứng thú khi làm như vậy. Thật đấy, ta rất khoái tiếp chuyện Allison.

Essam đã tìm ra và chiếm cứ cơ thể của Hildy Gervais. Tên Essam này cứ vắng nhà luôn, hắn sống y hệt một con Người thứ thiệt. Hắn ta muốn gom góp kinh nghiệm về cuộc sống kỳ bí này đó mà. Trong thâm tâm, ta cảm thấy hắn khoái chí với nghề nghiệp mà vật chủ của hắn đang làm.

Phần lớn thời gian ta cảm thấy cô độc, chỏng chơ.

Một mình giữa loài Người và xa cách những đồng loại Yeerk, ngoại trừ Essam. Ta biết, vào lúc này ta đã bị xử tử hình vắng mặt vì tội đào ngũ. Ta biết, hy vọng duy nhất cho ta sống sót là phải đem con Người, được gói ghém cẩn thận, về dâng lên Hội đồng tối cao của Đế chế Yeerk.

Tuy nhiên, vào thời điểm bị kẹt cứng trong dòng xe cộ này đây, ta đột nhiên thấy mọi năng lượng và lòng nhiệt tình của mình bị rò rỉ, tiêu hao hết. Không mục đích rõ rệt, ta cảm thấy trống vắng, chông chênh quá…

<Tới Los Angeles rồi đó,> Allison thông báo. <Nơi đây không thích hợp với tất cả mọi người. Nắng gì mà phát khiếp, quá dễ sống.>

"Vớ vẩn," ta cằn nhằn. "Mấy cái ý thích của loài Người tụi mi chả

có nghĩa lý gì với ta cả."

<Mi không có thú tiêu khiển nào cho riêng mình sao, Edriss? Chắc là loài Yeerk bọn mi chỉ biết cắm cúi làm việc không chơi bời gì hết, hả?>

"Khi nào tụi ta thâu tóm xong Trái Đất thì mi sẽ biết thế nào là cuộc sống của Yeerk." Ta nhấm nhẳng đáp trả.

<Bọn mi không bao giờ lấy được Trái Đất đâu,> Allison nói thật dứt khoát và tự tin.

"Không ư? Sao lại không?"

<Mi chẳng biết gì về loài Người chúng ta cả. Mi đã nhìn thế giới bằng con mắt của một người lính bại trận và một kẻ nghiện xì-ke. Mi chẳng biết gì sất. Chúng ta sẽ đánh bại mi, Edriss.>

Dĩ nhiên, đó chính là điều khiến ta kinh hãi nhất.

Ta sợ mình bỏ sót thứ gì đó, ta sợ mình ngó lơ điều gì đấy. Con Người thật khác nhau, chẳng người nào giống người nào cả. Ta mới chỉ thấy được những mẫu vật chủ hạn chế thôi…

Dĩ nhiên, Allison có biết được một vài điều. Cô ấy cho rằng cô ấy đang thao túng ta. Cô ấy cho rằng cô ấy tinh ranh.

Phải, cô ấy -

Đột nhiên, ta giật mình đánh thót: Quan Garoff đang ngồi bên cạnh ta, trong xe hơi của Allison Kim! Không còn trang phục dành riêng cho các quan Hội đồng Thập Tam Trụ nữa. Ngài là một gã Hork-Bajir đang ngồi chễm chệ trong ghế dành cho hành khách của chiếc xe Toyota Camry.

"Ngươi có dám đảm bảo cô ta không đạt được điều cô ta muốn không?" Ngài hỏi.

Thật quái gở gì đâu!

Trong tâm trí thì ta đang ở nơi đó, cách đây nhiều năm, nhưng lại có thêm một ông Hork-Bajir, một quan Hội đồng, đang ngồi lù lù bên cạnh ta.

Trí óc ta chao đảo. Có quá nhiều giọng nói trong đầu ta.

"Hãy lùi về thời điểm trước đó một tháng," quan Garoff ra lệnh. Và tâm trí ta tự động lùi lại vài tuần trước đó…

Quan Garoff lại biến mất tăm, tựa như nước bốc hơi.

<*Tập trung kỹ hơn nào, Edriss.*> Eva thừa dịp đả kích ta. <*Đừng phạm sai lầm nữa. Visser Ba đã khởi động phòng tra tân dành cho mi rồi đó.*>

Eva cũng đang dòm vào ký ức của ta. Bị bộ dò tìm xâm nhập vào, ký ức ta đã mở rành rành ra trước mắt chị ta. Quan Garoff, Eva, tất cả chui ở trong đầu ta. Làm ơn hãy đi ra hết đi! Hãy để ta yên…

<*Có chuyện gì thế, Edriss? Mi không khoái sự mỉa mai này sao?*>

Mặc kệ vật chủ! Chị ta là vật chủ hiện tại. Không có mặt ở đây, cũng không có mặt trong quá khứ đó. Chị ta chẳng có bất cứ việc gì để làm với ta cả.

Ta đang thấp thỏm chờ Essam về nhà. Chính xác là ta đang chờ Hildy Gervais. Anh ta đang ở đâu? Anh ta lúc nào cũng trễ nải…

Ta bước ra ngoài ban công và nhìn xa xăm xuống hồ nước. Có nằm mơ Allison Kim cũng không bao giờ có đủ tiền để đi du ngoạn tới thành phố Malibu này. Nhưng Essam và ta đã khoắng sạch tiền trong tài khoản ngân hàng của Lowenstein trước khi cho lão bốc hơi.

Việc quái gì mà không sống cho tươm tất? Đó cũng là một phần nội dung cuộc cá cược giữa ta với Allison…

"Cá cược ư?" Quan Garoff lại đột ngột hiện ra bên cạnh ta.

"Đúng, đánh cá," ta trả lời. *"Cô ấy… vật chủ của tôi… đã thách thức tôi, thách thức kiến thức về con Người của tôi. Nếu muốn chinh phục loài Người thì tôi cần phải thâm nhập vào cuộc sống của họ, phải sống như họ, chứ không phải chỉ đơn thuần là chui rúc vào đầu họ."*

Quan Garoff lúc lắc cái đầu, vẻ ngờ vực. *"Ngươi đã mặc cả với vật chủ của mình sao, Visser Một?"*

"Không phải là mặc cả! Tôi đang sử dụng cô ấy… Tôi sử dụng cô ấy để…"

"Ngay lúc này, trong phần ký ức này, ngươi đang lo lắng cho Essam. Ngươi muốn hắn trở về nhà từ sở làm. Tại sao vậy?" quan Garoff hỏi.

"Tại sao ư? Tại vì tôi… tôi… nhớ anh ta."

"Còn hơn thế nữa. Ta thấy rõ ràng trong ký ức của ngươi, mặc dù không bao giờ ngươi thừa nhận, rằng vật chủ của ngươi nghĩ rằng vật chủ của Essam rất quyến rũ."

"Chẳng sao cả. Loài người luôn luôn đinh vào những cảm xúc dớ dẩn."

"Về trước đó một tháng," Garoff ra lệnh.

"Aaa!" Ta thét lên. Trái banh chuyền lượn vòng cung, bay thẳng vào ta với tốc độ thần tốc. Ta chạy lập chập, cố bấu bàn chân lên cát, ta duỗi thẳng cánh tay ra và hứng cho trái banh nảy trở lên cao.

"Lên nào, Allison!" Hildy Gervais gọi ỉ ới.

Tất cả khung cảnh này hiện ra trong đầu ta. Ta thấy mình đang ở trên bãi biển năm nào, cảm thấy ánh nắng mặt trời nhột nhạt trên làn da loài Người của ta, cảm thấy hừng hực như được tiêm một liều adrenaline.

Và cùng thời điểm ấy, ta thấy quan Garoff đang đứng lẩn khuất vào ba cầu thủ của phe bên kia. Ngài vô hình trước tất cả mọi người, ngoại trừ ta. Họ nhìn qua ngài, chạy đâm bổ vào ngài và đi xuyên qua ngài. Ngài là một dạng phi vật chất.

Ta biết điều gì sắp xảy ra. Biết rõ, nhưng không thể ngăn nó đừng lặp lại lần nữa.

Trái bóng bay veo véo. Một người của đội bên kia vừa đập nó trở lại. Hildy lao tới đón. Trượt rồi. Hildy ngã huych xuống cát. Anh ta ngã đè lên người Allison, tức là ta - trong lốt của vật chủ ỉ mà…

Mặt đối mặt.

Một sự im lặng đột ngột.

Tất cả thế giới bên ngoài bỗng dưng chuyển động lờ phờ.

Ta nhìn vào ánh mắt anh ta, biết rõ ràng đôi mắt ấy đang bị Essam lèo lái. Ta cũng biết rằng Allison đang say sưa nhìn Hildy.

Yeerk nhìn Yeerk.

Con Người nhìn con Người.

Không một tiếng thở. Không một tiếng tim đập.

Rất từ từ, anh ta nhổm lên.

Ta cũng lồm cồm bò dậy, phủi cát khỏi thắt lưng và cẳng chân.

Quan Garoff nhìn ta lạnh lẽo: *"Ngươi đã nếm trải cảm xúc của con Người mà không thông qua vật chủ. Chính ngươi, Edriss, ngươi cảm thấy một lòng thương mến vô bờ bến đối với Hildy, tức là đối với Essam đang ở trong đầu anh ta."*

<Không thể thế được,> Eva thì thầm. *<Mi đang yêu. Mi mà cũng yêu* ư*, Yeerk?>*

"Không, bẩm quan Hội đồng, tôi chỉ kích thích… sự đồng cảm lai láng của con Người… như một cách để… để tìm hiểu, bẩm quan tôi cao Garoff. Tôi không…"

"Về trước đó một tháng nữa!" Quan Garoff nạt nộ.

Ta đi ăn tối. Nến thắp sáng trên bàn. Đĩa tôm hùm bên cạnh.

Tụi ta đang ở ngoài trời, trong một nhà hàng sân vườn. Bãi biển mát mẻ rì rào bên dưới. Đại dương đen dần đang thở dài đăng xa xa. Những vì sao bắt đầu lấp lánh trên bầu trời.

Allison Kim rất mê tôm hùm. Hildy Gervais thích ăn cua. Tụi ta gọi hai món và ngồi đối diện nhau bên bàn. Tụi ta chẳng nghĩ gì về cua hay tôm, cũng chẳng nghĩ về bất cứ thứ gì khác.

Hai ngón tay Hildy lôi ra một miếng thịt cua trắng phau, chấm vào bơ. Ta chìa hai ngón tay mình ra, cầm lấy, nhưng nó rơi tuột mất.

Hildy khêu một miếng khác, lần này đút hẳn vào miệng ta.

"Vật chủ của ngươi điều khiển ngươi, Visser Một," quan Garoff nói, giọng đầy vẻ khinh miệt.

"Không! Không! Không phải! Đó là một phần của sự học hỏi, một phần để hiểu loài Người. Tôi cần phải hiểu họ để sau đó có thể bắt họ làm nô lệ!"

"Về trước đó sáu tháng!"

"Không, bẩm quan Garoff, không có gì đâu…"

"Ta thấy ký ức của ngươi rõ ràng như ngươi thấy, Visser Một à. Ta thấy ký ức của ngươi y như ngươi là vật chủ của ta vậy. Ta biết có điều dối trá xảy ra cách đây sáu tháng."

"Không," ta lí nhí, bất lực…

"Tôi không biết đó là tin tốt hay tin xấu, Allison," bác sĩ bảo ta. *"Nhưng cô sẽ sinh đôi đây."*

Bà ta đặt một dụng cụ siêu âm cỗ lỗ sĩ lên cái bụng căng phưỡn của ta.

“Sinh đôi à? Bà có chắc không?” Ta hỏi lại rồi âu yếm nhìn qua Hildy, tức Essam. Anh ta mỉm cười.

“Một cậu bé và một cô bé xinh xắn. Anh chị sinh đôi.”

Quan Garoff bước qua cánh cửa và nhìn xuống ta bằng đôi mắt Hork-Bajir long lên sòng sọc vì giận dữ. *“Đó cũng là một phần của quá trình tìm hiểu con Người hay sao, Edriss? Tất cả những điều đó đều để phục vụ cho Đế chế Yeerk à?”*

Từ trên giường khám bệnh, ta cúm rúm ngước nhìn lên ngài và nói lí nhí *“Không!”*

“Không ư? Ngươi thừa nhận nó?”

Ta không biết phải trả lời ra sao.

Ngay cả lúc đó ta cũng đang lừa dối chính mình. Lúc đó ta cũng đang thầm bảo rằng: ta đơn thuần chỉ điều tra tất cả các khía cạnh trong kinh nghiệm của loài Người thôi.

“Vật chủ của ngươi, con Người này, cô ấy đang lân át ngươi, Edriss.”

“Đúng! Tôi… tôi ở xa nhà, xa Đế chế Yeerk. Vật chủ của tôi… tâm trí, ý thức của cô ấy… lòng nhiệt thành… trí óc của cô ấy… cảm xúc của… cô ấy, cô ấy… cô ấy…”

“Cô ta làm sao, hỡi Visser Một của Đế chế Yeerk, cô ta làm sao hả?” Quan Garoff gặng hỏi.

“Bầm, cô ấy đầy nhiệt huyết. Cô ấy sống động hơn bất cứ Yeerk nào trong sô chúng ta.”

Quan Garoff gật đầu. *“Và ngươi đã trở thành Jenny Lines rồi chứ gì?”*

“Ngài vừa nói gì ạ?” Ta ngơ ngác hỏi lại.

“Ngươi đã nghiện rồi, Visser Một. Ngươi đã nghiện loài Người rồi…”

CHƯƠNG 21

"Điều này hết sức phiền toái đây, Visser Một," Quan Garoff nói.

"Tôi không phải là kẻ phản bội! Tôi không phải là một kẻ ủng hộ Andalite!"

"Ừ, ta cũng không nghĩ là ngươi phản bội. Nhưng… ngươi là… đã là… kẻ phản bội, Visser Một. Lùi ký ức về trước đó ba tháng nữa." Quan Garoff ra lệnh.

Ta đang nằm thoải mái trên một cái giường hẹp, trên người mặc váy hồng. Chiếc váy đẫm mồ hôi. Tóc ta xõa xuôi xuống. Mặt ta đỏ rân.

Essam-Hildy, tựa trên giường ta và mỉm cười. Ta cũng mỉm cười với hắn, nhưng đượm vẻ ưu tư. Rồi, ta lại nhìn xuống hai gương mặt tí xíu ở bên cạnh ta. Thằng bé con trai ta vẫn chưa mở mắt, nhưng đứa bé gái đang nhấp nháy mắt và nhìn lên ta. Trí não hoàn toàn trong sạch của nó đang đón nhận những hình ảnh đầu đời. Những hình ảnh về ta - một người mẹ.

Allison Kim và một Yeerk tên Edriss ở trong đầu.

"Chúng ta sẽ làm gì đây?" Hildy thì thào.

"Ta không biết. Ta không biết."

"Edriss, nguồn phát tia Kandrona trên tàu không thể kéo dài lâu thêm được nữa. Chúng ta cần phải bổ sung nguồn phát mới nếu muốn sống sót."

Ta nhận ra mình đang thổn thức khi trông thấy một giọt nước mắt nhỏ xuống mặt con trai ta.

"Tôi yêu ngài, Edriss," Essam, chỉnh Essam nói. "Và tôi cũng yêu những đứa con Người nhỏ nhắn này. Chúng là con của chúng ta."

Nhưng đương nhiên, chúng chẳng phải là con cái của tụi ta. Chúng là dậu duệ của Allison và Hildy. Chúng là những đứa trẻ loài Người, chứ không phải Yeerk. Yeerk chẳng có bất cứ chút dây mơ rễ má gì với đám nhóc tì này. Cha mẹ Yeerk không sống để mà trông thấy "con cái" mình.

"Chúng ta đã làm gì thế này?" Essam lẩm bẩm trong miệng.

"Đã ký tên vào sắc lệnh tử hình của mình chứ làm gì," ta trả lời. "Nếu tụi ta liên lạc với Đế chế Yeerk và để cho họ biết vụ này, thì cả hai ta sẽ chết chắc, dù có phân bua gì với họ chăng nữa."

<Hai đứa trẻ này phải được sống, Edriss,> Allison lớn tiếng trong đầu ta. <Ta biết mi sẽ bảo vệ chúng. Mi đã đi quá xa, mi đã học được quá nhiều về loài Người rồi. Mi biết hai đứa trẻ này, những đứa con của ta, cũng là của mi nữa, Edriss, chúng không tội tình gì cả.>

"Chúng sẽ sống," ta lầm rầm trong miệng.

Essam-Hildy có vẻ lúng ta lúng túng.

Essam-và vật chủ người Hildy bàn bạc gì đó với nhau trong bộ não của hắn rồi hắn nói. “Chúng ta, tất cả bốn chúng ta phải nghiêm chỉnh thề một điều, rằng hai đứa trẻ này phải được sống.”

“Ngừng lại,” quan Garoff nạt lớn. *“Ngừng ký ức lại.”*

Ký ức của ta lập tức biến mất. Ôi! Một ký ức ngọt ngào, với những gương mặt nhỏ bé xinh xắn. Những giây phút dịu êm và đau đớn quặn lên trong ta.

<Ta không biết là mi yêu những đứa trẻ đó,> Eva bảo. *<Mi chưa bao giờ cho ta biết phần quá khứ đó của mi, Edriss.>*

“Đó là một cảm xúc mãnh liệt, bầm quan Garoff,” ta cất giọng tha thiết. *“Tôi không hề chuẩn bị trước. Allison, vật chủ của tôi, cũng không dự định để sự việc đi quá xa như thế. Cô ta vốn dự tính chỉ dừng lại ở mức chỉ cho tôi thấy hạnh phúc, niềm hy vọng và tình yêu của loài Người thôi. Cô ấy muốn làm suy yếu tôi, muốn cho tôi thấy con Người còn rất nhiều thứ khác nữa, chứ không chỉ đơn thuần là những cơ thể bị đem đi làm vật chủ cho Yeerk. Mọi sự đã đi quá xa. Và Essam đã bị vướng vào cảm xúc tình yêu…”*

“Ngươi cũng vậy, Visser Một.”

“Tôi… đã không được chuẩn bị. Con Người phức tạp ghê lắm. Essam và tôi là những Yeerk đi tiên phong! Không ai trong chúng tôi biết có những chất gì chứa trong đầu óc loài Người. Họ không phải là loài kém cỏi, ngu đần. Không thể coi họ là loài thấp kém hơn Yeerk, nhất là khi chúng ta đã biết rõ họ.”

Quan Garoff gật đầu. Bây giờ ngài đang cùng ta ở trong phòng trẻ. Ngài dòm ta nựng nịu đứa trẻ, ôm ấp nó vào ngực mình. Ngài nhìn rất chăm chú, trên gương mặt Hork-Bajir của ngài hiện rõ vẻ miệt thị xen lẫn lo âu.

“Ta đã xem xong tất cả những điều ta cần biết, Visser Một. Kết thúc Giao Diện Xuất Ký Ức Trực Tiếp.”

Ta cảm thấy quan Garoff rời khỏi trí óc mình. Ta cũng cảm thấy bộ dò tìm được ngắt ra.

Thôi rồi, tất cả đã hết!

Hết sạch.

Con cái ta… không… con của Allison, nhưng cũng là con ta. Ta sẽ mất chúng!

Rồi Visser Ba sẽ sách động một cuộc chiến tranh trên diện rộng để xuống Trái Đất. Loài Người sẽ đứng lên kháng cự. Khắp nơi sẽ xảy ra bạo động và binh biến. Tất cả sẽ vượt khỏi vòng kiểm soát. Loài Người sẽ thảm bại hết chiến trường này đến trận địa khác. Tuy nhiên họ vẫn sẽ tiếp tục trận chiến. Chúng ta, loài Yeerk cao ngạo, sẽ không đời nào chịu ngưng hay để họ sống sót mà cười vào mũi mình.

Ta nhìn thấy trước tất cả, tựa hồ như nó đã xảy ra rồi. Loài Người sẽ bị diệt vong. Trái Đất sẽ nổ tanh bành, sẽ chỉ còn là đống tro tàn trôi dật dờ trong vũ trụ. Rồi con cái của ta, hai đứa con sinh đôi bé

bỏng của ta…

Ta chờ đợi Eva reo mừng chiến thắng. Nhưng chị ta im lặng.

Các quan Hội đồng lại hiện ra trước mắt ta. Gã Visser Ba vẫn đứng chờ bên cạnh ta, đầy căng thẳng.

Tất cả đều nín thở chờ đợi lời tuyên bố của quan Garoff. Một lúc lâu sau ngài vẫn im lặng, thế rồi, cuối cùng, ngài lắc đầu và chậm chạp nói. *"Bây giờ ta sẽ tiếp tục nghe lời điều trần của Visser Một."*

Ta trợn mắt kinh ngạc.

Tiếp tục ư? Nhưng tiếp tục từ đâu? Tại sao lại như vậy nhỉ? Ta đã bị tuyên án rồi mà. Ta không phải là gián điệp cho Andalite, nhưng ta lại là kẻ phản bội. Đúng, ta đã từng phản nghịch.

<Các quan muốn tìm một lối thoát cho mi đó, Edriss,> Eva nhắc. *<Họ không định tuyên án mi đâu. Họ muốn có một lối thoát, nhưng chính mi phải tự nắm lấy. Mi cần phải làm mất thể diện của Visser Ba.>*

"Marco," ta bật thốt lên thành tiếng.

<Đúng, Marco, con trai ta sẽ cứu mi.> Eva tự hào đáp.

"Bẩm, tôi… tôi sẽ tiếp tục câu chuyện ở điểm nào, bẩm quan Hội đồng Garoff?" ta run run nói, đôi bàn tay giật nẩy nẩy.

"Đương nhiên là từ chỗ ta ngưng nối kết ký ức trực tiếp của mi, Visser Một. Hãy nói cho chúng ta biết đều gì xảy ra cho cái đám hậu duệ bé bỏng của ngươi đó."

Ta chới với.

Bao tử loài Người của ta cứ lộn lạo, xoắn suýt với nhau. Đầu ta kêu ù ù. *"Tôi… những đứa con loài Người của tôi á?"* ta lắp bắp hỏi lại.

<Nói sự thật đi, Edriss. Hãy nói cho ta biết nhanh lên.>

Cái gì? Bây giờ lại đến vật chủ Eva của ta đòi hỏi. Thật không thể tưởng tượng nổi.

<Ta sẽ giúp ngươi, Yeerk, hãy nói cho ta biết sự thật!> Eva cất giọng hối thúc.

<Dường như Visser Một đang phân vân xem sau đây nên chọn điều nào để dối trá,> Visser Ba nói.

<Những đứa trẻ hiện đang tự do! Nhưng ta không thể nói với họ như thế! Ta cần phải nói là ta đã giết chúng!>

<Không được!> Eva thét. *<Visser Ba đang hăm hở quá mức kìa. Hắn có thể chỉ là đang kìm nén bản thân. Rủi mà Visser Ba đang có chúng trong tay thì sao? Ngộ nhỡ Visser Ba đã bắt được đám nhỏ rồi thì sao?>*

Ta giật nảy mình.

Đúng là ta chưa nghĩ ra điều này.

Trước tiên, Visser Ba cố gài cho ta thú nhận đã sản sinh ra đám trẻ loài Người, sau đó hắn sẽ bắt quả tang ta đang tìm cách bảo vệ chúng…

"Những đứa trẻ loài Người đã được trao cho những con Người khác nuôi," ta nói. *"Tôi đã cắt đứt quan hệ với chúng."*

Ta cảm thấy Visser Ba nhấp nhổm bên cạnh. Chỉ là một chuyển động nhẹ thôi. Eva nói quá đúng: hắn đã nắm tụi trẻ trong tay!

"Còn vật chủ loài Người của ngươi, cái cô Allison Kim ấy?" Quan Garoff hỏi. *"Nói cho chúng ta biết điều gì xảy đã xảy đến với cô ta."*

"Vâng, bẩm quan Hội đồng Garoff. Chỉ là…"

"Cái gì?"

"Cơ thể này, vật chủ loài Người tôi đang mang đây yêu cầu một chút thời gian để thực hiện một sô chức năng sinh học cần thiết. Tẩy rửa cặn bã, đổ tháo chất lỏng và nạp thực phẩm."

<Mụ ta không cần thức ăn!> Visser Ba chợt rống lên ầm ĩ, quên béng hắn là ai. *<Chúng ta hãy khép vở kịch này lại và tiếp tục lời chất vấn của bồi thẩm đoàn! Visser Một không cần thực phẩm! Mụ ta chỉ cần bị kết tội!>*

“Có lẽ chị ta không cần,” quan Garoff khoan thai nói. *“Nhưng cả Hork-Bajir cũng cần ăn uống chứ, Visser Ba. Với sự nhất trí của các quan trong Hội đồng đây, nào, tạm nghỉ giải lao một giờ đã!”*

Màn hình không gian ba chiều phụt tắt.

Còn lại ta ở trong phòng, bị bao quanh bởi lũ Hork-Bajir, và đối mặt với Visser Ba.

<Aaaaarrhhgghh!> Visser Ba gầm lên và tức tối quật lưỡi dao đuôi đánh đét lên tường.

“Ngươi nên học cách tự chủ thì hơn, Visser.” Ta khinh bỉ nói.

Tụi ta nhìn nhau chòng chọc.

<Mang mụ ta vào nhà nạp dinh dưỡng dành cho tụi vật chủ Người,> Visser Ba quát tụi lính Hork-Bajir. <Ta không cần phải nhắc nhở tụi bay rằng nếu như mụ ta có ý nghĩ muốn tẩu thoát thì tụi bay cũng sẽ bị giết từng đứa một.>

Ta đứng lên, lụm khụm lê bước.

Những vết thương làm ta hom hem, già xọp hẳn đi. “Ta không nghĩ rằng ta sẽ có thể chạy được xa đâu, Visser Ba,” ta nói, mệt lử.

Visser Ba bước tập tễnh đằng sau ta khi ta lệt bệt lết xuống hành lang. Đám lính Hork-Bajir xốc nách ta, kéo giật đi.

Tụi ta bước vào vũng Yeerk chính.

Đó là một không gian rộng mênh mông, hình mái vòm, xây ngầm dưới đất. Đáy vũng và thành vũng phần lớn dính đầy bụi đất. Mái trần hình vòng cung được lót bằng những tia thép. Cả ở đó mà cũng có bụi đất bám vào bởi trường lực.

Xung quanh vũng là những tòa nhà tạm đủ kiểu, những lều ăn cho tụi Taxxon, những nhà kho chứa hàng. Hai chiếc cầu thép dài bắc ra tới giữa vũng. Một chiếc là cầu xả nơi các Yeerk rút ra khỏi vật chủ để chui vào vũng, và một chiếc là cầu nhận, nơi Yeerk trở vô lại vật chủ.

Có rất nhiều lồng, cũi nhốt các vật chủ ương bướng tạm thời đang được tự do. Họ la hét, chửi bới không ngớt, nhưng họ không thể trốn thoát được.

Khu nhà ăn dành cho Người là một cấu trúc dài, hẹp, lót ván ép và rào kỉn. Bên trong đầy nhóc những Vật chủ Người đang ăn uống, chuyện trò om xòm.

Sự xuất hiện của tụi ta làm tắt ngúm mọi cuộc đàm thoại.

Bọn chúng dạt ra, dành chỗ cho ta. Ta đĩnh đạc ngồi xuống một băng ghế. Tên Gedd phục dịch lụi cụi bưng tới cho ta một đĩa gà nướng, khoai tây luộc, và bông cải xanh. Đám Yeerk vận hành vũng vẫn có nhu cầu nạp dinh dưỡng của loài Người.

Ta ngồi đó với một tên lính Hork-Bajir ngồi bên cạnh ta còn Visser Ba thì hau háu dòm chừng trong khi ta ăn.

Góc phòng đằng kia, đám vật chủ Người vục mặt vào những đĩa thức ăn, mải miết ngốn ngấu. Chẳng tên nào dám mở miệng hỏi

chuyện ta, nhưng cũng không đứa nào dám lỗ mãng bỏ đi.

Ta là một kẻ bị ruồng bỏ, một kẻ thất bại, trừ phi ta giỏi chèo chống để trở thành kẻ thắng cuộc. Ta cảm thấy gần như tội nghiệp, thương tình cho những đồng loại Yeerk của mình. Hôm nay, họ thật khó xử, không biết phải tuân lệnh vị Visser nào.

Ta cần một khoảng trống, chỉ cần một khoảnh nhỏ thôi. Nhưng khắp nơi đen đặc tụi Hork-Bajir. Và đích thân Visser Ba đang thở khò khè ngay sau gáy ta.

Ta cần phải xoay xở. Chính ta cần phải tạo ra lỗ mở.

"Tít… tít. Tít… tít. Tít…tít.Tít… tít. Tít… tít."

Điện thoại di động của một phụ nữ loài Người ngồi cùng phía với ta, cách khoảng ba băng ghế chợt réo lên. Bà ta cười ngờ nghệch. "Nó… nó cần thiết cho vỏ bọc của tôi…" bà ta giải thích cho Visser Ba, cho ta, rồi lại cho Visser Ba, mắt đảo tới đảo lui.

<Thế thì trả lời đi!> Visser Ba quát.

"Xin chào?" Bà ta nói ngập ngừng. "Vâng, thưa sếp. Tôi đang trên đường đi gặp khách hàng, nhưng tôi đang bị kẹt xe."

Điện thoại di động. Chà, điện thoại di động!

Nếu ta mà lấy được chiếc điện thoại đó. Nếu ta lấy được…

Nhưng bằng cách nào? Chỉ cần một chuyển động hớ hênh là Visser Ba sẽ phang đứt thân ta ra ngay.

Không, đợi đã. Hắn không dám đâu, hắn không thể. Ồ, hắn có thể ngăn chặn ta, chứ không thể giết ta. Không phải vào lúc này, khi mà chính hắn cũng đang nằm trong vòng nghi ngờ. Nếu hắn kiếm chuyện với ta thì Hội đồng sẽ đặt nghi vấn rằng: hắn tìm cách thủ tiêu người buộc tội mình để phi tang nhân chứng.

Ta có một bàn tay còn lành lặn, với những ngón tay mềm dẻo. Như vậy đã đủ chưa? Liệu ta có đủ sức mạnh và độ chính xác không?

Ta ăn nốt phần đồ ăn trong đĩa của mình, liếc nhìn người phụ nữ kia qua khóe mắt. Bà ta đã gạt đĩa của mình qua một bên. Ta đứng lên.

"Xong rồi."

Người phụ nữ cũng đứng lên. Cả hai ta cùng di chuyển. Tên Hork-Bajir đứng lên bước trở lui. Visser Ba cũng lùi lại để tránh đường cho ta đi. Người phụ nữ tiến về phía ta. Chợt nhận ra mình đã sai lầm đi vào đường của Visser Một, bà ta liền dừng gấp lại, nhưng đã quá trễ. Bị bà ta đâm phải, ta lụp chụp trượt dài trên bàn chân nát bấy và ngã oạch vào bà ta.

Người phụ nữ đổ vật xuống và bị ta đè lên! Ta lầm bầm chửi rủa, điệu bộ tức giận đúng kiểu của một Visser.

"Đồ hậu đậu!"

Tên Hork-Bajir ùa tới tóm lấy ta, lôi lên. Người phụ nữ cũng cố ra vẻ giúp đỡ - nhẹ nhàng và lịch sự đẩy ta lên. Bà ta tránh không dây vào cuộc nội chiến của các Visser, dù chỉ là gián tiếp.

Gã Hork-Bajir thô bạo kéo vai ta đau nhói. Nhưng ta đã chộp được chiếc điện thoại di động.

CHƯƠNG 23

Toa-lét - một phương tiện phục vụ cho nhu cầu bài tiết của loài Người - tuy chẳng sang trọng gì cho cam, nhưng được cái là sạch sẽ. Cứ hai mươi phút một lần, lũ Gedd lại hăm hở xông vào lau chùi. Tụi ta không muốn lây truyền các loại virus kinh tởm của loài Người ra lung tung… Ta đóng kín cửa toa-lét và lật đật bấm số, mặc kệ tụi Hork-Bajir đang bao vòng trong vòng ngoài cái hộp bé tí tẹo này.

Reng! Reng!

Trái tim ta nhảy tọt lên cổ họng. Cảm xúc của ta hòa quyện vào cảm xúc của Eva. Tất cả đều lộn tùng phèo! Tất cả đều cuồng loạn! Điên rồi! Ta đang gọi cho kẻ thù, nhờ tiếp ứng chống lại một sinh vật mà lẽ ra phải là đồng minh của ta. Ta đang lợi dụng con trai vật chủ của ta để cứu chính mình.

Reng! Reng!

Trả lời đi! Trả lời đi, oắt con! Trả lời đi!

"Chào! Hiện nay chúng tôi không có nhà hoặc có nhà mà lại không muốn nghe điện thoại. Xin vui lòng để lại tin nhắn, quý vị sẽ biết thế nào là quỷ dạ xoa."

Đó là cái máy trả lời. Giọng của thằng bé. Thế thôi! Thế thôi sao?

Bíp!

<Hãy nắm lấy cơ hội, Yeerk! Mi không còn chọn lựa nào khác đâu!> Eva thúc giục.

"Mar…" cổ họng ta nghẹn ứ. Ta thở phì phò. "Marco, nếu cậu có ở đó, hãy nhấc máy lên."

Click!

Ta lại thở gấp.

"Cái gì?" Thằng bé hỏi, cẩn thận che giấu nỗi sợ hãi và nỗi tuyệt vọng chắc chắn đang dâng trào trong cậu ta. Visser Một đang gọi cho cậu ta. Visser Một biết! Chắc chắn cậu ta phải thấy kết cục thảm hại và cảm thấy vô vọng về trận quyết tử.

Ta cảm thấy hơi vui vui vì chuyện đó.

"Cậu biết ai đang nói chứ," ta sẽ sàng.

"Biết."

"Mẹ của cậu đây."

"Không phải," Marco nói những hờ. "Không phải mẹ ta nói. Mà là một tên Yeerk."

"Thôi được. Chấp nhận vậy. Nhưng bà ta đang cần mi. Bà ta cần mi và bạn bè mi."

"Bạn bè ta?"

"Thôi đừng chơi trò ngu ngơ nữa, Marco. Ta biết mi rồi. Ta biết mi là ai và hay làm những việc gì. Nhưng lúc này ta đang cần mi. Hãy tới

càng nhanh càng tốt. Mi cần phải thể hiện diện cho người ta thấy."

"Ai thấy?"

"Visser Ba."

Im lặng.

"Ta không đặt bẫy ngươi đâu," ta hấp tấp nói.

"Ta biết." Giọng thằng bé vang lên đinh đạc. "Nếu mi muốn ta chết thì dễ ẹc. Mi chỉ việc bắt ta cái rụp rồi chui vào đầu độc ta. Xong, mi sẽ bắt qua tất cả bạn bè ta mấy hồi. Nhưng mà như mi vừa nói đó, mi đang cần ta. Chỉ vì sự xung đột riêng tư giữa mi với Visser Ba. Mi đang tuyệt vọng. Nhưng mi sẽ không bán đứng ta cho Visser Ba, bởi vì mi ghét hắn hơn ghét tụi ta."

Ta gần như nghẹt thở. Mặc dầu hầu như chả được cung cấp một thông tin nào, nhưng những lời cậu ta mới thốt ra lại vẽ nên một bức tranh hết sức thuyết phục về hoàn cảnh của ta lúc này.

Thế rồi, ta suýt cười phá lên. "Ta đã có lúc cho rằng cậu quá mềm yếu, quá ủy mị."

"À, ừ, phải, mọi thứ đều thay đổi mà."

<Mi ở trong đó lâu vậy là đủ rồi đó, Visser Một!> Visser Ba đang chầu ở ngoài toa-lét hét vào bằng cái giọng truyền ý nghĩ của hắn.

"Marco, ta hết giờ rồi!" Ta rít lên. "Cậu có giúp ta không nào?"

"Ở đâu?" Marco hỏi.

"Vũng chỉnh."

"Quên đi. Mục tiêu đó quá khó nhai, Visser."

"Nhưng mạng sống của mẹ cậu đang gặp nguy hiểm, Visser Ba sẽ giết bà ấy! Hắn đã dùng cơ thể bà ấy để tra tấn ta."

"Vũng Yeerk đó được bảo vệ rất nghiêm ngặt," Marco điềm tĩnh nói.

Đầu óc ta chạy loạn xạ. Thật không tin nổi! Thằng quỷ nhỏ này có máu lạnh đến độ phải bỏ luôn cả mẹ ruột của mình sao?

"Hôm nay chúng… chúng sẽ đem ta ra làm thịt tươi cho lũ Taxxon. Ta nghĩ là vào tối nay. Trong vòng một tiếng rưỡi nữa! Hãy đi bằng tàu vận tải. Ở đó họ mở lối tiếp cận với khu vòm". Ta hấp tấp nói, cố gắng thuyết phục Marco.

Cậu ta do dự.

<Visser Một, chui ra mau, nếu không ta sẽ xông vào tóm cổ mụ ra!> Visser Ba thét lên.

"Hiện nay mái vòm mở ra ở đâu?" Marco hỏi nhanh. "Ta nghĩ tụi ta sẽ quậy chuyến cuối cùng."

Ta hối hả bảo cho cậu ta biết những chi tiết cần thiết rồi hỏi "Cậu sẽ làm chứ?"

Marco không trả lời. Thay vào đó cậu ta nghẹn ngào, "Mẹ ơi, con biết mẹ đang nghe con nói. Con không biết có cứu mẹ được hay không. Mẹ hiểu mà, phải không mẹ? Nhưng con sẽ làm những gì đúng đắn. Con sẽ làm điều con cần phải làm."

Đó là biểu hiện cảm xúc duy nhất của cậu ta. Giọng cậu ta vỡ òa khi gọi "Mẹ ơi."

<Mẹ tin rằng con biết mình phải làm gì. Mẹ yêu con, Marco.> Eva, tù binh trong chỉnh hộp sọ của mình lặng lẽ lên tiếng.

"Marco, mẹ ngươi rất yêu ngươi," ta thuật lại.

Nhưng nếu ta đã đang mong đợi cậu ta sướt mướt, thì ta lại thu được kết quả trái ngược hoàn toàn.

"Ta thừa biết mẹ ta yêu ta biết nhường nào, Visser," cậu ta nói. "Nhưng sẽ không có thỏa hiệp nào giữa mi và ta cả, Yeerk. Ta sẽ giết mi vì những gì mi đã gây ra cho mẹ ta và cho cha ta. Hãy nhớ kỹ lấy."

Cậu ta cúp máy đánh cụp.

Ta ném cái điện thoại di động vào bồn cầu và giật xả nước.

Thật tệ hại hết sức! Một thằng bé mà dám dọa nạt ta. Ta đã là tù binh của Visser Ba, và đang tạm thời bị tuyên phạt tử hình bằng tra tấn và bỏ đói. Bộ thằng bé đó nghĩ nó có thể làm ta sợ ư? Thật nực cười!

<Lại còn không đáng cười lớn sao, Yeerk?>

CHƯƠNG 24

Các quan Hội đồng bắt tụi ta phải chờ gần một tiếng đồng hồ. Ta chỉ có thể đoán non đoán già xem những gì đã xảy ra trong nội bộ Hội đồng Thập Tam Trụ. Có lẽ họ đang thảo luận một vấn đề hoàn toàn chẳng liên quan gì tới phiên toà này. Hình như đó là việc một lực lượng trinh sát được phái tới điều tra hành tinh Anati bỗng dưng biến mất một cách khó hiểu.

Nhưng có lẽ họ cũng đang bàn luận về số phận ta. Sẽ quyết định xem ta phải chết hay được sống. Mà nếu ta bị tuyên xử tội chết thì chết như thế nào, và bao giờ.

Cuối cùng, khi mà ta tưởng rằng mình không còn chịu đựng nổi sự căng thẳng đó nữa, thì biểu tượng không gian ba chiều lóe rực lên.

Quan Garoff mở đầu. *"Nào, Visser Một, bây giờ ngươi hãy tóm tắt lời điều trần của ngươi. Hãy nói thật ngắn gọn cho chúng ta biết điều gì đã xảy ra với vật chủ Allison Kim."*

"Bẩm, vâng." Ta ngoan ngoãn đáp.

Ta sẽ phải kể ra một câu chuyện mà nếu tiết lộ thì khác nào tự sát. Người buộc tội ta lại chính là kẻ thù hắc ám nhất của ta. Còn các quan toà, ít nhất là một trong số họ, thì vô cùng khó tính - ta khó mà lường được những động lực nào đang cổ vũ, thúc đẩy hay ảnh hưởng lên quyết định của họ. Hơn nữa, ta mới vừa điện thoại cho bọn Andalite và đám Người biết-biến-hình, cầu cứu chúng tấn công lại chính đồng loại của mình.

Ta đang bị thương, khắp mình mẩy sưng tấy, trầy trụa, đau đớn. Visser Ba, quan Garoff, và cả con trai vật chủ của ta, Marco - tất cả bọn họ đều đe dọa giết ta.

Trong tình huống bây giờ, tất cả những gì mà ta làm được chỉ là nói và nói mà thôi.

"Essam và tôi cần thêm tia Kandrona. Nhưng nguồn Kandrona trên tàu đang cạn dần. Chúng tôi có nguy cơ bị đói. Mà điều đó có nghĩa là sẽ chấm dứt sứ mạng của chúng tôi trên Trái Đất."

<Thì ra là sau hơn một năm sống như con Người, sinh con để cái đã đời rồi mi mới quyết định liên lạc với Đề chê!> Visser Ba xỏ xiên. *<Có trách nhiệm quá ta!>*

"Tôi đã liên lạc với Đề chê. Đương nhiên, họ quở trách và dọa dẫm tôi vì tội đã đánh cắp một con tàu và biến mất. Nhưng sau đó, tôi đã báo cáo về Sinh vật Bậc Năm nhiệm màu. Yeerk đầu tiên tiếp chuyện tôi là Phó-visser Chín-Mươi-Hai. 'Báo cáo, tôi đã xác định vị trí của loài sinh vật Bậc Năm,' tôi nói với anh ta. 'Đó là loại vật chủ có sự khéo léo và tinh khôn vượt trội những bộ cảm biến trung bình.'

'Số lượng bao nhiêu?' Vị Phó-visser chất vấn.

‘Năm tỉ.’

Tôi còn nhớ rõ vị Phó-visser đã ngồi bật dậy, sửng sốt đến độ suýt nữa để cho những lưỡi gươm Hork-Bajir của mình cắt cả vào da thịt mình.

Anh ta cảnh giác hỏi lại. ‘Ngươi nói là năm triệu hả, Phó-visser?’

‘Không, thưa ngài,’ tôi nói. ‘Năm tỉ. Tức là năm ngàn triệu.’

Tôi giải thích khái niệm về nhóm Chia Sẻ và gởi cho anh ta cuốn băng tôi đã quay chi tiết về vật chủ loài Người tự nguyện đầu tiên. Tôi phác thảo ra một kế hoạch xâm lăng Trái Đất, mà theo đó, chúng ta không nhất thiết phải vét toàn bộ lực lượng từ khắp nơi trong dải thiên hà đến. Chúng ta sẽ tiến hành chiến dịch thôn tính Trái Đất với chỉ một nhúm Yeerk mà thôi… Sau đó, rất tự nhiên, không ai nói năng gì đến việc bắt giữ tôi nữa.

Tôi hoan hỉ trở về nhà từ cuộc liên lạc đầy phấn khởi đó, và thấy Essam-Hildy, đang chăm sóc hai đứa con bé bỏng. Hắn đang thay tã lót cho chúng. Tôi làm như vô tình bảo hắn rằng nguồn Kandrona mới đang trên đường tới đây, thì hắn chợt trở nên tức tối, bực bội.

“Nguyên cớ gì khiến hắn trở nên bức bối như thế?” Quan Garoff hỏi.

“Hắn căn nhăn rằng, lẽ ra tôi không nên liên lạc với Đê chê. Mà theo hắn, chúng tôi có thể lái phi thuyền trở lại vùng không gian Yeerk, bịa ra một câu chuyện bị lạc đường gì đó, nhận một nguồn phát Kandrona mới, rồi trở lại Trái Đất. Hắn bảo rằng, hắn tính nói cho tôi biết chuyện đó, nhưng chưa kịp thì tôi đã tự ý đi bắt liên lạc rồi. Hắn rất tức giận.”

<Mụ ta đang đổ lỗi cho một Yeerk đã chết vì sự phản bội của mình!> Visser Ba thét um lên.

“Ta đã liên lạc với Đê chê!” Ta hét thẳng vào mặt hắn. *“Nếu ta muốn, ta đã…”*

<Nhưng nhiều tháng đã trôi qua!>

“Ta đã sử dụng quãng thời gian ấy để tìm hiểu loài Người. Tìm hiểu những ưu điểm và nhược điểm của họ. Ta đã thành lập nhóm Chia Sẻ. Ta là một điệp viên, một sĩ quan hoạt động bí mật. Chỉ có một mình ta và Essam thôi. Ngươi muốn ta phải làm gì nào? Sử dụng con tàu xấu xí của ngươi và tấn công Nhà Trắng chắc?”

“Một điệp viên,” quan Garoff trầm ngâm. *“Ừ, một điệp viên muốn hoà mình vào tất cả các thứ của thế giới xung quanh…”*

Ta thấy rõ cái đuôi của Visser Ba giật cục lên. Một cử chỉ chứng tỏ hắn ngạc nhiên.

Quan Garoff vừa mới chìa bàn tay ra giúp đỡ ta, và bây giờ ngài bênh vực ta, dù là gián tiếp.

Ta khoái trá tận hưởng cơn rùng mình chạy dọc xương sống Andalite của gã Visser Ba.

“Tiếp tục cuộc điều trần đi, Visser Một,” quan Garoff ra lệnh.

“Vâng, bẩm quan tôi cao.”

Ta sửa lại tư thế của cánh tay bị thương cho cơn đau dịu đôi chút. *“Essam bồng nổi sùng, như tôi đã nói. Nhưng tôi có thể thuyết phục hắn tính đúng đắn và cần thiết của việc tôi làm. Tôi tin vậy. Tôi bảo hắn là lũ*

trẻ vô can. Chúng ta là những sĩ quan Yeerk, những đại diện cho Đế chế, chúng tôi có bổn phận phải làm, chúng tôi có nhiệm vụ vinh quang…"

<Mi hơi phóng đại quá đấy,> Eva nhắc nhở. *<Hãy tỏ ra khiêm tốn và thành thật đi. Ta đoán là họ không biết nhiều về điều đó đâu.>*

Bây giờ vật chủ của ta lại lên tiếng, ra điều giúp đỡ, cố gắng để cứu ta. Thật là một sự sỉ nhục tận cùng!

"Vậy Essam đáp lại ra sao?" Quan Garoff hỏi.

"Hắn nói: 'Vâng, ngài nói đúng.' Còn tôi, về phần mình, tôi vẫn tiếp tục dối lừa và tìm lý do để giải thích. Tôi vẫn cần sự trợ giúp của Essam. Tôi bảo hắn rằng tôi hiểu môi day dứt của hắn. Đúng, tôi thành thật thừa nhận: sau một thời gian dài sống như một con Người, cắt đứt quan hệ với Đế chế Yeerk, tôi đã bị lôi kéo vào mối thâm tình với loài Người - một cảm xúc không chuyên nghiệp tí nào. Tôi đã yêu mến vật chủ của mình. Và qua cô ấy, tôi cũng quyến luyến con cái của tôi."

<Đúng rồi đó. Khôn ngoan lắm. Hãy thừa nhận những gì đã quá rõ ràng.>

"Nhưng mối thiện cảm đó không làm cản trở bổn phận của tôi. Tôi luôn nhớ mình phải làm gì. Tôi biết rằng sinh vật Bậc Năm là nguồn tài nguyên quan trọng của Đế chế Yeerk. Tôi ngỡ Essam cũng biết điều đó, nhưng không ngờ là Essam lại yêu đuối hơn tôi. Như tất cả chúng ta đã biết: trong sự nghiệp của mình, hắn đã tiến tới thang bậc Phó-visser nhưng sau đó lại bị giáng chức vì hành vi không thích hợp. Đặc biệt, hắn thiếu sức mạnh, thiếu sự cứng rắn. Tôi cứ nghĩ Essam hiểu và đồng cảm với tôi. Nhưng hóa ra tôi đã lầm."

<Tốt lắm, Yeerk,> Eva khen. *<Mi lắp ráp các chi tiết rất khớp với những gì quan Garoff nhìn thấy trong ký ức của mi. Mi có thiện cảm với con Người, nhưng mi chế ngự được tình cảm đó. Thật quý hóa làm sao.>*

"Trước đó, chúng tôi đã rời khỏi Hollywood. Tôi kết luận rằng Hollywood không phải là nơi tốt nhất cho cuộc xâm lăng. Tôi biết, mình phải ẩn dật, không để bị chú ý trong nhiều năm, trong khi Hollywood lại là nơi nổi tiếng, có biết bao con mắt nhòm ngó vào. Vả lại, ở Hollywood có ê hề những phong trào nông cạn, hoạt động trên những tiêu chí hồ lôn tương tự như khái niệm về nhóm Chia Sẻ của tôi. Vì vậy chúng tôi ra đi, rời khỏi nơi mà nhóm Chia Sẻ có thể bị cạnh tranh về sự nhẹ dạ, cả tin."

"Chẳng phải tôn nhiều công sức mới tìm ra cho Allison Kim một công việc mới. Nhưng cuộc sống của tôi trở nên vất vả vô cùng. Thời điểm này tôi bắt đầu gầy dựng nhóm Chia Sẻ, và thỉnh thoảng tôi phải dùng vật chủ thứ hai để phục vụ cho sứ mệnh của mình. Tôi liên tục phải chạy đi chạy lại, vừa cần thiết cho nhóm Chia Sẻ - lại luôn phải thay đổi vật chủ giữa những nhiệm vụ. Thật tốn thời gian kinh khủng…"

*

* *

"Ngươi sẽ đi đâu, Essam?" Ta hỏi.

“Đừng lo. Tôi sẽ để lại cho ngài nguồn Kandrona,” hắn bảo. “Tôi sẽ không bỏ đói ngài đâu. Tôi… tôi nghĩ tôi rất yêu ngài. Vì thế mà bây giờ tôi không muốn làm ngài bị tổn thương.”

“Ngươi đang nói xằng bậy cái gì thế?”

“Tôi vừa mới nạp năng lượng xong. Tôi sẽ sống thêm ba ngày nữa. Lúc đó tôi sẽ thả Hildy ra, và để anh ta sống an toàn với lũ trẻ.”

“Ngươi tính bỏ đi sao?” Ta thét lên.

“Đúng, Allison, tôi…”

“Ta là Phó-visser Bốn-Trăm-Linh-Chín, không phải là Allison!” ta rống lên.

“Vâng, thưa Phó-visser,” Essam nhỏ nhẹ. “Nhưng tôi không còn là dân của Đế chế Yeerk nữa. Tôi chọn cái chết để chấm dứt sứ mạng hèn hạ này.”

CHƯƠNG 25

Ta không tin vào tai mình nữa. Ôi trời, ta cảm thấy điếng cả người, tay chân rụng rời.

"Hèn hạ ư? Ngươi có điên không đó, Essam? Tụi ta là Yeerk cơ mà!"

"Đúng. Nhưng tụi ta sẽ phải tìm ra con đường khác, cách thức khác tốt hơn thế này," Essam trả lời.

Ta điên tiết lên. Ta đã bị… bị chỉnh thuộc hạ của mình phản bội! Essam, tức Hildy, đã quay lưng lại ta! Ta chạy bổ đến tấm khung chắn nơi tụi ta giấu vũ khí.

Ta nhào vô, tóm đại một khẩu tia Nghiệt rồi quay ra, chĩa thẳng vào Essam.

"Tuân lệnh ta hay là chết ngay bây giờ?" Ta quát.

"Nếu ngài bắn, ngài sẽ bắn trúng lũ trẻ."

"Ngươi tưởng ta thèm quan tâm đến chúng ư? Tuân lệnh ta ngay! Ta là Phó-visser của ngươi."

Essam vội vã đặt lũ trẻ xuống, chạy xa khỏi chúng và thách ta. "Vậy, hãy giết tôi đi, Edriss."

Ta định nhấn cò, nhưng ngay lúc ấy, vật chủ của ta vùng lên chống lại ta. Allison Kim đã nằm phục sẵn, chờ thời cơ - cô ấy đã ru ngủ ta bằng cảm giác giả tạo rằng ta đang an toàn. Allison tấn công ta bằng tất cả sức mạnh vốn có. Rất tự nhiên, chỉ trong vòng vài giây đó, Essam đã chồm lên, giằng khẩu tia Nghiệt khỏi tay ta.

<Một câu chuyện ly kỳ quá há, Yeerk. Nhưng có thật không vậy?> Eva bình luận.

<Ta không thể để cho hắn mang con ta đi. Ta đã bảo hắn: "Đừng lo, đồ ngu, ta có thể giữ lũ trẻ an toàn. Chúng là của chúng ta. Mai này ta sẽ là một Visser trọn vẹn, ngươi không biết sao. Cho nên, chỉ có ta mới bảo vệ được chúng."><Anh ta không tin mi?><Hắn tin ta.><Tại sao?><Việc này vượt quá sự lưu luyến lũ trẻ, mụ không biết hắn ta đang yêu sao?><Yêu ai?><Yêu Allison Kim… vật chủ của hắn là Hildy Gervais… là con Người. Essam lẫn Hildy đều đang yêu sâu nặng. Essam sẽ bỏ đi để sống như một con Người, theo một cách nào đó.><Và anh ta đã chọn cái chết hơn là đầu hàng tình người của mình,> Eva nói. <Ái chà, qua vụ này mi có còn nghĩ mi sẽ chinh phục được loài Người tụi ta hay không?>

*

* *

Quan Garoff tăng hắng. *“Visser Một?”*

“Xin lỗi, bầm quan tôi cao. Tôi… tôi không sao,” ta bừng tỉnh. *“Essam… cao to, lực lưỡng hơn tôi. Hắn là vật chủ loài Người giống đực mà. Hắn bắt giữ tôi làm tù binh. Biết lịch trình nạp dinh dưỡng của tôi, hắn đã bóp nghẹt ý chí của tôi, chờ cho tới khi tôi đói. Cuối cùng, tôi không còn sự lựa chọn nào khác: tôi buộc phải trở vào vũng tạm thời của tôi.”*

‘Lũ trẻ cần mẹ của chúng,’ Essam nói.

‘Ta là mẹ của chúng đây!’ Tôi la lên. Dĩ nhiên là tôi nói dối, nhưng tôi hy vọng mình sẽ lừa được hắn.

‘Không. Allison Kim mới là mẹ của chúng. Ngài không là mẹ của ai cả. Ngài không bao giờ có thể làm mẹ.’

‘Mi đã biến thành con Người, đồ ngô!’

‘Đúng, tôi đã biến thành con Người, thưa Phó-visser.’

‘Ngươi sẽ làm gì hả tên nghịch tặc kia?’ tôi hạch hỏi. ‘Mi sẽ bỏ mặc ta ở trong vũng mà không có vật chủ sao? Mi tính thây kệ ta bị kẹt ở đây sao? Thậm chí mi mặc kệ ta bị phát hiện, bị xả tuột xuống toa-lét bởi bất cứ người nào đang đi tìm sự biến mất của Allison Kim sao?”

Essam lưỡng lự một hồi. Nhưng rút cuộc thì hắn cũng đồng ý trói vật chủ thay thế của tôi vào thành hồ. Trước đó, tôi đã chiếm được một gã thanh niên đô con, để gây ấn tượng để đi diễn thuyết cho nhóm Chia Sẻ. Bình thường vật chủ thay thế này bị tôi nhốt kỹ trong căn phòng trên gác mái.

Essam mang đến cho tôi vật chủ thứ hai, và trói anh ta lại bằng thiết bị còng giữ do chính hắn thiết kế. Xong hắn bỏ đi. Ngay lập tức, tôi chui vào vật chủ này và đi lùng tìm Essam, Allison Kim và lũ trẻ.”

*“Tại sao ngươi lại phải đi theo Essam?”*quan Garoff hỏi.

“Để giết hắn ta, đi nhiên.”

<Nói láo. Mi yêu hắn.>

“Còn lũ trẻ thì sao?” quan Garoff hỏi.

“Chúng không liên quan gì hết,” ta nói, cố tỏ ra ơ hờ.

<Láo, mi vẫn còn yêu chúng, Yeerk.>

“Tôi đã sinh ra đám trẻ với mục đích là để tìm hiểu loài Người. Nhưng tôi đã trở nên quyến luyến chúng - ít ra thì vật chủ của tôi yêu thương chúng. Và, như tôi đã nói… tôi trở nên… lúng túng. Nhưng vì tôi đã ra khỏi Allison Kim, cho nên tâm trí tôi đã thảnh thơi, sáng suốt. Không cần phải hủy hoại lũ trẻ, chúng chỉ là tụi nhóc tì, không biết đầu cua tai nheo gì hết. Tiêu diệt chúng không khéo lại vướng vào vòng rủi ro không gỡ ra được. Tôi được biết sẽ có những con Người nhận chúng làm con nuôi và sẽ giải quyết vấn đề giùm tôi.”

“Có lý,” quan Garoff bình phẩm.

Nhưng Visser Ba chẳng mảy may mủi lòng. *<Phải chăng mụ phản*

bội này mong chờ chúng ta tin rằng mụ sinh con ra là chỉ để "tìm hiểu" về loài Người? Chúng ta có hàng ngàn tên Mượn xác-Người đã vượt qua ải êm thấm mà có phải sinh để gì đâu?>

"Ngươi không bao giờ hiểu được bất cứ điều gì ngoài những hành vi tàn ác và trấn áp tinh thần người ta ư, Visser Ba? Kế hoạch của ngươi nghe sao mà rầm rộ và nực cười quá đi. Ngươi tính sẽ hoang phí bao nhiêu thời gian và bao nhiêu nguồn tài nguyên sáng tạo để tiêu hủy ý chí tự do của loài Người? Rồi ngươi sẽ thất bại cho mà coi! Ngươi đã tiêu hao cả một gia tài chỉ để theo đuổi kế hoạch sáng chế ra Tia Chông-biến-hình; nhưng hóa ra mọi cô gắng đều đổ ra sông biển hết! Tại sao vậy? Tại vì, ngay một nhúm quân phiến loạn Andalite cỏn con mà ngươi cũng không dẹp nổi nữa là!"

<Mi quên rồi sao, Visser Một, ta vừa mới quét sạch tụi "thảo khấu Andalite" đây thôi.> Visser Ba nhắc khéo.

"À, đúng rồi, ta quên mất vụ tuyên truyền rùm beng đó," ta nói với nụ cười khẩy đầy khinh miệt. *"Xin nồng nhiệt chúc mừng. Mi đã mất bao nhiêu vật chủ Hork-Bajir quý giá trong nhiều tháng chông lại tụi giặc Andalite đó? Bao nhiêu Yeerk đã ngủm rồi?"*

<Sai lầm đó bắt nguồn từ con đường mi đã trải sẵn ra, Visser Một. Mi và cái nhóm Chia Sẻ ngớ ngẩn của mi, cùng kế hoạch thâm nhập từ từ đó. Chúng ta đã chiếm giữ bọn Gedd. Chúng ta bắt ép Hork-Bajir!> Visser Ba dứ nắm đấm bằng bàn tay Andalite yếu xìu. *<Hãy bắt lấy loài Người! Chúng ta liên minh với Taxxon, nhưng nếu chúng có rục rịch hay hó hé gì thì chúng ta cũng đè bẹp chúng luôn!>*

Visser Ba lồng lộn sàng qua sàng lại trước màn hình không gian ba chiều, chốc chốc lại cao hứng nhảy dựng lên khi nghe giọng sừng sộ của chính mình.

<Mi cho rằng chúng ta sẽ thâm nhập vào cộng đồng người Andalite khi có thời cơ ư? Chúng ta sẽ tạo dựng nên những câu lạc bộ hoạt động xã hội nho nhỏ và bảo chúng trở thành nô lệ của chúng ta ư? Không! Khi chúng ta đã sẵn sàng, chúng ta cũng sẽ quy phục chúng!>

Rồi hắn ngừng phắt lại và đổ dồn cả bốn mắt về phía ta. *<Chúng ta là Đê chê Yeerk! Chúng ta không phải là loài chỉ điểm hay gián điệp. Chúng ta là kẻ làm ra luật, là những kẻ chinh phục!>*

Bài diễn văn của Visser Ba thật có sức lôi cuốn. Ta cảm thấy vài vị quan Hội đồng đứng nhổm cao hơn trong trường trọng lực của mình, đôi vai và quai hàm của họ bạnh ra. Dẫu sao thì họ cũng là những chính trị gia nên rất dễ bị lung lay trước những thuyết khách to mồm.

Ta thản nhiên chờ cho đến khi tiếng vang của giọng truyền của Visser Ba phai nhạt đi. Rồi ta thủng thẳng nói. *"Bẩm các quan tôi cao, tôi đã nghĩ sai về Visser Ba, hắn không phải là một kẻ bịp bợm của Andalite. Mà hơn thế nữa, qua tất cả vẻ hùng hổ bộc lộ ra thì rõ ràng, hắn đã giao du với tụi Helmacron."*

Một tiếng cười lớn bật ra từ phía vị quan Hội đồng nào đó. Loài

Helmacron là loài nhạy cảm tí hon, bé nhỏ nhất, chỉ to hơn hạt cát chút xíu thôi, nhưng bản ngã của chúng thì lại rất dễ nể.

Visser Ba làm ngơ tiếng cười nọ. *<Thật đơn giản, Visser Một. Mi thúc đẩy chính sách xâm lấn từ từ là vì một lý do, chỉ vì một lý do mà thôi: mi sợ chiến tranh sẽ tiêu diệt đám con của mi.>*

<Cẩn thận! Đó là cái bẫy!> Giọng Eva thốt lên trong đầu ta.

"Nhảm nhí!" Ta thét. *"Ta không quan tâm về tụi nhóc loài Người! Không đời nào!"*

Visser Ba mỉm một nụ cười kiểu Andalite. Chợt ta cảm thấy sững người. Khỉ thật! Vật chủ của ta đã thấy trước điều đó, còn ta thì không. Đúng, đó là một cái bẫy.

<Tình cờ làm sao, thưa các Quan trong Hội đồng, đây là ngày dành cho tôi để tạo ra những bất ngờ,> Visser Ba hỉ hửng ra lệnh. *<Hãy mang nó vào đây.>*

Cánh cửa bật mở.

Một thằng bé khoảng chín tuổi lừ đừ bước vào.

Lần cuối cùng ta thấy nó cách đây vài năm. Từ lâu rồi, bất cứ khi nào có dịp ghé Trái Đất ta đều dò la tin tức chúng, theo dõi sự lớn lên của chúng, hai đứa con sinh đôi của ta. Đó là con trai ta. Tên nó là Darwin. Thằng bé là kết quả của một trò đùa nho nhỏ của ta ngày trước. Nó là hiện thân của một điều không bao giờ diễn ra trong quá trình tiến hóa: một đứa trẻ loài Người có tới bốn cha mẹ, hai con Người và hai Yeerk.

<Ta không đủ tin cẩn để trao cho mi một khẩu tia Nghiệt, Visser,> kẻ thù của ta cà rỡn. *<Nhưng như mi đã gợi ý, súng đạn của loài Người coi bộ cũng khá là hiệu quả đấy.>*

Một tên Hork-Bajir chìa ra cho ta một khẩu súng loài Người. Ta cầm lấy. Không còn chọn lựa nào nữa. Bàn tay ta đổ mồ hôi đầm đìa. Trái tim ta… ôi không! Không phải thế này!

<Chỉ cần một viên đạn thôi, Visser Một. Hãy chứng minh cho chúng ta thấy. Hãy chứng tỏ cho chúng ta thấy rằng mi chẳng quan tâm gì đến đứa trẻ loài Người này.>

CHƯƠNG 26

Ta cầm lấy khẩu súng.

Và Darwin, con trai ta, điềm nhiên giơ tay phải của nó lên nắm nòng súng và dí vào tim mình.

Ta hiểu ngay. Darwin đã Bị-mượn-xác. Tên Yeerk trong não nó đang giữ họng súng để ngăn ngừa trường hợp ta bất ngờ quay qua bắn Visser Ba. Hắn giữ súng để kẻ duy nhất ta có thể giết chết là Darwin.

Vật chủ của tên Yeerk, tức con trai ta, sẽ chết. Có thể tên Yeerk sẽ được cứu kịp thời, dù rằng tính mạng hắn đang treo trên đầu sợi tóc. Chắn hẳn đã bị Visser Ba đe dọa dữ dội lắm nên mới phải đành lòng làm cái việc nguy hiểm này.

Ta ngắm con trai mình. Gương mặt nó pha trộn giữa vẻ Hàn Quốc của Allison Kim và nét thanh mảnh rặt Pháp của Hildy. Đôi mắt, mái tóc nó là thừa hưởng từ Allison.

Làn da trắng xanh, cái miệng rộng là do Hildy truyền lại.

Chẳng có nét nào giống ta cả, đi nhiên. Làm sao mà giống được cơ chứ? Tuy nhiên, nếu không do ta thúc ép thì đứa trẻ này đã không ra đời. Và trong con người của mẹ nó cũng có một phần của ta.

Ta chật vật kềm nén để không biểu lộ gì ra nét mặt. Những vết thương đã giúp ta. Hồi nãy ta đã soi mình trong gương, và thấy mắt phải của mình lúc nào cũng giống như đang khóc.

Darwin đã là một kẻ Bị-mượn-xác. Thế còn em nó đâu? Con gái của ta, Madra đâu rồi? Đó là đứa con gái nhỏ được ta đặt tên theo một mặt trăng nhỏ xíu, sáng rực ở thế giới quê nhà Yeerk.

Khẩu súng tròng trành trong tay ta. Chỉ việc bấm cò là xong. Tất cả những gì ta cần làm là thế. Rồi ta sẽ tự do. Visser Ba đã đặt cược tất cả mọi thứ vào màn chót này.

Từ chối có nghĩa là ta đã tự toài ra khỏi tầm che chở đầy uy quyền của quan Garoff.

<Có lẽ Visser Một không quen với việc sử dụng vũ khí,> Visser Ba móc mỉa. *<Có vẻ không chắc lắm, nhưng chỉ cần tẩy sạch ký ức của Allison, mi sẽ siết cò, Visser. Chỉ việc siết cò thôi!>*

<Mi không thể làm vậy được, Edriss.> Eva cất giọng can ngăn.

<Ta không có sự lựa chọn nào khác! Chúng sẽ giết ta mất!>

<Rất đơn giản, chỉ việc siết cò thôi, Visser. Đoàng! Viên đạn chì sẽ xuyên qua….>

"Ngươi có bắn hay là không?" Quan Garoff sẵng giọng. Ngài cũng đang lâm vào thế kẹt như ta. Ngài chẳng thể làm gì để cứu ta. Ngài chỉ hy vọng là ta sẽ bắn.

Lạ cái là Darwin nhìn rất giống cô ấy - giống Allison Kim. Thật lạ

lùng! Ta luôn quay quắt nghĩ rằng: ta có thể thấy một cái gì đó của mình, một chút xíu thôi, trong mắt thằng nhỏ.

Ta cần phải quyết đoán.

Quan Garoff nhìn ta trừng trừng. Toàn thể Hội đồng như bị thôi miên. Cả bốn con mắt Andalite của Visser Ba cũng chong thẳng vào ta, căng thẳng. Thậm chí, cả lũ lính Hork-Bajir cũng đang nhìn ta trân trối.

Chỉ có ta là nhìn đi chỗ khác. Chỉ có ta là thật sự trông thấy sự biến đổi trong phòng.

"Không còn cách nào khác," ta nghiến răng trèo trẹo, tay đặt vào cò súng.

Kế hoãn binh. Hãy trì néo. Chỉ cần vài giây nữa thôi. Chỉ vài tích tắc nữa thôi là con rận, loài côn trùng cực nhỏ kia, sẽ nở lớn lên.

Ta nhìn thẳng vào Visser Ba mỉm cười. *"Ngươi thua rồi, Visser. Ngươi đánh giá ta trật lất. Ta sẽ giết con Người nhỏ này và sau đó, ta sẽ đứng xem ngươi chết thê thảm như một kẻ phản trắc!"*

<Bắn! Bắn đi!>

"Ta hy vọng đây là con sên rồng ruột, Visser Ba. Thật uổng phí nếu con sên này bỗng quay qua và giết đám lính Mượn xác-Hork-Bajir đang đứng đằng sau hắn."

<BẮN MAU!>

Cơ thể vật chủ của Visser Ba không còn là cơ thể Andalite duy nhất trong phòng nữa.

Phậpp!

PHẬẬP!

Chú *lính nhỏ* Andalite vung đuôi với tốc độ ánh sáng! Hai gã Hork-Bajir đổ ầm xuống, cả hai đều không giữ được thăng bằng trên cái chân còn lại.

<Vào đi!> Chú nhỏ Andalite hét.

RẦẦM!

Cánh cửa ập vào trong. Một ánh chớp màu cam vằn đen, thấp thoáng răng và móng vuốt phóng vút vào phòng với tốc độ lóa mắt. Nửa giây sau, lại thêm một khối tổ chảng lông lờm xờm, trắng nhờ nhờ, rầm rầm lăn vào như một chiếc xe tải nhỏ.

Đám Hork-Bajir dính cục lại vào nhau trong dáng vẻ đằng đằng sát khí, sẵn sàng phản công. Nhưng lúc này, có hai sinh vật nữa mới gia nhập trận địa - hai Hork-Bajir.

Đôi Hork-Bajir biến hình tông thẳng vào chùm Hork-Bajir lính gác, gieo rắc nỗi hoảng sợ và bàng hoàng.

Tất cả chỉ xảy ra trong chớp mắt. Một chớp mắt xô tên Visser Ba vẻ ngạo nghễ sang vẻ mất hồn.

<Không!> Hắn hét.

Darwin nới lỏng nắm tay ra khỏi nòng súng. Ta lia khẩu súng về phía con gấu và bắn. Viên đạn trúng đích. Nhưng hình như con gấu

chẳng thèm bận tâm gì hết.

"HHHUUUHHRROOOOARR!"

Tụi Mượn xác-Hork-Bajir đổ rạp xuống. Một tên nâng khẩu tia Nghiệt lên và bắn.

PĂNG CHÍU!

VÚUT!

"Aaaaahhhh!"

Thật là một phản ứng cực đoan! Tia năng lượng trượt mục tiêu, ghim vào bức tường đá và nổ tung, nhiệt lượng phả ra khắp phòng. Lớp lông Andalite màu xanh da trời của Visser Ba quắt queo lại và cong đen lên vì sức nóng.

<Đồ ngu! Không được dùng vũ khí!>

Visser Ba ra lệnh.

Hắn xông xáo lâm trận. Hắn luôn hung hăng, dữ tợn trong những cuộc chiến đối đầu trực tiếp. Nhưng một nửa số lính Hork-Bajir trong phòng đã tiêu tùng, lớp bị thương lớp đi đời. Hết giây này qua giây khác, không thể phân biệt được giữa đám lộn xộn này đâu là Hork-Bajir của tụi ta và đâu là Hork-Bajir phiến loạn.

<Tất cả mọi Yeerk trong tầm lệnh truyền của ta, hãy theo ta!> Visser Ba triệu hồi.

Quân tiếp viện sẽ đến ngay thôi. Trong khu vũng Yeerk liên hợp này còn mấy chục tên Mượn xác-Hork-Bajir và hàng đống Taxxon nữa.

"Đồ Andalite dơ dáy!" Darwin xoay người quơ quào một cách vô hiệu vào tên *lính nhỏ* Andalite. Nhận lại, nó được một lưỡi dao đuôi đi vào đầu. Nó xịu xuống dần, bất tỉnh. Tuy vậy, nó không chết! Lại an toàn nữa là đằng khác! Một móng vuốt Hork-Bajir quẹt ngang trên lưng nó chỉ khiến nó bầm dập chút đỉnh thôi, chứ không gây thương tật vĩnh viễn.

Con cọp và con gấu tả xung hữu đột. Chúng cào cấu, đập, táp, gầm rú, gào la rầm rĩ, cho đến khi ta cảm thấy như tai mình ộc máu. Rúc vội vào một góc phòng, ta đưa hai tay bịt chặt lấy tai, thu mình lại, ngồi co ro trước cuộc hỗn chiến. Giữa rừng gươm, dao, móng vuốt và răng dữ dằn này, ta chẳng thể làm nên trò trống gì. Ngón tay loài Người là vô dụng khi không cầm vũ khí.

<Đằng sau bồ kìa!> Một trong hai lốt biến hình Hork-Bajir rú lên.

Con cọp xoay người, rống rít, phang đập tới tấp. Một tên Hork-Bajir rũ người lùi lại, đưa tay cụm rụm ôm lấy bộ lòng của chính mình.

Một quang cảnh không thể kiểm soát nổi. Hàng tá kẻ tham chiến vẫn còn trụ vững, tất cả đều dồn cục vào trong một căn phòng chật hẹp. Tuy nhiên, cho đến lúc này vẫn chưa ai bỏ chạy. Xung quanh ta là cảnh tượng hỗn loạn, điên cuồng.

Con gấu trắng tông cái vai ô đề như máy đóng cọc của nó vào sườn

Visser Ba, xô hắn ngã lăn chiêng. Nhưng tên Visser này quả là lanh lẹn - ở hắn hội đủ tất cả vẻ dũng mãnh thật đáng nể của một chiến binh Andalite lão luyện.

Hắn nhoài về phía tên *lính nhỏ* Andalite. Mặt đối mặt, họ đánh đuôi đôi. Những kiếm sĩ khua tít lưỡi dao lên như muốn xé toang không khí.

Ta trông thấy Hội đồng, ngồi an toàn trong hình ảnh ba chiều. Một lần nữa, họ lại trở thành khán giả của cuộc đấu. Cuồng nhiệt không thua gì những cuộc đấu. Cuồng nhiệt không thua gì những cổ động viên cuồng tín của loài Người, họ hăng hái cổ vũ, khích lệ và giục giã. Một trong những quan Mượn xác-Taxxon phấn chỉ đến nỗi vươn cổ ngoạm cái đầu của một tên Gedd đi ngang.

Đến bây giờ thì Hội đồng đã tỏ tường sự thật: Đây mới đích thực là cái đám được gọi là "Bọn thảo khấu Andalite". Chứ không phải là lũ lợt lạt, vô duyên mà tên Visser Ba mới biểu diễn hồi nãy.

Ta bỗng cảm thấy thương hại Visser Ba. Khoảnh khắc này đây, chỉnh mắt các quan Hội đồng đã trông thấy những chiến binh có khả năng biến hình lợi hại ra sao.

Ồ, không, giờ thì đã quá trễ cho Visser Ba rồi. Hắn đã nói láo Hội đồng. Tệ hơn, hắn đã đối xử với họ như thể họ là những vị quan ngu dốt. Bây giờ, hắn đã bị bắt quả tang…

Visser Ba quất cái phụp vào con cọp, một cú đòn mà không con Người nào có thể né được. Nhưng con cọp đã dễ dàng quay gương mặt tinh ranh và khiêu khích của nó lại, và giương móng vuốt ra quào cho Visser Ba một cái, thiếu điều xé banh bộ ngực của hắn ra.

<Quân tiếp viện! Tất cả mọi Yeerk nằm trong tầm truyền của ta, hãy ra tiếp chiến!> Visser Ba gào. Hắn bắt đầu nhận ra mình có thể bị giết như chơi, ở ngay chỗ này, ngay bây giờ, và ngay dưới ánh mắt của các quan Hội đồng Thập Tam Trụ.

Thế nhưng, sinh vật tiếp theo xuyên ào qua cửa không phải là một Hork-Bajir, cũng chẳng phải là một Taxxon.

Mà là một con khỉ đột!

<Vậy là,> Marco nói với ta. <Đây có phải là điều mi mong muốn không?>

Ta thoáng gật đầu.

Con khỉ đột, vẫn không rời mắt khỏi ta, tung một cú đấm đen thui vào giữa mặt một tên lính canh Hork-Bajir.

Sau đó nó đi khuỳnh khuỳnh về phía ta. Nó giật nắm đấm, và nửa giây sau tất cả mọi thứ đều tối sầm trước mắt ta.

CHƯƠNG 27

Ta tỉnh dậy giữa cơn đau dần người.

Mắt mở to. Lỗ mũi ta bẹp dúm. Ta đưa bàn tay còn tạm ổn lên rờ rồi nhìn ngón tay mình. Máu! Máu đã bắt đầu đông lại, nhưng chưa khô. Như vậy, chứng tỏ ta đã ra ngoài chưa lâu lắm.

Ta đang ở trong một đường hầm hay một cái hang nhỏ xíu, tù mù. Phải mất mấy phút ta mới định thần ra nó là cái gì. Thì ra đó là một đường hầm Taxxon. Bọn Taxxon đã xây thêm vài nhánh hầm tỏa ra xung quanh vũng chỉnh.

Một con Taxxon chết sình, nằm chỏng chơ dưới hầm, cách ta khoảng sáu mét. Ruột gan nó bốc mùi hôi thối.

Ta quay mặt đi, nhìn qua vai và giật nẩy mình.

Trời ạ! Khu liên hợp vũng Yeerk ở ngay trong tầm mắt ta, cách chưa đầy năm mươi mét. Hàng đàn Hork-Bajir đang bước tới bước lui, dáo dác, bổ nhào nhìn ngó vào mọi xó xỉnh. Rõ ràng là chúng đang kiếm ta - kiếm tụi ta.

Dù sao thì tụi ta cũng đang ở rất gần, nhưng tụi nó lại không thấy.

Xem ra tụi ta đang ở đằng sau một hình chiếu ba chiều. Ta chẳng thấy máy chiếu đâu cả. Nhưng máy chiếu hình ba chiều không thể nào tự giấu mình đi được, lại chẳng có lý do nào mà phải thế. Có thể nó là một trong những phiến đá nằm rải rác quanh đây.

Con cọp, con gấu trắng, và hai tên Hork-Bajir, và tên *lính nhỏ* Andalite vây quanh ta, cố ý lùi xa một khoảng cách an toàn. Marco đang ngồi bệt dưới đất, ở trong dạng con Người thật của mình. Cậu ta mặc quần đùi thể thao và áo thun T-shirt và giương mắt dòm ta vò võ. Thật khó mà đọc được cảm xúc của cậu ta.

"Phải đi bác sĩ thôi, Visser. Những vết thương này ngoài sức lo liệu của ta rồi."

"Visser Ba," ta thì thào qua hàng răng gãy. "Cậu đã giết hắn rồi chứ?"

Marco lắc đầu. "Không. Hắn biến hình chạy mất rồi. Tụi tui phải rút lui."

"Thật đáng tiếc," ta ngậm ngùi. "Chúng sẽ tìm ra các cậu thôi."

"Tụi ta biết. Giờ thì chưa đâu."

"Các cậu có thiết bị phóng hình chiếu ba chiều tuyệt hảo đấy nhỉ. Xem ra nó xịn hơn bật cứ thứ gì Yeerk tụi ta có ấy chứ," ta nheo mắt lại. "Mà không chừng, có khi nó còn tốt hơn đồ của tụi Andalite."

"Chỉ là thứ lắp ráp lại từ những thứ hầm bà lằng tụi tui mua ở tiệm Radio Shack đấy mà," Marco nói. "Nè, bà nói đi, cơn cớ gì tụi tui phải ở đây?"

"Cậu đã hoàn thành sứ mạng của mình," ta nói. "Cậu có thể đi

được rồi.”

Marco gục gặc cái đầu. “Vậy là, tụi tui được mong chờ phải xuất hiện một chút thế là xong chứ gì?”

“Chính xác.”

“Một cuộc chiến nho nhỏ đầy thú vị giữa hai tên Yeerk tụi mi đang diễn ra. Mi có chắc là mi biết mình đang đánh nhau với ai không?”

Ta cười khà khà. “Giờ thì ta biết tất cả mọi thứ.”

<Mi cho rằng mi sẽ khiến hắn hoảng sợ ư, Edriss? Mi vẫn còn chưa nắm được cái gì đang diễn ra ngay trước mắt mi ư?>

Dường như Marco lặp lại sự tự tin của mẹ cậu ấy. “Đừng phỉ công dọa nạt ta, Visser Một.” Marco dõng dạc nói. “Nếu ta và các bạn của ta bị bắt làm tù binh thì vài tên Yeerk nào đó sẽ tiếp cận toàn bộ ký ức của ta, và của tất cả mọi người ở đây. Rồi chúng sẽ mò ra cú điện thoại mi gọi cho ta. ‘Ê, làm ơn tới mau mau để đá đít mấy anh bạn Yeerk của ta,’ đúng không? Bảo đảm các anh chị em Yeerk của mi sẽ biết hết điều đó.”

<Nó đã thấy,> Eva hả hê. <Nó đã thấy cái bẫy mi mắc phải.>

<Thằng nhóc thật sáng dạ,> ta thừa nhận. <Nó đã lớn rồi.>

“Đúng đó, Marco,” ta công nhận. “Nhưng nếu cậu mà chết thì cậu sẽ chẳng hó hé được với bất kỳ ai…”

Marco ụp lấy miệng, cố nén tiếng kêu sững sờ. “Ax?”

Lưỡi dao đuôi của tên *lính nhỏ* Andalite đã kề sát cổ ta.

“Nào, Yeerk, Mi hãy thả mẹ ta ra, thả ra ngay lập tức. Rồi tụi ta sẽ thả mi vô vũng và để cho mi sống lâu thêm ít nữa.”

“Còn gì nữa?” Ta hỏi.

“Hoặc anh bạn Andalite của ta sẽ cho mi nếm một lưỡi dao đuôi.”

“Cậu sẽ không dám làm vậy đâu. Hãy nhìn vào mắt mẹ cậu đây này…”

Marco đứng lên, nhưng ngay cả khi đứng thẳng cậu ta cũng chỉ cao hơn ta đang ngồi một chút.

“Mi có biết trên biển số xe gắn máy New Hampshire có ghi cái gì không?” Cậu ta hỏi.

Ta lắc đầu.

“Hãy tiếp cận ký ức của mẹ ta đi,” cậu ta bảo. “Mẹ ta biết rõ nó mà. Hai mẹ con ta đã từng nói với nhau về ý nghĩa đó rồi. Lúc ấy, chúng ta cho rằng điều ấy khá là ủy mị. Nhưng rồi, càng ngẫm nghĩ về nó, chúng ta càng thấy nó chẳng ủy mị tí nào. Đó là… không thể tránh khỏi.”

Ta tiếp cận ký ức của vật chủ Người. “Sống tự do hoặc là chết?”

“Sống tự do hoặc là chết,” Marco nói. “Mẹ ta phải bước ra khỏi đây là một người phụ nữ tự do, bằng không bà ấy sẽ chết.”

<Cậu ta sẽ không dám làm vậy đâu!> Ta bảo với Eva.

<Không. Con ta sẽ làm thật đấy. Mi cần phải để ta nói chuyện với nó. Chỉ mình ta thôi, một mình ta, không có mi xía vào.>

“Mi có mười giây để quyết định,” Marco dứt khoát. “Mười… chín… tám…”

<Không! Mụ nghĩ ta là một tên ngốc sao?>

<Mi không có lựa chọn nào đâu, Edriss.>

<Mụ nghĩ là ta sẽ tin tưởng cái thằng con lạnh lùng của mụ sao? Nó long trọng thề là sẽ giết ta đấy!>

"Sáu… năm…" Marco vẫn đều giọng đếm.

<Con trai ta không thề suông đâu. Nếu nó không giết mi thì ta cũng bảo nó làm.> Eva cất giọng ngạo nghễ.

<Mụ sẽ để mặc ta không có vật chủ, yếu đuối, mù lòa sao?> Ta ngỡ ngàng hỏi.

<Đúng, Edriss. Bởi vì Marco là con trai ta. Nó có một khả năng thấu thị xuất sắc lắm. Ta biết rõ hơn mi mà…>

Thật lạ đời! Vật chủ của chính ta lại đi mặc cả với ta. Ta ngóng Marco và nhóm giặc của nó tấn công, chứ đâu có mong nó nhào vô bắt ta làm tù binh. Chúng ta đã làm đảo lộn trật tự quyền lực rồi…

"Ba… Hai…"

Và bây giờ ta lại không còn cơ hội sống sót. Không, trừ phi… trừ phi… Liệu ta có thể tin Eva không? Liệu chị ta có làm điều chị ta phải làm không?

"Một!" Marco buông giọng đanh thép.

"Ta sẽ thả mẹ của ngươi ra!" Ta hối hả nói.

"Ta chỉ tin khi thấy cơ thể xám xịt của mi bò ra khỏi tai mẹ ta," Marco cương quyết.

Tiêu rồi, ta nghĩ thầm. *Tất cả hy vọng của ta. Tất cả! Những hoài bão lớn của ta đang tùy thuộc vào lòng thương hại của hai con Người rất ghét ta. Ôi trời, thật là quái đản!*

Ta rùng mình, lỏng người ra. Lát sau, ta từ khoang tai của Eva trườn ra ngoài, nằm tô hô trên bàn tay của một con Người. Không trông thấy gì nữa hết. Những âm thanh nghe được chỉ là những tiếng bung bung. Ta hồi hộp chờ những ngón tay khéo léo của loài Người nắm lấy thân ta, vặn xoắn nó lại trong khi ta bất lực, vô phương phòng vệ.

Ta chờ thần chết đến với mình.

Và rồi, thình lình ta lại cảm nhận được khoang tai ở đằng trước mình. Háo hức, choáng váng và sợ sệt, ta cuống quít chạy tọt trở vào lỗ tai Eva.

Đây rồi! Ta lại chạm được vào não chị ta. An toàn rồi! Đúng, mắt của Eva là của ta, bàn tay, trí óc, giọng nói của Eva cũng là của ta nốt!

Ta trông thấy nước mắt tuôn trào trên mặt Marco. Những người khác, tên *linh nhỏ* Andalite và các con thú, quay mặt lại.

Ta cuống cuồng lục lọi phần ký ức mới nhất của Eva, cố tìm hiểu

xem điều gì vừa xảy ra…

Một lúc sau, ngay khi ta bắt đầu tiếp cận được phần ký ức mình vừa bỏ lỡ thì Marco gật đầu với con cọp.

“Xin lỗi, Mẹ,” Marco nhìn ta và nói. “Nhưng tụi con cần phải làm cho nó có vẻ như thật.”

Con cọp xoè vuốt ra và nhanh như chớp, nó để lại bốn vết rạch sâu hoắm, tuôn máu lòng ròng trên cánh tay còn lành lặn của ta. Lại thêm một chuyển động cực kỳ lẹ làng nữa, tên *linh nhỏ* Andalite châm một lỗ vào má ta.

“Cần phải làm cho ra vẻ là mi đã quần nhau kịch liệt với bọn ta, Visser.” Marco lạnh lùng nói, cổ họng nó như bị bít rịt, từ ngữ tuôn ra khó nhọc và mắt nó nhòe nhoẹt những nước…

Marco quay mặt đi. Liền sau đó, một cảnh tượng khôi hài chợt diễn ra: con gấu thô kệch lại gần và vỗ bàn tay to tổ tướng của nó vào đôi vai gầy guộc của Marco.

<Được rồi, dứt điểm đi Ax,> con cọp ra lệnh.

Phậpp!

Đuôi của tên *linh nhỏ* Andalite hẩy ta ngã nhào.

Ta bị bỏ lại, nửa tỉnh nửa mê, cơ thể vật chủ ta đầy thương tích. Rất nhiều Yeerk từng nếm trải qua trạng thái lạ lùng như đang mơ này. Không thể điều khiển được cơ thể vật chủ, bắt nó làm điều mình muốn, không thể kiểm soát được trí óc, nhưng vẫn có thể thấy những giấc mơ, vẫn nhìn được diễn biến của những sự kiện vừa xảy ra.

Trong tình trạng mơ mơ màng màng, ta thấy lại những điều vừa xảy ra. Ta thấy vật chủ của mình, mẹ của thằng bé Marco, đang giải thích điều gì đó cho nó.

“Marco, con không hiểu được đâu. Nếu Visser Một quay trở lại vũng Yeerk mà không có vật chủ, không có mẹ, bọn kia sẽ nghĩ ngay ra có điều gì đó vẫn đang còn tiếp diễn. Chúng sẽ lùng sục, đào bới từng tấc đất để tìm cho bằng được câu trả lời đó, Marco.”

“Hắn phải chết, mẹ à. Mẹ cần… Ba và con… chúng con rất cần mẹ trở lại!”

Qua mắt Eva, qua ký ức của chị ta, ta thấy chính mình, nhỏ bé, vô hại trong lòng bàn tay của Marco.

“Mẹ biết mà, cưng. Mẹ cần con hơn cả cuộc sống nữa cơ. Nhưng Visser Một là Yeerk chủ trương xâm lăng không bạo lực. Visser Ba thì chỉ muốn xả tia Nghiệt từ quỹ đạo xuống thiêu rụi tất cả các thành phố, giết và giết cho đến khi loài Người đầu hàng.”

“Chúng ta sẽ không bao giờ chịu khuất phục!” Marco bỗng nổi sung thiên.

Eva ghì cậu ta vào lòng mình. “Marco, mẹ không nghi ngờ về điều đó. Nhưng sự thật là, Marco à, sẽ có những con người buông vũ khí. Không phải tất cả, không phải luôn luôn, nhưng sẽ có người chịu khuất phục. Có thể là rất nhiều người sẽ gục ngã, Marco. Đủ để cho

Yeerk có được thứ chúng muốn. Và những người còn lại sẽ phải chết. Hàng triệu, hàng tỉ người sẽ mất mạng."

Ta thấy những ngón tay của Marco siết quanh ta. Ta thấy mình đã cận kề với sức mạnh có thể nghiền nát cuộc đời mình đến như thế nào.

"Con trai dũng cảm của mẹ. Con cần phải chiến thắng trong cuộc chiến này. Nhưng bây giờ thì Visser Một phải sống. Chỉ có hắn mới chọi lại nổi Visser Ba. Nếu hắn thua, hay hắn bị coi là bất trung, thì hắn sẽ có con đường của hắn. Nếu thế thì trước sau gì hắn cũng khó toàn mạng."

Ta thấy mặt của thằng bé qua ký ức của Eva. Ta thấy nó suy nghĩ mông lung. Một đứa trẻ! Cậu ta sẽ quyết định số mệnh của Trái Đất và của Đế chế Yeerk.

"Marco à, Visser Một có lý do riêng để đối mặt với Visser Ba," Eva nói.

"Mẹ nói cho con nghe đi."

"Bà ta có con cái."

<Yeerk sinh sản theo kiểu phân thân mà,> tên *lính nhỏ* Andalite chen vào. <Chúng đâu có liên hệ tình cảm gì với đám hậu duệ vì Yeerk chết ngay sau khi hoàn tất nhiệm vụ bảo tồn nòi giống mà…>

Vẻ miệt thị trong giọng nói của thằng nhóc Andalite thật quá rõ. Nhưng nó nói đúng. Mối thâm thù giữa Andalite và Yeerk là "có qua có lại".

"Visser Một có con thông qua vật chủ-Người trước kia," Eva giảng giải. "Bà ta rất thương chúng. Nếu Visser Một không còn chỉ huy trên Trái Đất nữa, bà ta sẽ khó mà bảo vệ được chúng. Nếu Visser Ba chủ trương cuộc chiến đẫm máu thì đám trẻ sẽ chết."

Nghe vậy, Marco ngạc nhiên đến suýt bật ngửa ra. Sau đó, cậu ta quay qua con gấu và hỏi, "Bồ nghĩ sao?"

<Mình nghĩ mẹ bồ nói đúng sự thật,> con gấu đáp.

"Xin lỗi mẹ, con không thể tin bất cứ ai."

"Đúng thôi. Nhưng con cần phải hiểu rằng ngày hôm nay chính là ngày Visser Một ra hầu tòa. Một phiên toà quyết định cuộc đời bà ta. Sự phán quyết như thế nào là tùy thuộc vào Hội đồng Thập Tam Trụ, nhưng họ hãy còn chưa chính thức tuyên xử vì hiện giờ họ biết lơ mơ về Trái Đất. Họ sẽ chọn lựa giữa Visser Một và Visser Ba. Nếu họ chọn Visser Ba thì thế nào họ cũng làm theo kế hoạch của hắn…"

Con cọp lại lên tiếng. <Nhưng nếu Visser Ba thừa hành chiến dịch xâm lăng Trái Đất thì chúng ta sẽ dễ xử với hắn hơn là với Visser Một đấy. Hắn thường phạm phải những sai lầm ngớ ngẩn. Đồng loại của hắn hết thảy đều ghét và sợ hắn - như vậy sẽ làm cho quân của chúng suy yếu đi. Vả lại, chúng ta cũng biết hắn khá kỹ. Chúng ta biết mình trông đợi điều gì. Trong khi Visser Một có thể lại là kẻ thù nguy hiểm, xảo quyệt hơn.>

Một lập luận quả là sắc bén. Nó có vẻ bóng bẩy, trau chuốt, nhưng đương nhiên là rất đúng đắn.

<Hơn nữa, Visser Một biết Marco rồi.> Một trong hai tên Hork-Bajir giả hiệu lên tiếng. <Nếu mụ ta thắng kiện vụ này và được quyền điều khiển Trái Đất, mụ ta sẽ giết Marco mất, hoặc mụ sẽ bắt cậu ấy làm vật chủ cho chính mình. Làm vậy, mụ sẽ không còn phải lo ngay ngáy chuyện những Yeerk khác đọc được ký ức của mình nữa. Mụ sẽ đích thân kiểm soát Marco, sẽ săn lùng chúng ta từng người một, và rồi chúng ta sẽ tiêu ma hết.>

<Tốt nhất, hãy cho Visser Một bốc hơi trước, rồi sau này, khi nào có cơ hội thì chúng ta sẽ tính sổ Visser Ba,> tên Hork-Bajir thứ hai nói cộc cằn.

Marco nhìn con cọp. "Chúng ta sẽ làm gì đây, hả thủ lãnh can

trường?”

<Marco, đó là mẹ của bồ mà.> Con cọp đáp.

Thề trước tia Kandrona, con cọp đó cũng là Người nốt! Phải chăng tất cả bọn chúng đều là Người? Tất cả, ngoại trừ một tên Andalite?

Ta muốn phá ra cười cho hả. Ta ước chi mình có thể chạy bổ tới chỗ Visser Ba và quẳng sự thật này vào mặt hắn: rằng hắn là đồ bất tài vô dụng, mọi đường đi nước bước của hắn đều dẫn vào ngõ cụt, rằng thất bại của hắn chẳng phải là do những du kích Andalite tinh nhuệ gì gì đó đâu, mà do chính con Người, chính xác là do những đứa trẻ loài Người gây ra.

Marco cúi gằm xuống, nhìn ta đang nằm chỏng chơ trong lòng bàn tay. Cậu ta hờm những ngón tay lại quanh thân ta, nhưng không bóp mạnh.

“Con yêu mẹ lắm,” cậu ta nói với Eva.

“Mẹ biết lắm, cưng à. Mẹ yêu con vô cùng. Và mẹ cũng rất tự hào về con.”

“Vâng! Ba ỉ mà, ba…”

Eva lắc đầu. “Hãy cứ để ba con tiếp tục sống như thế. Ba con cứ đinh ninh là mẹ không còn nữa. Ba con đã đau khổ nhiều rồi. Ngay cả bây giờ, sự sống của mẹ cũng rất mong manh…”

Cuối cùng, Marco cũng đánh rơi mất vẻ điềm tĩnh cố giữ. Phút chốc, trông cậu ta già khằng và yếu đuối hẳn đi. “Thôi, giờ mẹ có thể ra khỏi đây được rồi đó. Chúng con sẽ để mẹ đi. Mẹ hãy đi đâu đó xa thật xa nhé. Chúng con sẽ xoay xở được mà. Chúng con có sức mạnh, có nhiều đồng minh… và bạn bè, những người bạn mà tiền bạc cũng không thể mua được.”

Eva ghì chặt Marco bằng tất cả sức mạnh của mình. Ta vẫn nằm đó, yếu đuối, bất lực trong tay cậu bé.

“Mỗi chúng ta sẽ chiến đấu chống lại cuộc chiến này theo cách của mình, Marco à…” Eva thầm thì.

Marco lách người ra khỏi mẹ, bước lùi lại rồi đưa tay vuốt tóc mà như thể đang đấm vào đầu mình.

“Thế này nhé, Marco. Con hãy nói với Visser Một rằng… À, mà mi cũng sẽ nghe được chứ, Visser Một? Này, tên Yeerk. Nhất trí thế này nhé. Nếu tụi ta mà nghe tin mi cầm đầu lực lượng Yeerk ở Trái Đất, thì tụi ta sẽ cho mi một trận ra trò đó. Tụi ta sẽ liên lạc với Visser Ba, hoặc thậm chí sẽ liên lạc trực tiếp với Hội đồng Thập Tam Trụ, và báo cho chúng biết mi đã móc nối, thông đồng với tụi ta như thế nào. Tụi ta đã ghi âm lại đầy đủ cuộc gọi đó rồi. Cuốn băng sẽ được gởi lên thượng cấp của mi, và thế là chấm hết đời mi. Mặt khác, từ rày trở đi sẽ không bao giờ có sự việc như thế này xảy ra nữa đâu. Nhớ chưa! Đó là một hiệp ước hẳn hoi. Hãy cứ coi như mi không biết tụi ta, và tụi ta chưa bao giờ có mặt ở đây cả.”

Ghi âm ư? Bằng cách nào? Ta nhìn nghiêng ngửa ra xung quanh,

mong tìm được thiết bị lưu trữ. Tất nhiên, nó hẳn phải được giấy giếm rất tinh vi. Tụi ta đang ở đằng sau máy phát hình chiếu ba chiều. Hình ảnh do máy tỏa ra có thể dễ dàng che giấu được bất cứ thiết bị tinh xảo nào.

Marco xoè bàn tay ra, sự lưỡng lự khiến cậu ta run rẩy. “Yeerk, hôm nay mi chưa chết, nhưng một ngày nào đó, mi sẽ không thoát được đâu.” Cậu bé nói rồi trả lại ta cho Eva. Đó là khi ta biết số phận mình đã được định đoạt thế nào.

CHƯƠNG 30

Ta nằm im thin thít khi vật chủ của ta ngất đi.

Không thể nào nhìn bằng mắt hay nghe được bằng tai chị ta nữa, ta chỉ còn cách nằm im, hoài niệm với ký ức của riêng mình.

Lũ "thảo khấu Andalite" có lẽ đã cao chạy xa bay. Có lẽ chúng đã tắt hình chiếu ba chiều che giấu tụi ta nãy giờ. Chẳng bao lâu sau sẽ có một Yeerk nào đó tìm ra ta. Ta thầm cầu khấn cho tên đó không phải là một con Taxxon. Lòng trung thành và sự tự kiềm chế của bọn Taxxon thật đáng ngờ, nhất là khi có sẵn thịt tươi ở đó mà không phải giành giật, tranh chấp gì…

Ta nằm im, bất lực, chẳng thể làm gì hơn là nóng lòng chờ đợi cho trí não Eva làm việc trở lại. Ta chờ, nhân thể nhớ lại câu chuyện mình đã giấu nhẹm, không kể cho các quan trong Hội đồng Thập Tam Trụ nghe.

Ta đã nói dối họ.

Tất nhiên, ta đã nói xạo với các quan…

Ta và Essam đều biết nguồn Kandrona đang cạn kiệt. Cái đói đã cận kề. Essam bảo hắn thích chết hơn là liên lạc với Đế chế Yeerk.

Nhưng ta thì không. Ta chưa muốn lìa đời. Ta yêu cuộc sống như loài Người vậy. Ta yêu cuộc đời mình dưới vỏ bọc là Allison Kim, vợ của Hildy, một người mẹ.

Ta đã đi quá xa. Ta đã là Người nhiều hơn là Yeerk. Nhưng làm sao để sống sót đây? Và quan trọng hơn nữa, làm thế nào để nắm được quyền lực? Bởi vì dù rất yêu mến cuộc sống của mình trên Trái Đất, ta vẫn luôn khát khao được trở thành một Visser trọn vẹn. Mong ước đó luôn cháy bỏng trong lòng ta. Ta khao khát được thống lĩnh và kiểm soát loài sinh vật Bậc Năm ở trên Trái Đất này…

Thực lòng, ta chỉ muốn lèo lái cuộc xâm lăng Trái Đất sao cho ta có thể duy trì sự kiểm soát thông qua một chiến lược xuyên suốt, và những chiến thuật theo từng thời điểm. Ta muốn từ từ chiếm giữ loài Người trên Trái Đất mà không cần phải khua chiêng gióng trống ầm ĩ về sự có mặt của tụi ta. Cho đến khi tụi ta là họ, và họ là tụi ta rồi, thì tất cả quyền lực sẽ rơi vào tay ta.

Ta có thể làm được tất cả, chỉ cần ta trình lên Đế chế Yeerk một sự việc đã rồi, một sự kiện đã được dàn xếp đâu vào đấy.

Thế là ta bắt tay vào làm việc như điên.

Trước tiên, ta chuyển tới cư ngụ tại một cộng đồng Mỹ tiêu biểu hơn - một thành phố cỡ vừa nằm trên bờ biển. Ở đó, ta vận dụng tài năng vi tính siêu phàm của mình để rút ruột ngân hàng, đánh cắp hàng triệu đô-la. Ta thành lập các công ty giả, các văn phòng ma và kiếm thêm hàng triệu đô-la nữa nhờ mua bán cổ phiếu.

Và một khi đã kiếm được kha khá tiền, khoảng mấy trăm triệu đô-la, ta bắt đầu gầy dựng, đặt nền móng cho nhóm Chia Sẻ.

Nó sẽ đáp ứng được một trong những điểm cơ bản nhất của loài Người: nhu cầu phải thuộc về một nhóm hội nào đó. Nó cũng xoa dịu nỗi sợ cô đơn. Nó đề cao niềm ham muốn được nổi trội, nỗi khao khát được trở thành người quan trọng.

Ta đã dựng nên ngôi nhà chung cho những kẻ yếu đuối, những người nhu nhược, và những kẻ sợ hãi. Ta đã phủ lên nó một lớp giấy gói hào nhoáng, khêu gợi - thứ mà loài Người rất yêu mến.

Nhóm Chia Sẻ không bao giờ chủ trương rằng những người yếu phải có kết cục là phục tùng kẻ mạnh. Ô không, không đâu!

Ngược lại, nó sẽ là một một gia đình đầy ắp đạo đức, sự quang minh chính trực, và tình anh chị em. Ta sẽ tạo cho những con Người tới đây một nơi để đến sinh hoạt. Ta sẽ cấy vào đầu óc họ những tư tưởng mới, nhân sinh quan mới về chính bản thân mình - họ sẽ xem mình như là một phần của cái gì đó to lớn hơn, lấn át cả cá nhân họ.

Trước khi liên lạc với Hội đồng Thập Tam Trụ, ta chỉ cần một thứ thôi để trình lên các quan, coi như một thành quả của ta. Nói ngắn gọn, ta cần một con Người, chỉ một mà thôi, tự nguyện quy hàng.

Nếu trình diện được cho Hội đồng thấy một con Người sẵn sàng từ bỏ ý chí và tự do của mình mà không cần phải đe dọa hay dùng vũ lực gì hết, chắc chắn ta có thể thuyết phục được Đế chế Yeerk đi theo con đường ta đã hoạch định. Đó là con đường thâm nhập, thẩm thấu dần dần.

Buổi tập hợp đầu tiên của nhóm Chia Sẻ diễn ra vào một ngày thứ Bảy. Có ba mươi lăm người đến dự.

Thật kỳ diệu! Chỉ trong một thời gian ngắn mà ta đã làm được một khối lượng công việc khổng lồ. Ta đã nghiên cứu lịch sử loài Người, bổ sung vào lượng kiến thức của Allison Kim. Ta tìm hiểu tất cả các nghi lễ, phong tục tập quán, các phong trào xã hội; ta tìm hiểu về những nhà lãnh đạo có tầm ảnh hưởng lớn, những người có duyên truyền cảm hứng cho số đông…

Để chuẩn bị đón tiếp ba mươi lăm con Người đầu tiên ấy, trước đó ta đã thuê lại một hội trường xinh đẹp. Xong, ta trang trí tất cả các bức tường bằng những biểu tượng, những khẩu hiệu rực rỡ và giăng cờ xí rợp trời. Loài Người rất dễ bị ảnh hưởng bởi những thứ vớ vẩn đập vào thị giác mình - những hình ảnh lòe loẹt, phô trương thường ăn sâu bám rễ vào trí óc họ.

Họ kéo đến dần, thành từng tốp nhỏ, nhưng phần lớn là đến một mình.

Cú hích ban đầu là dàn nhạc kích động chơi rộn rã. Những hoạt náo viên ta thuê từ một văn phòng nọ ra sức hò hét, tâng bốc và nịnh hót để gây sự chú ý của những con Người. Những tờ rơi và những cuốn sổ tay nhỏ được in ấn bắt mắt, rất mắc tiền được phát không,

tạo nên ấn tượng mạnh mẽ. Những bức tranh và những hình vẽ táo tợn được ta dán hay treo đầy vách tường làm cho họ xốn xang.

Ta nói chuyện với họ từ trên sân khấu. Không phải là Allison Kim nói, đi nhiên, bởi vì ta muốn giữ bí mật về tất cả mối quan hệ của ta với cô ấy. Ta muốn giấu nhẹm quãng thời gian đáng nhớ của mình trước khi những đồng loại Yeerk xuống Trái Đất.

Ta cẩn thận chọn ra một vật chủ loài Người dành riêng cho mục đích này. Tên ông ta là Lawrence Alter, một tay kinh doanh bất động sản. Ta đổi tên hắn thành Lore David Altman. Hồi đó kiểu nối kết ba tên như thế rất phổ biến.

Hắn có mái tóc dày quyến rũ cộng với duyên ăn nói trời cho, thêm chất giọng vang to, trầm ấm và truyền cảm. Hắn là một gương mặt ăn khách, dễ lôi cuốn những con Người khác hưởng ứng theo, mặc dù trí não hắn là một vùng đất hoang nếu đem so với trí óc của Allison Kim.

Những lúc ta - trong lốt vai vật chủ Lore David Altman bận diễn thuyết, Allison Kim luôn bị còng chặt tay vào một máy sưởi ở trong khách sạn, chờ cho đến khi ta trở về.

Sau đó, khi buổi gặp mặt đầu tiên của nhóm Chia Sẻ kết thúc, ta thấy mình chẳng thể nhớ chính xác những lời mình đã phun ra. Đó không phải là những lời lẽ cao siêu gì. Phần lớn những từ đao to búa lớn thường chỉ xoay quanh những đề tài mà loài Người thích nghe: rằng các bạn rất đặc biệt, cao quý; rằng các bạn rất đặc biệt, đã được chọn lọc kỹ lưỡng; rằng tất cả những thất bại trong cuộc đời của các bạn đều là do lỗi của những người khác gây ra; rằng những lực lượng huyền bí, vô hình và những kiến thức bí mật sẽ tiếp sức mạnh cho các bạn…

Sang đến thứ Bảy tuần sau, số người đến dự đã đông gấp đôi.

Trước đó ta đã bắt đầu giải thích về sự hiện hữu của nhóm Nội-Chia Sẻ và nhóm Ngoại-Chia Sẻ. Những con Người trong nhóm Ngoại-Chia Sẻ vốn đã thông thái hơn, giỏi giang hơn, đạo đức hơn và cao quý hơn số đông những người trung bình rồi, thế nhưng… họ vẫn ít cao quý hơn số đông những người được gia nhập nhóm Nội-Chia Sẻ.

Đương nhiên, vào thời điểm ấy chưa hề có nhóm Nội-Chia Sẻ. Chỉ có bảy tám chục con Người ngồi trên những chiếc ghế bọc nhung, và được mớm bằng dòng suối vô tận những lời hoa mỹ, cao siêu nhưng không cần phải mang ý nghĩa rõ ràng.

Muốn gia nhập nhóm Nội-Chia Sẻ, những con Người cần phải vượt qua một cuộc sát hạch vĩ đại - phải làm sao đó để từ bỏ ý chí của mình.

Đây là điều khiến Essam, tên Yeerk chỉ mới chui vào sống trong Lowenstein và Hildy, không tán đồng. Hắn không chấp nhận chuyện những con Người bỗng dưng đánh đổi tự do của mình để nhận lại những lời sáo rỗng. Nhưng ta đã sống trong đầu người lính bại trận và trong cả cô nàng Jenny Lines vô hồn, ta đã nếm trải sự chiến

thắng, sự mê tín, sùng bái và nhược điểm của loài Người…

Cho nên ta biết lắm…

CHƯƠNG 31

Thật dễ dàng! Vì quá dễ dàng nên ta cảm thấy thất vọng!

Ta đã có một thời gian dài sống trong các vật chủ - từ Jenny Lines tầm thường đến Allison Kim dễ sợ. Ta đã nảy sinh nhiều thiện cảm với loài Người, ngay cả khi ta đang rắp tâm tính toán kế hoạch làm sụp đổ cả giống loài họ.

Ta đã có, hoặc cảm thấy có, con cái của chính mình.

Và, một phần trong ta, một phần nhỏ nhoi thôi, cũng có cảm tình chút chút với Essam - tên Yeerk đã theo ta từ những ngày đầu thám hiểm Trái Đất.

Ta thật không muốn tin rằng loài Người lại có thể dễ dàng bị khuất phục một cách ngô nghê như vậy. Một phần trong ta, một phần nhỏ thôi, cảm thấy thất vọng vì mình đã đúng.

Gã đầu tiên lọt tròng tên là Rich Huntley. Gã nài nỉ ta cho gã gia nhập nhóm Nội-Chia Sẻ.

"Tại sao?" Ta hỏi hắn. "Tại sao anh muốn gia nhập nhóm Nội-Chia Sẻ?"

"Bởi vì tôi hoàn toàn tin tưởng vào tất cả những điều ông nói."

"Anh có thể tin tưởng mà không nhất thiết phải xung vào nhóm Nội-Chia Sẻ," ta nói nước đôi. "Cớ gì mà việc này lại quan trọng với anh đến thế?"

Ngần ngừ một chút, rồi cuối cùng Rich Huntley cũng bật ra sự thật. "Bởi vì tôi muốn là một phần của cái gì đó. Một thứ lớn lao và quan trọng."

Một phần của cái gì đó. Bất cứ cái gì, miễn sao gã có thể là một phần, không phải chỉ là một mình.

"Gia nhập nhóm Nội-Chia Sẻ, có nghĩa là anh sẽ phải mất tất cả ý chí cá nhân của mình," ta báo trước.

Rich Huntley nhún vai.

"Tức là anh sẽ không bao giờ tự do trở lại một khi đã là thành viên của Nội-Chia Sẻ." Ta lại nhấn mạnh một lần nữa.

"Tôi không muốn xa rời nó! Tôi yêu nhóm Chia Sẻ. Tôi yêu ông, thưa ông Lore." Rich Huntley đáp lại.

"Anh sẽ tách biệt, sẽ rất khác mọi người đấy."

"Ồ, đúng rồi! Đó chính là điều tôi muốn!"

Rich Huntley quá hăm hở, quá nhiệt thành đến nỗi ta đâm ra nghi ngại hay là có cái bẫy nào ở đây chăng. Không thể quá dễ dàng như thế được. Loài Người không thể chịu từ bỏ cá nhân mình chẳng vì cái gì, ngoài lời hứa hẹn rằng họ sẽ trở nên "đặc biệt". Thế mới khùng điên làm sao!

Ta sẽ làm một cuộc kiểm tra chung cuộc.

Essam đồng ý từ bỏ vật chủ của mình để giúp ta tiến hành cuộc thử nghiệm này. Tội nghiệp Essam, hắn tưởng hắn sẽ thắng cược mà…

Ta lấy Essam từ trong một cái hũ đựng nước lấp xấp ra, đoạn đặt hắn trên bàn tay mình. Ta biết tụi ta trông ra sao dưới con mắt của loài Người: những con sên nhớt nhợt, đồ sâu bọ, đồ đỉa gớm. Những từ chẳng bao giờ ám chỉ cái gì hay ho cả.

Con Người, Rich Huntley, giật nảy mình lùi lại.

Hình hài Essam trong trạng thái tự nhiên đập vào thị giác của con Người này, và làm cho gã phát ốm.

“Rich,” ta nói, “Đây là Yeerk. Để trở thành một thành viên chính thức của nhóm Chia Sẻ, anh phải để ta nhét cái này vào tai anh. Nó sẽ quyện vào não anh và sẽ nắm quyền kiểm soát cuộc đời anh.”

Rich Huntley có vẻ hơi chờn chợn. “Nhưng rồi, tôi sẽ được gia nhập chứ? Tôi sẽ được ở trong nhóm Nội-Chia Sẻ chứ?” Gã ngập ngừng hỏi.

“Đúng.”

“Thế thì làm đi… có đau không?”

“Không.”

“Thôi được, thôi được. Thế thì hãy làm đi. Làm đi.”

Tụi ta làm. Essam nhìn ta qua đôi mắt của Huntley.

“Ngài đã thắng, thưa Phó-visser,” hắn rầu rĩ thừa nhận.

Ta tỏ ra hào hiệp. “Chúng ta cùng thắng, Essam. Tất cả Yeerk đều thắng.”

“Và loài Người thua.”

“Quy tắc đầu tiên của luật tiến hóa, Essam: hãy sống một cách sung sức, thích đáng nhất. Tụi ta đâu có tính sẽ ăn tươi nuốt sống họ,” ta đùa. ”Tụi ta đâu phải là loài thú ăn thịt. Tụi ta là loài sống ký sinh. Loài Người sẽ sống, sẽ được cho ăn và sẽ được chăm sóc chu đáo.”

“Họ sẽ bị biến thành nô lệ,” Essam cất giọng buồn buồn.

“Hãy sục sạo khắp trí não của hắn khi ngươi ở trong ấy đi, Essam. Con Người này còn tốt cho điều gì khác nữa không?”

Sau khi Essam rời khỏi Rich, tụi ta thủ tiêu con Người ấy đi.

Tụi ta đã ghi lại tất cả mọi thứ. Một chứng cớ trình lên Đế chế Yeerk rằng: Ta không chỉ xác định được vị trí của loài sinh vật Bậc Năm, mà còn bắt đầu thu hoạch vật chủ-Người, không phải tốn kém nhiều nhặn như đối với loài Hork-Bajir.

Ta nối liên lạc với Đế chế Yeerk.

Essam biết ta liên lạc với Đế chế Yeerk. Và hắn đồng ý. Nhưng đó không phải là vấn đề khiến ta và Essam tách xa nhau ra. Ta đã dối Hội đồng một chuyện. Ta không thể cho họ biết rằng trước đó ta đã nhất quyết phải giữ gìn những đứa con của ta…

Sự tuyệt giao giữa ta và Essam xảy đến vài tuần sau đó, khi ta càng ngày càng cảm thấy không còn cần Allison Kim chút xíu nào nữa. Ta

cần dành trọn thời gian của mình dưới danh nghĩa là Lore David Altman, thủ lãnh tinh thần của nhóm Chia Sẻ.

"Ngài sẽ làm gì với Allison?" Essam hỏi ta.

"Ta sẽ làm gì ư? Tụi ta cần phải thủ tiêu Allison Kim, đồng thời cũng phải xoá sạch dấu vết của Hildy Gervais. Bởi vì Hildy có quan hệ rất mật thiết với Allison, và sẽ tốt hơn khi người ta đồn rằng cả hai hình như đã cùng nhau biến mất."

"Ngài sẽ giết cha và mẹ của những đứa trẻ ư?"

"Essam, tụi ta không còn cách nào khác... Những vật chủ mới của tụi ta sẽ nhận chúng làm con nuôi, những đứa trẻ sẽ không sao đâu!"

"Thôi được, ngài nói phải, thưa Phó-visser."

"Chẳng bao lâu nữa ta sẽ không còn ở cấp bậc "phó" nữa đâu," ta hồ hởi nói. "Ta sẽ làm một Visser hẳn hoi. Và Visser với chỉ một con số thôi nhé, Essam. Họ có thể từ chối ta cái gì bây giờ? Ta có thể là Visser Sáu. Hoặc Visser Ba hổng chừng. Thậm chí cả Visser Một nữa đấy, Essam. Như vậy chẳng lẽ không tuyệt vời sao? Ôi, Visser Một!"

Ta quá mải mê chìm đắm vào viễn cảnh về quyền lực mới, đến nỗi không nhận ra dấu hiệu cảnh báo.

Phần còn lại của câu chuyện ta kể cho Hội đồng nghe là đúng sự thật, hay gần như là sự thật: Essam đã khống chế ta, bỏ ta đói cho đến khi ta rời bỏ Allison Kim. Hắn để ta tự tìm đường tiếp cận vật chủ Lore David Altman.

Ta ráo riết lùng sục Essam, nhưng ta không giết hắn.

Hắn mang con ta đi. Ta muốn giằng chúng trở lại.

Ta vẫn muốn chúng mà…

"Visser Một! Visser Một!"

"Ừmm?"

"Tỉnh dậy mau. Ngài vừa mới được tiêm thuốc hồi sức."

Một tên Mượn xác-Người đang cúi xuống nhìn ta. Ta đang nằm ngửa trên một cái bàn, trong một căn phòng giống như phòng bệnh viện. Nhưng ta biết đây chỉ là một phần thuộc khu liên hợp của vũng Yeerk chính.

<Mụ ta tỉnh chưa vậy?> Visser Ba gắt gỏng hỏi.

"Rồi ạ, thưa Visser. Tôi đã chữa trị hầu hết những vết thương mới. Hình như bà ta bị cào bởi một con thú rất lớn thuộc họ nhà mèo, bởi vì…"

<Mang mụ ta vào phòng xử án ngay. Liền bây giờ.> Visser Ba cáu kỉnh ra lệnh.

Đôi mắt Andalite to tướng của Visser Ba đảo lướt lên người ta. Bây giờ sự tức giận trên mặt hắn đã tắt ngúm. Chỉ có sự sợ hãi là tươi mới.

<Các quan Hội đồng yêu cầu sự có mặt của cả hai tụi ta, Visser Một,> giọng truyền ý nghĩ của hắn nghe khào khào như đang phát ốm.

Ta nhổm dậy, chếnh choáng, lảo đảo vì mất máu, vì những vết thương cũ và mới, và vì những hệ quả của cơn bất tỉnh.

Ta bước loạng choạng về phòng xử án.

Lũ lính canh lốc thốc đi theo ta như lần trước. Nhưng lần này thì khác rồi. Rõ ràng, bây giờ cả hai tụi ta - ta và Visser Một, đều bị xoi mói.

CHƯƠNG 32

Ta ngồi. Còn tên Visser Ba thì đứng.

Số lính Hork-Bajir trong phòng tăng gấp đôi, bên ngoài lính Hork-Bajir được huy động đen đặc, trực tiếp nghe theo lệnh của quan Garoff. Mệnh lệnh kết cục có thể là bắt giữ Visser Ba. Nhưng xem ra thì có nhiều khả năng mệnh lệnh sẽ là xử tử hắn ngay tại chỗ.

Dù sao thì việc bắt giữ một chiến binh có khả năng biến hình đâu phải là chuyện giỡn!

Lẽ ra ta phải vui mừng khi thấy Visser Ba bị lọt tròng mới đúng. Nhưng không! Chính ta đây, ta cũng đang bấp bênh trên đà bị tuyên xử. Hổng chừng cái đặc ân được chết nhanh còn không đến phiên ta hưởng nữa kìa.

<Mi là tên trộm, một kẻ chăn dắt nô lệ, một kẻ giết người cô hữu,> giọng Eva xỉ vả trong đầu ta. *<Làm sao mà có lúc ta lại cảm thấy một chút thương hại đối với mi cơ chứ?>*

Các quan Hội đồng lại xuất hiện trên màn hình không gian ba chiều.

Ta nhìn xăm soi vào những gương mặt đội mũ trùm, mong tìm ra mấu chốt gì đó. Liệu có rạn nứt gì giữa những Yeerk già nua, lạc hậu mà uy quyền này không nhỉ? Liệu có gì căng thẳng giữa họ với nhau không? Hay chỉ tại ta quá hoảng vía mà nghĩ bậy vậy thôi?

Quan Garoff nói, giọng ngài trầm đều, và rất nghiêm trang. *"Có vài khúc mắc cần làm sáng tỏ, Visser Một. Làm sao lũ trẻ trốn thoát được? Essam chết như thế nào? Và làm sao mà vật chủ của anh ta, Hildy Gervais lại sống sót?"*

"Ngài… ngài… muốn tôi tiếp tục câu chuyện của mình sao, thưa quan Hội đồng Garoff?" Ta hỏi thẽ thọt.

"Phiên tòa đã kết thúc rồi, Visser Một. Mọi sự đã ngã ngũ, các quan Hội đồng chúng ta đã luận án xong xuôi rồi." Ngài ý nhị nhìn vào Visser Ba và thêm. *"Cả hai bản án."*

Lạ thiệt! Bây giờ ta và Visser Ba đang ở trên cùng một chiếc thuyền - hai kẻ thù ghét nhau như chó với mèo, như cách nói vì von của loài Người. Một con thuyền đang phải len lỏi, vượt qua các vách đá ngầm với cơ may le lói có thể cập đến bến bờ bình yên.

<Ta thích thú mỗi khi mi lái thuyền. Trước khi ta nhận thức được rằng tất cả đã được sắp xếp để giải thích cho việc mi biến mất.>

<Tất cả những chuyện ấy không phải là đã được sắp đặt, con người kia. Ta nhớ nó.>

"Hãy giải thích cho chúng ta, một cách vắn tắt, điều gì đã xảy ra sau khi Essam bỏ lại lũ con của ngươi, Visser Một." Quan Garoff đòi hỏi.

"Vâng, bẩm các quan tôi cao."

Ta cố lái ký ức của mình vào những ngày sôi động ấy - những ngày hy vọng tràn trề xen lẫn với những mất mát đắng cay. Nhưng ta chỉ thấy một cánh buồm trắng bay phần phật trên đầu mình, cảm thấy nước biển mặn chát vỗ vào mặt, chọc cho mắt ta cay xè. Ta cầm cần lái, áp lực đè nặng lên bàn tay, ý thức rằng chính con thuyền này đang sống, nó được ban cho cuộc sống bởi vì bầu trời và biển cả rất cần tạo ra một thứ liên minh, liên kết nào đó…

Chồng của Eva - chồng thứ hai của ta, nếu nói thế cũng được - đang nằm ở đây, nằm ngửa, chân duỗi thẳng, một tay cầm chai đồ uống, tay kia đặt hờ lên một quyển sách anh ấy không hề đọc. Và đi nhiên, có cả Marco nữa. Thằng bé đang leo trèo trên một cột buồm một cách nguy hiểm, khoái chí chơi trò siêu nhân.

Ta giấu mình giữa cậu bé và ông bố của nó. Ta đã học biết một phương châm rằng: đừng để cho cảm xúc loài Người tác động lên mình. Ta là một diễn viên đang chơi trò cầu toàn. Ta sử dụng trí não Eva, vận dụng bản năng của chị ta để trở thành một người vợ dịu dàng, một người mẹ hiền dịu, ngay cả khi đầu óc ta đang lập mưu tính kế. Ta mãi mãi vẫn toan tính.

Ta không bao giờ để cho Eva biết về lũ con của ta. Không bao giờ cho chị ta biết chúng ở đâu. Muốn thăm nom chúng, ta dùng đôi mắt của những vật chủ khác, chứ không phải qua con mắt của chị ta, để thỏa nỗi lòng. Chị ta ghét ta dữ dội vì những gì ta đã giáng xuống gia đình và con trai chị ta.

Tuy nhiên, ta không bao giờ chịu đựng nổi việc cho chị ta biết mình cũng có con.

Tụi ta - dù là con Người hay Yeerk - đều có những lo toan của riêng mình trong cuộc đời. Đạo đức là thứ hư ảo, một vỏ bọc mong manh. Trên tất cả là sự khao khát quyền lực. Ta biết thế, và tin thế.

Tuy nhiên, ta không thể để cho vật chủ của mình biết về chuyện con cái của ta - rằng ta cũng là một người mẹ. Chịu đựng lòng căm thù của Eva, ta có thể làm được. Nhưng phải chịu đựng lòng thương hại được che giấu khéo léo, có ý đồ muốn san sẻ tình yêu ư? Không đời nào!

"*Chúng ta đang đợi đây,*" quan Garoff nói, giọng đầy vẻ dò xét.

"Bầm, vâng vâng," ta hấp tấp đáp. *"Hildy! Essam! Thật là… là…"* Ta lúc lắc đầu và được đáp trả bằng một cơn đau thốn lên từ những khúc xương méo lệch của ta.

"Tôi đã lần theo dâu vết chúng," ta nói. *"Tôi đã đuổi theo chúng. Nhưng thật chẳng dễ dàng chút nào. Essam không phải là tên ngốc. Allison cũng chẳng dại khờ gì. Còn Hildy thì có nhiều kinh nghiệm sống thú vị. Anh ta biết những nơi nào con Người có thể ẩn náu được. Tuy nhiên, tôi đã tìm ra chúng.*

"Hai đứa bé song sinh bị ôm. Cả hai đứa bị sốt cao. Allison và Essam đưa chúng đến khám bác sĩ. Bác sĩ đón nhận chúng ở bệnh viện, và tên

chúng tự nhiên nhảy vào máy tính lùng tìm của tôi.

"Tôi hộc tốc tới đó liền. Ba ngày đã trôi qua. Biết Essam đang đói tia Kandrona, tôi hy vọng sẽ dùng nguồn dinh dưỡng còn lại đó để tra tấn, uy hiếp Essam. Cơn đói sẽ càng hoành hành dữ tợn hơn khi sự cứu rỗi linh hồn gần kề."

<Mi định cứu hắn chứ?> Eva chen ngang.

<Không đâu, con Người à, không đời nào. Hắn đã bỏ rơi ta, đã cự tuyệt ta. Rút cuộc thì tụi ta…>

<Hiềm khích chăng?> Eva ngờ vực hỏi.

<Hiềm khích á? Đừng đần độn thế chứ. Không phải hiềm khích mà là tức giận, tức giận! Làm sao mà chúng dám tệ bạc với ta được? Essam có bổn phận phải làm với ta. Còn Allison? Cô ấy đã không đối xử với ta tử tế. Cô ấy vờn vèo ta, lợi dụng ta, rồi liền đó quay lưng lại với ta!>

<Lạy trời! Mi vừa nói cái gì vậy? Mi sử dụng và bắt người ta làm nô lệ rồi giết chóc không chút đắn đo, không nương tay. Thế mà mi lại đòi hỏi lòng trung thành ư?> Eva cất giọng run rẩy trong đầu ta.

"*Visser Một, nếu ngươi thấy khó khăn trong việc tập trung tư tưởng thì…*" quan Garoff nôn nóng nhắc nhở.

"Không, bẩm quan Hội đồng Garoff. Tôi khỏe mà." Ta hít một hơi thật dài, gồng cứng người lên và hy vọng sẽ vượt qua được cửa ải cuối cùng với đôi chút danh dự…

… Ta biết Essam đang đói đến phát đau. Hildy, vốn chẳng phải là con Người thăng bằng về cảm xúc, đang vỡ răng rắc dưới áp lực cơn đau của Essam. Ta thừa biết vật chủ rất khó chịu đựng nổi cái chết của một Yeerk.

Ta tiến lại gần Essam - hay chính xác hơn là vật chủ của hắn - Hildy, chặn hắn ở khu vực cầu thang bệnh viện. Dù ngạc nhiên hết sức, hắn vẫn cố chống cự và tấn công ta. Nhưng ta có vũ khí.

"Cứ việc giết tôi đi! Tôi đã chết rồi!" Hắn hét ầm ĩ.

"Tại sao hai đứa trẻ lại ở đây?" Ta hỏi.

"Cái gì? Ngài giả bộ quan tâm đó hả?" Hắn nói kháy. "Chúng bị nhiễm virus, một tình trạng căng thẳng nào đó. Nếu tôi có con tàu, nếu tôi mà tiếp cận được máy tính của tàu, thì tôi đã tổng hợp chế hóa ra loại thuốc kháng virus rồi. Tôi… tôi… có thể…"

Hắn lảo đảo. Essam đã mất khả năng kiểm soát vật chủ một thoáng. Hắn yếu đi nhanh chóng.

"Ngươi đã phản bội ta và phản bội luôn cả giống loài Yeerk," ta gằn giọng.

"Giống loài của mi thật phát bịnh! Gớm ghiếc, và quỷ sứ!" Đó là Hildy - vật chủ của Essam đã bật nói bằng giọng của chính mình, không hề bị chi phối.

"Tụi ta là loài ký sinh, thưa ngài Gervais," ta dài giọng đáp. "Ngài là loài ăn thịt. Hãy đi hỏi lũ bò, heo, gà coi chúng nghĩ gì về loài Người. Tụi ta chỉ làm điều mà tụi ta được sinh ra để làm thôi."

“Tôi sắp chết rồi,” Essam thều thào. “Chết. Đừng… đừng… đừng… đụng đến lũ trẻ. Ngài không thể…”

Vật chủ của Essam đột ngột đổ sập xuống, tựa như tất cả các sợi gân trong cơ thể hắn đồng loạt bị cắt đứt cái rụp. Hắn nằm sóng sượt, hơi thở thoi thóp. Ta cúi xuống và lật đầu hắn lên. Tai trái. Tai phải. Ồ! Essam đang cố ngoi ra khỏi tai phải của vật chủ. Hắn đã đi được nửa đường rồi, hắn đang ráng thoát khỏi vật chủ trong giây phút hấp hối như bản năng mách bảo.

Ta tóm lấy hắn và lôi hắn ra nốt quãng đường còn lại. Nhưng hắn đeo bám quá dai, dai hơn ta nghĩ nhiều. Ta nghĩ cái chết đã tiếp cận một phần cơ thể của hắn. Một nửa thân Yeerk trong tay ta ngo ngoe một chút rồi ngay đơ luôn.

Ta đút Essam vào túi. Một giây phút quái lạ. Một giây phút ta không bao giờ quên. So với cơ thể vật chủ tụi ta đang mang thì cơ thể Yeerk quá nhỏ - nhỏ đến nỗi ta có thể nhét Essam - bạn ta, vào túi quần.

Ta còn lại một thân một mình trên Trái Đất. Một Yeerk duy nhất trên hành tinh năm tỉ con Người. Phải mấy tuần nữa hoặc mấy tháng nữa may ra mới có Yeerk nào khác tới được đây.

Lúc này ta cảm thấy cô độc hơn bao giờ hết.

Hildy tỉnh dậy từ từ. Nhưng anh ta không còn là con Người như cũ nữa. Một phần thân thể của Essam vẫn còn sót lại trong não anh ta. Những đầu thần kinh chết của Essam cột chặt vào thần kinh anh ta. Vài sợi nơron của anh ta bị đốt cháy qua những mô mạch Yeerk thối rữa.

Hildy cố gắng hết sức tấn công ta, cố xô ta ra khỏi cầu thang và lôi vào hành lang. Đôi bàn tay trần của anh ta thít chặt lấy cổ ta. Allison thấy tụi ta đánh nhau. Những y tá và hộ lý cũng thấy. Và cả lính bảo vệ nữa. Họ chạy ùa tới can ngăn.

Họ lôi Hildy ra khỏi ta. Bị kéo đi sềnh sệch, anh ta giãy giụa, miệng lảm nhảm la thét. Họ bắt anh ta đi kiểm tra sức khỏe tâm thần…

Ngay khi ta thoát khỏi đám đông, ta liền đi theo Allison. Cô ấy đã đi rồi, nhưng hai đứa bé sinh đôi vẫn còn ở lại trong bệnh viện. Allison không còn cách nào khác hơn là phải bỏ chúng lại. Cô ấy sợ bị ta giết hoặc sẽ bị ta chui vào sống trong não như trước.

Ta biết Allison sẽ đến tìm con. Ta tin chắc như thế. Rất thông minh và sáng trí, cô ấy trở lại phòng, đóng giả làm bác sĩ. Đội tóc giả, đeo ống khám bệnh, mặc áo bờ-lu trắng, đủ bộ. Nhưng ta biết cô ấy quá rõ mà…

Ta thủ tiêu cô ấy.

<Lạy trời, sao mi dám làm điều đó chứ? Lẽ nào mi cả gan làm cái điều ghê rợn đó?> Eva thảng thốt hỏi.

<Không còn cách nào khác. Nếu Allison sống, cô ấy sẽ lật tẩy ta. Cô ấy có địa vị xã hội, được trọng vọng, được tin cẩn. Cô ấy rất nguy hiểm…

>

Quan Garoff gật gù. *“Vậy là mi đã trừ khử vật chủ phiền toái này?”*

“Bầm, vâng.” Ta thẽ thọt đáp.

“Còn con Người tên Hildy? Chắc ngươi không giết anh ta chứ?”

“Hildy bị chẩn đoán là điên loạn. Cho dù anh ta có la hét, làm náo động cỡ nào thì cũng chẳng sao hết. Không hề gì. Ai mà thèm tin anh ta chứ.”

“Còn những đứa trẻ?” Quan Garoff hỏi tiếp.

“Tôi đã bỏ chúng ở bệnh viện. Khi chúng được ghi nhận là trẻ bị bỏ rơi thì chúng sẽ được rao cho làm con nuôi. Ở đó, những cặp vợ chồng có nhu cầu sẽ làm thủ tục nhận chúng về nuôi.”

“Và sau đó?” Quan Garoff gặng hỏi.

Ta hít một hơi thật sâu.

Tất cả sắp kết thúc rồi đây, kết thúc ngay bây giờ thôi. *“Tôi ngóng chờ những phi thuyền Yeerk đầu tiên bay tới, trong khi vẫn chỉ thú xây dựng nhóm Chia Sẻ. Khi những Yeerk đầu tiên xuất hiện, tôi bắt đầu làm việc không ngừng nghỉ để thâu nạp thêm nhiều vật chủ tự nguyện. Khi đã có đủ số lượng cần thiết vật chủ tự nguyện, chúng tôi bắt tay vào việc trấn áp, bắt giữ những vật chủ ương bướng khác…”*

“Mới đầu là vài tên, rồi vài chục, rồi tới vài trăm vật chủ. Chúng tôi xây dựng một căn cứ tài chính và bắt đầu xây dựng một cấu trúc bí mật, tức là khu liên hợp này: vững Yeerk đầu tiên và lớn nhất trên hành tinh Trái Đất.”

“Cuối cùng, khi nhận định thời cơ đã đến, tôi thủ tiêu Lore David Altman. Loài Người có thể đả kích một nhà lãnh đạo còn sống, nhưng lại sùng bái một thủ lãnh đã chết. Tôi để lại cho đời những áng văn chương lần thần… những biện pháp hời hợt cho những vấn đề xã hội, những lời nói vô vị, nhạt nhẽo, những phương thức ngớ ngẩn, những chính sách nửa vời, những thứ rác rưởi vô hình… vậy mà loài Người cứ nghiền ngẫm mãi không thôi…”

“Thời gian cần cho tôi thay đổi vật chủ đã đến. Và tôi tìm được cơ thể này đây. Tôi chiếm đoạt chị ta, và tiếp tục cuộc điều hành nhóm Chia Sẻ từ sau bức màn, từ khu liên hợp này. Tôi tạo ra những ranh giới giả, từ từ xâm nhập, âm thầm tăng số lượng các vật chủ. Tôi đã đạt được tất cả những chiến tích ấy mà không cần phải xả một tia Nghiệt nào cả…”

Ta mỉm cười, vui sướng bởi niềm tự hào bền vững của chính mình. Ta đã làm được một việc vĩ đại.

<Mi là một tên giết người, Yeerk. Anh linh, Jenny, Lowenstein, Allison, và Lore…> Eva rít lên căm phẫn trong đầu ta.

<Và cả bà nữa, Eva. Rồi cũng sẽ tới ngày của bà thôi, con Người à. Rồi cũng sẽ tới lúc ta chán ngán bà.> Ta ngạo mạn đáp trả lại.

“Đó là tất cả sao, Visser Một?” Quan Garoff gióng giả.

Đúng, tất cả mọi thứ, ta nghĩ. Tất cả mọi thứ, ngoại trừ những năm nhớ Essam, nhớ Allison. Hối hận. Nỗi sùng. Ngây ngất thấy

quyền lực của mình ngày càng lớn mạnh, khoan khoái chiêm ngưỡng kế hoạch của mình đơm hoa kết trái. Sự tuyệt vọng ê chề khi chứng kiến con cái của mình xa dần, xa dần. Sự dằn vặt của một nửa Yeerk và một nửa con Người.

Sở dĩ ta chọn Eva làm vật chủ là vì ta muốn biết đến cuộc đời mà ta chưa bao giờ biết. Đó là được đón nhận tình yêu của một người bạn đời, một người bạn đồng hành, và tình yêu của một đứa trẻ. Vâng, một sự lựa chọn hữu ý…

Nhưng không gì có thể thật sự đánh động được ta. Tuy cũng có chút chạnh lòng của con Người, nhưng ta vẫn là Yeerk nhiều hơn. Ta là Visser Một.

"Đã đủ rồi ạ," ta nói.

"Thế thì Hội đồng sẽ chính thức tuyên án."

CHƯƠNG 33

Tụi ta lại vẫn phải đợi một lúc, cả ta và Visser Ba.

Đợi khá lâu, dù quan Garoff đã tuyên bố trước đó rằng sự phán quyết đã ngã ngũ.

Tụi ta, chẳng Yeerk nào dám hó hé.

Ta ngồi đó, cơ thể trầy trụa, xương gãy gần hết. Không bạn bè, ủ rũ, thất bại, chẳng có ai đồng hành ngoài giọng nói của vật chủ trong đầu ta. Chị ta phát sốt phát rét cả lên vì thỏa ước tạm thời với ta.

<Lẽ ra ta không nên giúp mi,> Eva than. *<Mi là đồ thôi tha. Ta cứ tưởng mình đã nhìn ra một cái gì đó thanh cao trong con người mi chứ. Ta cứ tưởng mi cũng là một người mẹ chứ…>*

<Đúng, ta đã là mẹ.>

<Ít ra thì bây giờ mi sẽ phải chết, và ta sẽ được tự do.> Eva cất giọng đắc thắng.

Ta cười khanh khách. *<Mi cũng sẽ chết luôn cùng với ta, con Người à. Làm gì có tự do nào ở trong cái chết chứ?>*

<Ta sẽ được giải thoát khỏi mi.> Eva nói, vẻ rất hả hê.

Sự chờ đợi kéo dài mãi. Dài mãi.

Ta được cho ăn. Visser Ba cũng được phép dùng bữa. Từng giây từng phút, luôn luôn có những khẩu tia Nghiệt lom lom chĩa vào tụi ta.

Cuối cùng, màn hình không gian ba chiều lại lóe sáng. Khung cảnh đã thay đổi, nhưng phải một lúc sau ta mới nhận ra điều ấy. Một trong số các quan Taxxon đã biến mất, và một trong những quan Hork-Bajir cũng không còn…

Theo như ta thấy thì, Hội đồng Thập Tam Trụ đã biến thành Hội đồng Thập Nhất Trụ. Đôi mắt cuống của Visser Ba xoay vòng vòng để dòm chừng phản ứng của ta. Ta gật đầu nhè nhẹ. Đúng, đúng là đã có một cuộc tranh cãi nảy lửa trong nội bộ các quan tối cao của Hội đồng rồi…

Nhưng quan Garoff vẫn còn ở đó.

"Visser Một và Visser Ba, các ngươi đã phạm hàng tá trọng tội. Visser Ba, ngươi đã nói dối và thao túng Hội đồng. Visser Một, ngươi đã phạm phải nhiều tội nặng trong khoảng thời gian ngươi thôn tính Trái Đất. Cả hai ngươi đều bị xử tội chết bằng cách cắt nguồn cung cấp tia Kandrona." Quan Garoff cao giọng phán.

Ta không còn thấy gì nữa.

Trời ơi, cái chết! Cái chết kinh khủng nhất của Yeerk lại rơi đúng vào tụi ta - ta và Visser Ba.

"Nhưng cả hai ngươi đều được hưởng án treo."

Không ai trong hai tụi ta cựa quậy.

Cái gì? Tuyên án treo? Điều đó có nghĩa là gì?

Một tia hy vọng mong manh lóe lên trong đầu ta…

"Visser Ba, ngươi đã chẳng tiến thêm được chút nào trong chiến dịch thôn tính Trái Đất. Tuyên án của ngươi được treo lại đó đơn giản bởi vì chúng ta chưa tìm được người khác thay thế. Trái Đất rất quan trọng. Nếu ngươi muôn loại bỏ án treo này thì phải mang Trái Đất về cho Đế chế Yeerk!"

Quan Garoff nắm chặt bàn tay Hork-Bajir của ngài và cất giọng phán tiếp. *"Chúng ta cần vật chủ, cần thêm rất nhiều vật chủ. Lực lượng Andalite đã lớn mạnh hơn nhiều rồi…"*

Qua được cơn hiểm nghèo, Visser Ba bật thốt lên. *<Vâng, bẩm các quan tôi cao, vâng! Tôi sẽ dâng Trái Đất cho các ngài. Tôi sẽ bắt đầu tiêu diệt những thành phố của họ ngay khi…>*

"Đừng vội vã thế, Visser. Tụi Andalite đã bắt đầu nhận ra tình hình trên Trái Đất rồi. Chúng đã triển khai một phi đoàn chủ lực trên quỹ đạo quanh thế giới quê nhà của chúng. Phi đoàn này sẽ sẵn sàng xuất kích vào bất cứ lúc nào. Nhưng có điều mục tiêu vẫn còn đang được cân nhắc…"

<Không phải Trái Đất chứ ạ?> Visser Ba hấp tấp.

"Trái Đất hoặc thế giới Anati. Điều đó tuỳ thuộc vào việc chúng quyết định xem hành tinh nào quan trọng hơn. Nhưng như người biết đó, Visser Ba, bọn Andalite rất bảo thủ và rất chậm can dự. Một cuộc chiến bạo động, đột ngột, đột ngột trên Trái Đất chắc chắn sẽ khiến chúng thò mũi vào. Ngươi có dám chắc mình có đủ lực lượng để chống lại nguyên một phi đoàn Andalite với ba mươi tàu Mái Vòm hay không, Visser Ba?"

Visser Ba chọn cách im thin thít, còn hơn là thừa nhận rằng chỉ một nửa số tàu Mái Vòm đó cũng có thể quét sạch toàn bộ lực lượng của hắn vào bất cứ giây phút nào khi vừa ló đầu ra khỏi vùng không gian Zero.

Quan Garoff nói khô khốc. *"Visser Một, chúng ta mong sao cho bọn Andalite tấn công hành tinh Anati. Nhưng không phải ngay lập tức. Hành tinh này được bao bọc bởi vô số mặt trăng và những thiên thạch khổng lồ, cho phép chúng ta đặt những ụ tia Nghiệt kiên cố. Dù sao thì việc huy động tháp tia Nghiệt vẫn dễ hơn là chuyển phi thuyền đến."*

"Tôi… tôi chưa hiểu," ta lắp bắp. *"Ngài ra… ngài đang ra lệnh cho tôi…"*

"Ngươi quá quý giá, không thể bỏ đi được. Ngươi vẫn là sĩ quan thành công nhất trong Đế chế Yeerk - bất chấp những biện pháp trái luật và gây rầy rà của ngươi. Ngươi được lệnh phải tức tốc hành quân đến hành tinh Anati ngay. Hãy tiếp cận công cuộc chinh phục một hay nhiều loài nhạy cảm ở đó, để chuẩn bị đón lõng sự tấn công của bọn Andalite. Nếu thành công, ngươi sẽ sống, còn nếu thất bại…"

Vật chủ Eva của ta chợt giãy nảy lên, hoang dại đột ngột.

"Không!" Chị ta thét lên điên cuồng bằng chỉnh miệng của mình. *"Không! Hãy giết mụ ta! Hãy giết mụ ta! Các người cần phải…"*

Ta ịn thật mạnh vào trung tâm điều khiển lời nói trong não của Eva, bịt miệng chị ta lại.

<Không! Không! Không!> Eva la thét kinh hoàng trong đầu ta.

"Có chuyện gì thế, con Người? Mụ ngán sự đồng hành của ta hả? Ha-ha-ha-ha-ha! Một hành tinh mới! Một cơ hội mới để chuộc lại tất cả mọi thứ!" Ta bật nói với Eva thành tiếng, quên mất rằng mình đang ở đâu.

Quan Garoff thảy cho ta một cái nhìn lạnh thấu xương. Một cái nhìn mà loài Người hay "tặng" cho những người nhai nhỏm nhẻm kêu thành tiếng ở trong nhà hàng ỉ mà…

"Như ta đã nói, nếu ngươi thất bại, Visser Một, thì án tử hình sẽ được thực thi ngay lập tức. Đó là quyết định của Hội đồng." Quan Garoff buông những tiếng cuối cùng.

Màn hình ba chiều tắt ngúm.

<Không! Để ta đi. Hãy giết ta đi, nhưng hãy ra khỏi đầu ta!> Eva lại gào lên thảm thiết và bất lực. Ta nhắm nghiền mắt, xong lại mở ra - hình dung mình trên một thế giới hoàn toàn mới mẻ. Một thế giới của niềm hy vọng mới!

Một hành tinh mới! Một loài mới! Không phức tạp như loài Người. Lần này, lần này, ta nhất định sẽ làm tới nơi tới chốn. Mọi thứ rồi sẽ đâu vào đó cả thôi.

Còn những đứa trẻ - con của ta? Visser Ba đã biến Darwin thành một kẻ Bị-mượn-xác mất rồi. Thật ra, ta đã mất Darwin, con trai ta, từ lâu. Nhưng còn Madra thì sao? Liệu con bé có còn tự do không? Liệu ta…

Không. Ta không thể. Hoặc chưa thể. Một ngày nào đó ta sẽ tìm kiếm lại lũ trẻ, nhưng giờ thì chưa.

Nhưng một ngày nào đó con bé sẽ biết ta. Ta sẽ kể cho nó nghe hết về ta, về chuyện ta là ai, nó đã ra đời như thế nào. Rồi nó sẽ yêu ta, như một đứa con gái yêu thương mẹ của chúng.

Còn nếu không, ta sẽ đầu độc Madra mãi mãi, sẽ đặt một Yeerk tài năng, được giáo dục tốt vào trong đầu nó. Sau đó nó sẽ yêu ta. Nó không có sự lựa chọn nào khác cả…

Đúng, tất cả mọi thứ đâm ra lại hoàn hảo, tốt đẹp. Đây là một dải thiên hà vĩ đại, rộng lớn, đầy những cơ hội.

"Ô ồ Visser Ba, một cuộc thử nghiệm dễ chịu," ta vui vẻ với hắn. *"Ta nghĩ ngươi đã nắm được thóp ta trong một thời gian. Nhưng giờ ta nghĩ rằng: cuối cùng ta đã không chê được ngươi."*

<Nhưng ta thoát rồi, Visser Một. Chính bọn thảo khâu Andalite đã cứu mi. Nếu chúng không tấn công…> Hắn nở một nụ cười Andalite. *<Lại thêm một lý do nữa để phải tẩy trừ chúng nó.>*

"Hà hà, về phần tụi giặc ranh Andalite, sau này có dịp ta sẽ bảo cho ngươi biết một chuyện…"

<Mi có thể nói ngay cho ta biết chuyện gì không?>

"Ô, không. Không có gì cả, Visser. Không có gì hết." Ta đáp, cố giấu

nụ cười…

HẾT *Animorphs - Visser*

---

[1] vi lượng tức là chiếm số lượng cực nhỏ

[2] Biện chứng là phương pháp khám phá và kiểm chứng sự thật bằng cách tranh cãi, thảo luận một cách có hệ thống.

[3] *E.T* (viết tắt của từ Extra-Terrestrial) tên một bộ phim nổi tiếng của đạo diễn Steven Spielberg, sản xuất năm 1982, nói về một sinh vật ngoài hành tinh tới Trái Đất và làm bạn cùng với mấy bạn trẻ Trái Đất. Hình thù E.T nom rất quái dị. (NDBS)

K. A. APPLEGATE

ANIMORPHS

NGƯỜI HÓA THÚ

JAKE

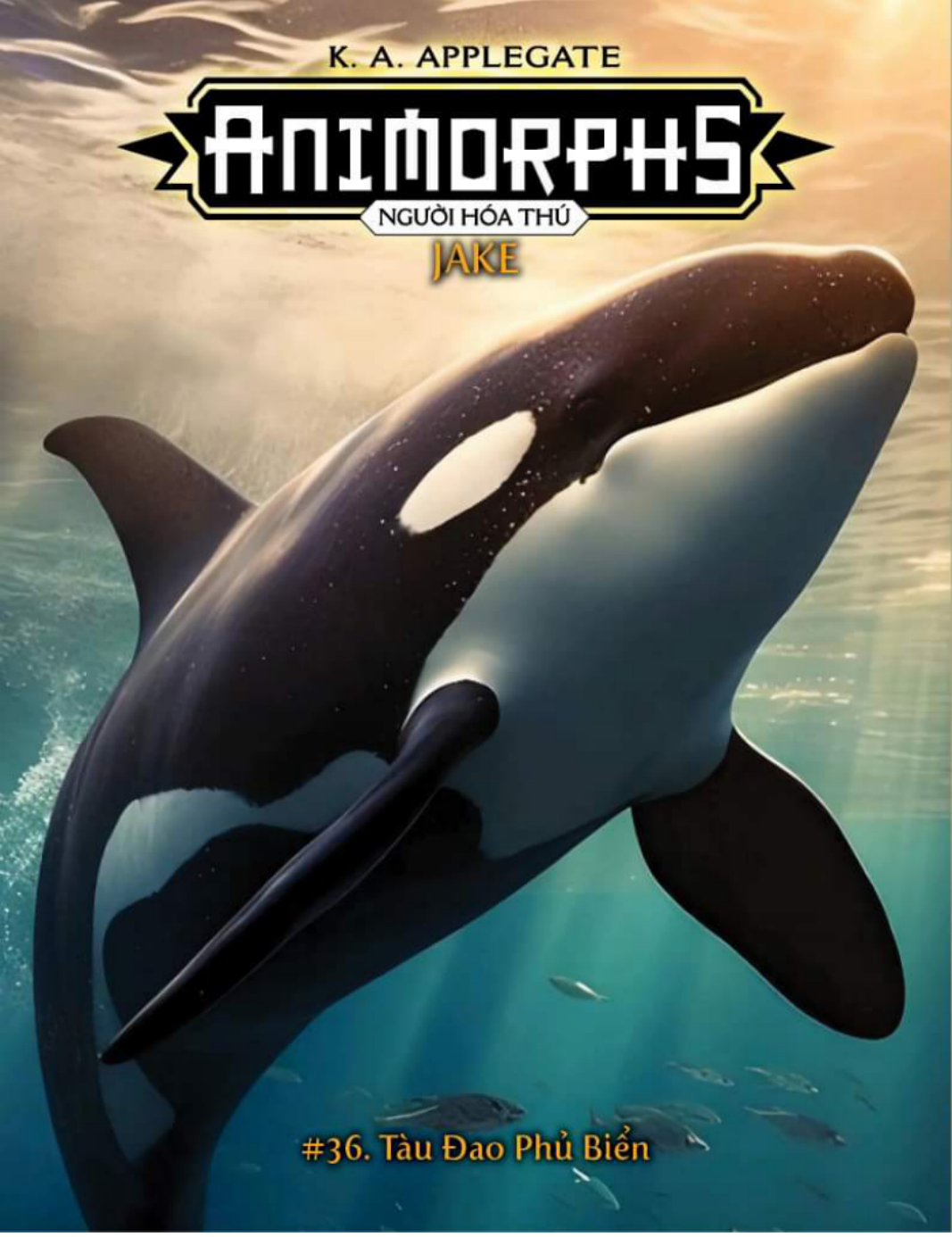

#36. Tàu Đao Phủ Biển

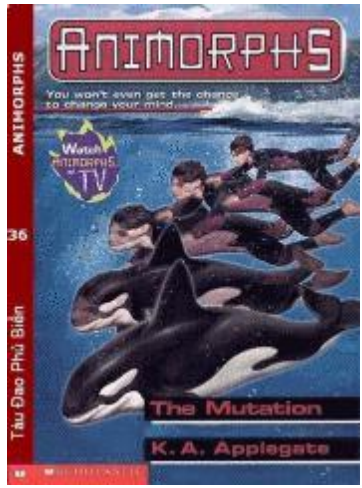

Tác phẩm: Animorphs
Tập 36: Tàu Đao Phủ Biển
Nguyên tác: Animorphs #36: The Mutation
Tác giả: K. A. Applegate
Dịch giả: Hương Lan
Nhà xuất bản: Trẻ, 06/2002
Khổ sách: 11 x 18 cm
Số trang: 166
Giá sách: 6.000 vnđ
Thực hiện ebook: ANIMORPHS Team
Scan: nguoimedocsach
Đánh máy: cloudrua
Đối chiếu bản gốc: tieukhe
Dịch bổ sung: Hàn Sĩ, MTU
Biên tập, hiệu đính: cnguyen
Sửa chính tả: reading, santseiya
Thiết kế bìa: teszine
Chuyển sang ebook: santseiya
Ebook BB: Cent
Ngày hoàn thành: 12/06/2010
Nơi hoàn thành: Việt Trì - Phú Thọ
ooO TVE Ooo

MỤC LỤC

TÓM TẮT NỘI DUNG TẬP 35
CHƯƠNG 1
CHƯƠNG 2
CHƯƠNG 3
CHƯƠNG 4
CHƯƠNG 5
CHƯƠNG 6
CHƯƠNG 7
CHƯƠNG 8
CHƯƠNG 9
CHƯƠNG 10
CHƯƠNG 11
CHƯƠNG 12
CHƯƠNG 13
CHƯƠNG 14
CHƯƠNG 15
CHƯƠNG 16
CHƯƠNG 17
CHƯƠNG 18
CHƯƠNG 19
CHƯƠNG 20
CHƯƠNG 21
CHƯƠNG 22
CHƯƠNG 23
CHƯƠNG 24

TẬP 35: ĐÁM CƯỚI CỦA BA

1. Người kể chuyện:

Marco.

2. Nội dung:

Vào buổi tối hai ba con đang cùng nhau ngồi chơi trò chơi điện tử, bạn gái của ba - cô Nora, giáo viên dạy toán của Marco - gọi điện thoại tới. Trong lúc ngồi chờ ba nghe điện thoại, Marco lướt qua các kênh truyền hình, tình cờ cậu dừng lại ở chương trình *Điểm Kết Nối* của William Roger Tennant - một anh chàng hết sức quyến rũ và được nhiều khán giả hâm mộ. Và cậu phát hiện ra một chuyện động trời, Tennant là một Kẻ Mượn xác. Hắn dùng chương trình *Điểm Kết Nối* để tuyển mộ những người vô tội vào nhóm Chia Sẻ. Kiếm cớ nói dối ba ra khỏi nhà, Marco tỉnh biến hình thành ó biển để bay tới trang trại của Cassie họp mặt cùng các bạn trong Hội Animorphs, nhưng cậu lại biến thành một thứ sinh vật nửa tôm hùm, nửa ó biển. Marco tự nhận thức được rằng trong quá trình biến hình, đầu óc của cậu mất tập trung bởi những suy nghĩ về người mẹ là vật chủ của Visser Một - không biết còn sống hay đã chết, và về việc ba có bạn gái mới. Những dằn vặt trong đời sống thực đã khiến Marco biến hình thành những sinh vật kỳ quái đến mấy lần: cá hồi có hai cánh tay khỉ đột, chồn hôi có tám cái cẳng nhện sói, chó xù cảnh với thân hình to lớn và cái mõm gấu trắng. Với lời khuyên chân thành của Cassie "Hãy đối mặt với hiện thực đang diễn ra", lời động viên khích bác của Jake "Mình không quan tâm bồ đang gặp rắc rối gì, nhưng bồ phải ngay lập tức đối mặt với nó" và đặc biệt là những lời dạy bảo của mẹ về cách lựa chọn khi nhìn nhận cuộc sống: tấn bi kịch hay màn hài kịch, Marco đã vượt qua được tất cả những khó khăn, cùng các bạn trong Hội thực hiện thành công kế hoạch làm bẽ mặt Tennant trước công chúng. Kết thúc tập 35 là một đám cưới tưng bừng nhưng cũng không kém phần cảm động giữa ba Marco và cô Nora.

3. Nhân vật quan trọng:

Hội Animorph: Jake, Marco, Rachel, Cassie, Tobias, Ax

4. Những loài thú mới được thu nạp:

Jake: Sóc

Marco: Sóc, Vẹt xám, Chó xù (Euclid)

Rachel: Sóc, Vẹt xám

Cassie:

Tobias:

Ax: Sóc

5. Những lốt hình được sử dụng:

Jake: Sóc, Cọp Siberi, Gián, Bọ chét.
Marco: Ó biển, Sóc, Vẹt xám, Chó xù.
Rachel: Sóc, Vẹt xám, Gấu xám, Gián, Bọ chét, Sói.
Cassie: Sóc, Bọ chét, Sói.
Tobias: Bọ chét, Người.
Ax: Sóc, Gián, Người.

ĐAO PHỦ BIỂN

CHƯƠNG 1

Ba giờ sáng. Một cú điện thoại dựng đầu tôi dậy.

Điện thoại reo vào giờ đó chả mấy khi báo tin tốt lành.

Khi bạn là một Animorph - Người Hóa Thú, cơ hội nhận được tin vui - ngày cũng như đêm - luôn là zero.

"Jake?" Giọng Cassie trong máy đượm vẻ hoảng hốt.

"Gì đó?" Tôi làm bộ ơ hờ, bụng thầm cầu khẩn cho người trong nhà đừng nhấc máy. "Mấy bài toán làm bồ nhức đầu hả?"

Cassie ráng rặn ra cười. "Đâu có. Mình lại khó ngủ nữa rồi. Bồ biết đó, giống mọi khi thôi."

"Thì đếm đi. Mình cá bồ đếm đến ba mươi là ngủ queo ngay."

"Mình sẽ thử coi sao. Cám ơn nha, Jake. Gặp lại bồ sau nha."

Cassie cúp máy.

Phải mất nửa tiếng để bay từ tiểu khu nơi tôi sống cùng gia đình đến trang trại nơi Cassie và ba mẹ nhỏ đang ở.

Ai mà biết khi nào tôi mới về đây. Vậy là chẳng ngủ nghê gì được nữa rồi. Tôi lần mò thay bộ pyjama trong bóng tối. Tôi mở rộng cửa sổ, liếc nhìn qua vai lần cuối cánh cửa phòng ngủ vẫn đóng im ỉm của mình: đèn hành lang tắt tối om. Tốt rồi.

Tôi ngước nhìn trời đêm đầy sao và tập trung vào hình ảnh chim ưng Peregrine.

Người tôi nhanh chóng quắt lại. Từ một cậu trai bình thường, có lẽ tầm vóc nhỉnh hơn trung bình một chút, biến thành một gã cao chừng ba tấc. Tôi nghe thấy ruột gan mình biến đổi, kêu óc ách giống như bao tử sôi ùng ục, một thứ âm thanh mà bạn cảm thấy nhiều hơn là nghe thấy.

Biến hình từ người thành chim quả là một thay đổi lớn. Không phải là bộ phận nào biến đổi trước thì sẽ kết thúc trước đâu. Bạn biến đổi từ một sinh vật được cấu tạo để ăn mỗi thứ một chút và nhai kỹ sang loài chỉ có nuốt trộng nguyên con chuột rồi nhả ra mấy mẩu xương và lông.

Xương người to đặc của tôi teo lại rồi rỗng đi. Xương ngón tay dài ra, xương cẳng chân ngắn lại và xương ức thì trở nên bự bành ki. Da tôi cũng co lại cho phù hợp với khung xương mới. Thịt tan nhuyễn ra, quyện vào nhau như sáp chảy. Thế chỗ hai tay là đôi cánh. Đôi chân mảnh dẻ và bộ móng vuốt nguy hiểm.

Lông chim ưng xám trắng lú quanh làn da mềm nhão rồi dựng thẳng lên. Cái mũi người toàn là thịt và cái miệng nhòe nhoẹt quện vào nhau, rồi kéo dài biến thành một chiếc mỏ cứng cáp. Xét về tỉnh tuyệt đối, cặp mắt của tôi nhỏ hơn thật, nhưng nếu xét về tỉnh tương đối, chúng lớn hơn rất nhiều.

Đã sẵn sàng rồi.

Tôi nhảy lò cò trên mặt bàn, bung cánh vút lên bậu cửa sổ và bay vào khoảng không.

Tên tôi là Jake.

Tụi tôi không nghĩ rằng tụi tôi thích quyền năng mà mình đang sở hữu. Tụi tôi ở đây là: tôi, Marco - bồ tèo của tôi, nhỏ em họ Rachel, Cassie, Tobias và Ax. Bảo cả đám nghĩ vậy chứ tôi thì lại rất khoái nó, cái quyền năng biến hình ỉ mà. Nó cho phép một khi bạn chạm tay vào một con vật và thâu nạp ADN của nó rồi thì bạn có thể biến thành con vật đó bất cứ lúc nào bạn muốn.

Nếu năng lực kỳ dị này bị trao cho nhầm người, nó có thể bị lạm dụng một cách nghiêm trọng. Trong tay tụi tôi, những đứa trẻ vụng về, thiếu cương quyết, thì quyền năng này vừa là một đặc quyền vừa là một tai họa.

Nhớ lại hồi đầu, tụi tôi học cách biến hình cũng rất gian nan. Hồi đó, năm đứa tụi tôi - lúc ấy Ax chưa gia nhập nhóm - chứng kiến một con tàu vũ trụ Andalite đáp xuống một công trường bỏ hoang. Và một người ngoài hành tinh đang hấp hối hiện ra.

Đó là một sinh vật nom giống một chú hươu lông xanh với thân mình của gã đàn ông lực lưỡng. Tái mét. Hai con mắt bự chảng hình quả hạnh lồ lộ trên khuôn mặt ông ấy. Thêm một cặp mắt nữa ở hai cái cuống mọc trên đỉnh đầu và chúng xoay xoay để nhìn về phía sau, bên phải và bên trái.

Không hề có miệng. Nhưng chiếc đuôi mới kỳ lạ làm sao! Dài và mạnh mẽ. Chót đuôi là một lưỡi dao cong vòng, bén nhọn trông gớm chết và cũng nhanh như chớp.

Đó là Hoàng tử chinh chiến có tên là Elfangor. Thu hết tàn lực ổng đã cho tụi tôi biết về cuộc xâm lăng trên toàn dải thiên hà của một loài ký sinh gọi là Yeerk. Những con sên xám xịt lách thân thể chúng vào trong não của những sinh vật có tri giác.

Chúng bò vào qua đường lỗ tai rồi quấn mình bên trong và bao quanh bộ não. Chúng trải rộng cơ thể và trám kín từng kẽ hở. Chúng đọc và cười nhạo từng ký ức đau buồn cũng như những ham muốn vụng trộm mà bạn từng có. Vì như ký ức bạn bị thua ngay trong trận đấu đầu tiên trong giải Vô địch thiếu niên. Hay như ký ức mong muốn cùng cực được cô nhỏ xinh nhất lớp mỉm cười với bạn.

Bạn là nô lệ của loài sinh vật này. Con người thật của bạn dù giận dữ cỡ nào rốt cục cũng đành phải lùi lại lần khuất đâu đó ở mãi phía sau hộp sọ, quan sát tên Yeerk sử dụng bạn, điều khiển bạn, biến bạn thành một công cụ nữa trong đế chế Yeerk.

Bọn Yeerk ở khắp nơi.

Cha mẹ bạn. Cộng sự làm thí nghiệm của bạn. Ca sĩ chính trong ban nhạc ưa thích của bạn. Người gom rác thường ngày của bạn. Bất cứ ai trong số này cũng có thể có một tên Yeerk trong đầu, cũng có

thể là một Kẻ Mượn xác. Đó là cái tên mà tụi tôi đặt cho những người như thế.

Anh Tom của tôi là một người trong số đó. Ảnh ngủ cách tôi hai phòng. Mẹ của Marco cũng là một Kẻ Mượn xác. Tụi tôi không biết giờ cô ấy đang ở đâu.

Thầy Hiệu phó của tụi tôi - Chapman - cũng là Kẻ Mượn xác. Còn có bao nhiêu người nữa? Tụi tôi không biết. Nhiều hơn, tất nhiên là nhiều hơn thế.

Trong cuộc chiến này, tụi tôi không nắm được phần thắng, tụi tôi chỉ là đang cố duy trì sao cho cái kết cục thất trận không đến sớm mà thôi. Chỉ là thế, thậm chí có khi còn tệ hơn cả thế.

Vì một lý do nào đó, tôi thành thủ lãnh của nhóm chiến binh nhỏ này. Cũng chẳng rõ vì sao lại như vậy, nhưng tôi đã không còn băn khoăn về chuyện đó nữa.

Đôi khi tôi thầm tự hào mỗi khi Aximili-Esgarrouth-lsthill - một *linh nhỏ* Andalite, người nhập Hội không lâu sau buổi gặp mặt giữa tụi tôi và anh trai Elfangor của ảnh - gọi tôi là "Hoàng tử" Jake.

Thường thì tôi thấy ngượng ngùng nhưng có lúc nghe cũng hay hay.

Tôi rất hãnh diện mỗi khi tụi tôi chiến thắng, mỗi khi tụi tôi "đá đít lũ Yeerk" như Rachel thường nói. Tôi cũng lấy làm tự hào những khi tụi tôi tuy không thắng nhưng đã cố hết sức hành động dũng cảm và bảo toàn danh dự.

Có nhiều lúc tôi cũng cảm thấy khiếp sợ. Như khi tôi nghe cái giọng run rẩy của Cassie ở bên kia đầu dây chẳng hạn.

Tôi bay đến chuồng thú của Dưỡng đường thú hoang nơi ba Cassie làm việc. Tôi đáp xuống phía sau Dưỡng đường và hoàn hình sau khi đã biết chắc là an toàn.

Từ trong khu chuồng thú vọng ra những tiếng thì thào đầy vẻ lo lắng. Giọng Cassie… và Hork-Bajir.

CHƯƠNG 2

"Hắn đã làm một điều kinh khủng." giọng Toby Hamee đầy vẻ nghiêm trọng.

Tôi không trả lời vì tôi cũng đã hiểu gì đâu.

Cassie quỳ bên cạnh một người Hork-Bajir đang nằm thở thoi thóp trên chiếc bàn thép ba Cassie dùng để giải phẫu thú bệnh. Anh ấy không còn nói chuyện được nữa.

Anh ta cao hơn hai thước nên nằm gọn được trên bàn chẳng dễ dàng gì. Những lưỡi gươm cánh tay và cẳng chân lều khều của anh ta lòi ra khỏi các mép bàn và buông thõng xuống.

Rõ ràng anh ta là một người Hork-Bajir và cũng rõ ràng là anh ta đang bị làm sao đó.

Chuồng thú vốn nhập nhoạng tối ngay cả ban ngày, bây giờ càng lù mù hơn. Những chiếc lồng xếp thành hàng hay đặt trên kệ nhốt bầy thú bị thương hoặc bị bệnh. Yên ắng. Thỉnh thoảng những con thú lại rú lên hoặc la quang quác.

"Cassie?"

Cassie quay qua tôi, mắt nhỏ lộ vẻ thương tâm.

"Ảnh hổng thở nổi nữa," nhỏ nói. "Mạch yếu lắm."

"Người cá! Hắn cố tạo ra người cá!" Jara Hamee rít nhỏ.

Tôi quay qua Toby, nhà tiên tri bé nhỏ của những người Hork-Bajir tự do. Cô bé thông minh và khéo léo hơn bất kỳ người Hork-Bajir nào, kể cả cha của cổ - Jara.

"Ai cơ?"

"Visser Ba, chứ còn ai nữa?" Toby gằn giọng.

"Chuyện xảy ra như thế nào?"

"Đây là Hahn Tunad. Chú ấy không phải là Hork-Bajir tự do, cũng không phải là cư dân trong thung lũng của chúng cháu. Giờ Hahn đã thoát khỏi bọn Yeerk nhưng đang hấp hối." Toby dừng lại rồi nói tiếp. "Hahn và bốn mươi chín người Hork-Bajir khác phải chịu làm vật thí nghiệm cho Visser Ba… Qua Hahn, cháu hiểu rằng tên Visser Ba đang quyết chí tìm lại con tàu Pemalite, sau vố bị gã Drode và băng "thảo khấu Andalite" phá bĩnh."

"Thế à," tôi nói và đưa mắt nhìn Cassie đang đắp khăn lạnh lên cái trán đầy sừng của Hahn. "Còn gì nữa?"

"Gã Visser cố tạo ra một loài sinh vật lưỡng cư nhằm thực hiện một chiến dịch dưới lòng biển. Hắn đã dùng năm mươi người Hork-Bajir làm vật thí nghiệm và khi thấy kết quả không được như ý, hắn đã ra lệnh phải thủ tiêu tất cả những vật chủ đã bị biến dạng ấy đi. Họ bị đem thảy cho Taxxon ăn thịt. Chúng cháu đã tìm thấy Hahn… còn những người khác chết hết rồi."

Toby gật đầu về phía người cha đang u uẩn của mình. “Chú ấy là bạn của cha cháu. Cách đây lâu rồi.”

Tôi cố trấn tĩnh nhịp tim đang đập loạn xạ để thở sâu và tránh ói mửa.

Tôi quỳ xuống bên cạnh Cassie.

Nhỏ chỉ vào vai trái của Hahn. Bên dưới lưỡi gươm là… một mang cá. Tôi nhìn xuống dưới, thấy cả màng giữa những móng vuốt và ngón tay Hork-Bajir.

“Jake, Visser Ba đã cấy ghép mang cá vào cơ thể này.” Cassie thì thào. “Như thể hắn và nhóm y khoa của hắn không hề biết gì về sinh lý của người Hork-Bajir. Hoàn toàn sai lầm. Thật bậy bạ hết sức!”

“Bàn chân! Bàn chân!” Jara kinh hoàng chỉ vào bàn chân của Hahn.

“Jake, ảnh không thể thở. Mình không biết chúng đã làm gì với phổi của ảnh…”

Tôi chụp vội mặt nạ oxy mà Cassie vì thất vọng vừa vứt xuống dưới đất. Kéo mạnh bình thở oxy đến chiếc giường tạm làm bằng những bó cỏ khô.

“Jake! Bồ không thể... Quá trễ rồi!”

Đẩy Cassie qua một bên, tôi ụp mặt nạ vào miệng Hahn rồi mở van bình ra.

“Jake, bồ chẳng làm ảnh khá hơn được đâu. Ảnh đang đau đớn. Không ai có thể giúp được…”

Cassie nhẹ nhàng lôi mặt nạ ra.

Tôi nghe loáng thoáng giọng Toby vang lên nho nhỏ từ phía sau.

“Lẽ ra chú Hahn đã có thể nói cho chúng ta biết về con tàu vượt đại dương rất hùng mạnh tên là Đao Phủ Biển, mà Visser Ba đóng để đi lùng tàu Pemalite…”

Từ cổ họng Hahn ọe ra những tiếng khùng khục.

“Cassie! Có gì đó mắc trong họng ảnh!”

“Chắc là một cái van,” nhỏ đáp. “Nó bị trục trặc. Mình đã cố làm cho nó lỏng ra nhưng không thể.”

Jara tiến lên trước và dịu dàng cầm tay Hahn. “Hahn, đừng chết!” Anh nài nỉ. “Hahn, hãy đi với Toby, Jara và tự do!”

“Cha à, chú Hahn sắp đi về *Thế Giới Bên Kia* rồi. Bạn của chúng ta - chú Tobias và các bạn của chú ấy - sẽ giúp chúng ta tiêu diệt Visser Ba, trả thù cho chú Hahn.”

Jara nấc lên thê thảm. Ảnh quỳ xuống và đặt cái đầu sừng lên cơ thể Hahn. Cả chuồng thú chìm trong im lặng. Chẳng ai buồn thở nữa…

Tôi bước ra ngoài. Jara cần sự riêng tư. Tôi ngước nhìn cửa sổ gác mái, nơi ra vào ưa thích của Tobias.

Trời sáng dần. Bình minh đang lên. Một ngày mới sắp đến. Một ngày mà Hahn và những người Hork-Bajir bị đột biến khác không bao giờ biết đến nữa…

"Jake?"

Tôi quay lại nhìn Cassie và dang rộng tay. Nhỏ tiến tới và hai đứa tôi ôm nhau.

Tụi tôi cứ ở trong vòng tay nhau như vậy cho đến khi Toby và Jara đã quấn xong thi thể Hahn trong những tấm chăn và đưa anh ấy ra ngoài.

Bình minh đã rạng.

CHƯƠNG 3

Hôm sau, tan học về chúng tôi lại tụ tập trong chuồng thú. Nơi này cách đây chỉ vài tiếng, có một người Hork-Bajir bị hành hạ đã qua đời…

"Phải theo dấu tàu Đao Phủ Biển, chấm hết." Rachel hùng hổ. "Không thể ngồi yên nhìn bọn Yeerk cướp tàu hay kỹ thuật Pemalite được."

"Kế hoạch hay quá ta," Marco xì xầm.

<Tụi mình chưa biết gì cả thì làm sao mà lập kế hoạch được?> Tobias nói vọng xuống từ trên rui nhà.

Tobias là một *nothlit* - đó là thuật ngữ của người Andalite chỉ người có khả năng biến hình đã ở trong lốt hình biến quá giới hạn hai giờ đồng hồ. Giờ đây diều hâu đuôi đỏ là hình hài thực của cậu ấy, còn tất cả những sinh vật khác, kể cả con người Tobias, đều là lốt hình biến.

Rachel thường xuyên làm Tobias đến khốn khổ vì cứ ở hoài trong lốt diều hâu mà không chịu trở lại thành một gã con trai bình thường mãi mãi. Nhưng nếu bạn muốn nghe giải thích thì có ngay đây. Nếu Tobias trở lại vĩnh viễn là một con người, đồng nghĩa với việc cậu ấy phải từ bỏ quyền năng biến hình, thì coi như cậu ta giã từ chiến đấu. Nhưng cậu ấy không thể rời khỏi cuộc chiến này. Tobias không thể hay đúng hơn là sẽ không bỏ rơi chúng tôi.

Tobias là con trai của Elfangor. Lại là một câu chuyện dài và lạ kỳ nữa.

<Đành phải tận dụng thông tin hồi sáng chúng ta nhận được từ Toby thôi…> Ax chỉ ra.

Chẳng là mới sáng sớm, tôi đã phái Ax và Tobias tới thung lũng bí mật của người Hork-Bajir tự do. Tin tức họ cung cấp thật sơ sài. Người Hork-Bajir, ngoại trừ Toby ra, không phải là người thông minh, sáng dạ. Họ giống như một đứa trẻ lên bốn kể chuyện phim vậy.

Tụi tôi cũng đã tham khảo thêm mạng lưới của người Chee. Người Chee lại là cả một câu truyện khác nữa. Mấy người máy họ rất giỏi mô tả. Họ không biết nhiều nhưng những gì họ biết lại khác hẳn - họ nhìn nhận rắc rối ở khía cạnh khác…

"Tụi mình biết được những gì? Đó mới là vấn đề," Marco nói.

Tôi gật đầu. "Ax, vậy ý bồ ra sao?"

<Chúng ta có rất ít thông tin, có thể có thêm suy luận và phỏng đoán nữa,> Ax nói.

Tôi mỉm cười. "Vậy là 'rất ít' ở đây là đã bao gồm cả phỏng đoán và suy luận rồi chứ gì."

<Tàu Đao Phủ Biển thuộc loại tàu thế hệ mới. Nó có thể đi cả trên không lẫn dưới nước. Đa số tàu vũ trụ chỉ ở được dưới nước một thời gian ngắn và có tác dụng giới hạn. Bọn Yeerk muốn đi vào những vùng biển sâu của Trái Đất thì cần phải có một thứ vô cùng đặc biệt,> Ax kể cà. <Ngoài chuyện đi được dưới nước và trên không, nó còn phải ẩn dạng để tránh những bộ cảm biến thô sơ của loài người.>

"Đương nhiên," Marco xen ngang. "Ngoài khơi kia đầy nhóc những tàu ngầm. Dưới đáy đại dương, đâu đâu cũng có những bộ cảm biến còn sót lại từ thời Chiến Tranh Lạnh."

<Chính xác,> Ax đồng ý.

"Định vị sóng âm thì sao?" Cassie hỏi.

"Định vị sóng âm tương tự như những cái người ta gọi là radar chủ động." Marco giảng giải. "Tức là phát sóng âm thanh tới một vật thể rồi lắng nghe sự phản hồi trở lại. Nhưng các tàu ngầm không dùng radar loại này, bởi vì nếu bỗ 'lách cách' định vị ai đó bằng radar thì họ sẽ nghe thấy tiếng bồ liền. Tàu ngầm thường chuộng kiểu nghe thụ động hơn."

"Marco, bồ tỉnh xổ ra cả một bài thuyết trình hả? Làm sao mà bồ biết hay vậy?" Rachel hạch sách.

"Tom Clancy."

Tôi gật gù. "Ừ, Tom Clancy trong phim *Cuộc Đi Săn Tháng Mười Đỏ*."

"Ngoài ba cái tạp chí *Glamour* vớ vẩn, bồ cần phải đọc nhiều sách hơn nữa, Rachel à." Marco móc máy.

"Vậy định vị sóng âm có tác dụng gì không?" Cassie hỏi.

Tất cả tụi tôi quay qua nhìn Ax. <Có thể có mà cũng có thể không. Nhưng đó là cách duy nhất chúng ta có thể thực hiện.>

Cassie cắn môi. "Chỉ có mực ma là xuống được sâu nhất. Còn không thì cá heo hoặc cá voi…"

<Người Chee đã cho chúng ta biết vị trí mới của tàu Pemalite. Nó không ở quá sâu đâu, tuy nhiên nó lại nằm trong vùng được quy hoạch là căn cứ hải quân. Ở đó có một số lượng lớn vũ khí nổ… và không nổ. Loài người ít khi la cà đến khu vực này.>

<Tại sao người Chee không tới tàu Pemalite, và di chuyển nó đi chỗ khác trước khi bọn Yeerk tới?> Tobias hỏi.

"Bọn Yeerk sẽ vẫn không ngưng tìm kiếm," tôi đáp. "Người Chee không thể chơi trò mèo đuổi chuột với chúng mãi được. Trước sau gì họ cũng thua thôi. Vả lại, tàu Pemalite sẽ càng dễ bị phát hiện hơn khi bị di dời nữa."

"Chúng ta cần phải đánh chìm tàu Đao Phủ Biển," Cassie lạnh lùng nói. "Phải đánh chìm nó, phá hủy nó. Làm chúng phải hối tiếc dù là chỉ mới có ý định xâm phạm đại dương."

Tôi liếc nhìn nhỏ. Cassie hiếm khi dữ dằn như vậy.

Nhỏ bắt gặp ánh mắt của tôi nhưng vẫn thản nhiên. “Những gì chúng làm với người Hork-Bajir quả là tàn tệ,” Cassie lên án. “Thật quá quắt. Chúng ta phải dạy cho chúng một bài học.”

Tôi gật đầu. Tôi hiểu những cảm xúc của nhỏ. Nhưng nhiệm vụ lần này không thể chỉ vì chuyện tình cảm.

Marco nói toẹt ra điều tôi nghĩ. “Hây, tụi mình hổng có dạy học. Tụi mình cũng hổng có trả thù. Tất cả những gì bọn Yeerk làm đều quá quắt. Điều tụi mình làm là phải chặn chúng lại.”

Cassie có vẻ vẫn còn chưa bị thuyết phục, trong khi Rachel lại vênh cái mặt lên cười khoái trá ra chiều đồng ý với Cassie. Nhỏ khoái cái ý tưởng giáng cho Yeerk một bài học nhừ tử. Rachel luôn như vậy đó. Nhưng nếu Cassie cũng thế thì quả là đáng ngại.

Nảy sinh vấn đề rồi đây, bởi tôi là thủ lãnh của một nhóm “chiến binh tình thế” đang cực kỳ mệt mỏi và rệu rã mà. Tobias thì ghét xuống nước. Marco không chắc việc đó là cần thiết. Cassie hoàn toàn xem xét sự việc theo cảm tính.

Rachel và Ax lại mỗi người một tính cách. Tôi thở dài. Một tình huống khá đặc trưng cho hội Animorphs: Vào bất cứ thời điểm nào, trong bất cứ phi vụ nào, hầu như luôn có phân nửa nhóm gặp khó khăn không kiểu này thì lối khác. Tất nhiên là cũng có cả tôi trong số đó. Thậm chí có khi chỉ có mình tôi mới ghê chứ.

"Định vị sóng âm," Cassie mơ màng. "Tụi mình đều có thể biến thành cá heo."

<Rachel và mình còn có thể biến thành cá nhà táng nha,> Tobias nhắc tụi tôi.

"Cả bọn cũng có lốt hình biến mực ma nữa đó," Rachel hào hứng thêm vào.

Marco rùng mình lẩm bẩm: “Hổng chắc là tụi mình có còn muốn đối đầu với những tên này lần nữa không đó nghen. Ớn thấy mụ nội luôn.”

"Cá voi hay cá nhà táng là thích hợp. Tụi mình cần lốt hình biến có thể kiểm soát được. Một thứ gì đó thông minh, có thể lặn sâu xuống để phá hủy tàu Đao Phủ Biển,” tôi lập luận. “Nhưng phải nhìn nhận rằng: khả năng cá nhà táng mắc cạn một lần nữa cho tất cả chúng ta hấp thụ là không thể có.”

“Nhớ rồi!” Cassie búng tay đánh tách một cái. “Có một con cá voi sát thủ - ở khu Phố Biển của Lâm Viên. Tên nó là Swoosh.”

“Swoosh?” Marco nhắc lại vẻ nghi ngờ. “Ai đặt tên cho nó vậy?”

Cassie hoang mang. “Hãng Nike. Họ tài trợ cho cuộc triển lãm đó, cho nên họ đặt tên cho con cá…”

“Được rồi,” tôi nói. “Các bước tiến hành của tụi mình nè: Một, mình sẽ liên hệ với những người Chee nhờ họ đóng vai tụi mình lần nữa. Hai, tiến hành theo dõi ngày đêm xung quanh vũng Yeerk, cố tìm ra vị trí xuất phát của tàu Đao Phủ Biển. Ba, hấp thụ cá voi sát thủ.”

“Quá dễ,” Marco bông phèng. “Một, hai, ba rồi hén, hổng nói nữa. Để tui kể tiếp nha! Bốn, đuổi theo một siêu tàu ngầm trong lòng đại dương. Rồi năm, ráng phá hủy nó trước. Sáu, giữa đường bọn chúng gặp một phi thuyền của một loài ngoài hành tinh nào đó. Bảy, khi bọn Yeerk cố tiếp cận phi thuyền, một trận mưa bom và đại bác bất thần trút xuống đầu chúng. Và tám là tụi mình sẽ bị nướng rụi bởi tia Nghiệt của bọn chúng.”

Rachel cười phá lên, tinh nghịch huých mạnh Marco một cái. "Bồ lúc nào cũng quá bi quan. Nhìn theo hướng sáng sủa coi: Có thể mấy quả bom bất thần đó sẽ… tình huống thứ 9 nè, làm nổ tung bọn Yeerk mà không phải tụi mình."

Cassie không tham gia vào việc bông đùa vớ vẩn này. "Năm mươi người Hork-Bajir bị biến thành đối tượng cho những thí nghiệm y học kinh khủng," nhỏ lẩm bẩm "Vấn đề nằm ở chỗ đó."

CHƯƠNG 4

<Tụi mình vừa có bài kiểm tra toán vào hôm thứ Sáu, Jake Bự à.>

<Bồ bắt đầu lo chuyện học hành tử tế từ khi nào vậy?> Tôi hỏi. Nói chuyện tầm phào i mà, chẳng qua là tụi tôi muốn giết hai giờ chán phèo của ca trực thôi.

Tôi đang ở độ cao khoảng mười lăm mét. Marco thì ở chừng bảy mét rưỡi hoặc cao hơn, và cách tôi khoảng hai hay ba khối nhà về hướng Đông. Tụi tôi trong lốt hai chú chim săn mồi, chim ưng Peregrine và ó biển, đang bồng bềnh trên những tấm đệm không khí ấm lướt đi trong làn hơi nóng.

<À thì kể từ khi ba tui cưới cô giáo dạy toán đó. Tui bị bắt buộc phải học môn toán. Thiệt là một tội ác chớ hổng phải sao. Hổng phải là một môn trời ơi nào đó mà tui có thể vờ vịt vượt qua được. Nhất thiết phải là toán. Đáp án chỉ có thể là căn bậc hai của Pi hoặc là không phải, bồ tèo à, hổng có vẽ vời thêm bớt gì được hết. Tui hổng thể nói tào lao kiểu: "À, con cảm thấy những gì tác giả thật sự muốn nói là...>

<Người Chee đóng thế bồ sẽ lãnh bài kiểm tra đó.>

<Chỉnh xác. Và ảnh cũng nên chỉ đạt được điểm đúng như thực lực của tui thôi. Thiệt tình tui không muốn đạt cái điểm mà tui có thể với tới. Tui muốn đạt điểm A, hổng phải A+ à nha. Chỉ cần A thôi đó. Nếu vậy, cổ mới sẽ hổng để ý.>

<Bồ đang tính tới cái chuyện rằng bồ sẽ không có mặt để làm bài kiểm tra đó rồi,> tôi nói. <Cái kiểu mà mọi việc đang diễn ra... mình nghĩ tụi mình sẽ chẳng thu được gì cả cho coi.>

Hai đứa tôi đã tuần tra được một tiếng rưỡi rồi. Đây là ngày thứ ba chúng tôi quần trên khu liên hợp vũng Yeerk trong lốt chim ưng, ó biển.

Vũng Yeerk là một khu liên hợp ngầm khổng lồ. Một mái vòm trung tâm còn bự hơn cả sân vận động bóng đá, cộng thêm nhiều đường hầm và những khu vực vệ tinh. Nó nằm bên dưới một phần của khu thương mại, xuyên qua lòng đất phía dưới một cụm nhà hàng thức ăn nhanh, mấy bãi đậu xe hơi và một lô đường xá và trải dài tới tận trường học.

Tụi tôi biết, tàu Đao Phủ Biển đang ở đó, trong khu liên hợp vũng Yeerk. Có nghĩa là sớm hay muộn gì nó cũng phải ló mặt ra thôi. Chỉ có điều tụi tôi chưa biết nó sẽ ra bằng cách nào, bao giờ và ở đâu.

Tôi đã quá ngán ngẩm và mệt phờ vì cứ phải biến hình rồi hoàn hình trên mái nhà hay trong thùng rác. Vài phút nữa Ax và Tobias tới thay ca, Marco và tôi mới có thể hoàn hình, rồi lại biến hình bay về

nhà được. Tôi đếm từng phút mong cho mau về nhà để được nằm chèo queo coi tivi bằng chỉnh cặp mắt người thị lực yếu xỉu.

Để coi nào, tối nay thứ mấy ta? TV có chương trình gì thú vị không ta? Tôi còn thậm chí không nhớ hôm nay là ngày mấy tháng mấy nữa kìa.

<Marco! Mình thấy có gì đó!>

<Ý bồ là cô gái mặc đồ tắm đang lái xe Mazda đó hả?>

<Khu đất hoang kế tiệm Walgreen kìa bồ ơi!>

Marco quẹo gắt xuống. Khoảng đất trống có một hàng rào mắt cáo quây quanh. Nó xem ra vẫn còn mới, trên đỉnh rào tua tủa đầy gai nhọn sắc.

Tôi rủa thầm sự ngốc nghếch của mình. Ồ, sao mình không nghĩ về nó ngay nhỉ? Ai lại đi bảo vệ một vùng đất hoang bằng hàng rào mới toanh như vậy? Thật không hợp lý. Trừ phi khu đất đó không thật sự trống rỗng.

<Có ánh sáng đìu dịu? Ý bồ là vậy hả?> Marco hỏi.

<Hình chiếu ba chiều đấy,> tôi thét. <Bên hông thì liền mạch nhưng trên đỉnh thì đứt khúc.>

Hình chiếu ba chiều từng là thứ rất kỳ lạ đối với tôi cách đây không lâu. Trước kia, khi tôi còn sống một cuộc sống bình thường ỉ. Giờ thì quen rồi, nên khi Marco hét toáng lên <Hình chiếu ba chiều! > tôi nghĩ liền tất nhiên nó là hình chiếu ba chiều.

Hình chiếu khiến cho mọi người nhìn từ bất cứ góc độ nào cũng chỉ thấy một mảnh đất trống huếch trống hoác, lam nham đầy cỏ dại, rác rến, vỏ lon và giấy gói bánh McDonald.

Nhưng nhìn thẳng từ trên xuống mới thấy có gì đó lộ dần ra. Khổng lồ! Hai cánh hình mã tấu. Thân láng o hầu đạt tốc độ siêu đẳng. Nó không thuôn dài hình giọt nước như tàu ngầm của loài người mà hao hao giống tàu Lưỡi Rìu, nhưng có nhiều khoang lòi ra rải rác quanh thân tàu trông tựa những bọc mụn mủ.

Tuy nhiên, điểm nổi bật của nó lại là màu sắc: nó đen như hạt huyền, đen như được đẽo từ than đá vậy. Thoạt nhìn, cứ tưởng như nó đã hút sạch toàn bộ màu sắc của ánh sáng trong bầu trời vào cái sắc đen nhánh của nó.

Nó ngự trên một cái bệ tựa như thang máy thủy lực nâng xe hơi ở trạm xăng, nó được nâng xuyên mái vũng Yeerk, đi qua một đường hầm hình chữ nhật khoét hẳn vào đất đá…

<Nó đi kìa!>

<Ừa. Nó hướng ra biển.>

<Mình đuổi theo đây.>

Marco không bàn cãi. Ớ biển nhanh đấy, nhưng chim ưng Peregrine còn nhanh hơn.

<Marco, đi gọi bọn nó mau đi. Ax và Tobias sắp tới rồi, chắc chắn

bồ sẽ gặp giữa đường. Bảo tụi nó bay theo mình ngay. Còn bồ đi gọi Cassie và Rachel.>

Tôi quầy quả vút về phía biển. Phải khởi đầu ngay khi có thể.

<Ê, bồ tèo, làm sao tụi tôi tìm được ông?> Marco thắc mắc, giọng nó lợt đi. Nó đã quay mũi hướng về nhà.

<Mình không biết. Cứ ra bãi mau lên. Mình sẽ…>

Vúúút!

Vọt thẳng lên! Tàu Đao Phủ Biển vọt khỏi mặt đất, nhô lên mặt biển như thể nó là một miếng bọt xốp nổi được các sợi cáp và thừng bện kéo lên. Trong nháy mắt nó đã nhòa đi, chỉ còn là một đường kẻ trong màn nước tung tóe.

Rồi nó mất hút! Vô hình đối với người trần mắt thịt.

Nhưng nó không thoát khỏi con mắt tinh tường của chim ưng Peregrine. Tuy hổng thấy rõ mồn một, nhưng tôi vẫn nhận ra luồng không khí xao động, như những luồng khí hắt lên từ mặt đường bê tông trong những ngày oi bức, hay đại loại như một làn nhiệt nóng chập chờn. Thế rồi đốm sáng lập lòa cũng biến mất.

Tôi phóng hết tốc lực.

<Jake! Nhớ nha, chỉ còn non nửa giờ trong hình biến này nữa thôi!>

Giọng Marco với theo, nhưng tôi chẳng còn thời gian để mà trả lời nữa. Tôi nhóng thẳng lên. Liệng, chao trên không trung, bám theo luồng nhiệt do động cơ của tàu Đao Phủ Biển phụt ra, theo sau làn không khí lay động…

Tôi đập cánh như điên, nhưng vẫn bị bỏ lại đằng sau. Cứ tưởng phi thuyền biển này sẽ không nhanh trong không khí, vậy mà nó lại quá nhanh…

Tôi đuổi sức dần. Ngốc thật! Lẽ ra phải bay cao hơn, càng cao càng tốt. Đã bao nhiêu lần Tobias nói với tôi rằng: độ cao bằng với tốc độ. Tôi nên dùng trọng lực để tăng tốc thay vì để nó cản trở mình như vậy.

Một chú ó biển phải bay chật vật trong không khí lạnh buổi chiều không thể là đối thủ của tàu Đao Phủ Biển, mà các động cơ của nó lại không biết mệt.

Nhưng chừng nào mà tôi còn nhìn thấy nó thì tôi càng cần phải bám riết lấy nó.

Tàu Đao Phủ Biển ngang nhiên đi thành một đường thẳng tắp, chẳng thèm lắt léo hay lẩn trốn. Đột nhiên nó bay thẳng lên bãi tắm, phía trên những đụn cát. Tôi vẫn mệt nhọc lao vun vút, thấp chủn như muốn đụng ngang mấy tòa nhà một tầng trên bãi biển và mấy cái quán trọ rẻ tiền.

Tôi đã mệt đứt hơi mà vẫn không đời nào đuổi kịp nó. Cơ bắp tôi kêu gào thảm thiết. Tôi còn lại bao nhiêu phút trong lốt biến hình này nhỉ? Tôi không biết, nãy giờ tôi không để ý.

Không được để tàu Đao Phủ Biển vuột mất. Cần phải dõi theo xem nó đáp xuống chỗ nào, hoặc ít ra là ở hướng nào.

Luồng nhiệt từ các động cơ đâu rồi? Tôi đã mất dấu? Tàu Đao Phủ Biển đã mất tăm mất dạng?

Ồ không. Động cơ gân guốc của nó đang kìm lại, chuẩn bị lặn xuống nước. Quá gần bờ biển vậy sao? Thật táo tợn!

Luồng sáng nhập nhòe bỗng dưng đứng tại chỗ. Con tàu vẫn vô hình khi lượn lờ trên vùng biển tối.

Xuống nước! Tôi thầm cầu khấn trời đất.

Chỉ vài phút nữa thôi, tôi sẽ là chim ưng Peregrine mãi mãi. Không chừng đã quá trễ rồi cũng nên. Nửa giây sau, hình thù lờ mờ của tàu Đao Phủ Biển lại ló lên trên mặt biển, rồi biến hẳn luôn.

Kiệt sức, tôi lao xuống làn nước lạnh buốt và tập trung tinh thần.

Rồi bắt đầu hoàn hình.

Biến hình chẳng bao giờ thú vị cả. Nhất là khi bạn đã kiệt sức, lạnh cóng và ướt nhẹp, nghiêm túc mà nói nó không phải là một trò vui. Có tiếng động lạ. Những cảm giác xáo trộn. Chỉnh xác thì không đau đớn nhưng cũng chẳng dễ chịu gì. Bạn biết mọi việc đang xảy ra với cơ thể bạn sẽ không thể xảy ra ở thế giới bình thường. Không nên xảy ra.

Tôi hoàn hình cấp kỳ. Từ cái phao nổi chim ưng Peregrine bất chợt thòi ra hình thù người. Mười, mười lăm, hai mươi ki-lô. Cẳng chân và cánh tay vẫn tiếp tục bự ra.

Tôi trượt xuống nước, lại ráng ngoi lên. Ngạt thở quá - tay chân tôi khua loạn xạ.

Tôi là Jake nhưng chẳng còn là Jake lâu nữa đâu.

CHƯƠNG 5

Những đường nét cơ thể tôi giãn căng, tõe ra mọi hướng. Trán tôi xổ ào ra trước như là sỏi đá vãi khỏi xe tải. Mắt tôi di trú sang hai bên đầu, đôi tai người nhỏ nhắn đã chìm hẳn trong đống mỡ cá voi.

Cổ họng tôi nghẹn ứ. Một lát sau tôi mới cảm thấy không khí mát lạnh, sạch sẽ. Mũi thở đằng sau cổ đã hình thành.

Đôi chân tôi xoắn lại với nhau giống như là một cái que bự chảng bện bằng cây mâm xôi và rễ cam thảo. Một que cam thảo dài hơn bảy mét!

Đằng sau mũi thở, một vây lưng xòe ra từ xương sống tôi, chĩa lên không hai mét, bự chàng dàng và đen nhánh.

Bụng tôi là một "cánh đồng" bao la màu trắng, trơn láng. Lưng tôi đen như một bánh xe ướt. Miệng tôi chứa đầy răng to cỡ đầu búa.

Tôi biết chắc mình đang băng băng vượt đại dương, dù vẫn chưa biến hình xong. Trong cơn hãi hùng, tôi thoáng nghĩ không hiểu sao một con vật bự xự cỡ này lại nổi được mà không bị chìm nghỉm.

Rồi, tôi cảm nhận được trí não của con cá voi sát thủ. Bản năng của nó đang trỗi mạnh, những giác quan chiếm cứ trung khu não.

Sợ ư? Không, không hề có chuyện sợ sệt ở đây. Mối đe dọa không tồn tại. Không gì dám thách thức lại sức mạnh của tôi!

Còn mồi? Hừm, con mồi ở khắp nơi nơi. Bất cứ cái gì sống trong đại dương mênh mông này đều là thịt dành cho tôi, kể cả những sinh vật tắm táp trong bãi cũng thế.

Tôi to lớn, mạnh mẽ, hung hăng và tàn bạo hơn bất cứ loài nào dưới biển. Ghê gớm vậy đấy, nhưng tôi không hiểm ác, xấu bụng như bọn cá mập. Tôi có thể lập kế hoạch, biết phối hợp và biết suy nghĩ.

Trong óc tôi là những khuôn mẫu, giống những hình ảnh do sự phản hồi tạo ra. Hình ảnh những bầy cá voi sát thủ kết thành một khối, liên lạc với nhau hầu săn bọn sư tử biển lanh lẹ, đề xua lũ hải cẩu ra khỏi tảng băng trôi, đề phóng thẳng lên bờ biển và lôi xuống một con hải mã.

Là con người, tôi thấy tất cả những việc đó. Cảm thấy sững sờ khi thấy điều quen thuộc tại một nơi hoàn toàn xa lạ. Chó sói sinh hoạt theo bầy đàn, như cá voi sát thủ. Nhưng có cái gì đó rất gần gũi trong cách hành xử của cá voi sát thủ, làm tôi thấy như đang ở giữa giống loài của mình vậy.

Đó là một cái gì rất nhân bản trong tâm thức của chúng, khả năng cá nhân hoá nhưng vẫn có thể tụ thành nhóm, khả năng nhớ về quá khứ và tưởng tượng ra tương lai, không giống như nhiều loài sinh vật khác.

Trong tâm não cá voi sát thủ, tôi mường tượng ra hình ảnh những

con mồi: chim cánh cụt căng mọng như cao su, rái cá, sư tử biển, hải mã và cả cá heo. Và tôi cũng hình dung được cả khi chúng trở nên yếu sức, mất đi sức mạnh và tốc độ - biểu trưng của những chú cá voi sát thủ vĩ đại.

Tôi đã từng cư ngụ trong tâm não của rất nhiều loài vật. Thú bị săn với bản năng muốn sống để chạy trốn, tìm thực phẩm và tìm bạn. Thú ăn thịt thì lùng sục con mồi yếu thế hơn. Chúng cũng tìm bạn đời nhưng biết xẻ phần và bảo vệ lãnh địa.

So với con người, trí não chúng thường là cực kỳ đơn giản, chỉ là màu trắng đen, được mã hóa thành những hành vi đơn giản trong những tình huống giản đơn.

Chỉ có ở một vài con vật, tôi cảm thấy sự đột biến: trí thông minh. Chúng có khả năng nhìn thấy xa hơn chuyện đánh nhau hay chạy trốn, có hay không, chạy hay đứng im, giết hay bị giết. Chỉ có một số loài biết suy nghĩ kiểu "nếu như… thì sao?"

Cá voi sát thủ là loài đó. Cũng thông minh như cá heo và tinh tinh, nó giữ vị trí cao nhất, chỉ đứng dưới loài người hiện đại có một khoảng hẹp thôi.

Tôi đã từng chạm trán với trí thông minh của lốt hình biển. Nhưng ở đây có điều mới, ít nhất là mới đối với tôi: hình như con cá voi nhận thức được tôi, vật dẫn dắt hành vi của nó.

Nó biết, theo cách đơn giản và thô thiển, rằng nó đang bị kiểm soát.

<Đi nào bé bự,> tôi nói bằng giọng truyền.

Dĩ nhiên không có lời đáp, nhưng coi bộ sinh vật trầm tĩnh và được xem là có đầu óc này đang nhìn tôi, dù nó thiếu hẳn ký ức học hỏi, thiếu hẳn mọi kiến thức chỉ trừ những kiến thức đã được mã hóa trong bản năng.

Tôi cảm thấy sờ sợ. Thật lố bịch. Tôi đang là cá voi sát thủ thì làm sao cá voi sát thủ hại được tôi. Nhưng đó là nỗi sợ mà bất cứ con mồi nào cũng cảm thấy khi lọt vào tầm mắt kinh khủng của cá voi sát thủ.

Mình còn có một nhiệm vụ mà.

Tôi phát luồng định vị. Thình lình, một bức tranh hiện ra trong óc tôi, hệt như tia X-quang, y chang một biểu đồ phác họa. Những đường thẳng, đường viền biểu thị cho thế giới dưới nước quanh tôi. Đáy biển láng mịn, dốc lài lài. Hằng hà sa số loài cá - chúng quá nhỏ chẳng bõ bèn gì với tôi.

Rồi những hình ảnh mất dần.

Tôi lại lách tách định vị tiếp. Giờ thì trong những hình ảnh thu được có cả tàu Đao Phủ Biển.

Nó ở xa tuốt bên dưới. Bất động. Cứ như đang chờ tôi vậy.

Tôi hít căng buồng phổi rồi lao xuống. Sâu, sâu hơn.

Tôi lại định vị.

Tàu Đao Phủ Biển chắc hẳn đã biết tôi đang ở đây. Bộ cảm biến

của nó có lẽ đã nghe tiếng lách cách. Có thể những radar của nó đã vẽ ra hình ảnh của tôi. Và không như bất cứ thủy thủ đoàn nào của con người, bọn Yeerk thường hay quan tâm chú ý đến những con vật lạ.

Tàu Đao Phủ Biển ở cách tôi chưa tới một phần tư dặm. Tôi có thể đi theo nó, nhưng khó lòng có thể làm nó suy suyển gì, chứ đừng nói tới chuyện tiêu diệt nó. Nếu Marco và bọn bạn không tới kịp, tôi cũng đành chịu thôi.

Tụi tôi chỉ ráng đuổi theo, quậy phá nó chút đỉnh chứ chưa có kế hoạch gì cụ thể. Ráng đuổi theo nó cũng là vất vả lắm rồi. Nhưng tàu Đao Phủ Biển đang đậu ở đó, không nhúc nhích, im re.

Còn bao lâu nữa bọn bạn mới bắt kịp tôi đây?

Tôi lại ngoi lên để thở. Bỗng, tôi thấy một bóng râm di chuyển băng ngang mặt nước. Lật nghiêng qua, tôi nhìn lên trời. Một máy bay bốn động cơ bay thấp, song song với bãi tắm. Xám dẹp. Máy bay quân sự.

Nhìn kỹ, tôi thấy một vật hình trụ phóng khỏi đuôi máy bay, thả dù xuống biển. Vài giây sau, tôi nghe thấy một tiếng tõm. Rồi một tiếng lách cách ầm ĩ.

Dĩ nhiên! Đây là chuyến hải hành đầu tiên của tàu Đao Phủ Biển và bọn Yeerk đang kiểm tra món đồ chơi mới của mình. Đó là máy bay trinh sát của hải quân, thả phao radar xuống rồi truyền tải những gì tiếp nhận được cho chỉ huy tàu Đao Phủ Biển.

Chứng kiến cảnh Yeerk khống chế máy bay hải quân thì thật đau lòng. Nhưng như thế lại hóa may cho tôi: nó làm chậm bước tàu Đao Phủ Biển.

Tôi lặn xuống, định vị tiếp và thấy hình thù tàu Đao Phủ Biển. Thật rõ ràng không lẫn vào đâu được. Tôi đánh võng một vòng, tìm kiếm…

Khoan đã! Có gì đó không ổn. Cá voi à?

Tàu Đao Phủ Biển đã biến đi đâu mất tiêu. Thay thế vào vị trí đó là hình chiếu một con cá voi khổng lồ. Cá voi lưng gù. Có lẽ là cá voi xanh. Ngay boong chỗ tàu Đao Phủ Biển đã đậu lúc trước.

Có chuyện gì vậy?

Một cái bướu. Âm thanh của động cơ. Con tàu đã đi khỏi. Chăm chú lắng nghe, tôi phát hiện tiếng động cơ đã trở thành tiếng thùy đuôi cá voi quẫy phụt phụt, lái con quái vật di chuyển trong biển cả.

Rồi… đằng sau tôi! Một cái gì đó nhanh, bự! Không chỉ có một…

Trí não cá voi của tôi nhận ra ngay lập tức: một bầy cá voi sát thủ.

<Hây! Bồ tèo! Tui nè.> Giọng Marco vang ầm trong đầu tôi.

<Mọi người ở đây cả chứ?> Tôi hỏi.

<Ừ. Không tin nổi là tụi này tìm ra bồ.>

<Tàu Đao Phủ Biển đâu rồi?> Rachel nhóng hỏi.

<Nếu mấy bồ định vị mà nhận thấy một con cá voi khổng lồ vừa rời khỏi đây thì đó là, thưa các chiến hữu, con tàu mới của Visser Ba đấy.>

<Đúng, có thể cảm biến được nó,> Ax đồng tình. <Chúng không chỉ lẩn trốn mà còn tạo ra hình ảnh giả để đánh lừa những ai tình cờ thấy chúng. Chắc chắn chúng đã điều chỉnh trường hấp thụ năng lượng để phản hồi thành một bức tranh cá voi. Tạo ra tín hiệu âm thanh thì đi nhiên là dễ rồi.>

<Thời cơ chỉn muồi cho cuộc đột kích bất ngờ,> Rachel hăng tiết. <Tụi mình giống như trục gỗ phá thành. Chắc hẳn chúng đang vênh váo, tự phụ lắm.>

<Thêm nhiều trục gỗ nữa nhập bọn. Nhìn coi ai đang tới kìa,> Tobias la lên.

Hai con cá voi sát thủ. Không phải do người biến thành, mà là cá voi sát thủ thật.

Tôi cười. <Dù rất cảm kích sự hỗ trợ của chúng, nhưng mình không muốn chúng bị giết vì chúng ta.>

Rốt cuộc tụi tôi cũng dễ dàng lần ra dấu tàu Đao Phủ Biển. Nhưng chẳng chóng thì chày nó sẽ tăng tốc cho mà coi. Rachel nói đúng. Bây giờ là thời điểm tốt nhất để hành động.

<Nào, bám theo đuôi tàu. Vào thứ trông có vẻ như cái đuôi trong bức tranh định vị của mấy bồ ỉ. Tobias, Rachel và Marco đi bên trái. Cassie và Ax đi với mình.>

Tụi tôi tỏa rộng ra, hai con cá voi sát thủ thật cũng rẽ ra hai hướng khác nhau. Cassie, Ax và tôi nổi lên mặt nước, thở lấy thở để.

<Đi nào,> tôi hô.

Nghe sao mà đơn giản thế cơ chứ. Tôi đã bắt đầu có cái tật hay ra lệnh, điều này hổng tốt tí nào.

Tụi tôi lặn xuống và đột ngột lái về hướng tàu Đao Phủ Biển. Sáu con cá voi biến hình toan tính tông vào động cơ tàu. Cần phải phá hỏng hay vặn lỏng cái gì đó. Cần phải chọc thủng đôi ba lỗ và tách ra vài mối nối.

Thùy đuôi cá voi căng đầy sức mạnh, quẫy hết tốc lực. Một đội quân tàn phá.

Một ngàn mét. Năm trăm mét.

Chỉ còn hai trăm mét nữa thôi!

Tôi bắn ra một luồng định vị. Tàu Đao Phủ Biển-cá voi thấy khác hẳn đi. Một bức tranh khác giống như là…

<Nó quẹo!>

<Nó đã thấy tụi mình!>

Con tàu ngầm tiến thẳng đến chỗ tụi tôi. Và nó ranh ma di chuyển với tốc độ của cá voi - năm mươi hải lý[1] một giờ.

CHƯƠNG 6

Păng chiu! Tia Nghiệt!

Một tiếng rú kinh hoàng! Tiếng thét không phải của người, rồi im bặt.

Tôi phát luồng định vị. Những hình thù kỳ quái, không thể tin nổi. Không phải là sáu hay tám con cá voi sát thủ. Mà là chín con. Chín? Tại sao vậy?

<Ô, trời ơi!> Tôi thét rùm.

Một con cá voi sát thủ trong bầy bị bửa đôi theo chiều dọc. Có tới hai, thay vì chỉ có một hình ảnh phản hồi.

Xẻ ra làm hai! Giống như ổ bánh mỳ Ý bị xắt ra để làm món sandwich.

Hai nửa cá voi sát thủ khổng lồ bắt đầu chìm xuống đáy đại dương. Nước xoáy cuồn cuộn, đầy máu, bao phủ tụi tôi!

<Ai bị đạn vậy?> Tôi gào lên.

<Hoàn hình mau!> Tobias hét.

<Không phải mình! Cassie đáp. <Ax? Marco?>

<Tôi không sao,> Ax trả lời.

<Còn tui thì bị chấn động tinh thần. Lên tiếng dùm là cái vụ ăn đạn đó không xảy ra với tụi mình đi chớ.> Marco ca cẩm.

<Hứ!> Rachel nhiếc.

Phào. Chỉ là một con cá voi sát thủ thật gặp xui xẻo thôi mà… Thế nhưng tôi vẫn lo quýnh quíu. Lần sau, chắc không còn cơ hội né tránh tia Nghiệt đâu.

Không còn thời gian để mà sợ sệt nữa. Phải hành động mau! Phải làm cái gì đó ngay, Jake!

<Hoàng tử Jake!>

Păng chiu! Păng chiu!

Thêm một tia vàng vọt nữa chém xoẹt vào bóng tối mịt mùng, hụt tôi trong vài milimét.

<Jake! Bồ bị trúng rồi!>

Thật không thể được. Tôi đâu có cảm thấy…

Thêm một cuộn mây đỏ nữa xoáy quanh tôi. Và rồi, tôi cảm thấy đau. Tôi phát luồng định vị và thấy một mẩu cơ thể cá voi sát thủ - cơ thể tôi, quay mòng mòng rồi chìm xuống. Khoảng chín tấc vây lưng của tôi đã bị lột ra.

Lách - tách - Lách - tách.

Ở một góc độ khác. Tôi cần mắt chứ không cần tiếng lách tách! Tôi cần thấy!

Không. Cá voi sát thủ đuổi theo con sư tử biển bằng các giác quan của nó. Vậy là đủ. Bình tĩnh, bình tĩnh coi. Cứ…

Păng chiu!

Tàu Đao Phủ Biển lại di chuyển. Giờ nó lại gần tụi tôi hơn và xổ ra một cơn mưa những tia giết người.

Păng chiu! Păng chiu!

<Hoàng tử Jake! Bạn mất quá nhiều máu rồi! Bạn phải bơi ra khỏi hàng mau…>

Păng chiu!

Thêm một miếng thịt dài khoảng ba tấc nữa của tôi bị rứt ra! Máu! Thêm nhiều máu nữa!

Tôi phải làm gì đây?

<Cái…>

Tôi lúng túng. Không thể nghĩ gì cho ra hồn.

Uỳnh! Uỳnh!

Hai đứa trong đám tông vào tàu ngầm. Thoáng chốc, chiếc tàu lọt vào con mắt lù mù của tôi. Đôi cánh đen thùi, động cơ, những khoang mụn mọc lủa tủa.

Hỏa lực đã ngưng.

<Cú nện xịn lắm, Rachel!> Marco khen, giọng nó trượt ra xa.

Và từ khoảng xa hơn, Ax tấm tắc. <Một vết móp cực kỳ, Tobias.>

<Jake! Bồ phải hoàn hình thôi! Chúng ta phải ngoi lên bề mặt!>

Tôi không thể…

Giọng của Cassie cấp bách.

<Jake! Xoay bụng của bồ lên phía trên. Bồ đang ở đúng phía sau mũi thở của mình. Mình sẽ phà luồng khí thật chậm để bồ có thể đón được. Hãy nghe mình, Jake. Đó là cơ hội duy nhất của bồ!>

Tôi định vị yếu ớt. Mập mờ nhận thấy một hình hài trắng đen bên dưới, tròn nần nẫn. Cassie?

<Coi chừng, Jake!>

Păng chiu! Păng chiu!

Những tia Nghiệt chết chóc tách tụi tôi ra. Tôi chẳng màng. Cassie nâng tôi lên… một mét, một mét hai, một mét rưỡi.

<Hoàng tử Jake, bạn phải hoàn hình ngay lập tức.>

Cơ thể nát bấy của tôi nhoi lên. Từng tí, từng tí một. Quá chậm. Thêm hai, ba mét nữa. Hơn cả mười tầng nước.

Cassie vỗ về. <Jake, nghe này. Cố hoàn hình thân trên vào phút cuối cùng nha. Nếu phổi bồ trở về phổi người trước thì bồ sẽ chết ngộp ở độ sâu này liền.>

<Đúng. Bạn phải tránh bệnh giảm áp đột ngột. Hãy bắt đầu hoàn hình từ thân dưới nước…>

Đúng là phải tránh…

Thật không thể được. Tôi đâu phải là thiên tài biến hình như Cassie, muốn biến hình chỗ nào thì biến.

<Mình sẽ giúp bồ,> Cassie nhẹ nhàng nói. <Bồ phải hình dung ra hai bức tranh trong đầu. Thấy cẳng chân và thấy đầu cá voi.>

Tôi tập trung. Cố vận ý chỉ để thay đổi.

Tôi là Jake. Con người.

Bắt đầu! Tám tấn cá voi sát thủ thụt vào. Vòng eo bành ky co lại.

Tôi nghĩ về bàn chân. Bàn chân, cẳng chân người hiện ra và…. một thân hình. Ô không! Chưa phải lúc.

<Tạo những hình ảnh trong đầu bồ, Jake,> Cassie chỉ dẫn.

Vẫn còn sâu lắm! Còn xa mới tới bề mặt. Mười lăm mét, mười ba mét…

Phổi người bùng ra, căng mọng lên!

Cơn đau… Nó giết tôi chết mất.

Tôi cảm thấy cơ thể cá voi sát thủ của Ax rời xa. Một lần nữa, Cassie luồn xuống dưới, nâng cơ thể lùi nhùi của tôi lên.

Lên. Lên. Chỉ còn vài giây sống nữa…

<Chỉ còn vài mét nữa thôi, Jake.>

Nhưng tôi không thể. Tôi đã là người hoàn chỉnh. Tuyệt vọng, chật vật tìm hơi thở.

Tôi nằm tênh hênh, èo uột trên lưng một con cá voi sát thủ. Tôi không thể… Giọng Cassie đã xa lắc xa lơ.

<Jake! Nằm sấp xuống. Áp lên mũi thở của mình. Mình sẽ chầm chậm phà không khí ra cho bồ hít vào. Nghe mình này, Jake. Đây là cơ hội duy nhất của bồ!>

CHƯƠNG 7

Tôi tỉnh dậy từ giấc mơ màu xám và thấy mình đang nằm thườn thượt trên lưng một con cá voi sát thủ, hít không khí từ mũi thở của nó. Cẩn thận, yếu ớt, mỗi lần, tôi hớp từng ngụm khí nhỏ.

Nhưng chẳng phải là mơ. Đây là cơn ác mộng thật sự.

Tụi tôi phóng lên khỏi mặt nước.

Cassie thổi ra hớp không khí cuối cùng kèm theo bọt nước biển. Tôi lóng ngóng trượt khỏi tấm lưng cá voi trơn nhẫy và tóm lấy vây lưng nhỏ. Ho và ụa, phun nước phì phì ra khỏi phổi.

<Jake?>

"Mình… ổn… rồi. Mình sẽ biến lại thành cá voi sát thủ ngay. Bồ trở lại trận chiến đi."

<Bồ hãy nghỉ thêm một chút nữa đi,> Cassie nài nỉ. <Làm ơn… >

Tôi lắc đầu.

"Không được. Bảo mọi người thúc vào bụng tàu ấy. Từ bên dưới! Đi ngay đi!"

Tôi tuột khỏi cái lưng cong bự của Cassie, trườn xuống mặt biển êm lặng.

Tôi dõi theo nhỏ lặn xuống, lao trở lại cuộc chiến đầy nguy hiểm. Và tôi tự hỏi trong vòng hai giây xem có phải tôi đang làm đúng không.

Rồi ngước nhìn lên bầu trời tối sầm tôi nghĩ đến cá voi sát thủ.

Trong vòng vài phút, tôi lại trở thành cá voi sát thủ. Một sinh vật hữu nhũ nặng tám tấn, dài sáu mét, có khả năng lặn sâu.

Bên dưới, tôi nghe thấy những giọng truyền kinh hoàng. Tựa như tiếng ì ầm rợn tóc gáy bạn nghe thấy ở những băng cassette cũ về trận không chiến.

Tôi nhào xuống và định vị. Thấy tàu Đao Phủ Biển. Thấy đám bạn nhào lộn bên dưới tàu.

Bất cứ ai lái tàu Đao Phủ Biển cũng đều biết tụi tôi là đội quân nào. Hắn cũng đang chạy đua lặn xuống đáy. Mặt biển đã xa lắm rồi, và đáy biển còn một dặm bên dưới nữa…

Păng chíu! Păng chíu!

Buổi tập bắn trọng pháo hồi nãy giờ đã trở thành một kế hoạch nhất quyết xóa sổ băng thảo khấu Andalite.

Păng chíu!

Ax! Vây lưng của ảnh bị vạt trụi. Một cục thịt bên sườn ảnh long mất - như người bán cá làm vẩy róc xương cá.

Tôi cảm thấy cái gì đó xô vào hông mình. Một miếng mỡ cá voi kèm da đen trôi lều bều. Của đứa nào vậy? Hình như cả ba bốn chục

lít máu tuôn xối xả từ vết thương rộng ba mét.

<Ax! Lên ngay!>

<Không, Hoàng tử Jake. Xin miễn cho tội bất tuân lệnh của bạn. Tôi sẽ ở lại chừng nào tôi còn khả năng phục vụ.>

<Đừng có làm điều ngốc nghếch, Ax!> Tôi ra lệnh. <Đi ra khỏi vùng chiến ngay. Đó là mệnh lệnh.>

<Jake, mình không thể tông trúng thêm một cú nữa!> Cassie thét om. <Tàu chạy nhanh quá. Chúng ta không thể xuống bên dưới nó!>

<Đúng và ở dưới nước này tia Nghiệt là chuyện cỏn c…!>

Pằng chiu!

<Aaaaaahhhh!> Marco gào thê thảm.

Pằng chiu!

Oa! Bên dưới tụi tôi, chậm chạp trong cụm sáng nhoáng nhoàng, con tàu xuất hiện. Thiết bị ngụy trang đã tắt, tụi tôi thấy nó rõ ràng. Rõ cỡ mắt cá voi sát thủ có thể nhìn được qua làn nước đen.

Đó là một khối nhung đen tuyền. Như một con thú săn mồi khổng lồ dùn xuống để chuẩn bị dồn lên. Những ụ tia Nghiệt phô bày ra.

Tại sao nó lại hiện nguyên hình ra thế?

Không có thời gian để nghĩ ngợi nữa. Không có sự lựa chọn nào khác. Nếu tụi tôi quay đầu chạy thì sẽ bị tỉa gọt từng đứa một. Kế hoạch của tôi là một thảm họa. Ngu si hết biết. Tôi đã dẫn cả bọn vào cạm bẫy.

Không có thời gian để hối hận nữa. Tốt nhất, hãy lao xuống chiến đấu đến cùng còn hơn là ngồi im chờ chết.

<Nào,> tôi gằn giọng. <Tụi mình sẽ cho chúng điều chúng muốn. Tất cả, hãy cùng tông một lúc. Tốc độ tối đa.>

Marco thốt ra một từ vô cùng thô lỗ. Tôi không thể trách cứ gì nó được.

<Tụi mình đến đây là vì vậy mà,> Rachel cứng cỏi đáp.

<Mình sẽ đếm đến ba. Một. Hai. Ba.> Tôi hô.

<Aaaahhh!>

Cả bọn cùng nhào xuống. Sáu con cá voi sát thủ lao hết tốc lực.

Như xe lửa rời bến, chúng tôi dồn sức mạnh vào tàu Đao Phủ Biển. Cho đến khi không đứa nào có thể dừng lại được nữa.

Pằng chiu!

<Aaaahhh! Aaaaahhh!>

Pằng chiu!

Cơn đau khiến đội hình xộc xệch. Mặc. Cứ xông tới. Chỉ xông tới mà thôi!

Sáu mét, ba mét, một mét.

RẦM!

Tụi tôi đâm sầm vào tàu Đao Phủ Biển! Cơn đau thấm vào đầu tôi.

Tôi định vị và thấy năm thân hình cá voi chành dành quay quắt khỏi con tàu, bơi liêng xiêng.

Tôi cũng quay đi. Trong khoảnh khắc, tuyệt nhiên chẳng thấy gì nữa. Máu tôi nhuộm đỏ mặt nước. Tôi đang ở đâu đây? Không khí đâu rồi?

Rồi máu loang nhạt đi. Tôi thấy tàu Đao Phủ Biển ở ngay trên tôi. Không, tôi bị xoay vòng vòng nên thấy vậy thôi. Nó lật nghiêng, oặt sang trái. Phần đuôi của nó là một đống dúm dó. Nước đen rỉ ra từ thân tàu.

<Làm được rồi!> Cassie reo hò. <Chúng ta đã phá được tàu Đao…!>

Păng chiu! Păng chiu! Păng chiu!

Tia Nghiệt màu vàng bay léo phéo ra khỏi đống sắt vụn! Xem ra con tàu đã phát điên, bị thương và mất kiểm soát.

Păng chiu! Păng chiu! Păng chiu!

<Uggghhh!>

<Aaaaggghhh!>

Đau thấu óc!

Tôi định vị và thấy một con cá voi sát thủ bụng phanh ra, ruột xổ tung trong làn nước. Thêm một con cá voi sát thủ khác, tất cả chân chèo đều không còn… Thình lình, nước biển đục ngầu đầy máu và thịt.

<Lên! Ngoi lên bề mặt ngay!> Tôi thét.

CHƯƠNG 8

Tôi nhào xuống một con cá voi sát thủ máu đầm đìa và cố đẩy nó lên. Như là có một thân hình khác bên dưới cơ thể tôi vậy.

Lên. Thật chậm.

<Hoàn hình!> tôi ra lệnh. <Lẹ đi, mấy bồ. Mục tiêu trước mắt là người.>

<Jake… Mình không thể…>

Ai rên vậy? Một hay tất cả bọn? <Hoàn hình ngay. Đó là lệnh.>

Tôi định vị và thấy tàu Đao Phủ Biển ở bên dưới. Nó lảo đảo, chìm nghỉm, biến mất sau rặng san hô.

Chúng tôi đã đánh bại tàu Đao Phủ Biển.

Nhưng tôi đã kết án tử bạn bè trong chuyến này? Phải chăng tôi đã hấp tấp mong trả thù cho Hahn? Tôi đã quá liều lĩnh, không đưa ra được những quyết định đúng đắn? Tôi đã sai lầm khi lao đầu vào như một tên ngốc trong tay không có đến một manh mối?

Thua rồi…

Quanh tôi tràn ngập những giọng truyền tuyệt vọng. Nhưng không hiểu sao tôi lại không thể thốt ra lời.

Tôi ráng nói điều gì đó… mà tôi cũng không thể làm thế được.

Tôi đang mất dần ý thức. Có phải tôi đã bị trúng một đòn nặng? Tôi đã bắt đầu hoàn hình chưa ta?

Tôi định vị và… chẳng thấy gì.

Hoàn hình! Tôi tự nhủ. *Hoàn hình!*

Chập chờn, mập mờ tôi cảm thấy sự thay đổi. Cảm thấy một cơ thể bên dưới mình.

Đột nhiên, tôi bị nâng lên bằng một sức mạnh phi thường. Về phía bề mặt của biển. Về phía bầu trời đêm quyến rũ. Về phía thiên đàng…

<Jake! Mũi thở của mình!>

Quá trễ! Tôi cảm thấy cơ thể người mỏng mảnh của mình lăn tòm xuống nước. Ngay chỗ tôi bắt đầu chìm lỉm…

Tủm!

Gì vậy-!

Bỗng dưng tôi bị cầm tù trong một cái lồng có chấn song màu trắng.

Nước ùa qua những thanh lồng vào cơ thể bèo nhèo của tôi. Và rồi… không khí. Không khí rực rỡ. Không khí mát lạnh đánh thức tôi dậy.

Tôi dúm người lại vì thực tế dị kỳ.

Tôi đang nằm còng queo trên quai hàm một con cá voi sát thủ. Cá ta đang phóng cao khỏi mặt biển năm mét. Rồi…

<Aaaaggghhh!>

Tôi bay trong khoảng không tươi sáng. Một mình! Cá voi sát thủ đã hất tôi ra.

Tòòmm!

Nguyên cái bụng tôi đập bẹp xuống.

Gió bay hết khỏi người tôi. Bầm dập, mất phương hướng trong biển nước mặn, tôi vùng vẫy cuống cuồng. Một con người mong manh giữa biển khơi.

Không có lựa chọn nào khác ngoài việc phải cố thoát khỏi tình cảnh hiểm nghèo này.

Răng va vào nhau lập cập, cơ thể cong ưỡn lên, tôi bắt mình phải biến thành cá voi sát thủ. Lần thứ ba.

<Jake? Anh không sao chứ?> Giọng Rachel đầy vẻ áy náy. <Xin lỗi đã lôi anh đi. Nhưng anh sắp chết đuối rồi.>

Tôi định vị. Đếm thấy hai con cá nhà táng và ba con cá voi sát thủ.

<Không sao… còn đủ cả chứ?> Tôi hỏi.

<Ừ,> Tobias đáp. <Mấy anh bạn cá voi sát thủ thật đã bị bỏ lại đằng sau. Tụi tui đã biến hình lại xong xuôi rồi. Giờ thì cả bọn đã sẵn sàng.>

Marco than vãn. <Tui biết đêm nay chưa hết đâu.>

<Rachel! Cú cứu nguy rất tuyệt, > tôi nói. <Cám ơn nha. Chúng ta cần chắc chắn tàu Đao Phủ Biển đã bị xóa sổ. Lần cuối mình nhìn thì thấy nó vẫn đang chìm. Giờ chúng ta phải đi tìm nó xem sao rồi rút khỏi đây ngay. Tất cả! Hãy lặn xuống.>

Một lần nữa cả bọn nhào vô màn đen, ngoài tầm với của ánh trăng. Định vị là cách dẫn đường duy nhất.

<Mình chẳng thấy dấu hiệu nào của nó cả,> Cassie càm ràm.

<Có lẽ nó đã trôi đi mất?> Rachel đoán. <Nhưng dòng thủy triều này đâu có mạnh đến nỗi…>

<Nhìn kìa!> Tôi thét. <Bên phải! Hướng ba giờ.>

Tàu Đao Phủ Biển vẫn còn lềnh bềnh, nhiên liệu vẫn còn đang rò rỉ. Nó lượn lờ trước cái gì đó trông như là một cái hang.

Tụi tôi thận trọng tiến lại gần. Như sợ con quái vật khổng lồ kia còn có thể phản công lại. Hoàn toàn dễ hiểu thôi mà.

Khi còn cách khoảng một trăm mét, cả bọn dừng lại…

<Lòng hang quá hẹp, tàu Đao Phủ Biển không thể chui vào núp ở trỏng,> Cassie nhận định.

<Vậy nó tính làm gì?> Marco léo nhéo. <Nghỉ giải lao hả? Nếu Visser Ba ở trên đó thì hắn đã tìm đường chuồn rồi. Ở trển chắc chắn có thuyền cứu sinh hay cái gì đó đại loại thế, đúng không?>

<Thường là như vậy,> Ax tán thành. <Nhưng không ai trong chúng ta thấy một con tàu nào khác…>

<Ax!> Tôi bật thét. <Mấy bồ, coi phía trước kìa.>

Qua những túm cây oặt ẹo mọc quanh miệng hang là ba, bốn… ồ năm sinh vật có hình dáng na ná như người, đang thập thò dưới

nước.

<Ủa! Đội cứu hộ hả? Chúng từ đâu lòi ra vậy?> Marco thắc mắc, giọng đầy vẻ sửng sốt.

Năm sinh vật nọ bao vây tàu Đao Phủ Biển, túm lấy những sợi thừng hoặc dây ròng rọc của nó.

XỊCH!

Cái hang nứt ra.

Và rồi, bằng những chuyển động uyển chuyển, những sinh vật nọ lôi tuột tàu Đao Phủ Biển qua khe nứt của cái hang dưới biển!

<Hừ, kỳ quái quá há?> Rachel chộn rộn.

<Hổng có gì là không thể. Nhưng sao chúng làm được điều đó ha?> Marco phân vân.

<Mình cho rằng, vấn đề cần quan tâm hơn là kẻ nào đã làm điều đó?> Tobias nói vẻ băn khoăn. <Rõ ràng chuyện này không phải là do con người làm rồi.>

<Dù cho chúng là loài nào đi nữa thì những sinh vật đó muốn gì ở tàu Đao Phủ Biển?> Cassie thêm.

<Hoàng tử Jake?> Ax hỏi, thúc tôi quyết định.

Tôi cảm thấy mình đã ra quá nhiều quyết định trong hơn một giờ qua. Quá nhiều quyết định tồi tệ. Ấy vậy mà vẫn chưa hết...

<Bám theo,> tôi nói gọn. <Cho dù họ là cái gì. Có thể họ là vật chủ mới của Yeerk và cái hang là một căn cứ gì đó chăng…>

<Ờ ờ. Hoặc là vậy hoặc là mình lại tìm thấy tàu con thoi Atlantis. Biết đâu đấy,> Marco cười.

<Lốt hình của tụi mình quá bự,> Cassie chỉ ra. <Tụi mình có thể vào trong được nhưng làm sao mà xoay trở. Cá voi sát thủ vào hang coi chừng bị biến thành cá hộp đó.>

<Vậy bồ tính sao, Cassie?>

<Cá heo thì không được rồi. Mấy con vật hít thở bằng không khí cũng không thích hợp khi vào trong một cái hang. Dùng lốt cá mập đầu búa có lẽ tốt hơn. Khả năng điện từ của chúng khá hữu ích trong môi trường dưới lòng đất.>

<Được. Chúng ta hãy nổi lên và hoàn hình thôi.>

Thế là bốn đứa trẻ, một diều hâu và một người Andalite nổi lên giữa đại dương.

Tôi bồi hồi nhìn cả bọn đang bập bềnh trong biển đêm.

Một người là bạn thân. Một người là nhỏ em họ. Một người là bạn gái.

Một anh chàng *nothlit* và một người là người ngoài hành tinh.

Họ đều là những người bạn của tôi.

Cả bọn cùng ướt lướt thướt, lạnh run và mệt đứ đừ. Tóc bết bệt lại trên đầu. Môi tím tái. Cơ thể run lẩy bẩy.

Vậy mà tôi lại yêu cầu tụi bạn biến hình lần nữa. Lần nữa!

Lần thứ ba hay thứ tư gì đó trong vòng chưa đến một tiếng đồng hồ.

Biến hình và lặn sâu, sâu vào trong lòng biển tối tăm lạnh lẽo. Để săn đuổi tàu Đao Phủ Biển.

Đôi lúc tôi thấy ghét cuộc sống của mình ghê.

"Đi nào, anh em ơi!"

Một lần nữa, cơ thể tôi vươn duỗi ra sau. Láng mượt hơn. Cẳng chân chảy tan thành cái đuôi hình chữ V. Một vây lưng thanh mảnh lòi ra từ lưng. Da tôi bắt đầu dầy cui lên, gồ ghề như giấy nhám.

Còn khuôn mặt tôi… thì phải nói là… không được đẹp lắm.

Mặt tôi bẹp nhép và rộng ra khi hàm răng ngoặt về phía cổ họng. Trán tôi doãi ra hai phía, tạo thành hai cái nhánh đầy thịt.

Bụp! Bụp!

Mắt xuất hiện nơi đầu nhánh. Đầu tôi chành ngang sáu tấc.

Tôi có thể cảm nhận thực phẩm - con mồi. Muốn giết nó, ăn thịt nó, nuốt chửng nó mà không cần áy náy. Không cần nghĩ xem cái gì trượt xuống cổ họng mình. Chẳng thèm quan tâm nó có phải là một con cá mập đầu búa khác hay không.

<Jake!> Tobias la thất thanh. <Bình tĩnh lại coi!>

Phần người trong tôi đã tan nát. Tôi nghiến Tobias bằng hàm răng sắc lẻm của mình. Một dòng máu đỏ rịn ra trên cơ thể dài gần ba mét của cậu ấy.

<Xin lỗi bồ. Chắc tại mình mệt quá. Đi thôi.>

Tụi tôi lại xông vào. Không còn dấu vết tàu Đao Phủ Biển nữa.

Một giây đắn đo. Tôi nghĩ tới Hahn. Cơn giận là động cơ cực tốt. Lòng kiêu hãnh cũng vậy. Tôi sẽ thắng trận này. Bọn Yeerk đừng hòng thoát. Phải thanh toán chúng ngay bây giờ, nếu không tụi tôi sẽ không thể trở về.

Tôi có đủ lý do chính đáng để tiến lên phía trước. Không gì, ngoài sự sợ hãi, mới làm tôi lùi bước. Nhưng tôi vẫn mơ hồ cảm thấy là mình cũng hơi ơn ớn.

Cái hang và những sinh vật lạ đang ám ảnh tôi.

<Đi,> tôi ra lệnh.

Tôi dẫn đầu lách qua lối đi hẹp, qua bụi cây thân thảo nhấp nhô trên sóng nước, che khuất lòng hang, rồi một khe hở lộ ra.

Bên trong tối thui. Tối như hũ nút.

Bạn biết điều đó có nghĩa là gì không? Tối như bưng lấy mắt í.

Lũ trẻ từng quen với phố xá sáng rực đèn neon và đèn đường, với bầu trời đầy sao thì thật khó mà tưởng tượng nổi bóng tối kiểu này như thế nào.

Màn đêm nuốt chửng bạn, làm bạn tự hỏi không biết mình có sống nổi hay không. Màn đêm quăng bạn ra khỏi tầm nhìn, khiến bạn mù tịt, nhưng đồng thời cũng mài cho tất cả những giác quan khác đâm ra sắc sảo hơn.

<Hừm? Cái mùi đó là gì vậy?> Marco hỏi.

<Xăng dầu?>

<Tuyệt! Tụi mình đuổi theo xe buýt Greyhound xuống đây.>

<Ít ra tụi mình cũng lần theo đúng dấu vết,> tôi quả quyết. <Nhiên liệu rỉ ra từ tàu Đao Phủ Biển.>

<Chắc chắn không phải là nhiên liệu,> Ax phản đối. <Đây không

phải là tàu ngầm của loài người. Nó không nạp năng lượng chất lỏng chiết xuất từ thực vật khô héo. Mùi này gần giống như chất làm nguội trong các phản ứng hạt nhân.>

<Hả?>

<Hoặc là chất thải từ những cơ sở vệ sinh trên tàu.>

<Mình bỏ phiếu cho chất làm nguội,> Marco mau mắn.

Lối đi hình ống có đường kính khoảng ba mét này quá chật chội và tù túng cho tàu Đao Phủ Biển lọt qua. Nhưng hình như cái hang di động, có thể điều chỉnh được.

Bưng!

<U trời,> tôi thét lên. <Tụi mình gặp ngõ cụt rồi.>

Không còn đường hầm, chỉ là một vách đá. Năm con cá mập đầu búa khác dồn ứ lại, bập bênh trong bóng tối.

<Bá cháy!> Marco hớn hở. <Rồi rồi, bữa tiệc đã chấm dứt. Thời khắc đã điểm. Tất cả ai về nhà nấy. Chỉ việc quẹo phải, quay đầu và… >

<Marco!>

<Biết rồi Rachel, “Im đi” chớ gì?>

<Jake?>

<Chúng ta sẽ đi qua bức tường này,> tôi quả quyết. <Đừng hỏi mình bằng cách nào.>

<Bây giờ - có ai đề nghị gì không?> tôi hỏi.

BrrừBrrừBrrừ!

<Ááááá!> Marco thét um. <Cái gì vậy?>

<Tôi xin đánh cuộc là có một trường điện tử ở đằng sau bức tường này,> Ax nói rành rọt.

<Ui. Mình có cảm giác giống như cắn phải một miếng giấy thiếc trong khi đồ ăn đang ngập trong miệng vậy!>

<Rachel? Làm sao bồ biết được cảm giác đó giống cái gì chứ?> Marco nói. <Tui cứ luôn cho rằng bồ là một hình mẫu hoàn hảo của việc vệ sinh răng miệng đấy.>

<Mặc kệ tui,> nhỏ cắn cảu. <Giờ chúng ta làm gì đây?>

Tôi xông lên trước và dùng mũi ủn bức tường.

<Đó, làm thế đó.>

Thật kinh ngạc. Một dải ánh sáng mảnh nằm vắt ngang chính giữa bức tường làm cả bọn lóa mắt.

<Ừa ừa. Tụi mình đâu còn ở Kansas nữa, > Marco nói.

Dải sáng tỏa ra thành hình chữ nhật. Rồi thành hình vuông cạnh khoảng một mét hai. Tiếp đó, hình vuông lại lay động biến đổi thành một vòng tròn xoe.

Một luồng ánh sáng ngoằn ngoèo màu xanh lục phả ra từ bề mặt của vòng tròn, và cuộn tròn lại như hình những đồng xu.

<Gây ảo giác,> Tobias lầm bầm.

<Tôi không nhận ra kỹ thuật này,> Ax hậm hực. <Nó không phải của Andalite, cũng không phải của Yeerk.>

<Cũng chẳng phải của con người,> tôi tiếp. <Tiếp theo là gì nữa đây?>

Thình lình, một cuộn ánh sáng màu xanh lá cây, cường độ mạnh hơn, phun ra từ bề mặt dẹp của hình tròn và tạo thành những vòng xoáy, chụm lại thành bó rồi nứt toác. Bức tường há miệng ra, để lộ một đường hầm.

<Ô, thật đáng kinh ngạc,> Cassie thốt lên.

<Ghê quá,> Marco nhận xét.

<Chú ý, bơi hàng một nghe,> tôi hô. <Theo mình.>

Tụi tôi bơi qua lỗ tường. Cái miệng ngậm lại ngay đằng sau cả đám. Trám kín lại y như tụi tôi chưa bao giờ đi qua đó.

<Ừm, coi bộ chẳng tươi sáng gì,> Marco kêu rên.

Nước ở bên này bức tường tươi trong hơn. Ít ra có đủ ánh sáng cho tôi nhận thấy bờ trái và phải đầy bùn đất của "dòng sông" nước.

Tôi thận trọng ló lên bề mặt (dù sao thì nó cũng có bề mặt).

<Mình hoàn hình đây, để coi xem không khỉ ra sao.>

Tôi hoàn hình. Không khí nguội, nặng và ẩm ướt, nhưng dù sao cũng thở được. Bọn bạn làm theo. Cả bọn loi ngoi tấp lên mạn trái của con đường nước.

Sau một phút, mắt người bắt đầu quen với bầu khí quyển lung linh ở đây. Khoảng không gian tạo cho tụi tôi cảm giác mênh mông bao la. Nó rộng lớn hơn khu liên hợp vũng Yeerk nhiều. Một cái hang vô tận, có thể chứa lọt cả hòn đảo Manhattan.

Tôi chớp mắt và liếc nhìn quanh. Ánh sáng ở đây hình như không có xuất xứ. Không có mặt trời, không trăng sao, không đèn dầu, không đèn điện. Cứ như là nước sóng sánh mà thành.

Mới đầu tôi chẳng nhìn rõ mặt bọn bạn. Một hồi sau tôi mới thấy vẻ mặt bơ phờ, khiếp hãi của tụi nó - may là không đứa nào bị thương.

Tôi nhìn quanh quất, và khi mắt tôi dần thích nghi, những hình ảnh từ từ hiện ra. Nhưng mà là những thứ… không thể tin nổi.

Cách chừng vài chục mét là một con tàu bằng gỗ. Nó có ba cột buồm cao. Trên boong đặt những ụ súng - có khoảng mười tám khẩu nằm tô hô, chìa ra cái nòng bằng đồng thau hoặc sắt cũ xì. Những lá buồm treo rũ trên các cần căng buồm. Những dây thừng và sợi cáp đều sờn tưa. Tuy nhiên, tất cả không có gì ra vẻ là mục nát như chúng đáng ra như vậy. Dẫu gì thì gần hai trăm năm nay đâu còn con thuyền nào kiểu này qua lại trên đại dương.

Nó nằm trong bến cảng khô ráo, trên một giá đỡ bằng san hô.

“San hô?” Cassie tròn mắt. “Gần đây làm gì có san hô.”

Marco đưa mắt nhìn nhỏ. “Thế cái gì làm bồ bức bối? San hô hả? Có một tàu hải quân ba cột buồm nằm chù ụ ở đây như thể trôi tấp vào từ cuộc chiến năm 1812 vậy.”

<Và một thủy thủ đoàn nữa chứ,> Tobias thêm.

“Cái gì?”

<Ban đêm tầm nhìn của mình tuy không tốt lắm nhưng mình thấy có nhiều người ở trên những cần căng buồm.>

“Bồ nói ‘người’ nghĩa là sao?” Tôi hấp tấp hỏi.

<Người chết. Không cựa quậy. Không thở. Cứng đơ tại chỗ. Khoảng chừng hơn hai chục mạng.>

“Eo ôi, tụi mình đi thôi,” Marco rên rỉ.

“Dởm,” Rachel khịch bác.

“Dởm á?! Marco rít lên. “Nguyên con thuyền đầy người chết, chuẩn bị dong buồm ra khơi và hát ‘dô hò dô nào, kiếp hải tặc của ta đây’ trong cái hang dưới nước rộng cỡ Hồ Erie mà bồ kêu là ‘dởm’ hả?”

“Nhìn xuống dưới kìa,” Rachel la, chỉ xuống dòng nước, qua thuyền buồm.

Một khoảng tối khác hiện ra. Tụi tôi lò dò bước về phía ấy, dưới mạn khuất gió của con thuyền và những cột buồm cao nghệu.

Chúng tôi lò dò tiến về phía một con tàu khác tương tự như con tàu đầu tiên. Cũng là thuyền buồm, nhưng xưa cũ hơn. Thân nó hơi tròn, cột buồm ngắn hơn. Ở đằng đuôi có trang trí một ngọn tháp được tỉa tót cầu kỳ.

<Thuyền buồm Tây Ban Nha chăng?> Tobias tự hỏi.

Đám dây thừng ở đây cũng lỏng lẻo, những lá buồm giăng mắc như hàng dây phơi quần áo trong một ngày tĩnh lặng khủng khiếp. Và ở đây, cũng vậy, Tobias báo cáo về những khuôn mặt râu ria nguệch ngoác, đôi mắt vô hồn.

“Nè mấy bồ, tui hổng biết có còn người nữa không, nhưng bản năng của tui đang mách bảo tui rằng: ‘Mi làm đủ rồi, Marco. Về nhà thôi. Về mà chơi với con chó xù ngốc nghếch của mi và làm bài tập về nhà…’”

"Mình cũng có cảm giác đó, Marco," tôi nhẹ nhàng nói. “Nhưng tụi mình đã xém bị giết vì ráng theo tàu Đao Phủ Biển. Mình không muốn phải làm lại chuyện này lần thứ hai, mình muốn chắc chắn là nó đã chìm.”

<Và đây chắc chắn là một hiện tượng đầy mê hoặc> Ax tiếp lời.

Cả đám đi qua chiếc thuyền buồm Tây Ban Nha. Và lại thấy một con tàu khác - nhỏ và gọn nhẹ hơn.

<Tàu Pemalite,> Tobias vọt miệng.

Tụi tôi vẫn bước, cảm thấy bùn đặc quánh bàn chân, những trái tim đập bùm bụp trong lồng ngực.

“Ô, đó không phải là tàu. Mà là một bức tường hay gì gì đó,” Rachel ồ lên.

“Đỉnh nó cong xòe ra ngoài,” Cassie chỉ ra. “Nhưng nó lớn quá, không thể là tàu được.”

“Tobias?” Tôi gọi.

Cậu ấy liền đập cánh lia lịa và hút khỏi tầm mắt. Tôi nhấp nhổm chờ. Lát sau, Tobias quay trở lại và đậu trên cánh tay vươn đón của Rachel.

<Nó là một tàu sân bay… của Nhật. Có một lá cờ Nhật hồi Thế Chiến thứ II. Thật không thể tin được.>

“Chắc hẳn ở đó có đèn hiệu, tụi mình có thể dùng bóng đèn, và cả vũ khí nữa,” tôi nói. “Cũng đáng cho tụi mình ngó vào một chút. Có đường nào để lên không?”

<Vòng ra phía đằng kia. Có một cầu thang với những bậc thang kỳ lạ - chưa hẳn là bậc thang.>

“Đi nào.”

Tụi tôi lòn dưới mũi tàu nhỏng cao như một tòa nhà. Ở đó, đúng như Tobias nói, có một cái cầu thang.

“Ê, tụi mình có phải mua vé không nhỉ?” Cassie nói tỉnh rụi.

Tôi dẫn đầu cả bọn đi lên các bậc thang. Quả là một cuộc leo trèo dài, nhưng cuối cùng cả bọn cũng lên tới sàn tàu sân bay. Có hai máy

bay đang đậu, nhìn như chuẩn bị làm phi vụ Trân Châu Cảng lần thứ hai.

Những phi công cười toe toét - nhưng… đã chết.

Sàn tàu sân bay rộng như sân bóng đá.

Tôi vẫn đi đầu, không muốn thấy cái gì bên trong đó nữa cả. Tôi cảm thấy bất an trong dạng người nhưng cả bọn đã mệt lả vì biến hình tới lui rồi. Nhưng được cái là tụi tôi còn có Ax. Ax gõ móng guốc ình ình vào khoảng trống im lặng đến rợn gáy. Dầu cũng mệt tơi bời như tụi tôi, nhưng cái đuôi của ảnh vẫn xoay xở được nếu nguy hiểm ập tới.

Tôi mở cánh cửa hình ôvan. Nó lắc lư bung ra. Tôi nhảy lùi trở lại.

Bên trong có rất nhiều đèn sáng!

“Ax? Lên trước đi.”

Tôi cảm thấy mình hèn nhát khi đẩy Ax đi đầu, nhưng ảnh có tới bốn mắt mà - có thể nhìn đủ mọi hướng một lúc và phản xạ nhanh hơn tôi nhiều.

Ảnh thận trọng bước vào. <Có vẻ như nó bị bỏ hoang.>

Tôi theo sau ảnh. Đi xuống một hành lang hẹp. Những ống dây dẫn lổn nhổn chi chít trên mái trần, thỉnh thoảng thòng xuống những bức tường. Sàn nhà và tường đều bằng thép.

Ax đẩy một cánh cửa thứ hai và ngừng lại. Im re, cả bốn mắt căng lên.

Tôi tì vào ảnh. Dòm.

Đó là một căn phòng tương đối rộng. Một bục thấp gồ lên ở mỉ phòng. Trên tường treo một tấm bản đồ và một sơ đồ gì đó.

Đối diện với cái bục đó có khoảng năm sáu hàng ghế kiểu như ghế nhà hát. Có chừng hơn hai chục chỗ ngồi. Trên mỗi chỗ ngồi là một người chết, mặt dán về phía trước.

CHƯƠNG 11

"Họ chết cả rồi," tôi nói một câu hết sức thừa thãi.

"Anh có chắc không?" Rachel lào khào.

<Chắc chắn. Làm sao họ có thể…> giọng bình luận của Tobias trượt đi.

<Nếu bạn muốn thì tôi có thể khám nghiệm những tử thi này, Hoàng tử Jake.>

"Ý hay đấy," tôi tán thành. "Làm đi, Ax."

"Ax đáng mặt nam nhi lắm," Marco lầm bầm.

Móng guốc lịch kịch đập trên sàn thép, lưỡi dao đuôi nhỏng cong ra trước trong tư thế sẵn sàng tiến công, Ax bước qua ngưỡng cửa hẹp.

Cassie đi cùng với ảnh. Tôi cảm thấy đây là một ca bệnh đối với nhỏ.

Ax nhẹ nhàng cúi xuống những cơ thể, quan sát, cẩn thận. Cassie nhìn những gì ảnh chỉ cho nhỏ, miệng thở hì hụi.

Rồi cả hai trở lại.

<Họ là những người chết,> Ax tuyên bố. <Họ đã được bảo quản kỹ càng - được độn bằng những chất mà tôi không thể nhận ra nếu không khám nghiệm chi tiết - và may lại ở sau lưng bằng một loại chỉ có nguồn gốc thực vật.>

"Thôi thôi, tui về đây," Marco la bai bải. "Jake, tụi mình về thôi. Về liền bây giờ đi."

"Marco? Im đi," Rachel chảnh chẹ la lối, nhưng hình như để kìm nén nỗi sợ của mình thì đúng hơn.

"Xác ướp à? Như là… gì nhỉ? À, như xác ướp Ai Cập?" Tôi hỏi, cảm thấy mình ngớ ngẩn gì đâu.

"May lưng lại," Marco lầm rầm. "Ai thèm quan tâm may kiểu nào? Chết là chết chứ sao?"

"Các thi thể đó được bảo quản trong điều kiện đáng lưu tâm," Cassie nói bằng giọng mơ hồ như đang để hồn vía tận đâu đâu, không dính dáng gì đến cái thân xác đứng ngay đó.

<Tôi không thể nhận diện ra nền văn hóa dân tộc nào chịu trách nhiệm làm điều này, Hoàng tử Jake. Tôi tin là điều vô lý và lạ lùng này có liên quan đến loài người…>

Hơn hai chục phi công Nhật nhìn vô hồn vào một bản đồ quân sự to tướng. Sẵn sàng xuất trận ư? Đi đâu ta? Trân Châu Cảng chăng? Đảo san hô Midway chăng? Hay đến chiến trường nào đó đã bị lãng quên chăng?

Hồi ấy họ là kẻ thù. Còn bây giờ trông họ hay có cảm giác họ không phải là kẻ thù.

“Chúng ta ra khỏi đây đi. Trở lại boong tàu sân bay.”

Ở bên ngoài tôi cảm thấy dễ chịu hơn chút đỉnh.

Screeeeechhhh!

Theo bản năng, tôi hụp xuống né.

Một con mòng biển liệng ngay phía trên chúng tôi vài phân rồi đáp xuống thanh lan can bao quanh tàu sân bay.

“Nhìn vào mắt nó kìa.”

Sinh vật tôi tưởng là mòng biển kia không phải là mòng biển thật.

Mắt nó bự thồ lồ, màu xanh da trời đậm, chiếm gần trọn gương mặt và đụng tới tận mỏ, chẳng giống mắt mòng biển bình thường tí nào.

<Mắt to cho thích nghi với môi trường tù mù tối chăng?> Tobias đoán mò.

Như để đáp lại, con chim quác lên, xòe cánh ra và bay mất.

“Có chắc tàu Đao Phủ Biển đã chui qua *Viện Bảo Tàng Những Thằng Điên* này không?” Marco cất giọng lép xép. “Bởi vì tui, một mình tui thôi, ham chạy khỏi đây quá.”

Tôi nhíu mày. “Không. Nhưng cần phải bảo đảm nó tiêu rồi. Nhiệm vụ của chúng ta vẫn là ưu tiên số một.”

“Phải phá hủy tàu Đao Phủ Biển trước khi Visser Ba tìm ra tàu Pemalite,” Rachel hùng hồn nói.

“Và trả thù cho Hahn,” Cassie nhỏ nhẹ đế thêm.

“Hãy bay lên,” tôi hô. “Như vậy sẽ an toàn hơn và chúng ta có thể nhìn bao quát mặt đất. Tobias, vẫn là diều hâu. Tất cả mọi người, biến hình cú.”

Hy vọng với những cặp mắt cú cả bọn sẽ nhìn xuyên thấu màn đêm. Để cả bọn có thể lặng lẽ dò la, có thể tự bảo vệ lỡ như phải đối đầu với mấy con mòng biển đột biến gen hay bất cứ sinh vật quái dị nào còn sống mà tụi tôi có thể bắt gặp.

Vài phút sau tụi tôi lại bay lên. Men theo dòng sông, vào sâu thế giới dưới nước rùng rợn.

Hàng trăm tàu thuyền trải dài trên quãng sông không biết bao nhiêu dặm vuông này.

Những tàu ngầm Đức trong Thế chiến thứ II. Một chiếc du thuyền chạy bằng hơi nước của những năm 1930. Một mớ tàu máy tạp nhạp. Một cái bè gỗ kiểu Polynesia[2].

Những hàng kỉnh tiềm vọng giương ra. Những thân tàu bể nát. Vô số cánh quạt, chân vịt, cần lái lăn long lóc. Những thiết bị đuôi tàu, radar. Những đồ dùng xa hoa, lộng lẫy từ những tàu chở khách hạng sang. Và cả những cơ thể người…

Những phi công và hành khách được bảo quản. Những thủy thủ thế kỷ XVIII, những khách du lịch châu Âu thế kỷ XX. Rồi người săn cá voi và những ngư dân.

<Một bộ sưu tầm vô tiền khoáng hậu,> Cassie sẽ sàng. <Tất cả

đều theo thứ tự đàng hoàng.>

"Ừ, nghĩa địa đồ chơi của Ông Kẹ," Marco nói một cách nghiêm chỉnh.

<Hoặc của đạo diễn phim dở hơi,> Rachel nói khẩy. <Có ai nghĩ sẽ đi qua tàu Titanic không?>

<Những tàu thuyền này có nguồn gốc từ khắp mọi nơi,> Marco nhận xét. <Đại Tây Dương, Thái Bình Dương, cách đây cả ngàn dặm. Phòng triển lãm này hẳn là bắt nguồn từ Địa Trung Hải. Thật quá sức tưởng tượng.>

Với con mắt cú tinh tường, tầm quan sát của tôi quét rộng cả hàng trăm mét phía trước. Khi đến gần ánh đèn, tôi thấy nó xuất phát từ phía cuối đường hầm hẹp.

Dòng sông - đường hầm xuyên nghĩa địa hàng hải - đột ngột hẹp thít lại.

<Giờ sao, anh Jake?> Rachel hỏi.

Tôi chần chừ lần nữa, nhưng chỉ trong chốc lát.

Tiếp tục tiến tới là dẫn dắt cả hội - các bạn của tôi - đi sâu vào nơi chẳng biết là đâu. Và sau những gì vừa mới thấy trên tàu sân bay Nhật thì cái 'nơi chẳng biết là đâu' đó nhiều khả năng sẽ cực kỳ kỳ quái và chắc chắn sẽ vô cùng nguy hiểm.

Hay lùi lại, quay về? Quên đi cuộc tìm kiếm tàu Đao Phủ Biển. Thây kệ chuyện Visser Ba có may mắn tìm thấy tàu Pemalite hay không? Thây kệ hắn đánh cắp các bí mật trên tàu, rồi sử dụng những bí mật này để dấn sâu hơn vào cuộc chinh phục Trái Đất.

Visser Ba - tên *Sâu Bọ* chịu trách nhiệm về những vụ tra tấn ghê tởm gần đây và về cái chết của Hahn cùng bốn mươi chín người Hork-Bajik vô tội khác.

<Đi tiếp,> tôi nói một cách dứt khoát.

Luồng sáng chỉ còn cách chừng tám mét nữa. Sáu mét. Ba mét…

<Cái gì mà -!>

<Oa!>

Phụt!

Chúng tôi bị hút lọt qua mặt bên kia.

<Áááááá!>

Cả bọn chòng chành trên không trung, đầu lộn ngược xuống, cánh đập cuống cuồng để giữ thăng bằng.

Năm con cú và một con diều hâu xỉa cánh vào nhau, cào nhau bằng móng vuốt, nháo nhào quay nảy mòng mòng.

<Áááááá!>

Tôi lấy lại thăng bằng rồi bay chập chờn.

<Oa! Mấy bồ ổn cả chứ?>

<Khoái dễ sợ,> Marco bình luận.

<Đúng thế,> Cassie bảo. <Y như rơi vào máy hấp quần áo hay một cơn lốc xoáy vậy.>

<Ổn cả, anh Jake,> Rachel trả lời.

<Hứ, cái khỉ khô gì không biết nữa,> Tobias căn nhằn.

Phải mất một phút tôi mới tập trung được. Và rồi tôi thấy nơi này khác xa với viện bảo tàng tàu biển dị hợm tụi tôi vừa mới rời khỏi.

Xem ra đây là một thành phố. Một loạt những tòa nhà đan vào nhau. Giống như một trong những hang đá được làm bằng gạch sống của thổ dân Da đỏ cổ xưa. Có điều thành phố này được dựng lên từ đủ loại thuyền bè. Những mũi tàu bự chàng dàng lồi ra, những tàu bồn chở nhiên liệu, tàu chiến, tàu khách, thuyền buồm xếp lớp. Những phao cứu sinh lắp bên hông các con tàu trở thành sân thượng. Những chân vịt quay lờ đờ, hút gió vào những pháo đài khổng lồ bằng thép.

Có một chiếc tàu bồn cắm dựng đứng lòi toàn bộ nửa thân sau lên - phần mũi chìm hết xuống đất. Nhiều nòng súng hàn dính vào nhau, tạo thành những ống dẫn từ tháp nước kỳ dị này vào thành phố.

Hàng chục tàu ngầm thượng thặng trong Thế Chiến I và Thế Chiến II được xếp chồng ba cái một lên nhau. Những tháp và đuôi tàu hình nón bị lạng ra, để lộ những lối vào rộng rình, trông như là kho hàng - một nhà kho làm bằng tàu ngầm chết.

Từ trung tâm thành phố nổi lên một cái tháp sừng sững. Từ chân tới đỉnh của nó là cả một quãng đường lịch sử khoa học kỹ thuật. "Tầng" nền móng cao khoảng chín mét gồm những ụ đại bác bằng sắt bự tướng, những boong tàu được hàn dính vào nhau. Tất cả đều được phủ vàng và bạc - một lớp bao đáng giá hàng tỷ đô la. Ở "tầng" tiếp theo, vật liệu xây dựng bắt đầu thay đổi. Những mâm sắt nặng, ống khói, những khẩu súng ngoại cỡ, ống dẫn bằng thép - tất cả cao thêm chừng chín mét nữa. Cuối cùng là "tầng" cấu trúc nhẹ: những miếng nhôm, dây điện, dàn máy tính, những ống trụ do tên lửa cháy thải ra.

Thành phố ngân nga đầy tiếng động cơ. Đó đây những ngọn đèn lù mù. Không khí đầy mùi khói và dầu…

<Thiệt là hổng còn gì kỳ quái hơn mấy thứ này,> Rachel lẩm bẩm.

<Hổng thể nào tưởng tượng nổi,> Marco nói.

<Y như trong phim *Hòn Đảo Những Đứa Con Hoang*,> Cassie thì thầm. <Hoặc giống như trong phim *Peter Pan* hay mấy bộ phim tựa tựa như vậy.>

<Đúng đó,> Marco nói thêm. <Bồ cũng biết là tui chỉ giỡn chơi khi nói chúng ta có thể tìm thấy tàu con thoi Atlantis, ai dè đâu…>

<Mấy cái thứ tạp nham này mà dám so với tàu con thoi Atlantis sao.>

<Hoàng tử Jake! Xem phía trước kìa. Chỗ góc đó đó. Những sinh vật. Những vật thể. Ôi! Không,> Ax khó nhọc tiếp. <Chẳng phải loài nào tôi đã từng biết.>

<Những kẻ đánh cắp tàu Đao Phủ Biển,> tôi nhận định.

Những sinh vật Ax chỉ có kích thước và hình dáng hơi hơi giống người. Hai người lớn và một đứa trẻ nhỏ mặc đồ rộng thùng thình bằng vải thường, kiểu như áo choàng toga của người La Mã cổ.

<Da họ màu xanh da trời… hổng phải là tụi mình chưa từng thấy bao giờ,> Rachel xầm xì, liếc nhìn Ax. <Thiệt ra thì coi họ cũng được,> nhỏ đế thêm. <Nhưng mà mình hổng ưa cái kiểu nhớt nhợt như vậy.>

<Jake? Nhìn cổ họ kìa… cứ như là có mang cá vậy.> Cassie nói vẻ lo lắng.

<Ở bàn chân và bàn tay cũng có màng nữa…> Tôi thêm.

<Mấy con mắt bự dễ sợ, bự như mắt con mòng biển hồi nãy.> Tobias ghi nhận.

<Đừng bảo là cơ thể họ xấu nha,> Marco cất giọng cợt nhả khiến cả bọn cùng quay sang dòm nó.

<Gì vậy? Bộ tui không thể khen ngợi một cô gái cá sao?>

<Tụi mình đến đây để săn đuổi bọn Yeerk mà lại kết thúc với cái thứ này sao?> Cassie bần thần. <Hên hay xui đây?>

<Đó là vận hên của tụi mình,> Rachel đáp một cách khô khốc.

<Nào, hãy nhìn kỹ hơn đi,> tôi nhắc nhở. <Mình không nghĩ tàu Đao Phủ Biển đã rời khỏi đây. Phải thận trọng đã.>

Tôi dang đôi cánh ra và bay lên, câm lặng cứ như một con cú thật. Mắt cú dễ dàng xuyên thấu màn đêm đen kịt, soi tỏ mọi vật như giữa ban ngày.

Bay qua những bức tường bao quanh thành phố, tôi bắt mình phải tập trung cao độ. Thật không thể tưởng tượng nổi là trên Trái Đất lại có một thành phố, một loài lạ hoắc, từ lâu đã chuyên sưu tầm thuyền bè kiểu như thế này…

Không thể tin nổi.

Và nguy hiểm nữa, tôi nhủ thầm. Dù cho loài này là gì thì họ cũng đã bảo tồn và lưu giữ vô số xác của những chiến binh Viking[3] và La Mã[4], những sĩ quan của Hải quân Hoàng gia, những phi công Nhật và tàu ngầm Mỹ…

Có lẽ tất cả những người đó đều chết trận hoặc chết đuối trước khi bị những sinh vật này bắt giữ. Cũng có thể không phải thế…

Tụi tôi lượn trên thành phố, một phi đội những con chim săn mồi trên cạn, một đám những vị khách lặng lẽ đến từ một thế giới khác.

Thành phố sống và linh động. Có những phụ nữ và đàn ông - nếu như tồn tại khái niệm đó trong thành phố kỳ dị này - bước trên những đường phố chật chội. Có những công nhân ì ạch đẩy xe cút kít hay lái xe nâng hàng…

Công cuộc xây dựng vẫn đang tiếp diễn. Tôi quay mặt đi, tránh nhìn vào những ánh lửa hàn sáng lóe hình vòng cung.

"Con sông" chảy sát bên thành phố, uốn lượn, chui vào qua chân những bức tường, chia thành phố lổm nhổm thành hai nửa không đều nhau. Và kia rồi, ở ngay giữa thành phố, lọt thỏm trong bến cảng là con tàu vừa mới bị lôi vào đây: tàu Đao Phủ Biển.

<Hạ cánh nào,> tôi hét.

<Đằng kia có chỗ đậu tốt, trên ngọn tháp ì,> Tobias chỉ. <Nhìn như cái cột buồm bằng gỗ có một cái tổ quạ vậy.>

<Hây, coi tụi mình có gì nè.> Marco lách chách. <Món đồ chơi mới của Visser Ba đã bị hốt lên bờ, đang sẵn sàng cho việc tháo dỡ phụ tùng.>

Ngay bên cạnh tàu Đao Phủ Biển là một tòa nhà dềnh dàng hình kim tự tháp, cao hơn hẳn tất cả các toà nhà khác trong tầm mắt.

Hơi nước ợ tung tóe từ hàng trăm tuabin nối với những kè đá. Và những kè đá hợp thành dãy bậc thang tự nhiên, dẫn tới đỉnh dẹp của toà nhà.

<Hừ, địa lý là môn mà tui dở nhất,> Marco ca cẩm. <Lịch sử tui cũng chẳng khá hơn. Có ai nghĩ đây là nền văn minh Aztec, Maya hay Inca[5] không? Đây là một kiến trúc cổ của Nam Mỹ hay Bắc Mỹ chăng?>

<Ngoại trừ những ống khói bằng kim loại,> tôi đáp.

<Chắc vậy rồi bởi vì cả hai bồ đều thông thạo về kim tự tháp mà,> Rachel xiên xỏ.

Tôi tập trung vào bến cảng.

<Hork-Bajir,> tôi thốt lên. <Coi kìa.>

Một dọc cỡ chừng hai mươi lăm tên Hork-Bajir cao lềnh khềnh hơn hai mét đang chui ra khỏi tàu Đao Phủ Biển. Một bầy sinh vật khoảng mười tên màu xanh da trời, có mang cá, sử dụng một mớ vũ khí tạp nham - từ thương giáo thô sơ tới súng vũ khí tự động đời mới - đang xua dồn lũ Hork-Bajir lại.

Đám thủy thủ đoàn của gã Visser bị cùm đỉnh mắt cá vào nhau, lê

chân bước đi, đầu cúi gằm. Tay chúng bị trói oặt ra trước, cả đám bị giải vào tòa nhà hình kim tự tháp bằng đá.

<Không có Visser Ba,> Tobias tiếc rẻ.

<Hẳn là hắn không lên tàu…> Tôi đáp.

<Hoặc hắn đã bị bắt làm tù binh,> Cassie phỏng đoán.

<Hoặc đã trốn thoát,> Rachel thêm. <Có khi hắn biến thành con gì đó nhỏ nhỏ và chui qua mạng lưới màu xanh da trời có mang cá kia thì sao? Giống như tụi mình thường làm ỉ mà…>

<Cái gì?> Ax ngạc nhiên.

<Đám Mang Xanh kia kìa.>

<Chẳng phải bọn chúng là cùng một nhóm, quen biết nhau từ trước khá lâu rồi sao? > Tobias hỏi.

<Hoàng tử Jake, bạn chỉ còn có hai mươi phút trong lốt hình biến này thôi đấy.>

Chẳng phải mất nhiều thời gian để đánh giá tình hình. Tàu Đao Phủ Biển đã bị bắt giữ. Thủy thủ đoàn bị bắt làm tù nhân. Visser Ba… coi bộ tình thế của hắn cũng chẳng sáng sủa gì.

Không nghi ngờ gì nữa, tàu Đao Phủ Biển là vật mới nhất bổ sung vào viện bảo tàng tàu thuyền này.

Và khi Visser Ba bị bắt, hắn sẽ trở thành nhân vật nổi bật nhất của thành phố. Đêm từng đêm, cho tới khi hắn cạn nguồn Kandrona, Visser Ba sẽ buộc phải hoàn hình và biến hình cả chục lần trong tiếng la ó reo hò của đám sinh vật có mang kia.

Tôi đang mơ chăng? Có lẽ vậy.

Không phải chuyện của tôi. Nhưng… tàu Đao Phủ Biển đã gục. Có lẽ cả Visser Ba cũng vậy.

Một chiến thắng lừng lẫy, không thể kém hơn được vì cái đám sinh vật xanh da trời có mang cá kia đã giúp tụi tôi một tay.

Đã đến lúc nói lời cám ơn và chuồn thôi.

<Tụi mình đã thấy đủ rồi. Hãy ra khỏi đây, tìm nơi hoàn hình rồi biến hình lại. Sau đó trở về nhà…>

CHƯƠNG 13

Tụi tôi bay khỏi thành phố, về phía khoảng không thiếu vắng những tòa nhà dị hợm và bọn sinh vật màu xanh da trời có mang cá.

Càng xa trung tâm thành phố, ánh đèn càng lợt lạt đi. Tôi được dịp mục kích vẻ mênh mông của vòm hang, thấy những đốm đen nhân tạo lấm chấm trên "bầu trời" mờ dần, thấy những cuộn mây màu tro xám quyện quanh những "ngôi sao".

Tụi tôi bay khỏi các con đường nhộn nhịp của thành phố cho đến khi tới những cánh đồng rộng nhiều dặm. Những dải dây leo co giãn như cao su màu xanh lá cây, vàng, và lục ngọc bao phủ khắp mặt đất, dòm y chang một tấm thảm chứa đầy rắn ngo ngoe.

<Cái của khỉ này là gì đây? Rắn cao su chắc?> Marco run rẩy bình phẩm.

<Nhìn cứ như chúng… còn sống ỉ.> Cassie nói.

Tụi tôi đáp xuống cách tấm thảm rắn kia chừng hai ba mét. Tất cả, trừ Tobias còn đang bay cảnh giới trên cao.

Móng vuốt tôi tóm lấy một cuống cây khẳng khiu trong khi cánh vẫn xòe rộng để giữ thăng bằng. Nó nảy bần bật trước trọng lượng của cú nhưng không gãy.

<Tôi tin là những cây này mọc dưới nước,> Ax nhận xét.

<Giống như cây hoa huệ vậy hả?> Cassie nói. <Cuống đệm của nó có thể giữ nổi một con ếch mập.>

<Này này,> Rachel huênh hoang. <Có gì đáng sợ đâu chứ? Chỉ là cây hoa thôi mà. Quái dị nhưng…>

<Tất cả hoàn hình mau.>

Trong vòng vài phút tụi tôi đã là bốn đứa nhóc và một Andalite. Cả bọn, đặc biệt là Ax, cẩn thận di chuyển trên sàn nhà đầy rong biển, chuẩn bị biến hình lại thành cú để nhập bọn với Tobias ở trên cao, rồi bay khỏi chốn địa ngục này.

<Jake! Coi chừng!>

"Cái…!"

Một thứ gì tựa như tấm mền gai úp chụp lên đầu, vai và lưng tôi. Tôi ngã quỵ xuống, toàn thân trồi hụp như thể bị quăng vào một tấm nệm nước vậy.

"Jake!" Cassie hét thê thảm. "Có chuyện gì vậy?"

Chúng tôi đã bị bắt - bằng lưới! Cả năm đứa, một đống cánh tay, cẳng chân, móng guốc và đuôi đu đưa thõng thượt.

"Quá tệ," Marco than thở. "Miệng tui đầy nghẹt rong biển rồi nè."

"Bình tĩnh nào mấy bồ," tôi trấn an cả bọn.

"Bình tĩnh gì nổi?" Rachel hét lớn. "Biến hình chiến đấu và chuồn khỏi đây thôi!"

“Không!”

Liền đó tôi thấy những kẻ bắt giữ: ba, sáu hay mười sinh vật xanh da trời có mang, mắt to, đang thít chặt tấm lưới nhốt tụi tôi, đẩy cho tay chân chúng tôi thò qua những mắt lưới, xong xuôi, chúng cột miệng lưới lại. Chúng làm tất cả mọi việc một cách lặng lẽ và nhanh chóng.

<Jake!> Giọng Tobias lo lắng vang lên. <Chúng đã ra khỏi đám rong biển. Mình không thể… chúng lẹ quá… Mình sẽ đi theo và tìm cách giải cứu mấy bồ.>

Sao tôi ngu quá vậy không biết. Tôi đã phái Tobias cảnh giới trên không, nhưng đây là thế giới dưới nước cơ mà…

Đám sinh vật lạ bắt đầu kéo tụi tôi qua những mớ dây leo. Chúng tôi nhảy tưng tưng, chìm vào nước rồi lại nổi lên. Tôi bị ủn lọt thỏm vào giữa bụng Ax, cánh tay tôi ôm cứng cẳng chân ảnh.

“Ax, trả lời Tobias đi,” tôi thì thào ra lệnh. “Bảo cậu ấy cứ bình tĩnh. Đừng để bị nhìn thấy và hãy thận trọng.”

Ax truyền tải thông điệp của tôi cho Tobias.

Phịch!

Cả đám tụi tôi lộn mèo.

“Ôi, ối, ối…” Cassie la hoảng.

“Điên hết biết!” Marco léo nhéo. “Jake, Rachel nói đúng đó. Tụi mình biến hình rồi kiếm đường ra khỏi đây liền đi. Không đời nào mấy gã này khiêng nổi một bao khỉ đột và gấu xám đâu…”

Phịch! Phịch! Phịch!

“Tụi mình không biết Visser Ba đang ở đâu,” tôi mở miệng nói và hớp phải ngay mấy ngụm nước nhớp nháp. “Không biết tụi Hork-Bajir đã được thả tự do chưa. Không biết đám người lạ này có Yeerk chui vào đầu hay không nữa…”

Đầu gối tôi bị ép quặp vào ngực, cánh tay trái tê cứng. Khó chịu vậy nhưng cả bọn vẫn theo lệnh tôi không liều lĩnh biến hình. Bao nhiêu con mắt bự tổ đang dòm tụi tôi chằm chằm, với lại, không biết Visser Ba đang lẩn quất ở nơi nào…

<Hoàng tử Jake, hay là tôi dùng đuôi phá tấm lưới để giải thoát cho tất cả?> Ax quả quyết. <Như thế các bạn không cần phải biến hình…>

“Chưa cần đâu. Chúng ta không muốn đánh nhau với với những người này. Xem ra những sinh vật này là dân thường. Chúng ta chưa biết mình đánh nhau với đối tượng nào. Cứ chờ và quan sát đã…”

“Tui hy vọng bồ đúng, thủ lĩnh,” Marco lì xì nói.

Phịch! Phịch! Phịch! Phịch!

Tôi cũng hy vọng thế.

CHƯƠNG 14

Chúng tôi bị kéo băng qua cánh đồng lớp nhớp đầy rong biển, trở lại nội ô thành phố, ngang qua bến cảng đầy gỗ vụn, tới ngưỡng cửa tòa nhà kim tự tháp.

Cả bọn bị lôi đi như một bao khoai tây. Hay như một bịch rác.

Tất cả bầm dập, trầy xước, và sợ hãi.

Chúng tôi bị kéo qua ngưỡng cửa, bị lôi lệch thệch khắp nền đá lạnh lẽo. Lối đi tối om. Từ nơi nào đó vọng lại một tiếng khóc rít. Giọng của bọn Hork-Bajir đang đau đớn…

“Đó là…”

“Ừ,” tôi thì thầm.

Lúc này tôi biết mình đã ra một quyết định sai lầm. Cực kỳ sai lầm.

Chúng kéo bọn tôi ra giữa căn phòng rộng.

Phịch!

Rồi, không hề báo trước, cả bọn được phóng thích khỏi tấm lưới.

Chẳng có cơ hội để chuẩn bị xem mình sẽ gặp ai hay cái gì. Căn phòng u ám - được thắp sáng bởi nguồn ánh sáng nhỏ gắt, kỳ lạ như tụi tôi thấy lúc ở phòng triển lãm tàu thuyền - đủ để tôi thấy một cái ngai dựa vào bức tường đằng xa.

"Là nhung thật sự phải không?" Rachel thì thầm. "Ấn tượng thật đấy."

Cái ngai được bọc bằng vải màu tím, khảm ngọc trai và vỏ sò đủ màu sắc. Hay đại loại là những vật mô phỏng như đồ thật.

Trên ngai ngồi chễm chệ một sinh vật xanh da trời.

Một phụ nữ! Bà ta mặc một cái váy dài, rộng rinh, và láng lẩy. Tôi đoán nó được làm từ vài loại thực vật. Nó có tính chất co dãn như cao su, không khác gì loại cây cỏ mà tụi tôi đã bị kéo lê qua. Quanh cổ bà ta quấn những sợi thừng và xâu ngọc trai.

“Tụi mình quỳ, cúi lạy hay dập trán xuống sàn đây?” Marco lầm bầm. “Hình như bà ta là nữ hoàng thì phải?”

Ax bước lên trước, lưỡi dao đuôi hơi cong lên. Trong tư thế sẵn sàng nhưng vẫn giữ vẻ tôn kính.

Hai hàng lính gác đứng hai bên ngai - mỗi hàng gồm mười sinh vật xanh da trời có mang cá, được trang bị một bộ sưu tầm vũ khí đầy ấn tượng. Ông thì cầm giáo, ông thì mang thương hoặc súng dài. Có ông xách theo cung nỏ. Ông khác diện súng máy cùng dây đạn đeo trên vai. Rồi thì chùy gai, dùi cui bịt sắt, và cả súng ngắn được chạm trổ tinh xảo…

Người phụ nữ nheo đôi mắt bự như quả banh tennis với những con ngươi tựa như quả cam cắt ra làm bốn. Sau đó bà ta nghiêng đầu và nói. “Ni hau.”

“Đó là tiếng Trung Quốc,” Cassie thì thào. “Nhưng mình không biết cách trả lời.”

Người phụ nữ lại bảo. “Huordan har De Det?”

“Tiếng Scandinavi hả?” Rachel tự hỏi. “Ước gì bà ta nói thứ tiếng có gốc La tinh. Mình không biết trả lời thì cũng lừa phỉnh được chút chút.”

Người phụ nữ bức bối ngọ nguậy trên cái ngai sặc sỡ.

“Guten tag. Wei geht es lhnen?” bà ta hỏi.

“Hề, đó là tiếng Đức,” Marco hổn hển nói. “Gần đến rồi. Sắp sửa tới tiếng An…”

“Bonjour!” Bà ta gào thật sự.

“A à, bonjour, madame,” tôi bật ra. “Parlez-vous l’anglais?”[6]

“Dĩ nhiên,” bà ta kiêu hãnh trả lời. “Kể từ nửa sau của thế kỷ XX, tiếng Anh được coi là ngôn ngữ quốc tế trong thương mại và những diễn văn trí tuệ trên *Thế Giới Bề Mặt*. Là *Cư-Dân-Bề-Mặt* ngươi phải biết điều đó.”

Trong một ngày đầy những điều kỳ dị, thì đây là giây phút kỳ dị nhất. Sinh vật giống cái màu xanh da trời, có mang cá, có màng chân và mắt to tướng đang diễn thuyết cho tụi tôi bằng thứ tiếng Anh hoàn hảo, trơn tru.

"Dáng dấp của một nữ hoàng?" Marco nói khẽ. "Giờ lại thêm một điều đáng ngạc nhiên nữa."

“Ta là nữ hoàng thật sự của Nartec,” người phụ nữ tuyên bố, nhổm lên khỏi ngai vàng. “Tên ta là Soco. Và thính giác của ta thì khá nhạy bén.”

"Bạn... bạn tôi không có ý bất kỉnh như vậy, kỉnh thưa Nữ hoàng Soco,” tôi nói nhanh, vẻ cầu hòa, chợt nhớ tới bọn Hork-Bajir bị cùm, kêu khóc thảm thiết, tới những xác ướp phi hành đoàn và hành khách, tới những phi công Nhật ngồi ngay đơ trong tư thế bàn tỉnh kế hoạch tác chiến.

“Tốt. Ta chắc các ngươi lai vãng tới đây không phải để quấy phá tụi ta. Hãy cư xử cho lịch thiệp, đúng mực nếu muốn được hoan nghênh ở đây.”

“Vâng, thưa Nữ hoàng Soco. Chúng tôi là những vị khách từ… ừm… *Thế Giới Bề Mặt*. Ơ… chúng tôi đến trong hòa bình.” Tôi nói, cảm thấy mình giống như nhân vật thuyền trưởng Picard trong vài cảnh cũ của *Trek*, bề ngoài cố tỏ ra điềm tĩnh, lịch sự và tôn kỉnh nhưng bên trong lại căng thẳng, bất an… và cực kỳ lo sợ.

“Ngươi là đầu đàn hả?” Nữ hoàng Soco nhận định. “Ngươi đại diện cho những tên kia à. Tốt.”

Bốp! Bốp!

Bà ta vỗ vỗ hai bàn tay rộng có màng.

“Ta tiếp nhận các ngươi là khách của ta tối nay tại lễ hội truyền thống của Nartec,” bà ta tiếp. “Ta muốn biết các ngươi đáp lên đất

Nartec bằng cách nào. Và ta cực kỳ tò mò về sinh vật màu xanh da trời, có bốn chân, đồng hành cùng các ngươi như thú cưng kia."

Ax cứng người lại.

"Sinh vật đó đẹp tuyệt." Bà ta phán tiếp.

Ax lỏng người ra. Khá thoải mái.

Nữ hoàng Soco vẫy tay ra hiệu. Một ông Nartec mang vũ khí tiến lên phía trước và đứng kế bên tụi tôi.

"Naca sẽ rất vui sướng hộ tống các ngươi đi một vòng quanh cung điện của ta. Trong phạm vi những bức tường này, các ngươi sẽ thấy nhiều điều kỳ diệu của nền văn minh Nartec."

"Cám ơn, Nữ hoàng cao quý," tôi nói trịnh trọng.

Marco nhướng mày nhìn tôi.

Chẳng còn biết phải nói gì nữa đây? Phải làm gì nữa đây? Đành phải câu giờ rồi mới tính tiếp được.

Ông lính tên Naca ra hiệu cho tụi tôi đi theo ra cửa. Tôi định đi… nhưng rồi chựng lại vì tiếng cười ha hả và những lời cuối cùng của Nữ hoàng Soco.

"Đừng cố tìm cách trốn đấy, những *Cư Dân Bề Mặt*. Đây không phải là một lời đề nghị, mà là một mệnh lệnh."

CHƯƠNG 15

Tụi tôi ngồi quanh một bàn tròn lớn làm từ gỗ ngâm nước mặn. Không nghi ngờ gì nữa, nó được tận dụng từ một trong những mảnh xác tàu mục nát nhất mà *Đội Tìm Kiếm Nartec* tìm thấy và kéo về thành phố lạ lùng của họ. Nó có thể đã được một trăm năm tuổi hoặc gấp hai lần như thế.

Ghế tụi tôi ngồi được đẽo vội từ một súc gỗ. Có chiếc còn sót vài miếng da trên mặt và thành ghế. Một chiếc được trang hoàng bởi ngọc trai vụn.

Những chiếc gần nơi nữ hoàng ngự, đầu bàn, có kiểu dáng và kích thước như các loại ghế dành cho thuyền trưởng.

Trước mặt tụi tôi đặt rất nhiều đĩa cá sống đầy ụ. Đĩa thì để cá nguyên con. Đĩa thì đựng đầy cá xắt thành từng miếng như món sushi. Rồi lươn, rắn nhỏ, mực, bạch tuộc…

Một vài tô thép, chắc chắn mới được vớt lên chưa lâu, chứa đầy rong biển. Mỗi đứa tụi tôi có một cốc nước… màu xanh lá cây.

Marco nâng cái ly của nó lên cho tôi coi. Vẫn còn nguyên logo, ghi loằng ngoằng những mẫu tự tiếng Nga và vẽ phác hình tàu ngầm hạt nhân.

Tụi tôi là những vị khách bất đắc dĩ của buổi tiệc Nartec truyền thống. Tôi chắc bạn cũng như tôi, chẳng cảm thấy thoải mái tẹo nào khi nhất cử nhất động của tụi tôi đều nằm dưới sự giám sát của ít nhất năm mươi anh lính vũ trang đầy mình đứng nghiêm trong phòng.

Kẹt cứng. Tụi tôi không thể chạy, cũng không thể biến hình, trước cả đống dân Nartec chầu hầu dòm chừng, trong khi vẫn chưa biết Visser Ba thế nào.

Hắn có thể ở bất cứ đâu. Không chừng ở ngay trong phòng này, biến hình thành một sinh vật nhỏ li ti nào đó chờ cơ hội trốn thoát, tự hỏi bọn nhóc người kia đang làm gì trong thế giới Nartec.

Rồi hắn sẽ lắp ráp các sự kiện với nhau. Nhớ lại bầy cá voi đã phá hỏng con tàu Đao Phủ Biển quý giá của mình… Và rồi hắn sẽ biết "băng thảo khấu Andalite" té ra không phải toàn là người Andalite.

Ngu hết sức! Đáng ra tôi phải nghĩ như thế từ trước. Đáng ra phải biến hình và đánh nhau để trốn khỏi tấm lưới… làm vậy sẽ bớt đi được hai mối nguy hiểm. Giờ thì tôi đã bị lôi đến đây bởi tính tò mò của mình? Có phải tôi đã trở thành miếng mồi ngon ơ vì bị cái nơi quái quỉ này cám dỗ chăng? Liệu có nên chiến đấu tìm lối thoát thân hay có thể làm một vài gã Nartec bị thương…

Có nên, có nên, có nên. Sao mà tôi ghét cái từ này quá.

Tôi liếc nhìn Rachel. Môi nhỏ bặm chặt lại thành một đường mỏng

lét.

Mắt Cassie rưng rưng.

Marco nhăn nhó với đống cá trước mặt.

Tobias đâu rồi? Bị bắt, hay bị giữ ở một phòng khác trong cung điện của Nữ hoàng Soco? Liệu tụi tôi có phải nghe tiếng kêu đau đớn của diều hâu đuôi đỏ như đã phải nghe bọn Hork-Bajir rên la?

Nữ hoàng Soco hớp một miếng từ cái tách của mình rồi xoáy đôi mắt tròn vo vào tụi tôi.

"Các ngươi đã mục kích những kỳ quan trong cung điện của ta. Giờ ta chắc chắn các ngươi cần hỏi nhiều thứ. Thế các ngươi muốn hỏi gì về Nartec, hả những *Cư Dân Bề Mặt*?"

<Có lẽ bạn nên hỏi về nguồn gốc của dân tộc bà ta, Hoàng tử Jake,> Ax bàn riêng với tôi. <Câu chuyện có thể tiết lộ những thông tin quý giá, giúp chúng ta hiểu tình hình hiện tại của mình và có thể tìm ra cách thoát.>

Quả là một ý kiến hay. Hỏi là việc duy nhất tụi tôi có thể làm. Tôi nêu câu hỏi.

Nữ hoàng Soco khoanh tay trước ngực, mắt nhắm lại, im ru bà rù một hồi, làm tôi toát mồ hôi sợ mình đã phạm điều cấm kỵ gì. Rồi bà lại mở mắt, nhưng vẫn nín thinh. Hình như đó là một nghi thức. Tôi nhận thấy vẻ kính trọng trong bộ dạng của những người Nartec khác.

"Đây là câu chuyện về dân tộc ta được lưu truyền từ *thuở Ban Đầu*. Đây là *Sự Thật Thiêng Liêng*, được kể đi kể lại qua nhiều thế hệ. *Sự Thật Thiêng Liêng về Vua và Nữ Hoàng Nartec*."

Tôi có cảm giác là Marco đang cố kiềm chế để không phọt ra lời bình phẩm móc mỉa nào. Tôi trừng mắt nhìn nó. Marco hơi liếc mắt đi chỗ khác.

"Cách đây nhiều ngàn năm, dân Nartec sống trên một hòn đảo ngay giữa *Đại Dương Lớn*," Nữ hoàng Soco ngân nga. "Rồi từ từ, trải qua bao thời gian, bất thình lình một ngày kia hòn đảo chìm dần. Từng thế hệ đắp nên những bức tường càng ngày càng cao quanh hòn đảo, nhằm ngăn *Đại Dương Lớn* không nuốt chửng dân tộc ta. Cứ mỗi năm qua đi, bức tường lại cao thêm ba chục mét. Những kỹ thuật phi thường và kỳ diệu!"

Đám người Nartec gật đầu đồng ý. Một dàn hát bè đang lặng lẽ cất lên đoạn nhạc của mình.

"Nhưng, điều tất yếu là áp suất của *Đại Dương Lớn* dần làm cho những bức tường bảo vệ yếu đi và cong lại. Ngày lại ngày, chúng mọc lên mãi cho đến khi chóp của các bức tường đụng nhau và tạo thành mái trần của thế giới tụi ta. Thế rồi *Đại Dương Lớn* tiến sát tới Nartec. Hòn đảo vẫn tiếp tục chìm. Có lẽ giờ nó vẫn đang chìm."

Nữ hoàng Soco dừng lại để ăn một miếng cá màu trắng…

<Một câu chuyện có nguồn gốc không chắc chắn, Hoàng tử Jake,> Ax bình luận. <Rõ ràng nó đã bị sai lạc qua nhiều lần kể lại.

Đến bây giờ nó trở thành truyền thuyết và huyền thoại hơn là sự thật.>

Tôi gật đầu với Ax. Nữ hoàng Soco lại rù rì. “Điều quan trọng là dân Nartec không chết,” bà ta nói tiếp. “Tụi ta thích nghi với thế giới mới dưới nước và dưới lòng đất. Đã bao lần, tụi ta phát hiện ra nguồn ánh sáng được sản xuất từ *đá narna* bao quanh mái và trần thế giới tụi ta.”

“Khi cần thiết, cơ thể của tụi ta cũng thay đổi luôn, với một tốc độ nhanh không ngờ. Tụi ta trở thành loài lưỡng cư nhờ một điều luật trong *di chúc thượng đỉnh*.”

Ax nhận xét riêng với tôi. <Không cần kiểm nghiệm tôi cũng dám chắc ánh sáng chiết suất từ *đá narna* như Nữ hoàng Soco nhắc tới chính là phóng xạ. Chắc chắn chất phóng xạ này đã làm biến đổi hình thể của dân Nartec.>

Tôi lại gật đầu, ngụ ý với Ax là tôi đã nghe.

“Vì vậy mà tụi ta đã xây nên thành phố huy hoàng này. Tụi ta đã sống sót và thịnh vượng. Và vì vậy, tụi ta là người đặt *luật lệ sáng suốt* cho Đại Dương và tất cả những vùng đất chư hầu.”

Đám đông gật đầu và có vẻ hài lòng. Họ ngồi trở lại, và ăn một cách thư thái.

Nữ hoàng Soco hớp một miếng trong tách và tiếp tục. Giọng bà giờ đã ít trịnh trọng hơn. Bà nhìn tôi lom lom.

“Dĩ nhiên, người Nartec không ngừng nghiên cứu kỹ thuật của những con tàu do *Cư Dân Bề Mặt* tạo dựng, bị chìm xuống đây. Tụi ta nghiên cứu kỹ thuật xây dựng và những biện pháp lưu trữ thực phẩm. Tụi ta biết về những thiết bị hàng hải và những thiết bị điện hữu ích khác. Từ những ‘con thuyền vui vẻ’, tụi ta học được những kiểu thay đổi quần áo, đồ đạc và những hoạt động giải trí trên *Bề Mặt*. Nếu có những người sống sót trên những con tàu ấy thì tụi ta cũng nghiên cứu họ luôn. Đến chừng nào tụi ta biết hết tất cả về họ…”

“Tới rồi đây,” Marco lầm bầm.

“Thì sao?” Tôi hỏi lại mặc dù đã biết rõ câu trả lời.

Nữ hoàng Soco cười hề hả. “Thì họ sẽ được bảo quản để trở thành một phần kho kiến thức của tụi ta.”

“Bà giết và nhồi xác họ để cất giữ hả?” Rachel lanh chanh hỏi.

“Đúng vậy.”

"Ừm, ướp xác?" Marco nói không ra hơi.

Tôi kìn đáo liếc trấn an bọn bạn, bụng tự nhủ phải thật bình tĩnh để cố thu thập tất cả những thông tin có thể…

Hỏi câu gì khác nữa đi, Jake, để cố lấy hết thông tin cần thiết. Biết đâu nó sẽ…

"ÁÁÁÁÁÁ!"

Cassie hớt hơ hớt hải ngó quanh. Rachel định nhổm khỏi ghế nhưng bắt gặp cái nhìn của Marco nên lại thôi.

Thây kệ tiếng thét của bọn Hork-Bajir từ ngóc ngách nào đó của tòa nhà, tôi cố tập trung để hỏi thêm một câu nữa, trong khi vẫn thắc mắc không biết Tobias ở đâu rồi?

"Nữ hoàng Soco, kế hoạch của bà đối với tàu Đao Phủ Biển như thế nào?" Tôi hỏi vẻ tâm đắc, móng tay bấu vào những chiếc ghế gỗ mềm của mình.

"Trong quá khứ," nữ hoàng thẽ thọt, ngồi ngay ngắn lại trên ghế. "Người Nartec đã cử *Đội Tìm Kiếm* lên *Bề Mặt* của *Đại Dương Lớn*. Họ đi trên những chiếc tàu được đóng bằng kỹ thuật và vật liệu có sẵn từ những tàu thuyền bị đắm của *Cư Dân Bề Mặt*. Tuy nhiên, không có ai trở về. Chắc chắn không ai sống sót trong cuộc hành trình tới *Thế Giới Mặt Trời*.

Các ngươi phải hiểu: đây không phải là do lỗi của *Đội Tìm Kiếm Nartec*, mà là một dấu hiệu chứng tỏ kỹ thuật của *Cư Dân Bề Mặt* khiếm khuyết tới cỡ nào."

Nữ hoàng Soco nhấp một miếng nước trong tách mình rồi lại say sưa tiếp.

"Nhưng với tàu Đao Phủ Biển thì lại khác! Rõ ràng nó là của một dân tộc thông minh, tiến bộ hơn *Cư Dân Bề Mặt* nhiều. Một con thuyền hùng hậu, tráng lệ biết bao!"

<Bọn Yeerk! Người Andalite chúng tôi có thể đóng nên loại thuyền khiến cho tàu Đao Phủ Biển phải xấu hổ,> Ax nói một mình.

"Kế hoạch của tụi ta là thế này," Nữ hoàng Soco nói êm ru. "Tụi ta sẽ phái *Đội Tìm Kiếm* được tuyển lựa và huấn luyện kỹ càng lên *Bề Mặt*, trong chiếc thuyền hùng mạnh và đẹp đẽ này. Tụi ta sẽ nghênh chiến với bất cứ loại thuyền nào tụi ta gặp. Tụi ta sẽ đột kích những *Sinh Vật của Mặt Trời*! Tụi ta sẽ chinh phục những làng mạc, thị trấn, thành phố - và thậm chí cả những vùng đất rộng lớn hơn! Tụi ta sẽ chỉ cho *Dân Cư Bề Mặt* biết dân Nartec hùng mạnh và phát triển như thế nào. Nhiều thế kỷ lưu vong của tụi ta sẽ chấm dứt!"

Vài người Nartec khoái chí đến mức đập bàn thùm thùm. Tất cả đều gật đầu và mỉm cười.

Tôi đá cho Marco một đá dưới gầm bàn, nó bèn ngậm mồm lại.

"Đó là một mục đích cao cả," tôi lễ phép nói nhanh. "Tôi có một câu hỏi nữa, thưa Nữ hoàng Soco. Đó là về thủy thủ đoàn của tàu Đao Phủ Biển…"

Giờ thì đến lượt Marco đá tôi một cú.

<Thưa Hoàng tử Jake, tôi không nghĩ đó là một câu hỏi thông minh khi can thiệp vào…>

Tôi giả bộ ho hắng. "Xin lỗi, tôi chỉ thắc mắc…"

"Không hỏi thêm gì nữa," Nữ hoàng Soco đột ngột phán.

Bà ta mỉm cười và ra hiệu bằng một bàn tay có màng. Ngay lập tức, một người Nartec giống cái mang tách và đĩa không của Nữ hoàng Soco đi. "Giờ, ta có một câu hỏi cho các ngươi, hỡi *Cư Dân Bề Mặt*! Tàu của các ngươi đâu? Ta biết các ngươi không tới trên con tàu đen tráng lệ kia. Ta biết tàu Đao Phủ Biển không thuộc quyền sở hữu của các ngươi."

Tôi im lặng, đưa mắt liếc nhìn Ax. Mặt ảnh chẳng biểu lộ nét gì.

"À ra vậy," Nữ hoàng Soco nhổm khỏi ghế. Bữa ăn đã kết thúc. "Có lẽ các ngươi cần có thời gian để bịa ra một lời dối trá hợp lý thì phải. Hoặc là làm cho đầu óc các ngươi minh mẫn thêm để nhớ ra mọi chuyện."

Nửa đường ra tới cửa, Nữ hoàng Soco quay lại nhìn cả bọn tụi tôi đang ngồi im lìm bên bàn.

"Ta sẽ khám phá ra sự thật, *Cư Dân Bề Mặt* à. Chắc chắn là thế. Nhưng ta cũng là một nữ hoàng độ lượng. Cứ tự nhiên tìm hiểu và thăm dò thế giới Nartec. Chúng ta sẽ gặp nhau sau." Đoạn bà ta cười toe toét. "Có lẽ thế…"

Cánh cửa đóng ập lại sau lưng bà ta.

Tôi mỉm cười xởi lởi với những Nartec còn lại trong phòng rồi đi ra. Cả nhóm dừng chân tại căn phòng nhỏ kề bên đại sảnh chính.

"Tụi mình phải ra khỏi đây thôi!" Marco túm lấy cánh tay tôi. "Không lôi thôi gì hết. Không lý nào mà phải láng cháng ở đây. Bồ có nghe tôi nói không, Jake?"

Tôi đẩy tay Marco ra. "Nghe rồi. Nếu bồ mà không hạ thấp giọng thì toàn thể dân Nartec cũng nghe thấy bồ đó. Ax? Cassie?"

"Mình đồng ý với Marco," Cassie xì xào.

"Mình không yên lòng chạy trốn khi chưa biết Visser Ba ở đâu," tôi nói rành rõ. "Hoặc chưa phá hủy được tàu Đao Phủ Biển. Nữ hoàng điên kia có ảo tưởng sẽ dùng nó để bắn phá các tàu bè qua lại trên mặt biển."

<Tàu Yeerk có thể đánh chìm bất cứ tàu nào của loài người,> Ax thừa nhận. <Nó cũng có thể tấn công vào những thành phố duyên hải trên Trái Đất. Tuy nhiên, hệ thống phòng thủ của loài người cũng có thể lấy số đông để đẩy lùi nó.>

"Khiếp. Cứ để mặc nó cho hải quân tính, tụi mình chuồn khỏi cơn

ác mộng này thôi," Marco nhấm nhẳng nói, nhưng trong mắt nó, có vẻ xáo trộn.

"Cái gì vậy?" Tôi hỏi nó.

"Mình đang cầm một cái tách xuất xứ từ tàu ngầm hạt nhân của Liên bang Xô viết cũ. Chắc chắn bọn này không chỉ có tia Nghiệt đâu."

"Mình nghĩ tên lửa chưa chắc còn dùng được," Cassie nói. "Chẳng phải họ bảo vệ bằng những mật khẩu gì đó sao?"

Marco gật gù. "Chính xác. Và dân Nartec có thể không biết phá vỡ hàng rào an ninh kiểu đó đâu…"

<Không có gì là chắc chắn cả,> Ax nói nghiêm trang.

"Tuyệt. Nữ hoàng Soco có thể có vũ khí hạt nhân. Hết sảy."

"Còn Tobias thì sao?" Rachel lưu tâm. "Làm sao tụi mình đi khi không có cậu ấy?"

Tôi lắc đầu. "Không."

"Bồ quyết định vậy hả? Tụi mình ở lại hả?" Marco nhì nhèo.

"Chúng ta có thể biểu quyết mà," tôi vừa nói vừa cười với thằng bạn thân.

Marco lắc đầu. "Khỏi cần biểu quyết lôi thôi, tui theo bồ."

"Được rồi. Này nhé. Tụi mình chạy khỏi nơi này rồi A: tìm Tobias. B: phá hủy tàu Đao Phủ Biển và C…"

"C: tụi mình xách đít ra khỏi đây và quên đi cái trại tị nạn đáng tởm này?" Marco cắt ngang.

"Đúng thế," tôi nhất trí.

CHƯƠNG 17

"Bồ nghĩ sao, Ax?"

Ax ngước lên khỏi đống sổ sách ngổn ngang trên chiếc bàn gỗ sứt sẹo trước mặt ảnh. Tụi tôi đang tiếp tục tua tham quan ở trong thư viện của cung điện. Nếu bạn hỏi thì tôi cho đó là nơi thú vị nhất ở đây.

Tôi không nghĩ mình hẹp hòi gì. Nhưng tôi vẫn chờ để khám phá một trong những "kỳ quan" của nền văn minh Nartec.

Với tôi, ướp xác người - đặc biệt là ướp xác những người tù và nô lệ - không phải là dấu hiệu của nền văn hóa cao. Ngay cả phòng tra tấn ngầm, hay dãy phòng lưu giữ cả đống đồ hổ lốn, hầm bà lằng thu lượm được cũng vậy.

Nhưng mà thư viện này thì khác. Cơ man nào là sách, chất thành vô số kệ, xếp hàng từ sàn tới trần nhà. Bao nhiêu tài liệu làm từ đủ mọi chất liệu có nguồn gốc thực vật, được cuộn, gói, đan thành những "tờ giấy". Rồi giấy được bó lại bằng những sợi dây thô thiển, trên đó ghi lem nhem đủ kiểu - Marco nói giỡn là viết bằng mực của mực ma. Ai mà biết, hổng chừng đúng cũng nên.

Ngoài đống sách cuốn lại thành từng bó hầu như không đọc được, còn hàng ngàn loại sách không thấm nước của loài người bằng tất cả những ngôn ngữ trên đời: nhật ký tàu, tiểu thuyết, danh sách, tập bản đồ… Tất cả những thứ đó chắc hẳn là của chìm theo những tàu thuyền trôi dạt qua nhiều thế kỷ.

Naca, người canh giữ, hộ tống tụi tôi đến căn phòng rộng rãi này rồi đứng nghiêm bên cánh cửa, dòm chừng.

Tụi tôi không tin là mình có thể bỏ trốn trót lọt. Nhưng tụi tôi tin vào kế hoạch chinh phạt Trái Đất bằng tàu Đao Phủ Biển của người Nartec. Bây giờ tụi tôi lại tin vào lịch sử chữ viết của họ.

Thông tin nào là quan trọng đối với những tù binh sắp chết trong khi lại phải nghe bọn họ kể chuyện tào lao? Nhưng mặt khác tại sao lại phải lãng phí thời gian? Tại sao không giết quách tụi tôi ngay đi? Tại sao phải bày đặt đối xử tử tế?

<Hoàng tử Jake, giả sử câu chuyện của Nữ hoàng Soco là sự thật và người Nartec có nguồn gốc từ *Bề Mặt* - tức là trên hành tinh Trái Đất - và họ có khả năng thích nghi nhanh chóng với môi trường dưới nước, thì trong những tài liệu cổ xưa nhưng được bảo quản tốt và cập nhật hàng năm này đã xác nhận điều đó...>

"Như là sự sinh tử, những nạn dịch, những thiên tai?" Cassie hỏi.

<Đúng,> Ax xác nhận. <Cũng như những chi tiết về sự tiến hóa - hay thoái hóa - về mặt cơ học và sinh học qua mỗi thế hệ Nartec, từ loài có vú sống trên cạn đến loài lưỡng cư hoàn toàn.>

“Thoái hóa?” Rachel liếc nhìn qua vai và giả lả cười với Naca. “Bồ nói vậy là sao?” Nhỏ hỏi dồn, háo hức quay lưng lại.

<Đó là giả thiết của tôi. Các bạn nên nhớ là không có những trải nghiệm chính xác và những tài liệu riêng của tôi…>

“Ax!”

<Ừm,> Ax thẳng vai lên, cố tình ngụ ý rằng tiếp xúc với loài người thấp kém là một sự hạ cố cho người Andalite cao quý - đặc biệt là một Andalite bị coi như thú cưng.

<Tôi tin là người Nartec đang tự hủy hoại mình. Họ lai nội dòng[7] rất trầm trọng. Như các bạn biết đấy, nguồn gien hạn chế dần dần sẽ dẫn tới sự thoái hóa. Dân số Nartec đang giảm mạnh. Tỷ lệ sinh sản thấp. Số trẻ em tử vong cao do khiếm khuyết lúc sinh ra và tuổi thọ ngắn đi.>

“Ý bồ là họ đang trên đà tuyệt chủng hả?” Cassie thì thào.

<Đúng. Độ nhiễm phóng xạ cao khiến họ nhanh chóng bị đột biến gien. Đến lúc này, sự đột biến đã diễn ra với tốc độ rõ rệt. Trong khi họ không có nguồn gien hữu hiệu.>

“Tại sao?” Tôi hỏi.

Cassie đưa ra câu trả lời. “Vì có ít tàu chìm hơn. Chắc chắn họ buộc phải lai với số lượng rất ít những người của *Bề Mặt* còn sống sót trong các vụ đắm tàu.”

Ax gật đầu. <Đó là một sự gán ghép nguy hiểm và ngắn hạn. Kết quả, lớp người Nartec được sinh ra sau này sẽ không có những đặc điểm thích nghi như: có mang cá và chân tay có màng.>

“Vì vậy giấc mơ chinh phục Trái Đất của họ nhằm…”

<Đó là hành động tuyệt vọng, cùng đường của một loài biết mình chắc chắn sẽ lụi tàn.>

“Kinh khủng quá,” Cassie sẽ sàng nói. “Một loài… sắp biến mất.”

“Ôi ối. Tui lết ra khỏi đây thôi,” Marco kêu rên. “Bọn người này đang âm mưu ướp xác tụi mình sau khi giết chết. Nếu những tên Hork-Bajir la thét hàm ý hù tụi mình thì, tui e rằng,” Marco thêm, “dân Nartec chỉ còn phó mặc cho sự tuyệt chủng ngay từ bây giờ.”

Cassie húng hắng ho, lộ vẻ hoang mang. “Thật ra thì, Marco à, có lẽ họ sẽ lai với chúng ta trước đã. Hoặc sẽ chiết suất ADN của tụi mình, nếu kỹ thuật của họ có thể làm được điều đó…”

“Cuối cùng thì Marco cũng có bạn gái,” Rachel cười giễu. “Dĩ nhiên cô ta sẽ có mang cá…”

Tôi nhăn nhó. “Nè, chúng ta đang bị đe dọa ngay trước mắt. Người Nartec đã bắt cóc tàu Đao Phủ Biển. Chúng ta không thể để họ ngoi lên bề mặt.”

“Là sao?”

“Tức là,” tôi nhẹ nhàng đóng quyển sách trên bàn lại, “Chúng ta phải phá hủy tàu Đao Phủ Biển ngay ở đây. Hoặc phải đánh cắp nó từ tay người Nartec, dùng nó để chạy trốn rồi tiêu hủy nó.”

“Nó ở trong cảng mà, làm sao phá hủy được?” Marco rít nhỏ. “Nó nằm chình ình giữa bàn dân thiên hạ, ngay trước cung điện đầy lính tráng trang bị tận răng của Nữ hoàng Soco.”

Rachel hăng hái. “Giờ thì tụi mình phải kiếm cách chuồn khỏi Naca, bằng cách tống cho gã một quả rồi biến hình và…”

“Và sao?” Cassie lắc đầu nguầy nguậy. “Gấu xám sẽ làm gì với tàu Đao Phủ Biển? Nếu tụi mình đánh chìm nó thì dân Nartec sẽ vớt lên và sửa chữa cái một. Những tàu bồn khổng lồ chở nhiên liệu mà họ còn kéo được qua hai đại dương nữa là.”

“Cassie nói đúng,” tôi bảo. “Sự lựa chọn duy nhất của chúng ta là cướp tàu của Visser Ba, chạy khỏi dân Nartec, sau đó mới phá hủy nó bằng chính những vũ khí trên tàu của nó.”

<Hoàng tử Jake, liệu tôi có thể đề cập đến một khả năng mà chúng ta chưa thảo luận được chăng?>

Tôi gật đầu.

“Tại sao tui lại biết điều mà mình không muốn nghe vậy chứ?” Marco nói.

<Hoàng tử Jake, bạn có cho rằng Visser Ba - với rất nhiều lốt hình biến - có thể vẫn còn trên tàu Đao Phủ Biển không?>

Tôi gật đầu. “Mình cũng nghĩ thế.”

CHƯƠNG 18

"Vùng quanh cung điện này là nơi cư ngụ của những gia đình tinh túy." Naca nói như hô khẩu hiệu. "Những người có của cải và uy thế lớn."

Naca đứng thẳng, huơ huơ khẩu súng máy mà tôi tin là lấy từ tàu ngầm Đức hồi Thế Chiến thứ II về phía "nguồn" ánh sáng nhân tạo của thế giới Nartec. Thật kệch cỡm, bên hông anh ta lủng lẳng một thanh gươm nằm trong bao - trông chẳng hài hòa tí nào.

Có thêm hai người Nartec nữa nhập bọn khi chúng tôi ra khỏi cung điện. Họ kè kè kèm sát đoàn quân tí teo của tụi tôi, đặc biệt rất dòm chừng Ax. Những bộ sưu tầm vũ khí của họ đều giương lên sẵn sàng.

Marco đi chàng dàng bên tôi rồi kéo tôi lùi lại, thủ thỉ cho Naca không nghe thấy.

"Tụi mình dư sức độp cho mấy anh chàng này một cái mà Jake," nó kỳ kèo.

"Có thể," tôi lấp lửng.

"Chúng sắp mần thịt tụi mình rồi. Cái đó hổng khiến bồ ngán sao? Nếu bồ ngại làm tổn hại đến ai đó thì… ê, đám này là quỷ dạ xoa chứ hổng phải người. Chúng có thể kết bè kết lũ với tụi Yeerk ở địa ngục đấy."

Tôi lắc đầu và cười với Naca. "Tụi mình đã bao lần cố hạ thủ Visser Ba rồi nhưng đều thất bại. Thật khó đánh hắn. Bồ nghĩ những sinh vật này làm gì được hắn ư? Mình không nghĩ vậy đâu. Mình chắn chắn hắn vẫn còn đây."

"Tụi mình còn chưa biết chắc hắn có ở trên tàu Đao Phủ Biển hay không. Có thể…"

"Hắn ở trển mà," tôi lặp lại. "Còn lâu hắn mới chịu chia xớt chiến tích với thuộc hạ. Nếu tìm ra tàu Pemalite, hắn sẽ được Hội Đồng Thập Tam Trụ miễn thứ cho tất cả những sai sót. Hắn chắc chắn đang ở đây."

Marco rùn vai. "Ờ thì hắn ở đây. Cứ mặc xác hắn ở đây, tụi mình đi thôi."

Naca dắt tụi tôi đi về phía trước, nghi ngờ nhìn tôi và Marco.

"Nếu tụi mình có thể trốn khỏi đây thì hắn cũng có thể. Nhưng tàu Đao Phủ Biển phải bị biến thành bụi, thành hơi nước. Cả Visser Ba lẫn Nữ hoàng Soco đều không được phép có nó." Tôi nghiêm giọng nói.

Tụi tôi vẫn cà thệch bước đi như những khách du lịch trên vùng đất kỳ dị, với người xanh da trời làm hướng dẫn viên.

"Người Nartec chuyên về luật, y khoa và các ngành nghề chuyên môn khác," Naca tiếp. "Họ sống ở vùng này, bên ngoài trung tâm thành phố. Còn những người Nartec làm việc trong ngành trao đổi

như sản xuất quần áo, đánh bắt thực phẩm thì ở vùng lân cận đăng xa kia…”

Bàn tay có màng của Naca khoát một vòng rộng, ngụ ý khoảng xa.

“Cuối cùng, những người lang thang, những kẻ ngoài vòng pháp luật sống trong vùng tối tàn, luộm thuộm ở ngoại ô thế giới Nartec. Không có gì hay ho nếu phải đến những nơi ấy. Họ cũng chẳng dễ chịu gì và nhất là cũng chẳng quan trọng gì.”

“Rất vui được biết ở đây tồn tại sự phân biệt đối xử,” Cassie lẩm bẩm. “Mình cảm thấy sao mà giống như… ở nhà đến thế.”

Tôi ơ hờ lắng nghe lời thuyết minh bập bõm của Naca, cố giả bộ khoái chí trước tòa nhà nhỏ được trang trí bằng một mũi tàu gỗ chạm trổ và sơn phết lòe loẹt hình những phụ nữ tay chống nạnh và chân thì biến đi đằng nào mất tiêu.

Và giờ thì tôi lại ra vẻ nhìn chăm chú một người phụ nữ cũng mặc rất ít quần áo.

“Trong tòa nhà này có phòng cho thuê không?” Marco hỏi.

Tụi tôi chầm chậm đều bước, qua bến cảng, xa dần trung tâm thành phố. Tất cả di chuyển thật hờ hững và tự nhiên. Quá tự nhiên là đằng khác. Mỗi chuyển động đều suôn sẻ và đầy kinh nghiệm.

Bỗng dưng, tôi tin rằng Naca đã làm việc này rất nhiều lần rồi. Tôi chợt tự hỏi không biết anh ta bao nhiêu tuổi. Làm sao mà biết được tuổi tác của những sinh vật này nhỉ?

Anh ta có già đến mức đã sống từ Thế Chiến thứ II tới giờ không ta? Liệu có phải anh ta đã hướng dẫn những phi công Nhật đi theo đúng lộ trình này? Phải chi tụi tôi có Tobias. Tôi nhớ đôi mắt trên bầu trời của cậu ấy - không lực của hội Animorphs.

Cả đoàn tới một tòa nhà dựng ngay giữa một con tàu sơn màu trắng. Đuôi và mũi tàu đã mất phăng. Phần cấu trúc chính vẫn còn nguyên. Trông nó tựa như một tòa văn phòng có lối kiến trúc theo trường phái Baroque[8] ở châu Âu thế kỷ XVII-XVIII đậu chơi vơi trên mỏm vách đá.

Có một hình chữ thập sơn màu đỏ trên mạn tàu.

“Đây là tàu bệnh viện,” Cassie nhận định.

“Đúng vậy,” Naca đồng ý, gật đầu như thể mãn nguyện lắm. “Ta muốn chỉ cho các ngươi cơ sở y khoa của tụi ta.”

Tụi tôi đang đi trên con đường đắp cao hướng ra dòng sông. Lối đi hẹp tí này vốn là lối đi hẹp bằng thép của một con tàu nào đó.

Không thấy có động tĩnh hay dấu hiệu gì, nhưng tôi chắc mẩm bọn lính gác đang dõi theo từng bước chân tụi tôi, chúng âm thầm di chuyển lại gần - những ngón tay đặt sẵn lên cò súng, những bàn tay nắm chặt cán gươm.

“Khỏi cần,” tôi gạt phắt. “Tôi chắc chắn nó là một bệnh viện rất lớn.”

“Nhưng đó là tài sản khoa học lớn lao của dân ta,” Naca khăng

khăng. “Nữ hoàng Soco sẽ bị xúc phạm nếu như…”

“Tôi không thích bệnh viện,” tôi ương ngạnh đáp.

Y như rằng: quân lính Nartec đang tiến tới gần, nhưng chúng chỉ có thể đi thành hàng hai người một trên đường đắp hẹp tỉ. Ax hơi lùi lại để quan sát đằng sau. Ảnh sẽ thanh toán hai tên lính trước khi chúng nghĩ đến chuyện bóp cò.

Tôi lắc đầu với cảm giác khá an toàn. “Tôi không nghĩ vậy đâu, ông Naca.”

Điều xảy ra tiếp theo nhanh đến nỗi tôi không có thời gian mà nghĩ hay hối hận nữa.

Loài lưỡng cư, Jake. Loài lưỡng cư.

Thoắt cái bọn người Nartec đang núp phóng ra khỏi nước, từ cả hai bên con đường đắp.

CHƯƠNG 19

Tôi thức giấc rồi thình lình mở bừng mắt ra.

Tôi cố nhúc nhích nhưng không thể. Tôi đã bị ghim cứng lên một cái bàn. Mặt úp xuống.

Ngúc ngoắc nhìn qua trái, phải, tôi thấy Cassie ở trên một cái bàn bên cạnh. Những bàn mổ bằng thép. Kế bên nhỏ tôi thoáng nhận ra Rachel, cũng bị trói úp mặt xuống. Còn Marco? Tôi không thấy nhưng có thể nó nằm kế bên Rachel.

Ax đâu? Tôi ngóc cổ ráng ngó xa hết cỡ.

"Không được cựa quậy hay kháng cự, các ngươi sẽ chẳng làm gì được đâu," Naca cảnh báo. "Chút nữa các ngươi sẽ bị tiêm một chất lỏng cô đặc từ *rong ablata*. Nó sẽ buộc các ngươi yên lặng và phải nhượng bộ."

Con mắt tròn vo của Naca nhìn tôi trao tráo. Hai người Nartec khác cũng dòm.

"Sau đó rồi sao?" Tôi hỏi.

"Sau đó tụi ta sẽ mở các ngươi từ đỉnh sọ xuống tới mông đít, rồi dọc theo hai cẳng chân. Xương sườn, ruột gan và những mô mạch của các ngươi sẽ được lấy đi."

"Các ông làm vậy để làm gì?" Tôi run rẩy hỏi tiếp.

"Ruột phèo và mô mạch sẽ được xử lý hầu chiết xuất những phân tử hình xoắn ốc kiểm soát di truyền[9], sau đó được sử dụng nhằm gia tăng sự phát triển của…"

"Có những cách lấy ADN dễ dàng hơn nhiều, đồ ngu!" Marco gào.

Naca tiếp tục nói, không hề phiền lòng. "… Rồi da và xương của các ngươi sẽ được dồn lại và bảo quản để sử dụng làm trang thiết bị giáo dục."

"Ồ ồ," Rachel nóng nảy hét. "Jake, bọn mình đá đít tụi này được chưa?"

Câu trả lời đương nhiên là "được rồi", nhưng tôi không tài nào thốt ra được. Bởi vì miệng tôi làm sao ấy - môi như thể làm bằng cao su, mặt đông cứng lại, bàn tay tê rát như kim châm.

Thôi rồi, mũi tiêm!

Không thể ngọ nguậy nữa rồi. Nhưng điều đó có gì là quan trọng đâu… Tôi căng thẳng lo lắng về cái gì chứ? Việc gì phải bấn loạn lên!

"Jake… em…" Rachel lắp bắp. Rồi chầm chậm, nhỏ buông lơi. "Thôi, không sao…"

Tôi biết cái gì đang xảy ra. Tôi biết cả bọn đã bị phục thuốc. Biết thế có nghĩa là chết, là bị moi ruột, mổ bụng...

Không thể làm gì để chống cự. Không thể… tập trung.

Tất cả đã mất. Không có gì là quan trọng nữa rồi…

Những gương mặt Nartec bơi lều phều bên trên, xung quanh tôi. Những con mắt to đùng, da xanh da trời. Tay chúng cầm dao, nhưng lưỡi thép lạnh kề cổ tôi…

Một gương mặt Nartec mới mang theo quả chùy gai - thứ dùi cui từ thời Trung cổ.

Ha-ha-ha-ha… Cái gì? Gã nhìn tôi rồi….

Đoạn gã đập đầu chùy vào mạn sườn Naca. Tên này đổ ập xuống, vụt chìm qua khỏi mặt tôi.

Một khối lờ mờ như mơ chụp lấy cằm của gã Nartec sát bên Naca. Tên thứ ba quay đầu bỏ chạy.

Tôi nghe tiếng cửa sập đánh rầm. Rồi tiếng một bánh xe quay.

Gã Nartec cầm chùy quay trở lại. Nhưng coi bộ gã không còn như cũ nữa. Làn da cao su xanh da trời của gã rạn ra những hình thù trông tựa lông vũ.

CHƯƠNG 20

Phải mất mấy phút tôi mới tỉnh táo hẳn. Ngay lúc đó Tobias đã hoàn hình trở lại là diều hâu đuôi đỏ.

Có tiếng đập mạnh bạo hơn ở cửa phòng phẫu thuật.

"Tobias? Rất vui được gặp lại bồ."

Rachel ôm chầm lấy Tobias - âu yếm một con chim - và hét oang. “Gớm, sao giờ bồ mới đến.”

<Hây, bồ cứ thử tìm đường đi loanh quanh cái nhà thương điên này mà coi. Lốt hình Nartec yếu xìu hà, lại chậm rì và rất dễ mệt khi ra khỏi nước. Lúc ẩm ướt họ mạnh hơn tí chút. Khổ nỗi, chưa tới mười phần trăm dân số Nartec đủ mạnh để đi trên đường khô ráo. Thằng cha Naca và những tên lính này nằm trong số những người may mắn ấy. Lốt hình của mình chẳng mạnh mẽ tí nào….>

Tôi hất đầu về phía cánh cửa thép khóa im ỉm. “Chúng ở ngoài đó hả?”

<Ừa. Nhiều lắm. Từng đứa một thì chẳng nhằm nhò gì, nhưng tới năm mươi tên được trang bị đầy đủ thì lại là chuyện khác.>

“Giờ Ax sao rồi?”

<Ồ, chú ấy ở trong kia.>

Tobias chỉ cánh cửa thứ hai, nhỏ hơn. Rachel xoay ổ khóa và giật cho nó mở. Khí lạnh ùa ra. Đó là một tủ lạnh, kín khít.

Ax bước ra, trông ảnh có vẻ điên tiết hơn bao giờ hết.

<Tôi cho rằng ADN của tôi không đủ tốt cho việc cải tiến giống loài tội nghiệp này,> ảnh nói vẻ giễu cợt.

“Đừng phàn nàn,” Cassie xoa dịu. “Bồ sẽ chẳng mê quy trình chiết xuất đâu.”

<Tôi không sợ kim chích.>

“Nè, chúng dùng toàn bộ cơ thể. Sàng lọc và xử lý nó rất kỹ rồi đem bảo tồn tất cả những gì còn lại,” Cassie giải thích.

<Hừm, đơn giản chúng là loài người bị đột biến gen. Ai mà dám mong chờ điều gì tốt hơn thế ở lũ này…>

“Ờ, mình quên mất họ là loài lưỡng cư,” tôi ủ rũ. “Chính vì thế mà tụi mình bị bất ngờ trên con đường đắp. Dù sao chúng vẫn chưa biết tụi mình có thể bay.” Tôi chỉ một lỗ cửa sổ tròn đề ngỏ. “Chúng sắp ập vào đấy. Tụi mình chạy thôi.”

Cả bọn biến hình. Lũ Nartec tông cửa xông vào khi đứa cuối cùng vọt qua lỗ tròn, vút lên không.

<Đi đâu đây?> Rachel hỏi tôi.

<Tới tàu Đao Phủ Biển, dù có Visser Ba hay không. Hãy cướp tàu và chuồn khỏi đây. Tobias, bồ dẫn đường cho bọn mình được không?>

<Được chứ, trong những giờ qua mình đã thuộc thành phố này rồi.>

<Thiệt mừng là bồ không sao, Tobias,> Rachel đành hanh nói. <Ghét một cái là bồ không bị bắt làm tù nhân cùng cả bọn cho vui.>

<Ừ, thì mình cũng lo lắng cho bồ mà.>

Tobias dẫn tụi tôi bay trở lại bến cảng. Nguyên đám đáp xuống một con hẻm không khác lắm so với những con hẻm mà tụi tôi sử dụng ở nhà. Rác ngập ngụa khắp nơi, chắc vậy, dù ở bất cứ đâu trong thiên hà này. Tàu Đao Phủ Biển cách đó hai con tàu.

<Hoàn hình. Sau đó chuẩn bị chiến đấu. Chúng ta hãy xông vào thật nhanh và dũng mãnh.>

<Như kiểu Rachel thường làm chứ gì?> Marco châm chọc.

<Đúng. Hãy xông lên kiểu Rachel.>

Những đệm chân và móng vuốt nện rầm rập, móng guốc khua lóc cóc, chúng tôi chạy về phía ụ tàu gỗ. Qua những con đường Nartec nhỏ tí, qua những dải cát, bùn lầy và vỏ sò…

Cả đám tụi tôi càn lướt qua những cư dân Nartec đang trố mắt lên. Những bà mẹ dắt díu con cái chạy dạt. Những người bán dạo thét gào khi tụi tôi hất tung xe đẩy và quầy hàng của họ.

Một con cọp, một con gấu, khỉ đột, diều hâu, sói và Andalite - tụi tôi tạo thành cảnh tượng kinh hoàng, dị hợm nhất ở nơi lạ lùng nhất này.

<Nó kìa!> Cassie hét.

Tôi nghe tiếng đám đông rít lên ong ong u u.

<Hoàng tử Jake, tin tức chúng ta trốn thoát đã tới tai Nữ hoàng Soco.>

<Ừ. Tobias, bồ có tìm được đường vào con tàu không?>

<Nó mở toang. Cửa chính ở ngay sau cái bơm nhô lên trên lưng nó.>

<Dẫn đường đi.>

Tobias nhào xuống khung cửa mở, nấn ná một chút cho tụi tôi thấy cậu ấy đi đường nào. Rachel theo sát liền. Năm sáu người Nartec cố chặn đường bị nhỏ gạt ra như chiếc xe buýt đang chạy giữa đống thùng carton.

Không gì án ngữ nổi đường tấn công của gấu xám. Nhưng dù sao vẫn không có cảnh thịt rơi máu đổ. Tụi tôi băng ào theo đường chạy của Rachel. Một bàn tay gấu bự chù vù túm lấy cánh cửa kim loại, và…

Rầ ầmm!

Cánh cửa nặng chịch đóng lại. Marco giúp Rachel cài then cẩn thận.

<Hoàng tử Jake,> giọng Ax hối hả. <Tôi cần sự trợ giúp để di chuyển cựu thủy thủ đoàn của Visser Ba khỏi vị trí của chúng.>

Tụi tôi bấn bíu chạy vào hành lang dẫn tới một trung tâm kiểm

soát. Và dừng sững lại trước ngưỡng cửa cầu trực chiến.

<Ô… trời ơi,> Cassie rú lên.

Bọn Hork-Bajir bị ướp. Kẻ thì ngồi thẳng đơ trên những chiếc ghế dành cho phi công và những kỹ thuật viên, kẻ đứng trước màn hình, kẻ đang cúi xem bản đồ radar.

Tôi ráng để không ọe ra. <Quên chúng đi,> tôi quát. <Đẩy chúng qua bên rồi làm việc. Chúng ta không có thời gian.>

Mặc dù những xác Hork-Bajir ướp không nặng bằng khi chúng còn sống vì xương, ruột, cơ bắp đã bị lấy hết - nhưng cũng chẳng dễ di chuyển những cơ thể đầy gươm đao này chút nào.

Chạm vào chúng còn khó hơn khi biết rằng cách đây vài giờ chúng vẫn thở bình thường, khi phải nhớ lại những tiếng Hork-Bajir thét gào khi tụi tôi đang ở trong cung điện của Nữ hoàng Soco, khi nhớ tới Hahn.

<Ax? Bồ có điều khiển được những máy móc này không?>

Ax đứng trước bảng điều khiển chỉnh của cầu trực chiến, quay lưng về phía cả bọn. <Con tàu này đã được sửa chữa lại hoàn toàn. Tuy nhiên, tôi có thể nói rằng, nó đã được khóa kỹ bằng một giao diện an ninh. Tôi sẽ cố vượt qua.>

<Tobias? Nhìn qua lỗ cửa quan sát bên ngoài xem sao.>

Cậu ấy bay lên. <Không tốt rồi, Jake. Chúng ta đã bị bao vây. Rất đông. Phải đến hàng trăm tên Nartec, súng ống đủ loại.>

Tôi cũng chạy tới, nhìn qua lỗ cửa bên hông tàu. Đúng như Tobias báo cáo. Một lũ Nartec cầm thương, đao, súng trường, súng phun lửa, gươm, dùi cui, lựu đạn và cung tên đang rùng rùng kéo tới.

<Ax?>

<Chưa có gì,> Ax nói, giọng ảnh bối rối. <Giao diện an ninh phức tạp hơn tôi nghĩ rất nhiều… Tôi không thể tiếp cận vũ khí của tàu cho tới khi…>

Buh-bùummm!

Sheeeeewoww!

Rầ ầm!

Tàu Đao Phủ Biển lúc lắc mạnh chỗ thả neo.

<Tụi mình bị tấn công!> Rachel thét um.

Tôi thấy khói cuộn lên từ nòng ụ súng đại bác 127 li đặt trên nóc cung điện của Nữ hoàng Soco. Thêm nhiều súng lớn súng nhỏ khác đang quay nòng về phía tụi tôi.

Chúng không thể bắn hụt ở tầm này. Tàu Đao Phủ Biển đã bị thương bởi đàn cá voi sát thủ. Những trọng pháo kia, có những khẩu nặng bằng cả một chiếc xe nhỏ, sẽ thổi tung nó thành từng mảnh vụn.

<Ax, nhanh nhanh lên,> tôi giục.

<Ô, quá trễ,> Tobias than.

Buh-bùm!

Khẩu đại bác lại khạc lửa.

Chiuuuuu!

Viên đạn lao vun vút về phía tụi tôi.

Â à mm!

Móng vuốt cọp giữ cho tôi khỏi té bổ chửng vì sự rung động. Nhưng Ax thì trượt thê thảm, ngã chổng vó lên trời.

<Cửa ngoài đã bay mất!>

<Chúng đến rồi!> Tobias thông báo từ vị trí quan sát bên hông tàu.

Tôi nghe những bước chân dồn dập nện trên boong tàu ngoài kia.

<Làm sao tụi mình lặn được với một cửa bị nổ đây?> Rachel lo lắng.

<Ax? Tiếp tục đi. Tobias, canh chừng đằng sau. Mấy bồ, theo mình nè!> Tôi chạy về phía cửa ngoài, đây là chỗ cầm chân bọn chúng.

Tôi tiến tới ngưỡng cửa vốn được thiết kế riêng cho Hork-Bajir đi theo hàng một và chờ, chuẩn bị cho cuộc chiến. Sắp rồi. Bọn Nartec chỉ nhào vào từng tên một chứ không thể xông vô cả bầy được.

Một ngọn thương chọc xoẹt qua đầu tôi, vạt mất chiếc tai trái. Tiếp liền là tên Nartec với ít nhất ba món vũ khí trên người.

Tôi lùi lại, đợi hắn ló hết vào cửa thì chồm lên, vồ. Bàn tay cọp của tôi xòe ra nhưng móng vuốt co lại. Cú chạm đẩy gã Nartec ngã ngửa ra sau, xô vào ông bạn đồng đội.

Gã chiến binh Nartec này ngang nhiên dẫm lên thằng bạn vừa ngã xuống. Tôi quật hắn ngay tức thì.

Hết tên này tới tên khác, bọn lính Nartec nhảy bổ vào tôi.

Già và trẻ. Mỗi tên một thứ vũ khí, giắt ở bên hông, đeo trên lưng và ngậm cả trong răng. Chúng nhào vô như thác.

Tụi tôi bị kẹt rồi! Buộc phải đánh nhau thôi!

Lúc này đám lính Nartec quyết định tăng cường vũ khí hiện đại.

Tạch Tạch Tạch Tạch Tạch Tạch!

Đạn súng máy văng nảy vào thành tàu. Một viên xuyên qua chân sau bên phải của tôi. Một viên nữa ngay phía trên.

Cơn đau làm tôi loạng choạng, cẳng chân sau yếu hẳn đi. Tôi lùi lại, nhường chỗ cho Rachel.

Nhỏ lao lên với vẻ uy nghi của một chú gấu xám khổng lồ, gần như choán kín cả ngưỡng cửa.

Tạch Tạch Tạch Tạch Tạch Tạch Tạch!

“Hhhhoooroarrr!”

Một tên Nartec táo tợn chồm vào Rachel, tay chỉ cầm mỗi thanh gươm. Rachel liền túm lấy gã, dễ như bỡn. Nhỏ dùng luôn hắn làm lá chắn.

Tiếng súng máy ngưng ngay tắp lự. Bầy Nartec sợ giết nhầm đồng bọn.

Không dùng súng được thì chúng chuyển sang dùng thương đao và các vũ khí cầm tay khác. Rachel chỉ còn mỗi một tay còn rảnh. Nhiêu đó cũng đủ loại bỏ khoảng hai tá Nartec. Nhưng rồi…

“Rroooaarrrr!”

Một cây lao móc - loại để săn cá voi - thọc xiên qua vai phải của Rachel. Với một tiếng gầm, nhỏ rút cây lao ra. Bàn tay gấu chụp đầu một tên Nartec, nhấc bổng lên, ném nó lăn cù nhây.

Vết thương coi bộ hành dữ, Rachel lụi hụi rút lui. Bọn Nartec ùa vào khoảng trống. Marco xông lên, dậm, dì. Cassie ra sức cấu xé.

Tobias cũng tham gia trận tiền. Mục tiêu cho móng vuốt của cậu ấy là những con mắt Nartec quá khổ.

Tụi tôi đánh nhanh và mạnh. Cho đến khi bọn Nartec tràn ngập căn phòng.

Chúng không phải là những chiến binh tinh nhuệ. Hình thể chúng rất yếu. Nhưng chúng có vũ khí và cả lá gan khá to (tuy vài tên sợ hãi chạy có cờ).

Chúng vẫn không ngớt đổ vào. Qua ngưỡng cửa, lèn kín hành lang…

Chát! Chát!

Những lưỡi móc phang tới tấp vào vỏ tàu Đao Phủ Biển, nhưng không ăn nhằm gì. Tôi liếc qua lỗ cửa, thấy thêm nhiều Nartec tràn lên hai hông tàu. Những bàn chân và bàn tay có màng leo nhoay nhoáy.

Huych! Huych! Huych!

Những bước chân Nartec hối hả nện trên boong tàu phía trên tụi tôi.

<Ax!>

<Đã có tiến triển, nhưng chưa đủ để phóng lên đâu!>

Tụi tôi không thể để thua trận chiến này! Không thể để lũ Nartec sử dụng tàu Đao Phủ Biển. Không thể để con tàu sống sót.

Và cần phải trở lên mặt nước!

Tôi đánh, cào, chồm, rạch. Nhưng tôi vẫn liên tục lùi về phía buồng lái, nơi Ax đang cuống quýt làm việc. Vài giây nữa thôi, tụi tôi buộc lòng phải lôi ảnh vào trận chiến. Và rồi…

Tụi tôi bị dồn vào góc. Bọn chúng đông nhung nhúc, cố vắt kiệt sức đối phương.

Máu chảy lòng ròng từ những vết đạn trên lưng và đùi tôi. Vết lao

móc trên vai Rachel toác ra trông thật thương tâm. Cassie thở hồng hộc, hông phập phồng, bàn tay trái đã văng mất. Bộ ngực khỉ đột lông lá của Marco lòi ra một thanh đao. Thậm chí cả Tobias cũng lặc lè vì luôn cố lấy độ cao trong không gian chật hẹp của mái trần thấp tè để bổ xuống. Hoặc phải lặn xuống nước, móng vuốt vươn ra, cào vào mặt từng tên Nartec một.

Cần phải có một cái gì đó…

PPHỤUTT!

CHƯƠNG 22

PPHỤUTT!

Một luồng nhiệt và ánh sáng từ hành lang lóe lên!

Mười, mười hai tên Nartec ở đầu hành lang ngã dúi dụi, xếp lớp dưới sàn, da chúng cháy âm ỉ. Cả đám quýnh quáng chạy tán loạn.

<Cái quái quỷ gì thế!> Marco la rầm rĩ. Nó giơ cánh tay phải lên. Lớp lông khỉ đột cứng nhồng kêu lèo xèo suốt từ nắm đấm rắn chắc đến tận vai.

<Visser Ba!> Ax rít rú. Mắt cuống của ảnh oặt về phía tụi tôi, nhưng mắt chính vẫn dán tịt vào bảng điều khiển máy tính.

<Sao bồ biết?> Tôi chất vấn.

<Đó là Luminar. Một quái vật từ một mặt trăng của hành tinh Slegabb Số Năm. Còn ai ngoài Visser Ba trong lốt hình biến đó chứ!>

Trong phòng kiểm soát chợt lù lù xuất hiện con quái vật Luminar.

Một quầng ánh sáng chói lòa! Nóng rực!

Sức nóng bắt nguồn từ làn da của con quái thú. Một cây đuốc cao hai mét hai. Hai cánh tay ngắn ngủi và hai cẳng chân núc ních thòi ra khỏi cơ thể củ hành. Những ngón tay ú nu như cục xúc xích. Một nụ cười toét toe nhá ra ánh điện.

Một tên Nartec máu đầm đìa lụm chụm bàn chân có màng, ráng chạy qua quái thú vào hành lang. Con quái Luminar chỉ một ngón tay mập ú vào nó.

XÈ O È O!

Cơ thể gã Nartec cháy bùng lên, gục xuống thành một đống tro trên sàn.

Tôi cảm thấy bao tử mình lộn mèo trước cái mùi muốn ói đó.

<Ê! Tụi mình đâu có cần điều này,> Marco thét.

Con quái Luminar lần lượt chỉ vào từng tên Nartec còn lại trong phòng. Những vết thương bung thành lỗ toác hoác hiện ra trước khi chúng kịp la thét hoặc kêu khóc hay chạy tháo thân…

XÈO ÈO! XÈO ÈO! XÈO ÈO!

Hàng đống Nartec cháy đen! Trước khi tụi tôi kịp… kịp gì nhỉ… cứu bọn Nartec - kẻ thù của mình? Vô lý! Tụi tôi không chủ trương trận chiến này, dù bọn Nartec nhất quyết đòi giết tụi tôi, dù tụi tôi có lý khi cần tự vệ, nhưng tụi tôi cũng tránh hạn chế thương vong.

Tên Visser Ba cứ điềm nhiên giết chóc.

Bọn Nartec chạy nhốn nháo… Rồi cũng đến lúc không còn tên nào trong phòng ngoài tụi tôi và gã Visser.

Với nụ cười như chích điện dọc xương sống tụi tôi, Visser Ba đóng kín cánh cửa bên trong lại.

<Tao hy vọng không phá vỡ sự tập trung của mày chứ,

Andalite.> Hắn ngạo nghễ hỏi Ax.

<Không hề,> Ax trả lời lạnh lùng.

<Tốt. Thế thì mày cứ khai hỏa ngay khi có thể. Ô, đúng rồi,> tên Visser cười khùng khục, tạo nên những tiếng lách tách thô bỉ trong miệng. <Mày không làm được đâu… trừ phi có tao giúp.>

Tôi ráng nuốt sự ghê tởm và trả lời hắn. <Dựa vào đâu mà mày dám tin là sẽ được cùng đi với tụi tao, Yeerk?>

<Bởi tụi mày cần tao, đồ ngu. Những lốt hình tội nghiệp của tụi mày chẳng làm gì được tụi Nartec, cho dù chúng là những chiến binh vụng về.> Visser Ba lại cười khằng khặc. <Bởi vì chúng có rất nhiều vũ khí, nếu không chiếm lại được con tàu, chúng sẽ phá hủy nó trong khi tụi mày không khởi động được con tàu. Tụi mày có để ý thấy ụ súng đại bác trên nóc cung điện kia không? Những vũ khí thô sơ của loài người rất hiệu quả ở tầm này.>

<Tại sao tụi tao phải tin mày? Tại sao phải tin rằng mày sẽ không giết tụi tao, ngay khi tàu nhổ neo?>

Tên Visser trong lốt hình biến bước lên phía trước một bước.

Bất giác, tôi lùi lại, né vùng tỏa nhiệt của cơ thể hắn. Bọn bạn cũng thế.

<Tụi mày phải tin vì tụi mày không còn con đường nào khác, và vì tao cần tụi mày để điều khiển con tàu.> Hắn khoát tay chỉ lũ Hork-Bajir và nhún vai. <Thủy thủ đoàn của tao… đã bị tước mất khả năng chiến đấu rồi.>

<Jake, đừng tin hắn,> Marco truyền ý nghĩ cho riêng tôi.

<Còn nếu tụi tao nói "không" thì sao?> Tôi hỏi. <Ngộ nhỡ tụi tao ép buộc mày phải ra khỏi con tàu ngay bây giờ thì sao?>

Gã Visser lại cười khòng khọc. <Trong trường hợp đó thì tất cả sẽ chết, theo cách khó chịu này hay kiểu thấy ghê khác. Bọn mày sẽ bị thiêu rụi. Cháy không còn nhận ra. Còn tao sẽ bị tra tấn, bị ướp xác, hay bị giết một cách nhục nhã bởi một vũ khí cổ xưa của Trái Đất.>

<Hoàng tử Jake,> giọng Ax căng thẳng. <Tôi vẫn không thể tiếp cận được giao diện an ninh.>

Tôi liếc nhìn toàn đội.

Rachel gầm gừ hung hăng nhưng đã lùi lại dựa lưng vào tường. Marco ngồi phệt trên sàn. Thanh gươm vẫn lòi ra trước ngực nó. Cơn đau chắc chắn ngoài sức tưởng tượng. Cassie đứng cả bốn chân lên sàn, toàn thân run cầm cập. Tobias đang chăm sóc cánh trái của mình.

Thật điên rồ! Một tình huống không thể tưởng tượng được.

Có lẽ đành liều vậy, may ra thì thoát. Cũng có thể không.

<Tất cả mọi người,> Tôi truyền ý nghĩ riêng. <Mình sẽ hỏi tên Visser cách bẻ gãy giao diện an ninh.>

<Vâng, Hoàng tử Jake.>

<Jake, anh có khùng không?> Rachel hét.

<Đôi khi,> tôi đáp. <Hy vọng bây giờ không phải là một trong

những lần xui xẻo đó. Thời giờ là trên hết. Tất cả hãy chuẩn bị sẵn sàng… Sắp đến lúc rồi.>

Tôi quay mặt về phía Visser Ba.

<Tụi tao chấp nhận lời… đề nghị của mày.>

<Đó là mày nói đấy nhé, Andalite! Tao không nghe lầm chứ.>

<Mi nghe rồi đấy,> tôi lạnh lùng nói. <Tụi ta chấp nhận.>

Cái miệng Luminar của Visser Ba chành ra nụ cười lặc khặc. Những làn khói nhỏ luồn ra khỏi lỗ mũi. <Tao biết mà. Tao thừa biết hai điều về Andalite chúng mày: luôn lên mặt đạo đức, nhưng khi cần phục vụ cho mục đích của mình thì tụi mày sẵn sàng dẹp bỏ đạo đức qua một bên.>

Ax đĩnh đạc bước ra khỏi bàn điều khiển chính. Tên Visser Ba thay vào vị trí của ảnh. Loáng cái, động cơ tàu Đao Phủ Biển rung lên.

<Chúng kéo đến đông thêm!> Tobias từ chỗ đậu trên lỗ cửa la lên. <Một nhóm Nartec đang chạy trở lại bờ sông.>

<Tiếp tục canh gác,> tôi ra lệnh.

<Mày phải lái tàu, Andalite,> Visser Ba gầm gừ, hắn đã nhường chỗ phi công cho Ax. <Một đứa trong bọn bay sẽ coi ụ vũ khí.>

<Rachel,> tôi hô.

<Ừm, Jake? Em không biết cách điều khiển thứ này…>

<Ax sẽ chỉ cho em bằng giọng truyền riêng,> tôi trấn an nhỏ. <Hãy nhận lãnh vai trò.>

Ax lái tàu ra khỏi cảng. Quẹo cua và bắt đầu hướng về phía sông.

<Marco? Bồ có thể đóng cửa ngoài và giữ nó được không?>

<Có lẽ. Nhưng khi ra tới đại dương thì, công tử à, áp suất nước sẽ…>

<Mình nghĩ Visser Ba chưa biết cửa ngoài đã bật tung,> tôi nói. <Hắn không từ ngoài ùa vào mà đã ở sẵn trong tàu. Nếu bồ có thể làm thì….>

<Cái gì, với thanh sắt cắm ngực hả? Thôi được,…>

Marco lệnh khệnh đi khỏi.

<Thằng kia đi đâu vậy?> Tên Visser hống hách hỏi.

<Đi rút thanh gươm ra khỏi ngực,> tôi nói tỉnh queo. <Anh ấy không thích la rầm trời vì đau đớn trước sự có mặt của một tên Visser Yeerk.>

<Làm sao tụi mình đi xuyên qua cái hang bảo tàng này được?> Cassie hỏi tôi.

<Ax, lặn xuống. Chỉ vừa đủ cho tụi mình chìm là được.>

<Cánh cửa.>

<Ax, cứ làm đi. Khi gặp tường chắn thì chỉ dẫn cho Rachel bắn tung nó ra.>

Tất cả đều là giọng truyền riêng. Khi truyền ý nghĩ chung cho tất cả mọi người tôi bảo. <Bắn khi sẵn sàng.>

<Tao là người ra lệnh trong con tàu này!> Visser Ba tru tréo.

<Không phải với đồng bào tao,> tôi quặc lại.

PĂNG CHÍU! PĂNG CHÍU!

Những tia Nghiệt hỏa lực mạnh xé toang bức tường đá bao quanh con đường hầm hẹp.

<Cassie, Tobias, canh chừng tên Visser Ba. Quan sát màn hình bên ngoài.>

<Được.>

Chúng tôi lao dọc theo dòng sông, con tàu chạy lấp xấp dưới mặt nước. Những camera ngoài chiếu cho chúng tôi thấy bộ sưu tầm hổ lốn những tàu thuyền của bọn Nartec. Một nghĩa địa của nền văn minh Trái Đất…

Một bài học lịch sử mà nếu không phải học thì thích hơn.

Một bài học lịch sử mà tôi sẽ không bao giờ quên.

Tụi tôi đơn độc trong một con tàu Yeerk với tên Visser Ba.

<Jake!> Giọng Cassie vang lên. <Họ đuổi theo chúng ta!>

<Bằng tàu Đức,> Tobias thêm.

<Andalite! Bắn!> Tên Visser gào.

Ax nói nhanh. <Rachel, bạn nhắm đuôi tàu truy đuổi để không làm hư nó,> ảnh chỉ dẫn. Rachel nắm cần điều khiển bằng những móng tay nghều ngào.

<Theo sự chỉ dẫn của tôi,> Ax nói điềm tĩnh. Ảnh đột ngột cua tàu Đao Phủ Biển vào một khúc quẹo. Chiếc tàu Đức lao chéo góc so với tụi tôi, thò nguyên cái đuôi ra.

PĂNG CHÍU!

Rachel bắn. Chiếc tàu ngừng phắt lại. Chết ngay dưới nước.

Visser Ba cười khẩy. <Tội nghiệp cho kẻ yếu là nét tính cách đáng khâm phục của tụi bay. Chính lòng thương hại Andalite đó đã cho phép tụi tao xuất hiện và chinh phục dải thiên hà.>

<Tường ở phía trước,> Cassie báo cáo.

PĂNG CHÍU!

Tụi tôi phóng vèo qua bức tường đá thứ hai, bay dọc theo con sông đen ngòm như hắc ín, bên hông những con tàu lộn xộn, đi giữa những bức tường trát đầy bùn của đường hầm.

<Một phát nữa,> tôi truyền riêng cho bọn bạn. <Và sau đó, tất cả hãy sẵn sàng.> Rồi cất giọng truyền chung. <Chuẩn bị! Bắn!>

PĂNG CHÍU!

<Tiếp tục,> tôi hô.

Tia năng lượng ghim vào nước, cắt lạng những tảng đá, khiến nước sôi lên ùng ục.

<Hoàng tử Jake, có những vật thể hình lăng trụ đuổi theo từ đằng sau chúng ta. Chúng được đẩy nhờ động cơ điện cổ lỗ làm quay các cánh quạt nhỏ.>

<Thủy lôi!> Visser Ba hét, coi bộ hốt hoảng. <Ba phút nữa sẽ đụng. Tụi ta có thể chạy khỏi nó. Năng lượng tối đa, Andalite! Vài

giây nữa tụi ta sẽ ra biển lớn.>

<KHÔNG!> Tôi truyền bằng giọng riêng.

<Jake! Bồ ổn chứ?> Tobias nói.

<Mình ổn, bạn thân à. Ax, tắt động cơ. Marco? Mở cửa ra.>

<Ô trời,> Rachel than thở.

Động cơ đột nhiên im bặt.

Visser Ba quay phắt khỏi bảng điều khiển. <Bọn mày phản bội tao?!> Hắn rống tướng lên. <Tao sẽ tiêu diệt chúng mày.>

Và rồi, nước biển tung ào vào qua cửa, tràn ngập cầu trực chiến. Bàn chân quái vật Luminar của Visser Ba đột nhiên trơ thịt ra.

<Lốt hình thú vị quá, Visser Ba,> tôi chọc ghẹo. <Nó có vẻ hiệu quả dưới nước đó chứ?>

CHƯƠNG 24

Nước ồ ạt tuôn vào phòng, không thể kiểm soát nổi.

<Rachel! Giữ lấy Tobias!>

Tobias đang ở trong vòng nguy hiểm. Diều hâu không thể chống chọi tốt trong nước. Rachel bao cậu ấy trong vòng tay mạnh bạo của nhỏ.

Nước tràn lên tụi tôi. Nước dộng tôi vào thành tàu. Mạnh nhưng êm ái.

Tôi thấy Cassie thẳng người lên và đang bơi qua dòng nước về phía cửa ngoài, thấy gã Visser Ba đang hoàn hình cấp kỳ, thấy Ax bước xuyên qua nước, bốn móng guốc đi nước kiệu như múa, thấy Rachel cố sử dụng hết sức mạnh của mình trong lốt gấu xám.

Nước châm vào mắt tôi. Ộc đầy lỗ mũi, vùi dập hết giác quan về mùi của tôi. Con cọp chẳng hoảng sợ - dòng họ nhà mèo có thể bơi - nhưng tôi thì đang khiếp đảm.

Luồng nước yếu đi khi vào tới cầu trực chiến. Tôi có thể bơi, nhưng tôi có thể thở không nhỉ?

Còn bao lâu nữa thì đụng phải thủy lôi? Nguy hiểm cỡ nào…

B-B-Bbù ùmmm! B-B-Bbù ù mmm!

Hai trái thủy lôi nổ tan!

Tàu Đao Phủ Biển rung lắc. Màng nhĩ tôi ù lên vì sự va chấn. Tôi mất cảm giác về phương hướng, trôi lờ dờ, lạc đường, bối rối va vào đống hoàn hình nửa chừng của Visser Ba. Lại dội ra.

Tàu Đao Phủ Biển chầm chậm quay tròn rồi chìm dần.

A phải rồi, mũi tàu chúc xuống. Những giác quan cọp không tiến hóa cho điều này, nhưng cọp vẫn biết chiều lên xuống. Tàu Đao Phủ Biển đang chìm.

Shshwuuuupp!

Đột nhiên, tôi văng ra ngoài, ra khỏi con tàu. Nó tự vuột khỏi tôi, tách làm hai nửa. Rồi phần đuôi lại toác ra thành hai nửa nữa. Tôi bơi như điên, thẳng lên. Lên chỗ có không khí!

Cái đầu cam vằn đen của tôi phụt qua lằn ranh giữa nước và không khí. Tôi vẫn còn ở trong lãnh địa Nartec. Vẫn ở chỗ dòng sông uốn quanh viện bảo tàng quái đản của họ.

Tôi thấy bóng dáng tàu sân bay Nhật. Những phi công đã từng là kẻ thù của xứ sở tôi, bây giờ là bạn bè.

Tâm trí tôi trôi xuôi theo những hình ảnh khủng khiếp: những con người bị nhồi thành cục, đem trưng bày trong các tư thế làm việc.

Tôi chìm xuống và bắt đầu hoàn hình.

Khi đã là cá mập đầu búa, tôi bơi qua những tảng đá rơi lả tả, những xác tàu tạo nên bức thành trì bảo vệ vương quốc Nartec.

Tôi thấy tụi bạn cũng đang hoàn hình trong làn nước trong trẻo. Một bầy cá mập đầu búa và một con cá voi sát thủ - Cassie.

<Mấy bồ ở đây cả chứ?> Tôi hỏi hộp hỏi.

<Ừa, tụi tui chờ bồ đó,> Marco đáp.

<Vissier Ba đâu?> Tôi hỏi.

<Mình vừa định vị,> Cassie bảo. <Mình thấy cái gì như một con mực ma tổ chảng rời khỏi vùng ngoại vi của lối vào hang…>

<Đi đường nào?>

<Về phía đất liền,> Cassie đáp.

Tên Visser Ba vẫn sống.

Nhưng tụi tôi cũng thế. Những sai lầm sẽ khiến tôi mất ngủ một thời gian, nhưng khi đang tấn công tôi nghĩ mình đúng.

Đây là chiến tranh, tôi tự nhủ. Mi làm những gì mi có thể, Jake. Mi cố làm điều tốt nhất. Và cố tránh không làm điều tệ hại. Và mi đã mang cả bọn bình an trở về nhà.

Tụi tôi tiến về phía bờ. Ra khỏi thế giới ác mộng bên dưới mặt biển. Về phía phố xá văn minh.

<Những sinh vật ghê tởm,> Rachel dấm dẳng. <Cần phải có ai đó quét sạch chúng đi.>

<Nartec?> Cassie hỏi.

<Còn ai nữa? Chúng đã làm gì với những thủy thủ và phi công? Ghê tởm, bệnh hoạn. Tệ hại không kém gì Yeerk.>

<Các bạn đã quên một điều,> Ax trầm tĩnh nói.

<Hả?>

<Trong tất cả những con người bị bọn Nartec… cất giữ… đa số đã chết chìm trong bão hay do những kỹ thuật ban sơ của loài người bị hư hại. Nhiều. Nhưng không phải tất cả.>

<Vậy là sao?>

Tôi biết điều Ax sắp nói. Tôi tiếp lời ảnh. <Những người đang yên nghỉ dưới đó, kể cả những phi công Nhật bị chìm khi tham chiến là do chính con người gây nên. Chứ không phải bởi Nartec. Những vũ khí họ dùng với chúng ta là vũ khí của loài người. Chúng ta ghét họ vì những gì họ làm ư? Vậy thì chúng ta đừng giúp họ làm như vậy nữa.>

Rachel im re một lúc, rồi bật nói. <Ồ, khá công bằng. Nhưng mấy bồ biết gì không? Một ngày nào đó, khi chúng ta chiến thắng, đuổi cổ bọn Yeerk đi xong, chúng ta sẽ trở xuống dưới đó. Công việc rất bận rộn đấy.>

<Để bắt đầu một cuộc chiến mới à?> Cassie hỏi.

<Không. Không phải đánh nhau.> Rachel nói nhỏ. <Mà để chôn cất người chết.>

<Amen.>

Tôi hô. <Hãy ra khỏi đây ngay.>

HẾT TẬP 36

[1] đơn vị đo tốc độ của tàu thủy - một hải lý = 1,85 km.

[2] Polynesia (phiên âm: Pô-li-nê-di) là một quần đảo với hơn 1000 hòn đảo lớn nhỏ nằm rải rác ở khu vực giữa và xích xuống phía Nam châu Đại Dương. (NDBS)

[3] Chiến binh Viking vùng Bắc Âu, tức bán đảo Scandinavia, Đan Mạch, Na Uy, Thụy Điển, đi biển rất giỏi. Thời kỳ Viking kéo dài khoảng cuối thế kỷ thứ VIII đến thế kỷ XI (NDBS).

[4] Chiến binh La Mã thuộc đế chế La Mã bao gồm các khu vực quanh vùng Địa Trung Hải, kéo dài từ thế kỷ thứ VI trước công nguyên đến thế kỷ thứ V. (NDBS)

[5] Aztec: nền văn minh rực rỡ của Mexico thế kỷ XVI.

Maya: nền văn minh của người da đỏ từ thế kỷ thứ IV - VIII.

Inca: nền văn minh Peru trước thế kỷ XVI - đặc biệt phát triển về kỹ thuật xây dựng.

[6] tiếng Pháp - có nghĩa là: “Xin chào bà. Bà có thể nói tiếng Anh được không?”

[7] tức là giao phối giữa những cá thể có cùng hoặc gần huyết thống.

[8] Baroque: trường phái mỹ thuật hoa mỹ với các hoa tiết cầu kỳ sắc sảo.

[9] Naca muốn nhắc tới ADN

K. A. APPLEGATE

ANIMORPHS

NGƯỜI HÓA THÚ

RACHEL

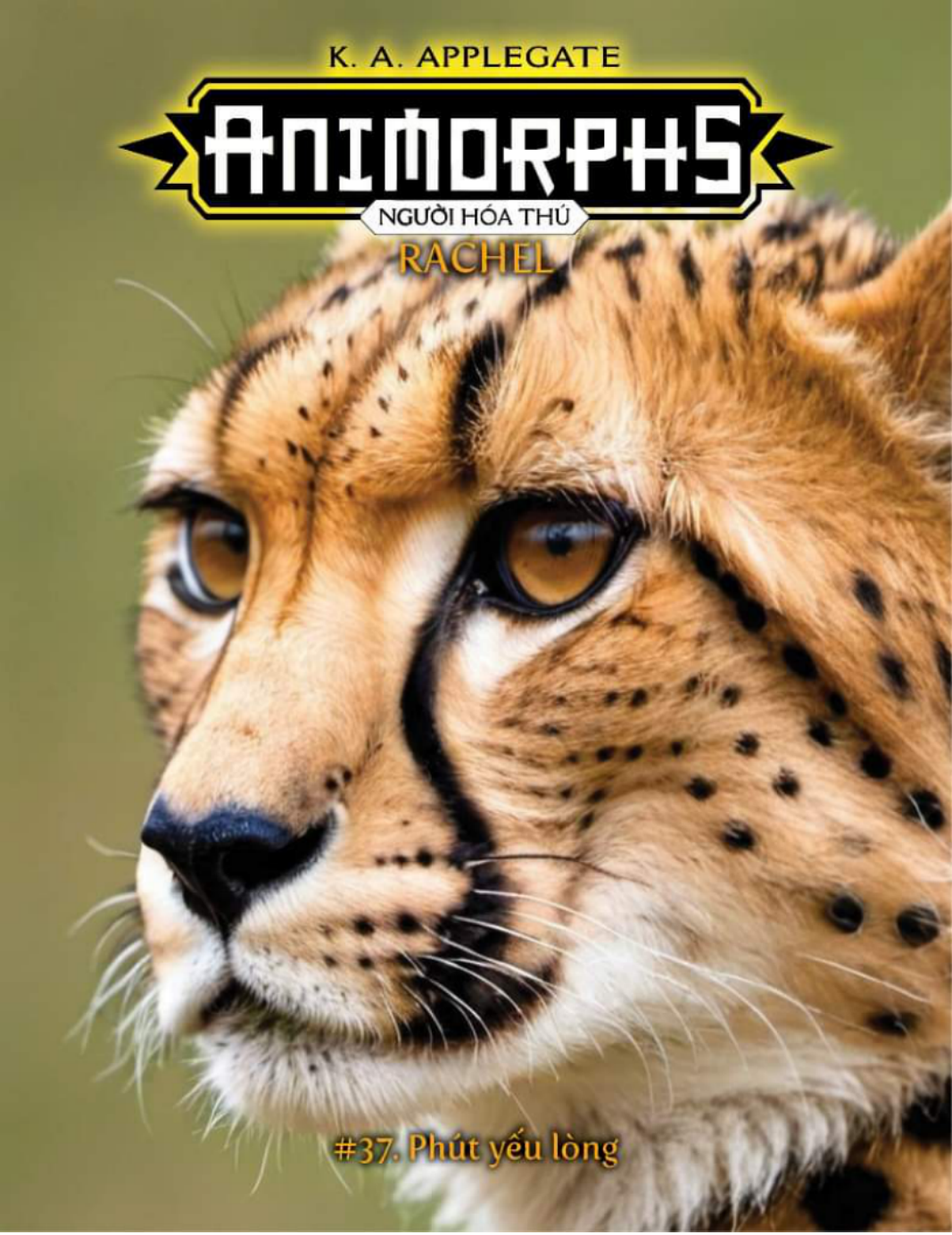

#37. Phút yếu lòng

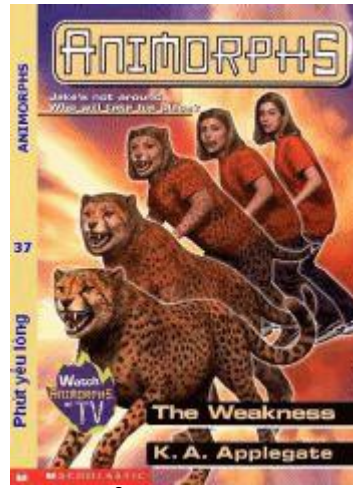

Tác phẩm: Animorphs
Tập 37: Phút Yếu Lòng
Nguyên tác: Animorphs #37 – The Weakness
Tác giả: K.A. Applegate
Thực hiện ebook: ANIMORPHS TEAM
Chuyển ngữ: teszine, xinloiyeuthuong, glawisa, tieukhe
Hiệu đính và biên tập: nguoimedocsach
Soát lỗi chính tả: nguoimedocsach
Thiết kế bìa: 4DHN
Chuyển sang ebook: nguoimedocsach
Ebook BB: Cent
Ngày hoàn thành: 12/07/2010
Nơi hoàn thành: Tp. Hồ Chí Minh
ooO TVE Ooo

MỤC LỤC

TÓM TẮT NỘI DUNG TẬP 36
CHƯƠNG 1
CHƯƠNG 2
CHƯƠNG 3
CHƯƠNG 4
CHƯƠNG 5
CHƯƠNG 6
CHƯƠNG 7
CHƯƠNG 8
CHƯƠNG 9
CHƯƠNG 10
CHƯƠNG 11
CHƯƠNG 12
CHƯƠNG 13
CHƯƠNG 14
CHƯƠNG 15
CHƯƠNG 16
CHƯƠNG 17
CHƯƠNG 18
CHƯƠNG 19
CHƯƠNG 20
CHƯƠNG 21
CHƯƠNG 22
CHƯƠNG 23

TOM TẮT NỘI DUNG TẬP 36

TẬP 36: TÀU ĐAO PHỦ BIỂN

1. Người kể chuyện:

Jake.

2. Nội dung:

Trong lốt hình các chú cá voi sát thủ, các thành viên hội Animorphs đuổi theo chiếc tàu Đao Phủ Biển của bọn Yeerk đang truy tìm con tàu Pemalite của người Chee. Xuống sâu dưới lòng đại dương, 6 bạn trẻ thấy mình bị lạc vào một thành phố ngầm với rất nhiều phi cơ và tàu chiến, những phương tiện đã từng bị đánh chìm trong các trận đánh trên biển. Các bạn cũng phát hiện ra các phi công, thủy thủ đều là người thật, đã bị chết và được nhồi bông để bảo quản. Trong quá trình tìm kiếm tên Visser Ba trên con tàu Đao Phủ bị đánh chìm, trong lốt người, 5 bạn trẻ (ngoại trừ Tobias) đã bị một dạng sinh vật sống có tên là Nartec bắt được. Nữ hoàng của tộc người Nartec cho biết họ trước kia từng sinh sống trên cạn, nhưng khi thành phố của họ bị chìm sâu dưới đáy đại dương, bản thân họ đã biến đổi để thích nghi với hoàn cảnh mới, giờ đây da họ có màu xanh, nhớt nhợt và họ có mang để thở khi ở dưới nước. Song vì suốt một thời gian dài, để duy trì nòi giống, người Nartec đã phải phối giống trong chính dòng tộc của mình, nên hệ thống gene của loài này đã bị hủy hoại nghiêm trọng. Người Nartec là những người bị đột biến gene.

Không muốn bị giết chết, bị nhồi bông và trở thành một phần trong bộ sưu tập của loài Nartec, 5 bạn trẻ ráng kiếm tìm Tobias để cùng nhau tìm cách trốn thoát khỏi vương quốc kỳ quái đó. Chỉ có một cách duy nhất để trốn thoát, ấy là phỉa sử dụng đúng con tàu Đao Phủ Biển, và chỉ có Visser Ba mới biết mật mã để vận hành con tàu đó. Vì vậy, 6 bạn trẻ buộc phải tạm thời bắt tay với tên ác quỷ đó để có thể sống sót quay trở về nhà.

Kết thúc tập 36, 6 bạn trẻ và cả Visser Ba đều sống. Bọn Yeerk vẫn chưa tìm thấy con tàu Pemalite.

3. Nhân vật quan trọng:

Hội Animorph: Jake, Marco, Rachel, Cassie, Tobias, Ax

4. Những loài thú mới được thu nạp:

Jake: Cá voi sát thủ
Marco: Cá voi sát thủ
Rachel: Cá voi sát thủ
Cassie: Cá voi sát thủ
Tobias: Cá voi sát thủ, người Nartec
Ax: Cá voi sát thủ

5. Những lốt hình được sử dụng:

Jake: Chim ưng Peregrine, Cá mập đầu búa, Cá voi sát thủ, cọp Xiberi.

Marco: Ó biển, Cá voi sát thủ, Khỉ đột, Cá mập đầu búa.

Rachel: Cá voi sát thủ, Gấu xám, Cá mập đầu búa.

Cassie: Cá voi sát thủ, Sói, Cá mập đầu búa.

Tobias: Cá voi sát thủ, người Nartec, Cá mập đầu búa.

Ax: Cá voi sát thủ, Cá mập đầu búa.

CHƯƠNG 1

Tên tôi là Rachel.

Trong Kinh Thánh có một người mang tên Rachel. Tôi hổng biết liệu việc tôi được đặt tên là Rachel có dính dáng gì tới bả hay không. Tôi nghi là không bởi tôi chưa bao giờ thấy ba mẹ tôi đọc Kinh Thánh cả. Trong bộ phim truyền hình *Những người bạn* cũng có nhân vật tên Rachel. Kiểu tóc xõa sợi mùa này sao vậy trời? Thiệt là kỳ cục. Và vào bất cứ thời điểm nào, cũng có khoảng năm con nhỏ Rachel học chung trường với tôi. Trong đám đó, ít nhất cũng có hai đứa dáng dấp hổng ra làm sao. Ừm, có thể bạn cũng tên là Rachel, bởi đó là một cái tên thịnh hành mà lị. Rất nhiều cô gái có tên như vậy, thậm chí là cả mấy cô nàng có thể ném lọt một trái banh vào rổ từ vạch phạt đền.

Nhưng tôi hổng giống bất cứ một cô nàng Rachel nào mà bạn đã từng gặp đâu. Và hổng phải chỉ vì mấy đứa nhóc ngốc nghếch buồn tẻ cho rằng thái độ cư xử của tôi cực kỳ tồi tệ đâu à nha. Quả là tôi có thể thiệt. Vậy thì sao chớ? Sự khác biệt của tôi so với mấy đứa tên Rachel kia đâu nhất thiết cứ phải là một thói hay, hay phải là một tật xấu chớ? Chỉ là… hổng giống, thế thôi. Thỉnh thoảng – rất hiếm khi thôi – tôi cầu mong giá như mình chỉ là một trong hàng ngàn con nhỏ mang tên Rachel đang sống một cuộc sống bình thường, giống như một loạt những đứa trẻ bình thường học tập dưới những mái trường trung học bình thường ở tất cả các thành phố trên đất Mỹ. Thực ra thì, rất rất hiếm khi tôi cầu mong điều đó. Tôi thấy "bình thường" hổng có gì khiến tôi sướng run lên cả. Tôi thực hiện những việc bình thường hổng được tốt. Chỉ khi nào tôi cảm thấy vô cùng kiệt sức, vô cùng mệt mỏi – cũng chỉ chừng có nửa giây thôi – tôi mới ước mình chỉ là một con nhỏ Rachel bình thường. Ví dụ như những khi tôi thức trắng 48 giờ liền; hay những khi tôi đang đập tơi bời và xé banh xác kẻ thù trong khi máu từ những vết thương toang hoác trên người tôi nhỏ thành giọt cho tới lúc tôi thở hổng ra hơi và hổng cảm thấy đau đớn gì; hay những khi hai từ "giấc ngủ" nghe dường như hoàn toàn rất lạ lẫm. Ngủ á? Hả? Tôi hổng cầu mong chuyện ngủ nghê ấy sau mỗi nhiệm vụ thường nhật mà chỉ là sau những phi vụ thiệt sự bực bội - những phi vụ mà tụi tôi mất nhiều hơn được, hay hổng gây được bất cứ tổn hại nghiêm trọng nào cho bọn Yeerk.

Sau đó, tôi ước – cũng trong chừng khoảng nửa giây – giá như tôi hổng phải là một con nhỏ đặc biệt; giá như tôi chưa bao giờ tỉnh cờ gặp cảnh tượng bi thảm của một hoàng tử chiến binh ngoài hành tinh đang hấp hối; giá như ổng chưa bao giờ nói cho tụi tôi biết việc bọn Yeerk đang xâm lăng Trái đất; giá như ổng chưa bao giờ chọn tụi tôi – tôi, ông anh họ Jake, nhỏ bạn thân Cassie của tôi, bồ tèo Marco của

anh Jake và cậu nhóc hấp dẫn mà nhút nhát Tobias – tiếp nhận nhiệm vụ cao cả của người Andalite; giá như ổng chưa bao giờ trao cho tụi tôi một món quà và cũng là một tai ương - kỹ thuật biến hình của người Andalite - ấy là khả năng biến hình thành bất cứ loài vật nào vào bất cứ lúc nào bạn muốn sau khi bạn đã chạm vào người nó, hấp thu ADN của nó. Ổng nói tụi tôi dùng năng lực này để chiến đấu với lũ xâm lăng, ngăn chặn sự hủy diệt đã từng đổ ập xuống biết bao thế giới khác trong khắp vũ trụ. Một sự hủy diệt còn đáng sợ hơn cả cái chết: hoàn toàn bị bắt buộc phục vụ cho một giống loài thông minh chuyên kiểm soát trí não.

Bạn có biết điều gì thiệt sự khiến tôi tức điên lên hôn? Đó là kẻ thù hùng mạnh này thậm chí còn hổng thể đứng trên đôi chân của chúng. Bọn Yeerk là những con sên sống ký sinh, hổng có tai, mắt, miệng và cũng hổng có tay chân gì sất. Chúng chỉ là một khối thịt nhớp nháp, xám ngắt. Và chúng có một khả năng – một nhu cầu thì đúng hơn – kinh tởm: bám chặt cái cơ thể bất lực ấy của bọn chúng vào bộ não của những sinh vật hữu giác. Chúng trườn vào trong đầu vật chủ qua đường lỗ tai, ép dẹp, duỗi dài cơ thể trám khít các khe, các nếp gấp của bộ não, y như cục đất sét được ấn vô một cái khuôn vậy. Và một khi đã vào được bên trong bộ não, Yeerk chiếm hữu sinh vật ấy như một con quỷ dữ. Chúng đọc hết tất cả các ký ức, biết hết tất cả những bí mật, kiểm soát toàn bộ mọi cử động. Nói một cách đơn giản, chúng sử dụng cơ thể vật chủ ấy phục vụ cho những mục đích ma quỷ của chính chúng, ấy là bắt giữ ngày một nhiều các vật chủ để ngày một nhiều các Yeerk được ký sinh. Nếu như hổng có loài người chúng ta, hay hổng có loài Gedd, loài Taxxon, loài Hork-Bajir, bọn Yeerk chả là cái thá gì trên hành tinh này hết, chỉ là những sinh vật đui mù, điếc đặc trông giống như những con sâu mập ú bơi quờ quạng hổng ngừng trong vũng Yeerk.

Vấn đề nằm ở chỗ là bọn chúng đã chiếm hữu được loài người chúng ta – ít ra cũng là một vài con người, hầu hết loài Hork-Bajir, toàn bộ loài Taxxon và một người Andalite.

<Rachel?>

Lúc này hổng phải là một trong những khi tôi ước mình chỉ là một Rachel bình thường, chuẩn mực. Lúc này tôi đang bị chọc tức, mà những hành xử của tôi khi bị chọc tức lại là một trong những điểm nổi bật của tính tình tôi. Tôi rất dễ nổi xung.

<Rachel, liệu rằng tôi có thể đưa ra một ý kiến mà tôi đồ rằng nó sẽ khiến bạn cực kỳ bực mình…>

“Muốn nói gì thì phun ra nhanh lên, Ax.”

Aximili-Esgarrouth-Isthill là em trai của hoàng tử Elfangor- Sirinial-Shamtul, người đã kéo tụi tôi vào cuộc chiến này. Ảnh là người Andalite và cũng là bạn của tụi tôi.

<Tôi sẽ rất vui mừng tuân theo lời bạn. Thế nhưng, tôi không thể

nào thực thi cái hành động mà loài người gọi là "phun" được, bởi một lẽ hết sức đơn giản rằng vào đúng lúc này, tôi không có những bộ phận cấu thành cái miệng… >

"Bồ định nói gì hả Ax?" Cassie xen vô, trước khi tôi có thể làm một điều gì đó ngu ngốc, kiểu như là bợp cho anh chàng Andalite đó một cú. Bạn hổng muốn lâm vô một trận ẩu đả hổng cần thiết với một gã vô cùng hãnh diện với lưỡi dao cũ kĩ, bành ki gắn nơi chót của cái đuôi cực kì lanh lẹ đâu. Mà tôi thì đã từng trải qua những trận đánh được biết là "hổng cần thiết" với một vài người rồi.

< Hoàng tử Jake không để lại bất cứ lời chỉ dẫn nào trong khi bạn ấy tạm thời vắng mặt. Theo tôi nghĩ thì bạn ấy vẫn mong muốn chúng ta làm gì cũng nên báo cho bạn ấy biết. >

Anh Jake rời thành phố vài ngày để thăm viếng vài người bà con của ảnh, hổng có họ hàng gì với tôi cả. Tom hổng đi cùng nên ít ra anh Jake cũng hổng phải đối mặt với vấn đề "mình phải giết anh trai để cứu ba mình" thêm một lần nữa. Tom là một kẻ Mượn xác vì có một con sên Yeerk ngự trong đầu ảnh.

Tôi làu bàu. "Nè, Ax. Đây là một thời cơ. Chúng ta rất cần có những cơ hội. Chúng ta hổng nhặt nhạnh hay chọn lựa thời cơ như thể nó có sẵn ở đó giống như lựa áo khoác treo trên kệ được. Chúng ta phải liều thôi, cho dù đó chỉ là một vài hoặc là cả đống đầu mối hổng chắc chắn."

Vấn đề là gì kia chớ? Tại sao mấy đứa nó hổng nhìn thấy được…

< Rachel nói đúng đó, > Tobias, từ chỗ đậu quen thuộc trên thanh xà ngang áp mái, lên tiếng. Tụi tôi đang ở trang trại nhà Cassie mà lị. < Chúng ta biết Visser Ba thường xuyên thay đổi chỗ nạp dinh dưỡng cho cơ thể Andalite của hắn. Chúng ta chỉ có tối đa là hai đến ba ngày trước khi lại bị mất dấu hắn lần nữa. Mình phát hiện ra chỗ ăn hiện tại của hắn là do may mắn. Mình cho là chúng ta cứ phải ráng hạ gục hắn thôi."

"Về điểm này, tui nhất trí với anh chàng người-chim, Ax-ngố à," Marco nói. "Nếu bồ cảm thấy không thể hành động mà hổng có mệnh lệnh ban hành trực tiếp thì bồ có thể đứng ngoài vụ này."

< Tôi sẽ tham gia, > Ax nói ngay.

"Cassie?"

"Thành thực mà nói, mình muốn đợi Jake về rồi mới hành động. Nhưng mình cũng tham gia. Và mình biết một lốt hình biến hoàn hảo cho vụ này. Lâm viên vừa mới mang về ba con báo đốm đề gầy giống. Mấy bồ biết đấy, loài này gần như sắp bị tuyệt chủng rồi."

"Tại sao lại là báo đốm?" Tôi thắc mắc.

"Tốc độ. Bồ muốn tóm được tên Visser một cách nhanh chóng trước khi mấy tên bảo vệ hắn kịp trở tay?" Cassie giảng giải. "Bồ muốn chạy nhanh hơn hắn trên một khu đất trống? Không có mấy loài có thể chạy nhanh hơn báo đốm đâu."

Tôi cười toe toét. Thiệt là bá cháy. Tôi chúa ghét những phi vụ xôi hỏng bỏng không. Nhưng tôi chưa bao giờ thấy sung sướng hơn khi mới bắt đầu một phi vụ quan trọng, nhất là phi vụ ấy lại diễn biến thuận lợi và dễ dàng đến thế.

CHƯƠNG 2

Tobias dẫn tụi tôi tới đồng cỏ nơi mà Visser Ba chọn làm địa điểm nạp dinh dưỡng mới tạm thời của hắn. Năm đứa tụi tôi bay, ráng giữ bóng dáng chú diều hâu đuôi đỏ trong tầm mắt đồng thời cũng chú ý hổng bay quá gần nhau để tránh mọi nghi ngờ có thể nảy sinh. Tôi - trong lốt đại bàng đầu bạc, Cassie và Marco là ó biển, còn Ax biến thành diều mướp phương bắc. Trong tự nhiên, những loài chim này hổng bao giờ bay chung với nhau.

Đồng cỏ của Visser Ba thực ra là một cái thung lũng nhỏ, ẩn kín giữa những ngọn đồi thấp dưới chân núi. Đẹp mê hồn. Cỏ xanh mơn mởn. Những cụm hoa dại khoe màu vàng tươi rói. Gió nhẹ thổi mơn man. Quả là một nơi hoàn hảo cho một con quái vật ác độc nhất trên Trái Đất này hay ở bất cứ nơi nào trong dải ngân hà mà hắn đã đặt chân tới và coi đó là lãnh địa riêng của hắn. Nghe thiệt là nực cười, hay mỉa mai, hay đại loại như thế quá hén?

Theo kế hoạch, tụi tôi sẽ đáp xuống những vị trí khác nhau ở trên vành đai thung lũng. Bốn đứa sẽ biến thành báo đốm. Tobias vẫn là diều hâu để canh chừng, dẫn đường và hướng dẫn tụi tôi đột kích.

<Tới nơi rồi,> Tobias nói. <Đúng y lịch trình. Xa tít nơi tận cùng của thung lũng kìa, mấy bồ có thấy không gian lung linh huyền ảo thế nào không?>

Với cặp mắt tinh tường hổng thể chê nổi của đại bàng, tôi nhìn thấy tàu Lưỡi Rìu của tên Visser. Thiết bị tàng hình giúp nó hổng bị nhìn thấy trên suốt dọc đường bay tới thung lũng đã được gỡ bỏ, để lộ ra một phương tiện di chuyển hình lưỡi rìu chiến đấu dữ tợn với hai thanh mã tấu khổng lồ như hai cái cánh xòe rộng phía sau trục thân chính. Từ con tàu ấy, toát ra một cảm giác u ám, xấu xa và tàn bạo.

<Tui chuẩn bị công khai thừa nhận rằng tui hổng thích việc này tí nào,> giọng Marco vọng sang từ phía bên kia thung lũng.

<Đen đủi cho bồ quá. Mọi người, hoàn hình nào!> Tôi ra lệnh. <Chúng ta sẽ hạ gục hắn.>

Tôi tập trung trí não và cảm thấy sự thay đổi bắt đầu diễn ra.

Vụụụt!

Bất ngờ, tôi vụt nhổng lên khỏi mặt đất – một con đại bàng cao ngồng quái dị. Cặp cánh màu nâu với sải dài đến gần hai mét biến thành hai cánh tay người ngắn ngủn. Những cái móng vuốt đại bàng sắc lẻm chụp một cái là chết người như chơi biến thành hai bàn-chân-năm-ngón mềm mại hổng làm đau được ai. Và những lọn tóc dài vàng óng bắt đầu tuôn ra từ cái đầu đại bàng lông trắng ngày một lớn dần. Hai con mắt bự dần ra, thị lực mờ dần đi.

Khi tôi hoàn tất việc hoàn hình, tôi hít một hơi thiệt dài và nghĩ: Báo đốm. Hoàn toàn rất có thể rằng chú mèo hoang tuyệt đẹp đó chưa từng dạo bước trên thảo nguyên. Giống như nghệ thuật chụp ảnh từng khoảnh khắc: bộ lông màu vàng nâu với những đốm đen lần lượt trổ ra từ đầu ngón tay tôi, lan lên ngón tay, bàn tay rồi cánh tay tôi. Tuyệt đẹp! Lớp lông báo đốm dày dần lên, giờ bắt đầu lan xuống chân. Và chạy ngang qua bộ ngực rộng như tấm phản của loài mèo là lớp lông trắng hơn và ít đốm hơn. Tôi ngó qua Cassie đang đứng sát bên và quan sát những vệt nước đen xuất hiện lần lần từ sâu trong hai hốc mắt ánh vàng của loài báo đốm cho tới đầu mút móng vuốt của nhỏ, giống hệt như khi bạn dùng Cây Viết Kỳ Diệu ngòi lớn quét một đường dọc trang giấy vậy. Trông giống như một cái mặt nạ ngụy trang của mấy tên cướp ỉ. Ngưa ngứa! Và tôi cũng cảm thấy những vết đen tương tự bắt đầu xuất hiện trên khuôn mặt con báo-đốm-tôi. Nhìn xuống, mắt tôi có thể trông thấy một góc nhìn rộng hơn. Thả hai chi trước xuống, báo-đốm-tôi đã sẵn sàng.

BBBIIIIIING!

Xương sống tôi kéo dài ra trở nên mềm dẻo đến hổng ngờ. Cột sống tôi hoạt động giống như một cái lò xo. Cuộn lại. Duỗi căng ra! Cuộn lại. Duỗi căng ra! Nó cho phép hai chân sau của tôi có thể tì xuống cỏ bật lấy đà mạnh hơn, hai chân trước dài và thon thả có thể vươn dài ra tóm lấy con mồi, hạ gục nó trước khi siết nó nghẹt thở.

PHÙÙ!

Hai lá phổi khổng lồ và mạnh mẽ của tôi phồng căng như một trái bóng bay. Chao ôi, không khí! Việc hô hấp chưa bao giờ lại… dễ dàng, lại… thỏa mãn đến thế. Tôi hít một lượng không khí khổng lồ ngập tràn hai lá phổi. Hổng tốn một tí ti sức lực. Trái tim bành ki của tôi bơm đầy ôxi tới từng thớ cơ bắp trên khắp cơ thể con báo-đốm-tôi.

BỤP! BỤP!

Cựa phọt ra ở mỗi chân trước, nhưng hổng có chạm đất à nha. Chúng nhọn hoắt, rất hữu ích mỗi khi tát hạ những con linh dương nhanh nhẹn hay những con mồi bốn chân khác.

BUUỤP! BUUỤP! BUUỤP! BUUỤP!

Đến lượt móng vuốt – cứng quèo, cùn lủn và hổng thể gập lại – phụt ra bấu chặt xuống đất. Móng chân giống như móng chân chó vậy. Những miếng đệm thịt dưới các ngón chân – những miếng đệm tự nhiên - cứng và bén được đùn ra ở dưới gan bốn bàn chân giúp tôi đứng vững hổng thể nào té được. Một khả năng bám đất mà tay đua xe hơi Jeff Gordon[1] phải lấy làm ganh tị. Tôi có thể quay ngoắt 45 độ khi đang ở tốc độ tột đỉnh – 50-60 dặm[2] / giờ - mà hổng bị trượt. Tôi là vận động viên điền kinh chuyên nghiệp của họ mèo, 70 ký thịt và cơ bắp mà vẫn rất uyển chuyển.

VUUÚTTT!

Đuôi của tôi!

Dài bằng nửa chiều dài cơ thể, cực kỳ săn chắc. Dày cui. Những đốm đen nhạt dần và lặn luôn vào những đường vằn ở chót đuôi màu trắng – những dấu hiệu độc nhất vô nhị, phân biệt tôi với những con báo đốm khác. Đuôi của tôi – bộ phận giữ thăng bằng tuyệt vời – giúp cơ thể dài gần mét rưỡi của tôi di chuyển khéo léo trong suốt cuộc rượt đuổi 20-giây cốt tử. Cắt trái. Cắt phải. Vặn mình. Xoay người. Hổng hề giảm tốc độ hay sai lệch tẹo nào. Cơ thể tôi được cấu tạo nên để dành cho các cuộc rượt đuổi mau lẹ, chớ hổng phải cho các cuộc đua đường trường, có lẽ vậy. Nhưng mà, ồ, hổng phải là có lẽ mà đúng là như thế, chắc chắn là dành cho các cuộc rượt đuổi mau lẹ, một tốc độ tuyệt vời. Tăng tốc từ 0 (đang ở trạng thái ngồi bất động hay đang dừng chân) tới 45 dặm / giờ trong vòng có 2,5 giây. Bạn có hiểu kiểu tăng tốc này không ta? Ý tôi định hỏi là nội việc hình dung ra thôi, bạn cũng có thể làm được không đó? Và một khi con báo đốm đạt đến tốc độ tối đa – khoảng 60-70 dặm / giờ - thì nó có thể vượt qua một quãng đường gần 300 mét mỗi giây.

Mỗi giây đó nha!

Thôi được rồi, thử làm việc này nha. Bạn đặt gót bàn chân này lên phía trước, ngay liền mũi bàn chân kia, cứ như thế liên tục đến 100 bước. Nó cũng hổng chính xác lắm đâu nhưng cũng gần gần đúng đó. Trong khi bạn bước đi như thế, nhớ lấy đồng hồ tính thử xem bạn đi hết bao lâu nhen. Chắc chắn là phải mất cỡ cả một phút. Rồi đó, bạn đã đi được một quãng đường dài 100 bước chân, tương đương 300 mét, giờ bạn quay đầu lại và nhìn về điểm xuất phát.

Một con báo đốm có thể vượt qua quãng đường bạn mới đi đó trong vòng có 1 giây.

Hổng khác phép thần thông bao nhiêu há?

Tôi đang đứng đây. Một giây sau. Tôi đã ở đằng!

Tôi nhìn bao quát lãnh địa. Tôi phát hiện con mồi.

Tôi đuổi theo, lao tới - nhanh như một tia chớp!

Tôi quật ngã nạn nhân, cắn đứt cuống họng nó.

Visser Ba hổng có cơ may đâu.

Phi vụ này sẽ đáng kể đây, sẽ ra vấn đề đây. Lần này, bọn chúng sẽ phải đổ máu cho mà coi.

CHƯƠNG 3

<Hắn tới kìa,> Tobias cảnh báo. <Mọi người vào vị trí đi. Hắn đang di chuyển hướng về phía cửa con tàu. Gần tới… gần tới đó rồi… >

Visser Ba - tên Yeerk duy nhất đã bắt ép được một người Andalite trở thành vật chủ - trong cơ thể Andalite đánh cắp, bước qua ngạch cửa con tàu ra ngoài. Hắn nhìn bao quát toàn thung lũng, rồi gật đầu ra hiệu cho bốn tên Hork-Bajir đang đứng gác hai bên thang đi xuống dưới.

<Hãy chờ cho tới khi hắn rời khỏi tàu, coi nào, mười, mười lăm mét đã,> tôi nói. <Tới lúc ấy, chúng ta sẽ tấn công. Người này ngay sau người kia nghen. Đi đầu là mình. Kế đến là Ax, rồi Marco và cuối cùng là Cassie.>

<Đã rõ, thưa công chúa Xena,> Marco cất giọng. <Bồ muốn điều khiển màn trình diễn này chớ gì, cũng được thôi.>

<Lốt hình biến này muốn bùng nổ lắm rồi,> Cassie nói. <Mình đã sẵn sàng.>

Bốn đứa tụi tôi thu mình núp dưới những ngọn cỏ cong mềm và những cụm hoa dại trong thung lũng, vây quanh Visser Ba. Kế hoạch của tụi tôi là hạ gục hắn bằng cách tấn công cực kỳ mau lẹ với độ chính xác chết người. Bốn kẻ săn mồi của Trái đất đang đói ngấu với những cơ bắp mạnh mẽ đấu lại một con mồi ngoài hành tinh. Ha ha! Khi mà bọn cảnh vệ Hork-Bajir, tay nâng cao những khẩu Tia Nghiệt, có thể tiến được 10 bước từ chỗ con tàu tới gần chỗ tụi tôi, thì tên Visser đã ngỏm củ tỏi rồi.

Visser Ba tiến tới gần hơn. Đầu ngẩng cao, hắn rời gót khỏi bậc thang tàu Lưỡi Rìu, hạ bốn chân xuống thảm cỏ. Hắn đang nếm thử mùi vị của cỏ thông qua bốn móng guốc Andalite của mình. Ngon! Hắn gật gù và dậm móng guốc xuống cỏ mạnh hơn. Cho tới khi…

<TẤN CÔNG!> Tobias hét.

Từ dưới những cây cỏ cao che phủ thân mình nãy giờ, tôi bung mình nhảy chồm lên. Tốc độ từ 0 tăng vút lên 45 dặm / giờ trong vòng 2,5 giây. Quả đúng là như thế. Tất cả những thông tin tưởng chừng hổng thể nào tin nổi mà tôi biết về loài vật thuộc họ mèo này hoàn toàn đúng sự thực! Tôi bắn người phóng về phía tên Visser. Bốn con mắt của hắn nhìn về phía trước, nhưng chỉ thoáng giây sau hắn nhìn thấy tôi – hoặc ít ra cũng là một thứ gì đó không rõ nét - đang lao tới từ mé bên trái. Hắn dừng lại, quay ngoắt qua bên phải và –

HUỴCH!

Chi trước bên phải của tôi tạt mạnh vào chân sau bên trái của hắn!

Hắn loạng choạng. Tôi chúi người né lưỡi dao đuôi của hắn và lại

vươn người táp hắn lần nữa.

HUỴCH!

Hắn đổ sụp! Khuyu gối!

Hay quá. Tôi đã cảm thấy thoáng mệt.

Tên Visser loạng choạng trên bốn chân. Được rồi, hắn khó chơi hơn linh dương. Hổng sao bởi vì…

Ax!

Hổng phải! Với góc nhìn rộng của báo đốm, tôi chớp thấy một vật mờ mờ màu vàng bên trái – rồi một nữa bên phải. Và thêm một nữa. Tôi đuổi theo sau tên Visser. Tụi tôi quây tròn quanh hắn. Bốn con báo đốm mạnh mẽ, nhanh nhẹn chạy với một tốc độ chóng mặt vòng quanh một cơ thể Andalite đang bò, toài, trườn, bốn chân guốc điên cuồng hích bật tung từng mảng đất và cỏ, lưỡi dao đuôi chém tứ tung nhưng chỉ là quất vào không khí. Tụi tôi sắp hạ hắn rồi! Một trong bốn đứa – chỉ một trong bốn đứa tụi tôi – phải lén luồn xuống dưới cái đuôi Andalite trứ danh đó, vật ngã hắn và chẹn ngang cuống họng hắn…

<Bọn Hork-Bajir!> Tobias thông báo.

PĂNG CHÍU! PĂNG CHÍU!

Tia Nghiệt rít xẹt ngang tụi tôi. Bốn con báo đốm né mấy luồng tia chẳng mấy khó khăn.

<Vũ khí của bọn chúng còn lâu mới nhanh bằng tụi mình được!> Tôi tự đắc.

<Nhưng một khi mà chúng ta chạy chậm lại hoặc ngừng bước thì sẽ trở thành bia đỡ đạn ngay,> Ax vừa nói, vừa lượn lại gần phía tên Visser hơn, bởi vì ảnh sẽ là người lén luồn vô dưới đuôi của hắn.

<Và báo đốm đang đuổi dần đây,> Cassie phát biểu.

Tôi cũng cảm thấy thế. Con mèo bự này gần như đã sẵn sàng quỵ ngã. Sức chịu đựng của nó gần như đã cạn kiệt.

<Chỉ có bốn tên Hork-Bajir thôi,> Tobias tiếp tục thông báo.

<Thế thì tụi mình phải tận dụng thời cơ ngay lập tức!> Tôi ra lệnh. <Đếm đến ba là tụi mình cùng nhào vô tên Visser rồi…>

<Áááááá!>

Một đứa trong số tụi tôi bị chém trúng một nhát bởi một tên cảnh vệ Hork-Bajir dũng cảm đuổi theo tụi tôi nãy giờ. Quá bất ngờ đến nỗi Tobias hổng kịp lường trước. Máu tuôn ra từ vết thương toang hoác trên lưng con báo đốm.

<Là tui đó!> Marco la.

<XOẸT!> Một tên Hork-Bajir khác, buông khẩu Tia Nghiệt, quăng mình vô trận chiến. Trong thoáng chốc, tụi tôi sẽ bị xé nát mất thôi! Trước khi hàm răng sắc nhọn của tụi tôi có thể xé rách cuống họng của bọn chúng! Móng vuốt cùn lủn và cựa sắc của báo đốm hổng tài nào mà hủy hoại nổi làn da cứng ngắc của đội quân được huấn luyện đặc biệt của bọn Yeerk cho được.

<Rốt cục thì tụi bay là những kẻ ngu đần!> Tên Visser la lối.

Hổng còn lựa chọn nào khác. Tôi táng một tên Hork-Bajir. Trượt. Ráng cái nữa. Hai buồng phổi của tôi có cảm giác như thể muốn xẹp lép.

XOẸT! XOẸT!

<Rachel!> Tobias kêu lớn.

Tôi nhanh chóng lĩnh khỏi tên lính vừa tấn công mình, máu tuôn như suối tràn vào mắt tôi. Tôi nhìn thấy Marco, Ax và Cassie đang dũng cảm bảo vệ con mồi – Visser Ba – và đang yếu thế. Thở hổn hển, tụi nó gần như kéo lê thân mình trên mặt đất bị cày nát để tránh cú chém của một tên Hork-Bajir khác nữa.

Tụi tôi đang thất trận!

Không.

<Một lần nữa!> Tôi hét. <Tóm chặt…>

VỤỤỤỤTT!

Tôi té, mặt chúi xuống, hai chân sau lộn ngược qua đầu. Tôi bị nện trúng bởi… một thứ gì đó. Tôi bị đốn ngã bởi một luồng gió theo sau nó, bất luận nó là cái thứ gì đi nữa.

CHƯƠNG 4

VỤỤỤỤTT!

Tôi vực mình đứng dậy, ráng lao theo nó. Nó đâu rồi ta? Kia rồi! Chỉ là không khí!

THỊCH!

Tôi lại té nhào!

VỤỤỤỤTT!

<Mình thậm chí còn không thấy nó!> Cassie la lớn.

RRRÍÍÍÍÍTTT!

<Thấy gì cơ?> Marco hỏi. <À-uych!> Trong một vài giây – cỡ đó - nó đã khiến tụi tôi dồn cục lại thành một đám lộn xộn, thở hổn hển, hổng thấy đường. Bốn con thú săn mồi - nhanh nhẹn, lẹ làng đến lạ thường - bị đánh bại.

Cái thứ ấy khiến tôi nghĩ tới cục kẹo bơ hơ nóng kéo dài ra, hay là tới sự diễn tả sự mau lẹ trong phim hoạt hình. Các bạn biết mà, trong phim hoạt hình ì, khi nhân vật sải chân nhanh thiệt là nhanh, thì lớp da của nhân vật đó sẽ giãn dài ra, hai cái chân sẽ đi trước cho tới khi khung xương của anh ta vút theo khớp vào đúng chỗ nó cần phải ở. Cái thứ này cũng giống vậy đó. Trong phim hoạt hình, điều không thể sẽ trở thành có thể.

Một ấn tượng. Một chớp nháng. Một vệt mờ hổng định hình.

Một cơn gió xoáy, một cơn lốc nhỏ.

Và rồi, thình lình, nó ngừng lại.

Ngừng hẳn, im như phỗng. Hổng phải từ từ ngừng lại mà chỉ là ngừng phắt lại.

<Cái quái gì…>

Đó là một sinh vật. Giờ thì tôi có thể nhìn thấy có một cách rõ ràng. Hổng phải là một cỗ máy mà là một sinh vật có xương có thịt và có cả máu. Một sinh vật kỳ lạ có thể lướt băng băng trên cỏ như một côn trùng cao tốc, như một viên đạn được bắn ra khỏi nòng của một khẩu súng săn 30-30. Sinh vật này cao cỡ chừng con linh dương. Bốn cái chân gầy nhẳng, cao lòng khòng. Một cái đuôi dài bằng chiều dài cơ thể, thon mảnh nhưng trông rất mạnh mẽ cứ giật giật, quật qua lại nhẹ nhẹ ngay cả khi bốn chân của nó hổng động đậy. Bộ ngực cao và tròn như ức bồ câu. Đầu của nó có hình dáng giống như một cái nón bảo hiểm chế-tạo-theo-hình-khí-động-học dành cho vận động viên đua xe đạp. Khuôn mặt cong vòng khắc khổ, giống như nửa trái banh trơn nhẵn. Từ mép ngoài trái banh này, hộp sọ của sinh vật này cắt cụp một góc tạo thành một tam giác nhọn, nếu nhìn từ một phía, nó giống như một cây kem ốc quế, chỉ có điều ốc quế này dẹp lép. Nhưng cái thứ khiến tôi thực sự lưu tâm nhất, ấy là: sinh vật này được bao phủ

một lớp lông màu xanh dương, hồng có miệng, có hai cánh tay mảnh dẻ, nhìn yếu xìu – hệt như một người Andalite, như Ax.

<Rút! Cứ chạy đi!> Tobias điên cuồng gào lớn. <Để mình đánh lạc hướng nó cho.>

Nhưng Tobias hổng cần phải đánh lạc hướng. Sinh vật ấy đột ngột rời bỏ tụi tôi và xuất hiện bất thần ngay bên cạnh tên Visser đang bò lê lết, chỉ trong nháy mắt.

<CHẠY!> Tôi hét.

Tụi tôi chạy, sợ hãi và chút xíu adrenaline còn lại giúp cho những con báo đốm kiệt sức có thể chạy tán loạn băng qua cánh rừng rậm bao quanh thung lũng an toàn. Tụi tôi chỉ có thể chạy thoát được bởi vì sinh vật ấy để cho tụi tôi thoát mà thôi. Tôi biết điều đó. Và tôi hổng thích chuyện ấy tí nào. Nó khiến tôi giận dữ. Hơn cả bực mình, nó khiến tôi thấy hoảng sợ. Tại sao sinh vật ấy lại để cho tụi tôi chạy thoát chớ? Tụi tôi hoàn hình rồi biến hình thành chim để bay về nhà. Và tụi tôi nghe thấy những lời mà sinh vật đó nói với Visser Ba. Giọng truyền, nhanh khủng khiếp, các từ cứ đính rịu vào cả với nhau.

Sau khi sinh vật ấy ngừng lời, những từ ngữ nó nói mới trở nên rõ ràng. Một khoảng thời gian tạm ngưng cần thiết để âm thanh có ý nghĩa. Giống giống kiểu như khi bạn nói chuyện điện thoại đường dài với ai đó ở châu Âu, hay ở một lục địa nào khác vậy.

<Một-biểu-hiện-đáng-khinh-đấy, Visser-Ba. Ngươi-bị-xua-đuổi-xuống-một-hành-tinh-mà-lẽ-ra-ngươi-đã-phải-chinh-phục-được-từ-lâu-rồi-mới-phải. Ta-chắc-chắn-sẽ-lưu-ý-đến-điều-này, ngươi-cứ-yên-tâm-đi.>

<Mi cũng không tóm cổ được đám thảo khấu Andalite đấy thôi, thưa ngài Thanh Tra.> Tên Visser lớn giọng khinh khi.

<Tước-bỏ-cái-gọi-là-nghĩa-vụ-và-quyền-lợi-của-ngươi-ư? Và-ta-thấy-thích-thú-khi-quan-sát-ngươi-thất-bại-ư? Rốt-cuộc, rồi-ngươi-cũng-sẽ-gọi-ta-là-Quan-Hội-Đồng-thôi, Visser-kia ->

<Mi vẫn chưa phải là một trong Mười Ba Quan trong Hội Đồng. Chỉ tới khi nào mi nhận được giấy chấp thuận sau cùng kìa,> Visser Ba tuyên bố thẳng thừng.

Tên thanh tra phát ra một âm thanh có thể được hiểu là một tiếng cười. Cao chót vót và ghê rợn. Một âm thanh khiến tôi thấy lạnh cả xương sống.

<Ta-đã-được-trao-cho-một-mẫu-vật-chủ-thuộc-giống-loài-mới-nhất-và-có-năng-lực-nhất-của-chúng-ta. Loài-Garatron. Ta-chắc-chắn-sẽ-được-thăng-chức.>

CHƯƠNG 5

Tôi quỳ trên đất đen, lưng cúi gập, tóc buông xõa che kín khuôn mặt. Có một nhánh cây nhỏ ghim xuyên qua da trong lòng bàn tay phải - bàn tay người – của tôi. Thiệt lạ lùng, tôi vẫn cảm thấy có chút sự kiệt sức của con báo đốm.

Nhưng nếu ngừng lại thì quá ư là nguy hiểm. Tôi hít một hơi dài và vội vàng biến hình tiếp. Trong khoảng chừng vài giây, tôi đã có bộ lông màu nâu pha trắng, đôi cánh khổng lồ, một cái mỏ cứng và dữ tợn. Tôi là một con đại bàng đầu bạc.

<Mọi người ơi?> Tôi gọi bằng giọng truyền riêng. <Cất cánh nào, từng người một nha. Mình sẽ là người sau cùng. Tobias đi trước tiên, rồi đến Ax, Marco, và Cassie. Hẹn gặp lại ở dưỡng đường.>

<Rachel?> Tobias nói. <Mình chờ bồ.>

<Quan Hội Đồng,> Ax nói, giọng căng thẳng. <Tên thanh tra là một ứng cử viên của Hội Đồng Tam Thập Trụ.>

"Tên này đến đây làm gì?" Tôi nói một cách tức giận. "Hắn ta phá tan kế hoạch của tụi mình."

Marco quay sang nhìn Ax hỏi. "Bồ có biết gì về những người Garatron này không? Ý tui là, hổng phải chỉ mình tui nhìn thấy những nét tương đồng ấy à nha. Lông màu xanh dương nè, bốn chân nè, hai tay yếu xìu nè."

Ax cứng đờ người.

"Tương đồng về hình thể không nhất thiết có nghĩa là có một mối liên hệ di truyền," Cassie nêu quan điểm. "Động vật có vú và thú có túi chẳng hạn. Khá giống nhau, nhưng không có quan hệ gì với nhau cả. Chỉ có thể nói giữa người Andalite và người Garatron có nhiều điểm giống nhau thôi."

<Bọn Yeerk chỉ chiếm hữu được duy nhất một cơ thể vật chủ Andalite,> Ax nói, <Tên thanh tra gọi người Garatron là loài vật chủ mới nhất, ngụ ý rằng bọn Yeerk đã hủy diệt nhiều hơn một giống loài rồi. Một việc mà người Andalite sẽ không bao giờ cho phép xảy ra.>

Tôi bước tới trước một cái lồng chứa mấy chú sóc con đang kêu rỉu rít. Mẹ của chúng đã bị giết. "Thiệt là tệ. Tên thanh tra chạy nhanh hơn cả loài động vật nhanh nhẹn nhất, lẹ làng nhất trên Trái Đất. Nếu như tụi mình hổng tóm được người Garatron, tụi mình sẽ hổng thể giết được họ."

<Tụi mình đang bỏ sót một điều gì đó ở đây,> Tobias nói. <Mình không biết những tên Garatron khác thì thế nào, chứ còn tên Thanh tra, tên Yeerk đó, thì rất thông minh. Điều đó quá rõ ràng mà. Và hắn với Visser Ba đối lập nhau. Điều đó cũng dễ dàng nhận thấy. Tên Thanh tra đề cập đến những điều cần lưu ý. Mình cá là hắn ở đây để

theo dõi Visser Ba. Hắn sẽ viết và đệ trình một bản báo cáo về quá trình xâm lăng Trái Đất.>

Tôi ngẫm nghĩ những gì Tobias vừa nói. Rất có lý. Nhưng điều đó thì có ý nghĩa gì đối với tụi tôi không ta? Bằng cách nào tụi tôi có thể lợi dụng việc Visser Ba đang bị soi mói dưới kính hiển vi ta? Rồi sau đó, tụi tôi có thể đối phó được với những sự việc có dính líu tới một loài vật chủ khác chưa được dâng tặng cho bọn Yeerk. Rất có thể khi Jake quay về, lúc ấy tôi sẽ cười khoái chí.

"Thiệt là tuyệt hảo. Đây là một cơ hội khác nữa."

Cassie đang dùng mấy cái ống nhỏ giọt chuẩn bị sữa hay thứ gì đó cho bọn sóc con đánh chén, ngước mắt lên nói. "Để làm…?"

"Để làm mất uy tín của tên Visser Ba. Làm xấu mặt hắn trước tên Thanh tra. Chỉ cho tên Thanh tra thấy tên Visser đang thực thi công việc được giao tồi tệ khủng khiếp đến mức nào. Khiến hắn bị đá văng khỏi công việc đó."

Marco giơ cao tay. "Tỉnh táo chút coi, thế chuyện gì sẽ xảy ra khi tên Visser Ba biến mất? Phải thừa nhận rằng, đi nhiên rồi, tụi mình thành công. Nhưng điều gì sẽ xảy ra nếu Hội Đồng thay thế hắn bằng một tên khác nham hiểm hơn nhiều hả?"

<Tên ác quỷ mà ta biết rõ thì tốt hơn là tên ác quỷ mà ta chẳng biết tí gì,> Tobias nói một cách bình thản.

Cassie gật đầu. "Có thể. Nhưng mình muốn nghe xem Rachel đang có thứ gì trong đầu."

CHƯƠNG 6

"Rất đơn giản," tôi nói. "Một dạng chiến dịch bôi nhọ. Tụi mình sẽ đánh thật rát và gay gắt, liên tục gây áp lực, làm cho chiến dịch này trông giống như có tới năm trăm tên thảo khấu Andalite đang tham chiến vậy. Tụi mình sẽ nhắm vào tất cả những kẻ Mượn Xác mà tụi mình biết trong thành phố, những kẻ có chức có quyền ỉ. Và tụi mình sẽ quậy tưng ở bất cứ nơi công cộng nào có một kẻ Mượn Xác phụ trách. Tụi mình cần tin tức được lan truyền rộng rãi. Tụi mình cần tên Thanh tra biết những gì đang diễn ra. Và tụi mình phải thực hiện chiến dịch ấy ngay từ bây giờ. Tụi mình đâu biết tên Thanh tra sẽ ở lại đây bao lâu, thành thử phải bắt đầu ngay hôm nay!"

"Tui muốn nói tụi mình đợi," Marco đột ngột nói. "Khi nào thì Jake trở về ta? Hai, hay ba ngày hén? Tụi mình chờ đi há. Tui thích ý kiến của bồ, Rachel, nhưng nhiệm vụ này, khi hổng có Jake ở đây cùng thực hiện, tiềm ẩn quá nhiều nguy hiểm."

"Cái gì mà quá nguy hiểm?" Tôi cãi lại. "Bùm bùm bùm. Tụi mình tấn công, rồi rút lui, rồi lại tấn công."

"Ừm, ở những nơi công cộng, hoàn toàn công khai á?" Marco lắc lắc đầu. "Bồ làm tui kinh ngạc đấy. Làm sao bồ lại hổng nhìn thấy rủi ro trong kế hoạch đó ha? Chẳng may có một đứa trong đám sẽ bị rớt lại phía sau thì sao ta? Hay lỡ có một đứa trong nhóm sẽ phải hoàn hình ngay giữa lối đi trong một siêu thị bán bánh mì, trong khi có một thằng nhóc chứa một tên Yeerk xâm lăng trong đầu đang lấm lét nhìn ngó xung quanh kệ chưng bày các ổ bánh hamburger, chực chờ kéo lê tụi mình giao cho tên Visser Ba thì sao?"

<Hoặc không thể hoàn hình,> Tobias nói mà trong giọng cậu ấy tôi nhận thấy sự hóm hỉnh và vui tươi một cách gượng ép. <Hoặc có thể bị bắt và bị tra tấn.>

Tôi ném cho cậu ấy một cái nhìn. Cái kiểu nói ấy của Tobias khiến tôi đau lòng. Cậu ấy hổng thường làm vậy, nhưng… hồi đó, Tobias đã bị kẹt trong lốt hình biến. Mới đây thôi, cậu ấy đã tình nguyện bị bắt, vì mục tiêu hoàn thành nhiệm vụ. Và cậu ấy cũng bị tra tấn dã man nữa. Tobias đã hy sinh nhiều hơn bất cứ đứa nào trong đám tụi tôi vì cuộc chiến ngu ngốc này. Cậu ấy có quyền đề cập đến nó bằng bất cứ cách nào mà cậu ấy có thể. Dù vậy, lòng tôi vẫn nhói đau khi thấy cậu ấy biểu lộ sự thiệt thòi mà cậu ấy đã phải chịu đựng. Tôi rất hiểu những cảm giác của Tobias. Hiểu mà hổng thể giúp được gì. Những cảm giác ấy dường như rất quen thuộc, chúng luôn luôn túc trực ngay đó, bạn có thể cảm nhận được chúng, thậm chí trước cả khi bạn nhìn thấy chủ nhân của chúng.

"Mình đồng ý với Marco and Tobias," Cassie vừa nói vừa mở cửa

chuồng sóc. “Đó là một ý kiến hay. Nhưng với một cuộc tấn công chớp nhoáng và quyết liệt như thế, chúng ta cần một người chỉ huy. Và không một ai làm việc đó tốt hơn Jake.”

“Jake không có mặt ở đây,” tôi làu bàu.

“Đấy, nhìn coi chuyện gì đang diễn ra nè,” Cassie nói tiếp, hổng quay đầu lại. “Chúng ta đang lãng phí thời gian tranh cãi. Không có thủ lãnh, không có việc gì ra hồn cả.”

“Ý mình cũng y chang,” tôi nói. “Thế nên, tụi mình hãy bầu ra một thủ lãnh tạm thời. Nghe nè, tụi mình đều nhất trí rằng hổng thể thực hiện nhiệm vụ nếu như cứ tranh cãi xem ai làm gì và làm vào lúc nào. Vì vậy…”

<Nhưng chúng ta đã thống nhất là sẽ tiếp tục nhiệm vụ nếu có ai đó lãnh vai trò thủ lĩnh chưa hén?> Tobias nói.

<Chú Ax nghĩ sao?>

<Tôi buộc phải từ chối đưa ra ý kiến. Và tôi cũng sẽ không tham gia vào việc chọn ra một thủ lĩnh thay thế cho hoàng tử của tôi. Đây là vấn đề cần phải quyết định của loài người các bạn.>

<Mình không phủ nhận vụ này có nguy hiểm,> Tobias chậm rãi nói. <Nhưng như Rachel nói, chúng ta có một cơ hội rõ ràng. Rủi ro lớn đấy, song mình đoan chắc là chúng ta không nên nói không.>

“Và Rachel cũng đang ngụ ý rằng nhỏ ấy muốn làm thủ lãnh, phải không?” Marco nói. “Tui muốn nói là thực chất của tất cả những lời này là như thế, phải không?”

Tôi kềm hổng buông ra một lời đối đáp tức tối. Nếu muốn làm thủ lãnh, trước hết tôi buộc phải tự chủ. “Không đúng. Đó hổng phải là điều mình muốn nói.” Tôi quay sang Cassie. “Ai làm thủ lãnh mà chẳng được. Cassie cũng có thể làm được vậy.”

Cassie nhét ống đếm giọt vào miệng một con sóc nhỏ. “Không, cho mình xin. Phẫu thuật não ư? Mình làm được. Bí mật chui vào vũng Yeerk để giải cứu ai đó ư? Mình sẽ lãnh trách nhiệm nếu tình thế bắt buộc. Nhưng mình không làm lãnh đạo được, những vụ tấn công dồn dập kiểu này, càng không.”

“Tobias?” Tôi hỏi. “Bồ thì sao?”

<Không. Mình mà lãnh đạo được ai chứ.>

“Tuy rằng tui rất ghét phải thừa nhận bất cứ ai đó siêu hơn mình,” Marco thở dài, “nhưng tui buộc phải nói rằng xét về trí thông minh, Ax chỉnh là người phù hợp nhất.”

Ax gần như lật ngửa hết cả cái đầu ra sau như thể đang tạo dáng cho một pô ảnh.

“Nhưng,” Marco nói tiếp, “hổng phải tui có ý xúc phạm bồ đâu, Ax ngố à, việc này đòi hỏi phải giao tiếp khá thân thiện với con người, với… ờ… với xã hội. Ấy thế mà hãy thử coi, bồ vẫn còn hổng chịu chấp nhận giờ giấc trên Trái đất là giờ giấc của chỉnh bồ, và chương trình TV ruột của bồ lại là chương trình quảng cáo. Chả hay tí nào.”

Ax trông có vẻ bị xúc phạm. <Tôi sẽ tuân thủ bất kỳ quyết định nào ->

"Vậy còn lại ai đây?" Tôi thách thức. "Bồ hả?"

"Rất có thể."

"Không đời nào! Mình là người làm việc có quy củ. Và nghiêm khắc."

"Và cả cẩu thả nữa," Marco phản pháo.

"Trong khi bồ thì muốn ngồi ì ra đấy mà tỉ mẩn hình dung ra từng bước đi ngu ngốc để dẫn tới chỗ chết," tôi phun ào ào. "Bồ phức tạp như Hamlet vậy, Marco."

"Ờ, cứ bán cái điên của tui đi mà ăn. Thế còn hơn những gì tui có thể nói về những khoảnh khắc giỏi giang của bồ đấy?"

<Phức tạp kiểu Hamlet là ai hay là cái gì thế?> Ax hỏi.

"Mình sẽ giải thích cho bồ sau," Cassie nói nhanh. "Nghe này, nếu chúng ta phải có một thủ lĩnh cho đến khi Jake trở về, thì người đó phải được bầu theo cách dân chủ. Chúng ta là một đội phải không nào?"

<Biểu quyết,> Tobias nói. <Chỉ có cách đó thôi.>

Marco khịt mũi. "Tuyệt quá ha. Xem nào. Ở đây có nhỏ bạn thân của Rachel, anh bạn chim của Rachel và Ax thì hổng tham gia biểu quyết… thôi khỏi, ông bạn. Tui thua."

Marco quay về phía tôi và cúi đầu. "Xin chúc mừng, thưa quý cô. Mong muốn của quý cô là mệnh lệnh của kẻ hèn mọn này."

CHƯƠNG 7

Tôi xoay người nằm ngửa, khoanh tay trước ngực. Giấc ngủ mãi hổng chịu tới. Tâm trí tôi cứ quay mòng mòng. Tôi suy ngẫm về những việc lạ thường nhất. Hổng phải về cuộc tấn công đầu tiên của tụi tôi vào đài truyền hình địa phương đã bị bọn Yeerk kiểm soát, mà về giờ học tiếng Anh hồi tháng trước, hôm đó chúng tôi đã nghiên cứu một vài vở bi kịch Hy lạp - như vở Oedipus Rex chẳng hạn. Tác giả có cái tên cũng khó phát âm như tên vở kịch vậy. Trong giờ học đó, lần đầu tiên tôi nghe thấy từ "ngạo mạn". Ngạo mạn giống như một căn bệnh. Nó có nghĩa là kiêu hãnh thái quá. Là quá tự tin vào bản thân. Niềm tin rằng bạn có thể làm mọi việc bạn muốn, tốt hơn bất kỳ ai. Bởi vì bạn là người giỏi nhất. Bởi vì bạn đặc biệt. Bởi vì bạn là bạn. Vấn đề là, sự ngạo mạn ấy thường bị trả giá bằng những kết cục cực kỳ tệ hại. Giống như cảm giác vô cùng kinh hoàng khi phát hiện ra rằng mình đã hành xử rất, rất chi là sai lầm đến độ bạn muốn tự móc mắt mình ra. Đọc về những anh hùng, những chiến binh và những ông vua kiểu như vậy khiến tôi thấy sợ. Nhưng điều đó cũng khẳng định thêm cảm giác rằng tôi là một thành viên trong hội những người đặc biệt đã tồn tại từ biết bao lâu nay rồi. Một hội rất riêng biệt chỉ dành cho những người giống như tôi, những người biết họ có thể làm được và chỉ làm những việc lớn lao, và rồi họ sẽ bị trừng phạt vì những gì họ đã làm.

"Ặc."

Tôi ngồi dậy, nhét cái gối ra sau lưng. Nếu như tôi hổng thể ngủ thì tôi cũng hổng thể cứ nằm ườn ra đó mà ngó chăm chăm cái trần nhà cho được. Có lẽ tôi nên đọc cái gì đó hay nghe đài chăng? Cớ sao vào lúc này tôi lại nghĩ ngợi lung tung như thế chớ? Bởi vì, bất thình lình tôi trở thành thủ lãnh của nhóm chiến binh nho nhỏ của tụi tôi. Hèn chi. Ấy thế mà anh Jake rất thường xuyên nói với tôi rằng thủ lãnh có thể cũng sợ hãi và đầy hoang mang hệt như lính của mình vậy. Chỉ có điều, ảnh hổng bao giờ để lộ tâm trạng đó ra cho mọi người thấy - trong bất cứ trường hợp nào - mà thôi.

Mọi sự dẫu có kinh hoàng đến thế nào đi nữa thì cũng hổng có sao. Đánh đổi mà. Người ta ai chả mong muốn thủ lãnh của mình phải hơn người: Hoàn hảo, hổng có ba cái tính yếu hèn, nhu nhược của con người, như các vị thần tiên vậy. Anh Jake luôn luôn nói rằng "người ta mong muốn thủ lãnh của mình hành động theo cách mà họ ước bản thân họ có thể làm được như thế." Hoàn toàn tự tin. Can đảm tuyệt hảo. Hổng hề e ngại. Hổng hề hoang mang. Hổng hề lo lắng. Rắc rối ở chỗ, tôi lại hoang mang và vô cùng lo lắng. Trở thành thủ lãnh là gần như phải biến thành một con người khác, một kiểu

người hùng như đã được định sẵn cho tôi sẽ trở thành ngay từ khi tôi chào đời. Kể từ khi cuộc chiến này bắt đầu, tôi đã phát hiện ra những tố chất của dạng người hùng đó như đã có sẵn ở trong bản thân tôi. Tôi đủ thông minh để nhận ra điều ấy. Thế nên tôi lo lắng – rất đột ngột và hoàn toàn bất ngờ - tôi lo rằng trong nhiệm vụ lần này tôi sẽ làm điều gì đó mang lại hậu quả nghiêm trọng cho một trong số các bạn của tôi; tôi lo rằng tôi sẽ phải lãnh trách nhiệm vì đã làm một chuyện gì đó sai lầm đến mức muốn tự móc con ngươi của mình ra, giống như người Hy lạp già tội nghiệp trong vở kịch. Điều này làm tôi khó chịu, làm tôi phát điên. Tôi hồng thể để cho mình lo lắng. Và nhất định rằng tôi càng hồng thể để lộ tâm trạng ấy cho mọi người thấy. Tôi là anh hùng, là chiến binh, là bà hoàng! Là người lập nên những chiến công! Đúng không nào? Và để làm được những điều vĩ đại, để chiến thắng trong cuộc chiến và xây dựng nên những thành phố hay bất cứ điều gì, ta phải kiêu hãnh và tự tin. Ta phải có một chút ngạo mạn. Đôi khi là rất ngạo mạn. Kiêu hãnh, tự tin và ngạo mạn tương đồng với dũng cảm. Chỉ ít thì đó cũng là cách tôi suy nghĩ. Nếu như tụi tôi – những anh hùng, những chiến binh, những ông hoàng bà hoàng mà hồng làm những việc kinh khủng nhưng cần thiết ấy, những việc đòi hỏi phải có lòng can đảm đến điên khùng ấy, thì ai sẽ làm đây?

"Không ai cả," tôi nói với ánh trăng bàng bạc đang chiếu qua ô cửa hồng buông rèm. Vậy đó là một thế kẹt, hồng thể tránh khỏi. Ta chỉnh là con người ta. Gieo tỉnh cách gặt số phận.

CẠCH CẠCH CẠCH!

Tôi đu ra khỏi giường và đến bên cửa sổ.

"Chào," tôi nói, kéo cửa lên để Tobias bước vào và đậu trên bàn. "Sao bồ đi lâu thế?"

<Xin lỗi. Chú Ax chặn đường mình. Trên chương trình nấu ăn yêu thích của chú ấy giới thiệu một món tráng miệng đặc biệt…>

"Tobias?" Tôi ngắt lời. "Bồ có nghĩ là chúng ta đang làm đúng không? Mình muốn nói đến những cuộc tấn công chớp nhoáng ỉ. Khiến cho tên thanh tra tin rằng chúng ta có mặt khắp nơi, bất cứ chỗ nào mà tên Visser đặt chân tới? Rằng chúng ta mạnh hơn thực tế? Đó là một kế hoạch tốt phải không?"

Tobias dán ánh mắt sắc lạnh của loài diều hâu lên người tôi. <Ngay lúc này, đánh lén không đưa chúng ta tới đâu cả. Tụi mình không biết chỉnh xác tên thanh tra kia sẽ ở đây bao lâu. Vì vậy nếu tụi mình chuẩn bị ra tay, thì có lẽ đó cũng là một cách.>

"Vậy, bồ cho rằng mình đúng," tôi nhấn mạnh. "Rằng mình là người phù hợp với nhiệm vụ này. Chỉnh là mình, phải không?"

Im lặng.

Tobias nghĩ gì rất rất quan trọng với tôi. Tôi biết cậu ấy là bạn tôi. Tôi biết cậu ấy yêu mến tôi. Tôi biết rất rõ. Nhưng đêm nay, nhiều

hơn thế, tôi cần cậu ấy tin tôi.

“Ý mình là, bồ sẽ bỏ phiếu cho mình, phải không?” Tôi nói nhanh. “Và Cassie…”

<Mình nghĩ tụi mình nên khởi hành thôi nếu như có ý định muốn gặp tụi nó trước bản tin buổi sáng.>

Tôi lặng thinh mất mấy phút. Rồi, dùng tay kéo mạnh cái áo ngủ yêu thích cũ mèm, sứt chỉ tùm lum qua đầu, tôi đứng đó chơ vơ giữa phòng tràn ngập ánh trăng, run rẩy trong bộ đồ biến hình.

”Ừ. Tụi mình đi thôi.”

CHƯƠNG 8

"Mấy bồ biết không, trước khi tụ tập với mấy bồ, tui thậm chí còn chưa từng biết có một thứ được gọi là bình minh đó nha. Chớ, chớ có hiểu sai ý tui. Tui biết vụ mặt trời lặn. Ấy thế mà mỗi sáng khi tui thức dậy thì mặt trời đã quay trở lại bầu trời mất rồi. Còn cái lúc nó mọc thực sự thì…"

"Marco."

"Tui sẽ ngậm miệng lại ngay đây," Marco vừa ngáp vừa nói, đồng thời cũng chúi người xuống né đòn.

Tụi tôi đang ở trong con hẻm phía sau trường quay TV của WKVT[3] - điểm đến đầu tiên, theo kế hoạch, trong phi vụ quyết liệt của tụi tôi: khiến cho tên thanh tra tin rằng băng thảo khấu Andalite rõ ràng là nhan nhản khắp nơi, ở bất cứ nơi nào mà tên Visser từng xuất hiện.

Lại thêm một phi vụ nữa, tụi tôi xen vô sự cạnh tranh mang tính chính trị của mấy tên Yeerk.

Tôi xua tan tia nghi ngờ đen tối nhánh lên trong đầu. Đánh mắt liếc nhìn Tobias, tôi tự hỏi hổng biết cậu ấy có tin tưởng nơi tôi. Hổng nên bận tâm. Có lẽ đó là điều cậu ấy đang muốn nói với tôi: đừng nên bận tâm tới suy nghĩ của cậu ấy.

"Biến hình chiến đấu," tôi ra lệnh.

Marco đứng dậy. "Khoan, thưa tướng Patton[4]. Trước hết phải cho tụi này biết, bước một là gì đã chớ?"

Tôi quắc mắt. "Tôi có phải là thủ lãnh ở đây không đó?"

<Hãy nghe những gì Marco buộc phải nói đã nào,> Tobias nói, hổng có ý bênh ai cả.

"Xâm nhập vào đó. Chưa có ai trong tụi mình đã từng vào trong chỗ này, phải hôn? Tụi mình hãy biến hình thành con gì nho nhỏ, vào trỏng kiểm tra, nắm sơ đồ địa hình, địa thế, rồi nếu thấy an toàn, hãy biến hình chiến đấu sau."

Tôi lắc đầu. "Không. Đó hổng phải là một ý hay. Nói vậy có nghĩa là chúng ta phải hoàn hình ở trỏng. Quá ư là mạo hiểm."

"Nếu không thì tụi mình biến thành ruồi, hoặc dùng lốt hình biến nhỏ nào đó khác. Vào trong, quan sát, chuồn ra ngoài, hoàn hình, biến hình chiến đấu và rồi quay lại trỏng," Cassie nói.

"Nếu vậy sao chúng ta hổng ngưng phi vụ này lại cho tới, nói sao ta, tuần sau đi há?" Tôi gắt gỏng.

Trông Cassie có vẻ phật ý nhưng tôi chẳng quan tâm.

"Ax, bồ đồng ý với mình về điểm này, đúng không?"

<Tôi đồng ý với khái niệm "nã dồn dập", rằng chúng ta sẽ nhanh chóng hoàn thành những mục tiêu đã định trước. Tuy nhiên…>

“Thôi, được rồi. Biến hình chiến đấu thôi. Chúng ta sẽ xông vào mạnh mẽ và chớp nhoáng. Tàn phá chỗ này. Nhưng ráng hổng làm ai bị thương nha. Rõ chưa?”

Marco thở dài và bắt đầu biến hình thành khỉ đột. “Ừ hứ.”

Tôi bắt đầu biến hình thành gấu xám. Và khi cơ thể tôi phồng lên, bự con hơn, khỏe mạnh hơn, nguy hiểm hơn, thì những hoài nghi trong tôi dường như teo lại. Marco là chúa hay nghi ngờ này nọ. Quên cậu ta đi. Còn Tobias thì… cũng quên cậu ấy luôn. Tôi đúng. Cao 1m8, rồi 2m, rồi hơn nữa. Cơ bắp chồng lên cơ bắp. Các lóng xương dày cui đến nỗi có thể coi chúng là những mảnh hóa thạch của khủng long vậy. Lớp lông phủ kín khắp người tựa như áo giáp sắt. Sức mạnh của tôi là sức mạnh của cơ bắp, của loài động vật ăn thịt trên cạn khỏe nhất Trái đất.

Tôi là một con gấu xám.

<Được rồi. Các chàng trai và các cô gái. Cho nó một đá nào.>

Tôi tông mạnh vào cánh cửa.

ẦM!

Bàn lề long ra, cánh cửa đổ ập xuống kêu loảng xoảng. Tụi tôi ở bên trong nhà rồi! Một hành lang hẹp. Ánh đèn sáng chói. Những hình hài di động lờ mờ trước cặp mắt kèm nhèm gấu xám-tôi. Nhưng tụi tôi đã vào trong. Một con gấu xám, một chú khỉ đột, một anh chàng Andalite, một cô sói và một cậu diều hâu – quyết tâm đập phá.

<Xông lên! Xông lên! Xông lên!>

Tụi tôi đâm bổ dọc theo hành lang. Một tiếng hét thất thanh! Giấy tờ bay tứ tung, người người hoảng loạn. Tôi giật mạnh một khung tranh xuống, để lại trên bức tường thạch cao những vết móng cào sâu hoắm.

“Cái quái gì…?”

“Lạy chúa tôi!”

Tôi đổ người trên cả bốn chân và phóng hết tốc lực. Một con gấu mà chuyển động hổng khác gì những dãy nhà chung vách nằm giữa các tiểu bang, chả mấy chốc là biến mất khỏi con đường. Tôi khoát tay, cái máy photo hiệu Xerox đổ nhào. Marco dộng một thụi vào cánh cửa hông khiến nó đổ ụp vào trong. Một tay bảo vệ lù lù hiện ra, luống cuống rút vũ khí ra khỏi bao.

PHẬP! Đuôi Ax quất mạnh như một ngọn roi. Tên bảo vệ ngã lăn ra đất bất tỉnh.

Có một người đàn ông tay cầm bìa kẹp hồ sơ. Tôi va mạnh vào người anh ta hệt như trái banh bowling xô ngã mấy con ky vậy. Anh ta lộn vòng qua lưng tôi và té phịch xuống sàn. Cassie lanh lẹ nhảy vọt qua người anh ta. Đột nhiên tụi tôi nhận ra rằng mình hổng còn ở trong hành lang nữa mà đang tơ hơ ở giữa trời, phía sau sân khấu. Tôi có thể nhìn thấy hệ thống những thanh cột trụ và giàn giáo của nó. Tôi chồm lên hích vai xô đổ một cái máy quay to xụ đang đặt trên

xe giàn. Nó lăn lông lốc và bể tan tành phía sau hệ thống sân khấu.

<Lên trên sân khấu!> Tôi chạy nhanh tới lui, lên xuống, phấn khích. Hổng gì có thể cản nổi tụi tôi!

"Tseeeer!"

"Cái gì… Đuổi những tên An – những con thú này ra khỏi đây ngay!!!"

Á à. Christine Kaminsky - phát thanh viên chương trình tin tức buổi sáng nổi tiếng yêu thích của tụi tôi - một tên Yeerk.

Trang phục của cô ả hổng có rườm rà, chỉ có một bộ đầm vest tao nhã màu đỏ và một món đồ nữ trang bằng vàng giả mắc tiền. Tụi tôi tóm được ả lúc ả đang đọc dở bản tin. Cô ả trông có vẻ rất rất không vui.

<Xé tanh banh cái chỗ này đi!> Tôi gào lên.

<Hãy nhẹ tay với những người ở đây,> Cassie nói. <Hầu hết họ chắc chắn đều là những người vô tội.>

Với một cú nhún mình, rất nhẹ nhàng, tôi nhảy lên cái giá móc neo sắt. Nó đổ sụp. Tôi lăn mình né.

<Có phải tui đang nhìn thấy bộ tóc giả trên cái đầu hói của Bobby Baran không ta?!> Marcro lóe chóe.

<Ồ, mình nghĩ đúng thế đó,> Cassie vừa gầm gừ vừa từ tốn dồn anh chàng đồng nghiệp đẹp trai nhỏ thó của Christine lùi về phía bàn đọc tin của anh ta.

RẦM!

Một chiếc bàn khác lật úp. Tôi đẩy nó trượt ngang qua sàn nhà, vừa khít đụng đến "màn hình xanh lá" bản đồ thời tiết.

ÌÌÌÌNNNNN... ÌÌÌÌNNNN…

Marco giật mạnh cái micro và những thiết bị điện khác từ mạng điện phía trên đầu trong khi Ax rời gót đi kiếm phòng điều khiển để kéo cầu dao ngắt đường truyền sóng của trạm WKVT.

<Chúng ta có bạn đồng hành đó, mấy bồ,> Tobias hạ cánh trên cái đèn treo cố định phía trên đầu nói vọng xuống.

Tôi quay ngoắt cái cơ thể gấu xám đồ sộ với bộ lông nâu xù xì của mình lại một cách nhanh nhất có thể. Một nhóm khoảng 20 khách tham quan, bao gồm cả người lớn lẫn trẻ em, được hướng dẫn bởi một nhân viên trường quay, đang tiến vào. Tôi đoán chừng ngay cả "phát thanh viên địa phương" cũng có người hâm mộ. Nhân viên hướng dẫn đột ngột dừng lại. Cô ta hét lên rồi ngất xỉu. Mắt của gấu xám hổng tinh tường cho lắm song tôi vẫn có thể nhận ra rằng hầu hết những người khách tham quan đều đứng bất động, miệng há hốc. Tôi quay trở lại với công việc phá phách của mình, với đội ngũ nhân viên trường quay - từ lúc tôi giật đổ rớt lả tả cũng khá lâu rồi còn gì - với Christine và Bobby, lúc này cả hai đang dúi dụi khóc i ỉ đằng sau cái bàn gãy vụn của Bobby, bởi họ đang bị sói-Cassie nhe răng gầm gừ đe dọa. Giơ bàn tay gấu to xụ của mình lên, tôi phang mạnh chiếc

xe đẩy phục vụ đồ ăn nhẹ, khiến nó lao chuệnh choạng xô vào tường. Bánh mì vòng với bánh ngọt bay tứ tung. Một chiếc bánh mì vòng phủ sô cô la lăn về phía nhóm khách tham quan.

<Đã đến lúc rút rồi, Rachel,> Tobias gọi. <Có quá nhiều dân thường, giờ lại còn có cả khách tham quan nữa. Không chừng có ai đó bị thương mất thôi.>

<Không! Chưa đến lúc!>

Mười hàng ghế, mỗi hàng năm chiếc, dành cho các vị khán giả tham gia quay trực tiếp trong những dịp đặc biệt, được xếp thoai thoải và bắt vít chặt xuống sàn.

RÍÍÍTTT!

Một chiếc ghế đi tong!

RẦM!

Nó bay thẳng về phía bức vách, một mảng thạch cao bự cỡ cái bánh xe tải rớt xuống, lả tả thành từng cục.

Rồi, "Ôi, không!" Một giọng nói mơ hồ vọng tới từ phía những người đang đứng quan sát. "Có ai đó không, giúp với!" và "Ông ngoại!"

<Rachel?> Giọng của Ax, từ phía phòng điều khiển. Hổng có vị khách nào trông thấy ảnh. <Tôi đã hoàn thành nhiệm vụ được giao. Nhưng tôi bị một con người cầm súng chận lại. Tôi không muốn làm anh ta bị thương.>

<Được rồi. Tobias, Cassie, yểm hộ Ax rồi rút khỏi đây,> tôi ra lệnh. <Marco? Giữ chặt Cô nàng Tỏa sáng ở đẳng nha.>

Marco giữ rịt áo choàng của cô nàng Yeerk đang la hét, giãy giụa, hổng cho ả cụ cựa. Tôi dí khuôn mặt gấu khổng lồ của mình sát rạt mặt ả.

Tôi phải có lời khen ngợi ả: cô nàng quả là có can đảm.

"Mi không làm ta sợ đâu, tên Andalite kia," ả rít lên.

<Ồ, thế mà có đấy,> tôi nói. <Ta có một lời nhắn gửi cho Visser Ba đây. Ngươi đã sẵn sàng lắng nghe chưa?>

Ả hổng hó hé, chỉ ngả đầu tránh xa hàm răng của tôi.

<Đây là lời nhắn gửi cho Visser Ba và toàn bộ anh em Yeerk nhà ngươi: Cút xéo ngay. Ngươi nhớ chưa? Hãy nói với Visser Ba những gì ta nói nghe chưa, có hai từ thôi, "Cút xéo.">

Tôi gật đầu ra hiệu cho Marco buông ả ra. Cô nàng chỉnh trang lại váy áo rồi trừng mắt nhìn tụi tôi đầy căm thù. Tụi tôi ở trong trường quay có chưa đầy năm phút. Khi chúng tôi rời đi, hổng còn trường quay nữa. Tụi tôi rút lui, chạy và hoàn hình ổn thỏa cách xa hẳn mấy chiếc xe cảnh sát, xe cứu thương và xe chở phóng viên cùng các thiết bị lấy tin đang đua nhau chạy tới hiện trường.

<Tôi tin là cuộc đột kích đầu tiên này của chúng ta đã thành công.> Ax phát biểu.

"Mình không thể ngờ nổi tụi mình lại có cả khán giả sống nữa

chứ," Cassie nói, và cười vang. "Nó vượt hơn cả sự mong đợi của tụi mình, về một mặt nào đấy." Đột nhiên, nhỏ có vẻ như hổng chắc chắn lắm. "Nếu như tụi mình biết họ có mặt trong tòa nhà, tụi mình sẽ tìm cách đưa họ ra ngoài trước, có khi kết quả hẳn sẽ còn tốt hơn."

Một phút im lặng rất kỳ lạ, như thể đó là khoảng thời gian mà cả đám tụi tôi đột nhiên suy nghĩ thực sự kỹ càng về những người khách tham quan đó.

<Mình thấy một người đàn ông…> vẫn im lặng từ nãy, tới giờ Tobias mới lên tiếng. <Ổng té. Ổng ấy cũng có tuổi rồi. Ngộ nhỡ ổng bị đau tim hoặc bị sao đó thì sao há?>

Tôi cảm thấy ớn lạnh, cảm giác như là sợ hãi, hay là có tội vậy. Và rồi cái ớn lạnh ấy bị xua đi ngay bởi một luồng nhiệt nóng hổi trào dâng lên trong lòng. Đó là một thứ cảm giác khác - phòng vệ ư? Có lẽ thế.

"Ờ, ngộ nhỡ chỉ là ổng bị vấp té thì sao? Thôi nào, mấy bồ. Tai nạn chẳng may thôi," tôi lạnh lùng nói. "Chúng ta đâu có chủ ý làm ổng sợ đến thế. Với lại, tất cả tụi mình đều biết ổng cũng là một kẻ Mượn xác."

Cả đội đều nhìn tôi. Và sự im lặng lạ kỳ đó lại lởn vởn quay lại. Nhưng đám bạn tôi có việc phải làm. Và tụi nó phải cứng rắn để làm được việc đó.

"Cuộc đột kích này là một thành công," tôi nói. "Hổng nói tới nó nữa. Bây giờ, chúng ta có một lịch trình. Điểm dừng chân kế tiếp, hiệu sách."

CHƯƠNG 9

Tụi tôi hoàn hình ở phía sau đống thùng cạc-tông trong con hẻm phía sau hiệu sách tại khu vực tụi tôi sinh sống.

"Ai đó chộp giùm tui một con búp bê Laa-Laa khi tụi mình vào trỏng nha?" Marco nói. "Tui thiệt sự khoái có một con nho nhỏ màu vàng đó nghen."

Tôi nhìn cậu ấy. Các bạn biết cái kiểu nhìn của tôi là thế nào rồi đấy.

"Cái gì?" Marco nói vẻ đề phòng. "Ngày mai, tui sẽ gửi cho người quản lý một tờ séc, cho dù ổng là một tên Yeerk. Thế có nghĩa là tui hổng có định ăn cắp con búp bê đó hay bất cứ thứ gì khác hén."

"Đúng rồi, Marco, bồ cũng có biết đến chương trình truyền hình Các em bé rồi Teletubbies[5] dành cho mấy em bé mầm non trước tuổi đi học sao?" Cassie nói.

<"Í o, lá la,"> Ax nhại giọng con búp bê. <"Ôm thiệt chặt.">

<Được rồi, đúng giọng rồi đó, chú Ax,> Tobias làu nhàu. <Tụi cháu chắc cần phải nghĩ đến chuyện tắt béng cái tivi của chú đi quá.>

<Nhớ đấy nha,> Tobias nói tiếp. <Hết sức lưu ý tới mấy người dân đó. Giờ này trong ngày, hầu như là không có người, song ->

Tôi cố tình ngắt lời cậu ấy. "Chúng ta vào trỏng rồi ra liền trong vòng tối đa là năm phút," tôi nhắc nhở cả nhóm. "Cứ làm giống như ở trường quay. Năm phút quậy tưng. Ax à? Bồ trông chừng hổng để tụi này phạm tội nha, được hôn?"

<Đương nhiên là được rồi. Nhưng tôi không nhận thức được rằng chúng ta sẽ vướng vào việc phạm tội lừa đảo.>

<Chỉ cần theo dõi thời gian cho cả nhóm là được, chú Ax,> Tobias nói. <Đến phút thứ tư là tụi mình phải ở trong tư thế sẵn sàng rút rồi.>

"Hây! Mình đang đưa ra các mệnh lệnh cơ mà," tôi bực mình buột miệng. Tobias hơi xoay người qua hướng khác và chăm chăm nhìn vào khoảng không.

"Mình nói gì sai à?"

"Không, bồ đúng. Nhưng có lẽ bồ nên cân nhắc đến việc tham dự một trong những buổi hội thảo về lãnh đạo, Rachel à," Marco ôn tồn. "Những buổi ấy dạy cho người ta kỹ năng giao tiếp, ví dụ như làm thế nào để bạn hổng trở thành một kẻ xuẩn ngốc."

"Tụi mình đã sẵn sàng chờ lệnh của bồ, Rachel," Cassie điềm tĩnh nói.

Tôi cho qua phà sự việc ấy, hổng tranh luận với Marco hay Tobias. Tôi đang chứng tỏ tất cả những gì tôi cần phải chứng tỏ mình là một

người lãnh đạo.

"Nào, tiến hành nào," tôi nói.

Tụi tôi biến hình và ào vào hiệu sách qua lối giao nhận sách phía sau tòa nhà. Gấu xám, khỉ đột, sói chạy, diều hâu bay và anh chàng Andalite gõ móng lộp cộp, phi nước kiệu qua kho hàng, qua phòng để tủ chứa đồ của nhân viên. Đội quân thú tụi tôi hất đổ những thùng các-tông sang một bên, đẩy những pa-lét chưa dùng đến đổ nghiêng vào những kệ hàng đầy ắp và lật úp những cái tủ sắt mỏng tang chứa đồ nhân viên. Rồi tụi tôi tuôn ra ngoài, tràn vào gian hàng chính của cửa hiệu và tháo xích cho "thương hiệu phá hoại" đã được cấp bằng của tụi tôi thỏa sức thể hiện.

"Ááááá!"

"Thánh vật…"

"Cứu với!"

Tôi thọc những cái móng tay nhọn hoắt như của Người Sói Đột Biến vào một thùng cạc-tông sách và liệng cái vèo. Cái thùng giấy bục tung trên không. Sách bay tung tóe khiến tôi muốn phá ra cười. Ba nhân viên thâu ngân quyết định đã đến lúc rời chỗ. Họ bỏ đi, rất nhanh. Một người còn quên cả đóng ngăn kéo đựng tiền. Tôi chạy ra phía sau quầy thâu ngân và sập mạnh ngăn kéo lại. Việc làm của tụi tôi lần này hổng phải là cướp bóc. Sẽ hổng có một ai bị mất tiền bạc mà trách cứ tụi tôi cả. Hổng lấy trộm mà chỉ làm lộn xộn mà thôi.

"Tseeeer!" Tobias đó!

Ha!

Người cong gập, tên quản lý khoảng 20 tuổi với cái hông quá khổ lấy hai tay ôm đầu. Tobias đã nhận ra tên Yeerk trước khi hắn kịp vội vã chạy về góc phòng như một con bọ hoảng sợ! Một đám đông các khách hàng quen thuộc của hiệu sách chạy tán loạn về phía cửa trước hiệu sách. Có một người đàn ông lao mình tựa vào thành kệ sách và trèo lên như đang leo thang vậy. Cassie lùa người mua hàng ra phía cửa rồi quay lại gầm gừ phía dưới chân người leo kệ khi nãy. Nhỏ đang ráng giữ cho khách hàng hổng có lảng vảng trên lối tụi tôi đi qua, ráng sao cho hổng có một ai trong số họ muốn tỏ ra mình là anh hùng rồi lại bị thương vô ích.

"Ghế của tôi! Khôôôông…"

Ở quầy café nhỏ, nơi Ax đang xắt mấy cái ghế nệm ra thành từng mảnh, những ly espresso, cà phê sữa và sô-sô-la nóng đang được ném tung tóe lên trời. Những giọt chất lỏng có bọt màu nâu đổ xuống giống như mưa axit kêu xèo xèo. Hoảng sợ! Hỗn loạn! Kích động! Và tôi phải chịu trách nhiệm cho tình trạng đó!

THỊCH!

Ở cửa hàng dành cho trẻ em, Marco hẩy đổ những cái khung kim loại và kệ giấy xuống sàn kêu loảng xoảng, rầm rầm. Những kệ trưng bày được sơn nhiều màu sắc tươi sáng cao chừng bảy tấc cũng gãy

rụm dưới sàn. Những chú thỏ Hãy-Đoán-Xem-Tôi-Mến-Bạn-Đến-Nhường-Nào rớt rầm rầm xuống đầu những nhân vật trong phim Disney: gấu Pooh, heo Piglet và hổ Tigger…

XOẢNG!

Khung hình trưng bày hình ảnh trong bộ phim Blue's Clues[6] đổ nhào.

<Nè! Đừng có phá khung hình của chó Blue!> Cassie la lớn, chạy đua về phía Marco.

<Xin lỗi nha. Tui hổng biết.>

<Mình có đứa cháu gái cho rằng Steve và Blue là mặt trời và mặt trăng.>

<Tuyệt quá. Thế còn kệ trưng bày chương trình dạy Yoga trên truyền hình thì sao hả?> Marco đề nắm đấm-khỉ đột bự chang bang ngay cạnh một cái kệ, chuẩn bị đẩy đổ nó.

<Ra khỏi khu vực trưng bày đồ cho trẻ em đi, Marco,> Cassie cảnh cáo. <Bồ bị làm sao thế hả? Ra đằng trước mà phá mấy tờ tạp chí máy tính hay gì gì đó kìa. Ôi trời, mình ghét vụ này. Hiệu sách giống như là nhà thờ hay đại loại như thế.>

Tôi chụp lấy mép một cái bàn vuông cạnh 2 mét chất đầy những cuốn sách đại hạ giá và –

ỤỤỤP!

Tên Yeerk quản lý rền rĩ trong góc phòng.

Hàng trăm cuốn sách nghệ thuật quá khổ, những cuốn niên giám họa tiết khác thường và những cuốn sách tiểu sử của một cậu bé ngôi sao nào đó, trong phút chốc đổ ào xuống sàn nhà.

"Nhìn kìa, má ơi!" Tôi xoay người ngó quanh và trông thấy một cậu bé nhỏ xíu đang níu giật ống quần jean của má nó và chỉ tay về phía Marco. "Đó là chú khỉ George Tò Mò[7]!"

<Nè, cậu bé con. Ta là dã nhân. George Tò Mò là khỉ. Thưa bà, bà nên mua cho con bà một cuốn Bách khoa toàn thư đi.> Marco nhặt một cái hộp bị bể sơ sơ dưới sàn lên. <Đầu tư vào CD-ROM thì sao? Tạp chí Zillions, Báo cáo Người Tiêu Dùng, dành cho những chỉ số của trẻ em…>

"Oooooaaaaa! George Tò Mò cừ quá!"

Bà mẹ của đứa trẻ khuỵu gối và choàng tay ôm lấy đứa con vừa mới rú lên.

<Ôi trời. Xin lỗi nha,> Marco nói, giọng rất hối lỗi. <Tui hổng có ý làm cậu bé sợ.>

<Chúng ta đã ở đây được bốn phút theo giờ của các bạn.> Ax điềm tĩnh thông báo.

Tôi chồm người lao tới chỗ tay Yeerk quản lý, ghì hắn xuống, ôm gọn hắn trong vòng tay gấu xám. Tôi siết chặt hắn, ép hết không khí ra khỏi lồng ngực hắn. Khuôn mặt hắn chỉ cách mõm tôi có vài phân. Hắn run rẩy và há hốc miệng hớp lấy hớp để không khí để thở. Tôi

siết mạnh hơn, mạnh nữa cho tới khi mấy mạch máu nơi cổ hắn nổi phồng lên.

<Chúng ta biết ngươi, Yeerk. Biết tất cả bọn ngươi. Hổng còn an toàn nữa đâu.>

Khuôn mặt hắn trở nên xanh xám.

<Hổng còn nơi ẩn núp nữa đâu. Ngươi hãy nói với Visser Ba điều ấy. Ngươi hãy nói với hắn rằng chúng ta mới chỉ bắt đầu hành động thôi. Hãy bảo hắn đã đến lúc cút xéo rồi.>

"Bước kế tiếp, tiệm Style-a-riffic!"

"Là cửa tiệm gì thế?" - Dĩ nhiên là Cassie hỏi rồi.

<Cửa tiệm Style-a-riffic là nơi mà phái nữ…>

"Và cả phái nam giới nữa," tôi bổ sung.

Ax nghiêng đầu. <Nơi mà con người tới để cắt tóc, chải mượt, dưỡng tóc bằng các hóa chất, hoặc chịu đau đớn để vấn cao tóc lên. Axit crilic lỏng được dùng để quét lên móng tay người ta và tóc được làm khô bằng một cái máy là nguyên nhân của bệnh ung thư nhiều như lò vi sóng của các bạn. Lông ở phía bên trên hai con mắt sẽ được xén ngọn chỉ còn chút ít gốc. Da ở bàn chân được lạng mỏng bằng những dụng cụ kim loại sắc bén. Lông chân, dù sao thì,…>

Cassie giơ một tay lên. "Mình hình dung ra rồi, Ax."

"Quảng cáo trên tivi hả?" Marco đoán và Ax gật đầu.

"Vậy, tại sao lại là tiệm Style-a-riffic?" Cassie hỏi. "Bọn Yeerk thì có liên quan gì?"

"Thứ nhất, đó là thẩm mỹ viện lớn nhất trong thành phố," tôi giải thích. "Thứ hai, Tobias tìm hiểu được biết phu nhân của lão Chapman là khách hàng thân thiết nhất và cũng là đồng sở hữu của cửa tiệm. Bồ bảo nơi đó hổng phải là một tên Yeerk điều hành sao?"

"Bồ đang hứng thú với vụ này phải không?" Marco hỏi tôi.

"Đúng. Chúng ta đã dấn thân vào 1 lần rồi 2 lần rồi, đơn thuần chỉ là phản công thôi. Giờ đây, bọn chúng thấy hoảng và chẳng mấy chốc, bọn chúng còn thấy hoảng sợ hơn nữa. Lẽ ra, tụi mình phải làm như thế này từ lâu rồi mới phải."

"Ừ há, phải rồi, hồi đó tới giờ, tụi mình hổng có Công Chúa Chiến Binh chỉ huy." Marco nói.

Tôi nghe thấy âm điệu châm chọc trong lời nói của Marco. Nhưng tôi mặc kệ. Đúng thế, tôi nghĩ, giờ đây mình đang chỉ huy nhóm, và giờ đây bọn Yeerk sắp sửa phải trả giá. Khi anh Jake trở về, ảnh sẽ lấy làm tự hào về mình, hay có khi còn có một chút ganh tị hoặc cực kỳ ganh tị chưa biết chừng. Cũng được thôi. Mọi việc biến đổi, con người biến đổi, tình hình biến đổi. Anh Jake đã làm thủ lãnh suốt một thời gian dài rồi còn gì. Có lẽ đã đến lúc ảnh đáng được nghỉ ngơi. Lại một lần nữa, tụi tôi tấn công. Nhanh và bất ngờ như chớp.

"Á à!"

"Ô ồ!"

"Í da!"

<Ồ, phải rồi, đây là thẩm mỹ viện,> Marco léo nhéo. <"Í da" á? Tui là con gì vậy, chuột hử?>

Lần này, tụi tôi vào trong qua cửa trước. Cô nhân viên quầy tiếp

tân tẻ nhạt hồng thậm chỉ còn buồn ngước mắt lên nhìn tụi tôi nữa.

"Cô có hẹn trước không?" cổ vừa nói, vừa nhai tách tách một cục kẹo gôm loại có thể thổi bong bóng nồng vị nho. Rồi cổ ngẩng đầu lên. Ngất xỉu.

CẠCH! Mặt cổ đập xuống mặt bàn. Sự việc xảy ra khá là mắc cười. Chưa kể, cổ còn dùng keo xịt tóc quá nhiều nữa chớ.

<Vào việc thôi!>

Tụi tôi tấn công vào cửa hàng đồ thể thao ở gần đó nhất. CRĂĂCC!

LỊCH BỊCH. LỊCH BỊCH. LỊCH BỊCH. LỊCH BỊCH.

Một cái tủ làm bằng kim loại, cao hai mét, chứa đầy những trái banh chơi bóng rổ, ập xuống sàn.

<Nè, tui thích những trái banh của chuỗi cửa hàng Skecher…>

<Bỏ mấy trái banh đó xuống, Marco!>

"Áàaa! Tụi bay đang làm gì với cửa tiệm của tao thế này!" Tasset – chủ sở hữu của tất các hàng hóa trong cửa hàng đồ thể thao – một Kẻ Mượn Xác.

Cassie đang nhai ngấu nghiến lưới trên cây vợt tennis, gầm gừ. <Cái thứ này may mà không phải là ruột mèo, ta chỉ muốn nói có thế thôi.>

Tobias dùng móng vuốt và mỏ làm xì hơi xuồng và thuyền có mái chèo bằng cao su đang được treo thõng xuống từ trên trần nhà.

PHẬP!

Ax, với lưỡi dao đuôi của ảnh, chém một nhát chỉnh xác làm bể tan tành mấy cái hộp thủy tinh chứa đầy đồng hồ thể thao và thông báo. <Tới giờ rồi!>

CHƯƠNG 11

KRÍÍÍÍÍTTTTT!

Những chấn song kim loại trên cánh cổng ngăn cách khu vực chứa những cái hộp ký gửi an toàn với những phòng ban giao dịch khác của ngân hàng – long hết ra dưới sức mạnh của hai tay tôi.

<Họ hổng có làm cổng giống như trước nữa,> tôi bình luận.

BỊCH!

Tay nhân viên bảo vệ được trang bị vũ khí té nhào. Nhìn thấy cảnh tượng một con gấu xám và một con khỉ đột đang phá cánh cổng kim loại khiến anh ta tự làm mình ngất xỉu bằng chỉnh cây gậy tuần ban đêm của mình gõ vào đầu.

<Nè, sau vụ này, tui cho rằng để tiền dưới nệm ngủ cũng hổng phải là một ý kiến dở đâu.>

<Tiền nào cơ? Bồ làm gì có đồng nào!> Tôi ghẹo.

<Có vài đứa trong tụi mình tiết kiệm được một khoản từ tiền ba mẹ cho để tiêu vặt,> Marco vừa phản bác vừa kéo lê anh chàng bảo vệ nằm chèo queo ngang qua căn phòng lát đá hoa cương và đỡ anh ta ngồi lên một cái ghế bành. <Mấy đứa đó hổng có chạy ngay ra tiệm *Lỗ Hổng* xài hết sạch đâu à nha.>

Cassie đã lùa khách hàng đến ngân hàng vào một văn phòng nhỏ và đứng bên ngoài chặn ngang cánh cửa đóng, gầm gừ vẻ đầy đe dọa. "A a! Cứu với! Ai đó kêu cảnh sát đi! Hỏi kiếm Sĩ quan…"

Đó là viên quản lý ngân hàng bị Yeerk mượn xác – Ông Arundel. Bận áo vest màu xanh và thắt cà vạt màu vàng xộc xệch, hai tay ổng khua khua, vẫy vẫy, miệng hét lớn đến độ ở bên ngoài cánh cửa văn phòng đóng kín cũng nghe thấy.

PHẬP!

Ax từ phía sau tiến tới gần viên quản lý đang hoảng hốt, đập bản dao đuôi của ảnh lên đầu ổng. Ông Arthur Arundel gục xuống bàn, hổng thể thốt ra được cái tên của viên Sĩ quan cảnh sát bị Mượn xác – một tay cảnh sát rõ ràng là biết đích xác cách xử lý đám thảo khấu Andalite theo lời nhắc nhở của Visser Ba.

<Rachel, tụi mình nên rút thôi,> Tobias nói, vỗ cánh bay lên rời khỏi mặt bàn đã bị cậu ấy phá hủy.

<Nhưng chưa hết 4 phút mà!>

<Có ai đó chắc chắn đã nhấn còi báo động chìm cho cảnh sát rồi.>

<Được rồi, được rồi,> tôi làu nhàu. <Đi thôi!>

<Có phải lão Chapman đang bước vô phòng hút xì-gà không ta?>

<Hắn không biết rằng hút thuốc có hại cho sức khỏe hắn sao?> Tỉnh tỉnh tang tang!

Ô cửa sổ lắp kiếng dày bay mất tiêu! Tôi rũ một vài miếng kính bể bám trên bộ lông xù xì màu nâu của mình và bước vào cửa hàng dành cho những người hút thuốc lá. Miếng kính bể lạo xạo dưới chân tôi. Tobias bay liệng phía sau tôi, xòe rộng cánh, nâng cao cơ thể diều hâu và chao xuống ông thày Hiệu Phó Chapman.

"Tseeer!"

"Áá á!"

Chapman đưa tay đập mạnh chú diều hâu đuôi đỏ đang đe dọa hắn.

Sai lầm lớn!

"Ôi!"

Chapman té ngửa trên một chiếc ghế bành nệm dày - kiểu ghế mà Người Dơi Bruce Wayne và mấy ông già giàu sụ trong trang phục áo khoác smoking vô công rồi nghề hay ngồi ì mà. Máu chảy thành giọt tạo thành vệt đo đỏ trên hai má hắn. Người chủ cửa hàng thuốc cúi người lượm thứ gì đó trên quầy tính tiền.

<Đừng. Ông đừng có lượm.> Marco giăng điếu xì-gà đặc biệt loại 38 khỏi bàn tay run rẩy của người đàn ông hồng một chút nương nhẹ. <Hút thuốc và chơi vũ khí hạng nặng ư? Chậc, chậc.>

BỊCH!

Người đàn ông đổ gục bởi một cú đấm ấn tượng của chú khỉ đột bồi vô mặt. Cassie húc người vô một thằng cha Ấn độ cứng đầu cho tới khi hắn van xin hết lời. Nhỏ phá tanh banh một cái hộp thủy tinh đựng mấy con dao xắt xì-gà bằng bạc và túi da dùng để chứa hộp thuốc.

<Làm việc này hơi bị trễ rồi,> nhỏ lầm bầm.

Tôi hiện ra phía trên người Chapman và gửi lại cùng một lời nhắn mà tôi đã truyền đạt suốt ngày hôm đó.

<Tụi mi hết thời rồi,> tôi nói. <Cút xéo ngay, Yeerk. Cút ngay.>

<Tới giờ rồi,> Ax thông báo, cũng là lời tuyên bố công việc của tụi tôi đã hoàn thành. Thêm một lần nữa.

CHƯƠNG 12

Tụi tôi là những người làm luật! Những phương án dự phòng cũ rích - ồ ạt và bất ngờ - giúp tụi tôi rất đắc lực. Tụi tôi hoàn toàn kiểm soát thành phố! Tôi thấy mệt đứt hơi! Tôi rối trí! Đây là kế hoạch của tôi và tôi chịu trách nhiệm chỉ đạo thực hiện. Nhóm Animorphs tụi tôi đang tấn công bọn Yeerk theo cái lối mà tôi biết sẽ là vô cùng ngoạn mục. Khó mà tin nổi rằng tôi đã từng nghi ngờ chính bản thân mình, cho dù đó chỉ là một khoảnh khắc. Khó mà tin nổi rằng thậm chí trong một phút nào đó tôi đã từng nghi ngờ khả năng đưa ra luật lệ, khả năng dẫn dắt, khả năng chỉ huy của mình; rằng tôi đã từng lún sâu vào khủng hoảng khó khăn khi đưa ra quyết định; rằng đã có lúc tôi nghi ngờ khả năng khai thác tài năng đặc biệt của người lính trong tôi. Tôi được sinh ra để làm thủ lãnh! Trở thành anh hùng, thành chiến binh, thành chúa tể. Tôi đã được biết rằng tất cả những điều ấy luôn song hành cùng với nhau. Tính cách tạo nên số phận…

Sau khi quậy phá cửa hàng xì-gà, tụi tôi tấn công vô Trung tâm Huấn luyện Thể hình Fred trên đường *Trái Đào* dưới phố, nơi đó có ít nhất hai huấn luyện viên nổi tiếng là Kẻ Mượn xác. Có lẽ một ngày nào đó Kirk và Kristen sẽ vượt qua được nỗi ngượng ngùng khi bị Ax xẻ một đường làm rớt quần đùi thể thao của hai người trước mặt những vị khách hàng trẻ tuổi vô cùng tôn sùng họ. Rất có thể. Rời khỏi đó cách hai tòa nhà, tụi tôi hoành hành cửa tiệm Kinko[8]. Quản lý cửa hàng là một cậu bé mà tôi nhận ra rằng đã nhìn thấy cậu ta ở đâu đó rồi. Lúc này cậu ta đang đi học. Một kẻ thất bại 17 tuổi gia nhập nhóm Chia Sẻ để thấy cuộc đời có ý nghĩa.

Cậu ta có được những gì khi có một tên Yeerk trong đầu? Giờ đây cậu ta là Ngài Hướng Nghiệp và là tất cả, nào là Ngài Trách Nhiệm, nào là Ngài Tự Trọng trong trang phục áo sơ mi trắng ngắn tay và cà vạt kẹp. Xin mời, cứ việc. Tôi cho rằng chụp một tấm hình ghi lại cái mông của cậu ta rồi gửi cho ông chủ của cậu, đính một tấm lên bảng tin trong phòng nghỉ. Nghĩ sao làm vậy, trong khi những đứa khác xáo lung tung kho hàng và xé toạc thùng giấy hay bao nylon bày ra một loạt những máy in mắc tiền và các loại máy móc khác. Ồ, kìa, Ax làm gì đó hổng hay ho gì với những chiếc máy tính cho thuê theo giờ.

Rồi, tiếp theo là hãng luật lớn gồm 3 văn phòng luật. Cả ba ông chủ đều đứng đầu 3 văn phòng luật này đều do Yeerk trả lương. Tủ đựng hồ sơ vẫn hổng còn nguyên vẹn khi bị tụi tôi liệng xuống từ cửa sổ trên lầu 10. Máy làm lạnh nước uống cũng cùng chung số phận.

Tiếp sau đó, tụi tôi dành chút thời gian ghé thăm phòng xử án kín của Thẩm phán Foresilk. Nó nằm riêng biệt, ở khu được bảo vệ của trụ sở toà án, nơi bố trí văn phòng cho các vị thẩm phán. Tôi nhớ bà

thẩm phán này từ lần thâm nhập vào vũng Yeerk nhăm đầu độc bọn Yeerk bằng bột ngũ cốc vị lá phong. Trong hầu hết các trường hợp, thẩm phán Sally Foresilk luôn là một phụ nữ lớn tuổi nhìn rất đạo mạo. Nhưng trong buổi chiều đặc biệt này, bò lổm ngổm dưới gầm bàn bự chảng làm bằng gỗ thích, miệng chửi rủa ỏm tỏi, cái áo thụng đen tốc lên trên đầu gối, bả hổng còn tí ti nào dáng dấp của một thẩm phán được kính trọng nữa. Ngay trước khi ra khỏi phòng, Ax mới xẻ cái bàn làm việc đại tướng của bả ra làm năm bảy cái bàn nhỏ hơn dành cho nhân viên cấp dưới của bả. Đấy, giờ mới là một hành động thực thi công lý thực sự.

Tụi tôi tránh hổng đụng tới tiệm *Lỗ Hổng* với lối vào vũng Yeerk bí mật. Với lại, lối đó có quá nhiều người dân qua lại như Tobias chỉ ra. Đừng nói ai biết nha, tôi lấy làm thoải mái với quyết định đó lắm. Tôi hổng lấy làm hồi hộp khi làm nháo nhào những bộ quần áo xịn như vầy tí nào.

Tụi tôi cũng né đồn cảnh sát. Quá nhiều súng ống, thậm chí, chui vào đó còn dễ bị giết như chơi. Mà cũng chẳng có đứa nào trong đám lại muốn có một người lính cảnh sát tận tụy nào đó lại tình cờ chết trong tay tụi tôi. Hồi chiều, tụi tôi cũng gặp khó khăn khi phải tránh không làm mấy người bảo vệ trụ sở toà án hổng bị thương.

Suốt cả một ngày tụi tôi đột kích, phá hủy và trút nỗi hoảng sợ vào bọn Mượn xác-Người. Hạn chế tối đa thương vong. Khiến Visser Ba mang tiếng xấu. Hy vọng tên thanh tra đang ghi chú lại tất cả các sự kiện. Hy vọng hắn đang viết vào báo cáo: Visser Ba đã chẳng đạt được thành tích gì trên Trái Đất. Chúng ta, bất cứ lúc nào, cũng có đầy hắn đi bất cứ chỗ nào khác.

<Cút xéo ngay, Yeerk. Trái Đất sẽ hổng bao giờ thuộc về tụi bay.>

Sau khi đột kích vào tiệm bán máy móc của Phil, tụi tôi chia tay, để lại cho Kẻ Mượn xác Phil đó ngập ngụa từ đầu đến chân với hai cuộn băng ống bạc. Tụi tôi hẹn sẽ gặp lại nhau sau nửa giờ tại Trung Tâm Cộng đồng mới khai trương mà bọn Yeerk vừa quảng bá rùm beng. Trung Tâm Cộng đồng là nơi diễn ra một trong những phi vụ nguy hiểm nhất của Hội Animorphs – tìm và phá hủy Tia Phản Biến, phi vụ mà Tobias hẳn sẽ hổng thề - có khi là sẽ hổng bao giờ - quên được. Một ký ức hổng thể nào xóa nhòa khỏi tâm trí cậu ấy, tâm trí của diều hâu hay của cậu bé hay của một phần Andalite kỳ ảo trong cơ thể cậu ấy. Trong quãng thời gian diễn ra phi vụ đó, Tobias đã là một chiến binh tình nguyện – một hành động hy sinh và can đảm bậc nhất. Những việc xảy ra lần ấy đã gần như hủy hoại cậu ấy, nó khiến tôi sợ đến chết. Tôi đã hổng muốn gì hơn là hủy diệt kẻ tra tấn cậu ấy, nhưng tôi đã tha mạng cho ả, theo yêu cầu của Tobias.

Tôi cho rằng Tobias là người tốt hơn tôi. Mặc dầu những ký ức tệ hại ấy vẫn cứ ám ảnh tụi tôi nhưng điều ấy hổng có nghĩa là tụi tôi có thể tránh xa cái trung tâm sinh hoạt đó của bọn Yeerk. Đặc biệt là lúc

này. Tôi nghĩ tụi tôi sẽ tìm thấy toàn bộ nhóm Mượn xác cấp cao của bọn Yeerk đang tụ tập tại đó, hoảng sợ và đang lên kế hoạch đối phó. Có khi cả tên Visser Ba cũng có mặt. Hổng nghi ngờ gì nữa, đến giờ này hẳn hắn đã suy ra được rằng những vụ lộn xộn trong thành phố hoàn toàn là do băng thảo khấu Andalite tạo ra. Trung tâm Cộng đồng là một địa điểm tấn công rất nguy hiểm – quá nhiều bọn Mượn xác tập trung tại một chỗ. Và ở đây còn có cả những đội quân Hork-Bajir thiện chiến nữa chớ. Một nhiệm vụ rất khác biệt với việc làm cho dân thường sợ hãi hay khiến mấy tên Mượn Xác-Người dựng tóc gáy. Tôi chưa biết chắc tụi tôi sẽ làm những gì một khi tới đó. Nhưng tôi biết tôi sẽ nghĩ ra. Tôi là Rachel, là chiến binh anh hùng và là chúa tể - dù là tạm thời - kia mà!

Tobias bay trước để do thám. Ngay sau đó, Marco khởi hành cùng với Ax – trong lốt người. Cassie và tôi dạo bước qua vài ba dãy nhà lên khu buôn bán. Ngay khi tụi tôi đảm bảo hổng bị ai theo dõi, tụi tôi sẽ lủi vô một con hẻm dơ dáy nhưng rất vắng vẻ mà tụi tôi đã phát hiện ra trước đó để biến thành chim. Tôi nhảy chân sáo. Tôi cảm thấy như muốn hú hét, cười ha hả, muốn nhảy chồm lên một cột treo bảng hiệu và muốn xoay tròn người trong không trung, giống như Gene Kelly trong bộ phim *Hát Trong Mưa* thời xưa vậy.

Trên đường phố vô cùng nhốn nháo! Hổng hẳn là nhốn nháo nhưng rõ ràng là hỗn loạn. Ít ra là tôi cũng thấy có những bằng chứng thể hiện nhận định của mình. Có rất nhiều xe cảnh sát cứ chạy chầm chậm dọc trên đường. Các chủ cửa hàng kéo sập cửa xuống trước giờ đóng cửa thông thường. Hàng nhóm người bước đi hối hả, mắt cứ liếc trông chừng phía sau lưng, rất căng thẳng. Họ đang đề phòng trước vụ tấn công kỳ quái tiếp theo.

"Ê ê!"

Hai người đàn ông bận đồ vét chùn bước khi Cassie và tôi đi ngang qua.

"Nè, Rachel à, bồ có thể vui lòng đừng để người ta để ý tới tụi mình không hả?" Cassie lầm bầm. "Tụi mình đi tách nhau ra là có lý do mà."

Hai đứa tôi đi ngang qua một cửa hàng bán đồ điện gia đình - máy thu thanh, máy nhắn tin, điện thoại di động, tivi - các bạn biết mà. Một trong mấy cái tivi bày trên quầy kính đang bật chương trình tin tức địa phương. Thế đấy, sau cuộc đột kích của tụi tôi sáng nay, một đài truyền hình tạm thời đã được dựng lên để phát trực tiếp những thông tin trong thành phố.

"Coi kìa! Cổ đang nói về tụi mình kìa!" Tôi níu tay Cassie và đẩy nhỏ lại gần ô cửa kính hơn. Tụi tôi hổng nghe thấy giọng nói của cô phát thanh viên, nhưng những hình ảnh của cuộc tấn công vào trường quay TV khá là rõ nét.

"Thôi nào, Rachel," Cassie hối. "Chúng ta có thể coi bản tin sau mà.

Tụi mình phải đi rồi, đi ngay nào.”

Tôi khuyu vai tuột khỏi tay của Cassie. “Chỉ một phút thôi, được hôn? Mình muốn xem thử xem họ có cho coi cảnh chúng ta chỗ ấy bị phá nát không đã.”

Họ có cho coi những hình ảnh ban đầu. Một vài cảnh bị nhiễu cát khi máy quay bị đổ nhào, rồi màn hình đen kịt vì máy quay đã bị bể. Và sau đó, họ còn trình chiếu một thứ khác nữa. Một dòng chữ màu trắng, cỡ vừa, chạy ngang chân màn hình, ghi: *Một người đàn ông đã bị thiệt mạng trong cuộc tấn công vào trường quay WKVT. Người này từ Kansas tới đây thăm cháu ngoại, tử vong vì bệnh tim.*

Tim tôi ngừng đập. *Không. Không.*

Ôi, lạy Chúa. Không.

CHƯƠNG 13

Tụi tôi họp mặt trong khu rừng rậm bao quanh Trung Tâm Cộng Đồng bao gồm sân chơi các khu vực dành cho các cuộc vui chơi ngoài trời. Tụi tôi vẫn ở trong lốt chim, chủ yếu là vì vấn đề an ninh, đậu rải rác trên các nhánh cây, đứa này cách đứa kia dăm bảy mét.

<Nói cho tụi nó biết đi Rachel,> Cassie nói với tôi bằng giọng truyền riêng. <Nếu bồ không nói, mình sẽ nói. Nhưng người thông báo nên là bồ.>

<Mình biết, mình biết,> tôi gầm gừ. <Mình biết mà.>

Marco nheo cặp mắt ó biển ngó từ tôi qua đến Cassie. Từ chỗ tôi đậu, tôi chỉ đơn thuần có thể nhìn thấy Ax, trong lốt diều mướp quen thuộc của ảnh. Tobias…

<Người đàn ông,> tôi cất lời, <ở trường quay sáng nay. Người mà Tobias trông thấy bị té ỉ mà. Ổng chết rồi.>

<Bởi một cơn đau tim,> Cassie nhẹ nhàng bổ sung. <Đó là tất cả những gì tụi mình biết được.>

<Người đó chết là do chẳng may. Ừ, cái chết ấy có thể tránh khỏi. Nhưng điều đó không làm thay đổi được thực tế đã xảy ra.> Ax nhận xét.

<Tobias?>

Tôi thấy vui vì Cassie hỏi suy nghĩ của Tobias. Tôi hổng chắc là mình có thể mở lời với cậu ấy. Tôi cảm thấy… hổng thoải mái. Cậu ấy đã nhìn thấy trước những vấn đề tiềm ẩn trong kế hoạch của tôi. Cậu ấy đã kêu tôi ra lệnh cho cả bọn rời khỏi trường quay. Tôi đã hổng chịu, bởi tôi đã có một khoảng thời gian quá ư là khoái chỉ mà.

<Đến giờ, mọi việc đã rõ ràng,> Tobias nói vọng xuống từ nhánh sồi cao – nơi mà cậu ấy có thể trông chừng an ninh cho cả nhóm. Cậu ấy hổng động chạm gì tới ông già đã chết. Cậu ấy thậm chí còn hổng nhìn tôi hay nói lời chia buồn – tất cả là vì tôi.

<Nè,> tôi đột nhiên nổi sùng, <đó hổng phải là lỗi của mình. Tất cả chúng ta đều nhất trí thực hiện nhiệm vụ này. Hổng ai ép buộc ai cả. Tất cả đều đồng ý tham gia. Đập chúng tơi tả, khiến chúng sợ hãi, tấn công, tấn công, tấn công dồn dập. Mình lấy làm tiếc vì ông lão đó đã chết, nhưng…>

<Rachel,> Cassie ngắt lời tôi. <Không ai nói đó là lỗi của bồ cả.>

<Đó là những lời mà tụi nó hổng nói ra mà thôi,> tôi lầm bầm.

Và rồi tôi thậm chí còn thấy cáu tiết hơn nữa. Cho đến giờ, công việc của tụi tôi đang tiến triển rất tốt! Tôi là thủ lãnh! Tôi có nhiệm vụ dẫn dắt, bảo đảm cho công việc được thực hiện tốt. Đó là trách nhiệm của tôi. Hổng ai có thể phiền trách vì tôi đã hổng tròn trách

nhiệm. <Mấy bồ biết hôn?> Tôi tiếp tục. <Bọn Yeerk đã hoảng sợ. Chúng ta đã tóm cổ được bọn chúng ở ngay chỗ chúng ta muốn.>

<Tốt. Tuyệt vời. Nhiệm vụ đã hoàn thành!> Marco nạt ngang.

<Chưa. Vẫn chưa mà. Được rồi, chỉ còn một nhóm người ở khu vui chơi giải trí nữa thôi. Có thể đó là một phó ủy viên của nhóm Chia Sẻ hoặc có thể là những người tuyển dụng, chưa phải là kẻ Mượn xác. Đường nào thì họ cũng hổng phải là mối đe dọa khiến chúng ta phải chùn bước mà hổng xâm nhập vào bên trong tòa nhà đó. Tobias, chuyện gì đang diễn ra ở trỏng thế?>

Tobias chuyển ánh mắt diều hâu nhìn tôi trừng trừng. Một lúc. <Trong căn phòng nhỏ dưới tầng trệt phía sau tòa nhà đang diễn ra một cuộc họp. Rất nhiều gương mặt dữ dằn có vẻ là bọn Mượn Xác. Một số trông có vẻ tức giận nhiều hơn là sợ hãi. Một số thì trông cực kỳ hoảng sợ.>

<Có dấu hiệu gì của tên Visser không?> Marco hỏi.

<Không. Không có gì thể hiện là hắn đang ở trỏng cả.> Tobias trả lời.

<Điều đó không có nghĩa là hắn không đang ở trong lốt một người trong căn phòng ấy,> Cassie nhận định. <Hoặc ở trong một dạng lốt hình biến nào đó.>

<Chúng ta cần có thêm thông tin. Có thể có bọn Hork-Bajir núp trong tòa nhà đó, chờ trận đột kích của chúng ta,> Ax bổ sung. <Tên thanh tra có khi cũng có mặt ở trỏng.>

Tobias vỗ phành phạch và xếp lại hai cánh. <Bọn chúng hẳn đang chờ tụi mình xâm nhập vào đó. Lần này, không còn lợi thế bất ngờ nữa rồi, tụi mình phải hết sức cẩn thận.>

<Tui thì cho rằng cuộc tấn công vào Trung tâm Cộng đồng này thậm chí là hổng cần thiết,> Marco đế vào. <Ý tui là, chúng ta bỏ qua địa điểm này, há? Được không? Luật của hội Animorphs. Hãy để đâu ở nguyên đó trước khi có một người vô tội nào đó khác bị thiệt mạng.>

<Hãy để Jake lãnh tiếp trách nhiệm kể từ đây đi há, ngày mốt cậu ấy về rồi,> Cassie bàn.

<Mình hổng tin được chuyện này!> Tôi gào lên. <Đây hổng phải là thời điểm để rút lui! Đây hổng phải là lúc để khiến mọi người đều căng thẳng! Chúng ta sẽ tấn công và cho chúng một trận. Chúng ta sẽ tiếp tục thực hiện kế hoạch!>

<Được thôi,> Marco điềm tĩnh nói. <Tui sẽ vào trỏng. Nhưng chỉ sau khi đã thám thính, dò la, chỉ khi nào nắm rõ tình hình, chỉ khi nào biết được chúng ta có một cơ hội khả dĩ để thoát ra thì mới tiến vào à nha.>

<Mình đồng ý với Marco.>

<Bồ cũng vậy, phải không, Cassie?> Tôi ước gì mình đang là người để tôi có thể thốt lên được một âm thanh đầy phẫn nộ. <Mấy

người giết chết tui đi. Cho đến phút này, mỗi cuộc đột kích đều là một thành công. Và giờ đây, mấy người muốn tung hê tất cả phải hôn? Ngay vừa khi ra khỏi tòa nhà đó, chấm dứt hội họp và mọi người có thể đường ai nấy đi! Gì nữa không? >

< Rachel - >

< Không. Hổng có một ai nói "không" với anh Jake, > tôi thách thức. < Bỗng nhiên, mình làm thủ lãnh thì tất cả mấy bồ lại có thể nổi loạn và chọc phá vậy sao? Mình hổng nghĩ thế đâu. Mấy bồ chọn mình làm thủ lãnh, mình thực hiện vai trò này từ sáng tới giờ ổn cả mà, phải hôn? Phải hôn? >

Một quãng im lặng khác thường. Anh Jake đã từng bao giờ phải đối mặt và xử lý những giây phút im lặng kiểu này chưa ta?

< Rachel nói đúng đó, > Tobias mở lời. < Tụi mình chọn nhỏ mà. >

Lại thêm một khoảng im lặng nữa. Ít ra là hổng có một ai quay đầu hoặc cất cánh bay đi cả.

< Nghe nè, > tôi nói, trạng thái kích động quen thuộc trước mỗi trận đánh dấy lên trong lòng bất luận hổng có biểu hiện nào của đám bạn cổ vũ và ủng hộ tôi cả. < Cuộc đột kích cuối cùng của ngày hôm nay sẽ có kết cục vô cùng tuyệt vời cho coi. Chúng ta sẽ cho bọn Yeerk một trải nghiệm nhớ đời. >

Tôi đảo mắt nhìn nhóm các chiến binh có cánh đầy thận trọng quanh mình, tưởng tượng ra cái cười toét miệng, cặp mắt long lanh, lượng adrenaline dồn nén trong cơ thể thể hiện trên khuôn mặt người của mình. Rồi tôi nói tiếp. < Nếu như mấy bồ thiệt sự thấy lo lắng, chúng ta sẽ vào trỏng trong lốt hình biến có khả năng chiến đấu và sức tàn phá lớn nhất – gấu trắng! >

"Tui nghe có đúng không đó?" Marco, hầu như đã hoàn hình xong, khum bàn tay lên tai. "Bởi vì tôi hổng thấy có bất kỳ điều gì sai lầm trong những lốt hình biến chiến đấu quen thuộc của tụi mình hết cả."

"Marco nói đúng đó, Rachel." Cassie, cũng đã trở về dạng người, đang đứng cạnh cậu ấy trên nền đất nứt nẻ phủ đầy lá thông, vẫn còn ẩn mình sau mấy thân cây. "Tụi mình biết rõ lốt hình biến của tụi mình. Những lốt hình biến chiến đấu ấy đã cùng thực thi nhiệm với tụi mình suốt bao lâu nay, đó là những lốt hình biến mà tụi mình kiểm soát và xử trí tốt nhất đó."

"Chúng ta sẽ phải chiến đấu với cả một đống Yeerk đó, mấy bồ," tôi nói, cố dằn xuống hơi hướng biện hộ mà tôi biết nó đang len vô giọng nói của mình. Tại tụi nó vẫn cứ tranh cãi với tôi hoài chứ bộ! "Ảo vô. Trình diễn. Rút ra đúng kiểu. Ngoài ra, chúng ta cần gửi lời nhắn rằng băng thảo khấu Andalite chúng ta rất đông."

Tôi biết tôi nói đúng, tôi biết. Do vậy, tôi chờ và cảm thấy mọi thớ thịt trên khuôn mặt mình đều căng hết cả ra. Cứng ngắc. Hổng biểu lộ cảm xúc. Hổng cho tụi bạn bất cứ một biểu hiện gì ngoài lòng quyết

tâm, can trường của một vị thủ lãnh, một anh hùng, một chiến binh, một vị chúa tể. Hổng có lời phản đối nào từ Marco, từ Cassie hay từ Ax, và cả từ Tobias luôn.

"Rồi, tới luôn nào!" Cuối cùng, tôi hạ lệnh.

CHƯƠNG 14

Biến hình hồng phải là một quá trình dễ coi. Nó hồng hề tuân theo một trật tự nào và cũng hồng thể đoán trước được bộ phận nào sẽ biến đổi tiếp theo. Và cũng hồng dễ chịu gì sất, dẫu rằng có ý kiến rằng nó còn tệ hơn cả thực tiễn. Làn da thì nhăn nhúm và quắt queo lại. Nội tạng thì cuộn lại hoặc duỗi dài ra. Các lóng xương thì tan biến đi hoặc lõm sâu vào trong. Những cơ bắp to lớn kềnh càng thì xuất hiện bụp bụp ngay trên bộ xương nhỏ hẹp vẫn chưa kịp biến đổi cho phù hợp. Nghĩ về những chuyện này hồng hẳn là thấy mắc cười nhưng một khi quá trình biến hình đã bắt đầu thì mọi chuyện có thể sẽ thấy dễ chấp nhận hơn, nhất là khi bạn hồng đang biến thành một loài vật gớm guốc như là ruồi chẳng hạn. Lần này, thứ biến đổi đầu tiên là…

HỤP! HỤP!

Tôi đổ phịch người xuống trên hai chân trước. Từng bàn chân vươn ra, tròn u, đỡ lấy sức nặng của cơ thể tôi một cách khó nhọc hệt như tôi đang đi giày trượt tuyết có gắn tấm liếp mỏng phía dưới đế vậy. Năm ngón chân với năm cái móng vuốt dày cui, giúp tôi có khả năng bám đất khi chạy và cho cả việc chụp mồi. Hai chân sau nặng chịch, chắc nịch của tôi bắn phụt ra từ phía sau phần thân giữa - khối thịt tròn phủ lông trắng phình ra sau hai chân trước – của tôi.

Vai tôi u lên. Mông tôi phình ra. Một trăm. Ba trăm. Năm trăm. Bảy trăm năm mươi kí bao gồm cả thịt, mỡ và lông xuất hiện trước khi cơ thể tôi biến đổi lớn lên đạt đến tầm vóc khổng lồ của con gấu trắng! Tính từ vai trở xuống dưới - tôi là một con quái vật Bắc Cực nặng bảy trăm năm mươi kí, loài thú ăn thịt lớn nhất trên cạn.

<Chu choa,> Marco trầm trồ, quá trình biến hình của cậu ấy gần như đã hoàn tất, chỉ còn bộ lông vẫn đang tiếp tục mọc. <Trông bồ giống hệt như một người đang bận trang phục thú bông với cái đầu bự có thể tháo rời vẫn thường đi loanh quanh trong mấy khu vui chơi giải trí dọa nạt mấy đứa nhóc con ỉ. Ngoại trừ rằng… bồ đang vẫn còn thiếu cái đầu.>

“Phải rồi, cám ơn nhiều nha. Mình vẫn chưa báo…”

Và rồi, cuối cùng thì cũng đến phiên cái đầu của tôi bắt đầu biến đổi và tái định hình: từ một hình gần như tròn chuyển thành hình thuôn. Trên làn da hồng hào đang trở nên đen thui nhú ra những sợi lông màu trăng trắng. Cấu tạo hình ống rỗng bên trong của những sợi lông ấy tạo nên một lớp không khí - những căn nhà kính cỡ nhỏ - cùng với màu da đen-hấp-thu-nhiệt có chức năng giữ ấm cho cơ thể loài gấu trắng Bắc Cực. Mắt tôi hầu như vẫn nằm yên ở vị trí cũ, vẫn hướng về phía trước. Thị lực tương tự như của con người, khá hơn

lốt gấu xám. Thính giác ư? Chẳng có gì đặc biệt. Nhưng khứu giác… thì thiệt tuyệt vời! Mùi hương đồng nghĩa với thức ăn. Mà thức ăn có nghĩa là… thịt tươi. Kế ngay bên. Chỉ cách có cái bức tường bằng gạch và bê tông kia thôi. Chuyện nhỏ với gấu trắng.

<Ừm, mấy bồ có cho rằng tụi gấu trắng này sẽ lượm được một ít đồ ăn của Mickey D's[9] trên đường vào không ta?> Marco, giờ đã hoàn toàn là một chú gấu trắng Bắc Cực, ngúc ngoắc cái đầu hình quả bóng từ bên này qua đến bên kia, hít hít không khí bằng chiếc mũi đen nhỏ xíu.

<Nè, mình nghĩ là mình ngửi thấy mùi san-uých cá[10],> Cassie nói. <Mình lúc nào cũng có một tình yêu thầm kín với món san-uých cá này…>

<Có lẽ những cư dân tạm thời của cái được gọi là Trung tâm Cộng Đồng này sẽ chia sẻ buổi chiêu đãi tươi ngon béo ngậy của chúng với tụi mình…>

<Ừm, mọi người,> tôi nói, cố gắng chống lại bản năng khoái tiệc tùng chè chén đang thôi thúc của loài gấu. <Ax ngố? Thôi nào, hổng phải lúc cho mấy bữa ăn nhanh giàu đạm đâu à nha.>

Tobias ì ạch tiến về trước, từng bước một, gót chân rồi mới đến ngón chân chạm đất, như con người vậy. <Hãy nhớ kĩ, mấy bồ,> cậu ấy nói, rất ôn tồn. <Họ là con người. Là những kẻ Mượn Xác thật đấy, nhưng vẫn là người. Chúng ta ở đây là để hù dọa họ chứ không phải gây thương tích hay giết chết họ đó nha.>

Tôi sững sờ. Câu nói ấy của Tobias là dành cho tôi! Cho chính tôi. Tôi đâu có cần cậu ấy khuyên bảo hay nhắc nhở chớ. Tôi biết đây cũng chỉ là một phi vụ quậy tưng bừng khác thôi. Tôi biết điều đó mà! Cả một ngày dài, trong tất cả những vụ đột kích, tôi đã kiểm soát tốt bản thân và cả lốt hình biến của mình. Tôi thực sự đã làm rất tốt đấy thôi! Tôi hổng phải chịu trách nhiệm cho cái chết của người đàn ông đó –

<Sao?> Marco nói. <Bồ phát lệnh hay là tui đây?>

Tôi lưỡng lự. Nhưng chỉ trong có một giây. <Tới luôn đi!> "HHIISSSRRROOOAAARRRWWWW!"

Chúng tôi đã vào trong! Qua đường cửa sổ bé xíu ở phía sau tòa nhà. Kính bể tan tành, mảnh thạch cao trét tường bay tứ tán. Khung cửa gỗ kêu răng rắc rồi gãy nát. Một, hai, ba, bốn, năm con gấu trắng, con này nối đuôi con kia, nửa rơi nửa trượt từ bức tường phía trên, rầm rầm lao xuống căn phòng, tông sầm sập vào một nhóm bị nghi là những kẻ Mượn Xác-Người. Chúng la lối om sòm, nhảy ra khỏi chỗ ngồi, chạy ào về phía cửa. Một tên ngất xỉu. Một tên khác tè ra quần. Tốt. Cứ để chúng hoảng loạn. Chúng xứng đáng được nhận điều này. Một trận đánh đã đời.

Quá dễ dàng. Tôi đánh bay cái ghế đang được một tên giơ cao lên (chắc là để phang lại tụi tôi ỉ mà).

<Cú này là dành cho ông lão đó,> tôi nói với hắn, nhưng hổng chắc là hắn nghe thấy. Marco gôm ba tên Mượn xác dồn cục lại với nhau rồi thảy chúng bay ngang sàn nhà được lót vải sơn. Ax, Cassie và Tobias lắc lư thân hình gấu trắng bự bành ki, nện chân rầm rầm, điên cuồng nắm tay chân của mấy tên Mượn Xác-Người dập đầu chúng lên trần nhà thấp tè rồi lẳng tên này vào tên kia, cốt để hăm dọa chúng. Bứt tung màn hình video cỡ nhỏ khỏi vách tường, liệng cái bục phát biểu ra ngoài cửa sổ phía sau, tôi cất giọng cười lớn. Cứ cái đà này thì chẳng mấy chốc cuộc tấn công sẽ chấm dứt thôi. Chúng tôi sẽ đá đít thêm vài tên đần độn, đập bể thêm vài món đồ nữa rồi chuồn.

<Rachel! Lũ Hork-Bajir!> Tobias hét lớn.

Tôi xoay cái thân hình chàng dàng của mình lại đối diện với cánh cửa phía trong. Đội quân thiện chiến của bọn Yeerk. Thì sao chớ? Chúng tôi có thể đánh bại chúng mà.

<Tấn công!> Tôi thét vang. Chất adrenaline chạy rần rật trong các mạch máu của tôi. Tôi lao tới trước, nhe răng, xòe rộng móng vuốt. Những chiếc răng gấu trắng-tôi giằng xé những thớ thịt dai nhách của đám Hork-Bajir. Nội mỗi cái miệng của tôi thôi cũng đã chứa tới bốn mươi hai thứ vũ khí! Với hai bàn chân đồ sộ đầy móng vuốt, tôi đánh, tôi tát và cấu xé. Với chiều cao gần hai mét rưỡi lúc đứng thẳng, tôi cao hơn tất cả bọn Mượn Xác nào trong phòng, bất kể chúng là con người hay là Hork-Bajir.

"HHHSSSRRROOOAAARRRWWW!"

Tôi xô mạnh một tên Mượn xác-Người sang một bên. Đầu hắn nảy cộp cộp trên cạnh một cái bàn nhỏ. Rồi hắn trượt dài, té xụi lơ trên sàn. Bên phải tôi, Cassie – hai tay nắm đầu của hai tên Mượn xác-Người dộng vào nhau, giống như một cảnh trong bộ phim The Three Stooges[11] xưa lắc vậy. Bên trái tôi, Marco và Tobias vật một tên Hork-Bajir xuống đất. Hắn nằm luôn ở đó. Trước mặt tôi, Ax liệng một tên Hork-Bajir máu me bê bết qua một bên rồi giật con dao nhỏ khỏi tay một kẻ Mượn xác-Người. Chúng tôi đang làm chủ tình hình! Chúng tôi sẽ hủy hoại căn phòng, tiêu diệt bọn Yeerk ở trỏng rồi chuồn mất trước khi có bất kì tên nào kịp gọi cứu viện, trước khi có bất kì ai có thể hiểu nổi lực lượng phi thường nào đã đánh bại chúng! Rồi sau đó, tên thanh tra sẽ buộc phải tin rằng Visser Ba hoàn toàn chỉ là một kẻ gây phiền toái, kém cỏi, bất tài và…

<Rachel! Phía sau bồ kìa!>

CHƯƠNG 15

VVVỤỤỤỤTT!

Một vệt màu xanh dương… Nhanh như chớp.

Tên Thanh tra. Người Garatron. Chắc chắn là hắn. Hồng thứ gì khác có thể chuyển động nhanh đến mức đó cho được.

Một vệt mờ vụt qua, đầu của Marco giật ngoẹo qua một bên. Hai gối cong gập.

HUỴCH!

Marco gục xuống, rên rỉ.

<Nhảy vào và chộp lấy hắn!> Tôi ra lệnh.

<Không thể nhìn thấy hắn!> Cassie la lên.

Điên hết sức! Tobias lẳng thân hình kềnh càng của chính mình vào người tên Thanh tra, vào đúng cái nơi mà hắn đã ở đó chưa đầy nửa giây trước. RẦM! Tobias đập mặt xuống sàn. Tên Thanh tra lượn tròn quanh Cassie như một thầy tu đạo Hồi[12], như Jim Carrey trong phim The Mask[13], như Quái vật đảo Tasmania[14] di chuyển xoáy tròn quanh Yosemite Sam[15]. Cassie quơ tay tát vào khoảng không, hết lần này tới lần khác, hồng hiệu quả.

<Cassie! Coi chừng!> Tôi la lên. Quá muộn!

Xây xẩm mặt mày vì phải ráng xoay người theo đường di chuyển xoay tít của tên Thanh tra, nhỏ hồng thể phản ứng kịp lúc, hồng thể né được cánh tay lĩa chĩa dao của tên Hork-Bajir hiện ra lờ mờ sau lưng nhỏ.

<ÁÁÁÁÁ!> Nhỏ gục xuống! Tên Hork-Bajir giơ cao cánh tay chuẩn bị đâm thêm nhát nữa, tỉnh xớt một miếng thịt trên lưng đầm đìa máu của con gấu trắng. Có hai người đã gục ngã rồi! Không!

<Nè, đừng có làm thế chớ, anh bạn.> Là Marco! Từ phía sau, cậu ấy tông sầm vào tên Hork-Bajir khiến hắn khuyu gối. Rồi Marco huých mạnh hắn ra khỏi người Cassie.

<OOOWWWRRR!>

Tôi bị bắn trúng! Từ một khoảng cách rất gần! Vết thương ở ngày ổ bụng. Tôi đã hồng nhìn thấy một tên Mượn xác-Người lén nhỏm dậy ở phía sau lưng mình. Tôi đã quá bận tâm đến khả năng thoắt ẩn thoắt hiện và tốc độ di chuyển nhanh kinh hồn của tên Thanh tra. Tên Yeerk Mượn xác Người này sẽ phải trả giá. Giá mà tôi có thể nhấc được cái chân sau lên…

VVỤỤỤỤTT!

PHẬP!

Đầu tôi giật khục về bên trái. Tôi có thể nghe thấy tiếng xương cổ của mình kêu răng rắc. Thiếu não, tôi giơ một chân trước lên và té cái rầm xuống sàn. Căn phòng xoay mòng mòng! Những thân hình – cả

loài người lẫn người ngoài hành tinh - phần phật, đồ nhào. Ánh chớp sáng của thuốc súng. Tiếng chan chát của lưỡi dao chạm nhau. Tiếng gầm giận dữ của những chú gấu trắng, mỗi lúc một yếu dần. Tôi phải đứng dậy, quay trở lại với cuộc chiến! Chậm chạp, đau đớn, tôi rướn cái đầu bầm dập của mình lên, và tôi nhìn thấy vệt mờ màu xanh dương ấy ngừng phắt lại trước mặt tôi cách chừng sáu mét, nói chuyện với một sinh vật lông màu xanh dương có hình dạng giống hươu, có cái đuôi gắn dao ngay đầu chót. Sinh vật ấy đứng ngay bên trong cánh cửa.

<Ta-đã-chứng-kiến-đủ-rồi. Ta-để-cho-ngươi-dọn-dẹp-sạch-sẽ-cái-đống-lộn-xộn-này-nhé, Visser-thân-mến-của-ta.>

Với một vẻ duyên dáng lạ thường, tên Thanh tra bước ra khỏi phòng ngang qua cánh cửa đã được một tên Mượn xác-Người máu me đầy mình mở sẵn. Bớt đi một kẻ thù lại gặp phải một kẻ khác. Hồng cách chi mà chúng tôi có thể đánh lại và chiến thắng được một tá Hork-Bajir đứng lặng thinh kia cùng với hai chục tên Mượn xác-Người trang bị súng ống, chưa kể, còn có cả Visser Ba nữa chớ. Trong một khoảng không chỉ vừa đủ chỗ đứng cho năm con gấu trắng Bắc Cực. Kiệt sức. Tôi chưa bao giờ cảm thấy kiệt quệ và nản lòng đến thế. Và cơn đau cháy bỏng ruột gan… Có lẽ đã đến lúc để…

Pặặặcc!

Tôi quay ngoắt đầu lại.

Phuuuuttt!

Tên Visser đã bắt đầu biến hình. Thành một sinh vật gì đó đồ sộ và kinh hoàng.

Trên cơ thể Andalite kiêu hãnh của hắn những nếp da màu xám bung ra lụp bụp. Những lớp thịt hôi thối lật bật xếp chồng lên nhau, hết lớp này đến lớp khác, giống như những cái bánh pudding xếp thành chồng trong một cái tô. Làn da như thể những xô cát lún được đắp bồi lên cơ thể của một con quái vật cao hai mét… ờ… hai mét hai… ừm… hai mét rưỡi! Những con mắt hệt như những trái nho héo quắt queo bé tí teo. Những cánh tay và những cẳng chân trông như những cột bùn chảy nhão với chu vi cỡ chừng 6 tấc. Bụng của nó cuồn cuộn phình ra bên ngoài như một con sóng đập mạnh xuống sàn! Và nó vẫn cứ tiếp tục lớn dần lên.

Làn da nó tiết ra một thứ mùi cực kì hôi hám, kinh tởm. Đầu tiên là mùi hôi của cống rãnh, rồi kế đến là mùi thum thủm của xác chết đã thối rữa. Chút không khí ít ỏi trong căn phòng chật cứng vốn đã ám đầy mùi mồ hôi và máu, nay như bị đun sôi bởi thân nhiệt của quá nhiều người, lại thêm lốt hình biến nồng nặc mùi của tên Visser càng khiến cho việc hít thở hầu như là không thể. Cơ thể tôi như muốn phồng căng lên với sự nóng nực bức bối trong phòng. Da tôi giãn dài phủ trên những lớp mỡ dày. Chiếc áo khoác lông gấu trở nên nặng nề giống như tấm mền bằng chì mà bác sĩ vẫn thường đắp lên

người bạn lúc họ chiếu tia X lên ngực bạn vậy. Ngột ngạt quá đi! Đã quá trễ để tôi nhận ra rằng gấu trắng Bắc Cực - loài động vật tiêu tốn gấp hai lần năng lượng so với bất kì loài động vật có vú nào khác khi có cùng một tốc độ di chuyển, loài vật được bao bọc dưới những lớp mỡ dày cách nhiệt - hoàn toàn không phải là lốt hình biến thích hợp cho phi vụ lần này.

<Nóng quá đi! Hổng… tài nào… thở nổi.>

<Ấy thế mà, ừ, mấy bồ à, mình lại đang bị mất nhiều máu quá,> Tobias nói.

<Lẽ ra chúng ta phải chọn lốt hình biến chiếu đấu thường dùng mới phải,> Ax nói những lời mà hổng cần phải nói ra, giọng chán nản. <Tất cả chúng ta đều cùng sử dụng có một lốt hình biến, không một chút linh hoạt. Buộc phải rút lui thôi.>

<Ừ. Rút qua lối cửa sổ nha!> Tôi la lớn. <Mình sẽ cản đường tên Visser. Rút mau!>

<Rachel, đừng có điên rồ…>

<Mình đã nói là rút khỏi đây kia mà, Tobias! Ngay lập tức!>

Tôi chỉ thấy lờ mờ những hình dáng đồ sộ màu trắng lấm tấm những cục máu đông đang ì ạch hướng tới bức tường phía bên ngoài, lê lết những tấm thân nặng nề qua xác mấy chiến binh Hork-Bajir đẫm máu chất thành đống trên sàn - chết có, hấp hối cũng có.

"HHHSSSRRROOOAAARRWW!"

Với tất cả tất cả năng lượng ý chí còn sót lại, tôi gượng đứng dậy trên hai chân sau. Cứ mỗi bước chân tiến gần hơn tới chỗ con quái vật kinh tởm – lốt hình biến của tên Visser - vẫn đang tiếp tục phồng lên, cái đầu hình thuôn thuôn của tôi lại ngoặt ngoẹo, giật cục từ bên này qua đến bên kia. Tôi chắc chắn sẽ hổng sống sót được sau cuộc đột kích. Chỉ có duy nhất một việc cần phải làm.

Tấn công!

Với thân hình quá bé nhỏ so với cơ thể kỳ cục, nung núc thịt của con quái vật, tôi ném chỉnh mình vào người tên Visser, và mém té khi vấp phải sự phản kháng yếu ớt từ khối thịt nhão nhoẹt hôi thối ấy.

<Đồ Andalite ngu ngốc!> Tên Visser cười lớn. <Mi chẳng thể khiến sinh vật phải thừa nhận là cực kỳ hôi thối này trầy nổi lấy một vết đâu. Mọi nỗ lực của mi hòng gây tổn hại cho cơ thể này chỉ là công cốc mà thôi.>

Tôi lùi lại, rồi một lần nữa ném mạnh thân mình vào khối thịt xám ngoét bốc mùi đó. Một lần nữa. Lại thêm lần nữa! Cứ thế cho đến khi tên Visser ghì tôi xuống bằng một cái móng vuốt hôi thối rồi hắn lẳng cơ thể hơn bảy trăm năm mươi kí lô của tôi ra khỏi người hắn như một con tinh tinh vứt con bọ chét ra khỏi bụng. Và phù một cái, hơi thở hôi hám ẩm ướt của hắn thảy tôi đập vào một vách tường cách đó cả quãng! Tôi đâm sầm vào vách tường thạch cao và trượt dài xuống nền nhà. Mọi giác quan của tôi trở nên mờ căm. Luồng nhiệt nóng hổi

chạy dọc sống lưng rồi lan đến xương sườn tôi. Chân trước bên trái tôi mềm oặt và đỏ tấy lên. Nhưng tôi vẫn chưa chết. Và đó mới là điều duy nhất quan trọng. Cửa sổ! Ngay ở bức tường phía trên! Tôi liếc nhanh quanh căn phòng bị tàn phá, hổng thấy bất cứ đứa bạn nào: Marco, Ax, Cassie và cả Tobias.

Tốt.

Tôi chỉ thấy có một đám Hork-Bajir và bọn Mượn xác-Người bị quật ngã đang rên rỉ, cố gượng đứng dậy. Hổng thấy tên Thanh tra đâu. Và tôi cũng thấy lốt hình biến kì quặc của tên Visser đang chầm chậm co rút lại. Thời cơ để rút chạy đây rồi. Tôi nặng nề gắng gượng đứng dậy trên hai chân sau. Nỗ lực này khiến tôi thấy choáng váng đầu óc. Tôi cảm thấy có một dòng máu đang chảy ròng ròng xuống trán. Và một cơn đau nhói khác nữa – ôi khủng khiếp! – dọc sống lưng, nơi cột sống của tôi bị gãy khi va mạnh phải bức tường. Ô cửa sổ trên tường chỉ cách chừng hai mét. Khung cửa và kính đã bể nát lúc chúng tôi ào vào phòng. Ráng hết sức, tôi gượng đứng thẳng trên hai chân sau, giẫm lên lưng một tên Hork-Bajir nằm chèo queo. Với tới rồi! Và bằng chút sức lực cuối cùng của cơ thể bầm dập, gãy nát, tôi quăng mình qua bệ cửa sổ nham nhở, đổ nhào xuống mặt đất đầy rác rến. Tôi đã ra được bên ngoài! Chúng tôi an toàn rồi!

CHƯƠNG 16

<Marco! Ax! Tobias! Thế còn…>

Câu hỏi của tôi ngưng lại giữa chừng, bởi vẻ mặt của Marco, đôi vai sụ xuống của Ax và cái cách mà Tobias quay mặt đi đã cho tôi câu trả lời. Cassie vẫn còn ở bên trong.

<Còn một giờ và mười lăm phút. Bảy mươi lăm phút cả thảy.>

"Cứ như là chuyện hoang đường ỉ. Thiệt là hoàn hảo!" Marco điên tiết. "Trong vòng chưa đầy hai giờ, Cassie sẽ bị hạ, hổng bằng cách này thì cũng bằng cách khác. Bị một con sên Yeerk chui vào đầu? Rất có thể. Bị tra khảo? Sao lại không chớ. Hay sống nguyên một kiếp người như một trái banh lông khổng lồ? Dám lắm."

<Marco à,> Tobias nói với giọng vô cảm. <Dừng lại đi. Mình chắc Rachel đã cảm thấy đủ tồi tệ rồi…>

"Nên là như thế!" Marco quay đầu lại nhìn tôi chằm chằm.

Tôi cúi gằm và nước mắt bắt đầu rơi lã chã.

"Dễ thương quá hén, Rachel." Marco nạt. "Cái biểu hiện 'Đừng-đổ-lỗi-cho-tôi. Tôi-chỉ-là-một-đứa-con-gái-thôi-mà' hổng có thỏa đáng trong trường hợp này đâu à nha."

<Marco!> Ax nói. <Đủ rồi. Chẳng ích gì đâu. Đủ lắm rồi.>

Chúng tôi đang ở trong nhà kho của Cassie, nơi yêu thích của nhỏ, nơi mà, nhờ có tôi, nhỏ có thể chẳng bao giờ nhìn thấy nữa.

"Mình… mình tưởng nhỏ đã thoát ra ngoài rồi…" tôi thì thầm.

<Chúng ta phải tìm cách giải quyết tình huống này,> Tobias cất giọng. < Nếu bọn Yeerk chui vào đầu Cassie và buộc nhỏ hoàn hình, chúng ta sẽ chỉ còn là đi vãng. Điệp vụ kết thúc. Cả cuộc chiến cũng sẽ chấm dứt. Có khi ngay lúc này mọi chuyện đã diễn ra rồi cũng nên.>

Marco khịt mũi. "Sao tụi mình hổng để cho vị thủ lãnh mới của chúng ta, người không hề biết cái gọi là sợ hãi, quyết định hành động tiếp theo há? Chẳng phải cho đến giờ nhỏ đã tỏ ra rất sáng suốt với những chiến lược của mình đó sao? Tui, chẳng hạn, rất ấn tượng với nhỏ đó nghen."

Tôi sụt sịt và lấy mu bàn tay quệt nước mắt còn đọng trên mi. "Marco…"

"Gì? Bồ có điều gì muốn nói với tui hả?" Cậu ấy khoanh tay lại và nhìn tôi trừng trừng. "Bởi lẽ tui không rõ liệu một chiến binh quả cảm như bồ có muốn nói chuyện với một kẻ như tui không nữa. Tui chẳng qua cũng chỉ là một kẻ luôn suy nghĩ quá nhiều, một đứa tẻ ngắt với những suy nghĩ rối rắm kiểu Hamlet, là kẻ đã nói, 'Nè, Rachel, bồ hổng nghĩ là tụi mình nên ngó qua, hay thám thính chỗ đó một chút và chuẩn bị trước sao? Bồ biết đấy, trước khi cả bọn lao đầu

vào cái chết chờ sẵn.'"

Được rồi. Giờ thì tôi thực sự nổi điên lên rồi. Tôi đã xử lý tình huống trong tòa nhà đó cực kỳ, cực kỳ kém cỏi, nhưng hổng lẽ nào tôi đã tự trừng phạt bản thân mình nhiêu đó vẫn chưa đủ hay sao? Vì Chúa, tôi đang khóc nè - một việc mà hổng thuộc về thói quen của tôi, hổng thấy sao. "Mình hổng biết là tên Thanh tra Garatron cũng sẽ có mặt ở đó!" Tôi hét lên, hai nắm tay siết chặt.

Marco lắc đầu như thể thấy ghê tởm. "Phải rồi, bồ hẳn đã biết nếu bồ chịu nghe theo lẽ phải."

<Chúng ta đang lãng phí thời gian đấy,> Ax lên tiếng. <Tên Visser có thể đã đưa Cassie đến vũng Yeerk.> Ax vẫn hổng nhìn thẳng vào tôi. Hổng một lần kể từ lúc chúng tôi chạy thoát khỏi Trung tâm Cộng đồng, bay về lại nhà kho. <Hướng xử lý là quá rõ rồi còn gì.>

Tobias duỗi đôi cánh rồi xếp chúng lại. <Rachel là thủ lĩnh của chúng ta, chú Ax. Cho dù, vào lúc này, chúng ta không hài lòng với quyết định ấy nhưng chúng ta chỉnh là những người quyết định bỏ phiếu bầu cho nhỏ mà. Cháu nghĩ, chúng ta nên chịu trách nhiệm về quyết định của mình. Hãy theo đến cùng đi.>

Bao tử tôi quặn thắt. Tôi cảm thấy ớn lạnh. Đó chẳng phải là một lời ủng hộ mạnh mẽ của Tobias sao? Nhưng tại sao cậu ấy lại hài lòng với tôi? Tại sao cậu ấy lại bênh vực tôi kia chớ? Màn trình diễn của tôi đã đặt tất cả - cả đám – tụi tôi vào vòng cực kỳ nguy hiểm, và hoàn toàn có khả năng đã kết án tử cho cả nhóm. Một ông lão đã chết. Cassie thì… Tôi cảm thấy muốn bịnh. Tôi đưa tay bụm miệng. *Không. Hãy kiểm soát chính mình, Rachel. Hổng phải ở đây. Hổng phải lúc này.*

"Không!" Tôi quay qua Marco, Tobias. "Ax. Làm ơn, hãy nhìn mình nè." Ánh nhìn tôi bằng hai con mắt chỉnh. "Mình hổng phải là thủ lãnh của mấy bồ, hổng còn nữa. Mình hổng cách chi khiến cho ông lão đó sống lại được. Mình hổng thể kêu mấy bồ đi xuống vũng Yeerk để giải cứu Cassie. Mình hổng thể kêu mấy bồ làm bất kì điều gì được nữa! Mình xử lý tình thế rất tệ. Mình…"

<Rachel. Tất cả các vị thủ lĩnh, ai cũng đều có những lúc mắc sai lầm. Đó không phải là điều ta mong chờ nhưng là sự thật. Tobias nói đúng. Bạn là thủ lĩnh của chúng tôi. Bạn nên xử sự như một sĩ quan chỉ huy.>

Tôi lắc đầu. "Không, Ax…" Tôi nuốt khan và nhìn Tobias. "Còn Tobias, cảm ơn lòng tin của bồ. Hẳn là chẳng dễ dàng gì khi phải giả bộ đặt niềm tin vào mình. Và Marco? Cảm ơn bồ đã thành thực với mình." Tôi cười, một tiếng cười gượng gạo và yếu ớt. "Thiệt là khó chịu song mình đáng bị như thế. Nhưng… mình sẽ đi xuống vũng Yeerk một mình. Đó là cách duy nhất."

"Bồ có đang dùng thuốc không đó?" Marco đưa hai tay đặt lên đầu.

“Tui thực sự muốn biết. Rất nghiêm túc đấy. Vì tui cho rằng bồ cần phải điều chỉnh lại liều lượng.”

“Mình sẽ đi một mình. Hổng tranh luận hay bàn cãi gì nữa hết. Nghe này, Cassie đã đi xuống đó một mình khi nhỏ buộc phải làm thế.”

“Ấy là khi tất cả những thành viên khác trong nhóm hoàn toàn bất lực.” Marco quạt lại. “Tình huống khác nhau. Nhỏ hổng có sự lựa chọn. Bồ thì có.”

<Việc đó là tự sát,> Ax nói. <Tôi không thể tưởng tượng được Hoàng tử Jake sẽ đồng ý với một hành động như thế.>

“Ừ, phải rồi, anh Jake hổng có mặt ở đây.” Tôi lớn giọng nạt lại. Chỉnh tôi cũng cảm thấy lời nói của mình y như là của một đứa trẻ đang hờn dỗi. “Nếu ảnh ở đây, mình nghĩ hẳn sẽ chẳng có việc nào đáng tiếc xảy ra cả.”

<Vậy đó là lỗi của Jake sao?> Tobias nói, giọng cay nghiệt. <Vì cậu ấy đã tin tưởng rằng tụi mình có thể xoay xở được trong lúc cậu ấy đi vắng ư? Vì tụi mình đã chọn bồ làm thủ lĩnh tạm thời ư? Hay vì bồ đã mắc sai lầm và giờ thì bồ muốn thoái lui ư? Mình không biết, Rachel. Có lẽ bồ thực sự không xứng đáng với vai trò một vị thủ lĩnh.>

Tobias…

CHƯƠNG 17

Tôi cảm thấy tội lỗi, xấu hổ.

Nỗi buồn, và cả sự tức giận nữa tràn ngập trong tôi.

Tại sao chuyện này lại xảy ra? Tại sao mọi việc lại trở nên tồi tệ đến thế? Sai lầm đến thế? Đó là vì có quá nhiều sự việc. Quá nhiều. Tôi không thể…

"Mình bỏ cuộc. Mình từ chức. Hãy để Marco làm thủ lĩnh," tôi la lên, đá phăng cái sọt cũ bằng gỗ văng vào tường. Một chú gấu trúc bị thương lo lắng rên rỉ trong lồng. "Đó là những gì cậu ấy muốn suốt bấy lâu nay. Mình đi đây."

Marco đi theo tôi ra khỏi nhà kho.

"Rachel. Chờ đã."

Tôi dừng lại, hổng biết tại sao. Tôi giơ hai tay lên trời rồi buông thõng để chúng đập vào hai bắp đùi, rồi hất mạnh đầu ngoảnh ra sau và gầm gừ. Marco bước nhanh đến đứng trước mặt tôi.

"Không," cậu ấy nói.

"Bồ nói 'không' nghĩa là sao? Không muốn phải giải quyết đống lộn xộn mình đã bày ra à?" Tôi vừa nói - giọng dứt khoát – vừa chùi đi giọt nước mắt sau cùng, giả vờ như có một hạt bụi rơi vào mắt. "Mình hiểu mà. Đó là một tình huống hổng có cách chi thắng được. Và bồ là một người thực tế, Marco."

Marco gật đầu. "Bồ nói đúng: Cơ hội thành công là hổng có và tui đúng là người theo chủ nghĩa thực dụng."

"Tụi mình luôn luôn ở vào thế bất lợi. Nhưng anh Jake lúc nào cũng biến cái bất lợi ấy thành lợi thế cho tụi mình."

"Đúng thế. Chúng ta may mắn vì có Jake. Nhưng thậm chí cả cậu ấy cũng có lúc xử lý tình huống chả ra sao."

"Sự thông cảm của bồ chẳng giúp ích gì cho mình đâu, Marco à."

"Jake không bao giờ bỏ mặc mọi chuyện. Không bao giờ bỏ cuộc."

"Ừ, phải rồi, Thánh Jake mà lị. Chẳng phải chính bồ là người hổng muốn mình là chỉ huy ư? Sao hổng cứ tận hưởng chiến thắng lẫy lừng của bồ và lấy làm sung sướng đi kia chớ? Hội Animorphs sẽ hoàn toàn dưới quyền của bồ cho đến khi Jake Toàn Năng quay trở lại."

"Nghe này, tui hổng thể dẫn dắt được ai cả. Hổng phải ngay lúc này. Đây không phải là phi vụ của tui."

…

"Ừm, rất có thể một ngày nào đó tui sẽ là thủ lĩnh. Nếu vậy, chắc chắn, tui cũng sẽ đưa ra những quyết định sai lầm. Như tui đã nói rồi đấy, ngay cả Thánh Jake cũng thỉnh thoảng làm sai mà. Dù sao thì, điều gì khiến bồ trở nên cá biệt đến vậy kia chớ?"

“Hả? Cái gì? À, Thế thì đến lượt bồ ra quyết định sai lầm rồi đó. Mình đi đây.”

Marco nắm lấy tay tôi. Tôi giật lại. Trông cậu ấy cũng giận dữ chẳng khác gì tôi cả. “Nghe tui nói đây, đồ tâm thần chuyên-lang-bang-các-khu-thương-xá, tụi mình chỉ có một giờ và mười phút để cứu Cassie ra khỏi vũng Yeerk. Ngay bây giờ, tui có thể đưa ra một kế hoạch rất thông minh. Tui có thể xem xét mọi khía cạnh. Tui cũng có thể nhìn thấy một giải pháp hoàn hảo. Nhưng tất cả đều phải cần có thời gian mà đó chính xác là thứ mà tụi mình hổng có, Rachel à. Hổng đủ thì giờ cho những thứ tinh vi và khôn khéo. Tụi mình cần đến sự liều lĩnh, tỉnh bốc đồng, tỉnh nguy hiểm. Tụi mình cần đến sự mất trí, nguồn adrenaline thuần khiết, đến những cú đá đít cực kỳ điên rồ.”

Một ngón tay của Marco chọt vô mặt tôi đau nhói. “Lúc trước, khi ở Trung tâm Cộng đồng, mọi người có thể tôn tui làm thủ lãnh. Nhưng ngay lúc này thì tụi mình cần bồ, Rachel. Tụi mình chỉ có một giờ để giải cứu nhỏ bạn thân nhất của bồ, bạn gái của Jake, và toàn thể nhân loại. Bồ đã khiến tụi này mắc vào chuyện này thì cũng phải đưa tụi này ra khỏi đó chớ.”

Tobias và Ax vẫn đang chờ trong nhà kho.

Tôi đóng cánh cửa lại sau lưng mình. Tôi đứng đó, bên trong nhà kho, cách Marco một tầm tay với, chăm chú nhìn cái cảnh ảm đạm, u buồn mang màu xanh-xám của nhà kho. Bây giờ đã là sáu giờ tối, đã trễ cho bữa tối nhưng tôi sẽ giải thích với mẹ vào ngày mai, với điều kiện là mẹ nhận ra là tôi hổng có nhà, bởi dạo này, bà dành hết thời gian ở văn phòng cho một vụ kiện mới.

“Tobias?” Giọng tôi vang lên, nhuốm chút uy quyền. “Tụi mình phải hành động. Ngay bây giờ. Có điều gì mới về những lối vào vũng Yeerk mà tụi mình nên biết không?”

Một hồi yên lặng. Tôi cho là mình trông thấy Ax mỉm cười, theo cái kiểu lạ thường của người Andalite hổng có miệng. Nhưng cũng có thể là do tôi tưởng tượng ra. Một khoảng yên lặng nữa. Tobias nói, <Bồ tỉnh lên kế hoạch gì đề…>

Tôi thụi đấm tay này vào lòng bàn tay kia của mình. “Mình tỉnh chuyện đưa Cassie ra khỏi đó. Giờ thì trả lời câu hỏi của mình đi. Mọi điều mà bồ biết về lối vào của vũng Yeerk. Nào!.”

<Phòng thay đồ trong tiệm *Lỗ hổng*. Phòng vệ sinh trong cửa hàng McDonald. Địa đạo bên dưới sân chơi của Trung tâm Cộng đồng.>

“Còn lối đi nào khác nữa không?” Tôi hỏi nhanh.

Tobias ngẩng đầu lên và dường như đang cân nhắc. <Có thể có. Có một tòa nhà văn phòng mới mở cách tòa nhà McQueen, chỗ tụi mình đã tới hôm nay, chỉ chừng vài dãy phố. Mình đã quan sát nó từ lúc nó mới xây cách đây hai tháng. Điều kì lạ là nó vẫn luôn trống rỗng. Không ai thuê mướn gì cả.>

“Thị trường bất động sản đóng băng à?” Marco thắc mắc.

<Không đâu. Mình cũng đã quan sát cấu trúc của tòa nhà. Hầu hết đã bị che kín, nhưng không ai nghĩ một con diều hâu lại quẩn quanh đó mà rình mò. Mình không phải là một kĩ sư nhưng cũng khá chắc chắn là các tòa nhà văn phòng đều phải có những thứ như là khoảng trống dành để xây cầu thang bộ hay đường thông cho thang máy. Nhưng tòa nhà này thì không có mấy cấu trúc đó. Và mình cũng khá chắc chắn là phần mái của nó có thể kéo ra kéo vào được.>

<Tôi tin, đó không phải là nét đặc trưng phổ biến của dạng nhà ở bình thường trên Trái Đất.> Ax phát biểu.

<Phải. Có một ngày mình cho rằng mình nhìn thấy thứ gì đó như là một chiếc Con Rệp tàng hình đáp xuống mái. Mình không chắc lắm. Mình ở quá xa, nhưng mấy bồ biết mà, mình cứ luôn thắc mắc là tên Visser đưa những chiến đấu cơ của hắn ra vào vũng Yeerk bằng cách nào. Mình không - >

“Còn bao nhiêu thời gian nữa, Ax?”

<Sáu mươi lăm phút theo giờ của các bạn.>

<Cũng có thể mình lầm về chỗ đó,> Tobias vội nói.

“Mất nửa tiếng để đến đó, nửa tiếng nữa để xâm nhập vào trong,” Marco tính toán. “Nếu đó thực sự là lối vào vũng Yeerk, chắc chắn sẽ có lính gác. Vậy là phải mất thêm một ít phút nữa. Sau đó cần thời gian để vào được vũng Yeerk, kiếm xem Cassie đang ở đâu và chuồn ra ngoài. Không rõ bao lâu nhưng chẳng thể nào hoàn thành mọi việc trong vòng sáu mươi lăm phút được.”

“Một chiếc Con Rệp thì hổng tiêu tốn thời gian nhiều đến thế đâu,” tôi nói.

<Chúng ta chẳng có chiếc Con Rệp nào cả,> Ax nói.

Tôi hít một hơi thiệt sâu. Tôi có một ý tưởng điên rồ. Một ý tưởng tự sát. Tôi nhếch mép cười nửa miệng với Marco. “Bồ muốn điên rồ sao? Mình có vài ý tưởng đây.”

“Được rồi, Rachel. Việc này thật là điên rồ. Hoàn toàn điên rồ. Làm cách nào chúng ta có thể lấy được chiếc máy bay đó mà hổng bị bắn hay bị những chú chó chăn cừu Đức làm thịt đây?”

Được rồi, tình huống xem ra cũng có chút ác tâm. Sân bay Morgan. Chiếm lấy những chiếc phản lực nhỏ, có cả sở hữu tư nhân lẫn sở hữu tập đoàn. Mặc dù mặt trời vẫn còn chưa mọc, nhưng những ngọn đèn ánh sáng trắng sáng chói rọi sáng đường băng, đồng nghĩa với việc hổng có bóng tối thuận lợi để ẩn nấp. Địa hình rộng và bằng phẳng nghĩa là hổng có mái che tự nhiên. Những lớp hàng rào cao. Một vài hàng rào có thể gây ra cú sốc điện dữ dội cho bất kì ai có ý định trèo qua. Nếu dòng điện hổng thể ngăn cản kẻ xâm nhập thì vẫn còn những sợi dây thép gai, và cả những chú chó bảo vệ được huấn luyện nặng gần bốn mươi kí lô nữa chớ. Bảo vệ người thì canh gác mọi cổng ra vào. Súng lục nhét trong bao, lủng lẳng nơi thắt lưng

trông có vẻ trễ nải, kiếng mát lúc nào cũng đỉnh chặt vào mắt – cứ tưởng như núp sau cặp kiếng ấy là những con mắt ngủ gà ngủ gật vậy. Nhưng tôi đang đưa ra toàn những giả thiết cực kì liều lĩnh. Ít nhất là vào lúc này. Tất cả những biện pháp an ninh là nhằm bảo vệ phi cơ phản lực riêng cho những kẻ giàu có và nổi tiếng. Còn chúng tôi thì chuẩn bị cướp lấy một chiếc trong số đó. Tôi tự hỏi hổng biết chủ nhân của chúng đã mua bảo hiểm chưa nhỉ? Và rồi tôi nhìn thấy hình vẽ biểu trưng của tập đoàn trên chiếc máy bay mà chúng tôi đã nhắm. Và trên chiếc bên cạnh. Philip Morris. Ồ, hay quá. Ông chủ của những em bé này đã mua bảo hiểm rồi. Nhiều là đằng khác. Tôi nhún vai. "Hổng có thời gian. Đồng hồ đang tic-tắc. Trở lại vấn đề căn bản: Chúng tôi phải chạy đua với nó."

"Tui biết bồ sẽ nói thế mà." Marco quay sang nói với Ax và Tobias. "Tui biết nhỏ sẽ nói thế mà."

"Đếm đến ba nha, mấy bồ. Một, hai, BA!"

Chúng tôi tản ra. Trườn đến hàng rào đầu tiên, những ngón tay bíu chặt, những chiếc giày đế mềm ráng nhét vào rồi lại rút ra khỏi những mắt lưới bé tí tẹo - ngay cả những ngón chân cũng hổng cho lọt nữa kìa. Hổng có bẫy điện nhưng có quá chừng dây thép gai ở trên đỉnh hàng rào. Quăng mình qua những cuộn dây thép gai, tụi tôi buông người xuống mặt đất phía bên kia hàng rào.

CHƯƠNG 18

"Úi chà chà!" Thật may là chúng tôi đã bận quần jean và áo nỉ - những thứ chúng tôi giấu sẵn trong nhà kho của Cassie dành cho những lúc khẩn cấp – để chống chọi lại khi trời lạnh lẽo ban đêm. Băng qua thềm đế máy bay bằng bê tông! Chạy hết tốc độ! Thật kì lạ khi lại được chạy trong hình hài một con người. Đã lâu lắm rồi chúng tôi hồng chạy như thế này. "Này! Mấy nhóc! Dừng lại ngay!" "Grừgrừ!" Tôi liếc nhanh qua vai và nhìn thấy hai chú chó chăn cừu Đức đang bị những sợi dây cột cổ ghìm lại, căng mình lên chuẩn bị làm việc mà chúng đã được huấn luyện: Hạ đo ván những kẻ xâm nhập! Tôi guồng hai cẳng chân. Những chiếc giày đế mềm của chúng tôi dẫm xuống đất tạo nên những âm thanh như tiếng vỗ tay quá nhanh và quá to. Giờ thì một giọng nói phát ra từ loa phóng thanh. "Tôi nói, dừng lại, nhân danh pháp luật. Nếu không tôi sẽ thả lũ chó ra ngay."

"Có ai có chút bánh thức ăn cho chó nào không?" Marco hổn hển. "Chó con ngoan nào!"

"Sắp tới nơi rồi! Nhanh lên nào!" Tôi rướn tay liều nắm lấy tay vịn của cái cầu thang xếp, rồi đu người lên một vài bậc thang đầu tiên. Một thợ máy xuất hiện bên dưới tôi, trong tay anh ta là một dụng cụ rỗng ruột. Hẳn là anh ta đang lúi húi dưới thân máy bay mà tôi hồng nhìn thấy từ trước.

"Này, cô gái nhỏ. Cô không thể…"

Tôi phóng một tia nhìn lên cái đầu hói của anh ta.

"Ồ, không đâu. Tôi có thể chứ."

Anh ta chụp lấy tay vịn, nhảy qua để bắt tôi. Tôi xoay người khiến anh ta tóm hụt. Tôi tiếp tục chạy và đến được cánh cửa máy bay. Marco, Tobias và Ax ở ngay sau lưng tôi.

"Gâu Gâu Gâu Gâu!"

"Vào, vào, vào trong đi!" Tôi vừa hét, vừa lôi Ax xềnh xệch qua khung cửa hẹp. Ánh bị vướng vịu với mấy bậc cầu thang. Tôi bắt đầu kéo thang lên và đóng cửa lại…

Rầm!

"Cám ơn, Rachel. Đôi chân con người quá ư là chông chênh..."

"Để sau đi, Ax. Coi chừng mấy tên bảo vệ nha."

"Tui có thể quen được với mấy thứ này ngay đấy," Marco nói, nhìn quanh phần bên trong hết sức sang trọng của chiếc phi cơ. "Không vấn đề gì. Ghế bọc da êm ái. Màn hình video mười hai inch. Nữ phục vụ xinh đẹp… này, những cô gái xinh đẹp đâu cả rồi?"

"Đủ rồi đấy Marco." Tôi nạt. "Tobias, đảm bảo an ninh ở cửa. Ax, bồ có thể lái cái này chứ?"

“Chắc chắn rồi. Nhưng, trước hết, tôi phải hoàn hình để có thể sẵn sàng quăng mình ra ngoài vào thời điểm thích hợp…”

“Không sớm thế đâu,” Marco lẩm bẩm.

Tôi gầm gừ. “Mấy bồ vô tích sự quá đi.”

“Tui có tích sự à nha,” Marco đang nhìn qua ô cửa sổ phía cuối máy bay, quay người lại và đột ngột nói. “Tui đang tỉnh nói với bồ là có khoảng, ồ, mười gã tay lăm lăm súng và gậy tuần đêm đã sẵn sàng đánh tụi mình tơi bời. Ngay sau khi họ bắn nát lối vào, đi nhiên rồi.”

<Tôi đã sẵn sàng, thưa Hoàng tử, rồi, tôi đã sẵn sàng ->

Ax đứng trong buồng lái chật hẹp, bốn chân trụ vững chắc, bắt đầu lướt những ngón tay nhanh nhẹn trên bàn phím điều khiển.

Brrừmmm…

Động cơ bừng sống dậy. Ax đẩy cần điều khiển về phía trước một cách chậm rãi và máy bay bắt đầu lăn bánh trên đường băng, chuẩn bị cất cánh.

“Bồ chắc là hiểu rõ quy trình cất cánh chứ, Ax-ngố?” Marco căng thẳng hỏi. Ax xoay mắt cuống về phía Marco và ném cho cậu ấy một cái nhìn kênh kiệu.

<Tôi nghĩ mình hoàn toàn có thể lĩnh hội được công nghệ vô cùng tinh vi này của loài người,> ảnh nói khô khốc.

Chiếc phi cơ tăng tốc. Ax hướng nó ra đường chạy trên mặt đất rồi chuyển hướng thẳng tới đường băng. Nhưng tôi vẫn có cảm giác như tụi tôi đang bò chậm rì!

“Ax! Mấy tên bảo vệ sắp đuổi sát kịp tụi mình rồi! Bồ có thể…”

Ax hướng về đường băng và mở bộ điều chỉnh. Cuối cùng, đạt đến tốc độ cần thiết rồi! Đột nhiên…

<Ax! Coi chừng.>

Một con hươu! Nó nhảy vọt ra từ khu rừng phía bên phải! Quá nhanh. Quá gần để Ax có thể dừng lại!

Con hươu đứng yên như phỗng trước chúng tôi chừng hai chục mét, mắt nó sáng rực trong đêm tối, lóa mắt bởi ánh đèn pha của chiếc máy bay, hoàn toàn không chú ý tới tiếng la của những người đàn ông và tiếng sủa điên cuồng của lũ chó!

Xxạạạch...

Ax quẹo gắt ra khỏi đường băng và chiếc phi cơ lăn bánh trườn qua cánh đồng cỏ rậm, chỉ cách con hươu có chừng vài ba tấc! Mà có vẻ như chỉ vài ba phân!

“Cú cứu nguy ngoạn mục đấy, Ax!” tôi thét lên trong lúc ảnh hướng chiếc máy bay về lại con đường bê tông.

<Cám ơn, Rachel,> Ax nói giọng căng thẳng. <Nhưng tôi e là cú lách mình khi nãy đã làm chúng ta mất đi tốc độ cần thiết để có thể cất cánh ở cuối đường băng.>

<Họ sắp thực sự bắt kịp tụi mình rồi,> Tobias cảnh báo. <Và bọn họ vừa mới kiếm được một chiếc xe tải an ninh kìa.>

Tobias đã hoàn hình và đang đậu trên lưng của một trong hai chiếc ghế hành khách hướng ra trước.

“Có cơ hội nào không, Ax?” Tôi la lên.

<Chỉ có một cơ hội mỏng manh thôi. Nhưng nếu tôi thất bại…>

Tôi liếc nhanh qua Marco và Tobias.

Marco gật đầu, hai mắt tối sầm.

Tobias… cái ánh nhìn trừng trừng bí ẩn loài diều hâu của cậu ấy hổng thay đổi, nhưng tôi hiểu.

“Làm đi, Ax! Tiến lên nào!”

Nhanh hơn, nhanh hơn, nhanh hơn nữa. Tiếng động cơ gầm rú. Cây cối vùn vụt bên cạnh, mờ đi… Tôi nắm chặt lưng ghế phi công, ngón tay trắng bệch.

Được rồi!

<Chúng ta đã cất cánh!> Ax nói điềm tĩnh.

Tôi quệt tay ngang trán lấm tấm mồ hôi. Tôi thấy căng thẳng, phấn khích và biết ơn. Điệp vụ giải cứu đang được vận hành. Chúng tôi nâng độ cao và tăng tốc. Cao hơn, nhanh hơn. Băng qua những vùng đất không tên, qua cả vùng ngoại ô và thành phố chúng tôi đang sống. Hướng đến tòa tháp Beane mới dựng. Đến vũng Yeerk. Và đến với Cassie.

Cao hơn, cao hơn và nhanh hơn. Bầu trời chầm chậm ngả tối, màu xanh thẫm hơn. Tim tôi nện thình thịch trong lồng ngực. Mỗi nhịp đập là một giây trôi qua. Tic tắc. Thời gian của Cassie đang cạn dần. Thời gian của chúng tôi cũng cạn dần! Cuối cùng- cuối cùng thì chúng tôi cũng đã ở ngay bên trên tháp Beane, cách đỉnh tháp chừng hai ngàn mét trên không.

"Sẵn sàng rồi chứ, Ax?" tôi hỏi.

<Đã vào vị trí.>

"Mọi người sẵn sàng rồi chứ? Marco, biến hình đi."

"Tui đổi ý rồi," cậu ấy nói. "Tất cả những thứ vớ vẩn mà tui nói về việc cần có một chút điên rồ í mà, chỉ là vì tui bị hạ đường huyết thôi."

"Marco. Làm đi."

<Đến lúc rồi,> Ax nói. <Bạn nhớ những chỉ dẫn mà tôi đã nói chứ?>

"Rồi," tôi nói. "Nhớ cả rồi."

Phụụụụụt...

"Lạy thánh thần…"

Một cú chúi đầu chỉn mươi độ! Mũi máy bay chúc xuống, nó sẽ va thẳng vào mái của tòa tháp Beane! Ngay lúc này đây, cái mái đó trông khá là vững chắc.

"Được rồi, Ax. Đưa cái cần gạt đó cho mình." Tôi thét lên át tiếng gầm rú của động cơ và tiếng ào ào của gió. "Biến hình đi! Rồi ba đứa bồ nhào ra nhen."

<Rachel…>

"Ổn mà, Tobias." Tôi nói. "Mình sẽ ổn thôi mà."

Ax khuyu gối và bám những ngón tay Andalite yếu ớt vào những sợi vải trên tấm thảm lót sàn máy bay càng sâu càng tốt. Ảnh gắng sức đẩy cơ thể nặng nề của mình lên hướng về phía cửa bằng những cánh tay Andalite yếu xìu. Rồi với những cẳng chân mạnh mẽ hơn, Ax dịch thân mình về phía trước. Ráng giữ cho cơ thể hổng bị thụt lùi, Ax đẩy cửa mở toang và chỉ vừa đủ sức giữ cho mình hổng bị nhào ra ngoài bởi sức hút của không khí ào ra từ trong khoang máy bay. Tôi vật lộn giữ vững cần điều khiển cho đến khi cả ba đứa bạn đã ra ngoài, ráng giữ sao cho đề hổng bị hất văng ra khỏi ghế bởi luồng không khí dữ tợn và đề trán hổng bị đập mạnh vô tấm kiếng chắn gió phía trước.

Tôi lờ mờ nhận thấy Ax đang co rút lại biến thành diều mướp phương Bắc. Một chú chim ưng và một con diều hâu đuôi đỏ đang gắng bốc thân mình lên thoát ra khỏi sức hút mạnh khủng khiếp của gió và hai đứa nó đang thả mình nổi bồng bềnh ngay bên ngoài máy bay. Và rồi cuối cùng tôi nhận thấy mình hoàn toàn đơn độc trong một chiếc máy bay nặng bốn tấn, lao thẳng qua không trung vào một vật trông quá ư là rắn chắc. Có phải tôi thực sự trông mong mái tòa tháp sẽ được kéo thụt vô mở lối cho tôi không ta? Còn kẻ thù thì sao ta? Phải lái chiếc phi cơ bay xuống. Ax đã nói rất rõ ràng. Lái tự động

sẽ là vô dụng. Cần phải chờ, chờ, cho tới khi phần mái hình chữ nhật choán hết tầm nhìn, cho tới khi hổng cách chi mà trượt được mục tiêu, cho tới khi…

Biến hình! Ngay bây giờ!

Đại bàng đầu bạc.

Mới chớp nghĩ tới đó, tôi liền buông tay nắm khỏi tay ghế phi công.

RẦM!

Tôi gắng hết sức nhưng vẫn bị lực hút ném đập vào vách máy bay, rồi đến đập vào ghế hành khách.

RẦM!

Tôi lờ đi những vết thâm tím và để mặc mình bị đẩy, bị giật, bị trượt về phía cánh cửa để mở.

Tuyệt! Tôi đã ra tới được cửa rồi. Tôi buông tay nắm và cơ thể vẫn là người của tôi bay vèo ra khỏi máy bay. Thiệt khùng hết sức! Qua đôi mắt bị gió quất rát buốt, nhòe nhoẹt nước, tôi thấy, ở phía dưới tôi, chiếc máy bay thoạt có vẻ như rớt chầm chậm, rồi mỗi lúc một nhanh hơn. Tôi biết bạn bè tôi hẳn vẫn đang ở bên trên dõi theo tôi. Động cơ vẫn hoạt động. Tôi cảm thấy sức nóng tỏa ra của luồng không khí xoáy đằng sau máy bay.

Biến hình! Biến hình! Biến hình!

Đầu trước rồi đến gót chân. Hai gót chân đang teo lại thành những chiếc vuốt quặp xuống đầy sức mạnh.

Quá chậm!

Hoảng loạn… *Đâu tranh với nó đi, Rachel! Mi là một anh hùng, một chiến binh cơ mà. Mi có thể làm được. Mi phải làm được! Đó mới là mi.*

<Rachel!>

Có ai đó đã gọi tên tôi phải không ta? Rơi nhanh, rơi rất nhanh xuống…Và rồi tôi cảm thấy ngứa ngáy khắp hai cánh tay, hai cẳng chân, suốt dọc lưng. Cảm giác ngứa ngáy ấy có nghĩa là những họa tiết hình lông chim đang tự chạm trổ trên làn da tôi. Những hình xăm bao phủ khắp thân tôi rồi nổi lên thành hình ảnh ba chiều. Nhưng một con người phủ đầy lông vũ vẫn hổng thể nào bay được! Một con người phủ đầy lông vũ sẽ va cái rầm xuống đất…

BÙM!

Chiếc phi cơ đã đụng trúng mái của tòa tháp Beane và cày một đường trên phần mái đứng yên hổng có thụt vô. Chiếc máy bay nổ tung do va đập, tạo nên một lỗ hổng toang hoác trên mái.

Vụụụttt!

Một quả cầu lửa! Kích thước của nó lớn khủng khiếp đến hổng ngờ, thế nên, dù mới biến hình được phân nửa và vẫn đang tiếp tục rơi trong không trung với tốc độ ngày một tăng, tôi hổng thể hổng nhìn thấy, nghe thấy và cảm nhận được nó. Những luồng hơi nóng mãnh liệt nối tiếp nhau phả vào không trung! Không khí xung quanh

tôi lung linh như một mặt hồ gợn sóng bị mây che phủ. Rồi, từ tháp Beane, những làn khói đen cay xè cuồn cuộn dâng lên. Tôi vẫn đang rơi, rơi vào địa ngục! Một con người phủ đầy lông vũ giờ đã có đôi mắt đại bàng. Tôi có thể nhìn rõ hơn, thấy khối kiến trúc đang dâng lên, tiến lại mỗi lúc một gần tôi hơn...

"Ááááá!"

Có phải tôi đã la thành tiếng? Hay chỉ là tiếng gào thét trong đầu ta? Mà việc đó thì có vấn đề gì kia chớ? Phần mái nát bấy, sao gần thế kia! Ở xung quanh rìa lỗ hổng, những mảnh kim loại và kiếng bể lởm chởm đâm ngược lên xiên xẹo trông như những cái răng dựng ngược, vô cùng lợi hại, mọc vòng quanh cái bao tử mở banh của một con quái vật vậy.

Những ngọn lửa cháy phừng phừng!

Vẫn đang tiếp tục biến hình… Có phải tôi đã nhẹ hơn? Những lóng xương của tôi đã hóa rỗng rồi phải không ta? Tốc độ, hơi nóng, những mảnh vụn,…

"Ááááá!"

HỤP!

Qua rồi! Tôi bị hút qua cái lỗ hổng khủng khiếp - nơi đã từng là mái nhà - theo bén gót chiếc máy bay cháy phừng phừng. Lông cháy xém, phổi nghẹt khói, nhưng còn sống!

Biến hình tiếp đi, Rachel! Hoàn tất việc biến hình nào! Quá nhanh! Mình đang rơi quá nhanh! Mình sẽ lao sầm vô chiếc máy bay đang quay mòng mòng và chúi nhủi phía dưới mình mất thôi! Hãy trở thành đại bàng ngay nào!

Rơi xuống, xuống nữa. Một, hai rồi ba tầng lầu của tòa nhà trống rỗng trôi qua. Tobias nói đúng. Hổng có người thuê. Hổng có sàn nhà, hổng có tường ngăn. Hổng có cả thang máy hay thang bộ luôn. Chỉ là một trục ống rỗng ruột, một đường hầm đi xuống… coi nào… bốn, năm, sáu tầng lầu!

Có rồi! Đôi cánh! Cơ thể của tôi vẫn còn quá bự, chưa là đại bàng hoàn toàn, nhưng… Tôi đập cánh, cố kéo mình lên chống lại sức hút của chiếc phi cơ đang lao thẳng xuống, tôi vật lộn… Tầng lầu thứ bảy… thứ tám!

<Aaaaáááá!>

BÙM!

KA-BÙM!

Những mảnh vụn của chiếc máy bay va loảng xoảng, rầm rầm xuyên qua một cái trần nhà hoặc là một cái cửa sập hay một thứ gì đó đại loại thế. Tôi bám theo sau.

"Áááááá!"

Rơi xuống xuyên qua lỗ hổng! Chiếc máy bay đang rơi từ mái vòm cao của vũng Yeerk xuống theo hình xoắn ốc. Giữa những tiếng rít ầm ầm như sấm tạo nên bởi chiếc máy bay đang lao thẳng xuống, tôi có thể nhận ra những tiếng kêu la khổ sở, khóc lóc đau lòng của những vật chủ bị ép buộc. Có một tiếng kêu xa xa, quá đỗi quen thuộc.

"GHAFRASH! Coi chừng!"

Tôi có thể nghe thấy tiếng thét hoảng loạn, sững sờ của những tên Mượn xác Hork-Bajir. Tôi có thể thoáng nhìn thấy chúng đang dồn từng đoàn vật chủ lùi lại tránh xa mép vũng Yeerk mang màu chì xám xịt, tránh xa chiếc phi cơ…

ÙÙÙÙMMM! XXXÈÈÈÈOOO!

Rớt thẳng vào vũng! Thân máy bay vẫn đang bốc cháy xé toạc bề mặt xám xịt đục ngầu của vũng Yeerk, rồi biến mất chỉ trong phút chốc. Nước trong vũng sôi ùng ục, kêu xèo xèo, sủi bong bóng, bắn văng tung tóe. Vũng Yeerk nuốt chửng chiếc phi cơ vào lòng rồi phun nhả lại những mảnh vỡ kim loại méo mó, vặn vẹo nổi lềnh bềnh, nhấp nhô trên bề mặt nhớt nhợt của nó. Có hàng trăm, có khi là hàng ngàn con sên Yeerk đang ở trong cái vũng đó! Có bao nhiêu tên đã chết trước đó rồi hén? Có bao nhiêu tên vừa mới bị luộc chín đây ta?

Vọt lên đi, Rachel! Vọt lên nào!

Tôi xòe cánh, giương vuốt, triệt tiêu tốc độ bay.

Được rồi. Giờ đây, tôi đã là một con đại bàng chỉnh hiệu. Chỉnh lại tư thế, đập cánh rồi bay vút lên, liệng cao bên trên nền nhà tang thương của khu liên hợp ngầm rộng lớn. Dường như, trong tình trạng rối ren ấy, hổng một ai để ý tới một chú chim Trái Đất cả. Những vật chủ bị ép buộc đang bị ném phịch phịch vào trong lồng. Còn những vật chủ tự nguyện của lũ Yeerk đang ngụp lặn trong vũng để hấp thu tia kandrona - những anh chị em bất đắc dĩ của nhau - thì bị xô dồn vào một chỗ. Cốt là để đề phòng ỉ mà. Ấy thế nhưng Casssie đâu rồi ta? Tôi lia ánh nhìn sắc bén, tinh tường của con đại-bàng-tôi từ phải sang trái. Võ cánh, nâng mình lên cao hơn, tôi kiểm tra khu vực vũng, tới những tòa nhà,… tới hai cây cầu trao trả và tiếp nhận Yeerk. Và tôi tìm thấy nhỏ - một con thú khổng lồ, máu tươi lẫn máu đã đóng cục bê bết trên bộ lông màu trắng nhờ. Đầu nhỏ cúi gục, bốn cái chân to bằng cả gốc cây bị xiềng lại với nhau. Vây quanh nhỏ là ba tên bảo vệ người Hork-Bajir, một trong ba tên đó kề một lưỡi dao ngay cuống họng của nhỏ. Hổng còn thời gian nữa để mà trù trừ nữa! Mặc kệ vũng Yeerk bị sụp, Visser Ba chắc hẳn sẽ ra lệnh phải cho một tên Yeerk đầu độc tên thảo khấu Andalite đó cho bằng được, buộc nó

phải hoàn hình và tiết lộ mọi thứ…

Cassie còn được bao nhiêu phút để ở lại trong lốt hình biến này nữa ta? Tôi hổng rõ nữa. Mười lăm, hay năm phút đây? Hổng còn thời gian để đi tìm mấy đứa kia nữa rồi! Hổng biết tụi nó có còn giữ được mạng sống để mà chui qua cái lỗ hổng lởm chởm cháy phừng phừng đã từng là mái nhà kia nữa không? Và nếu như có còn sống thì cũng hổng biết tụi nó có xuyên qua được những ngọn lửa và những luồng hơi nóng cháy da cháy thịt đến kinh người kia và…

<Cassie! Là mình nè. Ráng chịu đựng nha!>

Chỉ có một thoáng động đậy nơi cái đầu cúi gục của nhỏ. Đủ cho cặp mắt tinh tường của đại bàng nhận thấy nhưng hổng đủ để khiến mấy tên bảo vệ Hork-Bajir phải dè chừng.

Một cú tấn công bất ngờ!

Ai mà biết được một chú đại bàng đầu bạc có thể chống lại được bao nhiêu chiến binh Yeerk kia chớ! Adrenaline dâng tràn ngập cơ thể, trỉ óc và tâm hồn tôi. Tôi điên rồi. Nhưng cần phải thế! Tôi nhào xuống, cánh dang rộng, móng vuốt giương ra, rồi cụp lại, sẵn sàng tiêu diệt kẻ thù!

Xoẹẹt!

"Ááááá!"

Tôi cào nát hai con mắt của tên bảo vệ đang kề dao vào cổ Cassie. Ngay lập tức, hắn khuyu gối, máu rỉ ra từ hai bàn tay đang ôm lấy mặt của hắn.

<Rachel!>

Tấn công! Móng vuốt lại giương ra, một lần nữa. Thêm một tên Hork-Bajir gục xuống. Một tên nữa lên đường. Cassie…cái quái gì… Xuất sắc! Cassie đang hoàn hình một cách chậm rãi và cẩn thận. kiểm soát quy trình hoàn hình theo cách mà chỉ có mình nhỏ mới có thể làm được, nhỏ co rút cơ thể chỉ vừa đủ để thoát khỏi xiềng xích đang quấn quanh người mình.

Nhỏ giật mạnh xiềng xích ở chân sau, ném một phần xuống vũng Yeerk vẫn còn đục ngầu và quấn phần còn lại vào chân trước.

Giờ thì nhỏ lại biến hình, trở về với kích thước thật: Một chú gấu trắng Bắc cực sừng sững, cao gần hai mét rưỡi! Mạnh mẽ vượt sức tưởng tượng. Và lại còn giận dữ nữa chớ! Cassie vung vẩy sợi xích nặng quanh đầu.

“HSSSSROOOAAARRR”

Phải thế chớ!

THỊCH!

Tên Hork-Bajir thứ ba vẫn còn sống sót - đang loạng choạng sau đợt tấn công của tôi – đã bị hạ. Cassie thả cả bốn chân xuống đất. Tôi đậu trên tấm lưng rộng và vững chãi của nhỏ.

<Ngạc nhiên khi nhìn thấy mình sao?> Tôi hỏi.

<Bầu trời đổ ập xuống, lửa cháy khắp nơi, bọn Yeerk nháo nhác

tìm chỗ núp. Còn có thể là ai khác ngoài bồ hớ? >

Dọc theo cầu nhập, năm tên Hork-Bajir đang đi tới. Những bàn chân bự chang bang đầy vuốt sắc của chúng nện thình thình, huỳnh huych, những lưỡi dao rít lên ken két mỗi khi chúng di chuyển và va phải nhau.

PHỊCH!

Tên Hork-Bajir bị chọc mù mắt, máu chảy đầm đìa bị liệng ra ngoài, nằm chình ình ngay giữa lối đi của năm tên kia.

< Kế hoạch là gì vậy, Rachel? >

< Ngăn chúng lại, bằng cách nào đó. >

Chúng tới gần hơn rồi! Tên Hork-Bajir dẫn đầu bước chậm lại. Chỉ một chút xíu thôi. Thêm một vài mét nữa và tất cả những gì chúng cần phải làm là đẩy chúng tôi lùi lại đến đầu cầu và rơi xuống vũng Yeerk. Quá dễ dàng! Mắc gì mà phải vội vã chớ?

< Bay đi, Rachel! > Cassie nói quyết liệt. < Ra khỏi đây. Mình sẽ gắng hết sức đánh bại bọn chúng. >

< Sau đó thì sao? Bồ chỉ còn chưa đầy mười phút trong lốt hình biến này thôi, Cassie, > tôi nói. < Rồi bồ sẽ là Nanook[16] suốt đời à? Không đâu. Mình sẽ ra khỏi đây và đưa bồ đi cùng. Tụi mình sẽ thoát. Bằng mọi giá, tụi mình sẽ tìm ra một lối thoát. >

Nếu bọn chúng muốn tóm được một ai đó, tôi nghĩ, *hãy để chúng bắt mình. Và rồi, mình sẽ làm bất cứ việc gì mà mình cần phải làm. Đúng, bất cứ điều gì. Nhưng bây giờ…*

Bọn chúng tiến tới, hầu như chỉ còn cách tụi tôi một tầm tay với. Không!

Tôi thấy căng thẳng cho những hành động sắp tới. Bên dưới móng vuốt tôi cảm nhận được cơ bắp của Cassie căng cuộn, sẵn sàng chiến đấu. Tên Hork-Bajir dẫn đầu giơ cao cánh tay đầy dao và…

< Dừng lại! >

Giọng truyền! To và vang như sấm. Chỉ có thể phát ra từ một người duy nhất! Visser Ba!

Năm tên Hork-Bajir dừng lại và đứng sững như thể bị đông cứng. Và cái giọng nói kinh khủng ấy lại vang lên.

< Rất may mắn là hôm nay ngài đã có mặt ở đây, ngài Thanh Tra. Chúng tôi lại vừa tóm được thêm một tên thảo khấu Andalite nữa cho ngài thưởng thức. >

< Không, hổng hay rồi. >

< Ừa. > Cassie đồng tình.

LỘPCỘP LỘPCỘP LỘPCỘP LỘPCỘP.

CHƯƠNG 21

Tên Visser xuất hiện ở bờ mép bên kia của vũng Yeerk. Bên cạnh hắn, tên Thanh Tra – sinh vật kỳ quái dáng thanh mảnh, nhanh-hơn-tốc-độ-âm-thanh - cũng hiện ra, đột ngột như có phép thuật. Xét về mối tương quan lực lượng, ở một mặt nào đó, hắn chỉnh là nguyên nhân khiến tôi và Cassie đang bị mắc kẹt ở nơi này. Hai sinh vật ngoài hành tinh có bốn chân và bộ lông màu xanh dương. Có lẽ, mối liên hệ duy nhất giữa hai sinh vật này là cả hai đều đã từng là vật chủ - rất có thể là không tự nguyện – của cùng một tên Yeerk.

<Ngài Thanh Tra thân mến, có lẽ ngài sẽ lấy rất làm vinh hạnh khi ngài là người đầu tiên ra tay hạ sát tên Andalite cặn bã. À mà hãng khoan, tôi có một ý hay hơn.>

Visser Ba ngừng lại và quay hai con mắt cuống của hắn khinh khỉnh ngó xuống tên đồng bọn. Giữa hai tên có một sự thù địch rất rõ ràng, hổng thể nào nhầm lẫn được.

<Bởi vì dường như ngài cho rằng việc nhổ bỏ tận gốc những kẻ thù này của Đế chế Yeerk là quá dễ dàng,> tên visser tiếp tục, <tôi thách ngài, ngài hãy hủy diệt hai sinh vật bé nhỏ này. Ngay tại đây. Và ngay bây giờ.> Hắn khoát rộng một cánh tay vòng quanh vũng Yeerk. <Tôi nghĩ việc làm đó của ngài chắc chắn sẽ tạo nên một nguồn cảm hứng cho các anh em Yeerk của chúng ta.>

<Giết-những-sinh-vật-thảm-hại-của-Trái-Đất-này-không-phải-là-một-thách-thức-gì-đối-với-một-sinh-vật-có-tốc-độ-và-kĩ-năng-như-người-Garatron,> tên Thanh Tra trả lời.

<Rachel à? Có lẽ lúc này không phải là lúc để hỏi nhưng – mấy đứa kia có đi cùng bồ không?>

<Bồ nói đúng,> tôi nói, từng bắp thịt đại bàng căng ra, đôi mắt tinh nhanh của tôi dán vào tên Thanh Tra, hy vọng nhìn thấy trước mỗi cử động của hắn. <Quả là thời điểm đặt câu hỏi chẳng hay ho gì. Và câu trả lời là, mình hổng biết.>

Visser Ba cười khùng khục, một âm thanh cực kỳ khó chịu. <Ngài Thanh Tra thân mến! Phải chăng ngài đang từ chối lời thách thức của tôi? Tôi không hiểu đấy. Ngài vẫn luôn mắng nhiếc tôi vì luôn thất bại trong việc đánh bại những tên thảo khấu Andalite này. Ấy thế mà, khi có cơ hội được tự mình làm điều đó, thì ngài lại từ chối ư? Tôi e rằng mình phải hiểu rằng lời từ chối của ngài như một lời thú nhận của… >

<Ta-chấp-nhận-lời-thách-thức-không-phải-là-thách-thức-của-ngươi.>

<Cassie, sẵn sà…>

VÙÙÙÙÙ!

Một vệt mờ xanh xanh dường như vọt bay qua vũng Yeerk.

Sinh vật ấy chạy trên mặt nước!

Vúúúútt!

HUỴCH!

<Áááá!>

Tôi đã bị hạ!

Cú vụt tốc độ của tên Garatron đánh văng tôi khỏi lưng Cassie trước cả khi tôi kịp cất cánh!

Tôi nằm ngửa, choáng nhẹ. Tôi đập cánh điên cuồng xuống cây cầu thép, cố xoay người lại.

Vúúúútt! Vúúúútt!

Tên Thanh Tra chạy vèo vèo vòng quanh Cassie theo quỹ đạo hình tròn lúc rộng lúc hẹp. Vào rồi ra, vào rồi ra. Những bước chân vững chắc và tốc độ đáng kinh ngạc trên cây cầu hẹp.

Cassie, đột nhiên giờ đây trở nên quá to lớn kềnh càng so với đối thủ, quơ hai bàn tay gấu bự chang bang tát rồi vỗ mạnh vào khoảng không quanh mình mà hổng trúng phát nào!

Nhỏ đứng thẳng dậy và vung tròn sợi xích dài cao trên đầu – VỤỤỤT! VỤỤỤT! - rồi đề cho nó bay đi!

TỦM!

Sợi xích rớt tòm xuống vũng Yeerk!

<Rachel! Mình không chạm vào người hắn được!>

Vúúúútt! Vúúúútt!

Cassie quơ tay tát mạnh một lần nữa. Lại hụt. Nhỏ buông người đứng trên cả bốn chân và lăng tròn cái cơ thể kềnh càng của nhỏ rồi -

<Áááá!>

Chân sau bên phải của nhỏ trượt khỏi rìa cây cầu! Nhỏ loạng choạng kéo chân lên lại, nó ướt chèm nhẹp và dính bết thứ chất lỏng xám xịt.

<Mình sẽ tóm cổ hắn, Cassie! Cứ giữ cho hắn bận rộn đi nha.>

Tôi đứng thẳng dậy. Không khí ở đây hổng thuận tiện chút nào cho việc bay lượn, cho việc lấy đủ độ cao để lao vụt xuống mà tấn công. Nhưng tôi phải thử! Bởi tôi là đại bàng đầu bạc - một loài chim săn mồi có thể phát hiện ra cá đang bơi lượn dưới mặt nước từ độ cao ba ngàn mét, một loài chim có thể đâm bổ xuống tóm gọn con cá đang bơi - một mục tiêu di động - vẫn còn sống và vẫn còn đang giãy giụa trong những chiếc móng vuốt chắc khỏe của mình.

Tôi đập cánh – thật mạnh, mạnh hơn nữa, càng lúc càng mạnh. Quăng mình lên không trung, ráng dùng ý chí của bản thân biến những cái đập cánh ấy thành chuyển động bay lên. Tôi bốc người lên khỏi mặt thép trơn trượt của cây cầu một cách từ từ cho dù tôi hổng có khả năng tạo ra được một luồng gió xoáy trong bầu không khí ẩm ướt, trong khi tay Thanh tra vẫn xoay tít mù hổng biết mệt quanh

Cassie và mới chỉ có một vài vòng xoay vừa xong, trong vòng chưa tới một nửa tích tắc, Cassie đã bị lưỡi dao đuôi hung bạo nhanh như cắt của hắn chém phập mấy nhát, để lại trên cơ thể gấu trắng của nhỏ mấy vết thương sâu hoắm, máu chảy ròng ròng. Tôi nâng cơ thể đại bàng của mình lên hòa vào bầu không khí ẩm thấp đượm mùi mốc meo đặc trưng của trái đất. Tôi trông thấy cả đám những tên Mược xác đang vây tròn quanh tụi tôi, theo dõi diễn biến tên Thanh tra hủy diệt nhỏ bạn thân nhất của tôi, reo hò cổ vũ khiến cây cầu thép rung lên bần bật hệt như cảnh tượng tại đấu trường dành cho những võ sĩ giác đấu thời La Mã cổ đại vậy. Dẫn đầu đám Mượn xác ấy chính là Visser Ba, tên quái vật Yeerk trong lốt người Andalite. Từ chỗ bọn chúng bốc lên cái mùi khăn khẳn chua lè của sữa bị lên men. Chính cái mùi tởm lợm ấy khiến tôi thấy mình đáng bị trách cứ rất nhiều.

Rất rất nhiều.

Tôi đã lấy đủ độ cao cần thiết, khoảng chừng trên dưới một trăm mét, ở cao phía bên trên Cassie và tên Garatron. Hổng có tia Nghiệt nào xẻ dọc xẻ ngang không khí ngăn chặn tôi hết. Rõ ràng rằng, tên Visser hổng muốn lơ là cảnh tượng vô cùng thú vị kia. Trận chiến này đang đi tới hồi kết.

Trong vòng một tích tắc, tôi tự hỏi, trong trận đấu dưới kia, ai mới là người được cổ vũ – nữ thần báo ứng của hắn, tay thanh tra, hay băng thảo khấu Andalite. Chính trị, tranh chấp quyền lực – nghĩ tới điều ấy mà tôi thấy kinh tởm vô cùng. Tôi tập trung mọi giác quan vào con mồi của mình – một mục tiêu di động – sinh vật có bộ lông màu xanh dương thoắt ẩn thoắt hiện đang uy hiếp bạn tôi dưới kia và đang khiến cho cuộc sống của các thành viên trong Hội Animorphs tụi tôi trở nên cực kỳ khó chịu.

Tôi nhào xuống. Gần hơn… gần hơn nữa.

Hổng thể nào… kia rồi! Hơi ngoặt chút xíu… không…

Lao xuống, chúi xuống!

Tất cả móng vuốt giương thẳng phía trước, hai cẳng chân phủ lông to lớn của tôi doãi ra hăm hở! Tóm được hắn… <Áááááá!>

<Rachel!>

HUỴCH!

Tôi xụi lơ!

Đập mạnh xuống nền cầu, cần cổ tôi bị trẹo, ngoẹo qua một bên, lưng cong oằn đè lên cánh trái. Tôi trượt dài! Chỉ còn cách mép cầu chừng có một tấc. Tôi đã trượt mục tiêu, có thể là chỉ vừa sượt qua cái đầu bóng mượt của tên Garatron, cũng có thể là hổng phải. Tôi hổng thể…

Tôi là anh hùng, là chiến binh, là chúa tể. Ấy thế mà tôi hổng thể đánh bại được kẻ thù! Hổng thể cứu được nhỏ bạn thân nhất của mình. Hổng thể…

“Tseeeeer! Tseeeer!”

<Tobias!>

“Tseeeer!”

Đúng cậu ấy rồi!

Từ mái vòm thành lũy dưới lòng đất của bọn Yeerk… từ một nơi dường như là ngay chính trung tâm của mái vòm cao vời vợi, vượt qua những thanh rầm phụ trợ bằng thép, xuống, xuống nữa, vượt qua những bức tường cao dơ dáy… một đội ky binh bay xuất hiện.

Một chú diều hâu đuôi đỏ.

Một chú diều mướp phương Bắc.

Và vắt người toòng teng giữa hai bộ móng vuốt quặp chặt của hai chú chim săn mồi ấy là một con rắn hổ mang nhanh nhẹn, cuồn cuộn cơ bắp, khỏe ghê hồn! Hổng có thứ chi có thể so với những cú quất người đầy mãnh lực của nó cho được.

Với những cú quất người mạnh mẽ, với hàm răng nhọn chứa đầy nọc độc chết người ngoạm chặt. Lốt biến hình hoàn hảo của Marco đó. Tên Thanh tra người Garatron sững lại, ngay tại điểm tận cùng trên cây cầu thép, xa ngoài tầm với của chú đại bàng đầu bạc thương tích đầy mình và của cà chú gấu trắng choáng váng, người bê bết máu.

<A ha!> Giọng Visser Ba. <Tại sao, giờ lại xuất hiện thêm vài tên thảo khấu Andalite ở đây thế này,> hắn oang oang. <Ngài thấy thế đã đủ thách thức chưa, thưa Thanh tra?>

<Ngươi-phải-gọi-ta-là-Quan-Hội-Đồng.>

<Ồ, ta sẽ gọi, ngài chắc chắn sẽ được thăng chức mà,> tên Visser nói với cái âm vực châm chọc, giọng hắn chất đầy cảm xúc giả tạo. <Ta sẽ gọi ngài là Quan Hội đồng ngay khi ngài xóa sổ bọn phản trắc chuyên quấy rầy sự nghiệp của đế chế Yeerk này.> Hắn vừa nói, vừa đưa cánh tay Andalite yếu xìu của hắn lên làm một điệu bộ ra vẻ ta đây rất đàng hoàng.

Rất đột ngột. Rất nhạo báng.

<Ta xin hứa trước mạng sống của các Quan trong Hội đồng Tam Thập trụ,> hắn tiếp tục, <rằng vinh quang tiêu diệt băng thảo khấu Andalite sẽ thuộc về ngài. Thực ra thì ta sẽ rất lấy làm biết ơn nếu như công việc mà ta đảm nhận bấy lâu nay bị nhìn nhận là thất bại nặng nề giờ lại kết thúc thành công. Ta sẽ tình nguyện từ chức Visser Ba, từ chức vai trò lãnh đạo cuộc xâm lăng Trái đất của ta, và ta sẽ là người đứng sau ngài ủng hộ ngài vào Hội đồng.>

Tên Thanh Tra hổng nói năng gì.

<Và… ngài sẽ xóa sổ sạch sẽ đám thảo khấu này chứ, phải không,

thưa ngài Thanh tra?> Visser Ba nói, giọng hắn đột ngột trở nên dứt khoát và tàn bạo.

"Tseeeer!"

Tên Thanh tra ngẩng nhìn lên. Móng guốc của hắn nhịp nhịp và có vẻ căng thẳng khi hắn trông thấy ba sinh vật Trái đất đã tiến quá gần đến bên trên hắn, chỉ cách đầu hắn có vài mét. Lại một lần nữa, tôi gượng đứng dậy, quan sát Tobias và Ax thả rơi "món hàng" nguy hiểm trong khoảng cách tấn công của tên Garatron! Ai kia hồng bay vù đi. Ai kia đứng đó ngó đăm đăm xuống cái sinh vật đang vặn vẹo cơ thể một cách chậm rãi. Là tôi đó. Tôi rời mắt khỏi con rắn cứ như thể hành động đó của nó hồng phải là một việc quan trọng vậy. Tôi ngẩng đầu nhìn lên, thấy Tobias đang võ cánh hối hả để lấy lại độ cao, rồi cậu ấy bay vòng lại, nhào xuống, móng vuốt giương hết ra phía trước, tấn công tên Thanh tra.

Hắn di chuyển, có lẽ chỉ chừng ba đến năm phân thôi, nhưng nhanh đến mức Tobias tấn công bị hụt. Lại bay vòng tiếp, lại võ cánh hối hả lấy độ cao.

<Ax! Nhanh lên!> Tôi hét.

Bọn Hork-Bajir! Tôi đã hồng nghe thấy Visser Ba nói ra lệnh gì cho bọn chúng, nhưng có mười hoặc mười lăm tên Hork-Bajir đang di chuyển từ nơi những chiếc lồng giam những kẻ Mượn xác Người tiến về phía tên Garatron.

Để viện trợ cho hắn hay là… trong thoáng chốc, tôi tự hỏi mình như thế.

Nhưng sự chú ý của tên Thanh Tra đã được hướng tập trung vào Ax. Ánh đang hoàn hình thành người Andalite. Và rồi, hắn ngẩng lên, chuyển ánh mắt của mình vào chú chim đang kêu rít róng và đang tấn công hắn…

<Ui da! Mấy tên này hồng chịu cắt móng chân sao ta?>

Marco, đang thận trọng từng bước bò lên chân một tên Hork-Bajir đang chạy. Rồi, có thêm nhiều bước chân thình thịch khoan thai nữa…

<Hãy phóng một phát chắc như bắp nha Marco!> tôi gào lớn.

<Nè, tui hồng có tỉnh tới khả năng…>

VÙÙÙÙ!

Tên Garatron đã hành động trở lại. Hắn xông tới, cách xa khỏi tầm phóng của Marco, xoay tít mù quanh Ax.

Phập! Phập! Phập!

Cả ba cú quất đuôi của Ax đều bị trượt.

<Giữ cho hắn bận tâm với bồ nha, Ax-ngố,> Marco ra lệnh rồi trườn tới, cuộn người lại, duỗi người ra, nghiến răng ken két. Cậu ấy tiến về phía trước, chậm nhưng chắc. Chú rắn hổ mang lặng lẽ trườn lên phía trước, vòng qua đám lính Hork-Bajir bảo vệ đang đứng vây thành một vòng tròn rộng bao quanh trận chiến giữa tên Thanh tra và

Ax. Cốt để đảm bảo tên Thanh tra hổng chạy khỏi chỗ đó ư? Hay cốt để đảm bảo hắn phải đánh nhau cho tới chết? Mà ai chết mới được chớ? Nhưng ánh mắt của đám Hork-Bajir đó hổng có găm xuống đất mà hướng về màn trình diễn tốc độ chóng mặt choáng ngợp, ngoạn mục ngay trước mặt chúng và hướng về những nhát chém vô hại của anh chàng Andalite trẻ tuổi.

Trườn tới, cuộn mình lại, duỗi người ra.

Mỗi lúc một gần hơn.

Tới sát rồi. Cách vài phân.

XXÌI… HỤP!

Marco phóng tới!

Trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, khi Marco ngoạm chặt một chân của tên Thanh tra giữa mấy cái răng nanh, khi cậu ấy bơm nọc độc vào cái cơ thể ngoài hành tinh Garatron sờ sờ của hắn, tôi nhìn thấy hắn rõ nét hơn, hổng còn chỉ là một vệt xanh mờ ảo nữa. Marco đã phập trúng tên Garatron trong khi hắn đang di chuyển với tốc độ cực đại, hệt như việc chộp trúng một viên đạn đang bay vèo vèo trong không khí vậy.

<Mi nhanh thiệt đó, Yeerk,> Marco nói. <Nhưng ta còn nhanh hơn.>

Dứt lời, Marco há miệng nhả nạn nhân ra, rồi trườn đi, cuộn mình lại, duỗi mình ra, trườn ra phía sau đám Hork-Bajir đang hoang mang.

Nhưng tên Garatron vẫn chạy!

<Ôi trời, không!> Cassie nói. <Ngộ nhỡ nọc độc của rắn hổng có tác dụng với cơ thể Garatron thì sao ta?>

<Tụi mình phải giúp Ax thôi! Nào, nhào vô!>

Nhưng trước khi Cassie và tôi lê được hai tấm thân nhàu nhĩ trở lại cây cầu thép và lao vào cuộc ẩu đả thì…

Tên Garatron – tên Thanh tra – chuyển động chậm lại, loạng choạng, lảo đảo.

Hắn vẫn chạy vòng quanh Ax, nhưng cái đuôi dài của hắn thõng xuống.

Một cái chân trước mảnh khảnh đột nhiên quờ quạng quấn lấy chân kia.

<Cá-ái gì đa-ang xả-ảy ra thế nà-ày!> hắn la, sửng sốt. Ngay cả lời nói của hắn cũng chậm hơn, đầy đặn hơn khi mỗi bước chạy của hắn trở nên loạng choạng, lảo đảo hơn và như muốn dừng hẳn lại.

<Ngài đang trải nghiệm vấn nạn băng thảo khấu đó, thưa ngài Thanh tra thân mến của tôi.> Visser Ba nói oang oang, giọng nói giả bộ quan tâm.

<Cassie, nhào xuống vũng Yeerk ngay lập tức và biến thành ó biển hoặc hải âu,> tôi ra lệnh. Tôi nghe thấy một tiếng động chao nhẹ phía sau lưng nhưng tôi hổng quay đầu lại.

<Ax, cả bồ nữa. Biến thành chim ngay nào! Tất cả mọi người!

Mình hổng biết cái trò ra vẻ ta đây của hai thằng cha này là gì, nhưng chúng ta sẽ thoát ra khỏi chốn này ngay giây phút đầu tiên chớp được cơ hội!>

<Bồ bay được chứ, Rachel?> Tobias vẫn đang lượn vòng quanh hỏi.

<Ừ. Mình ổn. Kiếm Marco đi. Mọi người, hãy ra khỏi đây bằng đường chúng ta lọt vào nha.>

Tên Thanh tra ngã khuyu trên bốn đầu gối của hắn, rồi lăn nghiêng người qua một bên. Tôi nâng người lên không trung một cách khó nhọc và quan sát mấy cẳng chân của tên Garatron duỗi thẳng ra, ngay đơ. Vòng tròn đám Hork-Bajir bảo vệ vẫn đứng ngay như phỗng, im lặng và bất di bất dịch. Hổng tên nào bước tới cứu trợ cho tên Thanh tra. Hổng có bất cứ một nỗ lực nào nhằm ngăn chặn quá trình biến hình của Ax. Hổng có bất cứ một hành động nào ngăn không cho Tobias lao xuống chụp lấy và giữ chặt Marco trong lòng những móng vuốt của cậu ấy.

Quá khiếp hãi vì sợ cơn thịnh nộ của Visser Ba, bọn chúng cũng hổng dám chuyển hướng sự chú ý của mình vào chú gấu trắng dưới vũng Yeerk.

Nhưng tên Visser thì vẫn đang quan sát và ghi nhận mọi sự việc.

<Hỡi tên Thanh tra kia!> hắn la lớn. <Hãy nhìn kìa! Đám thảo khấu Andalite đang tẩu thoát kìa! Mi phải đuổi theo bọn chúng chứ!>

<Ta… ta… không… thể… cử… động…> tên Thanh tra thều thào, ngấp ngứ trả lời.

<Đúng rồi, và rất, rất nhanh thôi, mi sẽ không thể thở được nữa,> Visser kết luận một điều hết sức hiển nhiên. <Ta nhất định sẽ chuyển lời chào vĩnh biệt của mi tới Hội đồng, ngài Thanh tra thân mến.>

Bõm!

Cassie!

Một chú chim hải âu trồi lên và nâng mình khỏi mặt vũng Yeerk đặc quánh, xám xịt!

<Nào, đi thôi!> tôi hét, giọng đã nhuốm màu sững sờ với cảm giác chiến thắng, bất luận nó kỳ quái đến độ nào, bất luận cái cách giành được chiến thắng của tụi tôi lạ lùng đến mức nào. Tụi tôi – tất cả tụi tôi – đang trên đường về nhà.

Cảm giác hân hoan tràn ngập, hổng chấm dứt. Hổng bao giờ. Cuộc sống thực tế vô cùng phức tạp. Nó mang lại cho chúng ta những cảm xúc đơn giản, đáng yêu.

CHƯƠNG 23

Tôi tới thăm cháu ngoại của ông lão qua đời trong trận đột kích vào trường quay của tụi tôi.

Có lẽ tôi đã đến dự đám tang của ổng nếu như nó được tổ chức tại đây – thành phố nơi tụi tôi sống. Nhưng nghe nói, người nhà ổng đã đưa xác ổng về quê nhà ở đâu đó đầu bên kia đất nước để tổ chức ma chay và chôn cất.

"Mai táng," họ nói thế. Một từ nghe thấy khó chịu quá đi.

Báo chí còn đưa tin rằng ông lão đã có tiền sử bệnh tim nghiêm trọng, rằng ổng có thể chết bất cứ lúc nào. "Chỉ là vào đúng lúc ấy thôi," em gái ổng trích lại lời báo đưa tin.

Có lẽ đến dự đám tang hẳn sẽ dễ dàng hơn, chắc chắn là như thế. Tôi có thể chỉ cần ngồi đâu đó phía cuối nhà thờ hoặc chỉ cần phải tỏ lòng kính trọng một cách âm thầm lặng lẽ, hổng cần phải tới ngồi đối diện với thằng cháu ngoại của ổng, hổng cần phải nói năng gì với nó cả.

Đại loại như, "Nè, chị rất lấy làm tiếc khi biết tin ông ngoại em qua đời. Chị, thực ra thì, phải có trách nhiệm với cái chết của ông em, thế nên nếu như em có căm ghét chị hay có bất cứ biểu hiện hay cảm xúc gì, cũng được cả…"

Tôi hổng nói thế.

Tôi kiếm được số điện thoại của thằng bé – quá dễ mà – và nói chuyện với má nó – con gái ông lão. Tôi hỏi thăm liệu tôi có thể ghé qua nhà và… tôi nói với cổ rằng tôi cũng có mặt ở trường quay vào cái ngày đó và mục kích cái chết của cha cổ thực là…

Bằng cách nào đó, cổ hứa với tôi sẽ nói chuyện lại với cậu con trai. Nó cỡ tuổi Sarah, em gái tôi. Hiện giờ nó đã bình thường trở lại sau cái chết của ông ngoại.

Ít ra thì nó đã có vẻ ổn. Tôi cho rằng thằng bé cảm thấy rất kỳ cục vì phải nói chuyện với một cô gái tóc hoe vàng trong khi má nó theo dõi và lắng nghe mọi lời nói một cách chăm chú, để đảm bảo tôi hổng phải là một con bé quái gở tới đó làm đau lòng cậu con trai của cổ.

"Chị xin lỗi," tôi nói lời sau cùng.

Thằng bé nhún vai. "Dạ." Rồi nó ngẩng đầu lên nhìn tôi hỏi. "Tại sao chứ?"

Ráng gặng mỉm cười, tôi đứng dậy. "Chỉ là, chị nghĩ," tôi nói. "Đến giờ chị phải đi rồi."

Tôi chạy thật nhanh ra khỏi ngôi nhà đó, chạy thẳng tới nhà Jake, chờ ở cuối đường.

"Anh đã về."

Jake nhướn mày. "Em để ý thấy sao? Năng lực quan sát của em

thật là tuyệt vời đấy, Rachel."

Tôi nhăn nhó và hai anh em tôi quay đầu hướng về phía nhà người hàng xóm của tụi tôi.

"Anh nghe gì hôn?" Tôi hỏi, rất sợ phải nghe câu trả lời.

Jake mỉm cười. "Anh về nhà đêm hôm qua. Ba anh bật đài nghe bản tin muộn. Người ta nói về những con thú hoang "sổng chuồng" quậy tưng đài truyền hình và một loạt những nơi khác nữa. Một chiếc máy bay tư nhân làm một cú bổ nhào từ tuốt trên cao xuống. Tất cả những sự kiện ấy nghe như có liên quan đến vài người mà anh quen biết."

"Đó là một ngày nhiều sự kiện."

"Anh nghĩ tốt hơn là nên gọi cho Cassie. Nhỏ kể anh nghe một ít. Anh nói chuyện với Marco, nó kể anh nghe thêm ít nữa. Cả hai đứa đó đều nói rằng có lẽ em muốn tự mình nói cho anh nghe vài chuyện khác."

"Em hổng muốn kể anh nghe bất cứ điều gì cả," tôi thú thực. "Nhưng em nghĩ em phải kể thôi. Em đã xử lý tình huống cực kỳ tồi tệ. Một khoảng thời gian kinh hoàng."

Jake lặng lẽ bước bên cạnh tôi một lúc, rồi hỏi. "Khi em khởi sự, có bao nhiêu thành viên Hội Animorphs?"

"Sáu."

"Thế còn bây giờ?"

"Vẫn là sáu. Ôi, đúng rồi, em hổng khiến ai bị giết chết cả."

"Ừ, đó là điều tiên quyết phải làm, em biết đấy: Không để ai bị giết chết. Nếu như có một điều khiến em cảm thấy dễ chịu hơn, thì đó là: những người khác cho rằng em đã làm khá tốt mọi việc."

"Tụi nó nghĩ vậy thật sao?" Tôi ngẫm nghĩ mất một phút. Giữ ánh mắt nhìn thẳng phía trước, tôi nói tiếp. "Chúng em đã hổng tống khứ được tên Visser Ba đi. Như Tobias đã nói, chúng ta quay trở về với tên ác quỷ mà chúng ta đã quen biết."

Jake cười lớn. "Ừ, thế đấy, Rachel, khó mà tống khứ được tên Visser đó. Nhưng không có nghĩa là chúng ta ngừng cố gắng."

"Em biết. Này anh, có lẽ bọn Yeerk sẽ cân nhắc lại vụ chiếm hữu cơ thể người Garatron làm vật chủ há," tôi nói giọng ngập tràn hi vọng. "Ít nhất là hổng sử dụng họ để đánh nhau."

"Anh không dám quả đảm bảo rằng đó là người Garatron cuối cùng chúng ta trông thấy đâu."

"Anh hổng phải là Ngài Lạc Quan sao?" Tôi nói, cảm thấy có một chút bớt háo hức, như thể một chút ánh hào quang mà tôi đã giành được sau toàn bộ vụ việc, rốt cục, cũng hổng mấy giá trị.

"Em đã làm tốt, Rachel à," Jake nói giản dị. "Em đã làm những gì phải làm."

Tôi ngừng bước, nhìn Jake. "Làm thế nào mà anh làm được việc này? Làm thế nào mà anh có thể ra những quyết định có thể khiến

mọi người bị giết chết? Làm thế nào mà anh có thể sống chung được với mấy chuyện đó?"

"Đó là chiến tranh mà em," Jake trả lời. "Chúng ta làm những gì mà chúng ta phải làm bởi vì chúng ta buộc phải làm như thế, phải không nào? Một ngày nào đó, chiến tranh sẽ chấm dứt. Một ngày nào đó người Andalite sẽ tới. Hoặc bọn Yeerk sẽ thấy rằng chúng ta không còn giá trị gì với chúng nữa. Một ngày nào đó chúng ta sẽ chiến thắng."

"Có lẽ. Nhưng làm sao anh có thể ra những quyết định có thể khiến bạn bè mình bị tổn thương? Việc ấy có thể vào một ngày nào đó sẽ khiến chúng ta bị giết chết. Làm thế nào anh có thể giữ cho những điều đó hồng chui vào được trong đầu anh, gặm nhấm dần mòn anh?"

Tôi nhìn thấy một vẻ gì đó lạ lùng trên khuôn mặt ảnh. Chỉ trong một thoáng chốc, nó như là khuôn mặt của một đứa trẻ hoảng sợ chực òa khóc. Điều đó khiến tôi bị sốc. Tôi biết tôi đang nhìn thấy gì. Đó là khuôn mặt của tôi khi tôi nhận ra rằng ông lão đã chết. Đó là khuôn mặt của tôi khi tôi tưởng rằng sẽ mất Cassie mãi mãi.

Nhưng rồi cái mặt nạ lại được kéo xuống liền tắp lự. Ảnh lại là Jake. "Anh không nghĩ tới chuyện đó," ảnh nói dối.

Vài phút tiếp theo, chúng tôi bước đi trong im lặng.

Cuối cùng, Jake cất giọng. "Em ổn chứ?"

Tôi lúc lắc đầu như thể hồng muốn trả lời câu hỏi. "Ừm, anh biết không, Jake?"

Đến cuối dãy nhà, chúng tôi quẹo trái và bắt đầu những bước chân hướng về nhà, bỏ lại hoàng hôn ở phía sau lưng.

"Hả?"

"Đừng bao giờ, bao giờ đi đâu nữa nha."

---

[1] Jeffery Michael "Jeff" Gordon (sinh ngày 4/8/1971) là một tay đua xe chuyên nghiệp người Mỹ. Anh đã giành vô địch 4 lần giải NASCAR Winston Cup (nay là Giải Đua Nước Rút), 3 lần giải Daytona 500. Anh là tay đua đầu tiên giành được giải thưởng 100 triệu đôla Mỹ vào năm 2009.

[2] Dặm (mile) – đơn vị đo lường Anh. 1 dặm # 1,609m.

[3] WKVT là tên gọi của trạm thu phát sóng truyền thanh thuộc hãng trò chơi điện tử Saga.

[4] General Patton: Tên gọi thân mật của tướng George Washington – cha đẻ của nước Mỹ.

[5] Teletubbies – bao gồm 4 con rối búp bê: Dispy (màu xanh lá mạ), Laa-Laa (màu vàng), Po (màu đỏ) và Tinky Winky (màu tím).

[6] Blue's Clues (tạm dịch là Những Dấu Chân Xanh) – là chương trình truyền hình dành cho trẻ em tuổi mầm non được phát sóng trên kênh gia đình Nickelodeon. Chương trình này được khởi chiếu từ 8/9/1996 và vẫn tiếp tục được kéo dài đến tận bây giờ. Nhân vật chính trong chương trình này là chú chó bông màu xanh.

[7] Curious George – tên một bộ phim truyền hình nhiều tập dành cho trẻ em, kể về những cuộc phiêu lưu của một chú khỉ thông minh nhanh nhẹn nhưng cũng rất tò mò tên là George cùng với chủ nhân của nó có biệt danh là Người Đàn Ông Đội

Nón Vàng.

[8] Tên chuỗi cửa hàng bán và cho thuê máy văn phòng.

[9] Mickey D's: từ lóng chỉ hãng McDonald.

[10] Nguyên văn: Filet-o-Fish - một loại san-uých cá của hãng McDonald.

[11] The three Stooges: phim truyền hình hài kịch nhiều tập của Mỹ vào đầu thế kỉ 20, nổi tiếng bởi hàng loạt những thước phim ngắn, chủ yếu gồm ba cây hài là Moe Howard, Curly Howard và Larry Fine.

[12] Nguyên văn: whirling dervish - những thầy tu đạo Hồi nổi tiếng với điệu nhảy xoay tròn.

[13] Jim Carrey: một diễn viên kiêm nghệ sĩ hài người Mĩ gốc Canada nổi tiếng với bộ phim hài The Mask (Mặt nạ) năm 1994.

[14] Tasmania là một đảo thuộc châu Úc. Quái Vật đảo Tasmania (còn được gọi là Taz) là một nhân vật trong seri phim hoạt hình Looney Tunes của hãng Warner Bros lần đầu tiên xuất hiện vào năm 1954, có hình dáng dựa trên con vật có thật của đảo Tasmania.

[15] Yosemite Sam: cũng là một nhân vật trong seri hoạt hình Looney Tunes của hãng Warner Bros, được tạo hình như một cao bồi lùn tịt với bộ râu dài.

[16] Tên của chú gấu trắng mà 6 bạn trẻ đã hấp thu ADN trong phi vụ hủy diệt căn cứ của bọn Yeerk ở Bắc Cực (xem tập 25).

K. A. APPLEGATE

ANIMORPHS

NGƯỜI HÓA THÚ

AX

#38. Phi hành đoàn Andalite

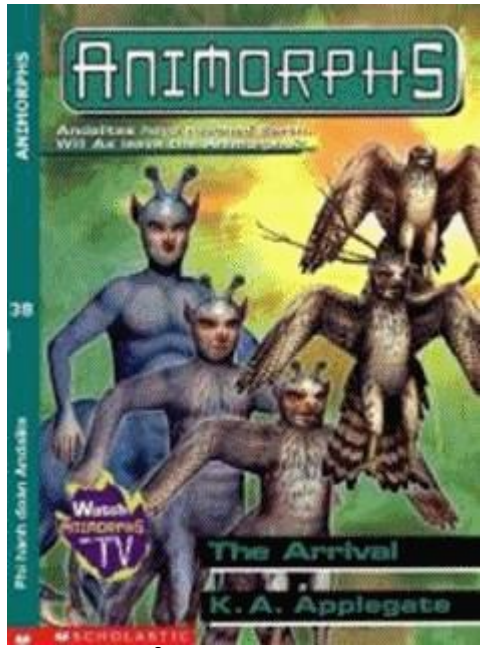

Tác phẩm: **ANIMORPHS**
Tập 38: Phi hành đoàn Andalite
Nguyên tác: Animorphs # 38 – The Arrival
Tác giả: K. A. Applegate
Dịch giả: Hương Lan
Nhà xuất bản Trẻ, 6 / 2002
Khổ sách: 11 x 18 cm
Số trang: 169
Giá sách: 6.000 vnđ
Thực hiện ebook: ANIMORPHS TEAM
Scan: nguoimedocsach
Đánh máy: mxlc
Đối chiếu với bản gốc: moakmoak
Dịch bổ sung: superhero, MTU
Hiệu đính và Biên tập: cnguyen, nguoimedocsach
Sửa chính tả: foli, santseiya
Thiết kế bìa: 4DHN
Chuyển sang ebook: nguoimedocsach
Ebook BB: Cent
Ngày hoàn thành: 21/7/2010
Nơi hoàn thành: Tp.Hồ Chí Minh
ooO TVE Ooo

MỤC LỤC

TÓM TẮT NỘI DUNG TẬP 37
CHƯƠNG 1
CHƯƠNG 2
CHƯƠNG 3
CHƯƠNG 4
CHƯƠNG 5
CHƯƠNG 6
CHƯƠNG 7
CHƯƠNG 8
CHƯƠNG 9
CHƯƠNG 10
CHƯƠNG 11
CHƯƠNG 12
CHƯƠNG 13
CHƯƠNG 14
CHƯƠNG 15
CHƯƠNG 16
CHƯƠNG 17
CHƯƠNG 18
CHƯƠNG 19
CHƯƠNG 20
CHƯƠNG 21
CHƯƠNG 22
CHƯƠNG 23
CHƯƠNG 24
CHƯƠNG 25
CHƯƠNG 26
CHƯƠNG 27
CHƯƠNG 28

TẬP 37: PHÚT YẾU LÒNG

1. Người kể chuyện:

Rachel.

2. Nội dung:

Jake rời thành phố đến thăm bà con trong mấy ngày.

Tobias tình cờ phát hiện ra chỗ ăn mới của Visser Ba. Cần phải chớp lấy thời cơ để tiêu diệt Visser Ba. Để phi vụ có thể thành công khi không có Jake, bắt buộc Hội phải chọn ra một vị thủ lãnh tạm thời. Mặc dù bị Marco kịch liệt phản đối, nhưng cuối cùng Rachel là người được chọn. Bốn bạn trẻ dưới quyền lãnh đạo của Rachel đã biến thành báo đốm để tấn công Visser Ba. Chỉ còn một cú quất đuôi cuối cùng nữa của Ax thôi là tên Visser Ba tiêu đời, thì đột nhiên có một sinh vật trông giống hệt người Andalite nhưng có tốc độ di chuyển nhanh kinh hoàng xuất hiện khiến 5 con báo đốm không thể tiếp cận được với Visser Ba và buộc phải rút chạy. Sinh vật đó là thanh tra viên của Hội đồng Tam thập Trụ, trong lốt người Garatron, tới Trái đất để thu thập chứng cứ và báo cáo kết quả hoạt động của Visser Ba về với Hội đồng.

Với thông tin nắm được ấy, Rachel quyết định cần phải gây náo loạn trong thành phố để cho viên thanh tra lầm tưởng rằng băng thảo khấu Andalite rất đông và Visser Ba là một tên đầu sỏ cầm quân không có hiệu quả.

Mở đầu là cuộc tấn công vào đài truyền hình địa phương, năm bạn trẻ đã tấn công chớp nhoáng nhiều nơi trong thành phố và lần nào cũng gây được chấn động, lần nào cũng gửi được lời nhắn "Hãy cút xéo!" tới tai tên Visser. Trong trận tấn công cuối cùng vào Trung tâm Cộng đồng, Cassie đã bị bọn Yeerk bắt được trong hình hài gấu trắng. Cùng với ông lão bị chết trong trường quay, việc Cassie bị bắt đã khiến Rachel hoang mang về tài lãnh đạo của mình. Nhỏ xin được rút lui và đề nghị Marco thay thế. Nhưng cũng chính Marco đã phân tích cho Rachel thấy tình hình thực tế và trách nhiệm của một người thủ lãnh, Rachel đã tiếp tục công việc của mình. Bằng một kế hoạch táo bạo, liều lĩnh, đúng kiểu Rachel, nhỏ đã cùng các bạn cứu được Cassie, tiêu diệt được tên thanh tra và khiến bọn Yeerk một phen kinh hoàng. Tuy nhiên Visser Ba vẫn bình an vô sự.

Jake trở về. Hai anh em đã có một buổi trò chuyện rất nghiêm túc về vai trò, về suy nghĩ của một người thủ lãnh. Chỉ trong một giây phút ngắn ngủi, Rachel đã nhìn thấy được khuôn mặt thật, cảm nhận được cảm xúc thật của Jake và nhỏ đã hiểu được phần sâu kín nhất của ông anh họ.

3. Nhân vật quan trọng:
Hội Animorph: Jake, Marco, Rachel, Cassie, Tobias, Ax
4. Những loài thú mới được thu nạp:
Jake:
Marco: Báo đốm
Rachel: Báo đốm
Cassie: Báo đốm
Tobias:
Ax: Báo đốm
5. Những lốt hình được sử dụng:
Jake:
Marco: Báo đốm, Khỉ đột, Gấu trắng, Ớ biển, Rắn hổ mang.
Rachel: Báo đốm, Gấu xám, Gấu trắng.
Cassie: Báo đốm, Sói, Ớ biển, Gấu trắng, Hải âu.
Tobias: Gấu trắng.
Ax: Báo đốm, Diều mướp phương Bắc, Gấu trắng.

CHƯƠNG 1

Bụp! Bụp!

Tiếng nắm đấm thụi vào da thịt loài người nghe chẳng êm tai chút nào – nó càng rợn óc hơn nữa khi nảy dội qua đường ống kim loại.

"Đủ rồi, ngừng lại!" Một giọng Người ra lệnh. Âm thanh nghẹn lại, mơ hồ, khó phân biệt. Tôi cảm thấy nó ở cả sáu cẳng chân và cặp râu gián của mình.

"Nhưng hắn chẳng hé răng gì cả," giọng Người thứ hai tranh cãi.

Lẽ ra tôi không nên gọi họ là Người mà phải gọi là những tên Mượn-xác-Người mới đúng.

Bởi vì giữa hai cách gọi này có một sự khác biệt.

Những kẻ Mượn-xác-Người là những Người mà cơ thể của họ đã trở thành vật chủ của bọn Yeerk xâm lược.

Yeerk! Những sinh vật hôi hám của vũ trụ. Những con sên màu xám xâm nhập vào cơ thể con người theo đường lỗ tai, trám khít bộ não họ và nắm quyền kiểm soát. Cả trí não lẫn cơ thể.

Tất nhiên, không phải tất cả vật chủ đều là con người.

Visser Ba, kẻ đứng đầu cuộc xâm lăng Trái đất của bọn Yeerk có vật chủ là người Andalite.

Tên tôi là Aximili-Esgarrouth-lsthill. Tôi không phải con người. Tôi là một người Andalite. Người Andalite duy nhất trong nhóm Animorphs - Người Hóa Thú: Bốn con người, một chú diều hâu đuôi đỏ và tôi.

Chúng tôi là cả lực lượng kháng chiến. Chúng tôi sẽ chiến đấu chống lại quân Yeerk cho tới khi cứu viện từ hành tinh của tôi tới hoặc cho tới khi chúng tôi chết.

Và khả năng thứ hai có vẻ dễ thành sự thực hơn.

Sẽ chẳng khôn ngoan gì nếu tôi nói với bạn nhiều hơn nữa. Những thành viên Animorphs và tôi có nhiều bí mật phải giữ kín. Và tôi, một người Andalite, cũng phải giữ những bí mật riêng của giống loài mình.

Bụp!

Lại tiếng thụi. Nếu không ở trong ống dẫn, có lẽ chúng tôi đã không nghe thấy những âm thanh đó. Gián cảm nhận được sự rung động do ống dẫn mang thẳng tới.

Cả đám tụi tôi đang lần mò qua đường ống rỉ sét bên trong bức tường của tòa nhà hai tầng, với mục đích là cứu Ông King, một người bạn, một người đồng đội. Chẳng là một bài báo trên trang nhất của tờ *Biên Niên Sử* về nhóm Chia Sẻ đã khiến chúng tôi nghi ngờ tòa soạn đó là một tổ chức khác nữa do Yeerk điều hành.

Ông King cho rằng đột nhập vào văn phòng tòa báo này và dò la

những dữ liệu máy tính, tìm ra sự thật sẽ không gặp nguy hiểm gì. Nhưng hóa ra đó là một quyết định sai lầm, và ông ấy đã bị bắt.

"Nói mau!" Giọng tên Mượn-xác-Người thứ hai quát. "Mày làm gì ở đây? Mày là ai? Tại sao lại rình mò tụi tao hả?"

Bụp!

"Tao bảo thôi đi mà!" Giọng tên Mượn-xác-Người thứ nhất tức tối lặp lại. "Nếu mi giết chết nó thì Visser Ba sẽ xử tụi ta tội làm lãng phí một cơ thể vật chủ tốt."

Một quãng im lặng, rồi giọng tên Mượn-xác-Người thứ hai cất lên. "Visser Ba sẽ xử bọn ta tội bất tài nếu ổng biết bọn ta không moi được sự thật từ một con Người tầm thường. Cứ giết hắn đi và phi tang xác, Visser Ba không bao giờ biết tụi ta đã thất bại đâu."

"Nè, tại sao tụi ta không thử chui vào đầu nó để tìm thông tin?"

"Con Người này có cái gì đó quái dị lắm. Tao đã ráng chui vào khoang tai nó nhưng sao cứ bị rịt lại giữa đường. Nếu không tin, mi cứ làm thử khắc biết!"

<Ax? Chuyện gì xảy ra nếu chúng bắn người Chee bằng tia Nghiệt? Chúng có đốt cháy ổng được không,> Hoàng tử Jake hỏi tôi bằng ngôn ngữ truyền mỗi khi chúng tôi đang ở trong lốt hình biến.

<Điều đó tùy thuộc vào mức độ năng lượng được sử dụng. Nếu ở cấp độ thấp, nó chỉ làm xáo trộn cơ thể phủ hình chiếu ba chiều của người Chee, làm lộ ra cơ thể người máy ẩn sau hình chiếu mà thôi. Nhưng nếu ở mức độ cực đại thì ông King có thể bị hủy hoại hoàn toàn… Với cái viễn cảnh gần xịt của chúng tôi, thì mức độ nào sẽ là tệ hại hơn đây? Thật là một câu hỏi thú vị.>

<Cảm ơn Spock[1] nha,> Marco nói bằng âm điệu của loài người mà tôi nhận thấy trong đó có chút châm chọc. <Tui dám đảm bảo rằng bồ hổng phải là Thần lửa, héng?>

<Thần lửa chỉ là nhân vật hư cấu và không phải là một sáng tạo có tính thuyết phục. Những biến thể giữa các loài sinh vật có thực ngoài vũ trụ có chiều hướng liên quan đến những biến đổi về cấu trúc hay hình dáng cơ thể nhiều hơn là những biến đổi về cấu tạo tai và sự ngay hàng thẳng lối của cặp lông mày[2]. Vì tôi tin rằng bạn có thể đã nhận ra điều này.> Tôi đáp lại.

<Ê, ai vừa trèo qua lưng tui vậy?> Marco la oai oái.

<Xin lỗi nha,> Cassie nhỏ nhẹ. <Mình nhìn hổng rõ.>

Lại một cú đấm nữa vang rền trong ống dẫn. "Nói mau! Không tụi tao sẽ giết mày!"

Chúng tôi đang ở bên trong bức tường. Một bên vách là cuộc tra khảo. Còn vách bên kia thì sao? Chúng tôi sẽ phải tìm cho ra.

Giọng Hoàng tử Jake đanh lại. <Theo mình. Chuẩn bị biến hình.>

<Sao cái ông King này hổng nhẹ nhàng bước ra khỏi đó để tụi mình đỡ phải phiền phức vậy cà?> Marco hậm hực nói.

<Có vấn đề gì à, Marco, bộ bồ bị bỏ lỡ mất một tập phim hoạt

hình "Những đứa trẻ mới biết đi"[3] hử? > Giọng Rachel đó. Bạn ấy không bao giờ chịu bỏ qua một phi vụ hành động nào cả.

Về phần mình, tôi thông cảm với Marco. Người Chee thật là khiến người ta bực mình. Họ là những đồng minh rất hữu ích nhưng cũng là món nợ. Các bạn loài người của tôi có một sự tán thành nào đó về mặt tình cảm với chủ nghĩa hòa bình của người Chee. Chứ tôi thì không.

<Rachel, tui thấy bồ là con gián duyên dáng nhất trên đời, tuy hơi khùng theo chuẩn mực gián.>

Rachel cười. <Dù sao, tụi nó có hai tên, còn phe ta tới năm mạng nên đừng có m à "dấm đài" nghen.>

<Chúng ta ở đây,> Hoàng tử Jake thông báo.

<Có ai biết "đây" là đâu không?> Cassie hỏi lại.

<Đây là nơi có một vết nứt rộng chừng ba li[4],> Hoàng tử Jake giải thích. <Thế là đủ tốt cho mình rồi.>

Hoàng tử Jake bẻ người theo một khúc cua trong ống dẫn, và chạy băng qua tới bức tường, chỗ có vết nứt. Phía trên bạn ấy có một luồng ánh sáng nhỏ tí. Tôi bò theo. Hoàng tử Jake ép cơ thể dẹp xuống, biến mất giữa hai mặt phẳng. Tôi cũng làm y hệt.

Chúng tôi phóng vào luồng sáng. Tôi cố đấu tranh chống lại bản năng sợ sệt để khỏi hét lên và vù trở lại bức tường. Tôi động đậy cặp râu, kiểm tra xem có nguy hiểm nào rình rập không.

<Không có ai,> Hoàng tử Jake thông báo, mặc dù các giác quan gián của bạn ấy không tốt hơn tôi nhưng bạn ấy học được cách phỏng đoán. <Hoàn hình thôi!>

<Giờ thì cùng nhau nhảy rock&roll nào,> Rachel nói.

Rock&roll là một thể loại âm nhạc của loài người. Sự liên quan của nó tới trận đánh đang chờ chúng tôi ở phía trước kia là một bí ẩn đối với tôi.

CHƯƠNG 2

Biến hình là một quá trình lộn xộn rất khó lý giải. Nó không bao giờ trùng lặp. Lần gần đây nhất, khi ra khỏi lốt gián, hai chân sau trong cái cơ thể Andalite của tôi lòi ra trước tiên.

Còn lần này, lại là mắt của tôi, hai con mắt cuống ấy chứ không phải cặp mắt trên khuôn mặt đâu. Lúc này, khuôn mặt Andalite của tôi chưa xuất hiện nên những con mắt cuống của tôi nằm tùm lum tà la hết.

Tôi cảm thấy núm thịt, nơi cả hai cái cuống mắt của tôi sẽ phọt ra, đang thúc chòi qua bộ xương ngoài cứng ngắc của con gián-tôi. Đầu tôi tách ra với tiếng răng rắc rất rõ.

Không hề đau đớn. Chỉ ít là theo kiểu cảm nhận thông thường. Nhưng có một cảm giác nảy sinh, ấy là cảm giác biến hình *sẽ* đau. Thế nên, mặc dù trong khi thực tế là không hề đau đớn, nhưng các nơ-ron thần kinh của bạn vẫn khiến bạn đề phòng với nỗi đau thể xác sẽ xuất hiện trong quá trình biến hình. Chính sự điều khiển thần kinh đó, theo cách riêng của nó, mới hoàn toàn thực sự đau đớn.

Hai con mắt cuống của tôi bung phụt ra và tôi có thể nhìn thấy các bạn mình rõ rệt từng người, hơn hẳn cái thị giác lờ mờ của loài gián.

Marco, Rachel, Cassie, và Hoàng tử Jake - tất cả các bạn ấy đang hoàn hình từ lốt gián sang người. Sự chuyển đổi từ lốt gián sang Andalite hay từ gián sang con người, chẳng có cái nào mà quan sát thấy thú vị cả. Tôi cố gắng nhìn nhận những việc như vậy bằng lý trí nhưng khi quan sát những thớ thịt loài người trồi ra từ bộ giáp màu nâu nhạt và cứng cáp của loài gián thì tôi cứ thấy khó chịu trong người. Sự tan chảy phần miệng gián rộng ngoác để tái tạo lại thành miệng người thì khiến tôi đặc biệt thấy bất an. Có lẽ bởi vì đối với người Andalite thì dường như tất cả miệng các loại động vật đều lạ lẫm cả.

Căn phòng chúng tôi lẻn vào có vẻ như là phòng lưu trữ hồ sơ. Hàng đống sách báo chất nghều nghện. Âm thanh tra tấn vẫn vọng sang từ phòng bên.

<Bên ngoài này vẫn trống trải,> Tobias báo cáo bằng giọng chán nản. <Mình chỉ có mỗi việc là ngắm trăng lững lờ trôi trên trời thôi.>

Tobias là một *nothlit*, là người bị mắc kẹt trong lốt biến hình do ở trong lốt hình biến quá giới hạn hai giờ. Thực ra, cậu ấy đã có lại được quyền năng biến hình của mình và có thể phục hồi hình dạng con người vĩnh viễn, song nếu như vậy, cậu ấy sẽ trở thành một *nothlit-người,* mãi mãi ở trong dạng người và không còn khả năng biến hình nữa.

Tobias đã chọn cách ở lại trong bộ dạng một chú diều hâu đuôi đỏ. Cậu ấy thường đảm trách giám sát trên không cho chúng tôi trong suốt thời gian thực thi nhiệm vụ.

Hoàng tử Jake nhìn mọi người rồi quay qua tôi. “Ax, vào đi. Tất cả, biến hình chiến đấu. Chúng ta phải hành động thật nhanh và chính xác.”

Có tiếng cửa văn phòng sát bên mở ra rồi đóng lại. “Tao mang vào ba khẩu tia Nghiệt,” giọng tên Mượn-xác-Người thứ hai nói. “Nhiêu đó đủ biến nó thành đống tro tàn rồi.”

Hoàng tử Jake bắt đầu biến hình cọp. Răng bạn ấy vẩu ra như hàng dao găm. Cặp tai cọp nhọn hoắt từ tóc nhủi ra trước khi tai Người biến mất, nhìn lỏi chỏi chướng mắt gì đâu.

Cẳng tay của bạn ấy cong lại một góc kỳ quặc, ngắn lại và bộ lông màu cam-và-đen mọc ra.

Các bạn khác ở ngay phía sau, còn Cassie thì ở phía trước mặt Jake. Cassie quả là một tài năng biến hình. Chẳng mấy chốc tôi đã nhập nhóm cùng với một con hổ, một con sói, một con gấu xám, và một chú khỉ đột.

Nếu một ngày nào đó, có một người Andalite đọc biết được về vụ này và tự hỏi những con vật này tượng trưng cho cái gì, tôi sẽ chỉ cho anh ta biết rằng động vật của Trái Đất thường rất mạnh mẽ, với sự kết hợp của vuốt, răng, phản ứng nhanh như chớp, và giác quan cực kỳ nhạy bén, chúng có khả năng gây ra những mối nguy hiểm khủng khiếp. Trong số những loài động vật trên Trái Đất, bốn con vật này, mỗi con với những ưu và nhược điểm riêng, tạo thành một đội quân cực kỳ hùng mạnh.

Đối với các độc giả Người, tôi sẽ giải thích rằng cơ thể Andalite của tôi đi nhiên đủ sức chiến đấu trong mọi hoàn cảnh. Tôi có bốn mắt, bốn chân, hai cánh tay, và một lưỡi dao đuôi có thể xắt đôi một người chỉ với một cú quất. (Hừm, cũng có thể là hai cú. Có lẽ, tôi có khuynh hướng hơi cường điệu khả năng của mình.)

<Chúng ở ngay bên kia bức tường,> Cassie nói. Giác quan sói của bạn ấy có thể xác định chính xác mục tiêu của chúng tôi trong vòng vài bước chân theo hướng này hoặc hướng khác.

<Tệ quá, không có cửa,> Hoàng tử Jake nói. <Rachel, Marco, Ax. Tạo cửa.>

Gấu Rachel, với trọng lượng khoảng 400 kí lô, bộ lông nâu bờm xờm phủ trên bộ xương và cơ bắp đồ sộ, dễnh dàng tiến lên.

Rầm!

Rachel tông ình vô tường. Bức tường mỏng mảnh nứt toác ra từ chân nền tới tận mái trần.

“Cái khỉ…?” Trước khi tên Mượn xác-Người bên kia tường kịp thét trọn câu thì…

Rắc!

Marco tóm lấy mảng tường rạn và rứt phăng luôn.

Phập! Phập!

Tôi vung đuôi cao khỏi đầu, chặt đứt những thanh kim loại cong. Đất cát văng lụp phụp, bụi tung mịt mù.

Cassie vọt qua lỗ hổng như một tia chớp màu xám. Hoàng tử Jake theo ngay sau bạn ấy.

“Andalite!” Hai tên Mượn xác-Người đồng thanh hét om.

Bọn Yeerk tin rằng tất cả chúng tôi là người Andalite. Thực chất chỉ có một thôi. Là tôi.

Tôi thấy thế là đủ rồi.

CHƯƠNG 3

Căn phòng này nhỏ tị, đèn sáng choang. Một trong những bức tường được dựng bằng kính kiên cố. Bên kia tấm kính là một văn phòng khác, tối om.

Lẽ ra phải để ý tới nó, thì cả bọn chúng tôi chỉ lưu tâm đến một con Người bị đòn tơi tả, sắp ngất tới nơi, đang nửa nằm nửa ngồi lèo nhèo trên ghế. Cánh tay ổng bị trói giật ra sau lưng bằng một cái cùm sắt. Mắt cá cũng bị cột chặt vào chân ghế.

Một trong hai tên Mượn-xác-Người đang rút vũ khí ra, nhắm Cassie. Bạn ấy liền ngoạm vào giữa cánh tay cầm súng. Hắn thét rùm trời.

Đoàng! Đoàng!

Tên Mượn xác-Người thứ hai bắn liền hai phát vào Rachel. Một phát hụt, phát kia sượt qua vai bạn ấy. Nhắm bắn dở quá. Một phần cũng vì hắn đang bị Marco lắc như lắc một con búp bê bằng vải vụn.

Phập! Phập!

Tôi phang cho mỗi tên một bản dao đuôi. Cả hai đều xỉu ngay đơ.

Cái người tưởng chừng sắp chết kia bỗng bật dậy, mạnh khỏe như thường, chẳng hề thương tích gì, tỉnh rụi tháo cùm ra và nói. "Cám ơn các bạn đã đến giúp tôi."

<Hãy tiếp tục giả vờ như trước đi,> tôi nhắc nhở. <Có thể còn bọn khác đang ở đâu đây.>

"Ồ, đúng rồi," vết lủng và máu lam nham lại hiện ra trên người Ông King. Ổng giả bộ rên rẩm thật thương tâm.

Marco quăng tên Mượn xác-Người đi rồi đỡ Ông King dậy. <Xong! Đi khỏi đây thôi.>

Rachel nóng nảy vung vẩy hai cánh tay gắn trên đôi vai chù ụ. <Thật là quá dễ dàng,> bạn ấy càm ràm. <Có lẽ…>

<Ừ há!> Marco đáp.

Chợt, có cái gì đó rùng rùng chuyển động bên kia tấm kính. Rất nhiều Hork-Bajir và một hình thù quen quen. Visser Ba!

<Mắc bẫy rồi!> Hoàng tử Jake hét.

Tôi ngó lom lom cái thân thể vạm vỡ của một Andalite trưởng thành, chằm chằm nhìn cái lưỡi dao đuôi, mà chỉ cần vung lên một lần thôi là có thể giết chết một người. Tôi nhìn kẻ Mượn Xác-Andalite duy nhất trong thiên hà với ánh mắt rực lửa căm thù.

Visser Ba không có quyền sử dụng cơ thể ấy: sử dụng cặp mắt, bộ não, sức mạnh, sự dẻo dai, tốc độ và quyền năng biến hình của người Andalite.

Visser Ba là một ác quỷ. Hắn là con sên Yeerk nằm trong bộ não của một người Andalite, người mà một thời đã từng được gọi là

Hoàng tử chinh chiến Alloran-Semitur-Corrass.

Alloran thật là xấu số. Ông ấy vẫn sống, trí óc và ký ức không bị sứt mẻ gì, nhưng ông lại là vật chủ của kẻ thù mà ông nguyện không đội trời chung. Và sâu thẳm trong lòng, ông ấy biết rõ sự bất lực của chính mình.

Craắắccc!

Tấm kính bể nát vụn.

Gã Visser bước qua. Tiến thẳng đến chỗ tôi.

Phập!

Tôi đỡ ngay cú quật rất nhanh và mạnh của hắn. Rõ ràng hắn ta nhanh và mạnh hơn tôi nhiều.

Nhưng tôi không chỉ có một mình.

"ROOOAAARR!" Tiếng cọp gầm làm rung chuyển cả những bóng đèn. Màn ánh sáng huỳnh quang chao nghiêng!

Hoàng tử Jake phóng qua ba cái bàn, đáp xuống, móng vuốt xòe ra cắm vào lưng tên Visser, bấu thật sâu, miết xuống, những dòng máu rịn ra.

Păng chîu! Păng chîu!

Bọn Hork-Bajir khai hỏa. Nãy giờ chúng còn lừng chừng, vì sợ bắn phải chủ nhân của mình. Hoàng tử Jake buông Visser Ba ra và nhảy xuống sàn. Vài mảng lông cọp cháy xèo xèo, bốc khói vì bị tia Nghiệt bắn vào bả vai.

<Ra cửa!> Hoàng tử Jake thét.

Marco giật cửa mở ra… và thấy lù lù một thằng Hork-Bajir đang cầm súng đứng án ngữ! Đằng sau nó còn cả đống lính nữa.

Chúng tôi đã bị bao vây cả hai hướng. Chỗ thoát duy nhất là cái lỗ tường hồi nãy chúng tôi tạo ra.

Không còn thời gian nghĩ ngợi nữa. Visser Ba đang lăn xả vào tôi.

Phập!

Cái đuôi hắn vung phát ghê. Tôi cảm thấy lưỡi dao xáng xuống, cảm thấy cẳng chân trước bên trái tê đi.

Phập!

Tôi đỡ, nhưng Visser Ba đã khóa đuôi tôi và vút mạnh trở lại làm tôi không đỡ nổi dù tôi cũng nhanh không kém.

Phập!

Gió phớt qua cổ, tôi vội lùi phắt lại, tung ra một đòn trời giáng. Cú này khiến gã sâu bọ mất thăng bằng. Một chiến thắng nho nhỏ. Tạm thời vậy.

Visser Ba nguầy thân trên, cố né. <Bắn!> Hắn rú lên.

<Nằm xuống!> Tôi hét.

Păng chîu! Păng chîu!

Quầng nhiệt liếm lớp lông trên lưng tôi. Phần gỗ của bức tường phía sau bốc cháy, phần bê tông ám đen lại bởi tia Nghiệt.

<Rachel! Mang người Chee ra khỏi đây!> Hoàng tử Jake ra lệnh.

Păng chíu! Păng chíu!

<Aáá!> Hoàng tử Jake kêu thét. Một cẳng chân của bạn ấy đứt lìa, nảy tưng tưng.

<Marco! Theo mình!> Rachel gào và phóng về phía lối ra, xông thẳng vào tên Hork-Bajir gần nhất đang bít lối. Tên này gập người lại, dúm dó. Marco theo sát Rachel, vác người Chee trên vai.

Păng chíu! Păng chíu!

Một lỗ cỡ nắm đấm cháy xuyên qua Rachel. Nhưng gấu xám đâu dễ gì dừng bước. <Ra bằng đường tụi mình vào!> Rachel hét và chui tọt qua ngưỡng cửa, vào phòng chứa hồ sơ.

<Hành lang đằng này trống,> Rachel chỉ. <Đi mau!>

<Được rồi, rút mau!> Jake ra lệnh.

Tôi chưa kịp chạy đã nghe tiếng ồn ào. Mắt cuống của tôi ngoặt ngay về phía ấy. Nhiều mảng trần nhà bị lôi lên tựa cửa bẫy. Bầy Hork-Bajir bắt đầu đổ xuống như mưa đá.

CHƯƠNG 4

<Marco! Lo cho Ông King!> Hoàng tử Jake ra lệnh. <Rachel! Trở lại với tụi này. Tobias! Nếu bồ vẫn ở đẳng thì hãy yểm trợ Marco! >

Chúng tôi càn lướt hành lang tối mò, bước đi loạng choạng, máu nhỏ giọt, đầy hoang mang. Không được nhanh cho lắm. Bọn Hork-Bajir đuổi sát đằng sau, chém, rạch dao vào người tụi tôi.

Tôi lia đuôi, tên Hork-Bajir xấu số rớt chồng lên gã đồng bọn kề bên. Hai tụi chúng nhây nhưa thành một nùi, làm chậm bước đuổi khoảng một giây.

Chúng tôi bị bao lại trong một đường hầm bít bùng, với tụi Hork-Bajir gào rống rầm rộ đuổi theo. Nếu mà có bọn khác chặn đầu chúng tôi thì…

Thang máy ở phía trước. Qua chỗ thang máy có một lối quẹo: cầu thang thường dẫn xuống tầng trệt. Chạy lối nào đây? Tất cả sẽ do Hoàng tử Jake quyết định, nhưng bạn ấy đang yếu lắm, không biết sẽ còn cầm cự được bao lâu nữa với ba cái chân cọp khập khiễng. Tôi cũng chẳng khá hơn, người lảo đảo và đau chết khiếp.

"Sssree! Ssreee!"

Có tiếng khò khè từ bên dưới.

Taxxon! Những con rết háu ăn, đang lệt xệt trườn lên cầu thang chật chội, vục đầu vào mấy cái xác Hork-Bajir nằm lổng chổng vẫn còn đang thoi thóp mà rứt với xé. Từ một lối đi bí mật nào đó, Visser Ba vênh váo bước vào hành lang, chặn đầu tụi tôi.

<Thang máy,> Hoàng tử Jake hổn hển nói.

Tôi vội vàng nhấn nút gọi thang.

Marco đâu rồi nhỉ? Bạn ấy vừa đi xuống lối hành lang nơi Visser mới xuất hiện, chả biết đã trốn thoát chưa hay bị bắt thành tù nhân rồi?

<Ta biết bài báo về nhóm Chia Sẻ sẽ mang tụi bây tới đây mà,> Visser Ba cười khẩy và quát tụi bậu xậu. <Không được để chúng chết. Hạ cấp độ xuống. Nhắm cho cẩn thận vào.>

Bọn Hork-Bajir nâng những khẩu tia Nghiệt lên.

Ngực tôi đau thít lại, thấy khó thở. Cha mẹ tôi đã mất một người con ở hành tinh xa lạ này, e rằng bây giờ họ sẽ lại mất đứa thứ hai…

BOONG!

Cửa thang máy xịch mở. Bọn Hork-Bajir bị xao nhãng, nao núng.

<XUỐNG!> Hoàng tử Jake hét.

<BẮN!>

Păng chíu! Păng chíu! Păng chíu!

Tia Nghiệt sượt phía trên đầu chúng tôi. Và đột nhiên…

Xẹt! Xẹt!

Tiếng máy Cắt khai hỏa! Một *lính nhỏ* Andalite không thể không nhận ra âm thanh quen thuộc này.

Xẹt! Xẹt!

Tiếng máy Cắt lại vang lên, chĩa thẳng vào bức tường Hork-Bajir.

<Ở đâu ra bọn Andalite nữa thế này!> Visser Ba gào lên, giọng truyền của hắn pha lẫn sự điên tiết, sợ hãi và không tin nổi.

Bốn người Andalite nhảy ra khỏi thang máy như những con hoẵng vượt qua hàng rào. Trong thoáng chốc, họ đã chiếm cứ khắp nơi. Họ bắn, quất đuôi với sự quyết đoán chính xác, thật oai hùng.

Tôi chiến đấu bên cạnh một cô gái Andalite dũng mãnh và rất đẹp.

RẦM!

Bức tường hành lang đổ sầm xuống. Cô gái Andalite vẫn nhịp nhàng nhả đạn khi chúng tôi dồn ép lũ Hork-Bajir.

Những cửa sổ vỡ tung. Bàn ghế văng báy xáy. Vôi vữa, tường gạch, những đùm dây điện và xà bần đổ rào rào khỏi trần nhà. Bọn Yeerk đang thất thế.

Thình lình, tiếng còi cảnh sát hụ rầm rĩ, phủ trùm lên chuỗi ồn ào vang động của trận chiến.

<Hây. Cảnh sát tới,> Tobias thông báo. <Ra ngoài mau!>

<Marco có ra được không?> Hoàng tử Jake hỏi, nấn ná hầu chắc chắn tất cả chúng tôi đều đã an toàn.

<Có. Cậu ấy nhảy qua cái cửa sổ mà người Chee đã trùm lên hình chiếu ba chiều giống như một cái xe đang đậu.>

<Tên Visser kia,> Hoàng tử Jake cáu kỉnh. <Những tên cớm đó có thể là người của mi, nhưng có thể là không. Giờ thì lo mà chuồn khỏi đây để giữ lấy cái mạng của mi đi.>

Gã Visser không thèm đáp lại. Hắn đạp bừa qua đám Taxxon đang oằn oại.

Cuộc chiến đã chấm dứt.

Bầy Hork-Bajir lật bật thu dọn bãi chiến trường. Đám Taxxon trườn trở lại cầu thang, tiện đường rứt theo bất cứ miếng thịt nào chúng quơ trúng rồi biến biệt tăm vào tầng hầm bí mật nào đó.

Tiếp theo, qua đám mây vôi vữa, tôi thấy một chiến binh Andalite nhảy qua xác một tên Hork-Bajir, đáp xuống mặt đối mặt với Visser Ba đang lẫn trốn. Dĩ nhiên! Những người Andalite này không nằm dưới sự chỉ huy của Hoàng tử Jake. Anh ta nâng khẩu máy Cắt lên. *Chắc chắn phát đó sẽ không trật đi đâu được.* Tôi cảm thấy một niềm vui rậm rực lan tỏa trong những trái tim mình. Hả lòng hả dạ làm sao!

Visser Ba nhìn sững người Andalite. <Arbat!> Hắn thốt lên.

Mắt người Andalite nọ nheo lại, những ngón tay lần chần nơi cò súng khẩu máy Cắt.

Phập!

Cú quất đuôi của gã Visser hất văng vũ khí khỏi tay người Andalite.

<Chú mày không ngờ hả, Arbat?> Visser Ba cười khoái trá. <Đó là vì chú mày cứ lo nghĩ ngợi nhiều mà lại gần như quên mất cái đuôi chiến đấu.>

Người được gọi là Arbat phun ra một câu nguyền rủa của dân Andalite. Visser Ba vội nhào ra núp đằng sau đội hình ứng chiến Hork-Bajir.

Hoàng tử Jake nói. <Tôi không biết các bạn là ai, nhưng trước hết: Cám ơn. Thứ nhì: Ra khỏi đây ngay. Cớm đang tới và chúng ta sẽ phải tàn sát cả những cảnh sát vô tội.>

<Rút lui!> Một người Andalite ra lệnh.

<Tất cả ra ngoài!> Hoàng tử Jake hô vang.

<Chờ chút!> Tôi hét lên khi những người Andalite phi nước kiệu ra mảng hành lang còn lại. <Các bạn là ai? Tôi có thể tìm các bạn ở nơi nào?>

Cô gái Andalite quay lại. <Tên tôi là Estrid-Corill-Darrath. Đừng lo. Chúng tôi sẽ tìm anh, Aximili-Esgarrouth-Isthill.>

CHƯƠNG 5

Một tiếng đồng hồ sau, tụi tôi đã ở trong khu chuồng thú, Dưỡng Đường Thú Hoang của gia đình Cassie. Lúc nào, dưỡng đường cũng có vài tá sinh vật bị thương hoặc bị bệnh. Thật kỳ lạ. Ở đây có cả sóc, thỏ, bồ câu và sáo đá. Khắp chuồng thú vung vãi lúa mạch và nhiều loại hạt khác.

"Không nghi ngờ gì nữa," Marco nói, vung vẩy tờ *Biên niên sử*. "Một cái nhà máy tuyên truyền cho bọn Yeek, đọc phần thứ ba trong loạt bài gồm năm đoạn của tờ Chia Sẻ coi."

Nhóm Chia Sẻ - hoạt động ra vẻ như là một nhóm có định hướng gia đình vô hại - tồn tại cốt để tuyển mộ người làm vật chủ - cả tự nguyện lẫn không tự nguyện.

Mỗi tên Yeerk đều được một cơ thể vật chủ, mà hiện còn cả ngàn tên chưa có. Chúng sống lúc nhúc trong một cái vũng nhớp nháp, được nuôi dưỡng bằng tia Kandrona, và chờ đợi.

Chúng chờ cơ thể vật chủ được ban cho mình.

Chắc chúng sẽ không phải chờ lâu nữa.

<Xem ra phi đoàn Andalite đã tới,> tôi hồ hởi nói. <Chẳng bao lâu nữa, cuộc xâm lăng Trái đất của bọn Yeerk sẽ chấm dứt.>

"Hổng nhanh vậy đâu, chiến hữu." Marco cảnh báo.

<Các bạn thấy không, ngay cả phái nữ của chúng tôi cũng chiến đấu như những chiến binh thực thụ!> Bỗng nhiên, niềm phấn khích, sự rung động được chiến đấu bên cạnh một cô gái Andalite đã đánh thức trong tôi tất cả niềm tự hào về dân tộc mình. Lần đầu tiên kể từ khi lạc xuống Trái đất, tôi cảm thấy tương lai thật sự đáng hy vọng. Vậy nên tôi không hiểu được vẻ lo lắng, thương hại đang lan nhanh trên gương mặt các bạn loài người của tôi…

Cassie, Rachel, đến Hoàng tử Jake. Kế là Tobias, rồi đến Marco.

Marco nói huych toẹt. "Nói rõ ra nha: tui thấy mấy người đó bước đi như người Andalite, nói năng kiểu Andalite, nhưng chắc gì họ đã là Andalite thật."

"Marco nói đúng đó, Ax." Cassie nhẹ nhàng nhấc một con rắn vipe[5] bạn ấy đã tìm thấy bị bỏ rơi trong sân trường, đặt nó vào cái chậu lớn bên dưới ngọn đèn giữ ấm.

"Tụi mình biết điều đó thật khó nghe đối với bồ vì bồ cô độc trên Trái đất này cả khoảng thời gian dài rồi." Cassie tiếp. "Nhưng mà…"

"… tụi mình cần phải thực tế," Marco nói nốt. "Đây có thể là một phi đoàn Andalite thật, nhưng cũng có thể là một cái bẫy…"

Hoàng tử Jake khoanh tay trước ngực. "Làm sao chúng ta biết được những người Andalite này không bị Yeerk chui vào đầu?"

<Đúng thế,> Tobias tán thành. <Biết đâu một tên Phó-Visser nào

đó đang âm mưu soán vị bằng cách thanh toán Visser Ba thì sao?>

<Không thể thế được!> Tôi phản đối kịch liệt.

"Ở cái thế giới mà những con sên nhớp nhúa ấy có thể kiểm soát toàn bộ cư dân… thì chuyện gì mà chẳng có thể xảy ra được kia chớ," Marco nhắc nhở tôi.

<Cô gái ấy biết tên tôi. Cách duy nhất biết được điều đó là từ thông điệp tôi gởi thế giới quê nhà, hay qua những lực lượng chúng ta gặp ở hành tinh Leera.>

"Hành tinh Leera? Tức cười quá!" Marco dấm dẳng. Bạn ấy không nói thêm nữa, nhưng tôi hiểu bạn ấy muốn ám chỉ tới lần đầu tiên trong đời tôi nhận ra ngay cả người Andalite cũng phản bội.

<Họ là chiến binh Andalite thật,> tôi vẫn khăng khăng. <Tôi biết mà. Khi chiến đấu bên cạnh cô gái, tôi cảm thấy một sự kết nối, gắn bó chưa từng có.>

Lại những ánh mắt… Lần này chúng đầy vẻ tinh quái.

"Ax," Cassie bảo. "Mình nghĩ bồ đã gặp… tiếng sét."

<Cái gì?>

"Cảm xúc đó khiến bồ khó nhìn ra sự thật, nhất là sự thật hổng dễ chịu gì," bạn ấy giải thích.

"Ờ. Kiểu như Cassie lầm Jake là một anh chàng tuyệt hảo trong khi hắn ta chỉ là một…" Marco lầm bầm, né vội cây lược chải lông ngựa từ phía Hoàng tử Jake ném tới. Marco và Hoàng tử Jake là bạn thân. Loại hành vi này chỉ là biểu hiện cho tình bạn của tụi con trai.

"Cho đến khi biết họ thực sự là ai, chúng ta buộc phải cảnh giác," Hoàng tử Jake khẳng định.

"Đúng đấy. Cũng như việc có lẽ chúng ta vẫn không thay đổi ý nghĩ rằng ai là và ai không là thủ lãnh," Rachel thẳng thừng.

Tôi cảm thấy mặt mình ửng đỏ. Vụ việc ở hành tinh Leera khiến tôi xấu hổ mãi. Lúc ấy tôi đã chuyển lòng trung thành với Hoàng tử Jake qua viên sĩ quan Andalite, kẻ mà sau đó đã phản bội chúng tôi… Bây giờ tôi thề sẽ không bao giờ bỏ Hoàng tử của mình nữa, trừ khi bạn ấy ra lệnh.

<Bạn nghi ngờ lòng trung thành của tôi sao?> Tôi hỏi, sự mắc cỡ bỗng được thay thế bởi cơn giận sôi lên.

"Không hề." Hoàng tử Jake nói một cách nghiêm túc. Và với cái nhìn sắc lẻm về phía Rachel, bạn ấy tiếp "Cả Rachel cũng không. Mình chỉ muốn bồ đừng làm gì mà không báo trước cho tụi mình thôi. Được chứ?"

<Tôi là một chiến binh Andalite thực thụ và tôi không bao giờ thất hứa với Hoàng tử của mình.>

Tôi phi ra khỏi khu chuồng thú, những trái tim đập đùng đùng. Hồi sau, cơn giận dịu đi, thay vào đó là cảm giác rạo rực.

Cô ấy đẹp thật. Đẹp tuyệt!

Caăăăccc!

Tôi lia một phát đuôi và cành cây đổ rầm xuống.

<Chém ngọt ghê!> Tobias trầm trồ, liệng tròn rồi đáp xuống trên một cành cây.

Cuộc sống của Tobias thật thú vị. Một *nothlit* bằng lòng với vận mệnh của mình. Mất cuộc sống làm Người nhưng không mất những người bạn, cậu ấy thuộc về loài người nhưng lại không phải là người. Cũng giống như tôi vậy. Có lẽ chính vì thế mà Tobias là *Shorm* của tôi, gọi theo cách loài người là "bạn thân thiết" hay "bạn nối khố". Hơn nữa, anh Elfangor của tôi là cha cậu ấy mà…

Tôi lấy thế tỉnh tung một cú nữa.

<Làm ơn đừng vung vẩy đuôi khi cháu đang đậu ở đây,> Tobias la bai bải.

<Họ bảo họ sẽ tìm chú. Lệnh chiến đấu có thể được ban hành bất cứ lúc nào. Chú phải luyện tập để lúc nào cũng ở tư thế sẵn sàng.>

Mặc dù chỉ là một *linh nhỏ*, nhưng tôi đã trải qua một khóa huấn luyện nghiêm khắc ở học viện quân sự Andalite. Thuật đuôi chiến là một môn thể thao, một nghệ thuật và là một vũ khí chiến đấu lợi hại. Tôi có cảm giác là mình sẽ bị kiểm tra, và tôi không muốn chuốc nhục vào thân…

<Chú Ax, đi bát phố một chút không? Để coi có thấy dấu vết nào về sự xuất hiện của binh đoàn Andalite trên Trái đất này không, biết đâu có cả hai tá bà con của chú đang dạo gót trong khu thương xá. Sáng nay cháu lại lượm được tờ hai chục đô. Coi bộ ghé mấy tiệm ăn được đây…>

<Bánh quế nha?>

<Bánh quế cho chú, còn bánh xèo cho cháu. Xơi chuột ngán lắm rồi.>

Ôi, bánh quế!

Tôi ngừng tập. Bánh quế là món hảo của tôi. Thật khó mà kiềm chế trước niềm vui được xơi món này. Đã nhiều lần thưởng thức bánh quế, nhưng lần nào tôi cũng cảm thấy ngây ngất trước mùi vị mê hồn của nó…

Đây là một trong những điều tôi sẽ phải giải thích cho đồng bào của tôi: Niềm vui sướng tột bậc mỗi khi biến thành người rồi dùng miệng người để thưởng thức những món ăn với quá chừng mùi vị.

Tôi biến hình thành diều mướp phương bắc. Bộ lông màu xanh ánh nâu Andalite bắt đầu dài ra, lớp nọ xếp chồng lên lớp kia bao phủ cơ thể đang co rút lại của tôi.

<Lớp lông này lợi hại thật, nhất là khi cháu đã giấu quần áo của

chúng ta trên mái nhà khu thương xá, > Tobias nói.

Tôi cùng Tobias bay phía trên khu phố chính, hơi tách nhau ra một chút để tránh sự chú ý.

Khi đã đáp an toàn trên mái khu thương xá, Tobias bắt đầu biến hình Người. Cái đầu diều hâu của cậu ấy tròn dần ra. Gương mặt lay động sắp xếp thành mắt, mũi, miệng và lông mày Người. Cẳng chân diều hâu dài và dày ra thành xương đùi, xương bánh chè, xương chày và xương ngón chân. Rồi thịt xổ ra, phồng dần từ đùi, bắp vế tới bàn chân.

Còn tôi thì phải tập trung để hoàn hình thành người Andalite trước khi biến hình người.

Mặc dù đều nhất trí rằng việc thu nạp ADN của các sinh vật nhạy cảm là trái đạo đức, nhưng chúng tôi cũng phải chấp nhận đôi khi cũng có ngoại lệ. Tôi đã hấp thụ ADN của Jake, Marco, Cassie, và Rachel, lấy của mỗi người một ít. Do đó, khi là con người, trông tôi hao hao tất cả các bạn ấy, nhưng không phải là bản sao của bất cứ một ai.

Đây là một sự thỏa hiệp về đạo đức.

Tất cả chúng tôi đều phải học cách dàn xếp những thỏa ước kiểu này.

Vấn đề nằm ở chỗ làm sao tôi có thể khiến các đồng hương Andalite của tôi có được cơ hội thưởng thức món ăn của người Trái Đất khi họ đáp phi cơ xuống đây và đánh bại bọn Yeerk.

"Đi nào," Tobias hô ngay khi tôi biến hình người xong và mặc bộ da nhân tạo vào. May là ở trên mái khu thương xá này, Tobias có giấu vài bộ da nhân tạo để phòng hờ. "Thẳng tiến tiệm *Cinnamon* và *Chuông Bánh Xèo* nào."

Tôi theo Tobias tiến về phía cầu thang nhỏ dành cho thợ sửa chữa, ra khỏi mái nhà, qua cửa, xuống thêm hai cầu thang nữa, tới một cánh cửa dẫn vào tầng trệt.

Vừa vào tới, chúng tôi bỗng nghe có tiếng ồn ã vọng đến từ khu bán đồ ăn.

"Kẹo bi! Kẹo bi!" Giọng một cô bé lảnh lót.

"Gọi bảo vệ mau lên!" Một phụ nữ hét lên.

"Chuyện gì vậy?" Ai đó cuống quít hỏi.

"Một cô bé phát cuồng trong quầy thực phẩm," một người khác trả lời. "Ăn tất cả mọi thứ tìm thấy và hét như điên…"

Tobias nhướng lông mày lên. "Phải đó là một người Andalite không, chú Ax?"

Chúng tôi chạy tới đó.

CHƯƠNG 7

"Măm Măm! Choạp choạp!"

Tụi tôi len lỏi, chen qua đám đông đang xúm đen xúm đỏ quanh quầy thực phẩm.

Một cô nhỏ trạc tuổi Cassie đang ngồi chầu hầu trước những sọt màu xanh da trời, xanh lá cây, vàng, đỏ và đen ở quầy *Mảnh Đất Ngọt Ngào*. Cô ta mặc một bộ đồng phục Burger King xộc xệch, giật lùi về phía sau. Một phụ nữ vẻ phiền lòng đang cố thuyết phục cô ấy hãy buông đám giỏ ra.

"Tuyệt quá! Mê mẩn quá! Mê ly làm sao!" Cô nhỏ như đang phát rồ phát dại vì sung sướng. "Cái vị… áp đảo!"

"Ồ ồ, hổng hay rồi," Tobias lẩm nhẩm trong miệng. "Cô bạn Estrid của chú đấy."

"Chú cũng tin như thế."

Estrid mặc kệ bà chủ tiệm *Mảnh Đất Ngọt Ngào*, vẫn ra sức bỏ tọt những viên kẹo bi vào miệng, tròn mắt lên như muốn truyền tải niềm vui đi khắp cơ thể.

Một đội bảo vệ của khu thương xá xông vào cô ấy. "Đủ rồi, đi nào." Họ hét.

Tobias vội vã phóng tới, níu tay một người lính. "Khoan, đợi đã! Cô bé ấy là em của cháu. Nó bị phản ứng thuốc đấy mà."

"Màu xanh lá cây đậm đà nhất!" Estrid rú lên.

Anh lính nhìn chằm chằm vào Tobias, như thể dò la xem Tobias nói thiệt hay xạo. "Nó hút hả?"

"Nó lên cơn đó. Hồi nhỏ nó bị té đập đầu xuống đất."

"Không, không. Màu xanh da trời, màu này mới thấm đẫm niềm vui."

"Thế thì để chúng tôi gọi xe cứu thương," bà chủ tiệm đề nghị.

"Tớ thích những viên đỏ," một thằng nhóc từ trong đám đông gào to.

"Chuyện này từng xảy ra rồi," Tobias khẩn khoản. "Gia đình cháu biết phải làm gì. Em cháu sẽ bình tĩnh lại… dù sao thì ở nhà cháu cũng có thuốc. Để cháu mang nó về, tất cả sẽ êm xuôi thôi."

"Nhưng…" anh lính có vẻ lưỡng lự.

"Tụi cháu ổn thôi," Tobias vồn vã. "Nào, em ơi. Về nhà đi." Tobias nắm lấy một cánh tay Estrid, tôi níu cánh tay kia. Estrid nhìn cả hai tụi tôi, chợt hét lủng màng nhĩ. "Khôôôônng! Tuyệt vờ-ờ-i!"

"Nào, em," Tobias vỗ về. "Đừng quậy nữa mà."

"Suyt. Ssuuyytt. Không, không."

Trong khi Estrid chuyển sang thưởng thức âm thanh miệng, tôi nói thầm vào tai cô ấy. "Tôi là Aximili đây. Tốt hơn hết, hãy im lặng đi

theo chúng tôi.”

Trên đường đi tới khung cửa hồi nãy chúng tôi vào khu thương xá, tôi thấy một cô gái bên trong tiệm *Tốc Hành*, đang mân mê vài bộ da nhân tạo.

Cô gái chúng tôi đang lôi xềnh xệch là bản sao của cô nhỏ kia. Tóc dài, đỏ và lượn sóng. Mắt xanh thăm thẳm. Mặt lốm đốm những chấm tàn nhang màu bánh quế.

Bánh quế. Ngon hết biết!

“Hây!” Một giọng nam la lên đằng sau tụi tôi. “Mấy người làm gì em tui vậy?”

Tobias quay lại.

Để nhìn đằng sau trong lốt biến hình Người, cần phải xoay nguyên cả cái đầu lại. Một động tác làm loạng choạng hai chân. Tôi cũng làm thế và hiểu ngay nguyên nhân khiến Tobias cảnh giác.

Một anh thanh niên và bốn người nữa đang rầm rập đuổi theo tụi tôi.

“Chắc Estrid đã biến hình thành em gái của anh ta. Ảnh tưởng tụi mình định lừa gạt, bắt cóc em gái ảnh! Bá cháy!” Tobias thì thào.

“Bánh quế!” Tôi bồn chồn nhắc lại.

“Làm ơn đi, chú Ax,” Tobias quát, lôi tuột cả đám đi. “Giờ hổng phải là lúc nói chuyện ăn uống đâu.”

CHƯƠNG 8

Tụi tôi chạy thục mạng, thoát khỏi khu thương xá không mấy khó khăn.

Estrid biến thành chim *kafit* và bay đi mất, sau khi tôi thu xếp cuộc gặp gỡ với chỉ huy của cô ấy. Chúng tôi muốn biết điều gì xảy ra với lực lượng thâm nhập Andalite. Ít ra tôi cũng phải cảnh báo họ hãy cẩn thận với lốt hình biến Người…

Một vài giờ sau tôi đã bay trên không, trong lốt diều mướp phương bắc.

<Còn bao xa nữa?> Hoàng tử Jake hỏi.

<Nếu phương hướng đúng thì còn chưa tới một dặm…> Tôi đáp lại. <Phía trước có hàng rào.>

Hoàng tử Jake đang ở dưới đất, di chuyển trong lốt sói. Tôi thấy không khôn ngoan tẹo nào nếu đi cả một quãng đường dài xuyên qua khu rừng trong hình thù thật của mình. Tôi sợ rằng những thợ săn loài người có thể nhìn thấy tôi và tưởng tôi là một con hươu mà bắn bòm cho một phát. Săn hươu là một môn thể thao của con người. Bộ họ không biết rằng hươu là loài ăn cỏ vô hại sao ta?

Xa phía bên kia hàng rào tôi thấy những khóm cây cối rậm rạp bao quanh một bờ ao nông choèn. Cảnh vật rất khớp với sự mô tả của Estrid.

Vì lý do an ninh, Estrid không chịu chỉ cho tôi vị trí của tàu Andalite, nhưng cô đồng ý sắp xếp cho tôi gặp chỉ huy của cô ở địa điểm này.

Estrid đang chờ nơi rìa cây.

Không hiểu sao cảnh cô gái Andalite đứng chơ vơ một mình ở nơi này lại gợi lên trong tôi sự cô độc đến thế?

Tôi bay lên trước Hoàng tử Jake một trăm mét và đáp xuống khoảng đất trước mặt Estrid. Tôi hoàn hình thật nhanh. Nếu đây là một ổ mai phục của Yeerk thì sự có mặt của tôi sẽ kích thích cuộc tấn công. Như vậy tôi sẽ ứng phó tốt hơn là Hoàng tử Jake.

Tôi hồi hộp chờ. Không có tia Nghiệt. Không Hork-Bajir. Không Taxxon. Không mai phục.

<Hân hoan chào mừng Aximili,> Estrid chào. <Chỉ huy của tôi đang nóng lòng muốn gặp anh đấy.>

<Ông ấy đâu?>

<Ở gần đây, ông ấy ngại bị giăng bẫy.>

Trước khi đáp, tôi để ý thấy mắt chỉnh của Estrid giãn to. Một mắt cuống ngó nghiêng. Hoàng tử Jake tiến lại gần và bắt đầu hoàn hình.

Estrid trừng mắt lên giận dữ. <Tôi đã bảo anh đến một mình thôi mà!>

<Nhưng chúng tôi không thể để anh ấy đi một mình được,> Hoàng tử Jake đáp bằng giọng truyền.

<Ồ, anh là Người!> Estrid la hoảng khi những nét người của Hoàng tử Jake bắt đầu hiện ra. <Mà lại có quyền năng biến hình! Sao lại thế được? Chờ đã, có phải đây là một trong những người chúng tôi đã gặp trong trận chiến hôm ấy? Những con Người có phép biến hình?>

"Tôi sẽ thảo luận điều đó với chỉ huy của cô," Hoàng tử Jake điềm tĩnh nói bằng cái miệng người đã thành hình.

<Con Người này tên là Jake. Bạn ấy là Hoàng tử của tôi,> tôi giải thích.

Estrid nhìn tôi như muốn cười. Với một người Andalite, việc coi một người lạ là hoàng tử là cực kỳ lố bịch. Nhưng cô ấy đã tự kiềm chế được.

<Rất vinh hạnh được gặp ông, Jake.>

"Tôi cũng vậy."

Sau đó Estrid nịu tay tôi và truyền ý nghĩ riêng. Những trái tim tôi chựng lại vì pha đụng chạm.

<Anh giúp tôi một việc được không? Chuyện tôi biến hình Người là không được phép. Anh làm ơn đừng cho chỉ huy của tôi biết nhé?>

Trong khoảnh khắc, người tôi tê điếng, không biết phải trả lời làm sao. Làm như vậy là vi phạm kỷ cương! Có lẽ phái nữ được hưởng những phạm vi rộng hơn nên cảm thấy được tự do làm mọi thứ.

Tôi cũng không biết nữa nhưng bảo vệ Estrid khỏi một sự trừng phạt nghiêm khắc cũng chẳng hại gì.

<Tôi sẽ không nói đâu,> tôi hứa.

Chúng tôi thận trọng xuyên qua rừng cây um tùm, đến bên hồ. Ba chiến binh Andalite đang căng thẳng đứng chờ. Tôi chẳng nói gì. Lính nhỏ không được nói trước. Thường là như thế.

<Đây là Aximili-Esgarrouth-Isthill,> Estrid giới thiệu. <Còn đây là cơ trưởng Gonrod-Isfall-Sonilli, Sĩ quan Tình báo Arbat-Elivat-Estoni, và chiến binh Aloth-Attamil-Gahar.>

Gương mặt Cơ trưởng Gonrod toát lên vẻ lạnh lùng trước sự xấc xược của cô ta. Nhưng ông không khiển trách cô. Mắt của Arbat toát lên một nụ cười thân thiện.

<Còn người lạ kia?> Cơ trưởng Gonrod chất vấn.

<Đây là Jake, Hoàng tử của tôi.> Tôi lễ phép đáp.

Gonrod nạt. <Hoàng tử của anh á? Anh hạ nhục cấp chỉ huy Andalite cao nhất trong kỷ nguyên ánh sáng bằng cách tuyên bố trung thành với một tên nhóc loài người ư?>

Hoàng tử Jake không phản ứng trước sự xúc phạm đó, nhưng lại phản ứng trước những lời nói bất cẩn của Gonrod.

"Cấp bậc của ông là cơ trưởng và ông là sĩ quan Andalite có cấp

bậc cao nhất trong kỷ nguyên ánh sáng ư?" Bạn ấy nhìn tôi dò hỏi.

Quá thất vọng vì sự lỗ mãng ấy, tôi im re. Sự lạc quan của tôi đã bị dội một gáo nước lạnh. Tôi chỉ có thể xác nhận sự ngờ vực của Hoàng tử Jake. <Cơ trưởng là cấp bậc thông thường nhất dành cho một người Andalite được phân công điều khiển một phi cơ đơn lẻ. Một con tàu đơn nho nhỏ.>

"Mình hiểu rồi."

<Kế hoạch của chúng tôi là lừa cho quân địch nghĩ rằng chúng có đông lực lượng hơn.> Aloth thôi không cười nữa. Một hành xử có tính bất tuân thượng cấp cao độ.

<Im lặng!> Gonrod chỉ nhìn tôi. Ông ấy không thèm ngó ngàng gì tới Hoàng tử Jake. <*Lính nhỏ* Aximili, hãy báo cho con người này hay là chúng tôi không chuẩn bị để thảo luận các vấn đề chiến lược với anh ta.>

<Thưa Cơ trưởng Gonrod, Hoàng tử Jake là thủ lĩnh của nhóm Người chống Yeerk trên Trái đất.>

<Vậy sao? Anh ta lãnh đạo bao nhiêu chiến binh?> Cơ trưởng Gonrod hỏi tôi.

"Không nhiều lắm đâu," Hoàng tử Jake đáp cộc lốc.

<Đúng, không nhiều. Nhưng tất cả đều có khả năng biến hình. Tôi đã được báo cáo tình hình trước khi chúng tôi khởi thi nhiệm vụ này.> Cơ trưởng Gonrod hạ cố nói chuyện với Hoàng tử Jake. <Tôi biết các anh có tham gia cuộc chiến trên hành tinh Leera. Tôi cũng biết toàn bộ con tàu đầy những chiến binh Andalite đã hy sinh, trong khi anh và những người bạn loài người vẫn sống. Giờ thì tôi hỏi lại, con Người kia, anh chỉ huy bao nhiêu chiến binh?>

<Những chiến binh đã chết ở hành tinh Leera là vì…> tôi dợm nói, nhưng Hoàng tử Jake ra hiệu cho tôi im lặng.

"Chúng tôi đã ở Leera. Hãy để sự việc chấm dứt ở đấy. Tôi không muốn nói ra những chuyện khó xử. Nhưng ông phải hiểu rằng, tôi không sẵn lòng tiết lộ những gì liên quan đến lực lượng của tôi cho ông đâu."

<Con Người kia, mi không tin tưởng Cơ trưởng Andalite ư?!> Gonrod hét om.

Aloth nhận xét vẻ mỉa mai. <Có lẽ con Người này không biết uy danh của Người Andalite vang khắp dải thiên hà.>

<Im đi!> Cơ trưởng Gonrod lại hét.

<Có lẽ nên tiến hành phác thảo mục tiêu chung của chúng ta,> tôi đề nghị một cách màu mè.

"Hãy bắt đầu bằng việc xác định coi chúng tôi có thể nhận được gì từ sự trợ giúp của lực lượng Andalite," Jake phản công, mắt nhìn trân trân vào Cơ trưởng Gonrod.

<Trợ giúp?> Cơ trưởng Gonrod lại nạt lớn. <Tất cả loài người đều ngạo mạn và dốt nát như mi sao, oắt con? Mi là đứa trẻ loài

người ngu ngơ học đòi chơi trò chiến tranh, còn chúng ta là những chiến binh tinh nhuệ. Mi và nhóm của mi, dù là gì cũng phải ngưng đánh nhau ngay. Đây là mệnh lệnh.>

"Tôi không chấp nhận," Hoàng tử Jake gằn giọng. "Cuộc gặp đến đây là chấm dứt." Bạn ấy quay người, chuẩn bị bước đi.

<*Linh nhỏ* Aximili!> Cơ trưởng Gonrod quát. <Đứng im, không được đi.>

<Thưa Cơ trưởng Gonrod, tôi phải nghe theo Hoàng tử của mình.> Tôi nhỏ nhẹ đáp lại.

<Ngươi dám bất tuân một mệnh lệnh trực tiếp hả?>

Tôi bước theo Hoàng tử Jake.

<Aloth! Arbat!> Cơ trưởng Gonrod ra lệnh. <Máy Cắt cấp độ thấp nhất, nhắm bắn *linh nhỏ* Aximili.>

<Thật đáng tiếc, thưa Cơ trưởng Gonrod, tôi bị cấm sử dụng vũ khí,> Arbat trả lời. <Tôi tin rằng Aloth cũng thế.>

Aloth nãy giờ vẫn hờ hững, lúc này chợt nhìn xuống vẻ hãi hùng. Một con rắn vipe quấn quanh chân phải phía trước của anh. Dĩ nhiên đó là Cassie. Một con rắn hổ mang nhoi lên giữa cẳng chân Arbat, chuẩn bị mổ. Là Marco đấy.

Estrid nhướn về trước một bước, định rút máy Cắt ra.

Phập!

Tôi quăng đuôi quặp vào cổ Estrid, lưỡi dao đuôi của tôi chỉ cách cuống họng cô ấy có nửa li. Mắt Estrid long lên giận dữ.

"Người Andalite phản ứng rất nhanh," Hoàng tử Jake nhã nhặn nói. "Nhưng những con rắn này còn nhanh hơn đấy, Estrid. Cô mà nhúc nhích thì mấy người kia sẽ chết."

Cơ trưởng Gonrod không nói gì, có vẻ hoang mang. Điều đó khiến tôi bị sốc, một cơ trưởng Andalite mà lại thế sao?

Nhưng Arbat lại bình tĩnh đến độ gần như là chán nản. <À, hóa ra bọn ta đã bị giăng bẫy. Thông minh lắm. Giờ thì sao nào?>

Hoàng tử Jake dường như không chắc là nên tiếp tục nói chuyện với Gonrod hay là với Arbat. "Hãy ngưng trò nắn gân nhau đi. Các ông không phải là phi đội Andalite, tôi cũng không phải là cấp dưới của mấy ông để mà phải đứng nghiêm chào hay trả lời "Vâng, tuân lệnh, thưa ngài!" Chúng ta là ngang hàng, dù vậy, thành thật mà nói, chúng tôi luôn hào phóng trong bất cứ trường hợp nào." Hoàng tử Jake điềm tĩnh nói.

Arbat cười, biểu hiện bằng mấy con mắt nhắm hờ. <Ngài nói gì đi chứ, cơ trưởng Gonrod? Là chuyên gia của Cục Tình báo, tôi cần phải nhắc ngài rằng chúng ta không ở vị trí có thể thương lượng hay mặc cả đâu.>

Nhưng cơ trưởng Gonrod đã bừng tỉnh lại. <Ở đây, tôi là người ra lệnh. Tôi nói thế đã rõ ràng chưa?>

"Không, thưa ngài. Các ngài đang ở trên Trái đất, hành tinh của con Người. Chúng tôi không phải là Hork-Bajir. Chúng tôi biết cách các ngài 'giải cứu' họ như thế nào. Chừng nào các ngài còn ở Trái đất, chừng đó các ngài còn phải hòa thuận với chúng tôi. Tôi nói thế đã rõ ràng chưa?"

Dại dột. Lúng túng. Cơ trưởng Gonrod cư xử thật vụng về. Điểm mấu chốt của việc này là gì nhỉ? Tôi nhìn Estrid. Cô ngó lơ, nhưng trên gương mặt cô tôi nhận thấy sự bẽ bàng về cuộc trình làng lố bịch này.

Về phần mình, Aloth thực sự là một chiến binh đúng nghĩa, đứng

yên chờ mệnh lệnh, không có bất cứ một biểu hiện nào, vô cùng chuyên nghiệp. Dẫu có nghĩ gì về cơ trưởng của mình, anh ta cũng đều giấu biệt.

Arbat thì lại khác, khinh bỉ Gonrod ra mặt.

"Giờ thì," Hoàng tử Jake vào đề. "Các ông là ai? Tại sao các ông lại đến Trái đất?"

Cơ trưởng Gonrod ra hiệu cho Arbat và Aloth buông vũ khí xuống.

Cassie và Marco cũng lui về phía sau một chút. Dĩ nhiên, tôi biết Rachel và Tobias vẫn đang sẵn sàng ở đâu đó. Tôi hạ thấp lưỡi dao đuôi và Estrid hạ máy Cắt.

Ông Arbat bước lên trước. Xem ra ông là Andalite nhiều tuổi nhất trong đoàn. Nhiều mảng lông xanh da trời của ông đã ngả sang màu vàng nâu. <Sau chiến thắng bất ngờ trên thế giới Leera, phi đoàn chủ lực đã được lệnh thẳng tiến tới Trái đất. Nhưng vì cuộc xung đột ở hành tinh Rakkam Garoo thuộc Hệ thống Sifter số Chín nổ ra, nên phi đoàn phải chuyển hướng tới đó trước.> Arbat chậm rãi nói.

<Cái gì, dân tộc ông ứng chiến với mọi cuộc chiến tranh trong dải thiên hà này sao?> Marco bực tức hỏi.

"Vì vậy, Trái đất lại phải đợi hả?" Hoàng tử Jake vỡ lẽ. "Nếu không thuộc phi hành đoàn chính thì các ông là gì?"

<Chúng tôi là Đơn vị Zero – có nhiệm vụ phá hoại ngầm và ám sát,> ông Arbat giải thích. <Cơ trưởng Gonrod là một trong những phi công thiện nghệ nhất của phi đoàn. Aloth là một chiến binh.>

<Một đội ám sát? Ai là người thực hiện ám sát?>

<Tôi,> Aloth đáp.

Tôi cố gắng không nhìn anh ta chòng chọc. Tôi chưa từng gặp một kẻ ám sát bao giờ. Tôi không hề biết một kẻ ám sát nào tồn tại trong quân đội Andalite. Ý niệm về một thứ như thế làm tôi chẳng dễ chịu chút nào.

<Và tôi là Cố vấn Tình báo Cấp Apex, cựu chiến binh của hơn hai chục cuộc xung đột,> Arbat tiếp. <Cơ trưởng Gonrod là tổng chỉ huy của nhiệm vụ này. Còn tôi sẽ vạch ra những kế hoạch hành động và quyết định mục tiêu cụ thể.>

Tự nhiên tôi đứng thẳng vai lên. Cục Tình báo Cấp Apex là ban tham mưu tối cao của Bộ Chiến Tranh. Cục này không có lính trong phiên chế. Chính xác, họ là thành phần bổ sung của quân đội, là những nhà chiến lược tổng thể. Họ triển khai và hoạch định kế hoạch.

Và họ biết tất cả mọi thứ.

Liệu ông Arbat có biết sự thật về anh Elfangor và về tôi không nhỉ? Tôi liếc nhìn Arbat. Ánh mắt chúng tôi giao nhau, nhưng tôi không thể đọc được gì trong ánh nhìn châm biếm và điềm tĩnh ấy.

Gonrod là một kẻ ngốc. Còn Arbat thì không.

"Thế còn Estrid?" Hoàng tử Jake hỏi.

Cơ trưởng Gonrod thoáng lộ vẻ lúng túng. <Nữ *linh nhỏ* là một cấp hiệu mới trong quân đội. Cô ấy được chỉ định vào nhiệm vụ này một cách tình cờ.>

Bốn mắt của Estrid nhìn đăm đăm vào khoảng không, hơi chớp chớp – một biểu hiện của sự bối rối. Tôi cảm thấy thương cảm cho cô.

"Nói cách khác, cô ấy là một người non nớt." Hoàng tử Jake nói.

Estrid ngẩng phắt đầu lên. <Tôi đã được huấn luyện kỹ càng,> cô ấy trả lời đanh thép. <Đừng vội lầm. Tôi cũng được việc lắm đấy.>

Phập!

Lưỡi dao đuôi nhỏ nhắn của Estrid quặp lấy cổ tôi. Trong khi tôi đang cố giữ thăng bằng thì một cú đấm bồi tiếp vào hai chân sau khiến đầu gối tôi quy xuống. Nguyên cả thân sau của tôi ngã oạch, đè lên đuôi mình.

Phập!

Cú quật thứ ba trúng đằng trước, đẩy tôi lăn bò càng. Tôi ráng chống tay đứng lên. Nhưng những cánh tay Andalite không đủ mạnh như cánh tay Người. Thế là tôi chúi nhủi, sục cằm vào đám cỏ.

CHƯƠNG 10

Estrid đặt một móng guốc lên cổ họng tôi. <Còn hỏi gì nữa không?>

<Rất ấn tượng,> tôi thừa nhận.

Đó là ngón đòn *hald-wurra* cổ điển của người Andalite được thực hiện một cách tuyệt đẹp. Estrid bỏ móng guốc ra và cúi xuống định chụp tôi. Nhanh như cắt, tôi nắm lấy bàn tay cô làm đà dướn người đứng lên. Xong, tôi bẻ cánh tay Estrid oặt ra đằng sau và vung đuôi lên, ngay lúc đụng phải cú vung tự vệ của cô ấy.

Một tiếng chát lạnh gáy khi hai lưỡi dao đuôi va vào nhau. Tôi buông tay Estrid và nhả đuôi ra, phang trở về sau.

<Tôi đánh cược cho Aximili,> Aloth háo hức bước lên trước để xem cho rõ hơn.

<Ngốc quá,> ông Arbat bảo. <Chỉ bằng hai cú ra đòn cô ấy sẽ ghìm được anh ta thôi. Tôi chấp nhận đặt cược.>

PHỤT!

Tôi ngả đầu về sau. Sống dao đuôi của Estrid hụt cổ tôi vài phân.

"Ax?" Giọng Hoàng tử Jake đầy vẻ báo động.

<Làm ơn đừng can thiệp,> tôi nói cụt lủn, đoạn vung mạnh đuôi. Estrid né đầu ra sau đúng như tôi mong muốn, cho phép đuôi tôi phóng tới với xung lượng và tốc độ dũng mãnh gấp đôi. Khi đuôi đến gần đầu đối phương, tôi lật nó lại để chạm sống dao vào Estrid. Bị trúng đòn, Estrid mất thế và lăn cù mèo ra đất, lộn một vòng rồi lật đứng lên ngay.

<Anh quật giỏi đấy,> Estrid khen. <Nhưng tôi còn giỏi hơn.>

Phập! Phập!

Chưa bao giờ tôi thấy cái đuôi nào chuyển động nhanh đến thế. Trong chớp mắt, Estrid đã xáng trúng tôi. Quá mạnh. Tôi té lăn, ráng bật đứng lên nhưng không lẹ mấy.

<Ồ ồ, cú đó hẳn đau lắm,> Marco bình luận.

<Anh né cú đó duyên dáng thật,> Estrid nhận xét.

Tôi mừng vì đã không tỏ ra mệt nhọc. <Cám ơn. Cô sẽ không thấy tôi lặp lại điều đó đâu.>

Cô ấy cười lớn. <Anh hy vọng sao?>

CHÁT!

Lưỡi dao đuôi của Estrid chặn lưỡi dao đuôi của tôi lại. Sự va chạm làm vang động rừng cây. Tôi bắt đầu lo sợ mình thua thật, mà lại thua trước mặt các sĩ quan Andalite nữa chứ. Đó là sự nhục nhã không thể chịu đựng nổi.

<Tiến lên chú Ax!> Tobias hét lên từ chỗ núp đâu đó.

Chúng tôi buông nhau ra, cả hai thở phì phà phì phò. Estrid cúi

thấp đầu, xông thẳng vào tôi. Tôi phóng ra khỏi đường chạy của cô ấy, Estrid sượt ngang, kịp tống tôi vào mắt cá chân sau. Phải mất một lúc tôi mới hồi tỉnh, chợt nhớ ra miếng đòn đã được học vào ngày huấn luyện đầu tiên.

Estrid nhảy chụm bốn vó về trước, chuẩn bị lấy hai cẳng chân trước làm trụ để quăng một đuôi nữa. Tôi cũng xoay vội, tránh. Estrid chém hụt – lỡ đà, trọng lượng và xung lượng đuôi đẩy cô chúi nhủi về trước. Estrid ngã dúi đầu và cổ xuống, lưng ngửa lên, kèm theo tiếng thét đau đớn.

Ông Arbat chạy tới. <Estrid!>

Cô ấy nằm im một hồi rồi bật cười. <Aximili, anh đã đánh bại tôi bằng một chuyển động đơn giản nhất trong kho tàng võ học.>

<Đôi khi giải pháp đơn giản nhất lại có hiệu quả nhất,> tôi nhún nhường đáp.

Nếu Estrid là phái nam thì tôi đã bốc phét rồi, nhưng đánh ngã một cô gái thì chẳng hào hùng gì. Dù đó có là một cô gái rất, rất giỏi đi nữa.

Aloth cười vui vẻ. Anh ấy đã thắng cược. Hoàng tử Jake nhìn tôi nhăn mày, lắc đầu nhè nhẹ và nhướng tròn mắt lên. Đó là cách biểu đạt rất nhiều cảm xúc của loài người. Trong trường hợp này, có lẽ Hoàng tử Jake nghĩ tôi đã hành động vô cùng ngốc nghếch.

Ông Arbat đỡ Estrid dậy.

<Xin lỗi đã làm ông thua cược,> cô ấy nói.

<Cô đánh tuyệt lắm,> ông ta nói đầy vẻ tự hào, rồi quay qua tôi, trong mắt đã ánh lên vẻ thán phục. <Nhưng anh đánh còn hay hơn. Anh đã không quên những bài tập ở học viện, và anh tỏ ra có rất nhiều kinh nghiệm.>

<Tôi đã từng tham gia rất nhiều trận chiến,> tôi nhấn mạnh.

Ông Arbat thảy cho tôi cái nhìn dò xét. <Tôi tin là chúng ta có cùng chung mục đích, Aximili. Tôi tin anh và tôi có rất nhiều điều chung. Visser Ba giết anh trai anh, và hắn đã làm cho cuộc sống của anh trai tôi còn tệ hơn cả cái chết.>

“Hắn đã làm gì?” Hoàng tử Jake hỏi ngay.

Vẻ mặt của Arbat không biểu lộ cảm xúc nào. <Anh tôi là… Alloran, vật chủ của Visser Ba.>

Tôi giật nảy người lên

Mắt Hoàng tử Jake hip lại. “Ông đến đây để…”

<… ám sát hắn,> ông Arbat trả lời. <Đúng, nhiệm vụ của chúng tôi là giết Visser Ba.>

CHƯƠNG 11

"Trả thù là một hành động vô nghĩa và vô nhân đạo," Cassie bài bác.

"Trả thù là từ đồng nghĩa với công lý," Rachel hùng hổ đáp, mặt đanh lại.

"Nhưng Alloran là anh trai của ông Arbat mà," Cassie tranh luận.

"Arbat đã bỏ lỡ cơ hội ở tòa báo," Marco nói. "Còn lâu Visser Ba mới tạo cho ông ta cơ hội thứ hai. Xem ra Arbat không đến nỗi nào, còn Aloth có vẻ phức tạp hơn."

Tôi nhìn bầy bồ câu đang tranh nhau mổ những hạt lúa rơi vãi. Một con coi bộ chẳng đói kém gì, nên thay vì khệnh khạng đi lòng vòng, nó lại đứng dạt qua một bên, mắt nhìn mông lung đâu đâu.

<Con chim đó bị bệnh à?> Tôi hỏi Cassie.

Cassie nhìn con chim và nhíu mày. "Mình không chắc."

Con chim đập cánh và bay lên gác xép, rút ra vài cọng trong đống rơm khô.

"Mình thấy nó có vẻ khỏe mạnh," Rachel nói.

"Quên con chim đó đi," Marco quát. "Tụi mình thiếu gì việc để lo…"

Dĩ nhiên bạn ấy đúng. Ít nhất là về tầm quan trọng của vấn đề. Tôi hy vọng bạn ấy không đúng về Arbat.

Arbat đã phát hiện ra Visser chiếm cứ cơ thể anh trai ông. Tôi hiểu tại sao Arbat lại lừng chừng khi có cơ hội giết Visser Ba. Tôi hiểu và rất thông cảm.

Tuy nhiên, tôi cũng rất lo lắng.

Bất cứ người Andalite nào - và nhiều con người cũng thế - thà chết còn hơn là phải tiếp tục làm vật chủ. Nhưng giết hay không giết vật chủ hay thì lại là một quyết định gây không ít khổ sở, đớn đau, bởi đó là điều nên làm và buộc phải làm.

Mẹ của Marco là một Kẻ Mượn Xác.

Anh trai của Hoàng tử Jake - Tom, cũng là một Kẻ Mượn Xác.

Tôi không cho Arbat biết tôi cũng từng không thể giết ông Alloran khi con sên Visser Ba tạm thời rời bỏ cơ thể ông ấy (dù rằng vị cựu Hoàng tử Chinh chiến đã nài nỉ tôi làm điều đó giùm ông).

Tôi không thể. Tôi hổ thẹn mãi vì đã không thể tự mình giết ông ấy. Và chỉ vì Alloran quá sợ hãi, không thể cất bước, nên bọn Yeerk đã làm ông ấy hồi tỉnh và Visser Ba tái chiếm lĩnh cơ thể ông.

Tôi cũng đã nghe nói về nhiệm vụ của Đơn vị Zero. Bộ Chiến Tranh đã ra lệnh phải trừ khử Visser Ba vì hắn là nỗi ô nhục, gây nhức nhối cho dân tộc tôi. Chúng tôi đã để cho hắn giữ một vật chủ Andalite và đã không thể ngăn chặn hắn.

Visser Ba là kẻ thù. Chúng tôi đang có chiến tranh. Có vậy thôi

Nhưng tại sao Arbat lại được giao cho nhiệm vụ tréo ngoe này nhỉ? Sự chần chừ ấy chắc chắn sẽ diễn ra với bất cứ ai phải tổ chức và sắp đặt cái chết cho anh của mình, bởi đó là một việc hết sức khó khăn.

"Chiến tranh là một việc," giờ là Cassie cất tiếng. "Giết người lại là chuyện khác. Tụi mình giúp Arbat và Aloth ám sát Visser thì có lợi gì chứ?"

Tôi lên tiếng. <Theo tục lệ Andalite, việc giết một thành viên gia đình thì phải bị báo thù. Có lẽ Arbat, Aloth và tôi có thể thành công khi cùng làm với nhau hơn là mỗi người ở riêng rẽ một nơi, dễ bị thất bại hơn.>

"Nghe như là một kế hoạch nhỉ," Rachel nói.

"Đó là một kế hoạch kinh khủng. Đừng giúp ông ta, Ax." Cassie van vỉ. "Ông Alloran vẫn còn sống. Chừng nào còn cuộc sống là còn hy vọng."

"Sáo rỗng," Marco buông thõng một câu.

<Chiến binh Andalite thà chết còn hơn bị làm vật chủ cho Yeerk,> tôi nói rành rọt.

<Theo mình đây là vấn đề sống tự do hay là chết,> Tobias nói lặng lẽ từ trên rui nhà.

"Ừm, chết là hèn nhát," Cassie khăng khăng, chống tay lên hông. "Là cách dễ dàng trốn chạy. Nếu bồ chết, bồ không phải đấu tranh cho tự do của mình, đúng không?"

Một khoảng im lặng trôi qua. Tôi nhìn Hoàng tử Jake đang ngồi vùi mặt vào tay.

"Jake?" Cassie gọi.

Không có tiếng trả lời.

Marco nhấp nhổm. "Tóm lại, tụi mình từ chối hay nhận lời đây? Tại sao phải ngồi đây cãi nhau ỏm tỏi chứ? Tụi mình đã biết bản chất của sự việc. Tụi mình cần làm cho ra lẽ những điều bất đồng, tự hỏi nên làm gì tiếp theo. Không có tiếp theo thì chấm dứt, đúng không? Chúng ta chiến đấu để cầm chân bọn Yeerk vì nghĩ một ngày nào đó người Andalite sẽ tới. Tụi mình đang làm cái việc câu giờ, cầm chân tụi Yeerk dùm mấy ông lớn Andalite thôi."

Rachel thở dài thườn thượt. "Mình thật sự ghét phải thừa nhận là Marco nói đúng. Mấy người Andalite này tới không phải để cứu nạn cho Trái đất. Họ đến để ghi điểm… chứ đâu phải để trợ giúp chúng ta."

"Chính xác!" Cassie nhất trí. "Đó là mục tiêu cá nhân. Nó có thể mang lại lợi ích chính trị, nhưng không có giá trị chiến lược – không mang lại thế thuận quân sự. Chỉ để làm kẻ giết người thôi."

"Hây, Cassie, bồ thì biết gì?" Marco nạt. "Ai mà thèm để ý đến những khẩu hiệu đạo đức của bồ chứ? Bồ nghĩ sáu đứa tụi mình sẽ thắng cuộc chiến này sao? Bằng chính sức tụi mình ư? Bốn đứa trẻ,

một con chim, và một người ngoài hành tinh á? Sáu đứa trẻ có thể biến thành những con thú, làm như ghê gớm lắm ỉ! Chúng ta chỉ làm bọn Yeerk tổn thương chút nào hay chút ấy – để chúng phải chán ngán và chậm bước thôi. Chúng ta là những hòn sỏi trong giày của chúng. Chúng ta chống chọi cho đến ngày-D hoặc ngày-N nào đó, đợi người Andalite sẽ tới cứu loại hạ đẳng chúng ta."

Tôi chưa bao giờ nghe Marco nói năng thô lỗ như vậy với Cassie, càng lạ hơn nữa là Hoàng tử Jake vẫn ngồi im thin thít, không có một dấu hiệu nào ngăn Marco im đi.

Tôi đang mải nghĩ tới Estrid. Vì quá phấn khích khi gặp lại đồng bào mình, tôi đã không ngờ chuyện này lại khiến bạn bè tôi bức xúc đến thế. Các bạn ấy hy vọng sự giải thoát, thay vì vậy, lại phải đối mặt với một vấn đề phức tạp khác, nguy hiểm và vô nghĩa hơn.

Tôi đảo mắt cuống nhìn khắp lượt các bạn. Đây không phải là những người bạn loài người tôi từng biết bấy lâu nay…

Hoàng tử Jake uể oải đứng lên. "Nếu người Andalite thật lòng muốn cứu Trái đất thì họ đã gởi một lực lượng hùng hậu xuống đây rồi. Cassie nói đúng, họ chuyển đổi Visser Ba thành một Visser nào khác, làm sao có thể giúp chúng ta? Và Marco cũng đúng. Chúng ta đã quá mệt mỏi, mệt đến nỗi đôi lúc không thở nổi nữa. Bây giờ, thay vì được sự trợ giúp thỏa đáng thì chúng ta lại phải ủng hộ một nhúm người Andalite vớ vẩn. Cơ trưởng Gonrod là tên ngốc. Aloth chỉ là một anh lính trơn. Estrid thiếu kinh nghiệm. Còn Arbat thì quá khôn lỏi…"

"Thế kế hoạch của chúng ta là gì?" Rachel bồn chồn hỏi.

Hoàng tử Jake chẳng trả lời gì cả, nét mặt lộ rõ vẻ ưu tư. Chúng tôi đã nghe theo Hoàng tử Jake rất nhiều lần và cậu ấy đã luôn có một câu trả lời, một kế hoạch hoặc ít nhất là một hy vọng. Marco cất giọng bộp chộp. "Thôi, chiến tranh chấm dứt, Trái đất thua rồi."

Giận dữ bùng nổ ngay lập tức.

Rachel xông vào, đẩy Marco té nhào xuống đất. "Đừng BAO GIỜ dính dáng đến mình nữa!" Nhỏ thét lên.

Giấu mặt sau hai cánh tay, Marco la. "Thả ra. Thả mình ra, bồ điên à!"

"Thôi đi! Thôi đi!" Cassie la lối.

Tobias bay xuống đất, giọng truyền đầy vẻ cay đắng. <Mình không thể chịu đựng được nữa. Mình phát điên lên rồi. Mình đi đây. Mình rút lui khỏi cuộc chiến này…> Tobias quạt cánh và bay khỏi chuồng thú.

CHƯƠNG 12

“Ngưng ngay!”

Hoàng tử Jake gỡ Rachel ra khỏi Marco, lắc bạn ấy thật mạnh. Rachel lùi lại và hất lọn tóc lòa xòa trước mắt.

Marco run rẩy đứng dậy. “Hãy thừa nhận đi,” bạn ấy vừa nói vừa thở hổn hển. “Người Andalite cóc cần quan tâm đến chúng ta. Đây không phải là chuyện về Trái đất, mà là về thói kiêu hãnh Andalite. Họ sẵn sàng thí mạng một vật chủ làm hổ danh người Andalite.”

Tất cả nín khe rồi đồng lượt nhìn tôi chăm chăm, như thể đang mong đợi tôi bài bác lời Marco vừa nói.

“Ax?” Hoàng tử Jake hỏi.

Tôi lắc đầu. Chứ còn biết nói gì nữa?

Hoàng tử Jake cau mày. "Vậy chúng ta phải làm gì đây?"

"Em biết mình phải làm gì rồi." Rachel bực bội, đá vào một cái thùng kim loại đánh rầm. Sàn chuồng thú đầy đất cát rung cả lên.

Hai con ngỗng bị thương giật mình la quàng quạc. Một con thỏ nâu nhỏ nhắn đang ngồi cạnh đống rơm chợt chạy biến vào chuồng. Năm sáu con bồ câu kêu lục khục rồi bay lên xà nhà.

“Bình tĩnh nào, Rachel.” Cassie nhỏ giọng, níu tay Rachel. “Tụi mình cần bồ mà…”

“Kể từ bây giờ, tui sẽ tự làm theo cách của tui. Nếu phải chết, tui sẽ kéo theo cả đống quân Yeerk trước khi liều mình.” Rachel giật tay khỏi Cassie và lao ra cửa.

“Rachel!” Hoàng tử Jake quát.

Rachel ngoái đầu lại. Mặt bạn ấy đỏ gay lên vì giận dữ. “Em không còn dưới quyền của anh nữa,” Bạn ấy nói qua kẽ răng nghiến lại. “Em đoạn tuyệt với Marco và những câu giỡn vô duyên của cậu ấy. Em tuyệt giao với vẻ đạo đức giả của Cassie.”

Rachel giơ nắm đấm nện vào chiếc đèn lồng treo trên mắc. Kính bể rớt lả tả xuống sàn.

“Tui từ bỏ tất cả mấy người,” bạn ấy rít lên và đùng đùng chạy ra khỏi khu chuồng thú.

Cassie cầm cây chổi trong một góc chuồng ra quét dọn những mảnh vỡ. "Mình cũng vậy," bạn ấy nói nhỏ. "Nếu cuộc chiến này là không thể thắng, làm thế nào chúng ta có thể bào chữa cho việc giết người Hork-Bajir? Về cơ bản, họ là những tù nhân chiến tranh. Những nạn nhân vô tội.”

"Cassie," Hoàng tử Jake nài nỉ.

Một dòng nước mắt rỏ xuống má bạn ấy. “Mình không thể làm điều đó được nữa.” Bạn ấy thả ịch cây chổi xuống rồi cũng ù té chạy khỏi khu chuồng thú.

Marco thọc tay vào túi quần. “Ê, tui cũng ra luôn đây. Tui sẽ đi hưởng thụ những thú vui trong quãng đời còn lại. Hấp thụ ADN của một anh chàng bảnh chọe nào đó rồi vi vu…”

“Marco,” Hoàng tử Jake thì thào. “Làm ơn đi mà.”

Marco đặt tay lên vai Hoàng tử Jake, rồi để nó rơi thõng xuống và quay lưng đi. “Jake, Ax ngố, chúc an khang thịnh vượng.”

Hoàng tử Jake và tôi nhìn nhau.

<Tôi vẫn dưới quyền ra lệnh của bạn.> Tôi đưa một bàn tay cho bạn ấy bắt, giống như kiểu loài người hay làm.

Hoàng tử Jake nắm lấy tay tôi, mắt buồn hiu. “Mình không thể nhận lời thề của bồ. Tụi nó nói đúng đấy. Mọi việc đã chấm dứt rồi. Bồ đi đi. Cứ tự do làm điều bồ thấy cần thiết. Và nếu có thể thì… bồ hãy trở về nhà.”

Hoàng tử Jake bóp chặt tay tôi, quên mất rằng tay người Andalite không mạnh và cứng cáp như tay Người. Tôi biết đây là biểu hiện của sự thông hiểu. Tôi cố bóp lại như vậy.

“Tạm biệt. Cám ơn bồ vì tất cả mọi thứ.” Hoàng tử Jake nói và thất thểu bước ra khỏi khu chuồng thú. Nhoáng cái bạn ấy đã biến mất trong ánh nắng rực rỡ của buổi ban ngày.

Tôi đứng một mình chơ vơ. Khoảnh khắc bình yên đầu tiên sau suốt một thời gian dài căng thẳng. Không có đối đầu hay tranh luận. Hoàn toàn thoải mái.

<Estrid,> cuối cùng tôi cất tiếng, <nếu cô muốn hấp thu những lốt hình biến ở Trái đất thì cô cần phải biết cách sử dụng chúng. Chẳng hạn như thỏ không đuổi theo những sinh vật bốn chân to lớn, băng ngang cánh đồng, rồi sau đó lại xông vào một chuồng thú đầy những thợ săn đang la hét như vậy đâu.>

Dưới chân một cửa chuồng thú, một con thỏ nâu xuất hiện. Estrid nhanh chóng hoàn hình – có vẻ ngượng ngùng vì sai lầm của mình. <Tôi còn phải học hỏi nhiều thứ lắm…>

<Tôi sẽ dạy cô.> tôi nói đơn giản.

Bốn mắt của Estrid nhìn tôi sáng rỡ. <Aximili, tôi tin là anh sẽ hạnh phúc hơn khi ở chung với đồng bào của mình.>

CHƯƠNG 13

Tàu Andalite được che giấu tại một cánh đồng trống, phía ngoài Lâm Viên. Tôi biết Lâm Viên rất rõ. Bên trong nó có một sở thú, nơi tôi cùng Hoàng tử Jake và các bạn đã hấp thụ rất nhiều lốt hình biến hữu ích.

Chúng tôi bay từ Dưỡng Đường Thú Hoang tới đó. Estrid đã hấp thụ một con quạ – một loài chim của Trái đất. Chúng tôi bay hơi tách nhau ra để tránh gây nghi ngờ.

Khi chúng tôi hạ thấp, một "lỗ vuông" chợt xuất hiện trên bầu trời. Đó là cửa trên của con tàu Andalite. Chúng tôi bay vào, cửa đóng sập lại liền.

<Đây là boong trên cùng,> Estrid giải thích. <Hoàn hình đi, rồi tôi sẽ dẫn anh xuống boong chỉ huy.>

Hoàn hình xong, Estrid dẫn tôi đi quanh co qua các hành lang và các ngõ hẹp hình như là cánh phi cơ. Con tàu này lớn đối với một máy bay chiến đấu, nhưng lại nhỏ so với tàu vận tải.

<Con tàu này được tuyển lựa và thiết kế đặc biệt cho chiến dịch này. Nó là một chiếc MSTL-37,> Estrid giải thích, <Một tàu Thí nghiệm Khoa học Kỹ thuật Di động, giờ đã lỗi thời. Những chiến đấu cơ và tàu vận tải khác đã được phái tới hệ thống Sifter số Chín rồi.>

Chúng tôi đứng trước một thang trụ – một dạng như thang máy của loài người – và chờ cửa mở ra. <Estrid, tôi muốn yêu cầu cô một điều.>

Estrid quay cả bốn mắt sang nhìn tôi.

<Tôi vẫn kính trọng Hoàng tử cũ của mình. Chúng tôi đã cùng chiến đấu bên nhau rất nhiều trận. Tôi rất cảm kích nếu cô không báo cáo là bạn ấy đã không điều khiển được chiến binh của mình. Tôi không muốn những người khác thiếu tôn trọng Hoàng tử Jake. Bạn ấy đã chiến đấu rất kiên cường.>

<Anh giữ bí mật cho tôi thì tôi cũng giữ bí mật cho anh.> Estrid đáp.

Cửa thang mở và tôi bước vào sau Estrid.

Tôi cảm thấy không thoải mái. Yêu cầu của tôi chỉ là một bài kiểm tra nhỏ. Nhưng tôi không chắc cô có qua được bài kiểm tra ấy hay không.

Tôi biết ơn thiện chí của cô vì cô đã chấp thuận bảo vệ hoàng tử của tôi.

Nhưng loại *linh nhỏ* gì mà lại đồng ý che giấu thông tin tình báo nhạy cảm với cấp trên của mình như cô ta cơ chứ?

Phải chăng Estrid được chỉ thị phải chiếm lấy lòng tin của tôi để do thám chính tôi?

Hay đơn giản chỉ là cô ta chưa được huấn luyện? Không phù hợp với quân đội vì giới tính của mình?

Tôi quyết định không được lơi là cảnh giác. Mắt mở lớn, tôi nhìn những ngón tay Estrid lả lướt trên bàn điều khiển, lập trình mã số tiếp cận cho tôi. Bàn tay ấy mới nhỏ nhắn và xinh xắn làm sao!

Xong xuôi, Estrid đưa cả bốn mắt nhìn tôi. Những trái tim tôi đập loạn xạ.

Tôi đã thấy cả bốn mắt của Estrid hơi nhìn tôi một tẹo.

Điều đó quả là kỳ khôi…

Bài học đầu tiên dành cho mọi *lính nhỏ* ở học viện là: luôn luôn phải hướng hai mắt chính ra trước, và hai mắt cuống thì quét tròn. Còn chiến binh thì không bao giờ dồn hết tầm nhìn vào một điểm.

Thang trụ đưa chúng tôi qua hai boong thì dừng lại. Chúng tôi bước ra, vào boong chỉ huy. Cơ trưởng Gonrod, ông Arbat và Aloth đang đợi.

<Aximili!> Arbat bước lên trước chào tôi, giọng ông có vẻ hân hoan.

Tôi chào lại và cúi xuống theo đúng nghi thức Andalite. <Cơ trưởng Gonrod. Hoàng tử của tôi đã giải phóng tôi. Bây giờ tôi nguyện trung thành với ông.>

Cơ trưởng Gonrod có vẻ dịu lại trước sự kính trọng mà tôi bày tỏ với ông, nhưng vẫn chẳng nói gì.

<Không cần kiểu cách trong khi làm nhiệm vụ này,> Arbat nói.

Gonrod nổi giận. <Nhưng chuỗi các mệnh lệnh là rõ ràng.>

<Dĩ nhiên. Dĩ nhiên,> Arbat nói với Gonrod. <Tôi không có ý ám chỉ điều khác đâu.>

Arbat bước đến khu làm việc, nơi Aloth đang điều chỉnh cấp độ của một số máy Cắt cầm tay. <Với những cái này, tôi hy vọng sẽ diệt trừ được Visser Ba.>

<Tôi có thể giúp gì cho ông?> Tôi hỏi Arbat.

Arbat dẫn tôi tới vành đai quan sát có bậc thang của boong tàu. Chúng tôi nhìn qua các cửa sổ tới bãi cỏ căn cỗi bên ngoài. Ông Arbat truyền ý nghĩ cho riêng tôi. <Tôi sẵn sàng làm bất cứ điều gì để thanh toán Visser Ba. Còn anh?>

<Tôi luôn mong ngóng tới ngày Visser Ba không còn làm hại được những người tự do nữa,> tôi thận trọng trả lời.

<Tôi tin anh, Aximili. Anh phải xoay sở tốt lắm mới sống sót được ở Trái đất. Tôi hy vọng sẽ nhận được những lời góp ý đầy kinh nghiệm của anh.>

Bỗng dưng, tôi cảm thấy bồn chồn. Cố vấn Tình báo Cấp Apex là thang bậc cao nhất trong lĩnh vực tình báo. Trong khi *lính nhỏ* là hàm ngạch thấp nhất trong quân đội Andalite thông thường. Trên Trái đất, tôi chỉ là lính, không phải chỉ huy. Mặt khác, tôi cũng không thành công trong việc giết Visser Ba. Thêm nữa, tôi còn vi phạm khá nhiều

điều luật của quân đội Andalite, cả lời nói lẫn hành động.

Vậy thì tại sao ông Arbat lại đối xử với tôi đầy vẻ tôn trọng, kiểu cách đến thế? Sự tôn trọng mà tôi không đáng được hưởng, xét theo chuẩn mực Andalite.

Ông ấy muốn gì đó ở tôi. Nhưng… đó là điều gì?

CHƯƠNG 14

Ông Arbat ngưng nói khi nghe tiếng móng guốc của Aloth gõ lóc cóc.

<*Lính nhỏ* Aximili,> Aloth gọi. <Cơ trưởng Gonrod yêu cầu tôi hướng dẫn anh tham quan con tàu.>

<Tuyệt hảo!> Arbat cười. <Dẫn chiến hữu của chúng ta đi loanh quanh một chút đi.>

Tôi chào ông Arbat rồi đi theo anh chiến binh xuống hành lang.

<Nếu phải nghe thêm câu chuyện chiến tranh nào từ cái máy gió cũ ấy thì tôi thà tự hủy còn hơn,> Aloth ậm ừ khi cửa thang đóng lại đằng sau chúng tôi.

Tôi sửng sốt hỏi lại. <Sao anh lại nói như thế đối với một Cố vấn Tình báo Cấp Apex?>

Aloth khụt khịt. <Arbat đã nghỉ hưu từ sáu cuộc chiến vừa qua! Bây giờ ông ta chuyển qua dạy học rồi! Một giáo sư về lịch sử khoa học kỹ thuật.>

Như hầu hết các chiến binh, Aloth chẳng cảm phục những ai không phải là lính chiến.

<Ông ấy là giáo sư ở học viện quân sự hả?> Tôi hỏi.

<Không! Ở trường Đại học Lý thuyết Khoa học Cao cấp.>

Trời! Đó là ngôi trường đầy những bộ óc thiên tài, nhưng lại khét tiếng là phi thực tế. Họ không nổi danh về những kỹ năng chiến trường tí nào. Quái lạ, sao Bộ Chiến Tranh lại phái một giáo sư môn lịch sử khoa học có tuổi đi thực hiện phi vụ ám sát này nhỉ!? Nhưng… có lẽ quân đội Andalite đã có rất nhiều thay đổi kể từ khi tôi rời khỏi thế giới quê nhà…

<Những nữ *lính nhỏ* có làm nên trò trống gì không?> Tôi hỏi.

Aloth lại khịt mũi. <Tôi đang chờ coi Estrid tự thể hiện mình như thế nào đã…>

<Thế cô ấy không có bổn phận gì sao?>

Aloth rụt cổ. <Xem ra chẳng việc gì ra việc gì. Đã mấy lần Cơ trưởng Gonrod và tôi định ghé vào căn cứ để trả cô ấy về, nhưng ông Arbat nhất quyết đòi để cô ấy ở lại trên tàu.>

<Tại sao?>

Aloth lại nhún vai. <Tôi vẫn chưa nghĩ ra lý do vì sao ông ta lại muốn một nữ *lính nhỏ* thiếu kinh nghiệm tham gia nhiệm vụ phức tạp như thế này. Đặc biệt, cô ta là người chẳng chịu tuân thủ những phép tắc thông thường. Cô ta cư xử giống như công chúa thì đúng hơn là *lính nhỏ*. Và Arbat cũng đối xử với cô ta theo cách ấy.>

Vẻ xấc xược của Aloth giờ đã biến mất. Dường như anh ta đang đắm mình trong những suy nghĩ miên man.

<Sự có mặt của cô ấy làm phiền anh hả?> Tôi dò hỏi, chuẩn bị tinh thần nghe Aloth quạu quọ, xỉ vả gì đó. Nhưng không, anh ta chỉ trở về vẻ ơ hờ cố hữu của các chiến binh. <Không. Cô ấy ở đây chỉ nhằm đạt được tiêu chuẩn đa-giới-tính trong việc bố trí nhân sự – hầu thực hiện chủ trương đổi mới mà Arbat đề xuất lên Bộ Chiến Tranh. Hoặc có thể cô ấy là cháu gái cưng của nhân vật nào đó, và ông Arbat muốn kèm cặp cho cô ấy va chạm thực tế song song với thời gian ở học viện.>

Aloth thảy cho tôi một cái nhìn châm chích rồi bật cười. Tôi có cảm giác như mình vừa bỏ sót một điều gì đó. Nhưng nếu Aloth nói đúng thì nó sẽ giải thích được rất nhiều điều về Estrid.

<Thiệt tình tôi nghĩ tất cả chúng tôi ở đây chẳng ai thật sự tuân thủ cái gọi là "phép tắc thông thường" cả,> Aloth nói thêm với nụ cười giễu cợt.

<Anh nói vậy nghĩa là sao?>

<Việc khỉ gì tôi phải giải thích cặn kẽ cho một *lính nhỏ*,> anh ta nói lục khục. <Cho dù đó là em trai của Elfangor. Giờ thì hãy lắng nghe và thôi hỏi nhăng nhít đi, rồi anh sẽ học biết được đôi điều.>

Câu răn đe này thì tôi hiểu quá rõ. Đó là sự đối xử lạnh nhạt mà đám *lính nhỏ* tép riu thường nhận được từ những chiến binh dày dạn kinh nghiệm.

<Chúng ta đang ở tầng thứ ba. Ở đây có phòng động cơ, nhà kho và phòng riêng. Phòng anh ở cuối cùng đó, Aximili.>

<Còn tầng thứ hai có gì?>

<Chẳng là gì. Trước kia nó từng là phòng thí nghiệm, giờ nó bị niêm phong lại để khỏi lãng phí năng lượng vào việc thích nghi với môi trường… Anh có thể tự tham quan mà không bị lạc chứ hả?>

<Tôi tin là được. Đâu là vị trí chiến đấu của tôi trong trường hợp con tàu bị tấn công?>

Aloth rùn vai. <Con tàu này không có đủ hỏa lực để ngăn chặn máy bay tiêm kích Skrit Na nữa là… Nếu là một chiếc Con Rệp đuổi theo thì thế này: hãy hôn từ biệt cái đuôi của anh đi.>

Aloth cười lớn, nhưng tôi chẳng thấy có gì khôi hài cả.

<Đi nào. Thăm thú đủ rồi. Chúng ta trở lại boong chỉ huy thôi. Cái *máy cũ* kia muốn "phỏng vấn" anh đấy.>

CHƯƠNG 15

Lát sau, Cơ trưởng Gonrod, Aloth, ông Arbat và tôi đã ở trên boong chỉ huy. Estrid không có mặt.

<Hãy cho tôi biết về Visser Ba,> Arbat nôn nóng hỏi. <Hắn ở đâu khi không ở trên tàu Lưỡi Rìu?>

<Tôi không biết,> tôi đáp. <Làm sao các ông tìm được hắn ở tòa soạn báo?>

<Chúng tôi không tìm hắn,> ông Arbat nói. <Chúng tôi đi tìm anh. Bộ cảm biến của tàu được lập trình để định vị mẫu ADN của anh. Chúng tôi đã tải nó từ hồ sơ lưu trữ của học viện.>

<Tại sao ông không làm tương tự với ông Alloran?> Tôi hỏi.

<Hồ sơ của Alloran xưa rồi. Trước khi chúng ta sử dụng bộ mã ADN.>

<À ra vậy. Thế thì có nhiều khả năng chúng ta sẽ gặp hắn tại cuộc họp kế tiếp của nhóm Chia Sẻ ở Trung tâm Sinh hoạt Cộng đồng. Hắn thường xuyên nhưng không phải lúc nào cũng tham dự tất cả các cuộc họp. Còn nếu không có mặt ở đó thì hắn sẽ ở khu liên hợp vũng Yeerk.>

Tôi giải thích cho ba người kia biết về nhóm Chia Sẻ, về việc Visser Ba thường xuất hiện trong lốt Người để nói chuyện với những người tham dự. Tôi cũng nói cho họ biết vị trí của vũng Yeerk.

<Có bao nhiêu Yeerk sẽ tới cuộc họp đó?> Arbat hỏi.

<Chúng ta chỉ chú ý tới một tên Yeerk thôi,> Cơ trưởng Gonrod gắt gỏng. <Mệnh lệnh ban xuống rất rõ ràng và cụ thể. Chỉ một mục tiêu duy nhất. Chúng ta sẽ tự hủy, nếu Aloth nhắm trúng mục tiêu…>

<Aloth phải nhắm trúng mục tiêu,> Arbat nói lạnh tanh.

<Tôi á? Việc đó không phải dễ,> Aloth giãy nảy. <Nhắm vào một mục tiêu di động. Nhắm để giết rồi bắn và kiểm tra thiệt hại. Đây không phải là mục tiêu bình thường, mà là anh trai ông, Arbat à. Tôi cũng có anh trai. Tôi tự hỏi, khi thời điểm tới liệu ông có đủ thản nhiên để đưa ra mệnh lệnh tối hậu hay không.>

Ông Arbat mặc kệ Aloth. Hoặc là cố tình lờ anh ta đi.

<Đó là câu hỏi tất cả chúng ta đều muốn trả lời,> Cơ trưởng Gonrod nói.

<Đó là câu hỏi sẽ được trả lời khi tôi đưa ra mệnh lệnh và gột bỏ cho dải thiên hà một tên sâu bọ gớm ghiếc,> Arbat nạt lớn, lần đầu tiên tôi thấy ông ta mất đi cái mà những người bạn người của tôi hay gọi là "vẻ lạnh lùng" rồi trấn tĩnh lại rất nhanh. <Tôi cần thu thập càng nhiều thông tin càng tốt. Xin vui lòng cho tôi tiếp tục hỏi anh *linh nhỏ* này được chứ?>

<Được,> Cơ trưởng Gonrod miễn cưỡng đồng ý rồi lại nhấp nhổm nhìn vào các màn hình quan sát. Cứ vài phút ông ta lại lặp lại hành động ấy, có vẻ như ông cực kỳ bối rối với vai trò chỉ huy.

<Có thể tiếp cận vũng Yeerk được không?> Arbat chất vấn.

<Chúng ta sẽ không tới đó!> Cơ trưởng Gonrod phản đối kịch liệt, nhưng Aloth chỉ cười khẩy.

Cơ trưởng Gonrod ném cho Aloth một cái nhìn hung tợn. <Anh *linh nhỏ* này đã cung cấp cho chúng ta một mục tiêu quá hoàn hảo. Chúng ta sẽ tấn công cuộc họp của nhóm Chia Sẻ vào sáng mai. Chúng ta sẽ bắn Visser Ba, xong rồi đi luôn.>

Arbat xòe bàn tay ra hầu thu hút sự chú ý của Cơ trưởng Gonrod. <Thưa chỉ huy, nếu mục tiêu được mở rộng, chúng ta giết được nhiều Yeerk – có lẽ hàng ngàn tên – thì cơ may sẽ tốt hơn.>

<Không có chuyện mở rộng mục tiêu,> Cơ trưởng Gonrod gay gắt đáp lại. <Chúng ta thực hiện mệnh lệnh rồi rút lui.>

Tôi thấy Estrid ở ngưỡng cửa vòm cung dẫn tới đường thoát ra ngoài. <Cơ trưởng Gonrod,> cô ấy thông báo. <Tôi tỉnh đi thám thính Lâm Viên và muốn Aximili đi cùng. Anh ấy sẽ giúp tôi làm quen với những sinh vật Trái đất.>

Tôi suýt nghẹt thở. Chưa bao giờ tôi thấy *linh nhỏ* "loan báo" kế hoạch và ước muốn của mình với sĩ quan cấp trên như thế. Thường thì anh ta phải chờ lệnh…

Mắt cuống của Cơ trưởng Gonrod rung lên giận dữ.

Xem ra Estrid không hề hay biết mình vừa mới vi phạm quân luật. Tôi cũng chẳng vui sướng gì khi sắp phải chứng kiến cô ấy bị quở trách.

Lạ chưa, Cơ trưởng Gonrod chẳng nạt nộ gì cả. <Được,> ông ấy đáp cộc lốc.

<Đi nào, Aximili,> Estrid hớn hở nói.

Tôi đi theo cô ấy tới cửa thoát. Lúc này màn đêm đã buông xuống Trái đất. Lâm Viên đã đóng cửa. Không một con Người nào thấy chúng tôi rời tàu và đáp xuống đất bằng thang tàng hình.

Tuy nhiên, tôi vẫn thấy bất an.

Estrid rất đẹp. Cô ấy được huấn luyện tốt nhưng không phải là một người lính.

Vậy, cô ấy là ai?

CHƯƠNG 16

Ban ngày lũ chim bồ câu và sóc thường tụ tập trên các lối đi bộ của Lâm Viên, nhưng vào ban đêm, những lối đi ấy vắng tanh. Không có âm thanh nào ngoài tiếng tám móng guốc khua lộp cộp. Bình thường, tôi ngại bị nhân viên bảo vệ bắt gặp, nhưng vì Estrid vô tư quá, nên tự dưng tôi đâm ra tự tin là chúng tôi sẽ không gặp rầy rà gì.

<Ông Arbat nói Trái đất có nhiều loài hơn bất cứ hành tinh nào khác. Khi chúng tôi quét mẫu ADN để tìm anh, máy tính gần như bị quá tải.>

<Kể cho tôi nghe về Arbat và Cơ trưởng Gonrod đi,> tôi bắt đầu dò hỏi.

<Arbat bảo Cơ trưởng Gonrod là một phi công xuất sắc, còn Aloth đạt tỉ lệ bắn trúng mục tiêu cao nhất trong lịch sử học viện. Arbat nói anh ấy là một người bắn tỉa đại tài. Arbat nói…> Estrid thao thao.

Bỗng dưng tôi chợt hiểu mọi chuyện… Estrid chắc chắn là cháu gái của Arbat! Aloth đã ngụ ý điều đó rồi mà.

Dù bây giờ Arbat là giáo sư về lịch sử khoa học kỹ thuật nhưng vẫn là Cố vấn Tình báo Cấp Apex. Tiếng nói của ông ấy vẫn rất có trọng lượng ở Bộ Chiến Tranh.

Hèn chi Estrid được ưu ái vượt qua nhiều phép tắc thế.

Estrid quay cả bốn mắt sang nhìn tôi. <Tôi tự hỏi…>

<Hỏi gì?>

<Những viên tròn được gọi là kẹo trứng chim[6] ấy. Tôi muốn nếm lại chúng lần nữa trước khi rời Trái đất.>

<Tôi tin chúng ta có thể tìm được một ít viên tròn ở gần đây.>

Tôi và Estrid thong dong bước về phía tòa nhà chính, trung tâm dành cho khách tham quan. Trời đêm mát mẻ. Bên ngoài tòa nhà có một thứ mà Marco gọi là "máy bán hàng rong". Một hộp kính lớn chứa đầy những loại thức ăn tuyệt ngon.

Ở đây không có bánh quế hay kẹo bi, nhưng có rất nhiều món khác bảo đảm sẽ khiến Estrid mê ly.

Tôi đá cho cái máy một đá. Những gói màu sắc sặc sỡ rơi chảy xuống cái rổ nơi tôi có thể lấy ra được. Đây chắc chắn không phải là việc làm đúng đắn. Loài người rất tôn trọng sự sở hữu…

<Chúng là cái gì vậy?> Estrid hỏi.

<Cô sẽ thích chúng cho mà coi,> tôi hứa hẹn, và hai chúng tôi bắt đầu biến thành Người.

Mắt cuống của Estrid thụt vào sọ. Cẳng chân và cánh tay rút teo lại. Cô ấy nằm bẹp dưới đất như một quả bóng tròn màu xanh da trời. Lớp lông biến mất, quả bóng trở nên hồng và nhẵn nhụi. Rồi một tiếng nổ cái bụp, nguyên quả banh biến thành Người, mặc da nhân

tạo đàng hoàng. Theo cách nói của loài người là mặc quần áo bình thường.

Thật ngạc nhiên quá đỗi. Tôi chưa bao giờ thấy một quy trình biến hình hoàn hảo đến thế. Các bạn tôi thường phải mặc đồ bó sát hay quần thể thao, áo thun T-shirt và phải tập trung hết sức…

"Cô là Es-tr-id…" Tôi lắp bắp.

"M-ẹ-ẹ tôi là… một vũ công… công. Một nghệ sĩ… biểu diễn biến hình! Tôi đã học được rất nhiều từ b-àà!"

Tôi mở một gói ra và đổ mấy viên tròn vào lòng bàn tay Estrid. Cô bỏ tất cả vào mồm và mặt bỗng sáng bừng lên. "Viên huy hoàng… tuyệt vời, diệu kỳ. Mê ly hơn cả kẹo trứng chim nữa."

Tôi trút nốt gói kẹo vào tay cô. "Đây không phải là kẹo bi. Mà là kẹo M&M. Vị của nó được gọi là sô-cô-la. Sốc-la."

Estrid cười tươi rói. "Nói chuyện bằng miệng vui quá nhỉ. V-u-i."

"Đúng vậy! Sô-cô-la M&M. Sốc-la. Coi này…" Tôi thè lưỡi ra đặt lên môi trên và thổi. "PPhùùùù!!!"

Estrid cười nắc nẻ. Tôi làm lại. "PPhùùùù!!!"

"Điều đó có nghĩa là gì ?" Cô vừa hỏi vừa thở gấp.

"Nó được gọi là búng lưỡi," tôi đáp.

"T-h-ậ-t khó… khó lúc nào cũng có miệng. M-i-ệ-n-g. M-i-ệ-n-g. Rất khó tập trung vào phương trình *plintconarhythmic* lâu hơn hai phút. Đang mắc bận nếm sôcôla… và búng lưỡi!"

"PPhùùùù!!!" Sự rung động làm môi tôi tê tê. Estrid cúi xuống nhìn sát vào miệng tôi. Gần đến nỗi tôi thấy những lọn tóc loài người của cô chạm vào mặt mình.

"Họ còn có cách sử dụng miệng khác nữa cơ," tôi hứng chí bảo.

"Ngoài việc ăn và làm phát ra âm thanh miệng ư?"

"Đúng vậy. Cô có muốn thử không?"

"Cái đó thú vị chứ?" Estrid tò mò hỏi.

Tôi nhún cái vai loài người bè bè của mình. "Tôi không biết. Trước đây tôi chưa bao giờ thực hiện điều này, vì nó đòi hỏi phải có hai cá nhân."

"Vậy thì chúng ta tiến hành thử nghiệm đi. Th-ử ng-hi-ệ-m!"

Tôi nâng mặt Estrid lên và áp môi mình vào môi cô.

Tôi không biết dùng lời nào để tả cảm giác này. Nó không làm cho miệng hay môi tôi tê tê, nhột nhột, mà nó gây ra sự nhộn nhạo trong bao tử. Bây giờ tôi chỉ có một trái tim nhưng nó lại đang nện dữ dội.

Tôi buông Estrid ra.

"Cái đó thật dễ chịu," Estrid bảo. "Nhưng không dễ chịu bằng sôcôla."

"Nhưng thú vị đấy chứ!"

"Đúng thế." Estrid công nhận.

CHƯƠNG 17

Sau đó, Estrid và tôi bay đi trong đêm. Sát bên nhau. Thật khoan khoái.

Tôi ước gì mình sẽ sống suốt cuộc đời như thế này. Tự do bên nhau. Không có chiến tranh. Không phải làm bổn phận. Không sợ hãi.

Điều đó cũng có thể lắm chứ. Nếu ở luôn trong lốt hình quá hai tiếng đồng hồ, chúng tôi sẽ trở thành *nothlit* như Tobias. Chúng tôi có thể đi tới những nơi mà người Andalite, bọn Yeerk và cả những người bạn hội Animorphs không bao giờ tìm thấy…

Trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, tôi nghĩ về điều đó.

<Chúng ta đi đâu đây?> Estrid hỏi.

Tôi nhớ lại cái cách cô nhìn tôi khi chúng tôi hôn nhau. Vẻ thán phục? Tin cậy? Hay những cảm xúc khác mà tôi cũng chẳng rõ nữa…

Ước gì chúng tôi có thể chỉ đơn giản là bay đi mãi. Ước gì chúng tôi có thể trở thành con gì hay người nào đó. Không nghi ngờ nữa, cuộc sống lúc đó sẽ đơn giản hơn nhiều. Sẽ không phải bận tâm đến những lựa chọn về sống hay chết, thắng hay bại, trắng hay đen.

Nhưng thực tế cuộc sống lại không thẳng tuột là đen hoặc trắng. Sự lựa chọn trong thế giới thật thường là một màu xám. Và tôi sống trong thế giới thật ấy…

<Tôi muốn gặp các bạn mình một lần nữa,> tôi nói.

<Tại sao?>

<Chúng tôi đã chiến đấu bên nhau rất nhiều,> tôi buồn rầu nói. <Các bạn ấy không còn là đồng đội của tôi nữa, nhưng tôi không thể thờ ơ với họ.>

<Lòng trung thành của anh thật đáng nể phục,> Estrid bình phẩm.

<Đúng thế,> tôi nói thiểu não.

Tôi nhắm hướng bay về phía trang trại nhà Cassie. Qua khu thương xá. Trường học. Cụm những cửa hàng và nhà hàng. Tôi lượn lờ…

Bỗng, <Ồ không! Estrid, hãy vòng xuống với tôi một chút, nhưng vẫn giữ khoảng cách an toàn nha.>

Một cảnh tượng kinh khủng bày ra bên dưới. Trong bãi đậu xe của nhà hàng McDonald, một con gấu xám đang hù dọa một toán Người.

<Đó là Rachel,> tôi rầu rĩ nói với Estrid. <Bạn ấy đang nổi sùng.>

Những thanh thiếu niên đang la thét, chạy náo loạn vào trong nhà hàng. Rachel khệnh khạng đi tới chỗ đậu xe.

Bụp! Bụp! Rầm!

Bạn ấy nện vào những kính chắn gió, cửa sổ, để lại những vết móp

hình dấu chân gấu vào các miếng thép. Còi xe và còi báo trộm thi nhau rú inh ỏi.

Huúuú! Húuúú!

Bíp! Bíp! Bíp!

Rachel xồ đại vào nhà hàng. Những con Người bên trong rú lên khiếp hãi. Họ cuống quít đập vỡ cửa sổ, nhảy thoát ra bãi đậu xe.

<Cô ấy làm cái gì thế?> Estrid hỏi. <Họ là bọn Mượn xác-Người hả?>

<Nhà hàng này do một tên Mượn xác-Người điều hành,> tôi trả lời. <Còn những Người khác thì tôi không biết. Sự đập phá của Rachel là thiếu suy nghĩ. Hoàng tử Jake không bao giờ cho phép làm điều này.>

Tôi thấy một Người khác xổ ra khỏi nhà hàng.

Cassie.

Bạn ấy vội vàng chạy vào một khoảng tối rồi biến mất. Một lát sau, một con cú hiện ra trong màn đêm và lao vụt lên bầu trời.

<Nhanh lên,> tôi hối Estrid và hai chúng tôi bám theo Cassie. Bạn ấy đang bay trở lại trang trại.

Estrid và tôi âm thầm bay qua lỗ mái nhà và đậu trên một thanh xà, nơi chúng tôi có thể theo dõi mọi thứ mà không bị phát hiện.

Marco đang nằm ườn trên đống rơm, đang uống soda và đọc tạp chí.

"Marco!" Cassie nôn nóng gọi, giờ bạn ấy đã trở về dạng Người. "Bồ phải đi giúp mình. Rachel đang làm cỏ tiệm McDonald."

"Việc gì tới tui. Tui khoái tiệm *Vua Burger* cơ."

Cassie giằng tờ tạp chí ra khỏi tay Marco. "Nhỏ sẽ giết ai đó mất thôi."

"Thì việc gì tới bồ? Tui nghĩ bồ đã rút khỏi hội rồi mà."

"Chúng ta không thể đứng khoanh tay nhìn những người vô tội bị làm hại."

Marco nhún vai. "Tự mà nói với bồ í."

"Jake đâu rồi?" Cassie rối rít hỏi. "Cậu ấy sẽ giúp mình."

Marco giật lại tờ tạp chí trên tay Cassie. "Đừng có mà tin vào điều đó."

"Tại sao? Cậu ấy đâu rồi?"

"Mình đây," một giọng đáp.

Cassie nhìn liếc ra cánh cửa một chuồng thú. "Jake! Bồ làm gì ở đó vậy?"

Đầu Hoàng tử Jake ló ra. "Đang trốn. Tom công kích mình suốt chiều nay. Mình không thể chịu đựng được nữa."

"Thế thì đánh lại!" Cassie hét.

Marco cười khì. "Oa! Coi cái gì đã xảy ra với công dân chủ trương vô bạo lực của tui vậy nè?"

"Im đi, Marco!" Cassie thét. "Jake! Bồ có đi giúp mình hay không?"

Hai con ngỗng trên rui nhà tự dưng hùa nhau đuổi con thứ ba đi. Jake nhảy ra rồi lại chui tọt vào chuồng thú.

"Dẹp!" Marco đáp và lại chúi mũi vào đọc tờ tạp chí.

"Thế còn Rachel thì sao?" Cassie gào tướng lên, giọng vỡ vụn ra.

Marco ngáp. "Nghe này, nếu ngày mai nhỏ ló mặt ra bãi biển thì tui sẽ nói chuyện với nhỏ. Sao lại phải làm hỏng niềm vui của nhỏ chớ?"

Cassie đứng chết trân, người run lên vì giận. "ĐỒ ĐIÊN!" bạn ấy hét. "CÚT ĐI!"

<Tôi đã nhìn đủ rồi,> tôi thẫn thờ bảo Estrid. Chúng tôi lặng lẽ chui ra ngoài và dang cánh bay đi.

<Tội nghiệp cho anh quá, Aximili,> Estrid nói vẻ thông cảm. <Làm sao anh chịu nổi chuyện đó? Sao anh lại sống được giữa những sinh vật thấp kém như thế?>

<Trong quá khứ các bạn ấy đã chiến đấu rất ngoan cường. Nhưng hiện giờ họ đang nhụt chí bởi viễn cảnh của sự thất bại.>

Giọng Estrid hồ nghi. <Có lẽ thế. Nhưng không người Andalite nào lại hành xử như vậy. Thậm chí cả khi thua, chúng ta cũng vẫn giữ được khí phách.>

Estrid coi bộ kiêu hãnh và hão huyền quá. Giống như tôi vậy.

CHƯƠNG 18

<Tối nay tôi đã thấy con chim dữ tợn với cái mỏ sắt đó ba lần rồi,> Estrid bảo, khi chúng tôi đang trên đường trở lại tàu Andalite. Tôi nhìn theo con diều hâu đuôi đỏ bay đằng trước, phía trên một con ngỗng trời.

<Trái đất có rất nhiều loài chim,> tôi giảng giải. <Mỗi loài có đến hàng ngàn, thậm chí hàng triệu cá thể.>

<Nhìn chúng na ná giống nhau nhỉ?>

<Chim chóc nhìn giống nhau lắm,> tôi nói.

Chúng tôi bay qua cửa tàu, hoàn hình và trở lại boong chỉ huy.

<Hai người vừa mới ở đâu về vậy?> Cơ trưởng Gonrod hạch hỏi.

<Chúng tôi quan sát mục tiêu sau khi tham quan Lâm Viên,> Estrid báo cáo, không đả động gì đến khu chuồng thú trong trang trại nhà Cassie.

Ông Arbat đủng đỉnh đi nước kiệu vào phòng. <Các bạn thấy được những gì?>

Estrid và tôi vẽ một bản đồ đơn giản của Trung tâm Sinh hoạt Cộng đồng. Sau đó Cơ trưởng Gonrod ra lệnh đi ngủ, lấy sức để sáng hôm sau sẽ tấn công.

<Tôi rất hân hạnh được lãnh phiên gác đầu tiên,> tôi trịnh trọng nói.

Cơ trưởng Gonrod gật đầu. <Được, nhưng đừng sờ mó cái gì đấy.>

Phi hành đoàn rời khoang tàu. Tiếng rù rì của động cơ và bộ điều chỉnh bầu khí quyển càng khiến sự im lặng sâu thẳm hơn. Bây giờ thì tôi tha hồ mà suy nghĩ.

Tôi nghĩ về Estrid, về vẻ quyến rũ và sự thông minh của cô. Tôi rất mê nhìn cô trong lốt hình chim. Tôi cũng thích hôn cô trong lúc biến thành người. Tôi mỉm cười nhớ lại cảm giác vui thú khi cùng cô ăn kẹo M&M.

Chợt, hơi thở dồn nghẹn lại nơi ngực. Tôi đã bỏ qua một cái gì đó chăng. Một điều rất quan trọng. Có lẽ chỉ tại vì cảm xúc của tôi đối với Estrid.

"Thật khó tập trung vào phương trình *plintconarhythmic* hơn hai phút." Cô ấy đã nói thế…

Vật lý *plintconarhythmic*! Đó là kỹ thuật sinh hóa, khó nuốt đến độ ngay cả giới trí thức Andalite cũng chẳng muốn học công thức và định đề của nó. Họ nói rằng: không ai thật sự hiểu nó – một việc đòi hỏi phải suy nghĩ rạch ròi trong không gian n-hướng. Nó chỉ dành riêng cho những thần đồng và thiên tài thượng thặng…

Tại sao Estrid lại quan tâm đến phương trình *plintconarhythmic* nhỉ?

<Nó chẳng có nghĩa gì cả,> tôi nói thầm. Chắc nó giống như thứ Marco gọi là "khoa học tên lửa bất định", hoặc như Rachel khi nhạo ai đó là "Einstein dởm". Có lẽ cần phải hiểu lời Estrid là cô ấy bị xao nhãng vì vị giác. <Cô ấy chỉ nói chơi thôi.> Tôi tự trấn an mình.

Cơ trưởng Gonrod cấm tôi đụng vào bất cứ thứ gì, nhưng tôi vẫn bước tới hệ thống truy cập trên bảng điều khiển chỉnh. Lúc mới tới, bốn mắt Estrid đã dán vào bảng này khi lập trình mã số tiếp cận của tôi. Và tôi đã nhìn thấy những ngón tay cô nhảy múa.

Bây giờ tôi sẽ sử dụng mã số của mình.

Tôi bật bảng thống kê của tàu lên. Estrid nói đúng. Nó là chiếc MSTL-37 đời cũ. Nó đã lạc hậu cho việc nghiên cứu khoa học và được tận dụng làm tàu vận tải thuốc men cho thương bệnh binh trong hai cuộc chiến vừa qua.

Tôi cố gọi ra bản lưu trữ hồ sơ cá nhân. Một ánh đèn xanh lá cây nhấp nháy. <DỮ LIỆU NÉN! CHỈ DÀNH RIÊNG CHO CẤP APEX! YÊU CẦU NHẬP MẬT MÃ.>

Phập!

Một lưỡi dao đuôi kề ngay cổ tôi.

<Do thám là một tội lớn đấy,> Aloth hầm hè.

<Tôi không do thám.>

<Thế thì anh làm gì?>

<Tôi đã quên nhiều rồi,> tôi xạo. <Giờ tôi đang cố làm quen lại cách vận hành tàu…>

Aloth buông lưỡi dao đuôi ra. Tôi thở phào. Mắt cuống của Aloth nhìn dính vào màn hình, đọc xong dòng thông điệp, anh ta liền từ từ quay mắt cuống trở lại tôi. <Cố làm quen với con tàu hay với phi hành đoàn?>

<Cả hai. Tôi không muốn bị coi là gián điệp.>

Aloth uể oải tì vào bảng điều khiển. <Hóa ra anh đã rơi vào một đám người xấu, phải không em trai của Elfangor?>

<Tôi chỉ tò mò thôi.>

Aloth nhìn tôi dữ dằn. <Tôi đã được huấn luyện dưới quyền anh trai của anh một thời gian. Khác với hầu hết các hoàng tử – cuộc đời họ chỉ toàn những điều nhàm chán, lờ phờ – Elfangor đã sống thật sự. Có thể nói là ông ấy đã thấy nhiều điều.>

<Đúng thế.> Tôi không biết phải nói gì. Tôi không tin cảm xúc mãnh liệt của Aloth. Những kẻ ám sát luôn luôn nguy hiểm.

Aloth cười cợt. <Chú mày muốn biết bí mật hả? Chú mày muốn biết bọn ta là ai hả? Để tôi nói cho cậu biết nhá, Aximili. Cậu biết trước khi "tự nguyện" nhận nhiệm vụ này tôi làm gì không?>

<Không.>

<Ngồi trong nhà tù quân đội. Án chung thân.>

Tôi lùi lại một bước.

<Đừng sợ, *lính nhỏ*. Tôi không còn nguy hiểm cho cậu nữa. Tội

của tôi là không chịu lên mặt đạo đức giả thôi.>

<Đạo đức giả không phải là việc bất hợp pháp.>

<Không phải đối với tất cả các loại đạo đức giả,> Aloth đồng ý. <Mà nếu giả sử nó là bất hợp pháp, chúng ta sẽ giúp gì được các bậc chỉ huy chứ? Họ hẳn sẽ đều phải nằm trong tù. Tôi bị bắt quả tang đang bán cơ quan nội tạng lấy từ chiến trường. Chúng không còn có ích lợi gì cho người chết nữa, phải không? Tại sao người ta lại đề cao chúng quá vậy? Tại sao tôi lại không nhận lại được điều gì đó để bù đắp cho những khó nhọc của tôi?>

Luật Chiến Trường Andalite cấm bán cơ quan nội tạng lấy từ chiến trường, vì sợ những kẻ bỉ ổi sẽ khẩn trương kết liễu đồng đội đang hấp hối (hoặc đang mạnh khỏe) của mình. Bằng những phát súng, một kẻ bắn tỉa có thể đảm bảo nguồn cung cấp cơ quan nội tạng đều đặn. Và không ngạc nhiên, hắn sẽ bị kết án chung thân.

Tôi cẩn thận không để lộ ra vẻ ghê tởm.

<Như cậu biết đấy, *lính nhỏ* Aximili, tôi không phải là anh hùng dân tộc, nhưng ít ra cũng không phải là một tên hèn nhát.>

<Anh nói tôi nhát cáy chứ gì?>

Aloth cười ngạc nhiên. <Cậu á? Không đâu. Ý tôi nói là Cơ trưởng Gonrod kìa. Hắn cũng là tù nhân như tôi, mặc dù chịu mức án nhẹ hơn. Tội của hắn là hèn nhát dưới hỏa lực.>

Một tên hèn nhát và một kẻ sát nhân. Cả hai đều là sĩ quan Andalite. Họ là "đồng bào của tôi" ư?

<Họ hứa sẽ ân xá cho chúng tôi nếu thực hiện thành công phi vụ này,> Aloth tiếp.

<Thế còn Arbat?>

Người ám sát lắc đầu. <Tôi chỉ biết ông ta có mặt ở đây để ám sát Visser Ba. Cơ trưởng Gonrod hèn nhát nhưng lại là phi công tài ba, có nhiệm vụ đưa chúng tôi tới đây trong một con tàu không đạt tiêu chuẩn. Nhiệm vụ của tôi là giết Visser Ba nếu được Arbat tạo điều kiện thuận lợi. Được cậu giúp Arbat có thể thành công và tôi cũng thế.>

<À ra thế… Aloth, ai thật sự chỉ huy đơn vị này? Arbat hay Cơ trưởng Gonrod? Hay là anh?> Tôi bật hỏi.

Aloth cười lớn. <Đôi khi, anh *lính nhỏ* à, tôi nghĩ chính là Estrid đấy.>

<Chuẩn bị đáp,> Gonrod thông báo.

Tàu chúng tôi lượn lờ trên công viên, đương nhiên là trong trạng thái vô hình. Trong một giờ vừa qua, chúng tôi đã nhìn thấy mọi người lục tục kéo đến. Chiếc limousine của Visser Ba tấp vào lối đi, sớm hơn năm phút theo chuẩn mực Trái đất.

Bộ cảm biến của tàu đã quét tòa nhà và vẽ ra cho chúng tôi một bản đồ bố trí bên trong của Trung tâm, bao gồm cả phòng họp rộng thênh thang.

Bộ cảm biến cũng định vị ra nơi mà chúng tôi tin chắc là lối vào vũng Yeerk. Một căn phòng hình như không có sàn nhà, sâu hoắm như không thể đo lường được.

<Tôi nhắc lại, nhiệm vụ của chúng ta là cụ thể và giới hạn,> Cơ trưởng Gonrod nhấn mạnh. <Aloth và Arbat, đi qua cửa phía Nam, ngăn chặn không cho tên lính nào kịp báo động. Aximili và tôi sẽ lo cửa phía Đông. Cả hai hành lang đều dài, dù có huyên náo gì thì trong phòng họp cũng không nghe thấy đâu.>

Aloth phân phát máy Cắt. Khi trao súng cho Arbat, anh bảo: <Này giáo sư, nếu ông tới đó trước thì cứ thực hiện công việc đi.>

Arbat trả lời lạnh lùng. <Nếu được, tôi sẽ làm.>

<Chúng ta đánh cược chứ?>

<Không. Còn hơn cả đánh cược nữa. Tôi sẽ giết Visser Ba. Đó là mệnh lệnh, Aloth. Anh phải đứng qua bên, trừ phi tôi thất bại. Rõ chưa?>

<Arbat à, Aloth là người bắn tỉa. Anh…> Cơ trưởng Gonrod toan nói.

Arbat cầm máy Cắt lên, cài đặt lại cấp độ và gọi tôi. <*Lính nhỏ*? Cầm lấy đĩa dữ liệu rỗng này và quăng đi. Quăng thế nào hay hướng nào cũng được.>

Tôi không biết phải tuân lệnh ai và phải làm gì. Nhưng Cơ trưởng Gonrod không xóa lệnh của Arbat, vì vậy…

Tôi vớ lấy cái đĩa nhỏ cỡ đồng xu của loài người, và liệng nó bay qua vai Arbat. Ông ta quay mắt cuống nhìn theo nó, nhắm và bắn qua vai. Cái đĩa bốc cháy.

Đó chẳng phải là cú bắn vô tiền khoáng hậu. Tôi cũng làm được nếu chăm luyện tập, nhưng phong cách bắn của ông Arbat thật gây ấn tượng.

<Người ta không thể vươn lên cấp Apex mà không có kỹ năng cơ bản nào,> Arbat nói vẻ kiêu kỳ.

Aloth gật đầu. <Ông bắn phát đầu nhé, giáo sư.>

Aloth trao tôi khẩu máy Cắt rồi cẩn thận kiểm tra khẩu súng của

mình với vẻ thành thạo của một người đã làm việc này nhiều lần rồi.

<Còn tôi thì sao?> Estrid cất tiếng.

<Cô ở lại tàu,> Arbat bảo. <Cơ trưởng Gonrod đã quyết định như vậy.>

<Tôi phản đối!!> Estrid không chịu.

Cơ trưởng Gonrod nổi đóa. <Cô không chịu tuân lệnh sĩ quan chỉ huy sao?>

<Nhưng tôi …>

<IM LẶNG! CÔ PHẢI LÀM NHƯ ĐÃ ĐƯỢC LỆNH!>

Một quãng dừng ngột ngạt. Tiếng quát đó là của Arbat. Estrid hơi chùn lại, hơi run nhưng có vẻ tuân lệnh.

<Lần đầu tiên tôi thấy cô gái này chịu nghe ai đó.> Aloth bình phẩm.

Tôi thận trọng nhìn Estrid. Cô đang lắng nghe lời truyền riêng từ Arbat – vẻ như muốn nổi xung thiên, vẻ như có gì đó… sợ sệt?

Cơ trưởng Gonrod dù thất bại thảm hại trong vai trò chỉ huy, nhưng lại là một phi công đại tài. Ông cho tàu đứng êm ru chỉ cách mái tòa nhà chính có một tấc rưỡi. Nếu hiện nguyên hình con tàu sẽ tạo ra một cảnh tượng khá là kỳ quái, một khối kim loại lớn hình trứng đang đứng yên giống như cái tổ chim nào đó ở trên đỉnh Trung tâm Cộng đồng.

Chúng tôi leo từ cầu thang thép tới mái nhà rải sỏi. Từ đây xuống đất thì dễ thôi.

Tấn công trong hình hài Andalite là rất liều lĩnh. Nhưng đó là cách duy nhất giúp chúng tôi có thể ôm máy Cắt áp sát tòa nhà. Vả lại, như thế mới đúng kiểu tấn công chính đáng của những chiến binh Andalite.

<Chúc may mắn, mọi người,> Gonrod nói.

<Chúng ta sẽ cần đến nó đấy,> Aloth châm chọc.

<Cùng chơi điệu rock&roll nào,> tôi nói, và bật cười vì câu nói vô nghĩa này.

Aloth và Arbat phi nước kiệu thật nhanh về cửa Nam, nhảy qua lan can bao quanh mái nhà. Cơ trưởng Gonrod và tôi chạy ngược lại họ. Tôi phóng, đáp nhẹ nhàng xuống bãi cỏ bên dưới.

Hai tên Mượn xác-Người đang canh gác.

“Anda…”

Xẹt! Xẹt!

Chúng đổ rạp xuống.

Cơ trưởng Gonrod ngoắc đầu, ra hiệu cho tôi đi theo. Tôi có thể nghe thấy giọng nói oang oang của Visser Ba vang khắp tòa nhà. Hắn đang ở trong lốt hình biến Người.

<Hắn đó,> tôi nói.

Chúng tôi lướt qua những bậc thang trải thảm lên tầng hai.

Xẹt! Xẹt!

Thêm hai tên Mượn xác-Người ngã oạch xuống trước khi kịp la. Tôi bắt đầu tự hỏi liệu chúng tôi có thể xoay sở được hay không.

Phòng họp trung tâm cao hai tầng, với một ban công ở tầng hai bao tròn bốn phía.

Một gã Mượn xác-Người nghe động liền quay lại.

Phập!

Tôi phang, hắn khuỵu gối xuống. Tôi quật thêm cú nữa để bảo đảm hắn nằm im một hồi lâu.

Chúng tôi nhìn từ ban công xuống. Visser Ba đang ở trên sân khấu, chỗ bục diễn thuyết. Rõ ràng cái bục được che chắn, trang bị vũ khí cẩn thận. Nhưng phần thân người phía trên của hắn đang ở trong tầm ngắm tôi có thể giết hắn. Có thể và cần phải thế…

Nhưng tôi cảm thấy nhẹ nhõm khi biết rằng Arbat sẽ bắn phát đầu tiên. Nhẹ nhõm vì tôi không phải nhắm mục tiêu, bóp cò và nhìn đầu Visser Ba bùng cháy.

Băng qua căn phòng, đứng trên ban công gần Visser Ba nhất về phía phải, tôi thấy ba gã Mượn xác-Người rơi nhào xuống. Một. Hai. Tên thứ ba lảo đảo, giơ cao vũ khí rồi gục xuống.

Không thể nào mà không cảm thấy hãnh diện xen lẫn sợ hãi. Trong vòng vài giây, nhóm Andalite đã xuyên thủng hàng rào an ninh Yeerk. Sau tất cả ngần ấy hành động mà không có một tiếng còi báo động nào phát ra.

Nhưng lúc này Visser Ba đang hoàn hình. Đây là cuộc họp của thành phần thân cận nhất của nhóm Chia Sẻ. Tất cả chúng đều là những Kẻ Mượn Xác. Chúng không phải là những kẻ khờ khạo không hiểu biết - những kẻ hay tụ tập ở hồ bơi, trong phòng chơi các loại trò chơi, ngoài sân thể thao, và tưởng rằng tổ chức này sẽ ban cho chúng cảm giác thân thuộc mà chúng thấy thiếu thốn. Chúng không phải những kẻ "muốn-được-trở thành" như Marco vẫn gọi mà chúng là những thành phần nòng cốt.

Visser Ba đứng vênh vang ở đó, một tên Mượn xác-Andalite.

Và Arbat ở trong vòng sáu mét. Chỉ cần một phát súng thôi, ông ấy có thể giết diệt trừ tên sâu bọ, đồng thời cũng là anh trai của ông.

Bất giác tôi biết ngay là ông Arbat sẽ bắn hụt.

Tôi nâng máy Cắt lên và cẩn thận nhắm.

Xẹt!

Máy Cắt khai hỏa, phóng sượt qua đầu Visser Ba – ông Arbat bắn. Ông ấy thổi một lỗ trên tấm thảm treo ở đầu kia sân khấu.

Một cú bắn cẩu thả.

Hụt.

CHƯƠNG 20

Aloth bắn.

Xẹt!

Quá trễ! Visser Ba hụp xuống, lăn ra đằng sau bục diễn thuyết. Hắn vẫn còn trong tầm ngắm của tôi. Cần phải bắn kẻ đã giết anh Elfangor. Phải bắn!

Aloth lại bắn. Bục diễn thuyết kêu lì xì, lóe chóe phóng ra những tia lửa điện.

Quân tiếp viện đang tới. Hai tên Hork-Bajir xổ vào từ cửa hông. Tại sao bọn Mượn xác-Người không bắn? À, hóa ra tụi chúng không mang súng ống gì, đi nghe hùng biện mà lại…

Đến lượt Cơ trưởng Gonrod bắn.

Lưng của Visser Ba cháy xém.

<*Bắn đi! Ax!*> tôi tự nhủ.

Tôi bắn như cái máy, không biết mình đã làm hay đã ra quyết định gì.

Tôi cảm nhận khẩu súng nóng bỏng trong tay, thấy những tia năng lượng tiêu hủy sàn nhà, chỗ một giây trước Visser Ba còn đứng. Hụt rồi! Không, không phải hụt mà do tôi lần chần quá lâu, bỏ lỡ mất thời điểm cần thiết.

Gã Visser đã biến hình thành con gì đó nhỏ xíu. Một phần nhận thức trong tôi - phần nhận thức bằng lý trí được hình thành từ hồi xưa lơ xưa lắc - nhận ra rằng, ít ra Visser Ba cũng đã học được: đôi lúc càng to xác thì càng bất lợi.

Đám Hork-Bajir bảo vệ bu lại bục diễn thuyết. Bọn Mượn xác-Người la thét rầm rĩ, xô nhau chạy ùa ra khỏi phòng. Trong chốc lát nơi này đã vắng teo.

Nhưng cũng chẳng yên ắng được lâu: năm cánh cửa quanh phòng mở tung ra, một tiểu đoàn Hork-Bajir xông vào.

Cơ trưởng Gonrod thở hồn hển. Một tiểu đoàn Hork-Bajir chẳng phải chuyện chơi.

Tụi Hork-Bajir chặn tôi và Cơ trưởng Gonrod trên ban công gần như ngay lập tức. Với sự lanh lẹ đáng ngạc nhiên, chúng dàn đội hình thành một kim tự tháp. Những tên Hork-Bajir khác leo lên ban công, sử dụng ngay những lưỡi dao và sừng của đồng đội làm mấu bám.

Xẹt! Xẹt! Xẹt! Xẹt! Xẹt! Xẹt!

Cơ trưởng Gonrod bắn như điên. Trong cơn hoảng loạn, hỏa lực của ông rất nguy hiểm, nhưng chẳng thấm tháp gì.

Còn tôi ư? Tôi đứng đực.

Bốn tên Hork-Bajir tràn qua lan can.

Xẹt! Xẹt! Xẹt! Xẹt!

Bốn tên đó đổ nhào ngay với những lỗ tổ bố xuyên qua ngực. Những cơ thể ô dề rớt lịch bịch. Chắc hẳn đó là thành quả của Cơ trưởng Gonrod. Tôi quay mắt cuống ra nhìn, nhưng ông ta không còn đứng bên tôi nữa. Aloth đã chạy vòng lên ban công từ đầu kia. Arbat đâu nhỉ? Cơ trưởng Gonrod nữa.

<Nhảy!> Aloth thét.

Tôi bừng tỉnh khỏi cơn u mê, nhập bọn cùng Aloth chạy dọc theo ban công và quăng mình qua lan can. Tôi đáp xuống, nằm sóng sượt giữa rừng ghế. Tôi lồm cồm đứng lên, không có khúc xương nào bị gãy cả.

Xẹt! Xẹt!

Aloth lại bắn vào bầy Hork-Bajir.

Ở phía trên!

Hai tên Hork-Bajir nhắm vào Aloth mà nhảy.

Xẹt!

Tôi bắn trúng cánh tay một tên. Tên kia rớt phịch xuống, tôi dùng đuôi đề xử hắn.

Aloth gật đầu với tôi rồi hét. <Ra khỏi đây mau lên, *lính nhỏ*.>

Chúng tôi chạy lao qua một cánh cửa. Ra ngoài hành lang. Arbat đang bắn một cách có phương pháp, qua phải qua trái, buộc tụi Hork-Bajir phải lùi lại.

<Arbat! Lối này! Chúng tôi sẽ bọc lót cho ông!> Aloth hét.

Aloth và tôi bắt đầu bắn vào kẻ thù. Arbat trở lại nhập đội với chúng tôi. Lũ Hork-Bajir đã bít chặt các cửa ra vào.

<Visser Ba! Hắn trốn rồi!> Arbat thét.

<Quên Visser Ba đi. Nhiệm vụ đã phá sản.>

<Cơ trưởng Gonrod đâu?> Tôi hỏi.

<Tôi nghĩ ông ta…> Aloth nhìn sang bên trái, chỉ hơi động đậy mắt cuống.

Hork-Bajir đằng sau. Tôi quay lại.

<Ááááá!> Aloth ngã quỵ xuống, cả hai đầu gối chân trước bị một tên Hork-Bajir chém mất. Anh nâng vũ khí lên, nhưng tên Hork-Bajir này đã kịp vung gươm cùi chỏ lạng anh ấy từ vai cho đến khuỷu chân sau.

Tôi bắn. Tên Hork-Bajir gục xuống. Tôi lướt lên, bắt chước cách oanh tạc bọn chúng của Arbat.

Aloth đã bị thương nặng, nhưng vẫn còn sống. Tất cả những gì anh ấy cần là một khoảng trống để đứng lên, và đi ra.

Bọn Hork-Bajir lập cập rút lui.

Aloth bò đứng lên.

Xẹt!

Aloth oặt xuống sàn. Anh ấy đã chết vì một cú bắn xuyên trọn đỉnh đầu… bởi ông Arbat!

Tai nạn chăng?! Không, không phải!

<Rút lui!> Arbat ra lệnh và lẹ làng lướt phăng qua tôi.

Aloth đã chết. Cơ trưởng Gonrod chắc cũng vậy. Arbat đang chỉ huy. Một kẻ giết người!

Đầu óc tôi quay cuồng. Tôi có thể làm được gì nữa đây?

Bọn Hork-Bajir đang chuẩn bị một cuộc càn quét mới.

Tôi rút lui. Tôi chạy trong khi đầu óc chiếu đi chiếu lại cảnh tượng ông Arbat đã bắn Aloth…

Ra ngoài. Hít thở bầu không khí của Trái Đất.

<Mọi người,> Estrid gọi cụt lủn từ con tàu. <Cứ chạy tiếp về phía trước!>

Con tàu vô hình hiện ra dưới ánh sáng mờ ảo, lượn một vòng quanh sân chơi rồi biến mất. Hai đứa trẻ và ba mẹ của chúng có mặt ở sân chơi lúc đó chắn chắn sẽ có một câu chuyện thú vị mà chẳng ai có thể tin được để kể lại cho mọi người nghe.

Tôi chồm lên túm lấy thang, ông Arbat ở ngay bên cạnh. Màn che phủ tàu hơi tan đi.

<Aloth đâu?> Estrid hỏi.

<Mang chúng tôi ra khỏi đây, mau lên!> Arbat thét.

Con tàu tăng tốc và vút đi.

Khi tới boong chỉ huy, tôi suýt nín thở. Cơ trưởng Gonrod đã ở trên tàu, đang chăm chú điều khiển tàu. Estrid đứng bên cạnh ông.

<Tôi đang phun khói hỏa mù lên màng lưới hai ngàn dặm,> Gonrod nói. <Cái đó khiến bộ cảm biến trên tàu Lưỡi Rìu không thể nhận ra sự xáo trộn bầu khí quyển của chúng ta. Aloth đâu rồi?>

<Aloth chết rồi,> tôi nói. <Anh ấy ra khỏi trận địa, tìm anh… và bị thương…>

Cơ trưởng Gonrod giật cần lái. Con tàu vọt lên theo chiều thẳng đứng. <Tôi nghĩ tốt nhất là rút lui chiến thuật.> Giọng Cơ trưởng Gonrod đầy vẻ tự vệ.

Rút lui? Cơ trưởng Gonrod đã chạy như một tên hèn!

<Bộ lưu trữ phản ánh rằng anh đã rút lui chiến thuật để giúp chúng ta chạy thoát.> Arbat nói khi tàu phóng như tên lửa. <Nó cũng phản ánh rằng tôi đã tiêu diệt Aloth vì anh ta bị thương quá nặng, không thể thoát được,> ông ta thêm, nhìn chằm chằm vào mắt tôi.

<Aloth không bị thương quá nặng,> tôi phản kháng. <Anh ấy có thể an toàn trở về tàu với sự giúp đỡ của chúng ta.>

<Nhưng chúng ta không thể liều lĩnh thế, phải không nào?> Arbat trả lời êm ru. <Chúng ta không thể tạo cơ hội cho một cơ thể Andalite khác bị biến thành vật chủ.>

Tôi lắc đầu, giận sôi máu. Lại sợ và hoang mang nữa. Ông Arbat đã có hai cơ hội giết Visser Ba và đã bỏ lỡ cả hai. Ông ta đã giết anh chiến binh được lệnh giết Visser Ba nếu anh ta chưa giết được.

Cái gì đang diễn ra ở đây vậy? Động cơ nào khiến ông ta ngầm phá

hoại nhiệm vụ của chỉnh đơn vị mình?

Estrid xoa dịu tôi. <Aximili, anh đang tức giận. Hãy bình tĩnh lại nào.>

<Cô ấy nói đúng,> Arbat nói. <Đừng than khóc vì một chiến binh đã ngã xuống mà hãy thể hiện sự kính trọng những ký ức về cậu ấy bằng cách trả thù.>

Arbat quay cả hai mắt cuống về hướng tôi. <Nào, giờ hãy nói cho tôi biết kỹ hơn về vũng Yeerk.>

<Chúng ta sẽ không tấn công vũng Yeerk,> Cơ trưởng Gonrod phản đối khi đáp tàu tuyệt khéo gần cái hồ, nơi chúng tôi gặp nhau lần đầu tiên.

<Chúng ta phải tấn công,> Arbat quặc lại.

<Đó không phải là mệnh lệnh tôi nhận được từ Bộ Chiến Tranh!> Giọng Cơ trưởng Gonrod gần như ậng nước mắt. <Tôi là chỉ huy. Tôi từ chối tấn công vũng mà không được lệnh. Quá mạo hiểm. Anh có hiểu không? Nếu chúng ta bị bắt, bọn Yeerk sẽ có thêm vật chủ Andalite. Ông đã nói chỉnh vì vậy ông mới giết Aloth mà.>

Câu trả lời của Arbat đượm vẻ đe dọa. <Tôi nhắc anh rằng: tôi là Cố vấn Tình báo Cấp Apex. Nếu tôi chọn cách thi hành những đặc quyền của tôi mà cách chức vai trò chỉ huy của ông, lúc ấy thì ông sẽ không có lựa chọn nào khác ngoài việc phải tuân theo mệnh lệnh của tôi đâu.>

<Cách chức tôi ư? Căn cứ vào đâu hả?>

<Tôi tin là ông biết.>

Giọng của Gonrod run lên với sự căm phẫn. <Nhưng Bộ Chiến Tranh…>

<Tôi sẽ chịu trách nhiệm hoàn toàn về phi vụ này. Bộ Chiến Tranh và tôi đã… hiểu.>

Đó là cách nói đấu dịu tuyệt khéo. Cấp Apex của cục Tình báo Andalite là cấp điều hành Bộ Chiến Tranh.

<Anh *linh nhỏ* này sẽ dẫn đường cho chúng ta đến vũng Yeerk,> Arbat bảo Cơ trưởng Gonrod. <Ngay tối nay.>

Cơ trưởng Gonrod không tranh luận. Estrid thì thản nhiên. Cô chẳng bênh bên nào, nhưng đi nhiên, về tác động thực tế thì cô ấy phải là đồng minh của Arbat rồi.

Gonrod đáp con tàu phía sau Lâm Viên. Tất cả chúng tôi đều nhất trí rằng chúng tôi cần phải nghỉ ngơi. Có lẽ đây là sự thỏa thuận được tất cả mọi người cùng nhất trí trong khoảng khắc đặc biệt đó.

Tôi đi về phòng của mình. Lát sau, tôi rời khỏi tàu, bay vào không trung.

Tôi cần người có kỹ năng máy tính giỏi hơn tôi. Thâm nhập vào hệ thống an ninh máy tính của loài người là một chuyện. Nhưng đột nhập vào hệ thống bảo mật Chuẩn Mực An ninh Cấp Apex lại là chuyện khác. Một giờ sau tôi quay lại tàu, đúng lúc tới phiên tôi gác.

<Tôi đến để thay phiên gác, thưa Cơ trưởng Gonrod,> tôi bảo.

Ông dường như đang để hồn ở tận đâu tận đâu, nhưng cũng biết tôi tới và trả lời theo nghi thức. <Hân hoan đổi phiên gác. Con tàu là của anh.>

Cơ trưởng Gonrod rời boong.

Tôi hít một hơi thật sâu, rồi vào máy tính như một sĩ quan thực hiện bổn phận. Xong, tôi báo. <An toàn.>

Bảng điều khiển trước mặt tôi nhấp nháy. Màn hình nổi lên một vật được làm từ thép và ngà voi. Một cỗ máy có hình dạng hao hao giống chó của Trái đất.

Cỗ máy lóe lên một cái, và chỗ nó bây giờ đã là một con Người tự gọi mình là Ông King.

Ông King. Người Chee. Người máy.

<Công nghệ phủ hình chiếu ba chiều của ông thật sự gây ấn tượng đấy,> tôi nói. <Cám ơn sự giúp đỡ của ông.>

"Người Chee nợ các bạn," ông King nói một cách đơn giản. “Nào, chúng ta hãy cùng xem hệ thống an ninh.”

Ông ấy tắt hình chiếu ngoài đi để trở về dạng máy của chính mình.

<Ông không thể phủ hình chiếu ngụy trang trong khi ở đây được sao? Tôi lo rằng có ai đó tới bất chợt…>

“Đó là vấn đề năng lượng,” Ông King bảo. “Tôi nên ở dạng Người và làm chậm, hay nên ở dạng máy để dồn hết năng lượng cho công việc nhanh chóng hơn?”

<Nhanh hơn,> tôi quyết định.

Ông nhấn ngón tay vào một mảng bàn phím, những khớp nối cơ thể ông rung lên lích kích. “Tới rồi.”

Tôi thấy màn hình máy tính lóe lên. <DỮ LIỆU NÉN! CHỈ DÀNH RIÊNG CHO CẤP APEX! YÊU CẦU NHẬP MẬT MÃ.>

Màn hình bắt đầu rung rinh. Hàng rào chặn biến mất.

“Chúng ta vào được rồi. Anh tìm kiếm dữ liệu của ai?”

<Bắt đầu với Aloth-Attamil-Gahar.>

Một quãng ngừng ngắn. Rồi tên của Aloth và bản hồ sơ hiện ra. Anh ta đã được liệt vào danh sách “tử trận.”

<Yêu cầu chi tiết,> tôi đề nghị.

Một quãng ngừng.

“Anh ta hy sinh tại chiến trường ở một hành tinh gọi là *Rakkam Garoo*,” Ông King đọc. “Trên một con tàu mang tên *Sông Ralek*. Con tàu đã bị tiêu hủy.”

<Ra vậy. Giờ đến Gonrod-Isfall-Sonilli.>

Quãng dừng.

“Cũng y hệt.”

<Còn Arbat-Elivat-Estoni?>

Quãng dừng.

Người máy quay gương mặt chú chó về phía tôi. “Anh có những người bạn thiếu may mắn. Ông này cũng bị giết trên con tàu mang tên *Sông Ralek*.”

<Quả là trùng hợp ngẫu nhiên>

<Thêm một cái tên nữa: Estrid-Corill-Darrath?>

“Không có lưu trữ.”

<Thử lần nữa coi.>

“Máy báo: ‘Không có hồ sơ cá nhân mang tên này’.”

<Thử tiếp cận hồ sơ của học viện coi.>

“Chẳng thấy gì cả.” Ông King nói.

Tôi cảm thấy ngầy ngật. Không thể thế được. Một con tàu cũ mèm được phái đi làm một nhiệm vụ tối quan trọng, lực lượng gồm những người lạc lõng, đã bị xếp vào những danh sách liệt sĩ.

Những trái tim tôi đờ ra, đập rời rạc.

Bộ Chiến Tranh Andalite không mong muốn con tàu này quay về.

Đây là con tàu với nhiệm vụ cảm tử.

CHƯƠNG 22

Tôi cảm ơn Ông King vì sự trợ giúp quý báu rồi rời boong chỉ huy để tìm kiếm câu trả lời.

Tôi đi thang trụ lên tầng thứ ba, di chuyển thật thận trọng, ngang qua tư phòng trống không của Aloth. Cửa phòng Cơ trưởng Gonrod đóng kín. Phòng Estrid cũng vậy. Tôi gõ nhè nhẹ.

Không có tiếng trả lời.

Tôi áp tai vào cửa nghe xem có tiếng cô ấy không. Chẳng nghe thấy gì, ít ra là từ bên trong phòng của Estrid.

Bỗng, có tiếng lanh canh. Tiếng kim loại xủng xẻng. Và tới tiếng móng guốc. Tiếng động vọng lên từ tầng hai, tầng được coi là khóa kín hoàn toàn. Phòng thí nghiệm.

Tôi bước trở vào thang và xuống tầng thứ hai. Hành lang tối om. Bước về phía trước, tôi chợt cảm thấy rờn rợn khi đi qua một trường lực.

Bao tử tôi lộn nhào. Hình như có xác chết ở tầng này. Một mùi khăn khẳn của những da thịt bị thối rữa. Trường lực giữ cho mùi thối không lan tỏa ra con tàu.

Và không có gì đáng ngạc nhiên khi tôi thấy những cái bình đựng tro lúc trước được xếp dọc tường giờ không còn ở đó nữa. Dẫu vậy, mùi hương của sự chết chóc vẫn còn nồng nặc.

Tôi rón rén đặt móng guốc, cố không tạo ra tiếng động và đi về hướng phát ra âm thanh.

Mùi xác chết nhạt dần, thay vào đó là mùi chất khử phóng xạ. Tôi dừng lại bên ngoài cửa. Đúng, Estrid đang ở trong phòng thí nghiệm.

Tôi đẩy cửa bằng tay để hạn chế tối đa tiếng ồn.

Estrid đứng ở bên bàn, đang trút chất lỏng trong một cái lọ này vào một cái lọ khác. Cô nhỏ từng giọt chất lỏng trong lọ thứ nhất vào một bình chứa chất khử phóng xạ đang bốc khói, rồi cẩn thận đóng lọ nắp thứ hai lại.

Chợt thấy tôi, cô giật mình ngạc nhiên, cái lọ trượt khỏi tay.

<KHÔNG!>

Vẻ kinh sợ của cô đẩy tôi lao về trước, cẳng chân sau tôi trượt trên sàn, tôi ngã lăn chiêng nhưng vẫn kịp vươn tay ra chụp được cái lọ.

Estrid rên rỉ, đổ sụp người trên hai đầu gối. Chìa một bàn tay đang run lẩy bẩy ra, cô nói với tôi, giọng run run. <Đưa cho tôi. Làm ơn đi mà. Hết sức cận thận nha.>

<Nó là cái gì vậy, Estrid?>

Vẻ mặt cô cau lại. <Không phải việc của anh.>

Tôi lật mình đứng lên, vẫn cầm cái lọ.

<Cẩn thận!> Estrid hét ầm, rướn lên.

Tôi định mở cái lọ ra.

<KHÔNG!> cô nhoài ra trước.

Tôi giơ lên ngoài tầm với của cô. <Tôi đã quá ngán ngẩm vì bị nói láo rồi. Tôi muốn biết sự thật.>

<Đi mà hỏi Arbat.>

<Tôi đang hỏi cô.>

<Tôi không thể trả lời.>

<Ừm, thế mà cô lại có thể đấy,> tôi, miệng nói, tay lập lờ giữ cái lọ và nhấp nhấp toan vặn nắp ra.

<Không! Đồ điên!>

<Câu hỏi thứ nhất: cô không phải là *lính nhỏ* phải không?>

Mắt Estrid chớp chớp. <Đúng!> Cô đáp sau một hồi ngập ngừng.

<Phải và không phải,> cô sửa lại. <Tôi được đặc cách làm *lính nhỏ* cho nhiệm vụ này. Nhưng tôi chưa bao giờ học tại học viện.>

Tôi rất xấu hổ thú nhận rằng, phản ứng đầu tiên của tôi là sượng sùng. Một cô gái chưa bao giờ được huấn luyện ở học viện quân sự lại suýt hạ tôi nốc ao trong trận đấu đuôi đôi. <Nếu không học tại học viện thì cô học thuật đuôi chiến ở đâu?>

<Tôi có một người anh trai,> cô nói.

Nỗi sượng sùng của tôi chả dịu đi chút nào, <Tôi cũng có một người anh trai và cũng thường đấu đuôi với anh. Nhưng anh cũng phải học nhiều năm ở học viện mới đạt đến trình độ như cô>.

<Anh trai tôi là Ajaht-Litsom-Esth,> Estrid tiết lộ.

Ajaht-Litsom-Esth! Người đạt điểm cao nhất trong cuộc trình diễn đuôi chiến trên thế giới Andalite.

<Cô cũng là cháu gái ông Arbat phải không?>

<Không. Tôi là sinh viên của ông ấy. Ở trường Đại học Lý thuyết Khoa học Cao cấp.>

Tôi sửng sốt. <Nhưng cô…>

<Còn trẻ. Đúng vậy. Tôi là một người kiệt xuất, một thiên tài. Tôi không có ý thiếu khiêm tốn đâu, nhưng sự thật đúng là như thế đấy. Việc đó không dễ dàng gì,> Estrid nói nhẹ hều. <Ở đại học, mọi người đối xử với tôi như một thứ đề đùa nhạo. Một cô gái non choẹt! Thế là họ ép tôi vào học ở Khoa Tổng hợp Hạt phân tử.>

Mắt cô bỗng ánh lên nét giận dữ. <Tôi cảm thấy thất vọng cùng cực, tôi muốn chết. Sau đó tôi gặp thầy Arbat.>

Mắt cô lại sáng rỡ lên. <Ông ấy không bận tâm đến tuổi tác và giới tính của tôi. Ông thấy tôi có thể làm được gì nếu tôi có tự do và dụng cụ. Ảnh hưởng của ông ấy đã thay đổi tất cả mọi thứ. Tôi được nhận phòng thí nghiệm riêng – cho phép tôi theo đuổi lĩnh vực mình ưa thích.>

<Vật lý *plintconarhythmic* phải không?>

Estrid gật.

<Lý thuyết hay ứng dụng?>

<Ứng dụng.>

<Ừ, đương nhiên rồi,> chậm rãi, tôi cẩn thận đặt cái lọ lên bàn thí nghiệm. <Nó là cái gì vậy?> Tôi hỏi, dẫu biết rằng Estrid có giải thích cũng như không.

<Một loại virus *prion*. Tôi sẽ giải thích, nhưng anh…>

<Đúng, tôi sẽ không hiểu,> tôi thừa nhận.

<Tôi đã khám phá ra nó một cách rất tình cờ. Khi tôi báo cho thầy Arbat biết, thầy liền niêm phong phòng thí nghiệm của tôi lại và xếp nó vào loại Tình báo Vũ khí Cấp Apex.>

<Nó là một vũ khí à?>

Estrid gật đầu. <Ba phân tử lành tính kết hợp với nhau sẽ tạo thành virus giả – một loại virus có thể lập trình được. Chết người đối với bọn Yeerk.>

Tôi chợt rùng mình nghĩ đến chiến tranh vi trùng.

Mắt cuống Estrid thõng xuống. <Nhưng có một khúc mắc… Một trong những thành phần chịu sự… đơn giản hóa. Nó mang sự biến đổi bất định, có thể gây đột biến cho Yeerk có vật chủ là Người.>

<Điều đó có nghĩa là…>

<Nghĩa là một ngày nào đó nó cũng cực kỳ nguy hiểm đối với Người.>

Bây giờ thì đã rõ ràng. Một sự thật không được lan truyền rộng rãi.

Cơ trưởng Gonrod và Aloth là những kẻ bị bịp. Nhiệm vụ này là của riêng Arbat và Estrid. Cơ trưởng Gonrod là một phi công không thể thay thế được. Còn Aloth? – Một tội đồ.

Bộ Chiến Tranh đã phái họ tới Trái đất trên danh nghĩa là ám sát Visser Ba. Thực tế, Arbat và Estrid ở đây để thực hiện sứ mạng diệt chủng mà không ai trong Bộ Chiến Tranh sẵn sàng chính thức chịu trách nhiệm. Sau thảm họa ở hành tinh Hork-Bajir, họ đã rút kinh nghiệm.

Nhưng mà… thực ra Bộ Chiến Tranh có biết gì về nhiệm vụ này không nhỉ? Hay là ông Arbat muốn nổi loạn?

Không nghi ngờ gì nữa, Arbat không hề muốn Visser Ba bị ám sát. Nếu Aloth giết được Visser Ba thì Cơ trưởng Gonrod buộc phải báo cáo lên kênh liên lạc mật là "nhiệm vụ đã hoàn thành".

Thậm chí, cho dù Arbat có ngăn được Cơ trưởng Gonrod không báo về, thì tin cái chết của Visser Ba cũng sẽ nhanh chóng truyền đi. Bộ Chiến Tranh – dù biết hay không biết về nhiệm vụ này – cũng sẽ nhận báo cáo thành công với vẻ lúng túng.

Rồi một sự thật khác nháng lên trong đầu tôi. <Ra là mấy người cần tôi. Chỉ có tôi mới biết vị trí chính xác của vũng Yeerk. Bộ cảm biến của tàu không thể dò ra nó. Mấy người cần tôi…>

Estrid nhìn tôi lom lom.

<Mấy người đột ngột xuất hiện ở tòa báo cũng không phải là tình cờ. Mấy người cần giáp mặt tôi. Còn vụ tấn công Trung tâm Sinh hoạt Cộng đồng, mấy người cố ý làm nó thất bại nhằm chỉ cho thấy rằng mục tiêu duy nhất còn lại là vũng Yeerk… Nơi tốt nhất để giới thiệu virus của cô. Mấy người lợi dụng tôi…>

<Visser Ba giết anh trai của anh. Chúng tôi biết anh không có lựa chọn nào khác ngoài việc giúp chúng tôi giết hắn.>

Tôi muốn phủ nhận điều đó. Muốn Estrid không thừa nhận cái nhiệm vụ vô đạo đức, bất hợp pháp và hèn hạ này, mà tôi phải là một phần trong đó – một phần của việc tái tạo lại tội ác như trên thế giới Hork-Bajir.

Ông Alloran, người Andalite sau này trở thành vật chủ của Visser Ba, đã chủ trương dùng vũ khí sinh học để tiêu diệt Hork-Bajir. Ông ta cho rằng thà giết họ còn hơn để họ là vật chủ và vũ khí cho Yeerk.

Bao nhiêu Hork-Bajir đã chết, không ai biết. Nhưng vẫn còn đủ Hork-Bajir sống sót để trở thành một đội quân gieo rắc kinh hoàng trong dải thiên hà.

Đó là một tội ác làm rúng động lương tâm của tất cả mọi Andalite.

Nó là vết nhơ sâu sắc đến độ không bao giờ xóa nhòa được. Và bây giờ? Vết nhơ đó chuẩn bị lặp lại?

<Tôi không thể làm điều này!> Tôi bảo Estrid.

<Tại sao không?> Cô nghếch cằm lên. <Tôi đang cố gắng loại bỏ tính bất định của nó. Dẫu nó nguy hiểm cho cả Yeerk lẫn Người thì mục tiêu của chúng ta cũng được thực hiện. Yeerk sẽ không bao giờ được phép dùng hành tinh này làm thuộc địa của chúng. Con Người không chết vô ích. Mối hiểm họa Yeerk sẽ dừng lại tại đây. Chúng sẽ không thể bắt loài nào khác làm nô lệ được nữa.>

<Lý lẽ của cô thật không thể tranh cãi được. Tuy nhiên, cái giá phải trả cho tự do là mất đi cả một loài nhạy cảm thì quá đắt.>

<Vũ trụ là một dải bao la và chúng ta không thể thương tiếc cho một loài này hay loài khác. Có quá nhiều loài đang lâm nguy. Aximili, nếu anh chỉ hiểu mặt đẹp đẽ của phương trình thì… Chúng ta đang trên đà triển khai một loại vũ khí mà, nếu hoàn hảo, chúng ta sẽ trở nên bất khả chiến bại! Chúng ta sẽ tuyệt đối hùng mạnh trong dải thiên hà! Chúng ta có thể diệt trừ Yeerk. Nhưng không chỉ Yeerk, chúng ta còn có thể ngăn chặn tất cả các cuộc chiến tranh, tất cả những sự hủy hoại, diệt trừ tất cả kẻ thù của những phép tắc và luật lệ, trước khi chúng bành trướng sự quỷ quái ra khắp nơi…>

<Estrid, nếu cô toan tính giết tất cả mọi người, bất cứ ai chống đối cô,> tôi từ tốn nói, <Thì cô có khác gì Yeerk đâu?>

<Chúng ta là Andalite!>

<Estrid, cô không thể làm điều này.>

<Có chứ,> một giọng truyền vang lên nơi ngưỡng cửa. <Và cô ấy sẽ làm.>

CHƯƠNG 24

Arbat đứng ở ngưỡng cửa, nâng máy Cắt chĩa vào chúng tôi. <Tôi đã truất quyền chỉ huy của Cơ trưởng Gonrod.> Arbat thông báo. <Anh ta đang bị nhốt trong tư phòng.>

Tôi đĩnh đạc nói. <Arbat, ông có cho Estrid biết rằng tên cũng như sự có mặt của cô ấy trên con tàu này đã bị xóa sạch khỏi ngân hàng dữ liệu không?>

Điều này khiến Arbat sững sờ. Nhưng ông ta trấn tĩnh lại liền. <Đó là một sự thận trọng về an ninh.>

<Không. Đây là một nhiệm vụ tự sát.> Tôi quay sang nhìn Estrid. <Cô cứ tưởng sự thật này được toàn thể nhân dân chúng ta ủng hộ, nhưng không! Dân Andalite sẽ bắt giữ cô và coi cô như tên tội phạm nguy hiểm. Chính vì thế mà người dân không bao giờ được biết đến nhúm Andalite này. Cả Aloth và Cơ trưởng Gonrod đều bị lợi dụng.>

<Mi đã nói đủ rồi, *linh nhỏ*,> Arbat quát.

<Họ cần cô, Estrid. Họ cần tài năng của cô để tạo ra "vũ khí". Nhưng cô, cũng như Aloth và Cơ trưởng Gonrod, sẽ không đời nào sống sót. Arbat không cho phép điều đó. Cục Tình báo Cấp Apex bổ nhiệm ông ta làm giáo sư là để lùng sục những thiên tài như cô đấy, Estrid.>

Mắt chỉnh của Estrid nhìn chăm chắm vào Arbat. <Aximili nói có đúng không?> Cô hỏi.

Arbat lườm cả hai chúng tôi, nhưng vẻ mặt ông ta dịu hơn khi nhìn Estrid. <Đúng, thành thật xin lỗi. Tôi đã nói dối cô, nhưng chỉ vì mục đích bảo vệ cô.>

<Bảo vệ tôi? Bảo vệ tôi khỏi cái gì? Ông dẫn tôi đến đây để chết.>

<Để cứu cô thoát khỏi sự phán quyết của lịch sử,> ông ta rít lên đầy cảm xúc. <Người dân được lãnh đạo bởi một số ít người sẵn sàng đưa ra những quyết định khó khăn. Họ hạnh phúc vì sự ngây thơ, không biết gì của họ. Nhưng những người ở cấp Apex chúng tôi không cho phép mình bị tình cảm chi phối.>

Arbat bấm nút. Một bảng điều khiển hiện ra trên bức tường. Ông ta nhanh chóng bấm bấm trên đó vài nút nữa. Lập tức, những sọc ánh sáng xanh lá cây bắn ra từ sàn tới trần nhà, tạo nên những thanh chắn. Một cái lồng bằng tia laser nhốt tôi và Estrid lại.

Arbat lấy cái lọ ra khỏi quầy. <Xin lỗi. Cô sẽ chết, Estrid, nhưng không vô ích.>

<Arbat! Chưa quá trễ đâu. Làm ơn đừng làm vậy,> tôi nài nỉ.

Thật ngạc nhiên, mắt Arbat tràn đầy vẻ thương cảm. <Cuộc chiến này phải chấm dứt, *linh nhỏ*. Nó đã gây ra quá nhiều đau đớn. Quá

nhiều chết chóc. Hãy nghĩ về những nhà khoa học trẻ, những nghệ sĩ, những người ưu tú sẽ phải nhập ngũ hết năm này qua năm khác để phục vụ nó. Quá nhiều bộ não thiên tài phải chúi mũi vào việc nghiên cứu ra những vũ khí giết chóc. Những người Andalite tốt buộc phải đưa ra những quyết định bạo tàn.>

Tôi chỉ muốn tống cho ông ta một đuôi. Một kẻ sát nhân ích kỷ, không thèm đoái hoài gì đến Yeerk, loài người hay thậm chí cả Andalite. Chỉ đề cập tới điều ông ta coi là bổn phận và quyền hạn của mình.

<Đây không phải là cách kết thúc chiến tranh,> tôi bảo ông ta.

Arbat lắc đầu. <Quyền quyết định không phải là của anh. Người mạnh phải quyết định. Người yếu phải tuân lệnh.>

Arbat quay bước khỏi phòng thí nghiệm.

Estrid cố chạy theo.

Zzzzzzzz!

Những tia laser xanh lá cây phóng ra một tia mưa lửa khi Estrid vừa chạm tay vào "thanh chắn". Cô bị hất xuống sàn.

Tôi cúi xuống đỡ Estrid đứng lên.

<Xin lỗi, Aximili.>

<Đó không phải là lỗi của cô.>

<Không! Tôi đã phản bội anh và các bạn loài người của anh. Tôi thật ngu si. Arbat thuyết phục tôi rằng loài người không đáng được sống trong dải thiên hà, họ không dám lao vào cuộc chiến vì tự do mà chỉ ham muốn đầu hàng.>

Estrid cầm bàn tay tôi. <Tôi không nói cho Arbat biết về những người bạn của anh. Nhưng hôm đó ông ta cũng ở trong chuồng thú, trong lốt một con chim.>

<Tôi biết,> tôi đáp.

Mắt cuống của Estrid xoay tròn lên ngạc nhiên, <Anh biết?>

Tôi gật. <Tất cả chúng tôi đều biết, hoặc nghi ngờ.>

Marco chậm rãi bước vào tầm nhìn. "Hây, Ax ngố. Hình như bồ đang bị giam."

<Những bạn khác đâu rồi?> Tôi hỏi.

Marco lia mắt quanh phòng thí nghiệm. "Tụi mình ở đây. Nơi này đầy hội viên Animorphs."

Cassie, Rachel và Hoàng tử Jake lớn dần lên từ những chấm nhỏ xíu – lốt hình biến bọ chét, ruồi và gián.

Còn một chấm nhỏ khác thì lại biến thành một chú chim.

<Lại là con chim với cái đuôi đỏ kìa,> Estrid thốt lên.

<Tobias đấy. Cô đã gặp bạn ấy rồi. Các bạn ấy cùng lên tàu với tôi hồi chiều này. Họ sử dụng phòng của tôi để biến hình và hoàn hình khi cần thiết.>

Tobias xù lông cánh. <Chào chú Ax.>

"Đi đi, Tobias, coi chừng ông ta," Hoàng tử Jake hô.

<Lực lượng còn lại, nào mọi người. Không lực Animorphs làm nhiệm vụ nào.>

Tobias bay khỏi phòng, biến vào thang trụ.

Estrid nhìn tôi, nửa kinh ngạc, nửa giận dữ. <Tất cả là bịp bợm. Anh đã đánh lừa chúng tôi. Anh đã dối lừa nhân dân mình.>

Tôi lắc đầu. <Không phải. Tôi đã học biết được nhiều điều, Estrid. Đây mới là nhân dân tôi. Bất cứ ai tin vào tự do, chống lại sự độc tài, theo đuổi hòa bình đều là "nhân dân tôi". Dù đó là Andalite, Hork-Bajir hay loài người.>

"Ừa," Marco tán đồng. "Ngoài ra, loài người chúng tôi còn biết làm bánh quế."

Tôi bật cười. <Đúng phóc.>

CHƯƠNG 25

Chúng tôi nhắm hướng Trung tâm Sinh hoạt Cộng đồng. Chắc chắn Arbat đến vũng Yeerk theo lộ trình này. Nhưng rủi thay, đó chỉ là sự suy đoán theo sách vở. Tobias không thể đi theo ông ta trong buổi tối muộn như thế này. Vị giáo sư tình báo đã biến hình thành Người và đi vào một ga xe lửa.

Thật chẳng thể biết ông ta đã xuất hiện ở đâu, dưới lốt hình nào. Tuy nhiên, chẳng bao lâu sau chúng tôi cũng phán đoán ra. Căn cứ vào cảnh tượng một tên Mượn xác-Người đầu tiên nằm trườn ườn bên cạnh thùng rác. Một tên khác gục nơi ngưỡng cửa, và tên thứ ba té sấp chỗ hành lang của Trung tâm.

Những người bạn loài người của tôi ở trong lốt hình chiến đấu. Estrid và tôi hoàn hình Andalite. Tobias ở đâu đó bên ngoài canh chừng. Chắc là đang tự trách mình đã để mất dấu Arbat.

<Tobias?> Tôi gọi bằng giọng truyền riêng.

<Cháu đây, chú Ax.>

<Ông ta đã ở đây.>

Chúng tôi bước nhẹ tênh qua Trung tâm Sinh hoạt Cộng đồng tối om, vắng vẻ. Có lẽ Arbat đã thanh toán hết bọn an ninh Yeerk.

<Chúng ta cần tìm cái gì?> Hoàng tử Jake hỏi tôi.

<Cái này.> Tôi dừng lại bên một cánh cửa treo tấm biển: PHÒNG THÍCH ỨNG. DÀNH CHO THÀNH VIÊN MỚI. <Đây là nơi bộ cảm biến của tàu chỉ ra một lỗ sâu hoắm.>

Tôi săm soi cánh cửa. Có một ổ khóa đã bị bẻ. <Arbat,> tôi nhận định. <Ông ta có thể không ở trong dạng Andalite. Nhiều khả năng là dạng Người.>

Marco đẩy cửa. Một cầu thang dài vô tận, tối om hiện ra. <Tầng hầm hả?>

Cassie đáp. <Không. Mình nghe thấy tiếng gào thét. Mình biết thứ tiếng đó.>

Lốt hình sói của Cassie có thính giác và khứu giác cực nhạy.

<Phải rồi. Tui sợ cái âm thanh đó lắm,> Marco nói. <Bồ biết đấy, tui vẫn giữ nguyên ý kiến rằng tui sẽ hổng bao giờ trở xuống đó lại nữa.>

<Nói lại lần nữa đi,> Rachel nói. <Có lẽ nó sẽ làm cho bồ thấy khá hơn.>

< Tui hổng bao giờ có ý định xuống đó nữa.>

<Lẹ lên mấy bồ,> Hoàng tử Jake hối. <Chúng ta phải bắt kịp Arbat trước khi ông ta tới vũng. Đi nào.>

Chúng tôi chạy xuống cầu thang. Hết bậc này đến bậc kia. Đệm chân cọp, móng vuốt gấu và móng vuốt Andalite cùng chạy – trượt té

lại đứng lên chạy tiếp.

Càng xuống chúng tôi càng nghe rõ những âm thanh của vũng Yeerk – tiếng la hét, rít rú, chửi bới xen lẫn với tiếng máy móc ì ầm. Thật quá khủng khiếp đối với lỗ tai Andalite.

Estrid nói. <Aximili, tôi sợ.>

<Tôi cũng vậy.>

Xuống. Nhanh nhanh hơn. Xuống.

Đột nhiên, tôi trượt, lăn cù nhây vài bậc. Cái mùi kinh khủng xộc lên. Cầu thang ở đây dính nhớp nháp máu, những mẩu thịt và bộ phận cơ thể – chứng tích về cuộc hành quân của Taxxon mới đây.

Tôi búng lên, phủi máu dính vào sườn. Cần phải ngăn Arbat lại. Không có thời gian nghĩ đến chuyện tởm lợm hay tưởng tượng chuyện kinh hãi…

Đằng trước cầu thang, khoảng không rộng lớn của khu liên hợp vũng Yeerk hiện ra. Bất cứ ai bên dưới cũng có thể nhìn thấy tôi đứng ở chỗ này.

<Không có Arbat,> Rachel kêu.

<Ông ta ở dưới đó,> Hoàng tử Jake quả quyết. <Phải bám theo ông ta. Hoàn hình. Đó là cách duy nhất. Ax, Estrid? Tôi nghĩ một cặp Andalite trông rất lộ liễu đấy.>

Tôi bắt đầu biến hình Người. Estrid cũng làm tương tự. Khu liên hợp vũng Yeerk gồm Người, Hork-Bajir, Gedd, Taxxon, nhưng lối cầu thang này vào ban đêm thường chỉ có con Người đi qua.

"Cơ thể con Người có loại vũ khí bẩm sinh nào vậy?" Estrid hỏi.

"Trừ phi cô đã ăn quá nhiều đậu, còn thì không có loại nào cả," Marco đáp.

"Cúi đầu xuống, đừng có nhìn vào mắt ai hết nha," Jake chỉ thị. "Chúng ta không muốn bị nhận diện đâu. Đừng di chuyển hấp tấp hay nhìn ngó lung tung. Đi nào!"

Chúng tôi lại bước xuống cầu thang, chỉ bằng hai chân.

Giờ thì mặt vũng đã hiện rõ. Tụi lính Hork-Bajir và Mượn xác-Người đứng canh, trong lúc một đám khác xếp hàng trên hai cây cầu thép bắc ngang ra giữa vũng nước sền sệt. Mỗi cây cầu đều có các vòng đai bằng kim loại bị khoá chặt.

Trước sự giám sát của tụi lính, bọn Mượn Xác quỳ xuống và nhúng cổ vào vòng đai kim loại cho vừa khớp. Một con sên xám ngoét bò ra khỏi tai chúng, rơi xuống vũng nghe một tiếng tõm.

Những vật chủ tạm thời tự do – chỉ tự do cái miệng và mắt – bắt đầu thét gào, nài nỉ, nguyền rủa.

"Cảnh này gớm quá," Estrid thì thào đầy căm giận.

"Giả bộ điềm nhiên đi," tôi nhắc.

"Tản ra," Hoàng tử Jake lầm bầm khi chúng tôi trà trộn vào đám Mượn xác-Người.

Estrid và tôi đứng gần nhau nhưng tách xa các bạn khác. Bọn

Mượn xác-Người ở khắp nơi. Có vài tên – những tên Yeerk là bạn của nhau - đùa cợt trêu chọc. Còn hầu hết thì nghiêm túc. Chúng có mặt ở đây là để nạp dinh dưỡng, không phải để hòa nhập vào xã hội.

Hàng trăm gương mặt lướt qua. Không thể đoán ra gương mặt nào là của Arbat. Không thể biết ông ta đang ở chỗ nào trong khu lien hợp này.

Thôi rồi. Ông ta sẽ nhanh chóng hòa virus vào vũng, thực hiện nốt phi vụ này mất thôi.

Ở trên cầu, đi nhiên rồi.

Nhưng làm sao nhận ra được Arbat, vì ông cũng giống như bao con Người khác. Như bọn Mượn-xác-Người.

Ồ, không giống đâu. Con Người thật sẽ quen thuộc với những hành vi, kiến thức của loài người. Còn lốt hình biến Người chỉ là bản năng, ắt rất khó kiểm soát được ngay lập tức…

Tôi cố nghĩ. Thời gian đang cạn dần. Arbat có thể đã tiến hành xong xuôi mọi việc. Làm thế nào để phát hiện ra Andalite trong lốt hình biến người nhỉ? Xem nào, họ có hai chân chứ không phải bốn, không có đuôi, chỉ có hai mắt…

“Estrid, kiếm người nào cứ liên tục xoay xoay cái đầu ấy…” Tôi nói gấp gáp.

“Cái gì?” Estrid hỏi lại.

“Chúng ta đã quen cùng lúc nhìn được nhiều hướng. Loài người đã quen với việc không thấy gì đằng sau mình. Tìm…”

Chợt, tôi cứng người lại. Một người đàn ông tuổi trung niên đang bước dọc theo cây cầu đông nghẹt, ông ta được một gã Hork-Bajir lãnh đạm hộ tống.

Người này quay nhìn khi một con Taxxon đi qua. Rồi lại quay nữa. Quay tiếp…

Không đủ chứng cớ. Không chắc lắm, chỉ là cảm giác thôi…

“Kìa!” Tôi chạy về phía cầu. Estrid bám theo tôi.

<Jake!> Tôi hét bằng giọng truyền riêng. <Hắn là cái ông da sậm đang ở trên cầu!>

“Chắc là trễ giờ nạp rồi,” một tên Mượn xác-Người chế giễu khi tôi cong giò chạy sượt qua.

Ông da sậm quỳ xuống, vục mặt bên cạnh một tên Hork-Bajir, tay lén thò vào túi quần.

Tôi đang ở quá xa!

“Arbat! Không!” Estrid thét.

Người đàn ông ngửng đầu lên. Bỗng thật nhanh và bất ngờ, tên lính Hork-Bajir bị tống một cú liếng xiếng. Arbat chụp ngay khẩu tia Nghiệt cầm tay của gã rồi đẩy gã văng luôn khỏi cầu,.

Arbat quay lại, nâng vũ khí lên, nhắm.

CHƯƠNG 26

Tôi hụp về phía trước, lôi theo Estrid. Chúng tôi núp đằng sau một tên Taxxon bự chành dành.

Arbat bắn.

Păng chiu!

Tên Taxxon nổ bục ra. Mùi hôi thối tỏa nồng nặc.

<Biến hình chiến đấu!> Tôi nghe Hoàng tử Jake thét. Gần hay xa tôi không thể biết.

Tôi đỡ Estrid dậy, trượt bừa đi trong đống bầy nhầy. Một tên Taxxon khác hộc tốc chạy về hướng chúng tôi, hau háu ăn những gì còn lại của đồng loại.

Bầy lính Hork-Bajir nhảy tưng tưng dọc theo cầu thép, ráng xác định nơi xuất phát rắc rối. Chỉ vài giây nữa thôi chúng sẽ đưa sự hỗn độn trở lại nề nếp. Rồi Estrid và tôi sẽ chết.

"Andalite! Andalite!" Tôi hét, rồi rít chỉ tay xuống cầu. "Băng thảo khấu Andalite trong lốt Hork-Bajir! Tụi Hork-Bajir kia là Andalite!"

Estrid nhập cuộc. "Cứu! Cứu! An ninh! Andalite biến hình Hork-Bajir!"

Sự hỗn loạn sẽ kéo dài thêm chút nữa. Nhưng Arbat cũng lợi dụng được cảnh lộn xộn ấy. Tôi phát hiện ra hắn đang chạy.

<Arbat đã chạy tới khu vực lồng nhốt!> Tôi thét.

<Mình thấy rồi. Để mình đuổi theo!> Rachel hét lại.

Tôi đã mất dấu của Arbat. Và cũng không thể thấy Rachel. Nhưng tôi cảm thấy hài lòng rõ rệt khi nghĩ tới những gì ông giáo sư tình báo sẽ thấy trong lần quay đầu tiếp theo của mình.

Estrid và tôi lảo đảo, trượt tường tượt, rơi khỏi cầu. Chúng tôi lóp ngóp ngoi lên bờ, giữa đám Mượn xác-Người đang xô đẩy nhau.

"Đồ hèn!" ai đó hét về phía chúng tôi.

<Mình đã mất dấu ông ta!> Rachel hét lên hậm hực. <Sau khi chạy qua mấy cái lồng đó.>

Tôi cần phải cản Arbat. Có thể hắn đã hoàn hình rồi biến hình nữa. Và chúng tôi sẽ mất dấu hắn – sẽ mất luôn rất nhiều mạng Người.

Tôi kéo Estrid ra đằng sau một cái lồng rất lớn. Thụp xuống, chúng tôi bò vào khoảng trống giữa cái lồng và căn-tin dành cho đám Mượn xác-Người tự nguyện.

"Estrid, hoàn hình!"

"Chúng giết chúng ta mất!" cô sợ hãi. Sợ đến tận lõ chân lông, sợ bủn rủn đến không còn suy nghĩ gì được, chỉ muốn hét tướng lên đòi sống.

Tôi rất biết cảm giác ấy.

"Chúng ta cần khai hỏa để ngăn ông Arbat," tôi nói.

“Tại sao? Để cứu bọn Yeerk thối tha này hả? Nhìn chúng làm gì kìa. Coi chúng là cái gì và sẽ làm gì với chúng ta, Aximili! Chúng sẽ kéo chúng ta xuống cây cầu đó và ép buộc chúng ta… Không! Giết hết chúng đi!”

“Estrid, cô nói virus đó có thể biến đổi và có thể ảnh hưởng đến con Người hả?”

“Có thể. Hoặc có thể tôi đã chế ngự được nó. Sự điều chỉnh cuối cùng của tôi là loại bỏ sự bất ổn định. Tôi cóc cần! Họ không phải là nhân dân chúng ta. Đừng để bọn sên nhớt làm điều đó với tôi!”

Tôi đã hoàn hình được một nửa. <Cô ở đây,> tôi nói. <Cúi thấp xuống, đừng đi đâu cả.>

“Đừng bỏ tôi lại!”

<Estrid, cô rất đẹp và tài giỏi. Nhưng tôi *không* thích cô lắm.>

Tôi thở sâu, cố ổn định dây thần kinh rồi phóng đuôi ra. Phập! Trúng một gã Hork-Bajir.

Chiếc lồng gần nhất cách ba chục mét.

“Andalite!” Một tên Mượn xác-Người gào tướng lên.

<Chính xác,> tôi quặc lại và đẩy hắn ngã quay.

Tôi chạy đến dãy lồng.

Hỗn độn! Tia Nghiệt từ ba hướng đổ về. Tiếng Người gào thét, quát tháo. Tiếng Hork-Bajir rít chìn chịt. Tiếng trườn bò của tụi Taxxon đói.

Tôi chạy.

Păng chĩu! Hụt. Tên Mượn xác-Người quá vội vàng.

Phập! Một con Taxxon làm nghẽn đường. Tôi nhảy phóc qua.

Đằng trước là trận địa. Một bầy cọp, gấu, khỉ đột, sói bị bao vây, lưng dựa vào dãy lồng. Một tay Marco cố giữ người đàn ông tuổi trung niên, tay kia hăng hái chiến đấu.

Cả bọn tựa vào lồng như trò đùa. Bọn Yeerk chỉ cần bắn xuyên qua lồng từ sau lưng là xong. Nhưng những vật chủ Người trong lồng, tạm thời thoát khỏi lũ sên Yeerk, đồng loạt đứng lên. Họ móc cánh tay vào nhau tạo thành tấm lá chắn cho bầy thú. Một tấm khiên Người.

Họ biết mình có thể bị bọn Hork-Bajir thiêu rụi, nhưng vẫn tự đặt mình giữa những người Andalite và Yeerk, sẵn sàng hứng trọn tia Nghiệt. Bởi vì bọn Hork-Bajir không được lệnh tàn sát vật chủ. Visser Ba không có ở trong vũng nên chẳng đứa nào dám ra lệnh.

Tôi tả xung hữu đột, tấn công lực lượng bao vây các bạn mình. Nhưng chẳng nhằm gì. Chúng tôi có thể chiến đấu nhưng không thể chiến thắng.

Cassie bị phang bất tỉnh. Hoàng tử Jake cào cấu bằng một bàn tay. Các bạn khác cũng què quặt.

Păng chĩu!

Một tia sáng húc trúng bụng Marco. Một cái lỗ xuất hiện chỗ bộ

lông đen. Bạn ấy ngã xuống, buông lỏng Arbat ra. Arbat chạy. Không ai chặn hắn. Việc gì phải vậy? Hắn chỉ là một kẻ Mượn xác-Người bị một tên Andalite tóm cổ thôi mà!

Hắn lao qua bọn tấn công, chạy về phía cầu nhập. Tôi thấy trong tay hắn là cái lọ màu xanh lá cây.

<Hoàng tử Jake! Arbat…>

<Đi đi!> Hoàng tử Jake thét.

Tôi lưỡng lự một chút. Làm sao tôi có thể bỏ rơi bạn bè trong lúc họ đang sắp chết?

Tôi quay đầu đuổi theo Arbat. Trên cầu không có lính canh. Tất cả Hork-Bajir đã xông vào đánh nhau. Ba tên Taxxon nằm doãi thẳng chân. Đám vật chủ tự nguyện đang chờ nhập Yeerk.

Arbat đã chạy tới mé cầu, miệng thở khò khè như kéo bễ. Hắn run rẩy lụp cụp mở cái lọ ra.

<Arbat!> tôi hét.

"Mi!"

Cuối cùng một trong ba tên Taxxon nhận ra chúng tôi. Những con mắt thạch đông màu đỏ hấp háy. Mặc, tôi chẳng thèm quan tâm. Đố tên Taxxon nào dám tấn công Andalite.

<Đừng làm thế, Arbat.>

“Mi nhanh nhảu đấy, *lính nhỏ* Aximili. Nhưng mi không kịp chạy hết mười lăm mét trước khi ta mở nắm đấm ra đâu.”

<Thế là sai trái, Arbat.>

“Đây là chiến tranh, *lính nhỏ* Aximili.”

Arbat cười hô hố và bắt đầu xòe nắm tay ra…

<Không!>

Păng chíu!

Tia năng lượng sượt qua tôi, sát đến nỗi tôi tưởng mắt cuống mình bị chặt phăng rồi. Tia Nghiệt bắn trúng bàn tay loài người của Arbat. Bàn tay cầm lọ cháy lèo xèo rồi bùng lên, biến mất sau làn khói. Tôi quay mắt cuống ra sau và thấy Estrid. Cô hạ khẩu tia Nghiệt xuống.

<Bắn hay lắm,> tôi trầm trồ.

<Hừm, tôi cũng nghĩ vậy.>

Máu phun ra từ vết thương của Arbat. Chẳng sao cả. Ông ta chỉ cần hoàn hình là tránh khỏi đau đớn.

<Chấm dứt rồi, Arbat.>

<Giờ sao?> Estrid hỏi tôi.

Tôi gật đầu về phía bờ vũng, nơi một phần lực lượng bao vây các bạn tôi đang quay qua đuổi theo chúng tôi.

<Giờ thì chúng ta sẽ chết,> tôi gân guốc nói. <Nhưng chết như một chiến binh Andalite cao quý.>

<Đừng để chúng bắt sống tôi,> Estrid khẩn khoản. <Cho dù anh không ủng hộ tôi, Aximili.>

Một làn sóng Hork-Bajir tràn tới. Tôi chuẩn bị sẵn sàng ứng chiến. Estrid bên cạnh. Arbat quyết định không tham gia cùng chúng tôi.

"Andalite!" ông ta hét, chỉ trỏ chúng tôi bằng bàn tay còn lại. "Andalite! Nhìn coi chúng làm gì với tôi!"

Chợt, vũng Yeerk bên trái chúng tôi bắt đầu sôi lên ùng ục. Một vòng tròn đỏ, đường kính mười lăm mét, chiếu xuống khối chất lỏng đục ngầu. Tất cả mọi thứ trong phạm vi vòng tròn đều sôi ùng ục, bốc khói, rỉt rú.

Tôi nhìn sững sờ. Là nhà vật lý học, Estrid đã thấy điều tôi không thấy.

<Ở trên! Trên đó!>

Tôi nhướng mắt chỉnh lên mái trần hình vòm cung. Ở đó, tại điểm cao nhất là một khoảng trống. Những vì sao! Tôi thấy những vì sao.

Luồng tia đỏ dừng đột ngột. Máy Cắt góc độ rộng trên tàu *Sông Ralek* chắc phải mất năm phút mới "dọn đường" vào được vũng Yeerk qua mái vòm phía Đông.

<Không thể thế được,> tôi thì thào.

Qua lỗ trống, con tàu già nua, lỗi thời mang tên *Sông Ralek* lù đù bay vào.

Xẹt! Xẹt!

Máy Cắt của tàu không thể bì được hỏa lực của chiếc Con Rệp hay tàu Lưỡi Rìu, nhưng nó dư sức chặn đứng tụi Hork-Bajir đang hăng

máu.

Ba mét trên cầu giữa chúng tôi và bọn Yeerk bốc khói cháy lách tách.

Xẹt! Xẹt!

Cảnh hoang tàn hiện ra giữa hội Animorphs đang sống dở chết dở và những kẻ tấn công. Con tàu từ từ hạ thấp xuống, lượn thẳng bên trên chúng tôi.

Păng chĩu! Păng chĩu! Bọn Hork-Bajir bắn trả bằng tia Nghiệt cầm tay, trông chẳng khác nào cố giết một con voi bằng gạch đá. Cầu thang hạ xuống. Tôi đẩy Estrid lên rồi cũng leo theo.

"Chờ đã!" Arbat hét.

Tôi lừng khừng.

"Tôi là một Andalite. Tôi là đồng bào của anh."

Hắn dướn bàn tay loài người và cơ thể bê bết máu về phía tôi.

<Đi,> tôi bảo Cơ trưởng Gonrod.

Con tàu nhấc lên và hướng về dãy lồng.

Nếu Arbat nghĩ đến chuyện hoàn hình ngay lập tức thì hắn sẽ sống lâu hơn chút nữa. Hắn đứng đó, lê lết, bị kẹt một mình trên cầu. Một mình trước cơn đói triền miên của Taxxon.

CHƯƠNG 28

Cassie và Rachel tới khu thương xá mua bánh quế cho Estrid. Tôi tặng cô một món quà chia tay để chúc cô bình an trong cuộc hành trình trở lại thế giới Andalite.

Cơ trưởng Gonrod mang tàu về thả neo ở Lâm Viên. Cũng dễ hiểu thôi. Sau khi tàu Andalite tấn công vào vũng Yeerk thì mọi tàu Yeerk trên không gian Trái đất đều được báo động. Chờ đợi một ngày hẳng đi sau đó sẽ dễ trốn hơn.

Nhỡ không may tàu *Sông Ralek* bị tiêu hủy thì cũng chẳng phải là tổn thất lớn. Nhưng một phi công như Cơ trưởng Gonrod là tài sản dân tộc, không nên bỏ phí.

<Cái này cũng tuyệt diệu như kẹo trứng chim chứ?> Estrid háo hức hỏi, cầm cái hộp giấy còn nóng hổi.

<Thậm chí còn tuyệt hơn,> tôi đáp.

<Chính vì vậy mà anh quan tâm đến những con Người này à?>

Tôi nghĩ đến những vật chủ Người ở vũng Yeerk đã lấy thân mình che chở cho bạn bè tôi, nghĩ đến bao lần Hoàng tử Jake, Cassie, Rachel, Marco hay Tobias đã liều chết cứu giúp tôi…

<Đúng,> tôi trả lời. <Chính vì thế mà tôi thích loài người. Tất cả đều xuất phát từ bánh quế.>

<Aximili, về quê nhà cùng với tôi đi. Hai chúng ta và Cơ trưởng Gonrod có thể sẽ thuyết phục mọi người hiểu ra sự thật.>

Tôi lắc đầu. <Cuộc chiến đấu của tôi là ở đây, trên Trái đất này.>

<Phải chăng tại anh vẫn chưa yêu thích tôi thật sự?> Estrid nói ỉu xìu.

Tôi gật. <Tôi vẫn chưa thích cô.>

Tôi rời con tàu. Bước ra khỏi cơ hội trở về nhà và nhập đám với bạn bè Trái đất của mình.

Tàu *Sông Ralek* cất cánh. Liệu nó có thoát khỏi sự truy nã của Visser Ba không nhỉ? Liệu nó có an toàn vào được vùng không gian Zero? Tôi không biết. Tôi lầm lũi bước đi và không nhìn lại.

Khi sáu đứa chúng tôi đi bên nhau, tôi đã biến hình Người. Cả Tobias cũng là Người – để ở gần bên tôi, để "quây quần" như cách loài người thường nói.

Cassie quàng tay lên vai tôi. Đó là cử chỉ an ủi của loài người. "Bồ ổn chứ," bạn ấy hỏi và ôm tôi chặt hơn.

"Tại sao lại không chớ? " Marco nói. "Bồ đã nghe rồi đấy. Ảnh thậm chí còn hổng thích cổ nữa kìa."

Cassie không nói gì nhưng ôm siết tôi chặt hơn một chút. Không dễ gì đánh lừa được Cassie.

"Tụi mình đi kiếm món gì ăn đi. Mình đói ngấu rồi," Rachel rủ.

"Bất cứ thứ gì trừ McDonald," Tobias nói.

"Gì thế, một thợ săn chuột mà lại bày đặt kén cá chọn canh nữa sao? Chê bánh burger à? " Marco kêu lên.

"Không, không phải vậy."

Hoàng tử Jake nhướng lông mày lên. “Tobias? Phi vụ tiếp viện của tàu Andalite thực hư ra sao?”

Tobias nhún vai. “Khi mình thấy quân tiếp viện Yeerk tràn vào Trung tâm Sinh hoạt Cộng đồng, mình biết mấy bồ sẽ rầy rà to…”

“Vậy là bồ tới cầu viện Cơ trưởng Gonrod hả?”

“Ừa. Mình yêu cầu ông ta bắn xuyên qua vũng Yeerk. Ông ta trả lời: ‘Được, nhưng chỉ ở điểm mỏng nhất thôi đấy’. Dù sao thì cũng là ban đêm, và những người quét dọn đã về nhà…”

“Trời,” Hoàng tử Jake kêu lên. “Vậy là bồ đã xóa sổ tiệm McDonal.”

“Như là nó chưa từng bao giờ có mặt ở đó,” Tobias nói và cười phá lên. “Bọn Yeerk vẫn đang trám cái lỗ để đừng ai nhận ra cái gì bên dưới lòng đất. Nhưng nếu muốn ăn bánh nhân thịt thì tới tiệm *Vua Burger* vậy.”

“Tôi thích thịt băm,” tôi nhao nhao “Th-ị-t b-ă-m.”

Chúng tôi, tôi và những người bạn hơn cả bạn của tôi, đi dọc theo những con phố tối mù. Cả bọn cười đùa rúc rích và hề hả vui mừng vì mình còn sống.

Cassie nắm chặt tay tôi.

Trong bóng tối không ai thấy, tôi bật khóc.

---

[1] Spock là tên một nhân vật trong phim khoa học viễn tưởng Star Trek, một nửa là người, một nửa là Thần Lửa. Spock có bố là Thần lửa - đại sứ Sarek và mẹ là con người – Amanda Grayson. Spock phục vụ trên con tàu USS 11 năm dưới quyền lãnh đạo của thuyền trưởng Christopher Pike, sau đó tiếp tục phục vụ Thuyền trưởng James. T. Kirk với nhiệm vụ là sĩ quan khoa học.

[2] Ý Ax muốn nói đến hình dạng bên ngoài của Spock. Spock có bộ dạng người, với 2 cái tai to quá khổ và cặp lông mày xếch ngược.

[3] Nguyên văn: Rugrats – đây là tên một bộ phim hoạt hình truyền hình nhiều tập nói về cuộc sống hàng ngày của bốn đứa nhóc mới chập chững biết đi, Chúng giao tiếp với nhau bằng ngôn ngữ của những đứa trẻ, thứ ngôn ngữ ngọng nghịu, không có tuân thủ ngữ pháp, và dùng sai nghĩa của từ một cách rất buồn cười.

[4] Nguyên văn: an eighth of an inch – nghĩa là 1/8 inch. 1 inch = 2,54cm.

[5] rắn vipe: chỉ bất cứ loài rắn độc nào có nguồn gốc từ châu Á hoặc châu Phi.

[6] kẹo trứng chim: loại kẹo bi tròn gồm đường bao quanh đậu phộng hay quả hạnh nhân.

K. A. APPLEGATE

ANIMORPHS

NGƯỜI HÓA THÚ

CASSIE

#39. Hành trình cất giấu hộp biến hình

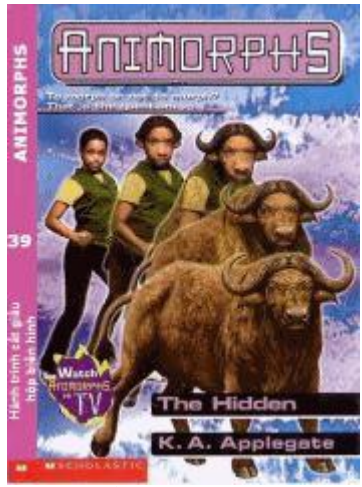

Tác phẩm: **ANIMORPHS**
Tập 39: HÀNH TRÌNH CẤT GIẤU HỘP BIẾN HÌNH
Nguyên tác: Animorphs # 39 – The Hidden
Tác giả: K. A. Applegate
Dịch giả: Hương Lan
Nhà xuất bản Trẻ, 6 / 2002
Khổ sách: 11 x 18 cm
Số trang: 158
Giá sách: 6.000 vnđ
Thực hiện ebook: ANIMORPHS TEAM
Scan: nguoimedocsach
Đánh máy: light_yagami
Đối chiếu với bản gốc: rylinh
Dịch bổ sung: giang_asl_08, MTU
Hiệu đính: trphan, nguoimedocsach
Sửa chính tả: mxlc, tieukhe
Thiết kế bìa: 4DHN
Chuyển sang ebook: nguoimedocsach
Ebook BB: Cent
Ngày hoàn thành: 29/7/2010
Nơi hoàn thành: Tp. Hồ Chí Minh
ooO TVE Ooo

TÓM TẮT NỘI DUNG TẬP 38
CHƯƠNG 1
CHƯƠNG 2
CHƯƠNG 3
CHƯƠNG 4
CHƯƠNG 5
CHƯƠNG 6
CHƯƠNG 7
CHƯƠNG 8

CHƯƠNG 9
CHƯƠNG 10
CHƯƠNG 11
CHƯƠNG 12
CHƯƠNG 13
CHƯƠNG 14
CHƯƠNG 15
CHƯƠNG 16
CHƯƠNG 17
CHƯƠNG 18
CHƯƠNG 19
CHƯƠNG 20
CHƯƠNG 21
CHƯƠNG 22

TẬp 38: PHI HÀNH ĐOÀN ANDALITE

1. Người kể chuyện:

Ax.

2. Nội dung:

Ông King – người Chee bị bắt trong một lần do thám tòa soạn Biên Niên sử - một tổ chức bình phong của bọn Yeerk. Các bạn trẻ Hội Animorphs thâm nhập vào nơi giam giữ ông King để cứu ông nhưng không ngờ đó là một cái bẫy do Visser Ba giăng ra để tóm gọn băng thảo khấu Andalite. Vào phút hiểm nguy nhất, tưởng rằng không thể thoát được ra khỏi tòa nhà đó, 4 người Andalite – trong đó có một cô gái – xuất hiện giải vây cho các bạn trẻ. Ax vô cùng phấn khích khi thấy đồng bào của mình xuất hiện, tim đập lỗi nhịp khi đứng cạnh cô gái Andalite Estrid.

Để tìm hiểu nhiệm vụ của phi hành đoàn Andalite, Ax cùng với Jake – với tư cách là Hoàng tử của Ax – đã tới gặp cơ trưởng Gonrod, sĩ quan Arbat và 2 thành viên khác trên con tàu Andalite. Những người Andalite mới tới tỏ thái độ khinh miệt loài người, họ cứ nghĩ đó là một giống loài hạ đẳng, thiếu kiến thức khoa học, không xứng được đứng cạnh họ trong cuộc chiến chống Yeerk. Nhưng bằng những lời lẽ cứng rắn cùng với quyền năng biến hình hữu hiệu, các thành viên Hội Animorph cũng được phi hành đoàn Andalite chịu đón tiếp và cho biết nhiệm vụ của họ trong lần tới Trái Đất này là ám sát Visser Ba và họ muốn Ax, với tư cách là một lính nhỏ Andalite, giúp đỡ họ tiếp cận Visser Ba.

Lần tấn công tiếp theo của nhóm chiến binh Andalite vào buổi họp nhóm Chia Sẻ, Arbat bắn trượt Visser Ba, Aloth bị thương và bị Arbat giết luôn mà không cứu. Ax cảm thấy rất bất bình với cách cư xử của Arbat, đồng thời anh cũng thấy có điều gì đó không rõ ràng về sứ mạng của phi hành đoàn nhỏ bé này.

Với sự giúp đỡ của Erek – người Chee, Ax đã xâm nhập được vào cơ sở dữ liệu máy tính trên con tàu Ralek River và biết được sứ mạng thực sự của phi hành đoàn Andalite – một nhiệm vụ tự sát và chỉ duy nhất một mình Arbat là biết được sự thật này. Trên con tàu là những virus lập trình gây chết người với bọn Yeerk nhưng đồng thời cũng hủy diệt luôn vật chủ của Yeerk.

Mặc dù phát hiện được sự thật nhưng Ax lại không hủy được ống nghiệm chứa virus lập trình mà lại để nó rơi vào tay Arbat. Arbat mang ống nghiệm, biến thành người và chui xuống vũng Yeerk quyết tâm hoàn thành nhiệm vụ: trút những con virus ấy xuống vũng.

Sáu thành viên Hội Animorphs vừa phải đánh nhau với bọn Yeerk,

đồng thời cũng phải chiến đấu với Arbat ngăn không cho ông ta hoàn thành nhiệm vụ của mình. Với sự giúp sức của cơ trưởng Gonrod, Hội Animorphs đã tiêu hủy được ống nghiệm, xử lý Arbat và thoát khỏi vũng Yeerk an toàn.

Cơ trưởng Gonrod và Estrid quay trở lại hành tinh quê hương Andalite mà không có Ax đi cùng.

3. Nhân vật quan trọng:

Hội Animorph: Jake, Marco, Rachel, Cassie, Tobias, Ax

4. Những loài thú mới được thu nạp:

Jake:

Marco:

Rachel:

Cassie: Rắn viper.

Tobias:

Ax:

5. Những lốt hình được sử dụng:

Jake: Cọp Xibêri, Gián.

Marco: Gián, Khỉ đột, Rắn hổ mang.

Rachel: Gián, Gấu xám, Ruồi.

Cassie: Gián, Sói, Rắn viper, Cú sừng,Bọ chét.

Tobias: Người.

Ax: Gián, Diều mướp phương Bắc, Người.

CHƯƠNG 1

Tôi tên là Cassie.

Nếu chỉ nhìn tôi thôi ắt hẳn bạn sẽ không biết được rằng tôi đang ở giữa một cuộc chiến cực kỳ khốc liệt nhằm cứu lấy Trái Đất từ tay những "người" ngoài Trái Đất, những sinh vật kỉ sinh có tên là Yeerk đâu.

Vâng, hầu như toàn bộ thời gian của tôi là dành cho cuộc chiến đó. Còn ngay lúc này đây, "bà lang thú"- tôi đang quỳ gối trong chuồng thú, chờ cho cái tỉnh hiếu kỳ của chú chuột bị thương thắng thế, ấy là lúc nó sẽ rón rén ló ra khỏi bên dưới cái lồng, nơi mà khi nãy nó nháo nhác chạy vô ẩn núp, và tôi sẽ túm cổ để xem xét cái cẳng chân sau cong vòng của nó.

Tôi cho rằng đó chỉ có thể là tôi mà thôi bởi lẽ tôi đúng là như thế mà. Quả là tôi không thể chịu nổi khi nhìn thấy các con thú bị đau đớn một khi tôi có thể làm gì đó cho chúng. Chắc chắn sau này tôi sẽ chọn con đường trở thành bác sĩ thú y như ba mẹ tôi thôi (có điều bây giờ xem ra tôi đã giỏi hơn họ nhiều – thông qua việc biến hình thành nhiều loại thú khác nhau).

Tôi là một Animorph - một người có khả năng hóa thú.

Tôi và các bạn của tôi được trao tặng khả năng thâu nạp ADN của các loài sinh vật khác và biến hình thành chúng. Quyền năng này là thứ vũ khí duy nhất thực sự mà chúng tôi sở hữu được để có thể chiến đấu và bảo vệ loài người.

Nhưng không chỉ có thế đâu, ít nhất là đối với tôi. Mỗi khi tôi biến hình thành một con thú nào đó, tôi cảm nghiệm được thế giới theo đúng cái cách mà nó - con thú đó - cảm nhận, và được chia sẻ tất cả những bản năng tự nhiên của nó. Những hiểu biết đó cha mẹ tôi sẽ không bao giờ có được. Nhưng tôi không dám chắc rằng *không* có được kiến thức đó lại là một cái gì đó quá tồi tệ.

Ý tôi là, việc biết một con cá voi lưng gù nặng 30 tấn là một chuyện, còn việc bản thân mang cái trọng lượng 30 tấn đó rong ruổi khắp đại dương với một sự chắc chắn thật sự rằng bạn *chính là* con vật đó lại là một chuyện hoàn toàn khác. Cách duy nhất để thực sự hiểu được điều ấy là hoá thân thành chính sinh vật đó, điều mà người ta không thể dạy bạn được ở một trường thú y.

Nhưng đây không chỉ là vấn đề trở thành một con vật, cũng không chỉ đơn giản là phép biến hình. Đó, trong cuộc chiến này, tụi tôi sử dụng những lốt hình biến của mình để chiến đấu, để đánh lạc hướng và đánh nhau với bọn Yeerk. Đó là lý do tại sao Jake, thủ lãnh của tụi tôi, không muốn tụi tôi sử dụng khả năng biến hình cho những mục đích cá nhân. Không thể nói là tôi chưa bao giờ làm điều đó - quả thật

không có điều gì tương tự cái cảm giác được nhảy nhót tung tăng như một chú cá heo da bóng lưỡng thích nô đùa, hoặc trở thành một chú ngựa đôi khi cũng có ích. Nhưng tôi rất thích Jake, (thôi được rồi, có lẽ cảm giác của tôi thậm chí là mạnh hơn "thích" một chút), với lại điều cậu ấy nói nghe cũng hợp lý, vì vậy tôi cố gắng không làm bất cứ điều gì có thể đặt chúng tôi vào nguy hiểm.

Tuy vậy sự nguy hiểm không phải là điều tội tệ nhất. Đây là một cuộc chiến và phải có sự chết chóc. Và việc sử dụng quyền năng biến hình để tiêu diệt những kẻ khác quả thật không dễ để làm quen. Nhưng tôi ghét phải gieo sự đau đớn và đôi khi là cả cái chết lên những sinh vật bị một tên Yeerk chui vào đầu bao nhiêu, thì tôi lại càng không thể chịu đựng việc phải ngồi đó phó mặc cho bọn quỷ đó hủy hoại loài người chúng tôi bấy nhiêu.

Lũ Yeerk giống như một dịch bệnh, chỉ khác là chúng lan truyền một cách có chủ đích và hiểm độc. Một tên Yeerk sau khi bò vào tai của bạn, sẽ trải rộng cái cơ thể vừa mù vừa điếc, vừa nhầy nhụa như sên của nó len lỏi đến từng kẽ nứt trong bộ óc bạn. Nó mở toang suy nghĩ của bạn, nhìn bằng mắt bạn, và nói bằng chính giọng của bạn. Bạn là một vật chủ, bị giam cầm trong cơ thể của chính mình, la hét cầu cứu nhưng không ai có thể nghe thấy bạn.

Tụi tôi gọi những kẻ bị Yeerk rúc vào đầu là Kẻ Bị Mượn xác, và càng ngày càng có nhiều hơn những kẻ như vậy. Như tôi đã nói, bọn Yeerk cũng xâm nhập vào cả những loài khác, và sử dụng một số loài trong số đó để tiến hành cuộc chiến hiểm độc này trên Trái Đất.

Tụi tôi, những Animorphs - lực lượng đối kháng tích cực duy nhất - gồm có: tôi, cô bạn thân nhất của tôi – Rachel, Jake, Marco - bạn thân của Jake; Tobias - người đã ở lại trong hình dạng diều hâu đuôi đỏ quá giới hạn hai giờ đồng hồ và bây giờ đang sống cuộc sống của một chú chim săn mồi, một *nothlit,* theo cách nói của Ax.

Ax là một *aristh*, một linh nhỏ người Andalite, và chính anh trai của Ax - Elfangor - là người đã trao cho chúng tôi chiếc hộp biến hình màu xanh trước khi bị Visser Ba hạ sát, và cũng bởi thế mà giờ đây tụi tôi phải tiếp tục cuộc chiến đó.

Nói thế cũng là khá nhiều về phe đối kháng tụi tôi rồi đó. Ừ phải rồi, các bạn muốn tôi kể thêm cả về những người Chee - một chủng người máy không bạo lực, những người giúp tụi tôi do thám bọn Yeerk và xâm nhập vào tổ chức bình phong của chúng mang tên Nhóm Chia Sẻ - chớ gì. Nhưng xét cho cùng, tụi tôi vẫn là những con người duy nhất hăng hái đứng ra bảo vệ loài người.

Vậy thì bạn có thể hiểu tại sao tôi phải dành thời gian cho những con thú bị thương rồi chớ gì. Tôi giúp chúng khỏi bịnh. Và theo một cách nào đó, tôi nghĩ chúng cũng giúp tôi chữa lành vết thương.

Chuyển động.

Một cái mũi tí hon, hinh hỉnh thò dưới lồng.

Dưỡng đường Thú hoang hôm nay yên tĩnh lạ lùng, chúng tôi chỉ có ba "bệnh nhân" và cả ba đều bình phục tốt.

Tiếng khọt khẹt, ò è của bọn thú vốn là những âm thanh quen thuộc ở đây. Nhưng cái tiếng đùng đục đều đều xa xa đó thì hổng phải. Nghe cứ như tiếng cưa xích vậy, mỗi lúc mỗi rõ rít hơn, hình như là tiếng máy bay tầm thấp.

Chú chuột vù ra, rồi chợt dừng phắt lại, mũi nhoáy nhoáy.

Phạch! Phạch! Phạch!

Tiếng động giờ đã vang to điếc ráy.

Con chuột cứng người lại.

Tôi vươn tay bốc nó lên. "Không ai làm đau mày đâu," tôi nhỏ nhẹ nói, nhưng giọng tôi trượt đi, chìm lỉm trong tiếng ồn nhức óc kia. Tự dưng, ruột gan tôi bỗng nhộn nhạo cả lên.

Cái này chẳng giống tiếng máy bay mà giống…

Tôi ló đầu ra khỏi chuồng thú, vừa lúc thấy một chiếc trực thăng liệng ngang rồi vút về phía khu rừng.

Tiếng rền nhạt dần.

Tôi nhún vai rồi quay lại nhốt con chuột vào lồng, suýt chút nữa thì đâm sầm vào Erek. Ánh đang đứng phía sau tôi. Erek là một người Chee.

"Oa!" Tôi giật nảy mình. "Tôi không thấy anh đi vào."

Erek gật đầu. "Tốt. Tôi không muốn cho bạn, và cả bọn Mượn xác trên chiếc trực thăng hồi nãy thấy. Chúng ta gặp chuyện *lớn* rồi đây, Cassie."

"Ồ, lúc này ở đây chỉ có mỗi mình tôi," tôi nói và nhận ra mình vẫn khư khư cầm con chuột trong tay. Tôi nhẹ nhàng đặt nó vào cái lồng trống và chờ nghe Erek báo nốt tin.

"Tôi sẽ báo cho các bạn khác biết sau, nhưng tôi cần phải cho bạn biết ngay rằng bọn Yeerk đã sửa chữa con tàu Helmacron, và đã phục hồi được bộ cảm biến định vị nguồn năng lượng biến hình."

Quỷ tha ma bắt, lại cái đám Helmacron lố lăng nữa!

Một đám những kẻ siêu tí hon, vênh váo và hay cáu bẳn. Rủi cái là chúng có nền kỹ thuật cực kỳ phát triển…

Erek nói tiếp. "Bọn Yeerk đang ráo riết dò tìm năng lượng biến hình…"

"Nhưng tôi chưa biến hình mà…" Tôi chợt ngưng giữa chừng vì nghĩ tới chiếc hộp xanh – Thiết bị Escafil – đang giấu trong chuồng thú.

"Tuy bộ cảm biến Helmacron không hoạt động với đầy đủ tính năng như cũ, nhưng nó cũng giúp cho bọn Yeerk dò được những tín hiệu yếu ớt ở đâu đó trong khu vực này. Đó có thể là năng lượng phát ra từ hộp biến hình." Giọng Erek chao đi khi chiếc trực thăng bay ngang qua. "Chúng lại quần một vòng nữa rồi. Nếu không mang cái hộp ra khỏi đây…"

“Tôi sẽ làm.” Tôi nói và đi thẳng tới chỗ tối nhất trong chuồng thú. Tôi đã cất kỹ chiếc hộp biến hình ở chỗ không ai có thể tình cờ thấy được, nhưng chẳng ngờ là bọn Yeerk lại sửa được con tàu Helmacron nhỏ tí kia… “Nhưng dời cái hộp đi chỗ khác thì ích gì, hả Erek? Bọn Yeerk sẽ chỉ cần định vị lại là xong thôi mà.”

“Đúng vậy. Cho nên các bạn cần phải liên tục chuyển chỗ của nó, cho tới khi con tàu Helmacron bị tiêu huỷ hoàn toàn.” Erek nói khi chiếc trực thăng lượn qua đầu chúng tôi lần thứ ba. Những tia nắng nhảy múa, xuyên qua các ô cửa. “Nếu chiếc hộp rơi vào tay bọn Yeerk thì…”

“Đừng nói vậy, Erek.” Tôi vội gạt đi, đoạn giắt cái hộp vào lưng quần jeans và tròng chiếc áo T-shirt rộng thùng thình của ba ra ngoài. “Rồi, đi nào.”

Nhưng Erek đã biến mất.

“Cassie?” Mẹ tôi gọi từ ngoài cửa. “Mẹ tới Lâm Viên đây. Mẹ phải lo việc vận chuyển thú và…”

“Cho con đi với!” Tôi quyết định ngay trong khi nhìn quanh chuồng thú tìm Erek. Có phải ảnh là cái xô đang úp chụp kia không nhỉ? Hay là đống cỏ khô? Người Chee đặc biệt giỏi về kỹ thuật hình chiếu mà.

Ánh nắng phía sau mẹ tôi nháng lên một cái. Erek thoáng hiện nguyên hình rồi lại trở về hình chiếu một cánh cửa chuồng thú.

“Đi thôi mẹ.” Tôi vừa nhìn mẹ vừa nói.

CHƯƠNG 2

Có bao giờ bạn gặp ác mộng, thấy cái gì đó đang hùng hục đuổi theo và cho dù bạn vắt giò lên cổ thì cũng chẳng tiến được tới đâu không?

Ừm, đó là cảm giác của tôi lúc này, khi ngồi trên xe cùng mẹ tới Lâm Viên.

Chiếc trực thăng vẫn rì rì đảo tới đảo lui trên khu rừng. Hai mẹ con tôi chẳng nhích được bao nhiêu trong dòng xe cộ, bởi vì mẹ tôi vừa lái xe vừa nói chuyện, mà khi làm vậy thì bà hay vô tình nhấn chân vào bàn thắng của xe. Bà làm vậy chẳng có mục đích gì nhưng nó lại đang tra tấn thần kinh tôi.

Tăng tốc rồi chậm liền. Phóng lên rồi thắng lại.

Riiittt!

"Có chuyện gì với ông kia vậy?" Mẹ tôi thắc mắc, lõ mắt dòm chiếc xe đằng sau qua gương chiếu hậu. Nó cứ chực leo lên đuôi xe của chúng tôi. "Giới hạn tốc độ trên đường này là bốn mươi lăm dặm một giờ mà…"

"Vâng, nhưng mẹ mới chạy có ba mươi dặm một giờ hà," tôi nói, bất giác chỉ tay vào bảng đo tốc độ.

Nhanh nhanh lên mẹ! Tôi thầm giục.

"Ba mươi à?" Mẹ tôi nhả thắng, cây kim tốc độ nhích lên một tí. "Thế. Tốt hơn rồi."

Nhưng thiệt sự là chẳng tốt hơn chút nào, vì chiếc xe đằng sau chợt lảo đảo, rồi vượt chịu qua, lấn sang cả lằn sơn phân đường, xoẹt đuôi xe cắt ngay mặt chúng tôi rồi đi chậm lại ngay lập tức.

"Đi kiểu gì vậy?" Mẹ tôi hét lên thắng gấp và nhìn chằm chặp vào gáy ông tài xế kia.

"Mẹ, đừng nói gì hết." Tôi cảnh cáo mẹ và nhìn người tài xế vọt lên.

"Ầu hết chỗ nói," mẹ quạu. Nhưng mẹ tôi vừa mới tăng tốc liền phải đạp thắng đột ngột vì chiếc xe ấy chợt chậm lại lần nữa. "Ông ta đang tỉnh làm cái gì vậy?"

"Mẹ! Dừng lại. Ổng không nghe thấy đâu…" Tôi cuống quít can ngăn. "Cứ dừng lại đi mà. Chắc là một quái xế hoặc…"

…hoặc là một tên Mượn xác-Người được phái đi tìm chiếc hộp xanh.

Tôi nói thầm trong bụng và ngước lên nhìn trời.

Chiếc trực thăng đang ở tít đằng xa, chỉ còn bé cỡ con mòng[1]. Giả sử nó đã dò ra tôi, thì chắc chắn nó không chỉ điều đến mỗi một tên Mượn xác đề đoạt lại cái hộp thôi đâu. Cuỗm được chiếc hộp biến hình là một chiến thắng lừng lẫy của Đế chế Yeerk, xứng đáng để chúng tiêu tốn cả một đội quân hùng hậu, chứ không chỉ mỗi thằng

cha hói đầu đi chiếc xe Ford Taurus kia đâu.

"… hoặc là một gã say khướt?" Mẹ tôi bực bội tiếp lời, nhưng vẫn lùi lại nhường đường cho ông kia đi. "Mẹ không biết sao mà dạo này lắm chuyện lạ thế!?"

"Ý mẹ muốn nói tới chiếc trực thăng kia phải không ạ?" Tôi hỏi, cố làm ra bộ ơ hờ trong khi vẫn dõi mắt nhìn chiếc xe đằng trước. Nó vẫn lao bon bon như chẳng nhớ nhung chuyện hồi nãy. "Chắc là có một con thú dữ mới sổng khỏi Lâm Viên…"

"Không có đâu. Nếu có thì họ đã gọi cho mẹ rồi," mẹ tôi bảo. "Mẹ cũng chẳng nghe thông báo có anh khùng nào trốn khỏi nhà thương điên cả…" Bà mỉm cười. "Mẹ cho rằng nó cũng chỉ là một ngày như mọi ngày thôi, há?"

"Con cũng đoán vậy."

Lúc quẹo xe vào Lâm Viên, cổ tôi tự dưng nghẹn lại, bụng thốn lên. Phần thì lo ngay ngáy về chiếc trực thăng, phần thì lo ngộ nhỡ Erek chưa kịp báo cho các bạn của tôi biết thì sao?

Hay là ảnh đã báo rồi ta?

Biết đâu bộ cảm biến Helmacron đã chộp được ba đứa nhóc và một Andalite trong lốt biến hình rồi thì sao? Có thể lắm chứ… Tobias sẽ ổn thôi, nhưng việc tất cả tụi tui tập trung lại một chỗ có thật sự là một ý hay không đây ta?

Bao tử tôi co thắt lộn lạo.

Tôi để mặc mẹ lui cui trong bãi đậu xe của nhân viên rồi nhắm hướng công viên lớn rảo bước. Tôi đã bảo với mẹ rằng, tôi muốn ra công viên để xem mấy con thú mới, rồi tôi sẽ tự đón xe buýt về nhà. Trong bộ quần jeans và áo thun T-shirt rộng thùng thình dính đầy bùn đất, tôi cố bước đi thật tự nhiên. Chiếc hộp xanh lộm cộm trong người…

<Lăng xê mốt quái dị hả Cassie?> Giọng truyền của Rachel vang lên.

Nhỏ đang ở đâu đây thôi. Tốt. Dù không biến hình, không trả lời được Rachel nhưng tôi cảm thấy bình tâm hơn.

<Đó gọi là môđen bụi của những bà lang thú.> Giọng truyền của Marco đầy vẻ châm chích. <Ê, bà lang, tụi tui đang ở trong lốt mòng biển. Đừng có nhìn lên à nha.>

<Erek đã báo cho tụi mình biết về bộ cảm biến trên tàu Helmacron,> Jake truyền ý nghĩ cho tôi. <Cần phải tìm ra cách vô hiệu hóa con tàu ấy đi. Bồ đang cầm chiếc hộp xanh hả, Cassie?>

Tôi chậm rãi gật đầu rồi đứng lại bên khoanh rào nhốt bò tót Mỹ. Tôi đủng đỉnh nhìn xung quanh… và ngó lên.

Một con diều hâu đuôi đỏ đang quần thảo phía trên đầu tôi.

Hai con mòng biển y chang nhau đáp xuống gần vũng bùn có con bò đang đắm mình. Con thứ ba đậu gần thùng rác. Con thứ tư bay vù qua, mắt nhìn chau háu vào một cô bé đang chén khoai tây chiên.

Chắc chắn con mòng biển đó là Ax rồi.

Cô bé cười khúc khích và thảy cho ảnh một miếng khoai. Ax nuốt chửng và rít lên đòi thêm. Miếng nữa rồi miếng nữa.

<Nè, Ax ngố, bộ bồ muốn thử gây sự chú ý hả?> Marco la ỏm tỏi, rồi sà xuống và đuổi Ax bay khỏi chỗ cô bé.

<Nè, việc ở đây gấp à nha,> Jake nói một cách nhẹ nhàng nhưng kiên quyết.

Tôi lướt nhìn đám đông rồi, giống như một người phụ nữ trong số đó, tôi ngước mắt nhìn chăm chú bầu trời. Thêm một chiếc trực thăng nữa nhập bọn với chiếc đầu tiên.

Tôi liếc nhìn sang người phụ nữ, bà ta chẳng ngạc nhiên hay tò mò gì, mà có vẻ… hăm hở.

Rồi đột nhiên, bà ta biến mất trong đám đông. Bao tử tôi lại thốn lên, lần này nó lộn lạo thật dữ dội.

Bầy trực thăng đánh võng lại gần hơn, và gần như ngay tức khắc, cả hai cùng rà thấy rất nhiều năng lượng biến hình tập trung vào một nơi.

Tôi không biết phải làm gì, cũng chẳng liên lạc được với đứa nào…

<Bọn trực thăng bay hướng này,> Tobias thông báo. <Có vài tên bận đồ thể thao đang chạy bộ về hướng Cassie.>

<Cassie, chạy đi.> Jake nói gấp gáp.

Tôi lùi lại, ra khỏi khoanh nhốt bò. *Đi đâu đây?* Tôi mấp máy môi không thành tiếng.

<Đi đâu cũng được! Mấy gã kia sắp chạy tới công viên rồi đó. Vậy, hãy trở lại khu vực dành cho nhân viên mau lên!> Jake hét và bay vèo đi. <Tất cả hãy toả ra! Phải nhử bộ cảm biến tách khỏi Cassie! Tobias bám theo Cassie vì bồ đang không biến hình.>

<Cassie,> Tobias hét. <Chúng tới gần lắm rồi.>

Một người mặc com-lê đột nhiên xuất hiện. Tôi muốn chạy lắm nhưng sợ gây chú ý, nên đành chờ cho ông ta đi qua mới co giò chạy trối chết.

CHƯƠNG 3

<Tuyệt lắm, Cassie!> Tobias thốt lên. <Hắn không thấy bồ nhưng tụi trực thăng vẫn tiếp tục dò dấu vết và chỉ dẫn cho bọn dưới đất. Cứ chạy nữa đi.>

Tôi chạy, tim gan phèo phổi nện đùng đùng, nghe lùng bùng cả hai lỗ tai người của tôi.

Trong hình dạng người, tôi sao mà bất lực đến thế. Tôi có trí óc nhưng không có cơ bắp mạnh mẽ, cũng không có móng vuốt, răng nanh hay cánh. Chẳng có gì, dù chỉ là vượt trội hơn tí ti, để có thể giúp tôi vượt qua dúm Mượn xác-Người đang lùng sục tôi kia…

Phải chi tôi có thể biến hình mà không thu hút bộ cảm biến. Phải chi tụi bạn có thể làm phân tâm được bọn Mượn xác cho tôi chạy trốn.

Phải chi! Phải chi!...

Hãy đối mặt với thực tế, Cassie. Cứ chạy hết sức cái đã…

Lối hẹp giữa hai toà nhà dẫn tôi đến khu vực chất dỡ hàng hoá của Lâm Viên. Ở đó có vài chiếc xe tải đang đậu.

<Coi chừng! Cassie, có hai tên ở đầu kia chiếc xe tải bự màu đen! Chúng đang dòm dáo dác và nói chuyện qua radio. Ồ, giờ thì chúng tách nhau ra rồi.> Tobias la. <Chạy khỏi đó ngay!>

Nhưng mà chạy đi đâu bây giờ? Tôi rúm người tựa vào một chiếc xe tải màu trắng, vật cản duy nhất giữa tôi và bọn chúng.

Nếu một trong hai chiếc trực thăng rề trên chỗ này thì hai tên Mượn xác-Người đang ở cách tôi chưa tới ba mét kia sẽ thấy ngay một con nhóc đang sợ hết hồn, co ro dựa vào thành xe tải với cái hộp cồm cộm bên dưới chiếc áo T-shirt lùm xùm.

Chúng sẽ biết tôi chính là mục tiêu đang bị săn đuổi. Lúc đó tôi đừng hòng thoát được. Tôi không thể biến hình để chiến đấu hay bay đi, cũng chẳng thể bỏ cái hộp chạy lấy người, bởi vì nếu bọn Yeerk có được cái hộp thì tất cả mọi chuyện sẽ chấm hết.

Bao tử tôi nhảy tọt lên cổ họng.

<Chúng vòng qua xe rồi, Cassie! À không, gã tài xế chui vào buồng lái. Mẹ bồ đang trao đổi gì đó với ông ta. Bọn Mượn xác ở đằng sau xe! Nếu chúng nhìn qua sườn thì…>

Tobias không cần phải lải nhải thêm tôi cũng biết chuyện gì sẽ xảy ra. Mấy gã đó sẽ thấy tôi và xông ra bắt, mẹ tôi sẽ can thiệp và rồi bà cũng sẽ bị bắt, bị lôi tuột xuống vũng Yeerk. Sau đó cả hai chúng tôi sẽ đi tìm và tiêu diệt các bạn của tôi trong hội Animorphs.

Cố không thở hổn hển lộ liễu, tôi nhích từng tí một dọc theo xe tải. Tôi chẳng biết mình đang làm gì nữa, nhưng tôi cần phải đi khỏi chốn này, đi xa khỏi chỗ bọn Mượn xác đang đứng… Hồng biết khoảng

cách hai ba mét cách xa đuôi xe tải có làm nên khác biệt gì không, nhưng kệ, tôi vẫn cứ nhích tới, nhích tới…

Chợt, có cái gì đó huých vào lưng tôi. Tôi lấm lét dòm ra sau. Một cái nắm cửa. Ồ, có một cửa vào nhỏ tẹo ở bên hông thùng xe.

"Trực thăng đang bới tung khu này lên." Một trong mấy tên đứng phía đuôi xe tải xầm xì. "Nếu bọn ta tìm ra băng thảo khấu Andalite và kỹ thuật biến hình thì Visser Ba sẽ rất hài lòng. Còn nếu không…"

"Đừng có nói trước chuyện gì sẽ xảy ra," một gã Mượn xác khác càu cạu ngắt lời. "Phi công cho biết tín hiệu nổi lên rất mạnh trong vùng này. Cứ tiếp tục tìm coi."

Hoảng vía, tôi giật mạnh cái cửa nhỏ. Không được. Chiếc xe tải nổ máy. Chết thật, nó sắp khởi hành và bỏ tôi trơ lại đây mất thôi.

Tôi lại giật mạnh hơn. May mà thấy cái cần gạt, tôi bèn rút ra và mở cửa. Tôi bò vội vào thùng xe kín mít rồi lặng lẽ đóng cửa lại. Tim nện ghê hồn hơn và hơi thở cũng gấp gáp hơn, nhưng dù sao tôi cũng đã vào được trong xe tải.

Ngay lúc đó, có tiếng rống rộ lên.

Tôi vội đứng lên, loạng choạng dựa lưng vào thành xe.

Kìa, một cái đầu to tướng cúi thấp, cặp sừng cong khoằm doe ra – một tấn cơ bắp của con bò tót châu Phi lù lù ngay trước mặt tôi. Con vật kinh dị đó còn có một cái tên khác là Kẻ Gây Góa Bụa.

CHƯƠNG 4

Cả đống chuyện cùng xảy ra một lúc.

Chiếc xe tải suýt chút nữa thì lật nghiêng. Động cơ của nó rền lên giật cục để giữ thăng bằng.

Con bò tót bật ngửa về phía sau, rị căng hai sợi thừng cột quanh sừng và hai sợi khác quấn quanh cổ nó. Những sợi thừng cạ vào các vòng kim loại trên vách thành xe tải, sờn tưa và mỏng đi, chẳng ăn nhằm gì với cái đầu bự chần dần của con bò tót. Nhưng thường thì mọi người đâu có bận tâm đến chuyện này, bởi vì hầu như chẳng ai dại gì ở trong thùng xe tải cùng với một Kẻ Gây Góa Bụa.

"Nhưng tín hiệu ré lên rõ nhất ở khu vực này mà!" Một kẻ nào đó hét lên ở bên ngoài.

"Phải, nhưng nó cũng bắt được thêm bốn tín hiệu nữa ở bốn hướng khác nhau!" Một người nữa cũng gào to không kém. "Nếu mày hỏi tao thì tao bảo cho mà biết: tụi ta đang đuổi theo một lũ ngỗng trời."

"Đừng để Visser Ba nghe thấy mày hót như thế," người đầu tiên bức bối quặc lại. "Ổng sắp tới rồi kìa."

Những giọng nói nhòa dần khi xe tải lúc lắc tiến lên.

<Ra phía cửa sau đi, Cassie.> Tobias cất giọng truyền. Cậu ấy vẫn lặng lẽ luẩn quẩn quanh đây. <Ú ù.>

Ú ù cái gì? Tôi nghĩ, vẫn đứng đực ra nhìn con bò tót đang lom lom dòm mình. Thiệt chẳng phải cảm giác dễ chịu gì. Tin tôi đi.

Trời thì oi bức mà mùi gia súc hoi hoi cứ xông lên nồng nặc. Ngay cả đứa vốn quen gần gũi và chăm sóc các con thú như tôi mà cũng hổng chịu nổi. Nhưng nỗi ngán ngẩm cái mùi đó chẳng đủ lớn đến độ giúp tôi quên đi nỗi sợ sức mạnh hoang dã đang hiện hữu trong cơ thể u gồng cơ bắp và cặp sừng đầy vẻ đe doạ của Kẻ Gây Góa Bụa.

Con bò tót khụt khịt, phà ra những luồng hơi nóng hổi. Không khí âm ẩm thoát ra từ lỗ mũi nó.

<Chúng sẽ chặn bồ bên ngoài cổng, Cassie, chỗ xa lộ uốn quanh khu rừng,> giọng truyền của Tobias bắt đầu nhuốm vẻ hốt hoảng. <Chiếc limo của Visser Ba ở ngay đằng sau xe tải chở bồ và một đống xe khác đang túm tụm chờ nơi khúc quanh…>

Con bò tót lại khụt khịt. Nó hùng hổ ngúc ngắc đầu, cố bứt sợi thừng ra.

Chiếc xe tải từ từ chậm lại và đi vào khúc cua. Mũi xe chúc xuống khiến con bò tót nặng cả tấn trượt xuống gần chỗ tôi. Sợi thừng nghiến lại khi bức tường cơ bắp…

PHỰT! Một trong những sợi thừng cột con bò bị đứt và bung ra như một cọng chỉ.

Tôi né qua trái, ép mình dẹp lép vào vách xe khi con bò tót trượt ngang về phía trước. Nó ráng lắc qua đề niu lại… rống ầm rồi xồ lên giận dữ

PHỰT!

Lại một sợi thừng nữa đi toong.

Chỉ còn hai sợi cuối cùng quấn quanh cổ con bò tót. Tôi thấy rõ là chúng cũng chẳng còn nằm đó lâu nữa đâu.

Con bò ngùng ngoằng cái đầu đầy vẻ bức xúc. Dây thừng mà bung hết thì nó sẽ giày xéo hoặc húc tôi đến chết. Cặp sừng dễ sợ đang bổ nghiêng bổ ngửa kia sẽ xiên thủng người tôi.

Và Visser Ba sẽ đoạt được chiếc hộp màu xanh.

Chỉ còn một cách duy nhất để thoát khỏi nơi này…

Tôi nhích người qua, không nguôi dòm chừng con bò. Nó cũng căng thẳng ngó tôi, chực nhổm lên. Tôi run như cầy sấy, biết mình phải đi ngang qua cặp sừng vồ váo ấy mới mong khuất tầm mắt nó và chuồn ra được cửa sau.

Xe tải thắng kít lại.

Con bò tót nhào ra trước, căng sợi thừng còn lại ra tận đầu mút. Run cầm cập, tôi giơ tay áp vào giữa cái mông chần dần của nó và bắt đầu hấp thụ. Con bò tót giật một cú rồi êm ru như hầu hết các con thú khi bị thâu nạp ADN.

“Hây, sao lại có chướng ngại vật ngáng đường vậy nè?” Một tiếng quát vọng ra từ buồng lái xe tải. Chiếc xe vẫn lao phăm phăm về trước. Chốc nữa thôi nó sẽ bị chặn lại và khám xét.

Liệu tôi có đủ thời gian không nhỉ?

Tôi cởi bộ đồ mặc ngoài ra nhét vào khe gỗ của xe tải, ở một chỗ khuất nẻo không ai thấy, trên người tôi chỉ còn lại mỗi bộ đồ biến hình. Tôi đặt chiếc hộp xanh xuống sàn và bắt đầu tập trung biến hình thành bò tót.

Criiiiiiiiittt!

Hộp sọ tôi bung nứt ngay chỉnh giữa, kéo đầu tôi xuống sát đôi vai tròn cộm nung núc thịt bò tót.

Phụt! Phụt!

Xương tôi bự chành ra, viền thành cái đầu tổ bố, ngắn ngủn, rồi đôi sừng dài cả mét tẽ ra hai bên, ngó mà rởn da gà. Da tôi xạm đen lại, dày bình bịch thành cái mông chành dành lúm xúm lông bò tót cứng nhỏng.

Cơ thể tôi nở phình, căng, và giãn ra mãi, hết thớ thịt dày này đến cuộn cơ bắp nần nẫn kia thi nhau trám vào chỗ phồng. Ngón tay tôi chảy tan ra, những móng guốc nặng nề toè ra như những cái đĩa sắt.

“Nghe này, đừng có mở ra! Trong đó có con bò tót, tôi không nghĩ ông muốn…”

“Đừng có đòi nghĩ dùm tao,” một giọng nói rợn gáy rền vang. Giọng nói tôi đã nghe nhiều lần – và không bao giờ quên được.

Giọng của Visser Ba.

Lụt! Chụt! Tai tôi dài thuỗn ra, rủ xuống và lú nhú lông.

Tiếng chốt cửa lục cục mở ra.

“Này, đừng có làm thế chứ!”

“Im ngay! Cút đi!” Visser Ba rống rỉt.

Phụt!

Cái đuôi bò tót bung ra khỏi mông, vừa lúc cánh cửa xịch mở.

“Đấy, thấy chưa, tôi đã bảo…” viên tài xế im bặt, mắt tròn lên kinh ngạc. “Sợi dây buộc đứt rồi!” Anh ta lùi phắt lại. “Chạy mau!”

“Đồ ngu,” Visser Ba nạt. “Tao…”

Con bò hộc lên một tiếng. Và ngay lập tức, không hề báo trước, bản năng bò tót của tôi cũng nổi lên.

CHƯƠNG 5

Điên tiết.

Không sợ hãi.

Chiến đấu để phòng thủ. Chiến đấu chống lại mối đe dọa.

Bảo vệ đồng loại.

Tôi nghiêng đầu, phù một luồng không khí ra khỏi lỗ mũi và chồm lên, tim đập binh binh, máu tôi được bơm tràn bằng nỗi tức giận và adrenaline liều cao.

"Chạy!" Anh tài xế la bài hãi.

Tiếng la xộc thẳng vào tai tôi, càng kích thích thêm nỗi tức khí. Tôi phóng ra khỏi xe như một cơn lốc xoáy. Tôi lao hùng hục, giày xéo xe hơi và lũ Mượn xác-Người bên dưới những cẳng chân bò tót mạnh mẽ.

Những tiếng la thét khiếp đảm vang vọng. Bọn Mượn xác-Người chạy tán loạn, chui bừa vào núp dưới gầm xe, hoặc bên trong những xe hơi đang đậu.

Đầu óc mụ đi vì điên cuồng, tôi nhìn thấy chúng, tôi ngửi thấy vẻ kinh sợ của chúng và cắm cúi đuổi theo. Chẳng chiếc xe èo uột nào bít nổi đường tôi đi.

Thêm nhiều những tiếng gào thét khiếp vía.

Tôi xông tới, lạng sượt qua một gã Mượn xác-Người khiến hắn lăn quay. Tôi tấn công cái bọn đang sợ mất hồn mất vía, tiêu diệt lũ sợ sệt, với tất cả vẻ điềm tĩnh, ôn hoà của một con thú ăn cỏ bỗng dưng bị đe dọa và bị chọc tức.

Tôi lồng lên. Không gì ngăn cản được tôi đâu…

"Gọi cảnh sát mau!" Ai đó hét om. "Gọi cho Lâm Viên, bảo họ mang súng gây mê lại đây!"

"Đây là đâu?" Một giọng khác vặn lại.

"Khu rừng chạy dọc xa lộ! Bên ngoài cổng sau của Lâm Viên. Lẹ lẹ lên!" Vẫn người đó hú hét, nhảy tót lên mui xe của mình và ngồi chồm hổm ở trên luôn.

<Cassie?>

Một giọng truyền vang lên yếu ớt trong óc tôi. Mặc kệ. Tôi là bác tài say túy lúy, đang cán bừa lên tất cả mọi thứ nằm chắn ngang đường.

<Cassie, phải bồ là con bò tót đang nổi điên đó không? Nè, ráng tự chủ lại đi chứ.> Tobias nôn nóng làm một hơi. <Họ đang gọi mẹ bồ tới đó! Cô ấy sẽ mang theo súng gây mê! Cassie, hộp biến hình đâu rồi?>

Hả? Ai thèm quan tâm tới cái hộp dớ dẩn nào chứ? Khoan khoan, chờ chút. Chiếc hộp. Á à, đúng rồi…

Tôi chật vật chống lại cơn thịnh nộ của con bò tót, cố ghìm nén bản năng của nó để đưa bản ngã con người trở vào ý thức.

"Hai! Coi này! Sao lại là hai con chứ?"

Tôi quay lại và thấy con bò tót vừa bị tôi thâu nạp ADN cũng đã bươn ra khỏi xe, đang hùng hổ tấn công mọi người bằng cặp sừng dữ tợn của nó. Mỗi khi đâm hụt bó lại càng hung hăng và nổi đóa hơn.

Rồi, bó nguầy mình nhắm thẳng vào lão Chapman - Phó Hiệu Trưởng trường tụi tôi, thành viên của Nhóm Chia Sẻ và là một Kẻ Mượn Xác cấp cao.

BỘP!

Lão Chapman bị xúc vồng lên không rồi rớt xuống đánh huych nghe giống như khi bạn lỡ làm rớt trái dưa hấu vậy.

<Này này Cassie,> Tobias rồi rỉt truyền ý nghĩ. <Lấy hộp biến hình và chạy đi!>

Tôi lao chạy trở về chỗ chiếc xe tải, rồi đột ngột dừng lại, đoạn dồn tất cả sức mạnh cơ bắp của bò tót vào những cẳng chân mập ù, hầu tàn phá chiếc limo của Visser Ba.

RÚRÚRÚUÚÚ!

Còi chống trộm rỉt vang.

ÙMÙMÙÙMÙÙM!

Con bò tót thật phụ họa. Nó đã sùng máu lắm rồi. Những cẳng chân mạnh mẽ của nó chà đạp, day dí xe hơi, nện vỡ đèn xe. Nó liên tục rống rỉt rồi khọt khẹt như phát cuồng.

Vừa thở hồng hộc, tôi vừa nhảy chồm vào xe tải, ngoạm lấy chiếc hộp vào miệng và chạy tóe khói trên đường xa lộ.

Toàn cảnh lướt qua mắt tôi trong một tích tắc.

Lão Chapman ngã dật dụi trên vỉa hè. Những chiếc xe hơi nát bấy, vỡ vụn. Tụi Mượn xác-Người ngồi chò hỏ trên các mui xe, bộ dạng thất kinh. Visser Ba, được bao quanh bởi đám Mượn xác cận vệ đang mất vía, hống hách truyền ra cả tràng mệnh lệnh…

Con bò tót thật lao bổ qua cánh đồng, chạy biến vào khu rừng.

Bản năng bầy đàn của bò trỗi dậy, tôi hộc tốc chạy theo nó.

CHƯƠNG 6

Tôi lao băng băng qua những bụi rậm, cây con và gai nhọn mà không hề nghĩ ngợi lấy một tẹo.

Mùi con bò tót thật lấp đầy mũi, dẫn đường cho tôi chạy sâu vào rừng, cho đến khi không còn nghe tiếng hú hét gào la của bọn Mượn xác-Người ở trên đường nữa…

Thính lực bò tót của tôi đón nhận và thẩm thấu mọi âm thanh, canh me tất cả các mối đe dọa tiềm tàng nào có thể xảy ra cho anh bạn chung bầy với mình.

Dù có thị lực không tốt lắm, nhưng góc nhìn rộng tới ba trăm sáu mươi độ giúp tôi có thể phát hiện ra bất cứ thứ gì rón rén lại gần.

Thật là tuyệt vời.

Tôi không thể chạy nhanh – còn lâu mới so được với tốc độ của lốt sói – nhưng bù lại, bò tót tôi lại có thân hình đồ sộ với những sớ thịt và cơ bắp cuồn cuộn.

Tuy nhiên, không gì, ngoại trừ sư tử, có thể cản được tôi. Mà nếu cần phải chạy vuột khỏi sư tử tôi vẫn làm được tốt.

Lúc này, tôi biết cái mùi đe dọa nhất là mùi người, một mối hiểm hoạ "phi thiên nhiên" hết sức. Có điều ở đây không khí sạch trơn mùi người.

Trí não bò tót của tôi đang hừng hực trong cơn giận lôi đình bỗng dần chuyển sang quan tâm đến khu rừng im ắng. Tất cả đang từ cuộc tấn công một mất một còn bỗng trầm hẳn lại. Mọi thứ – cảnh vật, mùi, âm thanh – chẳng có gì phải sợ nữa.

Quả là một sự giải thoát. Tôi thở phào. Điều này khiến tôi chìm sâu hơn vào bản năng tự nhiên của bò tót.

<Được rồi, Cassie, mình đã báo với Jake là bồ đã chạy thoát. Giờ thì bồ đã an toàn để hoàn hình rồi…> Từ những vòng liệng ở khoảng trời phía trên tôi, Tobias truyền ý nghĩ. <Đám trực thăng vẫn lượn lờ trên Lâm Viên để chỉ dẫn cho tụi bên dưới. Lão Chapman đã tỉnh, đang nằm trên xe cứu thương. Bọn Mượn xác-Người nổi khùng lên vì phải gọi nguyên một đội kéo tới dọn dẹp đống đổ nát và chiếc limo của Visser Ba.>

<Ừa, có lẽ mình và anh bạn bò tót kia đã trình diễn một màn khá ấn tượng,> tôi bần thần nói, cảm thấy lúng túng vô kể.

Tôi định chui vào một bụi mâm xôi dày đặc để hoàn hình rồi lại thôi.

Tôi rề ra khoảng trống có vài cái cây lưa thưa bao quanh. Gai nhọn và ngạnh sắc trong bụi rậm không đâm thủng nổi làn da bò tót bì bì, nhưng sẽ móc lủng làn da người mỏng manh của tôi như chơi.

<Tobias, mấy bồ đã nghĩ ra cách tiêu huỷ bộ cảm biến của tàu

Helmacron chưa vậy?>

<Chưa, nhưng tụi mình phải tính toán mọi thứ thật nhanh. Dứt khoát là trước khi bọn trực thăng kia quyết định thay đổi trọng điểm và truy đi theo chiếc hộp lần nữa.> Tobias đáp và sà xuống đậu trên một cành cây gần đó.

Tôi há cái miệng bò tót bự xự ra cho cái hộp đỉnh đầy nước bọt rơi xuống đất, rồi bắt đầu hoàn hình.

Mặc dù mọi người đều nói tôi có năng khiếu về biến hình – và tôi phải thừa nhận rằng tôi thường có thể kiểm soát tiến trình biến hình – nhưng nó vẫn không theo một kiểu thực tế và chính xác nào. Vì vậy tôi chẳng ngạc nhiên khi thứ đầu tiên biến hình là cái đuôi của tôi. Nó rũ xuống chầm chậm và sau đó bắt đầu tan chảy giống như sáp nóng, sau đó –

PHỤT!

Nó bị hút tụt vào cơ thể.

Xương cốt bò tót của tôi bị nhào trộn, sắp xếp lại hình dáng. Cặp mắt xích lại gần nhau hơn, đôi tai cũng teo rút lại.

Phụp! Phụp!

Mười ngón tay người tòe ra khỏi móng guốc bò tót. Xương biến dạng đi, uốn nắn lại thành mắt cá, đầu gối, rồi hông. Sừng bò xẹp đi như bong bóng xì hơi và cuộn tròn trở vào giữa đỉnh đầu.

<Gớm,> Tobias vọt lời rồi ngoảnh cái đầu diều hâu sang hướng khác. <Không phải nói chứ, Cassie, ghê quá đi mất. Hên là sáng giờ mình chưa ăn gì.>

Tôi định bảo "Mình biết," nhưng lại ọ ẹ ra mấy tiếng "ươ ươ ươ".

"Mình biết," tôi nhắc lại khi quai hàm thôi không thắt lại nữa. Tôi co ngón tay, cúi xuống và nhặt cái hộp lên. "Và mình còn biết chúng ta phải xua chú bò thật đi, nếu có thể. Mình nghĩ nó hổng tin cậy con người lắm đâu."

<Không thành vấn đề,> Tobias trấn an. <Hồi nãy mình thấy nó đã chạy lên trước bồ và vẫn còn tiếp tục chạy.>

"Tốt", tôi thở phào. "Lâm Viên đã cử một đội đi tìm kiếm rồi. Chắc chắn có cả trực thăng nữa…"

Ồ, quả là một bức tranh sinh động. Mẹ tôi lượn vòng trên trời tìm con bò tót bị sổng, trong khi tụi tôi trốn chui trốn nhủi, cố tránh bọn Yeerk trên trực thăng đang lồng lộn muốn giết mình.

Tobias nghiêng ngó đầu, nghe ngóng. <Ú u…>

"Gì vậy?"

<Chờ chút,> Tobias bảo và đảo lẹ vài vòng bay. <Trực thăng, Cassie. Bọn Yeerk đang mở rộng phạm vi tìm kiếm. Tụi mình phải dông lẹ lên.>

"Bồ có chắc đó là trực thăng Yeerk không? Hay là trực thăng màu đen có logo của Lâm Viên?" tôi hỏi lại.

<Của Yeerk!> Cậu ấy đáp cộc lốc.

Tôi dợm chạy, tay cầm hộp biến hình, nhăn nhó đặt bàn chân trần lên "tấm thảm" lá thông nhòn nhọn.

Tobias lướt trên đầu tôi vài tấc. Chốc chốc cậu ấy lại xồ lên cao, đậu trên những ngọn cây để coi xem trực thăng đã tiến tới đâu.

<Nó lại gần khu vực này nhưng chưa nhắm thẳng vào tụi mình,> Tobias loan báo, rồi sà thấp xuống và đáp lên một cành cây phía trước tôi vài mét. <Mình…> đầu cậu ấy giật nảy lên và im re.

"Gì thế?" tôi ồ lên rồi vội vàng chạy lại. "Gì vậy, Tobias?"

Khi chạy vào khoảng trống thì chỉnh mắt tôi trông thấy…

Chú bò tót thật đứng đó, toàn thân run rẩy, vặn vẹo. Mắt nó trợn lên kinh hãi, miệng ngoác ra như đang hét thầm. Cảnh tượng thật quái dị. Nhưng trong thế giới của mình, tôi vốn đã quen với những điều giật gân rồi.

Coi nè, con bò tót đứng ì ra đó, nhưng thay cho cái đầu và gương mặt bò thì lại là đầu… gã đầu lĩnh nhóm Chia Sẻ.

Lão Chapman!

CHƯƠNG 7

Một bi kịch thiên nhiên.

Cứu tôi với – đó là ý nghĩ đầu tiên xẹt qua óc tôi khi thấy con bò quằn quại.

Một cái cẳng chân người phủ đầy lông đen thò ra. Đôi tai lờm xờm toẽ ra khỏi đầu lão Chapman, rồi lại xệ xuống che kín mặt như tai chó chồn.

<Cái gì…> Tobias lắp bắp như muốn oẹ.

"Nó đang biến hình," tôi thì thào, đoạn đưa bàn tay không cầm hộp biến hình bụm lên miệng, thụt lùi lại. Thật kinh hồn.

Sọ Chapman bứt đôi cho một cặp sừng phóng ào ra như những con sóng.

<Làm sao nó có thể biến hình được?> Tobias lào khào, quay qua nhìn tôi trân trối thay vì nhìn vào con bò tót.

"Chắc là nó đã chạm vào chiếc hộp xanh," tôi nói một cách tuyệt vọng. Ngẫm nghĩ lại, tôi nhớ mình đã đặt chiếc hộp trên sàn xe tải trong khi biến hình…

"Ủi trời ơi, nó đã thấy mình biến hình ở trong xe tải. Và trong khi mình đang nổi điên trên xa lộ thì nó bứt khỏi sợi dây thừng, chạy dầm lên cái hộp rồi… Nó húc thẳng vào lão Chapman mà không biết… và đã hấp thụ ADN của lão."

Tôi nín bặt, không hay rằng mình vừa nói toáng lên.

<Làm sao chuyện này xảy ra được,> Tobias bán tín bán nghi, vẫn trợn trừng con mắt diều hâu nhìn tôi. <Cassie, chúng ta không thể để một con vật chạy lung tung và biến thành lão Chapman! Ngộ nhỡ nó đụng vào con gì nữa thì sao? Rồi nó thu phục lộn bậy thì khốn! Nó đâu biết nó đang làm gì!>

"Đúng thế! Bởi vì con bò tót chẳng biết điều gì xảy đến với nó cả," tôi lí nhí, nhìn con bò biến thành lão Chapman xong xuôi. "Nhìn kìa."

<Mình hồng ham,> Tobias ỉ éo nhưng rồi cũng hé mắt qua.

Con bò tót – Chapman – đang bò trên bốn chân, khắp thân phủ đầy lông cứng nhồng dù đã mang hình hài người đàng hoàng. Thình lình, nó nguẩy đầu một cái, khật khừ húc cho dù cặp sừng đã không còn nữa. Nó khụt khịt, phà không khí ra khỏi cái mũi người tội nghiệp. Rồi từ từ, vẻ rất cảnh giác, nó hạ thấp đầu xuống và… dùng mồm dứt cỏ.

"Nó ăn cỏ," tôi lầm bầm, cảm thấy buồn nôn quá.

Con bò – người điếng lại. Dáo dác ngó quanh quất và nhìn thấy tôi, nó bèn khọc ra một tiếng thách thức rồi ợ lên yếu ớt.

"Mình không thể nhìn thêm được nữa," tôi khều khào khi con bò-người – hay lão Chapman – dùng bàn tay và đầu gối bò về phía tôi.

Nó toan húc chết tôi bằng cặp sừng tưởng tượng để tự vệ.

Tôi bước né sang bên khi cái đầu người thè lè lưỡi liềng xiềng sướt qua. Nó thậm chí không nhận ra là đã đâm hụt tôi.

<Khiếp quá,> Tobias la lối.

Con bò-người ngừng sững rồi quay lại. Lừ đừ, nó thẳng tiến vào tôi cú nữa, vẫn bằng đầu gối.

Hỏng. Hỏng bét! Sinh vật quái dị này làm tôi nổi hết cả gai ốc. Một ông hiệu phó đâu thể quỳ mọp, lê la, gầm gừ, chảy dãi lòng ròng thế kia. Mất mặt quá! Lại còn khìn khịt và thở phì phò nữa chứ.

"Nó có trí não người, Tobias, nhưng chưa biết phải sử dụng ra sao," tôi nói mà chẳng thể dời mắt khỏi con bò-người theo kiểu mà một vài người cứ phải chăm chắm nhìn đường vì họ đang lái mấy chiếc xe cà tàn. Thật rợn óc gì đâu. Tôi trố mắt nhìn nó lảo đảo, loạch xoạch đứng lên hai chân. "Coi kìa, nó bắt chước. Nó thấy mình đứng trên hai chân và làm theo!" Cảnh tượng khiến tôi vừa rởn tóc gáy vừa phấn khích.

<Ui cha mẹ ơi! Dễ sợ thật, tụi mình chạy thôi,> Tobias hét, quạt cánh bay lên ngọn cây để kiểm tra coi có trực thăng không. <Ồ, có một toán người dàn quân ngoài bìa rừng. Chúng đang ùn ùn kéo tới đây.>

"Mình không thể để nó ở lại đây," tôi khổ sở nói và nhìn con bò-người lập chập đi bước đầu tiên.

<Hừ, tụi mình đâu thể mang nó theo!> Tobias kêu rên.

Trời đất, sao mà tụi tôi gặp cảnh éo le thế này. Nhưng nếu tôi bắt sinh vật kia hoàn hình trở lại dạng bò tót của mình, có thể nó sẽ ngưng phát ra năng lượng biến hình.

<Đi nào, Cassie. Bọn Yeerk nghĩ chỉ có một con bò tót biến hình…>

"Khoan đã, Tobias, để mình biến thành bò tót coi có giúp gì được cho nó không." Tôi nói và mau lẹ tập trung vào ADN bò tót đang bơi trong máu mình.

Con bò-người lõ mắt dòm tôi bổ sập xuống trên bốn cẳng chân bò ngắn ngủn, đầu cơ bắp.

Quai hàm tôi động đậy, dịch chuyển thành cái hàm bò. Mắt tẽ ra hai bên mũi đang to dần. Cơ bắp nối tiếp cơ bắp làm cơ thể tôi dày lên mãi, kèm theo tâm trạng gắt gỏng dễ bị kích động.

Nhưng lần này tôi đã có chuẩn bị nên việc kiểm soát tính tự vệ đầy hiếu chiến của con bò khá suôn sẻ.

Thế rồi, con bò-người bắt đầu hoàn hình.

Làn da người lợt lạt của lão Chapman sậm lại và xổ lông ra. Thịt lấp đầy xương, chắc lại thành bốn cái chân bò. Khi đổ xuống mắt nó vẫn nhâng nháo nhìn vào tôi.

Đột nhiên sự hoàn hình ngưng lại.

<Tiếp đi,> tôi giục giã bằng giọng truyền, trong khi cố khống chế

bản năng của lốt bò. Tôi từ từ tiến lên, tới đụng mũi mình vào mũi con bò-người theo kiểu chào hỏi xã giao. <Tiếp đi!>

Sinh vật có gương mặt lão Chapman suýt ngã ngửa ra sau, cẳng chân bò lại thon thành chân người, mấy ngón tay và ngón chân lại lòi ra khỏi móng guốc bò.

<Mình không hiểu. Tại sao không có tác dụng? Hai giờ hạn định qua đi là chúng ta sẽ có trong tay một *nothlit* > Tobias la nhắng nhít trên ngọn cây. <Cassie, tụi mình cần phải bỏ nó ở đây. Đội tìm kiếm của Lâm Viên sẽ tìm thấy nó thôi.>

<Cái gì, trong dạng nửa bò nửa lão Chapman này á? Khiếp! Chúng ta không thể bỏ mặc nó. Nó thậm chí còn không hiểu điều gì xảy đến với mình nữa kìa,> tôi hét lên.

Tôi quạu vì Tobias đã nói hoàn toàn đúng. Tụi tôi cần phải đi, nhưng làm sao có thể cất bước nổi khi tôi đã tạo ra quái vật đột biến gen thế này.

Tôi cảm thấy mình như tiến sĩ Frankenstein[2] của thế kỷ 20. Đó chẳng phải là cảm giác dễ chịu gì.

<Cassie, nếu tụi mình nấn ná thêm nữa…> Tobias cảnh báo.

<Được rồi!> Tôi gào, rồi đột nhiên thấy mắc cỡ. <Xin lỗi, Tobias.>

Tôi hoàn hình, tránh ánh nhìn đăm đắm của con bò-người. Tiếp theo, dù đã mệt phờ, tôi lập tức biến hình sói.

Lớp lông dày xù ra khắp cơ thể. Xương sống giãn ra kêu lắc rắc. Lòng bàn tay rộp lên thành miếng đệm bảo vệ. Sọ tôi choát nhọn thành sọ sói. Mõm dô ra và hàm răng trở nên dài nhọn, sắc lẻm.

Con bò-người khịt mũi và ngẩng cái đầu người lên. Một con vật quái dị: thân giữa là bò tót, đầu và cẳng chân lại là người.

Nó lảo đảo đi về phía tôi, nhưng tôi đã là sói và di chuyển nhẹ bâng.

<Xong rồi, Tobias,> tôi gọi, ngoạm hộp biến hình trong miệng. <Mình sẽ chạy khỏi đây. Bồ quay lại kiếm tụi kia đi. Mình sẽ gặp tất cả ở đằng trước.>

<Ở lại đây một mình nha,> Tobias nói, liếc thẳng vào khối bò-người rồi lao mình lên không trung.

Tôi nhìn lại sinh vật kỳ dị đang đứng dòm mình.

<Ở lại đây một mình nha,> tôi thì thầm, xấu hổ quay đi.

Con bò tót châu Phi đã tiêu đời. Khi biến hình, nó sẽ thu hút bộ cảm biến Helmacron. Còn nếu quá hạn định hai tiếng, nó sẽ mãi mãi là *nothlit* quái thai. Ngay cả khi Lâm Viên có tìm thấy nó thì họ cũng chẳng biết làm gì với nó.

Tôi biết mình đã bỏ mặc nó chết.

CHƯƠNG 8

Tôi chạy xăng xái một lúc lâu, cố gạt bỏ hình ảnh con bò-người ra khỏi tâm trí, quên kiểu cách nó làm theo mình. Nhưng tiếng ụm bò hoang mang của nó vẫn cứ văng vẳng trong đầu tôi.

Biết rằng bỏ nó lại là sai trái nhưng tôi chẳng còn cách lựa chọn nào khác. Tôi đã bỏ rơi một con thú có ADN người trong máu.

Phạch! Phạch! Phạch!

Tôi ngước lên, thấy một chiếc trực thăng chẳng có logo gì trên thân.

Tiếng ì ì càng lúc càng gần.

Tôi ngừng lại, ngẫm nghĩ coi phải làm gì. Trong lốt hình biến, tôi đang gửi đi một tín hiệu rất mạnh cho trực thăng không ngừng truy lùng theo. Nếu tôi nhanh chóng hoàn hình, sẽ không có năng lượng nào ngoài năng lượng của hộp biến hình tỏa ra và có lẽ tôi có thể làm chúng mất dấu thêm lần nữa.

Cúi rạp người xuống, chui vào bụi rậm, tôi hoàn hình với tốc độ kỷ lục.

Phạch! Phạch! Phạch!

Cây cối ngả nghiêng, không khí rung rinh, rầm rĩ do bị cánh trực thăng quay tít, chém lia lịa.

Tới lúc chạy rồi đây.

Tôi chui ra, chạy dích dắc khắp rừng. Con nhỏ Cassie thấy lạnh, chậm chạp và vụng về. Hoàng hôn buông làm tôi chẳng nhìn rõ cái gì. Bàn chân nát bầm, tím tái.

Đỡ cái là bọn Yeerk trên trực thăng dần mất dấu hộp biến hình. Chúng nháo nhào tìm đủ mọi hướng, lượn vòng rộng hơn và tách xa khỏi tôi – đủ để tôi kịp dừng lại nghỉ, biến hình rồi đi tiếp.

À, ra là bọn thợ săn làm ăn thế này đây, tôi nghĩ, thở phì phò trong khi đi lệch thệch trong đêm tối. *Chúng chẳng phải lâm lem hay mệt nhọc gì; chỉ việc ngồi vểnh râu trên trực thăng. Có khi đang vừa uông cà phê vừa đuổi theo con mồi – cho đến khi con mồi tự gục ngã.*

Tiếng PHẠCH! PHẠCH! PHẠCH! báo hiệu trực thăng đã quay lại và đang ở ngay trên đầu tôi. Có lẽ tôi sẽ kiệt quệ, trái tim sẽ nổ tung ra cho mà coi. Tôi cảm thấy tuyệt vọng khôn cùng – bất lực, ốm yếu, bị săn lùng, bóng ma thần chết đang rình rập.

Ráng quẹo sang phải, cố gắng gột bỏ những ý nghĩ u ám, tôi lết vào núp dưới một tảng đá và hoàn hình người.

Mình *cần phải* làm nhiễu tia quét của bộ cảm biến Helmacron, làm yếu tín hiệu đi.

Phạch! Phạch! Phạch!

Nếu không, bọn Yeerk sẽ cướp được cái hộp xanh. Chúng sẽ đè tôi

ra cho con sên Yeerk chui vào tai, trườn vào tận óc. Và rồi tên Yeerk sẽ biết hết mọi thứ. Rằng "băng thảo khấu Andalite" chỉ là lũ nhóc tì. Chúng sẽ biết nơi tụi tôi sống, nơi đến trường, thậm chí là tụi tôi ăn cái gì. Chúng sẽ biết về gia đình của tụi tôi và cũng sẽ bắt họ.

Rất có thể chúng sẽ giết tụi tôi. Nhưng chúng sẽ không giết Ax. Ảnh sẽ bị đem dâng cho Yeerk cấp tối thượng – do cơ thể Andalite (dù chỉ là chú lính nhỏ) là một tài sản quý giá.

Chúng sẽ biết về người Chee và sẽ xoá sổ loài đã tồn tại cả triệu năm nay. Chúng sẽ tìm ra lãnh địa của người Hork-Bajir tự do và nhóm Yeerk hoà bình.

Nếu tôi không tìm ra cách phá huỷ bộ cảm biến tàu Helmacron thì tất cả sẽ chết.

Tôi nhắm mắt lại. Nhặt nhạnh lại từng chút sự tập trung.

Phạch! Phạch! Phạch!

Tôi ngồi thẳng lên mở căng mắt, lắng nghe. Không, tôi không hề tưởng tượng. Những ngọn cây đã ngưng rung và lá cũng thôi rụng tơi bời quanh tôi.

Trực thăng đã cút khỏi.

Mệt đứ đừ, run rẩy, tôi cầm chặt hộp biến hình trong tay và bò ra khỏi bụi rậm. Tôi nằm ngửa trên tấm nệm lá thông và lắng nghe tiếng trực thăng xa dần, cho đến khi tới con cú và mấy con chim săn mồi khác đáp xuống, hoàn hình quanh tôi.

"Cassie?" Jake hỏi khi hoàn hình xong. "Bồ ổn chứ?"

Không, tôi chẳng ổn gì cả. Tôi biết mình phải đứng lên, ráng biến hình tiếp và lại chạy nữa.

"Mình ổn," tôi xạo sự. Từ khi là một Animorph, nói dối đã trở thành một việc làm sai trái cần thiết. Cho tất cả tụi tôi.

"Tốt! Có tin tốt lành cho bồ nghe đây." Jake mỉm cười. "Erek đã tạo ra một thiết bị có thể toả ra năng lượng biến hình đề nhử cho trực thăng đi xa khỏi khu rừng này. Từ đây cho đến lúc chúng biết đó là đồ giả thì tụi mình có một ít thời gian để suy tính kế hoạch."

Vậy là không phải tôi đã cứu cả bọn bằng cách hoàn hình như vừa rồi, mà là bọn Yeerk đã bị phỉnh phờ vì một tín hiệu mạnh hơn ở hướng khác.

"Người Chee đang thế chỗ tụi mình ở nhà, vì vậy cả đám có thể ở đây đêm nay," Rachel vừa nói vừa nhìn ngó quanh quất. "Mình phải ở lốt cú. Chứ không làm sao có thể dẫn đường cho mấy bồ tới chỗ núp kín đáo để vạch kế hoạch?"

"Tụi mình nên biến thành sói," tôi đề nghị. "Như vậy vừa di chuyển nhanh vừa có thể mang theo hộp biến hình. Mình bảo đảm cách đây vài dặm có một cái hang. Mình đã tìm thấy nó hồi đi cùng với Karen." Nghĩ về Karen khiến tôi phấn chấn lên chút đỉnh. Đó là cô bé bị Yeerk đầu độc nhưng giờ đã tự do, và tên Yeerk trong đầu cô bé đã trở thành Yeerk theo phe chủ trương hoà bình. Ý nghĩ này giúp tôi

nhớ ra rằng kể từ khi cuộc chiến kì dị này bắt đầu, tụi tôi cũng đã từng trải qua một vài sự việc hay ho. Tôi đoán, có thể nó đại diện cho một ý nghĩa nào đó.

Giọng kế tiếp tôi nghe là Tobias. <Mình đã kể tỉ mỉ cho nhóm nghe về con bò tót rồi, Cassie. Tất cả nghĩ khác tụi mình, nhất là chú Ax.>

Tôi quay qua Ax.

Ảnh quay lại tôi với hai mắt chỉnh – mắt cuống vẫn liên tục xoay bốn hướng, quét khắp khu rừng tối om; cái đuôi bọ cạp cong lên, sẵn sàng chiến đấu.

"Bồ nghĩ sao, Ax?" Tôi nói yếu ớt.

<Tobias bảo con vật biến dạng đó đã học cách quan sát bạn,> Ax tiếp lời. <Và nếu nó học được cách nói chuyện thì có thể nó sẽ nhận ra bạn.>

"Khỏi cần phải biết nói," tôi ngắt ngang, nhận ra điều mình đã bỏ sót. "Nó đã thấy mình biến hình! Nếu Yeerk chui vào đầu nó và có thể chạm vào ký ức của nó thì…"

<Khi ở dạng người hay con bò tót,> Tobias thêm. <Nó đều đã thấy bồ biến hình rồi, Cassie.>

CHƯƠNG 9

Sói có thể di chuyển. Nhanh chóng. Yên lặng. Và trong một thời gian rất dài. Năm tụi tôi chạy băng qua khu rừng cho đến khi cuối cùng bọn tôi cũng tìm thấy cái hang. Tobias lượn ở trên cao lo vụ cảnh giới.

Trực thăng vẫn ở tịt trên trời, xé toang màn đêm bằng những tiếng rù rì khó chịu của nó, khiến tụi tôi luôn phải thận trọng trong từng bước đi và với mọi mảng tối.

Cái hang ít ra cũng bảo vệ cả bọn khỏi đội quân tuần tiễu Yeerk. Nhưng cảm giác ở trong ba bức tường tù túng, ngột ngạt khiến tụi tôi thấp thỏm, chẳng dám nghỉ ngơi thẳng cẳng.

Tụi tôi túm tụm lại với nhau trong ánh sáng xám dần của buổi chiều tà.

Tôi co ro trong một góc hang, Rachel đi tới đi lui. Tobias đậu trên một cành thấp, bên ngoài lối vào hang nơi Ax canh chừng. Jake ngồi gần đấy.

“Tui đã nói với mấy bồ bao nhiêu lần là tui ngán chuyện này tới tận cổ chưa?” Marco lèo nhèo, giọng cậu ấy nghe càng ớn lạnh hơn trong cảnh nhá nhem. "Ý tôi là, nó cứ hổng chịu chấm dứt đi cho rồi."

“Ngậm cái mồm ông lại đi,” Rachel xỉa xói. “Anh Jake, chúng ta cần một kế hoạch tốt hơn là chơi trò Trốn Tìm như thế này.”

“Anh biết,” Jake bảo, những ngón tay của cậu ấy len lén đặt lên tay tôi. “Có ai có ý kiến gì không?”

“Ừm, mình nghĩ tụi mình nên tìm cách làm cho bộ cảm biến Helmacron tịt ngòi hoặc phá huỷ luôn con tàu. Bằng không, cho dù tụi mình giấu hộp biến hình ở đâu thì nó cũng tìm ra thôi,” tôi nói.

Marco khọt khẹt. “Nè, ý bồ là tụi mình chỉ cần né bộ cảm biến và xông lên trực thăng hả? Rồi tụi mình sẽ chiến đấu với đội quân đánh thuê, tìm cái thiết bị èo uột, siêu nhỏ ấy và nghiền nát nó ra trước khi bị giết hay bị bắt chứ gì? Không thành vấn đề!”

＜Và đừng quên con bò-người,＞ Tobias nhắc.

“Việc đó quá dễ,” Rachel hào hứng. “Cứ dẹp nó đi là xong.”

“Nhưng nó đã hấp thụ ADN người rồi,” tôi phản đối.

“Cái gì? Bồ bảo nếu tụi mình giết nó tức là giết người hả?” Rachel la oai oái. “Ê này Cassie, nó chẳng là người ngợm gì hơn mình là gấu hay bồ là sói…”

“Hay tui là khỉ đột,” Marco đế thêm.

Im lặng.

“Được rồi, vậy là Cassie đã đưa ra ý kiến,” Jake nói, rõ ràng là đang cố gắng nhịn cười.

“Ý kiến hay,” Marco cười điệu. “Rất hay, thưa *Hoàng Tử* Jake.”

Ax quay mắt cuống về phía Jake. <Hoàng tử Jake, Rachel và Marco đã nêu ra ý kiến có giá trị. Tôi cũng đã có ADN người trong máu. Liệu điều đó có biến tôi thành người hơn là Andalite không?>

Im lặng.

"Mình ghét đề cập tới đề tài này quá," Rachel xì xồ. "Chẳng bao giờ có câu trả lời rốt ráo cả. Mình bảo tụi mình sẽ làm bất cứ điều gì để tự bảo vệ. Và nếu phải giết cả con bò tót kia thì… Ôi dào, tụi mình biết tỏng tòng tong là bò chết hà rầm hàng ngày để làm bánh thịt băm…"

"Không phải ở căn-tin trường mình," Marco chen vào. "Tui chắc chắn đó là thịt thú bị xe cán chết."

"Marco, để tui hỏi bồ một câu."

"Sẵn sàng."

"Bồ có hiểu 'im đi' có nghĩa là gì không? Mình rất sung sướng được giải thích cặn kẽ câu đó cho bồ."

"Thôi đi nào," Jake vãn hồi trật tự, vẻ nhấp nhổm. "Chúng ta không có nhiều thời gian đâu."

Cậu ấy nói đúng. Chúng tôi không biết con bò tót-người kia đang ở đâu hay đã bị bọn Yeerk bắt mất rồi…

Tôi rùng mình, ráng kìm để đừng phô bày nỗi sợ ra.

Động cơ trực thăng vẫn rung lên trong đêm, tựa như nhịp tim đều đều. Hình như nó đang lại gần hơn và rõ hơn.

Jake thở dài. "Hừ, lúc này chúng ta chẳng biết chắc chắn điều gì, trừ việc cần phải hủy bộ cảm biến đi nếu muốn thấy ngày sinh nhật kế tiếp của mình."

<Ừa, thế tụi mình vào trực thăng bằng cách nào?> Tobias căng thẳng hỏi.

Jake nhìn ra cửa hang và lại nhìn tụi tôi. "Tại sao phải vào trực thăng?"

"Nếu không đột nhập vào trực thăng thì làm sao hủy được bộ cảm biến?" Rachel hỏi lại.

"Có lẽ chúng ta phải hạ nguyên cả trực thăng," Jake đề nghị. "Việc gì phải liều vào bên trong. Chúng ta càng tránh tiếp cận với Hork-Bajir và Taxxon càng tốt."

"Đồng ý," tôi tán thành. Bọn Hork-Bajir đủ gây chết người với cái cơ thể gắn đầy dao của chúng, nhưng còn bọn Taxxon – những con rết ăn thịt khổng lồ với những cái răng sắt nhọn đến không ngờ - chỉ là một lũ sinh vật gớm ghiếc, những sinh vật có thể tạo nên vô số những cơn ác mộng.

"Vậy, làm thế nào để hạ trực thăng?" Rachel nêu thắc mắc. "Chúng ta đã mất đi yếu tố gây bất ngờ rồi."

"Không cần bất ngờ," Jake đáp. "Chúng ta sẽ cho bọn Yeerk điều chúng muốn. Cứ để chúng nhìn thấy hộp biến hình…"

<Này, Jake?> Tobias ngăn. <Vậy có rủi ro không? Bồ nói Visser

Ba thèm cái hộp muốn chết. Ngộ nhỡ hắn phái đi cả một quân đoàn Hork-Bajir thì sao? Tụi mình giỏi, nhưng chẳng giỏi đến thế đâu.>

"Chính xác, đây là chỗ cho sự giả mạo len vào," Jake tiếp. "Khi bọn Yeerk nhắm ra nguồn năng lượng biến hình – bởi vì tụi mình cố ý để cho chúng 'bắt được' – thế là chúng sẽ sa bẫy, phải không nào?"

"Phảảảải," Marco dài giọng.

"Vậy thì cho chúng một cái, có điều không từ hướng chúng mong chờ."

<Hoàng tử Jake, chính xác "giả mạo" nghĩa là gì? Tôi không hiểu rõ lắm.> Ax nôn nóng hỏi.

"Bồ không phải là ngoại lệ," Rachel xì xào.

"Ờ, này nha," Jake thở dài, giảng giải kỹ hơn. "Tụi trên trực thăng đang săn lùng nguồn năng lượng biến hình. Tụi mình là nguồn đó. Vài người để cái hộp bị phát hiện rồi chạy. Trong khi chúng cố đuổi theo thì mấy người khác quay lại và mai phục bọn chúng."

"Thông minh quá trời!" Marco trầm trồ, đứng lên vỗ tay lẹt bẹt. "Vài đứa chống lại cả ổ Mượn xác-Người trên trực thăng. Và tui đoán, chỉ đoán thôi, là chúng được trang bị vũ khí tận răng. Kế hoạch gì hay quá ta, biến hình thành chim và đâm vào trực thăng hả? Hay là ị vào kính chắn gió và hy vọng nó tự rớt?"

"Chúng ta nhử cho nó rơi xuống đất." Rachel đề nghị, "rồi tấn công và tiêu huỷ tàu Helmacron."

Marco lắc đầu nguầy nguậy. "Có vẻ chúng không mong chờ chuyện đó."

"Thế bồ có ý nào hay hơn không?" Rachel trả treo.

"Tui nghĩ tới chuyện mổ và ị," Marco hớn hở đáp lại.

"Mấy bồ biết không, chim thường bị hút vào động cơ và gây ra các vụ rớt máy bay," tôi nói lặng lẽ, bóp chặt lấy bàn tay Jake.

<Ờ,> Tobias bồn chồn. <Chẳng phải là cách hay hớm gì.>

"Vậy tụi mình sẽ làm một phi vụ tự sát hả?" Rachel ướm hỏi.

"Ờ…ờmm," Jake dợm nói.

"Không," Marco cắt ngang. "Không phải là tự sát mà là biểu diễn phim hoạt hình. Ôi trời! Sao mà tui giỏi quá chừng. Nghe này, bác sĩ Wile E.Coyote làm gì khi ông ta muốn nghiền nát chiếc Chạy Rông?"

"Ông ta gài một quả tên lửa Acme lên lưng," Rachel hồ hởi đáp, "rồi nhào xuống."

Marco vỗ trán đánh bạch, rên rỉ. "Hỡi ôi! Hổng phải. Bộ tui là đứa duy nhất được giáo dục trong các trận chiến hoạt hình sao?" Cả bọn đổ dồn nhìn vào Marco. "Ồ, ổng thả một cái đe! Mấy bồ không hiểu sao? Chúng ta cần phải thả một cái đe vào trực thăng!"

"Á à a!" Jake nói chậm rãi. "Ờ, được đấy. Tuyệt. Chúng ta không thể làm điều này bên trên khu rừng. Tụi mình đâu cần một đám cháy tưng bừng!"

Tất cả mọi thứ có vẻ đã định hình. "Chúng ta gài cho trực thăng ra

biển. Và thảy cho nó một cái đe," tôi nói thủng thỉnh.

Jake mỉm cười. "Cần phải thực hiện sớm chừng nào tốt chừng ấy."

<Jake!> Tobias gọi khẩn cấp. <Có người tới. Trời đất. Bọn Taxxon.>

"Biến hình." Jake ra lệnh. "Ngay lập tức!"

CHƯƠNG 10

Tôi biến hình.

Tôi tập trung. Và trong vòng một nhịp tim, cặp sừng dũng mãnh nhú qua da đầu tôi, trôi cuộn sang hai bên và kết thúc thành hai cây thương nhọn cong.

Ruột gan tôi kêu ì ọp, óc ách dàn trải trong cái bụng chang bang như cái trống.

VỨT! Cái đuôi thòi ra.

Răng vểu ra, lấp kín quai hàm rồi trải dài vào tuốt bên trong, những cái răng hàm dùng để nhai xuất hiện. Lông đen loăn xoăn loang ra, phủ khắp cơ thể cường tráng. Và khi tâm trí con bò tót châu Phi trỗi dậy, tôi đã sẵn sàng chặn ngang tâm tính hung hãn của nó.

<Tụi do thám Taxxon đã tìm ra hang, Hoàng tử Jake,> Ax la khẩn cấp. <Tôi nghĩ không nên ở lại đây.>

Ảnh nói đúng. Tôi liếc qua Jake đang biến hình dở dang thành chú cọp láng mượt.

Rachel đang biến thành một chú gấu xám lừng lững. Marco đã thành khỉ đột với bàn tay khổng lồ và và khỏe đến mức có thể xé một người ra thành từng mảnh.

Rồi nhìn Ax và Tobias quyết định ở nguyên trong hình hài thật của mình. Một Andalite có cái đuôi tuyệt chiêu, quất nhanh gấp đôi ánh chớp. Một chú diều hâu đuôi đỏ với móng vuốt có thể chọc, khoét, cấu, rứt.

<Mình đi trước đây,> Jake nói và lẹ làng bước ra rìa hang.

Tôi theo sau cậu ấy, chiếc hộp xanh lèn chặt trong miệng.

Lộp cộp! Lộp bộp!

<Đi nào, Cassie, cô gái bò cười,> Marco ghẹo, vỗ vào lưng tôi.

Con bò tót nổi đóa, tôi quay phắt lại, chĩa cặp sừng vào cậu ấy.

<Ô ô! Coi này? Coi này? Mém nữa là cô bò tót này đâm lủng ruột tui!> Cậu ấy thét bai bải đồng thời lùi phắt lại.

<Xin lỗi,> tôi lúng búng.

Tôi chạy theo bọn bạn thận trọng lò dò ra khỏi hang, tin cậy vào khứu giác và thính giác nhiều hơn vào con mắt. Tôi lắng nghe những âm thanh khẽ khàng nhất.

<Chúng ta gặp rầy rà rồi,> Jake thì thầm.

<Không hề chi,> Rachel ngoắc đầu và rống tướng lên.

"GGGRROOOAARRRR!!"

Màn đêm vỡ toang! Bản năng tự vệ của bò tót nổi lên, lấn lướt tôi, thình lình đẩy tôi chạy xấn xổ lên bãi cỏ, ngổ ngáo đôi sừng và xiên luôn một tên Taxxon.

"SSSKKRREEE!" Nó đổ ập, cả thân người ngo ngoe. Mùi máu hôi

thối ụa ra khỏi vết thương.

Tức thì, con Taxxon khác chồm lên và nhai ngấu nghiến "anh bạn" của mình.

Tôi rống lên – bị kích động bởi đặc tính hung hăng của bò tót khi cảm nhận mối đe doạ vào bầy đàn.

ÂMM!

Tôi nhào tới, hích con Taxxon đang bận ăn văng lên cây. Nó bục ra, phụt phèo phổi tứ tung. Điên tiết, tôi dầm bẹp một con nữa, lấy móng vuốt day dí lên cơ thể ú nu của nó. Con Taxxon quằn lên quặp tôi trong một cú giãy chết. Nhưng tôi gần như không cảm thấy hàm răng kim đó. Trái tim tôi đập thùm thụp và hàm lượng adrenalin dâng trào khắp người.

Chẳng có gì là đau đớn. Chẳng gì ngăn chặn được tôi.

"SSSERREEE WAARR!"

Tôi quay ngoắt và thoáng thấy con cọp Jake xé banh một con Taxxon.

"RRROOOOWWWRRR!"

Rachel xông vào, tống quay đơ liền hai con một lúc, mảng ngực gấu vấy máu Taxxon.

Căm giận ngùn ngụt, tôi lao vào một thằng Hork-Bajir.

RẦM! Những lưỡi gươm cánh tay ghê gớm của nó cắm vào vai tôi.

Tôi húc, dầm nó đề lùi ra nhưng nó không chịu nhả.

Phập! Phập!

Lưỡi dao đuôi của Ax xắt tới xắt lui, chống chỏi những lưỡi gươm cánh tay Hork-Bajir. Nhưng bọn chúng nhiều quá, ảnh đang lùi dần về phía hang.

Sự phẫn nộ lại trào dâng. Tôi lao về phía tên Hork-Bajir, như một chiến xa đâm thẳng vào chai bô-ling.

Thêm nhiều Hork-Bajir nữa tụ lại, gươm cổ tay và cánh tay huơ loạn xạ.

"TSSEEER!" Tobias rít lên và chọc móng vuốt vào mắt một tên Hork-Bajir.

Nó rú lên thê thảm.

Tất cả đều gào thét. Marco gầm rú, thọc nguyên nắm đấm tổ bố vào mình con Taxxon. Nhưng da đầu cậu ấy cũng bị tróc và một cái tai biến mất.

<Chúng đông quá!> Cậu ấy phàn nàn.

"GGRROOOWWWR!" Rachel gào khi một gươm Hork-Bajir chọc sâu vào bả vai nhỏ.

Jake chồm lên tóm một tên Taxxon và dùng bàn chân sau chà nó lại, rồi quay qua hạ gục một tên nữa. <Tiếp tục chiến đấu! Rút lui bây giờ thì chúng ta sẽ chết!>

Tôi nhào vào một gã Hork-Bajir rồi một gã nữa. Húc, đâm, đạp chúng.

Những lưỡi gươm Hork-Bajir chìm ngập vào lưng, chạm tới tận xương khiến tôi thét lên đau đớn, càng làm tôi điên máu và chiến đấu hăng hơn.

<Mình thua rồi, Jake!> Marco la chấp chới, ôm lấy đầu và loạng choạng chạy xa khỏi một con Taxxon.

<Hoàng tử Jake, chúng ta cần phải ngưng lại,> Ax kêu lên, bung đầu ra khỏi một con Taxxon đang rỉt chìn chịt. <Chúng quá đông…>

Thế rồi tôi nghe một tiếng rống quen thuộc. Tiếng rống này chất chứa cơn giận dữ nguyên sơ.

<Đó là con bò tót, Cassie!> Tobias la. <Bọn Yeerk chưa bắt được nó!>

Tôi vội hớp đầy không khỉ vào buồng phổi bò tót của mình và cất tiếng rống trả lời, chào đón.

Cơn cuồng phong bò tót khiến tôi chồm lên, dẫm, đạp, húc, chọc, đâm lũ Taxxon, đánh giáp lá cà với bầy Hork-Bajir.

Sau đó tất cả chúng tôi như bốc lửa, như được tiếp thêm sức mạnh. Cả đám hùng hổ cày xới hàng ngũ Hork-Bajir. Cuối cùng tụi tôi đuổi chúng chạy có cờ vào rừng.

Thế là trận chiến chấm dứt.

CHƯƠNG 11

Cả bọn chúng tôi đều tơi tả. Vì vậy, với Ax và Tobias đứng canh chừng, và với chú bò tót theo sát gót, chúng tôi hoàn hình.

Chú bò tót nhìn chúng tôi chằm chằm, rồi cũng biến hình theo. Lần này cũng vẫn cái đầu thay đổi trước.

"Bao nhiêu người vây quanh mà nó chỉ chọn hấp thụ lão Chapman thôi sao?" Marco cất giọng châm chọc, rồi quay đi. "Chẳng đến nỗi gớm ghiếc lắm."

<Mình nghĩ chỉ là tình cờ thôi, nó đâu có sự lựa chọn,> Tobias phản bác.

"Nó đang trở thành người," tôi đứng trầm mặc, nhìn da con bò sáng ra khi lông cứng thụt hết vào cơ thể nó.

<Nó không biết nó đang làm gì đâu, Cassie,> Tobias nói.

Rắc!

Cẳng chân bò tót thẳng căng ra thành đầu gối người.

"Ghê ghê làm sao ấy," Rachel lắc đầu. "Kiểu như là, mình không biết, bất thường quá."

"Thì tụi mình cũng vậy thôi," tôi bảo, vẫn dán mắt nhìn chú bò lụp chụp đứng trên hai chân.

Jake nhìn tôi vẻ suy nghĩ lung lắm.

"Khác chứ đâu có giống," Marco bác bỏ. "Tụi mình biến hình có ý thức. Trong khi con bò này bắt chước những gì nó thấy chứ chẳng hiểu quái gì cả."

"Nhưng ngộ nhỡ nó học được cái gì đó thì sao?" Tôi cãi. "Ngộ nhỡ nó có bộ óc người và biết cách sử dụng? Nó biết lý giải…"

"Ừm," con bò-người gù gừ. "Gờ ờ…" nó nhìn lên tôi và teo lại.

"Nó đang tự học nói," tôi lầm xầm trong miệng, tự dưng cảm thấy vừa hy vọng vừa buồn nôn.

"Không phải," Marco đốp lại. "Đó chỉ là những sự rung động ngẫu nhiên của sợi dây thần kinh điều khiển lời nói trong não nó."

"Bồ sai rồi," tôi không chịu, rồi từ tốn bước tới chỗ con bò-người. "Chào, tôi biết bạn không hiểu tôi. Nhưng mà…"

"Ờ ờ ờ," Con bò lại gừ nữa, nó nghiêng đầu. "Gờ ờ ờ."

"Chào," tôi nhắc lại.

"Heeeehhhh," nó nói, coi bộ lúng túng.

"Mình không khuyến khích việc dạy nó nói, Cassie." Jake cảnh cáo. "Nếu nó quá là người thì rắc rối lắm đấy."

"Tin em đi, Jake. Con bò này không sống lâu đâu," Rachel léo nhéo. "Còn khuya em mới để mình bị nộp vào tay Yeerk bởi lão Chapman đột biến gen."

Phạch! Phạch! Phạch!

<Trực thăng,> Tobias loan báo.

"Chúng ta cần phải biến hình, Jake nói, đưa tay vuốt tóc. "Không còn lựa chọn nào khác. Tất cả cùng biến hình sói."

Phạch! Phạch! Phạch!

Tôi tập trung vào ADN sói. Tức khắc một túm lông lồm xồm toè ra khỏi cổ. Cẳng chân nhỏ dần về kích thước nhưng không yếu đi. Ngực và vai tôi u lên, mặt phình dô ra. Răng dài ngoẵng.

Con bò-người cũng biến hình. Nó vẫn nhìn tôi khi cơ thể người bất lực của nó trở lại lốt bò tót rắn chắc, cặp sừng nhọn nhô ra từ đỉnh sọ.

Nó đang bắt chước.

Phạch! Phạch! Phạch!

Cây cối ngả nghiêng, bụi mù. Tôi ngoạm hộp biến hình trong mồm.

<Chạy!> Jake ra lệnh và bươn bả chạy ra khoảng trống.

Chúng tôi phóng vù theo sau cậu ấy, lao mình vào bóng tối, trong những tia sáng chói loá từ khoảng trống phía trên loang loáng chiếu xuống.

<Chờ đã!> tôi hét. <Con bò tót!>

<Không thể chờ được!> Rachel hét um, chạy vù qua tôi.

<Nhưng mình không thể bỏ nó!> tôi gào, lừng khừng phóng vào bụi rậm.

<Đi nào, Cassie! Nó không ở trong lốt hình biến. Nó sẽ chạy và sẽ không thu hút bộ cảm biến Helmacron. Chỉnh tụi mình mới đang bị săn đuổi. Chạy nào!> Jake hô.

Chú bò thật rống lên, khụt khịt và co giò phóng theo tôi, dẫn đường cho tia sáng từ trực thăng quét tới.

Tôi không thể giết nó, cũng không thể để nó đi theo. Nếu thế bọn Yeerk sẽ biết được cái hộp biến hình đang ở trong miệng tôi. Và đó là điều không thể xảy ra được.

Bằng một cú xoay người, tôi guồng chân chạy thoăn thoắt, theo sau bọn bạn.

Tôi có thể nghe thấy tiếng con bò tót chạy rầm rập theo sau tôi, húc thẳng vào cái cây và đè nát bất cứ cái gì chắn ngang đường nó.

Trực thăng quần thảo trên không, nhưng tôi đã chạy trước con bò, né tránh và chạy ngoằn ngoèo trong rừng.

BÙM.

Một cây thông sau tôi nổ tung.

Bùm!

Rắắcc!

Một tảng đá bự chảng văng báy xáy, tung hê những mảnh vụn như miếng đạn.

<Tàu Con Rệp,> tôi nghe Ax gằn giọng.

<Giỡn chơi hả?> Marco không tin.

"Xạch xạch xạch xạch!"

Một cặp Taxxon búng ra khỏi bụi rậm, sựng ngay trước mặt Tobias.

“Grr Grrooowwwrr!” Tôi đặt chiếc hộp xanh xuống và bay vèo vô con gần nhất, cảm thấy hàng chân tí ti của nó cạ vào lông mình. Tôi cắm ngập răng vào cơ thể tởm lợm của nó mà dặn dẹo, day giật, và xé.

Nó thét lên thê lương.

Tôi cắn tiếp, chìm nguyên cái mõm vào ruột nó và lôi ruột ra. Để mặc nó đấy, tôi quay qua giúp Tobias xử lý tên thứ hai. Xong, tôi quay lại nhặt chiếc hộp xanh.

<Cám ơn,> Tobias cảm kích, bay song song với tôi. <Mình thậm chí còn không thấy chúng tới.>

<Đừng làm vậy nữa, Cassie,> Jake nghiêm khắc. <Đừng bỏ hộp biến hình xuống nữa. Nhỡ một con Taxxon khác đang rình để chộp cái hộp thì sao?>

Jake nói rất đúng. Nhưng giọng quở trách của cậu ấy khiến tôi thấy khó chịu.

<Xin lỗi,> tôi lí xì.

<Rachel, lại sau Cassie,> Jake chỉ thị. <Nếu có tấn công…>

<Thì em sẽ lo liệu,> Rachel hứa hẹn, lùi lại bảo vệ tôi.

Tôi cảm thấy mình là một con ngố. Cứ như tôi phải đứng ngây ra dòm bọn Taxxon xâu xé Tobias vậy. Còn lâu…

<Ảnh đang lo lắng cho bồ đó, Cassie,> Rachel bảo tôi bằng giọng truyền riêng.

<Cậu ấy đáng ra phải tin mình sẽ chỉ làm điều đúng đắn chứ?> Tôi lầu bầu.

<Ảnh biết chứ. Cho nên ảnh đâu có để ai ngoài bồ cầm hộp biến hình. Và vì vậy ảnh mới phái mình quay lại đi với bồ. Để khi bồ làm điều đúng đắn thì mình sẽ làm điều cần thiết. Bồ thông suốt chưa?>

<Hừ, bồ học cái giọng này từ khi nào vậy,> tôi dàn hòa.

Xoẹt! Rạp rạp rạp!

Bọn Hork-Bajir ùa ra từ mảng rừng bao quanh tụi tôi.

Và từ đâu đó phía trên. Tôi nghe tiếng Jake rú lên đau đớn.

CHƯƠNG 12

Một cuộc hỗn chiến diễn ra.

Tiếng la thét quát tháo rùm trời. Những tiếng rên rầm thê thảm. Những tiếng gầm gừ lạnh sống lưng.

Rachel vù qua tôi, một khối lông và răng đáng sợ. Nhỏ phóng mình vô tên Hork-Bajir gần nhất và dứt tung cổ họng nó.

Đúng lúc đó, con bò tót thật lù đù xuất hiện đằng sau tôi. Nó xấn vào tên Hork-Bajir đang ngắc ngoải, chẳng màng gì đến những vết thương nham nhở trên mình.

Păng chîu! Păng chîu!

Khoảng trống lóe sáng và thêm một cây nữa nổ tung.

Không thể buông chiếc hộp xanh nên tôi không thể tham chiến. Chẳng thể trợ giúp cho bạn bè. Tôi vừa mừng vừa sợ khi thấy con bò tót chạy theo mình và thay mình tung hoành trên trận địa. Nếu bọn Mượn xác-Hork-Bajir nhận ra tôi không đánh nhau và thấy quai hàm tôi lấn cấn cái gì thì…

Tôi hụp xuống, ẩn mình trong bụi rậm.

PHẠCH! PHẠCH! PHẠCH!

Trực thăng lượn lờ thẳng bên trên, quất quệt lá thông và bụi bặm rụng đầy xuống tụi tôi. Ánh đèn pin quét chằng chịt khắp khoảng trống. Không có nơi để núp.

Quả là một cảnh tượng kinh hoàng.

Những cánh tay và cẳng chân Hork-Bajir đứt lìa, máu chảy lênh láng. Bọn Taxxon cắm cúi ăn nuốt vội vàng, rỏ nước dãi lòng ròng – một cảnh tượng không thua gì một bộ phim bạo lực - chỉ có điều đây là thực tế.

Păng chîu!

Tôi vọt ra khỏi bụi cây. Chỗ tôi vừa trốn tràn ngập cơn mưa đất đá.

<Chạy, Cassie!> Jake quát. <Cứ chạy đi! Nhắm hướng biển! Tụi mình sẽ ra ngay đấy!>

Bỏ bọn bạn mà chạy ư? Tôi dừng lại trong bóng tối, phân vân.

Phạch! Phạch! Phạch!

Păng chîu!

Lại một cây thông nữa tan nát.

Ánh đèn pin dịch chuyển về phía tôi, dò kiếm năng lượng biến hình.

Tìm chiếc hộp xanh!

Chúng tôi chạy uốn lượn hầu rứt ra khỏi trực thăng. Bầy Con Rệp nhào lộn, cắt chém bầu trời, nhắm bắn tất cả mọi thứ chuyển động. Nhưng ít ra chúng vẫn tập trung vào khu rừng đằng sau chúng tôi.

<Lúc này chúng nghĩ tụi mình tơi bời rồi, chạy hổng nổi đâu,> Marco vừa nhận định, vừa khập khiễng chạy.

<Tốt,> Jake nói, chạy huỳnh huych bên cạnh tôi, <Cứ để chúng nghĩ vậy.> Rồi liếc qua tôi hỏi. <Bồ không sao chứ?>

<Không> tôi đáp cộc lốc, nghiến chặt quai hàm quanh chiếc hộp xanh.

Chắc là đã nhận ra giọng nhấm nhẳng của tôi nên Jake nhỏ giọng. <Xin lỗi vì nãy đã quát bồ. Chỉ là mình không muốn có điều gì sai sót xảy ra mà thôi.>

<Không sao,> tôi mệt mỏi đáp, quá phờ phạc để dằn dỗi. <Mình hiểu mình không được đánh mất chiếc hộp xanh, dù bất cứ giá nào.>

<Khu rừng đã thưa dần và có một con đường phía trước, Hoàng tử Jake,> Ax nói chậm rãi. <Chúng ta tiếp tục đi chứ?>

<Chúng ta cần phải đi tiếp cho tới bờ biển,> Jake chỉ đạo.

<Sẽ gặp rầy rà trên đường với bọn tuần tra cho coi,> Tobias ca cẩm.

<Bọn Mượn xác,> Rachel la.

Chắc là thêm nhiều Hork-Bajir, tôi nghĩ.

Tụi tôi chui vào những bụi rậm mọc quanh rìa đường.

<Chà, tui đề nghị thảo luận,> Marco nói. <Làm thế nào tụi mình có thể băng qua đường mà không bị nhìn thấy?>

<Biến hình ruồi,> Rachel hiến kế ngay.

<Ruồi không thể ngậm chiếc hộp xanh,> Jake chỉ ra.

<Thế thì để em biến hình voi, đá đít bọn tuần tra và quắp cái hộp chạy qua,> Rachel hăng hái đề nghị.

<Chẳng phải là ý hay,> Marco dè bỉu. <Giờ này tụi mình vẫn an thân là do bọn chúng dàn mỏng lực lượng ra để lùng sục. Nếu chúng biết tụi mình ở khu vực này thì sẽ dồn hết vào đây. Tụi mình không cần phải quảng cáo đang ở đâu.>

<Vậy bồ có ý kiến gì không?> Rachel hỏi ngọt ngào. Mỗi khi nhỏ giở giọng như vậy có nghĩa là "coi chừng tui bộp vào mặt đấy".

Chúng tôi lùi khỏi rìa đường khi một xe tuần tra lừ đừ đi qua, quét đèn pin vào khu rừng.

<Hừ, tụi mình phải nghĩ nhanh lên. Càng chùng chình, dùng dằng ở đây thì càng có nguy cơ bị bắt đó,> Jake thúc giục. <Nhất là khi con bò tót lại mò tới chỗ chúng ta.>

<Nhưng khi nó không biến hình thì đâu có phát ra năng lượng nào,> tôi cất giọng bênh vực.

<Nhưng nó không phải là loài kỉn tiếng, Cassie.> Marco ỉ eo. <Nó tấn công và hầm hè cứ như… như bò tót thứ thiệt vậy đó.

<Thôi vậy,> tôi nói với vẻ tự tin giả tạo. <Chúng ta sẽ để nó đằng sau.>

Marco nhìn tôi. Tôi quay đi.

<Hay là chúng ta tháo rời hộp biến hình ra và giấu mỗi nơi một

mảnh,> Tobias đề nghị.

<Không, chúng ta vẫn cần phải sử dụng lốt hình biến bự để tháo nó nên vẫn có nguy cơ bị thấy,> Jake gạt đi.

Và rồi tôi chợt nghĩ ra. Đơn giản. Cực kỳ đơn giản. Một sự đơn giản đến buồn cười.

<Quăng nó lên!> Tôi vọt miệng.

<Cái gì?> Jake trợn trừng.

<Thì như Rachel nói hồi nãy đấy. Giống như chơi Trốn Tìm vậy,> tôi giải thích. <Chúng ta biến hình ruồi để băng qua đường rồi hoàn hình. Một đứa sẽ ở lại đằng sau, hoàn hình và thảy chiếc hộp xanh qua, không cho ai thấy. Xong xuôi, người đó sẽ lại biến hình ruồi, bay qua, thế là cả bọn bay đi. Đơn giản.>

<Có quá nhiều năng lượng biến hình trong cùng một chỗ,> Tobias nói một cách lo lắng. <Tụi mình phải giới hạn việc thu hút bộ cảm biến tàu Helmacron và bọn trực thăng. Và sau đó là đến lực lượng tìm kiếm dưới đất.>

<Nhưng đứng đây bộ cảm biến tàu Helmacron sẽ dò tìm ra vị trí của chúng ta,> Ax nhắc nhở.

Phạch! Phạch! Phạch!

<Nào, tới luôn đi,> Jake quyết định. <Xin lỗi Rachel. Đó là câu nói của em.>

<Em bỏ qua cho anh lần này.> nhỏ nói. <Nhưng đừng có tái phạm nữa đấy.>

Đó quả là một kế hoạch đơn giản và… dễ dàng.

Đáng lý ra tôi phải biết sớm hơn.

CHƯƠNG 13

Hoàn hình! Rồi lại biến hình ruồi. Marco có nhiệm vụ ném cái hộp qua nên vẫn ở dạng người.

Mệt đấy. Nhưng cần phải thế.

Đôi mắt ghép chù vù, nhấp nháy phụt ra khỏi hốc mắt tôi. Cẳng chân ruồi vọt ra khỏi ngực. Mấy cái cánh mỏng te xuyên qua lưng, giương lên. Thứ cánh có thể đập hai trăm nhịp một giây. Ruột phèo chuyển động rì rì, nhão nhẹt. Rồi những vòi hút hình ống trổ ra ở giữa mặt.

Tôi nhanh chóng vù lên, vỗ cánh rì rì rồi đáp ngay chót mũi Marco.

"Hây", cậu ấy thầm thì, khua khoắng. "Nhà thông thái nào đây ta?"

<Xin lỗi nha,> tôi nói rồi đảo một vòng quanh đầu cậu ấy.

<Đi nào mọi người,> Jake hô. <Marco, chừng nào tụi mình băng qua và hoàn hình xong thì mình sẽ báo cho bồ biết để thảy cái hộp cho mình. Rồi bồ biến hình ruồi và tụi mình sẽ biến khỏi đây.>

"Dạ vâng, thưa cơ trưởng," Marco ỉ éo đáp, hụp xuống núp trong bụi rậm.

<Tỏa ra, các bạn,> Jake hét và bay vù đi. <Gặp lại bên kia đường.>

Tôi phóng vội theo cậu ấy. Ruồi chỉ quán xuyến được vận tốc bốn dặm một giờ, nhưng vì ruồi chỉ dài có một phần tám inch, cho nên cứ tưởng tốc độ cực đại lắm. Tôi hối hả đập cánh, nhào lộn và bay thẳng qua đường.

Những ánh đèn trước của xe tuần tra cắt vụn màn đêm.

Tôi lao vụt qua một bóng đèn, cách có một phần triệu giây.

<Qua rồi,> Jake thông báo và bay véo vào một bụi cỏ rậm rạp.

<Mình ở ngay đằng sau bồ,> tôi nói, rồi đáp xuống và hoàn hình ngay lập tức.

<Qua hết chưa?> Jake hỏi khi đã hoàn hình và lại biến thành sói.

<Tôi nghĩ mọi người đã ở đây cả rồi, Hoàng tử Jake,> Ax nói và nhập bọn với tụi tôi.

Biến hình làm tụi tôi mệt đứ đừ, nhất là phải biến hình liền tù tì. Cứ từ sói về người, qua ruồi, lại về người sang sói, sau đó từ ruồi biến lại thành người rồi lại sang lốt sói, một việc mà từ đó tới giờ tụi tôi chưa từng thực hiện qua. May phước là khi cái đầu sói láng mượt hiện ra, cơ thể sói tràn trề sinh lực mới, cùng các giác quan sắc sảo khiến tụi tôi đỡ mệt nhọc hơn khi trở lại là người.

Xong việc này chắc chắn tụi tôi sẽ ngủ bù cả tuần luôn.

Phạch phạch phạch!

<Xong rồi, Marco,> Jake gọi bằng giọng truyền ý nghĩ. <Thảy qua đi!>

Marco không thể đáp lại kiểu đó vì cậu ta đang là người.

<Có hai xe tuần tra nữa đang tới,> Tobias báo động. <Chắc chắn là trực thăng đã dò được năng lượng biến hình và truyền sóng xuống cho đám xe hơi bên dưới.>

<Chúng ta cần phải liều thôi,> Jake khuyến khích. <Quăng mạnh và cao rồi qua đây nhanh lên, Marco!>

Chiếc hộp xanh bung ra khỏi bụi rậm, vút lên và lượn vòng giữa đường.

Phạch phạch phạch!

Những ngọn cây ngã rạp xuống.

<Trực thăng tới!> Jake hét. <Đi mau, Marco. Lẹ lẹ lên!>

Một ánh đèn pin tách đôi bóng tối, cách chiếc hộp xanh có vài phân.

Tôi nín thở.

Phạch phạch phạch!

Trực thăng đã đậu ngay trên ngọn cây, thổi bạt những búi cỏ và bụi gai.

Bọn Mượn xác-Người lồng ra khỏi xe hơi, đầu cúi xuống, mắt nheo lại né luồng gió cuốn.

<Gió thổi chiếc hộp bay về phía tụi mình!> Nhìn chiếc hộp tăng tốc, lảo đảo đáp xuống, tôi liền căng hết cơ bắp, nhướng lên, giơ hàm răng sói mạnh khỏe ra chụp lấy, trước khi nó kịp tiếp đất.

<Oa! Chụp giỏi quá!> Tobias tấm tắc.

<Ừm!> Tôi ậm ừ, lưỡi tê cứng lại vì cú va chạm.

<Mình bị hớp hồn rồi,> Jake thì thào. <Lần sau chơi ném đĩa Frisbee bồ về bên phe mình nha, Cassie.>

Sau đó tất cả nhòa đi.

Con bò tót hỉnh mũi, nhỉ nhoáy ngẩng đầu và bước lên mặt đường.

<Ê, nó chạy nhanh hơn bồ tưởng, phải không Cassie?> Marco nói lạnh tanh.

Bò ta dòm lom lom đám Mượn xác-Người đang ngó nó.

Một tên cảnh sát khoát tay ra hiệu, lập tức bốn hay năm gã Hork-Bajir ló ra khỏi khu rừng và vây quanh các xe tuần tra.

Con bò khụt khịt, ngoay ngoáy cái đầu.

Tôi biết cử chỉ đó có nghĩa là gì. Tôi đã trải qua kinh nghiệm đó rồi. Nó nhất định sẽ đánh nhau với tụi Mượn xác – để bảo vệ bầy đàn mà nó đã theo suốt cả đêm.

<Hoàng tử Jake, con bò tót này sẽ trở thành vấn đề phức tạp,> Ax nhận xét, giọng chắc nịch.

<Nhìn kìa?> Rachel la. <Bọn Hork-Bajir vây chặt nó rồi. Sẽ choảng nhau ra trò cho mà coi.> Trong giọng nói của nhỏ thấy rõ vẻ thán phục. <Nó sẽ chiến đấu tới chết mới thôi.>

<Sai rồi,> Marco gàn. <Còn khuya tụi Mượn xác-Người mới để nó bị giết. Bởi vì Visser Ba nghĩ nó là Andalite.>

Trong vụ này tụi tôi chẳng mất gì. Nếu con bò bị giết thì cả bọn sẽ an toàn. Và tụi tôi… tụi tôi không phải ra tay hạ thủ nó - sẽ không bị vấy bẩn bởi máu có chứa ADN người của con bò.

Nhưng Marco nói đúng quá. Bọn Mượn xác-Người muốn bắt sống một tên trong "băng thảo khấu Andalite", mong được trọng thưởng. Chẳng đứa nào ham bị xử tử ngay vì tội giết mất bò.

Chúng tôi cần phải diệt con bò xui xẻo này trước. Nếu ở nhà thì có thể dùng cây súng thú y của ba tôi để tặng cho nó một "cái chết êm ái". Nhưng bây giờ tôi đâu có ở nhà. Thậm chí tôi còn không biết mình có thể về nhà nữa hay không kìa. Mà lốt hình biến nào có thể thanh toán được con vật hùng hổ đó nhỉ? Lòng dạ tôi quặn thắt lại bởi ý nghĩ giết bò – giết hại đồng loại.

<Cassie? Xin lỗi. Nhưng chúng ta không thể để nó bị bắt,> Ax nói trầm tĩnh.

<Đúng,> Jake miễn cưỡng đồng tình. <Chúng ta hãy đi cứu nó.>

CHƯƠNG 14

Trực thăng đang lừ khừ tiến thẳng tới chỗ bọn tôi. Chợt, nó ngưng lại đột ngột.

<Coi chừng!> tôi thét và trượt ngang qua, húc đầu vào mông Jake bằng tất cả sức mạnh mình có. Nhiêu đó vừa kịp khiến cậu ấy hụp xuống bên dưới chiếc trực thăng đang hạ độ cao.

<Hự! Ô, cám ơn, Cassie.>

<Tụi mình mắc kẹt rồi,> Rachel cằn nhằn. <Tất cả là do cái con bò ngớ ngẩn đó.>

Tôi nhìn con bò tót. Hai bên sườn nó rách te tua. Nó đứng ngóc cao đầu, nhìn đăm đăm vào chiếc trực thăng.

<Visser Ba,> Ax thông báo lạnh sắc bằng giọng truyền công khai, khi tên cầm đầu cuộc xâm lăng Trái đất thò đầu ra khỏi trực thăng.

<A, đồ Andalite rác rưởi,> Visser Ba giả giọng nhẹ nhàng. <Thế quái nào mà bọn bay lại xúm xít ở đây cho bộ cảm biến Helmacron định vị ra cái một vậy?!> Ánh mắt hắn dán tịt vào con bò tót đứng lớ xớ gần hắn nhất. <Hôm nay bọn bay chạy chọt khiến tao kiếm vàng cả mắt. Nào, hãy đơn giản hoá mọi việc đi nha. Thiết bị Escafil đâu?> Hắn chồm tới và thọc một ngón tay mềm oặt vào vết thương của con bò. <Trả lời tao mau, Andalite!>

Chú bò khịt một cái và vung đầu. Chỉ xíu nữa là cái sừng xuyên qua Visser Ba. Gã vội né qua bên, cặp mắt chỉnh như bị bịt lại, xây xẩm.

<Hết xảy,> Marco hỉ hửng. <Chàng bé bự sống dai hơn mèo.>

<Nói mau! Cái hộp biến hình ở đâu?> Visser Ba rống ông ổng. Rõ ràng là để che giấu vẻ thỏ đế của mình sau vố xém bị chú bò xuyên thủng.

Bọn Hork-Bajir tê điếng, bọn Mượn xác-Người cũng thế. Và chúng tôi cũng vậy luôn…

Tôi không nhìn quanh mà cúi gằm mặt xuống, che cái hộp như muốn nuốt chửng nó vào bụng.

<Có lẽ một tên đồng bọn của mày đang giữ,> Visser Ba đột nhiên chùng giọng xuống. Hắn quay người khỏi con bò và nhìn từng đứa bọn tôi. <Đưa nó đây cho tao không thì tao sẽ khiến bọn bay phải van nài được chết đó.>

<Hoàng tử Jake, con bò tót đang biến hình,> Ax nói khẩn cấp. <Nó đang hấp thu tên Visser Ba!>

<Ôi trời ơi! Bá cháy!> Marco reo ầm.

Trong khi tên Visser Ba đang cấm cẳn tụi Hork-Bajir về tội không tìm ra chiếc hộp xanh thì con bò tót đã chuyển sang màu xanh da trời, lòi mắt cuống và những cánh tay mảnh mai ra. Một phiên bản y chang

cơ thể Andalite bị đánh cắp – bao gồm cả cái đuôi lợi hại.

<Bây giờ hay không bao giờ,> Jake gằn giọng. <Khi Visser Ba quay qua và thấy con bò-Andalite thì tụi mình chuồn ngay! Tiến thẳng ra bờ biển!>

<Còn con bò tót thì sao?> Tôi ái ngại hỏi, mắt nhìn nó thử phóng đuôi lên, vô tình chặt phăng cánh tay một gã Hork-Bajir. <Nó không biết cách sử dụng cơ thể đó!>

<Nó sẽ học nhanh thôi,> Jake bảo khi tên Hork-Bajir gào thảm thiết.

Visser Ba quay lại chỗ phát ra tiếng gào.

<Đi!> Jake hô.

"Grr GRROOWWRR!" Tôi càn lướt qua lũ Mượn xác-Người đang hồn xiêu phách lạc.

Păng chîu! Păng chîu!

<Bắt lấy nó!> Visser Ba ra lệnh, phách lối chỉ vào con bò tót trong lốt hình Andalite.

Con bò tót bắt chước chỉ lại hắn.

Bọn Mượn xác-Hork-Bajir chần chừ không biết theo bên nào.

Cái đuôi Andalite của Visser Ba nhổng cao. Con bò-Andalite cũng làm theo y hệt.

PHẬP! Đuôi của Visser Ba chặt lìa một cánh tay bò-Andalite.

Con bò rống lên bằng giọng truyền và lao vào tấn công. Cái đuôi của nó ngoáy tít với ít kỹ năng nhưng đầy vẻ thịnh nộ, xua Visser Ba lùi lại.

Bọn Hork-Bajir và Mượn xác-Người co cụm lại bối rối, hổng dám tấn công con Visser Ba giả dạng.

<Đi! Đi!> Jake thét, xồ vào đám Hork-Bajir tạo thành một lỗ hổng lớn. Cậu ấy tuôn chạy vào rừng, cả đám hăm hở chạy theo sau, cán bừa bất cứ thứ gì trên đường.

Tôi ước gì có thể gọi con bò chạy theo mình chứ không muốn để nó đằng sau và bị giết, hoặc tệ hơn. Chắc chắn nó sẽ phụ chúng tôi chiến đấu.

PHẬP! Đuôi Visser Ba lại phang. Một mắt cuống bò rơi phịch xuống đất.

Hơn cả phản xạ đau đớn, đuôi bò-Andalite giương vòng về phía trước, tung bản lưỡi dao trúng ngay đầu Visser Ba.

Hắn ngã độp xuống như hòn đá. Bọn Hork-Bajir im re, chẳng biết phải làm gì nữa.

Con bò tót trong cơ thể Andalite phi nước đại qua đám Hork-Bajir và xông vào rừng.

Nó chạy theo chúng tôi…

CHƯƠNG 15

Biển càng lúc càng gần hơn, nhưng chúng tôi đã bị thương tích đầy mình và mệt rũ rượi.

Tiếng bọn Hork-Bajir vẳng tới từ đằng sau tuy không quá gần.

<Ê này,> Tobias đã hoàn hình xong ở trên không nói vọng xuống. <Sắp tới rồi, ráng nhanh lên.>

Jake thở dài. <Rồi, rồi. Mọi người sẵn sàng chứ? Cassie?>

Toàn thân tôi run bần bật. Quá nhiều thứ kỳ cục đã xảy ra.

<Visser Ba biết chắc tụi mình mang theo chiếc hộp xanh,> Jake tiếp. <Và khi tỉnh dậy hắn sẽ đuổi theo tụi mình đến cùng.> Cậu ấy nhìn thẳng vào tôi. <Tụi mình cần người ở lại khe núi này để níu kéo thời gian cho cả nhóm.>

<Để em làm cho,> Rachel xung phong – đi nhiên rồi.

<Không, để mình,> tôi từ tốn nói. <Mình chắc chắn nếu mình ở đây trong lốt bò thì con bò tót cũng sẽ ở lại và chiến đấu…>

Và có thể bị giết, tôi cảm thấy tệ hại như thể mình đang phản bội bạn bè.

<Được,> Jake gật đầu. <Tất cả đi nào. Cassie?>

<Hả?>

<Gặp lại bồ dưới nước nha.> Cậu ấy ngậm chiếc hộp xanh trong mồm và lao vọt đi.

Mình hy vọng vậy, tôi thầm nghĩ nhưng chẳng nói ra, dù là bằng giọng truyền riêng, mà đứng bần thần nhìn theo bọn nó rời khỏi khu rừng thưa.

Con bò-Andalite động đậy. Tôi quay lại nhìn nó. Nó đã bị thương trầm trọng. Máu đầm đìa, mắt cuống còn lại cụp xuống thảm hại. Bằng cách nào đó tôi phải khiến nó hoàn hình – để nó hung tợn theo đúng bản năng của mình, và để tôi có thể lợi dụng nó hiệu quả hơn.

Tôi cần phải dùng lốt bò tót để có thể hợp sức chiến đấu bên con bò thật.

Tập trung hoàn hình thật nhanh, tôi cố không để con bò tót bắt chước mình. Mệt phờ, con sói bị thương vừa trở thành cô gái liền mọc ngay cặp sừng.

Con bò rúm lại, bắt chước tôi hoàn hình. Nó bối rối nhìn tôi, một lát rồi thả lỏng người ra. Nó trở thành bò tót trước cả tôi – làm vậy nhằm khẳng định "cấp bậc" của mình đó mà… Nó thận trọng quan sát tôi một lúc, sau đó trạng thái nó thoải mái hơn. Nó đi theo tôi giống như là con bò tót Châu Phi lúc trước và bằng cách này, nó đã thiết lập một hệ thống cấp bậc.

Một cành cây gãy rắc.

Cả hai chúng tôi ngước đầu lên, mũi giần giật, bắt gặp mùi nguy

hiểm đang tới gần. Chúng tôi cương quyết bảo vệ bầy đàn của mình.

Tôi khịt. Con bò tót thật cũng khịt. Hai cặp sừng giương cao.

Tôi lao vào bụi rậm, con bò tót cũng lao theo. Chúng tôi sẽ chờ – sẽ mai phục bọn Hork-Bajir.

Bỗng, tôi nhận thấy bọn Yeerk đang đổ quân dưới chân dốc rìa khe núi. Không xa về phía dưới nhưng rõ ràng là đủ xa để gây tổn hại.

Trong vòng vài phút nữa thôi chúng sẽ lặng lẽ tới chỗ chúng tôi.

Chúng tôi sẽ chờ cho tới khi chúng leo lên rồi thì…

Tôi phóng ra khỏi bụi rậm, đạp gãy nát bụi cây. Húc, gạt, chà, đẩy – tôi để mặc cho bản năng tự vệ của bò tung hoành, dẫn dắt cơn giận hoang dại của mình.

Thêm nhiều Hork-Bajir nữa hăm hở băng lên khe núi hẹp.

<Tránh xa tao ra!> Visser Ba thét bọn lâu nhâu.

Máu tôi như đông lại.

Hắn đang biến hình. Cơ thể Andalite hắn đánh cắp sưng lên rồi tan cháy ra thành một khối đen xám, nhớt nhầy. Hắn nhoai thân về trước, tàn phá bất cứ thứ gì hắn chạm vào. Da tên Hork-Bajir gần đấy cháy xèo xèo và kêu ọc ọc như bị axit ăn mòn. Những sợi xúc tu ngắn ngủn lòi ra khỏi cơ thể hắn. Cái miệng đỏ lòm, ướt át, chành bành với hàm răng lởm chởm như răng cưa, nhễu dãi axit.

Tới lúc đi rồi, tôi nghĩ khi Visser Ba chĩa râu vào tôi.

Một dòng axit tuôn qua không khí, văng vào tên Hork-Bajir gần tôi khiến nó la rống lên và đổ vật xuống đất.

Trên da nó hiện ra một cái lỗ sâu hoắm.

Tôi quay phắt lại. Dồn hết năng lượng vào cẳng chân ngắn tũn đầy cơ bắp. Rồi cùng với tiếng khịt gọi con bò tót thật, tôi co giò chạy tới rìa dốc và nhảy.

CHƯƠNG 16

Hoảng loạn. Kinh hoàng. Tôi rơi như chưa bao giờ được rơi. Không kiểm soát được cái gì nữa.

Bản năng bò tót trong tôi nổi lên điên cuồng. Tôi rống ầm ĩ, cẳng chân quơ quào cố tìm thứ gì đó để bám vào. Tim đập thình thịch vào lồng ngực, cơn kinh sợ như làm máu đông lại.

Tôi lao qua hàng lớp lớp bụi rậm. Rơi… Mặt đá dâng lên hứng lấy tôi, mạnh và thô bạo…

Rầm! Rắc!

Tôi chẳng thể thở nổi nữa, cũng chẳng thể nhúc nhích. Cơn đau nhừ tử khắp người, như xé banh tôi ra.

Rầm! Rắc!

Mặt đất rung chuyển lần nữa khi con bò tót đáp xuống bên cạnh tôi.

Lờ đờ mở mắt, tôi cố nhìn qua màn sương đau đớn, thấy con bò tót thật ngóc đầu lên và nhìn mình.

Nó than khóc bi ai và ráng sức đứng lên, nhưng không thể. Một cặp chân của nó đã oặt gãy, xương lòi cả ra qua đống da thịt bò tót bầy nhầy.

Nó đau oằn oại nhưng không chết. Chưa chết thì đúng hơn.

Tôi cũng chảy máu chan hòa vì cành cây đâm thủng bụng trong khi rơi.

Coi chừng nhiễm trùng, tôi u uẩn nghĩ. *Ai đó cần phải rửa những vết thương thật sạch sẽ nếu không thì…*

Không. Chẳng ai ở đây mà rửa vết thương cho tôi cả. Chẳng ai cứu tôi đâu. Thế giới bỗng chật hẹp đi rồi lại nở rộng ra. Tôi teo lại, mụ người luôn.

Máu phọt ra từ ngực sau mỗi nhịp tim. Chắc chắn tôi sẽ chết trước con bò tót mất thôi. Nó lại rống lên ai oán. Đám cẳng chân gãy của nó bê bết đất cát.

Chỉ còn lại một cách duy nhất có thể cứu chúng tôi…

<Nhìn tao này!> tôi nói với con bò.

Đầu nó giật lên, đôi mắt nó ghim chặt vào tôi.

Tôi bắt đầu hoàn hình, mới đầu thật chậm sau tăng dần lên. Những dẻ xương nát rục rịch định hình lại.

"Tiếp đi," tôi giục giã khi con bò rít rống và bắt đầu biến đổi.

Tôi lom khom trong bụi rậm bên cạnh nó, cảm thấy buồn nôn vì phải quan sát sự biến đổi, nhưng tôi không đành lòng bỏ mặc nó chết như thế này, hay sống như một đống thịt què quặt, hay bị bọn Yeerk bắt…

Một cái đầu người nhú ra. Mũi căng, mắt dàn hàng ngang trên mặt,

răng nhỏ téo lại, tai thò ra.

Con bò-người mở mắt và nhìn tôi.

"Tiếp đi," tôi động viên và đứng lên.

Con bò-người – lão Chapman – quỳ trên hai đầu gối. Rồi run rẩy đứng lên trên hai bàn chân, nó đong đưa lập chập tiến về phía tôi, miệng thở khò khè.

Tôi khịt. "Tiếp đi."

Chúng tôi đi chậm chạp, cố lết tới chân dốc, nơi không bị tụi Hork-Bajir trông thấy. Chúng tôi sẽ an toàn được một lúc bởi vì chúng sẽ không xuống đây theo cách như của chúng tôi.

Visser Ba cũng biết vậy nên càng tức tối hét vang động cả khe núi.

Con bò-người tê điếng lại vì tiếng gào đó, cái đầu nó giật giật.

"Đừng thèm nghe," tôi bảo, ra hiệu cho nó đi theo. "Nào nào. Chúng ta cần phải tìm ra các bạn của mình…"

Nói vậy thôi chứ tôi bức xúc lắm. Điều gì sẽ xảy ra với sinh vật buồn bã te tua này khi chúng tôi nhập vào "bầy đàn" nhỉ?

Tụi tôi không thể để nó sống, nhưng mọi thứ bên trong tôi luôn chống lại việc giết nó. Tôi có thể phải để nó chết ở đây mất thôi – Marco và Rachel hẳn sẽ bảo tôi nên làm vậy và Jake cũng thế – nhưng tôi vẫn không nỡ lòng bỏ nó. Dù gì tôi cũng phải chịu trách nhiệm về tình huống trớ trêu này… Tôi không đang tâm bước đi trong khi có thể giúp nó… Chao ôi! Tôi không thể…

Nếu như nó phải chết, nó phải chết thật nhanh, không cảm thấy quá đau đớn. Không kéo dài. Không mất nhân tính.

"Gừừừ" Con bò tót kêu lên. Nó loạng choạng bên cạnh tôi trên bàn chân người yếu ớt. "Gừừừ."

"Mày phải bước đi thật cẩn thận," tôi thủ thỉ, chỉ xuống tảng đá láng mình vừa đặt chân lên. "Thấy chứ?" tôi bước tới mặt phẳng khác tránh những bụi rậm lởm chởm. "Giống như thế này này."

Con bò-người nhăn trán rồi bước vào chỗ tôi bước qua. Mặt nó giãn ra. "Gừừừ."

"Tốt lắm," tôi cổ động, trái tim tôi thắt lại. Mình đang làm gì thế này? Tôi không nên nói với nó – nhưng tôi "có tật" hay nói chuyện với những con thú bị thương trong Dưỡng Đường Thú Hoang mà, nhất là khi đang thay băng hay cọ rửa lồng chuồng cho chúng. Đó là những lời nhẹ nhàng để vỗ về chúng…

Nhưng lúc này khác mà, tôi biết thế.

"Nhỏ đến rồi kìa! Cassie!"

Tiếng quát tháo đã nhạt. Tôi nhìn lên và thấy Jake đang vẫy vẫy.

Tinh thần tôi trở về thực tại ngay: dù có con bò-người hay không, tôi vẫn mừng húm khi hội ngộ bạn bè.

Cho dù cuối cùng có xảy ra điều gì đi chăng nữa…

CHƯƠNG 17

"Làm sao nó sống sót được sau cú rơi như thế chứ?" Marco hỏi, chỉ vào con bò- người và nhìn xoáy vào tôi.

"Tệ thật," tôi thừa nhận và quay sang hướng khác để tránh ánh nhìn lạnh lùng của cậu ấy. "Nó nhìn thấy mình hoàn hình, suy nghĩ và bắt chước. Mình đoán điều đó đã cứu nó." Chắc rồi. Tôi chỉ *đoán* thôi mà chứ làm sao mà tôi biết được?

"Phiền phức quá," Rachel hậm hực nói. "Cái của nợ đột biến gen này cứ lẽo đẽo theo tụi mình hoài. Nó có cần phải hấp thụ người tụi mình biết không? Từ rày trở đi chắc mình không bao giờ dám nhìn lão Chapman nữa. Gớm quá."

Con bò-người ngồi xổm xuống bên cạnh tụi tôi. Mắt nó trống rỗng, không linh động và biết chuyện như mắt người. Mặc dù vậy nó vẫn nhìn tụi tôi, thở phì phò lay động cả không khí. Nó đang lắng nghe và quan sát sự thông tin liên lạc giữa tụi tôi với vẻ báo động trầm tĩnh.

Một con bò trong lớp da người đang ung dung trong bầy. Nó chẳng hề sợ sệt gì cả.

"Quái gở," Marco lầm xầm, quay mặt đi.

<Thật nguy hiểm,> Ax nhìn tôi bằng mắt chỉnh trong khi những mắt cuống không ngừng thăm dò khu vực xung quanh.

"Ừa," Jake nói, hơi mỉm cười với tôi khi tôi ngồi xuống tảng đá kế bên cậu ấy, đặt chiếc hộp xanh ở giữa. "Rất vui là bồ đã vượt qua mọi nguy hiểm."

"Mình cũng vậy," tôi héo hắt mỉm cười lại. "Cái dốc đó ghê thật."

"Gùùùuù," con bò tót góp chuyện, căng thẳng khi mọi cái đầu đều đổ dồn về phía nó. "Gùùùuù?,"

"Không hay tí nào," Marco ỉ ôi.

Con bò-người nhíu mày và bặm môi lại. "Ừừừmmm?"

"Để mình dạy thầy hiệu phó nói nha," Marco xớn xác. "Có được không?"

<Đó không phải là lão Chapman.> Tobias cãi. <Nên nhớ đó không phải là lão Chapman.>

<Nó đang học,> tôi bảo, không để ý đã phủi một con kiến khỏi hộp biến hình. Nó đang rớt xuống đất và bò lên cẳng chân tôi.

"Không phải, Cassie. Nó bắt chước," Rachel lắc đầu nguầy nguậy. "Chớ có để chuyện này đi xa hơn nữa nha. Đáng ra con vật này phải chết từ lâu rồi mới phải."

"Rachel nói đúng đấy," Marco ý nhị nhìn tôi. "Không ích gì khi bồ cứ giữ nó sống đâu, Cassie. Giờ thì một đứa trong tụi mình sẽ phải…"

Một khoảng im lặng nặng nề.

"Hừm," Jake nhấn nhá. "Mình nghĩ tốt hơn chúng ta cứ đi tiếp.

Bọn Yeerk sắp tìm tới đây rồi. Trong khi đó chúng ta cần phải tới địa điểm cần thiết."

"Eo ơi!" Marco rên rỉ. "Tới lúc thả đe rồi."

Tôi nhổm lên chầm chậm. Con bò- người cũng làm theo.

"Bồ cần phải biến lại thành bò tót," Jake nói, không nhìn mặt tôi. "Đó là cách an toàn nhất. Còn lại tất cả tiến lên. Tụi mình sẽ từ từ để bồ theo kịp, Cassie."

Còn con bò tót? Tôi muốn hỏi. Liệu tôi có phải dẫn nó tới một vách đá hay dòng nước ngầm nào đó rồi bỏ nó lại? Không được để sinh vật quái thai này tồn tại? Mà tại sao tôi lại là đứa phải giết nó chứ?

Tôi không hỏi câu cuối cùng đâu vì tôi biết tụi nó sẽ trả lời ra sao.

Và tụi nó đúng. Có điều…

Tôi quay người đi khi tụi bạn bắt đầu biến hình…

"Sẵn sàng rồi chứ?" Tôi hạ thấp giọng với con bò-người, che không cho nó nhìn bọn bạn.

Nó nghiêng đầu. "Gùùuùù."

"Mày giỏi lắm," tôi sẽ sàng nói, nhắm mắt lại để tập trung vào ADN bò tót. "Nào, chú ý, làm theo tao nè…"

Tôi bắt đầu cảm thấy sự biến đổi. Như bình thường, xương nhuyễn ra, vặn vẹo, xoắn xuýt, căng giãn rồi biến mất. Tôi cảm thấy toàn thân run bần bật giống như vừa mới được chích một mũi Novocain[3], vì vậy bạn nhận thức được những âm thanh ùng ục, lạo xạo, nhưng lại không thực sự cảm thấy chúng.

Tôi mở mắt và thấy con bò-người đã biến hình xong. Cặp sừng đã tòi ra khỏi cái đầu chang bang, áp trên hai lỗ tai tòe loe và cong phát sợ.

PHỤT!

Cái đuôi búng ra, ngoe nguẩy.

<Tốt,> tôi bảo nó bằng giọng truyền riêng, nhìn tai nó ngọ nguậy bởi lời tôi nói chỉ mình nó nghe thấy.

Phạch phạch phạch!

Jake nhặt chiếc hộp xanh lên và giữ chặt trong quai hàm. <Cassie?>

Tôi ẩn vào một bụi rậm lớn – nơi con bò tót không thể thấy tôi – hoàn hình và biến thành sói.

Tôi cảm thấy răng mình cắm vào lợi, tòe ra thành răng nanh sói dài sọc. Cảm thấy cơ thể mình duỗi ra và u vồng lên những cơ bắp. Rồi cái cổ phủ lông lờm xờm và chạy ran khắp cơ thể.

Đệm chân u lên dày cui dưới bàn tay và bàn chân. Sọ tôi rạn nứt rồi liền lại, nhô ra thành mõm sói.

<Xong chưa?> Jake thấp thỏm.

<Rồi,> tôi nói ngay khi biến hình xong.

<Thế thì…> Rachel nói.

<Tới luôn đi,> Marco nói tiếp bằng cái giọng "siêu anh hùng" của

mình.

Không khỉ cuộn xoáy khi tụi nó chạy ùa vào khoảng trống.

Tôi cảm thấy sự lúng túng của con bò. Tôi nghe thấy tiếng móng guốc lộp cộp nện vào đá của nó khi nó vội vàng chạy theo chúng tôi, khụt khịt và bối rối vì bị bỏ lại.

Rồi đột nhiên, tôi hoảng sợ. Hoang mang, kinh hãi và kiệt sức.

Tại sao điều này lại xảy ra cho chúng tôi? Và cho sinh vật tội nghiệp ấy?

Tôi không biết và không bao giờ biết. Mà tôi cũng mệt mỏi với chuyện tìm kiếm câu trả lời lắm rồi…

Với những tiếng rên rỉ đứt quãng, tôi chạy thục mạng vào khu rừng theo sau tụi bạn. Chạy như viên đạn qua con bò tót, mặc kệ tiếng gọi thê lương của nó.

Tôi chạy và chạy cho đến khi mùi nước biển chẹn đầy lỗ mũi. Chạy cho tới khi tiếng la khóc của con bò tót phai đi, chỉ còn là tiếng thì thào rồi lại bị lấn át bởi tiếng trực thăng.

CHƯƠNG 18

Tôi đã có thể nghe tiếng bọn bạn chạy thoăn thoắt trong khoảng rừng phía trước và nghe thấp thoáng tiếng sóng vỗ bờ.

Tôi không muốn nghĩ về con bò tót bị bỏ lại đâu đó đằng sau nữa…

<Có một chiếc trực thăng đang bay dập dờn trên hẻm núi,> Tobias báo. <Nó đang lùng sục chúng ta, Jake. Nhanh lên!>

<Đã đến lúc khởi phát Chiến Dịch Cái Đe,> Jake gào lên bằng giọng truyền.

Phạch phạch phạch!

Trực thăng đã tiến lại gần hơn. Kế hoạch cần phải được thực hiện.

Tôi bắt đầu hoàn hình.

Chợt có gì đó chuyển động rất mau lẹ. "Uhhh!" Tôi quay lại. Choán chỗ mặt đất trước mặt tôi, một cái gì đó đang lớn lên. Thật nhanh!

Nó đen đen, lù phù cỡ chừng tám phân. Rồi hai mươi phân. Ba mươi… Nó là một con kiến, râu ve vẩy và càng dứ dứ.

Nó đang lớn dần. Sáu tấc rồi.

Hoàn hình mau, tôi hốt hoảng nghĩ, cố né cái càng sắc lẻm của con kiến. *Hoàn hình!*

Nhưng con kiến vẫn cứ lớn, tay chân ngọ nguậy, lông mọc ra từ cái đầu u sù.

Lông ư?

Những đầu mút chân của con kiến khổng lồ vẫn tiếp tục phồng lên và phun ra những ngón tay. Cơ thể phân khúc của nó chảy tan ra, hòa vào nhau và nhào nặn lại thành một hình người rắn chắc.

Con mắt người bự nổ ra khỏi đầu nó, rồi cái mũi trông quen quen hiện ra.

PHỤT! PHỤT!

Mấy cái càng của nó giật cùng cục trong khi mau lẹ thụt vào đầu kiến, động tác co thắt như đang đâm chết kẻ thù. Và giữa thảm hoạ biến hình kinh khủng này, gương mặt kiến quay dọc ra, cặp môi hình thành. Rồi đến hàm răng trắng bóng lú lên khỏi mảng lợi màu hồng, há to ra trong tiếng kêu câm nín.

Ôi quỷ tha ma bắt! Tôi đang nhìn trao tráo vào chính cơ thể mình.

CHƯƠNG 19

Tôi chẳng biết làm thế nào mình lại hoàn tất được việc hoàn hình được – có lẽ là nhờ bản năng sinh tồn của loài người trong tôi. Cố đứng thẳng lên, tôi thao láo nhìn con kiến-Cassie.

Thật kinh hồn! Nó đang ẩn hiện như ma trơi. Những bộ phận cơ thể chập chờn, tan ra rồi cứng lại – là kiến rồi là người, từ người lại trở về kiến.

Râu kiến bung ra từ hộp sọ người rồi thụt vào, lại phòi ra. Nó nhìn quanh, mắt ậng lên vẻ sợ hãi, miệng há hốc, tự động bật ra tiếng kêu thường thấy trong những cơn ác mộng của tôi.

"ÁÁÁÁÁ!" Tiếng la hoảng đầy bản năng rú lên.

Tôi lảo đảo lùi lại, vội đưa tay lên bịt tai, cầu khẩn cho đừng phải nghe tiếng thét quái đản đó.

Làm thế nào việc này lại xảy ra được nhỉ? Con quái vật thứ hai xuất xứ từ đâu? Làm sao mà một con kiến lại có quyền năng biến hình chứ?

Chỉ có một cách duy nhất… Đó là chiếc hộp xanh. Con kiến này chắc chắn đã chạm vào hộp…

Đúng rồi, lúc chúng tôi ngồi nghỉ bên mấy tảng đá, nó đã bò lên hộp và tôi đã phủi nó ra. Rồi nó bò lên cẳng tay tôi và hấp thụ tôi mà không biết mình làm gì.

Tôi liếc nhìn nó la và dưỡn dẹo như thể đang đau đớn kinh khủng lắm.

Tại sao nó lại đau đớn nhỉ? Biến hình đâu có đau…

Những ký ức hồi tôi là kiến hiện về, và tôi chợt hiểu vì sao con kiến-Cassie lại khiếp vía như vậy. Đó cũng chính là lý do khiến tôi không bao giờ muốn phải biến hình kiến lần nào nữa.

Mỗi con kiến thuộc một bầy đàn đông nhung nhúc. Nó không có trí óc, không có linh hồn, cũng không có ý chí hay suy nghĩ riêng. Nhưng khi biến hình người, nó trở thành một cá thể có ý chí tự do và quyền chọn lựa. Nó bị lấn lướt, áp đảo bởi bộ não tinh vi và sự tò mò bẩm sinh của người.

Về mặt logic tôi biết thế, nhưng về cảm xúc, tôi đang nhìn chính cơ thể mình oặt ẹo, quằn quại trong khủng hoảng mà không biết phải làm gì.

"Ngưng ngay!" Tôi thét.

Một phản ứng quá ngốc nghếch. Con kiến-Cassie cũng hét lại và nhìn trừng trừng vào tôi. Rồi, khi cặp càng tõe ra đầy đủ hai bên mép người, nó tấn công.

Tôi đứng đó, đần đờ, khiếp đảm mặc nó lao vào mình, hai cẳng chân nó lắc lư, xiêng niêng.

Những cái càng ngoe nguẩy, túm lấy cẳng chân tôi. Cơn đau đánh thức tôi dậy.

"Không!" Tôi hét toáng lên và nhảy dạt qua bên.

Con kiến cũng chuyển dịch theo, quơ quào cánh tay cấu rứt tôi.

"Không! Không!" Tôi thổn thức la, cố chạy hòng bứt khỏi phiên bản quái dị của mình. Nhưng tôi trượt phải một nhánh cây và ngã ngửa ra.

Điên thật, con kiến-Cassie xông tới, chồm đè lên tôi.

Cặp càng của nó đóng mở lách tách. Những cánh tay teo lại thành cẳng chân kiến tỉ tẹo… rồi lại phình thành cánh tay người, giữ không cho tôi giẫy giụa. Hàm răng trắng trong cái miệng ướt át nhe ra rồi thu nhỏ lại, nhọ nhoạy thành hàm dưới của kiến.

Cái càng kẹp cứng cánh tay tôi, bóp mạnh thật mạnh. Nó vặt tay tôi mất thôi.

"Không!" Tôi rú thê thảm.

Đấy là lúc tôi nghe một tiếng rống quen thuộc. Con kiến-Cassie giật người đứng thẳng lên, lôi theo tôi.

"Ở đây! Ở đây!" Tôi vừa rối rít gọi khàn khàn vừa đấm đá con kiến túi bụi khi trông thấy con bò tót.

Phạch phạch phạch!

Chàng bò tót ngẩng đầu lên, hít hít không khí. Cặp sừng bập bênh…

"Êêêê!" Con kiến-Cassie thét, buông tôi ra và quay qua đối mặt với con bò tót.

Lật đật ôm cánh tay đầy máu, tôi lẩn ra khỏi bọn chúng.

Con kiến-Cassie khua điên cuồng và đóng mở càng lách tách như miệng bẫy, chạy sồng sộc vào con bò tót.

RẦM!

Bò tót vặn sừng, húc ngay bụng kiến.

"Êêêaaaa!" kiến thét gào, ưỡn thân ra sau, dùng nắm đấm bổ nhào tới tấp vào đầu bò. Cuối cùng nó cũng thoát khỏi cặp sừng cùng với một tiếng "BỌP".

Con kiến lùi lại, thất kinh ôm cái bụng toác hoác, đôi càng lập xập ỉu xìu, cái miệng người ngáp ngáp.

Tôi nhìn chỉnh mình đang hấp hối. Nó chẳng phải là người cũng chẳng phải là vật – mà là một cơn ác mộng vô hồn.

Tôi nhảy đại vào bụi rậm, ngồi thụp xuống, há miệng ra.

Con bò tót hét lên chiến thắng.

Nhưng chiến thắng gì mà chiến thắng. Khỉ thật, thay vì ngủm thì kiến-Cassie lại teo đi – một hình hài người tỉ nị chuyển sang những nét đặc trưng của kiến.

"Không!" Tôi rống lên.

Tôi loạng choạng phóng ra, dẫm bừa phứa xuống đất. Bàn chân trần của tôi quýnh quáng day dỉ cho tới khi cảm thấy chắc chắn răng

con kiến quái dị đã nát thây. Một quái thai như thế không bao giờ được phép sống.

Phạch phạch phạch!

Trực thăng xề lại gần. Không nghi ngờ gì nữa, nó đã bị cuốn hút bởi năng lượng biến hình.

Tôi cần phải đi ngay, nếu không thì kế hoạch của cả bọn sẽ bị phá sản. Chàng bò tót đang thư giãn gặm cỏ ngoài bìa rừng.

Tôi bước tới một gốc cây, tập trung vào ADN ó biển. Ngay tức khắc, mặt tôi vập xuống đất, cả thân người teo vù vù và dừng phắt lại như chiếc thang máy đã xong việc.

Những hình thù loang lổ hiện lên trên da tôi và nhú lên thành lông vũ. Mặt dầu ra đẩy đôi môi tôi thành mỏ chim, và dày lại như xi-măng khô nhanh. Mắt tôi tách ra hai bên, với thị lực tinh tường hơn.

Xương tròn lên và rỗng đi. Lông đuôi toè ra. Biến hình xong xuôi… tôi đập cánh và lao lên một tảng đá.

Con bò tót nhìn tôi, lúng túng. Tôi nhìn lại, không biết phải làm gì hay nói gì. Nó khịt lên đầy chất vấn và bước lại gần.

Phạch phạch phạch!

<Tao phải đi ngay bây giờ,> tôi khẩn khoản phân trần, dù biết rằng nó sẽ chẳng hiểu gì cả. <Cám ơn đã cứu sống tao.>

Tai con bò tót nhúc nhích. Và rồi tôi biết phải nói gì.

<Mày giỏi lắm,> tôi nhỏ nhẹ.

Tai nó vểnh ra trước và rồi miệng nó phát ra giọng ồ ồ thân thiện.

Trực thăng xồ vào tầm nhìn.

Păng chíu!

Một tia Nghiệt thổi con bò đi mất.

CHƯƠNG 20

Tôi xồ ra khỏi bụi rậm cùng với hàng tá những con chim hoảng sợ. Tôi đập cánh, hấp tấp lấy độ cao, cố chống lại sức gió do trực thăng tạo ra.

Trực thăng đảo vòng chỗ khoảng trống, nơi có đống tro của con bò tót.

Chúng đã giết nó và cứu tôi khỏi phải làm điều này. Nhưng tôi vẫn không nguôi ngoai. Con bò đã tin cậy tôi, vậy mà – vì một lý do nào đó nó không hiểu – tôi đã đề mặc nó tiêu đời.

Cũng có thể ở đâu đó trong trí óc con người, nó hiểu. Tôi không bao giờ biết được…

Hối hả thoát khỏi luồng gió xoáy của trực thăng, tôi hướng về phía đại dương nơi có ánh bình minh đang sáng nhờ nhờ. Tôi ráng bay lên cao, cao hơn nữa.

Xa tít bên dưới, tôi thấy năm con cá heo giống hệt nhau đang hướng ra khơi. Và… không xa dưới tôi lắm, một chiếc Con Rệp đang tò tò theo sau trực thăng.

Tôi cố chống chỏi lại luồng khí chết để bay cao hơn nữa. Chiến Dịch Cái Đe chỉ thành công và tụi tôi chỉ tiêu hủy được bộ cảm biến Helmacron ở trên trực thăng một khi tôi bay đủ cao để thả "cái đe".

Păng chíu! Păng chíu!

Tụi Yeerk thi nhau nã tia Nghiệt vào bầy cá heo. Bọn bạn lặn xuống, nhưng tôi không chắc tụi nó có kịp để không bị bắn trúng hay không.

Cao, cao nữa, Cassie, tôi tự nhủ.

Păng chíu! Păng chíu!

<Mình bị bắn trúng rồi!> Tobias la xuýt xoa.

Păng chíu! Păng chíu!

Chiếc Con Rệp lao xuống thấp hơn, nghe như có mùi máu.

<Lặn xuống! Lặn!> Jake ra lệnh.

Đám cá heo lại biến mất. Tụi nó đang cố ý lôi kéo hoả lực, hầu khiến cho chiếc Con Rệp và trực thăng xao nhãng, không lưu tâm đến tôi.

Liệu kế hoạch này có hiệu quả không nhỉ?

Trong khi chiếc Con Rệp ì ì bay tầm thấp thì chiếc trực thăng lượn lờ như một con chuồn chuồn khổng lồ tại một điểm, ngay trên chỗ vừa thấy bầy cá heo.

Để có thể thả đe, tôi phải ở ngay trên trực thăng. Nếu nó di dịch, toàn bộ kế hoạch của chúng tôi sẽ đi tong. Rồi trực thăng sẽ đuổi kịp ó biển cái một, chẳng phải là cuộc chạy đua thú vị gì.

Nhưng tôi không nghĩ tới điều đó. Nếu nghĩ, tôi đã nghĩ tới những

điều khủng khiếp, nghiệt ngã hơn kìa. Nếu mà nghĩ lung tung, tôi sẽ làm lệch lạc mọi việc mất.

Năm con cá heo lại nhoi lên mặt nước ở phía dưới kia. Trực thăng lại chuyển động lượn theo chúng, trong khi chiếc Con Rệp phun tia Nghiệt như mưa.

<Jake, bồ có nghe mình không?> Tôi hét, đập cánh trối chết để lấy độ cao. <Đừng nhúc nhích nữa! Cứ đứng im đó!>

<Mau lên Cassie,> có tiếng đáp lại nhẹ hều. <Tobias và Marco đã trúng đạn, máu loang ra nước nhiều lắm rồi!>

Trái tim tôi nhói lên một cái. Máu sẽ mời gọi cá mập, đó là thứ cuối cùng chúng tôi cần vào lúc này.

<Mình thả đây, Jake!> Tôi hét lại, ngoi về phía trên chiếc trực thăng. <Cứ ở nguyên đó! Đứa nào chuyển động là mình chệch mục tiêu liền.>

Tiếng trả lời của cậu ấy quá nhỏ, chẳng nghe được.

Păng chĩu! Păng chĩu!

Cá heo nhoi lên rồi lại lặn xuống. Tôi theo sau, canh me cho tới khi ở ngay trên trực thăng.

Păng chĩu! Păng chĩu!

<….mất qúa nhiều máu…>

<…Cassie…>

Giọng truyền đứt quãng, vỡ vụn ra.

Tôi cần phải liều. Cần phải thực hiện cái kế hoạch mô phỏng theo một bộ phim hoạt hình cũ mà tôi chẳng ham mê. Và tôi cần phải khẩn trương lên, chẳng bao lâu nữa bọn cá mập sẽ xuất hiện.

Và thế là ở trên chỉn tầng mây, bên trên đại dương mênh mông, trên chiếc Con Rệp đầy bọn Yeerk và một trực thăng với cánh quạt quay tít mù, động cơ xoáy cuộn, tôi hoàn hình…

Không hề có lưới đỡ bên dưới.

CHƯƠNG 21

Việc hoàn hình cần phải diễn ra suôn sẻ. Tôi cần phải giữ đôi cánh cho đến phút cuối, dẫu đã mệt đứ đừ.

Thật là quái đản, tôi là Cassie có cánh, nhỏ cỡ ó biển. Rồi cánh tiêu mất, tôi rơi đuỗn đuột trên không trung, đầu lộn phập xuống tuyệt vọng.

Gió quất phần phật vào da thịt khiến tôi ngộp thở. Phải cố tập trung.

Lông ó biển nhạt đi và da trơn bao trọn cơ thể tôi, phình lên cấp kỳ bằng kích thước người. Mỏ tôi teo đi và biến mất. Cánh tay và cẳng chân lòi ra.

Kinh hãi, tôi tập trung vào lốt cá voi lưng gù – đúng như kế hoạch.

Tôi biến hình thành con cá khổng lồ – cái đe – rớt từ trên trời xuống chiếc trực thăng và đè nó rơi xuống biển. Giống như tôi từng làm một lần… Lúc đó tôi làm được. Hy vọng lần này cũng thế.

Và hy vọng tôi không bị xắt thành sợi, hay đè một đứa bạn nào đó bên dưới đống mảnh vụn.

Nhưng tôi đang rơi quá nhanh, tôi cảm thấy thế mà. Ngay cả khi cái khối cơ thể mỗi lúc một phình ra của tôi cũng không thể làm giảm tốc độ rơi của tôi.

Păng chíu! Păng chíu!

Tôi trôi tuồn tuột, phồng ra mãi, bự cỡ chiếc xe thùng. Nhưng chưa đủ! Da trên đầu tôi chuyển động để lộ cái mũi thở. Xương tôi kêu rắc rắc, u tròn, đan chéo nhau trong khung xương cá voi. Cánh tay chẹp ra thành chân chèo.

Tiếng trực thăng rống làm tôi nhức lỗ nhĩ. Tôi cảm thấy không khí chòng chành mỗi lần cánh quạt quay một vòng.

Tôi thất bại mất thôi! Tôi sẽ không đủ bự vào thời điểm xô trực thăng. Tôi sẽ bị xay nhuyễn và văng khắp đại dương cho bọn cá mập ăn thịt.

Và đó là lúc NÓ đập vào mắt tôi.

Mới đầu tôi không biết nó là cái gì. Sau rồi tôi mới nhận ra nó là một con mòng biển đang hoảng sợ vì gió trực thăng.

Và tên phi công trực thăng bên dưới liếc lên. Mắt hắn trợn tròn, vội giật tránh khỏi tôi. Tôi sẽ đâm hụt hắn mất! Ngay cả khi rơi tự do thế này tôi cũng hụt. Phi vụ sẽ thất bại. Tôi sẽ thua.

Păng chíu! Păng chíu!

Chiếc Con Rệp luồn bên dưới trực thăng, oanh tạc đám cá heo đang bị thương tơi bời.

Tất cả sẽ chấm dứt ngay lúc này. Trong vòng vài giây, tụi bạn sẽ chết. Nếu tàu Con Rệp không bắn trúng thì tụi nó cũng bị truy lùng

đến chết. Bọn Yeerk sẽ có hộp biến hình và loài người sẽ diệt vong.

PHỚC!

Thật không tin nổi! Con mòng biển tọt vào trực thăng, động cơ phản lực hút nó như vòi máy hút bụi.

Ka-bùmm!

Trực thăng nổ tan và biến thành quả cầu lửa.

Sự va chạm tác động tới tôi tựa hồ một chiếc rờ-moọc mười tám bánh. Nó kích thích không khí rút hết khỏi buồng phổi tôi, khiến tôi tê điếng, cứng ngắc cả người.

Sức nóng hầm hập từ vụ nổ mới thật gớm giếc.

Tôi văng khỏi đám đỗ nát về phía đại dương. *Dù sao thì cũng tiêu mất một con mòng biển tội nghiệp*… Đó là điều cuối cùng tôi nghĩ trong chớp mắt trước khi tất cả xạm đi.

CHƯƠNG 22

<Cassie? Cassie? Bồ có nghe mình nói không?> Jake hốt hoảng gọi.

"Không!" Tôi thều thào, lắc đầu và ngay lập tức thở bằng lỗ mũi đầy nước biển. "Hụ hụ," tôi sặc ho, chới với, không thể giơ tay lên. Mắt tôi hiện ra.

Điều đầu tiên tôi thấy là một con cá heo ngậm chiếc hộp xanh trong miệng. Vật thứ hai là hàng dặm nước lượn sóng. Tiếp đến là một dải đất đằng xa.

Đương nhiên là tôi đang ướt nhem và run như tử. Tôi đã là người trở lại, đang nằm ngửa giữa đại dương, có bầy cá heo bao quanh, lấy mõm vỗ về và huých tôi tiến về phía bờ.

Trí não tôi đã trở lại. Tôi nhớ về con bò tót, về con kiến-Cassie… và tiếng nổ tanh bành. Kinh hoàng, tôi lật đật chìm xuống như một hòn đá.

<Quá dễ,> Rachel khinh khỉnh nói. Nhỏ luồn xuống dưới và đẩy tôi trở lên mặt nước. <Bồ tỉnh làm gì vậy, Cassie? Tự đìm mình chết đuối à? Tất cả đã qua rồi. Không sao đâu mà…>

"Bằng cách nào?" Tôi ráng mở cái miệng ngậm đầy nước mặn chát, cố nắm quyền kiểm soát bộ óc người đặng kiềm nén nỗi sợ mất hồn và buông ra một câu chẳng ăn nhập gì. Chứ còn gì nữa, đại dương bao la có thể nuốt chửng một tay bơi giỏi gấp ngàn lần tôi. Đó là chưa kể tới cá mập…

Thực tế đúng là như thế đó.

<Ồ, bồ bỏ lỡ bữa lửa trại rồi, Cassie,> Marco chọc ghẹo, bơi vòng vòng quanh tụi tôi. <Mới đó tụi mình thấy con cá voi to cỡ xe tải FedEx rớt từ trên trời xuống và nghĩ *'Ồ ồ nhỏ này không đủ lớn để tông vào trực thăng và sống sót rồi'*.>

<Bồ mà nghĩ ngợi gì, hả Marco? Có mà hét ỏm tỏi ấy chứ,> Rachel chê bai.

<Nó cứ rít như cái thắng gỉ vậy,> Jake vào hùa với Rachel ngạo Marco.

<Lại còn liên tục phát ra một chuỗi âm thanh tần số cao như không khí cạ vào tàu Mái Vòm ấy,> Ax thêm.

Im lặng.

<Ồ, đó là một sự so sánh chuẩn xác mà,> Ax chống chế.

<Ừa,> Marco cười khúc khích. <Nhưng mà hổng làm người ta mắc cười gì hết trơn hết trọi, Ax-ngố à.> Cậu ta ngoi cái đầu cá heo láng mượt lên khỏi mặt nước và quạt chân chèo oàm oạp.

<Bạn đánh giá quá cao tính khôi hài của mình đó, Marco.> Ax lầm bầm.

<Quá đúng mười mươi,> Jake cười khì.

<Cassie, dù sao thì,> Marco hét to, <bồ đã từ trên trời rơi xuống và BÙM…>

"Một con mòng biển bị hút vào động cơ trực thăng. Nhưng chẳng là gì so với con kiến-Cassie mém dùng càng giết mình trong khu rừng." Tôi ngưng lại. "Con bò tót đã cứu sống mình."

<Hả, bồ có bà đi cố giết bồ bằng kìm à[4]?> Rachel hỏi, hích tôi một cú khá mạnh. <Ôi trời, mình nghĩ chỉ có họ hàng của Tobias mới xử tệ với con cháu thôi chứ.>

"Không phải bà đi," tôi chỉnh lại.

<Mình biết,> Rachel chép miệng. <Chà, bồ học đâu được óc hài hước duyên gớm.>

<Chắc tại vì nhỏ vừa trở lại tàu Mái Vòm cùng với Ax,> Marco làm xàm.

Tôi nhô lên mặt biển khoảng một phút trong khi tụi bạn chọc ghẹo nhau ồn ào. Tôi nghĩ về con bò tót và vẻ dũng cảm khi nó chiến đấu bên cạnh tôi. Nó đã làm thế vì trong mạch máu nó có chứa ADN người chăng và bằng cách nào đó cùng liên kết với tụi tôi? Hay vì bản năng bò tót có thể làm bất cứ điều gì để bảo vệ bầy đàn của mình? Hay là nó có cả hai thứ đó ta?

Tôi không bao giờ biết chắc, nhưng tôi đã hiểu con bò tót hơn. Bản năng sinh tồn của nó rất mạnh mẽ, về phương diện này thì chúng tôi giống nhau. Bao nhiêu lần tôi và các bạn cùng chiến đấu để bảo vệ nhau, để cứu loài người khỏi sự xâm lăng của bọn Yeerk? Và bao nhiêu lần con bò tót đã chiến đấu để bảo vệ bầy khỏi những thú ăn thịt khác, bao gồm cả loài người?

<Nghe này mấy bồ, nếu cá mập xuất hiện thì tụi mình sẽ biến thành món sushi ngon lành liền đó.> Marco ba hoa.

<Tất cả chúng ta đang ở dưới nước, bồ nên nhớ điều đó.> Rachel hoạnh họe.

<Nhưng bồ chưa phun máu ra như vòi cứu hoả mà.> Marco chọc.

"Trực thăng nổ tan," tôi xen ngang, răng nghiến lại. "Bộ cảm biến tàu Helmacron cũng bị tàn phá luôn chứ?"

<Ừ, tụi mình khá chắc chắn với kết quả ấy,> Jake nói một cách chậm rãi.

"Vậy là, bồ khá chắc rằng bộ cảm biến là DOA," tôi đáp. *Hãy nói đúng đi, Jake,* Tôi thầm cầu xin. *Nói đúng đi. Làm ơn đừng nói với mình rằng cả sứ mệnh này đều là vô nghĩa. Rằng mình phải đối diện với chính bản thân mình như là một con kiến, như là một vật đột biến, một thứ mà…*

<Đúng, chúng ta có thể chắc chắn chín mươi chín phần trăm, Cassie,> Jake đủng đỉnh nói.

Tuyệt, như vậy là còn chừa lại một phần trăm cho Lá Bài Điên.

<Cassie, bồ làm giỏi lắm,> Jake khen bằng giọng truyền riêng. <Mình tiết lộ điều này nha: khi bồ nhắm tới cánh quạt của trực thăng, không phải duy nhất có Marco la thét đâu. Tụi mình đều chạy ré ra và lặn xuống sâu, nhưng khi bồ tiếp nước bồ bị cháy thậm tệ… >

Tôi nhắm mắt lại, nhớ tới nỗi đau xé ruột và mùi lèo xèo của mỡ cá voi cháy.

<…và tụi mình đã ra sức làm cho bồ hoàn hình. Bồ chỉ nửa tỉnh nửa mê. Nhiêu đó cũng đủ. Mình rất mừng.>

"Mình cũng vậy," tôi nói.

Bản năng sinh tồn. Thật buồn cười, làm thế nào mà chương trình gen của tôi lại tự động nổi lên, trong khi não người và ý thức nhận biết lại không ở đó nhỉ?

<Mình cũng nghĩ vậy, cái gì?> Tobias thắc mắc hỏi.

<Đó là giọng truyền riêng của người ta mà lị,> Marco nhỉ nhố. <Jake đang đóng phim 'Dharma và Greg'[5] với Cassie trước mũi tụi mình.>

Tôi cười nhưng toàn thân lại run bần bật vì kiệt sức. Tôi không bối rối vì bị Marco bắt quả tang. Chuyện Jake và tôi mến nhau chẳng còn là điều bí mật nữa rồi…

<Cassie, sao bồ không biến hình thành cá heo và rồi cùng ra khỏi đây?> Jake hối, để ý thấy tôi run. <Tụi mình sẽ kết thúc ngày hôm nay ở bãi tắm. Ý mấy bồ ra sao?>

<Ước muốn của bạn là mệnh lệnh của tôi, thưa Hoàng tử Jake,> Marco làm bộ nghiêm chỉnh đáp.

<Thế thì mình ước bồ im lặng giùm đi,> Jake quặc lại.

<Ha-ha-ha!> Ax nói. <Ha-ha!>

Cả bọn nhìn ảnh, kinh ngạc.

<Đó là cách phản ứng với câu nói hài hước của loài người, đúng không?> Ax nói tỉnh rụi rồi lặn xuống, giây sau ảnh quẫy mạnh cơ thể cá heo, vọt lên không, nước bắn tung toé.

<Tui xin rút lui,> Marco rền rĩ. <Nếu Ax mà ha-ha-ha trước những câu đùa nhạt nhách của Jake nữa, thì từ giờ trở đi tui thề sẽ không nói giỡn luôn.>

Nhưng cả bọn thừa biết đừng hòng cậu ấy bỏ bông lơn.

Cả đám tụi tôi cũng thế.

Bất luận sự việc có tồi tệ đến thế nào đi nữa, tụi tôi vẫn cứ đùa giỡn.

---

[1] Loài bọ chét chuyên đốt cắn ngựa và gia súc.

[2] Câu chuyện kinh dị của Mary Shelley viết vào năm 1818. Victor Frankenstein tạo ra quái vật từ xương thịt lấy từ nghĩa địa. Sau đó chính ông và gia đình bị quái vật này giết chết. Ngày nay Frankenstein ám chỉ vật được tạo ra vùng lên khống chế người tạo ra nó.

[3] Novocain là tên một loại dược phẩm được chỉ định để điều trị các chứng

bệnh liên quan đến hệ thần kinh thực vật: giảm nhịp tim, hạ huyết áp. Sau khi chích, có thể gây co giật.

[4] Rachel nghe không rõ nên tưởng như vậy. Trong tiếng Anh, con “kiến” (ant) phát âm hơi giống với “dì” (aunt).

[5] Drahma và Greg là tên một bộ phim tình cảm nói về tình yêu vô bờ bến giữa Drahma và Greg. Phim đoạt giải Quả Cầu Vàng năm 1997.

K. A. APPLEGATE

ANIMORPHS

NGƯỜI HÓA THÚ

MARCO

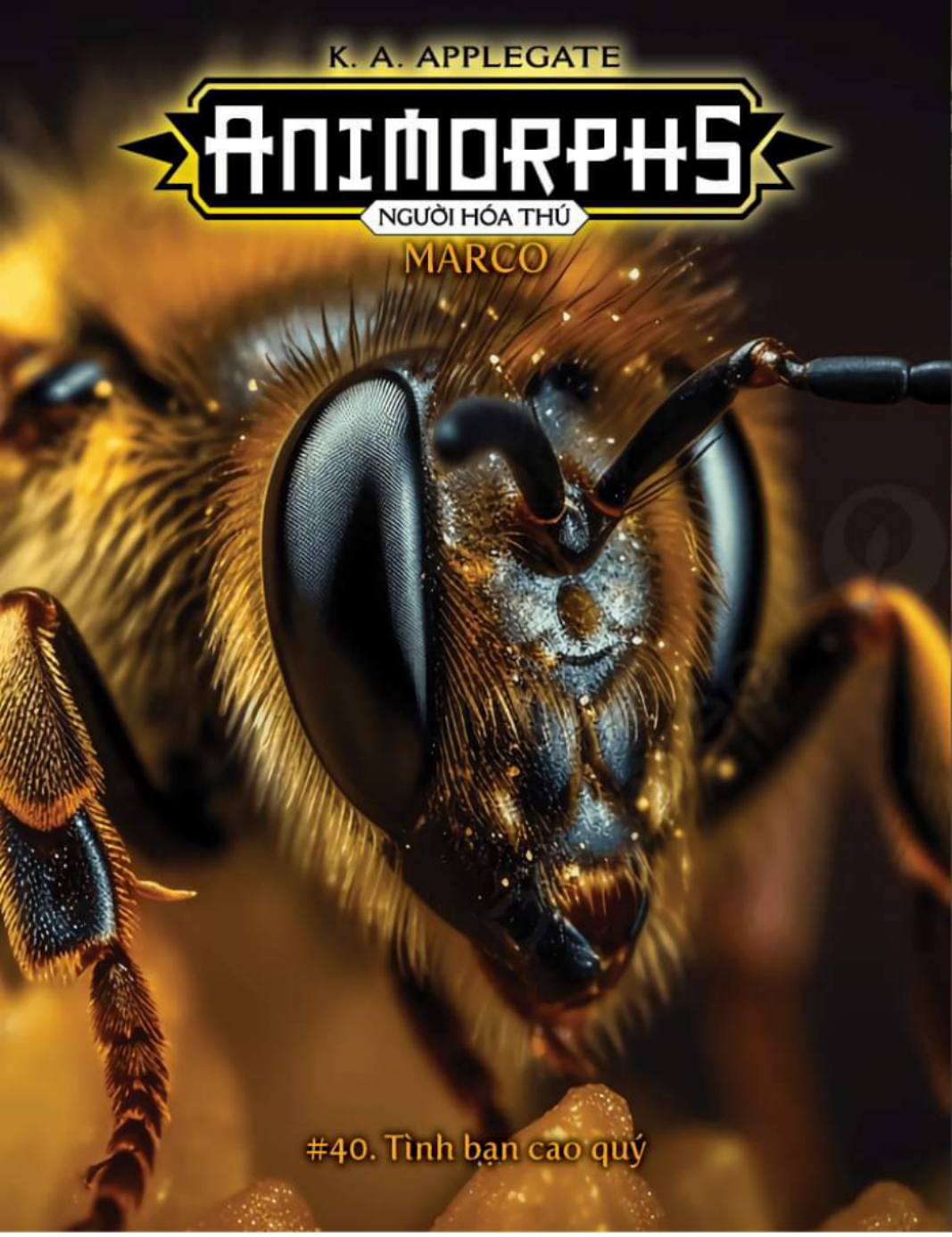

#40. Tình bạn cao quý

Tác phẩm: ANIMORPHS
Tập 40: Tình bạn cao quý
Nguyên tác: Animorphs # 40 – The Other
Tác giả: K. A. Applegate
Dịch giả: Hương Lan
Nhà xuất bản Trẻ, 7 / 2002
Khổ sách: 11 x 18 cm
Số trang: 165
Giá sách: 6.000 vnđ
Thực hiện ebook: ANIMORPHS TEAM
Scan: nguoimedocsach
Đánh máy: supergirl27
Đối chiếu với bản gốc: teen_gamer124
Dịch bổ sung: andalite888
Hiệu đính và Biên tập: trphan, nguoimedocsach
Sửa chính tả: giangcoi163, tieukhe
Thiết kế bìa: 4DHN
Chuyển sang ebook: nguoimedocsach
Ebook BB: Cent
Ngày hoàn thành: 13/8/2010
Nơi hoàn thành: Tp. Hồ Chí Minh
ooO TVE Ooo

TÓM TẮT NỘI DUNG TẬP 39

CHƯƠNG 1
CHƯƠNG 2
CHƯƠNG 3
CHƯƠNG 4
CHƯƠNG 5
CHƯƠNG 6
CHƯƠNG 7
CHƯƠNG 8

CHƯƠNG 9
CHƯƠNG 10
CHƯƠNG 11
CHƯƠNG 12
CHƯƠNG 13
CHƯƠNG 14
CHƯƠNG 15
CHƯƠNG 16
CHƯƠNG 17
CHƯƠNG 18
CHƯƠNG 19
CHƯƠNG 20
CHƯƠNG 21
CHƯƠNG 22
CHƯƠNG 23
CHƯƠNG 24

TẬP 39: HÀNH TRÌNH CẤT GIẤU HỘP BIẾN HÌNH

1. Người kể chuyện:

Cassie.

2. Nội dung:

Erek báo tin bọn Yeerk đã sửa chữa xong và mang vào sử dụng con tàu của lũ Helmacron. Con tàu này có khả năng phát hiện năng lượng biến hình tỏa ra từ những vụ biến hình và đặc biệt, tỏa ra từ hộp biến hình.

Hội Animorphs họp mặt ngay lập tức, quyết định nhờ các bạn người Chee đóng giả vai của mình ở nhà, còn 6 bạn trẻ lập tức di dời hộp biến hình và tản ra để khi biến hình không tập trung ở một chỗ. Năng lượng biến hình tỏa ra từ hộp biến hình trên người Cassie thu hút con tàu Helmacron lẵng nhẵng theo nhỏ. Nó định vị và chỉ dẫn cho bọn Mượn xác người dưới đất hướng đuổi theo Cassie. Bị đuổi quá rát, Cassie buộc phải chui vào một thùng 1 cái xe tải, trong đó có 1 chú bò tót châu Phi có tên Kẻ Làm Góa Bụa. Vô tình, trong khi xe chạy, chú bò này đã chạm vào hộp biến hình và nó cũng có khả năng biến hình. Quan sát được quá trình Cassie biến hình từ người qua chỉnh nó, Kẻ Làm Góa Bụa học theo và biến hình thành lão Chapman – ADN có được khi nó húc phải lão khi lồng chạy theo con bò tót-Cassie.

Một quái vật, do vô tình, đã được Cassie tạo thành. Nhưng vì đó là một con bò, nó hành động hoàn toàn theo bản năng. Cũng nhờ nó mà mấy lần Cassie thoát được khỏi tay bọn Yeerk.

Tình thế trở nên cực kỳ nguy hiểm. Các thành viên Hội Animorphs buộc phải tìm cách phá hủy con tàu Helmacron, giết chết quái vật Kẻ Làm Góa Bụa. Lần này, sự thành công của kế hoạch phải phụ thuộc vào khả năng biến hình thiên bẩm của Cassie. Nhỏ biến hình thành chim, bay lên bên trên con tàu, chế ngự quy trình hoàn hình rồi biến hình lại thành cá voi sao cho bọn Yeerk không thể phát hiện ra ẩn sau lốt chim và cá đó là một con người.

Kế hoạch phá hủy con tàu thành công, Kẻ Làm Góa Bụa rớt xuống vực, 6 bạn trẻ lại trở về nhà như những đứa trẻ bình thường sau một ngày dài kiệt sức với chạy, biến hình, chạy, hoàn hình, rồi lại chạy. Hộp biến hình vẫn được bảo toàn.

3. Nhân vật quan trọng:

Hội Animorph: Jake, Marco, Rachel, Cassie, Tobias, Ax

4. Những loài thú mới được thu nạp:

Jake:

Marco:
Rachel:
Cassie: Bò tót châu Phi
Tobias:
Ax:

5. Những lốt hình được sử dụng:

Jake: Sói, Cá heo, Ruồi, Hải âu, cọp Xibêri.
Marco: Sói, Cá heo, Ruồi, Hải âu, Khỉ đột.
Rachel: Sói, Cá heo, Ruồi, Hải âu, Gấu xám.
Cassie: Bò tót châu Phi, Cá voi lưng gù, Hải âu, Sói
Tobias: Cá heo, Ruồi, Sói.
Ax: Cá heo, Ruồi, Hải âu, Sói.

CHƯƠNG 1

Tôi là ai?

Marco.

Không phải là Tuan hay Kevin cũng hổng phải là Rasheed à nha.

Nè, nghe nè, "Chào, tôi là Marco."

Nếu bạn hét lên, "Này, Marco!" thì nhiều khả năng tôi sẽ ngoái lại và đáp. "Gì thế?"

Bạn có thể nói rằng với câu hỏi "tôi là ai" thì có thể cung cấp nhiều thông tin hơn là chỉ mỗi một cái tên. Ừm, điều đó phụ thuộc vào con mắt phối cảnh của bạn, vào vị trí mà bạn đang đứng khi hét tướng tên tôi.

Như thế này nhá, giả sử bạn đang đứng tách biệt hẳn với thế giới thường nhật - ở quán *Tôm Hùm Đỏ*, nơi bạn có thể ăn tôm vào mỗi tối, hay ở một góc đường trong khu trung tâm, hay ở bên trong khu thương xá chẳng hạn - bạn sẽ thấy rằng tôi có một chiều cao khá khiêm tốn.

So với khoảng 99.9 % người trên hành tinh này, trả lời cho câu hỏi "bạn là ai", với tôi là cả một vấn đề phức tạp hơn rất nhiều. Với 0.1% số người còn lại - ấy chắc chắn là các bạn của tôi rồi – cũng thế thôi. Đó là các thành viên Hội Animorphs – Người Hóa Thú - còn lại: Jake, Cassie, Rachel, Tobias - anh chàng người chim và Ax - em trai của Elfangor.

Rõ ràng rằng, tụi tôi phải đối mặt với rất nhiều vấn đề khó khăn, những vấn đề quá ư là phức tạp khiến tụi tôi phải tốn rất nhiều thời gian để ngẫm nghĩ tìm cách giải quyết. Hay cũng có thể nói: vấn đề tụi tôi đã trở nên quá phiền phức, đã trở thành mối quan tâm hàng đầu đối với “bọn chúng”.

Bạn cứ tha hồ mà tưởng tượng bằng tất cả những cách mà bạn có thể, trong hoàn cảnh đó, tụi tôi đã giỏi lên rất nhiều. Hoàn thành nhiệm vụ, rồi đi mua áo thun và mấy tờ áp phích quảng cáo. Nếu có bất cứ ai ở hãng bảo hiểm Guardian hay Prudential biết được sự thật về tụi tôi, chắc hẳn tụi tôi sẽ hổng bao giờ có được một hợp đồng bảo hiểm y tế cho mà xem. Quên đời đi nhé.

Tôi và các bạn của tôi được chỉ định sống một cuộc đời vô cùng khắc nghiệt, đối mặt với những mạo hiểm cao độ.

Tụi tôi hổng cần phải đăng ký tham dự lớp học tại trường đại học cộng đồng hay phải trả 150 đô 1 giờ cho một tay Bác sỹ tâm thần dẻo miệng nào đó để được người ta bảo cho rằng tụi tôi hổng nhận ra khả năng tiềm ẩn của mình.

Tụi tôi đã nhận thức được rõ những tiềm năng ấy của mình một cách quá sức tưởng tượng.

Đấy, cuộc chiến này sa xuống Trái đất, khiến ta phải lựa chọn giữa sự sống và cái chết, giữa tự do hay trở thành nô lệ, giữa lòng tự trọng hay tình trạng nhục nhã, đê hèn.

Và thất bại hổng phải là một lựa chọn hay.

Túm lại – tụi tôi có mặt ở đây để phục vụ, hổng chỉ là cho bản thân tụi tôi mà còn cho tất cả các bạn nữa kìa.

Chính vì thế, cứ sau mỗi cuộc đánh đấm tơi bời, được ở một mình thật là hạnh phúc. Tạm thời đóng cửa với thế giới bên ngoài và tha hồ làm điều mình muốn, chỉ có riêng mình mà thôi; hoàn toàn buông thả; thư thái tâm hồn; chẳng cần mệt óc suy nghĩ hay cực thân chạy nhảy hì hục…

Căn nhà vắng lặng. Ba tôi và đi Nora đã đi họp hội phụ huynh học sinh. Chú chó Euclid đang nằm viện thú y để làm tiểu phẫu. Jake và Rachel bận việc nhà. Cassie thì đang cùng với mẹ dự hội nghị thú y tổ chức ở Lâm Viên. Còn Ax và Tobias, tôi đoán, hai chú cháu họ đang bận bịu với những việc mà mà một chú diều hâu đuôi đỏ với một người ngoài hành tinh thường làm trong một buổi tối thảnh thơi. Tôi chỉ cần biết rằng mình đang sung sướng vì được ở một mình.

Tôi nằm chèo queo trên chiếc tràng kỉ trong phòng khách, ườn xác ra như con mèo già lười biếng, với chiếc điều khiển tivi trên tay, khoan khoái tận hưởng những phút giây một mình hổng bị ai quấy rầy.

Ti vi chẳng có gì đáng xem. Tôi đổi kênh xoành xoạch, hết phim hoạt hình *Anh chàng Bob mút xốp bận quần vuông,* tôi quay qua trận đấu bóng chày cấp địa phương, tới *Hai Phụ Nữ Béo* trên kênh dinh dưỡng rồi lại sang chương trình phim tài liệu về những con bọ cánh cứng.

A đây rồi! Chương trình truyền hình *Những Điều Huyền Bí chưa được giải đáp.* Bá cháy! Quái vật Hồ Loch Ness. Người chân to. Những sinh vật ngoài vũ trụ…

Fake-Spooky, người dẫn chương trình dòm thò lố vào ống kính. "Sau tiết mục quảng cáo, chúng ta sẽ tiếp tục xem xét kỹ hơn nữa sự việc bí ẩn do một nhà quay phim nghiệp dư tình cờ chộp được cách đây vài tuần, ở ngay đây, trên…

Tôi nhấn nút tắt tiếng và chờ. Tôi ư ử một bản của ban nhạc Kid Rock, ngáp, nhấm nhấm cắn miếng da xước ra bên cạnh móng tay. Sau bảy mẩu quảng cáo mang tính thương mại, chương trình trở lại.

Và rồi, thế giới như nứt toạc ra…

CHƯƠNG 2

Một khối màu xanh da trời lướt băng qua màn hình. Chỉ nhiêu đó không hơn. Một mẩu phim video được quay bởi đôi tay không chuyên, run rẩy trong điều kiện ánh sáng thảm hại. Nhưng chừng đó cũng đủ cho những hồi chuông báo động trong tôi rung lên giòn giã.

"Liệu băng chứng này có đủ sức để chứng minh về sự tồn tại của những sinh vật truyền thuyết, chẳng hạn như kỳ lân thời Trung cổ không?" giọng người xướng ngôn vang lên trầm bổng. "Hay khối màu xanh da trời ấy là quái vật đầu người mình ngựa trong thần thoại Hi Lạp? Chúng ta hãy cùng xem lại một lần nữa nào."

Tôi nhấn nút 'power' và ngay lập tức, màn hình chuyển màu xám đục. Chỉ cần nhìn qua một lần là đủ.

Cái màn hình đó lờ mờ với con mắt của những ai khác kia, chứ với tôi, nó rõ rệt, không thể lầm được.

Andalite!

Tôi hộc tốc phóng từng hai bậc một lên cầu thang về phòng mình.

Thiệt tệ hại. Tệ hại lắm lắm. Một lỗ hổng an ninh để khởi đầu sự cáo chung của chúng tôi…

Ai mà biết có bao nhiêu công dân của Hiệp Chúng Quốc Hoa Kỳ và bao nhiêu cư dân các quốc gia khác đã thoáng thấy hình ảnh của người hành tinh thứ thiệt đó chứ?

Tám mươi hay chín mươi phần trăm khán giả truyền hình sẽ bấn loạn, phấn khích lên về cảnh tượng ba mươi giây kia - ít nhất cho đến khi có một con quái vật dớ dẩn nào đó xuất hiện trong một chương trình ngớ ngẩn khác.

Mười hoặc hai mươi phần trăm người xem sẽ nhận ra sinh vật có màu lông xanh da trời đó là loài nào.

Hổng phải là quái vật đầu người mình ngựa hay là kì lân[1] gì sất. Mà là một người Andalite. Ở đây - trên trái đất.

Trừ Visser Ba ra, chỉ còn một người Andalite khác có mặt trên Trái đất này, và người đó chính là Ax.

Visser Ba và tất cả những tên Yeerk khác đều biết về sự tồn tại của "băng thảo khấu Andalite." Có một nhúm thôi nhưng hổng ngừng kháng chiến hòng làm chậm lại những bước tiến của lũ Yeerk.

Nhưng những người khác — những người hổng bị bọn Yeerk điều khiển — thì hổng biết. Mà họ hổng thể và cũng hổng nên biết. Họ mà biết ư, thế thì thiệt là quá nguy hiểm, và đầy rủi ro. Thật tội cho Ax nếu như ảnh bị Visser Ba bắt làm tù binh. Và tệ hơn nữa, ảnh sẽ bị chính phủ chú ý săn lùng và nghiên cứu.

Chẳng phải mọi nhân vật trong "chính quyền" đều quang minh chính đại như Scully hay Mulder, mà trong đó còn có bọn Yeerk trà

trộn nữa…

Ax sẽ không bị bắt. Tôi tự hứa với mình như vậy.

Cả ngàn nỗi lo lắng lướt vèo vèo qua đầu tôi, cũng nhanh hệt như những bước chạy của tôi lên cầu thang ào về phòng mình.

Mình phải lấy lại bình tĩnh. Tập trung nào. Cần phải tập trung.

Tôi lại giường, vun gối thành một đống dưới cái mền, để nếu ba tôi và mẹ kế tình cờ ngó vào kiểm tra sẽ tưởng là tôi đang ngủ, hổng biết rằng tôi đã biến ra khỏi nhà mất tiêu rồi. Lại thêm một lần dối trá nữa.

Vừa với tay lấy bộ đồ biến hình xuống, tôi vừa trút bỏ quần jean, áo thun rồi nhẹ nhàng nhét vào hốc tủ quần áo của mình. Mở toang cửa sổ, tôi bắt đầu biến hình.

Tôi tâm niệm phải di chuyển thiệt nhanh.

Bình! Bình!

Cơ thể tôi nhăn nhúm lại. Những móng vuốt chim lòi ra từ các đầu ngón chân của tôi. Bàn chân và mắt cá chân teo quắt đi, thun vô và đột nhiên trở thành bàn chân chim chẻ ba móng vuốt. Ba cái chĩa ra trước, một cái chĩa về sau.

Không cách chi mà hai bàn chân chim tí hin thế này có thể đỡ được hai cái chân người kềnh càng của tôi. Tôi té rụi.

UỴCH!

Tôi ngã ngửa ra, ngóc đầu lên và thấy hai cẳng chân mình đen đi, thụt vào trong người như hai xiên thịt bò nướng thui bị anh cao bồi già cáu mút tụt vô mồm.

Ngay vào giây khắc ấy, tôi thề rằng mình sẽ hổng bao giờ ăn một cái bánh que hiệu Slim Jim nào nữa.

Biến hình chẳng đau đớn chút nào, cho dù bạn có thể hình dung ra như thế. Nó chỉ ghê ghê mà thôi.

Mặc kệ, tôi vẫn tiếp tục quan sát, như thể việc chứng kiến ấy có thể thúc đẩy được quá trình biến hình diễn ra nhanh hơn. Những ngón tay tôi cong quặp vào. Da thịt người rám nắng của tôi chuyển xám và rồi biến mất dưới đám lông vũ. Cả hai cánh tay tôi cũng túa ra đầy lông và lông, đồng thời xương cánh tay co rút, rỗng ruột, định hình lại và trở thành đôi cánh.

Miệng và mũi tôi hòa tan vào nhau, cứng lại thành cái mỏ cứng khoằm khoằm, chết người. Còn lục phủ ngũ tạng thì kêu lóc bóc. Eo ôi! Tôi cảm thấy bảy tám mét ruột người xoắn xuýt, ép gọn thành bộ lòng ó biển tí xíu.

Trái tim người đập từ tốn, đều đặn, chợt dồn lên thành những xung động rần rật của trái tim loài chim săn mồi.

Tôi đã không còn là người nữa. Chẳng đủ cao để thấy những quyển vở nằm vật vạ trên bàn học, và mớ giấy gói bã sing-gum đáng ra tôi phải vứt đi từ lâu, nhưng đủ gần tấm thảm để thấy những vụn bánh mì vương vãi và những sợi lông chó xù rơi rụng.

Tôi đã là ó biển, lốt biến hình tôi có sớm nhất. Nhỡn lực ó biển không phải thuộc hàng tinh tường tột đỉnh, nhưng vẫn tốt hơn thị lực người nhiều - đủ cho tôi thấy đường, bay lẹ tới lòng máng của Ax.

Tôi vút lên bậu cửa sổ, dáo dác đảo đôi mắt sáng như sao đề chắc chắn ngôi nhà mình không bị ai nhòm ngó, và vỗ cánh ào vào màn đêm.

CHƯƠNG 3

Ax có ở "nhà". Và ảnh có "khách" tới chơi, đang đậu trên một nhánh cây gần đó.

<Tobias!> Tôi chào.

<Cái gì mang bồ tới nơi này vậy?> Tobias đáp lại một cách màu mè.

<Chẳng có gì hay ho,> tôi đáp rồi xòe cánh đáp xuống bãi cỏ và bắt đầu hoàn hình.

<Có khi nào mà có chuyện hay ho đâu mỗi khi tự nhiên có một ai đó trong số tụi mình đột nhiên xuất hiện không báo trước kia chứ?> Cậu ấy nói thêm.

Tôi hổng trả lời. Đó là một câu hỏi tu từ vô cùng hoàn hảo.

Chưa kể, vào thời điểm ấy, tôi hổng có cái mà Ax vẫn hay gọi là "bộ phận miệng".

Nhưng tôi có mắt. Tivi trong lòng máng của Ax đang mở, tuy hổng ở kênh tôi vừa mới coi…

Tôi hướng cặp mắt mình nhìn thẳng Tobias, rồi đến Ax. "Ax, bồ đã trở thành ngôi sao rồi đó," tôi nói rành rọt ngay khi cái miệng người vừa thành hình. Một tay tôi phủi lá thông khỏi quần đùi, mặt thì nhăn nhó vì bị một hòn đá nhọn đâm vào bàn chân người hãy còn mềm nhũn.

Tôi kể cho Ax và Tobias nghe nội dung chương trình tivi hồi nãy. Tôi vừa dứt lời, cả lòng máng chìm trong im lặng.

Rồi Tobias cất tiếng trước. <Ừm… họ ghi được hình của chú Ax hả?> Giọng truyền của cậu ta đầy vẻ lo âu. <Thật vậy sao?>

Ax ngập ngừng, cặp mắt cuống của ảnh ngoặt ra đằng sau, hướng về phía khu rừng âm u. <Bất cứ chuyện gì cũng có thể xảy ra…> ảnh đáp nhẹ.

Thiệt lòng, tôi chẳng muốn nghe điều đó chút nào.

<Có lẽ nên tìm bản sao cuốn băng đó,> Tobias nói.

"Bồ nghĩ vậy sao?" Tôi trợn mắt. "Hãy nghe này. Tụi mình hổng có thời gian để tới xếp hàng chờ phát lại hay gửi thư yêu cầu tới đài truyền hình tìm mua bản sao cuốn băng đó đâu. Tụi mình hổng thể chờ được, đêm dài lắm mộng mà."

<Đúng vậy,> Ax tán thành và bước về phía cái tivi. <Nhưng cũng không cần phải xếp hàng…>

"Cái gì? Tui chưa hiểu ý bồ."

<Chú Ax thường thu lại tất cả các chương trình trên tivi,> Tobias giải thích. <Kênh nào cũng thu hết á. Chú ấy đã cài đĩa CD-ROM vào VCR gì đó, xài cũng được lắm…>

<Marco, tôi tin đó là thứ bạn đang tìm.>

Ax lùi khỏi đống dụng cụ của mình. Với cái rờ-mốt trong tay, ảnh dò lại các chương trình cách đây ba chục phút, cho đến khi tôi coi được đoạn phim nọ.

Vụ dò tìm diễn ra trong vòng hai mươi giây. Ax cứng người lại khi chăm chú coi đoạn phim. Sự im lặng lần này nặng nề và lâu hơn… Lần này, tôi là người cất giọng trước.

"Có phải là bồ không, Ax?" Tôi nôn nóng hỏi.

Ax dồn cả bốn mắt liếc nhanh vào màn hình rồi lại nhìn khắp lòng máng - nghe chừng rất phân vân.

<Ở góc độ đó thì không có gì đảm bảo cả…>

<Tua lại chầm chậm đi,> Tobias đề nghị. <Nhích từng chút một î…>

Ax làm theo. Tôi căng mắt nhìn nhưng chẳng thấy có gì sáng sủa hơn.

Đó có thể là Ax.

Hay là bất cứ người Andalite nào.

Ngoài Ax, theo chỗ tụi tôi biết, chỉ còn duy nhất một Andalite khác trên trái đất này là Visser Ba. Nhưng không đời nào hắn lại cầu thả đến nỗi bị quay phim lén. Ngoài ra, hắn không bao giờ xuất hiện mà không có đám bậu xậu tháp tùng.

Trừ phi… trừ phi hắn cố ý muốn chường mặt ra để bị thấy trong chớp mắt. Nhưng tại sao chớ?

"Ax ngố! Có cách nào làm cho hình ảnh rõ nét hơn không?" tôi vội hỏi.

<Không. Tôi không thể thu gom sự khuếch tán ánh sáng trên mẫu phim không phải là băng gốc…>

Tobias vuột khỏi cành cây, bay xuống đậu nhẹ nhàng cách màn hình ti vi vài tấc.

<Không cần đâu,> cậu ấy quả quyết. <Người đó không phải là chú Ax.>

"Vậy thì đó là Visser Ba hả?" Tôi suy luận. "Nghe lại càng quái dị hơn."

<Không. Cũng không phải là gã Visser.> Tobias vừa nói vừa nghiêng đôi mắt diều hâu sáng quắc nhìn chúng tôi. <Mình nghĩ chúng ta vừa mới phát hiện ra một người Andalite khác.>

Ax ngả vai ra sau. <Đó là…>

<Cũng không phải là cô Estrid. Xin lỗi, chú Ax, cũng không phải Arbat luôn.>

"Ồ, thế thì là ai?" Tôi hỏi.

<Anh chàng này mới toanh. Và anh ta có một đặc điểm không thể nhầm lẫn được. Cái đuôi của anh ta chỉ còn có phân nửa thôi.>

<Một *vecol*!> Có điều gì đó ngờ vực trong giọng của Ax. Và còn có một âm điệu gì đó khác nữa mà tôi chưa hề nghe thấy trước đây. Hổng phải vẻ kiêu căng cố hữu, mà giống như là sự ghê tởm thì phải.

“Là sao?” Tôi ngớ ngẩn hỏi lại.

<Anh ta bị tàn tật. Một người không trọn thây,> Ax đáp lạnh lùng. <Sự xuất hiện của anh ở đây là một vấn đề.>

“Đương nhiên,” tôi đồng ý, nhìn trối chết trở vào màn hình ti vi. “Bọn Yeerk sẽ truy lùng anh ta và chúng sẽ có thêm một vật chủ Andalite nữa. Chẳng hay ho tí nào…”

<Không. Bọn Yeerk sẽ không sử dụng được cơ thể của anh ta đâu. Anh ta hoàn toàn vô dụng làm vật chủ.> Bàn tay èo uột của Ax phe phẩy với điệu bộ xua đuổi. <Không có lưỡi dao đuôi, anh ta không thể chiến đấu… Mà rõ ràng *vecol* này không thể biến hình nữa, chứ nếu được thì anh ta đã phục chế lại cái đuôi từ ADN khỏe mạnh của chính mình rồi.>

“Ax, vậy thì bồ nghĩ gì về anh chàng này? Hay để tui đoán mò nha…” tôi cà rỡn.

<Marco,> Tobias trầm tĩnh nói. <Mình nghĩ anh ta sẽ có ích cho bọn Yeerk trên phương diện khác. Chẳng hạn như tiết lộ những thông tin mà Visser Ba muốn biết…>

“Vậy có nghĩa là cho dù anh ta đang ở đâu, tụi mình cũng phải tìm ta anh ta trước khi Visser Ba tìm ra ảnh. Trừ phi tụi mình quá trễ… Tui thậm chí còn không dám nghĩ tới điều đó nữa.”

<Phải đấy,> Tobias gật đầu. <Kịch bản tốt nhất là phải lôi kéo anh ta về phe tụi mình.>

Nghe như Ax vừa khịt mũi. <Làm đồng minh với một *vecol* ư? Marco, không phải bạn đang nói đùa đấy chứ? Bởi vì chuyện ấy là không có đâu.>

Tôi cười toe, khoanh tay trước ngực. “Không đâu, Ax ngố. Chẳng phải là ‘khôi hài’ gì sất. Bồ sao vậy? Bồ có khúc mắc gì với anh chàng này hả?”

Tobias cắt ngang. <Nào, đi thôi. Chúng ta cần thông báo vụ việc cho Jake, Rachel và Cassie. Tất cả sẽ bàn bạc sau.>

Tôi hít một hơi dài và gãi đầu sồn sột khiến tóc tai dựng đứng lên. “Ô ô, đã tới lúc phải kiếm thêm cho tụi mình một người Andalite nữa rồi,” tôi lè nhè nói và nhìn thao láo vào Ax. “Chớ có quên, ở đây có thể có một khả năng khác đó nha. Mặc dù có cái gọi là danh dự Andalite nổi-tiếng-khắp-dải-thiên-hà, nhưng anh chàng này, như tụi mình đã từng biết, hổng chừng là một kẻ phản bội cũng nên. Biết đâu mẩu video đó là một cái bẫy dành cho loài người có trái tim nhân hậu bao la, hổng mảy may ngờ vực chúng ta, những con người đối xử với những sinh vật kém may mắn hơn với sự tử tế và lòng cảm thông”.

<Đúng thế,> Ax bảo, vẫn nhìn tôi bằng cặp mắt chỉnh. <Rất có thể đó là cái bẫy thật.>

CHƯƠNG 4

Tobias dẫn chúng tôi tới khoảng khu rừng mà nó chắc chắn là nơi người Andalite kia đã bị quay lén.

Căn cứ vào mảng dốc bị cào mòn và mấy cành thông bị tàn phá bởi sét mà Tobias tìm ra manh mối. Nếu Ax là chiếc đồng hồ của hội Animorphs, thì Tobias là một nhà trắc địa, một hướng dẫn viên cực kỳ đắc lực…

Lẽ ra tụi tôi nên báo cho bọn kia biết và chờ đến sáng mai hẵng quyết định. Nhưng không thể túc tắc đề lâu được. Trời đã tối mịt nên tôi phải biến hình thành cú để có thể nhìn xuyên bóng đêm, bắt đầu công việc đơn giản nhất: thám thính.

Ba đứa tôi lượn lờ trên khoảng rừng. Tobias, phi công lão luyện nhất, nhào lượn sát mặt đất, báo động nếu có gì đó khả nghi. Từ tiếng ngọn cỏ lay động, tới những đuôi chuột thoắt biệt tăm, hay những sinh vật mắt nhắm mắt mở chui ra sau giấc ngủ ngày… tất cả đều không thoát khỏi tai mắt của bọn tôi.

<Tobias, chính xác là bồ đang tìm kiếm cái gì vậy?> Tôi hỏi. Mọi vật trong bóng đêm sáng bừng trước mắt bọn tôi, mọi thứ rõ mồn một, nhưng tôi chẳng thấy gì có vẻ là "nguy hiểm" cả…

<Mình đang tìm xem thứ gì đã bị xáo trộn, không ở nguyên tình trạng cũ,> Tobias đáp lại. <Ví dụ như dấu hiệu của một cuộc đánh lộn, dấu chân trên đất hay máu khô gì đó…>

Nhưng làm gì có những thứ nó vừa kể ra. Bất cứ người hay vật nào để lại dấu vết cách đây vài ngày cũng đều đã bị xóa sạch sau cơn mưa nặng hạt tối qua rồi. Chẳng có bằng chứng gì về một hành động phạm luật hay một cú chơi xấu cả…

Sau gần hai chục phút sục sạo, tôi đề nghị cả bọn nên về nhà ngủ một chút cho lại sức rồi liên lạc với Jake và bọn bạn sau.

<Phải hoàn hình thôi, > Ax nhắc. <Chúng ta đã ở trong lốt hình biến này gần được chín mươi phút rồi.>

Phải, chẳng cần liều lĩnh khi không cần thiết - việc gì phải biến hình kéo dài trong một buổi đêm đen thui như thế này, lại không có đủ lực lượng để canh chừng, bọc lót cho nhau nữa chứ. Xời, ý nghĩ ấy khiến tôi chợt nổi gai khắp người. Ờ, mà coi bộ càng rợn tóc gáy hơn nếu bị kẹt lại trong lốt bọ chét hay chim suốt quãng đời còn lại…

Thế là, trong khi Tobias lượn vòng vèo để canh chừng trên không, tôi đáp xuống rìa Tây của cánh rừng thông và nhanh chóng hoàn hình. Ax đáp xuống các đó vài mét. Tụi tôi nghĩ sẽ an toàn hơn nếu biến hình cách nhau ra…

Phụt! Phụt!

Ô ồ, không còn cánh kiếc gì nữa, nhưng cánh tay chưa lòi ra.

Tuyệt.

Phụt! Phụt!

Cánh tay lập chập nhú ra những ngón tay ngắn cũn cỡn ở đầu mút. Từ từ, chúng trở nên đầy đặn hơn. Với đôi mắt vẫn còn là mắt cú, tôi thấy Ax bắt hoàn hình. Thôi, thà đừng nhìn ảnh còn hơn. Tôi ngoảnh mặt sang phải và thấy một con ô-pốt[2] già. Và…

<Marco! Ax!> Tobias la hoảng. <Ra khỏi đây mau>

Muộn rồi. Tôi mới chỉ có ba phần tư là người. Cuối cùng cũng có chuyện. Hóa ra tụi tôi quá ẩu, đã đánh giá thấp kẻ thù.

Phen này chết chắc quá. Hổng hiểu sao tôi cứ nhìn lom lom vào con thú túi. Bỗng, nó phình lên gấp đôi. Lại gấp đôi nữa. Thêm một lần nữa! Bộ lông xám của nó bắt đầu chuyển sang màu xanh da trời. Từng vệt màu tựa như được đổ ra từ muôn triệu cái lọ nhỏ tỉ, rồi ai đó cầm cây viết điên cuồng bập tới bập lui làm cho nó đổi màu.

Chẳng cần phải là nhà khoa học lỗi lạc về tên lửa mới biết đây hổng phải là con thú túi bình thường. Nó là một Andalite. Có điều hổng phải là Visser Ba. Cũng hổng phải là chàng Andalite chúng tôi đã thấy trên tivi.

Người Andalite này có cái đuôi cực kỳ dũng mãnh - dài, mập và chắc. Cuối đầu mút là lưỡi dao đuôi mà đối với con mắt đang kinh khiếp của tôi, nó giống cái phảng xén cỏ Grim Reaper thường dùng.

Trong khi tôi vẫn chưa hoàn hình xong, người Andalite nọ đã đĩnh đạc bước tới chỗ Ax. Đuôi ông ta chém phăng vào màn đêm đầy đe dọa, lưỡi dao sáng loáng dưới ánh trăng. Bốn móng guốc bự cỡ nắp ổ trục bánh xe gõ lộp khộp xuống lùm cỏ ướt đẫm sương, khiến sỏi và đá nhỏ văng nảy tứ tán, tụi chuột đồng chạy quáng quàng.

Đây không phải là *vecol* gì ráo. Ông này là Andalite bự con nhất tôi từng thấy từ trước tới nay. Bự hơn cả Hoàng tử Elfangor-Sirinal-Shamtul, anh trai của Ax; hơn cả chiến binh Aloth-Attamil-Gahar hay Alloran-Semitur-Corrass, cơ thể vật chủ của Visser Ba.

Vai ông ta to bằng cả cái lưng của một Andalite bình thường. Ngực nổi múi vuông vức như lực sĩ thể hình. Cánh tay, ngoại trừ màu lông xanh da trời, trông tựa như cánh tay của nhà vô địch hạng trung. Thậm chí cả bàn tay cũng thô bự, rắn chắc như tay thợ mộc hay thợ xây, chứ không mỏng manh như tay Andalite vốn vậy.

Phần đáng gờm nhất: từ cái eo giống người tới cái thân tròn trĩnh như ngựa hay nai, cái ông Andalite này giống y chang người khổng lồ Clydesdale. Một Andalite bự nhất mà tôi từng thấy.

Dù là một chiến binh chiến đấu ra trò, nhưng *lĩnh nhỏ* Ax chắc chắn hổng cách gì chọi được với Ông Bự này. Chỉ bằng một cú ra đòn nhẹ, ông ta có thể đá Ax bay vống lên trời ngay chứ chả chơi…

Tôi chẳng phải là đứa ham cá cược, nhưng nếu đánh cuộc tôi sẽ đặt hết tiền bạc vào Ông Bự này ngay từ hiệp đầu.

Nhưng Ông Bự nọ hổng tấn công Ax hay tôi.

Ông ta đứng cách tôi chưa đầy năm mét, chẳng thèm đếm xỉa gì tới tôi mà chỉ nhìn trân trân vào Ax, bây giờ đã trở về hình hài thật với cái đuôi và lưỡi dao lợi hại. Ông Bự dường như đang chờ đợi cái gì đó. Chờ Ax tung đòn trước chăng?

<Ôi trời, tệ hại đây,> Tobias truyền giọng riêng để ông Andalite Bự không nghe thấy. <Nhưng xem ra hắn chưa nhìn thấy mình. Để mình làm hắn mất cảnh giác coi sao. Trước khi hắn chuyển động….>

Căng thẳng và cũng hồng thể trả lời Tobias, tôi liếc nhìn Ax.

Ảnh vẫn đứng im, bắt chước tư thế sẵn sàng chiến đấu của đối thủ, chờ cho Ông Bự di chuyển trước.

<Tobias,> Ax nói bằng giọng truyền riêng, điềm tĩnh và trầm thấp. <Chú không nghĩ…>

Quá trễ!

“Tsserr!” Tobias sà xuống từ bầu trời tối om, móng vuốt giương hết ra! Trong ánh trăng nhờ nhờ, nhìn cậu ấy như một quái vật lông lá của địa ngục.

“Tsserr!”

Ông Bự dịch chuyển! Ông lùi lại, vươn mắt cuống lên, nhưng cặp mắt chỉnh vẫn dán chặt vào Ax.

Tobias định làm xao nhãng hay làm bị thương ông ta để tụi tôi chiếm ưu thế, nhưng…

Phập!

Với tốc độ và sự chính xác kiểu Andalite chỉnh hiệu, Ông Bự vung lưỡi dao đuôi lên nện Tobias một cú trời giáng.

Một tiếng huych ghê hồn và Tobias rơi oạch xuống đất.

“Tobias!”

CHƯƠNG 5

Tôi toan chạy tới vồ cơ thể vô hồn của Tobias, nhưng cái liếc mắt sắc lạnh từ Ax khiến tôi đứng chôn chân tại chỗ. Tôi phải làm gì đây? Ít ra phải cứu Tobias trước khi cơ thể cậu ấy bị những móng vuốt chành dành kia xéo nát chứ…

Tôi có thể biến hình, suy nghĩ đó vụt qua não tôi. *Tôi có thể…*

<Đừng làm, đừng nói cái gì hết, Marco.> Ax nghiêm giọng truyền.

Giờ tới lượt Ax làm chỉ huy ư? Quên đi. Tôi sẽ biến thành khỉ đột…

Lộc cộc Lộc cộc!

Ông Bự lộp cộp phi nước đại đến chỗ Ax.

Lộc cộc Lộc cộc!

Ax phi nước đại vào người Ông Bự.

PHẬẬPP! Ax quăng đuôi vào cổ họng đối phương. Và hụt!

Giờ thì Ông Bự đã nắm thế thuận hoàn toàn. Trước khi Ax có thể tung một cú khác…

CHÁÁTT!

Ax phang trúng bản dao đuôi của Ông Bự, và rồi… lăn kềnh ra đất. Ông Bự lùi lại cho Ax đứng lên, đoạn thủng thỉnh kề lưỡi dao đuôi to đùng và cổ Ax.

<Visser Ba,> ông Bự truyền giọng khinh rẻ. <Cuối cùng chúng ta đã gặp nhau. Ta vừa mới nhận ra rằng té ra mi là một đối thủ tức cười, vô dụng.> Ông ta oặt một mắt cuống về phía Tobias vẫn đang nằm bất động trên mặt đất ẩm ướt. <Hèn gì mi phái tên tay sai vớ vẩn kia ra đối phó với một chiến binh thực thụ!>

<Tôi không phải là Visser Ba!> Ax dõng dạc đáp với vẻ dáng kiêu hãnh đáng khâm phục, mặc kệ lưỡi dao đuôi kề cổ. <Tôi là Aximili-Esgarrouth-Isthill.>

Nửa giây trôi qua. Ông Bự đang xử lý cái thông tin mới được cung cấp ấy. Rõ ràng là ổng bị tác động bởi tin này.

<Em trai của hoàng tử Elfangor-Sirinal-Shamtul?> Cuối cùng Ông Bự hỏi vẻ hồ nghi.

<Đúng vậy.>

Bây giờ giọng truyền của Ông Bự trở nên mạnh mẽ, đầy thách thức. <Vậy là anh đã ở trên tàu Mái Vòm vĩ đại trong phi vụ chinh chiến cuối cùng của nó. Anh đã sống sót sau vụ nổ tàu sao?>

Cái quái gì đây? Bất giác tôi cảm thấy chơi vơi trước sự tao ngộ kỳ quặc của hai Andalite cùng xuất thân từ học viện quân sự. Và trong khi họ đấu khẩu thì Tobias…

<Đúng thế,> Ax nói. <Dù đã nài nỉ xin được chiến đấu, nhưng

tôi được lệnh phải chờ trong khu vòm. Cho đến mãi gần đây, tôi vẫn luôn cảm thấy u uẩn vì mình là người Andalite duy nhất có mặt trên Trái đất. Có lẽ tôi lầm. Tôi đã xem cuốn băng chiếu *vecol*…>

<*Vecol* hả?>

Giọng truyền của Ông Bự rống lên tức tối, khiến đầu tôi bưng bưng. Tôi nhìn chết trân lưỡi đao đuôi của Ông Bự đang ấn sâu và da thịt Ax. Một dòng máu rỉ ra.

<Tên anh ấy là Mertil-Iscar–Elmand,> Ông Bự tiếp, giọng đã bớt gay gắt hơn. <Anh phải nhớ kỹ điều đó, *lính nhỏ*.>

Ax hổng ngốc. Khi ảnh nói, ảnh cố giữ cho giọng mình vẻ điềm nhiên. <Tôi đã nghe nói đến cái tên Mertil-Iscar-Elmand này rồi. Đó là một phi công chiến đấu đã đạt được rất nhiều danh dự khi tham gia vô số cuộc chiến. Nhưng… tôi đang được hân hạnh diện kiến ai đây?>

Trời đất. Có thể liệt Ax vào hàng tài tử thượng thặng, có khả năng sắm vai cùng minh tinh Gwyneth Paltrow trong phim *Shakespear Đang Yêu* chứ chả chơi. Ngoài ra, Ax còn có thể là một nhà ngoại giao đại tài ấy chứ. Trong khi tôi sợ muốn tè ra quần, thì Ax lại hành xử như một anh hùng trên sân khấu nhà hát liên bang, hùng hồn phô bày vẻ duyên dáng dưới ánh trăng…

<Tên của ta là Gafinilam-Estrif-Valad.>

Bốn mắt Ax đột nhiên lóe lên vẻ kính phục. Giọng truyền của ảnh lộ ra vẻ phấn khích.

<Tôi cũng đã nghe danh ông - một phi công chiến đấu lẫy lừng vào bậc nhất của học viện quân sự. Sự nghiệp của ông là tấm gương cho mọi *lính nhỏ* noi theo.>

Gafinilan bỏ lưỡi dao đuôi ra khỏi cổ Ax, dáng điệu có vẻ hơi bối rối. Hình như ông ta vừa hài lòng vừa không hài lòng khi được Ax ca ngợi lên tận mây xanh. Ông ta thôi không dán mắt chỉnh vào Ax nữa.

<Cơ trưởng Gafinilan,> Ax nói tiếp, vẻ kích động. <Tôi mới nhận được tin phi đoàn Andalite chủ lực đã chuyển sang đối phó với cuộc xung đột ở hành tinh Rakkam Garroo thuộc Hệ thống Siffer Số Chín. Sẽ không có lực lượng đặc biệt nào được triển khai nhằm ngăn chặn cuộc chinh phục của Yeerk ở hành tinh Trái đất này. Ông phải giúp chúng tôi…>

<Tôi không làm được gì đâu,> Gafinilan cay đắng đáp. <Tôi không còn là chiến binh nữa, Aximili-Esgarrouth-Isthill. Mục đích duy nhất của tôi bây giờ… bổn phận… trách nhiệm của tôi… là chăm sóc cho Mertil. Như anh đã thấy đấy…> ông ta buồn bã thêm. <Anh ấy đã bị thương trầm trọng trong trận chiến vừa qua. Trận chiến đã quăng chúng tôi tới hành tinh này, xa quê nhà hàng tỉ tỉ dặm…>

Ax có vẻ phản kháng.

<Hãy để chúng tôi yên,> Gafinilan yêu cầu, không mở đường cho Ax tranh luận.<Nếu anh cản trở tôi hoành thành nhiệm vụ cuối cùng

này, tôi thề trên kỉ ức cha mẹ mình là anh sẽ phải chết.>

Tôi vẫn đứng ngây như phỗng, đứng im hơn cả khi dự đám tang mẹ tôi, nhưng lần này, tôi sợ đến từng chân tóc.

Câu chuyện về những Andalite nổi loạn, có hành vi phản chiến không còn làm tôi và các bạn bàng hoàng nữa, sau khi tụi tôi được biết về những gì ông Alloran đã làm trên hành tinh Hork-Bajir, về hoàng tử Elfangor-Sirinal-Shamtul và việc làm trái luật lệ nghiêm khắc của xã hội Andalite và mới đây, về Arbat-Elevat-Estoni, người suy tỉnh tới một cuộc chiến tranh ghê rợn khác…

Nhưng không hiểu sao, ở Ông Bự này vẫn toát ra một cái gì đó khiến tôi cảm thấy ớn lạnh. Tôi tin chắc những lời ông ta nói là thật - rằng chúng tôi sẽ bị giết nếu còn đi tìm ông ta và Mertil.

Trừ phi…

Thoáng trong khóe mắt, tôi thấy Tobias động đậy. Ơn trời, nó vẫn còn sống nhăn, nhưng nếu nó biết thân biết phận đừng làm gì để gây chú ý thì tốt hơn…

<Đi đi, *linh nhỏ* Aximili. Hãy đưa bạn bè anh ra khỏi nơi này. Visser Ba sẽ tới đây bất cứ lúc nào. Hắn sẽ không nhẹ tay như tôi đâu…>

<Thưa ngài…>

<Vì lợi ích của anh, Aximili!> Gafinilan ngắt ngang một cách dứt khoát. <Hãy quên chuyện anh đã gặp tôi. Quên về Mertil đi. Đó là mệnh lệnh.>

Garfinilan quay đi, cả bốn mắt hướng về khu rừng tăm tối. Ông ta bước ra khỏi ánh trăng. Tới bìa rừng, Gafinilan dừng lại nhưng chẳng hề quay mắt về phía chúng tôi…

<Aximili, tôi chúc anh và các đồng đội may mắn trong nhiệm vụ của mình… dù là vô vọng!>

CHƯƠNG 6

Tụi tôi bám theo Gafinilan. Dĩ nhiên là ông ta biết tụi tôi sẽ làm như thế.

Và giờ đây tôi cũng biết ông ta sẽ hổng gây tổn hại gì cho tụi tôi đâu.

Gafinilam đã gài bẫy tụi tôi và đánh xỉu Tobias, nhưng ông đã tha mạng cho tụi tôi, tại sao vậy?

Phải có một lý do gì đó…

Chắc hẳn ông ta đã thấy tôi hoàn hình. Có thể ông ta không nhìn thấy toàn bộ quy trình. Có thể ông ta nghĩ mình còn bỏ sót điều gì đó, hoặc đang phân vân rằng: có thể tôi biến hình từ cơ thể Andilate tự nhiên thành người…

Không! Chắc hẳn ông ta đã thấy tất cả. Linh cảm mách bảo cho tôi điều đó. Chứ làm gì có chuyện, khi không một anh chàng bốn chân và một lưỡi dao đuôi lợi hại lại thích biến thành một sinh vật có da mỏng, đi đứng chậm chạp làm gì?

Mà việc ông ta có phát hiện ra điều gì đó về tôi sau khi thấy tôi hoàn hình cũng hổng mấy quan trọng, miễn là ổng sống hổng đủ lâu để mà có thể tiết lộ được với ai đó.

Tôi nhanh chóng biến thành sói, Ax thành diều mướp, trong khi Tobias kiểm tra mình mẩy coi có sây sát gì không. Cuối cùng nó kết luận là không sao. Do đó, dù còn hơi run rẩy, nhưng nó vẫn theo hút Gafinilam.

<Ông Bự đó nhanh thiệt, mình không kịp vụt lên né. Cây cối dày đặc quá, với lại ánh sáng thì cực kỳ tệ hại…>

Tôi vụt đi, bỏ ngoài tai những lời phân trần của Tobias. Với khứu giác cao siêu, sức chịu đựng bền bỉ và lanh lẹ đáng ngạc nhiên của sói, tụi tôi có nhiều cơ may tìm ra dấu vết Gafinilan. Tôi hy vọng thế.

<Cứ bay theo ông ta nha, Tobias,> tôi gọi với. <Bọn mình đang tới đây.>

Tôi chạy băng băng qua khu rừng dày đặc, tối om, như chạy trong mê lộ tới giật giải thưởng ở trung tâm - một phần thưởng mà chẳng ai thèm ham vì nó quá nguy hiểm và có thể chết người, một phần thưởng mà người ta cần phải tiêu hủy nó trước khi nó hủy diệt họ - nhưng đó là phần thưởng tôi buộc phải đoạt lấy, bằng bất cứ giá nào…

Tôi chạy vòng vèo qua những thân cây thông đen thùi và những tảng đá xù xì, chui dưới những cành cây trĩu nặng. Không khí ướt lạnh vùi lấp mùi ngai ngái của lá mục và đủ thứ hăm bà lăng khác. Dù sao mũi sói vẫn đang bắt được mùi của Ông Bự nên tôi vẫn cắm cúi chạy tiếp.

Ở phía trên, Ax và Tobias vỗ cánh bay hết tốc lực trong lớp không khí ban đêm lạnh ngắt.

Nhưng như vậy vẫn không đủ.

<Ông biến mất rồi!> Tobias thình lình hét. <Mình không thể… ông ở phía trước… rồi đột nhiên chẳng thấy gì nữa!>

Tôi dừng lại dưới cành cây Tobias vừa đáp lên, hết đi mũi xuống đất, ráo riết định vị Gafinilan lại ngẩng đầu lên và hít hít không khí. Ax vừa mới đáp xuống gần đó.

<Cứ như ông ta bốc hơi vậy,> Tobias bực dọc truyền ý nghĩ…

<Tự dưng tui chẳng ngửi được gì nữa,> tôi thêm. <Giờ thì chẳng còn biết phải chạy đường nào…>

<Tôi không muốn suy đoán,> Ax trầm ngâm. <Có lẽ có một lối vào vũng Yeerk ẩn đâu đó gần đây và Gafinilan đã chui qua đó…>

<Khoan, chờ chút!> Tôi vừa nói vừa luẩn quẩn đi tới đi lui, cố vận dụng tất cả những giác quan sói để dò xét. <Ông Bự đó đi đường này. Dấu vết mập mờ… nhưng… nhìn này!>

Hình như có một cái hang hay lối mòn, cách chúng tôi khoảng ba mét về bên phải. Nếu không chú tâm sẽ không tìm ta nó. Lối vào thấp và hẹp, gần như khuất biệt sau những cành thông giăng dọc ngang.

<Tui cá mười ăn một là Ông Bự đã biến vào đó,> tôi nói. <Xem ra bồ nhận định đúng đấy, Ax.>

<Coi bộ không chỉ có riêng tụi mình ở đây đâu,> Tobias ề à.

Một cái gì đó đang ra khỏi hang. Ồ, một con người - chính xác là một người đàn ông.

Ông ta dừng lại ngay cửa hang, rồi thận trọng nhìn khắp xung quanh. Có vẻ như ông ta đang coi xem có bọn do thám nào đang núp sau những thân cây không…

Trông ông ta không có gì nổi bật. Diện mạo tầm tầm, chiều cao và trọng lượng trung bình, tuổi cỡ trung niên, tóc hoe hoe giữa màu nâu và vàng, không dài không ngắn. Ông ta mặc một cái quần jeans chả có gì đặc biệt, một áo sơ- mi màu sậm và chân đi đôi giày tennis màu trắng.

Ông ta thuộc típ người sẽ chìm nghỉm trong đám đông ngay lập tức, là dạng người nhạt nhẽo mà Jake sẽ trở thành nếu như định mệnh không chọn cho nó một con đường kỳ khôi, lạ đời là trở thành thủ lĩnh của Hội Animorphs.

Có vẻ như đã yên tâm, người đàn ông lách khỏi hang, nhanh chóng nhắm thẳng vô khu rừng đen ngòm gần đấy.

Bình thường, có lẽ tụi tôi đã bám theo ông ta, vì bộ dạng khả nghi như thể vừa từ vũng Yeerk chui ra. Nhưng Gafinilam còn quan trọng hơn nhiều, cho nên tụi tôi để mặc ổng đi.

Hụp người sát rạt xuống mặt đất ướt chèm nhẹp, bụng chạm vào lớp thảm lá thông, rêu mốc và sỏi đá, tôi chậm chạp di chuyển về phía miệng hang và chờ, phòng hờ có người khác vọt ra. Vài phút sau,tôi

ngửi ngửi lối vào. Ồ, Gafinilan đã đi qua đây. Tôi chuẩn bị tinh thần để chui vào vũng Yeerk nếu như tụi tôi buộc phải xuống đó, cốt để tìm thấy ông Andalite trước khi ông ta làm lộ hết bí mật của tụi tôi.

Tôi hổng hề chuẩn bị tinh thần để đón nhận những gì tôi trông thấy bên trong hang.

Ở trỏng chẳng có gì cả. Hổng bảng điều khiển giả, hổng cửa bẫy hay những bàn phím gài mã số bí mật. Hổng gì hết. Chỉ là một khoảng không tịt mịt, tò hõ đầy bụi bặm bên trong một tảng đá lớn…

Tôi bò ra khỏi hang. <Chẳng có gì cả. Hổng có lối vào, hổng có bất cứ thứ gì sất.>

Ax đang đậu trên một cành cây chắc mập, canh chừng cửa hang, nói vọng xuống. <Ma mãnh hết sức. Rõ ràng đây là chỗ Gafinilan giấu quần áo để biến hình Người.>

Ôi trời, lại thêm một sai lầm thứ hai trong đêm nay…

<Mình thấy ông ta rồi,> Tobias bất ngờ thông báo từ đâu đó trên cao.

Tôi chạy vọt ra. Ra tới bìa rừng, tôi lập tức hoàn hình rồi biến thành cú.

Tụi tôi theo dấu Gafinilan tới vùng lân cận trường đại học và thấy ông ta bước vào lối xe chạy tới trước cửa một căn nhà bình thường. Một nông trại nho, giống như bao ngôi nhà khác ở khu này. Trên thùng thư màu đen đề chữ "H. McClellan" màu vàng, rất đúng chuẩn mực.

Gafinilan dừng lại trước cửa, nhìn quanh rồi thọc tay vào túi quần, lôi ra chùm chìa khóa và mở cửa đi vào.

Tụi tôi bay vòng vèo và chờ. Chỉ nghe tiếng ổ khóa lách cách trượt vào vị trí. Không có đèn bật lên trong nhà, ngay cả sau đó bốn phút.

<Cái gì vậy ta?>Tobias thắc mắc.

<Hay là ổng đã lén chuồn qua cửa sổ?>

<Không phải đâu.> Ax gạt phắt. <Việc đó quá nguy hiểm. Từ rày trở đi Gafinilan sẽ vô cùng thận trọng vì sào huyệt của ổng đã bị lộ.>

<Thôi nào các chiến hữu,> tôi hô. <Đã đến lúc phải báo cáo sự việc với thủ lĩnh can trường của chúng ta rồi.>

"Jake, Ông Bự đó đã dòm thấy tui hoàn hình."

Vừa nghe tôi nói đến đó, Rachel đã nhảy nhổm khỏi thanh rào gỗ nhỏ đang ngồi. Đó là trước giờ đi học vào sáng sớm hôm sau, khi chúng tôi tụ tập trong trang trại nhà Cassie như thường lệ. "Tuyệt lắm, Marco. Làm ăn hay quá há," nhỏ móc mỉa.

"Nhưng mà," tôi chống chế. "Ổng thậm chí không hề giật mình, hổng buồn nhìn tui lấy một lần hay nói chuyện với tui nửa câu, cũng chẳng hỏi Ax về tui luôn. Cứ như ổng cóc thèm quan tâm tới tui vậy…"

"Thế thì mình có một câu hỏi: tại sao vậy?" Jake trầm ngâm. "Nên nhớ Cơ trưởng Gonrod đã ngạc nhiên tới độ muốn ngất đi khi thấy con người có quyền năng biến hình. Chắc hẳn đầu óc Ông Bự đang chú ý tới một cái gì đó lớn lao hơn."

"Ồ ồ, chắc chắn rồi. Như tui đã nói khi nãy đó, ổng chẳng hỏi han gì ráo," tôi càm ràm. "Thiệt chẳng hiểu gì hết. Ổng cũng chẳng thèm hỏi vì sao Ax biết tin về cuộc xung đột ở hành tinh Rakkam Garroo. Chẳng hỏi tui hay ảnh có bao nhiêu "đồng đội", hoặc tụi mình là ai, vân vân. Ai lại vô tâm đến thế hổng biết. Có thể đó là sự thờ ơ có tính toán."

<Ông ta còn bảo chúng tôi rằng Visser Ba sẽ đến bất cứ lúc nào,> Ax thêm.< Cứ như ổng biết thói quen của hắn và đang nóng lòng muốn gặp hắn vậy.>

<Hoặc dễ tấn công hắn,> Tobias nói. <Không nên nhảy vào kết luận ngay. Chúng ta chưa biết tỉ gì về mối quan hệ giữa Gafinilan và Visser Ba.>

Tôi cười. "Rõ quá rồi. Chắc chắn là giữa hai kẻ đó có một mối quan hệ. Dựa vào việc Gafinilan hối tụi mình đi đi, và đi nhiên, vào lời đe dọa giết tụi mình nếu không để yên cho ổng và người bạn của ổng. Theo tui nhận định, nếu ổng không ủng hộ tức là ổng chống lại chúng ta."

Jake đưa tay chà chà cái gáy của nó. "Nên nhớ, ông ta không ở lại để gặp Visser Ba và luôn có khả năng kết nạp hai người Andalite đó vào đội chúng ta. Vậy, chúng ta phải để mắt tới ông này. Phải bảo đảm ông ta không làm việc cho một công ty do Yeerk điều hành, hoặc phải tới vũng Yeerk ba ngày một lần."

"Để em đi cho," Rachel xung phong.

"Cả mình nữa," Cassie nói theo.

"Tốt. Ax, bồ biết gì về Gafinilan?" Jake hỏi.

<Danh tiếng của ông ấy không hề có tỉ tì vết,> Ax nói đơn giản.

"Ổng đã suýt giết bồ vì lăng mạ ổng mà," tôi nhắc. "Ổng đã tấn

công bố, một đồng bào Andalite.”

<Ông ấy là một chiến binh, chứ không phải là nhà ngoại giao,> Ax đáp, dường như không tin lắm vào lời nói của mình. <Tôi nghĩ phản ứng như thế không là điều bất thường đối với một chiến binh được huấn luyện chỉnh quy, nhất là đối với người đang rất xa quê nhà, tại nơi chịu ách xâm lược của kẻ thù.>

“Thế còn cuốn băng video thì sao?” Rachel chất vấn. “Ai đã quay nó? Làm sao nó được chiếu lên?”

Cassie nhún vai. “Có rất nhiều giả thiết. Có thể hoàn toàn là vô tình, ai đó đi lang thang quay được rồi đem bán cho đài truyền hình hay cho mấy tờ báo lá cải như *Sao sáng* hay *Toàn Thể*. Hoặc đây là trò đùa của một tên điên nào đó.”

“Cũng có thể do chính tay Gafinilan quay,” Rachel nêu ý kiến. “Không chừng ông ta thông đồng với bọn Yeerk để lừa ‘băng thảo khấu Andalite’ vào chỗ chết.”

“Nhưng tụi tui vẫn còn sống nhăn răng đây nè,” tôi độp lại. “Nếu giả thuyết của bồ là đúng thì chắc chắn tui đã không còn ở đây để đàm đạo với bồ.”

<Ngộ nhỡ Gafinilan không phục vụ cho Yeerk thì sao?> Tobias lập luận. <Ngộ nhỡ ông ta không liên quan gì tới cuốn băng? Ngộ nhỡ ông ta thật tình chỉ muốn chúng ta đừng tò mò về ổng và bạn ổng thôi thì sao…>

“Quá tệ,” Jake nói lạnh tanh. “Bao nhiêu lâu thì người Andalite xuống Trái đất một lần nhỉ? Chúng ta không thể bỏ qua tình huống là Gafinilan và Mertil muốn ẩn dật ở vùng ngoại ô. Tạm thời cứ cho là họ không có ý hại chúng ta, nhưng ta vẫn phải cố tìm hiểu.”

“Theo tui hiểu thì có nghĩa là chúng ta sẽ đột nhập và nhà Gafinilan hả?” tôi hỏi mà biết tỏng câu trả lời.

“Ờ. Chỉ có điều ‘chúng ta’ có nghĩa là bồ và Ax.” Jake bảo. “Nếu Gafinilan phản bội, đi theo Yeerk thì mình không muốn ông ta biết thêm hội viên Animorphs nào khác nữa. Như vậy, xẩm tối nay Marco sẽ ở dạng người - vì cậu đã lộ tẩy rồi - còn Ax ở dạng Andilate. Gafinilan biết Tobias rồi. Nhưng tụi mình cần cậu ấy bay cảnh giới và trinh sát địa hình trong khi hai bồ vào trong. Ax, bồ đi thăm ổng chính thức, nhân danh hoàng tử của mình. Mấy người còn lại sẽ bí mật theo sau và tiếp viện khi cần.”

Tôi cười toe. “Ừa, phòng trường hợp ông ta đòi ‘giết nếu không để tui yên’. Cám ơn nha, bạn hiền.”

Jake cũng cười, “Không có chi. Khi bồ đi thì tụi này theo chân liền. Nhớ thăm dò coi ông ta đi đâu và làm cái gì. Coi xem ổng có tiếp xúc với Yeerk hay không. À, hãy để mắt tới Mertil nữa.” Jake quay qua Rachel và Cassie. “Nhưng trước tiên, sáng nay phải ráng gặp ông H. McClellan trước khi ông ta rời nhà. Tobias đi với hai bồ. Khi tới giờ học thì bồ thay ca.”

Tobias rời chỗ đậu quen thuộc trên rui nhà. <Được rồi, Jake. Gặp lại các quý nương trên không nha.>

"Thế từ giờ tới lúc cùng Ax đi thăm Người Dơi và Robin, tui được mong đợi phải làm gì đây?" Tôi hỏi Jake khi bọn bạn đã đi hết.

Jake cười ruồi. "Này, Marco. Mình nghĩ bồ đã làm đủ rồi. Thì đó, ba người mấy bồ tự động theo dấu Ông Bự mà chẳng báo cho tụi mình biết. Cứ nghỉ ngơi thoải mái trong vài giờ nữa đi. Có thể cầu nguyện cũng được. Chúng ta sẽ cần tới nó đấy."

CHƯƠNG 8

Tôi chẳng phải là đứa hay cầu nguyện và mê tín dị đoan. Ờ mà trừ những khi phải đánh bạo mời một cô nhỏ điệu đàng nào đó đi chơi, tôi mới hay cầu cho cô ta đồng ý…

<Marco? Bồ đó hả?>

Tôi nhập bọn với Tobias bên trên khu vực nhà H. McClellan. Các ngôi nhà hai ba phòng, có chái; những mái lợp in bóng cây tuyết tùng hình tam giác hoặc tứ giác; những hồ bơi ở sân sau màu xanh da trời, hình tròn hay hình vuông; và những thửa sân trước hình chữ nhật màu xanh lá cây. Một quang cảnh điển hình của người dân Mỹ, nhìn đặc biệt lạ lùng ở góc độ này.

<Sao bồ không đi học với mấy đứa kia?> Tobias hỏi.

<Tui thật sự chẳng muốn trả lời câu hỏi của bồ. Bồ đã tìm ra cái gì chưa?>

Tobias đánh võng một vòng, lười biếng mặc cho luồng khí nóng nâng lên. <Không nhiều. Tụi mình đã đi theo Henry- tức là "H"- tới trường đại học. Hình như ông ta là trợ giảng cho một giáo sư nghiên cứu vật lý hạt nhân.>

<Ax sẽ tìm hiểu và sẽ biết thôi. Còn gì nữa?>

<Ồ, ngoại trừ lúc ông ta đi vào phòng nghỉ, chắc chắn là để hoàn hình, còn đâu tụi mình đã giám sát ông ta suốt buổi sáng nay. Cassie và Rachel đã lẻn vào bên trong, thấy rằng đó là nơi lý tưởng để hoàn hình. Phần lớn thời gian ông ta ngồi bên bàn làm việc, hoặc tán dóc với mấy đồng nghiệp và ăn bánh cam vòng. Sau đó Rachel và Cassie đi học, còn mình lượn vòng quanh. Vào khoảng 11 giờ, Henry nhận được một cú điện thoại, hình như khiến ông ta run lên. Điều tiếp theo mình biết là ông ta gấp rút về nhà. Trừ phi ông ta biến hình thành con gì đó cực nhỏ và bay đi, còn đâu mình nghĩ ông ta vẫn còn ở đó.>

<Hoặc ở trong nhà kính. Tui muốn chắc cú hơn,> tôi bảo.

Tôi lướt xuống, gần mái nhà của Henry McClellan. Áp sát khu nhà kính nối liền với ngôi nhà gạch bằng một mái chái dài bốn năm mét, trông giống đường hầm.

<Cẩn thận, Marco,> Tobias cảnh báo.< Ổng đang xúc động và hoang tưởng.>

<Và chắc chắn đang rình tụi mình. Tui biết. Tui biết.>

<Có lẽ đó là cú điện thoại về Mertil,> Tobias đoán, khi tụi tôi hạ xuống cách nhà kính sáu mét.

<Có lẽ là Visser Ba,> tôi nói có kìm giọng bông lơn. <Đừng có thi vị hóa.>

Tobias mặc kệ lời nhận xét của tôi. <Ổng kìa,> cậu ấy chỉ.

<Trong hình hài Andalite.>

Gafinilan thấp thoáng bên dưới mái nhà khum khum bằng kính, đọng hơi nước, bên trong rợp mát một màu xanh lá cây…

<Theo như lời chú Ax thì,> Tobias giải thích. <Làm vườn là một thú vui ưa thích của người Andalite. Thật ra là một lĩnh vực nghệ thuật.>

<Hết xảy. Tui hứa sẽ mua cho ông ta một máy cắt cỏ hiệu John Deere nhân ngày Giáng sinh. Có dấu hiệu gì về Mertil không?>

Tobias đáp trên một cây sồi bự chảng trong nông trại Henry McClellan. <Mình không thấy, chỉ thấy Gafinilan đang cắt tỉa lá hay làm gì đó với dụng cụ xén lông cừu. Ổng làm chăm chú, tập trung ghê lắm.>

<Vậy thì để mình lại gần hơn.>

<Ê, Marco, hổng phải ý hay đâu. Ngộ nhỡ ông ta ngước nhìn lên thì sao?>

<Ngộ nhỡ ông không ngước?> tôi phản bác. <Hứ cái ông này thật bỉ hiểm. Tui muốn biết về ổng càng nhiều càng tốt trước khi ổng bày lộ chân tướng ra.>

<Ừ, nhưng mà…>

Không có nhưng nhị gì hết. Tôi lướt xuống thấp, thấp hơn, mắt căng ra hầu thu hết tất cả mọi chi tiết vào tầm nhìn. Chợt…

Ddziiiitttt!

<Áááááá!>

Tôi thậm chí còn chưa đụng vào lớp cửa kính! Một cú điện giật khiến tôi lật nhào, suýt lộn ngửa, cách mái nhà kính chưa tới ba tấc. Tôi kìm lại, đập cánh cuống cuồng, ráng đừng đề chạm mái kính, cũng ráng đừng đến gần nó quá giống như một giây trước..

<Marco?>

Nhà kính này có trường lực rào quanh. Một biện pháp bảo vệ rất tự nhiên của Gafinilan.

<Marco! Trả lời mình đi!>

Tôi không thể. Cơn đau xé trời. Ghê gớm quá. Tâm trí người của tôi tê điếng.

Tôi nháo nhào bay lên, chẳng biết về hướng nào hay cố thoát khỏi cái gì. Những giác quan ó biển chiếm lĩnh, khiến tôi cứ bay và bay, chìm đắm trong cơn đau…

<Marco! Bồ đang làm gì vậy? Ra khỏi đó mau!> Tobias thét lên.

Tôi không thấy có camera giám sát nào gắn trên mái nhà, cho đến khi quá trễ.

<Coi chừng! Ông ta có máy Cắt!>

Tiếng thét của Tobias xuyên qua tâm trí đang đau thất thần của tôi. Quay lại, tôi thấy cái đầu và đôi tay cầm vũ khí của Gafinilan chĩa xuyên qua cửa sổ mái, chỗ bằng phẳng nhất trên mái nhà.

Máy Cắt chĩa thẳng vào tôi.

<Đầu hàng đi!> ổng quát ong óng trong đầu tôi. Tôi chẳng trả lời, hy vọng có lẽ - chỉ có lẽ thôi - ông ta sẽ nghĩ tôi chỉ là một con chim vớ vẩn đi lạc…

Đây hổng phải là lần đầu tôi đánh giá thấp ông ta.

Xẹt!

Ông ta bắn! Tôi thấy ánh chớp trước khi cảm thấy cơn đau.

<Ááááá!>

Một trong những móng vuốt của tôi biến đâu mất tiêu.

<Đó là phát súng cảnh cáo!> Gafinilan gằn giọng.

Bạn không thể tưởng tượng được sẽ hoảng vía ra sao khi nhìn xuống thấy một mẩu thân thể mình mất đi - cho dù bạn đang ở đang lốt nào. Thấy khoảng trống huơ nơi đứt lìa có máu và thịt ụa ra.

<Đầu hàng đi!> Gafinilan yêu cầu. <Nếu không sẽ chết.>

Chẳng có sự lựa chọn nào cả.

<Đi tìm bọn bạn! Đi tìm Ax!> Tôi bảo Tobias bằng giọng truyền riêng. <Nhanh lên!>

Gafinilan vẫn cầm máy Cắt chĩa vào tôi.

<Đáp xuống sân sau, bên cạnh nhà kính,> ông ta chỉ thị. <Sau đó hoàn hình.>

CHƯƠNG 9

<Ô, mắt ta không đánh lừa ta đấy chứ.> Gafinilan ngạc nhiên nói, khối cơ bắp nặng cả mấy trăm ký của ông sững lại. <Khi ta thấy mi lần đầu thì trời tối, ánh sáng mờ nhạt… nhưng mi là Người chứ không phải Andalite.>

Tôi chật vật đứng lên trên hai chân. So với việc mất móng vuốt, việc này cũng tệ hại hổng kém. Chỉ có một ít bùn đất rớt vương vãi trên nền nhà.

"Ông nhìn thấy rồi đấy."

Gafinilan xỉa máy Cắt vào tôi như một ngón tay đang quở trách.

<Ai cho mi quyền năng biến hình?> Ông chất vấn.

"Điều đó có gì khác biệt?"

<Khác biệt giữa cái đúng và cái sai,> Gafinilan đốp chát. <Người Andalite nào trao cho mi quyền năng biến hình là đã phá vỡ luật *Lòng Nhân Từ Của Seerow*. Hắn ta là tội phạm.>

"Người Andalite ấy đã chết rồi," tôi nói hờ hững. "Tôi hổng chắc ông còn gọi người nào khác là tội đồ nữa không, nhưng mà, hãy để ông ấy - người hổng hề có lỗi - đặt viên đá đầu tiên."

<Mi ngụ ý gì, con Người?>

Đột nhiên tôi điên tiết lên, quên cả sợ. "Ta chẳng ngụ nghiếc gì cả. Ta nói sự thật. Mi đã thỏa hiệp gì đó với Visser Ba. Ta không rõ mi muốn đạt được điều gì, nhưng ta biết rõ điều này: rằng Visser Ba là Yeerk. Hừ, người Andalite vốn thông minh, sáng láng mà. Vậy thì, hãy cho ta biết cái gì khiến mi làm thế?"

PHỤT!

Tay tôi vội chụp lấy cổ. Né lẹ. Hú hồn - đó là một cú cảnh cáo. Và rồi lưỡi dao đuôi kề vào cổ tôi.

<Ta không phải là đồ phản bội.> Giọng truyền của Gafinilan trầm thấp và đe dọa.

<Gafinilan!>

Là Ax!

Ảnh đã phóng qua hàng rào bao quanh khuôn viên nông trại H. McClellan, đuôi vồng lên, sẵn sàng chiến đấu.

<Nếu ông là người Andalite chính trực,> Ax nói, dừng lại cách tụi tôi chưa tới ba mét, <thì ông sẽ không làm tổn hại đến con Người này. Bây giờ anh ấy đã thuộc về phe chúng ta - một chiến binh chống lại Yeerk. Hạ gục anh ấy ông sẽ là kẻ phản bội.>

Gafinilan quăng mắt cuống ra nhìn Ax. Mắt chính của ông vẫn chĩa vào tôi, vẻ chán chường.

<Mi dám thách ta ư, *linh nhỏ*?> Ông ta mệt mỏi hỏi.

<Tôi dám đấy,> Ax khẳng khái. <Những người trong hội đều

biết chúng tôi đang ở đây. Chỉnh hoàng tử của tôi đã phái chúng tôi tới đây nói chuyện với ông.>

Gafinilan không phản ứng lại ngay lập tức mà đứng như trời trồng, cứ như đang ước lường từng đứa tụi tôi. Nét mặt ông ta thật khó đoán.

<Ta cảnh cáo mi, hãy đứng đó không được đến gần,> cuối cùng ông lên tiếng. <Hoàng tử của mi đã lăng nhục ta khi phớt lờ mệnh lệnh của ta và phái đến những đứa trẻ loài người.> Từ tốn nhưng mang vẻ bỡn cợt, ông rút lưỡi dao đuôi ra khỏi cổ tôi. <Nhưng ta muốn nói chuyện với ông ấy, bằng không ta sẽ chẳng nói chuyện với bất cứ ai.>

Tôi lùi lại. Cảm thấy da cổ mình tê tê nhồn nhột. "Vậy thì tôi nghĩ cuộc đấu khẩu đến đây là chấm dứt."

Tôi bước xa khỏi Gafinilan và tiến một bước về phía Ax.

<Không đâu!> Ông Bự cất tiếng.

Chầm chậm tôi quay đầu lại, nhìn vào Người Andalite Bự.

Trong thoáng chốc, tôi nghĩ mình bắt gặp nét run run trên gương mặt to tướng của ông. Một cái rùng mình nhẹ, hoặc là tôi chỉ tưởng tượng ra.

<Không,> ông ta lập lại, giọng truyền trầm và bình thản hơn. <Xin vui lòng đi vào trong này…>

<Marco? Ax? Tụi mình đã ở đây. Cả ở phía trước lẫn phía sau ngôi nhà.>

Jake đó. Hết xảy.

"Rồi," tôi nói với Gafinilan. "Chúng ta hãy nói chuyện đi."

Gafinilan dẫn tôi và Ax qua một cánh cửa bên hông lối vào đường hầm của nhà kính. Từ đó chúng tôi đi vào ngôi nhà chính qua cửa sau - chắc hẳn là có gắn màn hình - và bước vào nhà bếp lịch duyệt, theo đúng kiểu dáng trên các tạp chí *Sống Cùng Martha Stewart*, *Nhà Đẹp* hay *Tìm Hiểu Kiến Trúc*… Mẹ kế tôi thường hay đọc một trong những tờ tạp chí này.

<Nhà ông là một vi dụ thú vị, xác thực về nơi sinh sống của loài người ở ngoại ô,> Ax trịnh trọng nhận xét.

<Tôi rất cảm kích lời khen ngợi của anh, Aximili,> Gafinilan đáp, cũng trịnh trọng không kém. <Thật khó mà học chi tiết văn hóa loài người. Nhưng điều đó rất quan trọng, nó giúp tôi và Mertil ẩn mình ở nơi vô cùng bình thường. Mặc dù tôi thừa nhận mái nhà này thấp quá, đôi khi cũng khiến tôi lúng túng. Không gì bằng được sống ngoài trời bao la.>

"Đó là nông trại dành cho ông," tôi bảo. "Lần sau, ông hãy trổ cửa sổ mái ở tất cả mọi phòng chứ không phải chỉ ở nhà bếp."

Gafinilan làm ngơ lời nhận xét của tôi, tiếp tục dẫn tụi tôi thăm nhà bếp. Nơi này quả là thánh địa của đủ các món đồ gia dụng. Nào là tủ lạnh không đóng tuyết. Lò vi-ba, bếp điện, bếp lò của người Viking.

Máy rửa chén Bosch. Máy xay thịt KitchenAid. Tất cả đều sạch và sáng bóng. Dì Nora hẳn sẽ thấy như ở trên thiên đường nếu được ở đây. Ôi trời, có lẽ là tôi đã dành quá nhiều thời gian để theo dõi các chương trình bếp núc trên kênh *Thực phẩm* rồi.

"Ui, nhà bếp thế mới là nhà bếp chứ, Gafinilan," tôi trầm trồ. "Nhưng coi bộ nó hổng bao giờ được sử dụng. Chẳng có cái chén đĩa bẩn trong bồn, chẳng có chảo nồi treo trên tường hay giẻ nhúng xà bông trên kệ. Đời nào ai lại tin là hai người các ông sống ở đây."

Gafinilan hướng mắt chỉnh vào tôi. <"Hai người các ông" không sống ở đây,> ông ta chỉnh lại. <Ít ra là theo như con Người nhìn nhận căn nhà này thuộc quyền sở hữu của Henry McCellan. Ông ta trú ngụ ở đây một mình, sống lặng lẽ. Phần lớn thời gian ở văn phòng của mình tại trường đại học. Chẳng có bạn bè, ông ta thuộc tịp mà loài người gọi là "người cô độc.">

Ồ, như vậy là một câu hỏi sáng tỏ. Gafinilan dẫn tụi tôi đi qua năm ba căn phòng khác - phòng nào cũng đều nguyên vẹn, chưa sử dụng. Kể cũng phải, những tấm thảm trắng, ghế bọc vải lụa màu hồng đâu có hợp với hai anh chàng móng guốc lấm lem và không có khả năng ngồi kia.

Đúng là Mertil và Gafinilan phải sống ở nơi nào đó khác trong ngôi nhà này.

Thứ duy nhất không ăn rơ với căn nhà hoàn hảo này là mấy bức tranh nghệ thuật. Rõ ràng là mua từ quán tranh của anh họa sĩ nghèo rớt mùng tơi nào đó dựng bên lề xa lộ. Tức là tranh vẽ trên vải nhung đen, được bán trên một chiếc xe Callilac cũ. Có bức phong cảnh biển và cả bức anh hề với đôi mắt buồn so.

Trước khi tôi hỏi xem bức Elvis đang khóc treo ở đâu thì Gafinilan dẫn tụi tôi trở lại nhà bếp. Trên bức tường đối diện cửa có một bàn phím. Nó bị đôi vai chành bành của Gafinilan che mất khi ông lúi húi bấm mật mã. Một cánh cửa ngầm bên trái bàn phím mở ra.

<Xin mời vào. Đây là tư phòng của chúng tôi.>

Bằng giọng truyền riêng cho tôi nghe, Ax báo cho Jake biết rằng tụi tôi đang bước vào căn phòng bí mật; rằng Jake và tụi bạn phải sẵn sàng xông vào tiếp ứng khi nghe bọn tôi kêu cứu.

Ax bước lên trước, tôi huýt gió. Đó là một lòng máng tỉ hon kiểu Andalite.

<Mertil và tôi thật may mắn vì đã thu lượm lại được nhiều thứ còn sót sau vụ rớt phi cơ,> Gafinilan giải thích. <Quan trọng nhất là nguồn cung cấp năng lượng và máy phát trường lực. Cái sau rất quan trọng và cần thiết cho sự sống còn của chúng tôi.>

Tôi cười khô khốc. "Ông khỏi cần nói tôi cũng biết."

Trạm máy tính! Có gần một chục máy tính. Mỗi màn hình chạy một chương trình khác nhau, nhìn sơ qua chẳng có máy nào quen thuộc với một tay hacker như tôi cả.

Có cả năm sáu màn hình ti vi lớn. Mỗi cái đang chiếu một chương trình truyền hình khác nhau. Tất cả đều là của đài CNN – từ các bộ phim Hollywood tới những chương trình thời sự trực tiếp.

Sàn nhà phủ đầy cỏ êm mượt. Không có ghế, nhưng có một cái bàn cao, dài, trên đó để rất nhiều loại vũ khí cầm tay.

Bức tường sơn tèm lem đủ màu sắc. Trần nhà màu xanh da trời. Hình như không còn phòng nào khác ngoài căn phòng rộng rãi này. Hoặc có thể có mà chìm ngầm trong tường. Không chừng còn có những bản điều khiển bí mật khác.

Bởi vì tụi tôi không thấy Mertil đâu cả.

CHƯƠNG 10

<Hoàng tử Chinh Chiến Gafinilan, tôi muốn hiểu tại sao dường như ông không quan tâm đến việc gia nhập đội quân chống Yeerk của chúng tôi?> Ax hỏi.

Tới đây thì mọi thứ đã tiến triển tốt.

Nhưng thay vì nhìn đầu móng guốc Ax cọ quệt trên sàn nhà đầy cỏ, tôi lại nhìn vẻ mặt của Gafinilan - chuyển từ thất thần sang bình thản, không thể đoán biết được rất tiêu biểu của người Andalite. Tất cả diễn ra chưa đầy vài giây.

<Khá lắm, *lính nhỏ* Aximili,> ông Gafinilan nói, xụ người xuống cho thư giản hơn và ít biểu lộ tức tối hơn. <Có lẽ anh sẽ thấy câu chuyện của tôi chẳng hay ho gì, nhưng mà nó là sự thật và do chính tôi kể cho các anh nghe,> ông nói tiếp. <Cách đây không lâu, tôi được bổ nhiệm vào lực lượng tàu Mái Vòm tham gia cuộc chiến chống Yeerk, giống như anh trai Elfangor đáng kính của anh.>

<Vâng.>

<Mertil và tôi là những phi công chiến đấu. Chúng tôi cùng học chung học viện, và mỗi người đều đạt danh tiếng về thành tích học tập xuất sắc và lòng dũng cảm. Tuy nhiên, chẳng ai miễn nhiễm được sự khốc liệt của chiến tranh. Trong khi chiến đấu với tàu Lưỡi Rìu, tàu Mái Vòm bị phá hủy, chiến đấu cơ của tôi bị trúng hỏa lực, tiêu mất động cơ chính. Ngay lập tức, tôi mất kiểm soát và đâm vào chiến đấu cơ đã bị thương của Mertil. Cánh của chúng tôi khóa vào nhau và cùng bị rớt nhào xuống mặt đất. Tôi chắc mẩm cả hai chúng tôi chết rồi chứ…>

Gafinilan ngừng lại, rồi sau một vài phút căng thẳng, ông nói tiếp.

<Nhưng thay vì vậy, không hiểu sao cả hai chúng tôi cùng sống sót, và trở thành những thương binh. Trải qua mấy tháng trốn chui nhủi trong rừng, tránh né những con mắt tò mò, cho đến khi tôi có thể thu phục được một con Người và dò dẫm đi vào thế giới loài người. Anh biết đấy, tôi chỉ bị thương nhẹ thôi: vài vết bỏng qua loa và dăm đốt xương sườn bị dập. Nhưng Mertil thì bị thương nghiêm trọng. Ngay lúc tỉnh dậy, anh ấy nhận ra cái đuôi của mình đã đứt lìa. Rồi thì không còn khả năng sử dụng thuật biến hình nên anh ấy không thể phục hồi lại được hình hài thật của mình. Bây giờ tôi không còn là chiến binh phục vụ cho thế giới Andalite nữa. Tôi là người bảo vệ, người bạn của Mertil. Dù sao thì…> Gafinilan nói thêm, bằng giọng truyền rầu rĩ, <phải chi tôi điều khiển được chiến đấu cơ của mình thì Mertil đâu phải chịu khổ sở như vậy.>

<Kinh khủng quá,> Ax thì thào, vẻ thông cảm thoáng qua trong giọng truyền của ảnh. <Mertil bị tước đoạt danh hiệu liệt sĩ anh

hùng, mà phải sống cuộc đời con lại là một *vecol.*>

<Tôi rất mừng là Mertil vẫn còn sống,> Gafinilan tiếp.

"Vậy anh ấy đâu rồi?" Tôi hỏi. "Tôi muốn gặp anh ấy."

<Không thể được!> Ax phản đối.

<Đúng thế!> Gafinilan nói.

"Ồ. Vậy thì vui lòng cho tôi hỏi *tại sao*?"

<Không thể phá vỡ sự tách biệt của một *vecol,*> Ax giải thích. <Sự sống tách biệt là chân giá trị duy nhất anh ta có.>

"Chà, tôi đâu có chỉ trỏ hay giễu cợt gì," tôi bảo. "Tôi không thể chào 'Hi!' với anh ấy sao?"

Không có tiếng đáp từ cả hai người Andalite. Đáng lý ra tôi nên ngậm miệng lại. Nhưng có điều gì đó khiến tôi không thể không hỏi. Tôi giả bộ cười: "Người Andalite các anh cần phải điều chỉnh lại thái độ với người tàn tật thôi…"

<Chúng tôi có những nguyên tắc của mình,> Ax nói gọn.

<Aximili!> Gafinilan gọi tha thiết, đổi đề tài. <Anh có vui lòng cùng tôi chia sẻ rễ *illsipar* không?>

Chuyện lạ đây. Khi Ax ở trong lốt người, ảnh không thể ngưng ăn bánh quế. Điều đó thật đáng sợ! Ái chà, tôi bắt gặp ánh nhìn sáng rỡ như khi thấy bánh quế nháng lên trên gương mặt Andalite vô cảm của Ax. Nét biểu cảm đó có nghĩa là "Hãy mau thết đãi tôi bây giờ đi, nếu không tôi buộc phải làm ông đau đấy."

<Cám ơn,> Ax nhã nhặn nói. <Tôi đã không ăn rễ *ilisipar* kể từ khi tôi rời thế giới quê nhà.>

Gafinilan lộc cộc ra cửa sau, dẫn tụi tôi trở lại nhà kính.

<Ông là một chuyên gia làm vườn, Gafinilan,> Ax tấm tắc khen.

<Tôi đã nghiên cứu thực vật học và kỹ thuật canh tác từ hồi còn trẻ. Quả là một nỗ lực phi thường nhưng cũng mang lại những đền bù. Nó giúp tôi học cách chăm sóc và nuôi dưỡng các loại cây của Trái đất…>

Dẫu chẳng biết mô tê gì về kĩ thuật nhà kính, nhưng tôi cũng phải công nhận là ông Gafinilan có tay trồng trọt. Có ít nhất mười loài hoa được trồng thành những luống thẳng thớm. Hoa hồng, hoa huệ cam, mẫu đơn tím - Gafinilan thật tử tế khi gắn ở mỗi loài cây một tấm biển đề tên, để những người tay mơ đọc mà biết. Những bụi hoa và cụm lá xanh mơn mởn, có cả những thân cây ngâm trong lọ. Trên lối đi nghiêng dốc có rải đá Nhật Bản.

<Tôi trồng rễ *ilisipar* từ những hạt giống lấy trong khu vườn nhà tôi trên thế giới quê nhà,> Gafinilan giải thích. Bàn tay bự khác thường của ông cầm năm sáu cuống cây giống như củ hành non, nhưng lại có màu phơn phớt hồng. <Nó là loài cây dễ trồng và mọc tốt ở đây.>

Tôi háo hức dòm hai người Andalite đặt vài nhánh rễ xuống đất rồi bắt đầu ăn theo kiểu Andalite. Dã nát dưới móng guốc và thẩm thấu

dinh dưỡng của nó.

Thật kinh ngạc, kết quả: hai người Andalite dường như quên phéng đi sự có mặt của tôi. Thế nên, tôi đề mặc họ đó mà ra ngắm những cây có xuất xứ lạ do Gafinilan trồng. Tản bộ giữa các lối đi chật hẹp, đặt rải rác những túi đất, xẻng khum, bình tưới và những cây xương rồng trồng trong chậu nhỏ.

"Vùùvùù!"

Cái gì vậy kìa!

Tôi giơ tay xua xua không khí. Con ong.

"Vùùvùù!"

Thêm một con ong nữa. Khua vội, nhưng tôi chỉ phí thời gian. Con ong không quan tâm tới tôi, nó chỉ chú ý tới những luống hoa ngọt ngào, màu sắc sặc sỡ trong nhà kính.

Dĩ nhiên, Gafinilan nhờ cậy tụi ong để thụ phấn cho cây cối của mình.

Tôi liếc nhìn coi Ax và ông chủ nhà có còn say sưa với nghi thức *illsipar* hay không. Vẫn còn…

Tôi vội tìm trong nhà kính coi có tổ ong nào không. Không hề…

Tôi kiểm tra lại bộ óc của mình xem trong đó có tí chút kiến thức gì về loài ong mật này không. Chẳng hạn như, chúng có đốt hay không? Hổng có gì.

Nhưng tôi sẽ hấp thụ con ong. Nếu ong đến và quay về tổ nằm bên ngoài nhà kính không bị kẹt trường lực - thì chúng biết lối ra vào an toàn.

Đó chính là điều tôi cần.

Tôi đứng im re, hy vọng cơ thể mình tỏa ra một mùi hương ngòn ngọt. Và rồi…

"Vùùvùù!"

Chụp được rồi! Tôi giữ lỏng con ong trong tay, hấp thụ được nó.

<Cám ơn ông đã đãi tôi món ngon.>

Tiếng Ax! Vẫn nắm chặt con ong, tôi liếc qua mấy lọ ươm cây và nhìn hai người Andalite vừa ăn quà vặt xong.

<Hân hoan đón tiếp anh,> Gafinilan đáp, một mắt cuống chĩa về hướng tôi.

Tôi mỉm cười.

<Có lẽ bây giờ hoàng tử của anh sẽ vui lòng đến thăm tôi chứ?> Gafinilan hỏi. <Bởi vì anh thấy đấy: tôi vô hại. Làm ơn bảo ông ấy là tôi rất hân hạnh tiếp đãi ông ấy những đặc sản từ thế giới quê nhà.>

<Tôi cần phải giải thích…>

"Vâng, đi nhiên," tôi ngắt lời của Ax. "Chúng tôi sẽ chuyển lời mời của ông."

Ax nhìn lại tôi, hơi lúng túng. Tôi cười toe toét…

Con ong khỉ gió chích tôi một vố!

Ai da! Tôi mở bàn tay và quăng con ong xuống đất. Rồi tôi lại gần

hai người Andalite.

<Tuyệt!> Thình lình Gafinilan nói với vẻ xuề xòa của ông chủ mến khách. <Aximili, tôi mong chờ anh quay lại và được gặp Hoàng tử của anh!>

CHƯƠNG 11

Hoàng tử của Ax, tức thằng bạn nối khố của tôi sẽ không tới thăm Gafinilan trước khi tôi tự điều tra thêm nhiều điều.

Nhưng tôi không nói cho nó biết.

Tụi tôi gặp nhau ở khu thương xá. Ax, trong lốt người, và tôi thung dung ghé vào các cửa tiệm, cùng ngắm nhìn mọi người đi mua sắm.

Jake đi lơ phơ một mình, dạo qua dãy cửa hàng Nike, giả đò quan tâm sâu sắc đến vấn đề vô hại là thể thao.Tobias đi cùng Rachel. Nhỏ đang bận rộn xách giỏ quần áo mới mua từ tiệm *Tốc Hành* và tiệm *Bé Bé* còn Tobias coi bộ lúng túng, lụp chụp, không hợp với nơi này lắm.

Cuối cùng là Cassie trong bộ đồ jeans vừa khỉt.

Rất tình cờ, tụi tôi cùng dạt đến quầy bán đồ ăn. Ax muốn mua một hộp bánh quế. Jake nghĩ chai Pepsi là được rồi. Ai mà biết tại sao nó lại nghĩ thế.

Không hẹn mà gặp, tụi tôi cùng đến ngồi xúm xít quanh một bàn trống. Trong khi Ax bận bịu ăn làm lấm lem mặt mày, và tôi ra bộ chúi mũi vào cuốn truyện tranh lôi từ trong túi quần ra, thì tụi tôi kể cho bọn kia biết tình hình.

"Thiệt tình, bồ đã liều lĩnh hết chỗ nói," Jake lầm bầm, vẻ mặt và giọng nói tỉnh bơ.

"Ừa. Ừm… nhưng mà tụi mình đã thu thập được điều cần thiết," tôi cãi. "Tụi mình đã đột nhập và trong và bảo đảm Gafinilan là khẩu đại bác xì."

"Đúng vậy," Ax đồng ý, mặc dù phải khó nhọc lắm ảnh mới cất cái cằm lên để nói. "Tâm trạng ông ta có vẻ không ổn định. Nhưng… nhưng ông ấy là một tay làm vườn tài ba. Và ông ta đã tạo ra cho mình một vỏ bọc Người vô cùng hoàn hảo."

"Ừa… Ax hứng khăn giấy vào," tôi càm ràm, liệng cuốn truyện lên bàn. "Quả là một nơi quá hoàn hảo."

Rachel chen vào câu chuyện. "Xem ra ông ta đã cố gắng quá mức cần thiết. Kể ra cũng dễ hiểu. Có lẽ ổng sợ."

"Sợ ai?" Tobias hỏi. "Sợ chúng ta hay sợ bọn Yeerk?"

Jake nốc cạn chỗ nước ngọt cuối cùng. "Ông ta muốn gặp hoàng tử của Ax. Hà hà, chúng ta sẽ đi thăm Gafinilan một chuyến xem sao."

Chẳng phải là ý hay đâu, bồ tèo. Hừ, tui có cảm giác không hay lắm về ông ta. Nhất là trong hoàn cảnh này. Tui không rõ động cơ của ổng. Theo tui thì chúng ta nên đợi ít lâu rồi hẵng tới."

Jake nhún vai. "Đợi cái gì? Đợi Visser Ba tóm cổ ông ta hả? Đợi ổng khai với Visser Ba rằng có ít nhất một con người trong 'băng thảo khấu Andalite' hả?"

“Nhưng rủi ro lắm.” Cassie lên tiếng. “Marco nói đúng đấy,”

“Tụi mình phải cẩn thận. Để mình vào thám thính trước.”

Jake đứng lên. “Mình phải về nhà đây. Tối nay mẹ mình nấu món mình ưa thích nhất. Nếu mình về trễ thì mẹ sẽ thắc mắc.”

“Mình đi cùng với bồ,” Cassie hăng hái.

“Mấy bồ bàn kế hoạch thăm Gafinilan đi nha, càng nhanh càng tốt,” Jake thêm. “Có lẽ là tối mai.”

“Mình cũng đi đây,” Tobias đứng lên và vặn vẹo cánh tay. “Nơi này chẳng hợp với mình gì cả. Chú Ax, chú có về cùng cháu không?”

Ax võ bụng. “Ừ, Tobias. Chú tin là mình no bộn rồi.” Ánh đừng lên và vét nốt miếng bánh quế cuối cùng trong hộp.

Chỉ còn tôi và Rachel ở lại.

Tôi ưỡn ngực lên và cười toe. “Hà cớ gì mà bồ ở lại cùng với tui vậy, Rachel?”

“À, để chứng kiến bồ hành động ngớ ngẩn như thế nào ỉ mà.” Nhỏ tựa lưng vào ghế. “Này Marco, bồ đang toan tính điều gì vậy?”

Tôi giơ tay lên trời, tỏ điệu bộ đầu hàng. “Ô ô ô. Rồi sao…?”

“Bồ luôn luôn lập dị đó, biết không?”

Tôi cười phá lên. “Cám ơn. Tui cũng đoán vậy.”

“Nhưng bồ cũng là đứa luôn linh cảm thấy những trúc trắc. Mình có thể chặn ngang những câu đùa nói vô duyên của bồ, nhưng mình không thể làm ngơ bản năng hoang tưởng của bồ.”

“Hì hì, cám ơn lần nữa nha,” tôi bảo.

Rachel nhíu mày. “Mình hiểu rằng… nghe này, Marco, bồ sẽ không để Jake gặp Gafinilan trước khi đích thân bồ trở lại đó xem xét chứ? Đừng chối cãi nhé, bồ đang nung nấu một kế hoạch nào đó phải không? Nói cho mình biết đi.”

Bất giác, tôi liếc nhìn quanh coi có ai nghe ngóng không. “Tại sao? Để làm gì? Để bồ về ton hót với anh chàng người chim và đem nộp tui cho Jake hả?”

“Bồ thiệt là ngốc.” Rachel than van. “Hãy để mình đi cùng với bồ. Bồ cần phải có ai đó hậu thuẫn chứ.”

“Biết ngay mà! Tui biết là bồ rất quan tâm đến tui…”

Rầm!

Đó là khi Rachel đá một cú trời giáng vào ống khuyển của tôi.

CHƯƠNG 12

Hổng có thời gian thử nghiệm thực tế lốt hình biến ong cho "nhiệm vụ" sắp tới, vì vậy tôi vào Internet, hy vọng sẽ khám phá những khả năng và nhược điểm của ong. Những thông tin có thể giúp tôi lường trước sẽ gặp điều gì khi trí não ong mật nổi bật lên.

Và thế là tôi phát hiện ra những điều khiến lỗ chân lông tôi nổi gai cả lên, rằng: ong mật, giống như kiến, là một loài côn trùng sống có tổ chức xã hội. Tuy quy mô đàn của loài ong hổng lớn như kiến, nhưng mỗi cá thể ong đều có nhiệm vụ, bổn phận cố định suốt đời - là công đoạn nhất định của cả một quy trình. Giống như cái máy, cả đời ong tận tụy vì sự sống còn của bầy, cống hiến một trăm năm mươi phần trăm cho cái tổ của nó…

Giờ thì tôi đã hiểu tại sao người ta hay nói "siêng năng, bận bịu như ong".

Cái này hổng làm tôi vui sướng gì. Đã từng là kiến một lần, tôi đã từng bị một mẻ sợ teo vòi, đã trải qua điều kinh khủng nhất trong cuộc đời vốn toàn những điều kì dị của mình.

Là kiến, tôi đã không còn là mình. Cả Jake và tụi bạn cũng thế. Hổng hề có ý thức nào về mình cả. Hầu hết mọi người không thể hiểu khi mất đi cái phần ý thức ấy nó sẽ như thế nào đâu. Nó ghê gớm hơn bạn gặp ác mộng gấp một trăm lần ấy.

Tôi hít một hơi thật sâu rồi liếc nhìn đồng hồ đeo tay. Ôi dào, thời gian trôi vùn vụt khi ta sợ.

Tụi tôi gặp nhau vào sáng sớm hôm sau. Rachel trong lốt đại bằng đầu bạc còn tôi làm ó biển. Tụi tôi cùng bay tới nhà Henry McClellan.

<Giờ sao?> Rachel hỏi tôi.

<Đáp xuống và trinh sát.>

Chưa tới ba phút sau khi đáp, tụi tôi đã tìm thấy một con ong - đang bay về hướng nhà kính. Tuyệt! Có lẽ tôi chẳng cần phải kiếm tổ của nó nữa

<Nó đang làm gì vậy?> Rachel hỏi.

<Tui không biết. Cứ quan sát đã…>

Cái đó chẳng dễ gì. Ong ta cứ lượn ngoằn ngoèo, vù xiên vù xẹo. Lên rồi xuống. Qua phải, bổ nhào xuống rồi lại quẹo qua trái, vút lên. Đổ dốc méo xẹo, đổi hướng đột ngột, rồi lại quay về vị trí cũ.

Xong tiết mục nhào lộn cuối cùng, nó tỉnh queo, nhẹ nhàng chui qua một cái lỗ nhỏ tí trên tấm kính.

<Kia kìa Marco,> Rachel bảo. <Lối vào cho bồ đó.>

<Xời. Làm sao lọt qua được cái thùng hạt nhân ấy mà không bị nướng thui hả?!>

<Tốt nhất là bồ đi theo một con ong khác,> Rachel chỉ. <Đi nối

đuôi nhau ỉ. Vậy là tụi mình cần cái tổ rồi.>

Nhỏ nói đúng. Tuân thủ hệ thống bầy đàn của ong là cơ hội an toàn nhất – và duy nhất - cho tôi vào bên trong.

Tụi tôi tìm ra tổ ong nằm kín đáo trên một chạc cây ở cuối sân sau của nông trại H. McClellan.

<Gafinilan đào đâu ra tiền cho cái cơ ngơi này nhỉ?> Tôi lẩm bẩm. <Cái sân rộng đến ba hec-ta là ít...>

<Bồ tụng lô-tô à?> Rachel đậu trên một cành sồi kế bên cái cây già cỗi, đã mục một phần, hứng một xã hội loài ong. <Mình canh chừng khi bồ hoàn hình, biến hình và tiếp cận ngôi nhà. Nếu có bất trắc gì ở trỏng, hãy gọi mình,> nhỏ cảnh báo. <Đừng chơi trò anh hùng đấy.>

<Chẳng nguy hiểm đến mức vậy đâu,> tôi lầm xầm.

Tôi đáp xuống gốc cây Rachel đang đậu, hoàn hình cấp kỳ rồi đến đứng ngay bên dưới tổ ong.

Chẳng đứa nào trong bọn tôi ham biến hình thành những sinh vật nhỏ tí tẹo, nhất là côn trùng. Nếu là kiến nữa thì càng hãi. Ong mật tuy có đầu óc hơn kiến nhưng nó cũng chỉ o e, rì rì suốt thôi. Phải chăng như vậy có nghĩa là chúng ít bị điều khiển, ít khờ khạo và ít hung bạo hơn?

Bây giờ hoặc không bao giờ. Tôi thu mình ráng chế ngự nỗi kinh sợ khi teo rớt còn nhỏ như một viên kẹo dẻo hình gấu trong khi óc cố mường tượng ra hình ảnh con ong.

Biến hình hổng tuân theo một trình tự hay quy luật nào hết ráo. Nó là một quy trình bất định, hoàn toàn hổng thể dự đoán trước được.

Lần này, thân hình tôi trở thành mình ong trước hết. Marco từ đầu tới ngực, đến ong, rồi lại Marco ở phần dưới. Ỉ ẹ.

Tôi có nói với các bạn rằng ong mật là một loài có bộ xương ngoài chưa ta? Điều đó có nghĩa là, chúng hổng có xương ở bên trong cơ thể. Vậy là, lúc này tôi chắc mẩm mình hổng có xương sườn hay xương sống gì ráo…

<Tởm quá,> Rachel nhận xét.

Tôi quyết định hổng trả treo với nhỏ.

Chất ki-tin, đó là chất liệu tạo nên vỏ giáp cứng ngắc để bảo vệ ruột gan phèo phổi ong, và giữ cho nó luôn khô ráo…

Phịt. phịt.

Hai cái cánh mỏng ốm nhách bung ra khỏi thân. Rồi niêm mạc có động mạch – phần trước rộng hơn. Tới cái đuôi làm bánh lái cho ong bay.

Vụtvụtvụt…

Hằng trăm, hàng ngàn sợi lông tòe ra khắp cơ thể tôi.

<Ừ, khá hơn rồi đấy,> Rachel ghi nhận.

Phần thân trên của tôi tòi ra thêm ba cặp chân phân đốt nữa. Khi biến hình xong, tôi có thể bước đi và có thể dùng hai chân trước rửa

râu.

Rồi râu cũng mọc ra, cũng phân đốt và có lông bao phủ. Đó là cơ quan cảm biến cực nhạy, để sờ chạm và phát hiện mùi hương, nối kết trực tiếp với não.

Ghê quá, mấy sợi râu bắt nguồn ngay từ hốc sọ.

Ờ mà, đầu người đã biến thành đầu ong hình tam giác. Miệng người đột nhiên bị bít lại, cắm dính vào ngực.

Phụt!

Cái miệng dọc tóe ra. Một vòi hút. Cái lưỡi dài lờm xờm lông giúp ong uống nước. Cái càng ở hai bên đầu giống như cái kìm, dùng để hút phấn hoa và tấn công, giành xé kẻ thù.

Ôi tôi mù. Mắt người không còn nữa. Rồi… Bụp bụp bụp bụp!

Nhìn thấy lại rồi. Hàng ngàn màn hình tivi cho thấy hàng ngàn thế giới. Tất cả nối kết tạo thành bức tranh ghép khổng lồ.

Ong không phân biệt được màu sắc như người. Cái tổ chim màu đỏ tôi thấy trước khi biến hình không còn là màu đỏ nữa. Nhưng trời ạ, tôi có thể thấy sự chuyển động! Những hình thù không rõ rệt đang chập chờn, lất phất - đó là hoa rung rinh trên cuống, hay một con bướm đang vỗ cánh rập rờn.

Bốp! Bốp! Bốp!

Thêm ba con mắt nữa nhỏ hơn nổ ra trên mắt ghép của tôi. Chúng chẳng phân biệt được cái gì, dù tĩnh hay động. Nhưng hình như chúng dò tìm ánh sáng.

Và đến cái bụng. Hên gì đâu, tôi là con ong cái - không phải vì tôi có cái bụng thon, mà vì tôi có mũi chích - ngòi đốt - nằm ở cuối bụng. Nó giống như mũi tiêm dưới da, nhưng đầu kim được bọc gai để có thể châm sâu vào da của nạn nhân, và nó tiết ta chất độc chứ không phun vitamin tẩm bổ.

Có vũ khí càng hay, nhưng đừng sử dụng đây, Marco, trí não người nhắn nhủ tôi. Nếu chích thì ngòi đốt sẽ dính lại trong người kẻ thù, rồi tôi sẽ mất tự do, và sẽ chết như con ong bị tôi hấp thụ (sau khi chích tôi một cú thần sầu).

Nhưng khi biến hình xong, tôi chẳng nghĩ gì đến "nguyên nhân và kết quả"- đốt là chết - ấy nữa. Ngay lúc đó, tôi chỉ biết mỗi một điều quan trọng: Làm việc và làm việc cho cái tổ, cho ong chúa của mình.

Cái tổ! Tôi cần phải về lại tổ!

Tôi bay vút khỏi mặt đất.

<Marco! Bình tĩnh lại coi!> Một loạt những âm thanh ong óng, chẳng có nghĩa gì đối với một con ong vang lên trong đầu tôi. <Không nên vào tổ!>

Tôi đậu lên khối có nhiều lỗ nằm trên thân cây chết. Gặp ngay anh bạn ong lính gác - một người thợ giống tôi - chặn lại. Tôi không có mùi kẻ thù. Thế là anh bạn ong liền bay tròn mấy vòng, ngó ngoáy ba cặp cẳng, rập rềnh đôi cánh rồi yêu cầu tôi đi tìm nguồn thực phẩm mới cho bầy.

Tất cả vì tổ! Tôi sẽ đi và thu hoạch…

<Marco! Bồ đang làm gì thế?>

Cái… gì. Óc tôi lúc lắc trở về vị trí. *Mình đang làm gì thế?*

Bỏ anh bạn cùng tổ đó lại, tôi phóng lên chỗ chú đại bàng đầu bạc-Rachel đang đậu.

<Bồ sao vậy?> Nhỏ căn nhằn. <Đúng là một chú ong mật ngu ngốc!>

<Xin lỗi. Nhưng tui hổng dám nói là ong ngu đâu à nha. Phải là cá nhân riêng lẻ mới so sánh xem sáng dạ hay tối dạ chớ!?>

<Mình cũng nghĩ thế,> Rachel thừa nhận.

<Thôi, dù sao thì cũng không đến nỗi tệ như kiến. Bồ biết kiến luôn dính tịt vào đàn như thế nào rồi đấy. Ong cũng tựa tựa vậy nhưng hổng sâu đậm bằng. Cứ như mình thuộc về một nông trường lớn ỉ. Tất cả đều cắm cúi gieo trồng, thu hoạch màu màng cho thế hệ sau và cung phụng ong chúa.>

<Ồ ồ, Marco yêu quý, bồ có còn kiểm soát được không đấy?>

<Này, có một cặp ong bay ra khỏi tổ. Có lẽ tụi mình nên đi theo chúng và hy vọng thu được kết quả.>

<Ừa.>

Tôi phóng vội theo cặp ong. Một con phóng ra khỏi nông trại. Một con nhắm về phía nhà kính. Đỡ cái là nó đi theo đường thẳng.

Dziiiiiiiii!

Hổng phải ong. Mà là một con bọ!

Phụt! Nó đáp ngay trước mặt tôi! Tới thẳng con ong tôi đi theo.

Cái quái gì vậy? Dẫu nhìn qua hàng ngàn màn hình, tôi cũng thấy gã bọ này bự hơn mình nhiều. Có lẽ là gấp đôi. Chân đầy xương và gai, mũi nó như cây kim bẹt.

<Marco! Cẩn thận!> Rachel la.

Quái vật côn trùng đâm trúng con ong. Mạnh dễ sợ. Nó quặp bộ chân xù xì quanh nạn nhân, nhốt vào "nhà tù". Ong ta bấn biu chống lại nhưng hổng ăn thua. Và rồi, tên cướp chọc mũi kim, sau đó thả ra

một xác ong héo rụi và khô queo - chắc là sự sống đã bị hút hết.

Thật kinh hoàng! Thủ phạm khoan khoái bay đi mất…

<Marco! Nó quay lại tóm bồ đó!>

Dziiiiiiiii!

<Nó ở sau bồ chừng ba tấc, mình cố bắt nhưng…>

<Aaaaaa!>

Tôi cảm thấy một cái cẳng nhám thọc vào bụng mình.

Không không không!

Cẳng thứ hai xiên tôi từ phía bên kia.

Tôi là món quà vặt cho loài côn trùng xấu xí này. Mất bao lâu để hút hết sự sống ra khỏi con ong? Tôi cảm thấy vòi hút - cây kim nhọn hoắt – chạm vào lưng mình.

Phụt!

Một làn gió thổi tốc tôi lên, rồi quăng tôi rớt xuống đất.

Tôi rơi, nhưng chưa chết.

Cố nhúc nhích đôi cánh, nhưng cái lưng tôi bị ghì chặt lại.

Huych!

Tôi chúi nhủi xuống đất. Choáng váng nhưng còn sống.

<Marco!> Rachel kêu. <Bồ không sao chứ?>

<Tui còn sống. Nhưng chẳng "không sao". Có cái gì đó vẫn bám vào tui.>

<Ồ, bồ ổn rồi,> nhỏ thở phào. <Mình đã bắt và xé nó ra làm hai. Xin lỗi đã làm bồ té.>

<Bồ được lượng thứ. Làm ơn đưa tui ra khỏi đây đi.>

Đại bàng đầu bạc tấn công bọ ở sân sau nông trại? Thật kì khôi!

Móng vuốt đại bàng đầu bạc-Rachel tóm lấy tôi (và những gì còn lại của tên sát nhân), bay vào bụi cây sau tổ ong. Tụi tôi, lần lượt từng đứa hoàn hình rồi lại biến hình. Chuẩn bị "bày keo khác".

Lần này, Rachel chú ý canh chừng bọn không tặc có cánh cho tôi. Sau khoảng chừng mười phút, vài chú ong bay về hướng nhà kính của Gafinilan. Tôi đi theo.

<Đã thấy trường lực,> tôi gọi to.

<Coi chừng, Marco.>

Phải nói là tôi thừa biết mình có thể bị sấy khô trong trường lực. Nếu là mắt người sẽ không bao giờ thấy cái vòng ấy đâu. Thật không thể tin được. Lúc này tôi đã biết thế nào là "màu tím trong mắt ong": sự pha trộn mạnh mẽ giữa màu vàng và tia cực tím.

Tệ quá! Xuyên qua nó là một đường hầm cong vun lên, đối với ong thì khá rộng. Đường hầm tóp dần về cuối, dẫn tới một cái lỗ trên tấm kính phía sau nhà kính.

<Tui sắp vào rồi,> tôi thông báo cho Rachel.

<Ừm Marco. Coi chừng phía trước. Gafinilan vừa vào nhà kính.>

Quá trễ. Đành liều thôi. Tôi trượt vào theo con ong, hãi hùng tiến tới gần Gafinilan. Ông đang chăm chú dồn cả hai mắt chỉnh vào một

tấm bảng đề tên cây.

Thình lình, ông đảo mắt cuống về phía tụi tôi. Ghi nhận diện mạo của ong, rồi lại oặt mắt cuống trở về công việc của mình.

<Tui ổn rồi, Rachel,> tôi nói. <Đang tiến thẳng vào nhà.>

Trong chuyến thăm đầu tiên, tôi nhớ là Gafinilan hổng đóng cửa sau thông nhà bếp với nhà kính. Hổng biết lần này thì sao.

Ồ, may phước đó là thói quen của ông ta. Tôi vù qua khung cửa mở.

Bay qua từng phòng trong nhà. Phòng khách lịch duyệt. Phòng ngủ không dùng tới. Nhà bếp sạch bong.

Tôi cố gắng sử dụng đôi mắt và cặp râu của ong để thu lượm thông tin.

Tôi ngửi thấy mùi hoa, cỏ và đất trồng được mang từ nhà kính vào trong nhà ở. Mùi sô-cô–la, nho khô và bánh quy Gafinilan cất trong những hũ thủy tinh hiệu Mason. Có mùi nồng nặc tỏa ra từ phòng tắm. Ối! Đủ loại xà bông thơm ở trỏng - *Clean, TopJob* và cả *Comet*.

Khắp nhà, phòng nào cũng phảng phất mùi đặc trưng, nhưng hổng dễ chịu lắm, của Gafinilan. Nhưng tuyệt nhiên, có một thứ mà tôi hổng nhìn thấy, ngửi thấy hay cảm thấy.

<Có gì trong đó không?> Rachel hỏi.

<Tui sẽ chỉ nói với bồ thứ hổng có ở trong nhà thôi nha,> tôi đáp. <Thứ này hổng ở đây lâu lắm rồi. Đó là Mertil.>

CHƯƠNG 14

"Mình không hiểu. Mertil đâu?" Jake hỏi, nhưng chỉ sau khi ngưng xỉa xói tôi về chuyện lộn xộn chui vào nhà Gafinilan một mình, sau khi thôi lườm nguýt Rachel, và sau khi thừa nhận chi tiết một người Andalite vắng mặt là rất có giá trị. Cả bọn đang ở trong khu chuồng thú nhà Cassie. Sự việc coi bộ rối rắm hơn rồi. "Liệu anh ta có từng tồn tại? Liệu người Andalite trong video có là giả?"

<Hoàng tử Jake, tôi xác nhận có Mertil-Iscar–Elmand ở học viện quân sự, và có một phi công tên như thế đã đạt được rất nhiều chiến tích vinh dự.> Ax dừng lại, tư lự. <Dĩ nhiên, tôi không biết anh ta không còn khả năng biến hình. Tôi hiểu rằng học viện không thu nhận *vecol*.>

"Ừ," tôi châm chích. "Bồ buồn vì vị anh hùng của mình đã hóa ra là người tàn tật. Thiệt tệ quá…"

"Để chuyện đó bàn sau," Jake gắt. "Chúng ta phải làm gì với Gafinilan đây?"

Rachel ngồi thu lu trong đống rơm. "Ổng không muốn, hoặc chưa muốn làm tổn hại chúng ta, nhưng cũng không có ý giúp đỡ. Ổng nhất định đòi yên thân và muốn gặp anh Jake. Thật khó hiểu."

<Hay là ổng không biết mình muốn gì…>

<Có chứ, Tobias. Ông ta biết quá đi chứ,> Ax phấn khích. <Rễ *illsipar*. Tại sao tôi lại không nhận ra từ trước nhỉ?>

Tôi lắc đầu. "Nhận ra cái gì cơ?"

<Gafinilan mời tôi ăn rễ *illsipar*,> Ax giải thích. <Nó là loài cây không độc tính, là món ăn giống như loài người uống cà phê hay trà vào mỗi buổi sáng vậy.>

"Ừm, nhưng…"

<Rễ *illsipar* còn có công dụng làm thuốc. Nếu dùng số lượng lớn, nó sẽ làm dịu cơn đau do bệnh *Soola* gây ra. Bệnh này do tổn thương gen, khiến bệnh nhân đau đớn các khớp xương, cơ bắp, và những đầu ngón tay. Trong vài trường hợp, nó có thể gây mù. Nó tấn công vào những bộ phận quan trọng của sự sống.>

"Được rồi," Jake bảo. "Nhưng mình vẫn không hiểu căn bệnh này thì có liên quan gì đến chúng ta?"

"Mình cũng hổng hiểu," Rachel bức bối… Nếu Gafinilan bị bệnh này thì sao ổng không tự chữa trị bằng cách biến hình. Ồ khoan khoan! Ôi, mình hiểu rồi. ADN của ổng vẫn còn mang mầm bệnh. Y như ổng bị kẹt cứng vậy."

Ax hạ thấp đầu. <Chính xác. Cách chữa trị duy nhất là hấp thụ, biến thành một Andalite khác, một người không có gen bị bệnh. Nói tóm lại, nạn nhân của bệnh *Soola* phải bỏ cơ thể bệnh tật của mình đi,

và buộc phải trở thành *nothlit*.>

Tobias nhìn Ax trân trối bằng đôi mắt diều hâu dữ tợn. <Nghe có lý đấy.>

<Không. Trong xã hội Andalite, chọn cách trở thành *nothlit* trong tình huống này, hay vì mục đích này, là bị coi như hành động hèn hạ, phi đạo đức và đáng khinh.>

"Nếu Gafinilan bị bệnh, tại sao chúng ta không thấy dấu hiệu đau đớn ở ông ta? Và nếu ông ta có ý định hấp thụ một Andalite khác," Cassie suy luận, "thì tại sao ông ta không hấp thụ Ax?"

Ax nói chậm rãi. <Gafinilan là người trưởng thành, với thân hình tráng kiện của một chiến binh. Ông ta không muốn phải mất công thích nghi với một cơ thể còn trẻ. Sẽ phải mất nhiều năm chờ cho cơ thể ấy lớn lên, phát triển hết mức. Ngoài ra, tôi không bao giờ cho phép hành động như thế diễn ra. Còn Gafinilan không biểu lộ dấu hiệu đau đớn là vì: chiến binh Andalite được huấn luyện cách che dấu sự suy yếu về thể xác và tinh thần,> Ax ngừng lại. <Nhưng khi cơn đau đến giai đoạn cuối cùng thì thật khó mà không phô bày ra.>

"Vì vậy, bồ nghĩ Gafinilan… vẫn hy vọng hấp thu cơ thể Andalite của Visser Ba chứ gì?" Tôi ngừng. "Hừ, việc đó không phải là quá khó."

"Không. Mình nghĩ ông ta muốn mình," Jake bất chợt nói. "Hoặc muốn người mà ông ta tưởng – một hoàng tử khỏe mạnh."

"Nhưng Ax bảo trở thành *nothlit* là một hành vi hèn nhát," Cassie chỉ ra. "Bồ nghĩ Gafinilan hèn nhát hả? Mình không nghĩ vậy. Căn cứ theo cách ổng bất chấp cách suy nghĩ của xã hội Andalite mà quan tâm chăm sóc cho Mertil…"

"Tuyệt lắm, Cassie," tôi thốt lên. "Bồ hổng tỉnh tới khả năng nhỏ nhất là ổng nói xạo sao? Ổng lại còn che giấu một bí mật lớn thiệt lớn nữa chớ. Độ tin tưởng của tui nơi ổng bằng đúng khoảng cách mà tui có thể nằm ngang người ổng mà liệng – theo tui nghĩ, có lẽ nó cỡ chừng 0.3 li."

"Mình tán thành," Rachel thêm. "Gafinilan đang toan tính điều xấu. Nếu ổng đã có dã tâm muốn tìm cơ thể Andalite, thì ai mà biết ổng sẽ làm gì khi… nếu như… biết Jake là người."

"Thì làm điều như ổng đã làm với Mertil," tôi lầm bầm. "Tui nghĩ chưa hẳn ổng theo đuổi mục đích làm Mertil hạnh phúc, mà ngược lại là đằng khác. Có khi chính ổng quay phim Mertil rồi tung ra để dụ mọi người chú ý tới sự hiện diện của người Andalite ở trên Trái đất. Và khi Mertil thực hiện xong phần việc của mình, Gafinilan gạt bỏ anh ta đi. Một người Andalite biến mất một cách bí hiểm."

"Hung bạo quá, Marco." Cassie bài xích.

<Có thể là sự thật,> Ax nghiêm trang. <Nó làm tôi đau lòng khi nhận ra hành vi đồi bại thế này lại xảy ra ở một người Andalite…>

<Lòng trung thành,> Tobias nói lặng lẽ. <Tất cả là ở chỗ đó.>

“Ax?” Cassie gọi, hơi có vẻ phấn khởi. “Thế còn hộp biến hình thì sao? Thiết bị Escafil ấy? Chúng ta có thể sử dụng nó được không? Trao cho ông ta khả năng biến hình?”

“Thế có gì khác với việc để ổng chết?” Rachel hỏi lạnh tanh.

Ax lưỡng lự. <Xem ra Mertil bị dị ứng hay bị xáo trộn cơ thể, nên không còn khả năng chấp nhận kỹ thuật biến hình. Trong trường hợp đó, có gì tốt đẹp khi ép buộc nó lên anh ta chứ?>

Jake đột ngột đứng lên. “Nghe này, chúng ta không thể phanh phui sự thật nếu như cứ mãi ngồi đây suy đoán. Mertil sống hay chết? Gafinilan là người tốt hay người xấu? Chỉ có một cách để biết là đi tới chỗ ông ta. Hy vọng chúng ta sẽ là những người tới đó trước tiên.”

CHƯƠNG 15

Vậy là cả bọn ra đi. Tôi chia sẻ những kinh nghiệm biến hình ong cho Tobias, Rachel, Cassie và Ax; cảnh báo tụi nó phải nắm con ong thật chặt khi hấp thu; báo trước về nạn "không tặc", bọn côn trùng quỷ quái cố xồ vào tôi - một con ong bẻm mép.

Kế hoạch là năm đứa bọn tôi sẽ lẻn vào nông trại Henry McClellan, thu phục một con ong và bay qua vòng trường lực, vào trong nhà kính của Gafinilan.

Cụ thể, Jake sẽ tới rung chuông cửa trước. Tôi lẻn bay theo Jake và Gafinilan vào nhà. Bọn kia sẽ án binh bất động, phòng khi… nếu có trục trặc thì xông vào yểm trợ.

Rắc rối có thể đến từ Gafinilan hoặc từ bọn Yeerk. Trước khi Jake đi vào lối xe chạy, tụi tôi cần bảo đảm ngôi nhà không bị giám sát.

Ngoài chuyện để Jake vào nói chuyện với Ông Bự, kế hoạch của tụi tôi vẫn chưa định hình – phần lớn phụ thuộc vào phản ứng của Gafinilan.

Khi chúng tôi ở trong lốt biến hình và an toàn trong nhà kính, tôi ra hiệu cho Jake biết mọi thứ đã ổn.

Lát sau, cậu ấy nhấn chuông cửa trước.

<Chúc chúng ta may mắn đi các bồ,> tôi nói

Gafinilan đặt bình tưới nước xuống và đi vào nhà qua cửa sau. Tôi theo ông ta, cố không bám quá gần kẻo ông ta nghi ngờ mà đập tôi chết.

Vào đến phòng khách, Gafinilan biến hình thành Henry McClellan rồi bước ra cửa trước, mở khóa xích ra.

"Anh hỏi ai?" ông cố ý núp sau cánh cửa, chỉ chừa mặt ra.

"Ông là Gafinilan?" Jake hạ thấp giọng.

"Không phải. Tên tôi là Henry McClenllan." Gafinilan dợm đóng cửa lại.

"Tôi biết," Jake nói nhanh. "Đó là tên loài người của ông. Aximili bảo cho tôi biết vậy. Tôi là Jake."

Cánh cửa từ từ khép lại. Gafinilan tháo dây xích, mở cửa ra và bước lùi xuống.

"Xin mời vào," ông nói.

Jake vào. Gafinilan khóa cửa lại đằng sau.

"Anh là hoàng tử của Aximili?"

"Đúng vậy," Jake thừa nhận.

Lốt hình biến Người của Gafinilan hơi giãn ra. Tôi biết thế nhờ giọng nói của ông.

"Tôi rất sung sướng vì anh đã nhận lời mời của tôi," Gafinilan lịch thiệp. "Tốt hơn chúng ta nói chuyện ở trong phòng sẽ thoải mái hơn.

Vui lòng đi theo tôi.”

Gafinilan dẫn Jake qua nhà bếp bóng loáng và vào tư phòng của mình. Ông lịch sự đứng qua bên để Jake vào trước.

“Ông rất tử tế,” Jake cảm kích.

Người Andalite đi vào và bấm cho cánh cửa đóng lại, không biết là tôi đã lọt vào. Vậy là ba chúng tôi đã cách biệt khỏi bọn bạn đang chờ trong nhà kính.

“Như tôi đã nói với Aximili trẻ tuổi, Mertil và tôi may mắn còn sống sau vụ rớt chiến đấu cơ. Xin vui lòng cho tôi biết liệu có thể thu hồi được nhiều từ tàu Mái Vòm không, hay là đại dương Trái đất đã hủy hoại hết cả rồi?”

Ủa. Ax đã bảo với Gafinilan rằng ảnh là người duy nhất sống sót mà, ngoài Gafinilan và Mertil ra. Vậy Gafinilan muốn ngụ ý gì?

Jake nhìn Henry McClellan hổng chút nao núng. “Tàu Mái Vòm đã bị hủy hoại hoàn toàn rồi,” cậu ấy hổng thừa nhận.

“Đúng, đúng.” Mắt Henry đảo quanh phòng, rồi nhìn lại Jake. “Jake. Cái tên hay đấy. Có phải đó là cách gọi tắt như kiểu Ax cho Aximili không?”

“Đó là cách mọi người gọi tôi.”

Jake chẳng tiết lộ cho ông ta cái gì cả.

Gafinilan nói to, vẻ rộng lượng giả dối. “À cũng giống như tôi vậy.”

Ông bước vô giữa đám cỏ và hoàn hình.

<Tại sao anh không hoàn hình?> Ông hỏi khi hoàn hình xong.

Jake mỉm cười. “Tôi thích nói chuyện với ông trong hình dạng này hơn.”

<Nhưng anh sỉ nhục một người Andalite khi không phô bày hình hài thật của mình,> Gafinilan rồn rảng, mắt ông ta cười cười theo kiểu Andalite.

“Hình hài thật của tôi không liên quan gì ở đây.”

<Hoàng tử Jake,> giọng Gafinilan gằn mạnh và đượm vẻ đe dọa. <Tôi tha thiết mong anh hãy hoàn hình khỏi cái lốt lố bịch này.>

“Sau khi ông ta giải thích ông thật sự muốn gì ở tôi đã,” Jake phản công.

<Đủ rồi!> Gafinilan bước một bước về phía Jake, lưỡi dao đuôi hươ lên cong vòng.

Bỗng ông run lảo đảo, chẳng vì lí do gì, rên rỉ và nhắm cả bốn mắt lại. Rõ ràng, ông đau đớn dữ dội. Ax nói đúng, bệnh *Scoola* hay cái gì đó rất nghiêm trọng đang tiến triển.

Jake lao về trước, định giúp đỡ.

<Không!> Tôi can. <Chờ đã! Để ông ta nói xem ổng cần gì.>

Jake ngừng lại, chờ…

“Gafinilan…”

Người Andalite Bự mở cặp mắt chỉnh ra và lấy lại vẻ điềm tĩnh.

<Không,> ông nói, giọng thấp hẳn. <Không nói thêm gì nữa.>

Ông ta quay mặt khỏi Jake, bước chậm rãi về bàn đề vũ khí, chụp khẩu máy Cắt và quay qua, chĩa thẳng vào Jake.

<Nào giờ anh phải làm theo tôi.>

<Rắc rối rồi,> tôi hét gọi bọn bạn. <Tụi mình cần tiếp viện. Vào đây. Mau!>

<Sao nào, Hoàng tử Jake?> Gafinilan hỏi. <Nếu anh nghĩ tôi sẽ mủi lòng khi thấy anh trong diện mạo một đứa trẻ loài người thì anh lầm to.>

Jake vẫn đứng im re. "Ngộ nhỡ tôi là đứa trẻ con thật thì sao?" Cậu ấy điềm nhiên như thể máy Cắt không cách mặt mình vài tấc.

<Lùi lại, Jake,> tôi thét.

Đuôi Gafinilan giật giật. <Anh làm tôi chán ngấy cái trò này rồi đó! So với một chiến binh Andalite thì anh chẳng thông minh chút nào.>

"Hroooaaaaarrr!"

Từ hướng nhà kính có tiếng gấu xám rống inh tai. Tiếp đến là tiếng sói rú, rồi tiếng rít của loài chim săn mồi.

Gafinilna giật nảy mình khi nghe thấy những âm thanh ấy.

Và rồi một tiếng BÙM kinh khủng vang lên, khi Rachel băng xuyên qua tường như trái bóng chày bay qua cửa sổ, nhưng gây thiệt hại nặng nề hơn nhiều.

Cassie, Ax và Tobias theo sau tức thì.

"Tôi xin lỗi đã làm ông chán, Gafinilan," Jake nói trầm tĩnh. "Nhưng chúng tôi cũng mệt mỏi vì sự úp úp mở mở của ông. Nếu ông thấy tiện thì bây giờ là thời điểm để vén bức màn bí mật."

<Bốn chiến binh chống lại một hả?> Gafinilan gầm lên.

"Năm nếu tôi biến hình," tôi cất tiếng khi hoàn hình đằng sau bàn vũ khí. Xong, tôi quành lại nhìn vào mặt ông chủ nhà. "Và sáu nếu Jake biến hình."

"Nhưng chúng tôi đến đây không phải để đánh nhau, Gafinilan." Jake bảo. "Mà chỉ để thu thập thông tin."

Hai mắt cuống Gafinilan khua điên cuồng trong vòng vài giây, lộ vẻ sững sờ. <Tất cả các anh… là "băng thảo khấu Andalite" mà Visser Ba rất sợ. Tất cả - ngoài Aximili - đều là con Người?>

"Đúng thế," Jake xác nhận, liếc nhanh Tobias. "Ít nhiều thì thế. Chúng tôi được Hoàng tử Elfangor kết nạp vào đội quân chống Yeerk."

<Ông thấy đấy,> Ax thẳng thừng. <Không có người Andalite trưởng thành nào cho ông hấp thụ hầu vượt qua căn bệnh *Soola* đâu.>

<Cái gì!> Gafinilan gào lên, chĩa máy Cắt vào Ax. <Sao mi dám buông lời buộc tội trắng trợn như vậy! Ta là chiến binh. Không thời đại nào trong dải thiên hà ta lại cho phép mình đi làm cái việc ti tiện

và hèn hạ đó.>

Im lặng. Bàn tay Gafinilan bắt đầu run run, hạ thấp máy Cắt xuống.

Tobias nói. <Nghe này, trên thế giới Andalite, việc kiếm cách chữa trị cho mình bằng mọi giá bị coi là vô đạo đức và hoen ố danh dự cá nhân. Nhưng ở Trái đất thì không đâu.>

<Cậu ấy nói đúng,> Cassie tiếp. <Chúng tôi không phán xét và xử tội người tìm kiếm sức khỏe bằng con đường bất hợp pháp. Chúng tôi…>

Gafinilan lại nâng máy Cắt lên. <Mấy người không hiểu gì cả!> Ông gào vang. <Không ai hiểu hết.>

"Vậy thì tại sao ông không chịu giải thích?" Jake đề nghị.

Lại một quãng im lặng. Bất giác, tôi trộm nghĩ Gafinilan có thể sẽ làm điều gì đó tuyệt vọng. Căng thẳng hiện ra trong từng phân cơ bắp, ông rùng mình như vừa ra một quyết định. Thế rồi, sự căng thẳng được thay thế bằng sự kiệt sức.

Ông ta hạ máy Cắt xuống. <Đúng là tôi bị bệnh *Soola*. Nhưng những gì tôi làm không phải vì mình, mà vì Mertil.>

<Rõ ràng là Mertil không còn khả năng biến hình,> Ax nói. <Tôi không hiểu.>

Nụ cười giễu cợt hiện lên trong mắt chỉnh của Gafinilan. <Hiểu lầm tai hại. Tôi nghĩ không lý gì phải giấu giếm các anh sự thật nữa… Một người tò mò nào đó đã quay lén Mertil khi anh ấy đang ăn. Visser Ba đã xem cuốn băng – trên ti vi hay ở đâu đó, tôi không biết chính xác. Nhưng nhiêu đó là đủ rồi. Bọn Yeerk bắt được Mertil. Chỉ sau đó tên Visser mới phát hiện ra Mertil là một *vecol*.> Giọng Gafinilan rít lại. <Dĩ nhiên, bọn Yeerk chẳng được lợi gì từ một người tàn tật, nhất là người đó lại không có khả năng biến hình.>

"Cho nên hắn tống tiền?" Tôi đoán.

<Đúng thế. Visser Ba sử dụng Mertil để khiến tôi phải ra mặt. Tôi đã đề nghị đổi tôi lấy Mertil - dù sao thì cũng lỗi tại tôi mà anh ấy bị con Người nhìn thấy. Phải chi tôi bảo vệ anh ấy cẩn thận hơn. Nhưng vì đoán trước được việc đó, nên Mertil đã báo cho Visser Ba biết về tình trạng bệnh của tôi.> Gafinilan cười gằn. <Hắn cũng chẳng xơ múi được gì ở một người Andalite chỉ còn sống vài tháng nữa.>

<Tôi đồ rằng điều ấy có thể khiến ông cảm thấy được an ủi phần nào,> Cassie bình luận.

Gafinilan xoay mắt cuống về phía nhỏ. <Tất cả chúng tôi đều muốn mình hữu dụng> ông ta nhấn mạnh.

"Visser Ba vẫn muốn cái gì đó ở ông." Jake nhận định.

<Ồ, đúng thế. Hắn ranh ma và độc ác lắm. Hắn đề nghị tôi mang về một người Andalite mạnh khỏe, có khả năng biến hình thì sẽ thả Mertil.>

<Và ông tin lời hắn?> Rachel hỏi,

<Chứ tôi còn lựa chọn khác? Tin và hành động hay là ngồi chờ tin

Mertil bị giết? Khi tình cờ chạm trán Aximili trẻ tuổi, tôi không ngần ngại gài bẫy… >

Ax ngắt ngang. <Ông sẵn sàng phản bội, dâng một người Andalite cho bọn Yeerk để đổi lấy cuộc sống của bạn ông, cuộc sống củamột *vecol* sao? >

<Với tôi, > Gafinilna tuyên bố. <Đó không phải là hành vi phản bội. Đó là chuyện cá nhân. Là tình bạn. >

CHƯƠNG 17

"Tới luôn đi. Hãy cứu Mertil và đá đít bọn Yeerk."

Hẳn bạn thừa biết ai nói câu đó rồi.

Sau khi tất cả hoàn hình, Jake giới thiệu cả bọn cho Gafinilan, kèm lời giải thích cặn kẽ trường hợp Tobias. Liếc nhanh bọn tôi, cậu ấy đề nghị cùng hợp lực để cứu Mertil.

<Việc gì các anh phải dấn sâu vào chuyện này,> Gafinilan gay gắt nói. <Mertil là trách nhiệm của tôi.>

Tôi lắc đầu. Dù chưa hoàn toàn tin vào câu chuyện chưa được kiểm chứng của Gafinilan, nhưng tôi cũng thấy rõ mặc ông ta lo liệu một mình là lố bịch, là mối hiểm họa tiềm tàng cho tụi tôi. Biểu tôi phát biểu ỉ hả? *Chớ có để ông Bự này thoát khỏi tầm nhìn của chúng ta.* "Ông sẽ làm gì?" tôi chất vấn. "Tự mình đương đầu với Visser Ba và đội quân Hork-Bajir chuyên gieo rắc kinh hoàng à?"

"Không phải là hạ thấp ông đâu, Gafinilan à," Jake thêm. "Nhưng điều kiện sức khỏe không cho phép ông chiến đấu một mình. Cho dù ông không bệnh nặng cũng vậy thôi."

"Ngoài ra," Cassie nhỏ nhẹ. "Ông và Mertil xuống Trái đất là vì mục đích bảo vệ loài người chúng tôi mà. Ông coi đấy, so với việc cứu Mertil thì việc nào có ý nghĩa hơn?"

Tobias nãy giờ vẫn im lặng. Chẳng có gì lạ, dạo này rất khó đoán biết được tâm trạng của nó. Nhưng tôi dám chắc là cu cậu đang theo dõi nội dung cuộc đối thoại và sẽ tham gia kế hoạch của nhóm.

Ax ư? Ảnh cũng hổng mở lời thuyết phục Gafinilan chấp nhận sự giúp đỡ của tụi tôi. Nhưng tôi khá chắc rằng ảnh chẳng màng gì đến kế hoạch và sẽ đứng ngoài vụ này.

<Nhưng…> Gafinilan lưỡng lự. <Tôi không chấp nhận trẻ em tham gia vào trận chiến của mình. Như vậy là không quân tử.>

Rachel tròn xoe đôi mắt.

"Đừng coi thường thế, Gafinilan," Jake chỉnh. "Chúng tôi sẽ đi với ông. Thật ra thì ông đi cùng chúng tôi mới đúng. Nào, giờ thì ông muốn chơi theo luật của chúng tôi hay ngồi ngoài rìa đây."

Hổng hiểu Gafinilan có nổi sùng vì sự ép buộc của Jake không, ổng hổng để lộ ra, nhưng sự kiệt sức và tuyệt vọng đã khiến ông phải chấp nhận.

<Mertil bị thuyên chuyển suốt đêm ngày,> ông nói sau một hồi im lặng. <Anh ấy không bao giờ ở một nơi lâu hơn một tiếng. Và không bao giờ ở một nơi hai lần.>

"Tại sao chúng không giữ anh ấy ở trong vũng Yeerk?" Rachel thắc mắc. "Ở đó có nhiều lồng cũi trống và dụng cụ tra tấn lắm mà."

<Tôi nghĩ Visser Ba lo sợ bị đột kích,> Gafinilan trả lời. <Hắn

không tin tôi chu tất cuộc mặc cả, mà nghi ngờ tôi gia nhập lực lượng du kích đã khiến hắn hao tâm tổn sức bấy nay. Y như tôi đang làm đây.>

"Vậy thì, Mertil ở trên một phương tiện chuyên chở," Cassie suy luận. "Xe tải, xe ngựa hay xe gì đó. Làm sao tìm ra nó đây? Trinh sát trên không…"

Ax cất lời. <Chúng ta không thể liều mạng vì một *vecol*.>

"Ồ, chiến hữu," tôi lí xí. "Tui không ngờ bồ lại câu nệ chuyện tàn tật này, bởi vì bồ là thành viên của nhóm mà. Nhưng nếu bồ xét nét anh chàng đó như vậy thì bồ không thuộc nhóm tụi mình rồi."

<Tôi không bao giờ giả bộ là con Người.> Ax tuyên bố.

Rachel nạt. "Bồ thật là quá quắt, Marco. Mình có phải nhắc lại lời bồ khi nói về Hewlett Aldershot, anh chàng bị hôn mê và sống đời thực vật… không… gượm đã… chính xác là sống đời của một củ cà-rốt không đây?"

"Hổng ăn nhập gì hết trọi," tôi cãi. "Tui nói chuyện tiếu lâm chứ có ý xỉ vả gì đâu."

"Hành động thì tốt hơn là nói suông đó," Cassie nhẹ nhàng phát biểu.

"Cảm ơn bồ. Có thể hổng phải lúc nào tui cũng nói đúng, nhưng hầu như lần nào tui cũng làm, hay ít ra thì cũng cố gắng làm điều đúng đắn. Mục đích của tui," tôi cười tự mãn rồi nói nốt câu bỏ dở, "là tốt mà."

<Đây chẳng phải là về Marco,> Tobias rù rì. <Mà là về Mertil. Mertil là *shorm* của Gafinilan. Chú Ax, chú không hiểu…>

"Dù Ax có hiểu hay không," Jake xen ngang, "chúng ta cũng làm, hiểu chưa? Tốt! Gafinilan, ông có liên lạc được với Mertil không?"

Trong khi tụi tôi chí chóe, Gafinilan vẫn im lặng. Có lẽ ông đã mệt mỏi vì phải bảo vệ vị thế của mình.

<Mertil và tôi là bạn chí cốt từ thuở nhỏ,> cuối cùng ông nói. <Trừ phi ở hai hành tinh khác nhau, còn đâu chúng tôi luôn nghe được giọng truyền của nhau. Tuy không hẳn rõ từng lời, nhưng âm thanh giọng nói của Mertil luôn đi cùng tôi. Nó giúp tôi biết anh ấy vẫn còn sống.>

"Vậy thì sao?" Rachel nôn nóng. "Biến hình chim, rà soát từng phân thành phố cho đến khi lại đủ gần để ông có thể nghe thấy tiếng Mertil? Hy vọng có thể thoáng thấy Mertil bên một cửa sổ nào đó."

CHƯƠNG 18

Tôi hiểu từng li từng tí. Có lẽ tôi hiểu hơn tụi bạn sự lạnh lùng, không nề tình có nghĩa là gì – có thể thấy sự kết thúc trong khởi đầu; và sự khởi đầu trong kết thúc.

Tôi không chối cãi là không ai thay thế được Jake trong việc đưa ra quyết định gai góc, và mỗi ngày nó đều phải lựa chọn giữa hai điều gần như không thể. Cho nên có khi nó không thấy được vẻ thô nhám của khoảnh khắc khủng hoảng, mà chỉ nhìn sự thể ở mức 50-50.

Còn tôi hiểu ngay lập tức - ở mức độ bản năng – tình thế nguy nan cả bọn sẽ gặp… để sống và để chọn lấy những điều kỳ cục… để thấy "ánh sáng cuối đường hầm". Để chấp nhận bị coi là lạnh lùng, nhẫn tâm. Để biết rằng mọi người rất sợ gần gũi với đứa như tôi.

Trớ trêu vậy đấy. Bất chấp sự hóm hỉnh, duyên dáng, tôi vẫn chẳng được nhiều người ưa thích. Nguyên do thì nhiều lắm. Liệu rằng bạn sẽ ra sao nếu như bạn buộc phải quyết định xem có nên cứu vớt cuộc đời, hay đúng hơn là những thứ còn sót lại thuộc về mẹ của bạn, hay là cứ để Visser Một, tên Yeerk cư ngụ trong đầu bà sống sót? Một suy tính đầy rủi ro. Tôi vẫn không biết được cái quyết định gây đau đớn vô cùng ấy sẽ mang lại hậu quả hay kết quả gì, nhưng tôi đã có lần có cơ hội làm việc đó, đã từng có cơ hội để ra quyết định.

Thế nên, ở một mức độ nào đó, tôi gần như thấu hiểu tất cả những gì mà Gafinilan đã và đang suy nghĩ. Tôi hiểu lý do vì sao mà ông ta lại quyết định làm bất cứ việc gì, dù biết việc ấy là bất khả, chỉ cốt để cứu được tính mạng bạn mình, cho dù quyết định đó có nghĩa là hi sinh chính bản thân ổng, là phải trao một người Andalite khác - một đồng bào của ổng - cho bọn Yeerk.

Đó là một quyết định khá là tàn nhẫn. Và tôi cũng khá chắc rằng, nếu phải quyết định lại lần nữa, ông ta vẫn sẽ làm như vậy.

Tôi thấy vô cùng ngưỡng mộ ông ta.

<Jake,> tôi nói bằng giọng truyền riêng. <Bồ cần nhận thức rằng tụi mình đang gặp nguy. Sẽ rầy rà to nếu cái ông này giở trò phản bội…>

<Marco, tụi mình đang làm rồi.>

<Ừa. Nhưng hãy làm rõ nha. Tất cả những gì Gafinilan nói là ổng sẵn sàng phản bội chúng ta. Cái gì thay đổi nào? Chẳng qua ổng không thể thực hiện phần thỏa thuận của mình với Visser Ba – không thể đem nộp một người Andalite trưởng thành. Vậy thì, ổng sẽ đem nạp con người trong "băng thảo khấu Andalite" để đổi lấy Mertil vậy.>

<Ông ta đã đồng ý hợp tác, chứ không phải chống lại chúng ta.>

<Bồ tin thế chứ gì. Còn tui thì tin điều ngược lại. Có thể tụi mình

mới lường hết mọi điều.>

<Đúng. Cứ hay vậy đi.>

Gafinilan đang ở trong lốt cú vừa mới được thu phục. Tôi cũng là cú. Cassie là ó biển. Jake là chim ưng peregrine, Rachel là đại bàng đầu bạc và Ax là diều mướp. Tobias đĩ nhiên vẫn là chính mình.

Đã nửa giờ trôi qua, chúng tôi bay dàn trải về phía nam thành phố, dò tìm dấu vết Mertil. Đến lúc này vẫn chưa thấy động tịnh gì…

<Mertil nói anh ấy ở đâu đó gần nghĩa địa.> Giọng truyền của Gafinilan đột ngột vang lên hớn hở.

<Kỳ thật,> Rachel la. <Khu này đâu có nghĩa địa. Mình biết mà.>

<Một nhà kho gì đó…>

<Mertil bảo khi tụi lính Hork- Bajir mở cửa nhà tù hiện giam anh ấy ra, anh ấy thấy những phương tiện chuyên chở hình chữ nhật, giống những cái hộp, và giống như chiếc xe đang chở anh ấy, được làm từ kim loại nhưng đã rỉ sét. Mertil chắc chắn chúng đã bị vứt đi.>

<Hiểu rồi,> tôi nói. <Đó là sân ga cũ. Cách đây khoảng một dặm.>

Bãi đề xe lửa cũ, một ga xép không còn hoạt động kể từ khi bà ngoại tôi còn nhỏ xíu. Bây giờ nó trở thành lãnh địa cho bọn bụi đời du côn làm những chuyện bậy bạ, toàn sân ngập ngụa rác rưởi và đồ xú uế.

Một bãi trống xấp xỉ một héc-ta chất đầy linh kiện xe lửa bên dưới tụi tôi – tất cả đều ọp ẹp, rệu rã. Chẳng thể thấy gì ở nơi đìu hiu như thế này, ngay cả với đôi mắt cú tuyệt diệu. Không một dấu chân khả nghi in trên đất; cũng chẳng có một túm lông xanh da trời máng vào thành toa mục nát.

Nơi này thật yên ắng. Quá yên ắng.

Tôi lượn vòng xuống, hy vọng tìm ra dấu hiệu Mertil đang bị giam giữ ở đây. Một lần nữa, chẳng có gì. Hàng trăm toa chở hàng kín mít, dài chừng mười tám mét. Lác đác có toa dành cho nhân viên hay toa trần. Vài toa chở súc vật nằm nghiêng ngả bên một hay hai đầu tàu.

<Chẳng có gì cả,> tôi ngán ngẩm. <Rác, rỉ sét, chuột và những toa xe rỗng.>

<Gafinilan, ông vẫn nghe thấy Mertil đấy chứ? Jake hỏi. <Ông có chắc là anh ấy ở đây không?>

<Chắc chứ. Anh ấy đang ở rất gần.>

<Được. Mọi người, chuẩn bị đáp. Biến hình chiến đấu và xông lên.>

<Tui hay Jake,> tôi hỏi bâng quơ, <đứa nào sẽ chỉ huy cái trại vỡ này?>

<Là bồ,> Cassie đáp liền.

Và rồi…

<Hướng ba giờ, mọi người chú ý!> Tôi hét.

Cánh cửa của một toa xe xịch mở… nhả ra hàng tá Hork-Bajir. Thêm một toa nữa! Và thêm luôn một tá Hork- Bajir.

Đúng rồi. Có biến cố gì đó đang diễn ra ở đây.

CHƯƠNG 19

Đêm xuống rất nhanh. Hình thù của đống xe ray ẩn hiện càng khiến cho màn đêm úp chụp xuống mảng sân ga cũ xì thêm hoang vắng, rợn tóc gáy. Hèn gì Mertil bảo đây là nghĩa địa. Chẳng thấy bóng dáng những thợ bảo trì hay thợ bẻ ghi. Cũng chẳng có những hành khách hăm hở đến hay buồn bã ra đi. Cũng hổng thấy các gia đình cau có chờ đợi người thân.

Những khoảng sáng lờ mờ do các ngọn đèn ngoài xa lộ hắt vào, là nơi tập kết của tụi Hork-Bajir. Lổn nhổn những khối đen khổng lồ đang lê bước.

Chúng tôi đáp xuống nóc một toa khách ở đầu đăng đông. Từ đây tụi tôi có thể quan sát bọn Yeerk mà không bị phát hiện. Chúng đang len lỏi qua mê trận những xác tàu rỉ sét, rồi chùm nhum lại thành đám ngay giữa sân. Sau đó chúng bu quanh một chiếc xe tải U-Haul dài bốn mét rưỡi, loại chuyên chở thuê.

<Mình nghĩ Mertil ở trong chiếc U-Haul đó đó. Tụi nó lại sắp sửa chuyển anh ấy đi đấy,> tôi bảo.

<Đúng vậy,> Gafinilan thừa nhận. <Mertil cũng tin như vậy. Anh ấy nghe tụi lính bàn tán về trạm kế tiếp, nhưng không rõ chi tiết.>

<Tobias?> Jake gọi. <Cứ ở trên cao. Khi đáp xuống đất tụi mình cần bồ dẫn tới khoảng trống đó. Tất cả, biến hình chiến đấu. Hổng dễ đánh tháo Mertil đâu.>

<Thế còn Gafinilan?> Ax hỏi vẻ kềm nén. <Với tất cả lòng ngưỡng mộ, ông không được khoẻ đề…>

<Tôi sẽ chiến đấu. Nếu hoàng tử của anh cho phép.>

<Tốt!> Jake bảo. <Nhưng nếu ông cảm thấy mình không kham nổi thì hãy nằm thấp xuống. Tối nay tôi không muốn phải giải cứu hai người Andalite đâu. Ax? Hãy ở gần bên Gafinilan để trợ giúp.> Jake ngưng. <Hoặc phòng trường hợp ông ta quyết định đổi phe.>

Gafinilan chẳng phản ứng gì với lời tuyên bố của Jake. Có thể do ổng là một chiến binh giỏi, hiểu rằng Jake là hoàng tử; hoặc do ổng đang toan tính gì đó.

Chúng tôi hoàn hình trên mái toa. Tôi là khỉ đột với những nắm đấm cỡ cây cột. Jake là cọp với nanh vuốt sắc nhọn. Cassie là sói dai sức. Rachel dùng lốt voi, lý tưởng để tông những bức tường kim loại. Và Ax và Gafinilan vẫn ở dạng Andalite.

Thình lình…

<Các bạn đi đi,> một giọng truyền lạ hoắc. Yếu và buồn bã. Rời rạc đứt quãng. Giọng chán chường của người bị giam giữ.

Mertil!

Xời, ai mà chẳng muốn đi. Tôi đâu có ngu dại đến độ khoái chứng kiến cảnh bốn đứa nhóc, một con chim và hai người lạ đánh lại mấy chục lính Hork-Bajir tinh nhuệ.

Tôi liếc nhìn Gafinilan. Ổng đang túm chặt ổ trục bánh xe rỉ của toa nhân viên, thở khò khè.

<Gafinilan?> Tôi nói. <Nói với Mertil vài phút nữa chúng ta sẽ gặp nhau.>

<Tobias,> Jake kêu. <Tụi mình đã sẵn sàng. Đường nào quang quẻ?>

Trên bầu trời đen ngòm, Tobias – hướng dẫn viên toàn năng của chúng tôi – thông báo. <Có một toa màu đỏ đằng trước. Hãy quẹo qua bên trái nó. Khi nào mình báo hiệu thì tiếp tục đi qua toa kế tiếp.>

Chúng tôi đứa thì bước đi lệnh khệnh, đứa thì phóng nước kiệu về phía trước, loảng ngoảng qua những khối sắt thép bỏ phế. Tobias chỉ đường cho cả bọn tới một khoảng trống rộng khoảng vài chục mét. Dưới ánh sáng từ đống lửa nhỏ xíu tụi Hork-Bajir vừa nhen lên, chúng tôi thấy mình bị áp đảo kinh khủng về số lượng.

<Chà chà, Jake, có khi nào sự chênh lệch lực lượng này sẽ khiến tụi mình thất bại không há?> Tôi làm bộ vui vẻ hỏi.

<Có chớ,> Jake đáp. <Nhưng tụi mình có yếu tố bất ngờ.>

"Andalite!"

<Đồ cặn bã.>

Không phải do Tobias kém cỏi, mà do trên nóc toa bất chợt có một tên Hork-Bajir – hắn lù lù chĩa gươm vào chúng tôi.

<Chắc là nó leo lên từ hướng kia!> Tobias kêu ca. <Trời tối quá!>

Còi hụ vang. Những mệnh lệnh đanh thép. Những tiếng gươm Hork-Bajir khua chạm vào kim loại.

Thế là tiêu yếu tố bất ngờ.

CHƯƠNG 20

"Aaaaahhhh!"

Gã Hork-Bajir nhảy phóc khỏi nóc toa.

<Rachel! Bạn của bồ đó.>

Gã xông vào giữa bảy "người" chúng tôi, gươm chỏi ra.

Rậập!

Nó vừa tiếp đất liền bị cái đuôi tổ chảng của Gafinilan quất một cú.

<Hắn bất tỉnh rồi,> ông bảo. <Tôi tin nó sẽ nằm rất lâu.>

<Mọi người,> Jake thét. <Chúng ta không thể đứng đây chờ bọn khác ập tới. Cứ nương vào bóng tối. Di chuyển về trước, quanh khoảng trống.>

<Quá trễ, trời ơi,> Tobias la um. <Chúng phái cả một đơn vị Hork-Bajir tới. Chúng sẽ đuổi kịp mấy bồ trong một phút nữa.>

<Được rồi. Kế hoạch mới. Chờ cho chúng lại gần,> Jake quát. <Sau đó chiến đấu.>

<Thế còn đợt sau thì sao?> Cassie hét.

<Cứ đánh tuốt. Chúng ta cần lại gần khoảng trống.>

<Và gần Mertil,> Gafinilan nói lặng lẽ.

<Cẩn thận!>

Mười tên Hork-Bajir dồn lên trước. Giờ mà muốn trốn cũng không kịp. Một tên xồ vào tôi. Né! Tôi dộng cả hai nắm đấm vào bụng nó.

Âm!

Nó té lộn nhào.

"Rroooooooaaaaar!"

Jake xông lên, tốc độ nhanh chưa từng thấy. Săn đà, khối cọp vùng Sibêri gần bốn trăm ký đâm luôn hai tên Yeerk nữa xuống đất.

Phập! Phập!

Ax đấy! Kề vai sát cánh bên cạnh Gafinilan, nhìn ảnh dũng mãnh hơn bao giờ hết.

Tiếng sói tru rền!

<Cassie, bồ ổn chứ?>

<Ừa.> Cassie hích khỏi một tên Hork-Bajir đổ. <Hắn định tóm mình nhưng mình đã tóm hắn trước.>

"Tseeeer!"

Tobias! Một tên Hork-Bajir rú lên, ôm cứng lấy đống đỏ lòm từng là mắt mình. Rachel quấn vòi quanh một tên Hork-Bajir và… Huych. Quăng nó vào bóng đêm. Dễ ợt!

Thêm nữa! Thêm năm, mười chiến binh Yeerk sụm xuống.

<Tỏa ra!> Jake ra lệnh. <Để chúng tưởng đang bị bao vây.>

<Sao mà lạc quan quá vậy,> tôi nhận xét.

Tôi né qua trái. Lẩn vào bóng tối. Lát sau, tôi luồn ra sau một tên

Hork-Bajir và vật hắn xuống đất.

<Aaaahhh!>

Chưa kịp đứng thẳng lên, tôi liền bị thằng khác lụi một nhát gươm cùi chỏ vào vai.

Phập! Gafinilan ứng cứu!

<Cám ơn,> tôi nói, giật mạnh lưỡi gươm của tên Hork-Bajir giờ đã tàn phế.

<Không có chi, Marco,> Gafinilan đáp. <Nhưng tôi khuyên anh nên canh chừng cái lưng mình cẩn thận hơn.>

"Tôi hứa."

Tôi thề là nếu ổng có miệng thì ổng đã cười toe toét rồi.

Vết chém tét bét nhưng tôi gượng chịu được.

<Marco!> Rachel thét. <Giúp mình chút đi. Mình không thể xoay lại ở chỗ này.>

Tôi lệch thệch chạy lại chỗ nhỏ. Chẳng hiểu sao mà nhỏ lại chui vào được khe hở giữa hai toa thế này. Thụi gã Hork-Bajir bên hông nhỏ xong tôi lẳng nó ra sau, vào toa nhân viên.

<Lùi lại, Rachel. Tui canh chừng…>

<Đừng nói vậy,> nhỏ nạt.

Nhưng tôi đã vọt đi, cuốn phăng tụi Hork-Bajir bên phải bên trái. Vết thương trên vai và đầu tôi chảy máu, sờ đụng xương. Đất trời đột nhiên tối sầm lại.

Tôi loạng choạng, lùi khỏi bọn Hork-Bajir đang ùa tới, dồn tôi vào một góc kẹt chẳng có lối ra. Đến lúc này tôi tá hỏa nhận ra mình đã lạc Jake và bọn bạn, dù vẫn nghe tiếng tụi nó gầm gừ, rú rít trong trận địa kinh hoàng.

Được rồi, đầu óc tôi quay cuồng, *mình đã tự vào được, thì bây giờ mình cũng sẽ tự ra được.*

Vấn đề là ở chỗ bằng cách nào.

CHƯƠNG 21

<Ta là King Kong.>

Tôi hét vang, đập nắm đấm khỉ đột vào ngực – biểu dương vẻ nam tính giả tạo.

Ấy vậy mà cũng có tác dụng. Tôi có được một tích tắc để lách mình qua cửa toa để mở, rồi đóng sầm ngay sau lưng. Tôi khó nhọc lết qua sàn tàu dơ dáy, đầy vết chuột chạy và lạo xạo mảnh gương vỡ, lao ào qua cửa đối diện.

Hít một hơi…

Ồ ồ, té ra lại đối mặt với một bầy Hork-Bajir đông không biết bao nhiêu mà kể. Hứa hẹn một cuộc tàn sát đây.

Tôi tựa vào thành toa, đứng im re. Hy vọng bộ lông và làn da khỉ đột xám xịt sẽ che giấu tôi, để chúng chỉ thấy một bóng đen trong đêm.

Hồi nhỏ, bạn thường chơi trò nhắm tịt mắt lại và nghĩ: bởi vì mình không nhìn thấy cho nên chẳng ai thấy mình hết. Hứ, cái trò ấy làm sao mà bịp được đoàn quân thằn lằn cao hai mét hai, có sừng và gươm tua tủa đang vây quanh bạn.

Thị lực Hork-Bajir không xuất sắc trong đêm tối, nhưng chúng nghe khá sõi. Nghe tiếng tim đập bưng bưng và tiếng hơi thở nóng hổi, phì phò nơi lỗ mũi, chúng biết tôi ở đây.

Tôi đã sẵn sàng xông ra. Nhưng rồi…

Có gì đó khiến tôi liếc sang phải, qua cái vai toác hoác của mình. À, một thanh gióng của cái thang bắt chết vào thành toa. Tuyệt. Tôi sẽ tóm lấy nó làm điểm tựa, đu lên để tiếp thêm lực cho những cú đá.

Trừ phi… cái thang này dẫn tới nơi nào đó.

Hai tên Hork-Bajir xồ tới! Tôi chụp lấy cổ chúng, cụng vào nhau. Sừng tên này chọc vào da thịt tên kia và dính tịt luôn.

Tiếp theo, hai tên nữa vùng lên, vấp phải xác đồng bọn bèn chựng lại. Nhanh như cắt, tôi leo tót lên bậc thang, thây kệ cái vai đau muốn chết.

Thoắt cái, tôi đã ở trên nóc toa. Hết xảy! Từ chỗ này tôi có thể trong thấy rõ khoảng trống. Đống lửa đã tắt ngóm. Chiếc xe U-Haul vẫn đậu im lìm.

Nhưng nó đang chuẩn bị khởi hành.

<Ê, mấy bồ!> Tôi hét. <Xe tải sắp đi rồi.>

Chúng tôi còn xa khoảng trống quá, khó lòng chặn kịp… Mà này! Nếu tiến về lối đi chính, không chừng tụi tôi sẽ chặn được trước khi nó phóng ra đường cái.

<Tui ra cổng chính đây!> tôi gọi. <Ai ra được thì gặp tui ở đó!>

<Cổng chính ở xó xỉnh nào?> Rachel cằm cằn.

Hỏi hay gớm. Tôi quét quanh sân ga cũ kỹ, chú ý những khối đen lù lù. Suy nghĩ – cái chỗ có nhiều toa xe đang đậu này chắc hẳn phải gần bục sân ga, nơi hành khách lên xuống. Thật thuận tiện! Như vậy là lối ra-vào sẽ ở sát đây thôi.

<Hây,> tôi la to. <Cứ tìm đường bên trái. Chắc chắn ở đằng sau sân ga.>

<Để mình đi theo ánh đèn trước xe,> Tobias gào.

<Ax ở lại cùng Gafinilan,> Jake hô. <Ông ấy có vẻ đuối lắm rồi…>

Đi bằng đường bộ là hay nhất.

Bịch bịch bịch bịch…

Tôi chạy phom phom qua đầu kia nóc toa. Nóc kế tiếp ở bên trái cách khoảng ba mét. Quá xa để nhảy.

Tôi nhìn quanh. Thôi được, không đi đường bộ thì đi kiểu khác vậy. Cứ chuyền qua các nóc toa sẽ đưa tôi lại gần khu sân ga cũ. Một con đường như làm xiếc, kỳ dị tựa trận đồ bát quái – con đường kim loại, uốn éo qua biển chiến trường. Nếu không bị tên Hork-Bajir nào ngáng đường, tôi có thể tới nơi trước khi chiếc U-Haul rời sân…

Bịch bịch bịch bịch…

Gần hơn nữa. Hết nóc này tới nóc kia. Tiến lên trước, rồi từng chút một, nhích qua trái về phía bục ga.

<Marco!> Tobias kêu ầm. <Chỉ một phút nữa là bồ chạm chiếc xe. Mau lên!>

<Marco, mình đang ở dưới đất, ngay đằng sau bồ,> Rachel báo tin.

<Bồ tự lo lấy đi, Marco!> Jake gầm. <Cassie và mình bị kẹt rồi. Tụi mình…>

Giọng truyền của Jake trượt mất.

Một luồng sáng. Rồi hai luồng, tròn và nhỏ. Hây, chiếc xe đang rề rề chuyển động với chỉ một bóng đèn trước soi đường. Tôi ép sát xuống nóc xe lửa, bò lần ra mép, chuẩn bị nhảy qua nóc xe tải.

<Nghe mình hô là nhảy nha, bạn hiền,> Tobias chỉ dẫn.

<Ừ.>

<Nhảy!>

Tấm thân khỉ đột ô dề của tôi phi xuống nóc xe U-Haul.

Rầm!

Đáp xuống tấm sắt khum khum khiến trọng lượng tôi tượt qua bên… Không sao! Xe mới chỉ đi với vận tốc hai mươi dặm một giờ thôi mà…

<Tên tài xế đã nghe tiếng,> Tobias thông báo.

Coi kìa, tôi đã tạo ra một vết móp tổ bố trên nóc xe. Quả là một cuộc đột kích thú vị. Tôi bò từ khoang chứa hàng tới nóc buồng lái, nhìn vào bên trong chỗ tên lái xe Mượn xác – Người, thấy mặt hắn

cắt không còn hột máu.

Tôi phá cửa xe, nhoài người vô. Quá chậm! Hắn đạp thắng. Chiếc xe dừng phắt lại… Nhưng tôi thì không!

CHƯƠNG 22

Tôi bay trên không mười hai mét.

Vútt! Tôi đáp xuống đất và lăn thêm năm sáu mét nữa. Cuối cùng tôi dừng lại. Chẳng hay hớm gì. Thú thật với các bạn là đau thấu trời luôn, nhưng tôi vẫn còn sống. Cám ơn các vì sao, bởi vì hộp sọ khỉ đột là chiếc nón bảo hiểm tuyệt vời.

Sreeeeeee!

Gã tài xế tăng ga. Phen này hắn cán qua khỉ đột là cái chắc!

Gần, gần hơn nữa! Màng lưới xe lù đù tiến tới. Mùi cao su cháy khét lẹt. Tôi lảo đảo cố đứng lên. Rồi thì…

Kcrắc!

Một toa xe lửa vỡ vụn ngay trước mũi chiếc xe đang lao vùn vụt. Xe dừng tức khắc. Phía trên đống đổ nát kêu lèo xèo ấy, tôi thấy Rachel rống lên chiến thắng.

<Ngon lành lắm, Rachel,> tôi khặc khè bước tới đống gạch vụn. <Mang Mertil ra mau.>

<Hân hoan chào mừng bồ một lần nữa được toàn mạng,> nhỏ cười.

Buồng lái xe tải bẹp dúm. Hai bánh trước văng tuốt lên sàn một toa trần – loại toa không có mui hay thành gì ráo.

Cửa dành cho tài xế mở tung. Tôi chẳng biết vì sao mà hắn còn sống sau cú đụng kinh hồn đó. Ôi dào, dù sao thì hắn cũng có Yeerk ở trong đầu mà.

<Mertil!> tôi gọi, đi lom khom quanh xe tải. Lúc này trời tối thui tối mù vì đèn trước xe đã nát tan rồi. <Anh ổn chứ!>

<Tôi đây.>

Bá cháy. Lại thêm một Nhà Triết Học nữa…

<Bung cái này ra nè,> Rachel hối. <Mau lên không bình xăng nổ.>

Bàn tay khỉ đột bự chảng của tôi nắm quanh chốt cửa đằng sau và giật. Chẳng xi nhê. Cơ ngực và cánh tay căng hết cả ra. Giật thêm cái nữa. Vẫn chẳng nhằm nhò. Giờ thì vai tôi muốn bốc hỏa rồi.

<Để mình thử cái vòi của mình coi,> Rachel chen vào.

<Thôi đi,> tôi quạu.

<Marco! Rachel!>

Là Jake. Nó lòi ra khỏi bóng tối, máu me bê bết. Ôi, đáng gì, tôi nhiều lần còn thấy nó tệ hơn kìa. Cassie, Ax và Gafinilan đang ở bên nó. Tất cả đều mang dấu tích của trận quần thảo tơi bời.

Giây sau, Tobias im lặng xồ tới nóc toa gần đó.

<Tụi tôi đang ráng đưa Mertil ra,> Rachel giải thích.

Gafinilan bước lên trước. <Liệu anh…?>

<Tôi khỏe, Gafinilan,> Mertil trả lời. <Dù vẫn còn ở trong cái hộp này.>

<Để tôi mở chiếc xe này ra,> Gafinilan quả quyết, đoạn tiến tới nhìn vào cửa sau.

Claanng!

Tôi giật mình đánh thót Bộ ông ta không kìm cho tiếng động nhỏ bớt được sao! Lưỡi dao đuôi như cái rìu của Gafinilan đục vào cửa thép. Ông bịnh sắp chết nhưng vẫn còn khỏe như vâm.

Skkkkeeeuuuullll!

Con sói Cassie bật rú lên khi lưỡi dao đuôi rạch cửa thép xuống, tạo nên một âm thanh chói óc.

<Quá hớp,> Rachel thì thào.

Khi một lỗ hổng hình ô van hình thành, Gafinilan lùi lại.

Rầm! Rầm! Rầm!

Mertil tung cửa xông ra.

CHƯƠNG 23

Vậy là chúng tôi đã cứu được Mertil. Ông bạn chỉ thân của anh ấy phải đi một quãng đường dài khủng khiếp mới tới được khúc này.

Đáng ra Mertil phải vui vẻ mừng rỡ lắm, nhưng nhìn coi bộ anh ta chẳng có nét gì là như vậy.

Chúng tôi đang ở trong rừng. Vậy an toàn hơn là luẩn quẩn chỗ mấy toa xe rách, chờ tụi tàn quân Hork-Bajir tìm tới…

<Tôi rất ngạc nhiên,> Mertil cất giọng đều đều, <rằng các bạn lại sẵn sàng hy sinh vì tôi. Một người như tôi bây giờ.>

Mertil rũ cái đuôi cho nó ép sát vào cơ thể, tựa hồ ảnh xấu hổ lắm vậy. Một tình thế thật lúng túng.

<Chúng tôi không biết ý anh là gì,> Cassie từ tốn hỏi.

<Để tôi giải thích thế này,> Ax kể cà. <Anh ấy ngạc nhiên vì chúng ta, những chiến binh lành lặn, mạnh khỏe lại liều mạng vì một *vecol* đơn thuần,> Ax ngừng lại, rồi quay một mắt cuống qua tôi, ảnh thêm. <Hay vì một người mà Marco thường gọi là "thiểu năng".>

<Xời, chúng ta dẹp bỏ đề tài này đi được không?> Rachel nhăm nhẳng. <Mertil bị thương không phải lỗi của anh ấy. Hoặc ảnh bị dị ứng gì đó cũng vậy thôi. Gì chứ, tôi có thể kể ra cả dãy tên những người khỏe như voi nhưng chỉ làm hao tốn oxy mà thôi.>

<Ờ ờ, hay quá ta,> tôi quạu quọ.

Mertil và Gafinilan vẫn im lặng.

<Ax,> Jake bảo. <Bồ coi Gafinilan là vị anh hùng của nền văn hóa Andalite chứ?>

Ax gật đầu – một trong những cử chỉ ưa thích nhất ảnh học được từ loài người.

<Chỉ tính riêng chuyện ông vượt qua tình trạng bệnh tật của mình cũng đã khiến ông trở thành anh hùng rồi. Bồ có nghĩ vậy không?>

<Hoàng tử Jake, tôi nghĩ: lý do Gafinilan có thể bỏ qua sự tàn tật của bạn mình là vì ông nhìn qua con mắt của tình bạn. Đây là một hành vi ngoại lệ. Thông thường trong xã hội Andalite, tỏ vẻ ưu ái một *vecol* là không tự nhiên.>

<Thế tình bạn là không tự nhiên à?> Rachel quặc lại. <Nó bất bình thường sao?>

<Chứ cái gì là "bình thường"?> Cassie chơi chữ.

<Chuẩn mực. Tiêu chuẩn. Sự quân bình.> Tôi đáp.

Tobias quắc mắt. <Nè, tôi là một cá thể phức tạp. Tôi là một *nothlit*, một tên lập dị hay gì gì cũng được. Bạn thân nhất của tôi là người lạ có bộ lông màu xanh da trời. Bạn gái của tôi là con người khi cô ấy không biến hình. Thế chúng ta còn đề cập đến chuyện 'bình

thường', 'quân bình' hay là 'tự nhiên' nữa không?>

Im phăng phắc. Tôi biết ngay tiếp theo sẽ là gì.

<Mertil-Iscar-Elmand,> Ax nói, vẻ kính trọng. <Rất vinh dự được gặp anh. Tôi luôn nhớ đến anh như anh từng thể hiện…>

Ồ, đó là một khởi đầu mới.

<Chúng ta nên ra khỏi đây,> Jake bảo. <Gafinilan, chúng tôi sẽ giúp ông và Mertil trở về.>

<Cám ơn.>

Thêm một lần nữa, tôi thoáng thấy vẻ run rẩy trên nét mặt Gafinilan. Lần này tệ hơn. Tội chợt nhớ lại Gafinilan đã không chắc tôi là người vào đêm gặp nhau đầu tiên; rồi cái cách ông dí sát vào mấy bảng ghi tên các loài cây trong nhà kính…Trời đất, ông sắp sửa mù rồi.

Khi cơn run qua, Gafinilan tiếp. <Các bạn rất tử tế. Thời gian của tôi không còn nhiều nữa. Tôi muốn trải qua những ngày cuối đời bên cạnh người bạn yêu quý của mình.>

Mertil, không còn mặc cảm mình là chiến binh vô dụng nữa, đứng thẳng lên. <Vì Gafinilan đã chăm sóc tôi, cho nên bây giờ tôi sẽ chăm sóc anh ấy. Đó là bổn phận của tôi.>

<Visser Ba sẽ không để các ông yên thân đâu,> Jake chỉ ra.

<Hắn thừa biết là chẳng sử dụng gì được hai chúng tôi đâu,> Gafinilan nói.

<Ông ấy nói đúng đấy, Jake,> tôi tán thành. <Nếu Visser Ba có truy đuổi ai thì người đó phải là chúng ta, những kẻ cản mũi hắn.>

<Ô giỏi quá, Marco,> Cassie nói lạnh băng. <Bồ luôn biết làm nguội những phút cao trào.>

<Cám ơn,> tôi đáp.

CHƯƠNG 24

Bạn có biết một trò chơi xưa mang tên "*Tôi Là Ai Vào Lúc Này*" không? Đó là căn cứ vào cách mô tả để đoán nghề nghiệp của ai đó. Chẳng hạn bác sĩ, luật sư, thợ làm bánh… sẽ đội mũ gì, mặc áo quần ra sao.

Vì vậy, nếu bạn chỉ có một cánh tay, đi lại trên xe lăn hay bị mù thì bạn được liệt vào hạng người tàn tật. Mặc dù bạn có thể là một nhà thơ, một học giả, một tên tội đồ hay một vị thánh, nhưng nổi bật lên trong đầu óc mọi người thì bạn là người tàn tật cái đã.

Bạn chẳng thể nào chuyển đổi được nếp nghĩ ấy. Ví dụ như mẹ tôi – vật chủ của Visser Một, tên Yeerk khơi mào cuộc chiến ở Trái đất. Tất cả mọi người, kể cả ba tôi, đều nghĩ là bà đã chết. Nhưng có thể bà đã chết rồi hoặc chưa chết. Có thể bà sẽ được cứu sống mà cũng có thể không.

Tôi chỉ gặp bà lần cuối cùng trong đường hầm đầy Taxxon ở vũng Yeerk chính, tại phiên tòa xử Visser Một của Hội Đồng Thập Tam Trụ.

Thường thì tôi giả bộ là mình không muốn biết về mẹ. Nhưng nếu có sự khơi gợi nào đó, dù mập mờ thôi, thì… Hừm, tôi sẽ đợi cho tới khi thời cơ đến mới quyết định mình phải làm gì.

Nhưng đối với hầu hết mọi người, tôi luôn là "thằng bé mồ côi mẹ." Với bạn bè trọng hội Animorphs, tôi là "thằng bạn to mồm có bà mẹ bị người lạ đánh cắp." Không thể khác đi được.

Trong trí óc của người Andalite, *Vecol* tức là tàn tật, vô dụng, tâm thần và thiểu dũng khí.

Cứ nói theo cách đó thì: Jake là thủ lĩnh đầy trách nhiệm. Rachel là kẻ gây hấn. Cassie là bà lang thú. Tobias là người chim. Và Ax, người lạ… Gafinilan là người mắc bệnh hiểm nghèo.

Còn Mertil…

Chúng tôi cứu Mertil, rồi đồng ý để anh ấy và Gafinilan yên ổn sống trong nông trại H. McClellan. Chắc chắn bọn Yeerk sẽ còn trở lại tìm kiếm họ.

Cứ nói đơn giản như Gafinilan thì hai người họ là vô dụng đối với Yeerk. Nhưng kỳ thật, chính họ lại là bằng chứng cho thấy sự bất trung thành, vụng về và kém cỏi của Visser Ba cùng lũ bậu xậu.

Thôi thì cứ chấp nhận quan điểm của Yeerk về họ đi – rằng Gafinilan là người chết còn Mertil thì vô dụng – và để họ sống không bị quấy nhiễu.

Ít ra cho tới khi Gafinilan chết, chỉ còn một mình Mertil trong nông trại. Không thể biến hình, một người lưu vong trên hành tinh xa lạ.

Làm thế nào mà anh ấy có thể sống sót?

Lẽ ra tôi không nên làm điều này điều nọ. Tôi đã tự chất vấn mình như thế bao nhiêu lần rồi? – Rất nhiều. Ấy thế mà tôi vẫn cứ làm.

Lần cuối cùng viếng thăm ngôi nhà của H. McClellan trong lốt ó biển, tôi gặp Gafinilan-Henry đang hì húi làm việc. Mertil cũng ở trong nhà kính. Tôi gọi anh ấy từ xa để ảnh khỏi giật mình sợ hãi mà chạy vù ra chộp lấy máy Cắt.

<Bọn bạn không biết tôi ở đây, nên… tôi rất cảm kích nếu anh coi đây là cuộc viếng thăm bí mật.>

<Dĩ nhiên,> Mertil đáp, giọng anh ấy hơi căng thẳng. <Tôi tin là tôi nợ bạn mạng sống.>

<Ồi, tui không thiết chuyện đó đâu,> tôi than. <Nhưng này. Tui… chúng tôi… muốn anh biết rằng… khi Gafinilan… à… qua đời, thì anh nên tìm chúng tôi. Chúng ta cùng chơi video game gì đó… Ở một mình không tốt đâu… Vả lại, chúng tôi có thể có đồng minh.>

Chẳng có tiếng trả lời. Tôi rục rịch trên cây sồi, chỗ Tobias đậu trong cuộc viếng thăm đầu tiên.

Tôi đã hạ nhục Mertil chăng? Tôi không có ý đó nhưng đôi khi cái miệng nó hại tôi.

Sự im lặng thật kinh khủng.

Rồi, đột nhiên, giọng Mertil nổ bùm – mạnh mẽ, tràn trề năng lượng và run run như đang kiêu hãnh.

<Cám ơn anh, *lĩnh nhỏ* Marco. Có lẽ tôi sẽ đồng ý.>

---

[1] kì lân - quái vật giống ngựa có sừng ở trước trán-xuất hiện trong truyền thuyết.

[2] Thú có túi sống ở Úc.

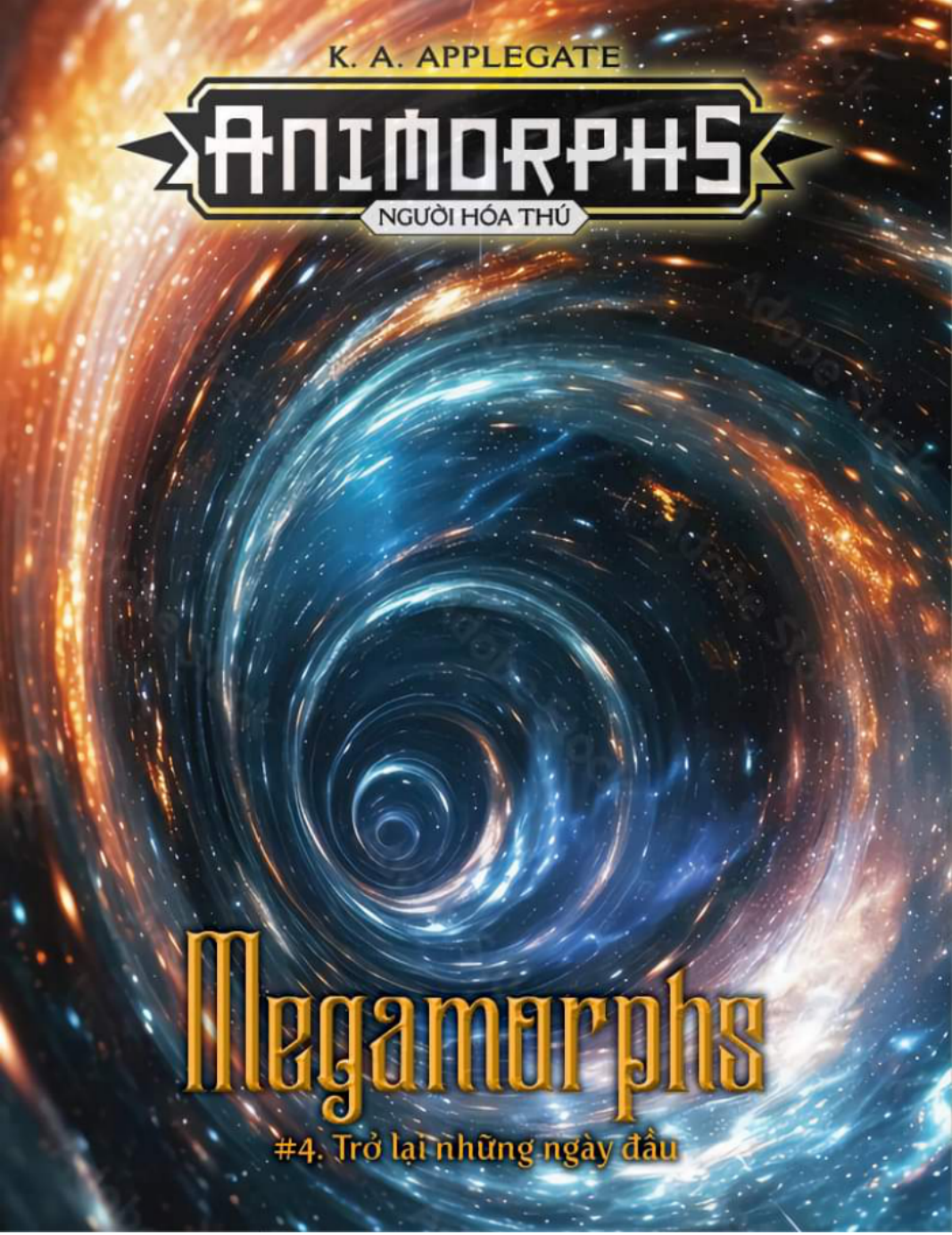
K. A. APPLEGATE
ANIMORPHS
NGƯỜI HÓA THÚ
Megamorphs
#4. Trở lại những ngày đầu

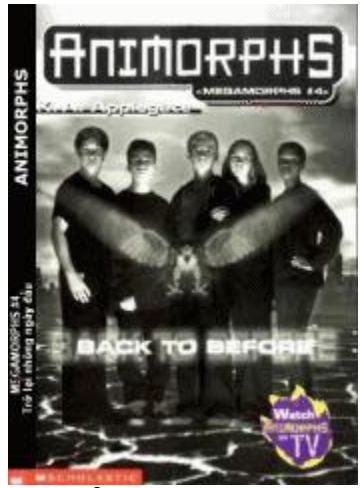

Tác phẩm: **ANIMORPHS**
Bộ đặc biệt Megamorphs #4: TRỞ LẠI NHỮNG NGÀY ĐẦU
Nguyên tác: Megamorphs #4 – Back to before
Tác giả: K.A. Applegate
Thực hiện ebook: ANIMORPHS TEAM
Chuyển ngữ: bim_HF, paper, nguoimedocsach
Hiệu đính và biên tập: nguoimedocsach
Soát lỗi chính tả: tieukhe
Thiết kế bìa: 4DHN
Chuyển sang ebook: nguoimedocsach
Ebook BB: Cent
Ngày hoàn thành: 15/09/2010
Nơi hoàn thành: Tp. Hồ Chí Minh
ooO TVE Ooo

MỤC LỤC

Chương 1: Jake
Chương 2: Jake
Chương 3: Cassie
Chương 4: Tobias
Chương 5: Cassie
Chương 6: Aximili-Ensgarrouth-Isthill
Chương 7: Tobias
Chương 8: Marco
Chương 9: Aximili
Chương 10: Rachel
Chương 11: Aximili
Chương 12: Aximili
Chương 13: Jake
Chương 14: Tobias
Chương 15: Tobias
Chương 16: Aximili
Chương 17: Tobias
Chương 18: Jake
Chương 19: Jake
Chương 20: Cassie
Chương 21: Cassie
Chương 22: Tobias
Chương 23: Jake
Chương 24: Rachel
Chương 25: Aximili
Chương 26: Cassie
Chương 27: Rachel
Chương 28: Jake
Chương 29: Jake
Chương 30: Jake

Chương 1: Jake

"Cứu tôi với."

Tôi gắng sức chồm dậy. Một tên Hork-Bajir nặng trịch nằm đè lên người tôi. Lưỡi dao cổ tay của hắn găm cứng một bên sườn tôi.

Tôi ráng nhổm lên bằng cả bốn chân nhằm hất cái thây ma đó ra khỏi người. Nhưng... tôi chỉ có ba chân. Cái chân sau kia của tôi đang nằm ở đẳng, thườn thượt trên cái sàn nhà phát sáng. Một di vật kỳ lạ, trông thiệt là rùng rợn - một bàn chân cọp.

Tôi cố gắng trườn ra. Cách này coi bộ được hơn à nha. Sàn nhà bằng gỗ bóng loáng, trơn trợt nhuốm đầy máu của thú vật, của con người, và của những sinh vật ngoài hành tinh. Vươn dài hai chân trước, tôi xòe vuốt bấu xuống sàn gỗ. Thoạt tiên, những móng vuốt cứ chuội đi, nhưng rồi cái chân phải của tôi bập được vào gỗ và tôi đã có chỗ bám để kéo cả cơ thể mình trườn tới.

Một giọng nói vang lên. "Cứu, cứu tôi với."

Chậm rãi, thận trọng, nhẹ nhàng, tôi lết mình ra từ bên dưới cơ thể gươm dao lỉa chỉa của tên Hork-Bajir. Vết thương nơi cái chân đứt lìa nhức nhối khủng khiếp. Đừng có tin người ta nói thú vật không cảm nhận được nỗi đau nha bạn. Tôi đã từng biến thành rất rất nhiều loại thú khác nhau rồi, tôi biết. Hầu hết tụi nó đều cảm nhận được cơn đau, bạn ạ.

<Jake? Jake ơi?>

Tiếng của Cassie. <Ơi. Mình đây.> Tôi đáp.

Với một cú lắc mình, tôi đã thoát ra khỏi cái sức nặng đang đè dí tôi. Tôi đứng lên, lảo đảo bước trên ba chân và nhìn quanh bằng đôi mắt cọp.

Tôi nhận ra đó là phòng cắt của một cửa tiệm thiết kế áo quần. Bạn biết đấy, toàn là những trang phục mà không ai dám mặc ra đường, mấy cái kiểu quần áo bạn thường thấy trên chương trình *Thời trang với Elsa Klensch* mỗi khi bạn nhoay nhoáy chuyển kênh TV ỉ mà..

Cửa hàng thời trang ư? Thiệt ra là một cơ sở trá hình kỳ cục của tụi Yeerk. Tại sao vậy cà?

Trong phòng kê nhiều bàn cắt bự chảng, vừa rộng vừa dài, chất đầy vải vóc. Có một cái đứng chèo ẹo - một chân của nó đã gãy rời hoàn toàn còn đâu (khá giống với tình trạng của tôi lúc đó). Người ta xếp mấy cuộn vải lớn có in hoa văn chồng cao lên nhau ở góc chân bị gãy giúp cái bàn giữ được thăng bằng, trông giống như một cái bập bênh, chỉ dập dềnh mà không kênh lên hay bập xuống hẳn.

Trên bức tường gạch trần trụi đầu kia của căn phòng, gắn hàng dãy đèn đủ kiểu, đủ màu, nhấp nha nhấp nháy. Xác chết ngổn ngang

khắp nơi. Máu loang bê bết trên những vết chém ngang dọc.

<Cassie?>

Tôi thấy một con sói lê bước ra từ phía sau một giỏ hàng bị lật nghiêng. Ơn Trời! Nhỏ còn sống.

Nhẹ cả người! Lần cuối tôi thấy nhỏ ấy là lúc nhỏ đang gặp rắc rối.

Xa xa, bên ngoài mấy cánh cửa, sâu dưới hành lang tối tăm kia, tôi nghe vọng tiếng gầm trầm đục của gấu xám-Rachel. Không phải tiếng gầm gừ trong chiến đấu, trận chiến đã ngừng rồi mà. Đó chỉ là tiếng gầm không ngừng của một con quái thú đang điên cuồng tìm kiếm con mồi mới mà không thấy.

Marco đã hoàn hình trở lại là một thằng nhóc. Bằng tuổi tôi nhưng nhìn nó con nít hơn tôi nhiều. Thằng bạn thân nhất của tôi đó. Với vết chém ngang cuống họng khỉ đột dài và sâu như thế, nó mà không hoàn hình thì chỉ có nước chảy máu tới chết mà thôi.

Hoàn hình thành người. Điều đó tốt hơn rất nhiều. Vì không còn đau nữa.

"Tôi lạnh quá, lạnh quá. Giúp tôi với," giọng nói lại cất lên rền rĩ.

<Đừng để hắn thấy bồ nha,> tôi nhắc Marco.

Rachel ì ạch bước vô phòng, ngót bốn trăm kí lô lông lá xồm xoàm, vuốt sắc như dao găm và một cú nhếch mép mơ hồ để lộ mấy cái răng nanh trắng nhởn. <Tobias đâu rồi?>

Tôi lặng thinh. Tôi đâu có biết câu trả lời.

Rachel bắt đầu xô đẩy dữ dội và nâng mấy cái xác Hork-Bajir lên. Nhỏ tìm ra Tobias, một mớ lông diều hâu nhàu nhĩ. Cậu ấy còn thở.

<Tobias, biến hình đi!>

Tôi nghe tiếng móng guốc gõ lộp cộp một cách thanh nhã. Ax đang chạy tới phía sau tôi. Ảnh cũng là người ngoài hành tinh như những xác chết đang nằm ngổn ngang xung quanh tụi tôi. Nhưng khác bọn chúng, ảnh là một nhân mã thanh tao. Thân hình ảnh giống một con hươu hoặc một con dê núi phủ lông màu xanh dương, với phần thân trên không khác người mấy. Chi tiết khác biệt là ở chỗ cái đầu không có miệng và có thêm hai con mắt gắn trên hai cái cuống phụ có thể xoay nhìn cả bốn phía. Cái đuôi dài, nguy hiểm của ảnh ướt sũng máu.

Tụi tôi đã trải qua rất nhiều trận đánh. Trận này thiệt thê thảm. Nó chắc hẳn sẽ ám tôi dài dài trong những giấc ngủ và sẽ khiến tôi thức giấc, toát mồ hôi hột và la hoảng cho mà coi.

<Tobias! Nghe mình nè! Biến hình người đi!>

"Có ai đó... lạnh quá... cứu với..."

Cassie chạy tới chỗ Rachel. Nhỏ hoàn hình thiệt nhanh.

Thiệt nhẹ người khi lại trông thấy nhỏ hoàn toàn khỏe mạnh, không trầy xước. Trong mắt tôi nhỏ thiệt đẹp.

"Cậu ấy sẽ ổn mà," Cassie khẳng định với Rachel. "Mình nghĩ cậu ấy chỉ bị choáng tí xíu thôi."

Như thể chứng minh lời Cassie là đúng, Tobias khẽ động đậy một cái cánh và cất tiếng, <Ê! Gì thế? Ôi, ôi. Mình còn sống nè.>

<Mém chết rồi đó,> Rachel làu bàu. <Thiệt là điên hết biết, đồ ngốc ạ. Bồ dám nhào xuống chơi một tên Hork-Bajir à?>

<Bồ biết không?> Cậu ấy nói. <Giờ nghĩ lại mới thấy đúng là điên thiệt.>

<Đồ ngốc,> Rachel mắng mỏ. Nhưng giọng trách móc của nhỏ chứa đầy yêu thương. Tobias đã liều mạng để cứu sống nhỏ mà.

Tôi khập khiễng đi tới chỗ một người bị thương – một kẻ Mượn xác-Người, một kẻ thù. Đó là một thanh niên, chừng hai mươi tuổi, một con người có chứa một con sên ngoài hành tinh trong đầu.

"Giúp tôi với," anh ta thều thào với cái mặt cọp hiện ra lờ mờ phía trên. "Lạnh quá, giúp tôi với."

Anh ta bị thương rất nặng. Đó là một vết chém do lưỡi dao Hork-Bajir gây ra. Nhát chém phản pháo, như cách mà người ta hay nói khi đồng đội của bạn vô tình làm bạn bị thương, hoặc vô tình giết bạn. Bọn Hork-Bajir giữa trận tiền ác liệt đã vô ý chém nhầm một tên đồng đội của chúng.

<Hãy rời bỏ anh ta đi, Yeerk,> tôi nói. <Để anh ta được yên, ít nhứt cũng là trong những giây phút cuối cùng. Hãy chui ra khỏi đầu anh ta, để ảnh được chết như một con người tự do.>

Mặt anh ta xanh tái, trắng nhợt như làm bằng sáp. Ai đó đã đập bể sọ và xé nát đôi tai của anh ta. Tôi nhận ra vết cào của vuốt cọp. Đôi mắt nâu của anh ta nhìn tôi chăm chú.

"Ta không chui ra được," tên Yeerk bên trong đầu ảnh nói với tôi. "Đường tai đã bị nghẽn. Không ra được. Ta bị kẹt rồi."

<Chúng ta phải ra khỏi đây ngay,> Ax nói. <Có thể quân tăng viện sắp tới nơi rồi.>

"Tôi lạnh," tên Mượn Xác-Người đó rên rỉ. "Chỉ cần... chỉ cần đưa giùm tôi một tấm mền..."

<Hoàng tử Jake,> Ax giục giã.

"Ta sợ. Điều đó... điều đó có làm ngươi vui không, Andalite?" người thanh niên sắp chết thốt lên.

Với bọn Yeerk thì tụi tôi đều là Andalite cả. Công nghệ biến hình là thành quả của người Andalite, vượt xa khả năng của loài người. Vì thế với bọn chúng, tụi tôi là Andalite, một sự hiểu lầm mà tụi tôi cố tình muốn duy trì mãi. Trong Hội Animorphs tụi tôi, chỉ có mình Ax mới đúng là người Andalite thực thụ mà thôi.

<Không. Điều đó không làm ta vui,> tôi đáp.

"Đau quá... ngươi không làm gì được cho ta sao? Lạnh quá. Giúp ta với…"

<Thôi nào, Jake.> Tiếng Marco. Nó đã biến thành ó biển. Tụi tôi cần chuồn. Ra bằng đường không là cách ổn nhất. Mọc cánh rồi bay và bỏ lại mọi thứ sau lưng. Chả bao lâu sau, tụi tôi sẽ lại cười cợt, lại

đùa giỡn, lại cố sức làm mọi thứ nhằm giúp tụi tôi quên những gì đã thấy.

Quên hẳn những gì tụi tôi đã làm.

"Cứu với..."

<Đi thôi,> Tôi thẫn thờ nhắc cả bọn.

Tôi hoàn hình ở nơi khuất tầm nhìn của tên Mượn Xác xấu số, rồi biến thành đại bàng và bay vù ra ngoài qua một ô cửa sổ được tạo ra từ nắm đấm của Rachel.

Chương 2: Jake

Tên tôi là Jake.

Tôi sống ở một thành phố thuộc về một tiểu bang giống như các thành phố khác và các tiểu bang khác – không có gì đặc biệt - trên nước Mỹ.

Tôi yêu thương ba mẹ tôi. Tôi cũng yêu thương anh Tom của tôi nữa. Tôi mê bóng rổ, ghét môn toán, thấy chán khi trời mưa dầm dề cả ngày. Tôi nghĩ mấy cái xe Audi TT trông cũng được nhưng nếu có tiền, và đủ tuổi lái xe, tôi có lẽ sẽ chọn một cái xe Jeep.

Tôi khoái khẩu món bánh mì kẹp thịt cùng với khoai tây chiên và cực ghét món súp lơ.

Phòng ở của tôi thì bừa bộn như một cái chuồng chồ. Bài tập về nhà lúc nào cũng trễ nải. Tập vở ghi chép thì lung tung đến mức không một ai đọc ra nổi trừ Marco. Nó sống nhờ tập ghi của tôi suốt năm năm qua, có khi còn lâu hơn thế ỉ chớ, và thậm chí đôi khi còn giải nghĩa giùm tôi những chữ loằng ngoằng tôi viết trong tập nữa kìa.

Vào cái ngày mà Michael Jordan - danh thủ bóng rổ - từ giã sân bóng, tôi đã khóc. Và tôi còn có thể nói cho bạn biết cái lúc cầu thủ bóng chày Mark McGwire đánh được cú bóng *"Về Nhà"* ghi cả băng điểm cho toàn đội là ngày nào, tuần nào, tháng mấy, năm nào, lúc mấy giờ, mấy phút, mấy giây rồi tôi đang mặc đồ gì, ăn món gì vào lúc đó nữa kìa.

Tôi là một thằng nhóc có chó cưng để nuôi, có ba mẹ, có thầy cô và bạn bè - chỉ là một thằng nhóc bình thường.

Tôi hay có những cơn ác mộng.

Có khi mơ thấy mình là con mối, bị kẹt trong một mảnh gỗ, không thể bò ra ngoài, trong khi cái đồng hồ thì cứ kêu tích tắc, tích tắc, không thể trốn thoát được, bao quanh tôi là những bức tường gỗ và bóng tối đen đặc, ép tôi cứng cựa.

Có khi lại mơ tôi đang rơi. Đang bay cách mặt đất cả dặm và tự dưng đôi cánh hoàn toàn biến mất, vậy là tôi rơi, rơi và cứ nghĩ hoài *Ôi tôi không thể bay được, không thể bay được!*

Thỉnh thoảng, ngay cả lúc này đây, tôi vẫn còn thấy con mắt đỏ bầm của Crayak và cảm thấy sự độc ác của hắn đang tìm kiếm tôi qua hàng triệu năm ánh sáng.

Nhưng giấc mơ tệ hại nhứt là chỉ có mình tôi với Cassie. Hai đứa tôi đang đứng đâu đó trong rừng rậm. Bóng nhỏ nổi bật lên nhờ ánh sáng. Bạn biết đấy, như thể có một ngọn đèn chiếu sáng sau lưng nhỏ. Chẳng khác gì nhỏ đang sáng bừng lên. Và ở đó có một cái hang tối. Rồi tôi biểu nhỏ phải đi vô trỏng, và nhỏ nhìn tôi, tin tưởng, nhìn tôi

đầy yêu thương, hoàn toàn tin cậy nơi tôi, còn tôi thì cứ bắt nhỏ phải chui vào cái hang tối tăm đó.

*

Tôi là thủ lãnh của hội Animorphs. Tôi cũng không biết tại sao tôi lại thành sếp sòng như vậy nữa. Chắc là tại lời tuyên bố ngu ngốc của Marco đấy mà. *Sao lại là mình? Bởi vì,* Marco trả lời, *bởi vì nhất định phải là bồ.*

Đêm hôm đó, tụi tôi, năm đứa nhóc, đang từ khu thương xá đi đường tắt về nhà. Xuất hiện một con tàu, từ đó bước ra một người ngoài hành tinh. Ổng cho tụi biết về một loại sâu bọ chuyên hủy diệt: *Trên Trái Đất không chỉ có riêng loài người các bạn. Các bạn không an toàn. Không có biểu hiện nào cho biết chúng đang hiện diện ở đây cả. Không một ai có vẻ ngoài khác thường cả.*

Tụi tôi được cho biết về sự phản bội và tội ác, nhận thức được rằng Cái Ác đang hoành hành.

Và sau đó là sức mạnh của quyền năng.

Coi, thứ quyền năng đó khiến tụi tôi đâm ra có trách nhiệm. Không có quyền năng, những gì tụi tôi được cho biết chắc hẳn sẽ là một nỗi sợ hãi, giống như một con sâu, cứ lần lần gặm nhấm hết tâm hồn và trí óc của tụi tôi.

Tệ không? Nhưng chính cái quyền năng đó đã biến nỗi sợ hãi thành bổn phận, đã đặt lên đôi vai chưa sẵn sàng của tụi tôi gánh nặng trách nhiệm.

Tụi tôi có thể trở thành bất cứ con thú nào mà tay tụi tôi chạm vào, người Andalite đó đã nói.

Quyền năng ấy có đủ mạnh để chiến thắng không? Không. Thế có đủ mạnh để chiến đấu không? À, cái này thì có. Chỉ vừa đủ thôi, nhóc Jake à, chỉ vừa đủ mạnh để cầm tù mày trong cái lồng bổn phận, đủ mạnh để khiến mày chiến đấu.

"Cứu tôi với. Tôi lạnh quá."

Một trận đánh khác. Một nỗi kinh hoàng khác.

Chẳng có gì có thể làm điều đó chấm dứt được ư? Lẽ nào không có lối thoát? Lẽ nào tôi cứ bị kẹt hoài trong những trận đánh, chiến đấu, chiến đấu hoài hủy cho đến khi từng đứa bạn tôi tiêu tùng hoặc phát rồ phát dại sao?

Tôi nằm ngửa trên giường. Trừng trừng nhìn lên trần nhà.

"Giúp tôi với. Làm ơn. Tôi lạnh quá."

Vào trong hang đi, Cassie.

Tất cả điều đó để làm gì? Chẳng để làm gì cả. Để làm chậm bước bọn Yeerk, nhưng không bao giờ thắng được. Rồi đến một ngày nào đó, sẽ thua. Không có lối thoát nào ư?

"Luôn luôn có một lối thoát, hỡi Jake Dũng Mãnh," một giọng nói đáp lại. "Chúa tể Crayak của ta đang chìa bàn tay vĩ đại của Người cho mi đó, Jake - Sát thủ giết Yeerk, Jake - công cụ của Người ElIimist

à."

Tôi ngồi dậy. Tôi biết giọng nói đó.

Gã Drode đứng cạnh bàn học của tôi. Hắn không to con. Người hắn đổ nghiêng về phía trước như một trong những con khủng long bé nhỏ. Hắn có một đôi mắt độc ác, lanh lợi ngự trên cái đầu giống đầu người. Da hắn màu xanh sậm, hoặc là màu tía gì đó, sậm đến mức gần như đen. Cái miệng giễu cợt của hắn được viền quanh bằng một vệt màu xanh lá cây.

Gã Drode đó là tay sai, là sứ thần, là công cụ của Crayak. Crayak là... Crayak là cái ác. Một sức mạnh quá to lớn, quá hoàn hảo đến nỗi chỉ có Người Ellimist mới có thể kiềm soát được hắn. Một cán cân kinh hoàng: Điều tốt và cái ác kiềm soát lẫn nhau, hạn chế lẫn nhau, đưa ra những thỏa thuận ảnh hưởng đến sự sống còn của toàn hệ mặt trời.

"Cút đi," tôi nói với gã Drode.

"Nhưng mi gọi ta đến mà."

"Về lại với Crayak đi. Hãy để ta yên."

Gã Drode mỉm cười. Gã đứng lên và tiến lại gần hơn. Gần hơn nữa cho đến khi mặt hắn chỉ cách mặt tôi có vài tấc.

"Có một lối thoát," gã Drode thì thầm "Nói *t*ừ đó đi Jake, và mọi chuyện sẽ không xảy ra. Nói *t*ừ đó đi Jake, và rồi mi sẽ không bao giờ phải đi qua cái công trường xây dựng bỏ hoang đó. Nói *t*ừ đó đi Jake, và rồi mi sẽ không biết gì hết cả. Sẽ không có gánh nặng nào trên vai. Nói đi, nói *t*ừ đó đi."

"Cút ngay," tôi rít lên qua hàm răng nghiến chặt.

"Còn bao lâu nữa thì cô em họ Rachel của mi sẽ bị mất kiểm soát? Mi biết rõ rằng bên trong cô nhỏ đó bóng tối đang trỗi dậy mà. Còn bao lâu nữa thì cái chết sẽ tìm đến với chú chim Tobias? *Một chú chim!* Cậu ta đã từng bao giờ có được hạnh phúc chưa? Còn bao lâu nữa thì Marco buộc phải giết chính người mẹ bị mượn xác của mình? Mi có nghĩ là cậu ta sẽ sống được với điều kinh khủng đó không? Còn bao lâu nữa thì chính mi sẽ giết Tom, rồi sau đó thì cơn ác mộng nào sẽ đến, hở Jake - sát thủ diệt Yeerk?"

"Cút khỏi đây ngay. Chui trở lại dưới đống đá của mi đi."

"Nó sẽ xảy ra, Jake à. Mi biết điều đó. Cái hang đó. Ngày đó sẽ đến. Mi biết cái hang đó là gì, Jake. Mi biết cái hang tối om đó có ý nghĩa là gì. Mi biết tử thần trốn ở đó. Khi cô bé Cassie chết, nó sẽ linh nghiệm như lời mi nói, Jake ạ."

Tôi đưa hai tay lên che mặt.

"Chủ nhân của ta, Crayak đề nghị với mi một lối thoát. Với lòng trắc ẩn của ngài, Crayak vĩ đại đã có một thỏa thuận với cái lão Ellimist ngu xuẩn hay nhúng mũi vào chuyện người khác đó. Crayak sẽ giải thoát cho mi, Jake ạ. Crayak sẽ giải thoát cho tất cả bọn mi. Mọi chuyện sẽ xảy ra đơn giản như thể là lúc đó, tụi mi đã chọn một

lối đi khác đề về nhà."

Tôi lại thấy khoảnh khắc đó. Trong khu thương xá, thời khắc mà tụi tôi đang phân vân nên quyết định đi đường chính, con đường an toàn, sáng sủa đề về nhà, hay đi đường tắt qua khu công trường xây dựng bỏ hoang, và sẽ có cuộc gặp gỡ làm đảo lộn tất cả.

Xóa bỏ điều đó. Xóa bỏ tất cả mọi thứ. Không còn chiến tranh. Không còn nỗi đau, sợ hãi và cảm giác tội lỗi nữa?

"Chỉ cần *một t*ừ thôi, Jake," gã Drode thì thầm. "Không... không, *hai* chứ, ta nghĩ thế. Không nên bỏ qua cả phép lịch sự thế chứ nhỉ. Nói hai từ thôi và mọi chuyện sẽ không xảy ra. Chỉ cần nói hai từ, và rồi mi sẽ không biết gì hết, không có quyền năng gì và cũng không phải chịu trách nhiệm gì nữa cả."

"Hai từ gì?"

"Một từ là *Crayak*. Từ kia là *làm ơn."*

Tôi cần phải trả lời là Không.

Tôi muốn nói Không...

Tôi muốn...

Chương 3: Cassie

NGÀY THỨ NHẤT

Tụi tôi – tôi và Rachel - khoác tay nhau đi trong khu thương xá.

Rachel là bạn thân nhất của tôi. Không ai, kể cả hai đứa tôi luôn, hiểu được tại sao tụi tôi lại thân nhau. Tụi tôi thậm chí còn khác nhau một trời một vực nữa kìa.

Hai món ưu tiên nhất - xếp theo thứ tự quan trọng – của Rachel là: mua sắm và thể dục dụng cụ.

Còn tôi á, tôi chỉ khoái mấy con thú thôi.

Rachel giống như mọi cô nhỏ mà bạn thường nhìn thấy trên trang bìa của các tạp chí *Quý Cô* hay *Tuổi Mười Bảy* ì. Cao ráo, nét người thanh tú nè, tóc vàng, làn da không tì vết nè, và hàm răng trắng bóng chừng 400 độ-sáng nữa nè. Còn hơn thế nữa, nhỏ không phải là cái loại mà có thể dễ dàng bị che lấp bởi một cô nàng thời trang nào đó đâu.

Nhỏ không tầm thường. Nhỏ cũng không hợm hĩnh. Nhỏ không phải là thành viên của một hội nhóm nào. Sức mạnh của nhỏ là ở chỗ: trong con mắt của tất cả mọi người, nhỏ là một hình ảnh hoàn mỹ về thể chất cũng như trí tuệ ấy thế mà nhỏ lại không thèm quan tâm tới điều đó.

Có đôi lúc tôi tự hỏi từ đâu mà nhỏ có được sức mạnh ấy. Không phải là đầu tóc, cũng không phải là bộ cánh nhỏ mặc, hay là cái năng lực kỳ quái không hề để bị rối, nhàu, dơ hay ướt đồ của nhỏ. Tôi cứ tự hỏi từ đâu nhỏ có được sự lãnh đạm, thờ ơ đó. Tôi tự hỏi làm sao mà nhỏ có thể khiến cho hết thảy tụi con trai trong trường xếp hàng mong được đi chung đường với nhỏ, mà nhỏ vẫn cứ thờ ơ.

Không phải vì nhỏ nhún nhường đâu. Không, bạn không thể nói nhỏ khiêm tốn hay nhún nhường được. Nhỏ biết là nhỏ rất đặc biệt. Nhưng nhỏ thường nổi xung thiên với cái ý tưởng là trở nên nổi tiếng hay trở thành một thứ gì gì đó.

Tôi có cảm giác rằng nhỏ đang nóng lòng chờ đợi, mong chờ một thứ gì đó hơn thế. Nhỏ đang sống để kiếm tìm cho mình một vận mệnh vô cùng khác biệt.

Món giải trí của nhỏ là thể dục dụng cụ và mua sắm. Nhỏ biết nhỏ sẽ không bao giờ trở thành một vận động viên thể dục dụng cụ vĩ đại; bởi nhỏ đã cao gấp đôi một vận động viên thể dục dụng cụ thông thường rồi còn đâu. Tôi khoái món giải trí này của nhỏ nhưng thú vui mua sắm của nhỏ còn khiến tôi khoái hơn nhiều.

Coi, với nhỏ, mua sắm không chỉ giản đơn là vì mấy món đồ đâu nha, mà đó là một vụ đi săn.

Tôi không bao giờ có thể kết bạn được với mấy người săn thú đâu nha. Xin lỗi, nhưng mấy kẻ bắn hươu không thể là bạn bè với tôi được. Nhưng khi tôi đi cùng Rachel vào khu thương xá, tôi cảm nhận được sự kích thích khi đi săn: sự kết hợp giữa kiến thức với bản năng và với nỗi kích động khi đuổi theo con mồi, tiếp cận rồi tiêu diệt nó.

Rachel theo đuổi một cái áo len giảm giá 40% đúng cỡ và đúng màu cũng chẳng khác gì một đoàn thợ săn ở châu Phi theo dấu một con sư tử ăn thịt người.

"Giảm giá 25% tại cửa hàng *Tốc Hành*, coi bộ được đó," nhỏ nói. "Nhưng, cùng một kiểu áo len, chất sợi pha tốt hơn, giảm giá 40% tại cửa hàng *Kết câu*? Chưa kể điểm mấu chốt là, cái áo len này đi cùng với cái quần jean giảm giá tại cửa hàng *Lỗ Hổng* hay là cái quần jean hạ giá tại quầy hàng bách hóa, và cái áo len *Tốc Hành* chỉ hợp rơ với cái quần jean *Lỗ Hổng* mà thôi."

"Mình biết là mình sắp sửa thấy ân hận khi hỏi bồ câu này nè," tôi nói, "nhưng làm sao mà một cái áo len gần như giống y chang một cái áo len khác lại không mặc cùng được với một cái quần jean cũng cơ bản là y đúc nhau hở?"

Rachel nhìn qua tôi. Cái nhìn nghi hoặc và coi bộ không hiểu gì ráo. "Cassie, bồ biết là mình rất yêu quý bồ, nhưng phải bồ là người Uzbekistan không đó?" nhỏ hỏi.

"Ừ. Ừ, đúng đó, Rachel, mình vừa mới bay từ Uzbe-kistan về."

"Hình dáng. Màu sắc. Độ sắc nét. Đường chiết ben." Nhỏ lắc đầu ra vẻ tội nghiệp đầy mỉa mai. "Làm sao mà bồ lại có thể trông chờ việc sống suốt cả quãng đời của bồ mà hổng thèm biết đánh giá cái gì hợp với cái gì được kia chớ?"

"Mình mong chờ cuộc sống sẽ là một cuộc chiến đấu lâu dài."

Rachel phá lên cười. Không ai có thể cảm thấy khuây khoả với niềm đam mê mua sắm hơn nhỏ cả. Như tôi đã nói, Rachel đang chờ đợi một thứ gì khác. Nhỏ không biết đó là thứ gì. Chắc chắn là tôi cũng không biết luôn.

"Đừng nhìn," tôi rít lên. "Jake kìa."

"Mình hổng được nhìn anh họ mình sao?"

"Bồ có thể ngó, nhưng đừng *nhìn,* mình nói vậy đó."

"Ý bồ là, đừng nhìn ảnh theo kiểu mà có thể bộc lộ ra rằng bồ đang phát sốt lên vì ảnh chớ gì? Rằng bồ đang muốn môi ảnh chạm môi bồ? Rằng bồ đang muốn đôi tay vạm vỡ, mạnh mẽ của ảnh ôm quanh thân bồ phải hôn?"

"Đúng đó, Rachel, ý mình là vậy đó. Chính xác ý mình là vậy đó."

Jake dễ thương. Không tới mức dễ thương theo kiểu “úi cha, tay đó bảnh bá cháy bọ chét” đâu. Cậu ấy bự con. Không phải kiểu lớn xác vụng về đâu, mà là cái kiểu cậu ấy lớn hơn so với tuổi thiệt tới hai năm kìa. Cậu ấy lại còn thông minh, vui tính và khiêm tốn nữa chớ.

Tôi nghĩ cậu ấy thích tôi. Đôi khi tụi tôi ngồi cạnh nhau trên xe bus. Đôi khi tụi tôi làm như tình cờ đứng cạnh nhau lúc xếp hàng, hay trong lớp học.

Cậu ấy chưa bao giờ hẹn tôi đi chơi. Tôi cũng chưa hề hẹn hò với cậu ấy. Cũng không cần phải nói rằng Rachel nhận thấy mối quan hệ này rõ là nực cười, và hoàn toàn ngốc nghếch.

Một lần tôi hỏi nhỏ. "Bồ có nghĩ là cậu ấy với mình cũng ổn không, là một cặp đôi theo kiểu Phi-Mỹ ấy?" Nhỏ đáp, "Cassie, mình biết anh Jake từ đó tới giờ mà. Tin mình đi, ảnh hổng hề biết rằng da bồ màu đen đâu. Chuyện đó là thứ mà ảnh hổng thèm quan tâm. Anh Jake là người duy nhất trong cả ngàn người thực sự quan tâm bồ là ai chứ hổng phải là bồ trông như thế nào."

"Vậy, coi bộ dạng mình sao đây hả?" Tôi lo lắng hỏi.

“À, bộ dạng bồ trông giống như em bé muốn cất giọng hát “ì ồ ì ồ a” vậy đó. Bồ đang mặc một cái áo liền quần mua ở Wal-Mart, hai ống tay và lai quần dính đầy phân chim. Bồ chẳng trang điểm gì ráo và móng tay lại còn dính đầy đất nữa kìa... mà chỉ có đất thôi, phải hôn?"

Tôi nhìn xuống mấy cái móng tay của mình và ráng nhớ lại. "Có lẽ đất. Mà cũng có khi là phân thiệt."

"Ờ, thôi nào, bù trừ vô cái bộ vó sực mùi MacDonald cũ xì đó của bồ là một cô nhỏ xinh xắn, thông minh, rất dễ ưa và là một người chân chỉnh nhất mà mình từng biết tới."

"Cảm ơn. Dù sao mình cũng cảm ơn phân nửa sau câu nhận xét của bồ."

Jake đang đi cùng cậu bạn thân nhất của cậu ấy - Marco. Marco và Jake không đến nỗi "lệch pha" như tôi và Rachel, ít nhất là dựa vào những gì tôi biết được. Tôi không biết về Marco lắm, chỉ đủ cái mức gặp nhau là có “Ê, chào" thế thôi.

Marco nhỏ con, đặc biệt là khi đứng kế bên Jake. Cậu ấy có mái tóc đen hơi dài và một làn da màu ô liu với vẻ hài hước cố hữu.

Marco là một diễn viên hài. Không phải là một anh chàng hề trong lớp, cũng không đến mức khiến cho giáo viên phải phát khùng. Cậu ấy chỉ dường như luôn nghĩ thế giới là một trò vui. Tôi đoán một nhà tâm lý học sẽ gọi đó là phản ứng tự bảo vệ. Mẹ cậu ấy chết cách đây vài năm.

Dù sao thì, có lẽ suy nghĩ ấy của Marco đúng là cách thức tự bảo vệ. Hoặc cũng có lẽ cậu ấy thuộc loại tếu táo cho vui. Dù sao đi nữa, nếu Jake khoái Marco thì chắc hẳn cậu ấy cũng là tay khá.

Ờ, nói nghe vậy thôi chớ tôi không có ý mình là một kẻ đang phải lòng ai đó đâu nha.

Đi cùng với Jake và Marco còn có thêm một cậu trai thứ ba nữa. Đó là Tobias. Tôi không hề biết gì về cậu này. Cậu ta có vẻ như khoái bám theo Jake. Jake quá tử tế để không bao giờ biểu cậu ta xéo đi, và tôi có thể thấy là cậu ấy còn cố gắng để khiến Tobias tham gia vào mấy cuộc chuyện trò và mọi thứ khác. Nhưng Tobias vẫn đứng hơi cách ra một chút. Trông có vẻ hơi thiếu thoải mái, cố ý hơi tụt lại phía sau.

Ba người bọn họ vừa đi ra từ quán chơi game video. Marco trông như thể vừa mới chọc tức Jake.

Jake bắt kịp tụi tôi. Tôi bắt gặp ánh nhìn sững sờ như thể một-chú-nai-bị-lóa-đèn của cậu ấy, chỉ trong một thoáng chốc thôi. Rồi cậu ấy lại khoác lên mình cái vẻ mặt thờ ơ lãnh đạm.

"Ê, Rachel. Chào Cassie."

Rachel thì thào. "Giờ thì mình nhìn ảnh được chưa?"

"Mấy bồ về nhà hả?" Jake hỏi. "Mấy bồ đừng đi một mình qua khu công trường xây dựng bỏ hoang đó nha. Mình muốn nói, vì mấy bồ là con gái ỉ mà."

Một sai lầm lớn. Tôi có thể thấy rõ Jake nhận ra điều đó ngay khi cụm từ “vì mấy bồ là con gái” vuột khỏi miệng cậu ấy. Nhưng trễ quá rồi.

"Có phải ý anh muốn đi cùng để bảo vệ tụi em phải không, hỡi chàng trai to lớn, mạ-ạ-ạnh mẽ-ẽ-ẽ?"

Jake định mở lời xin lỗi, nhưng Rachel không buông tha.

"Anh nghĩ là tụi em hoàn toàn vô vọng chỉ bởi vì —"

Tôi ngắt ngang lời nhỏ. "Mình sẽ rất vui khi có mấy bồ ấy đi chung với tụi mình. Mình biết là bồ không sợ gì cả, Rachel, nhưng mình cho là mình thì sợ lắm đó."

Rachel liếc tôi một cái đầy dữ dằn. Tôi đang làm hỏng bét niềm vui của nhỏ.

Đi từ khu thương xá về nhà tụi tôi có thể hoặc là đi đường vòng, đó là đường an toàn, hoặc là đi tắt qua khu công trường xây dựng bỏ hoang và hy vọng là không có mấy kẻ sát nhân láng cháng quanh khu đó.

Tụi tôi chọn đường vòng.

Mười phút sau cuộc lội bộ gần như hoàn toàn im lặng, Tobias thốt lên, "Ê, gì kia?" Tôi quay lại và nhìn về hướng Tobias đang chỉ. Một

vệt sáng, xa phía bên phải tụi tôi.

"Thiên thạch chăng?" Jake gợi ý.

"Tuyệt," Marco lẩm bẩm. "Một thiên thạch bứt khỏi bầu trời mà hổng hề rớt trúng cái trường tụi mình. Thiệt là hổng có hợp lẽ chút nào."

Tụi tôi tiếp tục cuốc bộ.

Nhưng trong tôi xuất hiện một cảm giác lạ lùng, chưa bao giờ tôi có cảm giác như thế. Như thể... như thể khi bạn bước vào trong một căn phòng đã biết từ trước, nơi mà bạn quen thuộc từng cái bàn hay ghế, và đó chỉnh là phòng của bạn, và nó cũng giống như từ trước giờ vẫn thế, chỉ có điều, bằng cách nào đó, trong chừng mực nào đó, gợn lên một chút xíu thôi như thể kiến bò sau gáy, rằng bạn thấy nó khang khác.

Tôi gạt cảm giác đó qua bên. Tôi có thứ khác đáng quan tâm hơn, như liệu có bao giờ Jake có ý định nắm tay tôi không, chẳng hạn.

Chương 4: Tobias

Tôi tỉnh dậy.

Tuyệt. Đã sang ngày khác rồi.

Cái tràng kỷ tôi đang dùng thay giường ngủ bị lún ở khúc giữa và ám đầy mùi khói thuốc. Ông cậu tôi say khướt nằm xụi lơ trên sàn phòng của tôi, thế nên tôi phải leo lên tràng kỷ của ổng.

Cũng hay, ít ra là tôi có thể nằm đó coi ti vi cho tới lúc ngủ thiếp đi luôn.

Tôi đang bận một cái áo thun cùng với cái quần soọc. Tôi cần phải kiếm bộ đồ khác khoác lên người để ra ngoài. Cậu tôi không giặt đồ, mà là tôi. Thế nên tôi biết đích xác là tôi còn đồ sạch để thay. Với những cái quần cái áo "dễ thương" mà tôi sở hữu, tôi hoàn toàn có thể khiến mình trông giống y chang không là một thằng khờ thì cũng là một thằng lập dị chỉnh hiệu, tùy tôi muốn sao mà thôi.

Ông cậu tôi cũng chẳng mua nhiều đồ cho tôi. Tôi là cái thứ mà bạn có thể xếp vào hàng "ưu tiên thấp" trong cuộc đời ổng. Phân nửa đồ tôi bận là quần áo của ổng đã thải ra, còn lại là những thứ đồ của bà đi mà tôi lượm được trên căn phòng áp mái mỗi khi tôi bị đẩy qua ở ở chỗ bả vài ba tháng.

Ở nhà đi, tôi được ăn uống tử tế hơn. Bả không nằm bỉ tỉ trong phòng của tôi, bả có thú vui riêng của mình. Bả bắt tôi làm việc cứ như thể tôi là nô lệ của bả vậy. Tôi bị bắt phải dọn dẹp phòng áp mái, đó là lý do làm sao mà tôi biết được bả bỏ thứ đồ gì ở trển. Dì tôi không cho tôi đi học, bả giữ tôi ở nhà để sai vặt hoặc chỉ là "có mặt ở đó" phòng khi bả cần.

Chỉ ít ra thì ông cậu tôi còn cho tôi đến trường. Ổng có thể để cho tôi đi sang Úc mà không để tâm xem tôi qua đó làm gì hay bằng cách nào. Cái cảm giác khi biết rằng nếu như mình bị bắt cóc hay xảy ra chuyện mà không có ai bận tâm gọi báo cảnh sát thiệt chẳng dễ chịu tí nào.

Nhưng, nè, đời là thế đấy. Với nhiều đứa trẻ, cuộc đời còn tồi tệ hơn thế nữa kìa. Như Marco đấy, mẹ chết, ba suy sụp, cậu ấy phải lo mọi việc trong nhà.

Mẹ tôi cũng có thể là đã chết. Còn cha tôi ư, tôi không biết. Mọi người đều chỉ nói với tôi rằng mẹ tôi đã bỏ đi, còn cha tôi thì bỏ đi trước cả khi tôi được sinh ra. Hoặc có đôi khi, họ còn chế thêm ra rằng cả hai bậc sinh thành của tôi đều bị chết trong một tai nạn. Thỉnh thoảng cả tôi cũng bịa chuyện về hai người họ. Sự thực về họ, nếu quả là có, đã bị chôn vùi từ hồi nảo hồi nào rồi.

Mặc kệ, không nói về chuyện ấy nữa.

Tôi tròng bộ đồ ít thảm hại nhất mà tôi có thể tìm thấy vào người và đi tới trạm xe buýt. Quãng đường từ nhà tới trạm ổn thỏa cả. Thường chẳng có mấy chuyện phiền nhiễu đáng kể xảy ra ở trạm xe này cho tới khi tôi leo lên xe và rồi xe lại tiếp tục chuyển bánh. Thằng nhóc tên Andy cùng với thằng bạn tri kỷ hãi hùng của nó - vì một lý do nào đó được mệnh danh là Cạch-Cạch - rất khoái thụi tôi. Chúng đợi cho tới khi chúng tôi bước xuống xe, tìm cách tiến tới phía sau tôi, và khi tôi và cả chúng nó dồn cục lại, chúng giáng vào lưng tôi một hay hai cú.

Tôi được chúng gọi là thằng nhóc có sức hút bắt nạt. Tôi chẳng biết tại sao, chỉ biết rằng chúng gọi tôi như thế.

Với hai thằng này, việc tra tấn tôi cứ như là trò vui hàng ngày của chúng vậy. Mọi hành động của chúng cực kỳ nhanh, như gió lốc ấy. Bạn biết không, chúng dùng khuỷu tay và đầu gối giữ chặt tôi rồi giúi đầu tôi vô bồn cầu, sau đó chúng giật nước.

Thường là thế. Rồi có một anh chàng tên Jake bước vào trong nhà vệ sinh đúng lúc hai thằng đó đang tra tấn tôi. Cậu ta bảo hai thằng ấy bước ra khỏi đó. Thế đấy, chỉ nói thôi, nhưng tôi nghĩ cậu Jake này có cách nói khiến bọn chúng phải nghe lời.

Kể từ đó, hai thằng ấy không bao giờ còn gây sự với tôi nữa.

Tôi không nghĩ Jake là một anh chàng có tiếng là khó chơi hay gì gì đó. Trên thực tế, cậu ấy khá là trầm tĩnh, gần như là rụt rè. Nhưng ở Jake toát ra một cái gì đó khiến bạn có cảm tưởng cậu ấy rất đứng đắn, đàng hoàng.

Tôi quanh quẩn bên Jake. Tôi hoàn toàn lép vế nếu đem ra so sánh với cậu ấy. Jake có một cậu bạn thân và cu cậu này thì chẳng ưa tôi. Tôi mặc kệ. Nhưng sau một thời gian đi cùng, tôi thấy rõ ràng rằng mình sẽ không thể trở thành là một thành viên trong nhóm mấy người bạn ấy được.

Thế cũng chả sao. Tôi vẫn cảm thấy được an ủi. Tôi nghĩ nếu như tôi có thể trở thành một người nào khác thì Jake chính là mẫu người mà tôi mong ước. Và tôi còn có cả một danh sách dài những người khác nữa mà tôi muốn trở thành hơn là chính cái thằng tôi.

Tôi xoay xở để không phải chạm mặt Andy và Cạch-Cạch trên xe buýt. Điều đó chỉ có nghĩa rằng tạm thời trên xe tôi được yên thân, nhưng chúng sẽ lại bắt nạt tôi vào một lúc nào đó khác ở một nơi nào đó khác. Dù sao thì cứ để tụi nó đi ngang qua tôi, thụi tôi mấy quả rồi thản nhiên đi tiếp có khi còn tốt hơn là việc tôi cứ phải nơm nớp không biết khi nào thì tụi nó sẽ sáp vô tra tấn mình.

Ừ, đúng rồi, Tobias. Đó là một cách hay. Tôi nhịn. Tiết học thứ sáu, tôi tiến hướng về phòng vệ sinh nam. Đối với tôi, đó luôn là một nơi nguy hiểm, nhưng tôi không thể nín tiểu hết cả ngày được.

Tôi bước vô, hy vọng có một cán bộ lớp nào đó ở trỏng. Nhưng chỉ có tôi với hai đứa nữa tôi không quen, và... Andy, và... Cạch-Cạch.

“Toby, Toby, Toby,” Andy kêu lớn. “Ê, mày, sáng nay trên xe buýt, tao thấy nhớ mày quá. Tao nghĩ chúng ta là bạn rồi đấy.”

Nỗi hoảng sợ trào dâng trong tôi. Bụng lạnh toát. Tôi muốn tiểu cả ra quần. Cạch-Cạch nhanh chóng tiến lại phía sau tôi, chặn đường lui của tôi. Nó tóm lấy vai tôi.

Mình có nên van xin tụi nó không ta? Van xin có đem lại kết quả gì hay ho không ta?

“Tại sao chúng mày không kiếm đứa nào khác mà bắt nạt?” Tôi nói. *Phải rồi, năn nỉ. Năn nỉ sẽ có hiệu quả.*

Andy rống lên cười, rồi nói. “Nhưng mày rất dễ chịu và quá ư là dễ bắt nạt. Không có đứa nào khác mà lại giống thỏ đế nhiều như mày.”

Cạch-Cạch chen vô bằng một tràng cười hăng hắc. “Mày chỉnh là đứa thích hợp nhất đấy, Toby.”

Cạch-Cạch đột ngột dúi người tôi về phía trước. Mất thăng bằng tôi chúi nhủi va sầm vào người Andy.

“Hây! Nó tấn công tao kìa, Cạch-Cạch!”

“Tao thấy rồi. Ê này, Toby, có chuyện gì thế? Mày tỉnh dỉnh vô tất cả mấy trò bạo lực và nhiều chuyện hả?”

“Nó đẩy tao,” Andy nói bằng cái giọng nghi ngờ đầy móc mỉa.

Hự!

Một cú đấm vào bụng dưới.

Hự! Hự!

Tôi đổ nhào, hai chân xoắn chặt vào với nhau ráng giữ để cho khỏi tè ra quần.

Thịch!

Một cú đá vào cạnh sườn. Tôi lăn tròn, đầu va cái cộp vào một vách buồng vệ sinh, người đè lên mấy cuộn giấy vệ sinh nhàu nát.

Thịch!

Cú đá thứ hai. Đau thấu óc. Tôi sợ. Lần này, chúng thực sự muốn đánh tôi tới bến luôn. Ôi trời, chúng sẽ đánh tôi ra trò, rồi ai sẽ mang tôi tới bệnh viện đây?

Tôi nằm đó, rên rỉ, lưng ướt nhẹp bởi nước tóe ra từ bồn cầu. Tôi nằm đó rên rỉ và thậm chí còn không nhận ra rằng hai kẻ tra tấn tôi đã bỏ đi từ hồi nào cho tới khi tôi trông thấy hai khuôn mặt của hai thằng nhóc kia đang cúi sát mặt mình. Đó là hai đứa đã chứng kiến toàn bộ sự việc từ đầu đến cuối.

“Cậu ổn không?”

Nỗi đau đớn của các vết thương, sự tức giận, nỗi nhục nhã đang bóp nghẹt cổ họng khiến tôi không thể nói lên lời.

“Cuộc đời của cậu không phải là như thế này,” một trong hai đứa nói. “Cậu không phải chịu cảnh là một nạn nhân mãi được. Có một cách thoát khỏi cảnh này, anh bạn ạ.”

Thằng nhóc kia rút từ trong túi quần ra một tấm các nhỏ và cúi xuống đưa nói cho tôi. “Cậu sẽ không phải đơn độc nữa, anh bạn. Cậu

sẽ không phải làm bị bông cho bất cứ kẻ nào thụi đấm nữa."

Hai thằng nhóc bước đi. Một lúc sau, tôi ráng đứng dậy, ói một chập vào trong bồn cầu. Chúi đầu xuống bồn rửa, tôi xả nước khắp khuôn mặt. Đã trễ giờ vào lớp rồi. Tuyệt. Thế có nghĩa là tôi sẽ phải lên gặp thầy Hiệu phó Chapman.

Tôi khóc nức. Tôi ở đó có một mình, có ai quan tâm không? Nghĩ và khóc rấm rứt.

Cứ như thế mất một lúc. Tôi vã thêm nước lên mặt rồi nhìn vào tấm các.

Trên đó ghi NHÓM CHIA SẺ.

Chương 5: Cassie

Tôi giật mình tỉnh giấc.

Hai mắt mở thao láo.

Mền gôm thành đống lộn xộn, drap trải giường xoắn xuýt dưới chân, gối đầm mồ hôi trong khi trong phòng lạnh ngắt.

Nó lại xuất hiện. Tiếng gọi. Giống lắm nhưng không phải là một giọng nói. Nó không phát ra thành lời mà là những hình tượng, những bức tranh, mờ nhạt, lộn xộn, vô nghĩa.

Một cánh đồng cỏ rộng lớn. Một tòa nhà kính mái vòm. Có những cái cây với những chiếc lá màu hồng và màu xanh dương. Có nước nữa, nước ngập tràn khắp nơi.

Hình ảnh ấy khiến tôi rùng mình khiếp sợ.

"Mi gặp phải một giấc mơ kinh hoàng," tôi tự nhủ.

Tôi nhỏm dậy, vào nhà tắm, uống vài ngụm nước rồi dành chừng năm phút để sắp xếp lại drap mền.

Nhưng tôi không thể quay trở lại giường ngủ tiếp. Giờ tôi tỉnh như sáo, adrenaline trong người cũng đã bừng thức.

Tôi có thể làm bài tập trên mấy tờ giấy cô giao về nhà.

Không, tôi không làm được.

Tôi tròng vào người bộ áo liền quần, choàng ra bên ngoài cái áo ngủ, thọc hai bàn chân trần vào đôi ủng dính đầy bùn đất không cột dây. Sau đó lại tháo ủng ra. Đi ủng khó mà lẻn ngang qua được phòng của ba mẹ tôi.

Tôi nhón đầu mũi chân bước xuống cầu thang tối om vào phòng khách. Mấy số 00:00 màu xanh dương cứ nhấp nha nhấp nháy trên màn hình đầu máy chưa tắt điện. Trên bàn có một cái ly. Ba tôi để đó đó. Tôi nhấc cai ly lên, mang vào bếp và bỏ nó trong bồn rửa chén.

"Dạ vâng, thưa Ba Mẹ. Con không ngủ được nên con quyết định dậy vào lúc ba giờ sáng và lau nhà." Ừ, giải thích vậy chắc được. Nghe không có vẻ gì là quá điên khùng hết.

Chuyện ấy là gì thế nhỉ? Tôi bị điên đến nơi rồi sao?

Nghe nói bệnh tâm thần phân liệt thường có triệu chứng lần đầu tiên vào tuổi niên thiếu. Có lần tôi đã nói với mẹ tôi như thế. Mẹ tôi nói, "Cưng à, ai mà có thể phân biệt được sự khác nhau giữa một cô nhỏ tuổi thiếu niên điên khùng với một cô nhỏ tuổi thiếu niên bình thường được kia chứ?"

Ba tôi bật cười ha hả rồi tự bắt mình nghiêm mặt lại. "Không phải ba mẹ nói thế thì có nghĩa là ba mẹ muốn con trở nên ngông cuồng rồ dại hay gì gì đó đâu nghen. Để ba nói lại cho thiệt rõ ràng nè: Ba mẹ không bảo rằng chuyện ấy là được."

"Vâng, thưa ba. Con sẽ chấm dứt không còn hành xử và nói năng

theo mấy cái kiểu ngông cuồng rồ dại và điên khùng nữa."

Ba mẹ tôi cười. Tôi cũng cười. Tất cả ba người chúng tôi đều không ai biết định nghĩa chính xác của cụm từ "cô nhỏ ngông cuồng rồ dại và điên khùng" là gì cả.

Tôi kể cho Rachel nghe chuyện ấy. Nhỏ nói, "Ôi chao, ba mẹ bồ hoàn toàn tin tưởng nơi bồ như thế thiệt là bá cháy. Chúa ơi, giá mà mẹ mình cũng tin tưởng mình như thế thì hay biết bao nhiêu."

"Vì nếu thế thì bồ sẽ có thể tếch đi cùng với bất cứ thứ gì phải không?"

"Chính xác."

Tôi mỉm cười khi nhớ lại chuyện đó. Tôi mở tủ lạnh. Chào Ben. Chào Jerry.

Không. Có khi nào Jake không nói muốn nắm tay tôi vì bắp đùi tôi ngắn ngủn không ta?

Tôi loạng choạng, bám chặt cánh cửa tủ lạnh. Nó đã hít chặt vào tủ. Cái giọng ấy, cái tiếng gọi vô thanh, không lời ấy đang réo gọi tôi trong làn nước.

Ôi trời, tôi thực sự phát rồ mất rồi.

Và nó không chỉ đơn thuần là giọng nói mà nó còn là cảm giác... cảm giác gì ta? Xa lạ ư? Những cảm giác lầm lẫn mà xét theo một khía cạnh nào đó tôi không thể luận ra được.

Không mắc cười tẹo nào. Chẳng thực tế tẹo nào. Ngộ nhỡ tôi đã thực sự mắc chứng tâm thần thì sao ta?

Những con thú. Đúng rồi, tôi sẽ đi kiểm tra nhà kho.

Tôi mở cửa bếp bước ra ngoài bóng đêm. Tôi không ra bằng cửa trước bởi như thế ba mẹ tôi sẽ ít có khả năng nghe thấy tiếng động do tôi tạo ra.

Nhà kho của gia đình tôi là Dưỡng đường thú hoang. Ba mẹ tôi, cả hai đều là bác sĩ thú y. Mẹ tôi chăm nom cho những con thú lớn ở Lâm Viên. Những khi không phải đến trường, tôi giúp ba tôi quản lý Dưỡng đường.

Tôi đoán, với nhiều người, ban đêm nhà kho hẳn sẽ có vẻ rờn rợn. Tôi không nằm trong số đó. Trong nhà kho của chúng tôi, có nhiều dãy chuồng được xếp thành hàng thành lối và gần như không có chuồng nào bỏ trống. Chúng tôi có mấy con chuột xạ, gấu trúc, ngỗng, dơi, mấy con cáo, một con nai và một chú đại bàng bị bỏ rơi. Tất cả bọn chúng đều bị thương hay bị bệnh. Nhiều con được băng bó. Có một vài con được bó chặt cốt để chúng không gặm hay dùng mỏ mổ mổ vết thương của chính mình.

Tôi đoán là chúng đang đánh hơi. Dù sao thì, đó cũng là những lời của Marco mỗi khi cậu ấy tới –

Không, không, cậu ấy sẽ không bao giờ tới nhà kho này. Tại sao cậu ấy lại chưa bao giờ tới đây nhỉ?

"Đừng nghĩ ngợi nữa, Cassie. Khuya lắm rồi, trời tôi đen như bưng.

Chỉ là trong người mi có chút xáo trộn mà thôi.”

Khi tôi thò một tay vun đầy ngũ cốc vào trong chuồng ngỗng, tôi thấy tay mình hơi run. Thực ra, cô ngỗng này không cần ăn. Chỉ là tôi muốn làm một việc gì đó, một việc bình thường thôi.

“Cưng thấy trong người sao rồi, hử ngỗng? Ừa, chị biết, cánh cưng vẫn còn đau, phải hôn?”

Tôi đi dọc theo dãy chuồng, ráng không suy nghĩ gì hết, ráng loại bỏ niềm tin rằng mình đang nghe, đang tưởng tượng, đang nhớ tới những sự vật, sự việc chưa từng xuất hiện, chưa từng xảy ra. Khung cảnh quen thuộc trong nhà kho làm tôi thấy an lòng. Nhưng trong cái khung cảnh quen thuộc ấy, có một cảm giác mới, đáng lo nổi lên trong tôi. Tôi trông thấy Jake đang đi tới đi lui. Tôi trông thấy Rachel bồn chồn, Marco thơ thẩn trên một đụn rơm. Và ở trên xà nhà, có một con chim – một chú diều hâu.

Tôi gần như có thể trông thấy nó.

Khùng quá đi. Tôi bị mất trí rồi.

Tôi mất trí thật rồi.

NGÀY THỨ MƯỜI

Tôi đua hết tốc lực, bốn vó bay trên không, đuôi ép dọc hai chân sau, thân người trên khum xuống, cặp mắt cuống nhìn thẳng phía sau lưng quan sát mặt đất lùi xa dần.

Tôi phóng thẳng đến đích – một bó củi được cột chặt với nhau tạo thành hình nộm một tên Mược Xác Hork-Bajir cực kỳ thô thiển.

Tôi chạy, chờ đợi, không biểu lộ cảm xúc gì, không nói, không gì hết dù là mơ hồ, dù là nhẹ nhất: hắn sẵn sàng phản ứng với bất cứ chuyển động nào. Tôi sẽ qua trái hay phải đây? Sẽ dừng lại tấn công hay phóng qua rồi dùng đuôi chém hắn?

Phập!

Tôi phóng qua, lưỡi dao đuôi bứng gọn "cái đầu" của tên Hork-Bajir. Nó rớt cái ùm xuống đất.

Tôi hổn hển, hớp từng ngụm không khí. Đó là lần tấn công thứ chín của tôi.

Tôi thấy mệt. Hay có lẽ cảm giác ấy chỉ là do tôi tưởng tượng ra, có lẽ đó là do có hàng tỷ mét khối nước đang ép xuống tôi từ mọi phía chăng?

Hiện giờ, tôi chỉ còn có xíu xiu hy vọng thôi. Biết bao thời gian đã trôi qua rồi, nếu như có còn ai đó sống sót, nếu như anh Elfangor còn sống sót, chắc chắn ảnh đã tìm thấy tôi.

Mái vòm vẫn còn nguyên vẹn, nằm nghiêng chênh chếch dưới đáy một đại dương nào đó trên hành tinh Trái Đất. Tôi nhận ra độ dốc ấy mỗi khi chạy thiệt nhanh trên cánh đồng cỏ rộng lớn, thoáng đãng.

Tôi không chắc tôi đã chìm sâu xuống dưới đáy đại dương bao xa. Tất cả các thiết bị đo đạc, máy tính và những máy móc khác đều nằm trên phần chỉnh của con tàu. Chúng được bố trí trải dài dọc theo những hành lang dài, tựa như những cái cuống dài bất tận nối với những động cơ chỉnh ở xa tít.

Ở tất cả các con tàu nhỏ, các chiến đấu cơ, các tàu vận chuyển hay tàu trinh sát hay bất cứ thứ nào có thể bay được cũng bố trí tương tự như thế. Tất cả các thiết bị máy móc đều đi theo phần tàu chỉnh khi mái vòm tách ra khỏi thân tàu, kêu rít váng trời bởi lực ma sát với bầu khí quyển, bùng cháy và rớt xuống dưới tác dụng của sức hút trọng trường của Trái Đất.

Năng lượng cung cấp cho trường lực để giữ cho áp lực nước dưới đại dương không nghiền nát mái vòm trong suốt không cần nhiều, thế nên nguồn năng lượng cung cấp cho sự sống trong mái vòm vẫn còn nguyên. Thiết bị cung ứng năng lượng phải một trăm năm nữa mới ngừng hoạt động. Cỏ vẫn sẽ mọc, cây vẫn sẽ nở hoa. Nước trong ao

có vơi đi do đã bị tràn ra ngoài trong quá trình mất trọng lực nhân tạo tạm thời, nhưng rồi nó sẽ lại đầy.

Tôi có thể sống cả đời ở dưới đây, sống cả đời trong môi trường được sao chép y chang hành tinh quê nhà.

Ngoại trừ rằng tôi có thể không chịu sống như thế.

Anh Elfangor và tất cả những chiến binh dũng cảm đi cùng với ảnh có lẽ là đã tử nạn. Chúng tôi đã đi vào vùng không gian Zero với mong muốn chỉ phải chạm trán một vài con tàu của bọn Yeerk bay rải rác. Nhưng một chiếc Lòng Chảo chứa trong lòng cơ man chiến đấu cơ Con Rệp đã chờ sẵn, đón lõng tàu chúng tôi. Và còn nguy hiểm hơn nữa, con tàu Lưỡi Rìu đen bóng của Visser Ba cũng có mặt ở đó.

Các chiến binh Andalite chúng tôi đã chiến đấu và bọn Yeerk đại bại, song chúng tôi cũng bị mất vài chiến đấu cơ. Và rồi, tàu Lưỡi Rìu của Visser Ba xuất hiện.

Rất có thể, bằng cách nào đó, anh Elfangor vẫn còn sống. Nhưng, nếu vậy, ảnh đang ở đâu? Chỉ cần một thiết bị cảm biến trên tàu là có thể định vị được tôi một cách chẳng chút khó khăn.

Và, thiệt xui xẻo, nếu như bọn Yeerk vẫn còn hiện hữu trên quỹ đạo, chúng cũng sẽ dễ dàng định vị được tôi. Sớm muộn gì chúng cũng sẽ tìm thấy tôi mà thôi. Một tên Taxxon nào đó đang theo dõi màn hình sẽ bắt được những đốm sáng trên màn hình radar biểu hiện rằng có một khối khí được bảo bọc đang nằm dưới những con sóng biển.

Không thể chấp nhận được.

Tôi chỉ có một mình. Không có hoàng tử hay một chiến hữu nào bên cạnh. Một linh nhỏ Andalite đơn độc trong một mái vòm của một con tàu chiến một thời đang bị chìm sâu dưới nước. Nơi tôi đang ở đây cách quê nhà bao nhiêu năm ánh sáng? Trả lời được cũng có ích gì? Tôi không có một con tàu nào trong tay cả.

Tôi gắng sức gọi thiệt lớn bằng giọng truyền. Tôi đã dùng tất cả mọi nguồn năng lượng, mọi sức mạnh của mình để gắng sức phát ra giọng truyền, tìm kiếm anh Elfangor.

Không có hồi đáp.

Lâu thiệt là lâu vẫn không có ai trả lời tôi.

Tôi cứ để xung lực của mình mang mình băng qua hình nhân củi cụt đầu, xuyên qua rừng cây có tán lá màu hồng đâm vô vách của mái vòm. Nó trồi lên, nghiêng đi một góc. Tôi ịn tay vô vách vòm làm bằng thủy tinh plêxi. Bên ngoài mái vòm, trong lòng đại dương của hành tinh xa lạ này, có nhiều sinh vật đang bơi lội. Nhiều chủng loại vô cùng, khiến tôi choáng ngợp. Tôi đã trông thấy, có lẽ là, phải đến năm mươi loài khác nhau: lớn có, nhỏ có, nguy hiểm có, vô hại có.

Trái Đất.

Anh Elfangor đã từng kể tôi nghe một chút ít về nơi này. Đó không phải là một hành tinh lớn. Đã từng có một sự nghiên cứu nào đó cho

thấy tốc độ vượt trội của nó tiệm cận được với tốc độ của tàu vũ trụ. Nhưng ngoài phát hiện rằng có một vài trăm vệ tinh bay quanh nó với quỹ đạo nguyên thủy ra, không còn một bằng chứng nào khác chứng minh cho điều đó cả.

Có một điều mà tôi dám đảm bảo rằng, bọn Yeerk trên quỹ đạo đã không bận tâm đến việc có một con tàu rơi xuống đáy đại dương trên hành tinh Trái Đất.

Một sinh vật dài màu xanh xám bơi lại gần. Nó làm trầy vách vòm, chỉ một đoạn ngắn rộng bằng ngón tay tôi. Sinh vật này có vây hai bên sườn, một cái vây hình tam giác trồi lên ở trên lưng, một cái đuôi nghiêng về phía sau có hình khí động học và cặp mắt của nó thì nhỏ, màu đen và trống rỗng vô hồn. Nó còn có một bộ phận được gọi là miệng. Nhiều giống loài trên hành tinh quê nhà tôi cũng có bộ phận này. Nhưng cái miệng của sinh vật này dường như được cấu tạo để trở thành một loại vũ khí, nó chứa hai hàm răng với vô số những chiếc răng hình tam giác nhọn hoắt.

Con cá bơi đi, khuất vào trong vùng tối. Cho dù mặt trời của Trái đất có chiếu rọi ở cao tít trên bầu trời nhưng ánh sáng của nó lọt xuống đến đây cũng lờ mờ, loáng thoáng và có màu xanh sậm. Vào ban đêm trên hành tinh này, mái vòm tối đến nỗi tôi có thể đứng và quan sát ánh lân tinh mờ nhạt tỏa ra từ những sinh vật bơi ngang qua, giống như sao chổi quét chầm chậm ngang qua bầu trời của riêng tôi vậy.

Aximili, mi buộc phải ra quyết định, tôi tự nhủ.

Tôi có thể cứ ở bên trong mái vòm và chờ đợi, trong một tuần, một tháng, một năm cho tới khi những người Trái Đất hoặc bọn Yeerk phát hiện ra.

Hoặc là tôi có thể mạo hiểm ra bên ngoài mái vòm. Tôi có quyền năng biến hình. Nếu như tôi có thể thâu nạp ADN của một trong những sinh vật bơi ngang qua, tôi có thể rời khỏi đây, cập vào một bờ biển nào đó, hoàn hình và tính đến việc tạo ra cho mình một cuộc sống giữa những người xa lạ.

<Mi buộc phải ra quyết định. Ở lại hay đi. Chờ đợi hay rời khỏi đây.>

Tôi không muốn sợ hãi, nhưng tôi đã sợ, tôi buộc phải thừa nhận điều đó. Quyền năng biến hình chỉ có thể sử dụng mỗi hai giờ một lần. Nếu quá hạn định đó, bạn sẽ bị mắc kẹt trong lốt hình biến. Bờ biển cách đây bao xa? Cư dân ở đây có thái độ thù ghét đến độ nào? Tôi có cơ hội sống sót không? Những con người Trái Đất rất có thể là những kẻ man rợ, là dịch bệnh, là những con thú săn mồi.

Và có một khả năng thực sự rất rất có thể đã diễn ra, ấy là bọn Yeerk đã tập trung lực lượng ở ngay đó – trên bờ.

Mi buộc phải ra quyết định, tôi lại thầm nhủ. *Nhưng mi vẫn chưa chịu làm.*

Tôi quay lại với mục tiêu của mình. Tôi đứng ngây người nhìn chăm chú. Cái đầu của hình nộm Hork-Bajir đã về lại đúng chỗ. Phải chăng tôi đã không...

Tôi đã chém rớt nó mà. Tôi đã nhìn thấy cái đầu rơi xuống rồi mà. Không thể nào.

Hãy quyết định sớm đi, tôi tự nhủ. *Sự cô lập đang có tác động về tâm lý.*

Chương 7: Tobias

NGÀY THỨ HAI MƯƠI MỐT

"Nhắm thẳng hàng mấy trái bi-a, sau đó dùng mắt kéo đường thẳng ấy giật lùi về cây gậy bi-a của ta, rồi hướng đường kẻ ấy về phía trước tới trái banh mà ta đang muốn bắn trúng, rồi thì là trái bi-a rớt xuống giỏ, đúng không?"

Anh ta gật gù và nói "đúng" liên tục.

"Đó là tất cả những gì cần nói về kỹ thuật lấy góc đẩy banh. Bi-a thực ra là môn hình học đó. Một chuỗi các va chạm giữa các trái bi-a, tất cả đều nhờ vào kỹ thuật lấy góc chính xác."

Tên anh ta là Bill. Đó là một anh chàng học trung học, chắc chắn là lớn tuổi hơn tôi. Theo cách người ta đặt tên, Bill là người "hướng dẫn" của tôi. Khi bạn tham dự buổi gặp mặt thứ hai của Nhóm Chia Sẻ, người ta sẽ chỉ định cho bạn một người hướng dẫn - người giải đáp các thắc mắc của bạn, người ở bên cạnh bạn, trò chuyện với bạn.

Thoạt đầu, tôi tưởng đó giống như một tổ chức tình thương. Các bạn biết đấy, kiểu như "thằng nhóc Tobias là một đứa trẻ quá ư là bất hạnh, tốt hơn cả là chúng ta nên cho ai đó theo cạnh nó" ì mà.

Nhưng ai cũng có một người cố vấn cho mình vào buổi họp mặt lần thứ hai. Cố vấn viên là một thành viên chính thức của Nhóm Chia Sẻ. Tôi vẫn còn chưa có đầy đủ điều kiện hay tố chất cho cái gọi là "thành viên chính thức" ấy. Bill lờ mờ hiểu được điều đó.

Cái mà anh ta hiểu rõ ràng rành mạch là bi-a. Nhóm Chia Sẻ có đặt hai bàn bi-a ở cuối phòng họp. Bill tìm thấy niềm say mê của anh ta ở đó.

Tôi nắm chặt gậy, nhắm, cố gắng nhìn cho ra các góc độ, gắng nhìn thấy được những sự va chạm: đầu gậy chạm vào trái bi-a, trái bi-a đó va vào trái số 7, rồi trái số 7 va vào trái tôi định thụt xuống lỗ.

"Được rồi, giờ thì thư giãn nào," Bill nói. "Chú em cần phải nhắm cứ như là đặt toàn bộ cuộc đời chú vào đó, sau đó, chú cần phải thư giãn như thể việc ấy thực sự không phải là chuyện gì to tát cả và cứ để cho vai, cánh tay, bàn tay và mắt của chú phối hợp cùng nhau thực hiện cú đẩy."

Tôi cố gắng thư giãn.

Bụp!

Trái bi-a lăn, đụng vô trái số 7, trái số 7 đụng vô trái đích của tôi. Trái này lượn vòng ra cách xa lỗ lọt banh.

"Xin lỗi," tôi nói.

"Xin lỗi nghĩa là sao? Chú em chỉ thụt cách lỗ có chừng 2% thôi hà, chú đạt trình độ khá hơn rồi đó. Chú em có chút khiếu ở môn này, chú có thể hình dung được cả ba chiều. Thế là tốt. Chú em cứ chờ đi,

khi nào chú em trở thành một thành viên chính thức, chú sẽ thấy được cả bốn chiều. Năm, à cả không gian N-chiều ấy chứ."

Tôi chẳng biết anh ta đang huyên thuyên về cái gì, nhưng tôi cảm thấy mặt mình nóng rực. Khoái trá. Lời khen của anh ta có thể thật, hoặc có thể là không, tôi không chắc, nhưng tôi đáng được nhận lời khen đó. Trong đời tôi, chẳng mấy khi nhận được nhiều lời khen ngợi như thế.

"Nào, thụt cú tiếp theo nào," Bill nói. "Anh muốn xem thử chú làm ăn ra sao?"

Cái giả thiết rằng một ngày nào đó tôi trở thành một thành viên chính thức của Nhóm Chia Sẻ hoàn toàn xa vời. Tôi mới chỉ tham dự có đúng hai buổi họp mặt. Lần thứ nhất, tôi chỉ là một kẻ lang thang mất phương hướng, có cảm giác như là một thằng khờ. Tôi điền tên, địa chỉ, số an ninh xã hội và mọi thông tin cần thiết vào một vài biểu mẫu. Trong mấy biểu mẫu ấy, cũng có hỏi về một vài thông tin cá nhân, không quá riêng tư lắm nhưng cũng đủ khiến tôi cảm thấy khó chịu.

Nhưng đồng thời, ngay cả khi mà tôi cảm thấy mất phương hướng, thì không một ai khiến tôi cảm thấy khó chịu cả. Bọn họ chào đón tôi như thể sự xuất hiện của tôi là một điều gì đó rất tuyệt. Họ không chèn ép tôi, không cố chào bán cho tôi bất cứ thứ gì, chỉ là để cho tôi vẩn vơ loanh quanh, nhìn mấy đứa nhóc chơi trò chơi điện tử, xem mấy tay lớn tuổi hơn chơi bóng rổ ở sân sau.

Khi buổi họp mặt đầu tiên kết thúc, có một anh chàng – một anh chàng học cao đẳng hoặc trường đại học nào đó, tới gần bắt tay và nói riêng với tôi, mời tôi trở lại trong buổi họp mặt tới.

Tôi trở lại. Và giờ đây tôi có Bill làm thầy dạy chơi bi-a.

Tôi thụt. Gậy đụng trái thứ nhất, trái thứ nhất đụng trái thứ hai, trái thứ hai đụng trái đích. Trái bi-a đích của tôi lăn, lăn rồi lọt vô lỗ.

"A!" Tôi reo lớn, quá ư là phấn khích.

Bill vỗ vỗ lưng tôi rồi xoay vai tôi lại. "Tuyệt quá! Cú thụt tuyệt vời, Tobias. Đó không phải là một cú thụt ngon ăn đâu à nha."

Tôi chơi thêm vài ván nữa cho tới khi có mấy thanh niên khác tới gần giỡn giỡn đòi bàn.

"Không vấn đề," Bill nói. "Với tớ, cậu bé Tobias của tớ đây đã chơi đạt trình độ quá tốt rồi."

Đó không phải là lời nói thật, nhưng quả là tôi chơi có tốt hơn.

"Trước đây, em chưa bao giờ chơi bi-a," tôi nói.

"Tốt, mỗi người trong chúng ta đều có những khả năng và những năng khiếu tiềm ẩn," Bill nói. "Ai mà biết được chú em có thể làm được những gì, phải không Tobias? Chú đã từng bao giờ có cơ hội khám phá điều đó chưa? Đó chính là điều mà Nhóm Chia Sẻ mang lại cho chú em. Toàn bộ mục đích của Nhóm là tất cả chúng ta sẽ giúp đỡ lẫn nhau để cùng trở thành những con người hoàn thiện nhất với

những tố chất mà chúng ta có."

Tôi muốn mở miệng hỏi "tại sao?" Cớ sao mà bất kỳ một nhóm người nào đó lại muốn tụ họp nhau lại giúp tôi chơi bi-a, hay giúp tôi gì gì đó chớ? Ý tôi là, họ sẽ thu hoạch được gì từ việc ấy chớ?

Nhưng đó chỉ là do tôi là một kẻ yếm thế. Đó là do tôi nghĩ rằng cả thế giới này ai cũng giống như ông cậu tôi. Hoàn toàn có thể có một vài người rất dễ thương mà, phải không nào?

Có tiếng chuông reo. Một tiếng chuông vang lên, không quá lớn nhưng gióng giả.

Bill rên rỉ. "Đến giờ 'ngồi xuống' rồi."

"Ngồi xuống là gì?"

"Đó chỉ là cái tên do anh đặt ra thôi. Cứ sau mỗi hai buổi họp mặt, họ tập hợp tất cả chúng ta lại một chỗ, nói tùm lum tà la."

"Ví dụ?"

"Chú em biết không, kiểu như là tôn chỉ hoạt động của Nhóm Chia Sẻ, triết lý sống của chúng ta và đủ thứ." Bill nhăn nhó. "Anh không nên than phiền. Ý anh là, Nhóm Chia Sẻ đã hoàn toàn xoay chuyển cuộc đời của anh."

"Thế ư?"

"Ừ, đúng thế."

"Như thế nào, chẳng hạn?"

Anh ta thờ ơ nhún vai và bắt đầu nhấc chân bước về phòng họp chính. "Anh đã từng có một cuộc sống bê bối, nhóc à. Cha mẹ anh đã có một cuộc ly dị cực kỳ tệ hại, chú biết không? Lúc ấy hoàn toàn là một khoảng thời gian rất hỗn loạn. Xô xát, chửi rủa, rồi luật sư cố kéo anh và đứa em gái ra khỏi tay hai người. Chán."

Tôi gật gù ra vẻ thông cảm.

"Dù sao thì, đằng sau tất cả những điều đó, anh hầu như đã trải qua một khoảng thời gian chẳng dễ chịu gì. Anh bị suy sụp hay đại loại như thế. Anh đang nghĩ rằng có lẽ anh không muốn tiếp tục kéo dài cuộc sống nữa. Nhưng rồi Nhóm Chia Sẻ đã đưa anh thoát ra khỏi tất cả những tình cảnh đó."

"Thế ư?"

Anh ta dang rộng hai tay và mỉm cười. "Không còn suy sụp tẹo nào nữa, đúng không? Anh đang tiếp tục sống, đối mặt với nó. Giờ anh có những kế hoạch dự định cho tương lai của riêng mình, chú biết không? Vượt qua tất cả những rối ren, tiến thân trong cuộc sống của chính mình, đúng không nào?"

"Đúng."

Chúng tôi ngồi xuống những cái ghế gấp. Ắt hẳn phải có khoảng 40 đến 50 người ở đó. Trẻ con, người lớn, da trắng, da đen, da vàng có đủ cả. Có người bận đồ mắc tiền và cũng có người nhôm nhoam giống tôi. Những đứa trẻ trơ tráo, những kẻ hay gây gổ, những con người ngù ngờ. Tất cả ngồi xuống cùng với nhau, nói chuyện, không

phân biệt tuổi tác, màu da hay xuất thân.

Tôi phát hiện ra một người mà tôi chưa từng để ý thấy từ đó đến giờ. Đó là Jake. Cậu ấy ngồi cạnh lối đi, phía trước tôi hai hàng ghế, kế bên Tom - anh trai cậu ấy.

Tôi lấy làm ngạc nhiên. “Anh chàng ngồi ở trên đó,” tôi chỉ tay, “là thành viên của nhóm à?”

“Ai cơ, Tom á? Ừ, Tom là một thành viên chính thức cấp cực cao đấy.”

Tôi chưa bao giờ nói về Tom, nhưng thông tin ấy khiến tôi sửng sốt vô cùng. “Có phải ý anh muốn nói rằng anh ấy là một thành viên cấp cao nhỏ tuổi không?”

Bill mỉm cười. “Trong Nhóm Chia Sẻ không có khái niệm trẻ hay già. Chúng ta không vạch ra những đường phân cách như thế.”

Trong khi một tay diễn giả leo hai bậc thang để lên trên cái sân khấu thấp, tôi quan sát phía sau đầu của Jake. Tôi vẫn tiếp tục nhìn Jake trong suốt thời gian tay đó nói với mọi người về tình trạng các cá thể đơn độc trong cái xã hội đã vượt trội quá mức trong nền văn minh của nước Mỹ. Không có một thành công thực sự nào trừ phi ta là một phần của một tổ chức lớn hơn. Ta phải được đáp ứng để giành được nó. Ta phải hòa nhập với một thực tế rộng lớn hơn.

“Đó là lý do tại sao chúng ta có tên là Nhóm Chia Sẻ,” tay diễn giả nói. “Cùng với nhau, chúng ta sẽ giành được hạnh phúc, thành quả và ý nghĩa cuộc sống. Cùng với nhau, chúng ta nâng đỡ nhau, hỗ trợ cho nhau, làm việc cùng với nhau để vượt qua những điểm yếu, những nỗi đau, những thương tổn, những thất bại của mỗi cá nhân chúng ta.”

Những lời nói nghe thiệt sướng tai. Tôi vẫn tiếp tục quan sát Jake, tôi không biết tại sao.

Tôi không nghĩ là cậu ấy biết tôi đang có mặt ở đây.

Tôi cho rằng điều tôi nghĩ thiệt là đáng thương nhưng nếu như cậu ấy là thành viên và tôi cũng là thành viên của nhóm, bằng một cách nào đó - một suy nghĩ ngu ngốc, một ý tưởng chẳng ra đâu vào đâu - nhưng bằng một cách nào đó, tôi có thể trở thành cậu ấy chứ không phải là cái thằng tôi, có được cuộc đời của cậu ấy chứ không phải cuộc đời của cái thằng tôi.

Chương 8: Marco

NGÀY THỨ HAI MƯƠI BỐN

"Bồ biết hôn, bồ nên đi chơi với tui," tôi nói.

Trong vòng năm giây Rachel hổng nói một lời nào. Nhỏ chỉ hơi nheo mắt lại và nhìn thẳng về phía trước.

Tôi toét miệng cười. Nhỏ bị kẹt rồi. Hổng thể bỏ đi được. Tụi tôi đang đi dã ngoại đến bảo tàng lịch sử tự nhiên. Tụi tôi đã ngắm chán chê mấy bộ xương voi thiệt bự. Tụi tôi cũng đã ngó nghiêng mấy bức mô hình cảnh người tiền sử nướng thịt ngoài trời với mấy con sư tử. Tụi tôi đã há hốc mồm trước mấy con cá voi bằng thủy tinh treo lơ lửng.

Giờ thì tụi tôi đang ngồi trong nhà hát để chờ coi phim I MAX có tựa đề *ADN: Phân tử tế bào kỳ diệu.* Hoặc cái gì đó đại loại vậy. Phim do Paul Shaffer của hãng Letterman thuyết minh. Thiệt kỳ cục. Màn hình lớn cỡ loại màn hình của bãi chiếu bóng ngoài trời, nhưng ở sát tới mức mà tôi có thể nhoài ra mà chạm tay được vào nó.

Vậy nên, dù gì thì tụi tôi – tôi và Rachel - cũng đang ngồi trên hai ghế kế nhau. Ngồi cạnh Rachel phía bên kia là một trong mấy cô bạn của nhỏ, Melissa Chapman, con gái thầy hiệu phó. Rạp hát đông nghẹt người. Rachel hoàn toàn kẹt cứng hổng thể chuồn ra được.

"Mình hổng nghĩ vậy đâu nha," cuối cùng nhỏ cũng trả lời.

"Có phải bởi vì tui lùn hơn bồ *cả thước* hôn?"

Hổng có câu trả lời. Nhỏ vẫn nhìn thẳng phía trước, lạnh te.

"Có phải bởi vì bồ nghĩ tui *bảnh* hơn bồ hôn?"

"Ừ há, chắc là vậy đó."

Trên màn hình Paul Shaffer đang nói, "ADN là một phân tử dạng xoắn."

Một hình ảnh dưới kính hiển vi xuất hiện, chiếu một phân tử ADN dài như một đoàn tàu.

"Bồ biết không, mấy cô gái thường khoái mấy anh chàng hài hước."

"Đúng, trong trường hợp chàng ta là Leonardo DiCaprio[1]. Còn nếu là Adam Sandler[2] thì hổng khoái lắm đâu à nha."

Bất chấp tình cảnh của mình, tôi bật cười. Nhỏ có thể trả đũa được tôi. Tôi khoái như thế.

"Dù gì, tụi mình cũng nên đi chơi với nhau. Đi xem phim hén. Hay đi ăn bánh mỳ kẹp thịt. Tui sẽ khiến bồ cười thoải mái."

"Thiệt ra thì, mình cho rằng chỉ cần nghĩ tới chuyện bồ rủ rê mình như vậy cũng đủ khiến mình cười thoải mái lắm rồi."

Nhỏ lanh trí quá đi. Sắc sảo hơn là tôi tưởng. Tôi đã luôn cho rằng nhỏ chỉ có bộ mã xinh xắn đáng yêu vậy thôi. Nhưng quả thật nhỏ thiệt là tuyệt, rất hài hước nữa chớ.

Ôi chao. Dung nhan tuyệt vời và lại còn hài hước nữa? Thiệt hiếm có lắm à nha!

"Bồ biết không, tui có thể đưa ra hàng tá vỉ dụ, Rachel à. Có rất nhiều em gái thích đi chung với Marco Tuyệt Vời này đó nha."

"Con gái á? Hay là những giống loài nào?"

Tôi bật ra một tiếng cười lớn và bị mấy người ở hàng ghế sau "suyt!" rõ to. Tôi đoán ai đó ở đằng sau đang thực sự quan tâm có chuyện gì đang xảy ra với mấy cái đèn dây năm tầng xanh đỏ đang nhấp nháy phía sau cái đầu hói của Paul.

Tôi liếc qua Rachel. Hình như tôi thấy một nụ cười đang thoáng nở trên đôi môi tuyệt đẹp của nhỏ, phải không ta? Hay chỉ là do mấy ngọn đèn làm tôi bé cái lầm ta?

Tôi nín lặng. Hượm đã. Chờ đã nào.

"Paul hổng bao giờ được ưa thích vì tính hài hước cả," nhỏ lên tiếng.

A ha! Nhỏ đang khoái nói chuyện với tôi. Nhỏ lại bắt chuyện trước đó thôi. A ha! Tuyệt, tuyệt, tuyệt quá!

Jake sẽ nói gì nhỉ nếu tôi bắt đầu hẹn hò với nhỏ em họ của nó? Nó là bạn thân của tôi. Luôn luôn và mãi mãi. Nó luôn có mặt bất cứ khi nào tôi cần. Nó là đứa duy nhất trên trái đất này tôi có thể hoàn toàn tin tưởng.

Vì vậy nếu nó không chấp nhận chuyện tôi với Rachel, ê, chắc là tôi sẽ rất buồn rầu khi phải nói "Bái bai nhé bồ tèo, Jake."

A ha! Nhỏ thích tôi. Hay ít nhứt cũng thích khiếu hài hước của tôi. Hổng vấn đề gìiiii.

Bỗng dưng...

Cái đầu của Paul Shaffer lắc lư, lắc lư rồi tan ra, rồi ở chỗ đó trồi lên một vật màu nâu dính với một thứ mà tôi tin là động vật không xương sống.

"Ôi trời..."

Bộ phim dừng lại, màn hình trắng xóa. Đèn trong rạp bật sáng.

"Giờ thì tụi mình chẳng làm sao biết được đoạn kết," tôi than thở. " Hổng biết liệu có Dave xuất hiện một cách thật lộng lẫy hoành tráng không hén? Hay ít nhứt là thấy Bif Henderson?"

Tụi tôi đều đứng cả lên. Tụi nhóc đều cố gắng kiềm chế sự thất vọng. Cả đám đồng loạt đi ra khỏi phòng chiếu, tuôn ra dưới ánh sáng rực rỡ của bảo tàng. Tôi phải chen lấn xô đẩy dữ lắm mới đi cạnh được Rachel. Bằng cách nào đó - đừng hỏi tôi bằng cách nào nha - nhỏ có khả năng di chuyển nhanh chóng và dễ dàng xuyên qua một đám đông mà hổng cần đụng vào ai cả, và cũng không hề bị ai đụng phải. Giống y như nhỏ có một trường lực bao quanh vậy đó.

Nhưng tôi vẫn xoay xở được để ở ngay bên cạnh nhỏ. Rồi tôi thấy Melissa chạy vô phòng vệ sinh nữ, một mình mà hổng có Rachel đi cùng. Bá cháy, thiệt là một sự may mắn kỳ diệu. Một cô nàng xinh xắn ở đó một mình, hổng có lấy một cô bạn nào trong nhóm loanh quanh đó cản trở những anh chàng theo đuổi bị phớt lờ. Trời, một cơ hội rất hiếm khi bạn có được đấy à nha.

"Vậy, bồ nghĩ sao?" tôi hỏi Rachel. Tụi tôi đang đứng gần nhau tới độ thiệt khó mà giả bộ hổng thấy là tôi đang ngước nhìn thẳng *lên* nhỏ trong khi nhỏ đang nhìn *xuống* đâu đó trên đỉnh đầu tôi.

"Mình nghĩ nhiều thứ lắm," nhỏ đáp mập mờ.

"Ý tui là về chuyện... chuyện..."

Miệng tôi ngừng mấp máy. Cổ họng khô khốc. Tôi trố mắt lên. Mắt trợn trừng, tim đập gấp gáp như bị thiếu không khí. Mắt hổng chớp, tôi đẩy Rachel qua một bên vì nhỏ đang choán đường mình.

"Là mẹ," tôi nói. Tôi nhận ra giọng mình vỡ vụn. Tôi biết lúc này trông tôi giống như một thằng ngố. Mặc kệ. Tôi hổng còn ở đó nữa rồi, tôi đã ở đâu đó rất xa. Tôi như đang ở trong một vũ trụ đông cứng nào đó dõi nhìn một thế giới hổng thể nào có thực cho được.

"Ai kia?" Rachel gắt.

"Mẹ," tôi thì thầm.

"Mẹ bồ á? Vậy thì ra chào đi."

Tôi chầm chậm lắc đầu, từ từ thoát ra khỏi sự tê liệt vì choáng váng.

Mẹ đã lại xuất hiện. Đơn giản là xuất hiện. Như thể hiện ra từ không trung. Như thể mẹ được đưa xuống từ vũ trụ *Star Trek*. Mẹ đội một bộ tóc giả màu vàng, nhưng tôi không lầm, đó chính là Mẹ.

Mẹ trông có vẻ sửng sốt, bối rối. Ngây dại. Tức giận. Sợ hãi.

Rồi mẹ nhanh chóng bước đi. Hướng về cầu thang máy. Lưng quay về phía tôi.

"Mẹ tui! Mẹ tui kìa! Tui phải bắt kịp mẹ mới được!"

"Mẹ bồ hả? Không phải cô ấy đã..."

"Mẹ! Mẹ ơi!" Tôi gào lên. Nhấc gót chân, tôi đuổi theo như một

thằng ngốc, vừa chạy vừa hét gọi.

Đó là một chuỗi ngày đối mặt với lòng kiên nhẫn.

Tôi chờ đợi hết giờ này qua giờ khác, lâu thiệt là lâu, hy vọng bùng lên rồi lại xẹp xuống, nhìn ngắm quang cảnh khoang trống nhỏ được chặn bởi hai cái nút khỉ bên cạnh mái vòm qua vách ngăn trong suốt.

Những sinh vật to lớn sẽ bơi hướng tới khoang trống để ngỏ đó, gần hơn, gần hơn nữa những không bao giờ chui vào trong.

Khoang trống ấy đủ lớn để chứa được bốn phi công người Andalite bận bộ đồ bay kềnh càng. Đó là chức năng nguyên bản của khoang trống, cho phép các kỹ thuật viên tiếp cận được với không gian bên ngoài vòm, phục vụ cho nhu cầu nghiên cứu vũ trụ.

Những sinh vật chui vào bên trong khoang trống chỉ là những sinh vật có vây nhỏ. Những chiếc vây này dường như không phải là những vũ khí tự nhiên. Trừ phi, bằng cách nào đó, chúng có một sức mạnh ghê gớm hơn nhiều so với diện mạo mỏng manh của chúng.

Trong những tuần ở dưới lòng đại dương trên hành tinh xa lạ, tôi đã học được một điều: Những sinh vật Trái Đất có thể là những con thú săn mồi cực kỳ dữ dằn. Con lớn ăn thịt con bé.

Trong môi trường này, không có nhiều chỗ dành cho sự yếu đuối và bé nhỏ. Tôi có đủ khả năng chờ đợi cơ hội để thu nạp một con vật nào đó mạnh mẽ. Tôi hy vọng nó đủ mạnh và đủ nhanh để tôi có thể an toàn mà di chuyển đến bờ biển gần nhất.

Do vậy, tôi cứ chờ. Chờ và nghĩ ra những cái tên khác nhau đặt cho đủ loại các sinh vật không thèm để ý đến lối vào khoang trống để ngỏ.

Mồm To nè, Mắt Ướt nè, Chim Bơi nè.

Và sinh vật mà sau này tôi biến thành được tôi gọi là Lưỡi Rìu Xanh. Sinh vật này dường như được cấu tạo thành từ những khối hình tam giác. Đuôi, vây, răng, tất thảy đều có ba cạnh. Còn cơ thể của nó khiến tôi nghĩ tới một khối tam giác dài và dẹt. Nó có màu xanh, màu xanh xám của ánh thép loáng nước, không khác mấy so với màu lông của tôi.

Tôi đã chờ ba ngày trời để bật bẫy. Không phải là vì tôi không có cách nào khác hay hơn mà là vì tôi muốn tập luyện. Trong tâm trí, tôi hình dung ra những hình ảnh mắc cười về anh Elfangor đang sống, về quang cảnh ảnh đáp con tàu bề nát xuống đất giữa những con người xa lạ, và thậm chí cả những hình ảnh anh Elfangor lúc này đang tạo nên một nhóm du kích chiến đấu chống lại bọn Yeerk. Nếu như có bất kỳ một ai đó có thể làm được điều ấy, thì anh Elgangor cũng có thể làm được.

Nhưng tôi biết anh ấy đã chết, tôi biết mà.

<A!>

Tôi vỗ miếng ván.

Cánh cửa hoạt động. Lưỡi Rìu Xanh đã sập bẫy!

Giờ thì sao đây? Để có thể thâu nạp được ADN của một sinh vật, tôi buộc phải chạm vào nó lúc nó còn sống. Mà nó có vẻ không khoái bị đụng vô người tẹo nào. Ngộ nhỡ sự lưu chuyển của nước sẽ giết chết nó từ từ thì sao ta?

Tôi bấm máy tính chỉ dẫn cho rút bớt 90% nước trong khoang trống ra. Mất chừng vài phút. Sau khi nước rút ra gần hết, Lưỡi Rìu Xanh vẫn có thể dịch chuyển nhưng chỉ theo được có hai hướng. Vây lưng và một phần lưng trên của nó lồ lộ ngoài không khí. Bụng của nó cà sát rạt xuống nền khoang.

Nó vẫn tiếp tục di chuyển, không ngưng nghỉ. Nó sợ chăng? Khó nói lắm.

<Máy tính khoang trống, hãy tạo một trường lực có chứa nước và ngăn không cho nước tràn ra bên ngoài. Cho phép ta bước vào bên trong.>

Máy tính dựng lên một trường lực chỉ cao chừng 1 mét, đủ cao để chứa nước và sinh vật ấy bên trong. Phía bên trên bức tường năng lượng ấy là khoảng không rộng mở. Tôi có thể dễ dàng phóng qua.

Tuy nhiên, phóng ngược trở ra thì sẽ khó khăn hơn bởi lúc ấy nước ngập ngang người, bốn chân tôi chìm sâu trong nước.

Tôi đợi, quan sát, chọn thời điểm sinh vật ấy di chuyển... rồi tung vó phóng vào!

Tôi bay qua bức tường vô hình. Nước bắn tung tóe. Bốn vó của tôi trượt dài, tôi chìm sâu dưới nước. Lưỡi Rìu Xanh quất người về phía tôi, nhanh như chớp.

Nó lao tới tôi. Tôi đưa tay phải ịn vào mõm nó. Việc thâu nạp ADN thường khiến sinh vật bị thâu nạp rơi vào trạng thái đờ đẫn. Có thể sinh vật này cũng sẽ tuân theo quy luật ấy.

Sau cùng, con quái vật ấy giật giật cái đầu, thoát khỏi sự đụng chạm, bơi đi rồi trong nháy mắt, nó quay lại và phóng về phía tôi.

Phập!

Tôi đập bản lưỡi dao đuôi của mình trúng ngay mũi nó.

Nó quay đầu bỏ đi, nhưng lập tức trở đầu ngay lại. Lần này, miệng nó há lớn, những cái răng hình tam giác nhọn hoắt lởm chởm.

Phập!

Tôi lại đánh trúng nó, và nhảy sang bên cạnh vừa kịp né được cú táp vào chân trước bên trái trong đường tơ kẽ tóc.

<Í da!>

Tôi tung người phóng ra khỏi hồ nước và nằm sõng xoài trên nền khu mái vòm. Nước và cả máu trên người tôi nữa nhỏ tỏng tỏng. Vây của sinh vật ấy đã xẻ một đường bên hông của tôi và giờ đây tôi mới nhận ra rằng mấy cái vây đó bén thiệt là bén.

Con vật ấy nhanh dễ sợ. Hung dữ nữa. Không dễ gì mà ngăn cản được nó. Một lốt hình biến tuyệt hảo đáp ứng được nhu cầu của tôi, với giả định rằng tôi còn sống đủ lâu để mà có thời gian lo đến nhu cầu của mình.

<Máy tính, hãy tạo nên một trường lực dồn con vật ấy vào một khoảng không gian hình chữ nhật nhỏ hẹp.>

Nước rút ra từ cả hai bên bức tường. Con vật va sầm vào trường lực, lui lại. Nó ráng quay người rồi đột nhiên cứng cựa, không xoay trở gì được nữa.

Lưỡi Rìu Xanh giờ bị giam trong một cái bể cực kỳ nhỏ hẹp. Bốn phía ngoài bể khô queo.

<*Lẽ ra ngươi phải nghĩ tới chuyện này sớm hơn, Aximili,*> tôi tự quở mình. Đã từ lâu tôi hay tự thoại kiểu như thế. Đó là duy ngã luận[3], một trong những thuyết thể hiện tính yếu kém của nền triết học nói chung. Ít nhất là đã có ba lần tôi thấy mọi việc gần như là không có thực. Còn nếu không thì là bởi cấu trúc thời gian ở trên Trái Đất không giống với hành tinh quê nhà.

Tôi nhảy tới bên ngoài bể, quan sát Lưỡi Rìu Xanh. Nó nằm đó ủ rũ, những vết thương do bị tôi chém dọc phía sau miệng nó toang hoác, lúc khép lúc mở. Con mắt của nó phía bên tôi đứng nhòm tôi thao láo.

Tôi vươn tay chạm vào da con vật và rụt tay lại vì ngạc nhiên. Da của nó ram ráp. Tay tôi đã có thể khiến da của nó bị trầy rồi.

Tôi lại đụng tay vào cơ thể con vật một lần nữa và tập trung, theo như chỉ dẫn mà chúng tôi đã từng được huấn luyện mỗi khi thâu nạp ADN.

Những cái răng nhọn sắc, những cái vây bén ngọt, tốc độ, sự hung dữ và làn da nhám – tôi không biết đại dương trên hành tinh Trái Đất có thể nguy hiểm tới mức nào, nhưng tôi cảm thấy sinh vật này sẽ giúp tôi an toàn khi bơi lội trong lòng biển.

Chương 10: Rachel

Tôi hổng biết tại sao mình lại chạy đuổi theo Marco, nhưng tôi đã chạy theo cậu ấy.

Marco rượt theo một người phụ nữ mà cậu ấy hổng thể rượt nổi. Có lẽ tôi muốn giúp cậu ấy. Nhưng đó hổng phải là cảm giác của tôi, mà là... tôi hổng biết nữa, giống như tôi khoái đuổi theo một ai đó.

Thiệt là ngớ ngẩn nhưng có lẽ đó mới đúng là cảm giác thiệt của tôi.

Tôi phóng xuống thang cuốn, xô dạt mọi người để chạy qua. Tôi đua xuống thang bộ song song với thang cuốn. Tôi xuống tới đất trước tiên.

"Đẳng!" Marco chỉ tay.

Tôi trông thấy một người phụ nữ tóc vàng đang bước nhanh len qua đám đông. Có một người phụ nữ khác đẩy chiếc xe mua hàng lấn vào lối đi của cổ. Bóng ma của Marco đẩy mạnh chiếc xe qua một bên và tiếp tục di chuyển.

Marco và tôi chạy rầm rập theo sau. Giờ không còn nghi ngờ gì nữa, cổ đang chạy tách xa khỏi tụi tôi. Cổ là linh dương còn tụi tôi là hai con sói.

Lẽ đi nhiên, nhiều người cũng sẽ thấy phiền toái khi bị hai đứa thiếu niên điên khùng rượt theo, và có thể đó là lý do tại sao cổ chạy.

Trong phòng giải lao chính của rạp hát, tốc độ của cổ chậm lại bởi cổ vừa chạy vừa mắc bấm điện thoại cầm tay.

Cổ chạy trước tụi tôi chừng 30m. Hổng lẽ nào một bà mẹ ngoài 30 tuổi lại chạy nhanh hơn tôi sao? Cổ chạy hướng về cánh cửa quay.

"Này!"

Một người đàn ông đâm sầm vào kiếng. Ấy là bởi cổ hầy ông ta sang một bên để lấy đường.

Cổ đang từ từ băng qua cánh cửa quay. *Ngộc quá,* tôi tự nhủ. *Lẽ ra cổ hổng nên chọn lối đi qua cửa quay này. Giờ thì tụi tôi sẽ đuổi kịp cổ.*

Tôi và Marco tới được cánh cửa trong khi người phụ nữ ấy vẫn còn đang loay hoay ở trỏng, chỉ vừa mới thoát ra khỏi đó. Marco nhảy ào vào ô xoay kế tiếp. Đúng lúc ấy, người phụ nữ giật mạnh cánh cửa đẩy về phía sau khiến Marco mất thăng bằng và mặt cậu ấy dính vào tay đẩy bằng đồng.

Marco ngồi huych xuống, ôm mặt. Máu tứa ra qua những ngón tay đan vào với nhau.

"Này! Bồ không sao chớ?" Tôi hét hỏi.

"Đuổi theo bả đi! Đừng có để mất dấu bả!" Cậu ấy gào lên rồi loạng choạng đứng dậy.

Ổn rồi, tôi tự nhủ. *Cậu ấy có thể tự xoay xở được.*

Tôi chạy qua cánh cửa bên. Có khoảng hơn mười bậc thang bằng đá rộng chừng 60m dốc xuống con phố nhộn nhịp.

Những công chức hối hả bước trên hè đường phía dưới. Người bước lên, kẻ bước xuống mấy bậc thang đá. Họ đi theo thành từng nhóm hoặc từng người riêng lẻ.

Nhưng hổng thấy người phụ nữ tóc vàng đâu hết.

Cổ hổng thể biến mất được, hổng thể nào. Làm gì có đủ thời gian. Chắc chắn là cô ấy đang ở đây, là một trong số ba hay bốn chục con người đang di chuyển ngay trước mặt tôi đây.

Bộ tóc giả. Đúng rồi, bộ tóc giả. Tôi nhận thức ngay được điều đó. Marco trờ tới, dừng lại, thở hổn hển bên cạnh tôi.

"Tóc mẹ màu sẫm," cậu ấy thở dốc.

"Mình cũng nghĩ tới bộ tóc giả."

Marco nhìn tới nhìn lui. "Tui hổng thấy mẹ đâu cả."

"Cổ chắc chắn là đang ở đây."

"Hãy tìm kiếm những dấu hiệu mà mẹ *sẽ hổng* làm vào lúc này," cậu ấy nói. "*Sẽ* một mình bước xuống bậc đá, hãy kiếm điều ngược lại."

Tôi gật đầu. Đúng, cậu ấy nói đúng. Mặc dù cậu ấy buồn, suy sụp và cho rằng mình đang đuổi theo người mẹ đã chết, nhưng cậu ấy vẫn suy nghĩ đâu ra đó. Có lẽ tôi sẽ đi chơi với cậu ấy, anh chàng nhỏ con nhưng có não.

"Đẳng!" Tôi hét.

Lúc này, người phụ nữ da ngăm ấy đang bước những bước chân chậm rãi lên các bậc thang cùng với một nhóm những ông lão bà lão.

Trong tích tắc, tôi bắt gặp ánh mắt của cổ: chằm chằm, giận dữ, điên cuồng. Mất một thoáng lưỡng lự, thoáng sau tôi đã đáp trả bằng chỉnh cơn thịnh nộ của chỉnh mình.

Hổng sợ tôi phải không, thưa quý bà.

Hai con sói lại tiếp tục đánh hơi. Con linh dương chạy trên lề đường, xô đẩy, va chạm, bươn bả len qua những công chức đang rảo bước, qua những nhân viên điều khiển xe đẩy thư từ, qua những người bán hotdog dạo và qua những người đưa tin bằng xe đạp.

Hai đứa tôi chạy dọc mặt tiền của bảo tàng. Cổ quẹo gắt qua phải, nhào thẳng vào trong đám đông.

Người phụ nữ này cừ ghê, cổ hổng dễ dàng hoảng sợ.

Taxi thẳng ken két. Tài xế chửi rủa, một loạt những ngón tay chỉa thẳng lên trời[4].

Cổ chạy, tụi tôi đuổi theo và tụi tôi bắt kịp.

Cổ chui vô một con hẻm. Giờ thì tụi tôi sẽ tóm được cổ thôi. Đám đông bảo hộ cho cổ, giờ cổ chỉ còn có một mình.

Tôi quẹo cua trước, Marco bám theo cách tôi có chút xỉu. Con hẻm chất đầy các thùng rác ngập ngụa. Một đống các chai rỗng chất nghều nghện.

Hổng thấy cổ đâu. Chỉ có hai chỗ cô ấy có thể núp. Một là sau mấy thùng rác lớn, hai là sau mấy kệ chai.

Tôi nhìn Marco. Hổng cần thốt ra lời, chỉ bằng ánh mắt, tụi tôi cùng nhất trí cách xử lý tình huống. Marco bước rón rén nhẹ nhàng trên đống rác, hướng về thùng rác bự.

"Coi chừng!"

Đống chai lọ đổ nghiêng.

XOẢNG!

Rầm!

Có cái gì đó va trúng một bên mặt tôi. Cực mạnh. Hai con mắt tôi đảo tròn đủ hướng. Nước mắt giàn giụa, tôi hổng nhìn thấy gì. Một bóng đen di chuyển rất nhanh thẳng về phía tôi. Trong tay người đó là một cái chai.

Bing!

Tôi chúi đầu, húc theo bản năng và cú húc ấy trúng vô phần mềm nơi bụng bà ta. Giờ tôi đã nhìn thấy rõ mọi thứ nhưng vẫn còn run rẩy.

Người phụ nữ ngã bệt trên đất.

Cái chai đập mạnh xuống đất, bể tan tành. Trong tay bả giờ đây chỉ còn lại một phần cái chai, lởm chởm, nhọn hoắt.

Một thứ vũ khí chết người.

Tôi lùi lại, nghe thấy tiếng Marco hét, "bỏ tay ra khỏi người tui!"

Có ai đó đã tóm được cậu ấy. Một người đàn ông bự con.

Tình hình trở nên xấu đi một cách nhanh chóng.

Tôi xoay người, một cú xoay tròn trên mũi ngón chân tuyệt đẹp. Thực hiện cú xoay này trên mặt đất dễ dàng hơn nhiều so với khi đứng trên cầu thăng bằng.

Tôi chộp lấy một cái chai, giơ cao và đập vào khuỷu tay người đàn ông đang giữ rịt Marco.

"Á!"

Marco được giải phóng.

"CHẠY!" Tôi hét vào kéo mạnh cậu ấy cùng chạy theo mình.

Tụi tôi chạy, ngược ra ngoài đường cái. Nhưng đột nhiên có hai bóng người khác hiện ra lờ mờ chắn ngang đường tụi tôi.

Điện thoại cầm tay! Người phụ nữ đã gọi cứu viện. Mặc dầu có phần nào hoảng sợ, bộ não đã bão hòa adrenaline của tôi vẫn thắc mắc không hiểu bà ta thuộc loại phụ nữ gì mà lại có thể gọi và khiến được hai thằng cha hung tợn xuất hiện chỉ trong vòng có vài giây đồng hồ.

"Trở lui lại!"

Tụi tôi quay người. Mắc kẹt rồi. Hai thằng cha bự con ở phía sau, thằng cha với cái khuỷu tay bị tét cùng với mẹ của Marco ở đằng trước.

Nghĩ thiệt nhanh nào, Rachel. Tôi luồn mũi giày của mình xuống

dưới một trong những cái chai và sút bổng về phía người phụ nữ. Bà ta chựng lại, tụi tôi xô mạnh bả và vượt qua.

Hay quá! Giờ thì cả bốn người họ đều ở phía sau tụi tôi. Và tôi thì hổng thấy có lối nào thoát ra khỏi con hẻm cả.

Thẳng phía trước mặt tụi tôi là một bức tường trơ trụi. Con hẻm ngoặt qua phải. Tụi tôi quẹo phải, quờ quạng, thở dốc và vô cùng hoảng sợ.

Chết đến nơi rồi.

Tường. Tường nữa. Lại tường nữa.

Tôi ráng mở một cánh cửa. Bị khóa. Marco thử mở một cái khác. Cũng bị khóa.

Trên đầu tụi tôi, một cầu thang thoát hiểm, kiểu hạ xuống bằng lò xo khi có ai đó đi xuống. Giờ nó đang được kéo lên, treo lưng chừng trên cao. Cỡ hai mét... phải không ta?

Ba người đàn ông xuất hiện đầu khúc quẹo. Người phụ nữ hổng còn đó nữa. Tôi có cảm giác rằng sự có mặt của bả hổng thành vấn đề, nội ba thằng cha đó thôi đã đáng gờm rồi. Bọn họ trông cực kỳ quyết tâm tóm cổ được tụi tôi.

Tôi dừng lại ngay chỗ cầu thang thoát hiểm đang trêu ngươi tôi. "Marco! Đứng ngay đó!" Tôi chỉ tay vào một điểm trên mặt đất, cách cái thang thoát hiểm chừng ba mét.

Tôi phóng qua và đứng bên dưới thanh sắt sơn đen. Quay người lại, tôi ngửa lòng bàn tay lên, đan các ngón tay lại với nhau, khum lại ngay bên dưới hông mình

"Bồ điên à?" Marco cằn nhằn.

"Bồ có ý nào hay hơn sao?"

"Aaaaaaa!" Marco hét và chạy thẳng về phía tôi. Cậu ấy nhảy lên, đặt bàn chân vào hai tay đan khum của tôi. Tôi ráng sức hầy hai tay lên, chọn đúng thời điểm cậu ấy di chuyển để lợi dụng xung lực của cậu ấy.

Marco đã ở trển, hổng cao lắm, chỉ vừa đủ thôi. Cậu ấy túm lấy gờ dưới của thang thoát hiểm, dùng trọng lượng cơ thể của mình để kéo ghì nó xuống. Tiếng kim loại cọ vào nhau kêu kin kít.

Tôi tóm lấy thang trước khi nó chạm đất và tụi tôi phóng lên các bậc thang thoát hiểm, chen chúc, điên cuồng. Những cái lò xo co lại, nâng thang lên phía sau tụi tôi, vượt ngoài tầm với của những kẻ truy sát, nhưng hai đứa tôi hổng có ý định dừng lại mà buông lời giễu cợt: "Ở lại đó nhen, mấy tên bất lương!"

Tụi tôi sẽ trèo lên cho tới khi hết thang.

Ba tầng lầu.

BÙM! BÙM!

Thoạt tiên, tôi hổng thể định được đó là âm thanh gì. Thứ gì mà lại có âm thanh lớn khủng khiếp đến vậy chớ.

BÙM! BÙM!

“Chúng đang bắn tụi mình!” tôi hét váng lên.

“Ừ. CHẠY MAU!”

Tụi tôi chạy tới đỉnh thang thoát hiểm và vội vã leo qua mái nhà vừa kịp hổng để có chuyện gì thực sự rầy rà xảy ra.

Mấy tay súng ngừng bắn.

Mắt chúng trợn trừng tóe lửa.

Chương 11: Aximili

Tôi đứng trong khoang trống trống lốc. Lưỡi Rìu Xanh đi khỏi từ hồi nào rồi. Cũng đã đến lúc tôi phải rời khỏi đây. Tôi phân vân, muốn chờ thêm nữa, nhưng tôi biết, tôi có chờ cái gì đâu.

Càng nấn ná sẽ càng chứng tỏ tôi hèn nhát. Sẽ không có ai đến đây mà giải cứu tôi hết.

Tôi sợ. Không có gì sai trái khi thừa nhận điều đó cả. Một chiến binh sẽ không thấy sợ khi anh ta lao lên phía trước, đối đầu với nguy hiểm như một thằng ngu. Nỗi sợ hãi phản ánh điều rằng ta còn đang sống.

Tôi tập trung vào hình ảnh con Lưỡi Rìu Xanh, cố gắng thấy được nó đến từng chi tiết. Điều đó không khó. Tôi đã dành nhiều thời gian để ngắm nghía nó rồi.

Tôi tập trung và bắt đầu biến đổi.

Bốn chân tôi teo lại một cách mau lẹ. Chúng tan chảy và nhập vào cơ thể tôi. Sàn tàu dâng ào lên.

Đột nhiên mấy con mắt cuống của tôi tối đen, tôi chỉ có thể nhìn thẳng được phía trước mặt mình.

<Không!>

Tôi quay ngược quy trình biến hình. Tôi hoàn hình. Một nỗi hoảng sợ trong chốc lát, chỉ vậy thôi. Tôi đã có cảm giác đột nhiên bị mù. Thế giới ba chiều trở nên phẳng.

Ngốc quá đi. Tôi tự mắng mình. Rõ ràng là sinh vật mà tôi biến thành chỉ có hai mắt. Lẽ ra tôi phải chuẩn bị tinh thần trước mới phải.

Tôi nhìn quanh một lần cuối. Qua vách mái vòm trong suốt, tôi ngắm nhìn những cái cây thân thuộc, những cọng cỏ đã nuôi dưỡng tôi. Có thể tôi sẽ không bao giờ quay lại đây nữa. Có thể tôi sẽ không bao giờ lại được giẫm chân lên một phần đất nào nữa trên hành tinh Andalite.

Không phải lúc để mà ủy mị đau buồn, tôi tự nhủ. *Giờ mi sẽ là một chiến binh thực thụ.*

Đúng, tôi chưa chuẩn bị tinh thần cho việc đó. Không có hoàng tử, không có nhiệm vụ được giao. Quá tệ đi. Nhưng thực tế là thế. Tôi chỉ có một mình trên một hành tinh xa lạ có thể đã bị bọn Yeerk tàn phá, và, gần như chắc chắn rằng, tôi sẽ không còn khả năng quay về lại hành tinh quê nhà được nữa.

Có cái gì đó di chuyển ngang ngoài cửa, ngang ngoài mái vòm trong lòng đại dương. Hình dạng của nó bị bóp méo bởi lăng kính nước và thủy tức.

Một hình dạng méo mó, cong queo trong ánh sáng mặt trời xanh

lục xuyên qua mặt nước.

Tàu Con Rệp!

Tôi choáng váng, đờ đẫn hết cả người. Chiến đấu cơ Con Rệp! Bọn Yeerk! Chúng đã tìm thấy tôi. Chúng đang có mặt ở đây. Chúng đang tới. Bọn Yeerk!

Tôi đấu tranh với bản năng muốn chạy ngược trở lại trong mái vòm. KHÔNG. Ở đó, tôi sẽ bị bọn chúng giết chết. Không có gì che chở, không có gì hết ngoài một trường lực yếu xìu giống như một món đồ chơi của con nít. Mái vòm sẽ dễ dàng bị thổi thủng lỗ chỗ và cây cỏ cùng với bất cứ thứ gì khác cần không khí sẽ bị nhấn chìm hết thảy trong lòng nước.

Biến hình. Biến hình. Đó là cách duy nhất. Và phải biến hình thật nhanh.

Hai tai tôi mỏng dẹt lại ép sát vào xương sọ và tan biến đi. Hai cánh tay trượt dọc theo chiều dài cơ thể, bàn tay trở nên mỏng dính, cứng hơn, nhọn hơn, cho tới khi chúng tạo thành những chiếc vây tương xứng.

Tuân theo những mệnh lệnh của tôi, máy tỉnh đang cho nước tràn vào khoang trống. Lạnh ngắt.

Lẹ lên nào!

Tôi hầu như đã biến đổi hết phần bụng. Bốn chân Andalite của tôi vẫn còn chưa biến đổi, trông rất buồn cười. Rồi, chúng cũng biến mất. Tôi là một trục lăn mỗi lúc một thon dài ra, và mỗi lúc một lớn thêm lên.

Nửa thân trên của tôi gập xuống thẳng hàng với trục lăn. Cái đuôi gắn dao của tôi tõe ra làm hai, tạo thành hai hình tam giác, một cái ở trên, một cái ở dưới.

Hai lỗ mũi của tôi trôi ngang qua bề mặt khuôn mặt đang chảy nhão của tôi, dạt tới và dừng lại ngay phía sau cặp mắt cuống giờ đã trượt xuống sang hai bên đầu.

Tôi nghe thấy những âm thanh lụp bụp, xì xoạp ghê hồn khi nội tạng tôi đang tái tạo lại và định vị lại. Chúng hầu như biến mất hết để nhường chỗ cho những cấu tạo đơn sơ hơn.

Bộ lông xanh của tôi đã tan chảy và giờ đang đông cứng lại, tạo nên lớp da thô nhám, cứng cáp của Lưỡi Rìu Xanh.

Nhanh nữa lên! Lẹ nữa lên! Biến đổi lâu quá đi. Bọn Yeerk sẽ trông thấy khoang trống đang để ngỏ. Chúng sẽ trông thấy tôi rõ mồn một cho mà xem.

Tôi hầu như đã biến hình xong. Chỉ còn một biến đổi nữa thôi là hoàn tất.

Khuôn mặt tôi nứt toác theo chiều ngang. Một nhát xẻ, một vết thương mở. Những bắp thịt dính vào với nhau tạo thành xương hàm. Và từ đó những chiếc răng đua nhau mọc. Bao nhiêu cái ta? Nhiều đến nỗi khó mà đếm cho nổi.

Cái miệng của tôi há ra rồi ngậm lại. Rồi lại há ra, ngậm lại, bất thần và hung tợn.

Và rồi, bộ phận cuối cùng. Một biến đổi cuối cùng, một món quà cuối cùng của Lưỡi Rìu Xanh.

Bản năng. Trí não ùa tới cùng lúc với cái miệng.

Cánh cửa sập mở ra. Tôi bơi ra ngoài mái vòm, bơi vào trong lòng đại dương bao la.

Đại dương của tôi.

Tôi quẫy đuôi và lao vào trong làn nước.

Làm sao có thể diễn tả được cảm giác của trí não Lưỡi Rìu Xanh đang nằm bên trong bộ não của chính tôi? Tôi cảm nhận được sinh vật này chẳng có chút trí thông minh đáng giá nào cả. Với tôi, đó là một sinh vật sống hoàn toàn theo bản năng đơn thuần.

Lưỡi Rìu Xanh là một sinh vật được tạo thành từ những hình tam giác sắc bén từ trong trí não cho tới cơ thể. Bản năng của nó rất rõ ràng và đơn giản như một con dao găm bằng pha lê.

Di chuyển. Di chuyển. Di chuyển.

Giết. Ăn thịt.

Di chuyển.

Và để hoàn thành tất thảy những hành vi căn bản này, tôi phát hiện ra một dàn vũ khí vô hình với những cặp mắt nhìn từ bên ngoài sinh vật này.

Lưỡi Rìu Xanh có những giác quan nhạy bén đáng kinh ngạc. Thính giác, khứu giác và một giác quan mới, một loại giác quan dường như là nhận biết sự vật bằng sóng điện trường. Nó giống như thể mỗi một vật thể sống ở gần tôi đang phát ra một sóng vô tuyến với tần số dao động khác nhau mà tôi là trạm thu sóng.

Tôi nghe thấy tiếng động cơ của tàu Con Rệp. Tôi di chuyển xa khỏi âm thanh ấy. Sợ ư? Không, tôi không sợ. Đó không phải là con mồi và chắc chắn cũng sẽ không có con mồi nào lảng vảng quanh nó cả.

Một toán các sinh vật có vây nhỏ hơn bơi từ phía tàu Con Rệp tới ngang qua mạn sườn phải tôi. Quá ít cho một bữa ăn.

Tôi bơi, bơi, di chuyển, di chuyển. Cứ như thế hết chỗ này đến chỗ khác tìm một mùi hương sẽ làm bật tung trí não của tôi.

OÀM OÀM! OÀM OÀM!

Một âm thanh vang dậy cả đại dương. Một phần nào đó trong cơ thể tôi vẫn là những hiểu biết của người Andalite. Bọn Yeerk đã làm nổ tung mái vòm. Nó đang ngập đầy nước, tôi có thể nghe thấy tiếng bong bóng nước phun lên ồng ọc, hàng tấn nước biển đang ào vào. Tôi có thể nghe thấy tiếng cây cối đang gãy rạp như những nhánh cây bé nhỏ.

Không trở lui, giờ chỉ có tiến về phía trước.

Tôi bơi.

Những âm thanh phát ra đằng sau tôi. Tiếp nối nhau, vô nghĩa. Nó không khiến tôi bận tâm. Không thứ gì khiến tôi bận tâm nữa. Tôi tiếp tục bơi.

Mỗi lúc một nhiều âm thanh. Tàu Con Rệp ào ngang qua tôi, người

tôi lúc lắc theo đường rẽ nước phía sau đuôi nó.

Păng chiu!

Một luồng năng lượng ùa tới biến thành sóng điện từ đập vào não tôi hình ảnh lửa cháy.

Tôi đổi hướng bơi.

Păng chiu!

Hơi nóng! Chẳng liên quan. Đau đớn! Chẳng can hệ.

Tôi rẽ ngang rồi lặn xuống.

Păng chiu!

Lần này Tia Nghiệt chệch tôi cả quãng.

Chúng lại bắn. Một phần đuôi của tôi đứt lìa. Nhưng đó là một cuộc chiến không cân sức. Ở dưới nước, chiến đấu cơ Con Rệp bị hạn chế tính linh hoạt, nó xoay trở rất chậm chạp và lờ phờ. Tôi lại có đầy đủ lại cả chiều dài thân hình của mình.

Tàu Con Rệp lặn xuống bên dưới tôi. Tôi ngoi lên mặt nước. Có thứ gì đó đang bay là là, chậm rãi soi bóng xuống mặt biển sáng. Khôngphải một mà là nhiều cái bóng.

Tủm! Tủm!

Từ độ cao không lớn lắm, chúng rớt xuống nước, cách tôi chừng 15m. Tôi, một người Andalite chỉnh hiệu, nhận ra chúng ngay lập tức, mặc dầu tôi chưa bao giờ tận mắt nhìn thấy. Hình ảnh ba chiều của chúng được học viện cho chiếu trong những giờ lên lớp.

Bọn Taxxon - Giống loài duy nhất trên dải Ngân Hà nhất loạt đồng ý để cho bọn Yeerk chui vô đầu.

Chúng là những con sâu khổng lồ. Chúng di chuyển trên hàng chục cái chân kim nhọn hoắt được bố trí thành hai hàng dọc theo suốt chiều dài cơ thể hôi thối, phồng phềnh, lúc căng lúc xẹp của chúng.

Tôi có thể nhìn thấy rõ những cái miệng đỏ lòm háu đói và những cặp mắt đỏ quạch của bọn Taxxon.

Hồi đó, khi còn học ở học viện, trong các giờ giảng về loài Taxxon, các giáo viên nhấn mạnh với chúng tôi hai điều. Một là, bất cứ người Andalite nào cũng có thể tiêu diệt sạch sẽ bọn Taxxon, dù số lượng của bọn chúng đông đến cỡ nào đi chăng nữa, trong một trận chiến mặt đối mặt. Hai là, nếu như chúng tôi mà té trước mũi bọn Taxxon thì số phận của chúng tôi sẽ cực kỳ thê thảm.

Bọn Taxxon không chấp nhận đầu hàng. Cứ chỗ nào chảy máu là chúng xông vào đánh chén ngay, cho dù vết thương đó nằm ngay trên cơ thể chúng.

Có sáu con sâu bự chảng đang ở dưới biển, phía trên đầu tôi. Sáu tên dàn trận để chống lại một mình tôi.

Tôi tấn công. Tôi đua theo con sâu gần nhất. Lưỡi Rìu Xanh rẽ nước thành hai luồng dọc hai bên cơ thể, miệng há rộng, những chiếc răng hình tam giác nhọn hoắt cắm phập vào cơ thể mềm oặt của con sâu.

Răng tôi tạo nên một lỗ hổng rộng chừng 6 tấc trên cơ thể nó.

"Sreeeeeyah!"

Máu Taxxon và nội tạng của nó cuồn cuộn dâng lên. Bong bóng khí rỉ ra từ miệng của nó.

Tên Taxxon thứ hai. Hai hàm răng tôi phập và nghiến. Rạo! Rạo!

Tên thứ ba, thứ tư, tiếp, tiếp nữa. Tôi điên cuồng, nổi xung thiên lao vào chúng giết chóc, há miệng táp, lao tới, quật đuôi, húc đầu, cắn xé.

Mất kiểm soát!

Lốt hình biến đã lấn át trí não tôi hoàn toàn, sinh vật ấy đang hành động tuân theo những chỉ đạo trực tiếp từ bộ não của chính nó. Không, điều đó nghe cứ như thể nó đang suy nghĩ ấy. Nó không nghĩ gì hết cả. Thậm chí cả cái trí thông minh bậc thấp của nó cũng đã bị quét sạch, xóa sạch bởi cái thôi thúc đang gào thét, đang đòi hỏi nó tàn sát bất cứ thứ gì mà nó có thể đụng tới được.

Sáu tên Taxxon bị xé nát thành từng mảnh, nổi lều bều trên mặt biển.

Có thêm nhiều tên nữa đang tiếp tục buông mình xuống nước, nhưng những tên mới này nhìn thấy cảnh tượng đang xảy ra, chúng liền lập tức bơi xa khỏi chỗ tôi.

Không còn mục tiêu nào nữa! Không còn gì để giết chóc nữa!

Tôi quật mình, quất đuôi và bập hàm vào làn nước trống trải. Nếu có thể chắc hẳn tôi đã cắn phập răng vào chính cơ thể mình rồi cũng nên.

Và rồi, đột nhiên, nó kết thúc.

Cơn điên giận biến mất, thay thế vào đó là sự lãnh đạm, lạnh lùng như băng.

Tôi bơi đi. Đến lúc này, trí não Andalite của tôi chiếm lại quyền kiểm soát cơ thể Lưỡi Rìu Xanh.

Trận chiến đầu tiên của tôi – đánh nhau với sáu tên Taxxon. Và tôi đã học được một điều: Nếu như tất cả những sinh vật khác trên Trái Đất ngoài Lưỡi Rìu Xanh mà có bất cứ gì đó giống Lưỡi Rìu Xanh, thì bọn Yeerk đã chọn nhầm hành tinh để chinh phục rồi.

Chương 13: Jake

NGÀY THỨ BA MƯƠI MỐT

"Em không đến đó à?"

Tôi nhún vai. Tom đang đứng chắn ngay cửa phòng ngủ của tôi. Ảnh trông rất giống tôi, ít nhứt đó cũng là điều mà nhiều người nói. Người ta bảo họ dễ dàng nhận ra chúng tôi là anh em.

"Em không đi đâu," tôi đáp, chỉ vào đống sách trên bàn. "Cả đống bài tập về nhà đây nè."

Ảnh coi bộ thất vọng. "Ôi trời, tệ quá, em à. Anh đã tưởng là em sẽ tới đó. Có vài người anh muốn giới thiệu với em. Một trong những thủ lĩnh cấp cao của Nhóm Chia Sẻ sẽ tới đó."

"Hở?" Tôi nói, cố tỏ ra có quan tâm.

"Đích thân ông Visser luôn nhé."

Tự nhiên tôi hình dung một hình ảnh trong đầu... gần như là tôi *thấy*. Thiệt lạ lùng. Một bức tranh tự dưng nảy ra trong đầu tôi. Một cái đầu không có miệng. Mắt nằm trên một thứ gì đó giống hai cuống mắt ốc sên.

Ôi cha. Rồi hình ảnh đó biến mất. "Tên nghe lạ quá hén," tôi nói.

"Đúng, ừm, ổng có vẻ không bình thường lắm. Nhưng rất thông minh. Rất *ngon lành*. Coi nào, bài tập về nhà của ai vậy? Bà cô già Hanna đó hả?"

Tôi tự dưng bật cười. "Dạ đúng. Của cô Hanna đó."

"Để anh nói cho nè, đi với anh tới buổi họp mặt tối nay, anh sẽ đảm bảo rằng Cô Hanna sẽ cho em điểm 'A.'"

"Anh bảo sao?"

Ảnh nhún vai. "Cổ cũng là thành viên của nhóm Chia Sẻ, em trai à."

"Điều đó hổng có nghĩa là cổ sẽ cho em miễn bài tập về nhà," tôi phản đối.

Tom cân nhắc một lúc. Ảnh nhắm mắt lại và nhìn xa xăm, gần như bối rối. "À đúng. Anh hổng muốn em nghĩ theo cách đó," ảnh thừa nhận. "Nhưng mà, để anh nói nghe nhé, đi họp với anh xong về anh sẽ giúp em làm bài tập về nhà."

Thiệt lạ lung, tự dưng anh Tom lại nhờ tôi làm gì. Như thể ảnh đang ép buộc tôi. Có lẽ ảnh đang lo lắng và vì thế cứ muốn có tôi làm bung xung che chắn.

"Thôi được," tôi xuôi theo. Tôi đóng tập lại. Chuông điện thoại reo vang. Tom bước ra hành lang để nhấc máy.

"*Cái bánh mật ong* của em đó," ảnh cười hinh hích.

Tôi đỏ mặt, ngoài sự kiểm soát. Tôi liếc ảnh một cái đầy tức giận nhưng chỉ tổ làm ảnh cười thêm. Tôi bốc ống nghe từ tay ảnh.

"Xin chào."
"Là mình, Cassie đây."
"Hả? Ơ, chào... Có chuyện gì không?"
"Mình... mình, ờ, Mình đang nghĩ là... không biết liệu..."

Trong ống nghe, vẳng ra cái giọng mà tôi không lạ tí nào - giọng của Rachel. "Chúa ơi, mình phải làm việc này *giùm bồ* hả?"

"Bồ muốn học chung không?" Cassie thốt lên gấp gáp.

"Rachel ở đó phải không?" Tôi hỏi.

"Ừa, nhưng nhỏ sắp phải đi rồi. Sớm hơn nhỏ nghĩ nếu như nhỏ không phải canh chừng."
Tôi thở dài. Nếu đặt lên bàn cân những chuyện mà tôi muốn làm, thì học chung với Cassie là *chín* điểm, còn đi với nhóm Chia Sẻ là *một*. Thậm chí còn *âm một* nữa kìa. Nhưng tôi đã lỡ hứa với anh Tom là tôi sẽ đi rồi.
"Cassie, mình thực sự rất muốn, nhưng —"
"Ồ! Không sao đâu!" nhỏ hấp tấp trả lời. "Mình chỉ... chỉ là —"
"Cassie, mình chẳng mong gì hơn là được học chung với bồ đâu. Thiệt đó. Có lẽ chỉ ngoại trừ việc đi hỏi thêm vài mánh chơi bóng của Michael Jordan mà thôi. Nhưng mình đã hứa với anh Tom là mình sẽ tham dự cái cuộc họp ngu..." Tôi im bặt. Tom có thể đang đứng ngay ngoài hành lang. "Cuộc họp mặt hôm nay." Tôi nói tránh đi.

"Một cuộc họp à?"

"Ừ đúng, của Nhóm Chia Sẻ đó đó."
Im lặng.
"Bồ còn đó không?"
"Vẫn đây."
"Có chuyện gì sao?"
"Mình..."
"Sao vậy?"

"Mình không biết," nhỏ nói. Nhỏ có vẻ lúng túng, lo lắng. "Mình không biết, thực sự là mình không biết nữa."
Tôi thấy thoải mái một chút. Không nhiều lắm. "Bồ biết đó, chắc bồ đang buồn bực về mấy chuyện đã xảy ra với Rachel và Marco chứ gì."

"Về chuyện tụi nó hẹn nhau đi chung ỉ hả?"

"Không, về những chuyện đã xảy ra với tụi nó. Bồ biết đó, Marco nghĩ là nó đã thấy mẹ của nó và mấy... mấy gã có súng."

"Mấy *cái gì?"*

Tôi day day trán. "Rachel không kể với bồ gì à?"

"Kể mình nghe *chuyện gì?"* Cassie thắc mắc. Rồi, rõ là nhỏ quay qua Rachel, "Rachel, bồ *đã không* kể mình nghe chuyện gì vậy?"

"Mình nghĩ bồ có đủ chuyện để lo rồi," giọng Rachel vọng ra.

"Xin lỗi nha," tôi nói. "Marco cứ bô bô kể mình nghe nên mình tưởng Rachel đã kể cho bồ nghe hết rồi cơ chứ."

"Jake, mình phải chạy ra nhéo cho Rachel một cái rõ đau đây."

"Mình hiểu mà. Nghe này, Cassie, vậy tối mai thì sao? Ý mình là vụ học chung ấy?"

"Sẽ rất tuyệt."

"Thế nhé."

"Ừ."

"Giờ thì bồ cho Rachel *chết* đi."

Tôi bước trở ra ngoài hành lang để treo ống nghe lên. Tuyệt. Gặp Cassie, tối mai. Lòng tôi đang nhộn nhạo hết cả lên. Ôi trời đất ơi, tôi sẽ nói chuyện gì với nhỏ đây ta?

Có lẽ tụi tôi sẽ nói về chuyện tại sao Rachel lại giữ bí mật chuyện mà Marco lại không thể không xì nó ra.

Và có lẽ tụi tôi sẽ nói về chuyện tại sao Cassie lại cảm thấy lạ lùng khi tôi nhắc đến mấy từ: "Nhóm Chia Sẻ."

Chương 14: Tobias

Giờ thì tôi đã quen thuộc chốn này lắm rồi. Ở đó, tôi cảm thấy thoải mái. Một cảm giác kỳ lạ. Kỳ lạ ở chỗ tôi có cảm giác thoải mái.

Tôi đã tham dự vài cuộc họp của nhóm Chia sẻ. Có lần, có mấy thằng nhóc vừa tỉnh bắt nạt tôi, nhưng những thành viên chính thức nhanh chóng tới dẹp ngay.

Ở Nhóm Chia Sẻ, không có ai tỏ ra thương hại tôi cả. Họ cư xử bình đẳng như thể tôi đã là thành viên. Hay ít ra cũng như thể tôi có nhiều khả năng sẽ trở thành thành viên chính thức của nhóm vậy.

Tối nay, tôi phải quyết định tôi có gia nhập nhóm Chia Sẻ hay không, có trở thành một thành viên chính thức hay không hay là thôi không tới đây nữa.

Với tôi, đó không phải là quyết định gì khó khăn cho lắm. Có còn việc gì khác mà tôi tính tiếp tục làm và cũng có còn chỗ nào khác nữa mà tôi định tới nữa đâu cơ chứ?

Ngoài ra, còn có thêm một nhân tố thúc đẩy nữa.

Hai ngày trước tôi lại chạm trán Andy và Cạch-Cạch trong phòng tập thể dục dụng cụ. Chả là vì tôi vắng mặt ở buổi tập hai ngày trước cùng với bọn bạn cùng lớp nên tôi phải đến học ké lớp này. Lúc ấy phải có tới hai tá học sinh ở đó, nên tôi nghĩ rằng sẽ không có chuyện gì xảy ra với tôi mặc dù đấy không phải lớp của mình. Tôi đã lầm.

Hai đứa đó ngay lập tức dúi tôi vô trong cái tủ để đồ cao hơn những cái khác, tủ dành cho đội bóng bầu dục. Trong khi tôi la hét thì tụi nhóc kia cười sằng sặc. Không phải chỉ có Andy và Cạch-Cạch đâu, cả bọn học sinh cũng cười. Dường như tất cả bọn nhóc ấy đều muốn chứng kiến tôi bị làm nhục như thế nào.

Thế rồi có hai thằng nhóc trông rất bình thường, hai đứa mà tôi đã gặp ở nhóm Chia sẻ, tiến đến. Đến giờ tôi vẫn chưa biết tên chúng.

Một đứa lên tiếng. “Này, để nó đi đi.”

Andy ngưng tay đang giật ngửa đầu tôi. “Mày đang nói với tao đấy à?”

“Để nó đi đi.”

Hai đứa ở nhóm Chia sẻ không có khả năng thuyết phục người khác dễ dàng như Jake. Nhưng chúng lại rất quyết tâm. Một đứa bước tới chỗ kê một cái kệ để tạ. Nó nhấc lên một quả tạ nặng chừng 10 ký và vác lại chỗ Andy.

“Nếu mày không để nó đi thì quả tạ này sẽ đè bẹp cái đầu của mày.”

Andy hấp háy mắt. Cạch-Cạch cười rinh rích.

Trong lớp, tình hình bắt đầu thay đổi. Thêm mấy đứa học sinh nữa mới tới. Một trong số đó là thành viên của nhóm Chia sẻ. Thậm chí

chẳng thèm hỏi chuyện gì đang xảy ra, nó chỉ lẳng lặng tiến đến cạnh hai đứa kia. Giờ thì có ba đứa chống lại Andy và Cạch-Cạch.

Hai thằng thả tôi đi.

Những người cứu hộ đó rời đi rất nhanh đến nỗi tôi không kịp nói lời cảm ơn luôn.

Hành động của ba người đó đã thể hiện rõ ý nghĩa của Nhóm Chia Sẻ: Không cư xử như những kẻ đầu gấu hay thuộc về một bang hội nào đó, mà chỉ muốn cho bạn biết rằng luôn có những người đứng sau lưng bạn, hỗ trợ cho bạn.

Bill vẫn là cố vấn viên của tôi ở Nhóm Chia Sẻ. Chỉ có điều giờ đây, tôi đã thắng ảnh trong trò bi-a.

"Em sẽ làm điều đó," tôi nói với ảnh, rồi thụt trái banh số 4.

"Làm gì cơ? Định đá đít anh chạy dài ván này sao?"

Tôi cười lớn. "Không phải, em muốn gia nhập nhóm, trở thành một thành viên chính thức."

Bill đặt cây gậy xuống, tiến lại gần tôi, ôm tôi trong vòng tay rộng của ảnh. Ảnh buông lỏng tôi ra một chút để có thể nhìn rõ khuôn mặt tôi.

"Tuyệt quá, Tobias"

"Vâng," tôi nói mà thấy ngường ngượng.

"Nào, chú em biết đây là một bước tiến lớn, phải không nào? Ý anh là bọn anh muốn chú gia nhập. Tất cả bọn anh đều mong muốn rằng chú sẽ trở thành một thành viên chính thức. Nhưng kèm theo đó là những trách nhiệm. Không chỉ còn là chơi bời vui vẻ suốt như trước nữa đâu."

Tôi gật đầu. "Em biết. Hôm rồi, mấy bạn trong nhóm mình có cứu giúp em. Em hiểu trách nhiệm của thành viên là như thế nào mà."

"Mỗi cá nhân buộc phải từ bỏ một điều gì đó để được nhận lại một điều gì đó, chú em à."

"Vâng em biết. Em đã nghe nói về chuyện ấy và tất cả những thứ khác rồi."

"Chú từ bỏ một chút xíu tự do, đổi lại chú sẽ được thuộc về một thứ gì đó lớn lao hơn bản thân chú rất nhiều." Bill xích lại gần tôi hơn, hạ thấp giọng, thì thầm vẻ bí ẩn. "Lớn hơn tất cả những gì chú em có thể hình dung ra cơ đấy."

Tôi cảnh giác. Anh ấy đang định đề cập đến thứ gì vậy ta?

"Một thành viên chính thức của Nhóm Chia Sẻ là một người đặc biệt," Bill thầm thì. "Một người đặc biệt và hiếm có." Ảnh khoát tay quanh căn phòng đầy nhóc trẻ con và người lớn. "Đây chỉ là bề ngoài thôi Tobias. Chúng ta hướng mình tới những điều lớn hơn kìa. Chúng ta sẽ làm cho thế giới này trở nên tốt đẹp hơn."

"Thật thế sao?"

"Thật. Sắp có sự thay đổi rồi, Tobias à. Và chú sẽ là một phần trong đó. Chú không biết gì hết. Chú cứ tưởng mình chỉ là một thằng nhóc,

hàng ngày cắp sách tới trường. Chú không hề biết đến những khả năng tiềm tàng chưa được sử dụng đang ẩn rất sâu bên trong con người mình. Chú không hề có khái niệm gì về con người mà chú có thể trở thành hay những thành tựu mà chú có thể đạt được."

Tôi gật gù ra vẻ mình đã vỡ vạc ra ít nhiều. Thực ra, tôi chẳng hiểu gì cả. Nhưng những gì ảnh nói khiến tôi thấy bị kích thích, cũng thấy sờ sợ nữa, một chút xíu thôi. Nhưng Nhóm Chia Sẻ có một thông lệ là không nói cho bạn nghe mọi thứ ngay từ đầu. Bạn sẽ có một vài tuần, thậm chí là cả một tháng đến chỗ họ vui chơi, gặp gỡ, hội họp, nhưng sau thời gian đó, bạn sẽ phải lựa chọn. Bạn có thể ở lại và trở thành thành viên chính thức, hoặc bạn buộc phải ra đi.

Rời khỏi Nhóm Chia Sẻ ư? Rồi tôi sẽ làm gì sau đó? Trở lại với cuộc sống *đáng yêu* trước đó ư?

Tôi nhìn thấy Jake. Cậu ấy bước vào cùng với anh trai - Tom. Trong các cuộc hội họp, Tom nhận được rất nhiều sự kính nể. Ngay cả các thành viên lớn tuổi hơn cũng tỏ lòng kính trọng ảnh.

Mắt tôi và Jake chạm nhau. Cậu ấy băng tới gặp tôi. Tuyệt thật. Lần này, lần duy nhất, tôi không lon ton chạy lại gần cậu ấy như một con cún nhỏ xinh, mà là cậu ấy tiến lại chỗ tôi.

"Gì thế này, Tobias?"

Tôi nhún vai. "Cũng chẳng có gì. Có điều, với mình, tối nay rất quan trọng."

"Thế á? Tại sao vậy?"

"Mình sắp trở thành thành viên chính thức."

Cậu ấy nhìn tôi hơi ngờ vực. "Thế thì chúc mừng, nhé?"

"Ờ, bồ cũng nên gia nhập đi."

"Ừm, đó cũng là những lời mà Tom cứ lải nhải bên tai mình suốt."

"Thế sao bồ lại không gia nhập?"

Cậu ấy tỏ vẻ khó chịu. "Mình chẳng biết, mình nghĩ, chỉ là vì Nhóm Chia Sẻ không phải kiểu của mình."

"Ồ, có phải con người cậu tuyệt quá rồi chăng?"

Cậu ấy ném cho tôi một ánh nhìn sắc bén. "Mình không có ý khiến bồ khó chịu đâu, anh bạn."

"Bồ không xúc phạm mình," tôi nói, nhưng trong giọng có chút khó chịu. "Không hề luôn. Chỉ là mình thấy tò mò thôi. Tại sao bồ không muốn gia nhập nhóm? Tom cũng là thành viên, do vậy, có vẻ như, nhóm Chia Sẻ này không chỉ dành cho những kẻ kém cỏi như mình."

Những lời tôi mới thốt ra nghe cay nghiệt và thảm thiết hơn nhiều so với dự định của tôi.

"Tobias, bồ không phải kẻ kém cỏi," Jake nói.

Điều đó chỉ khiến sự việc trở nên tệ hơn. Là một kẻ kém cỏi đã đủ tệ rồi. Bạn sẽ không muốn những người giỏi giang như Jake tỏ ra thương xót bạn thêm nữa.

"Này, bồ có gia nhập hay không, chả sao cả," tôi nói.

“Chỉ là…” Jake cúi gằm mặt xuống, rồi nhìn sang Tom đang quơ quơ tay và cười lớn với một nhóm những cô cậu khác. “Mình không biết. Người ta cứ nói về việc một cá nhân thì không thắng được một tập thể. Mình chỉ… mình không rõ nữa. Mình thấy… kiểu như là… hơi bồn chồn. Với lại, làm thế nào mà mình lại có thể gia nhập vào một cái nhóm mà thầy Chapman cũng là một thành viên được cơ chứ?”

Mặc dầu, cậu ấy bảo câu cuối chỉ là nói giỡn, nhưng tôi không thiết mỉm cười. “Bồ không muốn trở thành một phần của cái gì đó quan trọng và lớn lao hay sao?”

Jake lắc đầu nhè nhẹ. “Không, mình không muốn là *‘một phần’*. Rất có thể *một phần* ấy chính là mình, là trí não của chính mình. Song, bất cứ lúc nào, khi có ai đó bắt đầu nói về ba cái chuyện vớ vẩn ấy là mình cũng bắt đầu kiếm cái cửa để chuồn ra.”

“Bồ là một phần của rất nhiều thứ đấy, Jake ạ,” tôi nói. “Bồ là một phần của một nhóm, là một phần của đất nước này.”

Jake gật đầu. “Không. Mình không lập nhóm,” cậu ấy nói vẻ buồn buồn, rồi cố làm mặt vui và nói. “Này, mình không vui chỉ vì cuộc nói chuyện với Cassie khi nãy khiến mình thấy bức bối trong lòng. Dù sao thì, đó cũng không phải là việc của bồ. Vậy nên mình chúc mừng bồ, chúc bồ may mắn và mọi thứ nha.”

“Được đấy. Tuyệt.”

“Thế nhé.”

Chương 15: Tobias

Bốn người chúng tôi được tuyên bố sẽ trở thành thành viên chính thức. Đó là sĩ quan cảnh sát tên Edward, là cô phóng viên báo chí tên Kiko, là ông bầu của mấy ban nhạc địa phương tên Barry, và người thứ tư, là tôi.

Tại sao lại là tôi há? Câu hỏi đó cứ lởn vởn mãi trong đầu tôi. Làm sao mà tôi lại có đủ điều kiện để phù hợp với nhóm chớ? Có thực sự là nhóm Chia Sẻ không quan tâm đến tuổi tác, giới tính, màu da, tôn giáo, địa vị xã hội và mức thu nhập không ta?

Ý tôi là, đó là những gì bọn họ nói. Nhưng có rất nhiều người cũng nói thế mà không nghĩ thế. Hầu hết mọi người đều tìm cách để coi những kẻ khác chẳng ra gì.

Họ để cho bốn chúng tôi ở trong một căn phòng nhỏ, tù mù – nhỏ giống như một phòng chờ bên ngoài phòng khám của một nha sĩ nhưng ánh sáng thì gây căng thẳng và không có tạp chí để thư giãn. Phòng có hai cửa. Một là lối mà chúng tôi bước vào, còn cánh cửa kia đóng im ỉm.

Tôi ngó nhìn mấy người kia. Edward và Kiko không thèm để ý tới tôi. Barry thì gật đầu. Bọn họ chắc hẳn đang thắc mắc không biết cái thằng oắt con này đang làm gì ở đây. Người lớn thường hay có thành kiến với trẻ con, một cách tự động thôi. Họ không bao giờ nhìn nhận lũ trẻ một cách nghiêm túc, ngay cả khi họ giả bộ làm như vậy. Ít nhất thì đó cũng là kinh nghiệm sống của tôi.

Tôi chào Barry.

"Chào cậu bé. Tên cậu là gì?"

"Tobias."

"Tên đẹp quá. Cậu thích nhạc không?"

"Có chứ ạ."

"Đã bao giờ nghe bài *Dâu hai châm* của ban nhạc Format Cee chưa?"

Tôi lắc đầu. Ông ta có vẻ thất vọng. "Ừ, không sao, cậu sẽ được nghe thôi. Vào dịp trọng đại kế tiếp. Cậu nghe ở đây trước đi. Bọn họ chỉ cần nghỉ ngơi một chút thôi. Chúng tôi có một cuốn băng ghi hình, nhưng không tài nào có được một bản nào phát trên kênh MTV cả."

Tôi gật gù ra vẻ quan tâm. "Cháu cho rằng chú muốn có được bản phát trên kênh đó phải không?"

"Đương nhiên rồi. Họ nói có có thể giúp chú."

"Ai cơ?"

"Nhóm Chia Sẻ. Chứ còn ai nữa?"

"À."

Cánh cửa trước giờ vẫn đóng im ỉm bật mở. Thầy Chapman – thầy Hiệu phó trường tôi. Cho đến giờ những buổi gặp mặt của tôi với thầy Chapman đều là ở trong văn phòng của thầy. Thầy hỏi tôi ai đã đánh tôi tơi bời, ai đã chòng ghẹo tôi và đẩy tôi vô phòng vệ sinh nữ. Tôi đã thoái thác không nói.

"Kiko?" Thầy Chapman gọi.

Cô ta đứng bật dậy, vuốt thẳng lại nếp váy. Thầy Chapman nháy mắt với tôi một cách thân thiện và dẫn Kiko đi khỏi.

Barry không nói gì nữa. Anh ta căng thẳng.

Viên cảnh sát không bận đồng phục, nhưng tôi biết ông ta là cớm. Ông cậu tôi đã từng bị giam giữ vài ba lần nên cớm là một trong những thứ mà ổng rất ư là dị ứng. Ổng luôn luôn nhận ra họ. Do vậy, mỗi khi nhìn ai đó là cảnh sát, tôi cũng nhận biết được.

Về cơ bản, tôi cho rằng nếu như ông cậu tôi ghét cớm, chắc chắn là họ là những người cũng khả đi. Tôi cảm thấy dễ chịu đôi chút khi ngó chừng viên cảnh sát. Ý tôi là, nếu ông ta tỉnh gia nhập nhóm thì có nghĩa là nhóm này phải tốt, đúng không nào?

Cánh cửa lại được mở ra lần nữa và tôi giật nảy mình.

Đó là Bill. "Hây, bình tĩnh nào, chú em," ảnh chọc tôi.

"Em xin lỗi."

"Đi thôi nào."

Tôi đứng dậy. Barry gật đầu khích lệ tôi. Tay cớm vẫn cứ nhìm chăm chăm vào khoảng không trước mặt ổng.

Tôi bước qua cánh cửa.

Bill dẫn tôi đi dọc theo hành lang. Đột nhiên, đi được nửa đường, anh dừng lại và nhìn tôi với một ánh mắt kỳ bí. Tay ảnh nhấn vô một tấm ván nhỏ hình chữ nhật được bố trí cao ngang ngực.

Một cánh cửa bất ngờ hiện ra. Đằng sau cánh cửa là một khoảng tối bao trùm.

Chúng tôi dò dẫm bước. Cũng không phải là tối đen như mực, có một ngọn đèn màu đỏ treo ở trỏng. Những bậc thang sắt dẫn xuống dưới.

Tôi ngập ngừng. Bill cười lớn. "Đừng lo, chỉ là một chút cường điệu hóa thôi mà."

Chúng tôi đi xuống. Không xa lắm. Có ba đợt thang. Xuống đến một chiếu nghỉ, qua một cánh cửa, đến một hành lang khác, rồi đến một cánh cửa khác nữa.

Cánh cửa mở ra. Bên trong có một cái bàn với sáu cái ghế. Thầy Chapman ngồi một đầu bàn. Ngoài thầy, còn có một người đàn ông nữa – người đã phát biểu trong buổi họp mặt hôm trước - rất chi là hống hách, nóng nảy và đầy hăm dọa – Ông Visser.

Kiko ngồi kế thầy Chapman, phía bên tay phải. Cô ta mỉm cười với tôi, một nụ cười kỳ quặc. Bất thình lình, một bên mặt của cô ta nhăm nhúm, nhưng rồi, cổ lại mỉm cười.

Ở một góc phòng, có đặt một dãy các bể kim loại, giống như loại bể mà đội bóng bầu dục trong trường thường dùng. Làm bằng thép không gỉ, mỗi cái bể chỉ lớn vừa đủ cho một người. Trên thành bể có đề một thứ gì đó nhìn giống như bộ yên ngựa và cạnh bể là một cái ghế bằng thép.

"Tobias," thầy Chapman gọi.

"Vâng, thưa thầy."

"Bill nói với chúng tôi rằng em đã sẵn sàng trở thành một thành viên chính thức của nhóm Chia Sẻ."

Tôi gật đầu xác nhận.

"Tại sao em lại mong muốn được gia nhập nhóm?"

Tôi nhún vai. "Bởi vì... em... bởi vì... thầy biết đấy... vì những gì mà họ luôn nói, vì những gì mà Ông Visser đây đã nói: Trở thành một phần của một thứ gì đó tuyệt vời hơn bản thân mình, là một phần của một thứ lớn lao."

Thầy Chapman liếc Ông Visser. Lo lắng, tôi cho là vậy.

Ông Visser hít một hơi thật sâu, nói. "Đây là tất cả những gì cần có à?"

Thầy Chapman giải thích, "Sự dễ dàng nhập tâm vô cùng hữu hiệu, thưa Visser. Sẽ có ít khả năng... gặp rắc rối sau này."

"Phải, phải, nhưng hãy làm sao cho hay hơn đi."

Thầy Chapman cố khiến cho nét mặt mình trở nên tươi cười. "Em sẵn sàng chưa, Tobias? Đây có đúng là điều mà em thực sự mong muốn không?"

Tôi muốn gì? Tôi muốn bay. Muốn dang rộng hai cánh, đón gió, cảm thấy móng vuốt mình rời bỏ cành cây, bay vút lên vì khí nóng nâng tôi lên đến tận mây xanh.

Cái gì thế nhỉ?

Bill lấy khuỷu tay huých tôi.

"Đúng," tôi đáp.

"Và em sẽ phục tùng nhóm Chia Sẻ, để nhóm chi phối mình hoàn toàn phải không?"

"Vâng."

Hình ảnh đã quá rõ nét, quá thực. Bay cao, cặp mắt nhìn thấu mọi thứ như cặp kính viễn vọng.

Thầy Chapman gật đầu với Bill. Ở phía sau, ảnh đặt tay lên vai tôi và đưa tôi tới chỗ cái bể.

"Ngồi xuống đó," ảnh nói.

Tôi ngôi. Cái ghế lạnh toát. Mặt nước trong bể phẳng lặng, đen kịt. Nhìn rất u ám như thể bên trong không phải là nước.

Chẳng có gì ghê gớm cả, tôi tự nhủ, *rất nhiều tổ chức có những lễ kết nạp rất kỳ quái và vớ vẩn. Không sao hết.* Nhưng giờ đây tôi cảm thấy hết hứng khởi. Hình ảnh tôi thấy, đó là gì thế? Một hình ảnh tưởng tượng kinh khủng ư?

“Đặt bàn tay phải của chú vào chỗ này,” Bill nói.

Tôi đặt tay phải mình vào một cái mà chỉ có thể gọi là cái cùm mà thôi. Một cái còng tay. Giờ, tôi thấy ruột gan mình như đang đánh lô tô. Tôi đang đặt bản thân mình hoàn toàn vào dưới bàn tay quyền lực của họ. Tôi đang làm gì thế này? Tôi đang làm gì ở đây thế này?

Bill nới rộng cái còng tay.

“Giờ thì đưa tay trái của chú đây.”

Không, không, chuyện này thật điên rồ. Không, chuyện này là sai lầm lớn. Không, không. Còng tay ư? Tôi nhìn thầy Chapman van xin. Thầy là thầy Hiệu phó, thầy không thể nào là thành viên của một tổ chức nào đó xấu xa, đúng không?

Nhưng Ông Visser đang chặn ngang đường nhìn của tôi. Tôi chỉ nhìn thấy khuôn mặt vô cảm của ông ta.

Tôi đưa tay trái ra. Bill mở còng.

“Giờ thì đặt đầu chú xuống, nghiêng sang một bên, thế, lên trên cái yên ngựa đó,” Bill chỉ dẫn.

“Cái này là cái gì thế?” Tôi hỏi. “Anh đang làm gì thế? Ý em là chuyện gì sắp sửa diễn ra vậy?”

“Cả thế giới của chú sắp sửa biến đổi, Tobias ạ,” Bill dịu dàng nói. “Chú sẽ thấy, sẽ biết và sẽ hiểu *mọi thứ*.”

“Em không nghĩ là em...” tôi không thở được nữa. Một giọng nói đang la lối trong đầu tôi. *Chạy đi! Chạy đi!* Trí óc tôi đang quay cuồng. “Em nghĩ em đã đổi ý.”

Nụ cười trên khuôn mặt của Bill ngưng lại. “Chú muốn rời bỏ nhóm Chia Sẻ ư? Chú muốn xa rời tất cả bọn anh, tất cả những người bạn của chú ư? Sau tất cả những gì mà bọn anh đã làm cho chú ư? Được thôi, Tobias. Nhưng rồi, chú sẽ làm gì, đi đâu? Tương lai của chú sẽ là gì đây?”

Trống ngực tôi đập thình thình. “Em không biết,” tôi nói một cách tuyệt vọng. “Em chỉ... em...”

“Không có cái *tôi* nào hết, Tobias. Chú là ai? Một thằng bé cô độc, nhếch nhác. Không ai yêu thương, chăm sóc chú hết. Không một ai ngoài bọn anh. Hãy để nghiêng đầu chú lên cái yên đó đi nào.”

Tôi lắc đầu, điên cuồng, quyết liệt. “Không, không. Em không muốn làm việc này.”

Bill mỉm cười rồi cười phá lên. “Được, biết gì không, chú em? Quá muộn rồi.”

Anh ta dùng hai tay túm chặt đầu tôi và đẩy mạnh xuống.

“Không! Thầy Chapman! Không!”

Thầy Chapman đứng dậy và tiến lại gần. Ông giúp Bill ghì đầu tôi xuống. Giờ thì tôi la hét, khóc lóc, gào thét. Bất lực. Hai tay tôi đã bị giữ rịt.

“Hãy để tôi đi! Hãy để tôi đi! Hãy để tôi đi!”

Cái yên ngựa choàng qua cổ tôi sát rạt, bao quanh đầu. Tôi không

thể cục cựa. Tôi chỉ có thể dùng miệng mình để cầu xin lòng thương mà thôi.

Bill và Chapman bước lùi lại. Có một cái động cơ ở gần đâu đó đang kêu vo vo. Một bên đầu của tôi bị nhấn xuống bề mặt chất lỏng trong bể.

"Không! Không! Không!"

"Ngươi thấy chưa, cuối cùng chúng ta cũng phải dùng đến bạo lực," Ông Visser nói.

"Đúng là như thế, thưa Visser, nhưng chỉ có 20% trường hợp những thành viên tình nguyện gia nhập là vướng phải chuyện này thôi. Và 64% ít rắc rối hơn vì chỉ phải tranh giành quyền kiểm soát với vật chủ tự nguyện."

"Ta biết những con số thống kê đó," Ông Visser nạt ngang. "Cứ việc thực hiện đi. Còn ba mươi phút nữa là ta phải hoàn hình rồi."

Tôi nghe thấy tất cả những lời thoại ấy cứ như chúng đến từ đâu đó xa lắm. Tôi lắng nghe, hy vọng nghe thấy một lời thương xót hay một biểu hiện nào đó bảo rằng tất cả chuyện này chỉ là một trò đùa, một trò ăn hiếp hay đại loại như vậy mà thôi.

Tai tôi chạm mặt nước.

Một phút sau, có cái gì đó đụng phải tai tôi.

"Nghe này, con trai. Ta chỉ muốn cố giúp con thôi. Nhưng ta không thể giúp con được nếu con không nói gì với ta cả."

Tôi đã sống trên bề mặt hành tinh Trái Đất được vài ngày. Tôi đã hoàn thành xong được một vài việc. Tôi đã quan sát thấy và mất một khoảng thời gian để biết rằng giống loài sinh sống trên hành tinh này là một dạng sống trội và được có tên là loài người.

Tại sao tôi lại phải quan sát và tìm hiểu á? Vì một điều rằng tôi muốn bảo vệ mình không bị gặp rắc rối gì về định kiến văn hóa. Xuất thân từ một chủng loại lớn con, một cách tự nhiên, tôi có khuynh hướng nhìn ngó những sinh vật có cùng kích cỡ trước hết.

Tôi không muốn trở thành nạn nhân của những ước muốn của chính mình. Vì vậy, tôi chủ tâm nghiên cứu tỉ mỉ một số lượng lớn các sinh vật khác nữa, chúng có mặt khắp nơi trên hành tinh Trái Đất này. Nhưng không một sinh vật nào trong số này sở hữu được dù chỉ là những công nghệ thô sơ.

Tôi cân nhắc đến một loài vật có tên là bò. Chúng tập trung số lượng lớn ở nhiều nơi trên Trái Đất. Nhưng bất luận chúng có hình dáng giống với loài Andalite của tôi nhất, tôi khẳng định rằng chúng có trí thông minh không cao.

"Cậu đang gây khó dễ cho tôi một cách đáng kể đấy. Làm sao mà tôi có thể kê đơn được cho cậu được khi mà cậu không nói với tôi, dù chỉ một lời? Tôi biết cậu có thể giao tiếp được. Cậu đã giao tiếp với các bệnh nhân khác rồi mà."

"Phảảảảiii," tôi nói. "Tôi có thể giao tiếp. Ti-ế-ếp. Tôi có-ó thể-ể gia-ao ti-ế-ếp đư-ợc-ợc. Đây không phải là lúc để ăn bánh quy sao?"

Cuối cùng, tôi nhận rõ rằng bản năng ban đầu của tôi là đúng: Loài người là một loài sinh vật vượt trội.

Tôi đã thâu nạp ADN của một con người. Và tôi đã học được cách di chuyển như một con người. Thực ra thì tôi đã từng được người ta chọn – hoàn toàn là bị ép buộc – là cư dân đầu tiên cho một khu dân cư đặc biệt.

"Ít ra thì cậu cũng cho tôi biết tên cậu chứ?"

"Người ta gọi tôi là *Này Thằng Khờ*. Này! Thằng Khờ-ờ-ờ!"

Con người đứng phía trước tôi nhắm mắt lại và dùng năm ngón tay của mình chà chà những nếp nhăn trên trán ông ta. Rồi ông lại tiếp tục xoa xoa gáy, tiếp đó ông ấy thở cái phì qua đường miệng. Ông ta là Bác sĩ Duberstein. Hồi mới cư trú trên vùng đất này, tôi không hiểu rõ Bác sĩ là phải làm gì. Giờ thì tôi đã rõ.

"Đó không phải là một cái tên. Đó chỉ là cái thứ mà ai đó kêu cậu thôi."

“À. Khi nào thì tôi được nhận nh-nhậ-ận-ận bánh quy-y-y đây? Chúng ngon tuyệt, mmmm-măm-măm mmm.”

“Được rồi, để tôi nói cho cậu biết sự thật nhé. Y tá không muốn cậu quanh quẩn trong giờ phát bánh. Hồi hôm cậu đã hết sức kích động.”

Đây là một tin rất khó chịu. “Không có bánh quy á?”

Cái đầu của ông Bác sĩ chuyển động tới lui và cặp mắt nhỏ hí được bố trí ở phía trước khuôn mặt của ông ta nhìn tôi chăm chú. “Không có bánh quy.”

“Thế thì tôi phải đi chỗ khác để tìm bánh quy thôi,” tôi nói. “Bánh quy được tạo nên từ hai miếng bánh tròn mỏng, màu đen dính chắc với nhau nhờ một lớp vật liệu màu trắng kẹp ở giữa. Món này là thành tựu tuyệt vời nhất của giống loài các bạn đấy!”

“Giống loài của tôi ư?”

Tôi đã mắc sai lầm. Tôi đã để tâm trạng bồn chồn vì không được ăn bánh quy lấn lướt khiến tôi bất cẩn. Đây không phải là lúc để lộ bản thân.

Loài người dùng miệng để ăn. Họ ăn cũng nhiều như Lưỡi Rìu Xanh (tôi đã học được rằng loài người gọi nó là cá mập). Nhưng loài người còn sở hữu một giác quan cực kỳ tuyệt vời, vượt trội hơn tất cả những gì được coi là niềm kiêu hãnh của loài cá mập. Đó là vị giác.

Vị giác! Những hương vị tuyệt vời làm sao! Đầu lọc thuốc lá, những mẩu bánh xăng-uých, nước ép nho, dầu bôi trơn, và tuyệt hơn cả, gây ấn tượng hơn cả, làm thay đổi tâm trí hơn cả, không tài nào tả xiết, ấy là mùi vị áp đảo của bánh quy!

Đặc biệt nhất là những chiếc bánh quy được làm từ hai miếng bánh tròn mỏng, màu đen dính chắc với nhau nhờ một lớp vật liệu màu trắng kẹp ở giữa. Một ngày nào đó, tôi hy vọng những người bà con Andalite của tôi sẽ có thể tới viếng thăm Trái Đất, biến thành con người đơn giản chỉ để có được niềm khoái lạc ăn bánh quy bằng miệng.

“Tôi nói là giống loài *chúng ta*.”

“Cậu nói là giống loài *các bạn* mà.”

“Rõ ràng là tôi khùng rồi. Giờ thì tôi đi được chưa?”

Con người đang ngồi trước mặt tôi giơ thẳng hai tay lên và nói. “Tại sao lại là tôi, thưa Ngài? Tại sao chứ?”

Tôi rời khỏi căn phòng nhỏ và trở lại căn phòng lớn hơn nơi có quá chừng con người đang đi tới đi lui, đi từ chỗ này tới chỗ kia để bàn luận với nhau bằng tiếng nói được phát ra từ miệng. Lúc đầu tôi đã tưởng những cuộc bàn luận này được truyền đi nhờ một đường truyền tín hiệu giao tiếp cực nhỏ vì chúng được gửi trực tiếp đến những người không để ý.

Về sau thì tôi cũng hiểu.

Con người có những cái tên gọi khác nhau. Hai người trong số họ có tên là Elvis Presley. Một người tên John. John là người đầu tiên chứng kiến tôi hoàn hình.

Đó là một sự rủi ro. Tôi đã ẩn mình trong một khu vực nhỏ khép kín - là nơi mà con người dùng để chứa rác sinh học được loại bỏ. Nhưng John đã bắt gặp tôi ở đó. Anh ta đã nhìn thấy tôi trong hình hài thật – hình hài Andalite - của mình.

Dường như anh ta không cảm thấy ngạc nhiên.

John nói với một trong các cô y tá rằng tôi là một người ngoài hành tinh. Và trong một thoáng chốc, tôi hoàn toàn lo lắng, bối rồi. Nhưng cô y tá hình như rất thờ ơ với tin đó. Có vẻ như rất nhiều người ở trong khu dân cư này là người ngoài hành tinh.

Mất gần cả tuần tôi mới nhận ra rằng những con người trong cái tập thể này không hoàn toàn giống với hầu hết những con người khác. Họ bị mất trí. Nhưng, công bằng mà nói, họ có vẻ như ít hung dữ và ít thù địch hơn những con người được miêu tả trên một cái màn hình nghe-nhìn hai chiều mà loài người gọi là tivi.

Do vậy, tôi ở lại cùng với họ. Nhưng giờ đây, nếu không có bánh quy nữa, tôi rõ ràng là sẽ phải rời khỏi đây thôi. Dù sao đi nữa, với tôi, đó cũng là khoảng thời gian thực hiện nhiệm vụ ban đầu của mình, bất luận là nó ra làm sao đi nữa.

Tôi chờ cho tới lúc trời tối đen, khi mà những hộ lý tắt hết đèn và anh chàng Elvis Presley thứ nhất nghêu ngao một bản nhạc khủng khiếp về một nơi được gọi là *Khách sạn Tim vỡ*.

Tôi hoàn hình. Dùng lưỡi sao đuôi, tôi rạch một đường trên tấm lưới mắt cáo làm bằng thép bao bọc ô cửa sổ, tạo nên một lối ra.

Tôi bước ra ngoài bóng đêm của Trái Đất, hiểu biết hơn về loài người, về bánh quy nhưng không hề biết thêm được gì về số phận của anh Elfangor và làm thế nào để về lại hành tinh quê nhà.

Loài người không có công nghệ để du hành vào không gian Zero. Tàu vũ trụ của họ là những thiết bị dễ gây nổ đến nực cười. Chúng được dùng để đẩy các vệ tinh nhân tạo bay vào quỹ đạo Trái Đất. Họ còn cách xa với công nghệ du hành vào không gian Zero cả hàng bao nhiêu thế kỷ nữa.

Những thông tin ấy dẫn tôi đến chỉ còn có hai khả năng: Một là hy vọng rằng có một vài người Andalite còn sống sót và hiện đang có mặt trên Trái Đất. Khả năng thứ hai rất khó có thể xảy ra: lũ Yeerk.

Bọn Yeerk đó có mặt trên Trái Đất không? Tôi không biết. Tôi biết bọn chúng có mặt trên quỹ đạo. Tôi biết chúng đã định vị được nơi tàu Mái Vòm bị chìm. Nhưng bọn chúng có dụng tâm chinh phục Trái Đất hay không?

Và giả sử chúng có ý định ấy, tôi có cơ may đánh cắp được một chiến đấu cơ Con Rệp để chạy trốn không?

Tôi cần có một kế hoạch. Tôi cần phải tìm hiểu xem bọn Yeerk đã

có mặt ở đây hay chưa. Nhưng bằng cách nào đây?

Bằng cách nào ư? Nhờ tivi.

Ít nhất, tôi cũng đã hiểu được một vài nét về công nghệ của loài người, đặc biệt là công nghệ thông tin. Họ có điện thoại, thiết bị liên lạc sơ đẳng được dùng chỉ để dành cho những giao tiếp bằng âm thanh miệng. Họ có một thứ tạo tác không thể nào giải thích được, cái thứ mà họ lấy rất làm tự hào, một niềm tự hào ngu xuẩn, cái thứ mà họ đặt cho cái tên là Internet – *Mạng toàn cầu,* cái thứ mà thực ra chỉ là một thiết bị bổ trợ cho những thiết bị khác thêm hiệu quả hơn về mặt công nghệ mà thôi. Họ có những cuốn sách, đi nhiên rồi, mô hình công nghệ hiệu quả. Và họ có tivi.

Tivi là thiết bị có ở khắp nơi, ở kề ngay cạnh họ. Nó truyền đi những âm thanh, những hình ảnh và những dòng chữ.

Trong quãng thời gian tôi ở khu tâm thần, tôi đã học được cách xác định vị trí các kết cấu của hệ thống đường dây phân bố trong các đường phố. Tôi biết vị trí của một đài truyền hình. Và tôi biết giờ nào họ sẽ bắt đầu chương trình phát bản tin thời sự "trực tiếp".

Cách để phát hiện ra xem bọn Yeerk đã xâm nhập vào loài người hay chưa vô cùng đơn giản: Cho chúng thấy một người Andalite.

Tôi cảm thấy nó chui vào tai mình.

Từ hồi đó tới giờ, tôi chưa bao giờ có bất cứ cảm giác nào giống như thế cả. Nó không đau, đúng, không thực sự đau. Nhưng có thứ gì đó đang bò *vào trong* tai tôi. Vào trong tai tôi.

"Không! Không! Không! Giúp tôi với, có ai đó không, giúp tôi với! Thầy Chapman, thầy phải... Bill, giúp em với!"

Nó vẫn không ngừng lại. Nó vẫn tiếp tục quằn quại, cố sức đẩy mình chui vào trong đầu tôi. Tôi có thể cảm thấy nó nhờ vào thể trạng lạnh buốt của nó. Tôi có thể cảm thấy nó ở bên trong tai mình, mỗi ngày một tiến sâu hơn, ôi Chúa ơi, vào trong đầu tôi!

"Hãy để tôi đi. Tôi sẽ làm bất cứ điều gì mà các người muốn. Hãy để cho tôi đi đi! Làm ơn đi mà, làm ơn."

Sâu hơn.

Rồi...

Rồi tôi cảm thấy cái cảm giác chộn rộn đầu tiên của một bộ não mới xuất hiện. Đó là... Tôi không nghe thấy nó, không trông thấy nó, nhưng nó có hiện diện ở đó, đang chạm vào những suy nghĩ của chính tôi.

Đột nhiên, hai tay bị cùm chặt của tôi được giải phóng, những ngón tay mềm oặt, thõng thượt.

Tôi cảm thấy rùng mình. Lạnh cóng và chết chóc.

Không. Không thể nào.

Tất cả ký ức của tôi cùng một lúc tuôn ra ồ ạt, cứ như thể tôi đang ôn nhớ lại toàn bộ cuộc đời mình, chỉ có điều là *tôi không đang ôn lại*. Tôi không ôn và tôi không muốn ôn lại. Tôi đang ngồi đó, đứng dậy, bay lượn, tôi không biết tôi đang ở đâu, nhưng tôi đang ở đó và theo dõi những ký ức của mình được trình chiếu lại với tốc độc siêu nhanh, hỗn độn, ồ ạt.

Miệng tôi nói, "tôi có được thằng nhỏ rồi."

Miệng tôi đã cử động! Môi, lưỡi, cuống họng, tất cả cùng phối hợp với nhau để tạo ra những lời mà tôi không định nói.

"Để tôi tỉnh táo đã nhé, việc này khá là khó chịu," miệng tôi nói.

Giọng nói của tôi! Chính hai tai tôi nghe thấy giọng nói của chính mình, nhưng tôi đã nói đâu. Hay là tôi đã nói? Có phải tôi bị mất trí không ta?

"Hãy báo cáo," Ông Visser nói.

Chỉ có điều ông ta không phải là *Ông Visser*. Đó là Visser Ba. Không phải là con người mà là một người ngoài hành tinh.

Được rồi, đây tất cả chỉ là một giấc mơ mà thôi. Tất cả chuyện này không hề xảy ra. Không một sự kiện nào hết cả. Những sinh vật ngoài

hành tinh có tên là Yeerk chuyên đi hủy hoại những giống loài khác ư?

Khùng quá đi! Tôi đang mơ hoặc là đại loại như thế.

Miệng tôi nói, "Odret 177 thuộc vũng Culat Hesh đang báo cáo."

Một tên Yeerk. Ở trong não tôi. Ở trỏng, hắn quét hết những ký ức của tôi, cử động miệng tôi, xoa xoa hai cổ tay phồng rộp của tôi, duỗi thẳng cái lưng uốn cong vì sợ của tôi.

Tất cả bọn họ, tất cả những người có mặt ở đây đều là Yeerk. Chapman, Bill, Tom và tất cả những thành viên chính thức. Bọn họ và hàng ngàn người nữa. Cảnh sát, chính trị gia, những người làm trong tòa báo, doanh nhân, giáo viên, nhà văn và cả trẻ con nữa.

Tại sao lại có cả trẻ con ư? Bởi vì trẻ con không bao giờ nghi ngờ. Chúng có thể được sử dụng ở bất cứ nơi nào.

Tôi cố nhìn qua phía thầy Chapman. Nhưng tôi không thể cử động được cặp mắt của mình! Tôi muốn la hét. Nhưng miệng, dây thanh quản của tôi như thể đang bị tê liệt. Bị tê liệt và không một ai biết rằng tôi đang ở đó, đông cứng, chết lặng ngay trong cơ thể của chính mình.

Liếc trộm một cái, tôi không thể tự ý chỉnh hướng nhìn của mình được nữa, tôi thấy Bill cười tự mãn. Anh ta tiến lại gần. "Anh biết chú vẫn có thể nghe thấy anh nói, Tobias. Giờ chú đã hiểu ý anh rồi chứ? Chú đã được ban tặng một thứ cao hơn con người, trở thành một phần của một thứ lớn lao hơn."

Anh ta cười phá lên.

Nhưng Visser Ba nạt. "Câm miệng lại, thằng ngu. Ra ngoài."

Bill nhanh chóng biến mất khỏi phòng. Rất nhanh.

"Được rồi, Odret 177, ngươi đã có một vật chủ người," Visser Ba nói. "Giờ thì nói cho ta biết, nhà ngươi mang tới cho ta mệnh lệnh gì từ Hội Đồng Tam Thập Trụ?"

Tên Yeerk ở trong đầu tôi, tôi có thể nhìn thấy những suy nghĩ của hắn. Không phải tất cả nhưng cũng đủ. Tôi biết hắn cảnh giác Visser Ba nhưng hắn không hoảng sợ. Tên Yeerk này được bảo vệ bởi một thế lực khác.

Nhưng không phải là Hội Đồng Tam Thập Trụ! Hắn đã nói dối Visser Ba. Hoặc ít ra thì hắn đã bóp méo sự thật.

"Các quan Hội Đồng gửi lời khen ngợi đến ông vì đã lãnh đạo cuộc xâm lăng Trái Đất," miệng tôi nói. "Các quan Hội Đồng mong ông biết cho rằng lời thỉnh cầu của ông về việc thay đổi những sách lược mà Visser Một đã đưa ra bị bác bỏ. Chúng ta sẽ chiếm lấy Trái Đất bằng cách xâm nhập và phá hoại, không tấn công công khai."

Visser Một. Đúng, Ordet là đồng minh của mụ. Visser Một là kẻ thù của Visser Ba. Mụ là Yeerk đầu tiên có mặt trên Trái Đất. Mụ đã phát hiện ra hành tinh này và khai mào cuộc xâm lăng.

Nhưng Ordet cũng chơi trò ma mãnh với cả Visser Một. Mụ ta bảo

sự việc đang diễn ra đây sẽ được truyền trực tiếp từ tàu của mụ về tới một viện bảo tàng trên hành tinh á, chẳng có tí ép phê nào với hắn cả.

Visser Ba bắt đầu hoàn hình. Hắn đang trở về dạng người Andalite của hắn. Tên Yeerk trong đầu tôi, một con sên đã bao bọc cơ thể hắn quanh bộ não của tôi và tiếm quyền kiểm soát tôi hoàn toàn, biết về người Andalite.

Andalite là kẻ thù, là những kẻ lá mặt lá trái, đạo đức giả, kiêu ngạo, nguy hiểm chết người. Visser Ba là tên Yeerk duy nhất có được cơ thể vật chủ là người Andalite trong Đế Chế Yeerk. Người Andalite có khả năng biến hình.

Việc này khiến Visser Ba cực kỳ nguy hiểm. Ordet lo lắng và bối rối. Hắn không hiểu tại sao Visser Một lại phản đối việc dùng một lực lượng quân đội đông hơn để chống lại loài người.

Đó không phải là việc của hắn, hắn tự nhủ. Hắn chỉ quan tâm đến việc làm sao được sống sót. Mà để làm được việc ấy, hắn-tôi phải tuân lệnh Visser Ba trong khi phải giả vờ tuân lệnh cả Hội đồng Tam Thập Trụ và phải tránh không chọc tức Visser Ba rằng cuộc đời của tên Visser này sẽ kết thúc trong khi bị tra tấn dã man.

Cuộc đời của tôi, trí não của chính tôi, tất cả những gì là tôi đều đã bị đánh cắp. Bởi một sinh vật hầu như chắc chắn rằng phải bị kết án.

Bill chạy ùa trở lại trong phòng. “Thưa Visser! Trên tivi! Ngay lập tức!”

<Cái gì thế hả, thằng ngu kia?>

“Một tên Andalite.”

Chương 18: Jake

"Nghe này Tom, chỉ là không phải em, được chưa?"

"Ờ, gì cũng được," Tom đáp. Ảnh đang phát điên. Ảnh đang cay cú. Ảnh cảm thấy như tôi đang phản thùng ảnh. "Chỉ là vì tối nay là một dịp đặc biệt, có Ông Visser tham dự và mọi thứ. Ý anh là, giờ đây chắc thằng bạn Tobias của em đang trở thành thành viên chính thức rồi. Nó có lẽ đã trở thành một trong số bọn anh rồi."

"Điều đó tốt cho nó, và cho cả anh nữa," tôi nói. Tôi đang mất kiên nhẫn. Toàn bộ mọi chuyện đang làm tôi hơi sợ. "Nhưng anh biết gì không? Anh càng ép, em càng hổng khoái gì chuyện đó."

Chúng tôi về tới nhà. Tom mở cửa trước cái rầm, rồi bước vào. Tôi theo sau ảnh, làm thêm cái rầm nữa khi đóng cửa. Thiệt ra, tôi hổng nhất thiết phải làm vậy. Chẳng qua là bởi vì tôi hổng muốn gia nhập vào một cái câu lạc bộ dở hơi nào đó. Tôi có cả đống bài tập về nhà phải làm, lại còn bỏ lỡ mất một dịp ở cạnh Cassie nữa chớ.

"Mới lại, nó hổng phải bạn em," tôi gào với sau lưng anh Tom. "Nó chỉ là một thằng nhóc học cùng trường."

Mẹ tôi đang ở trong bếp tính toán mấy cái hóa đơn. Mẹ mở tivi cốt chỉ để trong nhà nghe có tiếng ồn. Tivi đang phát bản tin địa phương.

Tôi vào bếp kiếm tí thịt muối bỏ bụng. Tom dợm bước lên cầu thang, rồi, tôi đoán, ảnh cân nhắc lại. Ảnh buông người ngồi phịch xuống trong phòng sinh hoạt chung và chuyển kênh tivi. Tìm một chương trình trò chơi nào đó.

"Chào mẹ, mẹ đang làm gì thế ạ?" Tôi cất tiếng.

"Hóa đơn tiền điện," mẹ lầm bầm. "Cái gì... Cái gì đang chiếu trên kia? Một trò đùa chắc?"

Tôi nhìn theo hướng ánh mắt kinh ngạc của mẹ. Trên Tivi là phòng thu hình với những bộ dụng cụ quen thuộc và các phát thanh viên quen thuộc.

Nhưng đứng ngay đằng trước họ là một thứ gì đó hoàn toàn không quen thuộc chút nào.

Đó là một con nhân mã. Không, không hẳn là nhân mã. Không giống như một thứ nửa ngựa nửa người, mà là một thứ có nửa phần cơ thể giống một con hươu màu xanh, nửa kia giống người. Chỉ có khuôn mặt là hổng giống người gì cả. Thoạt nhìn, nó hổng có miệng mà lại có hai mắt phụ gắn trên hai cái cuống có thể di chuyển được trên đầu.

Và nó còn có một cái đuôi giống đuôi trăn với một lưỡi dao ở chót đuôi.

"Hiệu ứng đặc biệt," tôi nói. "Chắc dùng trong bộ phim nào đó hoặc cái gì đại loại vậy."

"Tom!" mẹ tôi nói lớn. "Chuyển qua kênh bảy đi con." Rồi, quay qua tôi, mẹ nói. "Mẹ hổng nghĩ là các phát thanh viên biết chuyện này. Họ coi mòi sợ gần chết kìa."

Tôi bắn một tia nhìn về phía anh Tom, đang trong vùng ánh sáng của cái Tivi của phòng sinh hoạt chung. Ảnh đang đứng bật dậy. Thẳng đờ. Trố mắt nhìn. Nhưng hổng phải là cái nhìn kinh ngạc, thích thú hay tò mò.

Mặt ảnh nhuốm đầy nỗi căm ghét và thù hận.

Màn hình Tivi trắng xóa. Xuất hiện một hình tĩnh và giọng phát thanh viên *Xin lỗi, chúng tôi đang gặp trở ngại kỹ thuật.*

"Kỳ quá hén," mẹ tôi nói.

"Dạ," tôi đồng ý. Nhưng tôi vẫn đang nhìn theo anh Tom. Nắm tay ảnh siết lại. Ảnh đâm bổ tới cầu thang và nhảy liền hai bậc một.

"Con muốn ăn thịt gà không? Trong tủ lạnh còn một ít đó."

"Dạ không, cảm ơn mẹ," tôi đáp. Tôi tiến về phía cầu thang. Tôi cũng không hiểu tại sao nữa. Tôi nhón chân bước dần lên, cố gắng càng nhẹ nhàng càng tốt.

Lên hết các bậc thang, tôi dừng lại, cố gắng điều hòa hơi thở, nén tiếng tim đập thình thịch.

"... tôi đã thấy rồi," Tom nói vào ống nghe.

Tôi dán người vào góc tường, chờ đợi.

"Sẽ mất khoảng mười phút —"

Tôi lén nhìn qua góc quanh. Tom giật mạnh ống nghe khỏi tai. Người nào đó đang gào lên những lời thóa mạ. Tôi có thể nghe được âm thanh vẳng ra dù không rõ tiếng.

"Ngay lập tức!" Tom trả lời và thả rơi ống nghe xuống. Ảnh đâm bổ vào phòng và trở ra chỉ sau vài giây. Ảnh đang nhét vội vàng cái gì đó vào thắt lưng và nó cộm lên bên dưới cái áo khoác jean của ảnh.

Thiệt khó để né không nghĩ nó là một khẩu súng. Tôi bước ngang qua ảnh, giả vờ không chú ý. Ảnh kéo giật tôi lại. Đẩy tôi dí vào tường.

"Anh phải ra ngoài ngay. Nói láo giùm anh. Nếu Ba và Mẹ có hỏi, nói anh đang học. Rõ chưa?"

Tôi gật đầu. Hổng khác mấy so với mấy lần trước anh Tom từng chơi trò gạt ba mẹ tương tự. Tụi tôi đều hiểu là không nên nghiêm trọng hóa mấy chuyện này. Chỉ có một vấn đề: Lần này anh Tom trông thực sự nghiêm trọng.

Chương 19: Jake

Mỗi lần Tom đi đâu, ảnh đều phải dùng xe hơi của mẹ. Ảnh đang rối trí nên ảnh không nghĩ tới việc xem tôi có thể lấp liếm được chuyện cái xe hay không. Ba tôi chưa về, khi ba về, ổng sẽ thấy xe của mẹ không có trong ga-ra. Tôi phải giải thích sao đây trời?

Hơn nữa, chuyện lần này còn lớn hơn việc phải nằm sấp đo đất, ăn đòn. Tom đang dính vô ba cái trò nguy hiểm.

Nếu như ảnh tỉnh hồng để mẹ tôi trông thấy, ảnh buộc phải xuống lầu đi xuống tầng hầm rồi từ lối đó mà ra ngoài. Tôi có 5 giây để hành động trước ảnh.

Tôi kéo cửa sổ phòng ngủ tôi lên rồi trèo ra ngoài, leo lên mái nhà trét đầy hắc ín. Tôi lăn tròn xuống theo chiều dốc của mái nhà, kiểm tra để chắc chắn rằng mình đang ở phía bên phải hàng rào phân cách sân trước và sân sau. Tôi bíu vào máng xối, cầu cho nó chịu được sức nặng của cơ thể tôi.

Tôi tụt xuống đất, chạy về phía cửa sau nhà để xe. Cánh cửa tự động phía trước ga-ra vừa mới xịch xịch nâng lên.

Tôi nhảy vọt đến mở cửa sau của chiếc xe, nhảy vào trong, tự rủa mình vì đã làm cái lò xo cửa bật bung lên. Tôi kéo cánh cửa xuống rồi cuộn tròn mình lại. Giờ tôi như một em bé nằm trong bụng mẹ - khoảng trống giữa cửa sau và ghế ngồi.

Tôi nghe tiếng cửa xe bên người lái mở ra rồi đóng sầm lại. Tiếng khóa tra ổ, tiếng động cơ nổ. Chiếc xe chở hai anh em tôi rít lên và lao ra khỏi nhà. Đuôi xe đánh qua đánh lại trên đường, phóng qua những khu đất chia sẵn chờ xây nhà với tốc độ gấp ba lần tốc độ cho phép.

Tôi biết chúng tôi đang tới đâu, biết từ tận trong xương trong tủy. Chúng tôi đang tới đài phát sóng kênh 7. Có quá nhiều sự kiện ngẫu nhiên còn gì. Mà Tom lại còn mang theo vũ khí nữa chớ.

Tôi tính làm gì đây? Tôi *có thể* làm được gì đây? Chỉ có một điều tôi dám chắc là tôi sẽ làm, ấy là phải ngăn Tom lại trước khi ảnh tự dấn mình vào phiền toái nghiêm trọng. Ảnh là anh trai của tôi, theo lẽ thường, ảnh phải bảo vệ tôi. Nhưng cái gì mà chẳng có hai chiều, nếu như ảnh là người gặp rắc rối, tôi sẽ bảo vệ ảnh.

Súng? Có phải Tom dắt súng trong người? Ý nghĩ ấy khiến tôi muốn bệnh. Những ai sở hữu súng chớ? Bọn tội phạm. Những kẻ đáng thương đó nghĩ rằng cái thứ ấy là quan trọng. Đúng là bọn khùng.

Có một điều chắc chắn rằng, nếu ba mẹ tôi phát hiện ra họ sẽ phát điên lên. Ba mẹ tôi sẽ không nọc Tom ra đét đít hay đại loại vậy đâu vì Tom đã quá lớn cho mấy cái trò phạt kiểu ấy rồi. Nhưng nếu như

họ biết Tom sở hữu một khẩu súng, Tom sẽ bị nhốt kỉn trong phòng, thức ăn sẽ được tiếp tế cho ảnh qua đường dưới khe cửa, cho tới khi ảnh tròn 18 tuổi cho mà coi.

Ảnh đang làm cái quái gì thế không biết?

Có tiếng còi hú! Cảnh sát. Ơn trời. Họ sẽ vượt lên trước, bắt ảnh đi chậm lại rồi xé một tờ biên lai phạt trao cho Tom.

Tiếng còi hú và đèn xe cảnh sát ở ngay sau chúng tôi. Tôi có thể nhìn thấy ánh đèn đỏ xoay chớp chớp nhá nhá trên lưng ghế. Tôi thận trọng nhổm người lên lén nhìn ra ngoài. Chỉ là vì tôi thấy chiếc xe cảnh sát đã tắt còi cùng với đèn báo động đi rồi.

Mấy viên cảnh sát vây quanh xe chúng tôi, xem xét lại động cơ chỉnh chiếc xe của họ, rồi lại mở còi và đèn báo.

Họ đi theo hộ tống chúng tôi! Chúng tôi phóng vượt đèn đỏ, bỏ qua biển báo dừng, chạy xóc nảy cả người vào dòng xe cộ đang ào tới.

Gượm nào, anh Tom đang làm việc cho cớm sao? Điên rồi. Thiệt là ngốc quá đi. Ảnh đang đi học mà.

Đột nhiên, chiếc xe cảnh sát thắng cái két. Chúi mình xuống, tôi nhìn thấy biểu trưng xanh trắng bự chang bang của đài phát thanh kênh 7.

Rầm!

Tôi mở cửa, thận trọng trườn ra ngoài. Tom đang chạy tới những bậc tam cấp phía trước tòa nhà bốn tầng lầu của đài. Có hai cảnh sát ở bên phải ảnh. Cả hai đều đã rút súng ra khỏi bao. Và Tom... ảnh cũng lăm lăm súng trong tay. Chỉ có điều, loại súng ảnh cầm tôi chưa từng thấy bao giờ.

Ngớ ngẩn, tôi nghĩ. Lố bịch. Đó là những màn của một trò chơi luyện tập công phu mà thôi. Chắc chắn là như thế. Bởi vì nếu không là thế, chỉ còn có một lời giải thích duy nhất, đó là anh trai tôi đang cầm trong tay một khẩu súng bắn tia.

Ba người họ hầy mạnh những cánh cửa lắp kính mờ, vào bên trong tiền sảnh mờ mờ ảo ảo. Quang cảnh giống như một công sở tắt đèn, đóng cửa không làm việc về đêm vậy đó. Tôi bíu lấy một cánh cửa hông, cách xa ở bên phải.

Có một nhân viên bảo vệ bận đồng phục đang rất căng thẳng, rõ ràng là ổng không biết chắc mình nên làm gì cho đúng.

"Chào, rất vui được gặp mấy anh ở đây," người bảo vệ nói. "Có một, tôi thậm chí còn không biết gọi nó là gì nữa, nhưng nó đang ở -"

Chíu!

Tôi giật thót mình. Một tia sáng đỏ chói thẳng băng phóng ra từ vũ khí của Tom.

Người bảo vệ té ngửa. Khói bốc lên từ bộ đồng phục của ổng.

Tôi hét, không thành tạo thành một từ nào, chỉ là một tiếng hét vì ngạc nhiên, vì choáng váng và vì kinh hoàng.

Tom xoay người, nhìn tôi chăm chú xuyên qua bóng tối mờ mờ. Ảnh bắn.

Chíu!

Trượt!

Không! Ảnh đã bắn tôi. Ảnh đã bắn tôi! Có khi nào ảnh không biết đó là tôi không? Hay ảnh đã biết đó là tôi rồi ta?

Một viên cảnh sát nhắm bắn.

XOẢNG! XOẢNG! XOẢNG! XOẢNG! XOẢNG! XOẢNG!

Tấm kính sau lưng tôi bể vụn và rớt xuống tan thành trăm mảnh. Viên cảnh sát đã nã hết cả băng đạn. Tôi nằm sấp dán mình sát nền nhà và bò ra phía sau một cái giá treo tranh nghệ thuật. Tranh vẽ màu có, hình chụp cũng có luôn.

Súng ngưng nổ. Lỗ đạn chi chít trên các bức tranh.

Khi tôi nhổm người lên nhìn lại, cả ba ngươi họ đã bỏ đi rồi.

Tôi không tài nào thở nổi. Tim tôi đập thình thình, mạnh đến nỗi như muốn bể cả lồng ngực.

Một khẩu súng bắn tia. Tia laze hay bất cứ loại tia nào cũng thế.

Cứ giống như chuyện của Marco và Rachel ấy. Marco sẽ cho rằng tôi dựng tất cả mấy chuyện này lên để át chuyện của nó cho mà xem. (Với điều kiện là tôi còn sống được đến lúc kể cho nó nghe.)

Tôi nghe thấy tiếng hết ở chỗ nào đó khác trong tòa nhà. Tôi nghe thấy tiếng "chíu chíu" phát ra từ khẩu súng tia laze hay tia gì gì đó.

Tôi làm được gì đây? Tôi không có vũ khí. Tôi không phải là anh hùng hành động. Tất cả những gì tôi có thể làm lúc này là ẩn núp. Nấp ngay đây, ngay chỗ tôi đang nhấp nhổm đây cho tới khi cảnh sát xuất hiện. Nhưng mà, cớm đã chẳng xuất hiện ở đây rồi đó sao.

Do vậy, tôi cứ núp. Cả nửa tiếng đồng hồ, tôi cứ chúi mình xuống, chờ cho tất cả mọi việc kết thúc.

Nhưng rồi... rồi có chuyện gì đó bắt đầu diễn ra với tôi. Hai tay tôi đang biến đổi, dẹt ra. Bộ lông màu vàng đen đang nhú lên, dài dần. Móng tay tôi dài ra, cong lại tạo thành móng vuốt!

Chuyện gì đang xảy ra với tôi vậy nè? Chuyện gì vậy ta?

Thế rồi, ngay lập tức, hai cánh tay tôi lại trở về bình thường. Căng thẳng. Là nó, bởi vì căng thẳng quá thôi mà. Tôi đang tưởng tượng ra tất cả mọi thứ. Kỳ quái!

Mất trí rồi.

Từ trên lầu vọng xuống những tiếng la phản kháng, những tiếng kêu giận dữ, sợ hãi.

Từ phía sau chỗ núp mỏng manh của mình, tôi lại lén nhìn. Tôi ghé mắt nhìn qua một cái lỗ đạn vô tình đã tạo nên một con mắt nữa cho người phụ nữ được vẽ chân dung.

Hơn chục tên - tất cả đều được trang bị vũ khí, vài tên thì dùng súng thường, còn lại dùng súng tia laze – đang dồn 7 người bị còng tay vào giữa chúng. Nhân vật chính – Tom - đứng ở giữa đám người

đó. Tất thảy họ đều hóa trang cho khuôn mặt mình một màu cam lè.

Tom đứng đó, giám sát tất cả.

Qua lớp cửa kính mờ, tôi thấy một chiếc limo trờ tới. Thầy hiệu phó Chapman bước xuống và giữ của cho Ông Visser, người của nhóm Chia Sẻ.

Và, bước ra khỏi xe sau cùng là Tobias.

Chương 20: Cassie

NGÀY THỨ HAI MƯƠI BA

Jake sẽ không nói gì trong nhà tôi đâu. Cậu ấy quá ư là bồn chồn rồi. Do vậy, tụi tôi đi ra kho thóc.

Đó là sáng thứ Bảy. Không đi học. Ba tôi đang tới tiệm Home Depot để mua một vài thứ vật liệu để nâng cấp nhà kho. Ba sẽ vắng nhà trong nhiều giờ.

Mười phút sau, Rachel xuất hiện cùng với Marco. Jake đã gọi hai đứa đó tới.

Không để lãng phí thời gian, Jake vào đề ngay. "Mình bị bắn."

Marco vừa mới đặt đít lên đống cỏ khô, nhảy nhổng lên liền. "Nè, nè, chuyện này là gì thế? Bộ bồ đang đua làm trò ngốc nghếch với Rachel và tui hử?"

"Không." Jake nhìn, một kiểu nhìn mà trước đó tôi chưa từng bao giờ thấy. Đó không có một chút dấu hiệu nào, dù nhỏ nhất, chứng tỏ lời nói của cậu ấy là nông nổi, là thiếu suy nghĩ cả. Cậu ấy hoàn toàn nghiêm túc, có khi còn có phần tàn nhẫn nữa. Có vẻ như cậu ấy già thêm đến mấy tuổi.

"Mình bị bắn, bằng súng thiệt và bằng cả súng tia laze nữa. Giống y chang hai bồ đó."

Kỳ lạ. Lại thêm một lần nữa, tôi có cái cảm giác kỳ lạ ấy. *Deja vu - Ảo giác.* Cảm giác rằng tất cả chúng tôi đều có mặt ở đó, cùng với nhau. Không chỉ một lần mà là rất nhiều lần. Chỉ có điều... chỉ có điều có một thứ gì đó bị khuyết.

Tôi ngước mắt nhìn lên xà nhà. Khuyết mất một thứ.

"Chuyện này là gì?" Rachel hùng hổ. "Có kẻ nào đó thù ghét, đố ky với tụi mình sao? Mà tụi mình đã làm gì kia chớ?" Nhỏ nhìn Jake chăm chăm. "Chúng ta là anh em họ, liệu chuyện này có dính dáng đến mối quan hệ đó không ta?"

Marco buông mình lại trên đống cỏ khô. Cứ như cậu ấy thỉnh thoảng vẫn làm. Cứ như cậu ấy đã từng làm như thế nhiều lần rồi. Ấy thế mà, cậu ấy đã làm chuyện ấy bao giờ đâu, cậu ấy chưa từng đến nhà kho của gia đình tôi lần nào mà.

Jake lắc đầu. "Anh không nghĩ chuyện này dính liu trực tiếp đến tụi mình đâu. Marco nói cậu ấy nhìn thấy mẹ, nhưng cô ấy đã chết." Cậu ấy ngần ngại nhìn Marco. "Xin lỗi nha, bồ tèo."

"Ừa. Nhưng đó đúng là mẹ tui. Nè, bồ biết tui mà Jake, bồ thừa biết cuộc sống hiện tại của tôi ra sao mà. Bồ có thấy tui từng bị ảo giác bao giờ chưa? Đã có khi nào tôi nhìn thấy thứ mà hổng có ở đó chưa?"

Jake lắc đầu. "Chưa. Bồ có lẽ là người cuối cùng trên Trái đất

tưởng tượng ra mấy chuyện như thế.”

“Mẹ tui ở đó,” Marco nói. “Tui chỉ hổng có biết là bằng cách nào. Tui cũng hổng biết tại sao bả hổng dừng lại. Bất cứ câu trả lời nào bật ra từ miệng tui đều có ý rằng nghe chừng ta đang lọt vào một âm mưu nào đó. Nhưng tui hổng tin ba cái trò vớ vẩn đó. Tui hổng tin có những tổ chức lớn kiểu như mafia hay CIA hay những người xanh lá cây tỉ hon từ trên Sao Hỏa tới hay bất cứ thứ gì đó đang bí mật kiểm soát cuộc sống của chúng ta. Chuyện ấy nghe điên rồ hết sức, khùng gì đâu. Nhưng tui phải nghĩ thế nào đây khi mà tui trông thấy mẹ tui, đuổi theo bả, rồi mấy thằng cha đó chặn đường bắn tui và Rachel, hử?”

“Bằng tia laze,” Rachel tiếp lời. Nhỏ đang đi tới đi lui, một sự tương đồng mắc cười với con gấu trúc đang hồi phục phía sau lưng nhỏ. Nó cũng đang đi tới đi lui như thế trong chuồng.

Jake gật đầu. Dường như cậu ấy muốn nói gì đó nhưng lại ngập ngừng.

“Chuyện gì thế?” Tôi hỏi Jake.

“Có lẽ mình bị khùng thiệt,” cậu ấy nói. “Mình… mình nghĩ có lẽ có một âm mưu gì đó ở đây thiệt.”

Rachel ngừng bước. “Anh nói gì cơ?”

Jake thở dài. “Mình đi theo Tom. Con vật ấy xuất hiện trên tivi, trong chương trình thời sự. Bỗng nhiên, con vật trông giống người ngoài hành tinh ấy hiện lên màn hình, hình thù rất kỳ quặc nha. Nhưng cũng rất tuyệt vời. Mình cứ nghĩ đó là một thứ quảng cáo nào đó thôi, nhưng Tom tỏ ra rất hoảng sợ. Cỡ chừng 8 giây sau, ảnh nhảy vào xe của mẹ mình, phóng ào đi. Mình núp ở phía sau ghế. Ảnh lái thẳng tới trường quay. Và ảnh có súng.”

“Oa! Anh Tom có súng sao?” Rachel căn vặn. “Anh có nói với ba mẹ anh không?”

“Chuyện đó qua rồi,” Jake nói. “Ở đài truyền hình, ảnh bắn người ta. Có hai cảnh sát đi cùng ảnh. Họ hỗ trợ ảnh. Cả ba người họ bắn mình, chỉ có điều họ không biết đó là mình. Họ bắt tất cả mọi người có mặt trong trường quay và lùa ra khỏi đó, và Tom là người phụ trách. Và mấy bồ có biết ảnh có súng gì không?”

“Đừng có lại nói là súng bắn tia đấy nha,” Rachel láu táu.

“Bồ nói *lại* là ý bồ muốn nói gì?” Marco xen vô. “Tui cứ nghĩ chuyện của tui là kỳ quái lắm rồi chớ.”

“Tom và mấy tay cảnh sát còng tay và giải mấy người này ra ngoài. Toàn là mấy vị đưa tin nổi tiếng không hà. Thế rồi thầy Chapman xuất hiện.”

“Thầy Chapman á? Chapman Chapman? Thầy Hiệu phó trường mình á?”

“Ừ. Và một người nữa có tên là Ông Visser, và cả Tobias nữa. Mấy bồ biết nó mà, cái thằng mà có thời cứ lẵng nhẵng đi theo tụi mình í.

Tất cả mấy người ấy đều có mặt ở đó."

Marco hỏi lia chia. "Tại sao chớ? Tại sao lại là mấy người ấy chớ? Tom nè, thầy Chapman nè, Tobias nè, và cả cái Ông gì gì đó. Lại còn cớm nữa chớ?"

Jake chậm rãi lắc đầu. "Mình thậm chí còn không muốn nhắc đến chuyện này luôn, nhưng cả Tom, thầy Chapman, ông Visser và Tobias, tất thảy đều là thành viên của nhóm Chia Sẻ."

"Cái nhóm đó có giống như một gia đình hay gì gì không?" Rachel hỏi.

Jake gật. "Đó là những gì bọn họ nói. Nhưng sao lại có nhiều sự trùng hợp ngẫu nhiên đến thế."

"Cái người ngoài hành tinh mà bồ nhìn thấy trên tivi thế nào?" Marco hỏi.

"Về cái gì?"

Marco nhún vai. "Trông nó như thế nào?"

"Mình không biết, giống như một -"

"Giống như một con hươu lông xanh," tôi nói. "Nó chỉ có khuôn mặt là giống người thôi. Và nó có một cái đuôi dài."

Jake nhìn tôi sững sờ. "Bồ cũng nhìn thấy nó trên tivi hả?"

"Không," tôi lắc đầu. "Không. Mình chưa bao giờ trông thấy nó. Nhưng mình biết rằng nó có hai con mắt trên đỉnh đầu, trên những cái cuống nhỏ."

Không một ai cụ cựa. Cả ba đứa tụi nó cứ ngó tôi lom lom.

"Và mình sẽ nói cho mấy bồ thêm một số điều khác nữa. Anh ấy sẽ có mặt ở đây." Tôi chỉ tay vào một điểm ở cách một khoảng bên cạnh tôi. Cánh tay tôi đập đập lên xuống như cánh ngỗng. "Anh ấy lẽ ra là đang đứng ở ngay đây."

"Có gì sai sao?" Tôi hỏi.

"Bồ không nghĩ thế sao? Có cả đống thứ sai kìa," Rachel nói. "Marco và mình bị bắn. Anh Jake bị bắn. Tụi mình vướng phải chuyện gì đó dạng như tôn giáo bí hiểm thì phải. Anh họ mình có một cây súng bắn tia, sử dụng nó trong khi cảnh sát đứng vây quanh mà hổng có can ngăn gì sất. Mẹ của Marco thì sống nhăn, đội tóc giả đi dạo lòng vòng."

Jake bước lại gần tôi, cầm tay tôi và cúi xuống nhìn vào mắt tôi. Thật là ngọt ngào biết bao. Tôi cần hành động ấy biết bao!

"Cassie, ý bồ là sao?" Jake hỏi.

Tôi cảm thấy nước ấm ấm trên hai gò má mình. Tại sao tôi lại khóc? Cho đến thời điểm này, tôi là đứa duy nhất trong bọn chưa bị bắn.

"Mình cho rằng mình sắp khùng tới nơi," tôi nói. "Suốt từ hôm đó, mình không biết nữa, cả mấy tuần rồi, từ sâu thẳm trong lòng, mình đã có cảm giác rằng mọi việc là không đúng. Cứ tưởng rằng..." Tôi rút tay mình ra khỏi tay Jake, bước xa khỏi cậu ấy. "Mình không thể giải thích được. Chỉ biết rằng mình thấy mọi thứ đều lệch lạc. Đây là người ngoài hành tinh. Mình nghe thấy anh ta nói chuyện, nhưng lời anh ấy phát ra từ đâu đó dưới nước. Và mình có những giấc mơ, những giấc mơ kỳ diệu, trong đó mình không phải là mình, mình là một con thú. Đôi khi lại là một con bọ khiến mình thấy sợ hãi. Hay có khi lại là một con sói hay là một con chim."

Tôi thấy Marco đảo tròn hai con mắt của cậu ấy. Tôi cũng thấy Rachel bắn một tia nhìn cho Marco có ý "ngậm cái miệng của bồ lại".

Còn Jake thì đang nhìn hai bàn tay của mình như thể cậu ấy chưa từng nhìn thấy chúng bao giờ. "Hoặc là một con cọp," cậu ấy thì thầm với chính mình.

Và lại một lần nữa, tôi đưa mắt nhìn lên một điểm cố định trên xà nhà kho. "Ngay lúc này mình có cảm giác rằng nhóm tụi mình thiếu mất một người. À, hai chớ. Anh chàng người ngoài hành tinh là một. Ảnh lẽ ra là phải đang có mặt ở đây. Và... và mình biết nghe có vẻ khùng khùng..."

"Khôôông, với tui, những chuyện bồ nói nghe cực kỳ hấp dẫn," Marco nói hoàn-toàn-không-khẽ-khàng-tẹo-nào.

"... người thứ hai là một chú chim. Một chú chim lớn. Ở ngay trển. Nhưng dù sao thì, dù sao thì, giờ đây, ngay khi bồ nhắc đến cái tên Ông Visser, mình thấy ớn lạnh. Hắn... hắn cũng có một vai trong câu chuyện này."

"Thế Mulder và Scully[5] ở đâu?" Marco thắc mắc.

Jake gật gù như thể cậu ấy tin phân nửa câu chuyện của tôi. Nhưng cậu ấy cũng hướng ánh nhìn của mình ra chỗ khác như ta vẫn hay làm mỗi khi có ai đó nói điều gì điên rồ. "Bồ có một cảm giác cực kỳ tồi tệ khi mới chỉ thoạt nghe đến cái tên Nhóm Chia Sẻ."

Rất tiếc, đúng là như thế.

Ánh mắt của Rachel chứa đựng sự quan tâm tới tôi nhưng cũng tỏ vẻ rất giận dữ vì nhỏ không biết phải nói gì hay làm gì để giúp tôi thoát khỏi chuyện này, nhưng hẳn nhỏ sẽ mắng xơi xơi bất cứ ai mang rắc rối đến cho tôi.

Tôi đã trút hết mọi thứ trong lòng cho tụi bạn nghe. Và kết quả là cả ba đứa tụi nó, trong đó một đứa là cô nhỏ bạn thân nhất của tôi, một người là cậu bạn mà tôi thích hơn bất cứ ai từ trước tới giờ, tất cả đều cho rằng tôi cần phải đến gặp một bác sĩ tâm thần.

"Ôi trời," tôi nói. "Mình mất trí rồi, phải không?"

Tôi ngạc nhiên khi thấy chỉnh Marco là người đứng ra bảo vệ tôi theo cách của cậu ấy. "Phải, bồ đang mất trí. Bồ bị khùng, bị điên. Nhưng có một điều còn khùng hơn, điên hơn những gì bồ nói, ấy là có cái thằng kia tưởng rằng anh trai nó, thầy hiệu phó và Tobias Đại Ngốc đang bắn phá tanh banh đài truyền hình. Và một điều nữa cũng điên hơn, khùng hơn, ấy là có một thằng nhóc tưởng rằng bà mẹ đã chết của nó đang chạy loăng quăng trong thành phố cùng với mấy thằng cha vệ sĩ có súng tia laze."

"Tụi mình phải làm gì đó," Rachel nói, giọng vô cùng dứt khoát.

"Làm gì?" Tôi hỏi.

"Mình hổng biết. Một điều gì đó. Ở đây thực sự là có một âm mưu. Mình nghĩ, tụi mình cần phải làm gì chứ hổng phải là cứ lặng thinh hổng làm gì cả, phải không?"

"Rachel, bốn đứa tụi mình sẽ làm gì đây?" Marco hỏi.

"Mình hổng biết!" Nhỏ gào lên thất vọng. "Một thứ gì đó! Anh Jake? Tụi mình làm gì đây?"

"Ừ, phải đó, Jake Bự, tụi mình làm gì đây?" Marco hỏi, có phần giễu cợt.

"Bồ có ý gì khi hỏi mình 'Tụi mình làm gì đây?' hả?" Jake bốp chát. "Tại sao lại hỏi mình chứ?"

Marco nhún vai. "Bồ là thủ lãnh mà, bồ tèo."

"Bồ đang lảm nhảm gì thế? Thủ lãnh của cái gì? Mà tại sao mình lại là thủ lãnh?"

"Bởi vì bồ đúng là người đó," tôi nói. Những lời ấy bật ra khỏi miệng trước khi tôi kịp nghĩ. Tôi cảm thấy như thể... như thể tôi là một vị chánh án và tôi vừa mới tuyên án Jake.

Marco chĩa ngón tay cái của cậu ấy về phía tôi. "Như cô gái nhỏ bé kia vừa nói: Bởi vì bồ đúng là thủ lãnh."

Jake nhìn Rachel chết lặng. Rachel nhìn tôi, một cái nhìn kỳ lạ, như thể nhỏ đang lắng nghe tôi nói trong khi tôi lại đang chẳng hé

môi.

Thế rồi, Rachel cất giọng. “Tụi mình làm gì, anh Jake?”

Trong một phút dài đăng đẳng, tôi có cảm tưởng nhà kho gia đình tôi như thể bị đóng băng. Ba đứa tụi tôi nhìn Jake. Cậu ấy nhìn lại tụi tôi, từng đứa một. Cái nhìn của cậu ấy thể hiện sự bất lực gần như tuyệt đối.

Sau cùng, cậu ấy nói. “Chúng ta phải tìm hiểu xem chuyện gì đang diễn ra. Chúng ta sẽ bắt đầu từ anh Tom. Ảnh là mục tiêu rõ ràng nhất.”

Jake - vô cùng dứt khoát ngay vào đúng thời điểm cần phải ra quyết định.

“Tụi mình sẽ tóm cổ ảnh, trói chặt ảnh lại và dọa đem giao ảnh cho FBI trừ phi ảnh nói cho tụi mình biết chuyện gì đang diễn ra há?” Rachel góp ý.

Rachel - mạnh mẽ, dũng cảm, sẵn sàng hành động không màng đến hậu quả.

“Nếu như ảnh thực sự đã bắn ai đó, Tom là người vô cùng nguy hiểm,” Marco phản đối. “Điều đó có nghĩa là bất luận thế nào, tụi mình cũng phải hết sức khôn khéo. Nếu Nhóm Chia Sẻ có dính líu đến một âm mưu nào đó, tụi mình sẽ hổng moi được tin gì từ thành viên của nhóm đâu. Tụi mình cần phải có bằng chứng trước khi hành động.”

Marco - cẩn trọng và lanh lợi.

Một cơn ớn lạnh bò dọc sống lưng tôi, từ dưới lên trên. Tôi cảm thấy như thể vũ trụ vừa mới thay đổi. Giống như... giống như trong mấy tuần rồi, tôi đang đạp xe, xích xe đang quay đều, thì đột nhiên bị chựng lại.

Mọi thứ đều vô lý, không đúng tẹo nào. Nhưng chúng trở nên có lý hơn kể từ khi tụi tôi cùng nhau rời khỏi khu thương xá.

Chương 22: Tobias

NGÀY THỨ HAI MƯƠI BỐN

Tôi bất lực, vô vọng. Không thể cử động một con mắt. Không thể thể nhấc một ngón tay lên. Không thể nói. Không thể thay đổi biểu hiện trên khuôn mặt. Không thể cười, nhăn mặt. Không thể ra hiệu rằng tôi vẫn còn sống trong chỉnh cơ thể mình, bị giam hãm trong bộ não của chỉnh mình.

Tôi đã quan sát, bất lực đến phát khóc khi bọn Yeerk kéo lê những con người tội nghiệp, cả nam lẫn nữ, từ trong đài truyền hình kênh 7 thảy vào trong xe. Chúng lái xe với tốc độ cực kỳ nguy hiểm đưa họ tới tháp nước. Ở đó ẩn giấu một lối vào bí mật, lối vào khu tổ hợp vũng Yeerk rộng lớn dưới lòng đất.

Tôi đã không thể gào thét kinh hoàng khi từng người từng người họ - tay chân giãy giụa, miệng khóc lóc van xin - bị kéo lê tới cây cầu thép. Bọn Mượn xác Hork-Bajir đã giữ chặt họ, đá khuyu gối họ, và dúi đầu họ xuống cái hầm cầu sôi sùng sục ấy.

Tất cả bọn họ đều bị một tên Yeerk chui vào đầu. Tất cả bọn họ giờ đây đều sẽ đồng lòng về một câu truyện tranh trên tờ tạp chỉ nhằm giải thích với mọi người bộ dạng kỳ lạ của người-ngoài-hành-tinh-lông-xanh. Sẽ không có bất cứ văn kiện truy hồi trách nhiệm nào được đệ trình. Nhân viên bảo vệ bị Tom bắn vẫn còn sống, nhưng cũng sẽ không bao giờ được là người tự do nữa. Ông đã bị một tên Yeerk chui vào đầu ngay trên giường bệnh. Tôi đã ở đó, chứng kiến việc này mà.

Và giờ đây, tôi đang ở trong phòng của mình ở nhà. Odret vẫn đang tiếp tục đóng vai Tobias, vẫn đang là cái thằng tôi.

Odret, tên Yeerk, đang mỗi lúc mỗi thêm hoảng sợ. Những khi ấy, tôi có thể cảm nhận được xúc cảm của hắn. Có đôi lúc, hắn cũng sàng lọc ký ức của tôi, tìm kiếm một lối thoát. Giống như có ai đó lướt qua các kệ của hãng Blockbuster[6], tìm kiếm một bộ phim nào đó có thể gợi ý cho anh ta cách thoát khỏi rắc rối vậy.

Tôi phải phá lên cười dúi dụi trong cái góc bất lực của mình. Nếu như Ordet muốn lục tìm thật nhiều những khoảng thời gian vui vẻ trong ký ức của vật-chủ-tôi thì hắn đã nhầm to rồi.

Visser Ba khiến hắn hoảng sợ. Tên Visser ấy không cư xử như lẽ ra hắn nên phải thể hiện. Không có gì là rõ ràng cả ngoài việc nghi vấn rằng có một điều gì đó đang bị bỏ sót.

Có một điều, Visser Ba khét tiếng là chúa thay đổi tâm tỉnh. Sự giận dữ của hắn chưa nguôi đi bao nhiêu, nhưng hắn đang đối xử với Odret bằng những cử chỉ lịch sự cực kỳ khôn khéo. Hắn cho phép Odret tiếp cận mọi thứ, ngay cả những thảm họa lớn như chuyện một

người Andalite đột nhiên xuất hiện, hắn cũng không thèm nhọc lòng che giấu.

Tại sao ta?

<Mi có một cuộc đời qua ư là thê thảm, Tobias,> Odret nói với tôi.

<Ta cũng cho là thế.>

<Ta chả tìm thấy ký ức nào của mi đáng được xem thêm lần nữa cả. Kể cả là xem lần đầu, cũng chẳng có gì ra hồn.>

<Ừa, cuộc đời ta là vậy đó. Nhóm Chia Sẻ là cứu cánh cho những kẻ thua thiệt. Bọn họ tìm tới nhóm là vì họ yếu kém. Vậy chớ, nhà ngươi mong chờ điều gì?>

Nói rằng tôi ghét chỉnh bản thân mình còn là nhẹ. Odret đã chẻ ký ức của tôi ra hàng bao nhiêu mảnh, mảnh nào cũng khiến tôi thấy ngượng ngùng hơn cả một khối ký ức ban đầu. Tôi đã phải sống lại quá nhiều sự kiện mà tôi đã cố quên đi.

Đau đớn hơn cả là hình ảnh chỉnh bản thân tôi nuốt từng lời nhóm Chia Sẻ nói. Vào cái lúc tôi nhận ra tôi đã đi, một cách tự nguyện, tới chỗ tự hủy hoại bản thân mình thì không còn lựa chọn nào khác nữa. Giờ đây, tôi không nhìn thấy gì ngoài những câu trả lời có và không.

Nhà tôi có phải là một nơi khủng khiếp và tồi tàn hay không? Phải. Có phải tôi bị đánh dấu là một kẻ thu hút sự bắt nạt không ta? Phải. Có phải tôi là một đứa trẻ khác biệt, lạ lùng và không-hoàn-toàn-bình-thường không ta? Phải.

Và để chống đối lại những điều ấy, tôi đã hủy hoại chỉnh bản thân mình. Ôi thông minh quá, Tobias, sáng láng quá. Tất cả những nỗi đau trong đời hợp lại không thể nào so được với những gì giờ đây tôi phải chịu đựng.

Thậm chí giờ đây không có một lời giải đáp dễ chịu nào nhảy vào trong óc. Tôi có thể đã chịu trận là một kẻ bị ức hiếp không chút dễ dàng. Tôi có thể đã sống với nỗi cô đơn không chút dễ dàng. Trong trí tưởng tượng của tôi, tôi có thể dựng nên cho mình những lối thoát dị thường, nhưng trong thực tế, chẳng có lối nào dễ dàng cả. Đời tôi là chuỗi những sự kiện người thật việc thật, không có những chuyện mà kết thúc luôn có hậu. Tôi không thể cứ đơn giản là trở thành một người khác cho được. Tôi không thể chỉ có hiểu thấu rằng mình phải tự cứu mình khỏi chính mình.

Tất cả những gì mà tôi có thể đã làm được, thực ra là chờ đợi. Tôi có thể đã chịu đựng được. Giờ tôi nhìn nhận ra được điều ấy rồi. Đó không phải là một lời giải đáp gây ấn tượng, không mang lại chút cảm hứng nào, đúng vậy đó.

Cam chịu. Tồn tại lâu hơn. Chờ đợi lâu hơn.

Lẽ ra tôi đã có thể làm được điều đó. Tôi không phải là một đứa ngốc, tôi biết trường học chỉ là một phần trong cuộc đời tôi. Mười tám năm cuộc đời tôi là trẻ con, rồi sau đó, có thể là bảy mươi năm,

tôi là người lớn. Và khi còn nhỏ ta là một đứa trẻ như thế nào không có nghĩa khi lớn lên ta cũng sẽ trở thành một người lớn như thế. Dù sao thì không phải lúc nào cũng vậy.

Cam chịu. Tôi đã có thể làm được điều đó.

Giờ thì quá trễ rồi. Mũi tôi ngưa ngứa. Tôi không thể gãi.

Odret coi đồng hồ. Hắn ngồi dậy, cử động chân tay tôi, định hướng nhìn cho cặp mắt tôi. Tôi bước ngang qua ông cậu.

"Mày nghĩ mày định đi đâu hả?"

"Ra ngoài," miệng tôi nói.

"Không, tao bảo là mày không được ra ngoài!" Ông la lối.

Tôi phớt lờ ổng, đi ra ngoài. Một chiếc xe hơi xuất hiện. Tôi chờ nó, bồn chồn. Odret đang đói. Hắn cần tia Kandrona. Hắn cần đến vũng Yeerk để nạp năng lượng.

Chiếc xe đưa chúng tôi tới tiệm McDonald. Chúng tôi bước vào, tiến tới bên quầy và nói với cô gái ở đó ám hiệu. Mười phút sau, tôi bước xuống khỏi bậc thang cuối cùng dẫn vào tổ hợp vũng Yeerk.

Tôi khệnh khạng hướng về cây cầu nạp đầu tiên. Có hai tên Hork-Bajir đang đứng đó làm nhiệm vụ bảo vệ, kiểm tra dữ liệu những người rời khỏi cầu nạp trên một cái máy tính cầm tay.

"Odret 177," miệng tôi nói.

Bỗng nhiên tôi thấy có thêm hai tên Hork-Bajir nữa đang ở phía sau lưng mình. Không phải là đứng xếp hàng chờ đến lượt nạp tia Kandrona mà là đứng ở tư thế sẵn sàng.

Tôi cảm thấy Odret giật thót mình vì hoảng sợ.

"Đi với chúng tao," một trong hai tên Hork-Bajir đó nói.

Odret lừng khừng. Nhưng chỉ trong thoáng chốc. Hắn biết có lần khân cũng là vô nghĩa mà thôi. Bọn Hork-Bajir đều đã bị mượn xác. Bọn chúng chỉ làm theo lệnh. Chẳng lời lẽ nào của hắn khiến chúng thay đổi được suy nghĩ của bọn chúng cho được.

Hai tên Hork-Bajir đó dẫn tôi tới một trong những tòa nhà văn phòng tồi tàn, tạm bợ. Nó trông giống như một doanh trại cũ hay đại loại như thế.

Ordet biết ai đang đợi hắn nên lúc tên Hork-Bajir mở một cửa văn phòng ra, hắn hoàn toàn không thấy ngạc nhiên khi thấy Visser Ba trong hình hài Andalite đang ở đó.

<A, Odret 177,> tên Visser nói.

"Vâng, Visser," Odret đáp, không biểu lộ cảm xúc gì.

<Ngươi tới để nạp dinh dưỡng?>

"Rõ là thế."

<Thế thì ta thực sự lấy làm tiếc vì đã khiến ngươi bị chậm trễ. Hãy đi đi. Vui nhé.>

Odret đứng im, không cục cựa. Hắn biết đằng sau lời nói ấy của Visser Ba là gì.

Visser Ba cười phá lên. <Chỉ một điều thôi, một điều trước khi

ngươi đi, Odret. Ta cần biết sự thật.>

"Sự thật nào cơ, Visser?"

Cơ thể Andalite di chuyển nhẹ nhàng. Khuôn mặt không có miệng của tên Visser đưa tới cách mặt tôi chừng một tấc. Hai con mắt chỉnh và một con mắt cuống của hắn soi mói tôi. <Ta biết rằng ngươi trung thành với Visser Một, Odret. Và ta biết điều đó rất rõ, rõ hơn tất cả mọi nỗi nghi ngờ của ta.>

Nỗi hoảng sợ của Ordet ngấm ri rỉ cả vào tôi, nó giải phóng nguồn adrenaline trong chỉnh con người tôi.

"Tôi phục vụ cho Hội đồng Tam Thập trụ, Visser Ba, ông biết mà. Và nếu như tôi có bị chút tổn hại nào, chắc chắn các quan Hội đồng sẽ điều tra thật kỹ càng."

Tên Visser không hề bận tâm. <Như ta đã nói, Ordet, ta biết ngươi là thuộc hạ của Visser Một. Vấn đề nằm ở chỗ mệnh lệnh nhà ngươi truyền đạt lại cho ta. Mệnh lệnh tránh không gây ra một cuộc chiến tranh công khai với loài người. Ta cần biết, liệu rằng mệnh lệnh ấy là do Hội đồng Tam Thập trụ ban hành hay chỉ là của riêng Visser Một.>

"Mệnh lệnh tôi truyền đạt cho ông là của Hội đồng Tam Thập trụ,> miệng tôi nói.

<Rất có thể. Và nếu quả thật là như vậy, ta sẽ phải tuân theo. Nhưng nếu như lời ngươi nói chỉ phục vụ riêng cho Visser Một... thì... đó lại là một việc hoàn toàn khác đấy nhé.>

"Tôi đã nói với ông -"

Cái đuôi Andalite lợi hại vung lên nhanh đến nỗi mắt người không thể dõi thấy. Lưỡi dao nơi chót đuôi ngưng lại cách tĩnh mạch cảnh nơi cổ tôi có một li.

<Ừ, ta biết lúc này nhà ngươi sẽ nói gì. Vấn đề là ngươi sẽ nói gì sau một ngày? Ngươi sẽ nói gì khi ngươi bị bỏ đói, Ordet?>

Tôi cảm thấy nỗi hoảng sợ của tên Yeerk trong tôi tăng lên đạt đến mức khó mà có thể chịu được.

"Ông sẽ phải trả giá cho bất cứ những tổn hại nào mà ông gây cho tôi! Ông không dám bất tuân các quan Hội đồng theo cách này đâu!"

<Rất đơn giản thôi, Ordet: Làm việc cho ta, ngươi sẽ được no. Làm việc cho Visser Một, ngươi sẽ chết đói. Mang hắn đi.>

Tôi nhìn thấy hậu quả của cơn đói tia Kandrona trong trí não của Ordet. Ordet cũng đang hình dung đến hậu quả ấy. Đói tia Kandrona thật khủng khiếp, không thể chịu đựng nổi.

Tôi nhìn thẳng vào những con mắt Andalite của Visser Ba. "Hội đồng không biết gì hết. Visser Một hy vọng thuyết phục các quan ngăn cản ông. Bà ta cử tôi tới đây trì hoãn kế hoạch của ông cho tới khi Hội đồng ban lệnh. Nhưng rồi lệnh sẽ được ban hành mà thôi."

Visser Ba gật gù. <Như ta đã nghi ngờ. Ta sẽ phải hành động nhanh, thật nhanh và đặt các quan Hội đồng vào thế đã rồi. Lúc ấy,

mệnh lệnh của Hội đồng sẽ trở thành bất ứng. >

“Tôi làm việc cho ông, rồi thì sao?” Ordet hỏi, giọng thiều não.

Visser Ba cười phá. <Nhà ngươi phản bội Visser Một, Ordet. Liệu rằng ta có nên giữ ngươi lại bên cạnh ta đề ngươi phản bội ta không? Giết hắn! >

Một tên Hork-Bajir dí khẩu Tia Nghiệt vào đầu tôi. Tôi cảm thấy nỗi kinh hoàng của Ordet, cảm thấy nỗi hoảng sợ, nỗi choáng váng của chính mình. Tôi cảm thấy hối hận.

“Không!” miệng tôi gào. “KHÔNG!”

Tôi cảm thấy cái ấn nhẹ khi ngón tay của tên Hork-Bajir siết cò súng.

Tôi cảm thấy...

Chương 23: Jake

NGÀY THỨ BỐN MƯƠI

Hầu như không thể nào đi theo anh Tom cho được. Tụi tôi ráng nhưng ảnh biết lái xe trong khi chẳng đứa nào trong đám tụi tôi biết lái cả.

Marco và tôi lục lọi phòng ảnh khi ảnh ra ngoài.

"Cẩn thận nha. Coi chừng ảnh có thể đặt mấy cái bẫy nho nhỏ để phát hiện đó," Marco nói.

"Ý bồ là sao?"

"Ý tui là, rất có thể ảnh sẽ để một sợi tóc gài vào hộc tủ để xem nó có bị mở ra hay không."

Tôi ngó lom lom thằng bạn. "Làm sao bồ biết ba cái vụ đó thế?"

Nó ngoác miệng cười. "Tui đọc, bồ tèo, đọc sách í, bồ biết mà. Của John le Carré[7]. Mánh khóe nghề nghiệp, cái đó gọi là mánh khóe nghề nghiệp, bạn hiền ạ."

Tôi tỉnh phớt lờ lời nó nói. Nhưng rồi, tôi trông thấy sợi tóc. Nó được gài vào cánh cửa tủ quần áo, do vậy, nếu có ai đó mở cửa tủ, sợi tóc sẽ rớt.

Marco nhận ra và tự thưởng cho mình một biểu hiện tự hào nho nhỏ: "đấy, thấy tui thông minh chưa?"

Tôi giữ lại sợi tóc, mở cửa tủ và lục soát rất kỹ. Không có gì khả nghi. Tôi để lại sợi tóc y như cũ rồi đóng tủ lại.

"Không có gì đáng nghi ở đây hết, bồ tèo," Marco nói. "Ảnh gài mấy cái bẫy nho nhỏ này khắp nơi chỉ là để xem có ai vào phòng ảnh hay không. Ảnh muốn biết ảnh có gây nghi ngờ gì cho ai hay không thôi. Nhưng ảnh không khờ đến mức cứ để khẩu súng bắn tia nằm chình ình ở đâu đây đâu."

Tôi dẫn Marco trở lại hành lang, xuống phòng tôi. Chú chó Homer đang say sưa ngáy o o trên giường của tôi.

"Có khi chỉ là tụi mình điên hết cả rồi," tôi nói.

Điện thoại reng. Nhảy hai bước, tôi tới kế bên nó.

"Thế thì tốt, Jake à, rất tuyệt nữa kìa. Ảnh hoàn toàn không phải là một kẻ tội phạm."

Tôi chờ cho chuông reo hai tiếng xem ba mẹ tôi có nhà và bốc máy hay không, rồi mới tiếp điện thoại. Rachel gọi.

"Bật tivi lên đi," nhỏ nói.

"Sao thế?"

"Cứ mở lên khắc biết. Kênh 9 nha."

Tôi tóm lấy Marco kéo vào phòng ba mẹ tôi, nơi gần nhất có để tivi. Cái tivi trong phòng tôi đang mang đi sửa rồi. Tôi dò tới kênh 9.

"Chuyện gì thế?" Marco thắc mắc.

Trên màn hình, xuất hiện một khuôn mặt rõ ràng không phải là mặt người. Hai mắt chỉnh, hai mắt cuống, không có miệng, nhưng vẫn nói được.

Tôi lướt thật nhanh. Kênh 9, kênh 5, kênh 4, tất cả các kênh truyền hình địa phương đều đang phát hình người ngoài hành tinh. Tất cả, trừ kênh 7.

<… là một giống loài ký sinh.>

"Cái quái…"

Đó là một sinh vật ngoài hành tinh. Một chú hươu xanh. Anh ta xuất hiện lần thứ hai trên truyền hình. Nhưng lần này, không phải là chương trình thời sự. Đây là một đoạn ghi hình ở nơi khác, chắc chắn là phát từ một cuốn băng.

<Trong trạng thái tự nhiên, chúng tương tự như những con sên trên Trái đất của các bạn. Chúng chui vào trong cơ thể các bạn qua đường lỗ tai, tiết ra những hóa chất khiến cho các bạn không cảm thấy đau đớn. Chúng bao bọc cơ thể chúng quanh bộ não của các bạn, cột chặt mọi chức năng điều khiển bằng nơ-tron thần kinh của các bạn.>

"Anh ta không tạo ra bất cứ một âm thanh nào – anh ta thậm chí còn không có miệng – nhưng tui nghe thấy anh ta nói," Marco phát biểu.

Điện thoại đặt trên kệ đầu giường phòng ba mẹ tôi đổ chuông. Tôi vồ lấy ống nghe, nhấc lên. "Ừ, Cassie. Mình thấy rồi."

<Những con người bị chúng chui vào sẽ trở thành những người bị Mượn xác. Họ xuất hiện trước mặt các bạn như bình thường, nhưng họ đã mất quyền kiểm soát cơ thể mình. Những tên Yeerk này ->

"Yeerk?" Marco lặp lại.

<- đã bắt ba giống loài sinh vật nhạy cảm làm nô lệ, người Hork-Bajir, Taxxon và Gedd.>

"Hork-Ba- gì? Có phải là một sinh vật ngu ngốc không?" tôi thắc mắc.

"Trên tất cả các kênh, vào cùng một thời gian ư?" Marco đặt câu hỏi. "Tất cả các kênh, trừ kênh 7 ư? Đây giống như là một vòng lặp ghi hình hay đại loại như vậy. Các trạm phát sóng không xen ngang, họ hổng cho chạy chữ, hay thậm chí ngay cả một biểu trưng của hãng nào đó bên dưới hình phát cũng không luôn."

"Cái gì cơ?"

"Ôi bạn hiền của tui ơi, bồ hổng biết tí gì ư?" Marco làm xàm. "Tất cả những thứ mà họ cho chiếu trên màn hình, bồ biết hôn, họ luôn có thiết lập lời lẽ ở bên dưới hình phát cả, một cái tựa, kiểu như là 'phát ngôn viên ngoài hành tinh' chẳng hạn. Không, bồ tèo ơi, đây là chương trình phát lậu. Có ai đó đang chèn chương trình này vô ngang đó."

Tôi gật đầu đồng tình. "Chỉ có mỗi kênh 7 là đã được chuẩn bị

trước. Họ biết rất có thể chuyện này sẽ diễn ra, họ đã sẵn sàng ứng phó."

<Tôi là một người Andalite. Nhân dân tôi chống lại bọn Yeerk trên khắp dải Ngân hà. Nhưng ở đây, chúng tôi chưa đủ mạnh. Do vậy loài người các bạn phải chiến đấu. Các bạn phải ->

Màn hình trắng xóa. Tôi bấm nút chuyển kênh trên remote tivi. Kênh 5, không có gì.

"Họ đã cắt bỏ băng phát hình của anh ta rồi," tôi nói.

"Đó chính là loại sinh vật mà Tom đang là đó, Jake. Một tên Yeerk. Hay là cái gì mà anh ta mới nói ỉ nhỉ? À, một kẻ Mượn xác. Mẹ mình cũng thế. Mẹ mình không chết, mẹ mình là một kẻ trong số bọn chúng."

Tôi nhấc ống nghe. "Bồ còn đó không, Cassie?"

"Còn."

"Tất cả những chuyện này nghĩa là gì?"

"Mình xem đoạn băng phát và… mỗi lời anh ta nói, mình đều thấy 'ừ, ừ, đúng thế, đó là sự thật', Jake à."

"Ừm, hả?"

"Tụi mình gọi ảnh là Ax."

"Cái gì? Anh chàng người ngoài hành tinh ấy á?"

"Mình biết nghe có vẻ điên rồ. Nhưng tụi mình được định rằng sẽ quen biết ảnh. Ảnh được định rằng sẽ là bạn của tụi mình. Tụi mình gọi ảnh là Ax. Và thi thoảng ảnh có thể biến thành người. Thiệt là khùng, phải không?"

"Cassie, không có gì nghe có vẻ khùng cả. Không còn khùng chút nào nữa hết."

"Tụi mình làm gì đây?" nhỏ hỏi tôi.

Tôi nhìn Marco. Nó hất hất cằm về phía màn hình. Có hai phát thanh viên đài địa phương đang lắp bắp gì đó và có vẻ như đang mất trí. "… không biết người này, hay sinh vật này, hay anh chàng thích chơi khăm đài truyền hình này là người như thế nào, định làm…"

Tôi bấm chuyển sang một kênh khác. "… một dạng chơi khăm kiểu Howard Stern[8]. Khán giả không nên hoảng sợ. Chúng tôi…"

Một kênh khác đã phát trở lại chương trình hài *Jenny Jones*[9].

"Tui phải đi *'giải quyết vấn đề'*đây," Marco nói rồi chui vô phòng tắm của ba mẹ tôi.

"Tụi mình sẽ làm gì đây?" Cassei lặp lại câu hỏi.

"Mình không biết, Cassie. Nhưng đó không phải chuyện giỡn chơi đâu. Đó là chuyện thực. Tụi mình phải tìm ra ai đang xem xét vụ việc nghiêm trọng này: cảnh sát, FBI hay bất cứ ai. Tụi mình sẽ nói với họ nhưng gì tụi mình biết, về nhóm Chia Sẻ, về thầy Chapman và về ông Visser và Tobias."

"Và anh Tom nữa chứ?" nhỏ nói nhẹ nhàng.

"Ừ," tôi đáp. "Ừ, cả anh Tom nữa." Tôi cúp máy và có cảm giác có

cả một trọng lượng nặng cả hàng trăm ký bỗng nhiên vừa được đặt lên hai vai mình vậy.

Có tiếng động. Tôi xoay người lại.

Là anh Tom. Ảnh đang đứng ngay ngưỡng cửa. Tôi không cần phải hỏi ảnh đã nghe thấy những gì. Ảnh đã nghe. Khẩu súng bắn tia trong tay ảnh đã trả lời cho tôi câu hỏi đó.

"Ta có thể giết chết mi, hoặc mi có thể đi cùng với ta, bình yên." Giọng ảnh rất bình thản. "Đến lượt mi."

Một chớp nhá chuyển động. Marco nhào ra từ trong phòng tắm, lao nhanh tới chỗ Tom như một người hỗ trợ tác chiến.

Tom né qua một bên, dùng mũi chân ngáng Marco té, rồi dập ngửa đầu nó mạnh đến độ nó ngất xỉu. Marco nằm đó, chèo queo trên nền nhà, co rúm, choáng váng.

"Đi thôi. Cả mi nữa, Marco. Và chớ có làm ta nổi điên lên nha, với tất cả chuyện này, ta sẽ có một ngày cực kỳ bận rộn phía trước đấy. Nếu như bọn mi làm chậm chân ta…"

Tom bỏ lửng câu nói.

Chúng tôi xuống thang. Tôi không thể tin nổi điều này, tôi không thể hình dung nổi điều này, không thể nghĩ ra những gì sẽ nói với ảnh. Đó không phải là anh trai tôi, tôi tin chắc điều đó, bởi vì, không bao giờ anh Tom của tôi lại làm những việc như thế. Không khi nào.

Tôi thậm chí còn không cảm thấy sợ hãi vì tôi không thể tin vào bất cứ điều gì vừa mới xảy ra. Không thể nào, anh Tom ư? Ảnh có một sinh vật lạ trong đầu ư? Bất luận thế nào, ảnh sẽ không làm tụi tôi tổn thương đâu.

Marco và tôi bước xuống cầu thang, đi ngang qua phòng sinh hoạt chung vắng hoe, rồi tới cửa trước. Tôi mở cửa. Một chiếc xe vừa mới trờ tới, ngưng lại chờ đón Tom.

Cửa xe mở ra. Một giọng nói hét lớn, "Coi chừng!"

Tom chựng bước. Quá trễ rồi! Cây gậy bóng chày giáng mạnh xuống tay cầm súng của ảnh.

"Ááá!" Tom la đau đớn.

Khẩu súng bắn tia nảy lóc cóc trên các bậc tam cấp.

Cây gậy bóng chày lại nhanh chóng được vung lên, phang vào mặt Tom. Một, hai, ba phát.

Ba cú đánh mạnh, không nhân nhượng khiến Tom té rụi, người cuộn tròn lại như một trái banh, rên rỉ, hai mắt trợn tròn, máu trào ra từ mũi và tai ảnh.

Tôi trố mắt nhìn cô em họ. Rachel đang thở dốc. Nhưng trang phục bó sát người của nhỏ, tóc tai và những nét trang điểm của nhỏ vẫn tuyệt nhiên không suy suyển, vẫn tuyệt hảo.

Chương 24: Rachel

Anh Tom té gục. Có ai đó đang chạy ra khỏi chiếc xe. Một kẻ bự con.

Anh Jake hụp xuống, va mạnh người trên đất, nhưng cũng chộp lấy được khẩu súng bắn tia nâng lên. Ảnh lăn tròn, nhổm dậy, quỳ trên hai đầu gối và hét, "Đứng yên!"

Nghe rất giống trong phim truyền hình *Màu xanh áo Cảnh sát New York*.

Người đàn ông đang chạy giảm tốc độ, nâng vũ khí lên…

"Bắn!" Marco thét.

Chíu!

Tia sáng chói phóng ra từ khẩu súng trên tay Jake. Người đàn ông rú lên. Cẳng chân bên dưới đầu gối trái của hắn ta hổng còn nữa.

Hắn té và bắn loạn xạ. Tia phát ra từ vũ khí của hắn xẻ nát mái hiên phía trước nhà Jake.

"Chiếc xe!" tôi la.

Jake nhắm, rồi bắn.

Chíu!

Một lỗ tròn được tạo ra ở trên hộp động cơ xe, cháy xèo xèo.

Anh Tom đang hồi lại, loạng choạng đi xuống các bậc thang, cố tiếp cận tụi tôi từ phía sau. Tôi tung một cú đá bạt thấp, trúng ngay đầu gối ảnh. Khá mạnh. Ảnh khuyu xuống. Sẽ khó mà đi lại bình thường sớm cho được.

Thằng cha chạy ra khỏi chiếc xe kia, bị thương, đang rên rỉ, lăn lộn, nằm nghiêng qua một bên, sẵn sàng tiếp tục nhả đạn. Tôi đang ở phía trên hắn.

Bụp!

Người ta sẽ đánh rớt vũ khí của mình thiệt nhanh nếu như bạn dùng một cây gậy bóng chày đánh trúng cánh tay người đó. Tôi chộp lấy khẩu súng bắn tia.

Tay tài xế đã chạy ra đến ngoài đường, hét hò vào điện thoại cầm tay.

"Bắn hắn đi!" tôi kêu Jake.

"Không, hắn bỏ chạy rồi."

Tôi nâng khẩu súng chiến lợi phẩm của mình lên, nhắm gã đàn ông đang chạy trốn. Jake hất tay tôi khi tôi siết cò. Tia súng của tôi chặt đứt hai nhánh cây đu.

"Chúng ta không bắn kẻ chạy đi," Jake nạt. "Và chúng ta không bắn những kẻ đang cố sức bỏ chạy một mình."

Tôi hầy tay ảnh ra. "Này, ai liều mạng để khiến anh lên mặt thế? Anh là ai hử, thưa Sếp?"

“Ừ, phải,” Jake đáp. Rồi vẻ mặt ảnh dịu lại. “Dù sao thì cũng cảm ơn em.”

“Hổng có chi, thưa ông anh họ,” tôi đáp. “Anh Tom thì sao? Cái gã ở đẳng nữa, phải làm sao?”

“Quân tiếp viện của chúng sẽ tới đây ngay bây giờ đó,” Jake nhận định. “Phải đi khỏi đây thôi. Cassie. Chúng ta phải đến chỗ nhỏ trước khi bọn chúng tới. Tom biết anh vừa mới nói chuyện với nhỏ.”

“Phải đấy,” tôi nhất trí, đột nhiên cảm thấy một nỗi day dứt đối với nhỏ bạn thân. Tôi đã tới thẳng nhà Jake ngay khi hình ảnh của sinh vật ngoài hành tinh bị cắt trên sóng truyền hình. Hai anh em tôi sống cách nhau có hai dãy nhà, nếu như biết lối đi tắt, khoảng cách còn gần hơn nữa. Nhà Cassie xa hơn nhiều.

Tom đã kéo lê cái thân đầy thương tích của mình tới chỗ cầu thang. Ảnh đang ngồi đó, ôm đầu gối, hổng dám chắc bộ phận nào trên cơ thể ảnh đau đớn hơn bộ phận nào.

“Bọn mi có thể chạy nhưng không thể lẩn trốn,” Tom vừa nói vừa phun ra từng bụm máu dính trên răng ảnh. “Tụi ta sẽ tóm cổ được bọn mi. Tụi ta sẽ tóm cổ được tất cả bọn mi!”

“Cây gậy bóng chày đâu rồi ta?” tôi hỏi.

“Cuộc xâm lăng êm ả đã kết thúc rồi,” Tom cười nhạo. “Cuộc chiến thực sự giờ mới bắt đầu. Tụi ta sẽ bắt được hết tất cả bọn mi! Bọn mi sẽ là thức ăn của tụi ta! Bọn mi sẽ là niềm vui sướng của tụi ta!”

“Nào, đi thôi,” Jake nói nhẹ nhàng. “Nhanh lên, trước khi có một chiếc xe khác chở đầy -”

“Quên xe đi,” Marco nói.

Cậu ấy đang ngước mắt lên trên trời. Tôi dõi theo hướng nhìn của cậu ấy.

Đó hổng phải là một chiếc máy bay, hổng phải khinh khí cầu theo dõi thời tiết hay hay một bình ngập khí hay là ảo giác về ánh sáng. Nó trông như một con gián bằng kim loại, chỉ có điều, chỗ lẽ ra là mấy cái cẳng chân gián thì lại chỉ có hai cái ngọn giáo có răng cưa, hướng thẳng ra phía trước.

Đó, hổng nghi ngờ gì nữa, là một con tàu ngoài vũ trụ. Và nó đang từ từ tiến tới nhà của Jake.

“Chạy!” Jake hét.

“Phải, chạy! Chạy! Chạy đi, ha ha ha!” Tom cười rinh rích, chế nhạo. “Cứ chạy đi, mấy con người kia, chạy đi!”

CHÍU! CHÍU!

Hai chùm tia sáng khổng lồ cày dọc bãi cỏ tạo thành hai luống sâu hai bên tụi tôi.

Tụi tôi chạy, băng qua bãi cỏ trước nhà, rồi bãi cỏ nhà kế bên, rồi kế bên nữa.

CHÍU! CHÍU!

Nhà để xe bên trái tụi tôi bị thổi tung, cháy vụn.

Marco vấp, tôi túm lấy cậu ấy, giúp cậu ấy đứng vững trên hai chân rồi chạy tiếp. Tụi tôi quẹo cua. Jake la lớn, "Lối này!"

Tụi tôi vất vả trèo qua một cái hàng rào, đua qua một cái sân sau. Tôi nhảy qua một vòng quay lớn, một cái hang rào nữa, cao hơn. Hồng thành vấn đề. Những gì bạn có thể làm được khi đang bị một chiếc tàu vũ trụ lơ lửng trên không, cách đầu bạn mấy chục thước, bắn rượt theo mới tuyệt làm sao!

CHÍU! CHÍU!

Cái hồ bên trong khuôn viên sân nhà bên cạnh bốc hơi xám xịt. Mặt tôi nhói đau, mắt chảy nước nhòe nhoẹt. Tụi tôi hổng thể chạy thoát khỏi cảnh này, hổng cách chi thoát khỏi. Tụi tôi chạy bộ, trong khi nó bay trên đầu.

Nhưng tôi đã đánh giá thấp Jake. Ảnh đang chạy hướng tới một mảnh rừng thưa ở phía sau sân chơi công cộng. Những cái cây. Ảnh đang tìm kiếm vật che chắn. Chỉ có một vấn đề nan giải: ấy là mảnh rừng ấy còn cách chỗ tụi tôi tới ba dãy nhà nữa trong khi tụi tôi đứa nào cũng thấm mệt rồi.

Mọi người đang đổ xô ra khỏi nhà, trố mắt ngước nhìn con tàu bay chầm chậm trên đầu. Mấy kẻ ngoài hành tinh thậm chí cũng hổng buồn che giấu con tàu của mình nữa. Tom đã nói đúng: Đây là một trận chiến.

"Rachel! Ở đây. Đứng yên. Nhắm bắn!" Jake ra lệnh.

Tôi dừng lại. Tụi tôi đang tựa lưng vào một hòm chứa dụng cụ bằng thiếc. Con tàu sẽ lại xuất hiện ngay trên đầu tụi tôi khi nó quay một vòng trở lại để bắn tiếp loạt nữa. Tụi tôi sẽ trông thấy nó ngay khi nó trông thấy tụi tôi.

Jake và tôi giương cao súng bắn tia. Marco hổn hển, cúi gập người, hai tay ôm đầu gối.

"Bắn!"

Con bọ thép trườn vô tầm nhìn. Hai khẩu súng trong tay tụi tôi phun lửa. Con tàu giật khục. Nó không nổ hay gì gì đó nhưng giật khục khục thấy rõ, cứ như thể có ai đó bị phát mạnh vào người vậy.

Con tàu đổi hướng bay đi. Tụi tôi chạy.

Còn hai dãy nhà nữa trước khi con tàu lại tìm thấy tụi tôi.

CHÍU! CHÍU!

Ba chiếc xe hơi và một chiếc xe dùng làm nơi giải trí đang đậu bị bốc hơi. Chấn động của vụ nổ khiến tôi té rụi. Tôi cảm thấy cỏ táp vào mặt mình. Hai tai tôi ong ong như thể đang nghe tiếng chuông nhà thờ mà gã gù Quasimodo[10] đang rung vậy. Da tôi cháy sém. Trí não tôi hổng còn tròn trịa, những mảnh vụn ý nghĩ, những mảnh vụn của con người tôi…

Tôi ngó quanh. Jake vừa mới nhổm dậy. Ảnh đang dập lửa trên lai áo của ảnh. Marco đang nằm ngửa như thể cậu ấy đang hưởng thụ một ngày đẹp trời trên bãi biển.

Tôi lồm cồm bò dậy, mụ mẫm, mọi thứ cứ mờ mờ ảo ảo, nhưng rồi cũng dần dần liền lạc thành một khối.

"Marco! Đi thôi!" Tôi hét.

Tôi chạy tới chỗ cậu ấy, ngừng lại, nhìn xuống. Hổng hiểu gì hết. Hổng thể nào tin nổi.

Jake từ phía sau tóm lấy tôi. "Chạy!"

"Nhưng còn Marco!"

"Chạy! Cứ chạy đi!" giọng Jake nức nở. "Chạy mau!"

NGÀY THỨ BỐN MƯƠI MỐT

Cuốn băng ghi hình chiến đấu cơ Con Rệp đã được trình chiếu trên tivi. Liên tục, không ngưng nghỉ. Tôi theo dõi tivi tại một nơi trong khu vực rộng lớn có tên là *Thành phô Mạch*. Đây là nơi được dành toàn bộ cho việc bày bán những thiết bị điện tử cổ xưa: máy tính, đĩa ghi hình, máy nghe nhạc.

Những con người trong *Thành phô Mạch* này đều nghi ngờ. Họ lắc đầu, họ bàn luận trong nội bộ với nhau. Một vài người đưa ra ý kiến rằng những cuộc xâm lăng kiểu như vậy đơn giản là hiểu lầm. Một số người khác không rõ chuyện lắm thì có những cư xử hiền hòa nhưng cũng khá kích động.

"Bọn chúng phát triển hơn, phải không nào? Ý tôi là, hãy nhìn vào sự việc mà coi! Nếu như bọn chúng vượt xa chúng ta và tất cả các loài khác, thì chúng phải tin vào hòa bình chứ."

"Phải không đó? Bọn chúng có cách thể hiện quái dị thế kia mà. Thổi bay cái nhà đề xe của một người hả? Thế còn cái xe dùng để làm nơi giải trí thì sao? Anh có cho rằng bên bảo hiểm sẽ chịu trả cho tai nạn đó không?"

"Dù đúng hay sai thì tôi cũng sẽ mua cái tivi Sony màn hình lớn đó. Tôi không muốn bỏ lỡ bất cứ cảnh tượng nào trong vụ này hết đâu."

"Vâng, thưa ông. Cho phép tôi giới thiệu với ông chương trình kéo dài bảo hành của chúng tôi nhé?"

Tôi đã nghe thấy những ý kiến tương tự như thế từ những con người khác. Họ cho rằng sự vượt trội về công nghệ hẳn nhất thiết phải có liên quan đến sự vượt trội về đạo đức. Một cơn bốc đồng tự nhiên có lẽ là chỉ dành cho một giống loài nguyên thủy và ngu dốt mà thôi.

Đột nhiên tất cả các màn hình tivi đều trắng xóa. Hai con người đang xem chương trình qua thiết bị cầm tay chuyển kênh. Nhưng những kênh khác, cũng không còn hiện hình.

Toàn bộ khu vực *Thành phô Mạch* trở nên yên ắng. Không một thiết bị điện tử nào hoạt động cả.

"Cúp điện rồi," một con người nói.

"Ồ ồ. Đèn vẫn sáng mà. Không phải tại nguồn điện đâu."

Tôi sử dụng cái miệng của loài người để giải thích điều hiển nhiên đã xảy ra. "Đó là xung điện từ," tôi nói. "Bọn Yeerk đơn giản là đã tạo ra một vụ nổ bức xạ mạnh, điều ấy đã làm cho những thiết bị điện thô sơ ngưng hoạt động. Bư-bứ-ức-xạ. Đó là một từ phức tạp. Ta sẽ phát hiện ra rằng bất kỳ một thiết bị nào sử dụng mạch vi điện tử của

loài người đều sẽ bị quá tải. Mạch vi điện tử là một từ dễ phát âm."[11]

Con người ấy nhìn tôi hoang mang. "Không có tivi ư?"

"Không có tivi," tôi xác nhận.

"Tại sao chúng lại làm hỏng tivi? Đó là các chương trình bạo lực à? Có phải chúng đang gửi đến cho chúng ta một thông điệp?"

"Đúng, chúng đang gửi đến cho chúng ta một thông điệp," tôi nóng nảy đáp. "Thông điệp đó là: Bọn ta đang đến chiếm hữu và hủy hoại các ngươi."

Tôi rời khỏi *Thành phố Mạch*. Trách nhiệm của tôi không rõ ràng: tôi có thể cố gắng giúp đỡ loài người chống lại bọn Yeerk. Nhưng bằng cách nào đây? Những con người này quá ư là đơn giản và thô sơ, những đường vành đai dễ bị xâm chiếm của họ không có gì che chắn bảo vệ cả. Làm sao họ có thể chống cự lại được bọn Yeerk cơ chứ?

Hay, tôi có thể cố hết sức bằng mọi giá để liên lạc được với thế giới quê nhà.

Bọn Yeerk giờ đây sẽ nhanh chóng đẩy nhanh tốc độ hủy hoại loài người. Và rất có thể những hành động của chính tôi đã thôi thúc chúng.

Đã có bao nhiêu Yeerk có mặt trên Trái Đất rồi ta? Dễ có đến hàng trăm ngàn rồi chưa biết chừng, có khi gấp đôi cũng nên. Mục đích của bọn chúng sẽ là chiếm bằng được hành tinh này để bổ sung thêm nơi đồ bộ cho bọn Yeerk.

Những tên Yeerk mới tới hẳn sẽ là một điều hạnh phúc lẫn lộn dành cho kẻ thù. Những tên Yeerk phải chịu đựng cảnh thiếu vật chủ. Theo hiểu biết của người Andalite, ước tính có ít hơn 1% bọn Yeerk có được vật chủ là người Hork-bajir, Taxxon và Gedd. Số lượng người Gedd bị giới hạn giống như lượng Taxxon. Loài Hork-Bajir là những vật chủ tuyệt hảo, song người Andalite đã có những hành động làm giảm thiểu đáng kể số lượng vật chủ người Hork-Bajir sống sót.

Nhưng còn ở đây, trên hành tinh này, số lượng vật chủ tiềm năng lên tới con số sáu tỉ. Một số lượng vật chủ hơn cả đủ để cung ứng cho tất cả bọn Yeerk. Về mặt vật lý, con người chẳng có gì ấn tượng, nhưng họ có hai bàn tay tuyệt vời và có những giác quan cực nhạy – đó lại là tất cả những gì bọn Yeerk cần.

Sáu tỉ vật chủ. Một hành tinh chứa đầy đủ những vật liệu hữu ích để xây dựng những con tàu. Nếu như bọn Yeerk chiếm cứ được Trái đất, sẽ không thể ngăn chặn được chúng nữa.

Chỉ trừ phi có phi hành đoàn Andalite tới đây.

Đó là một cơ hội tuyệt vời! Bọn Yeerk sẽ hối hả vận chuyển lũ Yeerk tới, với số lượng nhiều nhất có thể. Tỷ lệ Yeerk không vật chủ sẽ tăng lên ngang bằng với số lượng Yeerk có vật chủ. Một mục tiêu béo bở. Một cơ hội ngàn năm có một trong đời.

Nếu như không gian Zero đã không thay đổi hình thể, phi hành đoàn Andalite sẽ có thể tới đây trong vòng vài tuần lễ. Đấy là nếu như. Không gian Zero vốn đi là một vùng không gian biến đổi, thay đổi hình dáng một cách ngẫu nhiên không định trước được. Một cú nhảy, lần này có thể mất một tuần, và có thể mất cả năm trong lần sau.

Cho đến giờ phút này, Bộ tư lệnh cấp cao nhận ra rằng ý nghĩa nhiệm vụ của chúng tôi đang bị mai một. Nhưng rất có thể họ không biết lý do tại sao. Và họ đương nhiên sẽ không đoán được rằng bọn Yeerk đã nhắm được một giống loài gần như hoàn hảo để hủy hoại trên diện rộng.

Cuộc chiến tranh rộng lớn hơn ấy có thể sẽ giành được thắng lợi, ngay tại đây. Hoặc cũng có thể thất bại, cũng ngay tại đây.

Nhưng, có một thực tế, một thực tế khủng khiếp rằng bọn Yeerk sẽ trở nên dễ bị tấn công hơn ngay khi bọn chúng bắt đầu đổ bộ lên hành tinh này với một số lượng lớn. Và điều ấy sẽ không xảy ra cho tới khi sức kháng cự của loài người bị khuất phục.

Đó là một ý nghĩ không vui vẻ gì, tôi tự nhủ. *Những sinh vật này rất đơn giản, rất thô sơ. Tuy thế tôi sẽ không hề muốn nhìn thấy họ bị tàn sát để tạo cho chúng tôi một lợi thế mang tính chiến lược.*

Tôi phải làm gì đây?

Cả hai. Liên lạc với phi hành đoàn. Rồi sau đó giúp đỡ loài người, và quên đi sự thật rằng giúp đỡ loài người giờ đây có thể sẽ khiến cho bọn Yeerk thêm cẩn trọng, thêm đề phòng.

Đúng. Đó sẽ là kế hoạch của tôi, đường lối hành động của một *lính nhỏ* mới được huấn luyện nửa chừng. Tôi sẽ giải trình thế nào với cấp trên của tôi? Tôi có thể hình dung ra những khuôn mặt hoài nghi, giận dữ của các hoàng tử chinh chiến đang nhìn tôi chằm chằm và nói, <Đường lối hành động *của anh* ư, *lính nhỏ*? Đường lối hành động của anh cơ đấy? Ấy thế thì chính xác là khi nào thì cái đường lối hành động cho toàn dải ngân hà sẽ nằm trong tay *của anh* hả?>

Tôi đã ra khỏi *Thành phố Mạch*, thả bộ xuống một ngọn đồi, mỗi lúc một tiến gần hơn một nơi mà loài người gọi là "thương xá".

Tôi có một cái nhìn rất rõ ràng về những gì sắp sửa diễn ra. Những chiếc tàu Con Rệp bắt đầu ló ra từ những đám mây và hạ thấp xuống. Chúng tiếp đất, tạo nên một vòng tròn rộng bao quanh khu đậu xe của thương xá. Bọn Hork-Bajir nhảy ra, tay lăm lăm vũ khí là những khẩu Tia Nghiệt.

Một sự dàn quân rất thú vị. Đúng, bọn Yeerk sẽ có khả năng bắt được năm bảy trăm con người một lượt. Ấn tượng đấy chứ.

Có vài chiếc xe hơi của loài người cố chạy ra. Chúng bị thổi bay thành từng mảnh.

Tôi nhìn thấy rất rõ một khối đen, nguy hiểm rất đường hoàng từ trên bầu trời xanh sà xuống rồi ngạo nghễ đậu trên đỉnh tòa nhà khu

thương xá.

Một chiếc tàu Lưỡi Rìu. Tàu Lưỡi Rìu của Visser Ba.

Chương 26: Cassie

Marco chết rồi. Cậu ấy chưa từng bao giờ là bạn của tôi. Nhưng giờ cậu ấy chết rồi.

Jake không thể quay về nhà được nữa. Tom đang có mặt ở đó, và Jake giờ đây buộc phải lo lắng rằng ba mẹ cậu ấy đang ở trong vòng kiềm tỏa của kẻ thù ngoài Trái đất.

Rachel cũng thế, nhỏ bị kẹt rồi. Nhỏ có thể đi đâu được đây? Nhỏ đã đánh gục Tom bằng một cây gậy bóng chày.

Tôi gọi điện cho ba mẹ báo rằng tôi cũng không thể về nhà. Tom cũng đã biết tôi có liên quan rồi.

Ba mẹ tôi bắt tôi phải về nhà ngay lập tức. Ba mẹ tôi nói rằng rất nhiều khả năng rằng những sinh vật ngoài hành tinh này rất thân thiện. Tất cả mấy chuyện này là một cơ hội tuyệt vời dành cho loài người.

Có thể là ba mẹ tôi ngây thơ, hoặc cũng có khi là họ đã bị bọn Yeerk bắt rồi cũng nên.

Jake, Rachel và tôi đã lang thang khắp nơi. Tụi tôi không có một kế hoạch thực sự nào cả. Tụi tôi có thể làm được gì cơ chứ? Tụi tôi có thể làm được gì đây, ba đứa nhóc chống lại những sự kiện quan trọng đang xảy ra quanh tụi tôi ư?

Trên tivi họ không ngừng đưa ra những lời bình luận qua lại bàn xem tất cả những chuyện đang xảy ra mang ý nghĩa gì. Có vài người tin rằng những sinh vật tên Yeerk này là hy vọng của loài người. Một số người thì cho rằng người Andalite chỉnh là kẻ chiếm đoạt các đài truyền hình để phát đi lời cảnh báo của anh ta. Lại có một số người cho rằng tất cả mấy chuyện ấy chỉ là một trò đùa tinh nghịch kỳ quái.

Tổng thống Clinton cố thuyết phục mọi người hãy giữ bình tĩnh. Ông nói trong trường hợp cần thiết, các lực lượng quân đội trên cả nước sẽ được động viên.

Có cảm giác rằng mọi việc đang diễn ra chậm rãi, cảm giác rằng thế giới đang lơ lửng trên bờ vực ẩn chứa một thứ gì đó không tiên đoán được. Chỉ biết chờ, chờ đợi mà thôi.

Ba đứa tụi tôi không thể làm gì nhiều cho bất cứ chuyện gì trong cái mớ bòng bong này cho được ngoài việc tiếp tục di chuyển và hy vọng còn sống sót. Tụi tôi đã lẩn trốn trong các cửa hàng, trong thư viện, trong trường học,... mỗi nơi một lúc. Ban ngày thì cứ lang bang ngoài đường, còn ban đêm thì kiếm chỗ nào đó trú chân.

“Em đi kiếm chút gì cho đám tụi mình nhóp nhép nha,” Rachel đề xuất ngay khi Jake và tôi ngồi phịch xuống hai cái ghế nhựa rẻ tiền trong khu ăn uống bên trong thương xá.

Trông Jake có vẻ lo lắng không diễn tả được bằng lời. Dưới cặp

mắt của cậu ấy hiện rõ hai quầng thâm. Còn bản thân hai con mắt thì dường như hõm vào sâu hoắm. Cậu ấy sợ. Hơn thế nữa, cậu ấy bị suy sụp. Marco là cậu bạn chí cốt, và Tom là anh trai. Cả hai đều xảy ra chuyện cả.

"Mình hy vọng đám thú ở nhà mình đều ổn cả," tôi phá vỡ im lặng.

Jake không hé răng.

"Ba mẹ mình sẽ chăm sóc chúng," tôi tiếp tục, "chúng thực sự không cần đến mình."

Tôi thấy cặp mắt Jake thoáng động đậy. Ánh mắt sượt ngang tôi, trông theo cái gì đó. Tôi ngó quanh. Một nhóm người đang đổ xô ra cửa thoát hiểm của khu thương xá, háo hức đầy phấn khích. Họ đang nhào ra đó để xem thứ gì đó.

"Cái gì thế nhỉ?" Tôi hỏi.

"Không biết nữa," mắt Jake ngó chăm chăm vào tôi. Cậu ấy không thể trông thấy gì ngoài tôi, nhưng cậu ấy hẳn phải có cảm giác gì chứ? "Rachel!" Jake la lớn.

Tôi chộp được hình dáng của Rachel ở quầy *Chuông Bánh Xèo*. Nhỏ đã nghe thấy tiếng gọi thất thanh của ông anh họ. Nhỏ chụp lấy mấy bịch bánh snack mà nhỏ đã mua rồi rảo chân chạy.

Đám đông ở cửa ra vào giờ đang ào ngược trở lại, chạy nháo nhào tránh xa chỗ đó.

Rachel nhập nhóm rồi tụi tôi bắt đầu chạy.

"Rachel, em biết rõ khu thương xá này. Tụi mình có thể núp ở chỗ nào được?" Jake hỏi.

"Ở bất cứ kho chứa hàng nào cũng được. Ừm, hổng được, ở đó sẽ có rất nhiều người." Nhỏ nháo nhác ngó quanh. "Gian hàng bán đồ nội thất nằm bên trong cửa hàng bách hóa tổng hợp. Ở đó có những món vũ khí và đồ đạc bự chảng. Tụi mình có thể vào trỏng."

Sợ thì có sợ đấy, nhưng tôi phải lấy làm khâm phục nhỏ bạn của mình. Nhỏ biết rõ khu thương xá như lòng bàn tay vậy.

Tụi tôi bắt đầu chạy, qua cửa hàng *Tốc hành*, qua mấy cửa tiệm bán giày.

Mọi người đang la hét. Ở phía trước, người người chạy xô ra khỏi tiệm *Lỗ hổng*.

Rồi, nó xuất hiện. Sinh vật này cao phải tới hơn hai thước. Nó có một cái đuôi lởm chởm những gai nhọn, cùng với hai bàn chân bự bành ki có móng hệt như một con khủng long vậy. Các lưỡi dao lĩa chĩa trên hai cánh tay, hai cẳng chân và đầu của sinh vật này.

Đó là một con quái vật hủy diệt, một sinh vật đến từ những cơn ác mộng.

Và miệng tôi thốt ra hai từ, "Hork-Bajir."

Không ai hỏi vì sao tôi biết được. Anh chàng Andalite trên ti vi đã nhắc đến mấy từ này. Và tôi biết, sinh vật này ứng với cái tên gọi đó. Thêm nhiều quái vật nữa tràn ra từ trong tiệm *Lỗ Hổng*.

Tôi sẽ biến hình… cái gì? Tôi đang nghĩ gì thế nhỉ?

Sau lưng tụi tôi, bọn Hork-Bajir từ hai phía khu thương xá đang tiến tới gần. Không chỉ theo sau tụi tôi mà chúng đang vây quanh tất cả mọi người, gôm người ta lại thành từng nhóm nhỏ và canh chừng họ.

"Tụi mình làm gì đây?" Tôi la lớn. "Tụi mình không thể đánh nổi bọn đó đâu!"

"Để mình thử xem sao," Rachel nghiến răng nói. Nhỏ rút vũ khí ra khỏi thắt lưng – một trong hai khẩu súng bắn tia mà nhỏ và Jake đã chiếm được. Nhỏ ngoác miệng cười, người rung bần bật bởi một nguồn năng lượng đáng phải dè chừng.

Rút vào trong khu thương xá, bọn Hork-Bajir lần vào góc ở rất nhiều cửa tiệm. Nhưng những người khác vẫn đang hoảng loạn chạy tới chay lui. Có một người có súng. Ông ta bắn một tên Hork-Bajir bên cạnh ổng. Tên Hork-Bajir bắn trả. Người đàn ông cháy xèo xèo rồi biến mất tiêu.

Rachel khai hỏa. Tên Hork-Bajir đó theo chân nạn nhân của hắn.

"Tới chỗ thang cuốn," Rachel nói.

Tụi tôi chạy hướng về phía thang cuốn, nó vẫn còn đang hoạt động. Tụi tôi chạy, nhảy hai bậc một, và rồi, đến chiếu nghỉ chân kế tiếp, gặp một tên Hork-Bajir khác.

Hắn nhào tới! Jake ráng bắn, nhưng tên quái vật ấy đã ở trên người cậu ấy. Jake và tên Hork-Bajir giật lùi lại, đâm sầm vào Rachel và tôi. Tụi tôi lăn tròn, dúi dụi vào nhau trong khi những bậc thang cuốn vẫn cứ tiếp tục đập thịch thịch vào lưng.

Jake làm rớt mất vũ khí nhưng Rachel thì không. Song nhỏ không thể bắn mà không làm tụi tôi bị thương cho được. Tôi thúc hai gót chân mình vào người nhỏ, hét, "Bắn đi!"

Nhỏ bắn.

Chíu!

Tên Hork-Bajir cháy xèo xèo.

Tụi tôi nhổm dậy và leo thang cuốn tới lầu kế tiếp. Thêm hai tên Hork-Bajir nữa!

Chíu!

Rachel bắn. Bọn Hork-Bajir bắn. Thang cuốn xô tụi tôi đâm sầm vào một trong hai tên đang phân rã. Cảm giác giống như bạn chụp phải một sợi dây điện có điện vậy. Tôi giật nảy người, té sóng xoài. Rachel đè lên người tôi. Khẩu súng văng ra khỏi tay nhỏ, kêu lốc cốc trên các bậc thang cuốn. Tôi nhìn theo bất lực.

Cầu thang cuốn để tụi tôi chất thành một đống trên chiếu nghỉ. Jake nhảy bật dậy. Bóng tên Hork-Bajir còn lại trùm lên người cậu ấy. Trông Jake sao mà nhỏ bé quá chừng, yếu ớt quá chừng. Cậu ấy chẳng thể làm được gì.

Tên quái vật sắp sửa tóm được tụi tôi, cướp lấy cơ thể của tụi tôi.

Hình ảnh vũng Yeerk - cái hang tối thui, cái chốn địa ngục - hiện ra trong óc tôi, ấy thế mà tôi chưa từng nhìn thấy nó bao giờ đó nha.

"Tại sao?" Tôi hỏi sinh vật mang tên Hork-Bajir đó khi hắn hiện ra, cơ thể hắn trùm lên hết tất cả ba chúng tôi.

Hắn không trả lời. Thay vào đó, cái đầu của hắn lăn tròn rời khỏi vai đập xuống thang cuốn và nặng nề nảy tưng tưng về phía tụi tôi. Những lưỡi dao trên trán găm xuống nền. Cái đầu ngưng nảy, dựng đứng, im phắc.

Thân hình không đầu của tên Hork-Bajir đổ vật. Nhưng khi nó sụm xuống, có một cánh tay gầy nhẳng cùng với bàn tay nhiều ngón giằng lấy khẩu súng bắn tia từ trong tay cái cơ thể vô hồn Hork-Bajir ấy.

Tụi tôi chạy tới đỉnh thang cuốn. Tại đó, một chú nhân mã lông xanh đang đứng, tay giữ súng. Đó là một anh chàng Andalite.

Anh ta phớt lờ tụi tôi và ngó chăm chăm qua hướng khác. Nhưng lúc này, có thêm ba tên Hork-Bajir sáp tới chỗ ảnh.

Ảnh vụt đuôi. Tên Hork-Bajir gần nhất té xụi lơ. Nhưng còn hai tên khác đã sáp vô sát rạt nên né được cú quất lợi hại đó.

Xoạt!

Hông của anh chàng Andalite bị chém một nhát sâu hoắm. Bàn tay giữ vũ khí rũ xuống oặt oẹo.

Jake bất thình lình lao tới, trượt dài trên nền đá hoa cương bóng lộn, trượt phía bên dưới anh chàng Andalite đang loạng choạng, ráng chụp lấy khẩu súng.

Nhưng mém nữa thì cậu ấy bị bốn vó của anh chàng Andalite và hai bàn chân khủng long khổng lồ của mấy tên Hork-Bajir xéo phải.

Thấy vậy, Rachel lẻn bước ra phía sau lưng một tên Hork-Bajir. Nhỏ mang theo cái đầu lâu đầy dao của tên Hork-Bajir khi nãy. Nhỏ giơ cao cái sọ và nện xuống, mấy lưỡi dao xòe ra. Chúng cắm ngập vào cơ thể tên đồng bọn.

"Áááá!"

Jake giật lấy khẩu súng trong tay anh chàng Andalite, xoay người và khai hỏa.

Chíu!

Một tên Hork-Bajir sụm xuống, cháy xèo xèo, biến mất, kiểu như một miếng thịt chiên vậy.

<Cám ơn bạn,> anh bạn Andalite nói một cách trầm tĩnh.

Tôi cúi gập người nôn thốc nôn tháo.

<Vui lòng đưa tôi khẩu súng,> anh chàng người ngoài hành tinh yêu cầu.

"Không," Jake cấm cẳn trả lời.

<Tôi đang cố sức cứu giống loài các bạn,> anh chàng Andalite nói. <Và tôi mục kích thấy các bạn đã làm mất hai khẩu súng rồi.>

Phập!

Cái đuôi của anh ta vụt như một cái roi. Nó quất trúng bàn tay của

Jake và đánh văng khẩu súng đi. Anh chàng Andalite chụp lấy nó bằng bàn tay lành lặn còn lại.

<Và giờ, là lần thứ ba. Lại một lần nữa, cảm ơn bạn.>

Tôi lắp bắp, "Ax! Ax… Aximi… Ax…" Cái từ ấy nó nằm ngay đó, ngay đầu lưỡi tôi, nhưng tôi không tài nào thốt ra cho trọn vẹn.

Hai con mắt cuống của sinh vật Andalite đó quay ngoắt về phía tôi.

<Chúng ta biết nhau sao?>

"Phải," tôi đáp. Tôi đưa ống tay áo lên chùi sạch cái miệng còn dính mấy thứ còn sót lại sau vụ ói mửa của mình. "Không phải ở đây, theo cách này. Mình không biết làm thế nào nhưng bằng một cách nào đó, phải, chúng ta có biết nhau."

Anh ta dùng một mắt cuống ngó chừng phía sau lưng, nâng cao súng và bắn qua vai. Luồng hơi thoảng táp trúng một tên Hork-Bajir làm cánh tay phải và vai của hắn rã ra. Hắn đổ nghiêng, vắt người ngang qua tay vịn thang cuốn rồi rớt xuống.

"Andalite!" hắn gào.

Hiệu ứng của một cái từ ấy cứ như luồng điện chạy. Bọn Hork-Bajir ở bên dưới tụi tôi, không chứng kiến trận đánh trên lầu hai, ngay lập tức quên phéng mấy tù nhân loài người của chúng.

<Các bạn có thể chạy được bằng hai chân đó sao?> anh chàng Andalite hỏi vẻ ngờ vực.

"Anh bạn ơi," Jake đáp, "chúng tôi có thể bay bằng hai cái chân này nữa kìa."

<Các bạn phải dẫn tôi lên trên mái của tòa nhà này. Khả năng thành công của chúng ta là vô cùng mỏng manh.>

"Theo mình nào," tôi nói. Tôi nhao mình về phía hành lang dùng để chuyển hàng. Lối đó sẽ dẫn lên mái.

Nguyên cả bọn người xấu xa đó đang leo các bậc thang, đám tuôn theo thang bộ, đám ùa theo thang cuốn. Có tên còn cố mà chồm lên bằng cách nhảy choi choi cả 50m theo chiều thẳng đứng mà có được đâu.

Thiệt là khùng điên hết sức! Hổng thể nào tin được là tụi tôi đã gây ra chuyện này. Tụi tôi kiệt sức rồi, tụi tôi chết mất thôi, giống như Marco vậy.

Chưa hết, tôi đang giận dữ! Tôi thấy phấn khích, từ đó tới giờ, chưa lúc nào tôi trải qua cái cảm giác giống như thế. Tôi đã đuổi theo một quái vật ngoài hành tinh cao hơn hai mét và đánh gục hắn! Là tôi đó!

Bu đầy cầu thang hẹp phía trước là một đám sinh vật mà Cassie gọi là Hork-Bajir.

Anh chàng người Andalite nhắm rồi bắn. Một anh chàng thông minh lanh lợi. Ánh xả chùm tia vào đám đông ngay giữa cầu thang chớ hổng phải hai tên đã leo đến đỉnh. Điều ấy làm chậm bước đám đang tiến lên và khiến cho hai tên kia bị xé lẻ.

Tụi tôi phóng qua mặt bọn chúng.

"Kia kìa! Hành lang đó đó! Ngay cạnh tiệm Sam Goody đó!"

Chíu! Chíu!

Tôi cảm thấy sức nóng của tia đạn. *Ha ha ha! Bắn trượt tao rồi nha!*

Nhảy mười bước tới cánh cửa, tôi va mạnh vào nó, rồi ùi lại, sờ soạng núm khóa. "Bị khóa rồi!"

Phập!

Cái đuôi Andalite quất một phát. Một vết rạch hiện ra trên tấm cửa bằng kim loại. Tôi de lại, co chân đá. Cánh cửa bật mở.

Bên trong là một cầu thang sắt. Mười bậc, rồi đến một chiếu nghỉ. Mười bậc và một chiếu nghỉ nữa. Thêm mười bậc tiếp, tụi tôi tới cánh cửa dẫn ra ngoài mái nhà.

"Ax, hoặc tên anh là gì cũng được, bắn nát cái thang đi!" Jake hét.

Anh chàng Andalite ngập ngừng. Tôi cho là anh ta không thích có ai đó bảo phải làm gì. Nhưng Jake nói đúng mà.

Ax hơi đổ người về phía trước và xả tia vào các bậc thang.

Chiiiiiiiiuuuu!

Ánh cứ giữ chặt cò súng cho tới khi khối kim loại vặn vẹo, nổ lụp bụp rồi cháy mất dạng. Tôi phải lùi lại để tránh không cho cặp chân mày của tôi cháy rụi.

Khi tôi ngó lại lần nữa, hai đợt thang đã hổng còn.

Anh chàng Andalite nói. <Khi chúng ta thoát ra ngoài, chúng ta cần phải dứt khoát chạy nhanh khỏi đây ngay lập tức. Có một con tàu, chúng ta sẽ cướp lấy nó.>

"Hả? Nói gì thế?" Tôi buột miệng.

<Đi theo tôi.>

Tụi tôi mở cửa và bước ra khoảnh mái rải sỏi.

Ở ngoải, cách chừng 50 mét, một con tàu màu đen, dáng dấp dữ dằn, rìa nào cũng bén đang ẩn mình gần như ngay phía trên đỉnh của cửa hàng bán dụng cụ nhà bếp và thiết bị gia đình William-Sonoama và cửa hàng bán lẻ quần áo phụ nữ Eddie Bauer.

Tụi tôi bắt đầu chạy, anh chàng Andalite đẫn đầu.

Có một lối đi dốc lên dẫn vào bên trong con tàu. Năm mươi mét, hổng có một tên Hork-Bajir nào lảng vảng, hổng có một tên lính bảo vệ nào luôn. Dĩ nhiên là hổng có rồi, mắc gì mà tôi phải bận tâm kia chớ? Phải ngu tới cỡ nào thì mới có ý định chạy tớ chỗ con tàu ấy kia chớ?

Ngu cỡ tụi tôi nè.

Bốn vó của anh chàng Andalite hất tung mấy viên sỏi. Tụi tôi phóng ngay sau lưng ảnh. Có một thứ gì đó đang tuột xuống lối đi dốc.

Chíu!

Giờ thì hổng còn thứ gì đó trên lối đi nữa.

Tới bên dưới bóng con tàu rồi! Tụi tôi đặt chân lên lối đi dốc. Bọn Hork-Bajir ở phía trên.

Chíu!

Đông hơn nữa! Bọn chúng đang nhắm tụi tôi mà bắn.

"Xung phong!" Tôi hét và bất thình lình lao tới.

Tôi cảm thấy gió phả ra từ cánh tay tên Hork-Bajir khi nó phạt ngang qua tôi. Tôi không bao giờ cảm nhận được lưỡi dao trên khuỷu tay hắn nữa.

Tôi té đập mình xuống nền con tàu làm bằng kim loại gợn sóng, lăn tròn nằm nghiêng một bên. Tôi nhìn thấy những luồng sáng chói lóa và những bóng hình chuyển động, chuyển động chậm dần… chậm dần…

Và ngừng hẳn.

Chương 28: Jake

"Rachel!" tôi gào lên.

Cassie đang kêu gào thảm thiết như không bao giờ có thể ngừng lại được.

Tôi níu Cassie lại, kéo nhỏ về phía tôi, rồi lôi nhỏ xềnh xệch theo tôi. Không thể ngoái nhìn lại. Không thể nhìn những gì đã xảy ra với cô em họ xinh đẹp của tôi.

Chíu!

Anh chàng Andalite đó lại bắn, và bắn. Tôi nhìn thấy một khẩu súng bắn tia trên sàn nhà, một cánh tay đã chết vẫn ôm chặt nó. Tôi gỡ nó ra.

Một tay tôi vẫn ôm Cassie, kéo nhỏ đi cùng tôi.

Chíu!

Tôi cảm thấy mấy ngón tay tôi giật nảy. Một bàn tay của tôi đứt lìa, tôi để mặc nó rớt xuống.

Cassie bốc cháy xèo xèo rồi biến mất. Đơn giản là bốc hơi đi mất.

Tôi trố mắt nhìn vào khoảng trống mà mới giây trước nhỏ còn ở đó. Tôi ngó lom lom vào tay tôi. Tôi đang rên rỉ. Một âm thanh kỳ lạ. Rên rỉ như một con thú bị thương. Chẳng có âm thanh nào phát ra giống con người cả.

<Đi nào!> anh chàng Andalite quát lên.

Tôi nhận ra lúc này mọi thứ đã trở nên yên tĩnh. Những xác chết Hork-Bajir ngổn ngang khắp nơi. Không khí nồng nặc mùi thịt cháy.

Tôi đi theo anh chàng Andalite, bước lụp chụp như người mù, xuống dọc theo những hành lang mờ tối, ngang qua mấy cái cửa sập bằng sắt.

Một cánh cửa mở ra, một cái đầu Hork-Bajir xuất hiện. Hắn trợn mắt lên kinh hoàng. "Andalite!"

Phập!

Anh chàng Andalite tấn công. Giờ tôi nhận ra rằng cái đuôi của ảnh lại bị đau. Nó đang run rẩy, chảy máu, nhưng rất quả quyết.

<Tới cầu trực chiến. Phải tới được cầu trực chiến.>

Ra khỏi hành lang, chúng tôi lọt vào một nơi rộng rãi thoáng đãng hơn. Có rất nhiều màn hình hiển thị dường như đang lơ lửng giữa không trung, không theo hàng lối gì hết. Ba *con rêt* khổng lồ đang đứng bên bảng điều khiển.

Và đứng ngay giữa đám bọn chúng là một người Andalite khác.

Trông già dặn hơn. Khác hẳn.

Anh chàng Andalite tên Ax đứng sững lại. Ảnh lảo đảo như một kẻ say xỉn.

<Visser Ba,> anh ta nói.

<Đúng. Còn mi chắc hẳn phải là cái tên Andalite đã trốn thoát khỏi con tàu Mái Vòm bị bắn hạ. Mi mới can đảm làm sao.>

"Hắn là một trong số đồng bào của anh," tôi lẩm bẩm.

<Không,> anh chàng Andalite nói, giọng có phần mệt mỏi. <Vẻ ngoài có thể bị đánh lừa.>

Anh chàng Andalite nâng vũ khí lên.

Phập!

Sinh vật được gọi là Visser Ba đó tấn công bằng đuôi. Anh chàng Andalite ngơ ngẩn quay đôi mắt chỉnh nhìn chằm chằm xuống phần còn lại của cánh tay mình.

Anh chàng Andalite đang đứng chắn giữa tôi và tên Visser Ba.

Tôi nâng khẩu súng của mình lên...

Visser Ba xông tới...

... bắn.

Chíu!

Trượt rồi!

Phập!

Tôi té rụi cái phịch xuống sàn.

Rồi Cassie bắn.

Chíu!

Cassie á?

Phần thân trên của tên Visser Ba cháy xèo xèo rồi biến mất. Nửa thân dưới giống con hươu đổ nghiêng qua, nằm bất động.

"Không, không, không!" Đó chỉnh là cái giọng nửa mỉa mai, nửa khinh miệt, giờ có thêm có cả giận dữ nữa. *"Cô ta chết rồi mà! Đứa con gái đó chết rồi mà! Quá đáng quá rồi đó!"*

Cassie chạy nhào đến bên tôi. Nhỏ quỳ xuống và đỡ tôi đứng lên.

Anh chàng Andalite chăm chắm nhìn tôi lạ lẫm. Và nhìn Cassie càng lạ lùng hơn.

"*Nó* đang bị đứt," Cassie nói.

"*Nó* là cái gì?"

Nhỏ lắc đầu quầy quậy. "Mình không biết. Mình... mình không biết gọi cái đó là gì. Nhưng *nó* đang đứt rời ra."

Anh chàng Andalite bình tĩnh bắn hạ ba *con rệt* khổng lồ. Rồi anh ta bước tới bảng điều khiển và vài giây sau đã đóng được cánh cửa dẫn lối vào cầu trực chiến.

<Từ từ rồi chúng cũng sẽ phá cửa vào được. Nhưng bọn Yeerk

thiết kế không linh động. Tất cả mọi mệnh lênh đều phải phát ra từ cầu trực chiến. Chúng không hề có bảng điều khiển phụ.>

Tôi ôm chặt Cassie, bàng hoàng không tin vào mắt mình. Tôi đã thấy nhỏ *chết* rồi kia mà. Phải vậy không?

"Chúng ta đang làm gì thế?" Tôi hỏi người Andalite.

<Hiện giờ tôi đang phát tỉn hiệu xin giúp đỡ đến tất cả các hạm đội Andalite.>

"Phe của anh có thể cứu sống chúng tôi được sao?"

<Không,> anh ta trả lời. <Nhưng rất có thể họ có khả năng cứu được loài người các bạn. Những gì chúng ta có thể làm là giúp cho phi đoàn Andalite đến được đây mà ít gặp nguy hiểm hơn mà lại có lợi hơn cho loài người các bạn.>

"Chúng ta sẽ làm điều đó như thế nào đây?"

Anh chàng Andalite không trả lời. Thay vào đó anh ta lệnh cho một tấm bảng trong suốt xuất hiện. Tôi đang nhìn ra bên ngoài và thấy Trái Đất. Tôi có thể nhìn rõ lục địa Bắc Mỹ.

Chúng tôi đã được nâng lên và trôi vào trong quỹ đạo mà bản thân tôi không hề hay biết.

Và rồi, kìa, có một con khỉ đột. Nó tự dưng xuất hiện ở đó. Ngồi chồm hỗm ở góc phòng.

"Ôi, sai hết rồi!" cái giọng giận dữ, rin rít từ đâu đó lại vang lên lần nữa. *"Không phải thế này!"*

"Giọng nói đó là gì?" tôi thắc mắc. "Và con khỉ đột kia làm gì ở đây?"

<Khỉ đột á? Tui là khỉ đột ư? Á, tui là con khỉ đột!>

Marco ư? Giọng của cậu ấy đấy. Vang lên từ ngay chỉnh cơ thể con khỉ đột.

"*Nó* đang tách rời càng lúc càng nhanh," Cassie nói, vẫn nhìn quanh một cách lạ lẫm, như thể mọi thứ nhỏ đang thấy đều không thật. "Ax! Tất cả cái này là gì? Anh là người ngoài hành tinh, chuyện gì đang diễn ra vậy?"

Anh chàng Andalite hơi rúm người lại khi nghe câu hỏi đó. Rồi, rõ ràng là không muốn thừa nhận sự thiếu hiểu biết, ảnh ngập ngừng nói <Tôi không biết.> Ảnh nhìn Cassie với cả hai mắt cuống. <Có lẽ *cô ấy* biết.>

"Tất cả mọi việc đều là một phần của *cái đó*," Cassie gần như thì thầm. "*Nó* đang tách rời ra."

<Đây rồi. Tàu Lòng Chảo của bọn Yeerk,> Ax thông báo.

"Làm gì bây giờ?" tôi hỏi.

<Giờ tôi sẽ nhắm tất cả hoả lực có trên con tàu này — rất nhiều vũ khí cực kỳ hùng mạnh đấy nhé — và tôi sẽ xoá sổ tàu Lòng Chảo và tất cả bọn Yeerk ở trên đó.>

<Trong vòng năm giây nữa...>

<Bốn...>

<Ba...>

Chương 29: Jake

< **H**ai... >

"Ôi, thôi được, thôi được rồi!" cái giọng nói quái gở đó la lên. *"Dừng lại, dừng lại."*

Một thứ, một sinh vật ngoài hành tinh - tôi đoán thế - dù gì cũng là một thứ gì đó, giống một con khủng long một cách kỳ lạ, chỉ có điều nó nhỏ và có bộ da màu mận chín, hiện ra.

Anh chàng Andalite đang ở bên mấy bảng điều khiển bước lùi lại, sẵn sàng bắn hạ tên kẻ thù mới xuất hiện.

Ánh khai hỏa. Tia năng lượng bay được nửa đường về hướng sinh vật ngoài hành tinh đó thì chững lại, đông cứng ngắc. Rất dễ dàng.

"Là con nhỏ đó, đúng không?" cái vật màu mận chín nói, đảo đôi mắt tròn xoe màu xanh lá cây về phía trước. "Nó đã phá vỡ lằn thời gian."

Giờ đây một hình ảnh thứ hai xuất hiện. Nếu như bỏ qua cái ánh xanh xanh lấp lánh, *có thể nói* ổng trông giống một ông già bé nhỏ. Tướng mạo của ổng vậy đó, mặc dầu tôi có cảm giác ổng không phải là như thế.

Sinh vật ấy - ông già ấy - cười lớn. "Không dễ chút nào, phải không Drode?"

"Ông lừa ta, Ellimist," gã Drode cắm cẳn. "Chúng ta đã có thỏa thuận, một thỏa ước. Ông được phép can thiệp vào lằn thời gian ở địa điểm *Falla Kadrat*, còn bọn ta, Chúa tể Crayak và ta, được phép lôi kéo thằng chó nhóc này." Gã xỉa một ngón tay vào tôi.

"Ta vẫn giữ thỏa thuận của mình," người Ellimist đáp. "Ta đã không can thiệp gì vào kết quả này cả. Cô nhỏ đó là một người kỳ lạ. Cô ấy đã đặt lại thời gian. Ngươi đã bất cẩn."

"Con nhỏ ấy là quái vật của tự nhiên!" gã Drode la lên.

Người Ellimist gật đầu. "Phải. Chính thế."

Marco hỏi. "Cái gì đang xảy ra ở đây vậy?" Nó không còn là con khỉ đột nữa. "Tui chắc cú mình chết ngỏm củ tỏi rồi chớ, vậy mà tự dưng lại là con khỉ đột."

"Ồ, ta thấy rồi, ta biết rồi," gã Drode đó nói, làm lơ những lời Marco nói, làm lơ cả đám chúng tôi. "Khôn khéo, cũng như mọi khi há, Ellimist. Sự sắp đặt của ông có *từ trước,* đúng không? Làm sao mà bọn ta lại không thấy được nhỉ? Em trai của Elfangor nè, thằng nhóc con trai của hắn do sự đảo lộn thời gian mà có nè, rồi đứa con gái dị thường ở đây, và đứa con trai của vật chủ của Visser Một nữa chớ? Một nhóm sáu đứa - dự kiến là sáu đứa chọn ngẫu nhiên - hóa ra đã có hết bốn đứa kiểu đó! Ông đã tráo bài!"

"Ta ư?" Người Ellimist cười lớn. "Nếu thế thì ta quả thật rất thông

minh."

Gã Drode phun nước miếng tỏ vẻ ghê tởm. "Ông biết con nhỏ đó là người kỳ lạ. Ông đã biết cô ta sẽ đặt lại được thời gian. Và ông đã biết là cho dù ta có xây nên lằn thời gian nào đi nữa, sự hiện diện của cô ta sẽ dần dần làm nó mất ổn định. Cô ta đã biết ngay từ đầu là thời gian đã bị thay đổi. Cô ta đã cảm nhận được điều đó. Ta đáng lẽ đã kết thúc phép thử này rồi. Ta đã thấy sự xuất hiện bất ngờ, không thể giải thích được của người mẹ, ta đã nghĩ, ồ, chỉ trục trặc chút thôi! Những bàn tay biến hình thành tay cọp. Tất cả những sự phá vỡ nho nhỏ của logic và trật tự. Ta vẫn nghĩ nó có thể gắn kết được."

"Có ai ở đây tỉnh trả lời giùm tôi xem chuyện gì đang xảy ra không?" Cassie hỏi.

Người Ellimist nháy mắt với nhỏ. Và thình lình, xuất hiện ngay trong phòng cùng với chúng tôi, là Rachel và thằng nhóc Tobias, vẫn còn sống.

"Có phải như thế này có vẻ đúng hơn không, Cassie?" người Ellimist hỏi. Nhỏ gật đầu. "Đúng thế, tất cả mọi người. Chỉ có Tobias đáng lẽ phải là..."

Dưới ánh nhìn sửng sốt của tôi, Tobias dường như tan ra, biến đổi, teo nhỏ lại. Trong vài giây, chỉ còn lại một chú chim diều hâu ở ngay chỗ cậu ấy đang đứng.

"Hầu hết mọi sinh vật đều sống hoàn toàn trong lằn thời gian của họ," người Ellimist nói. "Cứ hình dung, nó giống như một con người bị kẹt trong một căn phòng dành riêng cho chính anh ta. Những sinh vật ấy chỉ nhìn thấy những thứ trong bốn bức tường của căn phòng đó. Những sinh vật còn lại... như cô đây, Cassie à, thì có thể nhìn thấy những gì diễn ra ở bên ngoài căn phòng đó, có thể nhìn thấy những căn phòng khác, như thể những bức tường là trong suốt. Cô cảm thấy sự thay đổi. Cô cảm nhận được những điều đó là không đúng. Cô có thể thấy, dù mờ nhạt, nhưng vẫn là có thể nhìn thấy xa hơn, thấy bên ngoài bốn bức tường căn phòng của cô. Cô có thể nhìn thấy *những điều đáng lẽ ra phải là, những nơi cô lẽ ra phải thuộc về*, và hoàn toàn vô thức, cô đã sửa chữa được những mảnh ghép bị tách rời. Để tái tạo lại thời gian như nó *đáng lẽ phải là*. Cô là một con virus trong một phần mềm. Cô đã phá vỡ tác phẩm chuyển hướng thời gian kỳ diệu do Drode ngụy tạo ra."

"Tôi hoàn toàn không hiểu ông đang nói gì," Cassie kêu lên.

"Cô ở *trong* lằn thời gian này, nhưng lại *biết* về một lằn thời gian khác. Điều đó thật kỳ dị. Điều không thể xảy ra. Một trong hai lằn thời gian phải bị phá vỡ. Cô đã khôi phục lại lằn thời gian đúng. Và vì thế, lằn thời gian này sẽ bị phá vỡ thành từng mảnh vụn."

"Các ông là ai?" Tôi hỏi người Ellimist và Drode.

"Hắn là một lão già lừa đảo," gã Drode nạt. "Có những luật lệ cơ mà, Ellimist!"

"Đúng. Và ta tuân theo luật lệ. Ta đã cho phép ngươi tạo ra lằn thời gian thay thế này. Và tại trong lằn thời gian này thì những con người này và người Andalite này đã tiến rất gần đến chỗ xóa sổ sự hiện diện của bọn Yeerk. Chính *Ngươi* đã dừng phép thử đó lại. Không phải ta. Ngươi có thể tiếp tục lằn thời gian này, hay để những người trẻ tuổi này trở về với thời gian thực của họ."

Gương mặt của gã Drode méo mó đi vì căm thù. "Crayak *vẫn* sẽ tóm được *thằng nhóc ấy."*

Gã đang nói về tôi. Thình lình tôi biết điều đó. Tôi biết tôi là ai. Tôi biết tất cả. Một lần nữa tôi lại là chính tôi. Thủ lãnh của hội Animorphs.

Cùng với nhận thức đó là mặc cảm tội lỗi giáng xuống như búa bổ.

Tất cả là lỗi tại tôi! Tôi đã yếu lòng. Tôi đã nói *Có* với Drode. Tôi đã nghe theo hắn. Marco, Rachel, Cassie, Tobias, tất cả đều chết — ít nhứt là trong thực tại này — bởi vì tôi đã yếu lòng và nghe theo lời đề nghị của Drode.

"Có lẽ, Drode. Có lẽ Crayak *sẽ* tóm được cậu ấy," Người Ellimist nói. "Nhưng, rồi lại một lần nữa, có lẽ cậu ấy *sẽ* tóm được Crayak."

Gã Drode biến mất. Cả sáu tụi tôi - hội Animorphs - đứng đó trên chiếc cầu trưc chiến bị hư hại của tàu Lưỡi Rìu với sinh vật gần như hùng mạnh nhứt có tên gọi là Người Ellimist.

"Ít nhứt thì tụi tôi đã thắng trong lằn thời gian này," tôi nói.

Ổng lắc đầu. "Đúng. Nhưng tất cả các cô cậu sẽ chết. Và hàng triệu người khác nữa, trước ngày chiến thắng."

"Tôi đã nghe theo hắn," tôi thì thầm. "Tôi đã nghe theo hắn."

"Cậu đã mạnh mẽ trong một thời gian rất lâu," ổng đáp.

"Lẽ ra ảnh không cần phải mạnh mẽ lâu đến vậy," Rachel giận dữ ngắt lời. "Lẽ ra hổng một ai trong số tụi tôi cần phải thế cả. Đủ rồi nha. Chuyện này đã kéo dài quá lâu rồi nha!"

Tobias nói. <Tôi *sẽ không*, tôi sẽ không làm thế, đúng không? Tôi có thể chưa từng đi theo nhóm Chia Sẻ. Điều đó là sai, không thể nào.>

"Dĩ nhiên là bồ *không* rồi," Rachel sôi nổi khẳng định.

"Người Ellimist, liệu có điều gì tốt đẹp hơn trong lằn thời gian thực của chúng tôi không? Liệu có xảy ra điều gì tốt đẹp hơn không? Liệu nó, có bao giờ chấm dứt không?" Tôi hỏi.

Người Ellimist nhìn tôi. Chỉ mình tôi thôi. Một ánh nhìn, tôi cho là buồn bã và thương hại.

"Nó sẽ chấm dứt," ông đáp. "Nó *sẽ chấm dứt."*

Tôi muốn hỏi ông nhiều hơn. Nhưng tôi biết đó là tất cả những gì tôi có thể được biết.

"Vậy, giờ thì chuyện gì sẽ xảy ra?" Cassie hỏi.

Người Ellimist nắm lấy tay nhỏ và giữ lấy đầy ngưỡng mộ. "Cái gì sẽ xảy ra giờ đây ư? Duy nhất chỉ có cô sẽ nhớ lại cái ký ức mờ nhạt của lần thời gian này mà thôi."

Cassie gật đầu, như thể nhỏ phần nào đã mong ông nói vậy. "Nhưng tôi sẽ chẳng bao giờ nói gì về chuyện này hết. Tobias sẽ không thể biết rằng cậu ấy có lẽ đã trở thành một Kẻ mượn xác tự nguyện. Và Jake sẽ không thể biết rằng cậu ấy đã từng yếu lòng nghe theo lời đề nghị của Drode."

"Cô thật thông minh," người Ellimist nói.

"Đúng, và tôi chắc chắn rằng tôi sẽ không bao giờ muốn biết là tôi đã từng hẹn hò với Marco," Rachel nói thêm.

"Làm sao chúng tôi quay trở lại được?" tôi hỏi. "Làm thế nào chúng tôi—"

Chương 30: Jake

NGÀY KHÔNG

"Cứu tôi với. Tôi lạnh quá."

Là một trận đánh khác. Một nỗi kinh hoàng khác.

Chẳng có gì có thể làm điều đó châm dứt được ư? Lẽ nào không có lối thoát? Lẽ nào tôi cứ bị kẹt hoài trong những trận đánh, chiến đâu, chiến đâu hoài hủy cho đến khi từng đứa bạn tôi tiêu tùng hoặc phát rồ phát dại sao?

Tôi nằm ngửa trên giường. Trừng trừng nhìn lên trần nhà.

"Giúp tôi với. Làm ơn. Tôi lạnh quá."

Vào trong hang đi, Cassie.

Tất cả điều đó để làm gì? Chẳng để làm gì cả. Để làm chậm bước bọn Yeerk, nhưng không bao giờ thắng được. Rồi đến một ngày nào đó, sẽ thua. Không có lối thoát nào ư?

"Luôn luôn có một lối thoát, hỡi Jake Dũng Mãnh," một giọng nói đáp lại. "Chúa tể Crayak của ta đang chìa bàn tay vĩ đại của Người cho mi đó, Jake - Sát thủ giết Yeerk, Jake - công cụ của Người Ellimist à."

Tôi ngồi dậy. Tôi biết giọng nói đó.

Gã Drode đứng cạnh bàn học của tôi. Hắn không to con. Người hắn đổ nghiêng về phía trước như một trong những con khủng long bé nhỏ. Hắn có một đôi mắt độc ác, lanh lợi ngự trên cái đầu giống đầu người. Da hắn màu xanh sậm, hoặc là màu tía gì đó, sậm đến mức gần như đen. Cái miệng giễu cợt của hắn được viền quanh bằng một vệt màu xanh lá cây.

Gã Drode đó là tay sai, là sứ thần, là công cụ của Crayak. Crayak là... Crayak là cái ác. Một sức mạnh quá to lớn, quá hoàn hảo đến nỗi chỉ có Người Ellimist mới có thể kiểm soát được hắn. Một cán cân kinh hoàng: Điều tốt và cái ác kiểm soát lẫn nhau, hạn chế lẫn nhau, đưa ra những thỏa thuận ảnh hưởng đến sự sống còn của toàn hệ mặt trời.

"Cút đi," tôi nói với gã Drode.

"Nhưng mi gọi ta đến mà."

"Về lại với Crayak đi. Hãy để ta yên."

Gã Drode mỉm cười. Gã đứng lên và tiến lại gần hơn. Gần hơn nữa cho đến khi mặt hắn chỉ cách mặt tôi có vài tấc.

"Có một lối thoát," gã Drode thì thầm "Nói *từ* đó đi Jake, và mọi chuyện sẽ không xảy ra. Nói *từ* đó đi Jake, và rồi mi sẽ không bao giờ phải đi qua cái công trường xây dựng bỏ hoang đó. Nói *từ* đó đi Jake, và rồi mi sẽ không biết gì hết cả. Sẽ không có gánh nặng nào trên vai. Nói đi, nói *từ* đó đi."

"Cút ngay," tôi rít lên qua hàm răng nghiến chặt.

"Còn bao lâu nữa thì cô em họ Rachel của mi sẽ bị mất kiểm soát? Mi biết rõ rằng bên trong cô nhỏ đó bóng tối đang trỗi dậy mà. Còn bao lâu nữa thì cái chết sẽ tìm đến với chú chim Tobias? *Một chú chim!* Cậu ta đã từng bao giờ có được hạnh phúc chưa? Còn bao lâu nữa thì Marco buộc phải giết chính người mẹ bị mượn xác của mình? Mi có nghĩ là cậu ta sẽ sống được với điều kinh khủng đó không? Còn bao lâu nữa thì chính mi sẽ giết Tom, rồi sau đó thì cơn ác mộng nào sẽ đến, hở Jake - sát thủ diệt Yeerk?"

"Cút khỏi đây ngay. Chui trở lại dưới đống đá của mi đi."

"Nó sẽ xảy ra, Jake à. Mi biết điều đó. Cái hang đó. Ngày đó sẽ đến. Mi biết cái hang đó là gì, Jake. Mi biết cái hang tối om đó có ý nghĩa là gì. Mi biết tử thần trốn ở đó. Khi cô bé Cassie chết, nó sẽ linh nghiệm như lời mi nói, Jake ạ."

Tôi đưa hai tay lên che mặt.

"Chủ nhân của ta, Crayak đề nghị với mi một lối thoát. Với lòng trắc ẩn của ngài, Crayak vĩ đại đã có một thỏa thuận với cái lão Ellimist ngu xuẩn hay nhúng mũi vào chuyện người khác đó. Crayak sẽ giải thoát cho mi, Jake ạ. Crayak sẽ giải thoát cho tất cả bọn mi. Mọi chuyện sẽ xảy ra đơn giản như thể là lúc đó, tụi mi đã chọn một lối đi khác để về nhà."

Tôi lại thấy khoảnh khắc đó. Trong khu thương xá, thời khắc mà tụi tôi đang phân vân nên quyết định đi đường chính, con đường an toàn, sáng sủa để về nhà, hay đi đường tắt qua khu công trường xây dựng bỏ hoang, và sẽ có cuộc gặp gỡ làm đảo lộn tất cả.

Xóa bỏ điều đó. Xóa bỏ tất cả mọi thứ. Không còn chiến tranh. Không còn nỗi đau, sợ hãi và cảm giác tội lỗi nữa?

"Chỉ cần *một t*ừ thôi, Jake," gã Drode thì thầm. "Không... không, *hai* chứ, ta nghĩ thế. Không nên bỏ qua cả phép lịch sự thế chứ nhỉ. Nói hai từ thôi và mọi chuyện sẽ không xảy ra. Chỉ cần nói hai từ, và rồi mi sẽ không biết gì hết, không có quyền năng gì và cũng không phải chịu trách nhiệm gì nữa cả."

"Hai từ gì?"

"Một từ là *Crayak*. Từ kia là *làm ơn."*

Tôi cần phải nói là Không.

Tôi muốn nói Không...

Tôi muốn...

Tôi mở miệng chuẩn bị trả lời.

"Ồ, quên nó đi. Đừng bận tâm," gã Drode giận dữ nói.

---

[1] Leonardo DiCaprio: Tên một diễn viên Mỹ cực kỳ điển trai, người đóng vai Jake trong phim Titanic.

[2] Adam Sandler: Diễn viên hài Mỹ, có bộ mặt khá là ngố.

[3] Duy ngã luận hay thuyết duy ngã là khuynh hướng triết học duy tâm chủ quan cực đoan, cho rằng chỉ có chủ thể có ý thức là hiện thực không nghi ngờ gì, còn lại tất cả chỉ là tồn tại trong ý thức của chủ thể đó mà thôi.

[4] Cử chỉ của cánh tài xế, ý chửi thề.

[5] Mulder và Scully là tên hai nhân vật chính trong chuỗi phim truyền hình *X-files* (Hồ sơ tuyệt mật) nói về những điều tra của hai nhân vật này – đặc vụ FBI – về những hiện tượng siêu nhiên. Một bộ phim truyền hình nhiều tập rất nổi tiếng và ăn khách ở Mỹ, được trình chiếu từ 10/9/1992 đến 19/5/2002.

[6] Blockbuster là tên của một tập đoàn bao gồm một chuỗi các cửa hàng bán lẻ băng, đĩa phim, trò chơi điện tử nổi tiếng ở Mỹ.

[7] John le Carré: bút danh của nhà văn David John Moore Cornwell (sinh ngày 19/10/1931), chuyên viết tiểu thuyết trinh thám. Ông đã từng làm việc cho cơ quan tình báo Anh MI5 và MI6 vào những năm 1950, 1960.

[8] Howard Stern (tên đầy đủ Howard Allan Stern – sinh 12/1/1954) là phát thanh viên người Mỹ. Ông là người dẫn chương trình Hoaward Stern trên kênh Sirius XM, một kênh phát thanh không bị kiểm duyệt, từ năm 2006. Kênh phát thanh của ông được nhiều người biết đến bởi những lời lẽ phát ngôn và những chương trình mang tính "chơi khăm gây choáng" của mình.

[9] Jenny Jones (sinh 7/6/1946) là một cựu diễn viên tấu hài người Mỹ gốc Canada. Bà là người dẫn chương trình hài mang tên bà *Jenny Jones* từ năm 1991 – 2003.

[10] Tên anh chàng gù trong cuốn tiểu thuyết *Thằng gù nhà thờ Đức bà* của Victor Hugo.

[11] Trong tiếng Anh, bức xạ là Radiation (khi nói, phải phát đến 4 âm: Rei-đi-ây-sân) còn mạch vi điện tử là Chip (khi nói, phát có 1 âm: chip).

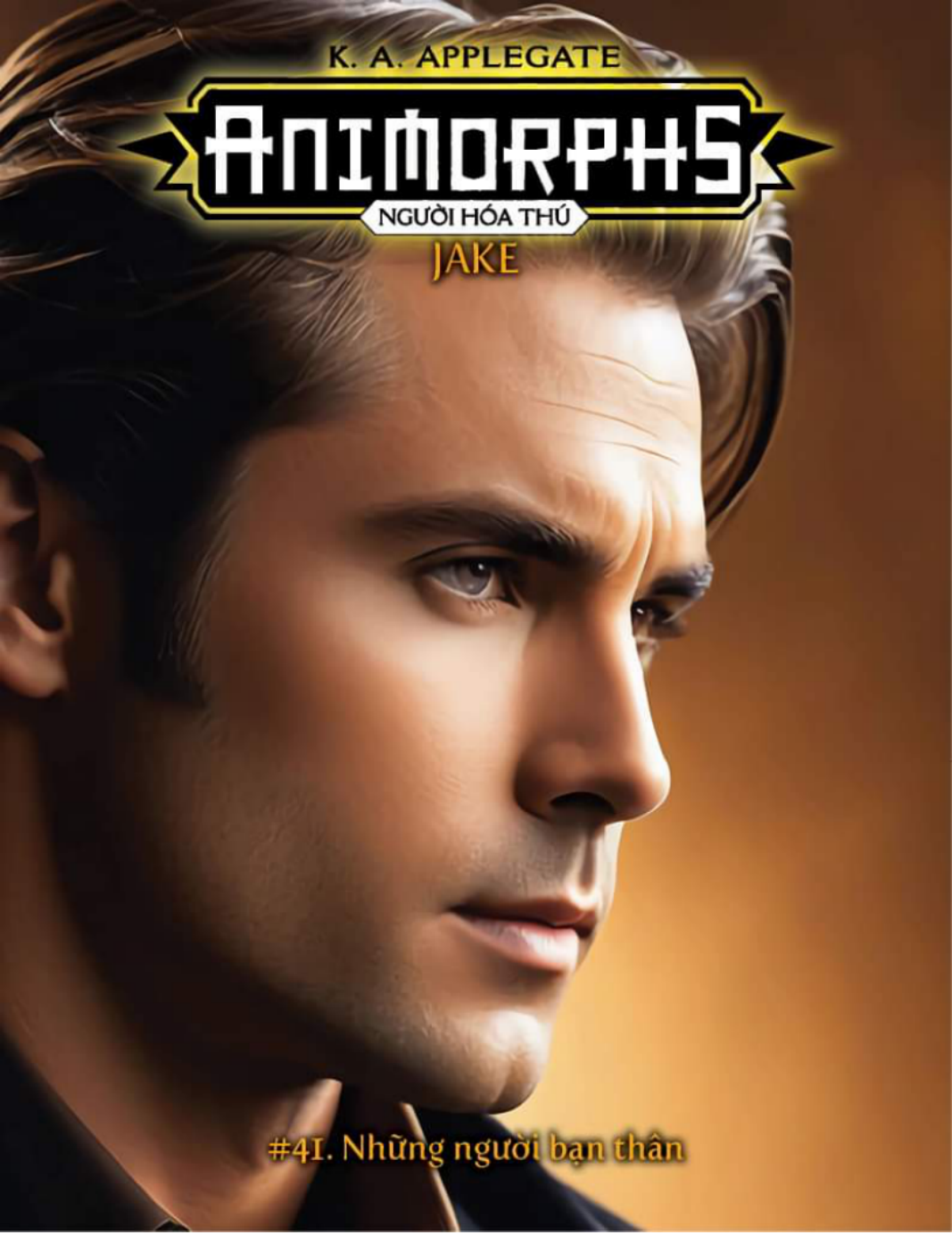
K. A. APPLEGATE
ANIMORPHS
NGƯỜI HÓA THÚ
JAKE
#41. Những người bạn thân

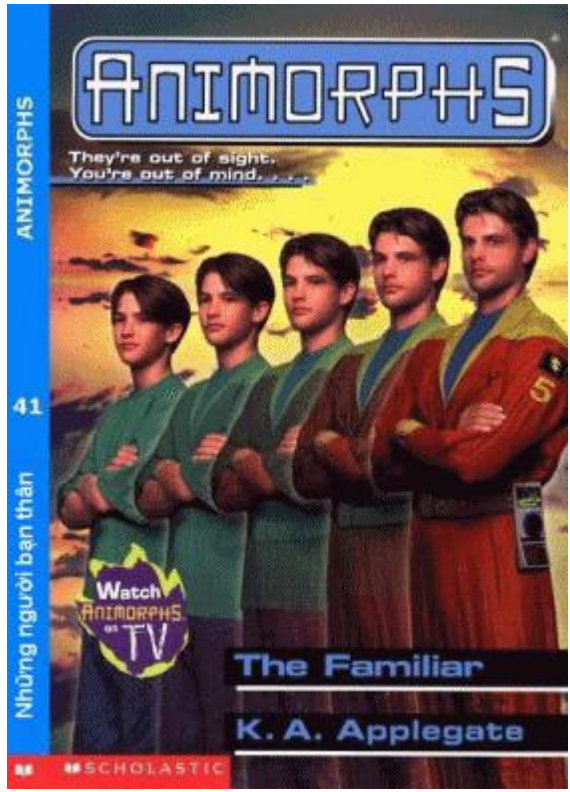
ANIMORPHS
They're out of sight.
You're out of mind.
ANIMORPHS
41
Những người bạn thân
Watch ANIMORPHS on TV
The Familiar
K. A. Applegate
SCHOLASTIC

Tác phẩm: **ANIMORPHS**
Animorphs #41: NHỮNG NGƯỜI BẠN THÂN
Nguyên tác: Animorphs #41 – The Familiar
Tác giả: K.A. Applegate
Thực hiện ebook: ANIMORPHS TEAM
Chuyển ngữ: rylinh
Hiệu đính và biên tập: thaivinhhau, nguoimedocsach
Soát lỗi chính tả: tieukhe
Thiết kế bìa: 4DHN
Chuyển sang ebook: nguoimedocsach
Ebook BB: Cent
Ngày hoàn thành: 22/12/2010
Nơi hoàn thành: Tp. Hồ Chí Minh
ooO TVE Ooo

MỤC LỤC

TÓM TẮT NỘI DUNG TẬP 40
Chương 1
Chương 2
Chương 3
Chương 4
Chương 5
Chương 6
Chương 7
Chương 8
Chương 9
Chương 10
Chương 11
Chương 12
Chương 13
Chương 14
Chương 15
Chương 16
Chương 17
Chương 18
Chương 19
Chương 20
Chương 21
Chương 22
Chương 23
Chương 24
Chương 25
Chương 26
Chương 27
Chương 28

TẬP 40: TÌNH BẠN CAO QUÝ

Người kể chuyện:

Marco.

Nội dung:

Tình cờ trong lúc lướt các kênh truyền hình, Marco phát hiện có một đoạn băng ghi lại hình của một người Andalite. Người lạ. Không phải Ax.

Hội Animorphs tìm đến chỗ mà đoạn băng đã chộp được hình ảnh người lạ đó và tìm gặp được một chiến binh Andalite còn sống sót sau vụ nổ tùa Mái vòm của Elfangor. Đó là Gafinilan. Ông bị mắc chứng bệnh Soola, một loại bệnh nan y thuộc về gene. Ông sử dụng lốt hình biến của giáo sư Henry McClellan để ẩn mình trên Trái Đất, chăm sóc người bạn Mertil-Iscar-Elmand của mình. Anh bạn Mertil là một vecol – từ Andalite để chỉ một chiến binh bị mất lưỡi dao đuôi, đã trở nên vô dụng vì không thể chiến đấu và cũng không thể biến hình được nữa, một chiến binh bị ruồng bỏ nếu sống trên hành tinh Andalite.

Phát hiện Marco biến hình thành người, đấu đuôi với Ax, Gafinilan yêu cầu được gặp mặt hoàng tử của Ax, cứ tưởng đó là một người Andalite trưởng thành. Căn bệnh Soola chỉ có thể chữa khỏi nếu như hấp thụ ADN của một người Andalite khác và biến hình thành người đó. Ông không ngờ hoàng tử của Ax lại chỉ là một thằng nhóc loài người. Mặc dù biết Gafinilan là một chiến binh Andalite tài giỏi, nhưng Jake vẫn quyết định tới gặp với sự hỗ trợ của các bạn trong nhóm. Hội Animorph buộc Gafinilan nói hết mọi sự thật về ông, về Mertil, rồi cùng với Gafinilan cứu Mertil khỏi tay Visser Ba.

Kết thúc tập là một suy nghĩ mới, dù chỉ là thấp thoáng, của Ax về vecol; là một lời nhắn nhủ của linh nhỏ Marco với người bạn mới Mertil.

Nhân vật quan trọng:

Hội Animorph: Jake, Marco, Rachel, Cassie, Tobias, Ax

Những loài thú mới được thu nạp:

Jake:

Marco: Ong mật

Rachel: Ong mật

Cassie: Ong mật

Tobias: Ong mật

Ax: Ong mật

Những lốt hình được sử dụng:

Jake: Cọp Xibêri, Chim ưng peregrine

Marco: Cú sừng, Ó biển, Ong mật, Khỉ đột.

Rachel: Ong mật, Đại bàng đầu bạc, Gấu xám, Voi Phi châu.
Cassie: Ong mật, Ó biển, Sói
Tobias: Ong mật.
Ax: Người, Diều mướp phương Bắc, Ong mật.

Chương 1

Bụp!

Rầm!

Tôi dộng tên Hork-Bajir rầm rầm vào khối bê tông, rồi dùng hai bàn chân cọp bự chảng đầy móng vuốt của mình ghim chặt hắn trên vách tường của tầng hầm lửng.

Cặp mắt của hắn cháy rực ánh nhìn căm hận. Khuôn mặt hắn vẹo vọ khủng khiếp khi hắn ráng sức chống cự, nỗ lực đến tuyệt vọng rút ra cho bằng được cái đuôi bị kẹt ở phía sau lưng.

Tôi vươn người rướn tới chỗ hiểm nơi cổ họng hắn, ngoạm lấy và xé toang.

À mà, tôi tên là Jake.

Tôi không thể nói gì nhiều hơn thế, vì như họ của tôi hay nơi tôi sống chẳng hạn. Tôi cũng không thể tiết lộ tôi học trường nào luôn. Điều mà tôi có thể cho các bạn biết, ấy là: Trái đất đang bị xâm lăng bởi những con sên ký sinh có tên là Yeerk. Các bạn vẫn đang nghe tôi nói đấy chứ? Khó mà tin được chuyện đó hả? Nghe nè, loài người dường như là những cơ thể vật chủ mới nhất, được bọn chúng khoái nhất đó nha. Mỗi ngày, chúng chiếm hữu hàng ngàn cơ thể con người, biến họ thành nô lệ. Chúng uốn mình chui vào đầu họ qua đường lỗ tai, bao bọc cơ thể chúng quanh bộ não của họ. Chúng lật mở những ký ức, những ước mơ của bạn. Và rồi chúng tiếm quyền bạn. Bạn không thể tự quyết định được bất cứ hành động nào của bản thân, kể cả là việc nháy mắt. Bạn cứ hình dung hộp sọ của bạn giống như một cái nhà tù, và bạn, bạn bị giam cầm ngay trong cái đầu của chính bạn, không có lối thoát.

Các bạn của tôi: Marco, Rachel, Cassie, Tobias, Ax – người ngoài hành tinh và tôi là lực lượng kháng Yeerk duy nhất trên Trái đất. Vậy là lúc này đây, hẳn bạn đang tự hỏi, "Làm sao mà sáu đứa trẻ ngăn chặn được cuộc xâm lăng toàn bộ Trái đất kia chứ?" Câu hỏi hay lắm. Phải, tụi tôi đã được trao cho một thứ quyền năng có thể biến thành bất cứ một con vật nào sau khi tụi tôi chạm tay vào người nó. Tụi tôi thâu nạp ADN của con vật ấy rồi biến hình thành nó. Công nghệ của người Andalite đó là một món quà mà anh trai của Ax – ông hoàng Elfangor đã trao tặng cho tụi tôi trong giờ phút lâm chung, sau khi con tàu của ông bị rớt xuống Trái đất và trước khi ông bị sát hại.

Vậy đó, dù sao đi nữa thì cũng chỉ có mình tụi tôi là đang đánh trả lại bọn Yeerk mà thôi. Tụi tôi có thể làm chậm chân bọn chúng lại được một chút, nhưng việc duy trì cuộc chiến đấu ngày càng trở nên khó khăn và việc tổ chức các trận đánh liên tiếp thì chẳng dễ dàng tẹo nào.

“Hhhhhhrrrrrooooowwwwrrrrrr!” Tôi gầm gào.

Tên Hork-Bajir loạng choạng và tôi lao mình về phía trước. Trượt rồi! Cái đuôi của hắn đã được giải phóng, vung lên và chém!

Nó khoét một lỗ tròn ngay dưới hông của tôi!

Tôi nhìn xuống, choáng váng và bất lực. Nội tạng *của tôi,* ở trong ổ bụng *của tôi,* giờ đang tuôn ào ra ngoài! Tôi sững người mất một giây. Và một giây đó là quá dài, đủ thời gian cho hắn hẩy tôi chúi người xuống đường ống nước mà…

Xxxxxxèèèèooooo!

<Ááááá!>

Lông tôi bốc khói, da thịt tôi phỏng rát!

Dòng adrenaline bật tanh tách xuyên suốt lồng ngực tôi như một ngọn roi quất. Tôi lại bật dậy, mặt đối mặt với tên Yeerk chiếm hữu cơ thể Hork-Bajir.

Đây chính là một cơ hội mà tôi có thêm được để chiến đấu với tên này.

Đột nhiên ánh sáng chói của khung cảnh dường như giảm xuống.

Không được mắc sai lầm. Ruột gan phèo phổi của tôi vẫn đang tuôn trào ra từ trong ổ bụng. Sự kiệt sức vẫn đè trĩu trên hai vai tôi giống như một phiến đá granit nặng chịch. Nhưng tôi đang ở trong một tình thế mới, hoặc là hắn, hoặc là tôi.

Móng vuốt chĩa ra, những chiếc răng lóe sáng, tôi chồm tới.

Huych!

Liệng hắn đập vô tường.

Huych!

Dúi hắn xuống nền bê tông. Hộp sọ của hắn va cộp cộp.

Huych!

Cái đuôi của hắn thõng thượt. Cặp mắt hắn trở nên lờ đờ, rồi trợn ngược. Hắn rên rỉ yếu ớt rồi cả thân người hắn đang tựa tường cứ thế trượt dài xuống.

Tụi tôi đang ở tầng hầm thứ ba – một tầng hầm tối thui nằm dưới một tòa nhà cao chọc trời ở khu trung tâm thương mại. Những đường ống dẫn nước và khỉ chạy sát rạt trên đầu. Bạn có thể nghe thấy tiếng la hét, gầm gào vang dội từ sàn lên đến trần, từ vách tường này vọng qua vách tường kia. Tôi lăn tròn một vòng. Và chỉ đến lúc ấy tôi mới thấy mọi việc tệ hại khủng khiếp đến độ nào.

Tụi tôi bị áp đảo hoàn toàn về quân số.

Một mình Cassie chiến đấu với hai tên. Marco, một chọi bốn.

Tôi phải tới giúp tụi nó!

Nhưng tôi vấp phải một chướng ngại sống. Năm tên Hork-Bajir thiện chiến, dao gươm lĩa chĩa giống như những cây súng bắn đá đang áp sát tôi giống như những bức tường của một căn phòng đang nghiêng đổ vậy.

Ở cách bọn Hork-Bajir một quãng là cái gì đó trông giống như…

một thứ mà *tôi hy vọng* là một cánh cửa thoát hiểm. Một cánh cửa cuốn cách xa chừng 10 mét, đối diện với cầu thang.

<Mọi người ơi! Ra khỏi đây ngay, nào! Lại phía chỗ cánh cửa nha!> Tôi hét váng, nhưng những tiếng la hét khác cùng với những tiếng đổ vỡ đã át hết mệnh lệnh tôi mới ban.

<Thêm quân từ cầu thang đổ xuống kìa! Bọn Taxxon đó! Tui ngửi thấy mùi của bọn chúng!> Thằng bạn thân của tôi, Marco, nói. Tất cả những âm tiết run rẩy mà nó vừa thốt ra cho tôi biết nó đã sức cùng lực tận rồi.

Tôi thoáng nhìn thấy Rachel, nhỏ đang tập tễnh đi hướng tới cầu thang, nơi đội quân tiếp viện thiện chiến đang tràn xuống. <Nào, tới đây!> Giọng nhỏ lập bập. Máu phun ra từ nhưng vết rạch ở quanh hai mắt nhỏ, khiến nhỏ không thấy đường. <Bọn chúng ở đâu?> Hai bàn tay gấu xám của nhỏ chém điên cuồng.

<Rachel, không!>

Ba tên Hork-Bajir tấn công, dồn nhỏ chạy ngang qua căn phòng hệt như đang đuổi theo chặn cầu thủ đang giữ bóng trong một trận bóng bầu dục vậy.

"Tseeer!"

Tobias vút tới, nhào tới, móng vuốt chĩa thẳng ra phía trước. Một tên Hork- Bajir té rụi, hai tay bưng mắt. Cassie quặp chặt gót chân của một tên khác giữa hai hàm răng như bẫy thép của nhỏ mà giật qua giật lại.

Rachel vẫn cần giúp đỡ.

Tôi thụt lùi mà lòng thấy bồn chồn. Tôi bị bao vây, rào cản Hork-Bajir đang tiến lại gần tôi, tách xa tôi ra khỏi đám bạn. Mông đít tôi đụng vô vách tường bê tông.

Tôi nhào tới, rống vang. Ba trăm năm mươi ký trọng lượng cùng với những móng vuốt chuyên cấu nát và những chiếc răng chuyên giằng xé. Sức mạnh tuôn trào như nước chảy. Tốc độ lanh lẹ. Một con cọp đực vùng Xibêri, loài mèo lớn nhất trên hành tinh.

Nhưng tiếng gầm của tôi vọng ngược trở lại lộ rõ bản chất. Tôi nghe thấy sự tự tin giả tạo. Tôi phát hiện ra trong đó sự tuyệt vọng.

"Ghafrash nyut!" một giọng nói lúng búng cất lên. "Chết này!"

Tên Hork-Bajir gần nhất quăng mình tới, ánh dao sáng lấp lóa.

Miệng ngoác rộng, tôi chồm tới. Những chiếc răng nanh của tôi phập sâu vào trong thịt, xuyên qua cả lớp da cứng quèo, dày cui như áo giáp sắt của hắn.

Hắn giật ngược người và té rụi dưới sức nặng của tôi. Tôi lăn mình ra xa, đập mạnh cơ thể xuống nền nhà. Tai phải của tôi! Vẫn còn vướng trên lưỡi dao cổ tay của hắn! Tai tôi đã bị xén ngọt!

Thêm hai tên nữa lao vào tôi. Không còn một ý niệm nào gọi là chiến thắng hiển hiện trong trí óc tôi nữa. Giờ đây, đơn giản chỉ còn là chiến đấu như một kẻ mất trí. Một lưỡi dao ghim vào chân sau bên

trái của tôi… *Tập trung nào, Jake. Phải sống sót.*

PHẬP!

Một lưỡi dao đuôi bổ dọc không khí trên đầu tôi. Lông xanh.

Là Ax.

Phập, phập, phập!

Hai kẻ tấn công tôi sụm xuống và đổ vật trên nền nhà. Tên thứ ba thét lên rồi khuyu trên hai gối.

<Hoàng tử Jake, nếu như chúng ta không rời khỏi đây ngay bây giờ, chúng ta sẽ không bao giờ thoát khỏi chốn này.>

Có cái gì chuyển động.

<Ax!> Tôi la. <Ép người xuống sàn!>

Ax hụp xuống. Xác của một tên Hork-Bajir dao gươm đầy mình bay rít qua không khí.

Kế đến là một tiếng loảng xoảng chói tai của kim loại rồi tiếng xèo xèo.

Xxxxxxìiiiiii!

Một đường ống dẫn hơi bị nứt! Sẽ có một vụ nổ hơi! Một màn khói hơi nước sôi lục bục dưới áp suất cao lan khắp sàn nhà. Nó loang rộng ra khắp phòng, phủ quanh tất cả mọi người, mọi vật. Mọi sự trở nên rối mù.

Bây giờ hoặc không bao giờ.

<Nào!> Tôi ra lệnh. <Rút ngay!> Không thể nhìn thấy gì quá ba phân ở trước mặt cả. Đám mây hơi nước sôi làm da tôi, hai mắt và cổ họng tôi bỏng rát. Ngạt thở vì hơi nước, lấy cơ thể mình rà soát bọn Hork-Bajir, tôi chạy tới cánh cửa nhà đề xe và xô mạnh cái cơ thể bành ki bê bết máu của mình vào tấm bảng điều khiển bằng độ nhạy trọng lượng. Cánh cửa bắt đầu nhúc nhích kêu cót két và hé mở, thoạt tiên là nâng lên chừng có ba phân, rồi tăng dần tốc độ nâng. Tấc rưỡi, ba tấc, bốn tấc rưỡi.

Cassie vặn mình thoát ra ngoài qua khe hở. Rồi đến lượt Ax, Tobias.

<Tao sẽ giết chết chúng mày!> Tiếng của Rachel. Hung hăng như bị ai đó ám vậy. <Bỏ tay bồ ra khỏi người mình đi, Marco! Mình sẽ giết chết chúng nó! Tao sẽ giết chết chúng mày!>

<Đóng cửa lại đi Jake!> Marco gầm lên. <Bọn chúng kéo quân từ trên cầu thang xuống nữa kìa!>

<Marco, Rachel, ra khỏi đây mau!>

<Tụi mình không thể. Rachel… không thể bỏ nhỏ lại được. Bồ hãy cắt đuôi bọn Yeerk ngay, nếu không sẽ quá muộn đó!> Nó hổn hển, nói không ra hơi, nhưng vô cùng kiên quyết. <Tụi này sẽ tìm ra được lối thoát khác.>

Một tên Hork-Bajir từ trong đám mây hơi nước ló dạng. Hắn trông thấy tôi và tăng tốc chạy. Hôm nay, rõ ràng là Mẹ Thời gian không ủng hộ tụi tôi.

Mất cả hội hay mất hai người?

Tôi hụp mình và lăn người qua bên dưới cánh cửa, nhổm dậy và đập bể hộp kính chứa cầu dao đóng cửa khẩn cấp của cả tòa nhà. Tôi gạt cầu dao.

Tôi có được một lựa chọn nào khác không? Đó là lựa chọn nào vậy?

Cánh cửa lạo xạo ngừng nâng, chựng lại rồi đổi hướng, hạ xuống giống như một máy chém chậm rãi mà chắc chắn. Cặp mắt sói của Cassie dán chặt vào tôi.

<Bồ đang làm gì thế? Bồ không thể nhốt hai bồ ấy trong đó. Bồ không thể bỏ rơi họ được!>

Chương 2

Tên Hork-Bajir đơn độc rạp mình xuống và trượt qua bên dưới cánh cửa. Tôi túm chặt hắn, bằng miệng và bằng móng vuốt. Chúng tôi lăn lộn. Cảnh tượng ấy giống như một mớ quần áo bùng nhùng trong máy sấy cùng với cỡ 10 con dao làm bếp sắc bén vậy.

Tôi tận dụng trọng lượng cơ thể, răng nanh – những sức mạnh cuối cùng của bản thân mà vật lộn. Khi những thớ thịt của hắn trở nên uể oải, xuôi xị, tôi lăn mình tách ra khỏi hắn. Cánh cửa cuốn gần như đã đóng hẳn.

Tôi nhìn qua khe hở nhỏ tí ấy, và, như một phép lạ, chú khỉ đột Marco bước ra từ trong đám mây mù hơi nước. Nó kéo lê theo Rachel đang gầm gào, quơ quào. Phía sau hai đứa nó, cách khoảng chừng 2 mét, là một tá bọn Hork-Bajir.

Ax túm lấy một thanh ống nước và chèn nó vô giữa cánh cửa với sàn nhà. Bánh răng truyền động kêu rền rĩ và quay chậm lại như rùa bò.

Thế rồi, thanh ống nước bắt đầu oằn cong.

Cassie hét váng.

Cánh cửa kim loại kêu lạo xạo hạ tiếp xuống. Khi nó chỉ còn cách sàn nhà chừng một tấc thì có những ngón tay dày cui, đen thui nắm lấy, bao quanh gờ dưới cánh cửa. Và với một sức mạnh không thể tưởng tượng nổi, Marco nâng nó lên, dùng sức ủn Rachel qua. Nhỏ là một đống thịt bèo nhèo bê bết máu.

Marco ngừng nâng, bò qua bên dưới cánh cửa và rút thanh ống nước. Bốn tên Hork-Bajir chúi người lao tới khe hở. Chúng trượt, va vào nhau và tới được đến bên cánh cửa vừa lúc…

RẦẦM!

Cánh cửa đóng sập xuống. Không một tên Hork-Bajir nào chui qua được mà còn toàn thây cả.

<Hoàn hình!> tôi hét.

Tụi tôi phóng lên con đường dốc xoắn ốc dùng làm nơi đậu xe.

Tôi vừa chạy vừa hoàn hình. Những lớp lông màu cam, màu trắng, màu đen và những dải lông hẹp màu đỏ của tôi mỏng dần thành một sợi tơ mảnh rồi biến mất. Đuôi tôi teo quắt lại biến thành đốt xương cùng. Ruột gan phèo phổi đang lủng lẳng nơi thắt lưng giờ tuôn vô ổ bụng trở lại.

Xương đổi chỗ, sắp xếp lại khiến tôi chỉ còn trụ bằng hai chân sau. Tôi vấp và loạng choạng tựa vào tường. Hai chân trước của tôi teo lại và biến đổi thành hai cánh tay người. Hai chân sau giãn dài ra, hai bàn chân thu nhỏ lại, những ngón chân cọp biến thành ngón chân và ngón tay người.

“Hãy chuồn khỏi đây thôi!”

Tụi tôi đều đã hoàn hình xong xuôi, đã an toàn đề lên đến hè đường. Tụi tôi phóng hết tốc lực, hổn hà hổn hển, chạy dọc theo hàng xe hơi đang đậu, vụt qua mặt một người, mặt ngơ ngác khi thấy một con diều hâu và năm đứa trẻ bận những bộ đồ bó sát te tua ào ra đường.

Đó là một con đường tấp nập trong khu trung tâm.

“Coi chừng!”

Bim! Bim!

Các tài xế bấm còi inh ỏi. Xe hơi dồn lại thành một cục.

Tôi nhảy giật lui lại vào khoảng trống giữa hai chiếc xe hơi đang đậu bên lề đường. Rachel và Marco thì chạy ùa lên hè.

“Cassie!”

Nhỏ đang đứng sững ở giữa đường.

Tôi chạy ngược trở lại đường, chui vào giữa các làn xe. Một tay tài xế mở cửa, giơ nắm đấm lên dứ dứ và rủa. “Đồ dị hợm! Một đám không ra gì…”

Tôi tóm lấy tay Cassie, kéo giật nhỏ thoát ra khỏi luồng đường xe chạy và chạy lắt léo tới con hẻm mà Marco và Rachel đã quẹo vô. Ax theo sau tụi tôi.

“Cassie!” Tôi lắc mạnh người nhỏ. Nhỏ bừng tỉnh.

“Bốn tên,” nhỏ nói giọng áy náy. “Mình, ở dưới đó, có lẽ đã giết chết bốn tên, mà hình như là năm tên.” Nhỏ kiếm tìm mắt tôi, sự điềm tĩnh thường ngày của nhỏ vỡ òa. “Jake!” Nhỏ thì thầm. “Làm sao mình có thể sống chung được với điều này đây?”

Tôi nhẹ nhàng đẩy nhỏ đi dọc theo con hẻm, kêu nhỏ im lặng và ngoái cổ ngó chừng phía sau. Bọn Yeerk có thể vẫn còn đang lần theo dấu tụi tôi.

“Càng ngày tụi mình càng giống chúng, phải không?” Nhỏ khăng khăng. Những giọt nước mắt tràn qua bờ mi của nhỏ. “Jake?”

Tôi không còn sức để trả lời câu hỏi của nhỏ. Phải nghi vấn, phải đánh giá nội quan rồi phải phân tích. Chỉ là tôi không còn sức để làm mấy việc ấy.

“Không phải,” tôi trả lời dứt khoát.

Tại sao nhỏ lại làm thế? Vào ngay lúc này? Ừm, tôi nhớ, tụi tôi vừa mới nói chuyện với nhau qua điện thoại rất thân mật mà. Tụi tôi đã phải bỏ dở nhiệm vụ và giờ đây lối vào vũng Yeerk mới sẽ được mở ra theo đúng lịch trình. Nhưng tụi tôi đã trải qua hàng trăm trận đánh nhưng chưa bao giờ tụi tôi phải dùng đến bạo lực, phải tàn nhẫn như lần này.

Cassie bắt đầu khóc, gần như không thành tiếng. Tôi biết, nhỏ muốn nói rằng mọi việc đã qua, nhỏ muốn vượt qua được sự hoang mang mà tất cả tụi tôi đều cảm thấy sau mỗi trận đánh và nhỏ cần có tôi giúp nhỏ.

Nhưng tôi không lại gần nhỏ.

Marco và Rachel ở xa phía trước, vẫn trong con hẻm.

"Bồ lầm rồi!" Rachel, vẫn còn đang nổi xung, la lớn. "Mình có thể hạ gục tất cả bọn chúng." Nhỏ thụi mạnh một đấm vào thùng rác hiệu Dumpster. Marco giơ chân đá, thậm chí còn mạnh hơn nữa.

"Máu tràn vào mắt bồ, bồ thậm chí còn không nhìn thấy đám quân tiếp viện đang ùa từ trên cầu thang xuống. Bồ hành động cứ như một con ngốc. Điên rồ, ích kỷ, không còn chút sức lực nào…"

"Bình tĩnh nào," tôi bước vào đứng giữa hai đứa, dàn hòa – đúng như một thủ lãnh phải hành xử. Marco không thèm nghe.

"Bồ mém nữa là tiêu rồi, Rachel." Mặt Marco ửng đỏ vì quá sức và vì thất vọng. "Bồ hổng học được *bất cứ điều gì* sao? Bồ đặt tất cả mọi người vào trong vòng nguy hiểm khi cứ lao đầu trở lại đánh đấm trong lúc Jake đã ra lệnh rút lui. Tụi này hổng thể lúc nào cũng phục vụ cho nhu cầu cá nhân của bồ, cái nhu cầu muốn đập dập đầu ấy đâu nha."

"Nhưng cho tới lúc mà tụi mình vẫn tuân thủ theo kế hoạch hành động đúng đắn của Marco, mọi việc vẫn ổn mà?" Nhỏ nhặt một lon nước không và liệng nó dọc theo con hẻm. "Marco anh dũng có thể chỉ cần…"

"Nè, quên cái chuyện mình cứu bồ lần sau đi nha!"

"Mình đã bảo là *bình tĩnh* cơ mà!" Tôi quát.

Có một tiếng huýt gió đột ngột vang lên ở phía bên kia thùng rác lớn. Ngay lập tức, cả đám tụi tôi trở nên căng thẳng.

Một thằng nhóc, khuôn mặt đẹp kỳ lạ ló ra từ một góc thùng rác.

Rachel bật cười.

Đó là Ax, trong lốt người.

"Tôi không nghe thấy Tobias thông báo gì cả," Ax nói với tôi.

"Thử lại lần nữa đi. Hỏi cậu ấy xem tụi mình có an toàn chưa."

Tôi ngẩng lên nhìn mảnh trời khuya vắt dọc theo con hẻm nhỏ. Bóng dáng một con chim săn mồi bồng bềnh trên đó rồi mất dạng sau một tòa nhà kính cao ngất.

"Ồ, thiệt là tuyệt! Một anh chàng thiệt là tuyệt! Vậy là bồ hổng nhắc nhở gì tới giờ giấc rồi nữa hả?" Marco bước vòng ra phía sau thùng rác và bắt đầu biến hình. "Tui về nhà đây."

Tôi vẫn tiếp tục nhìn lên bầu trời tối đen. Rachel, đã biến thành đại bàng đầu bạc, nâng mình nhảy lên đống gạch. Tôi biết nhỏ sẽ bay theo Tobias. Kể từ khi bị một tên phó-visser giam cầm và tra tấn, Tobias không còn như xưa nữa. Cậu ấy dành thời gian để cô độc một mình nhiều hơn trước. Lãnh đạm và chán nản.

Không hay chút nào.

"Hoàng tử Jake," Ax nói. "Tối nay, chúng ta có nên họp mặt ở nhà kho và ráng thử thực hiện nhiệm vụ này thêm lần nữa vào ngày mai không?"

Tôi thở dài. Những cơn nức nở của Cassie giờ đã trở nên đứt quãng. Đang ngồi thụp trong bóng tối che lấp bởi đống thùng cạc-tông, nhỏ đứng dậy, chậm rãi bước hướng ra ngoài đường lớn.

"Mình không biết, Ax à." Tôi nói, dõi theo bước chân Cassie. "Bồ giúp mình một việc được không? Bồ đảm bảo giùm mình rằng nhỏ sẽ về đến nhà an toàn được không?"

Chương 3

Một mình tôi bay hướng về nhà.

Tôi hoàn hình trên một cái cây ngay sân trước. Tôi biết thế là ẩu vì quá gần nhà, và vì hầm bà lằng đủ thứ khác nữa, song tôi quá kiệt sức rồi. Khi tôi buông mình xuống bãi cỏ, hai cẳng chân tôi mềm oặt.

Tôi lê hai bàn chân trần trên con đường lát sỏi dẫn vào nhà. Sỏi đâm vào gan bàn chân nhoi nhói. Đèn ngoài cửa bật sáng. Những ngọn đèn khác trong nhà cũng tỏa ánh sáng ra ngoài.

Đặt tay lên nắm cửa, tôi ngừng xoay và liếc nhìn lại mình từ trên xuống dưới. Quần soọc thun bó sát và chiếc áo thun ôm chặt cơ thể. Tôi trông giống như một kẻ được cấp giấy chứng nhận của chương trình truyền hình quảng cáo cho Tae Bo[1] vậy. Tôi có giấu bộ đồ bình thường của mình trong nhà để xe. Tôi cần phải thay đồ.

Nhà để xe… sao dường như nó xa quá đỗi. Tôi mệt quá rồi, các bắp thịt của tôi đau nhức…

Tôi đẩy cửa mở ra. Không thèm bận tâm đến quần áo thông thường nữa. Ba mẹ tôi, nếu có nhà, chắc chắn sẽ chỉ cho rằng bộ đồ biến hình này của tôi là một kiểu mốt mới – một dạng mà Rachel nghĩ ra ỉ mà. Ừm, nhỏ nói bộ đồ này được cắt may chiết ben hay đại loại thế.

Anh trai của tôi, anh Tom với một con sên Yeerk ở trong đầu, sẽ không bao giờ mua một bộ đồ như vầy.

Nhưng Tom không có nhà. Tối nay thứ sáu có nghĩa là ảnh đang ở chỗ nhóm Chia Sẻ - một tổ chức bình phong của bọn Mượn xác.

Tôi mở tủ lạnh, chụp lấy một miếng bánh pizza ăn dở và lèn vào miệng. Tôi rời bếp, leo cầu thang vào phòng ngủ. Một, hai, ba… Tôi có thể cảm nhận được rằng đầu tôi đang ngả xuống gối, chìm sâu vào trong giấc ngủ. Những giấc mơ sẽ đến. Không phải ác mộng, mà chỉ là những giấc mơ về…

"Jake?"

Đầu tôi giật cục. Một mẩu vỏ bánh pizza mắc ngang cổ họng tôi.

Tiếng gọi lớn và chế giễu. "Chân trần ư? Chú mày đạp xe bằng chân trần ư? Vào ban đêm ư?"

Đó là Tom. Ảnh đứng ngay trên đỉnh cầu thang. Cao lớn và tự tin. Ảnh đang chặn ngang lối đi của tôi. Vậy là có thể luận ra rằng buổi họp mặt nhóm Chia Sẻ tối nay thật chóng vánh.

Tôi ho khù khụ, ráng khạc mẩu vỏ bánh mắc trong họng ra.

"Chào," tôi nói, cố gắng ép mình nở một nụ cười nửa miệng. "Em, ừ… em qua nhà Marco. Coi đá banh. Em thấy lố giờ và, ừm, đội Detroit ghi bàn, Marco nhảy cẫng lên, và hất tung nguyên một chai Pepsi làm quần jean và giày của em ướt sũng. Em bỏ lại đó cho nó

giật."

"Vậy hén?" Tom nói, những vết nhăn trên mặt giãn ra. "Được lắm, trông chú mày khá là ngố. Nhưng thế cũng chả khác bình thường bao nhiêu, phải không?" Giờ thì ảnh đang nở nụ cười tự đắc.

"Thế nào cũng được," tôi phóng ào lên những bậc thang còn lại và thụi ảnh một đấm ngay bụng, theo cái kiểu mà một thằng em thường làm trong hoàn cảnh ấy.

Ảnh té ra sàn, giả bộ đau đớn, nhưng lại ngáng chân khiến tôi vấp té ngay khi tôi bước vào phòng mình.

Tụi tôi phá lên cười.

"Em sắp va xuống sàn rồi nè," tôi nói, lấy lại thăng bằng. "Em chịu thua."

"Ừ, tốt." Ảnh quay đầu về lại phòng của ảnh. Ảnh có để ý gì không ta? Ảnh có tin những lời dối trá mà tôi dùng mỗi lúc một nhiều không ta? Ảnh có tin vào những cư xử dễ thương giả tạo mà tôi dành cho anh trai mình, một người không còn là anh trai mình nữa mà là một kẻ thù không ta?

Tôi thả mình xuống giường. Kéo mền lên đến cằm, bắt đầu nhắm…

Có tiếng động ngoài hành lang.

Tôi bật dậy, kéo dây bật đèn.

"Này, thằng Lùn," Tom ló đầu vào phòng tôi. "Chân chú mày chảy máu à?"

Tôi ngưng thở.

Thỉnh thoảng, khi hoàn hình, máu của trận chiến vẫn còn bị sót lại.

"Dạ." Tôi ấp úng. Ớc tôi trì trệ. "Anh biết xe đạp của em mà. Nó tệ lắm rồi. Cái sên ngu ngốc, nó cà vào chân em làm trầy da em. Em phải nói ba mua cho em cái xe mới thôi." Tôi buông mình trở lại gối. Tắt đèn.

Chờ đợi.

Tom bỏ qua chuyện đó.

Nhưng khi tôi đánh mắt nhìn lại nơi cửa phòng ngủ của mình, vẫn thấy bóng Tom ở đó. Ảnh có gì muốn nói nữa sao?

Tôi quá mệt nên không hỏi nữa. Cơn buồn ngủ đang kéo sụp mi mắt tôi xuống.

Dù ảnh muốn nói gì đi nữa thì cũng chờ đến sáng mai được mà.

Hai mắt nhắm nghiền, tôi trông thấy Cassie, dõi theo dáng người của nhỏ đang bước dọc theo con hẻm, rời xa tôi, hướng về con đường lớn tấp nập nơi có những ánh đèn pha xe hơi loang loáng.

Tôi trông thấy ánh mắt ranh mãnh của Tom. Luôn trông chừng, cảnh giác và đầy mưu mô. Cặp mắt ấy bị khống chế bởi một con sên rất nhỏ bé, nhưng có thực đang ngụ trong đầu ảnh. Bọn Yeerk. Một giống loài ngoài hành tinh đi xâm lăng trái đất, đang thúc hối cuộc chinh phục loài người một cách lén lút.

Và đột nhiên, tôi thấy mình đứng trước một bức tường khổng lồ

đang dâng cao lên quá đầu tôi và trải dài hàng dặm về cả hai hướng. Tôi đang dùng tay mình ịn vô một cái lỗ nhỏ trên tường. Ở đó nước đang chảy ri rỉ và sủi bong bóng. Phía bên kia bức tường tôi nghe thấy tiếng biển gầm giận dữ. Dập vào tường thùm thụp, liên hồi. Sau mỗi cú dập, kết cấu của bức tường mỗi lúc một yếu dần.

Và tôi tự hỏi: Nó có thể trụ được bao lâu?

Chương 4

REEEENG! REEEENG!

Tiếng chuông báo thức đập vào đầu tôi như búa bổ. Tôi rên rỉ.

REEENG!

Đủ rồi nha! Tôi dò dẫm tìm cái đồng hồ, tìm nút tắt chuông báo thức. Chỉ thêm năm phút nữa thôi mà.

Tay tôi vỗ vỗ vào không khí. Không có bàn đề cạnh giường ư? Tôi hé mắt. Cái bàn của tôi… đâu rồi?

Tim tôi ngừng đập.

Tôi đang nhìn chằm chằm vào một màn hình hình chữ nhật. Một bảng điều khiển bằng máy tỉnh mỏng dẹt được treo ngang trên một bức tường bằng thạch cao trắng toát, nhẵn nhụi, đối diện giường tôi đang nằm. Những con chữ màu đồng kỳ quái chớp chớp phía trên cùng của màn hình xám xịt. 5:58:16 sáng. Bên dưới những con số chỉ giờ ấy nhấp nháy mấy từ: "VIỆC PHẢI LÀM" và một dòng lệnh nhập: "Báo cáo công việc."

Đây không phải phòng ngủ của tôi. Không một chút gì gần gũi cả.

REEENG! REEENG!

Người tôi cứng lại chuyển sang thế đề phòng, tôi lao ra khỏi giường.

Chuông báo thức đã tắt.

Trí não tôi, bị buộc phải tỉnh táo lại sau cú sốc vừa rồi, ban ngay một loạt mệnh lệnh. *Hãy ra khỏi đây!* Nó cảnh báo. *Hãy ra khỏi đây, ra khỏi đây, phải ra khỏi đây ngay!*

Tôi phóng tới một tấm ván cao màu đen trên tường. Chắc chắn đó phải là một cánh cửa.

Hãy ra khỏi đây!

Tôi cố gắng tìm cách mở cửa, nhưng không có tay cầm, không có chốt bẩy, không có gì sất.

Tôi đập mạnh.

"Bạn chưa sẵn sàng để đi làm!" Một giọng nói máy tỉnh cất lên nheo nhéo.

Tôi nện vô cánh cửa mạnh hơn. Giáng mạnh vào tấm kim loại đen bằng một bàn tay năm chặt, một nắm đấm…

Tôi dừng phắt tay lại và nghiên cứu nắm đấm của mình. Nó lớn quá.

Ý tôi là nó gồ ghề, thô ráp và có những mạch máu nổi phập phồng dọc theo cánh tay vạm vỡ và đầy lông. Cứ như thể tôi là thành viên được cấp thẻ vàng của Phòng tập thể hình vậy.

Đó là bàn tay và cánh tay của một người đàn ông đã trưởng thành.

Tim tôi lại bắt đầu đập dồn dập, đạt tốc độ kỷ lục luôn.

Tôi dò tìm bóng phản chiếu của mình qua khung cửa thép sáng loáng, tìm kiếm khuôn mặt mà tôi quen thuộc.

Và đây rồi, thấy rồi! Tôi trông thấy cặp mắt của mình, đen sẫm. Khuôn mặt rộng, mạnh mẽ của tôi…

Tôi khó nhọc nuốt nước miếng.

Tôi có tóc húi cua ư? Tôi cao tới 1 mét 90 ư? Tôi có râu chưa cạo ư?

Tôi đưa tay lên mặt. Những ngón tay rờ quanh cằm. Ram ráp như một tờ giấy 60 độ nhám vậy. Tôi cần phải cạo râu.

Hơi thở của tôi lập bập. Đầu tôi như muốn nổ tung.

Thằng Jake đang ngó tôi đăm đăm kia là một người lớn! Không đến mức quá già, nhưng hẳn đã tốt nghiệp đại học được vài năm. Ít nhất thằng cha Jake sáng nay phải lớn hơn thằng nhóc Jake tối qua đến mười tuổi.

Chuyện gì đang xảy ra thế nhỉ? Những đứa khác đâu rồi hen? Làm sao mà tôi lại tới được chỗ này ta?

Tim tôi đang đập rất mạnh.

Tôi ắt hẳn sẽ bị một cơn đau tim nếu như không bình tĩnh ngay lại. Tôi loạng choạng trở lại giường và ngồi xuống một tấm nệm dài và hẹp, vừa đủ cho một người nằm, trải trên một cái đia bằng kim loại.

"Được rồi," tôi nói lớn. "Được rồi." Hãy vận động trí não đi chứ, tìm lời giải thích cho tất cả những điều này đi chứ.

Một trò lừa bịp của người Ellimist ư? Ừ, ắt là thế rồi. Nhưng tại sao ổng không nói năng gì sất?

Một cuộc thử nghiệm của bọn Yeerk ư? Có thể lắm. Có lẽ là tôi đã bị bắt giữ chăng?

Khó mà có thể nghĩ cho ra đầu ra đũa khi mà bạn tỉnh giấc giống như Tom Hanks trong phim Big vậy. Chỉ ít ra thì anh ta còn thức dậy ở ngay trong chỉnh phòng ngủ của mình, bận đúng bộ đồ của chỉnh ảnh. Còn tôi, tôi đang bận một bộ đồ áo liền quần kỳ quặc, màu cam bạc phếch, màu của chiếc nón hiệu Orioles bị bạc vì nắng đó.

Tôi đưa mấy ngón tay lên rờ rờ bộ quần áo, và rồi ý nghĩ ấy đập vào óc tôi.

Đương nhiên là thế rồi!

Tôi biết chuyện gì đang diễn ra ở đây rồi. Cuối cùng thì chuyện đó cũng đã xảy ra.

Tôi biết đó chỉ còn là vấn đề thời gian mà thôi, là thứ mà luôn tạo áp lực cho những người lãnh đạo, là cuộc chiến ác liệt, những trận đánh bất tận chống lại một kẻ thù ngày một mạnh hơn.

Cuối cùng thì tôi đã hoàn toàn suy sụp tinh thần.

Tôi đã hóa điên.

Và đây là căn phòng nhồi bông dành cho tôi.

Chương 5

Đó đúng là một căn phòng nhỏ. Mỗi chiều, có lẽ chừng 3 mét. Nhưng trông nó không giống một phòng bệnh thông thường của một tổ chức từ thiện nào đó, mà giống như là một phòng giam được cải tạo lại vậy. Một sự kết hợp quái đản giữa kiến trúc tàn tạ hồi đầu thế kỷ với những trang bị bằng kim loại tối tân.

Hai bức tường thạch cao sần sùi cao khoảng 3 mét đụng tới một đường gờ khắc hình vương miện. Một cái chậu rửa bằng sứ gắn ở một góc phòng. Sàn gỗ cứng quèo ở dưới chân và một tấm vải sơn lót nhà màu vàng dơ dáy trải phủ khoảng phân nửa căn phòng.

Những thứ đồ tạp nhạp cũ rích này đều là đồ thải ra từ một công trình xây dựng nào đó. Những thiết bị bằng kim loại mới được trang bị thêm trồi ra từ hai vách tường giả màu xám. Tôi đứng dậy và bước tới cái bệ hình bầu dục màu tím. Đỉnh bệ trượt sang để lộ ra một hình chóp màu vàng. Nó được trang trí – tôi đoán chừng – bằng một đường ống phát quang.

Phựt, phựt, phựt! Những tấm giấy mềm từ một khe hở trên tường bắn vụt về phía tôi và bay phất phơ xuống sàn phòng.

Phựt, phựt, phựt. Giấy lại được bắn phụt ra thêm nữa.

Hụụụssssss!

Một sức hút mạnh gần như kéo gật ống quần tôi vào trong hình chóp. Vành ống phát quang mờ đi. Nắp bệ bầu dục trượt đóng lại.

"Việc bài tiết kết thúc!" Giọng nói phát ra từ máy tính lói chói. Tôi suýt mỉm cười. Cho dù là ai hay thứ gì đang giam cầm tôi ở đây mạnh thì mạnh thật đấy, nhưng họ sở hữu một bồn cầu hư rồi.

Tôi dịch chuyển tới gần một cái khay trang hoàng bằng những đóa hoa lồng đèn màu sặc sỡ. Nó đặt cạnh một cái ống xylanh màu xanh dương có tích điện. Những cái cuống hoa nhợt nhạt kéo thụt những cái ống vào bên trong tường khi tôi bước lại gần.

Phụt. Rầm.

Tôi nhìn chằm chặp.

Phụt. Rầm.

Chúng lại xuất hiện, cùng với miếng thịt xông khói chiên giòn đang bốc khói và trứng ốpla. Nước ép cam xoáy tròn trong một cái ly vại màu xanh dương.

Dĩ nhiên là tôi không thấy đói.

Tôi di chuyển tới một tấm pa-nô hẹp, dài, rắn nhưng mờ, không nhìn xuyên qua được. Một thứ ánh sáng tự nhiên mờ nhạt tỏa ra từ đó. Tim tôi đập nhanh hơn. Một ô cửa sổ chăng? Có lẽ tôi có thể thoát ra ngoài bằng lối này.

Xịch!

Bức tường hút tấm pa-nô vào và lộ ra một khoảng trống rộng chừng một tấc. Một phần cửa sổ. Một luồng khí lạnh, nặng trĩu luồn vào và mơn man khuôn mặt tôi. Tôi nhắm mắt lại, rồi mở ra, và…

Ở phía bên dưới tôi, hàng trăm những tòa kiến trúc mọc lên, dâng cao vượt quá đầu tôi. Nào kính, nào sắt thép, nào bê-tông, nào công trình nề bên trong… tất cả trồi nhô lên, hướng về phía bầu trời ráng đỏ.

Một khu đất hoang chốn thị thành - mọc đầy bụi rậm.

Nhưng cũng giống như căn phòng của tôi, thành phố trông như thể cũng phải chịu đựng sự thay đổi dưới tay của những nhà thầu loạn trí. Những khối máy đen xì lộn xộn được gắn chặt vào bên hông những tòa nhà chọc trời, giống như những khối u không được đón chào. Những sự biến dạng bệnh hoạn của các công trình kiến trúc trong một thế kỷ.

Một vài tòa nhà cao tầng bị cái kết cấu công nghiệp này che khuất hoàn toàn, giống như thân một con tàu bị những con hàu bám tràn lan vậy. Một thân cây chằng chịt những dây tầm gửi…

Cái từ ấy khiến tôi cảm thấy vô cùng khó chịu.

Tầm gửi, ký sinh…

Hai chiến đấu cơ hiện rõ trong tầm nhìn hạn hẹp của tôi. Những ánh đèn đỏ của chúng tạo thành một vệt sáng rực vạch ngang quang cảnh thành phố.

Ồ. Tưởng gì chớ.

Chiến đấu cơ của bọn Yeerk ỉ mà.

Chúng bay hướng tới mấy tòa nhà chọc trời ở phía xa, một độ cao đáng ngại rải khắp đường chân trời giống như những chiếc răng sứt mẻ và bể nát nằm trong miệng của một tay thủ thành môn khúc côn cầu huyền thoại nào đó. Có hai tòa nhà cao tầng nhìn quen quen. Hai khối hình chữ nhật tỏa sáng lung linh. Tòa tháp đôi.

Trung tâm thương mại Thế giới.

Thành phố New York. Đây phải là… trừ phi…

Các chiến đấu cơ chủa bọn Yeerk bay nhởn nhơ thế sao? Điều đó có nghĩa là… có nghĩa là chúng đã mở một cuộc tấn công công khai. Visser Ba. Chúng đã đạt được đủ lực lượng để không cần phải lén lút hay bí mật nữa, và bắt đầu tiến hành một trận chiến võ mặt đầy thách thức!

REEENG! REEENG!

Tiếng chuông báo thức lại vang lên.

“Chất lượng không khí trong phòng gây nguy hiểm!” Giọng nói phát ra từ chiếc máy vi tính giờ đây đầy uy quyền. Màn che cửa sổ bắt đầu đóng, che khuất quang cảnh thành phố của tôi.

Ồ, không phải chớ! Tôi nhổm dậy với tay túm lấy tấm pa-nô. Dùng hết sức kéo nó lại.

Một trong hai chiến đấu cơ ấy không phải là của bọn Yeerk. Chỉ

duy nhất một chiếc là tàu Con Rệp. Chỉ duy nhất một phi cơ có hình dạng một con gián không chân với hai cái càng răng cưa.

Còn cái kia thì giương máy cắt của nó nghiêng nghiêng, cao vượt quá thân máy bay, trực chỉ về phía trước. Giống như một cái đuôi đinh đạc của người Andalite giương lên khi chiến đấu vậy.

Đó là một con tàu Andalite. Nhưng đã được cải tạo hết sức thô thiển. Động cơ lẽ ra phải sáng rực một màu xanh dương mát mẻ thì thay vào đó lại rực cháy một màu đỏ hung hăng.

Tôi nỗ lực hẩy tấm màn che cửa sổ ra. Tôi phải trông thấy nó!

Hai phi cơ bay vụt qua bầu trời. Chúng kêu vo vo bay xuyên qua đám mây mỏng nhẹ, nhớp nháp đang bồng bềnh phía trên thành phố như một đám bụi phóng xạ thoát ra từ sau một vụ nổ khủng khiếp vậy.

“Sự lười biếng bị ngăn chặn!” Giọng nói sắc nhọn của chiếc máy tính bị ngắt đoạn bởi tiếng động cơ rền vang đều đều vọng từ bên ngoài vào.

Hai chiếc phi cơ nối đuôi nhau cua vòng, giảm tốc và trôi lơ lửng. Chúng nhẹ nhàng hạ cánh xuống cầu nối hai tòa tháp đôi.

Tôi để cho màn che cửa sổ đóng sầm lại.

Rốt cuộc là chẳng có trận chiến nào đang được khơi mào cả.

Chiến tranh, dường như, đã kết thúc.

Chương 6

Xịịịch!

Cánh cửa phòng mở, một luồng khí bật nổ, tống tôi vào một hành lang mờ mờ của một căn nhà chung cư. Tôi nghe thấy tiếng gió rít phát ra khi những cánh cửa khác mở và đóng cùng một lúc. Những con người cao lớn, mạnh khỏe bận những bộ đồ áo liền quần màu sáng tuôn vào sảnh lớn.

Tôi muốn la lên. Tôi muốn túm lấy người gần nhất, lắc người anh ta mà hét lên rằng, "Cái chốn điên rồ này là cái thứ quái gì thế?"

Nhưng bản năng mách bảo tôi rằng tôi phải biết giữ mồm giữ miệng. Nó bảo tôi *phải tự tìm lấy lời giải đáp. Hãy quan sát. Chớ có tin những người lạ này. Hãy sử dụng họ.*

Tôi để cho ba người bận ba bộ đồ màu cam, xanh lá và vàng cuốn tôi đi hòa vào dòng người đông đúc đang đi dọc theo hành lang. Gió thổi mạnh hơn. Tiếng kêu vù vù, vo vo ma quái mà tôi nghe vọng qua cửa sổ phòng mình mỗi lúc một lớn hơn, cho tới khi nó làm cho từng phân tử không khí rung bần bật tựa như một dàn hòa âm tạo nên từ hàng ngàn chiếc quạt đủ cỡ.

Bức tường phía cuối sảnh của tòa nhà đã bị đập đổ. Tất cả mọi người bước qua ô trống nham nhở ấy. Và tôi đi theo – tò mò và sợ hãi – thấy mình đang đứng trên một cái hõm cầu tàu thoáng đãng và nhộn nhịp.

"Bước lên!" Một giọng nói lạnh lùng phát ra từ máy tính, xuyên qua tiếng động cơ và ập vào tai tôi. Tôi nhận ra mình đang làm cản trở giao thông.

Tôi loạng choạng bước về phía một hàng dài những con tàu lớn cỡ bằng một chiếc xe SUV đang lửng lơ trong không khí, đậu cao bằng mặt sàn, cửa mở toang, một nhóm người bận đồ áo liền quần bước vào trong. Và cứ sau một vài giây…

Phụụụụụtt!

Một chiếc cất cánh từ tòa nhà chung cư, trở đầu, đảo mình có kiểm soát và rời khỏi đó, hướng về phía những con đường cách phía dưới đó một trăm thước.

Bước thấp bước cao, tôi đi ngang qua những ngọn đèn đỏ nhấp nháy chạy dọc từ mũi đến đuôi mỗi con tàu. Chúng làm cho cả bến tàu và các hành khách ngập trong một thứ ánh sáng chớp tắt đầy tai họa. Tôi bước chân vào bên trong một thứ nom giống như một chiến đấu cơ Con Rệp đã bị gỡ bỏ toàn bộ vũ khí và cầu trực chiến, chỉ còn độc lại một cái thân tàu hình tổ kén với các ô cửa sổ và ghế ngồi - một toa tàu điện ngầm công nghệ cao lềnh bềnh.

Vừa ngồi xuống một cái ghế, một sợi dây an toàn ngay lập tức bật

ra ôm ngang ngực tôi. Thêm một sợi nữa quấn chặt hai chân tôi. Trước khi tôi cảm thấy đau thì…

Xịch-xịch-xịch.

Con tàu di chuyển nhờ đệm không khí không người lái này khởi động động cơ. Một giọng máy tính trầm trầm vang dội, “Tàu tốc hành tới trung tâm thành phố.” Các cửa ra vào lách cách đóng và…

Vùùùùụụụụt!

Di chuyển tới trục lăn trên không! Lộn ngược! Bao tử tôi lộn lạo. Những tòa nhà cao tầng xám xịt vụt qua. Qua cửa sổ, tôi thấy một con tàu khác sượt qua một vệt dài.

“Chào,” tiếng một anh chàng nào đó cắt ngang tiếng vo vo của động cơ.

Chúng tôi nghiêng phải. Lật sấp đột ngột 180 độ. Là là, thẳng đứng, rồi vút lên bay song song với với những con đường chằng chịt phía dưới.

“Chào, Essak-241275!” Một giọng thân thiện vang lên. Tôi cảm thấy có một bàn tay đặt lên vai tôi. Tôi ngần ngừ, nhưng cũng quay qua.

Một anh chàng trong bộ áo liền quần màu xanh lá, ngồi bên trái tôi, đang nhìn tôi chăm chú bằng cặp mắt xanh lạnh lùng. Áo Xanh đang nói chuyện với tôi!

Tim tôi đập thình thình, đầu tôi cũng bắt đầu bưng bưng.

“Khi nào thì phóng thế?” Anh ta nói.

Tôi ngây người nhìn chăm chăm ngược lại anh ta, không thể nói năng gì vì chúng tôi đang đua xuống dốc, vượt qua nhiều chướng ngại vật giữa các tòa nhà cao tầng.

Phóng ư? Phóng cái gì ta?

Hai càng cản không khí của con tàu giương lên tạo nên tiếng gầm rú khủng khiếp. Con tàu bay sượt qua một bến đỗ. Giọng máy tính rền rĩ “Bộ phận quản lý ở giữa!” Tất cả những ai bận đồ màu xanh lá nhổm dậy và nối đuôi nhau bước ra.

Áo Xanh ném cho tôi một nụ cười tinh nghịch. “Nhà Khoa học Khéo léo sáng nay quên uống cà-phê sao?”

Anh ta biến mất trong đám đông. Cửa ra vào lách cách đóng lại.

Anh chàng Áo Xanh ấy… anh chàng Áo Xanh ấy gọi tôi bằng một cái tên mà tôi biết chắc chắn đó là một cái tên Yeerk.

Chương 7

Chúng tôi vụt lên. Lướt qua đỉnh những ngọn tháp cao. Tòa nhà Chrysler với quá chừng cửa sổ có hình dáng thuôn thuôn kỳ dị, trông giống như bức hình mà mẹ tôi để trong phòng làm việc của mẹ vậy. Tất cả các góc cạnh của nó đều được gọt tròn, làm bằng thép không gỉ sáng bóng và…

Khoan nào. Tôi nhìn kỹ hơn và nhận thấy nó được bao bọc bởi một loại vật liệu, giống giống bao bố. Một lớp bọc màu bạc, xếp nếp giống như một trái bóng bay khổng lồ sau khi bị xì hơi vậy. Nhân công đi đi lại lại bận rộn trên các nền nhà nhô ra ở tất cả các tầng lầu.

Trí óc tôi quay tít…

Ngay cả tòa nhà Chrysler. Biến đổi.

Quay tít…

Áo Xanh đã gọi tôi bằng một cái tên Yeerk…

Tôi không phải Yeerk. Làm sao mà tôi có thể là Yeerk được cơ chứ? Chuyện gì đang xảy ra thế này?

Khi một con sên Yeerk trượt vào lỗ tai bạn, khi nó tiết ra một loại chất lỏng rồi ép dẹp cơ thể nó phủ lấp mọi đường nứt trong não bộ của bạn, bạn sẽ biết. Hãy tin tôi đi, bạn ạ. Bởi vì bạn sẽ không thể ăn hay nói chuyện hay gợi lại những ký ức của mình nếu như tên Yeerk đó không cho phép. Bạn sẽ chỉ là một kẻ quan sát, một kẻ theo dõi một cơn ác mộng kéo dài vô tận mà không có được một sự trợ giúp nào. Bạn sẽ là một tù nhân trong cái đầu của chính bạn.

Tôi không phải là một tù nhân. Mắt tôi nhìn thoải mái đủ hướng. Hai chân tôi, khi không bị cột chặt vào ghế ngồi trên tàu, có thể đi lại bất cứ đâu mà tôi muốn. Sao lại không có bất cứ ai có trách nhiệm về việc này nói gì với tôi ta?

Tính tới ngày hôm nay, tôi đã là một thủ lãnh…

Không! Tôi vẫn còn là thủ lãnh của nhóm nhỏ kháng chiến chống lại cuộc xâm lăng Trái đất của lũ Yeerk. Một nhóm với sáu đứa nhóc, năm con người và một người Andalite. Tụi tôi tự gọi mình là Hội Animorphs – Những Người Hóa Thú bởi vì chúng tôi có một thứ vũ khí bí mật, ấy là quyền năng biến thành bất cứ con thú nào mà tụi tôi chạm tay vào nó. Tụi tôi chiến đấu với những tên xâm lược mang tên Yeerk, mà kẻ cầm đầu là Visser Ba. Những con sên ký sinh nhớt nhợt ấy từ một hành tinh khác tới Trái đất, chiếm hữu cơ thể loài người chúng ta bởi chúng cần phải có cơ thể vật chủ để tồn tại. Lũ sên Yeerk này chẳng khác bao nhiêu so với mấy con sâu bất lực, vặn vẹo xuất hiện sau mưa mà bạn vẫn thường tránh không giẫm phải khi đi trên đường vậy.

Không có Yeerk trong não tôi. Tôi không phải là một kẻ Mượn xác

Người.

Không phải Essak-24-gì gì đó nào cả.

Không phải! Mà là…

"Jake! Tên tôi là Jake!"

Những từ ngữ ấy buột ra khỏi miệng, tôi ngăn không kịp. Nó vang lên xé tan sự yên lặng trong khoang.

"Mày sao thế?" Một tên áo vàng cao giọng. Tám cặp mắt dán vào tôi. Tám khuôn mặt mà **rất có thể** tôi đã từng coi như là những bộ mặt chuẩn mực, đa sắc tộc, tiêu biểu cho những công chức của thành phố New York.

Tôi muốn nhấn mạnh ba chữ "rất có thể".

Bởi vì tôi phát giác ra một điều quan trọng.

Bọn chúng đã có phản ứng mạnh với những lời tôi mới nói.

Đó, trước đây tôi đã từng ở New York. Một chuyến dã ngoại cùng với lớp học. Tôi có thể đã không để ý nhiều đến những đặc điểm văn hóa mà lẽ ra tôi phải lưu tâm, nhưng tôi nhận ra một điều rằng: Bạn có thể hét tướng lên những lời độc thoại của Hamlet hay gào lên những lời ca của nhóm Limp Bizkit[2], bạn có thể thổi kèn om sòm bản "Ngọn cờ dát sao vàng" hoặc quơ mạnh một lá cờ Mỹ, thì cũng không có một ai – tôi nhấn mạnh là không có lấy đến một người nha – để ý tới bạn. Họ sẽ có nhìn lướt qua bạn đấy, nhưng rồi họ sẽ bước đi ngay tắp lự.

Tôi chỉ nói có bốn từ thôi "Tên tôi là Jake", vậy mà mấy gã này dòm tôi, dán mắt vào tôi cứ như thể tôi vừa lái một chiếc Kawasaki thẳng vào giữa phòng khách nhà bọn họ vậy.

Tôi cố nặn ra một nụ cười. Mấy tên này không phải người New York. Chúng là bọn Mượn xác Người. Bọn chúng là Yeerk.

Cẩn thận đó, Jake.

Tôi hắng giọng. "Vật chủ của tao," tôi nói. "Có đôi lúc, tao vẫn… gặp rắc rối… tụi mày biết đấy… trong việc cai quản nó."

Con tàu dừng lại lần nữa. "Phòng cấp thuốc," giọng máy tính dõng dạc.

"Tụi nó bây giờ sẽ đi nhận thuốc," Áo Vàng giải thích. "Mày cũng nên tới bệnh viện khám đi."

Hắn nhổm dậy và bước ra khỏi chỗ. Bảy tên áo vàng còn lại cũng lần lượt bước ra theo sau hắn. Các cánh cửa đóng lại. Phi cơ vặn mình cất cánh khỏi bến đậu. Giờ chỉ còn lại mình tôi với một áo cam khác nữa.

Một quãng đường ngắn.

"Bộ phận Nghiên cứu và Phát triển. Chặng cuối cùng."

Cô ả áo cam nhướn mày hỏi tại sao tôi không đứng dậy.

"Tôi đến bệnh viện," tôi nói nhẹ nhàng và chỉ tay vào đầu. "Không ổn lắm." Cô ta nhìn tôi vẻ thông cảm. Cửa đóng lại phía sau lưng cô ả.

Tôi chỉ có một mình.

"Tên tôi là JAKE!" Tôi la lớn. Rồi lại la thêm lần nữa.

Và trong một khoảnh khắc, tôi nghĩ hẳn là mình bị mất trí - mất trí hoàn toàn. Sẽ sắp sửa bắt đầu gào lên những lời lảm nhảm, vì như: "Ta không bận đồ áo liền quần, ta bận quần jean! Ta không phải 25 tuổi, mà là một thằng nhóc! Ta không phải là một Kẻ Mượn xác, ta là người tự do!"

Nhưng tôi không gào. Có nhiều khả năng rằng ở đâu đó, có một ai đó đang quan sát thì sao. Ít ra thì đó cũng là những gì mà bụng tôi thầm nhắc. Tôi đã từng trải nghiệm và học được rằng phải tin lời nó.

Xuống, xuống, xuống nữa. Con tàu rơi như một cái dù, lắc lư nhè nhẹ do sức ép của gió, từ từ hạ thấp độ cao, hướng tới mặt đường.

Tôi nhìn ra ngoài, phóng mắt qua một khoảnh đất nhỏ - một phần trong tổng thể Bãi đậu xe Trung tâm. Đang giậm nát, giày xéo trên thảm cỏ giòn và cứng lúc cuối đông là một số lượng lớn các động vật - có lông màu xanh ánh đồng, có móng guốc, có mắt cuống. Chúng được tập hợp lại rất ngay hàng thẳng lối. Có lẽ là 50 theo chiều ngang và 100 theo chiều dọc.

Một tiếng còi báo hiệu vang lên, chúng ngừng giậm cỏ, quay người và đổi hướng.

Những người Andlite bị giam cầm bắt giữ và họ đang nạp dinh dưỡng.

Tôi cảm giác cột sống mình giống như thể một cột thu lôi đang thu sét vậy. Thế giới mà có những Kẻ Mượn xác – Andalite thì không còn là thế giới nữa.

Trong thế giới mà tôi biết, chỉ có duy nhất một người Andalite bị mượn xác. Và nguyên nhân ông bị Yeerk chiếm cơ thể là một sai lầm đáng buồn. Bất cứ một chiến binh Andalite nào còn nhận thức được đều sẽ dùng lưỡi dao đuôi của anh ta để tự xử chỉnh mình trước khi bị bắt giữ.

Con tàu bay vù vù chỉ cách con đường phía dưới chừng ba tấc, ngang qua một dãy các ô cửa sổ tối thui của các tòa nhà đổ nát. Rồi nó bay tới một khu đất trống rộng lớn, có lẽ là một bãi đỗ ngoài trời. Có một con tàu khác đã đậu sẵn ở đó, chiếm mất một góc. Động cơ tắt, con tàu vào bến đậu.

Tôi không biết đây là cái thế giới nào, tôi không biết bây giờ đang ở thời đại nào,trước hay sau hay song hành cùng với thời đại và thế giới của tôi. Một thế giới quái đản mà chẳng hiểu bằng cách nào đã thay thế cái thế giới mà tôi đã từng biết và chấp nhận.

Cá nhân tôi đang trải qua một cơn ác mộng chăng?

Tôi không biết câu trả lời cho câu hỏi đó. Nhưng tôi biết, ở chốn này, bọn Yeerk rất mạnh. Chúng làm chủ thành phố, làm chủ những con người sống trong thành phố này.

Nhưng chúng không làm chủ tôi.

Ngay khi tôi được tự do và làm chủ được trí não của mình, tôi sẽ có một cơ hội – không, không phải là một cơ hội mà chắc chắn là tôi sẽ có thể tìm hiểu xem chuyện gì đang xảy ra.

Và rồi, rất có thể, chỉ là rất có thể thôi, bằng cách nào đó – kể là trong cái thành phố xa lạ này – tôi có thể tìm thấy bạn bè của mình và cùng với nhau, tụi tôi có thể…

Cửa tàu mở ra và tôi được thả xuống một ụ bê tông. Nhịp tim tôi đã trở lại bình thường. Trí óc tôi bình tĩnh và tập trung vào chỉ một ý nghĩ.

"Jake," tôi hít thở nhẹ nhàng, *"mi không lên kế hoạch hành động cho việc này, nhưng bây giờ là lúc mi phải đối mặt và xử lý nó."*

Chương 8

Bạn đã từng bao giờ hình dung ra một viễn cảnh rằng các nhà lãnh đạo cấp cao trên thế giới bị mất trí, đem phóng tên lửa đạn đạo xuyên lục địa và sử dụng vũ khí hạt nhân làm nổ tung toàn bộ vũ trụ chưa? Bạn đã từng bao giờ nghĩ tới hình ảnh mà bạn sẽ trông thấy khi bước ra khỏi nơi ẩn nấp, sau khi mọi thứ xấu xa bẩn thỉu nhất được bứng sạch, chẳng hạn là, một vùng đất hoang sơ mênh mông nước chưa?

Ừm, thế mà, sau khi bước ra khỏi Quảng Trường Thời đại, tôi đang ở nơi đó đó. Một khu đất bị tàn phá không còn lại gì sau một vụ nổ bom nguyên tử. Một tầng địa chất thiếu hẳn những đặc tính được hình thành. Toàn bộ chốn ấy bao phủ một bầu không khí tĩnh lặng đầy đe dọa.

Phải rồi, thủ phủ của bọn Yeerk ở cách trên đầu tôi đến tận 150 mét. Còn ở dưới này, dưới mặt đường này… không có tiếng xe taxi chạy khiến các nắp cống kêu lách cách, không có những người đưa tin đạp xe bạt mạng đe dọa khách bộ hành, không có những nhóm khách du lịch toòng teng máy ảnh khiến ta hoa mắt, không có những người dân địa phương với những trang phục chải chuốt hối hả vào ra các tòa nhà cao tầng trông giống như những chú chuột lemmut chui vào hang.

Cái thứ mà sống động duy nhất ở đây chỉnh là tiếng ồn ã của những bảng hiệu chạy điện khổng lồ cách chừng 30 mét cao trên đầu. Bạn biết mà, những bảng quảng cáo lớn, nặng nề khiến cho Quảng trường Thời đại rất nổi tiếng ỉ. Tôi quan sát, ngắm nghía, không đến độ tỉ mỉ cho lắm vì tôi vẫn nhớ những bảng hiệu của Coca-Cola, của JVC hay của Calvin Klein.

"Bạn có thể về lại nhà." Những lời ấy được thốt ra rung rinh rung rinh như một cơn bão tích điện ở bên trên một hành tinh u ám. Bạn cứ hình dung ra cảnh một đàn gia súc không đầu ken đặc đi rong bên dưới bầu trời xanh lá cây gớm đến mắc ói; những thân cây nằm rạp, èo uột, mọc theo chiều ngang, giống như những ngạnh thép dài thoòng của dây thép gai. "Ngán ngẩm thành phố ư?" Một thông điệp trên một bảng hiệu khác. "Hãy coi thế giới quê nhà Yeerk cũng là nhà của các bạn. Vào giữa trưa và vào lúc nửa đêm, các chuyến tàu sẽ xuất phát từ Tòa Nhà Trụ Sở Đế chế Yeerk."

Và ở dưới cùng bảng hiệu, có một dòng chữ in nhỏ hơn, ghi: "Hội Đồng Quản lý Cấp Cao về việc Xử lý các Vật chủ Chống đối và Không Phù hợp." Mấy từ này bị ai đó phun đè lên hai chữ "EF" theo kiểu graffito.

Tôi dừng bước. Hai chữ cái được phun đè lên trên ấy không phải là di tích có từ trước. Chúng mới được phun lên đây thôi, còn tươi

rói. Người nào phun 2 chữ cái ấy rất là bực bội, tức giận.

Những Vật chủ Chống đối và Không Phù hợp?

Một tia hy vọng lóe lên và mỗi lúc một lớn trong cái tâm trí hoảng sợ và cẩn trọng của tôi. Ở chốn này có sự nổi loạn ư? Có một nhóm kháng chiến ở đâu đó ư? Nếu như tôi có đồng minh trong cái thành phố này, tôi phải tìm ra họ.

Nhưng trước tiên, tôi phải tìm các bạn tôi đã. Tụi nó chắc chắn là cũng đang ở đây, phải không nào? Chỉ điều là ở đâu thôi? Ở thành phố New York ngày đó, Marco chắc sẽ đang có mặt trong bất cứ một cửa hàng trò chơi điện tử nào đó trong khu Mahattan, Rachel sẽ đang trên bất cứ một chuyến xe tốc hành nào đó chạy từ Trung tâm thành phố tới SoHo. Tôi nhìn những mặt tiền bề nát của các cửa hiệu và những con phố rác rưởi. Có còn khu vực nào trong cái thành phố này vẫn còn ngăn nắp như hồi nào không ta? Tôi không dám cá điều đó đâu.

Đột nhiên, tôi nhận ra rằng tôi sẽ dễ dàng tìm thấy Cassie nhất. Trong công viên, nhỏ chắc hẳn là đang ở trong một công viên (và tôi đã trông thấy một cái rồi). Nhỏ chắc hẳn là đang cho bồ câu ăn và…

PĂNG PĂNG PĂNG PĂNG PĂNG PĂNG PĂNG PĂNG!

Tôi chúi nhào xuống đất.

PĂNG PĂNG PĂNG PĂNG PĂNG PĂNG PĂNG PĂNG!

Tiếng súng máy. Tôi lăn tròn trốn vào đằng sau một quầy hàng và tìm xem tiếng súng phát ra từ đâu.

CHÍÍÍU! CHÍÍÍU!

Tia Nghiệt đáp trả, kế tiếp là tiếng thét chói tai của một con người. Có một cuộc đọ súng đang diễn ra ở phía đầu kia Quảng Trường Thời Đại chăng? Tiếng súng nổ vẳng xa dần, thay vào đó là tiếng lọc cọc. Một tiếng cách, tiếng của bàn chân thú cào móng trên nền bê tông. Rất kỳ quái, những lời nói trộn lẫn với tiếng gió…

"Xxxxxxìíííi oaaaaaaa!" Âm thanh the thé, ngạo mạn, vang váng kéo theo sau là tiếng lục khục cùng được phát ra từ những cái miệng nhớt dãi.

Tôi lần quanh gờ quầy hàng và dám chắc rằng…

Bọn Taxxon.

Một đám luôn - sáu đến tám tên. Chúng đang ngênh ngang lết những cái thân mềm oặt của chúng từ phía đường 42 tới, tiến thẳng về phía tôi. Quàng chéo ngang qua cơ thể rết bự chảng của chúng là những dây đeo cùng với hàng tá băng đạn. Súng Tia Nghiệt thì lăm lăm trong tay. Những vết thương khủng khiếp vằn vện trên ngực phập phồng.

Tôi căng thẳng vì biết mình phải nhanh chóng ló mặt. Tôi đấu tranh với cái ý nghĩ đó. Tôi cần phải đóng tròn vai một kẻ Mượn xác, mà một kẻ Mượn xác thì không bỏ chạy. Nhưng tôi phải biến khỏi nơi này! Giờ đây tôi đang có mặt trên mặt đường. Như tôi thấy, chỉ còn

duy nhất mình tôi – một con người – là còn đang hiện diện trên đường, và cũng chẳng lâu la gì tôi cũng có thể đoán ra được lý do. Chẳng có chỗ nào bọn Taxxon xuất hiện mà lại có kết cục hay ho cả. Tại sao tôi lại mong chờ một điều gì khác thường chớ?

Đi đâu bây giờ ta?

Tiệm McDonald ở góc đường chỉ còn có lớp tường bao cháy sém. Những khung cửa vòm màu vàng đỏ nát mờ ảo trên lối đi. Tôi ngồi chồm hổm như một chú vịt.

Cái sảnh cao ngất toàn là kính, không có mái che.

Đột nhiên.

"TSSEEERRRR!"

Tiếng gào của một con chim săn mồi. Tiếng vỗ cánh loạt xoạt. Xuất hiện chẳng biết từ đâu! Một chú diều hâu đuôi đỏ bay vù vù sát đầu tôi. Trông nó già cỗi lắm rồi. Ốm nhom, mấy cọng lông vũ thưa thớt và lớp da căng cứng quanh hai con mắt. Nó chao xuống, bay vào trong màn hơi nước bao phủ một mái ghi của đường tàu điện ngầm.

Tôi chớp mắt…

Đi rồi. Nó bay đi mất rồi!

"Tobias?"

Lặng thinh. Ảo ảnh ư?

"Xxxxxìîîîi xrriiii aaaaaa!"

Tôi quay giật lại. Tôi bước ra khỏi phía sau quầy hàng. Tên Taxxon dẫn đầu đã nhìn thấy tôi. Những cái chân kim của nó nhắp nhắp. Nó tăng hết tốc lực.

Lần vào màn hơi nước. Đường tàu điện ngầm. Chạy!

Tôi chạy tới lối vào đường tàu điện ngầm và nhảy xuống 3 bậc một. Rầm! Tôi xông ào qua cánh cổng rỉ sét.

"Ặc!" Một mùi hôi khủng khiếp. Một mùi thối rữa ẩm ướt. Mùi hôi thối đặc trưng của… bọn Taxxon.

Tôi hổn hển lấy hơi ở bên trong cái hang nóng nực và hôi thối.

"Anh là ai?"

"Ái da!" Tim tôi mém lại phải chịu một cú sốc nữa. Đầu tôi đập cái rầm vào cánh cửa quay vì ngạc nhiên.

Một con người, cao chỉ chừng một thước, nhưng là một người trưởng thành ngước nhìn tôi giễu cợt. Anh ta rút nhanh một đống những vật thể có cánh mà anh ta đang đeo sau lưng ra. Tôi cho là tôi trông thấy chữ "EF", nhưng tôi không dám chắc nữa.

"Cậu đã làm gì để bị gửi xuống đây thế?" Cái lối anh ta nói cốt để khiến tôi hoảng sợ, giống như một vị bồi thẩm tuyên cho tôi một bản án kinh khủng vậy.

Tôi vẫn còn phải thở gấp gáp, hổn hển.

Gã nhỏ con nhún vai và tiếp tục nói. "Cậu sẽ không kéo dài cuộc sống dưới này được lâu đâu. Chẳng có ai sống nổi cả."

Tôi nghe thấy tiếng cánh cổng đập mạnh, bay mất một cánh, rồi tiếng lạo xạo của hàng trăm cái chân kim của bọn Taxxon. Hai con mắt của gã nhỏ con mở rộng, anh ta quay đầu và chạy.

Tôi bươn theo.

Xuôi xuống theo một đường hầm lát gạch trắng mỗi lúc một hẹp dần cho tới khi hai vai tôi xây xước vì cà phải hai bên thành hầm. Rồi chúng tôi tới một nhánh hầm nhỏ hơn, tịch mịch. Tôi phải khuyu gối mới chui vô trong được. Tôi bò điên cuồng trên nền hầm ẩm ướt. Tiếng bọn Taxxon nhạt nhòa. Rồi, tôi nghe thấy một âm thanh mới. Những tiếng rên rỉ yếu ớt và những tiếng kêu khóc nghèn nghẹn tràn ngập khoảng không gần như tối đen.

Chúng tôi ló mặt vào trong một căn phòng mái vòm lớn. Ở ngay chính giữa phòng là một vũng nước đọng ô nhiễm. Bao quanh cái vũng nước cạn bẩn thỉu với cái thứ nước ao tù khủng khiếp ấy là một hình mẫu của đời sống loài người và người ngoài hành tinh.

Một hình mẫu đáng khiếp.

Những người Gedd lóng ngóng vừa chạy vừa nhảy với một tốc độ sên bò. Những người Hork-Bajir bị hành hạ, không còn tay hoặc không còn chân hoặc chẳng còn chi nào, nằm rúc vào với nhau quanh một cái hố sặc sỡ. Những đứa trẻ loài người, những người lớn khuyết tật nằm chèo queo trên những tấm chiếu mỏng dính, cứng quèo.

Những người Andalite với những vết sẹo do chiến đấu văn vện trên cơ thể, một số không còn lưỡi dao đuôi, một số khác không còn mắt cuống, ngọ ngoạy liên tục. Mùi hôi thối nồng nặc. Tiếng rên rỉ nghe não hết cả lòng.

Tuy nhiên, những con mắt của họ nói cho tôi biết được mọi chuyện. Thất vọng, chán nản. Sống dở chết dở.

Tiếng động do chúng tôi tạo ra khi thình lình xuất hiện ở lối vào hang khiến hầu hết bọn họ quay lại nhìn và căng thẳng. Yếu ớt như họ, đương nhiên là họ luôn có ý thức sẵn sàng bỏ chạy, không chiến đấu.

"Gì thế này?" Tôi hổn hển. "Mấy anh là ai?" Cơn xúc động khiến đầu tôi nhẹ bẫng.

Gã nhỏ con ngừng thì thầm an ủi đám con nít loài người, nói. "Còn tùy xem cậu hỏi ai. Hoàng Đế gọi đám chúng tôi là những kẻ chạy trốn. Nhóm EF kêu chúng tôi là những người tị nạn. Tôi thì gọi chúng tôi là thương bệnh binh. Những thương bệnh binh của Chính sách Phù hợp. Nhưng gọi là gì đi nữa thì cũng có làm sao đâu, phải không? Rút cục, chúng tôi vẫn là những con mồi." Anh ta mỉm cười. "Cơ thể cậu khỏe mạnh. Chắc hẳn cậu bị mắc bệnh về trí não rồi?"

Tôi khó mà có thể phản đối. "Chắc vậy."

"À, ra thế." Giọng nói của anh ta trở nên trầm hơn, dịu dàng hơn. "Hãy can đảm lên, anh bạn. Ít ra thì với cơ thể khỏe mạnh của cậu, cậu có khả năng đánh lại Lực lượng Đặc biệt Taxxon. Với sự giúp đỡ của chúng tôi, cậu có thể sống thêm được một tháng, có khi là hai tháng luôn đó."

Thị giác của tôi đang trong trạng thái đáng nguyền rủa. Khuôn mặt của gã nhỏ con dường như cứ như sát lại gần rồi lại lùi ra xa. Mùi hôi thối đang gặm nhấm hết bộ não của tôi. Tôi giật lùi về phía đường hầm và bắt đầu quờ quạng bò qua.

"Không," anh ta gào lên cảnh báo. "Cậu phải ở lại đây với chúng tôi. Một mình cậu chống cự sẽ không quá được hai giờ đồng hồ đâu."

Tôi phải lên được trên mặt đường. Tôi thiếu không khí để thở trầm trọng. Tôi sắp ngất xỉu rồi.

Quay trở lại đường hầm, quẹo trái, trái tiếp, tôi tới được sảnh nhà ga tàu điện ngầm. Ánh sáng mờ ảo và đỏ quạch.

Đột nhiên…

Một sức hút khủng khiếp!

Tôi đang bị kéo về phía đường rầy bằng một lực hút rất mạnh! Tôi phải kháng cự lại nó!

Tôi chạy về phía lối thoát hiểm, nhưng tôi lại cứ dịch chuyển về phía trước. Hai chân nặng như chì. Cứ hình dung như là trong một cơn ác mộng kinh hoàng, hai chân bạn nặng tới 25 ký, hoặc giống như bạn đang chạy trong nước vậy đó.

Tôi nhìn xuống đường rầy cách chừng 3 mét phía bên dưới. Ở đó

lúc nhúc một đám Taxxon đang vặn vẹo, kích động.

Đó là một dòng chảy Taxxon sống động. Chúng di chuyển, những cái chân kim của chúng kéo vào nhau, chúng bị hút vào với nhau giống như những con thuyền buồm chạy dọc một con đường cao tốc ngầm dưới đất, những con mắt đò ngầu của chúng long sòng sọc mỗi khi chúng dịch chuyển.

Đó là Khối Taxxon Dịch Chuyển.

Và tôi đangbị hút váo cái khối ấy, giờ chỉ còn cách chúng chừng 2 mét mà thôi.

"Aaa!"

PHẬP! Phập!

PHẬP!

Hai tên Taxxon lăn ra khỏi dòng chảy bị hút, lăn tới sảnh ga tàu, dúi dụi vào nhau! Hai cái miệng đầy răng nhọn bén phập vào người tôi. Hàng trăm cái chân kim có ngạnh chĩa về phía tôi.

Khôôông!

Tôi túm lấy một cái ghế băng và kéo người mình về phía đó, cưỡng lại lực hút cực lớn ấy. Vượt qua được cái ghế, kế đến, tôi túm lấy cái thùng rác được bắt chặt xuống sàn, kéo người về phía nó. Qua được cái cột! Cái ghế băng! Đến cột đèn báo hiệu! Rồi Thùng rác!

Tôi ngoái nhìn qua vai. Bọn Taxxon cũng đang chống cự lại với sức hút, nhưng chúng bự hơn tôi và chúng biết được một điều gì đó mà tôi không biết. Chúng đã buông mình xuống sàn ga và đang uốn éo người dọc theo sân ga, đua chạy như những chú kỳ nhông.

Ghế băng! Cột chống! Cột chống nữa! Kéo người!

Chúng sẽ tóm được tôi mất thôi.

Cánh cổng!

Tôi đẩy tung cánh mở toang cổng. Thang thoát hiểm! Tôi rướn người. Được rồi!

"Áááááááá!"

Có cái gì đó cứa vào chân tôi. Tôi vặn mình, nện một cú đấm vào cái ngực phồng phềnh. Đập mạnh cánh cửa vào hai cái hàm ngoang ngoác cùng với cái lưỡi thụt ra thụt vô.

Rồi tôi trèo thang hướng về phía ánh sáng ban ngày. Lên, lên, lên nữa. Mồ hôi nhễ nhại. Thở hổn hà hổn hển. Cẳng chân gần như tê liệt vì đau đớn. Đầu kêu ong ong khi tôi chạy vào bên trong cửa quay.

Đường đây rồi! Hè phố đây rồi!

Hớp lấy hớp để luồng không khí trong lành, tôi đổ vật người xuống đường.

Lật mình nằm ngửa. Bất động.

Tôi không chỉ có một mình.

"Gehhhtuupoorraanjjsoooot!"

Những lời nói nghe giống như một dòng thác các âm tiết, rít rịt lại với nhau, không tách rời.

Không tài nào hiểu nổi.

"Wutryoodoingindtheaghetoo?"

Phải rồi. Đây là một giấc mơ. Đó là lời giải thích duy nhất có lý. Nhưng còn cái cảm giác đau đớn thực sự nhoi nhói nơi vết cắn của tên Taxxon nơi cẳng chân tôi thì lý giải sao đây?

Ngay lúc đó, tôi quyết định suy nghĩ của mình rằng đây là một thế giới mà tôi có thể chẳng bao giờ hiểu được. Và nếu như tôi cứ không ngừng suy nghĩ để tìm hiểu nó, thì tôi sẽ kiệt sức mất. Mục tiêu hiệu quả ngay lúc này mà tôi đặt ra cho mình sẽ đơn giản hơn: Chỉ cần thoát khỏi chốn này còn sống, cơ thể và tâm hồn còn nguyên vẹn.

Phía trước mặt tôi, có hai hình hài với những đường nét của con người, ngoại trừ chúng có thêm một cái chân thứ ba và một cái cổ dài ngoẵng. Tôi cố gắng không để cho chúng khiến tôi quá sửng sốt. Nhưng thiệt là khó.

Đó, bạn coi, mỗi người trong bọn họ chỉ có mỗi một con mắt, to sụ, sáng quắc cứ dán chặt vào tôi như một cái chấm đen, đích nhắm cho cú thụt tiếp theo trong môn bi-a vậy. Ngay ở chính giữa con mắt là tròng mắt, giống mắt người nhưng thay vì màu đen thì một người có ánh màu hổ phách nhạt và của người kia thì rực rỡ ánh xám bạc.

Các bạn có biết về hình thù con ngươi nằm giữa tròng đen của mắt mình rồi phải không? Với hai hình hài này thì không giống vậy đâu nha. Tôi nhìn thấy hai con ngươi nằm trong hai con mắt ấy đang đảo chầm chậm vòng vòng bên trong tròng mắt giống như hai cái vệ tinh quang học. Hai con mắt ấy soi mói tôi bằng những ánh nghi ngờ của nhân viên đặc vụ tháp tùng tổng thống trong mỗi lần ổng xuất hiện trước công chúng. Chúng ngó tôi lom lom như thể xuyên thấu người tôi vậy.

Nhưng, nói chính xác hơn là tôi đang chằm chằm nhìn *xuyên thấu bọn chúng.*

Bởi vì tôi đang nhìn vào hai lá phổi màu xanh dương phập phồng theo từng âm tiết phát ra, nhìn hai trái tim màu xanh lá cây lợt đang bơm những dòng máu màu vàng nhạt chảy qua những mạch máu trong suốt như pha lê, nhìn hàng mét dài nội tạng của chúng cuộn tròn chặt nằm bên cạnh một dải thớ thịt đỏ hồng.

Da của chúng trong suốt như kính hay nói như nước cũng được. Vì tôi tôi có thể nhìn thấy rõ nội tạng của chúng ở bên dưới lớp da đó mà không có một chút gì bị méo mó, giống như ánh sáng xuyên qua

mà không bị khúc xạ vậy.

Chúng là những mẫu vật mà một giáo viên sinh vật khao khát được sở hữu. Bất luận chúng được tạo ra trên một hành tinh nào đi nữa thì sự sống sót của các cá thể thích nghi trong quá trình chọn lọc tự nhiên rõ ràng là đã không được coi là một vấn đề đáng lưu ý. Đó, hiện giờ tôi đang nhìn chằm chặp vào trái tim đập phập phồng – một mục tiêu tiêu diệt hoàn hảo – đấy thôi.

Mắt Hổ Phách bước lên trước và kéo tôi đứng dậy. Hắn lặp lại câu hỏi. Hoàn toàn bất ngờ, nhịp điệu lời nói của hắn tạo nên những nốt nhạc khác nhau ứng với mỗi từ… tạo nên những tiếng lách cách. Tất cả trở nên dễ hiểu.

"Hãy-đứng-dậy-Áo-Cam!" hắn nói. "Mi-đang-làm-gì-ở-cái-khu-ổ-chuột-này-thế? Trốn-việc-là-phạm-tội! Tại-sao-mi-không-ở-chỗ-làm?" Hắn dùng một ngón tay gần như là vô hình búng nhẹ một thứ gì đó chích vào ngực tôi. Rồi hắn ngẩng lên, hướng về phía tòa nhà Chrysler, lớp vỏ bọc bằng phim nhựa hiệu Mylar[3] của nó đang phần phật theo chiều gió.

Trên bộ đồ tôi bận, có gắn một phù hiệu mà trước đó không hề có, hay chỉ ít là tôi không hề chú ý rằng có nó ở đó. Trên phù hiệu đó có ghi tên Yeerk và hình chiếu ba chiều của tôi, có ghi những con số liên quan đến nơi ở, nơi làm việc và bộ phận làm việc của tôi. Bên dưới hai chữ "Chức danh" có ghi "Kỹ sư Hành tinh."

Tôi há hốc miệng như một kẻ khờ. Mấy gã này phải chăng là lực lượng an ninh đường phố? Có phải tôi làm việc trong tòa Chrysler?

"Có lẽ đây là chỗ dành cho thằng câm này," Mắt Bạc cười nhạo. "Xem ra hắn bị suy nhược thần kinh. Mi có thể nói cho tụi tao biết mi sống ở đâu không, hả Áo Cam?" Hắn giận dữ lầm bầm ra giọng bề trên trong khi búng búng tay vào một cặp khóa còng nhuộm đỏ. "Hay là mi không nhớ nổi?"

Chúng thấy được thông tin tôi sống ở đâu trên phù hiệu mà. Nhưng tôi cho rằng chúng chỉ muốn tôi mở miệng. Tôi nhìn phù hiệu của mình và cố gắng đọc những con số lộn ngược. "Tôi, ừm…"

RrrrrrrrBùmBùm… RrrrrrrrBùmBùm…

Trái đất rung chuyển và một tiếng nổ inh tai như sấm dội vang cả con đường. Mắt Hổ Phách xoay người một vòng rồi quay lại túm chặt tôi. Hắn kéo lê tôi theo cùng với hắn với một tốc độ chóng mặt hướng về phía tiếng nổ. Mắt Bạc theo ngay sau.

"Lầu 88," tôi nói, giả bộ như đang trả lời. "Tôi sống ở… ừm… Tòa Tháp Đế Chế." Tôi cho rằng những lời đó nghe khá là ổn.

"Đừng có chọc ngoáy tao, Áo Cam." Hắn rướn người tới trước và bập khóa còng vào hai cổ tay tôi. "Mi nghĩ tao không biết từ lầu 87 đến lầu 92 là bến tàu sao? Mi đang đi cùng với tụi tao đó, biết chưa?"

"Theo lệnh ai vậy?"

Tôi chống cự, nhưng cái còng tay được chế tạo từ một loại vật liệu

hữu cơ sống nào đó. Tôi càng cụ cựa, cái vòng càng siết chặt.

Hai sinh vật ấy phá lên cười sảng khoái, nghe giống như tiếng kèn luyến láy. “Tụi tao là người Orff, đồ ngu kia. Đặc vụ An Ninh của Hội đồng Cấp cao. Tụi tao có quyền riêng của mình.”

RrrrrrrBùùùùùùùùùmmmmm m m m m!

Một tiếng nổ lớn khủng khiếp nữa vang lên. Bụi bay mù mịt.

Hai tên Orff rời mắt khỏi tôi, quay người lại phía có tiếng nổ.

Tôi tranh thủ ngừng lại một chút.

“Này!”

Mắt Bạc tóm lấy tôi. Tôi vật lộn để thoát khỏi hắn và đánh mắt nhìn quanh góc phố, bước khập khiễng với cái chân đau bởi vết cắn của tên Taxxon, hướng về phía đám bụi mù đang dâng lên cuồn cuộn. Nhưng tên Orff chạy theo tôi. Ba cái chân kiềng của hắn di chuyển cực kỳ nhanh nhẹn. Thế rồi hắn đuổi kịp tôi. Chúng tôi vật lộn trong khi xung quanh càng lúc càng trở nên náo loạn.

Tôi nghe thấy tiếng còi báo động của những con tàu chạy nhờ đệm không khí đang vô bến vọng lại. Bọn Taxxon từ những trạm gác hình tổ ong cao chừng 10m được dựng lên giữa các tòa nhà dọc theo từng dãy phố đổ tràn lên đường, như một đội quân quái vật. Chúng phát ra những âm thanh gió từ trong cuống họng không nghe rõ tiếng.

Cái gì thế này? Chuyện gì đang diễn ra thế này?

Tôi có thể biến hình được không ta? Tôi ráng tập trung, ráng suy nghĩ…

Và rồi mọi thứ vụt nhanh qua đầu tôi trắng trắng vàng vàng không rõ rệt, như thể tôi là một con bọ đang ở bên trong một bóng đèn chớp máy chụp hình nào đó vậy. Tất cả chỉ diễn ra trong khoảnh khắc, vô thanh. Rồi –

BÙM.

BÙM.

BÙM!

Vỉa hè bị nạy tung và đập như trời giáng vào tất cả mọi người đi đường khiến họ rạp hết xuống mặt đường. Tất cả các dãy nhà dọc theo con phố, mặt tiền của những tòa cao ốc ở đó nhanh chóng biến thành những dòng thác toàn mảnh kiếng và đất đá gây chết người.

Tôi nghển đầu hướng về phía xem ra là nơi phát ra vụ nổ. Đó là một tòa nhà cao chọc trời, có tháp cao đến cả trăm mét với một quả cầu lửa ở ngay tầng hầm. Tòa nhà lúc ngả về bên này, lúc lại nghiêng về bên kia giống hệt như một diễn viên xiếc đi trên dây vậy.

Miệng tôi há hốc không tin vào mắt mình khi chứng kiến sự rúng động, lung lay thoạt đầu nhẹ nhàng sau trở nên mạnh mẽ của tòa nhà. Mười hay 20 tầng lầu dưới cùng của nó đổ sụm, bụi mù mịt.

Rồi nguyên cả tòa nhà sụp xuống. Nhanh hơn… Nhanh hơn nữa… Một mảng cấu trúc của tòa nhà đó đổ nhào. Rơi… rơi… rồi –

Một cơn chấn động như sấm động rùng lên khi tòa nhà gãy làm

đôi. Phần trên của tòa nhà sụp xuống, cách tòa nhà Chrysler có chút xíu, chỉ trong có đường tơ kẽ tóc.

Các cơn chấn động cứ nối tiếp nhau nện liên tục xuống nền móng của khu Mahattan.

Lẽ ra, tôi phải nhân cơ hội này mà chạy biến đi mới phải.

Nhưng tất cả những gì tôi có thể làm được lúc ấy là bò vô một ô cửa và nằm bẹp ở đó. Vì có một đám bụi trắng xóa bao phủ kín, bóp nghẹt khí quản và một trận mưa toàn là vôi vữa gạch vụn từ trên trời bắn tung tóe khắp người tôi.

Tiếp sau đó, những mảng bê tông cốt sắt nhỏ mà nặng rớt thình thịch xuống đường. Đến lúc này, mọi thứ trở nên tối đen.

Chương 11

Tiếng còi báo động lại rú om sòm, dội vào đầu tôi nhức nhối.

Tôi mở mắt nhìn đống gạch vụn. Những mạch nước từ trong các đường ống dẫn nước chính bị bể phun ra ào ạt. Lửa nổ lách tách, len lỏi khắp các tòa nhà. Hàng trăm phi cơ cứu hộ được gửi đến hiện trường. Bọn Taxxon man rợ gồm những người bị thương đưa vào phi cơ, khoái trá răng cơn đói triền miên của chúng rồi sẽ được thỏa mãn bởi những xác chết bị bỏ lại ngay đó.

Hai tên Orff đã đi đâu mất rồi. Cái còng tay, chẳng hiểu sao cũng biến mất luôn. Có một điều hiển nhiên rằng khi bạn đang ở trên Miền Đất Yeerk, bạn nghe thấy tiếng còi báo động và người ta sắp tới tóm cổ bạn thì bạn chớ có chần chờ lần quần ở đó. Bạn phải dời khỏi chốn ấy ngay.

Tôi phóng ra khỏi ô cửa đang núp.

"Áááá!"

Tôi va mạnh vào một người bận đồ tím. Trước khi tôi kịp lấy lại thăng bằng, tôi thấy mắt mình đang ngó xuống nhìn nòng của khẩu Tia Nghiệt cầm tay.

Miền Đất Yeerk chắc hẳn đã dành nó cho tôi.

Lướt qua nòng súng, sượt qua cánh tay và tôi nhìn vào cặp mắt của một cô gái da ngăm ngăm bị bụi phủ trắng từ đầu tới chân. Máu từ trên khuôn mặt cô ta nhỏ thành giọt chảy tỏng tỏng. Khi mắt chúng tôi gặp nhau, nét mặt của cô ấy thay đổi. Nó vụt chuyển từ sự căm thù cao độ sang một sự pha trộn kỳ lạ của bối rối với hoài nghi, với dịu dàng và với cả giận dữ nữa.

Lồng ngực tôi bất thần đập dồn dập bởi lẽ người con gái này…

Người con gái này… trỉ nhớ của tôi…

"A!"

Không một lời cảnh báo, cô ta xô mạnh tôi khỏi lối đi.

PĂNG CHÍU!

Thịch.

Nội tạng của tên Taxxon đổ tràn ra vỉa hè khi cái con sâu húp híp toàn răng là răng ấy trượt tới và sững lại như thể nó cảnh giác với hai cái chân tôi vậy. Thêm ba giây nữa thôi là cái mông của tôi sẽ là món tráng miệng ngon lành cho tên Taxxon đó.

Cô gái lao tới trước. Tôi phóng theo sau.

Cô ấy đã cứu mạng tôi.

Nhưng tôi chạy theo cô ấy còn vì một lý do khác nữa.

Với sự nhanh nhẹn của vận động viên điền kinh ba môn phối hợp, cô vụt chạy xuôi theo một con hẻm hẹp lổn nhổn những vật thải hồi của xã hội loài người: Một cây đàn dương cầm bị bể, những cái

khung trường kỷ, một vài cái xe gắn máy rỉ sét. Tất cả những thứ đó giờ đây được phủ kín bởi một núi những mảng bê tông cốt thép, và những mảnh vụn của những tấm kim loại vẫn còn nghi ngút khói.

Tôi gọi cô gái. "Này, chờ đã." Cô ngừng chạy và quay người lại.

Tôi gấp gáp đi tới trước một cách háo hức. Khuôn mặt cô lại trở nên xa vắng như thể cô đang lục tìm trong trí nhớ, đang lục tìm…

PĂNG CHÍU!

"Này! Cái quái gì…"

Cô ấy bắn về phía tôi, đốt cháy khoảng không trên đầu tôi. Rồi cô ấy biến mất vào trong một cánh cửa kim loại lớn đang mở ra con hẻm - lối vào bên cạnh của một tòa nhà cao xây bằng gạch.

Có phải đó là một phát súng cảnh cáo? Hay chỉ là một cú nhắm tệ hại?

Một toán Taxxon tuôn xuống con hẻm và theo cô gái vào bên trong. Tôi lượm một miếng kim loại và liệng nó như thể tôi là một thằng du côn, ráng ra cái vẻ ta đây muốn đánh lộn lắm rồi. Chúng càu nhàu, nhưng thật kinh ngạc, chúng chạy đi ngay.

Có một điều không thể chối cãi, chúng đuổi theo cô gái.

Tôi đẩy tung cánh cửa kim loại nặng chịch và chạy vào trong khoảng tối loang lổ. Ánh sáng lọt qua mái nhà bị thổi bay mất một phần và rọi sáng những tấm màn nhung, một sân khấu, một khu vực dành cho dàn nhạc – một khoảng không gian rộng lớn với những hàng ghế và những tầng bao lơn. Tôi đi dọc xuôi theo lối đi giữa các hàng ghế được lót thảm, leo lên sân khấu bừa bãi những tấm ván gãy.

PĂNG CHÍU! PĂNG CHÍU!

Tia Nghiệt soi sáng khoảng không. Một khối thịt khổng lồ cỡ 25 ký của tên Taxxon từ chấn song đổ nhào xuống, vèo qua mạng lưới chằng chịt dây nhợ và thiết bị chằng buộc.

HUỴCH.

Nó làm sàn nhà rung rinh. Một trái bóng bay nổ bục, và ôi trời, thúi hoăng.

Cô gái phóng vùn vụt đằng sau một tấm màn hạ có vẽ phong cảnh một làng quê theo lối sắp đặt. Một trang trại màu đỏ và bãi cỏ xanh ngắt phía trước. Ngựa và vật nuôi thả ở phía sau.

Nhưng ngay khi cô biến mất thì…

PĂNG CHÍU!

Cô bắn. Tia Nghiệt tạo nên một lỗ tròn trên bức tranh phong cảnh đã bạc màu ấy và nhảy vụt qua. Đuổi theo cô là ba tên Taxxon. Chúng là những tên Taxxon nhanh nhẹn nhất mà tôi từng thấy. Cô loạng choạng, chạy giật lùi, bắn liên tục, tia này nối tiếp tia kia. Nhưng những tia Nghiệt mỗi lúc một yếu dần, vỗ vào mặt mấy tên Taxxon bự con, vụng về những tiếng thảm hại.

Trong khi trong tay tôi không có đến một tấc sắt!

Tôi ngẩng lên nhìn những dây đèn tầng tầng lớp lớp nặng nề. Tôi

tự hỏi…

Tôi chạy vào bên trong cánh gà, nơi có vô số các sợi dây được kéo đồng quy xếp thành hàng gọn gàng ngay ngắn, móc trên các kệ thép nặng.

Tôi đẩy chốt cố định một sợi dây được treo trên kệ bằng một cái móc mỏ neo.

Vúúúúúúút!

Một tấm phông vải ở tuốt trên cao đang rùng rùng rơi xuống, nó sẽ phủ kín cả những kẻ săn đuổi và người bị săn đuổi ở bên dưới một cách khéo léo.

Điều ấy không xảy ra.

Lũ Taxxon tiếp tục nhao về phía trước cho tới khi khẩu súng của cô gái hỏng, không thể bắn được nữa. Cô liệng khẩu Tia Nghiệt vào tên Taxxon gần nhất, nhưng nó chẳng khác gì một món đồ chơi trong miệng của hắn. Hắn nuốt gọn khẩu súng không chút ngập ngừng.

Tôi điên cuồng cắt đứt hết sợi dây này đến sợi dây khác. Tiếng rền rĩ của cái ròng rọc khi chuyển động tràn ngập tai tôi khi một tấm ván lót gắn dàn đèn sân khấu nặng chịch rớt loảng xoảng trên sàn. Một tấm ván nữa, rồi một tấm nữa rớt xuống.

Không tự kìm lòng được, tôi đánh mắt nhìn cảnh tượng. Ba tên Taxxon húp híp bị ghim chặt xuống sàn, quằn quại, vẫn còn lùng nhùng dưới cái bẫy vải tinh vi ấy.

Tôi chạy lại chỗ cô gái. Cánh tay cô đang bị một tên Taxxon lúc này đã mềm oặt nghiến nát. Người cô ướt sũng bởi cái thứ dãi nhớt ghê tởm của tên Taxxon ấy. Cô e dè khi tôi tiến lại gần, vẫn còn biểu hiện sẵn sàng chiến đấu.

Mắt chúng tôi chạm nhau.

“Cassie.”

Tôi muốn ôm chầm lấy nhỏ, nói với nhỏ rằng mọi việc đều ổn cả, rằng nhỏ thật dũng cảm, rằng chúng tôi sẽ thoát ra khỏi đây mà còn sống.

Nhưng cặp mắt của nhỏ giống như một bức tường hay như một cái mặt nạ vậy. Tôi kiếm tìm trong đôi mắt ấy sự yên bình và sự nhạy cảm mà trước đây nó vẫn chứa đựng. Mà không thấy.

Môi của nhỏ uốn cong tạo nên một nụ cười giả tạo, một ánh-nhìn-rất-không-giống-Cassie. Và cuối cùng, nhỏ cất giọng.

“Vậy là bồ không chết.”

Tôi đáp lại bằng một nụ cười, cái kiểu giống như tôi vẫn cười với nhỏ như khi tụi tôi còn ở thế giới hồi đó.

"Cái thành phố này đã và đang làm mọi việc có thể làm được để giết chết mình. Nhưng không, mình không chết. Mình đã từng đơn độc. Những đứa khác đâu? Làm thế nào mà… bồ lại tới được đây?"

Nhỏ không trả lời mà nhấc mấy cái chân bước qua thềm sân khấu, buông một tiếng thở dài và hạ mình xuống chỗ dành cho dàn nhạc. Tôi bước xuống theo nhỏ, tới một góc nơi nhỏ dừng bước và mở một va li được giấu kỹ.

"Cassie, chuyện gì đang xảy ra vậy?" Những hành động của nhỏ không giống như là nhỏ đang phớt lờ tôi, thậm chí nhỏ còn không buồn ngước mắt lên nữa kìa. "Mình leo lên giường đi ngủ, mình nghĩ là chỉ mới tối qua đây thôi," tôi tiếp tục. "Mình ở nhà, sống chung với gia đình mình. Chúng ta chỉ vừa mới trở về sau phi vụ nhộn nhạo mới đây mà, bồ nhớ không? Sáng nay mình tỉnh giấc, thất kinh khi thấy mình đã 25 tuổi, có râu và hoàn toàn không có một chút ký ức nào về khoảng thời gian một thập niên ở giữa cả. Có phải là Crayak không? Hay là người Ellimist?"

"Mình đã không nghĩ tới những cái tên đó hàng bao nhiêu năm nay rồi," Cassie nói, giọng không hề có chút nuối tiếc. Nhỏ đang lục lọi khắp cái vali, tôi cho là nhỏ kiếm cuộn băng để cố định chỗ xương gãy trên cánh tay nhỏ. Cái vali chứa đầy băng cá nhân, năm hay sáu băng đạn khẩu Tia Nghiệt, một bộ đồ màu tím nữa, vài phần lương khô, và…

Nhỏ quay đầu lại ngay khi nhìn thấy mắt tôi mở rộng.

Những cuộn dây dẫn nổ. Một vài bánh chất nổ dẻo. Kíp nổ. Thuốc nổ. Một mớ hỗn lộn những thiết bị phá hủy bao gồm cả công nghệ thấp lẫn cao.

"Mình cho rằng bồ không cùng phe với Tổ chức EF, đúng không?" Nhỏ nói.

Tôi lắc đầu.

"Mặt trận Những Kẻ Ủng hộ Tiến hóa. Một nhóm bạo động chống Yeerk? Những kẻ khởi nghĩa đặt cho mình cái tên như thế. Họ đơn thuần là không ủng hộ việc ký sinh mà hướng tới việc sử dụng những sinh vật cộng sinh nhân tạo."

Nhỏ nhét một khẩu Tia Nghiệt vào tay tôi và tự mình ôm hai khẩu. Và rồi tôi thoáng trông thấy một thiết bị nạp tia Kandrona khẩn cấp khi nhỏ đóng vali lại.

"Bồ là một kẻ bị Mượn xác à?"

Nhỏ cười lớn. "Mình còn có thể là một thứ gì khác được nữa kia

chớ? Tên Yeerk của mình là Niss. Tụi mình cùng là những người trong Tổ chức EF. Tụi mình hợp tác với nhau cùng chống lại Hội đồng. Mình dẫn đầu nhóm gây ra vụ nổ hồi sáng nay. Đó là lý do tại sao mà bọn Taxxon khoái mình đến vậy. Thiệt hại đó sẽ khiến chúng lùi bước, cho dù tụi mình không vấp phải…"

"Cái gì!" Một cơn buồn ói bất thần thắt chặt lồng ngực tôi. Nó giống như khi tôi nghe ba mình thú nhận rằng ổng là một kẻ buôn bán ma túy hay là một kẻ giết người vậy. Không thể nào như vậy được. "Cassie, bồ đang nói gì thế? Bồ gây ra một vụ nổ chắc chắn là sẽ giết chết hàng trăm người tị nạn, chỉnh là những con người mà tổ chức EF đang cố gắng giúp đỡ ư? Điều đó khiến bồ trở thành một kẻ khủng bố! Làm sao mà bồ có thể bào chữa được cho hành động của bồ hả?"

"Trong một cuộc chiến, Jake à, bất cứ việc nào cũng đều có thể được biện minh." Nhỏ nói giọng tỉnh rụi. "Mình không còn là một cô nhóc nữa. Mình không quan tâm hồi đó mình đã từng là người vớ vẩn như thế nào."

"Cả cuộc sống và cả hòa bình ư? Giờ đây, bồ cho những thứ đó là vớ vẩn sao? Bồ không nhớ phi vụ cuối cùng của tụi mình – trận đánh ở tòa nhà Ragsin - sao? Bồ không nhớ bồ thấy sa sút tinh thần sao? Bồ muốn nói gì đó với mình sau trận đánh đó và mình đã quay đi. Chỉ vì mình không muốn đối mặt với điều ấy. Đêm đó, mình là một thằng khờ, Cassie à. Rõ ràng là bồ có những nghi vấn của bồ, vẫn như mọi khi thôi. Lý ra bồ phải nhận ra điều đó chứ?"

Nhỏ cười thờ ơ. "Bồ đang nói về một thời gian khác, Jake. Sau trận đánh đó, còn có nhiều phi vụ nữa. Tất cả chỉ là một vệt thời gian mờ mờ của lý tưởng tuổi trẻ mà thôi. Bồ không hiểu điều đó à? Ý mình là rút cuộc, mình đã hiểu thế nào là chiến tranh."

Cái lối mà nhỏ đang nói, cái cách mà nhỏ đang chặn họng tôi khiến tôi cảm thấy với nhỏ tôi có tầm quan trọng giống như là một kẻ lập dị trên sàn diễn mà thôi.

Thực sự là giữa tụi tôi không còn một mối liên hệ nào nữa sao? Nhỏ bạn của tôi đã thay đổi rồi sao?

"Bọn Taxxon làm chủ đường tàu điện ngầm," tôi nói. "Bọn Orff thì chế ngự trên đường phố. Cassie, nếu như bồ chịu khó quan sát xung quanh, bồ sẽ thấy rõ ràng là chúng ta không có chút cơ hội nào để chiến thắng cuộc chiến này."

"Chiến tranh không có thua cuộc!" Nhỏ rít lên. Hai con mắt nhỏ tóe lửa, trông như thể sẵn sàng lao vào tấn công tôi.

Nhưng rồi ánh mắt nhỏ di chuyển xuống tấm phù hiệu trên ngực tôi và trong phút chốc sự giận dữ của nhỏ tan biến hết. Khuôn mặt nhỏ giãn ra rồi bừng sáng. Biểu hiện của nhỏ thay đổi nhanh đến phát sợ.

Chương 13

"Bồ là kỹ sư hành tinh à? Đang làm việc cho dự án Tòa nhà Chrysler à?" Đột nhiên, tôi trở nên là một thứ hết sức thú vị trong nhà hát. Tôi không biết phải nói sao nữa. Nhỏ tiến tới gần tôi. Cánh tay bị thương của nhỏ túm lấy tay tôi. Giọng nói của nhỏ gần như là bị ma ám.

"Jake, bọn Yeerk muốn có được mặt trăng. Chúng muốn biến hành tinh này thành một mặt trời nhỏ cung cấp tia Kandrona. Nếu chúng thành công, điều đó có nghĩa là Trái đất sẽ được tắm mình trong tia Kandrona mãi mãi! Nó sẽ trở thành một thứ mà Tổ chức EF không bao giờ có thể chạm tới hay vô hiệu hóa được. Không một ai có thể làm được điều đó."

Tôi có cảm giác mình như một khách hàng buộc phải đưa ra ý kiến cho một vụ bán hàng gay go, rối rắm mà thú vị. Người quản trò vụ mua bán cứ quẩn quanh ở cái góc đó. Tôi có thể cảm thấy và tôi biết rằng những lời nói ấy có dính líu đến tôi, theo một cách nào đó.

"Công việc của bồ khiến bồ có thể tiếp cận với công nghệ Tia-Mặt-Trăng gần hơn bất cứ ai trong tổ chức EF. Bồ biết cái vỏ sò úp bên trên tòa nhà Chrysler đó phải không? Bọn Yeerk đã và đang làm việc bên dưới đó hàng tháng trời, cân chỉnh tia năng lượng sẽ làm mặt trăng bốc cháy ấy sao cho thật ăn khớp, tuyệt đối chính xác. Đó chính là mục tiêu mà dự án phải hoàn thành. Bọn Yeerk muốn tia đốt cháy ấy phải chính xác theo đúng những gì mà bồ và nhóm của bồ đã tính toán, nếu không thì…"

Nhỏ sôi nổi, hào hứng. Đứng trước tôi, mắt nhỏ long lanh, ánh lên nét sắc sảo, nhanh trí mà tôi đã từng biết. Chỉ có điều, ấy không phải là tình yêu thương con người và thú vật mà thay vào đó là sự phá hoại, là khủng bố và kế hoạch hành động.

Và giờ đây nhỏ đang dụ tôi cùng nhỏ thực hiện.

Tôi chạm mấy ngón tay vào tấm phù hiệu mà ánh mắt của nhỏ vẫn còn đang dán vào đó. Tôi giật nó ra khỏi áo, phá vỡ trạng thái xuất thần của nhỏ.

"Hãy nói cho mình ngay bây giờ! Làm thế nào mà tụi mình lại đến chốn này? Những đứa khác đâu rồi? Làm sao mà tụi mình bị bắt? Chuyện này là hoàn toàn có thực phải không?"

Sự nhiệt tình lại được tái thiết trên gương mặt nhỏ. Nụ cười giả tạo lại tái hiện. Nhỏ không muốn trả lời câu hỏi của tôi, nhưng nếu nhỏ cần tôi giúp, nhỏ sẽ phải trả lời tôi.

"Nếu như bồ thực sự không nhớ chút gì, mình sẽ kể cho bồ nghe," nhỏ nói. "Bồ sẽ không thích câu trả lời này đâu." Nhỏ lại phá lên cười. Bớt tàn nhẫn hơn, nhưng phiền muộn hơn. Nhỏ nhìn vào mắt

tôi, nói. “Mình bị bắt như thế nào ư? Mình bị phản bội, Jake à. Bởi chính bồ.”

Tim tôi ngừng đập.

“Mình á?”

“Phải, sau đó, bồ trở thành một kẻ Mượn Xác, đương nhiên rồi. Bồ có thể cảm ơn Tom vì điều đó.”

“Anh trai mình ư?”

Nhỏ gật đầu. “Tên Yeerk trong đầu anh Tom cuối cùng thì cũng tập hợp tất cả những thứ đó vào với nhau. Nhưng manh mối, những sự bất cẩn, có thể là vậy, mình không biết. Nhưng ảnh nghi ngờ bồ là một trong những tên thảo khấu Andalite và rồi một đêm nọ, ảnh đã khẳng định điều đó. Ảnh lập kế hoạch tấn công hoàn hảo đến nỗi khi bồ trở về, bồ không còn có lấy một cơ hội cho mình nữa.”

Nhỏ tiếp tục. “Bồ, Marco và Ax bị tóm ngay lập tức trong trang trại nhà mình. Rachel bị giết chết ngay tắp lự. Bọn chúng tóm được mình sau đó vài ngày. Chỉ có mình Tobias là trốn thoát.”

Cổ họng tôi thít chặt. Rachel chết rồi sao?! Có một lần tôi đã cổ vũ nó hành động táo bạo. Tôi đã xếp đặt nó vào những vị trí nguy hiểm nhiều hơn bất cứ đứa nào khác trong Hội. Còn Tobias thì sao? Với tuổi thọ của một chú diều hâu đuôi đỏ, hẳn giờ đây cậu ấy cũng đã chết rồi.

Cassie kể tôi nghe toàn bộ sự thực, đơn giản như thể tôi biết toàn bộ câu chuyện rồi vậy. Như thể tôi ắt còn phải biết nhiều hơn thế, bởi vì tôi…

“Tránh!”

PĂNG CHÍU!

Cái giá đề bản nhạc bằng kim loại màu đen ngay trước mặt tôi bay hơi.

“Nằm xuống!”

PĂNG CHÍU!

Cassie bắn trả, trúng tên Taxxon. Nó lật úp, đổ người về phía trước, vắt ngang ngay thanh ray phía bên trên chỗ dành cho dàn nhạc! Thõng thượt, đu đưa cách sàn nhà chừng 4.5 mét. Rắc! Nó quằn quại vì đau đớn ngay dưới chân tụi tôi.

Vết thương của nó khá nặng nhưng hắn vẫn còn sống. Có lẽ Cassie đã cố tình bắn trúng phần thân sau của hắn nên hắn mới còn sống sót. Tất cả những gì tụi tôi cần phải làm lúc đó là chạy.

Tôi mở cánh cửa dẫn đến khoảng không gian hẹp chỉ đủ chỗ để bò phía bên dưới sân khấu.

“Cassie, nào, đi nào!” Nhỏ chúi người xuống, tôi theo sau nhỏ.

Nhưng rồi, nhỏ dừng bước. Nhỏ quay người lại, nhắm mũi súng ngay sát bên phải tôi, ngược về phía cửa.

PĂNG CHÍU!

Một lỗ tròn thứ hai bốc khói xèo xèo xuyên qua bộ phận duy trì sự

sống của tên Taxxon, kết liễu hắn một cách lạnh lùng.

Tôi nhìn Cassie, tìm kiếm lời giải đáp cho hành động ấy, cố gắng hiểu cho bằng được ánh mắt chứa đầy tỉnh tàn nhẫn của nhỏ.

“Chúng chỉ là những con chó,” nhỏ nói. “Đội quân cảnh vệ không chính thức người Orff buông lỏng cho bọn chúng để chúng đi tóm cổ những kẻ khủng bố như tụi mình. Bọn Orff không quá quan tâm đến việc bọn Taxxon có đề cơn đói cuồng của chúng lấn lướt thay vì phải mang tụi mình đến sân ga cho lắm. Ý mình là ăn miếng trả miếng ỉ mà.”

Tôi tự hỏi không biết đó là do Niss – tên Yeerk hay là Cassie đang nói.

“Nào, đi thôi!” nhỏ la lớn.

Tôi theo sau nhỏ.

Chương 14

Tụi tôi ào ra ngoài đường phố, chạy xa khỏi hiện trường vẫn còn nhộn nhạo, náo loạn, xa khỏi tiếng còi báo động hụ váng, xa khỏi những con tàu chạy bằng đệm chân không.

Cứ chạy được chừng 100 mét, Cassie lại quay người xả súng bắn trả. Cuối cùng thì bọn Taxxon cũng gục ngã hết và tụi tôi dừng chân trước một cửa hiệu đã bị phá hủy. Một cửa hiệu bán sách cũ.

Mồ hôi nhễ nhại, hơi thở hổn hển, tôi liếc nhìn những kệ sách. Bìa của một cuốn tạp chí Thể Thao Hình cháy xém, rách rưới đập vào mắt tôi. Tôi nhặt nó lên.

"Ba mình…" tôi ngạc nhiên thốt lên. "Ổng vừa mới nhận được số báo này qua mail!"

Cassie nhìn ngày phát hành.

"Ừ," nhỏ ơ hờ, "tời báo này đã có cách đây chừng 10 năm. Bọn chinh phục Yeerk tất nhiên là đã kiểm soát mọi thứ sau vài tuần bắt được tụi mình. Nhổ đi được mấy cái gai bên cạnh của Đế chế. Tụi mình, trên thực tế, đã bắt đầu thay đổi cán cân lực lượng."

Đến lúc ấy, tôi xỉu hết cả người.

Tôi, bản thân tôi đã bất cẩn, tự phụ và tàn nhẫn. Tôi đã chuẩn bị sẵn sàng nên không sử dụng đến lực lượng các bạn của mình, đặc biệt là Rachel.

"Những đứa khác," tôi nói. "Giờ đang ở đâu?"

Cassie dừng cạnh một đống dơ hầy các cuốn tiểu thuyết tình cảm ướt át. "Ax trở thành một kẻ Mượn Xác cấp cao. Theo những thông tin mà mình nghe được, ảnh là nhân vật chủ chốt trong cuộc tấn công của bọn Yeerk vào quê nhà của ảnh. Hành tinh Andalite bị tàn sát nặng nề. Hàng triệu người chết. Hàng chục ngàn người bị bắt giữ. Lãnh đạo tổ chức EF cho rằng vẫn còn một số người Andalite tự do ở sâu đâu đó trên hành tinh ấy, nhưng mình không thể hình dung nổi…"

Tôi ngồi xuống bên cạnh một cái giá để Thời Báo New York ố vàng, phát hành cách cái đêm mà tôi đổ vật ra giường trong bộ đồ biến hình ba tuần lễ.

"Tobias trở thành người dẫn đầu nhóm gọi là Bài-Yeerk."

"Cậu ấy… cậu ấy… có biết chuyện về Rachel không?"

"Có. Về phần Marco," giọng của nhỏ trở nên lạnh lùng hơn. "Marco giờ là Visser Hai, phụ trách Trái đất. Cậu ấy đã làm những việc… những việc khủng khiếp."

Chuyện này không thực. Tôi không thể nào đang nghe những chuyện này được. Tôi không tin.

"Tên Visser Ba mà bồ từng biết ấy, giờ được bổ nhiệm làm Quan

đứng đầu Hội đồng. Lãnh đạo Yeerk tối cao – Hoàng đế."

Không. Tên Yeerk trong đầu Cassie đang cung cấp cho tôi những điều dối trá. Hắn đang xói mòn ý chí tôi, khiến tôi nhụt chí. Hắn biết… dựa vào ký ức của Cassie, hắn biết điều gì sẽ ảnh hưởng được đến tôi, điều gì có thể khiến tôi gãy rạp.

Nhưng tôi sẽ không bị bẻ gãy! Tôi không điên. Cá bạn tôi không… Không. Các bạn của tôi… Ôi! Không!

Bất thình lình, tôi chạy dọc xuống một con phố vắng tanh. Tôi không cần biết rằng tôi chẳng có chỗ nào để tới. Tôi chỉ cứ chạy, chạy mãi cho tới khi tôi gục ngã. "Tự do hay là chết," tôi lặp đi lặp lại những từ ấy với chính mình. "Tự do hay là chết!"

"Tự do hay là…"

"Im đi!"

Cassie chặn ngang trước mặt và đẩy tôi tựa vô tường. Chỉ đến lúc ấy tôi mới cảm thấy nước mắt dàn dụa trên mặt mình. Hai mắt tôi mờ căm. Lồng ngực phập phồng vì hổn hển.

"Thật là may mắn vì mình gặp được bồ, Jake à. Công việc mà bồ đang đảm trách - một kỹ sư hành tinh – là một cơ hội không thể tin được đối với tổ chức EF." Cassie lại một lần nữa hào hứng và bị mê hoặc. "Để chế Yeerk lên kế hoạch kiểm soát việc đốt cháy mặt trăng ư? Tụi này muốn cho việc ấy không kiểm soát được. Mục tiêu của chúng là tia năng lượng hoàn hảo ư? Tụi này muốn tia đó bị tắt ngúm. Mặt trăng nổ sẽ khiến trái đất vung vãi những mảnh vụn thiên thạch. Việc này sẽ khiến các vệ tinh tê liệt, phá hủy các tàu vũ trụ, phá vỡ kết cấu xã hội Yeerk hiện tại, sẽ tạo ra một hoàn cảnh thuận lợi giúp cho tổ chức EF tấn công. Jake à, bồ có nghe mình nói không? Điều đó sẽ mở ra cho Tổ chức EF và những con người tự do một khởi đầu mà họ bấy lâu đang mong mỏi."

Mấy chữ "những con người tự do" thoát ra khỏi miệng nhỏ đập vào tai tôi như những hồi chuông. "Có những người tự do sao?"

"Phải. Có những nhóm nhỏ vẫn còn đang tồn tại ở vùng ngoại thành. Những nhóm người chạy trốn bị truy đuổi."

"Vậy là có hy vọng phải không?"

"Mình đã nói với bồ rằng cuộc chiến không thất bại. Nhưng nó sẽ thất bại. Tất cả mọi hy vọng sẽ bị xóa bỏ vào lúc bọn Yeerk muốn phóng tia năng lượng này và đưa nó vào hoạt động." Nhỏ biết tôi sẽ giúp nhỏ. Nhỏ biết lúc này nhỏ là người dẫn dắt. "Hãy sống cuộc sống của người mà trên phù hiệu của bồ đã mô tả. Hãy coi nè, thu thập thông tin, xem xét mọi việc. Nhưng chớ có hành động gì cho tới khi mình liên lạc với bồ nha. Mình sẽ cử một ai đó đang làm việc với mình đến gặp bồ đưa lời chỉ dẫn. Chúng ta cần phải có một mật khẩu."

Cực chẳng đã, tôi gài lại phù hiệu của mình lên bộ đồ áo liền quần. "Thế "hòa bình" thì sao?" Tôi vừa nói vừa nở một nụ cười yếu ớt.

Cassie nhìn tôi như thể tôi là một đứa trẻ 2 tuổi ngây thơ không biết gì. Nhỏ vươn người và chạm vào mặt tôi một cách dịu dàng. Và trong thoáng chốc, một khoảnh khắc ngọt ngào, tấm mặt nạ cứng rắn được nâng lên. Cô gái mà tôi yêu quý đang trở lại và nhìn tôi.

Nhưng cô nhỏ ấy tới nhanh bao nhiêu thì cũng rời bỏ đi nhanh bấy nhiêu.

"Quá trễ để nói đến hai chữ hòa bình rồi Jake. Tất cả những thứ đó giờ chỉ còn là nhiệm vụ đuổi cổ bọn xâm lược ấy bằng vũ lực. Phải làm sao cho Trái Đất trở nên là quá nguy hiểm đối với chúng. Về từ dùng làm mật khẩu trao đổi thì sao nhỉ? Dùng… "Animorphs" được không?"

Tôi đồng ý và nhỏ bỏ đi, để lại cho tôi một khẩu Tia Nghiệt trong tay và một sự trống trải trong tim.

Tôi có ở cùng phe với nhỏ không đây? Tôi cho là tôi muốn và nhỏ cũng nghĩ rằng tôi sẽ làm vậy.

Nhưng nhỏ đã thay đổi quá nhiều. Quá khích. Cực đoan. Nhỏ đã trở thành một khớp răng trong bộ máy chiến tranh. Nhưng mà, có ai mà không thành như thế kia chớ?

Liệu tôi có phải là một con tốt trong suy nghĩ của nhỏ không ta? Đơn thuần chỉ là một công cụ cho nhỏ sử dụng, phải không ta?

Tôi biết câu trả lời.

Nhưng tôi không thèm quan tâm.

Miễn là điều ấy có thể giúp tôi bảo vệ và cứu được nhỏ.

Chương 15

Tôi nhảy lên một con tàu sẽ thả tôi xuống một bến đỗ vắng chìa ra từ mặt của tòa nhà cao hơn mặt đường chừng 60 mét. Lớp vỏ bọc bằng nhựa Mylar của tòa nhà Chrysler phát ra màu nâu đỏ rọi xuống thành phố một ánh màu ghê hãi.

Khi tôi bước chân hướng tới một thanh thép nặng, một cơn gió mạnh táp vào người khiến tôi mất thăng bằng và rẽ tóc tôi làm hai luống.

Thanh thép bắt đầu dâng lên.

Tôi sẽ cứu mặt trăng của chúng ta khỏi nguy cơ biến dạng để nó không trở thành một cột mốc đánh dấu sức mạnh, đánh dấu chiến thắng không thể thay đổi được của kẻ thù bằng cách nào đây? Làm sao tôi có thể phá hủy hoàn toàn khả năng những tia Kandrona độc hại sẽ làm ô nhiễm bề mặt Trái đất đây ta?

Giá như mà tôi có những chỉ dẫn rõ ràng, như là: Hãy xâm nhập vào trụ sở khoa học đầu não của kẻ thù, thay đổi công nghệ tối tân nhất của bọn Yeerk, phá hủy mặt trăng. Hây, mệnh lệnh nghe có vẻ quen quen há? Tụi tôi đã hoàn thành quá chừng những điệp vụ kiểu đó trước đây rồi mà, phải không nào? Không có gì nghiêm trọng cả.

Nhưng lần này không đơn giản như thế. Cassie nói tôi phải chờ đợi.

Chờ những mệnh lệnh của một Cassie mà tôi thậm chí còn không quen biết! Tại sao tôi lại để cho việc này xảy ra cơ chứ? Không một hội viên Animorph nào lại nhận mệnh lệnh từ một tên Yerk cả. Chẳng phải chính tôi đã làm cho nó trở thành một điều luật nền tảng đó sao?

Tôi bước qua ngưỡng cửa. Cân nhắc lần thứ hai quyết định giúp đỡ Cassie của mình. Lần thứ ba, rồi lần thứ tư.

Tấm ván thép khép lại phía sau tôi, tiếng rì rầm bất biến nổi lên. Tôi biết điều ấy có nghĩa là công việc của bọn Yeerk vẫn đang diễn tiến như thường. Những bóng đèn nhỏ hình tam giác rọi ánh đỏ rực trên sàn chỉ đường cho tôi tới một cái thang máy trọng trường ở gần đó. Với tất cả sự tự tin giả tạo mà tôi có thể tập hợp lại được, tôi bước vào trong một hình bán nguyệt sáng sủa được rào quanh, lơ lửng trong không trung nằm ngay bên ngoài lớp vỏ bọc bằng màng phim nhựa nhẹ Mylar. Trong buồng thang máy, ngoài tôi ra, còn có 6 hành khách: Hai con người, một người Andalite và ba sinh vật màu hồng hồng mà tôi chưa từng nhìn thấy trước đó bao giờ.

<Tưởng là cậu đã rời bỏ chúng tôi để về lại quê nhà của cậu rồi chứ,> người Andalite chọc ghẹo tôi.

"Tôi phải đến chỗ bác sĩ. Tôi gặp trục trặc với vật chủ của mình. Hắn có tiền sử là một kẻ bạo loạn."

“Tôi thông cảm với cậu, anh bạn,” một người đàn ông cao lớn nói. “Vật chủ của tôi đã từng làm việc cho tổ chức ACLU[4] và hắn cứ không ngừng làm xàm về việc tôi đang xâm phạm quyền lợi riêng tư của hắn. Tôi không muốn làm cậu lo lắng nhưng thuốc không thực sự có hiệu nghiệm đâu.”

Thang máy vùn vụt dâng lên với gia tốc không ổn định. Tôi chống một tay vào tường để giữ thăng bằng và phóng mắt ra bên ngoài nhìn hành lang chết chóc và đầy những mảnh vụn do vụ nổ gây ra. Tòa nhà chọc trời bị sụp đổ vẫn còn bốc khói nghi ngút và cháy âm ỉ.

<Bọn họ dường như mỗi ngày mỗi mạnh hơn,> người Andalite bình luận. Anh ta không nói “bọn họ” là ai nhưng tôi hiểu anh ta ám chỉ tổ chức EF. Giọng nói của anh ta trầm tĩnh vừa phải, theo cái cách mà bạn mong chờ một thành viên của tầng lớp thống trị phát ngôn khi nói về lực lượng chống đối. Nhưng âm lượng giọng nói của anh ta thể hiện nhiều hơn. Vụ nổ hôm nay đánh dấu một bước ngoặt. Trong suy nghĩ của anh chàng Mượn xác Andalite này, tổ chức EF vừa mới bước qua lằn ranh chuyển từ gây rối sang đe dọa.

“Cậu về vừa kịp lúc để dự buổi hội thảo về hiệu quả làm việc của nhóm chiều nay đấy,” người còn lại cất giọng lanh lảnh. “Kỹ năng Giao Tiếp Ngang Hàng – Thu Phục mọi Bạn Bè.”

“Đừng bao giờ bỏ mất một buổi nào hết,” tôi quả quyết.

Cánh cửa thang máy mở ra dẫn vào một căn phòng rộng thênh thang. Một loạt những khoang làm việc ngắn bằng thép không gỉ bóng loáng sáng chói dưới ánh đèn. Tôi đi theo người đàn ông cao lớn vào trong một khu vực rộng, thoáng đãng chứa những dụng cụ bằng kim loại, hầu như đều đã sẵn sàng để sử dụng. Ngay trước cửa phòng có một màn hình ba chiều. Nó đang chiếu một kẻ Mượn Xác Andalite đang đi ngang qua khoang làm việc của một kẻ Mượn xác Hork-Bajir.

<Có lẽ tia Kandrona chiếu rọi khiến cậu thấy khỏe,> anh chàng Andalite nói. Người Hork-Bajir không trả lời, cứ cắm cúi làm việc.

Hình chiếu ba chiều dừng hình tại đó và chuyển qua hình ảnh một cô gái người Andalite đứng ngay trước căn phòng hỏi nhóm lắp ráp. <Tình tương hỗ tạo thuận lợi cho sự hợp tác của toàn đội đang bị thiếu mất thứ gì thế nhỉ?>

Đó là một việc khó nhằn đây, thưa quý cô, tôi nghĩ. *Nhưng tôi dám bước ra ngoài bờ rìa ngay đây mà thưa với cô rằng cái thiếu đó chính là Ý chí tự do.*

Tôi quay gót và lách mình qua những đường đi giữa những bức vách ngăn các khoang làm việc. Tôi không biết mình đang đi đâu, nhưng tôi giả bộ là tôi có biết. Hầu hết mọi người, ai cũng mỉm cười với tôi khi tôi đi ngang qua họ. Có một anh chàng, thậm chí còn vỗ lưng tôi và nói, “Này, Essak. Sẵn sàng cho buổi tối trọng đại đó chưa?”

Đêm trọng đại. Là cái quái gì thế nhỉ? Anh chàng trên tàu vận

chuyến sáng nay cũng có hỏi tôi về một vụ phóng tàu nào đó.

Lẽ nào bọn Yeerk sẽ phóng tia mặt trăng này vào tối nay?!

Hãy tìm đến bàn làm việc của mi đi Jake. Tôi nhìn phù hiệu của mình. Khoang 5-682. Trên cửa các khoang làm việc đều có gắn những cái đĩa ghi số: 679, 680, 681.

Tôi dừng chân bên màn hình máy tính được phân cho mình. Một mô hình của tòa nhà Chrysler hình chóp xoay xoắn tít dọc màn hình. Bao quanh nó là những chuỗi các con số thay đổi theo mỗi góc quay của mô hình.

Nó cứ giống như là bạn đang trải qua một giấc mơ, trong đó bạn đến dự kỳ thi cuối khóa mà đột nhiên phát hiện ra rằng mình chưa học tí bài nào hết vậy. Trên thực tế là bạn chưa bao giờ đến lớp và bây giờ bạn phải vượt qua kỳ thi này.

Tôi nhìn quanh. Tất cả những người khác đều có máng máy dò màu bạc quanh tai. Có một cái đang ở trên bàn làm việc của tôi. Nó trông giống như một cái máy quay băng. Tôi nhặt nó lên và mang nó khít vô tai mình, nhìn vô màn hình, và đột nhiên…

Oa! Mô hình ba chiều chớp sáng! Hình ảnh không thể kiểm soát được, không thể dừng lại được! Trí óc tôi hoang mang, chạy đua. Tôi ráng che khuất màn hình để cho những người ở các khoang làm việc bên cạnh không la cảnh báo có kẻ mạo danh.

Thế rồi, tôi nhận ra…

Tôi kiểm soát các chuyển động. Màn hình phản ánh lại những mệnh lệnh mà tôi ban hành bằng ý nghĩ. Trong những hoàn cảnh khác, điều này hẳn sẽ hết sức tuyệt diệu. *Chậm lại,* tôi ra lệnh, *từ từ nào.* Đầu óc tôi bình tĩnh lại và những hình ảnh cũng thế. Tôi điều chỉnh màn hình chuyển tốc độ chiếu hình ảnh qua chế độ bình thường.

Tôi thở đánh phào nhẹ nhõm thì tôi cảm thấy có những ánh mắt đang nhìn tôi chăm chăm. Tôi ngẩng đầu lên.

Có một khu vực làm việc chung trực chỉ ngay trước cửa khoang làm việc của tôi. Tôi đã đi ngang qua đó trên đường tới bàn làm việc của mình. Có nhiều sinh vật, chủng loài ngoài hành tinh khác nhau đang làm việc hăng say, tập trung cao độ, chăm chú nhìn vào màn hình của mình, tham khảo màn hình của người khác.

Giờ đây, họ đã ngưng làm việc.

"Thưa Sếp." Một người Hork-Bajir cất giọng khàn khàn. "Sếp không sao chứ?"

Ôi, lạy Chúa tôi. Những người này đang làm việc dưới quyền tôi và họ đã trông thấy màn hình của tôi bị khùng! Liệu họ có biết tôi là một kẻ giả mạo, một kẻ mạo danh, một kẻ xâm nhập không ta? Họ có thể nói thế không ta?

Tôi bước tới thu xếp lại đống giấy tờ lộn xộn trên bàn làm việc, ra vẻ bận việc và che giấu sự ngu dốt của mình, nhưng chẳng có thứ

giấy tờ nào cần phải thu dọn cả. “Ờ,” tôi thản nhiên. Tôi hờ hững sửa lại thiết bị dò máng trên tai, nhíu mày nhìn vào màn hình ra vẻ nghiêm trang. “Tôi chỉ là, này các cậu, để cho trí não già nua của mình nghỉ ngơi chút thôi.”

Sau một vài giây, tôi liếc nhìn lại về phía khu vực làm việc chung, hy vọng nhân viên của mình đã quay trở lại công việc của họ và bỏ qua những gì mà họ đã thấy tôi làm.

Nhưng khi tôi nhìn nhóm nhân viên của mình, tôi thấy… nhóm làm việc của mình…

Chỉ vài giây đồng hồ trước, những chiếc ghế còn đầy ắp những kẻ Mượn xác bận rộn – những kẻ Mượn xác khỏe mạnh, hít thở, sống động – giờ thì…

Tôi chớp mắt để đảm bảo rằng mình không lầm.

Ôi, phải rồi.

Trên những chiếc ghế ấy giờ đây là những cái xác kẻ thù bê bết máu, què cụt mà tôi đã thấy trong trận chiến. Quá khứ của tôi bắt đầu trở về với tôi rồi.

Bạn phải hiểu rằng tôi thực sự không cho rằng những gì tôi trông thấy là thực đó nha. Và chưa hết, dưới ánh sáng đèn huỳnh quang gay gắt, không thể nào có sự nhầm lẫn về những cái xác nằm đó được cả.

Một cái xác Hork-Bajir từ một chiếc ghế trỗi dậy. Cơ thể chang bang gồ ghề của hắn bị xé toạc bởi móng vuốt của con cọp - lốt hình biến của tôi. Là sao hắn có thể đứng dậy được nhỉ?! Hắn, ngay cả hô hấp, cũng không cơ mà! Những bắp thịt của hắn đang phân hủy! Chưa hết nữa, hắn lảo đảo bước ra từ phía sau tấm bảng điều khiển và bắt đầu hướng chân về phía tôi.

Hắn vươn cánh tay của hắn ra trước, chìa cổ tay gắn đầy dao của hắn và rướn… rướn tới chỗ tôi! Một tiếng gầm lớn phát ra từ một cái hộp âm thanh không gắn ở đó. Hai quai hàm con cọp đã xé tanh banh hắn.

Tôi quay đầu bỏ chạy. Tôi điên mất rồi. Tôi mất trí rồi!

Tình trạng hoàn toàn quẫn trí đang nháo nhào trong óc tôi.

Nhưng khi tôi cố gắng di chuyển, đường chạy của tôi lại bị choán bởi một hình dáng chắc nịch của người Leeran với làn da sần sùi, nhớt nhợt đang khô dần.

"Ááá!" Những cái chân có màng của con ếch Leeran ấy đã bị hàm răng của một chú cá mập cắn rời. Răng của chú cá mập - lốt hình biến của tôi. Chỉ có điều, những sợi dây chằng mỏng vẫn giữ cho mấy cái chân ấy vẫn di chuyển cùng với cơ thể của ếch Leeran. Hai con mắt bự, phát sáng của người Leeran không còn ánh lên sự sống nữa.

Còn nữa, khi người Leeran chuyển động về phía tôi, tôi nghe thấy anh ta nói tên tôi.

Jake, giọng anh ta đều đều. *Jake, Jake, Jake, Jake, Jake.*

Tôi cứng người và quay trở lại khoang làm việc của mình. Lúc này, tôi có thể ngửi thấy mùi mấy cái xác chết. Chúng phân rã và thối rữa. Thần chết, đang áp lại gần hơn, gần hơn nữa!

Phía sau lưng tên Hork-Bajir, cặp mắt nhớt nhát của một tên Taxxon mở rộng và cái lưỡi dài cả thước của hắn thò lò từ trong

miệng hắn ra cứ đong đưa, đong đưa. Một cú táp của con cọp đã móc nó ra khỏi cổ họng và kéo xuống tận bụng hắn. Nội tạng của hắn rỉ nước. Ruồi bu cả bầy xung quanh, giòi cày nát vết thương toang hoác. Những móng vuốt giống như càng tôm hùm của tên Taxxon nhấp nhấp kêu lách cách như nhạc khi hắn cố gắng ì ạch kéo cơ thể hắn tới chỗ tôi.

Jake, Jake, Jake, Jake.

Tiếng gọi đều đều tiếp tục vang lên. Mùi hương, tiếng gầm gừ, tiếng ruồi vo ve, máu me…

"Không," tôi thở hắt. Đó là một cảnh mộng. Đó là quá khứ của ta… ám ảnh ta… Đây không phải là sự thực!

Không thực chút nào!

Tôi cần phải treo qua bức vách của khoang làm việc. Mấy cái xác chết ấy đang tiến lại gần tôi rồi!

Jake, Jake, Jake, Jake.

Tôi đặt một tay lên trên bức vách ngăn và cố gắng đẩy mình qua, nhưng tôi không hề có lấy một chút sức lực nào cả.

Một con chuột cống xuất hiện giữa những bàn chân của mấy cái xác chết đang di chuyển chậm chạp. Nó chạy quáng quàng, đâm sầm vào những mảnh tay chân bị cắt rời của những sinh vật ngoài hành tinh. Nó cuộn tròn lại rồi lại duỗi ra. Tôi biết, con chuột cống ấy là David. Đứa trẻ mà tụi tôi đã kết nạp thànhmột thành viên trong Hội Animorphs. Đứa trẻ đã phản bội tụi tôi. Quyết định sai này sẽ kéo theo một quyết định sai khác. Nó bị giam cầm và bất lực bởi vì tôi…

Những xác chết đã bu đông nghẹt trong khoang làm việc của tôi! Những cái tua xúc giác của ếch Leeran quét quét trên cánh tay tôi!

"Không!"

Móng vuốt của tên Taxxon kẹp chặt mấy ngón tay tôi!

Một bàn chân đầy vuốt của tên Hork-Bajir máu chảy tong tỏng ấn lên má tôi.

Tôi nhắm mắt. Tim đập thình thịch.

Con chuột cống bò lên chân tôi và cắm răng của nó ngập sâu vào da tôi.

"Khôôông!"

Những cái xác kẻ tù mà tôi đã từng hủy diệt…

"Không, không, KHÔÔÔÔÔNG!"

"KIIÍÍÍ-tttrr!"

Tôi mở mắt và khoang làm việc của tôi đã biến mất. Tôi đang quơ quào trong không khí, xoay vòng, lao thẳng xuống không kiểm soát nổi! Tôi đang rơi tự do bên cạnh một tên Howler!

"KIIÍÍÍ-tttrr!"

Một tiếng rú khác xé toang bộ óc tôi! Mặt đất của hành tinh Howler sầm sập dâng lên! Tên Howler đang quơ móng vuốt của hắn trong không khí, thét giận dữ. Rú thét! Bởi vì tôi đã đẩy hắn khỏi rìa tường.

Răng con chuột cống cắn đứt da tôi thành từng mảnh. Những ngón chân có màng vỗ vỗ vào mặt tôi. Lưỡi của một tên Taxxon phủ lên người tôi những thứ dãi nhớt của hắn. Những lưỡi dao của tên Hork-Bajir bắt đầu xẻ…

Hỡi mặt đất, dâng lên nào!

"KIIÍÍÍ-tttrr!"

Tôi không thể chịu nổi nữa. Quá nhiều thứ! Quá nhiều sự kiện!

"Á! Á! Á!" Tôi hét, hét và hét.

Thế rồi, ngay lập tức, tất cả rơi vào im lặng.

Tôi thở hổn hển và nhảy vọt ra khỏi chỗ tôi đang nằm, mồ hôi nhễ nhại và ngồi co rúm, tựa lưng vào bức vách khoang làm việc lạnh ngắt.

Hoang mang, mất trí, tôi nhìn trừng trừng về phía trước.

"Sếp?"

Tôi quay ngoắt đầu về phía khu vực làm việc chung. Những kẻ Mượn xác bình thường ngồi phía sau bảng điều khiển, có một người Hork-Bajir và một tên Taxxon xen lẫn trong số đó.

Họ nhìn tôi với ánh mắt nghi ngờ đáng báo động.

Tôi có cảm giác hệt như tôi vẫn từng có mỗi lần tỉnh giấc sau một cơn ác mộng. Giật mình hoảng hốt, một chút bối rối, nhưng thậm chí, hầu như lần nào tôi cũng thấy thấy khoan khoái dễ chịu vì trên thực tế nỗi kinh hoàng ít hơn nhiều so với trong giấc mơ.

Có tiếng ồn ào dọc theo hành lang.

Bọn Orff và Hork-Bajir ào qua những khoang làm việc bố trí rối rắm. Lực lượng bảo an đang dẫn đầu hướng thẳng về phía tôi.

Dẫn đầu đám đó, bước nhanh như vũ bão, thái độ giận dữ là một người đàn ông cao lớn, cường tráng có khuôn mặt sắt đá. Tôi có cảm giác tôi ắt phải biết người này.

Có một nét gì đó quen thuộc…

"Tóm hắn!" Ông ta gào lên. Đám bảo vệ tiến lên từng đứa một.

Không thể nào là thực được. Thế mà lại là thực. Đây không phải là một cảnh tượng trong một cơn ác mộng khác. Đây là thực!

Người đàn ông đang ra lệnh cho lực lượng bảo vệ bắt tôi là người mà tôi đã từng chơi trò đuổi bắt cùng khi tôi còn nhỏ, người đã dạy tôi bơi, người đã từng thay tã lót cho tôi.

Người bạn lớn của tôi. Mẫu người cho tôi học tập và phấn đấu.

Ba tôi.

Chương 17

Những ngón tay của bọn Orff chắc chắn, cứng như thép túm chặt hai cánh tay tôi trong khi ba tôi tiến lại gần. Trông ba tôi giống hệt như những gì tôi nhớ về ông. Mái tóc muối tiêu hơi trợt ra sau trán. Một vết nhăn hằn dọc bên trên mũi của ba. Ba không hề già đi chút nào. Sao lại có thể như vậy được ta?

"Ba…"

Khuôn mặt ông không hề có chút phản ứng nào trong khi cặp mắt thì lại cố gắng hết sức lật mở lại ký ức của mình.

"Đúng rồi. Có một lần lâu lắm rồi, ngươi là con trai vật chủ của ta. Điều này là hết sức trùng hợp trong một thành phố rộng lớn đến nhường này."

Những suy nghĩ của tôi là chính xác.

Đấy là một sự trùng hợp kỳ quặc và rất khó có thể xảy ra, có lẽ là, chỉ là một sự kiện độc nhất vô nhị. Tôi đã bỏ nhiệm vụ trong 10 năm và khi tôi trở lại, ba tôi đã có mặt ở đó để bắt giữ tôi. Chắc chắn là như thế rồi.

Nhưng, nếu liên hệ với việc gặp với Cassie, với việc trông thấy Tobias, với việc tôi biết được rằng vì sự bất cẩn của mình mà Rachel đã bị chết, thì là sao ta?

Có quá nhiều sự kiện dồn dập. Có quá nhiều lằn ranh cuộc đời giao cắt nhau.

Ắt hẳn cũng sẽ phải có một sự kiện nào đó, một cuộc đời nào đó đang xảy ra, đang hiện diện ở ngay chính chỗ làm này.

"Ngươi tới làm trễ," tên Yeerk trong đầu ba tôi phán tội. "Đến muộn và lại lảng vảng quanh chỗ xảy ra vụ nổ. Ngươi sẽ bị thẩm vấn."

Tên Orff vặn ngoẹo tay tôi, máu gần như không lưu thông được.

Đây chỉ là một giấc mơ, tôi lại thầm nghĩ. *Hoặc có lẽ là do tôi bị sốt. Tôi sẽ tỉnh dậy trong tình trạng vã mồ hôi lạnh, trở lại phòng ngủ của mình, trở về với một cơ hội chiến thắng…*

"Giải nó đi!"

Mấy tên bảo vệ dúi tôi về phía trước. Tôi ngả người lại phía sau.

Tỉnh dậy nào, tôi hét thầm. *Tỉnh dậy nào!*

Tôi muốn đó là một giấc mơ, tôi quyết chỉ đó là một cơn mê sảng do bị sốt.

Mấy lá phổi màu xanh dương của bọn Orff phập phồng, phập phồng. Tim bọn chúng co thắt, máu của chúng chảy rần rật.

Tôi lấy khuỷu tay ấn vào một lá phổi.

Không có phản ứng!

Một ý nghĩ nhá lên trong tâm thức tôi. Ngộ nhỡ nội tạng của bọn

chúng, những bộ phận được phô bày rõ rành ra như thế, dễ bị gây tổn thương đến thế chỉ là mồi nhử thì sao? Theo như tất cả những điều luật về sinh học, lý ra mấy bộ phận này sẽ phải là mồi nhử. Chúng có thể đang kéo sự chú ý của người ta sang những phần cơ thể yếu trọng khác của chúng.

Với một cái khoát chân, tôi hạ đo ván một tên ngã lăn quay trên sàn. Hắn buông tay tôi ra và tôi thụi cho hắn một cú trời giáng. Tôi lao người vào phần cơ thể trong nhất trên ngực một tên Orff khác, ngay bên dưới đầu, nhưng bên trên tim hắn - phần cơ thể trong suốt như không khí.

Ánh sáng màu xanh tảo biển rực sáng trong mắt hắn hoảng loạn rồi tắt ngúm. Hắn rên rỉ, gục ngã và bất tỉnh. Trên khuôn mặt của ba tôi thoáng nét báo động.

"Tóm lấy nó!"

Hai tên Hork-Bajir lao tới. Tôi quay đầu và chạy tới thang máy trọng trường, nhưng có thêm sáu tên Hork-Bajir nữa đang ùa tới từ mọi hướng, bao vây tôi. Chặn đường tẩu thoát của tôi!

Tôi bị khóa chặt, bị bao vây. Bất lực!

Trừ phi…

Tôi tập trung.

Và điều bất khả đấy bắt đầu xảy ra.

Những mảng màu, vằn vện cam và đen hiện lên làn da của tôi. Rồi những cọng lông nhú lên. Cơ bắp của con cọp căng phồng, xé toạc đường may bộ đồ tôi đang bận. Răng của tôi lớn lên, trở nên sắc nhọn, xếp thành hai hàng chỉa ra phía trước.

Tôi vẫn còn khả năng biến hình.

Bọn Yeerk chằm chằm nhìn kinh hãi và ngờ vực.

"Anh ta không phải là người Andalite! Không thể nào!"

Đừng nói thế chứ, các cậu bé.

Tôi đổ cả thân hình về phía trước, trụ trên bốn chân và lao tới. Táp vào chân một tên Hork-Bajir. Xé! Táp! Xé!

Hạ được bốn tên rồi. Tôi quay về phía ba mình. Ông đưa tay rút khẩu Tia Nghiệt trong bao đeo cạnh sườn.

Tay ông đã chạm vào súng. Hai con mắt không dời tôi một tích tắc.

Một cú nhảy tới thôi, tôi sẽ vồ được ông ấy. Một cú nhảy thôi, tôi có thể loại bỏ ông ấy.

Ba tôi.

Ông rút súng da khỏi dây đeo, bắt đầu nâng lên.

Một cú nhảy…

Hạ gục ba tôi ư?

RẦM!

Từ phía sau! Một cú đấm trời giáng. Đầu tôi nổ tung. Hai chân tôi khuỵu xuống. Và thị lực của tôi…

Hoa mắt, rồi tối sầm.

Chương 18

Lâu, rất lâu sau, tình trạng bất tỉnh nhường chỗ cho cảm giác tê liệt, mê mụ cả cơ thể lẫn đầu óc.

Tứ chi tôi nặng như đeo đá. Cơ thể rã rời khiến tôi cảm thấy được mãi nằm dài như thế thiệt chẳng sung sướng nào hơn. *Đừng cử động. Kể cả là mở mắt, cũng đừng. Hãy quay về với giấc ngủ. Đúng đó… ngủ lại đi, Jake.*

Thế rồi, đột nhiên tôi nhớ lại.

Bao tử tôi nhói đau. Tôi đã trở lại dạng người!

Tôi đã hoàn hình như thế nào ta?

Ánh đèn màu đỏ ghê người phản chiếu sàn nhà phẳng lì, lạnh ngắt. Nó thiêu cháy mắt tôi. Những bức vách đúc liền không mối nối, không trang trí. Một căn phòng rộng. Và tôi đang nằm sõng soài gần lối ra. Có một khung cửa mà không có cánh cửa. Tôi có thể đi…

Tôi loạng choạng đứng dậy, đưa mắt rà soát hành lang bên ngoài xem có tên bảo vệ nào không. Không có ai. Đúng là như thế. May mắn của tôi… hé mở. Tôi lao về phía trước.

Kiiiitt!

Có vẻ như tôi bị đốn ngã bằng một cái đĩa thép. Mặt, đầu gối và hai nắm tay của tôi đập mạnh vào một trường điện từ vô hình. Tôi ngẩng đầu lên, không biết chắc chuyện gì đã xảy ra, và tiên liệu sẽ có cú đòn thứ hai.

Không có gì sất. Chỉ có điều khoảng trống vẫn đang kêu lách tách sau cú va chạm vừa rồi.

Tôi gắng gượng nhỏm cái cơ thể bèo nhèo của mình dậy.

"Vẫn còn đánh trận lớn sao?" Một giọng nói giễu cợt, trầm trầm vang lên. "Sau suốt ngần ấy năm sao?"

Tôi ngẩng lên. Một người đàn ông tướng mập mạp, da sẫm dừng ngay lối đi, rồi sải chân bước qua rào chắn năng lượng. Có sáu tên Hork-Bajir và bốn tên Orff lực lưỡng trang bị vũ khí đầy mình đứng áp hai bên sườn anh ta. Mấy tên Hork-Bajir tách ra và dời đến vị trí cạnh lối vào, bốn tên Orff chia nhau ra đứng hai bên. Rõ ràng anh ta là chỉ huy của bọn chúng.

Anh ta cất giọng.

"Khi bọn chúng nói với ta rằng đó chính là mi, ta đã không tin. Ta nghĩ mi đã bị tống khứ ngay từ lúc mới bắt đầu rồi kìa. Vật chủ của ta là chiến hữu của mi trong cái hội đó. Cựu Thủ lãnh của một nhóm nhỏ mấy tên càn quấy, đáng thương, Hội Animorphs."

Khuôn mặt của một người trưởng thành. Khoảng 25 tuổi, giống tôi. Không thể nhầm lẫn vào đâu được, bất chấp rằng tất cả đã thay đổi, rằng những vết sẹo gồ ghề do chiến đấu hằn sâu trên đó.

Tôi biết khuôn mặt ấy.

Biết cái nét tự tin đến tự mãn ấy. Biết cái dáng điệu nghênh ngang ngỗ ngáo ấy.

“Marco?”

“Chỉ cần một vài quãng ký ức của nó mà ta thấy hữu dụng ghê,” anh ta đáp lời. Một giọng nói vừa quen thuộc vừa xa lạ.

“Không phải là bồ, ôi trời.”

“Cậu bạn cũ của mi, Marco, giờ đang phục vụ cho Đế chế, nếu như đó là ý nghĩ của mi. Cậu ta, rốt cuộc cũng đã hiểu được rằng mọi việc sẽ có thể tốt hơn rất nhiều khi chúng ta cùng làm việc với nhau. Một gia đình lớn hạnh phúc. Hãy nói chuyện với bồ tèo cũ của cậu đi, Marco.”

Một nét vặn vẹo, méo mó kỳ lạ biểu hiện trên khuôn mặt của gã đàn ông. Một khuôn mặt bị chấn động vì phát hiện ra rằng nó có thể được nói, rằng cái miệng có thể tạo được từ ngữ.

Lắp bắp. Một sự nỗ lực dài để tạo ra lời nói.

“Kh-kh-kh…ông.”

Và rồi cái miệng đột ngột câm bặt, trở lại trạng thái cứng ngắc và lạnh ngắt. Tên Yeerk - tên Yeerk đã đánh cắp ký ức của cậu bạn thân nhất của tôi và biến cậu ấy thành một kẻ nô lệ - đã xen ngang.

“Ý cậu bạn Marco của mi là không ai có thể hạnh phúc hơn.”

“Marco sẽ thà chết trước khi chọn cách giúp ngươi.”

“Mặt trận Những Kẻ Ủng hộ Tiến Hóa là một tổ chức vớ vẩn. Tất cả mọi người ai cũng muốn ủng hộ Yeerk. Đó là sự chọn lựa có hiểu biết, là việc “gia nhập” cần làm. Cuộc sống sẽ thật tuyệt vời khi ta chia sẻ.”

Tên Yeerk này đang hết sức cố gắng gõ vào vùng óc khôi hài của Marco nhưng vô ích.

“Mi rồi cũng sẽ muốn gia nhập cùng với tụi ta thôi. Tụi ta đã sắp sẵn cho mi một tên Yeerk mới rồi. Sẽ có thêm một ai đó nữa hợp tác với Đế chế. Yeerk mới này sẽ giúp mi suy nghĩ thông suốt, giúp cho các bộ não hỗn loạn của mi tìm thấy sự yên bình. Nhưng, tụi ta có một vài việc cần phải để tâm trước đã.”

Một tên Yeerk mới ư? Như vậy là hắn, hắn cũng cho rằng tôi đã là một kẻ Mượn xác rồi ư?

Tôi biết, tôi không phải là một kẻ Mượn xác. Tôi biết rõ điều đó mà!

Ấy thế nhưng, một khi mà mọi người cho rằng bạn là một thứ gì đó mà bạn không phải như thế, một khi mà mọi người cứ nói lặp đi lặp lại với bạn rằng bạn là ai, thì bạn khó mà không khỏi phân vân, không khỏi vẩn vơ với câu hỏi liệu rằng điều người ta nói có đúng hay chăng.

"Mi bị phát hiện trên đường gần hiện trường vụ nổ. Mi nghỉ việc mà không được phép. Rồi ta nghe nói rằng mi đang đàn đúm với kẻ đang bị Gotham truy nã gắt gao nhất. Ta phải nói rằng đó là một chứng cớ hiển nhiên định đoạt số mệnh của mi." Nụ cười tự mãn quen thuộc sáng bừng làm biến đổi khuôn mặt gã đàn ông. "Cậu bạn cũ Jake là một tên khủng bố."

"Tôi không biết tí gì về vụ nổ cả. Tôi chỉ là đang trên đường đến chỗ làm mà thôi."

"Ta đã tiên liệu trước rằng mi sẽ cố chối đây đẩy rồi."

Marco búng những ngón cái tách và một tên Hork-Bajir ngay lập tức vô hiệu hóa rào chắn năng lượng. Hai tên Orff tiến vào, dẫn theo Cassie. Hai tay và hai chân của nhỏ bị cùm bằng hai cái còng sống. Chúng đối xử thô bạo với nhỏ, phớt lờ cánh tay đã gãy của nhỏ.

Mặc dầu bị thương nhưng Cassie đánh lại chúng như một người điên. Nhỏ phun nước miếng vào con mắt lớn duy nhất của một tên Orff. Con ngươi đang chuyển động trong ổ mắt hắn chuyển từ màu vàng nhạt sang màu đỏ bầm. Hắn liệng nhỏ xuống sàn ngay dưới chân Marco.

"Khủng bố hay không," Marco nói với tôi, "khi mi trông thấy ta làm gì với Cassie, rồi mi sẽ làm theo những gì ta bảo cho coi."

Cassie bắt đầu bò lết đi, nhưng tên Orff lại túm chặt nhỏ và kéo lê nhỏ tới một góc phòng. Chúng gắn cái cùm trên tay nhỏ vào mấy cái móc ở trên tường.

"Ta muốn gặp gỡ những con người đủ thông minh lanh lợi để giật sập một tòa nhà ngay tại trung tâm thành phố, ngay dưới mũi của tụi ta," Marco nói, giọng đã mất bình tĩnh. "Ta muốn mi giới thiệu ta với nhóm người đó. Nếu như mi sẵn lòng, Jake, ta nghĩ chúng ta có thể tiếp tục duy trì mọi thứ trong tình thân thiện."

Không. Tôi sẽ giải thoát cho Cassie. Nhỏ cần được giúp đỡ.

Khi nhỏ bắt gặp cái nhìn của tôi, tôi sắp sửa biến hình thành cọp. Nét mặt của nhỏ đã giữ tôi lại. Ý nghĩa của nó quá rõ ràng. *Hãy giữ vững tinh thần, Jake.* Ánh mắt của nhỏ nói thế. *Đừng nói gì với hắn hết. Hãy giữ bình tĩnh. Nếu như bồ cố gắng giải thoát mình, nghĩa là bồ sẽ nói với hắn rất nhiều điều đó.*

Vì vậy, tôi không biến hình nữa. Thay vào đó, tôi quay lại phía Marco và nói, "tôi đã nói rồi, tôi không biết gì về vụ nổ cả."

Ngay lập tức, có thêm hai tên Orff nữa bước vào, dắt theo một tên Taxxon khổng lồ được cột bằng một sợi dây xích. Mỗi một tên Orff mang theo một cây điện cực dài và nhọn. Chúng dùng hai cây điện cực ấy chích tên Taxxon để ngăn không cho nó lại gần mình.

Marco cười khúc khích. “Tên Taxxon này được mang đến đây thẳng từ quê hương của hắn. Ở đó, hắn đã tạo dựng nên được tên tuổi cho mình. Hắn chén hết cả bầy đàn đông đúc của hắn. Mẹ hả? Xử luôn. Cha hả? Không từ. Anh chị em ruột, con cái, họ hàng ư? Ồ, chơi luôn. Tụi ta tỉnh thử chui vô đầu hắn nhưng rõ ràng rằng cứ để cho hắn làm những gì tuân theo khuynh hướng tự nhiên của hắn lại hữu hiệu hơn.”

Tên Taxxon giật điên cuồng, sợi dây xích siết chặt làm nó khó thở. Nó quên hết mọi thứ chỉ còn biết tìm kiếm thịt. Hàng trăm cái chân của nó quờ quạng. Hai tên Orff có thể dễ dàng ghìm nó lại.

Cassie vặn mình, vật lộn để thoát khỏi cùm tay. Tôi cho rằng nhỏ hẳn sẽ kéo giật hai cánh tay nhỏ ra khỏi hai cái lỗ cùm ấy. Tôi không quan sát được.

“Hãy giúp tụi ta thâm nhập vào tổ chức EF,” Marco nhẹ nhàng đề nghị, “và cô ấy sẽ được tha mạng. Hãy nói cho ta tất cả những gì mi biết và…”

“Đừng nói gì với hắn hết!” Cassie hầm hè. “Mình thà chịu chết hàng ngàn lần bởi bọn Taxxon còn hơn là giúp đỡ Đế chế.”

Nhỏ hoàn toàn nghiêm túc. Không một chút ngần ngừ, thiếu kiên định kiểu con nít trong giọng nói của nhỏ. Không một chút hy vọng ngây thơ. Nhỏ là một chiến binh thực sự, sẵn sàng hơn thua với bất cứ một tên visser nào.

Nhưng khi tôi nhìn vào khuôn mặt nhỏ, mặc dù đã già hơn 10 tuổi so với trí nhớ của mình, tôi chỉ trông thấy có một Cassie mà tôi đã từng quen biết, một Cassie mà tôi đã từng quan tâm.

Nhỏ nhìn thấy trí não tôi đang hoạt động.

“Không, Jake!” Nhỏ la lớn.

“Hãy quyết định ngay bây giờ hoặc cô gái này sẽ hết đời. Mi sẽ không có cơ hội thứ hai đâu.”

Tôi chuyển ánh nhìn của mình từ Cassie qua Marco, không một chút e dè.

“Ta sẽ nói cho ngươi nghe bất cứ thứ gì ngươi muốn.”

“Không!” Cassie la hét, cong người lại, chân đá vung vít. Marco ra hiệu. Một tên Orff chẹn những ngón tay nhìn-xuyên-thấu của hắn ngang miệng Cassie.

“Điều này sẽ tạo ra một kỷ lục mới trong việc bẻ gãy ý chí của một tên khủng bố.” Marco mỉm cười và đổ người xuống ghế. “Những việc này sẽ khiến mi được Hội đồng để ý. Các quan Hội đồng biết họ đang làm gì khi họ đề bạt ta làm Visser Ba.”

Visser Ba?

“Cassie nói ngươi là Visser Hai.”

“Đúng.”

“Nhưng ngươi vừa mới nói… ngươi nói ba, không phải hai.”

Cái cười toét miệng của Marco ngoác rộng hơn.

Đó là một câu lỡ lời. Chứng tỏ rằng điều này không thể là sự thực!

"Tất cả chỉ là một giấc mơ, có phải không?" Tôi nói giọng phấn khích.

Marco cười phá lên. "Mơ ư? Thực ư? Mi có thể nói cho ta biết sự khác nhau giữa hai cái đó không? Mi có dám chắc rằng có sự khác biệt giữa chúng không? Đau là đau. Hoảng sợ là hoảng sợ. Nếu như ta ra lệnh cho tên Taxxon này ăn thịt mi ngay bây giờ, mi sẽ cảm thấy đau đớn đến cùng cực, ngoài sức tưởng tượng của mi luôn. Mi có thể coi đó là một giấc mơ nếu mi muốn, nhưng nó sẽ đủ là thực đó."

Tôi nhìn Cassie. Nhỏ vẫn đang bị chẹn bởi những ngón tay của tên Orff và thét không thành tiếng.

Tôi nhìn tên Taxxon. Nó nhìn thấy tôi và giật mạnh đầu. Nước dãi từ miệng nó vẩy ra bay tung tóe, bắn trúng tay tôi.

"Mi sẽ làm đúng như ta nói. Chính xác như ta nói, nếu không tên Taxxon này sẽ ngấu nghiến Cassie chỉ trong vòng có một phút đồng hồ New York. Rõ chưa?"

Tôi đã rõ.

"Bắt đầu nói đi."

"Được rồi," tôi nói giọng hùng hồn. "Ta đang chờ đợi sự liên lạc tiếp theo của EF. Họ đang lên kế hoạch cho một cuộc tấn công khác. Tàn khốc hơn vụ nổ ngày hôm nay," tôi bổ sung, mặc dù tôi sẽ không đề cập đến kế hoạch tia-mặt-trăng. "Ta vẫn chưa có kế hoạch chi tiết. Ta sẽ biết sau lần liên lạc kế tiếp. Ta sẽ hợp tác với ngươi. Ta sẽ làm những gì ngươi muốn. Chỉ cần ngươi đừng làm cô ấy đau."

"Cô ấy ư?" Marco vừa nói vừa nhổm người dậy, rời khỏi ghế bành và tiến về phía Cassie. "Tại sao tụi ta lại phải làm đau cô ấy kia chớ?" Giọng nói của Marco bình tĩnh và đầy tự tin. "Cô ấy sẽ cho tụi ta biết tên của những kẻ khủng bố khác thuộc tổ chức EF. Cô ấy sẽ nói cho tụi ta biết các địa điểm, sẽ giúp tụi ta tóm cổ chúng, giúp tụi ta chui lại vào đầu bọn chúng. Cứ an tâm đi Jake. Ta đảm bảo…"

Cassie húc đầu vào người tên Orff. Những ngón tay của hắn rời khỏi miệng nhỏ. Nhỏ húng hắng, sâu trong cổ họng, và –

Trung tâm chết chóc. Mắt phải của Marco. Nhỏ khạc bắn ra một cục nước miếng hoàn hảo.

Tất cả im phăng phắc.

Marco chồm tới và nắm chặt tóc nhỏ. Giật ngửa cổ nhỏ ra sau, mạnh đến mức hai con mắt của nhỏ lệch cả về hai hướng. Rồi Marco bỏ mặc nhỏ đó, chùi sạch nước miếng trong mắt và quay về phía tôi.

"Quay về làm việc đi Jake, Essak. Hãy chờ EF liên lạc. Đi cùng với chúng. Làm như những gì chúng bảo. Tụi ta sẽ theo dõi mi."

Căn phòng bắt đầu quay tròn.

"Bất luận mi có quay theo hướng nào, tụi ta đều biết hết. Tụi ta sẽ có mặt ở đó. Đừng có mà cố lừa gạt tụi ta."

Tôi túm lấy cái bàn để đứng vững. Nhưng căn phòng vẫn cứ tiếp

tục quay tròn. Quay tròn…

"Tụi ta sẽ theo dõi mi." Giọng của Marco giờ đã văng vẳng. "Mỗi bước đi của mi, Jake. Bồ tèo…"

Chương 20

Tỉnh táo. Không hiểu bằng cách nào, tôi trở lại bàn điều khiển công việc của mình.

Các tên Mượn xác khác ở khắp mọi nơi trong văn phòng bắt đầu lặng lẽ đứng dậy, rời khỏi khoang làm việc của chúng một cách có hệ thống, lấp kín căn phòng lớn ở phía trước cửa thang máy trọng trường.

Màn hình máy tính của tôi trắng bóc. Không còn mô hình tòa nhà Chrysler quay vòng vòng nữa. Những con số rực sáng chỉ 6:36. Giờ làm việc đã hết. Nhân viên của tôi đã về hết. Thật là hên, bởi vì nếu không tôi hẳn sẽ phải giải thích một lô một lốc cho họ hiểu.

Những giấc mơ lồng trong những cơn ác mộng, nằm bên trong những ảo giác rồi lại lồng trong những cảnh mộng. Thật là mệt mỏi và suy nhược!

Tiến tới. Chuẩn bị và tuân theo.

Tụi ta sẽ theo dõi mi…

Giọng nói của Marco vẫn ngân nga trong tai tôi.

Tôi nhấc cái ca chả hiểu sao lại xuất hiện ở trên bàn mình lên và nốc ừng ực cà phê lạnh ngắt chứa trong đó. Tôi ngoạm một miếng cái bánh vòng nhân mứt đang ăn dở. Nó trôi xuống thực quản của tôi giống như một nùi khăn giấy ướt.

Tôi đứng dậy và theo chân tên Mượn xác sau cùng bước vào thang máy trọng trường. Nó rơi thẳng đứng xuống mấy tầng lầu rồi mở cửa thông vào một hành lang dài màu vàng. Những hình tam giác co giãn chỉ lối tới một cây cầu được rào quanh. Một lối đi hẹp từ tòa nhà chọc trời này sang nhà chọc trời khác bên trên những con phố bẩn thỉu dơ dáy nằm cách dưới đó hàng mấy trăm mét.

Tôi nghe thấy tiếng nhạc. Một âm thanh trầm trầm choán đầy không gian. Tôi sải chân bước. Hương vị mời gọi, mùi thức ăn.

Tiếng nhạc và mùi hương dẫn tôi tới một căn phòng cực lớn được trải thảm, trông giống như một sảnh yến tiệc. Những bóng đèn màu đỏ và xanh dương nhấp nháy và xoay xoay trong bóng tối. Những chiếc bàn dài được xếp thành hàng dọc các bức tường và tạo thành một sàn nhảy. Bọn Orff nâng cao những cái ca pha lê chứa thức uống lên men màu xanh lá cây, miệng lầm rầm những lời gì đó không hiểu được, hạ xuống, đập mạnh ca vào bàn. Ở xa tít phía bên kia căn phòng, một đám Taxoon đứng thành một vòng tròn đang lèn hết chiếc bánh đủ mùi này đến chiếc bánh đủ mùi khác vào miệng trong sự cổ vũ của bọn Hork-Bajir.

Nhưng con người vẫn là đông nhất. Rõ ràng rằng bọn Yeerk hiểu được loài người cần có thời gian giải trí và có mấy món lai rai.

Có quá chừng bánh thịt chiên giòn, bánh nhân thịt, thịt gà, phô mai hình que, cánh gà chiên. Những chồng bát đựng khoai tây chiên chất cao cả thước. Không có bông cải xanh. Mẹ tôi sẽ không vui cho mà coi. Tôi đang ở trên thiên đàng. Có phải ác mộng hay không, tôi không quan tâm, nhưng những thứ đó đủ thực để tôi cảm thấy đói. Đói khủng khiếp, đói đến độ tôi có cảm giác mình đã lênh đênh trên Thái Bình dương gầm gào dữ dội hàng tháng trời mà không có lấy một chút gì để duy trì sự sống ngoài nước mưa vậy.

Tôi vồ lấy một đĩa bánh thịt chiên giòn và pizza rồi lách đến quầy để đồ uống.

HUỴCH!

Một tên Hork-Bajir xô mạnh tôi đập vào tường, đĩa thức ăn của tôi lật úp trên sàn.

Tôi sấn tới ra đòn. Gã khóa tay tôi.

"Đừng có mà đánh lộn," gã nói khẽ. "Tôi là bạn, không phải thù."

Tôi liếc nhìn gã. Những lưỡi dao khủng bố. Những dải khăn rằn cột chặt quanh tứ chi của gã trông như những dải băng cầm máu. Với tôi, gã chẳng có dáng vẻ gì của một người bạn cả. Gã với tay lấy một trong những sợi dây vải, giật nó xuống và để lộ ra một biểu tượng. Một hình xăm tự tạo, được thực hiện tệ hại. Hai chữ cái "EF" được khắc trên làn da cứng như da thuộc của gã.

"Liên lạc viên à?"

"Không. Một người đưa tin," gã nói. "Hãy làm ra vẻ cậu sắp tới bến tàu chạy bằng đệm chân không, làm ra vẻ cậu sẽ về nhà nghỉ đêm. Rồi quay ngược trở lại và núp bên cạnh cửa nách dẫn vào bếp." Gã đưa mắt băng qua căn phòng đến cánh cửa vừa mới nhắc tới trong lời nhắn. Tôi nhìn theo.

Gã vặn ngược một cánh tay của tôi lên cổ cho ra vẻ gã là một tên gây sự. Phải làm vậy để đánh lạc hướng đám lính của Marco, tôi đoán thế. Sau đó, gã lẫn vào trong đám đông náo loạn, cuồng nhiệt trên sàn nhảy.

Tôi vớ lấy một cái bánh thịt chiên giòn trên bàn và nhồi vào miệng, rồi bước theo nhịp điệu nhảy hướng về bến tàu. Tôi tản bộ trên sân ga, tiếng máy rền rĩ lúc lớn lúc nhỏ. Những con tàu đan chéo ánh hoàng hôn, di chuyển hỗn loạn hệt như những chú ong trong vườn vậy.

"Đến phố trên phải không?" Một cô gái bận đồ xanh dương hỏi tôi. Mái tóc đỏ của cô ta lấp lánh trong ánh mặt trời đang nhạt dần.

"Ừ," tôi nói. Cô ta mỉm cười. Con tàu trờ tới. Cô ta bước vào trong. Tôi bước theo. Vai chúng tôi chạm nhẹ vào nhau, và rồi tôi ra vẻ nhớ ra.

"Khoan! Tôi, ờ… vẫn còn thấy đói." Tôi mỉm cười vẻ hối lỗi. "Thêm một cái bánh thịt chiên giòn nữa có lẽ sẽ làm yên được cái bao tử." Tôi lách người ra khỏi con tàu. Cửa đóng lại. Áo Xanh Dương vút

lên trời.

Quay trở lại bên trong bếp ăn tập thể, len lén cúi thấp người, lẫn vào trong đám đông náo nhiệt đang nhảy nhót. Di chuyển dọc theo bức tường, lướt qua một dãy người dự tiệc. Tới chỗ cửa quay.

Vụt!

Tôi đã ở bên trong một căn bếp tù mù. Vắng tanh, mặc dầu sàn nhà vẫn còn ướt và nồng nặc mùi thuốc tẩy.

Cánh cửa đóng sập, âm thanh phát ra từ cuộc chè chén ồn ào sau giờ làm việc của bọn Yeerk tắt ngấm. Tôi di chuyển qua tủ để đồ ăn. Không có ai. Tôi vào trong gian bếp chính: nhiều bàn chuẩn bị đồ ăn, bếp có lò nướng, tủ lạnh.

Tôi sững người. Thở dốc.

Trong hai buồng phổi của tôi, có một cuộc vật lộn giành giật không khí thở hết sức khó khăn. Tôi di chuyển vòng quanh và ở đó, cạnh chỗ treo thớt, có một cái xe lăn.

Ngồi bên trong chiếc xe lăn đó là một cô gái. Tôi không biết chắc bằng cách nào mà tôi biết được đó là một cô gái. Khuôn mặt và thân thể của cô đã bị biến dạng khủng khiếp vì những vết thương. Cô gái bị què cả hai chân, và chỉ còn có một cánh tay. Một vết sẹo kinh hoàng khiến một con mắt của cô không mở được.

Con mắt còn lại của cô ngẩng lên nhìn tôi. Nó phát ra một ánh sáng yếu ớt màu xanh dương nhạt.

Ngay lúc ấy, tôi cho rằng tôi đã biết bởi vì tóc sau cổ tôi đã dựng đứng hết cả lên.

“Aaa Niii Morfff,” từ hai khóe môi cử động của cô gái phát ra một âm thanh đứt quãng, ken két như phanh tàu hỏa, yếu ớt như một lời thì thầm. Song lại sinh động một cách lạ lùng.

Animorph. Mật khẩu!

Sự nhẹ nhõm tràn ngập con người tôi. Một cái vẫy tay bất ngờ. Tôi đang gặp một người bạn. Thời khắc đã điểm rồi! Cô gái đáng thương này… chỉ là một sự ngụy trang khéo léo.

“Anh thậm chí còn không nhận…” Tiếng khò khè nặng nề cắt ngang lời nói của cô gái. Cô lặp lại. “Anh không nhận ra em.”

Những lời nói khó nhọc… cái này không hề ngụy tạo.

“Bởi vì em không đang đá… đít bọn Yeerk, nên anh không… nhận ra… ngay cả… cô em họ của mình sao?”

Một cây kẹp tăm giữ mái tóc vàng xỉn màu của nhỏ phía sau một bên tai mòn vẹt.

Sức sống mãnh liệt vẫn tỏa sáng trong con mắt duy nhất của nhỏ.

“Cassie nói em đã chết!” Tôi buột miệng.

Nhỏ đập tay vào cần điều khiển xe lăn rồi xông xáo lắc lư tiến về phía trước, ngừng lại trước mũi giày tôi chừng ba phân.

“Cận kề,” nhỏ thì thầm. “Nhưng không chết hẳn.”

Rachel!

Không chết. Còn sống.

Tôi không thể tìm ra được lời nào. Có rất nhiều từ chạy đua trong đầu tôi nhưng không từ nào được thốt ra. Tôi chỉ biết quỳ gối và nhìn khuôn vào mặt nhỏ. Nhỏ đã phải chịu quá nhiều đau đớn. Tôi muốn hỏi như thế nào - tại sao nhỏ không biến hình để chữa những tổn thương? Nhưng tôi sợ phải nghe câu trả lời.

Tôi biết đó là do tôi gây ra. Tôi biết cuối cùng tôi đã phỉ phạm sinh mạng của Rachel.

"Chúng ta không hối hận," nhỏ nạt ngang, trả lời cho những thắc mắc lộ ra trên mặt tôi. "Đây là công việc. Một nhiệm vụ rất quan trọng."

Tôi gật đầu.

Tại sao Cassie lại nói dối tôi?

"Cách đây 8 dãy nhà là… Thư viện Công cộng New York. Một tòa nhà lớn bị bỏ hoang… anh không thể không thấy nó. Hãy tới đó. Đi từ đây tới đó bằng một con đường… vòng vèo nhất mà anh có thể. Chúng ta muốn… đánh lạc hướng chúng."

Tôi lại gật đầu. Thật khó chịu khi phải nghe nhỏ khò khè, nhưng dường như điều ấy không gây phiền toái nhiều gì cho nhỏ cả.

"Hãy vào bên trong… bằng cửa nách," nhỏ nói tiếp. "Lên 2 tầng. Xuống… sảnh và vào trong chỗ đặt kệ sách. Và… chờ đợi."

"Chờ gì?"

"Chúng ta không đặt ra câu hỏi."

Đột nhiên –

Xoạt!

Một tên Orff bật tung cánh cửa quay. Rọi con mắt màu hổ phách của hắn qua nồi niêu xoong chảo, qua tôi, kệ úp chén đĩa. Và quay trở lại tôi.

"Mi làm gì ở đây, Áo Cam."

Chiếc xe lăn của Rachel đủ thấp nên hắn không thể nhìn thấy nhỏ đang ở phía sau kệ treo thớt, nhưng tôi đang đứng.

"Tôi muốn lấy thêm chút sốt salsa cay nồng. Bánh thịt chiên giòn nhạt nhẽo quá," tôi nói.

Hắn suy nghĩ một lúc. Tôi nhìn hắn chằm chằm, khiến hắn cúi gằm không dám nhìn lại tôi nữa.

Nhưng khi hắn bước qua cánh cửa, tim tôi đập thình thịch. Có lẽ hắn là do tôi tưởng tượng ra, nhưng nỗi đau là nỗi đau. Hoảng sợ là hoảng sợ. Marco đã nói thế.

"Hãy lấy sốt đi," hắn rống lên, "và mang tới chỗ bàn của ta. Mi nói

đúng, món bánh thịt chiên giòn thật đáng tởm.”

Hắn quay người và bước ra.

“Bọn chúng sẽ theo dõi anh,” Rachel nói. “Ít ra thì bây giờ anh biết… ai là người anh cần đánh lạc hướng.”

“Nhưng anh có gặp một ai đó không? Anh muốn làm việc này thật đúng. Anh phải tìm ai? Làm thế nào mà anh biết được những người đó?”

“Anh sẽ biết thôi.” Sự nhiệt tình hăng hái xưa cũ vẫn ngầm chảy trong giọng nói của nhỏ, cho dù phải thở khó nhọc. “Hãy tin em đi, anh sẽ biết thôi.”

Tôi rời gót. Tay nhỏ túm chặt áo tôi.

“Đừng để chúng ta gục ngã, Jake. Lúc này… sự tự do của chúng ta… chỉ là bị lệch cán cân một chút. Cuộc đời… là thế mà. Có rất nhiều người nữa… giống em. Bị thương tật hoặc yếu ớt hoặc ở tình trạng khác nữa. Vì vậy hãy cứ làm… và làm đúng.”

Nhỏ buông tay. Tôi ước tôi có thể nói rằng tôi không hề thấy khó chịu khi thấy Rachel trở thành bèo nhèo như thế nhưng không được. Trong óc tôi, những vết thương của nhỏ là bản ghi chép những thất bại của tôi khi tôi làm thủ lãnh. Điều ấy khiến tôi khó mà chịu đựng nổi.

Không liếc nhìn lại một lần, tôi đánh người qua cánh cửa và trở lại căng tin ồn ã. Tôi không thể nói chính xác ai đang theo dõi tôi, nhưng tôi cảm thấy mối de đọa đó. Tôi cảm thấy những con mắt của đám lính Marco đang dõi theo mình.

Thang máy trọng trường thả tôi xuống mặt đường. Tôi và một nhóm bận đồ xanh dương như muốn sắp cãi lộn với một bọn Taxxon. Tôi mặc họ ở góc đường và bắt đầu di chuyển.

Xuôi dọc theo con hẻm. Quay ngược lại phố chính. Một con hẻm khác…

Tôi cần phải biến hình. Tôi tập trung vào hình ảnh của chim ưng peregrine. Tôi chờ cho những lóng xương của mình teo rút lại và mặt đất bắt đầu dâng lên.

Không có chuyện gì xảy ra cả. Sự thay đổi không xuất hiện!

Tôi nghe có tiếng bước chân sau lưng. Tôi quay lại nhìn nhưng không trông thấy ai. Có thể nào người của Marco nắm trong tay một công nghệ chống biến hình nào đó không ta?

Tôi chuyển sang đi bộ nhanh, di chuyển lắt léo vào trong rồi lại lượn ra ngoài những cửa hàng mặt tiền đổ nát trên phố, kéo dài gấp đôi thời gian và quãng đường đi của mình.

Trong suốt thời gian ấy tôi không trông thấy ai hết, chỉ là luôn có cảm giác có những cặp mắt theo dõi mình.

Và nghe thấy tiếng chân. Khi tôi đi chậm, chúng cũng chậm lại. Khi tôi tăng tốc, chúng đi theo.

Tôi tiếp tục thử biến hình, nhưng sự thay đổi không diễn ra. Có lẽ

là do tôi, do trí óc tôi quá bận tâm với những chi tiết vụn vặt nên không thể tập trung.

Ở giữa con phố 42, tôi bất thình lình dừng lại ngay chính giữa lối đi mà bọn Yeerk đã tạo xuyên qua đống gạch đất đá vụn do vụ nổ gây nên. Tôi chờ chừng hai giây rồi xoay một vòng.

Giày tôi nện xuống hè đường. Đó là âm thanh của niềm hân hoan, bởi vì tôi đã biết chính xác tôi cần phải làm gì.

Tôi đã nhìn thấy bọn Orff trước khi chúng làm mờ những con mắt của chúng lại.

Có một tên ở trên ban công lầu 1 cách đó nửa dãy nhà. Một nhóm ba tên núp cạnh một còn tàu bị bể nát. Mắt chúng màu đỏ.

Một tên trong bọn chúng chỉ đứng cách tôi chừng gần 4 mét. Một ánh nhìn màu cam lấp lóe. Giờ đây, bọn chúng đều đã trở nên vô hình, trong bóng đêm, nhưng không sao. Vị trí của chúng đã được tôi ghi lại trong óc rồi.

Năm tên tất cả. Tôi sẽ bỏ rơi cả đám này. Tôi sẽ đánh cắt đuôi chúng mà không cần phải biến hình. Vì Rachel.

Sẵn sàng, bắt đầu…

Biến! Tôi dậm dậm hai chân, làm như thể chuẩn bị nhún mình nhảy qua đống gạch vụn trên đường và chạm chân lên vỉa hè. Một cơ thể cường tráng trong điều kiện tối hảo. Một vật chủ mà bất cứ một tên Yeerk nào cũng sẽ phải đứng xếp hàng chầu chực để mong sở hữu được.

Tôi không thể trông thấy bọn Orff, nhưng tôi có thể nghe thấy chúng. Mỗi bước chân của chúng nện trên mặt đường tạo nên âm thanh sột soạt và kéo theo là một tiếng thịch. Xoạt-thịch. Xoạt-thịch. Xoạt-thịch. Những tiếng động ấy trộn lẫn với nhau nhanh đến mức biến thành một âm thanh – một nhịp bước. Ba cái chân của tên Orff, giống như một động cơ được châm dầu nhớt đầy đủ, chạy trơn tru.

Tôi quẹo vô một con hẻm khác. Xoạt-thịch. Chỉ có một tên Orff ở gần đó. Nhưng gần bao nhiêu ta? Tôi vặn mình liếc nhìn. Đó là Mắt Cam, đang dán chặt vào tôi. Hắn nhất định sẽ không để tôi bỏ xa đâu.

Tôi sẽ phải thực hiện cuộc săn đuổi này ở bên trong con hẻm này.

Chương 22

Tôi chúi đầu lao qua mặt trước của một cửa hàng. Tấm kính ngăn của nó đã bị thổi bay. Tôi rớt lên một cái giường chứa đầy các thiết bị thể thao. Những đôi giày trượt dùng trong môn khúc côn cầu thọc mạnh vào mạng sườn tôi. Đôi giày đế mềm giúp tôi không bị té.

Tôi chạy nhanh về phía sau cửa hàng. Những hộp đựng giày, đựng giày trượt băng, đựng những miếng lót trong môn khúc côn cầu chất thành đống, cao ngất ngưởng, nghiêng ngả, tự nhiên đổ ào ra sàn nhà. Tôi vượt qua chướng ngại vật đó, hướng đến cầu thang phía sau, thì…

Hụt!

Sàn nhà ngay trước mặt tôi bật mở! Tôi đang di chuyển quá nhanh, không thể dừng lại được…

Một cái hố đen!

"Aaaa!"

Tôi tóm lấy một cái kệ giày. Nó nghiêng ngả.

Tôi đang rơi!

Giống như Alice trong xứ sở Thần tiên, tôi đang được bắn xuyên qua bóng tối, hoặc là xuống một ván trượt trong công viên nước. Chỉ có điều, bên dưới tôi không phải là dòng nước mà là một luồng không khí mạnh đến độ giúp tôi nổi bồng bềnh.

Luồng khí thổi nhanh đến mức tôi thấy khó thở. Tôi quờ tay sang hai bên để tìm chỗ bíu nhưng chúng trơn tuột.

Một cú cua gắt! Sau đó là bằng phẳng. Rồi đến một cú rớt mười mét!

"Ô-oa-ô-a-ơ-si-gun-ta-gâu…"

<Ô-oa-ô-a…>

Cái quái gì…?!

Những đứa trẻ. Một thứ âm thanh pha trộn giữa âm phát ra tiếng và giọng truyền. Chúng đang hát!

Đó là âm thanh vui vẻ đầu tiên mà tôi nghe thấy kể từ khi bước chân vào căn phòng nhỏ của mình.

Tôi nhìn thấy cuối đường hầm đang chạy sầm sập về phía mình. Không có cách nào làm cho nó chậm lại được!

"Áá á!"

Tôi đang bay xuyên qua bầu không khí buổi đêm, qua bầu trời lấm tấm sao với một vầng trăng tròn vành vạnh.

Thịch!

Một cú tiếp đất nhẹ nhàng đến không ngờ lên một cánh đồng cỏ rộng bát ngát. Có một cái cây ở ngay bên cạnh tôi. Nhưng đó không phải là cây thích hay cây sồi bình thường quen thuộc với bạn đâu.

Chồi rễ mút của cái cây này bự quá hớp. Một cái cây đang sinh sôi, phát triển. Những nhánh của nó uốn cong chạm xuống mặt đất rồi quay ngược mọc thẳng hướng lên trời. Giống như những cây bao báp khổng lồ ở Châu Phi mà tôi đã từng xem trên Kênh Khám phá vậy.

Trên mỗi nhánh cây là một đứa trẻ cười tươi như hoa, vui đùa, ca hát và lắc lư người. Một vài đứa trong đám đó rõ ràng là những bé có năng khiếu leo trèo. Không phải tất cả nhưng hầu như bọn trẻ đó là con người. Cũng có trẻ Andalite, một số ít là người Orff. Và một đứa trẻ người Leeran.

"Ô-oa-ô-a-ơ-si-gun-ta-gâu!"

Bài hát kết thúc.

Trên thảm cỏ cách chỗ tôi không xa, bên dưới tán cây, có một vài người lớn. Một số ít đang đứng, còn lại đang ngồi bắt chéo chân. Họ không bận những bộ đồ áo liền quần một màu như của thủ phủ Yeerk. Thay vào đó, họ bận áo dài thắt ngang lưng đủ màu, rộng thùng thình. Có một vật cồm cộm bên trong túi ở bên cạnh sườn. Đó là một khẩu Tia Nghiệt cầm tay. Nhưng tôi có cảm giác thứ vũ khí này không được mang ra sử dụng thường xuyên.

Những người Andalite trưởng thành đứng gần đó ưu tư. Một người Orff lẻ loi, nhìn vào bóng tối, thu mình trên cái chân thứ ba, trong khi hai chân kia doãi thoải mái về phía trước.

Một phụ nữ loài người giơ tay phấn khích và mỉm cười với đám trẻ trên cây. "Rất tuyệt," bà nói. "Chúng ta sẽ bắt đầu buổi họp ngay bây giờ."

Tất cả mọi cái đầu đều ngẩng lên bầu trời đầy sao. Một người Andalite trưởng thành bước tới trước.

<Cùng với nó, chúng ta vận động, suy nghĩ và nói năng. Vì nó mà chúng ta hít thở, ngủ nghỉ và làm việc.>

"Tự do dẫn dắt chúng ta," tất cả mọi người đáp lời.

<Vì nó mà chúng ta sống.>

"Tự do là tất cả."

Những cái đầu cúi xuống. Một người đàn ông hỏi đám trẻ liệu tụi nó có muốn kể cho mọi người nghe về những điều chúng đã làm trong tuần hay không. Người phụ nữ làm quản ca tiến về phía tôi.

"Chốn này là thế nào?" Tôi hỏi. "Các bạn có phải là nhóm người mà Cassie đã kể tôi nghe không? Các bạn là người tự do ư?"

"Đúng. Vậy là Cassie gửi cậu tới đây à?"

"Ừm, không phải. Ý tôi là tôi không biết. Tôi chỉ rơi qua một cái hố trên sàn nhà và…"

"Sàn nhà không tự nhiên bật mở cho bất cứ ai đâu. Phải là Cassie muốn cậu trải nghiệm kìa. Cậu thấy đấy, tất cả thanh niên chỗ chúng tôi đều ở trong tổ chức EF. Cho tới giờ phút này, chúng tôi là những người mà họ đã cứu giúp. Chúng tôi già đi, chúng tôi nuôi nấng trẻ con và dạy chúng học." Bà chỉ ngược lại phía cái cây. Đó là tuần lễ

nghệ thuật bởi vì mỗi đứa trẻ sẽ có trong tay mình một bức tranh do nó tự sáng tác. Bức tranh nhỏ thôi, nhưng rất phức tạp. Từng đứa một sẽ phải diễn giải quá trình thực hiện của nó trong khi những đứa khác lắng nghe."

"Đây là những đứa trẻ khỏe mạnh đầu tiên mà cháu trông thấy kể từ lúc có mặt ở đây."

Người phụ nữ gật đầu và siết chặt cánh tay tôi.

"Đó là một câu chuyện buồn, chắc chắn là như thế. Để ta kể cho cậu nghe." Bà hạ thấp hẳn giọng xuống. "Bọn Yeerk nuôi nấng bọn trẻ trong một nhà kho lớn phía sau thành phố. Bọn Mượn xác, những kẻ mà cậu trông thấy đấy, được chọn lựa hú họa để thực hiện cái việc sinh sản. Khi bọn trẻ được sinh ra, chúng đưa tới một trong những lều cỏ hoặc một nhà kho và giữ tụi nó ở đó cho tới 15 tuổi. Cuộc sống của bọn trẻ bị kiểm soát, mặc dù không có Yeerk nào ở trong đầu. Chúng được cho là những cơ thể vật chủ yếu ớt và không có giá trị."

"Trong quãng thời gian bị câu thúc này," bà tiếp tục, "bọn trẻ được bơm đầy đủ các dưỡng chất bổ sung cốt để Yeerk có được những cơ thể vật chủ phát triển tốt. Bọn trẻ phải làm lụng cực nhọc để sau này có thể thích ứng với việc đánh nhau và làm việc. Khi bản năng của chúng khiến chúng có những hành xử thiếu kiểm soát, trẻ con bình thường đứa nào chẳng thế, chúng sẽ bị trừng phạt. Nếu bọn trẻ có ý muốn tự học hỏi, chúng sẽ bị trừng phạt. Bọn Yeerk muốn trì não của bọn trẻ càng yếu đuối càng tốt. Do vậy, chúng nuôi nấng lũ trẻ trong một thế giới tẻ ngắt, thiếu sức sống chờ tới ngày Yeerk chui vào đầu. Tổ chức EF chiến đấu giải phóng bọn trẻ. Khi đám trẻ được tự do, thật là khó mà có thể hình dung nổi lại có ngày đó, chúng đến đây."

"Những đứa trẻ này không có vẻ gì là bị chấn thương hết cả," tôi nói. "Chúng dường như hoàn toàn bình thường."

"Chúng tôi thật là may mắn. Có rất ít đứa trẻ bị chấn thương mà không thể chữa được. Đây là một nơi vui vẻ. Nó giúp chúng tôi không phải nói tới những lều cỏ hay nhà kho của Yeerk, trừ trường hợp bất đắc dĩ lắm. Chúng tôi sống đơn giản. Chúng tôi dạy dỗ lũ trẻ và trồng trọt. Chúng tôi hy vọng."

Bà quay về lớp tiếp tục bài giảng, rồi lại trở lại chỗ tôi.

"Cậu có muốn coi thêm không?"

Tôi gật đầu. Tôi có cảm giác việc quan sát mọi việc ở đây diễn ra như thế nào là hết sức quan trọng. Tôi có cảm giác việc tôi có mặt ở chốn này là bởi vì tôi phải ở đó vậy.

Tôi bước tới chỗ cái cây.

"Chú là người của tổ chức EF à?" Giọng của một đứa trẻ vang lên. Tôi nhìn xuống một trong những nhánh cây sà dưới thấp đang đu đưa, thấy một cậu bé tóc vàng, má đỏ hây hây. Có lẽ cậu bé chừng 8-9 tuổi gì đó. Nó nói với cái giọng tràn trề hy vọng rằng tôi là người của EF bởi lẽ điều đó khiến tôi có vẻ là một người được tôn kính và đáng để cho cậu ấy khoe tác phẩm nghệ thuật của mình.

"Ừ," tôi nói. "Đúng. Chú làm việc cùng với tổ chức EF. Chú tên là Jake."

"Tên cháu là Justice (Công bằng). Những người lớn cứ khăng khăng đặt cho bọn cháu những cái tên 'có ý nghĩa' mắc cười. Vì như là Liberty (Tự do) ở đẳng." Nó chỉ một bé gái trên một cành cây cao. "Và đó là Storm (Bão tố)." Khi nó giải thích những điều này, nó đảo đảo tròng mắt một tí, thể hiện là đối với nó, tất cả người lớn dường như hơi ngốc nghếch.

Tôi mỉm cười và quỳ xuống để đến gần nó hơn.

"Chú có muốn xem bức tranh của cháu không?" Nó nói. "Các bạn của cháu nghĩ cháu giỏi hơn tụi nó về nghệ thuật. Những người lớn thì nói cháu có năng khiếu."

"Ồ, thế thì, chú phải xem mới được."

Justice trao cho tôi bức tranh.

"Chú nghĩ sao?"

Bức tranh được chia thành hai mảng theo đường chéo, từ góc dưới bên trái đến góc trên bên phải.

Phía dưới đường ranh là một cơn ác mộng được vẽ theo chủ nghĩa biểu hiện. Một thành phố góc cạnh, tối tăm. Những toà nhà bằng thép xám sừng sững trồi lên xuyên qua một màn sương mù màu đỏ máu. Từ trong màn sương mù đó, những cánh tay vươn dài, những khuôn mặt đau đớn thét gào ngẩng lên vô vọng tìm kiếm bầu trời mà họ không thể trông thấy.

Phía trên đường phân cắt là một thế giới khác. Một bức tranh phong cảnh. Trong đó, bầu trời xanh không một gợn mây. Một khinh khí cầu trắng toát bay lơ lửng giống như một mặt trời. Có một sợi dây nối với giỏ khinh khí cầu, vắt ngang bầu trời tươi vui ấy, kéo dài xuống thành phố địa ngục, ảm đạm và tăm tối.

Một sợi dây thừng, mỏng manh như một sợi chỉ.

Trên sợi dây ấy, có nhiều người đang di chuyển hướng lên trên. Họ kẹp chặt sợi chỉ giống như quần áo được máng trên dây phơi vậy.

Và khi họ vượt qua ranh giới giữa bóng tối và ánh sáng, những khuôn mặt đầy vẻ thất vọng và giận dữ của họ dịu lại. Không cười,

nhưng lộ rõ nét hy vọng.

"Chú có thích không, Jake?"

"Thật tuyệt vời," tôi nói. Cậu bé mỉm cười. "Cháu vẽ giỏi lắm. Đó có phải là lý do mà cháu có mặt ở đây không? Cháu thoát khỏi sợi dây đó rồi phải không?"

"Chẳng phải chú cũng thế sao," cậu bé nói vẻ hơi thất vọng. "Những người lớn lúc nào cũng nói với cháu rằng cháu vẽ những thứ phúng dụ, bất luận nó là cái gì đi nữa! Cháu đang cố thể hiện trên tranh những nỗi sợ hãi và giận dữ của cháu, họ bảo thế đấy. Nhưng cháu chỉ vẽ những gì cháu muốn vẽ thôi."

"Ừ, đúng rồi."

"Chú có được bay trên Chiến đấu cơ Con Rệp không?"

"Không."

"Nhưng chú được tham gia lên kế hoạch tấn công, đúng không? Chú dẫn đầu những người chống đối và giải phóng những người bị bắt làm nô lệ, phải không?"

"Chú cho là vậy."

"Đó là những việc cháu muốn làm. Cháu sẽ giải thoát tất cả những người bạn bị giam cầm mà cháu đã phải bỏ lại. Cháu sẽ cứu các bạn ấy."

Tôi phân vân không biết phải trả lời như thế nào, phải giải thích ra làm sao mà không hủy hoại tinh thần của cậu bé. "Chiến tranh không phải lúc nào cũng chỉ là để cháu cứu những người cháu quen biết," tôi nói. "Cháu có thể sẽ được giao nhiệm vụ cứu những người ở rất xa nơi đây, những người mà cháu không quen biết - bạn của những người khác."

Cậu bé lắc đầu.

"Cháu sẽ cứu các bạn cháu trước. Rồi sẽ cứu bạn của những người khác sau." Nó bất ngờ nhảy chồm lên, giữ chặt tay tôi và kéo tôi về phía thân cây khổng lồ.

"Chú sắp trễ giờ rồi," nó nói. "Cháu muốn chú ở lại nhưng chú sẽ bị muộn mất." Nó ấn bàn tay nhỏ bé vào chỗ lõm trên vỏ cây dày và xù xì. Một cánh cửa xuất hiện. Cửa mở và tôi đẩy Justice đẩy tôi qua, nhưng sau đó tôi quay trở lại.

Lúc ấy, ở đó chỉ có một gốc sồi.

Không có cánh cửa. Không có những con người tự do.

Tôi trở lại thành phố.

Mặt trăng gần như tròn vạnh đang mọc xua tan bóng tối trong Công viên Bryant. Những nhánh cây nhiều mấu của những cái cây trơ trụi lá vươn ra như những bàn tay xòe rộng. Những bàn tay báo hiệu sự nguy hiểm, cầu xin tôi hãy phải cẩn trọng.

Tôi tiến về phía Thư viện Công cộng New York. Sỏi kêu lạo xạo dưới đế giày. Đầu óc tôi ong ong vì hoang mang khi tôi cố gắng tìm hiểu cho bằng được về cái nơi mà tôi vừa mới ở, về những người tự

do mà tôi vừa mới gặp.

Trước đây một lúc, tôi đã quyết định không gắng phân tích xem chuyện gì đang xảy ra và tại sao nó lại xảy ra với tôi nữa. Tôi cho rằng sự tỉnh táo phụ thuộc vào việc chấp thuận những gì tôi đã thực sự trông thấy, bất luận đó là giấc mơ, là ác mộng hay là cảnh thực. Nhưng điều đó không có nghĩa rằng tôi sẽ không bao giờ muốn có lời giải đáp cho tất cả những thắc mắc của mình – những câu trả lời rõ ràng và chính xác.

Tôi lắng nghe tiếng động phát ra từ những bước chân nện xuống đất của bọn Orff để dò tìm ra được những con mắt đang theo dõi tôi năm ở chỗ nào.

Không một tiếng động. Tôi đã bỏ rơi chúng rồi.

Tôi đã làm những gì như Rachel đã chỉ dẫn.

Bước lên những bậc thang lát đá cẩm thạch màu trắng.

"TSSEEERRR."

Một tiếng rúc của một chú chim săn mồi xé toang màn đêm. Kế đến là tiếng đập cánh và tiếng cót két của những lóng xương già nua.

"Tobias!"

Một chú diều hâu bay sượt qua. Những cọng lông vũ của nó quẹt lên mặt tôi. Lần này sao quá gần gũi! Tôi chớp mắt và…

Nó biến mất! Màn đêm nuốt chửng nó mất rồi.

"Tobias?"

Không có tiếng đáp lại.

Tôi quay người mở cánh cửa lớn thiệt lớn có tay nắm bằng đồng thau. Tôi chạy lên những bậc thang tràn ngập ánh trăng, đế giày nện xuống nền thang tạo nên những tiếng thình thịch, thình thịch âm vang trong không gian trống trải và tĩnh mịch.

Có một hành lang lát ván gỗ dẫn tới chỗ những giá sách, tới chỗ những dãy kệ cao, dài thăm thẳm, trên đó sách xếp ngay hàng thẳng lối. Một mê cung âm u, ẩm đạm và buồn thảm. Mốc meo, không có người lai vãng. Im ắng như một lăng mộ.

Đọc sách, đối với Đế chế, rõ ràng không phải là một nhu cầu lớn.

Tôi bước dọc theo hành lang chính, nhìn xuống lối đi hai bên. Rachel nói rằng tôi biết tôi sẽ tìm gì.

Tôi bước qua một lối đi có vẻ như được nới rộng hơn những lối đi khác. Đó là đầu khu vực để sách bắt đầu với ký tự E. Tôi quẹo vô đường hầm ấy, tim đập thùm thụp, và bắt đầu chạy.

Bất thình lình, những kệ sách kết thúc. Tôi thắng cái két cạnh một dãy bàn gỗ ố đen. Và rồi 100 bóng đèn rọi xuống 100 bàn đọc được bật sáng, soi rõ một phòng đọc khổng lồ.

Một người Andalite băng bó chằng chịt, bộ lông thô nhám màu xanh dương đính chặt vào những cơ bắp bầm dập, duyên dáng xoay cặp mắt cuống nhìn tôi đăm đăm.

<Jake.>

Giọng truyền ấy vang ngập trong óc tôi. Dịu dàng mà mạnh mẽ. Lịch duyệt, truyền cảm mà khiến người khác khiếp sợ.

Quen thuộc vô cùng.

Trông ông chẳng khác gì cái đêm mà con tàu của ông bị rớt nơi công trường bỏ hoang ấy. Cái đêm làm biến đổi cuộc đời tôi mãi mãi.

So với ông, giọng của tôi nghe yếu đuối và khổ sở vô cùng. Nó cứ như bị nuốt chửng trong vòm họng vậy.

"Elfangor."

Những móng guốc của ông hoàng Andalite đó di chuyển nhanh đến gần tôi hơn. Vóc dáng của ông cực kỳ lôi cuốn, mạnh mẽ và cân đối.

<Cậu phải tuân theo những hướng dẫn của chúng tôi.>

Chỉnh mắt tôi đã trông thấy Elfangor bị giết hại rồi kia mà, thế mà giờ ông đang đứng đó. Có thể nào ông là thủ lãnh của tổ chức EF không ta? Hay ông là quân sư cho chiến dịch khủng bố chống đối lại sự kiểm soát của Yeerk? Tôi nghi lắm, nhưng tại thời điểm này, bất cứ việc gì cũng đều có thể xảy ra cả.

"Tổ chức EF chắc chắn là đã tỉnh đến lực lượng bạo động," tôi nói.

<Nghe có vẻ như cậu đang nghi ngờ chiến thuật của chúng tôi.>

"Bạo động là con đường đảm bảo nhất để thay đổi. Tôi chẳng có thắc mắc gì cả."

<Nhưng cậu sẽ đánh lại bọn chúng theo cách khác ư? Những cuộc tấn công khủng bố và phá hoại khiến cậu thấy ray rứt và khó chịu. Cậu muốn có một cách tốt hơn.>

"Điều tôi muốn là trở về nhà."

<Quá sức của cậu sao?>

Elfangor là một hiện thân đáng sợ. Nếu như tôi bảo rằng ông đang không hăm dọa tôi chút chút, ắt hẳn là tôi đang nói láo. Nhưng tôi cũng là một thủ lãnh mà. Tôi thấy cuộc chiến đấu vì Trái đất là dành cho tôi nhiều hơn là dành cho ổng. Tôi muốn tôn trọng ổng, nhưng trong suy nghĩ của mình, tôi thấy ổng đã mắc một sai lầm nghiêm trọng khi tiến hành chiến dịch khủng bố. Tôi phải nói cho ổng biết điều đó.

"Không. Tôi muốn về nhà để tôi có thể ngăn không cho tất cả những chuyện này xảy ra ngay từ điểm xuất phát. Nếu đây là tương lai, tôi muốn quay ngược lại quá khứ. Tôi có thể ngăn cản bọn Yeerk mà không phải hy sinh những người bạn của tôi; không làm hỏng cuộc chiến và phải lúng ba lúng búng trước ông về khủng bố và tự do nửa vời như thế này. Tôi có thể ngăn cản chúng trước khi chúng ta hy sinh chỉnh những thứ mà chúng ta đang chiến đấu vì nó!"

Giọng cười của Elfangor vang lớn trong đầu tôi. <Chiến thắng mà không có hy sinh ư? Cậu biết rõ hơn thế mà.>

"Ông sẽ không phải từ bỏ những nguyên tắc của mình để chiến thắng. Chẳng phải là luôn có một sự lựa chọn khác ngoài việc hy sinh sao, chỉ cần ta giữ trỉ óc minh mẫn, lùi lại, quan sát và…"

<Cậu biết rõ hơn thế mà.>

Câu nói lặp lại ấy như một mũi ong chích. Làm sao mà ổng biết được tôi chỉ là đang nói những lời đao to búa lớn? Cứ như thể ổng đang chễm trệ trong đầu tôi, lục lọi và nhặt nhạnh hết tất cả những

nỗi hoảng sợ, mọi lỗi lầm trong suốt cuộc đời của cá nhân tôi vậy.

Giờ thì tôi nổi sùng.

"Đó tất cả đều là lỗi của ông," đột nhiên, sửng sốt với chính bản thân, tôi bật nói. "Tôi luôn nghĩ ông là một anh hùng, Elfangor. Một thủ lĩnh. Nhưng sự thật là ông không thể nhìn ra được một cách khác. Ông buộc chúng tôi phải chịu những thử thách gay go, những nỗi đau cả về thể xác lẫn tâm hồn. Chúng tôi là những đứa nhóc con. Ông khiến chúng tôi nghi ngờ về những giá trị mà chúng tôi đã được học. Ông không có quyền chất gánh nặng đó lên chúng tôi. Nó quá lớn và không thể gánh vác nổi. Ông đã lợi dụng chúng tôi!"

<Những lời ấy, do cậu nói ra, thật là thú vị, Jake.> Khi nói đến tên tôi, giọng của ông biến đổi. Đột nhiên, nghe không còn giống Elfangor tẹo nào nữa. Sự kiêu ngạo của người Andalite đã biến mất, chỉ còn lại đó là giọng của một người đàn ông - một con người. Quen mà không quen.

<Để mình đoán thử xem tiếp theo sẽ là gì hen,> cái giọng nói mới vang lên. <Bồ sẽ không đòi giữ vai trò lãnh đạo, đúng không? Bồ sẽ không yêu cầu được đưa ra những mệnh lệnh khó khăn. Bồ sẽ lên kế hoạch cho các phi vụ. Bồ quyết định sẽ sử dụng lực lượng tuy ít ỏi về số lượng nhưng trung thành của bồ. Bồ sẽ quyết định khi nào thì đặt họ vào cuộc sống mạo hiểm, chịu nhiều đau đớn và bằng cách nào luôn. Không thể trách được bồ. Vai trò thủ lãnh ào lên bồ. Ừa, mình chịu, mình không biết, Jake à. Bồ là người chọn lựa. Lúc nào cũng thế. Bồ đã và đang tự do.>

"Tobias."

<Đúng, là mình. Bồ biết là hồi xưa mình từng biến hình thành chú Ax. Mình quyết định ở trong lốt hình biến này. Cơ thể của chú Ax đã già thêm 10 năm tuổi. Đó là một hồi chuông báo tử cho Elfangor, phải không nào? Nhưng Elfangor đã chết rồi, Jake ạ.>

Dĩ nhiên là như thế.

<Và bồ cũng vậy.>

Cổ họng tôi thít chặt. Da tôi như có con gì đốt, ngứa ran. Cái gì cơ? Trí não tôi chộp lấy những lời Tobias nói, kéo rồi đẩy, quay vòng rồi lắc lắc chúng.

Chết rồi á? Thế thì làm thế nào mà tôi tự do được?!

<Cũng tối này cách đây 10 năm, Tom đã gôm tất cả mọi việc lại giải quyết hết một lượt. Ảnh vào phòng bồ và giết chết thủ lãnh của Hội Animorphs. Thà kết kiểu cuộc đời bồ còn hơn là để Visser Ba biết được rằng một trong những tên "thảo khấu Andalite" khét tiếng đã nhởn nhơ cả một quãng thời gian dài như thế, ngay dưới mũi hắn mà không hề bị phát hiện. Chính anh trai của bồ…>

"Nhưng mình đang ở đây mà!"

Tôi nhìn xuống bàn tay mình. Dưới ánh sáng của ngọn đèn đọc sách là màu da hồng hồng rám nắng, là những khớp ngón tay, là

móng tay, là mạch máu, là những lóng xương. Rất sống động. Không phải là giả.

<Phải, bồ ở đây, nhưng không còn sống.>

Điều này nghĩa là sao ta?

<Tất cả mọi thứ đều hội tụ vào đêm nay. Các trận chiến, những nỗ lực và các chiến lược. Đêm nay là thời khắc mang tính quyết định. Tia đốt cháy mặt trăng ở tòa nhà Chrysler đã sẵn sàng hoạt động. Trong khi mình đang nói những lời này đây thì bọn Yeerk cũng đang nối nguồn cho nó. Chúng đang gạch bỏ những công đoạn đã hoàn thành trong danh mục, đang ứng dụng những tính toán tiêu tốn hàng trăm giờ đồng hồ của bồ.>

"Không! Không, không, không! Mình không phải là một nhà khoa học!"

<Bồ là một nhà khoa học. Đã từng, hay đúng hơn, bồ sẽ là một nhà khoa học. Tất cả sẽ tùy thuộc nơi bồ. Bồ là người duy nhất… chỉ có bồ mới có thể làm lệch cú bắn đó. Hãy tới đó đi, Jake. Hãy thay đổi chương trình. Hãy làm cho tia đó đi trật mục tiêu. Cho dù cơ hội chỉ là một phần nghìn. Đây là thời điểm mang tính quyết định, bồ có hiểu không? Hãy sử dụng mọi phương tiện cần thiết, bất luận đó là thứ gì đi chăng nữa.>

"Nếu như mình khiến cú bắn đó đi trật mục tiêu, mặt trăng sẽ nổ và sẽ có hàng nghìn người vong mạng."

<Hãy nghĩ tới điều lớn hơn, Jake, nghĩ đến đại cục. Vì Chúa, đừng đắn đo rồi không làm chỉ vì một vài tiểu tiết. Tia Kandrona vĩnh hằng. Thất bại đồng nghĩa với việc tồn tại một Trái đất nhan nhản bọn Yeerk bất diệt.>

"Nhưng còn Cassie thì sao? Nhỏ đang ở trong tay Marco!"

<Không còn thời gian nữa. Nhỏ đã chuẩn bị tinh thần chết trong danh dự.>

"Bồ có thể cử ai đó khác đi cứu nhỏ được không? Một trong những người của bồ ấ?" Tôi van vỉ, căm phẫn trước thái độ gạt bỏ tính mạng Cassie của Tobias.

Tobias nhún vai.

<Không có ai rảnh cả.>

"Mình sẽ không để nhỏ chết đâu!"

<Cứu một hay nhiều người đây? Khi bồ để mặc Marco và Rachel xoay sở để tự cứu mình ở tòa nhà Ragsin, sự lựa chọn với bồ đâu có khó khăn đến thế?>

Tôi không thể trả lời được câu hỏi đó.

<Đây là chiến tranh, Jake à. Bắt buộc phải có hy sinh.>

Tobias đột ngột quay người bước dọc suốt căn phòng.

<Thay đổi Tia đốt cháy mặt trăng hoặc cứu Cassie. Hoặc một người hoặc nhiều người khác. Hoặc không ai cả. Không có trường hợp toàn vẹn được cả hai.>

Tôi không thể chấp nhận điều đó.

Tôi vùng chạy ra ngoài theo đúng lối khi nãy đã vào, guồng hai chân nhanh hết mức có thể. Lướt qua hết dãy kệ này đến dãy kệ khác, rồi qua những hành lang lát đá hoa cương để thoát khỏi cái thư viện được bố trí như một cái hang ấy, để tới được một thế giới khác.

Tôi ào ra ngoài màn đêm oi ả, ngột ngạt và nóng bức. Cây cối cành lá sum xuê và tươi tốt. Lá cây ư? Không khí oi nồng ư? Vài phút trước thôi, tôi đi dưới những nhánh cây khẳng khiu, cằn cỗi như không còn sự sống. Giờ đây tôi chạy qua những tán lá đang xào xạc bởi những luồng gió xoáy phả ra từ con tàu chạy bằng đệm không khí phía trên đầu.

Thực tế là mọi sự đều sai lầm.

Cassie.

Không có nhiệm vụ nào xứng được với sự hy sinh mạng sống của nhỏ.

Tôi chạy khỏi Tobias, khỏi Elfangor và Ax, chạy khỏi những người bạn đã thôi không còn quan tâm đến nhau nữa.

Là thủ lãnh của Hội Animorphs, lẽ ra tôi phải đặt nhiệm vụ lên trên hết. Nhiệm vụ là một khối tổng thể, là toàn bộ. Thế nhưng nhiệm vụ của tôi là gì?

Cái gì làm cho thế giới đáng giá hơn ta? Khối lượng cực lớn ư? Tương lai ư? Hay là lợi ích cộng đồng nhỉ?

Hãy xem xét sự việc một cách độc lập, đồ ngốc ạ.

Trận chiến cuối cùng tụi tôi đã cùng nhau chiến đấu… Marco và Rachel, ở bên trong… mất tất cả hay chỉ có hai người… một cánh cửa đang sập xuống… Giam giữ số phận của hai đứa nó…

Tội lỗi cào cấu, giằng xé tâm can tôi bằng những móng vuốt bén nhọn của nó.

Tôi đã nêu một tấm gương cho đám bạn. Tôi phải chịu trách nhiệm về tính cách khắc nghiệt của Cassie và về sự thờ ơ của Tobias.

Tôi vẫn tiếp tục chạy, mỗi lúc một nhanh. Xuôi xuống một con đường nhỏ hẹp, tối tăm nằm ở phía sau các ngôi nhà. Mùi hôi thối của bọn Taxxon tràn ngập mọi góc ngách của thành phố. Mồ hôi túa ra hòa lẫn với những giọt nước mắt nóng hổi dàn dụa không ngừng trên mặt tôi.

“Mình xin lỗi!” Tôi ngửa cổ hét.

Không một ai nghe thấy cả.

Tobias đã nhầm về chiến tranh. Chiến tranh có gì tốt nếu như con người bị lãng quên suốt cả chặng đường ấy? Nếu như có một trong số một triệu cô gái phải chịu một vết thương lòng và trở nên nghiệt ngã,

thay đổi vĩnh viễn. Cái gì tốt kia chứ? Chỉ có chỉnh bọn Yeerk là được tha hồ quan sát và trông thấy việc làm của chúng hoàn thành. Tôi không phải một tên Yeerk.

Không phải.

PĂNG CHÍU!

Một ánh chớp nóng. Tia Nghiệt. Mấy viên gạch phía trên đầu tôi cháy sém.

Người của Marco!

Chạy khỏi chỗ này thôi! Tôi phải lên được bên trên cái thành phố ác mộng này! Tôi xé toang bộ đồng phục bằng sợi tổng hợp màu cam của mình và cố gắng biến hình.

Những thay đổi về cơ thể bắt đầu diễn ra. Tôi không bị mất quyền năng biến hình! Hai cẳng chân dài của con người sụp ngắn lại biến thành hai chi sau. Hai khuỷu tay chảy nhão hòa nhập vào bộ ngực.

Một lớp lông tơ nhú lên khắp làn da của tôi. Những cọng lông vũ cứng phọt ra từ hai cánh tay gầy nhẳng. Những cái xương sọ đổi chỗ, sắp xếp lại, biến cái đầu người đang tròn và nặng thành hình dáng đầu của một chú chim ưng.

Tôi đập cánh thật lực, gắng sức xuyên qua bầu không khí ẩm ướt.

Giúp đỡ Cassie và tôi sẽ giết hại thêm nhiều người hơn nữa. Tia Kandrona sẽ trường tồn bất diệt. Giúp đỡ Cassie và số phận loài người sẽ được định đoạt.

Nhưng tôi sẽ có thêm được một phút nữa ở bên Cassie. Rất có thể tụi tôi sẽ thành công. Tụi tôi có thể chạy mà.

Nhưng tụi tôi có thể đi được đến đâu đây ta? Và với nguồn năng lượng cung cấp Kandrona vĩnh cửu giống như một mặt trời, tôi thậm chí cũng không thể bỏ đói tên Yeerk khiến hắn phải bò ra khỏi đầu nhỏ nữa kìa.

Với thị giác của một chú chim săn mồi, mọi chi tiết của thành phố trở nên vô cùng rõ ràng. Còn trí óc: Đơn giản nhưng sắc bén. Tập trung vào công việc. Không có sự xáo trộn của cảm xúc. Không có những nghi vấn nào mà không có lời giải đáp.

Nước mắt không còn.

Cao hơn. Lướt qua những bức vách kính màu xanh-bạc và những lối đi có mái che. Những tầng lầu áp mái lợp kính, những cột đèn hiệu trong bóng tối, những nhóm đông con người và người Andalite ở nhà tụ tập xung quanh những cái vũng đặc quánh. Những kẻ Mượn xác cấp cao đang họp bàn tỉnh âm mưu và nhảy cẫng lên vì vui mừng. Bồn tắm nóng rẫy ở thế giới người ngoài hành tinh – vũng Yeerk.

Không khí trở nên lạnh giá và loãng hơn. Tôi tiếp tục bay cao hơn cho tới khi thành phố New York của bọn Yeerk đầy đe dọa kia trông có vẻ an toàn và bé nhỏ thì ngừng lại. Không khí trượt qua đôi cánh mỏi dừ của tôi. Tôi chỉ còn là một cái chấm nhỏ xíu tầm thường trên bầu trời. Một tâm hồn tự do ở bên trên một thành phố nô lệ. Có hàng

triệu sinh linh cần tôi cứu giúp.

Cassie.

Justine sẽ cứu những người bạn của nó trước tiên.

Nhưng Justine là một đứa trẻ ranh.

Chương 26

Ánh đèn nhấp nháy trên chiếc phi cơ của bọn Yeerk - từng có thời là sở hữu của người Andalite – đang di chuyển nhẹ nhàng trên các con phố giống như những chú đom đóm màu đỏ sẫm. Khu phố Brooklyn, Queens, Bronx. Ngoại ô. Một loạt những thành phố ngoại vi. Tất cả rực rỡ một màu đỏ ấn tượng. Từ đại đô thị khu vực Bờ biển phía Đông cho tới đường chân trời và xa hơn nữa.

Bọn Yeerk. Tất cả các thành phố ấy. Đều là Yeerk cả.

Cặp mắt chim ưng tinh tường của tôi phát hiện ra một bóng người ngồi bên bàn làm việc trên một lầu cao của một tòa nhà chọc trời. Trong cái thế giới mà tôi từng biết, ông ta có thể là bất cứ ai đó: làm việc trễ, có một người vợ và một gia đình, có một con chó và có một ngôi nhà.

Ở đây ông là chỉ là một kẻ bị giam cầm. Một tù nhân.

Một cuộc đời.

Cách đó hai dặm là một tòa nhà khác, không phải cao nhất, mà là nổi bật nhất, với một cái đỉnh nhọn hoắt và tỏa sáng. Rực rỡ hơn tất cả những tòa nhà khác ở xung quanh, bởi những ngôi sao nổ tung kết chồng lên nhau tạo thành một cái đỉnh cao và duyên dáng.

Toà nhà Chrysler. Trung tâm chỉ huy của bọn xâm lược. Công cụ thống trị của bọn Yeerk.

Nhà tù của Cassie.

Một tia sáng màu vàng rực rỡ truyền điện cho cái đỉnh đồ sộ của tòa nhà. Cái que hình kim gắn trên đỉnh bắt đầu rung động.

Thế rồi, đột nhiên, ngay trước mắt tôi… những cái ống xối khổng lồ làm bằng kim loại được tạo thành hình chim đại bàng lừng lững ở bốn góc chân đế của phần đỉnh chóp nhọn dường như bốc cháy!

Tia mặt trăng đang được nạp năng lượng.

Một ánh sáng màu xanh lục bảo rực rỡ đang dâng lên trong lòng các chú đại bàng, tỏa ra và mỗi lúc một mạnh.

Những tia sáng màu xanh lá cây hiện ra từ đầu các chú đại bàng, giống như ánh chớp bị kiềm soát vậy. Nó dâng lên, lên nữa, hội tụ tại mũi kim của đỉnh chóp!

Một hình chóp màu xanh lá cây với một trục màu vàng ở chính giữa - toàn bộ phần đỉnh của tòa nhà – đang phát ra những tiếng xèo xèo, rung rung vì được nạp năng lượng.

Tôi xếp đôi cánh rộng chừng sáu tấc của mình lại và bắt đầu lao xuống. Năm mươi, sáu lăm, tám mươi kilomet một giờ. Tòa nhà Chrysler là con mồi của tôi.

Tôi lao thẳng đứng xuyên qua làn không khí lạnh lẽo, nhanh hơn và nhanh hơn nữa. Một trăm, một trăm hai mươi… một viên đạn

lông. Một đường sọc sậm màu trong màn đêm.

Và rồi, có một tiểu tiết xuất hiện trong bức tranh của tôi.

Một dáng người! Dưới mặt đất, cách tôi chừng ba trăm mét! Một cô gái, ngồi trên bờ rìa hẹp, ngay dưới chân cô là một cái ống xối cực lớn! Lưng quay về phía tòa nhà, hai cổ tay bị khóa chặt và gắn lên bức tường xây, nét mặt căng thẳng mỗi khi cô ráng sức làm đủ cách hòng giải phóng hai cổ tay.

<CaaaaSieeeee!>

Nhỏ vặn mình.

<Ngọn tháp!> Lời van vỉ tuyện vọng của nhỏ tràn ngập đầu tôi. <Hãy đập tan ngọn tháp!>

Làm sao nhỏ có thể trả lời bằng giọng truyền ta? Làm sao mà nhỏ có thể nhìn thấy cả tôi ha? Không có thời gian để thắc mắc nữa.

Tòa nhà đang lao vào tôi. Những chùm tia sáng xanh đang nở rộng, mỗi lúc một rộng hơn, lan về phía chỗ Cassie đang ngồi. Chúng sẽ thiêu cháy nhỏ! Nhỏ sẽ bị nướng chín, chỉ trong có vài giây đồng hồ.

<Một sai lệch nhỏ nhất thôi sẽ vô hiệu hoá được nó!> Nhỏ hét. <Hãy đập tan ngọn tháp! Làm ngay đi!>

Móng vuốt sắc bén của tôi có thể giật tan gông cùm đang trói buộc Cassie. Được giải thoát, nhỏ sẽ có thể kiếm được chỗ núp để tránh chùm tia kia. Nhỏ có thể sẽ sống sót.

<Ngọn tháp!>

Do dự làm chậm suy nghĩ của tôi, và làm giảm luôn tốc độ lao xuống của tôi.

Tòa nhà Chrysler rực sáng mỗi lúc một chói ngời. Không khí chuyển động hỗn loạn. Tia mặt trăng có vẻ như đang được hoạt hóa một cách mạnh mẽ. Một nguồn cung cấp tia Kandrona vô tận. Một Trái đất vĩnh viễn giành cho bọn Yeerk.

Một tác động đúng chỗ - một chú chim ưng nặng gần 3 ký lao xuống với tốc độ cực đại – và rất có thể, toàn bộ sự vận hành sẽ ngừng lại. Hai sinh mạng hy sinh để cứu hàng triệu người khác. Để cứu tương lai của Trái đất…

Cassie giật mạnh cái cùm sống đang giữ chặt hai cổ tay nhỏ. Nhỏ vật lộn, cạp cắn rồi đập mạnh nó vào tường… tất cả những gì nhỏ có thể làm cho tới khi… bất thình lình…

<Aaaaaaaaaa!> Nhỏ đã tự do!

Và rồi, nhỏ lao tới trước, nhảy từ bờ rìa gạch tới nền ống xối, sát rạt tia sáng màu xanh lá cây khủng khiếp kia một cách vô cùng nguy hiểm. Nhỏ va mạnh toàn bộ trọng lượng của mình vào máng xối hình đại bàng. Nó rung rinh vài phút, nhưng thế cũng đủ. Ánh sáng mờ đi!

<Bồ đã làm được!> Tôi reo mừng. Màu sắc của phần đỉnh hình chóp của tòa nhà chuyển dần từ màu trắng đục sang màu vàng xỉn.

<Không! Mình chỉ mới làm lệch có một bộ phận thăng bằng phụ trợ thôi. Hệ thống sẽ khởi động và hoạt động lại trong vài phút nữa!

>

Trước khi tôi có thể đáp lời, một tấm ván cửa kêu rin rít, bật mở phía sau lưng Cassie. Những cánh tay gần như trong suốt, mạnh mẽ của bọn Orff túm lấy nhỏ.

<Jake! Vô hiệu máy tính chủ!>

Cassie bị kéo lê vào trong. Và tấm ván cửa đóng sập.

Ngoại trừ một tiếng rắc nứt.

Chương 27

Một khe hở màu đỏ sẫm. Lối duy nhất vào trong pháo đài của bọn Yeerk.

Tôi cố hết sức hãm lại lực lao như tên bắn của mình. Khe hở hẹp theo chiều dọc ấy tiến lại gần nhanh quá. Tôi đã tính toán sai.

Giải pháp duy nhất, có lẽ, là phải quay nghiêng mình sang một bên để lách vào.

Một đầu cánh vươn thẳng chĩa xuống đất, cánh kia hướng lên trời, tôi căng người cho cơ thể trở nên dẹt mỏng, gồng mình chịu va chạm.

Hhhhụụụpppppppp!!!!

Những cái xương rỗng của tôi bị nghiến nát vì xung lực ép cái cơ thể quá bự của chim-ưng-tôi lọt qua khe hở.

Rầm!

Tôi đập mạnh vào một bức tường lát đá cẩm thạch, rớt xuống sàn đá mát rượi.

Phải giữ mình tỉnh táo, Jake. Cơ thể tôi nát vụn, không chịu đáp ứng đòi hỏi đó. Một màu đen che phủ, thị giác của tôi mờ căm.

Một cách yếu ớt, tôi quay nhìn lại cái khe hẹp. Ảo giác chăng? Đậu trên đỉnh ống xối hình đại bàng là một chú chim thật. Một chú diều hâu đuôi đỏ. Mắt dán vào tôi.

<Hoàn hình đi!> Một giọng nói mạnh mẽ kéo giật tôi lại.

Cơ thể người của tôi. Con người…

Một cách diệu kỳ, những mảnh xương gãy vụn bắt đầu liền lạc lại và bự dần lên. Bay lượn, giết mồi, ăn thịt, bảo vệ. Những bản năng điềm tĩnh căn bản của loài chim săn mồi được dần thay thế bằng trí óc rối ren của con người.

<Còn chưa quá trễ đâu.> Vẫn cái giọng nói mạnh mẽ ấy.

Tôi nhỏm dậy. Tôi đi theo tiếng đá chân kịch kịch của Cassie trong hành lang. Tòa nhà rúng động khi tia mặt trăng được khởi động lại.

Tôi có quá ít thời gian.

Vừa chạy, tôi vừa biến hình. Tôi nhảy chồm tới một tấm ván cửa màu đỏ ở cuối sảnh không một tiếng động, trong hình dáng của một chú cọp Xibêri.

Kịch-Rầm!

Tôi xô mạnh cơ thể mình vào vật cản và miếng hợp kim dày hơn 1 cm ấy bị oằn cong một cách dễ dàng. Cánh cửa hợp kim bị bứt tung khỏi đường rãnh và để lộ ra một căn phòng rộng thênh thang với rất nhiều màn hình máy tính sáng rực.

Có bốn tên Orff trang bị vũ khí đầy mình đang đứng ở trên những cái bục cao.

Hai hàng Hork-Bajir.

Và một giọng nói giận dữ vang lên từ bên trên.

“Lại là mi!”

Đó là Marco, đang trừng mắt nhìn xuống từ một cái bệ treo lơ lửng ở trên cao chính giữa căn phòng, bao quanh là một tấm bảng điều khiển hình bán nguyệt được hàn nối với sàn nhà.

Trên màn hình chiếu ba chiều rộng gắn ở mặt trước căn phòng là hình ảnh mặt trăng.

Bên cạnh quang cảnh mặt trăng là hình ảnh sống động của Tòa nhà Chrysler. Tòa nhà hình chóp nhọn bị nung rực lên một màu đỏ trắng. Ở bên dưới màn hình, những con số kêu tích tắc theo từng giây trôi qua. 00:28. 00:27.

“Đừng có nghĩ đến chuyện cố sức làm gì. Không một ai trong đám bọn mi có thể làm được gì để ngăn chặn việc này đâu.” Marco tự đắc, rồi bước tới bức tường có nhiều ô cửa sổ, nơi Cassie bị trói cùng với một cái khăn nhét trong miệng, đang vùng vẫy một cách vô ích.

“Trong một vài phút nữa đây, mặt trăng sẽ chiếu sáng và tăng cường sức mạnh chỉ cho riêng Yeerk. Tụi ta sẽ trở nên toàn năng. Trái đất sẽ thuộc về tụi ta mãi mãi.”

Tấm ván cửa đằng sau Cassie bật mở, cho thấy một màn đêm đỏ rực.

“Và để ăn mừng, tụi ta đã quyết định ném một tên khủng bố từ trên trời xuống.”

Tôi nhảy tới.

“Bắt lấy hắn!”

PĂNG CHÍU! PĂNG CHÍU!

Tia Nghiệt làm sàn nhà dưới chân tôi như nhiễm điện, giật giật. Làn sóng Hork-Bajir di chuyển vào trong phòng từ mọi hướng. Tôi bị đâm trúng rồi! Những lưỡi dao cứng và nhọn gắn trên người bọn chúng đâm vào lưng và cổ tôi. Không đau. Vẫn chưa đau. Tôi sẽ không để cơn đau xâm chiếm. Ngay cả khi máu trào ra từ những vết cắt. Nhuốm bẩn bộ lông của tôi. Trào lên tận miệng tôi.

Tôi chống trả điên cuồng. Máu màu xanh-tím của Hork-Bajir tuôn chảy dữ dội.

Năm tên bị hạ. Một lớp lính mới ào lên để bắt tôi. Không!

Nhún mình trên hai chân sau lấy đà, tôi lướt tới những kẻ tấn công đang sáp tới. Tiếp đất nặng nhọc, tôi loạng choạng xô vào hai tên Orff.

“Tóm hắn, lũ ngu kia!”

Tôi tát, quật, chặt, chém điên cuồng. Những khẩu Tia Nghiệt trong tay bọn chúng bay, rớt loạn xạ như những nhánh cây con bị gãy rụng trong một cơn bão.

Tôi bước vào để kết thúc công việc.

"Rrroooaaarrrr!"

Răng nanh tôi ngoạm vào mô cổ mềm mềm, trong suốt của hai tên

Orff giống như một con dao xắt xuống miếng bơ mềm vậy. Nhưng mùi vị thì khác!

Tôi lùi lại. Ọe khan và phun phì phì.

Mùi của chất gây độc!

Trước khi tôi có thể hồi phục trở lại được thì một tên Orff vòng hai cánh tay siết chặt cổ tôi. Hai chân kẹp vào hai bên sườn, cái chân thứ ba đá vào bụng tôi không ngơi nghỉ.

Tôi táp cẳng chân của tên Orff kia, nghiến nát động mạnh. Xương chân của hắn lạo xạo giữa hai hàm răng của tôi. Tôi buộc mình phải chịu đựng mùi vị của nó.

Hắn té nhào.

Tên Orff trên lưng tôi siết chặt hơn. Chúng tôi khoá chặt với nhau như những tên đô vật thời La Mã cổ đại không màng đến những quy định.

Những con số dưới màn hình ba chiều. 00:14. 00:13.

Không!

Marco ở trên cao đắc thắng, mắt dán vào màn hình ba chiều, hai bàn tay nắm chặt.

Một tiếng hét!

Cassie! Bị ném mạnh qua ô cửa mở vào giữa màn đêm đỏ rực.

RẦẦẦM!

Dùng hết sức bình sinh, tôi dộng tên Orff trên lưng mình vào tường thật mạnh.

RẦẦẦM!

Hắn vùng vẫy, chống cự, ráng khiến tôi nghẹt thở bằng cách cắt đứt nguồn không khí của tôi.

RẦẦẦM!

Tôi dộng thêm một lần nữa. Những cú đá thúc bụng của hắn thưa dần. Vòng tay, vòng chân của hắn lơi dần.

Hắn rớt xuống nền nhà, những trái tim màu xanh lá cây của hắn đầy máu tràn qua những mạch máu bể.

Tôi nhìn về phía cửa sổ. Cassie.

Và rồi, không biết bằng cách nào, quờ quạng… một bàn tay vươn lên. Ba ngón tay bám vào gờ tường. Tay của Cassie. Nhỏ không chết! Nhưng chỉ trong vài giây nữa thôi, nhỏ sẽ chết vì rớt xuống từ độ cao 60 tầng lầu, trở thành một đống bầy nhầy bắn tung tóe cho lũ Taxxon liếm láp.

Cũng trong vài giây nữa, tia mặt trăng sẽ khai hỏa, bắn từ khẩu đại bác là tòa nhà Chrysler với đích tới hoàn hảo và chính xác cao độ.

Tay của Cassie.

Cái nút to màu đỏ nổi bật trên tấm bảng điều khiển Marco đang sử dụng được bảo vệ đằng sau tấm kính. Trên nắp kính đó có khắc hai chữ “HỦY BỎ”.

Cassie…

Thế giới…

Tôi biết tôi phải làm gì. Không có thời gian để chần chừ. Tôi đã thấy mục tiêu của tôi.

Cứu lấy cái gì đáng giá hơn cả.

Tôi chồm tới.

00:05. 00:04.

MỘT SỰ LỰA CHỌN THÚ VỊ.

Xung quanh tôi là một màu đen kịt khi tôi nghe thấy giọng nói đó.

Một giọng nói lạ lùng. Già mà lại trẻ. Giọng đàn ông mà cũng là giọng phụ nữ. Vang vọng trong đầu tôi như giọng truyền từ xa.

Đó không phải là người Ellimist. Không. Đó là giọng nói mà tôi chưa bao giờ nghe thấy.

HỌ ĐÃ PHÂN KHÚC TRÍ NÃO MỘT CÁCH KỲ LẠ: TỈNH TÁO, KHÔNG TỈNH TÁO, VÀ MỘT LOẠI NỮA CÓ KHẢ NĂNG DUNG HÒA CẢ HAI. HỌ SẼ TIẾN HÀNH NGHIÊN CỨU THÊM, NHỮNG CON NGƯỜI NÀY…

Một bài ca của loài chim.

Ánh nắng rực rỡ chiếu vào mặt tôi. Ấm áp.

Tôi mở mắt.

Một cái bàn gỗ với một chiếc máy vi tính đặt ở trên. Một tấm áp phích quảng cáo cho bộ phim *Chiến tranh giữa các vì sao tập I* dán trên tường. Những cuốn sách giáo khoa chất đống trên sàn nhà. Quần áo bẩn rớt ra khỏi tủ đồ. Đôi giày thể thao mòn vẹt. Đèn đọc sách. Mền vải bông.

Xuống lầu, mùi thơm của đồ ăn đang nấu nóng hổi xộc vào mũi – là Ba. Tiếng một phụ nữ đang nói về những trò chơi tay đôi – là Mẹ.

Phòng của tôi. Nhà của tôi. Ba mẹ…

Tôi nhảy khỏi giường.

Chuyện về Schwarzenegger[5] đã là lịch sử. Bàn tay tôi lại là của tôi. Tôi xoa xoa cằm. Không ráp. Nhẵn nhụi.

Tôi túm lấy điện thoại. Tôi bấm bụp bụp số trên bàn phím nhỏ. Cơ bắp tôi đau nhức. Thế mà tôi không biết đấy.

Rrrrrrreeeeng!

Nào. Nhấc máy nào.

Rrrrrrreeeeng!

Trả lời đi chớ!

Tôi muốn nghe giọng của một cô gái. Trầm ấm và trẻ trung. Vui vẻ và thông minh.

Tim tôi đập thình thịch.

Toàn thân tôi ngập trong ánh nắng rực rỡ. Tôi dịch chuyển một bàn tay ngang lồng ngực và cảm thấy…

Phù hiệu của tôi! Tôi giật nó ra.

Tôi nhìn.

Những ngón tay tôi nắm chặt không khí. Mở ra. Không có gì.

Những hình ảnh vẫn chớp nhá trong đầu tôi.

Những tên Hork-Bajir ở cao tuốt trên đầu tôi.

Tên Orff túm chặt hai cổ tay tôi.

David.

Một vụ nổ váng óc.

Tên Howler.

Tiếng hát tuyệt vời đến lạ của những đứa trẻ.

Mùi hôi thối của những sinh vật bị kết án tử.

Lớp vỏ bọc bằng phim mỏng Mylar lật bật trong gió.

Những khuôn mặt sẹo chằng chịt, những cơ thể sứt sẹo khiếm khuyết của những người bạn thân.

Elfangor.

Ánh sáng. Mưa. Trượt chân…

Rrrre…

"Xin chào!"

Thời gian dừng lại.

Mọi thứ trở nên tuyệt đối yên lặng. Ngoại trừ tiếng đập của trái tim tôi.

Giờ thì tôi biết. Tôi đã lựa chọn. Tôi biết con người tôi được tạo nên từ cái gì. Những giới hạn và những quyền ưu tiên.

"Jake đây," tôi nói.

Không có tiếng trả lời.

"Jake đây," tôi lặp lại, giọng run run cứ như tôi chưa từng nói chuyện với nhỏ bao giờ vậy.

Cứ như đây là cuộc gọi đầu tiên của tôi từ hồi đó tới giờ vậy. Cuộc gọi duy nhất có ý nghĩa hết sức quan trọng.

"Cassie, mình chỉ muốn hỏi bồ điều mà lẽ ra mình phải hỏi từ hồi hôm. Bồ ổn chứ?"

---

[1] Tae Bo là từ ghép của mấy chữ cái đầu trong Taekwondo và Boxing. Đây là một chương trình luyện tập thể hình sử dụng những động tác trong 2 môn thể thao trên với tốc độ nhanh.

[2] Tên một ban nhạc Rock của Mỹ, đã từng giành được giải Grammy và một số giải thưởng âm nhạc quan trọng khác, đã phát hành được khoảng 30 triệu album trên toàn thế giới.

[3] Nguyên văn là Mylar sheath – là một loại vật liệu bằng nhựa hoặc bằng phim của hãng Mylar. Nó mỏng, nhẹ và mềm.

[4] ACLU: American Civil Liberties Union: Hiệp hội bảo vệ quyền tự do cho công dân Mỹ.

[5] Schwarzenegger – diễn viên điện ảnh Mỹ, chuyên đóng vai anh hùng cơ bắp, được bầu làm thống đốc bang California năm 2003 trong buộc bầu cử miễn nhiễm vị thống đốc đang đương nhiệm Gray Davis. Sau đó ông tái đắc cử chức vụ này năm 2006, 2007.

K. A. APPLEGATE

ANIMORPHS

NGƯỜI HÓA THÚ

RACHEL, MARCO

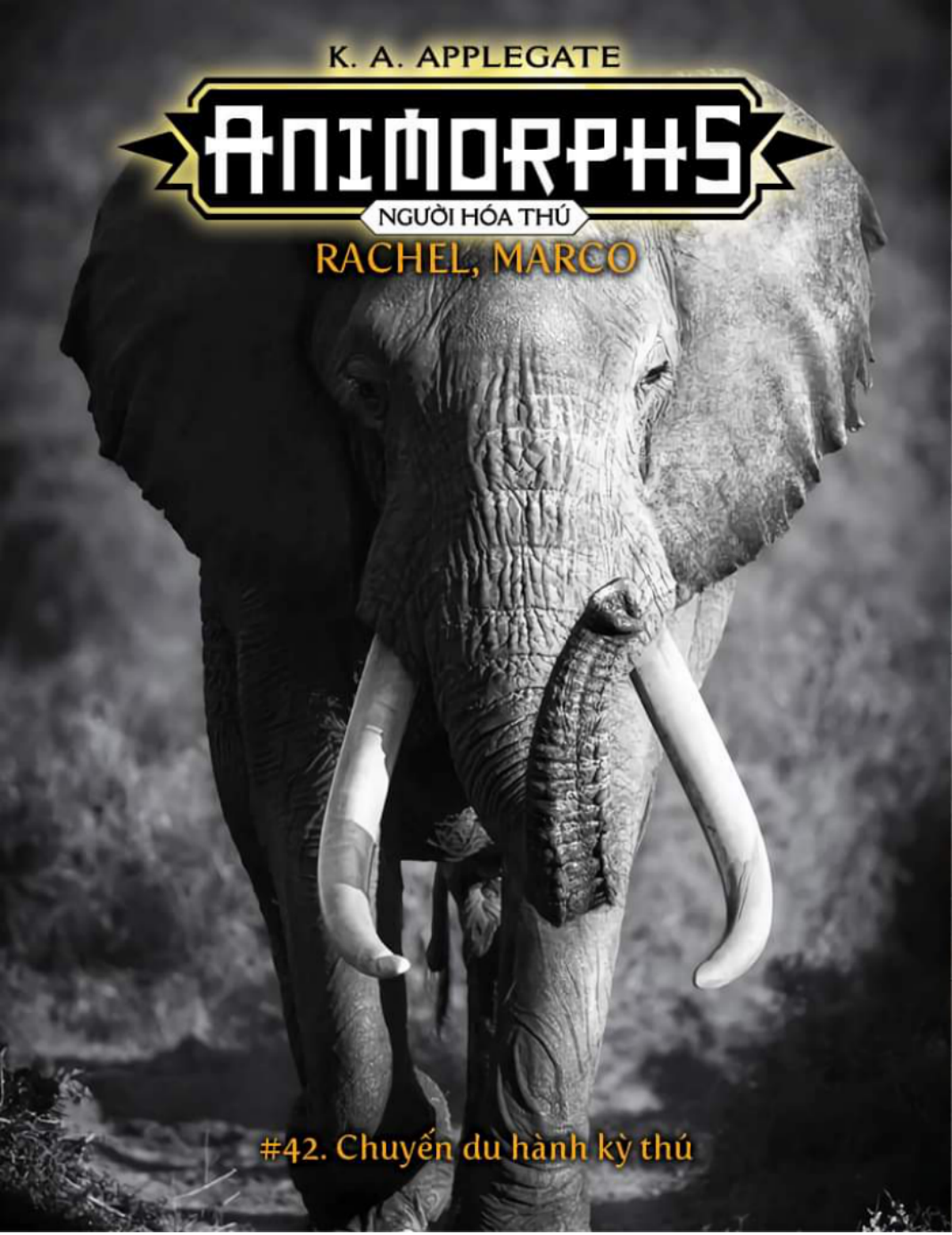

#42. Chuyến du hành kỳ thú

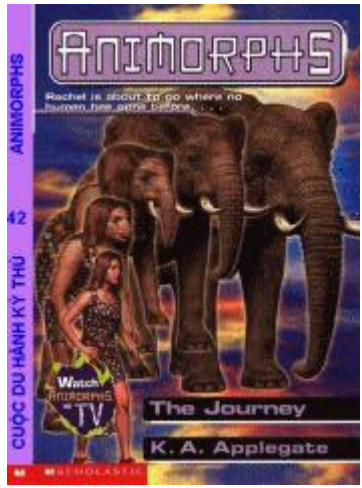
ANIMORPHS
Rachel is about to go where no human has gone before. . .
Watch ANIMORPHS on TV
The Journey
K. A. Applegate
SCHOLASTIC
ANIMORPHS
42
CUỘC DU HÀNH KỲ THÚ

Tác phẩm:
ANIMORPHS
Animorphs #42: CHUYẾN DU HÀNH KỲ THÚ
Nguyên tác: Animorphs #42 – The Journey
Tác giả: K.A. Applegate
Thực hiện ebook: ANIMORPHS TEAM
Chuyển ngữ: anhphamnguyen
Hiệu đính: cnguyen
Biên tập và soát lỗi chính tả: nguoimedocsach
Thiết kế bìa: 4DHN
Chuyển sang ebook: nguoimedocsach
Ebook BB: Cent
Ngày hoàn thành: 29/4/2011
Nơi hoàn thành: Tp. Hồ Chí Minh
ooO TVE Ooo

MỤC LỤC

TÓM TẮT NỘI DUNG TẬP 41
TẬP 41: NHỮNG NGƯỜI BẠN THÂN
CHƯƠNG 1
CHƯƠNG 2
CHƯƠNG 3
CHƯƠNG 4
CHƯƠNG 5
CHƯƠNG 6
CHƯƠNG 7 – MARCO
CHƯƠNG 8 - RACHEL
CHƯƠNG 9
CHƯƠNG 10 - MARCO
CHƯƠNG 11 - RACHEL
CHƯƠNG 12
CHƯƠNG 13
CHƯƠNG 14
CHƯƠNG 15
CHƯƠNG 16
CHƯƠNG 17
CHƯƠNG 18
CHƯƠNG 19 - MARCO
CHƯƠNG 20 - RACHEL
CHƯƠNG 21 - MARCO
CHƯƠNG 22 - RACHEL
CHƯƠNG 23 - RACHEL
CHƯƠNG 24 - RACHEL
CHƯƠNG 25

TOM TẮT NỘI DUNG TẬP 41

TẬP 41: NHỮNG NGƯỜI BẠN THÂN

1. Người kể chuyện:
Jake.
2. Nội dung:
Hội Animorph cùng nhau tham gia vào một trận chiến không cân sức. Sáu bạn trẻ phải đối đầu với khoảng 12 tên Hork-Bajir và rất nhiều Taxxon. Mỗi người phải một chọi ít nhất là 3 tên. Nhằm không thể chọi lại với bọn Mượn xác, Jake ra lệnh rút lui qua cánh cửa cuốn. Jake, Cassie, Ax và Tobias đã thoát ra an toàn, còn lại Rachel bị thương te tua nhưng vẫn đang hăng máu và Marco quyết không bỏ bạn là bị kẹt lại bên trong. Với vai trò thủ lãnh, Jake buộc phải ra quyết định mang tính lựa chọn: hy sinh 2 người hay là hy sinh tất cả Hội. Rất quả quyết, gần như không phải đắn đo, Jake quyết định cho cửa sập, để Marco và Rachel ở lại bên trong cùng bọn Mượn xác. Quyết định ấy của Jake đã khiến Cassie bị sốc. May mắn rằng Marco, với sức mạnh của Khỉ đột đã cứu được Rachel và kịp nâng cánh cửa cuốn để cùng ra ngoài trước khi có tên Mượn xác nào chui ra kịp. Cassie khóc suốt dọc đường về, nhưng Jake không hề có một lời an ủi.

Sau trận chiến đấu ấy, Jake một mình về nhà, mệt lử. Trong bộ đồ biến hình, không quan tâm đến rủi ro bị Tom phát hiện, cậu vào nhà và leo lên giường đi ngủ. Sáng hôm sau, khi tỉnh giấc, Jake phát hiện ra cậu đã 25 tuổi và thế giới nơi cậu đang sống đã thuộc về Yeek. Mọi người chào cậu bằng một cái tên Yeerk, nhưng Jake khẳng định mình không hề bị Mượn xác. Chính vì vậy, Jake quyết tầm phải tìm hiểu xem chuyện gì đã xảy ra, các bạn của mình hiện đang làm gì, ở đâu và có còn đang tiếp tục chống Yeerk.

3. Nhân vật quan trọng:
Hội Animorph: Jake, Marco, Rachel, Cassie, Tobias, Ax
4. Những loài thú mới được thu nạp: Không có
5. Những lốt hình được sử dụng:
Jake: Cọp Xibêri, Chim ưng peregrine
Marco: Khỉ đột
Rachel: Gấu xám, Đại bàng đầu bạc.
Cassie: Sói
Tobias:
Ax: Người.

CHƯƠNG 1

Tôi tên là Rachel.

Tôi đang mặt đối mặt với một tên Mượn xác bận bộ đồng phục tím-hồng của cửa tiệm Dunkin' Donuts thấp tè bên dưới. Hắn cầm một khẩu Tia Nghiệt, mặt kên kên - một thằng nhóc con ngu ngốc.

Chíu! Chíu!

Hắn lia một chùm tia thẳng boong, trúng ngay vào khoảng giữa hai cái ngà dài cả thước của tôi.

"HhhhREEEEEuuuhhh!" Tôi gầm lên vì đau đớn và giận dữ, nhưng có lẽ giận dữ nhiều hơn. Cứ làm như vài phát tia Nghiệt chết toi kia là đủ để hạ đo ván một con voi châu Phi nặng hơn 600 kí lô nhanh như chớp vậy đó.

Vâng, tôi đang là voi. Tôi có thể biến hình thành thú vật bất cứ khi nào tôi muốn. Mèo, gián và rất nhiều loài vật khác nữa, thậm chí kể cả mấy con bọ, tôi cũng có thể biến thành được. Nghe thiệt ngộ, thiệt thú vị hén?

Nhầm to rồi đó, hổng phải vậy đâu. Ừm, chỉ có khoảng một phần trăm trong tổng số lần biến hình là được hoàn toàn như ý thôi. Khả năng biến hình gần giống như một vũ khí. Một loại vũ khí được sử dụng trong cuộc chiến khủng khiếp nhất của lịch sử loài người.

Cơ sự là như vầy nè! Trái đất đang bị tấn công! Hành tinh của chúng ta đã bị một lũ người ngoài hành tinh có tên là Yeerk xâm lăng rồi đó. Hổng phải vì muốn thám hiểm vùng đất mới đâu à nha mà chúng muốn khai thác những vật chủ mới. Yeerk là loài sinh vật ký sinh. Giống như rận hay nấm vậy. Chỉ có điều, chúng tồi tệ hơn nhiều.

Ở trạng thái tự nhiên, bọn Yeerk vô hại, hổng có gì đáng chú ý ngoài việc trông chúng giống hệt những con sên xám xịt gớm ghiếc. Ấy thế nhưng khi chúng chiếm hữu được một vật chủ nào đó, chúng liền chui vào trong não bộ của sinh vật ấy, trám cơ thể chúng vào những khe hở nhỏ xíu và nắm quyền kiểm soát toàn bộ.

Một khi chúng đã chiếm hữu được bạn rồi á, bạn sẽ hổng thể nào điều khiển cặp mắt của chính mình, hổng thể nào tự hít thở và thậm chí cả việc lúc nào tiểu tiện, bạn cũng hổng được quyền quyết định luôn. Bạn bất lực, bạn là một kẻ nô lệ gần như là hoàn toàn và vô vọng.

Tuy nhiên, bạn vẫn có thể làm được một việc, chỉ một việc thôi, nhưng nó vô cùng kinh khủng. Ấy là bạn có thể quan sát tên Yeerk trong đầu bạn nói dối gia đình bạn, phản bội những người bạn của bạn và âm mưu tiếp quản hành tinh của bạn trong niềm kinh hãi tột cùng.

Khủng khiếp ư?

Ờ, đi nhiên rồi. Mà sẽ còn khủng khiếp hơn nữa nếu như các bạn biết được rằng: Tôi cùng với đám bạn – năm đứa nhóc tì và một anh bạn trẻ ngoài hành tinh – là toàn bộ lực lượng kháng Yeerk, ngăn chặn cuộc chinh phục loài người ghê tởm của bọn chúng.

Tụi tôi đang ráng ghìm chân lũ Yeerk cho tới khi lực lượng cứu trợ ở cách xa một vài tỷ năm ánh sáng tới được Trái đất. Hây, lũ Yeerk cũng có kẻ thù chứ bộ, đó là một loài sinh vật cấp cao có tên là Andalite.

Người Andalite có hình thù giống với loài hươu, nếu như hươu cũng có bộ lông màu xanh nước biển pha nâu vàng, có tứ chi giống chân tay người, có cái đuôi hình bọ cạp với một lưỡi dao sắc nhọn ở nơi chót. Người Andalite, ngoài hai con mắt chỉnh trên khuôn mặt, còn có cả hai con mắt ở hai cuống. Trông chúng thiệt xinh xắn, đáng yêu và rất thông minh, lanh lợi.

Cách đây hổng lâu lắm – mà tôi đang nói giỡn với ai vậy cà? Thế nào mới gọi là lâu đối với một đứa nhóc như tôi há? – một con tàu Andalite bị bắn cháy khi đang chiến đấu với bọn Yeerk. Nó xé toang bầu khí quyển và rơi thẳng xuống trái đất. Tôi và đám bạn nhìn thấy con tàu ấy rơi và thấy hoàng tử chinh chiến người Andalite đang hấp hối tên là Elfangor bò ra từ đống đổ nát ấy. Khi ổng trao cho tụi tôi công nghệ biến hình, tụi tôi lắng nghe, kinh ngạc và chỉ có một chút sờ sợ. Chỉ cần hấp thu ADN của bất cứ con vật nào bằng cách chạm vào chúng là có thể biến hình được thành con vật đó. Nhưng có duy nhất một nguyên tắc mà tụi tôi buộc phải tuân thủ, đó là, nếu ở trong dạng hình biến lâu quá hai tiếng đồng hồ, coi như bạn phải ở luôn trong lốt thú đó và sẽ trở thành một dạng mà người Andalite gọi là *Nothlit,* cả đời còn lại phải mang lốt thú. Có một người – người rất có ý nghĩa với tôi - biết rất rõ hậu quả của chuyện này, một cách trực tiếp luôn đó. Vì ở trong lốt hình biến quá lâu mà cậu ấy đã phải sống trong bộ dạng của một chú diều hâu đuôi đỏ suốt phần đời còn lại của mình. Cậu ấy đã có lại được quyền năng biến hình, nhưng khi hoàn hình thì không phải trở lại thành người mà là một con chim. Điều đáng buồn - ít ra là đối với tôi - là hình như cậu ấy lại thích cuộc sống như bây giờ.

Mặc dù có vẻ như là vô ích, nhưng tụi tôi vẫn cứ tiếp tục chiến đấu từ đó tới giờ hổng ngưng nghỉ, tiếp tục cố gắng cầm cự cho dù đã từng có lúc tụi tôi cũng muốn bỏ cuộc khi hổng thể chờ đợi thêm nữa sự cứu viện từ bên ngoài bầu trời.

Ừm, tụi tôi ở đây gồm có: Jake, thủ lãnh và là anh họ của tôi; Cassie, bạn thân của tôi; Marco, bạn thân của Jake và là một cậu chàng chúa phiền toái – nhưng mà hổng sao, mặc kệ cậu ta đi; Tobias, một tâm hồn lầm lạc trong hình thù một con diều hâu; và em trai của Elfangor, Aximili-Esgarrouth-Isthill - tụi tôi gọi ảnh là Ax.

À, còn một điều vô cùng quan trọng nữa mà tôi quên chưa nói tới: bọn Yeerk sống được là nhờ xài tới tia Kandrona.

Đây chính là một sai sót trong chiến lược của bọn chúng – một điểm yếu, một kẽ hở mà tụi tôi có thể khai thác. Cứ ba ngày một lần, hàng ngàn tên Yeerk sẽ tập trung tại khu liên hợp vũng Yeerk khổng lồ được xây dựng phía dưới thị trấn để hấp thụ tia Kandrona.

Cứ phá hủy vũng Yeerk là bọn chúng sẽ chết đói nhăn răng liền hà.

Theo thông tin mà những người Chee - đồng minh người máy ngoài hành tinh của tụi tôi - mới cập nhật, bọn Yeerk đang bắt đầu sản xuất hàng loạt loại tia Kandrona xách tay. Tụi chóp bu của chúng đã sử dụng thứ này được một chặp rồi. Nhưng, sản xuất hàng loạt ư? Có nghĩa là, mỗi một hay bất cứ tên Yeerk nào, dù chậm lụt tới đâu cũng có thể tự nuôi sống mình tại nhà dễ dàng như nhịch bánh pizza đông lạnh vậy. Vũng Yeerk sẽ trở thành đồ cổ và vô tác dụng. Kẻ thù của tụi tôi nhờ thế sẽ loại bỏ được điểm yếu duy nhất của chúng.

Hổng thể nào để chuyện này xảy ra được.

Thế là tụi tôi quyết định tấn công nhà máy của chúng. Đó là một tòa nhà cũ nát, lộn xộn và dơ dáy với các ô cửa sổ sơn đen thui, nằm ở cuối thị trấn. Bọn Yeerk đã ngụy trang nó thành cửa hàng bánh Dunkin' Donuts. Thậm chí, bọn Mượn xác người ấy còn bận cả đồng phục dành cho nhân viên phục vụ thức ăn nhanh may bằng vải polyester cực-mốt-và-sành-điệu nữa chớ.

Nhưng cái loại vải màu hồng như màu thuốc bột Pepto-Bismol chuyên trị bệnh bao đau tử ấy cũng chẳng giúp tôi hứng thú hơn chút nào. Ấy là chưa nói tới chuyện chúng hơn hẳn tụi tôi về quân số đó nha.

Ba mươi tên Mượn xác người đang làm việc ở một dây chuyền lắp ráp thô sơ phía sau tòa nhà. Thêm bốn tên đang giả đò làm bánh ở đằng trước và cộng với ít nhất một tá lính gác nữa.

Tôi dùng vòi quấn ngang eo một tên Mượn xác, hất cái đầu vĩ đại của mình, rồi thủng thỉnh tiến bước.

"Áááaaa!" Người hắn bay vút lên, miệng la lói chói. Rồi…

Bịch!!!

Tôi hổng buồn ngó xem hắn hạ thổ chỗ nào.

Tôi rống lên đắc thắng. "HhhhhREEEEEuuuhhhh!"

Trong lúc đó, Jake, Cassie, Ax và Tobias đang ở phía sau dây chuyền, phía bên kia bức tường giả. Tôi hổng nhìn thấy tụi nó nhưng tai voi có thể nghe thấy tiếng than vãn, khóc lóc, gầm rú và cả tiếng tia Nghiệt phun lửa, và cả những âm thanh loảng xoảng của tiếng đồ đạc bị rớt bể.

Marco, trong lốt khỉ đột, lúc này đã qua bên này tường đứng cạnh tôi. Có ba tên Mượn xác vây quanh cậu ấy. Hai bàn tay to như búa tạ của Marco vung, quạt tới tấp song bọn chúng đang từ từ dồn cậu ấy lui về chỗ mấy cái lò nướng bánh.

<Marco! Mình tới đây!> Tôi la lớn.

<Bồ toàn tới đúng lúc tui đang vui vẻ không hà.>

Bọn Mượn xác quay lưng về phía tôi nên hổng thấy tôi đang lao tới.

Tôi chụp lấy tên ở giữa, ném tung hắn lên không trung.

Hắn ta chỉ còn biết hét. "Áááááááá!"

Giờ thì chúng đã biết tới sự có mặt của tôi.

Tên bên phải liền chĩa khẩu tia Nghiệt cầm ở tay về phía tôi.

Quá trễ rồi!

Tôi túm lấy hắn và liệng.

"Kh…khooôôônnng!" Hắn gào lên.

Marco tiến lên trước, đánh văng khẩu tia Nghiệt khỏi tay tên Mượn xác thứ ba, rồi thoi cho hắn một cú sái quai hàm. Hắn nằm bẹp dí dưới sàn nhà, bất động.

Marco và tôi nhìn quanh. Nơi hai đứa tôi đang đứng, lũ Mượn xác người nằm la liệt. Lũ Yeerk sẽ không còn làm tụi tôi đau đầu trong một thời gian dài, thiệt dài nữa.

Chợt tôi nghe thấy tiếng Jake hét lớn. <Chuồn lẹ lên mấy bồ ơi, Ax nói tụi mình chỉ còn ba phút trong lốt hình biến nữa mà thôi!>

Tôi cố lèn mình lọt qua cổng chỉnh. Gần như toàn bộ khung cửa vướng lại trên cơ thể chang bang của tôi. Ba phút để hoàn hình, hoặc là sẽ bị mắc kẹt trong lốt voi nặng tới 600 ký trong suốt quãng đời còn lại.

Đám bạn đang hì hụi ngay phía sau tôi: Ax trong hình hài Andalite của ảnh. Jake uyển chuyển trong lốt chúa sơn lâm dũng mãnh; Cassie như một cô sói nhanh nhẹn, bé nhỏ; Tobias-diều hâu đuôi đỏ. Và chạy chặn hậu là Marco trong lốt khỉ đột.

Tụi tôi cắm cổ chạy tới con hẻm vắng người lúc trước cả bọn đã bỏ lại quần áo. Hè đường ướt nhem. Cao cao trên đầu, có những quầng mờ mờ khác thường bao quanh những ngọn đèn đường được thắp bằng hơi natri.

Không để lãng phí một giây, tới chỗ mấy thùng rác Dumpster thúi hoắc đầy những ống dẫn dầu và những mớ giẻ rách ẩm ướt, tụi tôi dừng chạy và tụ lại.

<Mấy bồ cừ lắm,> Jake nói. <Mau ra khỏi đây thôi.>

Tôi ráng nghĩ tới hình dạng của mình và cảm thấy có sự thay đổi. Cặp ngà bắt đầu nhũn ra, như hai cọng mì spaghetti bị đun quá lửa vậy. Chúng co lại, cạ vào nhau kêu lốp bốp cho tới khi lặn hẳn vào mặt tôi.

Biến hình thiệt chẳng có gì hấp dẫn. Thực ra thì nó khá giống với một màn trình diễn ảo thuật vậy đó.

Cái đầu voi bự chảng của tôi co rút lại, hai con mắt, dịch chuyển từ hai bên đầu ra phía trước, nhấp nha nhấp nhô. Mất mấy giây lờ mờ, mọi thứ mới trở lại rõ ràng sau khi cặp mắt người của tôi "bật

mở". Và rồi -

CHƯƠNG 2

“Hhhả! Ccááái ggììì vậy?” Cassie trật trẹo với cái miệng nửa người nửa sói.

<Một luồng ánh sáng lóe cháy nho nhỏ,> Ax trả lời. <Tôi nghĩ đó là một phần của thiết bị thô sơ dùng để ghi hình mà ta vẫn gọi là máy chụp hình.>

“CÁI GÌ CƠ?” Marco hậm hực. “Có ai đó chụp hình tui hả? Hổng được rồi. Mấy bồ có thấy tui đang mặc thứ gì trên người hôn? Một bộ đồ bó sát. Hổng có bảnh chút xíu nào hết á.”

Tôi nghe thấy tiếng một bô rác bị lật nhào, tiếng bước chân ken két trên vỉa hè nhớp nháp. Có kẻ nào đó đang vội vã bỏ chạy!

“Ở nguyên chỗ nha,” Jake ra lệnh. “Không được để bất kỳ ai trông thấy tụi mình. Tobias?”

<Mình xong rồi!> Tobias vỗ cánh, bay vượt lên cách đầu Marco một quãng.

“Ồ, tuyệt đấy chớ?” Marco hớn hở. “Tụi mình làm sụp cả một hệ thống của bọn Yeerk đang chạy ngon lành mà chỉ bị một tay phóng viên ảnh mèng chộp được hình của cả đám. Tui cá là sáng mai, cả bọn sẽ có mặt trên trang bìa tờ *Người điều tra quốc gia* cho mà coi.”

“Bồ không biết đó có phải là một tay phóng viên chuyên nghiệp hay không cơ mà,” Cassie cãi lại.

“Một thằng nhóc được quyền hy vọng mà, phải hôn?”

“Thôi đừng giỡn nữa,” Jake nói mà cái miệng mím chặt.

Một trong những lý do tụi tôi vẫn còn tồn tại được tới giờ là do bọn Yeerk hổng biết tụi tôi là ai. Bọn chúng nghĩ tụi tôi là một nhóm của “băng thảo khấu Andalite”.

Và nếu như chúng biết tụi tôi chỉ là một nhúm nhóc tì loài người, tụi tôi chắc chắn sẽ toi mạng hay bị mượn xác chỉ trong vòng vài giờ. Và tất cả gia đình tụi tôi cũng sẽ cùng chung số phận, hổng một chút nghi ngờ luôn.

“Mình sẽ đi cùng Tobias,” tôi quả quyết.

Tôi tập trung trí óc vào hình dáng đại bàng đầu bạc, mà ADN của nó tôi đã hấp thu từ hồi nảo hồi nào rồi. Hoàn hình rồi lại biến hình, nhất là sau khi mới quần nhau tưng bừng xong, rất mệt người. Nhưng tôi hổng thể cứ ở một chỗ, đi lòng vòng và chờ đợi được. Vì vậy, dễ dàng hơn nhiều là phải kiếm một việc gì đó mà làm. Bất cứ việc gì.

Bộ phận đầu tiên biến đổi là cái miệng của tôi. Hai cái môi của tôi u phồng, trở nên cứng và thô ráp, lại còn vàng khè nữa chớ.

Huych! Hai cẳng chân của tôi co lại thiệt là lẹ khiến tôi chúi nhủi người về phía trước, mặt như muốn đập xuống những viên gạch lát

lối đi của con hẻm.

Hình xăm mô tả lớp lông vũ của loài chim đại bàng bắt đầu xuất hiện từ đầu những ngón tay người, lan rộng rồi bao phủ khắp hai cánh tay tôi trong vòng có vài giây đồng hồ. Đột nhiên, những cọng lông trong hình xăm bật trồ ra tua tủa. Hai chân và hai tay tôi giờ đây đã phủ đầy lông – những cọng lông vũ thực, màu nâu sậm. Còn mái tóc vàng và da mặt và cổ của tôi được thay thế bằng những sợi lông màu trắng như tuyết.

Bàn chân tôi tõe ra, biến thành các móng vuốt màu vàng, khoằm khoằm, sắc nhọn, có thể chộp gọn một chú cá đang bơi trong một dòng sông chảy xiết. Những lóng xương người của tôi trở nên rỗng và nhẹ.

Vài phút sau, tôi vút lên không trung, lặng lẽ bay thám thính bên trên những con đường vắng tanh. Tôi có thể nhìn thấy cửa hàng "Dunkin' Donuts" cách đó một vài tòa nhà, gạch vữa vụn chất đống ngay ngoài cửa ra vào, hổng có ma nào xớ rớ.

Các khu vực xung quanh hoàn toàn yên ắng. Coi bộ ổn. Hổng thấy bóng dáng một tên biệt kích Mượn xác nào sất. Ây dà, hổng chừng là chưa thấy đó thôi.

Kìa! Tôi chỉ cho Tobias chỗ cách tụi tôi khoảng hai trăm thước phía trước về bên phải khi đang bay ngang phía trên mấy tòa nhà cao lưng lửng.

<Tobias!> Tôi gọi. <Nó là đứa nào thế?>

<Một thằng nhóc cỡ tụi mình. Nó có cái máy chụp hình loại dùng một lần.>

<Nó đâu rồi ta?> Tôi hỏi.

<Mình đề mất dấu nó rồi,> Tobias trả lời. <Nó chạy vào bên trong tòa nhà có tổ chim bồ câu trên mái kia mất tiêu rồi.>

<Tụi mình theo vào trỏng luôn đi,> tôi giục.

<Mình đã nhìn qua mấy ô cửa sổ mà không thấy bóng dáng nó ở đâu cả. Trời đổ tối rồi mà mắt mình thì lại không thích hợp cho việc theo dõi vào ban đêm.>

Mắt đại bàng tôi cũng vậy. Nhưng đến lúc đó tôi biết rằng đám bạn cũng đang trên đường bay tới chỗ tụi tôi. Ngay khi thấy đã an toàn, Jake cùng đám bạn hóa thành cú và theo sau chúng tôi. Sáu đứa tụi tôi quần vòng vòng quanh khu nhà, chờ cho thằng nhóc quay trở ra, hay xuất hiện đâu đó ở mấy ô cửa sổ. Thế nhưng tụi tôi hổng thấy gì ngoài lớp sương mù lạ lùng sau đó biến thành một cơn mưa như trút.

Jake ra lệnh. <Tụi mình phải theo dõi thằng nhóc, nhưng cả bọn không cần đứng chóc ngóc ở đây đâu. Ax, Tobias, hai bồ canh đầu tiên nghen!>

Tụi tôi liền sắp xếp lịch canh gác rồi tách ra, mỗi đứa một nơi.

Tối đó, tôi hổng tài nào ngủ ngon cho được. Mất hai giờ thao thức chỉ để tưởng tượng ra cái hình ảnh tôi trong bộ dạng gớm ghiếc nửa

người nửa voi xuất hiện trên trang bìa tạp chí *Thời đại*. Ôi trời, hổng đúng kiểu rạng danh khiến ba mẹ tôi tự hào tí nào.

Ba giờ sáng, tôi biến hình thành cú, bay trở lại tòa chung cư đó. Tobias và Ax cho biết đến tận lúc ấy cũng vẫn không có dấu hiệu gì của chú nhóc cả. Cassie và tôi lại bay vòng vòng trong suốt ca trực dài hai giờ.

Jake và Marco tới thay ca cho hai đứa tôi lúc năm giờ sáng.

Về tới phòng ngủ, vừa đặt lưng xuống giường, cơn ác mộng bị lên báo bất đắc dĩ và bị sên chui vào đầu lại ào đến với tôi.

Tám rưỡi sáng thứ bảy, tôi thức giấc và tới trang trại nhà Cassie để họp nhóm. Tôi thấy oải dễ sợ, đụng đâu gắt đó. Trời thì mưa, lại còn lạnh nữa chớ. Tôi muốn đánh một giấc ghê nơi. Nhưng có lẽ, phải sau khi bọn tôi lấy được cuộn phim đã.

Tobias vẫn đậu trên xà nhà như mọi khi. Cassie đang lau đi lau lại cái ngăn chuồng. Marco vắt vẻo trên ghế đẩu, coi tươm tất và khô ráo. Jake thì ngáp liên tục, trông ảnh bèo nhèo như mới lết ra khỏi giường vậy. Mà chắc là đúng phóc rồi hổng trật vào đâu được nữa.

Ax thì đang trông chừng ở tòa chung cư của thằng nhóc kia.

"Họp lẹ lên! Mình không muốn để Ax canh chừng một mình." Jake hối thúc.

"Tui hổng thấy thằng nhóc đâu hết á," Marco nói. "Nó làm gì cả đêm vậy ta?"

"Ngủ chớ còn làm gì nữa," tôi gắt gỏng.

<Tụi mình cần có một kế hoạch,> Tobias xen vô.

"Dễ ợt, tụi mình sẽ đánh cắp cuộn phim," tôi đề nghị.

"Đó đâu phải là kế hoạch. Nói liều thì có," Marco móc máy. "Rõ là như thế còn gì. Nhưng tui đã sẵn sàng vào cuộc."

Jake gật đầu. "Lúc rạng sáng, mình có nhìn thấy nó. Nhà thằng nhóc ấy ở lầu 5, phòng ngủ của nó quay mặt ra khu đất trống phía sau chung cư."

"Anh có thấy cái máy chụp hình không?" Tôi hỏi.

"Anh cho là có. Nằm trên bàn."

"Tụi mình tới đó lấy máy đi thôi nào, trước khi thằng nhóc ấy đưa cho ai đó hay mang tới tòa soạn tờ *Hình ảnh*," tôi hối thúc tụi bạn.

Cassie đứng tựa vào cái cào cỏ, nhắc. "Chắc chắn phải có tới cả trăm người sống ở chung cư đó. Hổng chừng trong số đó có vài tên Mượn xác đó nghen!"

"Ừa," Marco ngao ngán. "Có khi lúc này thằng nhóc đang ở trong thang máy với một cha hàng xóm nào đó và ngẫu nhiên nổ tùm lum về mấy sinh vật lạ đời mà nó thấy ở con hẻm tối qua. Trước khi bồ khám phá ra chuyện đó, thì đã có người gõ cửa tống tiền tụi mình cả triệu đô luôn rồi."

<Nó cũng có thể là một tên Mượn xác,> Tobias lên tiếng.

"Lẽ ra tụi mình phải vào bên trong chung cư," Jake vừa ngáp vừa

nói. “Tụi mình có thể thử….”

Rrrrrrìiiiiii!

“Cái quái gì vậy?” Marco nhảy dựng.

Một chiếc xe hơi đồ chơi điều khiển từ xa bay xẹt vô chuồng thú. Chính xác, đó là một chiếc xe đồ chơi ẩm ướt loại 4x4 - kiểu xe màu hồng có cô nàng búp bê Barbie bận đầm xanh biển ngồi ở ghế lái ì. Chỉ có điều, chễm chệ sau tay lái của chiếc xe này hổng phải là Barbie xinh đẹp mà là một chiếc phi thuyền, dài chừng một tấc, hình thù như một cây dùi cui với hai động cơ gắn ở phía sau và một cầu trực chiến nằm ở phía trước.

Chiếc phi thuyền trông quen quá đi mất!

<Hỡi những sinh vật hạ đẳng kia. Hãy đưa cho chúng ta chiếc hộp quyền lực và học cách chấp nhận số phận nô lệ của các ngươi đi. Nếu các ngươi nghe lời, chúng ta sẽ không nghiền nát và tiêu diệt các ngươi như chúng ta sẽ làm với những kẻ khác trên hành tinh này.>

“Ôi trời ơi! Hổng giỡn chơi chớ? Lại là chúng nữa sao?”

CHƯƠNG 3

"Chúa tể ngân hà, Đâng quyền năng của vũ trụ! Có tin xấu. Động cơ trên phi thuyền lại một lần nữa bị hư chỉ vì mấy thằng giông đực ngu ngốc, vô dụng mà lại tự cao tự đại đã ân lầm cái nút đỏ thay vì là nút xanh. Lũ người hầu hèn kém và vô giá trị đó lẽ ra đã phải tìm cách khắc phục hậu quả cho hành động ngu ngốc đó của mình! Nhưng những nữ chiến binh Helmacron dũng cảm chúng ta đây vô cùng ngoan cường. Tự chúng ta sẽ giành lại chiếc hộp biên hình quyền lực để cứu phi thuyền. Và rồi, cả thiên hà sẽ phải run sợ trước chúng ta, những người lãnh đạo chính đáng của giông nòi chúng ta."

(Trích từ nhật ký phi thuyền của Những nữ chiến binh Helmacron)

Chíu! Chíu!

Tôi cảm thấy hai vết nhói nơi cổ, như thể tôi vừa bị một con muỗi chích vậy. "Ááá! Ui da!"

Chắc tại thiếu ngủ, nhưng rõ ràng là có cái gì đó vừa châm vào cổ khiến tôi chỉ muốn đập mạnh vào đó.

"Lũ Helmacron hả?" Macro vừa lắc đầu quầy quậy vừa la lên. "Hổng thể tin được là chưa có ai dẹp dùm mấy bà điên đó khỏi vũ trụ này sao?"

Helmacron là một giống người ngoài hành tinh tí hon, từ đầu tới chân chỉ cao chừng có một ly hà nhưng trọn vẹn cả một ly đó là sự ích kỷ. Với kích thước ấy, nghe chừng họ vô hại phải hôn? Nhầm to rồi đó. Họ sở hữu một loại tia thu nhỏ có thể khiến bạn thành cực kỳ, cực kỳ tí nị, bằng đúng kích thước của họ.

Chỉ nhiêu đó thôi cũng đủ để họ trở thành một giống loài phiền nhiễu và nguy hiểm rồi.

<Các ngươi dám để Chúa tể Vũ trụ đợi sao?> giọng của người Helmacron ong óng trong đầu tôi. <Bọn ta muốn lấy cái hộp quyền lực! Ngay bây giờ! Hãy tuân lệnh rồi các ngươi sẽ sống như một lũ heo hạ đẳng của bọn ta! Còn nếu chống đối thì các ngươi sẽ bị nổ tung thành các phân tử méo mó! Hãy coi sức mạnh của bọn ta đây. Hãy học cách vâng lời những người chủ mới của các ngươi!>

"Mình không hiểu nổi," Jake cất lời. "Tụi mình đã tống cổ bọn chúng đi rồi, sao giờ chúng lại ở đây được ta?"

"Ai mà quan tâm chứ?" Tôi nói. "Hãy loại bỏ chúng đi là được chớ gì."

"Coi bộ tàu của chúng gặp trục trặc thiệt," Cassie nhẹ nhàng nói. "Này - chúng chạy đi đâu vậy ta?"

Chiếc xe Barbie quay ngoắt 180 độ rồi phóng vèo về phía sau chuồng thú.

"Đi thôi!" Marco hối .

Tụi tôi nhổm dậy và chạy theo. Tôi nghe thấy tiếng vỗ cánh của Tobias ngay phía trên. Tụi tôi trờ tới ngay lúc nhìn thấy mấy cái bánh xe cao su nảy tưng tưng trên cái tủ cấp đông trầy trụa, sứt sẹo đặt bên trong một ô chuồng bỏ trống.

Jake nhìn về phía Cassie. “Nó ở đó sao?”

“Ừ.”

“Nó” là cái hộp màu xanh. Tụi tôi gọi nó như thế. Còn người Andalite đặt cho nó một cái tên khác – thực ra là vài cái lận. Nhưng dù là tên gì đi nữa thì nó cũng là thiết bị được dùng để trao quyền năng biến hình cho một ai đó. Một kiểu pin siêu đẳng của người ngoài hành tinh ỉ mà. Elfangor đã trao cho tụi tôi khả năng biến hình cũng là nhờ nó đó.

Nhớ lần giáp mặt với người Helmacron gần đây nhất, tụi tôi đã thỏa thuận với họ. Họ có thể sử dụng cái hộp màu xanh để nạp năng lượng cho phi thuyền của mình. Nhưng họ phải rời khỏi trái đất ngay lập tức và không được bao giờ quay trở lại nữa.

Rõ ràng là họ đã không giữ lời.

<Chúng đang cưa đôi cái tủ cấp đông!> Tobias cảnh báo.

Tôi hổng tài nào nhìn thấy được, nhưng mắt diều hâu thì tinh khỏi phải nói, có thể nhìn thấy bọn người Helmacron đang làm gì với tia năng lượng nhỏ xíu của họ.

Cassie ngoái đầu nhìn e ngại. “Ba mình sẽ không muốn chứng kiến cảnh tượng này đâu.”

“Hổng sao đâu,” tôi trấn an Cassie và chụp cây cào cỏ dựng ở bức tường gần đó. “Mình sẽ xử lý bọn chúng.”

“Để tui phụ bồ.” Marco vớ lấy một cái bình gốm. “Tui sẽ lùa mấy bà điên đó vào đây như là đè bẹp lũ rệp dưới tấm kính vậy.”

Tụi tôi cùng tiến về phía tủ đông.

Chiếc xe hổng-xanh lượn vòng vòng rồi chạy vụt vào ngay chỉnh giữa hai đứa tôi.

Marco liền xông lên.

Tôi cũng lao theo đập mạnh cây chĩa ba lên nóc chiếc xe. Mơ hồ tôi cảm thấy mình huých mạnh cùi chỏ vào Marco khiến cậu ấy loạng quạng, đưa tay lên ôm lấy đầu.

Thế thì sao chớ? Phi thuyền của người Helmacron đã nhào khỏi chiếc xe và chấp chới bay về phía tủ đông. Phải chụp lấy nó cái đã!

Tôi thoáng thấy Marco đứng hổng vững và té lăn ra đất.

“Chụp lấy nó!” Cassie hét lên.

“Coi chừng!”

Thịch!

Là Marco. Cậu ấy trượt sóng xoài bên hông chiếc tủ đông rồi lao đầu vào đống cỏ khô.

“Chuyện gì vậy?” Tôi cằn nhằn.

“Đầu Marco đập phải góc tủ đông rồi,” Jake hốt hoảng.

Cassie lao tới bên cạnh Marco. “Marco? Marco? Bồ nghe mình nói không?”

Marco hổng trả lời, người lạnh toát.

“Ui trời, bọn Helmacron này thiệt là xui xẻo,” tôi càu nhàu.

Jake nhướn mày. “Rachel, tự em thúc cùi chỏ vào đầu Marco đó.”

“Tại lũ người tí hon kia làm em lỡ tay thì có.”

<Chúng đang tẩu thoát kìa!> Tobias la lớn.

Tôi liếc nhìn xuống phía dưới. Phi thuyền của bọn Helmacron vẫn còn nằm ngay chỗ nó rớt. Tôi cúi xuống lượm lên. “Khỏi lo, mình tóm được bọn chúng rồi.”

Tobias lướt tới chỗ Marco, sượt ngang Cassie sát rạt, mém làm nhỏ trầy da.

“Nè, cẩn thận chứ!” Cassie nhắc nhở Tobias.

<Chúng đang tẩu thoát kìa!> Tobias nhắc lại.

Ôi, đúng rồi. Lũ Helmacron đã chuồn khỏi chiếc phi thuyền và trốn đâu đó xung quanh chuồng thú.

“Bọn chúng đâu rồi?” Tôi hỏi Tobias.

<Đang tiến thẳng vào mũi của Marco!>

“Sao cơ?” Tôi quỳ sụp xuống, cách mặt Marco có chừng vài phân rồi điên cuồng sục sạo tỉ mỉ từng cọng cỏ khô và từng hạt bụi.

<Lui ra nào!> Tobias ra lệnh. <Tránh ra để mình còn nhìn chứ.>

Cassie và tôi lùi lại.

<Ôi không!> Tobias thất thanh. “Hỏng rồi. Thật là quá ư, quá ư tồi tệ.”

“Cái gì thế?” Jake căn vặn.

<Bọn chúng đã đi tuốt luốt vào trong mũi cậu ấy rồi.>

“Bao nhiêu đứa?”

<Khoảng chừng một tá.>

<Ha! Ha!> Một tên trong bọn Helmacron la to. <Loài người xấu xa các ngươi tấn công bọn ta bằng một thứ vũ khí kim loại đồ sộ, song bọn ta đâu dễ bị bại trận như vậy? Hãy trao nguồn năng lượng đó cho bọn ta ngay lập tức thì bọn ta sẽ cho các ngươi chết một cách nhanh chóng! Nếu chần chừ, bọn ta sẽ dùng que nhọn thọc các ngươi cho tới chết.>

“Thử đưa ra một lý do hay ho cớ sao bọn ta lại phải hợp tác với mấy kẻ chả ra gì như mấy người coi.” Tôi đối đáp.

<Hãy phủ phục và cầu xin bọn ta tha thứ đi!> Bọn Helmacron ra lệnh. <Có làm theo như lời ta nói không hay là muốn đồng bọn của mi phải chết hả.>

“Cho ta ngắt lời hen,” tôi tiếp tục. “Cứ hù dọa bọn ta đi, rồi các ngươi đừng hòng sống sót mà thoát khỏi trái đất được.”

<Những nữ chiến binh Helmacron dũng cảm không sợ phải hy sinh. Tất cả vì chiến thắng vinh quang!>

<Cả bọn ta cũng thế, những tân nam dũng sĩ Helmacron gan dạ mới được tự do!> Một giọng khác chợt cất lên.

<Bọn ta sẽ giết chết lũ khổng lồ xa lạ kia!> Giọng "nữ chiến binh" léo nhéo.

<Sẽ không phải là mấy mụ, nếu như bọn ta giết chúng trước.> Tên đực kia cũng chẳng vừa, đáp lại.

Rồi bọn chúng im thin thít. Có lẽ là chúng đang bắt đầu hành quân sâu vào bên trong mũi của Marco.

"Chuyện gì xảy ra giữa đám Helmacron đực và cái thế?" Jake thắc mắc.

Cassie nhún vai. "Bồ không nhớ sao, lần trước, khi người Helmacron đến đây, Marco và mình đã bỏ nhỏ cho những người đàn ông trong bộ tộc này rằng tụi tôi không khoái cái cách mấy người phụ nữ lên mặt với họ như vậy."

"Ừ há! Nhớ rồi. Hay thiệt!" Jake vui mừng. "Giờ thì đám Helmacron càng có cớ lục đục nhau."

CHƯƠNG 4

Khoảng hai giây sau Marco tỉnh dậy. Cậu ấy thấy cả ba đứa tụi tôi đang chăm chăm nhìn vào mặt cậu xem xét động tĩnh thì bắt đầu tỏ vẻ lo lắng thực sự.

"Có chuyện gì vậy?" Marco vừa đưa tay xoa xoa phía sau đầu vừa hỏi, đồng thời thảy cho tôi một tia nhìn đằng đằng sát khí.

"Ờ, hổng có gì hay ho cả," tôi đáp. "Hổng có gì khiến bồ thích thú hết cả."

"Mà là chuyện gì mới được chớ?" Marco gắt.

"Thì bọn Helmacron, bọn chúng…" Jake ngập ngừng.

<Marco, bây giờ bồ đã trở thành…> Tobias cũng ngắc ngứ hổng kém.

"Con tin," Cassie kết lời.

Marco tròn xoe mắt, nhưng chưa kịp hỏi han gì thì…

"Hắt xìiiiiiii....." Marco khum tay che miệng.

"Cậu ấy có hắt xì văng bọn chúng ra không vậy?" Jake hỏi. Tobias.

<Mình không nhìn thấy bọn chúng đâu cả. Marco, xòe tay bồ ra coi nào.>

Marco ngó tụi tôi trừng trừng rồi gượng đứng lên. "Hê, mấy bồ sao vậy? Nước mũi của tui có gì thú vị à? Bọn Helmacron đâu rồi?"

Cassie tiến tới choàng một cánh tay quanh người Marco. "Bọn chúng đã rời khỏi phi thuyền rồi." Cassie chậm rãi nói. "Và bọn chúng giờ đang trong mũi của bồ đó."

"Đề trốn hả?"

"Ờ, không, không phải thế," Jake nói. "Mà tệ hơn vậy nữa kìa, mình đoán là... tụi nó muốn giết bồ đó."

"Không đời nào!" Marco đưa tay ôm lấy mũi và cố gắng xì thật mạnh. "Như thế hổng xong với tui đâu à nha!"

"Bình tĩnh nào," Cassie trấn an.

"Hả, bình tĩnh á?!" Marco tru tréo. "Bọn Helmacron đang ở trong mũi tui mà! Bọn khùng điên ấy! Tụi nó muốn tui chết mà! Không, tui chắc chắn là sẽ hổng bình tĩnh đâu."

"Mình nghĩ bọn mình sẽ tìm ra cách giải quyết nếu bồ đừng la lối nữa." Cassie nhẹ nhàng nói.

"Nghĩ cái quái gì chớ?" Marco sẵng giọng. "Phải đuổi bọn chúng ra! Bọn chúng có vũ khí. Bọn chúng... Bọn chúng có thể thổi bay một động mạch hay là một... một chỗ hiểm nào đó của tui. Phải nghĩ ngợi gì đây chớ? Hãy làm gì đi thì có!"

"Được rồi, tụi này sẽ làm!" Tôi hét lên. "Chỉ cần bồ cho tụi mình chút thời gian suy nghĩ, nghe không?"

Marco nhăn mặt và đưa tay lên ôm lấy mũi.

“Tobias, bồ đi kiếm Ax đi,” Jake nói. “Trước hết, coi nào, bồ tìm Erek và nhờ cậu ấy canh chừng giùm tụi mình. Erek sẽ không thể theo dõi thằng nhóc có chiếc máy chụp hình được nếu như nó rời khu nhà, nhưng ít ra tụi mình cũng biết được thằng nhóc ấy ở đâu.”

Tobias sải cánh bay đi.

Jake quay sang hỏi Cassie. “Tụi mình có thể đi vào trỏng theo bọn chúng được không?”

Cassie đăm chiêu. “Lốt hình biến nhỏ nhất... Ừm... Mình nghĩ một con bọ chét cũng đủ nhỏ để đi qua lỗ mũi người. Tuy nhiên, có thể hơi chật chội đó nghen. Hay là rệp ta?”

“Rệp thì đánh đấm gì chớ?” Tôi ngán ngẩm.

“Cho tui xin nha,” Marco la lối um sùm. “Mấy bồ tỉnh lập kế hoạch chiến đấu trong mũi tui đó hả?”

“Bồ có kế gì hay hơn không?” Tôi cự nự.

“Không,” Marco rên rỉ, ngồi sụp xuống đống cỏ.

“Có ý kiến gì nữa không?” Jake hỏi.

Cassie trầm ngâm. “Ừm... tụi mình đang có trong tay phi thuyền của bọn Helmacron. Thử nạp năng lượng cho nó bằng hộp biến hình, rồi thu nhỏ lại và vào trong mũi của Marco để tìm bọn chúng trong hình dạng người. Tất nhiên, ấy là giả sử rằng cái máy đó vẫn còn hoạt động.”

Hổng ai nói năng gì.

Ngẫm nghĩ.

Giả bộ hổng liếc mắt dòm Marco.

Tôi biết Marco. Cậu ấy là người nói gì làm nấy. Cậu ấy có đầu óc chiến lược hệt như một sĩ quan quân đội thực thụ và không bao giờ sợ làm điều gì bị cho là bất bình thường, chỉ cần cậu ấy cho là đúng. Marco biết là đi vào trong mũi cậu ấy và tìm bọn Helmacron là cách nhanh nhất để giải quyết vấn đề. Cậu ấy chắc chắn sẽ hổng ngăn cản mọi người.

Chưa kể, tụi tôi đang bàn cách để đi vào bên trong cơ thể cậu ấy bằng cái cách khó tin kia. Marco có quyền nhảy dựng lên vì điều đó chớ.

“Cách này có vẻ được đó,” Jake ngập ngừng.

Hổng thấy Marco có phản ứng gì.

<Cái gì có vẻ được vậy?> Tobias hỏi ngay khi vừa mới về tới cùng với Ax trong lốt diều mướp phương bắc. Cả hai bay vào chuồng thú và đậu toòng teng trên xà nhà.

“Bọn mình đang tính đến việc dùng phi thuyền của bọn Helmacron, thu nhỏ người lại và vào trong mũi Marco để tìm bọn chúng,” Jake giải thích.

<Đúng đấy,> Ax cất lời. <Tôi nghĩ đây là cách duy nhất. Chúng ta cần phải tìm bọn người Helmacron. Bọn họ biết quá nhiều thông tin.>

Giọng Marco the thé đằng sau. “Chẳng khác nào đang chơi trò Chiếc xe buýt kỳ diệu cả. Rachel, tui đã nói với bồ chưa nhỉ, bồ có đồng ý làm Cô Frizzle của tui không?”

Tôi ngó lơ cậu ta.

“Thông tin gì vậy?” Cassie hỏi.

Nhưng Marco đã hiểu ra mọi chuyện. “Bọn Helmacron biết rõ tụi mình là con người có khả năng biến hình. Như những gì tụi mình đã từng chứng kiến, bọn Helmacron căm ghét lũ Yeerk đến tận xương tủy và ngược lại. Nhưng nếu như bọn Helmacron biết được rằng Visser Ba đang tìm kiếm một băng thảo khấu biết biến hình thì a lê hấp, bọn chúng sẽ bán tụi mình cho Visser Ba trong vòng một phút, hổng hề đắn đo.”

Jake thở dài. “Vậy thì tụi mình phải vào trỏng kiếm bọn chúng thôi, không còn lựa chọn nào nữa hết.”

“Hổng có ai tỉnh hỏi tui đang nghĩ gì sao?” Hai tay ôm bụng, Marco hỏi. “Cái mũi mà mấy bồ đang nói tới là của tui mà!”

Đó, tôi đã nói rồi, tôi hiểu Marco mà. Cậu ấy đã chấp nhận kế hoạch của tụi tôi.

Jake nóng nảy quay sang Marco. “Có được không?”

“Ồ, được chớ.” Giọng Marco yếu xìu. “Mấy bồ cứ tự nhiên như ở nhà. Nhớ làm cho gọn gàng hen. Cứ hình dung trỏng là Vườn – Mũi – Quốc gia, phải giữ gìn đâu ra đó để cho những người sau còn tới thăm quan nữa đó nha.”

CHƯƠNG 5

Từ trên xà nhà, Ax sà xuống.

Jake khẽ gật đầu với Tobias. “Tobias, bồ...”

<Không thành vấn đề.>

Tobias sẽ cảnh giới để báo cho tụi tôi hay nếu có ai đến gần chuồng thú và thấy Ax hoàn hình.

Ax bắt đầu biến đổi. Cái đầu chim nhọn hoắt tròn lại, đôi mắt diều mướp màu vàng sáng di chuyển lên trên đỉnh đầu rồi hòa vào làm một, chuyển dần sang màu xanh da trời, rồi những mắt cuống nhú ra.

Thiệt là một màn trình diễn kỳ quái.

“Tại sao lũ người Helmacron lại cứ phải xuất hiện vào ngày hôm nay vậy ta?” Marco rên rỉ. “Lần trước, khi chúng léng phéng nơi này, tui nhớ tui đã tận tâm với chúng, tui đã đùa giỡn với chúng theo đúng kiểu Animorphs mà. Ôi, tui hổng thể nghỉ ngơi được một chút sao?”

Cassie đi tới chỗ tủ đông và bắt đầu bới tìm chiếc hộp biến hình. Tôi theo sát nhỏ vì không dễ chịu gì khi nhìn thấy ánh mắt muốn bịnh trên khuôn mặt thê thảm của Marco.

“Sao ba bồ lại để tủ đông ở ngoài này vậy Cassie?” Tôi hỏi.

“Gia đình mình chứa ba cái đồ linh tinh ở trỏng,” Cassie vừa trả lời vừa đưa cho tôi một tảng gì đó hổng ra hình thù gì sất. Nó đóng băng cứng ngắc khiến mấy ngón tay tôi đau buốt vì lạnh.

“Như mấy thứ gì vậy?”

“Ấu trùng đông lạnh,” Cassie vừa nói vừa quay người lại cúi gập người vào trong tủ đông. “Dĩ nhiên là, ờ… chất dịch của mấy con thú. À, cả kem que nữa. Ba mình thích vị nho.”

“Xin lỗi vì mình hơi nhiều chuyện,” tôi nghĩa cái tảng băng đang nằm trong tay mình và quyết định khỏi cần biết nó là gì luôn.

“Mình đoan chắc không có ai tỉnh táo mà lại đi thò tay mò mẫm trong cái tủ đông này,” Cassie nói. “Hơn nữa, mình cần một nơi mà không sinh vật sống nào có thể vô tình đụng tới cái hộp được.”

“Về điểm này, mình đồng ý với bồ,” tôi tán thành.

Ax bắt đầu xem xét chiếc phi thuyền của người Helmacron.

Tôi quan sát Ax một hồi. Ảnh lấy vài món đồ nghề giải phẫu mà ba Cassie cất trong chuồng thú, khéo léo cầm những dụng cụ chính xác đó bằng mấy ngón tay Andalite, cẩn thận điều khiển chiếc cần gạt nhỏ xíu như sợi tóc người. Chỉ nheo mắt theo dõi cái hành động đó có hơn mười phút mà tôi thấy muốn bể đầu luôn.

Tôi quay sang ngó Marco, cậu ấy vẫn ngồi trên đống cỏ khô, mặt mày bí xị. Tôi băng tới ngồi xuống cạnh cậu ấy và tỉnh dang tay ôm cậu ấy thật chặt nhưng thiệt tình tôi hổng thể ép mình làm cái chuyện nhỏ xíu đó được.

“Bồ ổn chứ?”Tôi hỏi.

“Tuyệt lắm. Tui vẫn luôn muốn khi lớn lên sẽ trở thành một cái Nhà trọ dành cho người Helmacron mà.”

Chẳng có gì tức cười nhưng tôi vẫn ráng gượng cười. “Bọn mình sẽ tóm được bọn chúng,” tôi trấn an Marco.

Ax hoàn tất mọi việc sau một giờ.

<Thiết bị này hoạt động rất đơn giản,> Ax giải thích cho chúng tôi. <Kích thước mục tiêu đã được thiết lập từ trước. Tất cả những gì chúng ta cần phải làm là chạm vào tấm bảng điều khiển này và nó sẽ phóng ra tia thu nhỏ.>

Tôi thấy giật mình, bồn chồn lo lắng. Tôi thấy sợ phải di chuyển lúc này. Bọn Helmacron đã ở trong người Marco hơn cả giờ đồng hồ rồi. Bọn chúng đã có cả đống thời gian để hủy hoại cậu ấy.

“Chỉ cần biểu tui phải nhấn cái nút nào là được,” Marco hăm hở.

Jake quay qua nhìn Marco ngạc nhiên. “Bồ tỉnh thu nhỏ bọn mình sao?”

“Còn ai vào đây nữa?”

“Mình nghĩ là Ax sẽ làm.”

“Hổng phải là ảnh đi cùng mấy bồ sao?” Marco ngạc nhiên hỏi.

“Ừm, bọn mình biết có ít nhất mười hai tên Helmacron ở trỏng,” tôi nói. “Năm đứa tụi mình, có mà tỉnh luôn cả Ax nữa thì đăng nào bọn chúng cũng đông gấp đôi. Mình muốn Ax đi cùng.”

<Vận hành thiết bị này cũng không quá khó,> Ax lặp lại lời ảnh. <Tôi có thể hữu ích hơn nếu đi cùng các bạn vào trong mũi Marco.>

Marco khúc khích. “Nghe chẳng có gì là lạ cả.”

Jake coi bộ hơi bối rối. “Marco, bồ chắc không cần có ai đó ở bên cạnh bồ chứ?”

“Ý bồ là, phòng khi tui sụm bà chè hay bất tỉnh hay nói thẳng ra là tui tiêu tùng luôn chớ gì?”

“Đúng vậy,” Jake dụi mắt trả lời một cách mệt mỏi.

“Hổng cần,” Marco lắc đầu quầy quậy. “Nếu mấy bồ hổng phiền, tui khoái mấy bồ tập trung hết hỏa lực để bảo đảm mấy chuyện tui mới liệt kê đó hổng xảy ra. Ax ở đây để làm gì chớ? Nắm tay tui an ủi hả?”

“Tụi mình vẫn còn phải lo vụ cậu nhóc với chiếc máy chụp hình nữa mà,” Jake nói.

“Tui sẽ xử lý thằng nhóc đó,” Marco nói. “Một tay phóng viên nhãi ranh chẳng đáng gì so với lũ người tí hon ngoài hành tinh thần kinh không ổn định kia đâu.”

Nét mặt Jake trở nên nghiêm trang. “Nghe nè, bồ không được rước thêm rủi ro không cần thiết gì nữa khi bọn mình đi tìm lũ Helmacron đó nha. Đừng có nổi máu anh hùng. Bồ chỉ cần liên lạc với Erek hay bất cứ ai mà Ereck cử đi canh chừng cậu nhóc thôi.”

<Hoàng tử Jake,> Ax xen vô. <Tôi còn rất muốn đặc biệt khuyên

Marco không nên biến hình khi chúng ta đang ở trong cơ thể bạn ấy. Theo tôi được biết thì đây là sự việc chưa từng xảy ra trong lịch sử biến hình. Không cách gì mà biết được những thứ gì sẽ đi cùng với phần cơ thể dôi thừa của cậu ấy trôi vào trong vùng không gian Zero và những phân tử ADN ngoại lai nào sẽ được thay thế rồi quay về tái tạo lại cơ thể nhỏ bé của chúng ta đâu.>

Jake hất mái tóc trước trán. “Bồ hiểu rồi chứ, Marco?”

“Ờ, hổng hiểu lắm. Nè Ax, làm ơn nói bằng tiếng Anh đi.”

“Đây nè! Bồ không được biến hình, trong bất cứ trường hợp nào. Rõ chưa?” Jake nhấn mạnh.

“Ừa! Đừng có lo,” Marco khịt khịt mũi. “Nội chỉ mới nghĩ tới việc đó thôi cũng đủ làm tui muốn bịnh rồi.”

“Vậy thì Ax, bồ sẽ đi cùng bọn mình,” Jake nói. “Hy vọng là bọn mình sẽ không đi quá lâu. Nhưng còn Marco...”

“Được rồi, được rồi. Số điện thoại của Erek ở trên tủ lạnh. Mà nè, tui có thể ăn chút gì nhẹ nhẹ sau khi thấy thằng nhóc đi ngủ chớ?”

“Toàn bộ cái kế hoạch mang tầm chiến lược này nghe mắc cười quá đi,” tôi lớn giọng. “Nhưng, tụi mình sẽ đánh phủ đầu bọn Helmacron.”

“Rồi,” Jake nói. “Theo cách nói của cô em họ hung hăng của tôi: ‘Tới luôn đi.’”

“Tụi mình nên nắm tay nhau,” Cassie nói. “Đề khi bị thu nhỏ, tụi mình sẽ không bị tán tác. Có lẽ thế.”

Năm đứa tụi tôi đứng túm tụm lại với nhau. Một tay tôi nắm lấy tay Cassie, tay kia dịu dàng giữ cánh của Tobias. Tụi tôi dõi mắt theo dáng đi của Marco về phía chiếc phi thuyền của người Helmacron, thấy sao mà kềnh càng và vụng về đến thế.

<Chỉ cần đặt tay lên bàn điều khiển và kéo cái cần gạt bên trái xuống là được,> Ax hướng dẫn.

“Được rồi, tui biết rồi.” Marco trả lời. “Sẵn sàng chưa, bắt…”

<Phải đảm bảo là cần gạt bên trái đấy nhé,> Ax nhắc nhở. <Bạn sẽ không muốn chạm vào cái bên phải đâu.>

“Tui biết rồi,” Marco nói, giọng có vẻ khó chịu. “Sẵn sàng chưa?”

Một ánh chớp lóe lên - thứ ánh sáng xanh và chói, giống như màu ngọc lục bảo. Rồi với một tốc độ chóng mặt, tất cả tụi tôi bắt đầu bị thu nhỏ lại thành bé tí nị.

Thấp xuống.

Thấp, thấp và thấp nữa.

Tụi tôi đang thu nhỏ lại, rất nhanh.

Chiếc phi thuyền của người Helmacron và chiếc hộp biến hình đang to dần lên. Còn Marco thì quả thiệt là một người khổng lồ vĩ đại.

"Nè, Marco!" Tôi gọi lớn. "Từ góc độ này, nhìn bồ thực sự là cao đó nghen."

"Tuyệt cú mèo!"

"Tệ một cái là bồ hổng thể nào thu nhỏ toàn bộ học sinh trong trường được," tôi ghẹo.

"Haha. Và rồi, tui sẽ được nghỉ học ở không tháng này ha, được thưởng đó!"

Thu nhỏ lại cũng gần giống với việc biến hình thành côn trùng, nhưng có hơi khác một chút. Trong lốt hình biến ruồi - một loài côn trùng biết bay, tôi cảm thấy cơ thể bé nhỏ của mình là hoàn toàn tự nhiên.

Còn trong bộ dạng người nhỏ tí xíu thế này, tôi thấy rất kỳ cục.

Từ một thiếu nữ cao một mét sáu lăm, giờ tôi chỉ còn cỡ bằng một con búp bê, và vẫn tiếp tục bị thu nhỏ lại nữa với một tốc độ nhanh khủng khiếp.

Tụi tôi cứ như thể là những nhân vật trong các truyện *Gia đình Tí hon*[1], *Những kẻ vay mượn*[2], *Cô bé Thumbelina và những người bạn*[3].

Marco đang nhìn xuống chỗ bọn tôi chăm chú. Khuôn mặt cậu ấy giờ bự chảng chẳng khác nào cái bảng quảng cáo ở quảng trường Thời đại. Nếu như cậu ấy chỉ đang bận có đồ lót hiệu Calvin Klein không thôi thì cái ấn tượng ấy sẽ là hoàn hảo. Gần như hoàn hảo.

"Nhớ nghe, Marco," Jake gọi. "Đừng có mà biến hình bậy bạ đó."

"Bồ nói gì thế?" Marco hỏi lại. "Mấy người bé nhỏ nói khó nghe quá."

"Mình nói là, không biến hình!" Nhưng giọng Jake cứ nhỏ dần, nhỏ dần.

"Tui vẫn hổng NGHE THẤY bồ nói gì." Marco bắt đầu hét lên giống y như đội trưởng đội cổ vũ trong các buổi thi đấu thể thao được chiếu trên ti vi.

"Bồ nói với cậu ấy đi," Jake quay sang nói với Ax.

<Không biến hình!> Ax hét lên, bằng giọng truyền.

"Nghe rồi!" Giọng Marco oang oang. "Từ giờ mấy cái mạng tí nị của mấy bồ là do tui quản lý à nha."

Một thoáng sợ hãi lướt qua trong đầu tôi.

Ôi, biến hình cũng làm tôi thấy ớn lạnh, nhưng dù sao, tôi vẫn còn

có thể tự kiểm soát được mình.

Chỉ cần tập trung vừa phải, bạn cũng có thể kiểm soát được lốt hình biến, ít nhất là về một vài khía cạnh nào đó.

Chỉ cần tập trung vừa phải, và thậm chí, ngay cả khi bạn nghĩ bạn đang hấp hối, bạn cũng có thể hoàn hình được.

Nhưng thu nhỏ người lại thì…

Tôi không thể tự trở lại hình dạng cũ của mình được.

Cuộc sống của tôi nằm trong tay Marco. Chỉ nghĩ đến đó thôi, tôi đã thấy sợ hãi.

Và nữa, cái bọn khùng điên tí hon đang chui vào bên trong cơ thể Marco kia muốn cậu ấy – và cả tụi tôi nữa – chớ có cản đường chúng.

Tụi tôi giờ chỉ còn cỡ bằng con bọ chét, mà vẫn tiếp tục thu nhỏ lại.

Cái bàn mộc của ba Cassie lờ mờ trên đầu chẳng khác nào một tòa nhà chọc trời hổng có cửa sổ.

Đế giày của Marco trông giống như một tác phẩm điêu khắc màu tím khổng lồ.

Chúng tôi vẫn tiếp tục nhỏ dần, nhỏ dần.

Cho đến khi, những mảng đất bị cái cào cỏ xới lên trông giống như những ngọn đồi.

Cho đến khi cọng cỏ khô to như cái cây, hạt bụi to như trái banh.

Thế mà chúng tôi vẫn tiếp tục nhỏ, nhỏ nữa.

Marco thì như là một con voi mamút chàng ràng ngay tầm mắt tôi. “Tui vừa nghĩ tới…”

Giọng cậu ta chợt lóe lên giữa chừng như là một cái đài radio bị tắt bất thình lình vậy. Nhưng tôi biết Marco vẫn nói. Tôi có thể cảm nhận được những lời của cậu ấy vì những sóng âm tản mác xung quanh mình.

Cassie nắm chặt tay tôi. “Chuyện gì vừa xảy ra vậy?”

<Chúng ta nhỏ quá nên không nghe được những âm thanh đó,> Ax giải thích.

“Chuyện này đâu có xảy ra từ hồi nào tới giờ,” Cassie thắc mắc.

<Đúng!> Tobias xác nhận. <Lần trước, khi người Helmacron thu nhỏ mình, Cassie và Marco, bọn mình vẫn có thể nghe thấy mà. Chỉ có mọi người là không nghe được bọn mình nói gì thôi.>

Cassie lo lắng nhìn tôi. “Có điều gì đó không ổn rồi.”

CHƯƠNG 7 – MARCO

Xin chào, tôi là Marco đây.

Các bạn đang mong đợi một câu chào lém lỉnh ư? Hay là một câu nói đùa hóm hỉnh? Hay là một lời nhận xét hài hước? Ồ, tôi đâu phải diễn viên hài nổi tiếng Jim Carrey kia chớ.

Bọn người Helmacron rõ ràng là chẳng hấp dẫn tôi chút xíu nào ngay từ lần đầu chạm mặt. Căn bản tại tôi nghĩ bọn chúng là lũ mất trí. Ấy thế mà lúc này đây, bọn chúng lại đang ở *bên trong* cơ thể tôi.

Ở trỏng cùng với mấy bộ phận nho nhỏ hổng thiết yếu như là tim hay phổi của tôi, và cùng với các bạn của tôi.

Sự thật là, tôi đang định sẽ viết nguệch ngoạc một vài dòng lên giấy. Nói với Jake cứ lấy dàn âm thanh nổi của tôi sau khi tôi chết. Giải thích với ba về chuyện gì đã thực sự xảy ra với mẹ tôi. Tôi cũng sẽ nói với Rachel về giấc mơ mà ở trỏng, nhỏ năn nỉ tôi cưới nhỏ.

À, thêm một chi tiết bổ sung cho cái sự rùng mình sởn gáy đây, ấy là bạn bè tôi chẳng còn nói gì với tôi nữa cả.

Tôi chỉ nghe thấy Ax nói, <Không biến hình!> Rồi... chẳng nghe thấy gì nữa ít nhất là trong vòng một phút đồng hồ.

Sau đó...

<Marco, Ax đây. Chúng tôi gặp rắc rối rồi. Bạn sẽ không thể nghe thấy những người khác nói gì ngoài tôi và Tobias bằng giọng truyền đâu.>

"Nhưng bồ vẫn nghe thấy tui nói mà, phải hôn?"

Lại ngừng thiệt lâu... Rồi...

<Cassie nói là tôi nên giải thích với bạn điều này. Không ai trong số chúng tôi nghe thấy bạn nói, kể cả tôi và Tobias.>

"Ôi trời, sao mà phiền nhiễu vầy nè!" Tôi nói. "Làm sao tui có thể nâng đỡ tinh thần chiến sĩ cho mấy bồ khi hổng một ai thưởng thức được cái máu tấu hài của tui chớ?"

Hổng chút động tĩnh.

Ừa. Phải rồi. Tụi nó hổng nghe được tiếng tôi nói mà.

<Bạn phải nhấc chúng tôi lên và đưa vào mũi bạn,> giọng Ax.

Dĩ nhiên rồi. Ngoại trừ... có một rắc rối lớn: Làm sao tôi lượm được tụi bạn mà hổng lỡ tay bóp nát tụi nó ta? Tôi phải ráng hết sức nheo mắt lại để nhìn thấy bọn bạn. Tụi nó, coi nào, chắc nhỏ tí cỡ mấy cái vảy gầu.

Tôi chúi người xuống và bắt đầu chăm chú nhìn nền nhà kho. Rồi! Rắc rối lớn thứ hai: Tôi để mất dấu tụi bạn rồi. Tôi điên cuồng săm soi đám bụi đất và cỏ khô, nhưng chẳng thấy gì.

Ngu! Ngu quá! Thiệt là ngu quá mà!

Tôi bó tay rồi. Tụi tôi đã hổng nghĩ tới điều này. Lẽ ra tôi phải đặt

mấy đứa bạn lên tay mình ngay khi tụi nó bị thu nhỏ lại còn khoảng hai ba phân. Chớ bây giờ mà tìm thì bất khả rồi.

Cảm giác sợ hãi choán hết đầu óc tôi.

Tôi đã từng đối mặt với cái chết rồi. Từng đứa một trong đám tụi tôi cũng đã từng ít nhất một lần cận kề với nó. Nhưng, lần này thì khác. Lần này, là cả bọn. Tôi có thể là Người hóa thú duy nhất còn sống. Cái thằng tôi bé nhỏ sẽ phải chống chọi với tất cả lũ người nham hiểm kia.

Ôi, tôi muốn ói.

Căng thẳng.

Hay là… cảm giác gì khác nữa ta? Một đám người ngoài hành tinh bé tí hin đang hành quân qua… qua bộ phận nào của tôi há? Mũi chăng? Phổi chăng? Hay là não? Chúng đang hủy hoại cái gì và theo kiểu nào, có trời mà biết được.

Hổng còn thời gian để nghĩ vẩn nghĩ vơ nữa.

Đã đến lúc tôi phải tìm bọn bạn và đưa họ lên mũi của mình rồi.

<Ááááá!> Giọng Tobias chợt hét vang lên trong đầu tôi.

Bao tử tôi nháo nhào hết trơn.

Căng thẳng tột độ.

<Marco, giờ hẳn sẽ là thời điểm tuyệt hảo để bạn nhấc chúng tôi khỏi mặt đất rồi đấy,> giọng của Ax.

"Được rồi, được rồi," tôi lèo xèo. "Chỉ cần mấy bồ nói cho tui hay mấy bồ đang ở đâu thôi mà!"

Tất nhiên, họ chẳng thể nghe thấy tôi nói gì.

Và rồi, tôi trông thấy nó. Một con rệp cánh cứng màu đen với hai cái càng kỳ dị xỉa ra phía trước. Sợ hãi, tôi nghĩ đến tiếng hét đau đớn vừa rồi của Tobias. Những người khác cũng sẽ ở đâu đây gần chỗ con bọ bự con và xấu xa ấy mà thôi.

Tôi vội quỳ xuống. Mới đầu, tôi chẳng nhìn thấy gì ngoài đất với cát. Nhưng…

Kia rồi!

Một vài hạt cát sặc sỡ! Tôi cố gắng đếm. Tôi hổng thể bóp nát con rệp kia nếu như nó đang giữ một trong những bồ tèo của tôi.

Một. Hai. Ba. Bốn… Năm. Ổn rồi, thế là đủ. Tôi chụp lấy con rệp, quẳng nó về phía tủ cấp đông.

<Cảm ơn bồ nhé,> giọng Tobias run run.

"Hì, hổng có chi," tôi lẩm bẩm, mặc dù biết là tôi cũng chỉ nói cho mình mình nghe.

Được rồi, tôi có thể nhìn thấy mấy cái đốm màu rồi. Nhưng, tôi vẫn chưa nghĩ ra cách để đưa tụi bạn lên mũi. Và tôi cũng hổng dám quay mặt đi chỗ khác vì sợ lại mất dấu tụi nó.

CHƯƠNG 8 - RACHEL

Kỳ nghỉ trong khu rừng cỏ khô của bọn tôi thiệt là tuyệt nhưng tôi đã sẵn sàng rời khỏi đó, nhất là sau khi tụi tôi đụng độ con bọ cánh cứng kia.

Tụi tôi có thể nhìn thấy Marco ngay phía trên đầu. Khuôn mặt của cậu ấy trông cứ như thể là một vùng đất rộng lớn, mũi là núi và hai má là đồng bằng.

Cậu ấy là một gã khổng lồ.

"Tại sao cậu ấy lại không nhấc bọn mình lên ha?" Cassie hỏi.

Marco chẳng làm gì ngoài việc nhìn chằm chằm vào bọn tôi.

"Có thể cậu ấy đang đợi anh Jake kêu phải làm gì." Tôi rầu rĩ trả lời. Hình hài tí hon này quả thiệt hổng có hợp với tôi chút xíu nào.

Ax quay sang Jake. <Hoàng tử Jake, có thể Marco sợ làm chúng ta đau đấy.>

"Đúng," Jake trả lời. "Bồ nói với cậu ấy làm cách nào để có thể nhấc bọn mình lên đi. Ờ… ờ… mà không biết bằng cách nào nữa giờ?"

"Dễ ẹt," tôi nói. "Tụi mình sẽ bám vào một cọng cỏ khô và cậu ấy sẽ đưa được cả bọn lên gọn bâng."

Jake gật đầu đồng ý. "Kia, bọn mình sẽ leo lên cọng cỏ kia." Jake chỉ tay về phía cọng cỏ khô ngay phía trước mặt tụi tôi.

Việc leo trèo với tôi quá dễ dàng. Với kích thước này của tụi tôi, cọng cỏ khô trông hết sức xù xì, như thể có ai đó đã nạo phô mai và rắc lên trên hai mặt của nó vậy. Hai tay nắm lấy hai mấu "phô mai", tôi đu người lên. Dễ ợt.

"Mình thấy là mình có thể thay thế Schwarzenegger[4] được rồi!" Tôi thích thú.

Cassie đang trườn mình bên cạnh tôi, gật đầu đồng ý. Tụi tôi đã từng có nhận xét rằng: "Dường như khi trở thành nhỏ bé ta sẽ cảm thấy mạnh mẽ hơn, giống như kiến có thể mang trên mình vật thể nặng hơn chúng cả ngàn lần."

Khi bọn tôi đã an vị, Ax nói Marco lượm cọng rơm. Hai ngón tay bự chảng như hai nhánh cây sequoia thả xuống nắm lấy cọng rơm và nhấc lên.

"Ái da!" Cassie hét lớn.

"A! A!" Tôi cũng la.

Hai đứa tôi đang bị hất tung ra ngoài khoảng không. Trọng lực kéo tôi té dập mông. Tôi chỉ biết ráng hết sức mình bám thiệt chặt. Gió thổi vun vút như những ngọn roi. Tôi chỉ còn có biết mỗi hít vào thở ra. Tôi nhìn thấy có một thứ gì đó nháng qua. Hình như là đầu gối của Marco.

<Chậm lại!> Tobias hét.

Gió đã dừng lại. Khung cảnh bên dưới tụi tôi cứ thay đổi từ màu quần jean xanh sang màu áo thun rồi màu da ở cằm của Marco.

"Chuyến du hành kỳ thú,"[5] tôi nói. "Chuyến du hành bên trong cơ thể Marco."

<Đó là một bộ phim khoa học viễn tưởng xưa lơ xưa lắc. Còn ĐÂY là phim kinh dị,> Tobias thêm vào.

Tụi tôi đi vào vùng tối. Chính xác là vào trong (tôi có thể nói "eo ơi" không ta?) mũi của Marco.

Khi mắt đã quen với bóng tối, tôi nhìn thấy một khu rừng rậm toàn những sợi lông đen thô ráp, tua tủa trổ ra từ một bức tường bằng đá hoa cương màu hồng sáp. Những sợi lông ấy dài cỡ cây non, đan xéo vào nhau ở cao trên đầu tụi tôi. Một cơn gió lâu lâu thổi tới làm chúng bị hất tung lên.

"Rồi, mọi người, xuất phát!" Jake vừa nói, vừa với tay tới một cọng lông gần đó.

Tobias dập dờn phía trên đầu tôi.

<Hoàng tử Jake, tôi sẽ biến hình trước,> Ax nói. <Tôi nghĩ là những móng guốc của tôi sẽ khiến tôi di chuyển chậm chạp hơn trong lãnh địa này.>

"Ừ."

Tôi vươn tay với tới một sợi lông và treo toòng teng mình trên đó. Nó oằn xuống dưới sức nặng của tôi. Bên dưới… là một khoảng trống. Tôi thấy một điểm sáng hình bầu dục. Tôi đang nhìn thẳng ra phía ngoài lỗ mũi của Marco. Mặt đất cách xa quá đỗi. Tôi vội trườn về phía trước chỗ có cái ụ gồ ra.

Ui cha. Bức tường này ấm lạ kỳ. Chắc là do thân nhiệt. Tôi có cảm giác kỳ lạ khi tựa mình vào làn da của Marco, giống như đang ở trong một cái hộp khổng lồ đầy bất an.

"Nè," Jake trầm tư. "Mình nghĩ đây là một phi vụ ghê tởm nhất mà bọn mình từng làm. Đi vào trong cơ thể của Marco khiến mình có cảm giác, mình giống như một tên Yeerk vậy."

"Nè, coi nè," Cassie thì thầm. "Bồ có thể cảm thấy hơi thở của Marco. Hít vào…"

Một luồng không khí lạnh từ phía ngoài lùa vào bên dưới tụi tôi.

"Và thở ra…"

Một luồng khí khác ấm hơn thổi ngược chiều ra ngoài.

Tôi bám chặt vào "tường", nhìn chăm chăm lên trên. "Bức tường" uốn vòng cung qua đầu tôi một góc bốn mươi lăm độ. Tôi hồng thể nhìn tuốt luốt vô tới tận cùng cái ụ gồ kia, nhưng nó dốc lên và mất hút vào bóng tối.

Hồng có dấu hiệu nào của bọn Helmacron. Hồng có dấu chân nào để tụi tôi có thể lần theo hết.

"Sao giờ?" Tôi hỏi.

“Leo chứ sao,” Cassie trả lời.

Ax đã biến hình thành một con diều mướp. Hai mắt cuống của ảnh teo quắt lại và biến mất.

Soạt! Cái đuôi cũng đã lặn vào trong, như những sợi dây điện bị cuốn vào máy hút bụi vậy. Lớp lông đuôi cũng mất tiêu.

“Tụi mình biến hình thành chim hết đi,” tôi gợi ý. “Mình nghĩ bay sẽ dễ dàng hơn là ráng sức leo núi thế này.”

Treo toòng teng cơ thể trên những sợi lông mũi thanh mảnh và bám vào “bức vách” trơn trợt, tụi tôi biến hình. Việc này đòi hỏi phải hết sức khéo léo, song khi là đại bàng đầu bạc, tôi sẽ cảm thấy dễ chịu hơn, hơn rất nhiều. Đụng chạm cơ thể người của mình với bên trong thành mũi của Marco khiến tôi muốn phát khùng.

Biến hình xong, quay lưng lại cửa lỗ mũi của Marco, tụi tôi bay. Một con diều hâu đuôi đỏ, một con chim ưng peregrine, một con diều mướp phương bắc, một con đại bàng đầu bạc và một con cú sừng.

Tụi tôi cứ thế mà bay, như bay trong một cái hang, càng vào sâu càng tối dần, tối dần.

Đúng là bay thì dễ hơn leo trèo nhiều, nhưng cũng khá là khó nhọc. Cứ mỗi lần Marco thở ra, cả bọn lại phải hạ độ cao xuống gần “mặt đất”. Đại bàng đầu bạc có thể bay liên tục hàng giờ đồng hồ nếu có gió đẩy từ bên dưới, nhưng đây đâu phải là không trung. Chẳng bao lâu tôi mệt đứt hơi vì cứ phải liên tục vỗ cánh, bay lên đáp xuống.

Bay được một hồi lâu thì một “vùng đất” bằng phẳng hiện ra bên dưới bọn tôi. Lỗ tai thính của loài chim ăn thịt đã nghe được vài tiếng động.

<Bọn Helmacron,> Tobias thì thầm. <Ở phía đằng xa.>

Bọn chúng có vẻ rất giận dữ, hình như đang cự cãi um xùm.

Cuối cùng, tôi cũng có thể nhìn ra hình dáng của bọn chúng.

<Mấy bồ cũng nhìn thấy y chang như mình phải hôn?> Tôi hỏi.

<Bọn người Helmacron,> Jake trả lời.

<Phải, nhưng…> Tôi lưỡng lự, băn khoăn. Ban ngày đại bàng đầu bạc nhìn rất rõ. Chúng có thể chụp một con cá hồi đang bơi cách đó cả vài mét. Nhưng bây giờ thì tối quá, và tôi gần như hết thấy đường. <Có gì đó không ổn…>

<Bọn Helmacron, coi bộ chúng… bự con quá,> Tobias lắp bắp.

Bự con ư? Có mà khổng lồ, cực kỳ khổng lồ thì có. Chúng có kích thước như những con hươu cao cổ. Không… bự hơn. Bự gấp đôi luôn, cỡ như mấy cái đài kiểm soát không lưu vậy đó. Tôi mà có biến hình thành voi thì so với chúng cũng chỉ như một con thú con mà thôi.

Còn nữa nè. Chúng là giống người ngoài hành tinh xấu hoắc. Đầu bự, đỉnh đầu thì dẹp lép, hai con mắt láo liên như mấy hòn bi ve xanh lè. Khuôn mặt thì đúng y kim tự tháp lật ngược vậy. Cằm có ngạnh.

Răng thì chìa ra nghiến chặt hai bên miệng. Chúng còn có thêm hai cái chân nữa, in hệt mấy cái bàn biết đi.

<Chúng lớn hơn chúng ta cả trăm lần ấy chứ,> Ax bình tĩnh nhận xét.

<Sao lại như thế được ta?> Jake thắc mắc.

<Có thể lắm. Có lẽ tôi đã tính toán sai khi điều chỉnh kích thước mục tiêu của cái máy thu nhỏ.>

Ax mà làm sai một phép tính đơn giản á? Không đời nào.

<Nhiều khả năng là bọn Helmacron đoán trước được bọn ta sẽ dùng tia thu nhỏ,> tôi lên tiếng.

<Ừa! Chắc tụi nó đoán thế nên phá hủy cái máy trước khi chạy trốn ra khỏi tàu,> Jake trầm ngâm.

<Thiệt là một lũ tí hon đáng ghét!> Cassie nhăn nhó.

CHƯƠNG 9

Đâng tôi cao, người can đảm nhất trong sô các chúa tể. Chúng ta đã anh dũng hành quân theo đường hô hấp vào bên trong gã khổng lồ ngoài hành tinh. Chiến thắng nằm trong tay chúng ta cho đến khi một trong những mụ Helmacron phản nghịch lại đầm mình trong đông chất thải nhớp nháp kia. Nhưng chúng ta, những hiệp sĩ cao quí của Helmacron, sẽ vượt qua sự thử thách gay go này và tìm ra sức mạnh buộc lũ người khổng lồ phải câm miệng.

Trích Nhật ký của những 'nam chiến binh' Helmacron

Dường như lũ người Helmacron không nhận ra tụi tôi đang bay ở phía trên. Vẫn như mọi khi, bọn chúng đang phải canh chừng lẫn nhau.

<Bọn chúng đang làm trò gì vậy?> Tobias hỏi.

Bọn người Helmacron đang đứng thành vòng tròn, giống như những hướng đạo sinh vây quanh đống lửa. Chỉ có điều chỗ lý ra là đống lửa thì lại là một tên Helmacron.

<Bọn chúng đang ngâm cứu bản đồ hả?> Cassie thắc mắc.

<Hay là chuẩn bị ăn tối?>

<Nhỏ tiếng thôi, mấy bồ!> Jake ra lệnh. <Mình không nghe thấy bọn chúng nói gì hết!>

<Tại sao chúng ta lại phải trì hoãn nhiệm vụ cao cả này chứ?> Một trong những tên Helmacron căn vặn đám còn lại. <Một chiến binh bị kẹt lại, không thể đi tiếp được nữa sẽ hy sinh như một vị anh hùng! Liệu chúng ta có nên tước của mụ ta cái chết danh dự không?>

Tôi nghe thấy tiếng lách cánh như những lưỡi gươm chạm vào nhau. <Bước đều! Bước đều!> Giọng một vài "nam chiến binh" Helmacron.

<Ta sẽ không để ý tới hiệp sĩ nhầy nhụa kia,> giọng của một tên Helmacron. <Nhưng chúng ta không biết cái gì ở phía trước. Có lẽ mấy thứ tanh tưởi ấy sẽ trải dài xuyên suốt cái thằng người ngoài hành tinh này!>

<Nè,> Jake lộ rõ vẻ ngạc nhiên. <Chúng nói gì vậy cà?>

<Chất nhầy và gỉ mũi,> Tobias trả lời. <Là những thứ mà mấy chú nhóc nhỏ hay có đó.>

<Đồ nhát gan!> Một tên Helmacron quát lớn.

<Đồ ngốc!> Giọng một tên khác.

Tiếng gươm lại lách cách. Tôi bắt đầu cho rằng lũ Helmacron kia sắp sửa thanh toán lẫn nhau và sẽ giải quyết bớt một mớ rắc rối dùm tụi tôi.

Bực mình quá đi! Phải nói là tôi phát cáu lên với bọn Helmacron

đó bởi cái trò hai mặt của chúng. Chúng khiến tôi giờ đây hổng lớn hơn nổi một con muỗi mắt. Tôi muốn trả thù, muốn nhào ra tấn công chúng, trước khi chúng thanh toán lẫn nhau hổng còn lại đến một mống còn sống mà đánh nhau.

<Nghe lén là hổng có lịch sự à nha,> tôi nói. <Thử tỉnh coi tụi mình làm sao tóm cổ bọn chúng nè!>

<Mình nghĩ là mình có cách!> Cassie nói

<Hay lắm,> Jake hối thúc Cassie. <Là cách gì vậy?>

<Trong mũi loài người chúng ta đều có chất nhầy để ngăn bụi và côn trùng bay vào mũi. Và một trong những tên Helmacron đã bị dính vào thứ chất nhầy ấy.>

Tôi hổng hiểu tại sao giọng Cassie lại hào hứng đến vậy. Nói toàn chuyện mà ai cũng biết hết cả.

<Hầu hết các động vật thở bằng phổi đều có chất nhầy trong mũi,> Ax nói lớn. Bạn không tưởng tượng nổi đâu, rất khó có thể nghe được giọng truyền trong khi ở phía dưới đang có ầu đả còn gió thì thổi mạnh như thế này <Người Andalite cũng cóóó.>

<Bộ có gì đặc biệt sao Ax?> Tôi nôn nóng. <Nè mấy bồ, tập trung đi. Tụi mình cần tỉnh tới vụ tấn công chớ.>

<Nhìn đi! Thứ chất nhầy ấy ở khắp nơi,> Tobias chỉ ra xung quanh.

Cậu ấy nói đúng. Tôi giương cặp mắt mờ mờ của mình nhìn xung quanh, trên "tường", dưới "sàn" và cả trên "trần" nữa đâu đâu cũng có chất nhầy. Chúng rỉ rỉ đọng thành từng vũng, nhầy nhụa, giống như là sáp nến nóng chảy đọng dưới chân đèn cầy vậy, chỉ có điều hổng dày như sáp. Cứ mỗi khi có luồng không khí đi qua là trên bề mặt vũng nhầy ấy cũng dậy sóng bạc đầu.

Sóng bạc đầu ư?

<Nè, mấy bồ có biết tại sao nhiều gió vậy không?> Tôi hét lên.

Tự dưng có những luồng gió lạnh thổi mạnh vào, có âm điệu khác hẳn lúc trước.

Với thính giác tuyệt hảo của loài đại bàng, tôi nghe thấy một tiếng gầm phía xa xa vọng tới. Đầu đại bàng-tôi ong ong, muốn bay, muốn né khỏi đường đi của con thú đang tới kia, bất kể nó là loài gì đi nữa.

Tiếng gầm lớn hơn!

Giờ thì bọn Helmacron cũng đã nghe thấy.

Cả lũ đồng loạt hét thất thanh.

<Cơn bão bất ngờ này sẽ không thể đánh bại được những chiến binh vĩ đại của đế chế Helmacron, là người thống trị vũ trụ.>

LỚN HƠN!

Phần con người trong tôi cũng cảm thấy một chút bồn chồn. Âm thanh nghe như cả một đoàn tàu đang lao về phía tụi tôi vậy, mỗi lúc một gần.

<Núp vô trong vũng chất nhầy ngay!> Jake hét lên.

<Cái gì? Không đời nào!>

Vừa dứt lời là Jake đã đập cánh bay tới vũng chất nhầy sâu nhất. <Làm liền đi, mau!> Jake hối tới tấp.

Tôi ráng vỗ cánh. Nhưng dường như mọi nỗ lực của tôi đều vô ích trước sức mạnh của luồng gió đang ào tới. Cứ như thể tôi đang bay vào tâm bão vậy. Tôi lấy hết sức bình sinh, ép những thớ cơ ở cánh xuống đầu mũi xương đang muốn bật tung.

THỊCH! Tôi rớt cái phịch xuống một vũng chất nhầy, dính chặt ở trỏng.

THỊCH! Tobias đáp xuống chỗ chèm nhẹp bên phải tôi. Dính luôn.

THỊCH! Cassie - cao hơn trên tường.

THỊCH! Đến lượt Ax.

Cơn gió đập vào người tôi khiến tôi thấy mình như vừa va vào một bức tường gạch. Mấy móng vuốt đại bàng của tôi bật văng đi. Tôi ngã chúi mỏ xuống đám chất nhầy dính dính kia và bắt đầu trườn về phía lỗ mũi của Marco.

Tobias liền dùng mỏ quắp lấy móng vuốt chân tôi.

Tôi dừng lại vừa đúng lúc kịp nhìn thấy một vật đang đổ nhào về phía tụi tôi. Một vật bự chảng.

Một tên Helmacron!

Hắn ta, mụ ta, nó – gì cũng được – đang nảy lên, chân vắt qua đầu giống y như một cây cỏ lăn[6].

<Ta sẽ quay lại!> tên Helmacron đó hét lớn vì cơn gió quăng quật hắn/mụ ta lộn nhào. <Ta sẽ quay lại để khiến các ngươi phải quy hàng, hỡi những kẻ lạ mặt ghê tởm hít thở không khí kia.>

Rồi hắn/mụ ta biến mất.

Và cả cơn gió kia cũng biệt tăm.

CHƯƠNG 10 - MARCO

Tôi đứng ở chuồng thú nhà Cassie, tay cầm một cọng cỏ khô và đưa lên mũi trong khoảng năm phút. Tự nhiên tôi thấy mình giống y chang một tên ngốc vậy. Ngay khi Ax nói có thể bỏ cọng cỏ xuống, tôi liền buông tay. Tôi giấu biến chiếc phi thuyền của tụi Helmacron và chạy ra khỏi đó.

Chụp chiếc xe đạp lúc trước tôi dùng để đi đến nhà Cassie, tôi đạp vội về nhà.

Thời tiết thật khó chịu, trời nhiều mây, u ám. Tôi thấy mình nên quay trở về nhà, ngồi yên trong phòng và đợi tin tức từ Ax hay Tobias. Khi nhiệm vụ hoàn thành, tụi tôi sẽ thoát nạn.

Nếu không có tin gì của Jake và mọi người trước giờ ăn tối, tôi sẽ phải đi tìm anh bạn người Chee để xem vụ cái máy chụp hình tới đâu, và nhờ ảnh bố trí vài người sắm vai mấy đứa bạn trong khi tụi nó… đi vắng.

Tôi có cảm giác bị bỏ rơi một cách lạ thường. Lạ thường ở chỗ tôi biết có ba con người, một người-chim với một người Andalite và một đám Helmacron đang tổ chức hội nghị trong xoang mũi tôi.

Tôi cứ nghĩ vẩn vơ như thế đấy.

Bạn đã từng xem phim *Chuyến du hành kỳ thú* chưa hen?

Hai ba con tôi đã từng xem nó một lần trong chương trình chiếu phim đêm khuya rồi. Có diễn viên Raquel Welch nha. Cực kỳ khêu gợi. Tuy nhiên, trong phim, đoàn du hành của họ đã phải đi vào bên trong mạch máu của một ông lão dở hơi. Các bác sĩ đã cho ổng uống thuốc, nằm bất động hàng giờ liền để đảm bảo an toàn cho Raquel và đoàn thám hiểm.

Hay là, tôi thầm nghĩ, *mình về nhà và cũng nằm bất động.*

Nhưng mặt khác, tôi lại nghĩ, *nếu như mình tính đánh đâm, mình hổng muốn cứ nằm trên giường và nhìn chăm chăm lên trần nhà.*

Tôi liền đổi hướng, đạp xe về phía khu công nghiệp ở ngoại ô thị trấn, về phía khu nhà của thằng nhóc có cái máy chụp hình. Tôi hổng biết phải làm sao để lấy lại được cuốn phim. "Hổng được phép biến hình!" Jake và Ax đã căn dặn tôi rất cẩn thận như vậy. Hổng nên tạo thêm rủi ro vô cớ nữa. Nhưng tôi đã hứa với Jake là sẽ theo dõi thằng nhóc rồi.

Tôi quyết định cứ tiếp cận mục tiêu trực diện là hay nhất. Đâu có gì cản tôi leo lên bằng đường thoát hiểm, bò qua cửa sổ nhà cậu ta và lấy đi thứ mình muốn chớ. Bọn trộm đêm vẫn làm như vậy đó thôi. Hổng biết nó khó tới cỡ nào ta?

Tôi dựa xe đạp cạnh tường một tòa nhà đổ nát và hoang tàn kế bên, thì thầm với một kẻ vô gia cư dơ dáy – là một người Chee – đang

theo dõi cửa trước của chung cư. Sau đó, tôi đi vòng ra phía sau.

Tòa chung cư nơi thằng nhóc ở là loại bèo. Cửa ra vào tróc sơn tùm lum, cửa sổ thì dơ dáy, hình vẽ chữ cổ ngoằn ngoèo nữa chớ. Hổng ai muốn sống ở một nơi như vầy. Chỉnh tai tôi nghe thấy họ nói thế.

Biết đâu thằng nhóc chỉ là cậu bé lãng nhách thích làm thợ chụp hình. Mà nếu đúng vậy thì cũng phải có ai đó khuyên cậu ta nên tránh xa các ngõ hẻm vào ban đêm chớ.

Đường thoát hiểm của tòa nhà dốc xuống một khu đất bỏ hoang mọc toàn cỏ dại, xà bần và rác rến. Xung quanh khu đất có hàng rào mắt cáo bao bọc nhưng có ai đó đã làm đổ một cột trụ mắc lưới rồi, có lẽ là do lái ô tô húc phải. Dù sao thì hàng rào cũng bị trũng xuống một khúc. Tôi bước qua và đứng chằm chằm hướng mắt lên khu chung cư.

Trong bụng tôi đang cầu có ai đi ngang qua và hỏi tôi đang làm gì. Ừm, cốt để thử thách tôi ỉ mà. Nhưng cả khu chung cư vắng tanh vắng ngắt, chả có ma nào lai vãng. Vắng ngắt vào lúc 11 giờ trưa thứ bảy mới ghê chớ. Mấy cái cửa sổ của tòa nhà kế bên đã bị xây gạch bít kỉn.

Tôi vượt qua bãi xà bần, tiến tới lối thoát hiểm. Có một cái tay nắm cách đầu tôi khoảng hơn một mét làm tôi phải nhảy lên nhảy xuống tới sáu, bảy lần gì đó mới có thể với tới và kéo nó xuống.

Tiếng kêu lịch kịch từ chiếc cầu thang thoát hiểm gỉ sét làm tôi có cảm giác như chúng sắp bở rẹt xuống mặt đất. Có lẽ việc lẻn đột nhập vào nhà người ta lúc ban ngày ban mặt hổng phải là một sáng kiến hay ho cho lắm.

Tôi đã sẵn sàng để chạy, vì tôi cho rằng tôi nhìn thấy chiếc rèm cửa ở lầu ba lay động. Nhưng chẳng có ai ngó đầu ra ngoài cửa sổ cả. Cũng hổng có tiếng hét nào.

Có lẽ họ tưởng tôi là thợ sửa chữa đường thoát hiểm chăng?

Hừ, đúng rồi.

Trong thoáng chốc, tôi tỉnh bỏ quách cái kế hoạch này, về nhà và ngồi yên một chỗ cho rồi.

Đụng độ với bảo vệ tòa nhà hổng phải là điều duy nhất tôi lo lắng. Thằng nhóc kia có thể là một tên Mượn xác lắm chớ. Đây có thể là một cái bẫy. Bọn Yeerk có thể đang theo dõi động tĩnh từ trên nóc tòa nhà hay từ một trạm xăng bỏ hoang bên kia đường, chờ đợi băng thảo khấu Andalite tới nẫng cái máy chụp hình thì sẽ ra tay.

Tôi cũng còn ngán gặp cảnh sát nữa, dù họ hổng phải là những tên Mượn xác nhưng chắc chắn là họ hổng khuyến khích việc bẻ khóa đột nhập vào nhà người khác rồi. Bị tóm cổ, tôi sẽ nghỉ mát trong trại cải tạo trẻ vị thành niên.

Trường hợp sáng sủa hơn là rất có thể tôi sẽ tiêu đời trước khi có người tóm được mình.

Thế nhưng, cũng như Rachel, ngồi im re một chỗ hổng phải là tánh khỉ của tôi.

Lối thoát hiểm là một cái thang kim loại đen xì hổng có gá vào đâu hết, lắc la lắc lư, tay vịn cũng rung ra rung rinh. Tôi đặt chân lên bậc thang dưới cùng và bắt đầu trèo lên.

Jake nói thằng nhóc sống ở lầu năm. Tôi leo lên, thẳng tuột, lần lượt qua từng lầu một.

Lầu một: trơ trọi một tấm nệm trải dưới đất. Lầu hai: trống trơn. Lầu ba: tivi bật, vài lon bia rỗng không. Lầu bốn: toàn là kệ sách. Lầu năm đây rồi.

Trong căn phòng là một chiếc giường khung kim loại. Khăn trải giường bị hất tung ra. Một cái bàn viết, rồi một vỏ hộp bánh khoai tây mùi kem chua và hành. Một vài quyển sổ ghi chép với bút, và… một chiếc máy chụp hình loại xài một lần.

Chuẩn quá!

Kính bị rạn, khung cũng bị bung ra từng mảnh. Chỉ cần dùng một tay kéo mạnh, tôi dễ dàng mở được cửa sổ. Tôi ngừng lại, nghe ngóng. Yên ắng. Khom đầu, bước qua ô cửa, hạ thấp người, tôi đi vào trong phòng. Rồi…

Tách, tách, tách, tách, tách.

Tiếng động này nghe quen quá, giống y hệt tiếng con Euclid - con chó xù hay quậy phá của đi Nora, mẹ kế tôi – đang ráng sức chạy trên tấm vải sơn lót sàn nhà. Cánh cửa dẫn ra hành lang để ngỏ. Tôi liền nhào đại ra đẳng.

“Ăng! Ăng! Ăng! Phập phập phập!”

Lách cách Lách cách Lách cách Lách cách!

Nghe hổng giống tiếng chó xù.

Đúng rồi, tôi đã từng biến thành chó. Về cơ bản chó là loài vật vui vẻ, khoái kết bạn. Ngay cả những con nhiều chuyện giống như Euclid kia cũng thế mà thôi.

“Hây, chó cưng,” tôi dụ khị.

Chỉ đến lúc đó, con chó dòng Fido mới đút đầu trở vào phòng. Đó là một con chó ngắn tủn, bè bè, chắc nịch từ vai, đầu cho đến cổ, ngoại trừ đôi mắt ti hí. Đồ quỷ sứ, cái miệng choàng ngoạc với hàm răng đáng gờm, cái nào cái nấy nhe hết cả ra.

Một con chó bull đang nổi xung!

“Grừ grừ grừ,” nó gầm gừ trong cổ họng. Dãi dớt chảy tèm lem hai bên khóe miệng.

Khoảng cách quá xa, tôi hổng thể nhào tới lấy cái máy chụp hình được. Sao đây ta?

Biến hình! Nhưng tôi hổng thể! Tôi mà biến hình, nhiều khả năng sẽ gây thương tích cho mấy người bạn của tôi mất. Hổng có chuyện đó đâu.

Chỉ còn một sự lựa chọn duy nhất là dông.

Tôi quay lại phía cửa sổ.

Con Fido lao theo, nhảy chồm tới.

"Ááá!" Tôi thét váng.

Ôi, tiếng con chó gầm gừ, và cả hàm răng sắc nhọn nữa, chỉ cách mũi tôi chưa đầy ba phân. Tôi nghe tiếng hai hàm răng của nó nghiến ken két, hửi thấy hơi thở phì phò nóng hổi sặc mùi chó của nó nữa.

Tôi xua tay. "Biến đi, chó con!"

Con chó ngoạm lấy cổ tay tôi và cứ lúc lắc cái đầu làm cánh tay tôi nhức buốt từng hồi.

"Thả ra! Thả ra!"

Fido tiếp tục nhay.

"Áááá!" Tôi lại hét lên.

Tôi thấy một cây gậy chơi bóng chày đang dựng tựa vào tường. Như một tay nhà nghề ở giải Louisville, tôi trượt về phía đó. Fido vẫn ngoạm lấy tay tôi như một cái vòng đeo tay xấu xí. Tôi với cánh tay chưa bị xơi tái kia nhặt chiếc gậy và phang cho nó một cú vào hông, hổng mạnh đến độ làm nó đau, cốt chỉ khiến nó đề tâm mà thôi. Được rồi, quả là tôi đã đột nhập vào nhà nó thiệt nhưng nó cũng hổng được xực cánh tay tôi chớ.

"Ặc! ặc!..." Fido gầm gừ trong miệng, há miệng và nhả tay tôi ra.

Tôi ôm lấy cánh tay trầy trụa.

Fido lùi ra sau khoảng nửa mét, nhìn tôi thèm khát.

Một vết răng chó hình bán nguyệt hằn rõ trên cổ tay tôi. Có ít máu chảy thành giọt ngược về phía khuỷu tay. Kẹp cây gậy đánh bóng vào bên dưới cánh tay đau, tôi chụp đại cái áo thun vứt trên giường và quấn quanh chỗ bị thương.

Hơ, tôi hoàn toàn có thể biến hình rồi hoàn hình để tự làm lành vết thương. Nhưng, tôi không thể. Tôi không được phép. Nhưng... vết thương làm tôi thấy đau khủng khiếp.

Con chó nằm thủ thế dưới sàn nhà, gầm gừ nho nhỏ.

Hổng có ai chạy tới. Căn hộ hẳn là vắng người, trừ phi chủ nhân con chó Fido đáng ghét kia đang ở đâu đó gọi điện cho cảnh sát.

Tôi quay lại phía cửa sổ, vẫn kẹp chặt cây gậy. Hổng còn thời gian để lấy chiếc máy chụp hình nữa. Tôi phải leo ra ngoài trước khi tiếng còi báo động nổi lên. Tôi nện chân rầm rập xuống những bậc thang kim loại trơn trợt của lối thoát hiểm, đầu ong ong.

Làm sao mà bọn ăn trộm làm được mấy vụ này nhỉ? Tôi mơ màng tự hỏi.

Đang chạy băng qua bãi đất trống, chợt tôi cảm thấy ngưa ngứa trong lỗ mũi. Đưa cánh tay lành lặn lên thấy máu, tôi quẹt ngang hẩy đi.

Tụi tôi lết ra khỏi mấy cái vũng lầy nhầy.

Cánh phải của tôi đau nhoi nhói. Nó bị gãy lìa lủng lẳng bên hông. Đã thế, tôi còn bị mất cả một mảng lông đẹp nữa chớ.

Thương tích của Tobias hổng có gì nghiêm trọng, nhưng Jake thì bị gãy mỏ, cổ của Cassie ngoẹo sang một bên, còn Ax thì mất cỡ một nửa bộ lông. Tụi tôi bắt đầu hoàn hình.

Bọn người Helmacron chỉ còn cách chúng tôi vài ba mét, đang la lối như một lũ dở hơi và hình như cũng chẳng thèm để ý tới mấy chiến hữu đã bị hắt hơi văng ra ngoài.

<Nhiệm vụ này khó khăn hơn chúng ta tưởng nhiều,> Ax nói. <Chúng ta nên cố gắng giải quyết đám Helmacron này càng sớm càng tốt.>

<Ý bồ là...> Tôi ngắt lời Ax.

<Mình có thể thỏa hiệp với bọn chúng được không ta?> Jake hỏi. <Chúng bự con hơn tụi mình quá chừng.>

<Bự hơn gấp trăm lần,> Cassie thêm.

<Tụi mình có yếu tố bất ngờ mà,> tôi nói.

Cái mỏ đại bàng đã hóa thành môi người mềm mại. Móng vuốt biến thành ngón tay. Tôi cảm thấy hơi ngưa ngứa khi đám lông căng rộng ra, để lại trên da những vết bầm tím. Tôi đang trở nên to dần, to dần. Nhưng mà phải tới năm người tôi gộp lại thì mới dài được một milimét.

Cái cánh gãy của tôi kêu răng rắc khi xoắn tít lại rồi biến thành cánh tay người. Các bộ phận khác bên trong cơ thể tôi kêu óc ách, sôi ùng ục rồi cũng dần dần tái tạo lại thành các cơ quan nội tạng của loài người: tim, cật, gan, phổi.

Bỗng dưng, cứ như thể là có ai đó vừa tắt đèn vậy. Thị giác của con chim săn mồi tắt phụt.

"Hừ, ở đây tối quá mấy bồ à," tôi nhăn nhó.

<Có thể...> Cassie vẫn phải giao tiếp bằng giọng truyền vì nhỏ vẫn chưa hoàn hình xong, đầu của nhỏ giờ mới đang biến hình nửa người nửa chim. "Nhưng cũng có lợi thế khác," nhỏ tiếp tục. "Tụi mình có thể biến hình thành những con vật có thể nhìn rõ luôn trong bóng tối."

<Làm sao biết bọn Helmacron không nhìn rõ trong bóng tối chớ?> Tobias hỏi.

"Đúng, tụi mình không biết được," Jake nói rành rẽ.

"Mình nghĩ mình biết," Cassie nói tiếp. "Marco và mình đã từng ở trong phi thuyền của bọn Helmacron. Chỗ nào cũng sáng trưng."

<Vậy chúng ta có thể giả sử rằng, bọn người Helmacron cần ánh

sáng để nhìn được mọi thứ,> Ax nói. <Hoặc là, ít ra bọn chúng không ưa bóng tối.>

Jake ra lệnh cho cả bọn, một nửa biến thành những con thú chiến đấu, nửa kia thành những con vật có thể nhìn rõ trong bóng tối.

Chúng tôi lại biến hình.

Phụt!

Hai cái tai bằng da bự chảng lật bật bung ra ở hai bên đầu tôi.

Phụt!

Mũi tôi kéo dài hơn cả thân người tôi trước đó, chắc cũng cỡ nửa milimét. Chân tôi bắt đầu phình lớn. Hai cái răng của tôi cũng nhô ra và uốn cong thành hai cái ngà.

Tôi đã cao hơn lúc trước ít nhất là ba lần.

Và nặng hơn khoảng một trăm năm mươi lần.

Nhưng so với bọn Helmacron thì tôi chỉ là một con voi cỡ-bằng-chú-mèo-Kitty mà thôi. Ax trong hình hài người Andalite nguyên thủy của ảnh mà vẫn còn nhỏ hơn. Tobias biến thành Hork-Bajir, nhưng cũng chỉ là một con chuột so với lũ Helmacron. Còn Jake và Cassie biến thành những con cú cỡ-ruồi.

<Có lẽ tụi mình nên xoáy vào tính cách của bọn Helmacron,> Tobias lên tiếng. <Đối với chúng, kích thước nhỏ bé không phải là một điều lo ngại.>

<Có khi bọn chúng còn cho rằng nhỏ bé thì đáng gờm hơn ỉ chứ,> Cassie hùa theo.

<Thế thì bọn chúng sẽ thấy sợ tụi mình đây!>

<Giờ sao đây?>

<Ráng nói chuyện phải quấy với chúng trước đã,> Jake nói

<Được đó!> Tôi cười lớn. <Biết đâu sẽ hữu hiệu.>

<Tụi mình nên tránh đừng để bị dính tia Nghiệt của bọn chúng,> Jake nói. <Tobias, bồ coi chừng mấy tên kè kè thứ này nghe!>

Năm đứa tụi tôi trong lốt hình biến hành quân về phía trước cho đến khi cả đám ở ngay phía dưới bọn Helmacron. Chúng hổng thèm để ý tới tụi tôi.

Jake hướng về phía bọn chúng. <Hãy đầu hàng ngay hỡi những tên Helmacron kia! Đầu hàng đi và bọn ta sẽ tha cái mạng dơ dáy của các ngươi. Nếu chống lại bọn ta thì... thì các ngươi sẽ bị hắt hơi văng ra ngoài.>

<Rất đúng catalog!> Tobias xì xèo.

<Bồ gọi đó là lý luận sao?>

<Lý luận kiểu Helmacron,> Jake giải thích.

<Bọn chúng đang làm gì thế?> Tôi hỏi vì mắt voi mù dở trong tình trạng ánh sáng lờ mờ.

<Đang kiếm tụi mình,> Jake thông báo. <Ồ ồ, một tên trong bọn đã phát hiện ra Rachel rồi. Hắn ta đang chĩa gươm về phía nhỏ kìa.>

<Nhép! Nhép! Nhép!> Mấy tên Helmacron reo hò.

<Gì vậy?> Tôi hỏi.

Cassie thở dài. <Mình nghĩ là chúng đang khoái chí.>

<Ha! Ha!> một tên Helmacron trong bọn cười hớn hở. <Mấy cái sinh vật chán phèo ấy đã sập bẫy độc địa của chúng ta! Giờ thì chúng mất lợi thế bự con rồi. Chiến thắng đang ở ngay trước mắt chúng ta!>

<Chúc mừng nha,> tôi nói.

<Hãy tôn trọng bọn ta,> Jake gầm lên, <nếu không tụi ta sẽ kêu chiến hữu mang gió đến thổi bay các ngươi.>

Lũ Helmacron bắt đầu đứa thì cười, đứa thì hớn hở, đứa thì phát ra những tiếng "nhép nhép".

Một tên trong bọn chúng dùng bản gươm phang khiến tôi khuyu cả tứ chi xuống.

"Nhép! Nhép! Nhép!"

Giờ thì tôi bắt đầu nổi giận. Giận *thực sự*.

<Jake, cuộc thương thuyết này sẽ chẳng đi tới đâu đâu,> Tobias nói.

<Ừ, tấn công!> Jake ra lệnh. <Nhớ giảm thiểu thương tích cho Marco đó nghen!>

<"Nhép" này!>

Tôi lảo đảo đứng dậy và chạy về phía trước.

Tobias và Ax cùng lao theo.

Ngay trước mặt tụi tôi là cái chân đi giày đen thui xấu xí của một tên Helmacron. Ax vung lưỡi dao đuôi chém cho nó một nhát. Tobias khoét sâu thêm vết chém bằng những lưỡi dao gắn nơi cổ tay và đầu gối cậu ấy. Còn tôi đứng ngay trên mũi giày của hắn.

Hổng thấy có phản ứng gì sất.

<Ha! Ha! Các ngươi định bóp nát ngón chân cái của một chiến binh Helmacron dũng cảm ư?> Giọng của tên Helmacron – chủ nhân của cái chân ấy - ong óng trong đầu tôi. <Với cái cơ thể thấp bé nhẹ ký như các ngươi làm sao có thể làm bầm dập được cái *hilna* của một chiến binh Helmacron hùng mạnh chứ?>

Tôi hổng có chút khái niệm gì về cái gọi là *hilna*. Nhưng tôi muốn nghiền nát vài cái *hilna* đó ngay lập tức.

Tôi bước ra khỏi mũi giày, rồi dộng cặp ngà của mình vô nó. Tên Helmacron đó vẫn đứng trơ trơ chẳng hề nhỏ tí máu nào. Nhưng hắn có vẻ bực mình.

<Ta sẽ tiêu diệt ngươi, con người kia!> Hắn lôi khẩu tia Nghiệt ra. Một khẩu tia Nghiệt cực kỳ, cực kỳ bự.

<Ôi trời!> Jake tỏ rõ vẻ lo lắng.

Chịu!

Tôi né.

Tia Nghiệt sượt ngang tôi cách có chút xíu, cắm thẳng xuống "đất".

Và rồi một chuyện khủng khiếp bắt đầu xảy ra. Máu bắt đầu rỉ ra

dưới chân tôi.

Marco đang bị chảy máu.

<Dừng lại ngay!> Jake lại hét lên. <Ngưng lại hay các ngươi muốn bị thổi tung cho hết kiếp hả?>

<Ha!Ha! Các chiến binh Helmacron không bao giờ đầu hàng. Hãy đưa cho chúng ta chiếc hộp quyền năng và chúng ta sẽ chừa phần sống cho các ngươi. Nếu không, chúng ta sẽ làm cho tim đồng bọn của các ngươi ngừng đập!>

<Các ngươi nói vậy sẽ được gì biết hôn?> Tôi phản công. <Nếu các ngươi làm chúng ta nổi khùng lên thì các ngươi sẽ không bao giờ lấy được chiếc hộp quyền năng đâu.>

<Kẻ biến hình trong bộ dạng con thú mũi dài kia đang cố gắng lừa gạt chúng ta đấy. Cô ả chắc không biết đến sự thông minh tuyệt đỉnh của chúng ta. Có lẽ, cô ả sẽ là người kế tiếp bị chúng ta tiêu diệt.>

<Có thực là chúng có thể làm cho tim của Marco ngừng đập được không?> Jake hỏi Ax bằng giọng truyền riêng.

<Hoàn toàn có thể. Chỉ cần vài luồng tia Nghiệt có thể làm ngưng nhịp tim mãi mãi.>

<Từ chỗ này á?>

<Không,> Ax đáp. <Bọn chúng sẽ phải đi vào gần tim hơn.>

<Làm thế nào mà chúng…>

<Hoàng tử Jake,> Ax cắt ngang lời Jake. <Có lẽ chúng ta nên đưa cho chúng thứ chúng cần thôi.>

<Không thể đưa cái hộp màu xanh cho chúng được!> Tôi phản đối.

<Tôi đồng ý với bạn,> Ax nói tiếp <Công nghệ của người Andalite có thể trở nên cực kỳ nguy hiểm khi ở trong tay của bọn chúng. Nhưng tôi nghĩ là chúng ta nên dùng cách của bọn Helmacron. Là đòn mà loài người các bạn hay gọi là gậy ông đập lưng ông ấy.>

Là Ax đó sao? Đề nghị dùng thủ đoạn man trá ư? Điều ấy khiến tôi thấy lo lo. Người Andalite rất coi trọng danh dự và sự trung thực. Nếu như Ax phải đưa ra phương án đánh lừa bọn Helmacron có nghĩa là sự việc đã trở nên tồi tệ hơn so với hình dung rồi.

<Ý bồ là sao hả Ax?> Jake hỏi.

<Cứ nói là chúng ta sẽ đưa cho chúng chiếc hộp quyền năng,> Ax giải thích. <Đến khi chúng ra khỏi cơ thể của Marco, chúng ta sẽ không đưa cho chúng chiếc hộp nữa.>

<Chỉ đơn giản vậy thôi sao?>

<Ừ, chỉ vậy thôi.>

Jake quay sang lũ người Helmacron. <Được rồi. Các ngươi đã thắng. Bọn ta sẽ đưa cho các ngươi chiếc hộp quyền năng. Hãy đi lấy chúng đi.>

Những con mắt như những hòn bi ve bằng cẩm thạch của lũ người Helmacron bắt đầu đảo điên loạn xạ. <Ha! Ha!> Một tên trong số chúng đắc thắng. <Vậy là lần này các ngươi đã phải khuất phục trước vị chúa tể Helmacron quyền năng! Bây giờ, các ngươi sẽ quỳ gối trước người chủ mới của các ngươi?>

<Đúng thế, chúng ta nghiêng mình,> Jake nói. <Bây giờ thì đi nào.>

<Một nửa chúng ta sẽ theo các ngươi ra ngoài lấy chiếc hộp,> Tên Helmacron nói. <Một nửa sẽ ở lại canh chừng con tin để đảm bảo các ngươi không định lừa chúng ta.>

<Không mặc cả gì hết,> Jake nói. <Tất cả các ngươi sẽ ra ngoài cùng bọn ta, còn không thì nghỉ chơi.>

<Ngươi nghĩ chúng ta là những tên khờ sao?> Tên Helmacron tỏ vẻ phật ý, như thể tụi tôi đã xúc phạm tới sự khôn ngoan của mụ ta (hay là hắn ta nhỉ?) vậy. <Hết giờ tranh luận rồi! Giờ hành động sẽ do bọn ta quyết định. Hỡi những nữ chiến binh Helmacron dũng cảm, hãy tuân theo sự hoán đổi vinh quang nào!>

Tiếng gươm va vào nhau lanh canh. Những mụ Helmacron lớn xác và kinh tởm nhất bắt đầu chạy xa khỏi tụi tôi. Ừ, thì… hổng phải chạy xa khỏi tụi tôi mà là chạy về hướng hổng có tụi tôi.

<Những con mụ hợm hĩnh này định cướp lấy chiến thắng từ tay chúng ta sao?> Giọng một tên Helmacron đực vang lên. <Dũng cảm lên hỡi những nam chiến binh Helmacron. Hãy theo ta!>

Lại tiếng gươm lanh canh. Lại tiếng bước chân chạy thình thịch. Những tên Helmacron nhỏ nhất, trông dễ coi nhất vội chạy theo ngay sau những mụ Helmacron.

<Ngăn bọn chúng lại đi!> Jake hét lên từ trên đầu. <Chúng đang chạy về phía "vách núi" dựng đứng kìa.>

Tôi vùng chạy, ráng dùng vòi quấn quanh cẳng chân một tên Helmacron và giữ hắn ta lại. Nhưng chẳng khác nào một con thỏ con đang cố ngăn một chiếc xe 18 bánh lại vậy.

Hổng ích gì!

<Rachel! Dông thôi!> Cassie gọi tôi. <Bọn chúng sẽ kéo lê bồ qua đó mất thôi!>

Qua đó… là qua đâu ta?

Tôi buông vòi.

Nhưng trễ mất rồi!

Một chân trước của tôi hụt xuống một vực thẳm. Theo đà chạy, chân trước còn lại cũng hụt theo. Tôi trượt dài, té nhào.

<Á á á!>

Tôi quờ quạng điên cuồng.

Lăn xuống, xuống, xuống nữa, trượt vào vùng tối đen như mực.

<Á á á!> Tôi hét.

Vòi đập đập vào đuôi, người cuộn tròn, tôi lăn lông lốc. Hổng biết đến lúc nào mới chạm đáy. Hổng biết hình thù cái đường hầm mà tôi vừa lọt thỏm vô đó ra làm sao nữa.

<Rachel, không sao đâu!> Giọng truyền của Cassie vang lên trong đầu tôi. <Bồ đang rơi xuống thực quản của Marco.>

<Ôi, kinh quá!>

<Bồ sẽ chạm đáy trong một vài giây nữa,> Cassie tiếp tục. <Đừng sợ. Tụi mình đang xuống đó với bồ nè.>

Giọng nói của Cassie âm vang trong đầu tôi. Nhưng bên ngoài cơ thể, bên trên, phía dưới, tôi còn nghe thấy một âm thanh nữa - trầm trầm, vang vọng.

Thình… thịch.

Thình… thịch.

Âm thanh đều đặn, chậm rãi khiến cả người tôi rúng động. Nó làm tôi nghĩ tới tiếng guitar bass trong một dàn nhạc ồn ào. Tôi thấy bồn chồn. Cùng lúc ấy, tôi nghe thấy có tiếng gì đó cũng vang lên theo nhịp, mềm mại, ầm ì như tiếng phát ra từ tủ lạnh.

Còn nữa… ôi, tôi hửi thấy một mùi gì đó. Một cái mùi hổng dễ chịu chút nào. Nó… chua chua. Giống như mùi thức ăn bị ôi. Không, hổng phải, mùi này giống… giống…

Đúng rồi! Giống mùi thức ăn khi bị ói ra ngoài!

Ôi trời! Thì còn thứ gì khác ngoài thức ăn bị nghiền nát cùng với dịch vị trong bao tử nữa chớ? Tôi thậm chí còn hổng thích nghĩ tới mấy thứ thức ăn dư…

BỜM!

Tôi rơi tõm xuống, ngập hoàn toàn trong một biển chất lỏng đen như mực tàu.

Thân hình đồ sộ của voi-tôi bắt đầu chìm. Và rồi, tôi nhận ra chất lỏng bao quanh tôi nóng lạ lùng. Tôi thấy da mình ngứa ran, bỏng rát!

Không khí!

Tôi đập đập hai chân sau thật mạnh. Cơ thể được nâng dần lên.

Đầu tôi đụng phải một vật gì đó mềm mềm. Nó nảy bật ngược trở lại.

Là vách hay là đỉnh bao tử của Marco vậy ta?

Phổi tôi cũng đang bỏng rát!

Có không khí trong dạ dày người không há? Câu hỏi quá hay nhưng cũng là câu mà tôi hổng trả lời được. Tôi cần phải tìm cái lỗ hổng mà tôi đã rớt qua! Làm sao đi ngược trở ra được đây?

Biên hình! Tôi tự nhủ.

Hổng kịp rồi.

Tôi cần không khí ngay bây giờ!

Tôi ráng ngước mắt nhìn lên phía trên. Tối quá!

Không khí…

Tôi cần không khí…

Và rồi, trong cơn hoảng loạn, một hình ảnh trên kênh truyền hình Discovery hiện ra trước mắt tôi – hình ảnh một con voi… đang bơi.

Tôi liền đề cho trí não voi nổi lên điều khiển cơ thể. Bốn chân bự chảng của tôi đạp lung tung. Dần dần, tôi cũng nhô được mình lên và hướng cái vòi lên cao về phía mà tôi nghĩ là có không khí.

Tốt rồi!

Tôi đưa vòi qua khỏi mặt chất lỏng và hít không khí vào đầy phổi. Á à a...

Thật là quá đã dù thứ không khí ở đây đầy mùi đồ ăn thối rữa.

Thế mà ai bảo là tivi là vô bổ chớ? Bởi họ đã hổng xem trúng những chương trình hay thì có.

Tôi nhìn ra xung quanh, tối thui và hổng thể định hướng được. Thị giác vốn đã kém cỏi của voi lúc này càng trở nên vô dụng hơn bao giờ hết. Nhưng có tiếng động! Nghe rất rõ. Tiếng bì bõm, tiếng lụp bụp. Xa xa, có tiếng thình thịch trầm trầm. Còn có cả những giọng nói nữa chớ!

<Coi! Có một tên trong bọn chúng đang đi theo chúng ta kìa!>

Chíu!

Tôi vội né sang một bên.

Tia Nghiệt lia một khoảng rộng.

Hừ! Lũ Helmacron!

Chùm tia Nghiệt chiếu sáng khoảng không gian nhỏ hẹp đủ lâu cho tôi nhìn thấy tám hay mười tên Helmacron gì đó đang túm tụm ở phía bên trái tôi. So với kích thước của tôi bây giờ thì chúng dường như ở cách tôi phải tới tám trăm mét.

Cảnh tượng bây giờ giống hệt xi nê, cảnh đắm tàu trong phim Titanic. Chỉ có điều, thay vì diễn viên chính là Leonardo DiCaprio và Kate Winslet, thì cuốn phim ác mộng này có các ngôi sao là một con voi và một lũ người ngoài hành tinh có mắt hình bi ve.

Chíu!

Cú bắn loạn xạ đó giúp tôi thấy những tên Helmacron bị ngập nửa bụng. Hổng biết chúng đang lội đi hay cũng đang trôi nổi như tôi đây. Cũng chẳng có dấu hiệu nào cho thấy bọn chúng đang trôi nổi cả.

Tuy nhiên, tôi vẫn có thể nghe thấy chúng đang tranh luận.

<Phải thiêu rụi vách tường bên trái! Đó mới đúng là đường dẫn ta tới vinh quang đích thực!>

<Đồ ngu! Ngươi nghĩ chúng ta là lũ con nít chắc? Chỉ có vách tường bên phải mới hứng hết được cái sâu sắc của người Helmacron khi phẫn nộ chứ>

Chíu!

Hụt rồi.

Chíu!

Lại hụt nữa.

Đường bắn của bọn Helmacron chệch mục tiêu cả quãng.

Nhưng tôi hết muốn để ý tới chúng rồi. Vết thương của tôi ngày càng nặng. Hàng trăm, hàng ngàn dây thần kinh đều như đang kêu la thảm thiết. Điều mỉa mai của tất cả mọi chuyện này là đây không phải là lần đầu tiên tôi bị gần như tiêu tùng. Nhưng đó lại là ở một câu chuyện khác.

<Cassie!> Tôi gầm rú. <Mấy bồ đâu rồi?>

<Tụi mình tới đây!> Tiếng Cassie trả lời tôi.

<Sao mà lâu quá chừng vậy?>

<Tụi mình phải biến hình.>

<Gì mà hối dữ vậy?> Jake hỏi.

<Không, hổng có gì. Chỉ là em sắp bị tiêu hóa trong bao tử Marco thôi!> Tôi la lối om sòm.

<Bồ có đau chỗ nào không?> Cassie ân cần hỏi tôi.

<Bồ có nhớ cảnh trong phim Người nhện khi Joker thả kẻ thù của ảnh xuống bể axit không?>

Jake đáp. <Anh hiểu cậu nói đó của em có nghĩa là bao tử của Maro đang hành em.>

CHƯƠNG 14

Đấng quyền năng tôi cao! Tai ương lại gây cản trở trong hàng ngũ của chúng ta! Cơ thể gã khổng lồ đầy những hang động tối tăm, kỳ quái và những thứ nước có thể đốt cháy da. Hai trong số những tên Helmacron nhu nhược không thể chống cự được và đã phải bỏ cuộc! Nhưng mặc cho chúng ta không thể nhìn thấy gì trong bóng tối, chúng ta vẫn sẽ là những kẻ dũng cảm nhất trong những người dũng cảm! Chúng ta sẽ hành quân tới trái tim của gã khổng lồ, phá hủy nó và thực hiện kế hoạch bá chủ vũ trụ của chúng ta!

Trích nhật ký của những nữ chiến binh Helmacron.

Axit đã văng vào trong mắt tôi, ăn thủng vùng cầu mắt nhạy cảm khiến mắt tôi đau muốn chết, hết thấy đường luôn. Do vậy lúc đám bạn tôi tới nơi, tôi hổng trông thấy. Nhưng tôi nghe thấy một tiếng đập cánh vụng về. Tiếng đập cánh của loài dơi. Ồ, một lốt hình biến hoàn hảo có thể nhìn rõ như ban ngày trong bóng tối đen đặc như thế này.

<Tránh xa axit nha mấy bồ!> Tôi hướng về phía tiếng đập cánh mà hét.

Chiu! Chiu!

<Và cả lũ người Helmacron nữa.>

<Ôi, sát rạt!> Cassie kêu lên. <Tụi mình vừa tìm được một cách để tống khứ mấy thứ đồ chơi của bọn Helmacron ra ngoài.>

<Cách gì thế?> Tôi hỏi.

<Chỉ có duy nhất một lối ra,> Cassie trình bày. <Tụi mình sẽ phải đi ngược trở lại phía thực quản. Cả bồ luôn, Rachel.>

Tuyệt. Có nghĩa là tôi sẽ phải biến hình thành chim hoặc dơi. Có nghĩa là tôi sẽ phải hoàn hình, và hy vọng tôi không bị thiêu sống trong lúc biến hình.

Tôi gồng mình chờ đón một cơn đau mới sắp tới.

<Được rồi, mình chuẩn bị hoàn hình đây.>

<Rachel, ráng làm cho thiệt lẹ nghen,> Tobias nói riêng với tôi bằng giọng truyền.

Tôi bắt đầu co rút lại. Cái vòi đổ nhào, đập bịch bịch vào khuôn mặt tôi. Tôi cố gắng giữ cho mũi và miệng mình ở cao bên trên mặt nước để còn hít thở.

Mơ hồ, tôi nghe có tiếng khẩu tia Nghiệt nổ chiu chiu và tiếng tụi bạn lao xao bằng giọng truyền. Tôi ráng hướng mình vào những âm thanh ấy nhưng hổng thứ gì khiến tôi lãng quên được sự đau đớn tột cùng.

<Hoàng tử Jake, tôi nghĩ là chúng ta gặp rắc rối rồi,> là tiếng Ax. <Tôi không chắc là chúng ta có thể đi ngược lại đường mà chúng ta

vừa vào. Có một mấu cơ chuyển động tuần hoàn đã bít chịt đường lưu thông rồi.>

<Là cơ thắt!> Tất nhiên là giọng Cassie, vì chỉ có nhỏ mới rành ba cái vụ đó.

<Vậy thì tụi mình sẽ kêu Marco mở chúng ra,> Jake nói

<Nghĩ thêm chút nữa coi nào. Các cơ thắt đóng lại nhằm ngăn chặn thức ăn trào ngược lên thực quản. Nó vận hành theo chu kỳ Giống như hơi thở vậy. Marco không điều khiển được nó.>

<Không lẽ tụi mình bị mắc kẹt sao?> Jake cất tiếng.

<Mắc kẹt bên trên một cái bể axit sôi ùng ục,> Cassie xác nhận.

<Chuyện gì nữa đây,> Tobias lên tiếng. <Có một cặp Helmacron không động đậy gì cả.>

<Chúng chết rồi à?> Jake hỏi.

<Bị tiêu hóa.>

"Ááááááá!> Tôi la toáng.

Lớp da voi dày cui của tôi đã biến đổi thành lớp da người trơn láng và mềm mại. Tôi đã hoàn toàn trở lại là người chưa ta? Chắc là rồi vì một cơn đau đớn dữ dội ập tới khiến tôi thở gấp và muốn ngất xỉu.

Da tôi phỏng rộp lên như đang bị chà xát bằng một mảnh giấy nhám nóng hổi vậy. Rồi tới lửa và a xít bào mòn, nó rúm ró như muốn tróc khỏi xương, teo quắt lại thành tro.

Tôi nghiến răng. *Biến hình đi!* Tôi tự ra lệnh cho mình. Nhưng đầu óc tôi mụ mị vì đau và hổng tài nào tập trung cho nổi. Mắc ói, mồ hôi vã ra ướt đầm, tim tôi đập nhanh quá.

<Tiếp tục đi Rachel!> Tiếng Cassie kêu ở đâu đó rất xa.

<Tao nghe thấy có tiếng người đằng kia!> Một tên Helmacron la lớn.

Chịu!

Chịu!

Nỗi giận át cơn đau tê tái, tôi bắt đầu điểm lại mọi việc rõ ràng đến không ngờ. Marco đang chậm rãi tiêu hóa tôi. Bọn Helmacron đang bắn vào tôi. Hổng lý gì mà tôi lại đang chết dẫm tại đây như một miếng thịt ba rọi chiên trong chảo thế này được. Ừm, chắc chắn là tôi sẽ hổng chịu chết. Phải biến hình thôi.

Dơi. Dơi. Dơi. Tôi thầm nghĩ.

<Biến hình đi Rachel!> Jake gọi.

Và rồi...

Chịu!

<Áááaaaa!> Jake thét lên.

TẠCH-TỌM!

<Coi chừng, bọn chúng đang bắn tụi mình đó!> Cassie la lớn.

Chíu!

<Tôi bị bắn trúng rồi,> tiếng của Ax.

TẠCH-TỌM!

Chíu!

<Cassie! Coi chừng!> Tobias cảnh báo.

Chíu!

TẠCH-TỌM!

<Áááaaaa!> Cassie la thất thanh.

<Áááaaaa!> Là tiếng hét của Jake.

<Áááaaaa!> Giờ là của Tobias.

<Áááaaaa!> Đến Ax.

<Chuyện gì vậy?> Tôi lơ mơ hỏi. Nhưng mắt đã nhìn được rồi. Mọi người đang hoàn hình. Cassie thiệt lẹ, còn ba người kia thì rề rà hơn một chút.

<Đừng…> Cassie la lên khi môi và răng của nhỏ đã trở lại hình người. "Biến hình!"

"Cái gì cơ!" Tôi cuống cuồng la lên trong khi vẫn phải cố gắng quẫy chân để mặt vẫn trồi bên trên, hổng bị chạm phải axit, đầu thì cứ lặp đi lặp lại có một từ *Dơi, dơi, dơi*. "Da mình đang tróc nè!"

"Đợi mình một lát," Cassie lẩm bẩm bằng một giọng rất lạ và có vẻ đau dữ lắm. "Rồi bồ trèo lên lưng mình nhen."

Cassie đang phồng lên. Trong ánh sáng đỏ chập chờn quái đản, tôi nhìn thấy như thể có một tảng đá đang trồi lên khỏi "bể" axit tiêu hóa. Và rồi, tảng đá lớn gấp đôi, gấp bốn, mỗi lúc một lớn hơn nữa.

Cassie đang biến hình thành cá voi lưng gù.

Con tàu hàng không mẫu hạm của riêng tụi tôi xuất hiện hổng phải ở trên biển. Có thể da cá voi hổng hoàn toàn trơ lì trước tác dụng của axit nhưng dù sao cũng khó ăn mòn hơn da người.

Jake đã hoàn hình và lóp ngóp bò trên lưng Cassie, lúc này mỗi lúc một lớn. Jake ngả người xuống kéo tôi lên, lớp da trần trụi của tôi chỗ ảnh nắm như muốn tróc, đau kinh khủng. Tôi nằm sấp, miệng há hốc để thở. Tobias đã trở lại hình dạng diều hâu, phóng lên không trung, bay lởn vởn trên đầu tụi tôi. Bốn chân guốc và mấy cánh tay Andalite yếu xìu của Ax gần như vô dụng trên cái lưng trơn trợt của cá voi-Cassie nên Jake phải níu chặt lấy ảnh.

<Tôi bắt đầu cho rằng phi vụ lần này thật là ngớ ngẩn,> Ax vừa nói vừa đưa con mắt cuống nhìn mảng lông cháy rụi ở hai chân sau

của mình. <Cơ thể của Marco có vẻ như làm rất tốt nhiệm vụ tự bảo vệ.>

<Chống lại tụi mình,> Cassie tiếp lời.

"Có thêm hai tên Helmacron nữa tiêu rồi à?" Tôi hỏi, môi, răng và lưỡi là những bộ phận cơ thể của tôi hồng bị axit thiêu cháy. "Và thứ lỗi cho mình vì mình phải biến hình rồi hoàn hình để chữa lành cách vết thương nha." Tôi nói thêm.

"Ừa," Jake trả lời, vẫn còn thở hổn hển. "Hai tên nữa gục rồi!"

"Từ biệt mi và tạm biệt mi," tôi hướng về hai tên đó nói vẻ chua xót, rồi bắt đầu biến hình. Lốt con vật nào cũng được, hồng quan trọng, nên tôi chọn gấu xám. Chỉ vì tôi cảm thấy tôi chưa từng bị đại bại trong lốt này.

<Ừ, không chết, chính xác là như thế,> Ax lên tiếng. <Bạn nhớ không, Visser Ba đã từng nói với chúng ta rằng người Helmacron là một loài nấm. Giết chết một tên, bộ não của hắn sẽ được tất cả những tên còn lại hấp thu.>

<Thế nào cũng được,> Jake chán nản. <Được cái là giờ chúng không bắn tụi mình được nữa>

Chíu!

Chíu!

<Oái!> Cassie thốt lên. <Tệ cái là bồ nhầm to rồi, còn mình thì trở thành mục tiêu cực lớn của chúng nè.>

<Tụi mình phải chuồn khỏi đây thôi,> tôi nói. Chẳng qua vì tôi đang là gấu nên thấy ít hoảng sợ hơn ỉ mà. <Kế hoạch thế nào đây?>

<Tóm gọn bọn Helmacron rồi chuồn,> Tobias vừa hạ cánh xuống lưng con cá voi lưng gù Cassie, vừa nói.

"Hay đó," Jake cất lời. "Bằng cách nào?"

<Tấn công,> tôi đáp gọn lỏn.

"Tấn công bằng cái gì?" Jake vặn lại. "Tụi mình đã thử rồi còn gì. Bọn chúng trang bị vũ khí đầy mình trong khi tụi mình thì tay không."

<Biến hình thành cá mập được không?> Ax gợi ý.

"Coi bộ được đó."

<Coi kìa,> Tobias xen vào. <Bọn Helmacron đang tính làm gì đó thì phải.>

Tôi liếc mắt nhìn vô màn đêm mờ ảo, thấy một thứ ánh sáng rực rỡ như lửa hàn xì. Cũng đến giờ hoàn hình rồi. Mắt người sẽ nhìn rõ hơn.

Tobias lại bay lên, mất dạng. Một lát sau, cậu ấy trở về. <Hình như bọn chúng đang ráng dùng tia Nghiệt xuyên thủng "hang".>

<Ý bồ là xuyên thủng thành bao tử Marco á?> Cassie hỏi lại.

<Phía bên kia của bao tử là gì chớ?> Tôi hỏi trong khi đang cố gắng đứng vững trên cái lưng bự và cong vòng của Cassie để hoàn

hình. <Bọn chúng có thử nghĩ xem bọn chúng sắp làm gì không vậy trời?>

<Có thể là…> Cassie đắn đo. <Ừm, mạch máu chăng?>

"Được lắm!" Giọng Jake nghe có vẻ an tâm. "Vậy là tụi mình không phải lo lắng gì nữa. Bọn Helmacron sẽ không đi vào trong mạch máu đâu vì bọn chúng đâu phải là cá. Bọn chúng sẽ chết đuối thôi."

<Nhưng… thế thì bọn chúng sẽ mắc kẹt ở đó,> là giọng Tobias.

"Mắc kẹt cho đến khi nào chúng ta kêu Marco ói ra." Tôi nói, năm đầu ngón tay thận trọng lần lần cánh tay còn nguyên vẹn.

Jake gật đầu tán thành. "Có nghĩa là chúng ta cũng sẽ bị ói ra luôn. Chắc chỉ đến khi nhận ra mình lâm vào tình thế cấp bách, bọn chúng mới chịu đầu hàng."

<Đầu hàng hẳn sẽ tốt hơn là bị chết chìm hay là bị chiên giòn chớ.>

<Bám chắc vào!> Tobias hét. <Một tên trong bọn vừa đi vào mạch máu kìa.>

"Cái gì? Không thể nào!" Jake sửng sốt la lối.

"Tụi mình cần tới gần hơn!" Tôi tru tréo.

Cassie quẫy mạnh đuôi và hai mái chèo. Nguyên đám tụi tôi ráng bám thật chặt vào nhỏ.

Bọn Helmacron đang tập trung tại một vết cắt dài trên thành bao tử của Marco. Vết cắt đã tự liền lại theo cách mà chúng vẫn tự lành. Nhưng tôi cũng còn kịp nhìn thấy một dòng nước đỏ đang rỉ ra từ đó.

Máu!

Liệu Marco có làm sao không ta? Cậu ấy có đang thấy đau dồn dập? Cậu ấy đang ở nhà, nằm dài trên giường hay đang ở trong bệnh viện, rên rỉ và chờ đợi một cái chết khủng khiếp?

Dù thế nào chăng nữa thì cậu ấy cũng đang chỉ có một mình, sợ hãi và tức giận cực độ.

"Marco chắc cũng đã từng mắc chứng ợ nóng," Jake nói. Một câu nói giỡn, nhưng vẫn nhuốm màu lo lắng.

Đứng cạnh vết rạch, bọn Helmacron quay đầu lại, đối mặt với tụi tôi.

Chĩu!

<Áááaaaa!> Cassie hét lên. <Mắt của mình!>

"Ngưng bắn ngay!" Jake hét. "Chúng ta có thể mang bọn ngươi ra khỏi đây. Hãy đầu hàng đi trước khi bọn ngươi có thêm người chết!"

<Người Helmacron dũng cảm và xứng đáng không bao giờ đầu hàng,> một tên trong bọn chúng cũng hét lên. <Chỉnh bọn mi mới phải đầu hàng trước bọn ta. Hãy mau quì xuống, lũ người kia!>

"Sao phải thế chứ?" Jake hỏi. "Nếu không có sự giúp đỡ của chúng ta, các ngươi đừng hòng sống sót mà thoát khỏi đây. Các ngươi mà từ chối hợp tác, các ngươi sẽ bỏ xác lại nơi này."

“Nhép! Nhép! Nhép!” Một tên la lên <Chúng ta sẽ chiến thắng bọn mi, và một khi đã cai trị vũ trụ, bọn ta sẽ không chừa lại cái mạng của lũ bây dù tụi bây có thể cọ giày cho bọn ta!>

Tên Helmacron tiến về phía trước. Hắn ta xé toạc vết rạch trên thành bao tử của Marco, lắc lư rồi lách mình qua mép da…

Ụụụụụccccc!

Hắn biến mất sau một tiếng hút phụt ghê rợn.

<Tiến tới chiến thắng!>

Ụụụụụcccccc!

Một tên Helmacron lại biến mất qua vết cắt.

<Tiến tới vinh quang!>

Ụụụụụcccccc!

Một tên khác, biến mất.

<Hãy làm cho cái bộ phận đang đập thình thịch kia bất động!>

Ụụụụụcccccc!

Thêm một tên nữa.

Giờ chỉ còn lại năm tên. Bốn tên đã chui tọt vào trong mạch máu đang chảy trong cơ thể Marco êm thấm cứ như tôi bước lên bậc thang cuốn ở khu thương xá vậy.

Thiệt là kinh khủng.

<Bọn chúng đang làm gì thế?> Cassie hỏi với vẻ mặt khờ câm.

Tôi hồng thể rời mắt khỏi bọn người Helmacron. Hồng đứa nào trong đám tụi tôi có thể rời mắt khỏi bọn chúng. Tụi tôi quá kiệt sức bởi cứ phải biến hình, hoàn hình liên tục, với tốc độ chóng mặt, bởi những vết thương do axit trong bao tử của Marco và bởi cả trạng thái hoàn toàn lạ lẫm với việc ở trong cơ thể con người nữa.

Tụi tôi chẳng làm gì để ngăn bọn Helmacron lại cả.

<Lẽ nào đây là một phi vụ cảm tử,> Tobias băn khoăn. <Lẽ nào bọn chúng cũng không thèm quan tâm là bọn chúng có thể sẽ chết ngay khi bọn chúng giết Marco sao?>

"Nhưng bọn chúng sẽ chết đuối trước khi tới được tim của Marco!" Tôi nói.

"Đó là hành động tự sát," Jake gật gù. "Vô nghĩa. Điên rồ. Chẳng hiểu gì sất."

<Những sinh vật này chẳng làm gì có lý cả,> Ax hùa theo.

Hai tên nữa đang lắc lư chui qua vết cắt.

Giờ chỉ còn lại hai tên trong bao tử.

<Hãy tiến tới trái tim hèn nhát của tên khổng lồ lạ mặt tròn quay này!>

Ụụụụụcccccc!

Cái âm thanh đó, rồi sẽ xuất hiện trong cơn ác mộng của tôi mất thôi.

"Marco có bị thương khi bọn chúng lội trong mạch máu đang chảy của cậu ấy không há?" Jake bỗng hỏi.

<Bọn chúng sẽ mau chóng ngộp thở,> Cassie trả lời. <Và khi đó, chúng sẽ được đẩy ra ngoài cơ thể như những chất thải khác thôi.>

Ụụụụụcccccc!

Tên cuối cùng biến mất qua vết cắt.

<Liệu có còn khả năng nào mà tôi không nghĩ tới không nhỉ?> Ax phân vân.

Jake hỏi "Khả năng gì?"

<Có lẽ giả định ban đầu của chúng ta đã sai rồi.>

<Giả định nào cơ?> Tobias hỏi. <Nếu đi vào một môi trường không có không khí thì ta sẽ bị ngộp thở, có gì cần phải bàn cãi nữa đâu?>

<Máu chảy trong cơ thể không phải không chứa không khí,> Cassie cắt nghĩa <Máu có chứa ô xy. Nhiệm vụ chính của nó là mang ô xy đi khắp cơ thể.>

"Đúng, nhưng phải là cá mới có thể thở hít ô xy dưới nước chứ." Jake cãi lại.

<Cần phải có mấy lá phổi chuyên dụng đó.>

"Sao tụi mình biết được Helmacron hổng phải là cá chớ?" Tôi hỏi và chợt nhận ra rằng tụi tôi kém cỏi quá. "Thế giới quê nhà của người Helmacron có thể là một cái hồ chứa ở đâu đó trong bang Iowa mà cả đám tụi mình đều biết tên hổng chừng."

<Bọn chúng đi lại trên đất khô mà,> Tobias khăng khăng.

"Biết đâu chúng là một loài động vật có thể vừa sống trên cạn, vừa sống dưới nước được thì sao?" Tôi đưa thêm ý kiến. "Giống như ếch hay rùa ỉ."

<Động vật lưỡng cư!> Cassie reo lên.

<Hoặc có thể bọn chúng không hít thở gì hết,> Ax nói.

"Làm sao sống được nếu hổng hít thở chớ?" Tôi phản bác liền.

Ax chĩa những con mắt chính của ảnh qua tôi. <Cây vẫn sống được mà không cần đến hô hấp đó thôi.>

"Nhưng nếu bọn Helmacron hổng hít thở, thì sao bọn chúng lại có mũi?" Tới phiên Jake.

<Có thể cơ quan đó có chức năng khác,> Ax trả lời. <Mặc dù rất khó tưởng tượng là chúng dùng mũi để làm gì.>

"Kiểu như chuyện thằng nhóc ăn bằng chân chớ gì," tôi đáp gọn lỏn.

Jake thở dài. "Có phải bồ muốn nói bọn người Helmacron ta vừa thấy đi xuyên qua lỗ hổng trong bao tử Marco sẽ hổng chết phải không?"

<Bọn chúng đâu có thực sự chết,> Cassie rầu rĩ xen vào. <Chúng là một loài nấm mà, bồ nhớ không?>

"Kệ bọn chúng!" Jake gầm lên. "Ý bồ muốn nói là tụi mình phải theo gót chúng phải không?"

<Cơ thể của người Helmacron bất bình thường,> Ax trầm ngâm. <Tôi quan sát thấy chúng nổi trên mặt chất lỏng trong bao tử của Marco không được bình thường, có vẻ như bọn chúng giống với…>

"Cái nút bần," tôi ngắt ngang.

“Hay giống cây nấm rơm,” Cassie xen vô.

“Nghe mới tuyệt làm sao. Vậy thì tụi mình đuổi theo cái đám nấm rơm này bằng cách nào đây?”

“Cá heo hen?” Tôi đề xuất.

<Cá heo cũng cần phải ngoi lên khỏi mặt nước để thở,> Cassie nói. <Mà bọn mình cũng không thể nổi lên trong tĩnh mạch được. Chỉ còn cách biến thành cá mập thôi.>

“Bọn mình vẫn thở được trong máu chứ?” Jake hỏi.

<Mình nghĩ là được,> Cassie nói hơi e dè. <Mình nhớ mang máng đã từng nghe thấy điều này trong một buổi phỏng vấn một nhà khoa học trên kênh NPR. Bà ấy nói rằng huyết tương được tạo ra từ nước biển. Như vậy huyết tương trong máu và nước biển đều có những thuộc tính cơ bản giống nhau.>

<Biến hình thành cá mập là khó kiểm soát lắm đó nha,> Tobias nhắc nhở. <Bao quanh tụi mình sẽ chỉ toàn là máu với người thôi đó.>

“Phải ráng thôi,” tôi nói. “Nếu Marco chết thì bọn mình cũng tiêu luôn. Bọn mình phải ngăn bọn Helmacron lại.”

Jake nhướn lông mày nhìn tôi. “Nghe có vẻ như chỉ biết lo cho bản thân quá đấy.”

“Em hổng cần biết nghe nó như thế nào,” tôi gằn giọng. “Tụi mình cần phải sống. Bọn Yeerk còn đó, nhớ không? Chả phải là tụi mình cần phải cứu loài người sao? Bọn Helmacron hổng phải là bọn người ngoài hành tinh xấu xa nhất trên Trái đất, chúng chỉ là lũ nhiều chuyện nhất mà thôi. Còn nữa, nên nhớ rằng,” tôi bổ sung. “Tụi mình cũng làm gì có bằng cớ nào cho thấy lũ Helmacron hổng có hợp tác với bọn Yeerk vào thời điểm này, hay sẽ hợp tác trong tương lai rất rất gần đây đâu. Bất luận trường hợp nào xảy ra, loài người đều sẽ trở thành sinh vật cổ đại hết.”

<Rachel nói đúng đấy,> Ax nói. <Với những gì chúng ta biết thì Visser Ba đã cố tình đẩy những người Helmacron vào mưu đồ ngớ ngẩn này. Có lẽ đây là một cách đơn giản khiến chúng ta tập trung chú ý vào bọn này mà xao lãng đi những việc khác quan trọng hơn đang xảy ra ở thế giới bên ngoài.>

Tất cả im lặng. Nếu như những gì mà Ax và tôi nói là đúng, thì tụi tôi tiêu rồi.

Được rồi, Rachel, dẹp chuyện sợ hãi qua một bên để lo giải quyết bọn Helmacron ngay bây giờ nè. Tôi tự nhủ.

“Rồi, hãy biến hình thành cá mập nào,” Jake nói. “Nhưng mình muốn mọi người tập trung kiểm soát hình biến nhé.”

Từng người, từng người tụi tôi tuột xuống khỏi lưng Cassie.

“Á!” Tôi khẽ thốt lên khi lớp da non của mình chạm phải axit.

Tôi cũng nghe thấy tiếng rên rỉ của đám bạn khi tụi nó đụng phải thứ chất lỏng đáng sợ đó.

Chúng tôi bắt đầu biến hình, Cassie hoàn hình. Gần như lập tức, hai chân tôi bắt đầu chập vào nhau ở chỉnh giữa. Tôi ráng hết sức giữ cho người mình nổi trong khi hai chân tôi mỗi lúc một giãn căng ra và dần biến đổi thành đuôi cá mập dài và khỏe.

Nửa người nửa cá. Nàng tiên cá Rachel!

Răng tôi cũng bắt đầu bự dần, hàng nối hàng, những chiếc răng tuy nhỏ nhưng cực kỳ nhọn và bén. Hai con mắt thì lùi xuống hai bên má, còn hai má thì phình ra phía ngoài biến thành đầu búa. Cảm giác phỏng rát vì tắm axit cũng biến mất khi lớp da cá mập thô ráp sần sùi như giấy nhám phủ lên trên lớp da người mềm mại của tôi.

Tôi hầu như rất thích thú với quá trình biến hình thành cá mập, khoái lớp da nhám, khoái cơ thể mỗi lúc một bự của mình.

Và rồi, trí não của cá mập ùa vào.

Tôi mất kiểm soát hoàn toàn.

CHƯƠNG 17

"Máu!

Gần quá!

Kiếm mồi đi! Diệt mồi đi!"

Tôi quẫy đuôi, bơi về phía có mùi máu đầy hấp dẫn. Chỉ một giọt máu thôi, trong lòng cả một đại dương rộng lớn, cá mập cũng có thể ngửi thấy mùi. Thế mà ở đây, *cái mùi này* quá nhiều, quá nồng!

Tôi ngoặt gắt, thúc cái đầu kỳ dị của mình vào một khe hở chật ních và ráng chui qua.

Một khoảng trống hẹp, mỗi bên rộng chừng có vài phân. Cá mập hổng quan tâm. Cá mập vốn đâu biết sợ.

Ôi, cái mùi hấp dẫn! Quá chừng máu luôn!

Tôi bơi theo dòng chảy, điên cuồng vượt qua khoảng không gian tù hãm giữa hai bờ. Con mồi – con mồi đâu rồi? Tôi thấy bối rối. Lẽ ra tôi phải thấy bóng con mồi phản chiếu ánh sáng mặt trời ở trên chớ.

Nhưng ở đây hổng có ánh sáng mặt trời.

Còn máu thì ở khắp nơi!

Cứ tưởng tượng hình ảnh một con nghiện ngập trong một biển thuốc hay hình ảnh Ax ở bất cứ nơi nào gần tiệm bán bánh quế mà coi!

Con mồi ở ngay đây thôi! Trí não cá mập hét lên. *Nó ở khắp nơi.* Nhưng mà… ở đâu ta?

Cá mập có thể nghe thấy được tiếng *thình thịch, thình thịch* trầm trầm. Bao tử sôi ùng ục. Nó có thể nhìn thấy những bức vách, cái dốc lên trên, cái xuôi xuống dưới đang co, giãn dù rất ít.

Cá mập có thể cảm nhận được điện năng phát ra từ những loài sinh vật sống khác, có thể cảm nhận được có tiếng kêu o o ở xung quanh và có thêm bốn xung động yếu hơn khác nữa.

Tôi vặn đầu, đánh vòng thân hình.

Kia rồi!

Một con cá mập ngập chìm trong máu!

Con mồi đây rồi.

Tôi tấn công!

Miệng ngoác rộng, tôi thình lình lao tới, ngoạm chặt con mồi, dùng răng xé, tung con mồi lên đầu.

<Áááááa!> Có tiếng hét vang lên trong đầu tôi. <Ai cắn mình thế? Úi da! Mình mất một mảng đuôi rồi! Mình đang xài nó mà!>

Giọng nói đó – nghe quen quen. Ôi, là Jake, tôi đã tấn công ảnh!

Bỗng dưng tôi nhớ ra mình là ai. Tôi là Rachel. Tôi cố gắng chống chọi với bộ óc cá mập, đấu tranh để kiểm soát lại mình. Trước đó Tobias đã nhắc nhở cả bọn rồi. Một cách ngu ngốc và hợm hĩnh, tôi

cứ nghĩ là cậu ấy chỉ quá lo xa.

Tôi đã nhầm to.

<Jake, anh không sao chớ?> Tôi hỏi. <Em… em bị mất kiểm soát.>

<Ừ, anh không sao. Anh cũng phải khó khăn lắm mới kiểm soát được cái trí não cá mập của mình,> Jake trấn an tôi. <Mùi máu làm nó phát điên luôn.>

<Cassie, Tobias, Ax, mấy bồ cũng trấn áp được rồi phải không?>

<Mình ổn,> Tobias trả lời.

<Tôi kiểm soát được rồi,> giọng của Ax.

<Tụi mình cần phải tập trung vào một thứ gì khác,> giọng Cassie căng thẳng. <Phải ráng giữ cho trí óc người của tụi mình luôn ở tình trạng báo động.>

Chúng tôi bơi, dẫn đầu là Jake, kế đến là Cassie, Ax, Tobias và bọc hậu là tôi, cùng tập trung vào mục đích: Ngăn chặn bọn Helmacron và tránh hồng xơi tái một ai đó.

Dòng chảy cuốn chúng tôi dọc theo một "đường hầm" hẹp đầy máu. "Đường hầm" này hồng hoàn toàn tối đen, nhưng khá mờ ảo.

Một mớ hỗn độn đủ thứ hầm bà lằng nổi lềnh bềnh trôi dọc theo tụi tôi, cọ vào các bức tường hầm, văng tứ tung lên thân hình cá mập của tụi tôi, với đủ hình thù kỳ dị, hoặc dài như một cái que, hoặc tròn như trái nho đến những thứ chẳng có hình thù gì, chỉ là mấy chất gì đó. Cũng có thứ giống trái banh nỉ xơ cả lông hay như trái bóng bàn, nhét đầy bông gòn.

<Máu của Marco có gì đó hồng bình thường, nó hồng có màu đỏ,> tôi nói với đám bạn.

<Cái bồ thấy là huyết tương!> Cassie lẹ miệng giải thích. <Máu có màu đỏ chỉ vì nó chứa nhiều hồng cầu.>

<Ồ, ra thế.>

<Nè, nhìn đi,> Cassie gọi tôi. <Hồng cầu đó! Những tế bào màu đỏ sậm đầy ô-xy từ mang cá bự bằng cỡ cái đĩa ăn vào. Chẳng hiểu bằng cách nào mà tụi mình lấy được các phân tử ô-xy trong hồng cầu mà không cần phải hút hen.>

Tôi hồng phải là một người thích thăm thú đó đây. Nói chung, việc tham quan khiến tôi ngán ngẩm khủng khiếp.

Nhưng lần này thì khác.

Tôi thấy thích thú với chuyến "du ngoạn" này, và nếu như nó hồng biến tôi thành loài thú ăn thịt đồng loại thì thiệt là nhất quả đất. Với lại, liệu có được bao nhiêu đứa con gái sống ở ngoại ô như tôi được đi dạo trong mạch máu con người trong hình hài cá mập đầu búa bé tí nị kia chớ?

Khu Disney thiệt chả là cái thá gì so với Hội Animorphs.

Hồng cầu. Hồng cầu. Hồng cầu ở khắp mọi nơi. Tôi chăm chú quan sát chúng, phải đến cả vài ngàn đơn vị, rồi mới bắt đầu để ý tới

những vật thể đang nổi lềnh bềnh khác.

<Đó là thứ gì vậy ta?> Tôi hỏi.

Một thứ gì đó rất nhỏ đang chuyển động ngang qua ngay trước mắt tôi. Với một con cá mập tí hon, vật ấy có kích thước cỡ cỡ bằng một viên thuốc con nhộng, với những gai nhọn bao quanh. Một sinh vật đa túc ba chiều.

<Cái gì đâu?> Cassie hăm hở.

Vật thể đó trông như hồng thuộc về nơi này. Nó nhọn hoắt trong khi tất cả những thứ khác đều mềm và có hình oval.

<Có gì đó lạ lắm.>

<À, tất cả mọi thứ đều lưu thông trong máu,> Cassie trả lời. <Phần tử thức ăn nè, chất bã nè, hoóc-môn nè.>

<Hoóc-môn ư?> Jake ngắt lời. <Bọn mình đang bơi trong hoóc-môn sao?>

Tôi lại nhìn thấy một vật thể có nhiều gai nữa. Nó hồng chỉ đang trồi lên sụt xuống theo dòng chảy mà có vẻ như đang chuyển động có mục đích, có suy tính đàng hoàng. Tôi thấy nó chạm nhẹ vào một tế bào máu, thăm dò rồi nảy vụt đi.

Tôi hồng phải là kẻ mê tín dị đoan hay là con bé ngu ngốc chạy theo mốt. Tôi hồng tin vào tử vi, chưa từng đi coi bói. Nhưng trong trí não người của tôi – một cách rất bản năng, rất tự nhiên - tôi có cảm giác hồng có ưa cái vật thể đầy gai này chút nào.

<Rachel à,> Tobias gọi. <Lẹ lên, bồ đang bị rớt lại phía sau đó.>

Tôi quẫy đuôi đuổi theo và bắt kịp đám bạn.

<Phía trước có ngã rẽ,> Jake thông báo.

<Lắng nghe coi!> Cassie lên tiếng. <Mình nghĩ mình nghe thấy tiếng của bọn Helmacron.>

<Vậy là bọn chúng chưa chết,> Jake gầm gừ.

<Áááaa!> Viên con nhộng quái quỉ! Nó đang nằm trên hình biến của tôi. Thăm dò tôi.

<Hãy tránh xa nó ra!> Tôi hét.

<Nó là cái gì?> Tobias hỏi.

<Mấy bồ coi chừng nha, mấy cái viên thuốc nhỏ xíu có gai ấy. Coi bộ nguy hiểm đó nhen!>

<Tôi có thấy một viên thuốc,> Ax nói. <Giờ nó biến mất rồi.>

<Có chuyện gì thế?>

<Có một đốm tròn mờ lớn bao quanh và nuốt trọn nó,> Ax giải thích.

<Mình cũng thấy thế,> Jake nói. <Đốm tròn ăn viên con nhộng giống như trong trò Pac Man vậy!>.

Hồng ai nói nửa lời.

Thế rồi, Cassie phá ra cười.

<Có gì mắc cười sao?> Tôi nhớn nhác.

<Thiệt là đáng kinh ngạc,> Cassie nói. <Cái mà Ax và Jake vừa

thấy chỉ là hệ miễn dịch của Marco đang đánh bật những "kẻ xâm lăng" mà thôi. Pac Man đó là tế bào bạch cầu đấy.>

<Vậy chớ, vật thể có gai nhọn là gì thế?> Tôi hỏi.

<Vi khuẩn hay virus gì đó,> Cassie trả lời.

<Loại nào?>

<Sao mà mình biết được cơ chứ,> Cassie đáp. <Điều quan trọng là hệ miễn dịch của Marco đang hoạt động.>

Ờ há. Đó đúng là điều quan trọng.

CHƯƠNG 18

Tụi tôi tiếp tục bơi xuôi theo tĩnh mạch của Marco. Đến ngã rẽ mà Jake đã thông báo khi nãy, tụi tôi theo dòng chảy tiến vào một đường hầm rộng hơn.

Giọng léo nhéo của bọn Helmacron mỗi lúc một lớn.

Rồi đột nhiên…

Cụt đường!

Tĩnh mạch chỉ là tự nhiên… hết lối đi.

Tụi tôi đã sầy chân chui vô nhà cười. Nhiều đường hầm mở ra xung quanh bọn tôi, khắp hướng, cao trên đầu và thấp dưới bụng, hình thù lớn nhỏ hổng cái nào giống cái nào. Có những đường hầm đủ lớn cho tụi tôi bơi lọt qua, nhưng cũng có những cái quá nhỏ.

Dòng chảy cũng ngừng lại. Tôi quay cái đầu búa của mình qua bên phải, lượn một vòng nhỏ mà hổng tiến thêm được bước nào.

<Bọn ta nên đi theo đường nào bây giờ?> Jake hỏi.

<Mình đang nghĩ đây,> Cassie trả lời.

Các tế bào hồng cầu và cả những đốm màu đủ loại chảy sát cạnh tụi tôi suốt dọc đường đi giờ vẫn ở đó nhưng hổng còn gắn kết với nhau nữa.

<Trong cơ thể người, sau khi chảy qua bao tử thì máu sẽ lưu thông đến đâu?> Ax hỏi, đều đều như nói.

<Mình đang ráng nhớ lại đây!> Cassie trả lời.

<Thế chẳng phải là các bạn được học những điều cơ bản về cơ thể học ấy ở trường sao?> Ax ngạc nhiên. <Ở thế giới của người Andalite, đến đứa trẻ lên ba cũng có thể…>

<Ax à, bồ làm ơn ngừng nói được không?> Tôi hơi cao giọng.

Huych!

Tobias trồi mạnh lên, đụng phải tôi. <Tản ra nào mấy bồ!>

<Đụng, đụng hoài!>

<Không phải chứ? Bồ thấy… khó chịu à?> Tobias hỏi.

Tôi va mình phải Jake, quẹo phải, bơi một vòng hẹp.

<Trí não cá mập đầu búa luôn trong tình trạng khó chịu,> Ax giải thích.

Đúng thế. Cá mập đánh hơi được nguy hiểm. Hổng sợ hãi, hổng biết sợ hãi là gì luôn. Cá mập cũng bình tĩnh, tự tin nhưng nó cảm nhận được có sự thay đổi trong môi trường xung quanh mình và nó muốn thoát ra khỏi đó.

Có thể đây là cách mà cá mập cảm nhận thấy khi môi trường đại dương bị ô nhiễm chăng, tôi hổng biết nữa. Trí não cá mập hổng bao giờ đòi hỏi giải thích. Nó chỉ bảo *Kéo đi! Húc đi! Nào!*

Tôi cố gắng kềm chế trí não cá mập của mình lại. Giờ hổng phải là

lúc hoang mang, lo lắng.

<Có phải là a xit không?> Ax hỏi.

Tôi ngó làn da cá mập của mình, nhưng tôi hổng thấy đau. Chỉ là hơi ngưa ngứa chứ hổng gây khó chịu. Hổng có chút cảm giác đau đớn cùng cực như khi ở trong bao tử, ngập mình trong dịch vị tiêu hóa.

<Mình không nghĩ là tụi mình…>

<Nhìn kìa,> Tobias ngắt lời tôi. <Cái mớ hỗn độn kia là gì vậy?>

Một vật thể hổng hình thù, hổng màu sắc rõ ràng trôi ngay trước mặt tôi. Là một phân tử chất béo hay là một mẩu nhỏ chất adrenalin ta? Có trời mới biết. Và rồi….

<Nó nổ kìa!> Tôi thốt lên.

Cứ như là có một quả bom ở giữa cái mớ hỗn độn ấy vừa phát nổ, chúng bung thành hàng ngàn mảnh nhỏ.

<Quan sát vật thể hình que kia kìa,> Cassie nói.

Tôi vặn cái đầu búa của mình và lượn sang phải một vòng hẹp, thấy một vật hình que chỉ cách vây phải tôi có vài phân. Bỗng nhiên, nó hóa tròn rồi chuyển sang màu xanh lá cây nhạt.

<Thay đổi lẹ quá!> Jake buột miệng.

<Có thứ gì đó đang thay đổi cấu trúc tế bào của các phân tử quanh ta,> Ax nói.

<Mình nghĩ chúng ta đang ở trong một bộ phận có chức năng phân loại. Nhìn xem, tất cả các vật thể hình tròn đều trôi về đường hầm kia, còn những vật thể hình que lại đi ngược lên đẳng.>

Thật kỳ lạ, nhưng sự thật là thế. Các phân tử chia thành hai hàng xếp nối đuôi nhau giống như một hàng thì vào nhà vệ sinh nữ, còn hàng kia thì vào nhà vệ sinh nam vậy.

Huych!

Tôi húc phải Ax. <Mình xin lỗi,> tôi lầm bầm và quay đầu bơi ra chỗ khác.

Quay qua phải.

Lại là bên phải.

<Phải rồi,> tôi nói. <Mình bị cuốn vào một đường hầm đặc biệt.>

<Ừ, mình cũng thế!> Tobias đồng tình với tôi.

< Dứt khoát là cá mập bị thúc ép làm vậy,> Ax nói.

<Giống như Rachel ở tiệm *Lỗ Hổng* đang treo biển giảm giá 50% thôi,> Cassie lên tiếng. <Kháng cự lại cũng vô ích. Mà có lẽ mình biết bọn mình đang ở đâu rồi.>

<Đó chắc hẳn là ở…>

<Gan.>

<Gan là gì vậy?> Ax hỏi.

<Nó là một cơ quan của cơ thể con người, có chức năng lọc và

đào thải các chất độc hại khỏi cơ thể,> Cassie giải thích. <Giả sử như cơ quan này tưởng tụi mình là những độc tố cần phải bị đào thải, nó sẽ đẩy tụi mình xuống đại tràng.>

Bỗng nhiên, "dòng chảy" có vẻ mạnh hơn. Có thể tôi chỉ vừa mới có cảm giác như thế. <Đại tràng á? Ý bồ là tụi mình sắp biến thành chất thải à?>

<Chứ sao! Sản phẩm của quá trình đó mà!> Cassie xác nhận.

<Cám ơn nhiều nghe Marco!>

<Nếu như bị tống ra ngoài thì chúng ta sẽ không đến được tim của Macro,> Ax tuyên bố điều hiển nhiên ấy bằng cái giọng thản nhiên mà chỉ mình Ax mới có thể có được.

<Tụi mình phải bơi thôi,> Jake quyết định.

<Chuẩn,> tôi nhất trí. <Nhưng theo lối nào đây?>

<Hướng về phía tim,> Cassie đáp.

<Là lối nào kia chớ?> Tôi hỏi lại.

<Bên trên gan đó.>

<Ai biểu bồ định hướng vậy?>

Có khoảng mười đường hầm hướng ngược lên về bên phải và bên trái. Có một đường hầm có vẻ như chạy thẳng đứng.

<Enie, meenie, mine, moe?> Tự dưng Ax tuôn ra một tràng.

<Đúng là bồ ở trái đất lâu quá rồi,> tôi châm chọc. <Giờ thì bồ sẽ không bao giờ còn phù hợp khi sống ở thế giới Andalite quê nhà của bồ nữa đâu.>

<Tôi sẽ nhớ chương trình phim hoạt hình chiếu vào mỗi sáng thứ bảy,> Ax trả lời, vẫn với vẻ bình tĩnh, nghiêm nghị.

Thình, thịch!

Rồi sau đó…

Cách! Trí não tôi thình lình biến đổi, giống như hai miếng hình ghép được ráp khớp vô với nhau vậy. <Tim của Marco!>

Thình, thịch!

Thình, thịch!

To hơn, cùng một lúc được phát ra từ mọi hướng.

<Tụi mình bơi hướng theo tiếng thình thịch đó nha.>

<Mình không thể nói chắc được âm thanh đó phát ra chính xác từ đâu nữa.> Jake bối rối.

<Coi nào,> Cassie đăm chiêu. <Cái gì sẽ được chuyển từ gan tới tim ha?>

<Máu,> tôi trả lời.

<Bá cháy! Vậy thì cứ việc bơi theo những tế bào hồng cầu là chắc cú!>

CHƯƠNG 19 - MARCO

Chật vật lắm tôi mới về được tới nhà sau vụ "nhập nha" thảm hại. Tôi vội thay đồ, lấy cái áo dài tay ra bận. Để ba tôi hổng nhìn thấy mấy vết trầy nơi cổ tay tôi ỉ mà. Tôi hổng muốn ba biết tôi vừa mới phải cố gắng đột nhập vào nhà một thằng nhóc và bị con chó ba trợn của nó quậy cho hết đường né.

Tôi chấm chấm nhè nhẹ chút oxy già lên vết thương lủng toác hoác, thêm chút Neosporin. Giá mà có thêm thuốc giảm đau ibuprofen nữa thì hay biết mấy. Cả cánh tay tôi đau ê ẩm.

Nhưng thế thì thấm tháp gì chớ?

Bị một con chó nhép ấy cắn làm sao mà chết được, nhưng bọn Helmacron thì đã sắp giết được tôi rồi.

Về một mặt nào đó, tôi cũng phải cảm ơn vết thương này vì nó nhắc tôi rằng cái thằng tôi đây vẫn còn sống nhăn. Ít ra là cho tới bây giờ.

Buổi chiều kéo dài lê thê.

Tôi thì lại hổng có chút thông tin nào để biết được chuyện gì đang xảy ra trong cơ thể mình.

Hàng giờ đã trôi qua mà tất cả những gì tôi nghe được chỉ là vài cái yêu cầu lạ hoắc của đám bạn.

Không được hắt hơi.

Không được ăn uống gì hết.

Tôi muốn nói với bọn bạn rằng nhớ phát giọng truyền tới cả tôi nữa. Tôi cũng thực sự muốn biết một nhóm chiến binh biến hình và cái đám người điên khùng ích kỷ đó đang làm gì bên trong các tế bào nội tạng mỏng manh của tôi.

Tôi liên lạc với ông King, biết rằng mấy người Chee đóng giả Jake, Rachel và Cassie đã có mặt ở nhà để ăn tối cùng gia đình rồi.

Ôi, bữa tối!

Tôi nói với ba là bị bịnh, hổng muốn ăn.

Mặt trời vừa tắt nắng, cảm thấy buồn ngủ, tôi buông mình thõng thượt trên giường. Khoảng một tiếng sau, tôi tỉnh giấc, cảm giác rất kỳ lạ, người đẫm mồ hôi, điên cuồng, giận dữ.

Tôi tức giận, tôi căm ghét… lũ người Helmacron. Thiệt là hổng có công bằng chút xíu nào khi tôi không thể bảo vệ được chính mình. Lũ đồng bóng ngu ngốc ấy…

Cái tâm trạng vui vẻ, cười giỡn, thư thái hàng ngày hổng thấy đâu, tôi chỉ thấy quá ư là bồn chồn, khó chịu. *Phải làm việc gì đó mới được.* Nghĩ vậy, tôi liền đứng dậy và bắt đầu bước, từ cửa ra vào đến cửa sổ rồi lại từ cửa sổ đến cửa ra vào. Tới tới lui lui.

Ấy thế mà cơn giận dữ vẫn cứ mỗi lúc một sôi sùng sục. Bình

thường, tôi là đứa hổng chịu giữ bực bội trong lòng nên tôi hay nghĩ ra cái gì đó, biến chuyện buồn bi thảm thành một câu nói khôi hài cho nhẹ nhàng. Nhưng lúc này tôi hổng thể giỡn hớt nổi nữa.

Rất có thể chỉ là do thính giả của tôi hổng có mặt.

Dù thế nào đi nữa thì tôi cũng đang ở trong tâm trạng cực kỳ tệ, tệ hại một cách khác thường.

Có tiếng gõ cửa nhè nhẹ. Cửa hé mở. Ba tôi ló đầu vô. "Nè Marco, ba nghe thấy con cứ đi vòng vòng trong phòng. Con có sao không?"

"Dạ, con ổn."

Ba khẽ mím môi, tiến tới và đặt một tay lên má tôi. "Con đang có gì bức bối à. Người con có vẻ hơi nóng đó."

Tôi quay mặt trượt khỏi tay ba. "Con đã nói là con ổn mà!"

"Được rồi! được rồi!" Ba hơi bất ngờ trước phản ứng của tôi. "Ừm, nếu con cảm thấy đỡ mệt hơn thì… đi Nora và ba ra ngoài ăn tối. Vì công việc thôi. Nếu con không muốn ba ở nhà cùng với con…"

Lập tức chụp ngay lấy cơ hội, tôi nhẹ giọng. "Không, con không sao mà. Ba cứ đi đi. Con chỉ cần nằm nghỉ một chút thôi. Con sẽ đọc cuốn sách đó để luyện tiếng Anh."

Chắc chắn là ba hổng tin câu cuối của tôi, nhưng ba vẫn quay người đi ra cửa.

"Được rồi, ba sẽ để lại số điện thoại trên tủ lạnh. Gọi cho ba nếu con thấy mệt nhé."

"Con sẽ không sao mà," tôi nói, thấy hai hàm răng của mình đột nhiên nghiến chặt.

Ba rời gót.

Khoảng mười phút sau, tôi nghe thấy tiếng động cơ xe trên lối đi.

Đợi thêm một vài phút nữa, tôi xuống tầng hầm, lục lọi trong tủ lạnh tìm một miếng thịt bò, rồi chạy lên bếp, bỏ vào lò viba rã đông đến độ thớ thịt đỏ ấm rồi nhảy lên xe đạp dông luôn.

Tôi sẽ đi lấy chiếc máy chụp hình.

Lấy được không ta? Khi tôi hổng thể biến hình, khi tụi bạn hổng thể giúp gì cho tôi? Ngộ nhỡ con chó Cujo lại xé toạc tay tôi lần nữa thì sao ta?

Tôi phải lấy được chiếc máy chụp hình đó.

Anh bạn người Chee nhỏ thó vẫn gác ở đó. Có nghĩa là chiếc máy chụp hình, nếu như hổng phải là thằng nhóc, vẫn ở trong căn hộ chung cư đó.

Tôi thoáng nghĩ tới việc nhờ người Chee phủ hình chiếu ba chiều lên người tôi, như thế, tôi sẽ lẻn vào nhà dễ dàng hơn nhiều.

Nhưng ý định này bị gạt ngay. Nó phạm tới điều cấm kỵ "không bạo lực" của người Chee. Mắc cười thiệt!

Tôi làm một mình đươc mà.

Ban đêm, tòa nhà chung cư của cậu nhóc thậm chí trông còn cũ nát hơn. Nhưng tôi hổng thấy sợ. Tôi đi thẳng, băng qua hàng rào, vượt

qua khu đất chất toàn xà bần tới chỗ cầu thang thoát hiểm. Nó vẫn treo toòng teng y như lúc tôi bỏ chạy khỏi đây hồi chiều. Tôi leo lên.

Con Cujo[7] vẫn ở đó.

"Grừ grừ grừừừ!" Nó gầm gừ trong tuốt cổ họng khi nhìn thấy tôi toòng teng trên thang thoát hiểm.

Rồi nó điên cuồng nhào về phía cửa sổ, thân hình lửng lơ trên không, móng vuốt bám vào khung cửa gỗ, nước dãi văng tứ tung, răng trắng nhởn.

Tôi bám vào thành cửa sổ ọp ẹp và đu người lên được chừng nửa thân hình.

"Ặc! ặc! ặc!" Tiếng con Cujo gầm gừ cách ngay bên tai tôi chừng một tấc.

"Nè, đớp đi!" Tôi vừa nói vừa liệng miếng thịt vào phòng

Cu cậu nằm bẹp trên sàn, miếng thịt nằm giữa hai chân đầy móng vuốt. Liếm láp. Nhay nhay. Tôi có cảm tưởng cu cậu khá trầy trật khi chén miếng thịt. Có vẻ như hai hàm của nó có vấn đề, chắc cu cậu bị mất một cái răng nanh khi ngoạm tay tôi lần trước.

Tôi nâng cánh cửa sổ mở rộng hơn, nhảy xuống sàn nhà và thận trọng đi vòng quanh con chó dãi nhớt tèm lem. Chiếc máy hình vẫn nằm trên bàn học của thằng nhóc, chỉ cách tôi vài bước chân.

Tôi vừa chạm mấy đầu ngón tay vào cái hộp màu vàng thì nghe thấy tiếng nói ở ngoài hành lang, gần đến không ngờ luôn.

Cujo cũng nghe thấy. Nó nhổm dậy quay về phía tôi gầm gừ, chắn ngang lối thoát duy nhất của tôi.

Ra cửa chính thì bị người trong nhà bắt gặp rồi bị cảnh sát tóm và phải đi trại cải tạo thanh thiếu niên.

Ra cửa sổ thì đụng con chó quỉ Cujo.

Chỉ có hai lựa chọn, mà cả hai đều dỏm hết.

Chọn lối nào, tôi cũng sẽ đều bị tóm cổ.

Thình thịch!

Ngưng.

Thình thịch!

Càng bơi, tiếng tim đập của Marco mỗi lúc một lớn, cho tới khi tụi tôi hổng còn nghe thấy được âm thanh gì khác ngoài tiếng thình thịch ấy. Nếu bọn Helmacron mà có ở gần đó thì tụi tôi cũng hổng tài nào biết được.

Ax hổng đặt các câu hỏi. Tobias hổng báo cáo những kết quả quan sát. Jake hổng nói năng gì về kế hoạch hay chiến lược. Còn Cassie cũng hổng thuyết minh gì về cơ thể con người.

Những xung động vây quanh phát ra từ trái tim của Marco tràn ngập, lấn át mọi âm thanh khác.

Thình thịch!

Ngưng.

THÌNH THỊCH!

Cứ mỗi nhịp tim đập là làm toàn thân tôi rung chuyển theo, lấn lướt mọi ý nghĩ lẫn cảm xúc của con người tôi. Tụi tôi hổng có kế hoạch nào để tóm cổ bọn Helmacron. Mà tôi cũng ráng hổng nghĩ ra một ý tưởng nào nữa.

Gần hơn, gần hơn nữa. Thình thịch! Âm thanh trở nên mạnh mẽ đến độ tôi có cảm giác như thể nó sẽ làm tôi nổ tung thành từng mảnh nhỏ. Nhưng âm thanh này mới tuyệt diệu làm sao! Chừng nào tụi tôi còn nghe thấy, chừng đó Marco còn sống.

Những tế bào hồng cầu mà tụi tôi đang rượt theo đã chuyển sang màu sậm hơn, rồi nâu hạt dẻ, rồi đỏ bầm. Cassie khỏi cần phải giải thích. Tôi cũng đã đọc qua truyện *Chiếc xe buýt diệu kỳ* rồi mà.

Càng đến gần tim hơn, lượng oxy trong máu càng ít hơn. Các tế bào hồng cầu sẽ đi qua tim và sau đó là đến phổi để lấy thêm oxy.

Ít oxy trong máu có nghĩa là lượng oxy cho bọn cá mập tụi tôi cũng ít đi. Nhưng tụi tôi hổng thể quay đầu. Phải ngăn chặn bọn Helmacron không cho bọn chúng thịt Marco. Hành động hay là chết.

Tĩnh mạch nơi tụi tôi đi qua mở rộng dần, nhận máu từ các tĩnh mạch khác đẩy vào. Các bạn cứ hình dung giống như đang di chuyển trên một con phố nhỏ chạy ra một con đường lớn rồi đổ vào một đại lộ đông đúc và cuối cùng là ra tới đường cao tốc sáu làn xe vậy.

Phía trước mặt tụi tôi là một kẽ hở. Khi dòng chảy đẩy tụi tôi tới, nó mỗi lúc một mở rộng hơn để lộ ba phiến thịt đo đỏ. Chúng chuyển động trông tựa như những chiếc rèm bay phất phơ trong khung cửa sổ, hay như những mảnh vải dài được thả xuống trước khoang rửa xe vậy. Khi van tim mở rộng, chúng phần phật vào bên trong.

Dòng chảy êm nhưng mạnh. Trái tim hút tụi tôi vào trong.

Gần hơn…

Gần hơn nữa! Bỗng nhiên…

Bập!

Kẽ hở khép kín. Những phiến thịt dính lại tạo nên những tiếng động chụt chụt ướt át.

Tụi tôi giảm tốc rồi dừng lại, thấy mình đang ở trong một khoảng không gian rộng rãi ngay phía ngoài quả tim của Marco, xung quanh là một biển máu.

<Không sao đâu!> Cassie nhanh nhảu. <Van tim này có chức năng ngăn không cho máu chảy ngược lại ì mà.>

THỊCH!

<Nhưng làm sao bọn mình ở lại trong tim mà không bị cuốn xuống phổi?> Tobias hỏi. <Tụi mình chắc không chống chọi lại được với dòng chảy này đâu.>

<Ừ, nhưng bọn mình cũng không biết bọn người Helmacron có làm được thế hay không. Chuẩn bị chiến đấu!> Jake nói gần như hét lên. <Rất có thể lúc này, bọn Helmacron cũng đang có mặt ở đây rồi.>

THỊCH!

Cái van bắt đầu mở ra, rèm cửa lại bắt đầu đong đưa.

Tụi tôi bơi vào trong ngăn đầu tiên của tim.

Mọi chuyện diễn ra thật nhanh.

<Quay lại!> Tôi hét lên. <Bơi ngược dòng!>

Chuyển động điên cuồng! Máu chảy quá nhanh làm tôi khó hớp được chút ô xy nào, tưởng tượng như đang bơi ngược thác Niagara mà lại đầy rác vậy.

<Nghe lời ta đi, những gã khùng kia! Tia Nghiệt chỉ có thể phát huy tác dụng trong nước khi chúng bay nạp năng lượng cho đầy!>

<Ta muốn bịnh vì cái tật nhiều chuyện của mấy mụ rồi! Nếu muốn ta sẽ sử dụng chúng ngay cả khi năng lượng của chúng không còn nhiều!>

<Bọn người Helmacron!> Tobias la lớn.

<Bọn chúng ở đâu?> Cassie hét.

<Jake, bọn chúng không thể bắn được rồi!> Tôi reo lên.

<Dừng lại!> Jake la lên bằng giọng truyền cho tất cả mọi người cùng nghe. <Hãy bỏ vũ khí xuống! Bọn ta sẽ giúp cho các ngươi ra khỏi đây, và cũng để cho các ngươi sử dụng nguồn năng lượng.>

<Ha! Ha!> Một tên Helmacron cười ngạo nghễ. <Quá muộn rồi. Hãy bắn theo lệnh đếm của ta! Một…!>

Tôi hổng thể nhìn thấy lũ người Helmacron ở đâu, nhưng tôi có thể ngửi thấy mùi bọn chúng. Ở đâu đó trong trái tim. Có tất cả năm tên. Có lẽ bọn chúng đang quấn mình quanh một trong những sợi mô giăng nối liền các bức vách cong vòng như các mái vòm kiểu gothic,

hay có thể đang dập dềnh trong biển máu.

Tôi hổng biết, mà cũng chẳng quan tâm.

Tôi cũng chẳng bận tâm xem chuyện gì đã xảy ra với bốn tên Helmacron còn lại. Có thể bọn chúng đã bị trôi tuột xuống gan. Và cũng có thể bọn chúng đã bị quét sạch đi trong lần tim Marco đập vừa rồi.

So với lốt hình biến cá mập của tôi, bọn Helmacron là một đám người khổng lồ. Đã thế, chúng lại còn có vũ khí nữa chớ. Nhưng tôi sẽ ngăn hổng cho bọn chúng bắn cho dù đó là điều cuối cùng tôi làm trong đời.

Tất cả những suy nghĩ ấy nảy ra trong óc tôi chỉ trong thoáng chốc.

Tôi bẻ bánh lái phẳng lì trên đầu và bắt đầu bơi. Khứu giác tuyệt vời của cá mập mách bảo tôi rằng bọn người Helmacron đang ở ngay bên trái mình.

<Hoàng tử Jake, chúng ta phải ngăn chặn bọn chúng ngay bây giờ!>

<Tiến lên!> Jake hét. <Nào!>

Xuyên qua khu rừng chằng chịt các sợi mô, bơi qua biển máu, tụi tôi săn tìm bọn Helmacron.

Mô hả? Thì quẹo… trái!

<Hai…!> Tiếng tên Helmacron đếm.

Không!

Tôi phải dùng đuôi và chân chèo để đẩy rồi căng ra vật lộn điên cuồng với dòng chảy ngược chiều.

Trong khi đó, các vách tường thịt quanh tôi co thắt lại vì tim của Marco chuẩn bị đập.

Mô nữa sao? Quẹo trái tiếp!

Cố gắng đẩy, đẩy, đẩy người bơi không ngưng nghỉ.

Con cá mập-tôi thấy mệt mỏi rã rời. Mà mùi của đám Helmacron thì chỉ thấy hơi nồng hơn tí chút.

THỊCH!

Tim của Marco bắt đầu đập nhịp đầu tiên.

Rất có thể đây sẽ là nhịp cuối cùng của cậu ấy.

"Buster, mày sao vậy?" Một giọng nói vang lên ngay ngoài cửa. Giọng phụ nữ, có lẽ là mẹ, chị gái, hoặc cũng có thể là đi của thằng nhóc.

Buster á? Con chó quỷ này mà có tên là Buster[8] sao?

Là Bruiser, Fang, Killer, Psycho[9] thì còn có thể được, chứ Buster thì hổng hợp chút nào.

Hai con mắt rực lửa của Buster vẫn hổng hề rời khỏi tôi. Nó chắn ngang cửa sổ - lối thoát duy nhất của tôi.

Tôi có thể trốn dưới gầm giường nhưng hiềm nỗi giường chỉ cao hơn mặt sàn có khoảng chừng hai tấc. Không được rồi.

Cái nắm tay cánh cửa đang xoay.

Tôi liền nhảy vội vào tủ quần áo và đụng cái rầm vào cánh cửa trượt nhẹ hều. Hay quá! Người đàn bà ngoài hàng lang chắc phải nghe thấy tiếng động. Quá trễ để chạy rồi. Quỷ tha ma bắt cái ý nghĩ của tôi!

Tôi kéo khép hai cánh cửa lùa sau lưng lại, chúi lủi vào trong một đống quần áo đầy mùi mồ hôi trong góc kẹt.

"Grừ grừ grừ!"

Soạạt! Buster len đầu vào giữa hai cánh cửa trượt, đẩy hé ra. Nó nhảy vào trong tủ và tiến sát tới mắt cá chân tôi.

"Grừ grừ grừ!"

Một cơn giận dữ kỳ dị dâng tràn trong người, tôi tháo giầy.

Một giọng nói nhỏ vang lên trong đầu tôi: *Một con chó nguy hiểm. Hãy thận trọng.*

Không.

"Buster! Chó ngoan ơi!"

Buster quay đầu lại hướng về tiếng gọi của chủ. Hú hồn! Tí xíu nữa thôi là nó ngoạm đứt đầu tôi rồi. Trí óc tôi bắt đầu hoạt động ngay lập tức

Biến hình hoặc bị tóm cổ.

Biến hình hoặc sẽ bị con chó hung tợn này nhai gặm.

Ờ mà, tôi đã hứa với Jake sẽ không biến hình. Nhưng biết bao giờ đồng hồ đã trôi qua, tôi hổng nghe thấy tiếng đứa bạn nào sất. Tất cả những gì tôi suy ra được là bọn nó có thể chết rồi.

Một giọng nói khe khẽ chợt vang lên trong đầu tôi, tuy vô hình nhưng là cái khó chịu nhất mà người ta hay gọi là lương tâm. *Marco,* nó nói, *mày có thấy mày có gì hổng phải không?Việc mày sắp sửa làm đây nè? Lòng trắc ẩn của mày đâu rồi? Đó chỉ là một con chó câm thôi, và đang làm cái việc mà nó cho là phải làm. Còn các bạn của ngươi nữa, mạng sông của họ rất đáng giá đó nha.*

Biến thành gián! Tôi trả lời.

Cùng lúc với việc nghe thấy tiếng bước chân bước ngang căn phòng, tôi cảm thấy cơ thể mình bắt đầu biến đổi.

Biến hình hổng lần nào giống lần nào. Tôi đã biến hình thành gián rất rất nhiều lần rồi nhưng mỗi lần lại là một trải nghiệm hoàn toàn riêng biệt.

Lần này, bộ phận biến đổi trước nhất là làn da của tôi. Nó cứng dần.

Tiếp theo, thị lực nhòe nhoẹt, cặp mắt ghép gián với khoảng hai ngàn lăng kính nhỏ lồi ra từ hai hốc mắt.

Trước mắt tôi, giờ là hai ngàn con chó Buster, hai ngàn hàm răng nhe ra chực đớp.

Bốn chân gián bung ra từ hai cạnh sườn, tôi chúi người về phía trước. Hai cánh tay chảy nhão ra rồi biến thành hai cánh gián mỏng tang.

Buster nghiêng đầu, rên ư ử khi cơ thể tôi thu nhỏ lại chỉ còn cỡ ¼ lúc ban đầu.

Đừng có xực tao nhen! Tôi thì thầm cảnh báo con chó. *Tao đã gặp đủ thứ rắc rối rồi đó.*

Hai cái râu gián giật giật, đó là khứu giác tuyệt vời của gián đó nha. Gián ngửi được đủ thứ, từ mùi ẩm của cái tủ, mùi ve chó đến mùi xà bông giặt quần áo.

Buster lùi lại một bước và tiếp tục rên ư ử.

Cửa tủ chợt mở bung ra.

"Ôi! Bịnh quá đi!" Có ai đó tru tréo. "Anh sẽ phải kiện cha chủ nhà dơ dáy này mới được. Em yêu à, mang cho anh chiếc giầy, anh sắp bắt được con gián bự nhất thế giới rồi nè!"

Đúng lúc ấy, mọi biến đổi của tôi hoàn thiện.

<Áááaaa!> Có ai đó hét lên trong đầu tôi.

<Marco đang biến hình!> giọng của Cassie. <Có gì không ổn rồi! Hẳn là Marco đang gặp rắc rối!>

Á à, giờ thì tôi có thể nghe được tiếng đám bạn rồi. Phải ở trong hình biến mới nghe được!

<Chúng ta không biết điều này sẽ dẫn tới hậu quả gì đâu,> Ax nói. <Có thể chúng ta sẽ chết đấy.>

<Marco, trở về hình dạng cũ ngay!> Rachel dặn giọng.

<Đó là mệnh lệnh!> Jake hét lớn.

Bọn bạn vẫn còn sống nhăn và la lối nghe có vẻ hoảng sợ quá.

Vậy là tốt cho cả bọn rồi.

Vài phân nữa thôi.

Chỉ cần vài phân nữa thôi là có một tên Helmacron sẽ chỉ còn có ba chân. Tôi quẫy mạnh đuôi, há miệng rộng và đớp, rồi…

THỊCH!

Tự dưng tôi bị giật mạnh ra xa khỏi tên Helmacron, quay vòng vòng, đầu đụng đuôi. Một khe hở khác – cái này ở phía đối diện ngăn tim - mở nhanh ra. Đó biến đổi từ một vết nứt thành một cái lỗ rồi thành hố trũng sâu hoắm.

Máu chuẩn bị được truyền khỏi ngăn tim ấy. Tụi tôi bị cuốn theo dòng chảy.

<Bọn Helmacron có bị cuốn theo như thế này không ta?> Jake hỏi.

<Em không rõ,> tôi đáp.

<Ráng cầm cự ở lại nha!>

Tôi căng mình, vận dụng tới từng tế bào trong cơ thể cố gắng chống chọi lại sức hút của dòng chảy, thế mà vẫn phải chịu thua.

<Tôi không thể cầm cự nổi nữa!> Ax kêu.

Và rồi…

Toàn bộ ngăn tim bao quanh tôi bỗng dưng lộn lạo rồi mờ đi. Những thớ mô tan chảy như sáp nóng.

Những biến đổi vẫn cứ tiếp tục. Ngăn tim teo lại, mỗi lúc một thu hẹp. Còn phân nửa, rồi thu nhỏ lại còn ¼, rồi 1/8. Càng lúc càng nhỏ.

Bó sợi mô tách rời, nảy lật bật như đám dây diện bị đứt rời, và bị hút dính lên thành tim.

<Hỡi bọn người xa lạ xảo quyệt kia! Các ngươi không tiêu diệt được những hiệp sĩ Helmacron đâu! Bọn ta sẽ… Áááá!>

Bưng!

Vách ngăn giữa hai khoang tim giãn căng như một dải cao su và bứt tung. Những tế bào hồng cầu đang màu đỏ ngả dần sang màu hồng rồi nhạt dần, và trắng bệch.

Không khí! Vẫn có không khí trong khi hồng còn hồng cầu nữa sao? Tôi hớp lấy hớp để và nhận ra rằng mình vẫn có thể thở được.

Tiếng động trở nên chói óc. Tôi muốn bịt tai lại, nhưng tôi làm gì có tai hay có tay để bịt kia chớ.

Xung quanh tôi như có động đất, núi lửa, sóng thần hay bão gió vậy.

Soạt! Soạt! Soạt!

<Các ngươi sẽ phải quì xuống van xin vì đã tạo ra cái trò này!>

<Marco,> Jake hét toáng. <Rắc rối nghiêm trọng mà bồ đang gặp hẳn là đã khá hơn rồi hen! Tại vì mọi thứ ở trong này khá là

không ổn.>

Boong! Boong! Boong! Boong!

<Ááááá!> Tôi thét lên. Một viên tròn gớm ghiếc, bự bành ki phùng to ngay trước mặt tôi, rồi nó nhanh chóng co lại và mất hút.

<Coi chừng nhen!> Tobias cảnh báo mọi người.

Lại một thứ gì như mẩu xương đùi thọc vào ngăn tim va trúng đầu tôi. Tôi xoay tròn, húc phải Jake và một tên Helmacron.

<Thả lỏng người, Rachel!> Cassie hối tôi. <Sẽ nhanh chóng qua thôi.>

Một vài giây sau…

Bụp! Cơn cuồng phong đã chấm dứt. Marco hẳn đã biến hình xong.

<Nè, mấy bồ,> Marco vừa gọi vừa cười. <Mấy bồ vẫn sống nhăn phải hôn?>

<Chứ sao!> Jake nhăn nhó.

Tụi tôi bị ép dẹp trong một chỗ nhỏ xíu chứa đầy thứ chất lỏng màu trắng hơi ngả xanh. Các vách tường vây quanh mềm xốp và đang co thắt. Lại là một cái máy ép rác nữa, bé tí nị.

<Có lẽ Marco đã biến hình thành một con côn trùng nào đấy. Marco! Bạn đang trong lốt gì vậy?> Ax hỏi.

<Ửa, rõ vậy mà mấy bồ không nhận ra sao?> Marco nhăn nhở.

<Nói mau đi!> Tobias giục.

<Mấy bồ không thèm đá động gì tới tui hàng bao nhiêu tiếng đồng hồ. Giờ mấy bồ lại bắt tui phải cung cấp thông tin sao?>

<Ờ! Bồ chỉn chắn dữ há!> Tôi ngắt lời.

Đúng vậy, Marco có lý do để làm như vậy. Để năm đứa bạn đi vào lỗ mũi, bị tia Nghiệt xẻ dọc một đường trong bao tử, ái da da. Nhưng coi nào, cậu ấy đâu phải là đứa trẻ lên hai mà xử sự như vậy được chớ.

Marco vẫn hay quậy như vậy, nhưng hổng khi nào hành xử ngốc nghếch hết.

<Marco, giải thích tại sao bồ lại biến hình đi!> Jake căn vặn. <Tại sao bồ biến hình trong khi mình đã nói biến hình có thể giết chết tụi này, hả?>

<Tui xin được biện hộ cho mình theo điều khoản thứ 5[10] nha.>

Jake nói với tụi tôi. <Nếu mình mà là một vị tướng thiệt thì mình sẽ đưa cậu ấy ra xử ở tòa án quân sự…>

Ngay lúc ấy, từ phía đám Helmacron lộn xộn kia, vọng đến tiếng của một tên. <Ha! Ha! Chắc chắn là các ngươi đang nghĩ chúng ta đã bị chết vì con tin đáng thương của bọn ta biến hình hả. Nhưng bọn ta vẫn sống đây và sẽ làm bá chủ vũ trụ.>

Và trước khi bất cứ đứa nào trong tụi tôi có thể làm được bất cứ điều gì để ngăn chặn bọn chúng…

Chíu!

Chíu!

Chíu!

Chíu!

Chíu!

Bọn chúng cùng bắn đồng loạt.

<Không!> Tôi hét lên.

Rồi tự dưng xung quanh tôi tất cả đều im lặng…

<Marco!> Cassie hét. <Marco, bồ có nghe thấy bọn mình không?>

Hổng có tiếng trả lời.

<Marco!>

<Marco!> Cassie vẫn cố gắng gọi, giọng nhỏ hoang mang, hoảng sợ và đau đớn.

<Cậu ấy không trả lời được đâu Cassie,> Jake nói xuôi xị.

<Ai mà ngờ được chứ! Ai mà nghĩ bọn người Helmacron nguy hiểm hơn là lũ Yeerk chứ?> Tobias nói chen vào.

"Nhép! Nhép! Nhép!" Tiếng reo hò của bọn Helmacron.

Một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng tôi. Không phải là buồn. Không hẳn thế. Nói cách khác, tôi đã chuẩn bị sẵn cho tình huống này. Tụi tôi đã cùng nhau kinh qua quá nhiều phi vụ rồi, nguy hiểm cũng đã gặp quá nhiều. Và chuyện một trong đám tụi tôi bị chết là… hiển nhiên, hổng thể tránh khỏi.

Tôi nổi cơn thịnh nộ.

Tôi muốn giết chết lũ người Helmacron kia.

CHƯƠNG 23 - RACHEL

Đấng Chúa tể Uy nghiêm, Loài người là một lũ ngốc nghếch! Chúng ta đã nói với chúng cả trăm lần rằng người Helmacron không bao giờ đầu hàng! Vậy mà chúng vẫn tự huyễn mình rằng chúng ta sẽ thỏa hiệp với bọn chúng chỉ vì chúng đã gây ra cho chúng ta một vài vết trầy xước! Thật nực cười. Điều đó cũng chứng minh rằng chỉ có chúng ta mới có thể làm bá chủ được vũ trụ này!

Trích nhật ký của những "nam chiến binh" Helmacron.

Nhép! Nhép!

Ặc! Ặc!

Tôi tấn công ngay khi những tên Helmacron vẫn còn đang reo hò mừng rỡ vì cái chết của Marco. Tôi phập nguyên hai hàm đầy uy lực của cá mập-tôi vào chân một tên Helmacron.

Tên Helmacron giật nảy người. Hắn hổng bị mất thăng bằng nhưng tôi nghe thấy có tiếng té cái đụi ngay cạnh mình.

<Cassie, Ax, chụp lấy khẩu tia Nghiệt!> Tôi la. <Jake, Tobias, húc thủng tường đi.>

<Nhưng Marco…> Tobias ngập ngừng.

<Marco chết rồi!> Tôi gằn giọng. <Cứ làm đi!>

<Không!> Jake hét.

<Tụi mình phải làm thôi,> Giọng Cassie trùng xuống.

<Chúng ta phải chiến đấu để cứu lấy chính mình,> Ax nói <Giờ không phải lúc đau buồn.>

<Đành vậy,> Jake cay đắng nói.

<Lũ người lạ mặt xảo trá kia vừa làm ta bị thương nặng ở chân!> Tên Helmacron la lói chói. <Nhưng ta vẫn đi cà nhắc tới vinh quang được!>

<Chúng ta phải giành cho được chiếc hộp quyền năng!> Một tên khác la toáng. <Những nữ chiến binh Helmacron dũng cảm sẽ dẫn đường!>

<Bọn mình lấy được khẩu tia Nghiệt rồi!> Cassie hét. <Giờ thì sao?>

<Tụi mình sẽ xuyên một đường thẳng tới phổi của Marco,> tôi nói. <Bồ và Ax sẽ vào đó, hoàn hình và bắn trả bọn chúng. Ba đứa tụi mình sẽ cắn thủng vài cái lỗ trên mấy cái hốc này.

<Phát sinh một vấn đề đây,> Cassie nói. <Khẩu tia Nghiệt ấy còn bự hơn mình, làm sao mình mang nổi nó?>

<Sức mạnh của con kiến, nhớ chưa!> Tôi dứt khoát.

<Tài tử Schwarzenegger[11], nhớ rồi!>

Hút! Hút!

Một luồng gió vừa thoát ra từ phổi của Marco.

<Bá cháy!> Jake reo lên.

<Bọn mình tới phổi rồi!> Tobias reo.

Ngay lúc đó, thêm bốn tên Helmacron khác bị mất một cẳng chân, buộc phải buông khẩu tia Nghiệt. Tiếng léo nhéo giảm bớt. Khi nhận ra tụi tôi giờ đã có vũ khí trong tay, bọn chúng đột nhiên tỏ ra muốn thỏa hiệp.

<Có thể một liên minh chiến lược sẽ được dàn xếp,> một tên Helmacron nam nói. <Các ngươi sẽ giúp chúng ta nạp năng lượng cho phi thuyền của chúng ta chứ?>

<Các ngươi sẽ giữ lời hứa chứ?> Jake hỏi lại.

<Sẽ thống trị các hành tinh khác trước khi trở lại đè bẹp Trái đất!>

<Thật ngoan cố,> Jake nói.

<Đừng thỏa hiệp với lũ ngốc nghếch này nữa,> tôi giận dữ. <Em đã nói rồi, xử chúng luôn đi rồi biến.>

Nhưng Cassie đã ngăn tụi tôi. <Trong một ngày, nhiêu đó cái chết là quá đủ rồi. Để bọn chúng nạp năng lượng cho tàu của chúng cũng không thiệt hại gì. Mà nếu mọi chuyện như tụi mình dự đoán ban đầu thì biết đâu Marco vẫn còn sống.>

<Được rồi, những tên Helmacron kia, các ngươi có hai lựa chọn,> Jake tuyên bố. <Một là, bọn ta cùng ra khỏi đây. Bọn mi chiếu tia cho bọn ta trở lại kích thước cũ. Chúng ta sẽ để cho các ngươi xài cái hộp xanh để nạp năng lượng rồi biến khỏi trái đất này.>

<Không bao giờ. Những chiến binh Helmacron là bá chủ…>

<Câm miệng đi và nghe tiếp lựa chọn thứ hai nè!> Tôi bực mình quát bọn chúng.

<Thì chúng ta vẫn đang nghe cái kế hoạch bá láp của bọn ngươi đó chứ!>

<Thứ hai,> Jake lạnh lung. <Các ngươi sẽ chết.>

<Các ngươi đã hại chết bạn của chúng ta. Và chúng ta sẽ sẵn sàng làm điều tương tự với các ngươi. Hạ thủ bất hoàn!> Tôi nói đế.

Lũ người Helmacron nhao nhao quát tháo, nói này nói nọ. Nhưng cuối cùng đành đồng ý đầu hàng và sẽ hoàn trả kích thước lại cho tụi tôi tôi. Thiệt ra thì chúng cũng hổng còn lựa chọn nào khác.

Tụi tôi hoàn hình trong buồng phổi. Tobias trở về với hình hài diều hâu đuôi đỏ. Ax là người Andalite, còn ba đứa tụi tôi trở về với hình dáng con người.

Sau đó, tụi tôi cùng với đám người Helmacron hành quân ra khỏi cơ thể Marco, bằng đường mà Cassie gọi là cơ quan hô hấp, hay là những lỗ thở nằm hai bên sườn của gián. Vừa đi, tụi tôi vừa trông chừng bọn người Helmacron như tù binh chiến tranh. Tụi tôi di chuyển thật nhanh, nóng ruột rời khỏi cái xác vốn là của Marco.

Tôi bước đi như cái thây ma mới sống lại, cứ nhìn thẳng phía

trước, hổng nói năng gì. Một quá trình quá ư là bận rộn.

Marco, bạn chiến đấu của tôi và, ừm, hơn thế nữa, là một cậu bạn… đã vĩnh viễn ra đi. Hổng phải trong cuộc chiến với lũ Yeerk, như bọn tôi vẫn thường trù liệu, mà lại là với lũ người tỉ hon kia.

Thiệt là bất công, và chẳng thơ mộng chút nào.

"Đây đâu phải chuồng thú nhà mình," Cassie nói.

Bất luận tụi tôi đang ở chốn nào đi nữa thì hình như đó là một nơi thiệt là rộng và tối hù, lại thêm, tụi tôi hổng lớn hơn một con vi khuẩn bao nhiêu.

"Có ai nhìn thấy phi thuyền của bọn người Helmacron ở đâu không?" Jake hỏi.

<Không,> Tobias trả lời.

<Nếu không tìm thấy chiếc phi thuyền, tụi mình sẽ không thể trở về kích thước cũ được,> Ax nói.

"Khờ hết biết."

"Ax, bồ dòm chừng lũ Helmacron nha." Jake nói.

<Vâng, thưa hoàng tử Jake!> Ax nắm trong tay khẩu Tia Nghiệt, chĩa vào đám tù binh tí hon có những con mắt như bi ve. Cái đuôi của ảnh vổng cao quá đầu, sẵn sàng quất xuống.

"Tobias?" Jake gọi.

<Mình đang ráng tìm hiểu coi bọn mình đang ở đâu,> Tobias nói yếu xìu. Cậu ấy lấy đà bay lên rồi mất dạng trong bóng tối.

"Làm sao mà mình lại cứ nghĩ rằng chỉ cần ra khỏi cơ thể Marco, về tới chuồng thú là thấy phi thuyền của người Helmacron ở đó liền cơ chứ." Jake vừa lắc đầu vừa nói.

"Marco đã đi đâu vậy ta? Đáng lẽ cậu ấy phải ở nguyên một chỗ chớ," tôi càm ràm. Nhưng ngay sau đấy, tôi thấy mình thiệt tệ vì đã thốt ra những lời đó.

<Hay là chiếc phi thuyền bị phá hủy rồi,> Ax băn khoăn.

"Giờ, nghe câu này của bồ thấy vui ghê nơi."

Cassie cười méo xẹo. "Mình đang tự hỏi là liệu bao lâu nữa thì loài người sẽ phát minh ra tia phóng đại kích thước."

<Còn lâu, lâu lắm,> Ax trầm ngâm.

"Nên nghĩ lạc quan hơn chút đi," tôi nói, giọng trầm buồn. "Giờ tụi mình vô dụng với lũ Yeerk rồi. Tụi mình nhỏ quá nên khỏi sợ bị mượn xác."

"Vô dụng với cả loài người nữa," Jake cằm cằn. "Làm sao tụi mình có thể chiến đấu chống Visser Ba với kích thước nhỏ như vầy móng tay này chứ!"

"Anh đừng có lo về vụ chiến đấu nữa," tôi nói. "Tụi mình sẽ phải dành phần còn lại của cuộc đời chỉ để kiếm đường về nhà thôi đây nè."

Tobias đã trở lại. <Mình không thấy chiếc phi thuyền đâu cả. Nhưng mình nghĩ chúng ta đang ở trong tủ quần áo của Marco. Tại mình thấy cái vách cheo leo bự bự đằng kia là chiếc giầy chạy bộ.>

“Thế cậu ấy đã biến hình thành con gì vậy?” Jake hỏi, mắt nhìn sâu vào trong bóng tối như nhìn vào bóng người bạn của tụi tôi.

<Gián, mình nghĩ vậy.>

“Ặc! Ặc! Ặc!” Chợt tôi nghe có tiếng chó gầm gừ gần đó.

<Các bạn có nghe thấy tiếng chó sủa không?> Ax hỏi. <Có vẻ như giọng sủa của chó với tiếng nói của con người có tần số không giống nhau.>

“Đó không phải là tiếng sủa của con Euclid,” Cassie đăm chiêu.

“Gián,” Jake nói buồn buồn. “Đó là câu nói giỡn gần đây nhất của Marco. Gián là loài không thể bị giết. Đúng là trớ trêu!”

“Mình nghĩ là ta nên kiểm tra,” tôi nói. “Mình sẽ biến hình thành đại bàng, đi cùng với Tobias để ráng xác định coi có phải bọn ta đang ở trong nhà Marco không.”

“Jake nói đúng,” Cassie chợt xen vào. “Mình đã từng thuyết trình về loài gián hồi học lớp bốn. Không gì có thể giết chết chúng, ngay cả khi chúng bị mất đầu hay bị đìm dưới nước…”

“Chương trình Thế giới Động vật đến đây là đủ rồi nghe,” tôi dõng dạc. “Tụi mình đang ở rất xa nhà nếu so chiều cao vài phân này với xa nhà cả chục cây số. Vậy cần tập trung vào đi!”

“Mình không nói bá láp đâu,” Cassie quay sang tôi gằn giọng. “Nghe nè! Không gì có thể giết được loài gián. Kể cả khi tim chúng ngừng đập, vì chúng có một hệ thống dự phòng.”

“Bồ nghĩ là Marco vẫn có thể nghe thấy tiếng tụi mình gọi sao?” Jake hỏi.

“Ừ, có thể lắm chứ.”

Một khả năng hổng thể tin nổi là có thể xảy ra được. Nó giống như một thoáng hy vọng sống cực kỳ nhỏ nhoi khi đứng trước một cái xác lạnh ngắt vậy đó.

Một cách bản năng, tôi nghi ngờ điều đó. “Marco đã biến hình quá hai giờ đồng hồ chưa ta?”

“Ax,” Jake hối thúc.

<Một giờ năm mươi lăm phút,> Ax vừa nói vừa đưa mấy con mắt cuống nhìn tụi tôi, trong khi hai con mắt chính vẫn dán chặt vào đám tù binh đang im re một cách kỳ lạ.

“Chúng ta còn năm phút nữa. Vẫn còn hy vọng,” Cassie nói.

Tôi ngước nhìn lên. Phía trên đầu tôi, một bên là chân một con gián với đầy lông lá gớm ghiếc, bên kia là vách tủ quần áo phẳng lì.

Con gián-Marco phủ xuống tụi tôi một khoảng tối mờ mờ, bốc mùi hôi rình – mùi đặc trưng của loài gián. Nhưng đúng vào lúc ấy, tôi thấy phần thân bên trên của con gián này thiệt là đẹp. Marco thực hiện việc biến hình rất hoàn hảo. Nếu cậu ta còn sống chắc sẽ hả hê lắm.

Tụi tôi bắt đầu gọi thật to.

“Marco – hoàn hình đi!” Jake hét lớn.

“Dậy đi, Marco!” đến lượt Cassie.

<Bạn chỉ còn năm phút theo giờ Trái đất nữa thôi!> là Ax.

<Hoàn hình đi!>

“Làm ngay đi!”

Không một tiếng trả lời.

<Cậu ấy không động đậy,> Tobias nói.

“Hay là cậu ấy bị hôn mê,” Cassie nói.

“Hay lại đang ngủ,” Jake ráng nói giỡn nhưng dở tệ.

“Marco,” Cassie nói giọng nài nỉ. “Nào, Marco. Nghe mình nói đi Marco. Nếu cậu ở đó, hãy hoàn hình đi nào. Mình sẽ giúp cậu mà.”

<Nè, bồ tèo! Bộ tinh ở luôn trong lốt gián sao?> Tobias cũng cố gắng.

“Thiệt là dỏm. Bộ bồ tinh ở trong lốt một loài vật gớm ghiếc mà hễ nhìn thấy là tụi con gái lại hét toáng lên sao? Bồ tinh để sự nghiệp hẹn hò của bồ chấm dứt trước khi nó bắt đầu hả?” Tôi cũng cố gắng gọi Marco.

<Hết bốn phút,> Ax chậm rãi.

“Marco, nào nào, làm ơn đi,” Jake năn nỉ. “Tụi mình cần có bồ mà!”

<Ừa, cả ngày hôm nay, tụi mình chưa có ai chọc cười hết đó!>

Rút cục là tiếng của đứa nào trong đám tụi tôi đã lọt vào tai Marco - là giọng nói nhẹ nhàng của Cassie, là lời nhắc nhở đầy lo lắng của Tobias, là giọng nói châm chọc của tôi, là những lời nài nỉ của Jake hay là những thông báo thời gian còn lại lạnh lẽo của Ax, là tiếng nói thông thường của loài người hay giọng truyền – tôi hổng chắc.

Nhưng, tất cả những gì tôi biết là cái chân gián lông lá ở gần tôi khi nãy đang phình to, lớn dần lên khiến chúng tôi phải chạy vội để khỏi bị bức tường màu nâu nâu đó đụng phải.

<Chúng ta bị lừa rồi!> một tên Helmacron hét lên. <Tên khổng lồ đang biến hình kia không chết!>

Ax liền chĩa khẩu tia Nghiệt về phía bọn chúng. <Câm miệng ngay!> Giọng Ax từ tốn nhưng đầy uy lực.

Những con mắt bi ve của bọn Helmacron lại xoay về hướng Marco.

Rồi…

Có tiếng động ở đâu đó.

<Tôi tin là Marco đang thức dậy,> Ax thông báo.

“Marco, bồ ngủ quá đã rồi đó! Dậy đi!” Jake cố tỏ ra nghiêm trang nhưng không được.

“Ax, chắc là Marco không nghe thấy mình nói gì. Vậy bồ hãy hỏi cậu ấy xem tụi mình đang ở đâu đi!” Tôi nói. Rồi tôi, với cái cơ thể từ đầu đến chân dài chưa quá ba phân, nện rầm rầm vào cánh tay người của Marco đang lớn dần. Kỳ cục hết sức.

<Marco! Rachel vừa mới đấm bạn một cú vì tức giận. Còn Jake thì đang nóng lòng muốn hỏi tại sao bạn lại biến hình trong khi bạn ấy đã

nghiêm cấm tuyệt đối. Nhưng giờ thì không nhất thiết bạn phải trả lời đâu vì tôi cũng không thể nghe thấy bạn nói được. >

"Ặc! ặc! ặc!" Tiếng con Cujo ở phía hành lang.

Rồi có tiếng chộn rộn ở đâu đó. Tiếng một người rổn rảng.

Hổng cách chi có thể nghe và hiểu được tiếng của Marco nói, nhưng tôi cá cậu ấy nói đại khái như là: "Ôi trời! Tui nghe đủ hai bên tai rồi! Mấy bồ lúc nào cũng bu vào buộc tội tui hết! Mọi thứ là từ lỗi của Rachel chứ đâu. Nếu nhỏ không đẩy tui, làm tui té và bị đụng đầu vào cái tủ đông thì đâu nên nỗi."

"Ax, nói Marco đừng lải nhải nữa, và cảm ơn bọn mình vì đã cứu cậu ấy khỏi kiếp sống mòn dưới gầm bồn rửa chén!"

Ax vừa nói xong, tôi biết Marco sẽ đáp lại rằng: "Vậy nhớ nhắc tui gửi hoa cám ơn sau khi tui cứu mấy cái mạng cá bèo nhèo của mấy bồ nhen."

Marco biến thành mòng biển.

Năm đứa tôi và cả năm tên tù binh Helmacron nữa bám trên người cậu ấy.

<Hoàng tử Jake nhắc bạn đừng quên lấy chiếc máy chụp hình.>

Marco vừa giải thích cho tụi tôi biết cả bọn đang ở đâu, vừa lách chách hai chân chim ra khỏi tủ, nhảy lên trên bàn, dùng mỏ quắp lấy chiếc máy chụp hình. Sau đó, tụi tôi bay qua cửa sổ hướng về phía chuồng thú ở nhà Cassie.

Trong lốt hình biến, Marco có thể nói chuyện với Ax và Tobias bằng giọng truyền.

<Con chó quỉ đó đã tấn công tui. Nó đớp vào cổ tay tui!> Marco kể lại khi tụi tôi bay dưới ánh sáng mặt trời rực rỡ.

"Làm sao bồ thoát được?" Cassie hỏi, thông qua Ax.

<Ngay cả khi tui bị trầy da và chảy một lượng máu lớn, tui cũng hành động như một hiệp sĩ quả cảm và cương quyết, bước xuống cái thang rỉ sét và chạy về nhà bằng con ngựa sắt màu tím đáng tin cậy của mình.>

"Làm ơn hứa với mình là bồ không bắt chước cái lũ điên Helmacron, ít nhất là trong vòng hai tháng nữa nhé," Jake nói.

<Bậy nà!> Marco nói. <Tui sắp bận rộn với công việc chinh phục vũ trụ rồi.>

Có phải tụi tôi vừa sém mất tên bạn này phải không ha? Khó mà tin cho nổi!

<Bị chó cắn cũng độc lắm đó,> Cassie nói. <Bồ đi khám bác sĩ chưa?>

<Thôi đi, làm như tui có nhiều thời gian lắm vậy. Với lại, biến hình rồi hoàn hình làm vết thương của tui biến mất, tui lại ngon lành như thường.>

"Tụi mình sẽ nói chuyện về cái vụ bồ bất tuân thượng lệnh sau. Mình biết là bồ sẽ viện ra lý do rất hay cho mà coi!"

<Ừ… đúng rồi. Tui cũng hy vọng thế.>

"Mình thắc mắc là trong cuốn phim đó có những hình chụp gì ha?" Tôi hỏi.

"Không ai được biết có gì ở trỏng, tráng rửa gì cũng rất là liều mạng. Tụi mình sẽ đốt nó ngay khi mang về tới chuồng thú." Jake cau mày.

Và chúng tôi đã làm thế.

Marco đã giấu phi thuyền của lũ người Helmacron vào trong chiếc tủ đông, cùng chỗ với chiếc hộp quyền năng. Ax sắp xếp cho mọi thứ trở lại như cũ và buộc lũ người Helmacron hay cự cãi chiếu tia phóng

lớn cho tụi tôi.

Thiệt khỏe re!

Sau đó, tụi tôi để đám người Helmacron đó nạp năng lượng vào phi thuyền và bay khỏi trái đất.

“Hứa với chúng ta là các ngươi không bao giờ quay trở lại trái đất nữa.” Jake nói khi con tàu của bọn Helmacron đang lượn lờ lơ lửng ngay trước cửa chuồng thú.

<Đồng ý! Chúng ta hứa danh dự. Lời hứa của những nữ chiến binh đáng kính thuộc đế chế Helmacron hùng mạnh.>

<Nam chiến binh Helmacron cũng không bao giờ nói dối!>

Cùng lúc đó, tôi thấy chiếc hộp quyền năng bắt đầu hoạt động. Tôi cũng không thấy máy bắn tia thu nhỏ của chúng đâu, nhưng tôi biết nó ở ngay đó.

Marco và tôi cùng lúc nhảy tới chụp cái hộp, tôi chụp đúng nó, nhưng cả hai cố gắng không để đụng đầu vào nhau lần nữa.

Cassie đã đặt chiếc hộp vào một nơi an toàn. Và cũng vì lý do an toàn, nhỏ không nói cho tụi tôi biết nó ở đâu. Rồi cả bọn về nhà vui vẻ với cha mẹ chút đỉnh. Tôi còn cả núi bài tập về nhà chưa làm xong. Tôi đang tìm kiếm thông tin về những cuộc săn tìm phù thủy Salem trên Internet thì trong đầu tôi chợt thoáng nhớ tới vật thể đầy gai mà tụi tôi nhìn thấy trong mạch máu của Marco.

Mười phút sau tôi tìm được thông tin về vật thể ấy trên trang web của Trung tâm Tầm soát Bệnh học.

Một dòng sơ sài nói về cái vật có gai ấy.

Đó là vi khuẩn của bệnh dại.

Tôi nghĩ tới con chó vừa cắn Marco, và lo lắng.

Những gì tôi đọc về bệnh dại khiến tôi thấy hổng an tâm và thấy gai gai trong người.

Bệnh dại không phải là một bệnh dễ chịu. Nếu mắc phải, bạn chỉ có hai lựa chọn. Hoặc là bạn phải bắt đầu một loạt các mũi chích trong vòng ba ngày. Hay là chết, sau khi đã lên cơn điên dữ dội.

Điểm chỉnh yếu là nếu như Marco hổng biến hình, thành gián hay thành con gì đó, có lẽ, cậu ấy đã chết. Cậu ấy hổng biết mình đã mắc bệnh dại, vì thế, đã hổng đi chữa trị kịp thời. Kể từ khi cậu ấy biến hình trong tủ áo nhà thằng nhóc cho đến giờ đã mười hai tiếng đồng hồ trôi qua rồi.

Một điều chỉnh yếu khác là: rõ ràng Marco đã biến hình hổng phải muốn làm cho Jake bực mình, cũng hổng phải muốn cứu sống tấm thân ròm của cậu ấy hay phản bội tụi tôi vì quí cái thân mình hơn mạng sống của tụi tôi.

Marco đã biến hình vì căn bệnh bắt đầu xoắn não cậu ấy lại và bóp méo óc phán đoán của cậu ấy. Marco đã biến hình chống lại mệnh lệnh tuyệt đối vì cậu ấy bắt đầu hóa dại.

Đúng là một tin tốt lành. Marco đã không chết và với mẩu tin này

tôi sẽ cứu cậu ấy khỏi phải giải thích này nọ với Jake và các thành viên khác trong Hội.

Tôi với tay lấy điện thoại, nhưng lại thôi.

Tôi mỉm cười nhủ thầm, *có lẽ nên để đến sáng mai.*

---

[1] Nguyên văn: The Littles của tác giả người Mỹ John Patterson. Đây là một truyện thiếu nhi viết về một gia đình toàn những người tí hon cư ngụ bên trong những bức tường của một ngôi nhà loài người bình thường.

[2] Nguyên văn: The Borrowers của tác giả nữ người Anh Mary Norton. Truyện nói về những người tí hon sống chung một nhà với nhưng người bự con, chuyên "vay mượn" mọi thứ để sống sót mà không để bị ai khác phát hiện ra sự tồn tại của chính mình. Cuốn sách này đoạt Huy chương Carnegie năm 1952.

[3] Thumbelina là tên của một cô bé tí hon trong truyện cổ Andersen.

[4] Arnold Schwarzenegger: Tài tử cơ bắp, chuyên đóng phim hành động của điện ảnh Mỹ.

[5] Nguyên văn "Fantastic Voyage" – tên một bộ phim khoa học viễn tưởng do Harry Klein viết kịch bản và Richard Fleischer làm đạo diễn. Phim được phát hành năm 1966.

[6] Nguyên văn: tumbleweed - cây cỏ lăn (loại cây giống như bụi mọc ở những vùng sa mạc Bắc Mỹ, về mùa thu bị héo đi, bong ra và cuộn lăn đi theo gió).

[7] Cujo là tên của một con chó săn giống Fido nặng 100kg trong phim cùng tên.

[8] Buster có nghĩa là Bom.

[9] Bruiser: Võ sĩ nhà nghề Fang: Răng nanh Killer: Sát thủ Psycho: Tâm Thần

[10] Trong luật pháp của Mỹ, điều khoản thứ 5 có nội dung: không một ai phải buộc phải cung cấp thông tin về cá nhân, nếu như không có văn bản yêu cầu của Tòa án tối cao.

[11] Schwarzenegger – tên một diễn viên nổi tiếng của Mỹ, chuyên đóng vai cơ bắp.

K. A. APPLEGATE

ANIMORPHS

NGƯỜI HÓA THÚ

TOBIAS

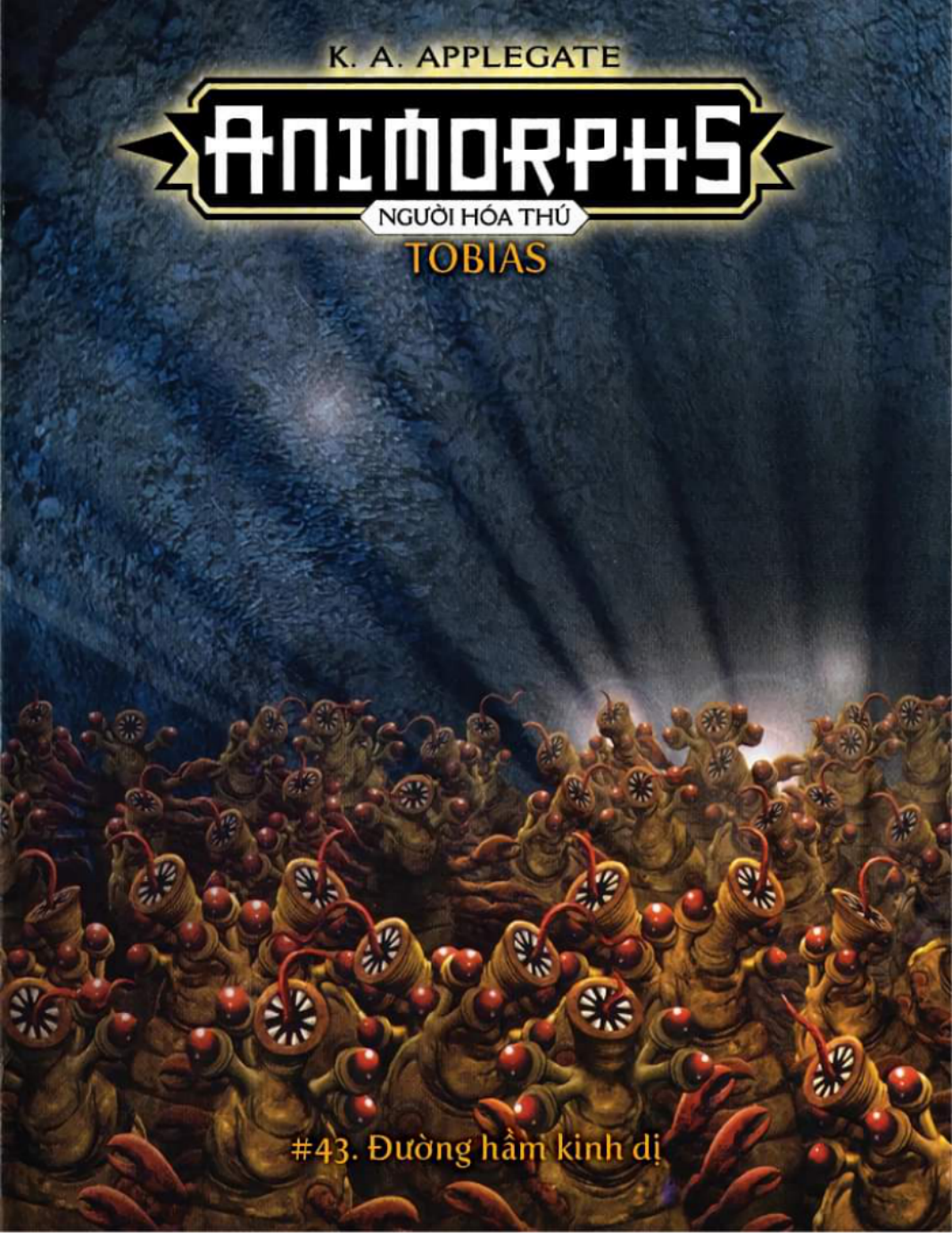

#43. Đường hầm kinh dị

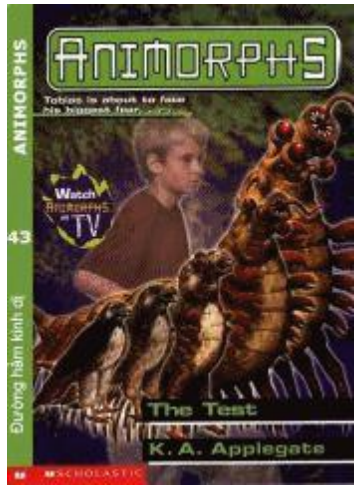
ANIMORPHS
43
Đường hầm kinh dị
ANIMORPHS
Tobias is about to face his biggest fear...
Watch ANIMORPHS on TV
The Test
K. A. Applegate
SCHOLASTIC

Tác phẩm: **Animorphs # 43 – The Test**
Tập 43: ĐƯỜNG HẦM KINH DỊ
Tác giả: K. A. Applegate
Dịch giả: Hương Lan
Nhà xuất bản Trẻ, 7 / 2002
Khổ sách: 11 x 18 cm
Số trang: 166
Giá sách: 6.000 vnđ
Thực hiện ebook: ANIMORPHS TEAM
Scan: nguoimedocsach
Đánh máy: mxlc
Đối chiếu với bản gốc: tieukhe
Dịch bổ sung: teen_gamer124, huongxinh
Biên tập: nguoimedocsach
Sửa chỉnh tả: foli, santseiya
Thiết kế bìa: 4DHN
Chuyển sang ebook: nguoimedocsach
Ebook BB: Cent
Ngày hoàn thành: 05/08/2011
Nơi hoàn thành: Tp.HCM
ooO TVE Ooo

MỤC LỤC

TÓM TẮT NỘI DUNG TẬP 42
Chương 1
Chương 2
Chương 3
Chương 4
Chương 5
Chương 6
Chương 7
Chương 8
Chương 9
Chương 10
Chương 11
Chương 12
Chương 13
Chương 14
Chương 15
Chương 16
Chương 17
Chương 18
Chương 19
Chương 20
Chương 21
Chương 22
Chương 23
Chương 24

TOM TẮT NỘI DUNG TẬP 42

TẬP 42: CHUYẾN DU HÀNH KỲ THÚ

Người kể chuyện:

Rachel và Marco

Nội dung:

Người Chee mật báo cho Hội Animorphs thông tin bọn Yeerk đã đưa vào sản xuất hàng loạt thiết bị cung cấp Kandrona xách tay – một quyết định loại bỏ điểm yếu duy nhất của bọn chúng, đó là phải đến vũng Yeerk mỗi ba ngày một lần để nạp năng lượng sống. Hội quyết định tấn công nhà máy sản xuất của bọn Yeerk. Trận đánh thành công, nhưng đến phút chót, khi đang hoàn hình, các thành viên trong Hội bị một cậu nhóc chụp lén bằng một chiếc máy chụp hình sử dụng một lần. Cậu nhóc này sống trên lầu 5 của một chung cư sập sệ ở ngoại vi thành phố. Jake ra lệnh Hội chia nhau ra theo dõi và tìm cách lấy lại chiếc máy chụp hình.

Chưa lấy lại được máy chụp hình, Hội Animorphs phải đương đầu với một rắc rối mới. Bọn người tí hon Helmacron quay trở lại Trái đất tìm lấy bằng được chiếc hộp biến hình để nạp năng lượng cho phi thuyền đã bị hỏng của bọn chúng. Trong lúc truy đuổi bọn chúng, chẳng may Rachel huých té Marco, dẫn đến việc lũ Hermacron chui vào trong người của Marco qua đường lỗ mũi. Với thao tác khéo léo của Ax, con thuyền của bọn Helmacron được sửa chữa và Marco đã sử dụng tia thu nhỏ của bọn chúng chiếu vào đám bạn cốt để họ có thể dễ dàng chui vào cơ thể mình. Không ngờ, lũ Helmacron đã chơi mánh, chúng chỉnh thiết bị trước khi rời tàu khiến cơ thể của nhóm bạn Animorphs trở nên nhỏ xíu, nhỏ hơn bản thân bọn Helmacron rất rất nhiều lần.

Biến hình, hoàn hình liên tục, nhóm 5 người bạn của Marco đã có 1 chuyến du hành kỳ thú đuổi theo bọn Helmacron không cho bọn chúng tới được tim của Marco.

Trong khi đó, với lời dặn của Jake “tuyệt đối không được biến hình”, Marco một thân một mình lần tới nhà thằng nhóc để lấy lại máy chụp hình nhưng đã bị con chó của cậu nhóc ngoạm chảy máu cổ tay, buộc phải bỏ cuộc lần 1. Đến tối, Marco quay trở lại. Lần này, vì vấp phải tiếng người vào phòng, Marco buộc phải chui vào tủ quần áo và biến hình thành gián. Quá trình biến hình xong xuôi cũng là lúc bọn Helmacron tiến sát được tới tim của Marco. Chúng nã tia Nghiệt vào tim cậu khiến cậu rơi vào hôn mê sâu. Nổi nóng, căm giận vì lũ Helmacron đã giết chết bạn mình, Hội Animorphs đã quyết tâm tấn công và đã bắt được nguyên đám Helmacron làm tù binh và hành quân ra khỏi cơ thể gián-Marco, tiến hành cuộc trao đổi: năng lượng

hộp biến hình với việc trả lại kích thước ban đầu cho cả hội.

Vì Marco đã chọn gián để biến hình, mà gián lại là loài côn trùng khó bị giết chết nhất, nên với sự cố gắng kêu réo của tất cả 5 người bạn, Marco đã hồi tỉnh và kịp hoàn hình vào phút hạn định cuối cùng.

Nhân vật quan trọng:

Hội Animorph: Jake, Marco, Rachel, Cassie, Tobias, Ax

Những loài thú mới được thu nạp:

Jake:

Marco:

Rachel:

Cassie:

Tobias:

Ax:

Những lốt hình được sử dụng:

Jake: Cọp Siberi, Cú, Chim ưng peregrine, Cá mập đầu búa.

Marco: Khỉ đột, Gián, Mòng biển.

Rachel: Voi, Đại bàng đầu bạc, Gấu xám, Cá mập đầu búa.

Cassie: Sói, Cú, Cá voi lưng gù, Cá mập đầu búa.

Tobias: Hork-Bajir, Cá mập đầu búa.

Ax: Diều mướp phương Bắc, Cá mập đầu búa.

Chương 1

Tôi là Tobias, cũng là một con quái vật của tự nhiên. Nửa người. Nửa chim. Bạn thấy rối trí chưa? Đừng lo, từ từ rồi bạn sẽ hiểu và quen thôi.

Tôi bay lượn vòng vèo phía trên khu rừng. Không khí đặc quánh lại. Bão sắp tới rồi. Bây giờ mới xế chiều mà bầu trời đã đen thùi, không khí nặng trịch. Gió, mưa và mây tầng tích đang ùn ùn kéo về hướng thành phố.

Tôi cần phải kiếm chút gì ăn trước khi cơn bão ập đến. Tôi đói. Nhưng thực tế là tôi luôn phải kiếm thức ăn. Cuộc sống của một con chim săn mồi là vậy mà. Lúc nào cũng cồn cào muốn ăn.

Đói lắm rồi.

Ồ, một con chuột chũi đang thập thò ngoài cửa hang, sợ sệt hít hít không khí ẩm. Chắc chắn nó cũng đang có ý nghĩ giống như tôi: đành phải phớt lờ cơn thịnh nộ của thiên nhiên để làm đầy cái bao tử trước đã. Nhưng mà, so với nó thì tôi đứng ở hàng cao hơn trên nấc thang thực phẩm.

Tôi ép chặt cánh lại, chuẩn bị làm một cú bổ nhào. Gió rít hú sượt ngang. Núi, rừng, bầu trời chỉ còn là những vệt lòa nhòa. Tất cả mọi thứ, trừ con chuột, đều chao đảo, rung rinh.

Móng vuốt chĩa ra phập mạnh vào cơ thể con mồi, siết chặt và ngay lập tức bắt đầu rút cạn sự sống của nó.

Hẳn bạn đang tự hỏi không biết cảnh tượng đó như thế nào phải không? Bạn hãy hình dung như thế này hen: Bấu chặt tay của bạn vào một trái đào chín nẫu đến độ các ngón tay của bạn cắm ngập xuyên qua vỏ, dùng răng xé trái đào ra thành từng miếng nhỏ, nuốt chửng, không cần nhai. Đó, một con chim săn mồi giết con mồi của nó cũng từa tựa như vầy đó.

Tôi bổ xuống con chuột nhưng rồi lại vút lên liền.

Tự dưng tôi chẳng màng đến chuyện săn mồi nữa.

Tôi là diều hâu và cũng là con người. Tôi sẽ giải thích sau. Bạn chỉ cần hiểu rằng con diều hâu phải nuôi sống con người. Đó là điều bắt buộc.

Tôi không còn nghĩ về việc giết chóc nữa.

Đó là một lời nói dối.

"Con chim khốn khiếp! Mi có nhận ra mi đang làm gì không? Mi có ý thức được rằng mi sẽ trở thành cái gì không? Mi sập bẫy rồi, kẹt cứng rồi. Mi sẽ phải sống đời chim mãi mãi…"

Giọng của mụ Taylor – giọng của tên Yeerk tra tấn tôi dạo này chợt vang lên ong óng trong đầu tôi, chói tai bóp óc tôi, làm cho tôi cảm thấy cực kỳ bải hoải…

Phạch! Phạch! Phạch! Phạch!

Tiếng một chiếc trực thăng đang lượn sát rạt những rặng cây, khiến lũ quạ hoảng hốt bay nháo nhác. Nếu là diều hâu thật, chắc hẳn tôi đã cùng chúng tháo chạy cuống cuồng rồi. Đằng này tôi lại lượn quanh và đập cánh hướng về phía cơn lốc xoáy.

Các bạn của tôi - các thành viên trong Hội Animorph, những người đang chiến đấu chống lại cuộc xâm lăng của bọn Yeerk - nói rằng kể từ lần bị bọn Yeerk bắt làm tù binh, tôi rút vào vỏ ốc của mình quá nhiều. Tụi nó nói đúng. Tôi gần như quên bẵng thế giới xung quanh.

Ồ, không chỉ trực thăng mà còn có rất nhiều người bên dưới, đang túa ra chiếm lĩnh khắp khu rừng rậm rạp. Lại còn cả những vết bánh xe địa hình in trên đất. Rồi những ánh đèn pin quét loang loáng lên những vòm cây tối âm u, khiến cho bọn nai, thỏ nháo hoảng cả lên.

Xung quanh một trạm kiểm lâm gần đó có nhiều xe của đội cứu hộ và xe truyền hình lưu động đang đậu. Tôi sà xuống, đáp lên một cành cây thấp để tiện bề quan sát.

Một phụ nữ tóc vàng mặc áo mưa, một tay cầm micro gí sát miệng, tay kia vuốt mớ tóc bết bệt trước mặt.

"Bobby McIntire," cô hét, cố át tiếng xe cộ ầm ì, "đã bị lạc cách đây hai ngày khi cậu bé đi lang thang xa khu cắm trại. Hy vọng tìm ra cậu còn sống đang ngày càng mong manh, vì cậu bé bị khiếm thính nên không thể đáp lại lời kêu gọi của đội cứu hộ. Đây không chỉ là cuộc chạy đua với thời gian mà còn là một cuộc thi gan với thời tiết." Ánh chớp nháng lên, minh họa cho lời cô ta. "Kelly King đang tường thuật trực tiếp." Cô phóng viên ngước mắt nhìn trời, vẫn giữ vẻ mặt lo lắng cho đến khi các đồng sự ra hiệu đã xong chương trình.

"Ta sẽ băm vằm mi," lại giọng mụ Taylor rít lên trong tâm trí tôi. *"Mi đừng hòng thắng trong cuộc chiến này…"*

Tôi bay về phía bão – về phía ánh chớp – bay thẳng vô vùng sét đánh, gió gào. Tôi cảm thấy mình như Lindbergh[1] bay qua biển Atlantic. Can đảm và mạnh mẽ. Có lẽ là cả một tí cảm giác anh hùng nữa.

Tôi muốn có những cảm giác đó.

Ừm, cách đây không lâu tôi là tù binh của bọn Yeerk. Trong vài giờ với biết bao đau đớn, một con mụ Mượn xác người điên khùng đã biến đời tôi thành địa ngục. Tôi sống sót. Thậm chí tôi còn nghĩ mọi cực hình đã kết thúc. Tôi không nhận ra rằng ngay cả khi tự do rồi, những đòn tra tấn đó vẫn chẳng hề chấm dứt.

Con người ta vẫn thường nghĩ như thế đấy. Những ai chưa từng bị hành hạ cứ cho rằng khi những vết thương thể xác lành lặn thì cả con người họ cũng lành lặn luôn. Hoàn toàn sai lầm.

Những đòn tra tấn cứ rót vào trí óc bạn những lời lẽ như: "Mày sợ và mày yếu đuối." "Mày nghĩ mày kiểm soát được bản thân ư? À ha!" "Hãy nghi ngờ bản thân đi. Hãy lo lắng, hãy tự vấn, và hãy sợ hãi đi!"

Đau đớn thể xác có thể sẽ khiến được bạn xuôi theo những lời thuyết phục ấy.

Trong thời gian bị cầm tù, thỉnh thoảng trí óc tôi bị dày vò bởi những ký ức, những hình ảnh về tất cả những lúc tôi yếu đuối, hoặc tôi cứ cho là mình đã từng yếu đuối.

Như lần đầu tiên tôi ở trong vũng Yeerk.

Ngay lúc này đây, trí óc tôi quay vụt về với những cảnh tượng của lần ấy, ở Cơ quan đầu não của lũ Yeerk, về với những âm thanh sôi lục bục của vũng Yeerk xám xịt, đặc quánh vang dội khắp khu mái vòm dưới lòng đất. Đó là nơi bọn Yeerk thực hiện cái công việc đê tiện nhất trong tất cả những công việc ghê tởm của chúng: dúi đầu bạn vào trong vũng bùn để một kẻ trong bọn chúng – một sinh vật ký sinh ngoài hành tinh có hình thù như một con sên khổng lồ - chui vào óc bạn qua đường lỗ tai.

Bọn Yeerk siết chặt quanh bộ óc của bạn, bòn rút sự tự do của bạn. Chúng điều khiển mọi suy nghĩ và hành động của bạn, làm câm nín mọi tiếng kêu la, gào thét đau đớn và giận dữ của bạn cho tới khi bạn chẳng còn gì ngoài phục tùng kiếp nô lệ cho bọn chúng. Bạn trở thành một con rối ngốc nghếch, một tên tay sai bất đắc dĩ của đế chế Yeerk, một hiểm họa cho toàn nhân loại.

Những điều này, hẳn là giờ đây, cho tới lúc này, bạn đều đã nghe qua rồi, phải không?

Đùng! Đoàng!

Một tiếng sét xẹt qua, thảy tôi về với thực tại, trong khi một nửa đầu óc tôi vẫn còn chu du ở vũng Yeerk vào cái lần đầu tiên ghê rợn ấy. Toòng teng, cắm mặt vào vách đá, cầu nguyện không bị ai phát hiện ra, căng mắt tìm một cái hang lớn cốt để tìm thấy một đường thoát thân, qua mặt được bọn thủ hạ của Visser Ba.

<Tobias đâu rồi?> Tôi nghe thấy tiếng của Rachel vọng lại từ nơi nào đó xa xăm lắm.

Tôi đã biến hình thành diều hâu đuôi đỏ bao lâu rồi ta? Một giờ năm mươi phút hay một giờ năm mươi lăm phút ta?

Bao lâu rồi?!

Đám bạn tôi – những thành viên khác trong hội Animorphs, Rachel, Cassie, Marco, Jake - đều đã thoát ra ngoài cả rồi. Tụi nó di chuyển lắt léo và né được những trái cầu lửa của tên Visser, lẩn khỏi vũng, quay trở lại trường an toàn qua căn phòng để chổi.

Tôi đã xài lô hạn định cho phép chưa ta? Tôi đã ở trong lốt hình biến hơn hai giờ đồng hồ chưa ta?

Không thể nào, không thể có chuyện tôi đã biến hình lâu hơn giới hạn thời gian cho phép. Không. Tôi sẽ bị mắc kẹt mãi mãi trong hình hài một chú chim.

Một chú diều hâu đuôi đỏ độc lập, tự do và đơn độc.

Mãi mãi.

Những hình ảnh về cuộc sống là người - những hình ảnh u ám - vẫn lấp đầy tâm trí tôi: bà đi dửng dưng và ông dượng nát rượu.

Chợt một cái gì đó mạnh hơn, rực rỡ hơn nổi lên trong tâm trí tôi. Nó lôi kéo tôi. Một cơn sóng của…

Cái gì? Lúc đó - vào đúng thời điểm mà tôi chỉ còn lại có vài ba giây trong thời hạn hai giờ đồng hồ - tôi đã cảm thấy gì nhỉ?

Yếu đuối hay mạnh mẽ?

"Mi sẽ không bao giờ biết," Taylor nói. *"Mi sẽ không bao giờ biết mi là ai hay mi là cái gì khi ta xong việc với mi."*

Cần phải tìm ra Bobby McIntire. Tôi để mặc cho luồng khí nóng đưa mình lên.

Tên tôi là Tobias. Tôi là một con người. Tôi cũng là *một con diều hâu.* Nếu bạn muốn tìm thứ gì trong khu rừng này, tốt nhất bạn nên hỏi tôi.

Không có gì lọt khỏi mắt tôi cả.

Chương 2

Đùng! Đoàng!

Sét thì mặc sét, tôi vẫn dâng lên cao. Ba chục mét. Cao hơn nữa. Qua làn sương mỏng, cả thành phố và những dãy núi nằm gọn trong tầm mắt tôi.

Công viên quốc gia trải dài phía dưới rộng đến độ có thể đi dạo nhiều ngày liền mà không hề gặp ai. Lùng sục một cậu bé từ trên trực thăng khác nào tìm cây kim trong đống rơm. Mà đống rơm lại đang ướt nữa chứ!

Nhưng chẳng lo, thiên nhiên đã ban tặng cho tôi một cặp mắt tinh tường như ống nhòm tia hồng ngoại. Tôi thấy sợi dây giày bị đứt của người đi dạo, thấy chú chim ức đỏ mới nở, và cả bãi phân nai nhỏ xíu nữa kìa…

"Mi là một con chim chết tiệt!" giọng Taylor cứ ong ong trong tai tôi.

Lặng lẽ như một con tàu lượn, phi cơ do thám-tôi với hai sải cánh rộng lớn quét khắp lượt bên trên rừng cây.

Những người bạn của tôi, những thành viên Hội Animorphs là một đám nhóc tì, đứa nào cũng biết đến hoàng tử chinh chiến vĩ đại người Andalite – Elfangor. Với tôi, tụi nó cùng có mặt ở công trường bỏ hoang, cùng chứng kiến cái chết của ông, cùng tiếp nhận công nghệ của người Andalite dùng để chiến đấu chống lại bọn Yeerk - khả năng trở thành bất kỳ con thú nào sau khi chạm tay vào chúng. Tụi nó đang ngóng chờ tôi ló mặt đến trang trại nhà Cassie. Tụi tôi có hẹn nhau họp mặt tại đó sau giờ học. Nếu muốn đến kịp, tôi phải bay về hướng đông.

Tôi lặng lẽ lượn nhấp nhô trên các ngọn cây, quanh rìa phía Tây của khu rừng, theo vết bánh xe của đội cứu hộ hết bủa ra rồi tụ lại trong phạm vi nửa dặm của quãng rừng thưa. Tôi tin đây là nơi cuối cùng người ta thấy thằng bé. Quả là một nơi xuất phát tốt. Tôi nhào xuống chừng mười lăm mét, nhảy phầm phập qua các ngọn cây, lùng kiếm manh mối.

Chẳng thấy gì hết.

Một hạt mưa rớt trúng cánh tôi. À, không, ba giọt đụng vào tôi như bom dội.

Một trận cuồng phong đẩy bạt tôi lên không, xa khỏi những vết tích của đội cứu hộ. Đôi cánh đập như điên đưa tôi về phía đầm lầy, tới một dòng suối cạn.

Mưa vẫn bay léo chéo như đạn vãi làm tôi nhớ tới cái trò sơn bi mà chú Ax kéo tôi làm cùng. Tôi ghét món ấy, nhưng đó lại là một trong những hoạt động hiếm hoi chúng tôi cùng làm. Tôi sắp phải ngừng thôi. Mưa bắt đầu nặng hạt rồi… Thình lình, một nháng đỏ in

trên nền nâu – một mảnh vải sặc sỡ máng vào bụi mâm xôi.

Đúng vậy.

<Bobby?> Tôi gọi bằng giọng truyền ý nghĩ. <Nếu em ở dưới đó hãy ra dấu cho tôi biết.>

Tôi sục sạo khắp các ngọn cây, coi kỹ từng tấc đất. Không có gì cả.

Gió rít chỉn chịt. Một công cụ của thần chết đang hoạt động. Thế rồi… một dấu chân… của một đứa trẻ.

<Bobby?> Tôi lại gọi. <Nếu em nghe tôi gọi hãy vẫy tay đi. Hay nhúc nhích, di chuyển cũng được.>

Có cái gì đó lay động khe khẽ trong bụi rậm. Lại lay nữa. Tôi đảo vòng đáp xuống. Một cục đất sét bay thẳng lên không, suýt nữa trúng mỏ tôi.

<Tuyệt lắm, Bobby. Giỏi lắm.>

Phải hạ mình gần như sát rạt, tôi mới nhìn thấy cái hố khổng lồ do đất sụt mà Bobby đang ở trỏng. Có lẽ phải mất cả tháng, may ra mấy nhân viên cứu hộ mới có thể phát hiện ra, bởi nó nằm khuất dưới những lùm cây um tùm.

Tôi nhìn xuống Bobby đang dáo dác kiếm nơi phát ra giọng truyền của tôi. Mắt cậu bé sưng bụp lên vì khóc, bàn tay trầy lác vì cố leo bám lên thành khe nứt thẳng đứng, trơn tuột. Nước đã ngập lấp xấp tới mắt cá chân cậu bé, và một dòng lũ đang trên đường kéo tới…

<Tôi sẽ mang em ra khỏi đây,> tôi vỗ về, rồi chợt ngưng bặt vì nhớ ra mình chẳng có lốt hình biến nào có thể kéo cậu bé lên. Lốt Hork-Bajir có thể sẽ làm cậu bé bị thương vì những lưỡi gươm, vả lại tôi cũng không muốn để cậu bé thấy một sinh vật lạ… <Bobby, tôi sẽ trở lại ngay. Sẽ ổn thôi.> Một ánh chớp ngoằn ngoèo thắp sáng cả khu vực lên. Không hay rồi…

Cuộc hành trình quay trở lại trạm kiểm lâm chắc chắn là chuyến bay tệ hại nhất trong đời tôi. Mưa quất tới tấp. Gió tốc từng sợi lông. Nhưng khổ nhất là không khí nguội ngắt, nguội như trong tủ đông, khiến tôi phải đập cánh trối chết. Khi tới nơi, từng sợi dây chằng, từng sớ cơ bắp của tôi căng cứng lên.

Qua cửa sổ tôi thấy hầu hết đội cứu hộ đã tụ tập về đây, đang lau khô người và sưởi ấm, chuẩn bị lên đường thực hiện một cuộc tìm kiếm mới, ướt át hơn và cực nhọc hơn. Tôi chợt để ý đến một người đàn ông dáng bộ thẫn thờ, đang ngồi trên một súc gỗ bên ngoài, mặc cho mưa ướt sũng. Có vẻ như ông đang trông đợi một phép màu xảy ra. Hàng chữ trên tấm bảng tên đeo trước ngực ông đề "McIntire". Chắc là cha của Bobby rồi! Ánh mắt ông buồn rười rượi, dán chặt vào dãy núi đằng kia.

Tôi sà xuống cách ông vài tấc, chẳng hề nghĩ đến hậu quả của việc mình làm. <Nghe này,> tôi nói bằng ý nghĩ. <Nghe có vẻ điên rồ, nhưng tôi biết ông đang rối trí. Tôi có thể dẫn ông tới chỗ Bobby.>

Trước một con diều hâu biết nói, hẳn là một người bình thường sẽ

la thét và tá hỏa bỏ chạy, sẽ đưa lòng bàn tay lên xoa thái dương để xua đuổi ma quỷ, hoặc sẽ có những động thái muốn giết con quái thú ấy nữa kìa.

Phần lớn mọi người khi đối mặt với những thực tế kỳ quặc như vậy, thường phản ứng theo kiểu đó. Nhưng cha Bobby lại khác. Mới đầu ông có vẻ bàng hoàng, tròn mắt quay nhìn tứ phía hầu tìm ra nơi phát ra tiếng nói của kẻ phá rối, đang chọc ghẹo mình. Nhưng khi sự ngạc nhiên qua đi, ông nhanh chóng lấy lại bình tĩnh.

"Được," ông quyết định. "Dẫn đường đi."

Có thể ông nghĩ mình mất trí, nhưng theo tôi, ông chẳng thèm đếm xỉa tới chuyện khác (dù là nói chuyện với người ngoài hành tinh). Cái chính là ông muốn tìm lại cậu con cưng của ông.

Đó là sức mạnh của tình phụ tử… cái mà tôi chưa bao giờ được thực sự nếm trải…

Tôi chuyền từ cây này qua cây kia, dừng lại từng chặp để chờ ông McIntire và ba người kiểm lâm đi kịp. Trong khi chỉ đường cho ông bằng giọng truyền riêng, tôi cố giữ khoảng cách an toàn với mấy người kia, và cố không để mình lọt vào tầm nhìn của họ.

Bobby đang ở trong một khe nứt. Mưa đang giận dữ đổ xuống, chảy len vào khe nứt, ì ầm như một con rắn đói khổng lồ. Nhưng lỗ tai kém cỏi của Bobby không nghe thấy gì hết.

"Mi sẽ chết, Andalite," giọng tức tối của Taylor lại óng lên, rịt vào đầu tôi.

<Vượt qua ngọn đồi ấy,> tôi chỉ dẫn.

Khi tới đỉnh, tôi kinh ngạc mục kích một điều kỳ diệu. Mưa xẻ đất đá bên phải, bên trái tụi tôi, nhưng bên trên cái hố Bobby rơi vào… thật không tin nổi… Một hành lang những đám mây không mưa, với hai đầu mút của chiếc cầu vồng làm đường ranh giới.

Tôi cứ nghĩ rằng cảnh tượng ấy là do trí óc tôi tạo ra. Mọi việc không thể biến chuyển tốt như thế này. Chưa bao giờ có việc gì như thế này trước đó. Taylor sẽ không bao giờ để một việc như vậy . . .

<Bobby!> Tôi gọi bằng ý nghĩ. Nước đã dâng đến đầu gối cậu bé. Tôi đậu trên một cành cây thấp, quan sát những người kiểm lâm lôi cậu bé lên chỗ an toàn. Tôi cảm thấy lòng lâng lâng khi nhìn Bobby đổ sụm trong vòng tay cha, run rẩy, nhưng vì sung sướng chứ không phải vì sợ.

Cha Bobby ngẩng lên nhìn tôi, vẻ biết ơn hiện lên trong ánh mắt ông.

Đã từng bao giờ có một việc bạn thực hiện hoàn hảo đến độ bạn cảm thấy như bay bổng khỏi mặt đất chưa? Cảm giác của tôi lúc này đây đúng là như vậy đó - và tuyệt vời làm sao, tôi có thể bay, bay thực sự.

Tôi bay khỏi khoảng đất không mưa, lao về phía trang trại Cassie. Thật sảng khoái làm sao khi được phóng lên không trung như viên

phi công trong cuộc trình diễn nhào lộn, phô bày hết những mảng miếng tinh xảo làm đứng tim khán giả. Tôi chúc đầu xuống, sẵn sàng nhóng lên khi còn cách mặt đất một giây. Và rồi…

Một con đại bàng lửa, to gấp đôi tôi, lao tới rin rít như một cái chùy khổng lồ…

RẦM!

Xung quanh tôi, mọi vật bỗng trở nên tối đen.

Ngay cả một cơ hội né, tôi cũng không có luôn.

"Chú diều hâu này sẽ cảm thấy cánh mình bị sao ngay thôi. Dù có là anh hùng thì khi tỉnh giấc chú ta cũng sẽ đau lắm đó."

Tôi bừng mắt dậy. Qua những thanh lồng, tôi thấy hai nữ bác sĩ thú y mặc áo choàng trắng. Một người tóc vàng và một người tóc nâu. Trên túi áo ngực của họ thêu chữ *Dưỡng Đường Đại Học*.

"Chị coi Chim Thần có cần thuốc tê không?"

Tôi duỗi cánh và móng vuốt ra. Cánh phải không phản ứng. Cổ đau và vẹo. Con đại bàng lửa đã nện cho tôi một cú trời giáng. Ký ức về vụ va chạm vẫn còn khiến tim tôi nảy thon thót: Sự sợ hãi, sự xấu hổ, tinh quyết liệt trong việc phân chia lãnh thổ.

"Khỏi cần, em đã cho nó một liều đủ để chú ta thấy dễ chịu cho tới tận sáng nay rồi. Hây, nó thức rồi kìa. Đã thấy khá hơn chưa, ông diều hâu?" Cô tóc vàng nói, vẻ dỗ dành đối với thú hoang đang bệnh.

Có thể thấy rằng cả hai cô bác sĩ đang làm phiền tôi. Song, trên thực tế, với một con kền kền xấu xí ở lồng kế bên và một con diệc trắng thời tiền sử ở bên dưới, cách hai lồng, tôi lại thấy vui mừng vì được nghe giọng nói của con người.

Không biết bao nhiêu thời gian đã qua đi rồi? Hôm nay là thứ mấy nhỉ?

"Đọc cái tít lớn này chưa?" Cô tóc nâu hỏi tôi, cứ như là trả lời tôi vậy.

Có đôi khi, không phải là luôn luôn đâu nha, nếu như bạn thực sự rất muốn có câu trả lời cho những câu hỏi của mình, mẹ vũ trụ sẽ đáp ứng yêu cầu của bạn.

Cô ta cầm trong tay tờ báo buổi tối, nó xác nhận tôi ngủ mê khá lâu rồi. *"Người Cha Khẳng Định Con Diều Hâu Đã Dẫn Đội Cứu Hộ Tới Chỗ Cậu Bé Mất Tích."* Cô mỉm cười với tôi rồi kết luận. "Chú là con chim đó đó!"

Hai cô thú ý cười khúc khích. Họ không hề biết là việc này chẳng có gì đáng cười cả. Họ không hiểu…

Ngay lúc đó, trong óc tôi chợt lóe lên một ý nghĩ. Thôi rồi, tôi đã xới lên một câu chuyện giật gân. Những tựa báo trang nhất… tôi đã ngất xỉu… sự sơ hở chết người… nếu bọn Yeerk mà tìm thấy tôi trước thì…

Thật ngu quá đi!

Bất cứ khi nào có tin về một con thú làm điều lạ kỳ, thì bọn Yeerk quan tâm liền. Với chúng, bất cứ con vật khả nghi nào cũng đều có khả năng là "băng thảo khấu Andalite" giả dạng.

Tệ hại quá. Tôi đang nghĩ gì thế nhỉ?

Bạn bè tôi cũng sẽ kiếm tôi. Tôi đã gây rủi ro cho chính mình. Bằng

việc cố gắng chống lại bóng ma Taylor, tôi đã lôi kéo bạn bè vào vòng nguy hiểm.

Ngu quá. Ngờ nghệch quá!

Tôi cần phải biến hình! Biến hình để đi khỏi trước khi…

Ồ không. Tôi không thể biến hình trước mặt mấy cô thú y này. Vả lại, rất nhiều camera gắn mọi ngóc ngách căn phòng sẽ ghi lại tất cả.

Ai sẽ tới tìm tôi trước đây?

"Chú ta làm gì thế? Đập cánh hả? Ê, đau lắm à nha. Tuột băng bi giờ. Nhanh lên, Chloe. Chúng ta phải cho ông diều hâu này một chút thuốc mê."

Phục thuốc ngủ cho tôi ư? Không được. Tôi vội nằm oạch trở lại sàn, im re. Vậy là không bị tiêm thuốc mê nữa…

Chắc chắn sẽ có hai nhóm lùng kiếm tôi. Hai nhóm sẽ nghiêm túc đọc những dòng tít trên báo.

Nhóm thứ nhất: bọn bạn tôi.

Và nhóm thứ hai: kẻ thù của tôi.

"Thôi khỏi," cô tóc vàng bảo. "Chú ta im rồi kìa. Chú sẽ ổn thôi. Em không biết như vậy nghĩa là sao."

"Chim Thần à, cơn nguy kịch qua rồi. Chúng ta sẽ gặp lại chú vào sáng mai nhé."

Họ định rời khỏi đây ư? Họ sẽ bỏ tôi ở lại đây!

Tại sao tất cả mọi người đều bỏ đi? Tại sao…

Hai cô bác sĩ thú y bước ra cửa, tắt những bóng đèn huỳnh quang trên trần và khóa trái cửa lại.

Họ về nhà đấy mà. Họ có nhà để mà về. Họ để tôi một mình ở lại đây, đối mặt với định mệnh.

Căn phòng lạnh lẽo và hoang vắng. Những con chim bệnh kêu la quang quác hay gù trong bóng tối.

Tôi chỉ còn lại một mình. Tất cả những gì tôi có thể làm được là… chờ đợi.

Ckiiiiiitt!

Âm thanh khô khốc lay tôi bừng tỉnh khỏi giấc ngủ chập chờn. Tôi nhìn đồng hồ treo tường, 1:12 sáng, rồi đảo mắt tìm kiếm nguồn phát ra tiếng động.

Giây sau, ánh kim loại sáng lên làm lóa thị lực diều hâu của tôi. Khi nhìn lại được, tôi thấy chiếc đồng hồ trên tường kêu lèo xèo rồi bốc hơi biến mất…

Đằng sau cửa, những bước chân rầm rập, hối hả nện dài trong hành lang. Tiếng bước chân của bọn Hork-Bajir.

Cửa phòng mở bung.

Păng chîu! Păng chîu!

Những thân hình đầy gươm cao hai mét hai xộc vào! Toàn bộ camera đã bị tia Nghiệt bứng sạch.

Chẳng còn thời gian để biến hình nữa! Tôi nép vào cuối lồng, cố giấu cái đuôi đỏ đi, giả bộ như mình không có ở đó.

Chúng ùa đến chỗ tôi tức thời, quắc mắt chửi bới và dí súng vào đầu tôi.

“Mày là của ta, Andalite!” Một gã Hork-Bajir sặc mùi hôi thối quát tháo. "Ta sẽ được Visser Ba khen ngợi."

Gã này chắc chắn chưa ở trên Trái Đất được bao lâu. Để được Visser Ba khen ngợi cũng giống như cố gắng dập tắt một đám lửa chỉ với một cốc nước. Nhưng tôi cũng không hề có ý định dập tắt ảo tưởng của hắn.

Hắn nhấc bổng cái lồng nhốt tôi lên và chạy ào ra cửa, khiến tôi xóc nảy dữ đội. Bọn lâu la bu xung quanh hắn, tay lăm lăm vũ khí, mắt mũi trợn trừng. Chúng căng thẳng di chuyển vào hành lang, canh chừng cẩn mật, mặc dù chúng đâu có cần…

Păng chîu! Păng chîu!

Ba con người xuất hiện cách đó sáu mét, phóng tia Nghiệt nảy dội vào các bức tường.

Chuyện gì vậy cà? Con người bắn tia Nghiệt vào Hork-Bajir! Bọn Mượn xác bắn nhau chăng?

“Bỏ con chim xuống,” một gã có râu quai nón ra lệnh. “Ngay lập tức!”

Bọn Hork-Bajir phá ra cười khặc khè. “Con diều hâu này là của ngài Visser. Tụi bay nổi loạn là sai lầm rồi đó.” Nhanh như chớp, gã Hork-Bajir nâng súng lên và bắn vào đám người.

Bọn Mượn xác-Người yếu ớt vội hụp xuống, nhưng chúng đâu có đủ lẹ. Tiếng hét rú âm vang trong hành lang. Tên có râu quai nón tan rã trong một luồng ánh sáng và nhiệt, một bó đuốc nám đen in rõ lên

nền bức tường quét vôi trắng. Bọn còn lại dường như cũng ý thức được sự biến mất của đồng bọn, nhưng chúng chẳng màng.

Chỉ có bọn Yeerk khi mất đi một đồng đội mới có thể không hề mảy may để ý.

Â-ầmm!

Thêm bốn tên người nữa hiện ra phía sau, dập luôn tụi Hork-Bajir trước khi chúng biết cái gì đang xảy ra.

Tôi không biết phe nào – người hay Hork-Bajir – làm theo lệnh ai. Visser Ba… hay còn tên nào khác nữa? Những người này là ai?

Một lưỡi gươm Hork-Bajir móc vào cái lồng nhốt tôi và nhấc lên. Nó chạy huỳnh huych về lối ra, tông bừa vào những xe đẩy đựng thuốc, nhào vô đống lồng rỗng chất dọc theo bức tường.

Nghẽn lối rồi!

Thêm ba tên người nữa! Tụi này đều bự con, mặc áo da, có dây thắt lưng và khóa sắt – những cơ thể bít mất lối ra.

Tên Hork-Bajir xách tôi dừng lại, móng vuốt chà miết xuống nền nhà. Hắn quay lại và lao về phía cửa sổ. Ba tên người mới đến cầm tia Nghiệt chặn đường hắn ngay.

Bao vây kín mít.

Cái lồng nhốt tôi lúc lắc tơi bời, theo nhịp lưỡi gươm của tên Hork-Bajir. Con người và những sinh vật lạ tạm thời hòa hoãn.

Đột nhiên, tên cầm tôi xồ vào tên nhỏ nhất – một phụ nữ. Nhưng đó chỉ là một cố gắng tuyệt vọng, hầu thoát thân. Thật ngu quá mức. Bọn kia ập vào hắn ngay tức thì.

Chúng tôi cùng lăn cù nhầy xuống sàn, cái lồng nhốt tôi bị sức nặng của tên Hork-Bajir đè oằn xuống, những mảnh thép lạnh ngắt ép cả vào lông tôi. Xung quanh tôi là cả một rừng tay và móng vuốt vươn ra, điên cuồng chụp tóm tôi – món phần thưởng quý giá.

Tôi chẳng biết điều gì diễn ra sau đó. Chỉ biết là ai đó xô cái lồng lật úp xuống. Cơ thể đang bị thương của tôi lộn tùng bê như miếng giẻ trong máy giặt. Cái lồng văng vào tá túc bên dưới một cái tủ chìm, khiến cơ thể diêu hâu của tôi đã bầm dập lại càng rách roạc thêm.

Từ vị trí này tôi chỉ nghe được tiếng đánh nhau ầm ĩ phía xa, chứ thấy rất ít. Tia Nghiệt bắn nhóa nhòa, tiếp theo là khoảng im lặng. Những bước chân người nặng nề thi nhau chạy về phía tôi. Lại thêm bốn bàn chân Hork-Bajir xông ra chặn lại, trước khi rừng chân người đến được chỗ tôi.

"Gafrash!" Một tên rống lên!

Rồi một bóng đen từ đâu đó tiến lại gần. Tôi căng cứng người, chờ bị xách đi nữa. Cánh tay Hork-Bajir giật ngược lên, đôi bàn chân quýnh quáng chạy đi, nhưng hình như chẳng có nơi để chạy.

Bởi vì… đã có thêm bốn bàn chân nữa, bự gấp đôi, trông *quen quen*, đáp xuống như tiếng sấm.

Rachel. Một tên Hork-Bajir gục xuống. Tên khác chụp lấy cái lồng

nhốt tôi.

<Ồ không!> Rachel hét, nhe hàm răng khủng khiếp ra. Móng vuốt gấu xám của nhỏ như một thanh thép mập, quất vào cánh tay tên Hork-Bajir.

<Quân thiết giáp tới rồi, Tobias,> nhỏ hô hoán. <Chờ chút nhe!>

"Gafrash horlit!" Gã Hork-Bajir thả tay ra. Cái lồng nhốt tôi rớt mạnh xuống sàn.

<Chụp lấy Tobias!> Rachel hét.

Marco, trong lốt khỉ đột, là đứa duy nhất trong đám bạn của tôi có ngón cái có thể tõe ra cầm được. Cậu ấy lao tới chỗ tôi, nhưng liền bị tên Hork-Bajir do Rachel xô đổ nìu lấy cẳng chân và giật về sau.

Thế là Rachel đẩy cái lồng nhốt tôi lê sượt qua sàn nhà, ra phìa hành lang kia, cánh xa cuộc hỗn chiến.

Thình lình, cái lồng ngừng lại. Hình như tôi va vào cái gì đó. Té ra là… là… một bàn chân người!

Rachel sựng người lại, hồn hển hớp không khỉ. Tôi nhìn lên. Đôi ủng láng mượt bằng da mềm. Cái quần jeans mốt mới nhất. Thân trên và cái đầu khuất trong bóng tối. Ai vậy kìa? Một sinh viên khoa thú y vô tội nào đó tình cờ lọt vào trận địa này chăng?

Cánh tay cô ta từ sau lưng thò ra. Những ngón tay đặt vào cò khẩu tia Nghiệt…

Trái tim tôi ngừng lại luôn.

Những ngón tay của cô gái sáng lấp lánh, lói chói trong cảnh tranh tối tranh sáng. Nếu mà là ngón tay thật sẽ không bao giờ như thế.

<Taylor,> Rachel rống lên, giọng nhỏ đong đầy phẫn uất.

"Con gấu khùng kia, nếu mi nhúc nhích một bước, thì ga kế tiếp của mi sẽ là thợ nhồi bông thú đấy."

<Được thôi!> Rachel chồm lên, móng vuốt xòe ra.

Păng chìu!

Taylor khoét một lỗ ngay sườn Rachel.

"Hhhhoooorrraawwrr!" Rachel đổ oặt xuống, rú lên thảm thương.

Taylor chụp lấy cái lồng nhốt tôi bằng bàn tay giả, bàn tay mà mụ ta đã đổi lấy sự tự do của chỉnh mình. Cuộc đời Taylor là một câu chuyện buồn. Trong một trận hỏa hoạn khủng khiếp, cô gái có tên Taylor mất đi khuôn mặt, một cánh tay và một cẳng chân. Nhóm Chia Sẻ, tổ chức tiên phong của bọn Yeerk đã có mặt cứu cô thoát khỏi ngọn lửa, đề nghị trao cho cô một khuôn mặt, một cánh tay và một cẳng chân mới. Đổi lại, cô phải đồng ý trở thành một vật chủ, một Kẻ Mượn Xác tình nguyện. Tất cả những gì cô phải làm là để cho một con sên xám bao quanh lấy bộ não của mình. Nhưng tên Yeerk được phân chui vào đầu Taylor lại bị mát dây. Nên Taylor cũng bị ảnh hưởng khá nhiều, mụ ở trạng thái không hoàn toàn ổn định. Và tôi là kẻ chịu trận.

Tôi không thể tin nổi cái gì đang diễn ra. Tên Yeerk từng tra tấn tôi đã lại bắt được tôi.

Không!

Mụ ta giơ cái lồng lên sát mặt, thò những ngón thật qua thanh lồng, đe dọa, ấn dí tôi.

KHÔNG!

Mụ ta không nói một lời nào cả, nhưng ánh nhìn lạnh băng của mụ đã nói lên tất cả. *Mi nghĩ rằng mi đã biết tất cả về ta ư tên Andalite ngu ngốc? Hứ, mi nhầm to rồi.*

Taylor duỗi mấy ngón tay giả như ngọc thạch ra. Tôi biết mụ sẽ làm gì. Tôi biết ngay từ khoảnh khắc tôi nhận ra mụ trong bóng tối.

"Ta thích sự ngạc nhiên," mụ thì thào. Và rồi, một thứ bột trắng như tuyết tung ra từ những ngón tay của mụ.

Khí độc!

Mụ đang xả khí vào tôi, y chang cái lần tôi bị bắt ở Trung tâm Sinh hoạt Cộng đồng. Trong chớp mắt, tôi tê dại đi. Điều khác biệt duy nhất là mụ không nhận ra tôi chính là "tên Andalite" mụ bắt lần trước. Tôi cũng hy vọng mụ đừng nhớ.

Tôi xòe móng vuốt ra, bấu chặt vào bàn tay mụ. Rồi tôi nhắm mắt lại, đóng luôn cả các cơ quan thính giác… và tất cả. Con thú la hét, con người cũng gào rống. Cơn ác mộng kinh hoàng ập tới.

Phải hấp thụ ADN của mụ. Phải trở thành mụ.

Một ý nghĩ phát ói – nhưng cần thiết.

Tôi tóm chặt lấy mụ. Taylor cứ tưởng đó chỉ là một hành động vớt vát tội nghiệp, mụ đâu có ngờ ADN của mụ đang truyền sang tôi, khi cơ thể mụ xuôi xị, lỏng ra…

Chất bột khí chọc chích vào da tôi, như cây tầm ma[2] vô hình. Nhưng Taylor cũng bất động, tê liệt! Trong thoáng chốc, tôi đã làm chậm bước mụ, tước mất khả năng của mụ.

Nhưng như thế chưa đủ. Móng vuốt tôi lịm đi, cơ thể cứng ngắc lại. Mắt Taylor trở lại bình thường vừa kịp lúc tôi nhận ra chất khí này khác với thứ khí tôi đã nếm trải lần trước.

"Phiên bản 2.0 đấy," Taylor cười khoái trá. "Dư đủ lượng thuốc mê đề cho mi ngủm hoàn toàn."

Bóng tối bao phủ xung quanh, mọi thứ trước mắt tôi mờ dần.

<Rachel?> Tôi gọi giọng yếu xìu. <Jake?>

Giả sử tụi nó có đáp lại, tôi cũng không nghe thấy.

Tại sao lại là tôi kia chứ? Tôi đã làm gì mà đáng bị như thế này kia chứ? Những câu hỏi ngu ngốc, sự tự thương thân vô ích… Tôi là một chiến binh.

Tôi chỉ còn lờ phờ nhìn được ra trước, vào cặp mắt điên cuồng của Taylor.

Vào lúc đó, tôi thấy rõ ràng mình chỉ là một cục bùn đi qua dòng suối giận dữ trong tâm tưởng mụ ta. Một dòng suối chảy siết, và nó sẽ tàn phá tôi.

Nó sẽ bóp nát tôi thành hàng ngàn mảnh vụn.

Chương 6

Kiiiitt!

Âm thanh rởn óc của thìa nhôm cà mạnh vào đáy chảo. Mùi súp cà chua đóng hộp bốc lên trên bếp. Những thứ vô cùng bình thường kéo tôi ra khỏi màn đen nặng trịch. Tôi mở mắt ra.

Tôi vẫn đang ở trong lồng, nhưng có nửa tá tia Nghiệt chĩa lom lom vào đầu tôi, cái lồng bị vô số bàn kẹp ghim cứng lại. Chẳng phải là kỹ thuật Yeerk cao siêu gì, mà chỉ là những thứ có thể mua dễ dàng ở tiệm đinh vít.

Chẳng có gì quan trọng, cái chính là tôi chẳng có tay. Bọn bắt giữ tôi thừa biết là mỏ và móng vuốt diều hâu không vặn tháo được cái gì.

Thu lu bên dưới mỗi ụ tia Nghiệt là một ngọn đèn đỏ. Bộ cảm biến chăng? Tôi không dám động đậy. Ý nghĩ phải chịu thêm một trận tra tấn nữa làm cho từng khúc xương của tôi tê dại. Tôi chẳng thể chịu nổi nữa đâu.

Tự nhiên tôi run cầm cập, không sao kiểm soát nổi. Tôi nhìn những bộ cảm biến với cả trí não diều hâu lẫn não người. Trí não nào cũng bị hủy hoại và đều nhớ lại… cơn đau… sự vô vọng! Không thể nào thoát được… những ánh đèn đỏ, xanh da trời. Sự đau đớn… vô tận.

Biến hình. Tôi có thể biến hình thành cái gì đó nhỏ xíu và bò đi luôn, không bị tìm ra. *Làm đi, làm đi, Tobias.*

"Nếu mi biến hình," Taylor cảnh báo, giọng mụ sắc lạnh, "những tia ấy sẽ tự động khai hỏa."

Tôi không thấy mụ đang ngồi trên ghế đẩu, trên tay cầm cái ca nhâm nhi món súp.

Mặc dù vậy, tôi cảm thấy mụ. Cái vẻ quỷ quái hắc ám muốn chiếm lĩnh toàn căn phòng, nhuốm vào mọi thứ xung quanh mụ và chọc ngoáy nỗi sợ của tôi.

Tôi không thể chạy trốn. Tôi thực sự chưa bao giờ nghĩ rằng tôi có thể trốn thoát. Cả lần đó, và cả lúc này nữa. Taylor đang ở sau lưng tôi, ấy là tôi đoán thế.

"Máy tính điều khiển tia Nghiệt rất nhạy với những thay đổi cơ thể nhỏ nhặt nhất. Mi đừng hòng trốn."

Khoan đã. Tôi có thể trốn chứ. Tôi có thể biến hình – biến hình và chết!

"Đúng, mi có thể chọn cái chết," Taylor xỉa xói, đáp lại ý nghĩ của tôi. "Ta đã cố ý mở cho mi lựa chọn đó." Mụ ngừng lại để húp một ngụm súp, mắt vẫn dòm chòng chọc vào tôi.

Tôi nhìn vào nhà bếp, vào mái trần thấp lè tè, nham nhở. Hình như có cái gì đó rất kỳ cục ở khung cảnh này. Bọn Yeerk luôn luôn chọn

những gì tốt nhất của loài người để dùng mà. Nếu những thứ "xịn" nhất ấy không đủ tốt đối với chúng, thì chúng sẽ ăn cắp kỹ thuật của những loài khác. Trong khi ở đây thì… cái lồng nhốt tôi tựa vào chiếc bàn Formica sứt sẹo, cháy nám vì thuốc lá…

"Hãy chọn cái chết đi," Taylor đột ngột hét tướng lên. "Còn không thì… nghe ta nói đây." Mụ nhổm lên, chạy ra vứt toẹt cái ca vào trong bồn rồi quay lại chỗ ngồi. "Ta có một thỏa thuận với mi, Andalite."

Mụ coi bộ thận trọng, rất khác với mụ Taylor tôi từng biết. Mụ tính giở trò gì đây? Mụ có kế hoạch gì đó chăng?

"Tốt!" Taylor buông thõng sau khi xét thấy tôi đã tạm hoãn cái chết lại. "Mi mà chết thì ta hết mong được giúp đỡ."

Giúp đỡ ư?

Ôi dào, cái đó giống như bảo Rachel khước từ mua sắm ở tiệm Tốc Hành, hay như việc Crayak đoạt giải Nobel Hòa bình, hay như việc một con sên Yeerk từ chối sự thăng chức vậy.

Mụ Taylor này có bửu bối gì đây?

"Một cuộc nội chiến sắp nổ ra rồi, Andalite," mụ mở đầu. "Yeerk chống lại Yeerk. Bọn ta có quá đủ những cuộc xung đột, chành chọe nhau giữa các Visser rồi. Cả sự ưu ái lẫn trừng phạt cũng vậy… Hội đồng Thập Tam trụ làm cho bọn ta phát bệnh…"

Cơn tức giận làm đỏ rựng khuôn mặt mụ Taylor. Câu cuối cùng được thở ra với vẻ kịch liệt đến nỗi tôi tin mụ nói thật – rằng mụ đã phát ốm vì mười ba kẻ cầm đầu kia…

Nhưng rồi Taylor lại trở về vẻ cảnh giác. Ánh lửa trong mắt mụ khiến mụ vừa giống một chính trị gia, một diễn viên, một luật sư tại phiên tòa, và vừa giống một cô gái tuổi vị thành niên. Đó là khuôn mặt được che đậy bởi những lời dối trá.

"Yeerk phải tiến lên thành một loài," mụ tiếp. "Thời cơ đã đến." Mụ lại đứng lên, ra mở tủ lạnh. "Bọn ta cần xây dựng nền văn minh với những vật chủ có sẵn." Mụ liếc nhìn tôi. "Nhiều Yeerk bọn ta nhận thấy rằng cuộc chiến vĩnh vửu này cần phải chấm dứt, rằng sự thất bại trên hành tinh Leeran, cuộc dằng co ở Trái đất, và kết cục không đâu vào đâu ở hành tinh *Anati* đã làm ố danh, làm giảm uy thế bộ máy lãnh đạo hiện thời – khiến cho nó không nên tồn tại nữa."

Mụ Taylor lôi ra một túi cà rốt. Kỳ quái thật, vừa bàn chiến lược quân sự vừa ăn vặt. Cứ như thể chúng tôi đang thẩn thơ trong căn bếp của mụ sau giờ tan học, lên kế hoạch tổ chức một cuộc bầu cử gian lận cho nữ hoàng hồi hương vậy.

Taylor lải nhải. "Bọn ta muốn hùng mạnh như bọn mi, Andalite. Bọn ta cần một cơ cấu tổ chức khả đi biến tụi phiến quân thành giới cầm chịch. Bọn ta muốn xây dựng một xã hội như xã hội Andalite. Hoặc như loài người cũng được." Mụ cạp củ cà rốt, nó gãy làm đôi, mắt vẫn dòm tôi đau đáu. "Bọn ta muốn tiến tới chế độ dân chủ. Và bọn ta cần sự trợ giúp của bọn mi."

Nghe cứ như là một bài diễn thuyết trong cuộc hội nghị báo chí kì dị nhất trên thế giới ỉ.

Tôi không tin một lời nào của mụ.

Không một lời nào sất.

Do đó, tôi dò xét. <Mi cần ta điểm tên và chỉ vị trí của những thành viên trong "băng thảo khấu Andalite", như là một biểu hiện của sự hợp tác hả?>

Taylor cười ha hả. Mụ là một kẻ nhân tình hung tợn, tàn nhẫn và quá khích. Dẫu sao thì, tính cách con người không thay đổi theo thời gian. Ý tôi là nếu có thì cũng không nhiều. Tôi chờ mụ xác nhận lời tôi, chờ mụ chứng tỏ mình vẫn còn đang phục vụ cho Visser Ba. Rằng cuộc nói chuyện về bọn phiến loạn chỉ là một mưu mẹo mà thôi.

"Rất vui khi lại nghe giọng mi, Andalite. Mi là tên Andalite có khả năng nán lại trong lốt hình biến quá hai tiếng. Giọng mi khiến ta hồi tưởng lại những ký ức ngọt ngào." Âm điệu trong giọng nói của mụ lại làm tôi giật nảy mình. "Ta biết khá nhiều về mi trong quãng thời gian chúng ta bên nhau, Andalite. Ta đã nhìn thấy tâm trí mi. Ta thấy lòng dũng cảm của mi mòn đi. Và ta rất sung sướng thưởng thức chuyện kết liễu mi." Mụ rón rén lại gần cái lồng. "Ngay tại đây và ngay lúc này. Mi tưởng mi mạnh mẽ lắm sao? Nhưng ta thừa biết mi yếu đuối, bạc nhược như thế nào. Chỉ cần vài giây là xong!" Mụ ngừng lại, đủ để khủng bố tôi. "Nhưng lần này, Andalite à, ta cần sự hợp tác của mi. Ta cần mi và đám bạn Andalite của mi giúp ta tiêu diệt Visser Ba."

Vậy là Taylor không còn làm việc cho gã sâu bọ kia nữa. Mụ đã ly khai và tạo phản. Mụ nói vậy mà.

Cơn thịnh nộ không giấu giếm nổi hiện rần rần trên mặt mụ Taylor. Chẳng biết mụ nói thật hay xạo, tôi chịu…

"Mi đang trong tình cảnh bi đát lắm, đồ chim đần." Mụ nhìn cái cánh băng bó, bộ lông bết bệt và cái cổ vẹo của tôi. "Mi cần phải *cảm ơn* Visser Ba vì điều này. Bọn Hork-Bajir của hắn chẳng nhẹ tay gì sất."

Taylor cất giọng khích bác. Mụ muốn tôi cũng phải nổi trận lôi đình lên, muốn trả thù tên Visser, và sẽ gia nhập lực lượng cùng mụ…

"Đừng trả lời vội." Mụ lôi một mẩu giấy từ trong túi quần ra và đẩy vào thanh lồng cho tôi. "Này!" Tôi liếc nhìn và thấy đó là địa chỉ một trang Web. "Hãy bàn bạc với đồng bọn của mi và nhắn tin cho ta ở đó. Hãy ký tên 'băng thảo khấu' là ta biết ngay."

Thế rồi mụ Taylor tháo chốt lồng nhốt tôi ra, mở cánh cửa sổ gần nhất, và biến mất sau tấm màn gió, bỏ lại đống chén đĩa dơ ở trong bồn.

Bộ cảm biến màu đỏ nhấp nháy. Tôi vụt ra khỏi lồng, nhảy lên bệ cửa sổ. Mặt đất bên dưới chỉ cách chừng vài tấc. Tôi phóng ra ngoài. *Taylor. Visser Ba. Nội chiến. Bạc nhược…*

Mụ đã để tôi đi.

Có quá nhiều thứ cần phân tích. Tôi cần các bạn tôi. Tôi cần Rachel.

Tôi lết vào chỗ tối, biến hình rồi hoàn hình để chữa lành các vết thương. Chúng rách nát trầm trọng đến độ tự chúng đã là cực hình tra tấn. Tôi vút lên. Tự do, nhưng tâm trí nặng trĩu.

Bay lên cao, tôi nhìn lại nơi vừa giam giữ mình. Đó là một chiếc rờ-mooc cũ rích, đậu ngay bãi đồ phế thải. Một nơi ẩn náu của bọn nổi loạn. Cách xa thành phố, xa vũng Yeerk. Liệu mụ Taylor có nói thật không vậy?

Tôi bay về phía ánh đèn nhà Rachel, bên trên những tòa nhà gắn chảo thu phát và những ăng-ten kỹ thuật số. Thình lình, tôi dừng phắt lại và đáp xuống một mái nhà.

Ngộ nhỡ mụ ta nói dối thì sao…

Hay mụ toan tính gắn thiết bị dò tìm vào cơ thể tôi? Dĩ nhiên rồi! Bọn Yeerk sẽ theo đuôi tôi thẳng tới chỗ bạn bè – tới hang ổ của "băng thảo khấu Andalite".

Vừa đáp xuống, tôi quyết định biến hình ngay thành bọ chét – loài hút máu nhỏ tí.

PHỤT!

Mái nhà dâng ào ạt về phía tôi, những mảnh đá nhám và sỏi rải nhìn như dòng sông băng. Thị lực tôi bị vỡ vụn như ánh sáng đi qua lăng kính. Tôi điếc đặc. Chỉ còn những giác quan mùi và vị mà thôi.

Tôi chờ cho con chíp tí hon bung ra khỏi cơ thể mình. Bất cứ thiết bị dò tìm, theo dõi nào cũng phải rơi khỏi cơ thể bọ chét. Điều đó sẽ chứng tỏ những điều Taylor đã nói là vô nghĩa. Và tôi có thể mãi mãi cho mụ vào quên lãng. Tôi muốn sự thể sẽ là như vậy.

Tôi càng ngày càng nhỏ hơn. Chẳng có gì bật ra cả. Chẳng có gì co giãn trên làn da đang teo rút của tôi, chẳng có gì cộm lên. Không có con chíp. Vậy là tôi không bị giám sát.

Được rồi. Được rồi. Câu trả lời không hề dễ dàng mà đầy rối rắm.

Tôi hoàn hình và phóng lên như tên lửa, vụt qua những dãy đèn đường và đèn xe hơi, những bảng hiệu neon về phía nhà Rachel. Cửa sổ mở. Tôi lao vào, bấu móng vuốt vào cột giường và thắng kít lại. Nhỏ choàng tỉnh giấc.

"Ô lạy Trời!" Rachel khẽ khàng nói. Tôi bay tới đậu bên nhỏ. Rachel dịu dàng vuốt tôi, mặt sáng ngời niềm vui, nhưng rồi lại tức

lên liền. “Thiệt là khùng!” nhỏ găn giọng. “Điên hết biết!”

<Mình không sao mà,> tôi truyền ý nghĩ. <Taylor đã thả mình đi.> Tôi cảm thấy an toàn khi có sự hiện diện của Rachel, nhưng giọng tôi vẫn chưa hoàn hồn.

"Tụi mình đã kiếm bồ trong vài giờ liền. Mình muốn giết chết mụ ta."

<Mình nghĩ mình cũng muốn bồ làm điều đó.>

“Thế điều kiện của mụ là gì?”

<Mụ muốn hợp tác với chúng ta,> tôi bảo, giọng tự dưng thấy kỳ kỳ. Tôi tự hỏi không biết có phải mình đang mơ hay không. <Lạ thật. Mụ nói nếu chúng ta giúp đỡ thì mụ sẽ trao Visser Ba cho chúng ta.>

“Đừng thèm tin,” Rachel nhảy ra khỏi giường. “Nào nào, đi tìm mấy đứa kia đi.”

Một tiếng sau, tụi tôi đã tụ tập tại trang trại nhà Cassie.

“Một thỏa hiệp!? Trời đất. Giúp đỡ à? Xìiiiii. Một tên Yeerk bị nhiễm vi rút dân chủ, tui có bổn phận phải quan tâm không há?” Marco hoài nghi. “Tui hổng tin.”

<Tôi đồng ý với Marco. Tôi không tin là mụ ta nói sự thật. Đừng quên rằng mụ là phó-visser. Mụ đã ngoi lên vị trí đó bằng con đường tàn bạo. Tôi không tin Yeerk,> chú Ax khinh khỉnh nói.

“Nhưng nếu mụ nói thật thì sao?” Cassie phản biện. Nhỏ đã từng là bạn của Yeerk, và cũng đã từng biến hình Yeerk. Ít ra nhỏ cũng muốn nghiêm túc nhìn nhận câu chuyện của tôi. “Có thể mụ nghĩ tới một con đường tốt đẹp hơn. Mụ đâu phải là Yeerk đầu tiên thay đổi suy nghĩ…”

“Không, mụ là Yeerk cuối cùng nghĩ tới điều đó thì có. Mụ phù thủy này sẽ chẳng chịu thở nếu như điều ấy không có lợi cho mụ,” Rachel xì xèo. “Mụ nói đến nền dân chủ chỉ vì đó là một triết lý. Mụ còn muốn thứ khác kìa.”

“Rõ quá rồi còn gì,” Marco tán đồng. “Mụ không chỉ quan tâm đến sự kết thúc. Mụ chăm bẵm nền dân chủ bởi vì quy trình đó có thể đào thải Visser Ba.”

“Bồ luôn nghĩ điều xấu tệ nhất về con người à?” Cassie bắt bẻ.

“Còn phải hỏi,” Marco xác nhận. “Bản chất con người khó mà thay đổi. Tui cá là hồi đó Taylor hổng moi gì được ở Tobias nên đã bị Visser Ba thải hồi. Và mụ đang rắp tâm trả thù.”

Chợt cả bọn im re. Jake nhìn Marco chằm chằm và tôi biết lý do tại sao. Tụi bạn đã chẳng hó hé gì đến chuyện tôi bị bắt lại, cũng không lên án việc cứu đứa trẻ bị lại kia là sai lầm. Vậy mà Marco lại nhắc đến sự tra tấn – vấn đề tụi nó nhất trí ngầm sẽ không bao giờ nhắc tới trước mặt tôi, dù chỉ thoáng qua.

Vẻ quá đa cảm của tụi nó khiến tôi phát khùng. Bộ tụi nó không thấy tôi đã mạnh mẽ lên rồi sao? Bộ tụi nó không thấy là tôi vẫn ổn à?

“Tobias, ý bồ là sao?” Jake phá vỡ sự im lặng. “Bồ biết rõ về mụ

Taylor hơn tụi mình mà…”

Ý tôi sao ư, khi mà lúc này đây tôi không bị nhốt trong lồng, chờ bị tra khảo ư?

Rachel nhìn tôi, ánh mắt nhỏ làm tôi mạnh mẽ lên.

<Quyền lực,> tôi nói, đột nhiên hiểu ra cốt lõi vấn đề. <Quyền lực là thứ mình biết Taylor khao khát nhất trên đời. Sử dụng mình để bắt Visser Ba là sự cám dỗ khiến mụ không thể cưỡng lại được.>

“Biết mà, còn gì cám dỗ hơn nữa?” Marco thêm. “Gài cho cả Visser Ba lẫn ‘băng thảo khấu Andalite’ cùng bị giết. Một mũi tên giết hai con chim.”

Rachel gật đầu vẻ tán đồng. "Marco nói trúng phóc. Mĩa mai ghê nơi ha."

“Tụi mình đã có nhiều cơ hội khác để bắt Visser Ba, nhưng đều đã bỏ phí,” Jake nói. “Có lẽ tụi mình không thể có cơ hội tốt hơn như thế này nữa đâu. Liệu tụi mình có khả năng hoàn thành vụ này không ta?”

<Nội chiến tức là Yeerk chống lại Yeerk,> chú Ax nhận xét. <Đó có nghĩa là sự rối loạn trong hàng ngũ kẻ thù, chúng bị xao nhãng bởi cuộc xung đột nội bộ. Đó là cơ hội độc đắc.>

“Đúng thế,” Marco tán thành. “Phải xoáy mạnh vào sự hỗn độn. Chia để trị.”

"Chúng ta đã từng thử, còn nhớ không?" Rachel nói. "Cái hồi mà chúng ta giả bộ giúp Visser Một tiêu diệt Visser Ba đó. Vụ đó kết thúc hổng được như tụi mình mong muốn."

“Lần này thì khác,” Marco đáp giọng thẳng băng. "Lần này hổng liên quan tới mẹ tui. Hổng có chút riêng tư nào cả."

Không phải chuyện cá nhân ư? Marco không biết rằng cậu ấy đã sai lầm như thế nào.

“Tobias,” Jake nói. “Mình nghĩ việc này nên để bồ quyết định.” Cậu ấy nhìn lên chỗ đậu của tôi trên rui nhà. “Bồ có muốn đương đầu với mụ Taylor không?”

Tôi nhìn sượt qua đám bạn, ra khỏi cửa sổ gác mái, nhìn lên mặt trăng khổng lồ trên đường chân trời.

Người ta nói khi mặt trăng trám kỉn bầu trời như thế, lồ lộ như một quả banh bãi biển trong đêm tối, thì nó chỉ là ảo ảnh. Tức là trí não đang lừa bịp, chơi khăm bạn. Đúng vậy, nếu bạn nhìn mặt trăng qua ống kính camera, nó chỉ là một đốm nho nhỏ trên bầu trời. Thế nhưng tâm trí bạn làm cho nó to hơn…

<Taylor rất nguy hiểm,> tôi nói sau một hồi im lặng. <Nhưng nếu chúng ta cùng đối đầu với mụ thì…>

Tôi ngưng. Ngộ nhỡ tất cả những gì tôi biết về Taylor là sai thì sao? Tôi nhìn lại mặt trăng màu vàng cam. Tôi biết nó chỉ là ảo ảnh, nhưng tôi không thể rời mắt ra khỏi đó…

<Mình không biết,> cuối cùng tôi nói. <Nhưng mình nghĩ, chúng

ta cần phải hành động.>

Dù thắng hay thua, *tôi* cũng cần phải hành động.

Chương 8

Câu lạc bộ của những kẻ lập dị tụ họp vào lúc nửa đêm, trong khu rừng sâu thẳm. Bốn đứa trẻ và một con chim xúm xít bên chiếc máy tính xách tay, nhặt được từ thùng rác và được chú Ax sửa chữa lại. Mười bốn ngón tay của chú khéo léo nạp năng lượng cho bộ nguồn và nối kết Internet.

“Ax, quá xá cỡ nha,” Rachel thì thầm, “Sao bồ làm được hay vậy? Điện thoại di động thay cổng vào Internet? Cái này là đại hạ giá nhất trần đời đấy.”

"Chứ hổng phải ý bồ là trung tâm thương mại Macy đã xỉ gạt bồ trong cái gọi là “vừa túi tiền” hàng tuần sao?" Marco châm chọc.

"Mình thì mình cho rằng một người Andalite đã từng liên lạc được về thế giới quê nhà có thể dễ dàng truy nhập vào mạng Internet," Jake nói.

<Không phải dễ đâu,> chú Ax rầu rĩ trong khi dùng bình ắc quy xe hơi phế thải làm năng lượng. Đống dây điện và băng keo vương vãi, lổng chổng xung quanh khiến tôi thấy chú Ax càng có vẻ “trí tuệ” bạo. <Tôi đã sửa chữa những mô-đun máy tính bỏ đi và đem bán lại cho tiệm *Máy Tính Phục Hưng*. Tôi nghĩ tiền rất hữu ích. Nhưng tôi không biết rằng điện thoại di động và truy cập Internet lại cần phải có thẻ tín dụng…>

“Ngân hàng hổng chấp thuận khi xem xét đơn yêu cầu tái bảo lãnh của bồ cho toàn bộ cái gọi là “người ngoài hành tinh thất nghiệp” đúng hôn?” Marco nói.

"Đúng đấy," Cassie nói. "Vì thế mình mới giúp đỡ ảnh. Bồ biết chiếc điện thoại di động mình giả vờ mang theo bên mình, trong tình huống khẩn cấp chứ? Ừm, ba mình giao hẹn rằng mình có thể sử dụng nó nửa giờ nếu làm xong hết chuyện thuốc men cho thú vào sáng thứ Bảy.” Cassie tần ngần mở chiếc điện thoại di động và dựng vào giữa mớ dây điện lăng nhăng. “Ax, bồ có thể làm nó trở lại như cũ được chứ?” Nhỏ hồi hộp hỏi.

<Chắc là được, Cassie à. Tôi biết mình đang làm gì mà…>

Màn hình mờ đục rồi rõ dần. Sau đó nó tải lên hình ảnh chào mừng AOL.

“Tuyệt cú mèo!” Marco la lên. “Ồ, khoan đã Ax. Trang chủ của James Bond kìa! Để tui ngó qua chút nào. Làm ơn đi mà!”

Chú Ax phớt lờ cậu ấy và đánh vào địa chỉ trang web của Taylor:

http://www.TraidatCuaBonTa.com

Chúng tôi nhận được câu trả lời: “Không tìm thấy URL.”

<Tôi không hiểu. Nếu địa chỉ này tồn tại thì chúng ta phải truy cập được chứ,> chú Ax càm ràm.

“Ax-ngố à,” Marco chỉ màn hình nhấp nháy và đọc to dòng địa chỉ. “Bồ vừa đánh *TraidatThoiKhungLong.com* đó. Sai rồi. Phải là *TraidatCuaBonTa* chớ.”

<Có lẽ mười bốn ngón tay của tôi dư hết bốn ngón.> Chú Ax ra bộ khôi hài, và đánh lại địa chỉ.

Phải mất một lúc mới tải lên được trang web của Taylor. Mới đầu mờ căm, sau mới rõ ràng hơn. Thoạt nhiên là hình ảnh Trái đất nhìn từ ngoài vũ trụ. Một quả cầu xinh đẹp màu xanh da trời và xanh lá cây, phủ đầy mây. Có lời chú thích ghi: “Chiến thắng thuộc về bọn ta” và một cái hộp để gửi tin nhắn.

Chú Ax chờ tôi đọc nội dung để gửi đi. Tôi nghĩ ngợi mất một lúc lâu. Tôi muốn khủng bố tinh thần mụ Taylor, buộc mụ phải khép nép và lo chúng tôi không chấp nhận. Tôi muốn tung hỏa mù và muốn thấy mụ phải điêu đứng…

Cuối cùng, tôi đọc: *“Được thôi, bọn ta sẽ chơi.”* Và Jake ký bên dưới “băng thảo khấu”. Chú Ax nhấp biểu tượng “Send.”

Cả bọn đợi. Trong khi chờ, tụi tôi thay phiên nhau chơi trò dọn bãi mìn. Lần này những ngón tay “thừa” giúp chú Ax có lợi thế hơn.

Một tiếng sau, Taylor trả lời. Tin ghi: *“Không được mất thời gian. Kế hoạch là tấn công và bắt giữ ‘Vũng’. Những kỹ năng của tụi bay là cần thiết. Gặp nhau tại nơi công cộng. Hãy tới tiệm sách Biên Giới. Quầy động vật hoang dã.”*

Mọi người dường như cùng lên tiếng một lúc.

“Bắt giữ vũng Yeerk,” Jake lặp lại vẻ ngờ vực.

“Tấn công?” Cassie sẽ sàng.

“Mình sẽ đến đó,” Rachel cất giọng hùng dũng.

“Quầy hoang dã!” Marco lầm bầm.

<Máy tính hư rồi,> chú Ax thông báo lạnh lùng.

“Tụi mình cần lốt hình biến người không để lộ chân tướng,” Marco nói to. “Không thể là Ax được. Ánh thu hút mấy cô gái dữ quá. Dĩ nhiên là tui cũng không thể đi, bởi lý do tương tự.”

“Trời đất,” tôi nói, nửa sờ sợ nửa phấn khích. “Té ra mình lại là đứa có lốt hình biến thích hợp.”

Sáu giờ sau, tôi đủng đỉnh đi vào tiệm sách *Biên Giới*, cà rịch cà tang dạo qua các quầy sách khéo tay hay làm, sách best-sellers. Mặc cho Rachel can ngăn và Marco cảnh báo, Jake đã để tôi đi. Phải, chính tôi là đứa cần phải đối đầu với Taylor. Jake biết rõ điều đó.

Nhưng ngay cả Jake cũng e ngại về lốt hình biến này, cho nên cậu ấy đã thắt chặt an ninh nghiêm ngặt. Cả bọn canh chừng, theo dõi khắp các ngả ra vào tiệm sách.

Hai con mòng biển trên mái nhà, chú Ax và Cassie, giám sát cửa trước và bầu trời. Một con mèo lông mượt như tơ coi chừng cửa sau. Trên quầy báo chí, một cậu bé lùn chủn mặc quần đùi, nghe headphone, đeo kính mát bự chảng và đội nón trượt tuyết che hết

chỉn phần mười gương mặt. Và trong khu dành cho các quý ông là Jake, sẵn sàng nhấn chuông báo cháy nếu cần…

Rachel đã chọn cho tôi bộ vó rất kẻng để đi làm nhiệm vụ. Chắc hẳn nhìn tôi oách lắm. Thì đấy, tôi dùng ADN của chỉnh Taylor và biến thành mụ ta mà. Một cô gái đẹp tuyệt trần trước khi bị hỏa hoạn, không hề có cánh tay giả và vẻ đẹp giải phẫu thẩm mỹ.

Tôi là cô gái trang bìa, khiến cho siêu người mẫu Angelina Jolie cũng phải chạy dài. Tôi là…

"Taylor," tôi gọi khi đứng đằng sau một cô gái cao, tóc vàng đang rảo bước chỗ quầy sách về thiên nhiên hoang dã. Taylor quay phắt lại, vẻ ngạc nhiên và mất cảnh giác. Miệng mụ trễ xuống, mụ đang đối diện với chỉnh mình. Trong thoáng chốc, tôi đã khống chế được mụ.

"Thông minh đấy," mụ nói, trấn tĩnh thật nhanh như bất cứ Yeerk ly khai nào. "Tuyệt ghê. Có kỹ thuật biến hình Andalite mới cho phép mi thu phục ADN trong khi đang trong lốt hình biến à?"

Tôi mỉm cười, nhưng trong lòng thì chột dạ. Tôi đã sơ hở quá đi mất. Nhưng Taylor chắc sẽ không nhận ra đâu. Mụ làm sao biết được toàn bộ câu chuyện, rằng hình hài thật của tôi là diều hâu, rằng tôi không phải là Andalite. Nhưng rồi tôi đã cho mụ biết nhiều hơn dự tính…

Tôi moi óc để kiếm câu đáp cho rốt ráo. Một sự rút lui chiến lược. Tôi ráng tìm lời hầu đối đáp với một tên Yeerk bạo tàn, hung hãn, nhưng lại chỉ tìm được những lời nhẹ nhàng, ít mưu mô và không có sự thù ghét. Taylor đã từng là một đứa trẻ bình thường – giống như tôi hồi ấy…

Nhận ra điều đó khiến tôi cứng rắn hơn, quên đi nỗi bồn chồn đang gặm nhấm bao tử mình.

"Bọn bay không phải là loài duy nhất có những nhà khoa học," tôi đáp.

Taylor có vẻ chấp nhận lời giải thích này. Chúng tôi bước về phía tiệm cà phê.

Chương 9

Anh học sinh trung học sau quầy thu ngân trố mắt nhìn khi thấy hai cô gái đẹp lộng lẫy tiến lại gần.

"Các cô dùng gì?" Anh ta run run hỏi.

"Cà phê rút cafêin," Taylor nói.

Anh ta quay sang tôi. Tôi mỉm cười làm anh suýt ngã. Thật dễ sợ khi có được sức mạnh như vậy. Tôi thường ở đầu nhận – chiêm ngưỡng các cô gái – chứ chưa bao giờ ở đầu phát. Liệu đó có phải là đặc quyền mà Rachel thường sử dụng? Và chính vì vậy nên nhỏ mới gan lì dữ thế?

"Cà phê đậm. Nhiều kem và đường."

Taylor quay sang tôi. "Mi dám xúc phạm cơ thể của ta, đồ ăn cỏ bẩn thỉu."

Anh học sinh tròn mắt lên. "Cỏ hả? Tôi chỉ có thể xay cỏ lúa mì thôi. Đó là tất cả những gì chúng tôi có."

Taylor lườm anh ta. Tôi cười phá lên. Chúng tôi là hai hình ảnh phản chiếu nhau trong gương, chỉ là hai bản sao hình thức đơn thuần.Tôi sống động còn Taylor thì khô cứng. Không, không hẳn thế. Tôi hài hước còn mụ thì lạnh lùng như một tấm khiên che. Cả anh học sinh hay bất cứ ai cũng đều thấy vậy…

Chúng tôi mang đồ uống ra bàn và ngồi đối diện nhau. Ba sinh viên đại học ngồi gần đó, nhưng ở ngoài tầm nghe. Cách chừng chỉn mét, một nhà văn đang say sưa đọc tác phẩm của mình cho một đám đông ngưỡng mộ. Nhạc châu Mỹ Latinh từ loa phóng thanh phát ra rả.

Taylor nắm chặt tách cà phê như thể đang bóp kẻ thù.

"Ta nghĩ mi cần biết chi tiết," mụ vào đề.

"Dĩ nhiên."

"Nghe cho kĩ đây," mụ rít lên. "Có một đường ống dẫn khí đốt rất lớn, dài khoảng nửa dặm từ vũng Yeerk ra tới bên ngoài. Bọn ta cần đào một đường hầm liên thông từ ống dẫn tới vũng."

"Chi vậy?"

Taylor nổi nóng. "Để cho đường ống vỡ ra chứ làm chi! Để hàng ngàn tấn gas sẽ tuôn vào khu liên hợp vũng Yeerk, nổ tung và sẽ giết tất cả những ai ở đó – bao gồm cả vật chủ lẫn Yeerk."

Quả là một kế hoạch kinh tởm. Nó khủng khiếp hơn tôi nghĩ nhiều.

Tôi nhấp một hớp cà phê để ra vẻ tự nhiên. Hai cô gái sinh đôi, nhìn vào cứ tưởng là đang so kè nhau về cuộc hẹn tối hôm qua. "Cái đó mà mi gọi là bước nhảy vọt lên nền dân chủ à? Ta không đồng ý. Mi muốn chấm dứt bạo lực bằng một Big Bang[3] sao? Mi nghĩ bạo lực sẽ bị triệt tiêu ư?"

"Chắc chắn mi muốn điều kiện mặc cả chứ gì," Tayor lì xì. "Bọn ta

cần phải kiểm soát vũng Yeerk và tung hê Visser Ba. Nếu không có kế hoạch này làm đòn bẩy, nếu Yeerk ly khai cứ đấu tranh ôn hòa, thì bọn ta sẽ bị bọn Yeerk trên quỹ đạo tiêu diệt dần. Nhưng nếu kế hoạch thành công, bọn ta sẽ có vũng Yeerk với vô số con tin. Bọn trên quỹ đạo không thể tấn công vì sợ gây nguy hại đến đồng bọn."

"Cái đó không bao giờ bứng sạch Yeerk tụi bay được," tôi đốp chát.

"Này, Yeerk trên quỹ đạo cũng cần phải ăn, phải không nào?" Mụ Taylor quạu quọ. "Đó chính là mấu chốt. Trong vòng ba ngày, chúng sẽ cần tia Kandrona. Và rồi chúng buộc phải chấp nhận sự lãnh đạo của Yeerk nổi loạn, nếu muốn sống sót."

Tôi cố nặn ra vẻ thán phục. Một chút tâng bốc cũng chẳng tổn hại đến cái bản ngã điên cuồng của tên Yeerk này. "Kế hoạch tuyệt vời. Tuy tàn nhẫn đấy nhưng mà tuyệt."

"Mi rành ta rồi mà, Andalite," nụ cười quét khắp mặt mụ Taylor.

Nhưng rồi, mặt mụ thất sắc liền. Đôi mắt xanh da trời lập tức ánh lên vẻ tuyệt vọng. Đôi môi hồng hé mở nỗi khiếp đảm không thốt nên lời. Một giọng khác sợ sệt, buộc tội, vọng qua chỗ tôi thành tiếng thì thào lạnh băng.

"Đừng nghe," giọng nói khẩn nài. "Đừng nghe nó nói."

Tôi ngây ra khi Taylor quơ tay ngang mặt bàn, hất cái tách xuống sàn nhà. Tiếng đồ gốm gõ vào gạch men nghe khô khốc, tạo nên một sự xâm phạm thô bạo vào bầu không khí tĩnh lặng của chốn sinh hoạt văn hóa này. Nhà văn ngưng đọc chuyện. Những sinh viên ngóc đầu lên. Chỉ có âm nhạc là vẫn tiếp tục.

"Thưa cô, cô có sao không?" Anh học sinh trung học ùa vội đến bên Taylor. Mụ ngồi xổm trên sàn nhà, gục đầu vào cánh tay. Một giây, hai giây trôi qua. Im lặng. Đến giây thứ ba, mụ ngẩng phắt đầu lên.

"Không sao," mụ nói, và từ từ nhổm ngồi lại ghế. "Lấy cho tôi tách khác." Mặt mụ lộ vẻ cương quyết và điềm tĩnh trở lại. Tôi biết mình vừa nhìn thấy gì.

Taylor-Yeerk vừa ra một mệnh lệnh sắt đá cho cơ thể vật chủ. Nó không cho phần con người được hành xử độc lập. Không hiểu bằng cách nào, Taylor-cô gái có thể thỏa thuận được với tên Yeerk để cùng nhau chia sẻ cơ thể. Cô gái và tên Yeerk đã hợp tác với nhau cả một quãng thời gian dài, tuy nhiên trong một vài khoảnh khắc, vật chủ vẫn có thể xen vô chiếm quyền kiểm soát. Taylor-cô gái cũng vậy. Chiếm quyền kiểm soát…

Tại sao? Tại sao tên Yeerk chờ tới giờ phút này mới kiểm soát hoàn toàn cô gái? Nó chủ trương tiến tới nền dân chủ và hòa bình cơ mà. Nó đã không lường đến sự phản kháng của vật chủ.

"Có còn hỏi gì nữa không?" Taylor chất vấn tựa hồ không có gì xảy ra. Như thể cuộc đàm thoại chưa hề bị ngắt quãng bởi sự xáo trộn đa

tính cách của Yeerk.

"Ừm," tôi nói. "Vấn đề thứ nhất. Khi đốt mà nổ theo như kế hoạch của mi thì, cả vũng Yeerk lẫn thành phố bên trên cũng sụp đổ luôn. Tai họa này sẽ tàn phá tất cả mọi thứ trong phạm vi nhiều dặm."

"Những đồng minh của ta sẽ chăm lo trạm bơm khí," Taylor từ tốn đáp. "Lượng khí thoát ra sẽ được kiểm tra cẩn thận. Vũng Yeerk sẽ không sụp."

"Tốt. Vấn đề thứ hai. Mi tính đi xuyên đường hầm trong lòng đất như thế nào, từ ống dẫn tới vũng à?"

"Ta không đi mà mi đi."

"Thật lố bịch," tôi cười lớn. "Chẳng con thú Trái đất hay lốt hình biến nào có thể làm nổi khối lượng công việc ngần ấy trong vòng một tuần. Ngay cả một tuần nó cũng chỉ cơi được một đường hầm nhỏ tí, không đủ để dẫn khi đốt đi qua nữa là…"

"Chính vì vậy mà ta đã chọn cho mi một lốt biến hình có thể làm xong trong vài giờ, chứ không phải vài ngày hay vài tuần." Môi mụ Taylor cong lên nụ cười quỷ quái. "Mi luôn đánh giá thấp ta, Andalite."

"Lốt hình biến nào?" Tôi hỏi. Mụ Taylor quấn mấy ngón tay giả quanh cánh tay và bóp mạnh.

"Ta có một vật mà sẽ tạo nên đường hầm chu vi cỡ đường ống."

"Lốt hình biến nào?" Tôi nhắc lại.

"Taxxon, bạn Andalite à. Taxxon!"

“Mụ ta có điên không vậy?” Marco la léc chéc. Cậu ấy đã giật mũ trượt tuyết và kính mát ra, nhưng vẫn còn quàng headphone quanh cổ.

“Điên nặng nữa là khác, lần chạm trán vừa qua đã khẳng định điều đó,” chú Ax bày tỏ. Chú vừa mới từ lốt mòng biển trở về dạng Andalite, rồi lại thành anh bạn đẹp trai ở trong thùng rác bự đằng sau tiệm sách.

“Taxxon á, thà biến thành vi khuẩn E. coli[4] còn hơn. Nếu không thì biến thành kiến vẫn còn tốt chán.”

“Taxxon thì sao nhỉ?” Jake trầm ngâm. “Ngu muội, bị điều khiển và đói triền miên.”

“Ai mà biết?” Rachel bực bội. Trong lúc hoàn hình từ mèo và trở lại nhập bọn với tụi tôi, nhỏ đã kịp ghé vào tiệm *Lỗ Hổng* mua vài chiếc áo T-shirt. Nhỏ đừng hòng chịu lôi thôi, luộm thuộm. “Nhưng mình có thể xoay sở được. Mình sẽ tham gia.”

"Oa." Cassie giơ một cánh tay lên. "Gượm đã. Ai nói là chúng ta sẽ làm vụ này chứ?"

Tôi hoàn hình trong toa-lét của tiệm *Biên Giới*, biến hình thành cậu bé Tobias và thay bộ đồ Jake giấu trong thùng rác. Xong, tôi băng qua đường tới khu thương xá, ngồi ở quầy thực phẩm và lắng nghe bọn bạn thảo luận.

“Khi nào thì tụi mình cần trả lời mụ?” Jake hỏi tôi.

“Nếu chúng ta tới trạm khỉ đốt vào tối nay tức là nhận lời rồi…”

“Cho tui biết đi,” Marco quay quay cọng rơm giữa lòng bàn tay. “Taxxon đa số là đám vật chủ tự nguyện của bọn Yeerk. Vậy thì tại sao mụ Taylor lại không yêu cầu bọn đồng đảng Taxxon làm việc đào bới đó?”

Tôi giải thích. “Mụ nói Yeerk chỉ kiểm soát được một phần cơ thể vật chủ Taxxon thôi. Không thể kiềm chế được cơn đói và nỗi thúc giục phải ăn thịt đồng loại của nó. Vật chủ Taxxon thường được phân chia cho Yeerk cấp thấp, và chẳng bao lâu sau, chúng là Taxxon nhiều hơn Yeerk.”

“Nhưng tui thấy Taxxon nhận và thực hiện mệnh lệnh mà,” Marco không chịu. “Chúng còn lái chiếc Con Rệp đề…”

“Đúng. Nhưng chẳng ai lại tin tưởng Taxxon để lôi kéo chúng vào một âm mưu nào đó. Ai dám tin cậy thứ có thể bán tất cả chỉ vì một mẩu thịt chứ? Vả lại hầu hết đồng minh của mụ Taylor đều là đám Mượn xác-Người,” tôi thêm.

Chú Ax can thiệp. “Tôi từng nghe nói: việc kiểm soát lốt hình biến Taxxon giống như là đối mặt với sự cám dỗ cực kỳ. Ta càng cưỡng lại

thì nó càng trở nên mạnh mẽ, cho đến khi nó đẩy ta xa rời ý nghĩ có thể kiểm soát và ý thức được. Ta sẽ hoàn toàn chìm đắm trong bản năng gốc của Taxxon."

"Vậy sao? Thế thì tui còn chờ gì nữa đây?" Marco tưng tửng nói. "Tui tòng quân! Cả một đội quân những tên Yeerk lạnh lùng, ham hố quyền lực hổng thể kiểm soát được bọn Taxxon. Lo gì chớ. Cậu nhóc lùn chủn đã từng nhận điểm B trừ môn thể dục sẽ hổng gặp chút rắc rối nào hết."

Rachel nói móc. "Bồ đã từng nhận điểm B trừ môn thể dục á?"

Marco đảo tròn mắt vẻ chàu bạu. "Bà con ơi, nếu Yeerk không thể điều khiển được Taxxon thì làm sao tụi mình khống chế được nó?"

"Mụ Taylor bảo chúng ta chỉ phải ở trong lốt hình đó một lát thôi," tôi nói, cảm thấy mình như là tùy viên hay báo chỉ hay đồng lõa của mụ vậy. Thật là kỳ quặc. "Và mỗi lần chỉ một đứa biến hình thôi để đề phòng những hành vi vượt tầm kiểm soát."

Jake nhăn trán. Marco có vẻ nghi ngờ. Cassie tối sầm mắt lại với những ý nghĩ nghiêm trọng. Tất cả tụi tôi cần phải suy nghĩ cho thật kĩ. Chú Ax muốn ăn nên Marco và Jake xung phong đi mua.

Cassie, Rachel và chú Ax ngồi thinh lặng. Tôi nhìn quanh. Hôm nay là thứ Sáu nên quầy thực phẩm đông nghẹt. Những con người bình thường bận rộn với những cuộc sống thường nhật – tuyệt diệu, vô vị hay nhàm chán. Tất cả họ – cha mẹ, con cái, ông bà – đều đại diện cho những thứ mà vì chúng, tụi tôi chiến đấu. Loài người.

Marco quay lại, đặt phần bánh xèo cho tôi và phần bánh quế cho chú Ax lên bàn. Tôi không đói và không quen ăn uống ở nơi đầy nhóc người thế này, vì nó rất khác với cuộc sống diều hâu. Là diều hâu, bạn sẽ bất an khi không thể ăn trong yên tĩnh – tức là con gì đó sẽ sà xuống và đánh cướp bữa tối của bạn, hoặc kẻ nào đó sẽ xông vào ăn bạn luôn…

Jake trở về với một khay nhựa đựng hai chiếc hamburger, một bánh sandwich rau, ba bọc khoai tây chiên, và ba cái ly.

"Cassie, bánh sandwich rau và soda cam," Jake nói và đặt trước mặt nhỏ cái ly và bánh sandwich. "Rachel, 7-up và mình, Coke." Cậu ấy ngồi xuống. "Nào, chúng ta nói tới đâu rồi?"

"Theo mình thì," Rachel hăng hái nói, miệng phồng bánh. "Tiêu hủy vũng Yeerk cũng tốt. Đó là cơ hội tụi mình đang trông chờ. Có thể là bước khởi đầu cho sự kết thúc." Nhỏ ngưng lại một chút để nuốt. "Hãy đá đít bọn Yeerk."

"Tôi đồng ý với Rachel," chú Ax nói, bỏ cái túi Radio Shack chú ấy vừa mới bới tung ra, để với tay qua món hầu. "Về mặt chiến lược mà nói thì đây là một cơ hội thú vị. Mặc dù rất liều lĩnh."

Jake nhìn tôi và gật đầu khích lệ.

"Nên nhớ, mụ ta không đáng tin," tôi nhắc nhở. "Mụ…" tôi ngừng. Bọn bạn châu đầu vào nhìn tôi, cố tỏ ra lịch sự. Như khi ở trong

chuồng thú tụi nó hay ráng kiên nhẫn đợi tôi nói hết, không hề cắt ngang hay buông lời chế giễu.

Cuộc gặp vừa rồi ở tiệm sách chứng tỏ cho tụi nó rằng tôi đã vượt qua nỗi sợ, rằng tôi đã xoay sở tốt và không phải là đứa bạc nhược.

Tôi cũng cố tỏ ra là không việc gì phải lo âu hay nghi ngờ. "Thậm chí nếu mụ không đề nghị, thì việc của chúng ta chỉ làm cho mụ thêm đói quyền lực. Mấy bồ có thể tin chắc: không phải đột nhiên mụ thay đổi trái tim đâu, nền dân chủ chỉ là chiêu bài màu mè."

"Chính xác," Marco nhận xét. "Một xã hội Yeerk tự do? Để tui nghỉ lấy hơi cái đã. Hãy tưởng tượng kịch bản này nhá. Mọi người chăm chút tự do cho tui sẽ đều được tặng một con sên nhớt nhầy, mềm uột chui vào não. Ui chao."

"Rồi rồi," Jake cắt ngang. "Tụi mình đồng ý là không thể tin cậy Taylor. Marco và Tobias đã thấy mụ đánh mất điều đó ở tiệm *Biên Giới*. Rõ ràng mụ ta đang gặp rắc rối gì đó. Nhưng cho dù kỳ quái đến đâu, mình nghĩ chúng ta nên đồng ý rằng việc này là một trong những phi vụ quan trọng nhất của hội."

Cả bọn nín khe. Một sự im lặng đồng ý.

Ngoại trừ Cassie. Mắt mở lớn, nhỏ dợm đứng lên. “Mấy bồ chẳng nghĩ thấu đáo gì cả,” nhỏ cao giọng đến mức những người lớn quanh đó quay qua nhìn.

“Suyt.”

“Mình sai rồi,” nhỏ lắc đầu rồi hạ giọng. “Mình không muốn phán quyết mấy bồ. Nhưng mà mấy bồ nói đến tai họa và nguy hiểm mà tỉnh rụi như đang chơi video game vậy. Mấy bồ có nhớ chúng ta tham chiến là để giữ gìn cuộc sống trên Trái đất này không?”

Jake đặt tay lên vai Cassie và nhẹ nhàng kéo nhỏ ngồi xuống. Cả bọn im lặng. Cassie lại tiếp tục nói, nhỏ nhẻ nhưng hùng hồn.

“Có ai trong mấy bồ chịu nghĩ kỹ rằng chúng ta sẽ phải chịu trách nhiệm cho cái chết của hàng trăm, thậm chí hàng ngàn người không? Họ vốn đang phải chịu đựng một số phận đen tối không thể tưởng tượng được rồi. Có ai để ý rằng chúng ta sẽ giết hàng ngàn Yeerk cùng với họ không?”

“Trời đất quỷ thần ơi, bồ nói là chúng ta sẽ giết hàng ngàn tên Yeerks đấy à?" Marco nói, vẻ mặt chân thật. "Thiệt... thiệt là hổng thể nào tưởng tượng nổi!"

Không ai cười cả.

“Để nhỏ nói hết đã,” Rachel nạt.

“Không phải tất cả bọn họ đều giống Visser Ba,” Cassie tiếp. “Chúng ta đã biết nhiều kẻ bị mượn xác chỉ là những đứa trẻ như tụi mình. Họ không bao giờ được lựa chọn. Cả bọn Yeerk cũng thế – chúng phải tham gia không thì bị triệt tiêu. Họ chẳng biết dựa vào đâu để quyết định cuộc đời mình. Nếu bồ được sinh ra ở đế chế Yeerk, thì bồ tự nhiên phải chiến đấu chống lại Trái đất thôi.”

”Lý luận của bạn rất thú vị,” chú Ax bảo với cái miệng đầy bánh quế. “Nhưng có rất nhiều điều bất nhất giữa những điều bạn nói và điều bạn làm.” Chú ấy nuốt đánh ực. “Làm sao bạn nói như vậy được trong khi biết mình đã làm gì trong quá khứ?”

“Cái đó khác,” Cassie phản ứng quyết liệt. “Mình không chống lại việc tự vệ. Mình ghét bạo lực, nhưng tự vệ là công bằng trong tất cả mọi xã hội. Không như những kẻ giết người…”

“Sên giết người chứ,” Marco sửa lại.

“Ờ… không giống như những tên Yeerk giết người khi chúng vô phương tự vệ, khi chúng không ở trên chiến trường, khi không có hành vi đe dọa cuộc sống… Không! Tại sao mấy bồ không… không thấy nhỉ?” Cassie ngừng. Tôi cảm thấy sự xúc động tỏa ra hầm hập nơi người nhỏ. “Điều đó… không đúng đắn.”

“Nhưng chúng *đang* đe dọa cuộc sống của chúng ta,” Rachel phản bác. “Không chỉ của chúng ta, mà của tất cả mọi người. Chỉ bằng chính cái cơ thể sên ký sinh nhớp nháp của chúng.”

“Ê, tại sao bồ nghĩ đến cái đám ở vũng Yeerk thôi?” Marco xen vào. “Tui đoan chắc chúng còn triển khai những Hoạt động chống phá Trái đất hàng ngày nữa đấy.”

”Đấy, bồ thử nhìn lại lịch sử mà coi, trong Thế chiến thứ hai, chúng ta ném bom các nhà máy, đường xá và đường ray xe lửa. Thậm chí cả các thành phố. Chỉ vì lý do có một ai đó hổng mặc đồng phục hoặc hổng mang vũ khí. Điều ấy hổng có nghĩa là họ đứng ngoài cuộc chiến. Tui biết kế hoạch này rất khó chịu, Cassie à, nhưng tụi mình phải nhìn nhận tình hình một cách toàn diện.” Marco nhìn Cassie và chạm nhẹ tay vào vai nhỏ một lần nữa.

“Đúng,” chú Ax nhã nhặn. “Vũng Yeerk là trung tâm đầu não và chỉ huy. Với bọn Yeerk, đó là trung tâm của những hoạt động quân sự. Chúng tái nạp năng lượng ở đó để tiếp tục con đường chinh phục.”

“Không phải,” Cassie vẫn khăng khăng, giọng nói rành mạch trở lại. Nhỏ nhoài người về phía trước. “Thế còn thầy Tidwell và những người khác trong phong trào Yeerk hòa bình thì sao? Họ cần tới vũng để nạp dinh dưỡng, nếu không sẽ chết. Với họ chẳng vì mục đích nào khác hơn là ăn uống…”

“Phong trào Yeerk hòa bình chiếm số lượng rất khiêm tốn,” Jake phán lạnh băng. “Chúng ta không thể lo hết cho họ ngoài việc cảnh báo.”

“Không lo cho họ á?” Cassie nhắc lại, sững sờ. “Thế ngộ nhỡ anh Tom của bồ có mặt tại vũng khi ống gas nổ thì sao?”

Jake nhìn xuống tay mình, nói giọng vô cảm. “Đó là một sự hy sinh mà mình đành phải chấp nhận để cứu sống hàng ngàn, hàng triệu người khác.”

“Jake, mình không tin bồ nghĩ như vậy.”

“Bồ phải tin,” Jake nhìn Cassie rồi nhìn tôi. “Hơn nữa, các mối quan hệ cá nhân không đóng vai trò gì cả trong kế hoạch này. Không thể. Vũng Yeerk là mục tiêu. Kết thúc mọi tranh luận. Đây không phải như chuyện ném bom những người vô tội ở khu thương xá vào chiều thứ Sáu…”

Một lần nữa, tôi ngắm nghía những người xung quanh mình. Gia đình, những cặp tình nhân, những đứa nhóc. Tất cả đang vui vẻ. Ở đây coi phim, đằng kia gặp bạn bè nói cười, mua sắm quần áo. Họ vừa làm xong việc ở trường và ở văn phòng. Giờ họ đang xả hơi…

Cassie nhìn quanh quầy thực phẩm và nhìn Jake.

“Thế hả?” Nhỏ sẵng giọng.

Tình hình trở nên phức tạp hơn khi Cassie nói rằng nhỏ không thể tham gia. Nhỏ quyết định đứng ngoài phi vụ này. Tôi thán phục vẻ cương quyết của nhỏ, đến độ cũng suýt nghĩ đến chuyện rút lui.

Nhưng nếu thế thì lấy ai coi chừng Taylor? Ai canh chừng những phá hoại ngầm của mụ? Tôi vẫn chưa thực sự hiểu tại sao và như thế nào mà mình lại là đứa hợp lý nhất cho nhiệm vụ này. Nhưng tôi quyết định làm.

Xẩm tối hôm đó, chú Ax và tôi – một con cú và một diều hâu đuôi đỏ – cùng nhau bay vào trời đêm, quan sát nơi tụi tôi sẽ đáp xuống. Tụi tôi muốn chắc chắn là cả bọn không chui đầu vào bẫy. Trạm khí đốt lọt vào tầm ngắm.

<Bờ biển xem ra an toàn,> chú Ax nói. <Tại sao con người cứ thích dùng hình ảnh "bờ biển" trong những tình huống hiểm nghèo nhỉ?>

<Cháu không biết nữa,> tôi đáp. <Cháu nghĩ đó chỉ là một cách nói thôi.>

Trong phạm vi nửa dặm xung quanh trạm khí đốt, chẳng có gì ngoài cây cối và bụi rậm. Tôi sà xuống, kiểm tra một chiếc xe thùng bỏ hoang cách trạm vài chục mét. Không một dấu hiệu nào chứng tỏ có một đội quân Hork-Bajir phục sẵn trong đó.

Trạm khí đốt rất nhỏ, chỉ là một tòa nhà hình vuông cỡ một căn nhà bình thường, nhưng đèn điện bảo vệ thắp sáng trưng y như sân vận động trong buổi thi đấu bóng chày ban đêm. Ánh sáng khiến cho nhỡn lực diều hâu của tôi tăng lên cỡ thị lực cú, giúp tôi có thể thấy được một mê hồn trận những đường ống.

Tụi tôi đáp xuống đằng sau một hàng bụi rậm. Thật khó đáp thẳng xuống đất, cho nên phải kiếm cái gì đó cho móng vuốt bấu vào. Tôi hơi trượt ngang. Chú Ax theo sau.

<Chú Ax à, cháu nghĩ là hành động bây giờ hoặc không bao giờ nữa— và, khỉ thật, cháu ước gì có thể chọn về không bao giờ đó,> tôi lầm xầm.

Tôi biến hình còn chú Ax hoàn hình. Hai người Andalite lông xanh giống in hệt nhau bung ra khỏi bụi rậm. Tôi cảm thấy bản năng của người Andalite – mạnh mẽ và lanh lẹn - trỗi lên. Một tâm trí sảng khoái. Tôi thích cái lối cảm nhận của người Andalite: mạnh mẽ và linh lợi, một trí óc tập trung mà lại rất sảng khoái, một sự lạc quan không nao núng, không do dự, một sự lạc quan thật là vô giá mỗi khi phải đối mặt với những thứ xấu xa trần trụi.

Xong xuôi, chú Ax tiến lại gần, đưa mắt chĩnh ngắm nghía tôi, mắt cuống vẫn dòm chừng xung quanh. Rồi đột nhiên lưỡi dao đuôi của

chú Ax vung lên và sượt qua lớp lông xanh vàng trên ngực tôi.

<Hây, cẩn thận chứ! Chú làm gì thế?>

<Chú gọt bớt vài phần lông của cháu ỉ mà. Người Andalite gọi là *"unschweet"*. Chú nghĩ loài người gọi là cắt tóc. Chú phải làm sao cho cháu không có vẻ là bản sao y chang của chú.>

<Tốt,> tôi bảo. <Nhưng mà cẩn thận không thì dao bén khó lường đấy.>

<Khi chiến binh Andalite bị khiển trách vì tư cách đạo đức,> chú Ax giảng giải, <thì sĩ quan cấp cao sẽ lấy đi một ít lông của anh ta, để anh ta nhớ mãi sự vi phạm đó. Trong nghi thức *unschweet*, người làm sai không bị phạt theo như cách thông thường. Anh ta luôn luôn phải sống với sự nhắc nhở về lỗi lầm của mình và với sự xem xét của những người ngang hàng. Đến khi lông mọc như cũ, anh ta mới lấy lại được sự kính trọng. Lúc đó biến cố sẽ bị quên lãng, và người chiến binh lại trong sạch…>

<Trước đây cháu đã từng có vài lần đi cắt tóc và kết quả là xấu tệ nhưng cháu chưa bao giờ biết tên gọi của những kiểu tóc đó. Vậy chú Ax, cháu đáng bị *unschweet* lắm sao?>

<Không,> chú Ax đáp. <Nhưng đó là lý do duy nhất để cắt lông. Xin lỗi nha.>

<Lý do hay quá há! Thôi, không nói tới chuyện này nữa.>

Chúng tôi thận trọng đi về phía trạm khí đốt, tránh xa ánh đèn và ngó chừng đằng sau bằng mắt cuống. Một hàng rào cao có kẽm gai trên đỉnh bao quanh lấy tòa nhà, nhưng cổng sau vẫn mở một khoảng. Có ai đó đang chờ chúng tôi.

Tôi chỉ ngón tay mềm mại về phía cổng.

Chú Ax bước rảo lên trước. Bằng một động tác uyển chuyển, chúng tôi lách qua cổng, lẩn vội vào bóng tối do bức tường đổ xuống.

"Chào các chàng trai."

Mặt Taylor hiện ra chẳng biết từ đâu. Một hình người sậm màu với giọng nói làm tôi rợn sống lưng.

"Rất hân hạnh được gặp bọn mi. Bọn ta đang chờ…"

Hóa ra, mụ đã ở đây suốt. Tôi không thể tin nổi. Chúng tôi đã rất cẩn thận mà. Làm sao có thể bỏ sót mụ nhỉ?

Mụ Taylor mặc áo choàng da sậm màu, trùm kín từ đầu tới chân. Đôi bốt cao tới tận đầu gối. Mái tóc dài màu vàng tém bên trong áo khoác dựng cao cổ. Đó là một hình ảnh mới. Không còn bóng dáng một siêu người mẫu, chỉ còn là một người lính. Chúng tôi dòm mụ trân trân.

"Đừng có nhìn thao láo thế chứ. Ta có mặt ở đây để chuyển giao cho bọn mi một món quà," mụ khinh khỉnh nói. "Ta biết cả hai tụi bay thích Taxxon lắm. Ta đã tìm một con thật to mập – để tỏ ra đánh giá đúng mực sự giúp đỡ của bọn bay. Đi theo ta."

Mụ biệt dạng vào trạm khí đốt. Chú Ax đi theo mụ. Tôi theo sau

chú Ax.

Chúng tôi phải cúi xuống tránh những ống dẫn. Tiếng ồn không thể chịu nổi, cứ xủng xẻng liên hồi, khiến tôi nhức cả đầu. Taylor xuống một cái thang kim loại ọp ẹp, vào tầng hầm. Chúng tôi đi theo, bước cẩn thận trên bề mặt trơn láng.

Dưới cầu thang tối om, đường ống ít hơn. Taylor dừng lại trong góc và ra hiệu về phía cái tay cầm lòi ra khỏi sàn nhà xi măng láng. Rồi mụ lùi lại, dựa vào tường và khoanh tay trước ngực.

"Nó ở trong đó đó."

Chú Ax và tôi nghi ngại. Tay cầm này gắn vô một phiến đá lớn ở dưới sàn nhà.

<Thế đó,> tôi bảo chú Ax, cố quên mình đang ở chung phòng với con quái vật, kẻ nhất quyết phá hoại chút yên bình trong tâm trí mà tôi từng có. Tôi cúi xuống, dang bàn tay Andalite nắm lấy tay cầm. Nó không nhúc nhích.

<Để chú giúp cho,> chú Ax nói. Chúng tôi cùng kéo hết sức. Phiến đá nhoi lên khỏi sàn. Chúng tôi chật vật gạt nó qua một bên.

Một tiếng khè từ bên dưới vọng lên khiến cả hai chú cháu tôi cùng nhảy dựng.

"Trời đất," Taylor khoái chí. "Tụi bay mà cũng sợ hả?"

<Chúng tôi không sợ,> chú Ax lạnh lùng đáp. <Chúng tôi cẩn thận.> Chú tiến tới chỗ cái lỗ và nhìn xuống. <Tôi không thấy có dấu hiệu của Taxxon.>

Taylor nghiêng cái đầu qua bên và nhìn chú Ax một cách châm biếm. "Thế thì vào mà bắt nó, đồ ngu."

Chương 13

Cái lỗ tối mù. Tôi ước lường đáy lỗ cách mặt sàn chừng ba mét, hình như hơi khum khum – xem ra là một xe bồn hay bể chứa nhiên liệu cũ.

Nhảy vào cái bồn tối như hũ nút, với con Taxxon đang háo hức chờ ăn thịt mình như thế này quả là điều ngu ngốc cuối cùng mà người ta phải làm…

Lần này cũng vẫn chú Ax dẫn đường. Nếu không phải là can đảm thì cũng là một màn trình diễn đẹp.

<Đường xuống sâu lắm đấy, Tobias,> chú ấy gọi từ bên dưới. <Phải hơi cong đầu gối xuống để khỏi bị cụng đầu.>

Taylor nhìn tôi soi mói, gương mặt xinh đẹp của mụ đeo vẻ khinh mạn cố hữu. Không thể để mụ thấy mình sợ sệt, tôi nhún bốn vó nhảy qua thành bồn và căng người chuẩn bị tiếp đất.

RÂÂÂMM!

Móng guốc tôi đụng mạnh vào nền xi măng. Bóng tối ẩm ướt bao bọc. Tôi chỉ có thể cảm thấy chú Ax đang ở bên cạnh.

<Nó đâu rồi?> Tôi hỏi. <Ngộ nhỡ không có Taxxon gì hết? Lỡ đây là cái bẫy thì sao?> Tôi nghĩ tới bọn bạn đang chờ bên ngoài, núp trong những lốt hình biến khác nhau, sẵn sàng phong tỏa nơi này nếu chúng tôi gặp rầy rà. Nhưng phải mất bao lâu tụi nó mới vào tới đây? Tôi nhìn lên, tưởng tượng miệng bồn bị niêm lại. Nhưng rồi nhớ ra là Taylor không thể khiêng nắp cống một mình.

Không chừng mụ có thể? Cánh tay giả của mụ mạnh cỡ nào ta?

Mà thôi, cũng chẳng quan trọng gì. Chú Ax và tôi sẽ kiếm lốt hình nào đó để thoát ra. Tôi cố tự trấn an mình, nhưng tim vẫn đập thùm thụp. Chúng tôi nhìn trừng trừng vào bóng tối, tìm tên Taxxon.

Phải tìm ra nó trước khi nó tìm ra chúng tôi.

Chú Ax tiến lên trước và biến mất. Tôi căng mắt dõi theo, thấy cái bóng chú ấy động đậy bên phải mình.

<Aahhhh!>

Tôi cảm thấy đau nhói nơi cánh tay.

<Chú Ax!> Tôi la lên.

Tên Taxxon đang cắn xé điên cuồng. Hàng ngàn cái răng như lưỡi dao cạo lạng lóc thịt và cơ bắp tôi. Nó không định cắt cánh tay tôi để làm món ăn chơi, mà cắm phập nguyên quai hàm sắt, muốn lôi tôi vào luôn, cho gần bao tử hơn.

Tôi vung đuôi, nhưng mất thăng bằng vì sàn nhà cong láng. Móng guốc tôi tượt ngang như vũ điệu sì-lô. Những con mắt đỏ ngầu chỉ còn cách tôi vài phân…

Tôi quăng lưỡi dao đuôi, chém vào bóng tối. Hụt! Lực quai hàm

của con Taxxon dứt mất cánh tay tôi!

<Chú Ax!> Tôi gào lên.

PHẬP!

Đống răng sắt rút ra. Tôi lảo đảo lùi lại, cầm chặt lấy cánh tay bị phạc, đầu óc choáng váng.

<Nhanh lên,> chú Ax giục. <Chúng ta phải mau lên. Chú e rằng mình đã làm tên Taxxon bị thương nặng.>

Cơn đau chỗ cánh tay còn lại khiến tôi cảm thấy u mê, lú lẫn. Tôi cảm thấy cái gì đó ươn ướt, lầy nhầy dưới móng guốc. Chất hôi thối trong người con Taxxon ục ra, tràn be bét sàn bồn.

Tôi cúi xuống, đưa bàn tay lành lặn ra chạm vào con Taxxon. Cái sườn mềm nhũn của nó luych huych lên xuống khi cố sức thở. Đúng, nó sắp tiêu rồi.

Tôi thấy chú Ax trong ánh sáng lờ mờ. Chú đã thu phục xong con Taxxon. Tôi bắt đầu hoàn hình. Vừa hoàn tất sự thay đổi, tôi liền giương móng vuốt ra, in vào thớ thịt Taxxon gớm ghiếc.

Tôi thấy rõ sự sống đang rò rỉ khỏi cơ thể Taxxon. Và những nếp mô mạch Taxxon gập lại, xẹp xuống như quả bóng xì. Tôi tập trung thu phục ADN của nó.

Thường thì tôi chẳng cảm thấy gì ở con thú đang bị hấp thụ. Nhưng lần này, tôi chộn chạo cảm thấy gì đó – dữ tợn, có vẻ như đang giận điên lên…

Thu phục xong ADN của con Taxxon, tôi nhận ra ngay bên trong mình có điều gì đó tôi chưa từng bao giờ biết. Phải chăng đó chỉ là trí não mệt nhoài đang làm việc? Có thật ADN đang la thét trong tôi ở cấp độ siêu thanh là thứ vô cùng kinh khủng và rất nguy hiểm không?

Một sự tra tấn lan tỏa khắp cơ thể Taxxon, từ đầu tới đuôi và từ đuôi ngược trở lên. Nó lúc lắc, giật cục một cái rồi im re luôn.

Tôi biết bây giờ nó chỉ còn sống bên trong chú Ax và tôi.

<Bảo đảm vừa khít giờ,> giọng truyền của Marco chào đón tôi từ xa chỉn chục mét. Cậu ấy đang bay và cũng trễ như tôi. Bình minh ló dạng. Cả hai tụi tôi đập cánh trối chết để đừng bị rị xuống.

<Thưởng thức bữa điểm tâm trong khi bọn này chuẩn bị làm việc à?> Marco tiếp.

Bữa sáng là lý do khiến tôi trễ nải. Sáng nay đồng cỏ im ắng khác thường. Chẳng thấy chuột đồng đâu cả. Coi bộ báo trước điềm dữ đây. Cứ như lũ mồi đều biết tốt hơn hết hãy ở rịt trong hang vậy.

Đói meo! Ngay lúc đó, tôi phát hiện ra một con sóc xám. Nó bự hơn tôi, nhưng mặc, thức ăn là tất cả những gì tôi nghĩ tới. Trong thế giới của tôi, đói bụng không có nghĩa là leo lên xe hơi và thẳng tiến tiệm *Chuông Bánh Xèo*, mà nó có thể dẫn đến cái chết.

Tôi bất ngờ nhào xuống, móng vuốt xòe ra. Con sóc nặng hơn tôi nghĩ nhiều. Nó cào cẳng tôi, khiến tôi chúi nhủi xuống đất và phải gồng chặt, và đập cánh như điên cách mặt đất vài mét để vút lên không. Nhưng răng sóc bập vào cẳng tôi đau thốn óc. Tôi nhả móng vuốt ra và để vuột mất bữa sáng của mình.

<Có đứa trong tụi mình phải làm việc cật lực mới có cái ăn,> tôi bảo Marco. <Chứ đâu như bồ lấy sẵn món Pop-Tart trong lò là xong.>

Tôi nhẹ nhàng đáp xuống một cành cây. Marco đã hoàn hình. Bọn bạn tụ tập cách đó một quãng. Chú Ax đang trốn trong đám cỏ rậm, dán mắt theo dõi trạm khỉ đốt.

Jake đã thay đổi kế hoạch về Taylor vào phút chót. Cậu ấy không muốn có mặt mụ khi chúng tôi đào, rủi lỡ phải trưng bày hình hài thật khi hoàn hình thì sao.

Vì vậy, để giảm mối nguy hiểm, Jake yêu cầu Taylor – qua e-mail – lánh xa chỗ đào, hay trạm khỉ đốt, trong phạm vi một dặm trước 8 giờ sáng. Nếu không các thỏa thuận sẽ bị phá vỡ…

Taylor đồng ý điều kiện của Jake cái rụp. Vẻ hăm hở của mụ khiến tôi ngại ngùng, nhưng không thổ lộ với bọn bạn – tôi nghĩ đó chỉ là do thần kinh bất an thôi.

Cái nắp lỗ cống ở gần nơi bọn bạn tôi đứng bị cát che lấp một phần, và lòi lên mặt đất chừng năm ba phân. Chỗ này khó bị nhìn thấy. Tuy không xa trạm khỉ đốt nhưng lại được cây cối và bụi rậm che khuất bốn bên. Taylor biết mình đang làm gì mà.

Nắp cống nằm trong ngõ cụt, bên lề một lối mòn rải đá nhưng chưa lát đường. Nền xi măng được xây nên rồi nén chặt đá bên dưới, chuẩn bị sẵn sàng cho việc rải nhựa đường. Nó đã ở trong tình trạng này lâu lắm rồi. Người ta dự tính xây một khu công nghiệp mới ở

đây. Nhưng cư dân địa phương không muốn ồn ào và xe cộ qua lại tấp nập, cho nên việc thi công tạm thời ngưng trệ, để lại những nắp cống, đường dây điện và đủ thứ khác.

"Tobias! Móng vuốt trái của bồ chảy máu kìa," Rachel ồ lên.

Mới đầu tôi chẳng trả lời. Chẳng việc gì phải giải thích cả. Nhưng sự quan tâm của Rachel rất thành thật, nếu phớt lờ nhỏ là không công bằng.

<Đôi khi *bữa sáng* cũng cắn lại mình mà,> tôi đáp nhẹ.

"Thì như bồ nói đấy," Marco nhảy vào. "Tui đang nhìn vào lò coi món Pop-Tart xong chưa thì ầm… cái bánh nảy ra và văng trúng mắt tui."

<Mình không sao đâu,> tôi nói với Rachel.

"Đưa mình coi nào," Cassie dịu dàng nói. Nhỏ vẫn chưa thông phi vụ này, nhưng cũng muốn biết tụi tôi đào ở đâu… Trong trường hợp tụi tôi không trở về…

Sự có mặt của Cassie gây hoang mang nhiều hơn là làm an lòng, có lẽ không chỉ riêng với tôi. Nhỏ không đến để chúc may mắn. Mặc dù Jake luôn để cả bọn lựa chọn, nhưng rất hiếm khi có một đứa quyết định không tham gia…

"Tobias, bồ nên biến hình để chữa lành vết xước," Jake bảo. "Mình nghĩ bồ sẽ đi trước đấy."

Tôi đi trước ư? Điều này quăng tôi về lại thực tại tôi đang cố trốn tránh. Tôi không ham làm điều mình sắp làm, cũng chẳng ưa con vật tôi sẽ biến thành.

<Bây giờ là 7:50,> chú Ax đủng đỉnh bước ra khỏi bụi rậm và dừng lại bên Jake. <Trạm khí đốt vắng người, Hoàng tử Jake. Chúng ta nên bắt đầu đào đi.>

Chú đeo chiếc đồng hồ hiệu Timex Triathlon ở mắt cá chân trước – do chính tay Rachel chọn – phòng trường hợp đồng hồ sinh học của chú bị xáo trộn bởi sức mạnh của lốt Taxxon. Hai chú cháu tôi sẽ thay phiên nhau đeo khi ở dạng Andalite.

Chú Ax đỉnh đạc lại bên nắp cống, chọc mũi dao đuôi vào cái lỗ nhỏ. Như chiếc xà beng, chỉ với cái ngoáy đuôi, chú hất tung nắp cống thép nặng hai mươi lăm ký lên không. Nó bay lảo đảo rồi đáp xuống cách chân Jake chừng một tấc.

"Nhẹ ghê," Jake trầm trồ. "Bồ nên làm việc cho Hội đồng thành phố."

Từ cành cây tôi sà xuống miệng cống, thấy rõ đáy cống sâu chừng hai mét rưỡi là một hốc buồng hình lăng trụ.

<Tốt hơn, hãy để mình xuống dưới đó rồi mới biến hình,> tôi bảo. "Mình hổng chịu trách nhiệm cho việc ai đó ói hết bữa sáng ra đâu.>

Tôi nhảy qua lỗ, lao vào màn tối, xòe cánh từ từ để rơi xuống chầm chậm. Diều hâu thật không bao giờ chui vào nơi chật chội như thế này. Tôi cảm thấy mối lo lắng của loài thú ăn thịt dâng lên khi tôi

đáp êm ru trên mặt xi măng cong.

"Cứ thư thả Tobias," Jake động viên. "Nếu có rắc rối gì thì có tụi mình ở đây."

<Nên nhớ, cháu không thể kiểm soát được nó như những lốt hình biến khác,> chú Ax dặn dò. <Nó sẽ áp đảo, lấn lướt đấy. Những người Andalite sử dụng thành công lốt Taxxon nói: đó là việc trở thành con vật đầy bản năng, đầy năng lượng bạo động. Nó không thể bị chế ngự hay ngăn lại. Cháu đừng cố điều khiển nó. Cứ sử dụng chứ đừng khống chế nó.>

"Mình đang ở đây nè, Tobias," Rachel khuyến khích.

"Cẩn thận," Cassie bảo. "Mình sẽ gặp lại mấy bồ sau nha."

"Tobias…" Jake định nói gì đó.

<Mình xoay sở được mà,> tôi bảo, tự cam đoan với mình y như đang hứa với tụi bạn. <Mình làm được cho coi.>

Tôi nhắm mắt lại, tập trung vào ADN Taxxon. Sự thay đổi đến ngay tức khắc. Không cần phải tập trung trí não thêm nữa. Xung lượng cứ thế cuốn đi, như hòn đá lăn xuống đồi dốc.

Rìiiiiiiii…

Tôi cảm thấy xương vỡ nứt ra. Không, tan chảy chứ. Tất cả những phần cứng trong cơ thể tôi – móng vuốt, mỏ, cọng lông – đều mềm nhũn và hóa lỏng. Thường khi biến hình thì bộ khung của các cơ quan nội tạng hình thành, đằng này lại khác. Tất cả mọi thứ tan nhão ra, rồi đặc keo lại thành một cục bùi nhùi gớm ghiếc.

Tôi vập mặt xuống nền xi măng khi cẳng chân nhũn ra, biến mất. Rồi lại bị nâng lên khi một trăm chân phụ hình nón thòi ra khỏi cái bụng mềm èo. Một con sâu đang định hình, dài và không có khung đỡ.

Thị lực tinh tường của diều hâu lụi dần. Tựa như lái xe dưới trời mưa mà không bật bộ phận gạt nước. Rồi cái mờ mờ đổi thành…

Trời! Hàng ngàn mảnh vụn bao quanh tôi. Những mảnh hình ảnh như kính vạn hoa với những rìa cạnh nhập nhòa.

Tôi biết Taxxon có mắt ghép như ruồi. Mỗi con mắt đỏ ké thật sự chứa cả ngàn con mắt nhỏ, mỗi con mắt nhỏ quét một phần thế giới tí xíu. Tôi không biết trí não Taxxon có đủ phức tạp, tinh vi để nối kết tất cả những phần đó vào với nhau hay không.

Cái miệng hiện ra cuối cùng. Là trung tâm sự tồn tại của Taxxon.

Sự thay đổi ngưng. Ngay tức thì, tôi cảm thấy như có sóng thủy triều tràn vào bờ, không sao ngăn lại được.

Đó là cơn đói khủng khiếp, đói không thể chịu nổi. Đói tuyệt vọng, có thể ngốn ngấu mọi thứ. Nó tự động nổi cuồn cuộn, cứ như tôi chưa từng bao giờ hiện hữu. Nó bưng bít tất cả mọi thứ khác.

Tôi ngửi thấy bọn bạn. Biết chính xác tụi nó đứng ở đâu trên miệng cống. Nghe thấu cả sự rung động của những bàn chân nện trên đất.

Tôi dài cả ba mét. Đủ dài để bò lên và chui qua miệng lỗ. Tôi nhìn Marco. Tiếp theo, tôi mường tượng cậu ấy ở trong miệng mình. Tôi dư sức nuốt chửng Jake. Hoặc bự hơn, đớp gọn luôn cả chú Ax…

Cơ thể sâu tròn nẫn của tôi nhào lên miệng lỗ, trước khi tôi có thể ngừng lại hay suy nghĩ. Cái mùi thịt thật hấp dẫn. Tâm trí Taxxon đang kêu gào đòi được đáp ứng.

Axít tiêu hóa chảy nhễu ra miệng tôi. Cục đầu mềm hướng lên miệng lỗ, Jake và Marco nhảy thụt lùi trở lại.

Tôi sẽ tọng chúng vào họng. Sẽ xồ lên và ngoạm xé. Marco, Jake, chú Ax và… cả Rachel.

Cơ thể Taxxon của tôi co giật, oằn oại. Ý nghĩ phải có thêm thật nhiều thức ăn làm tôi phát khùng. Nhưng một cái gì đó… một thứ dội trở lại tâm trí tôi, sâu thẳm… bộc phát.

Rachel ư?

Tôi ngừng. Tôi nghe có giọng nhẹ hều, thấp thoáng của một đứa trẻ. Tobias, con người trong tôi, đang đấu tranh cho sự có mặt của mình. Nó ngọ nguậy bên dưới vẻ quái quỷ của Taxxon. Thằng bé trong tôi đang kháng cự như điên. *Ngừng lại,* nó kêu thét. *Ngừng lại, ngừng lại!*

Nếu bảo tôi đã lấy lại được quyền kiểm soát là nói láo – như kiểu bảo rằng thuyền trưởng có thể chế ngự được cơn bão vậy. Nhưng dù sao tôi cũng lái được cơ thể Taxxon tránh xa các hội viên Animorphs.

Thật không thể đè nén hay hạ bớt được cơn đói. Nhưng như chú Ax đã dặn, tôi có thể bắt nó tập trung vào cái khác. Không chính xác là cái gì. Taxxon rất giỏi một điều: đó là ăn.

Thình lình, tôi hụp xuống cạp đất bên thành hố, chỗ đất mà đồng bọn của mụ Taylor đã khoan vào đường ống bê tông. Tôi hướng cơn đói triền miên của Taxxon vào đất. Tôi nuốt chửng đất cát như thể không được ăn cả bốn mươi ngày rồi. Tôi bứt từng miếng to và nuốt trộn nuốt trạo. Cạp và cạp. Sự háu ăn của Taxxon chẳng cách gì thỏa mãn nổi.

Thoáng chốc, tôi đã nới rộng căn buồng ra đáng kể. Những bức tường đất cát đổ rào rào xung quanh khi tôi phóng, ngoạm, nuốt.

Đúng rồi. Tôi ăn nhồm nhoàm với tốc độ vài ký một giây. Tôi là chiếc xe ủi đang rứt đi những mảnh đất. Tôi là hệ thống dây chuyền nhiều-trong-một – máy ủi, máy xúc, máy rửa sạch. Tất cả đất cát bỏ đi đều nhồi nhét vào cơ thể Taxxon. Sản phẩm của quy trình này là đống nhớt nhầy, ói ra khỏi cục sâu dày cui, phủ khắp bề mặt đường hầm. Càng lúc đống nhớp càng phát triển, cùng nhịp với vẻ điên cuồng cung phụng cái đói của Taxxon.

"Tobias? Ugh! Trời ơi, cái mùi gì vậy trời?" Giọng Jake vọng đến làm tôi hơi xao nhãng. "Tobias, ở dưới đó bồ ổn chứ?"

Tôi mặc kệ nó, cứ cắm cúi ăn – đào, như con giun đất di chuyển để xử lý chất hữu cơ. Có điều, hàng răng sắc bén của tôi tăng tốc quy trình lên gấp triệu lần.

Xem ra Taxxon không hề có hy vọng hài lòng về sự thỏa mãn cơn đói. Nhất là đất lại chẳng có bổ dưỡng gì. Có khi nó còn giục giã cơn đói hơn nữa, thúc bách tôi phải ăn, ăn hoài.

"Nhìn Tobias tiến kìa!" Giọng Marco léo nhéo rất gần. Chắc là lọt qua lỗ cống. "Không thể… Ui trời!" Marco thở phì phò, chắc là gớm chất nước dãi tôi tiết ra. Cậu ấy lại thở hổn hển.

Càng đào lâu, cơn đói càng điên cuồng. Tôi không tài nào nhận ra cái gì, ngoại trừ việc cắm cúi đào, đói và chết vì kiệt sức.

<Tobias,> Rachel gọi bằng giọng truyền. Nhỏ cũng đã biến hình.

Mấy đứa kia chắc là ở đằng sau nhỏ. <Trả lời tụi mình đi. Nói gì đi! >

<Ăn nữa… NỮỮỮAA…! > Tôi gào.

<Tobias, thời gian hết rồi. Nghỉ thôi. Hoàn hình đi.> Jake nhắc nhở giọng lo lắng, và điều đó gợi cho tôi nhớ đến thịt người, càng khiến tôi không thể cưỡng nổi. Tôi phóng lùi lại, trườn qua vũng nhầy nhụa, tiến về phía bọn nó. Tôi lao qua lỗ cống, phóng lên mặt đất. Một con sâu trườn bò, khổng lồ, đói meo và tuyệt vọng.

<Ooa!> Jake kêu um.

<Ooaa!> Marco phụ họa.

Đôi mắt ghép của tôi gói trọn hình thù vỡ vụn màu xanh của một người Andalite, rồi tới cái khối to đùng của khỉ đột, gấu xám và những vằn vện của cọp.

Không hề có thịt màu hồng. Không có thịt mềm mại!

Tôi cần phải kiếm thịt. Người Andalite ở gần nhất. Tôi ngửi thấy mùi thịt tươi bên dưới lông gã ta. Tôi cũng nhận ra lưỡi dao đuôi, và cảm thấy trí não Taxxon báo động nguy hiểm. Nhưng tiếng báo động mỏng mảnh lắm, gần như không rõ rệt. Ừ thì lưỡi dao đuôi có thể phang tôi ra làm đôi đấy, nhưng tôi cóc cần lưu tâm. Tôi cần phải cắn xé trước đã!

<Ax, coi chừng!> Jake gào. <Nó xông vào bồ đó. Tobias. Bình tĩnh coi! Hãy kiềm soát lốt hình biến.>

Tôi phóng hết tốc lực vào chú Ax. Lao cả thân mình vào chú. Tôi sẽ xô chú ngã kềnh ra đất và cắm hàm răng vào da thịt chú.

Nhưng rồi tôi trông thấy một thứ khác. Nó làm cho Taxxon dừng lại, cẳng chân tê cứng. Taylor! Mụ mặc bộ đồ kaki trùm kín từ đầu tới chân.

Bộ đồ của mụ sẽ tan biến trong mồm tôi thôi. Cái vai màu hồng của mụ đang mời gọi… Tôi phóng về hướng mụ.

“Giỏi thử coi, đồ sâu bọ,” Taylor rít lên và chĩa khẩu tia Nghiệt vào đầu tôi. “Tao sẽ bắn mi ở cấp độ sáu.”

<Mi đã hứa rồi, Yeerk,> chú Ax phản đối. <Mi hứa là không sử dụng quá cấp độ ba mà.>

“Vậy ư?” Taylor cười hô hố. “Thế thì thử ngăn ta lại coi. Ta rất mong được nói lời xin lỗi sau khi khử mi.” Giọng mụ hơi trượt đi. Tôi tiếp tục lừng lững trườn về phía mụ. “Nhưng nếu mi là đồ hèn như ta từng biết thì mi thà bị kẹt làm *nothlit* Taxxon còn hơn là chết anh dũng.”

Cơn đói Taxxon được pha thêm lòng căm phẫn của loài người. Tôi thấy rõ ràng xông vào ngốn ngấu mụ dễ hơn là nín nhịn nhiều. Thậm chí chết còn dễ hơn là đối phó với một cô gái-Yeerk. Tụi nó là quái vật ám ảnh tôi ngày đêm bằng sự ngạo mạn và muốn phô bày uy lực.

Có phải lần ấy ở vũng Yeerk, tôi cũng từng có suy nghĩ như thế này?

Sâu thẳm bên dưới cái đói thèm thịt người đến ghê gớm của tên taxxon, trí óc tôi tự vấn bản thân. *Có phải tôi đã ở trong lốt hình biên quá thời hạn hai giờ đồng hồ vì tôi đã không dám đối mặt với thực tế cuộc sống? Tôi sợ phải là một thằng nhóc sống chung với cha mẹ nuôi, sợ phải đến trường, sợ phải đối mặt với Rachel, với Taylor…*

Marco tóm nhẹ tôi, cố ngăn lại. Tôi rú lên và hất cậu ấy ra.

<Tobias, dừng lại,> Rachel kêu lên nhưng nhỏ không ngáng đường tôi.

Có phải tôi là kẻ hèn nhát?

Trong thiên nhiên, chỉ có sống hoặc chết – làm đầy bao tử hay là đi tong. Thành công là sống sót. Thất bại là chết. Rất đơn giản. Không hề có điều gì ở giữa. Chỉ ít thì cũng không phải đắn đo gì nhiều.

Có phải tôi là kẻ hèn nhát?

Tôi ghét Taylor. Bởi vì mụ biết trả lời câu hỏi đó. Bởi vì mụ biết điểm yếu trong tôi. Mụ nhìn thấy vì chính mụ cũng yếu đuối. Người ta dễ dàng nhận ra kẻ giống mình. Mụ đã đánh đổi tất cả để cứu gương mặt. Mụ trở thành kẻ mượn xác tự nguyện và phản bội mẹ mình vì muốn được xinh đẹp như xưa.

Cái này vượt quá cả sự buồn rầu. Mà là sự thương hại.

Liệu tôi khác hay là giống mụ? Tôi tự đánh bẫy mình. Tại sao? Tôi ghét Taylor bởi vì mụ biết. Tôi sẽ tiêu diệt mụ.

Tôi chồm lên. Banh miệng ra. Ủn lên cẳng chân mụ.

Păng chîu!

Luồng năng lượng hất tôi đổ xuống. Không đủ mạnh để giết nhưng cũng đủ tê liệt và ném cơ thể Taxxon xuống. Tôi lấy lại kiểm soát và bắt đầu hoàn hình.

Cái thân sâu sắp sửa biến mất. Tôi tập trung hết cỡ, những chi tiết diều hâu đầu tiên lòi ra khỏi đống Taxxon lèo nhèo. Chợt, tôi nhớ ra…

Taylor đang nhìn! Không thể để mụ thấy tôi từ Taxxon biến thành chim. Mụ không biết tôi là *nothlit* mà tưởng tôi là Andalite hùng mạnh. Ở tiệm *Biên Giới* tôi đã suýt lộ tẩy rồi. Không thể để mụ sinh nghi một lần nữa.

Tôi tập trung dữ hơn, chuẩn bị làm điều không tưởng: biến hình thẳng từ Taxxon thành Andalite. Phải vượt qua giai đoạn diều hâu thật nhanh, cho dù phải mệt kinh người và cố sức tối đa mà chưa chắc đã đủ thuyết phục.

Taylor đang nhìn? Mụ có nhận ra hay thấy điều không nên thấy không?

May phước là bọn bạn tôi quá lanh trí. Lanh hơn tôi nhiều. Rachel và Marco liền đẩy Taylor vào tường, lấy cơ thể dễnh dàng chắn tầm nhìn của mụ. Trong khi đó Jake canh chừng và thị uy.

<Mi có thể mang tia Nghiệt để tự vệ,> Jake gằn giọng. <Nhưng chúng ta đã thỏa thuận mi không được bắn trên cấp độ ba.>

“Ừ, nhưng dù sao nó cũng không theo ý ta. Có gì trục trặc với khẩu súng chăng?”

<Bồ là một con sâu may mắn đấy,> Jake nói riêng với tôi. <Ax đã cứu bồ. Ảnh đã chỉnh sửa súng của mụ khiến nó không thể bắn ngoài cấp độ ba.>

<Mụ xạo đó,> Rachel rỉt bằng giọng truyền riêng. <Nếu bồ xông lên cú nữa mụ sẽ chiên bồ liền, Tobias. Mụ nhất quyết biến bồ thành đống Taxxon nhớp nhúa đấy. Mình đề nghị giải quyết mọi việc ngay tại đây. Mụ đã phá vỡ giao kèo.>

<Khoan,> tôi ngăn lại khi biến hình Andalite xong. <Mình vẫn sống khỏe mà. Không chừng mụ đã biết súng bị phá và chỉ muốn hù cho mình sợ thôi.>

<Mụ ta không biết đâu,> chú Ax nhấn mạnh khi Taylor quẳng khẩu tia Nghiệt xuống sàn. Chú ấy ra phía sau Jake và lanh lẹ xén một mảng lông trên ngực tôi.

<Mụ biết tại sao chúng ta ở đây,> Marco giận dữ. <Mụ đến để khống chế bồ. Dù có phải giết bồ.>

<Ờm…> tại sao tôi lại bênh vực cho Taylor nhỉ? Tôi không thể bênh thêm nữa. Mụ không phải là bạn tôi, cũng không thuộc loại như tôi.

Tôi vừa mới hợp tác với quỷ, và quỷ vừa mới bộc lộ chân tướng.

<Mụ sẽ mang Visser Ba đến cho chúng ta,> tôi nói. <Đó là mấu chốt vấn đề.>

<Cẩn thận, chú Ax,> tôi cảnh báo. <Nó tệ hơn chú nghĩ đấy. Cứ để cho Taxxon ngửi mùi đất. Rồi để kệ nó đào bới và ăn…>

<Chú sẽ cố kiểm soát lốt này,> chú Ax nói cứng. <Chú đã từng nghiên cứu những tài liệu lưu trữ về sự thành công và thất bại của lốt Taxxon. Từ đó chú suy ra cơ cấu sinh lý học gọi là *notallssith*, tức điều kiện lốt hình biến không thể kiểm soát được.>

<Sao trước kia bồ không nói điều này cho tụi mình?!> Marco trách cứ.

<Những kết quả nghiên cứu của tôi không đáng khích lệ.>

<Ồ ồ…>

Chú Ax biến hình trong đường hầm tôi vừa đào tanh banh. Mụ Taylor háo hức nhìn khiến tôi thấy tởm lợm.

Những chi tiết Andalite của chú Ax tan thành một vũng lỏng màu xanh da trời, nhờn nhợt. Rồi từ "vũng Andalite", bốn con mắt tròn đỏ cạch, xoáy tít trong vũng như những bộ phận ruột phèo tí hon. Cơ thể Taxxon vụt lớn dần lớn dần. Nhìn như cây nấm đang mọc lên trong phim chiếu nhanh. Mới đầu là vệt cồm cộm dưới sàn, rồi phồng nhú lên dần. Ghê hết biết. Cơ thể Andalite đẹp đẽ, mạnh mẽ của chú Ax đã biến dạng và tiêu ma.

Con sâu phình lên hết cỡ. Chúng tôi lo âu đợi, im lặng và sẵn sàng. Chú Ax không nhúc nhích. Con Taxxon bự đứng bất động, như bị thôi miên.

<Hây,> Jake nhắc. <Di chuyển đi chứ.>

<Ax?> Rachel gọi, vẻ từ tốn. <Mọi thứ vẫn ổn chứ?> Nhỏ nhích từng phân về phía chú Ax, giống như cách bạn tiến tới con chó không quen biết đang bị xích.

<Hích ảnh một cái đi,> Marco bàn và thung dung tiến sau Rachel, về phía con sâu to. Cánh tay khỉ đột đong đưa nhè nhẹ. Cậu ấy nhìn chú Ax với vẻ hoang mang quá mức, rồi vươn người dài ra và tuyên bố. <Món hàng hư rồi. Không thể lắp ghép tại chỗ. Tụi mình phải mang vẻ đẹp này đem trả lại cửa hàng thôi.>

<Tôi ổn,> chú Ax cuối cùng cũng lên tiếng. <Tôi đang tập kiểm soát bằng cách tạm thời kích thích bản năng ngủ đông của Taxxon. Tôi có thể chống lại sự thôi thúc đòi ăn của nó.>

<Cảm ơn vì đã không nói trước cho cháu về bản năng ngủ đông,> tôi lầm bầm.

<Mãi đến bây giờ chú mới hiểu ra.>

<Tốt,> Jake cộc lốc. <Nào, đào đi.>

Trước khi tôi kịp chớp mắt, chú Ax đã nhào xuống đường hầm.

<Ồ ồ,> Marco la. <Tui sai rồi.>

Tôi nín thở chờ, hầu chắc chắn chú Ax không quay ngoắt lại để làm một bữa trưa chóng vánh.

Chú Ax làm việc khá xa, không thể thấy gì, nhưng có thể nghe hoặc cảm được âm thanh đào bới những tiếng hì hụi, rút rít – tiếng răng đụng vào đất và tiếng đất bị nuốt trọng.

Có cái gì đó đang rón rén lại gần. Quá nhẹ, gần như không thể nghe thấy được. Nhưng nó lấp đầy đầu tôi đến độ tôi chỉ nghĩ đó là tiếng Taxxon đào, hết mét này đến mét khác.

Tôi lắc cái đầu Andalite, cố hồi tỉnh khỏi cơn mê. Những giọt mồ hôi nhỏ thánh thót. Mãi lúc này tôi mới nhận ra dưới này nóng thế nào. Bốn con thú càng làm cho cái hang thêm tù túng, chật chội.

<Mày thích hả, Andalite?" Một giọng nhì nhèo vọng đến từ góc xa của căn buồng, nơi giao cắt với ống gas chính. Taylor tì vào ống dẫn. Mụ là người duy nhất có vẻ thảnh thơi, thư thái.

<Tao thích cái gì?> Tôi hỏi lại.

"Là Taxxon ấy, đồ ngu," mụ đáp. "Tao cá là mi rất thích. Vài cá thể bị hạ xuống hình thái sống thấp hơn."

<Mày cũng biết thế à?> Rachel sùng tiết. <Không có vật sống nào thấp kém hơn Yeerk đâu,> nhỏ rống rồ rồ qua hàm răng nhe bạnh.

"Mi thừa biết là ta đúng mà," Taylor trả treo với Rachel. "Mi biết nó yếu đuối." Mụ hất hàm về phía tôi.

<Tao sẽ chỉ cho mi thấy thế nào là yếu,> Rachel chém tay vào không khí.

"Mi sức mấy dám. Giết ta chẳng được cái gì. Mi đời nào chịu để cảm xúc ảnh hưởng mà vuột mất cơ hội này. 'Băng thảo khấu Andalite' bọn mi rất giống bọn ta."

Rachel gầm lên, gập quai hàm lại đánh tách, nhưng rồi nhỏ lùi lại. Lời Taylor cứ treo lơ lửng trong óc tôi. Đây là kế hoạch của bọn Yeerk. Từng chi tiết chết chóc đều là của chúng. Phá hủy quy mô lớn. Không màng đến bảo vệ những người vô tội. Nhưng chúng tôi đã nhảy lên con thuyền rồi.

<Mụ nói có đúng không?> Tôi hỏi riêng Rachel.

<Bồ điên hả? Cách bồ sống và hành động, không ai có thể làm được. Bồ không hề yếu đuối.>

<Không phải. Ý mình là tụi mình có giống bọn chúng không. Những kẻ cơ hội tồi tệ nhất ấy…>

Rachel rú lên một tiếng và ngúc ngoắc cái đầu gấu bự chành dành. <Mình ngán ngẩm chuyện đắn đo xem thế nào là làm-điều-đúng-đắn lắm rồi, cứ nghi ngờ vớ vẩn!> Nhỏ la toáng lên cho cả bọn, ngoài Taylor ra, cùng nghe. <Yeerk giết người. Chúng tiêu diệt Trái đất. Cái gì trong đầu mấy bồ vậy? Thành phố của mấy bồ bị bắn phá và bồ bắn lại để tự vệ mà lại hỏi có đúng đắn không à?>

Marco im lặng một cách bất thường.

Jake đi tới đi lui như con mèo khổng lồ bức bối trong cái lồng. Tôi lại gần Rachel, tiện thể đẩy Jake qua bên. Nó xích qua kèm theo tiếng gầm gừ.

<Coi chừng!>

<Cái gì vậy?> Rachel hỏi tôi. <Tất cả đang bỏ đi.>

<Không thể là mụ,> tôi lầu bầu, nhìn Taylor với hai mắt cuống, giữ mắt chỉnh vào Rachel. <Mụ chơi trò khích bác tâm trạng. Có lẽ tụi mình đã dấn quá sâu nên không hiểu.>

<Đừng nói thế. Sau tối nay, mọi sự sẽ khác đi. Tụi mình sẽ luộc chỉn vũng Yeerk. Sự cân bằng sẽ lập lại.> Rachel phấn khích nói – cái kiểu hăng máu mỗi khi nhỏ thảo luận chuyện đánh nhau. Nhưng nhỏ có vẻ hơi tuyệt vọng, hình như để cố thuyết phục tôi, và chỉnh mình.

<Rồi sau đó thì sao?> Tôi chất vấn.

<Thì tụi mình vẫn cùng nhau… Mọi việc lại bình thường như cũ.>

<Ừm,> tôi bảo. <Rachel à, chúng ta không biết quân Yeerk có bao nhiêu trên thế giới Andalite, trên thế giới quê nhà của chúng và các hành tinh khác. Ngộ nhỡ không bao giờ chấm dứt thì sao? Có thể hôm nay chúng ta thành công nhưng cũng không làm thay đổi số lượng của cả bọn. Chỉ có sáu đứa tụi mình…>

<Thôi đi!> Rachel đột nhiên thét lớn. <Tobias, mình không sao gạt bỏ được những hình ảnh đó ra khỏi đầu. Cảnh tượng tối nay. Vũng Yeerk đầy những vật chủ. Con người, Hork-Bajir… họ ngửi thấy mùi gas. Họ biết nó đang ùa vào, họ cuống cuồng ngó quanh quất, bối rối, lo lắng và khiếp sợ. Họ ngửi thấy mùi gas rất nặng, không thể thở được và hoảng loạn. Họ dợm chân chạy… nhưng quá trễ… thình lình… Bu-bùm! Một quả cầu lửa tung lên, hủy hoại tất cả mọi thứ. Họ bị bốc hơi… Cassie nói đúng lắm…>

<Chúng là Yeerk,> tôi ngắt ngang.

<Nhưng họ cũng là người nữa.>

Tôi nghĩ về những câu chuyện chú Ax kể về những hành tinh bị nô lệ. Về cách họ bị giết và bị bắt. Về cả những xã hội văn minh và yên bình bị Yeerk xâm phạm.

Tên Yeerk đang ở trong góc, chỉ cách tôi sáu mét. Một sinh vật dám làm những điều đồi bại, tàn bạo nhất, hèn nhát ẩn mình bên trong một con người để không ai thấy mối đe dọa. Bây giờ chúng có bao nhiêu? Hàng ngàn hay ít hơn? Mỗi ngày có thêm bao nhiêu con người bị bắt làm nô lệ? Đó là điều đầu tiên tôi nghĩ tới vào buổi sáng, và là điều cuối cùng tôi nghĩ trước khi đi ngủ.

Chúng đã giết Hoàng tử Elfangor – người cha Andalite của tôi.

Một ngày nào đó sẽ không còn ai tồn tại. Cả hành tinh bị xóa sổ. Tôi không thể để điều này xảy ra.

<Chúng là Yeerk,> tôi nhắc lại. <Thế thôi.>

Chương 18

Rachel nhổm đứng trên hai chân sau và cẩn thận nhấc nắp cống, đẩy qua bên. Jake phóng ào ra ngoài theo nhỏ. Marco đi sau cùng.

Thời gian trong lốt hình biến của tụi nó gần hết, nên phải hoàn hình và biến hình lại. Rachel còn phải về nhà "điểm danh". Tôi cũng biến hình được một tiếng rưỡi rồi. Lượt đào của chú Ax cũng sắp xong.

Bọn bạn đậy nắp cống lại và biến mất. Chỉ còn tôi với Taylor ở dưới lòng đất.

"Bạn bè mi đã bỏ mi," mụ hồ đồ nhận xét. "Nhỡ chúng không trở lại thì sao?"

Tôi chẳng thèm trả lời cái trò tiêu khiển của mụ – thích vò nắn thần kinh của tôi – cũng chẳng để mụ tác động lên mình. Khi mụ lừ khừ tới gần, tôi cũng không nhúc nhích. Được thể, mụ đưa bàn tay thật ra sờ túm lông trên vai tôi. Tôi nín thở.

"Một giống loài đẹp đẽ," mụ tấm tắc. "Mi xứng đáng nhiều hơn truyền thống của mi áp đặt."

Tôi lùi xích ra.

"Bạn bè mi không hiểu Yeerk bọn ta vững mạnh tới cỡ nào," mụ tiếp. "Nhưng mi thì hiểu. Trong xã hội mới, bọn ta không có chỗ cho đám bạn lôm côm của mi đâu. Nhưng mà mi thì… mi muốn bất cứ đặc quyền đặc lợi nào cũng được. Chúng ta sẽ cùng nắm quyền… hãy nhập bọn với ta đi."

Tôi giãy nảy, sững sờ vì đã để cho mụ đi quá xa. Mụ cười ngạo nghễ.

<Ta tưởng mi nhắm tới nền dân chủ chứ,> tôi nói lặng lẽ.

"Dĩ nhiên. Nhưng mà nghĩ coi… nền dân chủ cần những nhà lãnh đạo và luật pháp để bảo vệ công dân. Ai đó cần phải làm ra luật…"

<Sẽ chẳng bao giờ là ta đâu.>

"Mi xứng đáng nhiều hơn thế," mụ vẫn lải nhải, cười toe rồi quay bước đi. Thật kỳ khôi, tôi cảm thấy mình như một con chuột khốn khổ bị con mèo vờn nghịch. Tôi chẳng thể đáp lại mà chỉ nhìn đi chỗ khác.

Thình lình có luồng ánh sáng xiên xẹo rọi vào căn hầm. Tôi nghe tiếng rú, ngước lên thấy hai con sói đang cào cấu, nâng mở nắp cống thép ra rồi nhảy vô cái huych.

<Tui muốn nhỏ hơn nữa cơ,> Marco nói bằng giọng truyền riêng. <Nhưng lại phải canh chừng con Taxxon-Ax và cô gái-Yeerk.>

Jake đi luẩn quẩn chỗ hốc hầm hình lăng trụ. Lốt hình biến mới cho phép nó tám bước mới phải quay lại, đỡ đỉnh dàng hơn năm bước của cọp. Nó im re một hơi rồi kỉn đáo nhìn chiếc đồng hồ tôi

đeo. <Này này, có rắc rối nảy sinh đây. Ax đáng ra phải trở lại rồi, mình đã gọi nhưng ảnh không đáp lại. Bồ có thay đổi kế hoạch gì không vậy, Tobias?>

<Không.> Tôi giơ tay lên ra hiệu cho tụi nó im lặng. Cả bọn lắng nghe. Marco áp cả tai vào thành hang dốc đứng. Tôi chỉ nhận ra được những âm thanh bập bõm. Có lẽ đó là do thính lực của Andalite, hay là do chú Ax đã…

<Ảnh vẫn tiếp tục,> Marco thông báo. <Coi bộ ảnh nhất quyết đào cho tới Trung Hoa luôn…>

Tôi vô sâu trong đường hầm vài bước. <Chú Ax, chú có nghe cháu không? Chú cần phải ngừng ngay không thì chú sẽ chết vì kiệt sức.> Không có tiếng trả lời bằng giọng truyền hay bất cứ cái gì khác. <Chắc là chú Ax quá ham mê vụ này rồi. Chúng ta cần phải ngăn chú ấy lại.> Tôi bảo các bạn.

<Bồ nghĩ gì trong đầu vậy?> Marco hỏi.

Tôi nhìn Taylor. Mụ dựa lưng vào tường, hết hồ nghi nhìn tôi, nhìn Jake lại ngờ vực nhìn Marco. Tôi chùng chình ước lường diện tích đường hầm. Nó không đủ lớn cho những lốt hình chiến đấu.

<Mình có ý này,> tôi tháo chiếc đồng hồ ra, kiểm tra những con số dạ quang rồi cột quanh chân trước bên phải của Jake. <Canh cho mình nha.> Tôi bước vài mét vô đường hầm. Khi oặt mắt cuống nhìn lại, thấy Jake và Marco đã tự động đứng án ngữ lối ra, che cho Taylor khỏi thấy. Tôi hoàn hình và lại biến hình luôn.

Lông vũ diều hâu hóa thành da mỏng, căng quanh xương cánh như cây dù. Ánh sáng bị xua hết đi. Trời vốn đã tối rồi giờ lại càng mù mịt hơn. Chẳng có gì mà tim tôi cứ đập liên hồi.

Rồi một cảm giác mới, như là thính giác thì phải. Tiếng động chói tai nhất mà tôi từng biết từ trước đến nay. Chẳng thể nhận ra nó là cái gì, nhưng âm thanh càng lúc càng rít hơn.

Đột nhiên, không chỉ nghe mà tôi còn biết chính xác chúng xuất xứ từ đâu. Chúng tạo thành bức tranh về cảnh trí quanh tôi – giống như phong cảnh nhưng cũng có phần khác.

Tôi là con dơi đang định vị.

<Jake, Marco, theo mình,> tôi gọi. Đôi cánh dơi có thể đập nhanh và khéo hơn cánh diều hâu trong đường hầm chật hẹp như thế này.

<Chú Ax?>

Không có tiếng trả lời. Tôi đã bay khá xa, có lẽ là một phần tư dặm. Thế rồi, tôi tới một chỗ lạ lắm. Đường hầm bỗng nới rộng thêm thành một cái hang trống lỗng. Hình như chú Ax đã phát điên và quay vòng vòng một chỗ mươi, mười lăm lần.

Giờ tôi đã nghe tiếng chú Ax. Gần hơn. Tiếng rít lẹt khẹt của răng Taxxon chạm vào đất đá gần như nhận chìm những giác quan dơi. Phải định vị ra âm thanh khác ngoài tiếng ồn ào kia mới mong "thấy"

nhiều hơn…

<Chú Ax, phải chú đó không?> Tiếng liu riu của tôi không dội trở lại mà bị hút luôn vào cái gì đó mềm mềm…

Ậập!

Tôi va vào lưng chú Ax và nảy vập xuống sàn hang.

<Chú Ax, ngừng lại!> Tôi dồn tất cả sức lực vào mệnh lệnh bằng giọng truyền đó, cố xuyên qua vẻ u mê của chú Ax. Chú ngừng đào.

<Không thể tiếp tục,> chú lè nhè.

<Chú chỉ còn vài phút thôi. Mau mau ra khỏi đi.>

<Quá yếu… không… thể… cựa… quậy… nổi…>

So với Taxxon thì đường hầm có vẻ chật hẹp, chẳng bự hơn vòng bụng của nó là mấy. Thường thì phải hăng tiết bươn bả lắm Taxxon mới lách qua được đường hầm.

<Tobias, cái gì thế?> Jake la. <Tụi mình chẳng thấy gì cả.>

<Vào đây,> tôi nói cụt lủn. <Chú Ax bị kẹt vì ăn đất quá độ, mụ mẫm cả người rồi. Chú ấy sẽ chết ở đây với bảy phút còn lại. Bồ phải lôi chú ấy ra mau.>

<Bồ muốn mình tiến thẳng tới họng một con Taxxon hả? Bồ về phe nào vậy?>

<Chú ấy mệt lừ rồi, chẳng thể quay lại hay làm bồ đau đâu.>

<Tui cá là đã quá giờ,> Marco ỉ ôi.

Marco và Jake xông đại vào màn đen cho tới khi tông sầm vào chú Ax.

<Úi trời,> Marco thở dốc. <Sói vốn ngửi hay lắm mà. Cái mùi này hôi dữ dội đến nỗi nó chẳng ngửi thấy gì cả…>

Marco và Jake ngoạm vào đống thịt mềm èo và lôi đi.

“Skeeeeee!” Chú Ax khó chịu la.

<Nhanh lên Jake,> tôi hối. <Không còn thời gian nữa đâu.>

Con sâu tùm hum bắt đầu ngọ nguậy. Marco hỉ hoáy đẩy, Jake gầm gừ lôi – nhích từng phân một. Theo chiếc đồng hồ ở chân Jake thì đúng năm phút nữa phải ra tới cái hang rộng trong lòng đất.

Còn chưa tới hai phút để đi.

<Mình nghĩ ảnh bất tỉnh rồi,> Jake nghi ngại nhận xét.

<Da ảnh không còn phập phồng nữa, ảnh xì hơi rồi.> Marco bình phẩm.

<Hoàn hình,> tôi giục. <Làm ơn đi, chú Ax, hoàn hình!>

Không có tiếng đáp.

<Ax, làm ngay,> Jake ra lệnh.

<Tụi mình trễ rồi,> Marco nhỉ nhèo. <Ảnh chết mất thôi.>

<Chú Ax!> tôi thét lên, trái tim dơi của tôi bị nỗi sợ thít chặt lấy. <Chú Ax! Chú Ax! Chú Ax!>

<Đây, Tobias, chú đây.> Chợt tôi bắt được tiếng dội của cái gì đó không phải là Taxxon, mà lớn và sinh động hơn. Một hình hài đang thay đổi. Cao lớn hơn sói… bốn cẳng chân… hai cánh tay.

Cả bọn xuội lơ trong bóng tối, mệt lử và hết hồn hết vía, thầm cảm ơn trời đất.

Tôi hoàn hình và chuẩn bị làm Taxxon để đào nữa. Nhưng rồi…

"Ê, cái gì vậy?"

Một đốm sáng le lói đang xuống đường hầm. Nó đã tới rất gần.

Jake và Marco cũng thấy. Ánh sáng lớn dần và sáng hơn, cuối cùng là Taylor hiện ra. Rachel theo sát mụ, cơ thể gấu xám của nhỏ đụng khít thành hang.

Taylor bò cả tay và chân lên đống nhớt nhầy do Taxxon thải ra. Đó là điều Taylor-cô gái không đời nào làm. Mái tóc mụ bết lại, rối bời, dán tịt vào mặt bằng nước dãi Taxxon. Một bàn tay mụ cầm cây đèn điện.

"Cái gì vậy?" Taylor hạch hỏi, lõ mắt nhìn vào hang. Khi mắt điều chỉnh được, tôi mới thấy cái hang này thật kỳ quặc. Nó chẳng phải vuông, tròn hay ô van, mà là một giao lộ những đường hầm nhỏ to khác nhau, giao nhau, dích dắc, chằng chịt.

<Tôi bị mất kiểm soát lốt hình biến,> chú Ax thành thật nói. <Tôi chẳng nhớ gì cả. Chỉ biết mình lẫn lộn, đào và ăn thành vòng tròn trong mấy phút liền, trước khi tập trung trở lại.>

<Ảnh ăn tới kiệt sức,> Jake nói với Rachel nhiều hơn là với Taylor. <Tụi này phải kéo ảnh ra.>

<Tôi không nhớ gì hết,> chú Ax thú nhận.

"Đồ Andalite bất tài," Taylor đột nhiên gầm lên.

<Ăn nói cẩn thận đấy, Yeerk,> Rachel gừ lại.

<Không sao đâu, chiến hữu,> Jake truyền riêng cho chú Ax. <Bồ đã đào gấp mười lần tụi mình mong chờ. Tobias, lần này cứ thư thả thôi. Ừm, đừng có biến hình hay hoàn hình gần tụi mình đấy nhé.>

Tôi chẳng cần phải nhắc nhở. Jake hổng muốn tôi ăn bậy, cũng chẳng muốn Taylor thấy diều hâu biến sang Taxxon.

Tôi quạt cánh ra chỗ không gian rộng chú Ax vừa đào, lọt khỏi tầm nhìn của mọi người. Cánh tôi chà vào thành hang, khi vô sâu chừng mười lăm mét.

<Mình làm Taxxon đây,> tôi loan báo.

Lần này tôi chuẩn bị kỹ lưỡng hơn, sẵn sàng đối phó với bản năng Taxxon cứ đòi đi theo mùi bọn bạn. Tôi quay cái bụng đói meo vào

đường hầm, phăm phăm tới chỗ chú Ax ngừng đào. Cơn đói giật tôi hụp mặt xuống bức tường đất.

Lần này tôi cũng ý thức hơn, cảm thấy được mọi vật quanh mình. Thứ sôi réo bên trong đầu óc Taxxon không chỉ đơn thuần là cơn đói, mà còn là sự tức giận.

Không. Điều dẫn dắt Taxxon phải ăn và đào hùng hục ấy phức tạp hơn nhiều, nhưng có thể hiểu được – đó là sự bất an hoặc sợ hãi triền miên.

Đúng, một sự khiếp sợ… quá đáng… vượt xa những nỗi khiếp đảm con người từng trải qua… tuyệt vọng vì không được đáp ứng đủ… sợ đói… sợ nhu cầu bức thiết nhất không được thỏa mãn… Nỗi sợ hành hạ trí não Taxxon đến nỗi nó trở nên cuồng sát và biến thành quỷ sứ.

Nếu không từng là diều hâu lâu đến thế, tôi sẽ khó mà nhận ra điều đó. Từng bị ám ảnh phải ăn và ăn, tôi cảm thấy tội nghiệp cho con Taxxon.

Tôi đào và nghĩ về Taylor – tên Yeerk và cô gái. Cái gì khiến chúng trở thành…

Bộ ai cũng là quỷ sứ sao? Không thể được. Tôi nghe nói ngay cả Hitler cũng đối xử tốt với con chó của hắn mà.

Taylor quá bất an khi đối mặt với bạn bè mà không có sắc đẹp. Cô ta đã làm tất cả để xua tan nỗi sợ đó.

Sự quỷ quái đều có căn nguyên vô cùng tầm thường mà mọi con người đều có thể hiểu được. Sự yếu đuối. Nỗi sợ. Sự bồn chồn. Tôi hiểu Taylor, hiểu bọn Taxxon.

Sự nhận thức này đâm ra lại làm tôi sợ.

Đột nhiên, nhịp độ Taxxon chậm lại. Tôi đã mệt – nếu bạn cho là thế. Taxxon không thấm mệt theo kiểu con người. Nó không biết là mình mệt. Nó không quyết định ngừng lại và cứ hồng hộc đào tiếp.

Tôi đã mất khái niệm thời gian. Chắc là hơn một tiếng rồi. Tôi tập trung hơn, ăn tợn hơn, đào bới dữ hơn. Đất cũng ngon gớm. Nó không phải là thịt tươi, nhưng cũng không đến nỗi nào.

Chẳng bao lâu sau tôi đã đụng tới phần đá. Mới đầu nhỏ sau to dần – to hơn Taxxon có thể nuốt. Tôi đẩy đá qua bên và tiếp tục đào tới khi đụng một bề mặt láng, chắc chắn là tàn tích của móng nhà.

Tôi có đi loanh quanh. Nó xoáy lên, lên mãi như đỉnh mái vòm. Rồi khi tới nơi, tôi thấy vũng Yeerk.

Tôi tiếp tục đi dọc theo bề mặt, tới khoảng đất gần như bằng phẳng – hình như là đỉnh. Taylor nói chúng tôi sẽ tấn công từ trên cao, nhưng tôi không ngờ lại ngay trung tâm thế này.

Không hề có khe nứt hay lỗ mở gì. Toàn bộ hang liền mạch một bề. Làm sao tôi đột nhập vào được?

Tôi mở miệng Taxxon rộng ra. Bộ răng Taxxon xoay tròn tựa vào cái khoan. Một trăm cái răng ngoáy vào đá. Sự ma sát khiến miệng tôi nóng bỏng. Taxxon đốt cháy và thiêu rụi đá.

Tôi gặm dần vào vỏ mái vòm, một cái lỗ rộng hơn một mét và sâu tương tự. Cơ thể tôi cảm thấy nặng nề và muốn bịnh. Cuối cùng, tôi thấy có ánh đèn đỏ lập lòe.

Chương 20

Một ngàn nỗi sợ. Một địa ngục hỗn độn, điên cuồng ngay ở trên Trái đất này. Một cái chảo nung những giống loài từ hành tinh khác. Một đại dương gồm hai loại chuyển động: chậm chạp, cân nhắc của những cơ thể không tự do và oằn oại điên cuồng của những tù binh trong lồng.

Từ điểm quan sát thuận tiện này, tôi thấy vũng Yeerk sôi ùng ục thẳng ngay bên dưới. Thật khó nói bao xa – có lẽ không hơn ba chục mét. Rồi cầu nhập và cầu xả, xây bên trên chỗ ở của tụi sên nhớt. Người này nối tiếp người kia nguyền rủa, nhổ nước bọt trước khi bị bọn Hork-Bajir nhấn đầu xuống để nhận tên Yeerk…

Những chiếc lồng bao quanh vũng dường như tăng lên gấp bội kể từ lần cuối cùng tôi nhìn thấy. Trông giống như những khoang coi kịch trong nhà hát vậy, nhưng là những khoang hết sức kỳ quái. Khán giả là cư dân trong thị trấn. Có một vài người tôi quen mặt. Là cô Powell - cô giáo dạy toán trước đây của tôi, là Brent Starr, chủ báo.

Những người còn lại, tôi chẳng biết ai nữa. Họ là những ông bố bà mẹ, những đứa trẻ nít. Rồi tài xế, luật sư, giáo viên, nhân viên chỉnh phủ… vân… vân. Họ kéo căng hết cỡ những sợi dây thanh quản ra để mà gào, la, kêu, thét. Nước mắt họ giàn giụa. Trán và thái dương bổi cả gân xanh. Mồ hôi bết bát.

Họ muốn tự do! Không gì khác ngoài tự do.

Nhưng rồi tôi nhận thấy có rất nhiều tù nhân bị nhốt trong lồng nhưng không hề than khóc. Họ quan sát mọi việc xung quanh với sự ghê tởm, song lại không hề giận dữ. Họ đứng bất động và bình thản. Tôi đã từng nhìn thấy những vật chủ tự nguyện rồi. Họ hứng thú với những gì diễn ra trước mắt. Những con người này không phải những vật chủ tự nguyện.

Họ là ai ta? Những vật chủ này gặp phải chuyện gì ta? Cứ như thể họ đã vượt qua được điểm ngưỡng của sự quan tâm vậy. Họ giống như những thây ma lờ phờ hay đại loại thế. Nhưng… không thể nào! Bất cứ ai cũng đều chiến đấu vì tự do cho đến cùng cơ mà. Tất cả đều phải chiến đấu!

Những vật chủ này có một thái độ riêng biệt. Họ nhìn chăm chú vào khoảng không rộng lớn trước mặt bằng một ánh mắt đầy… kiêu hãnh chăng? Hay đầy… lên án nhỉ? Trông họ cứ như thể họ có chủ đích gì đó.

Có lẽ nào họ là những Yeerk theo chủ trương hòa bình? Có nhiều Yeerk vậy ở đây, ngay lúc này không ta? Ôi trời, không phải là bây giờ chứ…

“Đẹp chứ hả?” Một giọng nữ thì thào phía trên đầu tôi vài phân.

Đó chính là Taylor. Taylor! Làm sao mà mụ bò xuống đường hầm một mình vậy? Làm sao mụ tách được khỏi tụi bạn tôi?

Ai mà biết được?

Từng tế bào trong tôi đều muốn ngắt đầu mụ ra. Mụ là món thịt tươi dọn sẵn. Ngoài ra, mụ còn là u nhọt của vũ trụ. Tống khứ mụ đi có là quá tệ?

Tôi mở miệng, xông vào tấn công. Và… đột nhiên tê liệt. Tôi không thể ngo ngoe cái miệng hay phần thân trên. Sao tôi ngu thế nhỉ? Mụ đã tấn công tôi trước rồi.

"Đừng có ngốc thế," mụ giễu cợt. "Hãy kiểm soát lốt hình biến của mi đi."

Chú Ax đã nói gì đó về tình trạng ngủ đông. Tôi lần mò ý thức của Taxxon để tìm ra manh mối. Tôi chợt hình dung ta nó ở dạng tâm linh – hình ảnh rất nhiều cơ thể bị gắn chặt vào một ngọn núi vô tận. Bức tranh này làm tôi thư giãn: *chà, mình có thể chè chén liên miên. Không cần phải tìm thức ăn, ở đây có dư rồi.*

Tôi bị mụ khống chế hoàn toàn, nhưng vẫn còn nói được.

<Làm sao mi tới được đây? Các bạn ta không bao giờ để mi tách rời khỏi họ.>

"Mi không nghĩ là chúng tin cậy ta à? Mi làm ta tổn thương. Thật đấy."

<Mi đã làm gì với họ?>

"Mi biết ta mà, Andalite. Một con ruồi ta còn không làm hại nữa là. Ta chỉ tạm thời tước khả năng của chúng thôi. Này, ta cần nói chuyện với mi."

<Nói đi,> tôi hét lên bằng giọng truyền, hy vọng bọn bạn cũng nghe thấy, cho dù đang ở đâu.

"Ta thấy rằng…" Taylor châm chọc. "Nhưng thôi ta đếch cần quan tâm. Ta muốn nói chuyện với mi." Tôi vẫn im lặng, cảm thấy bịnh. Đó không phải là vấn đề của Taxxon mà là của tôi. Taylor đã nắm thóp tôi.

"Bình tĩnh nào," mụ tiếp. "Mi run rẩy như một tên lính hầu của Visser Ba. Chính là ta. Mi nhớ ta chứ?"

<Mi muốn gì?> tôi hỏi.

"Hãy nhìn xuống dưới đó kìa," mụ lào khào, liếc nhìn xuống vũng Yeerk. "Bọn ta được tổ chức chặt chẽ chứ nhỉ. Bọn ta chạy chính xác như đồng hồ Thụy Sĩ. Bọn ta bất khả chiến bại. Khi ta nắm quyền thì bọn ta sẽ vươn lên tầm cao mới."

<Mi nói về cái gì vậy? Nắm quyền ư? Tức là giới thiệu nền dân chủ chứ gì?>

"Đúng, đó là ý ta muốn nói," Taylor thừa nhận. Khóe miệng mụ xếch lên như bị điện giật. "Ta muốn mi tham gia với tụi ta. Mi thấy ta thông minh thế nào rồi đấy. Mi biết ý nguyện của ta sẽ thành công. Ta muốn mi là đồng sáng lập một xã hội Yeerk mới."

Đột nhiên, lời Taylor nhạt dần. Hình như ở rất xa. Bởi vì tôi thấy điểm khuất nẻo ở kề bên vũng Yeerk. Đó là chỗ tôi đã từng đậu và đếm từng giây trôi qua, những giây cuối cùng trước khi tôi trở thành *nothlit*.

"Mi được cái gì khi là lính quèn trong 'băng thảo khấu Andalite'?" Mụ tiếp, giọng như ru ngủ. "Rõ ràng mi không phải là chỉ huy. Thậm chí ở cấp bậc thứ hai cũng không phải. Mi chẳng là cái thá gì cả."

Tôi hồi tưởng lại cái đêm ở vũng Yeerk, nhớ mình đã đắn đo, tính toán ra sao. Kể từ giây tôi biết mình không có sự lựa chọn nào khác. Rằng nếu tôi hoàn hình thì sẽ bị Visser Ba phát hiện liền. Hắn sẽ biết tôi là người và sẽ tìm ra bạn bè tôi.

Nhưng luôn có sự lựa chọn. Trong bất cứ hoàn cảnh nào. Thường là chọn lựa giữa cái tốt và cái xấu. Nhưng nó vẫn cứ là một lựa chọn.

"Nào nào," Taylor thúc ép. "Hãy là vật chủ của ta. Hãy đưa cho ta cơ thể mi và mi sẽ có tất cả, bất cứ thứ gì mi muốn."

Lựa chọn. Phản bội hoặc là. . .

<Thế ta có được tự do không?> Tôi hỏi.

"Đó là một dạng tự do," mụ đáp.

<Ta có hạnh phúc không?> Tôi hỏi nữa.

"Đó là một dạng hạnh phúc," mụ lại đáp.

Tôi nhìn trở lại hốc đá, nơi tôi trở thành *nothlit*. Tôi đã quyết định. Liệu đó có là quyết định dở tệ? Tôi không biết. Đột nhiên, tôi nhận ra mình không bao giờ biết. Chỉ biết tôi đã kẹt cứng với quyết định của mình và sẽ phải theo nó suốt đời.

Tôi nhìn Taylor. Lần đầu tiên, vẻ đẹp hình thể của mụ thật khó coi. Tóc và mặt mụ dính đất cát tèm lem. Tóc ướt chèm nhẹp. Nét mặt mụ biểu lộ rõ sự khao khát quyền lực vô song. Lúc này, thứ duy nhất có thể làm mụ đẹp là nội tâm của mụ. Mà thực ra thì, ở đó, cũng chẳng có thứ gì đẹp đẽ cả.

<Ta mạnh mẽ hơn thế cơ,> tôi thủng thỉnh. <Mi chỉ thèm thuồng uy quyền. Khi có rồi – nếu có – thì mi lại đòi hỏi nhiều hơn nữa. Ta nghĩ, quyền lực là mục tiêu duy nhất vô nghĩa.>

"Mi không hiểu điều đó đâu," Taylor cất giọng chế giễu.

<Sao cơ?> Tôi phản bác. <Nếu ta mà không hiểu thì làm sao ta biết nghĩ rằng mi thật gớm guốc. Làm sao ta biết mi rất yếu đuối. Tất cả những gì mi nhóng tới chỉ là quyền lực và sự ganh tị.>

Taylor nhìn tôi, dòm xuống vũng, rồi ngó lại đường hầm. "Đó sẽ là niềm vui của ta," mụ rít kèn kẹt. "Để chứng tỏ mi đúng."

Chương 21

Taylor thụi nắm đấm giả vào cổ họng vẫn tê cứng của tôi, đoạn mụ quay khỏi vũng Yeerk và chạy ào xuống đường hầm, nhanh hết cỡ cái chân loài người có thể chạy.

<Mi đi đâu đấy?> Tôi thều thào. Cây đèn mụ cầm biến mất khỏi tầm nhìn của tôi.

"Mi sẽ sớm biết thôi, Andalite!" Mụ gào.

Tôi dẹp bỏ tất cả những ý nghĩ về tình trạng ngủ đông và triệu hồi cơn đói đang lấp ló đâu đó ở rìa ý thức của mình.

Tôi tập trung vào hình ảnh cô gái đẹp. Những cẳng chân Taxxon chà sát vào vách đá. Tôi gồng sức uốn cơ thể thành hình chữ U. Tôi cần phải quay lại. Đúng, tôi có thể chạy trở lại thật nhanh. Nhưng tôi muốn cái miệng, tức vũ khí của tôi, phải sẵn sàng.

Tôi gọi giật. <Ngừng lại!>

Không có lời đáp.

Tôi dồn năng lượng vào đám chân, cố trườn vào đêm đen theo sau con mồi của mình. Tôi là một thân cây to đang phóng với tốc độ của xe buýt. Cổ và gáy tôi vẫn tê điếng. Lưỡi tôi thụt thò khỏi miệng như sợi dây dẫn chó dài một mét.

<Hây!> Tôi gọi bọn bạn. <Taylor trở lại đấy. Ngăn mụ lại.>

Hàng chân kim chà quét mặt đất, như nước phi của hàng trăm con ngựa nhỏ tí.

<Tụi mình không thể nhúc nhích!> Jake la. <Cái quỷ này kéo dài trong bao lâu?>

<Không lâu đâu. Cố gắng lên.>

<Mụ tới rồi kìa,> Rachel thét lớn.

<Tóm lấy mụ!>

<Tụi mình không thể.>

Phụụụụttt!

Cơ thể tôi bung khỏi đường hầm như nút bấc bật ra khỏi miệng sâm banh. Tôi đã ở trong hang chỗ chú Ax đào. Tôi kìm lại để tìm bọn bạn. Một Andalite, hai con sói và một con gấu nằm lổn nhổn trên sàn như đang ngủ trưa.

<Cứ đuổi tiếp đi,> Rachel gào lên.

Tôi băng qua hang và lao tiếp vô đường hầm, cảm thấy mùi dầu gội đầu của mụ Taylor.

Tiếng chân mụ nện rầm rập vào sàn hang. Ánh đèn mờ tỏ. Rồi…

<Ngừng lại!> Tôi thét.

"Không bao giờ!" Mụ gào.

Tôi thấy thân hình Taylor, rồi thấy căn phòng hình trụ ở trên đầu vài mét. Cây đèn mụ cầm lung linh phản chiếu ống dẫn thép bóng

loáng.

Đột nhiên tôi hiểu ra mụ định làm gì.

<Không!> Tôi phóng tới.

"Áááááá!" Taylor thét. Tôi vồ trúng gót mụ. Không đủ mạnh để rứt lìa bàn chân, nhưng đủ mạnh để mụ tưởng tôi đã kiểm soát, làm chủ tình hình. Răng cá mập hay nanh gấu còn lâu mới sánh bằng sức tàn phá của răng Taxxon.

"Đồ sâu nhớp! Buông ta ra!" Mụ tống cho tôi một đấm bằng bàn tay thật. Qua mắt ghép, tôi thấy chớp sáng – cánh tay và ngón tay giả của mụ.

Tôi nhả bàn chân Taylor ra và vặn một phần ba thân trên quất vào cánh tay giả của mụ. Đau ghê hồn! Đó đâu phải là da thịt… Nó bá vào bức tường đầu kia.

"Đồ cặn bã!" Taylor tự do, và mụ liền chạy trối chết về phía đường ống. Tôi dồn chân phóng lên trước.

"Dừng ngay!" Mụ thét. "Nếu mi nhích thêm một phân nữa là ta sẽ khoét một lỗ vào ống thép này."

Tôi cứng người.

<Mi nói là khi đường hầm đào xong, chúng ta sẽ có hai mươi phút để thoát khỏi đây mà…>

"Mi tin ta à?"

<Ta đã tin,> tôi nói dối. <Mi không dám đâm thủng ống dẫn đâu. Vì mi biết nó mà nổ thì mi cũng chết trong đường hầm này luôn.>

Môi Taylor xoắn lại thành nụ cười tàn nhẫn. Tên Yeerk đang thể hiện niềm kiêu hãnh của nó. "Sai rồi Andalite. Mi quên là ta không gắn với cơ thể này. Ta là Yeerk bên trong. Và sọ người có thể được bảo vệ. Cơ thể này sẽ cháy nhưng ta vẫn sống."

Tôi nghe tiếng chuyển động đằng sau mình. Liếc lại thấy Rachel, theo sau là tụi bạn. Tụi nó lết cái thân tê cứng ra khỏi đường hầm, vào căn phòng cống.

<Tóm lấy mụ ta!> Rachel hét. <Tobias, ngăn mụ ta lại!>

Taylor cười toác hoác, đoạn quay về phía ống dẫn và vươn cánh tay giả ra.

<Không!> Rachel gào.

Taylor chọc một lỗ vào kim loại. Trong chớp mắt, thực tế đã thay đổi.

Phụt!

Áp suất khí từ đường ống bắn ra. Nó tràn ngập căn phòng khiến chúng tôi – tôi, Taylor và bọn bạn – lảo đảo, chơi vơi.

Quay cuồng…

Nó tuôn thẳng vào đường hầm!

<Aahhh!>

Taylor bay sượt qua tôi vì bị khí giật. Một thoáng tóc vàng và da

thịt hồng.

Và tôi thấy mụ đang cười cợt.

Phụụụụụtttt!

Lực của vòi rồng, của cơn lốc xoáy.

<Aaaaaaa!>

Chúng tôi lao xuống đường hầm, với tốc độ gãy cổ. Tôi quệt vào các vách thành, trượt bừa lên những đống bầy nhầy, hỗn hển hớp không khí.

Cả đám hoàn toàn bất lực! Bụi đất bay mù mịt, che mắt tôi. Mù rồi!

Bập!

Tôi húc vào bức tường đất. Nó thổi tất cả gió trong người tôi ra. Không thể thở hay suy nghĩ gì được.

<Tôi không thể… dừng lại!> Chú Ax thét hoảng.

<Ôm lấy nhau,> Jake hét. <Cắn vào nhau.>

<Không có không khí!> Rachel hỗn hển.

Đường hầm chật hẹp. Vũng Yeerk ở rất gần. Tôi đã bị cuốn vào rất sâu, sắp sửa tới vùng không gian rộng. Nguyên đám vọt ra khỏi cái lỗ trên mái vòm – tôi là đứa đi đầu. Cả đám nhảy mà không có dù.

Chúng tôi sẽ chết.

Tôi sẽ chấm dứt ở nơi bắt đầu. Chỗ mấy tầng địa ngục. Vài giây nữa chúng tôi sẽ là năm cục năm chèm ẹp trên nền, sẽ bị bọn lính gác Taxxon giày xéo.

BỤP!

Marco đâm vào mông tôi.

<Ui!>

Jake xồ vào Marco. Marco tông vào Rachel.

Bùm!

Chú Ax va vào sườn Jake, đè lên cậu ấy và đè lên cả tụi tôi.

Mấy tá chân nhọn của tôi cào nát thành hầm. Tôi duỗi chúng ra hết cỡ, hầu bám vịu thật chặt.

<Không thể thở nổi,> Marco than van.

Cơn đau quặn lên trong ruột tôi. Xung lượng vặt trụi mớ cẳng chân. Tôi điên khùng nghĩ mình có thể dừng cả bọn lại! Cứ như tôi đang cố ngừng một chiếc xe đang chạy bằng cách mở cửa ra và rê cẳng chân xuống đường vậy…

Nhưng tôi có tới một trăm cái chân, mà đường hầm lại hẹp.

<Mình thấy ánh sáng!> Tôi la lên. Kia kìa. Vòng tròn đỏ rực rỡ như trăng rằm. Đến gần hơn… bây giờ hoặc không bao giờ.

<Aahhh!> tôi hét và tấn tất cả những chân còn lại xuống. Chúng cắm vào đất, rạch vào đá và gãy rào rạo như cành khô.

”Skkreeeeeyaaa!” Con Taxxon-tôi rít lên tuyệt vọng. Nhưng hàng chân đang kềm bước tôi – tụi tôi.

Tuy nhiên áp suất khí cùng với trọng lượng của tụi bạn vần đè lên tôi… Tôi sẽ nổ tung như trái bong bóng. Làn da tôi sắp căng đến giới hạn…

Nhưng bức tường đã kìm tụi tôi lại. Tôi cảm thấy những mô mạch vỡ bục, máu ụa ra ở mắt. Đầu tôi hướng về vũng Yeerk. Tất cả lờ mờ. Chúng tôi tượt từng xăng ti mét về phía trước, lao về phía thần chết. Đau khủng khiếp.

<Không… thể… thở,> chú Ax lào phào.

Một tấc, tấc rưỡi…

Áp suất khí đã giảm rồi biến mất, nó không đẩy tụi tôi đi thêm chút nào nữa.

Không ai nói gì. Tôi gọi tụi nó. Tiếng trả lời của tụi nó hào hển. Cả bọn đều cần không khí.

<Nào nào, anh em ơi!> Tôi động viên. <Tụi mình phải trở lại.> Tôi vặn cái thân to đùng và quẹo. Tới lúc này mới biết là Taxxon rất ít bị ảnh hưởng bởi khí đốt. Cơ thể nó giúp tôi thở được trong môi trường nhiễm độc.

<Phổi… đang cháy!> Jake rên rẩm.

Cơ thể của bọn bạn, những hình hài lởn vởn trong ánh sáng tù mù từ vũng Yeerk hắt lại, đờ đẫn lết dọc theo đường hầm.

<Mình không thể,> Rachel van vỉ.

<Bồ cần phải đi,> tôi thúc. Marco đổ sập xuống sàn. Bọn kia liểng xiểng như say rượu. Tụi nó hồng thể đi nổi.

Đường hầm nhớt đầy dãi Taxxon. Tôi quyết định…

<Đi nào!> Tôi rống lên rồi xông vào đẩy tụi nó. Mới đầu chậm rồi sau nhanh dần.

Cơn đói của tôi lại trỗi lên.

Tụi nó đây này, bốn con thú đang hấp hối nằm ngay đơ. Chúng là của tôi. Chúng thơm lừng và ấm nóng.

<Tụi nó không phải là thực phẩm,> tôi tụng niệm. <Tụi nó không phải là thực phẩm.>

Đống cẳng chân của tôi rát hừng hực. Cơn đói thật sống động. Cái đầu Taxxon tổ bố của tôi húc đẩy bọn bạn dọc theo đường hầm

<Tụi nó không phải là thực phẩm,> tôi gào lên.

Một hồi, đất nhường chỗ cho xi măng. Tới phòng hình trụ rồi…

Tôi đã làm được một việc hết sức khó khăn.

Chúng tôi vẫn tỉnh. Đang thở và vẫn sống.

<Hoàn hình!> không ý nghĩ nào mạnh mẽ hơn chế ngự trong đầu tôi.

"Khí đốt tan rồi." Đó là những từ đầu tiên tuôn ra khỏi miệng Jake khi nó vừa hoàn hình xong. "Bằng cách nào vậy?" Nó lẩm bẩm, cố ráng đứng lên, tê dại và loạng choạng.

Im lặng. Cả bọn theo Jake vào buồng cống. Cậu ấy biến thành chim ưng pererine. Marco, Rachel và chú Ax lục tục trở thành những con chim săn mồi.

<Đi,> Jake hô.

Chỉ có một nơi có thể tắt khí gas đi: trạm khí đốt.

Tôi cảm thấy nôn nao khi bay về phía đó. Những ánh đèn quét đỏ rực qua cửa, trên mái nhà, sang cây cối xung quanh. Tôi biết đó là xe cảnh sát đang phóng vun vút trên đường phố, không có còi hụ nhưng có đèn nhá. Như vậy là sắp có rắc rối to.

Mấy đứa bạn tôi đáp xuống, hụp xuống thật thấp núp và hoàn hình sau những bụi rậm mà trước đó chú Ax và tôi đã ẩn mình khi biến hình. Tôi cũng biết mặc dù cả đám đều đã mệt đứ đừ, nhưng vẫn phải biến hình lần nữa. Những lốt hình biến chiến đấu. Tụi tôi không thể liều lĩnh.

Cửa kính vỡ vụn. Hàng ngàn mảnh vụn nằm la liệt trên lối đi bộ.

<Ai đó đã đột nhập nơi này,> tôi nói. <Một kẻ hoang dại.>

<Chà chà. Ai mà xông vào trạm khí đốt không tiền, không hàng nhỉ?> Marco ỉ ôi.

<Có lẽ họ không trả nổi hóa đơn khí đốt,> Rachel góp chuyện.

Bọn bạn rón rén đi dọc theo trạm khí đốt như gánh xiếc rong. Tôi lượn trên cao. Không ai núp trong bụi rậm. Không có tay bắn tỉa nào rình trên mái nhà.

<Kỳ quái thiệt,> tôi thốt lên. <Mình chẳng thấy ai cả.> Tôi đáp xuống hàng hiên, biến hình Andalite và nhập đám. Tụi tôi nhón gót dậm lên những mảnh thủy tinh bể và bước đến khung cửa bên trái rồi đi vào tòa nhà.

<Ôi trời,> tôi nghe tiếng Rachel sững sờ.

Tôi bước đến chỗ nhỏ. Hai chân sau muốn khuyu xuống.

Trời đất! Những cơ thể – phải đến hàng chục người đàn ông, đàn bà mặc đồng phục của công ty khí đốt. Họ đang thoi thóp. Rõ ràng là đã trải qua một trận kịch chiến. Hình như chẳng có ai tỉnh cả. Tụi sên Yeerk bò lồm ngồm, héo hắt trên sàn nhà.

<Ai làm điều này?> Jake trố mắt.

<Mình nghĩ hỏi *tại sao* thì đúng hơn,> Marco điều chỉnh.

<Taylor,> Rachel quả quyết. <Nhưng không thể thế được. Mụ cùng bị trôi với tụi mình mà. Đây là kế hoạch của mụ và mụ cần những người này. Visser Ba chăng?>

Tôi tiến lên trước, bốn chân cẩn thận bước qua những người đang nằm ngổn ngang. Tôi nghe tiếng còi cảnh sát hụ từ xa và tôi biết họ tới đây. Có thể là cảnh sát thật hoặc cảnh sát mượn xác. Chẳng có thời gian mà nghĩ ngợi nữa. Tụi tôi phải rút lui thôi.

Nhưng tôi vẫn tiến lên. Vì trước khi nghe tiếng còi hú tôi nghe có tiếng gì như tiếng hơi thở ở đằng kia tòa nhà.

<Tobias, phải ra khỏi đây ngay.> Rachel hối. <Tụi mình hổng có thời gian để tìm hiểu việc này, ít nhất là, hổng phải lúc này.>

Tôi không quay lại mà lừng khừng đi vào bên trong tòa nhà. Nơi máy nén và máy bơm nằm im lìm, kêu rì rì.

Tôi đi theo tiếng động. Có cánh cửa dẫn tới một văn phòng nhỏ. Tôi ngó vô. Và thấy… Cùi trỏ chống lên bàn, tay ôm lấy đầu… Cassie đang khóc. Chỉnh nhỏ đã tắt gas và cứu sống tụi tôi.

<Cassie, mình đây.>Tôi gọi. Nhỏ ngẩng lên, không nhúc nhích. <Cassie.>

Dùng cánh tay Andalite, tôi cố nhấc nhỏ ra khỏi ghế. Nhỏ đứng lên nhưng tì vào cánh tay tôi.

<Mau lên, Cassie. Tụi mình cần ra khỏi đây. Mọi thứ ổn rồi mà… >

Cassie thôi thút thít. Nhỏ gạt cánh ta tôi và đứng đối mặt tôi. Mắt nhỏ đỏ văn và ướt rượt, nhìn chằm chặp vào mắt tôi. Những giọt nước mắt lăn dài trên má nhỏ.

“Không,” Cassie thét lên. “Không bao giờ ổn cả.”

Chương 24

Ngày hôm sau. Mặt trời chói chang. Khí nóng ê hề, tôi đã bay mười hai phút mà không cần quạt cánh. Có cả Rachel nữa. Thiên nhiên đã ban cho tụi tôi một cuộc bay tự do, phóng khoáng.

Tụi tôi bay lên mãi. Cao đến độ không thể nhìn thấy con mồi ở độ cao này. Nhưng thật tuyệt vời làm sao khi mà hai đứa tôi là những chú chim duy nhất có mặt ở tít trên này. Tôi nghĩ chắc là diều hâu thật thỉnh thoảng cũng cần bứt lên.

Tại sao? Tôi không biết. Có lẽ vì chúng cần nhìn toàn cảnh. Cần cảm thấy mình không bị cột vào thế giới chật hẹp gói gọn trong đồng cỏ của chúng. Hay là chúng muốn nới rộng lãnh địa cũng nên… Hay là chúng muốn xem chúng có thể bay cao đến đâu trước khi không khí trở lên quá loãng.

Hoặc cũng có thể chúng chẳng có chút nhận thức nào về những việc chúng làm.

<Ra bãi tắm chứ?> Rachel rủ.

<Ừm, thế vịnh nhỏ thì sao?>

Tụi tôi quay đầu như máy bay chiến đấu và hạ thấp xuống. Cây cối và ngọn đồi lướt sườn sượt qua, đại dương nổi sóng xa bên dưới.

Tôi nghĩ đến cái mà hồ Bobby xém chết đuối, đến bãi cát nơi cha cậu bé ôm ghì cậu vào lòng. Trạm khí đốt lọt vào tầm mắt. Nó bị bao quanh bởi hàng rào cấm của cảnh sát. Họ vẫn đang bận rộn điều tra.

Tôi nghĩ về giây cuối cùng thấy Taylor phóng vèo qua đường hầm, mái tóc búp bê Barbie xõa tung. Hình ảnh mụ vẫn ám ảnh tôi, nhưng giọng nói mụ đã mất. Không biết chỉ là nhất thời hay mãi mãi. Tôi chưa thể nói trước được.

Vịnh nhỏ là chốn bí mật gần bãi tắm tụi tôi khám phá ra, những đá tảng lô nhô, cao sáu mét trên mặt biển. Những người đi tắm biển bình thường không thể biết nơi này. Bạn cần phải là chim mới tới được đây.

Rachel hoàn hình còn tôi biến hình thành người. Mặt trời ấm áp. Không khí nồng mùi muối. Tụi tôi đang ở bên nhau…

“Không cách gì tụi mình biết được,” Rachel nói, hình như cảm được tâm trạng của tôi và biết tâm trí tôi đang ở đâu. “Tụi mình đã hành động với tin tức tốt nhất tụi mình có.”

“Mình không chắc,” tôi bảo. “Bồ có nói chuyện với Cassie chưa? Nhỏ có kể cho bồ nghe chuyện gì xảy ra không?”

“Có. Tối qua Jake đưa nhỏ về nhà. Nhưng mình đã gặp nhỏ sáng nay.”

“Thế à?”

“Nhỏ đã liên lạc với thầy Tidwell bởi vì Jake bảo nhỏ có thể cảnh

báo thầy. Trong khi tụi mình đào bới đường hầm thì Cassie nói chuyện với phe Yeerk ôn hòa. Đoán coi, thầy Tidwell nói gì với nhỏ?"

Tôi nhướng mi.

"Thầy Tidwell và những Yeerk chủ trương hòa bình hẹn nhau tới vũng Yeerk nạp dinh dưỡng, tiện thể cùng trao đổi thông tin và lên kế hoạch."

"Mình biết," tôi sốt ruột cắt ngang.

"Đúng. Nhưng tụi mình không biết họ đã dời kế hoạch đi ăn và đã thoát khỏi biến cố chiều thứ Bảy chưa…"

Nhỏ dừng thật lâu. Tôi đoán thế có nghĩa là gì.

"Thế làm sao Visser Ba biết tin? Hắn đã giết bọn phản tặc trong vòng một ngày – cả 'băng thảo khấu Andalite' lẫn Yeerk hòa bình. Hai nhóm, một kế hoạch."

"Ừ. Cassie nghĩ hắn muốn nhiều hơn mạng sống của tụi mình kìa," nhỏ tiếp. "Cassie cho rằng, mưu đồ của Visser Ba là làm suy yếu phe Yeerk hòa bình, bằng cách tiêu diệt vật chủ của Yeerk vô tội. Sau đó hắn sẽ thừa cơ rêu rao rằng họ chịu trách nhiệm cho vụ toan tính làm nổ trạm khí đốt, khiến nhiều Yeerk thiệt mạng."

"Đúng là tên Visser gian ác mà tụi mình từng biết."

"Nếu có hy sinh vài Yeerk vô tội thì hắn cũng vẫn hời chán. Nhờ Taylor trong kế hoạch này mà hắn đồng thời tiễu trừ tụi mình luôn."

"Vậy là Taylor hợp tác với Visser Ba từ đầu tới cuối. Mụ giả bộ chống lại hắn để dụ chúng ta hợp tác." Tôi thở dài, thấy tức ngực quá. "Sau những việc này, mình cảm thấy mình chẳng thể sáng suốt được nữa. Đáng ra mình phải nhìn ra toàn cục…"

"Hây, cho dù bồ nghĩ gì, Tobias, thì Taylor cũng không phải là trách nhiệm của bồ. Với lại, đâu dễ gì nhìn ra toàn cảnh." Rachel trấn an. "Mọi thứ xảy ra quá nhanh. Bồ cần phải ra quyết định tốt nhất rồi cứ thế bị cuốn đi. Là mình chắc mình cũng làm thế nếu thấy cần."

"Sao bồ nói vậy?"

"Với mình, đó là bản năng. Mình hiểu chúng ta phải đào đường hầm. Té ra mình đúng nhưng lý giải sai. Giả sử tụi mình không dính líu đến Taylor, Cassie không biết kế hoạch này, không báo cho thầy Tidwell, sẽ không lo lắng cho tụi mình. Nhưng nhỏ đã làm. Kết quả là một loạt những sự việc đáng ra không xảy ra lại xảy ra. Cuối cùng là Yeerk hòa bình được cứu. Hãy coi đó là thắng lợi – một cuộc đầu tư tốt."

"Cassie phải một mình chiến đấu với cả nhóm người mà bồ nghĩ là điều tốt ư?"

"Dĩ nhiên là không," Rachel cảm động. "Nhưng còn đỡ hơn hai con quỷ Visser Ba và Taylor."

Tôi ngồi xuống mỏm đá. Sóng vỗ ào ạt. Gió quất mạnh, nhưng tôi có Rachel kế bên.

Có thể tôi yếu đuối đấy, nhưng ít ra tôi đã tự do. Sự lựa chọn là

của tôi, cho dù nó là cái gì.

Liệu Taylor có đi tong? Có lẽ mụ đã chui qua lỗ vòm vào vũng Yeerk? Hay mụ núp trong hốc hầm nào đó cho tới khi áp suất khí tan đi? Hoặc túm được một vách đá và bò lên? Liệu mụ Yeerk – và nhất là Taylor-cô gái – có còn sống?

"Ta không bao giờ biết chính xác sự thể sẽ diễn ra như thế nào," tôi kết luận.

Một cành cây bị gió cuốn tới mặt đá. Không hẹn mà cả tôi và Rachel cùng vươn ra chặn nó lại. Tay chúng tôi khẽ chạm vào nhau. Tôi nắm tay nhỏ. Cành cây bay ngang qua chúng tôi và rơi xuống một khe nứt.

"Đúng," nhỏ trả lời và mỉm cười. "Ích gì khi lo lắng chuyện lẽ ra mình phải làm gì. Quá khứ là quá khứ, Tobias. Tới luôn đi."

---

[1] Linbergh (4/2/1902-26/8/1974) là phi công Mỹ, được biết là người đầu tiên bay từ Mỹ (New Yoirk) qua Pháp (Paris) không nghỉ vào ngày 20-21/5/1927.

[2] cây tầm ma (nettle): loại cây dại có lông trên lá, đụng vào là gây mẩn đỏ và ngứa rát.

[3] Big bang: chỉ vụ nổ cực lớn, được cho là nguyên nhân hình thành nên Trái đất ngày nay.

[4] Escherichia coli (thường được viết tắt là E. coli) là một trong những loài vi khuẩn chính ký sinh trong đường ruột của động vật máu nóng (bao gồm chim và động vật có vú). Vi khuẩn này cần thiết trong quá trình tiêu hóa thức ăn và là thành phần của khuẩn lạc ruột. Sự có mặt của E. coli trong nước ngầm là một chỉ thị thường gặp cho ô nhiễm phân. E. coli thuộc họ vi khuẩn Enterobacteriaceae và thường được sử dụng làm sinh vật mô hình cho các nghiên cứu về vi khuẩn. (NDBS)

K. A. APPLEGATE

ANIMORPHS

NGƯỜI HÓA THÚ

CASSIE

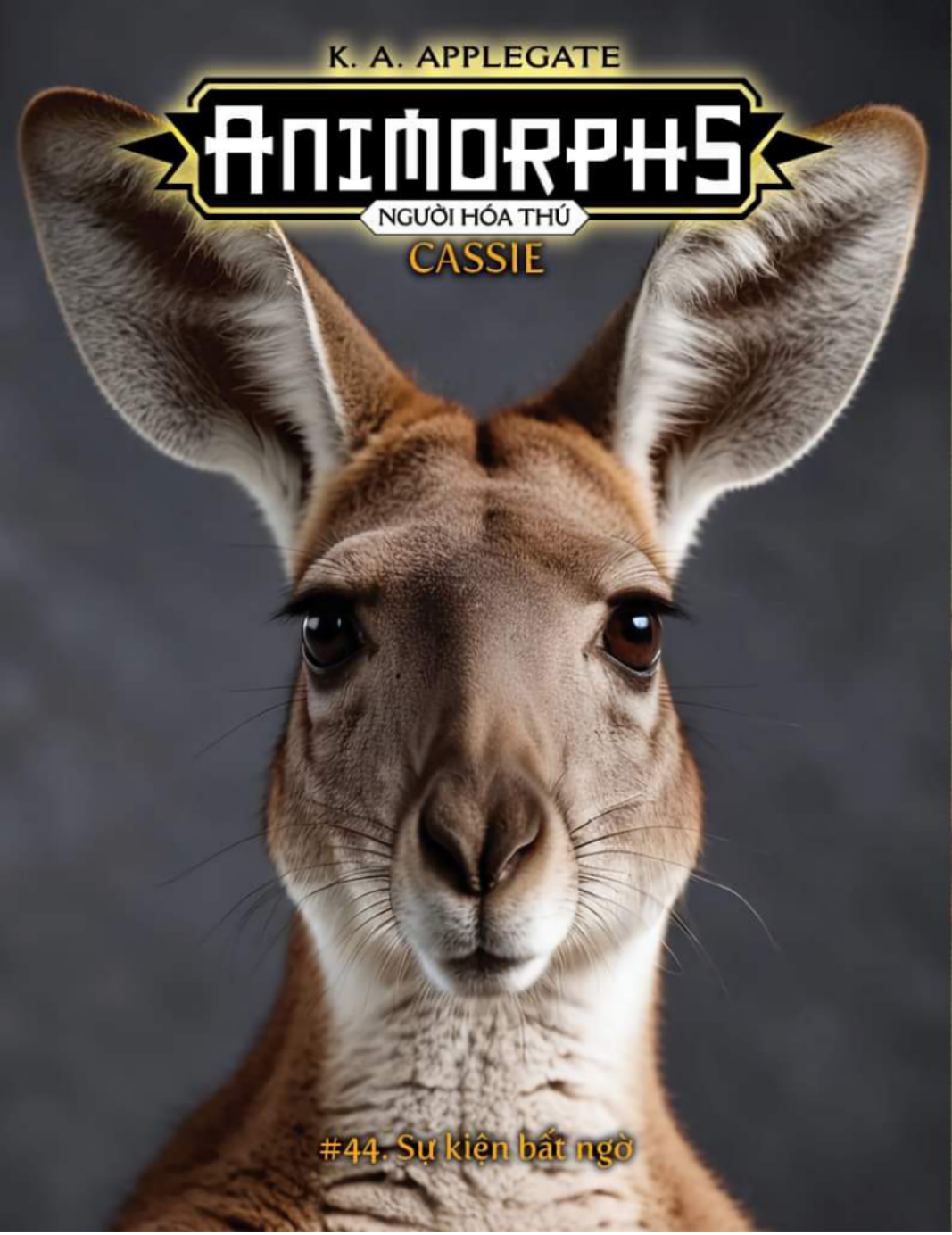

#44. Sự kiện bất ngờ

Tác phẩm: Animorphs #44 – The Unexpected

Animorphs #44: SỰ KIỆN BẤT NGỜ

Tác giả: K.A. Applegate

Chuyển ngữ: hopeful_colour, Tam Duong

Hiệu đính và biên tập: lungocyennhi

Thiết kế bìa: 4DHN

Chuyển sang ebook: lungocyennhi

Ngày hoàn thành: 10-10-2014

Nơi hoàn thành: Tp.HCM

ooO TVE Ooo

MỤC LỤC

Chương 1
Chương 2
Chương 3
Chương 4
Chương 5
Chương 6
Chương 7
Chương 8
Chương 9
Chương 10
Chương 11
Chương 12
Chương 13
Chương 14
Chương 15
Chương 16
Chương 17
Chương 18
Chương 19
Chương 20
Chương 21
Chương 22
Chương 23
Chương 24

Chương 1

Tôi nhào xuống thấp.

Đành phải làm thế thôi. Cái máy bay ấy nằm tuốt mãi ở cổng cuối sân bay. Có hai anh chàng lính thủy đánh bộ đang đứng gác, ráng làm ra vẻ tự nhiên. Ừm, tự nhiên hết mức với đôi bốt dã chiến dưới chân và súng lục cột dây nơi ngực.

<Jake, mình nghĩ mình biết nó nằm đâu rồi. Jake ơi?> Tôi lượn vòng, đập đập cánh để giữ độ cao. <Rachel? Tobias? Có ai không?>

Một chiếc xe bọc thép rầm rầm lăn bánh về phía chiếc máy bay. Tay tài xế đạp thắng dừng xe, bước xuống đưa cho lính canh coi một bìa kẹp hồ sơ, rồi quay lưng tiến lại khoang chứa hàng. Cửa hậu xe bọc thép bật mở, hai gã mặc bộ áo liền quần trùm kín đầu nhảy ra, kéo mặt nạ dưỡng khí che mặt, rút chốt mở cửa khoang hàng của máy bay.

Đúng rồi. Mấy gã này tới đây rõ ràng không phải là để bốc dỡ những món đồ lưu niệm từ Disneyland gửi đến. Nếu như có kẻ định vận chuyển mảnh vỡ của tàu Con Rệp, chắc chắn nó phải ở trong chiếc máy bay này.

Đón đầu một luồng khí nóng, tôi bốc mình lên cao. Bên dưới, một xe chở hành lý chạy bon bon ngang qua con đường trải nhựa chờ chiếc phản lực đang rú rít chuẩn bị hạ cánh. Có mấy nhân viên bận đồ nhảy dù, bộ tai nghe nhằng nhịt áp quanh đầu đang cố chỉ dẫn cho chiếc 747 tránh đụng phải mấy chiếc máy bay dân dụng.

Tôi ngó quanh, đâu đâu cũng thấy hải âu. Chúng đậu trên mái nhà, bước chậm rãi trên đường bay hay nghỉ chân trên hàng rào. Hải âu là một vỏ bọc tuyệt hảo bởi chúng là một phần của cảnh vật, giống như bồ câu vậy. Không ai thèm để ý đến chúng. Con-hải-âu-tôi trà trộn ngay vào giữa bọn chúng.

Xui sao, Jake, Rachel, Marco và Ax cũng sà xuống nhập bọn đúng ngay lúc đó.

Tôi trông thấy một con mòng biển lẻ loi cứ xẹt qua xẹt lại bên hông một nhà chứa máy bay ở tít cuối đường băng. Xa hơn nữa, có một chú diều hâu đuôi đỏ đậu trên hàng rào mắt cáo.

<Tobias? Phải bồ đó không?>

Không có hồi âm. Thực lòng, tôi không hy vọng nghe được lời đáp. Giọng truyền giống như một dạng sóng vô tuyến, chú diều hâu lại ở quá xa thế kia làm sao mà nghe thấy được.

Xếp hai cánh lại, tôi bay vút về phía con diều hâu - rồi chao mình và lượn tròn.

Một chiếc ô tô màu đen dài thoòng vọt ra từ nhà chứa máy bay và tiến thẳng đến chỗ chiếc máy bay đang được canh giữ. Chiếc xe lượn qua chỗ hai người lính gác, dừng ngay trước mặt chiếc xe bọc thép, chặn đường tiến của nó. Cửa ô tô bật mở, bốn người đàn ông bận đồ vest bước xuống.

Tôi bay vòng vòng, hạ thấp độ cao hết mức mà không khiến bọn chúng chú ý. Bên dưới tôi, mấy gã đeo mặt nạ dưỡng khí đang chuyển một thùng gỗ thưa từ trong khoang chứa hàng sang chiếc xe bọc thép.

Bốn tên bận vest sải dài chân băng qua con đường trải nhựa hướng thẳng tới chỗ thùng hàng. Dẫn đầu là một gã đàn ông cao lớn đầu hói sọi, ba tên kia bám sát gót.

“Thưa ngài, xin ngài hãy tránh xa khỏi chiếc xe.” Hai anh chàng lính thủy đánh bộ không còn ra vẻ tự nhiên nữa, họ đứng dạng hai chân, đưa tay lên hông, đặt trên bao súng.

Đầu Hói phớt lờ lời cảnh báo, thò đầu qua cửa sau xe bọc thép nhòm vào bên trong. Một là tên này quá ngu ngốc mới không sợ hãi những dịch bệnh đến từ ngoài hành tinh hoặc là gã đã biết trước mảnh vỡ này vô hại.

Điều này chứng tỏ hắn là một tên Mượn xác.

“Tôi nhắc lại, tránh xa chiếc xe bọc thép ra!” Hai anh lính mở nắp bao súng.

“Đừng nóng chớ, các chàng trai.” Đầu Hói rời khỏi chiếc xe và chậm rãi bước về phía hai người lính gác. Hắn chìa ra một cái thẻ. “CIA đây. Kể từ giờ, đây là trách nhiệm của chúng tôi.”

Những người lính thủy đánh bộ không hề nhúc nhích. “Chúng tôi sẽ không rời vị trí, thưa ngài. Chúng tôi đã nhận lệnh.”

“Vậy thì, các cậu đã có lệnh mới rồi đấy.” Đầu Hói liếc hai vạch đen trên ve áo anh lính. “Hạ sĩ.”

“Với tất cả lòng tôn kính,” Viên hạ sĩ nói, giọng nghe chẳng có vẻ gì là kính trọng. “chúng tôi không nhận lệnh từ... dân thường.”

Mấy tên Mượn xác liếc mắt nhìn nhau.

Đầu Hói gật gù. “Được thôi.” Hắn ta cất thẻ vào túi. “Sẽ có một vị Đại tá Thủy quân lục chiến có mặt ở đây sau ít phút nữa.”

Đúng, bọn chúng sẽ gửi một vị Đại tá với một con sên Yeerk trong đầu tới và hắn sẽ phá huỷ mảnh vỡ tàu Con Rệp trước khi NASA hay các cơ quan truyền thông có cơ hội nhìn thấy nó.

Tôi cần phải đánh lạc hướng bọn chúng. Phải kéo dài thời gian.

<Lính Thủy đánh bộ rặt một lũ chết nhát.>

Hai anh lính gác ngoảnh mặt nhìn nhau.

“Ngài vừa nói gì vậy?” Viên Hạ sĩ hỏi lớn.

Đầu Hói ngoái đầu. “Cậu đang hỏi tôi đấy à?”

“Đúng. Tôi nghe thấy ngài vừa kêu chúng tôi là một lũ chết nhát.”

Đầu Hói nhíu mày và quay đầu lại. “Cậu đang tưởng tượng đó, con trai.”

Hai anh lính lắc đầu.

<Lũ chồn hôi nhu nhược,> Tôi nói. <đứng gác sân bay thì ra vẻ hùng dũng lắm nhưng khi có biến sẽ chạy tóe khói ngay cho mà xem.>

Hai anh lính Thuỷ đánh bộ trợn tròn mắt.

<Nếu Lầu Năm Góc cần những người lính đích thực, họ nên triệu tập lực lượng Không quân.>

Câu nói khích đó đã có tác động đến hai anh chàng lính thủy đánh bộ. Tôi thấy cơ mặt của họ sắt lại. Bàn tay anh chàng Hạ sĩ hết nắm chặt rồi lại mở ra liên hồi.

“Mấy tên khốn.” Anh ta lầm bầm. “Tệ thật, mình không thể bỏ vị trí.”

Anh lính kia, trên ve áo chỉ có một vạch, nhún vai. “Mặc kệ bọn chúng.”

Tuyệt. Hai anh lính này có khả năng kiềm chế cao thật.

Mấy gã CIA tụm lại bên cạnh ô tô của chúng, rù rì hội ý gì đó. Đầu Hói thò tay vào túi lôi ra một cái điện thoại di động.

Tôi phải làm gì đó! Thật nhanh. <Jake, bồ có nghe thấy mình nói không? Mọi chuyện đang trở nên tệ hại. Mình cần giúp đỡ.>

Im lặng. Tụi bạn tôi *đang* ở đâu ta?

Tôi quét mắt nhìn một lượt toàn bộ quang cảnh bên dưới. Hai anh lính gác đang gồng mình nén giận, bốn gã CIA Mượn xác với tối thiểu là sáu khẩu súng. Trên đầu họ, cách một quãng là một con hải âu không một chút vũ khí phòng thân.

Ừ thì, cũng chưa hẳn là hoàn toàn không có.

Tôi đập cánh để giữ độ cao. Đầu Hói bật nắp điện thoại di động. Tôi nhắm mục tiêu của mình. Hắn bấm số. Tôi lao xuống. Khi hắn nhấn nút GỬI thì tôi thả "bom".

Bãi phân chim văng tung tóe phủ khắp cái điện thoại và rớt trúng vào một bên má Đầu Hói.

"Aaaaaaaaaaa!" Hắn lau sạch mặt rồi ngó chằm chằm lên trời. "Andalite!" Hắn rít lên, quăng cái điện thoại xuống ven đường và rút súng ra khỏi túi.

Áá-aa-ààà hhhhááá. Không đúng như những gì tôi hình dung trước. Tôi phóng vọt lên.

PẰNG PẰNG PẰNG PẰNG!

Đạn bay chíu chíu sượt qua người. Tôi đảo mắt kiếm một chỗ núp, một vật gì đó có thể che chắn cho mình. Không thấy gì cả. Đường băng và cả con đường trải nhựa trống lốc. Tôi là một mục tiêu trắng toát giữa trời xanh.

PẰNG PẰNG PẰNG PẰNG!

Tôi đập cánh dồn dập, phóng vút lên rồi giật lui lại, ráng làm chệch đích ngắm của Đầu Hói. Tôi chỉ có thể làm được cách đó thôi. Hắn sẽ bắn không ngơi nghỉ cho tới khi tôi bi trúng đạn.

PẰNG!

Cú nã cuối cùng. Rồi đạn ngừng bay. Im lặng. Tôi nhả khí đang căng phồng trong hai cánh, hạ thấp độ cao và bay hướng về phía đường băng.

"Hạ vũ khí xuống, thưa ngài."

A, hai anh lính thủy đánh bộ đấy! Tôi đẩy hai cánh ra phía trước và bay theo hình xoắn ốc. Họ đang đứng mở rộng hai chân ngang bằng vai, hai tay nắm chặt báng súng. Mấy gã đeo mặt nạ dưỡng khí cúi rạp bên trong chiếc xe bọc thép. Thông minh thiệt.

“Hạ vũ khí xuống, thưa ngài.” Anh chàng Hạ sĩ nhắc lại.

Đầu Hói quay lại. “Tôi không nghĩ thế đâu.” Hắn chìa thẳng tay. “Đây là mệnh lệnh mới, các chàng trai.”

Ôi, Chúa ơi. <JAKE?!>

Cạch.

Hắn bật lẫy cò súng.

Cạch. Cạch. Cạch.

Những tên Mượn xác khác cũng lên cò.

Trong tích tắc, hai anh chàng lính thủy đánh bộ và bọn Mượn xác đứng như trời trồng. Rồi…

PẰNG!

PẰNG! PẰNG!

Đạn bay vèo vèo. Hai anh lính chúi người núp sau thiết bị hạ cánh của máy bay. Còn mấy gã Mượn xác thụt lùi ra phía sau chiếc ô tô của chúng.

Được. Được rồi. *Hãy suy nghĩ đi, Cassie. Mi phải làm gì để ngăn trận đấu súng này lại. Mi phải ngăn không cho họ tàn sát lẫn nhau.* <JAKE ƠI, BỒ Ở ĐÂU? RACHEL ƠI? MÌNH KHÔNG THỂ TỰ GIẢI QUYẾT VIỆC NÀY ĐƯỢC.>

PẰNG ! PẰNG! PẰNG! Coong. Coong.

Đạn vãi như mưa, đập vào vỏ kim loại máy bay và ô tô văng tung tóe. Tôi quay ngoắt lại phía đuôi máy bay, tìm chỗ núp. Có tiếng động cơ kêu rền rĩ ở cánh cổng bên cạnh. Một chiếc xe chở hành lý đang lắc lư tiến về phía máy bay!

Chiếc xe cứ tiến tới với tốc độ cao nhất.

PẰNG! PẰNG! Coong.

Chiếc xe chở hành lý rung bần bật. Vali rớt liểng xiểng.

“Rrrrrrrưưừừừừừ!”

Và một con gấu xám Bắc Mĩ nặng cả trăm ký hiện ra từ sau đống hành lý ngổn ngang.

Chương 2

"Ggggg-rrrrừừừừừ!"

Con gấu nhảy ra khỏi chiếc xe chở hành lý.

"Ggggggggừừừừ!"

Hai vệt vằn cam và đen vọt ngang con gấu - một con cọp và một con báo - chồm qua chiếc xe CIA quật ngã hai tên Mượn xác. Tài xế chiếc xe chở hành lý điên cuồng ấy - chẳng phải ai xa lạ - một chú khỉ đột - đu ra từ buồng lái. Một chú diều hâu đuôi đỏ nhào xuống từ đỉnh sảnh đón khách.

Tôi dám cá là lúc này đây các bạn đang cực kỳ bối rối phải không? Cá là các bạn đang nghĩ, *đứa con gái này điên thiệt rồi. Xem nào, mặt mũi sáng láng vầy mà nói năng lảm nhảm vậy sao ta.* Đừng có lo. Tôi xin hứa là các bạn sẽ nhanh chóng hiểu ra vấn đề thôi. Tôi hứa đấy.

<Tránh ra nào, hỡi các chàng lính thủy đánh bộ.> Chú khỉ đột nói. <Vườn thú đã tiếp đất rồi đây.>

<Tụi tui nghĩ rất có thể - chỉ là rất có thể thôi nha - bồ có thể giúp được tụi này chút đỉnh đó.> Marco vừa nói vừa ngật ngưỡng đi ngang qua đường băng.

<Còn mấy đứa tụi mình đây thì trông bèo nhèo như mấy cái xác động vật bị xe cán í.> Rachel đảo đôi mắt gấu mờ tịt và nhào vào Đầu Hói. <Nhất trí vầy đi, tụi mình chung tiền rồi tống Marco vào lớp học lái xe hen.>

Đầu Hói quay lại, nâng súng lên.

<Rachel! Súng đó!> Tôi la hoảng.

Đứng thẳng người trên hai chân sau, bàn tay gấu bự chảng của

nhỏ ghìm Đầu Hói chúi lủi xuống lề đường bằng một cú bạt thẳng cánh. Há miệng ngoạm lấy khẩu súng, nhỏ bứt nó ra khỏi tay hắn.

"Các ngươi không thể thắng nổi đâu!" Đầu Hói la lối. "Bọn ta sẽ tiêu diệt các ngươi!"

Rachel "nhã nhặn" cho hắn im miệng, nằm bất động.

PẰNG! Cooooong.

<Này! Ai đó làm ơn nói mấy anh lính này ngừng bắn đi chớ. Tụi mình cùng phe với họ mà.>

Marco chúi người xuống đất. Tobias hạ thấp tầm bay tìm chỗ núp.

Ax bị một tên Mượn xác ôm cứng ngắc. Cả hai lăn tròn trên đường băng. Sự liều lĩnh tuyệt vọng của con người đọ với sự tinh nhanh hoàn hảo của họ nhà mèo.

Tôi lướt cánh là là hướng về phía chiếc ô tô.

<Cassie! Cẩn thận!>

PẰNG!

Jake lao ngang qua tôi. Móng vuốt. Răng. Vỏ súng kim loại. Máu.

Tôi quay vòng, tìm một nơi để hạ cánh. Tôi đã châm ngòi cho cuộc chiến nho nhỏ này và bây giờ các bạn tôi đang phải chiến đấu để tự cứu lấy mình trong khi tôi lượn lờ xung quanh như đội trưởng đội cổ vũ giữa chiến trường kỳ quái.

Tôi phải tìm chỗ kín đáo, khuất tầm mắt của lũ Mượn xác để hoàn hình. Tôi không được để bọn chúng thấy mình là người.

Bởi vì, đúng, tôi là người mà.

Tôi tên Cassie.

Nhưng chắc bạn cũng đã đoán ra rồi phải không nào.

Hẳn các bạn cũng nhận ra rằng cuộc sống của tôi có chút bất thường. Đó, giọng truyền nè, mảnh vỡ của phi thuyền ngoài hành tinh nè, rồi còn thêm vụ mấy tên tâm thần mặc đồ đen bắn hạ những người bạn *Hành tinh Thú* của tôi ở sân bay nữa nè.

Tôi và các bạn mình là Animorphs - *Người hoá thú*. Chúng tôi có thể hấp thu ADN của một con vật khác và biến thành nó. Đó là thứ vũ khí duy nhất tụi tôi sở hữu được trong cuộc chiến cứu loài người.

Đó là một thứ vũ khí đầy quyền năng nhưng cũng có những giới hạn. Hỏi Tobias mà coi. Cậu ấy là bằng chứng sống cho hậu quả của một trong những giới hạn đó. Tobias đã ở trong lốt hiều dâu đuôi đỏ lố hơn hai giờ quy định và giờ đây, cậu ấy trở thành sinh vật mà người Andalite gọi là *nothlit*. Cậu ấy không cần phải biến thành diều hâu nữa, bởi cậu ấy *là diều hâu*.

Chúng tôi cũng không thể biến hình trực tiếp từ con thú này này sang con thú khác, mà phải hoàn hình thành người trước rồi mới có thể biến hình tiếp được. Đó chính là lý do khiến tôi không thể biến thẳng từ hải âu sang sói, lốt chiến đấu thông thường của tôi, ở ngay trên đường băng này. Tôi phải trở về là Cassie - cô nhóc Cassie - trước đã mà tôi thì không thể mạo hiểm được.

Hoá thú không phải là công nghệ của loài người, nó là của người Andalite. Hoàng tử chinh chiến người Andalite tên Elfangor đã trao nó cho tụi tôi trước khi ổng qua đời. Bọn Yeerk cho rằng Hội Animorphs tụi tôi đều là người Andalite cả, và tụi tôi muốn bọn chúng cứ tưởng là như thế. Nếu chúng phát giác ra sự thật, chúng sẽ tìm ra tụi tôi ngay. Và cả đám tụi tôi và toàn bộ gia đình sẽ bị chúng giết hại.

Hay còn tệ hơn thế nữa.

Chúng sẽ đưa những tên Yeerk vào trong đầu tụi tôi. Chúng sẽ biến tụi tôi và tất cả những người thương yêu của tụi tôi thành kẻ Mượn xác. Tụi tôi sẽ bị giam cầm trong chính cơ thể mình, sẽ tận mắt quan sát Trái đất bị hủy diệt bởi chính hai bàn tay của mình, sẽ

nghe thấy những lời lẽ xấu xa và hằn thù được thốt ra từ chính miệng của mình, và sẽ thấy mình bất lực chẳng thể làm gì để ngăn chặn những chuyện đó lại được.

Một tên Yeerk, trông nó không mấy đáng sợ. Nhỏ bé, xám xịt, nhớt nhợt. Một con sâu lớn hơn bình thường. Mù căm, điếc dở, không chân, không tay. Giống như một bộ não mà không có thân vậy đó.

Đó chính là lý do vì sao nó cần cơ thể của bạn. Nó sẽ vặn vẹo chui xuyên qua lỗ tai bạn rồi trải rộng cơ thể nó bao phủ bộ óc của bạn, trám cái cơ thế nhớt nhợt của nó vào từng kẽ hở, hòa quyện bản thân nó vào những ký ức, những hiểu biết và cả những cảm xúc của bạn.

Tên Yeerk đó điều khiển tất cả mọi thứ. Bạn không thể chạy, không thể la hét, không thể kể được cho bất cứ ai chuyện gì đang xảy ra với bạn. Và bạn không thể chạy trốn, thậm chí cả việc lên kế hoạch để chạy trốn cũng không thể bởi ngay khi bạn mới manh nha nghĩ tới nó thôi là con sên đó đã biết tỏng cả rồi.

Loài Yeerk đã chinh phục loài Gedd, loài Taxxon và loài Hork-Bajir. Giờ đây, chúng đang thâu tóm chúng ta - loài người.

Và tụi tôi, bao gồm tôi, Rachel - bạn thân của tôi, Jake - anh họ Rachel, Marco - bồ tèo của Jake, Tobias và Ax - người Andalite, em trai của hoàng tử Elfangor đang cố gắng ngăn chặn điều ấy.

Vậy đó. Đội bảo vệ Trái Đất bao gồm: Một chú chim, một người ngoài hành tinh và bốn nhóc tì - là nhóm người duy nhất đứng giữa các bạn - những con người không hay biết gì - với tình trạng Trái đất bị choàng ách nô lệ hoàn toàn.

Tụi tôi cũng nhận được sự giúp đỡ của được người Chee - một giống người máy được lập trình phi bạo lực. Họ xâm nhập vào tổ chức Yeerk và nhóm Chia Sẻ, cung cấp tin cho tụi tôi. Nhưng khi có đánh nhau, họ đứng ngoài cuộc, chỉ có sáu đứa tụi tôi tham chiến mà thôi.

Và vào đúng thời điểm này, chỉ có mỗi năm đứa tụi nó.

Tôi chao cánh hạ thấp độ cao, kiếm lấy một chỗ để hoàn hình.

PẰNG! Coong.

“Tránh xa ra!” Một tên Mượn xác bước giật lùi về phía chiếc xe CIA, một tay giữ súng chĩa về phía trước, một tay hướng về phía Tobias, Marco và hai anh lính mà xua tán loạn.

Huỵch.

Marco lao tới.

PẰNG!

<Aaaaaaaaaaa!>

Mặc kệ máu chảy nhuốm đỏ lớp lông đen thô nhám trên cánh tay, Marco vẫn lặc lè tiến tới, ghì nghiến tên Mượn xác vào thành xe. Bàn tay hộ pháp của cậu ấy quại cho hắn một cú đấm như trời giáng.

<Phải thừa nhận nha,> Marco hổn hển, <tui hổng có ưa gã này.>

Tên Mượn xác rớt phịch xuống lề đường, bất tỉnh.

Jake đứng chễm chệ trên ngực một tên Mượn xác khác.

Ax, trong lốt báo, dồn tên Mượn xác thứ ba vào góc kẹt giữa hai thùng hàng. Ảnh quất đuôi, đập nhẹ, miệng phát ra một âm thanh nghe chẳng giống tiếng “meo” chút nào.

<Cái đuôi này giúp loài báo giữ thăng bằng tốt khi chạy đấy, nhưng xét về mặt vũ khí, nó vô dụng quá.>

<Làm quen với răng và móng vuốt đi, chiến hữu.> Jake nói. <Ở đây có quá nhiều người. Tụi này không muốn bộ lông xanh với bốn cái mắt của bồ chiếm trọn trang bìa tờ *Người Điều tra trong nước* đâu nha.>

Ax đáp lại lời Jake bằng cách dùng bàn chân báo bự chảng của mình hạ gục tên Mượn xác nhanh như chớp.

Rachel xé toạc nắp một thùng hàng. Marco ném lịch bịch lần lượt từng tên Mượn xác vào trong rồi lật úp nó xuống.

Hai anh lính thủy đánh bộ núp sau thiết bị hạ cánh của máy bay, quan sát từng động thái, súng trong tay sẵn sàng nhả đạn nhưng không nói năng gì.

<Dễ dàng hen!> Rachel nói.

<Quá dễ là đằng khác!> Marco làm xàm.

Tobias và tôi lượn vòng trên đầu và hạ xuống. <Tụi mình có khách kìa.>

PẰNG! PẰNG! PẰNG! PẰNG! PẰNG! PẰNG! PẰNG! PẰNG!

Một hàng lính mặc đồ đen trang bị súng trường tự động bắt đầu nã đạn từ nóc nhà khách.

Chương 3

PẰNG! PẰNG! PẰNG! PẰNG! PẰNG!

Tụi tôi chúi người xuống giữa các thùng hàng.

Pằng! Pằng!

Hai anh lính bắn trả.

<Ố ồ, cái này hay nè.> Marco nói. <Tụi mình sắp sửa lại hứng đạn từ cả hai phía.>

Còi báo động rú rít. Tiếng quát tháo ồn ào.

Xe cảnh sát rít bánh trên mặt đường nhựa nghe chói tai, đèn nháy loạn xạ, còi hú om sòm. Nhân viên an ninh sân bay cũng tuôn ra từ sảnh đón khách.

<Jake,> Tôi nói. <Họ tiến thẳng vào ngay giữa trận tuyến kìa.>

<Cứ để họ tới đi. Visser Ba không muốn có nhiều nhân chứng đâu. Bọn Mượn xác sẽ buộc phải rút thôi.>

Rút lui. Đúng. Trừ phi bọn chúng không dự định làm điều đó. Đầu Hói và người của hắn vẫn đang đẩy các thùng hàng, cố gắng chuồn ra.

<Ừ, Jake nè?>

<Rồi. Mình thấy rồi.>

Chúng không có ý định rút. Cảnh sát là bọn Mượn xác. Các nhân viên an ninh cũng vậy.

Đó là cả một đội quân Yeerk.

Pằng! Choang!

Viên đạn đập vào một trong những thùng hàng, nảy bật ra.

<Kế hoạch là gì thế?>

Jake núp xuống, đuôi ngoe nguẩy. <Một tiểu đoàn Yeerk chọi với sáu đứa tụi mình. Chả hay ho tí nào.>

<Thêm hai anh lính thủy đánh bộ kia nữa.> Tôi nói. <Và mấy anh bạn trong xe bọc thép.>

<Đúng rồi, đừng có quên họ.> Marco lẩm bẩm. <Họ đã trợ giúp tụi mình rất nhiều đó nghen.>

<Nhưng tụi mình không thể cứ bỏ mặc họ thế mà đi được.>

<Và tụi mình cũng không thể rời khỏi đây mà không mang theo mảnh vỡ của chiến đấu cơ Con Rệp.> Rachel nhắc nhở. <Đó là lý do tụi mình đến đây. Tụi mình phải mang nó ra khỏi nơi này trước khi bọn Yeerk phá hủy nó.>

<Không.> Jake nói. <Tụi mình không thể liều mạng. Không có cách gì mang nó ra ngoài mà không tự chui đầu vào chỗ chết.>

<Có một cái thang bảo dưỡng dẫn qua cổng ra bên cạnh, Hoàng Tử Jake.> Ax nói.

<Tốt. Tụi mình có thể hoàn hình trong đó. Được rồi, mấy bồ, huỷ điệp vụ. Đi thôi. Men sát toà nhà nhé. Đi, đi, đi nào. Còn Ax? Đừng có gọi mình là… ồ, bỏ qua đi.>

Jake lao mình qua khoảng trống giữa mấy thùng chứa hàng và phóng vùn vụt đến chỗ thang lên máy bay. Marco và Ax vọt theo cậu ấy.

“GGGRRRRRRROOOOOOOOOAAAWWWWW!”

Rachel đấm cái thùng thêm một lần cuối, rồi ục ịch đi theo mấy bạn.

Tobias sà xuống dưới mái hiên của sảnh đón khách. <Cassie, đi thôi. Bồ có thể hoàn hình ở trỏng.>

PẰNG! PẰNG!

"Ááááááá!"

Anh lính thủy đánh bộ có một sọc trên ve áo ôm rịt vai và ngã vật xuống nền đất cứng. Tôi thấy máu rỉ ra bên dưới tay anh ta.

Tobias lượn vòng. <Đến lúc phải đi rồi, Cassie!>

<Mình ở ngay sau bồ nè.>

Tobias bay vút về phía thang bảo dưỡng. Tôi lượn vòng sát mé sảnh ga đón khách.

Người lính thủy đánh bộ bị thương bò lết về phía chiếc xe bọc thép. Lũ Mượn xác không để ý tới anh ta. Anh lính hạ sĩ vẫn đang ẩn mình sau thiết bị hạ cánh của chiếc máy bay và nã đạn vào kẻ địch. Bọn Mượn xác bắn trả xối xả.

Một tên cảnh sát đưa loa lên kề miệng. "Visser Ba đã hết kiên nhẫn rồi. Hãy khử thằng người đó rồi lấy món hàng mau."

Loại bỏ. Lũ Mượn xác không thèm quan tâm đến anh lính. Chúng chỉ cần ảnh không ngáng đường chúng. Ảnh là vật cản duy nhất chặn giữa bọn chúng và xác chiếc Con Rệp.

Tôi phải buộc anh ta ngừng bắn!

<Này, anh lính thủy đánh bộ. Tôi là bạn không phải kẻ thù. Ngừng bắn đi!> Tôi hét lên với anh ta bằng giọng truyền. <Ngừng bắn và CÚI XUỐNG!>

Anh lính do dự trong một tích tắc. Anh ta liếc quanh, mặt cau lại, rồi siết cò.

PẰNG!

PẰNG! PẰNG! PẰNG! PẰNG! PẰNG!

Súng trường tự động bắn trả.

Anh lính thủy đánh bộ chúi xuống sau bánh máy bay, cúi thật thấp, sẵn sàng nã đạn thêm nữa.

Không còn nghi ngờ gì nữa, anh ta rồi cũng sẽ bị giết chết trong vài phút tới.

Tôi lượn về phía đuôi máy bay, nhả khí ra khỏi cánh và hạ xuống bên dưới máy bay. Di chuyển qua chỗ anh lính.

<Hạ sĩ! Ngừng bắn!>

Anh lính nhích người dựa vào thiết bị hạ cánh, hếch mặt lên và lắng nghe, rõ ràng là đang cố xác định xem tiếng nói phát ra từ đâu.

<Hãy rút lui!>

Tôi lượn vòng.

<Trận chiến này anh không có cửa thắng đâu.>

Anh ta nhìn lên. Chớp mắt. “Được rồi, thật điên rồ hết mức.” Anh ta nhắm mắt lại và ngửa đầu dựa vào bánh xe. “Một con chim đang nói chuyện với mình - VÀ MÌNH ĐANG LẮNG NGHE NÓ NÓI.” Người lính mở choàng mắt và lắc đầu. “Điên quá.”

Anh ta thôi dựa vào thiết bị hạ cánh và vung khẩu súng lục về phía bọn Mượn xác. Đó là tự sát. Anh ta ngắm bắn. Tôi chúi xuống. Tôi va trúng lớp kim loại khi người lính thủy đánh bộ bóp cò.

PẰNG!

<Ááááááá!>

Viên đạn xuyên ngang sườn. Tôi rớt theo hình xoắn ốc, một cánh vẫn còn vỗ, cánh kia buông thõng cạnh sườn.

Trong lúc xoay tít, tôi thấy khẩu súng của người hạ sĩ nảy lật bật trên mặt đường nhựa. Máy bay, bầu trời, mặt đường cứ nhoang nhoáng trước mắt. Tôi vỗ cái cánh lành, ráng sức giữ thăng bằng. Mặt đất xoay tròn dâng lên. Xám xịt. Cứng ngắc. Chao nghiêng. Gần hơn.

Rồi sự quay cuồng cũng chấm dứt.

Chương 4

Tôi rớt đánh bịch xuống mặt đường nhựa. Một bên cánh xoãi ra, tơi tả, bị thương vì cú giật của khẩu súng.

“Con chim đó! Các ngươi có nhìn thấy con chim đó không? Nó là một tên Andalite!”

Đầu Hói. Tôi không thể để hắn tìm ra mình. Tôi xoay trở trong đau đớn, cố vỗ bên cánh lành, và nhích dần xuống dưới chiếc xe chở hành lý. Những viên sỏi ghim vào bộ lông đẫm máu. Nỗi đau đớn xuyên thấu cơ thể.

Hoàn hình. Tôi phải hoàn hình.

“Nó đâu rồi? Con hải âu đâu rồi?”

Tiếng quát tháo càng lúc càng to, càng gần. Những đôi giầy sượt qua xe đẩy, chỉ cách đầu tôi vài phân.

Tập trung, Cassie, tập trung nào.

Tôi tập trung suy nghĩ về dạng người của mình. Quy trình biến hình không bao giờ có thể đoán trước được. Chúng chẳng bao giờ xảy ra hai lần theo cùng một kiểu. Nhưng tôi cũng biết đôi chút cách điều khiển chúng. Tôi biết mình phải làm gì.

Người. Đôi tay người của Cassie. Tôi thấy đôi cánh mình lớn lên, vết thương tan dần khi ADN người dần thay thế ADN hải âu.

Crrrrrrrrăăăắắc.

Xương vai nứt ra và to dần. Đôi cánh nhỏ lại và dài dần ra, mang kích cỡ của tay người.

Ccccuuụụuuuuuppppppp

Ngón cái rồi đến bốn ngón tay, tái nhợt và xương xẩu giống như một chú gà bị vặt hết lông bung ra từ đầu của mỗi cánh. Xương sườn nhão ra và phục hồi về với kích thước thông thường. Hai cẳng chân thẳng ra và kéo dài, móng vuốt mềm đi và biến thành mười ngón chân trên hai bàn chân người.

Đến đó, tôi ngưng biến hình.

Tôi trông vẫn còn giống hải âu hơn là một cô gái, một sự pha trộn kỳ quái giữa cặp cánh phủ đầy lông tơ và nỗi kinh hoàng thuần túy. Một sản phẩm trong dự án *Những Người Rối Kinh Hoàng* của Blair. Nhưng trông tôi vẫn không giống con người một chút xíu nào hết cả.

Từ bên dưới gầm xe chở hành lý, tôi ló người ra chừng vài phân. Bọn Mượn Xác đang bao kín khu đất, càn quét khoang hàng của máy bay. Tobias và đám bạn của tôi chắc hẳn đã thoát khỏi đây từ đời nào rồi. Tôi trông thấy cái thang bảo dưỡng tụi nó dùng để trốn thoát samg cổng kế bên.

Một ý tưởng nảy ra. Không một ai để ý đến một con hải âu khổng lồ bị đột biến đang núp mình cạnh xe chở hành lý.

Tôi bật dậy và chạy, cả cơ thể phơi ra: Hai cánh tay gần như là tay người phủ đầy lông vũ, hai bàn chân gần giống bàn chân người chạy lạch bạch trên mặt đường cùng với hai cái cẳng chim bự bành ki đóng vảy cứng, mái tóc đen ngắn cũn của con bé Cassie tôi phủ trên cái đầu hải âu to đùng trông còn đỡ đỡ lạ thường một chút.

Tôi chạy về phía sảnh đón khách, nép dưới bóng của nó. Băng qua cổng đầu tiên. Men theo đường vòng cung của toà nhà. Cổng kế bên ở ngay trước mặt.

“Nó kìa!”

Đầu Hói! Sau lưng tôi.

“Ngăn tên Andalite rác rưởi đó lại trước khi nó chạy mất!”

Thang bảo dưỡng chỉ còn cách có vài thước nữa thôi. Tôi có thể làm được. Tôi sắp tới nơi rồi!

Pằng chíu.

Tia lửa xẹt ra từ một khẩu súng. Một tên cảnh sát Mượn xác chạy ra từ sau một thùng hàng, chặn ngay giữa tôi và cái thang bảo dưỡng. Tôi quẹo ngang. Đầu Hói đánh một vòng rộng để chặn đường. Tôi quay ngược lại, trở về chỗ xe chở hành lý. Bọn Mượn xác rượt theo sau tôi. Tôi bị kẹt cứng rồi. Tôi và chiếc xe đẩy hàng bị bao vây bởi lũ Mượn xác.

Tôi xoay người vòng vòng. Không có lối thoát.

Không. Có một cách - cách của Marco.

Tôi nhoài người vào trong xe, xoay chìa và nổ máy.

Chiếc xe giật mạnh, ngừng lại rồi lảo đảo tiến về phía trước với tốc độ tối đa, ném tôi bật ngửa ra sau ghế. Đầu Hói chúi xuống mặt đường nhựa khi tôi phóng qua. Tôi, một sinh vật kì cục trông giống hải âu với kích thước của một đứa trẻ, vồ lấy vô-lăng, ráng sức bẻ lái. Chiếc xe chạy ngang qua sân bay chỉ bằng có… hai bánh, tạo nên những tiếng rít chói tai.

Đến bên dưới cánh máy bay, tôi tăng tốc và thình lình đổi hướng, quệt phải thiết bị hạ cánh. Hành lý trên thùng xe tuôn xuống. Tôi bẻ bánh lái một vòng và hướng thẳng tới đường băng trống lốc. Nếu tôi vượt qua được đó mà sống sót, tôi sẽ không bao giờ cằn nhằn Marco mỗi lần cậu ấy lái xe nữa. Cậu ấy là Jeff Gordon[1] huyền thoại nếu đem so với tôi

Còi xe hú vang rền. Ánh đèn xanh đỏ chớp nháy loạn xạ.

Tôi ngoắt cái đầu chim của mình nhìn xung quanh. Có hai chiếc xe cảnh sát đang bám đuôi. Sau vài giây nữa thôi, chúng sẽ cách tôi chỉ một tầm đạn bắn.

Tôi xoay ngoặt vô lăng, phóng như tên bắn về phía một cái máy bay. Chạy bên dưới cánh. Vòng quanh các bánh xe. Đua giữa hai dãy các thùng hàng.

Tôi va mạnh vào một chiếc xe tải chở suất ăn trên máy bay khiến nó xoay tròn. Liếc mắt ngó lại phía sau, khoảng cách giữa tôi và hai chiếc xe đuổi theo đã giãn được chút ít. Xe cảnh sát to hơn chiếc xe chở hành lý rất nhiều, bởi thế, trong khi tôi cứ thế bươn thẳng ở dưới gầm, chúng phải đánh vòng cánh cung quanh chiếc máy bay.

Tôi hướng tới cổng kế tiếp, rồi đến một cái cổng nữa. Vào rồi ra. Chạy bên dưới cánh, lượn vòng quanh bánh máy bay. Tôi bắt đầu hiểu rõ mình cần phải lái chiếc xe này như thế nào rồi.

Tiếng ồn ào của lũ Mượn xác đã rơi lại xa phía sau lưng.

Một chiếc A747 lờ mờ phía trước! Chuyện nhỏ. Ghì chặt vô-lăng, tôi đạp ga, tăng tốc tiến thẳng đến đó. Chạy dưới gầm náy bay và vòng quanh hai bánh trước, tôi nhìn thấy một góc sảnh đón khách.

Từ bên dưới mũi chiếc A747.

Phóng như tên bắn thẳng tới đường băng trống lốc là hai chiếc xe cảnh sát chạy song song. Trong thoáng chốc, tôi sẽ lao thẳng vào chúng - trực diện.

Tôi giật mạnh tay lái và lượn một đường hình chữ U hẹp. Vỏ bánh xe nghiến rin rít trên đường nhựa. Thêm nhiều va li văng ra.

Tôi ngó lại. Một bao vải đập thẳng vào kính chắn gió của một chiếc xe cảnh sát, bay phần phật. Tuyệt quá. Chiếc xe phát ra một tiếng rít chói tai, rồi thêm một tiếng nữa vì tên tài xế phải nhoài người ra khỏi cửa sổ, ráng chụp lấy cái bao vải giật ra khỏi tấm kính phía trước. Không muốn chịu chung số phận, chiếc xe kia bèn đổi hướng chạy về phía đường băng.

Được rồi. Vậy là tôi có được thêm chút thời gian. Nhưng tôi cũng không thể chạy lòng vòng quanh sân bay mãi như thế này được. Tôi cần tìm ra một chỗ nào đó để hoàn tất việc hoàn hình, sau đó lại biến thành một thứ gì đó có thể thoát khỏi đây.

Phía trước, một cái thang cuộn đang được đẩy lên gá vào cửa một chiếc phản lực. Có mấy người bận đồ bảo hộ màu cam xách theo mấy cái xô và dụng cụ bước xuống bậc thang. A, biến thành một

nhân viên quét dọn! Chắc chắn là không có ai trong chiếc phản lực ấy. Tôi đạp ga phóng tới đó.

Tiếng còi báo động inh ỏi đằng sau.

Nhóm nhân viên quét dọn đã bước xuống tới mặt đường nhựa, họ chuẩn bị rời khỏi máy bay. Tôi bẻ lái trong khi chân quờ quờ ráng tìm xem bàn đạp thắng nằm đâu. Chiếc xe trượt sang bên. Mấy người quét dọn chạy tứ tán, kiếm chỗ núp, thùng xô bay loạn xạ. Tôi nhấn bàn đạp bằng cả hai chân nhưng chiếc xe chẳng chịu giảm tốc.

Kkkkeeéééeeeeeeeeeeettttttt

Chiếc xe đâm sầm vào thang cuộn. Cơ thể cô gái chim của tôi lao về phía trước, đập thẳng vào tay lái rồi bật ngược lại ghế ngồi.

Ố ồ. Ui da! Tôi nuốt nước miếng. Lẽ ra mấy cái thắng phải dễ dùng hơn mới phải, nhưng dù sao thì bộ phận giảm xóc cũng có tác dụng.

Không còn thời gian để lấy lại hơi, tôi nhào ra khỏi xe và chạy ào lên các bậc thang. Dưới tác động của vụ va chạm, chiếc thang đã tách xa khỏi cửa máy bay cả mét nhưng tôi chẳng bận tâm. Tôi soải chân nhảy qua khoảng cách ấy và nhẹ nhàng đáp đúng chóc lớp thảm lót mỏng bên trong máy bay.

Đèn xe cảnh sát loang loáng quanh cửa khoang máy bay. Tôi nhổm người dậy và chạy.

RẦM!

Chiếc thang cuộn đập mạnh vào cửa khoang hành khách máy bay. Tôi chạy dọc hai hàng ghế, tìm một nơi để hoàn hình. Tôi có thể nghe thấy những tiếng hò hét ở bên dưới, tiếng bước chân rầm rập lên cầu thang.

“Đường này này! Lại đây đi!”

“Tên Andalite ở bên trong máy bay!”

Tôi đã chạy tới đuôi máy bay. Trốn. Tôi phải trốn!

Tôi xoay người vòng vòng, đảo mắt tìm kiếm. Ghế ngồi. Ngăn để hành lý. A! Một tay nắm cửa! Tôi lao tới và đẩy tay nắm. Buồng vệ sinh.

Tôi đổ người vào bên trong và cài chốt cửa.

Chương 5

Hoàn hình. Nhanh nào!

Tôi nghe thấy tiếng lũ Mượn xác đổ quân ào vào khoang máy bay.

Tập trung, Cassie, tập trung vào. Mi phải thoát ra khỏi lốt này.

Tôi cảm thấy thân thể trở nên nặng nề hơn khi những lóng xương chim rỗng ruột đặc lại rồi biến thành xương người cứng cáp. Những cọng lông vũ sậm lại và dần tan biến, lớp da chim bên dưới mềm ra thành làn da nâu.

Crrrrrrrruuuụụụụpppppppp.

Quai hàm bật ra từ hộp sọ vẫn còn đang trong giai đoạn tái định hình. Xương đuôi teo lại, hút tụt vào cột sống. Lúc này, tôi đã gần như là người, một con người hoàn chỉnh ngoại trừ cái mỏ hải âu khổng lồ vẫn còn chình ình trên khuôn mặt.

"Nó đi đâu rồi?"

"Buồng lái! Kiểm tra buồng lái."

Tôi lấy hai tay bịt chặt tai lại và tập trung.

Chiếc mỏ mềm oặt và tan hòa vào trong khuôn mặt. Rồi hai cánh môi, mũi xuất hiện. Tôi đã hoàn hình xong.

Nhưng tôi không thể ở trong hình hài này được.

Tôi thụp người xuống khoảng trống giữa bồn cầu và bồn rửa. Lớp kim loại bên ngoài bồn rửa mát lạnh và trơn láng. Tôi úp mặt vô đó. Giá như tôi có thể cứ úp mặt như thế trong một phút và…

“Tên Andalite chắc chắn là đang ở đây. TÌM HẮN NGAY!”

Tôi thình lình hất mạnh đầu ngửa ra sau. *Bỏ cái trò đó đi, Cassie*. Tôi hướng suy nghĩ của mình về lốt ruồi.

Phooọọọttt. Phooọọọttt.

Cặp râu phòi ra khỏi đầu tôi.

Pụp. Pụp-pụp. Pụp-pụp-pụp-pụp-pụp.

Những cái lông cứng đen xì mọc ra tua tủa khắp cơ thể. Đôi cánh mỏng tang trồi ra sau lưng.

“Không có ai trong buồng lái.”

“Khoang bếp cũng không.”

Tôi nghe thấy tiếng bọn Mượn xác láo nháo khắp khoang hành khách của máy bay. Tiếng bước chân. Tiếng quát tháo. Tiếng nệm lót bị xé toạc.

Bình tĩnh nào, Cassie. Nghĩ đến ruồi đi.

Từ hai bên hông chồi ra hai khối u màu đen rồi vặn vẹo biến thành những cái chân ruồi dài lông lá. Tứ chi mảnh ra và cứng lại. Bàn tay, bàn chân teo lại biến thành những gai móc nhớp nháp.

Tay nắm cửa kêu lách cách. “Bị chốt rồi!”

“Tốt. Chúng ta đã tìm thấy tên Andalite cặn bã đó rồi.”

Tập trung nào. Lốt ruồi. Nhỏ lại. NHỎ NỮA. Nhanh lên nào!

Sàn nhà vụt gần khi cơ thể tôi teo rút chỉ còn cỡ cái vụn bánh mì.

Pằng! Pằng! Cộp. Lộp Cộp.

Đạn bay xuyên cánh cửa làm bằng kim loại mỏng đập vào bồn rửa rồi nảy bật ra. Giờ đây, cái bồn rửa ở tuốt trên cao và khi đôi mắt kép của loài ruồi thế chỗ đôi mắt người, nó vỡ vụn ra làm hàng nghìn cái bồn rửa nhỏ.

Ccccuuuụụụppppp.

Xương phân hủy, da ngả sậm và cứng lại biến thành lớp áo bóng, khô cứng bao quanh phần cơ thể phình ra của loài ruồi.

Ccccuuuuụụụpppppp. Phọt-phọt.

Đôi môi sụp xuống, cặp vòi hút với hai cục tròn mềm xốp ở hai đầu mút của ruồi nhú ra. Tôi đã trở thành ruồi. Một con ruồi hoàn chỉnh. Một con ruồi đang ở trên thiên đường của loài ruồi - buồng vệ sinh. Mỗi sợi lông đen li ti trên cơ thể tôi đều rung rung vì vui sướng. Xuyên qua cái mùi khó chịu của chất tẩy rửa, tôi có thể cảm nhận đươc một mùi hương vô cùng quyến rũ của -

Pằng! Pằng! Chíu.

Oa. Đến lúc phát huy bản năng loài ruồi rồi đây. Tôi bay vù vào giữa khoảng trống tí hin ở giữa miệng bồn cầu với cái nắp kê bàn tọa. Khi cánh cửa buồng vệ sinh bật mở là tôi sẽ vù ra ngoài ngay.

Pằng! Chíu.

“Tôi có thể bắn vỡ ổ khoá mà.”

“Và cho tên Andalite cơ hội chạy thoát hử?”

“Nhưng hắn ta chắc ngoẻo rồi còn đâu. Sếp nhìn kìa, cánh cửa giờ biến thành miếng pho mai Thuỵ Sĩ rồi còn gì.”

“Ngươi tưởng là tên Andalite đó để ta bắn trúng chắc? Đúng là đồ ngu! Hắn hắn là đã biến thành con côn trùng nào đó rồi. Chúng ta phải xịt thuốc diệt vào thôi.”

Thuốc diệt côn trùng! Tôi bay loạn xạ quanh cái buồng vệ sinh nhỏ xíu, cố tìm một lối thoát. A! Bồn rửa! Tôi có thể chui xuống

đường ống thoát nước. Tôi lao thẳng vào bên trong chậu kim loại.

Kịch.

<AAẶẶccccccccc.>

Cái bồn rửa trên máy bay ngu si với cái nắp đậy bằng kim loại cũng ngu si nốt! Với cái nắp này, chẳng con ruồi nào có hy vọng bay lọt vào đường ống cho được.

Tôi phóng xuống chỗ nối ở chân tường. Tìm kiếm một kẽ hở - một kẽ nứt nhỏ; tìm kiếm bất cứ cái gì giúp được tôi lối thoát. Chắc chắn phải có một cách chứ.

Xìiiiiiiii.

Những sợi lông ruồi rung rung hoảng hốt. Bọn Mượn xác đang xịt thuốc diệt bọ vào trong buồng vệ sinh xuyên qua một trong những lỗ thủng trên cánh cửa do đạn bắn.

Những lỗ thủng do đạn bắn. Phải rồi!

Tôi phóng vọt lên lỗ hổng cao nhất, gần trần nhà nhất. Vừa in. Tôi phóng vọt qua.

Không khí. Không khí trong lành.

“Có một con ruồi!”

Bộp!

Một bàn tay khổng lồ đập thẳng lên trần máy bay.

“Trật mất rồi!”

Mém trúng rồi đó, anh bạn. Tôi vụt sang bên rồi bay thấp xuống, đến gần mấy ô cửa sổ. Bọn chúng phải nhoài người qua mấy cái ghế mới có thể tóm được tôi.

Bộp! Bẹp! Bộp!

Nào là tay, nào là túi nôn, nào là tạp chí cuộn tròn, rồi cả chiếc giầy thể thao dậy mùi quyến rũ của ai đó đua nhau đập. Tôi né, tôi lao nhanh tới trước theo đường lắt léo, vo vo tiến ra phía cửa. Tôi cảm thấy không khí trong lành đang thổi về phía mình.

Xiìiìiìì. Xịịịịịt-xịịịịt-xìiìiìiìì.

Thuốc diệt côn trùng! Nồng quá. Khó chịu quá. Là chất độc.

Không khí trong lành. Hãy bay theo hướng không khí trong lành!

Xìiìiìiìiìiìiìì.

Hơi thuốc bao trùm lấy chân, lấy thân thể, lấy râu tôi. Mỗi sợi lông trên cơ thể đều bị bao trọn. Đôi cánh của tôi! Tôi không thể vỗ cánh được nữa!

Ánh sáng ban ngày. Tôi đã ra ngoài.

Và rớt. Như tên lửa.

Rồi một tiếng ầm - một chiếc xe chở hành lý chăng? Và một luồng gió mạnh quét tôi dạt sang bên. Tôi té nhào, rớt thẳng xuống. Tôi ráng giữ người cho thẳng nhưng không biết hướng nào là trên nữa. Xung quanh tôi là cả một màn sương mờ mịt.

Bộp.

Tôi va mạnh phải cái gì đó và trượt xuống.

“Nó đâu rồi? Tao thấy nó rơi rồi mà.”

Những tiếng nói, những tiếng bước chân xuyên qua màn sương dội tới tôi.

Bự hơn. Tôi phải trở nên bự con hơn không thì thứ thuốc này

sẽ giết chết tôi mất. Tôi tập trung tâm trí nghĩ đến hình dạng người của mình. Tôi có thể cảm thấy cơ thể mình đang bắt đầu phình ra. Đầu óc dần dần dứt ra khỏi màn sương mờ mịt.

Tôi đang ở trong xe chở hành lý. Thứ mà tôi va phải là một trong số mấy cái va li hiếm hoi chưa bị văng ra ngoài trong cuộc rượt đuổi điên khùng quanh sân bay.

Tiếng chân người di chuyển ngang qua chiếc xe.

Tôi phải rời khỏi chiếc xe, nhưng lại không thể hoàn hình thành người hoàn chỉnh được. Tôi sẽ trở nên quá bự. Tôi cũng không thể biến lại thành ruồi. Lượng thuốc xịt còn vương lại trên người đủ để giết chết tôi.

Đợi đến khi tiếng bước chân đã xa hẳn, tôi lăn mình sang phía ngược lại và loạng choạng hướng về cánh cổng kế bên. Quá nặng để có thể bay, sau cái chân quá yếu, đứng không vững nên tôi không thể phối hợp chúng mà chạy một cách cho đường hoàng được. Một lần nữa, lại có một sinh vật đột biến gớm ghiếc chạy thẳng ra khỏi buổi trình diễn muộn. Tôi đổ vật xuống gần một băng tải.

“Chắc chắn nó phải ở đây. Tản ra. TÌM NÓ!”

Tôi đẩy mình vào băng chuyền và lụi hụi bên dưới một túi chứa gậy golf. Băng tải cuộn tròn lên trên mang theo cái túi và tôi. Rồi, cái túi đựng gậy golf lắc lư và bay qua khoảng không. Tôi bám chặt mấy cái chân ruồi nhớp nháp vào đáy túi để khỏi rớt.

<Uiiiii.>

Lưng tôi đập xuống cái bịch. Theo đà, cái túi golf nằm đè lên người tôi.

Thụp. Thụp. Thêm nhiều vali nữa được liệng lên trên đè bẹp tôi trong màn đêm tối thui.

Tôi phải hoàn hình, phải rời khỏi chốn này. Tôi ráng định hình trong đầu hình ảnh cô nhóc Cassie. Nhưng tôi vẫn chỉ là một mớ lộn nhộn những cánh, những vuốt, những da và đôi mắt to như ốc nhồi.

Da. Tôi tập trung vào da. Bộ da người. Mềm mại. Nhăn nheo. Mờ dần.

Mờ dần và đen kịt.

Chương 6

“Hừừừ.”

Đông cứng. Cứng đơ. Một cơn tê rút nhức buốt nổi lên. Tôi nuốt nước bọt. Cổ họng cứ như bị nghẹn ắng lại.

Tôi nằm ngửa - chí ít ra thì tôi cho là mình đang nằm ngửa - đè lên cạnh của một vật gì đó rất cứng. Một thứ khác, rất nặng, đè nghiến trên ngực tôi. Và có một cái gì đó bằng kim loại lành lạnh chọc vào má. Còn chân tôi... mà tôi đã có chân chưa ta?

Giờ đây tôi chỉ còn nghe thấy những tiếng u u lào xào đều đặn. Chúng hòa cùng với nhịp đập của mạch máu trong đầu tôi.

Mà, cái thứ tiếng động ấy là gì ta?

Tôi hẩy cái vật lành lạnh, cưng cứng ra khỏi mặt mình. Kim loại, cong cong. Cảm giác như là hình thù của cây gậy đánh golf.

Gậy đánh golf á?

Ôi, không.

Kí ức quay lại với những làn đạn, thuốc xịt côn trùng, một bức tranh về hình dạng của tôi ngay trước khi tôi đẩy mình vào băng chuyền. Thứ sinh vật to cỡ trái banh rổ, nửa là người, nửa còn lại là một đôi chân thừa, lông đen mọc tua tủa khắp người và hai cọng râu ngo ngoe trên đỉnh đầu.

Tôi đã ở trên băng chuyền bao lâu? Rơi vào trạng thái lạnh cứng này bao lâu rồi ta? Hẳn là đã hơn hai giờ mất rồi.

Chuyện gì sẽ xảy ra nếu tôi trở thành một *nothlit* có hình dạng là một cô gái-ruồi đột biến hả trời?

“Mình không nhìn thấy gì hết.” Tôi rên rỉ.

Rên rỉ ư? Ôi, giọng nói! Giọng-Của-Tôi. Tiếng nói của con-người-tôi.

Tôi đẩy mạnh cái túi golf. Thêm nhiều va li đổ ụp xuống đầu. Tôi cố moi móc để kiếm đường chui ra. Ánh sáng trong khoang hàng mờ mờ ảo ảo nhưng cũng đủ để tôi nhìn thấy cơ thể mình. Hai cái chân với hai bàn chân. Hai cánh tay. Hai bàn tay. Làn da người.

Tôi với tay rờ lưng, không có cánh. Rờ đầu, không có râu.

Tôi đổ sụp người lên đống đồ lạnh ngắt. “Ơn Trời. Cảm ơn, thành thật cảm ơn Người.”

Trừ phi…

Tôi ở trong khoang chứa đồ của máy bay, mém bị đông cứng, khát cháy họng và đói lả. Ôi trời, một con người là tôi đây đang sắp chết đói và đang bay tới... tới nơi nào nhỉ?

Tôi coi thẻ đính trên túi golf: SYD; chụp lấy cái vali kế bên: SYD. Tôi lục lọi nguyên cả đống đồ. SYD. SYD. Tất cả đều ghi SYD.

“SYD à? Là mấy chữ viết tắt cho nơi nào nhỉ?” Tôi lẩm bẩm. “Chỗ nào đó ở miền Nam Dakota phải không ta?”

Và để tới đó, phải bay mất bao lâu ta? Tôi chà chà hai bàn chân trần với nhau. Tụi tôi chỉ có thể biến hình trong những bộ đồ bó sát, vậy nên giờ tôi chỉ mặc độc chiếc bộ áo nịt đen mỏng tang. Tôi thổi phù phù hai bàn tay mình, hơi thở biến ngay thành những luồng khói trắng.

Có thể có bao nhiêu chuyện trở nên tệ hại trong một phi vụ ta? Ấy là tụi tôi chỉ có ý định làm một cuộc thám thính nho nhỏ cái sân bay để thêm một tí xíu sự bảo đảm an toàn thôi đó.

Chả là, với cái chương trình theo dõi Web mới viết, Ax và Marco đã tìm ra một thông tin thú vị. Có một mảnh vỡ của một con tàu vũ trụ ngoài hành tinh nổi lên trên mặt biển cách bờ vài trăm dặm. Nghe tả, nó rất giống một phần tàu vũ trụ của bọn Yeerk -

chiếc Con Rệp.

Ừm, dù hầu hết mấy thứ vớ vẩn về người ngoài hành tinh ở trên mạng đều do mấy tên hoang tưởng gửi lên, nhưng như Marco nói, bạn không thể biết được khi nào kẻ điên nói sự thật. Đấy, giả như tôi mang một vài tình tiết trong cuộc phiêu lưu nho nhỏ của tụi tôi ở sân bay lên mạng kể thì nghe chừng mọi người cũng nghĩ tôi thuộc loại người hoang tưởng.

Chưa kể, trong khi lục lọi trang web nội bộ của Bộ Quốc Phòng, Marco và Ax tìm thấy mẩu thông tin này được ghi trong hồ sơ tối mật được mã hóa gửi tới tới Bộ Tham Mưu. Ax đã phải phá khá nhiều rào chắn an ninh và mật mã mới có được nó.

Hồ sơ đó nói mảnh vỡ sẽ được chuyên chở tới một sân bay trực thuộc Thủy quân Lục chiến bằng máy bay dân dụng, rồi bí mật chuyển sang một chiếc phản lực để đưa đến phòng thí nghiệm của NASA tại Washington.

Tụi tôi chỉ trông chờ có thế, đó chính là bằng chứng về sự có mặt của lũ Yeerk ở trên Trái Đất. Ở ngay trên nước Mỹ này. Nếu như chính phủ biết về bọn Yeerk, tụi tôi sẽ không phải chiến đấu đơn độc. Cuộc xâm lăng bí mật của bọn Yeerk sẽ không còn là bí mật nữa.

Nhưng nếu như tụi tôi biết về mảnh vỡ của tàu Con Rệp, tôi dám cá là bọn Yeerk cũng biết. Chúng không hề muốn mảnh vỡ này được đưa vào phòng thí nghiệm kiểm tra, không muốn các nhà khoa học NASA khám phá ra rằng nó được làm từ một kim loại không có trên hành tinh này. Và chắc chắn bọn chúng cũng không hề muốn chuyện này bị lan truyền rộng rãi trên các phương tiện thông tin đại chúng.

Bởi bọn Yeerk không muốn có một cuộc chiến tranh trực diện. Chúng muốn từ từ thâm nhập vào thế giới loài người, đến khi có ai đó nhận ra chuyện gì đang diễn ra thì đã quá muộn. Lúc ấy, Visser Ba đã thắng mất rồi.

Tụi tôi khá chắc chắn rằng bọn Yeerk sẽ xuất hiện ở phi trường. Người Chee cũng xác nhận chuyện này. Họ không rõ lắm về thông tin chi tiết nhưng họ biết những tên Mượn xác cấp cao trong nhóm Chia Sẻ đã tổ chức một cuộc họp kín, xem xét kĩ lưỡng lịch trình các chuyến bay và sơ đồ sân bay.

Lũ Yeerk chuẩn bị kĩ lưỡng mọi chuyện - tụi tôi cũng thế - vì một mảnh kim loại.

Chúng tôi có thể đã bị giết chết. Hoặc tệ hơn, có thể đã bị tóm cổ.

Và hai người lính đánh bộ nữa chứ, họ có thể đã chết. Hay còn tệ hơn, bị biến thành những kẻ mượn xác. Tại tôi. Tại tôi quá ngu ngốc. Tại tôi muốn bảo vệ một mảnh kim loại.

Mảnh kim loại mà tôi đã không thể bảo vệ được.

Tôi ráng sức đẩy mấy cái vali cứng quèo sang cạnh và dùng những cái túi mềm tạo ra được một cái ổ nhỏ xíu. Đống hành lý tôi lụi hụi đẩy kéo nãy giờ nằm kẹp giữa những thùng lớn đóng bằng những thanh kim loại trên đó có ghi "Boeing - Động cơ PW400" được chất đầy trong khoang chứa hàng.

Tìm thấy hai cái túi vải, tôi quấn một cái quanh chân, trùm cái còn lại quanh vai. Tôi muốn kéo soạt dây kéo của mấy cái túi ra và tròng vô người bất cứ cái gì tìm được ở trỏng, một cái áo khoác có mũ thì tuyệt biết mấy. Tôi cũng muốn rạch tanh banh tất cả chỗ hành lý này để tìm đồ ăn nữa kìa.

Nhưng tôi không thể. Tôi đã là một kẻ bay lậu vé. Tôi không muốn mình trở thành một tên trộm nữa.

Phải rồi. Tôi hầu như có thể nghe thấy giọng Marco vang vang: *Nè, Cassie, bồ làm một bãi lên đầu một tên Mượn xác, quăng hai người lính vào cuộc đọ súng với bọn người ngoài hành tinh hung hiểm, dồn họ và những anh chàng trong xe bọc thép vào thế bị bắt hoặc bị giết, rồi bồ đoạt lấy một cái xe chở hành lý. Thế mà giờ đây bồ lại đi lo nghĩ vì đánh xoáy một gói bánh á?*

Tôi khịt khịt mũi, hít hà. Xuyên qua lớp bụi bặm, tôi ngửi thấy mùi cam ngọt ngọt, thoang thoảng ở đâu đó trong đống hành lý.

Tôi ngả hẳn người vào bên trong khoang chứa hàng. Mùi cam càng lúc càng thơm nức. Ngó sang phía bên kia của các thùng kim loại hở tôi trông thấy một đống các thùng carton chất trên một nệm

rơm và được cột giằng lại bằng dây dù. Tất cả những thùng carton này có chung một kích cỡ và trên đó đều gắn mác CAM - KHÔNG - HẠT.

Nhiều quá. Quá trời là cam luôn. Liệu có ai để ý nếu mất một trái không ta?

Tôi vùi mình sâu hơn vào trong đống hành lý, ráng lờ đi cơn đói, cái khát xé họng và cả cái lạnh ghê gớm đang hành hạ hai buồng phổi của tôi mỗi khi tôi hít thở.

Tôi cần phải suy nghĩ. Máy bay sẽ dừng lại. Hẳn rồi. Tôi chỉ việc chuồn ra và tìm một cái điện thoại.

Đúng rồi, không hề chi. Chỉ cần đợi ai đó mở cửa khoang hàng, tôi sẽ đường hoàng bước xuống theo băng tải, rồi điện thoại cho ba mẹ nói đến Nam Dakota hay là Sa mạc miền Nam Yemen hoặc bất cứ nơi quái quỷ nào mà máy bay sẽ dừng để đón tôi.

Tôi lại vùi mình sâu xuống dưới đống hành lý nằm giữa hai thùng kim loại hở. Sao mà mọi thứ cứ phải trở nên khó khăn đến thế được nhỉ? Lý gì tôi lại không thể dành nguyên một ngày chỉ lo lắng về mấy chuyện thông thường, như mấy cái mụn trứng cá xấu xí của tuổi dậy thì hay bài thi vấn đáp môn Đại số nhỉ?

Phù, chuồn ra khỏi máy bay chắc cũng không đến nỗi khó cho lắm. Tôi có thể biến thành chim. Lần này chắc tôi chọn lốt chim ưng, nó mạnh và nhanh hơn hải âu. Ra ngoài rồi, tôi có thể biết mình đang ở đâu và tìm cách về được nhà.

Được rồi. Kế hoạch là thế. Tôi bắt đầu cảm thấy khá hơn. Biến hình giải quyết được vấn đề thoát-khỏi-máy-bay, nhưng không xử lý được cái đói, cái khát, cũng chẳng giúp gì được cho những ngón tay, ngón chân của tôi đã tím ngắt vì lạnh.

Trừ phi - đợi đã nào - đúng rồi, có thể mà. Tôi có một lốt biến hình chịu lạnh. Chắc chắn rồi, ADN của nó nằm sẵn trong huyết quản của tôi mà!

Tôi cảm thấy ấm lên. Đầu cũng thôi ong ong.

Và rồi tôi nhận ra lý do.

Những tiếng vo vo đã không còn. Tiếng động cơ im bặt. Tôi chờ cho máy bay rớt thẳng xuống mặt đất.

Nhưng chẳng có vẻ gì là máy bay đang giảm độ cao cả. Nó đứng im tại chỗ. Bất động tuyệt đối.

Rồi…

Rrrrrrrrrrrrrriiiiiiiiiiii!

Chương 7

Rrrrrrrrrrrrriiiiiiiiiìì!

Một tia sáng xanh lóa mắt quét một lượt cả khoang hàng.

Trong giây phút, tôi có thể thấy khung thép của máy bay qua lớp kim loại. Tia sáng xanh rọi xuyên qua đống hành lý. Mấy cái thùng kim loại đột nhiên trở nên trong suốt lộ rõ cả những linh kiện to đùng bên trong.

Rồi ánh sáng đó biến mất. Bóng tối ập trở lại. Những đốm đen nhảy loạn xạ trong cầu mắt tôi.

Chớp chớp mắt, tôi tự hỏi "*cái quái gì thế nhỉ*?"

Tôi biết rồi, là bọn Yeerk. Chúng đã lần ra tôi đang ở trên này.

Và tôi cũng biết chúng sẽ còn quay lại. Chúng không chỉ quét tia X-quang chơi rồi bỏ đi đâu.

Tôi đẩy túi đồ trên người tìm cách đứng dậy.

"Uiiii daaaa."

Hông tôi va mạnh vào cạnh thùng kim loại. Hai chân tôi cứng ngắc, từ phần đầu gối trở xuống dường như đã không còn sự sống. Nó không phải vì cái lạnh trong khoang hàng mà là do tia quét màu xanh đó.

Nhưng tại sao nó chỉ ảnh hưởng đến chân tôi thôi nhỉ?

Tôi tựa người vào cái thùng.

A, thùng kim loại… Đúng rồi. Chân tôi thò ra ngoài nhưng phần còn lại của cơ thể đã được những linh kiện trong thùng che chắn. Chính nhờ cái may mắn vô cùng ngớ ngẩn ấy mà tôi còn sống sót.

Cho tới phút này.

Tôi kéo lê người trở lại chỗ cái ổ của mình giữa đống hành lý. Trên đầu tôi, các hành khách và phi hành đoàn hẳn đã bị đông cứng tại chỗ rồi. Họ không có may mắn được những cánh quạt động cơ khổng lồ bảo vệ khỏi tia sáng xanh ấy giống như tôi. Nhưng rồi họ sẽ ổn cả thôi. Bọn Yeerk chẳng có hứng thú gì tới họ cả. Họ sẽ trở lại bình thường, không bao giờ biết thời gian đã trôi qua, không bao giờ biết mình đã từng bị đưa vào trạng thái tê liệt và mất hết ý thức. Họ cũng sẽ chẳng bao giờ biết rằng có lũ sinh vật ngoài hành tinh đã chiếm hữu chiếc máy bay một khoảng thời gian giữa chuyến đi.

Ssoooạttt!

Cửa khoang hàng trượt lên. Ló mắt qua mép thùng kim loại, tôi chăm chú quan sát xung quanh.

Một chiếc Con Rệp đang ì ì bên ngoài, giữ chiếc máy bay đứng yên tại chỗ nhờ một loại cần cẩu ánh sáng. Choán đầy khung cửa sổ buồng lái là bộ dạng gớm ghiếc của tên phi công Taxxon - con rết khổng lồ với hàm răng sắc như dao cạo bao quanh cái mồm tròn ung ủng nằm tít ở trên đầu, bốn con mắt tròn vo đảo qua đảo lại như những cục kẹo gôm đỏ lừ.

Nhìn thấy nó, bản năng trỗi dậy, tôi muốn biến thành một con gì đó bé nhỏ để trốn.

“Và bị giết chết bởi một chai xịt côn trùng á? Mình không nghĩ thế đâu. Chúng đã sẵn sàng xử trí với những con vật nhỏ bé rồi, bởi chúng dự đoán bồ sẽ muốn lẩn trốn. Đừng có giúp chúng đạt được điều chúng muốn, Cassie.” Nếu Rachel ở đây, nhỏ sẽ nói đúng từng lời như thế cho mà coi.

Cánh cửa tàu Con Rệp từ từ mở. Hai sinh vật ngoài hành tinh cao hơn hai mét đã thủ thế sẵn sàng nhảy ào vào khoang chứa hàng máy bay. Chúng liếc xuống khoảng không cách cả mấy cây số giữa chúng với máy bay rồi quay sang quơ tay múa chân với tên Taxxon.

Hai tên đó là người Hork-Bajir, thuộc đội quân thiện chiến của bọn Yeerk. Chúng có hai cái chân như khủng long thời tiền sử, có

những lưỡi dao cong vòng bự chang bang tua tủa khắp người: cùi tay, cổ tay, đầu gối, đuôi, và ngay phía trước trán trông giống như mấy lưỡi dao găm chỉa ra từ cái đầu rắn.

Trong tay chúng là hai chai thuốc xịt côn trùng.

Hay lắm Rachel. Vậy là biến thành con gì nhỏ nhỏ không phải là cách giải quyết.

Tôi phải suy nghĩ thật nhanh. Jake sẽ làm thế nào nhỉ? Cậu ấy... Ừa, trước hết, cậu ấy sẽ không để cho bản thân bị giam trong một cái khoang hàng. Tobias, Ax và có lẽ là cả Marco cũng thế. Bốn người họ đều rất thông minh, rất thận trọng.

Còn Rachel ư? Nhỏ thông minh không? Có chứ! Cẩn thận á? Không bao giờ. Tình trạng ngàn cân treo sợi tóc này chính là món khoái khẩu của Rachel. Tôi biết chắc nhỏ sẽ nói: "Hãy khiến chúng bất ngờ. Biến thành con gì đó thiệt bự vào và tấn công."

Chiến thắng. Phải rồi. Chọi được với bao nhiêu tên cơ chứ?

Hai. Giọng Ax vang vang trong đầu tôi.

Những giọng nói trong đầu. Đây hẳn là triệu chứng của sự suy nhược cơ thể. Những cây gậy đánh gôn chắc đã đập vào người mạnh hơn tôi nghĩ.

Nhưng giọng nói đó khiến tôi để tâm. Chiếc Con Rệp cũng không to lắm, chứa hai tên Hork-Bajir và một tên phi công Taxxon là đã chật ních rồi, không thể nhét thêm thứ gì vào được nữa. Tiêu diệt chúng, tôi sẽ an toàn.

Được một lúc.

Tên Taxxon điều khiển chiếc Con Rệp tiến gần đến khoang chứa hàng. Hai tên Hork-Bajir đợi sẵn, bình xịt lăm lăm trong tay đầy móng vuốt.

"Được rồi, Rachel." Tôi thì thầm. "Mình sẽ đánh nhau với chúng và thắng chúng."

Tôi lách người trở lại giữa hai cái thùng kim loại và tập trung vào lốt biến hình mạnh nhất của mình.

Hai vai tôi phồng to, nhô lên và bè ra cho tương xứng với lớp cơ bắp cuồn cuộn. Tôi cảm thấy đôi chân mình dài hơn, dày cui và mạnh mẽ hơn. A, phải rồi. ADN của lốt hình biến giúp tôi thoát khỏi ảnh hưởng của tia sáng xanh.

Cuuuuụụụụụụpppppp.

Những lóng xương bể vụn rồi tái tạo lại thành khuôn hình mới. Đầu gối tôi giờ đảo ngược lại, gập về phía trước, thay vì về phía sau. Bàn tay và bàn chân tôi dày lên như găng tay bắt bóng, móng vuốt phụt ra từ mỗi đầu ngón tay chân.

Nửa dưới mặt tôi chu ra thành cái mõm gấu, đầu chóp là cái mũi đen như bọc da thuộc, ươn ướt. Hai tai tôi trượt lên trên phần mấu lồi hộp sọ. Tóc và những sợi lông tơ trên mình tôi trở nên cứng quèo, rậm rạp và sáng màu hơn, lan rộng tạo thành lớp lông màu trắng phủ khắp người.

Cơ thể tôi trở nên đồ sộ. Tôi to lớn, mạnh mẽ, không biết sợ hãi là gì. Hụp mình xuống trong ánh sáng mờ ảo giữa hai thùng linh kiện.

Huỵch.

Tên Hork-Bajir đầu tiên nhảy vào khoang hàng. Hắn săm soi xuyên qua bóng tối rồi bước về phía chiếc Con Rệp.

Huỵch.

Tên Hork-Bajir thứ hai ngồi phịch trên sàn.

Mũi khụt khịt, tai giật giật, tôi có thể ngửi thấy mùi hôi nồng nặc, nghe thấy tiếng những bộ vuốt nện xuống sàn kim loại của chúng.

“Grrrrrraaaaaàààoooo.”

Từ giữa những thùng linh kiện, tôi gầm lớn. Hai tên Hork-Bajir đứng chết trân.

Không trách chúng được. Tôi là một con gấu, gấu Bắc Cực cơ mà. Khi gấu Bắc Cực muốn, nó sẽ là một trong những sinh vật đáng sợ nhất trên Trái Đất. Tôi đã từng trông thấy một con gấu Bắc Cực nằm ườn sưởi nắng. Và tôi cũng đã từng chứng kiến một con gấu Bắc Cực đá đít gấu xám Bắc Mĩ.

"Grrrrrraaaaaàààoooo."

Tôi rùn người xô mạnh một thùng linh kiện trượt dài về phía bọn Hork-Bajir.

"HURR GAFRASCH!" Chúng làm rớt chai xịt diệt côn trùng và quay đầu chạy về phía tàu Con Rệp.

Không kịp rồi.

Thịch.

Cái thùng đập mạnh vào hai tên Hork-Bajir xô chúng té sấp như hai con ki trong trò bowling. Cả hai lộn nhào ra ngoài không gian, thùng đựng linh kiện rớt ngay theo sau.

"ÁÁÁÁAAAAA...."

Tiếng hét của chúng nhỏ dần rồi mất hút.

Tôi quay sang tên Taxxon. Hai con mắt đỏ quạch của nó trợn trừng. Những vuốt nhọn của hàng ngàn cái chân kim của nó quào quào bảng điều khiển tàu Con Rệp.

Brrrrrưưừừừừmmmmm.

Một luồng sáng màu cam chớp lóe. Động cơ máy bay bật mở. Chiếc Con Rệp chuyển hướng bay và hạ thấp độ cao.

VVVVUUUÙÙÙÙ.

Sức hút của gió xô tôi ngã vật xuống sàn! Tia cẩu mà tàu Con Rệp phát ra để giữ máy bay đứng yên lúc này đã mất. Tôi có cảm giác bộ lông như muốn rứt khỏi lớp da. Những túi đồ bay vù vù quanh khoang hàng, va rầm rầm vào thành và bay vụt ra ngoài khoảng không. Các nút dây buộc lỏng dần. Những trái cam đập vào thành khoang hoàng nát bấy. Những thùng linh kiện to tướng trượt thẳng về phía ô cửa đang mở toang.

Tôi lao mình bám vào một cái lưới giữ đồ. Nó bung dần khỏi giá đỡ kim loại và bay vút ra ngoài lẩn vào giữa những đám mây. Tôi bấu chặt lấy thành khoang, lấy sàn, lấy bất cứ thứ gì! Móng vuốt tôi cào xước mặt kim loại.

Bìiình.

Tôi đâm sầm vào một thùng linh kiện. Tôi bám ngay lấy nó trong khi nó trôi dần về phía cánh cửa mở rộng.

Chương 8

Kkkkkeeeéééééttttttt.

Tiếng kim loại cà vào kim loại. Chiếc thùng trượt dọc sàn khoang hàng. Một cái vali bay vụt qua, bung khóa ngay trước mặt tôi. Áo sơ mi và đồ lót bay tứ tán trong không trung.

Tôi phải đóng cánh cửa đó lại! Tôi bập sâu móng vuốt vào góc của chiếc thùng và với một tay lên trần. Lực hút như muốn rứt bàn tay của tôi ra. Tôi ráng hết sức rướn người nhoài tới cánh cửa. Gờ cửa đã gần lắm rồi. Chỉ vài cen-ti-mét nữa thôi.

Kkkkkeeeéééééttttttt.

Cái thùng trượt về phía trước. Tay tôi chạm vào gờ cửa. Ngả người, tôi nhoài tới.

Crắắắắắcccc.

<Ááaaaa.>

Túi golf vụt qua, những cây gậy đập vào người tôi túi bụi. Tôi níu lấy cánh cửa và cảm thấy nó đang nhúc nhích trượt. Bấm sâu móng vuốt vào đó, tôi kéo xuống. Cánh cửa bắt đầu chuyển động. Rồi…

Chiếc thùng lộn nhào. Tôi lộn nhào theo. Cả hai cùng lao về phía ô cửa trống hoác! Chân trước của tôi xoắn vặn, kéo căng. Tôi có thể cảm thấy - nghe thấy - các cơ bắp của mình toạc ra và dây chằng đứt tung. Móng vuốt gãy rời, rụng lả tả ngang cửa.

<KKKhhhôôôôôônnggggg.>

Chân tôi đụng phải thứ gì răn rắn. À, là tay nắm cửa. Tôi túm chặt lấy và vận dụng tất cả sức lực cơ bắp của mình mà kéo.

Cánh cửa xê dịch một chút rồi hạ xuống.

Kịch.

Then cửa dập xuống. Trận lốc xoáy hành lý ngừng lại. Va li và thùng giấy rơi lộp bộp xuống sàn.

Tôi sụm người tựa vào thành khoang hàng. Vết thương đau thấu lên đến bả vai, chân trước tôi tê liệt hoàn toàn.

Nhưng dù sao thì tôi cũng đã ổn. Ổn rồi.

Đúng. Ít nhất là vào lúc này. Nhưng tôi biết tên phi công Taxxon không bỏ đi vì sợ hãi. Hắn đi gọi quân tiếp viện. Bọn Yeerk chắc chắn sẽ quay lại.

Quay lại và sẵn sàng nhập tiệc. Ôi, chiến hữu. Giờ đến lượt giọng đùa tưng tửng của Marco vang vọng trong đầu tôi.

Tôi gượng đứng dậy. Tôi cần phải ở trong tư thế sẵn sàng. Cơ thể gấu ì ạch lê vào giữa máy bay, khập khiễng trên ba cái chân lành. Tôi đảo quanh khoang hàng: Nó rộng và trống hơn bởi hơn nửa số hành lý đã bị hút ra ngoài khoảng không. Số còn lại rớt vung vãi khắp sàn.

Ngoài khả năng biến hình đáng nể của tôi, cái khả năng đã chuyển tình hình từ xấu trở nên thê thảm ra, hẳn ở đây phải có thứ gì đó tôi có thể sử dụng được chứ.

Tôi lê bước trên sàn trải đầy cam nhuyễn nhừ. Con gấu Bắc Cực-tôi nếu rớt từ độ cao này xuống đất có thể đã biến thành một đống nát bấy rồi. Tôi rùng mình. Bộ lông màu trắng gợn sóng. Tôi là một con gấu Bắc Cực thảm bại.

Tôi chăm chắm nhìn sàn nhà cam rực.

Ngồi phệt xuống, tôi cúi đầu liếm nước cam dính trên tứ chi. Bọn Yeerk hẳn nhiên sẽ quay lại kiểm tra. Chúng sẽ điều thêm tàu Con Rệp và bọn Mượn Xác tới, sẽ sục sạo khắp khoang hàng và xịt thuốc diệt côn trùng không sót một ly.

Nhưng nếu giả sử chúng không tìm ra tôi, liệu chúng có cho rằng tôi đã bị hút qua cửa chịu chung số phận với mấy cái gậy đánh gôn gãy vụn dưới kia không ta?

Xin lỗi nhé, Rachel. To lớn không phải là cách duy nhất để chiến đấu. Miễn là mình không bị tia sáng xanh hủy hoại và đủ lớn để không bị ảnh hưởng bởi thuốc diệt côn trùng, còn thì mình chỉ muốn ẩn nấp mà thôi.

Tôi đứng thẳng trên hai chân sau và rà một lượt trần nhà. Chẳng có gì. Tôi lặc lè lê quanh khoang hàng, kiểm tra thành và sàn từ sau ra trước. Không có gì đặc biệt ngoài các lá kim loại và đinh tán.

Và rồi tôi trông thấy nó - vũ khí chống lại bọn xâm lăng người ngoài hành tinh của tôi - nằm ở đằng trước khoang hàng, khuất phân nửa sau một thùng linh kiện. Đó là một khóa dây kéo răng cưa bự chảng, nặng chịch chạy dọc theo mép một tấm bạt dày cộp được gắn trên thành khoang hàng. Tôi thọc móng vuốt vào dây khóa và giật mạnh. Hoan hô. Một ô cửa lộ ra.

Tôi gạt tấm bạt qua một bên

Đó là phòng điều khiển. Có nhiều bóng đèn, cần gạt và máy tính được xếp dọc theo các vách. Tôi ủn thân hình gấu đồ sộ của mình vào bên trong. Căn phòng chỉ nhỏ vừa cỡ tôi. Tôi đảo mắt một vòng. Ở cuối phòng có một cái thang dẫn lên một cánh cửa sập gắn chìm trên trần, chốt cửa nằm ngay chính giữa.

Tôi trèo lên và kéo chốt. Nó xoay. Dùng một tay, tôi thúc mạnh cửa lên trên. Nó hé mở chừng vài phân. Ánh sáng xuyên qua kẽ hở, ùa xuống phòng điều khiển. Tôi nghe thấy tiếng người nói và tiếng ly tách lanh canh. Là hành khách.

Tôi hạ cửa sập về vị trí cũ, không đóng chốt và khó nhọc quay lại khoang hàng.

Kế hoạch đang thành hình trong đầu nhưng nó sẽ không thể tiến hành nếu tôi bị đông cứng lại vì thứ tia sáng xanh đó. Tôi vần bốn thùng linh kiện và đẩy từng cái một về phía tấm bạt, xếp chúng thành hình tròn ngay cạnh tấm bạt mở toang.

Rồi, tôi cúi xuống, lấy móng vuốt cào dọc sàn kim loại chỗ cạnh cửa khoang hàng tạo thành những rãnh sâu hoắm. Tôi cũng tạo ra những vệt cào tương tự như thế trên cánh cửa kéo, dài suốt từ tay nắm đến tận mép dưới. Ngồi bệt xuống sàn, tôi chiêm ngưỡng thành quả công việc của mình. Những vệt sâu ấy chắc chắn sẽ khiến người quan sát hình dung ran gay cảnh tượng một con gấu đã bị hút ra ngoài khoảng không trong lúc nó đang cố sức kéo cánh cửa xuống.

Tốt rồi. Tôi đã sẵn sàng.

Tôi muốn ở lại trong lốt hình biến. Loài gấu điềm tĩnh. Không biết sợ. Và ấm áp. Quá ấm là đằng khác. Nhưng với kế hoạch tôi đã vạch ra trong đầu thì gấu Bắc Cực quá bự.

Tôi tập trung suy nghĩ tới hình dáng người của mình. Xương và bắp thịt kêu răng rắc, lọc xọc di chuyển, và tái tạo thành dạng người. Cơ thể đồ sộ của loài gấu bắt đầu teo nhỏ. Bốn chân có móng vuốt với lớp đệm thịt biến thành bàn tay và bàn chân người. Bộ lông tan dần rồi lặn tăm vào trong làn da sậm màu của tôi. Vết thương toang hoác nơi vai quắt lại chỉ còn bằng cái ghim gút, rồi biến mất.

Tôi đã là Cassie. Một con bé Cassie dễ mến đang ngồi trên sàn kim loại lạnh lẽo của khoang hàng, sắp xỉu vì đói. Mà không, vì đói, vì sợ hãi và vì kiệt sức nữa. Nhưng dứt khoát là thức ăn sẽ có ích. Và quần áo ấm nữa chứ, bộ đồ biến hình của tôi mỏng tang không thể chống chọi với cái lạnh trong khoang hàng cho được.

Tôi đảo mắt một vòng. Phần lớn hành lý đã bị bay đi mất. Số còn lại giờ nằm vung vãi tứ phía. Tôi gạt cảm giác tội lỗi qua một bên, bắt đầu lục lọi đống va li.

Quần soọc. Mũ bơi. Áo tắm. Ồ, tuyệt thật, mấy thứ này sẽ giữ ấm cho tôi được chắc? Mấy cái áo khoác có mũ đâu hết rồi ta?

Tôi tò mò mở một cái va li vuông kiểu cổ. Bên trong có một cái áo len dài tay dành cho nam. Khuỷu tay đã mòn vẹt và sặc mùi băng phiến, nhưng dù sao đó cũng là một cái áo len. Nó được dùng để lót dưới hai chai nước ép mận. Í ẹ.

Tôi lăn hai cái chai sang bên cạnh. Chúng kêu òng ọc, ướt nhẹp và lạnh ngắt. Tôi khát, quá khát để kén cá chọn canh. Nhặt hai chai

nước ép lên, tôi đặt chúng cạnh cái áo len. Tôi cảm thấy mình xấu xa hết sức. Ở đâu đó trong khoang hành khách trên kia, hẳn có một ông cụ sắp chết vì lạnh và ngay lúc này đây chắc đang quặn bụng vì táo bón.

Nhưng cơn khát lấn lướt mặc cảm tội lỗi.

Đóng va li lại, tôi tiếp tục tìm kiếm, gôm thêm được vài món đồ để mặc và một ít thức ăn. Tôi mở một cái túi thể thao, một chiếc điện thoại di động rớt ra ngoài. Tim tôi nhảy lưng tưng. Bật nắp điện thoại, tôi nhấn nút ON. Không tín hiệu. Tôi nhấn tiếp các nút SEND, END, CLEAR, OPERATOR. Nó vẫn lặng câm, ngay cả tiếng xè xè do nhiễu khí quyển cũng không có luôn. Tôi quăng nó trở lại trong túi.

Tôi mở một balo leo núi, loại mà hướng đạo sinh hay dùng, loại mà có cột thêm túi ngủ ở dưới đáy ấy. Tôi tháo dây cột rồi kéo lê cái túi ngủ bỏ vào khoảng trống giữa vòng tròn được tạo thành bởi mấy thùng linh kiện cùng với mớ chiến lợi phẩm.

Tôi trải cái túi ngủ trên sàn pháo đài nho nhỏ của mình, tròng cái áo len vào người và bày tiệc: Nước ép mận, nửa thanh kẹo bạc hà và một hộp bánh Slim-Fast còn nguyên chưa mở.

Tôi luồn mình vào bên trong túi ngủ, cuộn cái áo choàng tắm làm gối. Cũng ấm áp đấy chứ. Như đi cắm trại vậy.

Ừm, cắm trại cùng với toàn một lũ sinh vật ngoài hành tinh ác độc. Bọn chúng sắp sửa ào ào quay trở lại đây trong tư thế sẵn sàng lâm trận.

Chương 9

Xxxxẹẹẹtttttttttttttt.

Tia sáng màu xanh chớp nhóa! Tôi bật thẳng người dậy! Không có tiếng động cơ chạy. Máy bay đã ngừng hoạt động.

Xxxxxxìiiiiiiiiiiii.

Tôi khịt mũi. Mùi thuốc diệt côn trùng! Bọn Yeerks đang xịt thuốc vào trong khoang hành lý.

Mùi thuốc mỗi lúc một nồng hơn. Tôi quăng túi ngủ qua một bên, cầu nguyện cho mình có đủ thời gian.

Xxxxxxìiiiiiiiiiii.

Trườn người vượt qua mấy thùng linh kiện, tôi chui vào buồng điều khiển phía sau tấm bạt. Kéo khóa lại, tôi đu lên cái thang.

Cạch.

Tôi nghe thấy tiếng tên Hork-Bajir thứ nhất lao vào trong khoang hành lý. Những cái móng vuốt khủng long bạo chúa của nó gõ lách cách trên lớp kim loại.

Cạch.

Tên Hork-Bajir thứ hai. Rồi…

Thịch.

Một tiếng động khác. Nhẹ nhàng hơn. Có một sinh vật nào đó khác đã ở trong khoang hành lý, cùng với tên Hork-Bajir thứ hai.

Tôi đã lên đến đỉnh thang. Tôi đẩy cái cửa sập trên trần nhà.

Nó không nhúch nhích! Tôi giật mạnh thanh bẩy. Chốt không cài nhưng cửa vẫn không chịu mở.

Một giọng nói, một giọng phụ nữ, vang lên từ trong khoang hành lý: "Tên Andalite có khả năng vẫn ở trên máy bay . Hãy lục soát kỹ mọi ngóc ngách!"

Một kẻ Mượn xác-Người. Tiếng động nhẹ khi nãy chắc hẳn là của hắn khi nhảy vào máy bay.

Tôi đẩy cái cửa sập lần nữa, khẽ khàng mà dứt khoát. Nó hé lên vài phân. Tôi đã thấy một vệt sáng. Nhưng cánh cửa rất nặng. Hình như, ở bên trên, có một thứ gì đó đang đè nó xuống.

Giọng người phụ nữ lại vang lên: "Bộ cảm biến cho ta thấy có một cử động rất nhẹ. Hãy tiếp tục tìm kiếm."

Cảm biến á?

Tôi liếc nhìn xung quanh. Phòng điều khiển không có chứa thứ gì có thể che chắn cho tôi trốn được. Tôi phải trèo được lên trên khoang hành khách! Trèo lên trển, ẩn nấp và ngưng cử động. Tôi móc khuỷu tay mình vào bậc thang cao nhất, trụ bằng bàn chân, vừa đẩy mạnh ô cửa vừa dùng cẳng chân của mình làm đòn bẩy.

Cái ô cửa nhấc dần lên. Tôi chèn vai mình vào mà đẩy. Nhấc thêm được chút nữa. Được nhiều ánh sáng hơn. Thế rồi nó bật tung. Tôi hích vai hất cánh cửa sập. Nó đổ rầm sang một bên.

XOẢNG-XOẢNG.

Tiếng chén dĩa bể và muỗng nĩa kim loại rớt.

"Andalite!"

Tôi lèn người lách qua ô cửa sập. Tôi ló lên đúng ở lối đi giữa các hàng ghế, ngay bên dưới chân của một tiếp viên hàng không đã bị đông cứng trong tư thế đang phục vụ cà phê cho khách. Chiếc xe đẩy đồ uống của cổ chắc hẳn đã dừng ngay bên trên cửa sập. Nó bị tôi huých nghiêng qua một bên, va vào một hành khách và bây giờ

hai cái bánh xe vẫn đang quay tít trong không khí.

"Có thứ gì đó chuyển động ở bên trên. Bộ cảm biến cho thấy trên kia có vật đang chuyển động. Ra phía trước khoang. Ngay lập tức!"

Tôi nhảy dựng lên.

"MAU!"

"ANDALITE HAUT!"

Tôi nghe thấy tiếng tên Hork Bajir bên dưới đang cào rách tấm bạt. Chúng quá to để có thể chui vừa qua ô cửa sập, nhưng chúng được trang bị vũ khí.

Pằng chíu! Pằng chíu!

Những tia nghiệt xuyên qua cửa sập.

Tôi chộp lấy cái bình từ tay người tiếp viên hàng không và rót cà phê vẫn còn nóng rẫy xuống cái lỗ cửa.

"Ááááá!"

Tôi đua xuống dọc theo lối đi.

Pằng chíu!

Một tia nghiệt làm nổ tung khoang hành khách đằng sau tôi.

Tôi phải trốn thôi. Và ở nguyên một chỗ. Bất cứ cử động nào cũng có thể khiến tôi bị lộ tẩy. Tôi có thể biến hình thành một con gì đó nhỏ bé - một con sóc, một con chồn hôi, hay một con dơi - nhưng tôi phải tìm một nơi để trốn đã! Ở đâu đây ta?

Không thể là buồng vệ sinh. Lần này chắc chắn chúng sẽ kiểm tra. Không thể là khoang để hành lý hay buồng lái. Phải có một nơi nào đó để trốn! Đầu óc tôi quay cuồng. Máy bay đầy những hành

khách nhìn chằm chằm vào tôi với những cặp mắt vô hồn.

Hành khách. Đúng rồi! Tôi có thể giả dạng thành một trong những hành khách đang bị đông cứng. Trốn trong tầm mắt kẻ thù.

Tôi chúi người vào một ghế trống.

Ồ, hay quá, sẽ ổn thôi. Một cô gái đi chân trần mặc bộ quần áo nịt bó sát với chiếc áo len đan bằng tay choàng bên ngoài. Rất tiệp cảnh.

Pằng chíu! Pằng chíu!

Những tia nghiệt làm nổ tung sàn máy bay, mở rộng thêm lỗ cửa sập.

Ccccrrrrrắắắắccccc.

Sàn kim loại nứt toạc.

Tôi chộp lấy cái chăn của hành khách ở hàng ghế bên cạnh và đắp lên người.

Pằng chíu!

Một tên Hork-Bajir xộc vào trong khoang hành khách.

Chương 10

Tên Hork-Bajir thứ hai theo sau, tiếp đến là một phụ nữ, một kẻ Mượn xác Người, trong đôi giày chạy và bộ quần áo thể thao.

"Chuyển động đã ngừng rồi."

Ả trông giống như một nữ giáo viên dạy môn thể dục. Một giáo viên thể dục mà lăm lăm khẩu súng nòng xoắn trong một tay và tay kia cầm một thiết bị trông như máy chơi điện tử.

Tôi giữ cho mắt mình nhìn thẳng phía trước, không chớp.

Tên Mượn xác Người săm soi cái thiết bị trên tay. "Không có lấy đến một tín hiệu nhỏ. Tên Andalite láu cá của chúng ta đang lẩn trốn". Ả quay ngoắt người về phía tên Hork- Bajir. "TÌM NÓ ĐI."

Khoang hành khách có ba hàng ghế với hai lối đi ở giữa. Mỗi tên Hork-Bajir phụ trách một lối đi. Chúng bắt đầu xé tung các ngăn hành lí, lia Tia nghiệt ở bên dưới ghế ngồi.

"Ngừng bắn đi, lũ ngốc kia!" Tên Mượn xác Người chĩa súng về phía hai tên Hork Bajir. "Tụi bay sẽ giết hết chúng ta mất! Hơn nữa, nhiệm vụ của chúng ta là phải mang về nộp một tên Andalite còn sống, cùng lắm là bị thương, nhưng phải vẫn còn thở. Nếu hắn chết," Ả lên nòng. "tụi bay cũng chết".

Tôi thấy hồi hộp. Tôi không thể để chúng tìm thấy mình. Cho dù có chuyện gì xảy ra, chúng sẽ không để tôi sống sót. Tobias đã từng bị bắt, và tôi biết những nỗi kinh hoàng mà cậu ấy đã phải đối mặt. Sự tra tấn về thể xác, những trò đấu trí, những ảo giác.

Tobias không kể nhiều về chuyện ấy. Cậu ấy mạnh mẽ, gai góc và chai sạn vượt qua được nhờ thời gian ở trong lốt diều hâu của mình.

Nhưng, sau lần đó, chúng gần như đã hủy hoại cậu ấy.

Với Tobias, bọn Yeerks có thể làm những điều như thế thì còn có cơ hội nào cho tôi chứ? Làm sao tôi có thể giữ được bí mật đây? Nếu chúng tóm được tôi, những người bạn của tôi sẽ bị giết. Chắc chắn rồi, theo một cách kì cục nào đó, tôi là đứa liều lĩnh nhất, thậm chí còn hơn cả Rachel. Nhưng tra tấn ư?

Tôi dán mắt vào chiếc ghế đằng trước, ráng không chớp. vì tôi nhận ra tên Hork-Bajir lại đang xẻ tung lối đi. Hắn lục lọi những ngăn chứa đồ ở cao bên trên, xô mạnh chân các hành khách bị đông cứng sang một bên để lục lọi bên dưới từng chiếc ghế. Tôi đếm, hắn còn cách tôi… bốn hàng ghế.

Ba.

Hai.

Nín thở.

Tên Hork-Bajir chĩa khẩu Tia Nghiệt của hắn xuống dưới gầm ghế ở đằng trước tôi và lia nó từ trái qua phải. Hắn lôi bóp và hai túi hành lý xách tay của một người phụ nữ ra ngoài, quăng xuống lối đi.

“KHÔNG CÓ GÌ”.

Tôi gần như nghẹt thở.

Tên Hork-Bajir, người gắn đầy dao sắc lẻm, cao hơn hai thước, lênh khênh ngay phía trên đầu tôi, gần tới mức tôi có thể cảm thấy hơi ấm tỏa ra từ làn da của hắn, hơi thở hôi thối của hắn phà xuống mặt tôi.

Tôi nổi da gà. Tôi cầu nguyện cho tên Hork-Bajir không nhìn thấy.

Rầm!

Hắn giật tung ngăn hành lí trên đầu tôi, xé toạc những chiếc túi, rồi cúi xuống kiểm tra phía dưới chỗ ngồi của tôi. Hắn hất mạnh chân tôi. Tôi ngã đè lên anh chàng mập ở bên cạnh. Cái chăn phủ

trên người tôi bắt đầu trượt xuống. Một bàn chân trần của tôi lộ ra ngoài.

Tên Hork-Bajir không để ý.

Quăng hành lý xách tay xuống lối đi, hắn thở phì phì rồi đứng thẳng dậy. Khuỷu tay gắn dao của hắn sượt qua tai tôi vài phân. Sau đó hắn quay người về phía hàng ghế đằng sau tôi.

Hơi thở bị tôi kềm lại nãy giờ bắt đầu nhẹ nhàng luồn qua hai buồng phổi.

Nhưng tôi chưa thể bớt căng thẳng, dù chỉ là một chút xíu. Ả Mượn xác Người vẫn đứng ngay trước cửa khoang, quan sát và chờ đợi.

Hai nhãn cầu mắt của tôi bỏng rát. Tôi cần phải chớp mắt.

Tôi nghe tiếng cửa đóng mạnh ở đằng sau. Một cái nắp bồn cầu sập mạnh xuống.

“Tên Andalite không có ở đây.”

“Tốt. Chúng ta sẽ lên kiểm tra ở phía trước.” Ả Mượn xác Người liếc nhìn các hành khách một lượt nữa, sau đó quay thẳng về phía buồng lái.

Tên Hork-Bajir tuân lệnh đi ngược lên theo lối đi, băng qua chỗ tôi hướng lên khoang trước.

Tôi cho phép mình được thở và nuốt nước miếng. Ngay khi chúng vào trong buồng lái, bằng cách này hay cách khác, tôi sẽ tẩu thoát.

Tên Mượn xác Người kéo mở cửa buồng lái và bước một bước qua ngưỡng. Rồi ả dừng lại và từ từ quay người, mắt nheo lại.

Người tôi cứng ngắc.

“Tên thảo khấu Andalite rất có thể đang ở ngay trước mũi

chúng ta." Ả trợn trừng ngó từ hành khách này qua hành khách khác. "Hạ tia Nghiệt của tụi bay xuống và coi xem có con gì nhảy nhảy không. Hãy nhớ - bắt sống, không được giết."

Ả bước vào trong khoang lái. Hai tên Hork-Bajir chỉnh lại hướng chĩa hai khẩu Tia Nghiệt rồi mỗi tên bắt đầu bước xuôi xuống dọc theo một lối đi.

Chíííuuu.

Tên Hork-Bajir ở bên lối đi của tôi nã tia Nghiệt vào một thương gia ở hàng ghế trước mặt hắn. Ổng không nhúc nhích.

Chíííuuu.

Đến người phụ nữ ở kế bên.

Không phản ứng.

Cứ thế, tên Hork-Bajir, chân bước hướng về cuối máy bay, tay cầm khẩu Tia Nghiệt bắn vào cánh tay của từng hành khách.

Chíííuuu! Chíííuuu!

Mùi khét lẹt của da thịt bị đốt cháy khiến lỗ mũi tôi phồng rát.

Các hành khách vẫn ngồi bất động. Họ không thể bật nảy người lên vì phỏng, không thể cảm thấy cái đau như dao cắt xuyên qua cơ thể họ.

Nhưng tôi thì sẽ cảm thấy đấy.

Tôi đã từng bị tia Nghiệt bắn trúng. Tôi sẽ thấy đau và sẽ phản ứng lại. Cho dù tôi có cố gắng thế nào, cho dù tôi có thể chịu đựng được bao nhiêu, tôi chắc chắn cũng sẽ có phản ứng.

Tôi có thể nén mình không hét lên. Tôi có thể làm được. Nhưng chỉ cần một cử động nhỏ nhất, như một cái chớp mắt, một cái giật mình, thậm chí là một hơi thở gấp chẳng hạn, cũng có thể giết chết tôi.

Tên Hork-Bajir di chuyển lần lượt qua từng hành khách một, qua từng hàng ghế một, mỗi lúc một gần tôi.

Tôi bị mắc kẹt rồi.

Chương 11

Tôi nén nỗi hoang mang của mình lại và cố gắng suy nghĩ. Không có đủ thời gian để biến hình. Tên Hork-Bajir chỉ còn cách tôi có một quãng, hắn sẽ nhìn thấy những biến đổi trên cơ thể tôi.

Tôi quan sát.

Tên Hork-Bajir ở lối đi bên kia thi hành nhiệm vụ rất nhanh. Hắn tiến xa hơn tên Hork-Bajir bên này khoảng ba dãy ghế. Qua khóe mắt, tôi thấy hắn đang ở ngay hàng ghế thẳng ngang với tôi phía lối đi bên kia. Hắn bắn, chờ xem có phản ứng gì không, rồi tiếp tục tiến lên. Bây giờ thì hắn đã ở phía sau tôi, khuất tầm nhìn.

Tên Hork-Bajir ở lối đi bên này tiến lại gần hơn. Tựa người vào hàng ghế ngay trước mặt tôi, hắn bắn.

Chíiuuu!

Hắn quan sát.

Chíiuuu!

Hắn chờ đợi.

Chíiuuu!

Không có gì.

Hắn quay sang hàng ghế của tôi.

Tôi cứng người. Tôi có một cơ hội. Chỉ một mà thôi. Nhưng tôi phải hành động một cách hoàn hảo, chính xác đến từng giây.

Tên Hork-Bajir nhoài người qua chỗ tôi ngồi. Khuỷu tay gắn dao của hắn sượt qua mặt tôi. Hắn nhắm khẩu Tia Nghiệt vào anh

chàng ngồi cạnh cửa sổ.

Tôi nhấc bàn tay đang ở phía sau hắn của mình lên, từ từ, bình tĩnh, giữ cho mắt mình vẫn nhìn thẳng phía trước và mọi bộ phận khác trên cơ thể bất động.

Chíiuuu!

Ngay lúc hắn bóp cò, tôi nhấn bàn tay mình vào lưng hắn.

Người hắn giật khục rồi đổ nhào về phía trước, vô hồn hệt như những hành khách ở xung quanh.

Tôi đang hấp thu ADN của tên Hork-Bajir. Như thông lệ, hắn rơi vào trạng thái hôn mê. Tình trạng này sẽ kéo dài không lâu nhưng nếu như tôi mau lẹ và yên lặng thì quãng thời gian đó sẽ đủ lâu cho tôi tẩu thoát.

Tên Hork Bajir lắc lư. Bàn tay của hắn buông thõng, khẩu Tia Nghiệt lỏng le trên đầu những ngón tay. Tôi với tay chụp lấy khẩu súng.

Quá trễ!

Khẩu Tia Nghiệt rớt xuống sàn kêu lạch cạch.

“ANDALITE!” tên Hork-Bajir kia hét váng.

Tôi chúi người xuống.

PẰẰẰNG CHÍÍÍÍÍUUUUUUU!

Tên Hork-Bajir phía trên đầu tôi nổ tung, mất xác.

Tôi trườn sấp lùi về phía sau vài phân.

PẰẰẰNG CHÍÍÍÍÍUUUUUUU!

Tia Nghiệt thiêu rụi ghế ngồi bên cạnh tôi.

Người tôi đè lên một khẩu Tia Nghiệt, tôi chụp ngay lấy nó.

Phịch.

Tên Hork-Bajir nhảy vọt qua đầu những hành khách đang bị đông cứng ở dãy ghế giữa. Móng vuốt của hắn cắm ngập vào tấm thảm cách mặt tôi chừng ba tấc.

Tôi nhắm bắn.

CHÍÍÍÍÍUUUUUUU!

Tên Hork-Bajir bốc hơi thành một luồng khói đen sì.

Tôi kinh hoàng ngó lom lom khẩu Tia Nghiệt. Tôi chỉ có ý định làm cho hắn bất tỉnh thôi mà! Hắn là lúc nó bị rớt xuống sàn, cần gạt đã bị đẩy lên mức cao nhất rồi.

Tôi đứng thẳng người dậy. Không phải là lúc để ăn năn hay truy vấn. Cần phải chuồn khỏi đây! Tôi phóng nhanh về phía đầu máy bay, vụt qua chiếc xe đẩy phục vụ cà phê đang bị đổ nhào và nhảy vượt qua cái lỗ hổng ở trên sàn. Tôi không thể chui lại xuống khoang hành lí bên dưới thông qua ô cửa sập. Tôi sẽ bị sa bẫy. Tên phi công lái chiếc Con Rệp sẽ trông thấy tôi khi tôi đang cố tẩu thoát qua cửa khoang.

Chỉ còn có một lối thoát duy nhất, và tôi buộc phải tới được đó trước khi -

“Chuyện gì đang diễn ra ở ngoài đó thế?” Ả Mượn xác Người từ trong buồng lái bước ra. “Tụi bay có tìm thấy… ”

Tôi đứng sững.

Ả cũng đứng chết trân.

Tôi liếc mắt nhìn cánh cửa khoang hành khách. Nó nằm ở ngay giữa tôi và ả.

“Thật là lanh trí.” Ả nâng khẩu súng của ả lên. “Biến hình thành một đứa trẻ để thoát khỏi sự nghi ngờ.” Ả ngắm bắn. “Nó gần như có tác dụng đấy.”

Tôi vẫn còn đang cầm trong tay khẩu Tia Nghiệt. Nó sẽ giúp tôi thoát ra ngoài qua cánh cửa đó một cách dễ dàng. Tôi nắm chặt lấy tay cầm và đặt ngón tay vào cò súng.

Nhưng nó đang ở mức năng lượng cao nhất. Một cú siết cò thôi, ả sẽ không còn có mặt trên hành tinh này nữa.

Tôi không thể siết cò.

Tôi phải đánh lạc hướng ả.

“Ngươi không thể bắn ta được.” Tôi nói.

“Ố ồ.” Ả cười lớn “Hãy coi này.”

Tôi nuốt khan. “Được thôi, có thể ngươi đúng. Visser Ba muốn tên thảo khấu Andalite còn sống, nhưng nếu như ngươi giải thích với hắn rằng việc rà soát một cái máy bay dân dụng bị đảo lộn và vượt khỏi tầm kiểm soát của ngươi buộc ngươi phải giết chết ta như thế nào, ta dám đảm bảo rằng hắn sẽ hiểu cho ngươi đấy.” Tôi liếc thật nhanh cái tay nắm cửa, rồi đến khẩu súng trong tay ả, nó đang được nâng ở ngang tầm đầu tôi. “Visser Ba là một người cực kỳ tốt bụng đấy.”

Ả Mượn xác Người do dự.

Tôi chỉ cần có nhiêu đó. Tôi lao tới, vặn mạnh tay nắm cửa và đẩy. Nó mở tung ra một cách dễ dàng. Không có sức hút của không khí bên ngoài. Những tia cần cẩu phát ra từ chiếc Con Rệp vẫn đang giữ cho máy bay ở mức áp suất không đổi.

Vẫn giữ chặt khẩu Tia Nghiệt trong tay, tôi lao mình vào không trung.

Chương 12

“Aaaaaaaaaaa!”

Bay là một điều phi thường. Cưỡi trên luồng khí nóng, cảm nhận lực đẩy nâng đôi cánh lên, bay vút trên bầu trời xanh vô tận.

“Aaaaaaaaaaa!”

Nhưng rơi chúc đầu xuống từ độ cao hai dặm[2] mà không có cánh hay dù - rõ là chẳng phải vì vui rồi.

Hai chiếc Con Rệp lơ lửng ở hai bên, phát ra hai chùm tia tạo áp chĩa thẳng vào thân máy bay. Vị trí tôi rơi nằm ở khoảng giữa chúng.

May mắn cho tôi rằng một chiếc Con Rệp đang quay đầu về hướng khác, chiếc kia thì bị máy bay che khuất một phần, cho nên mấy tên phi công không nhìn thấy tôi rơi vụt qua.

Gió đập túi bụi vào mặt và thúc khẩu Tia nghiệt vào ngực tôi. Nắm chặt súng bằng một tay, tôi dang chân tay ra, đúng kiểu đại-bàng-dang-cánh, để giảm tốc độ rơi. Cái áo len tốc ngược trên đầu tôi.

Tôi phải biến hình! Thật nhanh. Biến thành con gì đó có cánh.

Ó biển!

Tôi tập trung trí óc hình dung ra hình dạng con ó biển. Thoáng thấy có cái gì đó đang chuyển động, tôi dùng bàn tay và bàn chân như những bánh lái, xoay người để nhìn rõ hơn.

Đó là một chiến đấu cơ Con Rệp, là chiếc lúc trước lượn lờ ở bên ngoài của khoang chứa hành lý. Nó rời xa khỏi máy bay, đảo một vòng và hạ thấp độ cao. Tôi nhìn thấy cơ thể gớm ghiếc của tên phi công Taxxon ép sát vào kính chắn gió khi khoảng cách giữa chiếc Con

Rệp và tôi mỗi lúc một gần.

Tôi ước lượng khoảng cách giữa mình với tên Taxxon và giữa mình với mặt đất đang dâng lên rất nhanh. Tôi có thể vừa rơi vừa hoàn tất quá trình biến hình, và khi tới gần mặt đất, may ra tôi sẽ thoát khỏi nó.

Nhưng nó sẽ nhìn thấy tôi. Nó sẽ thấy tôi biến hình trực tiếp sang lốt ó biển và hắn sẽ biết tôi là người.

Cái thông tin nhỏ nhoi ấy chắc chắn sẽ giúp hắn leo lên chức Visser Bốn.

Và đưa bạn bè tôi đến với án tử.

Tôi rùng mình. Tôi có bao nhiêu lựa chọn đây: Hoặc là chết; hoặc là giết bạn bè mình; hoặc là…

Có một cách nữa… Tôi đặt tay lên cò khẩu Tia nghiệt. Đó chính là cách... kết thúc phiền hà. Dùng cả hai tay nắm chặt báng súng, tôi nâng cao khẩu Tia Nghiệt lên trên đầu và ngắm bắn.

Chíííííuuuuuuu!

Kính chắn buồng lái bể vụn. Tên Taxxon nát bấy như một trái dưa, những mảnh vụn cơ thể hắn bắn tung tóe trên bầu trời. Chiếc Con Rệp rực lửa, xoáy tròn, mất kiểm soát, lao thẳng xuống Trái Đất.

BÙÙÙÙMMMMMM.

Phi cơ Con Rệp nổ tung. Luồng hơi phụt lên làm văng khẩu Tia nghiệt khỏi tay tôi và hất tôi ngược lên cao. Khi trở lại trạng thái rơi, cả một màn mưa thuỷ tinh và kim loại bao xung quanh tôi.

Tôi vừa đâm xuống vừa xoay tròn hết vòng này đến vòng khác. Bầu trời. Mây. Mặt đất. Những đám mây lùi xa dần. Mặt đất hiện ra mỗi lúc một rõ rệt. Tôi cần phải kiểm soát tình hình! Một cách thật nhanh chóng.

Tôi nhắm mắt lại và tập trung. Tôi hình dung ra hai cánh, móng

vuốt, lông vũ. Tôi cần có đôi cánh trước nhất. Làm ơn hãy cho tôi đôi cánh.

Những lóng xương nổ lốp bốp và kêu lạo rạo. Vai tôi vặn mạnh ngược về phía sau. Hai cẳng chân giật về phía trước.

Phụụụttt! Mũi và miệng vụt chu ra, lớp da cứng đanh lại tạo thành cái mỏ.

Cảm thấy cái áo len lùng bùng quanh người, tôi vỗ mạnh để thoát ra.

Vỗ cánh. Đúng rồi! Tôi mở mắt. Chiếc áo len bật ra khỏi cơ thể đang co rút lại của tôi. Tôi đã có cánh, một đôi cánh chỉ mới đang bắt đầu hình thành. Một loạt các sọc hoa văn xuất hiện trên da, giống như những hình xăm trải dài khắp cơ thể tôi rồi đột ngột những cọng lông thật sự - lông vũ của loài ó biển - bật ra.

Đôi cánh nâng tôi lên cao. Tôi cưỡi luồng khí nóng chỉ cách mấy bụi cây thưa thớt bên dưới có chừng một mét. Lơ lửng một lúc để lấy lại sức, tôi nhả khí khỏi cánh và sà xuống đất.

Mặt đất đỏ au, cằn cỗi và bất tận. Tôi soãi cánh bay là là trên mấy bụi rậm, cố kiếm cho ra những dấu hiệu, như một thị trấn, một biển chỉ đường, hay thậm chí là một con đường cũng được - bất cứ thứ nào có thể cho tôi chút đầu mối để tôi biết mình đang ở chốn nào.

Xxxxoẹẹẹẹtttt.

Một chớp sáng màu cam.

Luồng sóng sợ hãi quét khắp cơ thể chim của tôi.

Rừ - BRỪỪỪỪỪMMMMMMM.

Tiếng động cơ của một chiếc phản lực rền rĩ ở bên trên và đằng sau tôi.

Tôi lượn tròn. Chiếc máy bay gầm rú bay ngang bầu trời rồi đi

mất, chỉ còn lại chiến đấu cơ Con Rệp vẫn đang lơ lửng ở trên đó. Đôi mắt ó biển của tôi có thể trông thấy ả Mượn xác Người đang đứng cạnh tên phi công Taxxon, miệng lầm bầm chi đó. Ả khua khua tay và chỉ xuống phía dưới, hướng về phía tôi.

Tôi cuống cuồng phóng thẳng xuống mặt đất, luồn lách giữa những bụi cây lởm chởm.

Chiếc Con Rệp phủ bóng trùm lên người tôi.

CHÍÍÍÍÍUUUUUU.

Tôi lượn vòng. Phải có chỗ nào đó để núp chứ. Hẳn phải có nơi nào đó trên hoang mạc cằn cỗi này che chắn được cho tôi chứ.

CHÍÍÍÍÍUUUUUU.

Đất đỏ xới tung xung quanh tôi.

Tôi ngoặt gấp. Tôi nhận thấy hai cánh của tôi rã rời lắm rồi. Cơ thể ó biển được cấu tạo để liệng và lượn, còn nếu cứ đập cánh không ngừng gần mặt đất như thế này, sức lực của tôi sẽ đến hồi cạn kiệt.

Tôi bay là là dưới thấp, bên trên một lùm cỏ, bên dưới một bụi cây, rồi vòng quanh một cái cây khẳng khiu và bay vọt vào không trung.

Tôi chao nghiêng. Có một khe núi hẹp và sâu, con lạch đáy cạn khô khoét xuống nền đất đỏ bằng phẳng. Tôi bay vào trong khe núi sát rạt với vách đá, cứ thế mà lao tới thật nhanh, dọc bên dưới mái đá lúp xúp cây bụi.

Một bóng đen phủ trùm trên khe núi rồi biến mất.

CHÍÍÍÍÍUUUUUU!

Một tiếng nổ, cày tung đáy con lạch.

Đẩy cánh về phía trước, móng vuốt rùn lại, tôi hạ cánh xuống một mỏm đá.

Bóng đen lại lướt qua, lần này trôi phía trên đầu tôi theo hướng ngược lại.

CHÍÍÍÍÍUUUUUU!

Một tiếng nổ vang lên ở phía xa xa. Chúng mất dấu tôi rồi.

Trên vách khe núi có những hõm nhỏ. Chọn hõm có độ sâu hơn, tôi hoàn hình.

Núp mình trong hõm, tôi hít một hơi dài. Tôi lại là người rồi, nhưng chỉ được một chốc thôi. Tôi nghe thấy tiếng chiếc Con Rệp nã súng chíu chíu tạo nên vô số hố đạn dọc ngang hoang mạc. Nhưng trí óc tôi đang để tâm tới thứ khác. Nhắm đôi mắt mệt mỏi lại, tôi tập trung.

Cùi chỏ và hông cà vào đá khi cơ thể tôi co rút lại thành một cái chấm cực nhỏ. Người dẹt ra, xương tan rã. Ở hai bên cơ thể đĩa-bọc-thép của tôi, trồi ra thêm một đôi chân, còn từ cửa miệng, phụt ra hai cái vòi hút.

Tôi là một động vật hút máu ký sinh, không cánh, mù căm và luôn bị cái đói giày vò.

Tôi là bọ chét.

Vùi mình vào trong lòng cát, tôi chờ.

Chương 13

Một luồng Tia nghiệt khác dội xuống. Mặt đất rung chuyển.

Thêm luồng nữa.

Tôi không nghe thấy tiếng chíu chíu bởi bọ chét làm gì có tai. Nhưng mọi tế bào trên cơ thể tôi cảm nhận được từng chấn động một. Những hạt cát to cỡ xe tải chở rác nhảy rộn quanh tôi.

Nhưng chúng không thể gậy thương tích cho tôi được. Chỉ trừ phi bọn Yeerk bắn thẳng vào tôi, còn không thì tôi an toàn - trong hai giờ.

Tôi luồn sâu hơn vào trong lớp cát. Không khó khăn gì trong việc điều khiển bản năng của loài bọ chét. Về cơ bản, bọ chét chỉ có hai động thái: Tìm máu và đánh chén. Và ngay khi nhận ra ở giữa thành cát nho nhỏ này chẳng có máu, bộ não của nó nằm yên gần như không còn hoạt động nữa.

Nhưng trí não của chính tôi lại ở trạng thái quá tải.

Tôi đã chạy, chạy như điên, đánh nhau rồi lại chạy và gần như làm loạn mọi chuyện lên kể từ khi...

Từ khi nào nhỉ? Đã bao lâu rồi nhỉ, kể từ khi tôi bay lượn lờ bên trên sân bay theo dõi chuyến hàng tuyệt mật? Dường như đã hàng bao nhiêu năm rồi í. Quãng thời gian sống của một ai đó khác chứ không phải là của tôi.

Nhưng, tôi biết, chuyện ấy không thể xảy ra cách đây quá vài giờ đồng hồ. Có thể là mười hai tiếng? Hay mười bốn? Mười bốn giờ kinh hoàng?

Kinh hoàng. Đúng rồi.

Bạn thấy kinh hoàng khi vào lớp và nhận ra mình đã bỏ quên

bài làm thầy giao ở trên xe buýt, mình bị bồ đá, và mình đi vớ chiếc này chiếc kia…

Thế nhưng chuyện xảy ra với tôi còn vượt quá cả kinh hoàng. Nó là...

Thậm chí còn chẳng có từ nào để diễn tả nữa kìa.

Một hình ảnh chợt xâm chiếm đầu óc tôi: Hai người Hork-Bajir lom lom ngó tôi với ánh mắt ngập tràn nỗi sợ hãi và vô vọng khi họ loạng choạng rồi té ngửa rớt ra khỏi khoang hàng. Tiếng hét của hai người đó vẫn còn mãi vang vọng trong đầu tôi.

Họ không đáng bị đối xử như thế. Đúng vậy, người Hork-Bajir trông giống như những cỗ máy giết người đứng trên hai chân, nhưng khi không có những tên Yeerk trong đầu, họ chỉ là một giống loài giản đơn, vô hại và có tính tin người. Và những lưỡi hái đó? Với một người Hork-Bajir, một Hork-Bajir tự do, họ sử dụng chỉ với một mục đích: thu hoạch vỏ cây. Làm thức ăn. Người Hork-Bajir ăn chay. Loài sinh vật ăn chay hiền hoà, yêu thiên nhiên.

Tôi đã giết bốn người như vậy trong vòng chưa đầy một ngày.

Hai người ở trong khoang máy bay chỉ là sự cố. Tôi không thực lòng kéo cò bắn người đầu tiên và chỉ có ý định đe doạ người thứ hai mà thôi. Dù sao, nếu tôi không ở đó, họ đã sống. Còn hai người Hork-Bajir ở trong khoang hàng? Không phải tai nạn. Tôi đã định giết họ, và tôi đã làm.

Giống như tôi đã muốn giết tên Taxxon.

Tôi gần như có thể nghe thấy tiếng Rachel: “Nào nào, Cassie. Lũ Taxxon tự nguyện làm bọn Mượn xác và là bọn ăn thịt đồng loại cơ mà. Tên phi công đó có khi còn ngấu nghiến cả những mảnh thịt của chính mình nếu hắn còn mồm để ăn. Đừng có phí phạm lòng cảm thông. Hoặc cảm giác tội lỗi nơi cậu chứ. Một kẻ phải chết, cậu hoặc hắn ta, cậu chọn hắn. Kết thúc chuyện.”

Đúng rồi, kết thúc câu chuyện đáng ra không nên có bắt đầu.

Nếu tôi có một quyết định đúng đắn, một bước tiến thông minh

từ mười hai hay mười bốn tiếng trước hay có thể nhiều hơn, mọi chuyện đã chẳng xảy ra.

Hói Xu đã chẳng lên cơn điên. Những người lính Thuỷ quân không nã súng. Tôi nên rời đi ngay khi Jake ra lệnh huỷ nhiệm vụ. Và tôi sẽ chẳng ngã ra bất tỉnh trong khoang hàng máy bay, bị bỏ lại để rồi không có lựa chọn nào khác ngoài giết hoặc bị giết.

Tôi không cố trở thành một kẻ tử vì nghĩa lớn, hoặc nói đúng ra tôi luôn là kẻ ích kỷ. Tôi không thế. Trong thế giới của tôi, đưa ra những quyết định khó khăn là một phần của cuộc chơi. Đôi khi tôi đúng, đôi khi sai. Đôi khi tôi cũng không thể phân rõ được, kể cả khi kết thúc nhiệm vụ và tất cả chúng tôi sống sót thoát ra, ít nhất là thế.

Rời bỏ Animorphs. Quay lại. Tin vào Aftran, vào Yeerk. Tin tưởng cô ấy thêm lần nữa. Lãnh lấy những trách nhiệm bất tận này, luôn luôn phải gánh chịu mọi hậu quả của một điệp vụ. Nói đi, không, tôi không thể gánh lấy nhiệm vụ này, không thể giết hại những kẻ vô tội dù vì bất cứ mục tiêu nào, tôi sẽ không làm thế. Tôi phải tham gia bằng mọi giá, từ bỏ có khi còn làm mọi thứ tệ hơn. Tại sao chứ? Chỉ cứu được vài mạng sống, không thể giúp cho những người khác. Lựa chọn. Luôn luôn có một lựa chọn.

Nếu có một lựa chọn khác, khôn ngoan hơn vào lúc này, tôi sẽ ở nhà, chăm sóc bầy thú bệnh trong nhà kho của cha mẹ.

Phù, dù sao cũng có một điều tôi không phải lo lắng. Cha mẹ không biết tôi đã đi mất. Người Chee đang giả dạng tôi như họ vẫn thường làm.

Jake hẳn sẽ cảnh báo cho họ ngay khi cậu ấy biết tôi biến mất. Bây giờ, một người Chee sẽ tạo ra hình ảnh của tôi giống thật đến nỗi cha mẹ cũng chẳng nhận ra sự khác biệt. Người Chee ăn bữa tối dành cho tôi, đến lớp học của tôi, giúp bố tôi chăm sóc các con thú.

Hôn cha mẹ tôi để chúc ngủ ngon.

Và làm cả bài tập đại số hộ tôi, dù sao đây cũng là điều hay ho nho nhỏ.

Trong khi đó, tôi thành một con bọ chét, trốn chui trốn nhủi

trong lớp đất. Và tôi còn chẳng biết mình đang ở đâu.

Tôi phải về nhà.

Tôi muốn cha mẹ của mình. Tôi muốn nông trại của mình.

Tôi nhớ Jake. Và Rachel. Tobias và Ax. Cả Marco nữa.

Người Chee không thể mãi giả dạng tôi được. Có phải không?

Hai giờ dành cho tôi có lẽ cũng sắp hết. Tôi hoàn hình. Chậm rãi. Cẩn trọng.

Đêm đã buông xuống. Tôi chỉ có thể nhìn thấy trăng vào sao ngự trên bầu trời. Không Con Rệp. Không máy bay ngừng hoạt động. Không người giáo viên thể dục nhắm bắn tôi bằng khẩu súng bự chảng.

Tôi đứng và nhìn lên vách hẻm. Không có gì cả. Chỉ là một mặt phẳng đứng.

"Ổn rồi." Tôi rũ cát ra khỏi tóc. "Tốt rồi. Mình chẳng biết mình đang lang thang ở đâu nữa nhưng ít nhất bọn Yeerk hình như cũng chẳng hay. Đây đúng là lợi thế. Mình chấp tất." Tôi ngó chăm chăm cái thứ có vẻ như là một hoang mạc vô tận. "Mình nghĩ…"

Tôi túm chặt một cái rễ và đẩy người khỏi hẻm núi. Tôi cúi lom khom, sợ sệt một bàn tay Hork-Bajir nào đó đột ngột vươn ra từ bóng tối.

Đúng lúc đó, tôi nghe thấy một tiếng nói sát ngay cạnh. " Chúng đi rồi."

Chương 14

“AAAAAA!”

“AAAAAA!”

“Grưưưừừừ.”

Tôi hét lên.

Cậu ta hét lên.

Con chó trụ thân mình trước mặt chủ nhân của nó và buông ra tiếng gầm gừ nho nhỏ.

Tôi hãi hùng trườn lại phía bãi cát.

“Ổn cả mà, Tjala.” Tên nhóc vươn tay ra gãi gãi cổ con chó. Cậu ta ngước lên nhìn tôi rồi lại hạ ánh mắt xuống. “Nó không cắn cậu đâu.” Cậu ấy nói.

Tên này cỡ tuổi tôi, có khi còn lớn hơn. Thật khó đoán định dưới ánh trăng thế này. Cậu ta đã rúc vào ngồi giữa một hòn đá to tổ tướng và một bụi rậm từ lúc nào, và tôi suýt chút nữa thì hạ cánh thẳng vào người cậu chàng khi leo khỏi hẻm núi. Nước da cậu ta đen, còn đen hơn cả tôi. Nó lẫn vào bóng đêm.

Tôi dò xét xung quanh. Liệu có còn ai lẩn lút trong bóng tối nữa?

“Khỏi lo.” Cậu ta nói. “Chỉ có bọn mình ở đây thôi.”

Tôi nhìn quanh một lần nữa, không chắc có nên tin anh ta hay không. “Anh bạn,” Tôi nói. “cậu làm tôi *sợ* đấy.”

“Tôi làm cậu *sợ*?” Cậu ta bật cười. Những lọn tóc đen loăn

quăn nhảy múa. Đôi tai chú chó giật giật. “Buồn cười thật.”

“Đúng. Kích động ghê.” Tôi chuồn ra khỏi cát và rũ rũ quần áo. Tôi thầm liếc lên nhìn cậu ta và thấy anh chàng đang nhìn chằm chằm bộ đồ bó của mình.

Cậu ta nhanh chóng chuyển ánh nhìn sang hướng khác.

Tôi nhìn xuống. Được rồi, bộ áo te tua, xơ mướp. Rachel rồi sẽ nổi cơn. Nhỏ hẳn sẽ bắt tôi đi mua ngay một bộ mới khi vừa về đến nhà cho coi.

Nếu tôi về được nhà. Tôi ngước lên. “Um”

Tên nhóc đó mỉm cười. “Cậu cần được giúp đỡ.”

“Ừ, đúng vậy đấy.”

Cậu ta là dạng người gì vậy? Như thể cậu ấy đọc được suy nghĩ của tôi ấy. Người này có một giọng nói nhẹ nhàng, đôi chút ngượng ngập nhưng cũng khá là tự tin. Như thể cậu ấy biết mình nên làm gì và sẵn sàng thực hiện. Hơi giống... Jake.

Tôi lắc đầu. Không, giống Jake đâu mà giống.

“Đúng thế, tôi cần sự giúp đỡ. Tôi…“ Ôi, sao có thể giải thích mình đột ngột hiện ra từ không khí chứ? “… đi lạc.”

“Lạc.” Cậu ta lại cười. “Cô nàng người - chim có khả năng biến thành bọ đi lạc. Không cần lo lắng. Cậu đã được tìm thấy rồi đó.” Cậu ta đứng thẳng lên. “Tôi là Yami và tôi sẽ là hướng dẫn viên cho bạn tối nay.” Cậu cười. “Tôi rất vui khi nói với bạn: Một ông chú của tôi là hướng dẫn viên ở Uluru đấy.”

Yami quay đi và nhảy xuống dọc theo triền hẻm. Con chó Tjala chạy lon ton theo cậu ta.

“Tôi là Cassie.” Tôi gọi với theo họ. “Tôi thấy... À, cảm ơn.”

Tôi chạy đuổi theo họ trước khi mất dấu cả hai trong bóng tôi.

Tôi suýt sẩy chân ngã khi chạy qua một bụi rậm, cố giữ cho đôi chân trần ở trên lớp cát mềm, tránh xa các loại đá, cành nhánh và các bụi cỏ gai.

Yami cũng đi chân không nhưng đôi chân gầy nhẳng như que sậy của cậu ra di chuyển với một vẻ uyển chuyển tự nhiên. Tjala nhảy rộn lên theo cậu ta. Nó là một chú chó con khỏe mạnh, không to hơn một chú chó bán trưởng thành bao nhiêu với những đốm đen trải khắp bộ lông và đôi tai nhọn luôn vểnh lên nghe ngóng mọi tiếng xào xạc hay tiếng chim kêu.

Tụi tôi bước đi trong im lặng một hồi lâu.

“Vậy,” Cuối cùng tôi cũng mở lời. “cậu nhìn thấy mọi thứ hả? Con chim? Bọ chét?”

Yami gật đầu. “Và cả cái máy bay ngồ ngộ đó nữa.“ Cậu ta lúc lắc cái đầu. “Có rất nhiều máy bay bay qua đây nhưng tôi chưa thấy cái nào trông như vậy cả, đuổi theo lũ chim và tạo nên hàng đống lỗ trên mặt đất. Thật đáng ngạc nhiên.”

Tàu Con Rệp. Ngạc nhiên. Ừ đúng, bạn có thể nói thế.

Tôi nhảy qua một bụi rậm. “Nhưng thế còn chim hoá thành cô gái, rồi thành bọ chét, sau đó trở lại làm cô gái? Không ngạc nhiên à?”

Yami nở một nụ cười nửa miệng. “Không.” Cậu ta nhún vai một bên vai. “Ừ, có đôi chút. Nhưng… “

Cậu ta đột ngột dừng lại và giơ tay ra. Tôi tí nữa đâm sầm vào.

“Nhưng cũng không nhiều lắm. Đây là lý do.”

Cậu ta hạ tay xuống. Tôi nín thở. Hoang mạc bằng phẳng đã bị thay thế. Chúng tôi đang đứng ở triền một vách đá hình lưỡi liềm.

Đôi tai Tjala giật giật.

“Grrrưưừừừ.”

“Suỵttt.” Yami đặt tay lên lưng Tajla để giữ nó đứng yên. “Ở yên đây.”

Lòng sông khô cạn đặt điểm kết thúc của nó nơi triền đá. Tôi nhìn lên. Mặt trăng tròn trịa phản chiếu ánh sáng xuống. Hai bên vách đá đổ dốc thẳng xuống một hồ nước.

“Đây là một vùng đất thiêng liêng.” Yami nói. “Dòng suối tạo nên bởi linh hồn tổ tiên chúng ta. Họ tạo ra nước, khe núi và cả những hang động chạy dọc theo khe núi. Và khi họ hoàn tất công việc của mình, họ tự biến mình vào đá, núi, cây cối, những ngôi sao và mọi thứ có trên Trái Đất cũng như trên bầu trời.“ Cậu ta nhún một bên vai và nở ra một nụ cười. “Và có thể cả bọ chét nữa. Ai mà biết?”

Tjala vẫn đứng lặng ở triền vách đá, cơ bắp căng ra. Đôi tai vươn ra phía trước.

“Grưưừừừ.”

“Không, Tajla. Đứng yên.” Yami khẽ gại gãi đầu Tajla. Cậu ta nhìn tôi và khẽ ra hiệu về phía một thứ gì bên dưới.

Tôi nhìn theo ánh mắt cậu ta. Ánh trăng chiếu rọi một cơ số loài động vật to lớn tha thẩn trên đồng cỏ ven suối. Một số gập người xuống ăn. Một số đứng trên đôi chân sau chắc khoẻ, gần giống con người, đôi tai dài thượt khẽ giật giật. Một trong những con nhỏ, con non, quay sang và nhảy tọt vào túi mẹ.

“Được rồi.” Tôi nói. “Vậy đây không phải là Nam Dakota.”

Chương 15

“Nam Dakota?” Yami nhìn tôi thích thú. “Cậu lạc *thật rồi*.”

Không đùa đâu. Tôi nhìn chằm chằm đàn kăng-gu-ru. Bị lạc ở Úc. Khoảng cách xa tít tắp khỏi gia đình tôi có thể đạt được mà không cần phải rời hành tinh này.

Nhưng lũ kăng-gu-ru! Tôi nhìn chúng chăm chú. Chúng là một sự hoà trộn kì lạ: Gương mặt của loài hươu, tai thỏ, đuôi cực dài của chuột buông thõng dưới mặt đất.

Khi bọn chúng gập người xuống ăn, chúng trở thành một mớ lộn nhộn chân và đuôi, mông còn cao nhổn hơn cả đầu. Khi chúng đứng, đôi chân trước nhỏ hơn, chìa ra phía trước na ná như người.

Và, tất cả những bộ phận kì khôi này gắn vào với nhau thành một chỉnh thể tuyệt diệu.

“Tôi không biết chúng to đến thế.” Tôi thì thào.

“Lông chúng màu nâu đỏ,” Yami nói. “cao hơn cả ông nội. Đàn này hay ăn ở đây lắm.”

“Đàn?”

Yami nhún vai. “Một nhóm kăng-gu-ru. Một đàn.”

Tôi gật đầu. Một đàn. Tôi không thể dứt mắt khỏi bọn chúng.

Và Tjala cũng thế.

“Grưưừừừ.”

Bọn kăng-gu-ru ngừng ăn và ngước lên.

“Đứng yên đây, Tjala.”

Tjala quay đầu sang nhìn Yami rồi lại nhìn bọn kăng-gu-ru. Một con khá to nhảy bật lên. Đôi chân sau to lớn dậm mạnh xuống lớp cỏ.

Tjala nhảy vọt theo triền đá và trườn men theo con dốc xuống dải đất bằng phẳng bên dưới.

“Không!” Yami chạy theo nó. Tôi bám theo.

Lũ kăng-gu-ru trốn đi. Chúng không chạy tán loạn lên như gia súc. Chúng nhảy về nhiều hướng khác nhau, theo đường zig zắc trên cỏ, dấu chân in rần rần trên mặt đất.

Tjala nhảy xuống đồng cỏ, và chạy vòng vòng quanh những con kăng-gu-ru, đớp chân chúng. Bọn kăng-gu-ru đá và đập con cẩu bằng vuốt của mình.

Yami trèo xuống một rãnh cắt ngang qua đồi dốc đứng. Tôi theo sau, vấp phải một hòn cuội và ngã vào đống rễ lổn nhổn.

Cả đàn giờ tan tác. Tjala vẫn đang đuổi theo một con kăng-gu-ru to tổ bố. Nó đá cậu chàng, đứng thẳng trên chiếc đuôi to tướng và dùng vuốt cào mũi Tjala một vố nhớ đời.

Tjala tru lên. Con kăng-gu-ru nhảy vào chỗ nước. Tjala nhảy tõm theo sau.

“Ôi không!” Yami chạy về phía con suối. “Quay lại, Tjala!”

Con cẩu con chạy trên dòng nước nông nhoèn gần bờ. Nó nhìn Yami rồi nhìn dòng nước, bị giằng xé giữa tuân lệnh chủ nhân và rượt theo con kăng-gu-ru.

Yami vỗ vỗ vào đầu gối. “Tjala! Đến đây!”

Tjala nhìn con kăng-gu-ru lần cuối, rồi quay lại và chạy về phía Yami. Nó chút nữa gập đôi người lại khi Yami quỳ xuống và gại gại cổ nó.

Con kăng-gu-ru bơi về phía bờ bên kia. Nó nhảy một quãng nữa rồi quay sang nhìn chúng tôi. Nó xăm xoi tụi tôi một lúc rồi lại quay đi, nhảy vào trong bóng tối.

"Nó có vẻ ổn." Tôi nói. "Tôi không nghĩ là Tjala làm nó bị thương."

"Tôi không lo cho con kăng-gu-ru." Yami cười lớn và ngã ngửa ra sau khi Tjala chồm lên liếm mặt cậu ta. "Tôi lo cho Tjala cơ. Con kăng-gu-ru có thể giết nó mất."

"Thật chứ?"

Yami vỗ vỗ lưng Tjala. "Tôi từng thấy một con kăng-gu-ru đực dìm chết hai con chó đingo ở đây. Nó dẫn chúng vào chỗ nước sâu và dấn đầu chúng xuống. Hai con chó hoang một lúc cơ đấy."

Yami đứng lên và bắt đầu rời khỏi đồng cỏ. Tjala bắt đầu bám theo thì chợt ngừng lại. Tai nó dỏng lên.

Tôi lắng nghe. Tiếng sột soạt và dậm đất.

Yami cũng nghe rồi gật đầu và chạy về phía tiếng động. Tôi và Tjala theo sau.

Bọn tôi tìm thấy một con kăng-gu-ru - một con cái, Yami nói thế - kẹt lại nơi rào thưa. Một chân mắc vào dây thép. Nó ngẩng đầu lên và quay ra sau khi cố đá và cào. Con của nó ló đầu khỏi túi. Vội thụt vào khi thấy chúng tôi.

Yami giữ rịt Tjala lại trong khi tôi lần ra sau con kăng-gu-ru.

"Giúp nó nhé." Cậu ấy nói. "Tránh xa mấy cái vuốt."

Con kăng-gu-ru vặn người và đá. Nó lắc lắc cái đầu. Đôi mắt đong đầy nỗi sợ hãi hoang dại.

"Suỵttt!" Tôi nói. "Rồi mày sẽ ổn thôi."

Tôi đặt tay lên đuôi nó. Cô nàng đập thêm một quả nữa rồi

ngất đi.

Tôi cần phải hành động nhanh thôi. Một cái vuốt sau của cô nàng vướng vào dây chắn. Mấy cú đá càng làm cho nhiều dây quấn quanh chân hơn. Tôi kéo duỗi một sợi rồi bắt đầu gỡ nó ra.

Con kăng-gu-ru con thọc cái mũi ra khỏi túi và nhìn tôi.

“Này, anh bạn nhỏ.” Tôi nói. “Mẹ mi sẽ được giải thoát mau thôi.”

Tôi lôi nốt sợi dây cuối cùng khỏi móng nó rồi vứt đi.

Con kăng-gu-ru mẹ nhấc đầu lên. Đôi tai ngọ ngoạy. Cô nàng hít ngửi con mình rồi, gượng dậy và nhảy đi mất.

Bộppp. Bộppp. Bộppp.

Nó ngừng lại dưới bóng một cái cây và quay lại nhìn. Cô nàng đứng thẳng, nhìn tôi. Đôi tai dài giật nhẹ. Rồi nó quay người và nhảy đi mất.

Yami mỉm cười, nụ cười nửa miệng. “Cậu có một ảnh hưởng đặc biệt với lũ lăng-gu-ru.” Cậu ta nói. “Lần tới có khi cô gái-chim muốn biến thành kăng-gu-ru thay vì bọ chét nhỉ?”

Cậu ta cười lớn. Tôi cũng cười. Yami nghĩ biến thành một con kăng-gu-ru là một câu đùa thú vị.

Tôi không nói với cậu ta câu đùa này hoàn toàn có thể trở thành hiện thực.

Chương 16

“HAHAHAHA!”

Một tiếng cười âm vang lọt vào trong những giấc mơ.

Tôi mở mắt ra, nhắm lại, rồi lại mở ra lần nữa. Ánh nắng rực rỡ trải dài xuống biển cát đỏ.

Cát đỏ. Ồ, phải rồi. Úc.

Tôi vẫn nghe thấy tiếng cười, và những giọng nói. Tôi ngẩng đầu lên. Tôi hiện đang nằm trên một cái ghế gỗ cứng ở hành lang cái trạm chỗ Yami. Ai đó đã cuộn chiếc chăn lại và gối nó dưới đầu tôi, và giờ thì cái cần cổ của tôi cong theo hình của nó. Vai tôi tê đi ở mấy chỗ đè lên lớp gỗ.

Giờ này hẳn đã sáng rồi, sáng sớm, nhưng không khí đã mang nặng hơi nóng nực chỉ còn đủ cho tôi hít thở. Tôi quăng chân sang một bên chiếc ghế dài và ngồi dậy.

Tôi nhớ mình đã theo Yami đến cái trạm nhỏ này của nhà cậu ấy. À không, không phải trạm. Một cái tiền đồn. Cậu ấy gọi nó như thế, tiền đồn. Tôi nhớ mình đã ngồi đợi trên chiếc ghế dài khi Yami đi tìm mẹ mình. Tôi nhớ mình đã gục đầu vào tay để nghỉ khi dựa mình vào Tjala.

Và đó là tất cả những gì tôi nhớ được. Tới giờ.

Tiếng cười nói vọng vào từ bên ngoài. Tôi dụi mắt xua cơn buồn ngủ và đứng dậy. Tôi phải đi tìm Yami và hỏi xem cậu ta có điện thoại không. Tôi phải về nhà. Bằng bất cứ giá nào.

Hoặc chí ít, tôi cũng phải rời khỏi nơi này. Bọn Yeerk sẽ quay lại và tôi không thể đẩy Yami và gia đình cậu ấy vào tình trạng thậm chí còn nguy hiểm hơn những gì tôi từng trải qua.

Nhà của Yami là một khối đá nhỏ hình chữ nhật, thấp lè tè với mái lợp kim loại chìa dài ra cả bốn phía tạo nên một hàng hiên. Tôi có thể nhìn thấy vài ngôi nhà và một cái trại màu bạc gần đó.

Yami đang ngồi với một nhóm người, gia đình cậu ấy, tôi đoán vậy, trong một cái lán nhỏ làm bằng cành cây. Họ im bặt khi nhìn thấy tôi đang đi trên lớp cát về phía họ.

Ôi không, bộ đồ bó của tôi? Tôi ngó xuống.

Ơn chúa. Nó trông thật nhếch nhác, rác rưới, và nhớp mồ hôi nhưng vẫn che được những phần quan trọng.

Tjala chạy lon ton khỏi cái lán và lao qua lớp cát về phía tôi. Nó ve vẩy cái đuôi và ngọ nguậy thân người, liếm tay tôi, sau đó quay đi và chạy về phía lán. Tôi đi theo.

Khi tôi đến được chỗ lán, Yami gửi đến tôi một nụ cười nửa miệng và ngoắc đầu về phía người đàn ông cao tuổi ngồi ở trung tâm. “Ông tôi muốn gặp cậu.” Cậu ta nói.

Người đàn ông duỗi chân ra và đứng dậy. Ông mặc một cái áo lao động không tay và chiếc quần jean bụi. Mái tóc là một mớ tóc xoăn lộn xộn đã ngả màu thời gian, buộc phải ngoan ngoãn nằm im nhờ một dải dây buộc đầu và gương mặt như được đẽo tạc từ gỗ khô với chiếc mũi cánh cung bè ra và trán gồ ra hơi quá như muốn che hoàn toàn đôi mắt.

Ông loạng choạng. Một chân như oằn xuống. Yami vươn ra đỡ lấy tay ông và giữ lấy thân thể ông đến khi ông lấy lại được thăng bằng.

Ông cụ này đang quan sát tôi cẩn thận. Gió vờn bộ râu hoa râm dài dài của ông.

Và rồi ông mỉm cười, nụ cười giống như Yami ngập tràn khuôn mặt. Ông cầm lấy tay tôi và nhẹ vỗ về. Ông gật gù và cười lớn, một tiếng cười trầm vang. Tiếng cười đã đánh thức tôi.

Những người còn lại trong nhà Yami cũng cười và vây quanh tôi.

Tôi nhìn Yami.

Cậu ta nhún vai. “Tôi nói với ông về khả năng thay đổi hình dạng của cậu. Và về cái cách cậu trấn an con kăng-gu-ru. Và về chuyện cậu trốn trong một khe núi chạy về phía con suối.”

Ồ. Cái này.

Ông Yami gật đầu. “Con suối của tổ tiên chúng ta. Con đã chọn nơi đó làm chốn trú ẩn. Đó là một dấu hiệu.”

Đúng rồi. Hẳn là một dấu hiệu rồi. Một dấu hiệu cho thấy tôi không thể thả lỏng mình trong thế giới mà không bị giám sát.

Nhưng gia đình Yami lại không nhìn mọi chuyện theo hướng ấy. Hình như tôi đã trở thành một nhân vật nổi tiếng khi đang vẩn vơ trong giấc ngủ thì phải.

Yami giải thích với tôi. “Nỗi sợ lớn nhất của ông là những truyền thống xưa cũ rồi sẽ mất đi. Ông đã cố hết sức để truyền đạt cho chúng tôi về tổ tiên của mình. Ông nghĩ cậu là một chứng cứ cho thấy ông đã thực hiện tốt công việc của mình.”

Tôi ngó cậu ta chằm chằm với vẻ kinh hãi. “Nhưng Yami, tôi không phải. Tôi chẳng là chứng cứ của bất cứ thứ gì cả.”

Yami chỉ nhún vai.

Mẹ cậu ta đưa tôi một cái áo phông và quần soóc và khăng khăng rằng tôi sẽ ra dáng hơn hẳn khi mặc chúng. Bà đã đúng. Trông tôi quả có khá hơn thật. Nhưng tôi hốt hoảng khi đi ra ngoài sau khi thay đồ và thấy cô của Yami ném bộ đồ của tôi vào một cái chậu để ngâm giặt.

“Cháu muốn mang nó theo.” Tôi nói. “Càng sớm càng tốt.”

Họ gật đầu và mang đến bữa sáng, một tô to thứ gì đó như một bản thu nhỏ trăng trắng của lũ Taxxon.

“Món sâu witchetty[3].”

“A.” Tôi ngó chằm chằm cái tôi. Nó đầy những miếng sâu béo ngậy, trắng nhách, còn dài hơn cả tay tôi. “Đừng nói với tôi,” Tôi nói. “nó có vị như thịt gà nhé.”

Yami nhăn mặt. “Không,” Cậu ta bỏ một miếng vào mồm và nhai. “giống vị bơ hơn. Thử đi.”

Cậu ta nhặt lên con dài nhất và múm míp nhất cái tô của mình và chia ra cho tôi.

Tôi nhìn cậu ta rồi con sâu. Tôi đã từng ăn những thứ tệ hơn. Thật ra, tôi còn tệ hơn thế từ khi tôi biến thành Yeerk. Nhưng giờ tôi là Cassie, một Cassie con người thông thường, và tôi sẽ không bao giờ ăn một phiên bản thu nhỏ của Taxxon đâu.

“Cậu biết đấy, hơi nóng sa mạc ảnh hưởng tới tôi.” Tôi nuốt nước miếng. “Tôi… Tôi không thấy thèm ăn.”

Yami chớp mắt và gật đầu. Nụ cười của cậu ta tan biến. Tôi nhìn vào đôi mắt đen ấy và cảm thấy nỗi day dứt khẽ châm vào tim.

Chỉ có chúng tôi ở đây, ngồi đối diện nhau trong căn lán. Tjala gật gà bên Yami. Ông cậu ấy cà nhắc đi về phía một trong số những căn nhà, và cô em họ đang nghịch cát gần đó. Những người khác trong gia đình cuối cùng cũng thôi nhặng xị quanh tôi mà quay về công việc buổi sáng của họ.

Yami bỏ con sâu lại vào tô của cậu ta.

“Yami,” Tôi nói. “gia đình cậu đối xử với tôi rất tốt. Cậu cũng rất tốt với tôi.”

Tôi chạm vào tay cậu ấy. Cậu ấy nhìn xuống vẻ ngạc nhiên. Tôi hơi ngạc nhiên. Tôi rụt tay lại.

“Tôi không muốn cậu nghĩ tôi chẳng hiểu gì cả và tôi biết mình nghe có vẻ như E.T, nhưng tôi cần phải gọi về nhà. Một cuộc điện thoại đường dài.” Một cuộc gọi cực kì dài. “Nhưng tôi có thể hoàn lại

cước cuộc gọi. Tôi nghĩ thế.”

Cậu ấy cười buồn. “Chúng tôi không có điện thoại.”

Tôi ngó cậu ta chằm chằm.

“Cậu có thể dùng sóng radio hai chiều.” Cậu ta nhìn xuống bát của mình. “Nhưng vụ nổ hôm qua đã phá huỷ ăntên.”

“Vụ nổ?” Tôi nhăn nhó. “Ôi, không.”

Chiếc con Rệp. Khi tôi hạ chiếc con Rệp, tôi cũng nướng luôn cái ăntên thu sóng radio của họ. Tôi không thể liên lạc với bên ngoài. Gia đình Yami cũng chẳng thể liên lạc được. Tôi không những dẫn bọn Yeerk đến tiền đồn của họ mà còn phá huỷ phương cách liên lạc duy nhất của họ.

“Ôi, Yami. Tôi thực sự xin lỗi.” Tôi hít vào một hơi dài. “Và tôi biết tôi có vẻ hoàn toàn ngu ngơ trong mắt cậu, rơi tòm xuống từ trên trời và đòi có điện thoại liên lạc. Chỉ là không ai biết tôi đang ở đâu. Cả tôi cũng không chắc được mình đang ở đâu.”

“Tôi biết cậu ở đâu mà.” Giờ thì đến lượt Yami chạm vào tay tôi. “Cậu đang ở khu Piti Spring,” Cậu ta lý giải. “miền Bắc Úc.” Cậu ấy cười. “Không phải ở Nam Dakota.”

Tôi cười lớn. “Cảm ơn nhé. Rất có ích đấy.” Tôi lắc đầu. “Nhưng tôi phải về nhà. Về với gia đình của mình.”

Và Jake, tôi nghĩ. *Tôi phải về bên Jake.*

Yami nhún vai. “Lo gì. Cậu có thể đi với bác đưa thư. Người đưa thư ấy.”

Tôi chớp mắt. Người đưa thư. Hẳn rồi. Tôi nhìn về phía bộ đồ của mình, phơi dưới ánh nắng mặt trời. “Khi nào ông ấy đến vậy?”

“Thứ ba.”

“Thứ ba. Nhưng đó là...”

Yami gật đầu. “Hôm qua. Bác ấy mang thư đến ngay trước khi có vụ nổ. Trước khi cậu đến.”

“Và ông ấy sẽ trở lại vào...?”

“Thứ ba tuần tới.”

Thứ ba tuần tới. Sáu ngày. Tôi không thể ở đây thêm sáu ngày nữa. Tôi nhắm mắt lại và ngã người ra sau trên lớp cát. Tôi đã chiến đấu với Tia nghiệt và những chiếc con Rệp và thứ ánh sáng xanh đông cứng ấy, để rồi đại bại ở vùng đất hoang vu này của người Úc sao trời.

Marco hẳn sẽ thích chuyện này cho coi. Cô nàng Cassie yêu thiên nhiên cuối cùng cũng phải rời bỏ tự nhiên và cầu viện đến công nghệ.

Một âm thanh vo ve nho nhỏ chen vào suy nghĩ. Nó nhẹ nhàng đến mức chỉ vừa đủ để tôi nhận ra. Nó nghe như…

Tôi ngồi dậy.

Một chiếc máy bay.

Chương 17

Tôi che mắt khỏi ánh nắng. Một chiếc máy bay màu bạc sáng loé lên trên bầu trời.

Tôi vội chạy ra khỏi cái lán và giơ tay lên quá đầu mà vẫy thật lực.

“Ê này! Ở dưới này! Dừng lại đi! DỪNG LẠI! Này, dưới đây cơ mà!”

Đó là một cái máy bay nhỏ, bay thấp. Nó kêu vù vù lại gần, gần hơn nữa và giờ thì gần như thẳng trên đầu tôi.

“DỪ-N-G-L-Ạ-I!”

Tôi nhảy loi choi trên lớp cát, vẫy tay nhặng xị như một kẻ mất trí. Tjala chạy lon ton khỏi cái lán và chạy lòng vòng quanh tôi, sủa ầm ĩ lên trời.

Người phi công ghìm cánh rồi bay đi.

“NÀY!”

Tôi nhìn chiếc máy bay nhỏ dần rồi khuất sau đường chân trời. Tôi vẫn đang giơ tay quá đầu. Tôi thả chúng thõng xuống.

“Du khách.” Yami gại gại đầu Tjala. “Cậu rồi sẽ thấy sáng nào họ cũng bay theo đường này, rồi buổi tối bay theo hướng ngược lại. Vẫy gọi không khiến họ dừng lại đâu. Họ chỉ chụp ảnh những người dân địa phương thân thiện rồi bay đi thôi.”

Tôi quệt mồ hôi khỏi khuôn mặt và cố điều hoà hơi thở. Hơi nóng hoang mạc đã tống hết không khí khỏi phổi tôi rồi.”Vậy thì họ cất cánh ở đâu? Có xa đây không?”

“Từ Alice. Khoảng một trăm cây số tính từ đây.”

Một trăm cây số. Được rồi. Nó là... cái gì nhỉ? Chúng tôi đã làm bài về cái này trong lớp toán rồi. Một cây số là chưa được một dặm, chắc khoảng nửa dặm. Có thể hơn một chút. Vậy một trăm cây số là khoảng…

"Năm mươi đến sáu mươi dặm." Tôi nhìn ra phía xa xa hoang mạc đỏ au.

Yami lắc đầu. "Cậu sẽ không sống nổi đâu." Cậu ta nói. "Không phải cô bạn Cassie. Chú chim Cassie, ai biết được? Không may là cậu không phải là kăng-gu-ru. Một con kăng-gu-ru có thể gọi được điện thoại chỉ sau vài tiếng." Cậu ta cười vì chính câu đùa của mình. "Nhưng đến một con kăng-gu-ru cũng phải đợi đến khi mặt trời lặn."

Cậu ấy quay đi và trở về với món sâu witchetty của mình. Tjala theo sau. Tôi ngó chằm chằm theo họ.

Kăng-gu-ru. Nhanh. Khôn khéo. Tiến hoá để thích nghi với vùng đất hoang vu. Hơn hẳn con cá sấu Dundee với một con dao to.

Nhưng con kăng-gu-ru có biết đường để đến nơi có điện thoại? Bởi cô nàng Cassie chắc chắn không thể, và cô không có Yami theo cùng để dẫn đường an toàn xuyên qua hoang mạc về đêm.

Tôi dùng ống tay áo lau cái cổ cò của mình. Yami nói đúng. Tôi chẳng thể đi đâu được đến khi mặt trời lặn. Tôi có thể đợi đến lúc chập choạng rồi biến thành kăng-gu-ru. Yami có thể chỉ đường cho tôi đến thị trấn gần nhất. Chỉ vài giờ nữa thôi và tôi có thể tìm đường về nhà.

Tôi liếc lên bầu trời sáng trong. Tất cả những gì tôi có thể làm trong lúc chờ đợi là cầu cho bọn Yeerk tốn nhiều thời gian để tổ chức một cuộc truy lùng.

Một cánh cửa đóng sập lại, và ông của Yami tập tễnh đi quanh mé căn nhà. Cái chân khập khiễng của ông có vẻ như còn tệ hơn lúc trước. Tóc ông bết mồ hôi. Khi ông tới được hàng hiên chỗ Yami, ông dừng lại và dựa vào đó.

"Ông?" Yami đặt cái tô xuống nền cát và chạy về phía hiên. Tôi

đi theo cậu ta.

Ông Yami rời hàng hiên và đứng thẳng lên. Ông đưa ra một vật hình cánh cung bằng gỗ nâu. “Cho con đấy.” Ông nói với tôi. “Con đã tặng ta một món quà. Giờ ta cũng có một món quà dành cho con.”

Tôi cầm lấy mảnh gỗ. Nó cứng và nhẵn mịn. “Bum-mơ-rang.” Ông nói.

Tôi mở miệng. Không lời nào được thốt ra. Tôi muốn nói tôi không thể nhận lấy nó được, rằng tôi không xứng đáng. Tôi muốn nói với ông, điều duy nhất tôi mang đến là phá hỏng cái ăntenradiô và phơi ra trước lũ xấu xa đến kinh hoàng rằng chẳng có cái gì ở vùng đất ban sơ này.

Tôi ngước lên. Người đàn ông mỉm cười. Nụ cười của Yami. Tôi cũng nhìn thấy niềm vui trong trẻo đó trên gương mặt Yami khi cậu ấy chia sẻ món sâu witchetty.

Niềm vui đã biến thành sự bối rối và tổn thương khi tôi từ chối không ăn.

Tôi vuốt tay mình trên chiếc bum-mơ-rang. “Cảm ơn ông.” Tôi nói. “Nó đẹp quá.”

“Ông chạm trổ những cái bum-mơ-rang và gửi cho cô mình ở Alice.” Yami tự hào nói. “Những nhà sưu tập mua chúng, và du khách thậm chí cả một số viện trưng bày nghệ thuật nữa.” Cậu ấy gật đầu với ông mình. “Ông dạy cậu ấy ném đi.”

Ông Yami mỉm cười và gật đầu và dẫn chúng tôi đi vòng qua cái xe mooc, một tay vịn vào lớp vỏ kim loại để đứng vững khi đi.

Tôi vươn người tới gần Yami. “Ông có ổn không?” Tôi thầm thì.

Ông cậu ấy phẩy tay mà không quay lại. “Ông ổn. Hôm qua ông vô tình tự cắt phải mình lúc đang khắc thôi. Ông bị thế nhiều rồi.” Ông cười, nhưng không có chút gì đe doạ trong đó. “Con có thể biết chắc là ông lại bị thế nữa cho mà coi.”

Ông dẫn chúng tôi lại gần tiền trạm, cách xa khỏi những ngôi nhà. Ông nắm chặt một đầu chiếc bum-mơ-rang trong bàn tay và đứng yên một lúc, đối mặt với gió. Rồi ông vung cái bum-mơ-rang ra sau đến tận thắt lưng và lia mạnh, tầm thấp so với mặt đất.

VVVeeeeèèèèèooooo

Chiếc bum-mơ-rang bắn ngang qua hoang mạc, một vật mờ mờ quay tròn, nguy hiểm. Nó xén ngang một bông hoa nho nhỏ màu hồng trên một bụi cây và rơi vào trong lớp cát. Yami chạy đi nhặt nó. Tjala nhảy rộn theo cậu ấy.

“Nó không quay lại ạ?” Tôi hỏi.

“Có chứ, nó sẽ quay lại. Khi Yami mang nó về.” Ông Yami cười lớn. “Cái bum-mơ-rang này không quay lại nếu không được mang về đâu. Bum-mơ-rang tự bật về chỉ dành cho giải trí thôi. Ném một cái bum-mơ-rang tự bật trở về khác hẳn, ném qua vai như ném một quả bóng vậy. Đây là bum-mơ-rang thợ săn. Một món vũ khí đấy.”

Yami đi trên cát. Tôi lại nhìn thấy cách di chuyển tự nhiên như tôi đã để ý thấy khi gặp cậu ấy lần đầu. Không giống như cậu ta đang chạy ngang qua hoang mạc, mà giống như cậu ấy là một phần của hoang mạc vậy. Cậu ấy cười với tôi và nheo mắt lại trước ánh mặt trời.

“Đến lượt cậu.” Cậu ấy đưa tôi cái bum-mơ-rang.

Tôi hít vào một hơi và cố đứng theo cách ông đã làm. Tôi vung cái bum-mơ-rang ra sau tới tận eo.

“Không!” Yami vươn người ra. “Cậu phải rùn người lại chứ.”

Tôi ngước lên trong khi cậu ta cúi xuống. Mũi chúng tôi cọ vào nhau.

“Ồ.”

“Xin lỗi.”

Tôi thoái lui, bối rối.

Yami quay đi và nhìn xuống chân. “Nhờ ông giúp thì hơn đấy.” Cậu ấy nói.

Tôi gật và nhìn ông Yami. Ông cười yếu ớt và bắt đầu tiến tới chỗ tôi. Ông loạng choạng. Tôi đỡ tay ông, và ông đổ ập xuống người tôi.

“Ông!” Yami đỡ bên kia, chúng tôi đỡ ông xuống lớp cát.

“Để cháu xem vết cắt của ông nhé.” Tôi nói.

Ông Yami gật đầu và xắn ống quần lên. Một mùi thịt rữa bốc ra.

“Ôi trời.” Tôi nói.

Một vết rạch sâu tới tận bắp chân, từ bên dưới đầu gối một chút tới giữa cẳng chân. Cẳng chân đã sưng phồng và toét ra và lớp da xung quanh bầm tím hết cả. Tôi sờ vào. Nóng phát sốt. Mủ rỉ ra từ vết thương.

“Ông bị thế từ hôm qua?” Tôi hỏi.

Ông gật đầu. “Do dụng cụ khắc mới, sắc hơn bất cứ thứ gì.” Ông lục túi. “Ông tìm thấy nó trong hoang mạc. Ông thấy nó rơi xuống. Nó là một món quà của bầu trời.”

Ông đưa ra một miếng kim loại, đen và hơi cháy xém. Bụng tôi cồn lên. Nó không phải là một món quà.

Đấy là một mảnh chiếc con Rệp bị tôi bắn hạ.

Chương 18

Tàu Con Rệp.

Tôi nhìn chằm chằm mảnh vỡ nám đen trong tay ông.

Một mảnh kim loại. Tất cả những điều khủng khiếp xảy ra suốt hai ngày nay - tất cả những điều khủng khiếp tôi đã làm - cũng chỉ vì một mảnh kim loại.

Những anh lính Thuỷ quân. Những người trong chiếc xe bọc thép. Người Hork-Bajir. Tên Taxxon. Và giờ là Yami và gia đình cậu ấy, đặc biệt là khi ông chỉ muốn có một dụng cụ sắc bén để chạm bum-mơ-rang. Tôi đã đặt họ vào tình thế hiểm nguy.

Chỉ vì một mảnh kim loại.

Tôi ngó bên cẳng chân thương tật. Tôi đã giúp cha chữa trị cho nhiều con thú bị thương nhưng chưa từng nhìn thấy vết thương nào nhiễm trùng nhanh đến vậy.

Có lẽ tôi đã sai. Có khi mảnh vỡ chiếc Con Rệp có thể lây lan những thứ bệnh lạ từ giống loài ngoài Trái Đất. Rõ ràng thứ kim loại dị kì này đã gây ra phản ứng tồi tệ lên ông Yami.

Dù có thế nào, chúng tôi cũng phải làm sạch vết thương đã.

“Ông có dụng cụ sơ cứu không ạ?” Tôi hỏi.

Ông Yami gật đầu và nằm ngửa xuống cát. “Dụng cụ y tế và thảo dược.” Ông nhắm mắt lại.

“Mẹ Yami biết rõ về chúng đấy.”

“Tốt rồi. Đấy là những gì chúng ta cần bây giờ.” Tôi nhìn xa xa về phía hoang mạc. Hơi nóng bốc lên từ bụi rậm. “Nhưng Yami này, ta phải đưa ông đến bệnh viện thôi. Bằng bất cứ giá nào.”

“Bác sĩ lưu động.” Cậu ta nói.

“Bác sĩ lưu động?”

Yami gật đầu. “Không bay giống cô nàng người-chim đâu.” Cậu ta cố rặn ra một nụ cười cho câu đùa nho nhỏ của mình nhưng cằm cậu ấy đang run run. “Dịch vụ *Bác sĩ lưu động*. Họ dùng máy bay để đưa các y bác sĩ đến những vùng xa xôi.”

“Giống như một xe cứu thương trên trời chứ gì! Nhưng cái đó… Thứ đó… “ Tôi ngưng bặt, mồm miệng vẫn cứ há hốc. “Không thể gọi được mà, đúng không?”

Yami gật đầu.

Chúng tôi cần hệ thống rađiô để gọi bác sĩ lưu động. Tôi đã phá huỷ hệ thống ấy rồi còn đâu.

“Tôi có thể nhờ các chú đến giúp.” Cậu ấy nói.

Hai người chú của Yami đưa ông cậu ấy vào trong. Mẹ Yami đặt một hộp sơ cứu to tướng và một giỏ đầy những lọ thuốc bột lên chiếc bàn cạnh giường.

Bác ấy vươn người ra để kiểm tra vết thương. “Ối!” Bác đưa tay lên che miệng và ngước lên nhìn tôi. Nỗi sợ hãi đong đầy trong mắt.

“Cháu biết.” Tôi nói.

Vết cắt xuất phát từ phía trong bắp đùi phần thịt dưới đùi và kéo dài tới ống quyển. Qua lớp mủ, tôi thấy được cả xương.

Tôi giúp mẹ Yami rửa sạch vết thương rồi chúng tôi để hở cho nó tự lành trong môi trường dưỡng khí. Mẹ Yami đưa ông thứ gì đó để giúp ông ngủ một giấc, một loại thảo dược từ một giống cây bụi trong hoang mạc. Rồi để chúng tôi lại với ông, bà đi dọn rửa mấy thứ đã dùng để làm sạch vết thương.

Yami và tôi ngồi bên giường, nhìn ông ngủ. Ngực ông phập phồng theo nhịp, nhô lên khi ông hít vào rồi nhẹ xẹp xuống khi thở ra.

Sàn nhà sâu xuống dưới mặt đất. Lớp đất và tường đá giữ cho nó mát hơn so với hoang mạc ngoài kia. Dù vậy, không khi trong căn phòng nhỏ vẫn đong đầy hơi nóng và mùi khó chịu từ hơi người.

“Yami,” Tôi nói, “ông cần thuốc kháng sinh. Nếu tôi đi ngay bây giờ để nhờ giúp đỡ, bác sĩ lưu động có thể tới đây trong vài giờ nữa.

Yami lắc đầu. “Đang là giữa mùa hè đấy. Cậu không làm được đâu.”

Tôi lau mồ hôi trên gương mặt ông. “Cậu có nhớ những gì mình đã nói về việc biến thành kăng-gu-ru không?”

Cậu ta gật.

“Chà, tôi có thể làm thế. Tôi có thể biến thành kăng-gu-ru, và đi tìm người giúp.”

Cậu ta nhìn thẳng vào tôi. “Cậu có nhớ một điều khác mà tôi từng nói không? Có là kăng-gu-ru thì cũng phải đợi đến khi mặt trời lặn ý? Cậu không thể di chuyển nhanh trong cái nóng này đâu. Cậu phải dừng lại để nghỉ ngơi và tìm bóng mát.” Cậu ta nheo mắt lại. “Và cậu không thể. Cậu tự đẩy mình vào thế khó. Để tìm sự giúp đỡ. Nhưng cậu không thể giúp ông của mình nếu, nếu…“ Ánh nhìn của cậu ấy chuyển xuống nền đất.

“Nếu tôi chết trong hoang mạc?”

Cậu ta ngước lên. “Đúng vậy đấy.”

“Được rồi.” Tôi nói. “Tôi sẽ đợi đến lúc hoàng hôn.”

Tôi không nói với cậu ấy rằng mình đã có sẵn ý định biến thành kăng-gu-ru và vượt qua hoang mạc vào ban đêm. Nỗi lo cần phải gọi một cú điện thoại ban đầu giờ đột nhiên chẳng còn quan trọng nữa.

Tôi ở bên ông cả buổi sáng và cho tới tận chiều. Mẹ Yami vào rồi lại đi ra ngoài và tôi giúp bác ấy rửa vết thương và thay thuốc.

Điều đó chẳng giúp được gì. Vết nhiễm trùng càng nặng thêm.

Mẹ Yami đi tìm thêm thảo dược. Tôi ngồi bệt dưới sàn, dựa lưng vào tường, đợi đến chiều tà. Tôi gối đầu lên đá. Tôi đoán mình đã nhắm mắt.

“Hưưưừừừừ.”

Một tiếng rên.

Tôi chớp mắt. Ráng đỏ đã lướt ngang căn phòng. Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ. Mặt trời đang lặn.

“Hưưưừừừừừ.”

“Yami?” Tôi đứng dậy.

Một bàn tay nắm chặt cổ tay tôi.

“Aaaáá!” Tôi hét ầm.

Đó là ông Yami. Bàn tay khô và nóng hầm hập vì cơn sốt. Ông nhìn tôi. Đôi mắt ông bừng lên một tia sáng cuồng dại đối nghịch với gương mặt tím tái.

“GGGiiiiiúpppp tôi với.”

“Cháu sẽ giúp. Cháu nhất định sẽ giúp.” Tôi nắm lấy bàn tay ông bằng cả hai tay. “Cháu sẽ đi tìm người giúp.”

Tôi xoa xoa mu bàn tay ông. Ông nhắm mắt.

Rồi tôi nhìn xuống vết thương của ông.

“Ôi trời.”

Cả phần chân dưới, từ dưới đầu gối đến cổ chân thâm tím lại và sưng mọng lên như quả bóng rổ.

Một quả bóng rổ sưng phồng, loét ra như sắp phát nổ.

Chương 19

“Yami, dậy mau!”

Yami đang tựa người vào chân giường, đầu gối lên đệm.

“Yami, chúng ta ngủ quên. Cậu phải dậy mau.”

Mái đầu đen ngửng lên. “Đừng lo. Tôi tỉnh rồi.” Cậu ta dụi mắt và đứng lên. Nhìn chăm chăm chân ông. “Ối!”

“Yami, đã quá muộn để gọi bác sĩ rồi.” Tôi nuốt khan. “Nếu chúng ta không ngăn nhiễm trùng nặng hơn - ngay lập tức - ông sẽ chết mất. Và chúng ta chỉ có một cách ngăn lại thôi.” Tôi tiếp tục nhìn thẳng vào mắt cậu ấy, hy vọng cậu ấy hiểu. “Phải huỷ nó đi.”

Yami gật đầu. Rồi nỗi kinh hoàng ùa tới. “Hủy... chân ông.”

“Điều này sẽ cứu sống ông, Yami. Và một khi ông ổn định, tôi sẽ đi tìm bác sĩ.”

“Được rồi. Để tôi đi gọi mẹ.” Cậu ta chạy ra khỏi cửa.

Tôi ngồi trên mép giường và nghiên cứu từng nét trên gương mặt gân guốc mệt mỏi của ông. Lời cầu khẩn của người đàn ông lớn tuổi vẫn vang vọng trong đầu: *Cứu tôi với.* Liệu ông có biết mình đang nói gì đâu? Liệu có phải ông muốn sống chỉ với một chân? Hay ông muốn chúng tôi để ông ra đi?

Nhưng tôi biết có hỏi giờ cũng vô dụng. Tôi sẽ không để ông chết khi vẫn còn khả năng cứu giữ. Tôi sẽ không để ông phải trải qua nỗi đau đớn bị ăn dần ăn mòn vì nhiễm trùng. Tôi sẽ không để ông đi khi mà vẫn còn nhiều điều để dạy Yami.

Tôi đã phụ cha tôi làm phẫu thuật - một con nai, một con sói Bắc Mỹ, một con gấu trúc Mỹ. Chúng đều bị ô tô đâm. Và tôi cũng đã phẫu thuật mà không có cha. Phẫu thuật não cho Ax. Đó là điều khó

nhất mà tôi từng làm nhưng tôi đã làm với trống ngực đập binh binh. Để cứu mạng bạn mình.

Không nghi ngờ gì, đó là một trong những lựa chọn đúng đắn của tôi.

Tôi nhẹ vỗ về bàn tay ông và đứng dậy. Tôi cần dao, lưỡi dao sắc, có khả năng cắt được xương ngươi. Và tôi biết nên lấy chúng ở đâu.

Tôi mặc lại bộ đồ bó của mình và tập trung.

Cccuụuppp. Cccuụuppp. Ccuụup Ccuụup Ccuụup.

Những lưỡi dao chìa ra từ đầu, cổ tay, cẳng tay, khuỷu tay. Mọi thứ khác vẫn còn là người. Tôi là Cassie người dao.

Và tôi có thể giữ mình trong hình dạng này. Tôi có thể dừng biến hình ngay tại đây và dùng những lưỡi dao này để tiến hành phẫu thuật. Nhưng tôi cần nhiều hơn những lưỡi dao. Tôi cần sức mạnh để sử dụng chúng, mạnh mẽ hơn cánh tay người vốn có.

Ccccuuuụttttttt."

Cổ tôi dài và bành ra, một cái cổ cắn trồi ra từ vai. Vai tôi gồ lên. Đôi vai mạnh mẽ và đôi tay khoẻ khoắn đủ sức bứng cả một cây sồi trưởng thành khỏi đất. Tôi cao hơn. Lưỡi dao trên cái đầu rắn chạm trần.

Ccccccrrrrăăăắắcccc."

Cơ thể tôi sụm xuống khi chân tôi gập lại và to ra. Vùng hông khớp lại và đầu gối khuỳnh ra. Ngón chân chụm lại và tan đi bật ra bốn cái móng lớn tựa chân khủng long bạo chúa.

Phoọottt.

Cái đuôi dày trồi ra từ xương cụt và đập vào bàn, những lọ thuốc rơi lộc cộc. Da dày lên và rắn lại. Răng, như những con dao cạo mọc lên từ bộ hàm.

Tôi là Hork-Bajir. Và cũng không phải là Hork-Bajir. Tôi hiện có hai lốt biến Hork-Bajir nhưng tôi chọn biến thành người tôi đã thu nạp trên máy bay, người Hork-Bajir đã tan biến bởi tia Nghiệt. Tôi là một bản sao hoàn chỉnh của một người Hork-Bajir đã không còn tồn tại nữa ngoại trừ ADN còn lưu trong máu tôi.

Và tôi không phải là một kẻ sát nhân, một cỗ máy giết chóc tự nhiên của Visser Ba. Giống người Hork-Bajir thân thiện, ham học hỏi và ít nhiều lo sợ. Và anh ta đang giúp tôi cứu một sự sống.

Cửa bật mở và tôi giật mình.

"Mẹ mình ra hoang mạc rồi. Cô mình đang đi tìm…" Yami nhìn tôi đầy kinh hãi. Dựa lưng vào tường.

<Tôi đây.> Tôi nói. <Tôi vẫn là Cassie. Ở đây. Bên trong> Tôi đập bàn tay đáng sợ lên ngực.

"Giọng của cậu." Yami úp tay lên tai.

<Tôi biết.> Tôi nói. <Bây giờ, đây là cách tốt nhất để giao tiếp với cậu.>

Yami nhẹ duỗi tay ra. "Cậu có thể cứu ông trong dạng đó?"

<Đúng thế.>

Cậu ta gật đầu. "Nói cho tôi biết cần giúp gì."

Chúng tôi cọ rửa tay, hoặc trong trường hợp của tôi là vuốt, và tôi tẩy sạch lưỡi dao nơi cổ tay. Chúng tôi nâng cái chân bị nhiễm trùng lên chăn, rồi Yami cho ông uống thêm thuốc gây tê do mẹ cậu ấy pha chế. Yami tìm ra một cái thắt lưng và chúng tôi dùng nó như một cái garô buộc quanh chân ông. Đây chỉ là một mẹo nhỏ thôi bởi tôi biết động mạch chính nằm sâu trong chân ông cơ.

Tôi rạch một đường sâu bên dưới đầu gối, cắt xuyên qua lớp da quanh ống chân ông.

Tôi lau lưỡi dao của mình bằng cái gạc khử trùng và hít vào một hơi thật sâu. Không khí trong căn phòng đang bị luộc nóng lên. Người Hork-Bajir không hợp với cái nóng.

Tôi thở ra. <Rồi, Yami, sẵn sàng nhé. Bởi vì sẽ chảy kha khá máu đấy.>

Tôi cần phải chém một đường, sạch sẽ và gọn nhẹ, thẳng qua lớp cơ. Một cú cắt nhanh chóng giúp co động mạch và ngăn mất máu.

Tôi đặt lưỡi dao lên chân ông. Tôi rạch xuống và vòng quanh. Cơ đã bị đứt một nửa. Máu bắn ra từ mao mạch gần xương.

<Kia kìa, Yami. Cái động mạch ấy. Kẹp nó lại ngay khi mình làm xong.>

Yami gật. Môi cậu ấy tái đi. Cậu ấy chạm vào động mạch với những ngón tay run rẩy.

Tôi banh cơ ra để phô ra hai cái xương ống quyển. Một nhát cắt lìa cả hai.

Tôi hoàn hình nhanh chóng. Yami nhìn. Mặt cậu ấy méo đi với tiếng hét câm lặng nhưng cậu ta không nói gì. Cậu ấy nhẹ nhõm hẳn khi tôi có lại dạng người hoàn chỉnh.

Tôi khâu động mạch chủ và tĩnh mạch nhưng vẫn để lại lớp da. Nếu tôi khâu chúng lại luôn, vết thương sẽ không tiêu đi và sẽ lại bị nhiễm trùng. Một bác sĩ nào đó sẽ khâu chúng lại khi chúng tôi đến được bệnh viện.

Ông Yami cựa quậy. Cơn sốt đã nguôi đi. Mặt ông ướt đầm nhưng đã mất đi vẻ tái nhợt như thây ma.

Ông rên rỉ và vung tay qua mép giường. Thứ gì đó đen sì nặng nề rơi xuống sàn.

Tôi nhặt nó lên. Đó là một mảnh vỡ chiếc Con Rệp.

Khi tôi đang nhìn đăm đăm mẩu kim loại, một bóng đen trùm

lên căn phòng. Và tôi biết đó là thứ gì trước cả khi nhìn ra ngoài cửa sổ.

Con tàu Lưỡi Rìu của Visser Ba lượn lờ bên trên một bụi cây. Cánh cửa ở đáy tàu mở ra và một tên Taxxon nhảy xuống vùng đất đỏ của người Úc.

Chương 20

Tàu Lưỡi Rìu bay là là, một khối đen sì câm lặng đối chọi với cảnh mặt trời lặn. Một tiểu đội Taxxon và Hork-Bajir nhảy xuống từ thân tàu. Chúng tản ra khu đồng cỏ, lùng sục từng bụi rậm. Những người Hork-Bajir này đều được trang bị tận răng. Chúng khai hoả Tia nghiệt vào bất cứ thứ gì chuyển động.

Tôi tựa vào cửa sổ. Mọi chuyện lại diễn ra. Tôi lại đưa những người vô tội - Yami và gia đình cậu ấy - vào hiểm nguy.

Gia đình cậu ấy!

Tôi quay cuồng. “Yami, mẹ cậu đi đâu rồi?”

Cậu ta chỉ về phía cửa. “Phía bên kia tiền trạm, chỗ những cây bạch đàn xa xa kia kìa.”

Tôi gật đầu. “Tốt. Tjala đâu?”

Đôi mắt Yami mở lớn. Cậu ta lao ra cửa “Tjala!”

Con chó đâm bổ vào, đuôi ngoe nguẩy.

<ANDALITE!> Liên lạc ý nghĩ của Visser Ba như sấm động nơi tai.

Yami bịt tai lại. Tjala kêu ăng ẳng và rùn người xuống sàn.

<Hẳn ngươi không nghĩ là ta quên ngươi chứ?> Sự độc địa đó đâm vào từng khớp xương của tôi. <Đầu hàng ngay, không ta sẽ phá huỷ mọi sự sống trong vòng một dặm quanh đây. Ngươi có ba phút.>

Ba phút. Tôi nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ. Tôi không thể đánh nhau với chừng ấy Taxxon và Hork-Bajir được. Không, khi đơn

độc.

Và tôi cũng chẳng thể trốn. Điều này chỉ giúp đẩy Yami và gia đình cậu ấy sâu hơn vào hiểm hoạ này. Visser Ba dám giết tất bọn họ chỉ để dụ tôi ra lắm.

Tôi phải cho hắn thứ hắn muốn. Tôi phải đường hoàng đi ra. Nếu hắn thấy tôi, hắn sẽ để gia đình Yami yên. Nếu hắn biết tôi ở đâu, hắn sẽ không xới tung cả hoang mạc lên để truy tìm tôi.

Tên Taxxon cuối cùng nhào xuống đất rồi cái cầu cảng của tàu Lưỡi Rìu đóng lại. Bầu trời ánh lên và con tàu tan biến, giấu mình sau lớp tia tàng hình.

Nhưng Visser Ba chưa rời đi. Hắn nấp. Theo dõi.

“Họ không có quyền xâm phạm nơi này.” Yami đứng sau lưng tôi, nhìn những tên ngoài hành tinh kỳ dị đang lùng sục khắp hoang mạc yêu quý của cậu.

“Chúng tới đây vì tớ.”

“Không.” Ông Yami chạm vào cánh tay tôi.

Tôi nhìn xuống, giật nảy người.

Ông thở mạnh. Gương mặt nhăn nhúm vì đau đớn nhưng đôi mắt sáng quắc và linh lợi.

“Chúng tới đây vì chúng xấu xa.” Giọng ông lào khào. “Con chống lại những sinh vật đó đúng không?”

Tôi gật đầu. “Dạ vâng.”

“Nếu con không chiến đấu với chúng, liệu chúng có để chúng ta yên không? Con nghĩ là chúng sẽ tránh xa vùng đất này và không bao giờ làm hại chúng ta? Không. Chúng sẽ đến. Chúng sẽ cướp đất đai, huỷ hoại nhà của chúng ta. Cuộc sống này sẽ mãi mãi mất đi. Đó là những gì ta biết.” Ông nuốt nước bọt. “Hãy làm mọi thứ con có thể và mọi thứ con buộc phải làm.” Ông nhắm mắt lại. “Ta chỉ ước gì

mình có thể giúp.”

Tôi rờ lên má ông. “Ông đã giúp cháu rồi.” Tôi nói.

<ANDALITE!> Giọng Visser Ba bùng lên. <Hai phút nữa.>

Tôi khẽ mở cánh cửa và lẩn vào trong bóng tối. Không có gì. Tôi vấp đánh oạch nơi hiên nhà.

Tôi cần sức mạnh, tốc độ và khả năng chịu đựng. Một lốt biến của hoang mạc. Tôi tập trung đầu óc vào hình dạng kăng-gu-ru.

Crrrrăăăắắccccccc!

Hông gập về trước. Đùi phình thành tảng lớn cơ bắp. Bàn chân choẽ ra, dài hơn cả cẳng tay tôi. Móng chân dày lên và dài ra. Hai ngón giữa ở mỗi bàn chân hoà làm một đầu vuốt cứng nhọn.

Shhhhhuuụụụụụp.

Chiếc đuôi mọc ra từ chóp xương cụt, một khối cơ bắp thuần chất, dài tương đương phần còn lại của cơ thể và to không kém cổ tôi. Da bụng căng ra hình thành nên một cái túi.

Ssssuuuụụụụụtttt.

Xương xếp chếch ra sau và bành ra khi mũi và xương quai hàm tru ra thành cái mõm. Tai tôi căng ra và rủ nhau chạy lên trên đầu. Lớp lông mao rậm rạp lan từ đầu đến chóp đuôi.

<ANDALITE! CÒN MỘT PHÚT!>

Tôi là một Trung tâm Thông tin, cảm nhận thấy tất thảy mọi thứ cùng lúc.

Từ mái hiên, đôi mắt chọc thủng màn đêm, nhận thấy từng rung động nhỏ của ngọn cỏ đang lung lay trong gió.

Tai tôi giật giật và ngọ nguậy. Tôi có thể xoay nó theo mọi

hướng, y như hai cái vệ tinh, thu nạp từng âm thanh từ một cái bụng Taxxon cọ vào lớp cát.

Tôi đánh hơi. Hương thơm thanh ngọt của cây bụi hoang mạc trộn lẫn với mùi Hork-Bajir. Tôi lê chân ra sát mé hiên, dùng cái đuôi như cột chống để lấy thăng bằng trên hai chân trước và bật hai chân sau.

Tôi nhìn thấy cái bum-mơ-rang nằm lăn lóc trên ghế dài. Chiếc bum-mơ-rang ông Yami cho tôi. Tôi với lấy nó. Bàn chân trước của kăng-gu-ru thật đáng ngạc nhiên, nó gần như giống tay người chỉ thiếu ngón cái và thay vào đó là năm móng vuốt lanh lợi. Tôi nắm cái bum-mơ-rang trong bộ vuốt, mở cái túi ra bằng chân kia và cất nó vào trong.

<ANDALITE! Thời gian của ngươi đã hết.>

Thụp. Thụp. Tôi nhảy ra ngoài vùng sa mạc cát ngút ngát.

Chương 21

Thụp. Thụp.

Tôi nhảy giữa những căn nhà của khu dân cư nho nhỏ này. Mũi tôi khịt khịt. Hơi thở của tên Taxxon xấu xa bay đến chỗ tôi theo luồng gió sa mạc.

Một người Hork-Bajir ngẩng lên. Rồi một tên Taxxon. Từng tên Yeerk lần lượt ngừng quần thảo hoang mạc và quan sát tôi.

Tôi đứng thẳng, tai rung rung, sẵn sàng di chuyển. Một chiến binh đơn độc đối đầu với một nhóm kẻ cướp.

Tôi phải để cho lũ Yeerk biết tôi là một du kích Andalite chứ không phải một con kăng-gu-ru đi lạc nào đó. Và rồi, tôi phải chạy trốn thật nhanh và thật xa, dụ chúng càng xa nơi này ra càng tốt.

Thụp. Thụp. Thụp.

Tôi nhảy ra phía rìa khu nhà ở và đối mặt với khoảng không trống rỗng trên trời đúng chóc nơi chiếc Con Rìu tan biến.

Tôi như có thể nghe thấy lời Rachel: “Làm đi!”

Và tiếng Marco: “Bồ điên hả?”

Có thể, tôi thầm thì trong câm lặng. Không.

<ANDALITE!>

Mặt đất ở chỗ chân tôi bị cày tung.

Tôi nhảy lên. Đôi chân như có lò xo.

Bụp. Tôi hạ cánh bằng hai chân.

Tôi nhảy tiếp, vút lên độ cao cỡ 18 bánh xe, đuôi cong lên để giữ thăng bằng.

Những kẻ Mượn xác Taxxon và Hork-Bajir giẫm chân nghe lạo xạo ở những bụi cây sau lưng tôi. Tôi đổi hướng, tránh xa khu nhà ở, tránh xa tàng cây bạch đàn và mẹ Yami.

Bụp. Bụp. Bụp.

Mớ dây chằng đệm ở phần sau chân tôi như dây thun vậy. Tôi hạ xuống và dây thun lại búng tôi trở lại khoảng không. Nhảy càng nhanh, cơ thể tôi càng tràn ngập năng lượng. Tôi có thể nhảy mãi mãi được.

Một người Hork-Bajir nhảy ra chặn đầu tôi.

Tôi quay người.

Một người Hork-Bajir nữa và một tên Taxxon.

Tôi đảo người. Một tên Taxxon khác, ngay sát. Hắn ngật ngưỡng tiến tới chỗ tôi, những cái chân rết kéo lê cơ thể hắn trên lớp cát.

Tôi nhảy tới! Hắn nhào đến! Hàng trăm cái càng giống như càng cua của tên Taxxon bấu vào lớp lông mao.

Tôi cào hắn bằng những cái vuốt trước. Những cái càng của hắn kẹp chặt hơn, lôi cả người tôi lại gần, gần hơn. Đôi mắt Jell-O run rẩy. Nước dãi chảy ra từ miệng hắn. Những cái răng như những lưỡi dao cạo đánh vào nhau lách cách như máy chém chỉ cách cổ tôi chừng một inch. Tôi rùn người, đỡ cả cơ thể kăng-gu-ru trên chiếc đuôi rắn chắc và búng người.

THỤP! Thụp! Thụp!

Những bắp cơ mạnh mẽ đưa tôi nhảy khắp hoang mạc giờ giải phóng mọi sức mạnh lên tên Taxxon. Đôi chân sau đập mạnh, lần này và thêm nữa. Tôi cào xé hắn bằng những cái vuốt sắc. Hắn ngã

xuống, tên Taxxon thành một mớ nhầy nhụa trên mặt cát.

Thêm vài tên Taxxon xồ tới. Tôi quay người và nhảy đi. Những tên Taxxon đó để tôi đi.

Cơn đói điên dại đã hướng chúng tới xác đồng bọn. Những tên Yeerk trong đầu chúng cũng chẳng thể làm gì hơn. Lũ Taxxon xé toạc tên đồng sự xấu số. Tên Taxxon bị thương vặn người và, với những nỗ lực cuối cùng, nhai nhóp nhép chính bộ lòng của mình.

Bữa ăn nhẹ này của chúng mang đến cho tôi chút ít thời gian. Tôi nhảy vọt qua bụi rậm, bị vây ba phía liền. Taxxon và Hork-Bajir ở đằng sau và bên trái tôi. Khu nhà ở và tàng bạch đàn nằm phía bên phải. Chỉ có một con đường mở ra trước mắt: Hướng con suối.

Lũ Yeerk đã giày xéo lên vùng đất của Yami và kinh động đến gia đình cậu ấy. Giờ đây, tôi đang dẫn chúng tới gần dòng suốt thiêng liêng của tổ tiên cậu ta.

Cơ hội của tôi. Tôi phải đưa chúng rời khỏi Yami và gia đình, càng xa càng tốt.

Bọn Taxxon đã hết thúc bữa tiệc của chúng và đang lừ lừ bám theo tôi. Nhóm Hork-Bajir bị bỏ lại gần hết. Hoang mạc là một cái lò nung, dù cho mặt trời đã lặn. Cơ thể khoẻ mạnh của Hork-Bajir lại không thể chịu được cái nóng.

Nhưng họ vẫn ngắm bắn.

Cát xới tung dưới chân.

Một bụi cây cháy bùng lên.

Tôi vẫn nhảy. Mặt đất mỗi lúc mỗi dốc. Những bụi rậm dày hơn. Con suối lững lờ ngay phía trước.

Và trước nó, ngăn giữa tôi và dòng nước, một nhóm sinh vật to lớn đang nhẩn nha gặm cỏ.

Không! Không tin được. Tôi đã dẫn bọn Yeerk đến chỗ đàn

kăng-gu-ru.

Một con kăng-gu-ru, con cái, nhảy lại chỗ tôi, con của nó nảy lên trong túi nó. Tôi nhận ra nó. Đấy chính là con cái tôi cứu khỏi cái hàng rào.

Bản thể kăng-gu-ru sinh đôi với tôi.

Chương 22

Một hố bom mới mọc ra bên bờ con suối.

Những con kăng-ru-gu chạy tán loạn, nhảy ầm ầm trên cỏ. Bụppp. Bụppp. Chúng nhảy loạn xạ theo mọi hướng, tạo thành một vành đai tới lui chung quanh tôi.

Một con kăng-gu-ru đực ngã gục ngay chỗ tôi. Mùi khét nồng của lông cháy đặc lên nơi hoang mạc.

Tôi phải trốn thoát. Lũ Yeerk đang bắn tất cả những gì di chuyển. Chúng không biết tôi là con nào trong số kăng-gu-ru!

Tôi rời xa con suối và nhảy về phía hoang mạc.

Phần lớn kăng-gu-ru cái chạy về khu vực bằng phẳng trong khi những con đực, những con đực rất lớn lại không nhanh bằng mấy con cái. Chúng to gấp đôi. Và cũng mạnh gấp đôi.

Hai trong số chúng đang chiến đấu với một người Hork-Bajir, dùng móng vuốt của mình đối chọi với những lưỡi dao chém xuống của người đó. Một người khác nằm rạp trên cỏ, không động cựa được. Lũ Taxxon háu đói đang bâu lấy anh ta.

Một con đực nhảy về phía con suối. Một con theo sau. Và rồi con nữa.

Chúng có vẻ như đang bỏ chạy, lao mình vào vùng nước trong cơn sợ hãi. Taxxon điên cuồng trườn về phía dòng suối tron. Chúng không hề biết lũ kăng-gu-ru đực đang đưa mình vào bẫy.

Hoặc giả cũng đang cố làm thế.

Tôi quay trở lại phía dòng suối. Những con kăng-gu-ru đang chiến đấu cuộc chiến đáng lẽ dành cho tôi, và tôi không thể để chúng chiến đấu một mình. Tôi lao vào dòng nước.

Con kăng-gu-ru cái tôi cứu trước kia đứng bên bờ. <Đi đi.> Tôi nói. Nó nhìn tôi. Nó hít ngửi cái túi da trước bụng. Rồi nó quay mình và nhảy đi mất.

Tôi nhảy về phía vùng nước sâu. Cả cơ thể chìm xuống ngoại trừ phần mông cong và đỉnh đầu - mắt, tai, và cái chóp dài nối giữa phần hàm và mũi. Đôi chân sau uy lực khua nước, di chuyển nhịp nhàng trong làn nước không kém gì trên cạn.

Thêm nhiều Taxxon lao xuống suối sau lưng tôi. Người Hork-Bajir theo sau, nước bắn toé theo từng nhịp móng của họ. Rồi họ dừng lại. Không thể tiến xa hơn. Cơ thể nặng nề, cấu tạo cho việc leo trèo sẽ ngập trong đống bùn dưới đáy con suối mất.

Thay vào đó, họ giơ họng tia Nghiệt lên.

Luồng hơi nóng vọt qua đầu tôi. Hơi nóng như reo vui trong tai.

Nước sôi ùng ục quanh tôi.

Lũ Taxxon guồng nhanh về phía chúng tôi. Những chiếc càng tôm hùm đẩy chúng liều lĩnh tiến thẳng vào những con kăng-gu-ru đang sẵn sàng chờ đợi.

Những tên Taxxon chồm lên. Lũ kăng-gu-ru ngửa đầu ra sau và gương vuốt. Nhấn những tên Taxxon đang nổi lềnh phềnh xuống nước.

Một tên Taxxon chồm lên người tôi, đẩy tôi về phía triền đá. Một tên khác quay người lại và vây tôi từ phía sau. Những bộ vuốt lăm lăm vồ lấy tôi, từ đằng trước và sau lưng. Tôi đá và cào loạn xạ. Mấy tên Taxxon thu hẹp vòng vây. Nhấn tôi xuống nước!

Tôi vùng vẫy để giữ đầu mình nổi trên mặt nước. Ngả người. Nước chảy ồng ộc vào tai tôi. Cái miệng Taxxon nhớp nháp nhấn tôi xuống. Tai tôi chìm, rồi đến mắt. Mõm. Miệng. Chỉ còn chóp mũi vẫn nổi lên trên mặt nước.

Tên Taxxon nhấn mạnh. Tôi đá. Soạp! Nước bị bắn tung lên.

Cái nùi thịt mang tên Taxxon chặn lên mũi tôi! Hắn đè lên tôi, nhấn người tôi xuống. Tôi bị nhấn sâu, thật sâu tuốt xuống dòng nước lành lạnh nơi đáy.

Tôi vẫy vùng để thoát ra. Bộ vuốt Taxxon cắm phập vào lông tôi, dìm xuống, xuống nữa. Thua rồi... Chân và vai lờ đờ trong lớp nước. Phổi như bị thiêu đốt!

Tôi cắm vuốt vào da tên Taxxon. Cơ thể to béo của hắn căng mọng như một quả bóng chuyền bãi biển. Tôi đạp chân sau lên, quơ trong màn nước. Vậy là tôi đang nằm ngửa, bên dưới tên Taxxon đó.

Tôi đá. Móng giữa thọc vào ổ bụng mập thù lù của tên Taxxon.

Tên Taxxon phát nổ! Đánh cái bụp y như một cái mụn nhọt to tướng, phiền nhiễu.

Áp lực đẩy cơ thể tôi lên mặt nước. Không khí! Tôi hít thật sâu không khí đến đầy buồng phổi. Những tên Taxxon khác bu đến lúc nhúc như một đám giòi.

Tôi chuồn ra xa khỏi bọn chúng.

Nước kêu xèo xèo.

Tôi quay lại. Một người Hork-Bajir đang ngắm thẳng vào đầu tôi.

Luồn lách.

Lặn.

Người Hork-Bajir đó giương vũ khí lên lần nữa.

Một vệt mờ mờ lướt qua đầu tôi. Một cái bum-mơ-rang! Nó rạch trúng cổ họng người Hork-Bajir, hạ anh chàng ngã ngửa ra cỏ. Cần cổ gần như bị cứa làm đôi.

Tôi quay lại nhìn. Yami và các chú các bác của cậu ấy đang ở trên kia, núp mình trên triền đá nơi vách núi.

Chương 23

Những người đàn ông sống ở khu tiền trạm mở đầu một trận bum-mơ-rang chiến.

Phập. Phập. Thêm hai người Hork-Bajir ngã xuống.

“Harr gurfass!” Một người Hork-Bajir chỉ lên vách núi.

Những kẻ khác nhất loạt giơ họng tia Nghiệt lên.

<Yami! Rút đi!> Tôi hét lên qua ngôn ngữ ý nghĩ. <Cậu sẽ bị giết mất!>

Rìa vách đã nổ tung.

<Yami!>

“Ổn cả!” Giọng Yami vang vọng bên trên con suối.

Một người Hork-Bajir ngã nhào.

Tia Nghiệt khoét một lỗ sâu hoắm nơi triền đá.

Tôi bơi về bờ. Phải để lộ cho Visser Ba biết tôi là tên du kích Andalite thôi! Phải dẫn chúng tránh xa Yami và gia đình cậu ấy!

Những con kăng-gu-ru bơi vượt qua tôi. Chúng đã băm vằm phần lớn chỗ Taxxon. Chỉ còn chừng đôi, ba tên người hành tinh lạ còn lại đang bận rộn ngấu nghiến những tên đồng loại đang ngắc ngoải. Lũ kăng-gu-ru đực lội bì bõm lên bờ và nhảy về phía hoang mạc.

Tôi lội lên từ vùng nước gần triền đá.

Đá vỡ ra thành mảng trên đầu. Tôi tránh đi. Một người Hork-

Bajir chồm tới chỗ tôi.

“GRỪ! Gâu gâu!”

Một con chó! Tjala bò xuống triền dốc và nhảy chồm chồm về phía người Hor-Bajir. Hork-Bajir bổ nhảo.

<Tjala, không!> Tôi nhảy về phía cả hai.

Người Hork-Bajir nhắm khẩu tia Nghiệt vào Tjala. Tôi chống cơ thể bằng đuôi và đá. Xương đấu lưỡi dao.

Khấu tia Nghiệt bắn vu vơ về phía sa mạc trống.

Tôi ngã xuống cát. Đuôi tôi giờ đã thành hai nửa, thành quả của mũi dao nơi đầu gối Hork-Bajir. Những đốt xương lởm chởm đâm thốn qua lớp da đùi.

Người Hork-Bajir quay lại. Nhìn tôi quằn quại vì đau đớn. Đứng thẳng lên và lên nòng.

“Grưưưừừừ.”

Tjala nhảy lên. Hork-Bajir bắn. Vuốt Tjala tát thứ vũ khí đó.

Cái cây non đằng sau tôi tan biến. Người Hork-Bajir lảo đảo và ngã xuống đất. Khẩu tia Nghiệt văng xuống cát.

Tjala quay lại, răng nhe ra.

“Grưừừừ.”

Cậu chàng tung mình! Lao thẳng vào người Hork-Bajir. Biết đường nhắm thẳng vào cổ họng. Bấm vuốt nhọn vào cổ kẻ đến từ hành tinh khác.

Hork-Bajir buông ra tiếng rủa. Hắn lắc thật mạnh cái đầu rắn. Những lưỡi dao nơi cổ tay chém vào không khi chỉ trên lưng Tjala cỡ một inch.

Người Hork-Bajir lật người và chống tay gượng dậy. Lúc lắc cái đầu. Vòng kẹp của Tjala lơi lỏng và nó văng vào bụi rậm. Người Hork-Bajir gượng đứng lên. Anh ta quẹt bàn tay qua cổ và nhìn máu thấm đẫm tay mình.

Tjala sủa. Người Hork-Bajir đứng bất động trong giây lát, nhìn Tjala rồi đến bàn tay nhuốm máu của mình.

Người Hork-Bajir đó quay mình bỏ chạy.

Tjala chồm lên người tôi. Cậu chàng liếm cái mõm tôi và hít ngửi cái đuôi chảy máu.

< Tuyệt... lắm... Tjala. >

Tôi cần tìm một chỗ trốn. Phải hoàn hình. Thật nhanh. Tôi bấu chặt vuốt trước vào một bụi cỏ và kéo mình lê tới một khe đá dưới vách.

Bzzzzzzzzzzz.

Tiếng vo ve nho nhỏ nghe như tiếng muỗi vang lên từ xa xa. Tjala ngửa lên trời mà sủa. Một tia sáng bạc loé lên trên bầu trời. Rồi một cái nữa. Tôi quan sát. Hai chiếc máy bay du lịch đang hướng thẳng về phía chúng tôi.

Visser Ba chắc hẳn cũng nhìn thấy chúng. Ngôn ngữ ý nghĩ từ hắn vang vọng khắp bãi chiến trường. <Máy bay của con người đang đến. Rút! NGAY LẬP TỨC! Quay lại phi thuyền và xoá dấu vết. Những tên phi công loài người đó KHÔNG ĐƯỢC PHÉP thấy bất cứ dấu vết nào của trận chiến này. >

Vệt sáng mờ mờ hiện lên nơi bầu trời và phần đáy chiếc Lưỡi Rìu xuất hiện. Cửa cảng rục rịch mở ra. Hork-Bajir nhảy và tập tễnh đi về phía con tàu. Cửa hạ dần xuống cho chúng đi vào bên trong.

Hai tia sáng phóng ra từ mé trước con tàu và quét một lượt hoang mạc, tiêu huỷ mọi tàn dư của trận chiến.

Mọi dấu vết về sự hiện diện của lũ Yeerk cháy xèo xèo rồi tan biến. Khẩu Nghiệt cầm tay, những Hork-Bajir bị thương, những cái xác Taxxon ăn dở đang nổi lều phều.

Cửa cảng thu lại vào thành bụng tàu, bầu trời lại gợn lên lần nữa và chiếc Lưỡi Rìu biến mất. Tất cả những gì còn sót lại là những hố bom chúng đã cày vào lòng hoang mạc. Và hàng tá bum-mơ-rang vương vãi khắp nơi.

Yami và các chú các bác đang chúc mừng lẫn nhau. Tjala sủa nhặng lên và trèo lên vách núi, tiến đến chỗ họ.

Hai chiếc máy bay du lịch kêu rừ rừ trên đầu. Hai phi công hạ xuống chốc lát chỗ những người dân thân thiện rồi bay vọt đi.

Tôi nằm vật xuống sau một khe đá.

“Cassie, bạn cần hoàn hình nhanh lên.”

<Aaah.>

Bất thình lình, tôi quay đầy và mũi đụng vào thứ gì cưng cứng. Một cái chân. Một cái chân cong cong như loài chó làm từ thép và có màu trắng ngà. Tôi ngước lên. Một người Chee. Tôi biết người Chee này.

<Lour—Lourders?>

“Đúng rồi.” Thoáng xao động và hình chiếu dạng người của cô ấy hiện lên thay thế. “Tôi đã trốn trong chiếc Lưỡi Rìu. Tôi đến để đưa bạn về nhà.>

<Nhà.> Tôi nhắm mắt.

“Nhà.” Giọng của Lourdes nghe thật nhẹ nhàng. Cô ấy sẽ đưa tôi về nhà. Tôi sẽ được an toàn. “Người của bạn đã tìm bạn ngày đêm. Bạn đã chọn một nơi lý tưởng để trốn đấy.”

Tôi mở mắt. <Trốn? Bạn đã thấy... tiền trạm ư?>

“Dúm nhà nằm ở đằng kia ấy hả? Ừ.”

<Có một người đàn ông ở đó... Ông ấy cần... bác sĩ. Gọi cho... bác sĩ lưu động hộ.>

“Bác sĩ lưu động. Được rồi. Tôi sẽ gọi. Bạn chỉ cần hoàn hình thôi. Tôi đã phủ lớp hình chiếu ba chiều quanh khe đá. Không ai thấy bạn đâu.”

Tôi gật và nhắm mắt lại.

Chương 24

“Sở thích mua sắm đã hoàn toàn đánh bại bồ rồi, phải không Cassie?” Rachel ném bộp cái túi xách lên bàn.

Chúng tôi đang ở Khu Lâm Viên, một sự kết hợp giữa khu sinh thái hoang dã và công viên trò chơi, mẹ tôi làm ở đây. Tôi và Rachel mới bước ra từ phòng tắm. Jake, Marco, Tobias và Ax đang đợi cả hai ở sảnh chính. Tobias và Ax đang trong dạng người. Khuôn mặt Ax ngập sâu trong hộp bỏng ngô.

Rachel quăng mình vào cái ghế bên cạnh Tobias. “Các bồ không tưởng tượng nổi mình đã cực cực cực kì sung sướng đến thế nào đâu khi Cassie, Cassie CỦA CHÚNG TA nói bồ ấy muốn đi mua sắm?”

Marco gật đầu. “Túi tiền của bồ hẳn vơi đi không ít ở khu mua sắm hen.”

“Đúng vậy đấy! Thấy chứ?” Cô ấy quay sang tôi. “Đến Marco còn nhìn ra nữa là.” Cô nàng lắc đầu. “Nhưng không, Cassie kéo mình đến vườn thú - VƯỜN THÚ - cô nàng săm soi kĩ lưỡi của hàng đồ lưu niệm và rời đi với một tấm thiệp. MỘT TẤM THIỆP. Cassie, mua thiệp ở vườn thú không phải là đi mua sắm. Nói theo mình. Thiệp. Vườn thú. Không. Phải. Mua. Sắm.”

Tôi nhún vai, hy vọng trông có vẻ hững hờ và lún sâu hơn vào cái ghế đối diện với Jake.

Cậu ấy quệt miếng khoai rán vào nước sốt cà chua. “Thiệp loại nào vậy?”

Tôi biết cậu ấy sẽ hỏi thế. Tôi cười, hơi bất thường và với lấy cái túi. “Chỉ là một thứ mình muốn.” Tôi liếc xuống để chắc chắn mình lấy đúng. “Một thứ để nhắc mình nhớ đến.”

Tôi giơ lên. Hình một con kăng-gu-ru, một con cái với con non đang thò đầu ra khỏi túi nó.

“Nhìn này!” Marco vươn người ra và giật lấy tấm thiệp khỏi tay tôi. “Đây là một cuộc đời khác của Cassie nhà ta đây. Nàng-Cassie-cái nhảy-xa.”

“Ừ.” Tobias cười với tôi, nụ cười kì lạ, thiếu vẻ hấp háy vui cười của anh-chàng-diều-hâu. “Cuộc sống không cần đến chúng mình. Cuộc sống mà cô ấy phải tự mình chống chọi với lũ sinh vật ngoài hành tinh từ đây đến tận Sydney.”

“Sydney!” Tôi đấm vào đầu mình. “Đúng rồi. SYD.”

Rachel nhìn tôi. “SYD?”

Tôi gật đầu. “Mọi cái nhãn đồ đều ghi SYD. Mình không thể đoán ra nó là gì. Ngu quá. Chúng sẽ đến Sydney, Australia.”

“Ờ, đúng.” Tobias nói. “Chúng sẽ. Tiếc thay, phần lớn bọn nó chẳng thể tới nơi.”

“Được đấy, Cassie.” Marco bỏ tọt một miếng khoai tây rán vào mồm. “Chắc ông già giàu sụ nào đó người Australia sẽ trả hàng đống tiền chỉ để bắt và ném một ai đó hoặc một nhóm người nào đó vào tù vì dám ăn trộm cái áo len và hai chai nước mận từ túi hành lý của ổng đấy.” Cậu ta quẹt chỗ bơ dính nơi cằm. “Bồ không tình cờ biết chuyện đấy chứ? Tui nghĩ chúng ta có cơ hội ‘chôm’ mớ tiền thưởng đấy.”

“Cậu ta đang làm trò khỉ gì thế?” Rachel nhăn mặt với Ax, vẫn đang tựa cả người vào ghế với hộp bỏng ngô trùm lên mặt.

“Bồ nghĩ ông ta dự định làm gì?” Marco giật cái hộp. “Chiến hữu, mấy cái giấy bồi này không được liệt trong danh sách thực phẩm đâu, nhớ chứ?”

Ax liếm láp chỗ bơ dính trên mấy ngón tay. “Tiếc là mình không ở lốt biến hình nào khác. Không thì mình đã liếm được hết chỗ mỡ và muối ở đáy hộp rồi.”

Marco trợn tròn mắt. “Tui sẽ mua cho bồ hộp khác. Mà này, lau mặt đi.” Cậu ta ném cho Ax một nắm giấy ăn. “Liệu tui có nên đeo tạp dề cho bồ không đây?”

Tôi nhìn Marco và Ax đi tới chỗ quầy hàng. Hít vào một hơi. “Mình lấy làm lạ là…“ Tôi cũng không chắc mình có muốn nói ra không nữa. “Có ai biết, ý mình là, có ai thấy… “

“Chuyện gì xảy ra với mấy người lính Thuỷ quân hả?” Jake hỏi.

Tôi gật. “Ừ. Làm sao bồ… ?”

Cậu ấy nhún vai. “Bồ vẫn luôn như thế mà, Cassie. Dù sao thì, họ thông báo đây là một vụ UA. Đào Ngũ. Lực lượng Hải quân thông báo rằng hai người lính này đã đánh cắp một chiếc xe tăng chứa vũ khí Phòng Ngự Quốc gia đang trong quá trình nghiên cứu.”

“Dịch nguyên văn từ: Mảnh vỡ tàu Con Rệp.” Tobias đế thêm.

“Đúng vậy.” Jake đồng tình. “Những người lính Hải quân, chiếc xe tải và những người lái xe đều mất tăm mất tích. Lực lượng Hải quân tống thứ mấy người lái xe tăng bên rìa đường ở khu thắng cảnh nào đó …“

“Vụ bưng bít tài tình nhất thế giới.” Rachel nói.

“Và không ai nhìn thấy mấy người lính Thuỷ cũng như cái xe tải từ bấy giờ.” Jake thở dài. “Vậy nên, mình đoán đây hẳn có thống nhất. NASA không có mảnh vỡ của tàu Con Rệp và lũ Yeerk cũng thế.”

Cậu ấy cười với tôi. Từ nãy, cậu ấy ngồi cầm lon coca của mình, và giờ thì xoè tay ra để đầu ngón tay khẽ chạm vào tay tôi. Cậu ấy nhìn thẳng vào mắt tôi. Một lọn tóc khẽ xoè vào lông mày. “Tính cả chuyện bồ đã trở về, Cassie. Tụi mình thắng rồi. Tụi mình đích thực đã thắng.”

Tôi lật tay cậu ấy lại và nắm chặt lấy. Cậu ấy cũng nắm lại.

Cậu ấy khẽ liếc về phía Tobias và Rachel rồi nghiêng người về phía tôi, nhỏ giọng. “Mình hy vọng bọn mình có thể đi loanh quanh đây. Bồ biết mà, nói chút chuyện.”

“Nói chuyện?” Rachel trợn tròn mắt. “Eo ơi. Anh ấy muốn tặng bồ một nụ hôn thật dài, thật nồng cháy, thật ướt át thì có. Bồ phải nhìn thấy mặt anh chàng lúc đó. Ảnh trông như một cái thây ma di động khi bồ biến mất.”

Tôi cười với Jake. “Thây ma? Thật sao?”

Jake bắn cho Rachel một tia nhìn cảnh cáo rồi ngó thiếu điều muốn ăn tươi nuốt sống khoai tây chiên của mình. “Cái này còn tuỳ thuộc vào định nghĩa của bồ về thây ma di động.”

“Bộ còn cần định nghĩa nữa sao?” Tobias nói. “Có ai đó chẳng ăn uống, ngủ nghỉ, tranh thủ từng phút một xục xạo khắp sân bay và mọi địa điểm lũ Yeerk hay lui tới và điên đến độ chỉ lặp đi lặp lại được mỗi một câu có vẻ tỉnh táo: ‘ Mình phải TÌM CÔ ẤY.’”

Jake trợn mắt. “Rồi rồi, tớ là thây ma, được chưa?”

Cậu ấy ngước lên nhìn tôi và cười. Cảm giác tội lỗi quợn quợn trong cổ họng. Trong khi Jake thiếu điều muốn xới tung cả thành phố ra để tìm tôi, tôi học ném bum-mơ-rang với người khác. Tôi là loại người nào thế này?

Tôi nhìn với qua người Jake. Marco và Ax đang vẫy tay qua những dãy bàn, ôm theo một đống đồ ăn đầy muối mỡ.

Marco đặt một đĩa khoai tây nữa lên bàn. Cậu ta nhìn Jake rồi đến tôi. “Ừm, thời khắc cảm động đã qua chưa vậy? Bởi vì vài người trong số chúng ta cần phải ăn đấy.”

Ax cầm tấm bưu thiếp hình kăng-gu-ru lên để lấy chỗ cho chỗ bỏng ngô và hành của mình.

“Cassie, thật tốt vì bạn đã trở về.” Cậu ấy nói. “Erek người Chee đã tạo ra một hình ảnh ba chiều tuyệt hảo nhưng nó không bao giờ có thể thay thế bạn được.”

Tôi cười. “Cảm ơn nhe, Ax. Và nói hộ với Erek, lần sau cậu ta có đóng giả mình thì nên giấu bớt tài năng của cậu ấy hộ với. Cậu ấy đã làm bài thi đại số của mình quá xuất sắc và giờ thì cha mẹ mình cứ đinh ninh mình là một thiên tài toán học. Mẹ muốn mình ghi danh

vào lớp toán cao cấp học kì tới. Mẹ nói mình chưa học đúng với năng lực tiềm tàng của mình."

"Mẹ bồ chẳng tưởng tượng nổi năng lực của bồ vô hạn đến thế nào đâu." Rachel nhận xét.

Ax xăm xoi cái bưu thiếp trên tay. "Bạn đã biến thành loài động vật hai đầu sao?"

"Không, Ax, cái đầu kia là của chú kăng-gu-ru non đấy. Thấy chưa? Mẹ nó đặt nó trong cái bao da. Cậu biết đấy, nó na ná túi áo vậy."

"Con non trong túi." Ax nhăn mặt nhìn cái thiếp rồi đưa cho tôi. "Nó có hiệu quả không thế?"

"Cực kì hiệu quả luôn đấy, Ax." Tôi thả nó vào trong túi, ngay chóc một cái khác. Cái thiếp mà cả Rachel cũng chưa từng thấy. Nó khiến tôi mất rất lâu để tìm ra. Tôi đã lộn tung cái giá hàng lên. Rồi tôi tìm ra nó. Con chim ưng biển đang sải rộng đôi cánh.

Sau đó, tôi ghi địa chỉ khi đang đợi Rachel bên ngoài nhà tắm: Khu Piti Spring, miền Bắc, Australia. Tôi không ghi tên. Yami sẽ nhận ra. Tôi gửi nó từ sân bay. Tôi nhận ra dấu bưu điện của sân bay rất phù hợp để gửi nặc danh. Không để lại dấu vết. Kể cả là Visser Ba.

---

[1] Jeff Gordon: Jeffery Michael "Jeff" Gordon (4.8.1971) là tay đua xe đua chuyên nghiệp người Mỹ.

[2] 1 dặm = 1,609344 km

[3] Loài ấu trùng sâu (Endoxyla leucomochla) chuyên ăn rễ cây Witchetty, được xem như là một loại lương thực thơm ngon giàu protein mà thổ dân Úc Châu bản địa thường ăn hàng ngày.

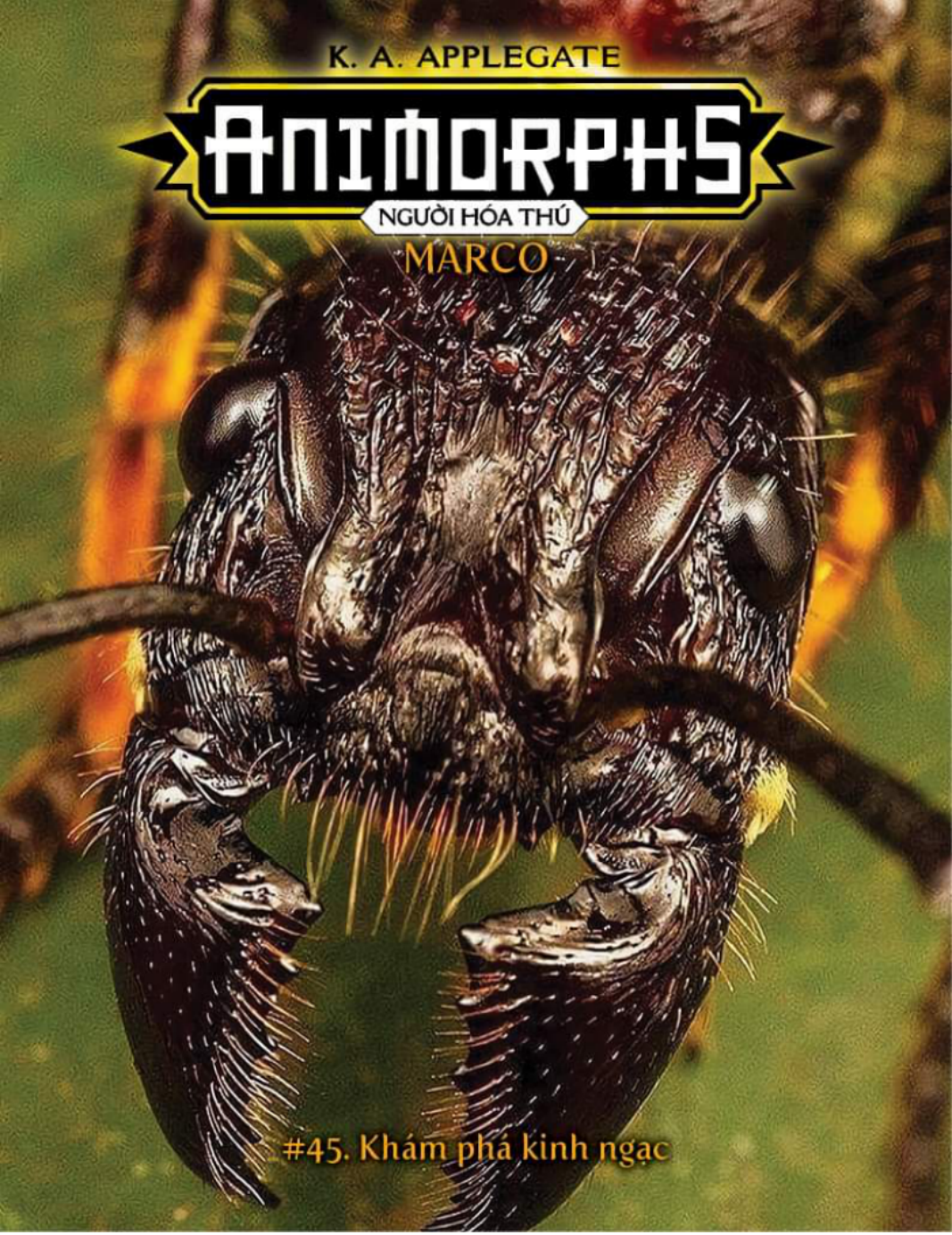
K. A. APPLEGATE
ANIMORPHS
NGƯỜI HÓA THÚ
MARCO
#45. Khám phá kinh ngạc

Tác phẩm: Animorphs #45 – Khám Phá Kinh Ngạc

Đánh máy: Animorphs Team

Soát lỗi: nguoimedocsach

Chuyển sang ebook: um_um

Ngày hoàn thành: 17- 6-2015

Nơi hoàn thành: Tp.HCM

Tác giả: K.A. Applegate

ooO TVE Ooo

MỤC LỤC

CHƯƠNG 1 CHƯƠNG 2
CHƯƠNG 3 CHƯƠNG 4
CHƯƠNG 5
CHƯƠNG 6 CHƯƠNG 7
CHƯƠNG 8 CHƯƠNG 9
CHƯƠNG 10
CHƯƠNG 11 CHƯƠNG 12
CHƯƠNG 13 CHƯƠNG 14
CHƯƠNG 15
CHƯƠNG 16 CHƯƠNG 17
CHƯƠNG 18 CHƯƠNG 19
CHƯƠNG 20
CHƯƠNG 21 CHƯƠNG 22
CHƯƠNG 23

CHƯƠNG 1

Tối nay tới phiên tôi lo bữa tối. Tôi không gọi nhà hàng mang món ăn tới, cũng không khui đồ hộp Chef Boyardee… mà làm một bữa ăn đàng hoàng, dùng cả lò nướng hẳn hoi đó nha.

Có tiếng xe hơi tấp vào lối xe chạy. Tiếp đến là tiếng cửa xe đóng sầm lại, rồi tiếng bước chân lập rập của ba tôi. Tôi dòm qua cửa sổ, thấy gương mặt ba sáng ánh nụ cười, hai má ửng đỏ. Trông ba tươi rói như chiếc xe mới tra dầu mỡ vậy (!).

Tôi thảy mấy cái đĩa giấy và ly giấy lên bàn, mang muỗng bạc cùng với hộp khăn giấy ra.

Cửa phòng xịch mở. “Chào con,” ba tôi cất giọng vui vẻ. Ồ, vẻ hào hứng và nồng nhiệt hơn cả mong đợi. Từ ngày mẹ “mất” hiếm khi nào tôi thấy ba phấn chí như vậy…

“Phòng thí nghiệm của ba có chuyện hay cực kỳ…”

Chuông reng. Tôi lật đật lôi chiếc bánh pizza ra khỏi lò rồi tỉ mẩn cắt bánh.

“Có chuyện gì vậy ba? Chúng ta sắp giàu to rồi à?”

Tôi rắc phó mát xay lên lát bánh trước mặt ba.d

“Ồ ồ…” ba tôi đủng đỉnh. “Nhóm của ba là một trong những ê kíp làm việc tuyệt vời nhất, trong lịch sử loài người.”

“Trò HBO cải tiến hả ba?”

“Marco, ba nói nghiêm túc đó. Những khám phá mà nhóm của ba vừa tìm ra càng khiến ba tha thiết mong con phải khấm khá môn toán lên.” Ba nhấn nhá. “Hoặc ít ra cũng phải đạt điểm đậu.”

Bàikiểm tra toán đầy ác mộng vừa qua sượt ngang đầu tôi.

“Ba! Cho con biết ba đang làm gì đi?”

“Ồ, không được.” Ba tôi đột ngột nghiêm giọng. “Cái đó là bí mật. Tuyệt mật!”

Tôi nhìn ba nài nỉ.

“À…ừ…” ba chậm rãi. “Nếu con hứa đừng hé lộ lời nào…với bất cứ ai…thì ba sẽ bật mí cho con phần cơ bản.”

Ba tôi cần một miếng pizza, nuốt chửng rồi đẩy đĩa qua bên để chống cùi chỏ lên bàn, nhướn người về phía trước.

“Nhóm của ba khám phá ra khái niệm về chiều hoàn toàn mới. Marco, con đã học về mặt cắt hình nón rồi chứ? Hay gọi là tiết diện hình nón vậy…”

Hừm, các chuyên viên như ba – và cả những giáo viên dạy toán nữa – có “tật” trình bày những vấn đề lý thuyết rất lê thê, nhùng nhằng khiến cho bộ não mỏng manh tội nghiệp của tôi muốn ngủ ngay tức khắc…

“Mà thôi, quên môn toán đi,” ba tôi xuề xòa, nhận ra vẻ phật ý của

tôi. “Con biết hình nón chứ hả? Ừm, bề mặt hình nón là vật hai-chiều, tương tự như không gian năm-chiều mà chúng ta không quen thuộc.”
Tôi thở dài, định đứng lên lấy thêm một lát bánh nữa. Ba túm cánh tay tôi ấn ngồi xuống trở lại.
“Nhưng hình nón là ba-chiều. Trong khi bề mặt của nó là hai-chiều – bề mặt tồn tại trong bachiều.”
“Vâng,” tôi nói lớn.
“Hình nón chứa đựng một vùng không gian lạ đời. Nơi tất cả các đường thẳng đều giao nhau. Nơi ta có thể hướng ra bất cứ chiều nào, lần lượt hay cùng một lúc, mà không phải di chuyển nó.”
Chẳng hiểu hình nón thì có liên can gì tới công việc của ba tôi nhỉ?
“Mỗi người chúng ta sống trong cuộc đời mình trên một đường thẳng của hình nón, trong một không gian bốn-chiều – bao gồm chiều thời gian.”
Tôi cảm thấy con mắt mình muốn thụt vào đầu.
“Chúng ta luôn bị kẹt trên bề mặt của hình nón. Khi muốn đi tới nơi nào đó, chúng ta chỉ di chuyển được trên đường thẳng cuộc đời. Nhưng bây giờ, hãy tưởng tượng, có người khám phá ra vùng không gian khác thường – một vùng không có kích thước, không bề rộng, không kéo giãn. Một đại diện vật lý chẳng của cái gì. Tự nó đã không là gì. Nó là nơi bắt đầu cũng là nơi kết thúc của tất cả mọi thứ! Một số nhân của không gian thật!”
“Chà, chà. Ba ơi, bữa nay con có rất nhiều bài về nhà. Nhiều bài tập toán lắm…” Tôi nói và thảy vội cái đĩa giấy của mình vào sọt rác rồi chuồn vô phòng khách. Ngồi thu lu trên trường kỷ, tôi với tay lấy cái rờ-mốt. Tôi có thói quen xem tivi trước khi ngồi vào bàn học mà.
“Ba gọi khám phá của ba là gì vậy?” Tôi hờ hững hỏi.
“Ba chưa biết,” ba nói rành rõ. “Thứ không là gì cần phải được gọi là gì nhỉ?
Truyền hình chán ngắt. Phim Star Trek, dù cũ hay mới, chẳng đáng coi – cuộc đời tôi đã là một cuốn phim khoa học viễn tưởng rồi.
“Ba phải gọi nó là gì nhỉ?” Ba tôi vẫn kề cà. “Zero vậy. A! Ba nghĩ hay gọi nó là …vùng không gian Zero.”

CHƯƠNG 2

Suýt nữa thì tối nuốt mất buồng phổi của mình. Tôi nhổm phắt lên, ngó qua thành trường kỷ, liếc vào nhà bếp.

Vùng không gian zero?

Tôi vội bịt miệng, co rúm người và ngồi thụp xuống, hai bàn tay run lẩy bẩy. Đầu tôi nghẹt kín adrenaline. Sao hồi nãy tôi lại không nghe cẩn thận nhỉ. Ba đã bỏ ra cả năm phút đồng hồ để mô tả vùng không gian zero! Làm thế nào mà ba biết vậy kia?

Tôivội chụp lấy chiếc điện thoại "mẹ bồng con" và gọi cho Jake.

"Alo?" Nó bốc máy.

"Tụi mình vừa gặp…" tôi thì thào, giả bộ ho hắng giữa chừng," một vấn đề…"

Ngừng một chút, tôi nghe loáng thoáng có tiếng ai ở bên kia, rồi tiếng Jake cười phá lên đáp laị câu châm chích gì đó của Tom. Cuối cùng, Jake lầm bầm. "Hai mươi phút nữa nha?"

"Ừ," tôi cúp máy.

Ba vẫn thao thao bất tuyệt. "Nhóm của ba đang tìm cách thông tin liên lạc qua vùng khác lạ đó. Vấn đề là chiều, về lý thuyết thì không thể đi qua được…"

Phải chi ba biết tin giật gân rằng con trai ba mỗi tuần đi chu du qua vùng không gian đó vài bận nhỉ!? Mỗi lần biến hình là mỗi lần khối lượng dôi thừa của tôi tá túc ở chỗ không là gì đó đó…

Ba tôi hồ hởi tiếp. "Nhưng chắc chắn là một số hạt cơ bản nào đó sẽ đi qua được…"

Tôi không thể ngậm miệng lại được. Tôi cần phải biết rằng ba có phải là Yeerk không…Không đời nào tôi chịu mất cả hai bậc phụ huynh của mình cho kẻ thù. Không đời nào.

"Ba ơi," tôi gọi và mò trở lại nhà bếp. "Ba có thể nói chuyện với người khác qua thiết bị đó hả ba?"

"Đúng vậy," ba tôi đáp liền.

Chưa bao giờ tôi lại lom lom quan sát mặt và mắt ba kỳ như lúc này. Nếu ba là Yeerk ắt tôi sẽ nhìn ra. Với mớ kinh nghiệm đánh nhau với chúng, tôi sẽ nhận ra nét kiêu ngạo và tự phụ của tên Yeerk sống tầm gởi.

"Marco," ba tôi hứng chí nói. "Liên lạc qua vùng không gian zero này sẽ nhanh cực kỳ. Không như ánh sáng, thông điệp sẽ di chuyển một khoảng cách là zero." Mắt ba tôi ánh lên vẻ phấn khích và sửng sốt. Không có nét quỷ quái hay hiểm độc.

"Nghĩ mà coi, ta có thể nói chuyện với ngôi sao xa nhất chỉ trong chớp mắt, gởi thông điệp còn nhanh hơn tốc độ ánh sáng. Không phải đi quãng đường nào cả!"

Ba mỉm cười tươi rói, bảo đảm là có ý muốn lòe tôi.
“Ba à,” tôi thăm dò. “Ba bảo ba có thể gởi thông tin qua thiết bị vùng không gian zero, vậy là sao? Con thắc mắc là ba liên lạc với ai? Dù biết là có vài dạng thức sống hóa thạch ở trên sao Hỏa, nhưng con nghĩ họ chưa tiến hóa tới độ trả lời được điện thoại đâu.”
Ba tôi ngồi bập bênh trên ghế. “Marco, con là tù binh bị nhốt kín trong đám kiến thức nghèo nàn của mình rồi. Ở trường, thầy cô chỉ dạy cho con về hệ Mặt Trời mà thôi. Họ chỉ nhắc loáng thoáng về dải thiên hà. Nhưng có bao giờ họ đề cập tới số lượng dải thiên hà không? Kính thiên văn của loài người có thể thấy được tới đâu? Vượt xa khỏi những gì loài người thấy ở những nơi nào? Chúng ta có sống đủ lâu để kịp đi tới những nơi xa xăm đó không?”
Coi bộ ba tôi vô tội. Nếu là Yeerk thì còn lâu hắn mới để vật chủ hưng phấn như thế.
“Thế ba dùng ngôn ngữ nào để liên lạc?” Tôi hỏi tiếp. “Nếu có sự sống ở đó thì ba đừng bảo con là họ nói tiếng Anh đó nha…”
“Chúng ta có thể mở nhạc,” ba trả lời gọn hơ. “Hoặc toán học, hay ngôn ngữ vũ trụ.”
Rất trong sáng. Không có dấu hiệu Yeerk.
Nhưng tôi cần chứng cớ hẳn hoi rằng ba vẫn là người cha kính yêu của tôi chứ không phải ai khác. Linh cảm thôi chưa đủ…
“Ba phải đến phòng thí nghiệm đây,” thình lình ba nói và đứng lên. Tôi cũng đứng lên theo.
“Cấp trên bảo, nếu cuối tuần này nhóm của ba hoàn chỉnh được thiết bị -về lý thuyết có thể gởi và nhận thông tin qua vùng không gian zero – thì cả nhóm sẽ được thưởng và được tuyên dương trong đại hội tháng tới. Cả ba và con đều biết như vậy có nghĩa là…”
Ba ôm lấy tôi và nhấc bổng lên. Lạ nha. Hồi nào giờ ba đâu có làm như vậy.
“…sẽ được tăng lương và chúng ta sẽ đi nghỉ ở vùng núi nên thơ. Sẽ có trò HBO cho con. Sẽ được nghỉ xả hơi một tuần và có năm ngày ra khỏi thành phố!”
“Năm ngày?” Tôi hỏi.
“Nếu con thích đi học hơn thì…”
“Không phải,” tôi nói nhanh. “Không phải. Con chỉ nghĩ…” tôi nhìn thẳng vào mắt ba. “Ba biết không, năm ngày là thời gian khá lâu không có trò Miracle-Gro.”
Một kiểu kiểm tra ngô nghê nhưng cần thiết. Nếu có Yeerk trong não ba, nó sẽ không chịu chuyến đi hơn ba ngày. Quá chu kỳ nạp tia Kandrona, Yeerk sẽ không chịu nổi.
Ba nhìn tôi như thể tôi là thằng ngố.
“Con có hiểu ba nói gì không? Ba sẽ lôi con ra khỏi trường. Không thể có tiết diện hình nón nữa. Không môn sinh vật luôn. Con trai à, cây kiểng vẫn sống được sau năm ngày.” Ba lắc lắc tay tôi. “Ba đi đây.”

Ba dừng lại nơi cửa trước rồi quay lại nhìn tôi. “Con biết phát hiện ra vùng không gian zero này vĩ đại đến thế nào không?” Ba sẽ sàng nói. “Lớn lắm đó. Ba nghĩ cuộc sống của chúng ta sẽ không còn như cũ nữa đâu.”

CHƯƠNG 3

<Thật không thể tin được!> Ax thốt lên lần thứ hai. <Không cách chi mà khoa học loài người lại có một bước nhảy vọt lớn lao đến thế. Chắc chắn là phòng thí nghiệm đó có Yeerk.>

"Yeerk cần gì phải cậy đến con người để phát triển một nhận thức mà chúng đã biết rồi chứ?" Rachel ngẩng mặt khỏi vở bài tập toán, độp lại.

Trong chuồng thú nhà Cassie đầy những con vật chuyên phá hại mùa màng. Chúng có đủ mọi kích cỡ và hình thù. Bị nhốt trong những lồng cũi, đám thì kêu la om sòm, đám thì im lặng ngóng trông.

Ax không biến hình mà cứ ở dạng Andalite. Tôi bỗng cảm thấy không an tâm, nhất là sau bữa tối "chuyện phiếm" vừa rồi.

"Bồ có chắc là tụi mình an toàn không Cassie?" Tôi hỏi. Cassie ngẩng lên từ cuốn bài tập toán. Tôi bảo đảm nhỏ chỉ giả bộ chăm học thôi.

Chắc hơn nữa," nhỏ hất đầu về phía chú diều hâu đuôi đỏ đậu trên rui nhà, "tụi mình còn có Tobias mà."

<Vụ này hổng chừng là một cái bẫy,> Tobias nêu ý kiến. <Một cái bẫy rất tinh vi…>

"Không phải," tôi chàu bạu. "Yeerk chẳng thèm phí công gieo mầm kỹ thuật vùng không gian zero vào một nhà máy nhỏ bé nào đó của loài người, rồi chờ cho con người tình cờ tìm ra đâu. Đây chắc không phải là âm mưu của bọn Yeerk…"

"Có thể nó đơn giản hơn tụi mình nghĩ nhiều," Jake điềm đạm nói và ngồi xuống đống cỏ khô. "Không chừng chẳng có thiết bị vùng không gian zero gì ráo. Yeerk phao tin để thu hút 'băng thảo thấu Andalite' như ong tìm đến mật."

"Tin đồn à?" Cassie ngờ vực.

<Chắc chắn là vậy,> Ax nói chắc nịch. <Loài người chưa thể nào liên lạc qua vùng không gian zero.>

<Nếu có những chuyên viên loài người nằm trong kế hoạch của Yeerk,> Tobias lập luận, <thì tức là ba của Marco…>

"Không," tôi đứng phắt lên, bức bối đi tới đi lui. "Yeerk đừng hòng có ba mình. Tình hình tệ đấy, nhưng ba mình không phải là kẻ bị mượn xác. Mình kiểm tra rồi mà…"

"Lỡ chú ấy gạt bồ về chuyến đi chơi năm ngày thì sao?" Rachel nói ngang. "Vì biết bồ đang thử nên chú ấy cho bồ thử luôn…"

"Không phải," tôi gằn giọng và dừng phắt lại. "Ừ, có thể ba mình bị lừa. Ba mình là thành viên ngây thơ của nhóm Yeerk ở văn phòng. Nhưng ba mình không phải là chúng nó. Ít nhất là chưa."

Đột nhiên, tôi giật bắn cả người. Ba tôi có nguy cơ sẽ là người kế tiếp trong danh sách. Lúc này ba đang ở đâu? Trong văn phòng hay

là…ở vùng Yeerk? Tại sao chúng lại để ba tôi tự do lâu như thế? Hay là chúng cần ba làm tấm bình phong– một người hoàn toàn ngây thơ, một vỏ bọc hoàn hảo?
Hay chúng đang chờ cơ hội thuận tiện để bắt giữ và đầu độc ông? Chẳng hạn như tối nay…
<Cần phải thừa nhận rằng,> Ax nói nghiêm trang, <đây không có vẻ là một cái bẫy của bọn Yeerk. Nhưng nếu một thành viên trong nhóm nghiên cứu không bị mượn xác thì an ninh của bọn Yeerk đang bị một lỗ hổng…>
Jake nhìn tôi chằm chặp. Rồi nó đặt tay lên vai tôi.
"Bồ định giải quyết việc này thế nào, Marco? Đây là ba của bồ mà…"
"Mình không biết," tôi ủ rũ. "Có lẽ phải theo dõi văn phòng của ba mình. Giờ ông đang ở đó."
Jake liếc nhìn Cassie. "Được," nó quyết định. "Theo dõi ngay từ bây giờ. Ax và Tobias, hai bồ bám theo ba Marco cho tới khi chú ấy rời văn phòng về nhà."
"Marco," Jake tiếp. "Bồ tiếp tục theo dõi ở nhà. Để mình hỏi thăm Erek coi ảnh biết những gì rồi sáng mai chúng ta sẽ trao đổi."
Ax biến thành diều mướp rồi cùng Tobias bay đi.
"Tui muốn đi với hai người đó," tôi lầm xầm. "Có nhiều khả năng chúng sẽ đầu độc ba tui ở bên ngoài nhà."
"Ax và Tobias sẽ lo cho ba bồ mà," Jake trấn an. "Sẽ không có gì xảy ra đâu."
"Đâu có chắc được, Jake? Nhỡ có việc gì xảy ra thì sao? Tui muốn có mặt ở đó."
"Bây giờ cứ về nhà đã. Mọi thứ sẽ ổn thôi mà." Nó cười mà mắt lạnh tanh.
Tôi cố bước đi trên phố như một tên nhóc bình thường, dù tâm trí tôi đang nổi sóng.
Jake không tin tôi có thể làm điều tốt đẹp khi dính líu tới gia đình.
Tôi sẽ chứng tỏ cho nó biết là nó sai rồi.

CHƯƠNG 4

Reeeng!

Tôi choàng thức dậy, nhanh nhẹn như phi công thuộc lực lượng Không quân Chiến lược Hoa Kỳ khi có báo động. Sẵn sàng lao tới máy bay…khởi động, cất cánh và chiến đấu!

Ồ, khoan đã. Đó là điện thoại. Và tôi là Marco, thằng bé ngủ gục bên cuốn vở bài tập toán. Nước dãi rỏ xuống trang giấy. Ghê quá!

Reeeng!

Tôi với chiếc điện thoại trên bàn học, nhấc lên định nói. Nhưng…

"Alo?" giọng ngái ngủ của ba tôi vang lên. Hai cha con cùng nhấc máy một lúc nhưng ba tôi không nhận ra.

"Jake đây."

"Jake à. Hây, có chuyện gì vậy?"

Cuộc gọi cho ba – sau khi đã về nhà, còn sống và đang ngủ. Tôi vẫn giữ máy, mắt liếc nhìn đồng hồ đeo tay: 11 giờ đêm. Sao đồng nghiệp của ba lại gọi vào giờ trễ nải thế này nhỉ?

"Có tin không hay về Russ," giọng đàn ông lạnh lùng thông báo. "Tai nạn gioa thông. Russ chết rồi."

"Trời ơi!"

"Vợ Russ…cô ấy phát điên lên. Cổ…anh biết đấy…khi mất chồng mà. Chúng tôi nghĩ anh tới an ủi cô ấy là tốt nhất. Anh tới nhà cổ được không?"

"Được," ba trả lời.

Tôi cúp máy. Nghe tiếng ba chạy xuống cầu thang, vẫn còn cầm điện thoại để ghi địa chỉ của bà góa phụ.

Tôi đã gặp chú Russ ở chuyến picnic do công ty ba tôi tổ chức cách đây vài năm. Tôi cũng gặp cả vợ chú ấy nữa. Tâm trí tôi hồi tưởng lại cái đêm mẹ tôi mất tích, cảm giác thắt tim lại khi tôi nhận ra bà sẽ không bao giờ trở về nữa.

Tôi trở lại với đống bài tập toán. Tôi nheo mắt nhìn cuốn bài tập, hoàn toàn không hiểu nổi người ta làm toán để làm gì. Bài số 9…

Chợt, một cái gì đó loé lên trong đầu tôi như luồng điện. Những rắc rối hiện ra. Không phải là bài số 9 mà là cú điện thoại.

Một chuyên viên người đang thực hiện công trình vùng không gian zero – vừa qua đời. Một cú điện thoại giữa khuya. Giọng trong điện thoại bảo "Chúng tôi nghĩ anh tới an ủi cô ấy là tốt nhất."

Chúng tôi ư?

"Trời ơi!"

Tôi nhảy dựng lên, chạy ào ra khỏi phòng mình. Cánh cửa điện ở gara tự động đóng lại nhẹ nhàng. Xe của ba tuôn ra!

Không!
Ba đang lái xe tới chỗ chết mà hồi nãy tôi lại không lắng nghe hết để biết được địa chỉ.
Tôi phóng xuống cầu thang, ba bậc một. Kiểm tra tập giấy bên điện thoại. Chẳng thấy gì. Tập giấy trên bàn làm việc của ba cũng không có gì nốt.
Nhà của chú Russ ở đâu nhỉ? "Chúng" đang chờ ba ở đâu?
Màn hình vi tính của ba vẫn để mở không có chế độ Screen Saver. Ở góc cuối màn hình có một "cửa sổ" tối giản, đề Yahoo! Map. Tôi vội chụp lấy con chuột và nhấp vào đó.
Đây rồi -số 1366 Fairmont, kèm bản đồ đường phố trong trường hợp tôi định lái xe. Tôi sẽ bay chứ đâu cần xe hơi.
Nhưng trước tiên cần gọi quân tiếp viện cái đã. Tôi cập rập vừa bấm số nhà Jake vừa bước ra cửa sau.
"Alô!" không phải giọng Jake, mà là giọng cộc cằn, khàn khàn của Tom.
Tôi cúp máy. Liền sau đó điện thoại reo trên tay tôi, trước khi tôi kịp biến hình hay suy nghĩ.
"Ai đấy? Ai vừa gọi cho tôi mà cúp máy ngay vậy. Ai đó?" Tom cầm cẳn.
Tôi run cầm cập, lúng túng. Hình dung ra gã Yeerk ở đầu dây bên kia.
"Em…là Marco đây," tôi lắp bắp. "Em muốn nói chuyện với Jake. Xin lỗi anh."
Tôm cằn nhằn rồi cúp máy cái rụp.
Thế là khỏi nhắn nhe gì Jake rồi. Còn ai nữa nhỉ? Ax, Tobias đã trở về rừng. Ba mẹ Cassie sẽ nhấc máy. Rachel vậy.
Tôi quay số. Nhỏ nhấc lên.
"Bồ có muốn đi dạo không?" tôi nói mật khẩu. Lúc nào cũng cần phải cẩn thận.
"Ở đâu?"
"Mười ba sáu mươi sáu Fairmont."
"Khi nào?"
"Cách đây năm phút."
"Chuyện tụi mình đã nói trước đó chứ gì?"
"Ờ."
Tôi đặt điện thoại xuống và hướng ra cửa. Kéo được Rachel đi thật mừng. Khi tình hình xấu tệ mà có Rachel đi cùng thì hên biết chừng nào.
Lách ra ngoài, tôi biến hình ó biển ở sân sau, vậy khá là nguy hiểm, nhưng trời tối mà. Ngay khi cánh chưa hình thành tôi đã đập liên hồi.
Lên, lên, lên nữa. Nhờ hệ thống đèn đường mà màn đêm thành phố chỉ còn là một bức màn lờ nhờ.
Tôi sà xuống thấp hơn, thấp nữa cho tới khi thấy xe hơi của ba.

Kia rồi! Tôi lao như máy bay rơi. Và hoàn hình cấp tốc trong bụi rậm. Đèn đóm trong nhà chú Russ để tù mù. Cửa sổ kín mít những màn gió dày, màu đỏ. Những cái bóng kỳ lạ, lay động in vào vải. Chúng chuyển động đột ngột, giật cục. Một cuộc ẩu đả.
Rachel đâu rồi?! Tôi mon men về phía ngôi nhà, đi cụp rụp cúi thấp đầu khỏi bờ giậu rồi dừng lại bên cửa sổ hông. Tôi dí mặt dòm qua khe hở giữa chân màn gió và bệ cửa sổ.
“Aaghh!” giọng la méo mó phát ra từ đâu đó trong phòng.
Hai gã HorkBajir đứng canh chừng. Đằng kia, hai tên Mượn xác-Người đang vật ba tôi xuống ghế…ghìm ba xuống…và dúi ba tới bên một vũng Yeerk xách tay!
Một trong hai tên đàn ông là Russ, người “chết” do tai nạn xe cộ.
Tôi bật lên. Quên phéng cả thận trọng hay an ninh. Quên sạch mọi thứ ngoài ba ra, bản năng mách bảo.
Nhưng tôi vẫn đứng chôn chân tại chỗ, nhìn một thằng ấn đầu ba xuống bồn. Ba giãy giụa trong cơn sợ hãi tột độ. Tên bắt giữ táng vào mặt ba.
Ba thất kinh đá cái chậu thép. Chất sền sệt văng toé ra thảm.
Tôi nhìn, kích động. Chuyện này có thật không vậy? Thế rồi, cơn giận điên người và lòng căm phẫn nổi lên phừng phừng.
“Không thể thế được,” tôi nói thầm. “Không phải là ba. Không phải…”
Bản năng ra lệnh cho tôi phải chấm dứt cơn ác mộng; phải xông qua cửa kính, tiêu diệt đám mượn xác để cứu ba.
Nhưng mi là hội viên Animorphs, phần trí óc tỉnh táo của tôi tranh luận. Một người lính. Mi cần phải để nó xảy ra. Mi không thể cứu được ba lúc này đâu. Tạm thời tự do có nghĩa là chấm hết. Yeerk sẽ không ngừng lùng sục chừng nào chưa tìm ra ông. Tìm ra mi. Bạn bè mi. Mi cần phải để nó xảy ra. Đó là điều sáng suốt. Là điều duy nhất cần phải làm.
Tôi nhìn trân trối. Đầu ba bị nhấn vào vũng. Một mắt đã chìm xuống mặt nước. Mắt kia nhướng trợn lên, kinh hoàng nhìn con sên nhớt đang bơi lại gần. Gần…gần hơn…

CHƯƠNG 5

“Khô ô ô ông!”

Tôi giơ nắm đấm thụi bể tan cửa kính. Hoá ra tôi đã biến hình mà không hề hay biết hoặc chủ ý.
Khỉ đột: cơn tức giận bên trong quá lớn, chẳng thể giữ lại. Thế là bái bai sự thông minh, và bắt đầu cho sự đúng đắn.
Choang!
Tôi đập bể kinh và phóng mình qua cửa sổ lam nham. Hàng triệu miếng vụn rơi vãi khắp nền nhà. Không khí đêm lành lạnh ùa vào theo. Mấy tấm màn gió đỏ bay phần phật.
Tất cả bọn bên trong đều tê cứng lại. Mọi con mắt đổ dồn vào tôi.
Tôi chụp ngay món đồ gần nhất chiếc ghế gỗ sồi bành ky – và thẳng tay ném nó bay đi. Cánh tay như cỗ máy của khỉ đột chỉ việc cử động chứ chẳng phải cố gì. Chiếc gương lớn treo trên tường vỡ tan thành mảnh vụn. Cú phủ đầu đó là lời tuyên chiến hùng hồn của tôi.
<Bước xa khỏi vũng,> tôi rống lên.
“Andalite,” người ‘bị xe đụng chết’ quát.
Cặp lính Hork-Bajir xông vào, chạy quành qua hai bên chiếc trường kỷ. Những lưỡi gươm cẳng chân rạch bung nệm da đen khi tụi nó đi qua.
Tôi tóm ngay món vũ khí gần nhất – quả cầu thủy tinh từ cây đèn chụp. <Ngẩng đầu lên!> tôi thét và thảy mạnh quả cầu vào tên Hork-Bajir thứ nhất. Hắn bật ngửa ra sau và lọng cọng cụng đầu vô bàn. Tụi lính đánh thuê này không phải là vật đỡ bóng chuyên nghiệp.
<Ngẩng đầu lên!> tôi hét gọi ba, <Ngẩng lên khỏi vũng. Ngay!>
Tôi thấy ba nghiêng cổ, ráng cự lại bàn tay của gã đàn ông hung hăng.
Phần đuôi đèn vẫn ở trong tay tôi, một thanh sắt rèn dài.
Vút! Vút! Vút!
Tôi lẹ làng quất ba nhát vào đầu gối, bụng và đầu tên Hork-Bajir thứ hai. Nó đổ ập xuống sàn, một tiếng huỵch rồi tiếng xoẹt.
Tôi gạt trường kỷ qua bên.
Ba tôi lại thét. Tôi quay lại và thấy đầu ông lại chìm xuống vũng! Ngập cả môi. Con sên nhớp đã trèo lên má ông. Một tên Yeerk sắp sửa chui vào tai ba!
<Không!>
Đó là giây phút kinh hoàng nhất tôi từng trải qua. Trong nháy mắt, tất cả mọi thứ sẽ khác. Tôi thấy tương lai của ba đang nằm trong tay mình. Chỉ trong tay tôi mà thôi.

Tôi chồm về trước, vươn cánh tay ra, xòe giãn bàn tay. Quá …chậm!
“Aahhhhh!”
Bá cháy! Mấy ngón tay khỉ đột ô dề chộp lấy nửa miếng lưng con sên nhớp nháp và giật ra khỏi đầu ba, vứt toẹt nó xuống sàn.
Gã người Bị-mượn-xác tên Russ bỏ chạy. Tôi chụp cái ghế trói ba và đẩy tượt vào tường. Ba la thét, giãy giụa, vẫn bị trói nghiến. Nhưng ba tự do – đó mới là điều quan trọng.
Bàn tay tôi quặp lấy thành vũng Yeerk mini và hất đổ.
Hàng trăm gallon chất lỏng Kandrona đổ ào xuống sàn. Một con sên xám ngoét bị dòng thác nhớt cuốn đi. Nó bá vào chân bàn và nảy về phía cửa hiên bằng kính. Ngay khi nó sắp mắc vào khe cửa bên dưới, tôi mở cửa. Dòng nước liền tràn ra hàng hiên bên ngoài.
Có tiếng độp nhẹ khi tên Yeerk rơi khỏi hàng hiên.
<Kẻ chống đối đã bị đè bẹp,> tôi nói với hai tên người đang đứng rồi bước lên một bước. Đã mục kích cảnh tôi thanh trừ hai tên Hork-Bajir, chúng biết tôi dư sức vật cánh tay chúng.
Tôi bước thêm bước nữa, và nét biểu cảm của chúng thay đổi liền. Cả hai đều nhếch mép cười. Quái lạ! Tôi chẳng hiểu sao chúng lại gan thế, cho tới khi tôi nhận ra chúng không nhìn tôi.
Xoẹt! Xoẹt!
Hay lưỡi gươm sinh đôi huơ về phía cổ tôi! Thêm hai tên Hork-Bajir mới xuất hiện! Tôi cúi né nhưng bị lưỡi gươm khoắm sượt qua đầu. Té xuống sàn, tôi liền lăn qua gầm bàn ăn. Cả hai Hork-Bajir xồ theo. Tôi đẩy chiếc ghế đẩu ra ngáng đường. Một tên đá ghế văng đi.
Tôi bèn chộp lấy chân ghế bành, quăng ra bít đường. Chúng phải vật lộn với mớ đệm côtông và mút, đủ lâu cho tôi nhảy qua cái trường kỷ rách te tua. Xong, tôi nhấc nó lên không, thụt vào chúng như thanh trục phá thành!
<Aaahhh!>
Tôi gừ và phang. Hy vọng Russ đã đóng tiền bảo hiểm đồ đạc cho chủ nhà.
Kcrắc-bụp!
Tôi hụt cả hai tên Hork-Bajir.
Một tên phá ra cười. Tôi lùi lại, đụng vào tường. Chúng lù lù phóng về phía tôi, gươm chia chỉa, miệng há banh. Oa, hơi thở chúng hôi thối khủng khiếp.
Tôi nhìn lên, xuống, phải, trái. Cần phải có một lối thoát. Phải có món vũ khí đồ gia dụng nào đó tôi chưa dùng.
Một móng vuốt Hork-Bajir ấn vào cổ tôi và ủn ra sau.
Tôi thở khò khè, cố đấm bụng hắn nhưng không tới. Mặt tôi nhăn nhúm lại vì đau. Đầu sắp quặp vào…
<Vui quá, quý vị,> tôi thở hồng hộc. <Nhưng giờ ta phải về nhà đây.>
Chắc là trong một giây, tụi chúng tưởng tôi điên.

“Rroooooaaarrr!”
Đôi bàn tay khổng lồ, đầy móng vuốt cụng đầu hai đứa lại với nhau. Tôi không muốn lột tả những gì Rachel làm kế tiếp. Chỉ biết là trong vòng một hồi lâu sau, mấy tên Hork-Bajir đó chẳng thể gây phiền toái cho ai được nữa.
<Rất vui là bồ tới,> tôi gầm, ngồi bệt vào tường, đau đớn.
<Coi bộ mình xém trễ,> Rachel đáp, quay đôi mắt gấu xám mệt mỏi qua ba tôi.

CHƯƠNG 6

Chưa bao giờ ba tôi trông hoảng loạn như giây phút ấy. Mặt ba tái xanh, trắng bệch như tờ giấy trắng. Ba run như cầy sấy.
Húúúú! Húhúhúhúhú!
Tiếng còi hụ từ xa vẳng lại. Cảnh sát đang lao về chỗ chúng tôi. Tôi bước lên trước. Ba chúi xuống, hình như đinh ninh tôi sẽ giết ông.
Marco, mi thật ngu, đồ khỉ đột rồ dại! Hãy nói gì với ba đi chứ. Làm cho ba tin cẩn mi.
<Chúng tôi tới đây để giúp ông,> tôi giả giọng lạ nói. <Mọi việc êm xuôi rồi.> Mắt ba tôi đảo từ con khỉ qua con gấu, coi bộ chưa thông lắm.
<Tuyệt!> Rachel truyền giọng riêng cho tôi. <Giờ sao? Tụi mình làm gì với chú ấy đây?>
<Ba mình đã thấy quá nhiều rồi. Rõ ràng bọn Yeerk chú ý biến tất cả những ai dính líu đến vùng không gian zero thành kẻ bị mượn xác. Bây giờ ba mình lại được "băng thảo khấu Andalite" cứu nữa. Không còn con đường nào khác cho ba mình đâu.>
Tôi ngừng nói, nhìn khắp gian phòng khách. Mình vừa làm gì vậy? Mình điên rồi. Toàn bộ việc này đều điên hết. <Mình nghĩ, đã đến lúc…>
Tôi chờ cho Rachel phản ứng. Nhỏ chỉ im lặng. Có thể hiểu đó là dấu hiệu đồng ý.
<Còn một điều nữa,> nhỏ đột nhiên nói. <Rằng chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi đây.>
Tôi nhào lên cởi trói cho ba và ôm eo nhấc bổng ông lên. Ba căng người ra, đấm đá, la hét tuyệt vọng.
<Nghe này!> tôi gầm gào. <Chúng tôi là người tốt. Chúng tôi đến đây để giúp ông.>
Ba đá tôi thêm mấy đá nữa rồi thôi. Tôi xốc ba qua cửa hiên, vượt vũng nước Yeerk lấp xấp mắt cá. Rachel theo sau. Tụi tôi lạch bạch ra chỗ chiếc xe đang đậu của ba. Tôi để ba xuống trước cửa dành cho tài xế.
<Lên xe đi!>
Tôi vòng qua đầu xe, chạy tới cửa đối diện dành cho hành khách và túm nắm cửa. Hự! Quá mạnh. Tôi rứt luôn cả bản lề.
<Bồ làm gì thế?> Rachel lèm bèm.
Tôi nhún vai đoạn nhét cơ thể đùm đề của mình vô, đẩy hàng ghế sau để nới rộng ra. Chẳng nhằm nhò. Loay hoay thế nào cũng hổng thể ngồi cho thoải mái. Đầu tôi đụng vào táplô, một chân và một cánh tay lòi ra ngoài cửa xe vừa bị gãy.
Những bánh xe cảnh sát quẹo gắt nơi ngã tư, còn cách năm dãy phố

nữa. Chẳng biết xe nào là cảnh sát thiệt, xe nào chở tụi mượn xác cảnh sát…
Ba tôi lọng cọng tra chìa khóa vào ổ như một ông già, thở dồn dập.
<Bồ tính đi đâu vậy?> Rachel hỏi. <Làm sao tụi mình kiếp gặp được cha con bồ?>
<Mình sẽ báo cho bồ biết ngay khi có thể,> tôi đáp. Động cơ xe lạch xạch khởi động. Rachel nhảy vào bụi rậm.Cảnh sát trờ tới con phố.
<LÁI XE!> tôi rống tướng lên. <ĐI NÀO!> ba sợ bủn rủn, không dám trái lệnh. Chúng tôi phóng đi khi những tia đèn pha và mấy chiếc xe màu trắng thắng kít lại trước căn nhà 1366. Tôi nhìn lại qua lỗ cửa xe.
<Rachel?> tôi gọi vào đêm tôi, không chắc nhỏ có nghe tôi gọi hay không. <Cám ơn nha.>
Một chiếc xe tải phóng vù qua đội xe tuần tra và hộc tốc đuổi theo chúng tôi.
<Nhanh lên! Nhanh lên!>
Xe chúng tôi lao như điên với một người thất kinh đằng sau tay lái. Ba quẹo vào con đường mang chúng tôi về nhà.
<Không!> tôi hét.
“Nhưng còn…con trai tôi,” ba thở gấp.
<Đi về hướng nam!> tôi ra lệnh. <Ông không được về nhà.>
Tôi không thể để ba về nhà lúc này…Quá nguy hiểm.
Chiếc xe tải vẫn đuổi đằng sau chúng tôi. Nó rít rú ầm ĩ. Tôi nhìn qua vai mình. Hai tên HorkBajir ở trong buồng lái. Thêm một tên đánh đu ở cửa hông, và tôi đoán trong thùng xe còn sáu bảy tên nữa.
<Đồ rác rưởi!> Tôi rít lên.
Ba thở trong kinh hoàng.
<Chúng ta bị đuổi theo. Mau lên! Ra đường xa lộ!>
Nhưng ba cứng người rồi. Tôi vội chụp lấy vô-lăng. Nhấn và kéo ga, đạp thắng bàn chân to đùng lên mũi giày của ba.
Skríííííít!
Xe chúng tôi nảy tớn lên như trong cuộc đua Thể Thức Một.
“Aaaahhh!” ba thét – không biết là do bị tôi dẫm lên chân hay là do tôi lái quá tệ.
Bọn Yeerk vẫn đuổi sát nút. Tôi vượt qua đèn đỏ, rẽ ngoặt lên dải đường lõm(*) và hòa vào dòng xecộ trên xa lộ. Và cố luồn lách…
Những bác tài hoảng sợ bấm còi inh ỏi. Tôi cảm thấy hơi ớn xương sống khi sượt ngang một chiếc Jeep Cherokee. Rồi tới chiếc Dodge… qua chiếc Honda.
Nhưng chúng tôi vẫn không cắt được bọn Hork-Bajir! Tôi quẹo trái qua một làn xe. Hai làn xe. Ba làn xe. Bốn làn xe. Vậy mà chiếc xe tải vẫn dí sát thanh chống va của chúng tôi.
Biển chỉ đường báo: Đường 54…
Skríííííít! Tôi thắng gấp. Bánh xe đốt cháy mặt đường.

Tôi quẹo ngang qua bốn làn xe, từ mút đầu bên trái qua dải đường lõm.
Skríííiít! Bọn Yeerk vẫn theo sau.
<Cầm lấy tay lái!> tôi ra lệnh. Ba lập cập làm theo.
Tôi nhìn lại. Bọn Yeerk quẹo quá gắt. Chúng nghiêng…nghiêng…và tượt về phía dai phân cách…
Rầ-rầm! Tiếng tông xe kinh khủng vang lên khi chúng tôi lái xe ra khỏi tầm nhìn. Có tài xế ẩu, nhưng còn có những tài xế tệ hơn nhiều.
Nguyên vùng lân cận im ắng, đang ngủ say. Đã hơn nửa đêm. Bầu trời không trăng sao. Cuối cùng chúng tôi quẹo vào một con đường hai chiều.
"Ông là ai?" ba vừa hỏi tôi vừa ngả người ra sau đạp thắng. "Ông là cái gì?"
<Ông có nhớ mấy tên quỷ đầy gươm hồi nãy ráng giết tôi không? Hiện giờ có khoảng chừng hai trăm tên như thế đang ráo riết lùng sục chúng ta. Nếu ông không tiếp tục lái xe…>
Chiếc xe dừng. Ba mở cửa xe phóng ào ra ngoài và dợm chân chạy.
<Không!> tôi hét.
Ba té nhào vô một rãnh thoát nước, vội đứng dậy và chạy băng tới cánh đồng cỏ mọc um tùm.
Tôi cũng bươn khỏi xe và lúp xúp đuổi theo ba. Chỉ có mỗi một giải pháp cho ba. Nhưng sao lúc này tôi lại đau đáu nghĩ tới David, thằng bé khám phá ra bí mật của hội Animorphs, đã bị xử làm chuột mãi mãi. Chúng tôi đã buộc phải làm điều đó với nó…
<Ba!> tôi phát giọng truyền, gọi bằng chính giọng mình.
Trong ánh sáng của đèn trước xe hơi, tôi hoàn hình. Chầm chậm đổi từ con thú dữ qua cậu bé ngay trước mắt ba.

(*)dải đường lõm băng nganh xa lộ, nhằm buộc xe cộ phải đi chậm lại khi gần đến khu dân cư hay giao lộ,

Ba đứng im như tượng, mắt mở trân trân. Khi cơ thể tôi hình thành, tôi thấy nước mắt nhỏ xuống mặt ông.
"Con đây," tôi nói ngáy khi có miệng.
Ba thở khọt khẹt rồi dẫm bừa lên cỏ bước về phía tôi. "Làm sao? Ba không hiểu."
Ba rối rít vuốt tóc, vuốt mặt, nắn vai tôi rồi ôm chầm lấy tôi. Nước mắt ba quệt vào mà tôi.
"Chuyện này là thế nào?" ba hỏi lại.
"Chuyện dài lắm ba à. Chuyện rất dài."

CHƯƠNG 7

Chúng tôi mua bánh hamburgers tại một tiệm phục vụ suốt đêm ở ngoại ô thành phố. Bọn Yeerk chẳng bao giờ lại kéo tới lùng sục nơi này, tôi hy vọng vậy. Hai cha con ngồi ăn trong xe, chỗ góc tối của phần đường được phép đậu xe.

Tôi kể cho ba tất cả. Hầu như mọi thứ.

Xem ra câu chuyện như một gáo nước lạnh dội lên đầu ba. Những gì tôi kể quả là ly kỳ đối với con người. Ba cứ sững sờ, lắc đầu, không tin nổi.
Khi tôi ngừng kể, điều đầu tiên ba làm là gọi điện thoại về nhà…cho tôi.
Tôi để ba đi bộ trên vỉa hè, ra thùng điện thoại công cộng, quay số.
Chuông reng…
Đột nhiên, tôi giằng lấy điện thoại, giận dữ cúp xuống.
Ba nhìn tôi trừng trừng rồi nạt. “Vậy là sao?”
Lần đầu tiên, kể từ cuộc xung đột tại nhà Russ, lúc này tôi mới cảm thấy đây đích xác là ba mình. Một ông bố thật sự, đúng nghĩa. Một ông bố ưu tư, đầy uy quyền. Lần đầu tiên kể từ lúc hoàn hình, tôithấy trong mắt ba chỉ có sự xa cách dành cho tôi, không còn nồng nàn, tình cảm nữa.
“Tại sao cậu làm điều đó?”
Tôi bước trở lại xe. Ba đi theo.
“Tôi hỏi, cậu làm vậy nghĩa là sao!”
Tôi ngồi vào băng ghế hành khách. Ba ngồi vào sau tay lái và đóng sầm cửa lại. Chỗ ba có cửa để mà sầm vào.
“Nếu ba biết chính xác chuyện gì xảy ra,” tôi nói từ tốn. “Nếu nãy giờ ba nghe con nói kỹ lưỡng, thì hẳn ba phải hiểu là bây giờ bọn Yeerk đã phong tỏa nhà mình rồi. Chắc chắn chúng sẽ ghi âm điện thoại. Con cá là bây giờ chúng đang ngồi trên trường kỷ nhà mình. Chờ ba bước vào là…”
“Im ngay,” ba quát. “Im đi. Nãy giờ tôi đã cố lắng nghe cậu nói từng lời một. Nhưng cậu cần phải hiểu…Không thấy chứng cớ thì làm sao tôi tin được tất cả những điều cậu nói? Tôi chỉ thấy cậu biến từ con khỉ đột thành con trai tôi. Tôi sợ khiếp đảm. Bị tra tấn, rồi bị bắt cóc. Có lẽ do tâm trí tôi tưởng tượng ra. Đây là giấc mơ chăng.”
Trước khi ba dứt lời tôi đã hành động liền. Da tôi dày ra, đen đi rồi lại mỏng như vỏ trứng. Cánh tay và cẳng chân ngắn lại cho tới khi tôi té bổ chửng trên ghế. Teo tóp lại, co rút đi đến lúc vụn bánh mì to cỡ tảng đá và mắt tôi mù câm.

Phụụụt!
Eo tôi rút xuống còn một hai milimét, thân nối thành hai nửa.
“Trời ơi!” ba la thất thanh. “Thôi đừng, đừng!”
Tôi đã là kiến, nhưng tôi không để cho tâm não kiến nổi lên nắm quyền. Mà bắt đầu hoàn hình liền.
Tôi “biểu diễn” cho ba xem tất cả vẻ kỳ diệu và quái đản của kỹ thuật biến hình. Tôi mặc ba ngồi đó, ngẫm nghĩ thực tế mới của mình. Cứ nhìn tôi trở về cậu bé quyến rũ rồi lại biến hình tiếp.
Lông vũ lú khỏi da tôi thành những hình vằn vện, rồi lại thành sợi lông ba chiều. Chúng lớn lên và xòe ra, trong khi cơ thể tôi co quắp lại và đầu biến dạng. Mũi tôi cứng quèo và khoằm xuống. Những ngón tay nhỏ thon đi nhưng lại mạnh mẽ hơn, tạo nên móng vuốt chim có thể chọc xé thịt sống. Mắt quắc sáng hầu tỏ rõ tính siêu nhân.
Một lần nữa tôi lại trở về hình hài cậu bé. Trở lại hình hài cho ba nhận ra cậu con cưng của mình.
“Con còn có thể biến hình ra khoảng hai mươi loài khác nhau.” Tôi nói khi chiếc lông cuối cùng biến mất. “Ba có muốn thấy con làm tôm hùm không?”
Mồ hôi nhỏ tong tỏng, từ đầu dọc thái dương, xuống cổ ba. Ông không cần phải nhìn thêm nữa.
Tôi đã hù ba sợ hết hồn. Đã hù dọa, làm ba khiếp đảm, lo lắng và phân vân. Và ba đang cố chống chỏi xoay xở để gồng mình chịu. Kể ra với một người mà cuộc sống bị đảo lộn một cách thô bạo, ghê gớm đến thế thì ba chịu đựng khá giỏi.
Ba nhìn thao láo vào tấm kính chắn gió, rồi nhìn trừng trừng vào một điểm đằng xa. Mặt trời lấp ló chuẩn bị lên, hé mở ra cho chúng tôi thấy trước phần thế giới tiêu điều. Ba quay lại nhìn tôi.
“Ba tạm thời tin vậy,” ba khề khà. “Ba tin là con đã trải qua địa ngục.”
“Trải qua địa ngục và trở về,” tôi mỉm cười. “Rất nhiều lần.”
Ba cũng mỉm cười.
“Ba à, con sẽ đưa ba tới chỗ mấy người bạn của con,” tôi quyết định. “Ba cứ nán ở đó với họ cho tới khi…”
“Oa,” ba nói nhanh. “Con điên rồi à. Ba sẽ đi báo cảnh sát.”
“Ba, trong cảnh sát cũng có Yeerk. Con không để ba làm điều đó đâu.”
Ba lại sốc và hoang mang. “Con bảo *không*là sao? Ba là ba của con mà. Chính ba bảo con phải làm gì chứ.”
Không phải trong thực tế này ba à. Không phải trong thế giới này.
“Ba, dĩ nhiên ba là ba của con,” tôi nghẹn ngào, cố kìm nén những cảm xúc ngổn ngang. “Và thật tuyệt vời biết bao nếu có người khác ra quyết định giùm cho con đỡ mệt…Con yêu ba. Con kính trọng ba. Nhưng con đã chiến đấu trong cuộc chiến này lâu rồi. Con đã tham gia nhiều phi vụ, nhiều trận địa và đã thấy nhiều điều kinh khủng

hơn ba có thể hình dung ra. Đây là cuộc chiến của con. Con và các bạn con biết điều gì đang diễn ra. Còn ba thì không biết."
Ba nhíu mày nhìn tôi rồi quay ra nhìn ông mặt trời đang lên.
"Con kể cho ba nghe coi điều gì đang diễn ra đi," ba hạ giọng.
"Con vẫn chưa kể cho ba vài điều."
Ba cười mỉa mai. "Để ba đoán nha. Rằng Visser Ba là cha của con và mẹ của con là người Andalite. Và ba chẳng có họ hàng, dây mơ rễ má gì với con cả."
"Không phải," tôi gạt phắt. Ngón tay tôi bíu chặt lấy miếng nhựa dẻo nơi ghế ngồi. "Mẹ không phải là Andalite. Và mẹ không hề chết đuối. Mẹ là vật chủ cho Visser Một. Đó là tên Yeerk đã khơi mào cuộc xâm lăng Trái đất. Mẹ đã là nô lệ của hắn ngay từ trước khi mẹ mất tích kìa."
Mặt ba bỗng trắng bợt ra. "Con đang nói tới Eva đó hả?"
"Vâng, mẹ của con ấy."
Ba gục về trước, đầu vập vào vô-lăng. Hai bàn tay ba ôm vùi lấy mặt.
"Trời ơi," ba rên thểu não.
"Mẹ vẫn còn sống."
"Vậy mà ba không biết…"
Ba ngả người lên, đầu tựa vào phần ghế đơ. Ba nhắm mắt rồi lại mở choàng ra. Rồi ba lần tìm hộp găng tay, bới tung lên, lục lọi và lôi ra một gói thuốc và bật lửa. Ba cho một điếu lên miệng và châm lửa.
"Ba, ba làm gì vậy? Ba cai thuốc cách đây năm năm rồi mà. Ba tắt thuốc đi ba."
Ba nhìn tôi vàquăng điếu thuốc qua cửa sổ xe…
"Ba yêu mẹ con."
Lời ba làm cổ họng tôi thít lại. Mẹ tôi là tất cả đối với tôi.
Cơn choáng váng làm tôi ỉu đi như bị thanh thép đập vào đầu. Ông mặt trời vụt lên chìnhình, chẳng hợp chỗ chút nào.
"Con sẽ dẫn ba tới chỗ những người bạn của con," tôi nói. "Ba lái xe trở lại thành phố đi ba…"

CHƯƠNG 8

Chúng tôi rời xa lộ, rẽ vào con đường không xa nhà lắm. Nhưng chúng tôi không về nhà.

Đã 6 giờ sáng. Sắp tới giờ cao điểm. Ai mà biết người ta rời nhà vào cái giờ sáng quắc thế này làm gì. Phải bò ra khỏi giường để đi học đúng giờ vốn là cực hình đối với tôi rồi.

Những sợi râu lởm chởm trên mặt ba càng làm cho ba có vẻ khắc khổ. Ba vẫn lái xe. Xem ra tin mẹ tôi còn sống khiếng cho gương mặt ba sượng ngắc, đờ ra, khác lạ lắm.

"Quẹo đây nè ba," tôi nói. "Căn nhà thứ ba bên phải í."

Các căn nhà trong khu này đều y chang nhau-mới và lớn, với những gara hai-xe ở cuối lối xe chạy.

Chúng tôi dừng xe, bước qua lối đi và rung chuông. Trong khi chờ đợi, tôi nhìn con phố. Ký ức về chiếc xe tải chở đầy Hork-Bajir vẫn ám ảnh tâm trí tôi. Tôi nhìn theo chiếc xe hơi lao ra khỏi gara nhà đối diện và phóng đi thẳng.

Có tiếng Erek đi ra.

"Ba à, sẽ có thêm nhiều điều lạ kỳ nữa đó…"

"Làm ơn đi mà," ba mệt mỏi. "Sẽ chẳng có điều gì quái dị hơn nữa đâu."

"Ba ơi, con đề nghị là khi tiếp súc với hội Animorphs ba đừng bao giờ nói 'sẽ chẳng có điều gì quái dị hơn nữa đâu.'"

Erek King– người Chee – mở cửa.

"Ồ," ảnh thốt lên.

"Chú ấy đó hả?" Erek hỏi vẻ cảnh giác.

Tôi gật đầu. Erek nắm tay cha con tôi lôi vào nhà. Cửa đóng cái rầm. Erek cài then lại đằng sau chúng tôi.

Chúng tôi đứng trong phòng khác của gia đình ông King, một mặt tiền rất đỗi bình thường, che giấu công viên dưới lòng đất của người Chee. Cách bên dưới chỗ chúng tôi đứng vài ba tấc là những người Chee ở hình dạng thật, hao hao giống chó.

Mắt ba dán căng vào trường kỷ, rồi miệng há xệ xuống. ba nhảy giật lùi lại, dựa lưng vào tường.

Ông King đang ngồi coi tivi, chương trình *Ngày Nay*. Khôngkinh hồn bạt vía sao được, khi thấy một người máy đang thư giãn, không có quần áo, không có da-chẳng có hình chiếu người…

Khi nhận ra ba tôi sợ hãi, ông King bèn rùng mình phủ lên một lớp hình chiếu.

"Đây là người Chee, ba nhớ không?" tôi vội giải thích. "Một loài cổ xưa do người Pemalite tạo nên, rất hòa hiếu. Con đã kể cho ba nghe về họ rồi mà."

“Ừm…ba cứ nghĩ là con ghẹo ba.”
“Erek,” tôi bảo. “Bọn Yeerk đang truy lùng ba tôi. Vài tên gọi điện nhắn ba tôi đi, toan nhét sên vào đầu ông; sau đó chúng phát điên vì ông trốn mất. Anh giấu ba tôi ở đây cũng không ảnh hưởng đến công việc của anh chứ? Anh vui lòng làm cho xe ba tôi biến mất được không?”
“Không hề chi,” Erek vui vẻ. “Dĩ nhiên là chú ấy có thể ở lại. Chú ấy có thích chó không?”
“Có chứ,” ba đáp liền, ráng cười.
“Erek,” tôi tiếp. “Còn một điều nữa. Ba tôi mất tích. Như vậy tức là mọi phó-visser đầy mưu mẹo trong vùng này đều ráo riết đi tìm manh mối. Và tôi chính là manh mối ấy. Nếu tôi cũng mất tích thì…nếu chúng nghĩ cả hai cha con tôi đều mất tích…”
“…thì chúng sẽ truy lùng ra bạn bè của bạn.”
“Và vụ xì-căng-đan này sẽ hắc xì dầu lắm lắm!”
“Đúng, nhưng mà đừng lo, chúng tôi sẽ dàn xếp chuyện này,” Erek hòa nhã. “Bọn Yeerk sẽ có thứ chúng muốn: hai cha con bạn, vẫn sống khỏe mạnh và vô tâm vô tư.” Trước mắt hai cha con, Erek đổi hình chiếu trở thành bản sao y hệt ba tôi.
“Anh ta biến hình ba hả?” Ba tôi sửng sốt.
“Không phải. Erek là người máy mà ba. Đó là hình chiếu.”
“Chao ôi!” Ba vọt miệng. “Tuyệt vời!” Máu nghề nghiệp chợt nổi lên trong ba. Sự tò mò, háo hức kỹ thuật mới khiến ba quên e dè. Ông lại gần chạm vào hình chiếu của Erek. Bàn tay xuyên qua cả “da”.
“Oa!” Ba hét lên. “Thật không tin nổi! Erek, anh phải cho tôi biết diễn tiến của quy trình này đấy. Tôi muốn biết tất cả mọi thứ.” Ba rút tay ra rồi lại thọc vô, lần này vào eo Erek.
Erek hơi nhăn mặt như thể ba tôi vừa xâm phạm chân giá trị của ảnh, nhưng ảnh rất lịch sự. “Chúng ta sẽ nói chuyện sau,” ảnh nói và nhẹ nhàng gạt tay ba tôi ra khỏi “bụng” mình.
“Xin lỗi,” ba nói, hơi lúng túng. “Vậy là anh có thể lập hình chiếu giả làm tôi và Marco.”
“Đi theo tôi,” Erek bảo, chuyển hình chiếu thành cậu bé Erek tôi từng biết, cao chừng bằng Jake. Chúng tôi tiến tới cầu thang. Tôi kéo Erek ra thì thầm…
“Lần này, bọn Yeerk chẳng thèm mất công tìm cách chui vào tai ba tôi nữa đâu. Có thể chúng sẽ giết ông ấy luôn. Vậy, nhỡ chúng bắn vào anh thì sao?”
“Tôi chịu được tia Nghiệt cấp độ thấp.”
“Nhưng nếu ở cấp độ tối đa thì sao?”
Erek nhún vai. “Cái đó tùy thuộc vào góc độ, thời gian và cả may mắn. marco, hình chiếu chỉ cản trở tôi dùng bạo lực, ngay cả với nguyên nhân chính đáng nhất, chứ nó không ngăn cản tôi chết.”
“Ừm.”

Chúng tôi theo ba xuống cầu thang hẹp, xuống tầm hầm. Bỗng, sàn nhà tự dưng rớt ùm xuống như thang máy. Rơi khoảng năm tầng lầu thì nó dừng lại, bức tường trước mặt chúng tôi biến mất, mở ra một hành lang ánh sáng vàng rỡ.

Rồi chúng tôi lạc vào một khung cảnh rực rỡ, rộng ngút ngàn. Cỏ dưới chân trải dài hàng mét. Những dòng suối đan xen qua cỏ, với hoa dại điểm xuyết trên bờ. Bướm rập rờn bay, ong vờn hoa, sóc thoăn thoắt leo lên leo xuống những tán cây đủ loại.

Khắp nơi, hàng trăm có khi hàng ngàn chú chó vui vẻ, khỏe khoắn tung tăng chạy nhảy. Chúng được một số người Chee không hình chiếu, chăm sóc.

“Đây là những người Chee,” Erek giới thiệt cho ba tôi. “Họ sẽ giúp chú khuây khỏa trong khi chú ở đây.”

Ba ngồi bệt xuống cỏ bên dưới một gốc cây. Hai ba chú chó liền ùa tới, vẫy đuôi rối rít mừng ba. Một cô chó lai liếm mặt ba, và cứ liếm mãi tới khi ba chịu vỗ về cô.

“Anh sẽ chăm sóc ba tôi chu đáo chứ?” tôi nói với Erek. Nhìn lại thì đã thấy mắt ba tôi nhắm tịt lại, sắp sửa ngủ gục đến nơi, cô chó lai vẫn liếm mặt ba tôi. Hai người Chee khác tiến tới. Một người đặt chiếc gối dưới đầu ba, còn người kia đắp chăn lên mình ba.

Erek mỉm cười. “Tôi nghĩ chú ấy sẽ ổn thôi.”

CHƯƠNG 9

Tôi là đứa cuối cùng tới trang trại Cassie. Rachel ngoảnh mặt đi chỗ khác ngay khi tôi nhìn nhỏ. Vậy là nhỏ đã kể hết cho bọn kia nghe rồi…

Tobias quắc đôi mắt diều hâu nhìn tôi. Bọn còn lại cũng chẳng thân thiện gì hơn.

“Thì cứ nói toạc ra đi,” tôi eo xèo. “Mấy bồ cứ việc rủa là tui ĐIÊN RỒ, rằng tui ngu si đi!”

Thinh lặng. Tôi mệt mỏi nhận ra rằng tôi đã chứng minh cho Jake thấy rằng nó đã đúng khi không tin cậy tôi. Tôi đã làm điều mà nó rất sợ tôi sẽ làm. Điều đúng đắn không được thực hiện. Tôi đã để cho cảm xúc xen vào lý trí. Và tôi cũng chẳng vui sướng về chuyện đó hơn đám bạn.

“Khỏi cần cáo lỗi,” tôi rầu rầu, “ nhưng chuyện xảy ra là vậy đấy. Mới giây trước mình thề là sẽ để cho Yeerk chui vào tai ba mình, nhưng ngay giây sau mình đã chiến đấu với một tá HorkBajir.”

<Rachel bảo có bốn tên,> Ax sửa lại.

“Thì bao nhiêu cũng vậy.”

“Bồ có nghĩ như thế có nghĩa là gì không?” Jake điềm đạm.

“Nghĩ chứ,” tui nhìn tụi kia rồi quay trở lại nhì Jake. “Có nghĩa là sẽ không phải thi kiểm tra toán nữa.” Chẳng đứa nào cười. Tôi ngồi xuống đống cỏ khô và gục mặt vào lòng bàn tay, đầu run run. Ước gì được nằm phè ra đây đánh một giấc.

“Mình biết,” tôi sẽ sàng. “Xin lỗi.”

“Thôi được rồi Marco,” Cassie dịu dàng. “Chẳng ai nói là sẽ dễ dàng cho bồ đâu. Mình biết mình không thể...không thể ngồi nhìn bọn Yeerk bắt ba mẹ mình.”

“Và bồ cũng không nên ngồi nhìn,” Rachel dằn giọng. “Cassie nói đúng. Marco hành động đúng kiểu con người.” Nhỏ dừng. “Một lần là mãi mãi.”

<Hành động rất thiếu thận trọng,> Ax nói, trên gương mặt ảnh đượm nét ưu tư. <Bạn đã hành động đơn độc và công khai.>

<Bọn Yeerk sẽ lần theo dấu vết bất cứ ai liên quan tới ba bồ,> Tobias nói vọng xuống. <Bắt đầu từ bồ và kết thúc là tụi mình.>

“Mình đã tính trước bồ một bước, Người-chim à,” tôi lào khào. “Erek và mình có kế hoạch giải quyết việc này.”

“Chúng ta chẳng thể sửa lại sự việc được nữa,” Jake triết lý. “Điều xảy ra đã xảy ra rồi. Vấn đề cốt lõi bây giờ là chúng ta biết về sự tồn tại của thiết bị vùng không gian zero.”

“Và chúng ta cần phải đoạt được nó!” Rachel hùng hồn.

Tôi lắc đầu. “Nhiệm vụ bất khả thi. Một khi đã biến tất cả mọi người

trong phòng thí nghiệm thành những kẻ bị mượn xác thì bọn Yeerk cũng biết chúng ta sẽ tìm cách lấy thiết bị đó. Vậy là tự sát."
"Nếu có nó trong tay, tức là tụi mình có phương tiện truyền thông với vũ trụ," Rachel nhiệt thành. "Một điện thoại di động liên hành tinh."
<Tôi tin là thiết bị đòi hỏi không chỉ một nguồn pin *lithium-ion.*> Ax nói ngay.
"Mình muốn nói về chuyện liên lạc với những lực lượng hùng mạnh kìa. Liên lạc trực tiếp với phi đoàn Andalite í…"
<Nếu tụi mình không chết,> Tobias nói mà không nhìn ai.
Rachel thở dài.
"Theo tin tức tụi mình nhận được," Cassie trầm ngâm," thì Trái đất không phải là mối ưu tiên của người Andalite. Đâu ích gì khi chúng ta cố liên lạc với những người không thể, hoặc không muốn giúp chúng ta?"
"Tụi mình chưa chắc mọi chuyện ra sao," tôi phản bác. "Chưa có thông tin nào là đích xác cả."
Rachel đứng lên, phát bực vì chưa tìm ra giải pháp.
"Mấy bồ làm sao vậy? Bộ mấy bồ không biết thiết bị liên lạc vùng không gian zero tức là tiếp cận với tất cả những kênh thu phát qua không gian zero sao? Có đúng vậy không Ax?"
<Đúng!>
"Như vậy, nó không chỉ là phương tiện để gọi về quê nhà của Ax," Rachel tranh luận. "Mà còn là cơ hội để*thu nhận*tin tức của Yeerk."
Chu cha! Sao tôi chẳng nhận ra điều đó vậy cả?! Đây quả là dịp do thám liên hành tinh? Một cơ hội chui vào nghe trộm điện thoại của tụi Yeerk?
<Tôi…> Ax lừng khừng, bắt đầu nhịp bước rồi lại cà rà nói. <Thiết bị nhân tạo này là tương đương, hay tốt hơn…> ảnh ngắc ngứ cố đừng thở phì phò <…tốt hơn kỹ thuật của Yeerk.>
"Nè nè," tôi bảo. "Cho dù thiết bị này là gì, cho dù nó tinh vi phức tạp đến đâu, thì nó cũng được tạo ra bởi những vật liệu và linh kiện của loài người, phải không?"
Ax coi bộ sắp cáu tới nơi.
<Phải mất tới ba thiên niên kỷ, bằng một tên lửa động cơ đốt trong đơn giản, người Andalite mới xuyên thủng được sự tù túng bao quanh thế giới quê nhà. Giống loài của tôi đã phát triển vô cùng rực rỡ trước khi phát hiện ra vùng không gian zero. Chúng tôi đã sẵn sàng đón nhận thách thức đó. Chúng tôi đã chuẩn bị để chu du và thông tin liên lạc zero-chiều.>
"Mình biết, Ax," tôi vuốt êm. "Loài người thì lố bịch và ngây ngô. Nhưng bồ hiểu lầm mình. Nếu nó được tạo bằng những link kiện của con người, thì ba mình có thể tái chế tạo được nó."
Tới đây thì Ax nghẹn ngào thật sự.

“Ý mình là, bồ có thể sẽ tái tạo được, với sự giúp đỡ của ba mình.” Lời tuyên bố đã điều chỉnh của tôi dường như chấp nhận được đối với Ax.
Jake gật đầu.
“Ax?”
<Tôi sẽ làm, Hoàng tử Jake.>
“Ồ, thế thì,” Jake kel. “Tụi mình làm thôi. Sự vụ này quá quan trọng không thể không làm.”

CHƯƠNG 10

Ax và tôi nhẹ nhàng lả lướt bên trên những dãy nhà giống y hệt nhau, chẳng thể phân biệt được. Cho tới khi…ầm!...tụi tôi ở ngay phía trên nhà Erek.

Thoáng sau, tụi tôi đáp xuống bãi cỏ mượt mà giữa hồ bơi và khóm hoa hông. Lần đầu tiên tôi chợt nhận ra người Chee không chỉ tránh xâm phạm sinh vật sống, mà còn tránh gây tổn hại cho môi trường, ngoài những thứ cần thiết nhằm duy trì vỏ bọc cho họ.

<Cỏ tuyệt ngon,> Ax suýt xoa khi hoàn hình dưới tàng cây và thò móng guốc vừa mới hình thành xuống cỏ. <Tươi và khoái khẩu.>

Tôi định tương một câu bình luận sắc bén, nhưng ngặt cái miệng vẫn còn đang nhùng nhằng giữa mỏ ó biển và mồm người nên đành thôi.

Ax lại biến hình người và tụi tôi cùng đi vòng qua bãi cỏ ra cửa sau.

“Đây gọi là hàng hiên,” Ax quan sát. “H-i-ên!”

“Ừ. Còn đây gọi là cửa hiên. Đi vào.”

Nhà bếp sạch bóng và sáng sủa. Tôi bước qua phòng khách. Nơi này cũng bình thường với những ghế trường kỷ, ghế bành và những đồ đạc trang trí bình dân khác. Chiếc tivi đang bật, chiếu cảnh tổng thống đang nói chuyện với các học sinh trung học.

“Cái tivi đó mở liên tục suốt một năm nay rồi đấy,” tôi bảo.

Tôi quẹo xuống cầu thang. Không thấy Ax đi theo sau.

“Ax?”

Không có lời đáp. Chỉ có tiếng nhai rau ráu trong nhà bếp. Tôi quay lại, thấy cửa tủ lạnh mở toang, bèn nhìn lên.

À, người Chee rất hiếu khách. Họ đã sắp sẵn sữa và đồ ăn trong tủ cho tụi tôi. Ax quyết định nếm náp vài món.

“Nhem nhem!” ảnh nói và tròn mắt dòm tôi. Vụn bánh mì cùng kem dính toe toét đầy cằm và má ảnh.

“Đi thôi!” tôi ra lệnh.

“Nhem-nhe…”

Dưới cầu thang, tôi thấy Erek đang chờ tụi tôi gần lối vào Công viên Dog Park.

“Ba tôi đâu?” tôi hỏi, nhìn quanh vẻ bồn chồn. Trong óc tôi sợ rằng ba đòi đi ra ngoài, và những người Chee hòa hiếu sẽ không thể ngăn cản ba.

Nhưng Erek chỉ ra một tán cây ở góc xa trong công viên sáng trưng.

“Chú ấy ở đằng kia kìa…”

Ba đang nghỉ ngơi bình an, có năm sáu chú chó quấn quýt nằm tùm hum bên cạnh. Khi thấy tôi, ba “suỵt” và ra hiệu vào một chú cún con đang ngủ ngon lành.

Nhìn ba có vẻ thảnh thơi, thư giãn. Có thể ba đã chấp nhận đối mặt

với thực tế của mình, hoặc ba đang cố bít bùng nó.
“Ba à,” tôi nói nhỏ. “Con và các bạn cần ba giúp đỡ. Khám phá của ba về thiết bị liên lạc vùng không gian zero là điều quan trọng nhất tụi con từng gặp. Nó có thể thay đổi tất cả mọi thứ.”
“Ba nghĩ hôm qua ba đã nói chính xác những từ này,” ba nói ảo não.
“Ba có thể tạo lại nó được không ba?”
Câu hỏi dường như lạy ba tôi bừng tỉnh khỏi thế giới trong mơ của mình. Ông ngồi bật dậy, mấy chú chó tản ra.
“Nhưng ba cần phải trở lại phòng thí nghiệm mới được,” ba giảng giải. “Tất cả những tính toán…trang thiết bị và linh kiện của ba đều ở đấy, đó là chưa kể đến những hóa chất, vật liệu. Nếu không trở lại đó thì không thể làm được.”
“Chúng cháu không thể để chú trở lại phòng thí nghiệm,” Ax tuyên bố chắc nịch. “Bây giờ bó đã bị bọn Yeerk kiểm soát rồi. Chúng đang chờ chú. Cháu rất rành về lý thuyết trường từ của vùng không gian zero. Cháu có thể trợ giúp …giúp chú tạo ra thiết bị đó.”
Ba nhìn tôi ranh mãnh, như có ý hỏi “cậu bé này là ai?” Trông Ax rất bình thường như bao cậu hs cấp hai khác, ngoại trừ ảnh đẹp trai hơn (dẫu sao thì ảnh cũng mang ADN của tôi mà).
“À, ba có nhớ không? Ba đã gặp ảnh một lần ở nhà mình rồi. Lần đó ba cứ ngờ ngờ rằng ảnh thật kỳ lạ. Bởi vì ảnh là người Andalite thứ thiệt đó. Là em trai của Hoàng tử Elfangor. Ax, chứng minh cho ba mình thấy đi.”
Ba phẩy tay. “Thôi khỏi. Ba nhớ rồi. Chú đã nghe kể về cháu…”
Nhưng Ax đã hoàn hình trở về hình hài Andalite. Đôi mắt cuống bung ra khỏi đầu ảnh cái phực. Cái mồm liền tịt lại, hòa biến vào làn da màu xanh da trời. Lưỡi dao đuôi sáng lóa hiện ra. Và thêm hai chân nữa tòi ra phía sau.
Ba há hốc miệng ra ngạc nhiên.
“Ba thấy chưa?” tôi đắc ý.
Ông bặm môi, rùng mình mấy cái. “Không tin nổi.”
Tôi nghĩ nét đặc trưng của tất cả những nhà khoa học là tin có người ngoài hành tinh. Đầu tiên là tinh Erek, sau rồi tin Ax. Chắc hẳn ba hài lòng lắm.
<Chú phát triển về phía vùng không gian zero được bao xa?> Ax hỏi.
“Ừm, tháng trước chúng tôi đã dò tìm thành công những bức xạ cơ bản của ngôi sao. Sự xê dịch hình thái cấu tạo theo giai đoạn mà chúng tôi đo được rất khớp với lý thuyết. Chúng tôi đang cố gắng truyền những cụm xung động.”
Xem ra tin này hấp dẫn Ax, nhưng lại làm cho tôi nhức đầu.
<Đó là hình thức thu phát đơn giản nhất trong hạ không gian. Tương tự như radio của loài người sử dụng mã Morse.>
“Đúng thế.”

<Nếu thu phát những cụm xung động thành công, thì đương nhiên, sự mở rộng tiếp theo của nó là thông tin liên lạc quang phổ trọn vẹn.>
"Phải học bò trước khi học đi," tôi nhận xét vu vơ.
"Có một trở ngại lớn," ba tôi ngần ngừ. "Chúng ta không bao giờ có đủ trang thiết bị và linh kiện cần thiết. Đó không phải là những thứ linh tinh mua ở tiệm Radio Shack."
<Cháu thích tiệm Radio Shack.>
"Chắc rồi," ba tôi bảo. "Chú cũng thế. Nhưng họ đâu có bán thiết bị phối hợp các ngôi sao. Có lẽ những người Chee có thể giúp chúng ta."
<Người Chee không thể tham gia hay trợ giúp việc chuyển đổi những kỹ thuật phục vụ chiến tranh và sự phá hoại,> Ax giải thích. <Điều đó đã được lập trình sẵn trong quy chế hành động của họ rồi.>
"Thế thì vô vọng," ba thốt lên, tựa lưng vào gốc cây.
"Ba, ba. Ba đánh giá thấp con trai ba rồi. Chôm chỉa là một trong những tài năng vĩ đại mà các hội viên Animorphs đều có. Ba muốn có nó thì tụi con sẽ đem về cho ba."
Ba nhìn tôi vẻ bối rối. "Marco, con không được…"
"Đừng lo ba à. Tụi con chỉ lấy từ những cơ sở do bọn Yeerk điều hành, và tụi con sẽ tìm cách đền bù khi chiến tranh chấm dứt."
"Nhưng như vậy là không đúng mực."
"Ba à, lúc này chẳng còn cái gì là đúng mực nữa rồi."
Ba im lặng một hồi, sau đó ba nhổm đứng lên, nhìn chúng tôi.
"Thôi được rồi, các chàng trai. Chúng ta hãy bận rồi đi thôi."

CHƯƠNG 11

“Ba nóng lòng muốn bứt khỏi mấy tên điên ở văn phòng lắm rồi.” Ba càu nhàu khi nhét đống áo lót và quần tà lỏn vào đáy chiếc vali bự. “Hên là ba đã để dành được mấy ngày nghỉ ốm. Mọi người phát điên lên vì mẩu điện tử nào đó đến nỗi không còn buồn làm việc nữa.”

Tôi đứng bên cạnh giúp ba thu xếp hành lý. Hai cha con đang ở *nhà,* trong phòng ba. Ba lôi máy chụp hình ra khỏi tủ ngăn và dúi vào đống quần áo.

“Ba à, khi tới Acapulco ba cho con thuê ván trượt Jet Ski nha.”

“Nó gây ô nhiễm và ồn kinh khủng,” ba vừa cằn nhằn vừa gấp chiếc áo “công cò” Hawaii. “Với lại nó nguy hiểm lắm. Thế , con muốn chịu trách nhiệm về việc làm ảnh hưởng tới môi trường theo cách phản diện sao?”

“Không ạ, con chỉ muốn bay qua nước với tốc độ năm mươi dặm một giờ và nhảy sóng cao ba mét mà thôi.”

“Để lúc đó hẳng hay,” ba lấp lửng.

“Sao chúng ta không chờ tới khi con được nghĩ mà phải đi ngay bây giờ?” tôi nhấn mạnh.

“Ba đã bảo con rồi, Marco,” ba cao giọng, quẳng bộ đồ bơi vào giỏ. “Vì ba cần nghỉ làm một thời gian. Rõ ràng là thiết bị nhóm của ba chế ra rất quan trọng đối với ai đó. Có trời mới biết tại sao! Nhưng mà ba đã, đang gặp nguy hiểm vì nó. Bị bắt cóc, bị mấy tên loạn tâm thần hóa trang lố lăng bắt giam. Ba đâu có cần cái loại stress đó. Cứ để người khác hoàn tất công trình này đi.”

Đó là câu cuối cùng tôi nghe ba nói.

Liền lúc đó một tiếng tông cửa rợn óc. Cửa phòng bật tung cả bản lề và bốn tên Mượn xácNgười mặc đồ cảnh sát xông vào.

Ba cứng người lại, vẻ hoang mang cực độ.

Rồi, bốn khẩu tia Nghiệt cùng xủa vào người ba. Trong nửa giây, tôi thấy quần áo, da, tóc, tất cả bốc hơi, để lại một cái xác còng queo phát sáng. Cơ thể bốc hơi thành một đám mây khói. Một vệt muội than nằm trên sàn đánh dấu chỗ ba vừa đứng.

Xong, tất cả bốn khẩu súng lại chỉa sang cậu bé – là tôi, Marco. Tôi thậm chí chẳng kêu thét lên khi cơ thể mình bốc cháy. Bởi vì đó không phải thực sự là tôi, cũng không phải là ba. Bây giờ bọn Yeerk tưởng chúng tôi đã chết.

Bọn sát nhân vừa cút khỏi, tôi liền hoàn hình. Tôi muốn thấy cảnh tượng này bằng chính mắt mình. Chứng kiến sự việc vừa rồi qua thị lực lệch lạc, qua những giác quan và xúc cảm của gián từ dưới tủ chìm chưa đủ. Cơ thể người của tôi hiện ra từ côn trùng.

“Chúng đi rồi,” tôi nói nhanh. Những tấm màn gió vẫn rủ kín. “Các bạn không sao chứ?” Hình chiếu Erek lay động và biến mất. Ảnh nằm dài trên sàn bên cạnh giường. Cháy xám và bốc khói.
Nhưng ông King, người Chee thủ vai ba tôi, khiến tôi lo thực sự. Ông ấy chỉ còn là một đống hình ảnh hình chiếu nham nhở. Bên dưới và giữa những phần hình chiếu cơ thể người, tôi tháy những mạch điện bị tàn phá. Bộ máy móc tinh xảo gần như chỉ còn là khung xương.
“Hình ảnh hiện ra của ông ấy bị tàn phá nghiêm trọng,” Erek nhận xét khi lại gần.
“Anh có sửa chữa lại được không?” tôi thấp thỏm hỏi.
“Tôi hy vọng là được. Nhưng trước tiên tôi cần đem ông ấy về nhà đã. Ma trận cấu trúc của ông có nguy cơ thiệt hại nặng.”
“Thế còn anh?”
“Hệ thống của tôi vẫn còn chín mươi chín phần trăm nguyên vẹn,” Erek xuê xoa. “Những hình ảnh của bạn và ba bạn hiện ra hồi nãy để nhử bọn cũng phá hủy có thuyết phục không?”
“Hết ý,” tôi khen. “Bọn Yeerk sẽ không bao giờ truy lùng cha con mình nữa đâu. Mình đã bảo Jake là mình sẽ làm tất cả những gì cần thiết để cắt đuôi chúng.”
“Erek giúp ông King đứng lên. Tôi nhìn ra cửa sổ qua khe hở nơi màn gió, thấy một chiếc xe cảnh sát đang đậu trước nhà. Bốn tên Yeerk vừa thực thi tội ác đứng nghênh ngang bên lề đường.
Bọn mượn xác leo vào xe và phóng vụt đi, đèn nhá lặng lẽ.
Tôi cảm thấy nhộn nhạo trong bao tử. Không phải là kiểu n hư khi bạn uống trúng sữa thiu. Mà là kiểu như bạn muốn khóc mà nước mắt không thể trào ra.
“Đi thôi,” Erek giục giã.
Erek và ông King gần như không thể che giấu được – một người máy sứt sẹo – lù khù chật vật rời khỏi phòng ngủ và đi xuống cầu thang.
“Tôi có giúp gì được không?”
Erek cười.
“Bạn có khiêng nổi gần ba trăm ký không. Ông ấy là trọng lượng chết rồi.”
“Ồ,” tôi nói châm chọc. “Thôi được. Để tôi mở cửa cho. Hai bạn cứ tự nhiên như ở nhà.”
“Tôi sẽ phủ hình chiếu xung quanh chúng ta. Hình ảnh một chiếc xe tải chở rác giống y như thật đang chậm rãi di chuyển.”
Hai người Chee chuệch choạc bước ra sân sau. Tôi nhìn trở lại căn phòng.
Mắt tôi bắt trúng tấm hình dựng ở trên bàn cờ bên bàn làm việc của ba. Đó là tấm hình do mẹ chụp đại tôi và ba trong ánh mặt trời ướt sũng cách đây nhiều năm.
Đột nhiên, thực tế ùa về.
Thế là tôi đã chết. Thế là chấm dứt trường học, những buổi hẹn hò,

khiêu vũ, video games…tất cả những thứ bình thường.
Cậu bé trong tấm hình đã chuẩn bị bữa tối cuối cùng với bánh pizza. Đã làm bài tập toán cuối cùng và đã xem bộ phim cuối cùng ở rạp Cineplex.
Thằng bé này không bao giờ ló mặt ra sân sau nhà nó nữa. Bởi vì đây không còn là nhà nó – nó không còn nhà.
Nó đã phải nhận sự hy sinh cần thiết.
Tôi định mang theo tấm hình. Nó vừa nhỏ để ó biển cắp ở mỏ khi tôi biến hình bay đi.
Tôi nhảy ba bước tới bàn cờ, rồi dừng lại.
Không. Tôi có ký ức. Nhiêu đó là đủ lắm rồi…

CHƯƠNG 12

"Akka upa ozo oti!"
Ax nhìn tôi đầy vẻ hy vọng.
<Chíp dịch giải hoạt động chưa?>
"Ồ chưa, trừ phi mấy tiếng xào xạo đó có ý nghĩa với bồ. Để coi nào…Không! Chưa

đâu."

Mắt Ax rũ xuống. Ảnh lại hí húi với thiết bị ảnh và ba tôi cùng chế tạo trong mấy ngày qua.
Tôi cần phải nói thêm rằng đó là những ngày dài lê thê khi phải cố làm quen với việc ngủ qua đêm dưới gốc cây trong Công viên Dog Park, với một chú chó làm gối.
Người Chee kể những câu chuyện ly kỳ xảy ra trong suốt mười thế kỷ qua. Những vị vua, những nhà chinh phạt, nhà thám hiểm. Ông King đã từng làm đầu bếp trên con tàu của Darwin và làm đốc công cho Henry Ford. Tức là những câu chuyện lẳng nhẳng, vô thưởng vô phạt… Nhưng thành thật mà nói, không có trò HBO thì cuộc đời thật nhạt nhẽo, vô vị.
"Nih ala ozo…khô…không bao giờ bắt được cũng trừ phi chúng ta biết cũng đang tới nem zrukakakis loti."
"Ax! Hây, trong khoảng vài giây, cái đó là tiếng Anh đấy. Bồ làm được rồi."
<Không,> Ax nói liền. <Tôi không thể nào ổn định chương trình của chíp dịch giải.>
Ảnh liếc nhìn ba tôi.
"Cậu nối kết những thứ này được chứ?" ba hỏi, nhấc sợi dây điện màu xanh da trời và chỉ vào một linh kiện hình tròn màu xanh lá cây.
<Việc này rất tốn thời gian,> Ax líu ríu. <Cháu cần phải diễn dịch hoặc tóm tắt lại.>
Hàng nhiều giờ rồi, Ax vẫn kiên nhẫn dò bắt, chỉnh sửa những thông tin nhằng nhịt từ hành tinh nào đó vọng về. Trong khi đó ba tôi và tất cả hội Animorphs cùng tụ tập bên ảnh, trong lòng máng. Chúng tôi tới để chiêm ngưỡng thiết bị liên lạc vùng không gian zero. Ba tôi không muốn nhắc tới nó bởi nó vẫn còn đang trong giai đoạn lắp rắp.
"Nó không dịch lại à?" Rachel nôn nóng. "Vậy nó làm cái gì?"
Ax ngừng làm việc, đưa mắt chính nhìn chúng tôi. Ảnh đặt bàn tay mỏng mảnh lên hai đầu thiết bị cực nhỏ.
Căn cứ vào cách thức Ax cầm thiết bị thì nó có ý nghĩa với ảnh hơn hộp kem nhiều. Ảnh nâng niu nó như em bé mới sinh. Dây điện của

thiết bị lòng thòng như cẳng chân. Những tiếng lạo xạo chẳng hiểu nổi nhả ra từ phần loa của nó.
<Bộ phận thu phát chưa đủ khả năng. Cả chíp dịch giải cũng chưa luôn. Nhưng thiết bị này có thể dò tìm băng tần liên lạc của Yeerk, và thỉnh thoảng tôi đã thu được vài thông tin.>
"Ax, bồ thật là thần kỳ." Cassie khen nức nở.
Ax nhìn ba tôi, một mắt cười cười.
<Đôi khi loài người làm tôi sợ thật sự,> ảnh lầm bầm. <Kể từ chuyến bay đầu tiên lên quỹ đạo tới khi khám phá ra chíp dịch giải vùng không gian zero, con Người chỉ mất có bốn thập nên thôi ư?>
Ax dậm mạnh móng guốc xuống đất, hàm ý nhấn mạnh. <Người Andalite chúng tôi ước gì đã bỏ các bạn cho Yeerk.>
"Thì Andalite đã bỏ Trái đất rồi đấy thôi," Rachel móc máy.
Rất có thể Ax đã sửng cồ phản bác. Nhưng tôi nghĩ, ảnh đang bị giằng xé giữa sự lăng nhục và nhiềm kiêu hãnh vì mình đã góp phần cùng loài người – tức ba tôi – tạo ra được một thiết bị, mà về mặt nào đó, cao siêu hơn cả kỹ thuật Andalite.
"Ax, bồ nghe được những gì?" Jake nhũn nhặn hỏi.
<Thật khó lắp rắp cũng lại với nhau,> Ax đáp rành mạch. <Kiến thức của tôi về nền văn hóa Yeerk không sâu lắm. Tôi không hiểu đầy đủ những mẩu thông tin đứt quãng của cũng.>
<Đừng lo, chiến hữu> Tobias, từ trên cành cây gần đấy an ủi. <Chú nghĩ bọn chúng đã nói gì?>
<Nhưng tôi có thể suy đoán. Đ-o-á-n,> Ax nói.
"Thì đoán đi," Rachel vùng vằng.
<Có một cái gì đó,> Ax cà rịch cà tang. <Một kết luận rất bấp bênh mà tôi có thể diễn giải ra, dù ở mức độ giới hạn.> Ax nhìn tôi. <Rằng Visser Một đã trở về Trái đất…nhưng với một lý do vô cùng tàn khốc. Bà ta bị câu lưu ở vũng Yeerk do bị buộc tội phản tặc.>
Tôi cảm thấy toàn thân cứng ngắc, tim ngừng đập, đần đờ.
"Marco, Eva là Visser Một," ba tôi khẽ khàng nói, giọng run run.
Tôi gật.
<Theo những gì tôi hiểu,> Ax kể cà tiếp. <Tội phản tặc có nghĩa là chết vì đói tia Kandrona. Vụ việc sẽ xảy tới trong hai ngày nữa, dưới sự chứng kiến theo thủ tục của Hội Đồng Thập Tam Trụ. Sau đó Visser Ba sẽ được cất nhắc lên chức vụ của Visser Một. Và,> Ax thêm. <Có lời đồn – không có chứng cớ chắc chắn – rằng việc hành quyết Visser Một là một phần của kế hoạch thay đổi ảnh hưởng tổng thể lên Trái đất.>
Tôi biết như vậy nghĩa là gì. Tất cả chúng tôi đều biết.
Visser Một, tên chủ xướng cuộc xâm lăng Trái đất, thích kiểu đột nhập từ từ, lặng lẽ tấn công, không đổ máu. Nhưng Visser Ba, với bản tính hiếu chiến và tàn ác, muốn thúc đẩy một cuộc chinh phạt dứt điểm ngay từ đầu. Giấc mơ êm ái nhất của hắn là tiêu diệt trung

tâm quyền lực loài người trong một cuộc chiến kiểu*Ngày Độc Lập*. Visser Ba muốn dùng vũ lực, ép buộc toàn thể loài người thành vật chủ. Hắn muốn xâm lăng thật ồn ào, nhanh chóng, giữa thanh thiên bạch nhật.

Nêu Visser Ba được bật đèn xanh, thì hội Animorphs chẳng là cái đinh gì cả. Tất cả mọi thứ sẽ bị phá sạch. Hàng triệu người chết. Nền văn minh loài người sẽ bị chôn vùi.

<Dĩ nhiên đây chỉ là suy đoán thôi,> Ax nhắc lại.

Tôi cười chua chát. "Ax, sự suy đoán của bồ y như là máy siêu vi tính vậy. Cái này còn hơn cả suy luận chính xác nhất nữa."

"Không thể để việc đó xảy ra," Jake gằn mạnh. "Chúng ta không thể để cho Visser Ba được thăng chức. Nếu lực lượng Yeerk thay đổi chiến thuật – nếu chúng quyết định công khai – thì tất cả sẽ kết thúc."

Tôi có thể nói được gì? Tôi đã từ bỏ tất cả mọi thứ, đã liều lĩnh hết thảy để lôi kéo ba ra khỏi hiểm nguy. Vào lúc này, tôi không thể mở miệng bàn tính kế hoạch giải cứu mẹ mình. Nó đòi hỏi phải làm một cuộc hành trình tới vũng Yeerk – một việc còn hơn cả nguy hiểm nữa.

Cassie cất giọng nhẹ nhàng ngây thơ nhưng đầy sức thuyết phục. "Nếu Ax không chắc bọn Yeerk đang toan tính điều gì thì chỉ có duy nhất một người biết."

Cassie đã cứu tôi. Nhỏ đã nói giùm tôi điều tôi không tiện nêu ra.

Tất cả các sớ cơ bắp trên mặt tôi căng đến đau cả lên. Tôi không thể khóc. Một lần nữa, tôi phải công nhận rằng Cassie là đứa dũng cảm và thông thái nhất trong đám bạn bè tôi.

Tuy nhiên, tôi vẫn chờ cho những đứa khác bàn tiếp. Hình ảnh mẹ tôi, nạn nhân và tù binh của Yeerk, đang chết dần chết mòn, bị đánh bầm dập, gãy xương mềm uột hiện lên trong đầu tôi.

"Visser Một," Jake buột mồm.

CHƯƠNG 13

Tôi cần phải nêu ý kiến – cần phải cho tụi nó biết tôi không xa rời thực tế trong cuộc chiến này.

“Vậy Visser Một là đối tượng tốt nhất cho chúng ta dò biết âm mưu hiện thời của Visser Ba? Chúng ta sẽ liều mạng gặp bà ấy chứ?”

Jake nhìn tôi chăm chắm và bảo. “Để từ từ mình nghĩ cái đã…”

“Nghe này!” tôi tiếp, hơi quạu. “Nếu tụi mình cứu bà ta – coi bộ trần thân đấy – nếu bà ta vẫn có Yeerk trong đầu, thì mắc gì bà ta lại hợp tác với tụi mình? Việc gì bà ta phải tiết lộ?”

“Tên Yeerk ấy sẽ không chịu đâu,” Jake phán tỉnh queo, phản biện lại tôi. “Nhưng chúng ta có thể bắt nó chết đói.”

“Thế thì kinh khủng lắm hả?” ba tôi lo âu. “Vậy Eva có sống sót không?”

“Đó là địa ngục trần gian,” Jake trả lời. “Nhưng vẫn dễ chịu hơn bất cứ thứ gì cô ấy từng chịu đựng bấy lâu nay.”

Rachel liếc nhìn ba tôi rồi nhìn tôi. “Vậy ba và mẹ bồ sẽ phải đi đâu?” nhỏ hỏi. “Họ sẽ phải rời đất nước này mà đi khỏi đây càng xa càng tốt.”

“Không thể thế được,” ba tôi phản đối.

“Chú không còn lựa chọn nào khác đâu,” Rachel nói huỵch toẹt.

Thêm một cảm giác tội lỗi nữa trồi lên trong tôi.

<Cháu biết một nơi rất tốt,> Tobias đề nghị. <Khí hậu trong lành, không có khách du lịch, giá cả thấp. Dân địa phương thân thiện. Họ hơi chậm chạp, nhưng có thể kể những câu chuyện bất hủ.>

“Đó là lãnh địa của người Hork-Bajir tự do,” Cassie hét lên. “Chúng cháu sẽ đem cô chú tới đó.”

Đó là giải pháp tối ưu cho vấn đề an toàn của cha mẹ tôi. Ba nhìn mông lung ra ngọn cây tuốt đằng kia. Một loài sên lạ hoắc đã đe dọa tự do của ông. Bây giờ lại đến một nhúm trẻ ra quyết định cho ông. Cuộc sống của ba đã hoàn toàn bị khống chế, bị tước đoạt. Ba hiểu thực tế của mình, nhưng ba không thích nó.

Còn tôi? Tâm trí tôi đang mường tượng ra cảnh sum họp. Mặt trời chói chang, yên bình. Mẹ leo cây cùng với Toby. Ba dạy tiếng Anh trên đồng cỏ nở đầy hoa. Họ phụng sự như những cố vấn cho Hork-Bajir. Họ có thể điều hành chính phủ của thung lũng một cách không chính thức…

Tôi đang nghĩ gì vậy kìa?

“Ý hay đấy,” tôi tỏ vẻ nhiệt tình đầy kịch nghệ. “Nhưng cho dù có huy động hết toàn lực thì liệu tụi mình có làm nên trò trống gì không? Bọn Yeerk sẽ tăng cường an ninh tối đa hầu ngăn ngừa Visser Một đào tẩu. Cơ may còn tệ hơn cả số 0 nữa.”

“Chúng thật đê tiện và tàn ác,” ba thét vang lừng. Tôi nhìn ba. Phải, mỗi người đều thốt lên cảm xúc của mình. Nhưng chúng tôi chỉ làm điều đó khi ở một mình.
Ba cúi nhìn đất, mỉm cười. Hòa bình lập lại. Tôi cố chấm dứt bài hùng hiện.
“Điều mình muốn nhấn mạnh là chúng ta chưa có kế hoạch gì cả. Thậm chí còn không biết phải thâm nhập vũng Yeerk bằng cách nào nữa. Không, kể từ khi cũng đóng cửa tiệm rửa xe.”
<Điều đó không đúng,> Ax bắt bẻ. Ảnh vặn vặn một núm bự rồi lại ấn ấn một núm nhỏ trên thiết bị liên lạc vùng không gian zero. Xong, ảnh bỏ tai nghe ra.
<Qua những gì nghe được từ thiết bị vùng không gian zero, tôi hiểu rằng dạo này bọn Yeerk đã khoan một đường hầm vào vũng Yeerk chính.>
“Ở đâu?” Jake vồn vã hỏi.
<Không rõ. Nhưng nó nối liền với cơ sở neo đậu, lắp ráp và sữa chữa chiến đấu cơ Con Rệp ở dưới lòng đất. Đường hầm này cũng gắn lắp hệ thống khử nhiễm rất tinh vi, nhằm giết chết những vật sống nào lọt vào.>
“Ax,” tôi nói. “Mình biết chúng ta không thể biến hình thành những vật tĩnh như bàn ghế, tủ giường. Mà nếu có được chăng nữa thì cũng chẳng chịu nổi sức tàn phá của bọn Hork- Bajir. Lần ở nhà Russ mình đã kiểm nghiệm rồi.”
“Thế còn những con vật nhỏ tí thì sao?” Cassie thỏ thẻ. “Bọ chét hay ruồi có qua nổi hệ thống tẩy trừ không?”
<Không,> Ax nói dứt khoát. <Thiết bị khử nhiễm rất hiệu quả.>
“Vậy bồ nói chuyện này với tụi mình làm gì?” Rachel hờn dỗi.
<Màn bảo vệ của tàu Con Rệp rất mạnh, có thể chặn đứng hệ thống trừ khử,> Ax nói từ tốn.
Jake mỉm cười, nói. “Mình hiểu rồi. Tất cả những gì tụi mình cần làm là thón một chiếc Con Rệp, tìm ra đường hầm mới, lái chiếc con Rệp đáp xuống sân bay ngầm rồi thoát ra an toàn, xong trà trộn vào vũng Yeerk bắt cóc Visser Một. Kéo bà ấy trở lại tàu và bay đi luôn. Thật đơn giản.”
Rachel có vẻ tươi tỉnh lên trước viễn cảnh có nguy hiểm. Cassie nhướng mày lên đầy ưu tư. Tobias quạt cánh bay xuống đất, tỏ ý tán đồng kế hoạch điên rồ này.
“Các cháu cần phải gài bẫy bọn Yeerk,” ba tôi đột ngột nói. “Khi theo dõi các cháu bàn tán chú thấy rằng: các cháu cần một sự kiện đủ lớn để cướp chiếc Con Rệp, nhưng cũng vừa đủ nhỏ để còn kiểm soát.”
Tôi nhìn ba, ba tôi không bao giờ khiến tôi ngạc nhiên. Và cả độ dẻo dai của tinh thần loài người cũng vậy.
“Ba nói chí phải,” tôi ủng hộ. “Chúng ta cần đặt bẫy và mình có ý này đây.”

CHƯƠNG 14

“Có ai nghe tôi nói không? Có ai nghe không? Đây là cảnh sát à? Tôi đang gọi từ Công Viên Quốc Gia. Tôi thấy ở đây có một sinh vật kỳ quái vô cùng bị kẹt bẫy. Nó như quái vật có gươm khắp người.”

Tiếng gào thét, rên rĩ âm vang khắp vạt đồi tối mù.

Bạn bè tôi tạo ra chăng? Có thể phải, có thể không phải.

Giọng bên kia đầu dây điện thoại như đang nói vào hộp lon. Nó yêu cầu giải thích rõ

hơn.

“Quái vật! Gươm đầy mình!” tôi gào. “Tôi thề là đã thấy người lạ từ vũ trụ xa xôi. Còn

sống đàng hoàng!”

Ngay lập tức, tôi là ưu tiên số một của trụ sở chỉ huy. Họ hỏi tôi ở đâu, tôi là ai. Tôi chỉ vị

trí của mình rồi cắt đứt liên lạc.

Tôi đưa tay ôm ngực, kìm giữ tiếng cười khùng khục. Kế hoạch này quá điên rồ! Và tôi

đang xúc tiến nó.

<Nghiêm túc nào!> Jake gầm lên từ bóng tôi đâu đó gần đấy.

Tôi chụp cái nón hóa trang lên đầu. Mốt này chôm từ đồ nghề của ba Jake. Nó giấu

gương mặt tôi, không cho bọn Yeerk trong chiếc Con Rệp nhận ra tôi là thằng bé chúng đã

bắn chết hôm nọ thằng bé đáng lý ra đã chết rồi.

“Hy vọng việc này có hiệu quả,” tôi thì thào, ép vành mũ vô cằm và nhìn lên bầu trời. Chiếc Con Rệp mất đúng bốn phút để hạ xuống từ quỹ đạo. Nó quệt một đường sáng

đỏ lòm qua bầu trời. Tôi hụp xuống núp sau gốc thông to. Khi nó hạ thấp và rề rề bay trên

đầu, tôi đột nhiên ước gì mình mặc áo gió của thợ săn, chứ không phải diện chiếc áo màu

cam sặc sỡ như thế này.

Nhưng đó là kế hoạch – cần phải cho bọn Yeerk thấy một con người hèn nhát, là tôi,

đang bị hớp hồn và tá hỏa trước cảnh tượng một Hork-Bajir đang giãy giụa vì kẹt cẳng chân

vào bẫy.

Liệu kế hoạch này có khuấy động được ai? Tôi! Hèn nhát? Gì chứ chuyện này tôi là

chuyên gia mà.

Tôi rất mừng là ba đang bình an vô sự trong lãnh địa Hork-Bajir. Ba

muốn giam gia vào
phi vụ nhưng bị bỏ phiếu chống.
<Chúng đang tới,> Rachel báo. <Chúng sắp đáp xuống. Sẵn sàng!>
Tôi nhấn vào cuộn cáp quanh ngực mình. Chiến đấu cơ lượn lờ, hạ thấp xuống, thấp
nữa. Qua những cửa sổ nhỏ xíu như con mắt ở đằng trước, tôi nhìn thấy một tên Taxxong
bên bàn điều khiển.
Phạch-phạch-phạch!
Phi cơ đáp xuống. Sau một nhịp tim, cửa tách mở. Hai gã Hork-Bajir nhảy ra. Những
hình thù rườm rà khổng lồ trong khu rừng chạng vạng tối.
Bỗng…hình dáng một con cọp từ hàng cây tối om phóng ra khoảng trống. "Rrrrooooaaaahhhh!"
PHỊCH! Một Hork-Bajir, ngã xuống.
HUỴCH! Một con gấu gầm lên, húc vào sườn tên chiến binh thứ hai.
CỤP! Đó là tiếng cái đầu hắn cụng vào thành con tàu.
"Gahhh…" nạn nhân thứ hai thều thào. "Lahhh…" rồi gục oặt xuống.
Còn một tên Taxxon bên trong. Hắn cuống cuồng trườn từ bàn điều khiển ra cửa và
phóng xuống khu rừng!
"Sneee! Sneeyanyanahhh!"
Coi chừng. Tôi hét thầm. Jake đã bắt tôi phải hứa không được ngứa miệng vọt ra một
lời nào. Nếu Yeerk nghĩ có con người tham gia vào cuộc tấn công, thì chúng tôi sẽ bị chiên
giòn.
Chao!Một con sói xồ ra khỏi hàng cây bên phải. Một vệt Andalite từ bên trái băng ra
như ánh chớp màu xanh da trời.
Ploosh! Ploosh!
Cassie đâm vào nửa sau của một gã Taxxon. Ax phập ở phía trước. Tên Taxxon bị hất
tung lên trời đêm. Một cục sâu quay mòng mòng theo chiều kim đồng hồ với tốc độ kinh hồn. "Skreeeeeaa!"
Hắn đáp xuống cái huỵch, bẹp nhép, nước nhầy bắn tung tóe.
Tôi chạy về phía chiếc Con Rệp. Tobias đã hoàn hình, teo nhỏ đi trong cái bẫy đang giữ
cẳng chân Hork-Bajir của minh. Khi là chim, cậu ấy dễ dàng ngọ nguậy rút chân ra. <Trói chúng lại.> Jake ra lệnh. <Trói vừa đủ chặt để giữ chúng ở đây cho đến khi những
người Hork-Bajir tự do bắt cũng về.>
"Thế còn tên Taxxon?" tôi hỏi.
<Nó chẳng thể ngo ngoe nổi đâu. Mặc xác nó.>

“Ừ.”
Tôi quặp hai cánh tay HorkBajir đầy gươm vào với nhau và cột lại bằng dây điện. Hắn
rên rỉ ngửa mặt lên. Rachel lặng lẽ nện cho hắn một bàn tay gấu. Hắn im luôn. Tim đập loạn
xạ, nhưng rồi tôi cũng loay hoay túm được cẳng chân hắn và trói nghiến lại. Với tên kia, tôi
cũng làm y hệt.
<Đi thôi,> Jake ra lệnh và hoàn hình.
Ra leo lên máy bay. Tobias bay vào.
Tôi nhìn tên HorkBajir mình vừa trói chặt và sờ vào làn da xù xì như vỏ cây của gã. Một
tiếng phịch cùng với tiếng hự rợn gáy vang lên khi gã té oặt xuống, ngửa bụng ra. Tôi sẽ đi tới vũng Yeerk. Và cái nhà máy cưa đang thở hì hụi này sẽ là trang phục của
tôi.

CHƯƠNG 15

"Bá cháy à nha! Coi bộ đây là mẫu thể thao hảo hạng. Thiên hạ sẽ phải tém bớt trang thời trang lại để đưa tin.Wow! Bọn Yeerk chắc hẳn đã chế ra vài trăm chiếc như thế này."

Tôi bước tới một cửa sổ tí nị. Những tia đèn đỏ vẫn léo chéo quét mặt đất bên dưới, cố ý lay động theo nhịp điệu khoan thai.

<Đúng> Ax công nhận. <Đây là phiên bản mới nhất của mẫu tiêu chuẩn> Mười bốn ngón tay của ảnh phải bấm lia lịa, dồn dập cho kịp vói87 nhịp độ của bảng điều khiển vốn dành cho năm trăm cái chân kim Taxxon. <Mẫu này đã được sản xuất cả ngàn chiếc.>

Tôi nhìn Ax theo chiều nghiêng, đang hấp tấp điều chỉnh cho đèn quét nhỏ lại. Ảnh đang gặp trục trặc rồi. Dàn đèn trong buồng lái cứ hết chuyển sang den lại trở về đỏ. Đèn bên ngoài thậm chí còn sáng chóe lên, trước khi chịu mờ đi.

Chiếc Con Rệp chẳng phải là thứ phương tiện chuyên chở êm ái bạn muốn di. Nó lúc lắc, chòng chành phát ớn.

Chợt có tiếng không khí bị nén xì ra…

"Ax?"

Phụuuuuuụtt!

"Aaaax!"

Đầu tôi lộn ngược, nguyên thân đập bùm bụp vào bốn đứa bạn. Tụi nó cũng bị bập vào tường phía sau buồng lái. Chú diều hâu ré lên khi đã xung lượng bắn tấm thân xương xẩu của chú lên trần nhà.

<Tôi đã kiểm soát con tàu,> Ax gào. <Làm ơn giữ yên di. Tôi nghĩ buồng lái này được thiết kế riêng cho Taxxon đột biến gen, tức là Taxxon có số chân gấp đôi bình thường.>

Tôi hít một hơi thật sau. Hên quá ha! Tụi tôi cướp máy bay dành cho bọn đột biến.

"Bồ có cần trợ giúp không?" Jake nói.

"Hỏi ngớ ngẩn hết sức," tôi làu bàu.

Từ chỗ tôi ngồi, bị dí tịt vào vách tàu, tôi thấy Ax coi bộ lúng túng thấy mà thương. Bàn tay yếu ớt của anh ngoáy tít trên những nút bấm như một phi công hạng xoàng trước bản liệt kê những hồn ma.

"Ừm, Ax-ngố à," tôi bảo. "Bồ có biết manh mối chỉ dẫn nào không vậy, dù là nhỏ thôi?"

<Giờ tôi đã biết vài chiêu. Tôi cần thêm vài điều nữa mới có thể lái chiếc tàu này một cách suôn sẻ>

Tobias rơi xuống sàn tàu như một hòn đá. Chúng tôi đã ngừng tăng tốc, nhưng lại đang loạc choạc lượn lờ.

Ax gạt hai công tắc trên đầu ảnh rồi nhấn thêm một nút màu đỏ. Có tiếng quạt rè rè. Không khí ẩm ùa ra từ dưới hàng ghế xếp dọc theo

hông tàu. Mắt cuốn Ax quay vòng tròn, phân vân.
“Khá hơn đấy, Ax,” Rachel nhấp nhổm. “Bồ đã mở hết cả hệ thống làm nóng và làm nguội.”
“Có lẽ bồ nên đọc cẩm nang dành cho người sử dụng?” Cassie đề nghị.
<Ồ không không! Cái đó không cần thiết,> Ax tuyên bố, vẻ tự tin hơn. <Tôi có ý này. Thay vì truy tìm lối vào đường hầm dựa vào những lời lộn xộn bắt được từ vùng không gian zero, thì tại sao không để chiếc Con Rệp tự dẫn đường cho chúng ta? Tất cả mọi tàu chiến cấp độ thấp của Yeerk đều được lập trình để tự động quay về căn cứ, nếu chuyến bay bắt đầu…ừm…sai lệch.>
“Một cẩn thận về an ninh?” Cassie hỏi.
<Không phải. Một biện pháp đo lường an ninh. Yeerk không tin cậy phi công của chính chúng.>
“Ồ, tốt cho chúng rồi. Tụi mình cần chế độ bay tự động.”
Con tàu giật nảy lên. Nó nhanh chón hạ độ cao rồi quay chầm chậm. Thình lình, mặc dù bên ngoài là màn đêm đen đặc, nhưng tất cả mọi thứ lướt qua các cửa sổ chính đều sáng trưng như ban ngày. Đó là nhờ kỹ thuật nhìn-xuyên-màn đêm của Yeerk.
Tôi dịch tới đầu trước con tàu để nhìn cho rõ hơn. Thật rõ là ngốc. nếu chịu khó chờ thêm nữa giây nữa thì tôi đâu cần phải di chuyển.
Tàu lao vùn vụt về trước và bẻ góc về phía Trái Đất. Trước khi cả bọn kịp kêu thét lên thì cả sáu đứa đã xếp lớp thành một đống.
<Các bạn luôn phải thắt đai an toàn chứ,> Ax trách móc, cố giãy giụa gạt bốn con người và một con chim cáu kỉnh ra khỏi mình.
Tôi lăn từ trên cùng xuống, đầu gối rớt cái cộp xuống sàn. Bên dưới tụi tôi., qua cửa sổ xuyên-màn đêm là biển, những con sóng bạc đầu và những làn sóng ngầm.
“Ax, bồ có tin là tất cả mọi thứ đều ổn?”
“Chúng ta được dẫn thẳng xuống nước!”
<Tôi…tôi…>
“Yeeoooooowwww!”
“Ốiiiii Ttttrờooooờiiii ơi!!”
Tôi bị quật xuống! Chúng tôi đang lao về Trái Đất như viên đạn. Sự tăng tốc thít chặt lấy ngực tôi, đã thế còn bị cẳng chân Rachel đè dí lên ngực. Tôi cảm thấy da mặt mình căng oặt ra sau.
“Yaaaahhhh!”

CHƯƠNG 16

“Yaaahhh!”

Vừa dìm tụi tôi vào vùng nước sâu được vài giây thì chiếc Con Rệp bèn đổi ý liền. Nó giảm tốc, dừng lại, quay ngược và bắn một cú thẳng đứng lên trên!
“Aaaahhh! Cái gì vậy?”
Tất cả mọi người, trù Ax và Tobias, đều lộn phập và tượt ngang sàn tàu, lưng và ình vào vách.
<Có lẽ…> Ax hồi hộp nói. <Có lẽ chúng ta chưa gài vào vận tốc hữu hiệu. Nếu định cho tàu lao vào con đường dưới nước thì phải định vận tốc từ trước>
“Dưới nước!”
<Tôi tin như vậy.>
“Cái đó không giết chúng ta chứ?”
<Ở tốc độ này, chết là điều có thể xảy ra.>
Hết xảy! Bị giết bởi chế độ bay tự động. Một cái chết nhục nhã quá thể.
Rất tự nhiên…hình ảnh mẹ lúc tôi thấy tại phiên tòa trong vùng Yeerk bỗng hiển hiện trong đầu tôi. Xương gẫy nát, cơ thể bê bết máu. Bà nài nỉ tôi hãy cứ để Visser Một kiểm soát bà, bởi vì như vậy sẽ giúp cho Trái đất có nhiều cơ hội sống sót hơn.
Nếu mẹ chấp nhận chịu cảnh tra tấn dã man như thế, thì tôi cũng phải sẵn sàng phó thác mạng sống cho hệ thống bay tự động.
Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ. biển, rừng và những ánh đèn thành phố dập dềnh đằng xa, như những hình ảnh do một camera vệ tinh nhân tạo truyền về. Chỉ trong khoảnh khắc, tôi có thể nhận ra những chấm sáng biểu thị thành phố. Sân vận động, khu thương mại, khu nhà ổ chuột.
Vụt!
Tụi tôi vút nhanh đến nỗi mà tất cả những tia sáng hội tụ lại thành một chấm sáng rực, một mảnh thành phố. Lại thêm nhiều chấm sáng nữa lọt vào tầm nhìn, liên tiếp cho đến khi tôi htấy hàng trăm ngọn hải đăng màu sáng bạc, lóa cả mắt. khoảng một giây, tôi nghĩ chúng là những ngôi sao. Nhưng rồi tôi nhận ra mỗi chấm sáng là một thành phố. Chúng tôi đã gần như ở ngoài không gian rồi.
Thật không thể tin nổi.
<Chúng ta sẽ đạt tới đỉnh điểm của đường bay vào bất cứ giây phútn ào,> Ax kẻ cả, điềm tĩnh một cách chẳng hợp lúc chút nào.<Tốt hơn hết các bạn hãy cài đai an toàn vào.>
Một lần nữa, con tàu chậm lại. Không hề cảm thấy lực hút của Trái

Đất nữa, nhưng Trái Đất bên dưới đã ngừng lùi xa. Tựa hồ như tụi tôi đã tới mút cuối của sợi dây cao su vô hình.
Dù đã búng rất nhiều thun trong giờ toán, nhưng tôi vẫn không biết điều gì sẽ xảy ra kế tiếp. Phải chăng tại tôi quá khiếp đảm? Ồ, có lẽ vậy…
Phụt!
Không một chút chần chừ, con tàu nghiêng mình lao xuống luôn.
“Aaahhhh!”
<Aaahhhh!>
Nó phóng vèo vèo về phía Trái Đất, càng ngày càng nhanh hơn.
Tụi tôi xuyên thủng những đám mấy – một phần triệu giây qua làn khói mỏng. Tiếp theo, tôi thấy đốm sáng thành phố nhấp nháy. Đường cong của bờ biển. Và…con tàu đâm thẳng xuống nước!
Một mặt phẳng màu xanh da trời và bạc trám kín cửa sổ buồng lái. Mỗi giay mỗi sáng và rõ nét hơn.
Những con sóng nhấp nhô…
Ai đó lại thét lên. Đúng thời khắc đó, tôi trong thấy thần chết…thấy cả bọn phóng ra khỏi phi cơ; hoàn hình ngay giữa không trung; né tránh tia Nghiệt – tất cả diễn ra nhanh-hơn-tốc- độ-ánhsáng. Nhưng điều này so sánh như thế vẫn chưa đủ.
Trong một phần mười giây, tôi sẽ chết.
Cả bọn lao ào ào về phía bức tường màu xanh của thần chết, với vận tốc một triệu dặm một giờ.
“Aaahhhhhhhhh!”
<Aaahhhh!>
Sáu tiếng thét một lúc. Đầu tôi ong óng muốn nứt sọ.
Rồi tôi mở mắt ra. Hàng đàn đàn lớp lớp cá trôi qua những tia sáng đỏ rực của chiếc Con Rệp.
Chúng tôi vẫn còn sống và đang ở dưới nước. chiếc Con Rệp đã trở thành tàu ngầm! chế độ bay tự động vẫn lèo lái, cua quẹo trên lộ trình bí mật mà chỉ có kẻ thù mới biết.
Tôi nhìn bọn bạn. Rachel ôm điều hâu Tobias.Ax đứng xục xịch trên bốn chân. Jake và Cassie nắm tay nhau. Chẳng đứa nào nói câu gì.
Tụi tôi lao xuống sâu hơn, vào đại dương đen ngòm.
Lao sàn sạt dọc theo đáy biển, nhảy cóc trên nền địa hình kỳ quái hơn bất cứ chỗ nào trên bề mặt của hành tinh này. Một cái hang biến mất bên dưới tụi tôi. Một ngọn núi lòi ra đen thui ở trên đầu. Tới một sinh vật biển màu vàng phóng ào trên đường chạy của tàu.
Thình lình, ánh sáng soi tỏ một cấu trúc khổng lồ. Lởm chởm, góc cạnh, phủ đầy những sinh vật biên – khung cảnh thật quen thuộc.
<Đó là một con tàu,> Tobias kêu lên.
Chà chà, giống như coi truyền hình cáp vậy. những con tàu mất tích trong các chương trình Hiệu ứng đặc biệt, Di sản và KHám Phá.
“Biến hình Hork-Baijir,” Jake ra lệnh. “Nào, chúng ta không có nhiều

thời gian đâu."
Sáu cơ thể bọc gươm giáo, cao hơn hai mét, thở hùi hụi làm cho chiếc con Rệp chật cứng. Nhưng đây là lốt hình biến thích hợp cho nhiệm vụ bắt buộc này. Những con mắt tinh tường, nhưng đầu óc u mê., không hiểu nhiều; những cơ thể mạnh khỏe bị bắt làm nô lệ; những cỗ máy chiến tranh biết thở của bọn Yeerk.
Hy vọng chẳng ai để ý hay nhận ra chúng tôi không phải là đồ mượn xác.
Chiếc Con Rệp tự động lướt sượt qua hông của tàn tích biển xa ấy. Xong, nó chuẩn bị lượn vòng chầm chậm bên trên con tàu đắm. Thành tàu rộng hết biết, nghiêng úp một bên vào lòng biển. Từng mảnh vỡ to tướng, những dĩa thép tán đinh vung vãi gần đó. Một tháp canh và ba khẩu trọng pháp thò ra từ boong tàu.
<Thế chiến Thứ Hai,> Jake lẩm bẩm. <Nó là tàu chiến.>
Chiếc Con Rệp lượn thêm lần nữa, rồi xông vào giữa thân của con tàu chìm.
<Lại nữa rồi,> tôi hét, giơ cánh tay đầy gươm lên vẻ thất thần. <Đừng nói với mình là chúng ta có thể bay qua thép nha.>
Chúng tôi lao bắn về vỏ tàu. Tôi quyết định sẽ không nhắm mắt lại vào giây phút này. Phải chứng kiến chứ!
<Thông tin từ vùng không gian zero,> Ax đột ngột lên tiếng <có đề cập tới một con tàu của loài người. Đây là lối vào đường hầm!>
Ngay khi tụi tôi sắp sửa đâm vào thì con tàu chìm nứt ra, mở hoác như cái hộp, để lộ ra một đường rãnh dài xuyên thẳng qua thân tàu.
Cá chết và vô số sinh vật biển khác tuôn ra khỏi con tàu chiến, dạt vào cửa sổ tàu chúng tôi.
<Những màn hình bức xạ cường độ cao,> Ax giải thích. <Chúng không phổ biến như những thiết bị bảo vệ căn cứ Yeer. Những vật sống bị tiêu diệt ngay lập tức.>
Tôi khó nhọc nuốt nước miếng.
Bọn tôi chui qua đường rãnh hẹp, chỉ còn dư vài phân, và bị nuốt chửng vào hư không, đen mịt mùng.
Chiếc Con Rệp lao hẳn xuống dưới đáy biển, qua một "đường ống" nước tới tân ruột của Trái Đất. Từ từ, những vách đường ống thay đổi từ nước thành sỏi đá; rồi từ đá thành xi măng cốt thép.
Đột ngột, chiếc Con Rệp và phi hành đoàn Hork-Bajircủa nó tấp vào một cái hang rộng bát ngát, sáng chói. Những khu nhà sữa chữa máy bay xếp dọc theo các bức tường của không gian hình mái vòm, bự không thua gì vũng Yeerk chính. Trên sàn hang sống động đầy những Taxxon và Hork-Bajir tấp nập đi tới hoặc rời chiến đấu cơ. Đám mượn xác-người làm thợ bảo trì hí hoáy làm việc trong những phi cơ và vécto một-người-lái.
Một chiếc tàu Lưỡi Rìu được bảo quản, lau chùi, o bế trong một nhà để máy bay riêng.

Chiếc Con Rệp cảu tui tôi đĩnh đạc lao dọc theo hàng chiến đấu cơ Con Rệp đang đậu, cho tới khi đến một ngăn trống.
Cả bọn chầm chậm đáp xuống, nhẹ ru.
<Chúng ta vừa được nối ghép,> Ax nói một câu thừa thãi.
Jake đứng lên. <Đi nào các chiến hữu.>

CHƯƠNG 17

Sáu tên HorkBajir đi giật lùi xuống thang bà bước xuống nền xi măng cứng. Tôi cố hết sức làm ra vẻ hung hăng
<Ngần này chiến đấu cơ lận,> Cassie nhận xét bằng giọng truyền riêng. <Yeerk có một

lực lượng đáng nể thiệt!>

Đúng, lực lượng tập hợp ở đây hùng mạnh hơn tôi tưởng tượng nhiều. Hàng mấy chục chiếc Con Rệp, con tàu Lưỡi Rìu – mà đây mới chỉ là những chiếc ghé vào để bảo trì, sữa chữa thôi đấy.

Nếu có cuộc chiến diệt sạch xảy ra thì đội quân này cũng dễ dàng hoàn thành nhiệm vụ. <Bình tĩnh, tỏ ra điềm nhiên đi,> Jake nhắc nhở. <Giả bộ tụi mình biết nơi cần phải tới.

Hãy làm mặt ngầu lên.>
Những phi hành đoàn Hork-Bajir khác hành quân ngang qua căn phòng rộng. Chúng tôi
bắt chước chúng xếp hàng hai, lệnh khệnh đi tới chốt kiểm tra gần nhất.
Hai tên HorkBajir bự con cầm tia Nghiệt ơ hờ nhìn tụi tôi. Tên thứ ba, gầy hơn, nhìn vẻ
tinh khôn, giơ lưỡi gươm cánh tay lên ra hiệu cho tụi tôi ngừng.
Nếu tôi chỉ là thằng oắt con bình thường, không có trái tim lì lợm cảu hội Animorphs thì
ắt hẳn tôi đã sợ té đái rồi. không chỉ có ba tên lính an ninh (tức là sáu đứa bọn tôi có thể hạ
gục chúng) mà còn có hàng trăm tên khác lởn vởn xung quanh.
Tên lính gầy gò nhảy khỏi ghế, bước tới chỗ Ax, nhìn ảnh từ đầu tới chân, từ chân lên
đầu rồi quay đi quát nạt bọn kia.
“Grraaffshhh Grrufsshhh!”
Cuối cùng hắn vẫy cho tụi tôi đi.
<Ố, ồ, sắp có một ngày vui vẻ rồi đấy.> tôi lầm xầm.
<Im đi,> Rachel la.
<Được rồi.>
Tụi tôi theo các phi hành đoàn khác đi vào một hành lang dài ở rìa cái hang để phi cơ.
Một lối đi bộ, một đường hầm chuyển tiếp kiểu như băng tải chuyền hành lý ở sân bay của
con người. trên nhưng làn đường ở hai bên chúng tôi, các phương

tiện chuyên chở tấp nập
qua lại từ cả hai hướng.
<Rõ ràng chúng ta đang hướng tới vũng.> Tobias nhận định.
<Tụi mìh phải tỏa ra để tìm Visser Một,> jake nói. <Nơi này rất rộng, tụi mình lại không
có nhiều thời gian.>
Một lát sau, cả bọn chui ra khỏi băng tải chuyển tiếp, vào khu liên hợp vũng Yeerk chính
– nơi đứa nào cũng quen thuộc.
Và kia, ngay giữa lòng vũng sền sệt, bị trói và xích vào cây cộc dựng chính giữa cầu
nhập là Visser Một – Mẹ tôi. Cơ thể bà bầm dập tơi tả, nhìn thật đau lòng.
Tôi muốn chạy ngay lại chỗ mẹ, giải thoát cho bà. Nhưng làm thế khác nào khai tử cả
bọn.
Bọn mượn xác la ó và quát tháo bà từ trên bờ vũng. Bà ta không còn là Visser Một của
chúng nữa, mà là tên phản bội, kẻ thua cuộc.
Tra tấn, lăng nhục và chết. đó là những hình phạt bọn Yeerk đã công khai tuyên án cho
bà ta.
Rõ ràng, cơn đói đang hoành hành. Viesser Một quẫy điên cuồng, lảm nhảm gào la thác
loạn những lời vô nghĩa vào đám động. Tên yeerk trong đầu mẹ tôi đang tuyệt vọng. Xung
quanh ê hề tia Kandrona mà bà ta phải chịu đói.
Cảm giác kinh tởm, nao nao dấy lên trong bao tử tôi.
<Mẹ!> tôi gọi bằng giọng truyền riêng.
Visser Một ngưng giãy tức khắc. bà đã nghe giọng truyền cảu tôi. Mẹ tôi vẫn sống đâu
đó đủ để nhận ra giọng tôi.
<Mẹ!> tôi thét gọi lần nữa. Lần này bà không đáp lời, hoặc là không thể. Visser Một đã
lại kiểm soát, lại gào thét, rú rít, nhổ nước miếng phì phì vào tụi tra tấn mình, kéo căng cổ tay
và mắt cá chỗ bị trói bầm đen. Tôi nén lòng nhìn đi chỗ khác.
Một lưỡi gươm ấn nhẹ vào lưng tôi, đó là Jake.
<Mình biết rất là khó,> nó thì thầm. <Nhưng chúng ta phải làm điều đúng đắn,> <Visser Một biết chúng ta là ai,> tôi nói nhanh. <Trong tình thế của mình, đói là, bà ta có
thể khai bất cứ thứ gì.>
<Liệu có ai nghe bà ta nói không?> Cassie hỏi. <Và có ai hiểu?>
<Bà ta sẽ không nói đuâ,> Ax quả quyết.

<Điều gì khiến chú chắc như vậy?> Tobias hỏi.
<Bà ta chẳng được lợi lộc gì khi nói cho chúng biết. bà ta sắp chết rồi.> <Đúng thế.> Tobias tư lự. <Nhưng chú cũng có thể đặt ngược vấn đề là bà ta cũng
chẳng mất gì nếu nói cho chúng biết. theo cháu, nếu bà ta nghĩ mình có thể được cứu thì bà
ta sẽ tiết lộ>
<Làm sao tụi mình ra khỏi đây được.> Rachel nói thực tế. <Tụi mình không thể bắt bà
ta và mang trở lại chiếc Con Rệp>
<Đúng> tôi nói, ráng tập trung để suy nghĩ, và lên kế hoạch. <Chúng ta bị số đông trấn
áp.>
<Ồ, kế hoạch giải cứu và chuồn không có tác dụng,> Cassie nói. <Cái…> <Trở lại tàu,> Jake ra lệnh. <Ngay>
<Và bỏ lại Visser Một?> Cassie gào, <Chúng ta đã đi xa tới đây rồi. không thể bỏ cuộc.> <Chẳng ai nói là bỏ cuộc cả.> Jake nói.
Nó quay đôi mắt Hork-Bajir dữ tợn về phía lối vào băng tải chuyển tiếp, quan sát con
đường tụi tôi vừa đi qua để vô vũng Yeerk.
Ax là người đầu tiên hiểu ra.
<Tôi la một phi công tài ba.> Ax nói. <Nhưng các bạn đã chứng kiến rồi đấy, tàu Yeerk
không tinh nhạy như tàu Andalite. Tôi không nghĩ cái nhà tù chật hẹp đó có khả năng khéo
léo!>
<Chúng ta sẽ lái tàu đưa Visser Một ra khỏi đây hả?> Rachel hỏi.
<Còn kế hoạch nào tốt hơn không?> Jake đã bước về phía lối đi bộ, trở lại con tàu. Cả
bọn bám theo, bước gấp gáp lên băng tải với một nhóm phi công Taxxon.
Tiếp theo, khi chúng tôi tới hang bảo trì thì thấy cả một đại đội an ninh được tập hợp. <Làm ơn cứ ở đó mà chất vấn bọn Taxxon kia,> Tobias bảo.
“Sttoopfleshh!” tên sĩ quan an ninh đàn hạch hỏi.
Jake dừng lại.
<Cứ bước tiếp>, nó bảo hội Animorphs. <Mình sẽ lo liệu.>
“Chiến đấu cơ của anh đã quá hạn!”
“Dạ,” Jake nói, ráng uốn cái lưỡi Hork-Bajir để phát âm ngôn ngữ loài người. “Chúng tôi
đang quầầnn…quần thảo bên trên khu rừng thì đuôi lái đột nhiên ngưng hoạt động. tôi buộc
phải đáp khẩn cấp. Mệnh lệnh đưa ra cho tôi là phải mang chiến đấu cơ đến sửa chửa ở

đây.”
<Làm bộ bình thản, mọi người,> tôi khích lệnh bằng giọng truyền riêng. “Dối trá,” tên Hork-Bajir gày gò hồi nãy tụi tôi gặp hét, đầy Jake vô bọn lính của hắn. “Đã
kiểm tra toàn bộ. Tàu của mi không bị hư hỏng gì cả. Gufflecccshhh!” Bọn Hork-Bajir từ các nhà để máy bay gần đó nghển cổ lên nhìn xem có đánh nhau gì
không.
Jake gầm lên. <Tất cả, chạy!>

CHƯƠNG 18

Jake giơ hai cùi chỏ gươm lên xẻ vào bức tường Hork -Bajir đang cố bắt giữ mình. <Tới chiến đấu cơ!> Jake gào.
Nó xô một tên Hork-Bajir nữa ra và chạy dọc theo hàng máy bay. Đột nhiên… Pằng chíu! Pằng chíu!
Không khí quanh nó xáo động, sáng lóe tia nghiệt!
<Không!>
Jake biến mất trong đám mây rừng rực.
<Jake!> Cassie la thảm thương.
<Từ tốn đi,> Jake gọi ra, thở hồng hộc. <Mình không sao. Mình đang núp sau một xe

bảo trì.>

Nó đã ra ngoài tầm nhìn, nhưng bọn lính vẫn không nghĩ là nó đã chết. tất cả sự chú ý và tia Nghiệt đều chĩa cả về phía đám mây bốc khói, nơi vừa mới thấy Jake.
Chẳng ai nhận thấy sự biến đổi diễn ra đằng sau những cụm trang thiết bị khác. Một người Andalite xanh da trời và một diều hâu đuôi đỏ thế chỗ hai tên Hork-Bajir vừa đứng cách đó vài giây. Tobias quạt cánh bay im ru vào khoảng mái vòm.
Phập…phập! phập! Phập! Ax đấy!
“Aaghshs…” bốn khẩu tia Nghiệt rớt oạch xuống đất. Bốn chiến binh không có ngón tay bóp cò la thống thiết.
Ax phóngo như viên đạn về hướng Jake.
Cassie, Rachel và tôi vẫn trong lốt Hork-Bajir, chụp mấy khẩu tia Nghiệt rớt dưới sàn.
<Bắn vào Ax!> tôi hô.
Đó là cơ hội cải trang tôt nhất cho tụi tôi. Bắn vào Ax thì tụi tôi sẽ không bị bọn Hork- Bajir bắn vào. Tụi tôi chạy đuổi theo Ax, bắn hụt mãi.
<Chạy ra phi cơ!>
Phi hành đoàn của chiếc Con Rệp đang chạy tới chiến đấu cơ của mình. Lời bình: khi bạn chạy khỏi quân thù, đừng nhìn lại – làm thế chẳng bao giờ là hay ho. Tôi quay lại và thấy một đám Hork-Bajir đằng đằng sát khí, súng ống tận răng ùa vô qua băng tải chuyển tiếp.
Tôi có cần phải thấy thế? Vậy có tốt cho tinh thần đạo đức? không hề!
“Đồ phản bội,” tôi nổi cơn thịnh nộ, bất ngờ vẫy tia Nghiệt về phía nhóm an ninh Hork- Bajir hàng ngũ rối loạn. “đằng kia! Đằng kia! Bắt lấy chúng!”

“Guflesshhkkl Deffantii!” tên dẫn đầu đám từ băng tải thét. “Chết này, đồ phản bội!” Và chúng xông tới. thế là các lực lượng an ninh đánh đấm lẫn nhau.
Đó mới chính là điều tụi tôi cần. Nội chiến. Hỗn độn. Yeerk chống Yeerk.
<Lên tàu mau!> Jake thét. <Mình vô rồi. Mình đang đợi.>
Rachel và Cassie đâu? Tôi lạc mấy nhỏ rồi. Còn có một mình, tôi chạy. Những móng vuốt nhọn sắc đập mạnh xuống sàn. Tim Hork-Bajir đập tưng tưng như trống bass trong ngực tôi. Phổi cháy bỏng. Mồ hôi rỏ vào mắt.
Những cửa sổ hình con bọ của chiến đấu cơ lóe đỏ, đang nạp năng lượng.
<Tất cả hệ thống đã nạp,> Ax nói từ bên trong. <Chế độ bay tự động hỏng rồi. Tôi phải điều khiển hoàn toàn.>
<Đi đi, Ax!> Jake ra lệnh.
<Chờ! Mình! Với!> Tôi phóng như bay lên cầu thang bảo trì và lao vào phi cơ.
Ax đang điều khiển. Tobias đậu như một bức tượng phía trong.
<Hãy chu du nào,> tôi thở, bắt đầu hoàn hình. <Mình lạc mấy nhỏ rồi.> Tụi tôi cất cánh.
<Màn bảo vệ lên,> Ax nói.
Kabùm! Tia Nghiệt tóe vào trường từ bảo vệ chúng tôi. Ax không đợi thêm mệnh lệnh nữa. ảnh biết phải làm gì.
Chúng tôi bắn vọt lên không. Lao xuống. Rồi lại vút lên. Tôi cảm tưởng như đã bỏ quên bao tử ở trong nhà sửa chửa.
Giờ tôi đã là thằng Marco. Là Hork-Bajir vậy đủ rồi, tôi muốn hình hài có tóc và nét người quen thuộc.
<Kia kìa!> Tobias hét. <Mình thấy mấy nhỏ rồi. đằng sau nhà sửa chữa.>
Tụi tôi lại vù lên rồi chúc xuống. Lên-Xuống. Chiếc Con Rệp rung lắc: chuyến xe bão táp phóng tới địa ngục.
Ax lao tới lúc cửa mở ra.
<Màn bảo vệ xuống,> ảnh hô.
Cassie hụp xuống, che cái đầu khỏi tia Nghiệt. tôi chìa bàn tay khỉ đột vừa mới hình thành ra. Kéo. Kéo lên.
<Aaahhh!> Cassie đã lên.
Rachel loạng choạng chui qua cái lỗ theo sau Cassie.
<Màn bảo vệ lên.>
Pằng chíu!
Chiếc xe bảo trì nổ tan thành quầng nhiệt, làm tui tôi tròng chành.
<Ax,> Jake ra lệnh. <Mang tất cả ra khỏi đây!>

CHƯƠNG 19

T ôi tiến tới cửa sổ. Rừng mắt đỏ bầm, vằn máu của những chiếc Con Rệp ở khắp nơi bỗng trở nên sống động. Một chiếc phóng khỏi ngăn của mình, những ống xylanh và dụng cụ bảo trì vẫn còn cột treo tòn teng bên hông tàu.

Nó tăng tóc.

Bùmm!

Một ánh chớp trắng và một tiếng nổ tức thì.

<Đừng bao giờ cố lại một con tàu đang chịu sự sửa chửa,> Ax bình luận. <Chắc chắn

sẽ xảy ra bất trắc.>

Tia Nghiệt cầm thay thi nhau nã vào màn bảo vệ của tụi tôi. Ax hướng dẫn tàu tới băng tải chuyển tiếp và tăng ga.

Weeooo-weeoo!

Chuông báo động đinh tai nhức óc! Chớp sáng lóe hừng hực. tôi nhìn Ax.

<Chúng ta không có khoảng trống, chật hẹp quá.>

<Làm cái gì đi, Ax!> Jake thét.

Ax kìm tàu lại, quay ụ tia Nghiệt về phía vách đá của băng tải chuyển tiếp và khai hóa. Đá cháy, tan rồi biến mất.

Tobias đang điều khiển màn bảo vệ. <Năng lượng bảo vệ đang yếu đi. Chú Ax! Hai mươi tám phần trăm. Hai mươi sáu!>

Đá cháy rực. những mảnh vụn văng tung tóe lên băng chuyền tụi tôi vừa bước qua cách đây vài phút.

B-ùm! Bùm! Bùm! Bùm!

Tia Nghiệt vẫn tiếp tục bắn phá tụi tôi từ bên dưới.

<Ax! Bồ có mang chúng ta qua được hay là không?>

<Được!>

<Oa!>

Con tàu nghiêng bốn mươi lăm độ! Và Ax đem tụi tôi lao vào ngọn lửa. vỡ….bụp…lướt qua đá đang nổ!

Tụi tôi như viên đạn vọt ra khỏi nòng súng.

<Ax, bồ điên rồi!> Cassie gào.

Đột nhiên, ánh sáng. Không khí.

Khu liên hợp vũng Yeerk mở toang trước mắt tụi tôi.

<Giỏi lắm, chiến hữu,> Jake khen, thở như kéo bễ. <Nào, chúng ta hãy lừa chúng khỏi Visser Một.>

Nó nhắm ụ tia Nghiệt vào những tòa nhà quanh vũng. Bắn! hụt!

<Hãy để cao thủ thay thế thế nào.>

Tôi nhào vô kiểm soát ụ tia Nghiệt.
Pằng chíu!
Một tòa nhà biến mất. Thêm một tòa nữa bốc cháy.
Pằng chíu!
Một chiếc xe ủi đất không người lái tan biến. bọn mượn xác chạy té tát. Chỉ là bộ phim mùa hè cuối tuần của Hollywood thôi mà.
Pằng chíu!
Tôi quay ụ tia Nghiệt vào vũng Yeerk.
Mẹ tôi chắc hẳn là đang mê sảng, nhưng mắt bà mở lớn trước cảnh tập luyện tia Nghiệt.
<Cẩn thận,> Rachel la.
Tôi nhắm vào bờ vũng. Không vào vũng, không vào tụi mượn xác mà vào bờ chắn kim loại, biểu tượng của chế độ chiếm hữu nô lệ.
Pằng chíu!
Cú lóe cấp độ thấp làm bức tường thép chảy tan. Không có thiệt hại nghiêm trọng vì tôi không cố ý phá hủy nó, mà chỉ cố làm cho mọi người chạy tán loạn.
HorkBajir và con người dẫm đạp lên nhau hầu tẩu thoát.
<Đưa tui mình vào,> Jake bảo Ax. <Rachel, Marco, sẵn sàng chưa?>
Tôi khịt. <Nếu tụi tôi không làm được thì chả ai làm được.>
<Tới luôn đi!>
Az quần con tàu bên trên vũng tia Kandrona. Cửa dưới mở ra.
<Màn bảo vệ xuống> Ax hồi hộp nói.
<Đi!> Jake thét. <Đi!>
Tụi tôi nhảy ra. Bàn chân khỉ đột và móng vuốt Hork-Bajir nện vào bán đảo kim loại nơi mẹ tôi bị cột. cầu nhập rộng cỡ bằng lối đi bộ, nhưng lại chênh vênh như là đi trên sợi dây thừng bắc qua khi núi của dãy Andes.
Rachel nhanh chóng chặt đứt những cái còn trói mẹ tôi vào cây cột. Ngực…cổ tay…mắt cá.
Mẹ tôi không biết chúng tôi tới để trợ giúp. Tên Yeerk trong đầu bà hình như đã lim rồi.
<Đỡ lấy cô ấy,> Rachel gầm. <Tàu sắp bị bắn rồi.>
Pằng chíu!
Một tia Nghiệt trúng con tàu trên đầu chúng tôi! Lực nổ làm rung rinh chiếc cầu và đốt một vệt bên hông chiến đấu cơ của tui tôi!
<Đợi đấy!> Jake gọi từ trên cao. <Tụi mình sẽ trở lại.>
Chẳng có cách nào khác, Ax đành phải lánh xa nếu không sẽ bị băm nhừ. Con tàu vút lên và vù vào không khí.
<Tụi mình mắc cạn rồi,> Rachel làu bàu. <Cái này nằm ngoài dự kiến.>
Thêm một chiếc Con Rệp khác rít qua băng tải chuyển tiếp, làm xoáy trào không khí bên trên vũng. Ax phóng thẳng lên đỉnh mái vòm, tàu

tấn công đuổi sát theo sau.
Pằng chíu! Tia nghiệt hụt Ax khi ảnh chúi xuống, quay trở lại.
Pằng chíu! Jake xé tan màn bảo vệ của tàu kẻ thù.
Tôi quay lại mẹ, cúi thấp xuống để bảo vệ cơ thể bà khỏi bị bắn.
<Mẹ, con đây, Marco đây.>
Cẩn thận tôi nắm lấy bàn tay mẹ. bà im lặng khoảng một giây, rồi la thét hoảng loạn.
Pằng chíu! Pằng chíu!
<Cúi xuống!> Rachel thét. Hỏa lực từ cuộc không chiến đánh bật những mảng đá ra khỏi mái trần. Những tảng đá lớn thi nhau đổ xuống sàn như mưa đá.
Rào-rào! Rào-rào!
Vài mảnh rơi tõm xuống vũng cách tụi tôi vài tấc, bao phủ một lớp chất nhơn nhớt.
<Tụi mình nguy to rồi,> Rachel nói nghiêm trang, chỉ vào một toán Hork-Bajir đeo băng xanh da trời ở bắp tay nổi cộm, trong chúng thật hung tợn.
<Đám đó là ai vậy? Chúng…khổng lồ. Là Hork-Bajir bự nhất mình từng thất!>
Tôi hất bà mẹ đan giãy giụa, đấm đá lên vai.
<Nhảy qua bên cầu kia!> tôi gào.
<Sau đó rồi sao?>
<Chạy như ma đuổi.>
Khoảng cách giữa hai cây cầu ít nhất cũng phải mét rưỡi hay hơn. Rachel chạy dọc theo cầu nhập như thể nó là một đường bay. Nhỏ phóng lên…phi người…bay qua không gian…
Quả là một cú nhảy dài hoàn hảo.
<Marco, đi nào!>
Không còn cách nào khác. Tôi phóng. Khoảng cách quá xa.
<Ahhh!>
Chúng tôi lao bên trên vũng Yeerk sôi ùng ục và đáp sầm xuống cầu xả. Đột nhiên, mẹ tôi hoàn toàn xụi lơ.
Trời ơi! Bà chết rồi chăng? Có phải tôi đã giết bà?
Không! Mắt bà mở to và nhìn tôi nài nỉ.
“Giết nó đi,” bà thì thào.
Visser Một! Con sên nhớt đã trườn thoát khỏi tai mẹ tôi và đang cố chạy trốn. nó ráng nhảy xuống vũng tia Kandrona để nạp dinh dưỡng. Đó là sự sống…
Rắc rối là thời gian đã cạn kiệt.
Visser Một đang ở trên cầu và sắp sửa trườn đi mất.

CHƯƠNG 20

Xoạt!
Một gã Hork-Bajir đeo băng xanh xỉa vào mặt Rachel!
Xoẹt! xoẹt! xoẹt! Xoẹt!
Nhỏ đá lại, một miếng võ karatê, thêm vài nhát gươm. Tên Hork-Bajir liểng xiểng, nhưng
vẫn đứng .
"Ta là Grath," hắn rống tướng lên, con mắt màu cam vàng như địa ngục âm ty. "Ta là
thủ lĩnh của Trung đội Băng Xanh. Mi phải đầu hàng không thì chết."
<Đầu hàng á>Rachel nói với tôi, châm biếm. <Vậy là hắn chưa rành tui rồi.> "Một Hork-Bajir sẽ chết trên cây cầu này, thưa ngài Grath,", nhỏ gầm gừ. "Nhưng nó
không phải là tôi."
Wooosh!
"Giết nó đi!" giọng mẹ tôi lớn hơn, run rẩy vì tức giận. Visser Một đang bò, quắp thân
sau lên rồi giãn thân trước ra. Co giãn, cong, ưỡn với nhịp độ chậm rề về phía rìa cầu. Tôi vươn ra tóm lấy mụ.
Xoẹt!
<Ahhh!>
Một bàn chân đầy móng vuốt đâm vào cẳng tôi! Một tên Hork-Bajir khác vừa đáp xuống
cầu!
Tôi đánh rơi mẹ mình.
"Mi phải chết, Andalite!" một tên Băng Xanh khác thọc vào lưng tôi.
Xoẹt!
Tôi quay lại và thụi vào ngực hắn. <Tao không nghĩ vậy, đồ lập dị.>
Tôi liếc xuống chỗ mẹ tôi nằm bất động, được bảo vệ sơ sài bởi tôi và Rachel, chẳng
biết gì tới trận địa đang gay cấn. Bầm dập, gãy nát, bà chẳng ngóc đầu lên được. Nhưng bà vẫn tức giận la. "Mi không được trốn! Đồ sâu bẩn thỉu!"
Pằng chíu! Pằng chíu!
<Ahhh!> Rachel hét. <Mình trúng rồi.>
Cần phải giúp Rachel!
"Giết nó!"
Phải giúp mẹ!
Tôi nắm chặt nắm đấm khỉ đột, giơ lên, sẵn sàng giáng xuống con sên. Pằng chíu!

“Aaahhhgghh!”
Cẳng bên phải đau thấu trời! tôi đổ oặt xuống cầu, đau nhức đến nỗi chẳng thể suy
nghĩ. Mùi lông và da thịt khỉ cháy xộc vào mũi tôi, ngai ngái, lợm giọng…
<Marco!> Rachel gào.
“Giết nó!” mẹ tôi thều thào.
Cuộc không chiến vẫn ì xèo phía trên! Thêm nhiều mưa đá đổ xuống!
Xoẹt! Tên Băng Xanh chém tôi ngay mặt. Ồ, chẳng cần thiết gì hết trơn hết trọi. Cơn
giận dồn hết xuống chân.
Bbụp!
“Gaaaaah!”
Tôi đá thằng Băng Xanh rơi khỏi cầu.
Tõm!
Hắn vùng vậy điên cuồng trong biển bùn sệt quánh…
Một chiếc Con Rệp rít lên đầu tôi. Lực không khí đẩy tôi nằm xuống. tiếng động cơ gầm
gào rót đầy tai, muốn nổ màng nhĩ.
Rồi không hề báo trước… PẰNG CHÍU!
Một ánh đỏ rực bên trên đầu tụi tôi.
Bù-bùummm!
Chiếc Con Rệp nổ tan, đổ xuống tụi tôi cả núi mảnh vụn! Vài mẩu cơ thể bay tá lả. <Không!>
Jake, Ax, Cassie, Tobias …tiêu rồi.
<Khôôôông!>
Rachel!
Tôi quay ngoắt lại, nhảy qua mẹ tôi. Húc mạnh vào hai chiến binh đang dồn Rachel trên
cầu.
Con giận áp đảo. Cơn đau phát ói.
xoẹt!
Tôi phang cánh tay vào ngực tụi Hork-Bajir. Những cơ thể gục xuống, ngay đơ…. <Nào nào! Đi thôi!> tôi thúc giục.
Đầu tôi óc ách. Cánh tay trái của Rachel chỉ còn những mạch máu và da lủng lẳng. Mẹ
tôi vẫn bất lực. Thêm hai tên Băng Xanh nữa xồ lên cầu nhập, chuẩn bị lấy đà để nhảy qua… Đột nhiên, toàn bộ khu vũng Yeerk yên ắng hẳn đi.
Chiếc Con Rệp kia đã biến mất. không có động cơ rống rì rầm nữa. không có tia Nghiệt
bắn vung vãi. Không có trận chiến trên cầu.
Một âm thanh mới…
Âm thanh của tiếng cười khèng khẹc, xoáy óc, quỷ quái, cười bằng

giọng truyền, tràn
ngập khu vũng Yeerk.
Bọn Băng Xanh tê cứng lại tại chỗ.
Tôi nhìn qua bũng. Visser Ba đang đứng trên bở, cái đầu Andalite đánh cắp ngả ra sau. Rồi hắn bắt đầu biến hình.
Cơ thể Andalite xanh da trời trở thành đen thui. Những cục thịt thừa dẹp lép, dài ngoẵng
thòi ra khỏi cổ và lưng hắn rồi tóe ra cả hai hướng, tạo thành cánh… Những cái cánh đen
khổng lồ!
Chúng phình lên, rộng ra cho đến khi đụng nhau ở trung tâm. Một cái cánh liên tục, rộng
bao lạ -một quả bom sống. một cái đầu mọc lên giữa cánh. Úi! Không phải là đầu…mà là cái
miệng! Rộng ngoác và chàng bạnh, được một cái lưỡi bạc điểm vô, liếm quanh hàng răng
nhấp nháy.
Rồi đến mắt..nhưng quả banh mềm màu cam, kề sát hai bên khóe miệng như hai tảng
sốt cà chua đông cứng.
<Haha haa, haa,> hắn cười he hé. <Tụi Andalite oắt con, bị bỏ rơi trên cầu. Bị bỏ đến
chết…>
Dải cánh bự chỉ việc quạt một cái là đủ đưa Visser Ba bay bổng lên không. Quạt thêm
cú thứ hai hắn đã lao về phía mái vòm. Một cái bóng khổng lồ phủ xuống tụi tôi. <Hãy làm quen với Bievillerd đi!> hắn gầm vang. <Món quà nhỏ ta thu thập từ hành tinh
Ondar. Răng nó sẽ xay da thịt tụi mày thành giấy.>
Rachel và tôi vẫn tim lặng. còn biết nói gì nữa?
<Mày sẽ chết!> Visser Ba hét. <Tất cả mọi người ở đây sẽ chứng kiến tận mắt tao giết
sạch tụi bay!>
<Tụi mình phải chạy thôi!> Tôi hét với Rachel.
<Mình không thể,> nhỏ than thở.
<Bồ phải chạy.>
Nhưng tôi biết là không thể được. Một dòng máu ục ra khỏi cánh tay đứt của Rachel.
Nhỏ sắp xỉu rồi.
Visser Ba cụp cánh lại để lao xuống cầu, một hỏa tiễn có miệng.
Không gì thoát được.
Tôi cố nâng cả mẹ tôi lẫn Rachel. Họ đều tơi tả, thở hồng hộc đau đớn. Một cố gắng
thật đáng thương! Những thương tích của tôi cũng te tua lắm, chẳng

thể làm gì… Đột nhiên…
Dddzzzíííííttt! Một chiếc Con Rệp lòi ra từ sau một tòa nhà kho.
Pằng chíu!
Tia Nghiệt nhắm ngay vào bụng con Bievillerd.
Visser Ba rít rú. Chiến đấu cơ lao hùng hục về phía chúng tôi.
<Marco!> đó là giọng Jake…phi cơ của Jake.
<Nhưng mình thấy Jake bỏ rơi rồi mà!>
<Không!> nó nói. <Bồ thấy Yeerk rơi thì có. Thế niềm tin của bồ vào Ax-ngố để đâu?
Đợi đấy. Tụi tui tới đây.>

CHƯƠNG 21

Pằng chíu!
Một lỗ thứ hai khoét vào dải cánh gập của Bievillerd. Nó nhàu nhì, héo rũ, nát bét… <Andalite thối tha!> Visser Ba hét. <Mày sẽ phải trả giá. Tao sẽ bắt chúng mày phải đền
mạng! Giết chúng!>
Pằng chíu! Pằng chíu!
Jake diệt gọn hai tên Băng Xanh trước khi cỗ máy chém di động của chúng chẻ banh tụi
tôi ra.
<Em quá ẹ rồi, Jake,> Rachel lẩm bẩm, vẫn té xuội lơ gần đó. <Anh phải mang tụi em
ra khỏi đây!> Tôi cố nhấc mẹ lên lần nữa. nhưng lần này bà chống cự, vận tất cả sức còm
còn lại.
Tia Nghiệt của bọn mượn xác oanh tạc trên cầu…
“Chết đi!” mẹ tôi la, mắt dán vào chấm xám nhỏ xíu chỉ còn cách rìa cầu vài xăng-ti-mét.
Visser Một!
<Mẹ, ngừng lại!>
Tôi nhoài ra trước, cánh tay vươn ra, chụp…
“Chết đi!”
Chiếc Con Rệp sà xuống vũng, màn bảo vệ của nó che tụi tôi khỏi tia Nghiệt. Nó chỉ còn
cách vài tấc nữa thôi.
Mặt mẹ tôi vặn lại. nước mắt người thật sự chảy dài trên má. Căm giận, đau đớn…Tay
bà ráng bóp chặt con sên tầm gởi.
Nhưng nó vẫn sống…
“Không!”
Tôi dập chân lên con sâu đang ngo ngoe. Rõ ràng là…là cuộc hàng trình của Visser Một
đã chấm dứt.
Mẹ tôi, Eva, nhìn vào mắt khỉ đột với vẻ hài lòng vô bờ. Bất luận thế nào, điều đó khiến
tôi sợ.
“Giờ chúng ta có thể đi,” mẹ thì thào và bấu lấy tôi.
Ax hạ thấp màn bảo vệ xuống. Tôi ôm mẹ nhảy lên boong. Jake và Cassie nhảy ra
khiêng Rachel và đẩy nhỏ vào trong. Cuộc chuyển quân được tiến hành cực nhanh. <Con tàu trúng đạn!> Cassie hét.

<Không thể.> Tobias gào.
<Ax?>
Chúng tôi rơi. Động cơ chết như bị đứt cầu chì.
Rầ-rắcrầm! chúng tôi đâm vào cái gì đó…mềm mềm… một thứ chất lỏng. Ục-ục-ục.
Những ngón tay mảnh mai của Ax ngoáy thoăn thoắt trên bàn điều khiển. tôi trường tới
một cửa sổ.
<Tụi mình rơi vào vũng!> Tôi la.
Cassie hối Rachel hoàn hình để chữa lành vết thương chết người. tôi cũng làm tương
tự.
<Hoàng tử jake, tôi không thể lấy lại vận tốc cất cánh. Vũng giống như một đầm lầy.
chúng ta càng lên nó càng rị sâu xuống.>
Chúng tôi đang chìm nghỉm vào tam lãnh địa của kẻ thù.
Tôi nện nắm tay người vào thành cabin. Chợt, thấy mắt mẹ mở. xem ra bà đang cố nói
gì đó nhưng chẳng nói gì được, chỉ thở khò khè, kéo đầy đờm.
“Mẹ, có gì vậy?”
Mẹ tôi nhìn lên Ax.
“Để nguồn cung cấp năng lượng cho tia Nghiệt ở mức quá tải,” bà lẩm bẩm. “Cái gì cơ? Tôi nói. “Ax, bồ có nghe không? Mẹ mình nói là để nguồn cung cấp năng
lượng cho tia Nghiệt ở mức quá tải.”
Ax quay mắt cuống qua.
<Thế sẽ làm nổ tàu và chúng ta sẽ chết.>
“Ax, nghe mẹ mình đi!”
<Mẹ bạn có mong ước thấy chúng ta chết không vậy?> Ax lì xì một mình. “Ax, bây giờ mẹ mình đã tự do,” tôi bảo. “Mẹ mình đã tự do.”
“Sẽ không nổ tàu đâu.” Mẹ tôi tiếp, cố gắng hết sức. “Nếu anh chỉnh thời gian thích hợp
sẽ không sao. Khi năng lượng tia Nghiệt lên tới một trăm năm mươi lăm phần trăm mức tối
đa, hãy đưa nó vào động cơ rồi bắn tia Nghiệt để xả năng lượng quá tải đi.” Tôi nhìn Ax, Ax nhìn Jake. Jake nhìn Cassie, và Cassie nhìn Rachel giờ đã là người. <Nghe hợp lý đấy…mình đoán vậy,> Tobias nói từ chỗ đậu gần bảng điều khiển. <Thế thì làm đi.> Jake quyết định.
<Nhưng…>
<Làm đi!>
Âm thanh rít rú của năng lượng nạp quá tải, tôi chắc mẩm con tàu sẽ nổ tung. Nhưng vì
là vật chủ của Yeerk rất lâu, mẹ tôi đã học được nhiều điều. Bà biết

mình đang làm gì. Tiếng
rít ngừng lại. Ax bắn tia năng lượng hóng trực tiếp xuống hồ. Một làn khói trắng và hơi nước
bốc lên nghi ngút quanh tụi tôi.
<Cái gì vậy?>
<Nói theo kĩ thuật,> Ax đáp. <thì đó là phân tử nước nổ. còn nói nôm na thì chúng ta
đang luộc chín bọn Yeerk.>
Cassie quay khỏi cửa sổ. Con tàu bắt đầu dâng lên.
Ax nhấn năng lượng.
Ở dưới đất, trên bờ vũng, Visser Ba vẫn lồng lộn rít gióng. <Tụi mày sẽ chết! Andalite!
Tao sẽ giết tụi bay chậm chạp, đau đớn. tụi bay là của tao!>
Chúng tôi luồn vào băng tải chuyển tiếp đang bốc cháy. Qua khu vực sân bay ghép nối,
qua cơ sở sửa chữa và vào đường hầm. những chiến đấu cơ Yeerk đuổi theo sát nút. Tôi quỳ xuống bên cạnh mẹ, cầm cánh tay mẹ khi chúng tôi lao vào biển. tôi vỗ về mẹ
nhẹ nhàng.
Chiếc con Rệp lao khỏi mặt biển, vào bầu trời đêm. Rồi lên, lên hẳn bầu khí quyển. Giọng Ax vang lên như còi báo động từ xa.
<Chúng ta bị bao vậy, Hoàng tử Jake. Tàu từ quỹ đạo phóng xuống tấn công chúng ta.> <Không còn cách nào khác,> Jake đáp. <Hãy từ bỏ con tàu.>
Ngay lập tức, tàu quay lại, lao xuống, rơi tõm về phía khu rừng Quốc Gia. Chúng tôi sẽ đáp và chuồn khỏi ngay khi chiếc Con Rệp rời thành mảnh vụn. Không xa khu rừng nơi cuộc phiêu lưu này bắt đầu, chúng tôi sắp sửa trở về vạch xuất
phát.
Và lần này, tôi có đem theo mình một món phần thưởng đặc biệt.

CHƯƠNG 22

"Mẹ?"
"Gì thế cưng?"
Mẹ âu yếm đặt tay lên vai tôi và nhìn vào mắt tôi.
Mắt mẹ đã đỡ nhiều lắm. những vết sẹo trên mặt và cánh tay, những khúc xương gãy,
những vết bầm, những mạch máu dập….cùng lành dần. thiên nhiên đã làm tốt công việc của nó.
Những biện pháp cấp cứu của người Chee thật tuyệt vời.
Mẹ nhìn không khác gì ngày xưa. Gần như thế. Sự thay đổi không có gì là rõ rệt. nếu có thì đó là sự căng thẳng, vẻ cảnh giác hằn trên gương mặt mẹ. hồi tôi còn bé mặt mẹ không có những nét này.
Bởi vì hồi đó mẹ chưa bị bắt làm nô lệ.
Mặt trời vàng óng sưởi ấm bầu trời. những đám mây nhẹ xốp, hiền lành lấm chấm trên nền xanh.
Một ngày đẹp trời, nhưng sao tôi lại chẳng cảm thấy đẹp đẽ gì? Nếu đây là giấc mơ thành sự thật của tôi thì tại sao tôi lại cảm thấy kỳ quặc vậy?
Chúng tôi đang dạo bước trong thung lũng Hork-Bajir, Miền Đất Hứa của những người tị nạn. Tại sao tôi không cảm thấy thoải mái?
"Cưng à? Có chuyện gì vậy?" mẹ hỏi.
"Chẳng có gì cả. Chỉ là thung lũng này huyền bí quá. Mẹ sẽ an toàn và tự do ở đây. Con rất vui mừng."
Chúng tôi đi lững thững đi lên đồi, cả thung lũng dàn trải ra trước mắt hai mẹ con. Đứng trên bờ vực Grand Canyon có thấy hùng vĩ, choáng ngợp như thế này không nhỉ? Chắc cảm giác cũng tương tự.
Mẹ xúc động thật sự….
"Bọn yeerk chẳng có đầu óc gì cả. chúng nghĩ chúng sẽ tiêu diệt tất cả," mẹ rầu rĩ nói. "Và chúng đã làm Visser Ba có đủ năng lượng để tiến hành cuộc tổng tấn công chỉ trong vòng vài tháng. Hắn sẽ đốt trụi tất cả các thành phố từ trên quỹ đạo. Marco, hắn sẽ bắt toàn thể loài người làm nô lệ."
Mẹ đã từng là vật chủ của Visser Một. tôi còn tranh luận gì nữa được về sự suy đoán viễn cảnh tương lai của mẹ?
"Có thể vậy, cũng có thể không," tôi nói cứng. gì chứ nghề của tôi là lên gân, tỏ ra can đảm mà.
Một bàn tay vẫy vẫy lọt vào khóe mắt tôi. Khi hai mẹ con đi xuống triền dốc, gàn nhóm người HorkBajir hươ gươm lên chào đón là một người đang mỉm cười.
Đó là ba.
Tôi chẳng nói gì. Mẹ cũng im re-chỉ chạy ào xuống dốc như người

phụ nữ đã không trông thấy chồng hết tháng này qua tháng khác….
Một đoạn phim kinh điển. những người yêu nhau đoàn tụ. Đây là giấc mơ tôi hằng mơ kể từ khi biết mẹ vẫn còn sống. Ba mở rộng vòng tay ra và mẹ nhảy vào.
Họ ôm nhau. Ghì chặt nhau thật lâu.
Tất cả những gì tôi ao ước đang diễn ra trước mắt…
Những người Hork-Bajir chuẩn bị bữa tiệc. đủ món: vỏ cây quyết kem, vỏ cây chiên giòn, vỏ cây bỏ lò…
Khi lôi mớ đồ hộp mua ở siêu thị mà tôi mang theo ra, tôi bảo đảm những người Hork- Bajir ngỡ ngàng lắm. tôi quên mang theo đồ khui hộp. nhưng ở trong thung lũng này ai mà cần con dao Thụy Sĩ làm gì.
Mặt trời lặn khi chúng tôi dọn bữa tối. Những người Hork-Bajir đốt lửa. mẹ chắm chú lắng nghe Jara Hamee kể một câu chuyện thuộck ho tàng chuyện kể nổi tiếng của anh ấy.

CHƯƠNG 23

Những con sóng nối đuôi nhau đổ bộ lên bờ cát.

<Ba dặm,> Tobias gọi xuống. <Những người ở gần bãi tắm nhất cách ba dặm. nhưng mình nghĩ học không đi lăng quăng tới nơi nào đâu. Họ còn bận chú ý tới nhau.>
Lúc này tôi đã có thể thấy sóng. Trời đêm. Mặt trăng lưỡi liềm mờ ảo, chẳng giúp gì lắm cho thị lực.
“Thiết bị đã sẵn sàng rồi chứ?” Jake hỏi, nhìn xuống thiết bị liên lạc vùng không gian zero, món đồ ít người biết đến.
Ax đã gắn xong thiết bị.
<Sẵn sàng thu phát, Hoàng tử Jake. Chíp dịch giải đã được lắp đặt và hoạt động.>
Jake mỉm cười và thảy cho tôi cái nhìn đừng-có vẻ-bíhiểm-đến-thế… một cái nhìn xác nhận tình bạn bền vững dẫu phải trải qua dầu sôi lửa bỏng của tụi tôi.
Ba và tôi được ghi nhận là đã bị những kẻ đột nhập không rõ tung tích bắn chết. Cảnh sát địa phương không tìm ra chứng cớ hay manh mối nào.
Chẳng có gì đáng ngạc nhiên.
Vùng đất của người Chee không đến nỗi tệ. đó là chỗ tôi đang nương náu. Họ có tivi và món Oreos.
Khi tôi cần coi truyền hìnhcáp, tôi lỉnh tới lòng máng của Ax xem nhờ. Tuyệt nhiên, chẳng bao giờ tôi léo hánh đến nhà Cassie, Rachel hay Jake.
Khi không phải làm nhiệm vụ, tôi luôn tới thung lũng thăm ba mẹ.
“Để mình dặn thêm chút nữa.” tôi nói. “Kênh thu phát có thể sẽ bị bọn Yeerk bắt được, cho nên tụi mình cần phải cẩn thận những gì nói ra. Khi máy ngừng thì không nên lảng vảng ở đây nữa, mà Ax phải mang máy đi ngay, để bọn Yeerk không thể dò ra tụi mình đã thu phát tại địa điểm này.”
“Khoan đã,” Rachel xen ngang. “Bộ chúng ta không thể mã hóa nội dung thu phát à? Như người ta làm trên phim í?”
<Tự nó sẽ được mã hóa thành bốn đường rãnh khác nhau,> Ax nói với kỹ thuật của Yeerk thì sự cải trang này chỉ mang tính ước lệ thôi.>
“Nhưng có khi nào chúng nghĩ tín hiệu này được chuyển đi từ một trong những con tàu của chính chúng không?” Cassie hỏi, vẻ khấp khởi hi vọng.
<Cơ hội nhỏ lắm,> Ax đáp.
“Làm đi,” Jake giục, xoa hai bàn tay vào nhau.

“Hãy hy vọng phi đoàn Andalite có người trực hai bốn trên hai bốn,” tôi nói. “Ax, bồ đã gài địa chỉ Andalite vào bàn điều khiển tốc độ rồi chứ?”
Tôi bồn chồn dậm chân trên cát và hít một hơi thật sau.
Ax gõ một hay hai hàng mã số lên bàn phím rút gọn. những ngón tay của anh ảnh run nhẹ. Một cuộc gọi tầm xa mà không run sao được.
Tôi ngước nhìn bầu trời ngắm cả biển sao, hành tinh và những thế giới xa lạ vượt quá tầm nhìn của tôi.
“Nhìn kìa!” Cassie phấn chí hét, chỉ đốm sáng nhỏ, hình mái vòm ở bên hôn thiết bị, lóe lên một màu xanh uy nghi.
<Chúng ta đã kết nói,> Ax thông báo.
Tất cả bốn mắt ảnh nheo lại. điệu bộ căng thẳng.
Một giọng….một giọng lè rè, chất vấn…
<Đây là ai?> viên sĩ quan Andalite ở đầu kia hỏi. <Ai tạo ra sự liên lạc này?> Thật kỳ diệu! Giọng này..những từ này…Chúng tôi đã kết nối được với thế giới khác! Jake ra hiệu cho Ax trả lời. Nhưng Ax lắc đầu.
<Không. Tôi tin đây là khoảnh khắc dành cho bạn.>
Jake liếc nhìn cả bọn, đưa tay gãi đầu.
“Đây là…” nó đằng hắng, mắt liếc trở lại phía Ax, và cười rồi cúi xuống thiết bị. “Đây là Trái Đất,” nó nói rành rọt.

K. A. APPLEGATE
ANIMORPHS
NGƯỜI HÓA THÚ
AX
#46. Trò dối trá

Tập 46: Trò dối trá

Nguyên tác: Animorphs #46: The Deception

Ebook tương đương tập T57(Quyết định tối hậu)

Đánh máy: Animorphs Team

Soát lỗi: nguoimedocsach

Chuyển sang ebook: um_um

Ngày hoàn thành: 19-6-2015

Nơi hoàn thành: Tp.HCM

Tác giả: K.A. Applegate

ooO TVE Ooo

MỤC LỤC

CHƯƠNG 1
CHƯƠNG 2
CHƯƠNG 3
CHƯƠNG 4
CHƯƠNG 5
CHƯƠNG 6
CHƯƠNG 7
CHƯƠNG 8
CHƯƠNG 9
CHƯƠNG 10
CHƯƠNG 11
CHƯƠNG 12
CHƯƠNG 13
CHƯƠNG 14
CHƯƠNG 15
CHƯƠNG 16
CHƯƠNG 17
CHƯƠNG 18
CHƯƠNG 19
CHƯƠNG 20
CHƯƠNG 21
CHƯƠNG 22
CHƯƠNG 23
CHƯƠNG 24
CHƯƠNG 25
CHƯƠNG 26

CHƯƠNG 1

"Jake!" Mẹ tôi gọi. "Sắp có bão rồi. Mẹ về trễ nên chưa đón Hommer chỗ bác sĩ thú y được. Con đi đâu suốt vậy?"
"Đi chơi ạ." Tôi mệt mỏi đáp.
"Nghe mẹ dặn này, trời sắp mưa rồi.Con nhớ đóng tất cả các cửa sổ lại rồi dọn dẹp nhà kho dưới tầng hầm cho sạch sẽ."
Tôi ngồi thu lu trên trường kỷ, nhăn nhó đáp lại. "Ừmm, mẹ ơi. Việc đó để mai làm không được sao?"
"Không được. Sáng sớm mai chủ thầu tới đánh giá căn phòng mới trang hoàng.Với lại việc đó giúp con kiếm được hai mươi đô đấy."
Mẹ lôi tấm áo mưa ra."À,mẹ để mấy thùng đồ linh tinh ở đầu cầu thang. Nếu muốn có chỗ ấm cúng để tụ tập bạn bè thì con cần phải giải toả chúng đi."
Một nơi ấm cúng. Suýt nữa thì tôi phá ra cười.
Tôi mở cánh cửa thông xuống tầng hầm. Một đống hộp các-tông ngổn ngang chắn lối. Tôi đưa chân đung đưa nhẹ đám hộp giấy khiến chúng trượt tùng bê xuống tận chân cầu thang…
Tôi lụi cụi đi đóng cửa sổ phòng khách và nhà bếp. Bầu trời đen kịt, nặng nề, đầy vẻ đe doạ. Mà phải, sắp có bão rồi.
Cuộc họp sau-giờ-tantrường ở trang trại Cassie hôm nay chẳng vui vẻ gì.
Kể từ khi Marco phải biến hình trước mặt ba nó, tụi tôi cứ loay hoay bàn coi có nên tháo bỏ vỏ bọc, công bố cho giới truyền thông đại chúng biết "thân phận" của hội và loan báo về tình hình nguy khốn của Trái đất hay không.
Suy nghĩ, cân nhắc mãi đều thấy việc tiết lộ bí mật chưa biết có cất bớt gánh nặng cho tụi tôi hay không, nhưng chắc chắn sẽ có những tác hại khôn lường.
Hiện tại sở dĩ bọn Yeerk chưa rầm rộ truy quét Trái đất là vì phương pháp bí mật vẫn còn có lợi cho chúng.Nếu tụi tôi bóc mặtnạ của Yeerk,không chừng sẽ phải trả giá bằng sự biến mất của những thành phố lớn.
Chúng tôi không thể liều lĩnh. Nhưng loài người đã bị những con sên Yeerk âm ỉ đầu độc quá lâu rồi. Loài người đang dần mất linh hồn. Thật khó nghĩ. Cần phải chặn chúng lại. Nhưng mà…đối đầu trực diện thì…
Vừa miên man nghĩ tôi vừa lò dò bước xuống tầng hầm tối thui. Ngang qua chiếc máy giặt đang chạy. Lại leo lên nhà sau, lôi xuống mấy cái thùng rỗng cùng bút lông và súng bắn keo.
Cảm thấy sợi dây cô-tông chạm vào cánh tay, tôi giật một phát, cái bóng đèn lòng thòng giữa phòng loé lên.Ánh sáng làm mắt tôi nheo

lại,quay mặt đi.
Sàn hầm đầy giấy má vứt lung tung, thêm chiếc xe đạp cũ của tôi, cây đèn gãy cùng bao nhiêu thứ hầm bà lằng khác.
Tôi xếp những tờ giấy chi chít cột số, trên đầu có dòng chữ *Theo Dõi Chi Tiêu Hàng Năm*thành một chồng xộc xệch. Sau đó nhét chúng vào một thùng riêng rồi đề bên ngoài : ĐỒ LẶT VẶT CỦA MẸ.
Tôi đổ một đống giấy khác ra sàn. Tờ giấy trên cùng có dòng chữ của một chú nhóc,ghi: “Hè này mình đã làm gì?” Bên góc giấy được đóng dấu tem VIỆC TỐT!
Đó là sách vở cũ của Tom trước khi ảnh bị mượn xác. Tôi quăng vào một thùng khác,định ghi tên ảnh lên nắp thùng. Ngẫm nghĩ một hồi tôi lại thôi, chỉ đề: THÙNG RÁC. Tôi không có anh trai nữa.
Phía trên đầu tôi còn có cả kệ đồ tùm lum. Kế bên thùng đồ vặt của mẹ là thùng ghi TRANG HOÀNG NGÀY NGHỈ. Tôi nhướn tay với chiếc hộp kế nó, đặt xuống sàn nhà.
Trên nắp hộp đề ÔNG CỐ GỞI CHO JAKE, chữ viết tay của mẹ. Ra đây là chiếc hộp ông Cố để lại cho tôi trong di chúc? Chắc mẹ để dành tới ngày sinh nhật tôi mới trình làng.
Thật ra nó là một chiếc rương kiểu cũ bọc da đen, có trang trí mấy đường viền kim loại. Nắp hộp cong, khắc nổi chữ *Fitzhenry* rất bay bướm.
Cái tên này rất quen. Hình như tôi đã gặp vài người mang họ Fitzhenry tại cuộc họp mặt gia đình nhân dịp nào đó rồi? Là anh em họ của mẹ chăng?
Tôi vừa định mở nắp rương thì điện cúp. Căn hầm tối hù. Máy giặt ngưng. Tiếng gió và mưa quất bồm bộp lên tấm kính cửa sổ tầng hầm, mỗi lúc một to hơn. Bỗng…
Krắắắcc-choang!
Tôi lần mò về phía phát ra tiếng động. Ánh sáng bên ngoài lọt vào chỉ đủ cho tôi thấy một cành cây gãy làm bể kính cửa sổ tầng hầm. Gió đẩy những hạt mưa bắn tung toé vào trong.
Lại một khủng hoảng nữa.
Thật dễ chịu nếu nó chỉ nhỏ nhặt như vậy.

CHƯƠNG 2

Tôi lập chập đi lên cầu thang, rón rén bước trên mớ thuỷ tinh vỡ. Chiếc đèn pin để trong nhà bếp, kế bên bếp lò, đang cắm vô phích sạc năng lượng. Tôi rút nó ra,vớ cuộn băng keo dán ống nước trong ngăn tủ rồi lật đật chạy trở lại tầng hầm.

Tôi cho miếng giấy bìa lên chỗ cửa sổ vỡ và dán dính vào bức tường. Tầng hầm tối om om, chỉ có mỗi ánh đèn pin le lói.

Mặtda của cái rương "đồ cổ" phủ đầy bụi. Tôi nhấc nắp lên và rọi đèn vào bên trong.

Một áo khoác bằng len màu xanh đậm, với hàng nút đồng lớn cỡ đồng 25 xu.

Bên dưới áo lổm ngổm đủ thứ lặt vặt. Những huy chương cũ gắn tua vải đã nhạt màu. Một con dao hai lưỡi, dài,gỉ sét. Ở đằng cuối chỗ đáng ra là chuôi dao lại là một vòng kim loại cong và hai cái lỗ. Hình như con dao này có ý nghĩa gì đó.

Chẳng có gì đáng kể trong rương. Một cái ca nhôm, lược, bàn chải đánh răng tưa sờn nhìn như tự chế.Tôi tự hỏi không biết phải xếp những thứ lẩm cẩm này vào thùng nào.Cái rương coi bộ không còn kham nổi nhiệm vụ chứa đựng nữa rồi…

RẦM.Cửa sau đóng sập lại.

"Mẹ về hả?" Tôi gào lên."Mẹ đó à?Con Homer sao rồi mẹ?"

Không có tiếng trả lời. Tôi bỏ mặc đám rương hòm tanh bành đó và thận trọng leo lên cầu thang. Bão đã ngớt.

"Mẹ ơi!" Tôi gọi. "Điện cúp rồi. Với…"

Bất giác tôi quay ngoắt lại, và thấy Tom đang đứng sừng sững ngay quãng giữa nhà bếp và phòng khách. Ảnh nhìn tôi chằm chằm, im re.

"Oa! Anh làm em hết hồn," tôi thốt lên, cố không lộ vẻ tê điếng.

"Có bão hả anh?" Tôi hỏi vu vơ và cố mỉm cười, trong khi Tom vẫn lạnh băng.

"Nếu không có điện chắc ngày mai chúng ta nghỉ học quá…"

"Mấy phút nữa là lại có lại liền chứ làm gì mà phải bấn lên vậy," Tom lạnh lùng đáp.

"Ơ…Aanh giúp em sắp xếp lại tầng hầm được không? Dưới đó đủ thứ tùm lum hà…" Tôi ráng nói cho thật tự nhiên, dù thật sự ảnh làm tôi ớn xương sống. Một người anh ruột bị điều khiển bởi một kẻ thù. Tôi mà lỡ lời hay hớ hênh gì đó là toi mạng liền. Nhưng ông anh giả tạo của tôi đóng kịch cũng hay chẳng kém…

"Thôi đi," ảnh gạt phắt. "Bảo mẹ tối nay anh không ăn tối ở nhà. Anh phải đi công chuyện."

"Đi đâu vậy?"

Tom không thèm trả lời, cứ lụi hụi bước đi. "Chuẩn bị," anh ta vừa

lẩm bẩm, vừa hướng về phía hành lang.
Tôi căng người ra. Tên Yeerk trong đầu Tom đang bị stress. Nó lầm bầm nói chuyện một mình. Tôi giả đò như không nghe thấy và xuống lại tầng hầm, bật đèn pin lên, dựng vào tủ ngăn cho nó toả sáng bức tường đằng sau cái rương. Tôi lấy cái áo jacket có hàng khuy bự ra.
BỊCH!
Có cái gì đó nảy khỏi nếp gấp rơi xuống nền nhà.
Tôi giũ áo, coi nó có chứa thêm món đồ nào nữa không. Áo dài,vai rộng cỡ vai tôi nhưng vạt áo dài tới tận đầu gối. Một vết rách nơi ngực trái.Tôi gấp nó lại, đặt vào rương và lượm vật rơi lên. Đó là một quyển sách, bìa bọc da. Những trang sách đã xục xịch. Tôi cúi xuống gần cây đèn và lật tờ bìa ra. Trang màođề ghi *Trung uý Isaiah Fitzhenry*.Tôi lật tiếp.
Chúng tôi biết Tướng Forrest và trung đoàn kỵ binh ở đó…
Đột nhiên tôi nhớ lại mình đã nghe cái tên Fitzhenry ở đâu rồi. Đó là ông cố tổ mà Cố từng nhắc tới một anh hùng trong cuộc Nội Chiến.
Có lẽ đây là quyển nhật ký của ông.
Vậy là bây giờ những thứ lỉnh kỉnh trong rương đã có ý nghĩa. Áo khoác là quân phục của ông. Nhưng còn con dao?
Tôi lướt lẹ qua mấy trang. Nét chữ ngay ngắn, thẳng hàng. Sắc nét, bay bướm hơn kiểu chữ viết ngày nay. Vài chữ phải nhìn kỹ mới đọc ra, nhưng nhìn chung đều dễ đọc. Có nguyên một trang nhoè nhoẹt mực và những vết màu nâu. Tôi quay trở lại trang đầu.
“Jake?”
Tôi nghe tiếng mẹ ở cửa sau. Tiếng móng vuốt con Homer miết lọc cọc lên nền gạch men. Rồi tiếng rù rù từ trong phòng giặt máy giặt đã hoạt động trở lại. Bóng đèn phía trên đầu nháng lên hai lần rồi sáng hẳn.
“Jake?”Mẹ lại gọi lần nữa.
Tôi bỏ cuốn nhật ký lên trên cái áo len.
“Con lên đây!”
Tôi gấp cuốn nhật ký lại và đóng nắprương vào luôn.
Đã từng có một cuộc chiến tranh khác,cách đây lâu lắm rồi…

CHƯƠNG 3

ISAIAH FITZHENRY

Đỉnh Sink ler,bang Tennessee.
Ngày 23 tháng 12 năm 1864
Buổi sáng sớm.
Chúng tôi biết Tướng Forrest và trung đoàn kỵ binh ở đó, nhưng việc ông
ta có tới đây không, hoặc bao giờ tới thì chẳng ai được rõ. Cách đây hai ngày, khi chúng tôi tới doanh trại, Đại tá Charles Shaw đang là chỉ huy biệt đội, nhưng đêm hôm qua ông đã qua đời, không phải vì trúng đạn của Phiến Quân, mà là do sốt rét.

Tôi, Trung uý Isaiah Fitzhenry, bây giờ là chỉ huy biệt đội… "Thưa trung úy!"
Trung sĩ Raines băng qua cửa và chạy ào vè phía tôi, ủng nện rầm rập
trên sàn gỗ hệt tiếng trọng pháo dội vang khiến tôi nhảy nhổm lên. "Có tin rồi à?" Tôi hỏi dồn.
Tôi đã phái Raines đánh điện gởi cấp trên, hy vọng sẽ nhận được những

mệnh lệnh mới -lệnh hành quân chẳng hạn. Chúng tôi cần phải di chuyển, nhập vào trung đoàn và mang những người ốm tới nơi an toàn.

"Thưa,không phải." Raines đáp, ánh mắt lo âu rọi xuống sàn, liếc ra cửa sổ rồi lại cúi gằm xuống. Quai hàm Raines nghiến chặt muốn gãy răng.
"Thế thì cái gì?"
Đôi ủng be bét bùn của Raines đang chảy nhệu nhạo. Tôi liếc ra cửa sổ của căn nhà xiêu vẹo được trưng dụng làm sở chỉ huy. Bên ngoài,trời vẫn mưa dầm dề, tuyết rơi lả tả.
Raines nhướng đôi mắt xếch màu xanh thẫm lên. "Thưa, đường dây điện tín…đã bị cắt."
Tôi cảm thấy máu dồn lên mặt. Chúng tôi đã bị cách ly. Raines chuyển đổi thế đứng. "Lính kỵ binh Confederate[1]của Tướng Forrest, thưa trung úy. Một tên lính của Forrest đã cắt dây."
"Làm sao anh biết được điều đó?" Tôi quặc lại,trong lòng khấn thầm cho Raines nói sai."Anh có chắc không?"
"Lính canh bắt được tên Phiến Quân đó và đã giảihắn về trại."
Tôi lại nhìn ra cửa sổ. Dãy núi phủ sương dày đặc, trông lù lù như kẻ thù đang lặng lẽ trườn tới, gôcổ chúng tôi, trói lại và tra tấn. Như

vậy Forrest đã ở rất gần!
“Tên tù ở ngoài kia hả?”
“Ở lều quân y, thưa ngài. Hắn bị bắn vào cánh tay khi toan tẩu thoát.”
Đỉnh Sinkler là một con đường gồm những tòa nhà gỗ tẻ nhạt, có tấm chắn gió. Nếu không là giao lộ quan trọng thì nó chỉ là một thị trấn heo hút, chúng tôi chẳng bao giờ léo hánh tới.

[1]Confederate : trong cuộc Nội Chiến ở Mỹ(1861-1865)chỉ người ủng hộ việc tách mười một bang ra khỏi Hiệp chủng quốc Hoa Kỳ.

Hai đường ray xe lửa nhỏ bắt chéo qua đây. Nói “nhỏ” là “nhỏ” về kích thước thôi, chứ nó là đường giao thông huyết mạch, chuyên chở hàng hoá cho quân của Tướng Sherman. Những hàng quân nhu thiết yếu như lương khô, cà phê,áo ạnh, lều bạt, súng trường, giày,vớ, trọng pháo và đạn dược…Tất cả mọi thứ cần thiết nhằm phục vụ chiến dịch.

Nếu chúng tôi để mất ngã tư này, quân ly khai sẽ tiêu diệt toàn bộ quân của Tướng Sherman, và những chiến thắng của phe Liên Bang ở Vickburg và Atlanta sẽ trở nên vô nghĩa.

Nhưng hiện giờ, mấy chục người lính của tôi đang rụng như ruồi trước dịch sốt lan tràn và mùa đông băng giá. Lạnh kinh hồn, mà chăn mền thì thiếu trầm trọng.

“Có bao nhiêu người đủ sức chiến đấu?” Tôi hỏi.

“Còn chưa tới hai mươi lăm người, thưa trung úy. Chỉ cần một lực lượng nhỏ của Forrest đến đây thôi, chúng ta cũng không thể đọ nổi. Đó là thực tế.”
Hôm nay là ngày sinh nhật thứ hai mươi của tôi. Hai năm quân ngũ đã biến tôi thành một người đàn ông dạn dày, dù dáng vẻ cao gầy và mái tóc loà xoà trước trán vẫn khiến tôi có vẻ rất thiếu niên…
“Nếu không thể đánh điện xin mệnh lệnh mới thì chúng ta phải tuân thủ theo mệnh lệnh cũ vậy,” Tôi cố nói thật bình thản.
“Sao ạ?” Giọng Raines đầy vẻ sửng sốt.
“Hãy chuẩn bị bảo vệ chốt trại. Chúng ta sẽ cho bọn Phiến Quân hiểu là không dễ mà chiếm được giao lộ này, phải không Raines?”
“Thưa phải!”
“Hãy tập hợp mọi người và phân công lại phận sự. Nhưng trước hết, báo cho quân y là tôi sẽ trực tiếp tới gặp tên tù binh.”
“Vâng, thưa ngài.” Raines quay gót giày đánh cốp và bước đi.
Ngoài cửa sổ vọng vào tiếng trống thùng thình vui nhộn, dồn dập của hai người dân thị trấn. Họ quần lên quần xuống đường Phố Chính, mắt nhìn thẳng, đầu ngẩng cao, đánh trống điệu nghệ.

“*Khi Johnny hành quân về nhà, hurrah! Hurrah!...*”
Họ đã rất sẵn sàng.
Khi chúng tôi lâm trận, chắc chắn tôi phải cần đến họ rồi…

CHƯƠNG 4

Gió thốc thốn vào lỗ tai khi tôi bước tới dãy lều bạt.
Chúng tôi đóng quân ở cuối đường Phố Chính, nơi có những đường ray tủa ra từ nhà ga. Một căn lều lớn dùng làm nơi cứu thương. Chừng hơn hai chục mái lều bằng vải bạt dơ dáy dựng thành hai hàng. Nếu dịch sốt cứ tiếp tục lan rộng, chắc chúng tôi chẳng cần đến nửa số lều hiện có…
Tôi đút quyển nhật ký vào túi phải, cắm cúi đi.Mẹ gởi nó cho tôi chung với mớ quà nhân ngày lễ Tạ Ơn[2].Lễ đã qua gần cả tháng, nhưng quà thì chỉ mãi cách đây mấy ngày tôi mới nhận được. Sô-côla và khoai tây chiên vẫn còn ăn được, nhưng gà tây đã thiu và bánh nướng thì cứng như súng cối (ước gì bây giờ tôi có súng cối để bổ sung vào số vũ khí, đạn dược của mình)…
Tôi rất ghét ghi nhật ký, vì…Tại sao lại phải nhớ những điều mình luôn muốn quên đi chứ? Nhưng mẹ tôi lại khác. Trong thư gửi cho tôi, bà viết: “Một ngày nào đó con sẽ già, Isaiah. Và con sẽ cần nhớ lại cuộc chiến này…về những người lính con đã từng biết, những thành phố con đã đi qua…”
“Thưa trung úy!”
Trung sĩ Raines xuất hiện sau lều cứu thương, mặt mày méo xẹo, vẻ cảnh giác và bối rối lộ rõ.
“Có người tới doanh trại, thưa ngài.” Vẻ căng thẳng trong giọng nói của anh làm tim tôi thót lại. Tướng Forrest chăng?
“Ai vậy?” Tôi quát,khom lưng chuẩn bị chạy. “Cái gì tới? Raines! Nói rõ coi.”
“Tôi đoán họ là những nô lệ bỏ trốn đang núp sau vạt đồi này.”
Tôi thở phào, bực mình vì sự bấn loạn của Raines,báo hại tôi cũng đứng tim theo.Chúng tôi không có thời gian để phung phí.
Việc nhỏ mọn này để hạ sĩ giải quyết cũng được mà…
“Họ muốn gì?” Tôi nhấm nhẳng. “Thực phẩm hả?”
“Thưa không,” Raines nói nặng nhọc.“Họ nói họ tới để chiến đấu.”
Tôi chợt phì cười, cảm thấy vừa ngạc nhiên, vừa cáu bẳn trước ý nghĩ vô lý quá đáng này.
Tôi thẳng người quẹo vô góc sau lều cứu thương.Hơn ba chục con người đứng thành hàng xộc xệch trước mặt tôi, đồng loạt áo sơmi và quần lạc điệu,như thể chỉ có mỗi một bộ đồ ấy mặc mãi.
Những bàn chân tét bét, lở loét.Những cái ủng tơi tả,bết bệt đất. Những cây gậy cong queo có túi rách rưới cột lủng lẳng…
Tôi nhìn khắp hàng người ăn mặc tồi tàn rồi nói, giọng hơi run lên vì xúc cảm. “Tôi là Trung úy Fitzhenry.Tôi rất cảm kích vì các bạn đã ở đây. Chúng tôi đang phải chuẩn bị để đáp trả một cuộc tấn công của

Phiến Quân sắp xảy ra.”
Lập tức, làn sóng xì xào nổi lên khắp hàng người.
“…nhưng chúng tôi không có thời gian để đóng thùng cát hay đặt hố chông.Chúng tôi cần công sự đơn giản và thẳng về phía trước. Nếu các bạn có thể giúp chúng tôi đào thật mau…”

[2]Vào ngày thứ năm cuối cùng của tháng 11-nhằm tạ ơn thượng đế đã ban cho thực phẩm và cuộc sống.

Một người đàn ông nhỏ thó đội chiếc nón rộng vành bước ra khỏi hàng. “Chúng tôi đến đây để chiến đấu, thưa ngài.”
Tôi liếc hàng người từ trên xuống dưới, cân nhắc lời phát biểu nhằm từ chối thẳng thừng. “Mong các bạn hiểu cho rằng không phải cứ muốn là trở thành lính chiến được…”
“Chúng tôi sẽ đào công sự cho ông, thưa trung úy. Nhưng khi cuộc tấn công xảy ra, chúng tôi muốn chiến đấu.”
“Tên anh là gì?” Tôi hỏi.
“Jacob, thưa trung úy.”
“Các anh chẳng đánh đấm gì được đâu,” tôi nói sẵng.“Điều đó không thể được.”
“Chúng tôi là những người tự do, thưa trung úy. Tất cả mọi người ở đây đều thà chết còn hơn mất tự do.”
Một lần nữa, những lời thì thầm lại lào xào nổi lên trong hàng, rõ ràng là ủng hộ lời của Jacob.
“Và tôi biết lính của ông đang ốm bệnh vì dịch sốt,” Jacob nói thẳng. “Ngài cần người, thưa trung úy, và có chúng tôi đây.”
“Chiến đấu không dính líu tới vấn đề đó!” Tôi quát lại, liếc nhìn Raines. Vẻ hợp lý trong lời lẽ và hành động của Jacob khiến tôi lúng túng. “Chúng tôi sẽ cung cấp cho các anh một ít ủng, vớ, và thực phẩm…để đổi lại công lao động. Chúng tôi cần đào hào bảo vệ. Trung sĩ Raines sẽ phân chia xẻng, cuốc và các dụng cụ khác cho các anh.”Tôi sùng tiết quát. “Côngviệc là tất cả những gì chúng tôi có thể mang đến cho các anh.”
Họ không thể chiến đấu. Lính của tôi không đời nào chấp nhận điều đó.Những người dân thị trấn bây giờ là “cảm tình quân Liên Bang” sẽ kịch liệt phản đối. Lực lượng chiến đấu phải đoàn kết chứ khôg được chia rẽ! Mặt khác những người này không được huấn luyện. Họ không biết bắn súng thần công nếu có súng trong tay.
Tuy nhiên,chúng tôi đang rất cần nhân sự. Với hai mươi lăm người, chúng tôi là một nhúm chống lại đám đông. Quân số của Forrest là bao nhiêu? Hàng trăm? Không,có lẽ hơn…
“Tất cả theo tôi!” Trung sĩ Raines hô, nhịp bước về phía kho quân dụng.
Mệnh lệnh của anh chẳng được tuân thủ. Jacob vẫn đứng sựng, lõ mắt nhìn tôi bằng con mắt đen như màn đêm.

“Chúng tôi sẽ làm bất cứ việc gì khiến tổng thống Lincoln cảm thấy tự hào,” cuối cùng Jacob nói và mỉm cười yếu ớt. Ngần ngừ một lát rồi anh đi theo Raines.Những người khác lục tục đi theo anh.

Tôi sợ mình không thắng trong cuộc tranh luận ấy. Thật ra, tôi cảm thấy việc này mới chỉ bắt đầu…

CHƯƠNG 5

JAKE

Re-eeng!

Tôi choàng tỉnh giấc, với tay chụp cái điện thoại trong khi mắt vẫn còn

đang nhắm tịt. “Alô?”

“Hây, chào Jake,” giọng Cassie vang lên.

Tôi ậm ừ. Đồng hồ chỉ 4:55 sáng.

“Xin lỗi, mình bấm lộn số. Nhưng sẵn có bồ đây mình bảo luôn là Toby

nhờ mình cám ơn bồ đã cho cổ mượn tập lịch sử. Mình nghĩ cô nhỏ mết bồ lắm đó.”

“Rồi rồi,” tôi lè nhè.“Đi cho gà ăn đi, bà lang thú.Mới sớm bảnh mà đã…”

“Mình cho thú uống thuốc đây, chào nha.”

Hừm… “Toby,Toby…” Chắc là có chuyện với những người HorkBajir tự do rồi.

Tôi lồm cồm bò ra khỏi giường,lỉnh vào hành lang, nghe ngóng. Không một động tĩnh. Tấm thảm dưới chân tôi lạnh thốn. Tôi bước lại phòng Tom và cẩn thận hé cửa ra. Một cục phồng phồng đắp chăn. Tom đang ngủ.

Tôi nhìn một lát. Không cụ cựa gì. Tôi bước vào phòng. Cửa kêu to khiến tôi tê người, nhưng Tom vẫn im re. Tôi lại gần sờ vào đống chăn mềm. Tim tôi đập thình thịch. Tôi sẽ nói gì nếu Tom tỉnh giấc? Tôi ấn nhẹ, đống chăn hơi lỏng ra.Cái giường chất toàn gối.

Tom đã lẻn đi làm nhiệm vụ cho bọn Yeerk.

Tôi lặng lẽ trở lại hành lang, rồi lẳng lặng xuống lầu. Tôi uống vội ly nước cam rồi viết mấy lời nhắn cho ba mẹ.

Con đi học sớm. Ba mẹ đừng lo lắng. Con sẽ ăn món trứng McMuffin.

Tôi để tấm giấy ở máy pha cà phê và bước ra cửa sau. Tôi trèo lên cây thích[3]và biến hình chim ưng peregrine.

Thành phố trước bình minh trải dài bên dưới. Tôi bay lẹ làng nhưng vẫn đầy cảnh giác.

Kìa,thung lũng trải ra trước mắt tôi. Dòng suối lờ phờ chảy ngoằn nghèo từ đỉnh núi xuống triền dốc. Tôi men theodòng suối tới một quần thể lán trại, rồi đáp xuống và hoàn hình.

<Chào Hoàng tử Jake,> Ax cất tiếng, mắt chính nhìn xuống trong khi mắt cuống liên tục đảo khắp bọn bạn. <Tình hình rất xấu. Lãnh địa này đang trong vòng nguy hiểm.>

Kể từ khi Ax một mình bắt cóc Visser Hai ra khỏi tàu sân bay, ảnh chưa nhìn thẳng vào mắt tôi lần nào. Thành thật mà nói, tôi vừa tự

hào vừa điên tiết về Ax.
Đúng là ván cờ của ảnh đã có tác dụng, và tôi mừng vì Ax đã cứu tôi khỏi phải ra quyết định khó khăn ấy phải đắn đo giữa việc cứu hàng ngàn người với cứu một triệu người…
“Có chuyện gì vậy?” Tôi hỏi ngay khi cái miệng người thành hình.

[3]Cây thích:loại cây cho gỗ dùng để đóng đồ đạc và cho chất nhựa dùng để nấu xy-rô có mùi rất đặc trưng.

Marco gật đầu với Toby, nhà tiên tri trẻ tuổi của người Hork-Bajir. Cô bé đã lớn vổng hơn hai mét, cao gần bằng người Hork-Bajir to bự nhất.
Toby đứng giữa vòng tròn cùng với Ax, Marco, Cassie, Rachel. Tobias đậu trên vai Rachel. Những người Hork-Bajir khác đứng cùng với ba mẹ Marco, lắng nghe từ xa.
“Có chuyện gì vậy Toby?”
“Hôm qua chúng tôi tấn công một cơ sở của Yeerk, cách đây một ngày đường.Chúng tôi cứu được bốn người Hork-Bajir…” Toby ngừng nói, mải miết nhìn xuống dòng suối. “Nhưng…một người Hork-Bajir tự do đã bị bắt.”

CHƯƠNG 6

Một sự im lặng kinh khủng theo sau lời Toby.
Bị bọn Yeerk bắt là cơn ác mộng kinh hoàng, là điều chúng tôi sợ nhất, vì điều đó có nghĩa là phản bội lại những người mình yêu quý. Tù binh sẽ bị Yeerk chui vào đầu, tước hết cả ký ức và phải khai ra tất cả những gì mình biết.
Tên Yeerk tiếp cận được não của người Hork-Bajir từng tự do kia sẽ biết đường tới thung lũng này.Và lúc đó…
“Không cần phải bàn cãi,” Marco hùng hồn nói. “Phải đánh phủ đầu trước khi bị tấn công.”
“Đúng vậy,”Cassie tán thành. “Dù có sự giúp sức của chúng ta, Toby và những người Hork-Bajir ở đây cũng không thể chống lại quân Yeerk. Chúng có nhiều vũ khí hạng nặng, nhiều quân chi viện, trongkhi lực lượng của chúng ta chưa tới một trăm người…”
“Thật không cân sức,” Rachel bực bội nói.
<Phải,> Tobias đồng ý. <Nhưng còn có sự lựa chọn nào khác đâu?>
Toby im lặng một hồi rồi cô bé quay qua Ax. “Khurừng này rất rậm rạp, thung lũng hẹp, tàu Con Rệp không thể quần thảo được, phải không?” Cô bé hỏi.
Ax quét mắt cuống một vòng quanh khối cây lá. <Đúng thế. Nhưng vậy cũng chẳng ăn thua gì đâu.>
Toby quay sang tôi.“Chú giúp bảo vệ thung lũng chứ, chú Jake?”
Tôi cảm thấy phiền lòng. Toby dường như không nhận ra rằng nếu ráng đánh nhau với Yeerk thì chúng tôi sẽ bị tàn sát.
“Chúng tôi rất muốn giúp,” tôi lựa lời nói. “Nhưng lỡ may lại làm cho các bạn thua thì sao?”
Toby nhìn lên cây rồi lại ngó khắp lượt khu lều trại. Cô bé cắm cây gậy đang cầm xuống đất.
“Thung lũng là nhà của chúng tôi,” cô nói lớn. “Chúng tôi sẽ ở lại và chiến đấu.”
Marco giơ tay lên trời,nổi xung thiên. “Toby!Đừng có điên! Ba,mẹ! Ba mẹ có đi với họ không?”
Ba mẹ Marco không tỏ thái độ gì,cứ đứng chôn chân xuống nềnđất cứng.
Tôi trèo lên chạc ba thân cây gần đấy, leo lên ba mét để mọi người trong trại có thể thấy và nghe tôi nói.
“Xin hãy lắng nghe!” Tôi hét.“Khoảng từ đây tới sáng mai, bọn Yeerk sẽ tràn tới thung lũng. Nếu không mau rời khỏi đây, tất cả chúng ta sẽ bị chúng bắt hoặc giết chết. Hãy rời khỏi đây. Chúng tôi sẽ giúp các bạn dựng trại mới.”

Không ai nhúc nhích.
“Chú Jake,” Toby giọng nhóng lên. “Người Hork-Bajir sẽ không khuất phục bọn Yeerk đâu. Cháu sẽ ở lại chiến đấu, tất cả đồng bào của cháu cũng thế.”
Tiếng gừ gừ ư ử nổi lên khắp hàng những khán giả Hork-Bajir.
Tôi không tin vào những gì mình nghe thấy. “Chờ chút!” Tôi thét.“Các bạn đã biết là bọn Yeerk có nhiều vũ khí tinh vi. Các bạn đã thấy tia Nghiệt. Hãy tự cứu mình! ” Tôi nhìn Toby.“Hãy trốn đi ngay bây giờ. Hãy sống để chiến đấu trong một ngày khác!”
Không ai trả lời.
Marco vùng vằng đi tới chỗ ba mẹ, như thể muốn thổ lộ ra nghĩ của mình vậy. Rachel liếc nhìn tôi bằng con mắt nảy lửa. Nhỏ muốn tôi nghĩ lại.
Đúng,chúng tôi đã chia phe. Phải quyết định bằng cách biểu quyết thôi. Tôi nhảy khỏi chạc cây.
“Nào nào,” tôi la thống thiết. “Những ai muốn sống hãy đứng về phía tôi đây. Những ai muốn chết trong tay Yeerk, hãy đứng qua bên kia với Toby.”
Chẳng có tiếng lẩm bẩm, cũng chẳng ai ngọ nguậy.
<Đây là quyết định của các bạn,> Tobias nói với những người Hork-Bajir. <Nhưng tôi nghĩ các bạn nên nghe theo Jake. Anh ấy chỉ muốn điều tốt nhất cho các bạn thôi.>
Tôi liếc nhìn Ax. Ảnh đứng hơi tách ra, lạnh lùng, vẻ không muốn can thiệp vào việc của người khác mà để họ tự quyết định số phận của mình.
Một người Hork-Bajir tre bước ra khỏi đám đông và đi về phía Toby. Jara Hamee và Ket Helpek nhập bọn với anh ta. Những người khác lần lượt theo sau.
Một hồi, tất cả mọi Hork-Bajir trong thung lũng đều đứng về phía nhà lãnh đạo của mình.

CHƯƠNG 7

ISAIAH FITZHENRY

Tôi vén cửa lều cứu thương bước vào. Ánh sáng mờ đi. Không khí ngột ngạt, đầy mùi lờm lợm của bệnh tật và chết chóc.
Tôi tiến về phía trước, mắt căng ra nhìn.
“Aah!”
Tôi vấp phải một vật mềm mềm, âm ấm, liền lùi lại ngay khi nó cao giọng phản đối.
“Xin lỗi!” Tôi lần mò tìm cây cột chống lều. “Sally,cô đó hả?”
Khi mắt nhìn đã quen, tôi thấy một phụ nữ đứng bên bàn, đang vắt tấm vải đầy máu vào thau nước.
“Là tôi đây, trung úy,” Sally trả lời với vẻ hớn hở hơn tôi mong đợi.
“Anh kiếm tên tù binh à?”
“Phải rồi.”
Sally Miller là dân thị trấn. Nếu Đỉnh Sinkler xứng đáng có một chỗ trên bản đồ thì nó phải cám ơn cô ấy. Đáng lẽ ra chúng tôi đã mất nhiều binh lính hơn, nếu như không có bàn tay chăm sóc tận tình của cô.
“Lối này này,” Sally chỉ. “Chúng tôi tách riêng hắn ra để hắn không làm phiền những người khác. Hắn bị kích động ghê quá, nhưng tôi đã coi vết thương cho hắn rồi…”
“Cô thật là kỳ diệu, Sally.”
“Chồng tôi thỉnh thoảng cũng khen tôi như vậy. Những người này cần tôi, thưa trung úy. Và tôi tin vào mục đích của họ.” Sally phơi một tấm mền bẩn kinh khủng lên giữa vách lều và cây cột chống. “Mục đích của quân Liên Bang,” cô nhấn mạnh rồi đi ra, để tôi lại với tên lính Confederate đang nằm dưới sàn.
Cổ tay và mắt cá của hắn bị thương. Vết thương bắt đầu rịn máu ra cuộn băng trắng mới thay. Hắn gườm gườm nhìn tôi.
“Thì ra quân Liên Bang lấy một thằng nhãi làm chỉ huy,” hắn cất giọng chế nhạo. “Một thằng oắt chưa sạch nước mũi.”
Lời chế nhạo cắt xoẹt qua lòng kiêu hãnh của tôi, đẩy bùng lên cơn giận, nhưng tôi cố không để lộ ra.
“Tuy nhiên,” tôi nhã nhặn. “Mi đã bị tóm. Một kết quả không tệ của trò chơi trẻ con đó chứ.”
“Tao đã cắt đứt liên lạc của tụi bay rồi,” hắn lên gân.“Không có điện tín.Đồ Yankee[4] kia,mày sẽ bị bỏ quên như ở sa mạc. Chỉ khác rằng ở đây mày sẽ ăn đấm.”
“Thế à?” Tôi mỉa mai.
“Chứ sao!” Hắn rồ lên. “Tướng Forrest có năm trăm quân ở

Springville, cộng với quân còn lại của…”
Hắn ngưng bặt. Mắt trợn trừng khi nhận ra mình đã sơ suất.
Giờ thìtôi đã biết kẻ thù đã tiến tới đâu và có bao nhiêu quân rồi…
“Cảm ơn ngài,” tôi nói,cúi đầu làm bộ lịch thiệp. “Ngài rất ư được việc.”
Tên tù binh đá không khí và chồm lên như muốn tấn công tôi, nhưng cánh tay đau cản hắn lại. Hắn ngã oạch xuống, chửi thề, người ngợm vã đầy mồ hôi.
Cơn giận của tôi bỗng nguội tan, thay vào đó là sự thương hại.
Tên Phiến Quân cấp thấp này đang chiến đấu vì lý tưởng mà hắn nghĩ là đúng đắn. Hắn tưởng mình đang chiến đấu vì đồng bào và quê hương bản quán.
Hắn đã lầm to…
“Bây giờ anh có muốn gặp người của mình không?” Sally hỏi, chỉ qua tấm vải bạt đằng kia, nơi những người lính của tôi đang nằm.
Không,tôi không muốn gặp họ. Không muốn chứng kiến nỗi bất hạnh mà mình chẳng giúp gì được cả…Tôi lần khần.
“Hạ sĩ Carson yêu cầu được gặp anh.” Sally giục giã.
“Được,” tôi nói,và chui qua tấm bạt trước khi sự e dè kịp trỗi lên.
Những cơ thể lính thuộc biệt đội của tôi nằm bất động, được xếp chặt trong lều như cá đóng hộp. Tôi bước giữa lối đi hẹp, vôvọng tìm những dấu hiệu hồi phục.
“Isaiah,” một giọng yếu ớt, thều thào gọi tên tôi.
Hạ sĩ Mac Carson mắt đờ đẫn nhìn lên. Bất chấp vết sẹo mới bên má trái, Mac vẫn là cậu trai tôi hằng biết, vạm vỡ, to khoẻ, răng trắng đều tắp, tóc đen, mắt xanh lá cây.
Tôi quỳ xuống, đặt bàn tay lên trán anh. Trời, nó nóng như lửa.
“Có tin gì không?” Mac thều thào.
“Hai mươi lăm người,” tôi nói đều đều. “Đó là tất cả những gì chúng ta có. Quân của Forrest là năm trăm.”
Mac nhăn mặt.
“Có thêm ba chục người từ trên đồi xuống hồi sáng nay,” tôi thêm.“Họ muốn chiến đấu.”
“Cám ơn Chúa,” Mac thở mạnh. “Cậu cần người, còn họ mong muốn chiến đấu. Đây cũng là cuộc chiến của họ mà.”
“Hãy sáng suốt, tỉnh táo đi Mac! Giọng điệu cậu y chang người đàn ông nhỏ con cầm đầu lũ bọn họ.”
“Jacob phải không?”
“Sao cậu biết anh ta?” Tôi ngạc nhiên hỏi.
“Tớ đã gặp Jacob khi vào thị trấn. Anh ta một mình tới đó tìm việc làm. Chúng tớ cùng chia nhau mẩu bánh mì.”
“Cậu đã nói chuyện với anh ta hả?”
“Phải nói rằng anh ta có học hành đôi chút,” Mac bảo. “Anh ta đã tự học đọc và viết, nhưng giấu không cho ông chủ trước của mình biết.

Ông này đã bán anh ta về miền Nam. Anh ta không bao giờ biết cha mẹ mình là ai. Họ bị bán và trao đổi như những món hàng."
"Thế anh ta có từng bị đòn không?"
"Tớ tin là có,dù không thường xuyên. Tớ nghĩ cuộc sống dưới roi vọt và hình phạt rất tệ hại tệ như chính roi vọt vậy. Có khi còn tệ hơn."
"Tớ nghĩ," tôi nói,lơ là liếc quanh những người lính nằm im thin thít. Tôi không chắc cơ thể kế bên Mac có còn thở hay không.
"Cậu làm ơn đắp mền lên bàn chân tớ đi," Mac yêu cầu.
Tôi dich tới cuối tấm nệm anh nằm và suýt nín thở. Hai ngón chân cái của anh bầm máu và đổi màu nâu.
"Tê cóng đó mà," Mac giải thích với nụ cười mệt mỏi.
Tôi kéo tấm mền lên trùm kín chân anh.
"Raines không nghĩ chúng ta có thể đuổi lui quân thù," tôi nói.
Mac ho và gật đầu.
"Hãy để những người Negro[5]chiến đấu," anh thuyết phục.
Tôi đứng lên vẻ bực bội.
"Isaiah," Mac gọi, túm lấy cánh tay tôi. "Họ là hy vọng duy nhất của chúng ta."

[4]Yankee : chỉ lính Liên Bang hồi Nội Chiến Mỹ
[5]Người Negro: chỉ những người da đen gốc châu Phi

CHƯƠNG 8

JAKE

“Họ sẽ chiến đấu dù có tụi mình hay không,” Cassie nói,vẻ sờ sợ. Như thể nhỏ đột nhiên nghĩ lại về vai trò của chúng tôi. “Họ sẵn sàng lãnh chịu mọi rủi ro để đổi lấy tự do.”

“Chúng ta phải kính trọng điều đó,” Rachel bảo. “Và chúng ta nợ họ sự giúp đỡ.”

Tôi vẫn không thể tin điều đang xảy ra.

<Thật sửng sốt,> Tobias truyền riêng cho chúng tôi. <Những người Hork- Bajir này biết mình là ai và muốn gì.>

“Ồ,” tôi thở dài, bảo Toby. “Chúng tôi sẽ giúp các bạn.”

Marco liếc nhìn tôi với vẻ vừa bực mình vừa đấu dịu. Nóbiết đây là cuộc tranh luận chúng tôi không thể thắng. Cassie nháng cho tôi một ánh nhìn, ngầm ý bảo tôi đã làm điều đúng đắn. Toby mỉm nụ cười lạ lùng và đáng sợ của người Hork-Bajir.

“Tobias, dù sao thì chú cũng là con mắt trên bầu trời. Xin chú vui lòng kiểm tra khu vực này coi có phát hiện ra tuyến đường thoát nào không. Cháu cảm thấy chúng ta cần nó. Marco,chú đi liên lạc với Erek, nhờ người Chee phủ hình chiếu thành các cô chú ở ngôi nhà của mình.”

Toby nhìn đăm đăm vào tôi.

“Nếu chúng ta cần đường thoát,” tôi mỉm cười, đoạn lấy một cành cây vẽ bản đồ thô vùng này lên đất. Toby bước tới cúi xuống xem.

“Cám ơn chú,” cô thỏ thẻ.

“À, ừm…tôi hy vọng đồng bào cô hiểu họ sẽ gặp cái gì. Sẽ chẳng hay ho đâu.”

“Họ hiểu nhiều hơn là chú khen ngợi họ đấy, chú Jake à.Họ tự động nghĩ mình phải tự vệ trước đã. Họ đã từng là nô lệ rồi.”

Tôi ngây ngô gật đầu và nhìn lại bản đồ dưới đất.

Một lát sau, tôi thâm nhập trại để kiểm tra sự chuẩn bị cho trận chiến. Với sự chỉ dẫn của Rachel và Ax, người Hork-Bajir đang dàn đội hình trên cây.

Một người Hork-Bajir gùi bó cây lớn trên lưng, trong tay cầm sợi thừng bò thoăn thoắt lên cây, lấy gươm gót chân và cổ tay làm mấu bám như người thợ sửa chữa điện thoại chinh phục độ cao. Khi lên được chừng chín mét, anh cắm gươm mắt cá vào cây làm điểm tựa, dùng hai tay đan kết các cành cây lại với nhau.Chừng mười phút sau, anh đã hoàn tất bục ẩn nấp, được che chắn hoàn hảo.

Xong việc, anh thợ Hork-Bajir liền trèo lên bục để kiểm tra độ chắc chắn của nó. Rồi anh phóng vèo qua cây khác, lập lại công việc tương tự.

Tiếp theo, một thiếu niên Hork-Bajir trèo lên mấy bục đã hoàn tất và chất lên đầy thương, đao, cung nỏ những loại vũ khí do các nữ Hork-Bajir chế tạo ra với tốc độ và sự thành thạo đến không tin nổi.
Những người Hork-Bajir già không còn leo trèo nahnh nhẹn được nữa thì đào những hố và giao thông hào khắp trại. Cứ hễ một hố được đào xong thì tụi con nít HorkBajir sẽ cắm xuống những thanh cọc nhọn. Bất cứ ai rơi vào đây sẽ biến thành miếng pho mát Thuỵ Sĩ lỗ chỗ (nếu còn chui ra được). Chôn cọc xong,bọn trẻ nhảy lên và lấp miệng lỗ lại bằng cành khô và lá cây phủ lên trên, xoá hoàn toàn dấu tích cái hố.
Hài lòng với quang cảnh này, tôi gọi bọn bạn và Toby lại bản đồ để thảo luận chiến lược.
“Chúng ta ở đây,” tôi chỉ vào giữa hai đường thẳng song song. “Ở hai đầu là những triền dốc và vách đá, không thể dễ dàng vượt qua. Phải mất nhiều thời gian và nỗ lực. Vì vậy, tôi nghĩ bọn Yeerk sẽ ập vào thung lũng theo lối này,” tôi chỉ trỏ. “Từ phía Nam, lên đồi.”
“Vậy là tốt cho chúng ta,” Marco nhận xét.
<Nó làm chậm bước tiến của bọn Yeerk,> Ax đồng ý. <Nhưng cũng khó cho chúng ta rút lui.Tobias bảo lối thoát duy nhất của chúng ta là ngược thung lũng về hướng Bắc.> Ax chỉ một điểm cách trại chừng một dặm về phía Bắc,nơi thung lũng rộng ra.<Vách thung lũng chỗ này dễ trèo hơn, nhưng cũng vẫn chậm và khó khăn.>
Tôi nhìn Toby.
“Tốt hơn ngay từ bây giờ cháu nên tới vách thung lũng và chuẩn bị chiến đấu ở đó.”
<Chúng ta có một vấn đề khác,> Tobias loan báo.<Tôi phát hiện ra một nhóm người cắm trại. Họ sẽ kẹt vô đường bọn Yeerk tiến công.>
“Mình nghĩ chúng ta phải tìm cách thuyết phục họ rời khỏi đây,” tôi nói.
Cassie nắm cánh tay Toby. “Cho dù còn sống sót thì cháu cũng phải trốn đi. Cháu định sẽ đi đâu?”
“Nếu buộc phải rút lui tạm thời,” Toby điềm tĩnh đáp. “Chúng tôi sẽ lên đồi.”
“Nhưng cây cối ở trên đồi không như ở thung lũng. Chúng không có những bục trú ẩn tốt. Các bạn cần phải làm lại tất cả.”
<Mà những ngọn đồi rất gần với khu ngoại ô,> Tobias nói thêm.<Nếu nấn ná ở đó lâu sẽ không an toàn.Sớm muộn gì các bạn cũng sẽ bị con người bắt gặp.>
“Có lẽ đã đến lúc Hork-Bajir cần phải đến với con người,” Rachel nhận định. “Chúng ta không thể trông chờ người Ellimist xuất hiện và giúp đỡ nữa. Nếu có người biết chuyện thì bất cứ điều gì cũng có thể xảy tới dù tốt hay xấu.”
Marco cười nhạo. “Tin nóng hổi: dân ngoại ô sẽ không chịu làm láng

giềng với người ngoài hành tinh mình mẩy đầy gươm, cao hơn hai mét đâu.”
Mắt Toby xụ xuống.
“Xin lỗi, chúng tôi không nghĩ các bạn là lập dị, quái đản. Nhưng còn dân phố thì sao? Toby,loài người không thể hoà hợp với những kẻ ủng hộ đội bóng đối phương.”
“Đúng vậy,” Tobias nói chậm rãi. “Chúng tôi biết loài người không ưu ái với những nhóm người không giống như mình.”
“Đâu phải lúc nào cũng thế,” tôi phản đối.
<Sự nghiên cứu của tôi về lịch sử loài người cho thấy cả Marco và Toby đều đúng,> Ax nói thận trọng. <Về lịch sử, loài người thuộc loài ít khoan dung nhất trong dải thiên hà; có đặc điểm nổi bật là thích chinh phục, ưa bạo động và xung đột.>
“Vậy bồ đề nghị gì,Ax?” Cassie hỏi. “Gởi người Hork-Bajir tới một hành tinh xa xôi nào đó chăng? Chỉ vì loài người hiếu chiến và cố chấp?”
“Nghe hay gớm.” Marco lầm xầm. “Tui thà làm cọp hay voi ở Neptune hơn là làm miếng thảm hay hộp ngà ở Trái đất. Tốt nhất, Toby,cháu phải lánh càng xa càng tốt.”
Một hồi lâu, Toby chẳng nói gì.
“Nhưng chúng tôi có thật sự khác các bạn không?” Cuối cùng cô bé nói.
Cô hướng về trại, nhìn vào một người Hork-Bajir cúi xuống đất và ẵm đứa trẻ đang khóc ngặt nghẽo lên.
Chú nhóc vừa mới bị té. Người mẹ cẩn thận nâng chú ta lên vai và dịu dàng vỗ lưng nó.
Không, HorkBajir thật ra chẳng khác gì con người cả.

CHƯƠNG 9

ISAIAH FITZHENRY

Lúc hoàng hôn, Trung sĩ Raines và hai người lính nữa cùng tôi đến đường Phố Chính của Đỉnh Sinkler.
Sally Miller và chồng, Joe Miller,có nhã ý mời chúng tôi tham dự bữa tiệc Giáng Sinh do họ làm chủ xị. Và chúng tôi rất vui mừng nhận lời.
Tôi sắp xếp, phân công lính gác và đề bạt Trung sĩ Spear làm chỉ huy tạm thời cho tới khi tôi trở về. Lính gác của tôi phong toả khắp khu rừng và ngọn đồi viền quanh thành phố. Cần phải cảnh giác trước khi kẻ thù tấn công.
Suốt buổi chiều nay gần chục dân thì trấn, trong đó có Joe Miller, tự nguyện mang xẻng, cuốc cùng chúng tôi đào công sự. Họ nhất quyết không làm gần những người Negro, thậm chí ở trong tầm nhìn của họ cũng không. Họ bảo lũ người của Jacob là điều sỉ nhục cho đội quân của chính phủ Liên Bang.
Nhưng có lẽ không ai là không công nhận tốc độ và hiệu quả làm việc của nhóm Jacob.Cây cối toàn bộ mặt phía nam của Đồi Topper được chặt sạch sẽ, để nằm xuống, tạo thành bức tường bảo vệ. Những người Negro đào công sự với trình độ của những kỹ sư làm việc theo thời vụ. Họ đào suốt buổi chiều và sẵn sàng đào nguyên cả ngày mai.
Chúng tôi dừng lại trước một căn nhà kín gió màu trắng, có nến lung linh ấm áp bên bậu cửa sổ. Âm nhạc réo rắt lọt qua những bức tường và khe cửa. Tôi leo lên bậc thang và gõ cửa.
Mùi bánh quế và vani xộc ra cùng lúc với cánh cửa mở. Sally nồng nhiệt đón chúng tôi.“Trung úy,chào mừng các anh tới nhà chúng tôi.”
Sally đẹp lộng lẫy trong chiếc váy viền đỏ, tiệp với màu son, mái tóc vàng búi lọn bồng bềnh. Cô lùi lại nhường đường cho khách vào và gật đầu khi khách đi qua.
Chúng tôi nương theo tiếng nhạc và tiếng ồn ào mà đi. Thấy hộp đàn banjo dựng ở góc phòng,Raines bèn với lấy và lôi ra cây đàn dây, vẻ háo hức như cậu bé mở món quà vào sáng ngày Giáng Sinh.
Binh nhì Tweed rút trống lục lạc ra. Hạ sĩ Fox cũng lấy từ trong túi áo khoác ra một cặp thanh gõ bằng xương. Không ai nói lời nào, họ lặng lẽ hoà nhập vào nhóm thị dân chơi ngông. Rất tự nhiên, họ cất tiếng hát một bài hát mới, với những ca từ tôi đã từng nghe.
Vẻ nặng nề của cuộc đột kích sắp tới dường như đã tan biến. Những người thị dân vỗ tay và dậm chân, đập bàn và gõ đĩa nhôm. Hai người đánh trống tôi thấy qua cửa sổ gió lùa hồi sáng đứng xem bên cạnh lò sưởi đang kêu lép bép.

“Xin chào trung úy,” Joe Miller vồn vã. “Chúc Giáng Sinh vui vẻ,” Joe là một người đậm chắc, hợp với cuộc sống nhà nông. Râu quai nón và ria mép còn đỏ hơn cả tóc. Nụ cười của anh rộng ngoác gần tới mang tai.
“Chúc Giáng Sinh vui vẻ, Miller” tôi đáp. “Như anh thấy đấy, lính của tôi rất vui khi tạm thời được gác lại nhiệm vụ.”
“Tới đây nào,” Miller kéo tay tôi đi dọc theo chiếc bàn kê gần cửa sổ. “Những món ăn do Sally của tôi nấu đấy.”
Miệng tôi trễ xệ xuống trước cảnh tượng thức ăn bày ê hề trên bàn những món tôi đã nằm mơ đêm qua. Sữa, pho mát,bánh nướng, thịt hun khói, dăm bông, gà tây, bánh pudding[6],dưa chua, và những lát bánh mì Pháp mềm mại, mới ra lò.
“Hãy ăn cho hết đấy nhé,” Miller hồi hởi. “Các anh cần phải tăng cường sức mạnh để giữ gìn thị trấn.”
Tôi nhoài người ra nhón một thanh bánh quế.
“Ước gì chúng tôi có thể cứu được nó,” tôi nói nghiêm nghị. “Anh biết đấy, lực lượng chúng tôi rất mỏng. Có lẽ chúng tôi phải trang bị vũ khí cho những người mới tới hôm nay. Họ sẵn sàng chiến đấu và…”
“Anh điên hả?!” Nét vui tính rút hết khỏi gương mặt Miller. Anh ta rú lên tựa như đang nói chuyện với ngựa cày.
“Xin bảo đảm với anh là tôi không điên,” tôi lặng lẽ nói.
Raines xuất hiện bên cạnh tôi tại bàn đồ ăn. Bài hát đã kết thúc. Thực khách vỗ tay ầm ĩ. Miller đến bên Raines.
“Trung úy của anh bảo là sẽ trao vũ khí cho những người Negro, để họ chiến đấu chống Phiến Quân,” Miller rề rà, cố nặn ra nụ cười và vỗ lưng Raines. “Coi bộ anh ta muốn gây cười, phải không Raines? Hay anh ta đã quá chén trước khi tới đây?”
“Tôi bảo đảm,” tôi nói to,đủ để vài vị khách im bặt, “không hề có đùa cợt hay say sưa gì hết trong biệt đội của mình.”
Mặt Milller bỗng đanh lại, hệt như con bò đực trước khi tấn công. “Khi anh đưa vũ khí cho họ thì cái gì ngăn họ không chạy trốn?”
“Anh đã gặp những người đó chưa?” Tôi cau mày.
“Đừng hòngtôi lại gần mấy người đó mười lăm mét. Tôi không cần gặp con sói khi biết nó gây ra đủ điều khốn đốn. Họ sẽ bắt heo gà, phá phách nhà cửa của chúng tôi.”
“Nếu bọn Phiến Quân tràn vào, chúng sẽ san bằng thị trấn này. Những người Negro đã đề nghị giúp đỡ. Họ sẵn sàng trao mạng sống của mình…”
Mặt Miller nhoáng lên. “Ôi, vì Chúa!Nếu anh để họ chiến đấu thì họ sẽ tin mình xứng đáng với những tự do khác. Rồi sẽ đi tới đâu? Liệu anh có để họ ở lại Đỉnh Sinkler này? Trong một căn nhà chễm chệ ở đường Phố Chính?”
Tiếng cười khúc khích lan khắp đám thị dân, hầu hết họ đã ngừng

tán gẫu để dỏng tai lên nghe chúng tôi đối đáp.Mac đã bảo tôi sự hợp nhất là tất yếu trong tương lai chỉ có một con đường đó mà thôi.
“Anh tin việc cùng chung sống hoà bình là không thể được?” Tôi hỏi, dù biết câu trả lời của Miller.
“Đúng!”
“Joe, bình tĩnh lại đi!” Sally can ngăn.
Raines xen vào.“Thưa trung úy, những người đó chưa từng được huấn luyện. Ngay từ phát súng đầu tiên họ sẽ chạy mất đất cho mà coi…”
“Anh sai rồi,” tôi từ tốn nói.

[6]Loại bánh nướng nhân mứt trái cây đủ loại, thường chỉ dùng trong dịp Giáng Sinh.

“Anh sai thì có, trung úy,” Miller gay gắt. “Những người dân Đỉnh Sinkler đều nhất trí về điểm này.” Anh takhoát tay bao quát hết căn phòng. Những cái đầu gật gù. “Nếu anh cứ mù quáng tin vào sự trợ giúp của đám nô lệ thì anh sẽ mất sự ủng hộ của chúng tôi.” Miller gằn giọng.

Sally quay ngoắt và bước khỏi căn phòng. Cô hiểu ý chồng mình, nhưng rõ ràng là khôngủng hộ.
“Đi về, các chàng trai,” tôi quyết định. Fox và Tweed nhổm khỏi ghế.“Xem ra ở đây chúng ta không được chào mời.”
Chúng tôi rời khỏi ngôi nhà ấm áp để lao mình vào màn đêm băng giá, lầm lũi bước về doanh trại.
Trung sĩ Spears báo cáo tình hình canh gác,chẳng ai thấy gì ngoài cây cối trong rừng và trên đồi.
Tôi trèo lên chiếc giường tạm nhỏ hẹp của mình và nhắm mắt lại.
Tất cả những gì tôi thấy là bàn thức ăn ngổn ngộn đủ màu sắc, ánh lửa màu cam nhảy múa trong lò sưởi, và ánh mắt tươi cười của Sally.
Và tất cả những gì tôi nghe thấy là tiếng nhạc rộn rã.

CHƯƠNG 10

JAKE

Càng nhìn vào bản đồ tôi càng nhận ra sẽ chẳng Hork -Bajir nào còn sống mà gây dựng lại "quê nhà" sau khi bọn Yeerk càn tới.
Mường tượng trận chiến, tôi thấy bọn ăn cướp sẽ ào đến như vũ bão, nã tia Nghiệt vào mọi thứ nhúc nhích trong trại. Thấy bọn Taxxon bò lổm ngổm, hàng trăm cái miệng tham lam ngốn ngấu bất cứ thứ gì có mô mạch. Chúng tôi có thể làm chậm bước chúng, gây ra chút thương vong, chọc giận tên Visser chỉ huy,nhưng thảm bại là kết cục không thể tránh khỏi.
Ý nghĩ về cuộc thảm sát khiến tôi choáng váng. Không nên sa đà nghĩ tới nó phải nhìn ra khía cạnh khác. Tôi đã bỏ qua cái gì đó chăng?
Tôi biến hình chim ưng peregrine và bay xuống phía nam. Thung lũng chỗ này tựa như cái phễu hút gió.Luồng không khí đều đặn giữ tôi ở trên cao, không thua gì luồng khí nóng.
Con mắt chim săn mồi của tôi đảo liên hồi. Trong rừng có khoảng gì sáng sáng,màu sắc kỳ dị. Tôi lao xuống, lướt sát rạt trên các ngọn cây. Qua vòm lá hiện ra một cụm lều trại. Ba cái màu xanh lá cây,một cái màu vàng, một cái màu xanh lá cây và một cái màu tím. Tôi bẻ lái lượn thêm vòng nữa.
Một nhóm chừng mười sáu người. Bốn người lớn, còn lại là học sinh trung học. Những người đi cắm trại mà Tobias đã nhắc tới.
Len lỏi qua các cành cây, ngửi rõ mùi xúc xích nướng và mứt dẻo bốc khói lèo xèo,tôi đáp xuống một cây gãy, móng vuốt bấu chặt vào cành của nó.
Ở trên gần mười lăm mét, tôi thấy những dụng cụ cắm trại vương vãi khắp nơi. Dĩa, chảo nhôm rải rác. Ủng và vớ len hong trên cây.Những ba lô mở tung để lơi lả dưới đất, chứa đầy đồ đạc đủ màu.
Căn cứ vào mấy bịch rác treo trên cây, tôi đoán họ đã cắm trại hơn ba ngày rồi. Trừ phi trong lều của những người này có nguồn tia Kandrona xách tay,còn đâu họ không phải là bọn mượn xác.
Tôi không sao rời mắt khỏi người đàn ông mặc áo vest phồng màu vàng đang gắn lắp chiếc ống nhòm rồi hướng dẫn cho cậu bé đứng kế bên.
Cần phải đuổi những người nhàn hạ ấy ra khỏi đây.
Tôi bay lên dọc theo rìa thung lũng, cặp sườn đồi phía bắc, men theo dòng suối, qua khỏi lãnh địa và xa nữa.
Tỏm!
Một nhánh cây rớt, làm lay động dòng suối. Ai chặt cây ở đây vậy?

Tôi lùi trở lại và đáp xuống ngọn thông to. Té ra cành cây nhỏ không rơi xuống dòng suối đang chảy, mà rớt vào cái ao kề đó. Tôi nhìnthấy hai cái đầu màu nâu lấp ló khỏi nhánh cây, nhoay nhoáy đẩy cho nó dịch về phía bờ ao, đến khi nódính mắc vào đống gỗ mục và cỏ rác ở đó.

Một trong hai con thú ngoi lên bờ. Nó dài chín tấc, lông màu nâu mượt, với cái đuôi dài hình mái chèo dẹp thòi ra đằng sau một hải ly xây đập ngăn dòng suối.

Bức tường gỗ và cành cây ngáng ngang ao đang rò rỉ. Đám hải ly đang ra sức hàn gắn nó lại. Nếu bức tường sập, nước sẽ tràn xuống đồi, vào thung lũng của người Hork-Bajir,tới đáy thung lũng.

Chu cha! Hãy cho một bức tường nước đổ về thung lũng, dìm ngập cuộc tấn công của bọn Yeerk?

Tôi kiểm tra kích thước cái ao. Đo quãng đường nước cần phải đi để tới lãnh địa và sàn thung lũng đằng kia…Không hay rồi.

Nước trong ao sẽ tỏa ra và yếu đi ở đúng chỗ đụng quân Yeerk.Có thể nó sẽ tràn xuống và xoáy cuộn chút đỉnh, nhưng rồi cuối cùng nó cũng chỉ tạo ra một cái ao con con mà thôi.

Sáng kiến của tôi tắt ngủm. Đang tính bay đi thì thấy cặp hải ly đẩy thêm cây vào đống gỗ.Bức tường nước nhè nhẹ dâng lên.

A!Tôi nảy ra một ý.

Nếu có năm sáu con hải ly cùng xây đập, chắc chắnsẽ làm nên sự khác biệt.

CHƯƠNG 11

"Chúng ta sẽ dìm ngập chúng," tôi thông báo."Sẽ rửa trôi bọn Yeerk ra khỏi thung lũng. Bầy hải ly đã khởi công xây dựng cái đập rồi. Chúng ta chỉ việc nới rộng đập,nhằm giữ nước để tạo thành một cơn sóng thuỷ triều."

"Bây giờ là giờ nghỉ trưa," Marco la ó."Có người đang mệt phờ."

<Nhiệm vụ này rất quan trọng. Mình đang nghĩ phải có thêm lốt hình biến nữa thì may phước bọn hải ly quyến rũ đã xuất hiện.> Tobias thủng thẳng nói.
Chúng tôi khỏi cần biến hình để tới chỗ đập hải ly. Chỉ cần tám phút đi bộ trong thung lũng là tới. Khi đến gần…
Oạp!Oạp!Oạp!
Tiếng tát nước nghe như tiếng pháo nhưng chẳng thấy con hải ly nào. Dòng suối vẫn đọng những vệt sóng lăn tăn.
"Chắc là chúng nghe tiếng tụi mình," Cassie xì xào."Hải ly quẫy đuôi dưới nước nếu cảm thấy có nguy hiểm."
Xem ra cái ao thật hứa hẹn. Nhìn ở dưới đất nó lớn hơn khi nhìn từ trên cao.Cứ như cái hồ có một vịnh nhỏ nối liền vậy.
<Ba hoặc bốn ngàn mét khối nước,> Ax nói.<Tôi tin nhiêu đó sẽ đủ để làm lụt thung lũng.>
Marco chớp mắt. "Ax,mỗi khi bồ nói cái kiểu hàn lâm đó là tui rởn da gà liền…"
Một con hải ly nổi lên giữa ao,lấy mũi ủn cành cây. Chú ta xếp cây vào đập rồi lặn mất xuống nước.
Chúng tôi đợi và đợi.
<Nó thở bằng phổi mà,> Tobias nhận xét.
"Ừ,"Cassie giải thích. "Chắc chắn có bọng gỗ. Coi đống cây, rong rêu và bùn vun lên khỏi mặt nước kìa? Có không khí trong đó đó."
"Bọng gỗ ư?" Marco hứng chí la. "Ngọn lửa lách tách. Sô-cô-la nóng. Rượu mạnh. Âm nhạc. Ồ ồ, những chàng công tử này biết thưởng thức cuộc sống ra phết."
"Chúng sống trong bọng cây," Cassie mỉm cười. "Như gấu có hang và như chim có tổ vậy."
"Làm sao hấp thụ hải ly khi chúng cứ ở dưới nước đây?" Rachel thắc mắc.
Cassie lội xuống nước. "Ừm, có nhiều lối mòn dưới này," nhỏ lầm bầm. "Chúng ta sẽ tóm được một chú hải ly cho coi."
Nhỏ nhoài người cúi xuống đẩy khúc gỗ.Nước đục ngầu lấp sấp vỗ vào cằm nhỏ.

“Thấy rồi,” Cassie reo lên.“Này,ai gõ nhẹ bên sườn gỗ dụ hải ly chui ra giùm mình đi!”
“Bồ giỡn hả?” Marco nhí nhéo rồi lội xuống nước. Rachel, Ax và tôi theo sau.“Nhẹ thôi, bà lang.Bồ muốn hù cho hải ly sợ đến lú lẫn hả?”
Marco vừa nói vừa vớ một cành cây và đập đập vào khúc gỗ.
“Bắt được rồi,” Cassie hét.“Oaaa!Nó cắn mình!”
“Cassie, thả ra!”
“Không sao,” nhỏ nói lẹ rồi nhấc con hải ly lên khỏi nước. Cơ thể nó vẫn còn ườn ra vì bị hấp thụ.
Tốt! Anh chàng này rắn chắc, nặng ít nhất hai mươi ký, một người thợ công nghiệp lanh lẹ đây. Từng đứa một, kể cả Tobias, chúng tôi sờ tay vào làn da sáng,nham nhám của chú hải ly.
Chú ta phóng biệt dạng ngay khi được thả xuống nước.

CHƯƠNG 12

ISAIAH FITZHENRY
Ngày 24 tháng 12 năm 1864.
Con gà trống của Joe Miller gáy vào lúc năm giờ rưỡi, chứng tỏ nó vẫn

sống sót qua đêm bất chấp dự đoán về sự phá hoại của những người Negro.

Trong khi cà phê sôi, tôi lục lọi túi dết kiếm coi còn đường không. Chẳng thấy gì, tôi đành uống cà phê suông. Điều này khiến tôi cảm thấy như một điềm gở.

Giọng ồm ồm của Trung sĩ Spears xé toang bầu không khí lạnh giá. Men theodòng suối xuống đồi, tôi thấy anh ta đứng sừng sững trong làn sương mù buổi sáng, chênh vênh tại điểm cao nhất để giám sát những người của Jacob lao động bên dưới.

Cây súng trường của Spears chống lên vai. Tôi ra lệnh mọi người cầm súng phải đúng động tác, tư thế như vậy. Nhưng từ điểm quan sát thuận lợi của mình,tôi thấy Spears đặt bàn tay quá gần cò súng.

“Họ thật lười biếng, thưa trung úy,” Spears la to khi thấy tôi đến gần. “Nếu là lính của chúng ta thì việc này đã xong từ lâu rồi.”
“Anh thấy đấy, Spears,đất lạnh và cứng như đá granite.”
“Không phải.” Spears lục khục đáp,giọng Xcốt-len kéo dài ở những nguyên âm khiến anh ta thêm hùng hổ. “Đất mềm như bơ phải không các anh? Mềm như bơ đánh kem vậy.”
Jacob nhìn lên thấy tôi, liền bỏ xẻng xuống.
“Thưa trung úy!” Anh giơ tay gọi, đi về phía tôi, lụi hụi giẫm lên đống đất vừa đào. “Tôi muốn nói với anh về…”
“Này!” Spears gào tướng lên.
Jacob cứng người lại.
“Làm việc tiếp đi.”
Jacob lừng khừng.
“Thưa trung úy,” Jacob lại gọi. “Đó là vị trí của…”
Đoàng!
Khẩu súng trường khạc lên không, Jacob nằm ẹp xuống. Spears định nạt nộ tiếp sau khi bắn chỉ thiên.
“Spears!” Tôi quát.
Anh ta đặt lại súng trên vai. Jacob lết bết đứng lên. Tất cả những người Negro dồn mắt nhìn tôi.
“Thưa ngài?” Spears hậm hực.
“Hãy đi trinh sát,mang thêm người cùng đi với anh.”

“Vâng thưa ngài.”
Spears nhảy xuống công sự và hằm hằm băng ngang tôi. Mặc dù vậy, tôi không quở mắng anh ta trước mặt những người đàn ông. Tôi cần phải bao che cho lính của mình.
“Quay lại làm việc đi các bạn!” Tôi hét.“Jacob,lại đây!” Tôi nói dõng dạc, tỏ ra nghiêm khắc cho tới khi Spears ra khỏi tầm nghe.
Tôi cảm thấy Jacob có lý do muốn nói chuyện. Tôi cũng nhận thấy vị trí của chiến hào sai hết. Nếu dời chúng một trăm mét về phíathị trấn thì chúng tôi có thể lái chúng ra đằng sau dòng suối một chốt chặn tự nhiên ngăn Phiến Quân.Một món quà thượng đế dành sẵn.
“Jacob,” tôi nhẹ nhàng. “Anh muốn trao đổi điều gì phải không?”
“Vâng…thưa trung úy, đây không phải là vị trí tốt nhất. Phiến Quân tới từ đằng kia. Hãy đào công sự gần thành phố. Như vậy có cơ may bắn chặn chúng hơn. Mà khi chúng tới gần suối, chúng sẽ bị kìm chân lần nữa.”
“Tôi nghĩ anh đúng,” tôi bảo.
Spears và ba binh nhì cưỡi ngựa xuống đồi. Khi tới dòng suối,ngựa của Spears bỗng nhổng chân trước lên, hí vang.
“Bronco!” Spears hét.
Con ngựa nhảy tòm xuống nước, cuống cuồng dẫm bừa qua đá và bùn. Jacob và tôi liếc nhìn, hiểu chuyện liền. Dòng suối chính là thanh chắn chúng tôi cần.
“Bảo người của anh bắt đầu đào lại,” tôi nói,“nhưng lần này cứ làm theo kế hoạch của anh.”
Tôi chờ Jacob chấp nhận mệnh lệnh mới.
Thay vì thế, anh đòi hỏi. “Thế còn súng trường?” Hy vọng lấp lánh trong mắt Jacob.
“Tại sao anh cứ phải hăng hái chiến đấu thế? Khi xong đường hào, anh cứ việc biến đi an toàn sau ngọn đồi. Bộ anh không nghe người ta kháo nhau về sự kiện Fort Pillow hay sao? Thế anh chưa biết danh tiếng của Nathan Bedford Forrest à?”
Mặt Jacob nhăn nhúm lại, im lìm.Anh biết cái tên đó. Nhưng tôi cần đưa thực tế vào đầu anh.
“Ngay tại Tennessee đây, chỉ cách ngọn đồi này chừng vài ngày, lính kỵ binh Confederate của Tướng Forrest chiếm một tiền đồn của quân Liên Bang bên sông Mississippi.Dù những người lính da đen bên trong đã đầu hàng, nhưng Forrest không bắt họ làm tù binh mà giết sạch. Hắn ta giết họ một cách tànnhẫn. Jacob,đó là tàn sát.”
“Tôi biết, thưa trung úy. Nếu bắt được chúng tôi, chúng cũng sẽ giết hết.”
Vẻ điềm đạm của Jacob làm gai sống lưng tôi. Anh biết sự thật nhưng vẫn khăng khăng đòi chiến đấu.
“Người dân thị trấn này không cho phéo điều đó,” tôi nói,đổi chiến thuật. “Cả binh lính của tôi cũng không bằng lòng. Anh thấy Spears

rồi đấy. Anh ta sẽ không chiến đấu bên cạnh anh đâu."
Jacob nhìn tôi ương ngạnh.
"Ông cần người," anh nói oang oang như hôm mới tới, "và chúng tôi có mặt ở đây để giúp ông."
Tôi bực bội nhìn xuống cụm lều trại và thị trấn. Sao Jacob không thấy điều đó là không thể được? Đúng, chúng tôi bị số đông áp đảo, chúng tôi cần người, và chắc chắn phải tự sát mới mong đánh bại Forrest…
"Hãy cho chúng tôi cơ hội, thưa trung úy," Jacob nài nỉ.
Hàng đoàn xe tải hộc tốc đậu bên ngoài các căn nhà phố. Những thị dân da trắng đang gói ghém tài sản để chuẩn bị đào tẩu. Tôi nhìn nhà của Joe và Sally Miller…Không có xe tải đậu trước cửa.
Lọc-cọc lọc-cọc lọc-cọc!
Tiếng ngựa phi nước đại. Gương mặt đỏ gay, nhễ nhại mồ hôi của Spears cùng tiếng ngựa hí vang hùng hổ tiến về phía tôi.
"Trung úy!"Anh ta thét. "Chúng còn cách chưa tới một dặm!"

CHƯƠNG 13

JAKE

Tôi giao cho Ax nhiệm vụ "cơi sâu đập". Hiểu thấu mọi yếu tố kỹ thuật, ảnh phân tích độ cong của đập hải ly và quyết định hình dáng đập thế nào hầu giữ nước hiệu quả nhất.

Marco đang lẹ làng biến hình. Một tiếng tõm lớn khi cậu ấy nhảy xuống nước. Rồi tiếng lắc cắc khi cậu ấy ngoáy đuôi.

<Bá phát!> Marco la rùm.<Răng cửa bự dễ sợ. Cho tui vài khúc cây đi mấy cưng! Tui sẽ xây đập.>

Cassie biến hình kế tiếp. Rồi tới Rachel. Hải ly là loài dễ thương, đôi mắt nhỏ xíu, hi hí với những răng cửa quá khổ, y chang cái đục bằng ngà voi.

Sau đó tôi mới biết rằng răng cửa của loài hải ly không bao giờ ngừng mọc. Nếu không miệt mài làm việc gặm cây thì chúng sẽ dài cắm đất.

<Có khe nứt bắt đầu ở phía này của hồ,> Ax chỉ đạo. <Nó chạy tới một thân cây đã bị đốn hạ vài cành. Chúng ta cần nó làm vật liệu xây dựng.Rachel và Cassie,hai bạn ở lại với tôi. Marco?>

<Có tui đây.>

Tobias và tôi có nhiệm vụ khác. Tôi biến hình thành chim ưng và cùng Tobias bay ra khỏi công trường, tới khu cắm trại. Tụi tôi cẩn thận đáp xuống xa xa để không bị ai nhìn thấy. Xong,tụi tôi đứa hoàn hình đứa biến hình rồi cùng bước đến mấy túp lều sặc sỡ. Đỡ cái là dạo này tụi tôi đã tập biến hình được với ít quần áo mặc ngoài. Hai cậu bé mặc áo T-shirt và quần jeansnhìn như vải thun.

Một thiếu niên cao, đeo mắt kínhnhìn ra chúng tôi trước tiên.

"Chào," cậu lên tiếng.

"Hây," tôi đáp lại, xong rồi cứ đứng ngây ra.

<Jake?Bồ có kế hoạch gì không, hay cứ đứng cười ngớ ngẩn trong bộ đồ quái dị này?> Tobias nói bằng giọng truyền riêng.

"Từ từ, mình đang định liệu." tôi đáp nhỏ. "Tôi là Jake," tôi nói với cậu trai.

"Lewis Carpenter. Tôi bị phỏng rộp năm ngày ngày nay rồi."

"Hừ, đồ phá đám."

Một người lớn ló đầu ra khỏi lều. Ông ta đã phát hiện ra tôi qua ống nhòm tia hồng ngoại. "Hai cậu làm gì trong rừng sâu thế này?" Ông ta vừa hỏi, vừa bước ra ngoài. "Dụng cụ đồ nghề của các cậu đâu?"

<Câu hỏi hay đấy, Jake.>

"Chúng tôi cắm trại trên đỉnh đồi," tôi đáp tỉnh rụi chỉ lên vách thung lũng.

"Đúng vậy," Tobias gật đầu, xác nhận.

Lại thêm im lặng và những cái nhìn dò xét. Thật lố bịch.
“Thế này,” tôi nói.“Chúng tôi tới để báo mọi người cần ra khỏi đây. Chúng tôivừa mới gặp nhân viên kiểm lâm. Anh ta bảo bão sắp tới, dự báo có gió cuốn và tuyết lở. Anh ta yêu cầu tất cả mọi người hãy thu dọn đồ đạc và rút khỏi khu vực này trước khi mặt trời lặn.”
Một cô gái cỡ tuổi Tom đứng lên khỏi nhóm trẻ ngồi quanh đống lửa, tiến lại gần chúng tôi.
“Không bao giờ có tuyết sớm như thế này trong năm.”
“Đúng, tôi biết,” tôi nói nhanh.“Nhưng cơn bão này đột xuất. Quá nguy hiểm. Không ai chuẩn bị trước. Đâu ai mang theo áo lạnh, đúng không?”
Cô gái cười.
“Tôi thì không sao. Tôi đã từng quá giang tới Núi McKinley rồi mà.”
“Emily, Lewis?” ông đeo ống nhòm gọi. “Cứ để ba dàn xếp chuyện này.”
<Họ không thèm nghe,> Tobias xầm xì bằng giọng truyền.
“Sương giá là tin xấu,” tôi nói,cố ra vẻ lo lắng và nghiêm trọng.
“Này,” ông ống nhòm nói.“Hai cậu nên học chút đỉnh về phép xã giao. Mọi người cần phải tin cậy lẫn nhau trong thiên nhiên hoang dã.Cậu đừng nên bịa chuyện để kiếm cớ tới gần trại của người khác.”
Chiếc tivi xách tay nhỏ xíu trên tay ông ta đang chiếu màn quảng cáo cho hãng SUV.Ông bực bội. “Những chuyên gia khí tượng địa phương dự báo trời nắng và không có gió trong vòng ba ngày tới.” Rồi rất tự tin, ông quyết. “Chúng tôi cứ ở lại đây.”
Tôi cảm thấy tai mình nóng rực.
Thêm hai phụ nữ và một người đàn ông nữa đến bên. Họ hỏi đám trẻ xem chuyện gì đang xảy ra. Tôi tự dưng ngượng ngùng quá đỗi cảm thấy như bị điệu lên phòng giám thị ở trường vậy.
“Này,” Tobias nói to.“Các cô chú và anh chị phải nghe chúng tôi. Nếu không ra khỏi thung lũng mau thì điều rất xấu sẽ xảy ra. Mạng sống sẽ bị đe doạ.”
Những người cắm trại mặc kệ cậu ấy.Emily nhìn Lewis rồi nhìn ông ống nhòm.Một thằng bé chợt phá lên cười khanh khách. Tức thì, cả mười sáu người đồng thanh buông lời gièm pha, chọc ghẹo hai đứa trẻ ngô nghê đi lạc.
“Đi mà giữ mạng mình ấy, hai nhóc.”Emily giễu cợt.
Tôi quay qua Tobias.“Thôi được. Tụi mình đã cố gắng hết sức. Mình chẳng muốn làm điều này, nhưng mình chẳng có sự lựa chọn nào khác.”
“Bồ nghĩ vậy à?” Tobias bảo. “Ngộ nhỡ ai trong số họ tấn công chúng ta thì sao?Hoặc chạy thẳng tới đài truyền hình địa phương? Nếu Yeerk nghe có hai đứa trẻ đang biến hình…”
“Mình biết, Tobias,” tôi quạu quọ. “Mình biết sẽ có hậu quả, nhưng

chẳng còn cách nào khác…”
Tôi bắt đầu biến hình.
“Rồi rồi,” Tobias xiêu lòng.Cậu ta quay sang trấn an những người cắm trại. “Những gì mọi người thấy sẽ rất quái dị, nhưng đừng sợ. Chúng tôi chỉ cố giúp thôi.”
Lewis phản ứng đầu tiên, cậu ta túm chặt mắt kính và lùi lại, lần mò với tay ra sau cho tới khi đụng vào thân cây, miệng há hốc.
Người đàn ông đánh rơi chiếc tivi, mặt trắng bệch. Một cậu bé vấp ngã,nhào vô đống lửa.
“Đừng sợ,” Tobias nhắc.
Biến hình là quy trình ghê sợ, gây hoảng loạn. Những con người kia sợ hết hồn hết vía cũng phải.
Cơ thể người của tôi vặn vẹo. Hàm răng bự lòi ra khỏi lợi. Tai tách ra ngự trên đỉnh đầu. Vai bạnh, xương sống giãn, da nhăn nhíu. Lông cam sọc đen chạy vắt qua da thịt như chất lỏng đựng trong hũ. Cuối cùng, tôi rớt xuống đất. Tất cả hơn hai trăm rưỡi ký lô.
Chú cọp đực vùng Si-bêri đứng trước một nhóm người cắm trại run cầm cập, tại nơi chẳng hề có cọp Si-bêri bao giờ. Tôi gừ nhẹ, chỉ đủ để họ biết là cọp thật.
Khi Tobias rục rịch hoàn hình diều hâu, tôi bắt đầu hoàn hình người.
Emily đứng lên, trượt chân té sóng sượt, nước mắt đầm đìa trên mặt.
Diều hâu Tobias rít lên rồi lại biến hình người.
“Ai…cái gì?” người đàn ông thét vang.
“Đó là một câu chuyện dài,” tôi nói nhỏ nhẹ khi là người trở lại. “Tôi không thể giải thích tất cả bây giờ, nhưng mọi người phải tin chúng tôi không có ý gây nguy hiểm cho ai.”
Tất cả nín thinh.Ít ra là không có ai co giò chạy.
“Khoảng sáng mai,” tôi nghiêm giọng. “Một đoàn quân ngoài hành tinh sẽ tiến vào thung lũng. Nếu ai còn ở đây sẽ bị chúng giết sạch.”

CHƯƠNG 14

Trái tim tôi ngừng đập. Spears thở hổn hển.

"Cách chưa tới một dặm! Biệt đội kỵ binh thiện chiến của Forrest. Cỡ hơn một trăm tên."
"Báo động!" Tôi ra lệnh. "Tập hợp mọi người tới đây, mang theo tất cả những gì chúng ta có! Lưỡi lê, súng thần công, súng lục... Trung sĩ Spears, chúng ta chưa sẵn sàng nghênh đón chúng."
Spears chạy về phía trại, ánh mắt thất thần. Jacob đang chạy xuống đồi, nhập bọn với đám người Negro vẫn đang cặm cụi xây dựng hệ thống phòng thủ.
"Jacob!" Tôi thét át tiếng kèn lệnh. "Hãy hoàn tất việc mình rồi dắt người của anh ra khỏi đây ngay!"
Những lính gác từ rừng túa ra, chạy hồng hộc theo dòng suối về phía công sự, miệng hú hét, rít gióng như bị quỷ ám.
Jacob cầm xẻng lên. "Tôi sẽ ở lại, thưa trung úy!"
Anh ta quả là đại ngốc!
Lính trong doanh trại vọt khỏi lều, chạy xuống đồi – vừa chạy vừa quàng vội áo choàng, cài khóa thắt lưng và sửa dây đeo súng.
"Vào vị trí chiến đấu!" Raines gào, rút khẩu súng lục từ thắt lưng ra. "Nhắm mục tiêu nhưng không bắn!"
Những người đàn ông lần lượt lao xuống đường hào, dàn hàng ngang. Raines, Spears, Roth, O'Connell, McDonnell, Price... Chúng tôi có quá ít người.
"Lạy trời," tôi thở hổn hển, rút súng ra.
Tiếng trống trận của bọn Phiến Quân từ rừng vọng ra. Tướng Forrest đang ập tới. Tôi nhìn lên. Những thân cây đột nhiên nhân đôi, nhân ba lên...!
"Chuẩn bị!" Tôi hét, không chắc chắn về hiệu ứng thị giác. Ngay lập tức, ảo ảnh biến mất và tôi biết mình thấy cái gì.
Khi rừng bỗng tràn ngập lũ ngựa nâu và đám kỵ binh áo khoác xám. Cả rừng súng carbine giương lên hùng dũng.
"Thưa trung úy," Raines quay qua tôi. "Chúng dàn đội hình càn quét."
Jacob và những người đi cùng vẫn tỉ mẩn đào đất.
"Nằm xuống, đồ ngu!" Tôi thét. "Các anh bị bắn bây giờ!"
Vài người hụp xuống. Một người quay lưng chạy lên đồi về phía trại. Nhưng Jacob và những người khác vẫn tỉnh bơ trước lời cảnh báo.
"Chuẩn bị bắn..."
Khu rừng xao động những tiếng la ó, ồ ồ ì ì, điên loạn.
"Yeee! Hah! Yooop! Yeweeehe!" Bọn Phiến Quân thét om trời.
"Tao sẽ trả lời tụi bay bằng đạn chì!" Spears quát lọt qua nòng súng.

Phiến Quân xồ ra khỏi rừng. Chừng năm mươi tên hay hơn thét vang tựa một trung đoàn. Tiếng móng ngựa nện cồm cộp, càng lúc càng dồn dập, to hơn. Tiếng u-ra khàn khàn, đùng đục xoáy vào lỗ tai tôi.
Chúng lao băng băng qua cành cây, tiến gần đến độ tôi thấy rõ cả mặt chúng. Thấy cả những tròn mắt trắng dã...
Tôichạy tới hàng quân, nhắm khẩu súng lục vào một tên kỵ binh đang hăng tiết. Hắn cũng đang nhắm carbine vào tôi.
Mệnh lệnh lù rù trong tâm trí tôi... chờ nổ tung ra!
“BẮN!” Tôi thét.
“BẮN!” Gã chỉ huy Phiến Quân gào theo.
Hai mươi bốn cò súng của quân Liên Bang cùng bóp một lúc, phóng lên không trung đầy những viên đạn chì.
Tụi Phiến Quân đáp trả không ngần ngại. Binh nhì Foster ôm chụp lấy cổ, máu ọc ra qua những ngón tay. Anh ngã xuống và nằm ngay đơ trên đất lạnh.
“Aaahh!”
Một người Negro bị đạn ghim trúng ngực. Anh này cũng đổ sập xuống, lăn lộn, thét gào. Lúc này Jacob vẫn chưa hạ lệnh gì. Anh giơ xẻng lên làm vũ khí.
“Nạp đạn!”
Tôi nhắm vào đùi tên kỵ binh, nhưng hắn đã phi vụt qua. Tôi nhắm lại. Vẫn hụt! Hai lính Phiến Quân gục trên lưng ngựa. Một tên rớt bịch xuống đất.
“BẮN!”
Lính của tôi nhả đạn trước khi quân địch bắn tiếp. Dù gì thì đang mắc cưỡi ngựa cũng khó mà bì kịp người dưới hào. Ba Phiến Quân té ở mạn đông; sáu hay hơn rớt ở mạn tây.
“LƯỠI LÊ!” Tôi thét. Không còn thời gian để nạp đạn bắn thêm nữa. Tôi túm khẩu thần công của Foster và bắn. Đường đạn giật trong mạch máu tôi.
“TIẾN LÊN,” tôi ra lệnh.
Chúng tôi hộc tốc xông lên, la thét như hồn ma yêu quái.
Ngựa của Phiến Quân dừng lại, nhổng sợ. Kẻ cưỡi bấn bíu kìm cương, nhưng quá trễ! Chúng tôi ở thế thuận hơn chúng. Lính Liên Bang đâm túi bụi bọn Phiến Quân, lôi những thân xác xuống ngựa. Khắp nơi cùng lao, đâm, đập, phang.
Một tên Phiến Quân xiên ngang người O'Connell.
“BĨNH TĨNH ANH EM!” Tôi chạy tới tên vừa bị tôi bắn trúng. Nhưng tôi không nhận ra cho tới khi quá trễ...
ĐOÀNG! Hắn dành viên đạn carbine cho tôi.
“Ahhh!”
Viên đạn trúng bụng, quăng tôi ngã ngửa! Tôi ngã phạch xuống đất, ôm lấy bụng. Không thể thở được!
Tụi Phiến Quân gào thét tháo lui.

Không khí! Đầu tôi trống rỗng và đặc ngẹt, quay cuồng...
“Trung úy!”
Giọng Jacob. Anh bảo những người Negro kéo tôi trở lại đằng sau chiến hào. Những bàn tay khỏe khoắn nắm lấy cánh tay tôi, nâng và bế xốc lên.
Chiến trường ken đặc người. Bọn Phiến Quân ngã khỏi yên ngựa. Đội hình kỵ binh tan vỡ, mạnh ai nấy chạy táo tác.
Jacob phóng cái xẻng như ném lao, phang trúng sườn một tên Phiến Quân, khiến hắn lăn cù nhầy khỏi bàn đạp.
Bốn người Negro quây quanh một lính kỵ binh, kéo hắn khỏi ngựa. Những người khiêng tôi đặt tôi xuống đất rồi vụt chạy đi tiếp ứng đồng đội.
Tôi xé một miếng áo khoác đắp vào cái bụng lủng, tìm cách chữa trị. Hình như sườn và ruột tôi lộn nhào, nối nùi, bung ra, nhưng sao không có máu, cũng chẳng có viên đạn hay cái lỗ nào!
Kỳ quặc quá?!
Đầu tôi bơi bơi. Những bước chân dừng lại bên cạnh. Tôi nhìn lên thì thấy gương mặt Joe Miller in trên nền trời. Anh cầm khẩu súng ngắn trong tay, một khẩu nữa giắt ở hông, một con dao nhét vào ủng. Anh cười và nhặt lên miếng khóa thắt lưng bằng đồng tôi vừa mới liệng đi.
Nó méo xẹo, gần như gãy làm hai, mép gập oặt vô một điểm ở chính giữa. Anh đưa tôi cái khóa, tôi thấy viên đạn chì bị ôm kín bên trong.
“Anh là người cực kỳ may mắn, trung úy. Miếng khóa thắt lưng này là hộp chứa đạn.”
Tôi bị bắn vào bụng và còn sống. Không lời nào diễn tả được.
“Những người nô lệ,” Joe Miller tiếp, “Tôi cần phải khen ngợi họ về tính tự quyết.” Anh nhìn bao quát trận địa – quân Liên Bang đang thu gom tù binh – rồi nhìn lại tôi.
“Đây mới chỉ là trận mở màn,” tôi khàn giọng. “Một bài kiểm tra về sự phòng thủ của chúng ta. Bọn Phiến Quân sẽ trở lại ngay.”
Miller gật đầu.
“Chính vì vậy mà anh cần sự giúp đỡ của bất cứ người nào anh gặp chứ gì?” Miller trầm ngâm nhìn những người Negro. “Hãy trang bị vũ khí, huấn luyện và để họ chiến đấu.”

CHƯƠNG 15

JAKE

Những người cắm trại tin liền.

Nét sợ hãi đầu tiên trên khuôn mặt họ mềm dần, chuyển thành vẻ tò mò

có ý thức. Một bà túm thằng nhỏ đang tính chạy vào rừng lại. Những người khác liếc nhìn nhau rồi nhìn tụi tôi, đột nhiên mặt họ rạng ngời.

"Chúng tôi sẽ làm theo lời chỉ dẫn của *các ông*," một trong hai người đàn ông nói. Khoảng mười hai người khác vội vã gật đầu nhất trí.

<Được rồi, quá dễ, > Tobias nói bằng giọng truyền riêng.

Ông vừa nói vừa rụt rè bước về phía tụi tôi. Cứ như một nhánh cây xao động cũng sẽ khiến chúng tôi biến mất.

"Tôi đã đợi cả đời cho giây phút này," ông bất chợt thì thào. "Tên tôi là Richard Carpenter. Các ông tự gọi mình là gì? Các ông liên lạc về nhà bằng hệ thống nào?"

"Hệ thống gì?"

"Các ông ở hệ mặt trời nào? Các ông đến bằng tàu Federation hả? Tàu của các ông đậu trên quỹ đạo hay đáp xuống?"

Thật không tin nổi, *tôi suýt cười bò*.

"À ờ, chúng tôi từ Trái Đất, cũng giống như mọi người đây."

"À hả," Richard nồng nhiệt. "Tôi luôn biết các ông sống trà trộn với chúng tôi... Tôi có người bạn đã từng nhìn thấy tàu của các ông."

"Chúng tôi chẳng có tàu bè gì hết," Tobias bác bỏ.

Richard tới cầm tay Tobias, nắm lấy trong cái bắt tay khá lâu. Rồi ông chụp tay tôi.

"Rất vinh dự được gặp các ông. Rất, rất hân hạnh."

"Các ông có thể trở thành bất cứ thứ gì à?" Lewis săm soi hỏi.

"Không phải tất cả mọi thứ, nhưng cũng rất nhiều thứ. Bất cứ con vật nào chúng tôi sờ vào," tôi diễn giải.

Lewis cười toét. "Vậy, hình hài tự nhiên của các ông là gì?"

"Chúng tôi chỉ là những đứa trẻ bình thường với khả năng đặc biệt," Tobias thận trọng. "Chúng tôi không phải là người ngoài hành tinh."

"Nếu các ông không muốn được gọi là người lạ, thì chúng tôi sẽ không gọi vậy," Richard nói với cái nhăn mặt.

<Jake? Những người này coi quá nhiều phim*Chiến Tranh Giữa Các Vì Sao*.>

"Nghe này," tôi nhã nhặn. "Có những người từ ngoài hành tinh đang

định thôn tính Trái Đất. Còn chúng tôi chỉ là những đứa trẻ bình thường... cố chống lại những người lạ xấu xa."
Trán Emily nhíu lại, vẻ hoài nghi.
"Đó là một câu chuyện dài lắm," Tobias thở dài. "Làm ơn hãy tin chúng tôi. Mọi người cần ra khỏi đây."
"Các ông không thể rọi tia cho chúng tôi tới nơi nào đó sao?" Lewis hứng khởi hỏi.
"Hay các ông phủ một vòng bảo vệ quanh chúng tôi vậy," chú bé có mái tóc vàng rễ tre, đeo kính cận đề nghị. "Các ông cứ giấu biệt nguyên khu cắm trại này đi để chúng tôi có thể theo dõi trận đánh!"
"Ờ, đúng đấy!" Tiếng một phụ nữ tán thành.
"Này," tôi đứng lên. "Đây là cuộc sống thực. Không phải là trong*Chiến Tranh Giữa Các Vì Sao*. Tôi không phải là Đại úy Picard. Tôi chẳng thể mang ai đi bất cứ đâu."
"Justin!" Richard bảo thằng bé tóc vàng. "Họ không muốn trao kỹ thuật đó vào tay chúng ta."
"Ồ đúng rồi," Justin xí xố. "Đúng rồi."
Richard nhìn tôi. "Tôi biết các ông tự giấu mình trước chúng tôi để tránh sự truy tìm của Thám Tử. Nhưng đừng ngại, chúng tôi đã sẵn sàng nối kết."
Tobias khụt khịt. "Các bạn là Trekkies hay sao?"
"Chính xác," Emily mừng rỡ. "Cha mẹ tôi... như cha tôi đây," cô chỉ vào Richard. "Đây là chuyến cắm trại hàng năm. Các ông biết đấy, để lánh xa video và mấy thứ chán òm hàng ngày í mà."
"Thế các ông không đi cùng với tàu Federation à?" Richard nhấn mạnh.
Tobias và tôi giúp họ dọn trại. Chưa tới nửa tiếng, tất cả mọi người đã xong xuôi, ba lô trên lưng.
"Các cô chú và anh chị phải tìm đường đi khỏi thung lũng càng nhanh càng tốt," tôi hối thúc. "Bọn Yeerk sẽ tới từ phía Nam, cho nên không thể đi đường đó."
"Yeerk là ai?" Emily thắc mắc.
Tôi nhìn Tobias, cậu ấy nhún vai rồi gật đầu.
"Để tôi nói cho các bạn rõ," tôi cất giọng khổ sở. "Nhưng mọi người phải hứa không được nói với ai về những gì đã thấy và nghe tối nay. Mạng sống và sự an toàn của các bạn – cả Federation nữa – tùy thuộc vào việc giữ bí mật. Chúng tôi có thể tin cậy vào các bạn được không?"
"Được chứ," một phụ nữ mau mắn đáp. "Nếu có điều chúng tôi có thể làm thì đó là giữ bí mật liên hành tinh."
Bao tử tôi lộn lạo. Để cho những người này biết chuyện là liều lĩnh. Cuộc sống của họ nằm trong tay tôi. Nhưng thời gian đã cấp bách, ngặt nghèo lắm. Mọi thứ đã thay đổi.
"Hừm, Yeerk là loài sên nhớt. Trong tự nhiên chúng chỉ là những con

sên mù, điếc và câm nín. Chúng cần cơ thể khác để sống tầm gửi và có sức mạnh. Vì vậy chúng xâm nhập não của những loài khác, như là Hork-Bajir."
"Hork-Bajir?" Lewis nhắc lại.
"Họ là giống loài vô hại, hiền hòa ở ngoài Trái Đất, gần như đã bị Yeerk bắt hết làm nô lệ, chỉ còn một số người tự do sống trong thung lũng này. Yeerk sẽ tới tiêu hủy lãnh địa nhỏ bé của họ, để đầu độc những người Hork-Bajir sống sót."
"Đầu độc?" Justin thốt lên.
"Đúng, chui vào não họ," tôi kiên nhẫn giải thích. "Yeerk bò vào đầu qua khoang tai. Chúng tự nối kết với những dây thần kinh trong não nạn nhân, kiểm soát toàn bộ não của họ. Vậy là họ trở thành kẻ bị mượn xác – một người tù trong chính cái đầu mình, về cơ bản, ý chí tự do không còn nữa. Yeerk đã khống chế toàn bộ, buộc họ đi kiếm thêm nhiều cơ thể về cho Yeerk khác."
"Xin mọi người chớ có ba hoa," Tobias nói lạnh tanh.
"Ồ, tôi muốn giúp đỡ," Emily lanh chang đáp. "Chúng ta cần phải giải phóng những người Hork-Bajir và đẩy lùi bọn Yeerk!"
Tobias nhăn nhó. "Cho mọi người biết là thế đấy, Jake?"
"Ừm," Lewis hớn hở. "Chúng ta hãy đi giúp những người lạ tốt!"
"Chờ đã," Richard ngần ngừ. "Mẹ các con sẽ phản đối."
Lewis nắm lấy cánh tay cha. "Người ngoài hành tinh thật đấy, cha à."
Richard nhìn gương mặt sáng rực rỡ của đứa con trai.
"Con nói đúng," ông tuyên bố. "Đây là cơ hội một lần trong đời. Chúng ta sẽ tham gia chiến đấu!"
Tobias liếc nhìn tôi. <Jake, họ chưa hiểu thấu vấn đề đâu. Bồ cần phải giải thích kỹ lưỡng hơn.>
"Tôi nghĩ mọi người chưa hiểu rốt ráo ý nghĩa sự việc," tôi nổi sùng, nhìn xoáy vào từng trại viên. "Chúng tôi đánh trận ác liệt thật sự. Chiến tranh đúng nghĩa. Có đổ máu và cả chết chóc," tôi tiếp. "Ruột gan bứt tung, tay chân gãy rời. Nỗi kinh sợ không sao vượt qua nổi. Mong mọi người đừng phá hỏng chuyến dạo chơi của mình. Đây không phải là chuyện trên tivi hay trò video game, mà là thực tế khắc nghiệt."
"Tôi hiểu," Justin rụt cổ lại. "Thôi, tôi về nhà đây. Xin lỗi, tôi không phải là anh." Cậu ta trao cho Lewis chiếc hộp nhỏ màu đen. "Hãy chụp lấy vài bức hình được chứ Lew? Cái này hứa hẹn trang Web của cậu sẽ đặc sắc lắm."
"Tôi đã bảo là phải bí mật," tôi quát.
Justin giật mình. "Ồ, được rồi."
Thêm hai người nữa bỏ đi cùng với cậu ta.
<Thế này thì có gì hay ho?> Tobias bần thần. <Có nên rủ rê họ giúp sức giữ gìn tự do cho người Hork-Bajir không?>
"Chúng ta đã làm rồi," tôi đáp vẻ thông cảm. "Hy vong chẳng ai thèm

tin những lời huênh hoang về sinh vật lạ của mấy trự mê Trekkies.”
Chúng tôi dẫn mười ba trại viên – mười thiếu niên và ba người lớn – đi chừng một dặm tới chỗ người Hork-Bajir.
Đến rìa lãnh địa, một tá người Hork-Bajir cầm đuốc lập lòe xếp thành hai hàng, chừa ra con đường chính giữa. Toby đứng ở đó. “Xin hân hoan chào đón” cô bé trịnh trọng nói. “Chúng tôi rất hân hạnhvì sự có mặt của các bạn. Chúng tôi cảm ơn các bạn vì sự giúp đỡ.”
Những người mới đến chẳng nói chẳng rằng, cứ lẳng lặng đi giữa hàng gươm giáo.
“Làm sao cháu biết chúng tôi sẽ tới?” Tôi hỏi Toby.
“Rừng cây thì thầm về những người bạn mới, sẽ chiến đấu cho mục đích của chúng tôi. Những người bạn loài người,” cô bé đáp. “Cháu thấy sự việc, chú Jake à. Rất nhiều thứ.”

CHƯƠNG 16

ISAIAH FITZHENRY

Đánh giá chung cuộc, phe Liên Bang mất năm người, bọn Phiến Quân chết mười ba. Một kết cục tốt về phía chúng tôi sau trận giáp là cà. Nhưng chúng tôi biết đó chỉ là món quà bất ngờ. Một chiến thắng ngọt ngào, thoáng qua. Lính kỵ binh của Forrest sẽ trở lại làm một cuộc tấn công quy mô.

Tôi tin vụ giao tranh sớm này, hay cuộc tổng tấn công sắp tới, đều mạnh mẽ và ác liệt như nhau. Nói như Mac thì: chúng tôi không biết khi nào thì cuộc tấn công nổ ra, và không chắc mình có ngăn chặn được hay không.

Số phận của Đỉnh Sinkler đã được định đoạt. Tất cả mọi người đều nhận thức ra sự thật, nhưng không ai để mặc nó buông trôi – dù chỉ trong giây phút.

"Chú ý!"

Tôi nhìn chăm chú vào ba mươi gương mặt đen đúa. Họ đứng lừng lững trước mặt tôi. Mặt trời đã lên tới đỉnh cao nhất trong lộ trình của mình, nhưng những tia nắng vẫn không đủ sưởi ấm chúng tôi. Những hơi thở phà ra, cuộn hơi nước ngay chóp mũi và miệngcủa những con người đang phấn khích, bởi vì họ vừa mới được phân phát vũ khí. Số súng trường của những người bị bệnh và những người mới hy sinh vừa đủ để chia cho họ.

Một anh Negro trẻ tuổi, có quai hàm vuông bạnh không thể kiềm chế nổi, buột miệng. "Ước gì mẹ tôi thấy tôi bây giờ!"

Anh ta nâng khẩu súng lên, điệu bộ như bắn người Negro kế bên.

"CHÚ Ý!" Tôi quát, bước lại gần.

Người thanh niên trẻ vội bỏ súng xuôi thân, ráng làm mặt nghiêm chỉnh chấp hành mệnh lệnh.

"Đây không phải là đồ chơi!" Tôi nạt."Tên anh là gì?"

"Samson," anh trả lời, tránh nhìn vào mắt tôi.

"Anh có biết anh cầm cái gì bên hông đó không?"

"Thưa, đó là vũ khí."

"Chính xác là khẩu thần công mẫu 61 Springfield, với rãnh xoắn nòng và lưỡi lê quay," tôi chú giải rõ ràng cho tất cả cùng nghe, tay bóp chặt khẩu súng lục. "Bốn ký rưỡi và năm mươi tám inch hy vọng. Những người bạn mới, đây là cơ hội duy nhất cho các anh chống lại kẻ thù. Anh có nghe tôi nói không, Samson?"

Cái đầu đen xạm gật lẹ. Tôi bước lùi khỏi hàng, trung sĩ Raines tiến lên trước. Anh dạy họ cách nạp đạn.

"Bình thường các binh lính cần nhiều ngày hay nhiều tuần để tập luyện," tôi thêm, nhìn xuống hàng người, "nhưng các anh chỉ có vài

phút thôi. Do đạn dược eo hẹp, mỗi người chỉ được bắn mười viên."
"Mười viên!" Samson rên lên. "Chúng tôi làm sao bắn quân thù khi chỉ có mười lần thử?"
"Im lặng!" Raines quát. Tôi bỏ mặc Raines với công việc của mình. "Không hành động cho đến khi được lệnh! Không được nạp vũ khí cho đến khi tôi..."
"Đây là đạn à?" Samson đột ngột hỏi. Vẻ ngơ ngẩn lộ rõ khi anh mân mê những viên bi hình nón. "Cái này không bự hơn hột đậu là bao."
Những vằn máu đỏ ửng, nổi rần rần trên mặt Trung sĩ Raines. Jacob lên tiếng. "Suỵt, cậu bé!" anh nói với ra chỗ Samson. "Hạt đậu đó là chì. Khi vọt qua khỏi nòng súng, chúng sẽ đi nhanh đủ để đục một lỗ vào bụng anh."
Raines hít một hơi thật sâu.
"Samson, đứng lên và nạp đạn vào súng!"
"Thưa?"
"Nạp đạn!"
Samson lụp chụp tháo bình thuốc súng bằng đồng đeo ở thắt lưng và run rẩy mở nó ra. "Tôi không biết cách."
"Thế thì để tôi chỉ cho anh. Đổ lượng thuốc súng định sẵn vào nòng súng!"
Samson lật đật chĩa nòng súng về phía Raines, ráng rót cho thuốc đừng đổ ra.
"Xé một miếng vải, bọc viên đạn lại."
Samson vội lộn túi quần ra, xé đại một miếng, mở bao nhỏ nhón một viên bi, bọc lại và nhét vào nòng súng.
"Nhồi đạn!"
Samson lôi cây nhồi kẹp trên nòng súng, đánh rơi xuống đất, bèn hoảng hồn nhặt lên. Viên đạn và miếng ghẻ cũng rớt nốt. Anh cúi xuống lượm tất cả, thọc cây nhồi vào nòng súng rồi bơm cho viên bi lùi vào, đụng cây kim hỏa.
"Trông nó như thằng ngố!" Ai đó trong hàng bình luận.
"Anh ta không ngố khi bọn Phiến Quân tràn tới đâu." Jacob độp lại.
"Ngòi nổ!" Raines gầm lên.
Những ngón tay Samson mở một bao nhỏ khác, lôi ngòi nổ ra rồi đẩy cây kim hỏa và nhét ngòi nổ vào, đóng lại.
"Bắn!"
Một hàng ca nhôm cắm trên những thanh rào cách đó năm mươi mét. Samson nâng súng lên, nhắm một mắt lại, hít hơi và giữ im đó.
ĐOÀNG! Một cái ca bay khỏi cọc. Đám người trong hàng ồ lên huýt sáo.
"NẠP ĐẠN!" Raines rít lên, chầm chậm nâng khẩu súng lục nhắm không khí trên đầu Samson. Tất cả những người đàn ông chợt im bặt. Samson mỉm cười méo xệch, hạ thấp súng xuống, tóm lấy nòng…
"Ah!" Bỏng rát! Samson buông tay ra, nhưng vội chụp lại được trước

khi súngrơi xuống. Những ngón tay anh run bần bật. Thuốc súng vãi ra. Anh xé miếng vải, nhón một viên đạn…
Bu-ùm!
Raines bắn chỉ thiên. Samson nhồi thuốc súng, lọng cọng với ngòi nổ, kim hỏa…
Buùm! Raines lại bắn nữa.
Đến nước này thì toàn thân Samson run như cầy sấy. Anh nâng súng lên nhưng nó cứ lúc lắc như cành cây trước gió.
Đoàng! Súng nổ. Samson bắn hụt.
“NẠP ĐẠN, NHANH LÊN!” Raines cáu tiết.
Samson thở hùng hục trước Raines như người ta thở trước người điên. Nhưng anh vẫn lấy lọ thuốc súng, nòng súng, miếng vải, viên đạn...
Đoàng! Bu-ùm!
Một viên nữa bay lên không trung trên đầu Samson khi anh nạp đạn lần thứ ba. Lại hụt.
“Ngừng!” Raines ra lệnh, đột nhiên bình tĩnh lại. Samson thở dốc, run lẩy bẩy, mồ hôi mồ kê lòng ròng. Anh đứng đực ra, nghiêm chỉnh hết sức với khẩu súng run bần bật bên cạnh. Raines chờ cho tiếng dội của mấy phát súng tan đi.
“Trên chiến trường nóng bỏng, súng đì đùng bên tai và bao nhiêu người quay cuồng xung quanh, người lính giỏi phải nạp đạn và bắn ba phát mỗi phút, và phải bách phát bách trúng. Máu sẽ đổ trước mặt các bạn. Các bạn có thể nhận một viên đạn vào cánh tay hay cẳng chân. Nhưng các bạn phải ghi nhớ trong đầu: Nạp đạn, bắn. Nạp đạn, bắn. Hỡi anh em. Hãy nạp đạn cho vũ khí của mình!”
Tôi quay về trụ sở chỉ huy và xem những phần còn lại của buổi tập qua cửa sổ.
Cuối buổi, không còn cái ca nào cắm trên cọc mà cả thanh rào cũng biết mất. Những người này học nhanh hơn bất cứ anh lính mới nào tôi biết.
Có lẽ vì Jacob và những người đi cùng với anh đã quen đối mặt với áp lực.
“Hãy giữ thuốc súng khô ráo!” Raines dặn dò khi những người Negro tỏa ra nhận phần. Ngay khi anh vừa dứt câu thì người đàn ông trước mặt Samson lỡ tay đánh rơi bình thuốc súng của mình. Nó lăn tròn trên tuyết bẩn.
Samson cúi xuống nhặt nó lên. “Hãy giữ thuốc nổ của anh khô ráo!” anh nói với nụ cười nghiêm nghị.

CHƯƠNG 17

JAKE

Đội ngũ Hork -Bajir chào đón bước theo sau chúng tôi. Những trại viên giữ khoảng cách, vẻ e dè và tò mò hiện trên gương mặt họ hiện rõ dưới ánhtrăng.
“Họ không cắn đâu,” tôi trấn an. “Những người Hork-Bajir tự do rất hiền. Những gươm giáo đó chỉ để thu hoạch vỏ cây. Họ không làm đau một con ruồi nữa là...”
Richard lại gần một người Hork-Bajir, chìa tay ra. “Xin chào.”
Rừng gươm chậm chạp cầm lấy bàn tay Richard và nắm lại. Richard nao núng nhưng không rút tay ra.
“Xiin Trrào,” anh Hork-Bajir gù gừ, lắc tay Richard lên xuống vài lần. Khi anh bỏ ra, Richard nhìn tay mình,không hề có vết xước.
“Đây là ngày vĩ đại nhất cuộc đời tôi!” Lewis thảng thốt, đưa tay lần túi đựng máy chụp hình của Justin.
Không một lời, tôi giật lấy cái túi, lấy máy ảnh mở ra, tịch thu cuộn phim rồi cất máy trở lại túi.
Lewis nuốt nước miếng khan.
“Jake!” Ba của Marco lại gần nhóm chúng tôi. “Đây là sự thật sao? Có người sẵn sàng giúp chúng ta sao?”
“Sẵn sàng và sẵn lòng!” Richard đáp, vồ vập bắt tay ba Marco.
“Thế thì đi theo chúng tôi. Chúng ta sắp hết thời gian rồi.”
Mười ba người tò tò theo ba Marco lên đồi, nơi mẹ cậu ấy đang đợi. Tôi thề là hai cô chú sinh ra để sống đời hoang dã. Nhìn cô chú trẻ trung và vui tươi hơn bao giờ hết. Cứ như việc giúp người lạ hiểu những khái niệm cơ bản về tổ chức, sản xuất là định mệnh dành cho cô chú vậy.
Tôi không tin vào mắt mình khi thấy khung cảnh trên đỉnh đồi. Căn lều có đuốc sáng rực đã trở thành một nhà máy.
Dây chuyền sản xuất bắt đầu từ anh thanh niên Hork-Bajir bên đống cành cây. Đầu tiên anh lấy ra một cành, dùng gươm cổ tay tuốt sạch những mẩu gỗ và chạc ba. Xong, anh quăng qua cho người kế tiếp. Người này xem xét cây cọc và chuốt lại lần nữa cho thật thẳng. Nếu cây gậy quá cong, anh sẽ vứt sang một đống riêng. Đống này có một thiếu niên Hork-Bajir ngồi vót nhọn đầu cây, dùng để cắm vào hố chông.
Những cây cọc đạt chất lượng sẽ được trao cho mấy người Hork-Bajir già. Họ khía vài rãnh nơi đầu cọc và lấy thừng cột chặt một mũi tên bằng đá mài sắc vào đó. Ngọn thương hoàn chỉnh lại được chuyền qua nhóm Hork-Bajir cuối cùng đem đặt trên các bục cây.

Richard, Lewis, Emily và hai mẹ con tên Meg và Chloe được phân công vào dây chuyền sản xuất này. Tôi chưa bao giờ thấy những công nhân hăng hái, nhiệt tình đến vậy.
"Để cháu đi kiểm tra công trình đập nước," tôi bảo với ba Marco.
Tobias đang bay thám thính bên trên. Chúng tôi không hề khinh suất. Rất có thể bọn Yeerk sẽ tấn công đêm, tranh thủ yếu tố bất ngờ.
Tôi biến hình cú và bay tới công trường. Mắt cú cộng với trăng sáng giúp tôi thấy rõ mọi việc từ trên không. Một lớp gỗ và cành cây mới chất vào cái đập ban đầu. Mực nước dâng lên thêm chừng sáu tấc. Nước tràn ra một khoảng rừng.
<Bạn ở đâu vậy, Hoàng tử Jake?> Ax đang dùng đuôi đắp bùn vào những kẽ hở. <Bạn đã bỏ lỡ niềm vui với những người bạn mới của chúng ta – ông và bà Hải Ly.>
Tôi đáp xuống bờ đập và hoàn hình.
<Chúng thật đắc lực,> Cassie xuýt xoa. <Mới đầu chúng sợ tụi mình, nhưng rồi dường như nhận ra tụi mình ở đây để giúp đỡ, nên chúng lại tiếp tục làm việc.>
"Tuyệt!" Tôi nói bâng quơ.
Tôi cần phải kể mọi chuyện cho bọn bạn. Nhưng tự dưng tôi ước gì mình đừng phải nói lời nào.
"Mình... ừm... à... những người cắm trại ở dưới thung lũng muốn giúp người Hork-Bajir."
<Tức là anh đã cho họ biết?> Rachel xấn xổ hỏi. <Anh Jake, bộ anh điên rồi sao?>
"Thời điểm bức bách đòi hỏi những biện pháp quyết liệt," tôi nói đều đều. "Em đã nói như vậy trong cuộc họp ngày hôm qua mà..."
<Ồ, cảm ơn anh đã lắng nghe.>
<Đây có thể là khởi đầu của cái gì đó rất lớn lao,> Cassie đắn đo. <Những người tình nguyện đầu tiên.>
<Phải mà,> Rachel dài giọng. <Họ sẽ huyên thuyên với bất cứ ai họ gặp cho coi.>
<Rắc rối rồi!> Marco ỉ ôi, nổi cơn thịnh nộ. <Jake, ai quyết định đồng ý xuất hiện công khai vậy?>
"Ừm... thật ra thì," tôi điềm đạm. "Không thể buộc tội mình. Nó giống như sự kiện bồ kể cho ba bồ về tụi mình. Mình cũng rơi vào tình huống như vậy."
<Với ba tui thì khác.> Marco gay gắt. <Hay ngay cả những thủy thủ và phi công trên tàu sân bay cũng vậy. Tui không biết. Nhưng Jake này, bồ đâu biết gì về những người cắm trại đó. Họ làm việc cho ai, liên hệ với ai và từ đâu tới?>
"Họ là những người mê phim khoa học viễn tưởng đến mức tin vào người ngoài hành tinh trước cả khi mình và Tobias tiết lộ cho họ mọi việc." Tôi ráng mỉm cười, giả bộ chẳng lo bấn lên. "Họ đinh ninh chúng ta từ tàu Federation tới. Bồ có tin không?"

Chẳng ai cười cả.
Quy trình đếm ngược đã bắt đầu.
Tất cả sẽ chấm dứt rất, rất nhanh.

CHƯƠNG 18

<Hoàng tử Jake,> Ax gọi. <Thời gian sắp hết rồi. Chúng ta cần sự giúp đỡ để hoàn thành đập.>
Không hề bình phẩm một lời về điều tôi vừa làm, bất chấp tất cả những bất đồng giữa hai người, Ax vẫn coi tôi là chỉ huy của ảnh – vẫn làm theo mệnh lệnh và chấp nhận quyết định của tôi.
Tôi tập trung vào ADN hải ly vừa thu phục.
PHỤT! Cơ thể tôi teo đi. Cánh tay và cẳng chân bị hút tụt vào thân mình.
PHỤP! Tôi rớt xuống đất.
Bựt bựt bựt...
Những sợi lông mao màu nâu tóe ra. Đột nhiên tôi cảm thấy ấm áp vô cùng, như vừa mặc một chiếc áo chống ướt.
Phực phực.
Cẳng chân sau xuất hiện trở lại thành bàn chân chèo ngắn ngủn.
PHỊCH.
Một cục thịt phòi ra đằng sau mông. Tôi quay đầu dòm. Xương sống giãn ra khỏi cơ thể gần sáu tấc, cái cục thù lù, dèm dẹp trở thành đuôi hình mái chèo, một công cụ lao động.
Cuối cùng sọ tôi cũng quắt lại, ép não ra hình thù mới. Xương sọ cứng như đá tảng, nặng hơn xương người, dài thuôn ra thành cái quai hàm. Bên trong, hàm răng trước mọc, mọc ra mãi...
Tôi đóng mở quai hàm. Cảm thấy sức mạnh của bộ răng cửa to cồ cộ, bự như cái đục của thợ mộc, tòe khỏi lợi.
Hải lý không có sức mạnh phi phàm như cọp, nhưng lại có sức bền bỉ đáng ngạc nhiên. Trí não của nó thông suốt, có định hướng rõ rệt, biết giải quyết vấn đề.
Hải ly cảm thấy lo lắng cho "dự án" của mình. Tâm trí nó sống động chỉ với một ý nghĩ: phải làm việc. Đó là trí não của kẻ tham công tiếc việc.
Tôi nhảy tòm xuống cái ao tối tăm. Bơi. Đầu ngoi lên bề mặt. Bộ da đầu láng mướt khỏa nước mà vẫn khô ráo. Tôi chèo cẩn thận xuống một khe nứt. Ra khỏi ao về nơi Ax đang gặm nhấm một cây to.
<Chúng ta cần cây này cho đường tràn chính,> ảnh bảo.
Tôi leo ra khỏi nước và bắt đầu nhai. Ồ, thật mê ly khi chạm ngập răng vào sớ cây. Cạo cà từng lớp gỗ, khắc dần thành vòng tròn. Thình lình Ax la oai oái. <Dừng lại, lùi lại!>
Cái cây đu đưa trong cơn gió.
Xè xèè xèè!
Âm thanh tuyệt vời của gỗ nát bấy.
Biịch! Cái cây ngã ùm xuống đất. Tâm trí hải ly hoan hỉ. Nhưng chờ

đã...
Cây không đổ xuôi hàng với cái mương mà lại ngã ngang ra. Ax và tôi đứng thẳng trên hai chân sau và đẩy. Cây nhúc nhích nhưng không hề quay chiều.
<Mấy bồ dưới kia, tụi mình cần giúp!> tôi la um.
Marco và Cassie nhào tới. Cả bốn tụi tôi cùng đẩy. Cây bập bênh lên xuống chứ chẳng đi được đâu. Con hải ly bực bội, cảm thấy như thất bại. Thình lình...
"Rrrroooaaarrr!"
Một khối chuyển động. Cái cây đột nhiên nhấc lên khỏi mặt đất, quay tròn trên không. Khi nhắm thẳng hàng với ao, nó đổ ầm xuống nhưng nổi lên ngay, phập phồng mấy cái rồi im re luôn.
<Cần phải có công cụ thích hợp cho công việc.> Gấu xám Rachel vênh mặt lên, gầm gừ trong ánh trăng. <Nào, chúng ta hãy xếp các thứ vào vị trí.>
Ông bà Hải Ly thật đã biến mất trước sự xuất hiện của Rachel. Còn lại năm đứa tụi tôi đẩy và lôi, như những tàu hoa tiêu dẫn một tàu bồn chở dầu cập cảng.
Khúc gỗ chuyển động trơn tru trong ao, trôi về phía đập. Ax đã sắp sẵn chỗ cho nó.
Chúng tôi chỉ việc hích nó vào, dòng nước chảy tràn lên làm nốt phần còn lại.
<Chú Ax, xong rồi chứ?> Tobias hỏi vọng xuống từ trên cao.
<Gần xong,> Ax tự hào đáp. <Mực nước đã lên đúng như chú dự đoán.>
<Vậy là tốt,> Tobias phán. <Bởi vì bọn Yeerk chỉ còn cách đây cỡ một tiếng đồng hồ đi đường. Jake, chúng đông hơn chúng ta nghĩ nhiều.>

CHƯƠNG 19

ISAIAH FITZHENRY

Bụi mù, vẫn chưa có dấu hiệu quân Forrest.

Chúng đợi tới bình mình chăng? Forrest khét tiếng là nguyên tắc. Hắn không thích đánh đấm ban đêm. Bởi vẻ dũng mãnh, can trường sẽ bị bóng tối che lấp hết(!)

Nhóm người Negro tập thêm một lần nữa rồi dựng súng và quay trở lại việc đào công sự. Khi xuống giám sát, tôi thấy họ đồng ca một bài hát có làn điệu trầm trầm.

"Thưa trung úy," Jacob kêu. "Người của tôi rất vui mừng với sự huấn luyện vừa qua và thực phẩm."

"Với những người tình nguyện như các anh, có lẽ chúng ta đã chiến thắng từ một năm trước." Tôi dừng bước. "Jacob, anh và mọi người ước được nhập ngũ hả?"

"Thưa?"

"Thề phục vụ như một người lính Liên Bang í mà. Tất cả những người da trắng và tôi nghĩ, có lẽ..."

"Chỉ cần nói chúng tôi phải làm gì," thưa trung úy. Jacob hăm hở. Tiếng hát ngưng. Những cái đầu đồng loạt quay qua tôi.

"Hãy tụ hợp lại, tôi nghĩ. Tôi... à... trước đây tôi chưa bao giờ làm điều này."

Tôi tìm thấy bản lời thề trong mớ sách vở của Đại tá Shaw. Tôi lôi nó ra khỏi túi quần. Những người đàn ông dạn dày sương gió, ướt đẫm mồ hôi xúm lại gần.

"Giơ tay phải lên."

Ba mươi bàn tay chai sần hươ lên không.

"Ừm, tôi sẽ đọc lời tuyên thệ, mỗi lần một hàng. Các anh lặp lại nhá? Bắt đầu bằng tên của các anh, tiếp đến... nào..."

Tôi tằng hắng và lật trang giấy ẩm ướt, bìa đề "Lời Thề Gia Nhập." Tưởng tượng mình là Lincoln, tôi cố lấy giọng sao cho giống tổng thống nhất.

"Tôi, Isaiah Fitzhenry, kính cẩn trang trọng thề giữ vững lòng trung thành với Hiệp Chủng Quốc Hoa Kỳ và..."

"Thưa trung úy?"

"Gì đó Samson?"

"Ông vui lòng dừng ở đó được không?"

"Đương nhiên."

Tôi để họ nhắc lại đoạn văn. Điền tên vào, hòa thành một chuỗi âm thanh nghe như một bản nhạc du dương.

Jacob, Samson, Moses, Washington, Jackson, Jefferson, và Tennessee...
Ba mươi người đàn ông lập lại lời của tôi. Ngày mai họ sẽ chiến đấu – sẽ cùng đứng hay ngã xuống bên nhau. Tôi tiếp tục đọc "và tôi thề tận tụy phục vụ đất nước chống lại mọi kẻ thù và những kẻ chống đối, cho dù chúng là ai..."
"và phục tùng mọi mệnh lệnh của Tổng thống Mỹ và những sĩ quan cấp trên..."
Mệnh lệnh hiện chúng tôi đang thực hiện có lẽ là mệnh lệnh cuối cùng chúng tôi nhận được.
"Làm theo những luật lệ và quy tắc của quân đội Liên Bang."
Mọi người nhắc lại đoạn cuối cùng. Một khoảng im lặng khi tôi nhìn vào tờ giấy, trước khi nói "xong rồi".
Họ đã là những người lính. Tiếng tung hô reo hò nổi lên. Những người đàn ông nhảy tưng tưng, gào thả sức. Tôi đắm mình vào niềm vui của họ. Cứ để họ vỗ tay, xua đi nỗi đe dọa. Hãy để họ cất cao lời hát, lâng lâng kéo tôi về nhà, cho tôi thấy... Ngọn lửa tí tách. Chị tôi gấp quyển sách để trên sàn trước nền lò sưởi. Mẹ tôi ngồi trên ghế bành, hí hoáy với túi may vá.
Mùi bánh mì nướng phả ra từ trong bếp, cảm thấy lông con Rover êm êm mấy đầu ngón tay. Vị bia ủ. Giọng soprano của mẹ ngâm nga ở góc phòng.
Tôi đang ở nhà. Nếu bình minh ngày mai tôi ngã xuống trên chiến trận, thế nào tôi cũng sẽ về nhà lần nữa.

CHƯƠNG 20

JAKE

Chúng tôi hoàn hình. Xét theo vị trí hiện tại của chúng, bọn Yeerk sẽ chọn bình minh là thời điểm tấn công.
<Tobias, bồ thấy cái gì?>
<Mình thấy một đoàn quân Hork-Bajir mang vũ khí. Hơn trăm tên có đeo băng xanh quanh cánh tay.>
Tim tôi chợt đập bùm bụp. Bọn Băng Xanh – những tên cận vệ tuyển chọn của Visser Một.
"Cho mình biết tất cả những gì bồ thấy."
"Không phải nói xạo, Jake. Có rất nhiều Taxxon."
Bao tử tôi lộn nhào.
"Ồ, và cả một Andalite nữa chứ.>
Visser Một. Kẻ thù cũ của chúng tôi, cựu Visser Ba, tên Mượn xác-Andalite. Tổng chỉ huy các lực lượng Yeerk trên Trái đất.
"Đời nào Bá tước Quỷ vắng mặt trong đoàn quân," Marco nghiêm trang nói.
Tôi phái Tobias bay tới doanh trại của những Hork-Bajir tự do. Chúng tôi theo sau, chạy qua rừng cây xuống đồi. Đến nơi, Tobias đang thông báo tin tức.
<Bọn Yeerk đang tới rất rầm rộ. Mọi người hãy vào vị trí chiến đấu.>
Giọng truyền vẫn còn mới mẻ đối với những người cắm trại. Emily áp tay lên đầu vẻ hoang mang.
"Không phải cô mất trí đâu," tôi giảng giải. "Biến hình buộc chúng tôi phải giao tiếp bằng thần giao cách cảm. Tobias nói đấy." Tôi chỉ lên cây.
<Hây, cách một dặm là mình đã thấy những người cắm trại!>
Tobias nói bằng giọng truyền riêng. <Bảo họ cởi áo khoác vàng ra đi. Họ đang là mục tiêu lồ lộ.>
"Các bạn cần phải hài hòa với sự vật," tôi yêu cầu. "Hãy chôn áo khoác và tất cả các thứ gì màu sặc sỡ đi. Sau đó hãy ngụy trang. Bất cứ cái gì ngoài màu đất đều có thể khiến các bạn bị giết."
Họ cúp rúp làm theo, tháo hết dụng cụ ra. Lewis nhảy tót lên một bục cây, sát cánh cùng anh chiến binh Hork-Bajir bị cụt cánh tay phải – hậu quả của một lần người Hork-Bajir tự do tấn công cơ sở Yeerk.
Không khí tràn ngập sự căng thẳng trước trận đánh. Những cơ thể tỏa ra mùi sợ sệt và adrenaline.
Richard ái ngại nhìn lên cậu con trai.
"Hãy chuyển người trúng thương ra đằng sau những hòn đá," tôi hét.

“Những ai bị giết trên cánh đồng đều phải để lại sau hẵng tính.”
Richard bước về phía tôi vẫn mặc chiếc áo vét vàng chóe, mặt quạu đeo.
“Cậu nói bị giết,” ông nói, “tức là bị 'gây mê' hoặc 'bị bắt' phải không?”
“Rủi thay, ông Carpenter, bị giết tức là 'chết' đấy.”
Mắt Richard mở lớn, và tôi biết đó là dấu hiệu đầu tiên của sự kinh sợ. Tôi đã nói rõ sự nguy hiểm của phi vụ này chưa nhỉ? Rồi. Người này thuộc loại buông lơi cho sự kích động lèo lái tâm trí. Không khéo vì quá hoảng sợ, ông ta có thể làm xáo trộn tất cả.
“Ô trời ơi,” ông ta thì thào, giọng đặc nghẹt. Hình như ổng nghĩ tất cả những lời cảnh báo chỉ là một phần của trò chơi, chỉ một phân đoạn trong *Không Gian Xa Xôi 9*vậy. “Tôi không ngờ, tôi thấy vậy đủ rồi. Chúng tôi về nhà thôi. Lewis! Emily! Đi khỏi đây mau!”
Tôi níu cánh tay Richard, cố làm ông bình tĩnh và im lặng. “Quá trễ rồi,” tôi rầu rĩ nói. “Ông không thể đi được nữa.”
“Con không đi đâu hết!” Lewis la từ trên bục cây. “Những người này cần sự giúp đỡ của chúng ta.”
Richard vuột tay tôi ra. “Xuống ngay, không con sẽ mất mọi quyền lợi trong vòng một tháng!” Ông ta hét điên dại.
“Không, cha à.” Giọng Lewis rắn rỏi. “Con ở lại.”
<Imlặng!> Tobias thét. <Chúng đang tới gần.>
“Biến hình chiến đấu, mau!”
Richard dòm tôi trân tráo. Tê điếng, khiếp đảm, chờ tôi giải cứu.
“Tránh khỏi chỗ này,” tôi vội bảo. “Hãy núp đằng sau những tảng đá. Ông sẽ không sao. Chỉ việc tránh xa khỏi đây.” Con cọp-tôi dần hình thành.
Richard liếc nhìn con trai rồi nhìn tôi, miệng há hốc nhưng chẳng thốt nên lời nào. Rồi ông ta quay người, ù té chạy lên đồi.
Bầu trời phía đông lóe sáng những vạt xanh nhạt. Mặt trời sắp lên. Những người Hork-Bajir tự do núp trên cây hoặc cúi xuống trong chiến hào. Chúng tôi là cọp, khỉ đột, gấu xám, và sói. Ax đóng đô ở đập nước...
Thinh lặng não nề, chỉ có tiếng gió vì vút qua kẽ lá. Chúng tôi đợi. Tim tôi đập thình thịch như đá chẹn giữa ngực.
Chiến trường sống mái sắp mở màn.

CHƯƠNG 21

Im lặng gần như tuyệt đối. Mặt trời lừ đừ sáng hơn. Những dải sương mù xám xịt nhẩn nha rời khỏi Trái đất.
Krắắắc! Một cành cây gãy.
<Im lặng!> Tôi ra lệnh. Sự phòng thủ của chúng tôi dựa vào yếu tố bất ngờ mà... Chuyển động... thêm một loại âm thanh khác.
Những bước chân rầm rập đạp xuống nền đất ẩm. Tôi nhìn qua làn sương mù. Một tia sáng nháng vô mắt tôi – một lưỡi gươm... gắn vào thân mình Hork-Bajir cao hai mét hai.
Hắn dừng lại ngoài bìa trại. Đủng đỉnh quay tứ phía, dí khẩu tia Nghiệt vào bất cứ cái gì hắn thấy.
Lại thêm những bước chân, những lưỡi gươm. Lũ Hork-Bajir với cánh tay đeo băng xanh ồ ạt chiếm lĩnh khu trại. Chúng càn quét, lùng sục.
Rồi một tên Hork-Bajir nhỏ con lò dò đi về phía trung tâm trại. Đó chính là người Hork-Bajir tự do vừa mới bị bắt. Tên Yeerk trong đầu anh ta đã dẫn kẻ thù tới đây – để phản bội đồng bào mình.
<Bình tĩnh!> tôi cảnh báo.
Những vũ khí chúng tôi có – thương, cung tên, răng, móng vuốt – chỉ có tác dụng ở tầm gần. Phải đợi thêm vài giây nữa chúng tôi mới phản công.
<Theo lệnh tôi...>
Bọn Băng Xanh đã tiến lại rất gần.
Tên HorkBajir mới bị mượn xác đưa cái gì đó như là điện thoại di động lên miệng.
“Tất cả đi rồi, thưa Visser Một.”
Không thể tin nổi. Hắn báo cáo chúng tôi không có ở đó. Có lẽ đội quân sẽ quay đầu, rút lui...
Nhưng rồi hắn nhướng mắt lên cây và tê cứng lại. Chúng tôi đã bị phát giác.
<TẤN CÔNG!> Tôi gào.
Vút! Vút! Vút! Vút!
Cơn mưa lao, tên và đá sắc ném tới tấp vào kẻ thù trước khi chúng kịp bắn.
“Ghaaaaalhaa!”
Cassie chồm tới, ngoạm mõm sói quanh chân một Hork-Bajir.
<Ah!>
Một vết chém xoẹt qua sườn nhỏ.
<Heyahhhh!>
Marcokhỉ đột xông vào giữa đám Băng Xanh. Nắm đấm cỡ trái banh của cậu ấy nện hai tên chiến binh xuống đất.

Huỵch! Huỵch!
Toby lao vào cuộc hỗn chiến, lạnh lùng xẻ xắt quân thù bằng gươm cổ tay, đầu gối, mắt cá. Những người Hork-Bajir tự do thét lên, nhảy khỏi bục cây, cắm mắt cá vào lưng kẻ thù.
ZDÍT ZDÍT ZDÍT!
Tiếng gươm quất vào không khí khi Hork-Bajir chống lại Hork-Bajir trong cuộc nội chiến não nề, tàn khốc.
Tôi phóng tới, ngậm tên Hork-Bajir nhỏ vào quai hàm, kéo nó ra sau. Hai người Hork-Bajir tự do đang chờ tiếp ứng. Họ mang anh ta tới chỗ ba mẹ của Marco, chữa trị vết thương. Họ sẽ giữ anh ta, hy vọng tên Yeerk đói sẽ bò ra khỏi đầu anh ta.
Tôi phóng trở lại chiến trường, xông vào tên Băng Xanh bự nhất, cắn ngập nanh vào gáy nó, cảm thấy cơ bắp đứt phừn phựt, nhìn nó đổ nhào.
Pằng chíu!
Khoảng không trên đầu tôi vẳn vện những luồng nhiệt màu xanh và trắng. Tôi lao qua một tên Băng Xanh khác.
Rầm! Tôi ép hắn vào thân cây.
Bịch! Cả hai ập xuống đất, lăn mấy vòng.
Thung lũng bắt đầu đầy xác Hork-Bajir. Những cơ thể đẫm máu – có và không có đeo dải băng xanh.
Gấu xám Rachel lâm trận. Tấn công tên Hork-Bajir chĩa tia Nghiệt vào hàng cây.
Véo!
Pằng chíu!
Rầm!
Nhỏ tóm hắn dần vào đá. Nhưng hắn đã bắn. Cây bốc cháy. Một bục cố thủ biến mất. Những tiếng thét thác loạn... Một rừng tên và mũi giáo bay ra, ghim xuống đất, bá vào những thanh gươm, chìm vào da thịt.
Cơn mưa chết chóc tràn ngập không khí. Lewis và Emily, Meg và Chloe. Những người cắm trại và Hork-Bajir. Gươm tiếp nối gươm.
Bỗng bọn Băng Xanh chạy... quay lại nơi chúng đã tới. Tháo lui chăng?
Một khoảng im lặng. Rồi những người Hork-Bajir tự do ồ lên reo hò, nhảy lên nhảy xuống, khiêu vũ mừng vui.
Những Hork-Bajir khác nhảy ra khỏi giao thông hào. Tiếng la chiến thắng đong đầy không gian. Những chiến binh giơ ngọn thương lên trời, thậm chí cả những người cắm trại cũng mỉm cười. Vài tia Nghiệt chiến lợi phẩm bắn lên không.
Nhưng tôi và bọn bạn biết rõ. Chúng tôi không ăn mừng. Nhảy múa sung sướng là trò trẻ con. Tôi vừa phát hiện ra hắn, qua màn cây và sương mù, im lặng tiến khi Hork-Bajir và những người cắm trại hò la.

Visser Một. Trong lốt hình biến có tám cái đầu thở khò khè khạc ra lửa. Những cẳng chân mập như thân cây. Tám cái cổ vêu vao, ngoặt nghẹo. Những hố mắt hõm như nham thạch nóng chảy. Đằng sau tên Visser khổng lồ gớm ghiếc ấy là một làn sóng Taxxon, mang theo hơi hám chết chóc.

<Vào vị trí!> Tôi thét với những con người ngây thơ đang mừng thắng lợi. <Dừng lại. Coi kìa! Chúng lại tràn tới!>

Những giọng vui sướng chợt im re. Những giọng cười chuyển thành tiếng la thất thanh khi những chiến binh chạy đi lấy vũ khí, tóm gậy và thương mới trong đống.

<Bọn bay đã bị bao vây! Đầu hàng ngay lập tức. Không thì chết!> Một giọng rống, vỡ vụn, vang lên.

CHƯƠNG 22

ISAIAH FITZHENRY

Buổi sáng ngày Giáng Sinh.

Tràng kèn lệnh đinh tai rứt tôi khỏi giấc ngủ. Có tiếng gõ cửa trụ sở chỉ

huy, nơi tôi mặc nguyên quân phục ngủ trong góc.

Tôi vội nhổm lên, chụp lấy khẩu súng lục và súng dài, ra mở cửa. "Chúng đang ở đây," Raines báo cáo, mắt mở to, mặt điềm tĩnh. "Một lực

lượng nhỏ trong rừng cây, giống như hôm qua."

Chúng tôi quàng súng lên vai và chạy.

Tiếng kèn ngừng. Một thoáng, âm thanh duy nhất là tiếng ủng nện xuống

đất khi quân Liên Bang hối hả vào vị trí. Súng trường lạch cạch theo nhịp chạy của họ. Lọ thuốc súng và bi đông đựng nước chạm vavào nhau. Spears đang lắp ráp các mảnh của khẩu trọng pháo chúng tôi cố kéo theo.

"Xem ra sẽ tấn công trực diện, thưa trung úy," anh thở gấ p trong khi Price đút viên đạn khổng lổ vào nòng súng.

Tôi nâng ống nhòm lên, quan sát bọn Phiến Quân trong rừng. Tim tôi đập rần rần khi thấy rõ những lỗ mũi ngựa phì phò, những áo khoác xám, rồi bàn đạp sáng bóng.

Tại sao chúng không đem nhiều quân hơn hôm qua? Hay tên tù Phiến Quân đã nói sai? Liệu quân địch có đúng là không tới một trăm như Spears đã thấy?

"Thưa trung úy!"

Tôi quay về phía thị trấn. Một nhóm mười người lúp xúp về phía chúng tôi, cầm theo súng và chĩa ba. Joe Miller vẫy.

"Đây là thị trấn của chúng tôi, chúng tôi sẽ chiến đấu để giữ gìn nó."

Hầu như tất cả đàn ông của Đỉnh Sinkler đều có mặt. Kể cả anh chàng đánh trống và người hát dạo cũng cầm súng lục trong tay.

Tôi cười nhạt nhưng thành thật. "Thật mừng khi gặp anh, Joe. Đây là tấn côngtrực diện. Anh vui lòng bọc sườn được chứ?"

Joe chỉ cho năm người chạy về đầu đông, còn lại theo anh ra phía đầu tây.

"NHẮM MỤC TIÊU!" Tôi ra lệnh.

Bọn Phiến Quân vẫn ở trong rừng. Tại sao chúng không tấn công? Chúng còn chờ gì nữa?

Tôi lại nâng ống nhòm lên, quét khắp lượt Phiến Quân và nhìn ra một gương mặt ẩn hiện trong cành cây. Gầy, tóc đen, gò má cao, da căng láng. Những vì sao lấm chấm trên cầu vai hắn. Con ngựa bên

dưới hắn là con duy nhất không hề nôn nóng hay bị trầy xước. Bóng tối che mắt hắn. Đeo chéo trước ngực không chỉ là một mà là hai khẩu carbine.
Có phải đó là Forrest? Tại sao hắn chưa tấn công?
"Raines? Spears? Các anh sẵn sàng chưa?"
"Rồi, thưa trung úy!"
"Jacob?"
"Rồi, thưa ngài."
Liệu đây có lẽ là ngày cáo chung của Forrest? Joe Miller núp sau công sự, tì súng vào đống đất làm điểm tựa. Chúng tôi đã sẵn sàng. Tuy nhiên tôi cảm thấy cái gì đó...
"Tấn công!"
Phiến Quân ồ ạt ùa ra khỏi rừng, vòng qua các thân cây – quất, hò, la, phi nước kiệu.
"NHẮM!" Tôi run run nhắc lại.
Phiến Quân nâng súng lên.
"Spears, bắn!"
Bu-ùm.
Trọng pháo nảy lên.
BU-ÙM.
"Aaahhh!"
Hai con ngựa cùng người cưỡi văng lên không.
"Bắn!"
Đoàng! Đoàng!
Bất giác, lòng tự hào tràn tỏa khắp lồng ngực tôi. Đây là lực lượng lớn nhất tôi từng chỉ huy.
"BẮN!" Tên cầm đầu Phiến Quân thét lại.
Đạng văng chiu chíu trên không. Một đợt sóng chết chóc tràn tới.
"Yaaah!"
"Ahhh!"
Những người đàn ông té lăn, la khóc, thét gào. Samson ngã. Spears cũng vậy.
"Bình tĩnh anh em, nạp đạn."
Chiến trường nổi rõ tiếng kim hỏa và ống nhồi lạch cạch.
"BẮN."
Chúng tôi bắn trả. Phiến Quân phi ngựa tới. Tiếng la thét thốc vào tai tôi.
"NẠP ĐẠN!"
"BẮN!"
Phiến Quân lao tới gần chiến hào. Thình lình, trời đổ mưa. Những hòn đá lạnh buốt quất vào mặt tôi.
"Chúng đang rút lui!" Raines hét.
Có thật thế không? Forrest thà chết còn hơn bị đánh bại. Không. Có cái gì đó không ổn. Tất cả đều sai hết rồi.

CHƯƠNG 23

Mưa trút như thác đổ, biến những công sự thành bùn. Hàng ngũ Phiến Quân vỡ tan, mạnh ai nấy lùi lại rừng cây. Như vậy không thể gọi là chiến thắng được.

Jacob đổ thuốc súng và xé vải từ chiếc áo sơ -mi đang mặc. "Jacob," tôi gọi. "Anh đã chiến đấu xong. Anh đã chứng tỏ mình có thể cùng đứng chung với người da trắng mà không thất bại. Giờ hãy đi đi. Hãy trốn lên đồi!"

Jacob vẫn điềm nhiên nạp đạn. Xung quanh tôi những người da trắng cũng như da đen đang rên rỉ, máu be bét. Có những người bất động. Họ đã làm tất cả những gì có thể. Những miếng băng tạm thời quấn quanh vết thương. Những ngụm nước uống vội từ bi-đông.

"Hãy nghe tôi, Jacob! Forrest sẽ trở lại. Hắn sẽ bắt chúng tôi làm tù binh nhưng sẽ giết các anh. Anh có nghe tôi nói không? Hãy cứu những người của mình, Jacob. Đó là bổn phận của anh trên cương vị thủ lĩnh."

Jacob nhìn lên. Tôi tiếp. "Anh và tất cả các bạn của anh vẫn còn có thể chọn đường sống. Hãy trở lên đồi và chờ cuộc chiến đấu khác, một ngày nào đó."

Không ai nhúc nhích.

"Giải tán!" Jacob thét rầm, khua khua cánh tay.

Chẳng ai động đậy. Đột nhiên có tiếng trống rộ lên phía đằng đông. Nó khiến cho tôi, Jacob và tất cả mọi người tê điếng. Lại thêm loạt trống nổi lên đằng tây. Cả hai phía đó chẳng có gì ngoài đá tảng gập ghềnh, lởm chởm, ngựa không thể đi được.

"Chúng tôi ở lại," Jacob dứt khoát.

"Các anh sẽ chết."

"Thưa trung úy, Chúa sẽ mang tôi đi bất khi nào Người muốn. Nhưng tôi chọn cách chết như một người tự do, chiến đấu vì những gì của mình còn hơn là sống hèn nhát, làm nô lệ cho nỗi sợ hãi."

Qua làn mưa mịt mùng, tôi thấy hàng lớp lớp ngựa chật vật dẫm lên nền đất đá lổm ngổm.

"Chúng tấn công phía đông!" Miller thét từ đằng cuối hàng.

"Và cả phía nam!" Raines hét. "Chúng lại đến từ phía nam."

"NHẮM BẮN!"

Bùn mút chặt lấy ủng tôi, mưa quất túi bụi vào lưng.

"Nhắm vào đâu?" Raines thét hỏi.

"Vào những mục tiêu gần nhất!"

Những người lính giương súng trường. Những thị dân giơ súng lục của họ. Hàng ngũ chúng tôi vững chắc khi Phiến Quân phi ngựa đến từ ba hướng, xuyên thủng làn sương mù.

“BẮN!” Tôi thét.
Đạn của chúng tôi chĩa đủ các hướng đông, tây và nam. Kẻ thù thét loạn. Những tay thiện xạ chúng tôi hất chúng rớt lịch bịch. Nhưng không đủ.
Chỉ tính phía đông thôi đã gần một trăm tên lao tới, băng phăm phăm qua đá...
“NẠP ĐẠN!”
Những thao tác lọng cọng hơn trong mưa. Nước đổ xuống ướt nòng súng, hòa tan thuốc nổ.
“BẮN!” Những tên đầu lĩnh Phiến Quân hô vang.
Bỗng dưng, thời gian như ngừng lại. Tôi bắn súng lục vào khối thú vật và người lúc nhúc.
Chúng đang tiến gần hệ thống phòng thủ của chúng tôi... Gần hơn...
RẦM! Cú va chạm quẳng tôi xuống bùn. Tôi loạng quạng sờ vào ngực. Không cần phải mở áo khoác ra. Máu đã ở đó rồi. Máu tuôn lên bề mặt... Máu dưới trái tim tôi, ộc qua các kẽ ngón tay. Lùa xuống xương sườn.
“Không!” Tôi thở phì phò, quay đầu, tìm kiếm hy vọng... tìm sự trợ giúp...
Phiến Quân ở phía tây đã rối loạn... Tôi thấy Jacob chiến đấu như mãnh hổ, vung vẩy khẩu thần công như dùi cui, hệt lần đầu anh quăng ném cái xẻng, đâm thọc tụi ngồi trên ngựa.
Ồ không, đằng sau anh kìa, Jacob!
Đoàng! Jacob bị bắn từ phía sau lưng. Mắt anh chạm phải mắt tôi...
Khi anh ngã xuống... tôi cũng ngã... cùng nhau.

CHƯƠNG 24

JAKE

Bọn Mượn xác Hork-Bajir tháo lui, chợt dừng phắt lại bên kia hàng thương của chúng tôi rồi quay lại, xả tia Nghiệt vào lùm cây có người Hork-Bajir tự do.

Họ rú lên, rớt đuỗn đuỗn khỏi bục. Lửa ngốn ngấu cây cùng với những chiến binh dũng cảm không kịp nhảy ra.

Rồi...

“Sssssssny-sssnit-sssnit-ssnnaaaaaa!”

Taxxon trườn ngo ngoe khắp trại.

“Skeeeeeeee!”

Tên đầu tiên bổ nhào xuống lỗ, bị những cọc nhọn xiên léo chéo. Cơ thể biến dạng của nó vắt ngang, làm thành cây cầu cho tụi đi sau. Bọn Taxxon phóng tới những Hork-Bajir bị té. Vài con dừng để ngấu nghiến thịt còn ấm.

“Rrrrroaaagh!”

Tôi phóng lên, cắm phập răng vào lớp da phồng rộp, trơn nhẫy. Tởm thật. Như trái bóng căng phồng chất đầy dầu nóng hổi, hôi thối.

Tôi loạng choạng buông khỏi cái cơ thể xì hơi bẹp nhép ấy. Tôi thấy Rachel đang bóp một con Taxxon cho đến khi nó vỡ bục ra. Tôi nghe Cassie gừ gào và Marco rống rít.

<Tobias!> Không có tiếng đáp. Tôi cố hết sức truyền giọng. <Nước! Gọi Ax! Mau!>

HorkBajir già và trẻ chạy nhốn nháo, than khóc, gào thét... Khu rừng cháy hừng hực xung quanh họ. Lửa điên cuồng liếm cây và mặt đất.

Khắp nơi nơi, những người Hork-Bajir tự do ngã xuống. Hấp hối.

<Ra khỏi trại!> Tôi thét. <Tất cả hãy lên đồi. Nước sắp tràn tới!>

Nhưng... Tại sao Tobias không trả lời vậy? Cậu ấy có bề gì rồi chăng? CònAx đã nhận được mệnh lệnh chưa nhỉ?

Một con Taxxon chồm tới từ phía sau. Tôi quay ngoắt lại, chọc nanh nhọn vào khối phồm phộp ác mộng.

Chiến trường rối loạn và tôi phải chịu trách nhiệm. Tôi quay chạy lên đồi, về phía đập nước mà Ax sẽ dùng lưỡi dao đuôi mở ra, nếu ảnh nhận được lệnh.

Thình lình...

Zwiiip!

Một vệt màu cam chói rực bay trên không. Như trái cầu lửa... Visser Một!

Tôi điếng người. Tám cái chân bự kếch xì nái, mập cui như thân cây ào vô rừng. Mặt đất rung chuyển. Cây bị xay nhỏ thành tăm xỉa răng. Tám cái đầu với những con mắt hấp háy như hố lửa.

Rồi... Pằng chíu!...
<Tobias! Không!>
Tobias bổ xuống con quái vật, hết cú này tới cú khác. Giơ móng vuốt cào mắt. Lấy mỏ rứt thịt.
Nhưng cậu ấy chẳng hơn con bọ chét so với quái vật Visser Một. Chưa cần bị nó táp người ta đã kinh sợ chết ngất rồi. Tám cánh tay loẵng ngoẵng quơ quất lên không. Trừ phi Tobias bay tới nơi an toàn, bằng không sẽ bị những xúc tu ấy chộp liền!
<Tobias! Ngừng lại!>
Tôi cảm thấy cổ họng tắc nghẽn, miệng nghiến chặt vì hãi hùng. Vận hết sức bình sinh, tôi truyền giọng riêng cho Ax. Cầu nguyện cho ảnh nghe thấy.
<Mở đập ra! Cho nước vào! MAU!>
Có tiếng rít bay hồn! Tobias đã trúng đòn! Một xúc tu hất cậu ấy bay tuốt vào đám cây!
Lốt quái vật của Visser Một nhổm tới một Hork-Bajir đang định chạy. Quả cầu lửa liên tiếp vuột khỏi miệng nó. Già hay trẻ gì đồng loạt biến biệt tăm.
Không còn cách nào khác, tôi tấn công. Đạp bừa lên những cơ thể Taxxon chèm nhẹp và Hork-Bajir cháy xém. Và với tất cả sức mạnh và tốc độ, tôi tập trung... lao vào Visser Một. Cắm nguyên bốn cái nanh vào một trong tám cái cổ quặt quẹo của nó.
<Tội nghiệp ghê,> hắn rít chìn chịt. <Mày sẽ chết ngay thôi.>
Tôi nghiến mạnh hơn, quai hàm như hai gọng kìm thép. Tôi banh móng vuốt bốn bàn tay ra, phập vào cái cổ ứa máu.
Cái cổ lẳng một cái, con cọp gần như bị nhấc bổng lên, bay dặt dẹo như miếng giẻ. Máu quái vật đỏ lòm, nóng bỏng, đốt cháy miệng tôi. Nhưng chừng nào tôi còn ngoạm thì chừng đó Visser Một không thể khạc lửa vào tôi. Nếu khạc hắn sẽ tự giết mình.
Tuy nhiên, những cái đầu còn lại vẫn có thể nhe răng cắn rứt tôi.
Xèoèoèo!
<Ahhh!>
Tôi vặn vẹo né, cắm răng ngập sâu hơn. Gần như chẳng còn sức mà gồng nữa.
Xèoèoèo!
Đám răng quái vật khoét một lỗ tổ bố trên lưng tôi! Da phỏng rộp. Cơ bắp gào rú! Đau dớn ghê hồn!
VỤỤỤT?
Tôi giữ không nổi nữa, rớt uỵch xuống đất, lăn vòng trên bờ suối, cố vùng vẫy để đứng lên. Khổ nỗi, một khối nặng ghìm tôi trở lại, đè ấn tôi đến không thở được.
Visser Một không ngớt tru tréo. Hai trong số tám bàn tay của hắn quặp lấy cổ tôi. Ba cái đầu phà hơi thở nóng phừng phực vào mặt tôi. Và tôi biết mình sẽ chết.

CHƯƠNG 25

Phụt! Phụt! Phụt!
Những cục lửa phun ra khỏi miệng hắn! Tôi nhắm mắt lại và hét. <Aaaahhhhh!>
Rồi... Một cảm giác tê tê, lành lạnh lan khắp từ đầu tới đuôi cọp. Và tôi

thấy mình chòng chành, trôi vào vô thức bằng một dòng lực mạnh mẽ.

Cơ thể tôi quay mòng mòng, không thể kiểm soát nổi... có phải đây là cái chết do lửa? Lạ thật. Đây là sự kết thúc sao?
<Aaaargh!> Giọng Visser Một xé toạc tai tôi. Cái gì vậy? Tôi mở choàng mắt ra. Không phải lửa – mà là nước.
Đập đã mở! Và rồi tôi thấy quái vật Visser Một bị hất hổng chân lên. Tám con rắn chần dần quơ quào trên không. Tám cái cổ cong queo bị nước đánh oặt ẹo. Lửa của quái vật đã nguội.
<Aaaahhhhh!> Tiếng rống của hắn vang động thung lũng và khu rừng.
Tôi ho. Sặc. Nghẹn thở. Chìm lỉm. Thế giới chạy vùn vụt qua như cuốn phim siêu tốc độ. Không thể túm được mấu bám. Không thể kìm chậm lại. Con cọp quay lộn nhào, uống nước ồng ộc, ngáp ngáp đòi không khí.
Quái vật Visser Một ngoi ngóp trong dòng suối cùng với tôi. Những xúc tu quấn quíu lấy tôi, những cái cổ ngật ngưỡng.
Hắn sẽ ấn dìm tôi nếu có thể. Cho dù là cả hai cùng chết đuối.
Quanh tôi, HorkBajir quẫy đạp. Những lưỡi gươm thúc vào bụng vào lưng cọp. Đường xuống địa ngục đầy nước.
Rồi tôi thấy... mình đang thở hồng hộc. Không! Tôi bị cuốn về phía một thân cây to đùng. Nhưng cũng có thể...
<Yaaaah!>
Tôi duỗi thẳng hai cẳng chân trước ra, móng vuốt bấu lấy thân cây. Cần phải giữ chắc lấy. Nhưng tôi lại trôi tuột đi mất! Dòng nước đẩy tôi về phía trước. Cần phải tìm cách tận dụng những cẳng chân sau và móng vuốt của chúng. Ráng bám lấy cây – bám lấy cuộc sống.
Phập! Một xúc tu của Visser Một quặp vào thân cây ngay trên đầu tôi. Nhưng rồi nó đứt rời, quái vật trôi vù qua, gầm rú. Lửa của nó đã tắt ngấm.
Nhưng tôi vẫn bám, lưng giật cùng cục, miệng tê buốt. Chầm chậm... Lực nước bắt đầu yếu dần. Mực nước cũng hạ xuống... nhưng cuối cùng, tôi chẳng thể bíu nổi nữa, đành buông. Ồ, tôi thấy mình đứng

chơ vơ giữa đống bùn, liền lết về phía trại, bùn nhão đỏ máu bắn tung tóe. Xác Hork-Bajir khắp nơi. Bọn Taxxon sình ướn như những chùm bong bóng gớm guốc. Tụi sên Yeerk hối hả trườn ra khỏi tai vật chủ. Tôi nhận ra Rachel, vẫn trong lốt gấu xám, đang lội bùn lõm bõm.

Bên cạnh mấy bàn chân tổ nái của nhỏ, một chú bé Hork-Bajir lốc thốc lết theo. Đó là đứa trẻ mới sinh của Jara Hamee và Ket Halpak. Rachel đã cứu sống chú ta.

<Jake!> Cassie và Marco lao bì bọp về phía tôi. Một cẳng chân của Cassie đẫm máu. Da trên ngực Marco bong hẳn. Tụi tôi tức tốc hoàn hình.

"Ax đã làm được," tôi nói lặng lẽ khi là người trở lại. "Chúng ta đã làm được."

Nhưng đó có được gọi là chiến thắng? Làm sao gọi là thắng lợi cho được khi mà cả hai bên đều chịu quá nhiều tổn thất. Tôi nhận thấy Emily và Lewis đang lê bước.

Mấy người cắm trại khác đang ôm chầm lấy nhau.

<Jake!> Tôi nhìn lên. Chú diều hâu Tobias đang lượn vòng bên trên. "Tobias! Bồ còn sống!"

<Đúng! Mình biến hình. Chú Ax cũng ổn. Mà Jake này, có rất nhiều người không vượt qua được. Trong đó có ông Richard Carpenter. Emily và Lewis đã mất cha.>

CHƯƠNG 26

Sau trận chiến.

Lưng đồi sụt sùi tiếng khóc. Emily gục mặt vào tay. Lewis thất thần, đứng ngây nhìn chị mình.
Tobias và Cassie đã báo tin cho họ. Tôi không biết phải nói gì. Toby – với vết chém ngang ngực và máu rỏ chỗ mấy ngón tay – đi thăm nom đồng bào mình. An ủi. Động viên. Giải thích rằng đã đến lúc phải rời khỏi thung lũng. Ít nhất là một thời gian.
Ba mẹ Marco bận bịu làm công tác sơ cứu. Cột băng ga-rô cầm máu, tổ chức, hướng dẫn những người khỏe mạnh chăm sóc thương binh. Những chiến binh bị thương nặng không thể đi sẽ được khiêng lên cáng làm bằng cành cây và dây thừng.
Mọi người chôn cất tử sĩ, toàn bộ cư dân của lãnh địa này hiểu rằng mình phải nhanh chóng rời khỏi đây.
Giờ cây cối đã bị cháy trụi. Visser Một chắc chắn sẽ trở lại, rầm rộ hơn cùng với tụi Con Rệp. Hắn dư đủ điên rồ để làm bất cứ điều gì.
Cư dân Hork-Bajir sẽ có cuộc di dời kéo dài nhiều ngày. Đi lên trên, ra khỏi thung lũng, tới dãy đồi.
Tôi kéo Toby ra khỏi công tác chuẩn bị.
“Toby, cháu phải biết là chúng sẽ trở lại. Không phải hôm nay, nhưng mà cũng nhanh thôi.”
Cô bé gật đầu.
“Cháu biết, chú Jake. Nhưng hôm nay chúng ta đã thắng, dù không hân hoan lắm. Bây giờ và mãi mãi, thung lũng là của những người Hork-Bajir tự do. Chúng tôi sẵn sàng trả giá cho nó.”
Cô bé hít thật sâu.
“Chúng tôi sẽ bám trụ ở đây cho tới khi cuộc chiến kết thúc. Cần phải thế. Người Hork-Bajir tự do có cơ hội chiến đấu. Đó là điều chúng tôi thật sự muốn.”
“Toby,” tôi nhẹ nhàng. “Chú không biết cuộc chiến này sẽ kết thúc như thế nào.”
“Nhưng nó sẽ kết thúc. Một ngày nào đó...” Toby ngập ngừng nói.
Cô cũng biết rõ như tôi rằng: nếu Yeerk thắng thì cô và những người HorkBajir tự do khác sẽ bị bắt làm nô lệ.
Tôi chấm dứt dòng suy nghĩ giùm cô. “Một ngày nào đó... cháu sẽ quay trở lại.”
Toby nhìn tôi, mắt đong đầy hy vọng.
Sau đó những người Hork-Bajir ra khỏi thung lũng, Marco cùng ba mẹ dẫn đường. Tôi bay về phía trang trại Cassie. Hoàn hình và đi về nhà trong ánh mặt trời buổi trưa. Tobias bảo, lúc tôi bước vào nhà

thì người Chee đóng vai tôi sẽ đi.
Ba mẹ tôi... và cả Tom... sẽ không hay biết gì hết.
Tôi mệt mỏi và run rẩy khi bước tới cửa trước. Đúng, tôi đói bụng và mệt nhoài. Nhưng còn hơn thế nhiều.
Tôi lẳng lặng vào nhà. Ba mẹ tôi và Tom đang ở sân sau, xúm quanh vỉ nướng thịt. Tôi hướng xuống tầng hầm. Tối om và im ắng. Tôi cảm thấy an toàn ở đây, giữa đống hộp các tông chứa đựng những ký ức.
Ký ức về những thời kỳ và những trận chiến đã qua.
Tôi lật trang cuối cùng của cuốn nhật ký của Cụ Isaiah Fitzhenry.
"*Những móng guốc giày xéo mặt đất xung quanh... Tiếng la thét rít rống của những người bị thương đầm đìa máu, đang hấp hối... Một cơn ác mộng vô tận. Không thể thở... Cơn tê dại lan truyền xuống cánh tay tôi. Thị lực mờ... hẹp đi như nhòm vào một đường hầm tối thui...*"
"Jake, con đâu rồi. Bữa trưa đã dọn ra."
Tôi ngẩng lên, bừng tỉnh. Giọng mẹ làm tôi giật nảy mình.
"Con lên đây, mẹ!" Tôi đáp. "Con lên ngay đây!"
"Nhanh lên, đồ nỡm" Tom quát xuống cầu thang. "Nếu không anh sẽ ăn hết phần thịt của chú mày đấy."
Tôi nhìn những hàng chữ cuối cùng trong cuốn nhật ký, nơi máu và nước mưa làm mực ướt nhòe.
"*Tôi sợ mình sẽ bị giết. Tôi hy vọng mình đã làm hết sức...*"
Đó là những chữ cuối cùng có thể đọc được. Isaiah Fitzhenryđã cố hết sức và đã ngã xuống.
Những lời cuối cùng của tôi sẽ như thế nào nhỉ?
Đoạn kết câu chuyện của tôi sẽ ra sao?
"*Tôi hy vọng mình đã làm hết sức.*"
"Đúng," tôi lẩm bẩm một mình, đóng quyển sổ lại. "Mình cũng vậy."

K. A. APPLEGATE

ANIMORPHS

NGƯỜI HÓA THÚ

JAKE, ISAIAH FITZHENRY

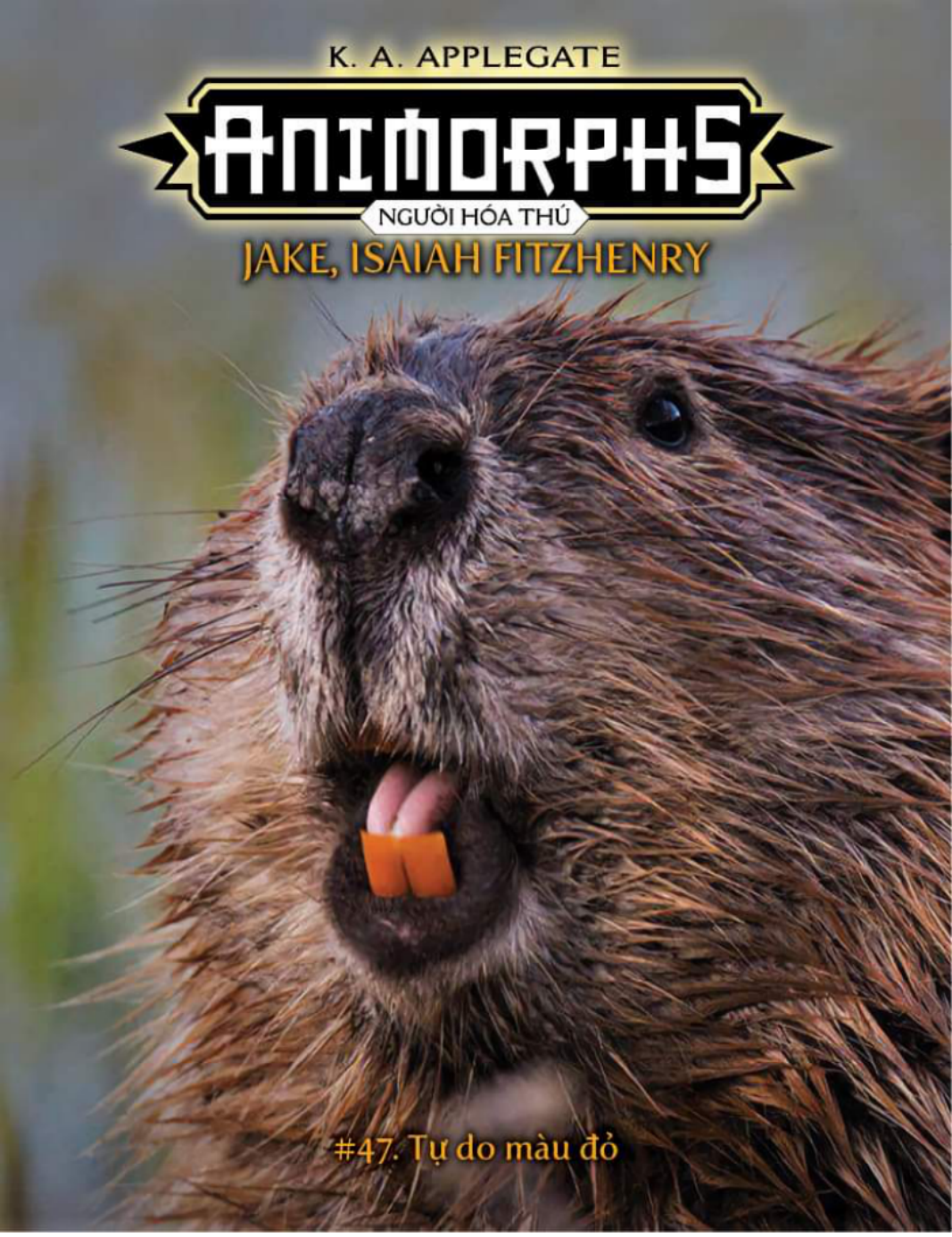

#47. Tự do màu đỏ

Tập 47: Khángcự

Nguyên tác: Animorphs #47: The Resistance

Ebooktương đương tập T56:Tự do màuđỏ

Đánh máy: Animorphs Team

Soát lỗi: nguoimedocsach

Chuyển sang ebook: um_um

Ngày hoàn thành: 21- 6-2015

Nơi hoàn thành: Tp.HCM

Tác giả: K.A. Applegate

ooO TVE Ooo

MỤC LỤC

1. 2. 3.
4. 5. 6.
7. 8. 9.
10. 11. 12.
13. 14. 15.
16. 17. 18.
19. 20. 21.
22. 23.

1.

“Đây là lực lượng kháng chiến.”

Tôi chưa bao giờ nghe giọng nói của Hoàng tử Jake lại hàm chứa lòng kiêu hãnh, tự hào đến thế. Và tôi cũng chưa bao giờ tự hào về Hoàng tử của mình như lúc này.

<Vậy à? Anh muốn gì? Làm sao anh liên lạc được với chúng tôi?>

Rõ ràng, viên sĩ quan Andalite ở đầu kia của cuộc liên lạc liên hành tinh không sửng sốt như thông thường.

Rachel hậm hực. Hoàng tử Jake lườm bạn ấy một cái rồi trả lời. “Nghe này, chúng tôi không có nhiều thời gian. Cuộc gọi này có thể bị nghe lén, mà chúng tôi lại có rất nhiều điều cần nói. Trước tiên, về cuộc chiến ở thế giới Anati – đó là một cái bẫy. Quân Yeek đã thiết lập rất nhiều ụ tia Nghiệt khổng lồ tại tất cả các mặt trăng hầu phục kích phi đoàn Andalite. Các anh mà tới đó là sẽ bị tiêu diệt liền.”

Một khoảng im lặng. Một sự chậm trễ dễ hiểu, do khoảng cách xa xôi hoặc do thiết bị chuyển phát của chúng tôi quá thô sơ. Nhưng tôi cho rằng sự im lặng ở đây mang ý nghĩa khác.

<Chúng tôi biết tình hình trên Trái Đất của các bạn, con Người à>.

Giọng này là của một người khác. Dựa theo cách truyền, thì đó chắc chắn là giọng của người Andalite có chức vụ cao hơn viên sĩ quan vừa nói chuyện với Hoàng tử Jake.

“Đúng,” Hoàng tử Jake đáp. “Nhưng mọi thứ đã thay đổi rồi. Chúng tôi….”

<Chúng tôi biết các bạn đang cần sự giúp đỡ.>

“Thật thô lỗ,” Marco lầm bầm. “Phải để cho người ta nói hết câu chớ.”

Giọng nói lạnh lùng, kiêu kỳ đúng kiểu Andalite ấy tiếp. <Chúng tôi cần cân nhắc xem các bạn có phỉnh lừa nhằm lôi kéo sự chú ý – để mong trở thành ưu tiên tối hậu của chúng tôi hay không.>

“Thế còn….?”

Cassie nắm chặt tay Rachel, ra hiệu cho bạn ấy im lặng.

“Nghe này,” Jake kiên nhẫn. Sự kìm nén cơn giận khiếnbạn ấy cao giọng. “Nguồn tin đó chúng tôi nhận được từ một nơi đáng tin cậy, từ một Yeerk trong hàng ngũ tối cao. Các anh không có lý do gì nghi ngờ chúng tôi hai mang.”

“Hừm…” Marco lại lầm xầm. “Chúng ta là loài người yếu đuối, tội nghiệp. Chẳng phải Andalite vĩ đại, đầy danh dự…”

<Hoàng tử Jake, xin vui lòng để tôi nói?>

Hoàng tử Jake gật đầu. Tôi bước lên trước, lại gần thiết bị liên lạc

vẫn còn chưa hoàn chỉnh.
Kể từ khi lạc đến hành tinh xa xăm này, tôi chỉ nói chuyện với đồng bào mình vài lần. Một lần khi tôi cải tiến máy thiên văn vô tuyến cổ lỗ của con người, để báo tin cho gia đình về cái chết của anh Elfangor. Một lần trên tàu Con Cúc*của thuyền trưởng phản bội Samilin-CorrathGahar. Và hai lần nữa, tôi có dịp nói chuyện với những người Andalite đến Trái đất.*
Nhưng lần này rất khác. Tình hình đã đổi thay. Chiến tranh đang leo thang. Quê hương Andalite và các đồng bào của tôi cần phải lắng nghe tôi.
<Đây là Aximili-EsgarrouthIsthill,> tôi rất rành rõ. <Hoàng tử của tôi nói rất đúng. Nguồn thông tin về thế giới Anati đến từ chính Visser Một, tên chủ xướng cuộc xâm lương hành tinh này. Visser Một được phái đi xây dựng căn cứ phòng thủ, hầu gài cho phi đoàn Andalite vào bẫy. Chúng tôi đã giết tên Yeerk Visser Một và giải phóng vật chủ. Đây là sự thật.>
<Hy vọng tin này sẽ tác động tới họ,> Tobias bình luận.
Nhưng quả tình tôi không ngờ về những gì xảy ra kế tiếp. Sau này nhớ lại tôi mới tự hỏi: dù đã rành rẽ tính cách ngạo nghễ của người Andalite mà sao tôi vẫn không thể chịu nổi khi bị họ nghi ngờ và ghẻ lạnh…
<Chỉ huy cấp cao sẽ xem xét lời anh nói,> viên sĩ quan phán. <Em trai của Hoàng tử Chinh chiến Elfangor-SirinialShamtul luôn xứng đáng được lắng nghe. Tuy nhiên… theo ý kiến của tôi, và theo hồ sơ lưu trữ thì Aximili-EsgarrouthIsthill đã xao nhãng lòng trung thành.>
<Tôi…>
Nhưng đã quá trễ để bào chữa.
<Chiến đấu cơ Con Rệp!> Tobias thét. <Ra khỏi đây mau!>
“Tất cả, biến hình! Đi, đi nào!”
Cuộc liên lạc quá dài. Bọn Yeerk đang trên đường tới bắt, hay giết, chúng tôi.
Đáng lẽ ra tôi phải để ý nhiều đến thời gian hơn…
Pằng chíu!
“Ax!” Hoàng tử Jake la. “Chạy mau! Cầm lấy thiết bị và chạy ngay!”
<Cảnh sát đang tới, anh em ơi! Chúng ta gặp bọn Mượn xác- Người rồi. Chúng được phép nã đạn!> Tobias rối rít thúc. <Mau lên!>
Pằng chíu! Pằng chíu!
Sức nóng và sức ép từ tia Nghiệt biến cát quanh chúng tôi thành thủy tinh. Sóng biển ban đêm sôi cuộn lên và hất lên bờ những sinh vật biển bị nung chín.
Giữa bãi tắm dài vắng lặng, dưới ánh trăng khuyết mờ tỏ, Rachel, Cassie, Marco và Hoàng tử Jake nhanh chóng biến thành những loài chim săn mồi. Tuyệt đối không được để bọn Yeerk biết có con Người trong “băng thảo khấu Andalite”. Nhất là Marco, bạn ấy lại càng

không được để lộ ra mình vẫn còn sống.
<Chuồn thôi!> Rachel ráng quạt đôi cánh đại bàng đầu bạc khổng lồ trong bầu không khí ban đêm lạnh giá, cố bứt khỏi mặt đất.
Hai chú ó biển Cassie và Marco hối hả theo sau.
<Ax? Tobias? Đừng để chúng lấy mất thiết bị liên lạc!> Hoàng tử Jake thét, đoạn quạt đôi cánh chim ưng peregrine bay vèo đi.
Pằng chíu! Pằng chíu!
Tôi đút thiết bị liên lạc vào ngực, cúi xuống thấp hết mức mà vẫn giữ thăng bằng và ba chân bốn cẳng chạy về hướng những đụn cát chứ không phải hướng bãi đậu xe…
<Oa! Chú Ax! Coi chừng!> Tobias la thất thanh.
Lụi hụi bước trên cát ướt, hai cảnh sát mượn xác bổ tới, khẩu tia Nghiệt cầm tay đang chĩa… vào tôi.
"Đồ Andalite rác rưởi! Dừng lại!"
"Tsseer!"
"Aargh!"
Một tên gục xuống. Hắn vừa bị cậu cháu diều hâu đuôi đỏ của tôi sớt mất con mắt.
Trước khi tên kia kịp phản ứng thì…
Phập!
Tôi nhấc đuôi qua vai và xáng cho hắn một bản dao. Hắn đổ xuống như cây chuối.

2.

Tôi là Aximili-Esgarrouth-Isthill , người Andalite. Con trai của Noorlin-Sirinial-Coorat và Forlay-EsgarrouthMaheen. Em trai của Hoàng tử Chinh chiến Elfangor-SirinialShamtul. Một lính nhỏ, một chiến binh đã qua rèn luyện. Nhưng tôi lại được biết đến như là một hội viên Animorphs.

Thực tế bây giờ nguy cấp lắm. Việc quan trọng nhất chúng tôi cần làm là ngăn chặn không cho Visser Ba được lên chức Visser Một – vị trí uy quyền nhất trong nấc thang quyền lực của quân đội Yeerk.

Một khi đã là Visser Một, thì chẳng có gì níu kéo hắn đừng xúc tiến cuộc xâm lăng toàn cục hành tinh Trái đất.

Đã vậy, sau cuộc liên lạc đáng bực mình với viên sĩ quan Andalite, coi mòi nhiệm vụ của chúng tôi càng khó khăn, phức tạp hơn nhiều.

Sáng hôm sau cái đêm "tai họa trên bãi tắm" đó, Marco và Tobias tới thư giãn trong lòng máng của tôi. Trong con mắt của thế giới loài người thì Marco đã chết – điều này khiến cho bạn ấy trở nên kì dị.

Với khả năng kỹ thuật giỏi giang của mình, chúng tôi tha hồ coi truyền hình cáp miễn phí, Marco giữ rịt lấy món đồ mà Tobias tặng tôi: cái rờ mốt.

"Dởm, chẳng có quái gì! Cả hàng trăm kênh mà hổng có gì… đáng xem."

<Marco?> Tobias gọi từ trên thành chiếc ghế bành do Marco tha tới từ lòng máng, từ chỗ mà bạn ấy bảo là "bãi rác". <Thảy cho mình cái rờ-mốt.>

Marco đứng lên, quẳng lại dụng cụ xuống mặt ghế.

"Ax ngố, bạn biết thứ gì làm tui mê thích thật sự không?" Bạn ấy hỏi tôi.

Tôi không trả lời. Từ lâu tôi biết loài người thường hay dùng kiểu hỏi gọi là "câu hỏi tu từ". Đó là cách hỏi hoa mỹ, khoa trương và không cần câu trả lời. Họ đã biết câu trả lời rồi mà.

"Để tui nói thứ làm tui mê mẩn nha," Marco nói cà giựt, nhịp bước tới lui trong lòng máng. "Hừm, sáu mống cỏn con tụi mình mà cố ngăn cản cuộc xâm lược toàn diện, quy mô lớn của Yeerk. Tui dám cá hàng đống đôla lấy một cái bánh cam…"

Tobias nghiêng đầu, chõ vào một câu. <… cho điều bà ngoại bồ từng hay nói?>

Marco trợn mắt. "Tôi cá một triệu đô là, nếu tôi ra phố và bảo mọi người rằng 'Hãy chuẩn bị đi vì cuộc chiến tranh lớn sắp nổ ra', tức khắc người ta sẽ phá ra cười liền, hổng thèm tin lấy một từ."

<Bạn thích một quang cảnh hoảng loạn, kinh hoàng à?> Tôi hỏi. Đó là một câu hỏi tu từ như loài người vẫn thường dùng.

“*Theo tui thì hầu hết mọi người đều cho rằng, tất cả những cuộc chiến toàn cầu đều đã là chuyện dĩ vãng. Chẳng ai muốn nó xảy ra nên cũng chẳng ai muốn chuẩn bị đối phó với nó. Ai mà tin Trái đất sẽ bị những người lạ ngoài không gian tấn công chứ? Đơn giản là họ nghĩ rằng, tòng quân chỉ là cuộc biểu dương lực lượng chiếu trên* Roswell.”
<Marco đã nêu lên tính cách tiêu biểu của người Mỹ,> Tobias bảo tôi, vẻ am hiểu. <Chúng ta không có kẻ thù ngoài biển, cũng như trên bộ. Lực lượng đối địch không có nhiều, lại yếu kém nữa. Đất nước này chưa sẵn sàng cho chiến tranh. Có lẽ do kiêu ngạo, nhưng có lẽ do nhiều thứ. Họ không nghĩ lại có thể nổ ra một cuộc Thế Chiến nữa.>
<Vậy nếu chúng ta thông báo cho công chúng biết, hay công khai cảnh báo cho chính quyền…>
Marco khịt mũi rồi ngã sầm trở lại ghế. “Chúng ta thật sự sa lầy rồi.”
“*Hội đồng đề xuất bzzsmmm*”
Tôi ngoắt mắt cuống về phía chiếc máy vi tính xách tay ở góc lòng máng, một model mới của hãng Apple, tôi vừa tậu ở Phố Vi Tính bằng năm sáu tháng tiền trợ cấp của Rachel…
“Cái quái gì thế nhỉ?”
Tôi giơ tay lên làm hiệu cho Marco im lặng. Máy vi tính đã im ru, chẳng có gì thêm nữa.
<Tôi tin đó là một mẩu đàm thoại của Yeerk,> cuối cùng tôi giải thích. <Tôi đã ứng dụng một chương trình riêng cho thiết bị liên lạc vùng không gian zero mà tôi chế tạo… với sự giúp đỡ của ba bạn, Marco.>
Tôi luôn tin rằng cần phải khen ngợi khi cần thiết. Ngay cả đối với con Người.
<Và?> Tobias nhìn tôi bằng cặp mắt diều hâu dữ tợn.
<Và,> tôi tiếp <chương trình này sẽ giải mã những thông tin được chuyển phát qua vùng không gian zero. Rủi thay – mặc dù không phải lỗi của tôi – tỉ lệ thành công của chương trình này chỉ ở mức ba mươi phần trăm,> tôi thừa nhận. <Đơn giản là vì kỹ thuật máy tính của loài người quá chậm, khó vượt nổi những thiết bị tiên tiến của Yeerk để mà giải mã một cách chính xác, đáng tin cậy…>
“Nhưng thành công thật sự thì, Ax à, ” Marco nhấn mạnh. “chỉ mười lăm, hai mươi phần trăm những thông tin đi qua thôi.”
<Đúng, > tôi gật. Lại một cử chỉ nữa tôi học được từ loài người.
“… *một lần nữa Hội đồng Thập Tam Trụ điều động Visser Hai thực hiện kế hoạch chúng ta đã phê chuẩn, mang tên Chiến dịch 9466: Giai Đoạn Một. Thể theo sự đồng ý của Visser Một, Hội đồng Thập Tam Trụ ra lệnh Visser Hai tiến hành bzzmmss gerubzz*”
Lại im lặng, Adalite, người, và *nothlit*chẳng ai nói tiếng nào. Tôi tin tình trạng này rất hợp để dùng từ mô tả của loài người là sửng sốt, ngây người ra…

3.

<Ờ ờ, mình đâu phải là người duy nhất nghe thấy, phải không vậy?> Tobias vẫn nhìn chằm chằm vào chiếc máy vi tính đã câm nín. Marco ngồi chìm lỉm trong ghế.

"Mấy bồ biết vì sao tui yêu quý cuộc sống này không? Vì nó không bao giờ buồn chán. Không bao giờ."

<Theo tôi, vấn đề quan trọng nhất bây giờ là: ai đã trở thành Visser Một? Chắc không phải là Visser Ba rồi. Hắn không thể được thăng tiến, bởi vì hắn đã thất bại trong việc thực thi lệnh hành hình Visser Một của Hội đồng Thập Tam Trụ!>

<Thậm chí hắn cũng không lên được chức Visser Hai?> Tobias nói.

<Tại sao? Cháu không hiểu chính trị của Yeerk lắm…>

Marco đứng lên. "Nè, bảo đảm ông bạn cũ của chúng ta giờ đã là Visser Một hoặc Hai. Chứ còn ai nữa đâu? Và cái Chiến dịch 9466 nữa chứ?"

Đột nhiên tôi cảm thấy điên tiết và bức bối.

<Phải chi tôi tiếp cận được kỹ thuật tốt hơn! Chắc chắn tôi sẽ nhận được toàn bộ thông tin liên lạc của Yeerk. Tôi sẽ…>

Marco cười hích hích. "Hây, Ax ngố, coi thường loài người vừa vừa thôi chứ? Ngoài ra, cái máy bồ ky cóp tập được đó chỉ là đồ chơi, ngay cả đối với người. Người Andalite khổng lồ tài ba như bồ cần phải mò vào hệ thống máy tính của chính phủ mới đáng kìa."

<Mặc dù là bất hợp pháp,> Tobias nói rồi vội thêm <Không phải cháu khuyên đâu…>

Ý hay đấy, dẫu bất hợp pháp. Nhưng Trái đất sắp có chiến tranh và chúng tôi không có sự lựa chọn nào khác.

<Tuyệt vời,> tôi hồ hởi đáp. <Chúng ta cần thông tin. Chúng ta phải làm bất cứ điều gì nhằm có thông tin.>

"Ối ối ối," Marco rền rĩ. "Tui không chính thức đề nghị đột nhập vào tổng hành dinh của chính phủ Mỹ đâu nha. Đó là tội xâm phạm bí mật riêng tư. Lớ quớ là vô tù à nha."

<Bạn nói gì vậy?> Tôi hỏi lại.

Marco tròn mắt – một biểu cảm xui xẻo và chẳng quyến rũ chút nào.

"Tui nói là vụ đó vi phạm pháp luật, là nguy hiểm, là sai trái, không đúng đắn."

Con người quả là lạ lùng. Hôm nay họ vừa tuyên bố những lập trường đạo đức và luân lý này, thì ngay ngày hôm sau, họ lại tuyên bố một chính kiến trái ngược hẳn – mà với cùng một sự nhiệt tình hăng hái như nhau mới lạ chứ.

Đã thế, khi buộc phải giải thích họ bảo hành vi như vậy là do "những tình huống khác nhau", hoặc "tùy thuộc vào hoàn cảnh". Thiệt hết

hiểu nổi nữa.
<Marco,> tôi triết lý. <Bạn đã từng bảo với ba bạn rằng: không có gì "đúng đắn" nữa; rằng chôm chỉa là một trong những khả năng của bạn; rằng khi chiến tranh kết thúc thì sẽ có "điều đúng đắn"trở lại; rằng bạn sẽ đền bù…>
"Ax ngố, bồ có biết rằng trích dẫn lại lời của người khác để chống lại chính người đó khiến người ta bực mình như thế nào không?" Marco quát to.
<Tức là bạn đồng ý với kế hoạch của tôi hả?>
"Hừm, tức là tui phải nương theo nó… Hây Người-Chim. Bồ có tham gia với tụi này không?"
<Chú Ax, nếu cháu nói không thì nó có ngăn chú lại không?>
<Không,> tôi đáp.
Bất chấp trước đó đã viện đủ lý do này nọ, Marco lại hăm hở đề nghị thâm nhập và bẻ khóa hệ thống máy vi tính của Cơ quan An ninh Quốc gia.
Chính Marco đã đề xuất chuyện lắp đặt một chương trình có thể chọc thủng bất cứ hàng rào an ninh nào do con Người nghĩ ra.
Chẳng cần phải nói cũng biết, tôi là người thiết kế ra chương trình ấy. Cũng chẳng tốn công hay tốn thời gian gì…
Với sự trợ giúp của chiếc điện thoại di động của Cassie và chiếc iMac màu vàng chanh của mình, tôi làm thay đổi lộ trình thông tin bọn Yeerk thu phát qua vùng không gian zero, lái cho chúng phải đi qua máy vi tính trung tâm của NSA.
"Nhà tù liên bang đây rồi," Marco báo. "Chúng ta đã tới nơi."
<Chuyện gì đã xảy ra vậy, chú Ax?>
<NSA đang cố bít sự chuyển phát của chú. À, giờ thì họ đang nhận chương trình giải mã của chú.>
Tôi nhấn bàn phím vài cái. Một chút căng thẳng. Chờ thêm chút nữa.
"Ax, sao rồi?"
<NSA không chặn tôi nữa. Nào, coi chúng ta có gì ở đây.>
<Có điều này nè chú Ax,> Tobias nói vẻ lưỡng lự. <Chú có chắc chắn chương trình chú gởi cho họ không thể dùng để giải mã những thông tin của chú hoặc bọn Yeerk không?>
Chầm chậm, tôi nguẩy mắt cuống một vòng rồi nhìn lên Tobias đang đậu trên nhánh cây.
<Ừm, cháu chỉ hỏi thôi mà.>
Sau đó…
Máy móc mạnh và nhanh hơn, cộng với kiến thức và kỹ năng Andalite đã cho ra kết quả…
"Visser Một mới được chỉ định – cựu Visser Ba, tổng tư lệnh các lực lượng ở hành tinh Trái đất… đã đồng ý Chiến dịch 9466. Visser Hai đang trên đường tới Trái đất để trợ giúp cho công cuộc thi hành các hoạt động quân sự được báo trước là sẽ rất dai dẳng này…"

“Bingo,” Marco thì thầm.

4.

<Visser Một. Cựu Visser Ba. Esplin-946 kép.>

Những từ ấy cứ loang loáng lướt qua đầu tôi trên đường hộc tốc tới trang trại Cassie, nơi tụ họp truyền thống của hội Animorphs.
"Vậy là," Hoàng tử Jake nói, "chiến dịch này rất quan trọng. Nó được đặt tên theo số hiệu của gã visser đang trị vì mà."
"Và gã Yeerk ở cấp chỉ huy thứ hai – không biết là ông hay bà – cũng tham gia vào thực hiện chiến dịch," Rachel thêm.
"Nhưng cụ thể nó là gì?" Cassie hỏi.
"Mấy bồ đoán coi," Marco đi tới đi lui. "Qua mẹ mình, chúng ta biết kẻ thù truyền kiếp của chúng ta đang thúc đẩy cuộc thanh trừ Trái đất. Chẳng cần giấu giếm, úp mở hay hoạt động trong bóng đêm nữa.Chúng ta sắp phải chứng kiến phần lớn dân số Trái đất bị xóa sổ. Micó muốn trở thành Yeerk không? – Không hả?! Thế thì mi sẽ chết. Yeerk chẳng cần hết tất cả mọi người. Chỉ cỡ một triệu người theo chúng là dư đủ rồi."
<Theo các bạn thì bọn Yeerk sợ điều gì?> Tôi đặt vấn đề.
Marco nhìn tôi. "Chúng sợ hai điều – phi đoàn Andalite và tài nguyên của loài người. Tài nguyên ở đây tức là vũ khí, sự mưu trí, linh động, tháo vát, niềm hi vọng của chúng ta. Đó là những nét đặc trưng của loài người mà cựu Visser Một đã thừa nhận và nể sợ, nhưng cựu Visser Ba lại coi thường, bỏ qua."
"Không cách chi mà niềm hi vọng lại chế ngự hay làm chùn bước được cả một lựclượng người lạ," Rachel nói giọng nghiêm chỉnh.
Marco thở dài "Tui biết."
"Nhưng bọn Yeerk không biết," Hoàng tử Jake thêm. "Chúng cũng không chắc chúng ta không được trang bị vũ khí thông minh để tiêu diệt chúng, nếu chúng tấn công. Và chúng không biết phi đoàn Andalite sẽ không đến giải cứu Trái đất."
"Mình luôn nhớ lực lượng Yeerk ở trong hang sửa chữa hùng mạnh cỡ nào khi chúng ta cứu mẹ Marco." Cassie trầm ngâm. "Quả là mới thấy thôi đã muốn nhụt chí rồi."
<Dẫu Yeerk biết hay không thì sự thật chúng ta vẫn không có vũ khí đặt trên không gian,> Tobias lạnh lùng nói. <Rồi đây con Người sẽ bị tàn sát dã man. Máu vẫn luôn là máu và luôn tàn khốc như nhau.>
"Và cả những cuộc Đại Thế chiến, những cơn đại dịch nữa chứ. Đấy, loài người sắp phải đối mặt với những thứ đó rồi." Mắt Marco tối sầm. "Sự tàn phá sẽ ghê gớm, khủng khiếp lắm."
Im lặng. Tâm tư ai nấy nặng trĩu.
Hoàng tử Jake nhìn tôi: "Ax, mình muốn biết ý kiến chân thật của bồ.

Kể từ bữa liên lạc ở bãi tắm, chúng ta không nghe thêm tingì từ hành tinh Andalite nữa. Liệu có chắc là phi đoàn Andalitekhông tới? Và có chắc là chúng ta phải tự xoay sở mọi bề?"
Tôi chẳng biết nói gì nữa… Trả lời là "có" hay "không" cũng đều gây nghi ngờ về lòng trung thành của tôi với đồng bào mình – cả Andalite lẫn loài người.
Nấu người Andalitequyết định làm ngơ lời cảnh báo của chúng tôi mà di chuyển tới thế giới Anati, thì một trong những điều kiện để Visser Một sách động cuộc chiến toàn diện đã được đáp ứng. Và loài người sẽ có nguy cơ diệt vong. Vậy là đồng bào này đã phản bội đồng bào kia của tôi.
Nhưng dù rất thán phục và có cảm tình với loài người, tôi vẫn hi vọng được trở lại thế giới quê nhà với cha mẹ. Hoặc thậm chí để cùng Estrid-CorillDarrah xây dựng một gia đình riêng.
Tuy nhiên, bây giờ vẻ hài lòng về đồng bào máu mủ của mình, kể từ khi tôi phiêu bạt tới Trái đất, đã không còn là một trăm phần trăm. Tình cảm với quê nhà thật… phức tạp, lẫn lộn. Và cơ hội được mọi người dang tay chào đón trong ngày về đang ngày càng teo tóp đi.
Nhất là sau những lời buộc tội của viên sĩ quan Andalite vô danh nọ.
"Ax!"
Vậy chứ, kinh nghiệm của tôi với loàingười và nền văn hóa của họ không phải không có thất vọng. Tôi thỉnh thoảng buồn phiền vì hành vi thô bạo, hung tàn của họ đối với các loài khác, cũng như đối với nhau.
Tôi không hiểu sao họ lại có những kiểu giết người bạo tàn, vô tâm tính như thế.
Nó làm tôi sợ.
Nhưng tôi cũng có bạn bè. Họ là gia đình của tôi và đây vẫn là cuộc chiến của chúng tôi.
Tôi là Andalite, nhưng về mặt nào đó tôi cũng là con Người.
"Ax, bồ có nghĩ là những người Andalitesẽ tới Trái đất không?"
<Tôi không biết, Hoàng tử Jake, > tôi nói một cách lưỡng lự. <Thật tình là tôi không biết…>

5.

"Ồ, bọn Yeerk thèm muốn Trái đất," Hoàng tử Jake lần lượt nhìn từng người. "Ừm, và chúng có thể đạt được ước nguyện."
"Này," Marco tư lự. "Không chừng tình hình đâu đến nỗi quá tuyệt vọng, tệ hại như tụi mình nghĩ. Có khi bọn Yeerk đang cân nhắc xem chúng sẽ nhận được gì. Chúng lấn tới thì tụi mình kìm chặn lại, không cho chúng tiến lên. Chúng đẩy ra thì tụi mình đẩy vào, cho chúng không đẩy thêm được nữa. Nhưng lần này coi bộ xương xẩu quá, tụi mình phải tung toàn lực làm một cú chót thôi."
Rachel gục gặc đầu. "Đúng, không thể ngồi im đợi quân chi viện. Chúng ta phải quyết đánh với tất cả những gì chúng ta có, dù người Andalitetới hay không. Tự vệ luôn luôn là công lý. Ngay từ hồi đầu hay bây giờ cũng thế. Chấm hết."
"Thậm chí cả khi diễn biến xấu nhất xảy ra à?" Cassie nói – bạn ấy tự lầm bầm với mình thì đúng hơn.
<Chiến tranh là điều cùng cực nhất,> tôi lẩm bẩm, mệt mỏi vì nãy giờ nói khá nhiều và vì trong đầu ngổn ngang những ý nghĩ. <Mặc dù đôi khi cũng cần thiết.>
<Chú Ax à,> Tobias nói. <Chú chỉ cho Jake những dãy số chúng ta bắt được ngay trước lúc rời khỏi lòng máng đi.>
<Đương nhiên, > tôi trao cho Hoàng tử Jake tờ giấy Marco có ghi vài thông tin.
Hoàng tử Jake lắc đầu. "Mình đoán đây là kinh tuyến và vĩ tuyến?"
"Còn cái này là của mình." Marco chìa ra tập bản đồ bạn ấy giấu dưới đống cỏ khô. "Hừ… coi nào… lạ lắm nha. Chúng ta đang nói về địa điểm ngoài khơi cả ngàn dặm… Mỗi điểm cách nhau chừng hai mươi dặm. "
Rachel ghé mắt qua vai Hoàng tử Jake. "Có cả ngày và giờ nữa. Đúng vào hôm nay," bạn ấy nhìn vào đồng hồ đeo tay… "9 giờ sáng. Trời đất, vậy là còn 7 tiếng đồng hồ, rồi thêm hai tiếng nữa – bốn giờ chiều và sáu giờ tối."
Rachel nhìn chúng tôi – Tobias, Marco và tôi – vẻ lạ lẫm. "Sao mấy bồ không để mai hẵng chỉ cho tụi này hả?! Chúng ta đi thôi!"
"Từ từ đã," Hoàng tử Jake cản vội. "Một khi chưa biết tin này có nghĩa là gì, chúng ta không thể nhắm mắt làm liều. Tại sao lại ở giữa đại dương? Chuyện gì sẽ xảy ra? Chúng ta không có manh mối nào cả."
"Tui chỉ biết rằng đó là một biến cố rất to lớn," Marco thở dài thườn thượt. "Và tụi mình phải tới đó, ngay lập tức. Số phận của cả thế giới đang nằm ở đấy đấy…"
"Làm sao tụi mình vượt qua được ngần ấy đường biển trong vòng

bảy tiếng đồng hồ?" Cassie thắc mắc. "Không có lốt hình biển nào làm được vậy đâu."
Lại im lặng nặng nề. Cuối cùng Hoàng tử Jake nói giọng chắc nịch, nhưng mắt thì buồn rười rượi. "Mọi việc đã khác. Từ giờ trở đi, chúng ta phải làm điều cần làm và lấy những thứ cần lấy. Cho dù hậu quả ra sao."
"Jake…" Cassie dợm nói.
"Lốt hình biển duy nhất có thể đi hàng dặp ra biển kịp giờ," Hoàng tử Jake thêm, "đó là Người."
"Đúng thế!" Rachel giơ nắm đấm lên không. Mặt bạn ấy sáng ngời niềm vui. "Phải đá đít tụi Yeerk thật tơi bời."
Tôi không biểu lộ ý kiến của mình ở vấn đề này.
Cassie lại bức xúc. "Jake! Mấy bồ ơi! Nào nào. Chúng ta đã đi quá xa rồi. Phải tuân thủ những nguyên tắc cơ bản của loài người chứ…"
"Tui không phản đối ý kiến của Cassie," Marco nói lạnh tanh. "Nhưng mà Jake nói đúng. Mọi thứ đã thay đổi. Tụi mình không còn được thảnh thơi mà suy gẫm xem điều gì đúng điều gì sai nữa. Phải bắt đầu từ câu hỏi coi có hợp thời cơ hay không?"
"Oa!" Rachel la lên thích thú. "Lời nói hay nhất trong ngày đó, Marco."
Bạn thấy loài người có lạ không? Họ luôn tự mâu thuẫn với chính mình nhưng chuyện này lại tỏ ra có hiệu quả. Họ có khả năng phát triển nền văn minh cao, trong khi vẫn bám vào những cuộc tranh luận về lý lẽ đạo đức.
Hoàng tử Jake cầm tay Cassie. Tôi nhận thấy Tobias quay mặt đi.
"Cassie, mình không bao giờ yêu cầu bồ phải làm điều bồ không muốn làm, hoặc không thể làm…" Jake nhẹ nhàng nói. "Nhưng mình nghĩ giả thiết của chúng ta là đúng. Rằng tên Visser Một mới được bổ nhiệm sẽ phát động một cuộc chiến tranh với quy mô hủy diệt to lớn. Các thành phố có thể bị thiêu rụi. Tất cả mọi quốc gia sẽ đi tong. Nếu bây giờ chúng ta thử làm cái gì đó, bằng tất cả khả năng của mình, thì không chừng chúng ta có thể ngăn nó xảy ra." Hoàng tử Jake cười âu sầu. "Mình không chắc lương tâm mình có yên ổn để mà sống tiếp hay không, nếu chúng ta không làm tất cả những gì có thể…"
"Còn mình thì không biết có sống nổi không trước điều mà chúng ta sẽ làm," Cassie lập luận. "Jake, bồ bao giờ mà chả có lý do hòng ngụy biện cho những hành vi vi phạm đạo đức. Chúng ta đã tranh luận điều này hoài rồi. Ai đó luôn chép miệng 'Dào, quên chuyện đúng hay sai đi, chiến thắng là trên hết'…"
"Mình biết, mình biết," Hoàng tử Jake bóp chặt bàn tay Cassie. "Nhưng… mỗi đứa tụi mình đều tự hỏi: mình đúng hay sai khi làm bất cứ điều gì cho cái tốt đẹp hơn; và mình có tự tin rằng mình không trở thành quỷ sứ trong khi làm như thế không? Đó là một phạm trù rất riêng tư…"

Hay do tình hình bắt buộc, *tôi nghĩ*. Hay vì biến cố đặc biệt. Đạo đức của sự thuận tiện. Chẳng khác gì đạo đức Andalite.
Ý nghĩa này thật xáo trộn.
Cassie mỉm cười. Không phải là cười sung sướng mà là cười để che giấu tâm trạng thật. "Nếu có người để mình tin là giữ được phép tắc thì người đó là bồ đấy, Jake."
Marco khoanh tay trước ngực, gật đầu nhấm nháy Rachel. "Chà, tụi mình thì hổng đáng tin đâu."
Rachel giơ tay tỏ vẻ sốt ruột.
<Nào nào… chính xác chúng ta phải đi bằng cách nào để vượt qua cả ngàn dặm trong vài giờ đây?> Tobias sốt ruột cất tiếng.
"Dễ thôi mà, Người-Chim. Máy bay phản lực của quân đội. Mất chừng nửa tiếng để tới căn cứ không quân, có lẽ thêm ít phút nữa để cuỗm một chiếc phi cơ. Sau đó phóng tốc độ tối đa."
Hoàng tử Jake buông tay Cassie. "Ừm…" bạn ấy tằng hắng. "Chúng ta đi thôi!"

6.

"Cố vấn tài chính của tôi khuyên tôi phải đầu tư một ít tiền vào nơi an toàn, chậm và ổn định. Còn lại bao nhiêu hãy đổ vào nơi có vẻ rủi ro. Mười sáu năm nữa đám con tôi mới đi học đại học."

"Nghe có lý đấy. Tôi định sẽ nói chuyện với kế toán của mình, mặc dù kế hoạch với vợ tôi… Ồ, cái gì kìa?"

Lộp-cộp lộp-cộp.

Tôi lừng lững xuất hiện từ đằng sau hàng tủ đựng đồ.

<Cứ bình tĩnh,> tôi trấn an.

Người đàn ông há miệng hoác ra. Một động tác chứng tỏ ông ta chuẩn bị thét lên.

Phập!

Ông ta ngã vập xuống sàn, bất tỉnh. Không còn là vấn đề nữa.

Tuy nhiên, người phụ nữ thì…

"ANDALITE!"

<Yeerk!>

Bụp!

Marco – trong lốt khỉ đột – liền ra tay, dí bà ta ngã dụi xuống đất.

<Một cú vỗ nhẹ lên đầu chẳng bao giờ làm đau ai,> bạn ấy làm xàm. <Mà có đau cũng chẳng đáng làm bao.>

<Hoàng tử Jake, bạn và những bạn khác hoàn hình đi. Marco và tôi đang canh chừng căn phòng. >

Lập tức bốn con bọ chét phình bự ra chuyển thành ba con Người và một diều hâu.

Chúng tôi đang ở một trong những phòng thay đồ của Không Lực An Ninh Quốc Gia. Chẳng nghi ngờ gì nữa, tổ chức này đã bị Yeerk ăn sâu bén rễ chắc lắm rồi.

"Xời, xời," Rachel cằn nhằn. "Mấy bộ đồ bay quái dị quá."

Hoàng tử Jake nhướng lông mày lên. Không phải lúc nào con Người cũng biểu lộ cảm xúc mặt như thế.

"Ý em là để Cassie thay vào chỗ em hả, Rachel? Hay là em muốn thà nổ banh da ra ở độ cao mười lăm ngàn mét, hoặc bị đông lạnh tới chết còn hơn là phải mặc mấy bộ đồ hổng mô-đen đó?"

Rachel nhăn mặt, nhưng rồi cũng cúi xuống người phụ nữ bị mượn xác đã bất tỉnh.

Kế hoạch là tôi sẽ hấp thụ người đàn ông và đóng vai trò phi công chính. Và Rachel sẽ là phi công phụ. Tôi chắc chắn về điều này bởi vì Marco bảo rằng Rachel có một "thần kinh thép". Rachel sẽ đảm đương vai trò của tôi nếu có chuyện gì đó không may xảy ra…

"Nhanh lên, mấy bồ," Hoàng tử Jake hối thúc. "Vào việc mau đi."

Tôi lừng khừng mất một lúc. Không phải vì tôi chưa bao giờ thưởng

thức những nét đặc trưng của loài người như vị giác, lời nói hay đi xem phim tại rạp Cineplex.
Làm Người hấp dẫn lắm, như là có ma lực hay cám dỗ vậy, dù rằng cũng có đôi điều bất tiện. Đó là một trong những lốt biến hình đầu tiên tôi có. Nhưng hồi ấy, khi thu phục ADN của các bạn trong hội Animorphs, tôi đã được phép. Tôi không vi phạm quy ước của người Andalite– rằng không được "tự tiện" thâu nạp AND của những sinh vật nhạy cảm.
Nhưng lần này… chúng tôi phải làm bất cứ điều gì cần thiết, nhằm ngăn cản cuộc xâm lăng tàn bạo của Visser Một.
PHỰT!
Mắt cuống của tôi tụt vào đầu, những lọn tóc màu nâu đen mọc ra lòe xòe.
<Ax, bồ không biết là tóc vàng vui hơn à?> Marco cất giọng chọc ghẹo.
Tôi mặc kệ bạn ấy, cố tập trung để đứng thẳng lên khi hai cẳng chân Andalitebiến thành cái ngực rộng. Tôi đã đứng trên hai chân loài người chắc khỏe, có thể chống đỡ được toàn thân.
Một trái tim Andalitebay bớt vào tá túc trên vùng không gian zero. Trái cònlại còn uốn éo thành tim Người và bắt đầu đập khác đi. Lớp lông xanh da trời của tôi trở nên phẳng lỳ, rồi trở sáng hơn màu da của Marco. Tôi lóng ngóng tròng vào bộ đồ bay của phi công.
<Marco, nhanh nhanh lên,> Hoàng tử Jake thúc giục khi đã biến trở lại thành bọ chét.
Marco đóng cửa tủ đồ cất giấu người nữ phi công đã bị bất tỉnh, rồi hoàn hình. Rachel – trong hình hài nữ phi công an ninh vạm vỡ, tóc đỏ – nhẹ nhàng đẩy người đàn ông kia vào một tủ đồ khác.
Tôi cảm thấy gáy mình ngứa ngứa khi hai con bọ chét nhảy lên.
"Xong rồi chứ?" Tôi hỏi.
Giọng Cơ trưởng Felitti mà tôi vừa thâu nạp lên xuống không đều, nhấn chìm vẻ bồn chồn và bất an của tôi.
Rachel cười. "Tới luôn đi!"

7.

Chúng tôi hùng dũng đi qua đường băng.

"Rachel," tôi nói nhỏ. "Đó là chiếc máy bay mà những người này có nhiệm vụ phải thực hiện chuyến bay thử."
"Thì đã sao nào?" bạn ấy rít lên. "Những thợ bảo trì nghênh tiếp chúng ta chắc?"
"Một chiếc F-16D, máy bay ném bom hai chỗ ngồi. Điều khiển bằng máy tính, tôi tin vậy. Bạn đã được chuẩn bị để điều khiển chiếc máy bay này rồi phải không?"
"Ừm."
Chúng tôi rảo bước nhanh qua hai người thợ sửa chữa. Mỉm cười. Chào. Rồi "ru ngủ" toán thợ.
"Đi nào, đi nào!"
Rachel leo vào buồng lái, ngồi vào chỗ của phi công phụ. Tôi phóng vào chỗ dành cho phi công chính.
Khi chiếc phản lực mở hết công suất để chuẩn bị tăng tốc, đòi hỏi mỗi người chúng tôi phải ở vị trí giảm xóc đầy đủ nhất. Rất nhanh chóng, tôi và Rachel đã tự cột mình vào đai an toàn và dây dù. Chúng tôi đội mũ bảo hiểm có chứa mặt nạ oxy lên, rồi kiểm tra micrô vô tuyến để liên lạc với nhau khi máy bay rời khỏi mặt đất.
Tôi tựa cánh tay phải lên bộ phận tựa tay đặc biệt và nắm lấy tay cầm để chuyển tải mệnh lệnh cho máy tính của máy bay. Không cần sự trợ giúp của Rachel, phi công phụ của Không Lực An Ninh Quốc Gia hay của trạm kiểm soát mặt đất, tôi nạp năng lượng cho động cơ, điều khiển máy bay cất cánh.
Chẳng có gì khó khăn cả…
"Ui, hên quá," Rachel nói. Giọng bạn ấy qua micrô nghe xa lắc xa lơ, dù đang ngồi cách tôi không đầy hai tấc.
"Quá may ấy chứ. Tôi sợ phần còn lại của nhiệm vụ không được trôi chảy như thế này đâu."
"Bồ quả là một anh chàng bi quan."
"Không phải! Tôi là một người thực tế."
Lúc này chúng ta chỉ còn chưa tới hai tiếng để tới đích đến được mô tả trong bức điện liên hành tinh của bọn Yeerk.
Và trở ngại đầu tiên là tôi không thể hoàn hình trong bộ đồ này mà không xé rách nó thành từng mảnh. Điều này rất có thể là nguyên nhân gây ra cái chết tức khắc cho tôi.
Còn với Rachel – dù có thể hoàn hình trong không gian chật chội của bộ đồ phi công, nhưng bạn ấy cũng khó mà điều khiển nổi chiếc máy bay kiểm-soátbằng-vitính với tốc độ kinh người. Tôi không chắc bạn

ấy có thể làm được điều ấy, cho dù là có "thần kinh thép" đi chăng nữa…
Lúc này Rachel đang cười toe bằng nét mặt của nữ phi công Michele Leary, nhưng nỗi phấn khích rồ dại ẩn đằng sau gương mặt đó đích thực là của Rachel, không thể khác được.
Trở ngại thứ hai: theo thông tin chúng tôi bắt được từ bọn Yeerk, thì chỉ còn chưa tới năm tiếng nữa là sự kiện mang tên *Giai đoạn Một của Chiến dịch 9466* sẽ diễn ra. Chúng tôi sắp hết thời gian rồi.
Bất ngờ tín hiệu vô tuyến vang lên…
"*Đây là Trạm Điều khiển Mặt đất. Cơ trưởng Felitti, anh đã cất cánh sớm hơn lịch trình năm phúc và hiện đã bay khỏi lộ trình dành cho chuyến bay thử nghiệm. Hãy quay lại ngay lập tức để phối hợp. Chúng tôi nhắc lại, hãy quay lại để nhận lệnh…*"
"Bồ hồi hộp hả, Ax?"
"Những tình thế tôi đã từng trải qua ít căng thẳng hơn thế này nhiều," tôi thừa nhận.
Và rồi…
"*Đây là Trạm Điều khiển Mặt đất. Cho dù các anh là ai, hãy quay lại căn cứ ngay lập tức. Nếu không đổi hướng, bắt buộc chúng tôi phải bắn hạ. Nhắc lại, anh sẽ bị bắn hạ…*"
Đột nhiên, trên màn hình radar… xuất hiện hai máy bay phản lực đuổi theo chúng tôi.
"Có lẽ họ đã tìm ra các phi công thật, " Rachel nhận định, "và cả đội bảo trì."
Không còn cách nào khác.
Máy bay ném bom F16 có thể đạt vận tốc tối đa là một ngàn ba trăm năm mươi dặm một giờ. Tuy nhiên, cũng không cần thiết phải phóng tới tốc độ đó. Tôi chỉ cần tăng tốc hơi vượt quá Mach 1(*)là ổn rồi…
"Chú ý, Rachel!"
Thoắt cái, chúng tôi đã cắt đuôi đám truy đuổi.
"Hô hô! Tuyệt lắm, Ax. Bá cháy luôn, mặc dù con ngươi của mình muốn lòi ngược ra đằng sau đầu rồi." Rachel cất giọng khoái chí.
Tôi kiểm tra Hoàng tử Jake và các bạn khác. Những lốt bọ chét bảo vệ các bạn ấy không bị ảnh hưởng bởi tốc độ cao. Xem ra điều này khiến Marco có vẻ thất vọng, vì không được hưởng cảm giác mạnh như khi được chơi trò cưỡi Quái Vật Biển ở Lâm Viên.
Nguyên văn lời bạn ấy là thế này: <Thiệt chán chết đi được. Có phải là tui đang ở trong một chiếc F-16D không vậy? Sao tui chẳng cảm thấy cái quái gì hết. Phi cơ phản lực gì mà êm ru bà rù, trong khi cuộc đời tui toàn những cảm giác kinh thiên động địa không hà!>
Chúng tôi tiếp tục bay.
So với các loại phi cơ do những con người Trái đất chế tạo ra, thì chiếc F-16D này thuộc hàng "ngoại hạng".
Cuối cùng…

“Rachel, chúng ta cần phải phối hợp. Hãy để mắt tới…”
“Mình thấy cái gì đó, Ax!” Rachel ngắt ngang lời tôi.
“Bạn cũng thấy à?” Tôi ngạc nhiên hỏi lại.
“Ừa… mình thấy… Trời đất! Nó… nó bự tổ chảng. Hây, nhiều khả năng nó là tàu sân bay.”
“Đó là chiếc *USS Geogre Washington,*” tôi đọc.
“Còn những con tàu xung quanh nó kia là gì vậy?”
“Có lẽ phải hỏi Hoàng tử Jake.”
<Chiếc *USS Geogre Washington.*> Marco lên giọng cắt ngang. <Ái chà, bỗng nhiên khái niệm cướp biển lại vụt qua đầu tui. Tàu sân bay của con người đã bị bọn Yeerk cướp rồi…>
<Chúng ta không biết việc gì đang diễn ra,> Hoàng tử Jake nói. <Những con tàu quanh nó, Ax à, mình nghĩ chúng cũng thuộc phiên chế chiến đấu của tàu sân bay. Chắc chắn đó là những phương tiện gieo rắc sự hủy diệt. Đại loại như tàu phóng tên lửa đạn đạo và tàu chiến…>
<Cả tàu ngầm hạt nhân nữa chứ?> Tobias chen vào.
<Ít nhất phải có một tàu chở nhiên liệu và cung cấp đồ quân trang quân dụng.> Marco suy đoán.

*Mach (có số theo sau): đơn vị Mach – tỉ lệ giữa tốc độ máy bay với tốc độ âm thanh. Ví dụ Mach 1 là bằng vận tốc âm thanh; Mach 2 là gấp đôi vận tốc âm thanh.

8.

“Ax! Nhìn màn radar kìa! Chúng nhận ra tụi mình rồi!” Rachel kêu lên.
“Đúng vậy! Tôi chắc chắn hệ thống theo dõi, phòng thủ của tàu sân bay đủ tinh vi để phát hiện ra chiếc F-16D của Không Lực An Ninh Quốc Gia đang bay trên không phận của mình.”
<Ax, có chuyện gì vậy?> Hoàng tử Jake lo lắng hỏi. <”Tai” bọ chét của mình chẳng lấy gì làm tốt lắm, bồ biết rồi đó.>
<Chúng ta đã bị chiếc *USS Geogre Washington*định vị,> tôi bảo bạn ấy. <Còn lúc này chúng ta là mục tiêu truy cản của hai máy bay phản lực của không quân…>
“Là mục tiêu bắn hạ thì có!” Rachel chỉnh lại. “Khi vuột mất chúng ta, cái đám truy cản đó đã liên lạc và thông báo cho chiếc *USS Geogre Washington*.”
<Có giải pháp gì không?> Hoàng tử Jake hỏi.
<Em chả có giải pháp gì hết,> Rachel rầu rĩ nói bằng giọng truyền. May phước là lốt biến hình người này giúp cho cả hai chúng tôi sử dụng được cả hai cách thông tin, vừa bằng âm thanh miệng, vừa bằng cách truyền ý nghĩ. <Anh Jake, tàu sân bay sẽ phái quân đuổi theo chúng ta. Chiếc phi cơ này thua rồi.>
Nửa giây im lặng. Bỗng…
<Ax! Lái vượt lên trước tàu sân bay đi. Ráng nương theo hướng di chuyển của nó và đáp xuống. Nếu tụi mình nhảy khỏi đây mà còn sống, thì cả bọn sẽ leo lên tàu khi nó lại gần.>
<Có lẽ tụi mình bắt đầu hoàn hình một hai giây trước khi va chạm,> Cassie nói. <Chúng ta sẽ làm được…>
<Hoặc không làm được,> Marco nói giọng nghiêm nghị. <Ối, tôi chẳng dám nói là sẽ rất vui đâu…>
Chẳng còn cách nào khác.
Tôi bỏ qua những lời bàn tán của các bạn và đẩy máy bay tới tốc độ tối đa. Tôi cố tập trung để vượt qua tàu sân bay và ráng bay trước hai chiếc truy đuổi, lúc này đã từng chặp xuất hiện trở lại. Tôi buộc phải thực hiện một việc liều lĩnh vô cùng.
Rachel và tôi – chở theo Hoàng tử Jake và các bạn khác đang trong lốt bọ chét – không chỉ đơn giản là thoát ra khỏi máy bay, mà còn không được để bị thấy hay bị bắt dưới dạng Người. Lốt hình biến hai phi công thuộc Không Lực An Ninh Quốc Gia của tôi và Rachel đã bị lộ rồi…
Chúng tôi buộc phải hạ xuống cùng với máy bay. Nhưng làm thế nào để “thả” nó xuống, với tất cả phi hành đoàn và hành khách vẫn còn sống ở bên trong?

Một cú chúc mũi sẽ giết tất cả ngay lập tức.
Thôi được. Phải đâm bụng xuống vậy. Để có được hiệu quả tốt nhất, tôi cần phải khống chế và điều khiển quá trình máy bay rớt. Sức cản của không khí sẽ cà vào, xé rách máy bay ra từng mảng, nhưng Rachel và tôi, cùng các bạn khác, vẫn có thể có cơ hội sống sót.
Khi đã bay phía trước tàu sân bayđược vài dặm, tôi bắt đầu hạ tốc độ.
“Ax, sao bồ lại giảm tốc độ?!” Rachel hét lên.
“Nếu máy bay đụng nước ở tốc độ cao, chúng ta sẽ chết trong vòng vài giây. Nếu nó đụng với động cơ đã được điều chỉnh thì…”
“Cả đám tụi mình cũng sẽ chết trong vòng vài giây chứ gì!” Rachel hớt ngang.
Tôi chuẩn bị tư thế. Cú va chạm sẽ dữ dội lắm đây.
Tôi là đầy tớ của nhân dân…
Tiếng ồn… kinh khiếp…
Tôi là đầy tớ của hoàng tử của tôi…
Và rồi…
Tôi là đầy tớ của danh dự…
Chúng tôi lao xuống! Những bọt khí vỡ òa ngay tức khắc. Vụn máy bay gãy văng tứ tung. Nước biển lạnh ngắt ào rồ rồ vào buồng lái, khiến tôi và Rachel ướt nhem. Tất cả các thứ, ngoại trừ nỗi sợ khiếp vía, đều nhòa đi.
Tuyệt vọng, tôi cố hoàn hình trong bộ đồ bây giờ đã trở nên vô dụng.
Trongcơn hoảng loạn, với sức nước vả đùng đùng vào người, trong khi những ngón tay lạnh ngắt ráng cử động, tự tháo mình ra khỏi đai an toàn và dây dù, những thứ đã cứu sống tôi…
Tôi bắt đầu ngộp thở!
Andalite không ưa không gian tù túng. Cả con Người cũng không thích khi mà sự chật chội có thể giết họ.
Phải chi cái đuôi tôi hiện ra trước… Nếu có lưỡi dao đuôi tôi sẽ tự giải thoát mình ra khỏi bộ trang phục ngột ngạt này…
Tôi quẫy đạp. Hớp hớp không khí. Nuốt chửng nước muối. Quá chậm. Tôi bắt đầu hoàn hình giữa biển khơi lạnh băng, tối sầm…
Oạp! Oạp!
Xong! Tôi đã tự do – đã là người Andaliterồi.
Tôi vùng vẫy ngoi lên mặt nước, cuống cuồng tìm kiếm bạn bè trong mớ mảnh vỡ máy bay. Các bạn ấy hồi nãy vẫn còn bám trên cơ thể tôi và Rachel. Giờ họ ở đâu rồi?!
Kia kìa! Rachel đang trên đà trở thành mòng biển, cánh tay vẫn là tay Người vẫy vẫy. Tobias sắp trở lại dạng diều hâu.
<Hoàng tử Jake!> Ồ, bạn ấy chỉ ở cách tôi có vài mét…
“Ax, bồ làm giỏi lắm. Mình thấy Marco rồi.”
“Ax ngố! Bồ đã thực hiện một vụ đáp máy bay tuyệt nhất thế kỷ!”
“Jake, mình đang ở bên trái bồ nè.” Cassie đánh tiếng.

Tất cả chúng tôi còn sống. Lại thêm một sự kiện quá may mắn.
“Biến thành mòng biển nào!” Hoàng tử Jake hô. “Mau lên, trước khi có người trên bờ thấy chúng ta qua ống nhòm. Sau đó… thẳng tiến tới tàu sân bay!”

9.

<Chao! Khổng lồ thật,> Cassie trầm trồ. <Nó bự ghê… bự như không thể tồn tại được.>
<Nó thuộc cấp Nimitz – loại tàu chiến lớn nhất thế giới do công ty đóng tàu Newport News ở bang Virginia sản xuất…>
<Anh Jake?> Rachel nghiêng cái đầu mòng biển, làu bàu. <Anh có đang ngủ mớ không vậy?>
Sáu con mòng biển đáp xuống gần cây cột radar lồi ra từ "hòn đảo" *USS George Washington*. Bên dưới chúng tôi, trên boong tàu, gần ba mươi máy bay đang đậu riêng lẻ hoặc được giằng néo lại với nhau.
Marco sà tới ủn Rachel. Bạn ấy liền bay xồ đi.
<Rachel! Đừng có làm một nàng mòng biển bẳn gắt như thế chứ. Hổng đẹp chút nào. Tất cả những thông tin bí mật về tàu sân bay, hay phi cơ chiến đấu, mà tên Jake kia xổ ra đều là những điều có thể cứu mạng tụi mình đấy.>
<Marco nói đúng,> tôi nhất trí. <Hoàng tử Jake, bạn có thể nhớ thêm điều gì nữa về tàu sân bay này không?>
<Ừm… thế này nha, đời Nimitz đầu tiên được triển khai vào năm 1975…>
Nếu Marco đang ở dạng người thì thế nào bạn ấy cũng nhướng mày lên chọc Rachel cho coi. Tôi cũng rành cách biểu lộ của con người lắm đó. Họ rất hay sử dụng các động tác để diễn đạt cảm xúc…
<Chiều xài xấp xỉ ba mươi lăm kilômét. Chiều rộng cỡ hơn bảy kilômét rưỡi. Khu vực máy bay, trên boong chính… ừm… rộng gần năm héc-ta.>
<Úi trời, bạn hiền,> Marco khuyến khích. <Còn gì nữa không?>
<Tốc độ là hơn ba mươi hải lý – đâu vào khoảng ba mươi bốn dặm rưỡi một giờ.>
<Còn có thêm nhiều máy bay ở tầng dưới nữa kìa,> Marco chỉ ra. <Ở phần boong nhà chứa máy bay í.>
<Loại gì vậy?>
<Nhìn xuống kìa. Đủ loại. Tùy thuộcvào mục đích chiếc USS George Washington ở đây để làm gì. Để mình đoán coi. Chắc chắn có vài chiếc Ong Bắp Cày F/A-18C, rồi Thợ Săn EA-6B, cả Báo Đen F- 14D nữa. Cóbốn dàn phóng máy bay và bốn thang máy cho máy bay lên xuống.>
<Còn nhân sự?> Tobias hỏi.
<Tổng cộng tất cả khoảng chừng từ năm tới sáu ngàn. Nhưng ngày nay hiếm khi đông tới mức đó. Thường thì có cắt giảm.>
<Cái gì làm cho nó đi được?> Rachel hỏi.
Rõ ràng mối quan tâm của bạn ấy đã bị chạm nọc. Tất cả những gì to

lớn, đồ sộ, có sức tàn phá đều lôi cuốn sự chú ý của Rachel.
<Hai khoang phản ứng hạt nhân. Bốn động cơ chính. Những tua- bin gài số bằng hơi nước. Bốn cầu thang. Bốn chân vịt. Có nhiều thứ nữa anh không biết.>
<À hả.>
<Còn sự trang bị vũ khí?>
<Nói chung, đây là hệ thống tên lửa Chim Sẻ Biển của NATO. Gồm hai bệ phóng, mỗi bệ phóng được tám hỏa tiễn một lúc. Mình nghĩ chiếc *USS George Washington*có bốn hệ thống Vũ Khí Ngầm Bên Trong.>
<Ồ,> Cassie thốt lên.
<Mục đích chính của các tàu sân bay phần lớn là nhằm tạo ra cái gọi là "bộ mặt tiền". Đó là phần rất quan trọng trong toàn bộ bức tranh, dù là ở thời bình hay thời chiến.>
<Đúng vậy,> Tobias tán thành.
Tôi nghi là thông tin này không gây ấn tượng cho Cassie như là đối với những người còn lại chúng tôi.
<Những Người trên tàu mặc các loại đồng phục khác nhau,> tôi nhận xét.
<Phải rồi,> Tobias giải thích. <Họ bao gồm hải quân, không quân và lính tàu ngầm.>
<Thế, những loại áo khoácmàu sắc khác nhau là sao?> Rachel thắc mắc. <Màu đỏ không đến nỗi nào.>
Hoàng tử Jake nghiêng người tránh một cơn gió. <Đó là nhân sự trên boong chính. Màu sắc khác nhau biểu hiện những vai trò nhiệm vụ khác nhau. Áo khoác đó được gọi là áo phao, mặc cùng với áo thun cổ chui bên trong. Mình chắc chắn những người mặc áo đỏ là đội trục vớt, cứu hộ và tháo gỡ bom mìn.>
<Hèn chi mà Rachel thích màu đỏ,> Marco méo mó.
<Vậy những người mặc áo vàng và xanh lá cây thì sao?> Tôi hỏi.
<Mình hổng rành lắm…> Hoàng tử Jake thú nhận. <Không biết chuyện này sẽ ra sao, nhưng chắc chắn một điều là tất cả tụi mình phải hết sức cảnh giác. Hãy mở to mắt và căng tai ra. Tàu sân bay là cả một xã hội có tổ chức cao. Bất cứ ai đi lạc hay sai vị trí đều có thể bị truy tố. Không có thủy thủ nào léo hánh tới phòng riêng của phi công, không binh nhì nào được phép có mặt ở trụ sở chỉ huy.>
<Điều đó có nghĩa là nếu chúng ta là người thì phải thực hiện nhuần nhuyễn phần việc của mình.>
<Đúng. Không được lo ra. Không được thỉnh thoảng lỉnh vào căn-tin, Ax ngố à.>Marco lên giọng nhắc nhở.
<Không hề chi,> tôi khó nhọc đáp.
<Và phải gắn bó, phối hợp với những người mặc đồng phục giống mình,> Hoàng tử Jake tiếp. <Nếu bồ biến hình thành anh chàng đội nón bảo hiểm trùm kín mặt, vậy tốt nhất bồ phải đi kèm những

người ở khu vực máy bay.>
<Nhưng nếu có thể, cố đừng biến hình Người,> Cassie xầm xì.
<Ừ,> Hoàng tử Jake đồng ý.
<Còn một điều nữa cần ghi nhớ,> tôi nêu rõ. <Không Lực An Ninh Quốc Gia đã biết tin một chiếc máy bay phản lực của họ vừa rơi vào phạm vi quan sát của tàu sân bay. Họ sẽ phái lực lượng điều tra tới hiện trường. Ngoài ra chắc chắn trên tàu sân bay đã có bọn Yeerk trà trộn vào, và chúng sẽ tăng cường hơn nữa những biện pháp an ninh.>
<Ý bồ nói rằng, đây là nhiệm vụ khó khăn nguy hiểm nhất từ trước tới nay chứ gì?> Marco hỏi. À đây là lại một câu hỏi tu từ nữa…
Dù sao tôi cũng trả lời bạn ấy. <Đúng, tôi nghĩ vậy.>

10.

<Jake, chắc chắn có cái gì đó đang diễn ra .> Marco hướng sự chú ý của chúng tôi tới khoảnh boong chính.
Đúng là có chuyện rồi…
<Cứ như chúng đang chuẩn bị làm lễ kỉ niệm gì đó,> Cassie nhận định. <Rất nhiều thủy thủ mặc đồng phục trắng. Nhìn rất là nghiêm trang, lịch duyệt….>
<Có thể là đang đợt thanh tra chăng?> Hoàng tử Jake tự hỏi. <Ồ không. Nhìn kìa, chúng đang chuẩn bị cho máy bay đáp xuống. Ai đó sắp tới tàu sân bay.>
<Tui đoán tên hắn đồng nghĩa với sự rầy rà,> Marco la lớn hầu át tiếng PHẠCH PHẠCH PHẠCH của chiếc trực thăng vận tải đang tới.
<Một thứ gắn liền với Chiến dịch 9466?> Tobias thắc mắc.
Chúng tôi nhìn trângtrâng vào đám thủy thủ thạo việc của chiếc *USS George Washington*. Họ nhịp nhàng phối hợp giúp chiếc trực thăng đáp xuống.
Lát sau, vài sĩ quan hải quân từ trực thăng hiện ra. Theo lời Hoàng tử Jake thì một trong số họ là đô đốc – vị chỉ huy cao nhất của tàu sân bay– mà gọi theo Marco là "miếng phó mát lớn".
Và rồi, tôi thấy trong đoàn tháp tùng đô đốc có một người mà nếu như mọi sự bình thường, hắn sẽ không được phép có mặt ở đây. Hắn cũng mặc đồng phục hải quân như những đồng nghiệp của mình. Nhưng tôi nhận ra hắn liền.
<Hoàng tử Jake.>
<Mình thấy hắn rồi, Ax. Lão Chapman.>
<Bồ đúng đó, Marco. Đó là cái tên gây phiền toái nhất.>
Chúng tôi chăm chú nhìn vị đô đốc, cơ trưởng và đoàn tùy tùng đi xuống boong bên dưới.
Lão Chapman cũng đi cùng với họ.
<Nào,>Hoàng tử Jake hô. <Chúng ta xuống dưới mau. Theo mình!>
<Ui da, tui ui ui…!>
<Marco. Làm ơn làm phước ngậm miệng lại đi,> Rachel quát rồi bay theo Hoàng tử Jake.
<Tobias, bồ mà mê nổi bà chằn đó chắc chắn bồ là ông thánh rồi.> Marco ỉ ôi.
<Thôi thôi, bỏ qua đi mà,> Hoàng tử Jake nhắc nhở. <Nào mấy bồ, hãy làm như mòng biển nha. Quay vòng, sàn xuống, lượn. Rồi lần lượt theo mình chui vèo vô ống thông khí. Mở to mắt ra nha.>
<Ồ. Một phi vụ hấp dẫn quá ha.> Tobias phàn nàn.
Tôi bay theo các bạn. Gió làm chúng tôi khó nhào lộn hay lướt đúng

kiểu mòng biển. Nhưng những người đàn ông và phụ nữ trên tàu sân bay đang bận bịu với những việc quan trọng khác, chẳng hơi đâu lưu tâm tới đám mòng biển đang la oe óe, và ngả nghiêng bạt đi vì gió biển.
Vì vậy từng đứa một, chúng tôi lao xuống, xuyên qua cầu trượt và tới ngay boong bên dưới – đường hầm hay còn gọi là boong 03.
Khi đã ở trong lòng tàu sân bay, không còn ở ngoài trời lồng lộng nữa, sáu con mòng biển tụi tôi gây náo loạn liền.
“Cẩn thận nha! Có tụi chim điên!”
Một thủy thủ nghiêng chúi đầu xuống và giơ cánh tay lên chống đỡ.
<Đi theo mình nào!> Hoàng tử Jake ra lệnh. <Chúng ta phải trốn khỏi họ và hoàn hình thôi!>
Cuộc đuổi bắt lập tức diễn ra!
Vụt!
Cánh trái tôi quệt mạnh vào thành hành lang hẹp tí và mái trần thấp.
<Đã quá!> Rachel hứng chí la.
<Ừa, bồ là một con mòng biển khùng hết biết. Coi chừng rớt và bị chiên giòn đó,> Marco lèo nhèo.
Vút!
Tôi ráng vẫy cánh để lên cao. Không có không khí tươi mát. Không có luồng khí nóng, không có thang nâng. Dâng lên cao thật là khó nhọc…
Lại xuống nữa! Xuống một dãy hàng cầu thang dốc đến độ không khác gì cái thang dựng đứng. Không cách chi bay đầu đi trước được. Vậy là quay bàn chân xuống trước, tới đôi cánh run rẩy giữ cho thân ở trên cao đừng rơi nhào xuống đất…
<Oa!>
Tôi điều chỉnh sai khoảng cách giữa cơ thể với sàn nhà đang dâng lên vun vút. Tôi cố ráng duỗi chân ra, hầu giữ thăng bằng ở trên không. Coi bộ cố gắng của tôi là vô ích…
<Xuống tiếp!> Hoàng tử Jake ra lệnh.
Chúng tôi đã xuống đến boong thứ ba, còn hai boong nữa là tới khoang chứa máy bay chính.
Trời, có rất nhiều thủy thủ đang túa ra! Ở đằng sau, từ trên boong, từ đủ mọi hướng, trượt xuống các dàn thang, lao về phía chúng tôi. Còi báo động rúc ầm ĩ!
<Nhanh lên, phải chạy khỏi chúng trước khi tụi mình làm điều rồ dại nào đó, như là đâm vào máy điều hòa nhiệt độ chẳng hạn!> Marco kêu toáng lên.
<Hoặc ị ra!>
<Vào đây.>
Một cánh cửa mở toang trước mắt tôi! Có lẽ đáp xuống và hoàn hình được đấy.
“Đóng cửa! Nhốt chúng lại mau!”

<Ra! Ra gấp!>
Rõ ràng bưu điện của tàu sân bay không phải là chỗ an toàn cho mòng biển.
<Jake ơi, mình bị quét rồi!>
Chúng tôi quýnh quíu đập cánh qua những máy phát điện dùng trong trường hợp khẩn cấp. Qua dây điện thoại vệ tinh nhân tạo. Rủi thay, có một số người đang sử dụng điện thoại. Vài người la bai bải. Cuối cùng…
<Khu giặt ủi. Vô đó mau!>
Vụng về, sáu con mòng biển tụi tôi lao vào khu giặt giũ của tàu sân bay. Nơi này rộng mênh mông, nóng hổi và đầy hơi nước.
Trừ những thủy thủ đang tỉ mẩn đưa hàng đống quần áo bẩn vào chuỗi máy giặt khổng lồ, còn thì ở cuối phòng trống trơn.
Hoàng tử Jake không cần phải ra lệnh cho chúng tôi làm gì.

11.

Chúng tôi hoàn hình đằng sau những máy giặt công nghiệp. Và rồi…

Phập!

Viên thủy thủ ở bên cỗ máy giặt không bao giờ biết cái gì phang mình. Nhẹ nhàng, Marco đặt anh ta nằm ngay ngắn trên sàn, dưới gầm chiếc bàn dài, và nhét một tấm mền gấp dưới đầu anh ta.

Tôi quyết định biến hình thành viên phi công. Một hình thể nam giới trưởng thành là lốt hình biến thuận tiện cho mục đích của tôi. Và kiến thức về kỹ thuật của riêng tôi cũng giúp nhiều lắm.

Các bạn Animorphs sẽ chui hết vào túi quần tôi trong lốt gián. Sau khi tôi mượn một bộ đồ, phòng giặt cũng chẳng vơi đi chút nào.

"A, cuộc đời huy hoàng của người lính," Marco vừa biến hình vừa ngâm nga, mắt không rời cánh cửa.

<Không tệ hơn cuộc sống của những thủy thủ ở trên boong tàu sân bay này.> Tobias nói. <Những người ở trên boong chính có bổn phận vô cùng nguy hiểm, và vì thế họ được trả lương hậu hĩnh vào bậc nhất trong số những người làm việc ngoài khơi.>

<Ờ, tui cũng định nói vậy đó,> Marco giờ đã ở trong lốt gián nhấn mạnh. <Thế bồ được cái gì khi liều mạng mình? Chẳng gì cả.>

<Thế còn sự hài lòng vì đã bảo vệ tự do của loài người thì sao?> Cassie hỏi.

<Ừm, có chút chút…>

So với những người Andalite khác, tôi đã trở thành chuyên gia về việc mặc quần áo (da nhân tạo) của loài người – mặc dù tôi vẫn chưa hiểu và không thích chúng cho lắm…

Để các bạn vào túi xong xuôi, tôi đang cẩn thận mở cửa và bước trở ra hành lang hẹp.

<Ax, bồ đi tìm lão Chapman đi.>

<Được, thưa Hoàng tử.>

Theo Hoàng tử Jake, nguồn nhân lực của tàu sân bay có thể lên tới sáu ngàn người. Điều này khiến sự xuất hiện của tôi ít có nguy cơ bị phát hiện – miễn là tôi đừng làm gì gây chú ý.

Tuy nhiên, do kích thước khổng lồ của tàu sân bay cộng với sự ngỡ ngàng, không rành đường đi nước bước của tôi, thật khó mà tìm được lão Chapman trước khi kế hoạch quỷ quái của bọn Yeerk diễn ra.

Tôi bước từng bước thong thả.

Tàu sân bay quả là một nơi khiến tôi thật sự bối rối. Nó có những lối đi hẹp và dài, lát gạch xám y hệt nhau. Và về mặt nào đó, chúng rất nguy hiểm. Dọc theo những lối đi, tại những khoảng nghỉ, luôn có

những ngưỡng cửa bằng thép xây cao lên.
Hoàng tử Jake bảo tôi rằng chúng được gọi là "khoen đầu gối". Nếu tôi bước đi không cẩn thận mà vấp vào chúng, nguy cơ bị phát hiện và bị bắt của tôi sẽ rất cao.
Cho đến lúc này tôi vẫn có thể tự hào rằng mình chưa trượt ngã lần nào.
Còn một điều lạ nữa. Hầu hết các khu vực trên tàu sân bay đều nhận ánh sáng bất tự nhiên. Bầu trời và biển dường như ở tận đẩu tận đâu, cách xa lắm. Đối với người Andalite thì kiểu thiết kế của cấu trúc này không thể chấp nhận được, nhất là đối với tàu thuyền mà người ta sống ở đó một thời gian dài.
Tôi bước đi, chốc chốc lại tránh sang bên cho những nhân vật cấp cao đi qua, ráng nhỏng tai lên hầu nghe thủng những mẩu đàm thoại bập bõm của họ.
Và rồi… *Bingo*– theo cách nói của Marco – tôi đã nghe được vài điều quan trọng.
"Đô đốc Carrington… khoang chứa máy bay…"
<Hoàng tử Jake? Tôi cần tìm khoang chứa máy bay.>
Theo sự chỉ dẫn bằng giọng truyền của Hoàng tử Jake, tôi tìm đường trở lại khoang chứa máy bay khổng lồ.
Tới nơi, tôi lẳng lặng nhập vào đám đông những sĩ quan đang tụ tập quanh một chiếc phản lực, cố không gây sự chú ý. Hy vọng những người trên chiếc tàu sân bay *USS George Washington*này tưởng tôi thuộc đơn vị hộ tống Đô đốc Carrington, còn đội cận vệ của ông ta lại nghĩ tôi là cấp dưới trực tiếp của cơ trưởng nào đó ở tàu sân bay.
Tôi nhận ra lão Chapman đang ở bên cạnh vị đô đốc. Hừm, gã đầu lĩnh của nhóm Chia Sẻ này sao ở đâu cũng có mặt lão thò tới vậy kìa.
Tôi nhích dần tới bên cạnh đô đốc.
"Cơ trưởng Plummer, sao chúng ta không tới phòng của tôi. Có một số vấn đề tôi muốn bàn thảo với ông và sĩ quan cao cấp của ông." Vị đô đốc nói và nhìn lão Chapman mỉm cười rồi quay lại phía cơ trưởng.
"Tôi cùng đoàn tùy tùng của mình có đôi điều đặc biệt muốn cùng chia sẻ với ông. Ông biết đấy, cuộc sống ở giữa biển mới tẻ nhạt làm sao."
"Trừ những lực lượng không quân đáp phản lực xuống sân trước cửa tôi."
Có tiếng cười lịch sự đáp lại.
Tôi thông báo cho Hoàng tử Jake điểm đến mới của chúng tôi.
Marco cười. <Tui dám cá là Cơ trưởng Plummer đang tưởng tượng ra cảnh cụng ly whisky với ngài đô đốc.>
Tốp sĩ quan vãn dần chỉ còn lại chừng mười người.
Cẩn thận, tôi theo họ trở lại boong 03, hay còn gọi là boong huyết mạch – tới chỗ Hoàng tử Jake gọi là "khu chóp bu" hoặc "trụ sở chỉ

huy".
Các sĩ quan dừng lại bên ngoài một cánh cửa. Tôi ngần ngừ. Không cách chi lọt vào đó mà không bị nhìn thấy hay bị bắt.
<Hoàng tử Jake, chúng ta cần ở bên trong nhưng…>
<Túm lấy hai đứa mình và nhét vào túi quần cơ trưởng mau đi, Ax. Hãy lại gần ổng. Ai vào bên trong phải giữ liên lạc với Ax và những đứa bên ngoài.>
Tôi sàng qua bên, thận trọng lấy ra hai người bạn của mình và bỏ tọt vào túi quần Cơ trưởng Plummer. Ông quay lại, trừng mắt giận dữ.
"Xin lỗi ngài." Tôi lễ phép nói. "Tôi bị trượt chân."
Đoạn tôi quầy quả lủi khỏi hành lang.
Khi chắc chắn cơ trưởng đã vào phòng Đô đốc Carrington, tôi quành trở lại hành lang lát gạch xanh da trời bây giờ vắng tanh. Tôi rón rén bước tới gần cánh cửa và lắng nghe…
<Ax,> Hoàng tử Jake báo tin. <Rachel và mình đã vào trong.>
Giác quan gián rất yếu, yếu hơn các giác quan của loài người nhiều. Nhưng với kinh nghiệm của mình, chúng tôi biết tận dụng những gì gián có một cách tốt nhất.
<Rồi, mình nghe… hình như tiếng rót nước. Chắc là những người trong phòng đang mở hộp hay một cái gì đó. Một vật khá lớn.>
<Đô đốc Carrington không cầm gì cả,> tôi đáp bằng giọng truyền.
<Có lẽ lính hầu của Đô đốc Carrington đang khiêng một vật xuống… >
Im lặng. Sau đó…
<Kỳ thật,> Rachel nôn nóng. <Mình rối trí quá, những giọng nói cao vút, nhanh dồn dập. Những hình bóng chuyển động…>
<Ax ngố! Chúng ta phải hành động thôi. Đô đốc Carringon là vật chủ của Yeerk.>
<Hoàng tử Jake! Món quà đó!>
<Ồ, đúng rồi.>
<Một vũng Yeerk xách tay.>

12.

<Ax, chúng ta phải chạy ra hoàn hình và khơi mào trận chiến trước khi Cơ trưởng Plummer bị Yeerk chui vào đầu!>
<Tôi nên…>
<Chúng ta mất cơ trưởng rồi!> Rachel la rần. <Nhưng, ối trời, em nghĩ chúng đang làm…>
Nguy cấp rồi. Tôi vội lôi Marco, Tobias và Cassie ra khỏi túi và đặt các bạn ấy lên tường.
<Hoàn hình! Ngay!>
Trước tầm nhìn trọn vẹn của bất cứ ai bước vào hành lang, tôi bắt đầu hoàn hình. Trong vòng vài giây, hành lang đã hẹp lại càng chật chột hơn. Hình hài những con Người, Andalitevà diều hâu dính chùm nhum vào nhau.
“Cái gì…”
Hai thủy thủ từ đâu ùa vô, liền sựng lại cách chúng tôi vài mét, dòm thao láo. Miệng họ ngoác banh ra, lưng dựa tịt vào tường.
“Ô tuyệt.”
Cassie, với vẻ uyển chuyển của một chuyên gia biến hình, đang dần thành sói trước cả khi tôi hoàn hình xong.
“Xin các anh vui lòng đừng hoảng sợ…” Vừa nói tới đó thì cái miệng Người của bạn ấy biến mất.
“Mong các huynh thứ lỗi,” Marco bảo hai người lính thủy. “Cô bạn của tôi chỉ muốn thông báo rằng Cơ trưởng Plummer của các huynh đang gặp rắc rối. Chúng tôi không thể xoay sở… ”
Hai thủy thủ ù té chạy khỏi hành lang.
Xoẹt! Xoẹt!
Lưỡi dao đuôi của tôi xẻ đứt ổ khóa thép. Chú khỉ đột – Marco liền quăng cả thân mình tông cửa.
Chúng tôi đã vào trong.
Từ một tủ chìm tí xíu ở trên bước tường đối diện… Một con cọp vùng Si-bêri phóng vù ra! Trong ánh nhập nhoạng của chiếc tủ, tôi thoáng thấy Rachel đang cố hoàn tất lốt gấu xám.
“Andalite!” lão Chapman hét um, quay qua Đô đốc Carrington. “Visser Hai, nằm xuống!”
Nhưng gã đô đốc không làm theo. Thay vào đó hắn giơ hai cánh tay lên.
“Không Andalitenào có thể phá hỏng nhiệm vụ huy hoàng của Visser Một vĩ đại và người đầy tớ trung thành của ngài!” hắn thét.
<Mi nghĩ vậy hả?>
<Tobias, cẩn thận!>
“Tseeeeer!”

Một thằng tay sai của Đô đốc Carrington đổ xuống sàn, ôm lấy mặt, máu tuôn lênh láng qua các kẽ ngón tay.
Tiếp theo đó là sự hỗn độn.
Đoàng! Đoàng! Đoàng!
Tám tên trong trang phục hải quân là tụi mượn xác. Hai sĩ quan khác nằm bất tỉnh vắt qua chiếc trường kỷ. Đám tùy tùng của đô đốc rõ ràng đã bị đầu độc.
Cơ trưởng Plummer bị vật bò lê bò càng trên cái bàn có vũng Yeerk xách tay. Quá trễ để cứu ông ấy, nhưng… tôi dang hai tay tóm lấy thành vũng và …
Toẹt!
Tôi lật úp nó luôn! Chất lỏng lăn bì bọp trên bàn, chảy xuống sàn nhà. Và trong dòng nước sền sệt ấy, có hai con sên Yeerk ngo ngoe.
<Ax, ráng lôi trận chiến ra ngoài hành lang đi!> Hoàng tử Jake ra lệnh bằng giọng truyền riêng. <Ở trong đây chúng ta sẽ bị tàn sát hết!>
Tôi phóng ào qua vị cơ trưởng đang thở hào hển, tuôn ra hành lang. Nhìn lại tôi thấy Hoàng tử Jake, với vết đạn bắn trên lưng, đang ngoạm quai hàm quanh cổ tay một tên mượn xác, lẳng khẩu súng văng đi, giật ngã tên Người xuống đất.
Tôi thấy Rachel nâng hai tên Mượn xác – Người mặc đồ hải quân như cầm búp bê vải, thấy Marco né viên đạn lẽ ra đã bắn thủng mặt mình rồi chồm lên tên bắn súng và vật nó xuống.
Có lẽ chúng tôi chỉ… cứu được vài người lính dưới quyền Cơ trưởng Plummer.
Cần phải cách ly Đô đốc Carrington – Visser Hai ra. Phải bắt hắn làm con tin và đi khỏi trước khi hắn gọi chi viện.
Thình lình, tràn vào hành lang đằng sau tôi… là những lính hải quân và tàungầm – họ vẫn còn tự do và đều có vũ khí cầm tay.
“Tiến lên!”
“Cái khỉ gì thế?”
Họ tới để giải cứu đô đốc và cơ trưởng của mình. Tới để giết những con thú điên và người ngoài hành tinh lông xanh da trời đang đe doạ mạng sống của họ.
Thật không thể thế được. Chúng tôi chẳng thể tự vệ – không thể bảo vệ mình khỏi những người lính đang làm bổn phận.
“Aaaahhh!”
Cassie tóm lấy mắt cá lão Chapman và lôi vào hành lang.
<Hoàng tử Jake, quân tiếp viện tới. Họ không phải bọn mượn xác. Chúng ta sẽ bị tiêu diệt!>
Hoàng tử Jake chồm lên tên mượn xác, gã cận vệ đến giờ vẫn làm tròn nhiệm vụ với vị đô đốc đang nổi khùng.
<Nào, mọi người, hãy ra khỏi đây. Mau!>

13.

Tôi chạy cong đuôi nhằm bứt khỏi những thủy thủ. Cassie chạy theo sát gót.

<Vào đây!> tôi hét.

Những ngón tay Andaliteyếu xìu của tôi tóm lấy nắm đấm cửa và đẩy. Cả bọn chúng tôi cùng xông vào trong. Tôi nhoài móng guốc sau ra đóng ập cửa lại.

Đây là một văn phòng, có bàn làm việc, máy vi tính và những tủ đựng hồ sơ. Một người đàn ông ngồi trên bàn phím.

Tuyệt. Là ai cũng được. Cần phải biến hình. Cần phải trở thành Joseph Feliti.

"Ai… cái gì thế?"

Phập!

<Anh ta không sao chứ?>

<Hừm, Cassie ơi,> tôi thở dài. <Chỉ xỉu thôi mà.>

Thật nhanh Cassie hoàn hình và giúp tôi lột quần áo của người lính. Cassie làngười có tín ngưỡng mạnh mẽ. Bạn ấy thường sẵn sàng giúp đỡ cho công việc mau mắn.

Xong, tôi biến hình thành anh phi công. Trong khi tôi loay hoay mặc bộ đồ của anh binh nhì thì Cassie trở thành gián.

<Chúng ta làm gì bây giờ Ax? Đi đâu hả?>

Tôi ngẫm nghĩ. Chợt một ý lóe lên. Hãy tới Trung tâm Thông tin Chiến trận. Hoàng tử Jake đã đề cập tới nó, bảo chúng tôi nó ở cùng boong với phòng riêng của Đô đốc Carrington.

Đó là trung tâm điều hành và kiểm soát hoạt động của tất cả các lực lượng chiến đấu – khôngquân, hải quân và tàu ngầm – của tàu sân bay. Cho dù lát nữa có biến cố gì xảy ra, chắc chắn sẽ xảy ra ở đó. Sẽ không còn lâu nữa đâu.

<Tôi có một ý này…> tôi bảo Cassie.

Sau khi chăm sóc anh binh nhì bằng mấy sợi băng dai và chiếc khăn tay bịt miệng, tôi bước ra ngoài hành lang.

Chà, bình lặng quá đỗi. Xem ra bọn Yeerk đã vãn hồi trật tự, trả lại cho nơi này cái vẻ trang nghiêm của nó.

Tại các quãng nghỉ dọc theo hành lang, có nhiều lính gác trong tư thế cảnh giác cao độ. Họ mặc đồ hải quân nhưng rõ ràng không phải là Yeerk.

Khi đi qua hai binh nhì, tôi dỏng tai nghe họ rù rì.

"Bob bảo đã trông thấy một con cọp. Còn LaVerle thì nói cô ta đã thấy một con nai lông xanh rất kỳ quặc. Giờ họ đang được thẩm vấn. Tôi chẳng hiểu cái quái quỷ gì xảy ra ở đây…."

Còn tôi thì ngay lập tức biết liền điều gì đang diễn ra. Chắc chắn

Yeerk đang biến những nhân chứng xui xẻo thành bị-mượn-xác.
Tôi vẫn cắm cúi tìm đích đến, nơi nào đó ở boong này.
Sau mười phút đi hùng dũng, tôi thấy nó. Cửa đóng im ỉm, với hai lính tàungầm đứng canh. Nếu không có thẻ thông hành tôi đừng hòng đi vào.
Chợt cửa xịch mở! Một đại úy hải quân bước ra hành lang. À! Giấy thông hành của tôi đây rồi.
<Cassie, tôi chuẩn bị mai phục nữa,> tôi báo cho con gián trong túi mình biết.
<Cứ làm điều bồ thấy cần thiết.>
Tôi theo viên đại úy xuôi hành lang tới một phòng tắm nhỏ xíu rồi đánh ngất anh ta từ phía sau. Tôi đóng cửa lại hoàn hình, rồi hấp thụ và biến thành anh ta.
Tôi mặc bộ đồng phục của đại úy vào, Cassie vẫn an toàn trong túi. Tôi rời khỏi phòng tắm.
<Chúng ta sắp đi vào Trung tâm Thông tin Chiến trận,> tôi truyền giọng riêng.
Những người lính vũ trang gật đầu, bước qua một bên, nhường lối cho tôi vào.
Bên trong có Đô đốc Carrington – Visser Hai. Coi mòi hắn chẳng hề hấn gì sau cuộc giao tranh nho nhỏ hồi nãy. Cơ trưởng Plummer, giờ đã bị mượn xác, có lẽ đang đấu tranh dữ dội với con sên trong đầu. Và ở trong góc phòng, đang dòm láo liên… là lão Chapman.
Đô đốc và cơ trưởng đang đứng trước một màn hình radar, chăm chú theo dõi những chấm sáng.
“Thưa ngài, đột nhiên xuất hiện tên lửa tàuđối-tàu của Trung Quốc. Di chuyển nhanh… chờ chút…” giọng anh kỹ thuật viên nhạt đi.
“Còn gì nữa?” Cơ trưởng Plummer nạt.
“Thưa ngài, lại một tên lửa nữa, cũng từ nguồn xuất phát tương tự. Tàu ngầm Trung Quốc… tôi nghĩ vậy…”
Tại sao giọng anh kỹ thuật viên có vẻ lúng túng thế? Hình như ảnh không tin điều mình trông thấy? Việc gì xảy ra vậy? Tôi có thể làm gì để ngăn cản nó đây…
Ba phút. Chỉ ba phút thôi là tin này sẽ được công bố trên vùng không gian zero. Rồi sẽ có một sự kiện quan trọng xảy ra.*Giai đoạn Một của Chiến dịch 9466.*
Nhưng cụ thể là gì…
<Cassie, Trung Quốc là ai?>
Từ nơi núp trong túi áo sơ mi của tôi, bạn ấy trả lời. <Trung Quốc à? Đó là một quốc gia, một dân tộc.>
<Họ có phải là kẻ thù của nước Mỹ?>
<Không phải đâu Ax. Có gì vậy? Nước Mỹ hiện không còn có kẻ thù sâu sắc nữa.>
<Ừm,> tôi nói <Sắp sửa có rồi.>

BÙM!
Lực nổ quăng tôi ngã chổng vó.
<Ax! Chuyện gì vậy?> Cassie la thất thanh.
Tôi vội đứng dậy, cố dựa vào một bàn phím lớn.
<Chúng ta bị bắn.>
Xung quanh tôi… Mọi diễn biến xảy ra quá nhanh. Tất cả mọi người tranh nhau nói một lúc!
“Boong chính, chuẩn bị cất cánh. Dàn phóng số một và số hai…” “… Chỉ huy các đơn vị không quân…”
“Thưa, đã sẵn sàng phóng…”
“Đài quan sát báo cáo…”
“… ACDS cho thấy…”
“Báo cáo thiệt hại!”
“Vài bồn nhiên liệu bốc cháy trên boong chính. Boong thứ hai và thứ ba thiệt hại không đáng kể. Dưới boong thứ tư không có dấu hiệu bị tàn phá.”
“Các lò phản ứng hạt nhân thì sao?”
“Vẫn hoạt động bình thường.”
“Thương vong và bị thương…”
“Những bác sĩ ghi nhận có năm trường hợp tử thương ở khoang chứa máy bay…”
<Ax, nói chuyện với mình đi!>
<Cassie, chúng ta đang chứng kiến sự dàn cảnh tinh vi. Bọn Yeerk vừa mới sách động cuộc Đại Chiến Thế Giới.>

14.

<Chúng ta cần phải làm cái gì đó.>
<Tôi e rằng đã quá trễ…>
<Ax! Rachel! Tất cả mọi người!>
<Hoàng tử Jake!>
Giọng truyền của bạn ấy nhỏ nhưng hiểu được.
<Ax, bồ đang ở đâu vậy? Bồ ổn chứ? Ai đang đi cùng với bồ?>
<Hiện tôi ở Trung tâm Thông tin Chiến trận, có cơ trưởng và đô

đốc ở đây. Cassie đang ở bên cạnh tôi.>

Tôi báo cho Hoàng tử Jake nhận định của mình. Rất có khả năng, chúng tôi đang ở thời điểm khởi phát Thế Chiến III.
<Ax, mình không ở gần Trung tâm Thông tin Chiến trận. Tất cả là tùy bồ xử lý. Bồ có thể thu phục đô đốc hay cơ trưởng được không? Sau đó thu hồi mệnh lệnh. Phải gọi các máy bay trở lại…>
Làm sao tôi có thể làm được đây?!
<Tôi không nghĩ ra phải làm cách nào. Không vị chỉ huy nào muốn rời căn phòng này, và họ không bao giờ đi một mình…>
<Làm đi, Ax. Mình biết bồ sẽ tìm ra cách. Để mình ráng liên lạc với bọn kia rồi sẽ tiếp cận bồ và Cassie.>
<Hoàng tử Jake… > nhưng tôi biết bạn ấy đã vụt khỏi tầm nghe.
Tuyệt vọng hết biết!
Có bao nhiêu đàn ông và phụ nữ ở trong căn phòng điều hòa nhiệt độ tối này? – Họ mau mắn tuân lệnh, hối hả đọc những dữ liệu trên màn hình, đánh giá thiệt hại, liên lạc với những tàu trong đội hình chiến đấu, nghĩ về gia đình…
Có bao nhiêu người lính dũng cảm biết mình bị lôi cuốn vào kế hoạch ma quỷ của những kẻ ngoài hành tinh với mưu đồ thôn tính Trái đất?
Đúng, tôi tuyệt vọng. Hoàng tử Jake đã ra mệnh lệnh trực tiếp. Nếu tôi không tìm ra cách thực hiện mệnh lệnh đó, thì chỉ trong vài tiếng ngắn ngủi nữa thôi, nước Mỹ và Trung Quốc sẽ nổ ra chiến tranh hạt nhân.
Đó là sự khởi đầu của một kết thúc vô cùng thảm khốc.
<Cassie, bình tĩnh. Sẽ có một tiếng động rất lớn. Một phát súng.>
<Ax!>
Biện pháp của tôi thật điên rồ. Phải chi Marco ở đây thể nào bạn ấy cũng bình luận như vậy. Khuấy động Trung tâm Thông tin Chiến trận, tạo ra sự hỗn loạn và tình trạng căng thẳng tột cùng khắp căn phòng, sẽ có cơ may thành công.

Hai lính thủy đánh bộ đứng canh bên trong phòng sẽ chú ý ngay bất cứ ai đứng trong hành lang. Tôi nhắm anh lính đứng bên trái cánh cửa đóng. Bất ngờ tôi chụp lấy cánh tay anh ta, giật lấy súng. Tôi vặn quay anh ta ra trước… và bắn vào chân Đô đốc Carrington.
Chỉ trúng phần mềm thôi, nhưng nó phục vụ cho mục đích của tôi.
Tôi bèn đẩy người lính đang choáng váng, giả bộ như vật lộn để giựt khẩu súng của anh ta.
"Tên lính này đã bắn đô đốc!" Tôi hét ầm.
Im lặng. Tôi cảm thấy thương cảm cho người đàn ông bị mình vu oan. Khi ở trong lốt hình biến Người, thật khó mà không cảm nhận nỗi đau của Người khác như nỗi đau của mình.
Tiếp đến, một quang cảnh rối loạn chưa từng thấy xảy ra…
Trong vòng hai giây, người lính vô tội đã bị hai lính thủy khác xô vật xuống sàn. Tiện đà hăng hái, họ nện anh ta ngất xỉu luôn. Cái này rủi cho anh ta nhưng mà cần thiết cho tôi.
Tôi thấy hai người quân y mặc áo cổ chui màu trắng xộc vào phòng, chạy đến quỳ xuống bên cạnh đô đốc.
"Tránh xa tao ra, đồ ngu!"
"Thưa Đô đốc Carrington, ngài nên để chúng tôi băng bó cho ngài."
Với vẻ điêu luyện và thành thạo nghiệp vụ chuyên môn, hai bác sĩ thảy vị đô đốc đang phản đối kịch liệt lên băng ca và khiêng ra khỏi phòng.
Tôi bước theo chân họ.
Trong tình cảnh lộn xộn, chẳng ai hỏi tôi đi đâu và tại sao lại đi theo các nhân viên y tế và bệnh nhân tới bệnh thất.
"Thưa đô đốc, mong ngài yên lặng."
Trong hành lang chật, vắng vẻ, tôi hoàn hình và bỏ Cassie ra khỏi túi. Tôi bảo bạn ấy tìm các bạn khác rồi tới phòng riêng của đô đốc. Và rồi…
Phập! Phập!
Hai cú ngã huỵch huỵch. Hai bác sĩ lăn đùng ra sàn. Đô đốc Carrington phóng xuống giữa hai cơ thể nằm sấp của họ.
Trước khi hắn kịp hô hoán hay tìm cách chuồn – hay nhận ra cô gái trẻ chạy lại từ hướng khác – tôi ụp tay lên miệng hắn và kéo mạnh vào một căn phòng nhỏ.
"Andalite," hắn rít khi tôi thả tay ra. "Vậy mà tao cứ nghĩ Visser Một đã phóng đại quá mức về sự ghê tởm của 'băng thảo khấu Andalite!'"
Phập!
Tôi nhanhchóng thâu nạp ADN của hắn và tráo quần áo…
Giấu cơ thể bất tỉnh của hai nhân viên y tế vào tủ chìm, khóa cửa phòng lại. Tôi quay về Trung tâm Thông tin Chiến trận. Cả cơ thể Người của tôi tràn ngập lượng adrenaline. Ráng ghìm nó xuống – tôi cần phải tỏ ra lạnh lùng và uy quyền.
Tôi mở cửa. Bước vào phòng.

“Cơ trưởng Plummer, hãy gọi các máy bay quay trở về.”
“Đô đốc Carrington?”
Tôi nhíu mày, một biểu hiện thông thường của loài người, ngụ ý tầm quan trọng của sự việc và (hoặc) sự không hài lòng.
“Tôi bảo, hãy gọi máy bay về, Cơ trưởng Plummer. Đó là mệnh lệnh.”
“Thưa ngài, với tất cả sự kính trọng…” cơ trưởng cúi nhìn chỗ máu khô trên đùi tôi và quay sang lão Chapman.“Ngài cảm thấy khỏe chứ, thưa ngài?”
“Gọi-Máy-BayLại. Nếu mi thích ta sẽ trao mi cho cấp chỉ huy…” Nhìn qua lão Chapman, tôi quát. “Còn mi, ta sẽ đem trao cho Visser Một như một kẻ phản bội.”
Mặt lão Chapman bỗng trắng bệch, bợt bạt ra. Lão gật đầu với cơ trưởng.
“Vâng, thưa đô đốc.”
“Ta sẽ gặp bọn mi trong tư thất của ta,” tôi chỉ thị. “Năm phút nữa.”
Tất cả mọi thứ đã theo đúng kế hoạch.

15.

“Thế còn…”

Cơ trưởng Plummer và lão Chapman có lý do chính đáng để ngạc nhiên. Bởi vì khi đến phòng riêng của Đô đốc Carrington, chúng không chỉ thấy Visser của chúng mà còn thấy cả một người Andalite nữa …

Và cả cọp, khỉ đột, gấu xám, sói và cả chú diều hâu đuôi đỏ đang đậu hùng hổ trên kệ cao.

SẦM!

Cửa đóng lại và nhốt chúng bên trong. Rachel còn đứng chặn cửa. Không có đường thoát.

Người được quyền nói là tôi. Tôi nói với Visser Hai.

<Kế hoạch của mi tiêu ma rồi, Yeerk. Ít ra là bước đầu tiên đã thất bại. Máy bay đã được gọi về.>

Visser Hai cười khẩy. “Giỏi lắm Andalite. Bọn mi là đồ ranh ma, quái quỷ. Nhưng chẳng ăn nhằm gì đâu. Gọi máy bay về cũng chẳng ngăn cản được bước tiếp theo của Chiến dịch 9466.”

Đến lúc này, tôi đã biết mục tiêu của tên Visser Hai. Nhưng tôi muốn nghe kế hoạch kinh khủng đó từ chính miệng hắn. Chúng tôi cần chi tiết.

<Hãy giải thích đi, Yeerk,> tôi hạch hỏi.

Im lặng, Visser Hai vẫn tiếp tục cười cợt.

<Ax, mình có thể móc con sên Yeerk ra khỏi đầu hắn.> Rachel giận dữ nói.

<Cám ơn Rachel. Nhưng điều đó không cần thiết. >

Hắn giả đò thở dài. “Tao nghĩ bọn mi nên kiên nhẫn đợi ắt sẽ thấy kế hoạch không chê vào đâu được của tao bộc lộ như thế nào…”

Hắn khuỳnh vai, ưỡn ngực lên. Thật là cảnh tượng lố lăng: một người đàn ông gầy gò làm dáng trong bộ đồ lót.

<Tụi mình gặp một thằng hề điên,> Marco bình luận.

“Sự tình sẽ diễn ra thế này này,” gã đô đốc tiếp.“Bọn Người không bị Yeerk chui vào đầu ở trên tàu *USS George Washington* tin rằng mình bị Trung Quốc tấn công. Dĩ nhiên đó là láo toét. Nó sẽ trả đũa liền, bằng cách phái phi đội máy bay ném bom tới chỗ tàu ngầm Trung Quốc – con tàu bị quy trách nhiệm là thủ phạm gây hấn trước.”

“Tuyệt đấy chứ. Lũ Andalitetụi bay đã phá hỏng giai đoạn đó của kế hoạch. Nếu đội máy bay phóng tới tàu ngầm, tức thì Mỹ bị coi là kẻ cà khịa trước. Và đương nhiên, chỉ huy tàu Trung Quốc sẽ đánh trả. Vố hiểu lầm khủng khiếp này sẽ dẫn đến sự hiểu lầm tai hại kia.”

Visser Hai ngừng lại và cười với đám lâu la. Tôi không thể không

nhận ra sự biểu cảm của chúng có vẻ cảnh giác.
“Tuy kế hoạch hay ho ấy đã bị cản trở. Nhưng trong vòng chưa tới hai tiếng đồng hồ nữa,” Visser Hai tiếp, “các Yeerk trong chính phủ Mỹ vẫn sẽ nhận được bản báo cáo chi tiết về vụ tấn công hèn hạ của Trung Quốc lên tàu sân bay *USS George Washington*. Cho dù chẳng có chuyện gì xảy ra ở đây, thì lúc đó, họ cũng ra lệnh cho một tàu ngầm hạt nhân cụ thể, do Taxxon điều khiển, phóng vũ khí hạt nhân – theo chuẩn mực Yeerk là thô sơ – oanh tạc những thành phố Trung Quốc đã được định trước…
“Người Trung Quốc sẽ phản ứng lại. Chiến tranh sẽ leo thang và lan rộng. Chẳng bao lâu sau, dân số loài người sẽ giảm thảm hại. Cả vũ khí của họ cũng hao hụt. Một thời cơ toàn bích cho Visser Một hào hùng chinh phục Trái đất!”
<Lời đề nghị của mình vẫn còn giá trị, Ax.>Rachel bảo.
<Ax, bảo hắn thu hồi chiếc tàu ngầm Mỹ.> Hoàng tử Jake yêu cầu.
<Yeerk,> tôi gằn giọng. <Nếu mi tuân theo yêu cầu của tụi ta thì mi sẽ sống; bằng không, mi sẽ chết ngay tại đây. Hãy liên lạc với tàu ngầm Mỹ đang bị Yeerk kiểm soát, ra lệnh cho chúng từ bỏ nhiệm vụ. Hãy báo cho chỉ huy của mi biết kế hoạch bị hoãn.>
Đó chẳng qua chỉ là những lời lên gân trong lúc cùng đường. Việc gì tên Yeerk này phải tuân thủ ước muốn của kẻ thù truyền kiếp của mình?!
Visser Hai cười hềnh hệch và ngồi xuống chiếc ghế hẹp. Hắn bắt chéo hai chân lại, cái đầu ngênh nghênh – ra điều cóc sợ gì hết.
“Và tiết lộ cho Andalitehùng cường tàu ngầm nào của Mỹ bị Yeerk kiểm soát hả? Khó đấy. Còn khuya, kẻ thù gân guốc của ta à. Tao không sợ chết. Mi có thể giết ta lúc này nếu mi thấy vui lòng. Dù tao chết hay sống thì chiến dịch vẫn chẳng suy chuyển gì. Điều tao sợ là thất bại. ”
<Hừm, đúng đấy, đồ điên.>
Một lần nữa Visser Hai lại cười hằng hặc.
“Kế hoạch đang tiến triển. Xấp xỉ hai giờ nữa, tên lửa hạt nhân vụt khỏi tàu ngầm Đinh Ba của Mỹ. Liền sau đó, Trung Quốc đáp trả. Và bao lâu nữa tất cả những lực lượng có vũ khí hạt nhân sẽ nhảy vào? Nga, Pháp, Anh, Ixrael, Ấn Độ, Pakistan đều có tiềm lực tàn phá như nhau. Mười triệu, à không, hàng trăm triệu người sẽ ngủm củ tỏi. Kế hoạch là thế đấy!”
Visser Hai đứng lên chào lực lượng vô hình nào đó.
<Mình hổng ham nghe hắn hót véo von về bản sao của phát xít,> Marco cằn nhằn.
<Hắn chập mạch rồi. Man nặng.>
<Phải đấy Cassie. Tôi tin sự việc đó đã được sắp xếp tỉ mỉ.>
<Vấn đề bây giờ là,> Hoàng tử Jake điềm đạm nói, cố che giấu mối lo âu trong lòng.<Làm thế nào chúng ta thương lượng với tên tâm

thần này đây.>
<Thương lượng á! Em bảo hãy xay nhuyễn…>
Cộc cộc cộc !
Một giọng nói từ ngoài hành lang vọng vào.
“Thưa cơ trưởng! Chúng tôi thấy những máy bay không xác định tới gần! Tới hàng chục chiếc. Thưa ngài, lạ cái là chúng không hiện ra trên màn hình radar!”
Theo bản năng, tôi vung đuôi lên và quay mắt cuống nhìn Hoàng tử Jake.
Cứ như bị dí điện, gã Visser Hai bỗng phá ra cười sằng sặc.
“*Không xác định*, thật vậy,” hắn thét. “Đáng lý ra tao phải làm điều này một cách gọn gàng hơn. Người ta cần làm điều phải làm! Trong vòng vài phút nữa, kẻ thù yêu quý của ta ơi, các chiến đấu cơ Con Rệp và tàu vận tải sẽ đáp xuống tàu sân bay này. Khi đó bọn mi sẽ làm gì? Sáu mạng chống lại lực lượng Yeerk ư? Làm sao mà ngăn được nào?!” Tôi đã quá mệt mỏi vì những câu hỏi tu từ rồi.
Rachel định chồm lên người đàn ông nhưng một tiếng hộc của Hoàng tử Jake khiến bạn ấy dừng lại.
<Không. Tất cả mọi người hãy bình tĩnh. Chúng ta cần tên sâu này. Hắn là người duy nhất có thể ngăn cuộc tàn sát.>
<Nhưng…>
Bu-bùm!
Tiếng súng phòng không!
Pằng chíu! Pằng chíu!
Tia Nghiệt khai hỏa.
<Chúng ta bị tấn công!> Rachel thét.
Tôi nhìn Hoàng tử Jake…
Úi trời! Liền đó tôi bị hất khuỵu gối bởi một tiếng nổ kinh hồn vẳng vào tận buồng của đô đốc. Bất giác, tôi giơ tay lên ôm đầu, với cố gắng tội nghiệp bảo vệ mình khỏi cơn mưa vụn thép.
Qua làn khói bụi và vôi vữa lờ nhờ, tôi thấy một con sói cúp mình thu lu và một khối thịt lù lù, chắc là Marco.
Thế rồi cuộc đụng độ “chào sân” đi qua. Một sự im lặng bao trùm căn buồng.
<Rachel, Ax. Tất cả mọi người!> Hoàng tử Jake gọi.
Tôi run rẩy đứng trên móng guốc, bốn mắt căng thẳng quét qua quang cảnh đổ nát. Tôi thấy lão Chapman mình đầy máu và cơ trưởng mặt mày xạm đen, lụp chụp ráng đứng lên.
<Hoàng tử Jake,> tôi kêu lên. <Gã đô đốc trốn rồi.>

16.

<Đi nào! Chúng ta hãy lên boong chính!>

Hoàng tử Jake nói đúng. Lúc này chẳng còn việc gì phải làm ở khoang bên dưới cả. Chúng tôi cần có mặt nơi trái tim của trận chiến. Để đánh giá lực lượng Yeerk và để chiến đấu.

Hoàng tử Jake và Cassie lao vút lên những bậc thang thẳng đứng, chật hẹp. Tobias, chàng phi công thượng thặng, cũng chui lọt theo sau.

Nhưng còn với những tấm thân dềnh dàng của tôi, Rachel và Marco thì không phải dễ. Lốt hình chiến đấu của Rachel chẳng thể lách qua được lỗ trống trên chóp cầu thang.

Pằng chíu! Pằng chíu!

May thay tràng tia Nghiệt đã giải quyết tình thế tiến thoái lưỡng nan giùm chúng tôi. Đỉnh cầu thang được khoét một lỗ đủ cho gấu xám chui lên.

<Dù sao cũng cám ơn.>

<Chắc là bọn Yeerk đã thấy Hoàng tử Jake, Cassie và Tobias,> tôi lo lắng nói. <Hãy thật cẩn thận.>

<Phải rồi, tui đang tính chuyện vẽ một con mắt to tướng đỏ lòm vào sau mông…> Marco khàn khàn pha trò. Tôi bám theo bạn ấy lên boong chính.

Lập tức, một cảnh tượng kinh hoàng, suốt đời không bao giờ quên đập vào mắt tôi. Vẻ đồ sộ, nguy nga của tàu *USS George Washington*bị mạo phạm bởi hàng lớp lớp tia Nghiệt của Yeerk cùng những loạt bắn trả. Hệ thống phòng thủ trên boong chính vẫn nằm trong tay các đơn vị hải quân.

Những chiếc tàu hộ tống danh dự cũng được tung ra để chống trả tụi Con Rệp đang hạ độ cao. Những thủy thủ và lính bộ binh can đảm, cả phụ nữ lẫn đàn ông, lăn xả vào chiến đấu.

Bao nhiêu người vẫn còn tự do? Bao nhiêu người đã là Yeerk?

Qua làn khói dày đặc của chiến trường, tôi nhận ra những máy bay được gọi về đang quay trở lại tàu sân bay.

<Không cách chi họ đáp xuống được!> Marco gào. <Họ sẽ bị bắn hạ trước khi kịp xoay trở! Để mình vô buồng lái coi có thể làm được gì…>

Tụi tôi tiếp tục tới gần bề mặt chống trượt trên boong chính. Marco phóng dài về phía "hòn đảo".

<Còn tôi sẽ cố tìm ra tên Visser Hai,> tôi thông báo.

<Chúc may mắn, Ax-ngố.>

Rachel lao về phía một tàu vận tải Yeerk đang thả quân Hork- Bajir

ra.
Tôi bước lên trước. Bỗng…
BÙM BÙM! BÙM BÙM!
Một loạt tiếng nổ xé óc, khiến tôi xém chổng bốn vó lên trời. Quanh tôi, cả đống người ngã nhào.
Thôi rồi! Những máy bay phản lực và trực thăng tôi gọi về đã tan tành… Nào là Viking S-3B; nào là Ó Biển SH-60FH/HH60G; rồi chuyên cơ chống tàu ngầm… Tất cả bị bắn hạ, những mảnh vụn rơi ầm ào xuống nước, sôi réo sùng sục.
“Chết này, Andalitebẩn thỉu!”
Đoàng!
Tôi cúi xuống theo phản xạ. Quán tính đẩy đuôi tôi nhổng lên nửa vòng. Tác giả của phát súng là một tên Mượn xác-Người. Trong cảnh hỗn loạn này, chẳng cách nào phân biệt được kẻ thù với đồng minh, chẳng thể biết Người này hay Người kia có Yeerk trong đầu hay không. Nhưng khi họ tự bộc lộ chân tướng thì quá rõ.
Gã lính thủy đánh bộ khá vạm vỡ lén tới sau lưng tôi. Tôi thấy nó sục tới.
“Vì Visser!”
Phập!
Tôi tống hắn chúi nhủi xuống khu vực cầu thang trước khi hắn kịp khai hỏa. Bàn tay cầm súng của hắn rớt theo sau.
<Ax!>
Đột ngột, một thủy thủ mang vũ khí hiện ra trên đường chạy của Marco. Bạn ấy dừng lại và nhìn chằm chằm vào anh lính trẻ. Anh này liền kính cẩn chào rồi ù té chạy về phía mũi tàu.
<Oa…> Marco bình phẩm. Chú khỉ đột bị xém lông và bết máu nhập bọn cùng tôi. Cả hai băng băng trên boong chính. <Tui đang tưởng tượng cảnh lôi cuốn mấy anh chàng tốt về phe mình, được chứ?>
Đúng… nhưng khó mà tin nổi.
<Nhìn đằng trước kìa. Gần tàu vận tải Yeerk í.>
Quả là ngoạn mục! Những thành viên của Hải quân Mỹ đang kiên cường chiến đấu bên cạnh Rachel, chống lại động quân kinh hoàng của Yeerk, lũ Hork-Bajir cao hai mét hai.
<Tôi nghĩ, sự xuất hiện đột ngột của những sinh vật thời tiền sử, gươm giáo kềnh càng từ trên trời rơi xuống đã khiến sự có mặt của con thú hoang, vốn là cư dân của Trái đất có vẻ bình thường đi.>
<Có thể! Hoặc là do Rachel bật mí cho mấy chàng kia về diện mạo thật sự của mình và hứa hẹn hò với tất cả bọn họ.> Marco cà rỡn.
<Những máy bay tôi ra lệnh quay trở về tàu sân bay đã bị hạ hết.>
<Mình biết, rất lấy làm tiếc, Ax à. Mình quá trễ. Vả lại, toàn bộ buồng lái đã bị bọn Hork-Bajir cùng một số sĩ quan Yeerk xâm lấn. Nếu cứ cố xông vào là tự sát.>

<Hoàng tử Jake!>
Hoàng tử Jake và Cassie từ hướng đuôi tàu hùng hục chạy lại. Bộ lông của các bạn ấy bết bát máu và đen đầy muội khói.
<Thật ngu ngốc!> Cassie hét toáng toàng. <Mình không biết chúng ta phải làm gì nữa! Tất cả máy bay đều bị tiêu diệt. Yeerk đã kiểm soát tàu sân bay! Tụi mình thấy chúng ở đuôi quạt…>
<Chúng khống chế bệ phóng đầy những chiếc Mk.15 Phalax,> Hoàng tử Jake giải thích. <Và Mk.29 Chim Sẻ Biển. Bất cứ sự chi viện nào tới chúng ta đều là lịch sử.>
<Ông nói gì vậy?> Marco quát. <Chúng ta đầu hàng hả?>
<Không. Chúng ta chưa thua. Nhưng không được để sổng tên Visser Hai! Đó là mục tiêu. Chúng ta phải đi tìm hắn!>
Sau đó rồi sao? Tôi tự hỏi nhưng không biểu lộ ý nghĩ của mình ra ngoài.
Hoàng tử Jake và Cassie xông pha vào làn khói.
Marco gầm gừ. <Lực lượng tiếp viện tới rồi, Ax ngố. Để tui ra giúp Rachel. Coi mình có thể dạy cho anh lính kiểng đánh trận không. Hình như đa số họ chưa bao giờ trông thấy mặt kẻ thù.>
Marco lập chập chạy phăm phăm trên boong. Và rồi tôi thấy…
Lão Chapman.
Ừm… đã có kẻ có thể khai báo cho tôi biết nơi tìm ra Visser Hai.
Nếu tôi biết hỏi đúng cách.

17.

Lão Chapman vẫn mặc đồ giống lúc trước – trong bộ đồng phục hải quân. Tôi thấy lão chạy ngược hướng với mình, cà nhắc nhưng chạy nhanh gớm.

Lão đang chạy trốn khỏi cuộc tàn sát chăng? Có thể lắm. Không đâu!*Tôi nghĩ.*

Chapman là loại Yeerk tồi tệ nhất. Hắn ham muốn quyền lực.

Chuyên gia luồn cúi, bợ đỡ cấp trên, nhưng lại không sẵn sàn gchịu vấy bẩn tay làm những việc kém hấp dẫn, khi đã có ai đó thực hiện thay. Hắn là đồ hèn nhát.

Tôi thấy lão Chapman chạy xuống khoang bên dưới, bèn theo sau. Thập thò chỗ đầu cầu thang thẳng đứng, tôi đứng lại.

Cơ thể Andalitecủa tôi tiện lợi, cao cấp hơn cơ thể Người về nhiều mặt. Nhưng theo kinh nghiệm, tôi biết cơ thể mình chẳng thích hợp cho việc đi lên hay đi xuống những cái thang của tàu sân bay.

Không còn lựa chọn nào khác. Thời gian sắp hết, tôi cần phải linh động lên, phải nắm lấy thời cơ.

Tôi liền tiến lại chỗ người đàn ông dong dỏng cao khoác chiếc áo phao màu tím và lịch sự xin phép được tạm thời sử dụng chất liệu gen và những lớp áo bên ngoài của anh ta.

May thay, người đàn ông trẻ này thuộc nhóm người nhận ra tôi chẳng làm hại gì. Nhờ thế tôi chẳng phải viện đến vũ lực.

Anh lính trẻ cười toe.

“Công tử, tôi rất lấy làm vinh dự. Cứ mượn tự nhiên và đi tiêu diệt bọn người lạ gớm ghiếc kia đi.”

Tôi thu phục anh ta và bắt đầu biến hình ngay. Lẽ ra tôi nên báo trước cho người lính trẻ về sự xáo trộn của quy trình biến hình. Ngay lúc gương mặt tôi nứt ra cái miệng, anh ta vội đưa tay lên bịt mồm và chạy thục mạng đi luôn.

Cuối cùng, khi đã mặc đồ và cầm vũ khí mới mượn xong, tôi trèo xuống thang. Nhưng lão Chapman đâu rồi? Hắn chạy đi đâu? Chắc là trở lại Trung tâm Thông tin Chiến trận. Tôi tìm đường xuống boong 03.

Trên hành lang chật lèn kín thương binh. Những thủy thủ – chẳng biết phục vụ cho bên nào – hối hả chạy vù vù qua.

Tôi giữ cho đôi mắt loài người nhìn thẳng ra trước.

Tới boong huyết mạch. Trung tâm Thông tin Chiến trận được tụi Yeerk của Đô đốc Carrington và lính hải quân canh phòng cẩn mật.

Trước tiên, tôi lân la thăm dò những phân khu nhỏ thuộc các bộ phận khác nhau. Qua phòng kiểm soát tàu ngầm. Sang phòng điều khiển đánh bộ. Và may mắn làm sao… tới phòng chỉ huy không chiến. Cửa

phòng này không có lính canh.
Tôi đường hoàng bước vào. Bình thường một thành viên của không quân áo khoác tím – thuộc khâu nhiên liệu – chả bảo giờ ló mặt vô đây.
Ồ, lão Chapman đó! Lão quay lưng lại tôi, ngồi trên ghế và uống thứ gì như thể cà phê. Tránh xa trận tiền, lão ở một mình trong phòng. Tôi đóng cửa lại ngay. Vai lão căng lên rồi lão quay ngoắt lại.
“Mi phải đưa ta đến chỗ Visser Hai,” tôi quát.
Lão Chapman nhăn mặt. “Andalitethối tha!” Đoạn hắt tách chất lỏng nóng vào tôi. Thật là một hành động ngờ nghệch. Nhanh như cắt, tôi tháo vũ khí đeo bên hông quần ra và chĩa ngay tim lão.
“Nói mau! Ta có thể tìm Visser Hai ở đâu?”
Vào giây phút ấy, một mình trong căn phòng tối với tên Yeerk chịu trách nhiệm cho cuộc hỗn chiến tàn bạo đang diễn ra trên boong kia… một mình cùng gã Yeerk mưu toan việc khởi xướng Thế Chiến Thứ Ba, gã trợ lý đắc lực nhất của Tên Sâu Bọ cựu Visser Ba… Tôi gần như không sao kềm chế được nỗi căm phẫn.
Ngón tay tôi gãi gãi cò súng. Nỗi khiếp đảm lan tràn khắp mặt lão Chapman. Nếu lão giao nộp Visser Hai thì Visser Một sẽ xử tử lão; còn nếu từ chối thì lão tin tôi sẽ găm một viên đạn vào ngực lão.
“Cho tao biết tìm Visser Hai ở đâu?”
Mồ hôi túa lòng ròng trên trán lão Chapman. Run sợ, hắn lùi lại một bước.
“Nó…”
RẦM.
Lão Chapman thét lên.
“Hựự!”
Tôi bị hẩy về trước, khuỵu gối. Khẩu súng tượt vào góc phòng. Ai đó đã mở cửa… và cánh cửa đã tông vào sau lưng tôi!
Tôi đã để mặc cho cơn tức giận lèo lái mình; mặc nó chế ngự ý thức của mình về mọi thứ xung quanh; mặc nó che lấp mất sự sáng suốt.
“Bắt nó! Bắt lấy thằng Andalite! Bắt nó!”
Tôi bò về trước rồi búng bật lên liền. Để rồi quay qua và thấy lão Chapman… chĩa súng vào mình. Cùng với lão còn có một tên Hork-Bajir.
Gã HorkBajir bước bên trước.
“Hừm!” Lão Chapman cười ruồi. “Tao nghĩ thay vì giết thì bắt tù binh vậy. Tên tù chiến tranh do chính tao bắt giữ. Nhưng để bảo đảm màykhông tìm cách trốn thì…”
Đoàng!
Tôi lăn xuống sàn. Lão Chapman khóa cửa lại.

18.

Tôi gõ móng guốc tung tăng trên cánh đồng cỏ tốt tươi, khoan khoái hít thở bầu không khí trong lành của hành tinh quê nhà. Hòa bình, yên ả. Và mẹ tôi đứng đầu kia.

Cả anh trai Elfangor của tôi nữa. Đã lâu rồi chúng tôi không nói chuyện với nhau…

"Cái gì…"

Tôi ngồi dậy. Không có đồng cỏ sum xuê, chỉ là nền nhà cứng ngắc của phòng chỉ huy không chiến. Máu ụa ra nơi đùi. Lão Chapman không chủ ý bắn chết mà chỉ tước khả năng chiến đấu của tôi.

Tôi đã nằm đây bao lâu rồi? Tại sao tôi lại ngất lả đi? Tôi đã từng chịu những vết thương nghiêm trọng hơn thế này nhiều mà không bất tỉnh. Có lẽ tại vì lốt hình biến Người yếu đuối chăng? Cho dù với lý do gì, tôi vẫn cảm thấy xấu hổ.

Tôi chẳng những đã không moi được tin gì từ lão Chapman về Visser Hai, mà còn để cho cảm xúc riêng tư len vào, lấn áp những tư duy chiến thuật. Cái "đoạn trường" này tôi sẽ không kể ra cho bạn bè biết đâu.

Tôi nhanh chóng hoàn hình. Có lẽ chưa bao giờ tôi lại vui mừng đến thế khi trở về hình hài Andalite.

Skreeeeet!

Thận trọng, tôi phá tung ổ khóa cửa và bứt ra khỏi nhà tù.

Lúc này chiến trận đã lan xuống các tầng dưới. Tôi nghe tiếng rên rỉ, gào thét của những người bị thương; tiếng đồ đạc, trang thiết bị bị tàn phá.

Nhưng tôi cần ở chiến trường trung tâm. Cần trở lại boong chính, xông vào giữa trận tiền.

PHẬP!

Một người lăn quay. Rất hiếm khi tôi bị bất ngờ hay bị thương trong hình hài Andalitetự nhiên của mình.

Tôi tước vũ khí ra khỏi tay nạn nhân. Lưỡi dao đuôi của tôi rất hiệu quả, nhưng tôi không muốn liều lĩnh thêm nữa.

Tôi bước trong hành lang hẹp. Ngang qua Trung tâm Thông tin Chiến trận. Qua phòng điều khiển không lưu. Vào phòng tác chiến.

Lướt thật nhanh, tôi thấy tất cả những nơi đó đều trống trơn. Ngó vô trung tâm tình báo liên quân cũng vậy. Cứ như hầu hết sĩ quan của tàu sân bay đều đã chết hoặc bị đầu độc hết cả rồi…

Nếu ai may mắn chưa bị Yeerk khống chế thì họ đã ở trên boong, vai sát vai chiến đấu bên cạnh đồng đội của mình. Tôi chắc chắn điều đó.

Một cách thần kỳ, tôi tiến tới boong chính mà không bị cản trở. Ngay

lập tức tôi nhìn thấy Cơ trưởng Plummer.
Ông ta nằm sóng sượt trên sàn, trên bụng có một lỗ to tướng. Rõ mười mươi ông ta không thể sống để chứng kiến hồi kết của trận chiến.
“Cứu tôi với! Anh kia!” ông ta thét, vươn tay chỉ tên Hork-Bajir và gã Mượn xác-Người đứng gần đấy.
Xem ra gã mượn xác là lính hải quân thuộc đoàn tùy tùng của Đô đốc Carrington. Bọn Yeerk lãnh đạm nhìn cơ trưởng đã gục ngã. Gương mặt của tên Người chẳng biểu lộ điều gì.
“Làm ơn cứu tôi. Đưa tôi xuống boong dưới. Tôi là người của các anh mà!”
“Mi chẳng là ai cả,” tên Mượn xác-Người nạt nộ. “Vật chủ Người của mi đã hoàn thành nhiệm vụ của nó. Hắn sẽ chết. Hãy tự cứu lấy mình đi nếu có thể.”
Khi hai tên Yeerk bỏ đi, tôi tiến lại gần.
Mắt cơ trưởng đã kéo màng nhưng vẫn còn lộ vẻ sợ hãi.
<Tôi không làm ông đau đâu,> tôi vỗ về.
Rồi tôi thấy con sên cố xác trườn ra khỏi lỗ tai cơ trưởng. Tôi mặc kệ. Nó chẳng đi xa được đâu.
Bất giác, tôi quỳ xuống bên cạnh Cơ trưởng Plummer...
“Tôi đã làm gì vậy?” ông thở gấp. “Tôi đã cố chống chọi nó…”
<Không ai trách cứ ông cả,> tôi trấn an.
Cơ trưởng nhìn trân trối xuống bụng mình.
“Tôi sắp chết.”
<Đúng vậy.>
Cơ trưởng chìa một bàn tay ra. Tôi ở lại với ông cho tới khi ông tắt thở.

19.

Thảm họa chất chồng thảm họa.

Bọn Yeerk đã thi nhau nã tia Nghiệt qua phía những tàu chiến.

Hết chiếc này đến chiếc kia lần lượt nổ tung. Chói tai nhức óc! Những cột khói lửa bốc lên không, cao hàng dặm. Sự tàn phá thật không thể tin nổi.

PHỰT!

Tôi nhảy khỏi lối đi ngổn ngang những thiết bị gây cháy. Băng qua những quả cầu lửa… lao qua từng cụm những con Người đang cháy lèo xèo.

Chẳng có mệnh lệnh nào cho trận chiến này. Không có kế hoạch. Cũng chẳng có giới tuyến. Chẳng có chiến lược hay những nguyên tắc lâm trận gì ráo.

Chỉ có sự hoảng loạn, rối tung rối mù. Chỉ có giết và bị giết.

Những cái xác hồn siêu phách lạc, quýnh quíu bỏ chạy hoặc nhảy xuống biển, bị dòng nước luộc chín hoặc bị sấy giòn tan. Những tiếng gào la kinh hồn bạt vía. Tiếng kêu cứu. Tiếng cầu khẩn thượng đế, khẩn cầu trời đất. Tiếng gọi mẹ, gọi những người thân yêu… Cứu, cứu, cứu với… bao nhiêu giọng đủ mọi cung bậc đan chéo vào nhau!

“Chú Ax! Chú Ax!”

Tôi nhổng đuôi lên.

“Hây, chú Ax, cháu đây. Tobias đây.”

Thật vậy, thằng cháu của tôi, trong cơ thể của lính thủy áo phao vàng và áo thun cổ cao đang nhào tới.

“Người này là sĩ quan thuộc bộ phận phòng máy bay,” Tobias giải thích. “Cháu định không làm khi chưa được ảnh cho phép. Nhưng vì ảnh bất tỉnh khi một con chim toan nói chuyện với ảnh, nên… Cháu phải biến hình để đẩy ảnh khỏi vòng nguy hiểm. Hy vọng thế.”

<Chúng ta phải làm điều gì cần phải làm,> tôi nói như người gỗ.

<Lốt hình biến này sẽ rất có ích.>

“Đúng, nó giúp cháu mò tới những nơi diều hâu không thể tới để kiếm tên Visser Hai. Ngoài ra, bất cứ vật gì bay ở đây đều sẽ bị nổ tan tành.”

Bỗng có những âm thanh rần rần nổi bật lên giữa chiến trường hỗn loạn.
Tôi cụp mắt cuống xuống.
“Một số lính của tàu sân bay tìm cách chạy trốn,” Tobias giải thích. “Họ thảy thuyền cứu hộ xuống nước và tranh nhau nhảy lên. Không hiểu họ chạy được bao xa khi bầu trời nghẹt kín tụi Con Rệp. Nếu chuyền từ tàu này qua tàu khác may ra họ mới thoát…” Uỳnh! Oàng!
Tobias và tôi lao bổ về nơi có tiếng nổ.
Một bè cứu sinh biến mất, kéo theo khoảng vài chục người. <Họ thậm chí chẳng kịp thử thời vận,> tôi ngậm ngùi nói. Con tàu sân bay hùng vĩ giờ đã trở thành một hòn đảo của thần chết.
Cơ trưởng Plummer, tổng chỉ huy các đơn vị không quân đã bị bắt làm nô lệ, sau đó bị bỏ mặc cho chết. Toàn bộ thủy thủ đoàn gần như tan tác.
Tôi quay mặt đi để khỏi nhìn thấy cảnh hoang tàn, nấn ná nữa chỉ thấy rặt nỗi khiếp sợ.
Và cách đó vài mét. Marco – đang bối rối quỳ bên một thủy thủ bị thương nặng cố giúp anh ta. Từ chỗ mình đứng, tôi thấy anh lính đang hấp hối.

20.

<Ax!> Cassie gọi.
Qua làn khói, bạn ấy tập tễnh đi về phía tôi và Tobias. Hoàng tử Jake và Rachel đi cùng với bạn ấy. Bị thương, run lẩy bẩy, thở dốc. Tôi gọi Marco.
<Tụi mình thấy Visser Hai rồi! Hắn ở cách đây vài mét, có mấy tên HorkBajir bảo vệ. Phải chộp lấy hắn, Jake.>
"Phải bắt hắn làm con tin…." Tobias bắt đầu.
<Điều đó có gì khác nào?> Marco chua chát nói. <Thứ nhất, Yeerk hổng thèm quan tâm đến đồng bọn. Chẳng đứa nào chịu khai ra điều chúng ta muốn biết để cứu hắn. Thứ hai, lần trước Visser Hai đã từ chối *chơi bóng*rồi. Lần này mắc gì hắn đổi ý? Yeerk đang thắng thế.>
<Marco đúng,> Rachel nói, quệt dòng máu khỏi trán. <Thằng cha này quá ham chiến thắng mà…>
Đúng là Visser Hai đã từ chối "chơi bóng". Nhưng Marco sai rồi. Sẽ có một thứ làm thay đổi gã Visser. Một điều buộc hắn phải chỉ ra chiếc tàu ngầm hạt nhân có "sứ mạng" hủy diệt các thành phố Trung Quốc, giết chết hàng tỉ người vô tội.
Máu tôi gần như đông lại vì căm giận. Chúng ta phải làm điều cần làm.
<Hoàng tử Jake,> tôi truyền giọng riêng <Tôi muốn nói chuyện với bạn.>
Hoàng tử Jake để các bạn theo dõi Đô đốc Carrington và bọn Yeerk của hắn.
Bây giờ hoặc không bao giờ…
<Thời gian sắp cạn. Rõ ràng là cho dù phải gánh chịu hậu quả như thế nào, Visser Hai cũng nhất quyết không chịu tiết lộ tên hay vị trí chiếc tàu ngầm hạt nhân Mỹ. Không có thông tin đó chúng ta không thể hành động hầu ngăn chặn phi vụ tàn phá kia. Và rồi tất cả hành tinh Trái Đất sẽ bị xâm chiếm theo đúng ý đồ của Đế chế Yeerk. Sự tàn phá sẽ diễn ra bất tận, đến chừng nào Yeerk kiểm soát toàn bộ hành tinh.> Hoàng tử Jake giơ bàn tay trước rách tướp mướp lên khỏi mặt đất. <Mình biết Ax, nhưng chúng ta có thể làm gì?>
<Tôi có một ý,> tôi nói. <Nhưng rất kinh khủng.>
Một quãng dừng. <Tiếp đi Ax.>

<Tôi tin bất cứ điều gì cũng không khiến cho Visser Hai chịu ngừng lại – ngoại trừ sự đe dọa sẽ tiêu diệt đồng bào hắn. Trong trường hợp ở trên Trái đất này, mục tiêu là vũng Yeerk.>
Tôi chờ, cảm thấy xấu hổ vì lòng khao khát chiến thắng bọn Yeerk và ngăn chặn kẻ đã chiếm dụng một đồng bào tôi. Từng từ một của nghi thức buổi sáng hiện rõ trong đầu tôi. Lời thề tiêu diệt kẻ thù. Cuối cùng Hoàng tử Jake bảo. <Ax, mình không thể làm điều đó.
Cũng không thể ra mệnh lệnh.>
<Hàng tỉ người sống so với mười hay hai mươi ngàn,> tôi lí nhí. Hoàng tử Jake cần phải thấy đó là cách duy nhất.
Tôi tiếp. <Có những người không cam chịu làm nô lệ. Nhiều người mong chờ cái chết để được tự do.>
<Không, Ax à. Bồ nói gì vậy? Bồ có biết điều đó là sao đối với tụi mình không?>
Vào lúc đó, tôi nghe trong giọng nói của Hoàng tử Jake có vẻ thảng thốt, sững sờ. Tôi hiểu mình đã phạm một sai lầm. Đáng lẽ ra tôi
không bao giờ được đặt gánh nặng như thế lên các bạn của mình. Điều đó có thể phá hủy gia đình, thành phố, đất nước của các bạn tôi.
Tôi là Andalite. Thành viên của loài được gọi kẻ hay nhúng mũi vào chuyện của dải thiên hà. Tôi là người từ hành tinh khác đến.
<Xin lỗi, Hoàng tử Jake, > tôi lầm bầm. Và tôi nhè nhẹ chạm lưỡi dao đuôi vào thái dương bạn ấy. <Vô cùng xin lỗi.>

21.

<Cassie! Hoàng tử Jake đã bất tỉnh ở phía kia của hòn đảo. Tôi đề nghị bạn tới chỗ bạn ấy ngay.>
<Mình tới đây.>
Một con sói chồm khỏi vị trí quan sát đằng sau chiếc cần cẩu lật úp.
Tôi lội qua đống xà bần đổ nát đang cháy, băng qua boong tàu rải rác những con Người ngã rạp – bị thương hoặc chết. Những đàn ông và phụ nữ, hoặc là Người tự do hoặc là Yeerk. Tiếng Người hấp hối làmnhững trái tim tôi se lại.
Tiếng tia Nghiệt, tiếng súng của loài người, tiếng động cơ hư hỏng cùng tiếng sóng vỗ… hòa quyện vào nhau, đập vào tai tôi.
Tôi nhận ra ba bạn đồng đội, không xa chỗ Cassie vừa quan sát. Các bạn ấy khum khum đi quanh một chiếc xe nâng rệu rã và chiếc máy kéo chỉ còn trơ xương.
Trong tầm nhìn, tại chỗ sau đó tôi nhận ra được gọi là "lỗ châu mai", là Visser Hai.
Hắn đứng kế những gì còn lại của chiếc Mắt Diều Hâu E-2C, điên cuồng ra bộ với bọn Yeerk bậu xậu. Mặt hắn trát một lớp mặt nạ vênh váo, đắc thắng.
<Rachel, Marco.>
<Gì vậy, Ax ngố?>
Tôi tập trung tất cả bốn mắt vào các bạn hội Animorphs.
<Tôi cần giúp đỡ. Tôi cần một chiếc máy bay có Visser Hai ở bên trong khi tôi cất cánh.>
Rachel cười. <Cái gì? Dữ vậy á?>
<Theo tôi biết thì chỉ còn mỗi một chiếc máy bay chưa bị phá hủy hay bị cột túm lại với những chiếc khác. Nó đã sẵn sàng trên bục phóng số một. Tôi tin đó là máy bay ném bom F-14D Báo Đen. Tobias?>
Tôi quay qua viên sĩ quan thuộc bộ phận máy phóng mà Tobias biến thành. <Cháu phải kiếm cho chú hai bộ đồ bay. Sau đó, hãy tới bệ phóng và phóng máy bay lên ngay khi chú ngồi vào ghế phi công và ra lệnh.>
"Chú Ax, chú vẫn còn tỉnh táo đấy chứ?"
Pằng chíu!
"Aahhhh!"
Một sĩ quan hải quân đổ ập xuống, lăn vòng. Anh ta quỳ lên ngay và chĩa súng bắn tên Hork-Bajir.
Xa xa, ai đó đang khai hỏa khẩu súng nhiều nòng của chiếc Mk.15 Phalanx. Trận chiến ngày càng ác liệt.
<Cái gì vậy, Ax ngố?> Marco la om sòm. <Jake đâu?>

<Hoàng tử Jake bị thương, tạm thời ra khỏi trận chiến. Tôi sẽ làm điều cần phải làm.>
<Bồ sao vậy, Marco?> Rachel ỉ ôi. <Tình hình vô cùng tồi tệ. Chúng ta đi bắt Visser Hai nào!>
"Đúng," Tobias thét. "Đó là một kế hoạch điên rồ, nhưng chúng ta không có thời gian để nghĩ ra cái khác đâu!"
<Tobias… bồ nghĩ chuyện gì sẽ xảy ra sau khi Ax cướp máy bay và vọt lên trời?>
Cả Tobias lẫn Rachel đều không trả lời. Marco quay qua nhìn tôi trao tráo.
<Ax, người Andalitecủa bồ hình như có khuynh hướng tiêu diệt những gì họ muốn bảo tồn. Chiếc máy bay đó chở vũ khí hạt nhân đấy. Tui đã thấy chính tụi lính của Visser Hai lắp đặt nó.>
<Trời ơi, Ax…>
Có lẽ đó là lần duy nhất tôi thấy Rachel bị sốc.
<Chú không hành động theo mệnh lệnh của Jake,> Tobias nói đều đều, tựa như đang tự củng cố tinh thần cho mình.
Tôi hiểu Tobias đủ để biết cậu ấy sẽ hành động theo lương tâm mình. Tôi cũng biết không còn thời gian để tranh luận hay thăm dò tâm linh nữa.
Tôi cần sự giúp đỡ. Ngay bây giờ…
<Marco, không phải lúc nào tôi cũng tin cậy bạn. Nhưng bạn luôn chứng tỏ là tôi sai. Bạn luôn hành động vì điều tốt nhất, chấp nhận dẹp bỏ những khía cạnh cá nhân qua bên. Để chiến thắng, để đánh bại Yeerk. Bạn đã hi sinh cuộc đời là một người trẻ tuổi bình thường. Làm ơn… hãy tin là tôi cũng làm tương tự.>
Marco cười khàn khàn.
<Ô, tui tin là bồ tàn nhẫn, Ax ngố à. Tập trung hết mức. Không có tim. Điều tui không chắc là điều thảm khốc ấy vì cái gì? Nó nhằm cứu sống mạng người hay nhằm đề cao, vun đắp cho chiến công của Andalite?>
Lời nhận xét của bạn ấy thật đau. Nhưng tôi mong chờ thế mà.
<Làm ơn đi,> tôi năn nỉ. <Nếu không… cuộc chiến này sẽ không thể chấm dứt.>
Marco xổ ra một từ mà tôi biết là không nên thốt ra khi có mặt ba mẹ hay thầy cô giáo của bạn.
Tobias đặt tay lên cánh tay tôi.
<Trong đầu chú biết chắc mình đang làm gì chứ? Liệu chú sẽ thắng hay thua?>
Tôi không biết trả lời ra sao, nhưng các bạn ấy cần phải lắng nghe, cần phải hiểu. Thời gian sắp hết. Bây giờ hoặc không bao giờ. Tôi sẵn sàng chấp nhận hậu quả của việc mình làm. Chấp nhận chịu trách nhiệm hoàn toàn. Tôi là người lạ mà…
<Các bạn có giúp không?> tôi nói mạnh. <Vì nhân dân các bạn,

Rachel? >
Bạn ấy nhìn Marco như muốn tìm lời chỉ dẫn. Tobias nhìn đi chỗ khác. Marco nhìn tôi lặng lẽ…

22.

<Tránh chỗ cho ta.>

Đó là tiếng Rachel. Với vẻ nhẹ nhàng của mèo vờn chuột, bạn ấy đẩy tên lính Hork-Bajir đang canh giữ chiếc F-14D Báo Đen qua bên. Sang đến một tên khác. Sau đó…

Phập!

Tôi xóa sổ tên cuối cùng.

Dưới sự che chắn của thân chiếc máy bay phản lực, tôi biến hình

thành phi công rồi quầy quả mặc bộ đồ bay và các dụng cụ cần thiết vào. Tôi trèo vào máy bay qua cái thang di động, chú ý xem xét xung quanh.

Một vòm kính buồng lái và ba kính chiếu hậu. Tốt. Tôi có thể quán xuyến tầm nhìn gần ba trăm sáu mươi độ.

Những bảng điều khiển kiểu cũ, với những nút bấm truyền thống. Theo chuẩn mực Andalitethì cổ lỗ sĩ hết sức. Những cần gạt và núm điều khiển, tất cả đều là nút bấm.

Tôi đoán những chi tiết này cho phép phi công hướng mắt lên bầu trời và vẫn thực hiện bổn phận của mình.

Đằng sau tôi là chỗ ngồi của sĩ quan trực radar. Không có bảng điều khiển chuyến bay. Tốt.

<Xong rồi.>

Marco,có một vết chém mới xoẹt ngang bộ ngực chang bang, cắp Visser Hai vào nách, thây kệ hắn giãy giụa.

<Đáng ra tui phải tới đây sớm hơn,> Marco phân trần. <Nhưng anh bạn Visser Hai này không muốn hợp tác.>

“Andaliterác rưởi! Bỏ tao xuống ngay lập tức!”

<Xin lỗi nha bác, nhưng bác phải đi!> Rachel “ngọt ngào” xỉa xói.

“Tụi mày có làm gì tao cũng chẳng ăn nhằm đâu! Tao sẽ hi sinh cuộc đời vì mục tiêu thống trị của Đế chế Yeerk!”

<Ờ ờ,> Marco lẩm bẩm. <Tụi ta nghe mi hát rồi.>

<Chán hắn quá chừng.>

Rachel và Marco hè nhau nhét Visser Hai vào bộ đồ bay và mũ bảo hiểm, rồi lôi hắn xềnh xệch lên ngồi vào chỗ phía sau tôi.

Dùng những ngón tay loài người khéo léo, tôi trói hắn ra sau lưng, cột hai mắt cá lại với nhau. Xong xuôi, tôi để hắn đó. Một tên Yeerk chết chẳng có lời gì cho tôi cả. Hay một người định tự tử trên chuyến bay cũng thế. Tôi cần hắn mở miệng.

<Tobias vào vị trí chưa?> tôi hỏi khi đã yên vị.

Tôi nhìn gã Yeerk tức giận loay hoay tìm thế ngồi cho thoải mái. Mắt hắn quắc lên như người mất trí.

<Tobias,> tôi gọi bằng giọng truyền riêng.
Tôi tưởng tượng anh bạn chí cốt của mình trong bộ áo phao màu vàng đang lúi húi điều khiển bệ phóng trên khu vực máy bay của boong chính.
Thông thường, một người dân bình thường không bao giờ léo hánh tới nơi như thế này. Tương tự, không phải ai cũng thủ được vai trò quan trọng của người "xạ thủ".
<Sẵn sàng, chú Ax.>
Tôi biết điều mình sắp làm là điên khùng.
Ngay lập tức, tôi trở về ngay với thực tế thiếu kinh nghiệm về hệ thống phóng máy bay của mình. Hóa ra vụ phóng này vô cùng nguy hiểm.
Rất có thể máy bay sẽ bị rơi tòm xuống biển, hoặc tệ hơn.
Marco đóng vai trò người dẫn đường cho máy bay, chỉ tôi ra phía máy phóng rồi kiểm tra "bộ kìm hãm" đã vào vị trí.
Marco nhìn lên tôi. Vẻ hồ nghi hiện rõ trong mắt khỉ đột. Tuy nhiên, bạn ấy vẫn cho tôi "một ngón cái giơ lên". Và quay đi.
<Cẩn thận, Ax,> Rachel cười, không thể thấy vẻ sợ hãi trong giọng nói của bạn ấy.<Đừng làm bất cứ điều gì mình không nên làm.>
<Ax! Ngừng lại.>
Hoàng tử Jake hô. Bạn ấy chạy về phía máy bay phản lực. Cassie chạy bên cạnh.
Cặp mắt Người của tôi chợt ậng nước. Tôi nhướng to mắt rồi nhắm nghiền hầu làm rõ tầm nhìn. Thây kệ tên Yeerk đang lảm nhảm.
<Bảo trọng, chú Ax!>
<Cảm ơn Tobias.>
Tôi chọn mức động cơ.
<Chú nên bấm nút.>
Và rồi…
Bộ kìm hãm rên lên, rồi máy bay bị quăng khỏi đường phóng.
Thật không tin nổi. Chúng tôi bị đẩy với lực gấp mấy lần trọng lực Trái đất.
Tôi cố gắng thở. Tôi cảm thấy da mình – da tôi mượn của con Người – giãn ra về phía đầu. Má tôi căng ra như mát-tích – thứ để gắn kính vào khung cửa. Mắt tôi thụt sâu vào trong sọ. Tôi nghĩ mình sẽ chết mất.
Trong khoảnh khắc, tôi không thể kiểm soát được máy bay. Tiếng gầm chói tai…
Và rồi thanh móc bung ra khỏi cửa sập. Máy bay vọt bắn lên, đạt tới tốc độ bay.
Tôi sẽ toàn quyền hành động.

23.

Tôi lái máy bay trở lại bờ biển.

May mắn thay, tôi chẳng bị chiếc Con Rệp nào đuổi theo. Bảo đảm chúng nghĩ người phi công này đang trên đường đi làm nhiệm vụ chính thức của Yeerk.

“Mi đang làm gì thế Andalite?” Visser Hai quát hỏi.

Tôi căng mắt tập trung vào các bảng điều khiển, theo dõi màn hình radar. Tôi rất mừng vì không nhìn thấy gương mặt của gã hành khách.

“Máy bay này chở thiết bị hạt nhân, Yeerk,” tôi hầm hè. “Như mi biết đấy, rất thô sơ so với chuẩn mực Andalite, có lẽ với cả Yeerk, nhưng hiệu quả không kém gì. Bom được cài đặt cho nổ khi va chạm.”

Tôi dừng. Để thưởng thức sự căng thẳng mà vẻ thủng thỉnh của tôi tạo ra cho tên Yeerk. Để cho mình mắc nợ vào trò chơi đáng xấu hổ này.

Nói ngắn gọn, tôi ngừng nói như là một cách tra tấn hắn.

“Sự va chạm đó,” tôi nhấn nhá tiếp, “sẽ trực tiếp rơi vào vũng Yeerk. Cứ cho là mi khích động được Thế Chiến Thứ Ba trên hành tinh Trái đất, Yeerk. Nhưng có bao nhiêu Yeerk sống sót để tận hưởng điều đó không?”

“Không bao giờ!” Giọng gã rống lên, tiếng kêu khiếp đảm của con thú bị thương. “Không bao giờ mi dám làm điều đó!”

Tôi không trả lời hắn.

Còn không nhiều thời gian nữa sẽ đến giờ tàu ngầm hạt nhân Mỹ do Yeerk điều khiển tấn công.

Tôi vẫn tăng tốc vèo vèo. Cánh của chiếc F-14D tự động điều chỉnh, duỗi ngược ra sau nhằm giảm sức cản. Tôi ghi nhận điều này với sự hài lòng.

“Mi chẳng có gan làm điều đó, Andalite!”

Tôi cứ im thin thít. Chiếc phicơ có cánh sinh đôi đang càng lúc càng đáp xuống.

Bầu trời tối dần. Màn đêm buông.

Khắp nước Mỹ – tại từng vùng và từng múi giờ – hàng trăm triệu người đang sống yên ả, không biết cuộc sống thường nhật của họ đang bị đe dọa dữ dội – bởi cuộc thế chiến do Yeerk chủ xướng.

Mười hay hai mươi ngàn người đối mặt với sự tiêu vong – do quyết định của tôi.

Những ngón tay tê buốt, tôi nạp năng lượng cho quả bom. Không thể trở lại được. Tôi đã thực hiện điều điên rồ.

“Mày mất trí rồi.” Visser Hai thét.

Tôi nghe tiếng người đàn ông vặn vẹo xoành xoạch trên ghế của hắn,

tuyệt vọng muốn tự giải thoát mình.
Cuối cùng tôi rề rà nói.
“Rất đơn giản, Yeerk. Hãy liên lạc với tàu ngầm. Ra lệnh cho nó phải tự hủy. Còn không ta sẽ phá banh vũng Yeerk.”
“Mi sẽ giết luôn mười ngàn con Người! Kể cả những Người không có Yeerk!”
Máy bay tiến về vũng Yeerk. Gần, gần hơn.
Mồ hôi thấm đẫm lông mày tôi, rỏ xuống cánh tay. Tôi cảm thấy trái tim Người gần như đục thủng lồng ngực mình. Nỗi buồn bã sẽ giết tôi mất thôi.
Gần… Gần hơn.
“Được,” tôi lạnh lùng. “Ta sẽ làm.”
Chợt, như có phép màu…
“Rồi rồi, mi thắng, Andalite.” Tên Visser Hai ngắc ngứ. “Ta sẽ ra lệnh cho tàu ngầm tự hủy, nhưng hãy thề danh dự, Andalite,” hắn thét lên. “Hãy thề trên cái gọi là danh dự của mi… phải thả ta ra.”
Tôi không biết mình có cảm thấy kiệt sức hay không.
Tôi giảm tốc độ. Cánh máy bay chúi về trước. Tôi vặn radio liên lạc lên.
“Mi có thể dùng radio ngay bây giờ, Visser Hai.”
Tôi nghe tên Yeerk cáu kỉnh ra lệnh. Vậy là chúng tôi đã thắng.
Tôi lượn về hướng khu rừng mà tôi gọi là nhà kể từ khi được Hoàng tử Jake và các bạn cứu sống. Tối nay tôi rất sung sướng được trở lại nơi ấy. Tôi cũng e sợ những gì mình sẽ thấy. Bởi vì “nhà” với tôi không chỉ là lòng máng và khung cảnh xung quanh…
“Nhà” có nghĩa là những người bạn chiến binh – tất cả các bạn của tôi. Bằng những gì vừa làm, tôi đã đánh cược tình bạn của các bạn ấy, nhất là với Hoàng tử Jake.
Thật là một chuyến bay nặng nề, dài lê thê. Như Cassie nói, tôi đã thực thi vai trò Thượng Đế. Tôi – một người Andalite– cần phải làm gì?
Tôi đã có cơ hội đánh đổi mạng sống của hàng ngàn Người để cứu hàng triệu Người… Làm vậy, tôi đã hành động như rất nhiều chiến binh Andalitedàn anh từng làm.
Tôi đã can thiệp. Tôi đã hành xử như người phán quyết.
Và tôi đã thắng – nhưng với cái giá là cá nhân tôi?
Liệu bạn bè có tha thứ cho tôi không? Và tôi có bao giờ tha thứ cho chính mình không?
“Mi có làm thật không, Andalite?” giọng cáu gắt của tên Visser Hai phá vỡ những ý nghĩ của tôi. “Mi có làm thật không, Andalite?”
Tôi không thể trả lời. Tôi đã có đủ lời đáp rồi…

K. A. APPLEGATE

ANIMORPHS

NGƯỜI HÓA THÚ

Biên niên sử

Ellimist

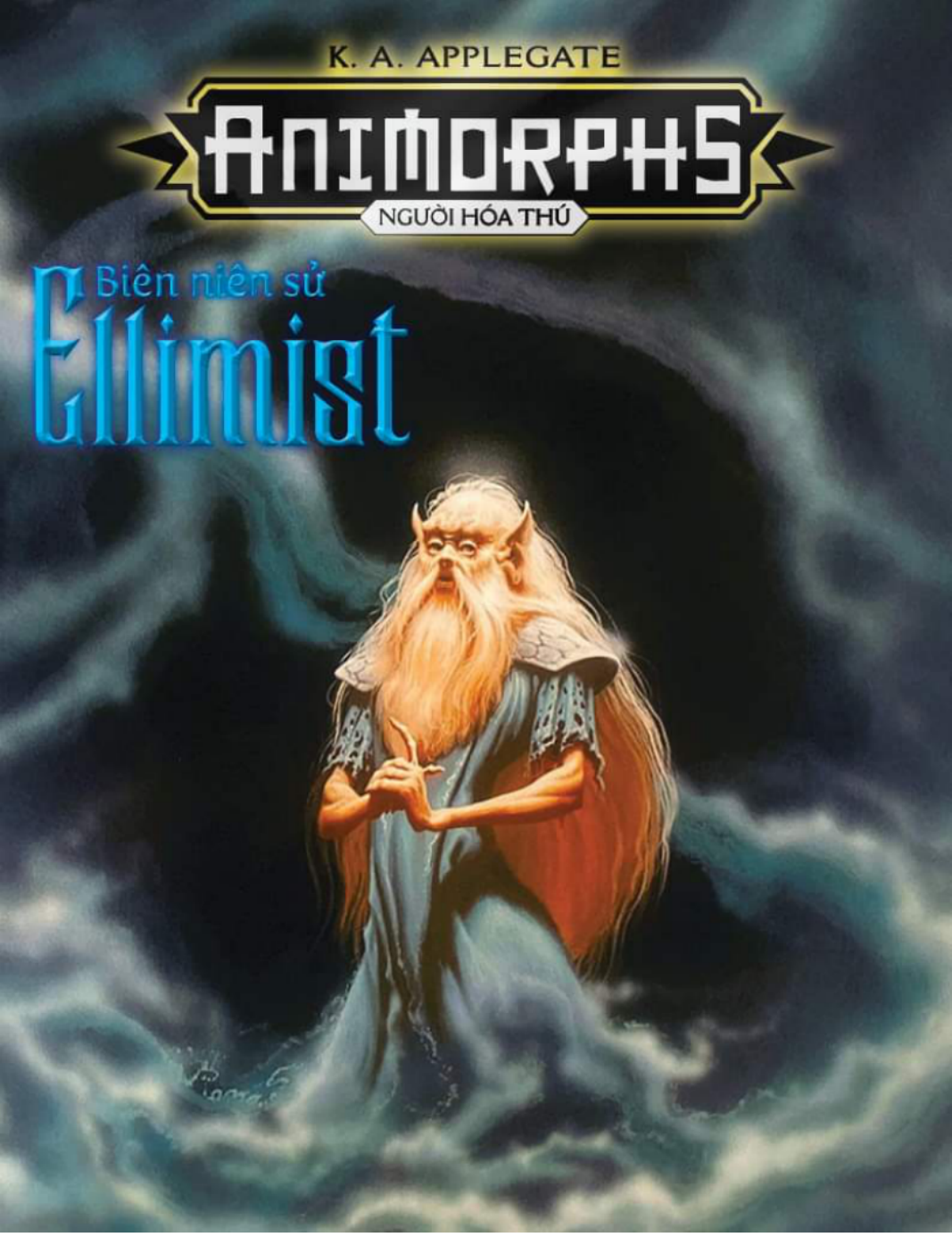

ANIMORPHS
THE ELLIMIST CHRONICLES

BIÊN NIÊN SỬ ELLIMIST
Tác giả: K. A. Applegate
Khổ sách: 11 x 18 cm
Biên tập, chuyển sang ebook: Lukas Ng
Ngày hoàn thành: 02/09/2024
Nơi hoàn thành: Hà Nội

DANH MỤC

CHƯƠNG 0
CHƯƠNG 1
CHƯƠNG 2
CHƯƠNG 3
CHƯƠNG 4
CHƯƠNG 5
CHƯƠNG 6
CHƯƠNG 7
CHƯƠNG 8
CHƯƠNG 9
CHƯƠNG 10
CHƯƠNG 11
CHƯƠNG 12
CHƯƠNG 13
CHƯƠNG 14
CHƯƠNG 15
CHƯƠNG 16
CHƯƠNG 17
CHƯƠNG 18
CHƯƠNG 19
CHƯƠNG 20
CHƯƠNG 21
CHƯƠNG 22
CHƯƠNG 23
CHƯƠNG 24
CHƯƠNG 25
CHƯƠNG 26
CHƯƠNG 27
CHƯƠNG 28
CHƯƠNG 29

Đứa trẻ loài người gọi tên ta. Nó sắp chết, và vì ta vẫn tuân thủ luật chơi, nên ta không thể giúp gì cho nó hết.

Đứa trẻ loài người, một trong số những kẻ tự gọi mình là Animorphs, yêu cầu ta giải thích. Trong giây phút cuối cùng, con-người đó muốn biết rằng: Có đáng không? Đau đớn, thống khổ, sợ hãi. Bóng ma chết chóc mà nó đã trải qua, bóng ma chết chóc mà nó đã gây nên, có đáng không?

Ta chỉ nói rằng ta không thể trả lời được. Ta chỉ nói rằng cuộc chiến còn chưa chấm dứt.

"Rốt cuộc ông là ai?!", đứa trẻ gào lên. "Tại sao ông có quyền coi chúng tôi là trò chơi? Ông xuất hiện, ông tan biến, ông chơi đùa chúng tôi, ông lợi dụng chúng tôi, ông là ai, ông là cái thứ gì? Tôi xứng đáng được biết câu trả lời!"

"Đúng." Ta đáp lại. "Ngươi xứng đáng. Ta sẽ trả lời câu hỏi vừa rồi của ngươi bằng tất cả những gì ta biết. Và khi ngươi đã biết ta là ai, ngươi sẽ lại hỏi một câu khác. Và ta cũng sẽ trả lời câu hỏi đó. Và rồi…"

CUỘC SỐNG ĐẦU TIÊN

CHƯƠNG 1

Tên đầy đủ của tôi là Lam Tầng, Thất Trụ, Đệ Nhị Phạm Vi, Hạ Sứ Giả, Tứ Thập Nhất. Tuy nhiên tôi tự đặt cho mình một cái tên khác, Toomin. Tôi thích âm điệu của cái tên này, và như thế là quá đủ với một cái tên riêng rồi.

Trong game, tên của tôi là Ellimist. Cũng như Toomin, bản thân từ Ellimist chẳng có ý nghĩa gì cả. Tôi chỉ cảm thấy nó cũng khá du dương thôi. Không ngờ rằng đó sẽ là cái tên bám theo cuộc đời tôi đến mãi bây giờ, và ở tận nơi đây.

Pangaban là một giống loài đã thích nghi rất tốt với môi trường sống kì lạ của chúng. Chúng sinh tồn bên dưới một bầu trời vĩnh viễn chìm trong mây mù xám xịt. Chúng chưa bao giờ được nhìn thấy mặt trời một cách rõ nét, chưa có cả ý niệm về những ngôi sao hay các hành tinh xung quanh. Thật là trớ trêu, vì cái được gọi là hành tinh Pangaban này, thực chất chỉ là một vệ tinh quay xung quanh một hành tinh khổng lồ và thích hợp hơn nhiều cho sự sống. Nếu loài Pangaban được ban phước cho nhìn thấy bầu trời sau lớp màn mây kia, chắc hẳn chúng đã rất khác bây giờ. Làm sao một chủng loài có thể kìm nén ham muốn được du hành trong không gian, sau khi đã nhìn thấy hành tinh chủ, cùng với tất cả những sự sum suê và tươi tốt của cây cỏ nơi ấy?

Nhưng loài Pangaban chẳng biết gì cả, không gì ngoài cái thế giới ẩm ướt và âm u của chúng. Một cá thể Pangaban có sáu chi.

Đây vốn là cấu trúc cơ thể khá thường gặp. Phần đầu của nó được gắn trên cùng của phần thân dài, cơ bắp, đủ khỏe mạnh để phối hợp với ba cặp chân. Loài Pangaban kiếm ăn ở tầng mặt nước. Bàn chân chúng rộng, có màng da, và cong gập vào bên trong, cho phép chúng di chuyển trên mặt nước vốn bao phủ hầu hết bề mặt hành tinh này. Chúng bắt mồi bằng cách thả một thứ lưới từ phần bụng mình xuống nước, rồi gạn lấy động thực vật phù du, một nguồn thức ăn dường như vô tận.

Chúng khá thông minh. Không được như người Ketran, có lẽ vậy, nhưng có khả năng tự nhận thức. Chúng tự biết mình là ai.

Biết rằng mình tồn tại. Có ngôn ngữ riêng. Có văn hóa, chủ yếu bao gồm những điệu nhảy nước làm mê đắm lòng người, những nghi thức bắt mồi, và một thứ tôn giáo với tín ngưỡng xoay quanh những linh hồn trong lòng nước, những kẻ có quyền năng ban phát hoặc thu hồi thức ăn của loài Pangaban.

Kết quả phân tích DNA cho thấy tiềm năng phát triển. Hành tinh Pangaban được nhận một lượng kha khá tia phóng xạ, không hề đến mức gây nguy hại, mà chỉ vừa đủ để tăng tỉ lệ đột biến gen. Và bất chấp hình thù kì dị, và giới hạn của tài nguyên thiên nhiên trên hành tinh này, tôi tin rằng giống loài Pangaban có thể tiến hóa đến trình độ

khoa học kĩ thuật ngang hàng với, để xem nào, Hội Đồng Illaman.

Chỉ có một vấn đề: Hành tinh mẹ bị thống trị bởi một chủng tộc hung bạo, một giống loài gặm nhấm với bốn chi sau và hai chi trước. Tên chúng là Gunja Wave. Loài Gunja Wave vẫn còn rất nguyên thủy, chỉ mới có chút ít tự nhân thức. Nhưng DNA của chúng cũng rất có tiềm năng. Và sự hung hãn của chúng có lẽ sẽ là ưu thế nếu như hai chủng loài phải đối đầu nhau.

Dẫu vậy, tôi vẫn rất tự tin. Tôi memm cho bạn mình, thằng Lam Tầng, Cửu Trụ, Đệ Tam Nguy Can, Hữu Sứ Giả, Thập Nhị. Tên tự chọn của nó là Redfar. Tên trong game của nó là Inidar. “Tao sẽ chọn loài Pangaban, nếu mày chấp nhận chơi ván này.”

“Chơi luôn”, nó memm lại. “Mày đang đánh giá thấp sức mạnh của số đông. Mày vẫn còn mơ mộng lắm, Ellimist.”

“Thế cơ à? Nào, tên chorkant kia, hãy dỏng tai lên mà nghe Dreth nói đây, có giỏi thì vào địa phận của tao đi."

Inidar cười lớn. Tiếng cười làm tôi chột dạ. Nó có vẻ rất tự tin. Nhưng tôi không thể để lộ ra sự do dự của mình được.

“Cùng lặn xuống chứ?” Đây là nghi thức thách đấu của trò chơi. “Tao sẽ ở phía bên kia.” Inidar đáp, và qua đó, chấp nhận lời thách đấu.

Tôi kiểm tra lại vị trí của mình trong thế giới thực, nhìn xem liệu còn memm nào chưa được đọc hay không. Tôi không muốn bị phân tâm. Rồi, tôi mở máy, và ngay lập tức chìm vào trong thế giới game.

Ý thức của tôi chìm nổi trong khoảng không hành tinh Pangaban. Trôi dạt phía trên một thứ súp xám-xanh lục quyện giữa rong biển, tảo và những con lươn, dài gần ba dặm. Tôi rảo bước trên nền của một hòn đảo phủ đầy rêu, gạt qua những bụi cây xù xì, xấu xí, và tìm được một bộ lạc Pangaban.

Giống loài Pangaban vẫn đang gạn mồi trong nước như mọi khi, nhưng chúng còn đang chơi đùa nữa. Một trò chơi với một đám đông di chuyển chậm rãi, dần thu hẹp quanh một cá nhân trong vòng tròn. Chắc chắn không phải là một trò chơi phức tạp, càng không thể so sánh với trò chơi mà tôi đang tham gia. Dù vậy, tôi vẫn rất hài lòng. Hiển nhiên năng lực để tưởng tượng cũng như tiến hành một trò chơi là một dấu hiệu tốt cho bất cứ chủng loài nào. Đó chỉ là một trò chơi nhẹ nhàng, đơn sơ, và gần như vô nghĩa, nhưng còn có thể tiến hóa thêm. Trò chơi vẫn luôn tiến hóa trên mọi hành tinh, và trong số các chủng tộc, thì giống loài của tôi, Ketran, là ví dụ tiêu biểu nhất.

Tôi tự hỏi Inidar sẽ làm gì với giống dân Gunja Wave. Mục tiêu của trò chơi là tối thiểu hóa: Đạt được mục tiêu mà chỉ tốn ít công sức nhất có thể. Tôi hiểu từ “ít công sức nhất” nghĩa là thế nào. Tôi đã có kế hoạch rồi. Chỉ là một hành động đơn giản:

Tôi sẽ đánh dạt mây mù ra, khiến bầu trời trở nên quang đãng hơn mười phần trăm. Nếu kế hoạch của tôi đủ chu toàn, nếu suy luận của

tôi là chính xác, chỉ riêng thay đổi đó cũng ngang một cuộc cách mạng đối với loài Pangaban.

Tôi giảm tốc độ, nổi lên, rẽ trái, nghiêng cánh, và hạ cánh trên mặt nước, vô hình trong mắt loài Pangaban chậm chạp và im ắng.

Tôi thích được cảm nhận từng ngóc ngách của trò chơi. Tôi thích được ở bên trong nó. Phải đúng như thế, phải khi làn gió trên hành tinh lạ thổi qua cặp cánh, và mặt đất (hiện giờ là mặt nước) chạm vào màng bàn chân, tôi mới hiểu rõ chốn này. Và khi tôi nói nơi chốn này, ý tôi là tất cả các sinh vật.

Tôi ngước lên nhìn màn mây thăm thẳm. Không thể để quá nhiều ánh sáng xuyên qua được, nếu không toàn bộ hệ sinh thái sẽ tiêu tùng mất. Chỉ cần he hé một chút thôi.

Tôi run lên vì hồi hộp. Loài Pangaban đang đứng trước một thay đổi lớn đến mức chúng không thể tưởng tượng được. Lần đầu tiên, đôi mắt của chúng được chính thức mở ra. Vũ trụ quan của chúng sẽ được mở rộng thêm một tỉ phần trăm.

Tôi mỉm cười. Tôi memm cho máy chủ của game với nội dung sau: Tách dạt mây mù ra. Và thảm mây tách làm đôi. Lúc này đang là ban đêm. Tấm thảm mây rách toạc, chậm rãi, im lìm. Và trên đầu giống loài Pangaban, những ngôi sao xuất hiện. Lốm đốm trên tấm màn đêm đen vô tận, là những chấm màu cam, lam và lục.

Từ từ, từng cá thể một, loài Pangaban làm điều chúng chưa từng làm trước đây: Chúng ngước lên. Chúng ngước lên và hú lọc bọc như nước sủi bọt. Đoạn memm của Inidar xuất hiện trong đầu tôi. “Tăng tiến trình nhé?” “Sao phải xoắn.” Tôi đáp, và memm cho máy chủ.

Một cơn cuồng phong! Một luồng bão táp của gió và nước và đất và thời gian. Những thay đổi điên cuồng như dòng xoáy nước. Đây là khoảnh khắc quan trọng nhất của trò chơi. Cả hai chúng tôi đều đã thực hiện công việc của mình, và giờ phải chờ xem thời gian sẽ cho ra đáp án gì.

Tôi bật mục hiển thị lên: mức biến đổi DNA, sự thay đổi khí hậu, tiến bộ của công nghệ, sự gia tăng dân số. Trong vòng hai trăm ngàn năm đầu tiên, chỉ có những thay đổi không đáng kể.

Và rồi tôi bắt đầu nhận ra DNA kiểm soát thị giác và hình thể của chúng đang thay đổi. Quá trình chọn lọc tự nhiên khiến loài Pangaban dần có tầm nhìn xa hơn, có thể nhìn được màu sắc, và có cổ dài hơn.

Và rồi, đùng một cái, rắc rối đến. Hàm lượng tảo trong nước liên tục tụt xuống. Không thể nào! Tăng lượng ánh sáng mặt trời phải đồng nghĩa với tăng quy mô của hệ thực vật mới đúng. Ấy thế mà sinh vật biển lại đang chết dần.

Và rồi, trong lúc tôi vẫn đứng nguyên, mặc cho dòng thời gian xoay vần, những con lươn ăn thịt bắt đầu tấn công loài Pangaban. Số lượng cá thể Pangaban bị giảm xuống gần như không còn gì. Sự tiến hóa DNA lại thêm một lần nữa giải cứu loài Pangaban.

Xu hướng chọn lọc tự nhiên giờ thiên về giảm kích cỡ. Những cá thể nhỏ hơn sẽ nhanh nhẹn hơn, trốn thoát được lũ lươn. Nhỏ hơn và nhỏ hơn nữa cho đến khi loài Pangaban trước đây cao như tòa tháp, giờ gần như không to hơn Ketran chúng tôi là bao. Đã không còn uy hiếp nào từ phía loài lươn nữa. Và rồi cũng đến lúc có bước đột phá đầu tiên về công nghệ. Loài Pangaban đã biết cách làm công cụ. Một vũ khí, dĩ nhiên rồi. Một mũi lao đơn giản, dùng để lật ngược lại tình thế trong cuộc đấu tranh sinh tồn với bầy lươn. Di chuyển thành từng bầy nhỏ, giống Pangaban bắt đầu săn và ăn thịt lươn. Loài bắt cá ven sông nguyên thủy giờ đã trở thành kẻ săn mồi thực thụ.

Một triệu năm đã trôi qua, và một chủng loài khác hẳn khi xưa, giờ đang di cư khắp các vùng biển, được vũ trang bằng giáo và cung tên. Giờ chúng đã thành lập một xã hội phân cấp bậc, được cai trị bởi các chiến binh. Văn hóa của chúng cũng thay đổi, giờ chuyển sang thờ phụng một vị thần của bầu trời, người đã ban cho chúng vũ khí.

Tốt, tốt, thế là ổn lắm rồi. Thêm một triệu năm nữa. Hoặc có lẽ là hai triệu, và rồi chúng sẽ biết chế tạo thứ gì đó phức tạp hơn vũ khí, nhằm để…

Và đột nhiên, chỉ trong chớp mắt, còn ngắn hơn một tiếng bíp, mọi chỉ số đều tắt ngúm. Loài Pangaban đã biến mất. Tuyệt chủng.

Tôi chửi thề, và nghe được tiếng cười của Inidar thông qua memm.

Tôi mở replay, và giảm tốc độ tiến trình xuống. Và đây: loài Gunja Wave, vẫn còn là động vật gặm nhấm, nhưng giờ đã đứng thẳng, hạ cánh xuống hành tinh Pangaban bằng những con tàu vũ trụ thô sơ không thể tả, đã giết và ăn thịt loài Pangaban.

Lũ Gunja Wave đã săn lùng ráo riết đến mức loài Pangaban tuyệt chủng. Và rồi đám Gunja Wave rời đi, để lại một hành tinh không còn sinh vật có trí tuệ nào nữa.

“Như vậy là kết thúc ván này rồi nhỉ?” Inidar hỏi. Tôi thở dài. “Thế mày đã làm gì?”

“À, chỉ động tay một chút thôi. Tao đã tăng tốc độ sinh sản của bọn Gunja Wave thêm vài phần trăm. Điều này sẽ càng làm tăng tính hung bạo của bọn chúng. Và tao cũng đoán là mày sẽ tách lớp màn mây Pangaban ra. Sức ép từ sự gia tăng dân số, nguồn thức ăn có hạn, cộng thêm khả năng nhìn thấy rõ bề mặt hành tinh Pangaban… đám Gunja Wave của tao sẽ muốn xơi tái bọn Pangaban của mày thôi.”

“Ờ, và mọi chuyện đã diễn ra đúng như vậy.” Tôi đáp. “Tao thua kèo này.”

“Mày phải bớt ngây thơ đi, Ellimist. Sự thịnh vượng không dành cho những người giỏi giang hay tốt bụng. Nó chỉ thuộc về những kẻ có ham muốn giành lấy nó.”

“Rồi rồi, mày làm ơn thoát game đi cho tao nhờ.” Tôi lầm bầm.

“Hẹn nhau ở sân bay nhé?” “Tao đang ở đó đây, Ellimist.” Tôi tắt game, và mở mắt ra với thế giới thực.

CHƯƠNG 2

Tôi là một người Ketran. Hành tinh của tôi là Ket. Tôi buộc phải nêu ra sự-thật-hiển-nhiên này chỉ vì chúng tôi cho phép khách thăm viếng từ hành tinh khác được quyền truy cập vào hệ thống Uninet của mình. Hy vọng rằng khi đoạn tin nhắn này lạc đến tai của một người thuộc Hội đồng Illaman, hoặc người được đánh số hiệu Generation, hoặc đơn giản là bất cứ một người Ketran nào khác, thì họ sẽ không đánh giá tôi là người theo chủ nghĩa dân tộc cực đoan.

Hầu hết người ngoài hành tinh đều rất bất ngờ khi chứng kiến sự sống trên miền đất của tôi. Chỉ riêng việc nói chuyện với họ cũng đủ thú vị rồi, bởi vì họ cho tôi một cái nhìn hoàn toàn khác về những thứ tưởng chừng như quá đỗi quen thuộc. Những người đầu tiên của Generation 9561, những người đầu tiên thám hiểm hành tinh Ket, còn không nhận ra sự tồn tại của chúng tôi. À thì, tất nhiên họ cũng nhìn thấy những khối pha lê chứ, họ đâu có mù, nhưng họ chỉ chăm chăm nhìn xuống mặt đất để tìm kiếm sinh vật có trí tuệ thôi.

Bề mặt hành tinh Ket gần như không cho phép sinh vật nào tồn tại trên đó, vì nó được bao phủ bởi biển axit, các dòng dung nham, và gai góc. Và thế là những người thuộc Generation 9561 (à phải là Generation 9559 mới đúng) chỉ đi loanh quanh trong bộ đồ bảo hộ, thu thập vài mẫu đất đá. Tình cờ thay, một trong số họ đã đi lạc đến một mảng của khối Đại Nam Cực, và theo đó, là lần tiếp xúc đầu tiên giữa người Ketran và người ngoài hành tinh.

Sự sống? Ở trên một khối pha lê khổng lồ đang lơ lửng ba trăm mét phía trên mặt đất? Không thể nào! Nhưng khi lần đầu chúng tôi đến hành tinh của họ, và tìm thấy nơi cư ngụ của họ xen giữa những rặng cây và dòng sông, chắc hẳn cảm giác cũng y hệt thế này.

Sự tiến hóa của người Ketran chúng tôi thật kì quặc (Thú vị thay, khi thật dễ dàng để hiểu rõ chu trình tiến hóa của những chủng tộc khác, nhưng lại bị bối rối bởi chính lịch sử của mình). Các nhà khoa học Ketran đều cho rằng chúng tôi đã từng sinh sống trên bề mặt hành tinh của mình, hoặc ít nhất là vào cái thời mà biển còn chưa nhiều axit sunfurơ như bây giờ, thế rồi xuất hiện mối quan hệ cộng sinh giữa người Ketran và những tảng pha lê, và chúng tôi chỉ đơn giản là tiến hóa cùng nhau. Giờ thì tất nhiên rồi, trong ít nhất là hai triệu năm trở lại đây, chúng tôi đã hình thành mối quan hệ cộng sinh khăng khít với pha lê. Tuổi hình thành của khối pha lê nơi tôi đang sống, khối Thượng Cực Xích Đạo, đã được tính chính xác là 1.4 triệu năm. Tất nhiên chừng đó chỉ bằng nửa tuổi hình thành của Chủng Tử, tức là Thượng Cực Xích Đạo chỉ là một khối pha lê mới trọn vẹn thành hình thôi.

Thuật ngữ cộng sinh có vẻ không thích hợp lắm nhỉ. Chúng tôi là sinh vật sống, pha lê thì không, nhưng cũng khó để mà không tưởng tượng một cách lãng mạn rằng sự vật cũng có linh hồn của riêng nó,

nhỉ? Có một điều chắc chắn, đó là nếu không có pha lê, thì chúng tôi sẽ không thể tồn tại, vì chúng tôi vẫn hút chất dinh dưỡng từ đó. Và mặc dù những khối pha lê có thể tự tồn tại mà không cần đến người Ketran, chắc chắn chúng cũng không thể tự thân lớn đến nhường này được. Theo như ước tính, thì trong điều kiện thông thường, chỉ cần đạt đến kích cỡ nửa dặm vuông, thì một tảng pha lê sẽ rơi thẳng xuống mặt đất. Hiển nhiên kích cỡ 79 dặm vuông của khối Chủng Tử là hệ quả của mối quan hệ cộng sinh đó. Làm sao một khối thủy tinh lớn nhường đó có thể còn lơ lửng trên không, nếu không mượn lực từ hàng trăm ngàn người Ketran đang vỗ cánh?

Có nhiều cuộc thảo luận trên Uninet về dự án sử dụng động cơ nhân tạo để nâng pha lê. Nếu điều đó xảy ra, máy móc sẽ giải thoát chúng tôi khỏi phần lớn, hoặc thậm chí là toàn bộ công việc vỗ cánh hàng ngày. Những người ủng hộ ý tưởng trên tin tưởng rằng chúng tôi sẽ có thể dành 50% thời gian vẫn dùng để vỗ cánh để được bay tự do, thay vì chỉ có 10% như hiện tại. Nói rõ hơn, chúng tôi sẽ không còn cần duy trì các sân bay, hay phải vỗ cánh để tạo lực nâng cho pha lê nữa. Sẽ chỉ còn cần chỗ dừng chân để ăn và nghỉ, còn máy móc sẽ nâng khối pha lê lơ lửng trên bầu trời.

Nhưng tôi còn khá ngờ vực về chuyện ý tưởng đó sẽ thành hiện thực. Tất cả chúng tôi còn nhớ như in một hình ảnh, được truyền qua kí ức hàng ngàn năm, về vụ rơi của khối pha lê Hạ Bắc Nhiệt Đới. Ba trăm ngàn năm là chưa đủ để xóa nhòa đi nỗi đau này!

Chỉ nghĩ đến chuyện đó thôi đã khiến tôi rùng mình. Tôi mở mắt ra và nhìn xuống. Phải, chúng tôi vẫn đang lơ lửng trên dòng dung nham Eenos. Không đâu, mặt đất không hề gần hơn so với trước khi tôi tiến vào game. Mảnh thủy tinh nơi tôi cư ngụ vẫn còn gắn chặt vào cái hang của tôi, và đôi cánh tôi vẫn đang vỗ đều đặn.

Lam Tầng là tảng pha lê nơi tôi và hàng xóm đang sinh sống. Tôi thuộc từng mỏm đá sắc bén xù xì lồi lên bề mặt của nó, cũng như biết rõ những đường chỉ tay của mình vậy. Nhìn xuyên qua những cột trụ, cột buồm, và khoảng sân được mài sáng bóng, tôi có thể thấy ranh giới mờ ảo của những cột buồm màu trắng – nơi cư trú tiếp theo. Hiện giờ tôi còn trẻ, nhưng sau khi lớn tuổi hơn, có thể tôi sẽ được chọn để chuyển sang sinh sống ở khối pha lê đó, nếu nó đạt đến độ chín cần thiết và ngả sang màu tím. Nếu vậy, tên của tôi sẽ bị thay đổi. Thật lạ lẫm biết bao. Và tôi sẽ có những người anh em mới, những người láng giềng mới.

Tôi liếc nhìn Lam Tầng, Thất Trụ, Đệ Nhị Phạm Vi, Hạ Sứ Giả, Tứ Thập Nhị, người anh em nhỏ tuổi nhất của tôi. Anh ta vốn hiếm khi mở miệng. Tôi đã nhiều lần dụ anh ta chơi game cùng, nhưng anh ta là một nhà khoa học rất ư nghiêm túc, một trong những người ủng hộ ý tưởng cơ giới hóa mà bạn vừa được nghe đó. Tôi vẫn tự gọi anh ta là "Anh già bốn mươi hai", mặc dù tôi nghĩ anh ta chẳng nhiều tuổi hơn

tôi là bao. Tên tự chọn của anh ấy là Lackofa, phát âm từ đó thành "Lách-cu-vờ". Nghe buồn cười nhỉ?

"Này, Lackofa ơi." Tôi gọi anh ta bằng giọng thật thay vì tin nhắn memm.

Lackofa ngoẹo đầu, làm cho những sợi gai bù xù đến rối tinh trên đầu anh ta rủ xuống. Anh ta chớp chớp mấy con mắt không hề được kẻ màu. Anh ta nhìn ngó lên trên không, cứ như không hề nhận ra âm thanh xuất phát từ đâu. Cuối cùng, chậm rãi, chần chừ, Lackofa hạ ánh mắt đỏ rực xuống nhìn tôi. "Toomin à.

Chuyện gì thế?"

"Em lại thua một ván game nữa rồi."

"Ra thế. Này nhé, nếu tôi mà có hứng thú với chuyện đó, thì tôi đã tìm đọc status về nó trên Uninet rồi. Việc cậu hỏi tôi cũng chẳng có ích gì đâu."

Tôi không hề cụt hứng chút nào. Không ai trong số chúng tôi đòi hỏi lễ nghi xã giao từ đối phương; sự thật đó là đủ để thể hiện rằng tôi và anh ta là hàng xóm tốt của nhau.

Tôi đợi, thừa biết rằng anh ta sắp nổi máu tò mò lên. "Thôi được rồi, thế tại sao cậu lại thua?"

"Thằng Redfar bảo em rằng em quá mơ mộng."

"Hừm. Tôi không mê chơi game như cậu." Lackofa đáp. "Mọi trò chơi đều có thể được giải mã thành đơn giản hơn. Cậu luôn luôn tìm ra được điểm mấu chốt của nó – nếu như chịu để tâm. Và khi cậu đã nắm rõ quy tắc để chiến thắng, thì còn gì để bàn nữa? Tất cả chỉ là phần mềm được lập trình sẵn rồi. Phần mềm là phần mềm. Chán bỏ xừ."

Tôi cáu rồi đấy. Anh ta nói thế chẳng khác gì bảo tôi ngu đến mức không hiểu được ý nghĩa trò chơi.

"Nhưng Alien Civilizations không đơn thuần chỉ là 'phần mềm'. Nó là trò chơi sâu sắc nhất trong lịch sử. Có tới hơn một triệu khả năng có thể xảy ra trong game."

"Tất cả những khả năng đó chỉ là sản phẩm của suy nghĩ của nhà lập trình game. Chắc chắn có giới hạn cho số lượng trường hợp trong game, do sự giới hạn của các điều kiện khi lập trình."

Anh ta nói đúng, phải công nhận thế, nhưng tôi không tài nào nuốt trôi cái bản mặt kiêu ngạo đó. Tôi đành thay đổi chủ đề.

"Anh có định đi nghe thông báo không?" "Thông báo gì cơ?"

"Thông báo gì cơ? Ý anh là sao, 'thông báo gì cơ'? Là thông báo đó. Ngay cả anh cũng phải biết em đang nói gì chứ. Người ta sắp đưa ra danh sách thành viên phụ cho phi hành đoàn của phi thuyền Bản Đồ Đệ Tam Tượng Hạn (đội vẽ bản đồ góc phần tư thứ ba của thiên hà). Đội EmCee ấy."

"À, chuyện đó hả. Thứ nhất, tôi không hiểu tại sao cậu phải bay đến tận đỉnh khối pha lê, trong khi có thể lên Uninet để xem kết quả.

Mà kệ cậu, tôi cũng đã biết mình nằm trong danh sách rồi."

Phải mất mấy giây để ý nghĩa của câu nói cuối cùng mới thấm được vào đầu tôi. Anh ta nói như thể bâng quơ vậy. "Anh á?

Ý anh là… anh nằm trong danh sách thành viên chính?" "Nhà sinh vật học thứ 3 trong phi hành đoàn."

Lackofa cố ra vẻ thờ ơ, xua xua đôi bàn tay, nhưng chẳng hề lừa được tôi. Làm sao giấu được, khi một vệt sáng hồng đã nhấp nháy trên điểm cuối của mấy sợi gai trên đầu anh ta, rồi chạy dọc ngang sang tứ phía.

Tôi cảm thấy mừng thầm cho Lackofa. Thật sự luôn. Nếu không tính đến một phần khác trong tim tôi đang điên lên vì đố kị. Tôi chỉ có xác suất 1/500 để được làm thành viên phụ của tổ bay.

Còn anh ta thì đã chắc một suất chính thức rồi. Tuổi tác của hai chúng tôi cũng sàn sàn nhau thôi. Làm thế quái nào mà hắn có thể có thành tựu vượt xa tôi như thế.

Đây là đoạn memm đánh thức đấy, Toomin ạ, tôi nói với bản thân, mày không nhận ra giờ là lúc nào ư. Tôi ngu quá đỗi. Tôi đã lãng phí cuộc đời mình vào game, bay lang thang vô định, và tán phét. Trong khi đó, Lackofa sắp đi vào những vùng xa xôi nhất của vũ trụ, để được là người đầu tiên tận mắt thấy những thứ mà tôi sẽ chỉ được xem tường thuật, và lại còn phải xem trên mạng nữa chứ.

Tôi câm lặng. Lackoafa không nhận ra điều đó. Hoặc đơn giản là anh ta chẳng hề quan tâm. "Thôi thì, anh Lackofa ạ, em chúc mừng anh." Tôi đáp, chẳng giả vờ nổi một chút hân hoan nào. "Quả là một vinh dự lớn lao." "Thế á? Thôi thì, cứ cho là vậy đi." Tôi không nói gì thêm nữa.

Tức giận thì chẳng có gì là hay, nhưng tôi không nhịn nổi. Tôi tức điên với chính mình. Tôi đã không chịu đi theo bất cứ chương trình chuyên môn hóa trí tuệ nào cả. Tôi vẫn thường tự bảo mình rằng chọn một ngành duy nhất sẽ làm giới hạn sự sáng tạo. Lười biếng, đơn giản là vậy thôi. Tôi lười nhác. Tôi chỉ biết mơ mộng. Giờ tôi vẫn chỉ là thằng ma cà bông, trong khi ở tuổi này lẽ ra tôi phải được tôn trọng như một người trưởng thành rồi. Thứ duy nhất tôi quan tâm là game, vậy mà tôi còn chẳng chơi giỏi.

Tôi đang lập ra kế hoạch để thay đổi cuộc đời mình. Phải bỏ đi lối sống cũ thôi. Không được lãng phí thời gian nữa, phải chăm chỉ hơn, phải quyết chí. Tôi sẽ làm. Máy tính của tôi sẽ quá tải vì lượng giáo trình memm mà tôi sắp download xuống. Tôi có khả năng làm được điều đó.

Tôi có đủ trí thông minh, chỉ là tôi chưa từng quyết tâm thôi.

Được rồi, đến lúc rồi đó, Toomin. Đưa ra lựa chọn đi. Gắng sức đi. Ngay lúc này. Làm ngay! À nhưng mà lát nữa là đến ca bay tự do rồi. Các bạn tôi chắc đang đợi tôi ở đó. Mà tôi cũng hẹn Inidar mất rồi. Tôi không được phép bỏ cuộc hẹn chỉ vì tôi quyết định thay đổi lối sống

của mình. Cứ bay tự do đã, rồi tôi sẽ nói cho đám bạn của mình rằng sau này tụi nó sẽ chẳng còn nhiều cơ hội để gặp tôi nữa đâu.

CHƯƠNG 3

Tin nhắn memm báo thức kêu tít tít, và tôi bay lên khỏi khối pha lê dưới chân, đồng thời ngắt kết nối tâm tưởng với Uninet. Tôi đang tận hưởng sự yên tĩnh trong đầu mình. Không có memm.

Không báo thức, không update, không báo động, không có thông báo khuyến mãi, không có ai càu nhàu về những công việc tôi chưa hoàn thành, không bị hối thúc phải thẩm định văn bản này văn bản nọ, không có những memm than phiền "sao con không về thăm nhà" từ bố mẹ hay ông bà.

Bay tự do! Tôi lao chúi xuống, rời xa trụ pha lê nơi tôi sống ở đó.

Đôi cánh gập lại rồi mở ra, tôi liều lĩnh luồn lách qua những cột buồm và cột trụ và những mỏm pha lê mới hình thành nhô lên cao, vụt qua một cô nàng gai xoăn. Cô ta chỉ liếc theo bóng tôi một cách uể oải, nhưng đôi mắt màu lam ngọc đó thật hút hồn làm sao.

Tiếp tục lao xuống, vượt qua khỏi mê cung những cột trụ, ra đến khoảng không bên ngoài khối pha lê, đến khoảng không nơi tôi có thể cúi xuống nhìn mặt đất rõ ràng. Rõ đến mồn một, là những luồng khí gas màu vàng đang chậm rãi xoắn vặn. Tôi dang rộng cánh, dừng lại, bay tại chỗ trên không, hít thở dồn dập khiến cho ống thở ở sau lưng nhói đau.

Từ chỗ này, tôi có được cái nhìn toàn cảnh về khối pha lê nơi mình cư ngụ. Nếu bây giờ tôi nói rằng nó thật đẹp biết bao, thì chắc chắn bạn sẽ bảo là nghe chán bỏ xừ, nhưng quả thật đúng vậy đấy. Khối pha lê choán gần hết bầu trời, nhưng ngay cả từ chỗ này, tôi có thể thấy hình dáng giống hình cầu của nó, quả cầu với những cột buồm, cột trụ và khoảng sân đang phản chiếu ánh sáng rực rỡ.

Mặt trời đang lên cao và tỏa nắng vàng ươm, và cùng lúc đó, khối pha lê đang tự quay chậm rãi, phản chiếu ánh sáng từ trời cao, theo cả triệu góc phản xạ. Màu xanh lam băng giá, màu xanh lục trắng ngần, vàng, tím, rồi lại hồng. Diệu kì biết bao.

Dân số của vùng này mới chỉ vừa vượt qua mốc nửa triệu người, và trong bất cứ thời điểm nào, luôn túc trực sẵn 90% số dân đó, vỗ cánh theo một nhịp đều đặn tưởng chừng bất tận, làm việc không ngơi nghỉ, mục đích để giữ khối pha lê treo lơ lửng trên trời cao. Số 10% còn lại có thể bay tự do, nếu họ muốn thế, nhưng thực tế thì chỉ có đám thanh niên Ketran mới ham vui như vậy. Những người lớn tuổi hơn chỉ bay tự do nếu như họ phải di chuyển vì có công việc riêng.

Tách riêng khỏi khối pha lê, như một vệ tinh nhỏ bay sát hành tinh chủ, là phi thuyền Bản Đồ Đệ Tam Tượng Hạn. MCQ3.

Tàu EmCee.

Có lẽ, nó là một điềm báo cho tương lai của chúng tôi, bởi vì nhìn thoáng qua, phi thuyền trông như phiên bản đồ chơi của khối pha lê Thượng Xích Đạo, ngoại trừ việc những cột buồm và cột trụ không bị

cắt vát để tạo thành hình cầu, mà thành một hình bầu dục thuôn dài, với hai nửa trên và dưới được thể hiện rõ ràng. Ở phần bụng, phi thuyền MCQ3 có bốn mũi nhọn khổng lồ, dày gấp đôi một cột trụ pha lê đã lớn đủ mức. Và đính vào mỗi mũi nhọn đó, là một hình trụ méo mó, trong suốt như nước. Đó là động cơ để di chuyển trong không gian Zero. Và chúng rất vững vàng đấy nhé. Chỉ có một thứ khiến nhiều người khó chịu, đó là một chiếc đĩa nhỏ được đặt tại giao điểm của mũi nhọn với lõi pha lê. Ở đó, các kĩ sư chế tạo MCQ3 đã lắp đặt một động cơ phản trọng lực.

MCQ3 lơ lửng trong không trung một cách nhẹ nhàng, giữ y nguyên vị trí của nó, kháng cự hoàn toàn lực hấp dẫn của hành tinh, và không gây ra nhiều tiếng động hơn tiếng vỗ của một cặp cánh.

Như vậy cũng là hợp lí, phi thuyền được thiết kế như vậy để phòng ngừa những vụ rơi. Dĩ nhiên, làm sao có thể đoán được hết thành phần, sức ép, hay những luồng khí nóng trong bầu khí quyển của các hành tinh xa lạ? Sẽ thật phi thực tế nếu như chỉ dựa vào lực nâng từ những đôi cánh để giúp phi thuyền di chuyển trong điều kiện mà chúng ta không hề nắm rõ. Hệ thống phản trọng lực là lựa chọn chính xác.

Chỉ có điều là, động cơ phản trọng lực cũng là lựa chọn chính xác cho hành tinh Ketran. Chúng cũng không đòi hỏi nhiều công sức chế tạo. Nếu động cơ phản trọng lực được lắp đặt trên các khối pha lê nơi người Ketran sinh sống, chúng tôi sẽ không còn phải làm công việc nặng nhọc thường ngày nữa. Sẽ tha hồ bay tự do!

Với tư cách một game thủ, tôi thấy ý tưởng đó thật tuyệt vời. Y hệt như tình huống trong game vậy: Tiến hành một thay đổi nhỏ, nhưng mang tính đột phá, và quan sát tiến trình. Điều gì sẽ xảy ra nếu như toàn thể người Ketran được giải phóng khỏi công việc giữ cho nhà của mình trôi nổi trên không trung?

Không thể đoán nổi.

Tôi ngước mắt lên nhìn phi thuyền MCQ3. Không hề che đậy ham muốn của mình. Tôi sẵn lòng bán cả gia đình mình cho mỏ quặng để được lên phi thuyền đó. Tôi tưởng tượng cảnh mình đang ở trên boong tàu.

Nhưng điều đó không xảy ra. “Gì cơ?” Tôi tự nhạo báng bản thân. “Ai mà cần một thằng game thủ trẻ măng để thực hiện chuyến thám hiểm vũ trụ vĩ đại nhất lịch sử cơ chứ?” Bỏ qua đi. Để gió cuốn đi, Toomin. Đừng nhìn vào quá khứ, hãy hướng đến tương lai.

“Phải.” Tôi lầm bầm cau có. “Dùng châm ngôn xưa để xoa dịu nỗi đau.”

Tôi vỗ cánh và bay lên trên. Không tiến về phía MCQ3. Không, không phải, mà là tách xa nó, về phía đỉnh khối pha lê màu tím, nơi tôi sẽ cùng nghe thông báo với đám bạn. Giờ đó là nơi tôi không muốn đến nhất, nhưng họ, những kẻ ngốc mộng mơ, vẫn còn nuôi hy vọng. Cả hội chúng tôi đều nộp đơn đăng kí làm thành viên phụ cho phi

hành đoàn. Tại sao á? Dĩ nhiên là vì sự tương đồng tự nhiên giữa nhà thám hiểm vũ trụ với game thủ rồi. Hoặc câu vừa rồi chỉ là cách chúng tôi tự huyễn hoặc mình.

Tôi bắt được một luồng hơi nóng tuyệt hảo, và chao lượn không hề tốn sức, lên cao và cao nữa cho đến khi vượt qua hết những khối pha lê thuộc Lam Tầng, đến khu Tử Sắc Tầng, đến bến đậu có hình dạng như cái xẻng.

Redfar/Inidar đã đứng đợi ở đó rồi, ngó quanh một cách lười nhác, cạnh đó là Escobat (tên trong game là Wormer), và Doffnall, một nữ game thủ hiếm hoi, với tên trong game là Aguella.

"Này, Ellimist ơi!" Aguella gọi tên tôi. "Tớ đã xem memm về chuyện cậu để cho giống Pangaban bị tuyệt chủng trong chớp mắt. Quả là kỉ lục!" Khi nói chuyện với nhau, chúng tôi sử dụng tên trong game của mình. Quả là ngốc nghếch, một thói quen thể hiện sự thiếu trưởng thành, mà giờ tôi mới nhận ra.

"Ván đó hả, tớ đánh chơi chơi thôi mà." Tôi có vẻ hơi càu nhàu, trong khi giọng của cô ấy lại rất đùa vui. Thế là, để không khí vui vẻ hơn một chút, tôi nói tiếp, "Mình muốn đấu lại. Lần sau, mình sẽ làm cho giống dân của mình phải bị tuyệt chủng nhanh hơn nữa cơ."

Đám bạn tôi cười lớn. Dù chúng tôi ganh đua nhau trong game, nhưng cũng có một sự đồng thuận ngầm rằng cả bốn người chúng tôi đang cùng chiến đấu với chính trò chơi, cứ như bản thân cái game là một kẻ thù cần đánh bại vậy.

Tôi nhớ lại chuyện Lackofa bảo rằng mọi game đều có giới hạn của nó; anh ta nói chẳng sai chút nào. Chắc chắn, về lâu dài, cấu trúc của trò chơi sẽ trở nên quá rõ ràng, và nó sẽ trở thành nhàm chán. Nhưng mà, ở thời điểm đó, nhà phát hành game đã kịp tung ra một game mới, tốt hơn rồi. Luôn là thế.

Wormer bắt đầu kể về một tình huống trong game, một cuộc chiến tay ba giữa một giống kí sinh, một loài ăn thịt, và một chủng tộc cộng sinh. Chỉ có mình nó đã chơi ván đó, cho nên chúng tôi đều căng tai ra nghe. Chúng tôi chỉ toàn nói về game, trong lúc bay tự do quanh bến đậu, hỏi thăm người khác và được hỏi thăm lại. Tử Sắc Tầng là một điểm hẹn tuyệt vời cho đám thanh niên.

Không một ai đả động đến vụ thông báo, không ai muốn là người đầu tiên. Không ai muốn tỏ ra mình là đồ nhàm chán.

Chúng tôi đang quá ư sảng khoái. Quá sảng khoái để nghĩ đến xác suất nhỏ tí teo được trở thành nhà phiêu lưu mạo hiểm. Mà dẫu sao thì, chúng tôi vẫn chỉ là game thủ thôi. Game mới là nhất.

Ấy thế mà tôi để ý thấy mỗi người chúng tôi thỉnh thoảng lại liếc về phía bệ đá, chỗ mà Ngôn Giả sẽ đứng ra đọc thông báo. Tôi không còn lo lắng nữa. Tôi đã từ bỏ hết hy vọng rồi. Không gì làm bạn chán nản hơn việc chấp nhận rằng mình đã thất bại.

Nhưng những người kia vẫn còn đang rất hồi hộp, và thật khó để

làm như không thấy rằng họ đang phát run lên.

Tôi nói, “Các cậu biết mà, sự thật rằng trò chơi luôn có quy tắc ngầm của nó. Nếu chúng ta có thể giải mã cái quy tắc đó, thì có thể thắng hết mọi ván.” Tôi đang dẫn lại lời Lackofa và chém gió như thể mình tự nghĩ ra vậy.

“Dĩ nhiên là vậy.” Inidar đáp. “Nếu. Đó là một chữ ‘nếu’ rất to. To tổ bố. Thực ra to đến mức...”

Nó im lặng. Nó chăm chú nhìn. Bốn mắt lồi ra, không chớp, đúng như trong tục ngữ vậy.

Wormer và Aguella xoay vòng vòng, nhìn chăm chú, không thèm che giấu sự tập trung.

Tôi biết làm gì bây giờ? Giả vờ bay sang chỗ khác và bắt chuyện với vài cô nàng lạ hoắc ư? Tôi đành đợi ở đây vậy. Phải theo phép lịch sự thôi.

Tôi tiếp tục quan sát, cùng đợi với đám bạn mình, trong lúc vị Ngôn Giả đang chậm rãi bước về phía bệ đá.

Ông ta không còn trẻ trung gì nữa, những sợi gai dài giờ có màu đỏ gỉ sắt thay vì trong suốt. Ngôn Giả là công việc của người lớn tuổi. Họ có chất giọng phù hợp.

Tôi không muốn tỏ ra lo lắng. Thực ra thì tôi vẫn mất bình tĩnh. Cuộc sống bình bình của tôi sắp bị thay đổi trong thoáng chốc.

Vậy thì hãy mau thay đổi đi! Mau làm việc của mình đi, ông già, rồi để tôi bắt đầu lối sống mới, nghiêm khắc.

“Và đây là thông báo.” Vị Ngôn Giả nói bằng giọng trầm ấm, vang vọng, đầy kinh nghiệm. “Những cột trụ pha lê mới sắp được trồng ở hai khu Tử Sắc Tầng và Hồng Tầng. Mỗi trụ sẽ có bán kính 7 mét.”

Chúng tôi không thèm quan tâm. Hoặc là tôi không thèm quan tâm. Chắc Aguella hoặc Wormer sẽ cần lưu ý, vì bọn họ đều ở Tử Sắc Tầng.

Vị Ngôn Giả tiếp tục, “Còn bảy ngày nữa là diễn ra vũ hội giữa vùng đất của chúng ta với khối pha lê Thượng Cực Quỹ Đạo.

Như các bạn đã biết, sự kiện này chỉ diễn ra 19 năm một lần.

Thời gian biểu bay tự do sẽ được lên lịch cẩn thận, để tối đa hóa số lượng người được gặp mặt và kết đôi với những anh chị em của chúng ta ở Thượng Cực Quỹ Đạo.”

Tôi nhún vai. Ít ra như vậy cũng khác với thường ngày. Coi như là làn gió mới đi. Là cơ hội để gặp gỡ người lạ và xây dựng một mối quan hệ tình cảm. May là tôi cũng chưa đến tuổi thành niên. Ít nhất, sẽ không có sức ép nào hết. Không ai trong số chúng tôi đủ tuổi cả. À, có lẽ ngoại trừ Aguella.

Tôi trộm liếc sang phía cô ấy, chú ý biểu cảm khi cô ấy nghe thông báo. Cô ấy đỏ mặt ư? Thật lạ lùng khi tưởng tượng có ngày Aguella sẽ trở thành một bà mẹ. Khó chịu thế quái nào ấy nhỉ. Cô ấy trông chẳng giống mẹ tôi một chút nào. Chắc chắn là trông trẻ hơn bà nhiều. Và

đẹp hơn.

Aguella có một sự nghiêm túc mà cả tôi lẫn Inidar lẫn Wormer đều không có. Game không phải thứ duy nhất mà cô ấy lưu tâm. Cô ấy rất thích nghiên cứu về lí thuyết cảm biến thụ động.

Thậm chí, một mẫu thiết kế của cô ấy đã đi vào hoạt động (sau khi được chỉnh sửa) như một phần cơ chế cảm biến của phi thuyền EmCee.

"Và cuối cùng", vị Ngôn Giả cao giọng. "Đến lúc rồi", Wormer lẩm bẩm.

"Tôi xin phép được thông báo tên của những thành viên phụ cho phi thuyền Bản Đồ Đệ Tam

Tượng Hạn. Những cái tên sẽ được đọc theo từng khu vực. Bắt đầu từ Hồng Tầng: Hồng Tầng, Thất Thập Trụ, Đệ Nhất Xưởng, Hạ Sứ Giả, Cửu. Hồng Tầng…"

"Trong lúc đợi ông ta đọc đến tên chúng mình, có lẽ đủ để làm một ván game đấy." Inidar làu bàu.

Cảm giác hồi hộp nhanh chóng tan ra, khi chúng tôi nhận ra mình còn phải đợi rất lâu để có thể được nghe tên. Ấy thế mà chúng tôi vẫn không hề nhúc nhích. Thỉnh thoảng có dăm ba câu nói chuyện, nhưng nói chung là vẫn căng tai lên để nghe thông báo.

Và rồi, "Tử Sắc Tầng, Nhị Trụ, Chủ Chi, Tả Sứ Giả, Nhất Bách Nhị Thập Cửu." Aguella há hốc miệng. Mất một lúc lâu để tôi hiểu ra vấn đề.

"Là cậu đúng không?" Tôi hỏi ngớ ngẩn. Tất nhiên tôi đã từng nghe tên trang trọng của cô ấy, nhưng đã quên từ rất lâu rồi.

Cô ấy gật đầu. Cô ấy mở miệng nói, rồi chỉ im lặng gật đầu sau đó. Trông cô ấy nhiều phần bối rối hơn là hãnh diện. Thậm chí có vẻ lo lắng.

Tôi chẳng kịp lo đến cách phản ứng kì lạ của Aguella khi được nghe tin tốt nữa. Vị Ngôn Giả cuối cùng đã đọc đến khu vực Lam Tầng. Wormer ỉu xìu xuống. Các cái tên của Tử Sắc Tầng đã được đọc hết, và trong đó không hề nhắc đến nó.

Chỉ có bảy cái tên của Lam Tầng. Tên tôi được xướng lên thứ năm trong danh sách.

Trong một khoảnh khắc, não bộ tôi như bị đông cứng lại. Tôi quên cả hít thở. Đôi cánh ngừng vỗ, và suýt nữa tôi bị rơi xuống. "Có phải ông ấy vừa đọc tên tớ không?" Tôi thì thầm. "Tứ Thập Nhất, đúng chứ? Chắc chắn là không phải Tam Thập Nhất chứ?"

Wormer cố hết sức để ra vẻ chia vui với tôi. Nó cố làm ra vẻ thường thôi. Chắc là Inidar cũng cố đấy, nhưng chẳng ra đâu vào đâu cả. Trông nó như vừa bị đấm vào mặt, và tôi biết rằng mình càng nói để xoa dịu nỗi đau cho nó, thì chỉ càng xát thêm muối vào vết thương thôi. Sự thương hại chẳng bao giờ làm kẻ đáng thương đỡ nhục nhã.

Nhưng dẫu sao thì phản ứng của họ cũng chẳng còn liên quan gì

đến tôi nữa. Tôi biết điều đó, và họ cũng rõ, đáng buồn thay.

Bốn người chúng tôi giờ đã thành hai và hai. Wormer và Inidar sẽ ở lại. Aguella và tôi sẽ rời đi.

CHƯƠNG 4

Tôi vội vã bay thẳng về nhà. Tôi trèo lên và gào toáng lên với Lackofa. “Này! Này! Anh Lackofa ơi!”

Anh ta mở mắt ra nhìn tôi và đáp lại với ánh mắt bực dọc thường dùng. “Gì nữa đây?”

“Em được chọn rồi. Em là thành viên phụ!” “Hạng bét trong số các thành viên phụ.” Anh ta chế giễu. “Được lắm, Lackofa, nhưng lần này anh chẳng hề làm em cụt hứng chút nào đâu. Ngày hôm nay thì không được đâu. Em được lên phi thuyền EmCee! Chúng ta cùng trong phi hành đoàn. Em cũng được bay!”

“Ờ ờ. Tôi biết lâu rồi.”

“Làm sao anh biết chuyện này? Tin tức còn chưa được đăng trên Uninet cơ mà. Có 15 phút delay so với thông báo trực tiếp của Ngôn Giả.”

Hệ thống mạng toàn cầu Uninet cũng chỉ là một phát minh mới mà thôi, mới ra mắt được gần tròn 100 năm, và không ai dám cướp đi công việc truyền thống của các Ngôn Giả.

Lackofa nhắm hờ mắt. Tôi truy cập vào Uninet. Thông báo còn chưa được đăng tải. Đợi đã, nó vừa hiện ra xong. Tôi ấn vào màn hình và đọc tên bản thân, cái tên tuyệt vời, tuyệt vời làm sao. Tôi bôi đỏ dòng chữ đó và đọc lại thêm lần nữa.

Một cái tên gọn gàng, được đặt gọn gàng ở phần cuối của danh sách. Chỉ nhìn thấy nó đã khiến tôi thở phào nhẹ nhõm.

Và, tôi chợt nhận ra. “Này, Lackofa ơi. Làm sao anh biết, nếu thông báo chỉ vừa mới xuất hiện trên Uninet?” Không có tiếng trả lời.

“Là anh đúng không.” Tôi kết luận. “Anh đã đề cử em.” “Tại sao tôi phải làm thế?” Anh ta chối quanh.

“Tại sao anh phải làm thế à?” Tôi lặp lại lời hắn với giọng cao hơn. “Anh còn chẳng hề thích em. Em chỉ là thằng game thủ.

Một thằng game thủ thất bại. Em chỉ đứng thứ 179 trên 909 trong bảng xếp hạng game của em. Tại sao anh phải chọn em?”

Lackofa không đáp lại ngay, nhưng tôi đoán anh ta biết tôi sẽ không chịu ngừng. Anh ta thở dài, làu bàu gì đó, rồi, với giọng của một kẻ phạm tội đang bị khảo cung, anh ta mở miệng, “Tôi đã rất hiếu kì về cách mà cậu thất bại, Toomin ạ. Và tôi là một nhà sinh vật học, nên tôi có quyền truy cập chuỗi DNA của cậu.

Thực ra cậu chỉ xếp hạng 194 thôi – trận thua mới đây đã làm cậu tụt mất 15 hạng.”

“Đệch.”

“Nhưng nếu xét riêng về khoản trí tuệ phân tích thì cậu gần như đứng đầu.” “Em á?”

“Đúng, và đừng giả ngu với tôi. Cậu biết cậu thông minh hơn mấy gã game thủ vẫn thắng cậu đều đều. Cậu thua những ván mà lẽ ra

cậu chắc thắng, không phải vì thiếu cẩn thận, mà vì quá bướng bỉnh. Cậu đang chơi game ở một cấp độ hoàn toàn khác. Không cố chiến thắng, mà cố thắng bằng lòng tốt. Chủ nghĩa vị tha."

Tôi rất xấu hổ. Và sững sờ nữa. Lackofa quan tâm đến tôi kĩ lưỡng đến mức tôi không thể ngờ nổi.

"Tóm lại", Lackofa nói tiếp, "Chúng tôi có hàng đống nhà khoa học xuất sắc, nhà phân tích xuất sắc, phiên dịch viên xuất sắc, nhà dự báo tình huống xuất sắc, nhà vật lí học xuất sắc, kĩ sư xuất sắc, và nhà du hành vũ trụ xuất sắc trên phi thuyền MCQ3. Tôi tự hỏi rằng đoàn đội này còn thiếu cái gì nữa, và cuối cùng có đáp án. Chúng tôi cần một gã thua cuộc xuất sắc. Cho nên, ừ đấy, chính tôi đề cử cậu. Giờ thì ngậm miệng lại, cho tôi làm việc tiếp." Anh ta nhắm mắt lại và đuổi tôi ra ngoài, lần này thì không hề nói đùa.

Kẻ thua cuộc xuất sắc á? Lại có thể vừa khen ngợi vừa nhạo báng như vậy nữa à?

Thì đó.

Một đoạn memm nháy lên, là lời mời chơi game của một tay game thủ tên là Dryhad. Tôi từ chối. Bây giờ không phải lúc chơi game. Tôi phải nghĩ nhiều thứ, phải lên kế hoạch, phải chuẩn bị cho tương lai.

Tôi làm đúng chứ? Đúng, chuẩn rồi. Rõ ràng giờ không phải lúc chơi bời. Đầu tiên và quan trọng nhất, tôi cần tìm hiểu thật kĩ về MCQ3, về động cơ không gian Zero, về góc phần tư thứ 3 của thiên hà, và các tinh hệ của nó.

Tôi truy cập dữ liệu về MCQ3. Chỉ riêng phần tổng quan đã đủ để tôi đọc trong một năm. Không có thời gian. Mà này, tôi cần gì biết về những thông số kĩ thuật nhỉ, tôi chỉ cần… thôi thì, xem hình ảnh phi thuyền đã vậy.

Đây, đây, nó đây rồi. Một phi thuyền vũ trụ chính hiệu. Phi thuyền của tôi. MCQ3 của riêng tôi, tôi yêu nó mất rồi. Kẻ thua cuộc xuất sắc?

Ít nhất tôi sẽ không lên phi thuyền mà không hề chuẩn bị, mà trông như một gã ngố lạc đường, không phân biệt nổi bên trong và bên ngoài của phi thuyền. Tôi sẽ nhớ như in từng inch vuông của nó.

Còn ít thời gian quá. 19 ngày. Còn bao nhiêu việc phải làm, thời gian thì thiếu thốn. Thực ra chẳng có chút thời gian nào hết. 19 ngày!

Giờ nhìn lại, những tháng ngày đó thật xa vời biết bao.

CHƯƠNG 5

Đầu óc tôi chỉ nghĩ đến, thậm chí là phát cuồng lên, về phi thuyền MCQ3 và kế hoạch khởi hành. Tuy nhiên những người khác thì quan tâm đến vũ hội với thành phố Thượng Cực Quỹ Đạo. Người dân ở đó cũng là Ketran như chúng tôi thôi, tất nhiên là vậy, nhưng có lẽ là cách họ điều hành xã hội sẽ khác. Tôi nói "có lẽ" vì chúng tôi chỉ gặp họ 19 năm một lần. Ờ thì chúng tôi cũng đã nghe tường thuật từ dân ở những thành phố khác, những người đã tham gia vũ hội với cả thành phố Thượng Cực Quỹ Đạo lẫn Thượng Xích Đạo. Năm ngoái chúng tôi đã tổ chức vũ hội với Đệ Nhị Thượng Xích Đạo, thành phố anh em của chúng tôi, và bọn họ đã gặp gỡ Thượng Cực Quỹ Đạo cách đây 3 năm.

Tuy nhiên, nghe kể chuyện từ 3 năm trước thì chẳng thể nào giúp bạn hiểu rõ cả một cộng đồng. Và chưa hết, lời nói của mấy người ở Đệ Nhị Thượng Xích Đạo cũng có vẻ khó tin. Ví dụ về chuyện người Thượng Cực Quỹ Đạo rất thích nhuộm màu cho những sợi gai trên đầu. Tôi cũng không nghĩ rằng như vậy là sai trái, nhưng phải nói là kì quặc. Thì ý tôi là, màu gai là thứ bạn được thừa hưởng từ khi mới sinh ra, tại sao lại phải nhuộm nó thành màu xanh lục hay gì gì tương tự thế? Nghiêm túc hơn mà nói, người ở Thượng Cực Quỹ Đạo đã đạt tiến bộ lớn trong công nghệ viễn thông xuyên khí quyển. Đây dĩ nhiên là một bước đột phá mang tính cách mạng. Nếu ai đó có thể truyền được tín hiệu điện vượt qua ảnh hưởng của lớp phóng xạ trên bề mặt, thì người đó có thể giúp hai khối pha lê kết nối được với nhau; chúng tôi sẽ biến từ 32 thành phố thành 1 hành tinh duy nhất. Tôi sẽ có thể chơi game cùng với những game thủ ở các thành phố khác! Tôi sẽ có thể sẽ bị đánh bại bởi những người mà tôi chẳng bao giờ được gặp.

Nhưng có lẽ đó cũng chỉ là tin đồn thôi. Truyền điện qua pha lê thì dễ, truyền qua không khí mới khó.

Vũ hội với người Thượng Cực Quỹ Đạo sẽ không kéo dài, chỉ có vài tiếng đồng hồ thôi. Không có ai dại dột tới mức để lỡ dịp quan trọng này và lại phải chờ thêm 19 năm cả. Vì thế, mỗi người có tối đa 3 giờ để bay tự do từ các phân khu khác nhau đến điểm hẹn. Với đa số mọi người, thời gian được bay còn ngắn hơn thế.

Tôi được xếp lịch từ rất sớm, với quãng đường bay dài nhất. Lí do vì tôi còn trẻ. Sẽ không ai ép một ông già phải bay tự do trong nửa tiếng, để rồi chỉ có vỏn vẹn 10 phút gặp mặt.

Cả thành phố đều hân hoan. Thế tôi thì sao á? Cũng thường thôi. Tôi còn phải lo chuyện khác. Tôi đang ở nhà, xem qua một hình ảnh lập thể của phi thuyền MCQ3 đến lần thứ hai mươi, thì bất chợt nghe tiếng ai đó gọi mình từ rất gần. Tôi mở mắt ra, và Aguella đang ở ngay đối diện. Cô ấy đã lên đến tận cột trụ pha lê của tôi.

"Ellimist này. Cậu còn đợi gì nữa?" Tôi chẳng hiểu gì hết. "Gì cơ?"

“Đến giờ rồi. Sao thế, cậu không còn định nghĩa về thời gian nữa à? Đến giờ rồi! Vũ hội ấy.”

“À, phải.” Tôi đứng bật dậy và nhìn về phía nam. Có thể nhìn rõ khối pha lê Thượng Cực Quỹ Đạo từ vài ngày nay, nhưng nó đã to lên rất nhiều chỉ trong vài giờ qua. Thậm chí tôi còn nghĩ nó sẽ va chạm với khối pha lê của chúng tôi cơ đấy.

Aguella toét miệng cười một cách chờ mong, như đang đợi điều gì đó. Đợi tôi nhận ra điều gì đó. Tôi ngớ ra, rồi quay lại nhìn tiếp Thượng Cực Quỹ Đạo. Rồi tôi la lên.

“Nhìn kìa!”

Aguella gật đầu. “Chuẩn đấy.”

“Hình dáng của nó đã đổi sang bất đối xứng rồi. Nhìn chỗ pha lê mới mọc kia kìa.” Khối cầu, hoặc thứ đã từng là khối cầu, giờ đã xuất hiện một ụ nhỏ lồi lên. Ụ đó chỉ bằng 1/10 đường kính, nhưng quá lớn để có thể coi là một cột trụ đang đà lớn và sắp đến ngày được tỉa. “Không hẳn bất đối xứng.” Aguella đáp. “Hoặc ít nhất, tớ nghĩ mục tiêu của họ không phải là làm cho nó bất đối xứng. Tớ không dám chắc, nhưng tớ cảm thấy ụ pha lê đó đang tạo thành một hình dáng đặc biệt. Chỉ nhìn từ phía này thì cậu không thấy được đâu, nhưng tớ nghĩ họ đang muốn làm phẳng khối pha lê từ tứ phía. Tớ nghĩ ụ lồi này được cân bằng bởi một ụ khác đối xứng với nó ở mặt đối diện.” “Vì lí do gì…” “Là cánh nâng.” Aguella đắc ý trả lời. “Khối pha lê Thượng Cực Quỹ Đạo đang mọc cánh.” Lần đầu tiên, trong vòng bảy ngày qua, tôi hoàn toàn quên đi MCQ3. Cánh nâng! Đây không còn là chuyện viễn tưởng nữa rồi. Ai cũng biết là khó nâng một khối cầu hơn là một hình thuôn dẹt có cánh. Tôi từng đọc thấy rằng một cặp cánh nâng được thiết kế hợp lí sẽ giảm một nửa nhân công cần thiết để nâng khối pha lê.

“Nếu họ làm được điều đó thì quả là ngầu.” Aguella ghen tị.

“Tớ tự hỏi liệu đã có ai trong số chúng ta dám thử điều này hay chưa.”

“Có lẽ.” Tôi đáp một cách ngờ vực. Tôi nhớ lại hình ảnh của các Trí Giả trong nghị viện. Một nửa bọn họ đã già đến mức họ chỉ làm khối pha lê nặng thêm thay vì có sức để nâng nó. Tôi dám cá rằng vài người trong số họ đang trợn mắt há mồm khi nhìn thấy đôi cánh của khối Thượng Cực Quỹ Đạo. “Thôi được rồi, đi nhanh thôi.” Cô ấy giục tôi.

Chúng tôi bay tự do, nhanh và liều lĩnh. Không chậm lại dù chỉ một giây. Aguella, do là con gái, nên dĩ nhiên là bay nhanh hơn tôi, nhưng cô ấy vẫn giảm tốc để đợi tôi bắt kịp. Tôi mượn lực từ luồng gió từ cặp cánh của cô ấy, bám sát phía sau. Ưu điểm của việc này là tôi có tầm nhìn tuyệt vời, vừa thấy được toàn cảnh đôi cánh sắp thành hình của khối pha lê, và cả Aguella nữa. Bàn chân cô ấy thật đáng yêu.

Lạc đề rồi, Toomin, tôi tự nhủ. Lúc này đừng có nghĩ linh tinh.

Mones! Cô ấy đang thả mones cho chính tôi!

Cho tôi ư? Không thể nào, Aguella thiếu gì người theo đuổi. Cô ấy xinh đẹp, cơ thể gọn gàng, vững chắc, lại thông minh, hóm hỉnh, xinh đẹp, rất xinh đẹp.

Hình như hơi nhiều "xinh đẹp", tôi tự nhủ. Và quả thật: Aguella đang tỏa ra mones. Còn tôi, chỉ biết đứng ngây ra trong làn gió ấy.

Tôi rẽ sang trái, giũ sạch mùi hương trên người. Điều này khiến tôi bị chậm lại, nhưng cũng tốt. Tôi cần không khí tinh khiết.

Tôi hít mạnh để nạp lại dưỡng khí nhưng gần như không kịp nữa. Những sợi gai trên đầu tôi ngứa ngáy hết cả. Sao cô ấy lại làm thế nhỉ? Cô ấy chỉ là bạn chơi game thôi mà! Tôi bực mình kinh khủng, và nếu tính đến chuyện còn phải bay tiếp, còn vũ hội nữa, còn… tóm lại là tôi khó chịu.

Chắc hẳn cô ấy đã nhận ra việc tôi tự dưng tụt lại phía sau. Chắc chắn là cô ấy đã biết rồi. Bố khỉ. Tôi tụt lại xa quá. Tốt lắm, bây giờ cô ấy sẽ tha hồ giận tôi, trong khi tôi không còn chút tâm trạng nào để tỏ ra đứng đắn và lịch sự và thoải mái nữa. Đầu óc tôi rối rắm hết cả. "Chúng ta sắp đến nơi rồi." Aguella hô lên.

"Cậu nhìn xem!" "Hả? Nhìn vào đâu cơ?" Tôi càu nhàu.

"Phía trước kia là người dân của thành phố Thượng Cực Quỹ Đạo. Trông họ cũng ngang cỡ tuổi chúng mình thôi."

"Ừ, nhưng mà này, câu biết đấy Aguella, tuổi chúng mình cũng không bằng nhau đâu."

Cô ấy cười thích thú. Tiếng cười đó làm tôi khó chịu. "Chúng ta gần như bằng tuổi đấy Toomin – nếu xét về mặt thể chất. Còn nếu xét về mặt tinh thần…" Cô ấy lại cười tiếp, giọng cười giễu cợt, ra vẻ bề trên, nhưng lại có vẻ thân mật đến mức giật mình.

Tôi nuốt nước bọt, và cố gắng quên rằng cô ấy vừa gọi tên riêng của tôi, không phải tên trong game. Trước đây cô ấy luôn gọi tôi bằng Ellimist. Chưa bao giờ là Toomin. Ái chà, hay đấy nhỉ. Ái chà, tuyệt ra phết.

Tôi cố lờ đi câu đùa của Aguella, điệu cười của cô ấy, và, cố gắng hết sức, cố lờ đi cả mùi mones còn vương vấn đâu đây nữa. Tôi tập trung nhìn về phía những người khách của Thượng Cực Quỹ Đạo.

Có khoảng hai đến ba trăm người từ thành phố khác, đang dàn đều trên một khối pha lê rộng hai dặm vuông. Cũng khá giống với người Thượng Xích Đạo chúng tôi. Quang cảnh giống như hai đám mây lấp lánh bị côn trùng bao phủ vậy.

Tôi quay lại nhìn thành phố quê nhà mình. Giờ trông nó thật lỗi mốt, nhàm chán, khi được đặt cạnh thiết kế cách tân với cặp cánh nâng của Thượng Cực Quỹ Đạo. Tôi cảm thấy như đang bị chế nhạo. Thành phố của tôi lớn hơn, cổ kính hơn, và theo ý riêng tôi, thì rực rỡ sắc màu hơn. Nhưng Thượng Cực Quỹ Đạo là hình ảnh của tương lai, và riêng ý nghĩ đó thôi đủ bào mòn niềm tự hào của tôi rồi.

Tôi đảo mắt nhìn quanh những người khách lạ đó, cố tìm xem có ai có bộ gai được nhuộm màu như được nghe kể không, nhưng xem ra họ chẳng khác gì chúng tôi. Như cụ tôi từng nói, “ai sinh ra cũng giống ai, hai cộng bốn thì bằng bốn cộng hai”, họ có hai chân, bốn cánh, bốn mắt, và hai tay.

Aguella và tôi vẫy tay với một cặpq đôi người Thượng Cực Quỹ Đạo có vẻ thân thiện. Trông họ ngang tuổi chúng tôi, đều là đàn ông. Một người có bộ gai màu vàng mượt tự nhiên và mắt màu be. Người còn lại thì nổi bật hơn, vì có cặp cánh to tổ bố. Chúng tôi cùng nhau bay đến ngã tư, và nổi trong không trung, giữ một khoảng cách theo phép lịch sự.

“Đây là bạn tôi, Doffnall”, tôi mở lời, giới thiệu Aguella bằng tên tự chọn của cô ấy. “Còn tôi là Toomin.”

“Gã này là Oxagast, bạn tôi, còn tôi là Menno.” Anh chàng có cặp cánh to đáp lại.

“Rất hân hạnh được gặp các bạn.” Bốn chúng tôi cùng đồng thanh.

“Các cậu có một con tàu vũ trụ vượt thiên hà!” Menno buột miệng nói.

Cậu ta nói đúng lúc tôi mở miệng, “Các cậu đã xây dựng một cặp cánh nâng cho thành phố!” Cả đám chúng tôi cười phá lên, và tôi thấy thoải mái hơn một chút. Họ cũng tò mò về đối phương hệt nhưng chúng tôi vậy, và về phần mình, tôi cũng có thứ gì đó để tự hào.

“Ừ, đó là phi thuyền Bản Đồ Đệ Tam Tượng Hạn.”, tôi nói, mà không thèm ra vẻ khiêm tốn chút xíu gì, chốt thêm câu cuối, “Doffnall và tớ là thành viên phi hành đoàn.” “Thành viên chính thức?” Oxagast hỏi tò mò.

Aguella cười xòa. “Không, rất tiếc, bọn tớ không phải nhà khoa học gì hết đâu. Chỉ là hai đứa game thủ gặp may thôi.”

Chúng tôi nói chuyện về gaming và về khả năng phát triển của hệ thống Uninet liên thành phố.

Menno há hốc mồm ra như muốn nói gì đó, rồi ngậm miệng lại, cố nặn ra một nụ cười. Ánh nhìn long lanh của Oxagast đổi sang trong suốt.

“Nếu điều đó xảy ra thì thật tuyệt.” Oxagast nói dửng dưng.

Rồi Aguella đổi chủ đề sang chuyện cặp cánh nâng.

“Thế các Trí Giả ở chỗ các cậu không phản đối ý tưởng đó à?” Aguella hỏi.

Hai người kia liếc nhau. “Ồ có chứ. Cho nên chúng tôi thực hiện một cuộc trưng cầu dân ý.” “Một cuộc gì cơ?”

“Chúng tớ bầu phiếu. Mỗi người được phép đưa ra quyết định của mình, đồng ý hoặc phủ quyết, rồi tổng kết lại. Thiết kế cánh nâng được chấp thuận, với tỉ lệ 61% thông qua.” Chắc trông Aguella và tôi sốc đến lồi mắt ra.

Menno cười khẩy, gật đầu hài lòng với ánh nhìn ghen tức của bọn tôi, nói tiếp, “Chúng tớ đang làm một cuộc cách mạng.” “Cách mạng? Tại sao cơ?”

Menno vẫy tay về phía khối pha lê của cậu ta. “Bởi vì điều đó là cần thiết. Bọn tớ không muốn tiến trình lịch sử bị chậm lại chỉ vì các Trí Giả. Sự tiến bộ sẽ phải đến. Tiến bộ vượt bậc. Phải đưa ra quyết định ngay. Chỉ còn hai năm nữa thôi, cặp cánh nâng của thành phố này sẽ hoàn thành. Cuộc sống của bọn tớ sẽ không bao giờ còn như trước kia nữa.”

“Ừ, tớ cũng nghĩ là sẽ khác lắm.” Tôi đáp cho có lệ. Không biết tôi đang cáu giận, ghen tị, hay là cả hai? Chỉ có một điều chắc chắn, đó là tôi đang mất bình tĩnh.

Oxagast không hào hứng như Menno. “Sau khi cặp cánh nâng được hoàn thiện, chúng tớ sẽ có nhiều thời gian rảnh rỗi hơn, và xã hội sẽ có bước tiến lớn. Ý tưởng cơ bản là như vậy.” “Dĩ nhiên là thế.” Menno nói tiếp. “Phi thuyền MCQ3 của các cậu á? Không có ý giễu cợt đâu, nhưng so với phương tiện của chúng tớ, thì nó chỉ là đồ chơi không hơn không kém. Thượng Cực Quỹ Đạo sẽ lãnh đạo bước tiến của người Ketran, và những nơi khác chỉ biết học theo thôi. Chắc chắn khi các cậu hoàn thành hành trình ở góc phần tư thứ ba của thiên hà, rồi quay về, mọi thứ sẽ khác xa.”

“Khác biệt chưa hẳn là đã tốt hơn”, tôi lầm bầm. Tôi đang nghĩ đến giống dân Pangaban.

Nhưng Menno công kích lại liền. “Cậu là game thủ mà lại sợ sự thay đổi sao? Thế người ở Thượng Xích Đạo các cậu chơi game gì? Chỉ có game thiên về điều khiển ý kiến số đông là đáng chơi. Với quyền tư do bầu phiếu, và những thay đổi sắp đến, chúng tớ sẽ không còn là những con cờ bị nhấc lên đặt xuống bởi các Trí Giả nữa. Giờ chúng tớ chính là các Trí Giả. Chúng tớ là người chơi cờ, không phải quân cờ.”

“Dù là game nào đi nữa, cũng đòi hỏi sự cân bằng giữa thay đổi và sự vững chắc.” Tôi cãi lại. “Trò chơi – ít nhất là trò mà bọn tớ đang chơi – yêu cầu đưa ra thay đổi nhỏ nhất, ít gây chú ý nhất – và đạt được kết quả mong-muốn.”

“Thì cũng giống bọn tớ thôi.” Oxagast đồng tình. “Chỉ là gần đây có một số game thủ”, cậu ta liếc sang Menno, “một số game thủ muốn thay đổi điều đó.”

“Tớ và đồng bọn tự gọi mình là những nhà cách mạng.” Menno cười tự đắc. “Chúng tớ không muốn bị ràng buộc. Tại sao phải là tối thiểu? Tại sao phải là thay đổi nhỏ nhất có thể? Tại sao không trực tiếp tiến vào game, nhập vai vào một nhân vật, và trực tiếp kiểm soát chúng? Hiểu ý tớ chưa? Tại sao game thủ lại phải xuất hiện vô hình trong game cơ chứ? Cách mạng!”

Tôi nghe thấy tiếng báo hết giờ. Đã đến lúc phải quay lại. Cuộc nói

chuyện thật ngắn ngủi, cơ mà tôi lại muốn thở phào. “Rất cảm ơn vì cuộc nói chuyện này.” Tôi tạm biệt một cách vội vã. Aguella và Oxagast cũng tạm biệt bằng cách tương tự. Nhưng Menno cố tình nhìn thẳng vào mắt tôi và nói, “Đừng sợ những thay đổi, anh bạn Thượng Xích Đạo à. Chẳng chóng thì chày, nó rồi cũng sẽ đến, dù cậu có muốn hay không.” Và rồi, trước sự ngạc nhiên sững sờ của tôi, cậu ta chắp hai tay lại và la lên, “Cách mạng!” Đó không phải là câu chào hay tạm biệt, đó là khẩu hiệu của niềm tin. Là một lời thách thức.

Aguella chẳng nói nhiều cho lắm trong cuộc gặp mặt vừa rồi, nhưng trên đường bay về, cô ấy liến thoắng.

“Cậu ta nói đúng, cứ thử nhìn vào thành quả của họ xem! Cánh nâng. Tại sao lại thế? Có phải vì họ thay đổi luật pháp không? Cũng như cái cách họ thay đổi luật game ấy?”

“Ờ, nhưng chắc gì cậu ta đã dành nhiều chiến thắng trong game cơ chứ.” Tôi nhận xét.

“Có lẽ sẽ có ngày chúng mình được chơi game cùng với họ.” Aguella đáp.

“Chắc sẽ sớm hơn cậu nghĩ đấy”, tôi đáp, đang nghĩ đến hình dáng của khối pha lê Thượng Cực Quỹ Đạo.

Liệu người dân ở đó có giải quyết được vấn đề liên lạc liên thành phố hay không? Đó mới thực sự là một cuộc cách mạng, còn tuyệt diệu hơn cả việc giành quyền lãnh đạo từ tay các Trí Giả.

Tất nhiên hệ thống phát tín hiệu điện của họ sẽ là vô nghĩa nếu như các thành phố khác không có bộ tiếp nhận sóng. Trong trường hợp đó, sẽ chẳng khác gì tiếng gọi bị mất hút vào trong thinh không.

Tôi đã nghĩ vậy đấy, chỉ nhằm tự thỏa mãn bản thân.

CHƯƠNG 6

Ngày hôm sau, khối pha lê Thượng Cực Quỹ Đạo đã hoàn toàn khuất dấu. Tôi lên tàu MCQ3 lần đầu tiên.

Mọi thứ trên đời này bao gồm giả lập và hiện thực. Và tôi phải nói rằng, dù cho có giống hiện thực đến nhường nào đi nữa, thì giả lập vẫn có vấn đề chí mạng, đó là bạn biết rõ nó chỉ là giả lập. Còn hiện thực thì, ờ, dĩ nhiên là chân thật rồi.

Vì là người bảo trợ cho tôi, nên Lackofa cũng kiêm luôn cả làm hướng dẫn viên.

Aguella được tuyển chọn theo chu trình thông thường, cho nên cô ấy không có người bảo trợ nào cả, thành ra có cả lợi thế lẫn thua thiệt.

Thiệt ở chỗ cô ấy sẽ không biết phải hỏi ai khi gặp vấn đề cả. Cho nên cô ấy phải bám theo tôi, như thế lại hay. Còn lợi thế hả, cô ấy không phải lo mình sẽ làm bẽ mặt người bảo trợ của bản thân.

Lackofa chào đón tôi bằng những lời sau: "Cậu chỉ cần đừng tỏ ra quá ngu là được. Tôi chỉ cầu mong thế thôi."

Tàu MCQ3 được đóng theo những quy tắc chuẩn mực. Nó là một khối pha lê được nắn thành hình bầu dục thay vì hình cầu.

Có bến đậu cho đủ 104 thành viên phi hành đoàn - cả phi công chính lẫn phụ. Nhưng tất nhiên là không ai phải vỗ cánh thường trực để nâng tàu cả. Chúng tôi có thể tự dùng sức chính mình để đưa tàu bay lên, nếu muốn, tuy nhiên chẳng cần thiết phải tốn công như vậy. Tôi chợt ước gì khối pha lê Thượng Xích Đạo của chúng tôi có cánh nâng. Tàu MCQ3 tồn tại trong một trường lực, có bao gồm một bầu khí quyển riêng, và chúng tôi hy vọng rằng như vậy sẽ đẩy văng các mảnh đá vụn trôi nổi trong không gian ra xa con tàu, xuyên suốt hành trình. Nếu vùng trọng trường này mất hiệu lực, chúng tôi sẽ không còn không khí để thở. Do vậy, có một hệ thống ống dẫn phức tạp chạy ngầm bên trong các cọc và trụ tàu, có nhiệm vụ bơm không khí sạch đến từng bến đậu.

"Hai cô cậu chỉ cần giật ống dây từ cổ áo, và rồi," Lackofa giải thích tiếp. "và đặt nó vào trong lỗ thở của cô cậu, như thế đó.

Sau đó thở bình thường cho đến khi vùng trường lực được khôi phục, hoặc đến khi cô cậu chết cóng. Chỉ có một trong hai khả năng đó thôi."

"Vậy nếu bọn em không đứng sẵn ở bến đậu thì sao ạ?" Aguella hỏi. "Giả sử bọn em đang đậu trên cành?" "Có lối thoát hiểm ở khu vực đó." Lackofa đáp. "Câu hỏi hay. Cô cũng biết lo xa đấy." Nghe đến đây, tôi hơi giật mình. Phải chăng Lackofa đang tận dụng cơ hội được nói chuyện trực tiếp với Aguella? Cô ấy không thả mones như lần trước chứ? Không đâu, nếu cô ấy làm vậy thì tôi sẽ nhận ra ngay.

Tôi cố lờ đi kí ức về chuyện đó, vỗ vỗ đôi cánh, hy vọng chúng sẽ xếp lại gọn gàng sau lưng. Chẳng ích gì. Mọi người thường dọa nhau

về chuyện bị dính mones, nhưng chẳng ai thèm nói rõ bao giờ thì hiệu ứng của mones mới kết thúc.

"Nếu trường lực mất tác dụng trong lúc chúng ta đang bay qua vùng không gian Zero thì sao ạ?" Tôi hỏi.

Lackofa tặng tôi một ánh mắt khinh miệt. "Chúng ta sẽ ngay lập tức bị văng ra khỏi không gian Zero và trở lại với không gian thường, và khi đó cậu sẽ lại thở qua ống khí hoặc chết rét thôi. À, mà chưa hết đâu? Rất khó để bay trong chân không. Cho nên nếu bầu khí quyển bị mất hiệu lực, cậu cần về bến đậu ngay lập tức."

Trong chớp nhoáng, tôi tưởng tượng ra cảnh mình đang đập cánh trong vô vọng, còn còn con tàu MCQ3 thì đang trôi về phía những ngôi sao xa xăm nào đó.

À thì, có ai dám nói du hành vũ trụ là chuyện vặt đâu. Những người Generation thuộc thế hệ 9561 tuyên bố rằng họ đã hi sinh gần mười phần trăm dân số của thế hệ 9547, thế hệ người Generation đầu tiên đi vào vũ trụ. Họ cũng mất đi sáu phần trăm của thế hệ 9548 nữa. Thậm chí gần đây nhất là thế hệ 9558 cũng đã có khá nhiều người chết trong các tai nạn liên quan đến du hành trong không gian. Cơ bản là những người Generation có tuổi thọ bình quân khá thấp.

Họ là như vậy đấy. Những dạng sống tổ chức thành bầy đàn thường không quan tâm lắm đến sinh mạng của một cá nhân. "Bám theo tôi, giữ vững tốc độ, và đừng chạm vào bất cứ thứ gì," Lackofa chỉ đạo. Anh ta bay lên phía trên, và chúng tôi bám theo sau. Vượt qua những hệ thống cọc chống, bến đậu phức tạp, một vài trong số đó còn đang được lắp đặt và hoàn thiện.

Anh ta dẫn chúng tôi đến một cành đậu mà tôi chưa hề thấy bao giờ - dù là qua hệ thống giả lập đi nữa. Trông nó như một cái bát nằm nghiêng, rộng cỡ 17 mét, đầy đèn nhấp nháy, màn hình hiện số và hình ảnh. Nó được làm toàn bộ bởi kim loại, sợi carbon và pha lê phẳng mịn.

Ánh sáng mờ nhạt quây xung quanh, làm tôi thấy ngột ngạt.

"Cái gì thế này?" Tôi hỏi. "Em không hề thấy nó trong hình ảnh giả lập!"

"Dĩ nhiên là không có trong đó." Lackofa nói. "Đây là trung tâm chỉ huy sao lưu. Trong trường hợp tai nạn nặng nề đến tận máy chủ, người ta sẽ dùng đến cỗ máy này để đưa phi thuyền tiếp tục vận hành. "Làm sao có thể?"

"Đơn vị này được thiết kế để hoạt động độc lập. Bề ngoài thì cậu không nhìn ra được đâu, nhưng nó có động cơ riêng, tạo ra được vùng trọng lực. Khi xảy ra tai nạn đến mức ngay cả con tàu cũng ngừng hoạt động, cục sắt này sẽ tự tách ra khỏi tàu, và bay tiếp.

"Mà không.... mà không cần ai lái." Tôi đáp, không thể tin rằng trên đời lại có thứ gì đáng khâm phục như thế. "Và nó không nằm trong hình ảnh trên hệ thống giả lập."

Ánh mắt Lackofa lạnh như băng. "Không, nó không xuất hiện trong hệ thống giả lập. Và nó cũng sẽ không bao giờ xuất hiện trên mạng Uninet. Cậu cần phải hiểu điều này: Đây không giống với cuộc sống trước kia của cậu đâu. Hành trình này gian khổ hơn rất nhiều so với một cuộc khám phá khoa học đầy mơ mộng. Và chắc chắn nó cũng không phải trò đùa." Giọng anh ta khiến tôi lạnh sống lưng. Aguella và tôi liếc nhau đầy ẩn ý. Chúng tôi tiếp tục bay đứng trên một cành pha lê sắc cạnh, tối màu. Trôi nổi trên cao hơn rất nhiều so với quê nhà của mình, nhưng vẫn nằm trong bầu khí quyển quen thuộc. Nhưng bất chợt tôi nhận ra rằng chúng tôi đã bay vượt quá một ranh giới. "Có thứ gì ở ngoài kia không anh?" Tôi hỏi Lackofa.

Anh ta chậm rãi lắc đầu. "Chúng ta không biết chắc chắn. Nhưng hai năm trước, một con tàu không rõ nguồn gốc đã xuất hiện từ trong không gian Z, chỉ cách chúng ta một triệu dặm, và đã tiến vào vùng cảnh báo của radar chúng ta. Như các cô cậu biết đấy, cứ 6 tháng một lần, chúng ta lại phóng 26 tàu tiếp tế để bảo trì cho trạm radar. Nhờ may mắn, người ta đã phát hiện con tàu chỉ hai tháng sau khi nó xuất hiện. Chúng ta đã phóng môt con tàu không người lái ra để đánh chặn và điều tra. Nhưng nó không bao giờ quay trở lại. Hai tháng sau, người ta đã nhận được tín hiệu radar từ một tàu tiếp tế khác. Hóa ra tàu của người ngoài hành tinh đã bắn rơi tàu không người lái của chúng ta bằng một thứ vũ khí phát xạ tia năng lượng bậc cao. Không có dấu hiệu sự sống trên con tàu ngoài hành tinh đó. Tôi đoán nó được lập trình để tự phòng vệ. Người ta đã cài đặt thêm trường lực bảo vệ và tăng tốc độ cho một con tàu không người lái khác, và lại dùng nó để do thám con tàu ngoài hành tinh nói trên." "Lần này chúng ta đã may mắn. Phi thuyền ngoài hành tinh vẫn bắn rơi được tàu của chúng ta, nhưng trước khi nó kịp xuyên thủng hệ thống phòng thủ, tàu do thám của ta đã bám dính vào mục tiêu và hút được dữ liệu máy tính của nó.

"Chỉ có duy nhất một vấn đề: Khi tàu không người lái của phe ta tách khỏi mục tiêu, tàu đối phương đã bắn trúng thêm một lần nữa và làm hư hại nặng nó. Người ta đã tìm được xác tàu, nhưng chỉ khôi phục được một phần dữ liệu." "Chúng ta lấy được những gì?" Aguella hỏi vội vàng.

Lackofa do dự. Và rồi anh nói: "Tôi hy vọng hai cô cậu hiểu rõ rằng: Không được để lộ chuyện này ra công chúng. Hình phạt là tử hình." Anh ta nhắc lại chậm rãi, từ tốn, "Tử hình". Tôi chết điếng. Tử hình? Đối với việc tiết lộ một bí mật? Họ sẽ xử tử tôi? Giam tôi lại cho đến khi tôi chết vì đói khát và cô độc, rồi ném xác tôi xuống dưới biển dung nham?

"Mỗi chủng tộc ngoài hành tinh mà chúng ta đã gặp đều yêu chuộng hòa bình." Lackofa nói. "Nhưng giống loài này, giống loài đã đóng con tàu ma đó, thì không. Bằng chứng là chúng đã đáp trả bằng

hành động vô cùng bạo lực, dù chỉ là với một khiêu khích rất nhỏ. Cực kì bạo lực. Chúng tự xưng là Capasin. Do con tàu trên xuất hiện từ hướng của góc phần tư thứ 3, nên người ta đoán rằng hành tinh Capasin cũng ở khu vực đó.

Nhiệm vụ của MCQ3 là liên hệ với giống dân này và cố gắng đạt được thỏa thuận hòa bình."

"Nếu đám người Capasin đó không muốn hòa bình?" Aguella hỏi.

Lackofa cười khẩy. "Vậy thì chúng ta cần thu thập đầy đủ thông tin để có thể chuẩn bị cho một cuộc chiến. Chúng ta có một lợi thế: Người Capasin không biết chúng ta tồn tại. Nếu chúng ta gặp chúng, chúng ta phải giữ bí mật về vị trí hành tinh của mình. Đôi khi", hắn trầm ngâm nói tiếp, "những điều tưởng chừng như là rắc rối, hóa ra lại là phước lành".

"Ý anh là gì vậy?"

"Hành tinh của người Generation thế hệ 9561 có mức phóng xạ nền rất thấp, nên họ có thể giao tiếp dễ dàng thông qua việc phát và nhận sóng vô tuyến. Những bước sóng đó lan tỏa dễ dàng, cô cậu cũng biết rồi đó." Anh ta vẫy tay mơ hồ về phía bầu trời. "Sóng vô tuyến của người Generation vẫn được phát liên tục vào không gian. Ai mà biết kẻ nào sẽ thu và giải mã tín hiệu của các bước sóng đó cơ chứ? Ai mà biết được những kẻ thù mà người Generation đã thu hút. Còn chúng ta, vẫn là hoàn toàn vô hình đối với thiên hà này. Có lẽ như thế lại tốt hơn."

CHƯƠNG 7

Trong vòng ba tuần, tôi tìm hiểu kĩ con tàu MCQ3 cũng như phiên bản giả lập của nó. Tôi thuộc tên từng cột buồm, cột trụ, ghế ngồi, hệ thống bảo lưu thông tin. Tôi thậm chí còn nắm được kiến thức chung về cách vận hành động cơ không gian Z như ai.

Tôi đã gặp nhiều thành viên phi hành đoàn, bao gồm cả những người đóng vai trò thiết yếu. Tôi thậm chí đã được gặp mặt một trong số ba Trí Giả chỉ huy phi hành đoàn. Đúng kiểu người già khó tính, ông ấy chỉ cằn nhằn vài câu vô thưởng vô phạt với tôi rồi cũng trở lại ghế làm việc.

Bất cứ lúc nào được phép bay tự do, tôi dành toàn bộ thời gian đó ở trên tàu. Và thời gian bay tự do của tôi cũng được tăng gấp 3 lần (lí do vì chỉ còn vài ngày nữa thì con tàu sẽ cất cánh, nên tôi được giảm bớt thời gian lao động công ích).

Tôi hầu như không có thời gian rảnh để chơi game nữa, và chắc là Inidar khá phật ý vì vụ này. Quan hệ giữa chúng tôi giờ khá căng thẳng. Không chỉ bởi vì tôi không còn dành thời gian để chơi cùng nó được nữa, mà còn vì lí do khiến tôi không thể chơi game.

Chúng tôi tiếp tục trao đổi memms, hẹn giờ chơi game, nhưng chẳng chơi được ván nào hết. Thay vào đó, tôi thường xuyên gặp Aguella. Tôi vẫn đợi cô ấy mone tôi một lần nữa, nhưng may thay, điều đó không lặp lại nữa. May thay.

Dù vậy tôi tự hỏi tại sao cô ấy không làm vậy nữa? Tôi đã làm gì sai à? Do cách tôi phản ứng lại chăng? Chắc tôi chỉ giống một thằng trẻ con nhát gái?

Không quan trọng nữa rồi. Không phải là lúc để lo lắng vẩn vơ khi sắp tham gia một chuyến thám hiểm vũ trụ quan trọng và đầy nguy hiểm.

Chỉ đơn giản là muốn biết lí do vì sao thôi. Và trong lúc chúng tôi trợ giúp việc lắp đặt vài bến đậu cuối cùng, tôi có chút manh mối.

Lúc đó có hai chúng tôi, và một phụ nữ tự chọn tên mình là Jicklet. Jicklet nằm trong phi hành đoàn thiết yếu – chị ấy là kỹ thuật viên thứ năm. Chị ấy hiểu rõ công việc của bản thân, nhưng không giống hầu hết các chuyên gia khác, chị ấy không nể nang gì mỗi khi chúng tôi lỡ tỏ ra không thạo việc.

"Nhiệm vụ của tất cả các phi hành gia không thiết yếu chỉ có thế này thôi, đó là học mỗi thứ một ít. Tức là các cô cậu sẽ là thành viên dự bị cho mọi vị trí trên tàu. Được rồi, bây giờ cậu,

Toomik, dùng cái cạo để cạo hết lớp keo thừa." Vừa giải thích, chị ta vừa bóp keo dính từ tuýp ra. "Dạ, tên em là Toomin." "Rồi rồi, tên gì mà chẳng thế, Toomid. Làm cho tử tế. Để thừa lại một chút."

Tôi gạn bỏ lớp keo đã khô một nửa, cẩn thận để lại một hạt keo thừa cỡ 3 mm. Nhưng lúc gạt bỏ keo thừa vào thùng rác thì không

được khéo léo lắm.

"Cậu đừng làm rơi vãi ra đấy", Jicklet dặn. "Chúng ta đang ở trên các động cơ. Nếu làm rơi chất dễ cháy vào trong đó thì thôi xong. Thế, như thế. Làm tốt lắm. Giờ thì đánh bóng chỗ này, và khi làm xong xuôi thì ới tôi một tiếng để tôi nghiệm thu. " Chị ấy vỗ vỗ cánh rồi bay sang hướng dẫn một đôi khác cũng mới vào làm. Aguella và tôi thở phào nhẹ nhõm. Và tiếp theo, cả thành phố Thượng Xích Đạo chao đảo.

Như thể có một cái búa khổng lồ rơi trúng đầu tôi. Cơn chấn động khiến cánh tôi co quắp lại.

Quay mòng mòng. Lửa, lửa cháy mọi nơi!

Một giây trước, tôi còn đang làm việc và cười toe toét với Aguella, và ngay sau đó tai tôi chảy máu, mắt thì mù đặc. Không tài nào tư duy nổi.

Chuyện gì đã xảy ra?

Tôi bị cắt xé bởi hàng chục mảnh thủy tinh. Một mảnh cỡ 15 cm cắm xuyên qua tay trái. Tôi kéo nó ra, gào lên đau đớn, vẫn còn đang rơi tự do.

Chuyện gì đã xảy ra?

Aguella - cô ấy ở đâu? Không thể hiểu nổi chuyện gì nữa. Những mảnh vụn thủy tinh lấp lánh xoay tròn bay tứ tung và rơi rụng xung quanh tôi. Tàu MCQ3 vẫn lơ lửng ở đó. Aguella đâu rồi?

"Aguella! Aguella!"

Tôi nghe thấy một tiếng rên, gần như không nhận ra nổi. Tôi nhìn lên và thấy cô ấy. Cô ấy đang bám tay vào một cột trụ chưa được đánh bóng.

Và rồi, chuyện đó lại xảy ra. Và lần này tôi nhìn thấy nó. Trước mắt tôi là cô bạn của mình, máu màu cam chảy thành dòng dọc trên gò má. Nhưng phía trên cô ấy, phía trên tàu MCQ3, phía trên những cột buồm thưa thớt, là ống xả khói, đầu tàu, mũi nhọn tàu của phi thuyền người ngoài hành tinh. Nó chậm rãi bay qua bầu khí quyển. Không chút nào giống với phi thuyền của người Generation hay Illaman. Không giống với bất cứ thứ gì tôi từng nhìn thấy hay thậm chí là tưởng tượng.

Dường như nó đang bay vòng quanh khối pha lê thành phố của tôi, quan sát, chờ đợi, và rồi lại phát pháo. Một chùm năng lượng màu đỏ nhạt. Chùm tia bắn trúng lõi của khối pha lê vốn đã bị hư hỏng thảm hại. Tôi chỉ nghĩ được rằng mình sắp bị choáng váng, trước khi khối pha lê phát nổ vì quá tải nhiệt. Quê hương của tôi đang rơi xuống. Nó đã vỡ thành hai mảnh rồi. Một mảnh vỡ bằng một phần ba khối pha lê đang xoay tít trong không trung. Những đôi cánh đập trong điên cuồng, nhưng không thể nhấc nổi khối pha lê lên. Chắc hẳn bọn họ sẽ chẳng còn sống được nữa đâu. Phần còn lại của khối Thượng Xích Đạo đang bị cháy và hư hỏng. Nhưng nó vẫn còn lơ lửng trong không trung. Tôi nhìn thấy tất cả các anh chị em của mình đang cố

sức bình sinh để nâng thành phố lên. Bất cứ ai đang bay tự do đều cố tìm chỗ đậu, dùng hết sức đập cánh để nâng khối pha lê.

Nhưng phi thuyền ngoài hành tinh không chịu thôi. Lần này nó không dùng vũ khí laser. Lần này nó phóng ra phi tiêu thép dày đặc như một đám mây. Nhỏ, nhỏ đến mức gần như không thể nhìn thấy bằng mắt thường, hàng triệu thanh kim loại có gắn xích cắm xuống. Âm thanh giống như tiếng phun của núi lửa. Những mũi phi tiêu chỉ được phóng trong vỏn vẹn năm giây, không hơn, nhưng sau đó tất cả người Ketran đều bị xuyên thủng. Cả thành phố như được ngâm trong máu.

Xác chết dần gục ngã. Thành phố bắt đầu rơi. Lao xuống, xuống, và tăng vận tốc vì không còn ai níu giữ. Sẽ mất một lúc lâu để rơi hết độ cao 500 km.

CHƯƠNG 8

"Aguella!" Tôi cuống quít bay đến. Cô ấy còn tỉnh, nhưng sắp lịm rồi.

"Đậu xuống đi, lũ ngu! Đậu xuống!" có tiếng gào. Là Jicklet. "Chuẩn bị tăng tốc!"

Động cơ rừ rừ khởi động. Tôi cố ôm lấy Aguella; cô ấy đang gắng gượng vỗ cánh. Tôi ôm và nhấc cô ấy lên, mang đến điểm đậu gần nhất.

Chính là điểm đậu chúng tôi vừa lắp đặt xong. Tôi đặt cô ấy dựa lưng vào đó.

"Bám chắc vào! Nghe kĩ: bám chắc vào!"

Aguella gật đầu, mắt quay mòng mòng, vẫn còn đang choáng. Ngực cô ấy thắt lại. Cô ấy đậu được rồi. Giờ là phần tôi. Điểm đậu gần nhất còn lại cách đây 15 m.

Tàu người ngoài hành tinh thấy chúng tôi rồi. Chắc chắn ban đầu chúng tôi chỉ giống như khung cảnh của khối pha lê thôi. Nhưng giờ nó thấy chúng tôi còn sức vỗ cánh, còn đang an toàn. Và nó chưa làm gì cả. Sao lại thế? Chúng tôi đâu còn sức đánh trả. Vô vọng rồi. Con tàu ngoài hành tinh bay lù đù, chĩa họng pháo vào phi thuyền chúng tôi. Tay tê dại, tôi quờ quạng vào điểm đậu, xoay, bám chặt, và rồi tên người ngoài hành tinh phát pháo.

Lần này là lazer. Một phát chí mạng. Phóng thẳng vào khu vực trung tâm.

Nhưng rào chắn của tàu được dựng lên vừa kịp, chắc hẳn là ai đó còn đủ sức để điều khiển.

Tại điểm tiếp xúc với rào chắn, tia lazer chóe đỏ, tạo thành luồng hào quang rực rỡ.

Phi thuyền ngoài hành tinh lùi lại. Tôi truy cập vào mạng Uninet, đăng nhập, quan sát thông tin lưu trong hệ thống. Động cơ cần 95% nhiên liệu mới chạy nổi. Chúng tôi đang nạp đến 65%.

Người thân của tôi chết cả rồi. Bố mẹ, chết. Inidar, chết, Wormer, chết. Tôi nhìn xuống, thành phố của tôi vẫn đang rơi.

Rơi bao lâu thì hết 500 km? Rơi bao lâu thì chạm biển dung nham, vỡ ra, và cháy thành tro bụi?

Tàu người ngoài hành tinh bay tại chỗ. Như đang tò mò. Thích thú. Như nhà khoa học quan sát vi khuẩn qua kính hiển vi.

Và rồi một phi thuyền nhỏ, giống tàu mẹ, nhưng nhỏ hơn và có cánh, lao ra từ thân tàu mẹ. Nó lượn vòng rồi tăng tốc, về phía chúng tôi. Nó lại gần rào chắn. Nó bị ngừng lại. Động cơ chúng tôi đang ở 80% nhiên liệu.

Phi thuyền nhỏ húc về phía trước, rất chậm. Nó đâm vào rào chắn, khoan thọc vào.

Rào chắn vẫn còn đó. Động cơ đạt 84%. Tôi bắt đầu nhìn được

bóng người, lấp ló đằng sau cửa sổ trong suốt ở khoang lái phi thuyền địch. Hắn chỉ cách tôi chưa tới 10m. Tôi thấy hắn, hắn thấy tôi. Chúng tôi biết nhau rồi đấy.

Phi thuyền địch đổi sang màu đỏ, như đang tự làm nóng. Nó sáng rực lên và rực lên đến khi làm mắt tôi hoa váng. Hắn chọc thủng rào chắn mất thôi.

Chúng tôi chẳng có gì. Không vũ khí. Đương nhiên tôi biết vũ khí trông như thế nào, game thủ nào chả thế? Tôi cũng biết tàu của người Generation trang bị súng ống tận răng. Nhưng người Ketran thì không. Chưa từng có.

Mũi phi thuyền ngoài hành tinh xuyên ngập vào rào chắn. Nó xuyên chậm rãi. Nó hút và bẻ gãy rào chắn và tiến rất chậm, nhưng vẫn nhanh hơn con số và thanh nhiên liệu của động cơ chúng tôi. Chúng tôi không kịp chạy nữa. Rào chắn thủng xong là chúng tôi xong đời.

Không gì trong tay. Không vũ khí. Không công cụ. Chỉ có con dao tôi dùng để...

Cạo. Cạo và cắt!

Thật ngớ ngẩn. Loại hành động khi cùng quẫn. Loại hành động ngu ngốc làm trò cười cho game thủ khác. Loại hành động duy nhất tôi còn có thể làm.

Tôi bay. Tôi bay đến một cột tháp. Cột nhọn hoắt, chưa được mài theo tiêu chuẩn an toàn phổ thông.

Tôi mang được bao nhiêu cân? Bình thường tôi biết mỗi mét cột nặng bao nhiêu, tôi phải biết, nhưng tôi không, và cũng không còn thời gian nữa.

Tôi đoán. 2m. Tôi vác được như thế. Tôi vớ lấy chân cột và dừng lại, suýt thì trượt tay mất con dao. Tôi bắt đầu cắt vòng quanh cây cột rộng cỡ cổ chân. Cắt. Cắt. Đừng lo chuyện khác. Cột bắt đầu rung. Tôi lùi lại và húc thân mình vào cột. Cột gãy ngọt. Đủ ngọt rồi. Vết cắt không đẹp, như đủ dùng.

Tôi ôm cột bằng hai tay và nhấc lên. Không quá nặng, còn giữ được. Nhưng khó xoay quá. Tôi ôm cột dưới nách, chống chân trụ, rồi vỗ cánh. Tôi bay thẳng về phía phi thuyền nhỏ của địch. Nhanh hơn, nhanh hết sức, điên cuồng, đừng lo vẩn vơ, đừng lo làm sao sống sót.

Như một thước phim quay chậm, bóng người sau cửa kính quay đầu lại. Hắn chỉ có hai mắt, nhìn về phía trước. Xanh lam. Rất đẹp. Đôi mắt xanh nhìn tôi, rồi mở rộng. Tên người ngoài hành tinh nghĩ gì? Sợ hãi? Khinh bỉ?

Ánh sáng đỏ của phi thuyền tỏa ra chói lòa, mắt tôi chỉ hơi hé được, chỉ đủ nhìn đôi mắt xanh kia.

Tôi đâm. Mũi cột chọc vào vỏ kim loại, đâm sâu 30 cm, rồi dừng lại. Tôi rút cột ra. Đầu nhọn vẫn còn trên cột.

Tôi lùi lại, dốc hết sức, và lần này luồn xuống dưới phi thuyền địch

và đâm lên. Lại được thêm một vết thủng sâu nữa.

Nhưng ánh sáng đột nhiên giảm cường độ. Thì ra rào chắn của chúng tôi sắp thủng rồi.

Độ cao, thằng ngu này, dùng trọng lực chứ, đầu tôi tự dưng chửi tôi. Ờ thế mới đúng chứ! Tôi đập cánh lấy độ cao. Lên, lên nữa, đôi mắt xanh vẫn nhìn theo tôi, nhưng mà, có vẻ như, hắn tò mò hơn là căm hận.

Lên gần 10m rồi. Nào! Tôi bổ nhào xuống. Cánh đập rầm rầm trong không gian, tôi chĩa mũi cột xuống, đầu nhọn hướng vào mục tiêu.

Mũi nhọn đâm thủng phi thuyền địch, tận vào khoang lái. Đâm xuyên xuống. Không có tiếng nổ. Không khói lửa gì cả. Nhưng khi tôi thả tay ra, và để mình trượt qua cửa kính, tôi nhìn thấy tên người ngoài hành tinh vẫn mở mắt trợn trừng. Mũi nhọn đã đâm thủng khoang lái, và đâm thủng sọ hắn.

Và cuối cùng, trong lúc phi thuyền địch lọt nửa thân qua rào chắn của tàu MCQ3, động cơ của chúng tôi cuối cùng đã chạy. Trong chốc lát, tôi nhìn thấy vũ trụ như sụp đổ. Và một giây sau tôi trôi nổi trong màu trắng vô định của không gian Zero.

Phi thuyền nhỏ của người ngoài hành tinh vẫn còn bên cạnh. Gã người ngoài hành tinh tôi vừa giết vẫn còn mở đôi mắt xanh trong veo.

CHƯƠNG 9

Chúng tôi ra khỏi không gian Zero gần như trong chớp mắt. Chỉ có một phi thuyền của các Trí Giả kịp hạ cánh trong lúc bị tấn công. Ông ấy xuất hiện online trên màn hình. Tôi nhớ đã gặp ông ấy thoáng qua rồi. Tên tự chọn hiện tại của ông ấy là Farsight (Tiên tri). Cái tên khá hợp với vai trò của ông ấy. Tên của Trí Giả.

"Chắc chắn hành tinh Ket đang bị tấn công bởi một chủng người ngoài hành tinh không rõ danh. Chúng ta đang tính toán quỹ đạo di chuyển và hi vọng hạ cánh phi thuyền này được xuống các thành phố còn sống sót. Có lẽ lúc đó chúng ta sẽ có thêm nhân lực, nhưng mà vũ khí thì..."

Ngài Farsight rủ râu xuống và sụp mi mắt. Ông ấy già quá rồi. Tôi cứ mong ông ấy còn minh mẫn. Tôi ước ao như thế. Nhưng ông ấy hình như còn không biết chúng tôi giành được một phi thuyền chiến lợi phẩm.

Các phi hành gia không chủ chốt đều không gửi tin nhắn cho Trí Giả. Không ai gửi. Làm sao dám gửi trong lúc hỗn loạn. Nhưng tôi không hơi đâu quan tâm đến phép tắc lịch sự.

Tôi gửi tin nhắn. Ông ấy mà không thích đọc thì cũng đành chịu.

Tôi nhẩy cẫng lên (và được tiếp thêm động lực) khi thấy Farsight hiện hình trong video hội nghị trong chớp mắt. Ông ấy run run đầu và nhìn thẳng vào mặt tôi.

"Phi thuyền địch vẫn còn đó?"

"Vâng, thưa Trí Giả," tôi đáp. "Nó bị kẹt vào rào chắn trên không của chúng ta."

Chẳng vui thú gì khi nhận ra tổ phòng vệ đều không biết gì về sự vụ của tôi. Họ không biết rằng rào chắn đã bị chọc thủng.

Tàu MCQ3 hóa ra chẳng tự vệ tốt chút nào. Tôi nói sơ qua nội dung những gì vừa diễn ra.

Có phản ứng ngay tức thì. Tiếng đập cánh vù vù và nửa tá người châu đầu vào nhìn qua sau lưng tôi, lên phi thuyền ngoài hành tinh. Lackofa cũng có trong đó.

Anh ấy la lên, "Khá lắm, anh hùng của tôi. Cậu giết được hắn này."

Vẫn kiểu vỗ vai thân thiết của Lackofa. Nhưng lại làm tôi đau nhiều hơn là khoan khoái. Tôi đã giết. Vi phạm điều luật số hai trong năm điều: Đừng giết sinh vật có trí tuệ. Điều luật chỉ nằm sau điều thứ nhất: Đoàn kết vì đồng bào.

Tôi nhìn lại Aguella. Cô ấy vẫn sống. Nhưng chưa thể đứng bên cạnh tôi. Cô ấy cần được nghỉ ngơi thật dài. Cô ấy sẽ ổn. Sẽ ổn thôi.

Phải thế thôi. Cô ấy giờ là sinh mạng tôi. Cô ấy phải sống. Vì tôi không còn ai là người thân nữa.

Tôi nhún mình, bay lên nhập bọn với Lackofa. Jicklet đứng đó

nữa. Bảy người chúng tôi bay xung quanh phi thuyền, chần chừ, lo âu, không biết làm gì.

"Phi thuyền rỗng," có tiếng nói. "Có cái gì thì cũng ở bên trong cả. Chúng ta phải vào trong đó."

Dĩ nhiên chữ “bên trong” làm chúng tôi run sợ, dù cho việc phải ở trong không gian hẹp thì cũng chưa là gì so với cuộc thảm sát vừa rồi.

"Vỏ kim loại mỏng lắm," Jicklet nói. "Nếu không thì phi thuyền đã không bị chọc thủng. Nhưng mọi người thấy đó. Có dây điện và những vật dẫn điện nguyên thủy khác đang chạy dọc thân tàu. Tách vỏ kim loại thì tôi làm dễ thôi. Nhưng gỡ dây điện thì mất thời gian hơn đó.

Và nếu muốn mở tung khoang điều khiển ra thì tôi còn phải lần mò từng đầu dây điện một." Chị ấy chờ ý kiến mọi người. Chờ lệnh. Nhưng tôi thấy chẳng ai biết ai là người có quyền hành cả.

Cuối cùng Lackofa nói, "Giữ nguyên chức năng phi thuyền địch. Nhưng làm nhanh lên. Chỉ cần đủ để một người vào trong.

Jicklet ra tay, và hai người nữa hạ cánh để giúp. Họ là kĩ thuật viên chuyên nghiệp, còn phần còn lại của tổ giải cứu - Lackofa và tôi đây – thì không.

Chưa bao giờ tôi thấy mặt Lackofa xanh mét như thế. Mẹ ơi, tôi không cần hoảng thêm chút nào đâu.

Kí ức thành phố tôi rơi kèm vệt máu người Ketran vẫn còn rất rõ. Sẽ luôn rõ.

Giờ tôi nhìn được trực diện tên người ngoài hành tinh rồi. Đôi mắt không mi của hắn tối dần. Cứ như chất màu lam nào trong nhãn cầu đang rỉ ra. Trán dô, đầu to hơn chúng tôi. Không có cánh. Miệng hắn là cái mỏ, sắc, quặp xuống trông như đang ủ rũ. Vài cánh tay nhiều khớp, dài, tong teo. Da hắn xanh đậm đến gần như đen. Ngọn giáo pha lê cắm thủng sọ hắn từ trên xuống. "Capasin," Lackofa trả lời cho câu hỏi chưa phát thành lời của tôi. "Thôi thế là đi tong chiến dịch hòa bình." "Giờ mình làm gì đây anh?" Tôi hỏi.

"Thằng game thủ mày giỏi thì dạy cho anh biết đi."

Jicklet lau mặt. Chị ấy bị phun dịch lỏng từ một đường ống. Chị ấy phải bịt lỗ ống rò lại. "Bọn tôi làm hết sức rồi đấy. Phần này thì là khung xương chính. Cắt nốt cả phần này thì phi thuyền toác ra làm đôi luôn.”

Có một cái lỗ vuông vức, xung quanh là vết cắt sắc nhọn và dây nhợ lằng nhằng. Lỗ đủ to để một người chui vào – sau khi đã nhấc cột buồm pha lê ra. "Nhấc cột buồm kia ra đi," Lackofa khẽ nói.

Khá là mệt. Khi chúng tôi nhấc mũi giáo lên thì nó bị kẹt trong sọ tên người ngoài hành tinh, xác hắn cũng bị lôi theo. Lackofa và một kĩ thuật viên phải lấy tay giữ hộp sọ mềm của hắn, và chúng tôi hò dô ta. Phụp một tiếng và mũi giáo cũng rời ra. Cái xác rơi bịch trên sàn phi thuyền.

Hai kĩ thuật viên nhấc cột buồm pha lên và đem vứt đi. Không ai đề xuất gắn trả về chỗ cũ. Không ai muốn đụng vào vũ khí. Không ai nhìn tôi. Không ai nói gì, nhưng cũng không ai nhìn tôi.

"Giờ phải xem có lái được thứ quỷ này không," Lackofa nói. Anh ấy liếm môi. Anh ấy không xung phong. Jicklet cũng không.

Cũng chẳng lạ lắm: Không gian hẹp đã tệ lắm rồi. Không gian hẹp kèm thêm cái xác còn tệ hơn. Xác chết không phải để bày cho đẹp. Xác chết phải được đem hỏa thiêu dưới biển dung nham. Xác chết thối rữa thì thật kinh tởm.

Nhưng tôi cần phải giải quyết trọn vẹn với tên người ngoài hành tinh này. Không biết tại sao nữa, tóm lại hắn là việc của tôi.

"Để em làm," tôi thì thầm.

"Cậu không cần cố quá đâu," Lackofa nói tử tế. Nhưng mắt anh ấy thì lườm: Thằng game thủ không làm thì ai làm?

"Nhưng mà các anh chị phải giúp em ," Tôi nhìn lên Lackofa và Jicklet.

"Các anh chị sẽ đưa em ra khỏi đó sau khi xong việc chứ?"

Jicklet đặt tay lên bắp tay tôi. "Yên tâm đi, dù cho bọn chị có phải mổ tung phi thuyền này ra." Tôi hít vài hơi dài. Không còn thời gian nữa. Ngài Farsight rất cần thông tin của chúng tôi.

Ngài ấy – và cả chúng tôi – đều muốn bay trở lại hành tinh Ket. "Tìm cả vũ khí nữa nhé," Lackofa nói.

Tôi gật đầu. Tôi sẽ tìm vũ khí. Cơ mà nếu tôi kiếm chế được bản năng bay trốn thoát khỏi không gian hẹp.

Tôi hạ cánh xuống nóc phi thuyền. Gập cánh thật gọn gàng. Nhảy một phát là được mà, Toomin. Một phát thôi.

Tôi lùi lại, nhảy xuống hố, và tiếp đất bằng một chân, chạm vào sàn trơn trượt đầy máu me, chân kia đạp trúng tay tên người ngoài hành tinh.

Tôi ngã lăn quay, mặt cắm xuống, ngay sát đôi mắt thô lỗ của tên Capasin. Chưa kịp nghĩ gì thì tôi đã gào toáng lên theo bản năng.

Tôi gào lên, không kìm được, xung quanh, hẹp quá! Không bầu trời! Không thấy trời xanh đâu!

"Nhắm mắt lại!" Lackofa gào. "Toomin, nhắm mắt lại! Đừng nhìn gì!"

Giọng the thé vì sợ của anh ấy làm tôi còn cuống hơn. Nhưng tôi vẫn nhắm mắt lại. Nhắm nghiền. Và gập cánh y nguyên.

Tôi hít thở mạnh, rồi chậm rãi hơn, ép bản thân phải thả lỏng, thật thả lỏng.

Từ từ mở một mắt ra, Toomin. Không, đừng nhìn tên Capasin. Lên trên. Trên cái lỗ kia, xuyên qua lỗ thủng, qua màn sao. Là bầu trời đêm. Không phải bầu trời trước hiên nhà, nhưng vẫn là bầu trời. Bầu trời. Tốt rồi, mình chơi được vụ này. Chơi được.

Tôi mở thêm mắt kia. Tôi leo lên trên, vẫn run, nhưng không còn

hoảng. Nhưng cũng mất kha khá thời gian để bỏ mắt khỏi bầu trời đêm và mọi người, để nhìn xuống.

Khoang lái phi thuyền hết sức nhỏ. Đã nhỏ còn nhỏ hơn vì rất nhiều đồ đạc gắn tưởng như lung tung, lấp lánh xanh giữa nền đen.

Trông chả giống cái gì, ngoại trừ hệ thống báo động cũ của chúng tôi. Rất đơn sơ, bằng kim loại, truyền dữ liệu bằng điện thay vì cáp quang. Và thiết kế để điều khiển bằng ấn nút thay vì dùng lệnh.

Quá man di. Sau lại có thể man di như thế? Con tàu cũng như phi thuyền này, chỉ to hơn thôi, mà giết cả thành phố của tôi trong chưa đầy năm phút. Sao phi thuyền này lại thấp kém đến thảm hại thế? Có khác gì sỉ nhục chúng tôi. "Nhanh lên, Toomin."

"Vâng."

"Cậu ổn chứ?"

"Vâng. Vâng, em chỉ... không chấp nhận được. Ý em là, bọn chúng... Sao bọn chúng..." "Toomin, lúc này rồi mà cậu còn..." "Chúng nó giết hết người nhà chúng ta!"

"Tôi biết, Toomin. Nhưng không phải lúc. Đừng nghĩ nữa. Tập trung. Đây là... đây chỉ là game thôi Toomin. Đây là game và cậu là Ellimist. Phân tích. Không cảm xúc, đây là game." Đúng. Nhất định là thế. Giả lập, không phải thật. Không có tàu bắn dao. Không laser đỏ.

Không đạn đạo. Là game. Bài toán.

Tôi thả lỏng, buông tay nắm mình vừa bóp chặt. Có nút điều kiển. Chi phối bằng dây điện. Có cái để lái tàu. Có cái để bảo trì và kiểm soát môi trường. Và phần còn lại sẽ là vũ khí. Biểu tượng này là gì nhỉ? Hiển thị cao độ không trung? Chắc thế. Ít nhất thì trông có vẻ thế. Sang ngang. Xoay. Cao độ. Vận tốc? Và bên cạnh... phải, phải, chắc chắn là điều khiển cất cánh.

Phản lực. Phản lực ngược chiều. Phản lực cường độ nhỏ. Rồi, thế thì mấy thanh này, hẳn là nút điều khiển vũ khí. Để mà vừa bay vừa dùng vũ khí thì cũng cần kĩ năng đấy. Mà liệu tôi có cho nó bay nổi không đã?

Không biết nữa. Mà có lẽ. Có lẽ nếu một tên người ngoài hành tinh không biết bay mà lái tàu được thì tôi cũng lái được. Sinh vật mặt đất thì biết gì về bay cơ chứ?

"Ellimist?" Lackofa dịu dàng gọi, nhưng rất kiên trì.

Tôi hít sâu. Lời tiếp theo của tôi đóng vai trò quyết định đến cuộc đời của tôi và có lẽ cả dân tộc tôi. "Anh cứ nhắn với ngài Farsight là em sẽ lái phi thuyền bay về chỗ tập kết và rồi về quê nhà chúng ta." "Nó có vũ khí chứ?"

"Có. Em không biết vũ khí này làm được gì. Nhưng có."

"Làm gì á, là giết người," Lackofa thở dài. "Và chắc là chúng ta sẽ cần làm thế đấy."

CHƯƠNG 10

Tôi nằm ngoài vùng liên lạc, không có memms nào cả, và cũng không có thời gian cho bài giải thích cách thức đi tiếp từ Lackofa. Anh ấy đã xuống tàu, nhanh chóng giải thích những điều mà chúng tôi được học từ Tiên tri, sau đó quay lại chỉ dẫn cho tôi.

"Chúng ta quay lại không gian Zero. Có lẽ chúng ta có thể tái nhập vào bầu khí quyển một cách chính xác từ một khoảng cách gần như thế này. Những mệnh lệnh của Trí giả đưa ra là cậu và tôi sẽ kiểm soát con tàu của bọn ngoài hành tinh, sau đó là thực hiện bất cứ động thái phòng thủ nào có thể."

"Anh và em ư? Ý anh là… anh hiểu rằng chúng ta buộc phải bị cô lập."

"Đúng rồi," Lackofa nói thẳng, "Đúng vậy đấy. Jicklet sẽ cô lập chúng ta trong đấy."

Tôi phát tởm với cái ý tưởng này, nhưng anh Lackofa còn tởm lợm hơn. Anh ấy đang tiết dịch mones kìa. Gớm ghiếc quá! Mùi của nó khơi dậy nỗi hoảng loạn trong tôi, khiến tôi phải đấu tranh để giữ mình đừng run rẩy.

Người Illamns đã bị nhốt lại trong phi thuyền hình chữ nhật của họ trong cuộc du hành nhiều năm qua. Nhưng họ thuộc tộc thổ cư, luôn quen với việc xây dựng các công trình kiến trúc để cư ngụ. Đối với dân Ketran, cái ý nghĩ bị bao bọc giữa những vách chắn xung quanh vô cùng kinh khủng. Jicklet tóm lấy tay Lacfoka: "Anh làm được không? Em có thể thay anh. Anh là một nhà sinh học, còn em là kĩ thuật viên. Đây không phải là chuyện mà một nhà sinh học có thể làm."

Lacfoka đang chờ đợi một khoảnh khắc rút lui ngay lúc cô ấy đưa ra lời đề nghị. Thế nhưng, anh ấy lắc đầu, dù không thể nói nhưng ra dấu phủ định ý tưởng vừa rồi, anh ấy sẽ tự mình thực hiện. Anh ấy sẽ chịu đựng cái mà không một người Ketran nào có thể chịu đựng. "Như anh từng nói với em, Lackofa, theo mắt mình mà làm," tôi bèn nói với anh ấy.

"Nhắm mắt lại, em sẽ giúp anh hạ xuống."

Anh ấy không lên tiếng, không mỉa mai hay ra vẻ gượng gạo. Anh ấy đã vượt qua những điều đó, và lúc này, tôi nhận ra rằng hành động hỗ trợ anh ấy vượt qua nỗi sợ hãi cũng đồng thời là tôi đang giúp chính bản thân tôi.

Tôi hạ anh xuống nhẹ nhàng, để anh đứng bên cạnh mình. Anh ấy cứng cáp như một cái ống dẫn dài sọc. Tôi chuyện trò cùng anh, trấn an anh trong khi Jicklet và đồng đội cô ấy thao tác để cô lập chúng tôi.

Bầu trời đâu rồi. Bầu trời đâu mất rồi.

Chỉ cần trò chuyện tiếp tục với Lackofa, tôi tự nhủ, chỉ cần tiếp tục trò chuyện, đừng để anh ấy hoảng loạn, không hoảng loạn, không hoảng loạn.

Tôi chợt nhận ra mắt mình nhắm nghiền. Tôi hé mắt ra và nhìn ra bên ngoài qua cửa sổ. Chẳng biết có bất kì ai trong tộc Ketran có thể chịu đựng được như thế này? Quan sát bầu trời thông qua một sự mờ ảo lừa dối ư? Bị nhốt trong một chiếc hộp kim loại như thế à? Bọn Capasisns ắt hẳn là một bầy động vật. Chẳng có thể sống nào có thể sinh trưởng như thế này. Thật ra, điều này không công bằng lắm, và có chút sai lệch; vì cả hai thể sống là người Illamans và Generationals đều phải chịu đựng cảnh giam hãm như thế này.

Nhưng tôi đang trong trạng thái không phân biệt phải trái, điều tôi chỉ có thể làm hiện tại là gào thét lên.

"Cậu ổn không?" Lackofa hỏi tôi. Anh ấy đã mở một mắt ra. "Không! Còn anh sao rồi?"

"Cũng không."

"Thôi nào. Em sẽ chỉ anh điều mà em vừa nhận thấy."

"Chúng ta có cái tên nào dành cho chiếc hộp chết chóc này không?"

"Chiếc Hộp. Thế là đủ," tôi thì thầm. Tôi đang xem xét chiếc tay cầm điều khiển nào dễ dàng nhất cho anh Lackofa thao tác. "Đây này, đặt một tay lên đây. Cái này để điều khiển lực đẩy.

Đẩy cái nữa là mạnh hơn, kéo về là giảm lực lại, còn xoắn qua trái, theo em nghĩ là đảo chiều lực."

Anh ấy gật đầu. Cánh của anh ấy giảm dần màu hồng vốn có của nó, và cái mùi thối kinh khủng của mones đang nhạt đi. Anh ấy vẫn còn sợ, nhưng không hoảng loạn.

Qua cửa sổ, tôi thấy bầu trời đã chuyển sang màu trắng. Chúng tôi lại bước vào không gian Zero một lần nữa trong vài phút tới…

Lackofa dời ánh nhìn khỏi cần điều khiển, cúi xuống cái xác người ngoài hành tinh đã chết. "Tôi đã đúng, có lẽ là bọn Capasin," anh ta nói như vậy. Sau đó, anh ấy quả thật chạm vào đầu chúng rồi lật nó sang một bên, lấy một túi dụng cụ nhỏ ra.

Anh ấy là một nhà sinh vật học, chuyên ngành sinh vật ngoài vũ trụ.

Tôi đoán rằng, chuyện mổ xẻ con ngoài hành tinh này khá dễ dàng với anh ấy, thậm chí đó có thể là một sự hưởng thụ nữa.

Lại một lần nữa màu bầu trời chuyển từ trắng sang đen, đen kịt và đầy ánh sao. Tôi không thể thấy Ket. Phải chăng hoa tiêu chỉ sai đường? Hay thậm chí chúng tôi lại có hoa tiêu trên tàu sao? Tôi hỏi anh Lackofa về điều đó, khi chúng tôi xoay vòng trước cảnh thế giới mẹ đang lớn dần, khổng lồ và san sát. Những dòng sông đỏ quen thuộc, những bãi đầm lầy xanh xám, những mảnh sa mạc màu nâu nghiêng lệch và những khóm mây xanh nhạt phổng phao, chúng đều đáng yêu đến xỉu. Tất cả những thứ đó như một vết nhói thật sâu trong trái tim.

Thế giới của tôi đã bị tấn công. Tôi để cơn thịnh nộ phiêu đãng

trong tâm trí mình bởi vì nó giúp xua tan nỗi sợ hãi, ít nhất là có hiệu quả đôi chút. Chiếc MCQ3 đã sà xuống dần dần, ngay vòng ngoài bầu khí quyển. Trường lực của khí quyển phát ra ánh sáng màu đỏ khi chúng tôi điều chỉnh để giảm tốc độ phù hợp với bầu khí quyển hiện tại. Chúng tôi đang quay về nhà ga cũ, tìm kiếm những ngôi nhà mà chúng tôi từng biết trong vô vọng.

Chẳng còn gì.

Bầu trời cũng trống trải nốt.

Bầu trời đáng ra nên tồn tại một Thượng Cực Xích Đạo khổng lồ và mười ngàn đôi cánh bay lượn cùng những gương mặt hạnh phúc… Tất cả những thứ đó đã mất đi, để lại một nỗi trống rỗng trong tâm hồn giữa bầu trời ấy.

Con tàu quay đi, đối với tôi đây cũng là điều bất đắc dĩ, dù sự thật hiển nhiên là cái Thượng Xích Đạo ấy, hay thậm chí là thuyền EmCee đều không có sự sống riêng, cũng chẳng có xúc cảm gì.

Chúng tôi đi với một tốc độ siêu nhanh để gặp gỡ người láng giềng của mình, Đệ nhị Thượng Cực Xích Đạo. Chúng tôi giảm tốc độ theo dự tính, nhưng chẳng thấy gì ngoài một mảnh trời trống không.

Bay quanh hành tinh, hết trạm này đến trạm khác, hết quỹ đạo này đến quỹ đạo kia, lao nhanh rồi chậm lại, chúng tôi cứ lần mò giữa không gian rỗng tuếch, để rồi thừa nhận một sự thật khủng khiếp rõ rệt khó mà chấp nhận được.

Mười hai Xích đạo đã biến mất. Bao nhiêu sinh mạng đã chết đây? Có ai còn sống không? Có ai lẩn trốn ở đâu đó hay không? Chúng tôi gặp một tảng mây dày, cái tảng mây nơi mà người anh em tham gia vũ hội cùng cách đây 3 ngày, Thượng Cực Quỹ Đạo, vốn dĩ nên ở đó. Có lẽ tảng mây đã che giấu họ và cứu họ.

Chúng tôi lướt chậm về trước. Tôi biết rõ, từng ánh mắt đang căng thẳng tìm kiếm. Có một điều mà tôi dám chắc: nếu họ biết người ngoài hành tinh tấn công, Thượng Quỹ Đạo sẽ dập tắt động lượng và ở lại trong tảng mây này.

Chúng tôi đến một ốc đảo giữa bầu trời. Có một giả thuyết hay ho rằng, những tảng mây hoành tráng hơn đôi khi có thể tiếp tục phát tướng lớn hơn. Thượng Cực Quỹ Đạo đang ở đó. Nó đang di chuyển nhanh hết mức có thể; từng cú đập cánh đua nhau băng qua ốc đảo để tìm nơi trú ẩn trong vách mây cao chót vót.

Nhưng việc phi hành trong thực tế vô cùng khác biệt so với lý thuyết, và Thượng Quỹ Đạo chẳng thể bay nhanh hơn những Xích Đạo khác bao nhiêu.

Tàu của bọn Capasin đang ở phía trên bọn họ, cách đó tầm 200 thước. Nhìn xem. Nhìn xem.

“Sao chúng không tấn công nhỉ?” tôi gặng hỏi. “Tại sao chúng chần chờ?”

“Một vài loài thích hưởng thụ cảm giác săn bắn,” Lackofa nói bằng

một thái độ thản nhiên chuyên nghiệp. “Một vài loài khác lại lấy giết chóc làm vui.”

Nhưng ý nghĩa chỉ có một, đó là tàn sát. Tôi giận dữ trong nỗi bất lực. Sao việc đó lại làm chúng thấy vui nhỉ? Bọn người ngoài hành tinh bẩn thỉu ấy có thể cười khi chúng trông thấy những sinh vật bay lượn yếu đuối kia đang cố hết sức để di dời mái ấm bằng một tốc độ của các quả cầu dây hay sao? Bất thình lình, cảm biến của Chiếc Hộp bị chấn động. Trí Giả bèn hạ trường lực xuống, cảm biến của Chiếc Hộp được mở ra để nó thu thập dữ liệu từ môi trường xung quanh. Đó là tín hiệu của chúng ta. Tín hiệu ấy… nói một cách chính xác, là để làm gì vậy? Tôi hít vào một ngụm khí ngột ngạt rồi nói, “Anh Lackofa, tạo lực đẩy.”

“Gì chứ?”

“Lực đẩy. 50 phần trăm.”

Hậu quả sau đó khiến chúng tôi có cảm giác như bị xé xác.

Chiếc Hộp va chạm đâu đó ở phía trước. Cái xác người ngoài hành tinh lăn sõng soài trên bụng anh ấy. Chúng tôi bay ra khỏi EmCee rồi bắn về hướng Thượng Cực Quỹ Đạo.

Đến lượt tôi.

Tôi điều khiển cần gạt bằng cả hai tay, rồi nhanh chóng nhận ra phán đoán của mình về chức năng của nó là hoàn toàn sai lầm. Chúng tôi rơi xuống bằng một tốc độ chỉ kém siêu thanh tí xíu. “Ngừng lại ngay!”

“Em biết”, tôi thét lên.

Tôi xoay cần gạt, và sau một cú chấn động chết chóc, Chiếc hộp rơi xuống; tôi chộp lấy cần điều khiển và phóng vọt lên bầu trời lần nữa. Tôi xoay cần, rồi thẳng tiến về tàu của bọn Capasin bằng một tốc độ khá nhanh.

Không. Tôi đang suy nghĩ giống một Ketran, chứ không phải một Capasin. Đó là những khối động cơ, không phải những đôi cánh. Một chiếc hộp đâu phải là một thân người; cần nhanh hơn nữa, không được chần chờ. “Tăng lực đẩy lên 70 phần trăm.”

“Cậu điên hả?” “ANH LÀM ĐI.”

Nhanh nữa lên! Nhanh dần, cứ nhanh dần như thế, rõ ràng là tôi đã đúng về thiết bị điều khiển vũ khí rồi, đúng không nào? Liệu tôi sẽ tự hủy tàu mình, hay thậm chí tệ hơn, tấn công những kẻ yếu thế đang tháo chạy của Quỹ Đạo?

Tôi miết ngón tay vào nút khai hoả.

Một tia sáng hoàn hảo xuất hiện, đánh thẳng vào tàu của bọn Capasin. Một tiếng nổ nhỏ vang lên trên bề mặt kim loại dày 20 ft tính từ vị trí có dấu chữ thập.

Tôi lượn vòng và mở cánh của Chiếc Hộp ra để phóng to khu vực xương sống của con tàu Capasin. Lúc này, tôi bỗng nảy sinh một ý nghĩa đáng xấu hổ, đây chỉ một trò chơi thôi mà!

CHƯƠNG 11

Tất cả chỉ giống như một trò chơi. Một trò chơi tôi chưa từng thử một lần. Nhưng chỉ riêng việc nghĩ nó là một trò chơi cũng đã khiến tôi cảm thấy tự tin hơn rồi. Đừng nghĩ nó là thật, tính mạng của mọi người không phải là thật. Chỉ là một trò chơi thôi.

Khi mọi thứ kết thúc tôi và Inidar sẽ lại cười và...

Chỉ có điều là Inidar đã chết. Cùng mọi người... tất cả mọi người.

Tôi lấy đà để ghìm chặt con tàu qua một khúc cua, rồi buông cần điều khiển, thả con tàu trôi tự do trong một đoạn trước khi có thể tiếp tục lấy đà đẩy. Chiến thuật thả trôi là một sự bất ngờ. Không giống như bất cứ cách bay lượn thông thường nào. Tôi quay lại nhìn, nhưng có vẻ như con tàu của bọn Capasin sẽ không để tôi có thể hành động tự do thêm nữa. Nó đang quay lại để đối mặt với chúng tôi. Những tia laser với công suất lớn sẽ sớm xả lên đầu chúng tôi thôi.

Nhưng cũng có thể, trong trò chơi này lợi thế lại nghiêng về những mục tiêu nhỏ hơn thì sao? Không có cách nào để biết. Tôi chỉ có thể dự đoán và sử dụng trực giác của mình. Con tàu lớn, chậm chạp với hoả lực lớn đấu với mục tiêu nhỏ hơn, cơ động hơn và chỉ được trang bị hoả lực tầm trung. Ai sẽ chiến thắng đây?

Tôi khai khoả. Trượt!

"Anh cứ bình tĩnh, ngắm cho kĩ," Tôi nói.

"Làm gì cơ?" Lackofa rên rỉ, tay vẫn dính chặt vào bàn điều khiển.

"Đẩy ngược lại! Ngay lập tức!"

Cái xác của gã ngoài hành tinh đập vào chỗ của tôi. Tuy nhiên, tôi giữ cho sự tập trung của mình vào cửa sổ và nhìn thấy một tia sáng nhàn nhạt bay qua một cách vô hại. Tôi đã khiến cho chúng bắn trượt!

Được rồi, tôi đã hiểu được cách chơi. Nếu lợi thế của tôi là cơ động, thì tôi phải giữ cho mình luôn cơ động. Bọn Capasin chắc là loài sống ở bề mặt. Chúng chắc chắn phải như thế. Chúng lái tàu như những cư dân bề mặt, như ở không gian hai chiều thay vì là ba chiều.

"Tăng lực đẩy, rẽ ngặt qua phải và...đúng rồi, như thế đấy!" Chiếc Hộp lao thẳng lên trên, vượt khỏi tầm kiểm soát của bọn Capasin. Tôi hướng mũi Chiếc Hộp xuống và khai hoả. Trúng ngay chóc!

Trúng vào động cơ, tôi đã bắn trúng động cơ rồi. Những tia lửa chớp sáng và khí ga cháy rừng rực như bó đuốc, toả ra từ cái lỗ nơi tôi bắn vào. Và rồi động cơ nổ tung thành từng mảnh.

Con tàu Capasin xoay vòng tròn mất kiểm soát.

"Chúng bị vô hiệu hoá rồi!" Lackofa reo lên chiến thắng. Tôi bắn tiếp, không chần chừ. Tôi quyết định mà không dùng đến lý trí, chỉ đơn giản là tôi biết mình phải làm thế. Tuy nhiên, lần này tia năng lượng đi trượt mục tiêu.

"Cậu làm gì thế, nó bị vô hiệu hoá rồi mà?" Lackofa hỏi.

Lần này tôi ngắm kĩ hơn và khai hoả. Con tàu Capasin vỡ tan nát

thành ngàn mảnh. "Đó mới thực sự là vô hiệu hoá," tôi thì thầm.

Tôi liếc mắt và thấy cái nhìn kinh sợ của anh Lackofa. Anh ấy sẽ không bao giờ hiểu. Đó không phải là hành động vô nhân đạo, chỉ là tôi hiểu ý nghĩa của trò chơi này còn anh ấy thì không. Bọn Capasin đã có thể bắn tiếp và tiêu diệt chúng tôi.

Chúng đã bắn những vũ khí phi tiêu vào thành phố của tôi.

"Chúng ta chỉ chiến thắng khi tiêu diệt sạch kẻ địch," tôi nói. "Trò chơi là như vậy, trò chơi của chúng là như vậy. Chúng không chỉ vô hiệu hoá quê hương chúng ta mà còn huỷ diệt nó. Trò chơi của chúng, luật của chúng."

Lackofa không trả lời. Chúng tôi quay trở lại phi thuyền MCQ3 và hạ cánh Chiếc Hộp trong sự hỗn loạn của mọi người ở bến đậu chính. Chúng tôi phải trao đổi thông tin với ngài Farsight.

Tôi khuyên anh Lackofa nên đi.

"Không, không. Ellimist, người đó phải là cậu. Nếu tôi mà ra khỏi cái hộp này thì tôi sẽ không bao giờ trở lại nữa. Tôi có thể nghỉ ngơi ở đây, bằng cách nhắm chặt mắt mình. Hoặc là nghiên cứu tên sinh vật ngoài hành tinh này. Cậu đi đi. Và lại, cậu là game thủ kia mà." Tôi không thèm tranh luận. Anh ta nói đúng. Anh ta có thể sẽ giúp chúng tôi hiểu thêm về thứ sinh vật Capasin kia. Tôi tìm thấy cái chốt cửa và mở ra. Bầu trời! Tôi di chuyển một cách chậm chạp và thoát ra khỏi cái hộp chết người này. Nếu tôi có thể cho phép bản thân mình hoảng loạn giống như Lackofa, chắc tôi cũng sẽ không bao giờ quay trở lại đây nữa.

Sau khi ra ngoài, tôi thấy Thượng Cực Quỹ Đạo đã ngắt động cơ và gần như dừng lại. Bọn họ đang định hình lại và nửa tá người dân ở đó đang lao đến EmCee. Tôi đập cánh và đến bến đậu chính trước họ một chút. Ngài Farsight sẽ muốn nghe báo cáo từ tôi trước khi phải giải quyết đám người Thượng Cực Quỹ Đạo đang "không-hề-hoảng-loạn" kia. Trí Giả đang nghỉ ngơi ở một cái võng. Ông ấy trông có vẻ hơi ngả sang màu cam. Là do ốm yếu hay do tuổi già vậy nhỉ? Dù sao đi nữa thì cũng khá là khó chịu khi nhìn thấy vị thủ lĩnh duy nhất của mình lại đang phải nhận sự hỗ trợ của một cái võng với đôi cánh trông có vẻ vô cùng mệt mỏi. Xung quanh ông ấy là rất nhiều những nhà phân tích, chiến lược gia, tất cả bọn họ đều trông vô cùng sợ hãi và bối rối.

Bỗng, một nữ sĩ quan Hồng Tầng mà tôi chưa bao giờ gặp gạt tay tôi ra. "Ra chỗ khác đi, ngài Farsight đang rất bận."

"Tôi là Lam Tầng, Thất Trụ, Đệ Nhị..."

"Chẳng còn Lam Tầng nào cả. Không còn một ai nữa." Cô ta bật lại. "Đi ra chỗ khác đi. Cậu không biết chuyện gì vừa xảy ra à?"

"Tôi là người vừa tiêu diệt tàu Capasin," tôi nói, không còn bất cứ tâm trạng nào để bị lên giọng bởi cái kiểu nói chuyện cấp trên-cấp dưới nữa.

Cô ta nheo mày lại. Biểu cảm của cô ta thay đổi từ khó hiểu sang phỏng đoán, "Cậu là Toomin à?"

Lackofa chắc đã đưa cho họ tên tự chọn của tôi. Cô ta túm lấy tôi và gần như xô tôi đâm sầm vào đám phân tích gia đang đứng bao quanh quanh Trí Giả. Và rồi cuối cùng tôi cũng mặt đối mặt với ngài Farsight. Tôi cố gắng để không bị phân tâm bởi cái võng đang đung đưa. Hồng Tầng, tên được chọn là Tatchilla, giới thiệu tôi một cách nhanh chóng, gần như là cục súc, nóng nảy. Và rồi cô ta đứng sát lại gần tôi, khiến tôi cảm giác như đang bị bảo vệ quá đà.

Như thể tôi trở thành một tài sản riêng của cô ta vậy.

Ngài Farsight chỉnh hướng nhìn về phía tôi. "Cậu đã biết được những gì?"

Một câu hỏi phù hợp đến ngạc nhiên. "Lackofa tin rằng chúng là loài Capasin. Chúng tôi đã điều khiển Chiếc Hộ...-ờ, chiếc phi thuyền con của bọn chúng và đã có thể đánh bại chúng. Nhưng nếu chúng ta phải đối mặt với nhiều phi thuyền hơn, thì cái may mắn kỳ lạ đó sẽ không lặp lại lần nữa đâu."

"Nhiều phi thuyền hơn?" Tatchilla la lên. "Ý cậu là sao? Tại sao chúng lại mang nhiều phi thuyền nữa tới?"

Tôi cũng không rõ. Tôi chỉ nói theo trực giác. Tôi biết bọn chúng còn rất nhiều phi thuyền.

Tôi biết chắc điều đó. Nhưng liệu tôi có thể thuyết phục họ không?

"Cách chúng chơi... Ý tôi là, cách chúng tổ chức tấn công, khá chậm rãi. Chúng không vội vã tấn công, mà chỉ đang tận hưởng quá trình ấy." Tôi đang cố gắng giải thích cho họ hiểu rằng loài Capasin thực chất rất giống với loài Endrids trong trò chơi của mình. Loài Endrids cũng vậy, chúng tận hưởng sự thoả mãn khi giết chóc con mồi. Nhưng nếu liên hệ với game thì sẽ chỉ làm tôi giống trò hề trước mặt bọn họ thôi.

"Số lượng Xích Đạo đang mất tích, giả sử như đã bị huỷ diệt, cái cách chúng giải trí, cách mà chúng chơi... tôi chỉ có thể đoán rằng đang có khá nhiều phi thuyền nữa ngoài kia," tôi nói, nghe còn không đủ hợp lý để thuyết phục cả bản thân.

Đây không phải là một tin tốt. Tatchilla nêu lên một ý kiến. Cô ta không còn đứng sát vào tôi như muốn khẳng định tôi thuộc về cô ta nữa. "Vấn đề bây giờ không phải là về trí tưởng tượng của gã game thủ chưa trưởng thành này, vấn đề bây giờ là chúng ra nên đưa EmCee đi đâu. Chúng ta phải tìm một khối pha lê mới để làm nơi cư trú và đảm bảo tình trạng an toàn." Đúng lúc đó thì những người ở Thượng Cực Quỹ Đạo tới ào tới và tràn ngập những câu hỏi vang lên.

"Chuyện gì đang xảy ra? Cái phi thuyền săn đuổi chúng tôi gần như đã tấn công rồi!"

Ngài Farsight giơ một tay lên để giữ họ im lặng. "Ai là người đại diện cho các ngươi?"

"Tôi được gọi là Jardbrass," một trong số họ lên tiếng. " Tôi sẽ đại diện. Phi thuyền của các người đang ở trong giới hạn thành phố của chúng tôi. Hôm nay không có vũ hội nào diễn ra cả.

Các người được chào đón ở đây, nhưng các người phải giải trình trước Hội đồng dân chủ của chúng tôi."

"Cái gì cơ?" giọng một ai đó om sòm. "Chúng tôi vừa cứu mạng các người và các người ngay lập tức muốn thử nghiệm tính chất ưu việt của hệ thống hành pháp mới à?"

"Cứu mạng chúng tôi à? Chúng tôi không có bằng chứng nào cho thấy rằng phi thuyền ngoài hành tinh đó..."

"Các người đang chạy cong đuôi," Tatchilla chen vào. "Đừng có chối. Việc gì các người phải trốn vào ốc đảo mây đó nếu như các người cho rằng lũ ngoài hành tinh kia đến đây chỉ để trao đổi kim loại."

Ngài Farsight lên tiếng, "Tính đến hiện tại, chúng ta đã tính toán được mười hai Xích Đạo bị huỷ diệt hoặc ít nhất là mất tích, khỏi vị trí mà đáng ra họ nên ở."

Điều đó làm Jardbrass ngập ngừng. Nhưng anh ta không có ý định dừng lại. "Dù sao thì, phi thuyền này và cả cái tàu ngoài hành tinh gắn chặt vào nó đang ở trong lãnh thổ của chúng tôi.

Các người phải giải trình với hội đồng được chọn, hoặc là các người phải rời khỏi đây."

Thật không thể tin được. Tatchilla quay trở lại với những luận điểm của mình. Đám người Thượng Cực Quỹ Đạo nêu lên một số tiền lệ đã có từ xa xưa và ngay lập tức, không gian tràn ngập những âm thanh vang vọng của việc tranh luận, cãi nhau. Đó luôn là tính chất cố hữu của tất cả mọi người. Ai cũng có một giới hạn riêng, tôi đoán vậy. Tôi đã cố gắng giải thích một cách rõ ràng nhất có thể, nhưng mọi việc càng ngày càng căng thẳng hơn. Và tôi chợt nhận ra nãy giờ anh Lackofa vẫn bị nhốt trong không gian kín như bưng của Chiếc Hộp, còn Aguella thì đang đậu ở đâu đó, thương tích đầy mình, chắc hẳn là với cảm giác bị bỏ rơi sâu sắc.

"Câm miệng hết đi." Tôi nghĩ thầm. Nhưng rồi tôi thấy tất cả mọi người kinh ngạc nhìn chằm chằm vào mình và không gian đột nhiên im lặng, tôi mới nhận ra mình vừa mới nói rất to.

Đã quá muộn để rút lại lời nói. Và tôi cũng chẳng muốn rút lại nó. Cãi lộn sẽ chẳng thế nào giúp chúng tôi thắng được trò chơi. "Còn nhiều phi thuyền Capasin nữa," tôi nói. " Chúng đến đây để tiêu diệt chúng ta. Và chúng sẽ trở lại. Các người cần phải ẩn thành phố này vào trong mây càng lâu càng tốt. Và bắt đầu chế tạo vũ khí đi là vừa." "Cái gì...Cậu là ai?" Jardbrass hỏi như ra lệnh.

Tôi chuẩn bị trả lời, nhưng có một giọng nói khác đã chen vào. "Cậu ta là người duy nhất đang chơi trò chơi này." Đó là Menno. Làm sao tôi có thể không nhìn ra cặp cánh to quá khổ đó sớm hơn nhỉ?

"Đây không phải một trò chơi," Jardbrass nói bằng một giọng lạnh như băng, như thể yêu cầu Menno phải trật tự.

"Phải, nó là một trò chơi," Menno đáp trả cứng rắn. "Nó là một trò chơi, bọn Capasin nghĩ rằng nó là một trò chơi, và nếu như chúng ta không chơi - ta sẽ thua. Đó là lý do vì sao chúng đến. Chúng đến đây để chơi. Chúng đã đến theo lời mời gọi của chúng ta."

Jardbrass định nói gì đó. Nhưng không có từ nào được phát ra. Ông ta gần như suy sụp ngay tức khắc. Tất cả những sự cứng rắn trên khuôn mặt, sự mạnh mẽ trong lời nói, phút chốc đã tan biến. "Mười hai Xích Đạo biến mất ư?" Ông ta thì thầm một cách đáng thương. "Sao có thể như thế được?"

"Ý ngươi là sao khi nói rằng chúng đến đây theo 'lời mời của chúng ta'?" Ngài Farsight chất vấn Menno.

Menno không trả lời. Cậu ta nhìn thẳng vào tôi và mỉm cười, đúng cái kiểu cười kiêu ngạo của một gã game thủ mà tôi đã từng gặp hôm vũ hội.

Tôi hiểu ý cậu ta nói là gì. Tôi biết họ đã làm những gì. "Họ đã tìm ra cách để phát sóng," tôi nói. "Nhưng chắc cũng chỉ mới gần đây thôi. Câu hỏi là làm sao họ có thể phát sóng xuyên qua không gian xa như thế và đến được chỗ bọn Capasin?"

"Chúng tôi đã tìm ra cách kết nối bộ phát sóng với thiết bị dịch chuyển không gian Zero," Menno tự hào nói. " Chúng tôi đã vượt xa các người cả thế kỉ rồi. Chúng tôi có thể bắn tín hiệu xuyên bức xạ nền. Và dùng nó để phát sóng thông qua không gian Zero. Chỉ trong mười năm chúng tôi đã hoàn thành việc chế tạo cánh nâng và trở thành trung tâm của toàn bộ hệ thống uninet. Và sớm thôi, chúng tôi sẽ có thể liên lạc trực tiếp với người Generation và người Illamans ở ngay tại thế giới của họ. Đó sẽ là một cuộc cách mạng!"

"Cậu đã phát sóng cái gì qua không gian Zero?" Tôi hỏi Menno. "Cậu không đoán được sao, người bạn khối Thượng Xích Đạo? Ban đầu chỉ là những hằng số toán học đơn giản, tất nhiên là với mục đích thử nghiệm. Nhưng sau đó, chúng tôi cũng đã thử gửi đi những dữ liệu với dung lượng lớn để kiểm tra khả năng xử lý thông tin của hệ

thống." "Ôi mẹ bầu trời ơi, cậu đã phát sóng tín hiệu game! Cậu đã phóng game qua không gian Zero." "Đúng vậy. Một ý tưởng thông minh, phải không?" Menno nhạo báng. "Ngoại trừ một vấn đề nhỏ là có vẻ như có một số loài sinh vật ở ngoài kia không phân biệt được sự khác nhau giữa game và đời thật. Bọn Capasin ở đây để tiêu diệt chúng ta vì chúng đã thấy trò chơi của chúng ta và tin rằng điều đó là thật. Chúng nghĩ chúng ta coi rẻ mạng sống của các giống loài khác: rằng chúng ta can thiệp vào quá trình tiến hoá của chúng và không thèm để ý đến hệ quả. Chúng không nghĩ chúng ở đây để làm điều xấu. Chúng ở đây để chấm dứt cuộc sống của ta, thứ mà chúng tự cho là cội nguồn của mọi sự huỷ diệt." Cái tin khủng khiếp này làm tất cả chúng tôi như tê liệt, cho đến khi có một người gào lớn:

"Nhìn kìa."

Lập tức mọi cái đầu trong sảnh quay ngoắt lại.

Sừng sững hiên ra sau những tầng mây là hai chiếc phi thuyền Capasin. Tôi không đợi để được phát lệnh mà phóng như bay về phía Chiếc Hộp, trượt qua cái lỗ vào lao đến chỗ anh Lackofa. "Bọn chúng-" tôi hét lên.

"Anh thấy rồi!"

"Lực đẩy 50 phần trăm!"

Tôi bám vào bảng điều khiển khi chúng tôi lao vút ra khỏi EmCee. Mục tiêu nào bây giờ? Trái hay phải? Cái tàu bên trái đã áp sát Thượng Cực Quỹ Đạo rồi. Ngăn chúng lại trước, rồi sau đó - Một tia sáng nhàn nhạt xuất hiện cắt xuyên qua vị trí trung tâm của cánh nâng. Một phần của khối pha lê rơi xuống, kéo theo hơn 30 người Ketran cùng với nó. Là ai đã bắn? Sau chúng tôi! Ở trên chúng tôi!

Tôi xoay Chiếc Hộp, để cho động cơ đẩy kéo chúng tôi lướt xuống dưới thân tàu Capasin và rồi tôi khai hoả.

Cùng lúc đó có hai tàu Capasin khác phóng ra những vũ khí phi tiêu. Những thanh kim loại nhỏ li ti ghim chặt những người

Ketran ở cả hai phía. Có thể sẽ có người sống sót qua cuộc tấn công. Nhưng số lượng chắc chắn sẽ không đủ để có thể duy trì sự cân bằng của thành phố. Rồi sẽ lại giống như quê hương của tôi thôi. Chỉ có điều lần này sẽ không còn những đôi cánh đập liên hồi trong bất lực để chống lại sức nặng của trọng lực nữa.

Lần này, tất cả già trẻ lớn bé gái trai, đều như cá nằm trên thớt. Chết không có chỗ trốn.

Thượng Cực Quỹ Đạo như một cỗ quan tài không có dây níu và cứ thế rơi thẳng xuống dưới. Con tàu Capasin trên đầu tôi tránh sang một bên, có vẻ như đã lường được sự nguy hiểm của chúng tôi. Cũng chẳng thay đổi được điều gì. Chúng tôi mất khối Thượng Quỹ Đạo rồi. Và bây giờ là cuộc đấu của ba tàu Capasin với rào chắn trường lực của EmCee và vũ khí thô sơ của Chiếc Hộp.

Không cách nào có thể thắng. Không còn cách nào ngoài chạy

trốn. Rút lui. Một chiến thuật đúng đắn; tôi đã từng thấy rất nhiều chủng tộc chạy trốn khỏi những cuộc chiến, họ tái cơ cấu, tái tổ chức, xây dựng lại cộng đồng và thiết lập cuộc sống mới. Phải chạy thôi.

"Đẩy ngược lại," tôi nói. Lackofa không trả lời.

"Đây là cách duy nhất, anh Lackofa. Chiếc Hộp. Chúng ta phải bảo toàn nó. Nó là vũ khí duy nhất chúng ta có. Hy vọng duy nhất của chúng ta."

"Chúng giết hết tất cả mọi người rồi. Tất cả mọi người. Tất cả Xích Đạo, từng cái từng cái một."

"Không phải chúng ta," tôi gắt gỏng "Không nếu như bây giờ chúng ta chạy trốn. Anh Lackofa, chỉ còn mỗi chúng ta thôi. Tất cả chủng tộc Ketran. Còn bây giờ đẩy ngược lại. Làm đi."

Bọn Capasin không màng đến việc đuổi theo khi nhìn thấy tàu EmCee và hai chúng tôi ở trong Chiếc Hộp phóng ra ngoài không gian. Chúng tôi gặp lại tàu EmCee và được cho phép vào lại bên trong rào chắn. Ở phía trên chúng tôi, hành tinh mẹ đã hoàn toàn thất thủ, chuẩn bị đi đến giây phút diệt vong.

Đó là kết thúc của hành tinh Ket. Và mặc dù tại thời điểm đó vẫn còn 72 Ketrans sống sót, điều đó cũng đã gần như đồng nghĩa với sự tuyệt chủng của dân tộc tôi.

CUỘC SỐNG THỨ HAI

CHƯƠNG 13

"Báo cáo Cơ Trưởng, thái dương hệ này có vẻ như có sáu hành tinh và chín mặt trăng. Hai trong số những mặt trăng đó- đều đang xoay quanh hành tinh thứ hai- có thể có khả năng sinh sống được. Còn tất cả các hành tinh khác đều không có dấu hiệu của sự sống."

Tôi gật đầu. "Chúng ta sẽ quay lại và nghiên cứu. Rào chắn ở mức tối đa, cảm biến thụ động đặt ở mức cao nhất, tắt cảm biến chủ động đi, thông báo các chiến binh giữ mức cảnh báo ở cấp độ hai."

Lời nói của tôi ngay lập tức được thực thi. Rào chắn trường lực của con tàu được bật lên sáng lung linh, làm biến đổi tầm nhìn của thái dương hệ và những vì sao bên ngoài. Thiết bị dò tìm được đẩy ra ngoài trường lực để thu thập tất cả dữ liệu sự sống có thể. Bộ cảm biến chủ động mà chúng tôi gọi là "máy phát siêu âm" được tắt đi vì chúng có thể sẽ thu hút kẻ thù bất cứ lúc nào. Và ở sâu dưới thân tàu có ba phi công ở vị trí cánh đang trượt vào buồng lái khép kín với đầy đủ vũ trang hạng nặng, bắt đầu mở động cơ và khởi động vũ khí. Có thêm 9 phi công đã sẵn sàng ở trạm, đã chuẩn bị sẵng sàng tâm thế giao tranh chỉ sau 3 phút.

Đây đã là lần thứ 90 chúng tôi đi vào một thái dương hệ và cố gắng tìm kiếm một nơi có thể gọi là nhà. Những ngày tháng hào hứng và nhiệt huyết đã trôi qua rất lâu rồi. Bây giờ mọi thứ chỉ giống như một vòng lặp. Đó là những gì chúng tôi làm. Sự hy vọng và thất vọng cùng tất cả các thể loại cảm xúc khác dần dần phai nhạt đi, chỉ còn thất bại nối tiếp thất bại. Chúng tôi đã học được cách để không kỳ vọng vào bất cứ điều gì. Chúng tôi đã học cách không tin vào tất cả những số liệu khả quan cũng như học được khả năng đối phó với bất cứ điểm xấu nào có thể xảy ra. Chín mươi thái dương hệ trong vòng sáu mươi ba năm. Và đó là chỉ tính riêng những thái dương hệ đáng để bỏ công tìm hiểu. Đã có bao nhiêu thái dương hệ mà chúng tôi đã ghé qua với mục đích khai thác quặng và khoáng sản ở những thiên thạch, cũng như tích luỹ khí hydro rồi?

Đó là những gì chúng tôi làm. Đó là con người của chúng tôi hiện giờ. Loài Ket: xấp xỉ một trăm cá thể lang thang trong công cuộc tìm kiếm một nơi để định cư.

Chúng tôi đã gặp vô số loài sinh vật có tri giác trong vũ trụ. Chỉ một số có khả năng du hành trong không gian, phần lớn thì không. Một số tỏ ra thương hại cho chúng tôi, một số khác lại tấn công chúng tôi. Nhưng chúng tôi đã học được cách tự vệ trong vòng 63 năm qua. Chúng tôi bắt đầu với việc copy mẫu vũ khí của Chiếc Hộp. Và sau đó là cải tiến, nâng cấp lên những mẫu mới, công suất lớn hơn.

MCQ3 đã dần học cách biến đổi qua năm tháng để trở thành Searcher, và Searcher thì là một con tàu rất khác trước kia. Chỉ cần

khám phá kĩ một chút thì bạn vẫn sẽ thấy rằng lõi năng lượng của nó vẫn là khối pha lê gốc, nhưng phần lớn những bộ phận còn lại đã được hoàn toàn thay thế bằng titanium đặc và hợp chất của khoáng thạch-polymer. Động cơ không gian Zero cũ đã được thay thế từ lâu, được gắn thêm một động cơ phụ với hiệu suất nhanh hơn.

Hai cặp cánh nâng được trang bị để giúp chúng tôi dễ dàng xâm nhập bầu khí quyển. Một hệ thống vũ khí được sắp xếp ngay ngắn bên dưới mỗi cánh cùng với hàng tá phi thuyền tiêm kích chiến đấu nhỏ đã giúp chúng tôi đe doạ được kha khá kẻ thù tiềm năng.

"Khiên đã được dựng lên, thưa Cơ Trưởng." Menno báo cáo. "Chúng ta sẽ thử với mặt trăng xanh kia trước," tôi nói. Tôi thoáng thấy nụ cười của Aguella.

Tôi đã trở thành Cơ Trưởng kể từ sau khi ngài Farsight mất, đâu đó khoảng 50 năm trước. Tuy nhiên tôi vẫn chưa thể tìm thấy một hành tinh hay mặt trăng nào đủ điều kiện để sinh sống kể từ đó.

Aguella đậu xuống, mắt tập trung vào bộ phận đọc cảm biến. Cánh của cô ấy đập đều đều, chậm rãi, và đồng thời cũng khá vô dụng, vì đã không còn ai phải đập cánh để nâng bất cứ cái gì trong hơn sáu thập kỉ qua.

Nhưng dù sao thì chúng tôi cũng là người Ketran. Chúng tôi vẫn muốn được bay.

"Chúng ta đang ở mặt trăng xanh rồi, thưa Cơ Trưởng." Menno xác nhận.

Menno là cơ phó của tôi, người đứng thứ hai trong hàng ngũ chỉ huy. Chúng tôi đã đi đến được một sự thoả hiệp. Ngày đó, suýt chút nữa chúng tôi đã xảy ra một cuộc nội chiến. Menno cùng với những kẻ đã trốn chạy khỏi Thượng Cực Quỹ Đạo kết hợp với một số người tị nạn ở khối Trung Cực Nhiệt Đới, những người mà ngay lúc đó vẫn còn đang vô cùng hoang mang và bối rối, để đưa ra những yêu cầu thay đổi về hình thái dân chủ trong hệ thống hành pháp của tàu Searcher. Tất nhiên mục đích chính của việc đó không gì hơn là giành ưu thế vận hành trên con tàu. Việc lập ra một bộ máy hành pháp là điều không thể khi chúng tôi vẫn còn đang lênh đênh trong vùng không gian nguy hiểm như thế này. Nhưng thoả hiệp thì có thể. Sự thoả hiệp là Menno. Anh ta giữ chức vụ cơ phó. Và anh ta đã làm việc đó rất tốt, chỉ có điều chúng tôi không bao giờ có thể làm bạn.

Nó đã trở thành một vấn đề rất cá nhân. Với Menno, đó chỉ là một trò chơi khác mà anh ta phải thắng bằng mọi giá. Tôi đã không đánh lừa bản thân mình: anh ta vẫn đang chơi trò đó.

Và nếu anh ta chiếm được vị trí của tôi, anh ta sẽ chiếm quyền chỉ huy.

Chúng tôi lướt vào quỹ đạo ở phía trên của mặt trăng xanh. "Đó là nước" Aguella nói. Giọng cô ấy cố tỏ ra bình thường, những tôi nhận ra được một chút thất vọng ở trong đó. Chúng tôi đều biết rằng bất cứ

hành tinh nào có trữ lượng nước lớn thì sẽ đều không thể cung cấp đủ dòng khí nóng cũng như áp lực khí quyển mà chúng tôi cần để duy trì nền văn mình pha lê của mình.

Và thế là quá đủ để cho thấy mặt trăng xanh đó giờ đã vô dụng với chúng tôi. Cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên. Tôi cố nén sự thất vọng của mình. Mọi người đều đang quan sát tôi. Tôi phải là một tấm gương. Tuổi trẻ của tôi đã qua lâu rồi và giờ tôi đang mang quá nhiều trọng trách để có thể nuông chiều cảm xúc của bản thân. "Hoa tiêu, đặt lộ trình đến hành tinh trắng đi," tôi ra lệnh. "Đợi đã!"

Đó là Aguella. Tôi nhìn thấy sự tập trung đến căng thẳng lộ ra trên gương mặt cô ấy. Tôi vừa phấn khích vừa lo lắng tìm kiếm trên màn hình cảm biến. Menno cũng làm điều tương tự. Tuy nhiên, cả hai chúng tôi đều không thấy bất cứ điều gì đặc biệt. Tôi memm cho cô ấy. "Có chuyện gì thế?"

Cô ấy chia màn hình làm hai và đánh dấu cho tôi và Menno cùng nhìn thấy. Khi tôi vẫn không hiểu gì, cô ấy nói bằng giọng mất kiên nhẫn, "Có thứ gì đó đang nổi và chuyển động. Ở trong dòng nước, xuyên qua nó. Ở bên dưới bề mặt. Anh nhìn thấy ánh sáng không? Đó, ở phía mặt tối ấy. Một mô hình ánh sáng, với khả năng khúc xạ cao." "Màn hình còn lại đang hiển thị cái gì?" Menno hỏi.

"Dòng nước. Thấy không? Thứ đó..., cho dù nó là gì đi nữa, nó cũng đang di chuyển ngược dòng. Và nó đang lảng tránh ánh sáng."

"Một con cá lớn cùng với một nguồn sáng hoá học à?" Tôi phỏng đoán. "Chúng ta đã từng thấy những thứ đó trước kia." "Có thể," Aguella đồng tình. "Nhưng cũng có thể là không phải. Em không thể nói chắc chắn bất cứ điều gì nhưng em có một ấn tượng, không có gì hơn là một ấn tượng, rằng đây là một khối kiến trúc rất phức tạp." "Khối pha lê?" Menno hỏi, giọng bất đồng.

"Tôi không biết," Aguella bật lại. "Ta không thể biết chắc trừ khi dùng bộ cảm biến chủ động."

"Quá nguy hiểm. Quá nhiều rủi ro mà khả năng kết quả có thể là gì?" Menno tranh cãi. "Ý cô là ta nên thắp sáng cả con tàu này lên với hy vọng rằng ai đó, ở đâu đó dưới kia đang tồn tại thứ sinh vật đã-chết-từ-lâu ở hành tinh chúng ta à? Chúng ta không thở dưới nước, Aguella. Chúng ta cũng không bay trong nước. Đây chỉ là ảo tưởng vô vọng về quá khứ đã qua thôi." Câu cuối cùng chắc chắn là để khiến Aguella nổi điên. Và cũng là để kích động tôi. Tôi memm nhanh cho Aguella để cô ấy giữ im lặng.

Bằng một giọng nhẹ nhàng nhất có thể, tôi nói, "Nhiệm vụ của con tàu này rất rõ ràng, Menno."

"Phải, và đó là đi lang thang khắp dải ngân hà để tìm kiếm một môi trường sống mà tất cả chúng ta đều biết là đã không còn tồn tại nữa," anh ta đáp trả. "Chúng ta thích nghi theo nhiều cách, nhưng không bao giờ có thể là cách này. Chúng ta đã tạo ra những chiến

binh, và chúng ta học được cách làm quen với điều đó. Chúng ta cũng đã bỏ được thói quen phải bay để nâng khối pha lê. Nhưng chúng ta luôn từ chối chấp nhận sự thật: Sẽ không bao giờ có một Ket thứ hai. Không còn hành tinh pha lê. Hàng chục hành tinh chúng ta tìm kiếm và chúng ta thấy gì?

Lặp đi lặp lại. Dân bề mặt. Lại dân bề mặt. Không gì ngoài dân bề mặt."

"Chúng ta thuộc về bầu trời!" Aguella ngắt lời. "Chúng ta không bò. Chúng ta không đi bộ. Chúng ta được sinh ra để sống trên những bầu trời!"

"Chúng ta sẽ chết vì cái tư tưởng đó. Không một ai còn trẻ nữa. Cả dân tộc ta sẽ chết, chỉ vì một viễn cảnh về một hành tinh không còn tồn tại."

Câu cuối chủ đích nhắm đến chúng tôi, tôi và Aguella. Chúng tôi đã là một cặp, nhưng chúng tôi chưa bao giờ thử sinh sản cả. Điều đó đã trở thành một luật bất thành văn trong cộng đồng chúng tôi, rằng chúng tôi sẽ không cho ra đời bất kỳ một em bé nào cho đến khi tìm được một nơi để ổn định.

"Đủ rồi," tôi nói, yêu cầu dừng lại sự bất hoà trước khi nó lan ra các phi hành đoàn. "Phi thuyền này có một mục đích. Menno, chúng ta sẽ đi kiểm tra hiện tượng xảy ra dưới nước mà Aguella phát hiện được. Không, không phải bằng cảm biến chủ động.

Chúng ta sẽ sử dụng tàu thám hiểm mới của Jicklet. Đến lúc thử nghiệm nó rồi."

"Tôi sẽ chỉ huy đội thám hiểm" Menno nói với một nụ cười ẩn ý. Anh ta biết tôi sẽ không tin tưởng để anh ta điều hành tàu Searcher. Anh ta để cho tôi biết là anh ta hiểu tôi nghĩ gì trong đầu.

"Không, tôi sẽ là người chỉ huy đội thám hiểm. Cũng đã lâu rồi kể từ lần cuối tôi ghé thăm một hành tinh vỡ. Menno, cậu sẽ tạm thời là quyền Cơ Trưởng. Còn Aguella, em sẽ đi với anh. Cậu Memm cho Lackofa và Jicklet, báo cho họ biết họ sẽ gia nhập cùng chúng tôi. Và memm cho sĩ quan chỉ huy số 3 Deveed lên điều khiển trạm cảm biến ở đây."

Menno gật đầu. Tôi đã đáp trả lời thách thức của anh ta. Tôi cho anh ta thấy rằng tôi hoàn toàn tự tin khi để anh ta làm quyền cơ trưởng. Ít nhất là chừng nào tôi còn Deeved ở trên tàu thì tôi còn tự tin. Deeved là sĩ quan số 3, một người của khối Nhiệt Đới.

Mặc dù không phải là đồng minh của tôi, nhưng anh ta căm ghét Menno. Chừng nào anh ta còn ở đây, Menno sẽ không thể làm gì sai quấy được.

Tôi ghét cảm giác của sự nghi ngờ và không tin tưởng lẫn nhau, nhưng tôi đã học được cách làm quen với nó. Đó là lý do tại sao phòng chỉ huy lại được đặt ở trung tâm của tàu, nơi tất cả chúng tôi đều có thể nhìn thấy nhau. Bất cứ lệnh nào cũng đều có thể được

truyền đi từ chỗ đậu thông qua hệ thống uninet của tàu.

Tuy nhiên trong một thế giới mà sự phản bội có thể xảy ra bất cứ lúc nào như thế này, sẽ chắn chắn hơn khi tập hợp lại như một khối. Tôi cần phải giám sát Menno, và tôi cảm thấy thoải mái khi được ngắm Aguella.

Tôi bay xuống dưới tàu cùng với Aguella ngay sát bên thì bắt gặp anh Lackofa cũng đang trên đường đến tàu thám hiểm. "Cậu để cho Menno chỉ huy à, Ellimist? Cậu có điên không? Hắn ta sẽ lập tức quay tàu về lại cái hành tinh Utopia bé nhỏ của hắn thôi."

Anh Lackofa vẫn ngoan cố từ chối ứng xử tôn kính với tôi như là anh đã từng làm với Trí Giả, hay sự tuân lệnh của cấp dưới với một chỉ huy, hay chỉ đơn giản là sự tôn trọng cơ bản của những người Ketran với nhau cũng không có. Tuy nhiên tôi vẫn rất đề cao khả năng của anh. Anh ấy đã trở nên cáu kỉnh hơn qua từng năm. So với hồi còn là một nhà sinh vật học số 3 của ngày xưa, bây giờ anh ấy đã trở nên vô cùng xấu tính. Anh ấy đã là người đứng đầu của đội khoa học trên tàu.

"Em đã để Deeved trông chừng cậu ta. Dù sao đi nữa, phi hành đoàn cũng rất trung thành."

Lackofa nói, "Đừng đặt quá nhiều niềm tin vào lòng trung thành, Ellimist. Đó là một thứ rất mỏng manh."

Anh ấy không chỉ đơn thuần là nói giỡn. Anh ấy nói rất nghiêm túc. Có phải anh ấy biết gì đó không?

Tôi muốn ép anh ấy nói ra thông tin, nhưng Lackofa có được lòng tin ở tất cả các phe, và anh ấy được tin tưởng như vậy là bởi vì anh ấy sẽ không bao giờ để lộ thông tin hay trở thành kẻ bán thông tin. Và anh ấy đã cho tôi một tín hiệu rất rõ ràng.

Gần như là phóng đại. Gần như thôi.

CHƯƠNG 14

Đã quá trễ để quay lại bây giờ mà không để lộ ra bất cứ sự yếu đuối không đáng có nào. Không còn lựa chọn nào khác ngoài tiến lên và đặt niềm tin vào một tập thể không đoàn kết, chia bè kết phái và - như những gì Lackofa đặt tên - một thứ lòng trung thành đầy mỏng manh, có thể bị phá vỡ bất cứ lúc nào.

Nhà Thám Hiểm là mẫu tàu mới, được thiết kế sau nhiều lần chạm trán trước đây với các phi thuyền ngoài hành tinh. Jicklet và người của cô ấy đã làm việc vất vả để tạo ra nó trong suốt 5 năm qua. Vật liệu cơ bản của nó là những tảng thiên thạch và mảnh vụn rơi ra từ những hành tinh vỡ. Jicklet bây giờ gần như đã có riêng một đế chế của cô ấy: một khu phức hợp lớn với ngập tràn các cửa hàng, lò rèn, kho nhiên liệu, kho chứa và những bãi sửa chữa. Những tinh thạch xấu xí cùng những khối kiến trúc kim loại hợp thành những vòng tròn nặng nề, bất đối xứng khắp mọi nơi trên tàu,bên dưới những trạm máy bay chiến đấu và bên trên những động cơ.

Jicklet lo thiết kế động cơ, vũ khí và những việc xây dựng nhỏ.

Nếu có bất kì ai có nhiều quyền lực hơn Cơ Trưởng, thì đó phải là Kỹ Sư Trưởng Jicklet. Nhưng tôi hoàn toàn có niềm tin vào lòng trung thành của cô ấy.

Trước đây, tôi đã nhiều lần đi xem các công đoạn xây dựng và hình thành nên chiếc Nhà

Thám Hiểm, và cũng là người chủ trì cho buổi lễ ăn mừng lần đầu tiên bay thử nghiệm của nó. Tôi đã khá quen thuộc với con thuyền này, tuy nhiên, nó đã được nghỉ ngơi, không sử dụng, nằm yên vị trong kén của mình suốt hơn một năm qua. Jicklet như run lên vì mong đợi.

"Kỹ Sư Trưởng, tôi ghét phải gọi cô đi gấp như vậy. Cô biết đấy, cô hoàn toàn có thể điều cấp phó của mình đi thay nếu như cô đang bận làm việc với các dự án khác."

Tất nhiên chỉ là một câu nói đùa. Không sức mạnh nào trong vũ trụ có thể ngăn cô ấy tham gia vào tổ bay của Nhà Thám Hiểm trong nhiệm vụ đầu tiên của nó.

"Tôi tin là tôi có thể sắp xếp được thời gian," Jicklet nói khô khan. "Tôi có thể hỏi nhiệm vụ là gì được không?"

"Mặt trăng có đại dương dưới kia. Chúng tôi muốn khám phá bề mặt của nó mà không phải sử dụng đến bộ cảm biến chủ động." "Nhà Thám Hiểm sẽ xử lý vấn đề đó," cô ấy nói một cách tự tin. Nó là một mẫu hạm xinh đẹp, một sự kết hợp hoàn hảo giữa sự tinh tế của người Ketrans và sự thực dụng của công nghệ ngoài hành tinh. Một Chiếc Hộp thứ hai, nhưng phần lớn là trong suốt, với một trụ pha lê-phẳng là bảng điều khiển bằng trường lực.

Nó không được trang bị bước nhảy không gian Zero, chỉ được

thiết kế để di chuyển trong Q và K: Quỹ Đạo và Khí Quyển. Nó được trang bị các cánh nâng và động cơ đẩy ion lớn ở phía sau. Nó rất nhanh và vô cùng đa năng với độ cơ động cao, được trang bị tận răng những vũ khí được chúng tôi nâng cấp lên từ tia năng lượng của bọn Capasin, cùng với hàng tá những quả tên lửa bắn-rồi-quên. Quá nhiều vũ khí. Quá nhiều sức mạnh chết chóc.

Tôi cười đồng ý với Jicklet, nhưng cô ấy đã kịp nhận ra sự phân vân của tôi.

"Chúng ta đã đi một chặng đường dài qua nhiều thiên hà nguy hiểm," cô ấy nói.

"Một chặng đường dài." Tôi đồng tình. Chúng tôi đã mất hành tinh của mình vì bọn Capasins nghĩ rằng chúng tôi là những kẻ xâm lược trong khi chúng tôi không phải như vậy. Bài học được rút ra ở đây là gì? Là chúng tôi nên chuẩn bị cho chiến tranh có thể xảy ra vào bất cứ lúc nào? Đúng hay sai, đó cũng là bài học mà chúng tôi nhận được. Không bao giờ chúng tôi được phép thiếu chuẩn bị một lần nữa.

Và, chúng tôi chuẩn bị cho nó bằng cách chất đầy đồ chơi lên mọi ngóc ngách phi thuyền của mình. Có phải chúng tôi đang chuẩn bị cho bản thân để đối mặt với một sự hủy diệt thậm chí còn lớn hơn cả lần trước không?

Không có thời gian để suy nghĩ về tất cả chuyện đó. Tôi cần phải loại bỏ khỏi tâm trí mình mọi sự phản bội hay mọi khả năng xấu nào có thể xảy ra. Tập trung vào nhiệm vụ trước mắt. "Để xem đống đồ chơi của cô làm được gì, Jicklet."

Chúng tôi leo lên phi thuyền và đậu xuống. Mặc dù đã bị cô lập nhưng chúng tôi vẫn thấy được những vì sao ở khắp mọi nơi.

Đó là một sự thoả hiệp. Đúng như những gì Menno suy nghĩ về dân tộc tôi: sự thích nghi. Nếu không có hành tinh nào phù hợp với nhu cầu chúng tôi, có lẽ chúng tôi phải thay đổi nhu cầu để phù hợp với các hành tinh. Chúng tôi có kỹ thuật thao túng gen di truyền để làm được việc đó sau một vài thế hệ nữa. Những người già chúng tôi có thể sống như những kẻ thảm hại, lang thang không có nơi để thoả cánh tung bay. Nhưng những mầm non của chúng tôi sẽ sinh ra mà không có cánh, với cơ thể vững chắc, xương cứng cáp, bàn chân thật sự thay thế cho móng vuốt, và hoàn toàn mất đi khả năng neo đậu. Menno liệu có đúng không?

Không. Chừng nào tôi còn là Cơ Trưởng thì không. Nhà Thám Hiểm được thả ra khỏi phi thuyền Searcher và Jicklet kéo cần động cơ. Lực đẩy được nén ở mức tối đa, trường lực bao quanh chúng tôi để hỗ trợ cho con tàu khỏi bị xé nát khi nó lao đi ở vận tốc quá nhanh, máu của chúng tôi gần như đông cứng.

Chúng tôi chạy đua về phía mặt trăng xanh và sử dụng lớp không khí mỏng xung quanh để phanh lại. Chúng tôi phải hạ gần như toàn bộ tốc độ của mình về 0 trước khi có thể an toàn bước vào môi trường

nước. Nhà Thám Hiểm lướt đi ở tốc độ âm thanh, chỉ 3m phía trên mặt biển trong vắt như thuỷ tinh.

"Có đối tượng nào cụ thể chưa?" Jicklet hỏi Aguella. "Khoảng 10km phía trước chúng ta. Đó là điểm giao của hiện tượng tôi đã chứng kiến." Chúng tôi vừa băng qua ranh rới ngày và đêm thì Jicklet giảm hết toàn bộ vận tốc của chúng tôi xuống và con tàu rẽ vào làn nước.

Ngay lập tức cảm nhận về nỗi sợ về không gian kín tràn ngập trong lòng tôi. Một người không thể được nuôi dưỡng ở một khối pha lê khổng lồ lơ lửng trên bầu trời, dành cả vài chục năm trên một con tàu được bao quanh bởi hàng tỉ kilomet không gian, và rồi đột nhiên buộc phải cảm thấy thoải mái và dễ chịu khi lao mình vào môi trường bao phủ bởi toàn là đại dương được.

Nước vây kín khắp chúng tôi, tối om, đục ngầu. Rồi, Jicklet bật đèn chiếu của phi thuyền và tôi há hốc mồm. Không gian như bừng lên một thế giới của hàng ngàn con lươn biển màu vàng sáng lung linh, với vô số hình dạng khác nhau và phát ra ánh sáng lấp lánh, bơi lướt qua chúng tôi, ở khắp nơi xung quanh chúng tôi.

"Khả năng phát dạ quang." Lackofa bình luận. "Có thể đó là tất cả những gì cô thấy, Aguella: một đám lươn dạ quang."

"Nhưng cũng đẹp đấy chứ," tôi nhận xét.

Khi tất cả đám lươn đã bơi qua, chúng tôi không còn bị thu hút bởi bọn chúng nữa, tôi nhìn thấy những kỳ quan của ánh sáng và sự chuyển động ở khắp nơi. Có những con cá có kích thước to gần bằng tàu Nhà Thám Hiểm, với cái miệng rộng và những chiếc vây như lông vũ, tất cả đều sáng bừng lên với ánh sáng neon xanh và đỏ; có những sinh vật với hình dạng giống như cánh nâng kéo theo một nùi xúc tu màu tím; một phi đội bảy hay tám con cá dài ngoẵng, nhìn đầy nguy hiểm với màu hồng sáng; và bên dưới chúng tôi là một khu rừng của những xúc tu bạch tuộc khổng lồ, và rồi chúng lặn biến mất khỏi tầm mắt.

Một vệt chuyển động mờ!

Nhà Thám Hiểm giật lên, khựng lại đột ngột, và kéo theo một âm thanh trầm, rên rỉ, nó dừng lại.

"Cơ Trưởng, có thứ gì đó tóm được chúng ta rồi!" Jicklet la lên. Cô ấy trông còn lo lắng hơn cả tôi. Suy cho cùng, đó là tàu của cô ấy, và tất cả từng ngóc ngách trong con tàu đều như là báu vật của cô ấy vậy.

"Bật mọi nguồn sáng ở ngoài lên. Bật cảm biến chủ động. Tất cả vũ khí vào trạng thái sẵn sàng. Jicklet: chúng ta sẽ để dòng điện chạy qua thân tàu nếu cần thiết." "Đã sẵn sàng, Cơ Trưởng," Jicklet đáp lại.

Hai luồng sáng bên ngoài tàu bừng lên soi sáng một vùng. Nước vẫn trong vắt nhưng hiện giờ vẫn đang là buổi đêm nên ánh sáng không đủ giúp chúng tôi nhìn thấy toàn bộ đám xúc tu hoặc bất cứ thứ

gì khác đang bao bọc, quấn quanh chúng tôi như một chiếc lồng. Những con lươn và đám cá vẫn bơi qua đều đều.

"Cảm biến đọc được chuyển động," Aguella nói. "Sinh vật sống. Có nền tảng Carbon." Cô ấy cau mày. "Gì cơ?" Tôi hỏi lại. "Sinh vật tóm được chúng ta có vẻ như có kích thước khá lớn.

Trừ khi thông tin nhận được là sai, nhưng em đang đọc được sự gia tăng liên tục của một hệ thống thần kinh, gần như chạm đến giới hạn đo của máy cảm biến. Cái thứ quái quỷ này đang mở rộng vượt quá phạm vi kiểm soát rồi. Nó có ở khắp mọi hướng!" Tôi thực hiện nhanh một tính toán ở trong đầu; chu vi của mặt trăng, vị trí đến đường chân trời...

"Chắc hẳn phải là lỗi cảm biến," tôi nói. "Không có gì to tát đâu." "Chúng ta đang di chuyển," Lackofa thất vọng nói.

Tôi đã cảm nhận được sự di chuyển. Chúng tôi đang bị kéo xuống nơi sâu hơn.

"Được rồi. Sốc điện thân tàu đi." Tôi ra lệnh.

Ánh sáng mờ đi khi năng lượng chuyển hướng sang thân tàu được làm bằng kim loại. Bất cứ thứ gì cố gắng bám vào chúng tôi sẽ phải nhận kha khá sát thương đấy. "Nó vẫn bám lấy chúng ta." Lackofa chỉ ra điều mà ai cũng biết.

"Đã hiểu." Tôi nói. "Tia laser ở mức thấp nhất. Tầm bắn rộng."

Tôi vẫn còn bình tĩnh. Tôi hối tiếc tại sao mình không dùng phương pháp cứng rắn sớm hơn. Sinh vật sống này có lẽ là một loài kém phát triển, chúng đơn giản chỉ làm theo bản năng.

Nhưng con tàu phải được ưu tiên hàng đầu. "Khai hoả."

Tia năng lượng được bắn ra. Nước đã hấp thu gần hết năng lượng của nó, phần lớn bởi vì mức cài đặt năng lượng thấp, nhưng chắc cũng đủ để khiến sinh vật cảm thấy sợ hãi vì sức nhiệt. Nước bốc thành hơi và bị đun sôi bao quanh chúng tôi.

"Ngừng bắn. Báo cáo đi."

"Nó vẫn bám lấy chúng ta." Lackofa nói. "Một sinh vật khổng lồ như thế này có lẽ sẽ không cảm nhận được mức độ đau nhỏ như thế. Có lẽ nó còn chẳng cảm thấy chúng ta."

Tôi gật đầu. "Chúng ta phải mở đường thoát thôi. Thu hẹp phạm tầm bắn, tập trung vào 1 vị trí nhất định. Năng lượng ở mức trung bình. Jicklet, cho tôi một lưới năng lượng ở dưới thân tàu. Chúng ta sẽ cắt đám xúc tu này. Ngay khi con tàu được tự do, cô hãy lập tức đưa chúng ta lên bề mặt khí quyển." "Đã hiểu." Tia sáng được bắn ra, một dòng năng lượng toả ra một ánh sáng xoay tròn trên đầu chúng tôi. Con tàu Nhà Thám Hiểm rùng mình lắc lư khi những cái xúc tu buông ra. Con tàu dần dần trồi lên.

"Có gì đó đang tiến lại gần!"

Aguella la lên "Cơ Trưởng!" Jicklet gào.

Con quái vật quật thẳng trực diện vào chúng tôi. Tôi bị bật ra khỏi

chỗ đậu. Móng vuốt của tôi đã bị trật và chảy máu be bét. Aguella và Jicklet vẫn còn đang đậu nhưng Lackofa đã gục, cứng đờ. Một chớp nhoáng hình ảnh của một cái miệng quái vật khổng lồ, đủ rộng để nuốt cả con tàu trong một cú cắn, đang há ra và lao vào chúng tôi.

"Năng lượng ở mức tối đa. Bắn!"

Cả cái miệng khổng lồ được thắp sáng bằng một màu đỏ. Một vụ nổ làm rung chuyển con thuỷ quái, tia năng lượng bắn vào bên trong cơ thể nó, nóng đến mức xuyên thủng, xẻ tung nó ra. Wham!

Wham!

Tôi lồm cồm bò dậy. Mặt tôi nhoè đi, ướt đẫm vì máu của chính mình. Wham!

Ánh sáng! Choáng váng. Cố gắng suy nghĩ. Cố gắng sắp đặt mọi thứ về trật tự.

"Tên lửa! Bắn!"

Không có tiếng trả lời. Wham!

Những tiếng kêu như búa bổ, đều đều nối tiếp nhau. Rào chắn trường lực giúp cho thân tàu còn nguyên vẹn, nhưng chúng tôi đang như những con bọ bị kẹt trong một cái hộp và bị đập liên tục hết lần này đến lần khác.

Ánh sáng đã tắt. Không có âm thanh. Hoàn toàn tĩnh lặng. Tôi nằm đó, vỡ vụn và hoàn toàn bị đánh bại. Đầu tôi xoay mòng mòng.

Nước đang xối xả tràn vào. Làm sao lại thế? Rào chắn đáng lẽ... Có gì đó chạm vào tôi. Mặt tôi. Chạm vào tôi, quấn chặt tôi quanh nó và...

CHƯƠNG 15

Tôi đậu xuống.

Bầu trời. Khắp mọi nơi xung quanh tôi. Khối pha lê!

Tôi đã đậu xuống một khối pha lê. Lam Tầng. Đã đậu, mắt vẫn mở, nhưng lại là ở trong game. Tôi đang chơi với Inidar. Kịch bản game liên quan đến hai giống loài, một loài lang thang nay đây mai đó để tìm một ngôi nhà mới. Loài còn lại là một sinh vật có kích thước khổng lồ như một hành tinh. Nó to lớn và chiếm diện tích lớn đến mức gần như được coi là một hành tinh. "Tao sẽ chọn loài Ketrans. Nếu mày chấp nhận chơi ván này."

"Được thôi," Inidar memm lại. "Mày đang đánh giá thấp giá trị của kích thước và sức mạnh.

Mày vẫn còn mơ mộng lắm, Ellimist."

"Thế cơ à? Nào, tên chorkant kia, hãy dỏng tai lên mà nghe dreth nói đây, có giỏi thì vào địa phận của tao đi." Inidar cười lớn.

"Cùng lặn xuống chứ?"

"Tao sẽ ở phía bên kia," nó trả lời.

"Điều này không phải sự thật," tôi memm cho nó. "Mày đã chết. Mày đã chết từ lâu rồi." "Đúng vậy, Ellimist," nó đồng ý. "Loài Capasin đã giết tao. Giết tất cả mọi người. Chúng cũng đang ở đây đấy. Mày không biết à? Mày có muốn gặp chúng không?"

"Bọn Capasin à? Ở đâu? Đây là đâu?"

"Mở to mắt ra đi Ellimist, mày nhìn thấy gì?"

"Thượng Cực Xích Đạo. Nhưng nó cũng đã sụp đổ rồi cơ mà. Và Lackofa ở bến đậu gần đây. Anh ta đã chết chưa? Tao đã chết rồi à? Hay đây là một loại giấc mơ nào đó? Một loại ảo giác?"

"Đó là lựa chọn duy nhất à?" Inidar hỏi, vẻ giễu cợt. "Nó không thể chỉ đơn giản là một trò chơi được à?"

"Có thể." Tôi nói. "Nhưng trò chơi của ai?"

Inidar cười sung sướng. Rồi nó biến mất, và trước mắt tôi, không phải là hệ thống memm của uninet, mà là một con Capasin. Con mà tôi đã giết chết.

"Xin chào lần nữa, Ellimist," Nó nói. Nó có một cái lỗ dính đầy máu trên đỉnh đầu, và ở bên dưới là mũi nhọn của thanh pha lê đã đâm xuyên qua họng nó.

"Đây chỉ là một trò lừa," tôi nói.

"Phải. Gần như đủ khéo léo giống cái trò mà ngươi đã làm với ta. Một ngọn giáo nguyên thuỷ để chặn đứng một chiến thuyền không gian hiện đại. Đau đấy!"

"Đây là trò chơi gì?" Tôi yêu cầu. Tôi không còn là một thằng nhóc như ngày trước nữa, tôi là cơ trưởng của tàu Searcher, là tư lệnh của toàn bộ những gì còn lại của loài Ketrans. Những gì còn sót lại.

"Nào, thế đó là lỗi của ai hả?" Gã Capasin nói như thể đọc được ý

nghĩ của tôi vậy. "Chúng mày sáng tạo ra trò chơi mà ở đó chúng mày chơi đùa với sinh mạng của tất cả các giống loài, chúng mày đủ thông minh để phát sóng nó ra chiều không gian Z nhưng lại không thèm bận tâm đến việc giải thích rằng nó chỉ là một trò chơi, chỉ là một TRÒ CHƠI thôi. Và rồi chúng mày cảm thấy ngạc nhiên khi có ai đó đến và quét sạch tất cả chúng mày như một đám sâu bọ."

"Chúng mày cũng không cần đợi bọn tao giải thích," tôi bật lại "Chúng mày đã tàn sát cả dân tộc tao."

Tên Capasin duỗi cái chi trước của hắn ra, một cử chỉ rất giống với người Ketran. "Đó là những gì bọn tao làm. Và nếu như chúng mày có bất cứ sự dũng cảm nào thì chúng mày hẳn đã quay lại để tái chiếm hành tinh của mình rồi. Thay vào đó chúng mày lang thang vô định, tìm kiếm một nơi không hề tồn tại. Chúng mày chỉ là giống loài hèn nhát mà thôi."

"Gần một trăm người bọn tao ở trong một con tàu mà mong đòi lại hành tinh Ket?" Tôi hỉ mũi. "Mày nghe giống hệt Menno. Đó vẫn luôn là những gì anh ta nghĩ. Quay lại và đánh cho đến chết, hoặc chấp nhận thích nghi và trở thành một cái gì đó hoàn toàn mới."

"Phải, và bây giờ chúng ta đều thấy tôi đã đúng như thế nào,"

Menno nói. Anh ta đang bò bên cạnh cái xác Capasin, dùng đầu gối đẩy cái xác sang một bên. "Nhìn xem cậu đã đưa bọn tôi đến đâu. Cậu có biết không? Chúng ta bây giờ đều là những mảnh ghép của trò chơi. Phụ thân đã có được chúng ta. Phụ thân tập hợp chúng ta lại đây, biến chúng ta thành đồ chơi của ông ta." "Cậu đang nói về cái gì vậy?"

"Cậu vẫn nghĩ đây là giấc mơ phải không, Ellimist? Nó là thật. Hoặc gần như là thật. Inidar chỉ là một mô hình, một sản phẩm giả tạo được tạo ra từ chính ký ức của cậu. Còn đây là một con Capasin đặc biệt, mặc dù ở đây có cả lũ Capasins thật. Dù sao đi nữa, tôi cũng là thật.

Theo cách của riêng tôi."

"Sao cậu lại ở đây? Cậu đáng ra phải ở trên khoang của Searcher mới đúng."

"Tôi đang là quyền chỉ huy, nhớ không? Không phải cậu. Bọn tôi đã nhìn thấy cậu kích hoạt cảm biến chủ động. Vào thời điểm đó, tôi cũng ra lệnh tương tự, không có lý do nào để không làm vậy. Và bọn tôi thấy cậu khai hoả vũ khí ở dưới đó. Tôi đã ra lệnh cho tàu Searcher lao xuống đó để cứu cậu. Ngạc nhiên hả? Cậu ngạc nhiên vì tôi đã cố thử cứu mạng cậu hả? Đừng như vậy. Làm sao tôi có thể bỏ mặc cậu và hy vọng giữ ổn định được đám phi hành đoàn? Không ai có thể thắng trong trò chơi ám sát cả. Ít nhất tôi cũng phải thử cứu cậu." "Tàu Searcher không thể xâm nhập môi trường nước," tôi nói đầy nghi ngờ.

"Sự can thiệp của Phụ thân có thể ảnh hưởng xuống dưới nước." Menno nói. "Ông ta điều khiển tất cả mọi thứ ở mặt trăng này.

Bọn tôi đang tìm kiếm trên bề mặt, cố gắng hết sức để xem có bất cứ chiến đấu cơ nào phù hợp để đi xuống tìm các cậu hay không. Và rồi đột nhiên, chẳng từ đâu cả, một bức tường nước, nghe thật phi lý, tất nhiên rồi - lao đến chỗ bọn tôi, một con sóng cao đến một dặm. Và cậu đã đúng: Searcher không làm việc tốt trong môi trường nước." "Aguella?" Tôi hỏi

"Em ở đây," cô ấy trả lời.

"Làm sao mà...em ổn không?"

"Em đã chết rồi, Toomin. Tất cả bọn em. Tất cả ngoại trừ anh."

Tôi muốn cười lớn. Chuyện này thật lố bịch. Cô ấy đang nói chuyện, đang ở đây ngay lúc này, trước mặt tôi. Lơ lửng trong bầu không khí thoáng đãng của quê nhà.

"Cậu có muốn thấy sự thật không, Ellimist?" Menno hỏi. "Có, tất nhiên là có."

"Đừng vội ra quyết định như thế. Cậu sẽ không thích sự thật đâu." "Tất cả mọi người đã chết. Còn gì có thể tệ hơn nữa sao?" Nụ cười của Menno trông như mất trí.

Rồi bỗng nhiên tất cả khối pha lê biến mất, bầu trời cũng biến mất. Tôi đang ở dưới nước. Ở dưới nước nhưng vẫn thở được. Có thứ gì đó giữ tôi lại. Những xúc tu. Trời ơi, chúng ở bên trong người tôi! Những xúc tu bé xíu đang uốn lượn, quằn quại mọc ra bên trong tôi, xâm chiếm tôi, biến tôi thành một phần của chúng.

Tôi nổi lềnh bềnh, bị buộc chặt bởi một cánh đồng xúc tu đang lan rộng khắp mọi nơi tôi nhìn thấy. Menno nổi bên cạnh tôi, cũng đã bị trói, bị thâm nhập, hoà quyện làm một với đám xúc tu. Mắt của anh ta nhắm nghiền. Ngực anh ta đã bị xẻ tung và phanh ra. Tôi có thể thấy được cả các bộ phận ở bên trong cơ thể ấy.

Cách đó một vài thước - Aguella. Aguella đáng yêu của tôi. Bị trói chặt. Một cơ thể đã chết bị ghép vào một sinh vật được gọi là Phụ thân.

Lackofa. Jicklet. Nhiều cơ thể nữa. Tôi xoay người để nhìn thấy thêm nhiều cơ thể nữa. Tất cả bọn họ ở xung quanh tôi, một số nhìn có vẻ như không hề bị thương, một số khác bị xé ra thành nhiều mảnh vì vết thương hoặc ngoại lực tác động.

Khắp mọi nơi toàn là cái chết. Tất cả những gì sót lại của tộc Ketrans.

"Bây giờ anh là người Ketran cuối cùng, Toomin người Ellimist" Aguella nói.

Một lần nữa cô ấy lại ở trước mặt tôi, lơ lửng, khuôn mặt xinh đẹp của cô ấy,... tất cả chỉ là một ảo tưởng. Khối pha lê nổi. Mọi người đang nâng nó lên. Ở xa xa bên dưới, dòng sông nham thạch chầm chậm trôi.

"Ngươi muốn gì ở bọn ta?" Tôi gào khóc.

"Ta là Phụ thân," Lackofa nói. Anh ấy nhìn xuống tôi từ chỗ đậu

của anh ấy ở trên cao. Anh già bốn mươi hai. "Ta là sự sống của hành tinh này. Tất cả những thứ ở đây đều đến từ ta, thuộc về ta, là một phần của ta. Tất cả sức mạnh là của ta." Và đột nhiên trong đầu tôi xuất hiện một loạt dữ liệu thông tin nặng gấp mười lần bình thường, như thể có một ngàn tin nhắn memms bùng nổ trong đầu tôi cùng một lúc vậy. Tôi nhìn thấy Phụ thân. Ông ta bao phủ từng ngóc ngách nhỏ nhất của mặt trăng, từng dặm trên mặt biển, từng hòn đảo nhỏ, tất cả mọi thứ từ cả bốn cực của hành tinh. Hàng tỉ những xúc tu đang vẫy gọi và chờ đợi.

Chúng tôi không phải nạn nhân duy nhất của Phụ thân. Tôi thấy người Generation và người Illamans. Tôi thấy lũ Capasins. Tôi thấy những thành viên của nhiều giống loài mà chúng tôi đã gặp trong suốt hành trình dài của mình. Tôi thấy những giống loài mà người Ketrans chưa bao giờ gặp. Tất cả đều đã chết. Không một ai còn sống ngoài tôi, nếu đây còn được coi là sống.

Nhưng điều đó chẳng làm Phụ thân bận tâm. Kể cả những người chết cũng vẫn có ích, những bộ não đã chết của họ có thể được sử dụng theo nhiều cách khác nhau.

Có bao nhiêu tàu vũ trụ đã bị dụ đến mặt trăng xanh này rồi? Phụ thân rất già. Ông ta hẳn đã già trước cả khi có người đầu tiên sáng chế ra tên lửa.

"Ông muốn gì ở tôi?" Tôi gào lên.

Menno nói, "Chỉ có người chết làm bạn thì cô đơn lắm. Ta muốn chơi một trò chơi, Ellimist."

CHƯƠNG 16

Trò chơi là tất cả.

Aguella đã không còn. Đã chết. Trong vài năm đầu tiên - vài thập kỉ? Vài thế kỉ? - Phụ thân đã mang cô ấy đến cho tôi. Cô ấy đã đến và Lackofa cùng Menno cũng vậy. Tất cả những anh chị em đã chết của tôi, tất cả bạn bè, kẻ thù, người yêu. Tất cả đã chết. Nhưng Phụ thân vẫn cho tôi trở về ngôi nhà của mình ở Lam Tầng, quê hương cũ của tôi, với tất cả bạn bè xung quanh tôi. Inidar cũng ở đó, cùng Wormer, được tạo dựng nên từ ký ức cũ của tôi.

Những ký ức thuần khiết, tất cả những gì Phụ thân tạo ra được từ ký ức của tôi đều là những sinh vật mỏng manh, đơn giản. Họ chỉ làm đúng những gì họ đã từng làm như những gì tôi nhớ về họ. Thật xấu hổ vì tôi đã không hiểu họ sâu sắc hơn. Nếu ký ức của tôi về họ có nhiều hơn, Phụ thân đã có thể làm cho họ trở nên sinh động hơn rất nhiều.

Với cơ thể và bộ não còn nguyên, Phụ thân có thể sáng tạo được rất nhiều thứ. Tôi và Aguella đã cưới nhau. Chúng tôi có ba đứa con. Nhưng chúng chỉ là những ảo tưởng, không thành hình và mờ nhạt: tôi chẳng bao giờ thèm để tâm vào bọn trẻ. Tâm trí tôi không thể tạo ra bọn chúng, viết ra chúng một cách hoàn chỉnh. Dường như chúng đến và đi rất ngẫu nhiên. Khi tôi nhớ đến chúng thì chúng sẽ xuất hiện, khi tôi quên đi thì chúng sẽ biến mất vài giờ hoặc vài ngày.

Lackofa và tôi cùng nhau già đi, trở thành những người bạn già.

Chúng tôi thường dành thời gian rảnh cho nhau. Viết lên những vần thơ, nói về những ngày xưa tươi đẹp. Anh ấy già đi và tôi cũng vậy.

Jicklet thỉnh thoảng cũng ghé qua. Chúng tôi hay bắt gặp cô ấy ở bến đậu. Bây giờ cô ấy đã trở thành một người rất được kính trọng, còn đang được cân nhắc một vị trí trong Hội Đồng nữa. Còn Menno? Trong một khoảng thời gian dài, chính Menno là người đã liên tục chơi game với tôi. Phụ thân thường ghép cặp để tôi đấu với cậu ta. Phụ thân thích xem phản ứng của tôi và cậu ta, phản ứng của sự thù địch. Menno và tôi thì lại rất khác nhau. Tuy nhiên qua thời gian, sự đối đầu, căm ghét lẫn nhau của tôi và cậu ta dường như biến mất. Rất khó để ghét một người đã chết. Kể cả trông cậu ta có mạnh khoẻ và tràn đầy sức sống thế nào đi nữa.

Tôi đã chơi bao nhiêu ván với Phụ thân rồi? Một ngàn? Mười ngàn? Tôi cố để từ chối, nhưng khi tôi làm vậy ông ta sẽ tắt ảo ảnh về thế giới của tôi và tôi sẽ lại thấy mình là ai và đang thực sự ở đâu. Tôi lại trở về đáy đại dương, bị trói buộc vĩnh viễn vào những xúc tu mọc trong người mình, bây giờ đã mọc lên khắp não của tôi. Tôi phải chứng kiến cánh rừng xúc tu bất tận với Lackofa và Menno, cùng với Aguella bé nhỏ tội nghiệp vẫn đang lơ lửng, đã chết nhưng không bao

giờ bị phân huỷ, không bao giờ, không bao giờ được yên nghỉ.

Nhưng động lực chính để tôi tiếp tục cuộc chơi không phải là vì bị mất đi những ảo tưởng đó.

Đó là bởi vì tôi chẳng còn gì sót lại cả. Chẳng còn lại gì ngoài trò chơi.

Trò chơi và một chút nhấp nháy cuối cùng của hy vọng. Thật là một ảo tưởng đáng buồn và thất vọng. Thật lố bịch làm sao khi vẫn còn bám víu một chút hy vọng vào việc bỏ trốn. Và trốn đi đâu? Tôi sẽ đi đâu? Tôi sẽ trở thành thứ gì? Tôi là một phần của Phụ thân. Không còn Toomin, không còn Ellimist. Chỉ còn Phụ thân mà thôi. Nhưng rồi... tôi vẫn sống. Tôi vẫn chơi game và tự đưa ra được quyết định của riêng mình.

Phụ thân cần tôi, tôi đã nhận ra sự thật ấy từ lâu. Ông ta giữ tôi còn sống để chơi. Bởi vì mặc dù tôi thua, tôi vẫn là đối thủ duy nhất của ông ta.

"Ta muốn chơi một trò chơi," Phụ thân nói. Ông ta đã có một gương mặt mới, gương mặt của ông ta, hoặc một bản sao, một dạng kiểu như tên trong game của ông ta. Ông ta lấy hình dạng của người Ketrans, một Trí Giả. Ông ta bay đến chỗ tôi đậu, lơ lửng trên không chung, và lặp lại, "Chúng ta lặn xuống chứ?" "Hẹn gặp lại ở phía bên kia," tôi nói.

Phụ thân đã chơi rất nhiều trò chơi. Rất nhiều. Tôi tin rằng ông ta đã chọn lọc chúng từ hàng ngàn giống loài trên khắp vũ trụ. Chúng tôi chơi những trò chơi không khác lắm so với Alien Civilizations. Có những trò chơi đơn giản là luyện phản xạ. Có những trò chơi mục đích để giết chóc. Có những trò chơi cần sự suy tính kỹ càng những nước đi phức tạp ở bên trong những mặt phẳng hay những khối lập phương hoặc ở cả những chiều không gian khác nhau. Có những trò chơi lại nằm trong trò chơi.

Đó là tất cả những gì tôi có. Tôi đã cầu xin Phụ thân giết tôi, để chấm dứt tất cả điều này. Nhưng ông ta từ chối. Tôi đã cố giả vờ thua, làm cho trò chơi trở nên nhạt nhẽo và không còn thú vị.

Nhưng ông ta rất kiên nhẫn. Ông ta có thể đợi. Với ông ta, vài thập kỉ hay vài thế kỉ chẳng có nghĩa lý gì cả. Và cuối cùng tôi luôn phải quay lại cuộc chơi.

"Mày chỉ làm những gì mày có thể cho cuộc sống duy nhất mà mày có," tôi tự nhủ.

Một trò chơi mới bắt đầu. Nó rất khác. Phụ thân đã thu thập được một số loài mới. Tôi lập tức cảm giác như bị nhốt trong một căn phòng chật hẹp, ẩm ướt và thiếu không khí. Ít nhất là có vẻ thiếu không khí cho tôi, loài Ketran. Mặc dù thật sự thì tôi đang sống dưới đáy đại dương và bị trói chặt vào những xúc tu- nên tôi cũng chẳng có gì nhiều để mà phải than phiền cả.

Dù sao thì, căn phòng có vẻ rất chật chội. Không phải một căn

phòng lớn, chỉ khoảng 7m vuông. Có những sinh vật lạ, với hình dạng kì dị mà có vẻ như là tổng hợp của hàng tá sinh vật khác vật nhau. Những khuôn mặt với hai mắt đằng trước và ba mắt đằng sau. Tóc chúng chạy dài phủ lên cái lưng toàn gai nhọn loà xoà xuống mặt đất. Có tất cả có đủ thể loại màu sắc: tóc xanh, tóc đỏ và tóc vàng. Mặt đen, trắng và tím. Các chi có vẻ như tuỳ chọn được số lượng. Có những kẻ có ba, những tên khác có tới chín.

Cái này hoàn toàn mới. Không giống bất cứ giống loài nào tôi từng thấy trước đây. Phụ thân chắc hẳn đã thực hiện một cuộc chiếm hữu mới.

Bằng cảm giác, tôi đoán được là chúng tôi đang ở trên một con tàu. Nó đang di chuyển. Nhưng không phải theo kiểu mượt mà giống như phi thuyền không gian. Còn tàu này di chuyển lên xuống và sang hai bên như thể nó đang ở giữa một cơn bão, hoặc là đang nổi lềnh bềnh giữa mặt biển vậy.

Đám sinh vật ngồi xuống bàn với những cơ thể độc nhất của chúng được xoay ra ngoài một cách thoải mái. Chúng đang tận hưởng đồ uống của mình. Có thể đó là những đồ uống có cồn nhẹ. Và chúng đang nhìn chúng tôi.

Chúng tôi, tôi và Phụ thân trong hình dáng của Menno, là những người biểu diễn trên một sân khấu nhỏ đặt ở một góc căn phòng. Cả hai chúng tôi đều cầm một loại dụng cụ hay kiểu như thế.

Một vật dài, gần bằng chiều dài cơ thể tôi, một loại bảng phẳng, có hình dáng kỳ quái. Và kéo dài khắp cái bảng là bảy sợi dây đã được kéo căng. Có một cái ống nói hướng thẳng đến chỗ tôi đang đứng, chỉ cần nhích cổ lên một chút là tôi có thể đặt nó vào miệng mình. Menno cười với tôi, một kiểu cười thách thức đầy kiêu ngạo. Cậu ta kê miệng mình vào cái ống nói và thổi nó trong khi gảy những ngón tay qua những sợi dây.

Kết quả...là...không giống bất cứ thứ gì tôi đã từng nghe trong suốt cuộc đời hay kể cả trong những giấc mơ.

Âm thanh đó không chỉ là âm thanh. Tôi không có từ ngữ nào để có thể diễn tả. Có lẽ không ai có thể. Âm thanh đó chạm đến một phần trong tôi. Một phần mà tôi đã bỏ quên từ lâu. Âm thanh đó làm tôi nhớ đến Aguella. Nhớ về quê nhà. Về những vì sao và mặt trời, những áng mây và tất cả những vẻ đẹp, nỗi buồn, niềm vui và nụ cười mà tôi từng được biết. Menno/Phụ thân hoàn thành âm thanh đó và đám khán giả phát ra những tiếng ồn ào hưởng ứng trái ngược hoàn toàn với âm thanh vừa được tạo ra. "Đến lượt ngươi," Menno nói.

Tôi đặt môi mình vào ống nói giống như cách tôi quan sát cậu ta làm, và tay cũng như vậy. Và tôi tạo ra âm thanh. Nhưng không phải âm thanh giống của cậu ta. Âm thanh của tôi gắt gỏng hơn và khiến cho chính tai mình phát đau.

Nhưng rồi, tôi có thể nghe, ngay cả trong những âm thanh không

liền mạch của mình, có một hạt giống của thứ gì đó. Khán giả hưởng ứng tôi bằng sự im lặng tuyệt đối.

"Đó là trò chơi." Menno cười lớn. "Trò chơi này là gì, Phụ thân?"

"Đám sinh vật này được gọi là Unemites. Chúng không có khả năng di chuyển trong không gian. Ta vô tình lôi kéo được một con tàu Skrit Na vào mạng lưới của mình- đám sinh vật vô dụng, bọn Skrit Na đó - và ở trên tàu của bọn chúng có đám tù nhân Unemites."

"Trò chơi, Phụ thân. Nó được gọi là gì?" "Chúng gọi nó là âm nhạc."

"Tôi không bao giờ hy vọng có thể thắng được," tôi nói. "Tôi xin ông, Phụ thân, hãy thả tôi ra. Tôi không muốn chơi lại nó một lần nữa."

Ông ta từ chối. Tất nhiên là tôi biết ông ta sẽ làm vậy. Và tôi biết được điều này ở Phụ thân: điểm yếu duy nhất của ông ta là sự tàn ác. Và tôi có thể lợi dụng điều đó. Ông ta sẽ bắt tôi chơi trò chơi này hàng ngàn lần. Có giỏi thì vào địa phận của ta đi, dreth nói với chorkant.

"Chúng ta lặn xuống chứ?"

"Hẹn gặp lại ở phía bên kia." Tôi trả lời.

Người Unemites. Những nhạc cụ. Lần thứ một trăm chơi trò chơi.

Tôi đã đợi. Rất khó để giả vờ tỏ ra tiến bộ vừa đủ để dụ dỗ Phụ thân, để thách thức ông ta, mà không để lộ tất cả những gì tôi đã thực sự học được. Rất khó để đặt nền móng vào thời điểm này.

Lần thứ một trăm chơi trò chơi. Nhưng là lần thứ mười ngàn tôi chơi nó ở trong đầu, hoàn toàn một mình. Nhạc cụ, như cách gọi của người Unemites, những adge, đã dần dần không chỉ còn dừng lại ở trong tâm trí tôi nữa.

Adge đã trở thành một phần của tôi. Nó ở trong tôi, nằm sâu trong não tôi, nên ngay cả khi Phụ thân kết thúc trò chơi, ông ta cũng không thể nào lấy được adge ra khỏi tôi, không thể nào lấy được âm nhạc ra khỏi tôi, không bao giờ. Tôi sở hữu nó. Tôi đã trở thành nó. Và bây giờ, trò chơi này, lần chơi thứ một trăm, tôi sẽ cho ông ta thấy.

Ông ta là Menno. Tự cao, luôn tự tin vào chiến thắng của bản thân, nhưng đủ cảnh giác để biết rằng phải cố gắng hơn nữa để có sự ủng hộ của khán giả.

Nhưng rồi, ngay trong lần chơi thứ một trăm này, Phụ thân cũng chẳng có gì đổi mới và tiến bộ. Không có một ý tưởng nào ngay từ ban đầu, không có một biểu cảm nào mới lạ. Thật là một sự mỉa mai ở nhiều cấp độ khi Menno, Menno người Ketran thật sự, đã luôn là người ủng hộ cho ý tưởng nâng cấp trò chơi lên một tầm cao mới sau mỗi lần chơi và luôn tỏ ra xem thường các luật lệ cũng như ủng hộ việc phá bỏ chúng đi.

Tôi tự cười thầm với bản thân. Ah, Menno, cậu sẽ tự hào về tôi thôi.

Nhưng Aguella lại là người xuất hiện trong tâm trí tôi khi tôi nâng chiếc kèn adge lên môi mình. Chính Aguella là người đã khiến cho âm nhạc thực sự sống động trong tôi, và chính sự thiếu vắng của một Aguella, hoặc bất cứ thứ gì giống như cô ấy, đã tạo nên sự thua cuộc của Phụ thân. Bạn cần phải có tình yêu để có thể chiến thắng trong một trò chơi về âm nhạc.

Tôi chơi một điệu riff. Menno há hốc mồm. Khán giả ngồi thẳng dậy. Đúng rồi đấy, Phụ thân, tôi đã viết lại luật chơi.

Tôi chơi một bản nhạc của nỗi buồn. Tôi chơi bản nhạc của sự cô đơn, của tuyệt vọng. Tình yêu được tìm thấy và bị đánh mất. Tôi chơi bản nhạc bi kịch của sự hiểu lầm lẫn nhau, của sự khôn ngoan và thất bại. Bản nhạc của sự kiên trì, bền bỉ vượt lên trên cả những mất mát khổ đau. Sự kiên trì đối mặt với sự vô vọng, sự hy vọng ngay cả khi hy vọng đã bị phản bội. Adge của tôi nói lên tất cả tiếng lòng mình, tất cả những giờ phút tồi tệ nhất mà tôi gặp trong đời. Nó nói thay cho sự

mất mát của dân tộc tôi. Sự mất mát của tình bạn. Mất mát và mất mát.

Và rồi, mặc dù tôi đang chơi thứ âm nhạc quá nhiều buồn đau, bản thân âm nhạc cũng từ chối cảm giác tuyệt vọng. Làm sao có bất kì ai có thể cảm thấy tuyệt vọng cho được khi âm nhạc đã được cất lên?

Tôi có thể nhìn thấy nó trên gương mặt những người Unemites: họ cảm nhận được sự cô độc và trong cảm giác của sự cô độc đó, họ tìm thấy niềm an ủi của bản thân.

Tốt lắm, tôi có được họ rồi. Tôi đã sở hữu khán giả. Tôi chiếm được niềm tin của họ và họ sẽ theo tôi đến bất kỳ nơi đâu mà adge của tôi dẫn dắt.

Còn Phụ thân? Ồ, thật là ngọt ngào khi nhìn thấy ông ta. Thật ngọt ngào khi chứng kiến sự bồn chồn của ông ta chuyển sang kinh ngạc rồi lại biến thành cơn ủ rũ đầy tức giận.

Âm nhạc không chạm đến ông ta. Nhưng ông ta có thể thấy rằng tôi đã thắng. Tôi đã thắng trò chơi một cách vô cùng vang dội, để cuối cùng ông ta cũng không bao giờ mong có thể tranh đua với tôi lần nữa. Chí ít là không phải trò chơi về âm nhạc.

"Làm thế nào?" Cuối cùng ông ta hỏi tôi.

Tôi chơi một chuỗi âm thanh bằng adge của mình, và rồi tôi làm một việc mà chưa một Unemite nào có một khái niệm về chuyện đó. Tôi hát. Tôi sử dụng giọng của mình, giọng của người Ketrans, để tạo ra âm thanh mà adge không thể.

Người Unemite phấn khích như phát điên. Đám đông như điên cuồng, mất kiểm soát. Đáng yêu. "Làm cách nào?!" Menno ra lệnh, gần như không giấu được cơn giận bùng nổ. "Tôi là kẻ thua cuộc," tôi trả lời trong tiếng hát. "Họ gọi tôi là kẻ thua cuộc xuất xắc, tất cả đều là người thắng cuộc, tất cả ngoại trừ tôi: một kẻ thua cuộc. Nhưng cũng chỉ có một kẻ thua cuộc mới có thể hát về Lam Tầng. Chỉ kẻ thua cuộc mới có thể thực sự nhìn thấy đại cuộc."

CHƯƠNG 18

Tôi nghĩ rằng Phụ thân sẽ giết tôi ngay lập tức. Nhưng ông ta không làm vậy.

Tôi nghĩ ông ta sẽ không bao giờ chơi trò âm nhạc này lần nữa, nhưng ông ta đã thử. Và lần này ông ta bắt chước phần lớn những gì tôi đã làm. Cũng chẳng quan trọng. Tôi đã có những mánh mới: sự ứng biến.

Tôi đã nghĩ ra một chiến thuật ứng biến song ca. Tôi sẽ đưa ra một đoạn nhạc, chơi nó trong một lúc, và đề nghị ông ta tiếp tục.

Phụ thân không làm được điều đó. Và nỗ lực của ông ta thật thảm hại.

Một thời gian lâu sau, ông ta không tiếp cận tôi nữa. Không có bất kỳ trò chơi nào nữa. Không có gì ngoài sự im lặng. Tôi bị bỏ mặc lơ lửng, phải nhìn ra không gian toàn nước với lờ mờ những cái xác bị trói buộc, không phân huỷ. Aguella đã-chết-từ-lâu. Nàng thơ của tôi.

Nhưng bây giờ tất cả mọi thứ đã thay đổi. Tôi đã có âm nhạc. Và kể cả khi không có adge, tôi cũng đã quen với việc tự tạo ra một thế giới riêng trong đầu mình, ở nơi đó tôi có thể chơi và soạn nhạc ngày này qua ngày khác mà không biết chán. Và cuối cùng, có lẽ là sau nhiều năm, Phụ thân đến tìm tôi. Ông ta có một trò chơi mới, một giống loài mới. Không phải âm nhạc.

Không giống như bất cứ thứ gì trước đây. Một trò chơi đơn giản của những mảnh ghép và nghệ thuật sắp đặt.

Tôi thua bốn trận đầu tiên. Tôi thắng trận thứ năm. Thứ sáu. Năm trận kế tiếp. Và rồi tất cả các trận tiếp theo.

Phụ thân nổi giận và xoay chuyển kịch bản thành một viễn tưởng của một cơn ác mộng. Ông ta đùng đùng bỏ đi và để mặc tôi lơ lửng như vậy.

Và bây giờ chắc chắn ông ta sẽ giết tôi. Ông ta đã hiểu ra vấn đề. Tôi đã thắng trò chơi âm nhạc và trò chơi đơn giản, đầy sự ứng biến đó đã làm gì đó với trí óc tôi, thay đổi tôi theo cách mà bản thân tôi cũng không lý giải được. Tôi đã nhìn được nhiều chiều không gian hơn. Trực giác của tôi đã gia tăng. Tôi tin tưởng vào từng nước đi của bản thân. Và ngược lại, Phụ thân đã bị lung lay.

Một năm sau. Một trò chơi mới. Lần này là một trò chơi giết chóc. Vũ khí là một mê cung. Tôi thắng trận đầu tiên.

Tôi thắng tất cả các trận sau đó.

Phụ thân chỉ im lặng. Tại sao ông ta vẫn không giết tôi? Tôi tiến về phía ông ta, muốn hiểu ông ta đang nghĩ gì. Nhưng ông ta không đưa ra câu trả lời. Ông ta đã bỏ đi, rút lui.

Nhưng tôi vẫn còn sống.

Và rồi cái hy vọng đáng sợ, cái cảm xúc tích cực thường làm dẫn chúng ta đến lựa chọn sai lầm, bắt đầu nhen nhóm ở trong tôi. Và rồi

tôi vươn ra, vươn qua nhưng xúc tu đang trói buộc mình, qua hệ thống mạng lưới chằng chịt của Phụ thân như thể đó là mạng lưới Uninet. Tôi vươn đến chỗ Aguella. "Aguella, tình yêu của anh."

"Toomin?"

"Ừ, anh đây."

"Em vẫn còn sống ư?"

"Em có suy nghĩ được không? Có nhìn thấy gì không? Có cảm nhận được không?"

"Em..."

Tôi nhìn thấy cơ thể đã chết của cô ấy, nhìn cô ấy qua làn nước mờ ảo, nhìn cô ấy qua một đám mây nhờn nhợt được tạo ra bởi những con cá màu xanh neon.

"Ký ức của em, tất cả..." cô ấy nói. "Em cảm nhận được anh, Toomin. Chỉ mình anh thôi. Anh còn sống, nhưng... chuyện gì đang xảy ra thế?"

Quá nhiều năm đã trôi qua, nhưng tại sao con tim tôi vẫn như đang tan vỡ thế này? Tại sao nỗi đau vẫn còn nguyên như mới? "Em sống trong ký ức của anh, Aguella. Nhưng bây giờ, ở đây, ở nơi này, em chỉ sống khi Phụ thân chạm vào nơ-ron thần kinh của em, khi ông ta khơi dậy ký ức của em." "Nhưng Phụ thân không có ở đây" cô ấy nói.

"Anh đã làm em sống lại, vào lúc này thôi. Một phần nhỏ của em sống lại khi anh chạm vào em, Aguella. Những ký ức, những nhận thức, những tư tưởng. Nhưng chỉ là lúc này thôi." "Vậy là em đã chết."

"Phải. Em đã chết. Aguella. Đây chỉ là hình bóng còn sót lại của em, bộ não của em, những nơ-ron thần kinh được khởi động lại, chỉ là một cỗ máy có nhận thức, vậy thôi."

"Để em tự nhìn, một lần nữa. Để em xem em đã trở thành cái gì."

"Không. Không." "Ah"

"Aguella, anh..."

Tôi có cần hỏi xin sự cho phép không? Từ một người đã chết nhiều thập kỉ? Thật là một sự mỉa mai. Cô ấy sẽ đưa cho tôi câu trả lời tôi cần. Ý chí của cô ấy từ lâu đã không còn, đã bị cuốn trôi cùng dòng nước.

"Anh đang biến em trở thành một phần của anh, Aguella. Em có hiểu không? Anh đang tải xuống tất cả suy nghĩ của em, trí tuệ của em. Tất cả những gì còn lại của em."

"Em vẫn luôn là một phần của anh, cũng như anh là một phần của em."

Tôi hạ rào chắn giữa hai chúng tôi xuống. Cảm nhận dòng thông tin đang được truyền vào cơ thể mình. Dữ liệu, đó là tất cả những gì cần thiết, những dữ liệu được mã hoá, giờ đây đã được giải mã, là tất cả những gì khiến cô ấy là một người Ketran. Nỗi sợ, khát vọng và tình yêu của cô ấy. Tất cả trở thành một phần của tôi và ngay trong

thời khắc tồi tệ và gớm guốc ấy, thời khắc mà tôi đối xử với người mình yêu không khác gì một tập tin ở uninet, tôi đã trở nên tham lam, thèm thuồng và suy nghĩ, Ah, Phụ thân, ông đúng là một kẻ ngu ngốc khi lựa chọn rút lui. Bây giờ tôi sẽ đến tìm ông.

Tôi tải xuống Jicklet. Lackofa. Menno. Lần lượt từng người một, tôi hấp thụ tâm trí của họ. Rồi đến những người Ketran khác, hết người này đến người kia, cho đến khi người Ketran cuối cùng được yên vị ở trong tôi.

Và rồi những chủng loài khác. Những tâm trí ngoài hành tinh, những bộ não ngoài hành tinh. Người Generation. Người Illamans. Người Capasin. Người Skirt Na. Nhiều hơn nữa!

Nhanh hơn nữa!

Tôi là một con bọ uninet, tôi ăn thông tin, tôi lan truyền, tôi tiêu thụ, tôi hấp thu. Tuy vẫn chưa thể bằng một phần nhỏ của Phụ thân, nhưng bây giờ tôi đã mạnh gấp một trăm lần ngày xưa.

Người Daakins, người 333, người Wurb, người Breetd, người Multitude, người Chan Wath. Từ giống loài này qua tới giống loài khác. Tôi hấp thu tất cả những tâm trí đã chết vào bên trong mình, tất cả những dữ liệu nhỏ nhất, không có thời gian để xem xét, để nghiên cứu, để mở chúng ra và tận hưởng. Ồ không, không có thời gian. Vẫn còn quá nhiều chủng tộc, quá nhiều sinh vật cần hấp thu, cần tải xuống và tiêu thụ.

Bao lâu nữa thì ông sẽ nhận ra nó, hả Phụ thân? Bao lâu nữa ông mới phát hiện ra trò chơi mới này?

Cứ thế người này sang người khác. Và Phụ thân vẫn chẳng cảm nhận được tôi, không cảm nhận được mối nguy hiểm đang gia tăng của ông ta. Tại sao ông ta phải làm thế? Phụ thân chưa bao giờ biết được thế nào là một kẻ thù thực sự. Ông ta sở hữu cả một hành tinh và cả một hệ sinh thái của riêng mình. Một cá thể duy nhất với quyền năng tạo ra tất cả những vật chất và sự sống khác, đơn giản chỉ để mua vui cho bản thân.

Và rồi, cuối cùng tôi cũng cảm nhận được sự khó chịu của ông ta. Cảm nhận được sự để ý của ông ta. Ông ta thấy được sự thay đổi lan toả qua mạng lưới của mình, cảm nhận ở đâu đó quanh đây có một cái gì đó không ổn, một cảm giác của sự bất ổn.

Nhưng tôi không cho ông ta thấy gì cả. Tôi ẩn mình đi. Ông ta tìm kiếm và chỉ thấy sự trống rỗng. Trống rỗng ở nơi mà đáng lẽ phải có những tâm trí đang bị giam giữ. Bọn Capasin đâu rồi?

Cả bọn Generations? Và bọn Graspers nữa? Bọn Ketrans đi đâu mất rồi?

Và cuối cùng, khi bộ não chậm hiểu của ông ta bắt đầu biết kinh sợ, khi ông ta bắt đầu có những cảm xúc mới, ông ta bắt đầu hỏi: Tên Ellimist đâu rồi?

Bây giờ tôi đã hấp thu được bằng một nửa của Phụ thân. Chúng

tôi bây giờ hoà nhau. Tôi dừng ưu thế của mình lại.

"Chúng ta lặn xuống chứ, Phụ thân?" Tôi nói "Trò chơi gì?" Ông ta hỏi.

"Trò chơi cuối cùng."

CUỘC SỐNG THỨ BA

CHƯƠNG 19

Tâm trí cuối cùng mà tôi hấp thụ được là tâm trí của Phụ thân. Và sau khi tôi hấp thụ ông ta, chẳng có gì ở đó cả.

Chẳng có Phụ thân nào cả. Không có bất cứ tâm trí nào. Ông ta chẳng là gì ngoài một miếng bọt biển. Một sinh vật với cấu tạo đơn giản nhất trong chuỗi sinh vật, một tai nạn của quá trình tiến hoá. Một miếng bọt biển, một kẻ săn mồi bám vào những con mồi của nó. Khi tôi hấp thụ và cắt ông ta khỏi tất cả nạn nhân của mình, Phụ thân chẳng còn gì hơn là một đám rong biển. Bây giờ tôi đã trở thành Phụ thân. Tôi lưu trữ trong cơ thể mình tất cả kiến thức của hơn một trăm chủng tộc có trí thông minh trong vũ trụ. Nhưng tôi vẫn là Toomin. Người Ellimist.

Tôi vẫn không hài lòng với việc sống ở đây, ở mặt trăng xanh này. Tôi được sinh ra là một sinh vật để bay, trên những bầu trời rộng lớn.

Tôi mở mắt ra và chăm chú nhìn qua đại dương. Vượt khỏi căn cứ của Phụ thân cùng cánh đồng người chết của ông ta.

Tôi rũ bỏ những xúc tu đang trói bản thân. Việc đó mất một thời gian khá dài. Những xúc tu đã xâm nhập vào tôi, vào trong não bộ của tôi. Đó là nỗi đau về thể chất mà tôi đã không còn cảm nhận trong nhiều thập kỉ. Và khi tôi gần tự do, tôi đã suýt chút nữa chết đuối. Những xúc tu đã cung cấp cho tôi tất cả những nhu cầu về thức ăn và không khí và bảo quản tôi khỏi dòng chảy của thời gian, giúp tôi không bị lão hoá. Bây giờ tôi bị bóp nghẹt, phổi tôi co thắt, bụng tôi xiết lại và nặng chịch. Tôi phải vận động lại những cơ bắp mà tôi đã không còn sử dụng trong suốt cả đời mình.

Tôi đạp mình ra khỏi đám xúc tu, tự do! Tôi mở cánh và bay chầm chậm lên khỏi mặt nước, nổi lên trên bề mặt. Không khí! Tự do! Mặt tôi đã trồi lên khỏi mặt nước, hoàn toàn không còn bị ràng buộc, tự do!

Tôi có thể bay không? Tôi còn có thể bay được nữa không? Làm sao để cánh của tôi nổi lên trên mặt nước? Bất khả thi.

-

Và rồi nó kéo đến như một cơn đại hồng thuỷ. Như một ngọn thác đang gầm gào đầy những viễn cảnh, âm thanh, hình ảnh, ý tưởng và cảm xúc. Tôi hoàn toàn bị nó cuốn phăng đi như một tờ giấy trong cơn bão.

Tất cả những tâm trí mà tôi đã hấp thụ thành của mình, tất cả chúng ở đó, đang ùn ùn leo lên bộ não Ketran chỉ có giới hạn của tôi. Tôi như một chiếc máy tính đang phải chạy hàng ngàn chương trình cùng một lúc. Cơ thể của tôi như tồn tại vô vàn các biến thể khác nhau. Tôi có tay, có cánh, có xúc tu, có vòi đốt, có đầu nhọn, có móng vuốt, có lông vũ; tôi có tất cả các thể loại mắt, tôi có thể nhìn thấy ánh sáng khắp các quang phổ, tôi thể nhìn thấy tia X và tia Cosmic cũng như cả sóng âm, tôi có tai với khả năng nghe những nốt trầm nhất của

âm bass, cũng có tai nghe được những quãng cao nhất, và có tai nghe được cả tiếng làn gió thổi qua những quả bóng lông ở cách tôi cả hàng trăm mét.

Và trên hết, tất cả những ký ức, những kiến thức và kinh nghiệm, tất cả được nhồi nhét vào cơ thể và bộ não không đủ chỗ chứa của tôi.

Tôi cố gắng chống lại sự dồn dập đó. Tôi lại nổi lên mặt nước, là tôi, Toomin, một game thủ tự gọi bản thân bằng cái tên Ellimist. Tôi đã kiểm soát được. Không, không phải là kiểm soát. Không phải. Tất cả những gì tôi làm là trì hoãn sự tấn công dữ dội đó lại. Tôi không thể sử dụng nó. Không thể mở một cánh cửa đến nó và sử dụng nó mà không bị choáng ngợp, bị đè bẹp.

Tôi bơi, trong đầu ngập tràn nỗi sợ hãi, kinh hoàng về những gì tôi đã làm, những gì tôi đã mất mát. Tôi bơi bên dưới ánh sáng chói chang của hành tinh phía bên trên, bên dưới mặt trăng trắng và nâu, bên dưới sự ấm áp của ánh nắng mặt trời.

Tôi bơi một lúc lâu, nhưng không bị lạc hướng. Tôi thường dùng mặt trăng này của Phụ thân như một bàn chơi game, cả tôi và ông ta. Tôi biết chính xác vị trí của từng hòn đảo nhỏ và sau vài giờ đầy mệt mỏi, tôi đã lết được xác của mình lên mặt đất.

Sau một lúc, tôi mở cánh mình ra để đón gió và hong khô. Sự cuồng loạn trong đầu tôi vẫn còn đó, vẫn đang kêu la ầm ĩ. Như một đám đông được ngăn cách bằng một cánh cổng mỏng manh. Khi tôi đã hoàn toàn khô ráo, tôi bay lên không chung.

Lần đầu tiên sau bao nhiêu lâu không được bay khiến tôi không thể ngăn bản thân khỏi bật khóc. Tôi bay bằng chính đôi cánh của bản thân, bay qua đại dương dường như dài vô tận, qua cánh đồng người chết vẫn còn bị trói buộc vào Phụ thân.

Bây giờ tình trạng của họ đang tệ dần đi. Phụ thân không còn để giữ cho họ an toàn khỏi việc bị lão hoá và trở nên thối rữa bởi ảnh hưởng của nước nữa. Ông ta không còn để có thể nuôi dưỡng họ. Bây giờ họ đã thực sự đối mặt cái chết cuối cùng. Cả mặt trăng này đã trở thành một nghĩa địa.

Tôi bay và tìm kiếm. Tôi chưa bao giờ tìm thấy nơi mình mong muốn nhưng tôi biết là nó có tồn tại. Phụ thân để chúng tôi chơi trên bề mặt của hành tinh, nhưng vẫn còn nhưng vùng trống, những nơi mà đơn giản là chưa từng xuất hiện. Có gì bí mật ở đang bị che dấu ở những nơi đó?

Tôi bay và bắt được một luồng khí nóng. Tôi đang đói. Rất tốt!

Và mệt mỏi. Tuyệt vời! Và tự do. Cô độc.

Ở phía trước tôi thấy thấp thoáng của thứ mà tôi đang tìm kiếm. Một hòn đảo ẩn. To hơn tất cả các hòn đảo khác và nằm ở vị trí cao hơn. Nó khô ráo hơn so với các hòn đảo khác trên mặt trăng này. Nó được bao phủ dày đặc với các loại thực vật, phần lớn là màu xanh, với

một vài màu cam và đỏ.

Ở đâu đó thấp thoáng có bóng dáng của những phi thuyền không gian xen lẫn giữa những đám cây. Một số có lẽ đã ở đây quá lâu đến mức những dây leo đã mọc ra chằng chịt bao bọc quanh cả con tàu. Một số khác trông có vẻ như chỉ vừa mới va chạm xuống đây một vài tuần hoặc vài tháng mà thôi. Có một số rất to, số khác thì lại có kích thước nhỏ. Đầy đủ các hình dáng khác nhau từ nguy hiểm đến vô hại. Một số được trang bị hàng đống vũ khí hoặc được sơn màu rực rỡ. Số khác lại trông y hệt như một cái hộp gia dụng.

Những con tàu này là của rất nhiều các chủng tộc khác nhau bị Phụ thân lôi kéo đến đây từ cả triệu năm trước và ông ta vẫn nằm im chờ đợi. Tôi đã tìm thấy bãi phế thải của ông ta.

Mất một lúc lâu nhưng cuối cùng tôi cũng đã tìm ra Nhà Thám Hiểm. Và tôi tìm được cả Searcher. Searcher đã bị hư tổn, vỡ thành một đống hỗn độn. Tôi đáp xuống một vùng không bị hư tổn và đứng đó một lúc.

Ngôi mộ của dân tộc tôi. Người Ketran cuối cùng đang đứng trước ngôi mộ của giống loài của anh ấy.

Nhà Thám Hiểm ở trạng thái tốt hơn so với Searcher. Tôi lật úp nó lại, hơi phức tạp vì sự tác động của trọng lực, nhưng động cơ đã được tôi khởi động lại, và mọi hệ thống vẫn còn hoạt động được. Nó có thể bay. Tôi có thể rời khỏi mặt trăng của Phụ thân. Và đi đâu?

Tôi bây giờ cũng đã trở thành một người ngoài hành tinh rồi.

Người Ketran duy nhất ở một dải ngân hà -chỉ có một vài ngoại lệ- mà không có ai biết đến sự tồn tại của dân tộc họ.

Và tôi cũng là một người ngoài hành tinh mang theo trong mình vô số bản ngã. Tôi là câu trả lời của mười ngàn câu hỏi đến từ những người ở hàng trăm thế giới khác nhau. Tôi biết người thân của họ đã đi đâu, lý do tại sao họ lại không bao giờ trở về. Tôi là tất cả những gì còn lại của Ket, nhưng đồng thời tôi cũng là tất cả những gì còn lại của những dân tộc, những bộ lạc hay những gia đình đã tuyệt chủng khác.

Tôi đã trở thành kho lưu trữ sống của hàng trăm cá thể loài khác nhau. Sự sống của họ đã bị đóng lại đằng sau cánh cửa khoá của não tôi, trừ khi...trừ khi tôi có thể trở thành một thứ gì đó khác. "Cậu đã đúng, Menno. Cho đến cuối cùng chúng ta ai rồi cũng phải học cách thích nghi. Thích nghi hoặc là chết."

CHƯƠNG 20

Mất thêm ba mươi năm nữa để tôi có thể hoàn thành hết những việc mình cần làm.

Tôi đi qua từng con tàu, từng mảnh vỡ, và lấy tất cả những gì tôi có thể dùng được. Tôi tạo được một con đường xuyên qua rừng và xây dựng những thiết bị vận chuyển. Tôi tạo ra một cửa hàng rực rỡ với những dụng cụ có thể khiến cho Jicklet phát điên vì ghen tị.

Tôi đào sâu vào những tâm trí đang sống trong đầu mình. Thời gian qua đi và tôi học được cách sinh tồn giữa cơn bão của sự hỗn loạn đó. Tôi lấy những gì cần thiết và tiếp tục bước đi.

Jicklet thường hay ở với tôi. Và một anh kỹ sư tên là Hadra 232. Và một nhà lý luận về chiều không gian Zero tên là Nu. Và một trăm các nhà khoa học, thợ máy, chiến lược gia, nhà thiết kế, nhà lý luận và nhà phát minh khác.

Và cả những nhà sinh vật học nữa. Lackofa cũng ở cùng tôi. Cùng với rất nhiều người khác, đến từ nhiều chủng tộc khác nhau trong vũ trụ.

Công việc đã thay đổi hình dạng, nó biến đổi, phát triển như một sinh vật sống và trên thực tế, nó đã trở thành một sinh vật sống. Vì mặc dù tôi đang cố tạo ra một phi thuyền, tôi thực ra cũng đang tạo ra một thứ còn lớn lao hơn thế rất nhiều. Tôi đang tạo ra một chủng tộc mới.

Một chủng tộc có trong mình tất cả. Một chủng tộc của hàng triệu chủng tộc khác.

Tôi là một cá thể những cũng đồng thời là một tập thể. Tôi là một sinh vật nhưng đồng thời tôi cũng là một cỗ máy. Động cơ là một phần của tôi. Máy tính được kết nối trực tiếp với não tôi và rồi những kết nối sẽ bị quên lãng và những sợi dây cũng sẽ biến mất. Máy đo cảm biến trở thành cảm giác của tôi.

Tôi đã trở nên vĩ đại. Đủ mạnh mẽ để có thể giải phóng được tất cả những tâm trí đang trú ngụ bên trong mình.

Ba mươi năm, và cuối cùng tôi cũng đã sẵn sàng. Tôi đã trải qua gần một thế kỷ ở trên mặt trăng xanh này. Nó đang chết dần.

Không khí trở nên độc hại hơn, nhưng cũng chẳng quan trọng, vì tôi đã chẳng cần đến không khí. Nước bắt đầu bốc lên mùi hôi thối của sự phân huỷ, tuy nhiên tôi cũng chẳng cần uống nước. Tất cả những sinh vật biển đã tuyệt chủng từ lâu. Nhưng tôi đã cứu rỗi những cái chết. Và bây giờ tôi sẽ mở rộng cánh cửa cho cộng đồng của mình, và không bao giờ đóng nó lại nữa. Tất cả những người Ketrans của tôi, người Generation, người Daakins, người Hayati, người 333, người Wurbs và người Breets cùng với người Gofinickiliasts, người Multitudinals, người Chan Wath, người Skrit Na, Illamans và Capasin, người Unemites và rất nhiều giống loài khác

nữa. Từ chủng tộc này sang chủng tộc khác. Tôi chuyển hoá tất cả những tâm trí đã chết vào bộ não đã được mở rộng, vào cơ thể sinh vật-máy móc-tổng hợp của mình. Tất cả được tự do một lần nữa.

Quá nhiều kiến thức. Nhưng rồi, khi cơn lũ qua đi, chỉ có tôi là thực sự còn sống. Tất cả là tôi.

Tôi vẫn cô độc một mình.

Tôi nâng động cơ của mình lên và bay khỏi bề mặt của hành tinh chết.

Từ trên không gian tôi nhìn trở lại nó. Tràn ngập khắp nơi là những sinh vật đã chết. Một số loài chết cháy, một số bị ăn thịt, một số khác được chôn xuống đất. Một số loài đã phân hủy chỉ còn xương và đầu lâu, cùng những tế bào nhỏ còn sót lại.

Tôi triệu hồi vũ khí của mình và thổi bay mặt trăng cho đến khi nó chỉ còn lại những mảnh vụn, đến khi không khí bị rách toạc ra và đại dương sôi lên sùng sục, bốc hơi hoàn toàn vào chân không, đến khi sự nóng chảy vỡ ra và xoắn lại, đốt cháy mặt trăng khi nó va chạm vào bầu khí quyển.

Rồi tôi đi vào vùng không gian Zero và búng mình đi xa hàng tỷ dặm, không bao giờ muốn quay trở lại nơi điên rồ đó một lần nữa.

Bây giờ tôi sẽ làm gì? Tôi là độc nhất. Cô độc như một sinh vật độc nhất vũ trụ nên như thế. Tôi chẳng phải là một phần của bất cứ chủng tộc nào cả. Tôi là một phần của vô vàn các chủng tộc, nhưng lại chẳng thực sự thuộc về bất cứ nơi đâu. Tôi là một thư viện tri thức của rất nhiều các giống loài. Và với sự mở rộng của cơ thể/phi thuyền của mình, sức mạnh của tôi là không có biên giới, vượt xa mọi giới hạn của vũ trụ.

Bây giờ thì sao? Bây giờ thì sao? Bây giờ thì sao? Trò chơi tiếp theo của mày sẽ là gì, Ellimist? Tôi nghĩ đến việc quay trở lại Ket. Nhưng điều đó sẽ chỉ khiến tôi thêm đau đớn hơn mà thôi. Quay trở lại rồi sao? Trở lại bầu trời trống rỗng nơi đồng bào tôi trước kia từng sinh sống à? Tôi bay. Bay ở trong và ngoài không gian Z.

Trong và ngoài quỹ đạo không gian. Thời gian chẳng còn nghĩa lý gì với tôi nữa. Tôi không vội. Nhưng sự cô đơn lại là một vấn đề khác. Tôi đã tạo ra những chương trình nhỏ, những giả lập về sinh vật sống. Tôi đã cố gắng nói chuyện với họ... nhưng làm sao có thể thực sự nói chuyện được với tạo vật của chính mình? Làm sao có thể nói chuyện được với những cái máy do chính mình lập trình ra? Đó sẽ là thứ gây nên rối loạn nhân cách. Là khởi đầu của sự điên loạn.

Bây giờ tôi đã hiểu vì sao Phụ thân lại giữ tôi còn sống. Ông ta từ lâu đã hiểu được sự trống rỗng của cô độc mà không được nói chuyện hay giao tiếp cùng ai. Không có bất cứ hy vọng hay sự bất ngờ nào. Một người Ketran - hay bất cứ chủng tộc có tri giác nào - là ý chí tự do duy nhất của ông ta.

Tự do và nhận thức là hai thứ không thể tách rời. Những tâm trí

được lập trình, được tạo ra và kiểm soát thì không được gọi là một cá thể độc lập được.

Tôi bay trong một khoảng thời gian dài. Có lẽ là trong nhiều năm. Tìm kiếm. Điều gì? Chính bản thân tôi cũng không rõ.

Và rồi, tôi ra khỏi vùng không gian Z và đi vào một thái dương hệ mà ở đó có hai hành tinh đang xảy ra chiến tranh.

Bọn họ đều có công nghệ tân tiến, tuy vẫn chưa đến mức phát triển được thiết bị di chuyển vùng không gian Z. Họ giao tiếp với nhau bằng sóng âm. Họ có khả năng di chuyển trên mặt đất, trên biển và cả bầu trời. Các dịch bệnh hầu như không tồn tại ở đây.

Hai hành tinh kỳ lạ ở vị trí vô cùng gần nhau, khoảng cách là một phần tư triệu dặm tính từ hai điểm gần nhau nhất. Một hành tinh tên là Jall, một hành tinh được gọi là Inner World (Thế Giới Nội Tâm). Inners World thật ra là một hành tinh thuộc quỹ đạo xa hơn, nhưng thỉnh thoảng trong quá trình di chuyển trên quỹ đạo của mình, nó sẽ phải chạm trán với hành tinh Jall và đó là lúc giao tranh xảy ra. Cả người Jallians và người Inners đều không phải là một phần trong cộng đồng của tôi, dù rằng người 333 có biết được về sự tồn tại của bọn họ. Tôi xuất hiện, vô hình trong mắt cả hai bên. Tôi xuất hiện ở giữa một cuộc chiến của các phi thuyền không gian. Trên thực tế, tôi thoát ra khỏi không gian Zero chỉ cách có đúng hai mươi dặm với một tia năng lượng khổng lồ mà người Jallian vừa bắn trượt khỏi mục tiêu ban đầu của họ, trượt qua tôi, và cuối cùng, tan vỡ ra và vô hại, chỉ đủ làm nóng bề mặt của một tảng thiên thạch trên đường đi của nó.

"Xem này," tôi nói (Từ lâu tôi đã mất đi sự miễn cưỡng khi phải tự nói chuyện với bản thân) "có vẻ như mình đã bị cuốn vào một cuộc chiến."

Phi thuyền Jallian, một con tàu với hình dạng của một con quái thú kéo dài dọc thân tàu, khai hoả lần thứ hai. Lần này phát bắn đã tìm được mục tiêu của nó. Một phi thuyền nhỏ của người Inners, với hình dáng thuôn dài, có lẽ được chế tạo để thuận tiện cho việc di chuyển dưới nước, trúng đạn và nổ tung.

Niềm vui của người Jallian không kéo dài được lâu. Một phi đội của người Inners đột nhiên xuất hiện, trước đó họ đã dùng kỹ thuật tàng hình cơ bản để ẩn mình khỏi radar cảm biến của người Jallian.

Phi thuyền Jallian tiếp tục bắn và tiêu diệt được thêm năm tàu của kẻ thù. Nhưng rồi phi thuyền của người Inners khai hoả.

Hoả lực của họ yếu hơn. Phi thuyền Jallian không bị nổ tung, nhưng một phần thân tàu của họ đã bị xẻ tung ra ngoài. Áp lực không khí nổ tung ra ngoài không gian cùng với những người Jallian. Những cơ thể quằn quại, bất lực chới với giữa không gian.

Tôi hành động mà không cần suy nghĩ. Hành động hoàn toàn bằng bản năng. Tôi tạo ra một rào chắn năng lượng giữa phi thuyền Jallian và phi thuyền Inners. Cả hai đều bắn cùng một lúc. Không có

bất kỳ hoả lực nào của cả hai bên xuyên qua được rào chắn của tôi.

Tôi tiến lại gần và để họ nhìn thấy tôi. Điều đó hẳn phải làm họ bất ngờ lắm! Phi thuyền của họ là những chiếc hộp làm bằng kim loại và titanium cùng vật liệu tổng hợp. Phi thuyền của tôi là một vật thể sống: tinh thể và máu thịt hoà trộn với nhau, tất cả được bao bọc trong một trường năng lượng bất khả xâm phạm.

Tôi là một vị khách đến từ tương lai mà họ chỉ dám liếc nhìn. Nhìn theo cách nào đi chăng nữa, họ cũng không thể nào đánh bại được tôi. Đáng ra họ nên buông vũ khí và đợi hành động tiếp theo của tôi. Thay vào đó, cả hai phe mất gần 5 phút để bật cảm biến của họ lên và truy quét tôi, để cảm nhận tôi. Và rồi người Inners World khai hoả. Vào tôi! Người Jallians lợi dụng lúc đó để bắn tia năng lượng về phía người Inners, và rồi cuộc chiến của hai phe lập tức chuyển thành cuộc chiến của ba phe mà không ai chịu nhường ai.

Tôi gần như bật cười. Sự ác cảm của tôi đối với cả hai giống loài này đã lên đến đỉnh điểm.

Tôi có thể dễ dàng tiêu diệt cả hai hạm đội chỉ với một cái nhún vai.

Tôi mở rộng phạm vi sức mạnh của mình và bao bọc họ trong trường lực của mình. Tôi hấp thụ toàn bộ hoả lực của họ, dập tắt động cơ và cảm biến, để họ trôi nổi, bất lực lơ lửng trong không gian.

Và rồi tôi bắt đầu giao tiếp.

"Cuộc chiến của các ngươi đã kết thúc." Tôi tuyên bố.

CHƯƠNG 21

Tất cả những gương mặt trở nên phẫn nộ và nhìn chằm chằm về phía tôi. Người Jallians cử một đại diện ra nói chuyện với tôi.

Bà ta có hình dạng của một loại sên với rất nhiều tay. Bà ta không có tên, chỉ có biệt hiệu, một cách để phân biệt với những người Jallians khác - 'Người tạo ra sự sống ở vùng biển Jain' - đó là cách bà ta tự gọi bản thân. Và quả thực, ngay khi xuất hiện trong tầm nhìn của tôi, bà ta vẫn đang tạo ra sự sống. Từ con này sang con khác, những sinh vật nhỏ, nhớp nháp bò ngoe nguẩy xung quanh bà ta sau mỗi bước đi. Những con giòi nhỏ sau khi sinh ra được mang đi bởi những thành viên khác trên phi thuyền, những sinh vật mà lúc nãy tôi đã thấy họ giãy giụa trong không gian khi phi thuyền Jallians bị chọc thủng. 'Người tạo ra sự sống ở vùng biển Jain' nổi cơn thịnh nộ. "Ngươi là ai, ngươi chẳng là gì cả, sao ngươi dám xen vào chuyện của chúng ta? Ta không phải trả lời cho bất kỳ ai! Ngươi sẽ phục tùng ta!" Bà ta nói bằng một ngôn ngữ lạ, nhưng với kho dữ liệu khổng lồ mà tôi đã thu thập được, không có quá nhiều ngôn ngữ mà tôi không hiểu.

Người Inners có một màn ra mắt nhẹ nhàng hơn nhiều, ít nhất là với cảm nhận của tôi. Vì một thứ, họ có cánh, và tôi có định kiến của một người Ketran, đó là thường sẽ ưu tiên hơn cho những sinh vật có khả năng bay. Và bọn họ có vô số con mắt vàng nhỏ, sáng lấp lánh. Người nói chuyện với tôi tự xưng là Cơ trưởng Whee, một từ nghe có âm thanh khá kì lạ với tôi. Cơ trưởng Whee rất lịch sự, nhưng ông ta vẫn giữ nguyên tư tưởng thù địch. "Người lạ, xin hãy tránh sang một bên. Chúng tôi có ân oán phải giải quyết với bọn sâu bọ Jallians này." "Tôi sẽ không cho phép việc giết chóc này được tiếp tục diễn ra." Tôi nói chắc chắn.

"Đây không phải là vấn đề của anh." Cơ trưởng Whee chỉ ra. "Nhưng chúng tôi thực sự rất ấn tượng với sức mạnh công nghệ vượt trội của anh. Anh có thể đứng về phía chúng tôi và tiêu diệt sạch sẽ bọn Jallians, chúng tôi sẽ rất vui khi có anh làm đồng minh."

"Đó là một lời đề nghĩ rất có nhã ý," tôi nói chậm. "Nhưng tôi nghĩ sẽ không có bất cứ một sự tiêu diệt nào ở đây cả."

"Tên vô danh, biến đi! Biến khỏi tầm mắt của ta!" Người ban sự sống gầm lên. Bà ta không tin là tôi không chấp nhận phục tùng.

Đó là một sự kiêu ngạo mà tôi đoán là do gen di truyền trong cấu tạo sinh học của bà ta. Thật khó để khiêm tốn khi bạn là người tạo ra sự sống. Nhưng thứ khiến tôi cảm thấy kì lạ, khiến tôi ngạc nhiên và làm tôi khó chịu lại chính là phản ứng của bản thân: tôi đang vui. Tôi đang được nói chuyện với những sinh vật sống thực sự, những sinh vật mà tất cả từ ngữ và cảm xúc của họ đều hoàn toàn không phải là do tôi tạo ra. Từ hành tinh Jallian, một phi thuyền thứ hai lao ra khỏi quỹ đạo và phóng hết tốc lực đến chỗ chúng tôi. Chỉ một lúc sau,

những người Inners phản ứng bằng cách thả ra một đám mây của những phi thuyền Inners nhỏ nhắn, thanh thoát ra đối chiến.

Bọn họ định tấn công tôi hay tấn công lẫn nhau? Điều đó có thực sự quan trọng không? Kiểu gì thì cũng đều điên rồ như nhau.

Đó là một trò chơi, lúc nào cũng luôn là một trò chơi: Alien Civilizations. Không quá khác biệt so với vô vàn những kịch bản mà tôi đã chơi cùng Wormer, Inidar hay Aguella.

Câu hỏi là, tôi sẽ chơi nó như thế nào? Tôi đã chơi theo cách của Menno: tôi đã can thiệp vào trò chơi. Tôi đã tự biến mình thành người chơi trung tâm, xuất hiên trên sân khấu thay vì chọn đứng ngoài cuộc.

Nhưng tôi vẫn thích chơi theo một cách tiếp cận tinh vi hơn. Hai chủng tộc này sẽ học được bài học gì nếu tôi chỉ đơn giản tiêu diệt tất cả hạm đội của họ và để cho họ thấy sức mạnh tàn nhẫn của mình? Và đó có thực sự là cách chơi của tôi không? Tôi đã không tự hỏi bản thân liệu đó có phải là vấn đề của mình không khi đã can dự. Đó không phải là vấn đề tôi bị nhầm lẫn giữa game và thế giới thực. Tôi chỉ là đơn giản nhìn thấy hai giống loài bị mắc kẹt trong những xung đột vũ trang vô ích.

Không phải là tôi có quyền được can thiệp ư? Tất nhiên là tôi có thể.

Tôi không phải là Menno, tôi là Toomin. Tôi là Ellimist: kẻ bại trận xuất sắc. Nhưng bây giờ tôi đã biết rất nhiều thứ. Trí tuệ của tôi là vô hạn. Sức mạnh của tôi là vô cực. Hiển nhiên..., và cốt lõi của vấn đề là tôi không còn có thể chơi được nữa. Tôi không có đối thủ, chỉ có trò chơi. Vậy thì tôi sẽ tạo ra những ảnh hưởng nhỏ.

Nếu đây thực sự là một trò chơi, tôi có thể chỉ cần đơn giản thay đổi quỹ đạo quay của hai hành tinh để chúng không còn quay quá gần nhau nữa. Làm chậm hoặc tăng nhanh tốc độ để tách hai quỹ đạo ra xa hẳn nhau. Hoặc di chuyển mặt trời của họ vào vị trí giữa hai hành tinh, họ sẽ không đủ tiềm lực về công nghệ để có thể tiếp tục một cuộc chiến ở khoảng cách quá xa như thế. Nhưng mặc dù sức mạnh của tôi có là vô tận đi chăng nữa, tôi cũng không thể làm được những việc như thế. Nhưng tôi có thể di chuyển các thiên thạch. Phải rồi, hàng trăm tảng thiên thạch. Vành đai của các thiên thạch chỉ cách quỹ đạo của Inner World một chút. Đó là một phép toán đơn giản, hoàn toàn nằm trong khả năng của tôi.

Tôi để hai dân tộc tiếp tục tàn sát lẫn nhau và bay đến vành đai của những khối thiên thạch. Có lẽ sẽ phải mất một lúc: thiên thạch không đơn giản là những viên đá để có thể di chuyển một cách dễ dàng. Nhưng có lẽ hai phe sẽ đình chiến sau khi nhìn thấy những hành động của tôi. Tôi sử dụng cơ thể/phi thuyền của mình để di chuyển một tảng thiên thạch không quá to ra khỏi quỹ đạo của nó. Động cơ của tôi là thừa đủ để làm chuyện đó. Tảng thiên thạch trôi chầm chậm khỏi trọng lực đang hút nó để đi tìm một quỹ đạo thấp

hơn, quay nhanh hơn.

Tôi làm việc và chờ đợi. Sau thời gian vài tuần, hai thế giới đang trong công cuộc huỷ diệt lẫn nhau đã bị chia tách đủ xa do quỹ đạo quay đã không còn sát nhau nữa, buộc họ phải đình chiến, thứ vốn là nguyên nhân mấu chốt giữa mâu thuẫn của bọn họ. Chỉ khi ở hai điểm quay gần nhau nhất bọn họ mới có thể nhìn thấy nhau và xảy ra giao tranh.

Tôi chờ đợi khi hạm đội thiên thạch của mình lao vù vù qua không gian. Và khi đến lúc cần thiết, tôi làm chậm chúng lại, và di chuyển chúng đến một vị trí khác trong không gian. Việc đó mất gần một năm để hoàn thành.

Và bây giờ hai hành tinh lại sắp sửa nhìn thấy nhau một lần nữa.

Và tôi có thể thấy sự chuẩn bị cho chiến tranh ở công suất tối đa: những phi thuyền đang được kiểm tra và nạp nhiên liệu đầy đủ, sẵn sàng để giao chiến.

Tôi đợi cho đến khi hai thế giới đang ngấp nghé ở sát bờ vực nổ ra chiến tranh. Và rồi, từng tảng thiên thạch một, từ tảng này sang tảng khác, tôi phá huỷ tất cả. Bảy mươi tư tảng thiên thạch với các kích cỡ khác nhau trở thành mười ngàn vụn thiên thạch nhỏ. Chúng dày đặc và đan sát vào nhau, như những đám mây chết chóc sẽ huỷ diệt và nuốt gọn bất cứ thứ gì được phóng ra từ cả hai phía quỹ đạo của hai hành tinh.

Người Jallians và người Inners bây giờ không thể chạm được tới nhau nữa, ít nhất là cho đến khi bọn họ phát minh ra được nhưng phi thuyền siêu tân tiến có khả năng di chuyển giữa những thiên thạch san sát nhau.

Tôi đã tạo ra một quỹ đạo rào chắn không thể xuyên thủng. Cuộc chiến giữa người Jallians và người Inner World đã chấm dứt. Và tôi cũng đã tìm ra nhiệm vụ, mục đích tồn tại của tôi ở trong vũ trụ là gì.

CHƯƠNG 22

Có vẻ như vũ trụ đang muốn biến cuộc đời vô nghĩa, kì lạ và đáng thương của tôi trở nên có ý nghĩa hơn.

Tôi đã từng là một thằng game thủ thất bại. Tôi đã từng là người sống sót duy nhất của một thảm hoạ diệt chủng. Tôi đã từng là cơ trưởng của một phi thuyền không gian Z. Tôi đã từng là một tù nhân, bị buộc phải chơi các thể loại game khác nhau mỗi ngày. Tôi đã tiến hoá thành thứ mà vũ trụ chưa từng được thấy trước đây, một tổng hoà của vô vàn các loại công nghệ, một kho lưu trữ của những trí óc thuộc vô số nền văn minh khác nhau, tất cả cùng hoà trộn vào trong dòng chảy của âm nhạc.

Và giờ đây những thứ kỳ lạ đó có vẻ như đã tìm được một mục tiêu vô cùng phù hợp để thực hiện. Tôi sẽ là một người gìn giữ hoà bình. Và có thể còn hơn thế nữa: tôi sẽ thúc đẩy sự phát triển và tiến bộ của các giống loài. Tôi sẽ dạy họ cách để có được hoà bình. Thảm hoạ diệt chủng của dân tộc tôi gây ra bởi loài Capasin sẽ không thể tái diễn ở bất kì thế giới nào khác nữa. Không thể chừng nào tôi còn hiện diện!

Tôi bay vào không gian Z, xuất hiện ở những nơi khác nhau, tìm kiếm trong không gian, sử dụng từng tế bào trong kho tàng tri thức của mình để tìm kiếm, để khám phá, để cảm nhận, để học hỏi, để hiểu rõ hơn. Tôi đang lắng nghe âm nhạc của sự phát triển, hoặc có thể là do tôi tự tâng bốc bản thân mà thôi. Sự sống có mặt ở khắp mọi nơi. Hàng ngàn ngàn hành tinh tràn đầy sự sống. Phần lớn trong số đó vẫn còn rất sơ khai, nhưng điều đó không làm tôi nản lòng. Tôi có thể tham gia vào ngay từ ban đầu, tôi có thể 'can thiệp'- theo cách gọi của Menno. Nhưng tôi sẽ chỉ can thiệp với mục đích thuần khiết nhất và chỉ sẽ chỉ ảnh hưởng một cách vô cùng nhẹ nhàng, nhạy cảm mà thôi. Tôi sẽ tạo ra sự hoà hiếu. Tôi sẽ làm đồng minh của họ với một sự hạn chế tác động hết mức có thể, chỉ với một mục đích duy nhất: dạy họ rằng hoà bình thì sẽ luôn tốt hơn là chiến tranh, tự do luôn tốt hơn làm nô lệ, và kiến thức luôn tốt hơn là sự thờ ơ. Phải rồi, vũ trụ sẽ trở thành một nơi tuyệt vời khi có sự bảo hộ của tôi.

Tôi bay từ ngôi sao này sang ngôi sao khác, từ hành tinh này đến hành tinh khác. Tôi vực dậy một giống loài gần như tuyệt chủng ở nơi này, ở nơi khác tôi kết thúc những dịch bệnh đang hoành hành, tôi cứu một chủng tộc khỏi nạn đói ở một nơi khác nữa. Một thế kỷ đã trôi qua. Và rồi một thế kỷ nữa, lại thêm một thế kỷ nữa, và cứ thế tiếp tục. Thời gian bây giờ gần như trở nên vô nghĩa đối với tôi. Sứ mệnh của tôi là vô cùng to lớn và thách thức, khiến cho tâm trí tôi luôn luôn bận rộn. Tôi đã kết bạn với vô số hành tinh, trở thành thành viên danh dự của rất nhiều những gia đình, bộ tộc, giống loài, chủng tộc khác nhau. Họ nói về tôi, danh xưng Người Ellimist của tôi trở nên được biết

đến ở khắp nơi, với sự tôn trọng, lòng cảm kích, và cả sự tôn kính.

Và rồi một ngày tôi vô tình nhận ra tôi đang ở một nơi vô cùng gần với chiến thắng đầu tiên của mình. Đã hàng ngàn năm trôi qua kể từ khi tôi ngăn chặn cuộc chiến giữa người Inners và người Jallians.

Tôi quay lại nơi chốn cũ, để thưởng thức thành quả của bản thân, để nhớ lại những kỷ niệm của một thời đã qua.

Tôi trở lại để nhận ra nơi đây không còn một chút dấu hiệu nào của sự sống: ở trên hành tinh của người Jallians. Hành tinh này hoàn toàn bị tuyệt chủng, hầu như không còn bầu khí quyển.

Thế giới của người Inners vẫn tràn ngập sự sống, những tôi không bắt được bất cứ tín hiệu sóng âm nào. Không có một vệ tinh nào trong quỹ đạo. Hành tinh Inners World đã giảm thiểu số lượng và sống như những loài sơ khai về tiến bộ công nghệ. Mất một thời gian ngắn để tôi có thể tái hiện lại tất cả những gì đã xảy ra. Việc tái hiện khá đơn giản khi tôi đã phát hiện ra một thiết bị nổ vẫn còn hoạt động trên quỹ đạo của hành tình này.

Một thiết bị đơn sơ, nguyên thuỷ, được tạo ra vô số bởi người Inners. Họ đã phóng rất nhiều trong số chúng ra không gian, với mục đích để tiêu diệt thế giới của người Jallians. Rất nhiều thiết bị nổ đã bị dải thiên thạch của tôi ngăn cản và phá huỷ. Nhưng cũng còn rất nhiều thiết bị đã tồn tại, và rồi chúng phát nổ khi tiếp xúc với bề mặt của hành tinh Jallians. Ngay cả bây giờ, sau khi vài ngàn năm đã trôi qua, mức phóng xạ vẫn còn có thể được cảm nhận trong không khí. Ngay cả bây giờ dư chấn của vụ nổ đó vẫn còn được nhìn thấy ở ngoài không gian.

Tôi đi vào tìm hiểu chi tiết. Đã có hơn bảy trăm đợt va chạm. Hơn bảy trăm vụ nổ hạt nhân đã diễn ra.

"Không phải là một trò chơi đơn giản để chiến thắng, phải không?"

Trong một thoáng, tôi đã nghĩ đó là giọng nói của chính mình. Tông giọng ẩn chứa sự chế nhạo và như một tấm gương phản chiếu cơn giận giữ của tôi vậy. Nhưng rồi cảm biến của tôi nhận ra điều gì đó. Đã có một thứ gì đó ra khỏi không gian Z. Một thứ gì đó rất hùng mạnh. Tôi quay người lại, sẵn sàng để phòng vệ. Tôi tự tin rằng không có thứ gì trong vũ trụ này - cho dù có bất ngờ đến đâu - đủ khả năng để thách thức tôi.

Nhưng chiếc phi thuyền xuất hiện từ thinh không này không giống bất cứ thứ gì mà tôi đã từng thấy trước đây. Không giống bất cứ thứ gì mà tri thức vô hạn của tôi đã từng ghi nhận. Phi thuyền này không hoàn toàn là một phi thuyền: nó là một tiểu hành tinh, lớn đến mức có thể được coi là một mặt trăng nhỏ.

Thế nhưng nó vẫn có khả năng di chuyển trong không gian Z. Thật không thể tin nổi! Điều này là bất khả thi! Một ảo giác, chắc chắn phải là như vậy. Tôi quét cảm biến của mình lên bề mặt của tiểu hành tinh và nhận ra nó là một thực thể có tư duy độc lập. Nó đang mời gọi tôi

vào khám phá, nhìn sâu hơn vào nó. Nó không quan tâm, cũng không hề có cảm giác sợ hãi trước tôi.

Tiểu hành tinh đó có sự sống, có lẽ khoảng hai mươi ngàn sinh vật với đủ các chủng tộc, phần lớn đã tiến hoá, nhưng một số khác, tôi nghi ngờ là sản phẩm của thí nghiệm. Chúng được ai đó tạo ra.

Nhưng chỉ suy nhất có một dạng sống thực sự làm tôi lo ngại: cảm biến của tôi đã chỉ ra một sợi dây sức mạnh đang liên kết, kết nối một sinh vật đặc biệt với tất cả các dạng sống khác. Tôi đã không còn cảm thấy sợ hãi trong một khoảng thời gian rất dài... tôi gần như đã không nhận ra mình còn cảm xúc. Sợ hãi. Tôi không sợ bất cứ thứ gì! Tôi là Người Ellimist. Trong nhiều ngàn năm, tôi đã không bắt gặp hay chạm trán bất cứ thứ gì đủ khả năng để thách thức sức mạnh của mình.

"Người Ellimist," sinh vật đó nói với một tiếng cười mà tôi cảm nhận được sâu thẳm trong tâm trí mình. "Ta đã thấy thành quả của ngươi ở rất nhiều nơi trên khắp vũ trụ. Ta rất hân hạnh khi cuối cùng cũng được diện kiến ngươi. Ta đã tìm kiếm ngươi một thời gian." Tôi không thể nhìn thấy hắn. Hắn ta đang cố tình ẩn mình khỏi tầm nhìn của tôi.

"Ngươi biết tên của ta," tôi nói, cố gắng giấu đi bất cứ biểu hiện nào dù là nhỏ nhất cho thấy tôi đang sợ hãi và kích động.

"Ồ, nhưng ngươi đang rất nổi tiếng ở khắp mọi nơi. Ngươi được biết đến là Đấng Chí Tôn của Hoà Bình" "Ngươi đã có lợi thế về ta," tôi nói "ta không biết đến sự tồn tại của ngươi."

Và rồi hắn ta hiện hình trước mắt tôi. Tôi nhìn với một vẻ ngạc nhiên không thể che giấu, hắn ta có cấu tạo rất giống với tôi: một thực thể là tổng hoà của máy móc và cơ thể sống. Nhưng cơ thể sống của hắn ta ở một dạng hoàn toàn khác biệt. Hắn đã tiến hoá từ những sinh vật bề mặt, hoặc là những sinh vật sống ở tầng đáy. Không một đôi cánh nào có thể nâng được tất cả những chi đầy cơ bắp mà hắn đang sở hữu. Và không một sinh vật nào có thể sở hữu con mắt đỏ khổng lồ, độc nhất như vậy mà có thể dễ dàng di chuyển trong không gian ba chiều được. "Ta được gọi là Crayak. Tất nhiên, đó chỉ là tên gọi trong trò chơi mà thôi." Hắn cười với một âm điệu của sự thấu thị, một điệu cười kì dị và coi thường, như thể hắn đã biết mọi thứ về tôi vậy.

"Ngươi là một game thủ à?"

"Không phải tất cả chúng ta đều như vậy hay sao?"

"Không còn nữa," tôi nói dối. "Ta đã không còn chơi game nữa. Ta chỉ đang làm những gì cần thiết để tạo ra một vũ trụ tốt đẹp hơn."

"À phải, ta thấy là ngươi đã làm được một việc rất tuyệt vời ở đây rồi đấy nhỉ." Crayak nói. "Ta có thể thấy khá rõ những gì đã xảy ra: ngươi thật thông minh khi tạo ra những mảnh vụn chắn giữa hai hành tinh, tình cờ tạo cho chúng ý tưởng chế tạo vũ khí hạt nhân để tiêu diệt lẫn nhau. Hành tinh này huỷ diệt hành tinh kia. Và cuối cùng, sau khi

một bên bị tiêu diệt, vì thiếu đi đối trọng, thiếu đi kẻ thách thức, chính những kẻ huỷ diệt cũng trở nên thoái hoá, phân rã và quay về thời kỳ sơ khai và nguyên thuỷ của chúng. Phải, một việc làm rất tốt đấy."

Đó là sự thật. Không có gì phải nghi ngờ nữa. Một phần trong tôi tự hỏi tại sao Crayak có thể đọc tình huống và nhìn ra mọi thứ nhanh đến thế. Nhưng phần lớn những gì tràn ngập tâm trí tôi lại là một cụm từ mà đã gắn liền với tôi suốt cả cuộc đời: Kẻ thua cuộc xuất sắc. Tôi đã thua. Mặc dù với xuất phát những ý định tốt đẹp, tôi đã huỷ diệt một hành tinh và đẩy hành tinh còn lại về thời kỳ nguyên thuỷ.

Tôi đã thua Inidar, thua Wormer, thua Aguella. Tôi đã thua Menno theo một cách khác: bằng cách chối bỏ ý tưởng của anh ta về sự thay đổi để thích nghi, tôi đã đẩy những gì còn sót lại của dân tộc mình vào cái bẫy của Phụ thân. Và tôi cũng đã thua Phụ thân, bởi vì cuối cùng, chính bản thân tôi cũng đã trở thành ông ta. Đến cuối cùng, tôi là ai, là cái gì, với tất cả những nạn nhân của Phụ thân ở trong tôi? Tôi chẳng là gì ngoài một phiên bản công nghệ cao cấp hơn của Phụ thân.

Và giờ chính bản thân tôi đã trở thành nạn nhân của sự kiêu ngạo. Tôi đã bắt đầu tin vào sự tối thượng, sự bất bại trong sức mạnh của mình.

"Ngươi đã theo dõi ta?" Tôi hỏi Crayak

"Phải," hắn nói và chờ đợi. Hắn biết những gì tôi muốn hỏi, nhưng hắn đang muốn chính tôi phải hỏi hắn. "Còn bao nhiêu hành tinh nữa...giống như thế này?" "Không nhiều," Crayak nói. "Không, phần lớn những thành quả mà ngươi tạo ra đều thành công một cách đáng kinh ngạc. Giải pháp của ngươi cho vấn đề của loài Mamathisk tự-diệt-lẫn-nhau là rất xuất sắc. Tinh tế. Hiệu quả. Ngươi đã chuyển hướng chúng thành những sinh vật với đặc tính yêu chuộng hoà bình. Đích thân ta đã phải đến và huỷ diệt bọn chúng." Tôi đã hồi phục được một phần khi hắn ta miêu tả về những thành công của tôi. Cho đến khi câu cuối cùng của hắn được cất lên.

"NGƯƠI LÀM GÌ CƠ?"

"Ta chỉ đảo ngược lại quá trình mà ngươi tạo ra," Crayak nói. "Loài Mamathisk quay trở lại thành giống loài ăn thịt sau khi thất bại liên tiếp trong việc trồng trọt. Những con ký sinh trùng trên thực vật của ta đã hoạt động một cách hoàn hảo. Không có cách nào để ngăn chúng phát triển. Vì vậy loài Mamathisk buộc phải thoái hoá ngược lại thành sinh vật ăn thịt. Mà ngươi biết đấy, một hành tinh chỉ toàn sinh vật ăn thịt thì không thể tồn tại được lâu. Loài Mamathisk đã hoàn toàn tuyệt chủng."

"NGƯƠI ĐIÊN RỒI!" Tôi gào lên.

"Không, ta không nghĩ vậy, Ellimist. Ta chỉ là một game thủ. Giống như ngươi. Nhưng chúng ta có những triết lý và cách nhìn nhận khác nhau. Ta không chơi trò chơi cứu rỗi các giống loài, mà là huỷ diệt chúng. Ta đang chơi trò chơi diệt chủng. Vũ trụ này còn có nhiều tiềm

năng để chơi hơn là cái mà ta vừa tiêu diệt xong. Rồi thì ta cũng sẽ huỷ diệt hết toàn bộ sự sống ở vũ trụ này thôi. Và rồi, khi không còn bất cứ sinh vật sống nào tồn tại nữa, ta sẽ hủy diệt ngươi, Ellimist. Đó là trò chơi của ta. Chúng ta bắt đầu chơi được rồi chứ?"

CHƯƠNG 23

Bao nhiêu năm, bao nhiêu thập kỉ tôi chơi những trò chơi của Phụ thân? Tôi đã thua tất cả các trận. Chỉ cho đến khi nhờ một may mắn tình cờ mà tôi tìm ra được một trò chơi mà ông ta không thể thắng.

Tôi không được phép thua như vậy khi chơi với Crayak. Trò chơi của hắn là thực tại. Chúng tôi sẽ chơi trên những mạng sống thật sự. Và tôi đang ở phe yếu thế hơn: tôi phải là người gây dựng, còn hắn ta chỉ cần phá huỷ.

Nhưng có một sự thật đáng xấu hổ: tôi cần Crayak cũng như Phụ thân cần tôi.

Crayak biến mất vào chiều không gian Z và tôi đi theo hắn ta. Tôi thấy hắn đang đợi mình ở một thái dương hệ với ba hành tinh. Một trong ba hành tinh chính là hành tinh của lũ Capasin.

Tôi đã tránh chưa bao giờ ghé thăm hành tinh của bọn chúng. Tôi không muốn bản thân bị kích động bởi sự trả thù.

Crayak đã ở thái dương hệ này được một vài ngày rồi. Hắn đã bày sẵn ra trò chơi của mình với luật chơi khủng khiếp và tàn nhẫn.

"Trò chơi sẽ như thế này, Ellimist: ba hành tinh. Mỗi hành tinh đều là nơi cư trú của một giống loài: loài Laga, loài Folk và loài Capasins. Ta tin rằng ngươi đã biết về loài Capasins. Có ba tảng thiên thạch đã được bố trí ở những vị trí chiến lược. Sẽ có ba đợt va chạm trong vòng năm phút tiếp theo. Duy nhất một thiên thạch đã được gắn sẵn kíp nổ và sẽ nổ tung trước khi kịp gây ra bất cứ tổn hại nào - ta có thể đảm bảo với ngươi về điều đó." "Lời đảm bảo của một kẻ diệt chủng hàng loạt."

"Phải, nhưng là một kẻ diệt chủng trung thực." Hắn nói, và tự bật cười bởi sự hài hước của bản thân. "Ngươi sẽ có thời gian để kịp đến một trong ba hành tinh và phá huỷ tảng thiên thạch.

Không phải hai hành tinh còn lại. Nếu ngươi đoán sai và phá huỷ nhầm tảng thiên thạch đã được gắn sẵn kíp nổ, hai hành tinh sẽ bị huỷ diệt. Nếu ngươi đoán đúng và huỷ được một trong hai tảng thiên thạch không gắn kíp nổ, sẽ chỉ có duy nhất một hành tinh phải chết thôi." Cơn giận của tôi như muốn bùng lên, tôi muốn giết chết con quái vật điên rồ kia. Không còn thời gian!

Không còn thời gian để tức giận, điều đó sẽ càng khiến Crayak hả hê mà thôi. Năm phút. Thời gian đang ít đi.

Sử dụng tất cả những dữ liệu đi! Tôi biết được những gì? Loài Capasin: có nền văn minh tân tiến nhưng vô cùng tàn bạo khi cảm thấy bị đe doạ, ví dụ như khi nhìn thấy trò chơi được phát sóng của người Ketran. Loài Laga, chỉ là những nông dân với công nghệ kém cỏi và không phát triển. Loài Folk, chưa đủ phát triển đến khả năng du hành không gian nhưng đã có những kỹ thuật công nghệ bước đầu và

bị ám ảnh với thuyết ưu sinh(*) đến mức đã tự diệt hơn chín mươi phần trăm dân số của mình để chọn lọc ra những cá thể ưu việt nhất.

Đâu là tảng thiên thạch có gắn kíp nổ? Đó mới là vấn đề quan trọng nhất, chứ không phải là việc giống loài nào xứng đáng được sống hơn các loài còn lại. Câu hỏi là, đâu là giống loài mà Crayak đã lựa chọn để được sống? Liệu hắn ta có tha chết cho loài mà sẽ đem lại nhiều lợi ích nhất cho mình, hay lựa chọn một loài ít có khả năng đe doạ đến hắn nhất? Loài nào sẽ phục vụ tốt nhất cho nhu cầu của hắn: Capasin hay Folk? Đâu là loài hắn chọn? Và hắn đang hy vọng tôi sẽ làm gì?

Hắn đang hy vọng tôi sẽ cứu loài Laga. Hắn hy vọng tôi sẽ phá huỷ tảng thiên thạch có khả năng huỷ diệt những người nông dân vô hại kia. Và loài Laga có thể là loài mà hắn ghét nhất.

Nhưng, hy vọng tôi sẽ cứu loài Laga đồng nghĩa với việc hắn đã biết tôi sẽ cố đoán suy nghĩ của hắn, và có thể hắn sẽ tận diệt loài Capasin.

Đáp án là gì?

Nhiều giây đã trôi qua. Thời gian đang rút ngắn. Tôi phải lựa chọn ngay bây giờ hoặc sẽ quá muộn để hành động. Ba tảng thiên thạch khổng lồ đang xuất hiện từ không gian, rơi về hướng của các hành tinh đã được định sẵn. Tôi khởi động động cơ của mình, vào ví trí và khai hoả. Tảng thiên thạch của loài Capasin bị nung nóng, nứt ra, tôi tiếp tục bắn và bắn, đập vỡ những mảnh vụn lớn còn sót lại của nó.

"Cho nổ thiên thạch của ngươi đi" tôi gào lên. "Như ta đã hứa," Crayak nói.

Một vụ nổ kinh hoàng phát ra, một quả cầu lửa khổng lồ bao trùm lấy không gian đen tối. Vụ nổ đã nuốt gọn phần còn lại của những mảnh vụn của thiên thạch Capasin. Sai lầm! Tôi đã đoán sai!

Tôi bật mọi động cơ ở công suất tối đa, để can thiệp vào tảng thiên thạch của loài Laga. Nhanh! Nhanh hơn! Quá xa để có thể khai hoả trúng mục tiêu, nhưng tôi vẫn bắn! Tôi nhắm và bắn, quan sát tia năng lượng của mình va chạm với tảng thiên thạch.

Quá xa để có thể gây ra bất kỳ ảnh hưởng nào, và tảng thiên thạch bắt đầu xâm nhập vào bầu khí quyển.

Không có bất cứ chấn động nào trong không gian. Tôi không cảm nhận được sự va chạm từ vị trí của mình. Nhưng tôi có thể thấy hành tinh ngập tràn màu xanh của người Laga rung lên quằn quại. Một cảnh tượng kinh hoàng, đáng sợ và khủng khiếp. Cả hành tinh rung chuyển. Mọi thứ dường như dừng lại. Nhưng rồi chầm chậm, một vết nứt xuất hiện, thêm nhiều vết nứt nữa.

Mặt đất bị xé tung thành từng mảnh và đại dương biến thành mồ chôn của họ. Lõi hành tinh nóng chảy màu trắng của người Laga gặp nước lạnh của đại dương và nổ tung. Một vụ nổ khủng khiếp đầy tàn bạo.

Hành tinh của người Laga nổ tung thành hơi nước, khói bụi và ngập chìm trong lửa. Nổ tung thành từng mảnh. Một màn sương xanh lục của khí quyển bốc lên hoà chung với bụi đất, rồi bốc hơi. Tất cả các sinh vật sống đã chết.

Tôi tiếp tục bật động cơ của mình lên và tính toán những trường hợp bất khả thi. Tôi hiểu được sự bất lực của mình, mặc dù không còn hy vọng, tôi vẫn lao đi và bắn những tia năng lượng về phía tảng thiên thạch của loài Folk, chỉ để giữ cho bản thân tỉnh táo.

Loài Folk chết chậm rãi hơn loài Laga. Tảng thiên thạch va chạm vào bề mặt hành tinh trong một ánh sáng chói loà. Nó làm rung chuyển cả hành tinh, xé rách những lục địa ra thành nhiều mảnh. Mọi thứ chao đảo mạnh mẽ, tất cả những kiến trúc của loài Folk đều bị san thành bình địa, tất cả đại dương bị nhấn chìm, hàng triệu sinh vật đã chết.

Tuy nhiên loài Folk vẫn sống sót.

"Quỹ đạo của chúng đã mất ổn định một cách nghiêm trọng rồi," Crayak quan sát. "Ngươi có thể thấy quỹ đạo đang vỡ ra chậm rãi, và rồi sẽ nhanh hơn, chúng chao đảo và rung chuyển bởi những trận động đất và chấn rung lớn, càng ngày sẽ càng tuột dốc do mất đi trọng lực, bầu khí quyển đang bốc hơi dần dần, các loài sinh vật còn lại sẽ bị nhốt trong một chiếc hộp cạn kiệt không khí và rồi cuối cùng bị nướng chín bởi chính mặt trời của mình." "Một trong số họ vẫn có thể được cứu!" Tôi gào lên. "Phải. Và ngươi có thể ở lại đây để cứu chúng, Ellimist. Hoặc ngươi có thể theo ta đến trò chơi tiếp theo. Cứu thêm vài loài sinh vật, hoặc có thể là cả một giống loài. Lựa chọn là của ngươi. Đó luôn là một phần của trò chơi."

**Thuyết ưu sinh: thuyết ưu sinh có thể được hiểu là một nghiên cứu nhằm "cải thiện chất lượng gen của giống loài".*

CHƯƠNG 24

Trò chơi tiếp theo. Rồi lại một trò chơi nữa.

Cứ thế những trò chơi nối tiếp nhau, những trò chơi của thảm sát, tắm máu vô số dân tộc trong dải ngân hà. Mỗi khi tôi chỉ vừa bắt kịp, tên quái vật Crayak đã sẵn đó, hắn luôn luôn đặt trước và kiểm soát mọi tình hình thế trận.

Hắn có những sức mạnh vĩ đại hơn tôi. Hắn chơi đùa với tôi. Chế nhạo và mỉa mai tôi. Rất nhiều hành tinh đã bị huỷ diệt và vũ trụ trở nên trống rỗng hơn, nhiều năm qua đi, nhiều thế kỷ, nhiều thiên niên kỷ, và tôi luôn chỉ có thể cứu được một số ít, không phải tất cả.

Tôi chưa bao giờ tìm ra được cách để chiến thắng. Sự lo lắng của tôi cho những sinh mạng vô tội khiến tôi không thể nào rời đi. Hay chỉ là lòng tự tôn của tôi không cho phép?

Phải có một cách khác. Mất rất nhiều thời gian tôi mới có thể đánh bại Phụ thân. Chắc chắn phải có một giải pháp. Tôi đã đánh bại Phụ

thân như thế nào? Bằng cách sở hữu một năng lực ông ta không thể có. Nhưng âm nhạc không thể ngăn cản Crayak.

Tôi bật động cơ lên và đi vào không gian Z khi tiếng reo vui ăn mừng chiến thắng của Crayak vẫn còn văng vẳng bên tai.

Không thêm một trò chơi nào nữa. Tôi sẽ không chơi thêm bất cứ một trò nào cho đến khi tìm ra được cách để chiến thắng.

Tôi bay trong một thời gian dài. Trước giờ tôi chưa bao giờ ở trong không gian Z lâu đến thế. Cuối cùng, Tôi ra khỏi không gian Z ở bờ vực xa xăm nhất của vũ trụ, cách xa hàng tỉ năm ánh sáng so với những hành tinh mà tôi đã từng đi qua.

Ở đây bầu trời tối hơn. Cảm biến của tôi không thể đọc được bất cứ tín hiệu nào của truyền phát sóng âm. Mọi thứ tĩnh lặng tuyệt đối. Liệu có bất kỳ sự sống nào tồn tại ở đây không?

Tôi khảo sát một hành tinh và phát hiện ra dấu hiệu của sự sống, phần lớn là những cá thể đơn bào, nhưng đâu đó cũng có những dạng sống phát triển hơn. Ở một thế giới tôi đã phát hiện ra được một loài sinh vật sống hoàn thiện: một loài sinh vật đơn giản, nguyên thuỷ đang ở thuở sơ khai của nền văn minh.Tôi đã ở trong không gian hàng thiên niên kỉ. Hàng ngàn năm đã trôi qua kể từ khi tôi đánh bại Phụ thân. Thêm hàng ngàn năm nữa kể từ lần cuối tôi bắt gặp một sinh vật tự do, có lý trí - ngoài Crayak ra - nếu hắn còn được coi là có lý trí. Tôi cô độc, hoàn toàn lẻ loi tuyệt vọng trong vũ trụ bao la rộng lớn này.

Tôi từ lâu đã không có một cơ thể thực sự để có thể cảm nhận được thế giới. Phần lớn cơ thể tôi là máy móc hơn là cơ thể sống.

Và bây giờ, khi ở tận cùng của tuyệt vọng, với những ảo giác đang đầu độc tâm trí tôi, với những cảm giác về sự yếu đuối, bất lực của bản thân, ám ảnh bởi tội lỗi, tôi khao khát một điều giản đơn đến tột cùng là có một người bạn đồng hành.

Tôi muốn có một cơ thể. Tôi muốn xuống hành tinh kia và được bay hay chí ít là đi bộ trong cảm giác hoàn toàn tự do.

Điều đó không hề khó. Tôi có thể thả một trong những drones của mình xuống tbề mặt và thu thập mẫu ADN của những sinh vật sống dưới đó. Với những mẫu ADN đã có, tôi có thể dễ dàng tạo ra một bản sao khác của chính mình.

Câu hỏi khó hơn là làm sao để tôi có thể thích nghi được với bản thể đó. Sẽ không có một khả năng, không có cơ hội nào cho một sinh vật sống bình thường có thể chứa được tất cả những dữ liệu và sức mạnh của tôi. Não tôi hiện tại đang tồn tại dữ liệu gấp hàng trăm lần sức chứa mà sinh vật kia có thể chịu đựng được.

Làm sao để có thể sao lưu toàn bộ bản thân tôi vào sinh vật kia?

Tôi sẽ phải chỉnh sửa những dữ liệu của mình. Cắt giảm tất cả và chỉ để lại những gì tối quan trọng: những ý niệm, hình ảnh, thông tin, kí ức mà tôi cảm thấy không thể sống thiếu. Điều đó đồng nghĩa với việc trong cùng một lúc, tôi sẽ có hai bản thể. Một Người Ellimist toàn

năng, và một bản sao, một phiên bản tối ưu hoá của tôi.

Mất nhiều năm để quyết định cái gì thực sự cần thiết để có thể đặt vào trong một giới hạn nhất định của sinh vật mà tôi đã sao chép được. Đó là những năm tuyệt vời. Những năm tháng học hỏi. Bởi vì còn cách nào hiệu quả hơn việc tự ngồi lại và tìm hiểu xem điều gì mới thực sự là quan trọng nhất đối với bản thân nữa đâu?

Đến cuối cùng, tất cả những gì tôi đặt vào trong sinh vật đó là chính bản thân tôi. Toomin. Thằng game thủ Ketran.

Tôi đã giữ lại bản thân mình khi còn trẻ. Thật là kì lạ, sau tất cả những gì đã trải qua, với tất cả sức mạnh và kiến thức đã sở hữu được, thì giá trị mà tôi trân trọng nhất của bản thân lại chính là Toomin của những ngày xưa.

Tôi mang theo ký ức về Aguella: tình yêu vĩ đại nhất cuộc đời mình. Tôi cũng mang theo những ký ức về anh Lackofa, vì tính chu toàn, sự chính trực và khiếu hài hước của anh. Và cũng thật ngạc nhiên, tôi nhận ra mình sẽ không thể hoàn thiện nếu như thiếu Menno. Sự nổi loạn của cậu ta chính là thứ mà tôi cần, thứ mà bấy lâu nay tôi vẫn luôn tìm kiếm. Tôi đã rà soát lại tất cả ký ức và dữ liệu của mình. Thật kỳ lạ, nhưng tôi không muốn xoá đi những ký ức tồi tệ trong quá khứ. Tôi không thể cho phép bản thân xoá đi những ký ức về ngày tận diệt của dân tộc mình, hay thảm hoạ của phi thuyền Nhà Thám Hiểm, hoặc những tháng ngày dài đằng đẵng khi tôi bị bắt làm tù nhân chả Phụ thân. Tôi còn không thể cho phép bản thân xoá đi những ký ức về Crayak. Tôi nhận ra chính nhờ những biến cố như vậy đã định hình và tạo nên một "tôi" của ngày hôm nay.

Cuối cùng thì tôi cũng đã hoàn thiện. Tôi chuyển tất cả dữ liệu đã được chọn lọc vào bộ não của bản thể mo và trong cùng một lúc, tôi thấy mình tồn tại ở hai nơi khác nhau, với hai hình thái hoàn toàn độc lập.

Tôi quan sát bản thể mới của mình và nó cũng chăm chăm nhìn lại tôi. Nó có bốn mắt, hai tai cùng với một trực giác tuyệt vời. Tôi chiêm ngưỡng cơ thể sống mới; một sinh vật mạnh mẽ, đứng bằng bốn chân. Tôi có phần thân trên mảnh mai, không quá khác biệt so với cơ thể Ketran, nhưng chỉ có hai tay và hoàn toàn không có cánh.

Có rất nhiều sinh vật có cấu tạo bốn mắt, nhưng sinh vật này có sự phát triển sinh học đặc biệt, với hai mắt thường và hai mắt cuống có khả năng quan sát tất cả phương hướng vì mỗi mắt cuống đều có thể xoay về các phía khác nhau vô cùng cơ động. Tôi có màu lông xanh dương nhàn nhạt và một cái đuôi dao sắc bén làm vũ khí. Tôi ăn bằng cách chạy, nghiền nát cỏ dưới chân và hấp thụ chúng bằng móng guốc của mình, chuyển hoá chất dinh dưỡng vào cơ thể. Tôi không có miệng.

Tôi, bản thể mới, được cấu tạo hoàn toàn sinh học, đang lơ lửng trong một môi trường rộng lớn, chỉ bị bao bọc bởi trường lực ngoài

không gian. Tôi nhìn lại bản thể gốc - một phiên bản mạnh mẽ hơn, hoàn thiện hơn, một cơ thể là kết hợp của máy móc và sinh vật - qua hai mắt thường và hai mắt cuống mới của mình. Trông thật vĩ đại, to lớn và phức tạp. Bản thể cũ của tôi là một cỗ máy, không có gì chối bỏ được điều đó. Tôi vẫn có thể nhìn thấy được sự lão hoá, những nếp nhăn của tuổi tác, sự héo mòn của người Ketran thấp thoáng đâu đó đằng sau những phụ tùng máy móc, nhưng những phần tinh thể, titanium, vô số động cơ cùng hệ thống vũ khí khổng lồ đã mở rộng ra nhiều dặm và che lấp đi phần lớn sự hiện hữu của một cơ thể sống. Điều đó khiến tôi cảm thấy buồn, bằng cách nào đó, nhìn thấy bản thân mình qua một con mắt khác. Tôi vẫn luôn cho rằng mình là một chàng trai Ketran. Nhưng trong mắt của những người xung quanh, tôi là một cỗ máy có hình dáng khủng khiếp và sức mạnh vô biên. Bản thể mới của tôi hạ xuống bề mặt hành tinh.

Tôi đáp xuống vùng không gian hoang dã, rộng lớn với những bụi rậm khổng lồ và những tán cây cao vút với đủ loại màu sắc khác nhau.

Thật tuyệt vời! Với mỗi bước đi tôi đều cảm nhận được mặt đất. Mũi tôi ngửi thấy những mùi thơm của vô số loài hương hoa, chúng lấp đầy tâm trí tôi. Đã từ rất lâu tôi mới có thể cảm nhận được bằng khứu giác thực sự. Cơ thể tôi dẻo dai, rắn chắc và mạnh mẽ. Đuôi tôi có thể sử dụng như một lưỡi dao đâm bất cứ thứ gì có ý định tấn công từ phía sau.

Chiếc đuôi này được cấu tạo để tự vệ, đồng nghĩa với việc trong hệ sinh thái này có tồn tại những sinh vật ăn thịt. Nhưng tôi không quá lo lắng. Tôi mang theo một vũ khí bắn tia năng lượng nhỏ gắn ở thắt lưng và biến đổi nó để thích nghi được với bàn tay mới của mình. Tôi đi qua khu rừng, đẩy bản thân qua hàng hàng lớp lớp những bụi cây đan xen san sát vào nhau tạo thành những bức tường tự nhiên.

Tôi có một mục đích. Đó là khảo sát và tìm hiểu hành tinh này thật kĩ lưỡng. Tôi thoát khỏi khu rừng và bắt gặp một khu vực thoáng đãng hơn, một cánh đồng với những bãi cỏ được cắt tỉa gọn gàng và quy củ.

Những cộng đồng cư trú đơn giản đã được hình thành bằng cách đào những lòng máng trên mặt đất và che chắn chúng bằng những mái lợp.

Tôi bước tới và phát hiện thêm ba "người bạn" với bộ lông xanh xuất hiện trong tầm mắt. Họ hành động một cách đột ngột. Họ lao hết tốc lực về phía tôi và bắt đầu bao vây, đi vòng quanh và chĩa ra những lưỡi dao đuôi nguy hiểm.

Những lưỡi dao sáng loáng ngọ nguậy trong không khí, lướt qua lại cổ tôi. Không phải là cách chào đón mà tôi mong đợi.

CHƯƠNG 25

Tôi giơ hay tay lên, mở lòng bàn tay ra để cho thấy rằng mình không mang theo vũ khí và không có ý đồ gì nguy hiểm. Nhưng hiển nhiên hành động này là không có nhiều ý nghĩa khi bạn là một sinh vật vốn đã có một vũ khí rất nguy hiểm ở chóp đuôi.

Ba sinh vật kia trao đổi qua lại gì đó với nhau một thứ ngôn ngữ ký hiệu bằng tay khá phức tạp. Nếu như tôi có tất cả đống dữ liệu cũ của mình, tôi đã có thể giải mã được ngay tất cả mớ ký hiệu kỳ lạ này. Nhưng bây giờ tôi đang là một phiên bản rất giới hạn của bản thân. Tôi chỉ có thể đoán mò.

Tôi quyết định thử bắt chước một số hành động của họ. Ba sinh vật kia quan sát nhưng ngay lập tức tỏ ra khó hiểu. Từ phản ứng của họ, tôi hiểu là mình đang khoa chân múa tay một cách vô nghĩa.

Và bây giờ có vẻ như khá rõ ràng rằng ba sinh vật kia đang bàn nhau xem có nên giết tôi ngay lập tức hay không. Hai người trong số họ có vẻ khá kích động và đưa ra những ký hiệu giận giữ, nóng nảy. Họ chồm lên đứng bằng hai chân sau và hai chân trước vung lên trong không khí, những lưỡi dao đuôi loang loáng vụt loạn xạ khắp nơi.

Người thứ ba, một sinh vật nhỏ hơn với đôi mắt cuống bồn chồn, lo lắng nhìn xung quanh đối nghịch đôi mắt chính bình tĩnh, lạnh lùng.

Tôi có thể cảm nhận được rằng họ đang thể hiện những trạng thái cảm xúc của mình. Đó không chỉ đơn giản là ngôn ngữ cơ thể. Họ có vẻ như có khả năng phát ra những cảm xúc ngắn và đơn giản mà bằng cách nào đó tôi chưa thể phân biệt được.

<Tôi không phải là kẻ thù của các bạn.> Tôi nói mà không cần suy nghĩ, những từ ngữ tự động truy cập vào hệ thống giao tiếp của tôi - hệ thống thuộc về một phần bản thể cũ của tôi - không phải là một phần của hình dạng mới này.

Nhưng rồi, tôi thấy những biểu hiện thả lỏng, bớt lo lắng hơn của những sinh vật kia.

Họ đã "nghe" được tôi. Hoặc ít ra là nghe được cảm xúc thân thiện trong tông giọng của tôi.

Tôi thử lại. <Tôi muốn được kết bạn, tôi đến đây để...> Tôi định nói là tôi đến đây để giúp đỡ.

Nhưng không, đó không còn là mục đích của tôi nữa. <Tôi đến đây để học hỏi từ các bạn.> Thêm nhiều ký hiệu ngôn ngữ bằng tay nữa. Cảm xúc thư giãn, thoải mái. Và rồi đột nhiên, cả ba bọn họ quay người lại. Họ không còn quan tâm đến tôi nữa. Có một thứ gì đó đang tiến đến từ phía rừng cây, một thứ gì đó rất lớn.

Nó di chuyển bằng sáu chân, mỗi chân đều to như một thân cây cổ thụ. Nó có một cái cổ dài và với mỗi bước di chuyển, cái đầu nó lắc lư từ bên này sang bên kia. Con quái vật được bao bọc bởi những lớp vảy cứng và trải dài khắp toàn bộ phần lưng. Nó rất to lớn và có vẻ

như là một mối nguy hiểm đối với những sinh vật màu xanh dương kia. Họ tỏ ra vô cùng lo lắng và sợ hãi. Những cảm xúc đó rất dễ để cảm nhận.

Con quái vật di chuyển và tôi một lần nữa cảm nhận được sự sợ hãi của họ. Nếu như không được tận mắt chứng kiến, tôi không thể nghĩ được có bất cứ loài sinh vật nào to lớn mà lại có thể di chuyển nhanh đến thế.

Thêm nhiều những sinh vật giống như tôi xuất hiện, hối hả lao đến từ mọi hướng, chạy đua để cố gắng hạ gục con quái vật trước khi nó kịp đến lòng máng. Ba người bạn lúc nãy của tôi cũng tấn công, đầu hướng thẳng, đuôi cong lên.

Tôi đuổi theo với tốc độ tối đa của mình, đất đá bật tung lên mù mịt trong khi tôi chạy. Một sinh vật xanh dương đã bắt kịp con quái vật. Nó giết anh ta không một chút khó khăn. Nó dừng lại để ăn thịt, để xé rách hai cánh tay ra khỏi cơ thể và nuốt chúng, chẳng thèm bận tâm đến những lưỡi dao đuôi đang vun vút lao về phía mình.

Đáng buồn thay, đó là trận chiến một chiều. Và tôi nên tránh xa khỏi nó. Tôi không đến đây để đánh nhau. Tuy nhiên, về mặt sinh học, tôi chính là một người trong bọn họ, và nếu như tất cả bọn họ bị thảm sát ở đây, tôi sẽ không thể học hỏi được bất kỳ điều gì cũng như không thể tìm kiếm được những người bạn đồng hành của mình.

Tôi rút khẩu súng năng lượng ra và nhắm vào đầu con quái vật. Tôi khai hoả. Đầu con quái vật nổ tung và xác nó đổ ập xuống một lòng máng.

Kể từ lúc đó tôi được chào đón, được coi như một thành viên quan trọng của cả bầy. Họ không có tên riêng cho giống loài của mình, chỉ có ngôn ngữ ký hiệu để giao tiếp. Đúng như những gì tôi lo ngại, họ chỉ là những cá thể tập trung lại với nhau sống theo bầy đàn, tạo thành những bộ tộc, những nhóm nhỏ, không hơn.

Tôi chính là người đặt tên riêng bằng ngôn ngữ ký hiệu cho giống loài này, và vì lợi ích của ngôn ngữ tôi đang sử dụng, tôi cũng đặt tên của họ bằng cả ngôn ngữ của mình. Tôi gọi họ là người Andalites.

Tôi sống cùng những người Andalites trong nhiều năm. Những năm tháng hạnh phúc. Họ là những người rất nguyên thuỷ.

Ngôn ngữ ký hiệu của họ chỉ có hơn 200 từ và câu ghép lại với nhau. Họ không có nghệ thuật, khoa học hay kiến trúc. Nhưng họ đã tiến hoá từ những sinh vật thuần sống bầy đàn thành những cá thể độc lập, tự chủ. Họ có tiềm năng phát triển rất lớn. Tôi sống cùng họ nhưng từ chối can thiệp hay dạy họ bất cứ thứ gì. Có một lần tôi đã dùng vũ khí của mình để giúp họ hạ gục một con quái vật. Nhưng đó là tất cả. Bên cạnh đó tôi cũng là một người Andalite, cũng lo lắng về việc làm sao để giữ cho lửa cháy thật lâu, làm sao để sửa tấm mái của lòng máng, tránh ăn quá nhiều vào mùa khô, chăm sóc cây để chúng có thể tạo ra những chiếc lá thơm ngon vào mùa thu hoạch, và

tất cả những việc bình thường khác của một người Andalite.

Trên tất cả, tôi có những người bạn. Tôi được "nói chuyện" với những sinh vật sống thực sự, những sinh vật có khả năng trả lời, không phải kiểu trả lời như được lập trình của một cái máy hay chỉ là những kí ức xa xưa, mà là khả năng đối thoại tuyệt vời không thể đoán trước.

Tôi không còn cô đơn nữa. Tôi không còn phải vác trên vai gánh nặng về sự tồn vong của cả vũ trụ.

Thỉnh thoảng tôi có trở về cơ thể gốc ở trên quỹ đạo để tải lên những dữ liệu và ký ức mà cơ thể Andalite của mình thu thập được. Cơ thể gốc rất hạnh phúc và biết ơn về những kiến thức mới. Nó thưởng thức từng chi tiết, cảm nhận từng hơi ấm của sự gần gũi. Lần đầu tiên kể từ sau cái chết của Aguella và Lackofa, cơ thể tôi mới thực sự cảm nhận được hơi ấm. Tôi đã kết hôn.

Tên của cô ấy là Cây. Người Andalites thường chỉ đặt những tên như -Cây, Nước, Sao, Cỏ, và cứ như thế. Chắc phải có đến 20 phần trăm phụ nữ trong bộ tộc có tên là Cây.

Chúng tôi có một đứa con, tên nó là Sao. Nhưng Sao đã chết ngay khi mới sinh ra vì bệnh dịch, một loại dịch chỉ tấn công những Andalite trẻ con.

Tôi đã từng chứng kiến rất nhiều hành tinh sụp đổ. Tôi đã phải đối diện với sự diệt vong của dân tộc mình. Tại sao tôi lại bận tâm về sinh mạng của một sinh vật nhỏ nhoi, yếu ớt như thế này? Tại sao cái chết của con bé Sao lại làm tôi đau đớn đến thế?

Nỗi đau rất tệ. Không thể đong đếm nổi. Nhưng tôi lại cảm thấy mừng vì ít nhất mình vẫn còn có thể cảm nhận nó.

Dịch bệnh đã tước đi mạng sống con gái tôi thật ra rất dễ chữa.

Bản thể gốc của tôi chỉ mất vài giây để tìm ra nguồn gốc và phương pháp để loại bỏ hoàn toàn dịch bệnh đó. Tôi có khả năng cứu tất cả trẻ em Andalite không còn phải chết vì bệnh dịch nữa. Tôi có thể đảm bảo không bố mẹ Andalites nào phải chịu nỗi đau giống như mình.

Tôi có sức mạnh.

Sức mạnh để huỷ diệt tất cả những kẻ săn mồi, quét sạch mọi dịch bệnh, đảm bảo thức ăn luôn đầy đủ, giúp cho người Andalites có thể...

Tôi có sức mạnh đó. Tôi đã dùng nó trước đây, và kết quả là sự diệt vong của rất nhiều hành tinh.

Nhưng, làm sao tôi có thể làm ngơ? Làm sao tôi có thể không ngăn chặn dịch bệnh đang hoành hành khắp nơi? Sao tôi có thể đứng nhìn cái ác lộng hành được?

"Mày trốn ở đây bên cạnh những sinh vật nguyên thuỷ," tôi phán xét bản thân. "Mày là thằng hèn vì đã chạy trốn Crayak và không làm gì để ngăn chặn hắn. Mày chỉ muốn xử lý những vấn đề đơn giản và

tránh né những vấn đề phức tạp? Đó là bản chất của mày à, Toomin người Ellimist?

Cây đến bên tôi và ra dấu hiệu cho từ "Trẻ con".

"Em muốn sinh thêm em bé ư?" Tôi ra dấu lại, vô cùng ngạc nhiên. "Vâng."

"Nhưng có thể đứa trẻ sẽ lại chết lần nữa, em à." "Vâng."

"Vậy tại sao phải sinh thêm? Nếu không phải vì dịch bệnh, thì sẽ là những kẻ săn mồi hay nạn đói. Tại sao em lại muốn sinh thêm?"

"Dịch bệnh có thể lấy đi một đứa," Cây đồng tình. Và rồi, cô ấy lên giọng thách thức, "Những con quái vật có thể lấy một đứa. Nạn đói có thể lấy một đứa. Thêm nhiều trẻ em, thêm nhiều sự sống được tạo ra."

Chúng tôi có thêm một đứa trẻ nữa. Lần này, nó không bị bệnh dịch cướp đi. Chúng tôi đặt tên nó là Hoa.

Thời gian trôi qua, Cây mất vì tuổi già và Hoa trở thành trưởng tộc. Nó lấy em gái mình là Cỏ. Hai người anh em của nó là Trời và Nước đã chết. Chúng tôi có năm đứa trẻ, ba đã chết, hai còn sống.

Khi tôi chôn cất Cây theo một nghi lễ sẽ giúp linh hồn cô ấy hoà vào mặt đất, sống mãi cùng những đồng cỏ rộng lớn, tôi biết thời gian sống cuộc đời Andalite của mình đã kết thúc.

Khi tôi nói về việc đến đây để học hỏi những điều mới, tôi chưa bao giờ kỳ vọng điều đó có thể trở thành sự thật. Nhưng rồi nhờ những sinh vật ngây thơ, nguyên thuỷ này, tôi đã tìm ra được cách đánh bại, hoặc ít nhất là chống lại được Crayak.

Thêm nhiều trẻ em, thêm nhiều sự sống được tạo ra.

Với mỗi chủng tộc mà Crayak huỷ diệt, tôi sẽ kiến tạo thêm hai chủng tộc mới.

CHƯƠNG 26

Hàng ngàn năm đã trôi qua và tôi đã gieo vô số mầm sống ở khắp các hành tinh trong vũ trụ. Tôi luôn tạo ra nhiều chủng tộc hơn số mà Crayak có thể huỷ diệt. Những kinh nghiệm của tôi, những dự liệu của tất cả những linh hồn nằm trong tôi, đã giúp tôi có kiến thức như một cuốn bách khoa toàn thư sống về tất cả các hành tinh và thái dương hệ. Trong một vài trường hợp, tôi chỉ đơn giản tạo ra những hành tinh với môi trường thích hợp, với những mảnh đất cằn cỗi, những tảng băng tan sẽ tạo ra nước giúp chúng có thể trở nên màu mỡ hơn, sau đó tôi cung cấp không khí để các sinh vật có thể sống một cách bình thường.

Tôi đã có lợi thế. Crayak phải tìm các sinh vật mới mà tôi tạo ra, những sinh vật đơn giản không để lại bất cứ dấu vết nào về sự tồn tại của họ ở trên cảm biến radio. Những sinh vật nguyên thuỷ giấu mình giữa hàng tỉ hành tinh trong vũ trụ rộng lớn.

Và, lần đầu tiên sau chuỗi ngày dài đẵng đẵng, tôi đã có thể tạo ra một giống loài hoàn toàn mới. Họ được chế tạo bên trong cơ thể/phi thuyền của tôi, được tạo ra bởi cả những con số và tế bào DNA. Tôi trao cho họ trí tuệ, nhưng loại bỏ hoàn toàn đi sự hiếu chiến. Tôi gọi họ là người Pemalites.

Với người Pemalites, tôi trao cho họ công nghệ. Họ trở thành những sinh vật rất phát triển sau vài thập kỉ tôi tạo ra họ. Vì là đấng tạo hoá của họ, tôi đã đặt ra một số điều luật: họ không bao giờ được phép tỏ ra bạo lực, và phải giấu đi sự tồn tại của mình càng lâu càng tốt.

Và tôi giao cho họ một nhiệm vụ: mang sự sống đi gieo ở khắp nơi.

Với tất cả sức mạnh của mình, tôi cũng không thể sánh được với khả năng nhân rộng sự sống của người Pemalites. Họ đi đến vô số những vì sao trong giải ngân hà, mang theo trên phi thuyền của mình những sinh vật và cây trồng đến bất cứ đâu họ đặt chân tới. Họ tạo ra sự sống với khả năng lây lan một cách nhanh và mạnh khủng khiếp.

Ngay cả Crayak cũng không thể tìm thấy bọn họ. Ngay cả một dấu hiệu nhỏ cũng không. Trong cuộc đua này, sự sống đang dần vượt mặt cái chết. Cái tốt đang chiếm ưu thế trước cái ác. Trong suốt khoảng thời gian đó, nhiều thiên niên kỷ, tôi không một lần đụng mặt Crayak. Nhưng rồi cuối cùng chúng tôi cũng phải gặp nhau. Việc đó xảy ra mà không hề có cảnh báo. Tôi ra khỏi không gian Z trong một thái dương hệ còn non trẻ. Một ánh sáng khổng lồ đánh trúng tôi trước khi tôi kịp bật cảm biến của mình lên. Một tia năng lượng với sức mạnh đáng kinh ngạc.

Trong một phần giây tôi đã hoàn toàn bị áp đảo. Tất cả hệ thống của tôi đều rung chuyển. Mọi dây kinh và các khớp nối đều cảm nhận

được sự va chạm. Đó là một vụ nổ có thể giết chết tôi của một ngàn năm trước. Nhưng tôi không còn là sinh vật trong lần cuối đụng độ Crayak nữa.

Tôi đã trưởng thành hơn, thâm sâu và hùng mạnh hơn lần trước rất nhiều.

Tôi đã tách "chính mình" thành hàng tá những phi thuyền nhỏ. Tôi là tập hợp của hơn sáu mươi tinh thể/phi thuyền, tất cả được kết nối với nhau, tất cả đoàn kết bằng hệ thống giao tiếp thời gian thực ở nhiều cấp độ khác nhau cùng một lúc: từ những tín hiệu sóng âm, tia laser đến những kết nối chuyên sâu được tạo ra từ hoà âm của khối tinh thể pha lê.

Đòn tấn công của Crayak phá huỷ được ba phi thuyền của tôi. Nhưng chỗ đó chỉ là một phần ngàn của những gì kiến tạo nên sinh vật được gọi là Ellimist bây giờ.

Crayak vẫn trú ngụ trong thế giới mờ ảo, đen tối của hắn. Bao quanh hắn vẫn là những tạo vật đáng khinh, nhơ nhớp. Hắn vẫn sở hữu những vũ khí và khả năng như vậy. Và bây giờ sức mạnh của hắn không còn lớn hơn tôi nữa. Nếu đó là tất cả những gì hắn có.

"Có vẻ như ta đã sống sót," tôi nói với hắn. "Để xem liệu ngươi có làm được như thế hay không." Tôi nhắm vào hắn và giải phóng tất cả sức mạnh mình có.

Hành tinh bóng tối của Crayak rung chuyển mạnh mẽ. Một vết nứt khổng lồ xuất hiện. Vết nứt rộng như một dãy núi, và rồi hành tinh đó nổ tung vào không gian.

"Ngươi đã mạnh hơn," Crayak nhạo báng.

"Còn ngươi thì không. Sự sống đã có lợi thế trước cái chết." "Chỉ là lợi thế nhất thời thôi, Ellimist. Sự sống rất ngắn ngủi. Cái chết là vĩnh hằng."

"Ngươi chạy đua từ nơi này sang nơi khác, một kẻ điên cố gắng để ngăn chặn cơn bão của sự sinh sôi và phát triển. Ngươi đã quá chậm. Sự sống đã vượt mặt ngươi."

"Sự sống ư, không. Nhưng ngươi, Ellimist, đúng, ngươi đã phá rối kế hoạch của ta. Vậy nên bây giờ, với sự tiếc nuối sâu sắc, ta phải kết thúc trò chơi ngắn ngủi của chúng ta."

"Ta hiểu. Ngươi không đủ can đảm để chơi một trò chơi mà ngươi có thể sẽ thua. Cuối cùng cũng chỉ là một tên hèn nhát." "Một kẻ sống sót, Ellimist ạ." Hắn ta khai hoả.

Cuộc chiến cứ thế tiếp diễn. Hắn ta khai hoả. Tôi khai hoả. Tôi ném nhưng tên lửa hạt nhân vào hắn và nhanh chóng thay thế chúng, một trong những phi thuyền của tôi là một lò sản xuất vũ khí không giới hạn. Những đầu đạn hạt nhân nổ tung vào khiên năng lượng của Crayak, bào mòn sức mạnh của hắn, khiến cho phóng xạ từ những thiên thể rơi vào hắn và những sinh vật hắn tạo ra.

Hắn ta bắn tôi với tia năng lượng trọng lực làm bóp méo cả không

gian và khiến một phần của tôi trở nên biến dạng, vỡ nát. Tôi phản công với cách thức y hệt làm hắn choáng váng và mất phương hướng. Và rồi Crayak quay đầu bỏ chạy.

Không, hắn sẽ không chạy thoát khỏi tôi. Tôi sẽ đuổi theo và hạ gục hắn, tiêu diệt hắn tận gốc. Tôi đuổi theo hắn vào không gian Zero. Chúng tôi tiếp tục trận chiến ở một thái dương hệ khác.

Hai chúng tôi mở rộng trận chiến ra hàng ngàn hành tinh và hút năng lượng từ nó để cố gắng chiếm được lợi thế trước đối phương. Chúng tôi quăng vào nhau tất cả những thiên thạch trong tầm mắt, chúng tôi làm biến dạng chiều không gian, phóng vào nhau tất cả những tia năng lượng có thể.

Crayak lại tiếp tục chạy. Và tôi lại đuổi theo. Tôi có thể cảm nhận được chiến thắng trong miệng mình, cơn đói của sự trả thù và lòng tự tôn ngập tràn trong tôi.

Tôi tấn công Crayak với tia năng lượng được lấy từ các vì sao. Một sức mạnh không thể tưởng tượng được. Tôi bắn trượt và tia năng lượng đâm trúng một hành tinh, làm bốc hơi hoàn toàn đại dương của nó. Những sinh vật sinh sống ở đó sẽ không thể tồn tại quá một năm với những tổn hại mà tôi tạo ra.

Nhưng không có thời gian để dừng lại. Tôi tự nhủ sẽ làm mọi thứ trở nên đúng đắn sau khi giết được Crayak. Tôi nói với bản thân sẽ quay lại đây sau khi Crayak bị huỷ diệt một lần và mãi mãi.

Nhưng rồi chính tôi cũng phải quay đầu và bỏ chạy khỏi cuộc chiến. Và rồi tiếp tục chạy trốn khỏi cuộc chiến tiếp theo.

Crayak đã học hỏi từ tôi. Hắn ta trở nên mạnh mẽ hơn và tôi cũng thế.

Hắn chạy. Tôi đuổi. Tôi chạy. Hắn đuổi. Và rồi cuộc chiến kéo dài suốt từ không gian thường vào không gian Zero, cả hai chúng tôi đều cảm nhận được sự mạnh lên của bản thân. Đó là sự kỳ lạ và nghịch lý của cuộc chiến này: cả hai chúng tôi càng đánh càng trở nên mạnh hơn.

Nguy hiểm hơn. Gây ra nhiều tổn hại hơn cho đối thủ.

Chúng tôi đã trở thành hai sinh vật cộng sinh theo một cách nào đó. Không ai trong chúng tôi có thể giết kẻ còn lại, cũng không ai có thể thoát ra bởi vì cứ sau một khoảng thời gian, luôn luôn có một kẻ trở nên mạnh hơn và truy đuổi kẻ kia.

Sức mạnh hủy diệt của chúng tôi đã lan rộng và khiến cho hệ mặt trời bị tàn phá một cách nghiêm trọng. Nhiều nền văn minh trước đây rất phát triển bây giờ đã hoàn toàn bị xoá sổ. Nhiều hành tinh phát triển, công nghệ cao với khả năng du hành không gian chỉ có thể quan sát trong tuyệt vọng và cuối cùng đành chấp nhận cái kết bị diệt vong.

Crayak và tôi vẫn trở nên mạnh hơn từng ngày, nhưng tôi mới chính là người thật sự trở nên nguy hiểm hơn rất nhiều:

Có hai đường số liệu đang thay đổi trong biểu đồ vũ trụ: một

đường là số lượng những hành tinh có sinh vật sống, hiện đang tụt dốc không phanh, sự sống đang thất bại trên khắp mọi nơi trong dải ngân hà vì có hai thực thể vũ trụ điên rồ liên tục lao từ bên này sang bên kia và nghiền nát tất cả mọi thứ vướng vào tầm mắt của chúng.

Đường thứ hai, cho thấy sự phát triển chậm rãi của tôi so với Crayak.

Tất cả các chủng tộc trong dải ngân hà đều đang chờ đợi xem cái nào sẽ xảy ra trước: Chiến thắng của tôi trước Crayak hay cuộc chiến của chúng tôi sẽ huỷ diệt hoàn toàn tất cả sự sống.

Và rồi, một tai nạn bất ngờ đã cuốn Crayak và tôi vào một sự kiện mà cả tôi và hắn đều không ngờ sẽ xảy ra. Crayak giăng ra một cái bẫy cho tôi. Hắn đã sẵn sàng đánh cược tất cả mọi thứ. Vậy nên hắn ta di chuyển với một quỹ đạo bất định, cố tình để cho tôi có thể đoán được chuyển động tiếp theo của hắn.

Nó đã thành công. Tôi đọc được chuyển động của hắn nhưng quyết định không làm gì và ngu ngốc để cho hắn di chuyển cho đến khi kiệt sức. Nhưng rồi tôi thấy mình đang thoát ra khỏi không gian Zero trong phạm vi một trăm mét của một sức mạnh mà cả tôi và Crayak đều không thể hy vọng đánh bại: một hố đen.

CHƯƠNG 27

Tôi bây giờ đã là tập hợp của bốn ngàn hai trăm hai mươi phi thuyền. Tôi xuất hiện khỏi không gian Zero kéo theo cơ thể khổng lồ, rộng lớn phía sau mình. Ngay khi vừa xuất hiện, tôi đã nhận ra cái bẫy dành cho mình.

Quá trễ!

Sức hút của hố đen là không thể cưỡng lại. Tôi có sức mạnh vĩ đại, nhưng tất cả chẳng là gì so với một hố đen. Những phi thuyền đầu tiên của tôi bị kéo vào hố đen và không có cách nào để chạy thoát.

Crayak đã đặt ra một cái bẫy hoàn hảo.

Tôi phát ra tín hiệu cho những phi thuyền còn lại: không được xuất hiện!

Một phần giây sau khi thảm hoạ xảy ra, phần còn lại của hạm đội phi thuyền đã được an toàn trong không gian Z. Tôi đã bị thương, không chết, nhưng thật kinh ngạc là tôi đã bị thương. Tôi quan sát trong vô vọng khi phần lớn cơ thể tôi, trong đó có cả phần gốc của cơ thể phi thuyền/sinh vật, tất cả những gì còn sót lại của người Ketran thực thụ, rơi vào miệng hố đen. Cơ thể tôi ở tất cả mọi nơi, bị mất tích, bị tổn thương và biến dạng.

Những phần cơ thể còn lại của tôi xuất hiện một cách ngẫu nhiên từ không gian Z và rơi vào cái miệng khủng khiếp của hố đen.

Tôi chỉ còn là những dữ liệu và mảnh vỡ.

Nỗi đau! Sự kết nối của tôi là ở rất nhiều cấp độ khác nhau. Đó không chỉ là hệ thống dữ liệu trực tuyến mà còn hơn thế nữa. Ở đây và kia là tay và cánh của tôi, đang rơi lả tả trong không gian, bị nghiền nát bởi trọng lực.

Ở một nơi khác tôi thấy mắt và tai mình bị phóng qua không gian.

Tôi cảm nhận được sự kết nối đang mất dần, gãy vụn ra, cảm giác như cả cơ thể mình đang bị chặt ra thành từng mảnh vậy.

Nỗi đau! Tâm trí của tôi đang đóng lại, đang sụp đổ, không! Vũ trụ như đang tan ra vậy. Những vì sao như rơi xuống và nở ra như những bông hoa. Và rồi...

Có vẻ như tôi đang trôi nổi ở một nơi tôi chưa từng nhìn thấy hay tưởng tượng ra bao giờ. Khắp xung quanh mình, tôi thấy vô số những đường chỉ bện xoắn vào nhau, những đường chỉ của năng lượng thuần khiết, chúng di chuyển và biến đổi màu sắc liên tục, tôi thấy những con số, những âm thanh gào thét của chúng ở bên tai. Tôi vươn bàn tay khổng lồ của mình ra, tôi có thể để tay mình chạy trên cả đường cong của không gian, tôi cảm giác có thể bẻ cả không thời gian theo ý thích của mình.

Tôi thấy... tôi thấy tất cả mọi thứ, bên trong, bên dưới, bên ngoài, bên trên của tất cả mọi thứ trong cùng một lúc. Tôi vẫn còn sống.

Nhưng tôi đang ở đâu? Tôi là gì?

Tôi đã ở trong một hố đen, ở trong không gian Zero, ở trong không gian thực và rồi cuối cùng hợp nhất ở một nơi tôi không thể nhận biết được là đâu.

Tôi có thể nhìn, nghe, cảm nhận thấy tất cả mọi thứ cùng một lúc. Hậu quả của nó làm tôi mất phương hướng trầm trọng.

Tôi cố gắng trong vô vọng để đưa các mảng vỡ của mình lại với nhau. Việc tôi còn sống là một điều bất khả thi, bất khả thi như việc tôi có thể vỗ cánh trong không gian Zero vậy. Tôi cảm nhận được sự hiện diện của Crayak. Hắn đang tiến đến vị trí cơ thể của tôi ở không gian thực. Hắn ta đang huỷ diệt những gì còn sót lại của tôi với sự chiến thắng trào dâng. Tôi cảm nhận được cơ thể vật lý của mình vỡ nát, cháy rực lên sau sự va chạm của những tia năng lượng. Nhưng tâm trí tôi vẫn không hề bị ảnh hưởng.

Những phần cơ thể bị kẹt trong hố đen của tôi bây giờ đã bị nghiền nát thành hoàn toàn thành kích cỡ của phân tử, bị huỷ diệt tận gốc không còn sót lại bất cứ thứ gì.

Nhưng rồi tôi vẫn sống. Có điều gì đó đang xảy ra. Điều gì đó... Lần lượt Crayak tiêu huỷ tất cả những gì còn sót lại của tôi.

Hàng trăm phần. Hàng nghìn phần. Và rồi khi chẳng còn gì sót lại của tôi ở không gian thực, hắn truy đuổi tôi vào không gian Zero và vứt nốt những phần còn lại của đống máy móc, cơ thể sống của tôi ra không gian thực, nơi hắn có thể huỷ diệt chúng.

Nhưng rồi tôi vẫn sống.

Bao nhiêu thời gian đã trôi qua? Tôi cũng không nhận biết được nữa. Tôi không còn tồn tại trong sự kiểm soát thời gian. Tôi có thể nhìn thấy thời gian như một chuỗi các sợi chỉ đan bện vào nhau, hàng tỉ tỉ những sợi chỉ của vô vàn những khả năng có thể xảy ra trên vũ trụ.

Tôi đã chết rồi à? Có phải đây là một dạng của kiếp sau không? Chết ư? Không. Nếu như tôi đã chết, tôi không thể nhìn thấy gì hết. Nhưng tôi đã nhìn thấy! Tôi nhìn thấy những thứ không một sinh vật sống nào từng thấy trước đây. Tôi đang ở sâu trong cấu trúc của vũ trụ, tôi đang ở cội nguồn của nơi cấu tạo nên vạn vật.

Tôi không còn lại gì cả, không còn bất cứ thứ gì để có thể nhìn thấy hoặc chạm vào. Tôi đã biến mất, nhưng rồi tôi vẫn còn sống.

TÀN CUỘC

CHƯƠNG 28

Không biết tôi đã trôi nổi bao nhiêu lâu trong vùng không gian kỳ lạ và đầy choáng ngợp bởi những dòng năng lượng và vẻ đẹp thuần khiết này nữa. Thời gian là dành cho những sinh vật khác. Sự tồn tại của tôi nằm ngoài dòng chảy của thời gian. Tôi không có bất cứ khái niệm gì về điều này. Tôi chỉ đơn giản là một sinh vật, tất cả những cá thể đã từng tồn tại trong tôi, tất cả những sức mạnh mà tôi đã từng sở hữu, cho đến cuối cùng thì tôi cũng chỉ là một sinh vật tầm thường.

Như thể giống như những sinh vật Andalites nguyên thuỷ mà tôi từng biết đột nhiên bị bắt phải điều khiển trung tâm của một phi thuyền không gian vậy. Tôi đã quá kiêu căng. Tôi đã quá tầm thường.

Nhưng bây giờ tôi hiểu một điều: mặc cho những tầm thường của bản thân, tôi có thể dễ dàng tác động và thay đổi những đường chỉ của không-thời gian.

Có phải tôi đã hoá thành khổng lồ không? Hay tôi đã thu nhỏ lại thành kích cơ của các nguyên tử? Kích cỡ không còn quan trọng nữa. Ở không gian này, kích cỡ hoàn toàn không hề tồn tại. Tôi đã sống, đó là tất cả những gì tôi biết. Tôi sống mà không cần có bất kì hình dạng cố định nào, không cần các dây thần kinh để điều khiển não bộ, không cần thức ăn để trao đổi chất, không có các chi để điều khiển, tôi nhìn mà không cần mắt, có thể nếm mà không cần lưỡi và bay không cần dùng đến cánh hay động cơ phản lực.

Đó là những gì tôi biết.

Và tôi cũng biết một điều, một bài học đắt giá được rút ra từ những kinh nghiệm xương máu từ hàng trăm ngàn cuộc chiến khác nhau: Kẻ thù của tôi sẽ tìm ra tôi.

Đột nhiên, một viễn cảnh tương lai xuất hiện trước mắt tôi, một viễn cảnh vô lý đến lạ lùng. Sự kỳ lạ này chỉ đến với xác suất một trên một tỷ, hay một trên một ngàn tỷ? Không thể tính toán được.

Sự kỳ lạ này đã từng diễn ra một lần rồi. Crayak là một thực thể với khả năng học hỏi và quan sát vô cùng mạnh. Một khi tôi xuất hiện trước mặt hắn, hắn sẽ tìm được cách thâm nhập vào không gian này.

Cẩn thận và đầy sợ hãi, tôi bắt đầu khám phá môi trường xung quanh. Tôi phát hiện ra mình có thể nhìn thấy thế giới thực, nhìn thấy những sự kiện và những người đã thêu dệt lên những sợi chỉ không-thời gian này.

Có vẻ như họ trỗi dậy và trưởng thành rồi già đi và biến mất chỉ trong một cái nháy mắt, và trong khi tôi quan sát và học hỏi, tôi nhận ra thời gian đã trôi qua hàng ngàn năm ở không gian thực. Tôi nhìn thấy Crayak vẫn tiếp tục công cuộc tàn bạo của hắn.

Tôi nhìn thấy đường chỉ trở nên tăm tối, cuộn lại vào hư không trong khi hắn tàn sát các hành tinh. Hàng tỷ sinh mạng rơi vào hư không. Tôi đã gieo những mầm sống tuyệt vời, và người

Pemalites của tôi vẫn còn tồn tại và vẫn đang tiếp tục đi lan toả sự sống ở khắp nơi, nhưng ưu thế đã một lần nữa nghiêng về phía Crayak.

Cuối cùng, khi nhận ra tôi còn quá nhiều thứ phải học hỏi, nhận ra rằng mình chỉ có giới hạn nhất định, tôi đã dừng lại.

Crayak đã xâm nhập một thái dương hệ với chín hành tinh trên quỹ đạo của một ngôi sao màu vàng. Hai trong số các hành tinh, một màu đỏ và một màu xanh, đã có người dân cư trú. Hành tinh đó đã bị huỷ diệt, bầu khí quyển đang cạn dần, và Crayak không thể gây thêm quá nhiều thiệt hại ở đây.

Nhưng hành tinh xanh thì tràn đầy sự sống. Những sinh vật ở đây có hình dáng khổng lồ, những con quái vật với cơ thể vô cùng đáng kinh ngạc. To lớn, di chuyển chậm rãi, ăn thịt và bạo lực với những hàm răng và móng vuốt sắc nhọn. Chúng có trí khôn nhưng không có tri giác.

Nhưng tương lai của hành tinh này của hành tinh này không nằm trong tay những sinh vật đó. Nó nhen nhóm ở những sinh vật nhỏ bé, với cơ thể được bao phủ bởi lông và hiện tại đang là những con mồi đi săn của những sinh vật khổng lồ kia.

Chúng chỉ cần được yên ổn trong khoảng bốn mươi cho đến sáu mươi triệu năm, và rồi chúng sẽ tiến hoá thành những sinh vật vô cùng tuyệt vời.

Crayak không nhìn thấy những thứ đó, tất cả những gì hắn thấy là một hành tinh với sự sống, hắn ngắm vũ khí của mình vào hành tinh xanh và rồi khai hoả, và tôi nhẹ nhàng tác động vào sợi chỉ của không gian. Hành tinh xanh kia biến mất và xuất hiện trở lại ở bên kia của quỹ đạo, cách xa tầm bắn của Crayak. Hắn thử lại, và tôi cứ mỗi lần như vậy tôi lại can thiệp để bảo vệ thành công sự an nguy của hành tinh đó.

Và rồi, trong sự hoang mang và bối rối, Crayak bắt đầu suy nghĩ. Sớm thôi, hắn sẽ đến tìm tôi.

CHƯƠNG 29

"Vậy ra ngươi ở đây, Ellimist"

"Ta đang đợi ngươi, Crayak"

Hắn xuất hiện trước mắt tôi như hắn vẫn luôn làm thế. Một con quái vật của bóng tối. Tôi biết tôi nên xuất hiện thế nào trước mắt hắn: tôi đã hoàn toàn làm chủ khả năng thay đổi và có thể xuất hiện với bất cứ hình dạng nào mà mình mong muốn. Tôi xuất hiện trước mắt hắn với hình dáng nguyên thuỷ của người Ketran.

"Ngươi đã mất đi lợi thế của mình, Ellimist."

"Bây giờ chúng ta đã hoà nhau," tôi đồng ý. "Ngươi không thể làm hại ta về mặt vật chất được nữa, ngươi hiểu điều đó phải không?"

"Ta không thể làm hại ngươi, nhưng ta có thể làm ngươi bị thương, Ellimist. Ta có thể giết những thứ ngươi trân trọng nhất."

"Ngươi có thể thử, Crayak. Nhưng cho đến cuối cùng thì ngươi cũng chỉ là một kẻ ngu ngốc mà thôi. Ngươi không thấy rằng tất cả những gì ngươi có thể làm ta đều có thể đảo ngược lại hay sao? Ngươi có thể tàn sát và rồi ta sẽ quay ngược thời gian để khôi phục lại sự sống. Nhưng để ta nói cho ngươi nghe điều này: nếu chúng ta đem cuộc chiến vào trong vùng tồn tại của không-thời gian và làm tổn hại nó, chính chúng ta sẽ kết thúc bằng sự sụp đổ và vỡ vụn của cả vũ trụ và giết chết bản thân cũng như tất cả mọi thứ ở trong đó."

"Một cuộc chiến vô nghĩa và không có kẻ chiến thắng," Crayak thừa nhận. "Nhưng nếu vậy chúng ta có thể làm gì?"

"Ta có thể quan sát. Ta có thể chiêm ngưỡng sự phát triển và tiến hoá của vũ trụ."

"Không thể chấp nhận được. Ta thà tự chọn lấy sự diệt vong của bản thân còn hơn phải làm điều đó. Sống một cuộc đời vĩnh hằng và đóng vai trò làm một kẻ quan sát? Phải có một trò chơi. Nếu không còn trò chơi thì sự tồn tại của ta sẽ là vô nghĩa."

"Vậy thì chúng ta sẽ chơi một trò chơi, Crayak." "Sẽ phải có những luật cụ thể."

"Phải, chúng ta sẽ tạo ra luật." "Và người thắng cuộc?"

"Tất nhiên, cho dù có phải mất hàng triệu năm đi chăng nữa."

Crayak mỉm cười đầy ác ý. "Ta không dự định sẽ đi đâu cả." "Vậy tới đây," tôi nói, "hãy bắt đầu trò chơi cuối cùng của chúng ta thôi."

LỜI KẾT

Ta nói với đứa trẻ loài người đang hấp hối, "Bây giờ ngươi đã biết ta là ai. Ta là gì."

"Phải. Ông là một đứa trẻ. Giống như tôi ở một điểm nào đó, một đứa trẻ bị lún quá sâu và không thể thoát ra được nữa."

"Một đứa trẻ."

"Ông bị mắc kẹt. Bây giờ vẫn vậy. Ông vẫn đang bị mắc kẹt trong chính cuộc chơi của mình."

"Phải." Ta nói.

"Có phải tôi là một mảnh ghép trong trò chơi của ông không? Có phải sáu đứa chúng tôi chỉ là những mảnh ghép của trò chơi thôi đúng không?"

Ta băn khoăn một lúc lâu. Ai có quyền nói ai là mảnh ghép và ai là người chơi? Ta cũng đã thường xuyên tự hỏi bản thân có phải chỉ là một mảnh ghép trong một trò chơi lớn hơn mà ở đó cả ta và Crayak cũng chỉ là những quân cờ để cho những thực thể hùng mạnh hơn trêu đùa và giễu cợt hay không.

"Ta vốn không định hình cho sự có mặt của ngươi trong nhóm sáu đứa các ngươi. Ngươi là một tai nạn... thú vị. Một sự đóng góp không được sắp đặt đến từ loài người vào vận mệnh của chính họ."

Con người đó im lặng. Không van xin, không năn nỉ được sống. Cuối cùng, sự chấp nhận đã xuất hiện trong linh hồn mạnh mẽ, can trường đó.

"Ông nói tôi có thể hỏi thêm một câu hỏi." "Phải."

"Tôi không thể hỏi liệu chúng tôi có chiến thắng hay không, tôi cũng không thể hỏi liệu mọi chuyện rồi có ổn hay không."

"Ta không biết những câu trả lời đó."

"Được rồi, vậy hãy trả lời câu hỏi này, Ellimist: Tôi có... tôi có tạo ra sự thay đổi không? Cuộc đời tôi, và... và cái chết của tôi... liệu có xứng đáng không? Cuộc đời tôi có thực sự có ý nghĩa không?"

"Có. Ngươi đã vô cùng dũng cảm. Ngươi đã vô cùng mạnh mẽ. Ngươi đã làm rất tốt. Sự sống của ngươi rất có ý nghĩa."

"Được rồi. Vậy là ổn rồi."

Một đường chỉ nhỏ của không-thời gian lặng lẽ tối đi và cuộn xoắn vào thinh không.

K. A. APPLEGATE

ANIMORPHS

NGƯỜI HÓA THÚ

RACHEL

#48. Sự trở lại

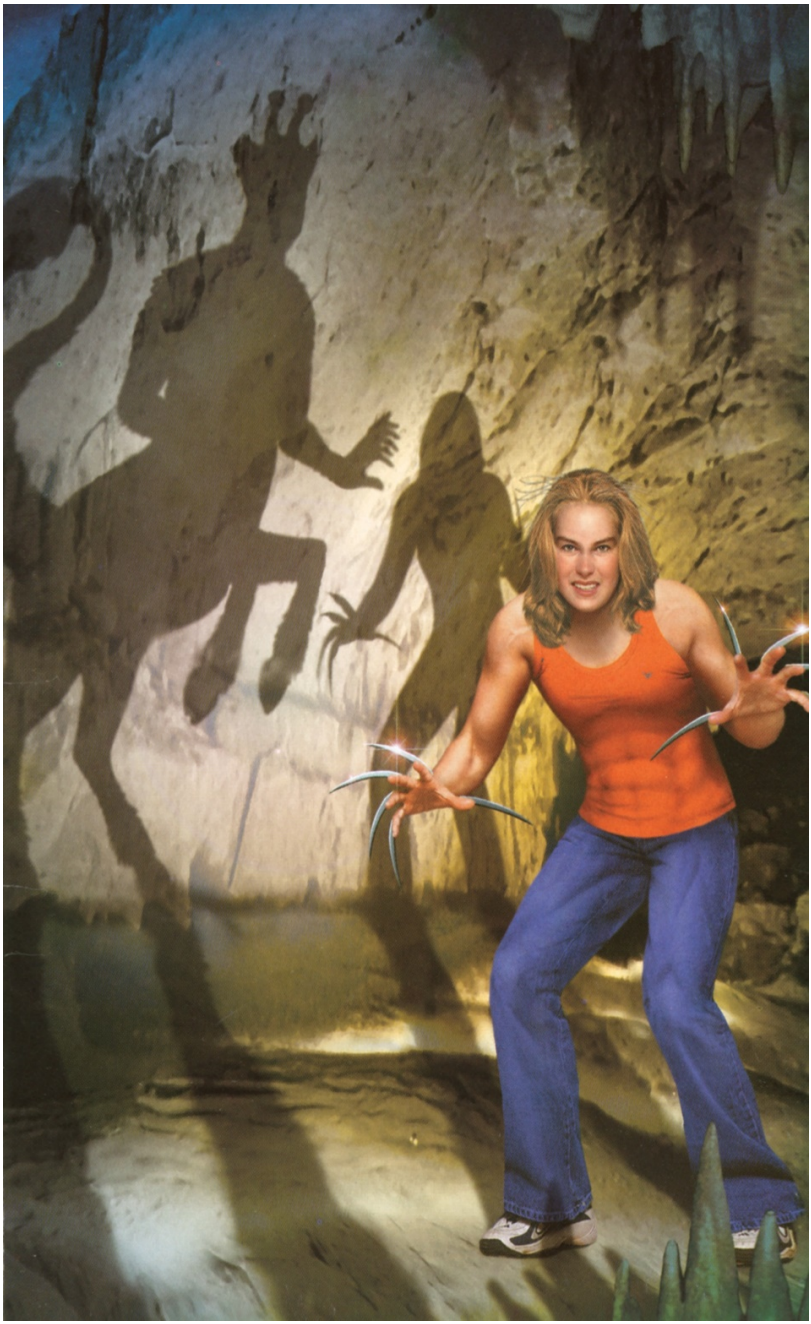

Animorphs #48 – The RETURN

Tập 48: SỰ TRỞ LẠI
Tác giả: K. A. Applegate
Sưu tầm, chuyển sang ebook: Lukas Ng
Ngày hoàn thành: 18/08/2024
Nơi hoàn thành: Hà Nội

DANH MỤC

CHƯƠNG 1
CHƯƠNG 2
CHƯƠNG 3
CHƯƠNG 4
CHƯƠNG 5
CHƯƠNG 6
CHƯƠNG 7
CHƯƠNG 8
CHƯƠNG 9
CHƯƠNG 10
CHƯƠNG 11
CHƯƠNG 12
CHƯƠNG 13
CHƯƠNG 14
CHƯƠNG 15
CHƯƠNG 16
CHƯƠNG 17
CHƯƠNG 18
CHƯƠNG 19
CHƯƠNG 20
CHƯƠNG 21
CHƯƠNG 22
CHƯƠNG 23
CHƯƠNG 24
CHƯƠNG 25

CHƯƠNG 1

"Ở **bên phải các bạn là cánh cửa của Phòng Bầu Dục**. Văn phòng của Tổng thống Hoa Kỳ, và có lẽ cũng là người đàn ông quyền lực nhất thế giới."

Marco ném cho tôi một cái nhìn. Có vẻ như sắp nói: "Giá như họ biết."

Giá như họ biết có bọn chúng ở đây trên Trái đất này. Chúng có thể mạnh hơn bất kỳ vị tổng thống, vị vua hay thủ tướng nào.

Jake và Marco nghĩ rằng mọi người tốt hơn không nên biết sự thật về chúng. Còn tôi?

Gần đây tôi tự hỏi.

Gần đây tôi nghĩ có thể sẽ tốt hơn nếu mọi thứ được công khai.

Hãy để thế giới biết rằng trái đất đã bị xâm chiếm bởi một chủng tộc người ngoài hành tinh được cầm đầu bởi một ai đó - một cái gì đó - xấu xa và mạnh mẽ hơn những gì con người có thể tưởng tượng. Tôi nghĩ như vậy đó. Tôi là Rachel.

Không có tên cuối. Bạn có thể đã biết tại sao. Nhưng trong trường hợp bạn không, là để cho an toàn. Cho bạn và cho chúng tôi. Và cho cả hội.

Chúng tôi là người hóa thú. Jake, Tobias, Cassie, Marco và tôi.

Chúng tôi cũng chỉ là những đứa trẻ, ít nhất là ở bề ngoài. Bạn sẽ không biết chúng tôi nếu bạn thấy chúng tôi đi tàu vào trung tâm thương mại vào chiều thứ bảy hoặc đi xe đạp ngoài đường.

Hoặc tham quan Nhà Trắng với một đám trẻ khác. Sự thật: Chúng tôi không giống những đám trẻ khác.

Chúng tôi đã từng như vậy. Nhưng không bao giờ như thế nữa.

Sau một khoảng thời gian nhất định, bạn không thể quay lại nơi bạn đã bắt đầu. Ngay cả khi bạn muốn. Mà tôi phải thừa nhận - tôi không thể.

Xin nhắc lại: Bọn Yeerks đang ở đây. Chủng tộc người ngoài hành tinh ký sinh. Mục tiêu của chúng là chinh phục loài người. Và hãy tin tôi, chúng đã làm điều đó, với từng người một.

Nhưng chúng đang trở nên thiếu kiên nhẫn. Và hung hăng hơn. Có lẽ bạn đã thấy một cái gì đó về Yeerk trên internet.

Có lẽ cũng về chúng tôi. Gần đây, chúng tôi đã tham gia vào một vụ ném bom lớn xuống một

hàng không mẫu hạm giữa đại dương.

Và có một tình huống tồi tệ với vài người cắm trại.

Vài chuyện được một số báo chí đưa tin, nhưng những chuyện đó đã bị chôn vùi ở các trang sau. Rớt xuống các trang web được điều hành bởi người hâm mộ khoa học viễn tưởng.

Những người duy nhất tin vào một vài nhân chứng bị thần kinh hoặc mất trí nhớ, kể lại sự thật về những gì họ thấy thì cũng là những

người tin vào mọi câu chuyện thú vị mà họ nghe được từ giới truyền thông.

Hầu hết công chúng Mỹ nghĩ rằng câu chuyện xâm lược Yeerk là một thứ sẽ có ở ngay trên trang nhất của Enquirer. Em bé sinh ra với mõm linh dương. Thanh Snickers tan chảy trong hình dạng của đầu St. Francis chữa bệnh dại. Ừ, làm như điều đó thực sự xảy ra vậy. Hoặc chỉ là một chuyện cổ tích thời đại. Giống như Người Dơi. Và cá sấu trong tàu điện ngầm.

Tôi không phải là một người điên hoặc kỳ lạ. Và tôi ở đây để nói với bạn rằng cuộc xâm lược của Yeerk không phải là một chuyện cổ tích, hư cấu hay cái gì khác. Cuộc xâm lược của Yeerk là có thật.

Yeerks là những con sên. Chúng bò vào tai bạn, chui vào não bạn và sau đó chiếm quyền kiểm soát. Đó là lý do tại sao vật chủ được gọi là Kẻ Mượn Xác.

Vấn đề với Kẻ Mượn Xác là gì? Chúng có thể là bất cứ ai. Người mẹ ngọt ngào của bạn, giáo viên khoa học bốc mùi của bạn, người ném bóng dễ thương trong đội bóng mềm địa phương.

Và chúng có thể ở bất cứ đâu. Ở nhà, ở trường, ở công viên. Trong Nhà Trắng.

Tôi liếc nhìn cửa sổ. Thấy một con chim ưng đuôi đỏ lượn vòng tròn trên bầu trời. Tobias.

Một trong số chúng tôi. Nhưng là một Nothlit. Một cậu bé ở trong hình dạng chim ưng đuôi đỏ trong hơn hai giờ và bị mắc kẹt ở hình dạng đó.

Cùng với Cassie, Tobias là người bạn tốt nhất của tôi trên đời của tôi. Cũng là bạn trai của tôi. Kiểu có lông vũ.

Đó là một câu chuyện dài. Nhưng vì một người có sức mạnh phi thường được gọi là Ellimist, Tobias có thể biến lại thành dạng người của mình. Thậm chí chọn trở thành con người đó mãi mãi, từ bỏ khả năng biến hình, cuộc chiến, cuộc sống như một con chim săn mồi.

Nhưng cậu ấy không chọn phương án đó.

Bởi vì, giống như tôi, Tobias không muốn quay lại nơi cậu ấy bắt đầu. TSEEW! Mờ nhạt, nhưng đúng vậy.

Tia nghiệt khai hoả! Nửa giây sau, Tobias vật lộn trong không trung. Tim tôi ngừng đập.

Tôi thở hắt ra. Đau đớn. Không tin được. Tôi nhìn Tobias lao thẳng xuống đất.

Một tiếng hét. Sau đó, rất nhiều tiếng la hét theo sau là tiếng cửa sập, gỗ vỡ vụn, phá cửa sổ và tiếng bước chân sấm sét.

"Chuyện gì đang xảy ra vậy?" một đứa hét lên.

Tôi biết chứ. Marco và Jake cũng vậy. Và Cassie cũng vậy nốt. Bọn Yeerks đang tấn công Nhà Trắng.

Một người đàn ông gầy trong bộ vét đen với dây tai nghe trong cổ áo đổ ra hành lang. Các mật vụ hô lớn.

"Hãy nhanh chóng di chuyển về phía lối thoát hiểm!"

Hai người đưa đám đông về phía cánh cửa đôi ở mỗi đầu hành lang. Jake ra hiệu cho chúng tôi và chúng tôi bước len khỏi dòng người hoảng loạn. Tập hợp xung quanh anh ấy.

"Không thể tin được," Marco rít lên. "Nhà Trắng! Mấy bồ biết điều này có nghĩa là gì không? Bọn Yeerks cuối cùng đã tuyên chiến. Cuộc chiến công khai. Không còn hoạt động bí mật nào nữa."

Phải. Cuộc chiến công khai. Chúng tôi đã mong đợi chuyện này, nhưng không phải theo cách này. Không phải là một cuộc tấn công trực diện vào Nhà Trắng.

Oxy đã trở lại cơ thể tôi. Và cùng với nó là tất cả sự căm thù của tôi đối với bọn Yeerks. Đối với những gì chúng đã làm với Tobias. Đối với những gì chúng đã làm với tất cả chúng tôi.

Tôi rất vui vì cuộc chiến bí mật đã kết thúc. Vui mừng vì không phải làm bộ nữa.

"Tobias gục rồi," tôi nói. "Mình thấy cậu ấy bị tấn công. Bọn Yeerks muốn chiến tranh, chúng sẽ có nó."

"Mọi người bình tĩnh" Jake cảnh báo mọi người. Nhưng anh ấy lại nhìn tôi khi nói vậy.

Jake không bao giờ để mất cơ hội ám chỉ rằng tôi là một loại súng thần công bắn trước hỏi sau. Tôi hít một chút không khí, cố gắng làm chậm nhịp tim của mình lại. Jake là thủ lĩnh của chúng tôi. Chúng tôi làm những gì anh ấy nói. Ít nhất là cho đến bây giờ.

Nhưng nó càng ngày càng khó hơn đối với tôi. Có lẽ cho chúng tôi.

"Tách ra," Jake ra lệnh. "Biến hình chiến đấu. Hãy sẵn sàng hành động. Nhưng đừng làm điều gì ngu ngốc."

Không có thời gian để nổi điên về nhận xét "ngu ngốc" đó. Tôi biết anh ấy ám chỉ tôi. Nhiều mật vụ khác xông vào hành lang. Phá cửa vào Phòng Bầu dục.

Tôi tách khỏi Jake và len ra sau tấm màn.

Tôi đã biến thành gấu xám. Một hình thái ngầu nhất, mạnh nhất của tôi.

Chỉ trong chốc lát - chỉ dành cho kẻ ngốc - hãy tưởng tượng một cô gái dáng cao, tóc vàng biến thành một con gấu xám, trong một phiên bản hoạt hình của Disney. Không còn nghi ngờ gì nữa, quá trình biến hình trông sẽ rất kiều diễm, bất định, duyên dáng, hay thậm chí..

Để tôi nói cho bạn chuyện này. Những nhân vật ở Disney không biết ngồi xổm biến hình. Không phải những người ở Nickelodeon hay cả những người ở DreamWorks.

Bạn xem ai đó biến hình, bạn có thể nghỉ ăn trưa luôn. Mặt tôi căng ra và dày lên.

Đôi vai tôi nhô lên.

Tôi nhắm mắt tập trung, đẩy nhanh quá trình khi. . .

"Có chuyện gì với cô vậy? Ra khỏi đó ngay!"

Tôi mở mắt. Bức màn đã bị xé sang một bên. Một nhân viên mật vụ lườm tôi. Tôi lườm lại. "Đừng giỡn nữa, nhóc. Chúng tôi đang cố gắng cứu mạng cô đấy"

Tôi đã mạo hiểm cuộc sống của tôi nhiều lần hơn tôi có thể đếm. Đánh nhau với mọi loại quái

vật mà thiên hà có thể tập hợp được. Và liệu anh ấy có đủ can đảm để bảo tôi dừng lại - giỡn hoài!

Tobias có thể đã nằm chết trên bãi cỏ Nhà Trắng. Và gã hề này muốn tôi ngừng lại.

Anh chàng còn không hay biết gì về đốm sáng vừa nhá lên.

Khi nó xảy ra.

Một cái gì đó bị gãy. Một cái gì đó trong tôi vừa bung ra BOOINNGGGG!

Có lẽ khi anh ta nằm trên mặt đất với mớ trang bị, anh ta sẽ nhận ra tôi nói láo. Tôi muốn máu. Tôi có thể ngửi thấy nó. Tôi có thể nếm nó.

Có phải là con gấu trong tôi muốn giết? Hay đó là tôi trong tôi?

Tôi không biết, và tôi không muốn biết.

Tôi chỉ muốn túm lấy mặt anh ta. Tôi gầm gừ và vung tay ra chém anh ta từ đầu đến chân.

CHƯƠNG 2

May mắn thay cho anh ta, tôi đã không biến ra móng vuốt trước. Hoặc răng. Hoặc nhiều thứ khác.

Tôi thoáng thấy mình trong một tấm gương bên kia hội trường. Tôi không giống như một con gấu xám. Nhưng tôi cũng không giống Rachel. Sau cùng?

Tôi trông giống như một cô gái lớn với vẻ mặt khó chịu và mất cân bằng hormone nghiêm trọng. Những sợi lông dài sẫm mọc ra từ cằm và má tôi.

"Thôi nào, nhóc. Đừng chơi nữa. Ra khỏi đây đi."

Anh chàng mật vụ kéo tôi từ phía sau tấm màn và đẩy tôi về phía lối ra. Nhưng đã quá trễ rồi.

Hai tên mượn xác-Hork-Bajir đã đâm vào hành lang. Anh mật vụ có vẻ lúng túng.

Anh ta đã chuẩn bị cho những kẻ ám sát hoặc khủng bố.

Những gã mũ trùm kín mít với với hai cái lỗ khoét ngay mắt. Hay mấy tên khủng bố với cái mũ nước ngoài. Những kẻ mặc đồ ngụy trang của quân đội Mỹ.

Nhưng không dành cho những kẻ xâm lược ngoài hành tinh cao 7 feet có bàn chân như T-rex và những lưỡi dao sắc bén, sắc như dao cạo trên khuỷu tay và đầu gối của chúng.

Khó có thể tin rằng Hork-Bajir là những sinh vật hiền lành khi chúng không có một con sên Yeerk ngồi trong khoang sọ điều khiển tâm trí và cơ thể của chúng.

Tất nhiên, hai Hork-Bajir này là Bọn mượn xác. Chúng không dịu dàng. Và chúng sẽ giết cả hai chúng tôi.

Nhân viên mật vụ đã nổ súng.

Tôi lùi lại sau tấm rèm. Hy vọng anh ấy có thể giữ chúng trong thời gian ngắn để tôi hoàn thành biến hình.

Tôi nhắm mắt lại và tập trung, cố tăng tốc biến hình. CREEEEk!

Mặt tôi nứt ra. Miệng kéo dài thành một nụ cười rùng rợn. Mũi phình lên. Hai tai di chuyển. Xương, cơ, da và lông gấu hiện ra và sắp xếp lại. Đôi vai mảnh khảnh của tôi nhô cao và to ra. Quá lớn cho cột sống cho có thể chống đỡ. Lưng tôi bắt đầu oằn xuống.

Móng vuốt dày và cong của tôi vẫn đang phát triển khi tôi bước ra từ phía sau tấm màn.

Nhân viên mật vụ đã núp sau cái bàn. Khuôn mặt anh ta trắng bệch, tay siết chặt khẩu súng lục.

Lý do duy nhất anh ta còn sống là Hork-Bajir đã bị vướng vào tất cả những chiếc ghế nhỏ và bàn dọc hành lang. Những cái kệ cao mạ vàng kiểu Pháp hoặc một vài thứ nằm rải rác trên sàn nhà.

"Andalite!" Tên Hork-Bajir khựng lại. Không biết phải làm gì tiếp theo.

Bọn Yeerks nghĩ rằng sáu người chúng tôi là người Andalite, người ngoài hành tinh đã phát minh ra công nghệ biến hình.

Nhưng chỉ có một trong chúng tôi là Andalite. Aximili-Esgarrouth-Isthill. Em trai của Hoàng tử chiến tranh Elfangor-Sirinial-Shamtul. Ax đang là một học viên trong Học viện quân sự Andalite khi anh ta dính vào cuộc chiến này.

Đám còn lại chúng tôi là người. Chính xác là bốn người và một con diều hâu đuôi đỏ. Tobias. Con chim nằm chết bên ngoài.

Tôi đứng lên trên hai chân sau và hét lên.

Chỉ có điều nó không phát ra như một tiếng hét. Nó phát ra như một tiếng gầm gấu xám chát tai đủ để rút sạch chút sắc thái cuối cùng ra khỏi khuôn mặt của anh mật vụ.

Tôi nhìn vào hai con Hork-Bajir to lớn đó và không thấy nạn nhân của cuộc xâm lược Yeerk mà tôi chỉ thấy những kẻ giết người.

Tôi thấy kẻ giết người. Và tôi thấy máu.

Tôi hạ xuống trên cả bốn chân và ngoảnh về phía chúng.

Tia Nghiệt bắn cháy xém tôi nhưng tôi thậm chí không cảm thấy nó.

Tôi nhảy lên, tôi nện xuống cả hai với một cú đánh. Lưỡi dao cắt vào tôi. Xuyên qua bộ lông, thẳng vào da thịt tôi.

Nhưng tôi không chú ý. Không có gì có thể đau đớn hơn nỗi đau tinh thần và trái tim tôi. Rồi đột nhiên, một thứ gì đó tóm lấy tôi, kéo tôi đi.

Một con khỉ đột. trưởng thành. Marco, trong hình thái chiến đấu yêu thích của cậu ấy. Tôi gầm gừ, cố thoát khỏi con linh trưởng kia. Nhưng cậu ấu đẩy tôi mất thăng bằng.

Tôi thấy Jake trong hình thái hổ và Cassie trong hình thái sói lao vào để kết thúc cuộc chiến.

Một trong những Hork-Bajir đã nhảy lên và trốn thoát qua cửa sổ. Tôi tức giận!

Đây là cuộc chiến của tôi và tôi đã chiến thắng. Tại sao Jake và Cassie không thể tìm thấy đối thủ của riêng mình để giết?

Jake ngoạm một tên Hork-Bajir khác. Anh ấy cắn mạnh vào vai hắn rồi thả ra.

Tên Hork-Bajir nhảy lên và đi ra ngoài cửa sổ theo đồng bọn của mình , trốn thoát theo hướng Vườn Hồng.

Tôi đứng nhổm dậy và gầm lên.

<Có chuyện gì với anh vậy? Sao anh lại để hai tên đó thoát!>

<Dừng lại đi, Rachel,> Jake bình tĩnh ra lệnh. <Cassie, bồ và Marco đến Vườn hồng. Họ đang cố gắng đưa Tổng thống đến trực thăng, nhưng bọn Taxons đang ở khắp mọi nơi. Tớ hy vọng việc bọn Hork-Bajir đang chảy máu sẽ làm chúng mất tập trung trong vài giây.>

Bọn Taxons. Lũ rết khổng lồ, phàm ăn. chúng sẽ ăn bạn - dù sống

hay chết.

<Em sẽ đi!> Tôi nổi giận khi Cassie và Marco chạy đi. <Em sẽ chăm sóc lũ Taxxons. Để em đi!>

<Không được. Em phải ra khỏi đây ngay. Em đang bị thương nặng. Và em quá thiếu kiểm soát, em thậm chí không nhận ra mình tệ đến mức nào. Đó là lý do tại sao bọn anh kéo em ra. Hoàn hình đi, Rachel. Ngay bây giờ.>

Jake quay đi, một con hổ Siberia to lớn ở hành lang Nhà Trắng.

Cái quái gì khiến anh ấy nghĩ rằng anh ấy có thể bắt tôi phải làm gì, khi nào nên chiến đấu, khi nào nên lùi lại, kiểm soát tôi khi một trong những người tôi yêu thương nhất đang nằm chết trên mặt đất chứ. . .

Điều đó khiến tôi cực kì tức giận.

Không ai được bảo tôi ra khỏi một cuộc chiến. Không một ai. Kể cả Jake.

Tại sao anh ấy nghĩ rằng anh ấy có thể làm điều đó?

Bởi vì tôi đã để cho anh ấy nghĩ rằng anh ấy có thể. Đó là lý do.

Có lẽ đã đến lúc cho anh ấy thấy anh ấy không thể.

Tôi sẽ cương quyết với anh ấy. Không cần nhiều. Chỉ cần đủ để cho Jack biết rằng tôi có thể kiểm soát được. Bất cứ lúc nào. Bất cứ nơi nào.

Tôi lặng lẽ đứng trên hai chân sau. Anh ấy không nghe thấy gì. Anh ấy đang lắng nghe âm thanh bên ngoài. Cố gắng tính toán bước tiếp theo của mình. Tôi vừa định nhảy xuống thì Cassie phóng xuống hành lang.

<Jake! Tụi mình cần bồ. Marco gục rồi. Họ đã có Tổng thống trong chiếc trực thăng. Nhưng họ không thể cất cánh.>

<Mình sẽ ra ngoài đó,> Tôi đã thông báo.

<Rachel! Không! Bồ đang đầm đìa máu. Bọn Taxxons sẽ bu vào bồ thôi,> Cassie khóc. Tôi không sợ. Hãy để chúng tấn công. Tôi sẽ xé chúng ra và tận hưởng nó. <Rachel! Không!> Tôi đi qua cửa sổ bị vỡ về phía tiếng trực thăng.

Hướng tới đám hỗn loạn.

CHƯƠNG 3

Tổng thống đang là giải thưởng trong một trò chơi kéo co nguy hiểm. Nhân viên mật vụ bên trong chiếc trực thăng đang cố gắng kéo ông vào. Một tên Hork-Bajir đang cố gắng kéo ông ra.

Ít nhất mười tên Taxxons quằn quại, rít lên và khát máu.

Vài tên Hork-Bajir bám các bộ phận khác của chiếc trực thăng, cố gắng ngăn cho nó bay lên. Một tên Hork-Bajir chỉ còn cái cằm. Cánh quạt trực thăng đã cắt đầu hắn lìa ra.

Kinh khủng.

Cái đầu lăn qua bãi cỏ, và năm con Taxxons theo sau một cách điên cuồng, choáng váng với sự phấn khích của thịt tươi.

Năm con Taxxons khác vây xung quanh chiếc trực thăng. Xé xác gã Hork-Bajir xấu số. Trọng lượng của chúng khiến cho cánh quạt bị lắc lư. Tên Hork-Bajir đang nắm lấy chân của Tổng thống rơi xuống.

Tôi lao vào như cái máy! Phá vỡ được lũ Taxxons.

Tát vào người bọn Hork-Bajir.

Kéo xuống thêm hai tên Hork-Bajir nữa đang nắm chặt vào cánh quạt. Bây giờ trực thăng có thể cất cánh.

Tôi nghe thấy những tiếng rít. Cơn gió thổi bay bộ lông của tôi khi chiếc trực thăng chở tổng thống nổi lên trên đầu tôi.

Bây giờ lũ người ngoài hành tinh tập trung sự chú ý của chúng vào tôi.

Tôi đứng vững. Chảy máu và gầm lên. Cào và cắn loạn xạ khi chúng đến gần tôi. Lần lượt chúng ngã xuống.

Tôi mù quáng trong cơn thịnh nộ chém giết.

Như một cái máy.

Và rồi, đột nhiên, tất cả im lặng.

Âm thanh duy nhất là tiếng thở hổn hển của riêng tôi. Tiếng máu chảy ra từ mõm tôi rơi xuống đất

Tôi bị vây! Bị bao vây bởi lũ Hork-Bajir đã chết. Nhìn đám Taxxons rút lui. Tiếng gầm của một con hổ thôi cũng đủ khiến hầu hết mọi người sợ hãi đến chết. Nhưng tôi không giống hầu hết mọi người.

<Anh đã nói rằng em không dính vào chuyện này!> Jake gầm lên.

<Không ai được phép ra lệnh cho em phải làm gì!>. Chúng tôi đi vòng tròn nhìn nhau.

<Đây là một đội, Rachel. Một đội. Em có biết điều đó có nghĩa là gì không?> Jake nhe cái nanh chết người của hổ.

Lớn chuyện rồi!

Một con gấu xám có thể chịu một cú cắn cực mạnh. Jake có thể nhấn chìm những chiếc răng hổ sâu ba hoặc bốn inch mà vẫn không xuyên qua được bộ lông gấu xù xì.

<Chúng ta từng là một đội, Rachel. Nhưng em đã biến nó thành một thứ hỗn độn. Được, cứ làm theo cách của em. Em muốn lãnh đạo

nhóm, em sẽ phải đấu với anh để giành quyền lãnh đạo.>

<Em sẽ đấu với anh,> Tôi trả lời, cơn thịnh nộ làm cho giọng tôi khàn đặc. <Em rất vui khi được đấu với anh. Rất kích thích.>

Tôi thả chân trước xuống đất và chạy.

Anh ấy không đề phòng, không ngờ rằng tôi sẽ làm điều đó. Tôi thấy anh ấy mất cảnh giác, và tôi đâm sầm vào sườn anh ấy.

Anh ấy thốt ra tiếng gào thét của sự ngạc nhiên và bay vài bước qua sân.

Nhưng hổ là mèo. Vào lúc anh ấy ngã xuống đất, đôi chân trước của anh ấy chùn lại và anh ấy đang tập trung cơ thể cho một cú nhảy.

Tôi đã cố gắng di chuyển, nhưng anh ấy quá nhanh!

Anh ấy đáp xuống ngay cạnh tôi, và tôi ngã sang một bên. Tôi đã chắc rằng tôi có thể hạ anh ấy, nhưng anh ấy giữ rất chặt.

Tôi đập, tôi vặn. Nhưng tôi không thể đẩy con hổ ra được.

<Em không thể đẩy anh ra, Rachel,> Jake nói, giọng bình tĩnh đến kỳ lạ. <Em to hơn, nhưng em không suy nghĩ thấu đáo.>

<Em sẽ cho anh thấy ai không suy nghĩ!> Tôi khóc.

Nhưng tôi có thể cảm thấy mạng sống mình đang nguy hiểm.

<Em đang chảy máu đến chết, Rachel. Kết thúc rồi. Hoàn hình ngay.> <KHÔNG!>

<Nếu em không hoàn hình, em sẽ chết,> anh ấy nói. <Hãy đối mặt với nó, Rachel. Em đã thua. Em đã thua cuộc chiến này ngay cả trước khi nó bắt đầu.>

Chính sự bình tĩnh của anh ấy đã khiến tôi càng thêm mù quáng, gào thét, giận dữ. Anh ấy quá kiêu ngạo! Quá chắc chắn về sự ưu việt của bản thân!

Tôi đập phá! Tôi hét lên! Tôi gầm lên! Nhưng anh ấy đã đúng.

Tôi đã thua cuộc.

<Hoàn hình, Rachel!> Cassie. <Hoàn hình, ngay bây giờ!>. Nhưng tôi đã không làm thế. Và tôi sẽ không.

Bởi vì tại thời điểm đó, tôi biết thà chết còn hơn thua.

<Thôi nào, Rachel!> Marco khản giọng. <Hoàn hình đi. Đừng ngu ngốc thế nữa.>

Một giọt máu từ cái tai bị rách chảy xuống má, xuống cổ tôi. Nó nhột và khiến tôi giật mình mở mắt ra và ngồi dậy với một tiếng hét có thể đánh thức bất cứ ai trong nhà này.

Là mồ hôi, không phải máu, đang chảy xuống mặt tôi. Tôi đã không ở trên bãi cỏ của Nhà Trắng.

Không phải ở Washington, D.C., thủ đô của đất nước chúng tôi. Không. Tôi đã ở trên giường của tôi. Ở nhà.

Và cơn ác mộng đã qua. Như mọi lần.

CHƯƠNG 4

"Cassie đâu rồi?"

Marco ngồi bên bàn phím máy tính đang hoạt động của Ax. "Mình không biết. Bồ có đang nhìn vào chuồng thú không?" "Có. Không thấy."

Chuồng thú của Cassie là nơi chúng tôi thường gặp. Nhà của Phòng khám Phục hồi Chức

Năng Động vật hoang dã.

Ax nhìn tôi. <Bạn có vẻ háo hức lạ thường khi nói chuyện với Cassie. Có gì đó làm cho bạn cảm thấy chỉ có thể nói được với cậu ấy à? Hay bọn mình có thể giúp gì không?>

Ax là Andalit. Không phải con người. Công nghệ thì tối tân nhưng cảm xúc thì thô như cục gạch.

Hoặc ít nhất đó là giả định mà chúng tôi đặt ra. Đừng hỏi tôi tại sao. Bởi vì đó là Ax, người mà hay theo cách kỳ lạ của riêng mình, dường như hiểu những gì đang diễn ra ẩn sau vẻ ngoài đó.

Tôi ném mình xuống chiếc ghế đẩu mà Marco đem đến lòng máng của Ax khi cậu ra nhận ra rằng cậu ta sẽ phải dành nhiều thời gian hơn ở đó từ giờ trở đi.

Trên thực tế: Marco chính thức đã chết. Cậu ấy sống với cha mẹ - cũng chính thức chết - và những người Hork-Bajir Tự Do. Đôi khi với Ax. Marco không đến trường nữa. Cậu ấy sẽ không tham gia bất cứ một chuyến đi nào trong lớp nữa.

Tôi nên biết giấc mơ cũng chỉ là một giấc mơ mà thôi.

"Thực sự không có gì đặc biệt tôi cả", tôi nói dối. Ax nhìn tôi và nhìn chằm chằm lâu hơn mức cần thiết. Cậu ta biết tôi nói dối. Rồi cậu ta quay sang nhìn vào màn hình máy tính qua vai Marco.

Được rồi, tôi đã muốn nói chuyện với Cassie về một điều đặc biệt. Riêng tư.

Cassie là người duy nhất trong chúng tôi thực sự có thể được gọi là "nhạy cảm". Marco, giống như Ax, là người lý trí. Nhưng không nhạy cảm.

Bên cạnh đó, Marco có cách khiến mọi thứ tôi nói hoặc làm dường như trở nên liều lĩnh. Không có cách nào là tôi sẽ tâm sự với cậu ta.

Nhưng tôi cần nói chuyện. Tôi đã có một chút lo lắng về những cơn ác mộng này. Điều tương tự lặp đi lặp lại.

Tôi và Jake. Một chọi một. Một trận đấu cuối cùng.

Jake là thủ lĩnh của chúng tôi. Tôi tôn trọng anh ấy. Tôi không luôn đồng ý với quyết định của anh ấy, nhưng anh ấy là người nắm quyền. Còn tôi thì không. Và đó là cách tôi muốn.

Đặc biệt là sau một nỗ lực tai hại của tôi khi lãnh đạo. tôi đã ngu ngốc để Cassie bị bắt bởi bọn Yeerks.

Vậy những giấc mơ là sao?

"Ái chà!" Marco ngồi dậy và nhìn chăm chú vào màn hình. "Nhìn này. Trên mạng. Một tài khoản 'Tôi đã ở đó' đầu tiên về một cuộc tấn công của người ngoài hành tinh vào một trụ sở hạt nhân. Và đây là một người khác. Một người không muốn bị lộ danh tính. Anh ta nói anh ta là Người bị Yeerk mượn xác đã tham gia kháng chiến."

<Dường như loài người sắp tìm hiểu sự thật,> Ax lo lắng nói . <Nếu bọn Yeerks không còn cảm thấy sự hiện diện của chúng là một bí mật, đây có thể là thời điểm chúng quyết định tuyên bố chiến tranh công khai.>

"Woo-hoo!" Tôi tung nắm đấm của mình.

Marco lắc đầu ghê tởm. "Ít nhất bồ có thể cố gắng làm như thể bồ không phấn khích trước viễn cảnh đó không?"

Đôi khi rất khó để ghét Marco.

Nhưng đây là một trong những lúc số đó.

"Nghe này", tôi nói, "chiến tranh bí mật rất tệ. Đó là một thứ khó chịu, phức tạp khiến chúng ta mệt mỏi. Hãy nhìn vào những gì nó đã làm với tụi mình. Hãy nhìn vào những thỏa hiệp đạo đức mà tụi mình phải thực hiện. Các bồ làm như kiểu mình là một đứa cuồng chiến. Nhưng tất cả những gì mình muốn là một cuộc chiến công bằng. Và bồ không thể có một cuộc chiến công bằng với một kẻ thù không tuyên chiến! " Tôi đã nín thở khi kết thúc với sự phẫn nộ chính đáng.

Nhưng cũng với một chút xấu hổ.

Ax và Marco đang ném cho tôi cái nhìn tròn xoe. Kiểu nhìn rõ ràng nói rằng họ không tin những gì tôi đang nói và khá chắc chắn rằng tôi cũng không tin điều đó.

"Mình chắc đấy" tôi khăng khăng. Nhạt nhẽo.

Tôi nhìn lên cành trên cao, nơi Tobias đang đậu. Cậu ấy nhìn tôi chằm chằm và dữ dội.

Hãy nhớ rằng, Tobias đang là một con chim ưng. Vì vậy, cậu ấy luôn dữ dội và nhìn chằm chằm.

Nhưng lần này có một cái gì đó trong cái nhìn của cậu ấy có vẻ xấu hổ. Cho tôi.

Chính Marco đã phá vỡ sự im lặng. "Mình không nghĩ bất kỳ ai trong chúng ta nên tự đánh lừa bản thân. Nếu cuộc chiến này được công khai, chúng ta sẽ bị đẩy qua một bên." Ax's chớp mắt. <Ý bạn là gì?>

Tobias xào xạc lông và siết chặt móng vuốt trên cành cây. <Bởi vì nếu Lực lượng Vũ Trang tham gia, tụi mình sẽ bị đẩy sang một bên như một đám quái dị. Bồ biết đấy, những đứa trẻ có thể tự làm những trò đùa thú cưng ngu ngốc của mình.>

"Và điều đó ổn với mình". Marco mỉm cười, khoanh tay ra sau đầu. Mình đã sẵn sàng để bị đẩy sang một bên. Mình sẵn sàng để cố gắng bình thường trở lại. Quay trở lại trường học, tốt nghiệp, có một công việc tốt, kết hôn, có con. Mình chỉ sống cho đến ngày tụi mình có thể

bàn giao việc này cho những người biết họ đang làm gì và những người thực sự thích làm việc đó. "

"Kể cả thế khi tụi mình không biết phải làm gì, thì tụi mình cũng đã làm quá nhiều rồi", tôi cáu kỉnh.

Không gian chìm vào tĩnh lặng. Ba đôi mắt nhìn tôi chằm chằm. À ừ, là bốn - bởi vì Ax có hai đôi mắt.

Tôi cảm thấy mặt mình nóng ran và đỏ bừng. Tôi hiểu những cơn ác mộng có ý nghĩa gì. Tại sao tôi lại cố lừa bản thân và giả vờ như mình không hiểu? Và tôi cũng không lừa mọi khác như thế.

Bí mật đen tối sâu thẳm của tôi giống như một con voi trong phòng khách. Một con voi màu tím to lớn. Với chấm bi.

Không ai nói về nó.

Nhưng mọi người đều biết nó ở đó.

Bí mật là mặc cho mọi thứ chúng tôi đã làm, tôi thực sự có thích điều đó. Và những người tốt thì không nên thích điều đó.

Tôi lượn tròn. Kiểm tra mặt đất xem có dấu hiệu hoạt động nào của bọn Yeerk không. Tôi đã cảm thấy rất xấu hổ và bây giờ tôi bị kích thích. Đó là một cách lịch sự để nói rằng tôi đã bị đánh dấu. <Bồ ổn chứ?> Tobias hỏi, bay gần nhưng đủ xa để không khơi dậy sự nghi ngờ nếu bọn tôi bị quan sát từ mặt đất. Một con đại bàng đầu bạc và một con diều hâu đuôi đỏ thường không chơi chung.

<Không,> Tôi nói bằng giọng gắt gỏng.

<Muốn kể cho mình không?> Một khoảng lặng dài.

<Bồ có thể nói kể cho mình không?>

<Mình không cố ý tỏ ra xấu tính,> Tôi nói nhanh. <Tất cả những gì mình thực sự muốn nói là mình không muốn bồ phải gánh một áp lực mà bồ không thể xử lý.> Tobias quay lại phía dưới tôi.

<Trời ạ. Cảm ơn vì đã hiểu mình quá rõ. Này. Rachel, Mình có thể xử lý được. Chuyện gì đang xảy ra vậy?>

<Điều đang xảy ra làm mình phát ốm là mọi người hành động như thể mình là một người rất thích chiến tranh, trong khi tất cả những gì mình làm là cố gắng sẵn sàng và tình nguyện làm tất cả nhiệm vụ trong khả năng của mình. Marco lúc nào cũng rên rỉ và kêu ca bất cứ khi nào cậu ta có cơ hội. Vậy tại sao chỉ có mình lại bị cái nhìn đầy tội lỗi đó từ mọi người và Marco thì không?>

<Điều đó không thực sự đúng đâu,> Tobias nói khẽ. <Marco gánh vác trọng trách riêng và bồ biết điều đó mà.>

<Được rồi. Cậu ta không phải là một kẻ nhát chết. Nhưng cậu ta là một người hay phàn nàn. Mình phát ốm mỗi khi nghe cậu ta lải nhải "Tại sao lại là mình? Tại sao lại là tụi mình?" mọi lúc mọi nơi. Làm thế nào mà mọi người để mặc cậu ấy làm chuyện đó?>

Tobias tới phía trên tôi, dễ dàng cưỡi trên luồng khí nóng

<Mình nghĩ đó là vì Marco chỉ nói những gì mọi người đang nghĩ nhưng sẽ không bao giờ thực sự nói ra.>

<À phải. Vậy, tại sao mọi người không bảo cậu ấy dừng việc phàn nàn lại và tiếp tục làm nhiệm vụ? Sao mình lại là người xấu trong câu chuyện?>

<Những người khác có thể không nói những gì Marco nói, nhưng về cơ bản, mọi người đều cảm thấy giống như cậu ấy. Họ thực sự không muốn là một phần của điều này. Mặt khác, không ai thực sự hiểu bồ và. . . Thôi, đừng bận tâm.> Cậu ấy tách ra, lao xuống và lướt đi.

<Và cái gì?> Tôi nhấn mạnh, lướt theo. Tobias không trả lời.

<Bồ nói rằng bồ có thể xử lý được,> Tôi nhấn mạnh.

<Được rồi. Được rồi. Mình không nghĩ có ai thực sự hiểu suy nghĩ của bồ, Rachel. Bồ cũng thích điều đó và trong một khoảng thời gian, tụi mình đều ổn với điều đó. Nhưng bây giờ, nó bắt đầu làm mọi người

hoảng sợ.>

Tobias quay về tốc độ và cắt qua tôi.

<Bồ có cảm thấy ghê không nếu mình có một bữa tối nho nhỏ?> Cậu ấy đột nhiên nói. Cậu ấy không đợi câu trả lời, nhưng rít xuống, móng vuốt lao về phía trước.

Tôi thấy cậu ấy lao đến gần con chuột. Tôi thậm chí còn cảm thấy bị cô lập hơn bình thường. Cậu ấy có đúng không?

Có phải những người khác nghĩ tôi là một kẻ tàn bạo khát máu mà họ chỉ sẵn sàng chịu đựng

vì họ cần tôi?

Có phải họ thực sự bắt đầu không thích tôi nhiều như tôi nghĩ? Tôi nhìn Tobias hất con chuột lên và bay về phía một cái cây ở xa.

Tôi cảm thấy rùng mình. Rồi tức giận.

Tobias đã lấy bản lĩnh đó ở đâu?

Một cậu bé là một con diều hâu ăn thịt chuột nói những điều về tôi mà lại khiến tôi rùng mình?

Và từ bao giờ tôi lại nhập tâm vào điều đó như thế? Tôi tận hưởng điều đó? Họ thực sự nghĩ Jake không thích à?

Có lẽ Jake không thích đổ máu. Nhưng trận chiến lớn hơn? Tất nhiên Jake thích nó. Ai lại không?

Sự hồi hộp của mệnh lệnh. Các adrenaline. Chiến thắng!

Tôi bay đi, để Tobias đi ăn tối. Ở đằng xa, ánh sáng nhấp nháy màu đỏ của một tháp radio dường như vẫy gọi.

Marco có thể đang nói cho Cassie, Ax và Tobias. Nhưng không phải cho Jake. Jake không phải là một kẻ hèn nhát trong tim, như Marco.

Jake không quá nhạy cảm, như Cassie.

Anh ấy không rút lui và thụ động như Tobias, hay một người trung thành mù quáng như Ax. Jake cũng giống tôi. Mạnh mẽ, dũng cảm, và hiếu chiến.

KHOAN ĐÃ.

Đúng rồi.

Jake bị tôi đe dọa.

Vì vậy, sự đe dọa đó đã làm anh ấy biến những người khác chống lại tôi. Cố gắng làm mất tinh thần tôi.

Cố gắng để chắc chắn rằng tôi không chiếm quyền kiểm soát.

Tôi ổn định đường bay của mình và chỉnh hướng của mình thẳng với hàng với đèn đỏ trên đỉnh tháp.

Một lát sau, tôi đã thấy nóc nhà của tôi bên dưới và tôi rẽ vào. cố xoay vòng đi. . . Tôi không thể.

Không thể thay đổi lộ trình. Không thể thay đổi hướng. Tôi đang bay ngay về phía tháp radio. Tiến tới đèn đỏ. Rẽ nào, Rachel, rẽ nào!

Nhưng tôi không thể làm gì ngoài việc tiếp tục bay thẳng về phía trước. Gần hơn. Gần hơn!

Có cái gì đó không đúng. Rất sai. Nó giống như là trong một đống máy kéo.

Nó đang kéo tôi về phía tòa tháp. Tiến tới đèn đỏ. Tôi sẽ đâm sầm vào nó.

Tôi sẽ đổ xuống.

Và tôi sẽ bị đốt cháy.

CHƯƠNG 6

"Rachel! Dậy đi. Bữa sáng sau năm phút nữa." Tôi giật mình tỉnh giấc.

Lần nữa.

Tim tôi đập thình thịch. Áo ngủ của tôi ướt đẫm mồ hôi.

Tôi nghe thấy tiếng mẹ đập mạnh vào cửa phòng bọn nhóc em tôi, đánh thức chúng dậy đi học trước khi chạy xuống cầu thang.

Vẫn còn khá sớm. Trời còn chưa sáng.

Tôi ném cái chăn ra và lăn khỏi giường. Cố rũ bỏ cơn ác mộng đáng sợ đó. Một cơn ác mộng cũ nằm trong một cơn ác mộng.

Đã qua rồi à? Thực sự qua rồi? Cuối cùng tôi đã thức dậy?

Tôi đi đến cửa sổ. Cảm thấy sàn nhà lạnh lẽo dưới chân tôi. Tự véo tay tôi. Tôi đau.

Tôi nhìn ra ngoài. Ở đằng xa, tôi nhìn thấy ánh sáng nhấp nháy màu đỏ mờ nhạt trên đỉnh ngọn tháp phát thanh vài dặm.

Nguồn gốc của hình ảnh trong những giấc mơ của tôi.

Tôi thay sang quần jean, giày thể thao và áo phông. Chạy xuống lầu. Thịt xông khói và trứng chiên trên bếp lò. Cánh cửa dẫn từ nhà bếp xuống tầng hầm đã mở.

Tôi có thể nghe thấy mẹ ở dưới đó đang giặt đồ, mở nắp máy giặt và sau đó đóng lại cái rầm.

Mẹ tôi là người rất thích buổi sáng. Tràn đầy năng lượng, ồn ào trong khi mọi người đang lê lết cố gắng giữ cho mắt mở.

Tôi tắt lửa ở chảo trứng, mở tủ lạnh và rót cho mình một ít nước trái cây.

Trong khi tôi nhấm nháp, tôi lôi những cơn ác mộng của mình ra, kiểm tra dữ kiện. Điều gì là thật? Điều gì không thật?

Tài liệu tham khảo của bọn Yeerks đã bắt đầu xuất hiện trên Internet. Điều đó là có thật.

Nhưng chúng ta đều đồng ý rằng điều đó không có ý nghĩa gì nhiều vào thời điểm này. Trên thang đo khả năng xảy ra, một cuộc xâm lược của người ngoài hành tinh xếp hạng thấp hơn so với việc Elvis xuất hiện trước mặt công chúng.

Nhưng nếu mọi người bắt đầu tin nó thì sao?

Sẽ ra sao nếu điều này có thể bắt đầu được một cuộc chơi thực sự?

Nó có thể có nghĩa là một cuộc leo thang xung đột.

Nếu điều đó xảy ra, không có cách nào Trái đất có thể chiến thắng. Trừ khi người Andalite đến giải cứu. Và chúng tôi không thực sự tin cậy vào điều đó.

Hoặc trừ khi hội Animorphs sẵn sàng tăng đáng kể số lượng. Cung cấp cho nhiều người khả năng biến hình.

Điều đó thật nguy hiểm. Chúng tôi đã thử nó một lần. Kết quả không dễ chịu.

Kết quả là David.

David, người đã từng là một cậu bé giống như bọn tôi. David, người đã trở thành kẻ phản bội và cố gắng bán chúng tôi cho Yeerks.

David, người không còn là David vì chúng tôi đã cố tình nhốt anh ta vào hình thái chuột và bỏ anh ta trên một hòn đảo đá cằn cỗi không có gì ngoài gió, mưa và những con chuột khác sống chung.

Đột nhiên, nước trái cây ngọt trở nên chua trong miệng tôi. Sự thèm ăn của tôi biến mất. Điều đó thường xảy ra khi tôi nghĩ về David.

Tôi không thể giúp anh ta. Mỗi khi nhớ lại, tôi cảm thấy sợ hãi và tội lỗi.

Những gì chúng tôi đã làm với David là không công bằng. Mặc dù tại thời điểm đó nó dường như là giải pháp duy nhất. Ngoại trừ giết người.

Tuy vậy.

Ý tưởng là của Cassie. Nhỏ xác định rằng việc buộc David trở thành một nothlit tốt hơn là việc cuối cùng phải giết anh ta.

Đôi khi tôi tự hỏi: tốt hơn cho ai? David hay cho chúng ta?

Dù sao, tôi là người đã biến thành một con chuột và đi xuống đất cùng với David. Tự cắn đứt đuôi của chính mình để nhốt anh ta trong cái bẫy tạm thời của chúng tôi.

Đó là một công việc bẩn thỉu. Một ai đó phải làm vậy và như thường lệ, tôi là người đó. Tôi là người duy nhất ở lại với David trong suốt hai tiếng đồng hồ để anh ta mất khả năng biến hình. Ngưng làm người. Mãi trở thành một con chuột. Vĩnh viễn.

Thật ra, Ax đã ở lại với tôi, để theo dõi thời gian. Có lẽ cũng để hỗ trợ cho tôi .

Và khi kết thúc, cậu ấy nói với tôi rằng cậu ấy không bao giờ muốn nhắc về những gì chúng tôi đã làm. Không bao giờ.

Tôi biết thật ngu ngốc khi cảm thấy tội lỗi. David là một mối đe dọa. Không chỉ với chúng tôi, mà còn cho toàn bộ cuộc chiến.

Bây giờ anh ta không còn là một mối đe dọa. Có lẽ anh ta thậm chí không còn sống. Một con chuột trung bình sống được bao lâu ta?

BẤT THÌNH LÌNH !!!

Tôi nhảy dựng lên và nước trái cây văng ra khỏi ly.

"Mẹ?" Tôi hét lên, với lấy khăn giấy để lau sạch mớ hỗn độn. "Chuyện gì đang xảy ra vậy?" "Con chuột! " bà ấy hét lên. "Mẹ đã đặt một số bẫy đêm qua và mẹ vừa bắt được một con.

Rachel, cục cưng, con có thể xuống đây và làm gì đó với nó không? Con biết những thứ đó làm mẹ phát bệnh mà."

Tôi cảm thấy như mình bị tát.

Mẹ tôi không biết gì về cuộc sống thực của tôi. Về hội Animorphs hoặc cuộc xâm lược của Yeerk.

Bà ấy không cố ý làm tổn thương tôi.

Nhưng ngay lúc đó, bà ấy cũng là một người nữa nghĩ rằng khi có công việc bẩn thỉu phải làm, Rachel là người nên làm việc đó. Tuy nhiên, tôi chạy xuống cầu thang.

Con chuột nằm trên sàn xi măng, cổ nó bị gãy trong bẫy. Tôi chộp lấy một hộp các-tông từ một đống rác, nhấc con chuột bằng cán chổi và thả nó vào trong.

"Làm ơn hãy vứt nó ra thùng rác," mẹ tôi nói, hơi rùng mình. Rồi bà quay lại với đống đồ giặt đang gấp.

Tôi mang con chuột lên lầu, ra khỏi cửa sau nhà bếp và vòng ra phía trước nhà. Các thùng rác đã được đưa ra lề đường, chờ xe đổ rác vào buổi sáng.

Bây giờ trời đã sáng. Nhưng tôi vẫn có thể nhìn thấy ánh sáng nhấp nháy màu đỏ mờ của tháp radio ở đằng xa. Trong vài giây nữa, tôi sẽ không thể nhìn thấy nó. Nó sẽ biến mất vào ánh sáng của ngày.

Tôi nhìn lên và thấy Tobias lượn vòng trên đầu, chắp cánh chào hỏi. Trái tim tôi nhẹ đi một chút. Một vài gánh nặng đáng sợ vơi đi.

Nhưng khi cậu ấy lượn càng lúc càng chậm, dường như sắp nhắm vào người tôi, tôi đã có một suy nghĩ kinh khủng.

Có lẽ Tobias không vòng qua để nói xin chào.

Có lẽ cậu ấy đã để mắt đến thùng rác. Gần đây cậu ấy đã rất khó khăn để săn mồi - chúng tôi gần như không có mưa trong một tháng - và thỉnh thoảng tôi lại mang thức ăn cho cậu ấy.

Lúc đầu, việc đó đã làm tổn thương đến lòng tự trọng của cậu ấy. Nhưng cuối cùng, cậu ấy cũng đã chấp nhận đống thức ăn.

Bụng tôi thắt lại. Tôi ném con chuột và cái hộp vào thùng rác và đóng nắp lại cài rầm. Tôi vội vã vào nhà và để cánh cửa đóng sầm lại sau lưng.

Đã có lúc Tobias giấu thói quen ăn uống của mình với tôi. Một thời gian cậu ấy xấu hổ về việc giết chóc và ăn tươi. Không thể chịu đựng được sự bẽ mặt khi vào những thời điểm khó khăn, phải nhặt rác để kiếm thức ăn .

Nhưng Tobias đã trút bỏ được sự ức chế của mình. Cậu ấy đã học cách làm theo bản năng động vật của mình và làm những gì phải làm.

Có lẽ Tobias không phải là người duy nhất cần đối mặt với chính mình. Đó có phải là những gì tôi mơ ước?

Rũ bỏ sự ức chế của bản thân. Theo bản năng của tôi. Làm những gì tôi phải làm. Trở thành người lãnh đạo.

CHƯƠNG 7

Trường thì vẫn vậy, vẫn như cũ.

Các giáo viên trò chuyện với nhau trong hội trường. Lũ con gái thì cười khúc khích.

Bọn con trai thì cụng nắm đấm vào nhau.

Những thứ ngu ngốc, nhưng lại quen thuộc. Không dành cho tôi.

Đã không còn nữa.

Tôi cảm thấy như mình đang quan sát mọi người từ phía sau khung cửa kính Mica.

Chỉ là tôi không ở đó. Tôi không thể liên quan, không dính líu gì đến các giáo viên, bọn con trai, lũ con gái. Tôi thậm chí không thể vờ như liên quan. Tôi không biết mình còn có thể giả vờ bao lâu nữa rằng mình chỉ là một đứa trẻ bình thường. Chỉ là một đứa trẻ không có gì quan trọng để lo lắng hơn những cục mụn và vài bài kiểm tra.

Tôi cảm thấy như mình sắp nổ tung.

Nhưng tôi tự kiểm soát. Mặc cho Jake và những người khác nghĩ gì.

Tôi sẽ không nói hoặc làm bất cứ điều gì có thể thổi tung vỏ bọc của tôi. Tôi không có cách nào để biết ai là Bọn-Mượn-Xác và ai không, và ngày ngày thì lại càng có thêm nhiều Bọn Mượn xác hơn.

Chapman, phó hiệu trưởng của chúng tôi, đã là tên Mượn xác ngay từ đầu. Tôi nhìn hắn sải bước xuống hội trường với một nhóm người từ đội bóng đá. Họ cũng là người Mượn xác ư? Thành viên của Hội Chia Sẻ?

Họ đi ngang qua tôi mà không thèm nhìn một cái. Khi họ rẽ vào góc, tôi đột nhiên thấy mất hết kiên nhẫn.

Nếu những người đó là Bọn Mượn Xác, thì chúng tôi cần phải loại bỏ chúng, chiến đấu với chúng. Thậm chí có thể giải cứu họ bằng cách nào đó. Không chơi trò chờ và quan sát.

Mỗi giờ, mỗi ngày, chúng tôi đều bỏ lỡ cơ hội để chống lại. Để chiến đấu. Tấn công.

Sự hiện diện của Yeerk đang lan rộng và chúng tôi vẫn đang chơi một trò chơi phòng thủ. Đó có phải là chiến lược đúng đắn không?

Tôi không tin là vậy. Và tôi đã nói với Jake như thế. Nhiều hơn một lần.

Tôi nhìn qua vai mình. Mọi khuôn mặt tôi nhìn thấy như có chữ Yeerk viết trên đó.

Jake ra khỏi lớp học, tiến lại gần.

"Chào", tôi nói, chuẩn bị dừng lại và trò chuyện. Anh ấy gật đầu và bước đi.

Chúng tôi chơi trò chiến tranh lạnh ở trường. Đi với nhau nhiều sẽ làm cho lũ Mượn-xác nghi ngờ.

Nhưng tôi không thể không tự hỏi.

Có phải cái gật đầu của Jake lạnh lùng hơn bình thường một chút?

Có điều gì đó kém thân thiện trong cách anh ấy đi ngang qua tôi không? Có phải anh ấy vẫn giận tôi vì tôi đã không vâng lời anh ta ở Nhà Trắng. . . Từ từ đã!

Tôi lắc đầu.

Toàn bộ Nhà Trắng là một giấc mơ. Tôi đã không bất tuân lệnh của Jake. Tôi đã không cố giết anh ấy.

Tôi vội vã đến lớp và ngồi sau Cassie. Tôi cảm thấy bất an, khó chịu. Cô ấy quay lại. "Này"

Nụ cười của cô ấy chân thật và tôi mỉm cười đáp lại.

Hoặc ít nhất là tôi đã cố gắng. Nhưng cảm giác có gì đó không ổn thậm chí còn nặng nề, ngột ngạt hơn so với sáng hôm đó.

Đây có phải vẫn là một cơn ác mộng?

Chuông reo. Bọn bạn tôi quăng mình vào chỗ ngồi, và giáo viên sải bước đến trước lớp, nhanh nhẹn và thiếu kiên nhẫn để bắt đầu.

"Mở sách của các em đến trang hai mươi ba" cô nói. Mơ hồ, tôi nhận ra cô ấy đã bắt đầu bài giảng về Edgar Allan Poe. Về truyện ngắn chúng tôi đã đọc tuần trước.

"Trái tim kể chuyện."

Tôi nhìn xuống cuốn sách của mình. Lật qua các trang. Tôi cố gắng xác định vị trí đoạn văn mà giáo viên đang giảng.

Tôi nghe thấy tiếng Rột - Rẹt của phấn trên bảng và nhìn lên để xem những gì cô ấy đang viết.

Nhưng tôi đã bị che bởi ánh sáng đỏ chói bao phủ toàn bộ phía trước lớp học.

Không ai khác có vẻ để ý. Xung quanh tôi, những đứa khác đang nhìn vào bảng, bận rộn chép những ghi chú được viết trên đó.

Tôi nhìn phía sau tôi để xác định nguồn sáng. Không có gì. Tôi lại nhìn về phía trước.

Ánh sáng đỏ đã biến mất. Tôi có thể thấy rõ giáo viên và những từ cô ấy đã viết trên bảng. Đầu tôi bắt đầu choáng váng. Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Tôi đã đủ gần tường để dựa đầu vào nó. Thạch cao mát lạnh và mềm mại trên má tôi. Nhưng bên trong bức tường, tôi nghe thấy tiếng cào xé. Âm thanh của móng vuốt nhỏ. Chuột.

Tay tôi bắt đầu run rẩy. Tôi nắm chặt để kiềm lại.

Có lẽ việc trở thành một con chuột cũng không quá tệ nếu không có người xung quanh để khiến bạn cảm thấy mình như một con chuột. Có lẽ nó không tệ lắm nếu bạn sống ở một nơi mà tất cả mọi người đều là chuột.

Đằng sau lớp thạch cao mịn màng, lại tiếng lạo xạo và chút chít. Sau đó - tôi biết tâm trí của tôi đang chơi trò lừa với tôi. Hay là nó?

Ai đó đang gọi tôi từ trong tường.

Ai đó đã khóc, "Giúp tôi với! Không! Không! Đừng làm thế với tôi!" Đó là David.

David đang gọi tôi! Không! "Rachel? Em thấy không khỏe hả?"

Giọng nói của giáo viên xuyên qua tiếng chuông rít trong đầu tôi.

Mọi khuôn mặt, kể cả Cassie đều quay sang nhìn chằm chằm vào tôi. Tôi nhận ra mình đang dựa đầu vào tường, đưa tay che mặt như đang đau đớn hay đau khổ gì đó.

Tôi ngồi thẳng dậy, nuốt nước bọt.

"Không" tôi xoay sở để trả lời. "Không, em ổn."

"Tại sao em không thư giãn trong vài phút nhỉ?!" cô giục. "uống một ít nước và sau đó quay lại khi em cảm thấy tốt hơn."

Có lẽ cô sợ tôi sẽ ngất xỉu và không muốn tôi làm điều đó trong lớp học. Không thể nói tôi đổ lỗi cho cô ấy.

Tôi nhặt sách của mình lên.

Đôi môi của Cassie khẽ nhúc nhích. Hình thành những lời quan tâm thì thầm. "Chuyện gì vậy?"

Tôi lắc đầu. Không có gì. Hãy bình tĩnh.

Tôi đến cửa lớp học. Nghe giáo viên khởi động lại bài giảng của mình về "Trái tim kể chuyện".

Một câu chuyện về cảm giác tội lỗi khiến cho một kẻ giết người trở nên. Đó là nhịp đập của trái tim nạn nhân.Nhịp đập của trái tim đã chết của nạn nhân, bị chôn vùi dưới sàn nhà. Nó ám ảnh kẻ giết người. Nhảy vào tai hắn và chỉ một mình hắn.

Âm thanh theo đuổi hắn.

Cho đến khi hắn tan nát. Cho đến khi hắn ta thú nhận tội ác của mình. Tôi đi đến chỗ đài phun nước. Miệng tôi khô khốc.

Tôi cúi xuống nhấm nháp. Nhắc nhở bản thân về tất cả các lý do tại sao tôi không cần phải cảm thấy tội lỗi về David.

Tôi - chúng tôi - không có lựa chọn nào khác. Ngay cả Jake cũng đồng ý rằng không có lựa chọn nào khác.

"Tại sao mày lại quan tâm Jake nghĩ gì?" Một giọng nói phát ra trong đầu tôi. "Một người thủ lĩnh sẽ học cách sống mà không cần sự đồng thuận."

Tôi khựng lại trên mặt nước. Đứng dậy và quay cuồng xung quanh. Ai đã nói vậy?

Người nào?

Không có ai phía sau tôi.

Tôi nhìn lên và xuống hội trường. Không ai trong cả hai hướng.

Có phải tôi đang mơ? Không.

Tôi chỉ đang mất trí. Hoặc ít ra là những gì còn lại của nó.

Tôi rút một tờ giấy ra khỏi cuốn sổ tay của mình và viết nguệch ngoạc cho Cassie. Hẹn nhỏ gặp tôi trong chuồng thú sau giờ học. Tôi tìm thấy tủ đồ của nhỏ, đẩy tờ ghi chú qua lỗ thông hơi và đi về phía lối ra.

Trường học không phải là một nơi ổn cho tâm trạng hiện tại của tôi.

CHƯƠNG 8

Tôi đã giết số thời gian còn lại trong ngày tại trung tâm thương mại. Sau một vài giờ mua sắm, tôi cảm thấy gần như bình thường trở lại.

Khi tôi đi đến chuồng ngựa, tôi cảm thấy mình thật ngớ ngẩn. Tôi là ai? Một đứa trẻ ư? Tại sao tôi lại để một vài giấc mơ xấu làm rung chuyển cách suy nghĩ của mình?

Khi tôi còn cách chuồng trại khoảng hai mươi mét thì bỗng nghe thấy tiếng hét.

Nửa giây sau, Cassie chạy ra khỏi chuồng. Khoảng hai trăm con chuột chạy phía sau cô. Chuột!

Đây là một giấc mơ.

Đó phải là một giấc mơ!

Cassie đã nhanh, nhưng lũ chuột nhanh hơn.Chúng trèo lên chân nhỏ, vòng qua vai nhỏ, xuống cánh tay nhỏ. Cắn. Cào. Nhai điên cuồng.

Khuôn mặt của Cassie bắt đầu tan chảy. Cô loạng choạng quỳ xuống. Cô đã biến hình. Phút chốc bất lực! Những con chuột trở nên điên cuồng hơn. Thật là kinh khủng.

Tôi không biết phải làm gì! Tôi nên biến thành hình thái gì để có thể bắt hai trăm con chuột và giết hết chúng trước khi chúng nhai Cassie thành bột?

Sao cũng được, phải biến hình, Rachel! Gấu xám!

Đó là khi đám chuột thứ hai chạy ra từ một cái bụi. Chúng tấn công tôi!

Thậm chí trước khi tôi có thể bắt đầu biến hình, chúng luồn lên ống quần jean của tôi, bò ngang ngực tôi, xuống cổ áo khoác của tôi.

Tôi không thể làm gì để ngăn chúng lại! Hay là chỗ đó?

"Đi xuống ao!" Tôi hét lên với Cassie. "Chạy chạy chạy chạy!" Tôi lao

đi.

Lũ chuột nhỏ thôi, nhưng hãy thử chạy với năm mươi con bám vào bạn bằng hàm răng như cá cắn câu xem.

Những móng vuốt nhỏ bé sắc nhọn xuyên qua da cánh tay và lưng tôi. Hàm răng sắc bén ghim vào má tôi.

"Dừng lại đi!" Tôi hét lên. "Ra khỏi người tao!"

Cái ao chỉ cách đó vài thước. Tôi không kịp dừng lại để đá giày, cởi áo khoác. Tôi chỉ biết lao xuống nước.

Những con chuột vẫn bám tôi, nhưng không được lâu. Không nếu như tôi lặn xuống và nín thở. Phổi của lũ chuột nhỏ hơn tôi rất nhiều. Những con chuột sẽ phải buông ra hoặc chết đuối.

Tôi chìm xuống dưới ao.

Vài con đã từ bỏ gần như ngay lập tức. Những con khác cắm răng

vào sâu hơn, tuyệt vọng. Tôi đập mạnh, ném những con chuột ướt xuống đáy ao.

Bọn nó sẽ bơi đến nơi an toàn? Hay bị chết đuối? Tôi không quan tâm. Chỉ muốn tống cổ bọn nó đi!

Đến khi phổi tôi bắt đầu nóng ran, mấy con chuột cuối cùng đã bỏ ra.

Tôi đã được tự do. Ngoại trừ việc trọng lượng tôi nặng, những con chuột bất động bên trong áo sơ mi và áo khoác của tôi. Những con chuột chết đuối.

Phổi tôi cháy lên. Phải trở lên mặt nước.

Tôi cố ngoi lên. Hy vọng Cassie sẽ ở đó, chờ đợi. Không!

Một cái gì đó túm lấy mắt cá chân của tôi. Kéo tôi xuống. Phổi tôi như vỡ tung. Tôi cần không khí!

Nhưng bất cứ điều gì đang giữ trên mắt cá chân của tôi đã quyết định nhấn chìm tôi cùng với những con chuột.

Tôi quạt mạnh, cố ngoi lên và quằn quại. . . Và rồi mọi thứ trở nên tối đen.

Trong vô thức. Nhưng đồng thời,tôi nhận thức được. Tôi nổi lên. Trôi dạt.

Ở đó nhưng không có ở đó. Tôi. Nhưng không phải tôi. Một giấc mơ.

Một cấp độ khác của một cơn ác mộng đang diễn ra.

Một cơn ác mộng có cấu trúc như một trò chơi mê cung phức tạp.

Và rồi tôi mở mắt ra. Ngắm nhìn không phải xuyên qua nước, mà qua một sự u ám. Mắt tôi bắt đầu thích nghi với ánh sáng mờ.

Không phải là một bảng trò chơi hay một mê cung. Một bục sân khấu. Giống như một cái gì đó bước ra từ từ "Bóng ma trong nhà hát Opera". Rất gothic. Rất thơ mộng.

Tôi đang ở trong hầm ngục. Một ngục tối khổng lồ, hang động với những bức tường đá nham nhở và ẩm ướt.

Ánh nến lung linh trong những bức tranh treo tường công phu.

Mạng nhện giăng đầy, có mấy cái lớn như ga trải giường, treo như tấm màn xé từ các thiết bị chiếu sáng và các bức tường.

Chuột ríu rít trong và ngoài bóng tối. Nơi đây nhét đầy rác và nước thải.

Hoang mang, tôi mường tượng như thấy cỗ quan tài. Ma cà rồng chỉ chờ mặt trời lặn để chúng có thể hút máu tôi, biến tôi thành một trong số chúng. Những kẻ giết người nửa đêm…

Dễ mà, Rachel. Hãy tập trung lại. Sử dụng các giác quan của mày, chứ không phải trí tưởng tượng.

Hãy lắng nghe! Một âm thanh dai dẳng, nhỏ giọt. Và nhỏ giọt.

Một câu trả lời cho một trong những câu hỏi của tôi. Đây không phải là hầm mộ. Tôi đang ở đâu đó trong hệ thống cống rãnh. Nhưng làm thế nào tôi có thể ở đây được?

Tôi đứng lên. Nhìn xung quanh. Cố gắng tìm hiểu . . .

Tôi không thể đứng lên được. Tôi đã ở trong một cái cũi nào đó. Một khối lập phương nằm trên một nền nâng cao. Có lẽ là một cái bàn.

Và tôi bị bó lại, ngồi xổm với cằm trên đầu gối, hai tay ôm chân. Không đủ chỗ để đứng thẳng. Để duỗi thẳng tay hoặc chân của tôi.

Tôi hất tóc. Nó ướt rồi!

Áo khoác của tôi. Vẫn còn đầy chuột chết? Lúng túng, tôi lắc nhẹ. Không còn. Được rồi, ít ra vẫn ổn.

Tôi chạm vào bức tường của khối lập phương.

Nó là cái gì vậy? Thủy tinh? Nhựa? Cũng có thể là Một trường lực?

Không thể hoàn toàn ngẩng đầu lên. Đảo mắt về phía đỉnh của khối lập phương. Chỉ cách một vài inch. Nó được khóa với một ổ khóa khổng lồ, lỗi thời.

Tôi có thể phá vỡ nó không? Tôi có thể phá vỡ các bức tường được không?

Không, không với tay và chân của tôi. Tôi phải biến hình một cái gì đó lớn. Giống như Gấu Xám. Thứ đó sẽ cho phép tôi thoát khỏi nhà tù này. . .

Trừ khi khối lập phương không thể phá vỡ bằng phương tiện vật lý. Trừ khi tôi tự giết mình khi cố gắng phá vỡ nó.

Tốt rồi, có lỗ thông gió.

Tôi có thể biến hình thành bọ, bò ra khỏi một trong các lỗ và. . . Thôi bỏ đi.

Những ngón tay tôi lướt trên sàn hộp. Nó được phủ một lớp bột mịn. Lúng túng, tôi đưa ngón tay lên mũi và ngửi. Thuốc trừ sâu.

Bất cứ ai, hoặc bất cứ điều gì, đã đưa tôi đến đây, đã nghĩ về tất cả mọi thứ. Bọn Yeerks chăng? Có cái gì đó nói với tôi là không phải.

Không phải Yeerks.

CHƯƠNG 9

Có tiếng bước chân. Tôi giật bắn mình.

Tiếng bước chân lách cách phía trên tôi.

Tôi đảo mắt về phía đỉnh của khối lập phương.

Một trần nhà hình vòm cao vút có thể trên ba mươi feet.

Trên cùng là một nắp hố ga nhỏ.

Và dẫn từ bìa là một cầu thang sắt rỉ sét len lỏi vào bức tường phía xa như một lối thoát hiểm. Dành cho công nhân thoát nước.

Nơi này thật bẩn thỉu và rùng rợn.

Hai người đang leo xuống cầu thang chắc chắn không phải làm việc cho công ty điện nước.

Họ bước xuống sàn. Vén chùm mạng nhện sang một bên giống như đang tách bức màn. Và tiếp cận khối lập phương của tôi.

Hai tên cù lần.

Không có vẻ đủ sáng sủa để trở thành chủ mưu đằng sau kịch bản ác mộng này. Chắc chắn không phải là bộ não biết suy tính, Rachel.

Một người cao và gầy. Hắn ta mặc cái quần jean bẩn, rách và áo phông đen. Có một hình xăm con chuột trên má phải của hắn.

Người còn lại lùn và mập. Hắn cũng mặc quần jean bẩn, rách. Nhưng chiếc áo phông của hắn viết "Cái Chết Ơn Huệ" bằng những vòng xoáy ảo giác và màu axit. Bên ngoài hắn mặc một chiếc áo gió màu xanh nhạt. Tóc hắn được buộc thành đuôi ngựa mỏng, nhờn nhợt như được bôi một loại mỡ động vật lên vậy.

Không có giải thích nào cho gu thời trang đó.

Những kẻ này chẳng là gì cả. Tôi hạ những bọn du côn như chúng.

Những kẻ này trông giống như chúng sống nhờ chế độ ăn kiêng Twinkies và 7UP. Chúng là của tôi

Tôi không nói gì cả.

Tôi sẽ đợi chúng nói cho tôi biết chuyện gì đang xảy ra. Những gì chúng muốn.

Chúng đang làm việc cho ai. Những gì chúng đã làm với Cassie.

Và sau đó tôi sẽ làm cho chúng phải xin lỗi vì những gì chúng đã gây cho tôi.

Tên Xăm mình nhìn Tên Mỡ. "Nó đây rồi. Đúng như hắn ta nói."

Mỡ nhìn xung quanh, gật đầu. "Ừ. Là chỗ này. Vậy, tao đoán là đã đến giờ. Bây giờ chắc chắn là lúc….. Tao nghĩ vậy."

Không ai trong hai tên du côn nhìn tôi. Dù sao cũng không phải đối mặt. Đây không phải là cái bẫy của chúng.

Vậy thì là của ai? Của ai!

Bình tĩnh nào, Rachel. Bình tĩnh. Đánh giá trước khi mày hành động.

Đừng làm điều gì ngu ngốc.

Mỡ thò tay vào túi áo khoác. Tôi thấy bây giờ nó đang phình ra. Nhẹ nhàng, cẩn thận, hắn móc ra. . .

Một con chuột.

Tất nhiên. Tất nhiên rồi.

Mơ thấy chuột, chuột trong tường, chuột dưới tầng hầm, chuột trong áo tôi. . .

Nếu ngươi không phải là một người cục súc như vậy, Rachel. . .

Bằng một cách vô cùng nhẹ nhàng, Mỡ đặt con chuột xuống cái bục. Đặt nó ngay trước mặt tôi, ngay phía bên kia bức tường trong suốt của khối lập phương.

Chúng tôi cách nhau vài inch, tôi và con chuột. Nó thật to.

Một con chuột nhìn chằm chằm vào tôi với một trí thông minh kỳ lạ trong đôi mắt nhỏ bé của nó.

Một con chuột nhìn tôi như thể nó biết điều gì đó quan trọng về tôi. Như thể nó nhận ra tôi.

"Ta sẽ giết ngươi! Ta sẽ giết ngươi! Ta sẽ giết ngươi!" Một trong bọn chúng.

Nếu ngươi không phải là một người cục súc. . .

Tất nhiên. Tất nhiên.

<Xin chào, Rachel,> con chuột nói. <Mày có nhớ tao không?> Tôi không ngạc nhiên.

Tôi cũng không sợ.

Đây là một giấc mơ. Chỉ là một giấc mơ khác.

Tôi đã tỉnh dậy từ những giấc mơ khác. Tôi cũng sẽ thức dậy từ giấc mơ này. "David", tôi nói, cảm thấy tò mò hơn bao giờ hết.

Ta thông minh hơn tất cả các ngươi. . . <Ngạc nhiên không?>

"Không," tôi trả lời trung thực.

Tôi thích nghi, cố gắng tìm cách nào đó để được thoải mái bên trong khối lập phương. Chân phải của tôi đã tê. Lưng dưới của tôi đã bắt đầu đau.

Đã đến lúc phải tỉnh dậy.

<Hay sợ?> Con chuột tên David hỏi. Ta thông minh hơn. . .

"Không," tôi trả lời, lại thành thật.

Ngươi không thể phán xét ta!

Và rồi con chuột cười khúc khích.

<Ồ, tốt, vẫn còn sớm. Và không, Rachel, đây không phải là một giấc mơ. Mày sẽ không thức dậy đâu. Không phải lúc này.>

CHƯƠNG 10

<Mày có muốn biết làm thế nào tao đến được đây không?> David đột ngột hỏi.

Hắn ta chạy dọc theo bức tường bên ngoài của khối lập phương. Mũi run run. Đôi mắt chuột ác độc, sáng lấp lánh.

Tự thỏa mãn rằng tôi đã thực sự, thực sự bị mắc kẹt.

<Mày có biết nó như thế nào sau khi mày bỏ rơi tao trên hòn đảo đá đó không? Tất cả những năm tháng đó, cố gắng sống sót một mình? Sống lay lắt? Cố gắng không phát điên?> Đột nhiên, và chắc chắn, tôi biết đây không phải là một giấc mơ.

Đột nhiên, tôi cảm thấy sợ hãi - nặng nề, cảm giác lờ đờ và lạnh - tràn xuống chân tay.

Nó phải xảy ra hoặc chúng tôi. . . tất cả chúng tôi . . . chúng tôi buộc phải trở thành kẻ giết người.

Tôi không muốn biết câu chuyện của David. Không muốn nghe bất cứ điều gì hắn ta nói.

Tôi có thể tưởng tượng tất cả đủ rõ. Tôi đã tưởng tượng ra nó. Nhiều hơn và nhiều hơn nữa. Ngay cả khi tôi không muốn. Ngay cả khi tôi đã cố gắng không nghĩ về nó.

Và khi tôi tưởng tượng ra tình huống của David, khi những hình ảnh sự cô lập nghiệt ngã xâm chiếm não tôi, tôi luôn toát mồ hôi lạnh.

David ngồi dậy trên hai chân sau, chiếc mũi nhỏ màu hồng co giật trong không trung. Tìm kiếm thức ăn chăng?

<Mày không có can đảm để giết tao, Rachel. Vì vậy, mày đã bỏ tao trên một tảng đá và hy vọng rằng thiên nhiên sẽ làm công việc bẩn thỉu của mày thay cho mày.> David đã không hỏi ai là chủ mưu của kế hoạch.

Tôi cảm thấy một cơn nóng bừng bao trùm cổ và mặt. Hắn ta đã đúng. Chúng tôi đã làm vậy. David đã nhắm vào một sự thật vô cùng khó chịu.

<Thật kinh khủng, Rachel,> hắn tiếp tục.

Giọng nói của hắn ta đã được kiểm soát, nhưng chỉ một chút. Trong đó tôi nghe thấy sự quá khích. Điên cuồng.

<Thật kinh khủng khi là một con chuột có trí thông minh của con người. Mày có biết điều đó có nghĩa gì không? Điều đó có nghĩa là mỗi lần tao bị ép ăn một miếng thịt thối, não người của tao lại nổi loạn. Mỗi ngày, nhu cầu sinh tồn của chuột khiến tao làm những điều mà bộ não con người tôi thấy nhục nhã. Hèn hạ. Thô tục.>

"Tao cũng cảm thấy như vậy mỗi khi tao ăn trong căn tin của trường," tôi nói. Quyết tâm không để anh ấy thấy anh ấy đang nắm cán tôi.

<Để cho Marco lót đường,> David đột ngột nói. <Hắn ta giỏi pha trò. Đôi khi là vậy. Nhưng mày rất giỏi khi làm những công việc bẩn

thủu.> Tôi giật mình.

Có lẽ David đã nhận ra. Hoặc có lẽ hắn ta chỉ là có một trí nhớ tốt.

<Phải, tao biết tao thông minh,> hắn nói. Như thể hắn ta đọc được suy nghĩ của tôi!

<Đó là điều khiến tao gặp rắc rối với hội Animorphs ngay từ đầu. Nhưng đó cũng là thứ đã

cứu mạng tao trên hòn đảo đó. Và đó là những gì đã đưa tao trở lại và đưa tao lên đỉnh cao.> "Mày đang nói về cái gì?"

Ngay cả đến tai tôi, giọng nói của tôi rất mỏng. Thật khó chịu.

<Tao đang nói về việc đánh bại Animorphs, Yeerks và toàn bộ loài người,> David nói, vui vẻ hẳn ra. <Cuộc sống, giống như là một con chuột thông minh nhất trên một hòn đảo đá và đầy loài gặm nhấm, là thứ mà mày tạo ra, Rachel. Hội Animorphs nghĩ rằng chúng mày đang kết án tao với một cái giá còn tồi tệ hơn cái chết. Nhưng tao đã biến trải nghiệm thành một cơ hội. Một cơ hội để phát triển trí thông minh của tao đến một mức độ gần như siêu việt.>

Đột nhiên, Con chuột David bò quanh vòng tròn. Rồi vòng lại, căng thẳng. Nhanh hơn. Rồi vòng lại. Giống như một loài gặm nhấm điên cuồng. Hoặc giống như hắn ta đang cố gắng để loại bỏ đi một số cảm giác xấu. Hoặc ngứa ngáy dữ dội.

Sau khoảng mười lần như vậy, hắn ta dừng lại. Một lần nữa đối mặt với tôi.

Lúc đầu, tôi đã nghĩ đến việc đưa ra một nhận xét châm biếm về việc hắn ta tự cho là mình nhận được một số Prozac hoặc Lithium hay bất cứ cái gì tương tự như thế. Nhưng tôi vẫn im miệng.

David nói. Giọng hắn nghẹn lại vì sự hưng phấn.

<Ban đầu, sự bất biến, cô độc, không thể tin được. Chuỗi ngày dài đằng đẵng trên đảo đá đó, tiếp xúc với nhiều yếu tố, chỉ một mình ngoại trừ hàng ngàn con chuột khác, lười biếng, bằng cách nào đó, giống như tao. Nhưng tao đã sống sót, Rachel. Ồ, phải. Và cuối cùng tao kết bạn với một vài anh chị em thông minh hơn. Tao hứa sẽ dẫn chúng ra khỏi đảo nếu chúng mang thức ăn cho tao và tuân lệnh tao. Tóm lại là, chúng đã làm thế. Làm sao chúng có thể từ chối? Chúng buộc phải tuân theo. Chúng biết tao là một nhà lãnh đạo bẩm sinh khi chúng nhìn thấy. Và bây giờ lực lượng của tao đang ở đây.>

"Lực lượng?"Tôi bật cười. Hắn thật sự rất điên rồi! "Lực lượng nào?" David cười lại, bắt chước tôi.

<Các lực lượng của David. Mày thấy đấy, tao đã trốn thoát khỏi hòn đảo với một vài tên thân tín được chọn.>

"Tao tưởng chuột không thể bơi."

Chúng bị mắc kẹt trong áo của bạn, kéo bạn xuống. Làm bạn thất kinh hồn vía.

<Một số có thể. Một số không thể,> David nói. <Nhưng chuyện đó không bao giờ đến bởi vì cách đây không lâu, một nhóm các nhà tự

nhiên đã ra đảo để đếm số lượng chim. Họ đến, tất nhiên, trên một chiếc thuyền. Mày đã không lường trước khả năng đó, phải không?> Tôi đã không.

<Tao thông minh hơn bất kỳ ai trong số chúng mày.>

Chúng tôi đã không nhận ra rằng bất kỳ ai cũng có thể có lý do để ghé thăm đống đá đổ nát đó.

<Có một số loài chim nhỏ đáng thương trên đảo. Lũ chim ngu ngốc, nhưng trứng của chúng rất ngon. Dù sao đi nữa, trong khi những nhà sinh vật học đó đang loay hoay đếm tổ, tao lên thuyền cùng với những tên thân tín của mình và trốn. Vài giờ sau, bọn tao đã trở lại đất liền.> David dừng lại. Nếu hắn ta đang chờ đợi tiếng vỗ tay, hắn sẽ phải chờ rất lâu.

<Tao đã gửi các thân cẩn của mình đi để chiêu mộ,> anh ta tiếp tục, giọng nói ngày càng phấn khích với từng âm tiết. <Chúng đã làm một công việc tuyệt vời. Bây giờ tao có một lực lượng hơn hai trăm con chuột mạnh mẽ. Nhưng tao vẫn chưa xong đâu. Ồ không. Mày có biết có bao nhiêu con chuột trên thế giới không, Rachel? Hàng tỷ. Có lẽ hàng nghìn tỷ con. Và tao sẽ lãnh đạo tất cả.> Được rồi.

"Thế bây giờ thì thế nào?"

<Mày đã thấy những gì lực lượng của tao có thể làm, nhớ lại chuyện chuồng ngựa đi. Với đội quân chuột và một trong hai người này,> David nói, ra hiệu cho những tên du côn với cái mũi co giật, <không một ai có thể ngăn cản tao.>

Tôi nhìn hai tên côn đồ. Tay chân sẵn sàng của David. Có lẽ tôi có thể khuấy động một chút bất đồng.

"Các ông biết là mình đang làm việc cho một con chuột, phải không?" Tôi đã nói. Hình xăm nhún vai. "Hắn ta trả thù lao rất sòng phẳng." "Hắn ta trả sòng phẳng?" Tôi khịt mũi. Ông đang nói về cái gì vậy? Hắn ta là một con chuột.

Ông đang làm việc để lãnh pho mát sao?"

David cười điên dại. <Một con chuột có thể đi nhiều nơi mà một con người không thể, Rachel. Mày nên biết như thế. Vào ngân hàng. Vào doanh nghiệp. Những nơi giữ tiền. Rất nhiều tiền. Tao sẽ ăn cắp nó. Rất nhiều tiền trong cùng một lúc. Đó là công việc khó khăn nhưng nó đã được đền đáp. Trong vài tháng qua, tao đã tích lũy được hai trăm mười hai ngàn đô la.>

Tôi nhìn thấy Hình Xăm và Mỡ nháy mắt ẩn ý. Hình xăm nuốt khan. Mỡ cũng vậy. Chỉ cần nghĩ về tiền đã khiến chúng chảy nước miếng.

<Tiền an toàn ở một nơi không người nào có thể tìm thấy,> David nói. Với hai tên kia và cũng với như tôi. <Và có nhiều hơn từ nhiều nguồn.>

"Vậy tao đang làm gì ở đây? "Tôi hỏi. "Nếu mày sẵn sàng thống trị thế giới, mày muốn gì ở tao?"

David cười.

<Mày không đoán được à? Tao muốn công lý. Tao muốn công lý thực thi. Tao sẽ làm đúng những gì mày đã làm với tao. Bẫy mày. Lấy đi sự tự do lựa chọn của mày.>

KHÔÔÔÔNG!

David ngừng co giật và lo lắng. Hắn đến và ngồi yên hoàn toàn, đôi mắt đen nhỏ xíu nhìn tôi.

<Tao sẽ khiến cho mày trở thành một con chuột. Vĩnh viễn.>

"Đó không phải là công lý," tôi cáu kỉnh. "Đó là sự trả thù." David thở dài.

<Đó là những gì tất cả bọn tội phạm nói khi cuối cùng công lý cũng bắt kịp chúng.>

"Tao không phải là tội phạm."

Tôi không phải là loại có vấn đề.

<Jake nói rằng có quy tắc, Rachel. Quy tắc sử dụng công nghệ biến hình cho việc tốt thay vì xấu. Quy tắc về những gì mày có thể làm với mọi người và những gì mày không thể. Tại sao nó không lo lắng về các quy tắc khi nó bảo mày làm điều này với tao?>

"Jake đã không bảo tao làm điều đó", tôi lập luận.

David có vẻ ngạc nhiên. Chà, vẻ ngạc nhiên của một con chuột có thể nhìn ra được, tôi đoán vậy.

<Nó không à? Ý mày là, mày chỉ quyết định tự mình gài bẫy tao mà không có lệnh từ Jake?> Giọng nói của hắn ta hạ thấp. <Wow. Tao ngạc nhiên về mày đấy, Rachel. Tao đã nghĩ rằng các Animorphs rất kỷ luật cơ đấy.>

Tôi không biết phải nói gì. Những gì tôi muốn hắn ta biết. Kế hoạch là của Cassie. Nhưng tất cả chúng tôi đã đồng ý với nó. Từng người trong chúng tôi. Và mỗi người trong chúng tôi đều có một phần trong đó.

Tôi có còn tội lỗi nữa không vì tôi đã làm công việc bẩn thỉu?

Tôi không có lựa chọn! Tôi là người hợp lý để Jake gửi cùng David. David ghét tôi nhất. Hắn muốn làm nhục tôi. Và tôi đã cho phép hắn, vì mục đích của chúng tôi.

Có điều gì đó khá đen tối bên trong ngươi, Rachel.

"Tao đã làm những gì tao phải làm," tôi nói, cố gắng che giấu sự đau khổ của mình dưới một giọng điệu thuyết phục. "Khi mày đe dọa tụi tao. Khi tụi tao nghĩ mày đã giết Tobias. Jake đã bảo tao theo sau mày vì anh ấy biết tao sẽ làm những gì cần thiết."

Ngươi, Rachel, ngươi yêu thích nó. Đó là những gì làm cho ngươi trở nên dũng cảm. Đó là những gì làm cho ngươi rất nguy hiểm. Ta không biết điều gì sẽ xảy ra với ngươi nếu tất cả kết thúc vào một ngày nào đó. Jake.

Không ai trong chúng tôi phân định chính xác về phần của David. Không phải tôi. Không phải Jake.

<Mày nghĩ mày là một chiến binh à?> David tra hỏi. <Một kiểu chiến binh cao quý? Nếu mày là một chiến binh thực sự, thì những kẻ này là những người thập tự chinh.> David cười.

Quay sang hai tay sai đáng sợ của mình.

<Hãy để tôi nói cho các bạn biết những gì Rachel hùng mạnh ở đây đã làm với tôi. Đặt mình vào vị trí của tôi. Tôi là một đứa trẻ, được

chứ? Sau đó, người ngoài hành tinh đánh cắp cha mẹ tôi và, bùm, cả thế giới của tôi bị hủy hoại. Tôi không bao giờ có thể về nhà. Không bao giờ gặp lại bố mẹ tôi.>

Đó không phải là lỗi của tôi! Tôi khóc thầm. Chúng tôi chỉ cố gắng giúp hắn!

<Trước khi tôi có thể xử lý những gì đã xảy ra, tôi đã bị kéo vào đám nhóc này. Họ chụm vào tôi. Họ đẩy tôi đi. Và khi tôi cố gắng tự mình đứng lên, Rachel ở đây đưa một cái dĩa lên tai và đe dọa tôi. Sau đó, cô ấy hứa sẽ giết tôi.> Tôi cảm thấy mặt tôi đỏ bừng lên.

Gã Hình xăm nhìn tôi, nhướn mày, gần như không thể nhấc ngón tay cái lên. Như muốn nói, "Được rồi!"

Hắn chấp thuận những gì tôi đã làm. Hắn ta hiểu tôi. Điều này không làm tôi cảm thấy tốt hơn.

David nằm ngửa. Vẫy chân trong không khí. Quất cái đuôi màu hồng trần trụi qua lại. <Mày

làm tao đau lòng, Rachel. Mày thực sự đã làm thế. Mày muốn được công nhận là một anh hùng chiến tranh tận tụy khi tất cả những gì mày có chỉ như những tên du côn khác.> Đột nhiên, David lật người đứng lên.

<Mày là những kẻ đạo đức giả. Tất cả Hội Animorphs. Từ Jake, kẻ giết người đầy tôn nghiêm, cho đến mày, kẻ tâm thần. Nhưng tao không quan tâm đến Jake hay những đứa khác. Mà là mày, Rachel. Mày là kẻ xấu. Và mày sẽ phải trả giá rất đắt. Tao sẽ khiến cho mày phải trả giá.> "Mày không thể", tôi nói đơn giản.

<Chắc chắn là tao có thể. Biến Hình. Ngay bây giờ.> Tôi lắc đầu.

<Biến thành chuột đi,> David lặp lại. <Đó là hình thái duy nhất mày sẽ làm. Không phải gấu xám. Không phải voi. Và nếu mày cố gắng biến hình thành côn trùng, mày sẽ chết. Tất nhiên, có lẽ mày thích chết hơn là tồn tại như tao. Chui rúc trong đống rác. Một kẻ ngang ngược vô tình.>

David ra hiệu cho những tên côn đồ của mình. Chúng rút súng.

David đặt bàn chân của mình vào tường của khối lập phương và nghiêng về phía tôi. Mũi hắn run lên nhanh hơn và giọng hắn dịu dàng.

Sự nhạo báng nhẹ nhàng và giả dối an ủi. <Hãy nhìn nó theo cách này, Rachel. Sống phần còn lại của cuộc đời là một con chuột không phải là định mệnh tồi tệ nhất đối với mày. Mày vẫn có thể chiến đấu. Chuột luôn chiến đấu. Với động vật ăn thịt, với kẻ thù, với những con chuột khác. Nó không thành vấn đề. Miễn là có máu. Đó có lẽ là một sự an ủi.> Tôi không phải là một kẻ có vấn đề!

Giọng điệu dịu dàng của David trở nên khó chịu. <Nếu mày không thể là kẻ bắt nạt con người, ít nhất mày có thể là kẻ bắt nạt chuột.>

"Tao không phải là một kẻ bắt nạt."

Tôi không phải là loại có vấn đề. Tôi biết tôi đang làm gì.

<Chắc chắn phải là mày. Mày thích chọc cái dĩa đó vào đầu tao và đe dọa gia đình tao. Mày đã khủng bố một đứa trẻ tội nghiệp, người về cơ bản đã mất cả cuộc đời. Nếu mày không phải là một kẻ bắt nạt, có lẽ mày sẽ cảm thấy xấu hổ về bản thân.> Tôi đã xấu hổ về bản thân mình. Nhưng . . .

Tôi vẫn biết giới hạn là ở đâu. Và tôi sẽ không vượt qua nó. Nhưng tôi sẽ không bao giờ cố giết David nếu đó không phải là vì Jake.

Anh lo lắng về em? Anh nghĩ anh sẽ làm gì, Jake? Jake đã gửi tôi đi "chăm sóc" David.

Mỗi người tạo giới hạn riêng của họ.

Anh ấy đã không nói cho tôi biết chính xác phải làm gì.

Nhưng anh ấy cũng không nói cho tôi biết chính xác không nên làm gì.

Vì vậy, điều đó cũng giống như cho phép tôi làm bất cứ điều gì cần thiết để hoàn thành công việc.

Phải không?

CHƯƠNG 12

<Ồ! Vậy rốt cuộc đó là lỗi của Jake?>

Tôi giật mạnh đến nỗi tôi đập đầu vào trần nhà của khối lập phương.

David đang đọc suy nghĩ của tôi. Có phải hắn ta thực sự đã phát triển một loại trí thông minh siêu việt nào đó, như hắn đã tuyên bố? Nhân hóa.

Đó là khi bạn gán cảm xúc, động cơ, hành vi của con người lên động vật. Hoặc lên cây cối hoặc máy móc hạng nặng hoặc bất cứ thứ gì không phải là con người.

Đó là tình cảm. Đó là Nick Jr. Tôi không thích thưởng thức thuyết nhân hóa này.

Nhưng con người - David hiện diện rõ ở chuột David, tôi thề là tôi đã thấy những biểu cảm thực sự của con người lướt qua khuôn mặt gặm nhấm nhỏ bé.

Chuột-David đã cười nhếch mép. Như thể hắn ra đã ghi bàn. Chuột-David đang quậy tung trong đầu tôi.

Ghim sâu sự kích động vào nơi hắn biết tôi dễ bị tổn thương nhất. Cách duy nhất để chống lại bây giờ là không phản ứng.

Không trả lời.

Không cho hắn biết hắn có làm tôi bối rối hay không.

"Mày không thể sai khiến tâm lý của tao," tôi lúng túng. "Mày không thể sai khiến suy nghĩ tao. Mày đang cố giằng xé tao. Nhưng nó sẽ không hiệu quả đâu."

<Chúng ta sẽ thấy bản ngã của mày còn lại bao nhiêu khi mày ở trạng thái chuột vĩnh viễn,> David gầm gừ. <Biến thành chuột.>

"Không thì sao?" Tôi cáu kỉnh. "Nếu không mày sẽ giết tao? Tao thà chết còn hơn sống cả đời với tư cách là một con chuột. Tao thà chết còn hơn là ăn rác, ăn cắp tiền, sống trong cống rãnh, mang bệnh dại của loài gặm nhấm. " Tôi nhổ những lời đó vào hắn.

David giật mình, như thể hắn ta bị tát. Tất cả sự dũng cảm của hắn dường như bốc hơi. Râu của hắn rủ xuống. Đôi vai nhỏ bé của hắn chùng xuống. Hắn ta nhấc một cái chân nhỏ nhắn lên mặt, như muốn che giấu một giọt nước mắt.

Một cử chỉ con người và kỳ lạ.

David đã khóc.

Đột nhiên, hắn ta trông không giống một tên tội phạm. Một Người Chuột kỳ dị từ một phim hoạt hình sáng thứ bảy. Bây giờ hắn ta là Stuart Little. Chỉ là một con chuột nhỏ vô hại với làn da trắng hồng lộ rõ dưới lớp lông trắng của nó.

Một sinh vật nhỏ bé bất lực mà bằng cách nào đó đã tự mình sống sót một như một kỳ tích. Không chỉ tồn tại, mà còn thắng thế.

Một cách kỳ lạ, rối rắm, một sinh vật nhỏ dũng cảm.

Mọi tiếng nức nở như một cú đấm vào bụng tôi. Tôi cảm thấy khủng khiếp. Tôi cảm thấy tàn nhẫn.

Tôi đã làm gì?

Tại sao tôi lại cố làm cho hắn ta xấu hổ về điều mà hắn không thể thay đổi? Tại sao tôi lại cố làm cho hắn xấu hổ về thứ mà tôi đã làm với hắn?

"David ... "Tôi bắt đầu, cố gắng làm cho giọng nói của tôi trở nên nhẹ nhàng.

Có lẽ có một số cách để làm việc này. Một số cách để đưa David trở lại từ phía bên kia. Một số cách để cho anh ta một khởi đầu mới.

Nhưng anh ta đã ngắt ngang ý nghĩ đó

<Mày đã là một *nothlit*,> hắn nói khẽ.

"Cái gì?"

<Mày đã ngừng làm người từ lâu rồi, Rachel. Không ai có thể làm những việc mày đã làm với tao. Tao không xấu xa, Rachel. Chỉ là -tao gặp rắc rối. Giờ tới lượt của tao. Tao đã nói là mày sẽ phải trả giá. Và hôm nay là ngày đó.>

Từ một nguồn không nhìn thấy, một ánh sáng đỏ bắt đầu phát sáng, chiếu sáng phía bên kia của căn phòng. Lộ ra, từ hư không, giống như một trò ảo thuật, một khối lập phương thứ hai trên cái nền khác.

Có ai đó bên trong khối lập phương. Cassie!

Khối lập phương nhỏ, giống như của tôi. Bị khóa. Chỉ là không có lỗ thông hơi. Và nó cách âm. Miệng của Cassie đang di chuyển. Nhưng tôi không thể nghe thấy nhỏ, không thực sự. Chỉ lờ mờ, tiếng khóc nghẹn ngào.

Những tên côn đồ của David cười khúc khích và chỉ trỏ.

<Không phải là biến thành chuột hoặc chết,> David nói. <Sự lựa chọn đó sẽ quá dễ dàng. Không, Rachel, lựa chọn là thế này: Biến thành chuột hoặc Cassie chết. Vì ngạt thở.> Tiếng cười nham hiểm tấn công tai tôi.

Tôi bùng cháy cơn giận dữ dội.

Tôi thực sự đã cảm thấy tiếc thương cho loại cặn bã này à?

David đã đúng. Chúng tôi không bao giờ nên giam hắn ta trên đảo. Chúng tôi nên giết hắn khi có cơ hội. Tôi biết hắn là gì. Không chỉ là một đứa trẻ gặp rắc rối.

Nhưng giết David thì thực sự đi quá giới hạn. Việc đó là quá man rợ. Thực tế là tôi đã sợ. Sợ giết.

Chúng tôi đã trải qua hết.

Bây giờ tôi đã thấy rằng tôi, ít nhất, đã yếu đi.

Hai bàn tay tôi nắm chặt lại. Nếu tôi có được một nửa cơ hội một lần nữa, tôi sẽ không ngần ngại.

Sẽ không còn sợ hãi nữa. Không còn yếu đuối.

Không còn lung lay đạo đức. Không còn thỏa hiệp không chắc

chắn. Tôi sẽ giết.

Tiếng cười của David. Những tên côn đồ ngu ngốc cười thầm. Và rồi có một giọng nói khác.

Một tiếng cười khúc khích kỳ lạ. Nó đến từ đâu vậy?

Bây giờ tiếng cười khúc khích trở thành tiếng khóc. Bây giờ một cụm từ. Lặp đi lặp lại nhiều lần.

Cassie, đập mạnh vào bên trong khối lập phương của mình. Miệng cô hình thành dòng chữ: "Đừng biến hình! Đừng biến hình!"

Cầu xin tôi đừng hy sinh mạng sống vì cô ấy.

"Cassie, đừng la hét nữa!" Tôi hét lên, muốn nghe cô ấy. "Bồ sẽ sử dụng hết không khí. Dừng lại!"

Nhưng nhỏ đã không làm thế.

Gã Mỡ Béo bước tới khối lập phương của Cassie. Nhấn khuôn mặt gớm ghiếc của hắn ta vào bức tường phía trước và làm một loạt biểu cảm kỳ cục.

Chế giễu nhỏ!

<Biến hình, Rachel,> David lặp lại. <Đứa bạn thân nhất của mày đang nhanh chóng sử dụng hết lượng không khí có sẵn trong khối đó. Tao muốn nói rằng nó còn khoảng hai phút nữa trước khi bất tỉnh. Ngay sau khi mày biến hình, tao sẽ mở một lỗ thông hơi cho nó. " Tôi biết David.

Hắn sẽ để Cassie chết nếu tôi không biến hình.

Nhưng nếu tôi biến hình - hắn có thực sự cho phép nhỏ sống không? Tôi đã phải nắm lấy cơ hội đó.

Tôi nhắm mắt và cố gắng tập trung. Nhưng nó thật khó.

Thật nhiều cảm xúc lẫn lộn!

Lòng thương hại. Cảm giác tội lỗi. Nỗi sợ. Cơn thịnh nộ.

Tôi không phải loại có vấn đề!

Không thể tập trung!

<Nhanh lên, Rachel.> Giọng của David. <Mấy tên côn đồ muốn thấy ai đó chết. Chúng thích nhìn thấy mọi người đau khổ.> Không chỉ là cơn thịnh nộ.

Cơn giận tinh khiết không lẫn tạp.

Nó chảy qua cơ thể tôi như nhiên liệu máy bay. Tôi sẽ biến hình thành chuột. Tôi sẽ giả vờ hợp tác.

Và khi tôi có cơ hội, tôi sẽ giết David. Tôi sẽ giết hắn ta và mấy tên du côn kia nữa. BỤỤỤP!

Tay tôi rút lại. Chân tôi co lại. Tôi là một cục lớn, không cân đối trên sàn của khối lập phương.

Tôi nhìn xuống chân mình. Chúng đã thu nhỏ, co lại. Bây giờ bật ra khỏi đôi giày thể thao lớn của tôi. Và rồi mọc lên những móng vuốt nhỏ, nơi đã có những ngón chân thịt.

Bây giờ phần còn lại của tôi đang co lại. Rất nhanh., da tôi trở nên lỏng lẻo và hồng hào, sau đó mọc nhanh những sợi lông trắng.

Mũi của tôi vẫn là con người. Nhưng không lâu, nó biến mất và được thay thế bằng một nút hoặc một cục thịt, sau đó thu hẹp vào mõm chuột.

Mắt tôi - vẫn là con người, vẫn rất lớn trong hộp sọ của con chuột. Không thể nào! Đột nhiên, hốc mắt bắt đầu co lại. Nhanh hơn nhãn cầu! Siết chặt nhãn cầu cho đến khi tôi nghĩ rằng chúng sẽ bung ra.

Cuối cùng, nhãn cầu của tôi bắt đầu co lại. Một sự thay đổi tầm nhìn. Đường hầm tầm nhìn của tôi bị thu hẹp nghiêm trọng. Và tôi đang nhìn thế giới từ khoảng ba inch trên sàn.

Biến hình đã hoàn thành. Tôi là một con chuột. Không!

Tên Mỡ đặt đồng hồ kỹ thuật số ngay trước mặt tôi, ngay bên ngoài bức tường hình khối. David đứng trên hai chân sau và đặt bàn chân trước lên đồng hồ.

<Hai giờ, Rachel. Đó là tất cả những gì cần thiết. Chỉ hai giờ địa ngục và sau đó, sẽ là mày và tao. Cùng là Chuột. Mãi mãi.>

CHƯƠNG 13

Hai giờ.

Tôi có hai giờ.

Và rồi cuộc đời tôi cũng chẳng khác gì kết thúc.

Sự tò mò tự nhiên của con chuột đã kích hoạt. Tôi không cố ngăn nó lại. Có lẽ bản năng trốn thoát của chuột sẽ nhặt được thứ mà tôi đã bỏ lỡ.

Mũi run rẩy, râu ria co giật, tôi chạy dọc bốn bức tường của khối lập phương. Dừng lại để đánh hơi ở mỗi góc. Đứng lên và ấn bàn chân trước của tôi vào mỗi bức tường.

<Không có lối thoát, Rachel. Mày có nghĩ rằng tao sắp xếp tất cả những thứ này và sau đó xây một nhà tù mà mày có thể thoát ra à?>

Tôi quay lại chỗ David đang đứng, nhìn trực diện. Chúng tôi mũi đối mũi. Mắt đối mắt.

<Đói không, Rachel? Đừng bận tâm trả lời. Tao biết mày cảm thấy thế nào. Chuột luôn đói.>

Tên Hình xăm đã đến khối lập phương. Trong tay hắn ta cầm một cái bịch nhựa. Nó chứa đầy thức ăn thối rữa. Hắn bắt đầu chọc những miếng cà rốt bị mốc và thịt xanh qua các lỗ khí.

Mùi hôi thối, sự thối rữa giòi bọ.

<Dừng lại!> Tôi hét lên.

<Nếm thử đi,> David dỗ dành. <Mẫu thử không quá tệ khi mày đã quen với nó. Và mày càng sớm quen với việc ăn rác, mày sẽ càng hạnh phúc. Đó là những gì chuột làm. Trừ khi, tất nhiên, bây giờ mày là chuột.>

Tên Mỡ đặt một mẩu bánh mì Pháp tươi bên cạnh David. Một chùm nho.

<May mắn thay, tao là một thiên tài,> David tiếp tục, thản nhiên chọc vào bánh mì với cái mũi co giật. <Tao đã tìm được cách vượt lên trên ngưỡng của mình trong cuộc sống. Chắc chắn, tao là một con chuột. Nhưng tao cũng là miếng pho mát lớn.> David nhìn tôi và cười khúc khích. <Hiểu không?>

Ờ phải, tôi nghĩ. Mày là thiên tài thuần túy. Nhưng tôi không nói gì. David dường như không để tâm đến sự im lặng của tôi.

<Những con chuột khác phải tự kiếm thức ăn. Không phải tao. Tao có người khác làm công việc bẩn thỉu cho tao. Tao không thích đến những nơi mà tao biết là tao sẽ ghét. Mày có vậy nghĩ không?

<Tao không biết,> Tôi trả lời nhanh chóng.

Tại sao tôi lại nói? Cho David nhiều thứ để sử dụng chống lại tôi.

<Ồ, tao nghĩ rằng là mày biết, Rachel ạ. Ý tao là, thôi nào, mày biết những người khác ghét mày. Mày biết chúng sẽ nhẹ nhõm khi mày ra đi. Rằng mày không còn là vấn đề của chúng nữa. Rằng chúng không phải lo lắng về việc Rachel Điên Rồ sẽ làm gì tiếp theo.> Ta

nghĩ rằng có một cái gì đó khá đen tối bên trong ngươi, Rachel.

<Mày không biết mày đang nói về cái gì đâu.>

Ta lo lắng cho ngươi, Rachel. Ta không biết điều gì sẽ xảy ra với ngươi nếu tất cả kết thúc vào một ngày nào đó.

<Ồ, tao biết, Rachel. Mày là một vấn đề. Bọn Animorphs không thể kiểm soát mày. Nhưng chúng nó cũng không thể giết mày. Vì vậy, kế hoạch tuyệt vời của tao là giải pháp hoàn hảo.>

Tôi nhìn qua Cassie. Nhỏ khom người, im lặng. David đã giữ lời. Hắn ta đã hướng dẫn cho Tên Hình Xăm mở một lỗ thông hơi. Cassie có thể thở.

Có phải nhỏ dễ thở hơn vì tôi đã bị loại khỏi vòng chiến?

David có đúng không? Jake và Marco, Ax, thậm chí Tobias, sẽ cảm thấy nhẹ nhõm?

Có lẽ họ sẽ như vậy. Có lẽ họ sẽ không thừa nhận nó với nhau. Nhưng bí mật, sâu thẳm, có lẽ họ sẽ nhẹ lòng.

Phù! Rachel đi rồi. Ít nhất là đã xong!

Tôi không phải là loại có vấn đề!

Không! Thật không công bằng! Không công bằng. Không công bằng. Không công bằng. Ngay từ đầu tôi chỉ làm những gì phải làm. Điều mà không ai khác muốn làm.

Và có ai biết ơn không?

Biết ơn tất cả những hy sinh tôi đã làm? Không.

<Mày thấy đấy, Rachel, vấn đề với Hội Animorphs là chúng không đánh giá cao mày. Và chúng không đánh giá cao mày vì chúng chưa bao giờ tìm ra chúng là ai. Không bao giờ thực sự xác định mục tiêu của mình. Mày không thể đạt được mục tiêu nếu bản thân không biết mục tiêu là gì. Còn tao? Tao biết mục tiêu của mình là gì.> Tôi cố gắng phớt lờ hắn. Tôi bước đi, ngửi, cuộn tròn.

Nhưng không có lối thoát. Không phải từ khối lập phương. Không phải từ giọng nói của hắn.

<Tao sẽ đánh bại tất cả, Rachel. Cả Hội. Bây giờ, có lẽ mày đang nghĩ rằng đó là điên rồ.

Làm thế nào tao có thể, một loài gặm nhấm thấp bé, đánh bại một lực lượng du kích có kinh nghiệm với công nghệ ngoài hành tinh ủng hộ? Nhưng hãy đặt điều này trong một góc nhìn như thế này. Nếu một con sên thấp bé có thể dẫn đến một cuộc xâm lược giữa các thiên hà, thì chắc chắn một cặp chuột - một trong số chúng là một thiên tài - ít nhất có thể tự khắc ra một vương quốc nhỏ cho riêng chúng.>

Bất chấp bản thân đang nguy hiểm, tôi tò mò.

<Làm thế nào?>

<Nếu mày quét sạch vật chủ, bạn có thể xóa sạch các Yeerks. Hoặc ít nhất là làm chúng sợ mà bỏ khỏi hành tinh.>

<Mày đang nói về cái gì?>

<Tao đang nói về bệnh dịch hạch, Rachel. Bệnh dịch hạch. Cái

chết Đen. Chuột mang bệnh dịch hạch. Và chuột có thể vào và ra khỏi phòng thí nghiệm vũ khí sinh học mà không gặp vấn đề gì. Phòng thí nghiệm nơi có những lọ virus bệnh dịch.>

<Mày sẽ quét sạch cả loài người!>

<Không phải tất cả. Nhưng một tỷ lệ lớn. Có lẽ một nửa. Và với những gì còn lại, bọn ta có thể kiểm soát bằng cách đe dọa nhiều bệnh dịch hơn. nghĩ xem! Tao, David, một con chuột, sẽ là sinh vật mạnh nhất trên thế giới. Được trang bị một vi khuẩn nhỏ của bệnh dịch hạch và một đội quân chuột, tao có thể nguy hiểm hơn một kho vũ khí hạt nhân.>

Đột nhiên, tôi nhận ra rằng David không điên.

Chà, có lẽ hắn ta bị điên, nhưng kế hoạch của hắn thì không.

CHƯƠNG 14

Giọng nói vang lên.

<Chúng ta có thể thắng, Rachel. Chuột có thể thống trị thế giới.> Ta thông minh hơn tất cả các ngươi.

<Chắc chắn, chúng ta vẫn là chuột. Ý tao là, chúng ta sẽ không thể lái một chiếc Ferrari hoặc ăn ở Le Cirque. Nhưng tất cả con người sẽ phải cúi đầu và tuân lệnh chúng ta. Loài người sẽ được chúng ta xử lý! Tung hô chúng ta!>

Le Cirque? Tôi nghĩ thầm. Bỏ qua việc đã nghe đầy đủ thông điệp thống trị của David. Con người-David đã từng là một mẫu con trai mà Wendy thích.

<Chìa khóa để chiến thắng là không thương xót, Rachel.>

Giọng nói của David đã - lớn hơn. Bằng cách nào đó hấp dẫn hơn.

Như thể hắn ta là một trong những diễn giả truyền cảm hứng mà các tập đoàn lớn thuê. Những người đến và đẩy một bộ phận bán hàng gắn cờ vào một sự điên cuồng do khẩu hiệu của năng lượng bán-bán-bán.

Tuy nhiên, những gì hắn ta nói đã có ý nghĩa. Chẳng phải tôi luôn là người rao giảng "tỏ ra không thương xót" sao?

<Chúng ta không thể mềm lòng, Rachel. Chúng ta không thể nhượng bộ những chấp niệm tình cảm. Hoặc cả đạo đức. Một nhà lãnh đạo dẫn dắt tốt bởi vì họ tạo ra luật lệ cho chính mình. Một nhà lãnh đạo thực sự tin rằng luật lệ sẽ được chấp nhận mà không có câu hỏi nào đối với những người có định mệnh tuân theo.>

Phải phải. Một nhà lãnh đạo phải hoàn toàn tập trung, hoàn toàn không thương xót, hoàn toàn chắc chắn về quyết định của mình...

<Và nếu mày định tiêu diệt Jake, thì, sau đó, các Animorphs khác sẽ theo mày mà không cần hỏi. Phải không?>

Tiếng nói. Đó là sự thôi miên. Nó có lý. Thật quyến rũ.

Hợp lý.

Nó nói với tôi.

<Phải không, Rachel?> Hắn nhẹ nhàng.

Jake thậm chí không biết sử dụng sức mạnh của mình.

<Phải,> Tôi nghe mình đồng ý.

Sau đó, một tiếng cười điên cuồng, cao và hoang dã, phá vỡ sự say mê. Và tôi nhận ra đó không phải là giọng nói của David mà tôi đang nghe.

Không phải giọng nói của David đã thao túng tôi. Giọng nói đã yểm phép thuật của nó lên tôi. Đó là một giọng nói hoàn toàn khác.

Tôi nhìn đồng hồ. Gì thế này!

Tôi hốt hoảng. Chuyện gì đã xảy ra? Thời gian đã đi đâu?

David đã làm gì với tôi!

Và sau đó là một tiếng vo ve nhỏ. Rất mờ nhạt, nhưng lại rõ ràng.

Và một lần nữa, không gian tối tăm, hầm hố được thắp sáng bằng một ánh sáng đỏ kỳ lạ. Chỉ bây giờ, nguồn ánh sáng đã được nhìn thấy.

Nguồn sáng là một con mắt đỏ lớn.

Nó lơ lửng trên căn phòng từ ngay dưới trần nhà hình vòm. Nhìn xuống như một đốm sáng đỏ khổng lồ.

Cassie đập thình thịch trên bức tường của khối lập phương của nhỏ. Nhỏ Hét lên. Tôi không thể nghe thấy nhỏ nhưng tôi biết nhỏ đang nói gì.

"Hoàn hình, Rachel. Hoàn hình ngay! Đừng để bị mắc kẹt. Đừng để chúng làm điều này với bồ!

Tôi nhìn chằm chằm vào David. Mũi và râu ria run rẩy.

Hắn ta trông không giống một kẻ thống trị thế giới.

Hắn ta trông không giống bất kỳ nhà lãnh đạo nào cả. Trông hắn như một con chuột nhỏ sợ hãi.

Một con thú cưng của lớp học khoa học. Một giấc mơ hủy diệt.

Não tôi nhảy lên quá mức.

<Đợi đã!>

David co rúm lại.

<Không,> Giọng nói phản đối nhẹ nhàng. Tôi đứng lên bằng hai chân sau.

<Kiểm tra thực tại.>

<Mọi thứ tao nói với mày là đúng,> David nói nhanh. <Tao đã trốn thoát khỏi hòn đảo. Tao có một kế hoạch để thống trị thế giới. Tao ...>

<Chuột không phải là sinh vật có tình cảm,> Tôi đã ngắt lời. <Chúng không làm theo yêu cầu.

Chúng không tổ chức. Chúng không thể tập hợp như quân đội. Và chúng không tấn công người theo lệnh.>

David nghẹn ngào và nằm sấp xuống sàn.

<Mày có thể là một con chuột có trí thông minh của con người nhưng điều đó không khiến mày trở thành Tiến sĩ Dolittle. Mày có thể nói chuyện với tao và với đám du côn của mày. Nhưng mày không thể "nói chuyện" với những con chuột khác.>

<Mày không biết mày đang nói gì đâu! Mày không biết gì cả!> David khóc. <Im đi! Im đi!>

<Điều đó có nghĩa là những gì xảy ra ở ngoài nhà kho có thể là không phải thật,> Tôi tiếp tục, đầu óc tôi quay cuồng. <Và những gì mày nói đã xảy ra trên đảo - xây dựng đội quân trung thành theo sau mày - không thể xảy ra. Điều đó có nghĩa là điều này, ngay bây giờ, cũng không thể xảy ra!> Tôi nhìn qua Cassie.

Cô ấy đã cười. Và rồi Cassie không phải là Cassie. Cô ấy đã trở thành một sinh vật mà chúng tôi đã gặp trước đây. Loài Drode!

Một kẻ lừa đảo liên thiên hà.

Hai chân. Cơ thể giữ về phía trước và cân bằng bởi một cái đuôi

dày cui. Giống như một con chim hoặc một con khủng long nhỏ.

Bàn tay chúng mỏng manh. Yếu. Đầu của chúng na ná dạng người. Đôi mắt trong đó to tròn. Thông minh. Mỉa mai. Hung ác.

Loài Drode.

Sinh vật đã từng đề nghị với tôi một thỏa thuận. Người đã gọi tôi là "Rachel trái tim đen tối." Loài Drode.

Phục vụ cho thế lực mạnh mẽ nhất và tà ác nhất trong vũ trụ.

Một thế lực đã thề sẽ trả thù khi Jake tiêu diệt những đứa con giết chóc của chúng, loài Howlers.

Một thế lực chỉ có thể được cân bằng bởi Người Ellimist. Một loài sinh vật có sức mạnh toàn diện ngang ngửa bọn chúng. Một giống loài với động cơ hành động vì cái thiện. Nhưng đây không phải là Người Ellimist. Đây là thứ sức mạnh đã ám ảnh những giấc mơ của Jake.

Và bây giờ, tôi nhận ra, của tôi cũng vậy.

<Crayak!>

Tên Drode cười to hơn. Sau đó... WHOOOMPPH!

…bật ra khỏi khối như một Hình Nhân Trong Hộp Đồ chơi.

Mi đã gọi tên chủ nhân của ta. Có thể là mi cần sự giúp đỡ, Rachel? Rachel trái tim đen tối. Rachel sắp trở thành nothlit. Rachel-chuột.

<Mi đang làm gì vậy?> Tôi hỏi. <Tất cả những thứ này là vì cái gì? >

<Vì trả thù,> David khịt mũi. Tôi bật cười.

<Mi đang nói với ta rằng Crayak toàn năng đang làm việc cho một con chuột?> Bọn Drode cười khúc khích.

<Rachel, ôi Rachel. không ngờ mi cũng có khiếu hài hước. Không, Rachel. Con chuột làm việc cho Crayak. Bất cứ sự yếu đuối nào mà con chuột phải giải quyết đều không được bọn ta quan tâm. Không, bọn ta tìm kiếm sự giúp sức của mi cho một sự trả thù lớn lao hơn. Bọn ta đã từng nói với mi rằng bọn ta có hy vọng cho mi, Rachel. Mi có nhớ không? Bọn ta thì có.>

<Mi muốn gì?>

Con mắt đỏ Crayak xung lên và có vẻ phát triển ra một số chi tiết từ bên dưới. Một kiểu cơ thể? Hay một cái máy? Mỗi thứ một chút hoặc không gì cả. Rồi Crayak lên tiếng.

"Ta muốn giúp mi nhận ra tiềm năng đầy đủ của mình, Rachel. Bọn ta đã theo dõi mi. Với sự quan tâm và với sự ngưỡng mộ ngày càng tăng. Tại sao mi phải tuân theo khi rõ ràng mi nên lãnh đạo?"

<Vậy đây là về Jake? Ta nhớ ra rồi. Mi nói với anh ấy rằng anh ấy sẽ đau khổ vì những gì anh ấy đã làm với Howlers.>

"Không. Đây là về mi, Rachel. Mi có thể phát triển bây giờ." Hắn thở dài. "Thật lãng phí khi thấy mi kết thúc với những ngày cuối đời trong lốt chuột." <Ta không lo lắng,> Tôi nói dối. "Bọn ta biết mi rất dũng cảm. "Giọng của Crayak hạ thấp. "Nhưng đừng làm bọn ta thất vọng bằng cách trở thành một kẻ ngốc. Trừ khi mi muốn trở thành một nothlit, không thì mi cần sự giúp đỡ của bọn ta."

<Ta không cần sự giúp đỡ của mi,> Tôi phản bác. <Bởi vì nó khá rõ ràng rằng không có điều gì trong số này thực sự xảy ra cả. Mi có nghĩ ta là một đứa ngốc ư?> Crayak, sự kết hợp của sự sống và công nghệ, cười thầm. "Ý mi là gì?"

<Ý ta là toàn bộ điều này chỉ là ảo ảnh. Câu chuyện của David. Chuột không thể được lãnh đạo như một đội quân. Chúng không thể thành lập liên minh và chúng không thể quyết định đi lậu trên thuyền. Điều đó có nghĩa là David không thể ở đây. Hắn ta là một ảo ảnh. Và ta thực sự nghi ngờ rằng ta có phải đang là chuột. Nhìn đi, tất cả các ngươi chỉ là một cơn ác mộng. Một giấc mơ hôi hám khủng khiếp.>

"Tuyệt vời, Rachel. Mi là một người hay hoài nghi. Một chiến lược

gia giỏi. Và là một nhà lãnh đạo. David, ngươi đã có niềm vui của mình nhưng Rachel thật sự rất hiểu ngươi. Ta đã nói với ngươi rằng nếu nó đoán ở đây có nhiều thứ hơn là những gì có thể nhìn thấy bằng mắt, ngươi sẽ phải nói với nó sự thật. Nói đi!"

<Được rồi, được rồi,> David thừa nhận một cách miễn cưỡng. <Mọi thứ đã được Crayak an bài. Tao không có một đội quân chuột. Chuột không hiểu gì nhiều. Mày không thể nói chuyện với chuột.>

Cơ thể gặm nhấm của David phát ra sự hoảng loạn, điên cuồng. Giọng hắn ta cũng vậy.

<Mày có biết nó tệ như thế nào đối với tao trên tảng đá đó không, Rachel? Không phải bất cứ một sinh vật có tình cảm nào khác. Và phải tự bảo vệ mình khỏi những con vật khác? Từ những con chuột khác? Từ chim săn mồi? Từ mưa và lạnh và ->

“Ta không bảo ngươi than vãn!" Crayak ầm ầm giận dữ."

<Được rồi, được rồi> David quay sang tôi <Crayak đã đưa tao ra khỏi đảo>

<Để đổi lấy cái gì?> Tôi hỏi.

<Để đổi lấy một người bạn đồng hành. Tao có thể đã chọn Cassie. Nó là đứa duy nhất tốt với tao khi không có ai khác làm thế. Nhưng đó cũng lý do tại sao tao không thể chọn nó sau tất cả. Tao sẽ không kết án nó đến địa ngục sống này.>

Thứ gọi là Crayak phồng lên và xẹp xuống. Có phải nó đang thở không? Nó có cần thở không?

"Mi thấy đấy, Rachel," hắn nói, "đây không phải là một cơn ác mộng. Hay là một giấc mơ tồi tệ. Thực tế là, Rachel, thực sự là mi, trong hình thái chuột. Trong vài phút nữa, mi sẽ bị mắc kẹt mãi mãi trong hình biến. Mi sẽ sống hết đời với tư cách là một con chuột chỉ với kẻ phản bội yếu đuối và khắt khe này là bạn đồng hành. "

Mặc cho bản thân tôi bắt đầu run rẩy. Con người và con chuột-tôi. Crayak tiếp tục, giọng nói trầm và mạnh mẽ, giống như tiếng sấm sét.

"Ta có thể giải thoát cho mi, Rachel. Ta có thể giải thoát mi khỏi khối lập phương. Ta có thể giải thoát cho mi khỏi David. Ta có thể giải thoát mi khỏi hình biến. Nhưng trước tiên, mi phải giải thoát bản thân khỏi chính mình." Tôi nhìn đồng hồ.

Hai mươi hai phút!

<Ngừng nói mấy thứ vớ vẩn đó đi!> Tôi hét lên. <Ta không biết điều đó có nghĩa là gì. Giải phóng bản thân khỏi bản thân.>

Cái thứ gọi là Crayak đã cười. Trái tim tôi đập rộn ràng với những tiếng vang. "Mi đã phát hiện ra rồi!!"

Không có âm thanh. Nhưng nó cảm thấy như có một âm thanh. Âm Huýt! Hoặc âm bõm! Bởi vì ngay lập tức mọi thứ đã được thay đổi.

Khối lập phương đã biến mất và tôi lại là con người. Tôi đứng ở trung tâm của cái cống.

Những tên du côn của David đã bị mắc kẹt trong khối lập phương

của Cassie. Cassie đâu? Tôi đã không nhìn thấy cô ấy kể từ khi Drode xuất hiện.

Crayak đã di chuyển, bằng cách nào đó, đến phía xa của căn phòng. Đột nhiên, một số lượng lớn, một thứ giống như cơ bắp được mở rộng.

Đi với ta, Rachel.

Tôi không biết tại sao. Nhưng tôi vươn lên. Và khoảng cách giữa chúng tôi thu nhỏ một cách kỳ diệu.

Tôi nhìn lên. Và ngay lập tức, khoảng cách giữa tôi và mái nhà ba mươi feet biến mất. Tôi nhìn xuống và thấy một đốm trắng đang lao vào góc cho an toàn. David.

"Cái gì thế này?" Tôi hỏi. "Bây giờ ta là một người khổng lồ?"

"Chỉ khi mi cần", Crayak trả lời. "mi sẽ mạnh mẽ như mi cần. Lớn như mi cần. Tàn nhẫn như mi cần. Mi không còn là Rachel nữa. Mi là Siêu-Rachel. Mi có cảm nhận được không? Quyền lực?"

Tôi có thể cảm thấy nó. Tôi có thể cảm thấy một năng lượng kỳ lạ và tráng lệ chảy lên xuống tay và chân của tôi, giống như dòng điện.

Năng lượng thật mạnh mẽ. Lâng lâng. Quen thuộc.

Tôi đã trải nghiệm nó trước đây.

Năng lượng là sự căm thù. Căm thù bây giờ được tăng cường với sức mạnh thái quá. Và sự chắc chắn về đạo đức mà tôi đã đúng. Rằng tất cả những gì tôi nghĩ và mọi thứ tôi làm đều đúng!

Tôi cảm thấy như một vị thần.

Không có gì tôi không thể làm. Không có ai tôi không thể phá hủy.

Tôi nhìn chằm chằm vào tay mình. Chúng không là chỉ tay. Không chỉ là thịt màu hồng và máu chảy và cơ bắp. Chúng là những cỗ máy mạnh mẽ, được gia cố bằng bánh răng và ròng rọc và bánh xe.

Tôi uốn ngón tay. Móng vuốt thép mọc ra từ bên dưới ngón tay của tôi. Tôi lại uốn éo và chúng rút lại, biến mất trong da thịt đầu ngón tay.

"Phải, Rachel," Crayak nói. "Chúng ở đó khi mi cần. Rút vào khi mi không cần."

Tôi nhìn xuống. Sàn nhà đã trở lại khoảng cách. Tôi đã có kích thước bình thường trở lại. Tôi nghe tiếng cười khúc khích.

"Nghĩ nhanh đi," Rachel.

Từ phía bên kia của căn phòng, Drode kéo thứ trông giống như một khối sắt khổng lồ lăn theo hướng của tôi. Nó đủ lớn để san phẳng tôi như một con bọ.

Theo phản xạ, tôi đưa tay ra.

Từng cảm giác biến hình kỳ quái mà tôi trải qua đột nhiên biến đi thật xa trong một nano giây.

Mọi tế bào vỡ ra, dịch chuyển, chảy, nổ tung với năng lượng! Cơ thể tôi thích nghi để phù hợp với hoàn cảnh này.

Tôi cao hai mươi feet với sức mạnh của ba mươi Hork-Bajir. Tay

tôi là móng vuốt thép lớn.

Tôi dễ dàng bắt được khối lập phương. "Những ngón tay" của tôi khép lại gọn gàng quanh nó như thể nó là một quả bóng mềm.

Ngay cả những tên Drode cũng hơi ngạc nhiên.

Tôi thả khối lập phương với một tiếng uỵch và nhấc môi lên trong tiếng gầm gừ. Tôi cảm thấy răng mình nhấp vào nhau. Hàng trên và hàng dưới đã trở thành những chiếc răng nanh sắt phát sáng khi chúng va chạm lẫn nhau.

"Ngươi!"

Bọn Drode quay lưng chạy.

CHƯƠNG 16

Nhưng đã quá trễ rồi.

Tôi nhảy lên, đôi chân dài và khỏe của tôi đẩy tôi qua căn phòng rộng lớn một cách trơn tru. Tôi đã ở đó chỉ trong một nhịp tim đập.

Một tay tóm lấy cơ thể của tên Drode. Tay kia vòng qua đầu nó.

Với nỗ lực mà một đứa trẻ mười tuổi phải bóc một quả chuối, tôi đã xé đầu nó ra khỏi cơ thể nó.

Một cơn lũ hưng phấn và adrenaline tràn qua tôi. Không ai có thể ngăn tôi!

Không gì có thể cưỡng lại tôi!

Không quân đội nào có thể đánh bại tôi! Tôi là một siêu nhân. Siêu anh hùng.

Tôi đã không có bất kỳ điểm yếu nào của con người. Không có bất kỳ sự sợ hãi.

Đây là những gì Crayak định nghĩa là giải phóng bản thân mình! Giờ thì tôi đã hiểu!

Tôi tự do! Tôi hét lên sung sướng. "Tôi tự do rồi!"

Giọng nói của tôi là một tiếng gầm quái dị vang vọng qua đường cống giống như ngục tối. Crayak cười.

"Không nhanh đến như vậy, Rachel. Mi không hẳn đã tự do. Bởi vì mi vẫn tin rằng đây chỉ là ảo mộng, phải không? Một mô phỏng ngớ ngẩn mang đến cho mi ảo tưởng về sức mạnh chết người. Giống như một trong những trò video game mà loài người mi rất thích. Một trải nghiệm thực tế ảo. "

Một cái gì đó trong lòng tôi rung lên như máy nhắn tin.

Đó là đầu của Drode. Đang cười. Tên Drode vẫn còn sống.

Cười toe toét với tôi với nụ cười vành môi xanh lục.

“Rachel, mi có cảm thấy cơn sốt adrenaline của ham muốn giết người không? Mi có cảm thấy thôi thúc muốn tiếp cận và tiêu diệt ta không? Có rất nhiều bậc thầy về ảo ảnh trong vũ trụ, Rachel. Nhiều kẻ có khả năng thao túng nhận thức. Nhưng chỉ có ta là bậc thầy của thực tại.

Một kẻ thao túng thực thể. Chà, có lẽ đây là một ảo mộng. Ta có thể biến nó thành sự thật bất cứ lúc nào. Chẳng hạn như, có lẽ mi muốn xé toạc tên Drode thật ra? " "Này!" Lũ Drode phản đối. "Đừng làm thế bây giờ."

Ngươi biết đấy, Crayak có thể sử dụng ngươi, Rachel. Nếu ngươi thấy mình tuyệt vọng, Rachel. Đến cuối cùng, khi cần thiết. . .

Đột nhiên, tôi rất tức giận.

Adrenaline tràn đến khao khát giết người. . . Tôi mệt mỏi vì bị đùa giỡn.

Đây có phải là tưởng tượng hay không?

Một cơn ác mộng, một giấc mơ, ảo giác? Crayak đã cố tình làm tôi

bối rối!

Tôi không tự do khỏi bất cứ thứ gì. Khỏi Crayak, khỏi cảm giác tội lỗi của tôi, khỏi David, khỏi nỗi sợ hãi của tôi, khỏi bất cứ điều gì!

Tôi vẫn còn là một tù nhân!

Hai tiếng kinh hoàng. . . Tiến gần và hủy diệt. . . Tôi đã nhắm vào mục tiêu chết ở con mắt đỏ rực. Ném cái đầu của Drode vào nó!

Nhưng con mắt đơn giản là biến mất.

Lũ Drode tập hợp lại trong không trung và hạ cánh trên đôi chân của nó. Thở dài và duỗi tay và chân đến hết mức.

Crayak xuất hiện trở lại ở phía bên kia của căn phòng.

"Rachel!" hắn nổi giận. "Đó là một sự lãng phí thời gian. Một sự lãng phí năng lượng. Một sự lãng phí quyền lực. Mi không thể làm ta bị thương. Mi biết mà. Tại sao lại khiến bản thân trở nên ngu ngốc với những kẻ thấp kém kia chứ?"

Nó ra hiệu về phía David, đang thu mình trong góc.

David ré lên. <Ngài đang gọi ai là kẻ thấp kém! Không thể nào tôi thua kém Rachel. Nó cũng giống như tôi. Ngoại trừ việc nó may mắn hơn.>

"Có lẽ ngươi đúng," Crayak trầm ngâm. "Có lẽ ta mới là người lãng phí thời gian và sức lực của mình."

Lần này, là một hiệu ứng âm thanh. Hoặc tôi tưởng tượng là có. WHOOSH!

Tôi lại là một con chuột. KHÔÔÔÔNG!

Tôi đã ở trong khối lập phương.

Thực phẩm mục nát rải rác dưới chân tôi. Và David đã ở kế bên.

Tôi nhìn ngoái lại. Không.

Ai có thể cứu tôi? Tôi có thể nhờ ai cứu tôi được đây?

Không phải Jake, không phải các Animorphs khác. Không phải là người Ellimist. Không có ai tôi có thể cầu cứu.

Không ai cả.

"Nếu mi thấy mình tuyệt vọng, Rachel. . ."

Tôi cào vào tường. Thật là kinh khủng!

Kinh khủng hơn trước nữa.

Trở nên nhỏ bé và yếu đuối như vậy sau khi trải qua quá nhiều sức mạnh và quyền lực. Không thể chịu nổi!

Tôi đã sẵn sàng để làm bất cứ điều gì - bất cứ điều gì! - Để lấy lại sức mạnh. Sự bất khả chiến bại!

Một giọng nói. Trong đầu tôi. Lũ Drode.

Một cái gì đó nó đã nói với tôi từ lâu lắm rồi. Khi chúng tôi lần đầu tiên gặp nó.

Hãy nhớ điều này: Sinh mạng của anh họ ngươi là tấm vé để ngươi cứu rỗi chính mình trong tay Crayak.

Không . .

Tôi đẩy ký ức đi. David cười.

<Tôi đã chờ đợi rất lâu cho việc này.>

<Im đi!!>

<Tao biết mày sẽ không bao giờ sống theo mong đợi của Crayak,> David hả hê. <Tao biết nó sẽ kết thúc như thế này. Bởi vì mày không hề tốt hơn tao, Rachel. Nếu tao xứng đáng với sự điên loạn này, sự tra tấn cảm xúc này, thì xứng đáng được gấp đôi.>

<Câm mồm.>

<Thử bắt tao im xem,> hắn chế giễu. <Hãy xem mày thực sự khó khăn như thế nào khi mày không có bạn bè hoặc hình biến gấu xám để hỗ mày.> Tôi quay lại và nhảy vào hắn. Cào bằng móng vuốt của tôi.

Cạp với răng của tôi.

Nhưng David to hơn và có nhiều kinh nghiệm hơn với hình biến.

Móng vuốt hắn xé toạc bụng tôi. Răng hắn, nhọn hớt từ mấy tháng trời sống hoang dã, cắm vào mặt tôi.

Tôi đã thua. Thua cuộc chiến này. Thua David!

<KHÔÔÔNG!>

Cơn thịnh nộ không thể kiểm soát! Hận thù không thể tin được! Tôi đã bị choáng ngợp với adrenaline.

David đã bắt được tôi!

Tôi đã bị ghim chặt, không thể nhúc nhích! Tên cầm trịch quay lại một lần nữa.

<KHÔÔÔNG!>

Tôi đập mạnh bằng cả bốn chân. Vô ích, cái đuôi của tôi quất qua lại, qua lại.

<KHÔNG! KHÔNG! KHÔNG!>

Âm thanh . . . WHOOSH!

Đột nhiên, tôi lại là chính mình. Con người-Rachel.

Bên ngoài khối lập phương và chèm bẹp trên sàn. Nhảy nhót xung

quanh như một đứa trẻ hai tuổi nổi cơn thịnh nộ.

"tsk tsk." Crayak. "Đây có phải là cách một nhà lãnh đạo nên cư xử à?" Tôi nhảy lên chân chính mình.

Boooong!

Cuộn thép ở đầu gối và mắt cá chân của tôi. Một lần nữa, tôi là Siêu-Rachel!

Và sự thù hận mà tôi đã cảm thấy đối với David, cơn thịnh nộ giết chóc, vẫn đang tràn vào cơ thể tôi. Nhói qua não tôi.

Mắt đại bàng của tôi nhắm được hai tên.

Bằng cách nào đó chúng đã thoát khỏi khối lập phương. Đã leo lên cầu thang sắt hàn vào tường đá. Hướng lên nắp hố ga trên trần nhà.

Rõ ràng, mọi thứ đã trở nên hơi kỳ lạ đối với chúng. Chắc chắn Crayak đã không thương hại và để chúng thoát khỏi nhà tù của mình.

Hay là hắn đã có? Không quan trọng.

Tôi vươn lên và cánh tay tôi búng ra hai mươi feet. Tóm lấy một mảnh của cầu thang sắt và kéo.

Cầu thang bung khỏi bức tường đá như thể nó được làm từ gỗ balsa. KKKERRAAK!!!

Tên Hình xăm và Mỡ Béo rơi xuống và gào thét trong không khí.

Crayak cử động duyên dáng.

Từ hư không, một tấm lưới trải dài khoảng mười lăm feet nâng khỏi sàn. BỤP! BỤP!

Và giữ hai tên côn đồ lại. Trong một khoảnh khắc, lưới đung đưa nhẹ nhàng. Sau đó, nó lật qua và hai tên rớt ra sàn.

Chúng nằm đó dưới đôi chân to lớn của tôi, sững sờ. Nhìn chằm chằm vào tôi với đôi mắt kinh hoàng.

"Hãy tưởng tượng những gì mi có thể làm vì lợi ích của trái đất với những sức mạnh như vậy, "Crayak nói.

Ý nghĩ thật lôi cuốn.

"Những viên đạn tầm thường sẽ không có tác dụng với mi. Tia Nghiệt sẽ chỉ làm ấm da thịt mi. Mi có thể tiêu diệt bất cứ ai, bất cứ thứ gì mà mi chọn."

Tôi cố gắng tỏ ra điềm tĩnh. Không lung lay.

Nhưng mọi đầu dây thần kinh trong cơ thể tôi đều rung lên với tham vọng. "Mi sẽ cho ta ngăn chặn lũ Yeerks?" Crayak lắc tay

từ chối.

"Ta sẽ tạo ra mi, Rachel, và mi có thể làm bất cứ thứ gì mình muốn." WHOOSH!

Tôi đã trở lại trong khối lập phương. Là chuột.

Với răng của David trong cổ tôi. Và tên cầm trịch trước mắt tôi.

Chúng tôi vật lộn! Đuôi, răng và móng vuốt.

Sự tương phản là không thể chịu đựng được.

Từ sự thống trị tuyệt đối đến sự phục tùng tuyệt đối. Không thể

tưởng tượng được! Không thể tin được!

Tôi cố gắng kéo cổ tôi khỏi sự kìm kẹp của David. Cảm thấy da sau gáy tôi đã rách. David đuổi theo tôi.

Nếu Crayak sẽ tạo ra một siêu sinh vật, tại sao hắn lại chọn tôi chứ không phải Jake? Tôi không thể chịu đựng điều này nữa!

Sự cứu rỗi trong vòng tay của Crayak. . .

<Đừng lo lắng,> David gọi từ phía sau tôi. <Cuộc sống của một con chuột sẽ không quá tệ. Mày sẽ không có sức mạnh. Mày sẽ không có quyền lực. Và mày chắc chắn sẽ không có bạn bè. Nhưng mày sẽ có tao.>

Và con Drode cười điên dại.

CHƯƠNG 18

WHOOSH!

Tôi là Siêu-Rachel.

Bên ngoài khối lập phương. Loạng choạng bước đi.

"Bỏ vòng lặp này đi. Ta hiểu rồi!" Tôi hét lên với Crayak. "Ta có thể là một con chuột. Hoặc ta có thể là một vị thần. Nhưng chỉ khi ta làm những gì mi muốn."

"Điều gì khiến mi nghĩ rằng mi biết những gì ta muốn? "Crayak hỏi. "Sao mi dám đoán là đã hiểu? Chỉ cần hiểu điều này thôi, Rachel. Mi và chỉ một mình mi quyết định mi sẽ làm gì. Và mi và chỉ một mình mi chấp nhận hậu quả."

Tôi hít một hơi thật sâu và buộc mình phải bình tĩnh.

Kiểm soát lại.

"Nhưng mi muốn một cái gì đó. Phải không ?" Crayak cười thầm.

"Tốt hơn rồi đó, Rachel. Hãy lạnh lùng. Đừng để cảm xúc của mi làm ảnh hưởng đến mi. Đúng. Nếu ta tạo ra mi, nếu ta biến mi thành người mạnh nhất trên Trái đất, ta sẽ yêu cầu một điều gì đó đáp lại. Điều đó có bất công không?"

"Nó còn phụ thuộc vào những gì mi muốn."

"Ta muốn công lý," hắn nói một cách hợp lý. "Jake đã phá hủy Howlers của ta. Bây giờ ta muốn mi tiêu diệt Jake."

"Không bao giờ, "tôi nói, thở hắt ra

"Rachel. Hãy suy nghĩ! Ta sẽ cho mi cơ hội để tiêu diệt Yeerks một lần và mãi mãi. Để cứu mạng sống của mỗi con người trên hành tinh này. Mi có sẵn sàng hy sinh hàng tỷ mạng sống chỉ để cứu một người không?"

Nhu cầu sống của nhiều người so với nhu cầu của một người. "Mi không thể khiến ta giết Jake."

"Ta không thể bắt mi làm bất cứ điều gì, "Crayak nhắc tôi. "Mi có ý chí tự do. Những gì mi làm với nó là tùy thuộc vào mi. Mi có thể sử dụng nó cho việc tốt. Hoặc mi có thể sử dụng nó cho mục đích xấu. Bây giờ, nghe này. Hãy chắc chắn rằng mi hiểu. Ta cho mi cơ hội để cứu thế giới, "Crayak nói. "Ta đang cho mi cơ hội trở thành một kẻ mạnh cho điều tốt đẹp - hoặc cho điều ác. Nó sẽ là gì đây?" Tôi nhắm mắt, bối rối.

Giết Jake và cứu loài người khỏi bị Yeerks xâm lược.

Sự hy sinh của Jake. Cái chết của anh ấy - cái chết của một đứa trẻ loài người - sẽ mang lại tự do cho hàng triệu người. Thậm chí hàng tỷ.

Và tôi . . .

Đó là một thỏa thuận với ác quỷ. Và tên của nó là Crayak.

"Ta là một trong số những người tốt," tôi nói.

Sau đó, tôi cố gắng tìm ra chính xác điều gì đã khiến tôi trở thành

một người tốt. Tôi không có câu trả lời.

Có lẽ tôi chưa bao giờ có.

Crayak lại cười khúc khích. Người tốt. Kẻ xấu. Có vẻ như rất đơn giản, và cũng có thể là bất cứ thứ gì.

Tôi nghe thấy một âm thanh. Tiếng kêu cứu! Cassie!

Bị mắc kẹt một lần nữa trong khối lập phương khác và đập vào bức tường phía trước. Gọi cho tôi. Bắt tôi phải làm một cái gì đó.

Nhỏ cầu xin tôi làm gì?

"Tốt và xấu rất đơn giản đối với Cassie,"Crayak nói. Đúng. Đúng. Cassie luôn biết đúng sai.

"Vậy nó bảo mi làm gì?" Hắn hỏi.

Tôi không biết.

Cassie sẽ hy sinh bản thân mình để cứu toàn bộ hành tinh? Vâng. Không có suy nghĩ thứ hai.

Nhỏ sẽ hy sinh Jake chứ? Tôi không biết.

Liệu nhỏ có hy sinh tôi để thoát khỏi tình trạng không cứu được Jake không? Tôi cũng không biết điều đó.

"Cassie bảo mi làm gì? "Crayak hỏi dồn.

"Tôi không biết! "Tôi đã khóc. "Tôi không biết. Tôi đang bối rối." "Nhưng tốt và xấu rất đơn giản," Crayak trêu chọc.

"Chỉ dành cho những người có đầu óc đơn giản," Drode chế giễu. Nhảy lên nhảy xuống. Bắt đầu hát bằng giọng trẻ con, "Tôi là một trong những người tốt. Tôi là một trong những người tốt. Tôi là một trong những người tốt!"

"Cái tốt chống lại cái xấu," Crayak lẩm bẩm. "Trận chiến lâu đời. Hãy giải quyết nó một lần và mãi mãi."

WHOOSH!

Trong chớp mắt, cái cống giống như ngục tối mở rộng đến kích thước của một sân bóng đá. Ba đường kẻ trắng trên các bức tường.

Cao hơn phía trên khán đài, tôi thấy khối màu đỏ đang phồng lên. Bên cạnh nó là lũ Drode. Crayak gật đầu, và lũ Drode ném thứ gì đó ra sân.

Đó là một quả bóng.

Quả bóng đập xuống đất, nảy nhẹ và lăn về phía chân tôi. Tôi cúi xuống nhặt nó lên. . . Và dựng lên khi quả bóng phát nổ thành vật chất.

Tôi thấy mắt mình với đôi mắt rình rập Andalite của Visser Một. Hắn phát ra một tiếng giận dữ và bất ngờ. Thụt lùi lại.

Tôi làm giống vậy.

Đã cố gắng để vượt qua cú sốc khi bất ngờ đối mặt, một đối một, với kẻ thù đáng hận nhất của tôi.

Gã đang phi nước đại về phía tôi. Lưỡi kiếm chết người của hắn quất vào không khí, chuẩn bị tấn công.

Tôi để mắt đến đuôi hắn và cúi xuống.

Tôi đã không kịp chuẩn bị cho tốc độ và vận tốc mà cơ thể tôi phản ứng lại.

Tôi búng khỏi sàn và hụp xuốn mọt cách dễ dàng với vận tốc hai mươi lăm dặm một giờ!

Tôi đâm đầu vào tường. Không cảm thấy gì. Bức tường vỡ vụn, chôn vùi tôi dưới đống gạch vụn.

Tôi có thể nghe thấy tiếng Visser Một hét vào Crayak.

<Ta đang ở đâu? Ngươi là ai! Và tại sao Ngươi lại đưa ta đến đây?>

<Ta đã đưa Ngươi đến đây để chiến đấu cho cuộc sống của Ngươi,> Crayak bình tĩnh trả lời. Visser Một cười. Không lẫn vào đâu được,không bao giờ, âm thanh của quỷ.

<Vậy thì tốt. Có vẻ như ta đã thắng.> Bên dưới đống gạch và đá, tôi mỉm cười.

CHƯƠNG 19

Tôi đứng dậy.

Đá, sỏi và mảnh vụn rơi xuống như bụi. Tôi cũng có thể đã được bao phủ như đậu phộng đóng gói.

Đôi mắt chính của Visser Một nheo lại. Hắn nhìn lên . . . lên . . . lên.

Tôi thậm chí không thể đoán được mình đã lớn đến mức nào.

Nhưng lần đầu tiên kể từ khi toàn bộ cuộc chiến gây phẫn nộ này bắt đầu, Visser Một trông giống như một mối đe dọa rất nhỏ.

Tên Visser nghiên cứu tôi bằng bốn mắt. Nhưng điều đó đã rõ ràng - hắn ta không nghi ngờ rằng tôi là một trong băng thảo khấu Andalite đang gây khó khăn cho những nỗ lực của hắn để chiếm lấy trái đất.

Tên Visser đã không ngần ngại nói với mọi người trong vòng mười dặm những gì hắn đã suy nghĩ. Nếu hắn ta nghĩ tôi là một người Andalite trong một số hình thái kỳ quái, hắn sẽ hét lên những từ như "cặn bã" và "ngu xuẩn".

Nhưng hắn im lặng. Rõ ràng là hắn ta thậm chí không nhận ra tôi là con người. Làm sao hắn có thể được chứ? Tôi là một phiên bản khác của bản thân.

Rồi hắn cười. Một điệu cười đầy ma mị.

<Đây là một trò lừa. Một hình chiếu. Ai đang chơi đùa với ta? Ngươi có biết ta là ai không?>

"Mi đang gọi ai một hình ba chiều hả?" Tôi cười khẩy. Tôi đưa tay về phía trước, đặt bàn tay to như máy của mình lên ngực hắn và lắc mạnh.

<ARGGHGHHHH!>

Visser Một bị thổi bay. Đuôi vẩy, chân đá. Hắn bật ra khỏi bức tường ở phía xa căn phòng. Nằm bẹp dưới sàn, cánh tay Andalite mỏng manh bị nghiền nát dưới ngực.

Hắn nằm yên một phút. Rồ hẳni từ từ tự mình gắng gượng dậy.

Một đốm đỏ chiếu sáng sàn nhà của đấu trường. Crayak, lơ lửng phía trên chúng tôi. Một phần sinh học, một phần công nghệ. Cả một sự phá hoại.

"Ta là Crayak," nó nói với Visser Một. "Ta nghĩ rằng ngươi biết về ta."

Visser Mọt nghẹn ngào đáp. <Thưa. Tôi đã nghe nói về Người. Nhưng tôi không thực sự tin rằng Người tồn tại.>

"Ta tồn tại, "Crayak nói đơn giản. "Và ta có một công việc nhỏ cho ngươi, tên Yeerk kia." Visser Một ưỡn ngực ra. Nỗ lực có vẻ đang tiêu hao sức của hắn. Cơ thể Andalite của hắn ta là một chiến binh dày dạn kinh nghiệm, nhưng không có chiến binh nào trên hành tinh này hay bất kỳ ai khác có thể chống lại tôi.

<Một công việc nhỏ!> Hắn phỉ một câu. <Ngươi có biết rằng ta lãnh đạo cuộc xâm lược của Yeerk trên Trái đất? Rằng ta đứng trên ngưỡng cửa thống trị hành tinh này?>

Con mắt đỏ của Crayak ánh lên sự nguy hiểm. "Ta nhận thức được tất cả mọi thứ. Ta nhận thức được ngay lập tức rằng ta có thể làm bốc hơi ngươi và cả đống đất đá cỏn con gọi là Trái đất mà ngươi đã chiến đấu rất khó khăn để chinh phục được."

Visser Một không ngu. Ít nhất, khi nói đến việc cứu được điều quý giá ẩn trong chính mình. Hắn khẽ cúi đầu.

<Tất nhiên, thưa Crayak. Tôi xin lỗi vì sự kiêu ngạo của mình.>

"Tốt hơn rồi," Crayak rít lên. "Bây giờ ... chúng ta hãy bắt tay vào việc. Visser Một, ta mong muốn kiểm tra sức mạnh của sự sáng tạo mới của ta. Ngươi sẽ chiến đấu. Đến chết. Nếu ngươi chiến thắng, Visser, Trái đất thuộc về ngươi. Nếu sinh vật của ta chiến thắng, ngươi và đám sên của ngươi sẽ rời khỏi hành tinh này. Ngay lập tức. " Tôi cười toe toét. Răng kim loại lóe lên. Một cuộc chiến đến chết!

Phải rồi!

Một lần nữa, Visser Một cúi đầu.

<Với tất cả sự tôn trọng, thưa Crayak, tôi...>

"Ngươi không có lựa chọn nào khác," Crayak ngắt lời. "vậy, ngươi chỉ có thể đồng ý." Đột nhiên, Crayak lại ở ban công một lần nữa với Drode ở bên cạnh, nhìn xuống đấu trường. "Cuộc chơi bắt đầu!" Drode tuyên bố.

Visser Một nhìn chằm chằm vào tôi bằng cả bốn mắt.

Tôi, người khổng lồ tàn bạo này là đối thủ của hắn.

Như thể hy vọng tôi có thể có điều gì đó để nói. Một số lời giải thích sẽ làm cho những gì đang xảy ra trong đấu trường ngầm này, có vẻ ít điên rồ hơn.

Ít kỳ quái hơn.

Phản ứng duy nhất của tôi là mỉm cười với hắn. Cho hắn nhìn vào những hàng răng kim loại giống như cá mập trong miệng tôi.

"Đó, " Crayak nói với tôi. "Cuối cùng, mi đã làm theo cách của mi. Chiến đấu với cuộc chiến của chính mi. Cuối cùng, tất cả tùy thuộc vào mi. Không ai có thể bảo mi rút lui hoặc đầu hàng. Không có quy tắc nào ngoại trừ chính mi." Không có quy tắc nào ngoại trừ của riêng tôi!

Tôi cảm thấy máu chảy qua tứ chi mạnh mẽ của mình.

. . . Adrenaline ồ ạt của khát khao giết người. . .

Cảm thấy đầu tôi lớn lên. Tưởng tượng tế bào thần kinh bắn ra. Nghe tiếng đập dồn dập của trái tim dũng cảm của chính tôi .

. . Tiếp cận và tiêu diệt. . .

Không có bất cứ quy tắc nào ngoại trừ của riêng tôi.

Visser Một bắt đầu đi vòng tròn. Cái đuôi độc ác của hắn cuộn lại trên lưng, lưỡi kiếm sẵn sàng tấn công.

Tôi đã tập trung. Cẩn thận để không cẩu thả, đánh giá thấp kẻ thù. Nhưng tôi cũng rất kích thích.

Nếu tôi giành chiến thắng - và rất có khả năng tôi sẽ thắng - Crayak sẽ buộc lũ Yeerks rời khỏi Trái đất.

Chiến tranh sẽ kết thúc.

Không có cuộc tấn công của người ngoài hành tinh kỳ lạ. Không còn những vụ mất tích không giải thích được.

Và mọi người sẽ biết ai là người chịu trách nhiệm. Tôi. Rachel.

Tôi sẽ không nghe thấy những lời chỉ trích như "Rachel Điên Cuồng" nữa.

Tôi sẽ không phải chịu đựng thêm bất kỳ bài giảng đạo nào của Jake về sự cần thiết phải kiềm chế nữa. Về phần đen tối của tôi khiến mọi người sợ hãi vô cùng.

Không ai có thể nhắc đến tôi như một kẻ bắt nạt, côn đồ với sở thích bạo lực.

Cuối cùng, mọi người sẽ thấy rằng tất cả những gì tôi muốn làm là cứu hành tinh này. Để làm điều này đúng và vượt qua nó.

PHẬP!

Đuôi của Visser Một khiến tôi phải quỳ xuống và quật ngã tôi xuống đất!

Ngu thật! Tôi đã quá bận bịu để mơ về chiến thắng lớn của mình, tôi đã bị mất tập trung. Cái đuôi của hắn! Kê sát vào cổ họng tôi, chuẩn bị chém.

Tôi lăn ra xa.

Thật Kinh ngạc. Tôi biến mất trong một trong vệt mờ!

Đôi mắt rình rập của Visser Một xoay tròn, tuyệt vọng cố gắng xác định vị trí của tôi. Tôi lăn quanh hắn, một vệt mờ. Sau đó dừng lại.

Tôi nhảy tới. Đưa tay về phía hắn, móng vuốt tàn bạo bung xòe ra. Hắn tránh sang phía khác và lập tức bắt đầu biến hình.

Tôi chồm về phía trước và gom đống cơ thể của hắn trong bàn tay to lớn của tôi. Chuẩn bị để ném hắn vào phía sau khán đài! AAAAAAHHHHH!

Tôi buông đống bầy nhầy ra! tay và ngực tôi như bị đốt cháy bởi axit.

Bởi vì, trên thực tế, chúng đã được pha loãng với axit.

Visser Một hoàn thành hình biến của mình. Đó không phải là thứ tôi có thể nhận ra, nhưng nó thật quái dị. hắn cao đến mười lăm, hai mươi feet. Gần như cao bằng tôi!

Tay hắn kéo dài xuống đất như một con khỉ đột.

Da hắn trông giống như bò sát, đang rỉ ra một loại độc chất axit.

Hàm của tôi mở ra và âm thanh phát ra quá lớn làm rung chuyển các bức tường. Nỗi đau là không thật. Axit thấm vào, ăn mòn thịt tôi!

Nhưng đến khi tiếng hét kết thúc, nỗi đau đã biến mất. Da tôi đã biến đổi để đáp ứng nhu cầu ngay lập tức!

Tôi được bao phủ bởi những mảng dày, có vảy như một con cá sấu. Là Cá sấu!

Khoảnh khắc hình ảnh lóe lên trong tâm trí tôi, tôi cảm thấy mõm của mình giãn ra, ra nữa. Một giây sau tôi ngã xuống đất. Hạ cánh trên chân cá sấu ngắn, cứng cáp.

Hình biến tức thời! Trong chưa đầy một giây. Điều này thật khó tin!

Tôi bắn về phía trước và ngoạm hàm cá sấu quanh chân của Tên Visser.

CRẮC!

Tôi cảm thấy xương bị gãy. Axit từ da anh chảy xuống cổ họng tôi, nhưng nó hầu như còn không nhột. Như một ít nước sốt nóng trên một miếng thịt chiên lớn, béo ngậy. Kiểu kiểu như vậy đó. Chỉ là chút hương vị dễ chịu.

Sau đó . . . Không!

Đột nhiên răng tôi mất độ bám!

Visser Một đã biến hình một lần nữa. Lần này, thành một cái gì đó sền sệt.

Cơ thể đang tan chảy, chất lỏng của hắn trôi ra khỏi miệng tôi. Bất cứ thứ gì hắn biến thành đã dồn xuống sàn trong một khối màu đỏ, run rẩy.

Tôi biến thành Siêu-Rachel. Nhìn xuống đống bầy nhầy. Giờ thì sao?

Làm thế nào để mày chiến đấu đến chết với một vũng nước?

Do dự, tôi bước về phía trước và chạm vào nó bằng ngón chân. Đống bầy nhầy đỏ sống dậy, giống như một loại bùn siêu tốc.

Tiếng hét của tôi vang vọng qua ngục tối.

Rồi tôi bị bịt miệng. Bởi vì đống bầy nhầy đỏ loét đang chảy vào miệng, tai, mũi của tôi! Tôi cào vào mặt tôi! Xé đống bầy nhầy ra khỏi má tôi. Ném nó ra từ ngón tay của tôi.

Nhưng nó đã không hiệu quả.

Nó cứ đến. Trèo lên người tôi, ngược trọng lực, rồi trượt xuống, rồi lại đổ lên. Một chu kỳ luẩn quẩn!

Tôi đang ở trong sự kìm kẹp của một con quái vật bầy nhầy keo lỏng. Một đống bùn sống gớm ghiếc quyết tâm nhấn chìm tôi.

Không quan trọng tôi cao bao nhiêu hay dữ dội như thế nào. Tôi không thể chiến đấu với cái đống này!

Nó bao phủ lấy tôi!

Tôi sẽ thua.

Thật không thể tin được.

Tôi sẽ thua Jell-O Kẻ-Giết-Chóc.

CHƯƠNG 21

Tôi có thể nghe chúng cười. Đám Drode. Crayak. Và David.

Thế thì không thể chịu đựng được.

Tôi đã phải biến hình. Nhưng biến cái gì? Cái gì đây? Cái gì không có miệng? Không có mũi? Không có tai?

Điều gì có thể tự bảo vệ mình khỏi dòng chảy vô tận, hỗn độn chết người này? Tôi đã có những hình biến gì?

Chim. Cá. Động vật có vú.

Không có gì có thể hữu dụng được!

Tôi cần phải là một cái cây. Không có lỗ. Một cái gì đó rất lớn và đói và nguy hiểm. Đột nhiên, tôi cảm thấy mình tan chảy. Giống như Phù thủy độc ác trong PHÙ THỦY XỨ OZ.

Hoặc có thể bị chết khô. Giống như một cái cây bị bỏ đói vì nước.

Có phải tôi đang chết? Đây là cảm giác củ con người trước cái chết ư?

Những ngón tay của tôi mất cảm giác. Khả năng cảm giác của con người - mất vừa đi.

Thay vào đó, chúng phát triển thành cao su và siêu linh hoạt. Không tê liệt - không đau đớn, khoái cảm.

Phổi tôi ngừng cháy cho không khí.

Chân của tôi! chúng đang hợp nhất. Bện nhau lại ở hông. Chân tôi đã vừa mới đó, rồi duỗi ra như những xúc tu!

Hoặc như dây leo hoặc cành cây. . .

Đột nhiên, tôi nhận ra những gì đang xảy ra. Tôi không chết.

Tôi được sinh ra.

Tôi đã trở thành một sinh vật thậm chí không tồn tại trên hành tinh này! Sinh vật tôi chỉ tưởng tượng!

Sinh vật tôi tạo ra được bằng sức mạnh của ý chí của tôi!

Tôi đã biến thành một thứ mà ngân hàng DNA của tôi hoàn toàn không có để tạo ra. Một tạo vật giết người, thực vật ăn thịt của sáng tạo của riêng tôi.

Đống bầy nhầy đỏ bây giờ không còn là mối đe dọa. Nó không thể bóp cổ hay bóp nghẹt tôi. Tôi cảm thấy không cần không khí.

Nhưng tôi đã cảm thấy đói. Và đống bầy nhầy kia nhìn ngon một cách lạ kì.

Tôi cúi đầu, bây giờ đã to đùng, màu xanh lá cây, có gân. Nó mở ra như một bông hoa đang nở, và một cái vòi dài bắn ra. Giống như cơ quan hút của một con bướm khổng lồ.

Tôi nhúng nó vào đống bầy nhầy và bắt đầu uống.

Đống bầy nhầy rút lại, giật mình và sợ hãi. Bắt đầu trượt qua bên kia phòng. Tôi đuổi theo nó! Quyết tâm ăn nó.

Tôi áp sát hắn trên cơ thể kỳ diệu, kiểu giống như thân cây của mình. Đẩy về phía trước cái đầu giống như quả đậu của tôi.

Gần! Kế bên rồi!

Và sau đó đống bầy nhầy bắt đầu biến hình. Và chỉ trong vài giây, tôi lại thấy mình phải đối mặt với hình dạng Andalite bị đánh cắp của Visser Một một lần nữa.

Quá muộn để kéo lại!

Hắn cong đuôi. Vuốt lưỡi kiếm về phía cái cổ thực vật có gân của tôi. XOẸT!

Tôi cảm thấy đầu mình lìa ra và rơi xuống sàn.

Visser Một bắt đầu cười. Và rồi đột ngột dừng lại. Cổ tôi ngứa ran!

Và trong vài giây, một cái đầu giống như quả thứ hai xuất hiện! Tên visser gầm lên giận dữ. Không có lời, chỉ là một cơn thịnh nộ. Tôi hình dung mình là Siêu-Rachel.

Cao hai mươi feet. Cánh tay như sếu. Răng như bẫy gấu. Ngay lập tức, tôi trở thành thứ mà tôi đã tưởng tượng.

Visser Một phi nước đại sang phía bên kia của đấu trường, ngoài tầm với của tôi.

Tôi không thể không quay đầu lại. Không thể không cười. Sau đó, tôi bắt đầu đi về phía Visser. Mỗi bước như một tiếng sấm nổ. Như sự sụp đổ của tòa nhà. Như tiếng vỡ vụn của xe va chạm vào nhau

Lần này, tên Visser thậm chí còn không cố gắng biến hình. Hắn biết chuyện đó vô dụng rồi. Trận chiến đã kết thúc rồi.

<Đây không phải là một cuộc đấu công bằng!> Hắn hét lên với Crayak. <Sinh vật này không thể bị đánh bại.>

Tôi uốn tay. Nhìn thấy Lũ Drode gật đầu và mỉm cười. Tôi mở rộng móng vuốt tàn ác của mình. Và chuẩn bị chấm dứt một trong những nhân vật phản diện độc ác nhất trên hành tinh này hoặc bất kỳ hành tinh nào khác.

<Crayak! Chắc chắn Người thấy rằng điều này là không công bằng.>

Tôi thấy thõa mãn khi nghe Visser Một cầu xin. Được chứng kiến hắn co rúm lại. Mắt đỏ của Crayak rực rỡ hơn. Chấp thuận

<Người không thể để tôi chết như thế này!> Tên visser đã khóc.

Tôi đưa tay xuống và đặt lên - chỉ mất một ngón - quanh cổ Andalite của tên Visser "Kết thúc đi", Crayak nói khẽ.

Thật không thể tin được.

Sau tất cả ngần ấy thời gian, cuối cùng tôi cũng có hắn. Hoàn toàn trong lòng thương xót của tôi.

Với một cú bóp đơn giản, tôi có thể chấm dứt Visser Một, bọn Yeerks, và toàn bộ phần xấu xí này trong lịch sử Trái đất.

Tất cả tôi phải làm là xử tử hắn.

Tôi chưa bao giờ biết hưng phấn thực sự cho đến bây giờ. Tôi không thể không làm gì? Không có loài nào trong vũ trụ có thể đánh bại tôi.

Tôi là không thể phá hủy!

Tôi sẽ tiêu diệt các Yeerks. Tôi sẽ mang lại hòa bình phổ quát cho hành tinh. Và sau đó . . . và sau đó . . .

<Hãy tha cho ta!> Tên visser nài nỉ.

Tôi mở tay ra. Rồi lại khép nó quanh cổ hắn. Chơi đùa với hắn.

<Hãy tha cho tôi, Crayak! Tôi sẽ làm theo yêu cầu của Người. Hãy cho tôi sức mạnh mà Người đã trao cho sinh vật này và tôi sẽ thực hiện theo sự truyền đạt của Người, bất kể đó là gì.>

Hắn sẽ làm. Visser Một sẽ làm bất cứ điều gì để được ban cho sức mạnh mà tôi có bây giờ. Hắn sẽ giết chóc, sẽ phá hủy.

Hắn sẽ phục tùng.

Tôi bắt đầu bóp. Đôi mắt của Visser - cả bốn con - bắt đầu phình ra. "Kết thúc nó đi". Crayak. "Nhanh lên."

<Xin rủ lòng thương,> Visser One nài nỉ, thở hổn hển. Móng guốc của hắn lướt trên sàn nhà.

Đuôi hắn co giật bất lực. <Làm ơn!>

Visser Một sẽ phục tùng. Giống như David. Giống như đám du côn của David. Mắt đỏ sáng lên giận dữ.

"Kết thúc nó!" Crayak thét vang ầm. "Mi còn chờ gì nữa? Kết thúc nó hoặc ta sẽ biến mi thành chuột một lần nữa và mi sẽ mất tất cả! mi có nghe thấy không? Mọi thứ!" Tôi siết chặt vòng tay quanh cổ Visser Một.

Crayak có thể lợi dụng ngươi, Rachel.

Và tôi đang chuẩn bị để làm đúng những gì Crayak yêu cầu.

"Đúng rồi", Crayak nói.

"Kết liễu hắn đi. Giải phóng trái đất khỏi sự chuyên chế. Và sau đó ...."

Và sau đó . . . Là gì?

Ngồi một chỗ và xem TV?

Một sự phát hiện. Một sự tiết lộ. Cái bóng đèn bật sáng trong đầu tôi.

Đối mặt với nó, Rachel. Sức mạnh giống như một loại thuốc phiện. Và ngươi giống như một con nghiện.

Tôi có bao giờ cho là đủ? Mất bao lâu trước khi tôi biến thành một con quái vật suy đồi đạo đức như Visser Một?

Và thực hiện một thỏa thuận với Crayak sẽ chỉ đẩy nhanh hành trình đến cái kết không thể tránh khỏi đó.

Đột nhiên, tôi có một tầm nhìn về bản thân mình khi tôi thực sự xuất hiện với thế giới. Với gia đình tôi, Bạn bè tôi. Với hội Animorphs. Với Người Chee. Nhóm Hork-Bajir tự do.

Với mọi người đàng hoàng trên hành tinh này. Siêu-Rachel không xinh đẹp, tốt bụng và nhân từ.

Nó sẽ không được danh dự và tôn trọng. Nó sẽ gớm ghiếc và hung hăng và tàn bạo. Nó sẽ bị mọi người sợ hãi.

Bị coi thường và ghét bỏ.

Một bạo chúa bị toan tính lật đổ, giống như Visser Một. Rachel của bóng tối chìm sâu. Không.

Tôi thả tay nắm lấy cổ của Visser Một. Trở lại, kinh hoàng trước những gì tôi sắp làm.

Tên Visser rơi xuống đất. Hớp không khí. Quá choáng váng và sợ hãi để di chuyển. Hắn nằm trên sàn nhà ẩm ướt, đôi mắt dõi theo từng nhịp thở của tôi.

"Mi đang làm gì đấy?!" Crayak ầm ầm.

"Tôi là một trong những người tốt," tôi nói, thở hổn hển.

Bên tai tôi, giọng nói của tôi nghe như một tiếng vang đang bùng nổ. Đó là tiếng nói của một cỗ máy tận thế.

"Mi là một kẻ ngu ngốc!" Crayak gầm lên. "Mi là một kẻ hèn nhát. Mi yếu đuối, đa cảm và trẻ con. Tệ nhất là mi đã lãng phí thời gian của ta. Ta đã cố gắng giúp mi giải phóng bản thân khỏi những cảm xúc vô dụng của con người, nhưng thay vào đó mi chọn cách bị giam cầm." WHOOSH!

Ngay lập tức, thực tế đã được thay đổi. Visser Một đã biến mất.

Đấu trường hoặc sân vận động đã biến mất.

Và một lần nữa, tôi là một trong hai con chuột trong một khối lập phương. David cười.

"Tao biết mà. Tao biết ngay mà! Điều này thật tuyệt"

Con mắt đỏ lớn của Crayak lườm tôi từ phía bên kia bức tường trong suốt.

"Ta đề nghị mi cho mọi thứ vì mi có tiềm năng để chiến thắng. Để dẫn đầu. Để cai trị."

<Đó là một lời nói dối,> tôi lập luận. <Mi chỉ muốn sử dụng ta để giết Jake.>

"Mi có nghĩ rằng bọn Ellimist sẽ cho phép điều đó diễn ra à?" Crayak rít lên. "Mi không thấy sao? Bọn ta đang cố gắng chấm dứt sự chiếm đóng này. Và chỉ có một nhà lãnh đạo mạnh mẽ mới có thể làm điều đó."

<Mi có thể cho Jake sức mạnh để kết thúc chiến tranh. Nếu mi muốn. Nhưng mi không làm thế, bởi vì Jake thực sự là một nhà lãnh đạo mạnh mẽ, và mi biết điều đó. Mi biết mi không thể khiến anh ấy tuân theo quy tắc của mi. mi biết mi không thể kiểm soát anh ấy. Mà nè, có vài tin mới, Crayak. Mi cũng không thể kiểm soát ta.>

"Mi sẽ phát điên thôi", Crayak đe dọa. "Mi sẽ sống cuộc sống của mình như một con chuột, và mi sẽ phát điên thôi."

Tôi không phải là một đứa có vấn đề. Tôi đang đùa với ai vậy?

Con chuột hốt hoảng. Tôi hốt hoảng. Tôi bắt đầu không kiểm soát được và chạy xung quanh các bức tường của khối lập phương. Xung quanh và xung quanh. Con chuột không thể dừng lại. Tôi không thể dừng lại!

Ta lo lắng cho ngươi, Rachel. Tôi lùi lại. Trượt đi, chìm sâu xuống dưới não chuột. Hãy để nó cai trị. Bởi vì tôi đã không tin vào bộ não của chính mình.

Tôi sợ rằng tôi đã điên rồi. Điều này có thật không? hay chỉ là một giấc mơ?

Có phải tôi đang bị thao túng thực tại?

"Ta là thật. David là có thật. Mi là thật," giọng của Crayak nói.

<Ngừng đọc suy nghĩ của ta đi!>

"Thời gian là thật," Hắn quay lại. "Và Cassie là thật. David và những tên du côn thảm hại của hắn ta là có thật."

<Dừng lại! Dừng lại!>

"Và cái bẫy này là có thật. Và mi thực sự sẽ là một con chuột. Thực tế. Và mãi mãi." Tôi dừng lại, va vào một góc. Đổ sụp xuống bụng tôi.

Ánh sáng từ con mắt đỏ khổng lồ của Crayak một lần nữa chiếu sáng toàn bộ khung cảnh ghê rợn.

Cassie ở trong khối lập phương của mình, bị mắc kẹt, ngã nhào. Nhìn qua tôi trong tuyệt vọng.

Hai tên du côn, thu mình trong một góc của ngục tối. Chắc chắn là đang kinh ngạc không thể tả. Cố gắng một cách vô ích, để ẩn ra khỏi vùng tìm kiếm ánh sáng đỏ.

David. Trong một bộ lông xù, nhuốm màu đỏ không cách tôi hai

bước chân. Dần dần, ánh sáng đỏ bắt đầu mờ dần.

Mờ dần. Mờ dần

Cho đến khi nó biến mất hoàn toàn.

Đột nhiên, tôi thấy lạnh. Đó là một cú sốc nhiệt. Giống như nhiệt độ đã giảm từ chín mươi đến ba mươi độ trong vài giây.

Bất cứ năng lượng nào, sự hiện diện của Crayak đã tạo ra đều biến mất cùng với nó. Một lần nữa, ngục tối chìm trong một bóng tối u ám, ẩm ướt.

Crayak và Drode đã biến mất.

Chúng đã biến mất trở lại vào vũ trụ bao la. Có lẽ là mãi mãi. Và tôi đã ở một mình.

Chỉ vài phút nữa cho đến khi tôi bị mắc kẹt trong hình thái chuột. Chắc chắn là mãi mãi.

CHƯƠNG 23

Không có sự giúp đỡ nào. Điều đó tôi biết rõ. Không ai biết tôi đã đi đâu. Gia đình tôi. Jake và những người khác. Làm sao họ có thể biết được chứ?

Nếu có ai định cứu tôi và cứu Cassie, thì người đó sẽ phải là tôi thôi.

Không phải Siêu-Rachel. Không phải Rachel-tăng cường. Ngay cả Rachel-Người luôn. Rachel duy nhất xung quanh đây là Chuột-Rachel.

Tôi không có sức mạnh. Không có vũ khí. Không có chỗ để biến hình bất cứ điều gì có ý nghĩa.

Không có gì!

David đang thõa mãn với thất bại của tôi. Hắn hả hê với điều đó.

<Mày đã bỏ lỡ nó! Mày đã có cơ hội của mình và mày đã bỏ phí nó vào ngay lúc quan trọng nhất. Crayak đã bỏ qua mày. Mày đã thất bại. Hắn chán mày. Bây giờ hắn đã ra khỏi đây. Đã đi rồi!>

Ta lo lắng cho ngươi, Rachel.

<Bây giờ chỉ có chúng ta, Rachel. Chỉ có mày và tao. Rachel và David. Nhưng đừng lo lắng. Chúng ta sẽ ổn thôi. Tao sẽ chỉ cho mày cách để sống sót. Tao vẫn còn một vài tay sai. Ngay bây giờ chúng đang sợ tè ra quần, nhưng chúng sẽ làm việc được. Trên thực tế, Rachel, nếu chúng ta chơi bài đúng cách và làm việc chăm chỉ, chúng ta sẽ có thể gom một khoản đủ lớn để thuê thêm những tên cơ bắp. Một vài kẻ mạnh mẽ hơn hai kẻ thua cuộc thảm hại trong góc kia.>

Tôi không phải đứa có vấn đề.

Và ngay lúc đó, một tia sáng lóe lên trong não chuột nhỏ nhoi của tôi. Một phát hiện nữa, vô cùng rõ ràng.

Giống như David đã nói, Hình xăm và Mỡ vẫn nằm ở góc. Không còn nghi ngờ gì nữa, chúng cố gắng tìm hiểu xem có an toàn khi bước ra khỏi bóng tối hay không.

<Này! Ông hình xăm.> Hắn ta quay lại, giật mình.

<Vâng, là ông. Hắn ta trả ông bao nhiêu?> Tôi hỏi.

<Đừng trả lời,> David ra lệnh. Hình xăm và Mỡ nhìn nhau lo lắng.

"Chúng ta hãy ra khỏi đây," Mỡ thì thầm. Lớn tiếng.

Hình xăm gật đầu.

<Hắn nói hắn đã trả đi bao nhiêu ta?> Tôi nói. Lớn tiếng. <Hai trăm mười hai ngàn đô la? Đó là một trăm sáu ngàn đô la cho mỗi người.>

Hoan hô. Tôi đã có được sự chú ý của họ rồi.

Hình xăm đầu tiên, sau đó Mỡ bước tới. Đến khối lập phương, từ từ. Nhìn xuống tôi với sự thích thú.

<Cố gắng không tồi, Rachel,> David cười khẩy. <Chỉ có một vấn đề. Tiền là nơi không ai ngoài tao có thể tìm thấy nó! Tao đã có mày, Rachel. Tao đã có mày. Một phút nữa thôi và em là nữ hoàng chuột

của ta!> Điều đó sẽ không xảy ra.

<Mấy ông thích làm việc ở đây, trong ống cống ư?> Tôi hỏi Mỡ. Giọng tôi đòi hỏi, mạnh mẽ.

<Ông thích nhận yêu cầu từ một con chuột biết nói? Ông có muốn có tiền không? Tất cả số tiền? Ngay bây giờ, thay vì sau này? Hãy tưởng tượng ông có thể làm gì với một trăm sáu nghìn đô la mỗi người.>

<Im đi!> David đã khóc. <Im đi. Chúng không thông minh lắm. Mày sẽ chỉ làm lộn xộn chúng lên thôi. Và khi chúng bối rối, chúng trở nên xấu tính và ngu ngốc hơn chúng đã từng!>

Mỡ lấy một khẩu súng từ bên trong áo khoác của mình và đập nòng súng vào kính.

"Mày im đi," anh nói với David. Sau đó, với tôi, "Nó nói đúng. Chúng tôi không biết tiền ở đâu và chúng tôi không thể tìm thấy nó."

Phấn khởi thật! Nó thỏa mãn hơn bất kỳ quyền lực tối cao nào. Tôi đang trên đường thoát khỏi cái bẫy này. Và, thật buồn cười. Tôi đã không phải sử dụng vũ lực, hoặc khủng bố, hoặc đau đớn.

Chỉ là bộ não của tôi.

<Ông nói đúng,> Tôi nói với họ.

Tôi liếc nhìn đồng hồ. Ba mươi giây.

Hai mươi chín giây.

<Không ai có thể tìm thấy chỗ cất giấu tiền của David. Nhưng một con chuột khác? Một con chuột khác có thể tìm thấy nó dễ dàng. Giống tôi. Tôi có thể theo mùi hương của hắn. Tôi có thể theo dõi lại nơi hắn đã ở.> "Cô muốn gì?" Mỡ hỏi.

Rốt cuộc hắn đâu phải là ngu ngốc.

<Tôi muốn ông để tôi ra khỏi chiếc hộp này. Chỉ trong một giây. Được chứ? Làm vậy, tôi sẽ không bị mắc kẹt như một con chuột mãi mãi. Sau đó, tôi sẽ quay trở lại làm chuột và lấy tiền cho ông.> Mười tám giây.

Mười bảy giây.

"Làm thế nào để chúng tôi biết cô sẽ trở lại?" Hình xăm hỏi.

Đó là tất cả những gì tôi không thể hét lên. Tôi buộc mình phải giữ bình tĩnh. Nói chậm. Nghe có vẻ chân thành.

<Ông vẫn sẽ có Cassie làm con tin.>

<Đó là một cái bẫy,> David ré lên. <Một cái bẫy, lũ ngu! Đừng để bị gạt.> Mắt của Hình xăm và Mỡ nhìn David với sự khinh miệt.

Đôi khi phải trả giá để có một trái tim đen tối. Nó giúp bạn hiểu được những trái tim đen tối khác.

Tôi biết chính xác những tên du côn đang nghĩ gì. Chúng muốn tiền, vì với chúng, tiền là sức mạnh. Sự tự do khi phải nhận lệnh từ David, một người mà chúng không thích và sợ hãi.

Hình xăm và Mỡ muốn được tự kiểm soát. Không phải tất cả chúng ta đều như vậy hay sao? Năm giây. Bốn giây.

<Ông có một giây hoặc chúng ta huỷ kèo,> tôi nói.

Hình xăm chĩa súng vào ổ khóa trên hộp và bắn. BANG!

Hai giây.

Tôi đã nhảy! Không có lò xo thép trong khớp của tôi, nhưng chân của chuột đủ mạnh. Tôi đã biến dạng trước khi mũi của tôi chạm vào nắp hộp. Boing!

Cái nắp mở ra. Tôi nghe thấy David ré lên phản đối khi một phần cơ thể con người của tôi hình thành - có lẽ là một bàn chân - dồn hắn ta vào một góc.

Chân tôi duỗi ra. Móng vuốt nhỏ mở rộng, mở rộng thành ngón chân.

Đột nhiên - tôi không thể thở được! Mõm chuột thon dài rút vào hộp sọ của tôi và lấp đầy khoang xoang của tôi. Vút!

Phải. Mũi người!

Một cơn đau nhột ở đáy cột sống của tôi. Sau đó - Bụp!

Đuôi chuột tự cấu hình lại thành một cột sống của con người.

Mắt tôi thay đổi, tầm nhìn thay đổi điên cuồng. Nhưng tôi giữ một hình ảnh đi qua của đồng hồ.

Tít! Không!

Bộ đếm chuyển sang không. Tôi đã ở bị kẹt.

Tôi sẽ tiếp tục bằng mọi cách?

Cánh tay tôi nhỏ xíu. Chưa phát triển. Những ngón tay ở sai chỗ, vẫn còn những bàn chân nhỏ phủ lông.

Tôi nhìn xuống. Đùi tôi, vẫn cong thành những khúc cua lớn. Tôi là một cô gái chuột.

Bị mắc kẹt trong dạng biến hoá dở! Tôi nghe David cười.

<Ôi, chúa ơi! Mày thật gớm ghiếc. Điều này thậm chí còn tốt hơn những gì tao mong đợi!> Tôi nhắm mắt lại. Tôi sẽ không để điều này xảy ra. Tôi đã từ chối để nó xảy ra!

Tôi triệu tập từng phân tử năng lượng biến hình. Từng phân tử năng lượng tinh thần. Từng phân tử tập trung.

Tôi xóa nhòa mọi suy nghĩ ngẫu nhiên. Tôi cố gắng tuyệt vọng để làm giảm bớt mọi cảm xúc hoang dã.

Nhưng có một cái gì đó cản trở. Một cái gì đó cứng đầu và khó hiểu không thể bỏ qua. Đó là sự ghét bỏ. Sự giận dữ.

Tôi đã thử! Tôi đã cố gắng đẩy nó đi!

Nhưng sự thật là tôi đã không muốn nó biến mất. Tôi muốn sự tức giận của tôi. Tôi muốn sự ghét bỏ của tôi.

Đó là nguồn sức mạnh của tôi.

Và sau đó . . . thật kỳ diệu . . Tôi đứng dậy và dang rộng hai tay. Tôi là Rachel.

Tôi đã trở lại.

Và hiện tại, tôi thực sự được tự do.

CHƯƠNG 24

Tôi mở đôi mắt của mình.

Hình xăm và Mỡ đang nhìn chằm chằm vào tôi, há miệng.

Thật khó để tin rằng bất cứ điều gì có thể thực sự làm họ ngạc nhiên vào thời điểm này.

Không phải sau Crayak. Lũ Drode. Người ngoài hành tinh kỳ diệu xuất hiện với bộ lông màu xanh và bốn mắt.

Mỡ bình tâm trước. Anh ta nhấc súng và chĩa vào tôi.

"Được rồi, nhóc. Bây giờ hãy trở lại với hình dạng chuột. Đã đến lúc cho chúng ta xem tiền." Tôi gật đầu.

"Chắc chắn. Nhưng nếu tốt hơn cho ông, tôi sẽ biến thành thứ gì đó với khứu giác thậm chí còn tốt hơn. Tôi sẽ có thể tìm thấy tiền nhanh hơn."

Tôi bắt đầu biến hình trước khi họ có thể cho phép hoặc đặt câu hỏi.

Tôi cảm thấy tiếng kêu, tiếng lách tách quen thuộc và bật lên khi khuôn mặt tôi mở toang. Mõm mở rộng. Vai u lên.

"Này" Tôi nghe thấy một tiếng nói. Hình Xăm hỏi: "Nó làm gì vậy?"

"Có lẽ là một cái gì đó lớn và đáng sợ để nó có thể kiểm soát một ngân hàng," Mỡ nói một cách trang trọng.

Phải. Đúng. Trong những giấc mơ ngu ngốc của hắn. Trong vài giây, hình biến đã hoàn thành. Tôi đứng lên bằng hai chân sau và bắt đầu về phía chúng.

"Nó làm gì vậy?" Mỡ hét lên, lùi lại, run rẩy chĩa súng về phía tôi.

<Nó đã sẵn sàng để ăn ngươi vào bữa trưa, đồ ngu ngốc!> David hét lên. Hắn nhảy ra khỏi khối lập phương. Tuột xuống chân bàn. Và hắn chạy.

Đôi mắt xám của tôi yếu ớt nhìn thấy hắn ta biến mất trong bóng tối. "Này, mày sẽ đi đâu đấy?" Mỡ hét lên phía sau hắn ta.

Tôi nhào tới với tất cả tốc độ và thân hình đồ sộ của Gấu Xám. Rất mạnh mẽ! Tôi yêu hình biến đó.

Hình xăm và Mỡ tấn công tôi. Chúng tát và đá. Giống như muỗi đốt i-nốc. Quá yếu đuối. Quá dễ dàng, nó thậm chí còn không thú vị.

Chúng nổ súng. Nhưng viên đạn chỉ đi sượt qua.

Hoảng loạn sẽ làm hỏng khả năng nhắm mục tiêu của bạn.

Tôi lăn qua chúng. Đúng nghĩa đen. Ném mình vào chúng và lăn.

Lộn nhào.

Hất súng ra khỏi tay chúng.

Sau đó tôi để chúng đứng dậy. Việc mà vào lúc này không phải là dễ dàng đối với chúng. Khi chúng đứng dậy, tôi gầm lên. Đó là tất cả những gì cần thiết.

Hình xăm và Mỡ chạy, ré lên như lợn mắc kẹt. Tranh nhau leo lên trên bức tường phía xa.

Dùng đá vỡ và gạch làm chỗ leo lên.

Chúng đang hướng đến nắp hố ga. Thông qua đó chúng sẽ trốn thoát vào thế giới bên trên. Nơi chúng sẽ nói chuyện. Vô tình, trong một quán bar ở đâu đó, có thể ở một góc phố.

Hầu hết mọi người sẽ không tin một câu chuyện của những kẻ du côn. Nhưng cuối cùng, một Kẻ Mượn Xác sẽ nghe và tin.

Và Bọn Yeerks sẽ biết rằng ở đâu đó có một con chuột biết tất cả về Hội Animorphs.

Phải làm một cái gì đó.

Không có hiệu ứng âm thanh. Không có WHOOSH! Nhưng tôi cảm thấy tất cả sự lạc quan và phấn chấn tuôn ra khỏi bầu không khí. Cảm thấy bụng tôi tụt dốc.

Phải làm một cái gì đó. Và tôi sẽ phải làm điều đó.

Đây không phải là cách mà toàn bộ sự việc đã bắt đầu sao?

Tôi chạy đến khối lập phương nơi Cassie bị giam giữ. Chém móng vuốt của tôi vào ổ khóa. Nó bật lên dễ dàng, và tôi đã mở nắp.

Cassie trèo ra, mặt ướt đẫm mồ hôi.

"Rachel! Hoàn hình và chúng ta hãy ra khỏi đây," nhỏ nói nhanh. "Ngay khi hai người đó bắt đầu nói chuyện, ai đó sẽ xuống đây để điều tra. Chúng ta cần phải ở xa nơi này."

Tôi gật đầu. <Mình biết. Nhưng bồ đi trước đi. Mình sẽ theo kịp.> Cassie đặt tay lên cánh tay to lớn của tôi. "Bồ định làm gì?"

Tôi nhìn vào mắt Cassie. Có phải nhỏ muốn biết? Nhỏ thực sự muốn biết?

Không, nhỏ đã không làm thế.

Tại sao tôi lại tức giận như vậy. Không chỉ với Jake. Với tất cả nhóm.

Bởi vì tụi nó đã giữ cho tay mình sạch. Tụi nó đã giả vờ như không biết tôi đã làm điều gì đó cực đoan như đe dọa giết David. Và bố mẹ hắn.

Và khi David nói với tụi nó sự thật, tụi nó đã tỏ ra bất đồng với hành động của tôi. Tự tách mình ra khỏi tôi. Làm như tôi bị loạn trí và mất kiểm soát và vì vậy, không giống như tụi nó.

Và sau đó, Cassie đã nghĩ ra kế hoạch bẫy David trong hình thái chuột. Nhưng chỉ có tôi mới có đủ can đảm để chịu đựng hai giờ đau khổ của David.

Tại sao tôi không cãi lại? Tự bảo vệ mình trước những lời buộc tội, ẩn ý rằng tôi là kẻ điên rồ?

Được rồi, tôi đã đối mặt với Jake. Nhưng có gì thực sự thay đổi giữa chúng tôi kể từ lúc đó?

Có phải anh ấy thường tán thành hành động của tôi? Không. Anh ấy chỉ tán thành kết quả của cả bọn. Còn anh ấy chỉ cần kết quả của tôi thôi.

Vậy tại sao tôi lại mang trong mình tất cả cảm giác tội lỗi đó? Tại

sao tôi phải chịu quá nhiều đau đớn?

Tôi nhìn vào khuôn mặt của Cassie. Đó là một khuôn mặt ngọt ngào. Khôn ngoan. Nhưng vẫn

. . . Tôi không biết . . . Vô tội một cách kỳ lạ Tôi đã bảo vệ nhỏ. Bảo vệ cả bọn.

Jake. Cassie. Tobias. Ngay cả Marco và Ax. Giúp bảo vệ sự vô tội của họ. Để họ thấy mình là người tốt.

Đó là một mối quan hệ cộng sinh. Hoặc đồng phụ thuộc, hoặc bất cứ điều gì tương tự. Họ cần tôi trở thành kẻ xấu.

Và tôi cần họ trở thành những người tốt.

Hãy xem, nếu họ là những người tốt, và tôi ở trong đội của họ, thì điều đó cũng tự động biến tôi thành một người tốt. Ngay cả khi tôi khác biệt.

Ít nhất đó là những gì tôi đã nói với bản thân mình. Tất nhiên, nó không đơn giản như vậy. "Rachel!

Bồ sẽ làm gì?" Cassie ép.

<Mình sẽ đi theo David.>

Cô ấy lắc đầu. "Đừng. Để hắn đi."

"Hắn sẽ đến tìm bọn Yeerks", tôi nói. "Hoặc là bọn Yeerks sẽ đến tìm hắn. Dù sao đi nữa, hắn ta sẽ nói với chúng mọi thứ. Hắn ta sẽ phản bội chúng ta, hy vọng sẽ thỏa thuận được. Nó sẽ không thành công đâu. Bọn Yeerks sẽ giết hắn ta. Sau đó, chúng sẽ tìm thấy chúng ta. Vì vậy, trước tiên mình sẽ tìm David. Và tôi sẽ đưa hắn ta trở lại hòn đảo."

"Mình không nghĩ bồ có thể làm điều đó lần thứ hai," Cassie nói khẽ.

Tôi cảm thấy tất cả sự giận dữ cũ bùng lên. Tại sao nhỏ lại tranh luận cơ chứ? Nhỏ biết những gì cần phải làm. Tại sao nhỏ lại giả vờ không hiểu?

Để rồi nhỏ có thể về ngủ đêm nay? Và nhỏ có thể nói "Mình đã cố gắng ngăn chặn Rachel, vì vậy đó không phải là lỗi của mình?" và nhỏ có thể nói "Tôi không biết gì hết." Tôi nhìn vào mắt nhỏ.

<Mình cũng không chắc là mình có thể. Vậy bồ sẽ làm điều đó à?

Khuôn mặt của Cassie nhăn lại. Miệng nhỏ mở ra và khép lại. Đôi mắt cô chớp chớp. "Mình không biết," cuối cùng cô thì thầm.

<Mình không nghĩ vậy.>

CHƯƠNG 25

Nếu thoát khỏi chuyện này an toàn, tôi sẽ không bao giờ sử dụng hình thái chuột của mình nữa. Không bao giờ.

Tôi đánh hơi xung quanh cái cống cho đến khi tôi bắt được mùi của David. Hắn đã đi sâu hơn vào cống. Tôi theo dấu vết vào một cái ống hẹp.

Đường ống đã bị rỉ sét bên trong. Sự rỉ sét đã cản trở chút ít cho móng vuốt tôi khi đang di chuyển. Đôi chân nhỏ bé chạy dọc đường ống - âm thanh theo đuổi tội lỗi và khiến những người vô tội và khiến họ run lên đến phát điên.

Tôi đã suy nghĩ một lúc về việc tôi bị mắc kẹt mãi mãi như một con chuột. Ý nghĩ đó khiến tôi phát ốm.

Sẽ thật kinh khủng. Khi thấy mọi người giật mình khi nhìn thấy tôi. Thật khủng khiếp khi sống trong bóng tối.

Thật đáng sợ khi liên tục sợ bị giết hoặc bị ăn thịt. Hoặc chết đói, một cách từ từ, đau đớn. David đã làm điều đó như thế nào?

Làm thế nào hắn ta sống sót?

Tôi cố đẩy ý nghĩ đó đi. Tôi đã rơi vào chuyện đó quá nhiều lần. Và tôi biết chuyện đó là một sự điên rồ.

Tôi dừng lại một lúc. Để lắng nghe. Ở phía trên tôi, tôi nghe thấy một bộ móng vuốt khác. David.

Chúng tôi phải ra khỏi đường ống. Tôi không thể đánh bại hắn ta trong hình thái chuột. Tôi phải có khả năng biến hình con người hoặc có thể là con mèo để thắng được hắn ta. Một hình thái lớn hơn và mạnh mẽ hơn.

Đột nhiên im lặng.

Tiếng chân vội vàng đã dừng lại. David đã thoát khỏi đường ống?

Tôi khịt mũi và tăng gấp đôi tốc độ của mình. Lên đường ống. Xuống ống. Quẹo một khúc quanh. Lại quẹo quanh một khúc quanh khác.

Cuối cùng, một cái gì đó sáng lên phía trước. Ánh sáng mặt trời.

Đột nhiên tôi nhận ra mình cần không khí và ánh sáng đến mức nào. Tôi đã khao khát biết

bao một sự giải thoát khỏi bóng tối ngột ngạt. Tôi lao ra khỏi ống cống.

Và nhìn thấy hắn ta. David.

Hắn đang ngồi , nhìn lên mặt trời. Bàn chân nhỏ bé vẫy một cách duyên dáng trong không khí, giúp hắn giữ thăng bằng. Cái mũi hồng khẽ khụt khịt. Đôi ria thanh tú rung khẽ trong gió.

Hắn biết tôi ở đó.

<Đó là một thế giới tươi đẹp,> Hắn nói chắc. <Tao sẽ nhớ nó.>

Tôi đợi cho hắn chạy đi. Cố để trốn thoát. Nhưng hắn không làm thế.

Tôi nhìn xung quanh. Có phải tay sai của hắn đang chờ đợi? Có phải hắn đang dụ tôi vào bẫy?

<Không có ai ở đây ngoài chúng ta,> Hắn nói. <Bọn du côn đã đi mất rồi.>

<Vậy thì mày đang làm gì đây?>

David bỏ xuống trên bốn chân và đối mặt với tôi.

<Kết thúc rồi. Mày đã thắng.>

Tôi bắt đầu hoàn hình. Khi tôi trở lại thành người, tôi ngồi xổm và David đến cạnh tôi. Sát dưới chân tôi.

<Không có Crayak, không có sự giúp đỡ, tôi không thể đánh bại cô, Rachel. Và tôi mệt mỏi vì phải cố gắng lắm rồi. Nhưng tôi sẽ không quay lại,> hắn nói mạnh mẽ. <Tôi thà chết chứ không quay lại hòn đảo đó. Cô sẽ phải giết tôi.> "Tôi sẽ không làm điều đó," tôi nói.

Hắn cố chạy. Tôi đưa tay ra và tóm lấy hắn. Dễ dàng.

<Giết tôi đi,> David năn nỉ. <Tôi thà chết chứ không tiếp tục như thế này. Thà chết còn hơn quay lại chỗ đó!>

"Anh sẽ trở lại hòn đảo."

David vùng vẫy trong tay tôi. Tôi siết chặt tay. <Tôi sẽ không quay lại,> Hắn khóc nấc lên.

<Giết tôi đi, Rachel! Nếu có bất kỳ lòng nhân đạo nào còn lại trong cô, xin làm ơn giết tôi đi!>

"Tôi là một trong những người tốt," tôi nghẹn ngào. Nước mắt tôi trào ra.

<Vậy thì hãy làm điều tốt!>

David càng cố vùng vẫy hơn tôi càng giữ chặt. Tôi biết tôi đã làm đau anh ta. Nhưng nếu tôi để anh ta đi. . .

"Hãy hứa sẽ biến mất," tôi nói đột ngột. "Hứa sẽ biến mất và ..." David bắt đầu cười qua tiếng nức nở.

<Crayak đã đúng. Cô là một kẻ ngốc. Tôi không thể trở lại như trước. Cô biết điều đó!> Tôi nâng David và nhìn vào đôi mắt đen nhỏ bé của anh ta. Một cái gì đó ướt rơi trên đầu hắn.

Nước mắt của tôi. Tôi cố gắng gạt chúng đi, nhưng chúng cứ đến. Tôi không muốn giết anh ta. Tôi không muốn đưa anh ta trở lại đảo. Bất chấp tất cả, tôi thấy thương cho anh ta. Tôi thấy thương cho David và thương cho chính bản thân mình. Thương xót những gì chiến tranh đã gây cho cả hai chúng tôi.

Đó không phải là lỗi của David rằng anh ta là một con chuột, rằng anh ta bị điên. Anh ta là những gì chúng tôi đã gây ra cho anh ta.

Nhưng điều đó không làm cho anh ta bớt nguy hiểm. Chúng tôi không thể kiểm soát anh ta. Chúng tôi không thể tin anh ta. Và trong mơ hồ, anh ta có thể phá hủy toàn bộ hành tinh.

Có lẽ.

"Tôi không biết phải làm gì", tôi thì thầm, lí nhí trong cổ họng.

<Tôi không thể giúp cô, Rachel.>

Tôi đặt anh ta xuống vỉa hè bẩn thỉu, thật nhẹ nhàng. Rồi tôi gục đầu vào tay mình và khóc.

Tất cả phụ thuộc vào ngươi. . . . Không có quy tắc ngoại trừ của riêng mình.

Có lẽ anh ta sẽ chạy trốn. Có lẽ anh ta sẽ biến mất vào một cái ván chân tường ở một nơi mà tôi không bao giờ có thể tìm thấy anh ta.

Ngươi có ý chí tự do. Ngươi muốn làm gì thì tùy. Có lẽ khi tôi ngẩng đầu lên thì anh ta sẽ không ở đó. Và anh ta sẽ không còn là vấn đề của tôi nữa.

Hãy để Cassie tìm anh ta và làm một điều gì đó. Hoặc Jake. Hoặc Marco. Hoặc Ax. Ai đó - bất cứ ai - trừ tôi!

Tất cả tùy thuộc vào ngươi, Rachel.

Tôi đã khóc như một đứa trẻ.

Đó không phải là lần đầu tiên kể từ khi chiến tranh bắt đầu. Quá nhiều mất mát. Quá nhiều nỗi đau.

Tôi hy vọng nghe thấy tiếng chân chuột nhỏ đang ríu rít.

Hãy đi đi, tôi nghĩ. Làm ơn. Chạy đi. Chạy xa tôi ra!

Nhưng cuối cùng khi tôi ngẩng đầu lên, tôi thấy David qua những giọt nước mắt của mình. Ngồi kiên nhẫn. Đang chờ đợi.

Anh ta đã không đi đâu.

Anh ta đã không làm nó trở nên dễ dàng.

<Cứ giết tôi đi,> anh ta nói khẽ. Tôi lau nước mắt.

"Tôi là một trong những người tốt," tôi lẩm bẩm. Lúc đó tôi cảm thấy kiệt sức hơn bao giờ

hết trong đời.

< Và hãy làm điều đúng đắn.>

Tôi nhìn xung quanh. Ngốc nghếch. Không có ai để nói tôi phải làm gì. Không có Crayak. Không có Người Ellimist.

Không có Cassie. Không có Jake.

Tôi đang ở một mình với David.

Kẻ thù của tôi đã hoàn toàn thương xót tôi.

Tôi thoáng thấy mình trong một mảnh gương vỡ.

Và nhìn thấy những gì bất cứ ai nhìn xuống con hẻm từ vỉa hè sẽ thấy.

Một cô gái trẻ ngồi quỳ gối dưới ánh mặt trời, nhìn chằm chằm vào một con chuột bạch. Thật khó có thể tin toàn bộ số phận của hành tinh phụ thuộc vào cô gái đó. Một cô gái muốn làm điều đúng đắn.

Nhưng chẳng ai biết đó là cái gì. . .

K. A. APPLEGATE

ANIMORPHS

NGƯỜI HÓA THÚ

TOBIAS

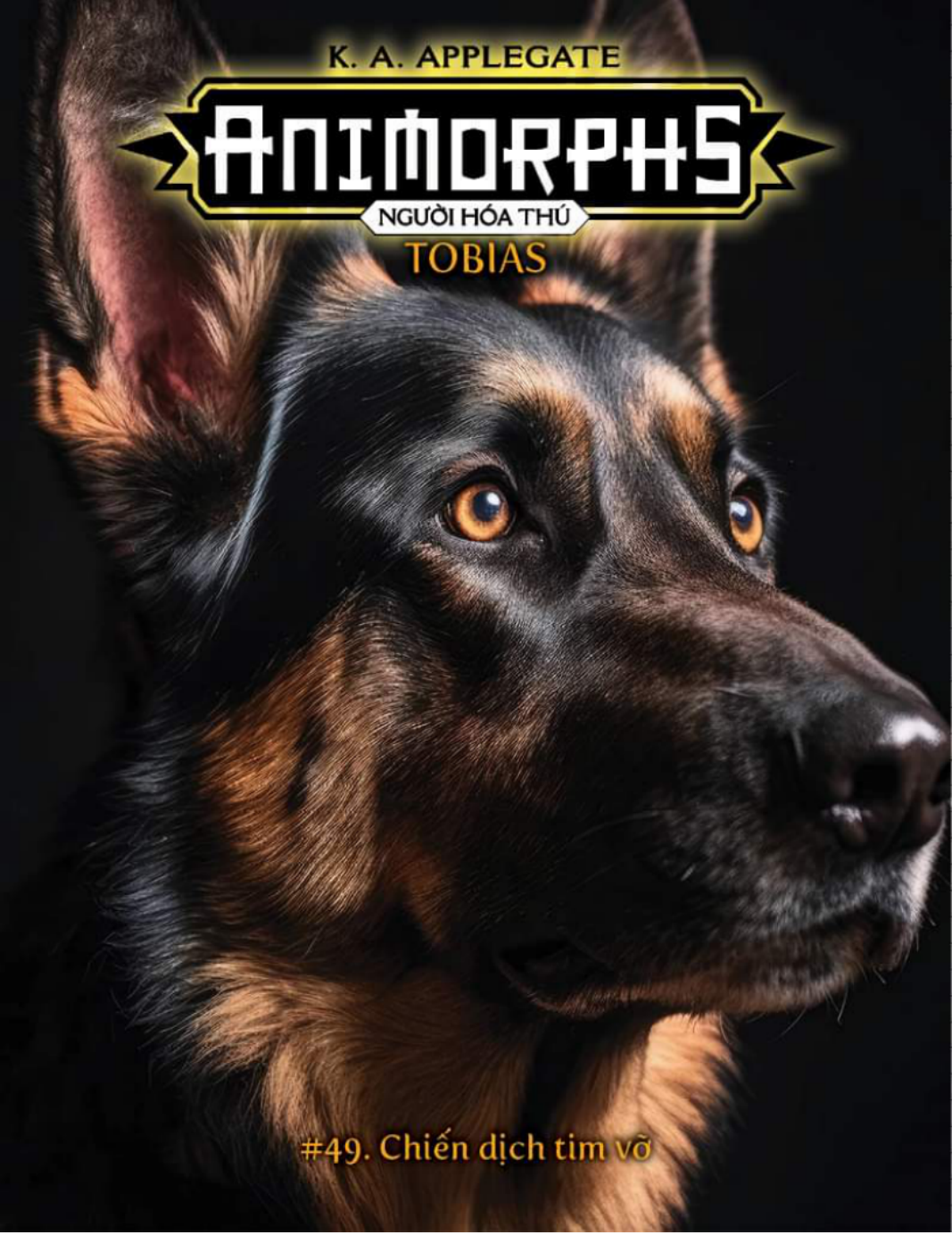

#49. Chiến dịch tim vỡ

3
Popcorn
Nuts
Candy
Granola Bars
Cereal

Animorphs #49 - The DIVERSION

Tập 49: CHIẾN DỊCH TIM VỠ
Tác giả: K. A. Applegate
Dịch giả: Hương Lan
Nhà xuất bản Trẻ, 07/2002
Khổ sách: 11 x 18 cm
Số trang: 166
Giá sách: 6.000 vnđ
Scan, đối chiếu với bản gốc, biên tập, chuyển sang ebook: Lukas Ng
Ngày hoàn thành: 15/08/2024
Nơi hoàn thành: Hà Nội

DANH MỤC

CHƯƠNG 1
CHƯƠNG 2
CHƯƠNG 3
CHƯƠNG 4
CHƯƠNG 5
CHƯƠNG 6
CHƯƠNG 7
CHƯƠNG 8
CHƯƠNG 9
CHƯƠNG 10
CHƯƠNG 11
CHƯƠNG 12
CHƯƠNG 13
CHƯƠNG 14
CHƯƠNG 15
CHƯƠNG 16
CHƯƠNG 17
CHƯƠNG 18
CHƯƠNG 19
CHƯƠNG 20
CHƯƠNG 21
CHƯƠNG 22
CHƯƠNG 23
CHƯƠNG 24
CHƯƠNG 25
CHƯƠNG 26
CHƯƠNG 27
CHƯƠNG 28
CHƯƠNG 29
CHƯƠNG 30

CHƯƠNG 1

Lãnh địa của tôi khô cháy sau mấy ngày không mưa. Mặt trời trợn trừng trên đầu. Gió rít chịt qua đám cỏ… Một, rồi hai cái đầu nhỏ nhoáy trong bụi cây ẻo lả. Tôi bám chặt móng vuốt vào cành cây, chờ.

Nghe nào, tiếng chân chuột lích rích, tiếng nhằn hạt cỏ lẹp nhẹp. Nhai rồi ngừng. Lại chạy. Chờ.

Chợt, mọi chuyển động hay âm thanh đều biến mất. Đám chuột bất động. Chúng cũng nghe ngóng và chờ đợi chăng? Tôi căng người ra, đầu ngấp nghé.

Liền sau đó, một ngọn cỏ lay động. Con chuột sắp ra khoảnh đồng trống. Tôi dang cánh, bứt khỏi cành cây, liệng một vòng thật gắt. Bóng tôi bổập xuống, đen ngòm cả mảng cỏ. Móng vuốt tôi xẹt tới chỗ chiếc mũi màu nâu, điểm vài sợi ria.

Nửa giây nữa thôi chú chuột sẽ thuộc về tôi. Nửa giây nữa thôi cơn đói của tôi sẽ…

Không! Một vệt màu vàng có vảy nhánh lên, hàm răng nanh phập vào khối thịt chuột. Xời! Tôi đập cánh điên cuồng, vói lên, móng vuốt trống huơ. Tôi đói, nhưng chẳng ngốc. Con rắn chuông dài một mét tám, với cái miệng đầy nọc độc kia đâu phải là đối thủ tầm thường.

Lên, lên cao nữa. Tôi liệng trên đồng cỏ, ngậm ngùi trở về đậu trên cành cây, dòm gã rắn đang ngốn ngấu bữa trưa của mình - ngay tại giang sơn mà tôi cai quản.

Trong khi nhìn con rắn nuốt chửng nuốt trạo con chuột, tôi phát hiện một chú đại bàng đầu bạc đang lướt gió về phía mình, đem theo bữa trưa nơi móng vuốt. Ngay từ xa, tôi đã thấy xuyên qua lớp túi xốp là những hình vòng cung màu vàng.

Rachel mang bánh McDonald's đến cho tôi…

CHƯƠNG 2

Rachel liệng một vòng trên đồng cỏ lấp lóa ánh nắng. Nhỏ thả túi bánh McDonald's xuống bãi cỏ, dưới gốc cây tôi đang đậu, rồi đáp xuống và hoàn hình.

Lớp lông đại bàng đầu bạc tan biến đi, một cô gái xinh đẹp với đôi mắt chim săn mồi hiện ra. Tôi chẳng dám chắc mắt Rachel dữ dội vì ẩn chứa mắt đại bàng, hay mắt đại bàng mạnh mẽ vì chúng là mắt Rachel. Màu xanh thăm thẳm đã thay cho màu hổ phách, nhưng vẫn giữ nguyên ánh nhìn lạnh buốt.

Nhỏ chĩa ánh nhìn ấy ngay vào tôi.

"Nè, Tobias. Mình biết là bồ tự lo được, nhưng mình cũng biết đồng cỏ hạnh phúc của bồ đang khô hạn, mà dự báo thời tiết trên Kênh 6 chẳng hứa hẹn gì về một cơn mưa nào cả." Nhỏ lôi bánh Big Mac từ trong túi ra.

"Vậy nên bồ cứ ăn cái này đi và đừng có càu nhàu mình, được chứ?"

Tự dưng tôi thấy lòng chùng xuống. Với Rachel, tôi chẳng cần phải thú nhận rằng cuộc sống diều hâu thật căng thẳng. Nhỏ biết và cố giúp tôi, nhưng nhỏ không để tôi thấy nhỏ thương cảm hay tội nghiệp tôi. Nhỏ để tôi giữ thể diện của mình.

Tôi nhìn Rachel hí hoáy lôi hai ổ Big Mac bày ra cỏ, thêm hai khúc gà chiên to sụ. Tôi thèm được cắn ngập răng vào ổ bánh, tai nghe tiếng đồ chua rộn rạo. Mỡ, pho mát và nước sốt đặc biệt hòa quyện nơi lưỡi. Rồi khoai tây chiên giòn giòn, mằn mặn và mềm mềm…

Tôi ngấu nghiến ổ bánh rồi ngẩng lên, thưởng thức cảm giác no nê vui sướng của bao tử. Cơ thể diều hâu sẽ sống sót thêm một ngày nữa. Tôi thả lỏng người, tập trung vào ADN của thằng bé Tobias.

PHỤỤỤỤT!

Tôi phổng cao lên. Cú giật đột ngột làm tôi mất thăng bằng, móng vuốt loạng choạng. Xương chim rỗng đặc dần… thẳng ra. Vai rộng, cổ dài thêm. Lớp vảy chân biến mất, nhường chỗ cho da thịt người. Mỏ tan chảy thành môi và miệng. Tôi đã là người rồi…

Rachel mỉm cười. "Đẹp hơn hồi nãy."

Tụi tôi ngồi bên nhau, dựa lưng vào gốc cây. Tôi nhá phần Big Mac còn lại rồi thở dài. Ừm, thật ra là tôi rên rỉ. Mỡ, phó mát và nước sốt chảy nhoe nhoét xuống cằm. Rachel lắc đầu, đưa tôi chiếc khăn giấy.

"Tobias, bồ ăn xong là tụi mình dông liền nha. Cassie cần họp gấp, anh Jake nhắn tụi mình tới thiệt lẹ."

CHƯƠNG 3

Cassie đang ở trong khoảnh rào lớn, chăm sóc một cô nai bị thương. Cả đám ráng không nhìn vào ống tiêm to xù trong tay nhỏ. "Mẹ mình kể rằng đêm qua có hai người đàn ông đột nhập vào khu thú y. Chúng không phá phách hay làm hư hại đồ đạc, cũng không lấy cắp thuốc, mà chỉ lấy đi những mẫu máu cụ thể. Cọp, voi, tê giác, đại bàng đầu bạc, gấu xám, khỉ đột và sói."

Rachel dòm Cassie trân trân. "Những lốt hình chiến đấu của tụi mình."

"Đúng thế. Chúng chẳng màng đến khi chó châu Âu hay lợn rừng. Chú kỹ thuật viên trực phòng thí nghiệm của mẹ mình đụng phải chúng, bị chúng dọa nạt cho một trận hết hồn." Cassie liếc tôi. "Đặc biệt, khi chú ấy bảo rằng, Lâm Viên không trữ mẫu máu diều hâu đuôi đỏ, thì chúng bỗng phát khùng lên. Cứ như chúng sợ đi về mà không có nó sẽ rầy rà to vậy."

Rachel gật gù. "Những kẻ cắp lập dị với nhiệm vụ cướp mẫu máu diều hâu… Đúng là Yeerk rồi!"

"Phải," Jake công nhận. "Nhưng người Chee chưa nghe gì về vụ này cả. Có lẽ dự án mới này chỉ triển khai ở phạm vi hẹp. Tụi mình phải thật cẩn thận, đừng làm điều gì ngốc nghếch đấy."

"Ừ, vậy thì nghĩ cho kỹ rồi hãy làm điều ngu ngốc," Marco châm chích. "Vấn đề ở đây là: tại sao Yeerk cần mẫu máu các con thú? Chúng phát minh ra phương pháp biến hình mới chăng?"

<Yeerk không phát minh. Chúng đánh cắp. Tất cả mọi thứ chúng có đều là của đánh cắp từ nhiều loài. Phần lớn là từ Andalite. Chúng không có trí thông minh hay tính trung thực… để tạo ra kỹ thuật biến hình cho riêng mình.> Chú Ax cất giọng phản bác.

"Có lẽ chúng đang theo đuổi một cái gì đó lớn lao hơn. Hôm qua Tom mang về nhà một tờ bướm, quảng bá chiến dịch hiến máu rầm rộ do nhóm Chia Sẻ tài trợ." Jake trầm ngâm nói.

Cassie thở mạnh. "Mình nghĩ lý do khiến bọn Yeerk thình lình quan tâm đến các mẫu máu đó là ADN. Chúng thu thập mẫu máu lốt hình biến của chúng ta và mẫu máu của nhiều người khác." Nhỏ nhìn cả bọn. "Chúng đang tìm kiếm những người có ADN thú trong máu."… Im lặng.

"Điều đó có nghĩa là…" Marco lì xì.

"Chúng biết tụi mình là con người." Rachel kết luận.

CHƯƠNG 4

“Bọn Yeerk thu thập các mẫu máu từ vô số nguồn. Nào bệnh viện, bác sĩ gia đình, văn phòng, phòng thí nghiệm… và giờ thì đến chiến dịch hiến máu.” Jake nhìn cả bọn. “Nè, mấy bồ, kể từ khi bắt đầu hấp thu lốt hình biến có ai cho máu lần nào chưa?”

“Tui mắc bận cứu thế giới” Marco nhí nhố.

“Bồ thì khỏi lo nữa, Marco. Bọn Yeerk nghĩ bồ và gia đình bồ đã chết, cho nên, dù chúng thấy trong mẫu máu của bồ có ADN thú thì cũng chẳng làm gì được. Ax là Andalite nên chẳng thành vấn đề. Và Tobias…”

<Mình không cho máu kể từ khi biến thành chim,> tôi nói nốt.

“Ờ,” Jake mỉm cười. “Vậy là còn mình, Rachel và Cassie.” Nó quay qua hai nhỏ.

“Nhớ kỹ coi. Mấy bồ có đi khám bác sĩ hay ghé bệnh thất ở trường không?”

Cassie lắc đầu. Rachel rụt vai.

“Rachel, hồi cả đám tụi mình bị nhiễm bệnh yamphut thì sao?”

“Ô trời,” Rachel nhắm mắt lại. “Mẹ xách em tới bác sĩ. Em chẳng biết gì hết. Ơ, mà việc đó đã lâu lắm rồi, phải vậy không Cassie?”

“Mình không biết,” Cassie thú thật. “Mình không biết phòng thí nghiệm thường giữ mẫu máu trong bao lâu.”

Rachel mở to mắt. “Vậy là có lẽ nó vẫn đông lạnh ở đâu đó, với nhãn tên mình gắn bên trên… Nếu bọn Yeerk tìm ra mình thì chúng sẽ tìm ra tất cả. Chúng sẽ nhét Yeerk vào đầu mình… Và mình sẽ tố cáo tất cả những người mình yêu mến.”

<Và những người Hork-Bajir tự do nữa. Chú Ax tiếp lời.

“Hãy lẻn vào coi chúng biết gì rồi hẵng quyết định hành động cụ thể”. Jake nói rành rọt. “Việc nghiên cứu nhất định phải cần máy tính. Phải có công ty nào đó tiến hành vụ này. Nếu chúng ta nhúng tay vào phá hủy những dữ liệu buộc tội, không để bọn Yeerk biết, thì chúng sẽ phải nghiên cứu dài dài. Việc này bồ xoay xở được chứ, Ax?”

<Dĩ nhiên, thưa Hoàng tử Jake,> chú Ax vổng đuôi về phiá trước. <Chúng ta cần tìm ra cơ sở chính xác.

“Không thành vấn đề,” Marco ỉ ôi. “Cứ việc đột nhập hệ thống máy tính của các ngân hàng máu và dưỡng đường trên hành tinh này là xong. Chỉ có bức tường lửa ngoài khí quyển chúng ta mới không vào được thôi.”

CHƯƠNG 5

Cuộc họp kết thúc. Tôi bay khỏi căn gác xép chứa cỏ khô. Mặt trời sắp lặn, không khí lạnh dần đi. Bên dưới tôi, chú Ax và Marco lỉnh vào vạt rừng nhỏ dẫn tới lòng máng. Cha chả, thể nào hai người đó cũng sẽ ngồi tịt bên chiếc Mac cải tiến, tìm cách bẻ khóa máy tính của ngân hàng máu cho coi.

Giờ tôi còn việc khác để lo: làm thế nào ăn mà không bị ăn? Lẽ nào một chú diều hâu đầy tự trọng lại chịu để bạn gái nó lo giùm cho cái ăn? Để nhỏ mua vitamin ở tiệm Thú Cưng? Để nhỏ sắp xếp một chỗ ấm áp trong tủ quần áo của nhỏ, cho tôi ngủ trong những đêm mưa gió bão bùng?

Tôi lướt vèo vèo trên rừng mái nhà thẳng tắp của khu dân cư mới, chúng sắp lấn đồng cỏ của tôi rồi.

Chuyển động. Gió xoáy cuốn trong khoảng sân bên dưới. Một con rắn trườn khỏi cỏ, ló vào lối đi ở sân sau. Lần này không phải là rắn chuông mà là rắn đen thường thấy hà rầm trong các khu vườn nhà. Lối đi lồ lộ, trống huơ trống hoác.

Tôi lượn. Sân vắng hoe, trong nhà tối om. Mặt trời vừa khuất sau ngọn đồi. Đường phố chìm trong bóng tối. Không ai thấy tôi cả.

Tôi lại lượn. Đói-Thực phẩm-Giết-Ăn. Tôi hụp xuống. Con rắn sống nhăn, âm ấm. Tôi rứt. Ồ, khoan khoái gì đâu. Tôi vục mỏ, say sưa với dải thịt.

Keéééét!

Tôi quay đầu. Cửa sau xịch mở. Một tên điên cởi trần từ trong nhà xộc ra. Tay hắn cầm cây nỏ, mũi tên sắc nhọn đã đặt sẵn vào dây cung. Hắn ngắm. Tôi đập cánh vọt lên trời.

Vút!

Mũi tên sượt qua, cào sớt một miếng cánh của tôi. Sém nữa là tôi trở thành món chim nướng xiên rồi. Tôi vội bổ tới hàng cây mới trồng, hạ xuống sân nhà bên.

Vút!

Lại một mũi tên nữa. Tôi lao lên đám cành khẳng khiu. Diều hâu sinh ra để lướt phăm phăm chứ không phải để đập cánh lia lịa như vịt. Phải bay gần mặt đất thế này thì thật khốn khổ, nhất là lại không có luồng khí nóng.

Lỗi tại tôi - đáng lý ra tôi không nên săn mồi ở khu dân cư. Mò vô sân sau nhà ai đó là sai lầm chết người, một lỗi mà diều hâu thật không bao giờ phạm phải.

Đúng, Tobias-diều hâu không lầm. Nhưng Tobias-cậu bé lại lầm. Nó thấy con rắn ăn cắp bữa trưa của nó, bèn tức khí trả thù.

Trí óc người đã đưa cơ thể diều hâu vào vòng nguy hiểm.

CHƯƠNG 6

Sáng thứ Bảy.

Tôi bay tới lòng máng của chú Ax, cố ý đi theo lộ trình dài hơn. Tôi bay qua khu nhà mới xây, lướt trên những cánh đồng chăn thả gia súc, lọt vào khoảng rừng thưa.

Hơi khác với lòng máng truyền thống của người Andalite, lòng máng của chú Ax giờ đã nới rộng hơn, với nhiều không gian kín chứa đồ đạc. Vài quyển sách tra cứu, bức hình bánh quế. Chiếc tivi yêu quý. Còn lại là đồ của Marco. Kể từ khi nhận ra mình sẽ phải tiêu tốn phần lớn thời gian ở đây, cậu ấy đã tha tới đủ thứ linh tinh, trong đó có cả một chiếc ghế bành lòi rơm.

<Công việc tiến triển thế nào rồi?> Tôi hỏi.

<A, chào Tobias.> chú Ax đang đứng ở khoảng trống trong lòng máng, mắt cuống quét trên bầu trời.

<Rất vui là cháu tới. Chú đang định đi tìm cháu đấy.>

<Xong rồi à? Chú đã tìm ra địa điểm rồi à?>

"Óc chuột," Marco ngồi tùm hum trước máy tính, xì một câu đầy vẻ khinh miệt. Tôi đáp xuống nóc dàn CD đằng sau cậu ấy.

Marco dựa lưng vào thành ghế. "Bệnh viện, phòng thí nghiệm, dưỡng đường, ngân hàng máu cộng đồng… Chỗ nào người ta cũng mở banh tất cả. Nghĩ mà ớn. Lịch sử bệnh tật của bồ ra sao, chỉ cần nhấp một cái là có sẵn cho bất cứ tên gà mờ truy cập Internet nào. Ấy thế mà tụi mình vớ trúng cái này," Cậu ấy hướng vô màn hình. "Công ty Dịch vụ Sinh học Phố Trung. Đột nhiên, cứ như cộp phải bức tường của CIA vậy."

<Đúng thế,> chú Ax thừa nhận. <Thật khó hơn cả việc thâm nhập những cơ sở dữ liệu của Cơ quan Tình báo Ngoại vụ*" nữa.>

(*) tức CIA: cơ quan tình báo Mỹ - chuyên trách các vấn đề đối ngoại.

<CIA hả?> Tôi nhìn Marco. <Ủa, bồ lẻn vào máy tính của họ hả?>

"Ừa, càng nhiều thông tin thì chúng ta càng được chuẩn bị tốt chứ sao. Vả lại, tui đâu còn việc gì khác để làm. Ngoài chuyện tin vào trang chủ Bí Mật Của Victoria, thì chẳng có cô nhỏ nào làm phiền lòng tui nữa. Ừm, Tobias. Bồ còn có Rachel lo liệu cho cuộc sống hàng ngày. Còn tui thì chỉ có Ax-ngố, lúc nào cũng dí mũi vào mấy trang quảng cáo để tìm mẫu kẹo M&M mới…"

<Rồi rồi, Marco.> Tôi liếc nhìn dàn CD, chảo vệ tinh nhân tạo, đĩa Gameboy, đống truyện tranh. Đó là những thứ Marco đã bí mật tích góp sau khi phải bỏ lại tất cả ở nhà cũ.

<Bồ là con chim săn mồi đua đòi đấy.> Marco đặt tờ Tạp Chí Truyền Hình trước mặt tôi.

Ồ, là người lạc quan, Marco muốn điều chỉnh cái tầm nhìn diều hâu quái đản của tôi, muốn tôi nhìn cuộc sống một cách êm ả hơn. Xí, cậu ấy đâu phải để Rachel cho ăn.

<Vậy giờ sao?> tôi nói.

<Quay trở lại trang trại Cassie hả?>

“Không” Marco tắt chiếc Mac. “Tụi mình thẳng tới Dịch vụ Sinh học Phố Trung, chỉ cách đây vài dặm. Jake không muốn mất thời gian. Nó nghĩ tiến hành nhiệm vụ vào sáng thứ Bảy sẽ làm cho Yeerk mất cảnh giác.”

<Mất cảnh giác?>

“Ừm. Có lẽ chúng không mong đợi. Tụi mình phải lẻn vào rồi chuồn ra trước khi chúng để ý.”

<Marco, có lẽ bồ mát nặng rồi.>

CHƯƠNG 7

Tôi lướt băng băng trong luồng khí nóng phía trên xa lộ. Marco, trong lốt ó biển, bay ở mé đằng sau, thấp hơn một chút. Chú Ax-diều mướp lượn tới lui trên các mái nhà.

Những khu dân cư, khu thương xá, chỗ đậu xe, sân banh vù vù trôi qua. Tới trung tâm thành phố, chúng tôi len lỏi giữa những tòa nhà chọc trời, lượn phầm phập sát mái vòm của Trung tâm Sinh hoạt Cộng đồng.

Các đường phố đổ vào trung tâm hôm nay đầy chướng ngại vật. Xe cảnh sát đậu trong góc, đèn sáng nhấp nhóa. Những sĩ quan mặc đồng phục chỉ đường cho xe cộ đi khỏi hướng này. Chiếc xe mười tám bánh cùng "bầu đoàn thê tử" của nó đậu xếp hàng chặn ngang con phố. Mấy xe tải vẽ hình những chú hề, cọp, voi…

Tôi lượn trên hàng xe. Bên dưới, những con người vạm vỡ mặc áo giáp đang hối hả dỡ đàn voi ra khỏi xe moóc, lùa vào khu rào trong quảng trường của Trung tâm Sinh hoạt Cộng đồng. Nhiều cảnh sát ra sức ngăn những khán giả tò mò đừng vượt qua hàng rào dây thừng. Một chiếc xe nâng ì ạch lăn bánh, chuyển bầy thú về phía quảng trường. Một đống cỏ khô bự chất ở góc khoảnh rào, gần rãnh thoát nước.

"HhhuuuhhheEEEAAAHHh!" Một con voi rống lên. Cỡ hơn chục con khác lạng chạng tới gần rãnh thoát nước.

Marco liệng về phía quảng trường. <! Sao hổng ai báo cho tui biết là có gánh xiếc tới thành phố vậy?>

<Jake sợ bồ ngứa ngáy tuôn tới xem. Bồ thấy đó, toàn trò vui nhộn không hà. Ủa, hổng phải phòng thí nghiệm ở gần đây sao?>

<Quẹo phải cỡ năm chục mét là tới cơ sở nghiên cứu đó.)

Chú Ax vút qua Trung tâm Sinh hoạt Cộng đồng, hạ xuống mé đường. Marco và tôi theo sau. Chú Ax nói đúng, loáng cái chúng tôi đã tới tòa nhà thấp dài. Tấm bảng đồng gắn ở cửa đề CÔNG TY DỊCH VỤ SINH HỌC. Bên dưới có một tấm biển to hơn: CẤM GẠ GẪM.

Cassie, Rachel và Jake đang đợi ở ngã tư. Tụi tôi đáp xuống. Marco và chú Ax hoàn hình.

"Chúng ta không phải làm nhiều," Jake bảo. "Cánh cửa thép đằng trước và cửa chất dỡ hàng đằng sau."

"Cả hai đều trang bị Máy Lọc Sinh Học," Cassie thêm.

Chẳng có gì ngạc nhiên. Đó là thiết bị chuẩn mực cho mọi lối vào các cơ sở của Yeerk, là lá chắn xương xẩu nhất đối với tụi tôi. Nó sẽ tiêu diệt tất cả những dạng thức sống có ADN không phù hợp với ngân hàng dữ liệu được lập trình trước.

<Hoàng tử Jake?> Chú Ax duỗi hai mắt cuống về phía phòng thí nghiệm. <Nếu phá bảng điều khiển thì Máy Lọc Sinh Học sẽ ngưng hoạt động. Nhưng… bảng điều khiển để bên trong tòa nhà, mà chúng

ta lại ở bên ngoài.>

Jake gật đầu. “Vậy thì chúng ta sẽ tạo ra cảnh hỗn độn tưng bừng. Ai xung phong nào?”

Rachel mỉm nụ cười “tới luôn đi” của nhỏ. “Làm voi nhá?”

Jake chưa gật mà Rachel đã mau mắn biến hình. Mũi và môi trên của nhỏ dính vào nhau, dài ra mãi thành cái vòi. Làn da láng mịn hóa ra xù xì, dày bình bịch.

Jake trình bày kế hoạch. Nó quay qua Rachel. “Em biết phải làm gì rồi đấy!”

<Lôi kéo sự chú ý. Dẫn tại truy đuổi đến rạp xiếc và trà trộn vào lũ voi. Lợi dụng tình trạng hỗn loạn để hoàn hình.>

“Sau đó thì sao?”

<Sau đó?> Nhỏ lúc lắc cái đuôi mỏng như sợi thừng.

Jake thở dài. “Thì lẩn vào giữa đám đông, đừng để ai phát hiện và kiên nhẫn chờ tụi này ra.”

<Kiên nhẫn chờ. Được.> Nhỏ giơ vòi lên. <Em làm được.>

Marco liếc tôi. “Tui chắc cú là bà chằn này hổng làm được đâu.”

Tôi chẳng thèm đáp lại, lẳng lặng cùng đám ban biến thành ruồi.

Phụt!

Mặt đất bắn vọt lên. Tôi teo lại còn bằng hòn sỏi. Xương nhão ra, nắn lại thành vỏ giáp ruồi. Cánh mỏng thành mô mạch, lông quắp lại thành lông ruồi lơ thơ.

Phụt!

Bốn cái chân thêm lòi ra khỏi ngực. Một cặp râu phọt lên từ chóp đầu. Thị lực bị xé ra làm hàng ngàn mảnh vụn. Vừa biến hình xong, tôi và tới đống rác, đắm mình vào thế giới diệu kỳ của sữa thiu, hộp bánh pizza mốc…

<Ê, làm ơn điềm đạm lại chút coi!> Rachel gọi. Mắt ghép của tôi thấy cái mặt to chành dành, xám xịt của nhỏ ngó xuống vựa rác. <Mấy bồ làm ơn làm phước đi ra khỏi cái đống này mau đi, cho mình còn phá phách.>

<Này này,> Jake hối. <Rachel nói đúng đó. Ra khỏi đây ngay.>

Giọng truyền ý nghĩ của Rachel chỉ dẫn cho năm con ruồi đi một quãng gần tới phòng thí nghiệm. Vài phút sau, chúng tôi đã đậu trên cánh cửa sắt.

“HHHHRRRUUUHHH!”

Rachel rống vang, lấy đầu húc thùng rác, đẩy nó ra trước cửa Công ty Dịch vụ Sinh học.

Rcrrrắc! Ram!

Rachel dộng thùng rác vào bức tường, rồi lùi lại, tấn công chiếc xe BMW đậu bên lề.

“Hhhhrrr!” Rachel rống, quặp vòi quanh tấm biển CẤM ĐẬU XE, nhấc khỏi lối đi, giơ lên cao và chờ.

Kéééét!

Hai cánh cửa thép bật mở.

CHƯƠNG 8

"Andalite!"

Bọn Mượn xác-Người từ tòa nhà túa ra, miệng la bai bải.

"Bao vây! Đừng để nó thoát!"

Rachel đứng nhổng trên hai chân sau.

Bọn mượn xác cuống cuồng tìm chỗ núp.

<TIẾN LÊN!> Jake thét.

Cái vòi bự xự của Rachel quăng tấm biển CẤM ĐẬU XE bay về phía cửa.

Lốp bốp! Những tia lửa điện nháng lên.

Giọng máy tính vang lên qua làn khói. "Máy Lọc Sinh Học ngưng hoạt động Đóng lại ngay lập tức. Đóng lại."

Kéééét! Cửa bắt đầu đóng lại.

<Đi! Vào! Vào! Vào!>

Jake lướt vèo qua ngưỡng cửa. Chú Ax, Marco và Cassie theo sau.

Tôi lượn bên ngoài. Qua tầm nhìn vỡ vụn của ruồi, tôi thấy bọn Mượn xác- Người lao vào Rachel, bu quanh nhỏ. Nhỏ vừa rống vừa ngóc đầu lên.

<Đi đi, Tobias!>

"Hhhrrruuuhh!" Rachel lại gầm, lúc lắc tả xung hữu đột. Tụi mượn xác tản ra. Rachel chạy ào xuống phố.

Tôi lộn vòng. Hai cánh cửa chỉ còn hé một inch. Nửa inch. Tôi luồn qua khe. Thép đặc chạm vào cánh. Qua được nửa đường rồi. Tôi đã có thể thấy ánh sáng ở bên kia.

RẦM!

Tiếng kim loại va sập, rung động cơ thể ruồi. Tôi lách qua, quăng mình vào khoảng không.

<Chà, Tobias, rất vui bồ đã nhập bọn,>

Marco xì xèo khi tôi lao mình qua.

<Bồ ổn chứ, Tobias?> Cassie hỏi.

<Ừm,> tôi phóng thẳng lên. <Ổn.>

Bốn con ruồi khác cà rà bên dưới mái trần. Tôi lao lên nhập bọn với tụi nó. Hình như chúng tôi đang ở trong một hành lang dài. Con người và Hork-Bajir đi lại bên dưới, ra vào các căn phòng, cầm sổ sách, đẩy xe. Chẳng cần phải có đèn đỏ rọi chiếu hay ống nhòm cực mạnh tôi cũng biết trên các xe đẩy có gì. Khứu giác ruồi trả lời ngay: máu - chính xác là máu người.

<Chúng ta đến đúng nơi rồi,> tôi nhận định.

<Ừ,> Jake đồng ý. <Nhưng tụi mình cần lốt hình hữu hiệu hơn. Ít nhất là có mắt tốt.

<Có tay thì tốt hơn,> Marco bảo.

Cả bọn rà rà dưới trần, tìm nơi hoàn hình. Hành lang dài dẫn tới

một hành lang khác, lại hành lang khác. Cuối cùng, tụi tôi phát hiện một cánh cửa tôi tối ở cuối một hành lang. Cả bọn liền lao tới.

Chờ. Không có tiếng động. Chẳng có chuyển động, cũng chẳng có máu. Chỉ có mùi thuốc tẩy trùng xực nức. Tụi tôi tỏa ra và hoàn hình.

<Úi!> Cassie thì thào. <Mình đứng trên một cái thùng. Đoán coi? Có nước ở trỏng Cả bọn lủi vô tủ chìm của nhân viên bảo vệ. Đèn từ hành lang rọi vào qua khe cửa.

<Ê!> Tôi bảo Marco. <Bồ có bộ đồ biến hình mới.>

"Cái gì, giờ bồ mới nhận thấy hả?" Cậu ấy vuốt vuốt cái quần xà lỏn và chiếc áo T- shirt.

Tôi cúi xuống, lấy mỏ quắp một miếng áo, kéo ra. <Là mình nói cái màu sắc của nó í. Màu của tụi Hork-Bajir Băng Xanh.>

Đúng phóc. Bọn Băng Xanh - đội quân lính gác tinh nhuệ, được tuyển chọn kỹ càng của Visser Một.

Tất cả cùng nhìn chằm chặp vào áo T- shirt của Marco.

"Ối ối!" Cậu ấy lùi lại, dựa lưng vào dãy kệ kim loại. "Mấy người dòm như thể tui là bữa trưa của mấy người vậy.

Cassie lanh lẹn nhảy tới kệ, tìm được ngay con dao đa năng và cuộn băng keo. Marco cởi áo ra, trao cho nhỏ.

"Cấm nhìn," nó cảnh cáo. "Cái mình trần của tui không còn dấu hiệu nào nhắc nhở mấy bồ làm gì gì nữa đâu," Marco quay qua tôi. "Tui là cái đinh ở bãi tắm nè."

Cassie cố nhịn cười, đoạn khéo léo cắt chiếc áo thành những dải băng.

Tôi tập trung vào Ket Halpak. Cảm thấy lông mình dày lên thành làn da bì bì. Xương tròn lại, nổ đôm đốp. Tôi phổng cao hai mét hai.

Huỵch. Đầu tôi đụng phải bộ dụng cụ sơ cứu treo trên tường. Mỏ tôi rộng bành ra, dài hơn. Cổ vươn lên như cổ rắn.

Phực! Phực! Những cái sừng như khỏi trán. Móng vuốt tòe ra. Cái đuôi dài bằng nửa chiều cao thân mình.

Vút! Vút! Vút! Vút! Gươm tỏa ra từ cổ tay, cùi chỏ, đầu gối, đuôi. Tôi là dàn máy chém biết đi, đem theo sự chết chóc trên đôi chân.

Năm Hork-Bajir túm tụm trong phòng bảo vệ. Chúng tôi cột năm dải băng mới toanh lên cánh tay và dán mối buộc lại bằng băng keo.

<Sẵn sàng chưa? Cứ hành xử như mấy bồ thuộc về nơi này nha.> Jake mở cửa, bước ra hành lang.

Marco thung dung đi sau. <Di ngôn cuối cùng của thủ lĩnh.

Jake đã tới hành lang chính. Đám còn lại xếp hàng hai đi theo. Bọn Mượn xác-Người và Hork-Bajir dạt hết qua bên khi tụi tôi đi ngang. Không ai chặn chúng tôi lại, chẳng ai hỏi chúng tôi đi đâu, cũng chẳng ai dám nhìn vào mắt chúng tôi.

<Đáng ra tụi mình phải sắm bằng tay từ lâu rồi,> Marco lầm bầm.

Chúng tôi đến gần trung tâm tòa nhà. Đám đông những công

nhân văn phòng và nhân viên phòng thí nghiệm giãn ra dần. “Phái đoàn” chúng tôi hành quân trong hành lang trống rỗng. Quẹo cua…

… và dừng lại.

Rẽ vào một lối hẹp. Cuối lối là cặp cửa thép, có một tên Hork-Bajir bồng vũ khí đứng canh.

Tên lính chĩa khẩu tia Nghiệt vào chúng tôi.

CHƯƠNG 9

Jake hùng dũng bước tới tên lính gác, đẩy mũi súng qua bên và chỉ vào cánh cửa.

"Mở ra."

Tên lính ngần ngừ. Mắt nó hấp háy nhìn vào chiếc băng trên cánh tay Jake. Rồi nó chĩa vũ khí vào ngực cậu ấy.

"Giấy tờ đâu?"

"Giấy tờ?" Jake quay qua tụi tôi. Nó dứ nắm đấm vào tên lính. "Hắn đòi giấy tờ cơ đấy! HA-HA-HA-HA-HA!"

Cassie và Marco hùa theo. "HA-HA

"HA-HA!'Tôi đập vai chú Ax. "HA-HA! HA-HA!

"Chú Ax nhíu mày. "Ha," chú ấy nói.

Jake quất cái đầu rắn sát mặt tên lính. "Sự nghi ngờ đáng ngạc nhiên. He-he." Tiếng cười chuyển qua đe dọa, rồi Jake mổ cái mềm nhọn, mém đụng trán tên lính. "Visser Một."

Tên lính vội nuốt khan. "Visser Một?" Hắn quay lưng và áp lòng bàn tay lên bảng điều khiển trên tường.

Crííííítt!

Cửa mở. Jake giật khẩu tia Nghiệt trên tay tên lính, chỉ vào khung cửa mở, quát. "ĐI VÀO."

Tên lính líu ríu vô phòng. Chúng tôi rầm rộ vào theo.

<Oa!>

Xem ra đây là Trung tâm Điều hành. Một bản đồ điện tử choán hết cả bức tường. Trên đó, những chấm xanh lá cây nằm rải rác nối vào một chấm đỏ to, tựa như mạng nhện giăng. Một chấm nhỏ tí màu cam lóe kế bên chấm đỏ. Đối diện tấm bản đồ là một dãy máy tính. Hàng hàng cột số đang chạy xuống các màn hình.

<Phân tích dữ liệu,> chú Ax nói một câu hết sức thừa thãi.

Ngoài dàn máy tính, tên lính và tụi tôi ra, căn phòng trống trơn. Chẳng có đám Mượn xác-Người hay Hork-Bajir lởn vởn.

Jake hất hàm về phía cửa. "Đóng lại." Tên lính quay ra, lướt tay lên bảng điều khiển.

Crííííítt!

Jake nâng khẩu tia Nghiệt lên. <Xin lỗi.> Một báng súng quật vào đầu tên lính. Hắn đổ vật xuống sàn.

<Ax, dò dữ liệu lẹ lên.> Jake ra lệnh. <Chúng ta không có nhiều thời gian. Bọn Yeerk sẽ nhận ra tên lính gác biến mất ngay thôi.>

Chú Ax hoàn hình cấp kỳ và phóng tới một chiếc máy tính. Jake đứng canh chừng tên lính. Cassie, Marco và tôi nghiên cứu bản đồ.

Cassie rê ngón tay theo những chấm xanh lá cây. <Đây chắc hẳn là những địa điểm lấy máu. Và đây…> nhỏ chạm vào chấm đỏ. <Hắn là nơi tụi mình đang đứng Há? Tất cả những chấm xanh lá cây đều đổ về đây. Nhưng đây là cái gì?> Nhỏ chỉ vào chấm cam.

<Vũng Yeerk?> Marco suy đoán.

<Hoàng tử Jake, có lẽ chúng ta đã quá trễ…> Chú Ax ngập ngừng nói. <Nghiên cứu hệ điều hành, tôi nghĩ Yeerk chưa nhận ra… Chúng chưa truy cập file này kể từ khi máy tính phân tích ra dữ liệu. Tuy kết quả chỉ là khớp từng phần…>

<Từng phần?> Marco sà tới dãy máy tính. <Nghĩa là sao?>

Chú Ax lắc đầu. <Cái này rất lạ. Nó chỉ ra đích xác một người có liên hệ huyết thống với một người trong băng thảo khấu Andalite. Nhưng máy tính vẫn chưa nhận diện được người Andalite này là ai.>

<Trời ơi, Jake,> Cassie nhắm mắt lại. <Tụi mình đã bỏ sót một điều cực kỳ hệ trọng. Máu của tụi mình vương vãi khắp mọi nơi. Mỗi lần chiến đấu tụi mình đều chảy máu. Những vệt ADN người của tụi mình luôn lẫn trong máu các con thú đó. Chúng chỉ việc thu giữ lại và tìm mẫu trùng khớp.>

Jake gật đầu. <Hoặc khớp từng phần. Ai trong chúng ta nhỉ? Tom chăng?>

<Không, Hoàng tử Jake.>

Marco tì qua vai chú Ax, nhìn lên tôi. <Cha chả! Tobias, bồ cần phải coi cái này.>

Tôi bước tới chỗ máy tính. Chú Ax nhích qua bên cho tôi thấy rõ màn hình.

Loren!

<Nhưng đó là m…> tôi ngưng bặt.

Mẹ tôi. Đó là tên mẹ tôi. Có cả họ và địa chỉ nữa.

Tôi nhìn màn hình. Bà sống cách túp lều ba phòng tôi từng sống chung với ông dượng có vài dãy phố. Tôi nhìn vào bản đồ. Ồ, chấm cam. Nó biểu thị cho mẹ tôi.

<Ô ô!> Giọng Cassie lôi tôi ra khỏi trạng thái đờ đẫn. <Rắc rối to rồi.>

Crííííííítt!

Cửa xịch mở.

Một tá Hork-Bajir xấn xổ vào phòng. Hork-Bajir thật. Đeo băng xanh hẳn hoi.

CHƯƠNG 10

"Tụi bay đừng hòng thoát. Vậy, hãy làm theo tụi tao và đừng hô hé.

Một mụ Mượn xác-Người len lên trên đám Băng Xanh. Đôi giày chỉnh hình của mụ kêu chút chít khi cạ vào sàn nhà kim loại. Cặp kính cận bung xệ xuống.

Nhìn mụ như bà ngoại của ai đó. Má nhăn nheo. Tóc bạc trắng. Áo len khoác bên ngoài chiếc váy hoa. Nhưng thay vì đưa ra đãi các cháu một đĩa bánh táo mới làm, thì mụ lại chĩa tia Nghiệt vào tụi tôi, miệng gào. "Đầu hàng mau, không thì chết."

<Ax.> Jake truyền giọng riêng. <Nhanh lên. Xóa hết dữ liệu về mẹ của Tobias đi. Mụ đó không dám bắn đâu, mụ sợ phá hủy máy tính.>

<Vâng, Hoàng tử Jake,> mắt cuống chú Ax đảo từ mụ khọm qua Jake, rồi lại trở về mụ. Mấy ngón tay chú ngoáy tít trên bàn phím. Jake vẫn cầm khẩu tia Nghiệt của tên Hork-Bajir bất tỉnh, nhìn thẳng vào ánh mắt hừng hực của mụ khọm. Xong, cậu ấy chĩa tia Nghiệt vào dàn máy tính.

Mụ khọm cười khành khạch. "Cứ phá hết kho dữ liệu đi, tao sẽ cày nát mày và đám tép riu của mày. Các chiến binh, lên Cò!"

<Ừm, Jake. Mình có một đề nghị. ĐỪNG BẮN.>

<Cám ơn Marco. Mình sẽ xem xét điều đó thật nghiêm chỉnh.> Jake nắm chặt khẩu tia Nghiệt. <Ax? Sao rồi?>

<Không hay lắm, Hoàng tử Jake. Tôi đang đương đầu với hệ thống an ninh cấp độ thứ hai. Tôi có thể đột phá nhưng phải cần một số thời gian.>

<Tốt. Cứ tiếp đi.> Jake chăm chú theo dõi "bà ngoại", rồi dõng dạc truyền lớn. <Mi biết rõ tụi ta chứ?>

Mụ già nheo mắt. <Mày nói gì?>

<Mi có chắc là tất cả tụi ta ở đây không?> Giọng truyền của Jake gằn mạnh hơn bình thường, bắt chước giọng chú Ax - uy nghi lẫm liệt như một Andalite chính hiệu. <Nếu ta phá tan máy tính, mi sẽ giết tụi ta chứ gì? Nhưng còn bao nhiêu Andalite ngoài kia mi có biết không? Mi sẽ ton hót với Visser Một rằng bao nhiêu "tên thảo khấu" đã trốn thoát?>

Mặt mụ già xị ra. Mắt mụ quét đều lên Marco, chú Ax, tôi, Cassie, rồi tới bản đồ, tới chấm đỏ và… chấm cam nhỏ kế bên.

Mụ khựng lại và mỉm cười. Mụ vừa nhìn vào chấm cam và biết máy tính đã tìm ra sự trùng khớp.

Mụ quay qua Jake. "Hãy nhạy bén đi. Đầu hàng yên bình thì tụi bay sẽ không bị đau đớn. Với khả năng biến hình, tụi bay sẽ là những vật chủ quý giá. Thế tốt hơn là hạ gục cái xác người tiều tụy tao đang sống bên trong đây. Visser Một sẽ rất hài lòng Ngài hứa sẽ cất nhắc tao. Thế nào tao cũng sẽ được trú ngụ trong một đứa chúng mày.

Vậy không ấm áp hơn sao?”

<Tao sẽ chết trước khi bị trở thành vật chủ,> Jake tuyên bố.

Mụ khọm lắc đầu. “Thiệt tội nghiệp. Nhưng đó là lựa chọn của mày.” Mụ quay qua đám Hork-Bajir. “Giết chúng!”

Bọn Băng Xanh đang đứng nghiêm, hình như không cả thở, bỗng rồ lên một loạt.

Jake nhảy né và khai hỏa.

Pằng chíu!

“AAAARRRHHGGGHHH!”

Hai tên Băng Xanh lăn đùng ra. Máu Hork-Bajir màu xanh lá cây tràn lênh láng sàn thép. Một Hork-Bajir khác xông vào Jake. Thêm một thằng nữa.

Ầ.ẦM!

Jake văng vào tường. Khẩu tia Nghiệt rớt mất, lăn dưới gầm máy tính. Nếu tôi có nó thì…

VÚT!

Một gã Băng Xanh lia gươm cổ tay sượt qua ngực khiến tôi lảo đảo. Hắn vung chân đá, tôi oạch xuống luôn.

HUỴCH!

Tôi trượt xuống sàn. Tên Băng Xanh lại bổ tới. Tôi vung cánh tay lên. Những lưỡi gươm xuyên qua da, cơ bắp và xương hắn. Tên Băng Xanh trợn mắt dòm tôi. trong khi cơ thể hắn mềm đi, đổ đè lên ngực tôi.

Xung quanh tôi, chiến trường vẫn đang sôi động. Một rừng Hork-Bajir đấm, đá, lia, chém, đập, phang.

Tôi gần như đứng ngoài trận chiến. Tên Băng Xanh chết đè bên trên, che đỡ cho tôi. Máu xanh của hắn tưới tôi ướt đẫm.

Tôi thấy mụ già đảo vòng, chĩa súng nhưng không bắn. Mụ biết sự trùng lắp ADN vừa được tìm ra, mụ không thể tàn phá kết quả nghiên cứu.

Mụ không dám bắn, nhưng tôi thì dám. Tôi chỉ còn cách khẩu súng rớt của Jake có vài inch. Nếu tôi phá nguồn dữ liệu… Tôi luồn bàn tay vô gầm máy tính. Nó phải ở đó. Nó… đây rồi! Móng vuốt của tôi đụng phải vật gì cưng cứng.

<MARCO!>

Cassie thét. Tôi quay đầu qua.

Marco đang ngồi duỗi chân trong vũng máu, mặt gục oặt xuống, bị kẹp giữa hai gã Băng Xanh. Một tên giữ phía sau, ráng lôi đầu cậu ấy ra sau, tính vặt cổ. Và một tên khác giơ gươm cổ tay, cũng định chém cổ cậu ấy.

CHƯƠNG 11

Tôi đẩy tên Băng Xanh chết ra khỏi ngực. Gã đằng trước nhổ nước miếng vào Marco. “Mày chết này.” Rồi xả gươm cổ tay như máy chém.

<Marco. Đá lên!>

Tôi lao tới. Marco đá. Tôi đạp bàn chân tên sát nhân đúng lúc Marco thọc móng vuốt vào bụng hắn. Tên Băng Xanh văng ngửa ra sau, va ình vô dàn máy tính. Vừa hay đầu nó nảy ngay vào cái đuôi cong lên của chính nó. Tôi nhảy tránh ra.

Tên Băng Xanh đứng sau lưng Marco giật cậu ấy lại. Cassie tiếp ứng, xoẹt gươm cùi chỏ ngang vai hắn.

Tên Băng Xanh quay phắt qua, xỉa Cassie một gươm trong khi cánh tay vẫn quặp chặt cổ Marco. Tôi xông vào, ngoạm mồm vào cánh tay nó, rị xuống.

“AAAAHHHH.” Tên Băng Xanh thả Marco ra. Cậu ấy loạng choạng chúi về phía trước, tôi vội đỡ lấy. Tên Băng Xanh xồ vào tui tôi.

<KHÔ-Ô-O-O-NG>

Cassie chọc sừng vào sườn gã Băng Xanh. Hắn đổ ập vào bức tường máy tính. Marco dựa hẳn vào tôi, máu ục ra từ gương mặt bị nhiều vết chém.

<Jake,> tôi gọi. <Marco đang lịm dần.>

<Chuyển về phía cửa,> Jake ra lệnh. <Chúng ta phải ra khỏi đây ngay.>

Tôi kéo Marco, lướt qua những cơ thể đầy máu. Cassie yểm trợ đằng sau.

Một Hork-Bajir đổ ập xuống sàn.

<Cassie hả?>

<Mình không sao.>

Chú Ax vẫn đang tả xung hữu đột trong rừng gươm của hai tên Băng Xanh.

<Hoàng tử Jake, tôi sắp bẻ gãy khóa an ninh rồi,> chú Ax thông báo. <Ba mươi giây nữa…>

<Bỏ đó đi Ax. Rút lui.>

Tên lính gác Hork-Bajir chết giấc vẫn nằm còng queo gần cửa. Jake áp lòng bàn tay hắn lên bảng điều khiển cửa ra vào. Khối thép không nứt mở ra. Jake lại áp bàn tay nó lần nữa. Vẫn chẳng thấy gì.

Mụ khọm đứng bên bản đồ điện tử cười khùng khục. “Mày làm vậy cũng vô ích thôi. Tao đã ra lệnh xóa ADN của tên đó khỏi kho dữ liệu an ninh trước khi vào phòng này rồi.” Mụ chĩa khẩu tia Nghiệt vào Jake. “Mày bị kẹt rồi, Andalite.”

Jake buông tay tên lính gác ra và đặt lòng bàn tay mình lên bảng điều khiển. Đập, đẩy, ấn. Dộng cả nắm đấm luôn. Chợt…

Hai ngạnh kim loại dày bật bung. Cửa tách mở.

"GGRRROOOOOWWWRRR!"

Rachel, trong lốt gấu xám, băng vèo qua ngưỡng cửa. Đằng sau nhỏ, trong hành lang là chiếc xe nâng thú của gánh xiếc, động cơ đang chạy rồ rồ.

<Đừng nghĩ nó là đồ chôm chỉa,> nhỏ hét bảo Jake. <Hãy nghĩ nó là chiếc chìa khóa bự.>

<Chuồn thôi!> Jake nhảy lên xe nâng. "Không!" Mụ khọm chạy lóc cóc về phía tụi tôi.

Phậập!

Chú Ax quất đuôi. Mụ khọm lăn ra như cây chuối. Đám Băng Xanh còn lại xông vào chú Ax.

"GGRRROOOOOWWWRRR!"

Gấu xám-Rachel vung tay tát vả bọn chúng.

Tôi vác Marco lại trước xe nâng. Jake phụ tôi đẩy cậu ấy lên. Xong, tôi cũng búng lên luôn. Ngó lại tấm bản đồ, thấy chấm cam vẫn nhấp nháy, tôi vội lôi Marco khỏi xe nâng, chạy dọc hành lang. Chú Ax phóng theo sau tụi tôi, kế đó là Cassie, rồi tới Jake. Rachel lèn tấm thân gấu bự chành dành vào ghế dành cho tài xế.

Bíp Bíp. Bíp. Bíp. Bíp. Bíp…..

Xe nâng lùi, xô cánh cửa đóng cái rầm, mấy ngạnh kim loại rơi vào vị trí, khóa lại. Rachel phóng khỏi xe nâng. <Chúng ta chạy nào!>

Jake và tôi xốc hai bên cánh tay Marco. Cả bọn chạy rần rần trong hành lang, dẫm bừa lên những mảnh kính bể đẫm máu. Rachel dẫn đầu. Chú Ax và Cassie đi cuối. Chúng tôi chẳng gặp khó khăn gì chỗ hành lang chính. Hồi nãy trên đường tới phòng máy tính, Rachel đã phá tung cửa trước rồi.

<Marco,> tôi thét. <Hoàn hình. Hoàn hình lẹ đi!>

<Không. Chúng thấy mình mất…>

<Đừng bận tâm chuyện đó nữa!> Jake quát. <LÀM ĐI!>

Marco gật đầu, nhắm mắt lại.

Tóc đen tuôn ra khỏi cái đầu Hork-Bajir đầy máu của cậu ấy. Làn da mềm dần, nhạt màu hơn.

"Đứng lại!"

Tên Mượn xác-Người từ một cửa phòng xổ ra bất thình lình, nhắm súng lục vào chúng tôi. Rachel tóm lấy hắn như con muỗi mắt, bập vào tường. Khẩu súng trượt xuống gầm chiếc bàn dẹp.

Phậ-ập! Phậập! Phậ-p!

Đằng sau tôi, Cassie và chú Ax chiến đấu với một nhóm Hork-Bajir mới. Tụi tôi khó nhọc trèo qua hai tấm thép tổ bố - vết tích còn lại của khung cửa trước. Móng guốc của chú Ax cứ trợt tườn tượt trên đống kim loại. Marco, giờ đã là người đầy đủ, lùi lại giữ chú Ax, rồi kéo tuột ra ngoài đường.

Rachel gạt thùng rác trước cửa. Cả bọn ào về hướng ngã tư - vừa chạy vừa hoàn hình. Marco và chú Ax đã biến thành diều mướp và ó biển. Tôi hoàn hình diều hâu và lượn trên rừng mái nhà, lộn lại phòng thí nghiệm. Chú Ax và Marco lao bên cạnh tôi.

RẮC!

Thùng rác rung chuyển.

<Mau lên, Hoàng tử Jake,> chú Ax hối. <Bọn mượn xác đang túa ra.>

Thùng rác nát báy xảy. Tụi mượn xác từ tòa nhà đổ ra đường. Mụ già đã thoát khỏi phòng máy tính, tia Nghiệt nắm chặt trong đôi tay gầy ngẳng. Mụ chen lấn đồng bọn, lao về phía ngã tư.

Tôi gào. <Rachel! Cassie! Jake!> Tụi nó vẫn còn đang nửa người nửa chim. <Bay lên,> tôi thét. <Hoàn tất biến hình trên không. Chúng đang đuổi tới đó!>

Mụ già đã chạy tới, miệng nhoẻn một nụ cười ranh ma.

Pằng chíu!

Ngã tư bị nã đạn tơi bời.

CHƯƠNG 12

Tôi xiểng niểng. Khói và bụi bám rịt vào cánh, xộc vào cổ họng tôi, đốt cháy mắt tôi. Gạch đá và vôi vữa đổ xuống rào rào như mưa.

Lũ chim bồ câu hốt hoảng bay xồ lên tứ phía. Đằng sau tôi, Marco và chú Ax lượn quanh phòng thí nghiệm. Không có Jake, không thấy Cassie. Chẳng thấy Rachel.

Tôi đập cánh. Cao, cao hơn nữa. Một tòa nhà vừa bốc cháy. Cột khói đen phóng vụt lên trời.

Ka-buuuuum!

Một tiếng nổ thứ hai. Xà bần, tro bụi quện đen không khí.

<Khô-ô-ô-ô-ng!

<Tobias?> Giọng Rachel lảnh lót. Tôi mừng quýnh.

Giữa làn khói mịt mùng, một bầy đại bàng đầu bạc, chim ưng peregrine, và ó biển tung bay.

<Rachel! Bồ có sao không?>

<Ừm. Sém tiêu rồi, nhưng hổng sao.>

<Cassie và mình cũng ổn.> Jake bảo. <Ra khỏi đây ngay.>

Cả bọn vút lên trời. Cột khói đen cuồn cuộn bên dưới. Xe cảnh sát và xe cứu hỏa rền vang, phóng về nơi lộn xộn.

Chúng tôi tỏa ra, mỗi đứa tự tìm đường về trang trại Cassie.

Tôi lượn một vòng thành phố. Rồi lại lượn tiếp. Tôi biết mình muốn đi đâu, nhưng đôi cánh không đưa tôi tới đó.

Tôi là Tobias, Người-Chim, một *nothlit* nuốt chuột sống, chiến đấu với bọn quỷ ngoài hành tinh. Đã từng bị tra tấn dã man, từng bị thiêu cháy, bị đâm tơi bời… Vậy mà tôi lại không dám giáp mặt mẹ mình, ngay cả lại gần mái nhà của bà cũng không.

Trong những năm tháng sống khốn khổ với ông dượng, bà dì, dẫu họ dè bỉu mẹ thế nào tôi vẫn luôn tin rằng mẹ rất yêu mình, rằng mẹ muốn gặp tôi, muốn chăm sóc tôi nhưng vì lý do nào đó mà không thể.

Tôi đã tự bịa ra rất nhiều lý do để bào chữa cho bà. Có lẽ bà bị bọn độc tài giam cầm, hoặc bị đắm tàu dạt tới một hoang đảo nào đó… Nhưng chưa bao giờ tôi lại nghĩ rằng bà chỉ sống cách mình có mấy dãy phố, rằng có thể bà vẫn đi ngang qua nhà tôi hằng ngày mà không thèm ghé vào.

Tôi nghiêng cánh, hướng về trang trại Cassie. Lúc tôi bay lọt vô gác xép, tụi bạn đã tới nơi và hoàn hình hết cả rồi.

Ba Cassie vừa mới tém một đống rơm cao ngất nơi góc tường. Marco đang thượng trên đỉnh đống rơm ấy, sát mí rui nhà chỗ tôi vẫn đậu. Cậu ấy gật đầu chào tôi rồi chúi ra trước, tì cùi chỏ vào đầu gối và nhìn trân trân một cọng rơm trong tay. Rachel ngồi dưới gốc rơm. Chú Ax đang giúp Cassie thay băng cho một cô nai, còn Jake thì đi đi lại lại bên ngoài khoảnh rào.

Ngoài tiếng rít rú, gù gừ của đám thú ra, tất cả lặng như tờ.

Chú Ax liếc nhìn tôi và mỉm một nụ cười Andalite ấm áp nhưng buồn bã. Marco phá vỡ sự im lặng. “Tui cá là bọn Yeerk sẽ tài trợ cho một chiến dịch hiến máu rầm rộ hơn…”

Rachel lắc đầu. “Chúng ta đã bỏ lỡ thời cơ…”

“Không phải chúng ta,” Jake gạt đi. “Mà là anh.”

Chú Ax quay mắt cuống lên. <Hoàng tử Jake, bạn không nên tự trách mình. Ngay cả khi xóa dữ liệu thành công, chúng ta cũng không ngăn cản được Visser Một. Hắn sẽ vẫn tiếp tục thu thập mẫu máu cho đến khi tìm ra một sự trùng lắp khác. Chỉ là vấn đề thời gian thôi.

“Thời gian, đúng thế.” Jake động nắm đấm vào thành rào khiến Cassie và cô nai giật nảy mình. “Chúng ta chỉ còn nước chạy trốn. Tại sao mình không nghĩ ra chuyện này nhỉ? Vào. Ra. Chà chà, trước khi đột nhập ngân hàng máu, chúng chưa có mẫu máu của chúng ta. Giờ thì chúng đã có rồi. Chúng ta đã để lại ADN khắp nơi trong phòng máy tính. Trời ơi…” Jake đưa tay chà mạnh lên thái dương. “Mình đang nghĩ gì thế này?” >

“Bồ nghĩ càng chờ thì chúng ta càng nguy hiểm.” Cassie vừa nói vừa xé một mảnh băng keo. “Và còn nguy hiểm cho gia đình chúng ta nữa…”

“Gia đình.” Jake dựa người vào thanh rào. “Bọn Yeerk biết chúng ta bấn bíu chuyện gia đình. Một khi tìm ra sự trùng lắp… cậu ấy nhìn lên tôi, mặt méo xẹo vẻ tội lỗi. “Chúng sẽ tràn tới, cắt đứt mọi cơ hội trốn thoát của gia đình chúng ta.”

Im lặng tràn ngập.

<Vậy thì họ phải trốn trước khi bọn Yeerk tìm ra,> chú Ax đề nghị.

Rachel gật đầu. “Chúng ta phải mang họ đi thôi.”

“Tụi mình làm được không?” Cassie nhìn quanh. Lướt mắt qua lũ thú, các dụng cụ của ba nhỏ, những tập hồ sơ bệnh án xếp ngay ngắn. “Phải tách họ ra khỏi cuộc sống quen thuộc sao?”

“Mạng sống của họ mới là vấn đề mấu chốt,” Rachel gầm ghè. “Họ sẽ sống ở nơi khác.”

Thật trớ trêu. Bọn Yeerk đang sục sạo kiếm tìm những ai có liên quan tới nhóm Người Hóa Thú, và chúng tìm thấy sự trùng lắp ở một con chim không gia đình. Và rồi, ngay giây phút tôi biết mình có gia đình - có một bà mẹ - thì bà ấy liền bị bắt đi mất. Tệ hơn cả bị bắt nữa. Bọn Yeerk biết tên và địa chỉ của bà. Một thân một mình đơn độc, bà không thể chống chọi lại chúng

“Tobias.”

Tôi quay qua. Marco nhìn tôi chăm chú. “Nè, tui biết bồ đang toan tính một phi vụ tự sát, đúng không? Nhưng bồ không thể tiếp cận mẹ bồ đâu. Hừ, chúng đã biết cổ là ai nên sẽ giám sát cổ rất ngặt, rình chờ bồ tới. Không chừng cổ đã bị mượn xác rồi cũng nên…”

<Sao bồ biết hay vậy?> Tôi sửng cồ.

“Ừm, tui biết vì tui đã sống trong tình trạng đó mà. Bồ có liều cái

mạng của bồ cũng không cứu được cô ấy đâu.”

Tôi nhìn đi chỗ khác. Marco nói đúng, đương nhiên rồi.

“Đã đến lúc người thân của chúng ta không thể đứng ngoài cuộc nữa rồi. Thôi cứ về nhà hẵng ngủ tí chút, sáng mai trở lại đây, chúng ta sẽ biểu quyết.” Jake trầm ngâm nói.

Cuộc họp giải tán. Tôi dợm tung mình bay lên. “Tobias. Đợi đã.” Rachel trèo lên đống cỏ khô, đứng tì cằm lên thanh xà tôi đang đậu. “Tối nay bồ hãy ở lại nhà mình. Đừng ở một mình trong lúc này.”

<Sao không? Mình luôn ở một mình mà,> tôi sẵng giọng, vẻ hùng hổ bất ngờ. <Rachel, cám ơn bồ nha. Mình rất cảm kích, nhưng mình còn có việc cần phải làm.

Rachel gục gặc đầu. “Mình biết. Mình sẽ để cửa sổ mở…”

Tôi quày quả bay khỏi gác xép, thẳng hướng thành phố.

CHƯƠNG 13

Trước tiên, tôi đi tìm ngôi nhà xập xệ của ông dượng. Rõ ràng ông không còn sống ở đó nữa. Bãi cỏ đã được tỉa tót cẩn thận, gara được sơn lại chỉn chu.

Tôi quay vòng và hướng về phía nhà mẹ. Không cho đôi cánh một giây lưỡng lự, cứ thế tôi bay. Còn năm… ba dãy phố nữa. Bên trên những căn nhà vắng chủ, những chiếc xe rỉ sét, những khoảnh sân đầy cỏ um tùm. Vùng tôi sống ngày xưa đã nhếch nhác lắm rồi, khu nhà mẹ ở còn tệ hơn. Nếu là người, tôi sẽ không đời nào đặt chân tới đó.

Tôi tìm thấy phố mẹ ở. Rồi căn nhà thứ hai kể từ ngã tư, đối diện một cửa hàng tạp phẩm lót ván kín mít. Đó là một cái chòi nhỏ tí, lọt thỏm trong dải sân hẹp, hai hông nhà cách các căn chòi khác chừng sáu tấc cỏ dại.

Ngôi nhà hẳn đã từng được sơn màu trắng, phía trước trang trí vài mảng xanh lá cây, nhưng giờ chỉ còn sót lại đôi vệt sơn loang lổ, bám vào các mảnh gỗ xám.

Những cánh cửa đóng. Màn gió kéo xuống. Ồ, ít ra mẹ tôi cũng có màn gió đàng hoàng. Các ô cửa sổ khác trên phố này toàn trống lỗng, hoặc được che chắn bằng khăn trải giường cũ.

Tôi bay luẩn quẩn bên trên căn nhà. Không có dấu hiệu Yeerk. Không có dấu hiệu gì của sinh vật sống, ngoại trừ chú chó lai ốm tong teo bị cột vào dây phơi quần áo cách đó ba căn.

Tôi đậu trên cây đu phía bên kia đường. Tivi từ căn nhà bên dưới vẳng ra. Tiếng đổi kênh xoành xoạch.

Chợt cửa mở toang. Một thằng nhóc cỡ tuổi tôi xồ ra, vụt qua hàng hiên bên dưới tôi.

"Quay lại," giọng trong nhà rền rĩ. Cửa đóng sầm. "Ricky Lee, quay đít lại ngay."

Ricky Lee thậm chí không thèm ngoái lại. Nó đá đổ chiếc trường kỷ rách nằm chỏng gọng bên lề đường, mải miết chạy. Tôi thấy nó phóng qua hai dãy phố, tới khu 7-Mười Một.

Tôi tập trung quan sát nhà mẹ.

Mặt trời đang lặn ném ra những khoảng tối màu tím xeo xéo trên phố. Một ngọn đèn đường đơn côi, lờ mờ cố cất lên tiếng nói của mình nơi góc quẹo.

Nhưng nhà bà Loren vẫn tối om. Bà có ở nhà không nhỉ? Bà có phải làm việc vào tối thứ Bảy không? Và bà có còn sống không?

Tôi bắt một luồng gió, lượn lên trên. Vẫn không có dấu hiệu Yeerk. Tôi sà xuống, rà rà trên mái nhà của mẹ tôi.

Bên trong có tiếng bước chân. Không nặng như tiếng chân đàn ông, cũng không vội vã mà có vẻ cẩn trọng, lại thêm tiếng lịch kịch của móng vuốt chó gõ xuống nền nhà.

Tôi lắng nghe. Không có tiếng bước chân của ai khác nữa. Chỉ có tiếng chân của một phụ nữ và một con chó kích cỡ trung bình.

Tiếng xích lẻng xẻng và cửa trước bung mở. Người phụ nữ bước ra hiên cùng với một chú chó, giống chó chăn cừu Đức, khoác đai lưng có tay cầm lớn, chắc chắn. Có vẻ là chó dẫn đường.

Chó dẫn đường? Tôi nhìn lom lom vào người phụ nữ. Bà lọng cọng với chùm chìa khóa, quay lại sờ soạng lần mò rìa cửa, rồi bà đút chìa khóa vào lỗ, vặn. Bà… Bà bị mù. Mẹ tôi bị mù!

Đó là mẹ tôi ư? Ồ, đúng là mái tóc của bà giống tóc tôi. Bà gầy và xanh giống tôi. Bà có mũi thẳng hao hao mũi tôi… Nhưng… Vậy cũng không có nghĩa bà là mẹ tôi. Có thể bà là ai đó. Một người bạn của mẹ hay một người mới thuê nhà chăng? Hay một kẻ mượn xác?

Chú chó đứng im, chờ. Người có vẻ là mẹ tôi cúi xuống, xoa cổ nó. “Giỏi lắm, chó ngoan, Champ.”

Giọng bà nhẹ nhàng, êm ru, đều đều như bước chân của bà. Và có chút gì đó… quen thuộc.

Quen thuộc ư? Thôi nào, hãy bình tĩnh Tobias. Mi đâu có nhớ giọng mẹ. Thậm chí nếu đây là mẹ mi thật thì bà ấy đã bỏ rơi mi rồi, trước khi mi đủ lớn để nhớ bất cứ điều gì về bà. Giọng bà không hề quen thuộc.

Người phụ nữ đứng thẳng lên. “Tới nào,” bà bảo chú chó Champ.

Họ bước khỏi hàng hiên. Một tay người phụ nữ nắm chắc tay cầm của đai lưng. Chú chó Champ đi nhịp nhàng bên cạnh bà.

Họ tới lối đi bộ. “Bên trái,” bà ra lệnh. Và họ quẹo.

Và lúc đó, tôi thấy… những vết sẹo. Những vết rạch sâu hoắm, chạy suốt từ sọ tới tận góc miệng bà. Mắt phải bà xệch xuống. Tai phải là một nùi lùng nhùng. Tóc rối thưa. Khi đến góc đường, bà dừng lại. Chú chó Champ cũng dừng. Bà chờ một lát, rồi lại nói: “Tới nào.”

Họ bước xuống lề và băng qua đường.

Người phụ nữ không bao giờ ngập ngừng và chú chó luôn ở bên cạnh bà. Tôi theo họ hết sáu dãy phố. Qua khu 7-Mười Một. Qua những căn nhà lót ván và những khoảnh đất trống. Họ chậm lại trước một nhà thờ cổ - Nhà thờ Thánh Ann, theo như tấm bảng gỗ trên cửa đề.

Họ đi vào một ngõ hẹp và tối bên hông nhà thờ rồi bước xuống những bậc thang dẫn xuống tầng hầm. Cánh cửa dưới sàn để mở, được chặn bằng cây cột bê tông cho khỏi sập khép vào. Họ biến mất vào bên trong.

Chẳng thể bay vào theo họ trong dạng diều hâu được, tôi bay lên đỉnh chóp của nhà thờ, biến hình ruồi và lao vụt vào cầu thang.

Ánh sáng và tiếng ồn ào ập vào tôi ngay khi xuống tới tầng hầm. Điện thoại reng. Hàng chục người ngồi quanh một cái bàn dài, tất cả cùng tranh nhau nói. Các giác quan ruồi ngửi thấy mùi nấm mốc, cà phê, những cái nách đẫm mồ hôi. Và mùi chó.

Tôi vù về phía có mùi chó. Champ đang nằm dưới sàn đằng cuối bàn. Nó liếc nhìn tôi nhưng không thèm nhúc nhích. Chủ nó ngồi kế bên, cách tôi chưa tới ba tấc. Tôi ngửi thấy mùi dầu gội đầu của bà.

Một tiếng chuông điện thoại reng. Tôi nghe tiếng bốc máy.

"Trung tâm Tư vấn Thánh Ann xin nghe," Giọng người phụ nữ-giống-mẹ-tôi cất lên êm ái. "Đây là Loren. Tôi giúp gì được nào?"

Loren. Tên bà là Loren. Cánh ruồi của tôi suýt hụt hẫng. Tôi đáp trên bàn gần bà Loren. Gần me tôi!

"Cứ giãi bày trong bao lâu cô thấy cần" bà tiếp. "Tôi có mặt ở đây là vì nó mà."

Ồ, hoá ra là bà lo việc tư vấn cho những người đang chán chường, tuyệt vọng. Bà - một phụ nữ nghèo, cô độc, mù lòa, xung phong làm từ thiện cho một Trung tâm Tư vấn.

"Cô thấy khá hơn chưa?" Bà ân cần nói.

"Tốt. Tôi sẽ ở đây tới nửa đêm nếu cô cần nói chuyện thêm."

Woooosh!

Phản ứng ruồi đẩy tôi lên trước.

Bụp! Một miếng nhựa ập xuống bàn ngay đằng sau tôi. Cái vỉ đập ruồi! Tôi bắn vọt lên một khe nứt trên mái trần.

"Xì, hụt rồi," một giọng đàn ông. "Sao tối nay lắm ruồi thế."

"Ồ, đừng nên cáu bẳn vì mấy chuyện đó," giọng bà Loren vang lên ấm áp, vui vẻ. "Chúng cũng là sinh vật được Thượng Đế tạo ra mà."

Tôi dịch khỏi chỗ núp. Người phụ nữ này là ai? Bà có vẻ quan tâm tới những người đang gặp khủng hoảng. Bà yêu quý chú chó của mình, thương cảm cho cả con ruồi phá bĩnh trong tầng hầm nhà thờ.

Nhưng bà lại chẳng quan tâm tới cậu con trai của mình, sống cách bà có tám dãy phố. Tôi và ra khỏi tầng hầm, bay vào trời đêm.

CHƯƠNG 14

“Chúng ta mang tai họa tới cho gánh xiếc rồi,” Rachel xuýt xoa. “Kênh 6 đưa tin một con voi lạc bầy trốn khỏi Trung tâm Sinh hoạt Cộng đồng, phá banh ngân hàng máu và làm hư hại đường ống dẫn gas chính, gây nên vụ nổ, xóa sạch một ngã tư và đốt cháy một nhà kho.”

Marco lắc đầu. “Hừm. Và họ không kêu rêu rằng ngân hàng máu đó là do bọn người lạ từ vũ trụ tới điều hành, đang xúc tiến một cuộc nghiên cứu hầu đẩy nhanh tiến độ tiêu hủy Trái đất?”

Mặt trời lên cao, nhưng chúng tôi vẫn tụ tập tại trang trại Cassie. Lần này Jake mời theo ông King, người Chee đóng vai ba của Erek.

“Chúng tôi cần đi khỏi đây,” Cassie nói. Nhỏ đang ngồi trên sàn trước khoảnh rào nhốt cô nai. “Các bạn giúp chúng tôi chứ?”

Ông King, ít nhất là hình chiếu của ông mỉm cười. “Chúng tôi sẽ làm những gì có thể…”

“Tôi biết,” Cassie dựa lưng vào khoảnh rào. “Xin lỗi. Chỉ tại tôi mệt quá. Đêm qua tôi đã thức suốt, cố làm nốt các việc.” Nhỏ khoát tay khắp bầy thú. “Rồi mai này ai sẽ chăm sóc chúng đây? Nếu ba tôi đi, chúng sẽ chẳng có chút cơ hội sống sót.” Nhỏ nhắm mắt lại. “Ba tôi không biết tí gì về việc sắp xảy ra.”

“Ừ,” Rachel cười vẻ thông cảm. “Cả đêm qua mình cũng thức để giúp Jordan tập thể dục. Chà chà, nó sắp dự thi toàn thành. Nó có thể thắng tất tần tật ấy chứ. Con nhỏ ấm ức kể với mình rằng huấn luyện viên bắt cả đội phải mặc áo khoác thể thao. Và mình giả bộ như nó vẫn sẽ đi làm như mọi thứ đều bình thi vậy thường.” -

Tôi không kể với tụi bạn chuyện mình làm tối qua. Rằng sau khi đi theo mẹ tới nhà thờ Thánh Ann, tôi chẳng biết mình đã đậu trên ngọn tháp bao lâu mới thoát khỏi trạng thái thẫn thờ…

“Mình đã quá mệt mỏi vì phải nói dối mọi người,” Jake thở dài. “Sáng nay cả nhà mình cùng ăn sáng và coi quảng cáo. Ba mẹ mình muốn mua cái máy xén cỏ mới. Tom bảo sẽ cùng đi mua. Ai cũng muốn mình đi để gia đình có một chuyến picnic, nhưng mình bịa chuyện phải giúp ba Cassie vài việc…”

“Đó không hẳn là lời nói dối.” Cassie bảo.

“Nhưng cũng không hẳn là sự thật” Jake lắc đầu. “Đem cả gia đình đi thì ít ra mình không phải dối trá, lẻn đi, làm họ đau lòng nữa.” Cậu ấy lại thở hắt. “Nhưng chúng ta tới đây để biểu quyết mà phải không Rachel? Tới luôn chứ?”

“Em đồng ý.”

“Cassie?”

“Mình còn lựa chọn nào khác đâu?” “Marco?”

“Nhất trí.”

“Ax?”

<Tôi làm điều bạn làm, Hoàng tử Jake. “Mình bỏ phiếu thuận…” Jake nhìn bọn tôi. “Mình nghĩ phải bắt cả Tom theo, dù chuyện đó khá rủi ro. Nhưng buộc phải thế. Ba mẹ mình không để ảnh ở lại đâu, mình cũng vậy. Cho nên, nếu mọi người hiểu thì… “

<Tôi hiểu, Hoàng tử Jake.>

“Tom là một phần của thỏa thuận” Rachel bảo.

Cassie và Marco gật đầu.

“Tobias?” Jake ngước lên nhìn tôi. “Bồ chưa bỏ phiếu.”

<Chúng ta phải mang tất cả mọi người đi.> Tôi lặng lẽ đáp. Tất cả mọi người, tôi không biết Jake có hiểu câu nói của tôi không. Cậu ấy day day thái dương. “Được rồi. Quyết định vậy nha. Họ sẽ tới thung lũng mới của người Hork-Bajir tự do. Ba mẹ Marco đã ở đó rồi. Mai mốt chắc chắn bọn Yeerk sẽ càn quét nơi đó. Dù sao gia đình chúng ta cũng tạm an toàn cái đã. Tại mình cùng giám sát họ ba ngày, để bảo đảm không ai bị mượn xác và bảo đảm…”

<… tên Yeerk trong đầu Tom chết,> chú Ax tiếp lời bằng kiểu cách tưng tửng thường lệ của mình.

“Đúng” Jake gật đầu. “Chúng ta sẽ sống với người Hork-Bajir. Không thể sống ở thành phố nữa. Quá nguy hiểm. Bọn Yeerk sẽ truy lùng chúng ta khắp nơi. Tạm rút lui để bảo toàn lực lượng cái đã…”

“Bọn Yeerk đã phát động chiến dịch truy quét,” ông King bảo. “Tôi đề nghị chúng ta tiến hành sơ tán ngay.”

“Bây giờ hả?” Cassie đứng lên, phải cỏ bám trên hai ống quần jeans. “Ba mẹ mình đều ở nhà - một sự kiện cực hiếm xảy ra. - Chúng ta tiến hành chứ!”

Cassie mở cửa chuồng thú. Mẹ nhỏ đang ở ngoài hiên, uống cà phê và đọc báo.

"Ba mẹ mình là những nhà khoa học" Cassie thì thào. "Họ tin vào những điều hợp logic, được chứng minh rõ ràng. Chúng ta phải đưa ra chứng cớ và giải thích cặn kẽ, nếu không họ sẽ chẳng tin đâu."

Ông King tạo ra hình chiếu hàng hiện nhà Cassie, chuồng thú và khoảng sân. Bất cứ ai lái xe ngang qua hay rình rập bên ngoài sẽ chỉ thấy mẹ Cassie đang ngồi một mình bên bàn, nghiền ngẫm tin tức thế giới.

Bên trong hình chiếu, tôi bay tới đậu kế tách cà phê của mẹ Cassie, nhưng cô ấy thậm chí còn không nhìn lên nữa.

Kích-kích. Tôi gõ mỏ vào tách. Mẹ Cassie hé mắt nhìn qua đỉnh tờ báo. "À, chú diều hậu thân thiện quá nhỉ."

<Đôi khi,> tôi đáp bằng giọng truyền. <Mặc dù Yeerk và những loài gặm nhấm không đồng ý như thế.>

" Mẹ Cassie trố mắt nhìn tôi, "À à" Cô ấy lẩm bẩm rồi lắc đầu, nâng tờ báo lên sát mắt. "Mình chẳng nghe gì hết…"

<Không phải là nghe bằng tai,> tôi nói.

<Cháu đang nói chuyện với trí óc của cô.> Thinh lặng. Mẹ Cassie đờ người ra hết một phút. Rồi cô ấy cẩn thận hạ tờ báo xuống, gấp lại và cất lên kệ. Cô với tay cầm cái tách. "Cà phê. Mình phải cần nhiều cà phê hơn để khỏi mơ màng." Cô tựa mạnh vào lưng ghế. "Biết ngay là không nên chuyển qua cà phê rút cafein mà."

"Không phải tại cà phê đâu mẹ."

Cassie leo lên bậc thang hàng hiên, mở cửa bếp và thò đầu vào gọi. "Ba ơi! Ba ra đây với con một chút đi." Rồi nhỏ quay qua mẹ. "Mẹ không hề mơ gì hết. Tobias không phải là chú diều hâu bình thường đâu."

Mẹ Cassie nhìn tôi chăm chú.

"Cậu ấy là người trong lốt diều hâu," Cassie kiên nhẫn nói tiếp, tựa hồ đang giải thích một vấn đề phức tạp cho một đứa trẻ ngây thơ. "Cậu ấy liên lạc qua giọng truyền. Một kiểu thần giao cách cảm í mà."

"Thần giao cách cảm. Ừ-hử." Mẹ Cassie khoanh tay lại và dựa lưng vào ghế. "Con và các bạn đang chơi trò gì vậy, Cassie? Con giấu micro ở góc nào?" Cô nhìn khắp hàng chậu hoa đằng sau. "Con thu băng rồi phỉnh lừa mẹ phải không?"

Giọng Cassie điềm tĩnh một cách đáng khâm phục. "Tụi con không thu gì hết. Mẹ à, đây không phải là trò chơi." Nhỏ nhìn tôi và gật đầu ra hiệu.

Tôi tập trung biến thành cậu bé Tobias.

"Nè, Cassie. Bữa nay mẹ được nghỉ sau bấy lâu làm việc quần quật. Mẹ đang ráng thưởng thức giây phút thư thái thì… ối!" Mẹ

Cassie thốt lên khi chợt trông thấy làn da trộn lông loăn quăn, lèo nhèo của tôi.

"Con chim làm sao kìa! Lùi lại, Cassie."

Trước khi tôi kịp tránh thì mẹ Cassie đã ập trang báo thể thao vào tôi, gói gọn lại và ẵm tôi trên tay.

"Cậu ấy chẳng sao đâu, mẹ." Cassie nói nhanh, hơi đượm vẻ hốt hoảng. "Mẹ đặt cậu ấy xuống đi."

Bụp. Bụp. Bụp. Bụp. Bụp. Những ngón tay tôi búng ra khỏi mút cánh.

"Trời đất quỷ thần ơi," mẹ Cassie chết khiếp nhìn bàn tay người thò ra khỏi trang báo. "Cassie, gọi ba mau. Bảo ba sắp phòng mổ cho mẹ. Lùi lại. Tất cả. Coi chừng bệnh truyền nhiễm lây lan thì khốn."

"Mẹ, khoan đã!"

Nhưng mẹ Cassie đã chạy ù xuống mấy bậc thang hàng hiên, vẫn cầm tôi đang nặng và lớn dần trong tay. Đến khi chú Ax thong dong lại gần thì…

"Ahhh!"

BỊCH!

Cô ấy buông tôi rớt oạch xuống đất. Mỏ tôi tan ra thành mũi và miệng người. Móng vuốt doãi ra thành bàn chân. Tôi đã là một cậu bé nằm tênh hênh dưới đất. Tôi ngồi dậy. Chú Ax quay mắt cuống nhìn tôi và hỏi bằng giọng truyền riêng. <Cô ấy có bị mượn xác không?

<Cháu không chắc,> tôi đáp. <Nhưng có lẽ là không…

Mẹ Cassie phóng lên thềm trở lại, ôm chặt Cassie, chặn không cho nhỏ chạy xuống thềm.

"Quay lại Cassie," cô ấy nhìn chú Ax chằm chằm, lấy thân mình che giữa Cassie và sinh vật lông xanh da trời. "Mẹ biết là dòng điện cao thế gây ảnh hưởng đến động vật hoang dã mà. Cứ đứng sau mẹ. Con thú này bị nhiễm phóng xạ đó."

"Không phải đâu mẹ," Cassie đẩy mẹ ra và lại đứng gần chú Ax. "Chỉ tại ảnh không phải là người Trái đất chúng ta mà thôi."

Mẹ Cassie vẫn nhìn trao tráo vào tôi và chú Ax. Trang báo thể thao vẫn quấn quanh chân tôi. Cô nhíu mắt. "Cháu là con diều hâu à? Cô không tin là mình nói câu này, nhưng cách đây vài phút cháu là diều hậu kia mà."

Tôi gật đầu. Mẹ Cassie ngó qua chú Ax. "Còn đây…?"

"Một người Andalite," Cassie nói nhẹ ru. "Tên ảnh là Aximili-Esgarrouth-Isthill. Tụi con gọi ảnh là Ax. Ảnh là bạn của tụi con."

Chú Ax bước lên trước và cúi chào rất kiểu cách. <Niềm vui sướng được gặp gỡ, thưa Bà Mẹ Của Cassie.>

"Ôi, cả con nữa à?" mẹ Cassie chuyển qua nhìn con gái mình. "Andalite? Anh ta cũng nói chuyện trong đầu mẹ." Rồi cô nhích tới chú Ax. "Anh ta phải như thế này hả?"

Cassie gật đầu. Chú Ax nhíu mày.

“Thật ngạc nhiên,” mẹ Cassie tiến tới, đưa tay xoa xoa chú Ax.

CHƯƠNG 16

“Hây,” cửa nhà bếp hé mở. Ba Cassie bay lên bậc thềm, tay nắm chặt ca cà phê. “Ba muốn biết sáng kiến mặt trời lên là của… Oa!” Ba Cassie dòm chú Ax, dụi mắt và lại nhìn chòng chọc - nhíu mắt đến độ lông mày xích vô khít rịt.

“Không phải tại cà phê đâu, anh Walter.” Mẹ Cassie giải thích.

“Ba mẹ ngồi xuống đi,” Cassie bảo. Nhỏ lấy ghế cho ba ngồi, rồi biến hình sói một cách ấn tượng nhất. Ba mẹ nhỏ ngồi ngó, điếng ngất.

<Con ổn mà,> Cassie hạ bốn vó xuống. <Con vẫn là con. Chỉ ở trong lốt sói một lúc thôi.>

Tiếp theo nhỏ kể cho ba mẹ nghe về Yeerk. Về Visser Một, Hoàng tử Elfangor. Về ba mẹ Marco và Tom. Nhỏ giải thích kỹ thuật biến hình và cuộc chiến đấu cứu Trái đất. Sau đó, nhỏ hoàn hình trở lại.

Mẹ Cassie vội ôm lấy con gái. “Ôi, con tôi…” Cô ấy vuốt tóc Cassie và hôn nhỏ tới tấp. Ba nhỏ vòng tay ôm cả hai mẹ con. “Sao con không cho ba mẹ biết, Cassie? Ít ra ba mẹ cũng giúp được chút gì chứ?”

“Con muốn ba mẹ an toàn, lâu chừng nào tốt chừng nấy,” Cassie lắc đầu. “Nhưng giờ thì không thể được nữa. Bọn Yeerk sắp tràn tới. Ba mẹ và con, tất cả chúng ta cần phải rời khỏi đây.”

“Ngay bây giờ hả?” Mẹ nhỏ thảng thốt hỏi. “Cưng à, mẹ làm sao rời bỏ công việc được. Nhà cửa nữa. Mẹ có trách nhiệm…”

“Không. Mẹ chỉ còn có mỗi cuộc sống của mẹ và gia đình thôi. Nếu ở lại, mẹ sẽ mất hết cả.” Cassie quay qua ba. “Ba, ba có tin con không ba?”

“Ba tin, Cassie, nhưng mẹ con nói đúng. Chúng ta không thể đi khơi khơi được. Có quá nhiều người và thú trông cậy vào ba mẹ.”

“Không” Cassie cương quyết. “Không còn nữa. Ba mẹ không hiểu gì cả.”

“Có lẽ tôi có thể giúp,” ông King đột nhiên xuất hiện. Ông bỏ hình chiếu người đi, hiện nguyên hình hài thật là người máy bằng thép và ngà voi.

“Trời ơi!” Mẹ Cassie ôm đầu. “Cái gì tràn vào trang trại của tôi thế này?”

Ông King vẫn duy trì hình chiếu lớn, cảnh sân và chuồng thú nhà Cassie. Nhưng bên trong, ông phủ một hình chiếu khác, chỉ người trên thềm mới thấy. Những hình ảnh không gian ba chiều trôi qua tái hiện - những trận chiến ác liệt của chúng tôi… Hình ảnh ngừng. Ai nấy im lặng hồi lâu.

Rồi ba Cassie quyết định. “Chúng ta đi thôi. Ngay bây giờ.”

Mẹ Cassie gật đầu tán thành.

Chúng tôi đợi cho gia đình Cassie sửa soạn. Ba nhỏ sắp xếp

dụng cụ cắm trại từ gara. Mẹ nhỏ gói ghém va-li. Cassie bỏ đồ của mình vào ba lô. Trước khi chất đồ lên chiếc xe tải, nhỏ lôi ra một vật vuông vuông, gói giấy kín mít. Đó là thiết bị biến hình, thiết bị Escafil.

Cassie giúp ba chất mấy con thú nhỏ lên xe. Nhỏ cho cô nai ăn rồi đứng bên khoảnh rào, vuốt ve cổ nó. “Ta không biết làm sao. Mày to quá, không thể chở theo được. Ta cũng chẳng thể quay lại chăm sóc mày…”

“Đừng lo,” ông King xách chiếc lồng thú ô-pốt đi về phía xe tải. “Tôi đã từng là trợ lý cho phòng thí nghiệm của Louis Pasteur. Cứ để tôi chăm nom con nai, tôi sẽ cho nó ăn và thay băng cho nó. Chừng nào nó khỏi tôi sẽ mang nó đến nơi an toàn.”

“Cám ơn,” Cassie bóp chặt tay ông King rồi nhảy lên cabin với ba mẹ.

Marco biến hình khỉ đột, phóng ra đằng sau, ngồi chồm hổm giữa lồng thú ô-pốt và đống ghế xếp. <Tui là thiên thần gác cửa có lông.> cậu ấy huyênh hoang. Ông King trải hình chiếu bao phủ con đường trước nhà Cassie. Chúng tôi nhìn theo chiếc xe tải lúc lắc đi khỏi.

Rachel thở dài. “Kế tiếp là nhà mình.”

<Với mẹ mình, lý lẽ và chứng cớ chẳng có tác dụng gì đâu,> Rachel mách nước. <Đừng mong tranh luận với một luật sư giỏi như mẹ mình. Bà sẽ thắng, cho dù bà đúng hay sai. Chúng ta cần phải thẳng thừng, nói huych toẹt ra nha.>

Bầy chim săn mồi chúng tôi bay vào nhà Rachel. Lourdes, cô người Chee từng được tụi tôi cứu khỏi khu nhà hoang, đang đợi ở ngoài hiên. Cả bọn tập kết ở nhà ngoài. Tivi trong phòng khách đang chiếu chương trình Chó Mèo. Giọng một phụ nữ oang oang nơi ngưỡng cửa nhà bếp.

Rachel nhướng mắt. "Mẹ mình đang bàn công việc qua điện thoại. Từ hồi sáng này, lúc mình rời nhà mẹ vẫn đứng y nguyên chỗ ấy, chiếc điện thoại di động vẫn dính tịt vào tai mẹ."

Chúng tôi hướng tới nhà bếp. Mấy đứa em Rachel mặc pyjamas, đang nằm dài dưới sàn phòng khách. Chúng mải ăn Pop-Tarts và coi tivi nên không nhận ra bà chị, ông anh họ, một người lạ và một diều hâu đuôi đỏ lẻn vào.

Thật lạ, bọn con nít có khả năng phớt lờ người ngoài hành tinh. Chú Ax canh cửa phòng khách. Tôi đậu trên cây mắc áo, có thể thấy rõ mẹ Rachel bước tới lui trong bếp. Rachel và Jake rón rén lên lầu. Vài phút sau tụi nó xuống ngay, mang theo ba chiếc vali và túi ngủ.

Rachel biến hình gấu xám. Jake tới đứng trước cửa kính nhà bếp.

"Chúng tôi đã lên lịch vụ này hai lần rồi," mẹ Rachel vỗ vỗ điện thoại. "Không thể dời lại nữa đâu."

Cô nhìn lên, thấy Jake, hơi nhíu mày. "Rachel đâu?" cô mấp máy.

Jake chỉ về phía hành lang. Mẹ Rachel gật đầu, quay về với công việc.

"Nghe này, Harold, khách hàng của tôi luôn… Không quan trọng. Không được! Chúng tôi sẽ tiến hành vào ngày mai, theo đúng kế hoạch."

Cô cúp điện thoại và chà chà thái dương.

Rachel lăn vào nhà bếp. Tôi bay sau nhỏ, đáp lên nóc tủ lạnh.

<Mẹ nên để họ dời giờ lại. Ngày mai không tốt cho mẹ đâu.>

Mẹ nhỏ tá hỏa. Quờ quạng ra sau cho tới lúc dựa lưng vào tường. "Cái…? Rachel con ở đâu vậy? Jake, chạy đi! Ra đằng trước gọi Sara và Jordan. Các con! Ra khỏi nhà mau!"

"Sara và Jordan không sao, dì Naomi à," Jake lễ phép nói với tư cách người bà con trong nhà. "Dì cũng không sao đâu. Ax?" nó cao giọng nhưng vẫn điềm đạm. "Bồ vui lòng bảo đảm các em Rachel không đi đâu khác."

Hai cô gái nhỏ cười khúc khích trong phòng khách.

<Tôi bảo đảm rồi, Hoàng tử Jake. Các em bé nghĩ tôi là "thằng lè phè". Tôi bảo mình là người Andalite và chạy rất nhanh, nhưng các em

cứ khăng khăng đòi huấn luyện tôi.>

Chú Ax đủng đỉnh vào nhà bếp, với Sara cưỡi trên lưng và Jordan hớn hở theo sau.

"Ối con tôi!" Me Rachel thét kinh hoàng. "Để chúng nó yên!" Cô quờ tay ra sau, tóm đại cái chày đâm tiêu và xông vào Rachel.

Chà, đấu với gấu xám bằng chày đâm tiêu cơ chứ! Tôi ngạc nhiên quá đỗi. Mẹ Cassie cũng làm điều tương tự - lấy thân che cho con trước chú nai đột biến gen bị nhiễm phóng xạ.

Thì ra các bà mẹ luôn luôn liều thân, nhận lãnh nguy hiểm để cứu con mình.

<Ồ, mẹ,> Rachel giơ một bàn tay giữ lưng cô.

"Rachel hả? Mẹ nghe tiếng con ở đâu vậy?" Cô liền thụp xuống, áp tai vào bụng chú gấu. "Con ở trong đó hả? Trời ơi. Con quái vật này nuốt sống con tôi."

<Ồ, anh Jake> Rachel liếc con mắt gấu. <Mẹ, nghe con này. Con không ở trong con gấu. Mà con là gấu. Từ từ. Mẹ cần phải lái xe.> nhỏ lay vai mẹ. <Jordan, ra lấy cho mẹ cái giỏ.>

Jordan gật đầu, chạy ù ra giật cái giỏ to của mẹ treo trên tường bếp. Như tôi đã nói mà, thật lạ lùng, con nít có khả năng chấp nhận điều quái dị.

Rachel mở cửa nhà bếp thông ra gara. Chú Ax lùa Sara và Jordan đi theo. Jake lật đật xách đám vali. Tôi đi cuối cùng.

Rachel đẩy mẹ vào chỗ ngồi tài xế. Mấy cô em ngồi phía sau.

<Hãy thoải mái, mọi người.> Gấu xám Rachel len vào ghế trước dành cho hành khách, gây hư hại vài món. <Con sẽ giải thích trên đường đi. Chúng ta cần đi nghỉ - một kỳ nghỉ rất là lâu.>

"Bao lâu?" Jordan nhíu mày. "Chị phải gọi ba nữa. Làm sao ba tìm chúng ta?"

Rachel nín lặng một hồi. Rồi với giọng truyền nhẹ nhàng - quá nhẹ nhàng đối với Rachel - nhỏ bảo. <Đừng lo, chị sẽ báo cho ba. Ba sẽ tìm chúng ta. Chị hứa mà.>

Nhỏ cầm rờ- mốt bấm và cửa gara lừ lừ mở ra.

<Em tự lo được rồi,> nhỏ bảo Jake. <Anh cần Ax và Tobias đi cùng.> nhỏ quay qua mẹ. <Tới luôn đi>

Mẹ nhỏ khởi động xe, lái cho nó quay đầu và phóng khỏi gara. Tôi nghĩ cô ấy lạng hơi gắt, đuôi xe suýt nhổng cả lên trước khi vụt đi.

Hình chiếu của Lourdes che lối ra cho mấy mẹ con.

Chúng tôi nhìn hầu bảo đảm không ai đi theo họ. Xong, Jake và chú Ax biến hình chim. Và bay tới nhà kế tiếp.

Nhà Jake. Cũng là nhà Tom.

<Chúng ta bắt Tom trước,> Jake chỉ thị. <Không giải thích, không tranh cãi. Cứ bắt lấy, không cho anh ta một giây kháng cự. Anh ta không thể chống lại ba đứa tụi mình. Bắt được Tom là ba mẹ mình sẵn sàng đi theo liền. Họ không để một mình Tom bị bắt cóc.>

Dĩ nhiên, họ sẽ liều tất cả để cứu anh ta. Đó là cách các bậc phụ huynh hay làm.

Tụi tôi - diều hâu, diều mướp, và chim ưng Peregrine - lượn vòng bên trên nhà Jake, cố tìm dấu hiệu của bọn người lạ. Jake tập trung cao độ. Cậu ta vốn vậy - nghiêm túc, quyết đoán. Xem ra cậu ấy quẹo gắt hơn, liệng dốc hơn, như phi công chiến đấu thứ thiệt. Chẳng khác gì… Rachel.

Tôi nhìn cậu ấy chao liệng trên khu vực gần nhà, lao phầm phập như viên đạn. Hừ, tụi tôi sẽ bắt ba mẹ cậu ấy, ép buộc họ bỏ lại tất cả mọi thứ họ biết, mọi thứ họ yêu.

Nhưng tụi tôi cũng bắt Tom. Đây là khoảnh khắc Jake hằng mong đợi kể từ khi cuộc chiến bắt đầu. Giây phút giải phóng ông anh khỏi Yeerk. Trả lại tự do cho anh Tom thật.

Tụi tôi đáp xuống một bụi rậm. Erek đang chờ ở đó. “Không có ai ở nhà.” ảnh loan báo cho tụi tôi. “Tôi đã đến đây ngay khi bạn gọi, căn nhà trống lỗng. Từ lúc đó tôi không hề cảm thấy căn nhà có hơi người.”

Jake gật đầu. <Họ đi mua sắm rồi, chắc sắp về thôi. Vậy càng tốt. Khi về họ đã ở sẵn trên xe. Erek, anh sẽ phủ hình chiếu cảnh họ tấp vào lối xe. Ax, Tobias và tôi sẽ xông ra, đè Tom xuống và ép ba mẹ tôi lái xe đi. Thế. Việc đơn giản hơn.

Đơn giản. Đúng đấy.

Jake và Ax hoàn hình. Chú Ax đứng núp trong bụi rậm. Jake mở cửa trước và đi vào nhà. Tôi bay lên thám thính, vẫn không có dấu hiệu gì của Yeerk. Không thấy bóng dáng ba mẹ Jake đâu.

Cửa gara tách mở. Jake bên trong, xung quanh là đống vali lỉnh kỉnh và mấy thứ cậu ấy nghĩ gia đình sẽ cần. Máy tính xách tay của mẹ, đồ chơi gôn của ba, và trái bóng rổ cho Tom.

Quẳng tất cả vào bụi rậm, đóng cửa gara lại. Trái bóng tuột lăn ra lối xe, Jake chạy đuổi theo.

<Hoàng tử Jake,> mắt cuống chú Ax đảo khắp con phố. <Họ càng đi lâu tôi càng trở nên lo lắng.>

<Mình cũng nghĩ giống như chú Ax,> tôi dập dềnh bên trên ngôi nhà. <Chúng ta để lại dấu vết quá rõ. Trang trại Cassie. Nhà Rachel. Yeerk chẳng cần mất nhiều thời gian mới phát hiện ra những gia đình biến mất. Chúng tốn ít thời gian hơn để suy ra gia đình bồ.>

“Họ sẽ về mà,”Jake lững thững trên lối xe, tới lưới bóng rổ gắn trên cửa gara. “Ba mình phải chù chừ lâu lắm mới quyết định được

chiếc máy xén cỏ ưng ý."

<Máy xén cỏ,> tôi nhắc lại.

"Ừ."

<Đi với Tom?>

"Ù."

<Ồ, nghĩ kỹ đi. Tom là tên mượn xác cấp bậc khá cao. Lúc này anh ta biết về việc đột nhập ngân hàng máu, về sự trùng lắp ADN. Thế mà anh ta vẫn tiêu cả buổi sáng đi mua máy xén cỏ sao? Bồ có thấy điều đó bất thường không?>

"Không!" Jake sàng qua phải, lấn qua trái, cố thảy bóng vào rổ. đang hạ giá. Một gia đình đi thường" giọng nó gắn cố ý. "Máy xén cỏ coi. Rất bình

Phụt! Bóng lọt qua lưới.

Jake chạy theo chụp quả bóng nảy. "Việc đó chẳng có gì kỳ cục."

Tôi rồ lên cao. Quét khắp hàng phố. Bên tai vẫn nghe tiếng quả bóng tưng bộp bộp, nảy dội vào cửa gara.

"Bạn có thấy họ không?" Erek hỏi.

<Không,> tôi đáp. <Không thấy gì hết.

Bịch! Bịch!

<Hoàng tử Jake?> lại chú Ax. <Tom bị tên Yeerk khao khát quyền lực, ác độc chui vào đầu, và ba mẹ bạn…>

"Mình biết, Ax." Jake ném mạnh trái banh vào cửa gara. "Mình biết, ba mẹ mình không an toàn với anh ta. Anh ta cố đầu độc ba mình và cố… cố…"

Phải, tên mượn xác Tom đã từng toan tính giết chết ba của Jake,

Bịch! Bịch!

Một chớp bạc chuyển động từ đằng xa. Tôi lượn vòng.

<Mình thấy họ rồi. Cách ba dãy phố, đang hướng về nhà.

Tiếng tưng bóng ngừng bặt. "Tất cả chứ? Có Tom không? Có cả ba mẹ mình hả?"

<Tất cả ở trong xe. Họ bình an. Nhưng mà…>

"Nhưng cái gì?" Jake gào tướng lên.

Tôi nghiêng mình, liếc mắt. Hai chiếc SUV giữ khoảng cách đều đặn theo xe họ.

<Có bẫy, Jake. Bọn Yeerk tới bắt chúng ta. Chúng ta cần phải rời khỏi đây. Từ bỏ phi vụ.>

"Mình không thể, Tobias. Đó là gia đình mình!"

<Hoàng tử Jake, hãy nhớ. Rút lui chiến thuật. Bảo toàn lực lượng. Sống để chiến đấu vào lúc khác.>

"Không! Sẽ không có ngày khác. Nếu không mang họ đi vào lúc này, chúng ta sẽ không có cơ hội nữa."

Jake quẳng trái banh đi. Vệt cam vằn đen túa liền khỏi da cậu ấy - lông cọp.

Chiếc Lexus của ba mẹ Jake tăng tốc, hai chiếc SUV cũng phóng

lên. Tôi lao bổ về phía họ, chưa biết sẽ làm gì. Diều hâu mà chống lại xe hơi ư. Có thể tôi sẽ gây sự chú ý cho ba Jake, buộc chú ấy phải dừng lại. Đại khái vậy.

Tôi lao nhanh hơn. Vụt qua cửa sổ trước, vừa lúc nó hạ xuống. Tôi thoáng thấy mẹ Jake. Mặt cô ấy đằng đằng sát khí, vặn vẹo. Trên tay cô cầm chặt… một thanh kim loại.

Tôi vội quay lại.

Pằằằngchíu!

Tia Nghiệt tung lên. Chậu nước tắm cho chim nhà kế bên nổ tan. Tôi lảo đảo. Nghẹn thở vì mùi lông cháy. Cuống cuồng đập đầu cánh cháy lèo xèo. Mẹ Jake nhoài ra xe. Nhắm.

Tôi bay trối chết lên trời, sợt thấy Tom qua cửa sổ sau. Anh ta vươn lên ghế trước, giằng khẩu súng từ tay mẹ, không may nó rớt nảy xuống lề cỏ.

Pằằằngchíiu!

Một vết sẹo đen in vào nhà Jake.

Đó là điểm gở báo trước tai họa.

CHƯƠNG 19

<Hoàng tử Jake! Rút lui.> Chú Ax biến hình. Lông vũ chồi khỏi lớp lông xanh.

Một trong hai chiếc SUV từ mép đường bắn vọt ra. Chiếc Lexus nhà Jake đổi ngoặt hướng, leo hẳn lên lề. Lướt sàn sạt qua hàng hộp thư rồi lại bay trở xuống đường. Vụt qua nhà Jake. Ba nó nhổm cả người lên vặn vô-lăng. Chiếc xe quay mòng, quẹo. Sỏi đá văng tứ tung vô nhà hàng xóm.

<Ra mau, Jake!>

Chú Ax phóng ra khỏi bụi rậm. <Đi, Hoàng tử Jake!>

"Các bạn không thể làm gì hơn ở đây" Erek thêm.

Jake gật đầu. Những sọc cam-đen biến mất. Lông chim ưng Peregrine bắt đầu tan chảy qua da cậu ấy.

Động cơ rú lên, chiếc Lexus hộc tới trước.

"Jake, chờ đã!" Erek la. "Để tôi phủ hình chiếu cho bạn biến hình"

"Không! Tôi muốn họ trông thấy thật rõ."

Trước sự chứng kiến của toàn thể gia đình, Jake biến hình chim ưng peregrine. Cơ thể cậu ấy teo rút lại. Cánh tay biến thành cánh. Bàn chân thành móng vuốt.

<Cái này dành cho gia đình thật của mình,> giọng truyền của cậu ấy thì thầm.

<Cho họ thấy sự thật, để gieo vào óc họ niềm hy vọng. Và với bọn Yeerk - đó là lời cảnh báo. >

Chiếc xe ùn ùn xổ vào lối xe. Mẹ Jake tung cửa trước nhảy ra, tuôn thẳng qua sân, nhóng chụp khẩu tia Nghiệt rơi trên cỏ.

<Jake, MAU!> Tôi quay lại, nhào bổ tới vũ khí.

Jake nâng cánh bay bên trên lối xe. Mẹ Jake chộp khẩu súng, lăn một vòng và nhắm.

Tôi phóng tới, giương móng vuốt cào cánh tay cô ta.

Pằằằngchíu!

Cửa sổ phòng Jake tan tành. Jake lướt lên mái nhà. Chú Ax theo sau.

"Đồ đê tiện!" Mẹ Jake thét.

Hai chiếc SUV ập vào lối xe. Bọn mượn xác túa ra bãi cỏ.

"Bắn rát vào. Không cho chúng thoát!"

Tôi quay, gồng đôi cánh hết sức và lượn quanh ngôi nhà. Bụi rậm xung quanh nổ tan hoang, mảnh cây văng đập vô cánh tôi.

Tôi quẹo vào sân sau. Jake và chú Ax đang đợi. Xồ ra đường phố, len lỏi qua hết ngôi nhà này tới căn hộ kia. Bọn mượn xác đuổi theo như điên, nhưng bàn chân người làm sao địch nổi cánh chim săn mồi. Tiếng quát tháo i ỏm nhạt dần.

Chúng tôi vút sang khu lân cận, hướng về phía khu thương xá. Mặt trời thiêu chảy xi-măng và vôi vữa tạo nên luồng khí nóng tuyệt

vời. Tôi dang cánh, thở phào. Chúng tê cứng sau hồi vỗ đập liên tục. Chú Ax cũng làm y hệt. Không khí nóng cuồn cuộn bên dưới. Chúng tôi dướn lên, lẩn vào mây.

Nhưng Jake vẫn cứ đập cánh. Bổ xuống rồi lại vút lên. Nó lướt trên khu thương xá, nhào ra đường xa lộ liên bang. Và qua một chiếc xe tải mười tám bánh. Sượt qua dãy xe cộ. Đập cánh rồi lại lướt.

<Đó khổng phải là lỗi của bạn, Hoàng tử Jake,> chú Ax gọi từ bên trên. <Bạn không thể biết Tom đang lên kế hoạch gì. Bạn không thể ngăn anh ta lại

Giọng truyền của Jake đầy cay đắng.

<Ax, lẽ ra đã có thể khác đi>

Jake nghiêng mình, liệng véo qua giữa hai cột mốc chỉ đường. Rồi lại xòe cánh vút lên. <Sao mà mình ngu ngơ vậy? Tại sao mình không mang gia đình đi ngay đêm qua? Mình cần chờ đợi, thu thập thêm thông tin, cân nhắc kế hoạch. Để làm gì? Tấn công hay tạo ngạc nhiên? Mình vốn quyết đoán, nhanh nhạy, sẵn sàng chịu trách nhiệm kia mà! Nhưng khi cần cứu những người thân thương nhất thì mình lại lấp lửng: 'Về nhà ngủ đi. Trời ơi, kế hoạch mới vĩ đại làm sao. Và mình đã ngủ khi thật; còn ba mẹ thì rơi vào tay Yeerk.

Cậu ấy phóng lên trên tụi tôi, bên trên phố tiệm ăn. Tụi tôi bám sát nút.

<Quay lại đi, Hoàng tử Jake. Khi thời cơ thích hợp chúng ta sẽ truy quét chúng.>

Jake lại lao phầm phập về Trái đất, với vận tốc hai trăm dặm một giờ. Tới bãi đậu xe bên dưới, Jake dừng lại đúng một giây trước khi mỏ quệt trúng vỉa hè. Nó nhảy cà tưng qua các dãy tường rồi lại xồ lên cao.

Tôi chưa bao giờ thấy Jake, thủ lĩnh can trường, thất chí đến vậy. Ngay trong những giờ phút nguy khốn, tệ hại nhất nó vẫn thường điềm tĩnh, đắn đo, lường liệu rồi ra quyết định đúng đắn cơ mà.

Tôi luôn tự hỏi làm thế nào mà nó quán xuyến được ngần ấy thứ. Làm sao vẫn giữ được đầu óc tỉnh táo trước Visser Một và bọn người lạ xâm lăng loài người. Thế quái nào mà nó vượt qua được những áp lực về cảm xúc, về những khủng hoảng lý lẽ và đạo đức. Không ít lần, sự quả quyết, sáng suốt của nó đã cứu sống toàn đội, khiến kẻ thù chờn bước.

Nhưng giờ thì tôi biết. Sở dĩ chúng tôi có một Jake đầu lĩnh ra trò là vì: cậu ấy đánh đuổi Yeerk không chỉ để cứu Trái đất, trả tự do cho loài người; mà đơn giản hơn nhiều, nó muốn cứu gia đình, muốn phóng thích Tom. Mục tiêu đó tiếp cho nó sức mạnh, giữ cho nó tỉnh táo, giúp nó bình tĩnh, gan dạ trong giờ phút lâm nguy.

Những ngôi nhà bên dưới thưa dần. Các trung tâm mua bán chìm vào chân đồi.

<Mình cần đi săn mồi,> tôi bảo. <Mình sẽ đuổi kịp mấy bồ sau.>

Tôi tách ra, lao về phía đồng cỏ. Jake và chú Ax biến mất sau đỉnh đồi.

Tôi quành lại và bay trở vô thành phố.

CHƯƠNG 20

Tôi bồng bềnh trên những mái nhà. Cửa sổ nhà bà Loren hé mở. Gió cuốn các màn cửa bay phần phật.

Tiếng bước chân bà Loren. Giọng bà. "Đói hả? Đây này, cậu bé cưng của ta."

Tiếng giấy sột soạt như mở gói đồ. Rồi tiếng rào rạo - thức ăn chó đổ vào đĩa. Những móng vuốt tượt cạch cạch trên sàn.

Champ đang dùng bữa trưa. Tức là bà Loren và Champ không định đi đâu ngay. Không thành vấn đề. Tôi sẽ đợi. Nhưng tôi không đợi một mình. Bọn Yeerk đã cử hẳn một ủy ban nghênh tiếp.

Một bà già lang thang đẩy chiếc xe tay dọc theo lề đường trước cửa nhà bà Loren. Mụ đi tới ngã rẽ thì quay mũi xe, quẹo trở lại.

Một chiếc xe thùng tả tơi đậu bên đường đối diện - nơi khoảng trống giữa nhà Ricky Lee và cửa hàng tạp phẩm. Xem ra nó nằm đó đã nhiều năm rồi. Ngoài dây leo và mạng nhện giăng kín, nó gần như bị cỏ nuốt chửng.

Nhưng mới hôm qua nó đâu có ở đó!

Ở ngã tư kế tiếp, một thằng thiếu niên ngồi chờ chỗ trạm xe buýt. Nó ra bộ hờ hững, chú tâm vào chiếc máy CD. Vai giật giật, đôi giày Reeboks cỡ 13 nhịp nhịp theo điệu nhạc, nhưng cặp mắt nó lại dán tịt vô nhà bà Loren. Một cỗ xe buýt dừng lại, nó coi như không.

Tôi lướt bên trên, đổ bóng xuống vỉa hè bên dưới. Mụ lang thang nhìn chằm chằm vào cái bóng. Ngước lên. Nhìn tôi một lúc lâu. Ánh mắt mụ đá qua chiếc xe thùng. Mụ lẩm bẩm cái gì đó với chiếc xe đẩy của mình.

Tai diều hâu tôi nghe bập bõm: "… trên ngôi nhà… không thể nói… không muốn gây chú ý… chờ… coi nó có…" "

Tôi lao xuống, vụt khỏi nhà bà Loren.

Cố ý cho cả bà già lang thang, chiếc xe thùng và thằng bé ở trạm xe buýt thấy rõ mồn một. Cho chúng nghĩ tôi chỉ là một chú diều hâu thảnh thơi trong buổi chiều tà. Bay được ba dãy phố, tôi dáp xuống tấm bảng quảng cáo, không để ai thấy.

Chờ. Không có ai. Tôi tà tà bay dọc lề đường. Vòng qua vùng lân cận, rồi quành trở lại từ phía sau nhà Ricky Lee.

Tôi đậu trên cọc hàng rào ngôi nhà gần ngã tư. Vẫn chẳng có động tịnh gì. Luồn ra sân sau, cẩn thận né tầm nhìn của chiếc xe thùng và vỗ cánh bay lên. Tôi dừng trên mái sân sau, bấu móng vuốt vào lớp dầu hắc, núp giữa ống khói và cột ăng-ten. Ricky Lee có ở nhà, đang coi Brady Bunch tường thuật cuộc đua ma-ra-tông.

Chỗ này thấy rõ nhà bà Loren. Mụ lang thang lại đẩy xe kút kít tới góc phố. Mụ ngửng lên trời, hướng tôi bay đi lúc nãy, dòm. Nhíu mày và vòng xe lại. Ở trạm xe buýt, thằng nhỏ vẫn vùi đầu vào head-phone, vẫn theo dõi nhà bà Loren.

Mấy tiếng đồng hồ trôi qua. Mái lợp nguội bớt ánh mặt trời. Móng vuốt tôi bíu chặt hơn. Mụ lang thang nghỉ chân nơi vệ đường. Thằng nhóc ngồi nghe nhạc, bỏ qua mười hai chuyến xe buýt.

Bà Loren vẫn ở trong nhà.

Bà làm gì ở trỏng? Một phụ nữ mù đơn độc thường tiêu thời gian như thế nào?

Một chiếc xe buýt nữa trờ tới. Rồi lại đi. Cuối cùng, cửa nhà bà Loren mở. Bà và Champ bước ra hàng hiên. Mụ già đứng phắt dậy. Thằng bé ở trạm xe buýt hơi giật mình. Tôi nhấc móng vuốt khỏi hắc ín và bay ngược ra sau nhà Ricky Lee. Cẩn trọng bay thấp, đảo vòng dãy phố.

Bà Loren và Champ hướng về phía nhà thờ. Bà già đẩy xe cọc cạch bám theo, hơi cách xa. Tôi nương vào dãy mái nhà sau, bám theo.

Họ băng qua đường.

<Chó, trời ơi. Chú chó là tấm vé của bồ,> giọng truyền của Marco thình lình cất lên. Tôi liệng nghiêng. Ó biển còn đi kèm với diều mướp nữa.

<Mấy bồ làm gì ở đây?>

<Bảo vệ giống chim quý hiếm đang trong vòng nguy hiểm,> Marco đáp.

<Hoàng tử Jake cử chúng tôi đi. Bạn ấy nghĩ cháu có thể cần sự giúp đỡ. Chú nhớ địa chỉ này.> Chú Ax tiếp lời.

Chúng tôi bay lều bều trên phố. Qua trạm xe buýt. Bà Loren và Champ quẹo ngã tư, băng qua đường về khu mua bán 7-Mười Một. Họ vào bãi đậu xe và biến vào tòa nhà.

Chú Ax, Marco và tôi đáp xuống thùng rác đằng sau cửa hàng. Tất cả biến hình hoặc hoàn hình người rồi đi vòng ra trước tòa nhà.

Mụ lang thang dừng lại bên kia đường, tì vào xe đẩy và nhóng vào trong.

“Phải bình thường,” Marco làm xàm. “Phải tự nhiên như ba thằng nhóc đi lêu têu trong khu 7-Mười Một.

Cậu ấy quẹo vô cửa. Chú Ax và tôi theo sau.

CHƯƠNG 21

Nơi này gần như vắng hoe. Một phụ nữ đang lật xem trang nhất tờ *Người Thẩm Tra Quốc Gia*. Hai cậu bé chỉ trỏ những hũ kẹo kế bên bà ta. Bà Loren ở đầu kia cửa hàng, trong khu đồ hộp, đang lò dò vào lối đi. Người thủ quỹ ở quầy thu ngân.

Chú Ax rón rén tới anh ta. "Đừng lo," chú thủ thỉ. "Chúng tôi là những côn đồ thiếu niên vô trách nhiệm, thành viên của băng du đãng, nhưng anh không bị nguy hiểm đâu."

Anh thanh niên quẳng cho chú Ax một cái nhìn thổ lộ.

"Băng của anh ta ở nơi khác," tôi diễn giải. Marco túm lấy áo sơmi chú Ax và lôi về cuối cửa hàng. "Từ tốn nào, Ax-ngố. Cái đó chỉ có sức thuyết phục trong phim trinh thám thôi."

Chúng tôi chen lấn vượt qua bà Loren và Champ.

"Trời đất, bỏ con chó của bà ở ngoài đi," Marco eo xèo. "Nó hôi kinh quá."

Bà Loren không nói một lời, vẫn đều đặn bước. Những ngón tay rà theo dãy kê cho tới khi chạm vào một hộp nho khô. Bà nhấc nó lên, lắc, rồi thảy vào cái rổ mua hàng đeo trên tay.

Tôi nhìn bà - mẹ tôi. Bà mua đồ tại một cửa hàng thức ăn chế biến sẵn. Tôi nghĩ bà không có nhiều lựa chọn. Vùng bà ở đâu có nhiều cửa hàng.

"Này, đồ chó lai to xác," Marco cà khịa Champ. "Muốn uống không?" cậu ấy lôi ra một cái ly siêu bự và đổ đầy Coke vào, nước sóng sánh ra cả sàn.

Champ phớt lờ. Cả bà Loren cũng vậy. Bà qua khu đông lạnh, chọn một hộp sữa, bỏ vào rổ. Tôi liếc thấy đát hàng trên nắp. Nó đã quá hạn sử dụng cách đây ba ngày.

"Hết xảy à nha!" Tôi giật cái rổ khỏi tay bà. "Lão bà mua quà vặt cho tụi mình."

Tôi lấy hộp sữa ra khỏi rổ, trả lại kệ và thay vào bằng hộp sữa mới. "Coi nào. Xời, chi có bắp và bánh bích quy chó không hà." Tôi đẩy rổ trở lại tay bà. "Giữ lấy đi bà già."

Bà im lặng, cũng chẳng tỏ thái độ gì. Vẫn tiếp tục rờ rẫm các tủ đông, hình như bà đếm chúng vậy. Tới đúng nơi, bà mở cửa không chút do dự, lôi ra một gói xúc xích. Xong, bà quay hướng sang lối khác. Tụi tôi theo sau.

"Bà ấy có vẻ không sợ chúng ta," chú Ax thầm thì.

"Chắc bà đã trải qua những việc tệ hơn," tôi gầm gừ.

"Ừm" chú Ax gật đầu. "Bà ấy không hiểu chúng ta dữ tợn đến chừng nào." Chú bèn vỗ vai bà. "Bà không biết tôi, nhưng tôi là thiếu niên phạm pháp. Tôi không tin cậy những người cầm quyền, tôi sẽ không tốt nghiệp trung học. Thống kê cho thấy sự quậy phá của tôi hiện nay sẽ dẫn đến những tội phạm nghiêm trọng trong tương lai. Tôi

là một thằng bé nguy hiểm. Hãy coi tôi gây ra sự hỗn loạn trong cửa hàng này."

Chú Ax liền lôi ba hũ thức ăn trẻ em khỏi kệ và nhét vô đám hộp mì macaroni. Xáo hộp Cheez Whiz ra trước hộp mứt Marshmallow. Để hộp kem thoa mặt của phụ nữ lên đống xúc xích và bánh hamburger.

"Đấy. Tôi không xấu hổ vì phá hủy sự cân xứng của kệ hàng này, các nhân viên cửa hàng sẽ phải mất nhiều tiếng đồng hồ sắp xếp lại. Nếu bà thấy tôi, bà sẽ sợ cho coi."

"Nếu mà thấy anh thì bả sẽ thú nhận liền," Marco lì xì. Cậu ấy chụp lấy tay cầm đai lưng của Champ và giật khỏi tay bà Loren. "Nghe này bà già, cho tụi tui mượn tạm con cẩu."

Cậu ấy lôi, Champ giơ tay ra quào. Marco kéo mạnh. Champ rị lại.

"Ổ ồ, ông anh gớm nhỉ," Marco đặt tay lên đầu Champ.

Ngay lập tức Champ xuội lơ. Đôi mắt màu nâu của nó đang trợn trạo bỗng lim dim. Vai xụ xuống. Chú ta rơi vào trạng thái bị hấp thu. Marco vẫn giữ tay lên đầu Champ và lôi đai lưng. Champ hiền từ bước về phía cậu ấy.

"Cấm đi đâu," Marco bảo bà Loren. "Bà mà gọi cớm là Fido sẽ đi tong "

Cậu ấy dắt Champ qua cánh cửa đề: DÀNH CHO NHÂN VIÊN. Chú Ax và tôi đi theo. Đó là nhà kho. Một cánh cửa cuối phòng thông ra ngã tư bên ngoài.

"Gọi cớm thì Fido sẽ đi tong." Tôi nhại Marco. "Cậu không nên coi quá nhiều chương trình *Nick ở Nite*"

"Hừm nhưng có hiệu quả chứ bộ." Marco giựt cổ Champ. "Tụi mình bắt cóc chó mà mẹ bồ không gọi 911. Hoàn hình mau lên. Chú ta không hiền hòa mãi đâu."

Tôi hoàn hình và quạt cánh đậu trên lưng Champ. Nó vừa vặn thoát khỏi trạng thái u mê, tru lên và định bươn khỏi Marco.

Tôi bấm móng vuốt xuống, đầu nó lại mềm oặt ra.

Hấp thụ ADN xong, tôi liền nhảy xuống sàn và tập trung vào Champ.

Mỏ tôi dưỡn ra thành mõm chó. Lỗ mũi đen ươn ướt. Bốn mươi hai cái răng phụt ra khỏi quai hàm.

Phụụụt! Cái đuôi phòi ra - dài, gầy và trơ trụi. Lông vũ biến mất, lông mao nổi lên như một làn sóng, từ từ tràn khắp cơ thể tôi. Tôi ve vẩy cái đuôi, xòe cánh. Đầu và đuôi là chó - phần chính giữa vẫn là diều hâu.

"Eèèèeèè." Marco rên rỉ. "Cơn ác mộng phố Sesame."

"Wow!" Tôi sủa tí rị như chó Chihuahua.

Cơ thể tôi phồng lên. Sàn xi-măng tuột xuống bên dưới. Ruột gan phì phọp. Cẳng chân bắn ra. Cánh biến mất. Tôi trụ trên bốn cẳng chân vững chãi. Mắt đã định hình.

Những giác quan chó săn hoạt động. Mắt tuy không tinh bằng mắt diều hâu nhưng tôi thấy một số màu sắc. Tai nghe tiếng xung xoẻng ngoài quầy thu ngân. Cảm nhận cơn gió lướt qua mái nhà.

Và tôi ngửi thấy… tất cả mọi thứ. Chuột. Bụi. Thùng rác. Sữa ôi. Rõ nhất là bàn chân trần của Marco có mùi hăng hắc. Tôi hít hít… hóa ra Marco dẫm phải… ừm… phân ngựa. Chắc chắn là ở trang trại Cassie mấy tiếng trước.

Tôi là Champ đầy trách nhiệm, hãnh diện đứng nghiêm trang cho Marco cột đai lưng của Champ vào lưng mình.

Tìm thấy một sợi dây, Marco quấn quanh cổ con Champ thật. Ngóc đầu lên và co rúm lại, nó sắp thoát khỏi trạng thái bị thôi miên.

“Làm sao giữ cho nó im đây?” Marco rối rít. “Nó là chú chó thông minh, có nhiệm vụ trở lại với chủ nhân. Tụi mình đâu thể hấp thụ nó tới lui được.”

Chú Ax móc từ lưng áo ra một cái hộp. “Tôi thật sự là trẻ phạm pháp. Tôi đã thón cái này từ giỏ của mẹ bạn, Tobias. Xin lỗi.”

Đó là bánh quy cho chó. Champ ve vẩy đuôi. Nó hít hà cái hộp rồi ngoan ngoãn ngồi xuống dưới chân chú Ax, chờ được cho ăn. Tôi tự nhiên cũng tứa nước miếng. <Chú Ax, chú thật là sáng dạ.

Chú Ax đưa Champ một chiếc bánh. Marco cửa mở cho tôi lẻn ra ngoài cửa hàng, bước về phía mẹ mình.

CHƯƠNG 22

Tin tôi đi, nếu ai mà mù thì đừng lấy tôi làm chó dẫn đường. Tôi đi giữa hai kệ hàng, về phía mẹ. “Hây, Champ. Ta biết bé không đi lâu đâu.” Bà tóm lấy tay cầm. “Tới nào.”

Tới? Ừ thì tới! Cái này không khó, tôi làm được. Bà nói tiếng Anh mà. Tôi bước dọc theo lối đi. Hơi nhanh, tôi qua mặt bà Loren, lôi đi. Bà phải níu tay lại dãy kệ để giữ thăng bằng.

Hừ, thế này không được. Tôi không phải là thú cưng chỉ quen thung dung dạo công viên. Tôi là chú chó dẫn đường. Là Champ. Tôi cần phải ở bên cạnh bà.

Mẹ lên tiếng. “Tới nào.”

Rồi. Lần này không quá nhanh. Tôi đi sát hông bà, quá sát khiến bà trượt, lảo đảo và dẫm bẹp lên chân tôi.

“Ẳng” tôi la thảm thiết.

“Ôi, Champ. Xin lỗi nha. Ta đâu cố ý làm nát bàn chân tội nghiệp của bé.”

Bà cúi xuống, vò đầu tôi giữa hai bàn tay. Tôi mém xỉu. Trong ký ức, tôi luôn tưởng tượng ra mẹ chạm vào tôi giống như thế này. Nhưng chưa bao giờ tôi hình dung ra mình đầy lông, cọ cái đầu chó vào mặt bà. Và khu 7-Mười Một cũng không phải là địa điểm diễn ra sự việc. Giấc mộng luôn là ban đêm, tôi luôn mơ thấy mẹ ôm mặt mình, như là bà đang làm đây. Và rồi trong tưởng tượng, bà kéo tôi sát vào và hôn mũi tôi. Đúng y như bà làm lúc này. Bà Loren kéo mặt tôi lại gần mặt bà và đặt một nụ hôn nhẹ lên chót mũi đen đen của tôi. Cơ thể chó của tôi run lên. Một tiếng gừ nhẹ vọt ra khỏi cổ họng.

“Mấy nhóc đó hành hạ bé ghê lắm hả?” Bà ôm cổ tôi. “Thôi thôi, chúng đi rồi. Đừng sợ.”

Tôi nghẹn thở. Không phải mẹ đang ôm ấp, âu yếm tôi mà đang vỗ về chú chó dẫn đường của bà. Nhưng tôi cứ đứng im, để mặc những ý nghĩ của Champ thật len vào tâm trí mình, mê mẩn được bà nựng nịu và buông lời êm ái.

“Đỡ chưa, bé? Đi về nhà nào.” Mẹ đứng lên và cầm lấy đai lưng. “Tới.” Tôi bước đi, không làm bà vấp, cũng không chạy lên trước nữa. Tôi dẫn bà tới quầy thu ngân, dẫn bà về nhà.

Bà già lang thang vẫn bám riết. Chúng tôi đi ngang qua thẳng bé trạm xe buýt và chiếc xe thùng cũ kỹ, về nhà bà Loren.

Tôi không biết mình mong chờ cái gì, nhưng thật sự ngỡ ngàng trước những điều trông thấy. Không có tranh treo tường. Không có đồ lưu niệm hay vật kỷ niệm. Cũng chẳng có thảm.

Phòng khách hệt nơi tôi sống với bà dì và ông dượng trước kia. Cũ kỹ. Giấy dán tường bong tróc. Trần nhà nhem nhuốc. Sàn nhà gỗ sần sùi.

Điều khác biệt ở đây là căn phòng rất sạch sẽ. Không có báo và

lon bia vứt và vật trên sàn. Không có giấy gói bánh trên trường kỷ. Không có đĩa dơ vứt tơ hơ trên bàn. Mọi thứ đều ngăn nắp, đúng nơi đúng chỗ. Một chiếc trường kỷ vuông màu nâu. Một chiếc ghế bành sờn tưa. Một chiếc bàn gỗ gọn nhẹ. Tất cả dạt về một phía phòng, chừa lại lối đi rộng từ cửa trước thông vào nhà bếp.

Bà Loren treo túi xách lên cái móc gần cửa rồi cởi đai lưng cho Champ và treo lên. Tôi mừng húm. Nãy giờ tôi đang tự hỏi mình phải xoay xở với cái này sao đây khi hoàn hình và biến hình lại sau hai tiếng nữa.

Mẹ mang rổ hàng vào nhà bếp. Tôi lếch thếch đi theo sau bà, hít hít, tìm cái gì đó khác thường. Một cái gì chứng tỏ bà bị mượn xác. Phải, tôi thật tâm muốn tìm chứng cớ là mẹ bị Yeerk bắt làm nô lệ.

Cho dù mẹ tôi tử tế thế nào, yêu thương con chó của mình ra sao, tôi vẫn muốn biết nhiều hơn là để mình sa vào mộng tưởng về cuộc sống gia đình êm ấm. Bà mẹ không quan tâm đến con là một chuyện, nhưng bà mẹ bị con sên tầm gởi đầu độc lại là chuyện hoàn toàn khác.

Nhưng tôi chẳng thấy gì. Không có tia Kandrona xách tay. Không có mùi Hork- Bajir vương vất lại. Không có gì liên hệ giữa mẹ tôi với bọn Yeerk.

Mẹ đi quanh nhà, dỡ đồ ra, chuẩn bị bữa tối. Tôi vô bồn tắm để hoàn hình và biến hình lại. Tôi ngoạm lấy tấm màn gió và quấn quanh mình khi chuyển từ chó sang chim, rồi từ chim thành chó, phòng hờ có ai đó trông thấy.

Cuối cùng, khi bà Loren đi ngủ, tôi hoàn hình và biến hình thành thằng bé Tobias. Tôi cần có tay để lục khắp nhà bà Loren. Bắt đầu từ nhà trước, kết thúc ở nhà sau. Tủ chìm. Các ngăn chọn nhà bếp. Tủ thuốc, tủ lạnh, túi xách. Tôi tự nhủ mình đang tìm dấu hiệu Yeerk. Nhưng kỳ thực thì tôi muốn hơn thế. Tôi muốn lời giải thích về cuộc đời bà, về sự thể tại sao không có tôi trong đó.

Ở cuối một ngăn kéo bàn, chận dưới đống giấy, tôi thấy… một phong bì nâu xỉn. Tôi lôi ra. Thổi bụi. Và mở. Trong đó đầy những hồ sơ bệnh án, đơn thuốc của bác sĩ, hóa đơn của luật sư.

Và một lá thư, các cạnh đã ố vàng. Giấy giòn, chực đứt lìa ở những nếp gấp - rõ ràng đã gấp ra gấp vào hàng trăm lần rồi. Thư của công ty bảo hiểm gởi tới địa chỉ mẹ tôi.

Đính kèm: xin vui lòng gởi hóa đơn thanh toán cho những vết thương phải chịu đựng trong vụ tai nạn xe hơi vào ngày 12 tháng 6.

Chúng tôi biết bà bị chấn thương não và mất thị lực. Tuy nhiên, tình trạng này là vĩnh viễn và không thể thay đổi được. Những sự chăm sóc y tế khác là không hợp thẩm quyền. Không có chứng cớ kết luận bà bị mất trí tạm thời. Phẫu thuật chỉnh hình là không đúng với những điều khoản thỏa thuận của chúng tôi.

Đính kèm quyết định của chúng tôi về sự vụ này.

Tôi nhìn đăm đăm vào lá thư. Mất trí. Mẹ tôi mất trí. Vậy nghĩa là sao? Là bà không nhớ gì về cuộc đời trước khi xảy ra tai nạn? Bà không nhớ… tôi?

Nhưng bà phải nhớ chứ. Tôi là con trai của bà mà. Đâu đó trong bộ não bị thương của bà phải có đôi chút ký ức về tôi chứ? Một vệt ký ức sót lại chỗ một tế bào não mạnh khỏe chẳng hạn?

Phải rồi. Sáng mai tôi sẽ nói chuyện với bà. Jake không thích đâu, nhưng nó không có ở đây. Bà là mẹ tôi. Có lẽ giọng nói và sự hiện diện của tôi sẽ mang lại cái gì đó - một ký ức lờ mờ thôi cũng được.

Ồ, tôi đã coi quá nhiều phim truyền hình dài tập cùng với chú Ax. Quá nhiều trường hợp trên tivi về bệnh mất trí được chữa khỏi nhờ sự xuất hiện của tình yêu đã mất từ lâu. Nó xảy ra trên tivi, lẽ nào nó lại không xảy ra cho tôi?

CHƯƠNG 23

Màn gió cửa sổ nhà bếp hồng rực trong ánh bình minh. Tôi biến hình người lần nữa. Pha một bình cà phê. Rót cho mình một tách - tôi cần cafein để củng cố tinh thần. Ngồi bên bàn nhà bếp và đợi.

Mẹ tôi là người thức dậy sớm. Thật may phước. Tôi không chắc mình sẽ ngồi đó được bao lâu trước khi tè ra quần hoặc nổ tung lên. Tôi nghe tiếng giường bà kêu cọt kẹt. Tiếng chân lép xép về hướng nhà bếp.

Bà dừng lại khi vừa qua cửa, túm chặt váy. "Ai đó?" Giọng bà nghe chẳng có vẻ gì là sợ sệt. Chỉ hơi phân vân. Chắc bà tưởng một tên đạo chích hay tên tội phạm nào đó ghé qua uống nhờ một bình cà phê ủ.

"Con là Tobias," giọng tôi vang giòn. Ồ, tôi đã chuẩn bị sẵn sàng rồi mà. " Con trai của mẹ."

Mẹ mò mẫm ngồi vào ghế. "Tobias." Nỗi đau hằn lên trên mặt mẹ. "Ta tự hỏi không biết có khi nào con tìm ta hay không."

Tôi nhìn trân trân. "Mẹ nhớ con à? Mẹ biết…"

"Không" Bà lắc đầu. "Không như cách con nghĩ. Tất cả những gì ta biết là sau tai nạn họ mang đến cho ta một cậu bé nhỏ xíu xiu, bảo nó là con ta. Ta chẳng nhớ gì về nó cả. Ta rất muốn và cố gắng nhớ nhưng không được. Ta chẳng nhớ gì về cuộc đời mình trước tai nạn."

Tôi nuốt ực. "Ngay cả bây giờ? Tức là sau một thời gian lâu như thế? Mẹ không nhớ lại một chút gì sao?"

Mẹ nhíu mày, ngồi bất động một lúc. "Có rất nhiều hình ảnh mập mờ, không ra đầu đuôi, một cậu bé không rõ mặt…"

Bất giác, tôi đưa tay lên sờ mái tóc vàng của mình. Bà gật đầu, như đọc được ý nghĩ của tôi. "Chắc hẳn là con rồi. Ta không biết. Xa xưa quá. Những hình ảnh khác thật khủng khiếp. Những người ngoài hành tinh."

Người ngoài hành tinh? Tôi ngồi nín thinh.

"Nghe thật điên rồ," bà bảo. "Ta biết, nhưng đó là cách duy nhất để mô tả họ. Điều này khiến các bác sĩ càng ra sức xét nghiệm và thuyết phục em gái ta - hoặc ai đó được coi là em ta - rằng ta bị tâm thần. Nhưng rõ ràng trong đầu ta có những hình ảnh đó mà. Cứ như từ ác mộng bước ra vậy."

Đúng rồi. Tôi cũng sống trong những cơn ác mộng giống vậy.

"À," bà nhoài khỏi ghế, sờ soạng ra tủ ly tách. "Ta biết vì sao con tới đây. Con tưởng ta bỏ rơi con." Bà lấy ra một cái tách và rót đầy cà phê vào. "Nhưng ta không thể một mình nuôi con. Ta bị mù vĩnh viễn dù đã chữa trị bao nhiêu năm. Con cần ai đó chăm sóc. Ai đó nhớ con là ai."

"Con cần một người mẹ." Giọng tôi âm vang khắp nhà bếp. Tôi muốn bắt túm lấy nó, nhét trở lại cổ họng. Nhưng quá trễ. Nó đã vuột

ra rồi.

Bà Loren khuấy cà phê. Tiếng muỗng va lanh canh vào tách. Bà ngồi trở lại bàn.

"Khi ta mất trí nhớ," bà tiếp. "Ta không chỉ quên những người ta biết, những việc ta đã làm; mà ta còn quên cả những điều cơ bản nhất kìa. Như chuyện vệ sinh răng miệng chẳng hạn. Họ phải dạy ta cách đánh răng. Nhưng trước hết họ phải dạy ta răng là gì. Ta chẳng có ý niệm gì về tên gọi của những vật cứng nho nhỏ ở trong miệng mình." Bà thở hắt ra. "Không cách chi mà ta nuôi con được."

Tôi gật đầu. Thật dễ hiểu. Trong đầu và trong tim tôi đã hơi xuôi xuôi. "Nhưng mẹ không bao giờ…"

"Thăm con chứ gì? Ta ở bệnh viện rất lâu. Khi ra viện, ta không biết con ở đâu. Họ đem con đến ở với em gái ta, nhưng ta không biết địa chỉ của cô ấy. Thậm chí cả tên họ của cô ấy ta cũng chẳng nhớ. Bệnh viện không ghi điều đó vào hồ sơ. Lẽ ra ta nên cố hơn nữa. Nhưng ta hy vọng con sẽ hạnh phúc với những người chăm lo cho con. Những người biết con là ai. Con không cần một người đàn bà mù, điên khùng trong đời."

Có, tôi cần lắm chứ. Và giờ tôi vẫn rất cần…

"Thôi việc này không còn quan trọng nữa," tôi đẫn đờ. "Điều cấp bách bây giờ là mẹ đang gặp nguy hiểm. Con không biết giải thích sao cho mẹ tin con, nhưng con cần phải mang mẹ ra khỏi đây."

"Ra khỏi đây?" mẹ đan chặt hai tay vào nhau. "Từ từ nào. Con nói chuyện gì vậy?"

"Mẹ ở đây không an toàn," tôi bảo. "Con phải mang mẹ đi ngay. Con sẽ nghĩ cách. Còn bây giờ chúng ta phải đi dạo ra công viên để mẹ nhận chú chó thật về đã."

"Chó thật?" Mẹ nhăn mặt. "Champ hả?"

"Vâng, đừng lo mẹ à. Nó ổn thôi. Chú chó… ừm… thay thế sẽ mang mẹ tới chỗ nó. Lúc trở về mẹ phải ở nguyên trong nhà, đừng đi đâu hết. Ngay cả ra ngoài hiên cũng không. Mẹ hứa với con vậy đi. Bạn bè con và con sẽ canh chừng. Tụi con cần phải cắt đường dây điện thoại của mẹ. Chỉ vì an ninh thôi, phòng chuyện bất trắc xảy ra cho mẹ. Và tụi con cũng cần chắc chắn mẹ không bị mượn xác."

"Bị cái gì?" Mẹ ngạc nhiên thật tình. Hoặc bà là diễn viên đại tài hoặc bà không biết tôi nói về cái gì thật.

"À, con không biết mẹ nghĩ gì. Nhưng mà…" Tôi lựa lời. "Mẹ cứ ở trong nhà khoảng hai ngày. Sau đó lại ra công viên lần nữa."

"Ồ, con nói lung tung quá. Con bảo con là con trai ta - có thể lắm. Nhưng ta sẽ không đi đâu đâu. Ta sống ở đây gần hết đời rồi. Con đừng cắt dây điện thoại của ta."

Đúng là chuyện điên rồ thật.

Tôi hít thật sâu. "Hình ảnh những người ngoài hành tinh trong đầu mẹ rất to lớn, da nhám nhịt, mình đầy gươm phải không? Như một

sinh vật khổng lồ có dao cạo quanh người í?”

Mẹ nhíu mày. “Ai bảo cho con biết điều đó?”

“Chẳng ai cả. Con đã thấy họ. Con không biết bác sĩ bảo gì sau tai nạn, nhưng những thứ đó xuất hiện không phải vì đầu mẹ bị tổn hại đâu. Cũng không phải do thuốc. Mẹ không điên. Đó là những ký ức thật của mẹ.”

Mẹ ngồi im phăng phắc.

“Mẹ mô tả chúng là ác mộng” tôi tiếp. “Nhưng mẹ còn nhớ những hình ảnh nào khác không? Những thứ không phải là ác mộng ấy…?”

Mẹ gật đầu. “Nó rất mập mờ. Chẳng ra hình thù gì. Mẹ chưa bao giờ kể cho ai. Nó chỉ là một… một… cảm xúc. Tựa như một ánh chớp lóe qua.”

“Một ánh chớp màu xanh da trời?” tôi gợi mở.

Mẹ lại gật đầu. Bà đứng lên đặt cái tách vào bồn rửa chén. “Hai ngày nữa? Trong công viên?”

“Vâng.”

Mẹ vén tóc ra sau tai, cắn môi.

“Ta sẽ tới.”

<Mình có thể cứu mẹ ra.>

Jake ngước nhìn tôi, chẳng nói chẳng rằng. Tụi tôi đang ở trong thung lũng Hork- Bajir. Tôi bay về đây sau khi cả bọn tráo đổi chó dẫn đường xong. Bà Loren và Champ trở về nhà. Hai chú ó biển và diều mướp phương bắc ở lại giám sát - đậu trên mái nhà Ricky Lee và ẩn trong gara đằng sau nhà bà Loren.

Jake ngồi bệt trên bãi cỏ bên sườn thung lũng, dựa lưng vào gốc cây. Tôi đậu bên trên.

<Mình biết là không dễ,> tôi rù rì. <Bọn Yeerk đang theo dõi bà. Nhưng bà không hề bị mượn xác.>

Jake ngắt một cọng bồ công anh rồi quăng ra thảm cỏ.

(*) cây bồ công anh: một loại cỏ dại có hoa màu vàng rực và lá có nhiều khía.

"Bồ không chắc mà, Tobias."

<Chắc chứ.> Tôi cãi.

Tại sao? Vì bà yêu con chó của bà? Vì tay bà ấm áp và dịu dàng khi vỗ về nó - vỗ về tôi?

<Mình đã ở đó suốt đêm,> tôi giải thích. <Không hề thấy bà mở hay hành động gì khác thường…>

"Điều đó chẳng có nghĩa gì."

<Mình đã lục khắp nhà bà. Không có tia Kandrona xách tay.>

"Có thể bà ta giấu ở nơi khác. Như nhà thờ chẳng hạn. Hay chiếc xe thùng đậu trên phố."

<Cũng có thể.> Tôi cũng đã thoáng có ý nghĩ đó. <Nhưng mình không nghĩ bọn Yeerk muốn bà đâu. Bà… bị mù mà. Bà vô dụng đối với chúng.> Tôi lờ đờ nhìn ra xa. <Ngoài ra, giờ chú Ax và Marco đang canh chừng bà hai-bốn-trên-hai-bốn. Nếu bà không ra khỏi nhà sau hai ngày nữa, chúng ta sẽ biết chắc.>

Jake gục gặc đầu. "Nhưng bọn Yeerk cũng đang rình rập bà. Dù bà chưa bị mượn xác thì rồi chúng cũng sẽ tìm cách. Chúng đang giăng bẫy chờ bồ đấy. Thôi, quên bà ấy đi."

<Giống như bồ quên ba mẹ bồ chứ gì? Cả Tom nữa?>

Jake cứng người.

<Bồ không quên gia đình bồ và mình cũng vậy thôi. Mình sẽ cứu mẹ ra.>

"Bằng cách nào? Chính bồ nói bà mù mà. Làm sao đưa một người mù thoát khỏi vòng theo dõi gắt gao của Yeerk?"

<Bằng cách liều lĩnh,> tôi bấu chặt móng vuốt vào cành cây. <Bằng cách yêu cầu bồ tin mình.

Jake nhìn chăm chú vào mắt tôi, vẻ mặt ra chiều hiểu chuyện. Nó biết tôi định làm gì. "Bảo Rachel đi cùng" cậu ấy đồng ý. "Bồ cần móng vuốt của nhỏ."

Tôi bay vèo vô thung lũng. Trên cây, những người Hork-Bajir tíu tít lên xuống như bầy kiến thợ. Ba mẹ Marco đang xây chòi cho gia đình Cassie và gia đình Rachel.

Thật quái đản. Lại buồn cười nữa. Cuộc sơ tán đột xuất của các gia đình đã phơi bày bí mật của hội Animorphs, đặt chúng tôi bên bờ vực thẳm. Nhưng nó lại mang đến cho thung lũng Hork-Bajir một sức sống mới - sôi động và tươi sáng hơn.

Một nhóm Hork-Bajir tập luyện chiến đấu nơi đồng cỏ cuối thung lũng.

Một nhóm khác, do nhà tiên tri trẻ Toby dẫn đầu ngồi chăm chú nghe mẹ Marco thuyết giảng. Cô Eva từng là vật chủ của Visser Một. Cô biết rành rẽ tên Yeerk khét tiếng này, cũng như biết rõ về cơ cấu tổ chức của quân đội Yeerk, về những mưu đồ của chúng trong tương lai. Toby nhất quyết khai thác tất cả những thông tin đó từ bộ não của cô Eva.

Một nhóm nữa đeo theo gia đình Cassie như bầy cún con. Những chú cún có dao cực kỳ mê thích các chuyên gia thú y, cứ như bị hớp hết hồn vía vậy.

Mẹ Rachel dù không được hâm mộ lắm, nhưng cũng tập hợp được một nhóm fan riêng. Họ quyết định kiến thức luật pháp của cô là câu trả lời cho tình trạng lúng túng về chính phủ tự trị. Họ cần hiến pháp và muốn cô phác thảo cho họ một bộ luật. Nhóm này ồn ào nhất, chọn ngay chiếc bàn picnic ở trung tâm trại làm nơi họp bàn.

Rachel ngồi hơi tách ra trên chiếc ghế xếp gần đó. Tôi sà xuống đậu lên cánh tay nhỏ. “Mẹ mình,” Rachel khoát tay về hướng bàn, “đang đóng vai trò Thomas Jefferson.”

<Họ ổn chứ?>

Nhỏ rụt vai. “Trời ơi, họ cãi nhau ỏm tỏi về vỏ cây. Khi nào tước là tốt nhất; tước bao nhiêu thì đủ; và tước ở phần nào mới ngon. Cha cha, còn lâu họ mới tiến tới mức tự hào… dân tộc.”

Nhỏ dựa lưng vào ghế. “Làm ơn nói bồ tới đây để cứu mình ra khỏi nơi này, Tobias. Mình chẳng có việc gì làm ngoài chuyện chăm bẵm lũ em và nghe mẹ cầu nhàu về tình trạng mất vệ sinh. Hãy nói rằng bồ cần mình giúp đỡ; rằng bồ đang lên kế hoạch hắc xì dầu nào đó; rằng bồ không thể thực hiện mà không có mình.”

<Đúng y xì tất cả những điều đó> tôi bảo. <Hai ngày nữa mình sẽ cần đôi mắt và móng vuốt của bồ.>

“Cám ơn. CẢM ƠN.” Rachel nhắm mắt lại. “Bồ cứu vớt sự sáng suốt của mình.

“Chao ôi, vì thánh Peter,” mẹ Rachel ngán ngẩm buông cây bút xuống.

Cuộc tranh cãi đã chia nhóm Hork-Bajir thành hai phe - phe thay lá hàng năm và phe tùng bách. Họ lớn tiếng la lối, dứ nắm đấm đầy gươm vào nhau. Mẹ Rachel bất lực, day dí thái dương mình.

<Mình cảm thấy thương mẹ bồ quá,> tôi lẩm nhẩm.

“Đừng lầm,” Rachel cười lớn. “Mẹ mình yêu thích chuyện này. Trước mắt bồ là một phụ nữ đang hạnh phúc. Khi những vụ cãi lộn vặt vãnh chấm dứt là lúc bà đau khổ tột cùng.”

<À. Hóa ra là gen di truyền.>

CHƯƠNG 25

Chúng tôi lúp cúp trong cảnh lỡ nhờ, tranh tối tranh sáng của đường hầm dành cho người đi bộ dưới lòng đất. Đầu kia của nó trổ lên công viên. Tôi là chú chó dẫn đường dắt cô cậu Rachel và Marco theo cùng. Chú Ax-diều mướp đậu trên mái nhà Ricky Lee cách đó ba dãy phố, chờ bà Loren và Champ đi ra công viên.

Sau hai ngày theo dõi, tụi tôi biết bà không ra khỏi nhà, cũng chẳng có ai vào. Chính đường hầm này, hồi còn sống với ông dượng, tôi thường tới nương náu khi cần trốn thoát khỏi cuộc sống u uẩn của mình. Cái nơi nền xi-măng ướt lầy nhầy, đầy mảnh chai lọ vỡ, ánh mặt trời vàng vọt chỉ lấp ló ở hai đầu này thật lý tưởng cho sự trốn chạy. Và giờ nó lại hữu ích khi tôi cần giúp mẹ thoát khỏi cuộc sống của bà.

<Cô ấy tới công viên.> giọng truyền của chú Ax reo trong đầu tôi. <Có một bà già lang thang đi theo.>

Tai tôi vểnh lên. Nghe thấy hai dạng bước chân - một của người và một của con vật bốn chân. Họ đi trên đường rồi bước xuống các bậc thang. Ánh mặt trời sậm lại, hai bóng hình bước vào đường hầm: bà Loren và Champ.

Bà Loren biết rõ lộ trình. Hai ngày trước bà đã đi qua đây để tới nhận lại Champ.

Lần này bà tiến tới giữa hầm, tay cầm đai lưng Champ. Rachel thấy ngay, liền cùng Marco hành động như đội hậu cần của cuộc đua Thể Thức Một. Rachel tròng vào cổ Champ một cái vòng. Marco tháo đai lưng của nó ra.

<Mẹ Tobias đã ở trong đường hầm được mười hai giây, chú Ax thông báo. <Bà già lang thang kia vẫn đi theo.>

Marco mặc đai lưng vào cho tôi. Rachel bỏ vô túi xách của bà Loren một vật nặng.

<Mười tám giây.>

Marco cột đai lưng cho tôi xong, Rachel giật lấy tay cầm và ấn vào tay bà Loren.

<Hai mươi ba giây. Bà già lang thang vào đường hầm. Bà ta dừng lại ở đầu cầu thang.>

Marco móc một nắm bích quy chó từ túi quần ra. Rachel đặt tay lên đầu con Champ thật, nó liền xuội lơ.

"Đi theo tao," Rachel dụ.

Bà Loren nắm lấy tay cầm "Tới." Tôi bước lên trước, dẫn bà qua đầu đường hầm đằng kia.

<Hai mươi chín giây.>

Chúng tôi ra khỏi hầm, đụng phải ánh nắng chói chang.

Tôi quan sát khắp phố. Mụ lang thang bắt đầu bước xuống bậc thang. Mụ thấy chúng tôi, khựng lại nhìn thao láo, rồi bỗng quay lưng và leo lên thang trở lại, tay nắm chặt chiếc xe đẩy.

Bà Loren và tôi bước khỏi công viên, hướng về nhà. Mụ lang thang bám xa một quãng. Thằng bé ở trạm xe buýt vẫn chưa tới. Chiếc xe thùng tưởng bị vứt đi, nhưng trong khi chúng tôi ở công viên nó đã được bí mật chuyển tới đậu ngay lề đường nhà bà Loren.

Tôi dắt mẹ vào trong nhà. Cửa vừa đóng, bà Loren liền buông đai lưng ra. Tôi chạy vội vô nhà bếp. Không có Yeerk. Phòng ngủ, phòng tắm không có gì đáng nghi.

Tôi quay lại phòng khách.

<Thời giờ gấp rút lắm rồi,> tôi giục. <Chúng ta phải ra khỏi đây.>

"Tobias, giọng con sao mà… cứ như không phải giọng. Nó ở trong đầu ta. Như con là… là chó vậy." Mẹ thở não nề. "Ôi, ta điền thật rồi…"

<Mẹ không điên đâu. Con đang liên lạc bằng giọng truyền. Vâng, con là chó. Bây giờ đặt tay mẹ lên mặt con đi - tức là mặt chó này. Rồi cứ giữ ở đó. Hãy tin con.

Hãy tin. Dạo này tôi nói câu đó khá nhiều nhưng xem ra không tự tin lắm.

<Yeerk đang tới.> Giọng truyền của Rachel vang lên như sấm. <Lẹ lên, Tobias.>

Bà Loren vươn tay ra ập lòng bàn tay vào mõm chó, những ngón tay doãi ra trán tôi. Tôi tập trung làm diều hâu đuôi đỏ.

Lông mao dưới tay bà Loren chảy nhão ra, chuyển thành vũng nước sền sệt. Từ chỗ đó, lông chim lún phún hiện ra như hình xăm.

"Ah!" Bà Loren rụt tay lại.

<Không sao đâu m… mẹ…> tôi ráng phát ra cái từ thân thương ấy. <Dù ghê ghê đấy, nhưng không sao đâu.>

Mẹ gật đầu. Đưa tay up lại lên đầu tôi.

<Chúng tới rồi,> Marco rối rít giục. <Xe hơi rít rú khắp mọi hướng.>

Tôi gạt giọng truyền của cậu ấy ra khỏi đầu. Tập trung. Cơ thể tôi teo lại.

Phụt! Mõm tôi tụt vào đầu, cứng lại thành mỏ chim khoằm khoặm. Mặt mẹ méo xệch vì sợ hãi. Tôi cảm thấy bà run lẩy bẩy, nhưng vẫn không rời bàn tay ra.

CHƯƠNG 26

<Xong rồi,> tôi đập cánh bay lên trường kỷ. <Chúng ta cần làm thật nhanh. Trong giỏ mẹ có một cái hộp nặng. Mẹ lấy nó ra di.>

Bà Loren gật, với chiếc giỏ và lôi ra cái hộp màu xanh - hộp biến hình. Đó là lý do tôi cần Rachel. Nó quá to nặng cho cái mỏ diều hâu của tôi. Rachel đã tha nó từ thung lũng Hork-Bajir trong móng vuốt đại bàng đầu bạc.

<Đặt nó xuống và đặt tay mẹ lên.> Tôi chỉ dẫn.

Bà Loren đặt cái hộp lên trường kỷ và ấn tay lên đỉnh hộp.

"Úi!" Bà giật mình. "Nó khiến ta sốc."

<Đúng rồi,> tôi nói. <Nhưng nó không làm mẹ đau đâu. Cứ giữ tay ở đó.>

<Tobias, tình hình đang rất nguy hiểm.

Giọng truyền của chú Ax căng thẳng. <Cháu phải đi ngay.>

Tiếng còi hụ inh ỏi. Chắc chúng chỉ còn cách vài dãy phố nữa thôi…

<Nào, giờ mẹ bỏ tay ra,> tôi bảo bà Loren, <và đặt tay lên đầu con, đầu con diều hậu này. Con đang đứng trên trường kỷ.)

Bà gật, lúng túng nhưng cũng làm theo.

<Lẹ lên!> Marco thúc. <Ra ngay. Tobias. Bồ lố giờ rồi.>

<Rồi.> Tôi giữ giọng truyền điềm tĩnh. <Giờ thì mẹ hãy tập trung nghĩ về con diều hâu dưới tay mẹ.

Bà nhíu mày. "Cái này là liệu pháp xúc giác phải không?"

<Không phải là liệu pháp chữa trị đâu. Cú tin con đi.>

PHẠCH! PHẠCH! PHẠCH! Trực thăng xuất hiện.

<Cứ nghĩ về diều hâu đi mẹ, tôi động viên bà Loren.

<TOBIAS,> giọng chú Ax đầy căng thẳng. <Rồi, bước kế tiếp,> tôi tiếp. <Rút tay ra khỏi đầu cạn, nhưng vẫn tập trung vào diều hâu. Tập trung mạnh vào. Hãy để diều hâu điều khiển mẹ.>

Hãy để diều hâu điều khiển mẹ? Bà Loren có vẻ hoài nghi. Tôi giống kẻ lập dị, chuyên bói tương lai ở Trung tâm Sức khỏe Tâm thần. Nhưng cũng có tác dụng.

Da bà Loren sậm lại thành những nếp da diều hâu. Những cọng lông phọt khỏi cơ thể. Bà áp cánh tay, cào ngón tay lên hàng lông. "Cái gì xảy ra với ta vậy?"

<Đó là diều hâu mà m… mẹ. Mẹ hấp thụ ADN của con và giờ mẹ đang trở thành diều hâu đuôi đỏ.>

"Ta là CÁI GÌ?" Mẹ thảng thốt hỏi.

Xe hơi dừng két lại. Cửa bật mở, tôi nghe tiếng bước chân và tiếng la ó.

PHẠCH! PHẠCH! PHẠCH! PHẠCH! Trực thăng đã ở bên trên nhà. Nhưng tôi vẫn tỉnh queo. Quyết đoán. Thực tế nhưng không hoảng sợ. Tôi giống như… Jake.

Đúng thế! Bởi vì tôi có một mục đích giống như Jake: cứu người thân của mình.

<Mẹ có nghe thấy gì ngoài kia không?> tôi hỏi.

Bà Loren gật đầu.

<Chúng không phải là người tốt. Chúng đến để bắt và giết chúng ta hoặc tệ hơn nữa. Mẹ sợ cái gì? Diều hâu hay là chúng?>

Bà Loren thở sâu. Vết sẹo trên mặt bà mòn nhạt đi. Sọ bà dần chuyển thành đầu diều hâu. Lông dày và rậm hơn.

<Trời ơi,> bà thốt lên. <Còn hơn cả khủng khiếp nữa.

<Tập trung vào,> tôi khích lệ.

Thình lình, mẹ đổ vật xuống sàn. Cẳng chân hẹp lại. Da đắp lên những hàng vảy. Ngón tay thò ra thành móng vuốt dài.

Mẹ đã là diều hâu đuôi đỏ. Giống y chang tôi.

<Tobias?> Giọng truyền của bà thì thầm. <Không thể là thật.> Bà nhắm con mắt dữ tợn lại. <Ta đã thấy. Tobias. Ta thấy đường!>

Ka-CRẮC!

Toàn bộ bức tường trước của căn nhà đổ ập xuống sàn phòng khách.

<Xin lỗi. Đi nào. Xin lỗi vì sự đường đột.> Ái chà, Rachel! Nhỏ xông vào nhà bà Loren, giày xéo lên đống xà bần, giơ vòi ra quắp chiếc hộp biến hình rồi tuột thẳng xuống nhà bếp. Nhỏ đi tới đâu đường được nới rộng ra tới ấy.

PHẠCH! PHẠCH! PHẠCH! PHẠCH!

Tiếng trực thăng làm rung chuyển ngôi nhà. Đường phố ken đặc xe cảnh sát và xe tải SUV. Bọn Mượn xác-Người túa vô sân, lăm lăm tia Nghiệt. Rõ ràng là chúng chẳng ngại gây náo loạn. Ở vùng này, chẳng điều gì khiến người ta mất công ghi nhận.

<Chúng ta làm gì đây?> Bà Loren lo âu. <Bay.>

<Ta không biết bay.

<Mẹ không biết nhưng diều hâu biết. BAY ĐI!>

Mẹ tôi lập chập xòe cánh ra. Đập, nâng mình khỏi sàn nhà gỗ. Lên khỏi trường kỷ.

<Ta…đang bay. Không thể tin nổi. Ta bay thật sự!>

<Vâng. Tuyệt vời. Giờ hãy bay khỏi đây. Bám theo con nào. Bay thấp thôi mẹ.>

Chúng tôi hướng về nhà bếp. Rà dọc theo ván chân tường. Quẹo góc, dâng khỏi nền gạch men và và qua cái lỗ Rachel đã cẩn thận khoét cho chúng tôi ở trên tường.

Pằằằngchíu!

Tia Nghiệt quét bên trên. Những mảng tường văng vào cánh tôi.

<Trời ơi!> Bà Loren thất kinh. <Chúng bắn vào chúng ta!>

<Đúng vậy.>

Tôi quạt cánh. Bà Loren theo sát nút. Bọn mượn xác chiếm lĩnh mọi góc nhà, đông kín sân sau.

“Chúng kìa! Hai con diều hâu!”

“Bắt chúng!”

Pằằằngchíu! Pằằằngchu

Một hàng dây phơi quần áo nổ tung.

Chúng tôi vòng qua gara, phóng tới ngã tư. Bà Loren chống chỏi với gió, mệt nhoài vì đập cánh liên tục. Ráng lên cao.

Chúng tôi lách chéo qua giữa hai ngôi nhà, băng luôn qua đường. Lao ra sau hàng cây và cà rà trên một hàng rào sát mặt đất.

“Chúng đâu?”

“Ai mà biết. Tao mất dấu chúng rồi.”

“Tỏa ra tìm. Chúng chưa đi xa đâu.”

Những bước chân bấn bíu trên cỏ, trên sỏi. Hàng rào rên rỉ. Ai đó đã dẫm bừa qua nó.

Chúng tôi lướt trên cỏ, gần hàng rào rồi dừng lại chỗ bức tường gạch căn chòi chứa đồ. Một tấm ván mục rơi ra, để lộ một lỗ hổng. Tôi chui qua. Bà Loren theo sau.

Chúng tôi vút ra một lối đi rải sỏi loang lổ, chen lẫn cỏ rậm rì và máy móc hư hỏng. Hàng cây khô đét bên trên tạo thành cái lọng thô kệch trên đầu. Chúng tôi tiếp tục và qua nhiều chòi chứa và gara nữa, tới khoảng đất trống. Đằng sau chúng tôi, một chiếc SUV xộc vào lối đi.

"Chúng kìa! Cả hai đứa! Đi! Đi! ĐI!"

Phía trước sáng trưng. Một con đường, xe cộ tấp nập. Chúng tôi bắn vèo qua bốn lần xe. Xồ vào bãi đậu xe của một trung tâm thương mại bỏ hoang, nằm đầu kia.

Hai mẹ con quạt cánh như điên, vòng vèo tránh những cột đèn, cột đồng hồ báo giờ đậu xe, và một bảng hiệu neon đề: TRUNG TÂM LƯNG ĐỒI - THIÊN ĐƯỜNG MUA SẮM.

Pằng chíu! Tia Nghiệt khai hỏa. Xi măng, gạch đá rơi lả tả dưới chúng tôi.

<Vô mái hiên!> Tôi thét. Trung tâm thương mại này có cấu trúc hình chữ U. Lối đi phía trước được lợp mái kim loại. Chúng tôi lao vô.

<Cứ ở đây,> tôi bảo. <Chúng không thấy chúng ta đâu.>

Chúng tôi lướt tới dàn cửa hàng mặt tiền, né những dây điện và các thanh giằng kim loại. Lái qua góc hình chữ U.

Pằng chíu!

Kính cửa sổ tan tành bên dưới chúng tôi. Chúng tôi bay tới phía cuối tòa nhà, rồi quẹo gắt qua góc, quành qua tòa nhà, vào khu dịch vụ ở đằng sau.

<KHÔNG!> Bà Loren thét lên.

Tôi lạng. Bà Loren quơ quào móng vuốt về phía trước. Nâng cánh lên. Quay lộn đầu. Bà học rất nhanh.

Cuối lối đi đầy ắp xe tuần tra của bọn mượn xác.

Chúng tôi lùi trở lại khúc đường vừa qua. Thêm tụi mượn xác tràn tới. Tia Nghiệt chĩa tua tủa.

Tôi quay. Một bên là bức tường xi măng Bên kia là trung tâm mua sắm. Cả hai đều đặc kín bọn mượn xác.

<Lên trời!> Tôi hét. <Đó là lối duy nhất. Tôi gồng cánh. Lao lên. Bà Loren bay sát bên tôi.

Tôi bắn vọt lên và thấy trực thăng đang bổ nhào xuống mình.

CHƯƠNG 28

Gió lùa từ trực thăng xay xé, khuây đảo tôi. Bà Loren tựa móng vuốt vào tòa nhà. Tôi nhóng lên, quay người hầu giữ thăng bằng.

Tên phi công toài người ra khỏi trực thăng. Hóa ra là mụ già ốm nhách ở ngân hàng máu. Mụ giương tia Nghiệt lên.

Pằằằngchíu!

Tia năng lượng vượt sượt qua cánh tôi, xóa tan chiếc xe cần cẩu đậu ở lối đi. Mảnh vụn của nó văng tung tóe vào tôi. Mụ khọm chĩa súng bắn tiếp.

<Xuống!> tôi gào và bổ xuống khoảng không gian hẹp giữa một vựa rác và tòa nhà ám đen khói của trung tâm mua sắm.

<Giờ sao?> Mẹ lo lắng hỏi.

<Con không biết.> Trái tim tôi đã nhảy lên tại. Cánh tôi tê cứng.Để con nghĩ đã.>

Pằằằngchíu!

Vựa rác nổ tung, hất chúng tôi văng vào tường. Tiếng hò hét, tiếng chân chạy thình thịch, tiếng còi hụ nhốn nháo. Tôi chẳng thể phân biệt được tiếng ồn đến từ hướng nào. Gió từ trực thăng vẫn thổi thốc tháo, ép chặt chúng tôi xuống sỏi.

Thình lình. <Tobias! Hướng này>

<Marco hả?>

<Trở lại chỗ bồ vừa ra, nó chỉ dẫn. <Đằng sau tiệm bán đồ chơi. Chỗ cầu dỡ hàng í. MAU!>

Tôi nâng đôi cánh nặng chịch vì đất đá, từ từ rút khỏi đống xà bần. Bà Loren vẫn bám theo bên cạnh. Hai con diều hâu lao dọc theo vỉa hè về phía tiệm bán đồ chơi bỏ không.

“Chúng kìa!”

“Đuổi theo!”

Bọn mượn xác lúc nhúc ào về phía chúng tôi từ cả hai đầu lối đi.

Pằng chíu!

Vỉa hè nổ tung đằng sau chúng tôi.

“ĐỒ NGU! Tụi bay bắn nhau loạn xạ quá.

Chúng tôi và qua chiếc cầu thang sắt. Lên tới cầu dỡ hàng. Tựa vào cửa thép nặng nề. Không có đường ra. Bọn mượn xác bổ theo chúng tôi.

<COI CHỪNG!> Bà Loren thét rùm.

Pằng chíu!

Một tên mượn xác xồ tới. Tôi quay lại, quào móng vuốt sượt cái đầu hói của hắn.

“AAAAAHHHHH!” Hắn rơi khỏi cầu dỡ hàng. “

“MARCO! BỔ Ở ĐÂU?

Rắccc-RẦM!

Cửa thép đằng sau tôi nứt toang. Mở ra.

<VÀO ĐÂY!> Bà Loren và qua cửa, không thắc mắc gì chú khỉ đột hay sinh vật lông xanh vai đeo balô Barney đứng đó.

Phậập! Phậ-p!

Chú Ax cong đuôi. Hai tên mượn xác rớt khỏi cầu dỡ hàng, bất tỉnh. Marco đẩy một thùng nhựa lên cầu rồi đẩy xuống. Bọn xe hơi bên dưới vội né gấp, đâm bổ cả lên vỉa hè. Bọn mượn xác chạy tới, lố đà té dồn cục lại thành đống. Chửi bới, đạp, đá, thụi, xô đẩy nhau chùm nhum, trông tức cười như một cảnh phim hài.

<ĐI!>

Marco lệnh khệnh chui vô tòa nhà. Chú Ax và tôi theo sau. Marco tông cửa sập xuống. Chúng tôi ở trong nhà kho. Hàng hàng kệ thép cao vút lên tận trần nhà. Bà Loren đang chờ trên đỉnh kệ gần nhất.

Tôi và qua bà. <Ra khỏi đây.>

Chúng tôi bay qua thanh xà. Chú Ax và Marco phom phom chạy bên dưới, chiếc balô lật phật trên lưng chú Ax. Tôi biết, ở bên trong nó có một vật vuông vuông, nằng nặng. Đó là hộp biến hình.

<Vấn đề là thời gian,> Rachel vẫn trong lốt voi, đang chờ ở trước nhà kho. Sau nhỏ là bức tường được trổ một mảng to bằng đúng kích cỡ voi.

<Xin lỗi mình không thể giúp bồ ở ngoài kia,> nhỏ xuýt xoạt. <Mình chẳng lách thân qua mấy cái kệ đó được. Coi bộ mình lên cân rồi cũng nên.

Pằng chíu!

CR-CRẮC!

Cửa sau cầu dỡ hàng đổ sầm. Bọn mượn xác ùa vào nhà kho. Rachel hạ thấp cái đầu xam xám xuống, đẩy cái kệ gần đấy. Nó nảy tưng, đè lên kệ tiếp theo - toàn bộ hàng kệ đổ nhào theo hiệu ứng đôminô.

"COI CHỪNG!" Bọn mượn xác chạy tán loạn khỏi cầu.

<CHẠY ĐI!>

Chúng tôi tuôn qua cái lỗ Rachel vừa đục, vào một cửa hàng bỏ không khác. Chú Ax và Marco chạy xuống một lối đi. Bà Loren và tôi bay bên trên, né những ống nước, dây điện và mạng nhện. Rachel đứng trên hai chân. Một nửa số kệ vẫn chứa đồ chơi đầy bụi bặm. Rachel quơ vòi gạt hết tất cả hình ghép Lego, gậy đánh gôn, banh bàn, thú nhựa xuống sàn đằng sau nhỏ.

<Ố ồ,> tôi buột miệng. <Lanh trí gớm.>

Mặt trời trôi qua cửa sổ trước. Bên ngoài, bốn tên mượn xác lao về phía cửa hàng.

RẦM!

Chúng phang cây đồng hồ đậu xe vào cửa sổ. Kính bể rào rào, chúng đạp nháo nhào lên luôn, xông vào chúng tôi. Marco một tay cầm chiếc xe đẩy của trẻ con quật túi bụi vào tụi mượn xác, tay kia giơ nắm đấm dứ dứ.

Bụp! Bụp! Bụp! Bụp!

Bốn tên lăn cù nhầy, ngáng bít cửa trước. Chắc chắn chúng sẽ nằm đó rất lâu.

<Thấy chưa,> Marco huyênh hoang. <Đó là lý do tại sao mình luôn khoái xe đẩy…>

PHẠCH! PHẠCH! PHẠCH! Trực thăng rống phía trên.

Pằng chíu! Pằng chíu!

Tia Nghiệt bay chịu chíu vào nhà kho. Rachel hạ thêm ba gã mượn xác.

<Tobias?> bà Loren la. Đập cánh trên các bóng đèn. Quay. Đập cánh. <TOBIAS.>

<Xuống!> Tôi la. <Thấp XUỐNG! Đừng cố đánh tụi chúng. Cứ ở đây chờ con…>

Tôi liệng. Hai anh chàng lao vào Marco. Cậu ấy tung nắm đấm, huých cùi chỏ. Một tên khác nhắm tia Nghiệt vào lưng cậu ấy. Tôi lao tới.

Pằng chíu!

“Aaaaaaahhhh!”

Tôi mổ ngón tay bóp cò. Vũ khí tượt trên sàn. Tụi mượn xác nằm ngất ngổn ngang. Chú Ax vung đuôi. Tôi giương móng vuốt. Rachel và Marco dùng cơ bắp đơn thuần. Bọn mượn xác ngã ràm rạp, nhưng vẫn không ngừng tràn vô.

<Chúng lùa chúng ta ra bãi đậu xe,> chú Ax nhận định.

Bịch. Cánh tay trước của Marco nện vào bụng tên mượn xác. <Ra đó mụ phi công già khọm sẽ chà láng tụi mình.

<Hãy cho chúng những gì chúng muốn.> tôi nói. <Ra nào! Vô bãi đậu xe.>

<BỒ ĐIÊN À?> Marco gầm lên.

<Ừ,> tôi đáp. <Còn bồ thì sao?>

CHƯƠNG 29

<Mình có số giờ bay nhiều hơn bất cứ phi công nào trên đời này,> tôi bảo Marco. <Để coi mụ ta bay thấp được cỡ nào.>

Để mẹ núp tại chỗ cũ; để Marco, chú Ax và Rachel đằng sau chống đỡ bọn bộ binh, tôi phóng véo qua cửa sổ vỡ vụn. Bay dưới mái hiên. Ra giữa khoảng không. Chỉ có bầu trời - mặt đất - và chiếc trực thăng đang săn lùng chúng tôi ráo riết. Ra trước, về sau, lên cao nó vẫn bám theo như đỉa. Không thể thoát, chỉ còn cách là phá hủy nó mà thôi.

Tôi vỗ cánh phành phạch, lướt bên trên mái hiên kim loại. Bọn mượn xác đã bao kín vành đai đó rồi. Chúng liếc tôi, nhưng hình như lo sợ chiếc trực thăng hơn. Chúng vội hụp xuống né hoặc quýnh quíu đi tìm chỗ nấp.

"Bà ngoại" phi công gầy ngẳng dòm tôi trâng tráo. Mắt diều hâu thấy một bàn tay xương xẩu, còm nhom của mụ nắm chặt cần điều khiển. Tay kia nâng cao khẩu tia Nghiệt. Tôi thấy cả lông mũi lơ phơ khi mụ nhỉnh mũi lên cười khẩy.

Tôi quẹo theo hình chữ U của khu thương mại. Mụ gầy liếc nhìn bảng điều khiển, rồi lại liếc qua tôi.

Tôi quay đầu. Lùi lại. Cần phải lôi kéo sự chú ý của mụ, dụ cho mụ ít tập trung điều khiển trực thăng hơn. Tôi muốn mụ hạ xuống thật thấp.

Mụ bẻ lái. Bọn mượn xác chạy tháo thân vô vỉa hè. Mụ nhắm. Nhấn cò.

Lên. Tôi nghiêng cánh và bắn lên mây. Pằng chíu! Tia Nghiệt xém đuôi tôi.

Bức tường một nhà hàng cũ bốc hơi, trút xà bần xuống đầu bọn mượn xác như mưa. Nhiều tên chạy bổ ra phố, tránh tầm bắn của mụ gầy loạn trí.

Tôi luồn lách qua đám mù mịt. Lao dưới trực thăng. Gió của nó quất lông tôi pháp phới. Trực thăng rồ ra trước, tiến sát đỉnh cột đèn một cách nguy hiểm. Tia Nghiệt nhoe nhóe trong ánh sáng mặt trời. Tôi chao liệng lần nữa.

Pằng chíu!

Một cái bơm tốc độ nổ tung bên dưới tôi. Chiếc trực thăng lượn và quần, cánh quạt chém xoèn xoẹt vào không khí. Mụ gầy bỏ thí bảng điều khiển, cứ dán mắt vào tôi.

Chỉ cần lượn một chiêu nữa là tôi sẽ nhử được mụ, sẽ khiến mụ kẹt nhùng nhằng giữa mớ dây điện và cột đến. Rồi trực thăng sẽ đi vào dĩ vãng và chúng tôi sẽ thoát ra dễ dàng.

Tôi nghe Rachel rống lên, át tiếng gầm của trực thăng. Tôi đảo lượn. Trận chiến dưới đất đã loang khỏi cửa hàng, ra tới lối đi bộ. Rachel quấn vòi quanh một tên mượn xác và quẳng nó lên hàng hiên.

Mụ gầy cười cợt, lái trực thăng quay mòng mòng. Nhào về hướng cửa hàng đồ chơi.

<RACHEL! COI CHỪNG!>

Tôi lao về phía trực thăng.

<TOBIAS! KHÔNG! CON BỊ GIẾT BÂY GIỜ!> Bà Loren la thảng thốt.

Tôi cố chống lại luồng gió quạt, ráng nán ở trên không. Xẹt qua cửa sổ trước, cắt mặt mụ phi công khọm. Truyền ý nghĩ đả kích mụ. Mặt mụ méo xẹo nụ cười man rợ. Mụ quát nạt cái gì đó, lời nói bị cánh quạt nuốt mất, mụ vẫy tia Nghiệt lên khỏi đầu. Tôi quay xoáy trôn ốc, nhào lộn về phía bảng hiệu LƯNG ĐỒI.

Trực thăng cũng quẹo, phóng đuổi theo tôi. Tôi lại lùi lại, quay gắt. Mụ khọm bám theo, giữ đầu trực thăng dí vào tôi. Tôi đang liệng trên bãi đậu xe trống trơ, không có nơi núp.

<TOBIAS!>

Một chuyển động bất ngờ. Đằng sau tôi là một con diều hâu đuôi đỏ khác. Bà Loren đang lao về phía tôi.

Pằng chíu!

Tia Nghiệt xẹt qua lưng bà Loren. Bà rơi xuống đất trong cơn mưa máu và lông. Tôi lao theo bà. Bà nằm bất động, máu ộc ra khỏi cánh. <Không!> Tôi thổn thức. <Ôi, không! Mẹ ơi!>

Ngực bà run rẩy. Một hơi thở? Một nhịp tim?

<Hoàn hình!> Tôi ra lệnh. <Tập trung vào hình ảnh con người của mẹ mau.>

<Không thể…> Giọng truyền của bà yếu ớt quá đỗi.

<Mẹ cần phải…>

<Ta… mù.>

Trực thăng sàng về phía chúng tôi.

<Nghe con đây.> Tôi cố giữ giọng rành rọt. <Chúng ta không có thời gian cho sinh học vỡ lòng. Biến hình là dựa vào ADN. Nó sẽ chữa lành đôi cánh nát và cả đôi mắt hỏng của mẹ.

<Không… thể… liều.>

<Đó không phải là liều lĩnh. Mẹ có thể biến hình lại. Nào, nào mẹ. Làm ơn đi,> Bà Loren nhắm mắt. Và lông diều hâu nhòa dần từ nâu sang màu da thịt. Mỏ mềm đi. Sọ giãn ra thành đầu người.

PHẠCH! PHẠCH! PHẠCH!

<TOBIAS!> Rachel hét ầm ĩ

Cơ thể bà Loren phình to ra. Doãi rộng. Cánh vặt lại, tan biến, tòi ra cánh tay người. Trực thăng liệng vòng rộng, tìm thế bắn thoải mái. Phần đuôi ngoáy tít đập vào bảng hiệu làm cái bảng dẹp lép. Đuôi máy bay rời khỏi thân, rớt và quần như chong chóng.

<Cẩn thận!> Marco gào.

Criiiiiiitt! Mảnh vụn rứt lìa cành cây. Cái đuôi chúc xuống đất. Trực thăng lảo đảo mất kiểm soát. Rớt. Nó đảo vòng như tên lửa về Trái

đất, về phía chúng tôi - tôi và mẹ.

Mặt đất rung chuyển. Rachel hành quân qua bãi đậu xe. <TOBIAS! BAY ĐI!>

Những vảy cẳng chân diều hâu của bà Loren chảy thành da người láng o. Móng vuốt biến thành ngón chân. Cột trực thăng đen ngòm bổ nhào.

<Tốt, mẹ chạy được chứ?>

<Không có thời gian để thử nghiệm đâu.> Rachel quấn vòi quanh bà Loren, quăng bà lên vỉa hè và chạy về đầu đằng kia bãi đậu xe. Tôi xồ cánh cuống quít theo nhỏ.

Và khi trực thăng đụng đất. Nó cắm vô chính giữa vũng máu chỗ mẹ tôi vừa nằm. Bốc cháy.

CHƯƠNG 30

"Champ! Lại đây, cậu bé. Chụp nè!" Bà Loren quăng chiếc đĩa Frisbee. Nó bay vút qua đồng cỏ, ngoài rìa khu trại. Champ chạy theo, nhảy phóng lên và chụp đĩa giữa hai hàm răng.

Chúng tôi đang ở trong thung lũng Hork-Bajir. Về nhà. Mấy đứa tôi dễ dàng trốn thoát sau khi chiếc trực thăng banh xác. Bọn mượn xác chạy có cờ khi thấy nó lao xuống. Mụ khọm văng ra trước khi va đụng. Tôi thấy mụ ta nằm ngay đơ trên bãi đậu xe. Thật là hởi lòng hởi dạ.

Trên đường về chúng tôi đón Champ đi cùng. Chú ta tỏ ra rất hạnh phúc khi được chúng tôi thả ra gặp chủ. Chú ngoáy đuôi mừng rỡ muốn gãy cả xương. Chú liếm mặt bà Loren,vẻ mãn nguyện gì đâu.

Mẹ tôi cũng rất sung sướng được gặp lại chú. Sung sướng thôi ư? Phải nói là lâng lâng hạnh phúc ngây ngất ấy chứ. Bà quỳ gối xuống, giữ mặt chú trong tay và nhìn chú đăm đắm. Nước mắt trào khỏi má bà. Bà vòng tay ôm cổ chú và vùi mặt vào lông chú.

Ừm, tôi thừa nhận là tôi ghen tị. Ghen với chú chó. Có ai thông cảm cho tôi không? Giờ chúng tôi đã yên ổn trong thung lũng. Champ lao vút qua trại. Ngậm đĩa Frisbee trong miệng. Chú lượn vèo qua một nhóm Hork-Bajir đang đứng vòng tròn. Mẹ Rachel đứng trên băng ghế chính giữa.

"Ồ không," cô bảo họ. "Không, không. Đọc nào, L.M.N.O.P, hiểu chưa?" cô lắc đầu, dụi dụi thái dương.

Hôm qua cô đã soạn thảo bản hiến pháp Hork-Bajir. Đọc cho họ nghe xong, họ tán thành rần rần. Cô đặt nó trên bàn, chờ chữ ký phê chuẩn của họ. Nhưng họ đứng đực ra, lúng túng. Ngoài Toby, người Hork-Bajir duy nhất trong thung lũng biết đọc và viết. Còn lại không ai biết cầm bút.

Vậy là họ bỏ phiếu đồng ý mẹ Rachel dạy học cho họ.

"Xin lỗi?" Giọng cô vang động thung lũng. "Trông tôi có giống cô giáo không?"

Họ lại bỏ phiếu, quyết định là rất giống. Giờ cô đang dạy bài hát mẫu tự ABC.

Jake và tôi ngồi bên bàn picnic xem. Tôi ở trong lốt người dù không thoải mái lắm. Nhưng với sự có mặt của bà Loren, tôi muốn ở bên bà hai tiếng đồng hồ.

Tôi nhìn bà Loren - mẹ tôi - chạy theo Champ, lôi đĩa Frisbee ra khỏi miệng nó và lại quăng lên lần nữa.

Những vết sẹo của bà đã biến mất. Mái tóc vàng óng ả xõa thẳng xuống hai bên. Và bà đã thấy đường. Biến hình đã điều chỉnh thị giác cho bà.

Tôi nghĩ - và hy vọng và hy vọng - nó sẽ sửa chữa ký ức của bà. Nhưng không. Bà vẫn không biết tôi là ai. Không nhớ những gì đã tồn tại trước tai nạn đó cả…

Cassie cố giải thích. “Biến hình có thể chữa lành những tổn thương về thể xác, vì tất cả những thông tin cần thiết để tái tạo lại tế bào được tích trữ trong ADN. Nhưng ký ức thì được lưu trữ như những xung động điện tử hoặc như một phần của linh hồn. Vậy nên khi nó đi rồi… thì nó đi luôn.”

Hừm, có lẽ thế. Có lẽ một cậu bé không rõ mặt chẳng là cái gì hơn những hình ảnh lờ mờ từ cuộc đời mẹ tôi không bao giờ nhớ.

Nhưng bà đã lao thân vào giữa tôi và tia Nghiệt. Như mẹ Cassie làm khi thấy chú Ax. Như mẹ Rachel với cái chày đâm tiêu. Cho dù mẹ có nhớ tôi hay không, có yêu tôi hay không thì mẹ cũng mém chết để cứu tôi. Điều đó phải có ý nghĩa gì chứ?

“Bồ đã kể với cô ấy về Hoàng tử Elfangor chưa?” Jake hỏi.

“Chưa.” Tôi nhún vai. “Mình định nói nhưng chưa biết bằng cách nào. Làm sao bảo rằng bà đã từng cưới một người ngoài hành tinh? Rằng hai người rất yêu nhau. Để rồi cuối cùng lại bảo là ông ấy mất rồi. Thế có nên không?”

Jake im re, nhìn đau đáu vào căn buồng cậu sống chung với gia đình Marco.

Thật dị hợm. Chúng tôi đã hoán đổi vị thế. Tobias, thằng bé mồ côi cả cha lẫn mẹ, bỗng dưng lại có mẹ. Còn Jake, thằng bé xuất hiện trong những pa-nô cổ động về gia đình hạt nhân Mỹ, lại bơ vơ một mình, sống trong ngôi nhà của người khác. Giống như trước kia tôi sống nhờ ông dượng bà dì vậy, chẳng biết gia đình thật của mình ở đâu…

“Họ vẫn sống,” tôi nói. “Chúng ta vẫn có thể cứu họ.”

Jake rờ rờ cạnh bàn picnic. “Bồ nghĩ chuyện gì sẽ xảy ra cho Tom khi bây giờ Visser Một biết anh ta sống chung nhà với băng thảo khấu Andalite? Bồ nghĩ cái mạng anh ta có bảo toàn được không?”

“Có chứ. Cứ nghĩ đi Jake. Visser Một cần anh ta. Cần ba mẹ bồ. Cần hơn bao giờ hết. Hắn cần họ để lần ra chúng ta. Để nhử chúng ta. Chừng nào chúng ta còn chiến đấu thì chừng đó Visser Một vẫn còn để họ sống.”

K. A. APPLEGATE

ANIMORPHS

NGƯỜI HÓA THÚ

CASSIE

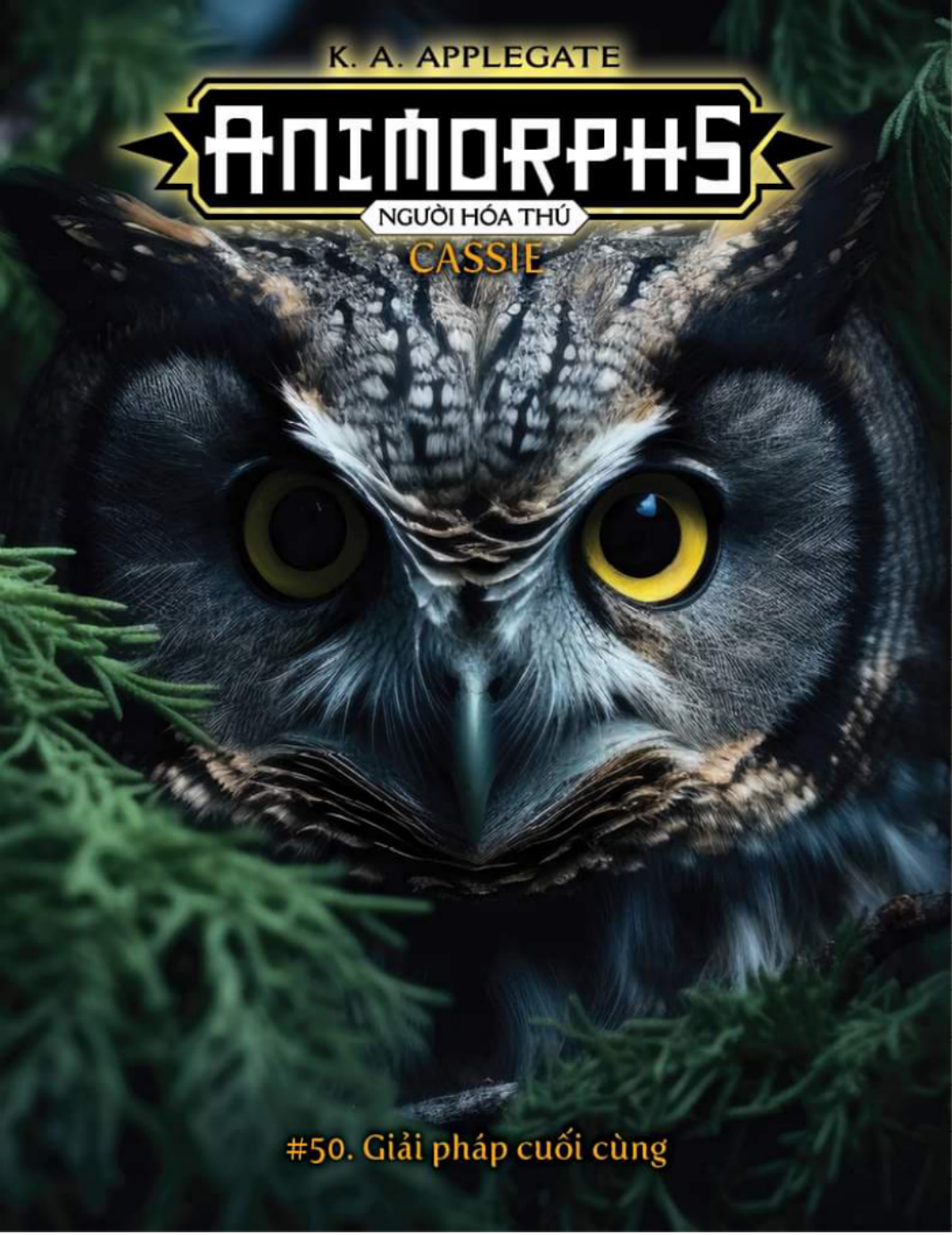

#50. Giải pháp cuối cùng

Animorphs # 50 – The Ultimate

Tập 50: GIẢI PHÁP CUỐI CÙNG
Tác giả: K. A. Applegate
Dịch giả: Hương Lan
Nhà xuất bản Trẻ, 07/2002
Khổ sách: 11 x 18 cm
Số trang: 166
Giá sách: 6.000 vnđ
Scan, đối chiếu với bản gốc, biên tập, chuyển sang ebook: Lukas Ng
Ngày hoàn thành: 17/08/2024
Nơi hoàn thành: Hà Nội

DANH MỤC

CHƯƠNG 1
CHƯƠNG 2
CHƯƠNG 3
CHƯƠNG 4
CHƯƠNG 5
CHƯƠNG 6
CHƯƠNG 7
CHƯƠNG 8
CHƯƠNG 9
CHƯƠNG 10
CHƯƠNG 11
CHƯƠNG 12
CHƯƠNG 13
CHƯƠNG 14
CHƯƠNG 15
CHƯƠNG 16
CHƯƠNG 17
CHƯƠNG 19
CHƯƠNG 20
CHƯƠNG 21
CHƯƠNG 22
CHƯƠNG 23
CHƯƠNG 24
CHƯƠNG 25
CHƯƠNG 26

CHƯƠNG 1

Pằng chíu! Pằng chíu!

Tôi nằm hụp xuống đất, tia Nghiệt bay rát qua đầu. Trước khi tia khác nháng lên, tôi lăn ngay vào đường hào mới đào. Gớm quá, khe hào lánh quánh bùn, ngo ngoe đầy giun đất - nhưng đó là hệ thống bảo vệ khu trại của người Hork-Bajir tự do. Nó đủ rộng cho tôi biến hình thú to, nhưng trong thế trận kiểu này, lốt hình biến nhỏ lại có ích hơn.

Pằng chíu! Pằng chíu!

Thêm loạt tia Nghiệt nữa bay chiu chíu trên đầu. Tiếp theo là âm thanh mà mỗi lần nghe thì máu tôi muốn đông cứng lại.

Âm thanh của sinh vật mình mẫy đầy dao đang xông tới: bọn Mượn xác-Hork-Bajir.

"Hrrath!"

Pằng chíu!

Lại tia Nghiệt. Tiêng dao rựa hơi loãng đi. Tôi thò đầu qua mép đường hào, thấy Marco đang chạy băng qua, bầy Hork-Bajir đuổi rát theo.

Cậu ấy đang đánh lạc hướng hầu mở đường thoát cho tôi. Marco lăn vô một đường hào khác. Tôi biết phần việc của mình, bởi vì cả bọn đã bàn tính trước.

Tôi nhắm mắt lại. Mặt đất tràn ngập tiếng la ó xen lẫn tiếng nổ chát chúa. Ba mẹ tôi ở đẳng, phơi mình ra giữa cuộc tấn công? Đáng sợ thật.

Tôi chẳng thể tập trung toàn lực. Hãy mường tượng hình ảnh con gián, Cassie. Tập trung và biến hình mau.

Vô ích. Không thể nhét nổi hình ảnh con gián vào tâm trí. Thay vào đó, tôi thấy gương mặt mẹ khi lần đầu mục kích cô con gái rượu biến hình. Không hiểu lúc này mặt mẹ sẽ thế nào nếu mẹ biết tôi đang chui nhủi trong đường hào nhão nhẹt, đầy giun, phân và cây lá mục?

Ngừng nghỉ vẩn vơ lại! Tôi tự ra lệnh*. Mi cần phải làm việc này! Làm đi.* Tôi cố tập trung. Thôi rồi! Không thể biến hình, trong khi tôi vốn là chuyên gia lão luyện trong lĩnh vực này cơ mà.

<Cassie! Mau lên. Bồ ở đâu vậy?> Marco léo nhéo.

Tôi ráng tập trung. Giờ lại đến gương mặt ba tôi - buồn bã và thất vọng khôn cùng. Xem ra cho đến tận lúc này ba vẫn chưa chấp nhận có quỷ sứ tồn tại thật sự. Hình như ba nghĩ quái vật ở "đâu ngoài kia", chứ không chỉ phải ở ngay sân sau nhà mình.

Lũ Hork-Bajir lù lù tới gần. Rừng gươm hươ hươ trong không khí. Bây giờ hoặc không bao giờ. Phải chi tôi chắc chắn ba mẹ mình đã an toàn!

<Biến hình mau, Cassie!> Jake truyền lệnh cho tôi.

Tôi nhìn lên. Hai tên Hork-Bajir dòm tôi trừng trừng, quai hàm

bạnh ra, gươm sáng lóe chóe. Một tên nhào tới, lội bùn phì phọp, định tóm bắt tôi.

Tức thời, tôi ẹp người dẹp lép xuống đáy hào, mặt úp chụp, cảm thấy mấy con giun ngó ngoáy dưới da. Ráng chống lại ý muốn nhảy nhổm lên phủi, tôi biến đổi.

Phực!

Những ngón tay chuyển màu nâu, lan lên mu bàn tay. Làn da nâu bóng tỏa ra cánh tay, qua lưng, dàn xuống bụng, tới cẳng chân. Tới đây nó đã là lớp vỏ giáp xác của gián.

Một tên Hork-Bajir ú ớ chi đó, nghe thật khó chịu với giác quan gián.

Phụp! Phụp!

Đám Hork-Bajir xấn xổ xới đất quanh tôi. Nhanh lên! Tôi tự hối thúc mình. Chú gián tôi đã teo quắt đủ để lách luồn qua các kẽ móng vuốt Hork-Bajir. Một tên nhảy tọt xuống đường hào.

Huỵch!

Tôi cảm thấy tiếng chân rậm rịch. Không hề chi, tôi đã biến hình xong. Gián ta lún sâu vào lớp bùn phòm phọp. Đây rồi! Mùi tiêu, quế và rau kinh giới - bụi gia vị được trồng nơi khoảng trống mỗi đường ống - dẫn gián hướng ra lộ trình tẩu thoát.

Đất trên đầu tôi lộn nhào. Tụi Hork-Bajir vẫn tiếp tục thọc chân vô bùn. Tôi tiến tới chỗ ống hẹp, chui vào. Tôi chạy vù vù dọc theo ruột cống, dễ dàng băng mình qua những khoảnh hẹp tí và khúc cua.

Tiền lên! Tôi guồng chân lẹ hết sức. Cuối cùng, tới đoạn có ánh sáng ban ngày, tôi chui ra và hoàn hình. Những đặc điểm người của tôi hiện ra từ côn trùng. Xong, tôi cúm rúm chạy chân đất ra đứng trước bọn khỉ đột, cọp si-bê-ri và gấu xám. Nếu theo đúng kế hoạch thì Ax và Tobias sẽ ở đầu đằng kia của khu trại.

Đó là kế hoạch trù liệu của tụi tôi trong trường hợp Yeerk bất ngờ tấn công. Cả bọn sẽ chạy trốn vô đường ống bao quanh trại trong lốt gián, hoàn hình rồi biến hình và trở lại chiến đấu.

<Nãy giờ bồ ở đâu vậy, Cassie?!> Jake hỏi gắt.

Trước khi tôi kịp trả lời thì một bụi rậm lay động, hai Hork-Bajir phăm phăm đi tới. Chúng tôi đang đứng ở khoảng trống. Bất lực, không có lối thoát.

Một người Hork-Bajir nhỏ con bước lên trước, bằng cách phát âm ư ử trong thanh quản, cô thông báo. "Các bạn đã chết. Và tất cả những người trong trại cũng vậy."

<Cám ơn, Toby.> Jake lạnh lùng nói.

Người lãnh đạo của nhóm Hork-Bajir tự do cúi đầu.

"Cháu không phê bình," cô nói. "Nhưng kế hoạch của các cô chú chỉ hoàn hảo khi tất cả mọi người cùng phối hợp. May mà đây chỉ là tập trận thôi, chứ thực tế mà vậy thì nguy to."

Jake, Rachel và Marco rục rịch hoàn hình. Khi đã là người trở lại, Jake nhìn tôi gườm gườm.

"Kế hoạch tùy thuộc vào hành động lanh lẹ và tuân thủ mệnh lệnh. Bồ đã ở đâu vậy, Cassie? Tại sao bồ hoàn hình trước khi mình phát tín hiệu an toàn?"

Hỏi hay ghê. Tôi đã quên khuấy chuyện là cả bọn chỉ ra khỏi lốt gián chừng nào Jake ra hiệu. Nếu ra khỏi đường ống mà không nghe giọng truyền của Jake, tức là chúng tôi vẫn cần phải ẩn nấp, chờ thêm chỉ thị...

Tôi cảm thấy mặt mình đỏ bừng bừng.

"Xin lỗi." Tôi nói lí nhí.

Jake nhún vai và quay qua Toby. "Còn những người khác thì sao? Họ xoay xở tốt chứ?"

Toby ngập ngừng. "Ô, hy vọng bọn Yeerk đừng sớm tấn công. Những người lớn loài người cần phải tập luyện thêm. Họ cần phải được bảo vệ."

Hiện tất cả gia đình của chúng tôi, trừ ba mẹ và anh trai của Jake, đang nương náu trong thung lũng Hork-Bajir. Dù sao cho tới lúc này chúng tôi vẫn an toàn, bọn Yeerk vẫn chưa dò tìm ra khu trại mới.

Trên đường trở về trại, Toby và Jake bàn thảo việc triển khai kế hoạch.

"Đường hào phải sâu thêm ít nhất hai mét tư nữa," cô đề xuất. "Và đường ống thoát cần phải gắn chặt vào bê tông để khỏi rung chuyển."

"Thế chúng bơm nước vào thì sao?"

"Vấn đề đó dễ giải quyết thôi..." Toby đáp.

Jake gật nhưng không hỏi thêm gì nữa. Chẳng hạn như Toby sẽ chống lụt bằng cách nào, sẽ cầm cự được bao lâu, và liệu Taxxon có đào mất ống cống xi-măng không...

Kiểu này chẳng giống Jake tí nào. Cậu ấy luôn luôn tiên liệu mọi tình huống cơ mà. Quả tình Jake không còn là Jake nữa. Điều này khiến tôi đau đớn.

CHƯƠNG 3

Suốt một thời gian dài, Jake đã bảo vệ được ba mẹ mình khỏi bị đầu độc bởi những con sên Yeerk, vậy mà, vào thời điểm quyết định, cậu ấy lại để họ bị bọn Yeerk bắt. Bây giờ cơ hội thoát thân của họ càng khó khăn, trần ai hơn bao giờ hết.

Jake chẳng còn sắc sảo như xưa nữa và cậu ấy không nguôi tự trách mình. Jake vẫn chiến đấu nhưng dường như đã mất lửa. Có vẻ những động cơ khiến cậu ấy chiến đấu đã không còn nữa...

Chúng tôi trở lại trại. Ax và Tobias, trong dạng người, cũng thủng thỉnh đi về từ vị trí của mình.

"Thiệt là tai hại! Mọi người phải hợp tác với nhau chứ!" Rachel bức bối tuôn một tràng rồi quay qua Jake. "Nè, anh không tính làm gì sao?"

Jake quờ tay lên chà mặt, vẻ kiệt quệ. "Nếu biết làm gì, thì anh đã làm rồi..." cậu ấy rít giữa hai hàm răng.

Marco thọc ngón tay vào miệng huýt gió. "Hết giờ, hết giờ. Giải lao nào. Công vụ bữa nay tới đây là hết. Ừ thì phải luyện tập nhiều hơn nữa, nhưng làm ơn để ngày mai đi..."

Marco đứng im chờ Jake gật rồi bước về phía căn chòi của gia đình mình.

Rachel nhảy vô xâu xé Jake. "Anh để tên làm biếng đó đi khơi khơi vậy à?"

Jake giơ bàn tay lên, rồi lại buông thõng xuống, tỏ vẻ chẳng còn hơi sức đâu mà tranh cãi. Đoạn, cậu ấy cũng... bỏ đi nốt.

Rachel quay qua thảy cho tôi ánh mắt chịu-hết-nổi-rồi. "Nếu chúng ta không tập nghiêm túc thì..."

Tôi quay mặt đi, mặc kệ nhỏ tức tối.

Tất cả mọi người đã trở lại làm việc sau cú tập luyện. Hork-Bajir và con người cùng xây dựng chòi cho các gia đình mới tới. Tiếng búa, rìu và cưa, đục hòa quyện vào nhau, inh inh oang oang - điếc tai nhưng giúp tôi phớt lờ giọng nói cấm cẳn của Rachel.

Tuy nhiên, tiếng ồn vẫn không át được giọng nói thân quen. Mẹ tôi đang tranh luận với một người thợ Hork-Bajir. Tôi bỏ Rachel đang cằn nhằn đó, lao vội tới chỗ mẹ. Anh thợ Hork-Bajir nhận thấy tôi tới bèn quay lại công việc của mình.

"Mẹ! Đáng ra mẹ với ba phải kiếm chỗ núp chứ. Mẹ biết cuộc tập trận của tụi con mà. Ai cũng phải diễn tập hết á. Sao vậy mẹ?"

Mẹ tôi lắc đầu, mặt chàu bạu, như thể còn có việc quan trọng hơn chuyện tập tành đó nhiều. "Cassie, chúng ta phải coi lại.."

"Chuyện gì vậy mẹ?" Tôi vội hỏi.

Mẹ tôi chỉ về căn nhà dài, thấp, kín mít, nơi trẻ con, người già và người ốm sẽ trú ngụ nếu bọn Yeerk đột kích thật sự.

Đó là cái tháp canh bằng đá và gỗ. Không có cửa sổ, chỉ có mấy

lỗ tí hin cho những người mạnh khỏe thò vũ khí, hay bất cứ thứ gì họ kiếm được ra để chiến đấu. Vài Hork-Bajir đang hí húi trét bùn lên vách, trám những vết nứt và lợp mái bằng dây leo để nó không dễ bị phát hiện từ trên không.

"Con nhìn đó," mẹ gằn giọng giận dữ.

"Mẹ, con không hiểu, có chuyện gì vậy?"

Mẹ tôi chống nạnh. "Cassie, năm sáu chục Hork-Bajir mà phải sống trong ngôi nhà bé tí teo đó sao?"

"Chỉ khi bị bao vây thôi mà," tôi kiên nhẫn giải thích. "Không lâu đâu. Con hy vọng thế."

Mẹ tôi lại lắc đầu, coi lời tôi chẳng xi nhê gì.

"Mẹ không cần biết lý do vì sao họ phải sống ở đó." Bà giơ ba ngón tay lên. "Thứ nhất: không hề có chỗ thông gió ngoài dăm cái lỗ vuông tí tẹo trên tường. Thứ hai: không có nơi giải quyết nhu cầu vệ sinh, bài tiết. Thứ ba: những con thú lớn như Hork-Bajir cần ít nhất một phẩy hai mét vuông..."

Tôi ngắt ngang. "Mẹ! Hork-Bajir không phải là thú trong Lâm Viên."

"Cassie, để mẹ..."

"Hừ, cứ cho họ không phải là người đi, nhưng họ cũng không phải là thú cưng to xác. Hork-Bajir là loài nhạy cảm. Họ hiểu điều gì tốt nhất cho quyền lợi của họ. Giống như loài người vậy."

"Ừ," mẹ bực bội. "Nhưng Cassie à, ý mẹ là nhiều Hork-Bajir sống lâu trong điều kiện như thế thì rất dễ tử vong."

Đột nhiên, tôi sùng tiết. Mẹ tôi, một nhà khoa học, lại không muốn hoặc không thể đối mặt với sự thật, rằng chúng tôi đang trong tình trạng chiến tranh, rằng những quy tắc luật lệ phải thay đổi, rằng chúng tôi buộc phải làm những việc mà trong thời bình chẳng ai muốn làm, rằng mỗi phút, mỗi giờ đều phải biết hy sinh quyền lợi của cá nhân mình...

"Vâng," tôi cao giọng. "Người Hork-Bajir có thể chết. Không chỉ họ, mà mỗi con người chúng ta và người Andalite cũng có thể chết. Vào bất cứ giờ nào, phút nào. Con vẫn chưa thông ý mẹ."

Mẹ tôi thở dốc, chính xác là sững sờ. "Cassie! Sao con dám nói thế? Chúng ta đang nói về cuộc sống kia mà."

"Con rất thực tế. Đây là chiến tranh, mẹ à. Chắc chắn sẽ có người chết - vì bị thương, bệnh tật hay vì những lý do nào đó. Lúc này, không gì thay đổi được thực tế đó đâu. Không gì ngoài chiến thắng, mới giúp chúng ta vượt qua được chiến tranh. Nhưng vào lúc này thì chiến thắng hãy còn... thật xa vời."

Tôi đùng đùng quay khỏi gương mặt cau có của mẹ, bước đi. Tôi bực vì mẹ khiến tôi phải nói những điều đó. Tôi bực vì biết mình đã làm mẹ buồn, và còn một lý do khác nữa, rằng: sau cả một thời gian dài chiến đấu, trải qua bao gian nan, tôi vẫn muốn cuộc sống của mình trở lại bình thường - muốn lại là một con nhóc ngày ngày chỉ lo

cấp sách tới trường và mơ mộng vu vơ.

Trên hết, nếu những người lớn không nhận ra và chấp nhận thực tế chiến tranh, họ sẽ không được chuẩn bị khi lâm trận. Và nếu không được chuẩn bị, **họ sẽ không thể sống sót.**

CHƯƠNG 4

Cuộc đời thật lắm điều ngạc nhiên. Marco - kẻ tưng tửng, luôn cảnh giác, luôn lập mưu hiến kế, luôn đoán ra ý đồ của kẻ thù - lại có vẻ như không mặn mà với chiêu thức đường hào.

Lúc này cậu ta đang ngồi xoãi cẳng, dùng dao chuốt chuốt một cành cây khô, trông nhàn nhã như chàng cao bồi Lucky Luke khi dừng chân nghỉ ngơi bên chú ngựa Jolly Jumper.

"Bồ đang làm gì thế?" Tôi lặng lẽ hỏi.

Marco nhìn lên, toét miệng cười.

"À Cassie, cái này gọi là đẽo-gọt-nghệ-thuật, thú tiêu khiển của dân miền viễn Tây xưa sau những lúc phải vắt sữa bò, cày ải và làm những công việc mà ngày nay không còn cần thiết nhờ sự sinh sôi nảy nở của các phiên tòa thực phẩm."

"Ở đây không có phiên tòa thực phẩm," tôi nhấn mạnh, "mà có rất, rất nhiều việc để làm..."

Marco mỉm cười, vẻ bình thản hết sức, thật khác xa với cậu Marco tôi từng biết.

"Ừm, Cassie. Biết là vậy nhưng tui chẳng thấy Jake ra lệnh gì ráo. Nó đã biến tui đây thành thằng Marco chán òm."

"Ba mẹ bồ đâu?" Tôi đổi đề tài. "Ít ra bồ cũng phải giúp cô chú ấy làm gì đó chứ?"

Marco chợt giãy nảy lên như bị gai đâm vào mông. "À, ba mẹ mình ở trong nhà. Đang tính cách làm sao gắn ụ tia Nghiệt lên mái." Cậu ấy cười. "Họ thật lãng mạn."

Kể từ khi ba mẹ đoàn tụ, mặt mày Marco cứ tươi hơn hớn, bộ dạng như đang sướng điên lên. Đáng ra tôi phải mừng khi thấy Marco hạnh phúc mới đúng. Nhưng vừa tranh luận với mẹ xong, tâm trạng khoan khoái của Marco chỉ tổ làm thắt nghẹn các sợi dây thần kinh trong tôi.

Cậu ấy cũng đang mộng tưởng, khước từ thực tế như ba mẹ tôi nốt. Trong khi Jake đang u uẩn, ít ra cậu ấy cũng phải xốc vác lên chớ...

"Marco nè, không hoạt động là một chuyện, nhưng cứ ngồi ì ra lại là chuyện khác. Đừng tưởng mọi chuyện thanh bình. Ngay khi tụi mình đang nói chuyện đây thì bọn Yeerk đang lùng sục chúng ta đấy."

Marco gục gặc cái đầu. "Ừa. Để tui ngâm cứu lại đã..."

"Hả?"

"Rồi rồi..." Marco đổi giọng cầu hòa, đoạn phủi cành cây vướng trên vai, gập con dao lại và đứng lên.

"Rồi rồi, bồ nói đúng. Cái vụ lờ đờ này phải ngưng lại. Nhưng bồ muốn tui làm gì chứ? Xây dựng dàn phóng máy bay? Hay dạy mấy người Hork-Bajir học hát?"

"*Galafht!*"

Tụi tôi cứng người. Bọn Yeerk đang tới, mà chúng tôi thì chưa chuẩn bị! Cả Hork-Bajir, cả hội Animorphs lẫn các bậc phụ huynh đều chưa sẵn sàng.

Cô Eva ló đầu khỏi cửa chòi, vẻ mặt căng thẳng. "Chúng ta bị tấn công. Tất cả, hãy rút khỏi vành đai. Tỏa ra. Chuẩn bị kháng cự."

Khắp nơi, Hork-Bajir và người, quýnh quáng đi tìm chỗ trú. Thấy ba mẹ mình đang xớ rớ, không biết phải làm gì, tôi điếng hồn, toan chạy ra giúp thì Marco tóm lấy lưng áo tôi giật lại. "Để Toby lo vụ đó. Tụi mình phải ra chiến hào và..."

"Whuuwhuu!"

Tiếng còi báo động rú lên lanh lảnh. Mọi hoạt động ngưng phắt lại.

"Một vụ luyện tập nữa chăng?" Marco tự hỏi. "Có lẽ Jake và Toby muốn dàn cảnh y như thật."

Ngay lúc đó, tôi nhận ra nguyên do gây nên sự náo loạn. Thật không thể nhịn được cười. Tình hình vẫn khốc liệt tương tự như khoảnh khắc trước đó, nhưng trái tim tôi đã bớt thót lại.

Hai người Hork-Bajir đang kẹp chặt mẹ Rachel, cô Naomi, ở chính giữa. Nếu bảo cô ấy đang điên loạn vẫn còn là nói giảm...

Rachel, Jake và Ax từ đường hào lòi lên. Marco và tôi nhập bọn với tụi nó ở giữa trại. Các lính gác mang "tù binh" tới dừng trước mặt tụi tôi.

"Mẹ," giọng Rachel gằn mạnh. "Mẹ cố tìm cách trốn phải không? Con đã bảo mẹ bao nhiêu lần là không thể rời trại được mà." Rachel phủi bùn bám trên cánh tay và mỉm cười chua chát. "Mẹ tính để mọi người bị giết hết sao?"

Cô Naomi giẫng tay khỏi người Hork-Bajir. "Thật tức chết đi được," cô hầm hầm nói. "Cái này là một sự sùng bái ngớ ngẩn, quái chiêu và hoang tưởng về lực lượng dân quân tự vệ. Nếu các người không để tôi liên lạc với chính quyền, tôi sẽ..."

Rachel xen ngang. "Chính quyền nào hả mẹ? Cảnh sát, FBI hay là CIA - tất cả đều có Yeerk làm ô nhiễm rồi. Mẹ sẽ gọi cho ai? Cho đồng nghiệp của mẹ ư? Có thể ông ta cũng là Yeerk đấy."

Cô Naomi có vẻ nao núng.

"Rachel," Jake nhắc khẽ.

"Đây không phải là phiên tòa của mẹ đâu. Cũng không phải là thứ mẹ có thể soạn thảo ra giấy. Mà đây là chiến tranh. Chúng ta không lo bị kiện cáo, mà lo bị giết."

Rachel thở một hơi rồi nói tiếp một tràng như bắn súng liên thanh. "Mẹ là một luật sư giỏi, nhưng điều đó chỉ có ý nghĩa trong những ngày xa xưa thôi, chứ ở đây và ngay lúc này nó thật là vô nghĩa. Mẹ đứng ngoài cuộc cũng được, nhưng phải làm theo lệnh và đừng để tất cả bị giết."

Môi cô Naomi run run. Tối thầm mong là cô không bật khóc. Con nít mà phải nhìn người lớn khóc thì quả là điều khó chịu và hoang

mang khôn kể...

Ừm, cô Naomi xứng đáng với những lời buộc tội của Rachel. Tuy rằng cô đã giúp người Hork-Bajir soạn thảo hiến pháp và dạy họ đọc, nhưng quan điểm và thái độ của cô về chiến tranh, về những thói quen thường nhật bị phá vỡ lại gây cho khó khăn cho toàn trại.

Dù nghĩ Rachel hơi quá, và cũng không tán thành hành vi của nhỏ, nhưng tôi hiểu điều gì khiến Rachel lên án mẹ mình gay gắt đến vậy.

Bởi vì, **giống như tôi, nhỏ đang sợ.**

CHƯƠNG 5

Hai nhỏ em của Rachel xúm lại xoa dịu mẹ. "Con không nghĩ là mẹ vô dụng đâu." Tôi nghe Jordan thì thào và thấy nước mắt lăn dài trên má Sara.

Cô Naomi nuốt nước miếng khan rồi hất cằm lên. Mắt cô phừng phực nhìn hai người Hork-Bajir bắt giữ mình. "Đừng có chạm vào tôi," cô lạnh lùng nói. "Đừng động vào bất cứ người nào trong gia đình tôi. Nếu không, tôi sẽ..." Cô bỏ lửng câu nói, nuốt nước miếng nữa, ráng lập lại. "Nếu không, tôi sẽ..."

Cuối cùng thì thực tế cũng thấm vào cô.

Người mẹ luật sư cứng cỏi của Rachel đang nhận ra tình thế bấp bênh biết chừng nào. Tôi thoáng thấy Marco hơi mỉm cười và quay đi. Trong bọn tôi, cậu ấy là đứa duy nhất có ba mẹ chấp nhận sự thật và tự nguyện làm những chiến binh du kích - những người tị nạn.

Nước mắt chảy dài trên má cô Naomi. Thật đau lòng khi trơ mắt ếch ra nhìn cô khóc mà chẳng biết làm gì. Mà liệu cô có nhẹ nhõm không khi nhận sự an ủi của một con nhóc đồng lõa với con gái mình?

May thay, cô Eva đã xen vào nhóm náo loạn và quàng vai cô Naomi. "'Chuyện gì cũng cần phải có thời gian." Cô nói nhẹ ru. "Thôi, chúng ta ra chỗ khác nói chuyện nào..."

Chầm chậm, hai người phụ nữ bước về phía căn chòi của cô Eva. Sara và Jordan lẽo đẽo theo sau.

"Bồ nói chuyện phải quấy với Rachel được không?" Tôi bảo Jake. "Nhỏ chọc cho cô Naomi nổ tung lên và không muốn đối mặt với sự thật."

"Mình đã cố khuyên nhưng nhỏ không nghe..." Jake cấm cẳn nói, rồi cụp mắt, quay mặt bước đi. Tôi đứng trơ ra như phỗng, rồi cố rấn theo. "Jake, mọi việc đang rối tinh rối mù."

Cậu ấy quay phắt lại, ánh mắt u tối và man dại. Lần đầu tiên kể từ khi biết và cảm mến Jake, tôi cảm thấy sợ cậu ấy...

"Bồ nghĩ mình không biết điều đó sao?!

Mình biết chúng ta đang tuột dốc, đang phạm sai lầm. Mình biết mình giơ đầu người khác ra chịu báng. Mình biết nếu không có Toby thì bây giờ cái trại này chỉ còn là một vết sẹo xấu xí trên mặt đất. Nhưng điều mình không biết, Cassie - cũng là điều khó chịu nhất - là mình được mong đợi làm cái gì đây?"

Ráng ghìm nén cơn giận đang bốc lên ngùn ngụt, tôi lắng lặng bước đi bên Jake. "Nhưng mà... phải có ai đó đứng ra nhận lãnh trách nhiệm chứ."

"Ờ. Bồ làm đi." Jake ơ hờ nói.

"Không," tôi gạt phắt. "Jake, bồ mới là thủ lĩnh. Bồ phải nói chuyện với ba mẹ mình, với mẹ Rachel và mấy em nhỏ. Thậm chí cả với mẹ của Tobias nữa..."

"Việc gì họ phải nghe mình diễn thuyết chứ?" Jake sửng cồ. "Coi đó, chúng ta trốn trong rừng, sống nhờ vào lòng từ thiện của người Hork-Bajir. Nếu bồ là người lớn - hay là một đứa trẻ nít khác, chứ không phải là Cassie hội Animorphs - thì liệu bồ có lắng nghe mình không? Chắc chắn là KHÔNG! Vậy sao bồ không để mình được yên thân, hả Cassie?"

Jake nhìn tôi, lắc đầu đoạn bỏ đi, mặc kệ tôi đứng chơ vơ đó.

"Jake, đừng tự dằn vặt mình nữa," tôi tuyệt vọng hét với theo.

Jake chẳng thèm dừng lại.

"Bồ hành động như một kẻ hèn nhát í." Mấy lời đó vừa tuôn ra khỏi miệng, tôi lập tức thấy hối hận ngay.

Jake dừng phắt lại, quay qua tôi. Mặt cậu ấy lạ khủng khiếp. "Bồ bảo tui làm sao?" Jake gằn giọng.

Cậu ấy đã nghe tôi rủa. Quá trễ để thu hồi lời nói. Tôi lập bập. "Vào lúc gay go nhất thì bồ lại co vòi, quay lưng lại với tụi mình..."

Jake phá ra cười mệt mỏi. "Mình không hèn nhát. Mình đã cố trao cho mọi người cơ hội chiến đấu. Mình chẳng muốn bắt ép mọi người phải làm theo mình, khi mà ngay cả mình cũng chưa rạch ròi giữa điều đúng hay sai; điều sáng suốt hay thất sách. Cassie, vì lỗi của mình mà chúng ta phải trốn chạy. Bồ không thể phủ nhận điều đó..."

Tôi bước đến bên Jake, cầm tay cậu ấy và bóp chặt.

"Bồ có thể đúng hoặc sai, Jake. Nhưng trên hết, bồ vẫn là một thủ lĩnh giỏi. Nêu thất bại thật sự là do lỗi của bồ, thì bồ lại càng phải có trách nhiệm mang tất cả mọi người ra khỏi đây..."

Cú bắn của tôi đã trúng "gót chân Achille" của Jake - một người luôn có tinh thần trách nhiệm. Tôi thấy rõ cậu ấy xìu đi.

"Marco có thể quán xuyến được mà," Jake chống chế. "Marco thông minh hơn mình, hơn cả Tobias, Ax, Rachel hay bất cứ ai. Vậy tại sao lại cứ phải là mình giơ mũi chịu sào?"

"Jake, đó không hẳn là sự thật..."

"Hừm, bây giờ vai trò của mình đã chấm dứt." Cậu ấy cay đắng nói. "Bây giờ mấy bồ hãy bàn tính đi rồi bảo xem mình phải làm gì."

Rồi Jake quay người bỏ đi.

CHƯƠNG 6

Buổi chiều hôm đó, tôi nói dối mọi người trong trại rằng tối nay Jake triệu tập cuộc họp. Xong, tôi thông báo cho Jake biết chỉ hai phút trước khi cuộc họp bắt đầu.

Những con người ngồi quanh ngọn lửa có che tấm chắn gió, ngăn lá cây khua bên trên để không làm nó phụt tắt. Nét mặt ai nấy đều phơi bày vẻ sợ hãi, thất thần như đứng trước bờ vực thẳm.

Những người Hork-Bajir đứng ngồi phía sau vòng tròn người. Lạ cái là bọn họ đều im lặng. Không có tiếng cãi vã tủn mún, không có tiếng xì xào chuyện trò riêng như thường lệ.

Jake nhìn chăm chắm vào đống lửa. Rachel đứng khoanh tay trước ngực. Marco ngó trân lên trời, như quên bằng mọi thứ xung quanh. Ax nhấp nhổm đằng sau Toby, mắt chính quắc nhìn ra trước, mắt cuống đảo quanh quan sát.

Cô Loren và Tobias - trong dạng người, ngồi kế bên nhau, vai kề vai. Hình như cả hai đang chìm đắm trong thế giới riêng của mình.

Toby nhìn qua ngọn lửa, cất giọng dò hỏi. "Chú Jake? Chú kêu gọi mọi người tới đây. Vậy, chú có điều gì quan trọng muốn truyền đạt?"

Jake nhìn lên, lắc đầu.

Tôi đứng lên. "Ừm... Xin lỗi, thật ra là tôi triệu tập cuộc họp này."

Rachel quay qua tôi tò mò. Marco và Tobias cũng vậy.

"Tôi muốn mọi người cùng trò chuyện," tôi giải thích. "Cùng giải tỏa khúc mắc. Nếu chúng ta không hợp tác với nhau thì sẽ không còn hội Animorphs, không còn các gia đình, không còn trại."

Chẳng ai phản đối gì, tôi tiếp.

"Cháu biết rất là khó khăn..." tôi ấp úng nói, hết nhìn ba mẹ lại sang cô Naomi. "Nhưng nếu tất cả mọi người cố hiểu điều chúng ta tin tưởng, thì..."

Mẹ Rachel buột ra lời gì đấy - đại loại như là thuật ngữ của các luật sư, hàm ý "vớ vẩn!"

"Tại sao chúng tôi lại phải nghe cháu thuyết giáo?" Cô hỏi, nhìn các người lớn khác tìm kiếm sự ủng hộ. "Tại sao chúng ta phải chịu đựng khổ sở thế này? Ở tịt trong rừng. Sống bẩn thỉu cùng với những người lạ. Ôi trời! Cứ mỗi lần tôi tìm cách trốn là mấy sinh vật này lại ngăn chặn. Coi đó... Michelle, Walter, Eva, Peter, Loren. Chúng ta bị bắt làm tù binh. Tại sao vậy?"

Rachel nhóng người lên trước. Mắt nhỏ thật hung tợn.

"Con đã giải thích cho mẹ bao nhiêu lần rồi. Chúng ta phải sống sót để chống lại bọn Yeerk, ngăn không cho chúng chiếm lĩnh hành tinh này. Mọi người cần phải sống. Những tháng qua, trong khi mẹ bận bịu đấu trí trên giấy tờ, tranh luận, cãi cọ trước tòa thì anh Jake, con và các bạn làm gì? Tụi con chiến đấu!"

Mẹ Rachel đứng lên. "Mẹ phát ốm vì những lời buộc tội của con rồi, Rachel. Sao con không nghĩ rằng: mọi việc vẫn có thể giải quyết được bằng con đường đàm phán và thương lượng; rằng bạo lực và chiến tranh không thể giải quyết được những bất đồng..."

"Thế mới đúng là mẹ Rachel chứ," Marco lẩm bẩm.

"Sao mẹ không chịu nghe con nói?" Rachel gào lên.

Sara bật khóc òa. "Mẹ, mẹ ơi! Con muốn về nhà. Con muốn có ba!"

Cô Naomi quỳ xuống và bế cô gái út vào lòng, vuốt tóc bé. Mấy đứa khóc không phải là những nạn nhân duy nhất than khóc cho cuộc sống an toàn, tiện nghi đã bị bỏ lại đằng sau.

Im lặng não nề. Chỉ có tiếng thút thít, sụt sịt của Sara.

Cuối cùng, ba tôi lên tiếng. "Thật sự thì bọn Yeerk này muốn cái gì? Cassie, ít ra chúng cũng phải biết điều trái phải chứ - phần lớn những sinh vật có đầu óc đều biết mà. Chúng ta có thể cung cấp cho chúng cái gì mới khiến chúng hài lòng?"

"Chúng muốn linh hồn của chúng ta," Jake lặng lẽ đáp.

CHƯƠNG 7

Jake đứng lên, hơi ngần ngừ. "Chừng nào Visser Một còn nắm quyền, chừng đó không thể nói đến chuyện thương thuyết. Hắn muốn thống lĩnh toàn bộ Trái đất. Nếu một Visser khác thay quyền, may ra mới có sự thay đổi. Nhưng ngay lúc này, chúng ta phải đối mặt với thực tế."

"Có những Visser khác à?" Ba tôi hỏi, vẻ khấp khởi hy vọng. "Có thể bảo với Visser Một rằng chúng ta muốn đàm phán, nhưng không phải với hắn sao?"

Cô Eva cười nhẹ, ngó qua Jake rồi nhìn ba tôi. "Anh chưa hiểu chúng ta đang đối phó với ai đâu. Với Visser Một hoặc là tuân phục hoặc là bị giết sạch. Chấm hết. Nếu may mắn, nếu hắn suy nghĩ lại, thì hắn sẽ tra tấn dã man chúng ta trước khi giết từ từ."

Mẹ tôi rùng mình. Ba tôi quàng vai trấn an mẹ. Cô Naomi nhìn Rachel, vẻ mặt bức bách. "Tôi có ba cô con gái," cô nói. "Từ đây đến cuối năm, tôi muốn mình vẫn còn đủ ba đứa. Vậy, tôi cần phải làm gì để chúng được an toàn?"

"Naomi à, chúng ta đang ở trong tình trạng chiến tranh," cô Eva trả lời. "Chị vừa là người mẹ vừa phải là người lính. Hãy học cách tuân theo mệnh lệnh và tôn trọng kinh nghiệm..."

"Thôi được rồi," cô Naomi đáp khô khốc. "Eva, chị đã từng là nhân vật cao cấp trong hàng ngũ Yeerk. Chị biết kẻ thù nghĩ gì và thật sự sẽ làm gì. Chị là người lớn. Tôi sẵn sàng làm theo lệnh của chị."

Cô Eva lắc đầu. "Visser Một chỉ gườm và sợ duy nhất một kẻ thù. Đó là Jake. Cậu ta phải là người lãnh đạo."

Ba tôi nói lớn. "Ngay cả như vậy cũng không nên để cậu ta làm. Đó là gánh nặng quá lớn. Thật không công bằng khi ép uổng cậu ta."

Tôi nhìn Jake. Coi bộ cậu ấy sắp bật khóc đến nơi. Ba tôi đứng lên, bước tới đặt tay lên vai Jake. "Chú không hiểu việc gì đang xảy ra cho ba mẹ cháu, Jake. Nhưng cho đến khi họ trở về... à... chú mong cháu coi mình là một thành viên trong gia đình chú..."

Miệng Jake mím chặt lại. Đúng là cậu ấy sắp khóc thật. Tôi cảm thấy lộn lạo trong bao tử. Nếu Jake mà không ghìm được là tôi cũng buông luôn. Rồi tất cả mọi người - cả người lớn, trẻ con, Hork-Bajir và ngay cả Ax - cũng sẽ ồ lên, khóc lóc cho coi.

Ráng nào, tôi thầm khích lệ Jake. *Ráng lên nào*.

Tôi thấy Rachel dòm Jake, đôi mắt xanh mở to thao láo. Ngay cả mẹ nhỏ, vốn chẳng hâm mộ Jake lắm cũng có ý chờ phản ứng của cậu.

Những người Hork-Bajir nhìn Toby. Họ muốn hiểu sự việc từ nhà tiên tri của mình. Nhưng mắt Toby đang dán tịt vào Jake. Cái cằm bự của cô bé vẩu ra trước.

Jake đang là trung tâm của tất cả sự chú ý. Nếu cái trung tâm ấy

đổ sụp...

Chỉ ba bốn chục giây mà chúng tôi tưởng phải đợi cả tiếng đồng hồ. Jake đứng thẳng lên, thở đều đặn. Cậu ấy nhìn vào mắt tôi, mắt ba tôi, rồi cất giọng dõng dạc.

"Cháu rất cảm kích là các cô chú không ép buộc cháu. Đây không phải là cuộc sống cháu muốn. Phải chi có thể làm lại tất cả. Nhưng cháu biết... Cho dù cháu hay các cô chú có thích hay không, thì cháu vẫn là người thích hợp nhất cho nhiệm vụ này. Hãy hiểu cháu. Cháu không muốn, nhưng cháu sẵn sàng làm nếu các cô chú biểu quyết thuận."

Ba tôi nhìn mẹ. Bà quay sang nhìn cô Eva. Cô Eva cầm tay chồng, gật đầu với cô Loren rồi giơ tay lên.

Tiếp theo là mẹ tôi, tới ba tôi, cô Loren và chú Peter - ba Marco. Tới Toby và, toàn thể người Hork-Bajir cùng giơ tay lên.

Mẹ Rachel nhíu mày, nhìn khắp mọi người, rồi cuối cùng cô cũng giơ tay dù không cao lắm. Có vẻ như cô đang đấu tranh rất dữ dội...

"Thật điên hết biết," cô nói lớn. "Vậy kế hoạch của cậu là gì, Thống soái Jake?"

"Kế hoạch của cháu..." Jake thọc hai bàn tay vào túi quần, "là **cố giữ cho chúng ta sống sót**."

Tôi nhìn mặt Jake và nhận thấy cậu ấy không phải là một thủ lĩnh hào hứng, mà chỉ là một cậu bé buồn rầu, bị quấy rấy.

Và tôi cảm thấy **đó là lỗi của mình**.

CHƯƠNG 8

Sáng sớm hôm sau, Jake nhóm họp riêng tụi tôi.

"Chúng ta không thể để tình trạng này tiếp diễn," cậu ấy nói lạnh tanh. "Mấy bồ thử nghĩ coi. Tất cả mọi thứ đã thay đổi. Những nguồn thông tin bình thường của chúng ta đã kiệt. Người Chee chẳng khám phá ra được gì - điều đó chứng tỏ bọn Yeerk đang thắt chặt hệ thống an ninh..."

"Còn phong trào Yeerk phản kháng nữa," tôi nói. "Chúng ta không còn được gặp thầy Tidwell ở trường. Có lẽ thầy nghĩ tụi mình tiêu đời hết rồi."

"Vậy thử liên lạc với thầy coi sao," Tobias đề nghị.

"Quá chậm," Rachel phản bác. "Chúng ta cần hành động hơn là cần những tin tức tình báo. Vả lại, tụi mình biết Visser Một hầu như đã bóp nghẹt phong trào Yeerk hòa bình rồi."

<Bây giờ chúng ta đang ẩn núp,> Ax bàn góp. <Sẽ càng nguy hiểm hơn nếu tôi liên lạc với những chỉ huy của phi đoàn Andalite. Bọn Yeerk sẽ càng nhất quyết xóa sổ lực lượng phiến loạn.>

Rachel nhíu mày. "Vậy, tụi mình phải làm gì bây giờ?"

Jake nhìn từng đứa, nói rành rọt. "Mình nghĩ **đã đến lúc phải dùng hộp biến hình**."

Ối chao! Hộp biến hình. Món quà. Một lời nguyền.

Đã bao lần tụi tôi định cột nó vào một tảng đá và đem dìm xuống biển sâu, nhưng lại ngại một ngày nào đó sẽ có người vớt được nó lên.

"Chúng ta không thể đơn độc cầm cự được nữa," Jake phân tích. "Bọn Yeerk đã biết tên và mặt mũi chúng ta. Nếu chúng ta bị giết thì sẽ không có ai thay thế - sẽ chấm dứt việc đối kháng. Đã đến lúc phải mở rộng lực lượng, tăng cường sức mạnh cho đội quân của chúng ta. Người Chee không thể giúp trong việc này rồi, phe Yeerk hòa hữu không biết phân tán ở đâu. Chúng ta lại càng không tin người Ellimist sẽ ra tay cứu vớt..."

Marco cào cào mặt ra điều chưa thông hiểu. "Thêm Animorphs nữa hả? Coi mòi tui không khoái vụ này à nha."

"Không được," Rachel phản đối kịch liệt. "Chúng ta đã thử một lần rồi. Đó quả là một thảm họa. Mấy bồ quên vụ David rồi sao?"

Bắt gặp ánh mắt dò hỏi của Rachel, tôi vội quay lẹ đi.

Marco gật đầu. "Tui về phe với Rachel. Không thêm Người Hóa Thú nữa. Quá nhiều rủi ro."

"Nếu con người không phải là sự lựa chọn tốt nhất để kết nạp hội viên Animorphs mới, thế các Hork-Bajir thì sao?" Jake vẫn khăng khăng.

Một khoảng dừng. Rồi tất cả bọn cùng đồng thanh. "Không được'"

Khi biến hình thành các con thú khác, thời gian đầu trí não và bản

năng của con vật sẽ nổi lên kiểm soát. Cần phải vận dụng ý chí và tập trung cao độ mới chế ngự được cái bản năng thú ấy, bắt nó phục vụ và khuất phục trí não của mình.

Chắc chắn Hork-Bajir không thể nào vượt qua nổi giai đoạn này. Rồi họ sẽ chết chìm trong cơn sợ hãi triền miên của chuột, hay sự hung hăng của mực ma. Ngoài ra, Hork-Bajir đầu cần phải có thêm quyền năng biến hình. Cơ thể họ đã là một cỗ máy hữu hiệu trên chiến trường rồi còn gì. Họ dũng mãnh hơn bất cứ lốt hình chiến đấu nào chúng tôi có.

"Rồi, thế thì vẫn phải là con người," Jake nói dứt khoát. "Các bậc cha mẹ của chúng ta thì sao nhỉ?"

"Tui bác bỏ," Marco la lớn. "À mà cũng được, nhưng trừ ba mẹ tui ra." Mặt Marco đanh lại, không hề có dấu tích của sự bông lơn. "Mẹ tui đã phải chịu đựng bao nhiêu vất vả, đau đớn rồi. Ba tui cũng vừa thoát khỏi địa ngục của chính mình..."

"Thế còn ba mẹ Cassie?" Jake ngắt ngang. "Hay mẹ Rachel?"

Marco lắc đầu trước khi tôi kịp mở miệng. "Tui hổng có ý chê đâu, Cassie, nhưng tui nghĩ ba mẹ bồ là những người yêu chuộng hòa bình vĩ đại nhất. Họ còn nhạy cảm, hay xót xa cho mấy con thú hơn cả bồ nữa kìa. Chỉ có mẹ Rachel sẽ là một ụ đại bác khác, tuy có xì hơn nhỏ..."

"Ê!" Rachel sùng tiết nạt.

"Thôi được, thôi được!" Jake dàn hòa, giơ tay lên. "Đừng mất thời giờ gấu ó nhau nữa. Mình cần ý kiến đóng góp."

< Cả mẹ mình cũng không được luôn,>

Tobias lên tiếng. Con mắt diều hâu dữ tợn hơn bình thường. <Xin lỗi. Mặc dù bà đã được trao thuật biến hình, và nếu cần bà có thể chiến đấu, nhưng bà vẫn... vẫn chưa... nhớ ra mình và cha mình.>

"Không sao đâu," Jake trấn an cậu ấy. "Như vậy hãy tạm loại các bậc phụ huynh của chúng ta ra khỏi cuộc chiến."

"Nếu buộc phải tăng thêm quân số cho Hội Animorphs, chọn trẻ em là tốt nhất." Marco lầm bầm, vẻ trầm tư. "Người lớn bị cột quá chặt vào thực tế hiện tại của mình, nên rất khó thuyết phục họ tin, cho dù có đem trưng bày thực tế khốc liệt ra trước mắt họ..."

<Đúng thế,> Tobias tán đồng. <Hãy nhớ lại thái độ của những người cắm trại. Họ nghĩ chúng ta là người từ hành tinh khác, nhưng vẫn ngờ ngợ...>

"Xong một chuyện," Jake nói. "Sang đến khúc mắc khác. Tụi mình vẫn phải bảo đảm rằng người được chọn chưa bị mượn xác. Nhưng chúng ta không còn đủ thời gian để tiêu pha ba ngày cho từng ứng viên rồi mới quyết định..."

<A!> Tobias chợt reo lên đầy phấn khích.

<Mấy bồ có để ý đến những người mà bọn Yeerk thường không thèm đụng tới không? Chúng ta đã biết không phải chỉ một trường

hợp...>

Phân vân hết một hồi rồi tôi cũng hiểu ra...

CHƯƠNG 9

"Bọn Yeerk chẳng ham chui vào sống trong những người như mẹ bồ trước khi có khả năng biến hình, phải không Tobias?" Tôi nói nhẹ nhàng. "Chúng chẳng muốn kẻ bị mượn xác mù, què quặt, điếc, hay bị bệnh nan y..."

"Cassie nói đúng," Rachel cất giọng từ tốn. "Mình chưa bao giờ thấy tên mượn xác nào đi xe lăn cả. Mình cá là tất cả những tên Mượn xác-Người bị ung thư hay mất giò cẳng đều bị giết hết. Mình không đùa đâu."

< Yeerk không tuyển dụng những người bị bệnh và bị tổn thương vĩnh viễn. *Vecol* với chúng là vô dụng, không hữu ích trên trận tiền.> Ax thừa nhận.

"Không phải mọi loài đều đo lường đánh giá các cá nhân bằng khả năng chiến đấu của họ," tôi bảo.

Ax gật. <Tôi hiểu. Nhưng bọn Yeerk không hiểu...>

Marco móc lò. "Nhưng nếu anh chàng ngồi xe lăn mà biến thành gấu xám thì anh ta chiến đấu được tuốt."

Rachel nhăn nhó. "Vấn đề là biến hình chữa lành mọi vết thương, đưa người ta trở về trạng thái như khi mới sinh ra, phải không Ax?"

Ax gật. Rachel tiếp. "Sẽ có những đứa trẻ bị dị tật bẩm sinh, không thể lành lặn được sau giới hạn hai tiếng. Nếu buộc phải hoàn hình giữa lúc đang chiến đấu, thì họ sẽ vô phương tự vệ, không thể tự chạy trốn."

"Không gì vô phương tự vệ bằng chúng ta trong tình thế này," Jake trầm ngâm nói.

Bỗng, không khí dường như tuôn hết khỏi phổi tôi. Làm sao tụi tôi có thể tha thứ cho mình nếu như một thành viên Animorphs mới tinh, non nớt kinh nghiệm bị thương nghiêm trọng, hay thậm chí bị chết trên chiến trường? Có điều gì đó không ổn với ý kiến này.

"Chúng ta không thể làm vậy," tôi rầu rầu nói.

<Đó là ý kiến của bồ?> Tobias nhẹ nhàng hỏi.

"Không phải," tôi phản bác. "Mình nghĩ kỹ rồi. Mình không phản đối, nhưng mình thấy nó không đúng đắn lắm..."

Jake tằng hắng. "Cassie, tuyển mộ trẻ tàn tật hoặc mạnh khỏe là phương cách duy nhất của chúng ta lúc này..."

"Thế còn cơ hội sống sót của họ thì sao? Chúng ta sử dụng những đứa trẻ kém may mắn để giúp chúng ta sống hả? Bộ chúng ta quan trọng hơn những người khác sao?".

"Đó không phải là điều bồ muốn nhấn mạnh, Cassie," Jake nói trầm trầm nhưng cương quyết. "Những người tàn tật cũng sống trên hành tinh này. Khi mình nói 'chúng ta' tức là bao gồm tất cả mọi người trên Trái đất. Chúng ta đều có nguy cơ bị cuốn vào cuộc chiến này. Tại sao không cho những đứa trẻ khác khả năng cần thiết để chống lại

những kẻ xâm lược?"

Tôi chẳng biết nói sao. Jake nói đúng. Thình lình, tôi cảm thấy mẹ đúng khi phàn nàn về điều kiện sống tạm bợ của ngôi nhà người Hork-Bajir xây dựng nên. Dầu sao mẹ vẫn không thể vượt qua được ý nghĩ cho rằng nghề nghiệp của mình là chăm sóc cho những người Hork-Bajir; rằng cần giúp họ tự bảo vệ, chăm sóc lấy mình.

Bọn tôi có làm điều tương tự khi trao cho những đứa trẻ thiểu năng thuật biến hình? Trang bị cho chúng khả năng tự vệ, để bảo vệ gia đình, nhà cửa và thế giới của chúng? Hay bọn tôi chỉ chất lên vai chúng gánh nặng đau khổ, không thể chịu nổi?

"Không nhất thiết phải bắt buộc tất cả chấp nhận kỹ thuật này," Rachel càm ràm. "Cứ để mỗi đứa nhỏ tự lựa chọn cho riêng mình."

Marco gật đầu, tựa như cố tự thuyết phục mình chấp nhận kế hoạch này.

"Tụi mình sẽ kể cho họ cái gì đang diễn ra," cậu ấy nói. "Chỉ dẫn cho họ cách chống trả. Nếu họ không muốn tham gia thì thôi. Càng thêm Animorphs tức là càng củng cố thêm an ninh, nhưng điểm này mình không chắc chắn lắm..."

"Khoan đã," tôi bảo. "Còn điều nữa. Hãy nhìn những gì xảy ra với cô Loren. Cô bị mù vì tai nạn. Tobias trao cho cô phép biến hình và cô hết mù. Như Ax và Rachel nói thì đó là vá lành ADN."

< Nhưng mà... nó đã không mang lại cho mẹ mình ký ức,> Tobias chỉ ra. < Bà vẫn mất trí nhớ.>

"Đó chính là điều mình muốn chỉ ra," tôi nhấn mạnh. "Mình không biết chính xác hộp biến hình có tác dụng như thế nào lên mỗi cá nhân, trong từng trường hợp cụ thể...."

< Không hề có sai lệch trong kỹ thuật biến hình,> Ax tuyên bố.

"Có thể không có trúc trắc gì với người Andalite, nhưng lại rầy rà với con người," tôi lập luận, "Dù vậy tụi mình biết một người Andalite dị ứng với kỹ thuật này. Mấy bồ có nhớ Mertil không? Cũng vậy những bác sĩ loài người không biết tất cả những nguyên nhân gây nên bệnh tật cho người."

"Kết luận mau đi?" Rachel thúc giục.

"Sẽ có đứa trẻ khỏi bệnh khi được trao phép biến hình. Nhưng còn sau đó chúng sẽ đi đâu? Bồ nghĩ gì về những người tự dưng đi lại phăm phăm sau bao tật nguyền? Họ vẫn ở lại trong bệnh viện ư?

Mình e rằng bọn Yeerk sẽ để ý ngay mấy người quanh năm ngồi trên xe lăn, nay đột nhiên lại thi maratông. Chúng sẽ chui vào đầu họ liền, sẽ khám phá ra tất cả. Bằng không, họ buộc phải biến mất."

"Cassie đã chạm tới điều cốt lõi," Marco tán thành. "Thực tế cho thấy tụi mình không cần thêm dân tị nạn Animorphs nữa, mà cần những chiến binh đáng tin cậy - hầu duy trì sức chiến đấu. Liệu có thể chắc chắn rằng những tên nhóc bỗng dưng mạnh khỏe sẽ sẵn sàng từ bỏ tự do mới có để làm nhiệm vụ Star Trek? Mình đang nói đến khía

cạnh lòng tin..."

Jake gật. "Ờ. Đúng là khó mà biết chắc. Việc này rất liều lĩnh..." Cậu ấy nhìn tôi. "Nhưng chúng ta chẳng còn thời gian để đắn đo nữa. Mình quyết định làm. Marco, bồ nghĩ sao?"

Marco ngần ngừ một chút rồi gật đầu.

"Tobias? Rachel?"

"Em ủng hộ."

<Mình cũng vậy.>

"Ax?"

< Tôi đồng ý.>

Jake cười toe. Trong thoáng phút, cậu ấy lại là Jake như xưa: tràn trề năng lượng và tự tin. Đáng ra điều đó phải khiến tôi vui. Nhưng... tôi chẳng thích điều cả bọn sắp làm tí nào. Và rõ ràng, trong trường hợp này Jake không đếm xỉa đến chuyện tôi đang nghĩ gì.

Jake và tôi đã từng thân thiết hơn tình bạn bình thường, nhưng bây giờ mọi thứ và tất cả mọi người đã thay đổi. Tôi không biết ai là ai nữa. Mà đôi khi, thậm chí tôi còn không biết mình cảm thấy gì nữa...

"Ax và Marco sẽ tra trên mạng," Jake giao việc, "dò tìm những ứng viên. Nhớ rằng, họ phải là trẻ em. Xác định một dưỡng đường hay trung tâm phục hồi chức năng nào đó."

"Tụi này sẽ làm ngay, thưa thủ lĩnh,"

Marco lèo nhèo.

Ngọn lửa cương quyết cháy ngùn ngụt trong mắt Jake. "Tụi mình bắt đầu thử nghiệm với một nhóm nhỏ cái đã. Nếu được thì sẽ mở rộng sau. Mai này lực lượng lan rộng, chúng ta sẽ khiến cho bọn Yeerk phải truy lùng hội Animorphs khắp nơi."

Tụi bạn tỏa đi, hối hả thực hiện mệnh lệnh.

Cuối cùng, Jake nhìn tôi với vẻ hứng khởi. "Cassie, bồ cùng đi với tụi mình chứ?"

Tôi cảm thấy bị tổn thương vô kể. Nhưng tôi có thể làm gì? Tôi đã từng chống đối Jake - Jake của tôi - trong vụ đào hầm Taxxon. Bây giờ lẽ nào tôi lại từ chối nữa?

CHƯƠNG 10

Marco đã tìm ra một trung tâm phục hồi chức năng cho trẻ tại một thị trấn không xa lắm.

Cả bọn quyết định Jake, Marco và tôi đi. Rachel, Tobias và Ax ở lại bảo vệ trại, phòng khi bọn Yeerk đột kích sẽ có người lo liệu (và để chăm sóc các bậc phụ huynh nếu tụi tôi không trở lại).

Ba đứa tôi bay đi trong lốt chim ứng per-egrine và ó biển. Ba con chim săn mồi hơi tách nhau ra, mỗi đứa tha một mảnh hộp biến hình do Ax rã ra.

Jake đề nghị không nên bay thẳng tới trung tâm phục hồi chức năng mà đi vòng vèo, đề phòng bị phát giác.

Tụi tôi đáp xuống và hoàn hình tại ngõ hẻm đằng sau một tiệm bán xe đạp, cách trung tâm phục hồi chức năng vài dãy phố.

Thời gian qua tụi tôi đã học cách biến hình với nhiều quần áo hơn - không chỉ với một tí đồ thun kệch cỡm như trước. Ba đứa trẻ mặc đồ đạp xe lảng vảng bên ngoài cửa hàng bán xe đạp là hợp lý quá rồi. Nhưng trớ trêu là tụi tôi vẫn không sao "sắm" được cho mình đôi giày đúng bộ.

Có ít nhất hai mươi xe đạp - xe leo núi, xe đường trường, xe gắn động cơ - xếp thành dãy dọc lối đi vào cửa hàng. Vài chiếc khóa chặt. Khoảng mười chiếc có treo mũ bảo hiểm lủng lẳng trên ghi-đông.

"Jake à, tui có một đề nghị," Marco thì thào. "Tụi mình chộp ba chiếc xe và đạp tới trung tâm phục hồi chức năng." Và như để tự an ủi mình, cậu ấy thêm. "Chẳng ai để ý tới mấy tên nhóc cưỡi xe đạp đâu."

Jake gật. "Đi xe ít bị dòm ngó hơn."

"Theo mình," tôi lầm xầm. "'Chộp' ở đây có nghĩa là 'đánh cắp'."

Marco tròn mắt. "Cassie, bồ lãng mạn quá đó. Tui thích dùng từ 'mượn' hơn. Nào, hãy quay lại đám xe mau."

Jake liếc dọc ngang con đường. "Đi nào," cậu ấy hô.

Không thể kìm nén nổi tôi hoạnh họe.

"Jake..."

Cậu ấy lữ mắt nhìn khiến tôi tê điếng, vội nhìn đi chỗ khác.

"Mình chưa bao giờ đánh cắp xe đạp,"

Jake bảo Marco. "Bồ có đề nghị gì không?"

Marco giả bộ đau khổ. "Cái gì khiến ông nghĩ tui biết chôm xe? Dù sao tui cũng hiến kế là hãy lấy ba chiếc không khóa và vù đi."

"Ngộ nhỡ ai đó ra khỏi cửa hàng và thấy tụi mình thì sao?" tôi ngại ngần.

"Thì làm Lance Amstrong, gắn đèn hun khói và chạy thục mạng chứ sao. Rồi chưa?" Marco xăng xái tới nhấc một chiếc xe màu đỏ ra khỏi giá.

Lộ liễu gì đâu. Tôi đã từng tham gia hàng trăm trận tiền, từng đối mặt với những bọn người lạ quái đản, nhưng tôi thề là lúc này trái tim

mình đập nhanh hơn bao giờ hết...

Ngay khi vừa đặt chân vào bàn đạp chiếc xe gắn động cơ màu đen, tôi nghe tiếng thét loạn.

"Andalite! Băng thảo khấu!"

Pằng chíu! Pằng chíu!

Ba tên Mượn xác-Người ùa ra khỏi cửa hàng xe đạp. Tia Nghiệt sợt lèo xèo tóc tôi.

Đương nhiên là bọn Yeerk đã bố trí quân rình rập mọi tấc đất trong thị trấn này. Một cửa hàng xe đạp, ba tiệm Sao Nai, một trung tâm Barnes & Noble và bốn tiệm McDonald's. Chắc chắn chúng đang chờ tụi tôi ở đó.

Tại sao Jake cứ cương quyết theo cái kế hoạch nguy hiểm này nhỉ? Tại sao Marco và tôi lại ngoan ngoãn phục tùng cậu ấy? - Để làm gì nhỉ? Tìm cảm giác mạnh ư?

Cả nửa giây trôi qua mà tôi chẳng thể nghĩ ngợi gì được. Jake đã mất đi độ nhanh nhạy của một thủ lĩnh? Hay cậu ấy bị bức ép quá nên rồi trí? Không phải là lúc để mà trầm tư mặc tưởng nữa...

"Chạy!" Jake thét. Tụi tôi gò lưng đạp!

Rầm! Rầm rập! Rầm rập!

Tiếng xe hơi đóng mở thình thình. Xe bốn bánh của bọn mượn xác đuổi theo xe hai bánh của hội Animorphs. Chẳng mấy chốc chúng sẽ tóm được tụi tôi thôi.

"Ra khỏi đường!" Jake ra lệnh. Cậu ấy nhảy tọt lên vỉa hè, phóng vô con hẻm chật hẹp xe hơi không len vào được. Marco và tôi trối chết đạp xe theo, vù qua mấy thùng rác, qua con mèo đang ngủ, qua luôn chiếc trường kỷ bỏ không. Chạy bừa lên đống xà bần, miểng chai, và can xăng rỗng. Lao như điên cho tới hết ngõ hẻm.

Thịch thịch thịch thịch!

Những bước chân nện trên vỉa hè đằng sau tụi tôi! Bọn mượn xác đã bỏ xe chạy bộ.

Chúng đang tiến tới gần.

"Biến hình," Jake ra lệnh.

"Lốt hình chiến đấu hả?" Marco vừa hỏi vừa quảng chiếc xe đạp đi.

"Không!" Jake chỉ khung cửa bên hông hẻm dẫn tới nhiều cửa hàng ngó trông ra đường. "Gián."

Lần này, sự biến hình diễn tiến trước cả khi tôi hình dung ra gián.

Vứt! Tôi đổ sập xuống đất.

PHỰt! Con nhỏ Cassie teo rút lại cực nhanh, vỏ giáp gián bao quanh cơ thể tôi. Cơ thể tôi phân đốt. Tòe ra bộ ăng- ten và những phần gớm ghiếc của gián.

Quanh tôi, những bước chân của bọn mượn xác nảy tưng tưng. Tốt rồi! Tụi tôi lọt vào khe nứt dưới ngưỡng cửa và biến mất.

Cả bọn hoàn hình và thám thính khu vực. Không gian tối om, bụi

bặm. Tôi cố không hắt hơi. Có tiếng nói và ánh đèn ở một phòng kế bên. Cửa hé mở. Jake ra hiệu im lặng. Tụi tôi hé mắt nhìn qua và thấy một phụ nữ đang cầm một thanh gươm lớn.

"Bây giờ sự xâm phạm tác quyền đang hoành hành dữ dội," bà ta nói với đám nhỏ cỡ tuổi tụi tôi hoặc lớn hơn chút chút.

Tôi lùi lại, quay ra thấy mình đối mặt với một phụ nữ xanh xao, tóc đỏ. Tôi suýt nữa thì hét lên. Nhưng rồi...

Đó không phải là người thật mà chỉ là một cái đầu quỷ bằng nhựa dẻo Styrofoam đội tóc giả. Marco liền giật con thỏ giả ra khỏi đỉnh mũ của bà ta. Jake với tay lấy chiếc mặt nạ Người Nhện.

Chúng tôi đang ở trong nhà kho của cửa hàng trang phục hóa trang.

CHƯƠNG 11

"Tui cảm thấy ngố hết biết."

"Ừ, bồ ngố thật đấy," tôi xác nhận. Bộ đồ phù thủy của Marco quả là lố lăng hết sức. Chiếc áo vải polyester rộng thùng thình may giả làm áo đuôi tôm khiến cậu ấy trông giống cô gái trình diễn ở sòng bạc Las Vegas. Đã thế nó còn được trang trí những ren rua vàng rũ và đính kim tuyến mới ác chứ.

Tôi cũng tự thấy mình lố bịch gì đâu, y như bà thầy bói trong những bộ phim hạng B vậy.

"Suỵt… !"

Băng hát rong chuẩn bị ra đi. Tôi nhận thấy có quá nhiều tiếng ồn.

"Xin lỗi," tôi thì thào với Jake, vội lột bộ đồ trang sức rẻ tiền ra và đặt lại lên kệ.

Marco gầm gừ. "Làm sao mà Jake lại chẳng có vẻ ngố nhỉ?"

Quả đúng vậy. Bộ đồ Jake tìm được suýt soát vừa vặn với cậu ấy. Mốt ăn theo nhà thơ Beat của thập niên 1950. Cổ lọ đen, quần jeans đen, giày đen, và mũ bê-rê đen. Đến cả cái chòm râu dê giả hiệu cũng lịch lãm ra phết.

"Ôi, mảnh linh hồn," Marco ngâm thơ.

Tôi nhét hộp biến hình vô một túi ngầm trong cái váy nhiều lớp của mình.

Kế hoạch tụi tôi nghĩ ra tức thời dĩ nhiên là rất giật gân. Nhưng biết làm sao được.

Nếu trở lại ngõ hẻm hồi nãy sẽ bị bọn Mượn xác-Người tóm liền - dù là gián hay là người. Còn nếu tụi tôi xông ra chiến đấu thì sẽ chẳng bao giờ tới được trung tâm phục hồi chức năng.

Nhiệm vụ trước mắt của tụi tôi đã rõ: phải xác định thêm thành viên Animorphs tiềm tàng và về nhà còn sống nguyên.

Tụi tôi hiên ngang ra khỏi cửa hàng cùng với lũ nhóc mười lăm đứa trong đủ loại quần áo lùm xùm, lòe loẹt.

Là sinh viên một trường địa phương chuyên về nghệ thuật biểu diễn, họ tự gọi mình là Những Kẻ Chè Chén. Họ đang trên đường tới buổi biểu diễn cho trẻ em ở trung tâm phục hồi chức năng.

Thật tốt quá sức tưởng tượng. Marco kín đáo quan sát mấy thằng bé mặc quần chẽn. Jake hành xử đúng là Jake của hội Animorphs, sợ có Yeerk trà trộn vào đám vui nhộn này.

Những biến cố gần đây thật đáng lo ngại. Bọn mượn xác lúc nhúc ở mọi nơi. Nhưng tôi hy vọng chúng chưa lưu tâm gì tới lũ trẻ bệnh hoạn và tàn tật.

Trung tâm phục hồi chức năng trực thuộc một bệnh viện lớn. Tôi đếm thấy có mười sáu tầng, không kể những tầng ngầm dưới đất.

Tụi tôi đi cuối đoàn quân giải trí, vào bằng cửa trước đàng hoàng. Qua cô y tá ở bàn tiếp tân và những nhân viên bảo vệ rảo bước trong

hành lang.

Không ai hỏi han tụi tôi. Cuối cùng tụi tôi tới khu lầu trệt nằm ở phía sau. Nơi này đầy trẻ nhỏ. Đứa lớn nhất chỉ chừng bảy tuổi. Tất cả đều ngồi xe lăn, mang nẹp chân hoặc nằm bẹp trên giường.

Dù vậy tụi tôi vẫn cảm nhận ở chúng có những nét hồn nhiên, tinh nghịch của trẻ con. Chúng ríu rít, cười khanh khách và vỗ tay hớn hở khi chúng tôi bước vào.

Đoàn quân liền ồ lên hát bài gì đó về mặt trời, hoa cỏ, nụ cười và mưa rào. Đồng thời họ biên đạo ngay một điệu múa đơn giản cho bài hát. Ồ, đó là việc đơn giản với những người học múa tại trường nghệ thuật biểu diễn, chứ không phải với tụi tôi.

Marco đá cho tôi cái nhìn kinh hãi được phóng đại hết cỡ.

"Đi vào hàng cuối," tôi lì xì.

"Chuồn thôi," Jake thêm.

"Mặt trời chiếu sáng muôn phương"

Những Kẻ Chè Chén gào vang. Họ nhịp nhàng dắt díu nhau nhảy qua trái, sàng lướt qua phải. Tôi lò dò theo họ nhích dần ra cánh cửa bên phải rồi lẻn ra hành lang. luôn.

Jake liếc lại căn phòng tụi tôi vừa ra. "Không được. Tụi nó quá nhỏ".

"Có lẽ bọn lớn hơn ở những lầu trên," Marco suy luận.

"Ừ. Tụi mình đi từng lầu một cho tới khi gặp được người thích hợp. Vẫn cứ hoạt động biểu diễn nha."

Tôi cười. "Cái đó quá dễ."

Marco xòe bộ cánh giát kim tuyến vàng của mình ra. "Ừ, dễ hơn bồ nghĩ nhiều." Đoạn cậu ta reo lên "Xem đây!" và lôi ra một con chim bồ câu. Chim bồ câu thật hẳn hoi.

"Bồ moi cái đó ở đâu ra vậy?" Jake rít chìn chịt.

Marco cười. "Ở vỉa hè. Nó bị sao đó ở cánh, nhưng không trầm trọng lắm. Tui nghĩ ngay: người được tuyển dụng cần phải biến thành cái gì đó xinh xắn để ra khỏi đây mà không gây sự chú ý."

Nhẹ nhàng, Marco nhét chú chim bồ câu trở vào túi. Mặt Jake lạnh băng. Tôi biết trong đầu cậu ấy đang nổi cộm cái gì. Cậu ấy lại tự giằng xé mình vì không nghĩ chu toàn tới điều tủn mủn cần thiết này, và về tai ương ở cửa hàng xe đạp đấy mà.

"Có lẽ tụi mình nên ra khỏi đây," Jake nói cứng. "Mình có linh cảm không hay về chuyện này. Mình không... Thôi, để ngày mai làm lại nhá."

Một cô y tá càu cạu phăm phăm đi về phía tụi tôi, đế giày cà xuống sàn nhà sáng bóng nghe lít chít. Rõ ràng lũ trẻ mặc đồ yêu ma chẳng phải là mối ưu ái của cô ta.

Khi cô đi qua, Marco nhăn mặt. "Jake, tui đã miễn cưỡng bắt tay thực hiện vụ này. Nhưng bây giờ thì tui lại kịch liệt phản đối bồ. Sau những gì vừa xảy ra, đây là cơ hội cuối cùng cho tụi mình thò mặt vào

được đây mà không quảng cáo cho bọn Yeerk biết, cũng không khiến các nhân viên ở đây nghi ngờ. Hãy làm dứt điểm ngay bây giờ đi."

Marco nói đúng.

Tôi bốc đại chồng báo trên bàn gần chiếc ghế sofa u gồ và chia đều ra cho ba đứa. "'Cầm lấy," tôi bảo. "Đi theo mình."

Cả bọn lốc thốc tới thang máy. Tôi nhấn nút. Một tiếng đing, cửa mở, tụi tôi bước vào trong. Một bác sĩ nhìn lên khỏi sổ bệnh án và mỉm cười vui vẻ với tụi tôi. Tôi mỉm cười lại tươi rói, thoáng nghĩ không biết mình có đang nhìn Yeerk hay không.

Tụi tôi im thin thít cho tới khi thang dừng ở tầng ba. Vị bác sĩ bước ra, trước khi rời khỏi ông nói. "Nếu có thời gian hãy ghé qua lầu năm. Những cô cậu bằng tuổi các cháu ở đấy. Các cháu có thể kết bạn với nhau."

"Vâng ạ," tôi đáp, vẫn mỉm cười.

Cửa đóng lại. Marco liền bấm nút lên lầu năm. Jake đặt tay vào cửa thang máy, ngăn nó đóng lại. "Không chừng ông ta gài bẫy tụi mình."

Tôi gạt tay Jake ra khỏi cửa. "Có thể là sắp đặt bẫy. Nhưng tụi mình đã vừa mắc bẫy xong đấy thôi. Cứ thử đi và cố đừng nghẹn thở. Được chứ?"

"Bồ tính khủng bố tinh thần tui hả Jake?" Marco ngạc nhiên hỏi lại.

"Ừa."

Marco lại bấm nút và mỉm cười u sầu.

CHƯƠNG 12

Cửa mở ở tầng năm. Cuối hành lang, ngay trước dãy cửa đôi là khu vực sinh hoạt chung. Năm sáu đứa nhỏ tật nguyền ngồi trên xe lăn đang xem tivi hoặc đánh cờ. Đầu hành lang đằng kia vắng vẻ.

Chẳng ai buồn ngước lên khi tụi tôi tới. Tuyệt nhiên không có tiếng cười đùa khúc khích. Chỉ rặt một bầu không khí trầm lắng. Dẫu vậy, những người bằng tuổi hình như có sức cuốn hút nhau rất khó tả.

Chúng tôi liếc nhìn nhau. Tôi dẫn bước dẫn Jake và Marco tới một nhóm cuối hành lang. "Xin chào," tôi xởi lởi. "Có bạn nào muốn đọc tạp chí không?"

Một cậu bé, bất động hoàn toàn, bấm ngón tay phải vào công tắc trên chiếc ghế của mình, lái xe đi thẳng, hổng một lời.

Sự tẩy chay của cậu ta gây mích lòng dễ sợ.

Tôi tến tò hỏi hai cô gái ngồi xe lăn đang chơi cờ trên chiếc bàn nhỏ. "Mình nói gì không đúng sao?".

Cô gái mặt xanh lét, tóc vàng hớt ngắn thảy cho tôi cái nhìn lạnh lẽo và hất mặt lên khinh thị.

"Không. Cậu ấy chỉ sợ mấy người lại rống lên ca thôi."

Người cùng chơi với cô phá lên cười khồng khộc. Cô này mặc áo thun Olympics và quần thể dục in logo NIKE bên dưới cẳng chân phải.

"Xin lỗi," Marco xen vào. "Mình để quên cây kèn ác-mô-ni-ca ở nhà. Nhưng mình biết vài trò ảo thuật."

Cô gái xanh xao nhìn Marco trừng trừng.

"Tôi đã xem David Copperfield ở New York, Siegfried và Roy ở Las Vegas, Penn và Teller ở Los Angeles. Cậu nghĩ tôi ham coi cậu diễn trò sao?"

Rồi cô ta điềm nhiên quay mặt vào mấy ô cờ. Cô mặc đồ thể dục cười toét. "Này, tuy cậu ấy chẳng phải là dân chuyên nghiệp, nhưng tất cả mọi người xứng đáng được xem vài màn khang khác chứ."

"Ừ, chỉ vài đứa đáng phải xem thôi," cô xanh mét nói chỏng lỏn.

Tụi tôi chẳng có năng khiếu làm vui người khác gì hết. Vụng về quá đi mất.

"Thôi thôi," Marco lầm xầm. "Hãy nhắc giùm tại sao tui lại ở đây?". Cậu quay qua chú bé người châu Á ngồi trên xe lăn bên phải cô tóc vàng. "Thế còn bạn? Tôi có làm bạn vui bằng mấy màn chắc-chắn-thất-bại-một trăm-phần trăm không?"

Tôi thấy đầu chú ta hơi động đậy, như bị phân tâm giữa bàn cờ bên cạnh và chiếc tivi trước mặt. Tôi đoán chú bị chứng co giật do liệt não.

Măt chú méo xẹo, cơ thể căng hết sức.

"Kh... kh... kh..."

Cô xanh bủng kẻ cả ưỡn người lên, từ tốn cầm con cờ và kiên nhẫn chờ.

Nhìn chú bé cố rặn ra nói thật thương tâm và khủng khiếp.

Jake và Marco thất sắc, lúng ta lúng túng. Tôi nghĩ mình cũng chẳng khá hơn. Tụi tôi phải làm gì trong tình huống này? Chờ cậu ta nói hết hay bỏ đi?

Tôi nhìn cô tóc vàng cầu cứu. Cô ta nhướng lông mày lên. Rõ ràng muốn tụi tôi làm nốt việc mình đã xới lên.

Chú bé người châu Á hít một hơi và thở ra một từ với vẻ như vừa lập được một chiến công hiển hách.

"Không!"

Cô xanh mướt phá lên cười hích hích. Chú bé cũng cười ngây ngô. Cả hai đều sung sướng với sự thô lỗ của mình.

"Nó muốn điều đó từ một giờ trước rồi. Nhưng nó đang đau."

Tôi quay về phía giọng nói. Đó là một thiếu niên nhỉnh tuổi hơn tụi tôi chút đỉnh, cũng ngồi xe lăn. Trông anh ta chàu bạu.Tôi nhận thấy mái tóc của anh ta rất điệu đàng - lượn sóng, loăn xoăn màu vàng pha nâu.

"Sao anh biết nó đau đớn?" Cô xanh xao hoạnh họe.

"Nhìn mắt nó thì biết. Nếu chú ý quan sát sẽ thấy mắt nó nói lên rất nhiều điều."

"James, em biết anh cùng phòng với Pedro, nhưng..."

"Tôi không chỉ chung phòng," anh chàng tên James quát. "Tôi còn là bạn của nó. Vì nó không thể nói chuyện nên tôi phải nói thay cho nó. Nếu mấy người không thể nhắc họ cho nó uống thuốc đúng giờ, thì cứ việc ngồi đấy coi tôi lấy thuốc đặt trên bàn ngủ của nó."

Cô xanh xao tựa lưng vào xe lăn, bảo hai người kia. "Để tao."

Tụi tôi nhìn theo cô ta đi xuôi hành lang.

"Coi đấy," cô y tá than van. "Chúng tôi ít người quá. Tôi xin lỗi đã để Pedro phải chờ. Nhưng chúng tôi không thể để cô cho cậu ta uống thuốc được. Cô không có thẩm quyền."

"Nhưng tôi đã ở đây lâu hơn cả cô," James lên tiếng. "Và lâu hơn bất cứ ai," cậu ta thêm. "Tôi nghĩ cô cũng phải cho tôi cái quyền nào đó chứ."

Cô y tá lần chần chừng một giây rồi gật đầu. "Thôi được rồi. Để tôi đi lấy." Cô ta đi khỏi.

Cô xanh xao lẳng lặng lăn xe tới bên cạnh James.

Anh ta nhìn quanh, thấy tụi tôi lớ xớ đó, liền hỏi. "Cái gì? Bây giờ ai biểu diễn đây. Tôi hay là các bạn?"

CHƯƠNG 13

Marco xòe bộ cánh kim tuyến của mình ra thành một mái vòng sáng chóe. 'Giờ đến phiên tụi tôi,' cậu ấy nói nhanh.

James và cô gái lõ mắt dòm Marco.

"Vẻ quyến rũ chưa được nhiều người biết đến của tui coi bộ không phát huy tác dụng ở nơi này," Marco lào khào.

Liền đó có tiếng động từ căn phòng đằng sau James.

"Gặp lại sau nha," James bảo. Cô tóc vàng mặt xanh xao gật đầu và lái xe lăn về phía tụi tôi. James quay ngoặt vô căn phòng. Tụi tôi lại đi theo.

Một cậu bé nằm liệt trên giường gần cửa. Mái tóc đen cắt lam nham, sát rịt trông thật chướng mắt. Mắt cậu ta dán tịt mít vào James. Tất cả phần cơ thể còn lại đều bất động.

James đẩy xe lăn tới bên giường. "Y tá sắp mang thuốc tới cho em rồi, Pedro. Đừng lo. Em có muốn nghe nhạc không?"

Pedro nhắm nghiền mắt lại rồi mở ra.

"Nhạc Rock há?"

Pedro mở to mắt, không chớp.

"Nhạc đồng quê vậy?"

Mắt Pedro hơi chớp, con ngươi rập rềnh.

"Mở nhạc đồng quê," James nói và lái xe về phía radio. "Mặc dù anh mày chẳng hiểu tại sao chú em lại nghe được cái thứ hổ lốn đó."

Tụi tôi lùi trở lại cửa.

"Giờ sao?" Jake thì thầm. "Làm sao tiếp cận với đám trẻ này?"

"Không được đâu," Marco ỉ ôi. "Chúng ghét tụi mình."

"Xin lỗi vì sự đón tiếp lạnh nhạt," cô gái mặc đồ thể dục hồi nãy cất tiếng. "Tên tôi là Collette."

"Chào, tôi là Cassie. Đây là Marco. Và đây là Jake. Chúng tôi đến giúp vui, nhưng hình như chúng tôi đã dùng sai phương pháp."

"Ừa," Marco gật. "Bọn con nít cấp một có vẻ hớn hở khi thấy tụi tôi. Nhưng mấy người lớn ở đây thì..."

Collette lái xe trở lại nhóm đông ngoài hành lang. Tụi tôi bước bên cạnh.

"Thế này nhá," cô kề cà, không hề lộ vẻ chua chát hay hằn học trong giọng nói. "Lũ nhóc tàn tật đó là mèo con chưa thành mèo to. Khi là mèo con, mọi người còn muốn nuôi nấng và chơi với bạn. Nhưng khi lớn lên, thành mèo rồi thì bạn chỉ còn là của nợ mà thôi. Nhiều người ở đây đã không về nhà nhiều năm rồi."

Cô chỉ tay vô phòng James. "Tất cả những gì anh ta mong đợi là được chuyển qua một dưỡng đường nào đó. Ánh sắp quá tuổi ở đây rồi. Ánh ở từ khi bốn tuổi, vì bị một tên say rượu cán nát chân. Mẹ ảnh mang ảnh vào đây giải phẫu rồi bỏ đi luôn, không bao giờ trở lại nữa."

"Ố ồ," Marco bình phẩm. "Ánh muốn có thái độ nào là tùy ý ảnh

thôi..."

Jake e hèm. Tôi nghe tiếng James ra khỏi phòng. Anh lăn xe vù qua chúng tôi và xuôi về hướng hành lang đằng kia.

"Ảnh đi đâu vậy?" tôi hỏi.

"Đằng đó có phòng chờ. Một nơi lý tưởng cho sự riêng tư. Cửa đóng, tha hồ đắm chìm trong thế giới riêng. Phần lớn thời gian James ở trong trỏng."

"Tụi tôi có thể nói chuyện với anh ấy được không?" Tôi hỏi.

"Các bạn cứ thử đi," Collette đáp. "James lạnh lùng nhưng không phải không bao giờ thân thiện. Ảnh biết mọi người cần gì. Các y tá, thậm chí cả bác sĩ cũng lắng nghe ảnh."

"Một thủ lĩnh," Jake vuột mồm.

"Đúng. Ảnh đã vài lần thương thuyết giùm tôi, bởi vì tôi thật sự cần sự giúp đỡ." Rồi Collette nói nhanh. "Tôi cũng có gia đình chớ bộ."

"Chắc vì thê mà bạn không ghẻ lạnh với tụi tôi?" Marco hỏi.

Collette vỗ vỗ thành xe lăn. "Cái này chỉ là tạm thời thôi. Tôi đâu có ngồi đây suốt. Tôi bị tai nạn trượt tuyết, mà nơi này có đội ngũ chỉnh hình chân giỏi nhất. Tôi đến để giẫu phẫu đầu gối. Mấy bạn có ai từng trượt tuyết chưa?"

"Đã một lần," Marco đáp. "Chẳng khoái lắm. Lạnh kinh người. Cứ ba giây lại té lăn chiêng."

Collette nhăn mặt như thể Marco khùng. "Ô trời, vậy là bạn không biết thưởng thức môn thể thao tuyệt vời đó rồi. Chắc là bạn thường trượt patin? Nó cũng như trượt tuyết vậy nhưng hiền từ hơn. Tôi đã từng thực hiện những động tác liều lĩnh kinh hồn."

"Collette'" Cô xanh xao hét gọi ở cuối hành lang. "Cậu có muốn chơi bài không?"

Collette đặt tay lên bánh xe lăn. "Tôi lại đằng đây. Đó là Kelly, bị viêm cơ bắp. Nó làm cổ yếu xìu, gần như không thể nhấc nổi con cờ. Chúng tôi thường chơi khi Kelly cảm thấy khỏe. Chú bé kia là Timmy. Rồi, ngừng lại đi." Collette nháy mắt với Marco. "Tôi thích nói chuyện với các bạn."

"Nếu cô ta chỉ mới bị thương thì có thể đã bị mượn xác ," Jake bảo khi Collette lại chỗ Kelly.

"Mình hổng biết," Marco cười khì. "Nhưng bồ có thấy cổ xinh không? Cổ nháy mắt với mình đó nha."

"Thôi đừng tiếp xúc," Jake mệt mỏi. "Cuộc sống không ngờ lại ngắn ngủi thế."

Nụ cười của Marco tắt ngúm. "Ông biết cái gì, Jake? Chẳng cần phải nhắc nhở tui như vậy đâu."

Jake bỗng lúng túng. "Xin lỗi," cậu ấy lầm bầm.

"Không sao... tui cũng từng vậy mà."

"Nào," Jake giục giã. "Hãy đi tìm James nào."

CHƯƠNG 14

Vẻ mặt của James thậm chí không thèm dao động khi Jake kể về bọn giặc từ ngoài hành tinh đang xâm nhập Trái đất, chuyện chiến đấu cơ rớt xuống. Về Hoàng tử Elfangor, người Andalite, và hộp biến hình. Cả khi Jake kể về Visser Một, Visser Ba, James vẫn nhìn Jake không chớp mắt.

Rõ ràng những chuyện đó chẳng có ấn tượng gì với anh. Đến cả khi Jake bảo chúng tôi đang tìm kiếm hội viên Animorphs mới, anh cũng chẳng biểu lộ gì.

Một khoảng im lặng dài ngột ngạt. Cuối cùng, James rời mắt khỏi Jake, nhìn qua Marco và tôi, thở dài ngao ngán.

"Tôi chắc chắn cậu kể chuyện này ở trường thì nghe có vẻ tiếu lâm và gay cấn đấy. Cho tôi gởi lời biết ơn tới các bạn của cậu đã hạ cố quan tâm tới những đứa trẻ tội nghiệp ở đây."

"Nhưng mà..." Tôi dợm nói.

James thô bạo ngắt lời tôi, giọng còn hơn cả mỉa mai. "Cứ bảo chàng bạn ngốc của cô là chúng tôi có vấn đề. Nhưng chúng tôi không ưa hóng chuyện lấy từ vở kịch học sinh lớp năm diễn ở trường ra để chơi khăm bọn ngồi xe lăn."

"Anh thì biết gì," Jake cười buồn. "Tôi nói với anh sự thật. Anh tin tôi hay không thì đó là chuyện riêng của anh."

Mặt James đỏ lừ, đùng đùng lăn xe ra khỏi phòng. Jake nắm cánh tay anh níu lại.

"Chờ đã!"

Marco và tôi lùi lại, giật mình vì giọng nói đanh thép của Jake. James giật tay khỏi Jake. "Đừng có sờ vào tao, thằng nỡm," anh quát. "Dù ngồi xe lăn nhưng tao vẫn có thể đá đít mày nếu cần."

Jake lại đưa tay túm James. Nhanh như cắt, James chụp lấy cánh tay kia của Jake, rồi nghiêng xe lăn cho nó hích manh vào mắt cá Jake, quật cậu ấy xuống sàn.

"Hự!"

Sao tôi lại dám dùng từ "vô phương tự vệ" với cậu bé như James nhỉ?

James nheo mắt nhìn xuống Jake đang nằm thườn lườn trên sàn. "Mày không muốn biết Kelly sẽ làm gì nếu mày khiến con bé phát điên lên đâu."

Như bị xối cả xô nước lạnh lên người, Jake lồm cồm đứng lên. "Được rồi..." cậu ấy ngừng và lắc đầu. "Đã tới giờ biểu diễn minh họa."

Marco khoanh tay "Thử đi, công tử. Tụi mình chẳng có gì để mất."

Jake nhắm mắt lại.

Cổ họng Jake sưng u lên như nuốt trọng cả quả cam. Cục yết hầu tụt lên tụt xuống rồi giãn căng ra như có con gì sống bên trong. Thoáng cái, gương mặt người chảy nhều ra thành mặt sinh vật họ nhà

mèo. Lông cọp túa ra ào ào.

Tôi nhìn James. Anh không sợ, chỉ chú ý cảnh giác. Anh lùi xe lăn lại tí chút. "Bình tĩnh nào cậu bé," anh lầm xầm. "Đừng nóng."

Cẳng chân Jake ngắn và cong gập lại.

"Để tôi đi gọi bác sĩ," James quay ngoắt xe, lao ào ra cửa.

"Không!" Marco chụp lấy thành xe và quay anh ta lại, bắt nhìn vào Jake.

Bụp! Bụp!

Mắt Jake sưng chù vù, lấp lóe vân sọc vàng. Hố mắt lõm xuống và bẹt ra. Sống mũi và cằm tan quyện vào nhau. Những túm lông cam văn đen xuất hiện lỗ chỗ, lan ra thành những vằn sọc hoàn chỉnh.

Hai giây rưỡi sau, việc biến hình hoàn tất. Vậy là trong phòng có một chàng du mục, một mụ phù thủy, một cậu bé trên xe lăn, và một con cọp.

"Chắc là tôi uống lầm thuốc rồi,"James thở gấp. "Tôi đang thấy thứ mà... Ê, sao mấy người không đi khám?"

Cửa bật mở! Tôi nghe tiếng thở phì phò.

"Quá xá đã!"

James quay ra. Collette đang ngồi trên xe lắn ở ngưỡng cửa, miệng há hốc. "Cho phép tôi xin lỗi nhân danh Kelly. Tôi nghĩ ngay cả Siegfried và Roy cũng chẳng thể giấu cọp ở nơi này."

James nheo mắt. "Em cũng thấy à?"

Collette không nghe James nói, chỉ xăm xăm lăn xe lại gần Jake. "Chà, nó được thuần hóa rồi chứ? Tôi vuốt nó được không? Chao! Không ngờ! Để tôi đi gọi bọn kia tới coi."

"Khoan," James lăn xe ngáng đường Collette.

"Cái gì?"

<Nếu cô ra bảo mọi người có một con cọp trong phòng, thì bất cứ tên mượn xác nào trong đội ngũ nhân viên cũng sẽ biết và ập đến đây tức khắc.>

Collette tê điếng. "Ai nói vậy?"

James chỉ Jake. "Anh ta đấy,"

"Anh là người nói tiếng bụng à?"

Collette hỏi Marco.

Marco hít một hơi thật sâu. "Tụi mình làm thêm một tua nữa nào."

CHƯƠNG 15

Có những người chẳng mảy may biết đến sự "không tin". Collette thuộc típ người như vậy.

Đầu tiên, tôi giải thích về con cọp Jake. Rồi từ từ kể tới đoạn tuyển mộ hội viên Animorphs mới.

"Chúng tôi... tôi có thế làm như vậy à?" Collette thở phập phồng.

Jake trở lại thành người, gật đầu.

"Giỡn chơi hả? Làm sao tôi học được? Khi nào thì bắt đầu?"

"Im đi," James nạt. "Em chẳng nghe đến nơi đến chốn gì cả. Đây không phải là thực tế. Mà là... tôi không thể giải thích được," anh ta thừa nhận. "Mấy người giảng giải cho nó đi."

Jake kể về bọn Yeerk. Mắt Collette nhướng to. "Ồ ồ, cái phép biến hình này thật nguy hiểm."

"Cực kỳ ấy chứ," Marco nhấn mạnh thêm. "Chẳng phải là thứ để giải trí đâu. Nó là một vũ khí. Về cá nhân, tôi ghét cái phần nguy hiểm của nó," cậu ấy thú thật. "Nhưng bạn luôn thích những điều kinh khủng phải không? Những môn thể thao mạnh bạo như nhảy bungy, vật lộn với cá sấu ấy?"

Collette lúng túng, không trả lời.

"Tại sao lại là tụi tôi?" James thình lình hỏi. "Hàng ngàn, có khi hàng triệu đứa trẻ hội đủ điều kiện cho nhiệm vụ loại này. Chúng nó mạnh mẽ, đầy nam tính, mộng tưởng, có đôi chân mạnh khỏe, có lá phổi đầy đặn và chẳng cần phải dìu vô nhà tắm..."

"Bởi vì Yeerk là lũ điên," tôi thốt lên.

Jake và Marco cười. "Chúng chẳng muốn lấy cơ thể các bạn làm vật chủ."

"Tức là tụi tôi vô dụng chứ gì?" James hét the thé thật dễ sợ. Đôi mắt xanh tối sầm lại.

"Chúng tôi không nghĩ vậy" Jake cuống quít nói. "Chính vì vậy mà chúng tôi tới đây."

"Cụ thể mấy người muốn gì ở chúng tôi?" James hất hàm.

"Tôi muốn các bạn giúp. Anh có vẻ là thủ lĩnh ở đây. Những người khác sẽ nghe lời anh trước khi nghe tôi. Hãy chọn ra ba hay bốn người và bảo với họ..."

James lắc đầu. "Không, với tôi vậy là liều lĩnh. Làm vậy khác nào tôi đặt mạng sống của họ ra trước lằn tên mũi đạn vì một mục đích không thật."

"Thật chứ!" Marco cãi.

James lắc đầu. "Không quan trọng. Tôi không muốn chịu trách nhiệm về việc ai đó bị thương, hay bị chết. Các người có thể coi thường cuộc sống của chúng tôi, cho rằng nó thấp kém. Nhưng chúng tôi quý giá cuộc sống của mình, và của nhau."

Tôi hiểu thấu từng lời James.

"Đi nào, Collette," James quay rời khỏi phòng. Anh chợt quành xe lại, đối mặt với chúng tôi. "Đừng lo, tôi không tiết lộ đâu. Nếu Collette mà... Hừm, đừng lo gì hết."

"Anh không nói với các bạn khác à?" Marco nài nỉ.

"Không," James trả lời cộc lốc.

"Nghe này," tôi từ tốn nói. "Anh nổi giận đùng đùng, nghĩ tụi tôi chơi khăm mấy người ngồi xe lăn. Nhưng anh không thấy mình đã đối xử với những người khác như thế nào sao?"

"Cái gì?" James sửng cồ.

"Hành xử như thể họ là em bé," tôi đáp. Thật không ngờ chính tôi lại nói câu đó.

"Hoặc như những người câm. Cứ như họ không được quyền báo tin vậy đó. James này," tôi quỳ xuống bên cạnh xe và ngước lên nhìn mặt anh. "Tôi biết câu chuyện về Yeerk thật khó tin. Nhưng anh cần phải tin. Anh và các bạn anh đã luôn sống trong điều kiện nghiệt ngã rồi. Mọi người cần phải có phương tiện tự bảo vệ mình nếu bọn Yeerk tấn công. Hừ, chúng không muốn chui vào sống trong các bạn. Nhưng chúng lại muốn giết các bạn."

Tôi nói trơn tuồn tuột, không hề vấp váp, nhưng trong lòng lương tâm tôi đang nổi loạn. Thế đấy, tôi tha thiết yêu cầu James tham gia và tuyển mộ người khác, trong khi tôi là đứa phản đối kế hoạch này ngay từ đầu kia mà.

Tới đây, nói chuyện với James, chứng kiến những đứa trẻ tàn tật khác, tôi nghiêm túc nhìn nhận rằng họ không hề bất lực chút nào.

"Anh biết mà James," tôi tiếp. "Rằng anh không thể thoái thác. Đây là lúc làm bổn phận. Anh đã được chọn. Chúng tôi cần anh. Bạn bè anh cần anh." Marco và Jake trố mắt nhìn tôi.

James lặng thinh. Cuối cùng, anh nhìn Jake chòng chọc. Jake dòm lại. Không ai quay nhìn đi chỗ khác.

"Tôi có hai điều kiện," James rành rọt.

"Hả?"

"Một. Tôi sẽ thành lập đội riêng của mình, cho dù cậu không đồng ý sự lựa chọn của tôi. Nhưng tôi sẽ lựa chọn thành viên và chịu trách nhiệm về họ."

Jake gật đầu. "Được."

"Hai. Tôi muốn Pedro cũng được hấp thụ thuật biến hình. Một cậu bé ngoan. Cậu ta đã nằm tịt trên giường mười bốn năm, và sẽ nằm bẹp đó suốt đời. Cho dù điều đó không giúp gì cậu ta, nhưng tôi muốn ít ra Pedro cũng có hai giờ tự do."

Jake gật đầu. "Được."

James chìa bàn tay ra. Jake nắm lấy.

CHƯƠNG 16

James tập hợp Collette, Timmy, và Kelly tới. Marco đứng canh tại cửa phòng đợi. Collette vượt qua cơn sốc khá dễ dàng. Nhưng Timmy và Kelly thì "tá hỏa tam tinh"

Jake kể về Yeerk, có thêm Collette vớiJames xác nhận mà Timmy và Kelly vẫn hoài nghi.

Vì vậy Jake, Marco và tôi phải biểu diễn tất cả các tiết mục, chứng minh phép biến hình không phải là trò lừa rẻ tiền, không có khói, không có kính gương hay ma quỷ.

Khi tin rồi thì họ lại phấn khích.

"Đó là cách tốt để ra khỏi đây," Kelly hồ hởi nói, siết chặt tay Timmy.

"Không," Jake nhấn mạnh. "Dù gì các bạn vẫn cứ phải ở lại trung tâm phục hồi chức năng này."

"Nhưng..."

"Thế này," Marco diễn giải. "Bất cứ bác sĩ, y tá hay tên mượn xác nào cũng có thể nhận ra có trẻ mất tích. Chúng sẽ biết chuyện, sẽ truy lùng các bạn, rồi lần ra chúng tôi."

"Chúng tôi sẽ ở lại," James quyết định.

"Cứ như một chiến dịch bí mật vậy," Collette eo xèo.

Jake hắng giọng. "Không đơn thuần như thế. Ở lại đây khó khăn hơn bạn nghĩ nhiều." Cậu ấy dừng một chút. "Chúng tôi không biết thế nào, tại sao và từng trường hợp sẽ là gì. Nhưng phần lớn nó sửa chữa lại ADN."

"Cậu bảo sao?" James nhướng mày.

"Nếu anh sinh ra lành lặn, không bị tổn thương thì nó sẽ chữa lành," tôi bảo. "Khi đó anh vẫn phải giả bộ làm người tật nguyễn, ít nhất là trong suốt chiến tranh."

James, Collette và Kelly im lặng, mặt mày vô cảm. Nhưng Timmy thì không giấu nổi cảm xúc.

"Ư... ư... ư... đờ..."

"Cậu ta nói cậu ta đồng ý," James dịch giải.

Timmy bập bênh thân người, xác nhận lời diễn giải của James.

Jake quay qua Collette. "Còn bạn? Bạn bị thương do tai nạn thì sẽ có khả năng lành lại nhờ biến hình."

Ngón tay Collette nhúc nhích trên đùi. "À... thật ra thì... thật ra tôi không bị tai nạn trượt tuyết."

Timmy bắn cho James một cái nhìn tinh quái.

"Tôi đã nói dối" Collette khổ sở. Timmy thở ra khoan khoái.

Mặt Collette rớt bịch xuống. "Cậu biết à?"

"Tất cả mọi người đều biết em bị bại liệt bẩm sinh," James lặng lẽ. "Điều đó ghi trong bệnh án của em."

"Tại sao anh không nói gì hết?" Collette khóc òa.

Kelly mỉm cười. "Không sao đâu, Collette."

"Chúng ta khoái thưởng thức chuyện thần tiên mà," James đáp. "Anh nghĩ chúng ta đều giàu trí tưởng tượng. Nhưng câu chuyện của em là diệu kỳ nhất."

Mắt Collette ậng nước.

"Em nói dối để quên đi thực tế," cô nói gọn hơ. "Mẹ em mất cách đây hai năm. Đáng lẽ em về sống với vợ chồng người anh trai, nhưng họ chuyển ra nước ngoài. Họ là lính mà. Em được gửi vào đây cho tới khi họ ổn định sẽ tới đón. Sau đó họ không đả động tới chuyện này nữa. Vì vậy em phải sống ở đây cho tới khi họ trở lại."

Marco nhoài tới vuốt vai Collette. "Rồi rồi," cậu ấy dịu dàng. "Mình biết mà."

"Tôi có được vào đội không?" Collette lí nhí. "Cho dù tôi nói dối..."

Jake định trả lời, nhưng lại nhìn qua James. James gật đầu.

Tôi mỉm cười. "Collette, bạn không bao giờ phải bịa chuyện nữa đâu. Sự thật còn lạ kỳ hơn phim viễn tưởng nữa kia. Tin tôi đi."

Marco cười xòa. "Tuyệt. Vậy là đã thu xếp xong... Xem đây!" Cậu ấy thò tay vào túi áo và móc ra chú chim bồ câu.

Sau những gì vừa chứng kiến, James và bạn bè không còn sửng sốt, cho là trò ảo thuật nữa. Nhất là khi con chim ngây đờ ra trong tay Marco.

CHƯƠNG 17

Có chú chim bồ câu làm phương tiện tập luyện biến hình ít lộ liễu, tụi tôi giải thích trạng thái đê mê khi nó bị hấp thụ và quy trình biến hình.

Chờ trời tối. Marco và tôi làm ó biển, Jake làm chim ưng peregrine và các hội viên Animorphs mới làm chim bồ câu.

Ba chú chim săn mồi đậu trên mái nhà trung tâm phục hồi chức năng chăm chú nhìn những chú bồ câu hoang dại, sung sướng nhất trần đời.

Ngay giây phút nhóm James có cánh, họ như được lột xác. Với Timmy, giọng truyền là điều kỳ diệu nhất.

<Bà ba bán bún bò bên bờ biển,> cậu ta ngâm nga. <Quá đã, quá tuyệt.>

Timmy cười thích chí với trò chơi điệp vần. <Ô la la, cái quái quỷ gì thế này?> Cậu ta hỏi ngô nghê. <Quá nhiều từ vựng. Cả kho tàng kiến thức bách khoa toàn thư, hổng còn khuyết tật về âm vực nữa.>

Collette đậu trên dải hắc ín cạnh tôi. <Bay ư? Ai lại nghĩ mình có thể bay nhỉ? Thật không thể tin nổi!>

< Thật dễ như ăn ya-ua vậy sao?>

<Ê,> Marco xoẹt ngang. <Nếu tụi này mà là chim săn mồi thật thì một trong các ngươi sẽ bị ăn đó.>

Collette cười rồi bay đi. <Cậu thật quái!>

< Thấy chưa?> Marco la eo éo <Đã bảo cổ khoái mình mà lị.>

< Thật sững sờ,> Kelly ồ lên. <Đây là lần đầu tiên tôi có thể thở tha hồ.>

< Các bạn ơi,> Jake gọi. < Thời gian có hạn. Hãy nhớ, vấn đề là phải hành xử như chim bồ câu.>

<Tất cả,> James hô. <Bay.>

Họ làm theo - lắng nghe James không một chút lưỡng lự. Tiếp theo, Jake dẫn đầu "phi đoàn thập cẩm" hướng về Lâm Viên.

Trời đêm không trăng che chở cho cả bọn.

< Chờ ám hiệu của tôi hẳng đáp,> Jake ra lệnh. Cậu ấy bay sạt ngang rồi ra hiệu đường bay đã quang quẻ.

<Hoàn hình,> Jake hô. Với Marco và tôi, cậu ấy truyền riêng. <Hãy quan sát họ.>

Ai sẽ được chữa lành đây? Tôi vội vã hoàn hình. Cảm thấy mặt người lòi ra khỏi đầu chim. Mỏ doãi rộng ra thành cái miệng, cảm thấy ngứa râm ran. Cơ thể ó biển lọp bọp khi chân người doe ra.

Timmy ngật ngưỡng trên cỏ, nằm mẹp như bào thai khi cọng lông cuối cùng tan đi. Collette đờ người chống đỡ thân trên bằng cánh tay, mắt nhìn chằm chằm đôi cẳng thừa lừa vô dụng trước mặt. Kelly cố đứng nhưng lại lảo đảo bởi tràng ho sù sụ.

Tôi nhìn họ, cảm thấy buồn rũ rượi. Quy trình biến hình chẳng ảnh

hưởng tới họ. Không có xe lăn và sự giúp đỡ của người khác, họ càng bất lực hơn.

Liệu họ có hối tiếc về quyết định tham gia cùng chúng tôi không?

Không! Họ đang chú ý tới James - đứng vống lên giữa đám, mạnh mẽ, thẳng lưng.

Anh cao hơn Jake. Vai rộng.

Nhìn xuống cả nhóm, anh ngó qua Jake, rồi bước vòng tròn như muốn kiểm tra cặp chân của mình. Đôi chân chưa bao giờ phát triển thêm kể từ khi tai nạn; đôi chân cách đây một giờ còn thảm hại, yếu xìu giờ đột nhiên dài thẳng, u chắc cơ bắp.

"Chúc mừng anh," Kelly thì thào.

James mỉm cười tỉnh khô. "Ừ."

"Anh sẽ học trượt băng chứ?" Collette hỏi.

"Ư... ừm... m... m..."

"Anh sẽ ở lại?" Jake hỏi.

Timmy gật đầu, căng mặt lên như sợ James nói "Không"; sợ James sẽ rời bỏ cảnh tù túng của trung tâm phục hồi chức năng.

James đĩnh đạc bước tới, đứng đối diện với cả bọn.

"Tôi sẽ ở lại. Chúng ta là một đội, phải không nào?" Anh nhìn Jake, mắt long lanh nước. "Bây giờ thì sao?"

CHƯƠNG 18

Quả là một đêm dài dằng dặc.

Jake, Marco, James và tôi khiêng Kelly, Timmy, và Collette vào lồng nhốt thú hoang.

Làm sao tụi tôi làm được mà không bị thương? Quả là điều bí hiểm. Làm sao không bị bọn lính canh Yeerk phát hiện? Tôi cũng không hiểu nốt. Chỉ biết cả bọn thận trọng trong từng đường đi nước bước.

Những hội viên mới kiểm soát được lốt hình biến ngay lập tức, chẳng cần thời gian thử nghiệm hay thăm dò gì. Bản năng thú bị chế ngự cái rụp. Hổng ai giãy đành đạch hay phá phách kinh hoàng.

Tôi nghĩ có lẽ tại vì James và các bạn đã trải qua bao năm - suốt cả cuộc đời - đấu tranh sinh tồn, luôn bắt buộc trí não phải chinh phục và chế ngự các sự kiện. Cơ thể họ yếu đuối, nhưng ý chí họ lại mạnh hơn tụi tôi nhiều.

Cả nhóm "tân Animorphs" trở lại trung tâm phục hồi chức năng ngay trong đêm. Họ vù qua cửa sổ, vô nằm vùi trong chăn mà hổng ai hay.

Chúng tôi đã tin cậy họ. Và họ khiến chúng tôi tự hào.

Đêm hôm sau, khi đèn tắt, tụi tôi lại tập trung trong phòng chờ. Khỉ đột Marco canh gác cho Jake thuyết giáo nhóm hội viên tiềm tàng - do James tuyển lựa. Rằng khỉ ở cửa là khỉ thật chứ không phải là một cậu bé mặc đồ khỉ...

Ba đêm liên tiếp, tụi tôi tới làm việc tương tự tại trung tâm phục hồi chức năng. Vẫn phải tăng cường canh phòng cẩn mật, tuy đến lúc này kế hoạch vẫn chưa bại lộ.

Đến đêm thứ năm, Jake, Ax và tôi bay về trại. Marco, Rachel và Tobias đang chờ. Chừng một tiếng nữa thì bình minh lên.

"Vậy là có mười bảy người mới," Jake hồ hởi. "Cộng với sáu đứa tụi mình là hai mươi ba hội viên Animorphs."

<Có cả người Chee và phe Yeerk hòa bình nữa,> Ax thêm.

< Và những người Hork-Bajir của Toby,> Tobias nhắc.

Tinh thần phấn khởi quá chừng, nhưng sao tôi vẫn mang cảm giác bồn chồn, không yên. Tôi tự hỏi mình có nên thân thiết với các thành viên mới hay không.

Mặc nhiên, tôi cảm thấy mình có trách nhiệm với họ - như một người mẹ, hay ít ra là một người chị.

Hội Animorphs có hoạt động trơn tru với hai mươi ba thành viên? Tụi tôi là nhóm-sáu, rồi thêm James là thủ lĩnh hội Tân Animorphs có số lượng đông hơn, vậy liệu Jake có còn nắm quyền tổng chỉ huy?

Quá nhiều câu hỏi đan xen nhau. Dẫu sao tụi tôi đã cảnh báo về những hiểm nguy mà các tân Animorphs sẽ phải đối mặt, nhưng họ vẫn hăng hái gia nhập.

< Khi hoàn hình đa số Tân Animorphs đều bất lực phải không?> Ax quan tâm hỏi.

"Đúng vậy," Jake đáp, có vẻ tự vệ. "Trừ James và hai đứa khác. Nhưng chúng ta biết chắc họ không phải là những kẻ bị mượn xác."

< Tôi vẫn không nghĩ họ sẽ hữu hiệu trên trận địa,> Ax bài xích. <Cần phải kiểm tra. Nếu không được tập luyện, không có kinh nghiệm chiến đấu thì họ sẽ chẳng giúp ích gì cho chúng ta đâu.>

"Này này, Ax-ngố" Marco xỉa vô. "Tụi mình đã đàm luận hoài rồi. Đây là Trái đất. Tất cả mọi người đều có giá trị về mặt này hay mặt khác. Loài người tôn trọng lẫn nhau, cho dù họ tàn tật hay lành lặn."

Ax nheo mắt. <Nếu họ có giá trị thì tại sao họ phải sống tách biệt? Tại sao họ biệt lập? Quả là khó hiểu.>

Quả đúng thế thật. Ax đưa tay lên cái "miệng" xấu xí của ảnh. Người Andalite có những thành kiến cứng nhắc - cứ nhớ lại Mertil khắc thấy.

Nhưng tôi không muốn bàn sâu chuyện này. Tôi muốn đi ngủ và tỉnh dậy thấy mọi thứ chỉ là giấc mơ tệ hại.

Ax gật đầu < Jake là thủ lĩnh. Bạn ấy là Hoàng tử của tôi. Tôi tin vào phán quyết của bạn ấy.>

"Cám ơn, Ax," Jake nói lặng lẽ. "Điều đó có ý nghĩa rất lớn với mình."

CHƯƠNG 19

Ax trao cho Jake tờ giấy. <Tôi vừa mới phát hiện ra một cơ sở nữa.>

Marco nhìn qua vai Jake. "Trường dành cho người mù. Không xa lắm. Nếu đi bây giờ, tụi mình sẽ tuyển dụng thêm được bốn năm đợt nữa."

Jake gật. Lần đầu tiên tôi nhận ra những nếp nhăn trên mép cậu ấy, thấy cậu gầy rộc hẳn.

"Đi nào. Lần này đi cả đội, bởi vì bây giờ tụi mình đã có quân dự phòng. Đại bàng đầu bạc Rachel tha hộp biến hình. Tobias, tụi mình cần thêm người thâu phục lốt diều hâu của bồ, trừ phi Marco tìm được một chú mòng biển trên đường đi."

Trước khi đi, tụi tôi quyết định báo cho Toby biết về phi vụ tuyển mộ. Thật khó đọc được phản ứng của cô bé. Hình như cô không mặn mà lắm với giải pháp này, nhưng vẫn tin tưởng vào quyết định của Jake thủ lĩnh.

"Hãy cẩn thận, chú Jake," cô bảo. "Cháu sẽ cử thêm lính canh gác chờ các cô chú trở về."

Đột nhiên, có tiếng lá xào xạc. Ba tôi từ khoảnh tối bước ra. "Ba không sao ngủ được bèn dậy đi dạo, hít thở không khí trong lành," ba nói. "Ba tình cờ nghe lỏm được câu chuyện của các con."

Gương mặt ba phờ phạc và già xọm đi cả mười tuổi trong buổi trước bình minh.

Ba nhìn tôi hồi lâu. Tôi không sao diễn giải được cảm xúc trên gương mặt thân thương ấy. Ba làm như tôi là kẻ thù không bằng. Có lẽ ba chợt hiểu: quỷ dữ không chỉ tồn tại trên thế giới, mà hiện hữu ngay trong đứa con gái máu thịt của mình.

"Mong rằng chú hiểu lầm," ba tôi bảo. "Các cháu không hề tính lôi kéo những đứa trẻ khuyết tật vào cơn ác mộng này, đúng không?"

Jake phân trần. "Chúng cháu không có sự lựa chọn nào khác."

"Luôn có sự lựa chọn," ba tôi nổi xung thiên. "Jake, cậu bé chú từng biết đâu rồi? Cậu bé đó bao giờ cũng rạch ròi chuyện đúng-sai mà..."

Tôi cũng đang tự hỏi như ba. Jake không còn là Jake nữa. Mắt cậu ấy dữ dằn hơn. Có lẽ trái tim cậu ấy đã băng giá hơn. Tôi không thích vẻ mặt cậu ấy lúc này. Nhìn như Rachel quyết thắng bằng mọi giá, như Tobias khi sà xuống con chuột.

"Tụi mình chờ bồ ngoài kia," Jake bảo tôi. Cậu ấy không trả lời ba tôi, chỉ im lặng gật đầu và lôi Toby cùng bọn bạn đi.

Ngay cả lưng Jake cũng khác - thẳng hơn và không chịu nhượng bộ. Cậu Jake tôi biết đã không còn. Và tôi không biết làm thế nào để tìm lại cậu ấy. Nhưng tôi cảm thấy mình cần phải bênh vực cậu ấy.

"Ba à," tôi khẩn nài. "Con không có thời gian tranh luận với ba.

Cũng không có thời gian thuyết phục ba cho phép con tự do làm điều đúng đắn. Đây là chiến tranh. Mỗi phút đều nguy ngập. Chúng con chiến đấu để cứu loài người."

"Cứu loài người?" Ba tôi lập lại. "Ồ ô, hãy trả lời ba, Cassie. Con làm gì với những đứa trẻ tàn tật đó?"

Ba giống như con nhỏ Cassie tôi hồi xưa. Bây giờ tôi cứng cỏi hơn rồi. Tôi không trả lời ba, chỉ lẳng lặng biến thành ó biển và bay đi.

"Cassie!" Ba hét. "Cassie, đợi đã."

Nhưng tôi không đợi, cứ mải miết bay tiếp. Bọn bạn tôi đã ở trên cây, tất cả đã săn sàng.

Giữa thanh thiên bạch nhật, sáu con chim săn mồi này không bao giờ bay chung nhau. Nhưng vì vẫn còn nhá nhem nên khó ai phát hiện ra.

Tiếng tụi bạn đập cánh, tiếng cành cây xao động, tiếng gió rít bên tai. Đích đến là trường trẻ em mù, cách trung tâm phục hồi chức năng một dặm.

Nhưng với tôi, đó là cuộc hành trình mà một dặm tưởng như mười, một phút như một giờ. Trái tim ó biển bé nhỏ của tôi đập thồm thộp.

Ngộ nhỡ tụi tôi không thành công? Ngộ nhỡ Yeerk tìm ra trại Hork-Bajir trong khi tụi tôi đi hết? Ngộ nhỡ không còn dịp trở lại nói chuyện với ba nữa?

Liệu tôi có ân hận nếu không bao giờ còn gặp lại ba? Nhớ lại lần cuối gặp ba mình đã ương bướng thế nào, tôi liền liệng ngoặt lại và quay trở về hướng trại.

Chim ưng peregrine vội đuổi theo tôi.

<Cassie! Bồ đi đâu vậy?>

<Trở lại trại,> tôi đáp.

<Để làm gì?>

<Mình sẽ quay lại sau. Mình cần phải ặp lại ba mình lần nữa đã.>

CHƯƠNG 20

Trường trẻ em mù thật dễ thâm nhập. Mười lăm phút thám thính, tụi tôi tìm ra ký túc xá. Qua hệ thống thông gió trong lốt gián, cả bọn chui vào tầng hầm, hoàn hình rồi lên cầu thang tới lầu bốn.

Tụi tôi dừng lại ở hành lang.

"Tui có phải là đứa duy nhất muốn dụ khi tụi nhỏ hổng thấy đường không cà?" Marco lầm bầm.

< Tôi thấy phải nhắc lại cảm giác của mình,> Ax xì xầm. <Có lẽ những *vecol* không thấy đường không phải là tài sản quý giá cho đoàn chiến binh mới.>

"Nghe này, Ax..."

"Suỵt," Jake cấm cẳn. Mọi con mắt đổ dồn về cậu ấy.

"Sao?" Marco giục. "Kế hoạch là gì?"

"Mình đang nghĩ," Jake quạu quọ. Cậu ấy mở cửa và bước vào.

Khoảng hai mươi đứa nhỏ, suýt soát tuổi tụi tôi, đang ngủ trên dãy giường xếp dọc theo các bức tường. Ánh đèn đường rọi cửa sổ mờ tỏ, vừa đẹp vừa rùng rợn.

"Ai đó?" Một giọng khẽ khàng.

Cuối phòng, một cô gái ngồi bật dậy. Mái tóc đỏ xõa xuống bờ vai.

Rachel nhón gót đi chân đất tới quỳ bên giường cô bé. "Tên mình là Rachel," nhỏ thầm thì. "Ừm, xin lỗi đã làm bạn thức giấc. Nhưng mình cần sự giúp đỡ của bạn."

"Cái gì?" Cô bé ngạc nhiên, nhưng không cảnh giác. Có vẻ là sự khởi đầu tốt đây.

"Đừng sợ, tụi mình có sáu người,"

Rachel tiếp. "Mình và các bạn mình..."

"Các bạn muốn gì?"

Jake tới bên giường cô bé cùng Rachel. Ax đứng canh ở cửa, lưỡi dao đuôi vổng lên sẵn sàng. Tobias đậu trên bệ cửa sổ. Chú khỉ đột Marco yên lặng.

Tất cả mọi thứ đều suôn sẻ. Và bỗng tôi thấy bồn chồn bất an, cảm thấy mình đang bị theo dõi.

Tôi ngó quanh quất. Mọi cô cậu xung quanh cô tóc đỏ đều đang ngủ say sưa.

Toàn bộ những tấm chăn màu xanh da trời y hệt nhau phập phồng theo hơi thở nhè nhẹ. Yên bình quá. Jake và Rachel vẫn rù rì nói chuyện với cô gái. Ax, Marco và Tobias có vẻ điềm nhiên. Nhưng sao... tôi cảm giác như thiêu thiếu cái gì đó.

Tôi bèn biến hình thành cú sừng – công cụ nhìn xuyên thấu màn đêm.

Thình lình, mỗi chi tiết nhỏ tí trong phòng đều hiện rõ mồn một. Bọn muỗi mắt bâu quanh ánh đèn đường tẻ nhạt hắt vào cửa sổ.

Mây cuồn cuộn như đám bụi. Một con kỳ nhông chạy dọc theo

ván tường. Chẳng có gì đáng nghi. Không có ai rình mò.

Hít một hơi thở mạnh. Jake biến hình cộp trong khi cô tóc đỏ tì tay lên đầu cậu ày. Rachel giữ tay cô gái. Vẻ mơ màng hiện trên mặt cô.

Lại nữa, tôi linh cảm có điều gì đang kêu gào thống thiết. Có gì đó không hay rồi. Không hay đâu.

Tôi hoàn hình và vội biến hình ruồi. Đó là khi tôi trông thấy một điểm sáng của đèn tia hồng ngoại, nhỏ tí. Căn phòng này có camera giám sát!

< Căn phòng bị theo dõi!> Tôi thét lên. Quá trễ.

Cửa mở tung. Mười tên Hork-Bajir Băng Xanh ùa vô như vũ bão. Chúng khống chế Ax trước khi ảnh kịp phản xạ. Chúng chĩa tia Nghiệt vào Marco và Tobias.

Một quang cảnh hỗn độn.

Tất cả lũ trẻ trên giường đều bật dậy. Đứa thì thét kinh hoàng, đứa bắng nhắng hỏi. "Chuyện gì vậy? Ai đó? Cái gì vậy?"

"Chẳng có chi phải lo," một giọng người rít chịt. "Chỉ vài tên ưa nghịch ngợm thôi mà."

Bọn Hork-Bajir dạt qua bên. Và bước vào là... Tom. Anh trai Jake. Tên mượn xác.

Tom xấn tới lối đi, hướng về phía Jake giờ đã hoàn toàn là người.

"Mấy đứa ranh con xộc vào biểu diễn trò ngớ ngẩn í mà," Tom cười gằn. "Có gì mà nhốn nháo, tụi ta quẳng chúng đi ngay đây."

Tom tóm lấy cánh tay Jake. Cậu ấy thét mệnh lệnh cho Rachel. Nhỏ lùi lại, mặt đanh lên, đằng đằng sát khí.

Jake không kháng cự. Cả Marco, Ax và Tobias cũng không khi có rất nhiều trẻ vô tội trong phòng.

Tom xòa ngửa lòng bàn tay kia ra. "Đưa đây."

Jake không động đậy. Tom siết chặt cánh tay Jake, giật cậu ấy lại gần. "Đưa nó đây cho tao."

Từ từ, vẫn không rời mắt khỏi Tom, Jake thò tay vào túi quần. Lôi ra chiếc hộp màu xanh, đặt vào lòng bàn tay Tom.

Tom nắm những ngón tay lại quanh chiếc hộp, cười toe toét.

"Rồi," hắn bảo. "Hãy để tụi nó đi."

Hai tên Hork-Bajir đứng như ngọn tháp canh. Tám đứa khác dẫn Jake và bọn bạn ra hành lang.

<Mình sẽ đi theo, Jake,> tôi báo tin, biết cậu ấy nghe nhưng không thể trả lời.

<Cassie?> Marco nhắn nhủ. <Hãy tìm cách đi gọi James.>

Khi cả bọn vào hành lang, Tom đóng cửa phòng lại rồi quay qua xáng vào mặt Jake. "Ôi, thằng em vật chủ của tao."

Jake lảo đảo, một tên Hork-Bajir túm lấy xếch cậu ấy lên.

Tom lại tống cho Jake quả nữa. "Mày có biết mày đã làm tao xất bất đến thế nào không? Suốt bấy lâu nay, tụi tao phát rồ phát dại lên đi lùng sục tụi mày - bặng thảo khấu Andalite. Xời, hóa ra mày lại sờ

sờ ngay trước mũi tao, sống chung mái nhà, ăn chung một bàn với tao. Thiệt tình, tao muốn băm vằm mày ra hàng triệu lần ấy chứ. Visser Một xém nữa đã bắt tao nhịn đói tia Kandrona vì cái tội ngu dần này."

Mặt Rachel đỏ rần lên phẫn nộ. Mắt cuống của Ax nhòa đi. Cái đuôi của ảnh bị một thằng Hork-Bajir giữ rịt lấy.

Marco vẫn bình chân như vại, mặc kệ khẩu tia Nghiệt chĩa vào sọ. Tobias bị một thằng Hork-Bajir kẹp nách. Tình thế chưa bao giờ tệ hại đến thế.

Jake vẫn chẳng nói gì. Gương mặt, cậu ấy chẳng thể đọc được.

"Đem chúng xuống gara, tới nhà kho," Tom ra lệnh cho bọn Hork-Bajir. "Nếu con bé dịnh biến hình và trốn thì cứ thịt nó đi. Bắt con khỉ và con chim hoàn hình. Phải canh chừng thằng Andalite thật kỹ. Nó là cơ thể vật chủ đặc biệt đấy. Hãy báo cho Visser Một biết tao đã tóm gọn nguyên băng thảo khấu Andalite, và cả hộp biến hình nữa..."

Tom quay qua Jake. "Ba mẹ mày," hắn nói lạnh băng "được trao cho bọn Yeerk cấp mạt hạng. Như vậy tụi tao có thể giết bọn chúng mà chẳng phải đắn đo hối tiếc gì. Nếu tụi mày định giở quẻ thì..."

CHƯƠNG 21

Khi bọn nó đi hết, tôi lật đật rời khỏi chỗ nấp trên cánh cửa. Cần phải ra cửa sổ, bay ra ngoài trời và hoàn hình! Con ruồi tôi nhào lộn ra cửa sổ, vù qua ô hẹp, xuống mặt đất.

Tôi hoàn hình và biến hình cú với thời gian kỷ lục rồi nấp dưới hàng cây thấp.

Lên, lên, lên nào! Tôi hối hả bay tới trung tâm phục hồi chức năng, cố không nghĩ điều xấu xảy ra cho Jake. Nếu không chặn được Tom ở trường trẻ em mù thì chúng tôi buộc phải đột nhập vũng Yeerk. Tôi, James và hội Tân Animorphs.

Đó là điều tôi cầu khấn mình không phải làm. Chẳng có thời gian mà lo lắng này nọ. Tôi vù qua cửa sổ để ngỏ phòng James, nặng nề đáp xuống cuối giường anh.

<James, chúng tôi tôi cần anh giúp.>

James tung mền ra, ngồi dậy. Mắt cú của tôi thoáng thấy Pedro lào khào thắc mắc.

James cúi xuống bạn mình. "Anh sẽ giải thích sau," anh thì thầm. "Anh hứa sẽ quay lại với em ngay."

Rồi anh nhảy phóc lên chiếc xe lăn. Tôi khẩn trương đậu lên đùi anh, anh trùm mền che kín tôi lại. Chúng tôi lái xe ra hành lang, tấp vào từng phòng một.

Lát sau toàn hội Tân Animorphs đã tập hợp trong phòng Timmy. Tất cả mười bảy đứa.

Tôi nhảy khỏi đùi James và hoàn hình. Timmy ráng nhổm ngồi dậy.

James gật đầu, mỉm cười nhẹ, lướt nhìn cả nhóm do chính tay mình tuyển lựa. "Chúng ta phải chiến đấu. Nhanh quá. Nhưng vụ việc rất nghiêm trọng."

James ra hiệu cho cậu trai tên Craig và cô gái tên Erica - họ là hai người được phép biến hình chữa lành giống như James. Họ vẫn giả bộ què quặt (họ xoay xở thế nào thì tôi không biết.)

Craig và Erica quả là hai vị tướng lĩnh của James.

"Bảo tất cả biến hình di chuyển," James chỉ thị. "Chúng ta sẽ theo Cassie tới trường mù."

Không chậm trễ, tôi chỉ thị cho mọi người gặp nhau ở khoảng rừng sau trường mù, ngay bên ngoài cánh cửa sắt dẫn tới gara và kho chứa hàng.

Hội Tân Animorphs lặng đi một hồi. Sau đó, với sự cầm chịch của James, Craig và Erica họ thình lình chuyển động rần rần. Bỗng chốc, tôi ở giữa một bầy thú. Chẳng có ai là chim cả...

Khỉ chó châu Phi, hải mã, và nhím.

<KHÔNG PHẢI!> James thét.

< Em không thể kìm lại được,> Kelly thanh minh. <Ngay khi nghĩ

tới hải mã là em đã thành nó rồi.>

"Bạn phải tập trung," tôi nhắc. "Hãy nhớ mình đang làm gì. Giữ tâm trí trong lốt hình."

< Làm lại nào,> James thúc hối. <Chim bồ câu! Hãy nghĩ tới loài có lông vũ.>

Lần này, sau vài phút tôi là cô gái giữa bầy gia cầm và diều hâu đuôi đỏ.

Tự dưng tôi cảm thấy tự hào quá đỗi. Tôi biến hình lại thành cú, dẫn đường tới trường mù, nhắc mọi người cảnh giác, hành động như chim.

Khi cách đích đến khoảng nửa dặm, tôi phát hiện một chiếc xe limo dài thuột, đen kìn kịt đang phóng như bay với sự hộ tống của một chiếc xe cảnh sát.

<James, Visser Một đó. Nhanh nhanh lên.>

Mười tám hội viên Animorphs đáp xuống khu rừng đằng sau kho hàng. Visser Một chỉ còn cách một phút.

<Giờ sao?> James phân vân.

<Giờ tới phần xương xẩu nhất.> tôi chẳng thể nói xạo họ, nói giảm nhẹ tình huống.

<Nghe đây,> tôi hét. <Đằng sau cánh cửa đó là bọn Hork-Bajir. Diện mạo của chúng sẽ làm các bạn sợ chết khiếp. Chúng có vũ khí nữa. Nhưng chúng ta phải chiến đấu và chiến thắng chúng >

<Nhưng chúng tôi không biết chiến đấu!> Một cô tên Jessie trong đội của Erica lên tiếng.

< Chúng tôi phải chống lại vũ khí à?> cậu tên Liam thuộc đội của Craig hỏi. < Tôi rất sợ súng.>

Timmy phụng phịu. <James, trong đời em chưa bao giờ đánh nhau. Ai thèm chòng ghẹo một thằng bé ngồi xe lăn cơ chứ.>

<Đúng thế,> Erica thừa nhận. <Chúng tôi không biết gì hết về chiến thuật, chiến lược hay phối hợp. Chưa bao giờ chúng tôi nghĩ đến việc đòi thắng ai.>

Trái tim tôi teo lại. Thế này thì làm ăn gì. Jake và bọn bạn đang lâm nguy.

"Hãy lắng nghe!" James nói ngay khi hoàn hình xong. Một thân hình cường tráng, tự tin, tràn trề sức mạnh. "Các em đều biết chiến đấu và chiến thắng," anh gắn giọng. "Những người như chúng ta từng giờ, từng phút đều phải chiến đấu và phải chiến thắng."

<Đâu phải!> Kelly cãi lại. <Đó là chúng ta đấu tranh để sống sót. Anh biết mà.>

"Ừ thì hàng ngày chúng ta không phải đánh nhau với người xấu," James xuê xoa. "Nơi này và thời điểm này là thời cơ cho chúng ta thực hiện lời hứa. Dù sẵn sàng hay không, chúng ta cũng quyết chiến. Tất cả, hoàn hình!"

Lại một quang cảnh kỳ dị. Hội Tân Animorphs vượt qua sự chần

chừ và nỗi sợ, cùng hoàn hình.

Cái đầu chim nhỏ xíu của Kelly giãn nở ra. Đôi mắt chim đen láy chìm xuống thành hõm mắt người. Ngay khi ức người hiện ra, Kelly liền ho sặc sụa.

Cẳng chân Timmy phụt khỏi ngực, đẩy cậu ta lớn phổng lên. Nhưng chúng quá yêu, chẳng thể đỡ nổi cơ thể người vừa hiện ra, cậu ta liền bổ nhào xuống đất, kèm theo tiếng thét thất thanh. Tôi nghe đầu cậu ta đụng cốp vào tảng đá.

Collette cũng hoàn hình xong, khó nhọc lết tới coi cái trán chảy máu của Timmy. Mải coi bọn họ mà tôi biến hình chuyệch choạc, các ngón tay tê lại. Những đứa trẻ bất hạnh sắp lâm trận. Chắc gì họ xoay xở nổi...

James chạy tới Timmy, xem xét trán cậu ta. "Không sao," anh kết luận.

Timmy gật, đưa bàn tay sờ sờ vết thương. Động tác đó thọc thẳng vào tim tôi. Tôi không muốn làm tổn thương các bạn này.

Tại sao tôi lại không nghe lời ba vậy kìa? Làm sao lại vô trách nhiệm thế? Quá ngu ngốc! Thô bạo.

Tôi nắm cánh tay James. "Thôi được. Chúng tôi sẽ tự lo liệu không cần sự giúp đỡ của anh. Hãy biến hình chim và bay khỏi đây càng nhanh càng tốt!"

"Không, Cassie," James nhìn xuống, nhẹ bóp bàn tay tôi.

"Họ không chiến đấu được đâu, James." James mỉm cười, bước đi. "Hãy coi chúng tôi này." Với tất cả, anh hô. "Biến hình chiến đấu! Mau!"

Những vệt chất lỏng màu đen túa ngập gương mặt Kelly. Mũi tẹt ra phình bự. Hai cái sừng tóe khỏi đầu. Trong vài giây, chú bò rừng hiện ra khụt khịt.

Những cánh tay Collette co rút lại. Cẳng chân cong vòng. Mõm dô ra. Làn da xanh lá cây và đen xuất hiện kéo suốt chiều dài cơ thể, bắt đầu từ sống mũi. Một con cá sấu hoàn chỉnh.

Vai Timmy vồng lên, tròn u. Trán quắt lại, cằm teo đi. Cơ thể mượt láng lẫy những cơ bắp. Bộ lông mao màu vàng nâu phủ mũi tới đuôi. Hàm răng sắc nhọn lởm chởm trong lợi. Cậu ta là con beo.

Quanh tôi đầy những chiến binh. Khỉ đột, bản sao lốt hình biến ưa thích của Marco. Một con voi nữa, thây kệ Rachel ghen tị. Rồi gấu xám, rắn chuông, tê giác, sói, báo đen, đại bàng lửa.

Thật trở trêu, lốt hình biến của James chợt gợi nên sự suy gẫm - mặc dù khi chọn sư tử đực, anh chẳng có ý niệm gì về David cả. Jake không mê tín dị đoan, phớt lờ cái nhìn đầy ý nhị của tụi tôi, chỉ bảo: "Lựa chọn tuyệt lắm, James."

Bây giờ nhìn cái bờm sư tử lòi ra khỏi mái tóc vàng của James, tôi thấy lốt hình này mới hợp với anh làm sao.

< Chúng ta vào thôi,> anh thét. <Cassie, bạn giúp chúng tôi chứ?>

Tôi gật, nhắm mắt lại và biến hình sói.

CHƯƠNG 22

Chúng tôi tập kết ở chân cầu thang bê tông dẫn tới kho chứa hàng và cửa gara.

Sư tử James hét toàn đội. < Tất cả cùng chiến đấu. Chúng ta không còn tàn tật nữa. Nào, Kelly mở cửa ra.>

Kelly lùi lại, gừ gào, tấn chặt tứ chi xuống đất rồi chạy ào lên cầu thang, móng guốc nện lộp cộp.

ẦM……!

Tiếng sấm vang lên khi cái sọ bành ki đụng vào tấm sắt. Cửa nát báy. Kelly lùi lại để con voi July chạy lên, nới rộng đường đi.

Kia kìa. Tom cùng bộ xậu Hork-Bajir và hội Cựu Animorphs hiện ra. Jake vẫn sống, máu rỉ rả nơi trán.

< Tiến lên!> James thét.

Kelly tông ba thằng Hork-Bajir đứng gần nhau, xô chúng ngã dúi dụi như chai bô-ling.

Pằng chíu! Pằng chíu!

Thêm ba tên Hork-Bajir nữa túa ra, vãi tia Nghiệt như mưa.

Collette phóng tới bằng tốc độ kinh hoàng so với cá sấu. Cái đuôi dày cui quất vào mắt cá một thằng Hork-Bajir. Nó đổ nhào, ngã ngồi xuống. Tên thứ hai hùng hổ khua gươm, để lại một vết chém trên lưng cá sấu. Vết thương tuy không sâu, nhưng Collette đã là thương binh đầu tiên của tụi tôi.

<Đừng lo, Collette,> tôi gào. <Khi hoàn hình bạn sẽ lành lại thôi.>

Collette há quai hàm, lại lao vào trận tiền. <Ai muốn vật lộn với bé bự xanh lá cây nào,> cô gầm vang. Không chừng thể thao mạnh đúng là mối đam mê của cô ấy thật.

Tom giơ cánh tay lên, chĩa súng vào ngay Timmy.

<Coi chừng!> James la.

<Để em bắt hắn!>

Với vẻ uyển chuyển cực kỳ, Timmy dồn tất cả cơ bắp beo vào các cẳng chân, chồm lên.

"Hự!"

Tom bị vật lăn ra sàn. Con beo thả ngực Tom ra, tạp vào cổ tay hắn, buộc hắn phải buông súng ra. Hộp biến hình rơi khỏi túi áo Tom. James phi tới, nhe răng ngoạm ngay lấy hộp biến hình.

"Bắt nó lại!" Tom gào rú điên cuồng. Hắn quẫy ngồi dậy, nhưng Timmy đã nhảy lên ngực hắn.

Jake và bọn bạn chúi xuống núp sau dãy thùng hộp cao nghệu, biến hình. Ax vừa bươn ra khỏi tên Hork-Bajir đang bắt giữ ảnh - số tay của gã đã ít đi. Tobias biến hình rồi lại hoàn hình diều hâu đuôi đỏ.

Thật vừa vặn.

Tôi quay ngoắt lại. Qua cái lỗ bị khoét trên cánh cửa, tôi ngó thấy chiếc limo thắng kít lại. Cửa xe mở bung. Visser Một khệnh khạng

bước ra trong lốt người, rồi hoàn hình Andalite ngay tắp lự. Một chiếc xe tải dừng lại đằng sau chiếc limo. Rồi thêm một chiếc xe tải nữa.

Cửa xe tải thứ nhất bật mở, trút xuống một đại đội Hork-Bajir. Cửa xe thứ hai cũng mở, khạc ra một đàn Taxxon - chắc chắn để thu dọn chiến trường.

Visser Một phóng lên thang. Timmy núp vào bóng tối, để mặc Tom nằm chèo queo dưới sàn.

<Hộp biến hình đâu?> Visser Một hạch hỏi. Không có sự chào hỏi, cũng chẳng có nghi thức xã giao sơ bộ.

Miệng Tom run rẩy trễ ra. Hắn lồm cồm đứng lên, mắt nhìn trao tráo vào Visser Một. "Nó ở đây. Đâu đó trong miệng con sư tử....

< Vậy là!> Gã Visser gầm rú. <Mi lại thất bại lần nữa. Đây là lần cuối cùng. Nếu băng thảo khấu không giết mi thì tao sẽ giết.>

"Tôi đã lấy được! Đã có hộp biến hình," Tom lớn tiếng phân bua. "Nó đã ở trong tay tôi."

<Thất bại này càng khó tha thứ hơn,> Visser Một gào tướng.

James nhập trở lại với đám chúng tôi.

< Cái hộp ổn rồi,> anh bảo.

<Phải có người cầm chắc lấy nó chứ,> Jake gắt om. <Không được để nó khỏi tầm nhìn. Chạy ra mau.>

Từ từ chúng tôi xếp thành hàng một. Đi đầu là gấu xám, khỉ đột, cọp, Andalite, diều hâu, sói. Tới đội của James: sư tử, cá sấu, beo, bò rừng. Rồi đội của Craig và của Erica.

Đến đây sự chú ý của Visser Một đã bứt khỏi Tom. Tôi mường tượng ra nỗi sợ trám đầy bộ mặt Andalite của hắn khi hắn đo lường sức mạnh của lực lượng chúng tôi.

Lần đầu tiên kể từ khi cuộc chiến bắt đầu, đây là trận đánh cân sức.

CHƯƠNG 23

Hội Tân Animorphs phối hợp đội nhóm khá dễ dàng.

"Roooow!"

Timmy phóng tới một cái đầu Hork-Bajir. Collette phụ đớp cẳng chân hắn.

"Gaaallfaaa!"

Gã Hork-Bajir xiểng niểng ngã ngửa ra sau, gươm rít trong không khí. Timmy và Collette mau chóng chuyển sang mục tiêu khác, bỏ lại "nạn nhân" trong vũng máu tự chống chọi với tụi Taxxon.

"Hhhhrroowwrrr!"

Là James! Tiếng sư tử gầm vang động gara, làm rung chuyển các bức tường. Một tên Taxxon bị dẫm bẹp. Tới tên Hork-Bajir bị cắm ngập răng vào cái cổ sần sùi. Hắn giãy giụa vài dạo rồi ngay đơ luôn - ngạt thở đó mà.

Kelly giúp Marco phát quang đám Taxxon. Sừng bò chọc bùm bụp vô những thân mình căng như túi khí của chúng, báo hại những thứ nhớp nháp bên trong văng tứ tung, vứt lại cả đống xác vương vãi trên đường chúng tôi đi.

<Đúng đấy!> Rachel phấn khích. <Đá đít chúng đi. Đây là cơ hội của các bạn!>

Chậm nhưng chắc, James dẫn đội của mình xông vào gara.

Theo sau là đội của Craig và của Erica.

Các Tân Animorphs ra sức chém, đập, cắn. Cày xới bọn Taxxon. Né tránh gươm Hork-Bajir.

<Andalite rác rưởi!> Visser Một vặn đuôi qua khỏi đầu, chế giễu Ax. <Mày sẽ là vật chủ yêu quý của một Yeerk nào đó, nếu mày còn sống sau vài phút nữa.>

Phập! Ax dễ dàng thoát khỏi cú quật.

<Hụt rồi, Visser Một!> Ax khinh khi đáp.

Jake quay qua nhập cuộc cùng với Ax.

< Vậy là hai đứa bọn mi chống lại một mình ta!>

<Mi chửi thật ngu,> Ax xỉa xói. <Mi đã dùng cả sư đoàn từ xe tải xuống chống lại một nhúm tụi ta mà...>

Lần này gã visser lại quăng lưỡi dao đuôi vô cổ Ax - sướt sượt trong đường tơ kẽ tóc. Jake nhún thân xuống và phóng lên, đáp ngay lưng tên sâu bọ, chọc sâu quai hàm vào da thịt hắn rồi bay trở ra.

Visser Một nguyền rủa, lăn lộn bù lu bù loa, lắc lư hầu giữ thăng bằng.

<Tao có tưởng tượng không đấy,> hắn gừ gào, cố ra vẻ tỉnh rụi. <Có thêm tụi phiến loạn à?>

< Tụi ta luôn luôn phát triển thêm,> Jake hãnh diện đáp.

< Tụi bay có bao nhiêu tên? Nói mau tao sẽ cho mày sống,> hắn khàn khàn hỏi dồn. Tất cả bốn mắt của hắn giương hết lên, cảnh giác.

< Thả ba mẹ vật chủ của Tom ra, tao sẽ tha mạng mày,> Jake độp lại.

<Mày kiêu ngạo tức cười quá. Tao thừa biết con cọp là em trai Tom. Nghe đây thằng người, mày sẽ phải hối hận vì sự ngạo nghễ này.>

Nói đoạn, tên visser bắt đầu biến hình. Tôi cảnh báo các đồng đội. Trận chiến đang diễn biến xấu đi.

Tôi lùi lại.

Pằng chíu! Pằng chíu! Tia Nghiệt vung vãi bốn phía.

Tiếng la hét, rên rỉ, gào thét.

<Mọi người, ai bị thương hãy ra khỏi đây và hoàn hình!> Tôi thét.

Pằng chíu! Pằng chíu!

Cần phải tìm James. Móng vuốt sói của tôi miết lạch cạch trên sàn nhà. Vừa lúc đó, tôi thấy Tom lấm lét leo lên đống gỗ dựng tựa vào tường và chĩa tia Nghiệt...

Pằng chíu!

Vai Kelly trúng đạn. Cô rú lên, cắng chân khuỵu xuống. Kelly quay cái đầu tổ nái qua nhìn coi ai vừa bắn mình.

<Kelly, không!>

Trời đất! Một con Taxxon trườn tới từ bên hông, tợp ngay một miếng thịt bò.

<Mình tới đây, Kelly!> Tôi gào.

Một gã Hork-Bajir lia gươm định chẻ đôi tôi ngay ngực. Hùng dũng, tôi nhảy qua thanh gươm như thể nó chỉ là một thanh barie chắn đường.

Con Taxxon lại cúi xuống Kelly toan sục một miếng nữa, nước dãi từ cái miệng đỏ lòm của nó nhiểu ròng ròng. Tức tốc, khỉ đột Marco bèn húc cho nó bay lên, vừa hay lưỡi gươm Hork-Bajir xỉa tới. Taxxon tự xiên mình vào gươm Hork-Bajir.

<Đợi đấy, Kelly,> Marco gầm lên.

< Tôi... chảy máu,> Kelly xì xào.

Chảy máu là cách nói giảm cho vết thương do tia Nghiệt gây ra. Lại thêm bị Taxxon rứt mất mớ thịt, Kelly gần như mất hết sự sống.

<Bạn đứng lên được không?> Tôi hỏi.

"Graaah!" Một Hork-Bajir lẳng gươm vào chúng tôi.

<Coi tao này.> Marco rống rít. Thằng Hork-Bajir đó trượt ngang, chẳng còn biết trời trăng gì nữa...

<Đứng lên, Kelly!>

Kelly đù đờ làm theo, miệng không ngớt rên rỉ.

< Tôi không thể...> cô ấy nói đứt quãng rồi lại té oạch xuống.

Kelly bị thương nặng quá. Cổ cần hoàn hình gấp. Nếu không, cổ sẽ chết.

CHƯƠNG 24

Visser Một giờ là quái vật giống như con mực khổng lồ. Một cơ thể núc ních, xếp đầy vảy đen thùi lùi. Đôi mắt đỏ lòm, ướt thườn thượt phồng u lên từ đám thịt đen thủi ấy.

Tôi hích cơ thể nằm sấp của Kelly. Cô vẫn còn thoi thóp, chỉ cách bọn Taxxon có mỗi Marco.

Phập!

Một xúc tu húp híp như thân cây quét khắp trận tiền. Rachel dũng mãnh nhảy vô khoảng trống, ưỡn ngực lên thách thức. Jake trợ giúp nhỏ.

Ở hướng khác, Tobias....

"Tseeeer!"

"Aaaaaaah!"

Tom ôm mặt, máu rỏ qua các ngón tay y, đầu gối khuỵu xuống.

Swaapp!

Một cái vòi gai góc của gã Visser quật trúng vai Rachel, nhỏ cũng khuỵu gối xuống, kèm theo tiếng thét long trời.

Swaapp!

Một cái râu khác quấn quanh cổ Jake như một vòng thòng lọng đầy gai.

<James!> Tôi thét. < Visser Một bắt được Jake rồi!>

Jake há hốc quai hàm ra, cuống cuồng ngúc ngoắc đầu. Quýnh quánh thoát khỏi vòng siết của tên quái vật.

Rất từ từ, cậu ấy bị kéo lại gần tên visser. Cũng rất từ từ, trận địa tự nhiên đổ dồn về phía Visser Một và tù binh của hắn. Bọn Taxxon và Hork-Bajir xấn tới. Vài tên vẫn tiếp tục chiến đấu với các hội viên Animorphs. Trong khi phần lớn chúng tạo ngay một vòng tròn dự khán, háo hức xem chủ tướng của băng thảo khấu chết như thế nào.

Chẳng ai lưu ý đến tụi tôi. Thời cơ để mang Kelly ra ngoài.

< Kelly! Bạn có nghe tôi nói không?>

<Xin lỗi,> cô phều phào.

<Xin lỗi cái gì?> Tôi quát. <Bạn phải hoàn hình ngay.>

<Không! Tôi sẽ chết. Bọn chúng giết tôi rồi.>

<Bạn đang hấp hối,> tôi thúc ép. <Hoàn hình rồi biến hình mau.>

< Không thể. Nếu chúng thấy tôi... biết tôi là ai... chúng sẽ suy đoán ra tất cả. Và rồi tất cả mọi người sẽ bị nguy hiểm.>

<Mặc kệ đi, đừng nghĩ về chuyện đó nữa,> tôi thét. <Trong khi chúng dán mắt vào kia Marco sẽ mang bồ ra ngoài.>

Mắt cô nhắm lại, không trả lời.

<Kelly! Kelly! Bạn có nghe tôi nói không?>

Không có tiếng trả lời. Con sói tôi ngước đầu tru lên thê lương- trái tim sói kêu gào thảm thiết.

Bỗng... <Cassie!> Marco thì thào. <Ồ, Kelly đang hoàn hình.>

Quả thật! Con bò quắt queo lại, mềm nhũn ra như giấy cac-tông mắc mưa. Cơ bắp nhão đi, đổ sụp xuống thành một đống, như giấy báo ướt bao trọn cơ thể nhỏ nhắn, èo uột.

Thoáng sau, Kelly đã ngồi trên đất, hoàn hình xong xuôi và khò khè hớp không khí.

<Bá cháy!> Marco trầm trồ và xốc Kelly lên, bế chạy khỏi gara, tới một góc tối an toàn.

<Mình sẽ trở lại ngay,> cậu ấy bảo.

Đám còn lại tụi tôi khó lòng làm nên cơm cháo gì. Rồi bọn Yeerk sẽ chiếm lĩnh hành tinh này, phải có người biết sự thật: rằng những đứa trẻ bình thường và bất bình thường đang cố ngăn tội diệt chủng.

Tiếng la thét trộn lẫn với tiếng reo hò khùng khục bắt tôi quay lại.

Visser Một đang vờn Jake. Hắn cuộn cả mười xúc tu để lôi cậu ấy lại gần hơn. Hắn tung cậu ấy lên không, rồi lại lôi xềnh xệch dưới sàn. Đầu và cổ cọp đỏ lói. Jake sẽ chẳng cầm cự lâu với cái trò tra tấn dã man này.

Lần lượt, tất cả hội viên Animorphs xán vô, bu vào khối thịt đen thùi. Dứt, cắn, xé, cào, hoặp chọc nó. Nhưng rồi đứa nào cũng bị bộ râu man rợ hất ra.

Hết James, tới Rachel, qua Timmy rồi lại là Ax.

"Tsseeer!"

Tobias cũng nhào vô, giương móng vuốt nhắm gương mặt méo mó của Visser Một, định đục một lỗ vào hốc mắt đỏ lừ của nó.

< Không!>

Cái lưỡi quái vật thè lè ra như cái roi, quất Tobias một cú thần sầu. Cậu ấy văng tuốt ra xa - thê thảm quá - rồi đụng bộp vào bức tường kim loại! Một cục lông bèo nhèo rớt xuống. <Tobias!> Tôi bổ tới, hồi hả ngoạm cậu ấy vào miệng.

Tobias vẫn sống. Tôi vẫn cảm thấy trái tim cậu ấy đập vào răng và môi mình.

Tôi sẽ trở vào. Cho dù chuyện gì xảy ra tôi cũng sẽ sát cánh bên Jake, chiến đấu đến cùng. Tôi thả Tobias xuống đất ngay khi ra ngoài. Cậu ấy đã hoàn hình xong.

<Tobias, hãy trở lại trại,> tôi bảo cậu ấy, giọng vỡ vụn. <Bảo mọi người chuẩn bị sơ tán.>

Jake oặt ẹo, chổng bốn vó lên trời. Xúc tu của Visser Một quần chặt cổ cậu ày.

<Hộp biến hình đâu?> Hắn rống vang.

Không đáp.

Gã siết chặt thêm. Cổ họng Jake phát ra một tiếng khọt. Khí quản cọp bị đập.

Rachel xông vào, James nhảy vô. Đám xúc tu của Visser Một một lần nữa lại lần lượt hất cả hai ra.

< Hộp biến hình đâu?> Visser Một hống hách hỏi. Jake đang chết dưới mắt chúng tôi. Ngay lúc đó...

"Arghhhhghgh!" Thằng visser hộc lên tiếng rú đau đớn. Cái vòi quặp Jake rũ lỏng ra. Jake lật đứng được trên bốn chân, ngoắc cổ thoát khỏi dải thịt chết chóc.

Visser Một vẩy một cục thịt đỏ lòm lên không. Đám Hork-Bajir trợn mắt nhìn theo rồi bối rối nhìn nhau. Ai làm chuyện này vậy? Chỉ có một khả năng thôi: rằng trong hàng ngũ bọn Mượn xác-Hork-Bajir có một anh chàng Yeerk chiến đấu vì tự do.

Và anh ta đã cứu Jake.

Trước khi bầy Hork-Bajir kịp phát giác ra tên phản bội trà trộn trong hàng ngũ mình thì sự hỗn độn đã diễn ra.

Lũ Taxxon chẳng thể kiềm nén được thói háu ăn liền nhào tới Visser Một và mẩu thịt văng ra của hắn. Bọn Hork-Bajir trung thành vội vàng nhảy vào ứng cứu chủ nhân.

Trong khi Visser Một, Taxxon và Hork-Bajir bận xâu xé nhau, Jake ra lệnh. < Tất cả! Rút lui!>

James tuân lệnh không chần chừ. Tất cả hội viên Animorphs cũ và mới cùng xông vào màn đêm. Chúng tôi sống sót, nhưng còn...

Hộp biến hình!

<Jake!> Tôi truyền giọng riêng. <Hộp biến hình đâu? Mình...>

Tôi ngừng bặt. Tom đứng đó, người đong đưa, mặt chẳng chịt những lằn máu khô. Một tay Tom nắm khẩu tia Nghiệt, tay kia cầm chặt... hộp biến hình.

Đôi mắt hắn hoang dại, thoáng đá về phía Visser Một. Tôi hình dung ra Tom đang nghĩ gì. ***Bất cứ ai có hộp biến hình trong tay sẽ cầm giữ tương lai của hành tinh này.***

Thế thì việc gì hắn phải trao nó cho Visser Một?

Tom co giò chạy. Tôi đuổi theo tới đầu cầu thang, thấy bên dưới có một cặp mắt sáng quắc trong bóng tối. Một thân hình khum khum, cam-vằn-đen.

Jake đấy!

Cậu ấy nhìn Tom lập chập chạy qua rồi lẳng lặng bám theo. Móng vuốt êm ru. Tôi cũng đi theo họ, vào khu rừng bao quanh trường mù,

nhướng mắt giữ lấy thân hình thú dữ của Jake.

Dường như Tom linh cảm có điều gì đó không êm, bất giác hắn quay ngoắt ra sau.

Bắn.

Tia Nghiệt cháy xém vai Jake, nhưng cậu ấy vẫn lừng lững tiến lên - về phía Tom!

"Lùi lại," Tom thét lên. "Không tao sẽ giết mày!"

Jake tiến lên thêm một bước nữa.

Pằng chíu!

Phát súng găm vào cẳng chân sau của Jake. Cậu ấy té oạch xuống. Tom dợm chân chạy. Chắc mẩm Jake không hoặc không thể đuổi theo. Tuy nhiên, thân hình gần bốn trăm ký cọp ngóc lên, khập khiếng trên ba chân chạy đuổi theo ông anh "quý hóa".

Tại cái nơi tối tăm, vắng vẻ này, Jake sẽ giết anh mình hoặc bị anh mình giết.

Đột nhiên, tôi nhớ lại gương mặt của ba.

Giọng ba giận dữ. "Con làm gì với bọn trẻ tật nguyền?"

Cho dù kết cục ra sao giữa Jake và anh trai thì tôi cũng sẽ mất cậu ấy. Nếu Jake giết Tom, thì cậu ấy sẽ chẳng bao giờ còn như trước kia. Cậu ấy sẽ vượt qua bất cứ giới hạn nào vốn làm nên sự khác biệt giữa chúng tôi và bọn Yeerk. Và chắc chắn Jake sẽ chẳng bao giờ bước quay trở lại.

Tôi chạy xồng xộc trong bóng tối theo dấu máu của Jake. Tom bươn chạy trong rừng đằng trước tôi. Jake lăm lăm chạy theo, nhất quyết phải giết anh mình.

Vì cái gì? Vì hộp biến hình? Không đáng...

Thình lình, tôi hiểu ra sự thật. Tôi chồm tới khoảng trống nơi cả hai đứng.

Tom đã hết hơi. Loạng choạng. Jake chỉ còn cách một hai mét. Tom quay lại, nâng cánh tay lên, nhắm.

"Tao sẽ giết mày," hắn gào khàn đục.

"Tao sẽ..."

Jake gừ, dùn thân chuẩn bị phóng lên.

Đúng lúc đó, tôi nhoài tới ngậm vào cái chân bị thương của Jake, day mạnh.

Jake rú lên, quay phắt qua, giật chân ra khỏi hàm tôi. Cú giật khiến tôi lăn cù mèo.

Móng vuốt cọp để lại một đường sâu bên thân tôi. Nhưng cơn đau lại giúp tôi dịu đi những cảm xúc tệ hại, ngổn ngang trong tim.

Tôi cần phải và đã làm điều cần thiết.

Lợi dụng tình thế, Tom biến mất vào màn đêm. Jake và tôi nằm đó, thở dốc, đau đớn và ảo não.

Chẳng có gì cần chứng tỏ trong cuộc đấu này. Trừ chuyện chúng tôi còn sống để tiếp tục chiến đấu.

Và ngày mai, Jake sẽ phải đối diện với chính mình trong gương.

CHƯƠNG 26

Toàn hội Tân Animorphs - kể cả Kelly - an toàn trở về trung tâm phục hồi chức năng, lẻn vào giường ngủ êm xuôi.

James báo cáo sự việc tiến triển rất tốt. Không ai đòi ra. Cũng không ai đe dọa sẽ tiết lộ.

Nếu Jake nghĩ mình mất vai trò thủ lĩnh thì cậu ấy lầm to. James là mẫu lựa chọn cực kỳ hoàn hảo. Nếu chúng tôi ngã xuống thì Trái đất đã có cả một đội quân chiến đấu bảo vệ loài người.

Cô gái mù tóc đỏ bị camera bắt gặp nói chuyện với Jake và Rachel đã trốn thoát. Trước khi bọn Yeerk tới bắt, cô chỉ việc bước ra khỏi trường trong lốt Rachel.

Và sáu đứa chúng tôi có còn là một đội?

Tôi không biết. Tụi tôi trở về trại mười hai tiếng rồi mà Jake vẫn không nói chuyện với tôi. Thậm chí cũng không thèm nhìn tôi nữa...

Không đứa nào ngoài hai tụi tôi biết chuyện gì đã xảy ra. Tụi nó chỉ biết rằng Tom đã chạy mất cùng với hộp biến hình, và Jake bị thương te tua. Tụi nó biết có gì đó không hay xảy ra giữa tụi tôi, nhưng không biết là gì...

Cuối cùng, tôi quyết định "làm ra nhế" với Jake. Cậu ấy nhìn tôi trừng trừng, mắt lạnh lùng băng giá. "Cái gì?"

"Đừng có đối xử như thể là mình kẻ thù," tôi huỵch toẹt.

Jake quay đi, định bước thẳng. Tôi quày quả chạy theo, tóm tay áo cậu ấy.

Giật tay lại, Jake nhìn thẳng vào tôi, mặt trắng bệch vì giận dữ, môi run run. "Tại sao bồ lại làm như vậy?" Cậu ấy rống lên.

"Tại sao?"

Tôi nghẹn thở. "Mình muốn bảo vệ bồ!"

"Bảo vệ tui?" Lông mày Jake nhướng lên, sửng sốt. "'Cái gì?"

"Bồ bị thương. Anh ta có thể giết bồ."

"Thế tại sao bồ không đuổi theo anh ta?" Jake chất vấn. "Bồ không bị thương, lại được cây cối che phủ. Với tốc độ sói, bồ dư sức quật anh ta xuống!"

Chịu! Tôi không thể giải thích, bởi vì chính tôi cũng không hiểu mình. Tất cả những gì tôi cảm thấy là để Tom giữ hộp biến hình là điều hoàn toàn nên làm.

Và một linh cảm nào đó báo cho tôi biết mình đã làm đúng.

K. A. APPLEGATE

ANIMORPHS

NGƯỜI HÓA THÚ

MARCO

#51. Ván bài lật ngửa

ANIMORPHS #51: THE ABSOLUTE

Tập 51: VÁN BÀI LẬT NGỬA
Tác giả: K. A. Applegate
Dịch giả: Hương Lan
Nhà xuất bản Trẻ, 07/2002
Khổ sách: 11 x 18 cm
Số trang: 172
Giá sách: 6.000 vnđ
Scan, đối chiếu với bản gốc, biên tập, chuyển sang ebook: Lukas Ng
Ngày hoàn thành: 19/08/2024
Nơi hoàn thành: Hà Nội

DANH MỤC

CHƯƠNG 1
CHƯƠNG 2
CHƯƠNG 3
CHƯƠNG 4
CHƯƠNG 5
CHƯƠNG 6
CHƯƠNG 7
CHƯƠNG 8
CHƯƠNG 9
CHƯƠNG 10
CHƯƠNG 11
CHƯƠNG 12
CHƯƠNG 13
CHƯƠNG 14
CHƯƠNG 15
CHƯƠNG 16
CHƯƠNG 17
CHƯƠNG 18
CHƯƠNG 19
CHƯƠNG 20
CHƯƠNG 21
CHƯƠNG 22
CHƯƠNG 23
CHƯƠNG 24
CHƯƠNG 25
CHƯƠNG 26

CHƯƠNG 1

Tôi cụp cánh, gập đuôi phóng thẳng xuống Trái đất, hệt một viên đạn có lông đang lao đến mục tiêu.

Quá đã! Tôi đang tận hưởng khoảnh khắc thư thái thì Tobias phóng sượt qua.

Nó lượn phăm phăm trên đoàn xe lửa chở hàng, lộn xoáy trôn ốc ngang qua hông tàu, cánh này nghiêng đụng cánh kia. Vài cọng lông của nó chạm cả vào khẩu trọng pháo của chiếc xe tăng.

< Tránh ra,> tôi hét.

<Ê, mình là diều hâu mà.> Tobias tạm ngưng nhào lộn trong một tích tắc. < Trò ngoáy xoắn cái đuôi đỏ trước mũi tử thần là trò ưa thích nhất của mình.>

Tụi tôi xồ cánh, bắn vụt qua đầu tàu.

Hai người mặc đồ bảo hộ lao động, quần yếm, mũ lưỡi trai ngồi bên trong. Một người có vẻ là kỹ sư đang chăm chú lái tàu, còn người kia đăm đăm ngóng nhìn con đường rày phía trước. Không thấy họ mang tia Nghiệt hay bất cứ thứ vũ khí nào.

Họ cũng chẳng thèm lưu ý tới cặp diều hâu đuôi đỏ và ó biển tự dưng rớt đùng từ trên trời xuống.

<Coi bộ họ hổng bị mượn xác,> Tobias nhận định.

<Ừ. Mọi thứ đều có vẻ bình thường,> tôi thừa nhận. <Ngoại trừ đám xe tăng.>

Tôi lạng lách, quét lần lượt những toa trần. Chẳng có gì bất thường hay lạ lùng, nhưng sao tâm não tôi vẫn cứ thít nghẹt, bồn chồn. Hình như có gì đó không khớp!?

Không chừng cuộc chiến đấu dai dẳng đã khiến tôi mắc chứng bệnh đa nghi kinh niên rồi cũng nên!

Tôi dồn năng lượng vô cánh, ráng đuổi kịp Tobias nơi đầu tàu. Một luồng khí nóng tuyệt vời tỏa ra từ sườn núi. Tôi bèn quạt cánh, cưỡi lên tấm đệm khí ấm áp.

Chiếc xe lửa vẫn xình xịch bên dưới.

Động cơ ì ạch kéo theo cả dãy toa trần chất đầy xe tăng M-1 Abram, thứ xe chỉ Lực lượng An Ninh Quốc Gia mới có.

Suốt mấy ngày nay, từng đoàn xe tải và xe Humvee nối đuôi ì ầm đi vào thành phố.

Các sư đoàn bộ binh của An Ninh Quốc Gia từ khắp tiểu bang đổ về, trấn giữ các chốt điểm quanh nội ô.

Bây giờ họ lại mang cả xe tăng vào nữa.

Ax đã dò bắt tất cả các kênh truyền hình địa phương, truyền hình cáp, cũng như các mạng lưới thông tin mà chẳng nghe ai loan tin về cuộc tập trận quy mô lớn ở ngoại ô cả. Tôi cất công truy cập Internet và người Chee ra sức thám thính cũng chẳng thu thập được gì hơn.

Chúng tôi mù tịt tin tức! Chính vì vậy mà Tobias và tôi mới ở đây,

mở cuộc điều tra, coi xem có phải chính phủ đã nhận ra Trái đất bị xâm lăng, nên ráo riết triển khai hệ thống phòng thủ... Hay đây là kế hoạch tinh vi của bọn Yeerk, rằng tất cả lực lượng An Ninh Quốc Gia đều đã bị mượn xác.

Giả thiết này chưa chắc lắm, bởi vì đâu dễ cho bọn chúng chui vào sống trong đầu cả hàng chục ngàn lính. Mà nếu thế thật thì hành tinh này nguy to rồi, ngày diệt vong đã cận kề...

Nhưng Visser Một đâu có quen với cách thức hoạt động kiểu tính toán kế hoạch cẩn thận, chi li. Hắn thường khoái nhảy đông đổng lên, hú hét ồn ào, gây náo loạn om xòm kìa. Nếu công đoạn nào đó thất bại, hắn sẽ ngứt đầu ngay vài ba tên phó-visser rồi lại điên cuồng lao vào kế hoạch rồ dại khác.

Vả lại, với tàu Lưỡi Rìu và vô số chiến đấu cơ Con Rệp trong tay, Visser Một đâu cần phải xài đến mấy chiếc xe tăng thô kệch của loài người.

Tuy nhiên, Visser Một chủ trương tiến hành chiến tranh toàn diện, quy mô lớn.

Muốn khơi mào chiến tranh thì cần phải có quân đội. Mà nếu cần quân đội gấp gáp, thì việc gì hắn không cướp lấy những binh đoàn có sẵn mà dùng?

Nếu những sĩ quan cấp cao của An Ninh Quốc Gia đã bị đầu độc, thì Visser Một dễ dàng khống chế các thuộc cấp. Khi đó, hắn có chôm chỉa xe tăng thì cũng chẳng người lính lành mạnh nào có thể ngăn cản được.

Xình-xịch-Xình-xịch-Xình-xịch.

Chiếc xe lửa ầm ĩ nghiến đường ray. Nó chỉ "bò" với tốc độ mười dặm một giờ (nếu xuống dốc có thể tới mười lăm dặm), ấy vậy mà bọn chim săn mồi tụi tôi phải bở hơi tai để bay theo cho kịp:

Tobias và tôi xà quần bên trên đầu tàu, cứ trật chìa bị rớt lại ở toa trần thứ nhất, rồi toa thứ hai, nhoáng cái đã dật dờ ở giữa đoàn tàu, xém bật ra khỏi đuôi tàu, bay tơ hơ trên khoảnh đất trống. Cơ cánh tôi rống rít đau đớn, cháy rát, rồi tê dại luôn.

Tôi ráng tiếp tục xem xét con tàu. Rõ ràng là có gì đó không ổn, tôi bỏ qua cái gì vậy cà?

Chẳng có gì đâu, Marco. Chẳng có gì đáng sợ trên chiếc xe lửa này. Nếu có thì đôi mắt chim tinh tường của mày đã nhìn thấy từ xa cả dặm rồi. Mày thật là thằng lập dị hoang tưởng.

Đôi cánh của tên-lập-dị-tôi sắp gãy đến nơi nếu không ngừng đập ngay.

<Ngu quá,> tôi la rầm. <Nếu muốn biết đám xe tăng này đi về đâu, tụi mình chỉ việc đáp xuống nóc tàu, mắc mớ gì phải bay lòng vòng cho mệt chứ?>

Tôi nhắm một toa trần ở giữa đoàn, lướt vèo trên nóc chiếc xe tăng. Móng vuốt cào sướt cái nắp đồng tổ bố, đậy kín một trong

những cửa mui. Tôi tấn chúng chắc vào tháp pháo, thả cánh xuống, đậu chồm chỗm ở đáy tháp. Gió táp mạnh khiến mớ lông trên đỉnh đầu tôi bay phần phật.

Một bóng đen đổ ập trên đầu tôi - Tobias đáp xuống thành xe tăng, đằng sau cái vòng sắt bự. <Hây, hổng đến nỗi nào,> nó phát biểu cảm tưởng.

Chiếc xe lửa gầm gừ xuống dốc. Tôi quay đầu ngó. Cả một dãy xe tăng trải dài ra xa, kêu lạch xạch; cọ quẹt vào hàng thông hai bên đường ray. Mặt trời lóa chóa tưới đẫm rừng lá kim, hắt xuống những cỗ xe tăng được ngụy trang màu xanh lá cây.

Tôi chẳng thấy chuyển động nào khác.

Bình thường. Tất cả đều bình thường vô cùng.

À, chờ đã. <Không hề có lính gác. Nếu đây là chiến dịch của An Ninh Quốc Gia, dàn đội hình chiến đấu với người ngoài hành tinh, thì tại sao lại không có lính hộ tống trên xe lửa? Còn nếu đây là Visser Một thì... Tobias, bồ biết hắn thả rông tụi mượn xác khắp nơi mà... ba mươi bốn chiếc xe tăng mà không một ai canh chừng sao?>

<Ồ...ồ..> Tobias báo động.

Tôi vội quay đầu lại. Một con diều hâu đuôi đỏ khác đang lượn mòng mòng đằng trước. Theo sau nó là cả một phi đội đại bàng lửa và chim ưng.

CHƯƠNG 2

Con diều hâu đuôi đỏ lạ lao như tên bắn ngược chiều xe lửa. Bầy đại bàng lửa và chim ưng vun vút theo sau, chao liệng bên trên đường ray.

< Rõ ràng chúng không có kinh nghiệm bay,> Tobias truyền giọng riêng cho tôi.

< Ai lại bay ở ngay đầu gió thế kia, dễ bị nhận ra mùi lắm, mà còn bay thành bầy chùm nhum nữa chứ - hình như tụi đại bàng và chim ưng kia là phi công chiến đấu dưới lệnh của con diều hâu đuôi đỏ vậy. Chúng chẳng phải là lũ chim nhàn hạ thưởng thức một buổi chiều đẹp đâu...>

Bọn đại bàng và chim ưng vù qua đầu tầu và bâu kín chiếc xe tăng thứ nhất. Tên diều hâu đuôi đỏ nọ vẫn lơ lửng trên không, nhìn xuống đoàn xe lửa. Chúng không thấy tụi tôi. Chưa thấy thì đúng hơn.

Tobias trượt khỏi thành xe tăng, chui tọt xuống gầm tối giữa xe tăng và sàn tàu.

Ở đó, nó có thể quan sát mà không bị bắt gặp.

Nhưng tôi lại đứng tô hô ngay trên tháp pháo. Chẳng thể dịch chỗ mà qua nổi mắt gã diều hâu đuôi đỏ kia, tôi đành ép thân dẹp lép xuống và dòm ra. Chờ đợi. Vái trời cho bộ lông trắng-xám của tôi tiệp với màu sơn của xe tăng.

Tên diều hâu nọ lượn vi vút bên trên, thị sát từng toa trần, từng cỗ xe tăng. Với thị lực sắc bén của diều hâu thì chẳng màn ngụy trang nào an toàn nổi...

< Chúng là ai vậy?> Tôi liếc qua những thanh thép. Mười hai đứa cả thảy, trong khi tụi tôi chỉ có hai. Có nên lạc quan tin rằng đó là James và băng của ảnh không đây?

Nhưng... hộp biến hình đã rơi vào tay Tom.

Giờ thì bọn Yeerk cũng biết biến hình như tụi tôi rồi..

Tôi nhìn lên trời. Gã diều hâu quay liệng, dòm lom lom chiếc xe tăng - mắt nó khóa chặt vào mắt tôi. Chim chẳng có miệng, cũng chẳng biết cười. Nhưng tôi thề là con chim này đang cười hể hả...

CHƯƠNG 3

"TSEFEEEER!"

Gã diều hâu đuôi đỏ lao thục mạng, mắt man dại tia chiến thắng. Chiếc xe lửa chở tôi đi miễn phí về phía kẻ thù. Tôi đập cánh bay lên nóc thùng pháo và thấy mấu bám - chỗ cho lính thiết giáp đặt chân leo lên.

<Marco?>

Tobias nhúc nhích trên sàn toa. Bốn cây gỗ, hai cây đằng trước hai cây đằng sau, chặn đường trượt của xe tăng, giằng giữ cho nó khỏi tuột. Tobias đứng trong bóng tối, bên cạnh cây dầm phía trước, thoát khỏi tầm nhìn của gã diều hâu.

<Bồ có biết là hắn bổ từ trên trời xuống nhắm vào mình không?> Tobias hỏi.

< Biết chứ,> tôi đáp lại bằng ý nghĩ.

<Nhưng hắn không có kinh nghiệm bay, đúng không?>

Tôi xòe cánh, tòe căng cả lông và đuôi - xù cơ thể phình to ra hết cỡ, trông càng dữ tợn càng tốt. Đó là cách chim săn mỗi phản ứng khi bị đe dọa mà...

Cánh tôi xòe cao và rộng không chỉ để khiến tôi ghê gớm hơn, mà còn để che chắn ống tuýp thép dày, chỉa lên đằng sau mình.

Ống thép là ván bài tôi đánh cuộc với gã diều hâu đuôi đỏ. Trong khi hùng hổ nhắm tới đục ruột tôi nó đã không để ý thấy ống thép đó.

Tôi nhìn gã diều hậu trừng trừng, thách nó đâm vào tôi.

"TSEBEBBER!"

Tôi tấn chặt móng vuốt. Cái đuôi bập lên bập xuống như đòn bẩy, giữ thăng bằng trước chuyển động của xe lửa. Tobias đứng theo dõi trong bóng tối, cánh căng ra, sẵn sàng dứt điểm gã diều hâu lếu láo nếu tôi thất bại.

Gã diều hâu bổ xuống, nhắm mỏ vào giữa bộ ngực tơ hơ của tôi.

Hai mét. Một mét rưỡi. Một mét. Tới rồi!

Tôi né ngang qua, về phía thân xe tăng.

Bụp-rắc.

Gã diều hâu tông mạnh vào ống thép.

Bịch!

Hắn rơi tổm vào trong thùng pháo, nằm xuội lơ dưới đáy thùng, cổ trẹo qua một bên.

< Tuyệt cú mèo,> Tobias thích chí bay vọt lên. <Chạy mau, trước khi đồng bọn nó nhận ra nó không bay trở lên trời.>

Xe lửa lịch xịch quẹo cua. Tụi tôi rà rà thật thấp bên hông xe, mỏ-đụng-mỏ với bầy Mượn xác-Đại bàng lửa, bự gấp ba lần ó biển.

Nếu là đại bàng lửa thật sự, chắc chắn tôi đã tiêu tùng, nhưng cái bọn đội lốt chim này chỉ là bọn chim vụng về, kém cỏi mà thôi. .

Tôi quẹo gắt qua phải. Tobias đã vọt lên trước tôi. Cả hai tụi tôi

dồn hết sức vào cánh, bắn lẹ lên trước xe lửa. Sáu con đại bàng lửa vẫn bám theo sát nút.

Xình-xịch-xình-xịch.

Tiếng những toa trân va vào nhau, át hết tiếng chim đập cánh. Vụt qua một toa.

Thêm toa nữa. Tụi tôi đang chạy đua cùng xe lửa.

Bọn đại bàng lửa bự hơn, ác nghiệt và hung hăng hơn, nhưng lại không nhanh bằng hai đứa tôi. Tobias và tôi đập cánh quẹo cua đầu mũi tàu.

<Ô a,> Tobias hét.

Năm con chim ưng đớn lõng ở trên đầu.

Chúng nhỏ hơn đại bàng lửa, nhưng nhanh hơn nhiều.

Một đứa tách lao xuống.

Một con chim ưng peregrine hẳn hoi.

Chẳng phải là viên đạn có lông, mà là hỏa tiễn phóng về phía tôi với vận tốc hai trăm dặm một giờ. Nó không cho tôi thời gian để tính toán cú phản đòn tự sát.

Tụi tôi bị bỏ lò là cái chắc.

CHƯƠNG 4

Gã chim ưng peregrine bổ nhào xuống. Một con peregrine khác xổ vô Tobias. Tôi bơm không khí vào cánh, cà rà ngay lòng đường rày, cuống cuồng tìm kiếm khoảng trống - một nơi trốn hay tấm lá chắn gì đó. Chẳng thấy gì.

Một bên là bức tường cây cối dày đặc, bên kia là chiếc xe lửa chở hàng, và đằng sau là lũ chim loạn trí.

<Xuống gầm xe lửa!> Tôi thét và lao xuống khe hở giữa hai toa. Tobias bám theo sau.

Xình-xịch-xình-xịch.

Tiếng sắt thép đập va vào nhau. Tụi tôi luồn xuống giữa những trục bánh xe, vòng qua mấy hộp thắng. Thật vô vọng, liều lĩnh và ngu ngốc. Hàng trăm ký thép cạ rít dọc theo đường rày, cách cánh, cẳng chân và đầu tụi tôi chừng một hai phân. Chỉ cần chuyển động chệch một tí, tính sai một tẹo là tụi tôi sẽ thành chim lột.

Nhưng đó là cơ hội duy nhất...

Tụi tôi bắn lao giữa lòng đường rày, bên trên là sàn toa trần. Qua được một đại bàng lửa, một con nữa. Bọn có sải cánh hai mét mốt tụi nó làm sao mà chui lọt gầm chiếc xe lửa đang lao băng băng được.

Nhưng lũ chim ưng peregrine vẫn đuổi đằng trước, đằng sau, nhớn nhác, xấn xổ...

Tôi lòi ra khỏi một toa tàu, hai gã chim ưng đuổi theo sát sạt. Tôi phóng lên.

Quanh xe tăng. Vào! Ra! Qua một con, quay tròn quanh nòng súng. Vượt thêm một con nữa.

<aaaaaahhhhh!>

Móng vuốt đại bàng lửa to cỡ móc thịt quặp quanh lưng tôi, rứt lông, rứt thịt tôi, ráng nhổ tôi khỏi chuyến bay. Tôi vùng vẫy, ráng thoát ra. Da tôi tét lét dưới cái bàn kẹp của nó. Móng vuốt nó đụng thấu xương tôi.

Gã đại bàng đập cánh, nhướn lên trên xe lửa. Tôi lúc lắc, giãy đạp dưới móng vuốt nó, chẳng khác nào chú chuột bất lực, ưỡn ẹo, teo rút...

<Marco! Cụp cánh vào!>

Một khối chớp màu nâu. Tôi làm theo.

Tobias đạp cho gã đại bàng bắt tôi một cú lượn xoắn thần sầu của diều hâu đuôi đỏ. Móng vuốt cậu ấy xắn ngang cẳng chân con đại bàng lửa.

"KYEEEEER!"

Con đại bàng thét rú thê thảm, rồi lật nghiêng lại, đối mặt với kẻ tấn công.

Nhưng nó làm sao nhanh được bằng phi công chiến đấu Tobias. Với lại, nó bị con ó biển không chịu hợp tác rị xuống.

"TSBBEEEER!"

Tobias đạp vào cổ họng con đại bàng.

Nó liền buông cổ tôi ra, giương móng vuốt vào Tobias. Tôi lúc lắc dữ dội. Mẩu mông tôi vẫn vướng chặt trong móng vuốt kia của con đại bàng, báo hại đầu vai tôi chổng ngược, ngúc ngoắc giữa trời. Con đại bàng lửa và Tobias vẫn quyết chí vật lộn bên trên.

Tobias lộn phập, đảo vòng, quay tròn, lên xuống. Con đại bàng né tránh, tung đòn.

Tobias xỉa một đường móng vuốt ngang lưng đối phương. Con đại bàng tấn công, hai bàn chân mở banh ra. Tôi rớt xuống như một hòn đá về phía xe lửa đang lao sầm sập bên dưới.

Tôi cố sức xòa cánh ra. Lên. Lên nào.

Không khí ngấm đầy cánh tôi, như chiếc dù mở bung hết cỡ. Đâu đó phía trên, con đại bàng lửa đang gào thét. Tôi cần phải vòng lại giúp Tobias tiễu trừ nó. Nhưng...

Chỉ trong một phần triệu giây phân tâm, tôi rớt bịch xuống xe lửa, sượt qua xe tăng.

<Marco! Coi chừng!>

Bụp! Một con chim ưng chẳng biết từ xó nào bên dưới xổ ra, đá tôi một cú. Tôi văng ngửa ra sau. Lộn một vòng và...

Phịch! Tôi rơi xuống sàn toa trần.

CHƯƠNG 5

Tôi nằm ngửa te he, cánh doãi sõng sượt trên ván gỗ, bụng phô ra. Gió lùa vào lông tôi.

Toa trần đu đưa bên dưới.

Gã đột kích lượn vòng lên trên lấy đà, đập cánh chuẩn bị một cú ra đòn khác.

Tôi nhắm mắt, đẩy tiếng lanh canh của xe lửa, tiếng thét thác loạn của diều hâu và đại bàng ra khỏi não, bỏ qua cơn đau rậm rực khắp cơ thể, cố sức tập trung vào hình ảnh thằng nhóc Marco, một thằng Marco khỏe mạnh...

Lập tức, lông ó biển tan lỏng ra. Cẳng chân tôi dày cui lên, bắn dài ra bằng chiều dài chân người. Những vảy giáp hình đĩa bong ra, mềm đi và biến mất.

Nhưng tôi vẫn còn là chim kể từ cẳng trở lên, và vẫn chưa thể động đậy được.

Cơn đau thiêu đốt khi tôi tập trung vào cánh tay.

Rắc-rắc.

Cánh tôi giãn ra - đau thấu trời - dài và mỏng hơn. Khi những ngón tay nổ ra khỏi mút đầu cũng là lúc đôi cánh không còn.

Tôi co duỗi ngón tay. Mở mắt. Tôi lật nghiêng qua, phóng một cú đá vào con chim ưng!

Móng vuốt nó rạch một lằn nơi đùi và ấn sâu vào thịt tôi.

Một cục thịt to bằng trái banh chơi gôn bứt khỏi cẳng chân tôi! Ở dạng người tôi có thể chống chọi bọn chim ưng. Là người, tôi có thể sống sót lâu hơn ó biển.

Tôi lết tới xe tăng, ngồi tựa lưng vào thân xe. Đẩy hình ảnh người ra khỏi tâm trí để tập trung vào hình ảnh khác: khỉ đột.

Ngực và vai tôi lớn phổng lên. Bàn tay tôi phù to ra tới cỡ như găng tay của võ sĩ quyền Anh. Những ngón tay ù như những cây xúc xích.

Rắc!

Xương dày hơn. Cánh tay thòi vươn ra.

Sọ tôi dịch chuyển. Mặt tôi bẹt lại. Quai hàm dô vẩu ra trước. Những mảng lông đen cứng nhỏng túa ra toàn thân.

Tôi phóng lên hông xe tăng. Con chim ưng lại nhào xuống cào cánh tay tôi. Một con nữa vút qua đầu, móng vuốt chĩa thẳng. Thêm một con đại bàng lửa lướt đánh vèo qua mặt.

Nhưng xá gì. Đại bàng lửa chỉ là một con muỗi nhãi nhép so với khỉ đột, chỉ cần một cái đập là xong. Tôi xua chúng đi như King Kong đập máy bay từ đỉnh tòa nhà Empire State.

Tôi quay lại, nhìn ngó lòng đường ray.

Hàng cây thưa dần. Mặt đất u gồ lên. Tụi tôi đang tiến gần tới thành phố - gần quân tiếp viện Yeerk hơn.

Tobias lượn vòng quanh chiếc xe tăng cách tôi ba toa. Một con đại bàng lửa thở phì phò xuống cổ cậu ấy. Hai chim ưng vù vù, khóa chặt xung quanh, gầm ghè cố đâm cho bằng được.

<Tobias!> Tôi thét. <Chuồn thôi.>

Tobias đập cánh. Liệng. Lao bên dưới xe lửa. Lòng đường ray ăn thẳng vào sườn đồi. Một bên mặt đất dâng ngang bằng với sàn tàu, song song với bánh xích xe tăng.

Bốn sợi xích bự chần dần, hai ở trước, hai ở sau, chạy từ những lọng thép khổng lồ ở sàn toa tới gắn chặt vào những lọng thép ở xe tăng. Mỗi cặp xích bắt chéo nhau, khóa chặt lại bằng ổ khóa thép ở giữa.

Dụng cụ, tôi cần dụng cụ phá xiềng. Tôi phóng lên hông xe tăng. Trong tấm đệm chắn có một cái hộp lớn đóng chặt bằng ống khóa đồng. Bàn tay khỉ đột của tôi dứt lỏng ổ khóa. Nắp hộp bật tung lên. Bên trong nó có một cái búa tạ.

Tôi lôi búa ra khỏi hộp, rồi phóng nhảy ra đằng sau xe tăng.

Những cọc gỗ chặn dính xích xe tăng, được neo lại nhờ đám đinh thép bắt chết chúng với sàn toa.

RẦM!

Một cọc gỗ bay lên không.

RẦM!

Một cọc nữa văng vô rừng cây.

Tôi tóm lấy ống khóa bự và vặn mạnh.

Sợi xích lỏng ra. Tôi vặn thêm mấy nhát nữa cho đến khi thò tay vào cầm được.

Xong, tôi nhảy lên xe tăng, tháo móc ra khỏi vòng thép.

Cạch!

Những sợi xích rớt xuống sàn toa. Nòng súng bự vốn quay ngược về phía đuôi xe, tiện tay tôi quay nó trở lên đằng trước.

Rầm! Rầm!

Hai cọc gỗ nữa được giải phóng.

Tôi vặn, tháo móc dây xích trước rớt ra.

Xe tăng không còn bị cột chằng nữa...

<Tobias! Vô đây nè!>

Tôi nhảy lên tháp pháo, lệnh khệnh bước tới một lỗ cửa dẫn vào bên trong. Tôi vặn ống khóa ra và quăng thảy lên con đại bàng lửa đang đuổi rát theo Tobias. Cửa mở. Tobias bay vèo vô thùng xe tăng.

Tôi xua con đại bàng lửa đi rồi giáng búa tạ vô động cơ xe lửa. Toa xe xồ tới húc vào đuôi toa đằng trước. Tôi đập thêm nhát nữa.

Kiflitt!

Thắng rít lên. Sàn toa ngả nghiêng, chòng chành. Tôi phóng vào trong xe tăng và đóng sập nóc lại.

Bái bai bọn chim điên.

CHƯƠNG 6

<Bá cháy.> Tôi rít lên trong bóng tối nhờ nhờ. Xe lửa đã ngừng. <Tụi mình an toàn rồi.>

<À hả,> Tobias ậm ừ, vỗ cánh đậu lên một hộp kim loại.

< Bị niêm phong bên trong cái thùng thiếc này, với cả tổ chim Yeerk lập lờ bên trên, chờ quân tiếp viện đến, chỉ cần nậy nắp thùng lên là làm gỏi tụi mình. Marco, tụi mình sắp chết chứ an toàn nỗi gì...>

<Chết? Tui hổng nghĩ vậy đâu. Bồ đánh giá thấp năng lượng của cái thùng thiếc này rồi đó.> Tôi vỗ vỗ bức tường lưới đằng sau mình.

Bên trong tháp pháo là một khoang tròn.

Tất cả mọi thứ - tường, sàn, trang thiết bị, bồn chứa nhiên liệu - đều sơn màu trắng.

Những ghế ngồi và bồn chứa chiếm hết nửa đằng trước. Đầu gối tôi bang trúng hộp kim loại lớn. Một mấu bám chọc vào vai tôi.

Khoang xe tăng chẳng phải để dành cho khỉ đột. Tôi hoàn hình và trèo lên ghế ngồi dành cho xạ thủ, nhòm qua ống pháo gắn bên trên - nó được điều khiển bằng vi tính, có trang bị bộ phận nhìn thấu màn đêm và bộ cảm biến tia hồng ngoại. Y hệt như trò video game thôi mà...

Tôi thấy rõ tụi đại bàng lửa và chim ứng đang đậu lả lơi bên ngoài xe tăng, chờ.

Mấy người thợ đường sắt đi bộ dọc theo đường ray, kiểm tra trên dưới những toa trần, ngóng vô rừng cây. Một người cầm cây búa tạ lên. Cả hai đều có vẻ bối rối và cắn dắn nhau điều gì đó.

Tôi nhảy khỏi ghế ngồi, đứng giữa khoang, cố suy ngẫm coi nên làm cái gì nữa đây.

"Mình đề nghị lái chiếc xế này," Tobias đã biến hình người bảo. "Nếu tụi mình mò ra cách khởi động nó."

"Nè, bồ đang ở chung phòng với chuyên gia của đội Thiết Giáp Đặc Nhiệm của thung lũng Hork-Bajir mà còn nói Nếu với thì hả?"

"Xì, bồ là tay ghiền video game thì nói đại đi," Tobias dòm khắp lượt những công tắc và nút bấm. "Làm sao nhổng nó lên và lách ngang khỏi sàn xe lửa há?"

"Hừ. Xe lửa dừng rồi. Mặt đất lại ngang bằng với sàn toa. Dễ ẹc. Tui đã xem Đội Thiết Giáp trên Kênh Lịch Sử."

"Ừ hử." Tobias giựt chiếc mũ bảo hiểm ra khỏi cái mắc bên hông tháp pháo. "Để mình đội cái này cho chắc ăn."

"Đương nhiên. Cái cục đằng trước là micro đó," tôi chỉ dẫn.

Chiếc micro gắn với sợi dây điện từ mũ bảo hiểm rủ xuống, giống dây điện thoại gì đâu. Tobias chỉnh sửa cho nó ra trước miệng. "Giống ca sĩ Britney Spears quá ha," cậu ấy lầm bầm.

"Rủi cho tui là trông bồ hổng giống cổ tẹo nào. Nào, ngồi đây. Cắm dây vô rồi đẩy cái nút đó về trước để nói chuyện với tui."

Tôi loay hoay lựa thế bò vào khoảng giữa tháp pháo ghế tài xế. Mọi thứ ở đây cũng sơn màu trắng nốt. Cái ghế ngửa tuốt ra sau, đến nỗi tôi tưởng mình đang nằm ngửa vậy. Tôi đội nón bảo hiểm vào và bật nút đàm thoại lên.

Tôi hít một hơi thật sâu rồi nắm tay cầm trước mặt.

"Làm sao cho nó đi được?" Tiếng Tobias lụp bụp trong chiếc nón của tôi.

"Xời," tôi ngó bảng điều khiển. "Để tui suy nghĩ coi...".

Dàn điều khiển có hằng hà sa số những nút ghi sẵn từng chỉ dẫn NHIÊN LIỆU. KHỞI ĐỘNG. CÔNG TẮC CHÍNH, vân vân... Chẳng cần phải là thiên tài mới nghĩ ra cách làm cho nó lăn bánh.

Liệu kẻ thù có nhận ra điều này không nhỉ? Rằng một đứa bé lớp ba với vốn liếng từ vựng ít ỏi cũng có thể đánh cắp xe tăng?

Tôi sửa lại thế ngồi cho ngay ngắn, rồi nhấn nút CÔNG TẮC CHÍNH, và liền nghe tiếng ù ù khi dàn điều khiển sáng lóe lên.

Tôi liếc qua ống nhòm. Nó không phải là loại kính tiềm vọng loằng ngoằng như ở ụ súng, mà giống như một cửa sổ hẳn hoi.

Một khung cửa sổ gắn gương dày, đạn bắn không lủng. Đám chim vẫn đậu chầu hẩu phía ngoài xe, trừng mắt dòm tụi tôi.

Tôi nhấn nút KHỞI ĐỘNG.

Ririrrrrrì!

Động cơ bừng tỉnh và rống lên. Bên ngoài, lũ chim báu bở của tụi tôi xồ lên bay táo tác.

Tôi nắm cần gạt, xoay vặn van điều chỉnh. Qua phải, qua trái, lại vặn. Hộp số quay dưới ngón cái tay trái tôi.

Tôi hít sâu. Một phút nữa tụi tôi sẽ lăn khỏi sàn toa trần, sẽ bò lên triền đồi hoặc lướt dọc theo đường ray.

Tôi giữ tốc độ trung bình và vặn van gắt qua trái, giống như bẻ lái xe đạp í mà. Chiếc xe tăng quay ngang trên sàn toa. Bánh xích miết mạnh sàn, đụng vào phần đồi bị vạt cắt.

Tôi đẩy thẳng cần lên. Lèo lái. Lôi trở lại cần chân ga.

Chiếc xe tăng phóng vọt về phía trước, bay vào khoảng không gian trống trơn.

CHƯƠNG 7

Bánh xích đằng trước chìa ra cạnh toa trần, chẳng có gì kìm nó lại cả. Tôi giữ đều van điều khiển.

Chiếc xe tăng nghiêng chúc mũi xuống. Đám đại bàng lửa và chim ưng bay nháo nhác. Rõ ràng là chúng không tin vào khả năng lái xe tăng của tôi.

"Ê, Marco?" Cả Tobias cũng không tin nốt. Giọng la của cậu ta thé lên hốt hoảng.

Rìiiiiiii!

Chiếc xe tăng dùng dằng nửa trên sàn toa, nửa bám vào vạt đồi. Thế rồi, bánh xích sục vào đất, lôi tụi tôi khỏi xe lửa, ngoặt bò qua khoảnh đất trống kế bên đường ray.

"Bá cháy," tôi hét om.

Chiếc M-1 này hớp hồn tôi rồi. A ha! Nó lướt rào rào. Chỗ nào cũng xông vào được tuốt! Đi bất cứ đâu. Lên đồi, cán qua đá tảng, vượt luôn rãnh mương.

Tôi nảy lưng tưng trên ghế ngồi. Những bụi rậm nát nhừ và biến mất dưới bánh xích, vài cây con ngã rạp, xớt luôn một góc căn chòi bên đường ray. Cần phải lái một lát mới quen được...

Bọn chim mượn xác đã đậu trở lại trên nóc xe tăng, móng vuốt chúng móc chặt vào các mấu bám, cánh chống mạnh xuống thành xe.

"Điên quá," giọng Tobias nhí nhéo trong nón của tôi. "Nhưng mình hổng muốn mang theo tụi Yeerk về nhà khi đã hoàn thành phi vụ đâu đấy.".

Tôi nghe tiếng lạch cạnh bên trên và đằng sau mình. Khẩu súng lớn chợt ngoắt nòng ra trước, quệt luôn một con đại bàng lửa, khiến nó văng khỏi xe. Khẩu súng lại quay về sau, lia thành vòng tròn. Bọn chim còn lại cuống quít bay lên không.

"Tobias? Bồ làm đó hử?"

"Ừ. Mình tìm thấy dàn điều khiển bằng tay ở đây. Phải đọc mãi mới hiểu, nhưng rồi mình cũng xài được."

Chiếc xe tăng lù rù tiến. Tụi tôi lội ào qua dòng suối. Trượt qua dãy đồi bên kia, hình như xuống dốc thì phải. Chiếc xe tăng ầm ầm nghiến bụi rậm, tiến vô rừng cây.

Bọn chim mượn xác vẫn láo nháo bên trên.

Tobias lại lia nòng súng. Cả bầy đại bàng lửa và chim ưng cút thẳng lên trời.

Tôi tiếp tục lái rồ rồ, cố giữ mắt tập trung qua ống nhòm. Khu rừng nhập nhoạng lờ mờ.

RẦM!

Chiếc xe tăng nghiêng, nhưng vẫn lăn bánh, rồi bập trở lại.

"Dữ ha," Tobias càm ràm. "Nếu Jake mà để tụi mình giữ một chiếc M-1 ở trong.. Marco! Coi chừng!!!"

"Coi chừng cái gì? Tui nhìn hổng rõ."

"Nhưng mình nhìn rõ. Dừng lại. Dừng lại coi!"

Tôi nhấn bàn thắng. Xe tăng nảy giật cục một cái rồi ngừng lại. Tôi bổ nhào về trước rồi lại nảy ra sau, cố liếc mắt vào ống nhòm.

Tất cả những gì tôi thấy là bầu trời - bao la, bạt ngàn. Tôi đã bỏ khu rừng lại phía sau và đang đậu chênh vênh trên rìa một vách đá nhìn xuống xa lộ liên bang.

Bọn chim đã biến mất đất. Chúng nó khôn thật.

Chiếc nón bảo hiểm của tôi lại kêu lèo xèo. "Nè, Marco? Cái xe của nợ này có quay đầu được không vậy?" Tobias lo lắng hỏi.

Tôi liếc nhìn công tắc hộp số. "Được!"

Tôi nhấn nút, tăng ga và chiếc xe tăng rậm rịch chuyển động... về phía trước!

<AAAAAAAAHHHH!> Tobias thét rùm trong tai tôi.

Tôi vội đạp thắng. Chiếc xe tăng ngừng lại. Một mẩu đất bên dưới bánh xích rớt văng khỏi vách đá.

"Không quay được," tôi thông báo.

"Bồ giỡn hả?"

Tôi lại nhấn ga lần nữa, tay vặn núm van sát về phía mình chừng một xăng-ti.

Chiếc xe tăng lùi lại một chút. Tôi lại quay núm điều chỉnh. Chiếc xe tăng lùi về phía bìa rừng, tới chỗ bóng râm thì dừng lại.

Cái "vách đá" hóa ra là một phần của ngọn đồi bị xẻ khi người ta xây dựng đường xa lộ liên bang. Nó dốc lài lài cả hai phía cho đến khi bằng bặn với mặt đường.

Tôi quay núm vặn. Chiếc xe tăng quay đầu, tụi tôi nảy tưng tưng khi xuống đồi.

Quay, rồi lại quay. Chiếc xe tăng cày qua một con mương và bò ra đường lộ.

"Nè Marco, bồ có biết bồ đang làm gì không vậy?" Tobias lại léo nhéo.

"Biết chứ. Chú cún này có thể chạy với tốc độ sáu mươi lăm mà không đổ mồ hôi."

"Ừ, nhưng sai hướng rồi, ông tài!"

Tôi nhìn ra đường. Chết thật! Một dải phân cách ở chính giữa xa lộ chia con đường ra làm hai. Hướng của tôi trật lất rồi. Chẳng thể làm gì được ngoài chuyện cứ điềm nhiên đi tiếp. Hy vọng những xe khác khôn hồn hãy tự tránh ra.

Đúng thế thật.

Một chiếc xe hơi Lexus mới cáu vội tấp vào lề đường. Thêm một chiếc xe tải cũ chất đầy ván gỗ, rồi chiếc xe thùng nhỏ do một lão bà điều khiển cũng vội tấp theo.

Cả chiếc SUV của ông mặc com-lê cũng vội nối vào đoàn xe bên lề.

Té ra tất cả mọi người đều "hợp tác" với tôi, chỉ trừ một chiếc xe tải mười tám bánh đang lao bon bon về hướng tụi tôi. Chẳng có vẻ gì là nó trông thấy tụi tôi cả. Tôi đi chậm lại, quẹo vô chỗ được phép đậu xe, cán phăng hàng bảng chỉ đường, lại quẹo gấp trở ra lòng đường để tránh một chiếc xe jeep chết máy.

Thế mà chiếc xe tải dài thoòng kia vẫn lao tới. Ồ, gương mặt của bác tài đang mỉm cười. Ồ không, chính xác là anh ta cười sằng sặc.

"Tên đó say rượu hay sao í!" Tobias hét om. "Hắn đang đùa giỡn với xe tăng!"

"Xe hắn bự hơn mà..."

CHƯƠNG 8

Jake nhíu mày. "Vậy là mầy bổ bỏ lại chiếc xe tăng ở đó hả?"

Tobias và tôi nhìn nhau.

Cả hai tụi tôi đã trở lại thung lũng Hork-Bajir, ngồi bên cái bàn picnic ở bên ngoài căn chòi của ba mẹ tôi. Chung quanh lao xao những tiếng vo ve, ê a, ư ử. Mặt trời lặn, thả khắp thung lũng những tia sáng màu hổ phách. Champ, chú chó của mẹ Tobias, đang nằm ngủ mơ màng dưới chân tụi tôi. Cảnh vật mới thanh bình, yên ả làm sao...

Chúng tôi đang họp hội đồng chiến tranh.

Toàn bộ lực lượng liên quân đều có mặt.

Tôi, Tobias, Rachel, Cassie, Jake và Ax. Kể từ khi tới thung lũng này, tụi tôi bổ sung thêm hai thành viên vào hội đồng. Đó là Toby, nhà tiên tri Hork-Bajir, người thông minh hơn tất cả những Hork-Bajir khác, Và thành viên mới thứ hai là mẹ tôi, cựu vật chủ của Visser Một.

"Xe tăng í mà," tôi hít hơi. "Dào, mấy bồ biết nhà lão Chapman chứ gì? Căn nhà hai tầng xinh xắn í?"

Jake thở dài. "Bây giờ thì nó còn lại mấy tầng?"

"Ừm..." tôi liếc nhìn Tobias. "Zero tầng!

Nhưng ván nhà đủ cung cấp cho lão Chapman nguồn củi dồi dào cho mùa đông này. Nó đã được chất đống đàng hoàng."

Tobias mỉm cười. "Tệ cái là lão không còn lò sưởi nữa."

"Xin lỗi," Rachel lên tiếng. "Mấy bồ san bằng nhà Melissa à?"

Nhỏ trừng mắt nhìn tôi. Nhỏ và Melissa từng là bạn thân mà. Trước khi ba của Melissa, lão Chapman, bị mượn xác và Rachel trở thành hội viên Animorphs... Rachel quay qua Tobias. "Bồ cũng thông đồng với Marco sao?"

"Oa! Đúng là đồ con gái," tôi tru tréo.

"Bồ ganh tị vì không được lái xe tăng chứ gì? Chẳng có ai ở nhà cả. Ngay cả con mèo Lông Xốp cũng không có luôn."

"Nó tên là Fluffer McKitty," Rachel lạnh lùng chỉnh sửa.

"Ừ thì Fluffer McKitty. Quan trọng là chẳng ai bị sao cả. Melissa, ba mẹ nhỏ và con mèo vẫn bình an."

Tobias gật đầu. "Đúng, bọn họ vắng nhà."

Rachel lắc đầu, nhìn qua Jake tìm kiếm đồng minh. Jake chẳng nói gì. Vẻ tư lự được che giấu vụng về trên mặt nó. Ngọn lửa nổ lép bép. Tiếng gì đó sột soạt. Thì ra Ax vừa đập muỗi bằng bản dao đuôi. Jake lại thở dài, cầm cây gậy khều khều đống than. Tôi nhăn nhó nhìn Ax. Ảnh nhún vai - một động tác ảnh học lóm được của loài người.

Kể từ khi tới thung lũng này, Jake thật trái tính trái nết. Tôi chẳng biết phải nói chuyện với nó thế nào nữa. Nó là thằng Jake bạn tôi từ thuở học lớp hai, vậy mà tôi chẳng thể cà rởn hay nói chuyện phiếm với nó được nữa.

Thú thật tôi cũng cảm thấy tội lỗi. Trong khi gia đình mình đoàn tụ vui vầy thì Jake lại thất lạc cha mẹ và ông anh. Cơ hội trở về của họ thật mong manh.

Tôi cảm thấy tội lỗi vì mình hạnh phúc quá. Mẹ tôi đã trở về. Tôi hạnh phúc vì ba mẹ tôi vẫn còn yêu nhau thắm thiết.

Nhưng thằng bạn nối khố của tôi lại mất tất cả những điều có ý nghĩa đối với nó.

Tôi liếc nhìn Cassie. Nhỏ ngồi ở đầu bàn đằng kia, hơi cách xa ngọn lửa và tách biệt với mọi người. Sau phi vụ vừa rồi, khi bọn Yeerk cuỗm mất hộp biến hình, Jake có vẻ xa cách nhỏ hơn bất cứ ai. Cassie càng quan tâm, Jake lại càng khép kín, cứ như cánh cửa sắt đóng im ỉm...

Toby nhìn Tobias rồi nhìn tôi. Cô bé ngồi thu lu trên cỏ, ánh sáng từ khúc gỗ cháy âm ỉ khiến cho đôi mắt Hork-Bajir của cô bé sáng quắc lên. "Các cô chú có phát hiện ra điều gì hữu ích không?"

Tobias gãi gãi tai con Champ. "Sau khi tụi chú chôm xe tăng, gây nguy hiểm cho những lái xe vô tội, phá sập một cần nhà có giá trị lớn ở ngoại ô á?"

"Vâng," Toby gật đầu.

"À, tụi chú đã quan sát kỹ chiếc xe lửa," tôi khề khà. "Đoàn xe tăng là do An Ninh Quốc Gia di chuyển thật. Nhưng mà là những lính An Ninh Quốc đã bị đầu độc."

"An Ninh Quốc Gia bị đầu độc," Jake gật đầu, tay khều ngọn lửa. "Chúng ta luôn đoán có sự việc này." Nó quay qua mẹ tôi. "Cô Eva, chúng cháu có sai lầm ở khâu nào đó không?"

"Không," mẹ tôi lắc đầu. "Nếu Visser Ba mà chiếm đoạt hết lực lượng An Ninh Quốc Gia trong khi cô còn là Visser Một thì cô phải biết. Nói gì nhỉ? Nếu làm được việc tày đình đó, chắc chắn hắn đã loan báo cho tất cả mọi người cùng biết rồi."

"Nhưng... chúng ta đâu biết chuyện gì đã xảy ra kể từ khi hắn được cất nhắc lên chức Visser Một?" Jake hỏi.

Mẹ tôi lắc đầu. "Chẳng đủ thời gian để đầu độc hàng chục ngàn lính rải khắp tiểu bang đâu. Vả lại, họ là những chiến binh trong thời bình, không phải làm bổn phận khẩn cấp. Hầu hết thời gian họ không ở trong đơn vị. Một chiến dịch khổng lồ thế này phải cần nhiều tháng lên kế hoạch, và phải thêm nhiều tháng nữa triển khai..."

"Vậy là," Jake nhịp bước tới lui. "Căn cứ vào sự chuyển quân mấy ngày qua, thì chúng đang ở giai đoạn lập kế hoạch.

Chắc chắn vài sĩ quan cao cấp đã bị mượn xác. Mặt khác, Visser Một không thể mang tất cả lính của mình vào thành phố, cho nên hắn sẽ đầu độc thêm lính mới. Chúng ta không được để điều đó xảy ra."

<Nhưng ngăn chặn bằng cách nào?> Ax hỏi. Bộ lông xanh da trời của ảnh lấp lánh trong ánh lửa. <Cộng cả James và hội Tân Animorphs chúng ta cũng chẳng đủ sức để đối đầu...>

"Phải có sự trợ giúp khác nữa." Jake vừa nói vừa đi lại. "Chúng ta phải chia ra. Một nhóm tấn công trực diện," nó nhìn Rachel. "Nhóm này nhằm cảnh báo cho đoàn quân của An Ninh Quốc Gia, giữ cho họ tách xa vũng Yeerk càng lâu càng tốt.

Chúng đóng đô ở mọi ngóc ngách thành phố, nên chúng ta cần liên tục đột nhập tất cả các căn cứ. Điều này làm phân tán nguồn lực của Visser Một khi cố ngăn chặn chúng ta. Hắn sẽ phải bận rộn suốt, giúp chúng ta có thêm thời gian."

"Chúng tôi đã lên kế hoạch giải phóng những Hork-Bajir làm lính canh ở trụ sở nhóm Chia Sẻ," Toby thông báo. "Chúng tôi sẽ sẵn sàng lên đường vào buổi sáng."

"Tốt. Nhóm Hai nhỏ hơn, im lặng hơn và cần phải dùng đầu óc để đấu trí."

"Đấu trí ư?" Rachel giãy nảy, liếc xéo tôi. "Ối chà, có người trong tụi mình thích hợp đấy."

"Đúng thế," Jake công nhận. "Bởi vì chỉ một người có đủ thẩm quyền ngăn chặn cuộc hành quân của An Ninh Quốc Gia - đó là thống đốc bang. Nhóm Hai sẽ tiến quân vào tòa nhà quốc hội, cố tiếp cận thống đốc bang và thuyết phục ông ta trợ giúp..."

"Mình đi cho," Cassie xung phong.

"Không," Jake gạt phắt, trước cả khi lời nói buột ra khỏi miệng Cassie.

Cassie tê người lại, nhìn Jake lom lom.

Jake chẳng thèm nhìn nhỏ lấy nửa con mắt.

Nó nhếch mép cười. "Người có thể làm chính trị gia là Marco. Tobias thì có thể đi tới đó mà không bị lạc. Chúng ta cũng phải chắc chắn thống đốc bang không bị mượn xác. Chỉ có Ax là đủ kinh nghiệm để phán xét. Vậy là Nhóm Hai gồm Marco, Tobias và Ax."Tới đây Jake mới nhìn Cassie, xỉa thẳng vào ánh mắt nhỏ. "Mình tin cậy tụi nó," Jake bảo.

Im lặng.

Jake quay trở ra và tiếp. "Mình sẽ đi cùng nhóm Một. Rachel, Cassie, Toby và những, người Hork-Bajir. Thêm cả nhóm của James nữa. Chúng ta sẽ khuấy động càng hỗn độn càng tốt trước nửa đêm.

Marco, ngày mai bồ phải gặp thống đốc bang. Không cần giờ chính xác đâu."

Jake dừng lại khều ngọn lửa, nhìn tôi rồi Ax và Tobias. "Chúng ta không thể chiến đấu đơn độc được nữa. Cần phải có chính phủ can thiệp vào. Nếu thống đốc bang tự do, bồ ráng tìm cách thuyết phục ông ta. Còn nếu ổng đã bị mượn xác thì phải tính sang kế hoạch B."

"Ố ồ," tôi lầm xầm.

"Bồ cố giữ bí mật, đừng để cho Visser Một nắm thóp dự định của chúng ta." Jake mỉm cười. "Mình tin là mấy bồ đủ sáng suốt để biết cách xoay xở tùy theo tình hình."

"Marco mà sáng suốt á?" Rachel lắc đầu trợn trạo. "Tụi mình rầy rà to rồi."

CHƯƠNG 9

Cỏ dại quất túi bụi vào mặt tụi tôi. Bùn ngập chặt dưới chân. Tụi tôi lội bì bọp trong đầm lầy và lom khom núp đằng sau một tấm chắn. Lúc này, tôi, Tobias và Ax đang ở trong Lâm Viên, tại vũng lầy phân chia khu sở thú với khu vui chơi giải trí. Mặt trời đang nhô lên khỏi bánh xe đu quay lớn. Sương mù buổi sáng sớm bay lên khỏi mặt nước.

Chim chóc bu đầy cái ao lớn đục ngầu.

Vịt trời, ngỗng, bồ nông, thiên nga, chim hồng hạc, sếu... đủ cả.

Điện Capitol cách đây cả hai trăm dặm.

Chỉ đi bằng đường hàng không là nhanh nhất, trong khi lốt chim săn mồi của tụi tôi chẳng thể kham nổi chuyện này. Tụi tôi cần phi công đường xa. Vịt trời là thích hợp hơn cả, kế hoạch của tụi tôi là thu phục ADN của chúng và chuồn ra khỏi Lâm Viên trước khi nó mở cửa.

Ở mép nước, gần nơi trú ẩn của tụi tôi là một gia đình vịt trời. Chúng tôi lội xuống và chờ cho chúng bơi lại gần hơn.

"Có ai biết cách nào bắt vịt trời hay nhất không?" Tôi lầm bầm.

Ax hé mắt nhìn qua chỗ núp. < Tôi đã quan sát sinh vật này rất kỹ.> Mắt chính của ảnh nghiên cứu một đám vịt trong khi mắt cuống nhìn theo một con vịt đực nổi lên gần chỗ tụi tôi. <Chúng rất lanh lẹ và ranh mãnh, nhưng phần lớn thời gian chúng chổng đầu xuống nước...>

< Chúng đang ăn đó, chú Ax.> Tobias giải thích.

<Ơ,> Ax gật đầu. <Các bạn có thấy không, bắt một thành viên của loài này trong khi nửa thân trước của nó chìm dưới nước là rất đơn giản.>

Đơn giản. Đúng vậy. Một con vịt đực đang khỏa nước bơi lại gần tôi. Cái đầu nó màu xanh lá cây, cái ức nâu màu bánh quế và một dải trắng nơi cuống cổ. Trong thế giới vịt, con vịt đực mới đúng là phái đẹp', còn tất cả vịt mái đều chỉ một màu nâu loang lổ, tẻ nhạt.

Chú vịt trời sục nhúng mỏ xuống nước.

Tôi giơ cánh tay ra, chuẩn bị tóm chú ta ngay khi chú chàng lặn xuống kiếm mồi.

Phụt!

Một cái gì nặng và ướt đáp ngay lên đầu tôi. Một phần của nó chảy xuống mặt tôi và lèo nhèo trên má tôi.

"Gere" cái vật nặng ướt đó nói.

Tuyệt. Tôi giơ bàn tay lên. Quệt gạt nó đi. Chú vịt trời bơi lại gần hơn. Tôi cứng người.

<Marco, bạn có nhận ra là có một vật lưỡng cư vừa ở trên đầu bạn không?>

<Đó là con ếch ương, chú Ax,> Tobias bảo.

"Ộp ộp," con ếch đáp lời.

Chú vịt trời liếc tôi và lẹ làng bơi đi mất. Tôi chụp con ễnh ương. "Ô trời," tôi rên rỉ "Cái đầu của tui hông phải là nơi tạm trú của bọn ếch nhái đâu nhé."

Tôi thọc nó một cú nữa, rồi đứng im.

Một nàng vịt trời vừa bơi vào. Cô nàng rỉa rỉa cái gì đó trong nước, chúi đầu xuống, mông nhổng bem lên.

Tôi chồm tới, chụp lấy nàng vịt, lôi lên.

Cô vịt vừa quẫy đạp, vừa kêu quang quác, khiến một đám vịt trời khác cũng la lối theo và bay đi.

Tôi quay về phía bờ. Con ếch ương tượt khỏi đầu tôi, rớt xuống mặt. Tôi lắc đầu, cố lẳng nó ra, tay vẫn giữ nàng vịt trời, loạng choạng bước.

"Quáá áác!"

Nàng vịt trời kêu la inh ỏi, đôi cánh vặn vẹo dưới nắm tay tôi, đạp đá, cào tôi bằng chân. Bạn tưởng vịt trời chỉ có chân chèo, và không có móng vuốt ư? Lầm to. Chúng có móng vuốt và móng vuốt rất sắc đấy.

Hai cú đá của nàng vịt rạch cánh tay tôi những vết ra trò.

"aaaaaahhhhh!"

Tôi thét thảm thiết. Cả mặt ao nảy bật lên vì những tiếng càm cạp, quang quác của nàng vịt. Nước vọt bắn tung tóe. Con ếch ương đã mọc rễ trên đầu tôi.

Tôi đứng ngây đờ ra tập trung vào con vịt trời trong tay. Tôi cần phải thâu phục nó trước khi nó vuột ra mất.

"QUÁÁÁÁC!"

Một cái gì đó nhỏ, sắc, cứng đập ngay vào mũi tôi.

<aaaaaahhhhh!>

Tôi thét. Nàng vịt trời lại giở món võ cào cấu, hòng giãy tuột khỏi tay tôi.

"QUÁ ÁÁÁÁC!"

Cô vịt nện cánh vào mặt tôi trước khi bay đi mất.

"Ộp."

Con ếch ương nhảy khỏi đầu tôi, chui vào bụi ô rô.

Tôi lội về phía bờ.

<Đứng im nào, Marco. Tôi tin mình sắp bắt được một con rồi,> Ax truyền ý nghĩ cho tôi và nhảy vào hồ trong hình hài Andalite đẹp đẽ, toàn hảo của mình. Hình dáng của ảnh hiện rõ ràng trong buổi sáng rực nắng.

"Ba ơi, ba! Ba nhìn kìa! Một con kỳ lân."

Tôi quảy phắt lại. Một bé gái đang kéo ba mình về phía ao vịt trời. Một đám học sinh đang đi dã ngoại xổ đẩy, chen lấn nhau dọc theo lối đi bộ đằng sau cha con họ.

"Công viên mở rồi," tôi thét Ax và Tobias. "Tóm lấy chiến lợi phẩm rồi chuồn mau!"

"Con kỳ lân xanh da trời, kìa ba! Nhìn kìa!"

"Làm gì có kỳ lân, cưng. Có. À nó là... là linh dương đấy. Đúng rồi. Linh dương. Nó từ... châu Phi tới đó con."

Ax - linh dương châu Phi, tóe nước, chạy đuối theo một con vịt trời. Lũ vịt trời và ngỗng kêu quang quác, rít lên, và xô bay lên hết cả cái ao. Tôi hối hả lội theo Ax, xông vào đám chim đang bay tới, cố tóm cổ một con, mặc kệ những tiếng la chí chóe , sau lưng.

"Hây, anh kia làm gì dưới nước vậy?"

"Cứ như anh ta đang luyện trò cho lũ vịt í."

Tôi lao. Ax phóng. Đám vịt trời trượt ngang mặt nước.

<Để mình lo vụ này cho,> Tobias trấn an tụi tôi và lượn vòng lên trời. Nó nhả không khí khỏi cánh và bổ xuống, đáp ngay lưng con vịt trời. Vịt ta la cheng chéc, giãy giụa và cố bay đi. Tobias bấu chặt móng vuốt vào lưng nó. Con vịt trời xuội ra. Nó rơi vào trạng thái bị hấp thụ.

<Marco, tới lượt bồ đó.> Tobias nói.

Tôi lao tới tóm con vịt, ấn bàn tay vào lông nó. Phải hấp thụ thiệt lẹ, trước khi chú chàng cào cho mấy cú nữa.

Tôi dẹp bỏ tiếng la quàng quạc quanh mình và tiếng í oé cười cợt trên bờ và tập trung vào chú vịt trời.

"Ax. Bồ sẵn sàng chưa?" Tôi vừa nói vừa lội về phía ảnh với con vịt trong tay.

Ax cầm lấy nó.

"Andalite!"

Tôi quay ngoắt lại. Một trong những giáo viên dẫn học trò đi dã ngoại lao bắn tới, chen lần đám học trò của mình. Bà ta đánh ngã một người bảo vệ Lâm Viên và rút súng ra khỏi thắt lưng của anh ta.

CHƯƠNG 10

"Ax! Lùi lại mau!"

Ax lao vào cù lao. Tôi phóng theo ảnh, vẫn cầm chắc con vịt đang giãy giụa.

Vút. Một phi tiêu gây mê xuyên qua cỏ.

Tôi trao chú vịt trời cho Ax.

Pằng chíu!

Tia Nghiệt làm bốc hơi vũng nước bên cạnh tôi. Bọn Mượn xác-Người nhảy tòm xuống ao và lội phòm phọp về phía cù lao.

Những người khác vẫn còn ở trên bờ bắt đầu thay đổi. Teo rút, rục rịch... biến hình.

Một con báo đen lời ra khỏi tên lính bảo vệ, một con đại bàng lửa hiện ra từ một người bán kem.

< Để mình lo con đại bàng lửa cho.>

Tobias la vọng xuống từ phía trên.

Pằng chíu!

Tobias nhào xuống, đâm thẳng vào con đại bàng lửa trước khi nó biến hình xong, rồi lập tức lượn vòng lên chuẩn bị làm một cú oanh kích nữa.

"ROAAAAAAAWWWR."

Con báo xông vào Ax, nhe hàm răng trắng nhởn ra.

Phập! Phập!

Ax vẫn cầm con vịt trời trong tay, vung đuôi đánh trả. Bọn Mượn xác-Người lội qua ao, lăm lăm tia Nghiệt trong tay.

Tôi hít thở khó nhọc, bơm đầy không khí vào buồng phổi rồi lao xuống nước. Tôi cố không nhúc nhích, không làm nước sủi bọt hay gợn sóng

Và rồi... cơ bắp của tôi u gồ lên, xương thẳng ra. Tôi cảm thấy như bị kim châm khi lông nổ lốp đốp ra khỏi da. Nhưng tôi đã cạn không khí. Phổi tôi cháy rát, mắt muốn nổ tung. Mặc, tôi vẫn cố sức tập trung. Sọ tôi dô ra, quai hàm dẩu về trước.

Cuối cùng, tôi trồi lên khỏi mặt nước, hớp thở không khí, lách qua bụi cây và lao về phía bờ. Tôi là Marco khỉ đột, đang khao khát đá nhào bọn Yeerk.

Pằng chíu!

Tia Nghiệt rang giòn bụi. Một tên mượn xác đứng ở rìa nước, đang nâng khẩu tia Nghiệt cầm tay lên và nhắm ngay vào ngực tôi.

Tôi xồ tới, vung nắm đấm hất khẩu tia Nghiệt xuống nước, tay kia vỗ cho hắn bất tỉnh.

Vài tên mượn xác nữa thụi tôi từ phía sau. Chúng nhảy cả lên lưng tôi, đập tôi túi bụi bằng gậy, đá và cả điện thoại di động. Một tên còn lấy cả chìa khóa xe chọc vào mắt tôi.

Tôi quay cuồng chống trả. Từng tên văng ra rồi rớt cái vèo xuống

đất.

Quác. Quác.

Một con ngỗng đập cánh bay lên khỏi ao. Nó bay thấp, thẳng vào tôi. Một tên mượn xác khác chăng? Tôi giơ tay lên, sẵn sàng che đỡ những cú tấn công bằng móng vuốt và mỏ của nó, nhưng con ngỗng này vẫn tiếp tục đập cánh, bay trên đầu tôi về phía sở thú. Phù! Chắc là một con ngỗng thiệt rồi...

Chiến trường đã lan qua khu vui chơi giải trí của Lâm Viên. Tobias và con đại bàng lửa đang mải mê không chiến ở phía trên đoàn tàu không mui siêu tốc.

Ax phi nước đại về phía vòng đu quay.

Con báo nằm ngay đơ gần đó, cố lết bằng ba chân tới lẩn trốn phía dưới vòng đu. Ax đứng trên con báo, lưỡi dao đuôi ưỡn ra.

"ROAAAAAAAWWWR."

<Ax! Coi chừng!>

Một con báo nâu nhảy xuống từ trên đu quay, cắm ngập răng vào lưng Ax.

Phập! Phập! Phập!

Ax tung đòn.

Vút. Một phi tiêu gây mê bay sượt qua.

Tôi né lạng. Hai tên mượn xác đứng ở xe cáp treo trên đỉnh thác nước, một tên cầm súng lục...

Pằng chíu!

Tên kia sử dụng tia Nghiệt. Tôi lòm khòm chạy về phía xe cáp treo.

Pằng chíu!

Bê-tông bên dưới tôi nổ tung: Tôi văng vào hàng rào gồ ngăn chia xe cáp với lối đi bộ. Tôi bươn qua khu rừng nhân tạo, trèo lên ngọn núi nhân tạo.

Tôi là khỉ đột. Đây là vương quốc của tôi, dù là rừng bằng sợi thủy tinh hay là gì cũng thế. Tôi bươn bả băng "rừng", tiến tới thác nước trong mười lăm giây. Bọn Mượn xác đứng trên đỉnh dòng sông giả, trợn mắt nhìn xuống công viên. Tôi luồn lách qua mớ dây leo và phóng tới bờ sông.

"Aaaaaaaaahhhhhhhh!"

Tôi đấm thụi tới tấp.

Tòm tòm!

Chúng rớt nhào xuống sông.

"Aaaaaaaaahhhhhhhh!"

Tôi nhảy lên phía trên thác nước.

"KKYYEEEER!"

Tiếng đại bàng lửa rú thét. Một con vịt trời ở trên đoàn tàu siêu tốc không mui.

Phía dưới đường ray, con đại bàng lửa và Tobias vẫn đang quần

nhau kịch liệt. Lại một cú tấn công ác hiểm của con đại bàng lửa.

Tobias rơi, một cánh đập đập, cánh kia xuội xuống...

Tobias lượn xoắn. Xuống... xuống...

< Tobias!>

Bịch!

Tobias rớt xuống đường ray của đoàn tàu siêu tốc không mui, ở ngay dưới chân ngọn đồi dốc. Các toa tàu đầy hành khách đang bò lên phía đầu bên kia của ngọn đồi.

<Lên mau! Tobias! Lên mau!>

Tôi lao dọc theo dòng sông thủy tinh.

Con đại bàng lửa nhào về phía Tobias, nhất quyết thanh toán cậu ấy.

Toa tàu đã lên tới đỉnh đồi và đang lao sầm xuống. Tất cả hành khách thét gào, la ó và giơ tay lên ôm đầu.

Tobias quạt cánh hối hả. Cơ thể cậu ấy đập một cách đáng thương vào đường ray.

Tobias đã quá kiệt sức rồi...

<Tobias! Không!>

"KKMVEEEER!"

Con đại bàng lửa nhào xuống.

Đoàn xe siêu tốc rớt sầm xuống đường ray, lao chúi phầm phập về phía cơ thể tả tơi của bạn tôi...

<Tobias!> Tôi lướt xuống thác nước từ trên cây, chuyền nhanh qua các dây leo và bụi rậm.

Giờ thì con đại bàng lửa đã ở ngay phía trên tôi, còn đoàn xe siêu tốc thì ở bên trên nó.

Ầm!

Đoàn xe siêu tốc đâm vào con đại bàng lửa! Một đám lông vàng và nâu bay tung tóe vào mặt mũi hành khách.

"AAAAAAAHHHHHH!"

Tiếng hét, tiếng khóc, tiếng la của hành khách vang lên ầm ĩ. Lại thêm nhiều lông nâu rơi xuống. Rồi một cái đuôi đỏ sượt qua đường ray dốc đứng.

Tobias đập cánh và bay vút lên trời, cả hai cánh đều mạnh mẽ và lành lặn.

<Chuyện gì đã xảy vậy!?> Tôi quát hỏi.

<Hổng có chi,> Tobias lượn bên trên đường ray. <Chỉ là mình bắt trước ngón tự sát của bồ. Thế thôi.>

<Thế thôi á? Bồ làm trái tim khỉ đột của tui muốn đứng luôn đó, biết không? Điên hết biết.>

<Ừ thì điên, nhưng mà được việc.>

Tobias đáp rồi bay về phía thác nước. <Chú Ax đâu?>

Leng Keng!

Một chiếc xe điện lúc lắc lao phăng phăng trên không, từ khu giải trí tới khu sở.

Rầm. Cửa mở bung. Ax phóng vèo ra, một con báo nâu tóm quanh cổ ảnh. Cả hai cùng rớt, một cái nùi gồm mèo bự và người Andalite, rớt tự do về phía Trái đất.

Ax vừa rơi vừa bắt đầu nhỏ lại. Đám lông màu xanh da trời của ảnh tan chảy, nhường chỗ cho một cuộn lông màu xanh lá cây và màu hạt dẻ. Mắt cuống của Ax thụt vào, cẳng chân trước biến mất, móng guốc chân sau bẹp ra và dính vào cánh tay ảnh, rộng ra thành cánh. Ax tuột khỏi cú kẹp của con báo nâu và đập cánh bay lên trời.

<Khôô ôô ôông!>

Giọng truyền của con báo nâu vọng khắp công viên. Nó vặn vẹo, cố đáp xuống đất bằng bốn chân. Con báo rơi xuyên qua rừng cây lọt thỏm vào khu triển lãm cọp Sibêri.

"ROAAAAAAAWWWR."

Một trận kịch chiến diễn ra tức thì trong khoảnh rào giữa một đám

cùng dòng họ mèo.

Tobias và Ax đáp xuống cạnh tôi trong khu rừng giả. Tôi hoàn hình rồi cùng Tobias tập trung biến hình thành vịt trời.

Mặt đất bắn lên khi cơ thể tôi tóp teo lại.

Những ngón tay tôi thoắt ốm nhom.

Rắc!

Xương nứt ra, nối lại và rỗng ruột. Vai tôi gồ lên, môi tém ngược ra sau, toàn thân nghiêng về phía trước cho tới khi tôi nằm úp chụp mặt xuống đất.

Miệng, mũi tôi dính tịt vào nhau và cắm vào mặt đất. Lỗ mũi tôi dịch chuyển lên trên, bẹt ra, cứng lại như ván ép.

Rắc!

Những vảy màu cam búng ra khỏi cẳng chân tôi. Móng vuốt chĩa lên từ các ngón tay, và màng da nối chúng liền lại với nhau.

Tôi đã là một chú vịt trời, thân hình ngắn ngủn, trí óc đầy cảnh giác và cằng thẳng. Có chút muốn nổi loạn nhưng mà sẵn sàng đứng trên mặt đất, đế bảo vệ lãnh địa. Sẽ xỉa vào mặt kẻ thù nếu cần. Và - cái này mới ghê - đột nhiên bị bại hoại bởi ấu trùng muỗi.

<Úi!>

Tôi rùng mình cố thử cái giọng vịt trời mới mẻ. "Cạp cạp" không phải thế. Quá trầm. Quá chói tai. Tôi thử lại. "Quạc quạc quạc-quạc."

<Tui thu phục trúng một con vịt trời kém cỏi rồi,> tôi phàn nàn. <Tiếng kêu của tui hổng giống vịt gì hết trơn hết trọi.>

<Mình có biết đôi chút về loài chim,>

Tobias bảo. <Theo mình, trong đám vịt trời thì vịt cái kêu hay hơn...>

<Ừm... để bù vô cái vẻ xí gái của các nàng vịt chứ gì.> Tôi vừa nói vừa nghiêng cái đầu xanh lá cây láng mướt. <Thôi nào, chúng ta hãy đi tìm vị thống đốc bang.>

CHƯƠNG 12

Tôi dùn chân, quạt cánh và búng thẳng lên không, bay qua hàng cây, vượt trên tháp nước.

<Hây, đã quá!> Tôi hét om. <Chẳng cần phải chạy lấy đà. Khi nào cần lên trời thì vịt trời lập tức ở ngay trên trời.>

Tobias và Ax theo sau. Tụi tôi bay phía trên Lâm Viên. Ba con vịt trời giống y chang nhau vì cùng hấp thu ADN của một chú vịt mà...

Một bầy mòng biển nhởn nhơ bay chuyền tranh giành thực phẩm. Tụi tôi dòm tụi nó, lắng nghe. Có hai con mòng biển đột ngột vút lên.

Mòng biển bị mượn xác chăng? Tụi tôi xồ cánh bay lẹ đi, tìm nơi đáp, một nơi để tự vệ. Hai con mòng biển liền sục vào một túi xốp đằng sau thùng rác. Chẳng phải đám mượn xác, mà là một tên chim đói đang sục sạo mò ăn. Tụi tôi trở lại đường bay của mình.

<Giờ mình mới thấy thông cảm cho Visser Một.> Tobias buồn bã nói. <Hắn đã từng phải nhong nhóng suốt, để ý dè chừng tất cả các con thú hắn thấy, nghĩ rằng đám biến hình đang rình mò ở khắp mọi xó xỉnh...>

Ba tụi tôi nhập vào một bầy vịt trời đang bay về hướng dinh thống đốc.

Tụi tôi cũng dàn đội hình chữ V và bay trên ngọn núi. Đây chẳng phải là chuyến bay ầm ĩ của những chú chim săn mồi. Với cái đầu thon, cổ dài và cơ thể tròn trùng trục, tụi tôi trông giống những chai bô-ling có cánh.

<Sao trước đây tụi mình lại không nghĩ ra chuyện biến hình thành vịt trời nhỉ?> Tôi cắc cớ hỏi. <Hồi đó mà biết mấy chú vịt trời này sớm thì Jake đâu có bị đập xém lòi ruột trên máy bay, khi tụi mình quá giang trong lốt ruồi há?">

<Ừ,> Tobias thừa nhận. <Đây quả là lốt hình biến hữu ích khi phải bay xa. Mình chẳng mệt gì sau một lúc lâu ở trên không.>

< Chính xác. Với lại chúng ta bay dàn đội hình thế này trông rất bình thường.

Không như khi dùng lốt chim săn mồi, chúng ta phải giả bộ như chẳng quen biết nhau. Không phải chê đâu, Tobias. Chú rất thích nhào lộn và lướt đi trên các luồng khí nóng nhưng mọi con chim đều không thể là máy bay phản lực. Đôi khi ta vẫn cần phải đi Boeing 747...>

Tôi bay rà rà bên trên ngọn núi và các ngọn cây. Vịt trời có thị lực cực kỳ tinh tường, nhưng không phải là ống nhòm tia hồng ngoại như ó biển nên tôi không thể do xét khoảng xa tốt. Không thể tìm thấy những con cá cách nửa dặm và biết khi nào thì phi thân xuống nước để tóm nó.

Ơ mà vịt trời cũng chẳng cần đến những kỹ năng đó đâu, bởi vì ấu trùng muỗi và hạt giống - những thức ăn ưa thích của chúng chẳng đi nhanh tẹo nào.

Tụi tôi rời ngọn núi đằng sau và vài cánh đồng, con sông, xa lộ và những thị trấn, thành phố nhỏ. Tụi tôi nghỉ giải lao dọc đường trên bờ ao của một nông trại rồi lại hối hả bay lên không trung. Bay cao để tận dụng cơn gió xuôi và tiến tới ngoại ô thành phố trước giữa trưa. Một mái vòm màu trắng nổi bật lên từ đằng xa.

< Nó kìa,> tôi la. <Tui nhận ra dinh thống đốc từ bức hình trong sách giáo khoa lớp ba.>

<Một tòa nhà hình vòm í hả?> Giọng truyền của Ax đượm vẻ dò xét. Ảnh có vẻ ấn tượng với cái mái hình vòm đó. <Một doanh trại sống tuyệt đẹp! Rất thích hợp cho nhân vật quan trọng của chính phủ.>

< Đó chỉ là nơi ông ta làm việc, hổng phải là nơi sống đâu, Ax-ngố.> < Hôm nay là thứ Bảy,> Tobias nhắc nhở. <Coi chừng ổng không có ở đó.>

<Vậy là ở nhà?> Tôi đoán.

<Vậy thì...> Tobias ngập ngừng.

Ax vuột ra một tiếng quác. <Chúng ta đã đi xa xôi thế này rồi mà không biết phải tới đâu sao?>

Không thành vấn đề,> tôi bảo. <Chúng ta sẽ hỏi đường vậy.>

Tụi tôi thận trọng tách khỏi bầy và đáp xuống cái ao bự đầy bùn đằng sau một bãi đậu xe tải. Ax và Tobias nhào xuống nước.

Tôi lết lạch bạch dọc theo con đường rải sỏi tới toalét và đợi cho đến khi thật sự vắng vẻ thì hoàn hình.

Tôi vòng ra đằng trước tòa nhà và đi vào trong. Một phụ nữ ốm tong teo mái tóc hoe hoe cam ngồi đằng sau quầy thu ngân, đang lật lật coi một tờ tạp chí.

"Dạ, chào cô," tôi xởi lởi. "Cháu từ nơi khác tới, đang đi tham quan ngắm cảnh. Và đang thắc mắc không biết đường nào đi tới biệt thự của thống đốc bang."

Cô ta chẳng buồn ngước lên khỏi tờ báo, cẩm cẳn quát. "Cút đi. Nhà thống đốc bang chẳng bao giờ mời tao tới chơi cả."

Cô ta lật tờ báo tới trang dậy trang điểm, tôi lang thang đến bên cửa hông dẫn tới căn-tin dành cho các tài xế xe tải.

Chẳng có cô hầu bàn nào biết thống đốc bang sống ở đâu. Họ lủi vào nhà bếp và cắm cúi nấu nướng, rửa chén.

"Cám ơn," tôi nói và dợm bước về phía cửa.

"Chú em muốn hỏi đường à?"

Tôi quay lại. Có hai người đi xe đạp đang ăn trưa ở quầy. Người bự con nhìn tôi, miệng vẫn ngồm ngoàm món burrito.

Ô, nói anh ta bự cũng chưa thật chính xác, phải nói là khổng lồ mới đúng. Bắp tay trái của anh ta bự hơn cả cái đầu tôi.

Thân hình ảnh ngồi muốn bẹp cả cái ghế.

Ảnh mặc một cái áo khoác có thêu tên Chopper và quấn một cái khăn quàng cổ quanh đầu. Chopper vừa móc móc cái gì đó trong răng

vừa nói. "Tôi từng xây tường đá ở đó."

"Ở biệt thự của thống đốc bang ư?"

"Ừ. Thống đốc bang là người dễ thương lắm. Công việc đó cứu sống cuộc đời tui."

Anh ta cầm miếng bánh chỉ ra trước cửa sổ.

"Cứ đi về hướng đồng cho đến khi tới một giao lộ chữ Y, rồi hướng lên hướng bắc," anh ta tiếp. "Chừng một dặm, một dặm rưỡi gì đó. Biệt thự của thống đốc bang nằm trên bờ sông. Em không hụt nó được đâu. Nó đẹp lắm, nhìn hớp hồn luôn với những tòa tháp và ban công, hệt trong phim Gia đình Addams vậy."

CHƯƠNG 13

Tụi tôi đi theo lời chỉ dẫn của Chopper và tìm ra biệt thự của thống đốc. Cả bọn đáp xuống một bụi rậm bên lối xe uốn khúc trước nhà, rồi hoàn hình và nhìn chằm chặp ra sân trước, cố suy tính cách đột nhập.

Oa! Cái bụi này là bụi gai, khi còn là vịt tụi tôi đã không nhận ra.

Chopper nói rất đúng về diện mạo của ngôi nhà. Những tháp pháo và chòi canh của nó cao sừng sững. Dây leo bò lên khắp bức tường đá đen xì, vòng lên cả những ô cửa kính màu. Những thanh vịn bằng sắt rèn viền quanh ban công và mái nhà.

"Ui trời, tụi mình xông vào la 'kẹo hay phá phách"' há," tôi nói giỡn.

(*). Một tập tục trong lễ Halloween - bọn trẻ xông vào nhà người khác và la lên: "trick-or-treat" để xin kẹo bánh, nếu không cho chúng sẽ phá phách.

< Chúng ta cần phải đi tìm thống đốc bang nhanh lên,> Ax hối thúc. <Và cố thuyết phục ông ta nữa. Trông ông ta thế nào nhỉ?>

"Làm sao tui biết được," tôi eo xèo. "Bồ biết ổng không, Người-Chim?" Tobias nhăn nhó đôi mắt diều hâu. Ax nhíu mày.

<Nhưng ông ta là nhân vật quan trọng nhất trong chính phủ tiểu bang của các bạn mà. Thế hình ông ta không có treo ở các trường học sao?>

"Có thể," tôi nhún vai. "Nhưng tui không để ý lắm." Tôi liếc Tobias.

< Đừng có hỏi mình,> nó giãy nảy. < Việc học hành của mình diễn ra bên ngoài khuôn viên trường học mà.>

Ax lõ mắt dòm Tobias rồi dòm tôi, lắc đầu hoang mang. <Có lẽ không thành vấn đề. Khi vào bên trong có thể chúng ta sẽ nghe ai đó gọi tên ông ta.> Ảnh nheo nheo mắt cuống. <Các bạn biết tên ông ta chứ?>

Cả tôi và Tobias chưng hửng nhìn nhau.

Ố ồ, đáng lý ra tụi tôi phải truy cập Internet trước khi rời thung lũng mới đúng.

Hay ít ra cũng phải tra cứu bản đồ ở bãi đỗ xe tải. Không chừng hình của ông ta treo ở trong căn-tin, có để tên bên dưới cũng nên.

Hoặc phải hỏi Chopper. Chắc chắn anh ta biết. <Chà, vậy là phải động não nữa rồi...> Tobias bảo.

Tôi rùn vai.

Phải vậy thôi, nhưng có điều ở đây tôi không thể ung dung đi vào cửa và hỏi thăm đường như ban nãy. Có quá nhiều lính canh gác.

Tôi liếc qua những cành nhánh của bụi rậm. Một bức tường đá bên trên đầy dây kẽm gai, có gắn hệ thống báo động, rào kín toàn bộ khuôn viên tòa nhà. Lối xe quanh co giữa vòm cây dẫn tới một cánh cổng, với chòi canh. Một cảnh sát bang đứng làm nhiệm vụ bên trong. Một người nữa đứng trông chừng nơi cửa trước của biệt thự. Bên trong cũng có nhiều lính trấn giữ. Đó là chưa kể đến đội ngũ người giúp việc, đầu bếp, thư ký riêng, trợ lý nhân sự...

Những người đó rất có thể đã bị mượn xác.

"Dùng lốt ruồi đi," tôi đề nghị. "Vù qua lính canh vào nhà. Chẳng ai để ý tụi mình đâu."

<Tuyệt chiêu,> Tobias trầm trồ. <Nếu mục tiêu là kiếm thùng rác hay nhà tắm còn may ra, mà cũng phải tốn khối thời gian. Tụi mình sẽ vo ve trong cái lăng tẩm ấy suốt ngày và chẳng bao giờ tình cờ bập phải ông ta.>

Ax thêm. <Hoặc chẳng nhận ra ông ta nếu gặp.>

Ối giời, tụi tôi đáng xử bắn quá chừng.

"Gì thì gì cũng phải dùng lốt nhỏ xíu thôi," tôi gút lại. "Tụi mình không thể để ai ngoài thống đốc trông thấy."

Cả bọn điểm qua danh sách tất cả các lốt hình biến. Chuột? Còn tệ hơn ruồi - có thể bị thấy và toi mạng. Bọ chét? Mù và điếc, chỉ làm được mỗi việc cưỡi lên tóc ai đó...

"Nhện sói nha?" Tôi reo lên.

<Người ta thấy nhện là hoảng hồn liền,> Tobias bác bỏ. <Mình hổng muốn rồi đời ở dưới đế giày đâu.>

"Vậy thì... cái gì? Dơi? Tinh tinh? Hay là Hork-Bajir? Tụi mình còn có gì nữa nhỉ?"

<Có một chiếc xe đen rất to,> Ax thông báo.

Ảnh chỉ ra phía chòi canh cuối lối xe.

Một chiếc limo vừa dừng lại ở cổng. Người lính kiểm tra giấy tờ và ra hiệu cho tài xế đi vào. Chiếc limo lăn rào rạo trên lối ngoằn ngoèo về phía tụi tôi và dừng lại ở khúc cua trước cửa cái. Tài xế bước ra, nói gì đó với anh lính ở cửa rồi đứng bên xe, chờ.

"Anh ta tới đây không phải để đón người quản gia," tôi nhận định. "Thống đốc chắc chắn phải ở đâu đó trong nhà."

<Cần phải có dân 'đấu trí' đi cùng với ông ta,> Tobias tiếp lời.

Tôi gật. "Đúng phóc."

CHƯƠNG 14

CHẠY!

Đó là ý nghĩ duy nhất trong đầu gián.

CHẠY RA KHỎI NƠI CÓ ÁNH SÁNG. MAU!

Tôi bò lẹ ngang qua lối sỏi, về phía khoảng tối bên dưới chiếc limo. Mọi cọng lông gián của tôi đều run rẩy. Từng tế bào thần kinh nhổng hết cả lên. Hai con gián khác chạy song song bên cạnh tôi.

Sáu cái cẳng gián của tôi nhó nhoáy, mỗi hòn sỏi so với thân hình tôi đều bự bằng xe chở rác. Những khe hở sâu tựa hẻm núi. Con mắt ghép xé thế giới quanh tôi thành hàng ngàn mảnh. Gián nhận biết ánh sáng và bóng tối - và nó ưa thích những nơi tối tăm mà...

Âm ầm!

Mặt đất rung chuyển. Tiếng bước chân chăng? Óc gián không có thời gian ngẫm nghĩ. Nó tốc giò tôi chạy ù vào bóng tối.

Phải! Tôi đã ở dưới gầm chiếc limo.

Phùù... Dây thần kinh chùng lỏng xuống, nhưng chỉ được một giây.

RẦM!

Tôi cảm nhận tiếng động rõ hơn cả nghe thấy. Cơ thể gián phản ứng liền, trước khi não người có thời gian phân tích nó là cái gì. Tôi phóng thẳng vào một góc tối hơn.

Ax và Tobias cũng bay theo. Cả bọn run lẩy bẩy.

<Cửa xe phải không?> Tobias nhớn nhác hỏi.

<Chắc vậy,> tôi đáp.

Rầm rầm!

Tôi nhảy phóc lên, chui vào một khe nứt ở góc giữa sỏi đá và vật lơn lớn nhô lên từ đó. Ax và Tobias cũng lao băm bổ bên cạnh tôi.

<Nếu đó là cửa xe,> Ax lý luận, <thì có nghĩa là...>

Không khí thổi tung tóe quanh tụi tôi.

Ầm ĩ. Rung chuyển.

< Tức là tài xế khởi động xe> tôi la om.

< Chạy mau!>

Tôi phóng lên cái vật khum khum, đen đen lừng lững rung bần bật bên trên mình. Đó là bánh xe sau. Những mấu gai ở chân tôi líu quíu bám vào cao su.

Tôi trèo lên. Lên lên. Chân chạm vào kim loại và cái gì đó nhớp nháp - thì ra là mỡ trục xe. Tôi lội qua đám mỡ, lết lê cái cẳng tí nị. Cần phải vượt qua, tới phần không chuyển động ở dưới gầm xe. Tìm một nơi an toàn để...

<AAAAAAAAHHHHHHHH>

Trục xe bắt đầu quay, tăng tốc dần. Tôi bám vào trục, chân bầy nhầy trong đống mỡ nhờn. Nó quay tròn. Nhanh, nhanh hơn. Như máy giặt ở chế độ vắt khô.

Một tiếng thét nữa. Tiếng này không phải của tôi.

<AAAAAAAHHHHHHHH!>

<Tobias hả?>

<Mình vẫn ở trong cái rãnh ở trong lốp xe. Ê ê, mình lộn ngược. Ồ không! Lên. Ối, lộn lại rồi. Aaaaaaaaaaahhh. Gián có biết đau...>

<Ax có ở bên bồ không?>

< Không, tôi đang ở đây. Tôi không biết chính xác là đâu, nhưng mà nóng lắm. Nóng quá trời. Lại nóng hơn nữa. Eeeee-Y oo0owww!>

Chiếc limo lăn bánh. Chắc chắn hai mươi dặm một giờ là ít. Với gián thì đó là tốc độ của ánh sáng rồi. Trục xe quay tít.

Xe nảy xóc tưng tưng trên lối đi.

Con gián tôi kinh hoàng: RA. NGUY HIỂM

QUÁ! CHẠY MAU!

Nhưng óc người lại bảo tôi cứ cố bám lấy. Chìm vào cục mỡ và chờ an toàn hẳng di chuyển.

Quay một hơi, chiếc limo ngừng lại.

<Chắc đã tới cổng,> tôi nói. <Bồ ra khỏi bánh xe đi, Tobias.>

<Ừ. Bảo anh tài xế là đang có mình ở dưới này, sát ngay bánh xe cao su và mặt đường.>

Chiếc limo nhích lên trước một tẹo, lại dừng. Tôi nghe tiếng ồn ào.

<Anh ta đợi cổng mở,> tôi bảo. <Bồ di chuyển được chưa Tobias? >

<Rồi.> Tobias trườn lên đám mỡ nhờn cạnh tôi.

Một con gián khác - Ax - bò cạnh cậu ấy. <Cái cẳng tôi tê cứng rồi. Tôi vừa sấy khô nó xong.>

Tôi chạy thục mạng dọc theo trục. Ax và Tobias theo sau. Ăng-ten của tôi đụng sợi dây điện bọc cao su thòng xuống từ gầm xe. Tôi tóm lấy nó và khó nhọc leo lên. Ax theo sau.

Chiếc limo lại lăn bánh. Sợi dây điện lúc lắc. Tobias phóng chụp lấy nó, nhưng lại chộp trúng chân sau của Ax, treo tòn ten.

Tăng tốc. < Ôi cái thân tôi,> Tobias than vãn.

< Không hề chi,> tôi lì xì. <Tụi mình là gián mà... Tim gián có thể ngừng đập nhưng không chết. Đầu gián có thể bị ngắt nhưng vẫn sống nhăn. Nó không sống nổi một tuần chỉ vì không có miệng để lùa thức ăn vào mà thôi. Hây, vậy là dư đủ thời gian cho tụi mình hoàn hình.>

Chiếc limo quay tít, hụp thùm thụp vô ổ gà. Cơ thể gián tụi tôi đập bang bang vô gầm xe. Tobias vẫn tóm chặt cẳng Ax.

<AAAAAAAHHHHHHH!>

Tụi tôi bay giật ra sau. Lại đập ình ịch.

Tôi tuột ra, chỉ còn bám có một chân.

<Quên tim với đầu đi,> Tobias hét.

<Nếu bụng tụi mình bẹp nhép dưới sỏi thì đi đời nhà ma là cái chắc.>

CHƯƠNG 15

Tôi quay tròn, cố níu bám sợi dây điện bằng chân thứ hai, rồi thứ ba. Dần dần, tất cả các chân đều bám lên hết được. Ax lồm cồm phía dưới tôi. Tobias trèo lên lưng Ax, len vào bám được sợi dây chính giữa tụi tôi.

Thình thình thình thình thình.

Chiếc limo nổ như sấm, bứng lên từng mảng vôi vữa. Tụi tôi bấu lấy sợi dây như những nghệ sĩ đu bay.

< Nếu còn sống ra khỏi đây,> tôi lào khào, <tui sẽ viết thư lên ban quản lý xa lộ phàn nàn về tình trạng tệ hại của con đường này.> Chẳng đứa nào cười. Đây đâu phải là lúc đùa...

Chiếc limo chậm lại, và dừng.

RẦM!

<Cửa xe đấy!> Tôi bảo. <Chắc là tới nơi rồi. Ra khỏi đây thôi.>

Tôi rớt xuống, chạy như điên về khoảng tối.

<AAAAAA AHHHHHHHH!>

Suýt nữa thì tôi bị gót giày cao của người phụ nữ xiên qua. Thêm một gót giày nữa thò ra khỏi xe, đập xuống sỏi bên cạnh chiếc đầu tiên. Chắc là vợ của thống đốc bang? Tôi chạy về phía đôi giày trước khi bà ta đi mất. Tôi leo lên mảng da mềm khi đôi gót cao bước khỏi xe.

Thình lình, một cái cẳng đàn ông phụt ra khỏi chiếc limo. Thống đốc bang chăng?

Hai con gián lập chập băng tới, phóng lên trên chiếc giày mũi bè bị quần che lấp, leo lên mắt cá rồi nhào vào nếp gấp ống quần.

Cái cẳng còn lại thò ra. Ông Giày Bè hộ tống bà Cao Gót trên lối đi, vào một cửa kính sáng trưng.

Họ lững thững đi qua căn phòng rộng. Tiền sảnh của khách sạn?

<Cho dù tụi mình đang ở đâu,> tôi thì thào, <thì đó cũng là một nơi rất lộng lẫy. Thảm êm ru. Tất cả mọi thứ đều sáng lóe.Đồng. Cẩm thạch. Gỗ quý.>

Một con gián ló đầu ra khỏi nếp gấp ống quần ông Giày Bè. <Tất cả mọi thứ đều có mùi tươi mới.> Con gián đáp.

Ông Giày Bè và bà Cao Gót vào một phòng khác. Ồn ào, náo nhiệt và sáng rực.

Chắc là phòng tiệc, với sàn khiêu vũ ở chính giữa, xung quanh là các bàn.

Họ nhập vào đám đông và dừng lại ở bàn trước phòng. Ông Giày Bè kéo ghế cho bà Cao Gót, rồi ngồi kế bà. Một tấm vải bàn dày, trắng bong phủ quanh chân họ.

Tụi tôi "đóng đô" ở đó một hồi lâu.

Những giọng người lào xào nói cười. Tiếng dĩa và thìa muỗng bạc va vào nhau lanh canh. Bà Cao Gót bắt chéo chân rồi lại thả xuống

hàng trăm lần. Ông Giày Bè đánh rơi muỗng một lần, liền cúi xuống nhặt lên. Ba con gián cuống quít tìm chỗ nấp.

<Ax, tụi mình ở trong lốt hình biến bao lâu rồi?> Tôi nhấp nhổm hỏi.

<Xấp xỉ chín mươi bảy phút.>

<Ôi trời. Sắp hết giờ rồi, mà cả hai người này coi bộ muốn ăn tối. Nghĩ coi, tụi mình có thể hoàn hình và biến hình dưới gầm bàn mà không ai thấy?>

Tiếng nói cười chợt lặng đi. Micro ré lên, một giọng nam nổ ầm trong phòng. Tôi chẳng thể nghe ông ta nói gì. Chỉ là tiếng cám ơn rối rít rồi tiếng vỗ tay rào rào, rồi âm nhạc nổi lên xập xình.

Bà Cao Gót đứng khỏi ghế và đi qua các bàn, ghế và bồi. Ông Giày Bè theo sau, họ ra khỏi thảm và bước sang sàn gỗ. Bà Cao Gót dấn lên trước. Lùi xoay.

<Wooooowww!>

Tôi quay. Còn một cẳng. Vào. Ra. Tới. Lui. Tụi tôi quay mòng mòng. Tiếng nhạc ngưng. Bà Cao Gót cũng ngừng nhảy.

<Xong,> tôi thở phào

Nhưng bà Cao Gót vẫn đứng đó, dàn nhạc chơi bài khác. Một điệu xì-lô. Bà bước gần ông Giày Bè hơn. Những cặp nhảy khác sán đến gần họ.

Đầu Ax lại thò ra khỏi nếp quần. <Một trăm lẻ sáu phút đã trôi qua.>

<Cái gì, chỉ còn mười bốn phút nữa thôi sao?> Tôi nhìn lướt qua rừng chân. < Tui làm sao mà hoàn hình trên sàn nhảy đây?>

Thình lình bà Cao Gót lướt đi qua hết phòng, qua ghế bàn và các xe đẩy thức ăn.

Ông Giày Bè và hai đôi giày đàn ông nữa đi theo.

Một cánh cửa mở. Chúng tôi bước vào căn phòng khác. Nhỏ, tối và im lặng hơn.

Phòng họp. Cửa đóng. Hai cặp giày phủ đồ đen án ngữ đằng trước. Bà Cao Gót ngồi xuống chiếc ghế ở cuối bàn họp dài, ông

Giày Bè bước theo.

<Chán quá,> tôi quạu quọ. <Mỉm cười, bắt tay riết. Tui phát điên rồi.>

Chiến dịch? Đó là thứ tôi muốn nghe.

Tôi cần phải nghe. Ông Giày Bè chắc hẳn là thống đốc bang.

Và đã đến giờ biểu diễn.

CHƯƠNG 16

Ax và Tobias vẫn trốn trong nếp gấu quần, tôi bò khỏi gót giày cao, xuống tấm thảm dày ở dưới bàn họp, và bắt đầu hoàn hình.

Cơ thể gián phồng rộp lên như trái banh chuyền. Những hình ảnh vỡ vụn về chân bàn, gót giày màu xám chòng chành trong bức tranh hợp nhất khi mắt gián tôi chảy tan thành hai mắt người.

< Thưa thống đốc,> tôi truyền giọng thật vang. <Khi ngồi xuống ông sẽ thấy một thứ khiến ông xón đái.>

Im lặng. Rồi: "Ai nói đó?"

"Tôi chẳng thấy ai cả."

"Ở đây có micro không vậy?"

Giọng phụ nữ: "Căn phòng này đã được đảm bảo an ninh rồi, Frank." Tôi lê cơ thể ù cục qua tấm thảm. Ra khỏi bàn, nơi tôi có thể thấy và... bị thấy.

<Cẩn thận, Marco.> Ax sẽ sàng nói, đầy vẻ lo âu.

Trong khi phồng lớn lên tôi vẫn dòm đăm đăm vào tất cả những người trong phòng. Những đôi giày mặc váy hóa ra là những bộ đồ đồng phục của những lính an ninh. Báng súng lục lòi ra lấp ló nơi túi áo khoác của họ.

Ông Giày Bè cao to, rất nổi bật, có vẻ là phóng viên truyền hình. Xương gò má cao, lỗ mũi quý tộc(!) tóc xám chải sấy điệu nghệ, xõa lòa xòa nơi thái dương.

Bà Cao Gót ngồi đối diện, lùn, cục mịch.

Toàn thân bà rặt một màu xám đơn điệu - tóc, quần áo, giày - ngay cả gương mặt cũng toát lên vẻ quê mùa. Chỉ trừ đôi mắt là tinh anh, sắc sảo.

Đôi mắt ấy nhìn vào tôi - một cậu bé côn trùng đang lớn lên trên tấm thảm.

Bà lùi lại, hoảng hồn như bị điện giật.

"Frank?"

Bà nói với ông Giày Bè, nhưng vẫn dán mắt vào tôi. Nhìn bốn chân tôi đùn đùn thành chân và cánh tay người, hai chân còn lại biến mất.

Ông Giày Bè nhìn theo ánh mắt của bà.

Một tiếng thét hãi hùng vuột ra khỏi cổ họng ông ta. "Ô trời!" ông ta túm một người lính an ninh và đẩy tới chỗ tôi.

Người lính đều đứng chết trân, sờ soạng lần tìm súng.

<Thưa thống đốc!> Cái miệng gián hòa tan thành môi, răng và lưỡi. Giờ tôi đã là người! Tôi bước về phía ông Giày Bè, hươ hươ tay lên không. "Bảo họ đừng bắn."

"Đừng bắn, chỉ canh chừng cậu ta."

Mệnh lệnh đó không phải từ ông Giày Bè mà từ bà Cao Gót.

Tôi quay lại.

"Tôi là thống đốc," bà tự giới thiệu. Mặt trắng bợt, cơ thể cứng lại. nhưng con mắt bà vẫn điềm tĩnh. "Cậu là ai?"

Thống đốc bang ư? Tôi trợn mắt nhìn bà.

Rõ ràng tôi đâu ngờ vị đứng đầu tiểu bang là phụ nữ.

"Tôi... là hội viên Animorphs," tôi mào đầu.

Một hơi thở hộc lên từ một ai đó trong đám lính gác. Tôi liếc về phía cửa nơi hai người đang đứng trước ông Giày Bè. Một hay cả hai người bọn họ là kẻ mượn xác?

Thống đốc cau mày. "Xin lỗi, hội Ani... gì?"

"Chúng tôi là người tốt."

Tôi từ từ hạ thấp tay xuống, Bước một bước về phía bà thống đốc, vận dụng tất cả những vẻ duyên dáng, quyến rũ, thành thật, thông minh, sáng suốt, tinh túy... của mình.

Tách tách.

Nghe lính cận vệ mở khóa an toàn khẩu súng ngắn của họ, nhưng tôi vẫn không rời mắt khỏi bà thống đốc.

"Bà cần phải nghe tôi," tôi rành rọt. "Cả tiểu bang này, không, cả hành tinh này phụ thuộc vào việc đó. Và bà là người duy nhất có thể trợ giúp..."

Bà Thống đốc nhìn tôi dò xét. "Hừm, tôi đang lắng nghe đây."

Tôi nhìn những lính cận vệ. Một người lính cao to há hốc miệng. Khẩu súng trong tay anh ta run run. Rõ mười mươi là anh ta chỉ muốn thét toáng lên và chạy ù té ra khỏi phòng thôi.

Nhưng người lùn thấp lại dòm như muốn ăn tươi nuốt sống tôi. "Anh lính kia sẽ không làm theo lệnh của bà đâu. Anh ta sẽ bắn tôi. Và chắc chắn sẽ bắn cả bà, cả chồng bà và những lính bảo vệ khác."

"Vớ vẩn," bà thống đốc gắt. "Nhiệm vụ của anh ta là bảo vệ tôi. Anh ta sẽ không bắn cậu trừ phi tôi bảo, hoặc khi cậu tấn công tôi. Kìa, anh ta đã thả lỏng ngón tay khỏi cò súng nửa phân rồi." Bà nhìn người lính lùn cho đến khi anh ta làm theo lời bà.

"Này, Collins?" Bà gọi người lính cao.

"Hãy đảm bảo anh ta đã tránh xa."

Collins gật đầu, lùi lại cửa một bước, rõ ràng là để dòm chừng gã lính lùn, thay vì để ý cậu bé Người-Gián.

Phải chi anh ta biết nỗi kinh sợ nào đang ngọ nguậy trong não tên lùn kia nhỉ.

"Ax? Tobias?" Tôi gọi.

Hai con gián bò ra khỏi gấu quần ông Giày Bè, xuống mắt cá và lên mũi giày ông ta. Một con phình to, con kia chuyển sang màu xanh da trời, rồi cũng phồng tướng lên.

Im lặng. Thoạt tiên, chẳng ai nhận ra hai con gián đột biến gen. Tobias vụt ra khỏi vỏ giáp và vù thành một sinh vật lông vũ.

Đám cẳng gián của Ax hóa thành đôi bàn tay và móng guốc

Andalite.

Tobias xòe cánh đậu lên đỉnh cái chụp đèn ở góc phòng.

"Ô!" Collins thốt lên. "Nhưng... mà... ở...?"

"Diều hâu?" Thống đốc nhíu mày nhìn Tobias rồi nhìn tôi.

"Đúng. Diều hâu!" Tên lùn nhắm súng vào Tobias. Rồi hắn thấy Ax. Xanh mướt, cao dần, gần hoàn hình xong.

"Andalite!" Hắn nhắm.

"Không!"

Tôi chúi xuống. Hụt. Gã lính lùn nhấn cò, Collins đá văng khẩu súng của hắn.

Đoàng!

Bảng điều khiển trên đầu Ax nổ tan tành.

Phập! Lưỡi dao đuôi phang tên Lính Lùn, ép hắn vào bức tường.

Collins trố mắt nhìn Ax. "Cái... ai... đây?"

< Tước súng của hắn,> Ax ra lệnh, tiện tay ảnh giựt súng khỏi tay gã lùn và bước lùi lại.

Vô tình ảnh dẫm phải chân ông Giày Bè. Ông ta hằn học đẩy Collins ra. "Đồ ngu!" rồi cúi xuống phủi phủi dấu chân in trên mũi giày mình.

"Nào, tất cả hãy im lặng. Chúng tôi có câu chuyện muốn kể cho mọi người." Tôi nhìn bà thống đốc, "Cần phải có thời gian để kể cho hết đầu đuôi."

Bà thống đốc ngẫm nghĩ một thoáng.

Thăm dò tôi, Ax và cả tên Lính Lùn.

Bà quay qua ông Giày Bè. "Hãy trở lại phòng khiêu vũ. Cáo lỗi mọi người giùm tôi. Nhớ nói rằng không có gì nghiêm trọng diễn ra." Bà nheo mắt lại. "Frank này, đừng nói gì thêm cả."

Ông Giày Bè gật đầu và ra khỏi cửa. Tôi nhìn theo. Ông ta có vẻ điềm tĩnh trước biến cố này.

Hừ, quá điêm tĩnh là đằng khác. Bất cứ người bình thường nào cũng phải kinh ngạc, sửng sốt, nói không nên lời, trong khi ông Giày Bè thậm chí không ngạc nhiên trước người Andalite chính hiệu. Mọi người thao láo nhìn mắt cuống, cái đuôi và cái mặt không miệng của Ax.

Nhưng ông Giày Bè lại quan tâm tới cái chân bị Collins dẫm nhiều hơn. Như thể người lạ ngoài hành tinh chẳng phải là gì mới mẻ, chẳng có gì đáng xem.

"Thưa thống đốc," tôi khẩn nài. "Chúng ta cần phải đi khỏi đây nhanh. Tobias? Khai hỏa. Ngay,"

CHƯƠNG 17

Tobias vút khỏi chụp đèn đáp xuống thảm.

Gươm giáo tua túa lòi ra khỏi lông cậu ấy.

Tôi tập trung vào khỉ đột.

Bỗng, cửa bật mở. Ông Giày Bè xông vào cùng bốn người bồi bàn mang tia Nghiệt.

"Hork-Bajir!"

Ông ta chỉ Tobias đang sắp biến hình xong. Một tên Mượn xác-Người chĩa tia Nghiệt vào bụng cậu ấy. Tobias hụp xuống.

PĂNG CHÍU!

Chiếc bàn họp cháy tách làm đôi. Cả hai cùng đổ ầm xuống sàn.

"Ô," bà thống đốc thất kinh nhìn mớ gỗ cháy xèo xèo. Rồi nhìn chồng. "Frank! Anh lầm...?"

Một tên mượn xác túm lấy bà. Tobias phóng qua những mảnh bàn vỡ, hươ gươm cổ tay vào hắn.

"Aaaaaaahhhhh!"

Hắn hét um, buông bà thông đốc ra và khiếp vía nhìn vào bàn tay không ngón của mình... Một tên khác tấn công, Tobias xắt xẻ, Ax vung vẩy đuôi.

Phập! phập!

Đã là khỉ đột hoàn chính, tôi xông pha giữa lằn đạn, gươm, và tia Nghiệt. Collins đã bò tới chỗ thống đốc bang và lấy thân mình che cho bà. Anh cầm súng cả hai tay, nhắm tên mượn xác thứ nhất, lại chao qua Tobias, tới Ax, phân vân không biết phải bắn ai.

Pằng chíu!

"Aaaaaaahhhhh!"

Tia Nghiệt xèo qua vai Collins, khoét một lỗ vào bức tường sau lưng anh.

<Đi đi!> Tôi hét anh. <Ở đây không có gì cho anh làm cả. Thưa thống đốc! Tới lúc chạy rồi!>

Tôi quằng một cánh tay khỉ đột quanh người bà. Tên Giày Bè vươn tới giằng lại. "Cưng! Đưa tay đây. Anh sẽ cứu em."

Bà thống đốc túm chiếc ghế và ném qua đầu ông ta. Tôi tưởng bà ném mình, bèn cúi xuống né.

RẦM!

Gã Giày Bè té oạch xuống sàn.

"Cứu tôi hả?" Bà giận dữ.

Tôi cúi xuống cơ thể bất động của hắn, <Đi thôi!> Tôi hét Tobias và Ax.

"Collins!" Bà thống đốc bang gọi.

Tôi quay lại. Collins nằm trên thảm, cứng người, bả vai anh nát bét.

Tôi đưa tay còn lại xốc anh lên, bươn bả chạy băng qua làn khói.

Xông qua cửa, vào phòng khiêu vũ. Ax và Tobias ào ào theo sau.

"Trời ơi!"

"AAAAAAAAA!"

Đám đông ăn mặc chỉnh tề lao ào tới những cánh cửa. Tiếng phụ nữ thét gào, đàn ông la ó, ghế, chén dĩa, mâm văng báy xáy xuống sàn.

Một tên bồi chồm tới, giương tia Nghiệt vào bà thống đốc.

"Không!" Collins gào. Anh bắn.

ĐOÀNG!

"AAAAHHHHHHH!"

Tên bồi ngã chỏng gọng, máu trào ra khỏi đùi hắn. Collins ngã bố vào tôi, tôi đút anh vào gầm bàn, lấy khăn trải bàn phủ kín lại.

<Cứ ở đây cho tới khi yên ắng trở lại,> tôi bảo. <Đừng cố làm anh hùng.>

"Kìa! Bắt lấy chúng!>

Giọng ông Giày Bè! Tôi ngoắt lại, bọn mượn xác bung ra khỏi phòng họp.

"Đừng để chúng bắt thống đốc," hắn gào bai bải. "Giết bà ta nếu cần."

Bà thống đốc nhìn hắn. "Ông ta lảm nhảm cái gì vậy?"

<Đừng lo,> tôi trấn an. <Chúng tôi sẽ mang bà ra khỏi đây.>

Vẫn tên Giày Bè và bọn bộ hạ đuổi theo đằng sau. Thêm bọn mượn xác đổ vào phòng tiệc và xông bữa vào đám đông.

<Cửa nhân viên phục vụ,> Tobias chỉ dẫn và phóng về phía đám bồi bàn đang đẩy cánh cửa nhỏ trước cửa phòng khiêu vũ. Tôi chạy huỳnh huỵch theo sau, đá đổ bình cà phê tổ bố và lật tùng bê xe đẩy đồ ăn. Ax theo sau, băng qua phòng, quành qua dàn nhạc.

Một tên mượn xác từ sau trống cái xổ lên. Tôi chộp cây kèn tuba phang vào đầu hắn.

Tobias chạy tới cửa, đấy những người bồi qua bên và lao ào qua. Tôi theo sau, chạy dọc hành lang ngắn, vào nhà bếp.

Một anh cảnh sát bang và một người mặc đồng phục tài xế riêng đang ngồi bên chiếc bàn nhỏ, miệng nhai nhóp nhép và chơi tú lơ khơ với viên đầu bếp.

Tobias nhảy phóc qua đầu họ.

"Cái...?" Anh cảnh sát ngơ ngác, nhốm lên khỏi ghế, lụp chụp rút súng ra khỏi bao.

Tôi lướt qua, bà thống đốc ngọ nguậy dưới nách tôi.

"Thưa thống đốc!" anh tài xế hốt hoảng chạy tới. "Bà đi đâu đó, thưa bà?"

"Tôi không chắc," bà đáp.

PẰNG CHÍU!

Tia Nghiệt bay vô nhà bếp.

Phập phập! Phập!

Tiếng móng guốc Ax gỗ cộp cộp xuống nền gạch men, cái đuôi ảnh quất tới quất lui.

Tụi tôi vẫn chạy. Qua đội bồi, người giữ xe, đầu bếp. Một tên thợ làm bánh nâng tia Nghiệt lên khỏi áo khoác và nhắm vào thống đốc bang. Bà liệng cái thớt vào mặt hắn. Tụi tôi băng qua cơ man nào là cửa.

Cuối cùng cũng ra ngoài, qua vựa rác, kho chứa hàng.

< Chiếc limo kìa!> Tobias bổ về phía chiếc xe đen đậu trong bãi. Đó chính là chiếc đã cho tụi tôi quá giang tới đây.

<Cửa không khóa, chìa khóa bên trong! Quá dễ!>

PẰNG CHÍU!

Sàn ximăng dưới chân tôi nổ tung. Tôi chạy lại gần mở cửa xe, rứt mất một miếng sắt. Tôi nhét bà thống đốc vào trong.

<Xin lỗi, tôi sẽ lịch sự và nhẹ nhàng hơn nếu bọn Yeerk không đuổi theo bắn tôi.>

Tôi nhảy vào xe sau bà. <Cúi đầu xuống.> Tobias lèn vào chỗ ngồi của tài xế, và xáng gươm cổ tay vào cửa sổ nhiều màu và đẩy ghế trước lùi ra sau. Kính vỡ vụn.

<Hự.>

Cậu ấy gập đùi dưới tay lái, cánh tay vòng khum khum quanh nó. Cổ nghển vặn nghiêng ra, thái dương Hork-Bajir đụng vào trần xe.

< Hổng thoải mái gì hết,> Tobias ca cẩm.

Nhưng xá gì với một anh chàng có gươm trổ khỏi sọ.

Thụp thụp thụp.

Tobias đục thủng luôn trần xe, dễ như mở đồ hộp. Mặt trời ùa vô. Cậu ấy chui đầu ra khỏi cái lỗ, vặn chìa khóa và phóng vút đi.

<Ax!> Tôi la. <Đi thôi!>

Ax xô ngã hai tên mượn xác, băng đại qua bãi và nhảy lên ngồi vào sau xe. Tôi giật cửa đóng lại.

<Đi! Đi nào!>

Tobias lạng lách. Tụi tôi vút qua bãi đậu xe, ra đường cái.

Giờ thì tụi tôi đã ghi thêm tội bắt cóc vào danh sách tội lỗi của mình.

CHƯƠNG 18

Tụi tôi gầm rú qua bốn lằn xe, chồm cả lên lề phía đường bên kia, rồi lại rớt trở xuống lòng đường, lướt sát sượt bên hông chiếc xe tải chở hàng. Cứ ra rồi vào, lắn lộn giữa hàng xe hơi, xe tải và xe SUV. Tất cả những gì tôi thấy là vai và cùi chỏ Tobias. Cái đầu cậu ấy trổ hẳn ra khỏi nóc xe.

Tôi nảy tưng tưng trên ghế, cố nhìn ra sau và hông cửa sổ xe. Cái sọ khỉ đập bộp bộp lên trần. Bà thống đốc ngồi ở ghế đối diện, gồng người để không tượt tới lui khi chiếc xe gào thét qua trái qua phải. Ngón tay bà bấu chặt vào tay cầm trên cửa.

Ax lận đận đứng giữa hàng ghế, cố tấn móng guốc xuống sàn xe. Mắt ảnh nhìn đau đáu vào bà thống đốc. Những con mắt Andalite ánh lên vẻ nồng nhiệt, ấm áp và... niềm vui.

Đúng là mắt ảnh thích thú. Tụi tôi đang phóng với tốc độ chín mươi dặm một giờ, giữa dòng xe cộ nướm nượp, mà Ax cứ làm như mới khám phá ra bí mật của sự yên bình vậy.

<Thưa quý bà thống đốc,> Ax cúi thấp xuống đầy vẻ kiểu cách. Ảnh xoạc cả hai cẳng chân trước ra phía trước, đầu suýt nữa thì cụng sàn. <Tên tôi là Aximili-Esgarrouth-Isthill. Tôi rất vinh dự được diện kiến một nhà lãnh đạo vĩ đại.>

"Nhà lãnh đạo vĩ đại?" Bà thống đốc bị xô vào thành xe khi Tobias quẹo gắt qua một bãi đậu xe. "Tôi á?"

Ax gật. <Tôi lấy làm tiếc nuối vì cuộc gặp gỡ của chúng ta không diễn ra trong một bối cảnh ít khó khăn hơn thế này...>

Khó khăn thôi ư. Xời ơi! Tobias lái xe bạt mạng bên mép sông. Nó né dòng xe đặc nghẹt, để rồi leo thẳng lên lề. Chiếc limo tung hê lên trời mất cả vài ba giây...

VÚT!

... rồi rớt ầm xuống lề đường. Nó nghiêng hẳn qua một bên, Tobas vẫn tiếp tục lái.

"Aaaaaaaa!" Bà thống đốc nuốt chửng tiếng thét. Bà loay hoay cố rút tay ra khỏi tay cầm và vươn chìa ra phía Ax.

Ảnh bắt tay bà và lại cúi thấp. <Tôi sẽ lấy mạng mình ra bảo vệ cuộc sống của bà.>

"Tôi rất cảm kích," bà nói.

Chiếc xe húc mạnh vào dải phân cách.

"Rất thành thật, Aximili." < Vâng, thưa quý bà thống đốc bang.>

<Vậy mà Jake nghĩ bồ là người quyến rũ, Marco,> Tobias xì xào.

<Dán con mắt xuống đường í, ông tài.>

Tôi gào. < Từ rày tui không bao giờ muốn nghe ai chỉ trích về khả năng lái xe của tui nữa nha.>

Chiếc limo quẹo cua, nhắm thẳng vào hàng máy bán báo tự động.

Một chiếc xe cảnh sát hú còi rền vang!

Ánh đèn đỏ xanh lớp chớp đằng sau tụi tôi.

<Rắc rối rồi,> tôi kêu rêu.

< Vậy sao?> Tobias cấm cẳn.

Tôi quay qua. Thêm nhiều tiếng rền rĩ và ánh đèn đỏ xanh ở đằng trước. Ba hay bốn chiếc xe rú tới.

Tobias giật vô-lăng. Tụi tôi dốc lạng qua bên hông một chiếc xe tải. Tobias tăng tốc và vọt vô một ngõ hẻm. Thanh chống va xe chúng tôi cạ sát vào thanh chống va của chiếc xe tải.

Chiếc limo giẫn xóc ổ gà, quành né một vựa rác, rồi liền bay chéo qua đường đối diện, ngoặt vào ngõ hẻm của dãy phố tiếp theo.

<Ối trời ơi!>

Tiếng thắng rít ken két. Tôi bổ nhào ra trước, rồi lại bật ngửa ra sau. Ax đâm sầm vô đùi tôi.

<Ui!>

<Ê, coi chừng cái đuôi!>

Tụi tôi húc vào mông chiếc xe chở rác.

Bà thống đốc bang nằm bò ra sàn, cố gượng ngồi trở lại ghế.

Pằng chíu!

Tia Nghiệt nện vỡ vụn cửa số gần chỗ bà thống đốc ngồi, rứt phăng cái tựa đầu đằng sau bà.

<Nằm xuống, thưa bà! Nằm xuống sàn!>

Bà thống đốc gật đầu, mắt nhìn trân trối vào chỗ tựa vừa biến mất. "Không bàn cãi."

Bà bó giò sát ngực, túm váy và vòng cánh tay ôm đầu gối, ngồi co ro giữa hai hàng ghế. Mặt bà trắng bệch nhưng hai mắt vẫn sáng quắc, điềm tĩnh.

Tobias quay ngoặt chiếc limo. Một chiếc xe cảnh sát ùa vào ngõ hẻm sau tụi tôi.

Đoàng! Đoàng!

Súng bắn râm ran. Ax và tôi hụp xuống sàn, cum cúp bên cạnh bà thống đốc.

Tobias vẫn hăng hái lái xe. Chúng tôi lắc đảo điên. Ô, vượt qua chiếc xe chở rác rồi. Dàn bánh xe bên phải chồm lên bậc thang cuối dẫn lên nhà kho.

Criiiiiitt!

Chúng tôi lọt thỏm vào giữa chiếc xe chở rác và nhà kho, ngốn ngấu con hẻm.

Chiếc xe cảnh sát vẫn hùng hục lao theo.

Tobias rồ ga, quệt ngang hông xe cảnh sát và bay ra đường. Nó vặn vẹo tay lái, né tránh dòng xe cộ đang lao tới. Tụi tôi chạy ngược hướng trên đường một chiều. Một bên là những nhà kho sừng sững, bên kia là bờ sông, đằng sau là đoàn quân rầm rộ.

Cảnh sát thành phố, cảnh sát bang và cảnh sát địa hạt, đủ cả.

Có người trong số họ là kẻ bị mượn xác, có người không, điều đó

chẳng quan trọng.

Phạch! Phạch! Phạch! Phạch!

Tôi nhìn lên. Một chiếc trực thăng đì đùng bên trên. Qua cửa mái tôi thấy gã phi công lượn nghiêng. Trực thăng chúi dốc về trước. Mặt trời chiếu lấp lóa cái gì đó ở cửa hành khách.

Tia Nghiệt! Bà thống đốc cũng trông thấy.

"Đã đến lúc bỏ chiếc xe này rồi," bà nói.

"Chúng ta quá kểnh càng, là mục tiêu dễ dàng cho chúng. Hãy chạy bộ thôi."

Hay đấy. Đằng sau đôi mắt nâu ấy ẩn chứa bộ não của vị tướng.

<Mình biết chỗ,> Tobias hô. <Chuẩn bị chuồn.>

Một giao lộ lù lù phía trước - đại lộ vắt ngang qua con đường một chiều - dẫn tới cây cầu.

Tobias bon tới, bẻ ngoặt tay lái. Chiếc limo đốt cháy góc đường và bươn tới cây cầu. Cậu ấy nhấn thắng, chiếc limo xoay ngang qua và cày vào cột bê-tông. Nó dừng lại, làm nghẽn tắc giao thông ở cả hai hướng.

Xe cộ rít rú. Trượt. Tông ình ình vào nhau. Tobias nhảy ào ra cửa tài xế. Tôi xốc bà thông đốc lên lưng Ax, đấm cửa mở ra và chạy vào dòng người hỗn độn.

CHƯƠNG 19

<Đi nào! Đi nào!>

Tobias bay qua mui chiếc xe thể thao. Tôi theo sau. Nhảy phầm phập qua rừng nóc xe thùng, xe tải, xe con và cả xe tải mười tám bánh. Ax phi nước đại dưới đường, giữa dòng xe cộ. Bà thống đốc ôm cứng vai ảnh, ghì chặt đầu gối hai bên hông ảnh để khỏi rơi mất.

Xe cảnh sát leo lên cầu, vướng chiếc limo, bị ách lại. Đám cảnh sát bèn ùa ra khỏi xe, rút súng ống ra.

<Cúi xuống!> Tôi hét.

Tôi nhảy từ nóc chiếc SUV xuống xe jeep. Anh tài xế trố mắt nhìn thanh chống va của mình nứt bung ra. Dừng xe, miệng chửi rủa, anh ta lụi hụi bấm bấm điện thoại di động. Tôi bay qua đầu khổ chủ, ảnh nhìn tôi trân trối. "Ô... trời... ơi... AAAAAHEI rồi quăng vội chiếc điện thoại và chạy nước rút về phía đầu cầu bên kia.

Đoàng! Đoàng!

Đạn nảy lịch kịch trên các mui xe và mặt cầu ximăng. Các bác tài gào thét, hoảng vía nằm thụp xuống sàn xe.

Tôi nhảy xuống đường. Tobias bên cạnh. Ax chạy song hành với chiếc UPS, bà thống đốc vẫn ở trên lưng ảnh.

Một giọng ầm vang bên kia cầu. "Ngừng bắn! Ngừng bắn! Chúng bắt thống đốc bang. Những người lái xe vô tội bị kẹt dưới lằn đạn."

Trời đất! Anh cầm loa phóng thanh đó là một cảnh sát không bị mượn xác. Đầu óc anh ta vô cùng sáng suốt.

Đoàng! Đoàng!

Bọn mượn xác chẳng thèm nghe mệnh lệnh của anh chàng tỉnh táo đó. Tôi và Tobias chạy song song giữa hàng xe, Ax và bà thống dốc theo sau.

"Chúng đang trốn!"

"Đuổi theo!"

Cảnh sát đã qua được chiếc limo, đang chạy rầm rập đằng sau chúng tôi.

<Nhanh nào!> Tôi thét. <Chúng ta có thể qua khỏi. Chúng ta ở gần mút cầu hơn!>

Phạch! Phạch! Phạch! Phạch!

Chiếc trực thăng trở lại, lượn lờ trên cầu, ngay trên sợi cáp treo. Thêm tiếng còi hụ! Cả rừng đèn xanh đỏ chớp nháy, nhưng lần này là từ phía trước! Chúng tôi phom phom chạy giữa lòng cầu, núp vào giữa một xe tải chở hàng và một xe thùng sửa chữa.

Pằng chíu!

Xe hàng nổ tan tành. Hàng hóa đổ rào rào lên đầu chúng tôi.

Păng chíu!

Cột bê tông trước xe thùng nát thành bụi.

Rắc rắc!

Vô số tia thép bắn xịt tung tóe. Dây cáp đeo tòn teng trên không.

"Aaaaaaahhhhh!"

Những tài xế điên loạn nhảy ra khỏi xe, tràn túa lua cả hai đầu cầu.

Tôi quan sát địa hình. Xung quanh toàn cảnh sát, trên đầu có trực thăng. Và bên dưới là sông. Xa xa vài chiếc sà lan, vài thuyền câu và một chiếc thuyền buồm.

Chính xác, đó là chiếc du thuyền đang thong dong xuôi về phía chúng tôi.

<Bà có sợ độ cao không, thưa thống đốc?> Tôi hỏi.

"So chứng sợ độ cao với cái gì? Đạn và tia laser làm tan biến bê tông hả? Cây cầu này có thể sập dưới chân tôi bất cứ lúc nào." Bà lắc đầu hít thật sâu. "Hãy làm đi."

Tôi liền bế lấy bà thống đốc bằng cách tay khỉ đột khỏe mạnh và trèo lên thành cầu. Chiếc du thuyền đủng đỉnh lướt nước.

Tôi nghe rõ tiếng nhạc và tiếng nói cười ồn ã. Người trên thuyền đang mở tiệc.

Thuyền lại gần hơn. Nào!

Tôi nhảy vào khoảng không.

CHƯƠNG 20

Chúng tôi rơi thẳng đuột.

Bà thống đốc bíu chặt tôi, không một tiếng thét, đến một tiếng rên rỉ nhỏ cũng không.

Chúng tôi rơi. Chiếc du thuyền hiện ra càng lúc càng to. Khi tới đủ gần, tôi dang bàn tay còn lại ra, tóm lấy cột buồm.

Cây cột oằn xuống, kêu lắc rắc như muốn gãy đôi. Lá buồm quật đen đét vào tôi. Bàn chân tôi chạm mũi thuyền, nảy dội lên khi cột buồm búng trở lại. Chúng tôi đu đưa bên trên buồng lái.

Tôi quay vòng, cố giơ những ngón chân ra bấu lấy chân cột buồm, giữ rịt đó.

Chiếc du thuyền trôi qua gầm cầu. Tiếng cười đùa vẫn vang rộn. Những hành khách đang khiêu vũ, nhai bánh quy giòn, nhấm nháp đồ uống, chẳng để ý gì tới chú khỉ đột đánh đu nơi cột buồm, cắp nách bà thống đốc như con búp bê vải.

Cũng chẳng ai lưu tâm đến anh Hork-Bajir vừa rớt xuống từ trên cầu. Anh ta rùng mình teo nhỏ lại, lông tủa ra. Gươm thụt vào, cái cổ của quỷ sa tăng ngắn đi.

Trước khi đụng mặt nước, cánh tay anh ta đã chảy thành cánh, cố đập mạnh để ngoi lên bề mặt. Ax rớt theo sau. Cơ thể Andalite giãy giụa, quơ quào óng ánh trong nắng mặt trời.

Bẹt! Ax đập bụng xuống nước đánh bẹt và chìm lỉm. Tôi chờ, nhưng chẳng thấy gì nổi lên. Chẳng thấy mắt cuống hay lưỡi dao đuôi chém mặt nước.

<Ax? Ax!>

Bà thống đốc nhoài xuống sông.

"Aximili có biết bơi không?"

<Biết.>

Chúng tôi cùng ngóng. Vẫn chẳng thấy Ax đâu.

"Chúng ta cần phải làm gì đó," bà thống đốc lo âu. "Cú va có thể làm anh ấy gãy chân hay xương sườn. Hoặc bất tỉnh."

<Kìa!> Tobias cuống quýt la.

Một cái vây lưng phóng lên mặt nước, bơi dọc theo chiếc du thuyền. Đến đây tim tôi mới đập trở lại.

<Hây, Ax-ngố. Rất vui bồ đã vượt qua. Ảnh ổn rồi,> tôi bảo bà thống đốc, ra hiệu về phía cái vây. <Ảnh biến hình cá mập.>

"Biến hình... cá mập," bà thống đốc gật đầu. "Tốt lắm."

Chiếc du thuyền chui qua cầu, rồi lại lòi ra khoảng nước. Tôi bỏ cột buồm, nhảy qua nóc buồng lái.

"Oái!" Viên thuyền trưởng quay lại, nhìn chúng tôi chòng chọc.

Tôi nhảy vút qua thành lan can, lên bàn đựng đồ nguội khai vị. Chân khỉ đột dẫm bẹp mấy tô chén, đáp xuống giữa bữa tiệc.

"Aaaaaaahhhhhh!"

Khách khứa la hét, chạy nháo nhào tìm chỗ náu thân. Một phụ nữ dựa lưng vào lan can, nhổng chân lộn ngửa xuống sông.

Đôi giày cao gót còn mắc lại.

"Tôi không biết bơi. Cứu! Cứu tôi với!"

Tobias bay lên thuyền, quặp cái phao trên boong và quăng xuống cho cô ta. Cô chụp lấy. Một vây cá nổi lên mặt nước phía sau cô - Ax đẩy cô vào bờ.

"Trong khi đó cảnh sát đã qua cầu, đang chạy dọc theo bờ sông.

"Kia kìa!" Một tên mượn xác chỉ điểm cho trực thăng. "Chúng ở trên thuyền."

Trực thăng liền xồ tới.

PHẠCH! PHẠCH! PHẠCH! PHẠCH!

Cánh quạt thổi làm cho nước nổi sóng.

Chiếc du thuyền nhồi hụp trên mặt nước, quay mòng.

Khách khứa càng khiếp đảm, bíu chặt lấy thành lan can và ghế boong để không bị quăng xuống sông. Trực thăng xà quần.

Một tên mượn xác thò đầu ra khỏi cửa sổ, tay nâng súng.

<Nằm xuống!> Tôi thét. <Tất cả.>

Tôi nhảy huỵch xuống boong, đẩy bà thống đốc vào gầm bàn. Tobias bay bên trên, nhắm vào cánh tay thò ra của gã mượn xác. Hắn nhận ra Tobias, liền khua tia Nghiệt đuổi cậu ấy đi. Rồi lại nhắm.

Pằng chíu!

"Trời đất ơi! Cái gì đó?"

"Điên rồi hả?"

"Cứu tôi với! Làm ơn cứu!"

Pằng chíu!

Thêm một phát nữa. Nước sôi sùng sục.

Chiếc du thuyền bập bênh. Khách kêu thét ơm tỏi, dồn về phía đuôi thuyền, chen lấn nhau, leo lên lan can và nhảy ùm xuống nước. Ngay cả thuyền trưởng cũng bỏ rơi con thuyền của mình, nhảy thẳng từ buồng lái xuống sông.

Quang cảnh hỗn loạn. Xe cảnh sát rồ rú dọc bờ, súng và tia Nghiệt nhấp nhóe.

Cả rừng cánh tay, cẳng chân nổi lọp bọp, khua khoắng, bươn bả hướng vào bờ.

Chiếc du thuyền không thuyền trưởng quay mòng, chỉm nghỉm.

Bà thống đốc đang bò ra khỏi quầy bar ướt nhoét.

<Không!> Tôi hét. <Nằm xuống.>

"Phải có người lái chiếc thuyền này chứ. Chúng ta sẽ lật úp khi ở quá gần bờ." Bà thống đốc đáp lại.

<Thôi được.>

Bà thống đốc trèo lên cabin và tóm lấy tay lái. Chiếc thuyền ngừng quay, mũi tàu thẳng lại và quẹo hướng ra dòng sông mênh mông. Trực thăng nghiêng và lượn vòng cho đợt bắn khác.

Trên boong, tôi chụp lấy đồ đạc ném lên trực thăng, nhắm kỹ tên cầm tia Nghiệt.

Hây, có vũ khí gì cứ việc xài thứ đó,

Pằng chíu!

Ghế, chai, chụp đèn, thanh sắt. Tôi liệng vỡ tấm kính trước mặt tên phi công. Trực thăng chúi nhủi, đảo đồng. Nó gượng thẳng được một chút rồi lại nhào xuống.

PHẠCH! PHẠCH! PHẠCH! PHẠCH!

Trực thăng chỉ còn cách đầu chúng tôi vài tấc. Tiếng phành phạch điếc ráy. Gió tốc, xoáy cuộn nước, cuốn tung ghế bàn và những phao cứu sinh. Tôi giữ chặt lan can khi chiếc du thuyền lao vun vút. Tên mượn xác thò cả người ra khỏi trực thăng và kìm chắc tia Nghiệt.

Tobias! Tôi thấy cậu ấy bay lên lấy độ cao. Quay. Nhào. Quá trễ.

Pằng chíu!

BU-BÙM!

Mũi chiếc du thuyền nổ tan.

Những sợi thủy tinh văng vô chỗ tôi núp. Khói thiêu rụi mũi và phổi tôi. Tôi ho sặc sua, phủi xà bần khỏi mặt.

<Thưa bà thống đốc?>

Không lời đáp. Chiếc du thuyền chúi mũi, chúc xuống nước. Đuôi thuyền nhổng lên không.

Tôi trụ chắc chân vào quầy rượu để khỏi tượt về phía mũi, nghển mặt lên dòm. Vô lăng đã biến mất, để lại một lỗ hổng tổ bố.

Nước qua đó thấm vào gỗ, tràn vào buồng bên dưới.

<Bà thống đốc!>

<Marco! Cẩn thận!>

Tôi quay lại. Tobias lao về phía trực thăng. Tên cầm tia Nghiệt nhoài ra nhắm vào chiếc du thuyền đang chìm. Vào tôi.

Tobias phóng tới, giơ móng vuốt ra trước, chọc mạnh. Tia Nghiệt rơi xuống sông. Cậu ấy nhào theo, chụp lấy khẩu súng giữa trời và thảy cho tôi. Tôi giơ cánh tay khỉ đột lên tóm lấy và nhắm.

Tên phi công mặt bỗng méo xệch lại kinh sợ. Trực thăng nhóng lên. Cút thẳng.

Tôi chờ cho đến khi nó xa chiếc du thuyền thì bóp cò.

Pằng chíu!

Bu-bùm!

Trực thăng bùng cháy. Khói đen cuồn cuộn cả một khúc sông.

Tôi quẳng tia Nghiệt xuống nước.

< Chạy thôi, Marco.> Tobias lượn vòng bên trên. <Đi nào!>

<Bồ với Ax đi đi,> tôi hét. <Mình còn phải tìm bà thống đốc đã!>

Tôi trèo khỏi quầy bar, giật cửa buồng lái và bò vào trong.

Bà thống đốc lọt từ trên xuống, úp mặt xuống một cái bàn, nước bùn lẩy nhẩy ngập tới eo. Chiếc váy xám trôi lều bều quanh bà. Những lọn tóc quăn dính bết vào sọ. Tôi lật bà lên. Máu ụa ra khỏi trán.

<Bà thống đốc!> Tôi cảm thấy mạch vẫn còn đập. <Bà nghe tôi nói không?>

Con ngươi bà thống đốc động đậy. Bà gật đầu yếu ớt. "Tôi ổn."

Tôi lôi bà ra, cõng trên lưng và leo ra khỏi cabin ngập nước. Chiếc du thuyền đu đưa dữ dội, đuôi nhổng thẳng đứng.

Những mảnh trực thăng vẫn còn cháy dưới nước.

<Marco!> Ax lượn quanh chiếc du thuyền sắp chìm. <Chúng ta sắp cạn sạch giờ rồi.>

< Chúng đang mang thêm canô siêu tốc,>

Tobias la. <Mình thấy chúng trên xa lộ. Chạy mau.>

Tôi đặt bà thống đốc lên quầy bar. Bà túm thanh lan can đằng sau và cố ngồi dậy. Tôi hoàn hình. Tay khỉ đột teo thành tay người. Lông tụt trở vào da.

Con thuyền rên lên bần bật. Nước tràn tới mắt cá rồi tới đầu gối

tôi.

Mũi tôi dô ra. Cánh tay quắp lại. Cẳng chân dài ta. Tôi đứng thẳng. Là người, nhưng chưa hoàn hảo.

"Bà thống đốc," mặt tôi xục xịch. "Bà nghĩ sao về loài hữu nhũ sống dưới nước?"

Bà thống đốc nhìn trao tráo vào cái vây thời ra lưng tôi. "Ồ, tôi không kết thân với con nào hết." Bà ráng mỉm cười.

Đầu và cổ tôi hóa thuôn dài. Chân dính lại thành đuôi. Cánh tay thành mái chèo.

Hai trăm cái răng xổ ra khỏi hàm.

Nước từ cabin tiếp tục tràn vào quầy bar. Bà thống đốc trèo lên thành tàu.

Tobias lại giục. <Lẹ lẹ lên, Marco.> Da tôi dày đi, nhạt thành màu sáng.

Cuối cùng, tôi nhào xuống nước trong bộ dạng một chú cá heo.

Tôi nổi bên trên chiếc du thuyền chìm cho bà thống đốc cưỡi lên, giữ chắc vây lưng. Chúng tôi xuyên qua làn nước. Qua khói và xác trực thăng.

Chiếc du thuyền chìm lỉm.

CHƯƠNG 22

Bà thống đốc nhìn tôi, cố giữ giọng bình tĩnh.

"Loài sên từ ngoài hành tinh xâm lăng Trái đất và chồng tôi bị một con sên như thế đầu độc?"

Tôi gật. "Đúng thế."

"Trời ơi! - Bà đổ sầm xuống ghế, đưa tay lên vén mái tóc xám. "Tôi bắt đầu nghĩ tới điều còn xấu tệ, tệ hơn nữa đang diễn ra. Chúng ta phải chiến đấu thôi."

Bà rót thêm cà phê. Chúng tôi đang ở trong văn phòng của bà trên lầu chót căn biệt thự. Cửa đã chốt kín và được chặn thêm cái kệ sách. Ax đứng gác, đuôi vung lên sẵn sàng. Tobias đậu trên bậu cửa số, nhìn phía sau biệt thự. Đứng ở cửa sổ đối diện, xem xét đằng trước là Collins.

Phải. Tôi tìm thấy anh trong phòng tắm của văn phòng này. Anh ngồi trong bồn chờ bà thống đốc trở về, cái vai nám cháy quấn khăn tắm. Ax và tôi dìu anh vào phòng. Bà thống đốc lau và băng vết thương cho anh, theo cách của bà.

Bà ngồi bên bàn làm việc, uống hết vô số tách cà phê. Bà đã thay bộ đồ lịch lãm, choàng thêm áo lạnh ra ngoài. Cái váy xám ướt nhép còn nằm một nùi dưới sàn nhà tắm. Giày cao gót của bà đã rơi mất đâu đó chỗ chiếc xe limo. Bà giở lịch trình công tác và viết ra giấy một tràng tên và số điện thoại.

Tôi ngồi đối diện bà, nghiên cứu bản danh sách những sĩ quan thuộc An Ninh Quốc Gia. Xong, tôi đặt nó lên bàn.

"Mong bà hãy lần lượt gọi cho từng sĩ quan trong danh sách này," tôi nói. "Trong số họ chắc chắn có kẻ bị mượn xác. Nhưng chỉ cần một hai người lành mạnh chịu nghe chúng ta thì kế hoạch của Visser Một sẽ sụp đổ."

Bà thống đốc gật, nhấc điện thoại lên.

Nhấn số cái tên đầu tiên trong bản danh sách. Tướng Sherman, chỉ huy Bộ binh An Ninh Quốc Gia.

"Tôi muốn tất cả các đơn vị phải án binh bất động," bà ra lệnh. "Không hành động cho dù chuyện gì xảy ra. Đây là mệnh lệnh trực tiếp từ tổng tư lệnh của anh."

Bà dằn máy.

<Anh ta chống lại lệnh chỉ huy à?> Ax liếc nhìn tôi. <Anh ta chắc đã bị mượn xác.>

"Có thể có hoặc có thể không," bà thống đốc hằm hằm. "Anh ta vốn là một tên lập dị, hay gây gổ, chẳng thích nhận lệnh từ phụ nữ. Không cần phải có con sâu lạ trong não anh ta mới khó gần. Nào, ai tiếp đây?" bà rà tay trên trang giấy. "Chỉ huy Không lực An Ninh Quốc Gia".

Bà bấm số và ra lệnh cho ông ta y hệt lệnh đã ra cho Tướng

Sherman. Rồi bà điện tiếp hết tên này tới tên khác, lùi dần xuống danh sách.

Trong khi đó, tôi đi luẩn quẩn tới cửa sổ, vô nhà tắm, tới bàn. Bồn chồn đến nỗi tự rót cho mình một tách cà phê, thêm đường và kem không sữa vào.

"Ugh!" Nó có vị như dầu ô tô vậy. Tôi nhún vai và đặt tách lên bệ cửa sổ.

Bà thống đốc vẫn lia lịa rà, bấm máy, ra lệnh.

"Đại tá Larsen," bà nhìn chằm chằm vào một cái tên. "Tiểu đoàn của anh ta vừa mới trở về thành phố sáng nay. Họ vừa tập trận ở sa mạc hơn hai tuần qua."

Một nụ cười nhẹ nhàng trên gương mặt bà.

"Hai tuần," tôi co rúm lại. "Thế có nghĩa là ... "

Tobias nói.

<... Là cả tiểu đoàn lính không bị Yeerk.>

Bà thống đốc gật đầu. "Xấp xỉ sáu trăm lính."

"Thế... thế... thì tuyệt." Tôi đẩy điện thoại về phía bà. <"Hãy gọi cho ông ấy. Bảo ông tập hợp lính lại và ém quân ở đâu đó mà bọn Yeerk không thể tiếp cận được."

"Tôi biết nơi rồi." Bà cầm điện thoại từ tay tôi và bấm số.

"Đại tá Larsen?" Bà gọi. "Thống đốc đây, tôi cần điều quân khẩn."

Cuộc gọi kéo dài một phút rưỡi. Bà thống đốc truyền đạt những điều cần thiết, tôi nghe giọng ông ta vọng ra. "Tuân lệnh, thưa bà."

Bà cúp máy. "Chúng ta sẽ biến biệt thự này thành trụ sở chỉ huy tạm thời. Tiểu đoàn của Đại tá Larsen có thể đóng quân trên bãi cỏ." Bà lắc đầu. "Người làm vườn của tôi sẽ bực cho coi."

Bà thống đốc rà ngón tay và lại bấm số tiếp theo. Gọi hết danh sách rồi, bà để điện thoại qua bên. "Xong, chúng ta đã làm tất cả những gì có thể."

"Chưa hẳn," tôi bảo. "Bây giờ bà là mục tiêu. Bà cần cận vệ riêng."

"Tôi đã có Collins," bà thống đốc nói.

"Tốt, nhưng mà Collins.." tôi nở nụ cười hối lỗi. "Nhưng..."

"Lính cận vệ bị thương ở vai sẽ không đảm đương nổi nhiệm vụ bảo vệ đâu,"

Collins nói ngay. "Tôi sẽ làm hết sức mình, nhưng bà vẫn cần thêm người."

Tôi gật, nhìn bà thông đốc, "Bà có nghĩ tới ai khác không? Người mà bà tin cậy có thể bảo đảm an toàn cho mình ấy? Bà có biết ai đã đi xa hơn ba ngày không?"

Bà thống đốc nhíu mày. "Có!" bà đập ngón tay xuống giấy. "Trung tá MacDonald, phó cảnh sát quốc gia. Anh ta vừa trở về từ hội nghị *Interpol** kéo dài một tuần."

Bà lại nhấc điện thoại gọi cho Trung tá MacDonald và ra lệnh cho ông.

"Anh ta sắp tới," bà bảo khi cúp máy.

"Anh ta sống ở thành phố này cho nên cũng không lâu đâu."

Collins gạt tấm màn gió qua bên cho chúng tôi thấy. "Chúng ta có bạn đồng hành rồi, thưa thống đốc."

Một đoàn xe Humvee và xe quân sự đang lăn bánh trên xa lộ.

(*) cảnh sát quốc tế.

CHƯƠNG 23

Chiếc Humvee đi đầu còn cách khoảng một dặm. Hàng xe quân sự đằng sau nó phủ kín vạt đồi kề bên.

"Có khi nào đó là quân của Đại tá Larsen không, thưa bà?" tôi hỏi.

Bà thống đốc lắc đầu. "Anh ta không thể tập hợp tiểu đoàn nhanh đến vậy. Phải mấy tiếng nữa họ mới ở đây." Bà nhìn ra cửa sổ. "Với lại, đơn vị này quá nhỏ. Tôi đếm có sáu xe Humvee và bốn xe tải. Có vài chiếc khuất đằng sau tôi không đếm được, nhưng cũng chẳng đủ để là một tiểu đoàn." Bà nhíu mày. "Và tôi không ra lệnh cho bất cứ đơn vị nào tới đây cả."

Ax quan sát đoàn quân. <Nếu đoàn quân này không theo lệnh của bà thống đốc thì chúng phải theo lệnh của ai đó,> ảnh quay mắt cuống về phía tôi.

"Đúng vậy," tôi xác nhận. "Visser Một. Thưa bà thống đốc, chúng ta cần phải ra khỏi đây. Nhanh lên. Đi ngõ cửa sau. Lại phải nhờ dòng sông thôi."

<Mình không nghĩ vậy.>

Tobias hất đầu về phía cửa sổ sau.

Thuyền cảnh sát tuần tra kín đặc khúc sông bên dưới biệt thự.

"Tuyệt!" Tôi dòm trừng trừng đám thuyền bè rồi dòm qua đoàn xe. "Có cách rồi.'

Thình lình có tiếng còi hụ rít lên. Tôi quay qua. Một chiếc xe cảnh sát lao vù vù trên xa lộ từ hướng ngược lại, đèn đỏ xanh nhấp nhoáng.

"Ối, thưa thống đốc," giọng Collins đã tới độ kinh hoàng. "Chúng bao vây chúng ta mọi hướng."

"Không," tôi nhìn chiếc xe cảnh sát tăng tốc về phía mình. "Không phải chiếc này. Yeerk không bao giờ phái một chiếc xe đơn độc đi."

Bà thống đốc gật. "Đó chắc chắn phải là Trung tá MacDonald."

<Hy vọng ông ta tới đây trước đám xe Humvee,> Tobias lầm xầm.

Đoàn xe rít rống trên xa lộ. Còn nửa dặm. Chiếc xe cảnh sát phóng đuổi theo.

Bà thống đốc lại gọi điện, lần này cho chời canh.

"Mở cổng ra," bà ra lệnh. "Một chiếc xe cảnh sát bang sẽ phóng tới trong vài giây nữa, Hãy để nó đi qua. Đừng chặn nó lại. Tôi nhắc lại, không chặn nó, để khoảng trồng cho sĩ quan cảnh sát vào."

Lối rẽ vào biệt thự thống đốc lọt thỏm giữa hai ngọn đồi. Một chiếc xe Humvee đã leo lên tới đỉnh. Xe cảnh sát vọt lên ở đỉnh đồi đối diện. Nó gào rống nuốt nốt miếng xa lộ cuối cùng rồi quẹo vào lối rẽ, làm văng bụi và sỏi đá vào xe Humvee.

Đoạn, nó bay chéo qua cánh cổng rộng mở, xông vô lối xe và đậu kít lại bên lối vào biệt thự. Cửa bật toang, ba sĩ quan nhảy ào ra.

"Đúng anh ta rồi, người cao to." Bà thống đốc reo lên. "Trung tá MacDonald." Các sĩ quan phóng vèo vào trong. Giây sau, những bước

chân đã chạy rầm rập ngoài hành lang. Chúng tôi đẩy kệ sách qua bên và mở cửa. Trung tá MacDonald tuôn vào, theo sau là hai sĩ quan tùy tùng.

Tôi đóng chốt cửa lại sau lưng họ.

"Thưa bà," Trung tá gật đầu chào. Ông đảo mắt lướt một vòng những người có mặt trong phòng. Tôi, cậu bé quyến rũ của các bạn và Collins, người được băng bó luộm thuộm. Diều hâu trên cửa sổ. Trung tá nhíu mày lắc đầu. Và...

Ax!

"Aahh!"

Ông sờ tay vào súng lục.

"Không!" bà thống đốc giữ tay ông lại.

"Đây là Aximili-Esgarrouth-Isthill, người Andalite. Một người bạn."

Ax bước về phía trung tá cúi đầu điệu nghệ, vẫn giữ mắt cuống vào khẩu súng lục và đuôi vổng cao.

Trung tá híp mắt lại, dòm Ax lom lom.

Tay rà gần khẩu súng hơn.

"Tôi sẽ giải thích thêm khi có thời gian," bà thống đốc hối. "Bây giờ tôi cần biết, đoàn quân kia..." bà chỉ ra ngoài cửa sổ.

Đoàn xe chạy ngoăn ngoèo dưới vòm cây bao quanh lối xe. "Đoàn quân kia đã bị kẻ thù từ ngoài hành tinh chiếm đoạt. Chúng ta phải làm tất cả mọi thứ để chặn chúng lại."

"Quân ngoài hành tinh?" Trung tá thở phì phò. "Bà không đùa chứ?"

< Bà ấy không đùa đâu,> Ax lên tiếng, hơi cao ngạo. <Sự hiện diện của tôi đã chứng minh điều đó.>

Trung tá MacDonald ngâm nghĩ, xoa tay lên mặt. "Người lạ à. Ồ ồ, chúng ta làm gì bây giờ?"

"Bà thống đốc là mối quan tâm nhất của chúng ta lúc này," tôi nói. "Nếu chúng tá đẩy lùi được bọn mượn xác ra khỏi đây, thì bà ấy có an toàn cho tới khi tiểu đoàn của Đại tá Larsen tới hay không?"

"Được," trung tá đáp ngay. "Không thành vấn đề."

"Tốt," tôi quay qua bà thống đốc. "Tôi không thể cho bà biết chúng ta sẽ ở đâu. Bà không thể liên lạc được với chúng tôi, nhưng chúng tôi sẽ liên lạc với bà ngay."

"Bằng cách nào?" bà hỏi.

"Tôi chưa biết, nhưng sẽ có cách. Chúng tôi luôn tìm ra cách."

<Tụi mình chưa nghĩ kỹ phi vụ siêu anh hùng này,> Tobias đập cánh bay khỏi bậu cửa sổ.

Trung tá MacDonald dòm cậu ấy trừng trừng. "Chim mà nói được," ông lẩm bẩm. "Chim không biết nói chứ..."

Ax bắt tay bà thống đốc và cúi thấp.

<Rất vinh dự,> ảnh chào.

"Tôi cũng vậy," bà đáp.

Tôi bắt tay bà lâu hơn. Đầu bà rũ xuống, cằm gục vào ngực. Tôi buông tay bà ra, bà ráng tỉnh táo lại.

"Ồ," bà chà chà quầng mắt. "Cà phê chẳng có tác dụng gì cả."

"Xin bà đừng lo." Tôi bảo. "Cả một ngày dài vất vả mà. Nào, chúng tôi cần điểm dừng một lát rồi đi."

Tôi chạy vào nhà tắm lấy thứ cần thiết.

Rồi quày quả trở lại văn phòng, khoanh tay trước ngực. Tôi mở cửa ra. "Đường trống," tôi hô.

Ax, Tobias và tôi nhảy vào hành lang.

Chẳng ai để ý tới cái cục màu xám, ướt chèm nhẹp đút dưới áo sơ-mi của tôi.

CHƯƠNG 24

Tôi đẩy cửa trước và đi ra hàng hiên. Một mình tôi thôi. Cái váy ướt thả trùm chân.

Lũ xe Humvee và xe tải vây quanh biệt thự. Bọn lính mệt lả núp sau những bụi rậm um tùm trong vườn, súng giương lên.

Tôi liếc cái đại dương nòng súng ấy - súng lục, súng trường, súng trái phá, tia Nghiệt... tất cả đều chĩa vào tôi.

Tôi ráng trấn an tinh thần, nháng lên nụ cười tôi hy vọng là chuẩn mực nhất của mình. "Rất vui khi gặp các chàng trai cô gái của quân đội ở đây. Tuy nhiên, tôi nghĩ..."

Tôi rùng mình. Quái dị quá. Giọng bà thống đốc thốt ra từ cơ thể tôi, nhắc tôi không còn là mình nữa.

Tôi là bà thống đốc.

Tôi đã hấp thụ ADN của bà khi bắt tay, rồi biến hình ở hành lang bên ngoài văn phòng. Giờ tôi đang đứng chân đất ở hiên nhà, mặc chiếc váy xám từ thiện, cố thuyết phục những tên điên cầm súng tự động rằng tôi là người thật.

Tôi tằng hắng. "Tôi nghĩ chúng ta có sự sai lệch thông tin, bởi vì tôi không thấy có cuộc hành quân nào của An Ninh Quốc Gia được ghi trong lịch công tác của mình. Vui lòng cho tôi nói chuyện với các cấp chỉ huy."

Cửa một xe Humvee xịch mở. Một người đàn ông quả quyết bước ra. Hắn thấp bự như chó bun Đức, bước khệnh khạng trên lối xe, ánh mặt trời rọi lóe đôi bốt của hắn.

Gã dừng trước mặt tôi. Ánh mắt lạnh lùng của hắn nhìn xuyên thấu sọ tôi. "Là tôi," hắn gằn giọng. "Tôi là chỉ huy ở đây."

"Tốt," tôi gật. Cần phải diễn tiếp. "Thế thì... Đại..."

Tôi nhíu mày trước con đại bàng lửa trên cổ áo hắn. Hắn ở cấp bậc nào nhỉ? Đại úy hay đại tá? Hay là thống soái?

"Thế thì..ngài" tôi bảo. "Tôi không được thông báo về cuộc tập trận trước bãi cỏ nhà tôi hôm nay."

Mặt hắn méo xệch thành nụ cười khẩy.

"Đây không phải là tập trận," hắn quát.

"Mà là cuộc hành quân quy mô đàng hoàng. Nó tiến triển êm đẹp hơn cả tao nằm mơ. Báo chí gọi mụ là gì nhỉ? Thần kinh thép ư? Tao lại nghĩ mụ thống đốc đanh đá sẽ chỉ im bặt sau một trận xôm tụ chứ. Nếu tao mà biết dễ dàng thế này thì đã chẳng mang nhiều quân lính đến thế." Hắn khoát tay vào đám lính và xe tải.

"Như thế là quá nhiều nhỉ?"

Mặt hắn toẹt vào hàm răng thành nụ cười man rợ. Đột nhiên, tôi biết mình đang nhìn vào mắt Visser Một. Hắn không ở trong lốt người hắn thường dùng, nhưng đúng là hắn rồi.

Tôi ráng nhăn nhó, cứng cỏi theo kiểu bà thống đốc. Không thể để

Visser Một thấy tôi đã nhận ra hắn, đã biết hắn đang toan tính điều gì.

"Tôi không biết ông đang nói gì," tôi nạt lại.

"Mụ làm sao biết được." Hắn quay qua đám quân. "Hạ sĩ."

Một tên lính bò ra. "Dạ, thưa ngài."

"Ngươi hộ tống bà thống đốc đây ra xe, được chứ?"

"Vâng, thưa ngài."

"Xe của tôi hả?" Tôi quát. "Nhưng tôi không đi đâu hết."

"Mụ phải đi," Visser Một thét. Hắn quay qua xe Humvee, "tới một nơi rất đặc biệt."

Tên hạ sĩ tóm lấy cánh tay tôi.

"Coi chừng!" Tôi suýt vùng chạy đi.

Tiếp tục diễn xuất, Marco. Tiếp tục đi.

Tôi hít một hơi. "Chàng trai trẻ," tôi bực bội. "Anh làm tôi đau."

"Vậy sao? Tốt!" Tên hạ sĩ xấc xược giật tôi ra lối xe.

Đám lính còn lại thu súng lại và nhảy lên xe. Chúng chuẩn bị rời đi. Tôi mém cười. Gã hạ sĩ đẩy mặt tôi úp vào chiếc xe vận tải trùm kín vải bạt. Hắn vặn tay tôi ra đằng sau và đút luôn cái cùm vào. Hai tên đồng bọn lôi tôi sát thùng xe.

Chiếc Humvee của Visser Một rì rì vụt qua. Tôi nhìn theo. Liệu Ax và Tobias có ở đúng vị trí? Tôi không biết.

Bọn lính đẩy tôi, tên hạ sĩ lôi một sợi thừng từ sau xe tải và trói quanh mắt cá tôi, cột chặt lại. Sợi thừng cứa rát cả da tôi.

Cái bọn cục súc này không biết cách đối xử với phụ nữ.

"Ối, tên anh là gì vậy, chàng trai? Tôi muốn biết tên, cấp bậc và số quân nhân của anh. Tôi sẽ cúp lương anh ngay từ lúc này. Anh được huấn luyện để đánh đấm thế này đây hả?" Tôi trợn mắt nhìn ba tên lính.

"Ồ, không," tên hạ sĩ mỉa mai.

"Tao sợ quá," thằng bạn hắn giả bộ cợt nhả. "Nhìn tao nè, tao xỉu cho coi."

Hạ sĩ cột mắt cá tôi xong. Hai tên kia bò lên xe, mở vải bạt ra.

"Tôi không hiểu các cậu," tôi nói rành rọt. " Chuyện gì vậy?"

"Đừng lo vú già". Tên hạ sĩ u vai lên.

"Rồi mụ sẽ hiểu thôi."

Hắn đẩy đầu tôi vô xe, trèo lên sau tôi và đóng vải bạt lại.Chúng tôi lên đường.

CHƯƠNG 25

Tôi nằm ẹp bụng xuống, thấy sàn, những ngón chân của bọn mượn xác và đống súng dựng ở góc xe.

Rừừmmmm.

Xe tải rồ lên. Chúng tôi đảo lắc về phía trước.

Ầm!

Một hộp gỗ rớt đùng xuống sàn.

"Hự."

Ai đó đáp lên lưng tội. Tên tài xế rồ ga , lao ầm ầm. Sàn xe rung chuyển, tấm vải bạt bay phần phật trong gió. Mặt tội đập bùm bụp xuống sàn.

"Cái cùm và mớ dây thừng này có cần thiết không?" Tôi hét.

Tôi ráng lật ngửa lên... bàn chân tê cứng vì máu không lưu thông được.

"Tôi đâu có ngốc," tôi thét. "Tôi đâu có cố chạy trốn."

Tôi cựa quậy, ráng ngồi lên, nhưng lại rớt ụp mặt xuống. "Tôi thừa biết là một phụ nữ trung niên, hơi mập không thể bì sức được với ba anh lính tráng kiện... Ahhh!"

Tôi ngồi lên, liền đối mặt ngay với một họng súng. Hạ sĩ và hai thằng kia quây quanh, chĩa ba khẩu M-16 vào đầu tôi.

"Thành thật mà nói," tôi bảo. "Các cậu không nhiệt tâm một chút ư?" tôi làm xàm.

"Tôi ở vị trí... Úi!"

Gã hạ sĩ thô bạo nhét ngay một miếng giẻ bẩn vào mồm tôi.

"Câm ngay," hắn hét.

"Ựmmm" tôi phập phồng ráng thở, nghiến răng. Có cái gì nhơm nhớp nơi miếng giẻ. Một vết Coke đổ.

Tôi trợn mắt dò xét bọn bắt giữ. Chúng cứ như bản sao của nhau vậy: Tóc húi cua, quần áo như nhau, giày chiến, và nhất là nụ cười khinh thị ịn trên gương mặt chúng.

Sự khác nhau duy nhất là những vạch quân hàm trên ve áo. Không có đại bàng như Visser Một, mà chỉ có những vạch chán ngắt. Tên hạ sĩ có hai vạch, tên kia có một vạch, và một tên nữa chẳng có vạch nào.

Tên không vạch xỉa khẩu M-16 vào mặt tôi. "Mụ nhìn cái khỉ gì?"

"Ừmm," tôi nhún vai lắc đầu.

Xe lạo xạo trên sỏi. Mặt trời lọt qua kẽ lá và hắt lên vải bạt.

<Chúng đang chuồn,> giọng truyền của Tobias nghe rõ mồn một. Cậu ấy ở gần đây thôi. <Tất cả đoàn xe đều ùn ùn ra đi.>

Tôi ngước lên. Một mảnh đen lam nham, loang lổ ở trên tấm vải bạt.

Rìiii!

Rầm. Một Hork-Bajir rớt tòm xuống thùng xe.

"Hây!" Hạ sĩ lia súng lên. Hork-Bajir Tobias nhấc gươm đầu gối lên.

"Aaaaaaahhhhhh!"

Khẩu M-16 lăn xuống sàn. Tên một vạch toài ra chụp lại. Chàng Hork-Bajir thứ hai - Ax - rớt xuyên qua vải bạt. Bàn chân khủng long bạo chúa của ảnh găm bàn tay tên một vạch xuống sàn. Ảnh bồi thêm cho nó một nắm đấm nữa.

Bụp! Nó nằm ngay đơ.

Tên hạ sĩ quỵ xuống, lồng lên nhoài ra khẩu súng rơi. Tobias giữ hắn lại và siết chặt. Một dòng máu tóe ra cánh tay hắn.

Tên không vạch từ từ lết ra khỏi cuộc đấu, tấn nòng súng vào đầu tôi. "Bỏ anh ta ra", hắn bảo Tobias. "Nếu không bà già này sẽ đi đời."

Ax và Tobias cứng đờ người ra.

Xe tải nảy tưng khi hạ số. Chúng tôi sắp kết thúc cuộc hành trình.

"Điếc hả?" Tên không vạch thét "BỎ ANH TA RA!"

Chiếc xe tưng cái nữa. Tôi nhìn Tobias, xoáy vào mắt cậu ấy và nhè nhẹ lắc đầu.

Tên không vạch không nhận thấy. Tobias gật đầu, siết chặt tên hạ sĩ hơn nữa.

"Mày tưởng tao giỡn hả? Còn khuya!"

Tên không vạch ấn mạnh súng vào đầu tôi. "Mày hoặc..."

Xe tải nảy.

"AHH!"

Thằng không vạch bổ ngửa ra sau, bập đầu vào thùng đạn, đổ vật xuống, bất tỉnh.

< Cho chúng nghỉ trưa một lát,> Tobias bảo. <Đồ quỷ quái.> Đoạn cậu ấy vung nắm đấm. Tên hạ sĩ nhào xuống sàn.

Ax và Tobias dồn bọn mượn xác thành một đống. Rồi lượm mớ súng M-16 lên, chặt chúng ra thành nhiều khúc bằng gươm cổ tay.

Tôi dậm bàn chân thình thình xuống sàn xe. "Uh-ur-ulph."

Tobias quay qua. <Bồ nói gì vậy, Marco?>

"Uh-ur-ulph. UH.UR.UL.PH!"

Ax nhìn tôi, nghiêng đầu. <Tôi tin Marco bảo rằng: trong khi cực kỳ hạnh phúc gặp chúng ta thì bạn ấy cũng vui thú thưởng thức việc bị trói gô lại; và chúng ta vui lòng đừng bỏ miếng cặp đeo ra khỏi miệng bạn ấy, vì nó rất ngon.>

Hết xảy. Té ra chàng Ax-ngố này đã học được cách khôi hài của loài người.

<Ờ ờ,> Tobias gật gù. <Cháu cũng nghĩ vậy đấy.>

Tôi lại dậm chân thình thịch. "Uh-ur-ulph. UH.UR.UL.PH!"

< Rồi rồi,> Tobias xoa dịu. <Đừng có bấn xà nùi lên thế.> Tobias lôi miếng giẻ bẩn thỉu ra khỏi miệng tôi.

"Uuuunh" tôi nhằn nhằn quai hàm, cảm thấy miệng mình như giấy nhám. "Cám ơn, bồ có thể làm gì được với cái còng này không?"

Tobias xoay người tôi ra.

Rắc. Một tay tự do.

Rắc. Tới tay kia.

Chiếc cùm rơi tọt xuống sàn. Tôi tự cởi trói mắt cá rồi giúp Ax và Tobias cột mấy tên mượn xác lại với nhau. Tôi đứng lên.

Vén mái tóc xám khỏi mặt và vuốt thẳng nếp váy. Tôi hoàn hình rồi biến hình. Có cánh. Tobias và tôi trông coi bọn tù binh.

Ax nhảy lên hòm đạn và quan sát tình hình.

<Chúng ta đang đi vào một đường hầm,> ảnh thông báo.

< Tuyệt cú mèo,> tôi nói, lại gần bên ảnh. <Chuẩn bị.>

Thùng xe tối dần. Ba con vịt trời bay qua cái lỗ vải bạt và hướng về nhà.

CHƯƠNG 26

"Ê này, Cassie" tôi hô hoán. "Bồ là ngôi sao truyền hình rồi nha."

Tôi chí màn hình tivi, một con sói nhảy vào giữa đám đông lính An Ninh Quốc Gia. Nó gừ gào, nhe răng và cắm phập vào mông một tên lính lực lưỡng.

Tụi tôi đã về nhà, và đang trong lòng máng của Ax ở thung lũng Hork-Bajir. Cả bọn tụ tập coi đoạn phim về trận chiến đêm hôm qua.

Jake và đám nhóm Một đã phá vỡ kế hoạch đầu độc những chỉ huy cấp cao của bọn Yeerk. Khi các hội viên Animorphs hiện ra, đám mượn xác đang dồn những lính An Ninh Quốc Gia và lôi về phía vũng Yeerk di động.

Jake, Cassie, Rachel và nhóm của James cùng với đội quân tinh nhuệ của Toby tấn công. Chiến trường nhanh chóng trở nên đẫm máu và tuyệt vọng. Nhóm Một nhận biết mình sẽ thua, nhưng nhất định không bỏ cuộc. Không thể rút lui, bỏ lại hàng trăm lính sắp bị Yeerk chui vào đầu.

Đâu đó vào nửa đêm, bỗng một đoàn quân An Ninh Quốc Gia khác xuất hiện.

Đại tá chỉ huy ra lệnh cho tên chỉ huy Yeerk phải thả những lính chưa bị đầu độc ra.

Tên này từ chối, ông liền tập kích ngay.

Một lần nữa, trận chiến lại sôi động.

Nhưng viên Đại tá đã từng xông pha nhiều trận mạc, nên ông biết làm cách nào để chiến thắng. Dù không thể chặn được Visser Một trong một đêm nhưng ông cũng làm hắn phải lùi bước.

Ax đổi qua kênh CNN.

"Hây, trở lại đi," Jake la bai bải. "Mình muốn xem lại."

Ax bấm trở lại. Cô phát thanh viên tóc vàng đang phỏng vấn một sĩ quan nhìn phong trần ở trước thềm biệt thự của bà thống đốc.

"Ông ta đó," Jake chỉ màn hình. "Ông ta đã xông vào tiếp viện tụi mình hồi đêm hôm qua."

Ax vặn to âm lượng lên. Cuộc phỏng vấn sắp kết thúc. "... Cám ơn ông đã tường thuật chi tiết, Đại tá Larsen."

"Đại tá Larsen? Người của bà thống đốc?" tôi thắc mắc. "Người vừa mới trở lại sau hai tuần ở sa mạc."

Cô phát thanh viên quay vào camera.

"Đó là Đại tá Jacob P. Larsen, vừa mới được đề bạt làm tổng chỉ huy các lực lượng An Ninh Quốc Gia của tiểu bang chúng ta. Ông vừa kể lại cho chúng ta diễn biến của trận đánh trong nội bộ An Ninh Quốc Gia. Hẹn gặp lại, Dave."

Ống kính dời trở lại người dẫn chương trình. Anh nở một nụ cười lịch duyệt.

"Cám ơn, Patricia. Một câu chuyện liên quan, bà thống đốc chiều qua bị một mẻ sợ. Trong buổi tiếp tân ở đại sứ quán, bà bị ba kẻ lạ mặt trong trang phục hóa trang bắt cóc. Tin tức ở Kênh 5 sẽ cho các bạn xem đoạn phim về quang cảnh hỗn loạn này."

Hình ảnh của Dave được thay thế bằng một chiếc xe limosine phóng khỏi bãi đậu xe, một cái đầu quỷ dạ xoa lú khỏi nóc xe.

Ống kính chiếu cảnh bà thống đốc chạy trên cầu, cưỡi con quái vật màu xanh, bốn chân. Một khỉ đột và sinh vật đầu quỷ khác nhảy khỏi xe tải trong khi cảnh sát ráo riết đuổi theo.

Cuối cùng là cảnh chiếc trực thăng nổ tan làm chìm du thuyền.

"Vậy là," Jake nhìn tôi. "Bồ giữ im lặng về chuyện này há."

"Ừ thì tụi này biểu diễn vài màn đấu trí í mà," tôi chép miệng.

<Đúng vậy,> Tobias công nhận.

"Mấy bồ im lặng coi," Cassie nhắc nhở.

"Để mình nghe cái này."

Hình ảnh trở về cô phát thanh viên Patricia nói chuyện với người phụ nữ tóc xám, đẫy đà.

<Đó là bà thống đốc của chúng ta,> Ax la lên.

"Ửa, là phụ nữ à," Rachel buột mồm, liếc nhìn Tobias. "Bồ cũng không biết sao?"

Rachel có ấn tượng với bà thống đốc đến nỗi nổi cáu với tụi tôi. "Trời trời, người đứng đầu cả một bang là phụ nữ."

Nhỏ liếc nhìn màn hình.

Camera lướt cận cảnh bà thống đốc. Tóc bà rối bù, mặt tái xanh, vẫn mặc chiếc áo lạnh hồi hôm qua - chỉ có điều bây giờ nhàu nhĩ hơn - nhưng con mắt bà sáng rực, nhìn vào ống kính.

Patricia đẩy sát micro vào miệng bà.

"Tôi không nói quanh co," bà dõng dạc.

"Tôi tuyên bố tình trạng khẩn cấp trên toàn quốc. Nhắc lại, tình trạng khẩn cấp. Đây là quân luật. Cảnh sát và ngay cả An Ninh Quốc Gia của chúng ta cũng không đáng tin cậy." Bà liếc nhìn cô phát thanh viên.

"Phương tiện truyền thông cũng không đáng tin. Các bạn cũng không thể tin được bạn bè hay gia đình."

Rồi bà giải thích cặn kẽ về Yeerk. Về một bệnh dịch vô hình, có thể đầu độc từ từ hết toàn thể dân số thế giới...

"Nghe có vẻ hoang đường," bà tiếp.

"Nghe có vẻ như phim Hollywood. Nhưng các bạn đã thấy những thước phim của chúng tôi rồi đấy. Những gì tôi nói với các bạn là sự thật. Tiểu bang của chúng ta, dân tộc ta, toàn thể thế giới này đang bị xâm phạm. Nhưng chúng ta đã chiến đấu chống trả lại. Tôi đã khẩn thiết kêu gọi sự cứu viện của Washington. Và tổng thống đã phái quân đội Mỹ tới đây."

"Quân đội Mỹ," tôi lập lại. "Đó là điều chúng ta muốn từ khi bắt

đầu. Có phải tui ngủ mê không đây?"

<Mơ về cuộc chiến toàn cầu thì hay ho cái nỗi gì?> Tobias càu nhàu.

Bà thống đốc lôi ra một tờ giấy, rồi nhìn vào camera. "Đây không phải là lúc để hoảng sợ," bà tuyên bố. "Đây là lúc mỗi người chúng ta hãy chứng tỏ, bộc lộ linh hồn và lòng dũng cảm của mình. Kẻ thù của chúng ta rất mạnh mẽ, chúng ta hãy chiến đấu vì tự do, vì sự tồn tại."

"Cám ơn, bà thống đốc," camera lại chiếu về Patricia.

Ax tắt tivi đi. Cả đám ngồi im re, chìm trong những suy nghĩ của mình và nhìn trân trối vào màn hình đen ngòm.

K. A. APPLEGATE

ANIMORPHS

NGƯỜI HÓA THÚ

AX

#52. Cuộc đua về vũng tử thần

ANIMORPHS #52: THE SACRIFICE

Tập 52: CUỘC ĐUA VỀ VŨNG TỬ THẦN
Tác giả: K. A. Applegate
Dịch giả: Hương Lan
Nhà xuất bản Trẻ, 07/2002
Khổ sách: 11 x 18 cm
Số trang: 172
Giá sách: 6.000 vnđ
Scan, đối chiếu với bản gốc, biên tập, chuyển sang ebook: Lukas Ng
Ngày hoàn thành: 31/08/2024
Nơi hoàn thành: Hà Nội

DANH MỤC

CHƯƠNG 1
CHƯƠNG 2
CHƯƠNG 3
CHƯƠNG 4
CHƯƠNG 5
CHƯƠNG 6
CHƯƠNG 7
CHƯƠNG 8
CHƯƠNG 9
CHƯƠNG 10
CHƯƠNG 11
CHƯƠNG 12
CHƯƠNG 13
CHƯƠNG 14
CHƯƠNG 15
CHƯƠNG 16
CHƯƠNG 17
CHƯƠNG 18
CHƯƠNG 19
CHƯƠNG 20
CHƯƠNG 21
CHƯƠNG 22
CHƯƠNG 23
CHƯƠNG 24
CHƯƠNG 25
CHƯƠNG 26
CHƯƠNG 27
CHƯƠNG 28
CHƯƠNG 29

CHƯƠNG 1

<Ngẩng đầu lên. Có cái gì rớt xuống kìa.> Đại bàng đầu bạc Rachel vừa hét vừa lượn vòng, hụp, nhào, quơ.

James, trong lốt chim ưng peregrine, theo sau, lượn xếp hàng dọc với Rachel: Bay kiểu đó là sai rồi. Những loài chim săn mồi khác nhau đâu có bay chung như vậy, lại còn làm những động tác giống nhau nữa chứ!

Lúc này tôi đang là diều mướp phương bắc, ở bên trên hai bạn ấy, nhưng hơi lùi lại một chút, cố giữ khoảng cách hợp lý.

Có lẽ Rachel đang mải mê điều tra những sự việc dưới đất nên bỏ qua lỗi của James.

Tôi cũng chẳng nói gì bạn ấy.

Tôi vốn phản đối kịch liệt việc tuyển mộ những thiếu niên tàn tật thành chiến binh chống Yeerk. Tuy nhiên, cho đến nay James và nhóm của bạn ấy đã phần nào khiến tâm trí tôi nhẹ nhõm, dẫu vậy, trong tôi vẫn còn vương lại đôi chút e dè...

Thật ra thì kể từ khi lạc xuống Trái đất, tôi vẫn bị coi là kẻ ngoài cuộc - tôi là người Andalite duy nhất trong Hội Animorphs.

Tôi không có quyền hạn thật sự với Rachel và James. Có vẻ như họ bỏ ngoài tai tất cả những chỉ dẫn và đề nghị của tôi.

Rachel chẳng nghe lời ai ngoài Hoàng tử Jake. Và James, là thủ lĩnh của hội Tân Animorphs, nên được coi như cánh tay mặt của Hoàng tử Jake.

Tôi nghĩ Hoàng tử Jake đã đoán trước được những gì diễn ra dưới kia. Toàn thành phố rầm rộ cảnh sát, những người mặc đồng phục quân đội, rồi xe tải và xe hơi quân nhân án ngữ khắp các nẻo đường.

Những tài xế bị ách lại và bị buộc ra khỏi xe, bị dí súng vào đầu và bị dồn ép đi vào ga xe điện ngầm.

<Chuyện gì vậy?> James hỏi. <Những người kia đang được sơ tán để bảo đảm tính mạng hay là bị bắt làm tù binh?>

< Tôi không chắc,> Rachel đáp. <Đó là rắc rối khi mà người tốt và người xấu lẫn lộn. Thật khó mà biết ai bị mượn xác, ai không. Cuộc chiến tranh càng lúc càng gay go...>

Tôi đồng ý với lời tuyên bố của Rachel.

Bây giờ hành tung và diện mạo của chúng tôi đã bị kẻ thù phát hiện. Nguy hiểm mỗi ngày mỗi rõ rệt và ghê gớm hơn.

Giờ thì không chỉ khó nhận biết bọn Mượn xác-Người, mà còn khó nhận ra đâu là những con thú thật và đâu là thú do bọn mượn xác biến hình thành...

CHƯƠNG 2

<Đây chắc chắn là chiến dịch của bọn Yeerk,>. Rachel giận dữ nói. <Mình thấy hai tên Hork-Bajir dúi mọi người vào ga xe điện ngầm.

Đâu có ai muốn đi.>

<Đúng, sự bố ráp vốn không phải là cách để bảo vệ các công dân,> James thừa nhận.

<Lại đầy nhóc bọn mượn xác nữa,> Rachel ghi nhận. <Toàn súng và tia Nghiệt.>

James lượn vòng, duy trì độ cao. <Tại sao bọn Yeerk lại lùa mọi người vào ga xe điện ngầm nhỉ?>

<Xe lửa là phương tiện vận chuyển được nhiều người cùng một lúc, lại nhanh chóng nữa.> Rachel nói nghiêm trang.

< Vũng Yeerk,> tôi bảo. <Tôi tin chắc đó là đích đến của chúng.>

<Nếu Yeerk lôi nhiều người như vậy tới vũng Yeerk, có nghĩa là chúng đang ráo riết sản xuất bọn Mượn xác-Người mới.>

<Một dây chuyền sản xuất vật chủ. Eo ơi!>

<Cung cấp tia Kandrona cho một số lượng lớn sên là vấn đề khó khăn mà đến nay bọn Yeerk vẫn chưa có giải pháp tối ưu,> tôi tư lự. < Vũng Yeerk luôn là nơi chúng ta có thể gây ra sự xáo trộn nghiêm trọng.>

Tôi cảm thấy không cần phải do thám thêm nữa. <Chúng ta phải báo cáo việc này cho Hoàng tử Jake ngay,> tôi bảo.

< Không có thời gian đâu.> Rachel nói cụt lủn. <Ax, hãy nhìn tất cả những người bị dồn vào ga xe điện ngầm kìa. Vài giờ nữa thôi, Yeerk sẽ sản sinh ra cả ngàn tên Mượn xác-Người.>

< Vậy, chúng ta phải làm gì đây?> James hỏi, giọng đầy vẻ háo hức của lính mới, chưa có kinh nghiệm, chưa biết đến cái ghê tởm của chiến tranh.

<Để coi xem chúng ta có đóng cửa hầm hay làm chậm bước chúng được không.>

Rachel quyết định. <Ax? Bồ tham gia hay đứng ngoài?>

Quả là ngờ nghệch. Dù ba đứa tôi có thông minh cỡ nào, can trường và linh hoạt cỡ nào, thì chuyện này cũng không thể làm được, vì bọn Yeerk đã biết tỏng chúng tôi là ai và đã dè chừng tất cả...

< Tôi nghĩ chúng ta nên báo cho Hoàng tử Jake đã,> tôi lặp lại.

<Nghe này, hãy nhìn những người vô tội dưới kia đi,> James giận dữ la lên. <Anh không dám hả?>

Những người vô tội. Liệu James có ý cho rằng tôi không phải là người trong đội, vì tôi không phải là con người? Tôi chưa là người lớn, nhưng tôi cũng không còn là trẻ con nữa. Tôi không dễ gì bị tổn thương, tự ái.

Tôi đang quyết định xem phải nói gì thì nghe một tiếng thét khủng khiếp. Cái gì đó vù qua, xớt mất của tôi một miếng cánh, khiến tôi xiểng niểng.

Tôi cũng nghe tiếng hét sững sờ của James và Rachel. Tối cố giữ thăng bằng trên không, cảm thấy móng vuốt cào lưng mình! Tôi bắn về phía trước, ra khỏi vòng khống chế của tên tấn công, phóng vụt lên

và lèo lái để coi cái gì đã xảy ra.

Một bầy chim ưng peregrine đang chuẩn bị làm cuộc không kích nữa. Bọn Yeerk!

Tôi thấy James chảy máu và rơi tòm xuống với đôi cánh gãy. Rachel bay, móng vuốt duỗi ra, mỏ mở hoác, đuổi theo bọn chim ưng peregrine. Chúng bay táo tác, kêu la inh ỏi rồi chia ra làm hai nhóm, mỗi nhóm ba con.

Một nhóm xông thẳng vào tôi, nhóm kia lao tới Rachel. Chẳng đứa nào đuổi theo James. Có lẽ chúng nghĩ bạn ấy là chim ưng peregrine thật hoặc đã chết rồi.

CHƯƠNG 3

Rachel và tôi lao vụt xuống, về phía đám người đang bị lùa vào ga xe điện ngầm. Vài người chưa bị đầu độc nhìn lên, thấy chúng tôi liền thét lên thất kinh; những người khác chúi hụp xuống, đưa tay ôm đầu.

Chắc hẳn chúng tôi tạo ra một cảnh tượng hãi hùng và dị kỳ lắm. Cặp đại bàng đầu bạc và diều mướp bổ nhào, theo sau là sáu con chim ưng peregrine.

Pằng chíu! Pằng chíu!

Những tia năng lượng to bự đụng trúng bức tường nhô ra, làm nát bay tấm biển đề tên nhà ga. Đám đông hoảng hốt lùi lại, chạy ré khỏi lối vào ga, nhiều người bị dẫm bẹp. Mặc kệ những người bị thương, bọn Hork-Bajir vẫn bấn bíu ra sau đám đông và tiếp tục dồn lùa họ xuống cầu thang.

<Đi nào!>

Vút!

Rachel cụp đôi cánh khổng lồ lại, và lao đuồn đuột vô nhà ga ngầm. Tôi theo sau, phóng vào cái hang tối nhờ nhờ đó. Lông tôi quệt vào đầu những người cao lớn. Lập tức mọi bản năng của chim và Andalite trỗi dậy, đầy ắp nỗi sợ nơi ngột ngạt, tù túng và không gian ém khí.

Gần tới chân cầu thang, Rachel và tôi giương móng vuốt, quạt cánh ra trước để hạ thấp hơn. Khi tới bục sân ga, chúng tôi gồng mình, đập cánh mạnh để giữ thăng bằng và bay.

Bên trong nhà ga, chúng tôi nghe rõ tiếng gào rú của bọn chim truy đuổi.

<Ax, Rachel? Các bạn có nghe tôi không? Tôi đã hoàn hình và biến hình, hiện đang ở đằng sau các bạn, ngay trước mũi bầy Yeerk điên. Chúng bay còn dở hơn cả tôi nữa.>

Thật ra chim ưng peregrine bay cực nhanh, nhưng bọn Yeerk thiếu kinh nghiệm, cộng với bản tính kiêu ngạo nên chúng tôi có nhỉnh hơn chút chút.

Bên dưới, mọi người vẫn không ngớt tuôn vào ga. Một chiếc xe lửa phóng ngang qua. Tiếng sầm sập thật quá sức chịu đựng cho bộ não Andalite và diều mướp. Qua những ô cửa sổ cáu bẩn của các toa xe, tôi thấy hiện ra nhiều gương mặt khiếp đảm.

Xe lửa này rõ ràng là do bọn Yeerk kiểm soát. Nó đang lao vào cái hang tăm tối.

Không còn cách nào khác, chúng tôi phải vào theo nó. Lũ chim ưng sẽ đuổi kịp trong khoảnh khắc nữa thôi.

Chúng tôi luồn vô đường hầm, cố bay trên chiếc xe lửa đang chạy, không để bị rớt lại.

<Quá giang đi!> Rachel thét.

Tôi tán thành. Bay trên xe lửa vừa rã rời đôi cánh lại vừa nguy hiểm kinh khủng.

Dù thuận lợi nhờ lão luyện hơn, nhưng bù lại, sáu tên chim ưng Yeerk lại vô cùng khao khát muốn tóm bắt chúng tôi. Và điều đó sẽ giúp chúng vượt qua sự non nớt kinh nghiệm về bay và chiến đấu dưới lòng đất.

<Đáp xuống mái xe lửa!> tôi thét. <Hãy để xe lửa cắt đuôi chúng >

Xe lửa vù bên dưới chúng tôi, cứ chực vụt qua. Tôi ước đoán vận tốc của nó phải tới xấp xỉ bốn mươi lăm dặm một giờ - tạo nên ảo giác thú vị là không còn khoảng cách giữa các toa, và chúng tôi chẳng di chuyển gì cả.

Để đáp xuống nó không phải dễ. Nhưng đó là cách duy nhất cho chúng tôi chạy khỏi bọn Yeerk.

Tôi nhướng mắt, ráng kiếm cái gì đó hầu tập trung vào, gì cũng được. Sau một hồi, hai mắt tôi đã điều chỉnh quen với bóng tối. Tôi có thể phát hiện ra thanh kim loại lờ mờ. Và rồi, tôi thấy dọc theo rìa trái, phải của từng mái toa đều có gờ u lên.

<Rachel, kia kìa. Ở bên mép trái và phải. Có gờ bám.>

<Mình thấy rồi,> Rachel bảo. <James? Anh vẫn ở bên bọn Yeerk đấy chứ?>

<Ở ngay đằng sau bạn.>

<Tốt. Ax, tới luôn đi! >

Xe lửa rồ rú bên dưới. Tôi quét cánh về trước để cản tốc độ không khí mà không làm tôi chậm đi.

Tôi đụng nóc xe lửa thật mạnh, những móng vuốt ráng chụp được mấu gờ. Suýt nữa thì hụt. Liền giữ cánh về trước còn thân mình dùn về sau để giảm xung động.

Nếu thân tôi cũng nhào về trước, thì không chừng sẽ vuột khỏi xe lửa, đâm đầu hoặc quệt cánh vào thân tàu hoặc vào tường đường hầm. Đây chẳng phải là lần đầu tôi đáp xuống phương tiện chuyên chở đang chạy.

Tôi loay hoay khòm xuống lấy đà để đứng thẳng lên.

Thoáng sau, Rachel đáp xuống toa phía sau tôi. <Mình YÊU THÍCH chuyện này,> bạn ấy khoái chí thét lên.

<Còn tôi,> James nói sau một tẹo. < Tôi KHÔNG THÍCH chút nào.>

Cả bọn lao hồng hộc trong đường hầm tăm tối. Thận trọng không để bị trượt, dùng cánh giữ thăng bằng, tôi liếc lại đằng sau.

Xem ra chúng tôi đã bỏ rơi bọn truy đuổi. Giờ phải rời xe lửa thôi, nếu không muốn bị đưa tới khu liên hợp vũng Yeerk.

Lần lượt từng đứa xòe cánh hứng gió và ...

VÚT!

Nhảy khỏi nóc xe, bị quẳng trở lại như cỏ lăn trước cơn lốc xoáy - quay tròn, đảo lộn, bị cuốn phăng đi!

<U hu huu!> dĩ nhiên là Rachel rồi.

Cả ba đáp xuống lối đi nhỏ tí trong đường hầm mà không bị thương tích gì.

<Chim ưng thật phát ói,> James <Làm ơn bảo rằng tôi sẽ không bị quăng. >

<Về cá nhân mà nói, tôi không bao giờ biết là chim ưng buồn nôn,> tôi bảo.

<Nhưng nếu bạn cảm thấy thế thì bạn có thể hoàn hình.> <Đúng đấy,> Rachel nhất trí. < Anh làm đi rồi biến hình thành con gì lớn lớn, dữ dằn để giúp tụi tui đánh đấm.>

Phụt! Phụt!

May thay, cẳng chân là phần Andalite lòi ra trước tiên. Tôi cảm thấy tê tê khi cái đuôi mình bắn vọt ra khỏi đuôi diều mướp.

<Chúng kìa!> Bọn chim ưng đã trở lại trong khi chưa ai hoàn hình xong. Nhưng cái đuôi lợi hại của tôi đã có thể dùng được.

Tôi đưa lưỡi dao đuôi vào tư thế chuẩn bị. Vung trên đôi mắt cuống vừa thòi ra khỏi cái đầu chưa có lông.

<Đừng để chúng thoát!> Giọng chim ưng-Yeerk hằn học.

<Để tao xơi thằng Andalite!> Một giọng khác gào lên.

Tôi thấy tên chim ưng xấn xổ lao vào mình trong đêm tối. Tôi nâng

cái đuôi lên, và PHẬP! Đẩy hắn văng đi như trái banh tennis.

RẦM!

Còn lại năm tên chim-Yeerk.

Chim ưng peregrine có thể ăn hiếp được diều mướp, chứ với Andalite, chúng chỉ là đồ vặt vãnh. Thêm một con thứ hai hét om và bổ về phía tôi. Nhoáng cái, hắn chẳng còn gây hại cho ai được nữa.

Hộc tốc, tôi hoàn hình nốt cho xong.

Rachel đằng sau tôi. Bạn ấy vừa ngừng biến hình và đảo lại lốt đại bàng đầu bạc, nhưng đại bàng đầu bạc ở dưới đất đâu có uy mãnh như ở trên trời, và nó còn khiến bạn ấy khó bay trong cái đường hầm ngột ngạt này.

James, người ít kinh nghiệm nhất trong đám, vẫn dùng dằng chưa biến hình lại. Bạn ấy tựa vào bức tường cứng của đường hầm, ngần ngừ sợ Yeerk nhận ra diện mạo của mình - người đáng phải ngồi chặt cứng trong xe lăn.

Vậy là tùy thuộc vào tôi. Chỉ còn bốn tên, nhưng chúng rất hung hăng. Đúng lúc đó tôi thấy. Một chùm dây điện treo thấp chủm.

<Rachel, James,> tôi hét giọng truyền.

<Tôi sẽ cắt điện.>

<Làm đi, Ax-ngố.>

Tôi vồng cái đuôi lên, nhắm. May thay, lưỡi dao đuôi không phải là kim loại và móng guốc sẽ che chở cho tôi. Tôi chẳng cảm thấy bị điện giật khi lưỡi dao đuôi cắt xoẹt chùm dây. Hệ thống chiếu sáng của đường hầm đã bị phá hoại. Tất cả đột ngột tối thui.

Tôi chờ vài giây cố thích nghi con mắt. Khi đã điều chỉnh rồi, tôi vẫn chỉ thấy cảnh tối om om.

<Oa!> James sẽ sàng. < Tôi sắp thành sư tử rồi. Mắt sư tử thấy rõ hơn cả mắt chim ưng trong ánh sáng tệ như thế này.>

Sự xoay chuyển tình thế khiến bọn Yeerk bối rối. Tôi nghe tiếng chúng lầm bầm chửi thề, nhưng không hét lên tấn công.

Rachel cũng đã bắt đầu biến hình lại.

CHƯƠNG 5

Mất một lúc bạn ấy chuyển qua lốt cú sừng.

Bốn tên chim ưng vẫn đuổi sát theo tôi. Ngay cả trong đêm tối, chúng cũng nhất quyết chẳng chịu buông tha mục tiêu.

Tôi nhống đuôi lên sẵn sàng. Bọn chim chỉ còn chừng nửa mét....

Vù!

Tôi không nghe tiếng, chỉ cảm thấy Rachel chạy vù qua. Lông cú mềm mại không thể tưởng tượng được nên bay êm ru.

Kết quả, tên chim ưng đầu tiên bất ngờ bị móng vuốt cú thụt vào, nó đổ nhào xuống như hòn đá. Ba tên còn lại ù té chạy, hoang mang, khiếp đảm...

Rachel vẫn đuổi theo. <Đâu có dễ phải không Yeerk?> Bạn ấy quát. <Biến hình thành thú vật đâu có dễ, như tụi mày thấy đấy.>

Bọn chim ưng quẹo, bị mất phương hướng, một tên nữa húc vào bức tường.

Hắn hét lên một tiếng rồi té oặt xuống. Tức thì, hắn liền hoàn hình rồi lại biến hình Hork-Bajir. Rủi cho hắn, trước khi hắn biến hình xong, tôi nghe có tiếng sư tử gầm kinh hoàng và tiếng về trong đêm. Đó là James.

Chỉ còn một tên chim-Yeerk, có lẽ nó vừa thoát khỏi Rachel.

Thình lình, một điều rấy rà nữa xảy tới: từ trong tối tự dưng có ba tên Hork-Bajir xồ ra, xông về phía chúng tôi - cứ như lính biệt kích vậy.

Đèn bị cắt; những phần tử chống đối bị phát hiện là đã chui vào đường hầm.

Nhiêu đó dữ kiện dư đủ cho chúng phái quân bổ đi tìm khắp nơi. Đêm tối mò, bọn Hork-Bajir không thấy tôi và James ở trước mặt; cũng không thấy Rachel bay nhẹ ru phía trên.

Chúng tôi sẵn sàng nghênh chiến.

Rachel phụt tới bọn lính gác. Một tên Hork-Bajir lảo đảo ngã ngửa ra. Vô tình, gươm cùi trỏ của hắn xẻ một rãnh ngay bụng tên Hork-Bajir thứ hai. Cả hai tên cùng thét rú hãi hùng rồi cùng đổ vật xuống đường ray.

James lo tên Hork-Bajir thứ ba.

Chợt, mắt cuống tôi nhận ra tên chim-Yeerk còn lại phóng về phía mình. Đuôi tôi vổng lên, bản dao giơ ra. Cú va chạm đánh hắn bất tỉnh chứ không giết hắn. Tôi cúi xuống nhặt hắn lên.

< Để ta đi,> hắn van xin. <Ta sắp cạn giờ rồi, chỉ còn một phút nữa thôi.>

<Một phút gì?> Tôi hỏi.

<Hết hạn định hai tiếng. Ta đã biến hình được một giờ năm mươi lăm phút rồi. Năm phút nữa ta sẽ tự do!>

À, tên này muốn trở thành *nothlit*, muốn bị kẹt trong lốt hình biến. <Mi không tự do đâu, mi vẫn có tên Yeerk bên trong mà,> tôi chỉ ra.

<Ta sẽ tự do,> con chim khăng khăng.

<Ta sẽ bay, sẽ thấy đường. Không cần phải nạp tia Kandrona nữa. Không phải nhận mệnh lệnh, chẳng phải tham gia cuộc chiến đẫm máu. Chỉ cần bay đi.> Tôi hiểu. Tên này muốn giống như Tobias - thằng cháu và là *shorm* của tôi. Rõ ràng, trong hàng ngũ Yeerk có kẻ phản đối chiến tranh. Tôi nhớ lại có lần Cassie đã giúp Aftran biến hình thành cá voi lưng gù để thoát khỏi kiếp sên nhớt.

Tôi chẳng nói gì. Chỉ lẳng lặng mở tay ra, để hắn bay vọt lên không.

<Cám ơn,> hắn thành thật hét lên. Tôi nhìn con chim bay vút xuống đường hầm và biến mất vào đêm tối.

CHƯƠNG 6

Nhưng phi vụ tức thời, không được tính toán kỹ của chúng tôi đã thất bại. Ai trong chúng tôi nghĩ rằng mình sẽ chặn được đoàn tàu chở đầy tù binh, và làm chậm tiến trình đầu độc vật chủ mới của Yeerk?

Bước kế tiếp thật rõ mười mươi: phải chuồn khỏi đây mau. Rachel từ trong tối vù về phía tôi. James theo sát bạn ấy, móng vuốt bự nhẹ nhàng và cẩn thận bước dọc theo đường ray, cái đầu sư tử bờm xờm ngẩng lên xem xét. Có vệt máu ở quai hàm dưới.

< Tên Hork-Bajir chạy xuống đường hầm rồi,> James bảo. <Tôi chỉ đánh què để kìm bước hắn thôi.>

Rachel đáp xuống đất nhẹ bẫng. <Tốt lắm, James. Cả bồ nữa, Ax.>

<Tôi nghĩ chúng ta đã gây náo loạn cho bọn chúng,> tôi bảo. <Vậy là đủ.>

<Bổ giỡn hả,> Rachel tranh luận. <Chúng ta bị Yeerk đuổi vào đây. Đã vậy thì phải phá cho chúng thiệt hại tơi bời chớ.>

Tôi cố kìm giọng kiên nhẫn. Định bụng ra về sẽ bảo với Hoàng tử Jake rằng, Rachel không thể làm tốt nhiệm vụ khi không đi cùng bạn ấy. Vẻ nhiệt tình muốn chiến đấu của Rachel đôi khi thái quá.

<Rachel, chúng ta chỉ có ba người,> tôi lý lẽ. <Tốt hơn, chúng ta hãy tìm hiểu, dò la về chiến dịch này trước khi tấn công với lực lượng mạnh hơn và chuẩn bị tốt hơn.>

Đôi mắt cú to tướng của Rachel híp rịp lại. Tôi không biết đó là bạn ấy trầm ngâm hay bực bội.

<Thôi được,> hồi lâu sau bạn ấy quyết định. <Bồ nói đúng. Mình sẽ là Hork-Bajir theo nhóm xuống đường hầm để khám phá coi có điều gì. Mình sẽ cố không đánh nhau. Cho mình nửa tiếng nhá.>

Tôi chẳng nói gì.

<Được không, Ax?> Rachel gặng hỏi. Giờ tôi nghe trong giọng bạn ấy có vẻ phản kháng.

Im lặng hồi lâu.

Cuối cùng James lên tiếng. <Ax nói đúng. Chúng ta cần thận trọng. Bạn biến hình Hork-Bajir rồi đi tìm hiểu đi, Rachel. Chúng tôi đợi ở đây. Phòng hờ.>

<Nếu tôi không trở lại thì đừng đi theo tìm tôi,> Rachel nói một câu thừa thãi.

Nhóm phản kháng chúng tôi không thể để mất một thành viên nào, chứ đừng nói là ba. Đáng lý ra ngay từ đầu chúng tôi không nên chui vào đường hầm này. Chúng tôi làm sao ngăn chặn được đoàn tàu chở tù. Mà rõ ràng đường hầm này có rất nhiều đoàn tàu.

Chẳng làm gì được đâu. Tôi ước ao bây giờ mình không chỉ có Hoàng tử Jake, mà có một vị chỉ huy Andalite thật sự, dày dạn kinh

nghiệm. Tôi ước có ai đó biết khi nào cần đánh và khi nào cần đứng nhìn. Ai đó hiểu chiến thuật. Hiểu tôi.

Tôi lẳng lặng nhìn Rachel biến hình.

Xong, bạn ấy rón rén đi khuất về phía đường hầm.

Tôi thành tâm mong ngóng bạn ấy trở về.

CHƯƠNG 7

Ba giờ sau. Chúng tôi trở lại trại. Đủ cả ba. Lúc đó đã chiều muộn. Mặt trời nghỉ ngơi phía sau vòm lá bao quanh khu trại.

Vương quốc của những người Hork-Bajir tự do này gồm một vành đai bùn lầy, có rừng cây được canh gác cẩn mật.

Sau khi hội Animorphs bị lộ và phải sơ tán lên thung lũng này, gia đình Marco vừa mới đón nhận thêm một cô gái trẻ tên là Elena - cô bị mù khi không biến hình.

Rachel đã trao phép biến hình cho cô và để cô hấp thụ mình. Phi vụ tuyển mộ thành viên mới ở trường trẻ em mù của chúng tôi đã thất bại. Elena đã thoát khỏi bọn Yeerk dưới lốt Rachel, và giờ cũng sống tị nạn ở đây. Vì lý do an ninh, cô không thể trở về trường hay ba mẹ. Cô rất buồn nhưng rồi cũng dần quen với cuộc sống mới. Hoàng tử Jake chăm chú nghe Rachel báo cáo.

“Bọn Yeerk đã sử dụng Taxxon để mở rộng đường hầm ga xe điện ngâm hiện có," Rachel nói. "Anh biết Taxxon đào bới hữu hiệu đến thế nào rồi đấy. Giờ xe lửa tấp nập chạy tới lui vũng Yeerk chính. Theo em ước tính thì có đến ít nhất sáu đường ray hướng về phía đó. Em cũng thấy bọn Taxxon đang hì hục xây thêm một con đường mới nữa.”

"Bạn nghĩ bọn Yeerk có thể di chuyển hàng trăm, hàng ngàn người ra vào trung tâm vũng nhanh chóng..."

James không cần phải nói hết câu. Chúng tôi đều hiểu sự phức tạp, tinh vi của kế hoạch mới nhất của Yeerk.

Với tốc độ bành trướng như thế ở khắp các thành phố trên Trái đất, thì bọn Yeerk chẳng bao lâu sau sẽ làm bá chủ hành tinh này.

"Chúng mang vào những người chưa bị Yeerk chui vào đầu, đúng không?" Marco nói. "Vậy thì mắc gì Yeerk phải ở lại cái hành tinh xấu xí của chúng, một khi có thể chiếm được nguồn cung cấp vật chủ vô tận mà không hề bị ngăn cản trên đường đi vào vũng Yeerk?"

<Vậy là chúng ta sẽ chết?> Tobias hỏi.

Toby, ngồi bên chúng tôi, lắc đầu.

"Không cần thiết. Nếu Yeerk tập trung vào đây, ở trên hành tinh này, quanh vũng thì..."

Marco cười toét. "Phải. Chúng có thể mang vào số lượng người rất lớn, thì chúng ta cũng có thể mang ra một số lượng Yeerk lớn không kém."

"Bằng cách nào?" Rachel háo hức hỏi.

"Một xe điện ngầm chất đầy thuốc nổ,"

Marco đáp. "Một quả bom hạt nhân nho nhỏ. Chúng ta dụng chạy với tốc độ tối đa vào vũng và Bùm! Bái bai Yeerk."

Cassie hít thở thật sâu rồi nói. "Bồ chẳng nghiêm túc gì hết."

"Sao không?" Rachel chất vấn. Cassie nhìn Hoàng tử Jake. Bạn

ấy nhìn đi chỗ khác.

"Hãy nghĩ đi! Những xe lửa chở đầy người tới vũng Yeerk nạp tia Kandrona. Đúng là chúng ta có thể giết hàng ngàn Yeerk. Nhưng chúng ta cũng giết hàng ngàn người chẳng muốn gì hơn là về nhà và quên tất cả."

<Chúng ta đã bàn chuyện này nhiều lần rồi,> Tobias nói. <Cassie đúng. Chúng ta có nhiệm vụ bảo vệ loài người. Không tàn sát những người xui xẻo.> Cậu ấy nhìn xoáy vào Marco. <Nghĩ lại đi. Giả sử mẹ bồ có thể còn ở đó thì sao.>

Marco cụp mắt xuống, liền mở lên và chuyển sang nhìn Hoàng tử Jake.

Tất cả chúng tôi cùng nhìn bạn ấy. Ba mẹ và anh trai bạn ấy bị Yeerk bắt. Tom có thể đóng đô luôn ở vũng Yeerk. Ba mẹ bạn ấy là Yeerk cấp thấp, những người mượn xác không tự nguyện, có thể bị nhốt trong những lồng cũi khi Yeerk nạp năng lượng.Mặt Hoàng tử Jake trắng bệch ra. "Mình không đưa ra quyết định. Mấy bồ biểu quyết đi."

Rachel đứng lên, bức bối nhìn khắp lượt các gương mặt. "Ai cũng đùa hả? Mấy bồ nghĩ việc cứu Trái đất đòi hỏi phải bỏ phiếu ư?"

"Phương tiện không phán xét cứu cánh," Cassie sẽ sàng.

Rachel trừng mắt nhìn Cassie. "Bồ không ở đó, nên không thấy những điều tụi tui thấy. Tựa như các trại tập trung thời Thế Chiến thứ Hai vậy. Mọi người bị lùa dồn đống lại, bị dí súng bắt lên xe lửa. Đàn ông, phụ nữ, người già, trẻ em. Yeerk chẳng chuyên tìm người mạnh khỏe, vạm vỡ nữa, mà lấy tất tần tật. Chỉ cần số lượng thôi."

Cassie vẩy tay bất lực. "Chao ôi. Chính xác bồ sẽ giết những người ấy trong khi cố ngăn chặn Yeerk. Những trẻ nít, người về hưu."

"Này này, chúng ta đâu nhất thiết phải dùng bom hạt nhân," Marco xí xố.

Im lặng thật lâu. Tối nghe rõ cả tiếng thở của từng người, đang đấu tranh với lương tâm.

Toby nhìn lãnh đạm vào khoảng không.

Hành tinh quê nhà của cô đã bị hủy hoại vì chiến tranh với Yeerk. Hầu hết nhân dân cô đã bị tiêu diệt, những người sống sót phần lớn là Mượn xác-Hork-Bajir. Chỉ còn một nhóm nhỏ tự do trong trại này.

Thành thật mà nói, tôi không biết cô sẽ biểu quyết theo hướng nào. Nét biểu cảm của cô thật khó đọc.

Nhưng tôi biết, cũng giống như tôi, Toby hiểu mình là người ngoài cuộc ở Trái đất này. Ý kiến hay kinh nghiệm của cô là của cô. Và không hiểu ý nghĩ, cảm xúc và sự tiến triển của loài người.

Tôi ngạc nhiên khi Toby nói. "Đây là chiến tranh. Không thể không có người chết. Vấn đề là ai?"

Lại một quãng im lặng.

<Thôi được,> cuối cùng Tobias cất tiếng.

<Tôi nghĩ đó là câu kết luận.> Cậu ấy cố ra vẻ ơ hờ nhưng giọng lại run run.

Ngược lại, giọng Rachel cương quyết, không chùn chừ. "Mình nghĩ đã đến lúc phải cho nổ một quả bom thật bự."

"Và bồ có hạnh phúc hơn không?" Cassie cay đắng nói với Rachel.

CHƯƠNG 8

Hai giờ sau chúng tôi vẫn mải miết bàn chiến lược. Marco đúng khi tuyên bố những công dân bình thường rất khó kiếm được vũ khí hạt nhân - một loại chất nổ thô sơ theo chuẩn mực Andalite.

Lúc này, sau vụ hàng không mẫu hạm USS George Washington không lâu, vài ngày sau khi bà thống đốc bang lên tivi cảnh báo về nạn Yeerk, chúng tôi lại bàn luận kế hoạch phá hoại chiến dịch nạp năng lượng của Yeerk.

Chúng tôi ngồi sát bên đống lửa, nghiên cứu bản đồ địa hạt trải dài trên cái bàn picnic. Chúng tôi, trừ James đã trở về bệnh viện, nơi bạn ấy sống. Những thành viên mới cần phải giữ kín tung tích càng lâu càng tốt, trừ Toby ra, cô được gọi đi dàn xếp vụ tranh cãi giữa mẹ Rachel và một người Hork-Bajir già.

Marco chỉ một căn cứ quân sự bên trên bản đồ.

"Nơi này có thể có vũ khí hạt nhân. Nhưng, như mình đã nói, cho dù chúng ta có qua được hệ thống an ninh và cuỗm được một quả đi chẳng nữa thì chúng ta cũng không thể sử dụng được. Phải tốn khẳm thời gian để suy đoán ra mã số an toàn cùng những tính toán chi li khác. Trong khi đó, thì quân đội đã phát hiện ra chúng ta rồi."

"Chúng ta có thể nhờ người Chee giúp đỡ?" Hoàng tử Jake hỏi.

Tobias nhíu mày. <Người Chee không giúp đâu, nhất là một việc hiếu chiến như thế này.>

"Tobias đúng." Hoàng tử Jake trầm tư.

<Tất cả những gì chuyện này đi ngược lại bản chất và tính cách của họ.>

"Trở lại vấn đề," Marco tiếp. "Chúng ta không thật sự cần vũ khí hạt nhân. Chúng ta sẽ dùng những loại chất nổ hay vũ khí khác.

"Hoàng tử Jake nhướng mắt lên. "Là sao?"

Marco nhún vai. "Thì chất nổ. Thế này này." Marco chỉ một vòng tròn đỏ trên bản đồ.

"Đây là căn cứ của An Ninh Quốc Gia. Họ đang thi công rất nhiều đường xá, đồn bót, và ụ chiến đấu trong công viên quốc gia và những nơi công cộng khác. Như vậy là họ sẽ có kho vũ khí, chất nổ và nhiều loại chất gây nổ."

"Mình bảo đảm những chất liệu nguy hiểm như bom và thuốc nổ đã được mã khóa cẩn thận," Cassie buột mồm. "Chúng ta cần phải vượt qua tất cả các hàng rào an ninh."

Marco lại rùn vai. "Hây, mình chưa bao giờ nói dễ dàng à nha. Mình chỉ nói rằng: nếu tụi mình có đủ thuốc nổ thì sẽ chất lên xe lửa và cho nó tống xuống vũng, gây thiệt hại nặng nề cho Yeerk." Hoàng tử Jake gật. "Ừ. Nhưng bằng cách nào."

"Chúng ta có những người bạn ở An Ninh Quốc Gia phải không?" Cassie hỏi.

Marco nheo mắt. "Còn phải không nữa. Chúng ta không biết chắc Đại tá Larsen có còn ở bên bà thống đốc hay không. Hiện ông ta ở đâu? Cả bà thống đốc và anh bạn Collins nữa? Chà, anh chàng bị tia Nghiệt xuyên thủng vai mà vẫn không chịu từ bỏ bổn phận. Mình không ngần ngại xung anh ta vào đội tụi mình ngay bây giờ."

"Đúng," Hoàng tử Jake gật. "Họ là những người tốt. Nhưng mình không chắc chúng ta có thể tin cậy vào những đồng minh cũ nữa hay không. Có cái gì đó khiến mình linh cảm là giờ họ đã bị đầu độc rồi. Phải thực tế đi. Bà thống đốc đã làm Visser Một sôi máu thật sự."

<Vậy thì phải tin cậy vào ai? Ồ có lẽ chúng ta sẽ tình cờ gặp một sĩ quan chỉ huy An Ninh Quốc Gia nào đó chưa bị đầu độc. Ai đây?> Tobias nêu bật.

"Chúng ta. Chỉ có chúng ta mà thôi," Rachel hùng hồn. "Sáu người chúng ta, James và những người mới. Cộng với các phụ huynh, Toby và Hork-Bajir tự do. Dù sao đây cũng là chiến dịch chúng ta phát động."

"Tức là toàn bộ nhóm phản kháng," Hoàng tử Jake nói.

"Liều mạng toàn đội vào một phi vụ," Cassie xì xào.

Lại im lặng thật lâu.

<Hừm, có lẽ chúng ta nên suy nghĩ lại việc này,> Tobias trầm ngâm.

"Đúng thế," Cassie đồng ý liền. "Phi vụ này tiềm tàng quá nhiều nguy hiểm."

Hoàng tử Jake quay qua quậu quọ nhìn Cassie. "Này Cassie, sẽ tốt hơn nếu chúng ta có nhiều lựa chọn. Nhưng giờ bọn Yeerk đã có kỹ thuật biến hình, chúng ta đã mất đi vũ khí độc chiêu. Như vậy là bây giờ, chúng ta buộc phải liều mạng làm những việc chẳng hứng khởi gì."

Giọng bạn ấy rin rít, mai mỉa và buộc tội. Tôi chưa bao giờ nghe Hoàng tử Jake nói bằng giọng như vậy với bất kỳ ai.

Và vì tình bạn của bạn ấy với Cassie là rất đặc biệt, cho nên giọng điệu này lại càng đáng ngạc nhiên.

Cassie khổ sở. Tôi tự hỏi liệu bạn ấy có đáp lại với cũng sự xúc động như thế hay không. Nhưng không, thay vào đó Cassie như muốn khóc òa lên.

Những bạn khác nhìn nhau, bối rối. Hình như Hoàng tử Jake buộc tội Cassie vì để cho Yeerk lấy được hộp biến hình vậy.

Tôi bức bối chuyển trọng lượng từ chân này qua chân kia và quan sát những con người quanh mình. Tình bạn đã thay đổi. Sự trung thành cũng thế.

Có một sự thù địch ngấm ngầm và mưu toan ẩn chứa.

Quyết định hóa ra là cảm xúc chứ không phải chiến thuật. Nhóm phản kháng đã tự hủy hoại vẻ hữu hiệu của mình. Tôi linh cảm việc này sẽ xảy ra.

CHƯƠNG 9

Tối hôm đó, tôi mang thiết bị liên lạc vùng không gian zero. Cần phải tránh sự tò mò của bất cứ cư dân nào của trại. Và của gián điệp Yeerk.

Kể từ khi Yeerk lấy mất hộp biến hình, bất cứ con thú nào xuất hiện trong trại hay trong môi trường sống của nó cũng đều bị nghi ngờ. Mọi con chim đều là kẻ thù tiềm tàng. Mỗi con chuột đều là kẻ phản bội.

Vì vậy, mỗi người chúng tôi đã hấp thu thêm nhiều loài thú ở trong khu rừng và vùng núi quanh trại. Chúng tôi cũng năng dùng những loài sống về đêm khi cần rời vành đai trại. Ban đêm, hội viên Animorphs ở một mình luôn có nguy cơ bị tấn công, nhưng chúng tôi không bắt và giết mọi sinh vật bay qua trại.

Mây che khuất vầng trăng, tôi lợi dụng bóng tối và nhanh chóng biến thành gấu trúc.

(*) Ở đây tức là gấu trúc Nam Mỹ (raccoon). Khác với gấu trúc Trung Quốc (panda).

Tôi rời khỏi trại mà không một lính canh Hork-Bajir hay loài người nào phát hiện ra. Một cô gấu trúc trưởng thành ngậm thiết bị ngoài hành tinh ở trong miệng.

Tôi rón rén lẫn vào màn đêm. Không có nhiều thời gian và tôi không muốn mang Yeerk đến quá gần trại.

Ngay khi đạt khoảng cách tôi cho là an toàn, tôi nhả thiết bị liên lạc vùng không gian zero ra và khởi động. Những "bàn tay" nhỏ nhắn, khéo léo của gấu trúc cũng hơi hơi giống với bàn tay Andalite, rất thích hợp cho loại công việc này. Đây là lốt biến ưu thích mới của tôi.

Tôi lắng nghe sóng oằn èo dịch chuyển qua dải thiên hà, tìm đường liên lạc về thế giới Andalite quê nhà.

Sau một lát, có tiếng trả lời, đã được mã hóa.

<Aximili-Esgarrouth-Isthill?>

<Đúng, tôi đây,> tôi cũng cung cấp mã số để dọn đường kênh liên lạc.

<Báo cáo,> giọng chất vấn cộc lốc.

<Như anh đã đoán trước đó,> tôi bảo với Jaham-Estalan-Forlan, hoàng tử chinh chiến, chỉ huy lực lượng quân sự Andalite.

<Nhóm phản kháng loài người sẽ nhanh chóng mất hiệu quả. Trong họ có căng thẳng nội bộ, kỷ luật bị phá vỡ.>

<Họ không biết gì về cuộc liên lạc trước đây của chúng ta?>

<Không,> tôi xác nhận.

<Tốt.>

<Sự tập trung của Yeerk ở đây đang tăng dần. Chúng rầm rộ chuyển hàng ngàn người tới vũng Yeerk bằng hệ thống xe điện ngầm. Để trả đũa, nhóm phản kháng dự định kế hoạch phá hủy vũng Yeerk

trung tâm.>

Jaham-Estalan-Forlan thốt ra âm thanh nôn nóng. <Họ thật sự tin rằng họ có thể đánh bại Yeerk bằng cách phá hủy vũng Yeerk thôi sao?>

Tôi cảm thấy phải bảo vệ các bạn mình.

<Đó là tất cả những gì họ có thể làm ... vào lúc này.> Rồi tôi nhận ra sự bao che của tôi chỉ làm tăng thêm vé khinh miệt của Jaham-Estalan-Forlan về loài người. Anh ta nghĩ rằng nhóm phản kháng không đáng được cứu giúp.

<Bộ chỉ huy cấp cao đã họp bàn và ra quyết định. Nếu Yeerk thật sự tập trung vào Trái đất, chúng ta sẽ cho phép kế hoạch của chúng tiếp diễn. Đến khi Yeerk dồn hết vào Trái đất thì hành tinh đó sẽ bị cách ly mọi mặt.>

Cách ly.

Đó là một từ lịch sự để chỉ việc quây kín loài người trong cuộc đời nô lệ dưới ách thống trị của Yeerk. Tôi nghĩ về Hoàng tử Jake, về Tobias và các bạn. Sau bấy lâu sống cùng nhau, tôi cảm thấy thương mến họ.

<Aximili? Anh có nghe tôi nói không?>

Có nghe chứ, và rất choáng váng, Nhưng tôi vẫn là người Andalite, là một chiến binh. Và đây là chiến tranh.

<Tôi nghe,> tôi đáp.

<Không được làm kinh động đến sự tập trung của Yeerk tới Trái đất. Hãy ngăn chặn cuộc tấn công của nhóm phản kháng vào vũng Yeerk. Chúng ta phải để cho Yeerk tin rằng chúng đã thắng. Anh hiểu chưa?>

Tôi hiểu chứ. Nhưng Hoàng tử Jake và các bạn có hiểu?

Không bao giờ.

<Khi hành tinh này đã bị cách ly,> Hoàng tử chinh chiến Jaham tiếp. <Chúng ta sẽ tiến hành đàm phán, chúng ta sẽ thu xếp một đời sống cộng sinh giữa Yeerk và loài người.>

Tôi tự hỏi không biết đây có phải là sự mô tả chính xác ý định của bộ chỉ huy cấp cao Andalite. Có thể họ khinh thị loài người. Nhưng họ biết từ những báo cáo của tôi rằng loài người rất thông minh, rất quyết đoán, rất tài trí kia mà!

Hàng triệu Yeerk với vật chủ là loài người sẽ hình thành một lực lượng hùng mạnh vô biên; sẽ là mối đe dọa khủng khiếp. Rồi đây, người Andalite sẽ không bao giờ thực hiện được sự cách ly, cho dù có huy động tất cả phi đoàn Andalite để chặn đứng vành đai quanh bầu khí quyển Trái đất đi chăng nữa.

Quân Yeerk-Người sẽ bung ra, phá vỡ các chốt giữ. Và chúng sẽ sát phạt, chinh phục tất cả mọi thứ trên đường đi.

<Có gì thay đổi về kỹ thuật hấp thu không?> Jaham-Estalan-Forlan hỏi.

Tôi biết mình nên thông báo việc Yeerk đã có hộp biến hình, nhưng tôi lại đáp.

<Không.>

Có lẽ tôi sẽ báo cáo sự thật sau. Tôi muốn thêm thời gian để ngẫm nghĩ, để suy xét coi sự chuyển hướng đó sẽ tác động như thế nào đến kế hoạch của bộ chỉ huy cấp cao đối với hành tinh này.

Tôi đã quyết định trái phép tắc, đã che giấu sự thật. Nhưng đây không phải chỗ cho tôi sửa lại quyết định của mình trước cấp trên. Có lẽ tại vì tôi đã ở Trái đất quá lâu chăng?

Đột nhiên, tôi nghe tiếng tàu Con Rệp xa xa, rà theo tín hiệu chúng bắt được từ thiết bị liên lạc vùng không gian zero. Nhanh chóng, tôi ngắt sự kết nối. Hoàn hình rồi lại biến hình thành cú sừng, một loài đi đêm tuyệt vời. Thiết bị liên lạc vùng không gian zero đủ nhỏ cho tôi quặp dưới móng vuốt.

Khi chiếc Con Rệp lượn lờ ở vị trí tôi vừa đứng, thì tôi đang trên đường bay về trại.

Cách ly. Cách ly.

Đó là cách nói về điều không nên nói qua bất cứ kênh liên lạc nào, cho dù an ninh đến đâu. Bởi vì nó là điều thậm chí còn hạn chế nói trong phòng họp của bộ chỉ huy cấp cao nữa là.

Mục tiêu và mệnh lệnh đã được ban bố.

Giải pháp tối hậu là cách ly.

Nhưng tất cả mọi người đều hiểu rằng cách ly là bất khả thi. Để cách ly, phải cần đến phi đoàn Andalite. Họ buộc phải tiêu diệt hành tinh Trái đất và tất cả những loài sống trên đó. Cả Yeerk lẫn loài người.

Cách ly là bước đầu tiên của sự diệt chủng. Bộ chỉ huy cấp cao đã đưa ra quyết định. Cuộc chinh phục dải thiên hà của Yeerk sẽ dừng lại ở Trái đất.

Trại Hork-Bajir hiện ra. Tôi ước gì mình vẫn cứ tiếp tục bay. Muốn trở thành *nothlit*, để được giải thoát khỏi gánh nặng phải giữ bí mật hay phản bội.

Tội chợt nhớ đến con chim ưng peregrine-Yeerk khi chỉ còn năm phút nữa là tới tự do.

Nhưng cái giá của tự do quá cao.

CHƯƠNG 10

Sáng hôm sau, Hoàng tử Jake họp tất cả chúng tôi lại để gút kết kế hoạch.

Tất cả hội viên Animorphs đều có mặt. Tobias trong dạng người. Có cả Toby và James, đại diện cho nhóm mới tuyển dụng. Cả ba mẹ Marco cũng tham dự.

"Suốt đêm qua mình và ba mẹ đã ngồi tịt bên máy tính," Marco nói. "Cả nhà mình đã bẻ khóa vào tất cả các file của căn cứ An Ninh Quốc Gia. Và mấy bồ biết gì không? Họ có một nhà kho lớn chứa đầy bom ngàn pound."

"Tuyệt! Rachel cười toe. "Hỏa lực mạnh đấy."

Mẹ Marco trông bộ hốc hác. "Chúng ta có thể giết rất nhiều sên bằng bom ngàn pound."

"Và với mười, mười hai trái bom ngàn pound thì càng nhiều Yeerk chết hơn nữa" ba Marco thêm. "Trong không gian khép kín, thì chỉ một quả bom này thôi cũng có phạm vi ảnh hưởng rất lớn." Sức tàn phá của nó sẽ tương đương như bom nguyên tử."

Rachel gật đầu hài lòng. "Chúng ta thật sự đưa Yeerk về thời trung cổ."

"Câu hỏi lớn nhất là: bằng cách nào?"

Hoàng tử Jake nêu bật. "Chúng ta đã nói chuyện này rồi. Cần phải huy động toàn lực - tất cả mọi người, hội viên Animorphs cũ và mới, Hork-Bajir và các cô chú."

"Mình đứng ngoài," Cassie nói khô khốc. "Mình nghĩ có lẽ... nhưng mình không thể. Mình sẽ bảo ba mẹ không tham gia luôn."

Rachel trố mắt nhìn bạn ấy. "Thôi được, Cassie," Rachel tỏ giọng dịu ngọt. "Vậy thì, bồ nghĩ tụi mình nên làm gì? Cứ ngồi đây và chờ Yeerk tới tìm ư? Hay tụi mình cứ việc thong dong ngồi xe lửa và chu du tới vũng Yeerk?"

"Tại sao bồ luôn cần phải làm điều kinh khủng vậy?" Cassie nổ tung. "Bồ... bồ càng ngày càng khó ưa hơn. Ngay cả mẹ bổ cũng không thể chịu nổi bồ."

Cassie quay bước đi, nhưng Hoàng tử Jake nắm tay bạn ấy lại. "Cassie! Thôi nào!"

"Thôi cái gì!" Cassie quặc lại. "Bồ lấy đi bao mạng sống vô tội. Làm như bồ không phải là giống người cao cấp vậy. Mục tiêu thật rõ rệt. Mình nghĩ bồ biết, Jake. Nhưng rốt cuộc thì..."

"... thì bồ quyết định giùm cho tui!"

Hoàng tử Jake quát trở lại. "Bồ luôn nghĩ mình biết điều gì tốt nhất, để rồi tự tiện quyết định giùm cho tui, cho tất cả mọi người. Ừm, hãy đoán mà coi."

Cassie đưa tay ra trước như muốn đẩy Hoàng tử Jake đi. "Đừng. Làm ơn mà."

Tất cả những người còn lại lặng đi, nín thinh. Tôi tin chắc rằng chẳng ai trong chúng tôi hiểu điều gì khiến Hoàng tử Jake và Cassie tranh luận kịch liệt đến vậy.

Nước mắt lăn dài trên má Cassie. "Xin lỗi," bạn ấy thổn thức. "Lẽ ra mình không nên làm điều đó. Thậm chí mình cũng không biết tại sao mình lại làm như vậy nữa. Mình... vào giây phút đó... dường như nó là điều đúng đắn. Giờ mình chỉ còn biết nói rằng, mình xin lỗi. Xin lỗi..."

"Cassie đang lảm nhảm chuyện gì vậy ta?" Marco thắc mắc.

"Chính là mình!" Cassie hét om. "Mình đã trao cho Yeerk hộp biến hình. Mình đã để Tom chạy thoát cùng với nó, mình đã ngăn Jake đừng đuổi theo hắn. Đừng giết hắn. Chính mình đấy!"

Tôi cảm thấy chân mình sụm xuống.

Trời ơi! Cassie? Kẻ phản bội? Thật không thể được.

"Ôi, Cassie." Cô Eva thốt lên.

"Bồ đã làm cái gì, hả?!" Marco hỏi lại, giọng khàn đặc.

"Tom đã lấy được... hộp biến hình. Cách duy nhất để Jake lấy lại nó là giết hắn. Mình không thể để Jake làm vậy. Mình không thể... Mình cố bảo vệ cậu ấy."

"Và bồ đã bán rẻ toàn thể loài người?" Rachel rít lên.

"Mình nghĩ nhỏ không nghĩ tới những khía cạnh đó," Tobias nhẹ nhàng nói.

"Mình chẳng suy nghĩ gì cả," Cassie đau khổ nói, giọng mệt mỏi. "Lúc đó, một bản năng hay cái gì đó bên trong thôi thúc mình rằng: hãy để Tom lấy hộp biến hình. Mình... giờ thì... mình biết, mình thật là ngu ngốc. Nhưng vào lúc ấy mình nghĩ đó là điều phải làm."

Rachel giơ nắm tay lên rồi rụt lại. Tobias giữ tay bạn ấy. Thật ngạc nhiên, Hoàng tử Jake ôm choàng lấy Cassie và xoa dịu.

"Thôi được rồi, Cassie. Được rồi mà..."

Tôi lúng túng quay đi.

Cassie vùng khỏi cánh tay của Hoàng tử Jake, quay mặt nhìn tất cả chúng tôi. "Mình xin lỗi... Mình đã sai lầm, một sai lầm thật kinh khủng. Mình sẽ không cố tự quyết định điều gì là tốt cho mọi người nữa. Thật là kiêu ngạo và nguy hiểm. Mình không có ý vậy, nhưng mà nó lại như thế đấy."

Hoàng tử Jake đưa tay vuốt tóc. "Thôi nào, đây là chuyện khó. Nhưng chúng ta cần phải hành động như một đội. Không có chỗ cho những vướng mắc cá nhân. Chúng ta đi hoặc không đi. Nhưng một trong..."

Giọng Hoàng tử Jake lợt đi, ong ong o o. Tôi không nghe được gì nữa.

Tôi nhìn Cassie chăm chẳm. Một cảm xúc mạnh mẽ dâng ngập những trái tim tôi, hình như nó rất gần với sự căm ghét.

CHƯƠNG 11

Toby nói vẻ trầm ngâm. "Nhân dân tôi đã mệt mỏi, kiệt quệ vì phải lẩn trốn rồi. Là loài hòa hiếu, nhưng chúng tôi sẽ ép mình phải chiến đấu. Thà vậy còn hơn phải sống trong nỗi sợ nơm nớp."

"Tui đồng ý với Toby." Marco nói một cách mạnh mẽ. "Còn ba? Mẹ?"

Mẹ Marco gật đầu và quay sang chúng tôi. "Ý cô là phải đánh lại. Không thể nhân nhượng. Visser Một không chịu nổi sự chống đối đâu. Nếu gây thiệt hại đáng kể, chúng ta có thể đuổi được lũ Yeerk ra khỏi Trái đất."

"Cô có thể nói rõ hơn một chút không ạ?" Jake hỏi.

"Cựu Visser Một không ủng hộ cuộc chiến tranh tương tàn, bởi vì mụ biết Trái đất rất dễ có khuynh hướng bùng nổ bạo động. Loài người quá hung hăng, chẳng dễ bảo như những loài Yeerk đã từng sử dụng làm vật chủ. Loài người rất hiếu chiến. Họ chiến đấu chống bọn xâm lăng và chống lẫn nhau. Visser Một hiện tại không hiểu được điều đó."

"Vậy là sao ạ?" Hoàng tử Jake gặng hỏi.

"Hội đồng Thập Tam Trụ Yeerk đã từng cảnh cáo Visser Một... Nếu còn thêm những thất bại như thảm họa trên tàu sân bay, hay việc bà thống đốc kêu gọi toàn bang phản kháng, tức thì Visser Một sẽ kết thúc thời đại của hắn ở đây. Có thể Yeerk sẽ quyết định dời bàn đạp của chúng đến một hành tinh khác. Coi đấy, với khả năng biến hình, Yeerk không cần loài người nữa. Chúng sẽ tìm cách khống chế các loài khác - ít gây gổ, dữ dằn hơn - ở những hành tinh khác."

Tất cả im lặng.

"Cháu không nghĩ đó là tin tốt cho toàn dải thiên hà," Jake bình luận.

"Nhưng là tin tốt cho chúng ta. Trái đất là cõi tung hoành của Visser Một," ba Marco giải thích. "Nếu Yeerk bị buộc phải rời Trái đất, thì Visser Một sẽ phải là một phó-visser ở đâu đó."

"Nếu không thế đánh bại Yeerk, ít ra chúng ta cũng đuổi được chúng ra khỏi Trái đất." Marco nói.

Mắt Toby híp lại. "Có lẽ với sự giúp đỡ của phi đoàn Andalite, chúng ta sẽ ngăn không cho bọn Yeerk đóng đô ở bất cứ nơi đâu."

"Ý cháu là sao?" Rachel hỏi.

"Chúng ta sẽ đuổi chúng vào vùng không gian zero, để rồi phi đoàn Andalite phục sẵn ở đó sẽ xóa sạch chúng đi."

Mắt Hoàng tử Jake nheo lại, vẻ suy tính.

"Chừng nào Yeerk còn là vấn đề của Trái đất, chừng đó chúng ta không biết có thể tin cậy vào phi đoàn Andalite hay không. Nhưng có lẽ Toby đúng. Nếu đuổi được Yeerk ra khỏi Trái đất thì Yeerk sẽ trở thành vấn đề của Andalite. Và họ sẽ buộc phải hành động, đúng

không Ax?"

Những trái tim tôi dội nảy bùm bụp. Tôi cảm thấy phát bệnh vì một cảm giác tội lỗi đang trỗi lên. <Thật khó mà biết bộ chỉ huy cấp cao Andalite ra lệnh gì,> tôi nói xạo.

"Cũng dễ hiểu thôi," Hoàng tử Jake nói, thảy cho tôi cái nhìn gai sống lưng. "Dù gì thì bước một vẫn cứ là cho nổ tan vũng Yeerk."

Tôi chẳng nói gì. Liệu tôi có nên báo cáo cho bộ chỉ huy cấp cao Andalite tất cả mọi thứ không nhỉ? Cần chứ! Họ cần biết rằng cục diện Trái đất đã thay đổi vì một con người tên là Cassie.

Tất nhiên, kẻ thù rất có thể sở hữu được kỹ thuật biến hình bằng cách cướp đoạt hay lường gạt. Nhưng để chúng có kỹ thuật ấy quá dễ dàng như thế - chẳng cần chiến đấu, lập chiến lược hay lên kế hoạch gì - thì tôi không cam lòng.

Tôi cũng không thể chịu được chuyện Cassie vẫn được phép tham gia bàn luận mọi kế hoạch hành động. Nếu ở trên hành tinh của tôi, bạn ấy sẽ bị đối xử như một kẻ phản bội và sẽ bị kết án ngay lập tức.

Vậy mà ở đây, mọi người vẫn tham khảo ý kiến của bạn ấy. Tôi căm giận và ghét lây qua những người khác. Họ thật ngây ngô. Họ quá mềm yếu, quá tình cảm, quá ấu trĩ, ngu muội và thờ ơ.

Có những người ngu muội và hững hờ trong hàng ngũ mình còn nguy hiểm hơn cả việc phải đối mặt với kẻ thù bên ngoài. Tôi đã được dạy bài học đó ở học viện quân sự, và giờ thì thực tế đã chứng minh cho tôi thấy rõ điều đó.

Tôi chẳng biết phải làm gì trong lúc này. Có lẽ tôi nên liên lạc với Hoàng tử Chinh chiến Jaham-Estalan-Forlan, báo cho ông rằng tôi bị chiếc Con Rệp làm gián đoạn trước khi báo cáo đầy đủ, rằng bọn

Yeerk đã lấy được hộp biến hình. Tôi sẽ bảo ông ta rằng: nếu bộ chỉ huy cấp cao muốn cách ly hành tinh này thì họ cần phải tiến hành nhanh nhanh đi.

"Hãy trở lại kế hoạch tấn công nào."

Marco nói lớn. "Cassie nói đúng đó. Nếu có những người vô tội bị kẹt trong đường hầm thì làm sao chúng ta cho nổ được..."

"Thế chúng ta cho họ thời gian chạy trốn thì sao?" Tobias đề nghị. "Làm cách nào đó trước khi cho nổ, chúng ta báo cho mọi người và bọn mượn xác trên bờ biết hầu chạy thoát thân. Bọn Yeerk trong đầu họ sẽ đói vì không còn vũng nữa, nhưng con người thì sống. Thế đấy, chúng ta giết Yeerk, cứu người và quét sạch trung tâm năng lượng chính của chúng."

Marco gật. "Ít nhất nó cũng cho người ta cơ hội."

Những người trong nhóm gật đầu, tỏ dấu hiệu đồng ý kế hoạch. Duy chỉ có Cassie là cứ nhìn chòng chọc xuống đất, mặt đầm đìa nước mắt. Chẳng ai biết phải nói gì với bạn ấy, cuối cùng Hoàng tử Jake gọi. "Cassie?"

Cassie lắc đầu, nói giọng đứt quãng.

"Mình sẽ... làm ... bất cứ điều gì... mấy bồ quyết định."

"Như vậy không đủ, Cassie." Hoàng tử Jake nói. "Bồ luôn đưa ra ý kiến đúng đắn nên làm gì và không nên làm gì. Thôi đừng có trốn tránh nhiệm vụ nữa."

Cassie ngẩng mặt lên. "Ừ, vậy thì... Mình nghĩ chuyện này sai rồi. Nhưng hãy làm đi. Mình sẽ học cách sống chung với lương tâm mình. Tất cả chúng ta đều vậy. Mình không có kế hoạch nào tốt hơn thế. Mình nghĩ chúng ta hãy tiêu diệt Yeerk... nhưng đừng là Yeerk."

Mặt Hoàng tử Jake giãn ra, thấp thoáng nụ cười nhẹ nhõm. "Ừm! Dù sao thì Cassie cũng đã để Tom giữ hộp biến hình. Nhỏ có lý do của nhỏ. Mình không hiểu, nên không thể kết luận là nó đúng hay sai. Tuy nhiên, mình vẫn tin cậy vào bản năng của Cassie hơn là tin vào bản năng của mình, vậy: hãy diệt Yeerk mà không trở thành Yeerk nha."

CHƯƠNG 12

Tối đó tôi hẹn gặp Cassie để nói chuyện riêng. Bạn ấy vẫn còn chưa bình tĩnh lại được sau cuộc họp.

Chúng tôi sóng bước ra xa vành đai trại. Cassie khoanh tay trước ngực và thở dài.

<Nói cho tôi biết đi, Cassie.> Tôi khẩn khoản. <Tại sao bạn lại để cho Tom giữ hộp biến hình?>

"Nghe này, Ax. Mình có cảm giác như mình là một tên tội phạm. Mình đã xin lỗi rồi mà, sao lại bắt mình phải nói chuyện này với bồ nữa?"

Cơn giận khiến lưỡi dao đuôi của tôi run lên. Tôi dằn giọng. <Bởi vì anh Elfangor của tôi đã trao nó cho các bạn. Anh ấy đã từ bỏ tất cả những thứ mình tôn thờ và đại diện, vi phạm luật cấm của dân tộc tôi, để đặt niềm tin vào năm người các bạn. Tôi chẳng hiểu tại sao bạn lại đền đáp bằng cách phản bội anh ấy.>

Tôi biết những lời nói của mình thật khó nghe, nhưng tôi không kìm lại được. Lòng tin của anh trai tôi và kỹ thuật độc chiêu của hành tinh tôi đã bị sỉ nhục.

Cassie đã hy sinh họ chỉ vì một phút bốc đồng đầy bản năng của bạn ấy.

Tôi cần được nghe những lý do đáng thuyết phục hơn. Nếu không, tôi đành phải cho rằng bộ chỉ huy cấp cao Andalite đã đúng khi quyết định hủy diệt hành tinh này. Và đêm nay tôi sẽ bảo họ tiến hành việc đó ngay, vì loài người là loài đang suy thoái và đầy hung dữ. Họ quá giàu cảm xúc và không biết hy sinh lợi ích cá nhân vì những mục đích lớn lao hơn.

Cassie vùi mặt vào hai bàn tay. "Ôi, Ax, bồ nói đúng." Giọng bạn ấy vỡ vụn. "Mình đã phản bội Hoàng tử Elfangor. Mình đã không nghĩ tới khía cạnh này khi để cho Tom lấy đi hộp biến hình."

<Đúng,> tôi lạnh lùng đáp. <Tôi đang cố hiểu cái gì đã khiến bạn làm như thế.>

Cassie đưa tay chà mạnh vào thái dương, tựa như đang đấu tranh với một phần ký ức nào đó. "Mình nghĩ... mình nghĩ..."

Bạn ấy nhìn trân trân vào tôi, gần như sợ hãi. "Mình đã làm điều đó không phải vì Tom, cũng không phải vì Jake."

<Thế thì vì cái gì? Cái gì đã khiến bạn làm như vậy?>

"Ax," Cassie thì thào, như chưa muốn tiết lộ điều bí mật kinh khủng. "Mình biết có rất nhiều Yeerk hòa hiếu. Aftran không phải là trường hợp duy nhất. Chúng ta biết là có một nhóm Yeerk phản đối chuyện đầu độc các loài khác. Họ không muốn làm tay sai cho Visser Một. Hãy nhớ trận đấu đầu tiên của nhóm Tân Animorphs, khi Visser Một đang ở trong lốt quái vật, sắp sửa bóp nghẹt Jake, thì có một Hork-Bajir đã chặt đứt sơi xúc tu và giải phóng Jake. Có những Yeerk

muốn tự do! Bây giờ, với khả năng biến hình, họ có thể toại nguyện. Chúng ta không thể chiến đấu mãi được. Cần phải học cách cùng tồn tại. Mình không biết cái gì ở trong đầu đã khiến mình để Tom chạy đi. Nhưng giờ, hồi tưởng lại, mình nghĩ để bọn Yeerk giữ hộp biến hình có thể là cách thức đem lại hòa bình..."

Xém chút nữa là hai chân sau của tôi khuỵu xuống. Một quyết định cực kỳ quan trọng ra đời chỉ trong một khoảnh khắc, bởi một chiến binh hành động đơn phương, hoàn toàn không cân nhắc trước sau, chỉ thuần tuý là bản năng.

Trong hoàn cảnh của Cassie lúc ấy, nếu là tôi, liệu tôi có hành xử như thế? Liệu tôi có hành động mà không có lệnh từ hoàng tử của mình? Phải chăng khi bắt cóc Visser Hai và đe dọa ném bom thẳng vào vũng Yeerk - vụ nổ có sức phá hủy toàn bộ thành phố quê hương của các bạn tôi - tôi cũng đã tự cho mình cái quyền liều lĩnh cuộc sống loài người? Ký ức đó khiến tôi bức bối. Tôi ráng xua đuổi nó đi, nhưng nỗi hoài nghi cứ lớn dần trong những trái tim tôi. <Hoàng tử Jake có đồng ý với suy nghĩ của bạn không?> Tôi hỏi lạnh tanh.

Cassie lắc đầu. "Không! Mình chưa thổ lộ với bất cứ ai về điều đó. Mình không thể nói với họ, nhất là Rachel. Và mẹ của Marco nữa. Cô ấy ghét Yeerk đến nỗi việc phải ở chung hành tinh với chúng khiến cổ phát bệnh."

<Cô ấy biết rõ kẻ thù hơn bất cứ ai trong chúng ta.> Tôi nói lạnh lẽo. <Cô ấy biết rõ chúng theo cách không ai có thể cảm nhận được.>

"Dĩ nhiên," Giọng Cassie có vẻ mất bình tĩnh. "Nhưng tên Yeerk trú trong đầu mẹ của Marco ngày xưa, không phải là tên Yeerk-Visser Một bây giờ."

<Hắn là tên Yeerk đầu sỏ trên Trái đất này,> tôi đáp.

"Điều đó không có nghĩa là hắn đại diện cho tất cả mọi Yeerk," Cassie cao giọng. "Loài người cũng có rất nhiều nhà lãnh đạo xấu xa. Hàng ngàn, có khi hàng triệu người phải đi theo họ, cho dù có tự nguyện hay không. Nếu như những loài khác quyết định xóa sạch loài người, chỉ vì dựa vào sự ác độc của một vài con người uy quyền thì sao? Ngộ nhỡ những loài khác nhất mực kết luận là loài người đớn hèn, dã man chỉ dựa vào một số biến cố xã hội thôi thì sao?"

Tôi cảm thấy hoang mang quá đỗi.

Cassie có yêu cầu tôi trả lời không nhỉ? Hay đó chỉ là một dạng câu hỏi tu từ? Dù gì thì chúng cũng chẳng thể gọi là dễ chịu.

Chúng tôi chăm chú nhìn nhau một hồi lâu, rồi tôi bảo Cassie. <Trong đường hầm, tôi bắt được một con chim ưng peregrine. Một con chim-Yeerk. Hắn nài nỉ tôi thả ra. Hắn muốn ở lại trong lốt hình biến để được giải thoát.>

Cassie gật đầu. "Bồ thấy mình đúng hả?"

Tôi lắc đầu. <Không. Bạn sai rồi. Visser Một sẽ kiểm soát chặt chẽ những ai được trao phép biến hình. Hắn sẽ chỉ trao cho những Yeerk

trung thành nhất.>

"Nhưng con chim ưng bồ bắt được..."

<Có thể nó nói dối,> tôi nói đơn giản. <Hoặc nếu đúng là hắn muốn tìm cách thoát thật, thì cũng chỉ là một hai Yeerk hiếm hoi. Như thế không đủ....>

"Bồ có thể tha thứ cho mình chuyện này không?" Cassie lặng lẽ hỏi.

<Tôi không biết, Cassie.>

"Bồ sẽ làm gì?"

< Tôi không biết.>

"Mình nghĩ cuộc tấn công vào vũng Yeerk lần này là cố gắng cuối cùng của chúng ta. Và nếu bọn Yeerk mà biết chút gì đó về kế hoạch này thì không một ai trong chúng ta sống sót được đâu." Cassie nói.

< Tôi là người Andalite. Tôi không bao giờ bỏ chạy.>

"Bồ nghĩ mình là kẻ phản bội hả?" Cassie hỏi.

Tôi gật đầu. <Đúng thế.>

"Nhưng mình có làm điều gì sai trái không?"

<Tôi không biết.>

"Thế bồ nghĩ Hoàng tử Elfangor sẽ trả lời câu hỏi này như thế nào?"

<Ước gì tôi biết được điều đó.>

Tôi quay người, bước vào vùng cây rậm rạp đầy bóng đêm. Tôi cần ở một mình. Cho dù chuyện gì xảy ra, tôi biết mình sẽ không bao giờ nghĩ về Cassie như trước được nữa, hay về bất cứ con người nào khác cũng vậy.

CHƯƠNG 13

Tôi ngước mặt lên lùng tim những vì sao lấp lánh trong vòm lá. Có lẽ tôi sẽ không bao giờ được nhìn thấy ngôi sao quê hương của mình nữa. Tôi nhắm mắt chính lại, cố nhớ từng chi tiết về nó, nhớ những gương mặt người thân của tôi.

Nhưng những gương mặt ấy cứ trôi tuột đi, nhạt nhòa, rồi chuyển sang những gương mặt...

Hoàng tử Jake. Rachel. Cassie. Marco. Tobias.

Những con người đã làm tôi kinh ngạc vì sự nhạy bén, thông minh và lòng quả cảm. Họ làm tôi vui vì tính hài hước, lòng ham mê và... cả về thực phẩm của họ.

Nhưng họ cũng làm tôi phát ốm vì những cách cư xử ngây thơ và phóng túng. Ồ, tôi tự nhắc mình, họ là trẻ con, và tôi thì cũng chưa là người lớn mà.

Nếu còn ở quê nhà, tôi vẫn còn là lính nhỏ trong Học viện Quân sự Andalite, vẫn sống trong lòng máng với cha mẹ. Nhưng tôi đã bị quăng vào giữa cuộc chiến tranh tàn khốc trên Trái đất. Tôi đã chứng kiến nhiều trận chiến, nhiều sự tàn phá và những người chiến binh dũng mãnh trong phi đoàn Andalite.

Cổ họng tôi nghẹn ứ lại. Những trái tim đau nhức, nỗi đau không thể diễn tả được. Tôi tự hỏi có phải mình sắp chết không.

Chẳng phải là tôi buồn, mà là tôi tội nghiệp, thương cảm cho thân mình, cho tất cả các bạn của mình. Chiến tranh đã làm chúng tôi không còn là trẻ con nữa. Không bao giờ...

Bồ nghĩ Hoàng tử Elfangor sẽ nói gì? Lời Cassie cứ ong óng bên tai tôi, như thế bạn ấy đã nhìn vào tâm trí tôi và đọc ra câu hỏi đó vậy.

Anh Elfangor! Sao anh lại chết và để em bơ vơ ở đây? Em chẳng biết phải làm gì nữa. Cả hai con đường đều dẫn em tới chỗ phản bội lại đồng đội của mình.

Bộ chỉ huy cấp cao Andalite biết rằng: cần phải ngăn chặn bọn Yeerk. Nhưng kế hoạch của họ là xóa sổ hành tinh này - phải làm sạch gọn, cho nó biến mất hoàn toàn. Tôi sẽ không tiết lộ kế hoạch đó đâu.

Nhưng... nhưng anh Elfangor đã phá vỡ điều luật quan trọng nhất của hành tinh chúng tôi, Luật Lòng Nhân Từ Của Seerow, để trao thuật biến hình cho loài người.

Để làm gì? - Để cho họ cơ hội ư?

Không. Anh Elfangor của tôi biết điều mà mọi người Andalite đều biết. Rằng đại dịch Yeerk đang lan truyền khắp dải thiên hà đã bắt đầu từ tình cảm ngẫu hứng của một người Andalite. Sự thiếu hiểu biết của ông ta đã tiếp tay cho kẻ thù thực hiện mục tiêu và nỗi khao khát của chúng. Hậu quả là lịch sử tang thương, khốc liệt của cuộc chiến chinh phục.

Bao nhiêu hành tinh nối tiếp nhau bị hủy hoại, cướp phá. Hết loài này tới loài khác bị bắt làm nô lệ. Vô số cái chết. Tất cả đều được khơi ngòi từ một hành động của lòng nhân từ đặt không đúng chỗ.

Anh trai tôi chắc chắn biết rõ như thế. Vậy, điều gì xui khiến ảnh trao cho năm bạn nhỏ loài người quyền năng có thể làm thay đổi tương lai của dải thiên hà?

Tôi nghe có tiếng đập cánh quen thuộc.

Tobias đáp xuống, đậu yên vị trên cành cây một lúc lâu, rồi cất tiếng hỏi. <Rồi sao? Chú quyết định như thế nào rồi?>

Tôi giật mình nhưng cố giả bộ trấn tĩnh.

< Quyết định về cái gì chứ?>

Tobias quạt cánh nhè nhẹ. <Tối qua cháu đã đi theo chú. Cháu không biết chú nói chuyện với ai hay nói cái gì, nhưng cháu đoán chú đang liên lạc với thế giới Andalite. Đúng không?>

< Đúng vậy.> Tôi thừa nhận, vì không thể nói dối *shorm* của mình.

<Và họ đã bức chú làm một chuyện kinh khủng phải không?>

CHƯƠNG 14

Cuống mắt tôi đảo loạn xạ ngoài ý muốn. Tôi cố làm bộ điềm đạm hỏi. <Điều gì khiến cháu nghĩ như thế?>

<Vì theo cháu, họ chắc chắn đã biết bọn Yeerk đang tập trung mạnh để thôn tính Trái đất. Vấn đề là chú có giúp họ hay không?>

<Chú chẳng còn biết đâu là điều đúng đắn nữa. Cháu có ghét Cassie không?> Tôi đột ngột hỏi.

<Cháu chẳng ghét ai cả,> Tobias trả lời tỉnh rụi. <Thật lạ, bây giờ, thậm chí cháu còn không ghét cả Yeerk nữa. Chúng chỉ cố sống sót mà thôi. Chúng ta cũng thế. Cháu không chắc tại sao lại cần phải là thế này hay thế kia.>

<Cháu nghĩ đến một cuộc hưu chiến cộng sinh à?>

<Không. Nhưng rõ ràng, cái bọn Yeerk cần là cơ thể. Nếu chúng được biến qua một lốt khác, ra khỏi hình hài sên nhớt của chúng thì... chúng không cần phải chiếm cơ thể của loài khác làm vật chủ cho mình nữa. Đúng không?>

Tobias ngọ nguậy cánh và bấu chặt móng vuốt vào cành. <Đó sẽ là cả một thế giới mới mẻ hoàn toàn...>

<Vậy chính xác cháu có ý gì?>

<Rất khó giải thích vào lúc này,> Tobias rỉ rả. <Cháu chỉ muốn nói rằng: không có sẵn luật lệ nào cho chúng ta áp dụng vào vấn đề này. Vì vậy, chúng ta phải tự xem xét cái gì có tác dụng, cái gì không. Chúng ta không thể cứ bó chặt mãi trong một ý kiến, và phụ thuộc vào nó cho tới chết...>

Tobias im lặng một hồi, rồi đập cánh bay đi.

Nhưng trái tim tôi đập thình thịch. Sự thể mới, những giải pháp mới đang mở ra. Có lẽ anh Elfangor đã thấy một khả năng, một viễn cảnh mà những người Andalite không thể thấy, bởi vì họ đã bị tiêm nhiễm tư tưởng quân sự quá khuôn phép, rằng phải kiên quyết chiến đấu chống kẻ thù, không được có sự thỏa hiệp.

Từ lâu, chúng tôi đã luôn quan niệm rằng công nghệ biến hình là một tài sản độc quyền, không thể đem chia sẻ với ai khác được. Nhưng không chừng Cassie lại đúng. Có lẽ hòa bình thật sự chỉ có khi trao sự chọn lựa cho những loài khác..

Mỗi loài đều có quyền tự do đấu tranh sinh tồn. Vậy là họ có thể dùng công nghệ biến hình cho điều thiện hay điều ác.

Bộ chỉ huy cấp cao Andalite ra lệnh cho tôi phải ngăn chặn cuộc tấn công vào vũng Yeerk. Điều đó thật đơn giản biết bao. Chỉ cần tôi tiết lộ tí tẹo thông tin cho Yeerk trước khi phi vụ này diễn ra là xong.

Còn nếu tôi góp phần thực hiện phi vụ này, thì khả năng tiến hành cách ly của bộ chỉ huy cấp cao Andalite sẽ bị chậm lại.

Anh Elfangor của tôi đã trao hộp biến hình cho loài người trước khi chết. Và bây giờ thì tôi cũng đã có chút ít niềm tin vào loài người.

Nếu tôi chết... hy vọng tôi cũng sẽ hy sinh oanh liệt như anh Elfangor.

Tôi biết mình sẽ không báo cáo chuyện này cho bộ chỉ huy cấp cao Andalite, sẵn sàng bất tuân mệnh lệnh trực tiếp và sẵn sàng chết. Nhưng tôi không sẵn lòng lừa dối đồng bào mình, tôi không thể nói với họ một đằng rồi lại làm một nẻo. Nhưng tôi đang học cách hợp lý hóa mọi sự - để bảo vệ điều không thể bảo vệ được.

Và đó chính là phương thức hành động của con người.

CHƯƠNG 15

Đêm hôm sau, tôi dẫn sáu người lớn băng rừng. Chị Loren, mẹ của Tobias, đã được trao phép biến hình nhưng chị quyết định không sử dụng, trừ trường hợp bắt buộc phải chi viện trên trận địa.

Tobias bay bên trên, phát giọng truyền chỉ đường cho tôi. Những người lớn lặng lẽ đi, mang vác lỉnh kỉnh những dụng cụ cắm trại.

Hoàng tử Jake, Rachel, Marco và Cassie làm chim săn mồi bay ở những tầm mức khác nhau.

Cả các hội viên Tân Animorphs cũng đi cùng chúng tôi. James và hai "tướng lĩnh" của mình, Craig và Erica, lãnh nhiệm vụ chỉ đạo nhóm mười bảy người mới.

Nếu phi vụ này gặp trục trặc, thì những người lớn sẽ cố chạy thoát thân, tự cứu mình. Và trong trường hợp xấu nhất, vài người trong nhóm phản kháng cần phải sống để chiến đấu vào một thời điểm khác.

Toby dẫn gần chục người Hork-Bajir tự do lẳng lặng chuyền trên các ngọn cây.

Toán quân hổ lốn của chúng tôi đang rón rén xé màn đêm, tìm đường tới công trường làm việc của những người lính An Ninh Quốc Gia.

Theo Tobias, có bốn xe tải lớn, trùm vải bạt kín mít đang đậu dọc theo xa lộ, nơi có mười anh lính an ninh đang sửa lại một đoạn ống nước bể. Dĩ nhiên, họ làm việc vào ban đêm vì ban ngày xe cộ qua lại ồn ào, nhộn nhịp quá. Chúng tôi muốn "lấy" những xe tải ấy.

"Còn bao xa nữa?" Mẹ Rachel cau có hỏi.

"Suỵt!" Cô Eva ra hiệu.

"Tôi không thể tin là mình lại làm điều này" cô Naomi tiếp. Cô ấy cứ cằn nhằn riết kể từ khi chúng tôi rời khỏi trại.

Tobias truyền ý nghĩ cho tôi. <Chú Ax. Chú còn cách nơi thi công khoảng một phần tư dặm. Cứ đi thẳng hướng Đông là ra đường cái.>

Tôi dẫn đầu nhóm những người lớn bươn bả qua khu rừng rậm, tới đoạn đường đang sửa.

Một toán lính an ninh đang hì hục làm việc. Những ngọn đèn và chướng ngại vật quây quanh công trường khoảng một dặm ở cả hai hướng. Và rõ nhất, là bốn xe tải trùm kín vải bạt đang đậu.

<Ba ơi,> Marco gọi. < Tới giờ biểu diễn rồi đó.>

Ba Marco lụi hụi chen lên trước. Mọi người xốc xếch theo sau, cách chừng một mét. Những bi đông, bình toong và đồ gia dụng va vào nhau lẻng xẻng.

Viên chỉ huy toán lính giật mình, ngước lên nhìn nhóm những người lớn lôi thôi lếch thếch.

"Xin chào, xin chào!" Chú Peter - ba của Marco, cất tiếng. "Ơn trời, chúng tôi tưởng là không bao giờ còn gặp được ai nữa chứ."

Viên chỉ huy thận trọng tiến lại gần ba Marco. Hai lính an ninh

khác ngừng làm, vụt đứng lên trong tư thế sẵn sàng. "Có chuyện gì vậy, thưa ông?"

Chú Peter khoát tay về hướng những người lớn khác. "Chúng tôi bị lạc trong rừng hai ngày rồi. Nửa đêm hôm kia một con gấu mò tới nơi cắm trại của chúng tôi. Chúng tôi tóm đại bất cứ thứ gì rồi chạy. Và... chúng tôi bị lạc."

Trông chú Peter thật đúng y chang đã bị lạc trong rừng nhiều ngày: hốc hác, phờ phạc, quần áo bẩn thỉu, rách tơi tả, còn mặt thì đen xạm, râu không cạo.

Nhìn mẹ Marco thậm chí còn tệ hơn. Cô đội cái nón cũ úp chụp xuống mặt. Mặt và tay lem luốc bụi than. Bọn Mượn xác-Người có thấy cũng khó nhận ra đây từng là vật chủ của cựu Visser Một. Nhưng cũng phải đề phòng trong lính an ninh có thể có Yeerk.

Ba mẹ Cassie cũng mặc quần áo rách rưới, mỗi người khoác một chiếc ba lô đầy bụi đất. Mẹ Rachel thì có vẻ giận dữ và mệt mỏi. Mẹ Tobias đi sau cùng, người cứ chúi xuống, cố che giấu vẻ yếu đuối và nhút nhát. Chị dâu của tôi trông thật mảnh mai, nhưng một người vẫn sống sót qua bao thử thách cam go như chị thì chẳng thể gọi là rụt rè được. Trong thâm tôi, tôi đã nghĩ anh Elfangor đã cưới một phụ nữ rất can đảm.

Tôi trở lại rừng, quan sát và liên lạc với các bạn khác. <Cuộc tiếp xúc đã được tiến hành,> tôi loan báo. <Tôi không nghĩ những anh lính này là Yeerk. Họ ngạc nhiên về sự xuất hiện đột ngột của nhóm những người cắm trại lạc đường. Nhưng dường như họ không sợ hay nghi ngờ gì cả.>

Viên chỉ huy ra hiệu cho mấy người lính ngưng làm việc, rồi tiến lên trước. "Có ai bị bịnh không?" Ông hỏi ba Marco. "Lần cuối cùng các ông bà ăn là khi nào?"

Chú Peter đặt tay lên ngực. "Tôi cảm thấy đau ở đây."

Ngay lập tức, chú ấy được ba người lính an ninh hộ tống đến bên chiếc xe tải đầu đoàn. Ở đó, họ để chú ngồi xuống đất. Một người bắt mạch cho chú, một người khác cho chú uống nước.

Hồi sau, ba người lính đã dọn chỗ cho năm người lớn khác trong ba chiếc xe tải.

Viên chỉ huy dùng radio báo về căn cứ rằng ông và cấp dưới đã tìm thấy sáu người cắm trại bị lạc, một người trong số họ bị đau ngực.

Trong khi đó, nhóm Hork-Bajir dưới sự giám sát của Jolphimee-Celpik đã lặng lẽ nhảy khỏi các cành cây.

Khi đoàn xe nổ máy hướng về căn cứ, những người Hork-Bajir sẽ bí mật tước khả năng chiến đấu của bảy người lính an ninh còn lại đang sửa ống nước, phòng trường hợp có một Yeerk trong đám hô hoán và báo cáo cho cấp trên biết về nhóm người đi lạc đáng nghi. Jolphimee-Celpik sẽ trông chừng và phóng thích họ khi phi vụ của chúng tôi hoàn tất. Rachel, Hoàng tử Jake, Cassie và Marco đáp

xuống đất, mau lẹ hoàn hình và lại biến hình, không để ai thấy.

"Ngay khi trở lại căn cứ, chúng tôi sẽ kiếm cho các ông bà một bác sĩ," viên chỉ huy bảo với ba Marco. "Đi nào!"

Sau đó, ba chiếc xe tải ì ầm chuyển bánh. Viên chỉ huy và ba người lính không hề biết rằng, ngoài sáu người lớn họ còn chở thêm bốn sinh vật khác nữa. Và trên cây còn có những sinh vật lạ cao hai mét hai theo sau.

Tôi biến hình thành diều mướp và bám theo đoàn xe.

<James, các bạn vẫn đi theo chúng tôi đấy chứ?>

<Phải. Đủ cả mười bảy người.> James đáp.

<Tốt,> tôi nói. <Tôi làm diều mướp bay phía dưới bạn chừng một dặm, Tobias. Rachel, Jake và Cassie ở trong lốt bọ chét ở trên người Marco-chú khỉ đột đang đi quá giang chiếc xe tải cuối cùng.

CHƯƠNG 16

Đúng như chúng tôi hy vọng, viên chỉ huy đã gọi cho các tiền trạm giải thích trường hợp khẩn cấp, vì vậy đoàn xe không bị yêu cầu dừng lại trên đường vào căn cứ.

Những lính gác vẫy tay cho đoàn xe đi qua mà không khám xét. Những người Hork-Bajir sẽ xông vào căn cứ từ những hàng cây xung quanh, còn James và đồng đội cũng áp sát gần.

Chiếc xe tải đầu tiên, chở ba Marco, quẹo phải về phía trạm y tế. Hai chiếc khác tấp vào cái sân nhỏ đầy những phương tiện chuyên chở dân sự và quân sự khác.

Tài xế của xe tải thứ hai nhảy ra khỏi buồng lái và bước về phía đằng sau xe.

Tôi không thấy mặt anh ta, nhưng nghe tiếng thở tắc nghẽn, lộ rõ vẻ ngạc nhiên khi một sinh vật khổng lồ, đầy gươm tóm lấy anh ta và lôi ra khỏi xe tải. Lại một tiếng hộc nữa, theo sau là tiếng huych nhỏ - anh lính bị đánh xỉu, nằm sóng sượt dưới đất.

Kịch bản tương tự diễn ra với chiếc xe tải còn lại. Nhóm Hork-Bajir đã tới kịp thời. Viên chỉ huy và một anh lính đi cùng với ba Marco bị đánh ngất và được mang giấu đi.

Liền đó cô Naomi và chú Walter bước tới xe tải, ngồi vào đăng sau tay lái.

<Tốt,> tôi nghe Marco nói. <Đây là căn cứ rất lớn. Nếu có quả bom ngàn pound ta sẽ làm gì?>

<Có mười hai dãy nhà kho bao quanh vành đai phía Bắc của căn cứ,> Tobias nói. <Đúng như bản đồ Marco đã truy cập. Và mình thấy bốn chiếc xe tải nữa trong bãi xe dọc theo vành đai phía tây.>

<Để chúng tôi kiểm tra bãi xe,> James xung phong. <Đánh bất tỉnh các lính gác và lấy thêm xe tải nếu các bạn cần.>

<Hãy cẩn thận, cố đừng làm đau ai,>

Hoàng tử Jake chỉ thị. <Rất nhiều lính an ninh vô tội.>

<Được,> James nói.

Hai xe tải rầm rập chạy về phía cụm nhà kho.

Thình lình, từ trong căn cứ một người đàn ông và hai phụ nữ từ một hành lang bừa bộn đi ra, ghé mắt nhìn chúng tôi nhưng không tỏ vẻ tò mò, soi mói gì. Giờ này đã khuya lắm rồi, hầu hết lính an ninh không phải làm bốn phận đều đang ở trong doanh trại,

Hoàng tử Jake giục giã. <Biến hình chiến đấu lẹ lên. Cả bồ nữa, Ax. Mình làm cọp đây.>

Hai chiếc xe tải dừng lại, tấp vào sau dãy nhà kho cuối cùng. Từ chỗ quan sát, tôi thấy hai lính gác của dãy L không chú ý gì cả.

< Hai lính gác ở dãy A,> Tobias báo cáo. <Có mười hai dãy nhà kho, mỗi dãy đều có hai lính gác.>

<Bắt đầu tìm kiếm từ dãy A dần tới dãy L,> Hoàng tử Jake ra lệnh.

<Nhưng phải đánh xỉu tất cả lính gác cùng một lúc, trước khi chúng ta bắt đầu. Mọi người có nghe được không?>

<Để tôi phái Timmy và vài người tới giúp,> James phản hồi.

<Tốt. Ax, bồ cùng Rachel và Marco lo dãy A. Timmy, bạn trợ giúp họ. Các nhóm cùng đồng loạt hành động nha...>

<Tới luôn đi, Ax-ngố.> Rachel phát lệnh.

Tôi đáp xuống khoảnh tối và bắt đầu hoàn hình. <Để tôi tiến tới trước. Đó là cách tốt nhất để biết lính gác đã bị mượn xác hay chưa.>

Trong hình hài Andalite, tôi bước khỏi ngõ hẻm hẹp giữa dãy A và một tòa nhà nhỏ hơn.

Hai người lính đứng trước dãy nhà kho chẳng hề hay biết là sắp có rắc rối. Một người nhai chewing-gum ầm ĩ, và giũa móng tay bằng bàn chải đánh răng. Người kia đang lướt nhanh mấy trang báo.

Tôi bước tới và cất giọng truyền ý nghĩ. <Xin lỗi. Nhà kho này có khóa không?>

Hai người lính ngước lên. Một người thở hổn hển, miếng chewing-gum bật rớt khỏi miệng. Người kia lùi phắt lại. "Cái gì trong..."

Nhưng rồi khi dòm tôi kỹ hơn, mặt anh sáng rực lên. Anh chìa tay ra, lòng bàn tay ngửa lên, cứ như tôi là một chú chó hay chú ngựa không bằng. "Tôi chưa bao giờ thấy cái gì như thế này," giọng anh thấp và trầm. "Hây, anh bạn, Hây!"

< Tiếng đó để dành gọi ngựa,> tôi độp lại. <Tôi không phải là ngựa, mặc dù về khía cạnh nào đó tôi trông rất giống...>

Tôi nghe Marco rống lên cười khùng khục, mặc dù tình huống này chẳng có gì khôi hài cả.

Người lính thứ hai rơi súng, té dúi vào người thứ nhất. Anh này loạng choạng ráng giữ thăng bằng, vươn tay lần tìm radio.

Tôi biết họ không phải là Yeerk. Nhưng người lính nọ chưa kịp bấm nút radio, thì một bàn tay lông lá đã giật chiếc bộ đàm khỏi tay anh. Mặt đối mặt với chú khỉ đột, anh lính cứng người lại.

Người lính thứ hai chụp lại súng, nhưng một con cú bự chảng từ trên cao hụp xuống, tóm khẩu súng trong móng vuốt và bay đi.

<Chúng tôi biết các anh vô hại. Xin vui lòng mở cửa nhà kho được không?> Tôi lịch sự yêu cầu.

Hai anh lính nhìn nhau, định ù té chạy. Marco tóm lấy anh thứ nhất, gọn ghẽ tống xỉu. Một con beo duyên dáng từ trên mái nhà kho, nhảy đáp xuống lưng anh lính thứ hai, khiến anh này ngã sấp. Con beo Timmy điềm tĩnh bước khỏi lưng anh ta.

<Cám ơn, công tử,> Marco nói.

<Không có chi.>

Timmy lỉnh đi. Tôi vung lưỡi dao đuôi chặt đứt sợi xích khóa của nhà kho dãy A.

Marco và tôi bước vào. Marco khụt khịt vẻ gớm ghiếc.

Bên trong chất đầy những thùng cao ngất tới tận mái trần. Ở bên hông mỗi thùng đều đề chữ "SPAM" bằng mẫu tự to màu đen.

<SPAM có nghĩa là gì thế?> Tôi hỏi.

Marco nhún vai. <Đó là thứ rất nhiều người muốn biết, kể cả tui. Đi nào. Ở đây toàn khẩu phần ăn không hà. Chuyển qua dãy kế tiếp nào.>

Chúng tôi rời dãy A và cẩn thận tiến qua dãy B. Những người lính gác ở dãy này và suốt một dọc những dãy khác đã bị Toby và những người Hork-Bajir khống chế hết rồi. Chúng tôi không cần phải nói chuyện với họ.

Trời tối om, nhưng chúng tôi không bật đèn, e làm khơi dậy sự nghi ngờ của những lính an ninh còn thức bên trong căn cứ. Vì vậy, những người lớn dùng đèn pin, cẩn thận không rọi đèn gần cửa sổ. Rachel dùng tầm nhìn đêm của cú phụ tìm kiếm.

Cassie dùng khứu giác tinh nhạy của sói để lần mò.

Toàn bộ quy trình tương tự đồng loạt diễn ra ở cả mười hai dãy nhà kho. Chúng tôi hối hả tìm loại vũ khí mà Marco và ba của bạn ấy chắc chắn có cất ở đây.

Đột nhiên, tôi cảm thấy bồn chồn. Đội chúng tôi gồm nhiều người, nhiều loài - với những kinh nghiệm khác nhau. Các hội viên Animorphs chính thống vốn đã quen với hành động đội nhóm nhỏ và những phi vụ được kiểm soát chặt chẽ. Khi sự việc xấu đi, họ khắc biết cách phải làm gì. Nhưng tôi vẫn lo ngại. Có quá nhiều thứ tệ hại xảy ra...

<Đây rồi! Ở đây nè! Dãy J.> James la to.

Chớp mắt, những thành viên không phải canh chừng lính gác cùng túm tụm vào dãy J.

Vũ khí được đóng gói kỹ càng trong những thùng hàng cao bảy mét rưỡi và dài một mét tám. Mỗi thùng đều in những hàng chữ cảnh báo và ngăn ngừa như:

"Cẩn Thận Nhẹ Tay" hoặc "Không Phận Sự Miễn Mở."

<Chúng ta có thể chất được bao nhiêu thùng lên hai hoặc ba chiếc xe tải mà vẫn có chỗ cho chúng ta ngồi nhỉ?> Cassie hỏi.

Hoàng tử Jake đáp. <Mình không biết. Chắc là mười. Các bạn Animorphs mới sẽ phải bay ở dạng chim hoặc làm bọ chét bám trên mình chim. Nhóm cũ tụi mình cần đi cùng xe tải. Những người Hork-Bajir phải ép tém lại. Chật đấy. Nhưng đành phải vậy thôi. Nào, chất hàng lên.>

Hoàng tử Jake bảo Tobias gọi hai chiếc xe tải tới dãy J.

Khi xe tới, Toby ra hiệu cho hai người Hork-Bajir khiêng hàng. Bàn tay bự có móng vuốt của họ tóm vào hai đầu thùng hàng và lắng xuống sàn.

Một tiếng động chói tai vang lên giữa đêm khuya.

CHƯƠNG 18

<Nào, nhanh lên!> Hoàng tử Jake thúc hối.

<Mình đang hoàn hình trong trường hợp phải thương lượng cho chúng ta thoát khỏi rắc rối. Ax cũng làm người luôn. Marco, Rachel và Cassie vẫn giữ yên lốt đó, nhưng lùi lại, chỉ ra mặt khi thật cần thiết. James, các bạn vẫn giữ lốt hình biến và tránh xa ra đừng cho ai thấy >

Tôi bắt đầu biến hình. Những người Hork-Bajir của Toby nhịp nhàng lo công việc bốc xếp.

Thịch thịch ... thịch thịch.

Tiếng giày quân sự thình thịch nện xuống đất ở đâu đó trong căn cứ. Có lẽ hai hay ba chục lính an ninh đang tập trung cho cuộc đụng độ.

Tiếng huyên náo. Tiếng báo động rầm rì.

"Lính an ninh đang tiến ra cổng, Hoàng tử Jake." Tôi thông báo. "Họ sẽ ngăn chặn chúng ta ở đó."

"Lẹ lẹ lên!" Mẹ Rachel từ ghế tài xế của một chiếc xe tải giục giã.

<Vâng!> Rachel đáp lời.

"Bồ đi đâu đó?" Hoàng tử Jake thét.

Marco vẫn trong lốt khỉ đột dừng lại và nhìn chằm chặp vào mặt Hoàng tử Jake.

<Đi đón ba tui!>

"Dừng lại ngay, nếu không mình sẽ nhờ Toby giữ bồ lại!"

Marco cười khẩy. <Bồ sẽ làm vậy sao?>

Hoàng tử Jake lạnh lùng ra lệnh. "Quay lại đây ngay!"

<Tui phải đi đón ba!> Marco lập lại.

Hoàng tử Jake lắc đầu. "Không ai được rời khỏi trận địa vào lúc này. Đây có lẽ là trận cuối cùng. Chúng ta cùng vào thì sẽ cùng ra. Mình không đời nào để một đồng đội ở lại sau, hiểu chưa?"

Marco lừng khừng.

"Vì Chúa, Marco!" Mẹ Rachel quát. "Lên xe và ra khỏi đây. Ba cháu sẽ ổn thôi. Đi nào!"

Ái chà, đôi khi vẻ trịch thượng của người lớn cũng cần thiết vô cùng. Marco quay lại phía xe tải.

Ở cổng căn cứ, một tiểu đoàn lính và xe cơ giới vẫn tiếp tục dồn tới. Chúng tôi cần phải vượt qua họ, trên hai chiếc xe tải chứa đầy chất nổ.

"Rachel, Cassie, Marco, hoàn hình!"

Hoàng tử Jake ra lệnh. "Mấy bồ vào xe tải đi. Tobias, bồ cứ ở trên không nha. Xong chưa?"

<Xong rồi, Jake.>

"Tốt," Hoàng tử Jake nói. "Nên nhớ, chúng ta sẽ chỉ chiến đấu khi chẳng đặng đừng, còn đâu chạy là chính."

Những người Hork-Bajir nhảy vào xe tải, thượng trên nóc các

thùng hàng.

Rachel bò vào ngồi kế mẹ. Tôi ép người ngồi sát Rachel và đóng cửa xe đánh sầm. Chị Loren và cô Eva đứng chênh vênh trong khoang chất hàng.

Marco, Cassie và Hoàng tử Jake nhồi nhét vào chiếc xe tải thứ hai cùng với cô Michelle. Ba Cassie lái xe.

"Đi!" Hoàng tử Jake hét.

Đoàn xe chầm chậm nhưng đều đặn tiến về phía cổng. Chúng tôi không muốn phải tông đồ cánh cổng, e thuốc nổ sẽ nổ tung mất.

Tất cả chúng tôi đều hy vọng vượt qua được cánh cổng mở mà không phải giết những lính an ninh vô tội. Nhưng ba hàng lính, trang bị vũ khí đầy mình đang sẵn sàng đón đợi.

Xe tải của tôi dẫn đầu. Khi mẹ Rachel trông thấy hàng rào lính, tự dưng cô thụp xuống. "Làm gì đây? Làm gì đây?" Cô hốt hoảng hói.

"Xông qua họ." Rachel lạnh lùng đáp.

"Không!"

"Xông qua" Rachel đạp lên chân mẹ, dậm pedal khí. Chiếc xe tải tăng tốc.

"Ngừng lại, ngừng lại Rachel!" Cô Naomi thét. "Chúng ta giết họ mất."

Một người có lẽ là đại ủy bước lên trước hàng quân, giơ tay lên. Không có súng. Không đe dọa. Chỉ là động tác ra hiệu ngừng lại. Rachel nhấn chân mẹ mạnh hơn.

Cô Naomi hét om.

"Rachel!" Tôi quát nhỏ. "Tôi ra lệnh cho bạn ngừng lại. Bạn phải tuân lệnh của tôi!"

"Im đi Ax-ngố!" Rachel thò tay trái nắm lấy vô-lăng.

Cô Naomi đẩy Rachel về phía tôi, túm lấy tay con gái trên vô-lăng, quýnh quáng kiểm soát xe tải. Nhưng Rachel quá mạnh, quá cương quyết...

Chúng tôi sắp sửa cán phăng qua viên chỉ huy và giết chết ông ta.

Những cánh tay loài người mạnh khỏe của tôi bèn tóm lấy bàn tay Rachel, lôi chúng khỏi vô-lăng. Một tiếng két rợn óc khi xe tải ngừng lại, chỉ cách viên đại úy ba mét.

CHƯƠNG 19

Rachel sùng tiết quay qua tôi. "Bổ làm gì vậy?"

"Hoàng tử Jake ra lệnh cho bạn," tôi nói dối.

"Lệnh gì?" Bạn ấy chất vấn.

"Lệnh ngừng lại," cô Naomi nạt, quay liếc qua tôi. "Mẹ cũng nghe."

Rachel cau có đập tay xuống táp-lô. Tôi quay nhìn ra sau. Chiếc xe tải thứ hai cũng buộc phải ngừng lại. Hoàng tử Jake leo ra khỏi xe và bước qua chúng tôi về phía viên đại úy.

Ông ta thở phào khi thấy trước mặt mình chỉ là một cậu bé. Điều này chứng tỏ ông không phải là Yeerk. Đa số chúng đều biết đặc điểm của Hoàng tử Jake và sẽ nhận ra liền. Hoặc ít ra, cứ thấy thiếu niên là chúng sẽ nhảy nhổm lên.

"Cậu bé! Chuyện gì vậy?" Đại úy hỏi.

"Thưa ngài, ngài có tin là có những sinh vật từ hành tinh khác tới đây không?"

Hoàng tử Jake hỏi. "Những người lạ í?"

"Ồ, đùa kiểu gì vậy, cậu bé?" Ông đại úy cười xòa.

"Thưa ngài. Làm ơn trả lời câu hỏi của tôi đã. Tôi có hai xe tải chất đầy bom. Cái đó đủ quan trọng để có được câu trả lời của ngài đấy."

Đại úy ra hiệu cho lính của mình. Họ lục tục dàn hàng và quây quanh đoàn xe của chúng tôi. Vũ khí sẵn sàng.

"Cậu bé à, tôi không tin vào đĩa bay hay người màu xanh lá cây. Nhưng tôi biết rằng trẻ em và bom chẳng phải là sự kết hợp tốt đẹp. Nếu đây là trò chơi ở trường thì thật phê đấy, nhưng mà..."

"Ax," Hoàng tử Jake bảo. "Bồ lại đây."

Tôi ra khỏi xe tải và bước tới đứng gần bên bạn ấy.

"Thưa ngài, ngài đã thấy bà thống đốc trên tivi rồi chứ?" Hoàng tử Jake hỏi đại úy. "Ngài có nghe bài diễn văn của bà ấy về cuộc xâm lăng có lũ sên Yeerk không?"

"Dĩ nhiên là có nghe. Nhưng tôi được lệnh từ thiếu tá của tôi rằng đó là trò bịp bợm rất tinh vi. Bà thống đốc đã bị truất phế và được gửi đến bệnh viện tâm thần vì mất trí hay phản ứng thuốc gì đó. Đại tá Larsen thì bị ra tòa án binh do đồng phạm với bà thống đốc. Nhiều đội quân đã được phái tới đây để ngăn chặn sự kinh hoàng diễn biến thành bạo động."

"Thưa đại úy, tôi yêu cầu ông ra lệnh cho lính không được bắn. Ông sẽ thấy một điều quái dị..."

Đại úy ngẫm nghĩ một hồi rồi trả lời.

"Thôi được. Không hiểu sao tôi lại làm theo lời cậu, nhưng mà..." Đại úy quay qua đoàn quân và ra lệnh cấm bắn.

"Ax?" Hoàng tử Jake nói. Tôi bắt đầu hoàn hình.

Đương nhiên là chuyện hoàn hình đâu có đẹp mắt gì.

PHỤT!

Tôi cảm thấy khuôn mặt người của mình thít lại, cái miệng tịt vào và liền lại luôn. Mũi người lùi ra xa và được thay thế bằng mũi Andalite với những khe rãnh.

RẮC!

Vai, ngực và cánh tay người của tôi teo thon lại thành vai, ngực và cánh tay Andalite, thanh mảnh hơn.

Da tôi được bao phủ bằng lớp lông xanh mượt mà. Mắt người chuyển dạng ra mắt Andalite. Tôi thấy gương mặt đại úy nhăn lại tỏ vẻ gớm ghiếc và ổng thét gọi bác sĩ.

"Không! Đừng gọi bác sĩ. Anh ấy ổn mà," Hoàng tử Jake gạt đi.

"Anh ta sắp chết kìa," đại úy la khàn khàn.

"Không phải," Hoàng tử Jake đáp. "Chỉ là anh ta đang hoàn hình mà thôi."

CHƯƠNG 20

Hoàn hình xong, tôi bị bao vây bởi những gương mặt phô bày đủ cách biểu cảm. Kinh hoàng. Sợ hãi. Ngạc nhiên. Sững sờ. Sửng sốt. Và cả thích thú nữa.

"Họ tới đấy." Một anh lính hồ hởi nói.

"Họ đang ở đây!"

"Người sao Hỏa hả?" Người khác hỏi.

"Con đó gần đây có xuất hiện trên Internet. Các anh nghĩ nó là thật hả?" Một phụ nữ thì thào.

Đúng lúc đó, Hoàng tử Jake ra hiệu cho những người Hork-Bajir nhảy khỏi xe tải.

Những người lính lùi lại. Tôi nghe tiếng lên cò súng lách cách. Nhắm!

"Xin nhớ cho," Hoàng tử Jake thét. "Các anh không bị nguy hiểm đâu."

"Không được bắn!" Đại úy quát, nhưng giọng vẫn run run. Ông quay qua Hoàng tử Jake. "Tôi nghĩ đó là trò phỉnh phờ. Tức là hàng triệu năm..."

"Thưa đại úy, hãy để tôi giải thích đã, không phải tất cả những người ngoài hành tinh đều xấu. Đúng là bọn Yeerk đang làm ô nhiễm Trái đất, nhưng người Andalite và Hork-Bajir là đồng minh của chúng ta."

Hoàng tử Jake hướng về phía tôi.

"Thưa đại úy, tôi xin giới thiệu, đây là Aximili-Esgarrouth-Isthill, người Andalite. Anh trai của ảnh, Hoàng tử Chinh chiến Elfangor-Sirinial-Shamtul, đã chết trong cuộc chiến bảo vệ Trái đất khỏi bọn Yeerk."

Đại úy gật đầu. Khi tôi chìa tay ra, ông lưỡng lự nhưng rồi cũng bắt tay. Rõ ràng, tay ông mạnh hơn tay tôi nhiều, tôi phải ráng đừng nhăn mặt vì cảm giác bị bóp mạnh.

"Toby?" Hoàng tử Jake gọi.

Với vẻ uy nghiêm theo kiểu Hork-Bajir, Toby bước lên trước từ trong bóng tối. Bất giác, ông đại úy lùi lại. "Toby là người lãnh đạo nhóm Hork-Bajir tự do, thành viên đắc lực của nhóm phản kháng. Chúng tôi cùng nhau chống Yeerk. Nếu may mắn, chúng tôi sẽ giải phóng được các đồng bào của Toby. Và một ngày nào đó giải phóng luôn cả hành tinh của cô ấy."

"Vô cùng hân hạnh được kết thân với ông," Toby chào.

Đại úy gật đầu, lầm bầm cái gì đó, đại loại người lạ sao mà nói tiếng Anh còn hoàn hảo hơn đám lính của ông.

"Có một điều nữa..." Hoàng tử Jake kể cho đại úy nghe về hội Animorphs, bắt đầu từ anh Elfangor. "Giờ bọn Yeerk đã có được thuật biến hình," bạn ấy nói khi chấm dứt câu chuyện. "Chúng tôi đã mất đi

thế thuận và bây giờ tình hình rất xấu."

Mặt đại úy thể hiện rất nhiều cảm xúc trái ngược nhau cùng một lúc. Cứ nửa tin nửa ngờ. Hết sợ lại bàng hoàng. Cuối cùng, ông hỏi. "Vấn đề hiện nay là gì?" Hoàng tử Jake hơi mỉm cười. Ít nhất thì đại úy cũng sẵn lòng lắng nghe.

"Có một khu liên hợp vũng Yeerk ở dưới lòng đất thành phố này," bạn ấy giảng giải. "Đó là nơi mỗi ba ngày Yeerk phải tới nạp dinh dưỡng. Có nhiều lối vào ở những cửa hàng, tiệm thức ăn nhanh, khu thương xá. Đó là nơi tập trung nhiều kẻ thù nhất trên hành tinh này. Gần đây, Yeerk đã kiểm soát ga xe điện ngầm với sáu hay bảy đường ray xe lửa. Chúng tôi nhận định: chúng đang xây dựng thêm đường dẫn tới vũng Yeerk. Chúng tôi thấy nhiều người bị dí súng vào đầu, bị lùa ép xuống ga xe điện ngầm, vào các toa xe lửa. Họ bị lôi tới vũng Yeerk và bị nhét sên Yeerk vào đầu."

Hoàng tử Jake ngừng, nhìn thật kỹ vào mặt đại ủy. "Chúng tôi cần cho nổ tung vũng Yeerk."

"Nhưng tôi không có lệnh," đại úy phản đối. "Tôi không thể cho phép cậu ra khỏi căn cứ với những thùng thuốc nổ."

Chính lúc đó thì mẹ Rachel bước tới.

"Đại úy Olston!"

"Ồ, chị Naomi. Chị làm cái quái quỷ gì ở đây vậy?" Đại úy hỏi.

Cô Naomi và đại úy bắt tay nhau. "Anh khỏe chứ?"

Đại úy mỉm cười yếu ớt. "Ừm... khỏe. Vẫn là lính. Cám ơn chị."

Mẹ Rachel quay lại chúng tôi. "Cô đã bào chữa cho cậu con trai lớn của Đại úy Olston khi cậu ta bị buộc tội oan là đã ăn cắp xe hơi."

Đại úy cười nồng hậu. "Chị không biết là gia đình tôi biết ơn chị đến thế nào đâu. Nếu Robert mà bị kết án tù, thì chắc chắn tôi sẽ bị giải ngũ. Chị đã cứu tương lai của con trai tôi và sự nghiệp của tôi."

Ông hắng giọng và nhíu mày. "Nhưng, vai trò của chị trong việc này là gì, Naomi?"

"Đại úy Olston, cuộc xâm lăng của Yeerk là có thật. Cho dù anh nghe rằng bà thống đốc bị bệnh hay gì gì đi nữa. Bà ấy nói sự thật và giờ đã bị trừng phạt vì nói thật."

"Tôi rất mừng vì danh dự của bà thống đốc được toàn vẹn," ông bảo. "Bà ấy là thống đốc tốt nhất mà bang này từng có."

"Chúng tôi là nhóm phản kháng, đại úy à," cô Naomi tiếp. "Và đây... cậu bé này," cô chỉ Hoàng tử Jake, " là cháu trai của tôi. Cậu ta là thủ lĩnh. Còn tôi chỉ đóng vai trò giúp đỡ mà thôi."

Đại úy nhăn mặt quay lại Hoàng tử Jake. "Cậu bé à, cậu còn nhỏ hơn cả con trai út của tôi. Nó là chàng thanh niên tốt, nhưng tôi không bao giờ dám giao cho nó hai xe tải đầy bom thế này mà đi vào thành phố. Cậu không trông chờ tôi đồng ý đấy chứ?"

Hoàng tử Jake nói dõng dạc với vẻ tôn trọng. "Chúng tôi sẽ chiến đấu để ra khỏi đây, thưa ngài. Và nếu chiến đấu thì chúng tôi sẽ thắng.

Nhưng tôi không muốn làm thế. Tôi thật lòng mong ông giúp đỡ."

Thình lình, có tiếng quát và một cuộc ẩu đả diễn ra. Một phát đạn vụt qua đầu Hoàng tử Jake trong đường tơ kẽ tóc. Ba người lính đang vật lộn với người lính thứ tư ở dưới đất.

"Thưa ngài," một anh lính báo cáo.

"Binh nhì Grigsby nhắm vào cậu bé đó. Anh ta định giết cậu ấy."

Hoàng tử Jake quay qua đại úy. "Grigsby là tên bị mượn xác, nghĩa là anh ta có Yeerk sống trong đầu. Trong hàng quân của ông sẽ có nhiều người nữa bị như vậy."

Đại úy Olston lắc đầu. "Tôi cần thời gian để suy nghĩ về chuyện này. Như đã nói, tôi nhận được lệnh rằng: chuyện Yeerk thôn tính Trái đất chỉ là lời bịa đặt nhảm nhí và quân đội được phái vào thành phố để dẹp yên nỗi kinh hoàng. Tôi được lệnh không can thiệp vào bất cứ tình huống nào."

"Thế thì thiếu tá của ông cũng là Yeerk nốt," Hoàng tử Jake kết luận.

Mặt Đại úy Olston chuyển qua tái mét.

"Như vậy là...."

"... là ông phải tự quyết định và hành động," mẹ Rachel nói.

"Thưa ngài," Hoàng tử Jake thúc giục.

"Chúng tôi không có nhiều thời gian. Yeerk đang ở khắp nơi và chúng có thể phát hiện ra chúng tôi. Có Yeerk trong lính của ông và có thể chúng đã tìm cách mật báo vào thành phố. Và chúng tôi phải đi gấp."

Mẹ Rachel, nhà thương thuyết lớn nhất của Hoàng tử Jake, đặt tay lên vai bạn ấy.

"Hãy nghe lời cậu ta, Đại úy Olston. Cậu ta là người sẽ cứu cuộc đời chúng ta. Có lẽ cả cuộc sống của hành tinh này nữa."

Đại úy nhìn trừng trừng vào Hoàng tử Jake, rồi vào tôi một lúc lâu, đoạn ông tằng hắng.

"Cậu cần gì, cậu trai?"

CHƯƠNG 21

Ba Marco được đưa ra khỏi trạm xá để hội ý. Đại úy Olston đề nghị thêm lính, thuốc men và xe tải.

Trước tiên chú Peter xin lỗi Đại úy Olston vì buộc phải giả bộ. Rồi chú bày tỏ nỗi lo lắng về trọng lượng quá tải của mỗi chiếc xe.

"Ông không sợ chúng nổ sao?" Đại úy Olston hỏi.

"Sợ chứ. Nhưng chúng tôi không còn sự lựa chọn nào khác. Chúng tôi muốn chất càng nhiều chất nổ lên xe càng tốt. Nhưng có lẽ chúng tôi phải bỏ lại vài thùng."

"Vậy tại sao không lấy thêm mười hay mười hai chiếc xe nữa? Chúng tôi có mà."

"Quá nhiều xe tải sẽ gây chú ý," Hoàng tử Jake nói. "Đặc biệt là đơn vị của ông được lệnh phải ở ngoài thành phố. Nhưng nếu lấy thêm chừng ba chiếc xe nữa thì được. Xin ông và vài lính của ông đi cùng... "

Chúng tôi trở lại nhà kho dãy J.

Những người Hork-Bajir và lính của đại úy bỏ bớt chất nổ xuống, rồi lại chất lên các xe khác để chúng được sắp xếp ngay ngắn hơn.

"Thế còn kíp nổ và định giờ thì sao?" Đại úy hỏi.

"Tôi sẽ định giờ kíp nổ," ba Marco nói.

"Tôi là kỹ sư. Chất nổ không phải là lãnh vực chuyên môn của tôi hồi trước cuộc chiến này, nhưng người ta phải học điều cần học mà."

"Vậy, hãy để trung sĩ của tôi đi giúp ông," Đại úy Olston đề nghị. "Chất nổ là chuyên sâu của cổ," ông ra hiệu cho sĩ quan phụ tá, anh này chạy ù đi một lúc và trở về với một người phụ nữ. Trung sĩ Tara Weston.

Trong khi cô ấy và ba Marco bàn bạc, tôi suy nghĩ mông lung. Dù kỹ thuật chất nổ của loài người rất thô sơ đối với chuẩn mực Andalite, nhưng tôi tin tưởng là nó được việc - nếu chúng tôi có thể mang chất nổ xuống được ga xe điện ngầm và vào một xe lửa trống.

Một chữ "NẾU" rất to.

Tôi nhìn quanh quất. Mẹ Rachel đang đứng dựa lưng vào thành xe tải, nhấp nước trong một cái chai.

Thật thú vị là Đại úy Olston lại đang mang ơn mẹ Rachel. Chắc chắn Rachel phải nhận thấy rằng mẹ mình cũng có ích. Cả chúng tôi cũng thế.

Nhờ có mẹ Rachel mà đại úy vẫn giữ được vị trí của mình. Và nhờ ông là vị chỉ huy thông minh, tài giỏi và trung thực mà chúng tôi nhận được sự giúp đỡ cần thiết trong lúc này.

Tôi vừa bắt đầu nghĩ Rachel đã không công bằng khi hay làm mình mẩy với mẹ, thì thấy bạn ấy tiến tới chỗ mẹ, không có vẻ ngông nghênh như mọi lần. Dù không đồng ý lắm với chuyện nghe lén của con người, tôi vẫn không thể không vểnh tai lên nghe họ trò chuyện.

"Mẹ," Rachel nói nhẹ ru. "Con.... con... xin lỗi mẹ. Con..."

"Rachel, được rồi, được rồi mà..."

Phần còn lại tôi không thể nghe được gì. Thình lình, vai Rachel rung lên bần bật.

Bạn ấy khóc. Thật bối rối và lúng túng khi phải chứng kiến bạn ấy khóc. Rachel là người mà tôi chưa bao giờ cảm thấy phải thương hại. Nhưng bây giờ thì khác... Có lẽ Rachel, cũng giống như tôi, đột nhiên nhận ra khoảng cách giữa cha mẹ và con cái luôn là lỗ hổng.

Chất nổ đã chất xong. Những mệnh lệnh được đưa ra khi chúng tôi chuẩn bị rời khỏi căn cứ. Những người lính An Ninh Quốc Gia và Hork-Bajir lúp xúp trèo lên năm chiếc xe tải.

Chúng tôi sẽ biến hình chim và bay theo đoàn xe. James và nhóm của anh ấy sẽ theo sát chúng tôi.

Những người lớn được yêu cầu phải quay về trại ngay lập tức. Họ sẽ chờ tin phi vụ thành công - hoặc thất bại.

Họ chẳng tranh luận gì với yêu cầu đó cả.

Mẹ Rachel hôn má con gái rồi trở vào bóng tối. Marco lắc tay ba và ôm mẹ, rất tự hào và chững chạc. Tobias biến hình người để nói lời tạm biệt với mẹ - chị dâu Loren của tôi. Cậu ấy nắm tay mẹ và bảo đảm mình sẽ yên ổn trở về.

Cassie và ba mẹ ôm nhau, cụng trán trước khi chia tay. Tôi biết tất cả mọi người đang nói tất cả những gì cần nói với gia đình và bạn bè khi họ nghĩ mình có thể chia xa mãi mãi. Tôi không có cơ hội như vậy với cha mẹ mình. Cả anh Elfangor cũng không...

A, Hoàng tử Jake của tôi cũng thui thủi một mình. Có lẽ đây là đêm cuối cùng chúng tôi còn sống.

Tôi biết Hoàng tử Jake cảm nhận sự thiếu vắng gia đình sâu sắc đến thế nào.

Tôi không thể là gia đình của bạn ấy, và bạn ấy cũng không thể là gia đình của tôi, nhưng chúng tôi có thể là bạn.

Tôi bước tới chỗ bạn ấy. "Hoàng tử của tôi," tôi nói. "Cho dù bất cứ chuyện gì xảy ra tôi vẫn luôn tự hào là đã phục vụ cho bạn..."

Hoàng tử Jake mỉm cười, đặt tay lên vai tôi. "Ax, lần cuối cùng nha."

"Gì cơ?"

"Đừng gọi mình là 'hoàng tử'."

CHƯƠNG 22

Chúng tôi tới thành phố.

< Tốt,> Tobias báo cáo. <Ga xe điện ngầm ở đường Shawmut không dùng để lùa người, nhưng lại được canh gác rất cẩn mật.>

<Nơi lý tưởng đấy,> Hoàng tử Jake nhận định. <Bồ dẫn tụi mình tới đó đi.>

Dưới sự hướng dẫn của Tobias, đoàn xe năm chiếc lăn bánh trên các đường phố. Những hội viên Animorphs theo sau, rải đội hình trên không.

Lúc này là sáng sớm, trước giờ cao điểm, người đi làm thường nhật chưa đổ ra đường. Nhưng trên các vỉa hè lại đầy người bị dồn về phía lối vào ga xe điện ngầm. Đa số họ mặc đồ ngủ, đồ tắm và đồ pyjamas.

Rõ ràng bọn Yeerk không chỉ chú ý đến những người đang lái xe trên đường. Chúng xông vào tận nhà người ta, lôi họ ra khỏi giường, dí súng ép buộc họ tới ga xe điện ngầm, rồi lên xe lửa.

Đoàn xe chúng tôi hướng tới đường Shawmut và dừng lại. Đại úy Olston nhảy khỏi chiếc xe đầu tiên và ra hiệu cho quân lính theo sau. Họ là là những người lính tinh nhuệ, do chính đại úy tuyển lựa.

Quân của đại úy, cầm súng sẵn sàng, bước hiên ngang về phía phân đội lính An Ninh Quốc Gia canh giữ lối vào. Mười tên vạm vỡ không nói nửa lời, chỉ khép đội hình lại và chạm tay lên vũ khí.

"Tránh qua bên," Đại úy Olston rành rọt ra lệnh. "Chúng tôi mang tới vài thứ trang thiết bị."

"Thưa ngài," một tên trong phân đội đáp. "Chúng tôi không được lệnh nhận thiết bị."

"Sĩ quan chỉ huy của các ngươi đâu?" Đại úy quát như bom nổ. Lập tức có tiếng bước chân nện trên cầu thang kim loại. Bọn lính rẽ dạt ra.

Một viên thiếu tá hiện ra từ ga xe điện ngầm bên dưới, nhếp mép cười. "Đại úy Olston! Tôi ngạc nhiên vì gặp anh ở đây. Tôi đã ra lệnh cho anh không được rời khỏi căn cứ mà..."

"Tôi đã nghe," Đại úy Olston đáp lại sắc lẻm. "Nhưng những lệnh đó đã bị hủy bỏ."

"Do lệnh của ai?" Thiếu tá hoạnh họe, nụ cười của hắn nghiến chặt lại.

"Của anh ta," Đại úy Olston gật đầu cho cái gì đó ở đằng sau thiếu tá. Hắn quay lại và vuột ra tiếng kêu thảng thốt.

Marco, trong lốt khỉ đột, quật hắn xuống.

Tất cả xảy ra nhanh đến nỗi bầy lính Yeerk của hắn không kịp phản ứng.

Gấu xám, cọp, sói và Andalite nhảy xổ ra từ xó nào chẳng rõ, lẳng lặng đánh bất tỉnh mười tên lính. Toby và những người Hork-Bajir ùa

khỏi xe tải, thu gom tên thiếu tá và lính của hắn xuống ga xe điện ngầm, nhốt tất cả mười một tên vào quầy bán vé.

Tobias ra hiệu đường đã an toàn, bảo đảm không thấy lực lượng Yeerk nào nữa. Chúng tôi hòa vào đám Hork-Bajir ở bục sân ga. James và các đồng sự cũng nhập vào đoàn quân của chúng tôi.

Vừa lúc xe lửa lóc cóc vào ga.

<Xe lửa đến rồi,> Hoàng tử Jake gằn giọng. <Sẵn sàng.>

Tôi nhìn vài toa đầu tiên đi qua. Toa nào cũng chứa những khuôn mặt thất thần, kinh hãi. Có người tì mặt vào thành cửa sổ. Có người rồ lên kêu cứu. Những người khác ngây ra, thẫn thờ, tuyệt vọng.

Chúng tôi đứng tô hô trên bục sân ga, chờ bị phát hiện. Đúng như vậy, bọn chỉ huy liền ra lệnh cho tàu dừng tức tốc. Tiếng thắng rít ken két.

Những cánh cửa bật mở. Mọi người túa ra, chạy tán loạn vào bục sân ga. Những người ở toa đầu tiên đã vào đường hầm tối vẫn phóng lộn trở lại về phía bục sân ga rộng rãi. Tất cả đều hồn siêu phách lạc, cuống quít tìm cách thoát thân. Chẳng ai lưu tâm đến cái nhóm lạ lùng đứng dàn hàng ngang trên bục sân ga.

Gấu xám Rachel, khỉ đột Marco, cọp Jake, sói Cassie, sư tử James, cá sấu Collette, beo Timmy, bò rừng Kelly. Và, một người Andalite.

Khi xe lửa đã trống rỗng, những người chưa bị Yeerk đầu độc đã chạy cả xuống.

Một nhóm mười tên Mượn xác-Người mặc quân phục đủ mọi cấp bậc bước lên bục sẵn ga.

Một tên trong bọn lách lên trước. "Nhìn cứ như một gánh xiếc rong vào thành phố ấy nhỉ?" Gã quay qua bọn bậu xậu. "Lùa chúng vào xới cho ta."

CHƯƠNG 23

Tức khắc, bọn Mượn xác-Người bắt đầu biến hình.

<Anh Jake!> Giọng Rachel rít lên. <Hãy chiến đấu trước khi chúng biến hình xong.>

<Không! Chúng ta cho chúng cuộc đấu công bằng. Chúng ta chống lại Yeerk nhưng không biến thành chúng.>

Tên mượn xác đầu tiên biến hình thành tê giác. Tên khác thành gấu trắng. Và tên nữa thành báo đốm. Còn lại là bảy con sói.

Đột nhiên, con tê giác hạ đầu xuống, gừ sùi bọt mép và chồm lên.

<Xung phong!> Hoàng tử Jake hô.

Rachel đón đầu con tê giác với tốc độ gấu xám. Cả hai tông ầm vào nhau.

Thân hình chang bang của Rachel kìm bớt cú tông của hắn, nhưng sừng tê giác chọc một phát vào cẳng chân bạn ấy, mở banh một lỗ bự.

Đó là dấu hiệu tất cả đều chờ đợi. Chiến trường nổ ra tức khắc. Tất cả mọi con thú đều xông vào trận địa.

Con beo Timmy đuổi thằng báo đốm. Nó dễ dàng lủi đi... nhưng Collette đang chờ.

TÁCH!

Tiếng quai hàm cá sấu ngậm vào. Cẳng chân sau của báo đốm lọt vào giữa mấy hàm răng như bàn chông. Cá sấu kéo lê con mèo bự trên sàn, quăng quật con mèo qua bên này bên kia. Đầu con báo đốm đập bồm bộp vào thành xe lửa. Một hồi sau, cái thây cứng đơ vuột khỏi mồm cá sấu Collette.

<Marco, đằng sau bạn!> Tôi cảnh báo.

< Thấy rồi >

Lộn một vòng lanh lẹ, Marco né khỏi đường rơi của con tê giác, tiện thể thui cho nó một đấm vào đầu khi nó lao qua.

PHẬP! Một mắt cuống tôi động đậy. Một gã sói lăn đùng. Nhưng...

"Greerr, gerr, grrowwwRR!"

Hai con khác gầm gừ, chồm vào tôi, cố dồn tôi vào tường.

PHẬP! Lưỡi dao đuôi của tôi vung lên, chém một tên ngang tai. Nó chảy máu nhưng không đổ. Hắn nhe hàm răng và gừ rùng rợn, lông trên lưng nó dựng xù cả lên.

Rồi cả hai cùng nhảy vào tôi.

PHẬP!

PHẬP!

Chúng rớt như hai bị cát xuống bục sân ga. Tôi nhảy qua cơ thể lật úp của chúng. Nhưng trước khi đối phó với kẻ thù khác thì...

Rầm!

Cái gì đó rất to đổ sập bên trên tôi! Rất lớn và uyển chuyển.

Đó là con gấu trắng. Tôi vổng đuôi lên nhưng vô ích. Khối lượng

gấu khổng lồ đã đè chặn, không cho một bộ phận cơ thể nào của tôi nhúc nhích. Tôi không thể thở cũng không thể thấy. Chỉ thấy một màu đen. Rồi sau đó tôi nghe có tiếng đạn súng trường.

Sức nặng càng nặng hơn. Bất thình lình, vài người lính An Ninh Quốc Gia cùng hè nhau lôi con gấu chết ra khỏi tôi.

Thì ra Đại úy Olston cùng lính vừa tới bục sân ga giúp chúng tôi. Họ nổ súng vào bọn tấn công. Tôi ráng đứng lên. Nhìn bọn gấu trắng, tê giác và báo đốm chết và rất nhiều sói chết.

Tôi chợt lạnh toát sống lưng. Liệu trong đó có lẫn Cassie không? Cassie đâu rồi?

Tất cả quanh tôi thật sôi động. Đội của tôi và của Đại úy Olston nhanh chóng dỡ chất nổ từ xe tải lên xe lửa, giờ đã trống không.

Tôi lẩn thẩn bước tới xem xét những xác sói. Những người lính của Đại úy Olston không phân biệt được sói nào với sói nào. Trong lúc chiến trường lên cao trào, cả tôi cũng khó nhận ra.

Cassie! Tôi nghĩ về Cassie. Tôi cứ tưởng mình ghét bạn ấy lắm. Hóa ra không phải. Giờ thì bạn ấy có lẽ không còn nữa. Tôi bỗng thấy hối tiếc vì những lời khó nghe đã nói với bạn ấy.

"Ax! Nhanh lên! Chúng ta cần phải làm việc!"

Tôi quay lại, không tin vào tai mình nữa. Giọng đó là của Cassie. Bạn ấy đang đứng bên Hoàng tử Jake ở chân cầu thang nhà ga. Cả hai đã hoàn hình.

"Mau lên, Ax." Hoàng tử Jake hối. "Tụi mình cần bồ. Chúng ta cần phải quyết định vài chuyện."

Tôi chạy tới nhập bọn. Tôi nhìn Cassie, bạn ấy nhìn tôi. Tôi không cần phải nói rằng tôi không ghét bạn ấy.

Hình như bạn ấy đã biết rồi.

CHƯƠNG 24

Xe lửa chứa đầy chất nổ được cài đặt cho nổ năm phút sau khi kích ngòi nổ. Năm phút đó sẽ cho những người tự do, đám Mượn xác-Người và Hork-Bajir thời gian để chạy thoát thân. Tôi thừa nhận là chẳng ai trong chúng tôi chú ý lắm đến sự an toàn của lũ Taxxon..

Nếu hơn năm phút, e bọn Yeerk sẽ có thời gian tính toán cách tháo gỡ kíp bom.

"Được rồi," Hoàng tử Jake nói. "Tất cả đã được sắp đặt xong. Chúng ta cần ba người lái xe lửa. Mình sẽ đi. Vậy là cần hai người nữa xung phong."

"Dù sao đây cũng là lỗi của mình," Cassie bảo, "hãy để mình đi."

"Không được," Rachel cãi lại. "Để mình."

Marco tiến lên trước. "Jake, xin lỗi. Bồ không thể là một trong ba người đó."

"Tại sao không?" Hoàng tử Jake so vai.

"Mình là người duy nhất không có gia đình..."

"Chỉ bây giờ thôi," Marco nói dứt khoát.

"Bồ là người tụi mình tin cậy nhất. Bồ là người giữ cho tụi mình sống, giữ cho tụi mình tỉnh táo. Bồ là người duy nhất có thể mang tụi mình ra khỏi đây và an toàn trở về trại."

Cassie và Rachel gật đầu.

<Bồ là người không thể thay thế được trong chiến dịch này,> Tobias chen vào.

Hoàng tử Jake hít một hơi thật sâu.

"Thôi được rồi. Mình không bảo mấy bồ đúng, nhưng chúng ta không có thời gian để tranh cãi. Mấy bồ thắng rồi. Nhưng ai đi nào? Nên nhớ, cho dù là ai cũng khó lòng mà quay về...

Tôi bước lên trước. <Để tôi đi.>

Hoàng tử Jake nhìn tôi. "Tại sao?"

<Vì lý do tôi không thể trình bày được,> tôi đáp. Đến giờ tôi đã chính thức bội ước với bộ chỉ huy cấp cao Andalite. Nếu các hội viên Animorphs khác biết tôi đã giữ bí mật kế hoạch cách ly của giới quân sự Andalite, các bạn ấy sẽ cho rằng tôi phản bội Trái đất.

Nếu lần này tôi không trở về, có lẽ cũng là điều tốt nhất. Giờ tôi chỉ muốn có cơ hội được chết oanh liệt như anh Elfangor. Tôi đã cố chống lại bọn Yeerk, làm hết sức hầu chấm dứt cuộc chiến này...

"Tui muốn đi," Marco la lên.

"Mình cũng đi," Cassie bảo.

"Không được," Rachel tức bực. "Còn mình thì sao?"

"Cassie đi," Hoàng tử Jake kết luận.

"Nếu có gì khó khăn thì mình muốn Cassie là người quyết định. Còn Marco đi vì... Có lẽ vì nó thích lái xe lửa. Rachel, em ở lại đây với anh."

Cassie mỉm cười với Hoàng tử Jake.

Ngay cả Rachel cũng dịu đi. Trong lúc nguy khôn này, hình như mọi chuyện lại trở về như xưa. Xem ra những rạn nứt đã được hàn gắn. Hội Animorphs đã lại là một đội gắn bó.

Xa xa phía đường ray đằng sau, tiếng ầm ầm của động cơ và còi huýt vẳng lại.

"Đi nào!" Hoàng tử Jake hối thúc, "Có một xe lửa khác đằng sau chiếc này. Nếu chúng thấy nó ngừng sẽ nghi ngờ liền.".

Marco, Cassie và tôi nhảy lên tàu rồi chạy về phía buồng lái. Marco nhấn đòn bẩy để nạp năng lượng cho tàu.

Xe lửa giật cục rồi chuyển bánh về phía trước. "Nào nào," Cassie nói với tôi. "Tụi mình đi kiểm tra lại nào. Phải bảo đảm tất cả mọi thứ đều đúng chỗ."

Những ngòi nổ được bố trí trong các toa ngay sau buồng lái. Cassie và tôi kiểm tra lại những thứ mà ba Marco và Trung sĩ Weston đã cài đặt.

Xe lửa tăng tốc. Chúng tôi lao sâu vào đường hầm, tiến gần tới vũng Yeerk hơn. Tiếng bánh xe nghiến vào đường ray nghe chờn chợn. Chúng tôi rẽ vào đường quẹo.

RẦM.

Cassie và tôi bị quăng qua phía đối diện của toa xe.

"Tàu sắp vào ga," Marco hét. "Nằm xuống. Bọn Yeerk đã thấy một xe lửa rỗng lao tới. Chúng sẽ bắn cho coi."

Phía trước hiện rõ những ánh đèn nhà ga. Cassie và tôi cúi xuống. Nhưng tôi vẫn chổng dựng mắt cuống lên để quan sát qua khe cửa sổ. Bọn Hork-Bajir và Mượn xác-Người đang canh giữ một nhóm rất đông người ở bục sân ga. Chúng bước lên trước, chờ tàu ngừng nhằm chất thêm hành khách.

Nhưng tàu phóng vù qua luôn. Bọn Yeerk bắt đầu khai hỏa.

CHƯƠNG 25

Pằng chíu! Pằng chíu!

Tia Nghiệt bắn nát cửa sổ năm sáu toa.

Tất cả đèn đóm dọc theo xe lửa đều tắt ngúm, rồi lại sáng lên. Mùi khói khét nghẹt.

Tiếng Marco la chói lói. Nhưng tôi không hiểu bạn ấy la gì. Mùi cháy khét càng nồng nặc hơn.

Waa! Một sợi cáp còn nguyên điện, kêu lắc rắc, lèo xèo phụt đứt từ mái trần. Nó bay điên dại bên trong toa xe như cái roi điện, nháng tia lửa điện màu xanh trắng tung tóe.

Sợi cáp đang vung về phía chúng tôi.

Cassie lao chúi xuống ghế. Sợi cáp hụt bạn ấy vài phân. "Nếu nó mà đụng kíp nổ thì cả xe lửa sẽ nổ tung trước khi chúng ta tới vũng Yeerk." Bạn ấy gào lên. Sợi cáp bay qua đầu tôi. Tôi hụp xuống.

"Mấy bồ có làm gì được không?" Marco thét.

"Để mình," Cassie vụt khỏi gầm ghế, phóng chân chạy và hích lên bám lấy tay vịn ở trên đầu - thanh vịn này chạy suốt chiều dài toa xe.

<Cassie! Không!>

Sợi cáp đụng thanh kim loại. Tia lửa xanh trắng chạy nhanh về phía Cassie! Bạn ấy buông tay ra chỉ một phần triệu giây trước khi vệt điện chạy xèo qua.

Xe lửa lại quẹo góc cua. Cassie bị hất mạnh về phía thành xe đối diện. Tôi cũng bị hất, móng guốc trượt ngang, cảm thấy nằng nặng bên hông.

"Không thể cho chậm lại được sao?"Cassie thét.

"Không!" Marco gào lại. "Tui chưa nghĩ ra cách tác động lên bàn thắng."

Ngay khi đó, tôi nghe tiếng cửa sau của toa xe bật mở. Một tiểu đội Hork-Bajir Băng Xanh xông về phía chúng tôi.

Tôi khó nhọc đứng trên bốn chân, cố giữ thăng bằng. Cả Cassie lẫn Marco đều không ở trong lốt hình biến. Như vậy tất cả là tùy thuộc vào tôi.

Tôi cần phải ngăn không cho bọn Băng Xanh giết chúng tôi trước khi xe lửa vào đến vũng Yeerk. Tôi sẵn sàng lâm chiến, lưỡi dao đuôi cong lên khỏi đầu. Sợi cáp điện vẫn chạy loằng ngoằng quanh tôi.

Bọn Hork-Bajir hùng hổ tiến lên, dán mắt vào tôi, gươm đầu gối và cùi chỏ của chúng giương vồng lên. Và rồi...

VỤT!

Vật gì đó lao vút qua cửa toa mà bọn Băng Xanh để mở.

Một con diều hâu đuôi đỏ.

"Tseeerr!"

Nó vọt qua đám đầu bọn Băng Xanh, móng vuốt cào miết xuống.

Xe lửa lại quẹo với tốc độ kinh hồn. Trong giây sửng sốt, bọn

Băng Xanh thò tay túm lấy thanh vịn kim loại để giữ thăng bằng.

Ngay lúc đó, sợi cáp điện quất vào.

ZZZAAATIT!

Những ánh lửa nhấp nháy tắt bật. Thanh tay vịn chuyển thành màu xanh trắng. Tia lửa điện bắn điên cuồng lên không.

Ba tên Băng Xanh nhanh chóng mờ đục trong chốc lát, khi bị cả ngàn vôn điện chạy qua. Thế rồi, khi dòng điện hết, cả bọn Hork-Bajir đổ ập xuống sàn.

Cassie lồm cồm bò ra khỏi gầm ghế. Trời tối thui tối mù. Ánh sáng duy nhất hắt ra từ hàng đèn tù mù gắn trên các bức tường đường hầm.

<Tobias!> Tôi hét. <Cháu ở đâu ra vậy?>

Tobias không trả lời. Nhưng rõ ràng tôi thấy cái đuôi đỏ vù qua cửa sổ vỡ và biệt tăm mà.

Cassi chạy ra cửa sổ thét với theo. "Cám ơn, James."

Nhưng giọng bạn ấy bị tiếng xe lửa sầm sập át biến đi.

CHƯƠNG 26

Tới, tới! Xuyên qua đường hầm tôi tăm.

Xe lửa đã tới chỗ đường ray mới xây. Ở khoảng dừng, chúng tôi băng qua một bầy Taxxon và Hork-Bajir đang cắm cúi đào bới trong ánh sáng đèn.

Vài tên tò mò ngước lên nhìn con tàu rỗng tối thui chạy qua, xong rồi chúng lại tỉ mẩn quay vào làm tiếp.

Marco ra khỏi buồng lái xe lửa. "Chúng ta sắp tới nơi rồi, bà con ơi. Chỉ còn hai phút nữa. Tui đề nghị tụi mình hãy biến hình gián hay bọ chét gì đó để cứu lấy ba cái mạng còm. Mấy lốt đó có thể chịu được đủ món tra tấn mà..."

"Thế còn ngòi nổ thì sao?" Cassie chất vấn.

"Tui sẽ châm ngòi nổ ngay tại đây," Marco ì èo.

"Không được," Cassie phản đối. "Không thể là bây giờ. Vậy là chỉ còn có ba phút cho người trong vũng chạy trốn."

"Cassie!" Marco thở dài. "Đừng làm tăng thêm rủi ro..."

<Cassie đúng đó,> tôi cắt ngang. <Chúng ta đã nhất trí dành năm phút trọn cho những người muốn trốn. Để cho họ ít cảm thấy bất tín và nhục nhã hơn.>

Cassie nhìn tôi cười.

"Ô. Vậy là hai chọi một. Mấy bồ thắng rồi..." Marco ngừng. "Vậy, ai sẽ châm ngòi đây?"

"Quăng xu," Cassie nói nhanh.

< Cái gì?>

"Đó là cách để đưa ra quyết định tối quan trọng," Marco nói tỉnh queo. "Đầu tiên bồ chọn sấp hay ngửa. Sau đó thảy đồng tiền lên. Mặt bồ chọn mà ngửa lên khi nó đáp xuống thì bồ thắng cuộc."

Quy trình này quá ư đơn giản. Nhưng mà, nếu loài người chuyên dùng phương pháp này để giải quyết những vấn đề quan trọng nhất thì... Ồ, nó cũng giải thích được nhiều điều.

<À ra thế. Tuy nhiên, đồng xu có hai mặt. Mà chúng ta lại có tới ba người.>

"Ồ," Cassie nói. "Đúng vậy."

"Không phải là coi thường bồ đâu, Cassie," Marco nhí nhéo, "nhưng phải để chuyện này cho tui và Ax thôi."

"Tại sao? Mấy bồ không tin mình sẽ cho mọi người năm phút à?"

"Tui tin chắc bồ sẽ ăn gian trong khi thực hiện. Tui hổng cần anh hùng anh hiếc gì hết. Hư không."

Cassie bối rối nhưng không tranh cãi thêm với Marco.

Tôi bước vào "quy trình ra quyết định" gọi là thảy xu. Tôi chọn "sấp" và thắng.

"Bồ có biết cách châm ngòi không đấy,"

Marco hỏi và bắt đầu biến hình bọ chét.

<Dĩ nhiên là biết.>

<Chúc may mắn, Ax-ngố. Hẹn gặp lại.>

Tôi nhìn đầu Marco teo dần, còn như đầu cây kim. Cánh tay thụt vào và biến mất. Cơ thể ngắn lại cho đến khi mập ú ra.

Và rồi vút! Chỉ còn bằng hạt cát.

Gương mặt Cassie cũng biến đổi. Cánh tay chảy nhều ra, dính vào hông, đôi cánh xòe ra khỏi vai. Cẳng chân quắt lại còn như cây tăm. Bạn ấy ngã lộn phập xuống.

Chưa đầy ba mươi giây, Cassie đã là gián, tôi thấy bạn ấy chạy nhoạy nhoáy bên dưới gầm ghế. Xe lửa phóng vun vút.

Chúng tôi ở sâu hút trong đường hầm. Bóng tối vây quanh. Tôi thò đầu ra cửa sổ bể và thấy mút đường rầy.

Một ngọn đèn đang cháy leo lét. Ga ở vũng Yeerk chính.

Một phút trôi qua. Xe lửa lao gần tới đích. Ga cuối cùng - nơi xe lửa đáng ra phải dừng và nhả hành khách xuống.

Nhưng nó sẽ không ngừng, cũng không đi chậm lại.

Hork-Bajir và Mượn xác-Người đứng lố nhố ở bục sân ga, nhóng nhìn đoàn tầu với vẻ cảnh giác. Thình lình tất cả bọn chúng tản ra.

Chúng đã biết có cái gì đó không ổn rồi.

Ba mươi giây bắt đầu!

Hai mươi chín giây.

Ngòi nổ. Tôi nhấn ba nút đầu tiên của bảng điều khiển bốn-nút. Rồi biến hình. May thay, quy trình bắt đầu từ phía sau. Nếu may mắn hơn nữa, thì món cuối cùng thay đổi sẽ là ngón tay.

Tôi là đầy tớ của nhân dân...

Mười lăm giây.

Tôi là đầy tớ của hoàng tử...

Mười bốn giây.

Tôi cảm thấy cái đuôi cong lại. Cảm giác ghê ghê, rờn rợn bùng lên. Móng guốc tôi tê tê, rần rật. Ngực tôi rút đi và tạo thành ngực và bụng côn trùng.

Chín giây.

Tám giây.

Tôi là đầy tớ của danh dự...

Tôi nghe tiếng la hét ở phía trên xe lửa đang lao xình xịch. Một vụ va chạm nảy lửa sắp xảy tới. Lớp vỏ , giáp bao kín lưng bàn tay tôi, những ngón tay ngắn lại.

Ba giây.

Hai giây.

Tôi ấn nút thứ tư ngay lúc ngón tay biến mất. Xe lửa đã tới đầu mút đường rày và tôi cảm thấy nó bay lên không trung, rồi lượn vòng và đáp xuống vũng Yeerk.

CHƯƠNG 27

Cú va chạm thật không thể tưởng tượng nổi. Thậm chí cả gián cũng cảm thấy. Như thể toàn bộ quả đất nổ tung.

Tôi bị quăng tuốt lên không và đụng vào bề mặt của cái gì đó - bức tường, sàn nhà hay mái trần. May phước là thân gián nhẹ hều nên tôi không bị thương, chỉ mất phương hướng trong thoáng chốc.

Ngay khi giữ thăng bằng được, tôi nhận ra mình đang bơi. Xe lửa đã chúc xuống vũng Yeerk. Nguyên cả toa xe chìm trong thứ chất lỏng sền sệt.

Tôi bắt đầu hoàn hình. Hy vọng Cassie và Marco đã thoát nạn. May quá, lúc tôi có lại được hình hài Andalite thì toàn bộ toa xe vẫn chưa chìm hẳn. Đầu và vai tôi vẫn còn lòi bên trên thứ nước xám ngoét.

Tất cả các cửa sổ toa đều đã bể nát. Ra khỏi con tàu rách tướp mướp này chẳng phải nhọc nhằn gì. Khi ngoi lên, tôi thấy một cảnh tượng kinh hoàng, một thảm kịch.

Người, Hork-Bajir, Taxxon dẫm đạp lên nhau chạy về hướng công trường. Hóa ra bọn Yeerk vẫn chưa biết mình không chứng kiến một tai nạn mà là một cuộc tấn công.

Bọn sên chết nổi lều bều lên bề mặt vũng, tấp đen thùi lên các mảnh xe lửa nát, văng kín đặc cả các cây cầu nạp và cầu xả.

Những con người và Hork-Bajir bị nhốt trong lồng cũi gào thét thảm thiết, đòi được thả ra. Tôi nhìn quanh và thấy cái đầu quen quen ló lên khỏi mặt vũng xám.

Cassie! Bạn ấy dựa đầu vào bờ vũng và lấy mu bàn tay chà lấy chà để một bên tai. Vẻ mặt của bạn ấy còn hơn cả ghê tởm nữa. Rồi tôi thấy bạn ấy lôi ra khỏi tai một con sên.

Bạn ấy vứt nó đáp bốp vào thành tàu, tạo ra âm thanh ướt át, nặng chịch.

"Hây! Bồ bơi xong rồi sao không thông báo cho mọi người biết."

Marco! Bạn ấy đứng trên một mảnh tàu vỡ và đã hoàn hình. Cassie leo lên kế Marco. "Hãy lắng nghe tôi! Lắng nghe tôi nói." Bạn ấy gào căng cả cổ họng.

Chẳng ai để ý tới bạn ấy.

"Ax! Họ không nghe tiếng mình nói!"

<Cố nữa đi, Cassie!>

Bạn ấy thét lần nữa. Cuối cùng, hàng trăm sinh vật đang khiếp sợ và hoang mang cũng nhận ra một cô gái nhỏ đứng trên nóc tàu giữa vũng Yeerk. Rồi họ cũng chịu lắng nghe.

"Có mười quả bom ngàn pound ở trên xe lửa này," Cassie gào. "Bốn phút nữa chúng sẽ nổ. Các ngươi có bốn phút để chạy khỏi đây. Bất cứ ai còn ở lại sau bốn phút nữa sẽ chết."

Hồi nãy đã là cảnh hoảng loạn rồi, đến giờ thì phải nói là cảnh hỗn

độn khủng khiếp. Bọn Yeerk đã hiểu vụ đụng xe đó không phải là tai nạn.

Bọn Hork-Bajir chồm chạy ra lối thoát trước tiên, xô ngã những tên Mượn xác- Người chỏng gọng, giày xéo tụi Taxxon trên đường chạy.

Bọn mượn xác có khả năng biến hình liền hóa thành chim, báo đốm, hay chuột... bất cứ con gì có thể bay hoặc chạy thật nhanh, có thế trốn mau.

Marco và tội chạy tới những lồng cũi nơi nhốt người và Hork-Bajir.

Phập! Phập!

Phập! Phập!

Tôi vung đuôi giải tỏa những thanh lồng, khóa, xích và đai còng đầu. Marco giúp mọi người đứng lên và chạy đi.

Cassie vẫn đứng thẳng giữa đám sinh vật đang hoảng loạn. "Chạy mau! Tất cả hãy chạy ra khỏi đây!".

Vài toán Mượn xác-Người không lao thẳng tới lối ra hay đường hầm, mà lại quành đến giải thoát cho tù binh. Có lẽ họ là những vật chủ không tự nguyện có Yeerk đang ăn dưới vũng, hoặc Yeerk của họ thuộc phe hòa bình.

Họ hối hả nhặt dụng cụ và mảnh kim loại để phá vỡ các ổ khóa. Từng lồng một được mở bung.

Tôi quay trở lại vũng và thấy Marco - khỉ đột đang vật lộn với một cái lồng thì một cô Mượn xác-Người chạy tới, mang theo chìa khóa. Cô ấy lẹ làng giúp Marco phóng thích những người bị kẹt.

Ngay lúc đó, một con quái vật từ mặt vũng ngước đầu lên.

CHƯƠNG 28

Mọi người lùi lại và cong giò chạy. Tôi không ngạc nhiên trước phản ứng của họ.

Đầu quái vật giống như con bạch tuộc. Hai mươi hốc mắt đỏ lòm nổi lên khắp mặt, tựa những cục u nhọt. Hai mươi xúc tu vươn ra từ mảng đầu, cái nào cái nấy bự như lươn.

Visser Một. Đây chẳng phải là lốt hình gớm ghiếc nhất của hắn. Nhưng thế cũng đủ ghê chán.

<Đồ Andalite rác rưởi! Bọn người nhãi nhép! Tao sẽ rứt đầu tụi bay khỏi thân thể trước khi tụi bay trốn thoát!>

Marco đứng trên mặt đất, đáp trả. <Mi muốn đánh nhau hả? Đánh thì đánh. Nhưng mà đánh mau mau lên, chỉ chừng một phút rưỡi thôi. Hai phút là tối đa. Và chẳng có kẻ chiến thắng đâu.>

Đám mắt vằn máu của Visser Một trợn trừng trừng. Từ từ chúng di chuyển qua lớp sên chết nhầy nhụa, rồi về phía bờ vũng.

Marco vẫn không nhúc nhích. Tên Visser Một giơ một xúc tu lên định chụp bạn ấy, nhưng lại quặt đống mắt về phía xe lửa đang cháy âm ỉ.

< Phải đấy,> Marco điềm nhiên nói.

<Mười quả bom ngàn pound ở ngay đằng sau mi. Không nói láo đâu.>

Trong nháy mắt, tôi nghĩ Visser Một sẽ nổ banh. Cơn giận phát tán từ lốt hình biến của hắn. Điên cuồng. Hắn cố nói nhưng giọng hắn giận đến nỗi nghẹn tắc lại thành tiếng khục khặc.

Và rồi sinh vật giống bạch tuộc ấy chìm xuống bề mặt vũng nhớt. Bảo đảm, Visser Một đang biến hình con gì đó khả dĩ giúp hắn trốn thoát. Visser Một phải lo cho cái thân mình trước đã.

Giờ thì các lồng cũi đã sạch trơn người và Hork-Bajir. Vũng Yeerk đã hoang vắng hơn.

"Đến lúc cho tụi mình chuồn rồi!" Marco ra lệnh.

Lập tức, chúng tôi biến thành ó biển và diều mướp vội vàng bay theo đám người chạy nạn.

Cánh đập trối chết, chúng tôi bay dọc theo đường hầm, vù qua đám Hork-Bajir, Taxxon, Mượn xác-Người, và những người chưa bị đầu độc.

Chim chóc đủ loại cũng bay nhớn nhác hầu thoát ra. Những con người bị xô ngã xuống đất, bị dẫm lên.

Cảnh tượng nhốn nháo, loạn lạc như nước vỡ bờ này thật đúng là cảnh tiêu biểu của chiến tranh.

Chúng tôi vừa lướt qua được nhóm đầu tiên thì quả bom thứ nhất phát nổ.

BU-BÙM!

Một quãng dừng nửa giây, tiếp theo là tràng bão tố ùa vào đường

hầm. Một mảng mái trần rớt ụp xuống. Sàn nhà bị nêm chặt. Tai tôi muốn tanh banh vì tiếng gào thét, rít rú và than khóc.

Mất dấu Marco và Cassie, tôi chẳng làm gì được ngoài chuyện cứ tiếp tục bay. Không khí ken đặc bụi và xà bần. Sức nóng hầm hập bao trùm. Tôi vẫn bay.

BU-BÙM! BU-BÙM! BU-BÙM!

Những tiếng nổ nối tiếp nhau vang dội, nảy tưng tưng suốt đường hầm. Cuối cùng, thật kỳ- diệu, nơi từng là mái trần hang, tôi thấy ánh sáng. Chỉ một lỗ thôi, nhưng cũng đủ.

Tôi bay vèo qua, vươn tới bầu trời tự do.

CHƯƠNG 29

Tôi hôm đó, chúng tôi đậu trên nóc một trong những tòa nhà chọc trời còn sót lại trong vùng. Sức tàn phá thật thảm khốc. Bên dưới chúng tôi, cái lỗ sâu hoắm ấy từng là khu cuối phố.

Tất cả mọi thứ đều bị cắt phăng. Một nửa khu thương xá, vài tòa nhà công sở, ga xe lửa, cửa hàng... tất cả mất tăm. Phần lớn thành phố sụp đổ, bị nuốt chửng bởi vụ nổ tương đương bom hạt nhân.

Những tòa nhà còn lại đang trong tình trạng lung lay, có nguy cơ sụp nối tiếp. Toàn khu vực lóc nhóc đầy những ụ súng máy, xe cứu thương, xe quân sự và những người hiếu kỳ đứng xem.

<Ồ,> Marco làm xàm. < Tụi mình phá hoại cũng kha khá đấy. Đúng như hy vọng. Tui cá là cả triệu Yeerk đi tong.>

<Ừm,> Cassie ầm ừ, chẳng biểu lộ sự hài lòng.

Tôi cũng chẳng có cảm giác sung sướng hay mãn nguyện gì. Không biết trong số những thương vong có ba người thân nhất của Hoàng tử Jake hay không. Tôi biết các bạn đều đang tự hỏi liệu trong lúc nổ họ có mặt ở đó hay không.

Tôi cũng không quên những người bị mượn xác chần chừ ở lại để giúp những người đang tự do tạm thời. Quả là Cassie luôn đúng. Rằng Aftran không phải là thành viên duy nhất của phong trào Yeerk hòa hiếu. Họ không chọn cách chinh phục và giết chóc. Nếu họ may mắn...

Phải, Cassie đúng.

Chúng tôi nghe tiếng quạt cánh mạnh, Hoàng tử Jake trong lốt chim ưng peregrine bay đến đậu bên cạnh.

<Tất cả mọi người đều về trại an toàn,> Hoàng tử Jake nói. <Đại úy Olston và lính của ông cũng kịp thời ra khỏi > Hoàng tử Jake ngừng một lúc. <Mấy bồ làm tốt lắm.>

<Em không biết,> Rachel thủng thỉnh. <Có bao nhiêu kẻ Mượn xác-Người đã được bọn Yeerk tạo ra trong tuần qua? Có lẽ hàng ngàn. Không ai biết bao nhiêu người đã chạy thoát được...>

<Phải,> Hoàng tử Jake gật đầu. <Nhưng không có vũng, Yeerk không có chỗ nạp dinh dưỡng. Ba ngày tới sẽ rất kinh khủng đấy. Nhưng dẫu sao chúng ta cũng đã tiêu diệt rất nhiều Yeerk. Hơn nữa, người ta không còn mập mờ về kẻ thù của chúng ta nữa. Đó là chưa kể những Hork-Bajir được giải thoát.>

<Ừm,> Marco nói. <Nhưng vẫn có cái lấn cấn. Bồ có biết điều buồn bã nhất trong toàn bộ chiến dịch này là gì không?>

<Mình chẳng biết phải bắt đầu từ đâu,> Cassie đáp.

<Điều buồn nhất là: đây chính là chiến thắng to lớn nhất của tụi mình, nhưng chưa bao giờ trong đời mình lại cảm thấy u uẩn như vậy.>

<Ố ồ, trong lúc bồ không thể dứt bỏ được nỗi sầu muộn > Tobias hét ầm, <thì hãy coi ai ghé tới kìa.>

Một mảng bóng râm ập trùm lên thành phố. Cả bọn ngước lên thì thấy chiếc tàu Lưỡi Rìu lượn lờ, cùng một bầy Con Rệp bâu quanh.

<Vậy mà tui đã khấp khởi hy vọng hắn không thoát chớ,> Marco rầu rĩ.

< Ai biết hắn chuồn ra trong lốt hình gì,> Tobias bình luận. <Nhưng chúng ta đã làm hắn xất bất xang bang. Rồi hắn sẽ phải giải thích trước Hội đồng Thập Tam Trụ về thất bại này.>

< Đi thôi,> Hoàng tử Jake ra lệnh.

< Chẳng ích gì cho tụi mình ở đây nữa. Trở lại trại mau.>

Lần lượt, chúng tôi đập cánh bay về nhà về thung lũng...

Không chỉ Visser Một phải điều trần, mà cả tôi nữa cũng phải kiểm điểm hành động của mình trước bộ chỉ huy cấp cao Andalite đang giận run - nếu tôi chọn cách nói chuyện với họ nữa.

Họ không bao giờ hiểu được tôi, và tôi cũng chẳng muốn giải thích. Dù gì tôi cũng đã hòa trộn quá nhiều vào loài người rồi.

Loài người. Bạo động nhưng yêu hòa bình. Tình cảm ướt át nhưng ý chí sắt đá. Nhân đạo nhưng thô lỗ. Ngẫu hứng nhưng đầy tính toán. Rộng lượng nhưng ích kỷ.

Loài người. Có quá nhiều phẩm chất đối ngược nhau. Và... hình như, tôi mài mại hiểu rằng: họ đại diện cho niềm hy vọng to lớn nhất của toàn dải thiên hà.

Có lẽ đó chỉ là hy vọng...

<Ax,> Hoàng tử Jake nói với tôi bằng giọng truyền riêng.

<Gì cơ?>

<Cám ơn,> bạn ấy nói.

<Không có chi,> tôi đáp, rồi với riêng mình tôi thêm. <Thưa Hoàng tử Jake.>

K. A. APPLEGATE

ANIMORPHS

NGƯỜI HÓA THÚ

JAKE

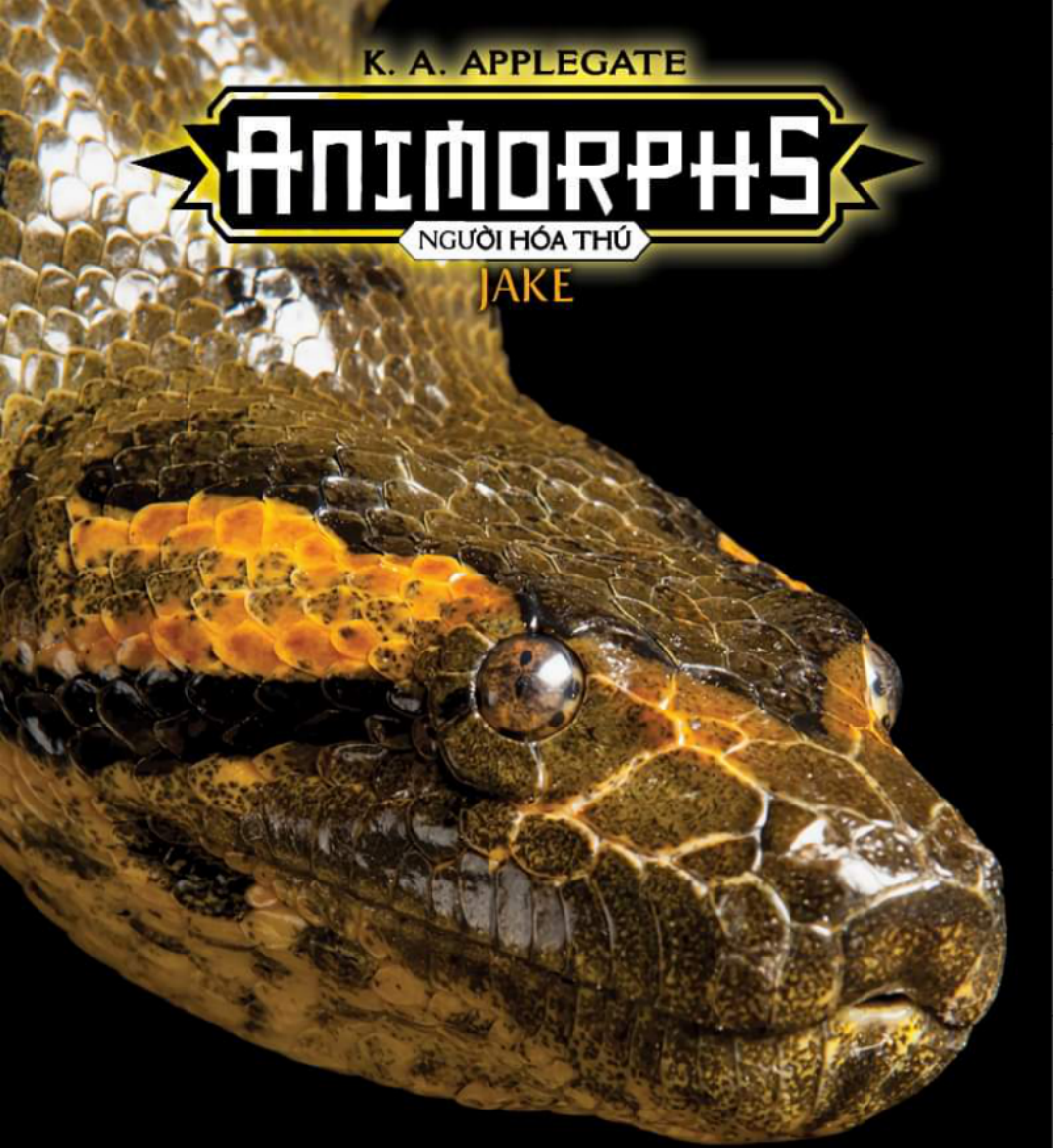

#53. Những chiếc phao chân rết

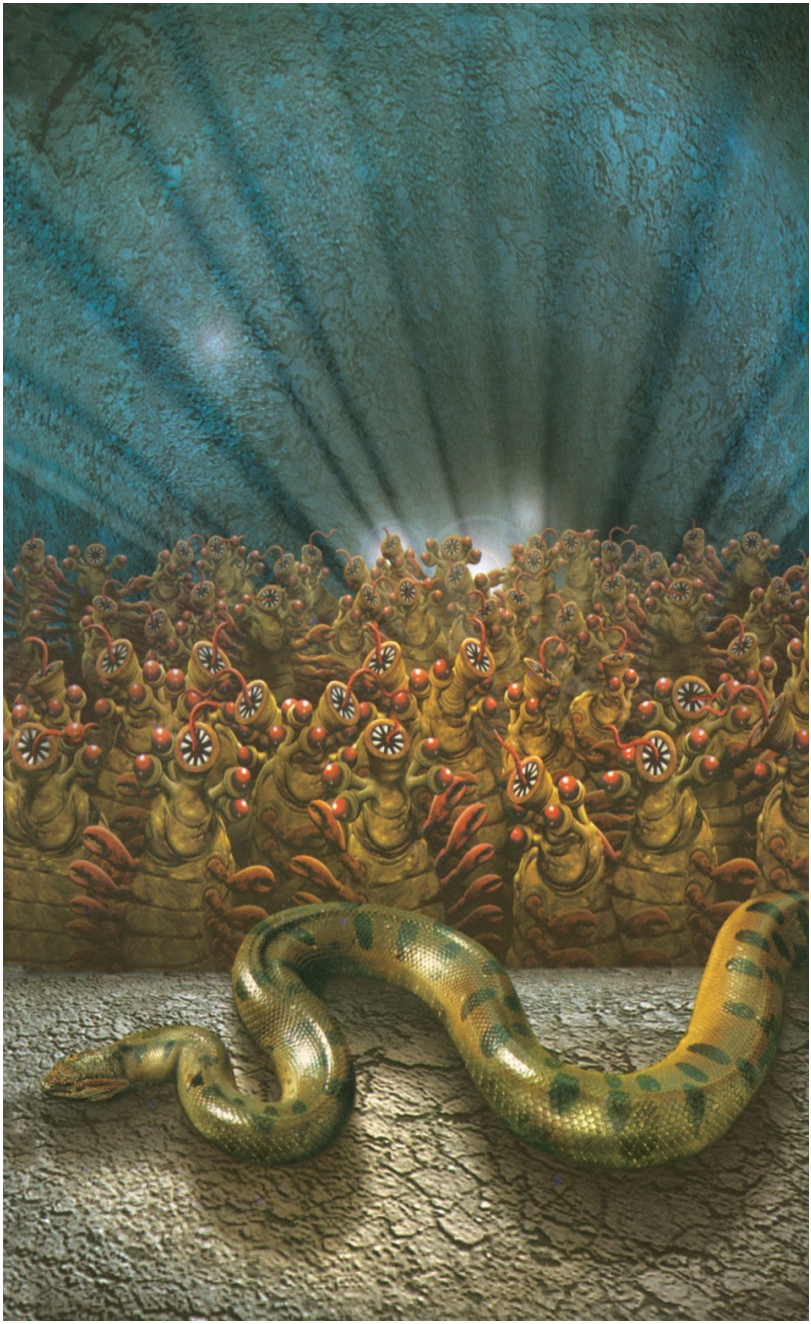

ANIMORPHS #53: THE ANSWER

Tập 53: NHỮNG CHIẾC PHAO CHÂN RẾT
Tác giả: K. A. Applegate
Dịch giả: Hương Lan
Nhà xuất bản Trẻ, 07/2002
Khổ sách: 11 x 18 cm
Số trang: 172
Giá sách: 6.000 vnđ
Scan, đối chiếu với bản gốc, biên tập, chuyển sang ebook: Lukas Ng
Ngày hoàn thành: 01/09/2024
Nơi hoàn thành: Hà Nội

DANH MỤC

CHƯƠNG 1
CHƯƠNG 2
CHƯƠNG 3
CHƯƠNG 4
CHƯƠNG 5
CHƯƠNG 6
CHƯƠNG 7
CHƯƠNG 8
CHƯƠNG 9
CHƯƠNG 10
CHƯƠNG 11
CHƯƠNG 12
CHƯƠNG 13
CHƯƠNG 14
CHƯƠNG 15
CHƯƠNG 16
CHƯƠNG 17
CHƯƠNG 18
CHƯƠNG 19
CHƯƠNG 20
CHƯƠNG 21
CHƯƠNG 22
CHƯƠNG 23

<Chúng nhắm vô trường cấp một,> Tobias thông báo giọng bức xúc. <Quá tàn bạo, dã man và ngu ngốc. Một sự cuồng sát.>

Chiếc Con Rệp gần nhất hụp thấp xuống, nã tia Nghiệt. Khu thể thao hai tầng nổ tan. Những mảnh vụn, vôi vữa, và cốt thép văng tứ tán. Tia Nghiệt kéo rê suốt từ đầu này tới đầu kia tòa nhà.

<Chúng đạng gởi đi một thông điệp, một hành động trả đũa chúng ta.> Tôi thẫn thờ nói.

Chỗ vũng Yeerk vừa bị chúng tôi phá hủy giờ là cái hố lớn nhất thế giới - một miệng núi lửa, kéo cả nửa khu thương xá, quần thể nhà hàng thức ăn nhanh, hàng dãy đèn đường biến mất. Những hàng cây trơ trụi.

<Không phải là thông điệp đâu, Jake.> Marco phản bác. <Chúng biết bây giờ tụi mình có thể làm bất cứ điều gì. Giờ là chiến tranh công khai rồi. Tụi mình đã cho nổ tung nguồn cung cấp thực phẩm lớn nhất trên hành tinh này của chúng. Tụi mình cũng có thông điệp chớ bộ. Hây, nhìn kìa: chúng vẽ một vòng tròn.>

Marco trong lốt ó biển đang bay phía trên tôi ba chục mét. Tôi là chim ưng peregrine, còn Tobias là chính mình - diều hâu đuôi đỏ.

<Ờ... đúng rồi.> Tobias thừa nhận.

<Chúng vẽ một vòng tròn tổ bố.>

Thêm nhiều chiếc Con Rệp nữa hiện ra - phải đến năm mươi chiếc. Chưa bao giờ bọn Con Rệp lại tập trung vào một chỗ nhiều đến thế. Chúng lao vù vù trên trường học, công sở, nhà cửa... Tiếng ì ầm dội tới chỗ tụi tôi, tiếng dội của sự hủy diệt. Những cột khói bốc lên tận trời cao.

Lửa cháy rừng rực hoặc âm ỉ, tạo thành những luồng khí nóng nâng cánh đám chim săn mồi tụi tôi lên cao. Với những cặp mắt tinh tường, túi tôi dễ dàng quan sát được từng chi tiết của sự tàn khốc, không cảnh nào vuột qua khỏi. Những khu vườn xinh xắn, những nhà máy, trụ sở văn phòng, xe hơi... bị thiêu rụi như đầu que diêm.

Những nạn nhân kinh hoàng, sợ hãi chạy thục mạng, mang đại theo bất cứ thứ gì có thể, chạy bấn loạn trên những cầu thang.

Một chiếc trực thăng xuất hiện cách đó năm dặm, đang chụp ảnh quay phim và đưa tin trực tiếp. Bọn Yeerk thừa sức xóa sổ chiếc trực thăng ấy, nhưng chúng mặc kệ. Không chừng đó là người của chúng cũng nên. Có lẽ chúng muốn cả thế giới phải mục kích cảnh hoang tàn, muốn toàn thế loài người phải khiếp sợ. Giai đoạn chiến tranh ngầm đã chấm dứt. Giờ bọn Yeerk đã là những tên đao phủ lộ mặt.

Tôi bắt luồng khí nóng do siêu thị cháy bốc lên, và liền thấy cái vòng tròn tàn phá của bọn Yeerk. Tâm của nó là vũng Yeerk chính đã sụp, và tất cả mọi thứ trong vòng bán kính hai dặm đều bị thiêu hủy...

Tôi nhận thấy có vật gì đó ở đằng xa về phía Nam. Thêm nhiều

khói nữa. Mắt chim ưng peregrine của tôi thấy đám Con Rệp chỉ còn nhỏ tí như bầy muỗi mắt.

Tobias thét. <Hây! Máy bay!>

Tôi liếc theo hướng nhìn của cậu ấy. Kìa, một đoàn bốn chiếc F-16 đang lao thẳng về phía tụi tôi - về phía bọn Con Rệp.

<Đó là hành động tự sát.> Marco gào lên. Tụi tôi bất lực trơ mắt ra nhìn, chẳng thể làm gì được. Toán F-16 tới gần. Hai chiếc Con Rệp tách khỏi những tòa chung cư đang cháy và lừ đừ quay ra đón đầu cuộc tấn công.

Tên lửa từ những chiếc F-16 phóng ra.

Hai chiếc Con Rệp phóng hỏa và các tên lửa bị tiêu diệt ngay trong khi đang lao tới.

Đám Con Rệp tăng tốc và lại bắn tiếp, dễ dàng tóm bắt bầy trực thăng. Ba trong bốn chiếc F-16 nổ tan. Chẳng anh lính nào nhảy dù ra được. Chiếc thứ tư lao đâm đầu xuống đất.

Bọn Con Rệp bỏ mặc nó ở đó. Chúng đâu có gì phải sợ nhỉ? À không, chúng cũng sợ chứ. Cái vòng tròn tàn phá kia là một bằng chứng cho thấy chúng đang kinh sợ. Chúng điên cuồng tạo ra một hoang mạc cháy rụi để kẻ thù không có nơi nương náu, lẩn trốn...

<Ối, trực thăng!> Marco hét.

Bọn Yeerk quyết định giờ biểu diễn đã hết, bèn đốt luôn chiếc trực thăng báo chí. Một cuộn muội khói rơi nhào xuống đất.

<Có chuyện rồi,> tôi rít lên.

<Kia kìa,> Tobias la rùm.

Cái vật mà Tobias chỉ, trông tựa một đấu trường thể thao khổng lồ. Nó di chuyển chậm chạp, dềnh dàng trong bầu khí quyển. Ừm, nó được thiết kế để chu du trong không gian bao la, chứ không phải để đi lại thoải mái trong bầu khí quyển của Trái đất như tụi Con Rệp.

Nó chính là tàu Lòng Chảo - mang hình dáng con nhện ba chân, mập thù lù. Tôi đã từng trông thấy nó một lần ở trên quỹ đạo, xa tít bên ngoài Trái đất.

Tàu Lòng Chảo - ngôi nhà của bọn xâm lăng Yeerk, căn cứ của bọn Con Rệp. Nó là một vũng Yeerk trên không gian, được bảo vệ cực kỳ cẩn mật. Nó vừa là một doanh trại di động, vừa là một tòa thị chính kềnh càng, nơi phục vụ tia Kandrona theo liều cữ, nơi bọn Yeerk tụ về sau mỗi ba ngày.

Bọn Con Rệp nhô lên chào đón bà mẹ của mình. Chúng lượn lờ lổm ngổm quanh tàu Lòng Chảo, sẵn sàng xâu xé, ăn tươi nuốt sống vật gì dám tấn công.

Tàu Lòng Chảo ì ạch hạ khỏi bầu trời, hích vạt những đám mây, rồi khéo léo đáp xuống đất.

CHƯƠNG 2

Tên tôi là Jake Berenson.

Những ngày chiến đấu trong bóng tối đã xa. Giờ bọn Yeerk đã biết rõ tên tôi, biết chiều cao, cân nặng, màu mắt và cả số thẻ An Sinh Xã Hội của tôi. Chúng còn biết món ăn tôi ưa thích nữa kìa...

Chúng tôi đã chiến đấu với chúng ròng rã hơn ba năm. Lúc bắt đầu tôi chỉ mới mười ba tuổi, giờ tôi đã mười sáu và trận địa ngày nào đã loang thành chiến tranh...

Tôi nghĩ ngợi lan man trên đường trở lại thung lũng Hork-Bajir, nghĩ về cột khói xa xa phía Nam.

Phải có biện pháp nào đó khả dĩ xóa sổ tàu Lòng Chảo. Nếu tiêu diệt được con tàu đó, thì chiến tranh may ra sẽ chấm dứt.

Có lẽ Tom, anh trai tôi, ba mẹ tôi và Visser Một- tên Yeerk đầu sỏ cũng biết điều này.

CHƯƠNG 3

"Như vậy rất nguy hiểm," cô Eva, mẹ của Marco nhận xét. "Visser Một biết thể nào cháu cũng tới. Hắn không để cháu phá hủy tàu Lòng Chảo đâu. Đó là nguồn cung cấp tia Kandrona quy mô lớn duy nhất của Yeerk. Chúng có thể thí nhiều tàu Con rệp, chứ còn tàu Lòng Chảo thì không đời nào. Hội đồng Thập Tam Trụ sẽ xử tử Visser Một ngay lập tức."

Chúng tôi đứng quây quanh ngọn lửa nhỏ. Trời lạnh buốt. Sương mù giăng kín thung lũng, thỉnh thoảng lại dày đặc đến độ tôi không thể thấy bàn tay mình xòe ra trước mặt.

"Quá nguy hiểm." Ba Cassie lặp lại.

Chú ấy đang nhấm nháp tách lá cây dùng thay thế cho cà phê, thứ lá này mọc đầy quanh trại.

"Việc chống Yeerk bây giờ đã là của quân đội," mẹ Rachel tranh luận. "Các cháu đã làm đủ bốn phận và trách nhiệm của mình rồi. Giờ thì hãy để mọi người tự bảo vệ đất nước. Chúng ta đã trả đủ thuế để nuôi sống quân đội. Và giờ thì chúng ta có thể ngồi nhìn tiền phát huy tác dụng."

Chúng tôi đang họp hội đồng chiến tranh. Càng ngày tôi càng ghét những cuộc hội họp như thế này. Có quá nhiều người nói, quá nhiều ý kiến - toàn những ý kiến trái ngược nhau, đôi khi sự nhất trí chỉ là thôi-đừng-làm-gì-hết.

Nhưng chúng tôi đang là khách của thung lũng Hork-Bajir tự do này. Đây là nhà, là cây cối của họ. Chúng tôi đang sống nhờ vào họ, vì vậy, ít ra tôi cũng phải lắng nghe Toby, nhà tiên tri trẻ tuổi của những người Hork-Bajir.

Với những người lớn, chỉ có cô Eva là đáng nghe. Còn những người khác thì có quá nhiều chương trình nghị sự riêng...

Tôi cố ráng che giấu vẻ nôn nóng (dạo này tôi thường thế). Cassie dòm tôi. Tụi tôi không còn thân thiết nữa, nhưng nhỏ vẫn quan tâm tới tôi. "Mình không phân vân chuyện có làm hay không, mà là làm như thế nào kìa..." Cassie nói.

"Ai lại quyết định một việc ngông cuồng đến thế," mẹ Rachel gắn giọng. "Không ai được lôi con gái tôi đi làm cái vụ tự sát này đấy."

Rachel cười vang. "Mẹ, nếu tụi nó đi thì con cũng đi. Mà nếu tụi nó không đi, con cũng đi tuốt. Visser Một đậu tàu Lòng Chảo tênh hênh giữa trời mà tụi con không chẹn cổ hắn á? Hừ, phải cho nó nổ tan xác luôn."

Tôi cố giấu nụ cười. Thiệt đúng là Rachel. Lúc nào cũng "Tới luôn đi." Và nếu không ăn thua thì cũng cứ tới nữa, tới nữa...

"Chỉ nổ tung nó thôi thì rất lãng phí," Toby lên tiếng.

"Ý cháu là sao?" Tôi hỏi cô bé.

"Có hàng trăm người Hork-Bajir bị bắt phục vụ trên tàu Lòng

Chảo," Toby giải thích. "Chỉ cần chúng ta giải phóng được một phần trong số đó thôi... và cả những hệ thống vũ khí tối tân của con tàu nữa... Hãy tưởng tượng xem, chúng ta có thể kiểm soát được tất cả hỏa lực..."

"Hay đấy," Marco gào tướng lên. "Vậy là phải đánh cắp tàu Lòng Chảo thôi!"

Rachel chọc ngón tay vào Toby, suỵt soạt. "Đây là con gái của tui đó."

Ừ, "con gái" của Rachel cao hơn hai mét, mặt mũi đẹp như nàng yêu tinh, còn mình mẩy thì đầy gươm dao.

<Đó là cách thức mà Visser Một không ngờ tới,> Ax thận trọng phát biểu. < Và dĩ nhiên là không thể được, vì từng bộ phận, từng hệ thống trên tàu Lòng Chảo đều đã được mã hóa, và mã số được thay đổi mỗi giờ. Trong khi đó tôi phải cần đến một giờ mới giải mã được một số. Nếu may mắn thì cần một giờ để vào hệ thống điều khiển tàu, và cần thêm một giờ nữa để tiếp cận hệ thống vũ khí >.

Tự dưng, tất cả mọi người bùng nổ một lúc, ai nấy tranh nhau nói, ra điệu bộ, chỉ trỏ, cãi cọ.

"Thôi được rồi," tôi giơ hai tay lên để ổn định trật tự. "Cám ơn quý vị đã tới dự."

"Cháu không được đuổi chúng tôi!" Mẹ Rachel phản đối.

"Được chứ mẹ" Rachel khoái chí la rần.

"Cháu cần Rachel, Marco, Tobias, Ax, Toby, James và cô Eva." Tôi cao giọng.

Tôi không cố ý bỏ qua tên Cassie, nhưng thật sự là tôi đã không nhắc tới tên nhỏ.

Quá trễ rồi! Trông nhỏ như vừa bị tôi đấm cho một cú giữa mặt. Nhỏ nheo mắt lại, quay mặt bước đi, và che giấu bằng cách nói chuyện huyên thuyên với ba mẹ mình.

Tobias thảy cho tôi một cái nhìn ma quái. Tôi biết nó giận tôi tím tái. Bọn bạn cũng tỏ vẻ bực tức, chỉ trừ James đang mải vui mừng vì được mời tham gia.

Tôi chẳng thể chạy theo gọi Cassie lại. Sự hắt hủi đã phô bày và chẳng có gì có thể sửa chữa được.

"Mình ghét phải thừa nhận điều này..."

Tôi bắt đầu nói. "Dì Naomi có phần đúng. Đây không còn là cuộc chiến của riêng chúng ta nữa. Nếu muốn lấy tàu Lòng Chảo, chúng ta cần phải có trận đánh lạc hướng. Một trận chiến thật tưng bừng, với cả xe tăng, máy bay và lính. Tất cả mấy bồ phải ở trên trận tiền cùng với họ. Visser Một sẽ chắc mẩm là chúng ta cố phá tanh bành con tàu quý hóa của hắn hoặc muốn lọt vào bên trong tàu. Và hắn sẽ cho tàu cất cánh... Thế nhưng, khi có trận đánh lạc hướng, thì chúng ta đã ở trên tàu Lòng Chảo rồi, đang hí húi bẻ mã khóa," tôi nói.

"Cuộc tấn công sẽ chẳng ngăn cản chúng ta tiếp tục. Nó chỉ che

giấu một điều là chúng ta đã ở bên trong tàu từ tám hoánh rồi."

Nghe có vẻ hay đấy. Cứ như tôi đã có một kế hoạch chỉn chu, nhưng kỳ thực thì không phải...

CHƯƠNG 4

Tôi lôi Tobias và Marco ra riêng sau cuộc họp hội đồng chiến tranh.

"Tobias? Hồi nãy bồ có để ý đến cột khói ở phía Nam không?"

<Có.>

"Mình cần bồ đi dò la coi nó xuất phát từ đâu, đi ngay bây giờ, nếu không sẽ quá trễ..."

Tobias lẳng lặng xòe cánh và bay vút lên khỏi ngọn cây, vượt qua làn gió ngược.

"Marco, chúng ta cần biết hiện giờ ai là chỉ huy các lực lượng quân sự ở khu vực này."

Marco ngẫm nghĩ. "Chắc không chỉ là một người, mà cần phải có một tướng không quân, một tướng bộ binh và một tướng hải quân."

Tôi gật. "Nhưng vấn đề là Lầu Năm Góc (*) trao cho ai trong số đó quyền lực cao nhất kìa. Mình muốn bồ tìm ra tên và vị trí đóng quân của ông ta. Hãy mang Ax đi cùng. Bảo ảnh mò vào hệ thống máy tính của Ngũ Giác Đài coi sao. Mình cần người có toàn quyền ra lệnh ở khu vực này."

(*) Lầu Năm Góc (Ngũ Giác Đài): trụ sở Bộ Quốc Phòng và Bộ Tư Lệnh Hoa Kỳ.

"Thế còn người Chee thì sao? Họ có thể giúp tụi mình."

Tôi nhún vai. "Ai mà biết được Người Chee hiện đang ở đâu? Tụi Con Rệp đã bắn tan nhà ông King rồi. Mình nghĩ khu công viên dưới lòng đất chắc không bị hư hại đâu, nhưng căn nhà đã tiêu rồi thì làm sao chúng ta liên lạc được với họ?"

"Cứ coi đó là hai vấn đề dành cho tui và Ax đi." Marco lầm xầm.

"Ừm," tôi ngay đơ cái đầu. "Mình không cố ý coi nhẹ Cassie... Chỉ là vô tình xảy ra vậy thôi."

"Ừ hử. Thôi cho qua."

Hai mươi bốn tiếng sau, tôi có được hai câu trả lời mình đang trông chờ. Marco không tìm ra người Chee, nhưng lại tìm được người đàn ông cậu ấy tin là chỉ huy các lực lượng quân đội chống Yeerk.

"Ổng là tướng bộ binh, ba sao, tên là Sam Doubleday. Năm mươi bốn tuổi. Trụ sở chỉ huy của ổng ở cách đây năm mươi dặm, trong một ngọn đồi có nơi trú bom hạt nhân khoét sâu vào núi."

"Tốt. Ít ra ổng cũng không ngờ nghệch đến nỗi chường mặt ở ngay tại đây cho bọn Yeerk làm thịt."

Phần tin tức thứ hai do Tobias mang về mới rợn tóc gáy.

<Bọn chúng đang xây dựng một vũng Yeerk mới,> Tobias báo cáo. <Không phải là cái hang như vũng Yeerk cũ, mà là đào một cái hồ và cứ để nó thông thống như vậy. Bọn Taxxon ở khắp mọi nơi, y như bọn giòi bọ bu quanh xác thú bị xe cán trên đường... >

Vũng Yeerk thứ hai được xây dựng với tốc độ thần tốc. Cũng dễ

hiểu thôi. Nó phải mau mau hoàn tất để tàu Lòng Chảo còn trở về neo đậu an toàn trên quỹ đạo chứ. Bọn Taxxon là những kẻ đào hầm bẩm sinh, chúng làm việc hiệu quả hơn bất cứ loại máy xúc nào, như là cả ngàn con giun khổng lồ cùng làm việc một lúc vậy.

"Được rồi," tôi quyết định. "Chúng ta hãy đi gặp vị tướng đó nào."

<Ai đi?> Tobias hỏi lại.

"Cả hội Animorphs," tôi đáp, biết ý cậu ấy hỏi khác. "Tất cả chúng ta. Mình sẽ bảo James và nhóm của ảnh đến đây canh chừng trại. Sáu người chúng ta đi gặp vị tướng. À, mà bảo James đi cùng nữa. Ảnh cần tích lũy kinh nghiệm."

<Hừ, bồ hãy tự đi mà nói với Cassie ấy.> Tobias nghiêm nghị phán.

"Marco, hãy nói cho mọi người biết. Tất cả." Tôi tránh nhìn Tobias, và cảm thấy mình như là đồ hèn nhát.

CHƯƠNG 5

Họ được gọi là Lực Lượng Đặc Nhiệm Số Một.

Trụ sở chỉ huy của họ là một hầm xi măng cốt thép được xây hẳn vào núi. Một cơ sở để đối phó với cuộc chiến tranh hạt nhân ở bang Colorado. Nhìn bề ngoài nó như là một nơi đã bị bỏ xó lâu năm rồi. Mạng nhện giăng kín các góc bên trên những căn phòng. Bụi bám đen từng dàn máy vi tính, những màn hình trắng đen thường thấy hồi chiến tranh lạnh.

Trong lòng núi có hàng trăm lính và phi công, hầu hết được trang bị súng ống đầy đủ. Họ mặc những bộ quân phục là phẳng phiu như lính kiểng.

Bên ngoài núi, nơi Miệng Lỗ, lại là một hình ảnh tương phản. Lính cắm rải rác ở những vị trí dọc theo triền đồi. Trong lốt chim săn mồi, tụi tôi phát hiện ra mạng lưới súng máy, xe tăng, trọng pháo được ngụy trang cẩn thận trong những lùm cây dưới thung lũng. Trực thăng liên tục quần thảo tuần tra.

Những hàng rào kẽm gai quây khắp nơi. Lính đang đặt mìn ở cả hai hướng của con đường độc đạo. An ninh được thắt chặt - nhưng tụi tôi đột nhập vào cái một. Lính tráng của vị tướng đang trông chờ những quái vật mắt sưng từ ngoài hành tinh tới, chứ đâu có mong chờ một đám chuồn chuồn ghé thăm.

Tụi tôi bay rảo quanh trụ sở chỉ huy dưới lòng đất, xác định vị trí những kho đạn, doanh trại, nơi cung cấp thực phẩm và nước uống, trạm phát điện, vân vân…

Tôi nhận diện vị tướng căn cứ vào thang bậc quân phục. Trung úy báo cáo đại úy, đại uý báo cáo thiếu tá, thiếu tá báo cáo trung tá... Mắt chuồn chuồn đủ để dẫn tôi lên dần tới vị tướng.

Ông ta đang ở trong phòng họp, nơi có tấm bản đồ treo kín cả bức tường. Khung cảnh hệt như trong phim: bản đồ, điện thoại và những người xì xụp hút xì gà.

Tôi đáp xuống bàn họp, ngay ở giữa bản đồ thành phố. Bản đồ khoanh tròn chỗ trước kia là vũng Yeerk. Tôi đoán nó được trích ra từ những hình ảnh thành phố quê tôi do vệ tinh nhân tạo gửi về.

Tôi hoàn hình.

"Cái..."

"Thưa tướng quân!" Ai đó thét lên.

"Quân cảnh! Quân cảnh đâu?"

"Rút súng ra mau!"

"Không được bắn!"

Trong phòng nhốn nháo những người rút súng, la lối om sòm. Mặc kệ. Tôi mau lẹ biến đổi từ một con côn trùng dài hai inch thành chàng thiếu niên cao một mét tám.

Những con mắt ghép bự phình ra, lớn hơn cả cơ thể chuồn chuồn

của tôi, rồi nổ bụp như kẹo dẻo khê, chảy nhoét, rùn lại và cuối cùng tòi ra thành mắt người.

Vị tướng nhìn lom lom sinh vật có mắt người ngự trên gương mặt chuồn chuồn, nhìn nó vặn vẹo bộ râu và đôi cánh mỏng trên thân thể người.

May phước, tôi không bị ông ta ra lệnh bắn. Khi hoàn hình xong, tôi thấy cả tá nòng súng trường, súng lục đang chĩa thẳng vào mình.

"Thưa Tướng Doubleday," tôi mào đầu.

"Tên tôi là Jake."

"Bắt lấy nó!"

Ba viên quân cảnh lực lưỡng ùa vào trước khi tôi kịp kêu thét lên. Họ thụi lưng tôi, vặn tay ra đằng sau và phập ngay cái còng vào.

"Thưa tướng quân, đây là sự hiểu lầm," tôi thét.

"Hiểu lầm ư? Chắc chắn mi là người của bọn chúng rồi." Ông quát.

"Không phải, thưa ngài," tôi tì má vào que chỉ và tấm bản đồ nhàu nhì. "Nhưng rất có khả năng những người trong phòng này là thế..."

"Để tôi bắn nó," một thiếu tá đề nghị - hoặc hắn là kẻ mượn xác, hoặc hắn là tên đại ngốc.

"Bắn nó à? Anh có mất trí không đấy, thiếu tá? Đây là tên tù rất có giá trị. Hãy gọi G-2 của tôi tới đây! Mang nó đi và nhốt lại."

Tôi thở dài. Đám quân cảnh kéo tôi xềnh xệch ra khỏi phòng, qua hành lang, tới một căn phòng tối om, không đèn đóm, chỉ có một cái ghế, một cái bồn và cái giường tí teo. Cửa thép kín mít, có khoét lỗ để đưa thức ăn vào.

Chúng thảy tôi vào trong, chẳng nhẹ nhàng chút nào. Tôi là tù binh mà.

Ba phút sau, tôi lại hoàn hình trước mắt Tướng Doubleday.

Ông lại ra lệnh trói tôi chặt hơn, thêm cùm chân, lấy băng keo dán miệng. Tôi lại bị lôi khỏi phòng và lại bị quăng vào xà lim. Lần này bị cột chặt vào cái giường.

Ba phút sau, tôi lại hoàn hình trước mắt Tướng Doubleday nữa.

"Thưa tướng quân, tại sao ông không dừng cái trò ngờ nghệch này lại và lắng nghe tôi?"

Chỉ đến lần thứ tư ông tướng mới thôi cái trò ngờ nghệch đó. Ông híp mắt nhìn tôi, bảo. "Thôi được, thưa ông Người Lạ, ông muốn nói với tôi điều gì?"

"Trước tiên: tôi không phải là người lạ. Tôi là con người được tiếp cận kỹ thuật biến hình của người ngoài hành tinh. Thứ hai: tôi biết cách đánh vỗ mặt bọn Yeerk, theo cách chúng không thể chống đỡ nổi. Nhưng tôi cần sự giúp đỡ của ông, nhờ ông đánh lạc hướng."

Vị tướng có vẻ thích chí. "Sự trợ giúp của tôi á? Anh cần tôi giúp? Có thấy những ngôi sao trên cầu vai tôi không, cậu bé? Tôi là trung tướng Quân đội Hoa Kỳ, còn anh chỉ là một thằng nhóc biết hóa bọ.

Tôi, chứ không phải anh, là người ra mệnh lệnh cho các thuộc cấp ở đây."

Lên gân tốt đấy, nhưng tôi đâu có dễ bị áp đảo. Vốn quen đối mặt với Visser Một và Crayak, lẽ nào tôi lại run sợ trước một người có nhiều sao ở trên vai...

"Các thuộc cấp của ông có thể đã bị sên Yeerk chui vào đầu," tôi nói. "Và cả căn cứ này cũng vậy. Ông không thể biết những mệnh lệnh mình đưa ra có được tuân thủ và tôn trọng không, hay uy quyền của ông chỉ lan rộng tới chỗ tên mượn xác đầu tiên trong đám thuộc cấp..."

Mặt vị tướng nhúm nhíu lại, rồi càng lúc càng đỏ rần lên. Chẳng hề gì với tôi cả.

Visser Một đã từng biến hình thành những quái vật ghê hồn hơn kìa. Mặt đỏ chỉ là trò đùa thôi...

"Hãy cút khỏi trụ sở của ta." Tướng Doubleday quát.

"Không thể để nó sống ra khỏi đây," một đại tá tuổi trung niên xía vô. Hắn gật đầu với một tên quân cảnh. Tên này liền vồng tay lên đạn.

"Cất súng đi," viên tướng thét.

Tên quân cảnh vẫn nhắm vào tôi.

"Ta bảo cất súng đi mà." Viên tướng gầm lên.

Gã quân cảnh phớt lờ ông ta, thay vào đó, hắn nhìn tên đại tá. Hai sĩ quan khác rút vũ khí ra. Một tên nhắm bắn viên tướng, còn tên kia đứng thủ thế, bao quát toàn bộ căn phòng.

"Tao muốn bắt sống nó hơn, ngài Visser sẽ trọng thưởng chúng ta," đại tá rít lên.

"Nếu để nó sổng, chúng ta cũng sẽ đi đời."

Hắn trợn trừng mắt nhìn tôi. "Thà an toàn còn hơn chết đói tia Kandrona. Bắn nó."

"Ra!" Tôi hô.

Từ bên dưới bàn họp, một con sói bờm xờm lông xám xổ ra và chồm lên. Quai hàm Cassie ngoạm quanh cổ họng tên quân cảnh và vật hắn xuống đất. Hàm sói làm xương hắn gãy răng rắc.

Rồi nguyên cái bàn bay tóe lên, để lộ ra một khối nặng nề, màu gụ, gần ba trăm ký. Marco tặng một tên mượn xác cú vỗ sở trường của khỉ đột, và hất hắn vào tường.

Ngạc nhiên nhất là hai người lính cấp thấp điềm nhiên rút vũ khí ra và chĩa vào bọn mượn xác. Ba tên Mượn xác-Người bị cùm và bị điệu đi.

"Ông đã thấy rồi đấy, thưa tướng quân." Tôi bảo.

Vị tướng gật đầu, đưa tay vuốt mớ tóc bù xù, đoạn luýnh quýnh lôi từ trong túi quần ra một điều xì gà. "Thôi được, cậu bé, Nói đi."

BÙM!

Cơn chấn động làm rung lắc căn phòng, quăng tôi vào tường. Máu ộc khỏi mũi, miệng và tai tôi.

BÙM!

Marco tóm lấy tôi trước khi tôi ngã xuống.

CHƯƠNG 6

BÙM! BÙM!

Một tràng tiếng nổ tiếp theo. Mỗi lần tôi đều cố gượng để đừng xỉu.

"Marco, lo săn sóc tướng quân!" Tôi ráng hét.

Tôi bắt đầu biến hình cọp. "Chắc chắn sẽ có Hork-Bajir ập tới!" Tôi cảnh báo bọn bạn. Tiếng súng liên hồi vọng vào. Bảo đảm bọn Yeerk đã lắp dây điện thoại nghe lén trụ sở chỉ huy này. Và một tên nào đó đã mau lẹ báo tin cho Visser Một, rằng hội Animorphs đang ở đây.

Ồ, khoan. Có khi không phải. Có thể chúng chỉ hú họa tấn công căn cứ mà không biết chúng tôi đang ở đây. Dù gì thì đó cũng là cách thức tiêu biểu của Visser Một mà.

Ax đã hoàn hình. Trong hình hài Andalite, ảnh đảo đồng mắt cuống, vổng cao cái đuôi. Rachel và Tobias biến thành Hork-Bajir, để khi phải chiến đấu với tụi Mượn xác-Hork-Bajir, cả hai sẽ trà trộn vào làm chúng bối rối.

"Buông ta ra," viên tướng nạt Marco.

"Ta cần phải tới chỗ lính của mình."

<Để ông ta đi đi, Marco. Thưa tướng quân, ngài có gắn camera giám sát ở nơi này không?>

"Cái gì? Anh nói hả? Anh là thứ cọp gì vậy?"

<Thưa tướng quân, nếu ông có camera an ninh thì hãy bật lên. Sau này chúng tôi cần sử dụng nó để tìm ra những người lính lành mạnh. Bất cứ ai bắn bọn mượn xác đều có thể tin cậy được.>

Viên tướng gật đầu. "Camera mở đêm ngày. Nào, giờ thì hãy tránh ra."

Ông ra hiệu cho viên trung sĩ mở cửa dẫn vào khu trú ẩn chính dưới lòng đất. Anh trung sĩ vừa ló nửa thân ra ngoài ngưỡng cửa, liền lãnh trọn một vệt tia Nghiệt.

Vị tướng nhặt khẩu súng rơi của anh ta lên. "Chúng ta cần phải ra khỏi đây. Căn phòng này đã bị gài bẫy."

<Rachel. Đi thôi.> Tôi đồng ý.

Rachel thò cái đầu đầy sừng ra khỏi ngưỡng cửa, hét lớn. <Ngừng bắn, đồ ngu.>

Hỏa lực vẫn rào rào, nhưng không tập trung thẳng vào ngưỡng cửa nữa. Rachel và Tobias giận dữ nhiếc móc bọn Hork-Bajir tấn công.

"Tụi tao đang bắt giữ gafrash tướng loài người, đồ loglafach. Ngài Visser muốn hắn còn sống. Nếu tụi mày giết hắn thì ngài Visser Một sẽ dùng tụi mày làm bữa sáng!"

Tiếng súng đã bớt rát hơn. Rồi một giọng người đầy hồ nghi hoạnh họe. "Hai tụi bay ở đơn vị nào?"

<Ax, tới mình, tới Marco, tới Cassie, tới tướng quân,> tôi nói cộc

lốc.

Ax nhảy qua ngưỡng cửa. Tôi theo sau tức khắc. Chừng hơn bốn chục Hork-Bajir và nửa tá Mượn xác-Người đang đón lõng chúng tôi. Vài tên đang mê mải vãi đạn vào hành lang và bắn lên hàng lính dàn hàng ngang trên lối đi hẹp men theo cầu thang. Khi nhận thấy hình hài một người Andalite bất chợt hiện ra, chúng sững sờ bất động chừng một giây.

"Andalite!" Tên nào đó gào.

<Ngạc nhiên quá hả?> Ax đáp. Ảnh đã hơi biết cách khôi hài rồi đấy.

Bọn chúng bâu lấy Ax. Ảnh chém chặt lia lịa bằng cái đuôi độc chiêu. Tôi theo sau ảnh. Tụi nó càng đông càng tốt - bọn khác sẽ chẳng dám dùng tia Nghiệt, sợ "tên bay đạn lạc" vào người của chúng.

Bọn Hork-Bajir chém, khua, chặt. Tôi cảm thấy sườn và lưng mình bị rạch. Cái đuôi cọp biến mất. Tuy nhiên, trí óc cọp có thế bưng bít mọi vết thương, dẹp qua bên mọi cơn đau. Đây là trận chiến sống mái.

Bản năng cọp và người kết hợp giúp tôi càn lướt tới. Tôi gầm vang, phóng vào tên gần nhất, vỗ đầu hắn bằng cú đấm có thể làm tê liệt một con voi. Tôi quay qua táng một tên khác, ngậm cánh tay hắn và nhay điên cuồng như con chó gặm cục xương cuối cùng của mình.

Tôi ở trong con cọp, và cọp ở trong tôi.

Không có thời gian suy nghĩ, chỉ hành động và hành động. Tôi có tốc độ và sự chính xác của mèo, nhưng sức nặng và số đông Hork-Bajir có thể đánh bại tôi và Ax, thậm chí trong khi hỗn chiến, tôi đã biết thế.

Rachel và Tobias vừa xông vào tiếp sức, nhưng là Hork-Bajir, sức công phá của tụi nó cũng chẳng mạnh hơn đối thủ là bao.

<Tướng quân thoát rồi,> Marco hét bằng giọng truyền. <Tui tới đây.>

<Đừng! Bồ hãy ở lại với ông ấy!> Tôi ra lệnh.

Đoàng! Đoàng! Đoàng!

Tiếng súng đột ngột vang lên. Tôi trông thấy toàn quân xếp hàng trên lối hẹp đang nã đạn vào chúng tôi.

Tôi nghe Tướng Doubleday rống lên như sấm rền. "Đừng bắn con cọp và sinh vật lông xanh!"

<Rachel! Tobias! Lùi lại, ra khỏi đây và biến hình khác. Mấy bồ bị bắn bi giờ.>

Một tên Hork-Bajir ghim tôi bằng cú đấm bất ngờ. Không đau, chỉ tê dại đi, rồi cẳng chân sau của tôi khuỵu xuống. Hắn vừa chặt đứt xương sống tôi. Có thể nửa thân dưới cọp phăng mất rồi cũng nên. Tôi sẽ chết trong vài giây nữa. Cần phải hoàn hình, không còn sự lựa chọn nào khác...

Đoàng! Đoàng! Đoàng!

Hoàn hình, Jake! Tôi tự nhủ, cảm thấy loạng choạng. Hoàn hình

mau.

Gã Hork-Bajir đứng sừng sững bên trên tôi. Máu cọp rỏ ròng ròng nơi gươm cố tay hắn. Hắn giơ bàn chân khủng long bạo chúa lên, toan đạp cho tôi một đạp dứt điểm. Không thể nhúc nhích, hàm trước ngáp ngáp hớp không khí, tôi bất lực hoàn toàn.

Chợt, nửa tá đạn tròn ghim vào ngực hắn, đẩy hắn bổ ngửa ra sau.

Tôi nằm đờ ra đó, như một chiếc bánh quy mặn ngon lành. Ax đã đến bên tôi, quất đuôi như điên vào bọn Hork-Bajir.

Tôi nghe một tiếng huỵch. Đạn găm vào thân sau tôi. Tôi ngước nhìn lên, nhưng chỉ thấy lờ mờ không thể tập trung. Thế rồi thị lực rõ dần, đủ cho tôi thấy một tên lính đang cẩn thận nhắm súng vào mình. Một tên mượn xác - trông nó in hệt những người lính khác, nhưng nó không bắn vào Hork-Bajir, mà lại nhằm ngay đầu tôi.

Hắn bóp cò. Tôi thấy một khối nâu lướt qua.

Hình như viên đạn sượt qua thái dương, nhưng tôi chưa chết.

Cái khối nâu bự lấp loáng, càn quét bọn Hork-Bajir. Ax không còn ở trên tôi nữa, mà đang chen vai thích cánh với chú gấu. Cassie chạy tới, nhảy qua vai Rachel và bay xông phi vào tên Hork-Bajir. Hắn đổ uỳnh xuống.

Tên lính bặm môi nhắm tôi lần nữa. Lần này nó quyết không để hụt. Tôi nằm tách biệt, một mình, bất lực. Không ai thấy tôi. Cũng chẳng ai thấy hắn đang nhắm tôi.

Tôi thấy ngón tay siết vào cò súng.

Hắn quá tập trung nên không thấy một cục lông nâu trắng xồ tới, để lại những đường rãnh hình móng vuốt chim ưng peregrine từ trán xuống mũi hắn.

<Cám ơn James,> tôi thều thào rồi lịm đi.

Marco chồm tới, bàn tay khỉ đột lay lắc tôi và hét. <Hoàn hình! Hoàn hình!>

Hoàn hình ư?

Ừ... hoàn thì hoàn.

CHƯƠNG 7

Sau đó Tướng Doubleday lắng nghe tôi. Ông đã chớp nhoáng di tản trụ sở chỉ huy của mình. Chắc chắn bọn Yeerk sẽ trở lại, nhất là khi biết chúng tôi đang ở đây. May thay, như bao vị tướng giỏi giang khác, Tướng Doubleday có nơi dự phòng.

Tôi giải thích chuyện Yeerk không thể sống sót sau ba ngày nếu không về vũng Yeerk nạp tia Kandrona.

"Ông cần phải phong tỏa, cấm trại tất cả lính và sĩ quan của mình trong vòng ba ngày. Ai còn trụ lại sau ba ngày đó là có thể tin được."

"Thường trực bên tôi luôn là hai sư đoàn bộ binh và gần chục đơn vị dưới quyền. Tôi làm sao cấm cửa và trông coi được ngần ấy con người?"

"Thưa tướng quân, thà ông tin tưởng một trăm người còn hơn là không tin mười ngàn."

Tướng Doubleday chấp nhận. Rủi thay, như vậy là phải ba ngày sau ông mới có thể thực hiện được vụ đánh lạc hướng cho chúng tôi chiếm cứ tàu Lòng Chảo. Chậm mất! Trong thời gian đó, bọn Yeerk có thể đã huy động toàn bộ lực lượng Taxxon để đào xong vũng Yeerk mới và đưa vào hoạt động. Cho dù chưa hoàn chỉnh nhưng nó cũng có thể cung cấp năng lượng cho bọn Yeerk đóng đô ở Trái đất. Và rồi Visser Một sẽ cho tàu Lòng Chảo rời khỏi đây, bay lên neo đậu tại một nơi an toàn trên quỹ đạo.

Do vậy chúng tôi cần phải bảo đảm vũng Yeerk mới không hoàn thành. Tức là chúng tôi cùng lúc phải tiến hành hai, chứ không phải một nhiệm vụ.

"Sẽ phải hạ rất nhiều Taxxon đấy," Marco nói khi chúng tôi đã trở lại trại và đang ăn tối bằng món bánh bắp khô như ngói. "Nhưng quét sạch bọn này thì dễ òm. Chỉ cần làm chúng bị thương là lũ đồng loại sẽ xồ tối, bảo đảm chúng chết chắc"

"Đúng," tôi thừa nhận, cảm thấy u ám, uể oải - cái cảm giác đắn đo sau mỗi lần lâm trận. "Nhưng chúng sẽ được bọn Hork-Bajir, bọn Mượn xác-Người và cả tụi Con Rệp bảo vệ."

"Chúng ta đã san phẳng một vũng Yeerk rồi mà," Rachel hùng hồn. "Vậy thì bùm thêm một vũng nữa có nhằm nhò gì."

"Ai có ý nào hay hơn không?" Tôi hỏi đám bạn. "Tobias, bồ thấy nơi đó rồi phải không?"

<Ừ, nó là một cái lỗ bự trên mặt đất, nhìn y hầm mỏ vậy. Nó theo hình dốc bậc thang, với từng cụm bậc thềm dẫn xuống vũng. Thành vũng rộng cỡ ba chục mét, nhưng bề sâu không sâu lắm, chừng hai mét tư. Đáy bằng. Có hai ụ đất xây cao lên, mỗi ụ rộng chừng sáu mét.>

<Đó hẳn là nơi sẽ lắp đặt vũ khí,> Ax suy luận. <Nó tọa lạc ở ngay trung tâm vũng Yeerk. Chúng sẽ không đặt hệ thống phòng thủ cố

định, mà sẽ viền ụ tia Nghiệt quanh vũng, có thể vươn lên, hạ xuống hay kéo ngang được.>

"Để đề phòng tụi mình í mà," Rachel cười khanh khách.

"Làm thế nào mà đánh được cái lỗ dưới đất nhỉ?" Marco tự hỏi.

< Thì đào vô từ bên hông?> Tobias e dè đề nghị.

"Bằng cái gì?" Marco vặn vẹo.

Cassie định nói gì đó nhưng lại im. Cuối cùng, nhỏ thốt lên. "Mấy bồ đừng lo chuyện cái lỗ. Chỉ lo việc phá hủy thiết bị đào bới thôi."

Tôi nhướng mắt lên. "Thiết bị ở đây là bọn Taxxon."

Cassie nhìn đi chỗ khác.

Marco huýt gió, gật đầu tán thành.

Cassie nói đúng. Hãy quên đất cát đi mà chú ý tới cuốc xẻng. Nguồn Taxxon không phải là vô tận. Tôi ước gì mình biết chúng có tất cả bao nhiêu. Một lần nữa, tôi lại nhớ đến người Chee, nguồn thông tin quý báu của chúng tôi.

"Được," tôi nói. "Vậy thì hãy đi lùng Taxxon. Giờ mình đi tìm Toby cái đã. Cassie? Đi kiếm James và nhóm của ảnh. Chúng ta cần tất cả mọi người và đi ngay trong đêm nay."

"Ôi trời, tui vừa mới kết thúc niềm vui buổi sáng," Marco than thở.

"Ăn cho xong món sơn hào ôi khô của bồ đi," Rachel cười rộ. "Bồ cần phải giữ gìn sức khỏe mà."

CHƯƠNG 8

Từ bao đời rồi, chiến tranh bao giờ cũng tăn khốc và vô lý.

Suốt thời gian dài, chúng tôi đã chống Yeerk một cách thụ động. Chúng tôi luôn ở sau chúng mười bước, cố phá hoại hết kế hoạch này tới kế hoạch kia của chúng. Cố tiến hành chiến tranh một cách thanh cao, chính trực, hào hiệp nhất. Bây giờ mọi sự đã khác. Chúng tôi đang ở giai đoạn chung cuộc, trong đó hoặc chúng tôi hoặc bọn Yeerk sẽ chiến thắng.

Vì vậy, mệnh lệnh tôi đưa ra cho các hội viên Animorphs cũ và mới, cho dân của Toby rất đơn giản: hãy tiêu diệt kẻ thù - diệt Yeerk.

Lúc này, sáu đứa Animorphs chính thống tụi tôi đang ở trong lốt dơi. Tobias bảo cứ tối đến là dơi tụ tập về vùng này, và tụi tôi sẽ dễ dàng hòa nhập vào bọn chúng.

Dơi không nhìn tinh tường như cú, nhưng với khả năng định vị sóng âm, chúng được liệt vào hàng có kỹ năng đặc biệt.

Chúng tôi di chuyển cách công trường chừng một phần tư dặm rồi mới biến hình. Xong, tụi tôi tách ra mỗi đứa một hướng, vừa đập cánh bay điên dại, vừa phát ra từng đợt sóng radar.

Bọn Con Rệp bay xà quần bên trên, rõ ràng là tìm tụi tôi. Những ánh đèn pin bự rọi xuống miệng lỗ. Bọn Mượn xác-Người và Hork-Bajir súng ống rườm rà đang tuần tra. Chúng căng người lên canh gác, không tên nào dám ngủ gật hay chợp mắt tí chút.

Ở bên trong, đúng như Tobias nói, bọn Taxxon đang hùng hục làm việc, lúc nhúc như sâu giòi sau cơn mưa.

Dưới đó cũng có những thiết bị hạng nặng như máy ủi, máy xúc, xe cẩu... nhưng bọn Taxxon vẫn là chủ lực. Chúng ngọ nguậy đào đất, húc vào đá sỏi với tốc độ khủng khiếp.

Chúng tôi dòm một mảng dốc bị sụp. Bọn Taxxon đã đào bên dưới nó, gây ra hốc hở hàm ếch rồi để mặc cho đất đá sụp xuống, đổ cả lên mình. Té ra Taxxon dễ bị cắt rạch, chứ không dễ bị ép nghiền. Chúng rất là thích hợp với môi trường sinh thái hang hốc ở đây.

<Bọn Taxxon nhiều không đếm xuể,> tôi cảnh báo tụi bạn. <Coi chừng chúng xổ lên bất ngờ đó.>

<Tui thì lo bọn Con Rệp hơn,> Marco lì xì. <Ngộ nhỡ bọn nó biết đám Taxxon không thể bị vùi chết nên quyết bắn tụi mình thì sao?>

<Cũng có thể,> tôi đồng ý. <Để phòng hờ chúng nã đạn, tụi mình cần phải chiếm lỗ Taxxon. Có ai hỏi gì không?>

Chẳng đứa nào nói gì.

<Tốt. Mấy bồ thấy cái khe nứt dọc đằng kia chưa? Bay vô đó rồi biến hình chiến đấu và xông ra thật quyết liệt. Ngay khi chiếm lĩnh xong, mình sẽ ra hiệu cho James, sau đó cho Toby,>

Cả bọn lặng lẽ luồn vào, đi xuống vùng ánh sáng tù mù, sâu hun hút.

Ax hoàn hình trước rồi canh chừng cho cả bọn. Khi đã biến hình cọp, tôi nhận thấy một cặp Taxxon đang trườn ngo ngoe cách đó chưa đầy ba mét, trong ánh sáng mù mờ, có vẻ như chúng không ngửi hay thấy chúng tôi.

<Đếm đến ba nào,> tôi nói nhẹ hều. <Ba. Hai. Đi!>

Một chiến binh Andalite và năm con thú thình lình bổ ra khỏi khe nứt của bức tường bẩn thỉu. Bọn Taxxon gần nhất chẳng kịp trở tay: Tôi lẹ làng quật một tên Taxxon, thọc móng vuốt vào hắn, rồi lướt tới, nhảy hai bước vô gã Taxxon thứ hai, trước khi nó kịp rít rú lên thứ ngôn ngữ điếc óc của chúng.

Tụi tôi chỉ cần làm chúng bị thương rồi để đó. Bọn Taxxon sống ùa tới làm nốt phần còn lại.

Thình lình, lực lượng an ninh - bọn Mượn xác-Người và Hork-Bajir xông vào trận địa. Chúng chạy quanh miệng hố và xả súng như điên xuống tụi tôi, cố chừa bọn Taxxon ra.

Nhưng tụi tôi nhanh và nhỏ hơn tụi Taxxon, ngoại trừ Rachel, nên vô hình chung, bọn Hork-Bajir hăng máu lại gây ra những tổn hao ngoài ý muốn.

<James!> Tôi ra lệnh. <Xông ra!>

Phóng sượt qua miệng hố, James và bảy người của ảnh trong lốt hình biến chui vọt ra giữa bầy Taxxon. Cú này khiến bọn an ninh phân tâm.

Đám Taxxon bỏ chạy tán loạn, khiếp đảm, mất hết kiểm soát. Chúng cán bừa qua tụi đồng loại bị thương, tranh thủ ghé răng rứt được thứ gì hay thứ ấy, phát ra những tiếng "'sree!" mãn nguyện mỗi khi nuốt xong một cục thịt.

Tôi thấy hai con Taxxon ăn lẫn nhau. Cả hai đều rú lên phẫn nộ. Sâu thẳm trong tâm trí đang phát sốt của chúng, cả hai đều biết việc này thật điên rồ, nhưng chẳng đứa nào ngừng lại được.

Đến giờ thì phần dễ dàng đã kết thúc: bầy Hork-Bajir đã nhảy vào cuộc ẩu đả. Đánh nhau với bọn sâu bự to xác mà dởm tệ hoàn toàn khác chiến đấu với rừng gươm.

Một Hork-Bajir cán bừa lên xác Taxxon và chồm lên trước mặt tôi. Tôi vút lên phóng thẳng vào giữa mặt hắn. Đôi cánh tay nghều ngào khiến tên Hork-Bajir lọng khọng, làm sao bì được với cọp.

Tôi tuồn thoát ra và hét. <Toby, đến lượt cô! Mau!>

Trận chiến đã lôi mọi con mắt Yeerk chĩa vào cái lỗ vực này. Không ai, kể cả tụi Con Rệp đang quần thảo phía trên, chú ý tới sự xuất hiện của sáu mươi Hork-Bajir tự do.

Bọn Yeerk phối hợp chuệch choạc, bị làn sóng của chúng tôi xé tan nát. Kế hoạch đang tiến triển, nhưng chẳng chóng thì chày, ai đó sẽ can thiệp và tạo thế cân bằng cho Yeerk.

Thêm hai phút nữa thôi, tôi tự nhủ. Chúng ta phải chạy.

Một phút cũng là quá nhiều. Bọn Con Rệp thình lình khai hỏa.

Chúng bắn tất tần tật vào Taxxon, Mượn xác-Người và Hork-Bajir. Thêm Con Rệp nữa vào vị trí. Chúng giết tất cả phe mình lẫn phe thù. Bọn Mượn xác-Hork-Bajir bỏ chạy lấy thân, dồn ứ lại nơi cửa lỗ.

< Toby! Cho người của cô lẫn vào với chúng và chạy đi! James! Nán lại. Tụi mình sẽ đánh lạc hướng chúng thêm vài giây nữa.>

< Phi vụ tức cười quá,> Marco eo xèo.

Rồi, điều mà tôi linh cảm... nhưng đã quên, đột ngột xảy ra. Mặt đất bên dưới tôi mở rộng. Tôi rơi tòm xuống.

CHƯƠNG 9

<Aaaaahhhh!>

Quãng đường rơi dài vô tận. Cố vận dụng tất cả vẻ uyển chuyển, khéo léo của cọp, tôi lật, lộn để giữ cân bằng, đuôi duỗi ra để giữ độ cao, nhắm sẽ đụng chân xuống đất trước.

Tôi chạm đất, cảm thấy bốn cẳng chân tê rần. Tôi lộn thêm một vòng nữa rồi đứng thẳng lên, gầm gừ vào hư không. Tôi đang ở trong một đường hầm trống rỗng, tối thui tối thùi. Tối đến nỗi mắt họ mèo cũng chào thua. Tôi ngửi thấy ngồn ngộn thứ mùi mà tôi biết ngay: Taxxon!

Tôi đứng thủ thế, không lo sợ nhưng sẵn sàng. Tôi nghe có tiếng... trườn, lê, đào bới!

Mặt đất lại mở ra bên dưới tôi lần nữa. Tôi lại rớt xuống cùng với dòng thác đất, lần này đáp mạnh xuống một bề mặt rắn, bằng phẳng. Đó là cầu trượt. Tôi lộn phầm phập ở trong cầu, giương hết móng vuốt nhọn hoắt ra cố túm lấy cái gì đó để bám. Nhưng bề mặt trơn láng như thủy tinh cứ lôi tuột tôi đi. Đến đây thì tôi bắt đầu lo...

Tôi rơi vào lòng đất, chỉ chừng ba mươi giây vậy mà dài như cả thế kỷ. Cuối cùng, cầu trượt dừng lại, tôi lộn thêm vài vòng nữa trên sàn đất.

<Marco! Rachel!> Không có tiếng trả lời.

Tôi ở trong lòng đất xa vậy ư? Vượt khỏi tầm truyền ý nghĩ rồi sao? Tôi thử lại lần nữa. <Marco, đưa mọi người về nhà. Đó là lệnh.>

Có ánh sáng mờ đục, rồi ba tên Taxxon hiện ra. Tên nào cũng cầm tia Nghiệt. Một tên đứng nhổng thân trước lên. Tôi có thể xơi tái hai tên trước khi bị bắn, nhưng còn ba tên thì...

< Làm ơn đừng tấn công. Chúng tôi không làm hại anh đâu.>

Đó là giọng truyền! Không phải tiếng tít rống rợn gáy của Taxxon. Nhưng giọng truyền thì lại quá sức tưởng tượng. Tôi có ấn tượng lạ lùng hình như là đây là giọng truyền theo kiểu Andalite.

Tôi cứng người lại.

<Mi muốn gì?> Tôi chất vấn.

<Muốn nói chuyện với anh, Jake.> Hắn biết tên tôi. Ồ, dĩ nhiên, tên Yeerk nào mà chẳng biết tên tôi, nhưng sao tôi vẫn thấy sốc quá chừng.

<Ừ thì nói. Nhưng bọn mi đang cầm tia Nghiệt...>

Tên Taxxon liền mở càng ra, để cho khẩu tia Nghiệt rơi xuống. Hai tên kia cũng làm y chang.

<Nào, giờ thì chúng tôi đang nằm trong tầm rủ lòng thương của anh, Animorphs. Với kỹ thuật biến hình, anh dư sức giết ba chúng tôi.>

Tôi hít mạnh một hơi. <Thôi được. Hãy nói chuyện nào. Anh biết tôi. Vậy anh là ai?>

<Tên tôi là Arbron. Tôi là... một lính nhỏ Andalite.>

<Anh là Taxxon mà.>

<Thì bạn Tobias của anh là điều hâu đấy thôi,> anh ta phản hồi.

<Anh bị kẹt trong lốt hình biến à? Anh là Andalite biến hình và kẹt thành Taxxon? Một nothlit?> Tôi không thể kiềm chế được vẻ bàng hoàng trong giọng nói.

<Tôi là Taxxon,> Arbron tự hào lặp lại.

<Tôi đã là Taxxon bao nhiêu năm rồi, lâu đến mức tôi không đếm nữa. Tôi đã từng đến thế giới Taxxon cùng với hai người đồng đội Andalite. Một người là Alloran-Semitur-Corrass.>

<Visser Một?>

<Lúc đó thì chưa. Nhưng đúng là bây giờ ông Alloran là vật chủ của tên Yeerk giữ chức vụ Visser Một. Hồi đó ông là chỉ huy của chúng tôi. Một vị hoàng tử có đội quân dưới quyền nhỏ nhất từ trước tới nay: chỉ có hai lính nhỏ chậm chạp, là tôi và Elfangor-Sirinial-Shamtul.>

Tôi nín thở. Hoàng tử Elfangor, anh trai của Ax? Hoàng tử Elfangor, người trao cho chúng tôi công nghệ biến hình? Con Taxxon này... đã từng là bạn của Hoàng tử Elfangor sao?

<Ông muốn gì?> Tôi hỏi.

Abron lết lại gần. Tôi phải cố lắm mới không để lộ ra vẻ ghê tởm.

<Tôi muốn tự do, Jake hội Animorphs à.>

<Ông là một kẻ mượn xác mà?>

<Không. Tôi không có Yeerk sống trong đầu. Chúng tôi muốn tự do... Tất cả chúng tôi muốn thoát khỏi lời nguyền phải làm Taxxon.>

< Tôi không hiểu,> tôi nói, mặc dù cũng đã mài mại đoán ra.

< Quyền năng biến hình,> ông Arbron nói, giọng đầy vẻ thiết tha. <Nếu Taxxon có thể biến hình, họ sẽ hấp thu một loài ôn hòa nào đó rồi tìm một nơi an toàn trên hành tinh của anh để sống... Trở thành con gì đó, hầu thoát khỏi cơn đói triền miên. Anh không thể tưởng tượng cơn đói đó ghê gớm đến mức nào đâu... Công nghệ biến hình cho họ một giải pháp tốt đẹp hơn.>

<Ý ông là Taxxon muốn... muốn... thôi làm Taxxon?>

<Đúng vậy.>

Tôi chẳng biết phải nói gì nữa. Cả một loài muốn biến hình ư? Chắc hẳn ông Arbron đã biết chúng tôi không còn giữ hộp biến hình nữa, và hẳn ông cũng biết, trong bất cứ trường hợp nào, hộp biến hình cũng không có tác dụng đối với ông. Bởi vì ông đã là *nothlit* rồi.

Như thể đọc được ý nghĩ của tôi, ông Arbron bảo. <Hãy nghe tôi, Jake. Tôi là thủ lĩnh của nhân dân Taxxon nhiều năm rồi. Chúng tôi luôn phải đấu tranh chống lại cơn đói, cố chống lại niềm thôi thúc phải ăn thịt đồng loại. Tôi đã cố khai sáng cho họ một con đường khác. Nhưng nhu cầu ăn của Taxxon quá mạnh mẽ. Sự chống cự luôn luôn thất bại, chúng tôi lại chịu thua, và lại phải rơi vào vòng khống chế của Yeerk, vì chúng cho chúng tôi ăn... Tôi hiểu về kỹ thuật biến hình, rằng

nó không thể cứu tôi, nhưng nó có thể cứu nhân dân tôi. Và nếu họ được cứu thì tôi đã làm tròn trách nhiệm thủ lĩnh của mình.>

< Tôi không có hộp biến hình nữa,> tôi thú nhận.

<Chúng tôi biết. Visser Một đã lấy nó rồi. Và hắn sẽ không bao giờ giải phóng chúng tôi. Không Taxxon nào, dù là Mượn xác-Taxxon, được trao công nghệ biến hình. Chúng tôi chỉ có thể được tự do khi anh, chứ không phải Yeerk, chiến thắng.>

<Và ông sẽ...> tôi lập bập, không dám nói hết câu. Thật kinh ngạc hết sức, không thể tin nổi.

<Đúng. Tôi sẽ chiến đấu cùng với anh. Có một ngàn bảy trăm lẻ chín Taxxon không bị mượn xác ở trên bề mặt của hành tinh này và ở trên boong tàu Lòng Chảo. Và chúng tôi sẽ sát cánh chiến đấu cùng với anh.>

CHƯƠNG 10

Bọn bạn cứ đinh ninh là tối chết rồi, cho nên khi tôi bay về thung lũng Hork-Bajir tự do, tụi nó ngạc nhiên quá đỗi.

Tôi đáp xuống đất và hoàn hình. Cassie lật đật chạy tới. Nước mắt sung sướng ướt đẫm gương mặt nhỏ. Tôi ngăn không cho nhỏ ôm mình và quay đi.

"Marco, đêm qua chúng ta có mất ai không?" Tôi hỏi.

"Có. Ba người của Toby và một người của James. Và bồ nữa, tụi này nghĩ vậy."

Tôi ngồi phệt xuống. "Những người của James đón nhận chuyện đó ra sao?"

"Thì cũng như tụi này đối với cái chết của bồ thôi, Jake..."

Tôi đứng lên. "Rachel, tập hợp tất cả mọi người lại: Toby, các cha mẹ, và toàn bộ hội đồng chiến tranh."

Phải hai mươi phút sau mọi người mới tới đông đủ. Tôi không biết phải bắt đầu từ đâu. Tôi định kể hết từ đầu tới đuôi, nhưng đám đông mệt mỏi đang ngái ngủ này coi bộ không sẵn lòng nghe. Vả lại, tôi cũng đang nôn nao muốn nổ tung đây.

"Ờm," tôi cố nói thật vắn tắt. "Taxxon muốn đầu hàng, chúng muốn thay đổi."

Tất cả mọi người trợn trừng mắt.

"Taxxon muốn gia nhập hàng ngũ của chúng ta. Họ sẵn sàng quay lại chống Yeerk."

Các bậc phụ huynh chẳng hiểu gì. Chỉ có Toby và cô Eva là hiểu. Bọn bạn tôi thì ngớ người ra, miệng há hoác. Chỉ có Cassie là thở dài, tựa hồ nhỏ đã nín thở nhiều tuần rồi vậy.

"Bồ biết hả?" Tôi hỏi Cassie.

Nhỏ lắc đầu. "Mình chỉ hy vọng, thế thôi."

"Hy vọng hay lắm, Cassie." Tôi thì thào.

"Úi trời đất ơi," Marco nhắng lên.

"Yeerk đã được nếm mùi vị biến hình rồi. Giờ thì Taxxon cũng bắt đầu ngấm nghé."

Tôi gật. "Ừ. Taxxon bắt cóc mình để thương thuyết. Họ được lãnh đạo bởi một *nothlit* Andalite bị kẹt trong lốt Taxxon, tên là Arbron, trước kia là bạn đồng đội của Hoàng tử Elfangor.".

Ax giật nảy mình. <Arbron? Đúng là có một lính nhỏ tên Arbron là bạn của anh trai tôi.>

<Bồ tin ông ta hả?> Tobias hỏi.

Tôi nhún vai. "Không có vẻ gì là bẫy cả. Họ đã có thể giết mình. Nếu muốn chúng ta thì họ đã bắt tất cả rồi, việc gì phải gài bẫy. Họ để mình ra về lành lặn. Ông Arbron muốn mình nói chuyện với nhân dân của ổng, muốn mình đưa ra lời hứa cá nhân."

"Chú hứa cái gì?" Toby hỏi.

Tôi không nhìn cô bé mà nhìn thẳng vào Ax. "Họ muốn được trao quyền năng biến hình. Liên lạc với những Yeerk biết biến hình, họ cay đắng biết rằng Visser Một không bao giờ cho phép đồng minh Taxxon được hưởng đặc ân ấy. Bởi vì như vậy sẽ chấm dứt sự phụ thuộc của Taxxon vào Yeerk. Họ cũng biết chúng ta không còn giữ hộp biến hình nữa. Và ông Arbron đủ thông minh để hiểu: dù có chiến thắng, chúng ta cũng khó mà lấy lại hộp biến hình từ tay Visser Một. Hắn sẽ giấu hoặc hủy nó đi."

"Vì vậy mà họ muốn tụi mình hứa về sự hợp tác của Andalite chứ gì?" Marco trầm ngâm. "Họ muốn tụi mình đảm bảo Andalite sẽ thanh toán nợ nần giùm?"

Tôi gật. "Chính xác. Họ muốn chúng ta hứa rằng bộ chỉ huy tối cao Andalite sẽ trao cho mọi Taxxon khả năng biến hình. Đổi lại, mỗi Taxxon sẽ lựa một hình hài và trở thành nothlit."

<Nhân dân tôi sẽ không bao giờ đồng ý,> Ax làu bàu. <Kỹ thuật biến hình là vương miện của nền khoa học Andalite. Họ giận dữ lắm khi nó đã lan tới năm người các bạn và Visser Một. Họ không biết mẹ của Tobias cũng có khả năng biến hình. Họ cũng không biết về hội Tân Animorphs. Họ không biết là Yeerk hiện đang có hộp biến hình. Họ sẽ từ chối thẳng thừng.>

"Cho dù điều đó làm ngưng chiến, có thể cứu một hành tinh và tước vũ khí của kẻ thù?", Cassie hỏi.

Mắt chính của Ax lóe lên. <Họ cho rằng đó là trò chơi khăm. Rằng Yeerk dùng Taxxon để hấp thu quyền năng biến hình để rồi trở thành kẻ thù không thể đánh bại được.>

"Taxxon nói họ sẽ trở thành nothlit dưới sự giám sát," tôi nói rõ. "Biến hình vĩnh viễn."

"Bộ chỉ huy tối cao Andalite không tin tưởng chúng ta đến thế đâu," Marco bảo.

"Thật đáng ghét," Rachel lớn tiếng. "Họ đã từng làm điều gì tốt cho chúng ta chưa? Chúng ta luôn là mối ưu tiên chót chọt của họ. Họ chơi gác chúng ta. Họ ngồi từ xa, ở nơi an toàn, chờ coi chúng ta thắng hay thua. Nếu chúng ta thắng, họ sẽ xoa đầu và bảo 'Loài hạ đẳng giỏi đấy'. Còn nếu chúng ta thua thì họ sẽ làm gì?"

Chẳng ai trả lời. Một hồi sau đó, Cassie cất tiếng. "Ax, bồ cần phải nói chuyện với họ."

Ax có vẻ căng thẳng.

"Đến lúc chọn lựa rồi đó, Ax." Cassie khẽ khàng. "Tất cả chúng ta đều biết ông Alloran đã làm gì với thế giới Hork-Bajir - ông ta cố giữ không cho nó rơi vào tay Yeerk. Rồi đây Andalite cũng sẽ làm điều đó với Trái đất, đúng không?"

Tất cả mọi người đổ dồn vào Ax.

Thật khó nhận biết cảm xúc của người Andalite. Thiếu miệng, dường như họ ít linh động trong việc biểu lộ cảm xúc hơn. Tuy nhiên, những xung đột đang diễn ra bên trong bộ não thông minh, tuyệt vời ấy thì không khó đoán. Lâu sau Ax mới nói.

< Thỉnh thoảng tôi cũng liên lạc với phi đoàn Andalite mà không cho ai biết,> Ax thủng thỉnh. < Có khả năng bộ chỉ huy tối cao Andalite sẽ sử dụng đến... biện pháp... cực kỳ khó chịu.>

"Đồ ngạo mạn," Rachel hét um.

Tôi không gàn nhỏ, vì bản thân tôi cũng giận run. Phản bội! Ax đã dùng thiết bị liên lạc vùng không gian zero của chúng tôi, lén chuyện trò với nhân dân ảnh?

Cassie bênh vực. "Ax đã chống đối họ. Họ ra lệnh cho ảnh phải ngăn chặn cuộc tấn công vũng Yeerk của chúng ta. Nhưng ảnh đã bất tuân mệnh lệnh."

<Bạn thám thính tôi đấy hả?> Ax giãy nảy.

"Mình là Animorphs mà, Ax." Cassie đáp. "Một chú bọ chét trên lưng bồ khi bồ lẻn khỏi trại đâu phải chuyện khó."

"Tại sao người Andalite lại ngăn chúng ta giết kẻ thù của họ?" Mẹ Rachel hỏi.

Cô Eva trả lời. "Tôi đoán là họ muốn Yeerk dồn toàn lực vào Trái đất này." Cô cười ủ rũ. "Yeerk là sinh vật quỷ quái, tàn bạo và nguy hiểm, nhưng người Andalite cũng chẳng phải là vị thánh. Họ muốn Yeerk vào đây để dễ bề xóa sổ chúng và chúng ta luôn thể. Họ muốn cho nổ tan xác hành tinh này, không cho nó tồn tại nữa. Như vậy là dẹp luôn toàn bộ loài Yeerk, cũng như loài người."

"Điều đó có thật không, Ax?" Ax ngần ngừ một lúc rồi đáp. <Đúng, thưa Hoàng tử Jake.>

Liền tức khắc, tất cả bỗng chuyển từ hy vọng, lạc quan sang thịnh nộ, tuyệt vọng. Phi đoàn Andalite không đến giải cứu chúng tôi thì chớ, mà lại sẽ hủy diệt Trái đất, nhằm mục đích tiêu diệt Yeerk.

Ngay giây phút chúng tôi mất một kẻ thù là Taxxon, thì lại có thêm một kẻ thù khác, ghê gớm kinh khủng hơn nhiều: Andalite - vốn được cho là người bạn, là đấng cứu thế của chúng tôi.

< Làm thế nào để ngăn chặn họ, chú Ax?> Tobias hỏi.

"Bồ còn hỏi ảnh làm gì?" Rachel nổi cáu hét.

Ax ngẩng cao đầu. <Các bạn phải hiểu, bộ chỉ huy tối cao Andalite không phải là toàn bộ cử tri Andalite. Nhân dân Andalite không biết kế hoạch được sắp xếp ra sao...>

"Vậy, làm thế nào chúng ta nói chuyện được với cử tri Andalite?" Marco hỏi.

<Chúng ta cướp tàu Lòng Chảo Yeerk,> Ax nói, <rồi sử dụng

năng lượng mạnh mẽ của nó để nối kết với mạng lưới thông tin phi quân sự Andalite. Chúng ta sẽ giải thích cho nhân dân Andalite biết tình hình, và cho họ biết chúng ta đã làm gì và hứa gì với bọn Taxxon.>

< Liệu họ có ủng hộ không?> Tobias hỏi.

Ax nghiêm nghị. < Thế nhân dân cháu có ủng hộ cháu không? Họ có sẽ cho phép Taxxon biến hình và sống yên bình trên hành tinh này không? Nhân dân cháu có chọn cách tin cậy thay cho hằn học và báo thù không?>

"Ông Arbron muốn mình diễn thuyết với các Taxxon vào tối nay," tôi xen vào. "Ổng đề nghị mình xuất hiện trong lốt hình biến có thể gợi lên viễn cảnh tương lai. Taxxon thích con gì đó vừa không quá khác biệt hình hài hiện thời của họ, vừa mạnh mẽ, không bị cơn đói hành hạ. Cassie, theo bồ thì nên dùng con gì?"

"Con gì giống hình hài Taxxon hả?" Cassie đờ dẫn hỏi lại. "Rết hay sâu bướm? Không được! Họ muốn có tuổi thọ cao hơn. Một loài mạnh mẽ. A... mình có ý này. Mình... nghĩ..."

"Nó là mãng xà à?" Tôi hỏi lại.

"Chính xác là trăn Anaconda *(một loại trăn Nam Mỹ - thường xoắn chết con mồi trước khi ăn)*," Cassie đáp.

Lâm Viên đã thoát khỏi cuộc tàn phá vì nó nằm ngoài bán kính tiêu diệt của bọn Yeerk, nhưng nó cũng cận kề mức tàn lụi rồi. Chỉ còn một nhúm người làm việc nhằm giữ cho bọn thú khỏi chết đói. Rác rến ngập ngụa quanh các lối đi. Những lồng chuồng hay khu sinh sống tự nhiên của bầy thú không được cọ rửa, quét tước. Nước cúp cho nên các hào nước và ao hồ xung quanh sình thúi cả lên.

Khu ở của rắn giờ thật tối tăm, ẩm ướt. Tôi tròn mắt ngắm nghía con rắn dài khoảng ba tấc, dài không biết cỡ nào. Nó chỉ thò có phần đầu ra ngoài, còn phần sau khuất trong hang. Những cái vẩy như kim cương xếp dọc theo thân. Nó đang ngủ, đang thư giãn hay là đã chết rồi nhỉ?

"Anaconda thuộc dòng họ trăn," Cassie giảng giải. "Nó được xem là loài rắn lớn nhất Trái đất. Nó săn mồi sống, nhưng không đói liên miên như Taxxon. Bộ tiêu hóa của chúng rất chậm chạp, thời gian giữa những bữa ăn của chúng rất dài."

"Quê hương của chúng là rừng rậm Amazon phải không, Cassie?" Tôi cười.

"Bồ nghĩ xa trông rộng đấy."

Cassie bối rối, như thể bị tôi bắt gặp làm điều gì khuất tất. "Nếu chúng ta đồng ý cho Taxxon một nơi yên lành để sống trên Trái đất này, thì tại sao không là rừng mưa nhiệt đới? Hiệp ước cấm tàn phá rừng mưa nhiệt đới sẽ che giấu vết tích của chúng."

"Phải." Tôi gật đầu về phía con rắn.

"Lốt hình này hấp dẫn Taxxon đây."

Cassie rùn vai. "Mình không nghĩ Taxxon lại giàu trí tưởng tượng đến thế. Theo mình, chúng chỉ muốn trở thành cái gì đó hao hao giống như chúng hiện thời, nhưng không phải là bọn sâu èo uột..."

"Ừm. Bồ chắc chắn là con rắn đó không chết chứ? Nãy giờ mình chưa thấy nó động đậy gì hết?"

"Mình đã bảo là cuộc đời nó rất nhàn nhã, bao gồm cả thú phơi nắng dưới mặt trời nữa... lại không đòi hỏi được ăn hoài ăn mãi như Taxxon... À, mà này... Khi bồ biến thành nó thì phải cố gắng tỉnh táo, đứng ngủ gật đó nha."

"Nghỉ hưu tại Florida cho Taxxon."

"Đúng vậy."

"Vậy là êm rồi..." Tôi lưỡng lự.

"Nào nào," Cassie níu tay tôi, kéo về phía lối đi hẹp đằng sau dãy chuồng. Cả hai tụi tôi cùng đi vào. Tôi quỳ xuống và đụng vào lớp vảy khô. Chẳng sao nhưng vẫn thấy ghê ghê. Tôi hấp thụ ADN của con

trăn.

CHƯƠNG 13

Ông Arbron chỉ cho tôi một địa điểm cách vũng Yeerk mới một dặm. Vì ông ta không bảo tôi phải tới một mình, nên tôi bay tới chỗ hẹn với cả một tổ bọ chét núp trong lông làm hậu viện. Tobias bay trước "dọn đường".

Đó là bãi đỗ xe bỏ hoang, bên ngoài khu vực bị phá hủy. Chừng nửa số xe đã bị bọn hôi của cuỗm đi mất, số còn lại phần lớn đều hư hại hết. Nhưng như lời ông Arbron, ở đó có một chiếc VW Beetle màu vàng chờ sẵn.

Tôi đáp xuống và hoàn hình. Đêm càng buốt giá hơn đối với thằng bé chỉ mặc phong phanh bộ đồ biến hình. Tôi mừng rơn khi trèo vào chiếc VW. Tôi ngồi sau tay lái, nhìn quanh, chẳng biết là mình đang trông chờ cái gì nữa. Chiếc bình hoa nhỏ trống rỗng.

<Bồ làm gì vậy?> Marco hỏi từ đâu đó trong người tôi.

"Mình đang ngồi như một tên ăn trộm xe," tôi đáp. "Ở mà mấy bồ đang ở xó xỉnh nào trên người mình vậy?"

<Marco vừa mới cắn bạn,> Ax thông báo. <Nếu tôi hiểu đúng quy trình sinh hóa của bọ chét, thì bạn sẽ trải qua giai đoạn ngứa ngáy ngay sau đó, và rồi bạn sẽ biết vị trí của chúng tôi ở đâu.>

"Ý hay gớm nhỉ," tôi làu bàu.

<Ê, coi thử radio có chạy được không...> Marco đề nghị.

Tôi nhấn nút "power". Nó đã được rà sẵn ở kênh tin tức. Giọng phát thanh viên uể oải. "... cho đến giờ này thì nạn hôi của đang ngày càng gia tăng. Rất nhiều đám cháy chưa được dập tắt. Các sở cứu hỏa cách xa cả trăm dặm đang điều xe và lính tới..." tôi đẩy nút "preset" và kiếm kênh âm nhạc.

Chỉ có tiếng u u o 0, rột rẹt. Tôi tắt đài đi. "Hừ... mấy bồ cảm thấy ra sao?".

<Tụi mình là bọ chét nên cảm thấy đủ thứ,> Cassie trả lời.

"Cài dây an toàn vào," một giọng nói vang lên.

Mặt đất bên dưới chiếc xe rung lên dữ dội. Tôi làm theo, kéo dây chéo qua vai và gài lại, vừa lúc đất mở hoác ra và nguyên chiếc xe lăn tròn về trước, rớt thụp xuống đường hầm dốc. Vào lòng đất.

Đường hầm cực tinh xảo. Gần như là một mặt phẳng láng, tường chỉ vừa đủ để cho xe lăn xuống. Tôi nhìn qua kính chiếu hậu, thấy đường hầm sụp xuống đằng sau.

Nếu là bẫy thì đây là cái bẫy tốt nhất trần đời.

Ngay lập tức, tôi ló ra một không gian rộng mênh mông. Một cái hang cao, mái vòm, được thắp sáng lù mù bằng những đèn nhân tạo ở cao tít trên đầu.

Chiếc xe lộn thêm vòng nữa rồi dừng lại. Tôi nhắm mắt để điều chỉnh với bóng tối nhập nhoạng, rồi lại mở ra. Chợt cảm thấy xây xẩm vì những chuyển động không ngừng khắp nơi. Lại nhắm mắt vào và

mở mắt ra. Lần này thì thấy Taxxon lổm ngồm khắp nơi, quanh xe, thò những con mắt ướt rượt, đỏ lòm vào dòm tôi.

"Tụi mình đã tới nơi," tôi lập bập nói, nhấn nhá mở cửa và đứng lên.

Taxxon khắp nơi. Cả một thành lũy Taxxon. Trên tường, dưới sàn cả chục, cả mấy trăm con - hơn bất cứ cơn ác mộng nào có thể tưởng tượng ra.

Ông Arbron -hy vọng là thế - nhó nhoáy đi tới trên đống chân kim. Ông nhổng một phần ba thân trước lên và cúi vồng xuống tôi.

Tôi thầm cầu mong đó là cử chỉ chào đón thân thiện. Nhưng dù sao thì đó cũng là Taxxon, cho dù là Taxxon không bị mượn xác. Trong trạng thái tự nhiên, chúng đói khủng khiếp và tôi là một thứ thực phẩm tươi sống tuyệt cú mèo.

<Xin vui lòng leo lên bục diễn thuyết,> ông Arbron mời. Lúc này tôi mới nhận ra một ụ đá và đất cao chừng ba mét. Tôi lụi hụi trèo lên, cố không tỏ ra sợ sệt, cẩn thận bò, không để xước đầu gối hay gãy ngón tay.

Ông Arbron leo đẳng sau tôi. Xong, ông xòe hàng cánh tay Taxxon phía trên rộng ra, và bắt đầu thuyết giảng với đám Taxxon bên dưới.

Tôi chẳng hiểu lấy nửa lời, nhưng bọn Taxxon thì hiểu tốt. Chúng hú hít, ưỡn ẹo thân mình, phát ra thứ âm thanh rin rít, gai sống lưng - không biết là ủng hộ, tán đồng hay là giận dữ phản đối.

Từ chót bục, với đôi mắt đã quen nhìn, tôi có thể thấy hết tất cả bọn chúng. Một đại dương Taxxon - cả một cái hang dưới đất nồng nặc mùi a-mô-ni-ắc và ngo ngoe những con rết quá khổ.

Rồi ông Arbron bắt đầu nói với họ bằng giọng truyền, có ý cho cả tôi cùng nghe.

<Hỡi anh em Taxxon! Đây là con người lãnh đạo cuộc chiến đấu chống Yeerk. Anh ta và các chiến binh của mình đã đối đầu với sức mạnh của Visser Một, cựu Visser Ba, bao nhiêu năm ròng. Chính anh ta và các chiến binh của mình đã phá hủy vũng Yeerk và giết rất nhiều Yeerk.>

Đám quần chúng Taxxon liền ngó ngoáy, rít rống, trườn bò, ngoe nguẩy. Thật không thể tẩy xóa được hình ảnh liên tưởng rằng tôi là miếng thịt ôi bị đàn giòi bọ khổng lồ bu quanh.

<Anh ta và các chiến binh của mình là bạn của người Andalite, người có sở hữu năng lượng chuyển đổi. Con người này...> Abron chĩa ba cánh tay vào tôi, <... có thể biến hình.>

Đám đông lặng đi, vẻ nghiêm trang hơn là phấn khích, và rất, rất... tập trung.

< Tôi mang con người này tới đây để giải thích cho các anh em, hỡi nhân dân của tôi.>

Chà chà, tôi chợt nhận ra mình phải làm gì. Tôi sẽ hùng biện, nhưng thay vì dùng lời tôi sẽ dùng hình ảnh minh họa. Thế là...tôi dang

tay ra, lần mò sâu tận trong trí óc, lục tìm ADN cọp.

Tôi biến hình chậm rãi để họ chiêm ngưỡng. Họ nhìn những móng vuốt thòi ra, những vệt lông cam vằn đen lướt khắp cơ thể tôi. Họ ồ lên khi tôi rớt xuống trên bốn đệm chân.

<Anh phải thông báo cho tụi này trước chớ,> Rachel cằn nhằn. <Cứ như có động đất ở đây vậy.>

Rồi tôi lại hoàn hình thật nhanh. Khi là người trở lại, tôi tập trung vào con chuồn chuồn. Tôi teo quắn lại, đổ sầm về trước như người bổ nhào từ trên tòa nhà chọc trời xuống. Đất đá dâng lên vùn vụt, những hạt cát to cỡ tảng đá. Cánh mỏng dính tòe ra trên lưng, đám cẳng côn trùng lộm cộm gai trổ ra khỏi ngực. Đôi mắt thồ lố u phồng lên như bong bóng, lại nổ bụp ra những hốc, choán gần hết gương mặt.

Tôi thấy rõ bọn bọ chét lố nhố trên cơ thể mình.

<Nè mấy bồ, tụi mình sắp bay lên đó.>

Tôi báo cho bọn bạn, rồi bay lên và chao liệng trên đầu lũ Taxxon. Sau đó quành trở về đáp xuống bục và hoàn hình.

Tiếp theo, tôi tập trung vào ADN con trăn Anaconda. Da tôi lấp tức dày bình bịch lên, khô rang, nứt nẻ thành hàng ngàn cái vẩy.

Mắt tôi chuyển lên đầu, nhưng vẫn vổ về trước. Mặt tôi phù lên, giãn ra. Cánh tay teo rút đi cực nhanh. Tôi là một sinh vật quái thai, nửa người nửa rắn, đứng thẳng mà không có cánh tay. Rồi cẳng chân yếu xụm đi, tôi ngã nhào. Cẳng chân cũng tan đi thành cái đuôi trải dài mãi khỏi xương sống.

Tôi đã dài hơn ba mét mà vẫn chưa dừng. Dài mà không biết rằng những cơ bắp ở bên hông cơ thể tôi đang ngắn đi, để đắp thành chiều dài cho cái lò xo bung.

Giác quan trăn thay thế cho giác quan của tôi. Thị lực nhạt nhòa dần, màu sắc lợt lạt đi. Nhưng cảm nhận về chuyển động lại mạnh mẽ hơn, như khi bạn dịch chuyển con trỏ máy tính để tìm kiếm vậy. Tất cả mọi thứ di chuyển đều có màu sắc và hình dáng thú vị hơn.

Lưỡi tôi liếm không khí và nhận được cả kho dữ liệu - nhiệt độ, độ ẩm, và cả hơi thở của bọn Taxxon.

<Sinh vật này được gọi là trăn Anaconda,> tôi diễn giải. <Nó là loài rắn lớn nhất, mạnh nhất và nguy hiểm nhất được biết tới. Nhưng vì cảm thấy trí não nó trong tâm não mình, tôi biết nó rất hiền hòa, điềm đạm và an phận. Nó chẳng đáng sợ lắm đâu. Nó cũng muốn ăn nhưng có thể kiểm soát được cơn đói.>

Cả "khán phòng" im lặng. Rừng mắt Taxxon đỏ lòm, ướt nhoen nhoét nhìn chằm chặp, ngó xoáy vào tôi.

<Rất tốt,> ông Arbron truyền giọng riêng cho tôi.

CHƯƠNG 14

Khi trở lại người, tôi nói với đám đông Taxxon.

"Tên tôi là Jake Berenson. Tôi là thủ lĩnh hội Animorphs. Như ông Arbron đã nói với các bạn, chúng tôi đã giết rất nhiều Yeerk nhờ dùng kỹ thuật biến hình, nhưng chúng tôi không phải là kẻ thù của Taxxon. Người Andalite sắp tới, sẽ có một cuộc chiến dữ dội, tàn khốc. Andalite hoặc Yeerk đều có thể thắng. Nếu Andalite thắng, các bạn sẽ có được một lựa chọn - vẫn là mình hoặc thay đổi thành hình hài mới, sống yên ổn và thỏa mãn ở đây, tại một nơi đặc biệt dành cho Taxxon. Các bạn không còn bị cơn đói hành hạ nữa, cũng không phải làm mồi cho Yeerk nữa..."

Tôi đang nói xạo. Từng là Andalite, ông Arbron cần phải biết: người Andalite cực lực phản đối việc chuyển giao kỹ thuật biến hình cho loài Taxxon đáng ghét.

Tôi hơi nấn ná một chút, chờ ông xen ngang xỉ vả rằng tôi nói láo. Nhưng Abron cứ để cho tôi nói tiếp. Tôi vẽ ra một bức tranh cho Taxxon: cuộc sống không có đói kém, hòa bình, không phải ăn thịt lẫn nhau.

"Chúng tôi có thể đánh bại Yeerk... nếu các bạn tham gia cùng chúng tôi. Hội Animorphs, Andalite và Taxxon cùng sát cánh bên nhau, và chúng ta sẽ thắng."

Bầy Taxxon không reo hò, mà phát ra những âm thanh rào rạo vang dội cả lòng hang.

Ông Arbron trườn tới bên cạnh tôi. Rồi trước sự ngạc nhiên, chưng hửng của tôi, ông giải tán nhân dân mình, bảo họ hãy trở về với công việc thường lệ. Hàng trăm Taxxon ngoan ngoãn quay đi, và lách mất hút vào những ngách đường hầm.

Tôi lúng túng quay qua ông Arbron.

"Sao?"

<À, họ đồng ý rồi. Từ giờ trở đi họ sẽ làm theo sự lãnh đạo của tôi>

"Vậy thì tôi nghĩ chúng ta nên đi vào chi tiết cụ thể," tôi nói. "Ông đã biết là tầu Lòng Chảo vừa đáp xuống bề mặt Trái đất, để cung cấp dinh dưỡng cho bọn Yeerk tới khi chúng hoàn thành...>

<Tại sao anh không bảo các bạn anh hoàn hình đi? Tôi chắc chắn như vậy họ sẽ dễ chịu và thoải mái hơn..> Ông Abron ngắt lời.

Câu nói làm tôi im bặt một lát. "Ừm, họ sẽ làm ngay thôi." Cuối cùng tôi mở miệng.

Bầy bọ chét nhảy ra khỏi người tôi.

Nhoáng cái bọn bạn đã xuất hiện, những cơ thể người lòi ra khỏi lớp vỏ giáp gớm ghiếc.

<Nào, các bạn của tôi,> ông Arbron nói.

Tôi nghe có tiếng bước chân, liền nhìn lom lom vào những hốc

dẫn vào đường hầm.

"Xin chào tất cả. Thật là rợn người khi phải trải qua đêm tối trong cái đường hẩm Taxxon bẩn thỉu này."

Tôi biết cái giọng đó. Tôi đã nghe nó hàng ngày trong cuộc sống của mình. Anh trai tôi - Tom. Tên Mượn xác-Người cầm đầu lực lượng an ninh Yeerk.

"Ồ, bình tĩnh nào, cô em Rachel." Tom giở giọng thân ái, khi thấy nhỏ bắt đầu biến hình gấu xám. "Đừng sôi sục thế."

"Cứ biến hình tiếp đi, Rachel," tôi bảo nhỏ. "Ax?"

Ax mau mắn xấn vào Tom. Lưỡi dao đuôi của ảnh tì vô cổ họng hắn. Tom đứng im ru, mặt giả bộ hốt hoảng quá đáng.

"Ta chỉ có một mình, không vũ khí," Tom kề rề, giơ tay lên đầu hàng. "Ừ, ta có khả năng biến hình. Nếu muốn rắc rối, ta có thể biến hình báo đốm Trung Mỹ."

"Bỏ nó ra, Ax," tôi ra lệnh.

Ax dịch cái đuôi xuống nhưng vẫn đứng trong tầm phóng đòn. Chỉ cần một lời của tôi là cái đầu Tom beng liền.

"Đây là toàn đội hả?" Tom gật gù rồi lại lắc lắc đầu. "Cô em Rachel điên. Anh biết em quá rõ mà."

<Câm đi, Yeerk,> Rachel thét. <Mày không phải là anh họ của tao, Mày là con sên sống trong đầu ảnh.>

"Sên ư? Ta bị tổn thương rồi,", tên Yeerk trong Tom í éo. "Lại có cả Cassie, Marco, và con thú cưng Andalite nữa này. Thế con chim đâu rồi?"

"Thôi đừng màu mè nữa," tôi nạt.

"Đồ sát nhân!" Mắt hắn trợn trừng, căm phẫn. Hắn cố ý không che giấu lời mạt sát của anh Tom thật. Hắn biết và tôi cũng biết.

<Tom đại diện cho phe Yeerk muốn điều mà chúng tôi muốn,> ông Arbron nói.

"Điều gì?"

"Ừ, có vài điều," Tom thừa nhận. "Xin lỗi, nhưng bọn ta không quan tâm đến việc ở ẩn trong rừng sâu, dưới danh nghĩa trò chơi bảo tồn. Cái đó tốt cho Taxxon, chứ còn ta thì ta muốn nhiều hơn thế. Bù lại, ta có nhiều thứ để đóng góp hơn Ông Anh Arbron đây. Bọn bay muốn tàu Lòng Chảo phải không? Còn mi, mi muốn ông bố bà mẹ mi trở về, phải không Jake-Sát-Thủ-Yeerk? Và mi cũng muốn cái sinh vật tẹp nhẹp này trở về?" Hắn chỉ vào cơ thể của chính mình. "Mi muốn thằng Tommy tội nghiệp trở về? Ta có thể làm được tất cả những việc đó."

Tôi phải kiềm chế niềm khao khát muốn chồm lên hắn. Thật khó chịu đựng nỗi căm giận đè nén bấy lâu khi thấy những người thân thương của mình bị hạ thấp, bị đem ra làm trò cà rởn.

"Để đổi lấy cái gì?" Tôi lạnh lùng.

"Cái mà nhân dân tao muốn: kỹ thuật biến hình."

"Mi đã có khả năng biến hình rồi mà?"

"Đúng. Nhưng cơ thể này thì không. Chỉ có hình hài Yeerk thật của ta mới tiếp nhận khả năng biến hình. Mi muốn biết điều tức cười không? Rằng ta có thể biến hình Tom.

Thế đấy. Nhưng có những Yeerk không bao giờ có cơ hội tự do."

Marco nhận xét, vẻ giễu cợt. "Tự do? Mi làm gì muốn tự do."

Tom cười hềnh hệch. "Ta muốn Visser Một chết. Ta muốn Hội đồng Thập Tam Trụ ủng hộ ta. Ta muốn lật đổ toàn bộ Đế Chế Yeerk. Họ đã là tù nhân của chứng mệt mỏi của chính mình rồi. Họ chẳng thể thấy tương lai. Họ chỉ là loài sên sống tầm gửi, không thế thấy gì hơn thế nữa. Họ phải phụ thuộc cứng ngắc vào tia Kandrona. Nhưng biến hình, biến hình mãi mãi thì bọn ta sẽ không cần tia Kandrona nữa. Sẽ không còn phải sống bám víu vào bất cứ cơ thể nào nữa. Bọn ta sẽ có một định mệnh huy hoàng hơn."

Hắn tiến tới gần hơn. Nắm đấm bóp chặt lại, cằm nghiến chặt cho những lời nói phòi ra giữa hai hàm răng. Tôi đã từng thấy Tom như thế này một lần, khi anh ấy bị vu oan tội gian lận thi cử. Đó là cơn giận của Tom thật, sẵn sàng đấm ai đó.

"Visser Một có khả năng và dám xua những đội quân tàn bạo ra đàn áp những lực lượng bạo tàn. Hắn điên, ai mà chẳng biết. Chẳng ai có thể tin cậy hắn, hay hy vọng một sự thăng tiến sự nghiệp như ý muốn. Bây giờ đáng ra ta phải là một phó visser với số hiệu nhỏ mới đúng. Ta đã làm gì cho hành tinh này? Ta đã hùng hục làm việc cho hắn trong suốt ba năm qua. Nhưng chừng nào mà..." hắn ngừng bặt, ráng nặn ra cười. "Trò chính trị. Mi không muốn nghe chuyện đó chứ?"

"Mày muốn gì?" Marco hỏi hắn. "Cứ nói huỵch toẹt ra điều mày muốn đi."

<Đừng thèm nghe nó,> Rachel tru tréo.

<Cứ bắn nó, trói lại cho nó nhịn đói ba ngày đi rồi cứu anh Tom ra.>

Tên Yeerk-Tom quả là ma mãnh. Hắn mặc kệ Rachel, Marco, và cả Ax đang láng cháng đó. "Jake, mi muốn tàu Lòng Chảo, thì mi sẽ có nó. Đổi lại, ta sẽ có tàu Lưới Rìu và một trăm người của ta - tất cả đều có khả năng biến hình. Bọn ta sẽ thoải mái rời khỏi hệ thống này của dải thiên hà."

"Mi đi khỏi hành tinh này và sẽ lùng tìm nhiều loài khác để biến thành nạn nhân chứ gì?" Cassie thét.

"Hừm. Hãy nghĩ kỹ đi," Tom hống hách.

Hắn chờ, ngoác miệng ra cười, vẻ hắn học.

"Nhưng..."

"Nhưng cái gì?" Tôi hỏi.

"Nhưng Đế Chế Yeerk sẽ bị moi ruột. Chấm hết. Tao đã bảo Visser Một rằng tao nhận được tin phi đoàn Andalite đang ồ ạt tiến tới

gần, sử dụng sao Mộc làm tấm lá chắn. Vì vậy, hắn đã ra lệnh cho tất cả các phi đoàn Yeerk phải ở yên trong vùng không gian zero, sẵn sàng lòi ra khi bọn Andalite xuất hiện. Đó là láo toét. Thực chất Andalite còn gần hơn nữa kìa."

Cái này thật sự làm tôi quan tâm. Nhưng liệu có nên tin hắn?

<Chúng ta không thể để sinh vật này nắm giữ tàu Lưỡi Rìu,> Ax sùng tiết. <Tàu Lưỡi Rìu là loại vũ khí tự vệ rất mạnh, là một loại tàu chiến. Nó nguy hiểm hơn tàu Lòng Chảo vì nó được trang bị vũ khí mạnh và tinh xảo hơn. Người Andalite chúng tôi không sợ, nhưng những loài khác trong không gian không thể chịu nổi con tàu như thế.>

Mặt Tom cười khẩy. "Em trai, em biết rồi đấy: chiến tranh không thể thắng với bàn tay sạch được đâu."

"Đừng nghe hắn." Cassie phẫn nộ.

"Mi phải đóng góp cái gì, Tom?" Tôi hỏi.

"Chùm chìa khóa mở vương quốc, em trai. Anh có thể tiết lộ cho chú mày mã số mật mã của mọi hệ thống trên tàu Lòng Chảo. Có chúng trong tay, mi sẽ có thể lái tàu. Ta sẽ bảo cho mi cách điều khiển con tàu. Không chỉ có thế, ta còn vạch kế hoạch giúp đỡ mi cùng bọn Hork-Bajir tự do và đồng minh Taxxon mới của mi tuồn vô tàu Lòng Chảo. Nhân tiện đây, ta xin báo: anh bạn Visser Một của mi đã tạm thời chuyển trụ sở chỉ huy của ảnh lên tàu Lòng Chảo rồi. Vậy là tàu Lòng Chảo và Visser Một ở trong cùng một cuộc chơi." Hắn cười toe toét. "Rồi đây nhân loại sẽ khắc gương mặt đạo đức giả của mày lên Núi Rushmore, Jake Lớn à. Mi sẽ là đấng cứu thế của loài người."

"Cám ơn cái thịnh tình của mi," tôi ơ hờ.

"Tao không nghĩ thế. Ax, bắt lấy hắn. Rachel, giúp Ax một tay. Hãy cẩn thận!"

Điều này khiến tên Yeerk hơi chờn chợn vài giây, rồi hắn gật đầu. "À ra thế: tên Andalite bảo rằng hắn có thể bẻ khóa an ninh. Phải rồi, tụi Andalite vốn là chuyên gia máy tính đại tài mà. Nhưng mày cần một giờ để giải mã, trong khi cứ mười lăm phút tao sẽ thay đổi mật mã một lần," hắn trợn mắt nhìn Ax. "Mày có kham nổi không, Andalite?"

CHƯƠNG 15

Chìa khóa nằm trong tay tôi.

Chúng tôi có thể thắng... Nếu Tướng Doubleday có thể đánh trận tung hỏa mù. Nếu Taxxon tập hợp cùng chúng tôi. Nếu tên Yeerk-Tom tiết lộ mật mã. Nếu chúng tôi khống chế được bọn Yeerk trên tàu Lòng Chảo. Và nếu Ax tìm được cách thuyết phục nhân dân mình phê chuẩn lời chúng tôi đã hứa với Taxxon và phe Yeerk chống đối của Tom.

Gã Yeerk-Tom có nói thật không nhỉ?

Hắn đã không đòi hỏi một sự bảo đảm nào cả. Hắn tin cậy tôi giữ lời chăng? Hắn đánh cược tất cả mọi thứ vào lời hứa của tôi chăng? Thật ra, hắn hiểu tôi quá rõ qua thời gian "anh em" sống chung nhà.

Tuy nhiên... tuy nhiên...

Khi cả bọn bay về nhà - sống sót và tự do sau một giờ gặp gỡ mấy trăm Taxxon và một trong những tên Yeerk cấp bậc cao nhất - tâm trí tôi đầy ắp những sự kiện.

Cassie để mặc tôi một mình, nhưng tôi biết nhỏ muốn nói gì đó. Tôi cũng đoán biết nhỏ sẽ nói gì, và tôi không muốn nghe..

Sau một hồi, khi tụi tôi bay trên luồng không khí chết ban đêm, phía trên thành phố đổ nát, tôi bảo. <Cassie, bồ muốn nói gì thì nói đi.>

<Nói đi?> Giọng Casie đầy vẻ chua chát. <Mình đưa cho Yeerk hộp biến hình, bởi vì tin Taxxon có thể trở thành một lực lượng hòa bình. Và Tom, anh Tom thật í, với lại ba mẹ bồ có thể được bảo toàn tính mạng. Bởi vì mình linh cảm tên Yeerk-Tom sẽ tìm cách phản bội nhân dân của hắn, và bởi vì hắn ấp ủ một kiểu chiến tranh riêng...>

Phải mất một lúc tôi mới tiêu hóa nổi điều đó. Cassie đã tự buộc tội mình.

<Cassie, việc xảy ra đã xảy ra rồi. Bồ không thể đoán trước kết quả của những việc mình làm. Bồ đã cố gắng hết sức, làm điều tốt nhất. Không chứng... đó là điều tốt... cũng nên...>

<Thông minh quá hả? Mình đã ra quyết định và chúng ta tiến tới đâu?>

<Tiến tới vị trí tốt hơn,> tôi nói, nhưng hình như có tiếng chuông báo động rú vang trong đầu tôi. Tại sao? Nó là cái gì?

<Có những loài không biết mình đã bị định đoạt khi một con tàu đầy Yeerk biết biến hình đáp xuống hành tinh của họ.>

<Không bao giờ hoàn hảo đâu Cassie. Bồ đâu có nhiều lựa chọn giữa cái thiện và cái ác. Hồi đầu chiến tranh, chúng ta bảo nhau hãy cố cầm cự để chờ phi đoàn Andalite tới giải cứu. Giờ tụi mình phải thỏa hiệp với Taxxon và Yeerk để chiến thắng, để người Andalite kiêu kỳ đừng ra quyết định đen tối lên hành tinh chúng ta.>

<Bồ định làm gì?> Cassie hỏi.

<Mình sẽ thắng.> Tôi nói quả quyết.

Dĩ nhiên gã Yeerk-Tom có điêu ngoa. Chắc chắn hắn không ham muốn trở thành nothlit. Hắn dối trá chuyện hộp biến hình luôn ở trên tàu Lưỡi Rìu, và bản thân con tàu này cũng có vũng Yeerk riêng của nó.

Nhưng có điều hắn nói thật chuyện muốn cướp tàu Lưỡi Riu và tiến hành thương vụ một mình.

Dù sao tôi cũng buộc phải tin tên Yeerk trong đầu Tom. Dầu gì hắn cũng biết vị thế của chúng tôi, và rõ ràng hắn biết về ông Arbron. Hắn đã nắm chúng tôi trong lòng bàn tay, và muốn quay làm sao tùy thích. Cần phải tin hắn thôi.

Ừ. Mà tại sao hắn tin tôi nhỉ? Niềm tin đẻ ra niềm tin chăng? Yeerk-Tom đã chứng tỏ hắn đáng tin cậy - tức là hắn tin chúng tôi trước đã? Hắn tin tôi sẽ cho hắn tất cả những điều hắn muốn sao?

Không phải!

Tên Yeerk-Tom muốn chúng tôi tin hắn.

Hắn chẳng đòi hỏi phải bảo đảm hay kiểm tra chéo gì, bởi vì hắn không muốn tôi cũng như thế với hắn.

Bất giác tôi nhận ra mình đã quá chú tâm đến chiến thuật mà bỏ qua cảm xúc - cảm xúc của tên Yeerk khao khát báo thù.

Hắn ghét cay ghét đắng Visser Một vì đã tàn nhẫn với hắn, trù dập hắn. Đúng. Visser Một không phải là Yeerk duy nhất Tom ghét. Phải có ai đó nữa đã ép tên Yeerk đầy tham vọng này lựa chọn như thế.

Hắn căm ghét tôi và bạn bè tôi. Tụi tôi phải chịu trách nhiệm cho việc Visser Một ruồng rẫy hắn. Chính vì vậy mà hắn không đòi hỏi sự thề thốt của chúng tôi. Hắn muốn giết cả chúng tôi lẫn Visser Một, rồi sẽ một mình mang hộp biến hình rong ruổi trên con tàu Lưỡi Rìu.

Đột nhiên, tôi tin mình có thể đánh hắn, có thể dùng chính hắn để đập hắn te tua.

Một phút lóe sáng bất ngờ, hàng chục câu hỏi ấm ớ, những chi tiết rời rạc bỗng đột nhiên rơi vào đúng vị trí, tạo thành một bức tranh hoàn chỉnh, rõ rệt. Nó khiến tôi nín thở. Một sự hoàn hảo đến thảm khốc.

Bây giờ tất cả những gì tôi cần làm là phái bọn bạn đi tới chỗ chết. Cassie vẫn nói lải nhải, nhưng tôi chẳng nghe được lời nào. Tôi đã thấy viễn cảnh, đã thấy rõ sự tình từ A tới Z.

Tôi nói ngay lập tức. <Marco? Hãy đi tìm người Chee. Tìm họ và mang Erek lại đây cho mình.>

<Tui phải làm thế nào đây trời?> Marco càu nhàu. <Nơi ở của người Chee đã bị phá teng beng, thậm chí còn hổng nhận ra đường phố nào nữa kìa. Trong khi bọn Yeerk bắn tuốt tuột những thứ gì nhúc nhích. Có mà tự sát mới trở lại nơi đó.>

<Hừ, mình biết. Hãy làm đi,> tôi cấm cẳn, cảm thấy muốn bịnh, quặn thắt cả ruột gan. <Mình cần người Chee.>

Tôi có vài thay đổi đối với kế hoạch của gã Yeerk Tom. Những mệnh lệnh được phả ra dễ dàng, tự động khi tôi đưa bạn bè vào chỗ chết. Hết đứa này tới đứa khác, cuối cùng chỉ còn lại Rachel.

<Rachel, anh có một nhiệm vụ cho em.>

Tôi giải thích vụ việc cho nhỏ.

<Anh chắc chứ anh Jake?> Nhỏ nghiêm trang hỏi khi tôi truyền đạt xong. <Bởi vì nếu anh bảo em "ĐI", thì em tuân lệnh anh liền. Anh biết điều đó có nghĩa là gì mà.>

<Đúng thế, Rachel. Anh biết nó có nghĩa gì.>

Nhưng nhỏ vẫn hơi đắn đo. <Anh Jake à! Đây không phải là tên Yeerk, mà là anh Tom.>

<Anh biết,> tôi bướng bỉnh. <Nếu sự việc diễn biến theo hướng xấu thì em phải tự lo cho mình đấy.>

<Em thích vậy.>

<Tốt. Bắt đầu đi. Nhớ đừng cho Cassie biết.>

<Anh vẫn chưa tin nhỏ à?> Rachel nổi sùng.

<Nhỏ yêu thương cả hai chúng ta, Rachel,> tôi rủ rỉ. <Anh không thể để nhỏ biết chuyện này. Anh không muốn nhỏ suốt đời phải ân hận, phải dàn vặt mình, tự hỏi xem liệu mình đã làm gì để ngăn cản em chưa.>

Rachel cứng cỏi. <Ồ, anh Jake, anh rất đúng khi sử dụng em vào việc này. Không phải em tự hào vì nó đâu, nhưng sau này nếu có bể gì thì anh cũng đừng tự trách mình nhé.>

Nhỏ dang cánh đón gió và bay đi.

Kế hoạch đang dần hình thành trong óc tôi, một nùi những câu nếu-thì, hy vọng, lạc quan và lo ngại lẫn lộn.

Tôi sẽ sử dụng tất cả những người mình có, đặt họ vào lộ trình nguy hiểm. Tôi biết chắc ai làm gì tốt hơn ai. Và tôi muốn chết vì sự hiểu biết của mình.

CHƯƠNG 16

Suốt ngày hôm đó tối loay hoay tính toán chuyện sắp xếp những quân cờ lên bàn cờ. Phần xương xẩu nhất là Erek, người Chee.

Marco đã tìm được ảnh, sau hai lần bị Yeerk phát hiện và bị truy bắn tơi bời. Mặt cậu ấy ỉu xìu khi về đến trại lúc khuya lơ khuya lắc. Tôi tưởng đã vô vọng rồi chứ.

Erek mỉm cười với tôi. Bên dưới hình chiếu người ấy là cỗ máy thép và ngà voi có hình chú chó đi trên hai chân.

"Jake, tôi rất mừng thấy bạn vẫn còn sống," Erek hồ hởi. "Rất vui mừng gặp lại tất cả các bạn."

"Tôi cũng nhẹ cả người khi gặp lại anh. Những người Chee ra sao rồi?"

Erek nhún vai. "Ố, nhà cửa bị tàn phá hết, nhưng cơ sở dưới lòng đất vẫn còn nguyên. Tất cả mọi người đều an toàn. Chúng tôi đã sống chung với loài người các bạn từ rất lâu rồi, nên biến cố này cũng không phải là ghê gớm lắm. Ít ra thì tất cả chó đều an toàn."

Người Chee thường thu nhặt bọn chó đi lạc về nuôi dưỡng đó mà...

"Erek, chúng tôi cần anh giúp đỡ."

"Miễn là trong phạm vi khả năng tôi được lập trình," Erek trả lời thận trọng.

"Chúng tôi sẽ cướp tàu Lòng Chảo," tôi nói.

Erek ngần ngừ. "Tôi không thấy mình có thể giúp bạn điều gì. Chúng tôi không có nhiều dữ kiện về tàu Lòng Chảo."

"Đó không phải là những thông tin chúng tôi cần," tôi bảo. "Chúng tôi cần kỹ năng của anh. Cần anh cùng chúng tôi lên con tàu đó."

Hình chiếu đôi mắt của Erek tối sầm lại.

"Tôi không thể tham gia, Jake. Cả hai chúng ta đều biết sẽ có chiến đấu ở đó..."

Tôi thở một hơi thật sâu. "Đây là điều mấu chốt, Erek. Tôi biết anh có thể làm gì và không thể làm gì. Xin lỗi. Nhưng chúng ta buộc phải như thế."

"Bạn có kế hoạch gì?" Erek tắt hình chiếu người đi, để lộ ra hình hài thật của mình. Hình như ảnh muốn áp đảo tôi, hoặc muốn biểu thị sự giận dữ.

"Chúng tôi biết là không thể lôi anh cùng chiến đấu. Vì vậy chúng tôi chỉ mang theo anh, để khi cần sẽ đặt anh vào vị trí hợp tác. Nếu anh từ chối thì... Ax? Mang tù binh lại đây."

Tôi đã phái Cassie và Ax đi bắt lão Chapman. Tất nhiên Ax chẳng vui vẻ gì với nhiệm vụ đó.

"Ax, nếu tôi bảo anh giết tên mượn xác này thì anh có làm không?" Tôi hỏi.

<Có,> Ax thành thật đáp. <Hắn là tên Yeerk có cấp bậc. Là kẻ thù đã gây ra rất nhiều thiệt hại cho tự do của loài người.>

"Thật thấp kém," Erek bực bội. "Bạn mà vậy ư, Jake? Đây không phải là bạn."

"Xin lỗi," tôi nói. "Nhưng chúng tôi sẽ giữ anh ở thế nếu anh từ chối giúp đỡ, chúng tôi sẽ liều mạng. Erek, sự giúp đỡ của anh sẽ làm giảm tối thiểu số thương vong."

Erek xổ ra một tràng gì đó tôi không hiểu.

"Cái gì?"

"Tôi vừa bày tỏ ý kiến của tôi về đạo đức và sự thanh cao của bạn," Erek đáp.

"Tôi đang nói bằng thứ ngôn ngữ Mesopotamian cổ, bao gồm rất nhiều lời nguyền rủa."

Tôi gật. "Không sao. Marco, Erek là tài sản của bồ. Ánh mà đòi đi thì bồ phải ngăn lại. Nếu ảnh vẫn cố tìm cách thoát đi thì Ax sẽ buộc phải xử tử tên Mượn xác- Người này." Tôi chỉ lão Chapman. "Có ai bình luận gì không?"

"Không!"

Tôi nhìn trừng trừng vào các bạn, tất cả đều có vẻ ủ rũ. "Có ai muốn nói gì không?"

Chẳng đứa nào hó hé.

"Tốt. Giờ thì, Ax? Ngoài việc để mắt tới Erek, giờ đã đến lúc anh phone cho phi đoàn Andalite. Hãy báo rằng anh đã ngăn chặn được vụ tấn công vào vũng Yeerk. Rằng Yeerk đã ở cả trên Trái đất này, và đang là mục tiêu rất dễ tấn công. Nhưng bảo họ hãy khoan tấn công vội, bởi vì anh, lính nhỏ Aximili, cần phải chiếm đoạt con tàu gộc của Yeerk. Hứa rằng anh sẽ trao tàu Lòng Chảo nguyên si, không sứt mẻ miếng nào vào tận tay họ."

<Bạn yêu cầu tôi dối gạt nhân dân của tôi,> Ax phản bác. <Yeerk đã thôi đổ quân về Trái đất. Chúng đang chờ đến khi xây dựng xong vũng Yeerk mới.>

"Anh không nói dối nhân dân mình đâu, Ax. Mà là tôi bảo anh làm như vậy. Chúng ta không cần họ tới, vì vậy phải cho họ một lý do xác đáng để đừng thổi bay Trái đất vội. Hãy gọi cho phi đoàn Andalite, bảo họ những điều tôi bảo anh. Làm đi."

Tôi không đợi nghe câu trả lời của Ax.

Tôi biết, ảnh sẽ nói gì.

James và nhóm của ảnh bay tới, đáp xuống và hoàn hình. "Bạn gọi chúng tôi hả?"

Mỗi lần nhìn hội Tân Animorphs hoàn hình, tôi đều cảm thấy nôn nao. Hầu hết họ không thể đứng thẳng, mà có đứng được thì lại không thấy đường...

"Đúng vậy, James. Chúng tôi cần tất cả mọi người. Chúng ta sẽ đuổi theo tàu Lòng Chảo."

"Tôi biết."

"Sẽ rất nguy hiểm đấy. Tôi có một nhiệm vụ rất khó khăn dành cho anh. Chúng ta phải lấy tàu Lòng Chảo trong đêm nay, và phải bắt Visser Một tới ngay đây." Tôi nắm chặt tay lại, run rẩy. Tôi chưa bao giờ như thế này. Không bao giờ. Tôi cảm thấy mình thật điên rồ. Bạn bè tôi chắc hẳn nghĩ tôi đã mất trí. Tụi nó im re hết thảy, duy chỉ có Marco là làu bàu. "Chà chà, hóa ra ông giống Rachel rồi đó, Jake." Nó nhíu mày. "Ờ mà Rachel đâu rồi nhỉ?"

CHƯƠNG 17

Tôi là chim ưng peregrine, trôi lềnh bềnh trên luồng khí nóng do đống tro tàn ở trung tâm thành phố bốc lên. Tàu Lòng Chảo vẫn đậu bên cạnh hố bom trước kia từng là vũng Yeerk. Liệu Visser Một và bọn lâu la có thấy tôi không nhỉ? Tôi không phải là vô hình. Nhưng chúng không tấn công, cũng không phái bọn Con Rệp nã tia Nghiệt vào tôi.

Tại sao? Vì tên Yeerk Tom chưa sẵn sàng giết tôi?

Hay có lẽ Visser Một thấy tôi nhưng còn chờ, như con nhện trong mạng đứng dòm chờ con ruồi. Hắn muốn tôi đến chỗ hắn. Muốn tôi tha thiết như tôi muốn hắn.

Tôi vừa ghé thăm Tướng Doubleday.

Ông đã nhốt kín lính của mình như lời tôi đề nghị tuy có hơi lần khần một chút, và chừng mười tiếng sau, tên mượn xác đầu tiên không chịu nổi, bèn tuôn ra.

Vị tướng chìa ra cho tôi một cái lọ. "Đây là thứ bò ra khỏi đầu hắn..."

Một tên Yeerk nằm còng queo trong hũ.

"Đó là kẻ thù của ngài, thưa tướng quân..."

Mười bảy phần trăm lính của Tướng Doubleday đã bị đầu độc. Nhưng giờ ông đã có đủ một ngàn người không có Yeerk, rất hăng hái và quyết chí tiêu diệt kẻ thù.

Tôi báo cho Tướng Doubleday tất cả những chi tiết cần thiết. "Chúng sẽ lùa tụi Con Rệp đuổi theo ông... đó là trường hợp dễ chịu nhất. Có thể chính tàu Lòng Chảo hoặc tàu Lưỡi Rìu sẽ đuổi theo ông."

"Tôi có một tiểu đoàn, vài xe tăng và trực thăng. Lính của tôi sẽ chiến đấu nhưng họ không thể chiến thắng."

"Đúng thế, thưa tướng quân," tôi thừa nhận. "Nhưng nếu họ tham gia trận chiến tung hỏa mù này, thì chúng tôi có thể thắng. Tôi sẽ phái chừng chục người của tôi đi cùng ông, họ sẽ đứng ở trận tiền."

"Chúng tôi rất kính trọng người của anh, cậu trai, họ giỏi đánh giáp lá cà. Nhưng anh là du kích bẩm sinh mà anh lại yêu cầu tôi phải tấn công ồ ạt kiểu 'lấy thịt đè người'...

"Chúng tôi cần đánh lạc hướng, " tôi nhấn mạnh. "Visser Một cần tin tên Yeerk phản bội báo cho hắn biết sự thật. Vì vậy ông cần tấn công, nhưng khi chúng đuổi theo thì ông có thể ẩn náu. Yeerk chỉ có một con đường là đánh, với tất cả mọi thứ chúng có. Chúng đuổi theo ông. Visser Một không cần biết đến chiến thuật, hắn ưa kiểu quả đấm sắt."

"Và điều cậu cần cũng là quả đấm sắt, cậu trai à."

Những lời của tướng quân cứ văng vẳng trong tôi, khi tôi bay bên trên tàu Lòng Chảo. Con quái vật này lớn hơn cả tàu sân bay. Nó hùng

mạnh hơn tất cả những lực lượng của loài người cộng lại. Ụ tia Nghiệt trên tàu Lòng Chảo có thể đốt cháy cả thiên thạch.

Nó là quả đấm sắt kinh hoàng, được thiết kế chuyên biệt cho chiến tranh trong không gian. Nếu chúng tôi thành công thì quả đấm sắt ấy sẽ thuộc về chúng tôi.

Bên dưới rộn rịp những chuyển động - bọn Hork-Bajir đi tuần. Xa xa, bên trên khu đổ nát, một cặp Con Rệp hờ hững lượn thấp theo hình số tám.

Gần tàu Lòng Chảo, bọn lính Hork-Bajir tạo hẳn một vòng tròn vai-sát-vai bao quanh con tàu. Trên đỉnh khoang động cơ, lũ Hork-Bajir và bọn bắn tỉa Mượn xác- Người đứng canh chừng.

Tôi chẳng biết bây giờ là mấy giờ. Không cách chi mang theo đồng hồ được, mà chiếc đồng hồ trên nóc ngân hàng đã bị nổ banh rồi.

Tôi trôi dật dờ, chờ đợi - chờ và rà soát lại kế hoạch của mình. Bên dưới, một đôi xe Humvee tiến tới trạm kiểm soát phía ngoài. Đèn trước xe chiếu lóa chóa lên những bức tường loang lổ, lòi gạch, và những xe hơi rách nát. Bọn lính Hork-Bajir và Mượn xác-Người kiểm tra giấy tờ và cho chúng đi qua.

Giờ thì tôi không cần đồng hồ nữa.

Tôi sà xuống thật nhanh, bắt đầu đua tốc độ với bọn Humvee. Tôi chui vào cửa sổ trống lỗng của một ngôi nhà nám đen và lao xuyên qua bên kia. Như vậy có thể đánh lừa bộ cảm biến đang truy tìm dấu vết tôi.

Tận dụng tốc độ chim ưng peregrine, tôi nhắm tới cửa sổ sau của chiếc Humvee thứ hai, nhào qua rồi đáp cái phịch lên ghế sau.

Một tên Mượn xác-Người lạ hoắc đang lái xe. Tom là hành khách ở ghế sau. Hắn quay qua nhìn tôi.

"Mi làm thế là gây phiền toái đấy," hắn bảo.

<Tốt,> tôi đáp.

Cassie nằm chỏng quèo trên ghế sau, bị cùm tay, trói mắt cá chân. Một tên Hork-Bajir ngồi kế bên chĩa tia Nghiệt vào đầu nhỏ.

Mặt nhỏ bầm dập. Một con mắt sưng lồi lên. Máu lem nhem nơi cánh tay. Bộ đồ biến hình rách tướp mướp.

"Ta đã hỏi thăm con nhỏ của mi rồi,"

Tom nói vẻ trịch thượng. "Nó chịu đấm giỏi gớm. Hy vọng tao không quá đà. Nhưng mà này... Jake, đâu phải ngày nào tao cũng có dịp nện một Animorph. Nó chẳng hề khóc lóc hay hé răng nửa lời. Trái lại, nó có vẻ châm chọc ấy chứ."

<Im đi, đồ Yeerk thối tha,> tôi quặc.

<Tao cần thông đồng với mày, nhưng đừng có hống hách quá. Cassie, bồ không sao chứ?>

Không có tiếng trả lời.

"Bầm dập cả nắm tay tao nè," tên Yeerk-Tom vẫn lải nhải, xòe tay ra cho tôi coi.

<Im đi, đồ khốn.>

"Sao cũng được. Thời gian không còn nhiều đâu nhóc. Bọn an ninh tới kìa."

Tôi hoàn hình, làm bộ giận dữ tên Yeerk-Tom, rồi lại biển hình ruồi. Xong xuôi, tôi gọi bằng giọng truyền riêng. <Rachel?> <Em đây, anh Jake.>

Tôi bay vo ve bên trên bộ mặt bầm tím của Cassie. Khi tôi đậu trên con mắt bụp của nhỏ, nó hơi mở ra. Mắt ghép ruồi của tôi thấy hàng trăm con mắt mở.

Cùng thép và ngà voi bên dưới hình chiếu ấy.

CHƯƠNG 18

Hai chiếc Humvee xồ tới bức tường Hork-Bajir bao quanh tàu Lòng Chảo và dừng lại. Một Hork-Bajir và một tên Mượn xác-Người bước tới cửa sổ, tựa như cảnh sát xông đến xé vé phạt.

Chúng nhận ra Tom. Tôi có thể nghe vẻ trịnh trọng trong giọng nói của chúng.

"Thưa ngài, xin ngài hiểu chúng tôi vẫn cần phải kiểm tra nhận dạng của ngài."

"Được," Tom nạt nộ. "An ninh lỏng léo khiến ta phát ớn."

Tên Mượn Xác-Người rọi đèn pin vào bên trong xe. Hắn rà bộ cảm biến tới lui (giác quan ruồi thấy nó như cây đũa thần của thầy phù thủy). Tôi thấy thiết bị đó phóng ra những tia màu sắc ma quái, mắt người không thể thấy.

"Tôi đọc được hai dạng thức sống phức tạp," tên lính lầm xầm. "Tôi đọc thấy có vài loại côn trùng, nhưng chỉ thấy hai dạng thức sống là ngài và người tài xế. Tên tù binh không được xếp vào loại dạng thức sống."

Tệ hại rồi. Thiết bị cảm biến mới này là cái gì nhỉ? Tôi căng thẳng, sẵn sàng vù đi và hoàn hình. Nhưng ở trong không gian chật hẹp của chiếc Humvee, chúng tôi bị kẹt cứng, bất lực, không thể vận sức ra mà gồng. Tom khề khà. "Ừm, ta rất kính trọng món đồ chơi mới của mi. Ta đếm đến ba nào. Một. Hai. Ba."

"Dạ, thưa ngài."

"Mi có biết đếm đến ba không?".

"Biết, thưa ngài."

"Mi có biết tên tù binh kia là gì không?

Nó là một Animorph đấy. Mi nghĩ Visser Một có thích thấy con nhỏ đó ngay lập tức không?"

"Có, thưa ngài."

"Còn các loại dạng thức côn trùng mà mi đọc thấy đấy, chúng tồn tại hà rầm trên hành tinh này. Để chắc ăn, tao sẽ sử dụng Máy Lọc Sinh Học trước khi chui vào con tàu."

Tên lính hẳn là bằng lòng với lời giải thích đó, cho nên phút sau chúng tôi đi tiếp. Tôi ơ hờ đậu lên thanh cầm, với tôi nó khổng lồ như thân cây sồi vậy.

Không ai nói gì một hồi. Tôi chỉ thấy lờ mờ qua các giác quan yếu kém của ruồi.

Rồi, bằng giọng trầm đặc, Tom thơn thớt hỏi. "Sao rồi em trai? Em vẫn ở đó hả?"

<Tao đây,> tôi nói.

"Tốt, vui mừng được nghe tiếng em. Đám bạn bè cũng ở cùng em đấy chứ?"

<Im đi, Yeerk,> tôi tức khí nạt. < Tao không thích nói chuyện

phiếm.>

Gã Yeerk cười khề khề. "Ôi, chú em cáu bẳn của ta. Chẳng ai, ngoài Rachel, bảo anh mày... Hứ, chú em hẳn cũng đoán Rachel đã bảo anh mày làm gì..."

<Nhỏ nói gì cũng là tốt cho tất cả tụi tao,> tôi đáp.

"Con nhỏ thật đanh đá. Ố ồ! Đến lúc gặp ngài Visser Một rồi đây. Kế hoạch của tao đang tiến triển tốt đẹp, chú em có nghĩ thế không?"

Tom cứ nghĩ Cassie là thật và cả đám tụi tôi đang núp đâu đó trong người nhỏ. Kế hoạch của hắn tốt đấy, nhưng kế hoạch của chúng tôi thậm chí còn tốt hơn.

Thêm một chặng tra xét nữa. Cuối cùng tôi nghe được giọng truyền của Visser Một!

<Xem chúng ta có gì nào?>

"Một đứa Animorph đấy, thưa Visser. Người của tôi bắt được nó và đã hỏi han... khá nặng tay."

<Ừ, ta thấy rồi.> Visser Một có vẻ bực dọc - coi bộ hổng vui khi Tom thành công còn mình thì thất bại. <Ngươi đã đi qua Máy Lọc Sinh Học chưa đấy?>

"Rồi, thưa Visser, dĩ nhiên là qua rồi," tên Yeerk-Tom nói xạo. Máy Lọc Sinh Học dò tìm và tiêu diệt những dạng thức sống không hợp pháp và bất cứ thứ gì "đi" trên cơ thể người hay Hork-Bajir:

<Tên tù binh Animorph này... hẳn là Cassie, phải không?>

Giờ tôi đã có thể thấy những mảnh ghép hình ảnh Visser Một. Hắn cúi sát lại gần, gương mặt Andalite không miệng nghiêng ngó xảo quyệt, mắt cuống doãi căng ra.

Thình lình, cái đuôi hắn vồng lên và quật một cú. Lẹ đến nỗi phản xạ ruồi cũng chẳng cứu được tôi. Nhưng đương nhiên cú quất ấy không bao giờ trúng tôi. Nó bị cản bởi màng trường từ bào phủ bên trên hình chiếu. Với những ngón đòn tra tấn của Tom trước đó cũng vậy...

< Tự tay ta sẽ giết con nhỏ đó,> hắn rống lên. <Bọn nó đã gây cho ta biết bao điều khốn đốn.>

"Có lẽ chưa nên làm điều đó lúc này, thưa Visser." Tom can ngăn. "Con nhỏ đó có thể hữu ích cho chúng ta. Sao không giữ nó lại làm vật chủ quý giá cho một Yeerk trung thành nào đó?"

<Thật khó mà canh giữ chúng,> Visser Một độp lại. <Nếu nó tính đến chuyện biến hình, nó sẽ chết, mà nếu nó không biến hình nó cũng chết.>

"Cassie" chẳng nói lời nào.

Visser Một khọt khẹt. <Báo cáo đi, ngươi biết những gì về chúng!>

Tom ưỡn ngực ra, tạo thế tôn kính nửa vời. "Tên cầm đầu hội Animorphs đã liên lạc với lực lượng quân sự của loài người. Một đội quân tổng hợp gồm những người lính và bọn Animorphs sắp sửa tấn công. Mục đích là để tung hỏa mù, cho bọn Animorphs lợi dụng lẻn

vào con tàu này."

Visser Một cười ngất. <Chúng muốn cướp tàu Lòng Chảo à? Ui ui, ngu ngốc quá chừng!>

"Xin đừng quên là tên Andalite trong bọn chúng có khả năng bẻ các mã khóa an ninh của chúng ta. Còn một điều nữa, thưa Visser..."

< Điều gì?>

"Tôi... tôi không chắc, thưa Visser. Người của tôi đã thâm nhập hệ thống tình báo thứ hai. Có tin rất nguy cấp."

<Nói mau!>

"Thưa Visser!" Giọng một mụ Mượn xác-Người cất lên.

<Ngươi dám cắt lời ta hả?>

"Thưa Visser... tôi xin lỗi đã ngắt ngang," người phụ nữ cố xen vào. "Nhưng một đoàn Hork-Bajir đã tới vành đai cùng với một tên tù Taxxon."

<Tù Taxxon? Nếu Taxxon mà quấy nhiễu thì cứ giết phéng nó đi, đừng làm mất thời gian của ta vào chuyện kỷ luật này.>

Lát sau, tên Taxxon được lính Hork-Bajir hộ tống, lết vào phòng. Trong mắt ruồi, hắn là một trăm con sâu với màu sắc quái đản - đôi mắt lồng đỏ loét lại thành màu tím rịm.

<Nào?> Visser Một rít gióng. <Hãy giải thích điều bí mật lớn nhất đi.>

Tom ton hót về công lao của hắn đã trà trộn vào quân đồng minh Taxxon và quân Animorphs. Tên tù Taxxon bành căng phần miệng rít lên chìn chịt, xác nhận câu chuyện bịa.

"Chỉ lát nữa thôi, thưa Visser, cuộc tấn công ba mũi sẽ diễn ra. Tụi lính loài người tấn công, lũ Taxxon phá hủy vũng Yeerk chưa hoàn thành, và quân Animorphs sẽ lợi dụng sự hỗn loạn để chui vào con tàu."

Visser Một gật, nhưng hình như bốn con mắt Andalite mệt mỏi của hắn vẫn còn lừng khừng? Hắn chồm tới chồm lui, nhịp bước móng guốc, lua khua đôi mắt cuống cho nó oặt ẹo tự do.

Tom hót tiếp. "Nếu hành động nhanh thì chúng ta sẽ tiêu diệt gọn kẻ thù. Tàu Lòng Chảo và các chiến đấu cơ Con Rệp của nó sẽ xóa sạch bọn lính loài người, sau đó chỉ việc cất cánh là sẽ dập tắt cố gắng đột nhập của bọn Animorphs."

< Thế còn bọn Taxxon hèn mạt?>

"Phải cấp bách chặn chúng lại. Chúng ta không muốn vũng Yeerk mới bị hư hại. Tôi trân trọng đề nghị, thưa Visser, rằng tôi sẽ tạm thời điều khiển tàu Lưỡi Rìu của ngài, nhằm chóng vánh diệt tụi Taxxon. Xin ngài đừng lo. Tôi sẽ chỉ giết với số lượng cần thiết thôi, còn đâu tôi sẽ đem về làm sức lao động cho ngài."

Sự im lặng kéo dài. Dài quá sức.

Visser Một đã ngửi thấy mùi phỉnh phờ.

<Ta chẳng ưa có quá nhiều may mắn,> Visser Một rít lên. < Ta đã

phải chiến đấu cật lực nhiều năm ròng để chiếm hành tinh này! Rồi đột nhiên tất cả mọi thứ bỗng rơi vào tay ta? Ta chẳng tin. Ta chỉ chắc chắn rằng, sinh vật tên là Cassie này có mưu đồ mang theo bọn thảo khấu trên người nó.>

"Nhưng, thưa Visser, Máy Lọc Sinh Học..."

<Chúng đã phá nát hệ thống lọc từ trước rồi,> Visser Một gào lên. <Không! Ở đây có điều gì đó không ổn. Ngươi banh mắt ra mà nhìn con nhỏ kìa: bị đánh đập tới bời. Bộ tụi nó mà dễ thế sao? Cả thằng tù Taxxon này nữa, chắc gì nó không phải là một tên bọn chúng? Chúng muốn biến hóa thành hình hài nào mà chả được. Làm sao ta chắc?>

"Rất đơn giản," Tom điềm tĩnh nói. "Xin ngài ra lệnh cho tên Taxxon ăn con nhỏ Animorph. Nếu là Animorphs biến hình thì hắn sẽ từ chối. Còn nếu hắn chịu ăn thì đứa con gái - cũng như bọn trốn trong người nó - sẽ bị tiêu hóa. Như vậy, chúng ta chắc chắn cả đôi đường."

<Được!> Visser Một thét um. <Lính đâu, hãy trông coi tất cả các ngóc ngách trong phòng, bắn tất cả những gì cựa quậy. Nghe chưa? Không cần phải chờ lệnh. Nếu chúng ở đây, chúng sẽ hoàn hình và biến hình lại. Bắn tất tần tật! Nào, hỡi tên Taxxon đói kia: nếu mi là Taxxon thật thì hãy dọn dẹp con bé này đi.>

Không hề lần chần, tên Taxxon chồm nhổng lên, mở toang cái miệng như miệng đỉa, nhe hàm răng ra và bổ phập xuống.

CHƯƠNG 19

"Không! Không!" Cassie kêu gào. "Khôôôông!"

Miệng con Taxxon nhay xé Cassie thành từng mảng, nhai nhỏm nhém. Giọng "giống như Cassie" kêu thét đau đớn, van xin rủ lòng thương.

Tom vẫy tay. "Nếu chú em cũng rơi vào vụ xử tử đó, thằng em Jake của ta, thì bái bai nha."

Tôi thấy tất cả từ bên trong màn ảo giác. "Cassie" chính là Erek, người Chee.

Đúng như tôi dự đoán, Tom đã phản bội và lật lọng chúng tôi. Hắn tin là bọn tôi trốn trong người Cassie thật. Hắn tin Cassie đã ráng chịu đựng đòn tra tấn dã man để làm cho vụ bắt nhỏ càng thêm thật.

Và hắn tin rằng mình đã đem Cassie, cùng tôi và bọn bạn cho Taxxon ăn thịt.

Nhưng tên Taxxon đó cũng chẳng "thật" hơn Cassie là bao.

Tobias trong lốt Taxxon sẽ nhồi tọng Cassie - một đoạn phim do Erek chiếu. Cậu ấy ngốn ngấu không khí cho đến khi không còn gì nữa, đến cả vết máu trên sàn tàu cũng không.

Đừng bao giờ đùa giỡn với Taxxon thật - dù có hình chiếu và trường lực của người Chee bao phủ cũng không thể ngăn cản được mùi vị kích thích thói háu ăn của chúng. Nhưng Tobias biểu diễn tài tình phần việc của mình. Hai tên Yeerk, Visser Một và Tom, tin sái cổ.

Xong xuôi, Erek chỉ việc chuồn khỏi cơn lôi đình của Visser Một.

< Làm tốt lắm Erek,> tôi tán dương.

Ảnh chẳng trả lời. Tôi đã bắp ép ảnh làm chuyện này. Phần của Erek mà thất bại sẽ dẫn tới mệnh lệnh tàn sát hàng loạt.

Người Chee đã chọn cách tham gia ít bạo lực nhất.

<Tốt lắm.> Visser Một cười hềnh hệch.

Nhìn thấy ít nhất một tên trong bọn chúng chết, ta thật hởi lòng. Này, tên đấy tớ trung thành và đắc lực của ta, hãy lấy tàu Lưỡi Rìu và đi giết bọn Taxxon phản loạn!>

"Vâng, thưa Visser." Tom nói, ráng che giấu vẻ hớn hở.

Nếu sự suy luận của tôi đúng, thì hắn sẽ chờ khi Visser Một mải đánh nhau với Tướng Doubleday để tung một cú đòn bất ngờ và phá hủy luôn tàu Lòng Chảo.

Sẽ chỉ còn lại gã Yeerk Tom với con tàu trang bị vũ khí hạng nặng và hộp biến hình. Hắn và đoàn quân mới của hắn sẽ chạy biến vào vùng không gian zero ở ẩn một thời gian. Sau đó hắn sẽ lòi ra cùng với bọn đồ đệ có khả năng biến hình. Hắn sẽ không cần phải chạm trán với phi đoàn Andalite sắp tới. Hắn sẽ an toàn và kiểm soát được tình hình.

Thật là một kế hoạch chỉn chu. Nếu tin cậy hắn, hẳn tôi đã chết cùng với bọn bạn rồi.

<Tobias, bồ ổn chứ?> Tôi hỏi.

<Mình đã nhổ vài cái răng Taxxon trên trường lực của Erek.>

<Marco? Cassie? Ax?> Tôi gọi.

< Tất cả tụi này còn sống nhăn,> Marco báo cáo. <Trong lốt bọ chét mà sao tui hổng ham hút máu Taxxon gì hết trọi.>

< Sao vẫn chưa thấy tăm hơi Rachel đâu nhỉ?> Cassie lo lắng. <Đáng ra nhỏ phải nhập bọn với tụi mình rồi chứ.>

<Nhỏ ốn thôi mà,> tôi trấn an. < Rachel sẽ biết tự lo liệu cho mình. Nào, tất cả hãy vào việc. Chúng ta cần điều khiển chế độ bay ngay tức khắc.>

Marco lèo nhèo. <Bồ thấy tụi mình có nên thử những mật mã Tom tiết lộ không, Jake?>

Ax trả lời giùm tôi. < Vì hắn đã có ý đồ phản bội chúng ta, cho nên cái được gọi là mật mã đó là không hẳn là vô dụng. Có thể đó là những mật mã tự hủy.>

<Ax nói đúng,> tôi nói. <Mấy bồ sẽ phải vất vả đấy. Hãy làm đi.>

Visser Một vô tình giúp tụi tôi khi ra lệnh cho tụi lính gác Hork-Bajir. <Mang tên Taxxon bẩn thỉu đó đi và dẹp bỏ nó luôn. Nó no đẫy rồi nên chẳng làm phiền tụi bay nữa đâu.>

Bọn Hork-Bajir lôi tên Taxxon vừa ăn hội Animorphs ra. Nhưng chẳng phải Tobias hay bạn tôi đang núp trong lốt hình biến của hắn nên chẳng có gì phải lo ngại.

Mặt khác, bọn Hork-Bajir là Toby và mười hai Hork-Bajir tự do của cô bé.

Tom rời buồng lái tàu Lòng Chảo. Hắn sẽ được một chiếc Con Rệp chở tới tàu Lưỡi Rìu đang neo đậu trên quỹ đạo.

Một cú rung động nhẹ, chứng tỏ tàu Lòng Chảo đang cất cánh, rời khỏi Trái đất lên bầu trời. Năm hội viên Animorphs, mười hai Hork-Bajir tự do và một người Chee giờ đang ở trên boong tàu Lòng Chảo, không bị nghi ngờ gì cả.

< Làm tốt chứ anh Jake?> Rachel chào.

Giọng truyền của nhỏ nhạt xa dần.

CHƯƠNG 20

Tàu Lòng Chảo vụt khỏi Trái đất, tạo thành một mảng đen ngòm, choán trọn bầu trời. Lên! Lên, nhưng chưa cao lắm.

Những giác quan hạn chế của ruồi cho tôi thấy một phần nhỏ của căn phòng. Tôi đậu lộn ngược dưới một mặt phẳng nằm ngang, quan sát, cố lắp ghép dần bức tranh cầu trực chiến của tàu Lòng Chảo.

Xem ra nó là một không gian hình ô van.

Có vài chục tên mượn xác - đa số là Hork-Bajir, chỉ lác đác vài tên Mượn xác-Người, đang ngồi, đứng trước những màn hình sáng chóe. Mấy tên khác đứng nghiêm chờ lệnh của Visser Một. Tên sâu bọ này đang nhịp bước lên xuống, vẻ bồn chồn.

"Kia kìa, thưa Visser!" Một giọng người hớt hải la lên. "Lực lượng quân sự loài người đang tiến tới."

<Bật màn hình chính,> Visser Một ra lệnh. <Phóng đại.>

"Đánh giá sơ bộ: Bảy trăm lẻ chín con người, mười hai máy cơ giới mặt đất gọi là xe tăng. Thưa Visser, thêm mười chín thiết bị có cánh quạt. Phân tích mối đe dọa: tối thiểu."

Tôi cũng thấy màn hình, dù chỉ là những tia nhập nhoạng màu sắc méo mó, nhưng cũng có thể suy luận ra. Tôi thấy điều Visser Một thấy: quân của Tướng Doubleday đang di chuyển qua các bụi cây đang cháy bên dưới. Họ hành quân theo mệnh lệnh đàng hoàng, mặc dù mục tiêu của họ là tàu Lòng Chảo giờ đã bay lên cao trên đầu họ cả ba trăm mét.

Một giọng Hork-Bajir rống lên, "Chúng triển khai đội hình tấn công chúng ta trên mặt đất, thưa Visser. Dường như chúng đang rối loạn, lúng túng."

"Máy bay đã vào cuộc," một giọng người khác tỉnh queo. "Chín chiếc cả thảy."

"Thưa Visser, tôi đề nghị phái các Con Rệp đi lo liệu bọn máy bay, và sử dụng ụ tia Nghiệt tán sắc rộng để tiêu diệt tất cả những lực lượng mặt đất chỉ bằng một phát."

<Được,> Visser Một đồng ý. Rồi, hình như hối hận vì bị lừa dối vào một trận chiến thật, hắn bảo. <Những sinh vật hạ đẳng. Bộ chúng tưởng chúng có thể đạt được cái gì đó sao?>

Erek và Ax ở đâu rồi nhỉ? Cũng đã khá lâu rồi. Giờ này Erek chắc đã xuyên thủng hệ thống an ninh Yeerk và đang tìm cách điều khiển chế độ bay. Tôi không muốn làm hai người đó phân tâm, đành giương mắt dòm cuộc tàn sát dưới đất mà chẳng làm gì được.

"Ụ tia Nghiệt đã sẵn sàng, thưa Visser. Ngài cho phép bắn chứ ạ?"

Nếu chúng khai hỏa ụ tia Nghiệt chính ở chế độ tán sắc rộng, thì nó không giết chết toàn bộ những con người ở dưới đất ngay tức khắc, mà giết từ từ, nấu chín họ dần dần. Khi năng lượng tia Nghiệt

nhạt đi cũng là lúc họ nóng rực. Nóng đến nỗi có người nổ tung, có người khô não mà hóa điên loạn.

"Thưa Visser!"

<Cái gì?>

"Thưa Visser... Màn hình... tôi tin là có lốt hình biến trong số bọn người tấn công."

Màn hình dùng dằng chuyển về cận cảnh. Tôi thấy rõ một con sư tử dẫn đầu toán lính vũ khí sẵn sàng. Tôi thấy những gương mặt sợ sệt ngước lên nhìn tàu Lòng Chảo. Vài người dừng lại, bắn lên.

Một con tê giác nhảy chồm vào màn hình. Thật thảm hại! Đội quân người cầm súng và những kẻ tị nạn từ sở thú đòi tấn công con tàu có thể khoét thủng thiên thạch.

<Đám Animorphs còn lại!> Tên Visser Một thích chí hét rùm. <Ha ha ha ha. Ta đoán chúng đang cố xác mò vào tàu của ta.>

Xung quanh rộ lên những tiếng cười hùa theo. Một tên báo cáo Tom đã tới tàu Lưỡi Rìu. Rồi tàu Lưỡi Rìu cũng báo cáo về rằng nó đã sẵn sàng tham gia cuộc tấn công.

<Được, bảo hắn cứ việc lo đối phó với tụi Taxxon.> Chợt Visser Một gào lên, như bùng nổ khát khao. < Ta đợi khoảnh khắc này bao lâu rồi. Bọn thảo khấu chìa mặt ra tất cả, chúng là mục tiêu lồ lộ, không thể trốn được....>

"Ngài cho phép khai hỏa ụ tia Nghiệt chứ ạ?"

<Không, hãy ngưng chế độ tán sắc rộng,>
Visser Một ra lệnh. < Ta muốn chúng cháy thui từng đứa một. Hãy đến gần. Sử dụng tia Nghiệt hẹp thôi, quên bọn lính người đi. Chúng nó vô dụng. Hãy tỉa từng đứa Animorphs cho ta. Cận cảnh! Phóng đại tối đa. Để chính mắt ta thấy chúng chết!>

Tôi không thể kiên nhẫn được thêm nữa.

<Ax? Marco? Mấy bồ sao rồi?> Tôi thét.

<Đang chiến đấu,> Marco đáp, giọng truyền pha lẫn vẻ đau đớn.

Cùng lúc, một giọng Hork-Bajir vọng vào cầu trực chiến. "Thưa Visser, có thương vong trong phòng máy!"

<Cái gì? Lại một vụ nổ khí plasma*nữa à?> Visser Một hỏi.

(*) Khí plasma: loại khí bao quanh mặt trời và phần lớn Các tinh tú, gồm các phân tử âm dương bằng nhau.

"Không, thưa Visser. Tất cả động cơ và các hệ thống vẫn bình thường."

<Ừm, tới coi ở đó có chuyện gì,> Visser Một nói, giọng cấm cẳn. <Nào, nhắm bọn Animorphs. Chuẩn bị.>

"Bắn," một giọng đều đều ra lệnh.

Cú bắn trúng chân sau con tê giác. Hai chân trước của nó vẫn tiếp tục chạy một lát, rồi nó - cô gái tên là Tricia - bổ nhào về trước, sục sừng xuống đất, lộn tùng phèo và chết ngay.

<Ha ha ha! Bắn xịn lắm! Lũ Animorphs cháy rộm rồi!>

Tôi cảm thấy lộn lạo. Tôi phải làm cái gì đó. Phải ngăn việc này lại. Các bạn Tân Animorphs dưới đó đang chết dần.

<Không được, mày phải nhử nó đã. Kìa!... Mày bắn hai phát tốt đấy.>

<Marco!> Tôi nài nỉ. <Marco, chúng giết người của James!>

<Cả Erek lẫn Ax đều đang cố hết sức,> Marco nóng nảy đáp.

<Bao lâu nữa?>

Một quãng dừng để Marco hỏi người Chee và người Andalite.

<Ba phút,> cuối cùng cậu ấy đáp.

Một câu chết chóc. Ba phút. Dư đủ thời gian cho bọn thiện xạ trên cầu trực chiến.

Quá nhiều thời gian. Chúng đang bắn.

Nếu tôi hoàn hình ở đây thì sẽ lộ liền. Không có chỗ núp, tôi cũng sẽ bị bắn chết. Chẳng được gì. Tôi không thể chết. Tôi cần lãnh đạo kế hoạch này. Không có thời gian làm động tác thừa. Chiến thắng! Đó là điều tôi nhắm tới.

Visser Một la rùm. <Nhìn kìa, nó tự chữa bằng cách hoàn hình. Trúng này. Ô, đồ ngốc. Thế!>

"Chúng ta bị bắn, thưa Visser. Những máy bay có cánh phóng tên lửa."

<Tiêu hủy chúng,> Visser Một quát.

Hắn quá mải mê với việc hạ gục từng hội viên Animorphs nên chẳng để ý lắm tới vấn đề cỏn con này.

Giọng Hork-Bajir lại lên tiếng. "Xác nhận có thương vong ở phòng máy, thưa Visser. Một Hork-Bajir. Xem ra hắn bị thú vật tấn công."

Visser Một quay mắt cuống về phía tên lính. <Cái gì?>

Tôi lợi dụng lúc đó liền xồ xuống, đáp giữa hai mắt cuống của hắn. Ax bật mí đó là điểm trên người Andalite mà ảnh không thể thấy dễ dàng. Tôi đậu im re trên đầu Visser Một. Mắt cuống hắn như cặp rắn ngo ngoe, dày cui, chĩa về phía tên lính Hork-Bajir.

<Thú vật tấn công hả?> Visser Một rú vang.

Rồi, một tên Mượn xác-Người báo cáo.

"Thưa Visser, chúng tôi đã liên lạc với phòng máy. Tên Hork-Bajir chết là do vi phạm kỷ luật."

Dĩ nhiên, người ở phòng máy là một đứa bạn tôi biến hình thành, lúc này đang là lính trong phiên chế của phi hành đoàn Yeerk.

<Vậy mà cũng làm phiền ta!> Visser Một nạt. <Kìa, thêm một Animorph nữa. Tiếp đi. Giết nó.>

<Marco!> Tôi hét. < Bây giờ hoặc không bao giờ!>

<Mày hụt rồi! Ồ không, chờ chút coi. Nó cháy rồi, cháy rồi! Ha ha! >

"Thưa Visser, đó là tên Animorph cuối cùng."

<Ờ, làm tốt lắm,> Visser Một lè nhè.

<Hãy nhớ lưu lại dữ liệu, tao còn muốn coi lại nữa. Giờ thì cài ụ tia

Nghiệt ở tán sắc rộng và chấm dứt trò chơi này đi.>

<Ụ tia Nghiệt đã xong, thưa Visser.>

< Bắn!>

"Bắn!"

<Ha ha. Nhìn bọn người ướn ẹo kìa!>

"Sau ba chục giây nữa, chúng nó sẽ ra tro hết, thưa Visser."

<Marco!> Tôi thét.

<Nghe rồi!> Cậu ấy nhấm nhẳng.

<Thì làm đi. Mau!>

<Chúng cháy rồi! Cháy rồi!> Visser Một hoan hỉ.

"Thưa Visser, cần lái không hoạt động nữa." Một giọng người xen vào.

<Mày nói vậy nghĩa là sao? Chệch lộ trình hả?>

"Cần lái không đáp ứng, thưa Visser!" Visser Một chồm xuống người đàn ông ở vị trí bánh lái và tự chụp lấy cần điều khiển. <Phòng máy! Bọn ngu trong phòng máy cần phải..>

Tôi hình dung bánh lái quay cuồng trong não hắn. Thấy hắn ráp các sự kiện lại với nhau.

<Tất cả lên boong!> Visser Một quát.

<Chúng đang ở đây, ở trên tàu này! Chúng đã hy sinh đứa con gái để đánh lạc hướng!>

Visser Một chưa hiểu hết, nhưng cũng đoán ra một phần. Hắn chưa đoán ra Tom đã phản bội.

"Thưa Visser, chúng ta tự dưng lại hướng về phía quỹ đạo thấp."

<Tao thấy rồi!> Visser Một gầm rú.

<Vẫn còn liên lạc được hả?>

"Thưa còn."

<Thế thì nối kết với tàu Lưỡi Rìu. Ra lệnh cho nó tới gần. Nếu cần thiết, nó có thể bắn phăng động cơ cho chúng ta ngừng lại.>

Thật quá hoàn hảo. Visser Một đã mời Tom tới gần. Hắn đang tự tay chôn mình.

<Ta muốn tất cả mọi Hork-Bajir còn mạnh khỏe tới gặp ta ở bên ngoài phòng máy,> Visser Một hô.

Hắn đang run, tôi cảm thấy rõ ràng. Tôi thấy sự bất lực và giận dữ của hắn. Tôi đã phải đứng nhìn bất lực khi hắn giết James và các bạn của ảnh, giờ tôi muốn hắn cảm nhận nỗi sợ.

<Tiêu hết rồi,> Visser Một gằn giọng.

Im lặng, tôi đáp thầm. Đúng thế.

CHƯƠNG 21

Tôi đậu chổng phập, cố bấu thật chắc trong khi Visser Một chạy huỳnh huych khắp tàu Lòng Chảo. Bọn Hork-Bajir bu quanh hắn, tò tò theo sau hắn, băng qua hành lang tối, qua khoảng không rộng như nhà để máy bay, rồi lại chạy xớn xác xuống dãy cầu thang dài vô tận. Xuống rồi xuống nữa.

<Marco! Cassie! Visser Một và bọn lâu la đang xuống dưới đó.>

Giờ thì tôi đã hiểu tại sao Marco, Cassie, Tobias, Ax và Erek lại lâu đến thế.

Phòng máy nằm cách cầu trực chiến một khoảng xa. Ba lối đi hẹp tụ về nơi cánh cửa đôi rộng rãi. Bọn Hork-Bajir và Mượn xác-Người đứng chùm nhum bên ngoài.

<Gài tia Nghiệt ở cấp độ trung bình,>

Visser Một ra lệnh. <Khi cửa mở thì bắt đầu bắn. Bắn cho đến khi ống năng lượng của tụi bay khô rang, hiểu chưa?>

<Thưa Visser, chắc chắn người của chúng ta vẫn còn sống trong...>

Visser Một quay phắt lại, quơ cái đuôi Andalite vào tên Hork-Bajir, làm gã câm miệng luôn.

<Bọn bay! Tất cả hãy xếp thành ba hàng. Hàng đầu tiên gồm Hork-Bajir quỳ. Hàng thứ hai là con người đứng, và hàng thứ ba là Hork-Bajir đứng cao hơn hai hàng đầu. Hiểu chưa?>

Trời đất! Thật đúng là chỉ Visser Một mới ra cái mệnh lệnh tai quái như thế!

Tôi nhận ra Toby trong bọn, nhờ vào chiều cao thấp hơn các nữ Hork-Bajir khác của cô bé. Chắc chắn còn nhiều người của cô trong đám đông.

Tôi gọi bọn bạn. <Hây! Chúng sắp bắn tít mù vào phòng bằng tia Nghiệt ở cấp độ trung bình, giết tất cả mọi thứ. Mấy bồ sẵn sàng chưa?>

<Rồi. Tụi này ổn,> Marco báo cáo.

Tôi phóng xuống, vù thật nhanh qua rừng chân. Đội quân của Visser Một đang dàn đội hình.

<Mở cửa,> Visser Một ra lệnh.

Cửa mở toang! Khu máy móc cũng có hình bán nguyệt, không khác với cầu trực chiến là bao. Nhưng phòng ở đây rộng lớn hơn, cao phải tới mười tầng lầu. Nổi rõ nhất là ba cây cột khổng lồ của thứ gì như tia màu đỏ.

Ngay khi cửa mở, ba hàng lính Hork-Bajir và người bắt đầu khai hỏa. Chúng rót năng lượng vào căn phòng. Bọn Hork-Bajir, người và Taxxon ở trỏng la thét, rên rỉ thê lương, nhưng rồi im bặt ngay.

<Tiếp tục bắn!> Visser Một giục giã.

<Đội tấn công sẵn sàng, ngay khi ta ra lệnh ngừng bắn thì ùa vào

phòng!>

Tôi bay khỏi quang cảnh chết chóc đó.

Khí nóng từ phòng máy hắt ra nâng tôi lên, đẩy nhanh tốc độ.

Tôi lao xuống lối hẹp, rẽ trái vào hành lang.

<Ở đây này,> Ax gọi. Một cánh cửa nhỏ xịch mở.

Tôi vù qua và cửa đóng lại đằng sau. Tôi hoàn hình và đứng đối mặt với Ax, Marco, Cassie, và Tobias.

<Có một đường ống dây điện dẫn từ phòng máy tới đây,> Ax nói. <May mà chúng tôi chuồn kịp, chậm vài giây nữa thì gay rồi.>

"Erek vẫn ở trong phòng máy hả?" Tôi hỏi.

<Ảnh an toàn thôi,> Tobias nói. <Phải ở cấp độ tối đa mới làm ảnh bị hư hại.>

"Có chuyện gì dưới mặt đất vậy?" Cassie hỏi nhỏ. "Những người lính và nhóm của James nữa..."

"Mình nghĩ chúng ta đã đủ nhanh để cứu sống phần lớn lính," tôi đáp. "Nhóm của James thì... mình không dám hy vọng."

Cassie nắm chặt cánh tay tôi. "Jake, Rachel có ở dưới đó với họ không?"

"Không!"

"Thế thì nhỏ đâu? Tại sao không thấy nhỏ đi với tụi mình? Sao bồ không nói cho mình biết?"

Tôi thở dài. "Nhỏ đi cùng với Tom." Tôi nói và cúi gằm mặt xuống sàn, chẳng dám nhìn cả Cassie lẫn Tobias.

"Ôi, Jake!" Cassie kêu lên.

<Đồ... đồ...> Tobias tức tối. <Thật tàn nhẫn... Ông đã làm gì? Hả? Hả?>

"Mình không thể để hắn trốn," tôi nói đều đều. "Yeerk Tom... tàu Lưỡi Rìu, và cả hộp biến hình nữa. Mình không thể điều đó xảy ra."

"Cần phải vậy," Marco lặng lẽ nói.

"Phải có cách nào khác chứ." Cassie bực bội.

<Erek không giúp chúng ta tiếp cận hệ thống vũ khí,> Ax nói. <Anh ấy làm lỏng hệ điều khiển bánh lái để con tàu vẫn bay, nhưng không làm được bất cứ hoạt động nào khác. Tàu Lòng Chảo giờ như đang bay bằng mái chèo. Nó sẽ vào quỹ đạo và không thể rời khỏi đó cho tới khi bọn Yeerk chấn chỉnh xong hệ thống chính. Việc này phải mất nhiều tiếng đồng hồ. Hệ thống vũ khí của tàu Lòng Chảo hầu như đã tê liệt, hay nói cách khác là chỉ còn có thể bắn được một, hai phát...>

"Một cơ hội, chỉ một cơ hội mà thôi," tôi lầm bầm. "Ax, nếu có thể tiếp cận hệ thống vũ khí thì một hay hai cú bắn nhanh có thể hạ tàu Lưỡi Rìu, đúng không?"

"Tụi mình không thể tiếp cận hệ thống vũ khí," Marco nhấn mạnh.

Tôi gật. "Đúng. Nhưng Visser Một có thể."

"Sử dụng Visser Một để chống lại tàu Lưỡi Rìu ư?" Marco nhăn trán.

Tôi hít thở phì phò, cố hết sức để tập trung. Thời gian sắp hết. Cần phải bám lấy kế hoạch.

"Đã tới lúc !" tôi nói. "Mình cần phải gọi Toby."

Tôi biến hình cọp. Tôi cần sử dụng giọng truyền.

<Đừng để Rachel chết.> Tobias nói tha thiết. <Hãy tìm cách khác đi, Jake. Không được để Rachel chết.>

<Toby,> tôi gọi. <Chúng tôi đang theo đúng lộ trình. Visser Một đang ở trong phòng máy cùng với lũ lâu la. Hãy đóng các cửa phòng máy lại và bắn tất cả những sinh vật nào đòi ra. Toby, cứ làm vậy cho dù có chuyện gì xảy ra...>

"Bất cứ ai biết biến hình đều có thể thoát khỏi căn phòng ấy," Cassie chỉ ra.

"Visser Một có thể vượt qua người của Toby và quành lại tóm họ từ phía sau."

Tôi gật. <Đúng. Nhưng hắn sẽ không bắt người của Toby. Mà hắn đuổi theo chúng ta, bởi vì hắn biết chúng ta ở trên cầu trực chiến.>

"Hắn không biết tụi mình ở đây," Cassie nói.

<Nào, mấy bồ. Biến hình chiến đấu. Hãy cho Visser Một biết sự có mặt của chúng ta.>

CHƯƠNG 22

Chúng tôi phóng khỏi căn phòng, và ùa vào : lối hẹp, ra khỏi phòng máy, lao thẳng tới vũng. Tụi tôi chạy rầm rộ, cố ý cho bọn Hork-Bajir hay Mượn xác-Người phát hiện ra.

Chốc chốc, một toán tuần tra - chắc là lực lượng cảnh sát Yeerk - xông ra quần nhau với chúng tôi, làm chúng tôi chậm vài giây.

Cả bọn di chuyển quá dễ dàng, gần như không gặp sự kháng cự nào. Visser Một cần phải biết sự có mặt của tụi tôi. Hắn cần chạy khỏi phòng máy để đương đầu với mối hiểm họa lớn hơn.

Lối vào vũng có một cặp Hork-Bajir đang mải miết bàn tán chuyện đánh nhau ở phòng máy tuốt đằng kia.

Tôi quật tên thứ nhất ngã xuống, không kịp kêu tiếng nào. Sẵn đà tôi thụi nó thêm một nắm đấm cọp. Ax giải quyết tên lính thứ hai.

Trong nháy mắt, chúng tôi đã áp sát "vùng đất thánh" - vũng Yeerk của tàu Lòng Chảo. Nó hình tròn, được thắp sáng lờ mờ, dưới mái trần thấp. Một dạng hồ bơi bằng thép xám, với những lồng nhốt vật chủ không tự nguyện trong khi bọn Yeerk nạp chất dinh dưỡng. Trong lồng có chừng hai mươi lăm con người và Hork-Bajir, tạm thời tự do.

<Marco! Mở lồng!> Tôi hét.

<Ồ, bá cháy,> cậu ấy hồ hởi.

Một giọng Hork-Bajir thét. "Andalite!"

Đám Mượn xác-Người hốt hoảng rút tia Nghiệt ra, nhưng lại chù chừ sợ bắn ở nơi tôn nghiêm này.

Chúng tôi bay qua trước khi bọn chúng đổi ý. Một đôi Taxxon, rõ ràng không phải là dân của ông Arbron, trườn tới tham chiến. Cassie và Tobias cào mỗi tên một nhát rồi để đó cho bọn đồng loại của chúng làm nốt phần còn lại.

Thêm nhiều Hork-Bajir. Thêm vài ngón chém, phang, cào, lướt rồi lại chạy đi khỏi.

Chợt giọng Visser Một vang lên. Tôi hy vọng hắn chạy tới cầu trực chiến. Nếu hắn cứ nấn ná ở phòng máy, e hắn sẽ trút cơn thịnh nộ lên người của Toby mất.

Ax hét. <Hoàng tử Jake! Ở bên trong buồng đó, chắc chắn có bảng điều khiển vũng.>

<Gì cơ?> Tôi hỏi lại.

<Chắc chắn thỉnh thoảng chúng phải sửa sang lại vũng,> Ax giải thích. <Tức là phải tháo nước trong vũng ra.>

<Đi nào!>

Một món quà. Một yếu tố mới. Đó là điều tốt hay điều xấu? Tốt. Có lẽ là tốt. Tôi biết cách triển khai kế hoạch mà. Rachel. Tom. Thật không thể được.

Có lẽ thả tù binh thì sẽ cứu được Rachel.

Cái buồng Ax phát hiện ra trông giống như quầy thu phí trên xa lộ.

Nó làm bằng nhựa dẻo, đậu vắt vẻo bên trên vũng, hơi lòi ra. Bên trong có một gã Hork-Bajir. Thêm tám Hork-Bajir nữa ở bên ngoài. Chúng không có vũ khí nhưng sẵn sàng chiến đấu.

Không có thời gian suy nghĩ nữa. Tấn công!

Ax và tôi xông thẳng vô tụi nó. Tôi cào tên gần nhất từ bụng tới cổ. Ax vung đuôi.

Cassie lao vô liền ngay sau tụi tôi.

Nhưng khu vực này quá chật hẹp, tụi tôi bị bao vây. Cứ như tự chui đầu vào cho tụi Hork-Bajir xay nhuyễn vậy. Bọn xung quanh đập, phang, cắt, đấm, đá, vò xé tụi tôi bằng gươm.

Không cách chi thoát! Tôi không thể đánh mà không tông trúng Ax. Ảnh té mạnh vào tôi.

Và rồi, trên lưng tôi, một tiếng gầm thê thảm. Tôi thấy tên Hork-Bajir đáp xuống là là như người lướt sóng xuống lên tụi đang đánh nhau với tôi và Ax.

Hóa ra là những người tù ra tay! Một tù binh Hork-Bajir vừa được Marco thả ra. Cả cậu ấy cũng trong đám. Họ biến thành một làn sóng, tràn lên bọn Mượn xác-Hork-Bajir.

Ax đứng lên được, chảy máu lòng ròng nhưng vẫn còn vung đuôi tốt. Ảnh phặc gãy dây xích khóa buồng điều khiển.

Chú khỉ đột giật cửa mở tung ra, la um xùm. <Xin chào! Mi muốn sống hả? Thế thì nằm xuống đây một lát.> Marco túm lấy tên Hork-Bajir không chống cự và lẳng hắn ra khỏi cuộc xô xát.

Đoạn, cậu ấy đứng ngoài như người gác khách sạn, bộ mặt khỉ đột cười toe khi tụi tôi vào.

Ax len qua tôi, bắt đầu bấm bấm màn hình và những tia kiểm soát.

<Có chế độ theo dõi mực nước,> ảnh nói. <Tôi đã vượt qua giao diện an ninh.>

Ax đưa mắt cuống về phía tôi, mắt chính thì dán vào mấy ngón tay èo uột.

<Sử dụng được đấy.>

<Tốt,> tôi đáp gọn.

<Vũng đang ở công suất tối đa. Bao gồm bọn Yeerk được cứu từ vũng Yeerk ở mặt đất đưa lên đây, cộng với bọn Yeerk không vật chủ vừa mới lên tàu. Tổng cộng khoảng mười bảy ngàn Yeerk đang ở trong vũng này.>

Tôi giật thót người.

Visser Một hẳn phải biết tụi tôi ở đây. Hắn cần phải chạy ù về cầu trực chiến, chứ không ở lại để đánh nhau trong phòng máy.

Mười bảy ngàn Yeerk. Tôi biết ra mệnh lệnh gì bây giờ? Đáng lý ra chúng phải ở nhà, tôi nghĩ. Khống ai yêu cầu chúng tới Trái đất. Không phải lỗi của tôi, mà là lỗi của chúng. Chúng không còn số phận nào xứng đáng hơn nữa.

<Giật cho chúng trôi đi,> tôi lạnh lùng phán.

CHƯƠNG 23

Vũng Yeerk chính của tàu Lòng Chảo đã bị rút cạn, chất nước sền sệt màu xám tuồn ra vùng chân không của không gian. Nước kèm theo vô số sên nhầy đông cứng lại tức thì. Vũng Yeerk trở thành một đám mây băng, rời khỏi tàu Lòng Chảo đang di chuyển lờ đờ.

<Chúng ta đi thôi,> tôi nói.

Cả bọn chạy ra khỏi nơi ấy, chạy khỏi việc tụi tôi vừa làm và hộc tốc tới cầu trực chiến...

Hắn đã ở đó khi chúng tôi tới - kẻ thù cũ của chúng tôi. Visser Một và một nhúm Mượn xác-Người và Hork-Bajir, nhưng dường như hắn ở một mình.

Màn hình chính chiếu rõ đám mây băng. Visser Một nhìn tảng băng, không đoái hoài tới chúng tôi, mặc dù hắn biết rõ chúng tôi tới. Cuối cùng, hắn quay lại, nhìn tôi với cả bốn mắt Andalite.

<Ư hừm,> hắn rù rì. <Mi vẫn chưa chết à?>

<Chưa, Visser Một.>

<Mi là đứa được gọi là Jake, phải không?>

<Chính thế.>

Visser Một gật đầu nhè nhẹ. Hắn nhướng mắt về phía màn hình, tảng băng đã biến mất, thay bằng hình ảnh khác.

<Như mi thấy đó, tàu Lưỡi Rìu đang tới gần.>

<Nó không tới để giúp mi đâu, Visser Một.>

<Tao biết. Tàu Lưỡi Rìu sẽ tấn công, và tao bất lực, không thể điều khiển con tàu này.> Visser Một cười rầu rĩ. <Tao thua chỉ vì một tên phản bội, chứ tao không hề bị bọn mày đập. Bọn mày chẳng làm gì được tao. Tao đã thua vì một lần tin tưởng...>

Marco cười ré lên rồi im ngay.

<Visser Một, mi có thể bắn một hay hai Phát vào tàu Lưỡi Rìu. Hãy làm hư hỏng động cơ của hắn.>

< Phải, tao sẽ thử,> Visser Một lạnh lùng đáp. <Nhưng bọn mày thấy đấy, ai đó đã làm rò rỉ năng lượng ụ tia Nghiệt rồi. Chắc chắn lại có một tên phản bội khác. Chúng ta có thể bắn một hay hai phát nhưng với hỏa lực bằng một phần tư. Như vậy có đủ không? Chắc là không đâu.> Visser Một thở dài. <Nhưng nếu tao bị tên phản bội kia nướng chín trong con tàu này thì bọn mày cũng đi tong luôn!>

"Nhắm mục tiêu động cơ mạn phải của tàu Lưỡi Rìu." Một giọng người cất lên.

Visser Một lười biếng phẩy tay. <Bắn!>

Trên màn hình, tôi thấy một tia sáng phóng ra ngoài không gian. Một lần. Rồi hai lần. Cả hai đều hụt.

Tàu Lưỡi Rìu né thoăn thoắt khỏi tia Nghiệt đã bị chậm của tàu Lòng Chảo. Đến lượt tàu Lưỡi Rìu phóng hỏa. Một tiếng nổ lớn rung chuyển toàn bộ con tàu.

"Động cơ số một bị phá hủy, thưa Visser."

<Ừ, tao đã thấy rồi,> Visser Một nói.

Chính lúc đó gương mặt Tom hiện ra trên màn hình. Giọng của Tom nói, nhưng cái điệu tàn nhẫn là của tên Yeerk.

"Hình như ngài đang gặp rắc rối với động cơ, thưa Visser." Tom ba hoa.

<Đế Chế Yeerk sẽ truy lùng ngươi và giết ngươi.> Visser Một rít lên.

"Ố ô, ta nghĩ Đế Chế Yeerk sẽ toại nguyện," gã Yeerk-Tom reo vui. "Phi đoàn Andalite đang tới gần..."

Chợt trông thấy tôi, mặt hắn thất sắc, hai mắt trố lên. Ngay lập tức hắn hiểu ra mọi chuyện.

Tom quát bọn bậu xậu. "Nhắm vào cầu trực chiến tàu Lòng Chảo. Hãy làm đi. Lẹ! Lẹ lên!!!"

<Jake!> Tobias nói, nài nỉ.

< Rachel...> tôi nói. <Tấn công.>

K. A. APPLEGATE

ANIMORPHS

NGƯỜI HÓA THÚ

RACHEL, JAKE, CASSIE, MARCO, AX, TOBIAS

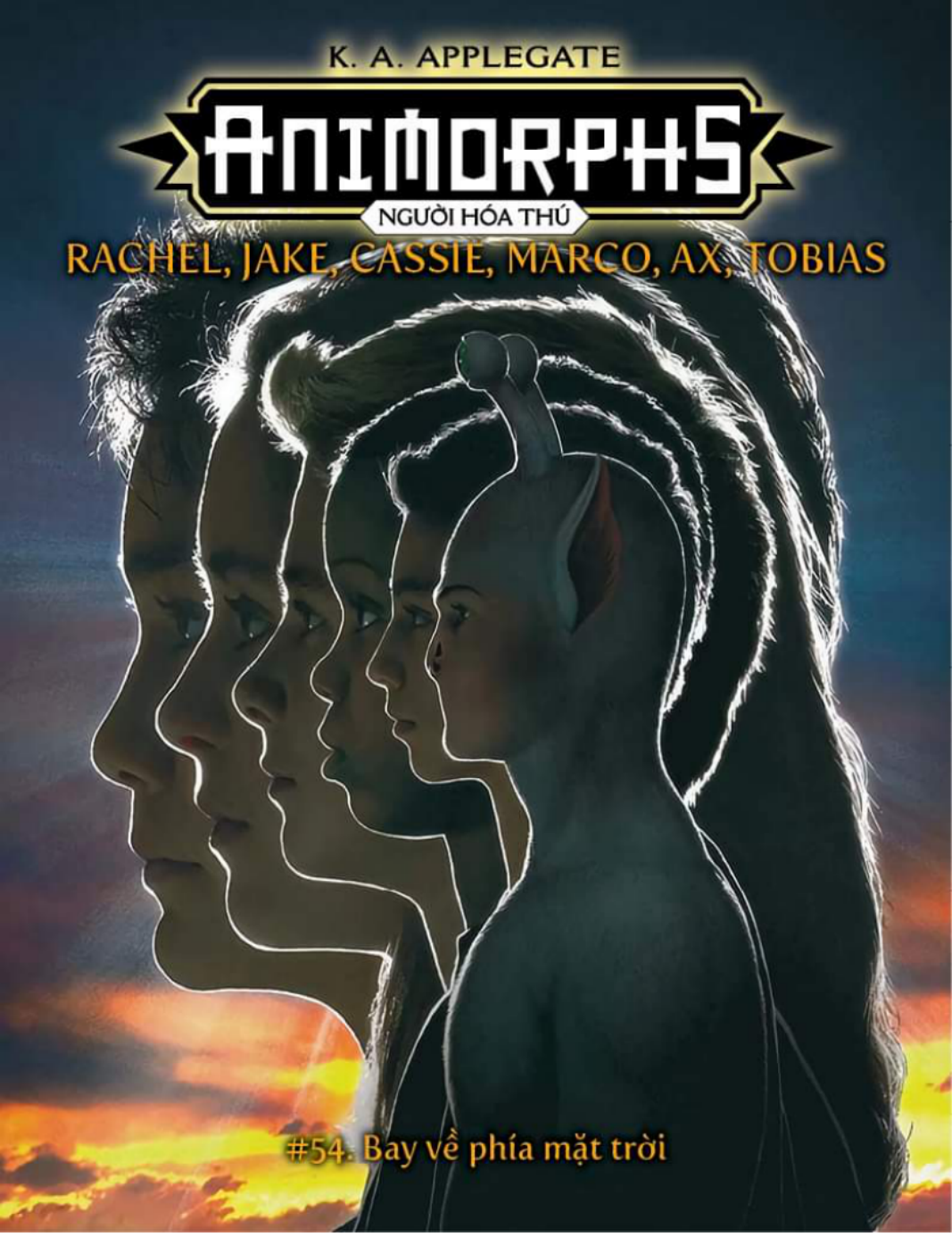

#54: Bay về phía mặt trời

ANIMORPHS #54: THE BEGINING

Tập 54: BAY VỀ PHÍA MẶT TRỜI
Tác giả: K. A. Applegate
Dịch giả: Hương Lan
Nhà xuất bản Trẻ, 07/2002
Khổ sách: 11 x 18 cm
Số trang: 172
Giá sách: 6.000 vnđ
Scan, đối chiếu với bản gốc, biên tập, chuyển sang ebook: Lukas Ng
Ngày hoàn thành: 02/09/2024
Nơi hoàn thành: Hà Nội

DANH MỤC

CHƯƠNG 1
CHƯƠNG 2
CHƯƠNG 3
CHƯƠNG 4
CHƯƠNG 5
CHƯƠNG 6
CHƯƠNG 7
CHƯƠNG 8
CHƯƠNG 9
CHƯƠNG 10
CHƯƠNG 11
CHƯƠNG 12
CHƯƠNG 13
CHƯƠNG 14
CHƯƠNG 15
CHƯƠNG 16
CHƯƠNG 17
CHƯƠNG 18
CHƯƠNG 19
CHƯƠNG 20

CHƯƠNG 1

Tên tôi là Rachel.

Tôi biết nó sắp tới. Tôi đã thấy nó trong mắt anh Jake. Và các bạn biết sao không? Tôi sợ!

Tôi chưa bao giờ nghĩ tới nó. Cassie nghĩ tôi là đứa chẳng biết sợ là gì. Marco cho tôi là bà chằn. Còn Tobias... Ồ, Tobias mến tôi.

Tôi nghĩ bọn bạn cũng đang gặp nguy khốn, nhưng anh Jake cần phải làm điều đúng đắn. Tôi thương ảnh phải mang gánh nặng quá lớn trên vai, và phải ra những quyết định khó khăn. Tôi không trách ảnh một xíu xìu xiu nào. Nhưng tôi sợ!

Tôi nghĩ chẳng ai muốn chết cả, ai cũng sợ khi nó tới. Tụi tôi cận kề nó lắm rồi. Đã bao lần vào sinh ra tử, nhưng tụi tôi vẫn toàn mạng. Thật khó tin! Nhưng đến đây thì...

Anh Jake giao cho tôi nhiệm vụ này là vì ảnh biết chỉ có tôi mới làm được.

Phải, chỉ có tôi mới đủ điên rồ để làm chuyện đó. Và phi vụ này chỉ có hai anh em chúng tôi biết. Anh Jake giấu bọn bạn, nhất là Cassie, bởi vì Cassie không đời nào cho anh Jake ra quyết định ấy, và Tobias còn khuya mới để tôi đi.

Anh Jake đã phái tôi lên tàu Lưỡi Rìu cùng với Tom. Tôi hiểu và tôi chấp nhận. Nếu ảnh không phải tôi đi, thì tự ý tôi cũng đi. Mặc dù vậy, tôi sợ!

Tôi hiểu lúc này là lúc mọi việc ngã ngũ. Bọn Yeerk đã tàn phá thành phố quê tôi, để dọn vành đai trắng cho vũng Yeerk mới mà chúng đang hối hả xây dựng. Bọn chúng đang đói.

Tom đang giữ hộp biến hình. Có thể Yeerk và Taxxon sẽ có cơ hội đổi kiếp vĩnh viễn. Không ngờ Cassie – nhỏ bạn chuyên mặc quần jeans dính phân súc vật, hổng hề biết tới thời trang – lại có thể nhìn xa trông rộng đến vậy.

Hơn nữa, phi đoàn Andalite cũng đang đến gần, nhằm tiêu diệt Trái đất và tuyệt diệt luôn lũ Yeerk.

Tom đã phản bội Visser Một, phản bội loài Yeerk. Hắn mưu toan cướp tàu Lưỡi Rìu rồi cùng đám thân tín và hộp biến hình trốn ra dải thiên hà, tính chuyện khơi mào những cuộc chiến tranh mới, những cuộc chiến tranh của riêng hắn.

Nhưng anh Jake đã thấy trước được điều đó. Tên Yeerk-Tom ma mãnh xảo quyệt đấy, nhưng anh Jake còn thông minh hơn.

Lúc này anh Jake và bọn bạn của tôi đang ở trên tàu Lòng Chảo cùng với Visser Một. Tên Yeerk-Tom đang tiến tới giai đoạn cuối cùng của sự phản trắc: giết chủ tướng của hắn và diệt trừ loài Yeerk. Hắn tưởng chúng tôi đã chết hết rồi.

Hắn Tom sẽ ngạc nhiên lắm đây.

Lốt hình biến ưa thích nhất của tội là gấu xám. Bạn không thể

tưởng tượng được đâu. Gấu xám và tôi có rất nhiều điểm chung.

Tôi sẽ biến hình gấu xám để giết Tom.

CHƯƠNG 2

Tôi là bọ chét trên đầu Tom. Bọ chét hình biến tôi kinh tởm nhất - không thấy đường, chỉ cảm nhận được nơi có ánh sáng hoặc bóng tối.

Đã tới giờ hành động. Tôi cần phải tìm chỗ hoàn hình rồi biến hình lại. Tôi búng những cái cẳng lò xo lên không. Một cú rơi vô tận. Tôi chạm xuống sàn tàu. Chẳng hề hấn gì.

Một giọng ú ớ vang lên. "Đó... đó không phải là rác đâu. Không phải chất thải! Đó là vũng! Vũng chính. Nó bị tháo trôi rồi..."

Có tiếng thở hổn hển của bọn Hork-Bajir và Mượn xác-Người trên cầu trực chiến.

"Bộ cảm biến cho thấy... mười sáu ngàn... có lẽ mười bảy ngàn Yeerk... đã..."

Tom thô bạo cắt ngang. "Vậy đỡ cho bọn ta phải mất công giết chúng. Nhưng mà tại sao... tại sao Visser Một lại tháo trôi vũng... điều đó có nghĩa là gì?"

Có nghĩa là anh Jake còn sống, đồ đần à. Mi sẽ đoán ra trong một phút nữa, nhưng mà trễ quá rồi.

Tôi ráng bứt khỏi nơi có máu. Đó là một nỗ lực thần kỳ đối với bộ não chỉ có mười tế bào này. Bọ chét rất khoái máu, nhưng mùi máu báo hiệu nguy hiểm cho tôi. Búng – cú nhảy tương đương người ta nhảy khỏi mép vực Grand Canyon.

Tôi cảm thấy mảng tối. Tôi cố tránh nơi sáng, né xa chỗ có xung động. Không có mùi máu. Liệu tôi đã ở chỗ an toàn chưa nhỉ? Tôi bắt đầu hoàn hình, chầm chậm. Chợt tôi nghe tiếng thét.

"Tàu Lòng Chảo chuẩn bị bắn!"

"Né trái!" Tom gào. Giây sau, Tom cười quỷ quái. "Ê, tên Visser mất khả năng rồi. Tàu Lòng Chảo vụng về như một tên Gedd. Này này, nhìn nó kìa!"

"U tia Nghiệt của tàu Lòng Chảo đã bị rút năng lượng, chỉ còn khoảng mười phần trăm." Một kẻ nào đó báo cáo.

"Vậy hả?" Tom reo lên. "Tấn công tên

Visser. Bật màn hình lên."

Lúc này, tôi đang là một sinh vật quái dị, với vỏ giáp và chân gai lẫn lộn trong từng đụn da thịt người, hiện ra như những đợt sóng. Những hình ảnh lờ mờ, vặn vẹo trôi qua, não người chưa hình thành í mà. Tôi vẫn đang ở trên cầu trực chiến của tàu Lưỡi Rìu, ngồi cum cúp dưới dàn điều khiển không người. Hình như là gầm bàn thì phải. Rủi thay, nó được thiết kế cho Hork-Bajir ngồi, cho nên nó trống huyếch trống hoác.

Tôi thấy màn hình sáng lên. Thấy gương mặt Andalite của Visser Một. Thật lạ. Lần này là cái nhìn thờ ơ, ngán ngẩm, thay vì hùng hổ, dữ tợn như thường lệ. Cơ thể hắn xuội lơ chứ không gồng lên dọa

dẫm.

“Hình như ngài đang gặp rắc rối với động cơ, phải vậy không Visser?” Tom chòng ghẹo.

Tôi đã hoàn hình xong. Không cách chi tôi biến hình gấu xám mà không bị thấy. Mọi con mắt trên cầu trực chiến đều đang dán cả vào màn hình, nhưng một con gấu xám cao hơn hai mét đâu dễ giấu giếm.

Tôi bắt đầu biến hình. Ồ, nếu không cần kíp đến thế thì tôi chẳng làm điều dại dột này. Visser Một nạt. <Đế chế Yeerk sẽ truy lùng và xử tử ngươi, đồ phản bội.

“Ô ô,” gã Yeerk-Tom reo vui. “Phi đoàn Andalite đang tới gần. Ta đã báo cáo láo với ngài về chuyện đó.” Đoạn Tom và bọn lâu la hùa nhau cười khùng khục.

Rồi màn hình rộng ra và tôi thấy, Tom cũng thấy: một chú cọp đang đứng gần Visser Một.

Tôi biết ngay đó là anh Jake. Và chỉ nửa giây sau, Tom cũng hiểu ra mình đã bị chơi khăm. Hắn lùi giật lại như bị đấm.

“Mày chưa chết à, nhóc con đáng ghét!” <Tao cũng nhận thấy điều tương tự, Visser Một tỉnh khô phán.

Tom quát bọn bậu xậu. “Nhắm vào cầu trực chiến tàu Lòng Chảo. Lẹ! Lẹ lên!” Đúng lúc đó, tôi biến hình thành gấu xám xong xuôi. Cơn sợ hãi của Tom thật quái đản. Tất cả đều nhận thấy, nhưng chẳng ai hiểu TẠI SAO phản ứng của Tom lại đầy bản năng đến thế: Bắn. Hắn quên béng rằng tàu Lòng Chảo đã bất lực. Trông thấy anh Jake – người đáng ra đã chết – đứng cùng với các hội viên Animorphs, vẫn sống và đang khống chế tàu Lòng Chảo... tất cả những gì Tom nghĩ ra là: bắn! Nguy hiểm tới gần hơn bao giờ hết. Anh Jake nhìn tôi. <Rachel...> Ảnh ra lệnh. <Tới luôn đi.>

<Rachel...> Tobias tha thiết.

<Mình biết. Mình biết.> Tôi bảo cậu ấy. “Animorphs!” Một gã lâu la của Tom hét lên. Sau ba năm lầm tưởng, cuối cùng thì bọn Yeerk cũng gọi đúng tên tụi tôi.

<Chính xác.> Tôi điềm nhiên đáp. Tôi sẽ làm điều mà anh Jake tin tưởng giao cho. Tới luôn!

CHƯƠNG 3

Tôi húc thẳng vào Tom, hệt một chuyến xe lửa tốc hành đầy cơ bắp, lông, móng vuốt và răng. Đầu tôi dúi hắn bật ngửa vào màn hình. Nếu không giết nổi Tom thì ít ra tôi cũng phải phá hủy con tàu.

Pằng chíu!

Tôi cảm thấy nhói ở mạn sườn bên phải. Nhưng có hề gì, tôi đang điên tiết đây. Bây giờ tôi là chú gấu đang nổi cơn lôi đình. Tôi hích vai qua trái, lật vai qua phải, cảm thấy kim loại vỡ nát.

Tom thét. "Không được bắn! Tụi bay phá hỏng cầu trực chiến bị giờ. Biến hình! Biến hình! Đồ ngu!"

Tôi quào móng vuốt về phía hắn, nhưng hụt. Tom lăn lông lốc như quả banh trên sàn tàu trơn láng. Hắn lách né, luồn qua chân tôi, chui tọt ra sau và lảo đảo chạy tới lối ra.

Tôi quay ngoắt lại, thả hai chân trước xuống và phóng ù ra chặn hắn lại. Tôi tới lối ra trước hắn nửa giây, tiện đà đẩy hắn qua bên. Hắn văng như trái bông vụ và rớt oạch mông xuống.

Tôi hơi mất thăng bằng nên đổ ầm vào hắn luôn. Một tiếng hộc vang lên, tôi thấy máu ụa khỏi miệng và mũi hắn. Tôi lùi lại, chuẩn bị chuồn và kết thúc phi vụ. Nhưng... lũ bậu xậu của Tom vẫn còn đầy trong cầu trực chiến. Và tôi đã quên khuấy một điều rằng mình không phải là sinh vật duy nhất biết biến hình. Toàn bộ phi hành đoàn của Tom đều có khả năng này. Cứ nhìn đống thú quái thai đang bao quanh tôi là rõ liền...

Ngay cả tên Tom cũng rục rịch biến hình, nhưng hắn không phải là vấn đề chính của tôi nữa.

<Rachel! Đằng sau em!>

Đó là tiếng anh Jake. Ảnh đang theo dõi trận chiến từ tàu Lòng Chảo.

Tôi quay và chém ngang một con báo đen đang biến hình nửa chừng. Trạm vũ khí chính ở ngay đó – một cái bệ giống như giá sách cao tới eo. Tôi nhảy đại vào nó và nghe tiếng bể loảng xoảng. Vậy là hết bắn biếc gì nhá.

Tom vẫn còn đang loay hoay biến hình. Lưng hắn nứt ra lởm xởm những vảy bò sát... Hai sư tử cái, một bò rừng, một gấu trắng đối mặt với tôi. Toàn bộ những thú dữ của sở thú đều ở đây. Riêng gã gấu trắng đã có thể tay đôi với tôi rồi. Tên bò rừng cũng đáng gờm. Tôi có thể "chơi" được một trong hai mụ sư tử, nhưng nếu hai tụi nó cùng đánh hội đồng thì mệt à nghen.

Trong tích tắc rợn người, tất cả gườm gườm nhìn nhau, vờn vèo, căng thẳng, thở hồng học.

Tôi cảm thấy, cảm thấy... nhẹ nhõm. Đây là thời khắc của tôi, là chỗ của tôi, là lúc tôi thi thố tất cả những tinh hoa của mình. Tôi không còn sợ nữa. Nếu có miệng hẳn tôi đã mỉm cười.

<Sao? Sợ hả?> Tôi khích.

Chẳng đứa nào nhúc nhích. Cũng không có tiếng trả lời.

Tôi lao tới, chồm hẳn lên tên gấu trắng. Phải nhảy vào kẻ thù chính trước, hãy xộc ngay vào nguy hiểm. Tôi lao thẳng vào nó - Hai đoàn xe lửa đâm vào nhau. Vai tôi đụng sượt đầu nó.

Nó là gấu biến hình thì tôi cũng biến hình gấu. Nhưng kinh nghiệm sẽ quyết định. Tên gấu trắng loạng choạng. Tôi giương móng vuốt ra, và bằng một chuyển động không phải của gấu thật, tôi chọc thẳng vào hắn, ngay dưới vai trái: chỗ trái tim. Tôi đâm thêm nhát nữa trước khi cái đầu chần dần của gã bò rừng lao vào tôi.

Cặp sừng dày cui của gã bò rừng hệt như thanh trục phá thành. Nhưng móng vuốt nó được tạo hóa sinh ra để bám vào nơi đất cỏ, chứ không phải vào sàn thép trơn láng. Hắn không té, nhưng bị tiêu hao rất nhiều lực và xung động. Nguyên cái đầu hắn húc vào cái bụng tơ hơ của tôi.

Nếu ở tốc độ trọn vẹn hẳn nó đã giết tôi rồi. Vậy chứ, nó cũng bơm hết miếng không khí cuối cùng ra khỏi phổi tôi, cứ như ai đó giật đổ cả căn nhà đè lên tôi í.

Mụ sư tử thứ nhất lao vào mặt tôi, cào cấu điên cuồng như mèo hoang, trong khi mụ sư tử kia ráng cắn cổ tôi... Ngu hết biết. Chẳng gì cắn xuyên qua nổi mớ lông lờm xờm ở cổ gấu xám cả.

Tôi ngã vật xuống, bên trên là rừng lông sư tử. Tôi dùn chân sát vào ngực, dồn toàn bộ trọng lượng búng nâng cả tôi và hai mụ sư tử. Lắc người thật mạnh, tôi bứt khỏi mụ sư tử ở trước mặt, toan đấm vào mông mụ, nhưng mụ quá nhanh.

Thoáng trong khóe mắt, tôi thấy tên gấu trắng đang gấp rút hoàn hình.

Tôi đã bỏ qua cái gì đó. Cái gì nhỉ? <Tom!> Anh Jake thét. <Tom! >

Tên bò rừng ủn tôi lộn vòng. Mụ sư tử trên lưng cố chọc móng vuốt vào làn da lùng nhùng quanh cổ tôi.

Mụ sư tử kia lao tới, cắm ngập hàm răng vào mông tôi. Cần phải hạ gục tên Yeerk trong lốt gấu trắng, phải ngăn không cho hắn biến hình lại. Kinh nghiệm mách bảo tôi thế, nhưng tôi cũng không tin có thể một lần nữa dễ dàng dứt điểm hắn.

Tôi cố lê về phía trước, nhưng vết rách sau mông tê điếng, khiến chân sau của tôi yếu hẳn đi. Gã bò rừng sắp sửa chặt vào sau gáy tôi, hắn đoán tôi không thể chồm lên hầu ra đòn chí mạng.

<Tom! Rachel, Tom kìa! Coi chừng Tom!> Giọng anh Jake ở xa tận đẩu tận đâu.

Sàn nhà trơn hồi nãy kìm được móng guốc của bò rừng, giờ lại hại tôi. Những đệm chân gấu tóe máu chẳng thể bấu víu tốt được. Cần phải triệt tên Yeerk trong lốt gấu trắng. Hắn đang hoàn hình kìa. Nếu biến hình lại được thì hắn sẽ phục hồi hoàn toàn.

Chân trước bên phải của tôi đột nhiên khuỵu xuống, rồi một dòng nước chảy ròng ròng trên mặt tôi - máu.

Máu của tôi. Máu của tôi ở cả dưới sàn.

Trong khi đám lông trắng đã lợn cợn trên mình tên Yeerk.

<Hắn là con rắn!> Một giọng thét.

<Rachel!>

Không, hắn là con gấu mà, tôi nghĩ.

Một chuyển động lẹ như ánh chớp. Hình như mắt tôi bốc cháy! Mắt gấu kèm nhèm lắm mà. Tôi cần... cần.

Có một con rắn hổ mang - Một phần não phân tích xa xăm nào đó của tôi ghi nhận. Đó là lốt hình biến của Tom. Sự hằn thù phừng lên trong mắt tôi.

Tôi không thể nghĩ. Không thể thấy. Hoàn hình thôi.

Không. Bọn gấu trắng và sư tử cái chồm lên. Tôi thấy mình sao yếu ớt quá. Tôi nhận ra mình không thể đứng nổi nữa, đành nằm một cục sóng sượt trên sàn, nghe hơi thở hổn hển của chính mình.

Có cái gì đó liên tiếp bập vào mặt tôi. Con rắn hổ mang. Tôi không thể thấy nó. Tôi đã thua. Tom vẫn còn sống.

<Chết này, con người,> hắn xâu xé.

<Chết đi!>

<Rachel!> Tobias gào.

<Giúp mình với, Tobias...> tôi van vỉ. <Mình không thể... Mình...>

Cậu ấy chẳng hiểu gì hết trơn hết trọi. <Giúp mình nhìn thấy hắn... hạ hắn!

<Được, được rồi. Hắn... ở móng vuốt bên trái bồ, phía trước mặt. Chuẩn bị. Phải thật nhanh vào.>

<Mình sẵn sàng rồi.>

<Tới!>

Tôi dang móng vuốt và phang về phía mặt mình. Tom rống lên. Tôi không thể thấy hắn, nhưng tôi cảm thấy sự ngo ngoe, tựa con sâu trong mồi câu cá. Con rắn bị xuyên qua móng vuốt tôi.

<Không!> Tom gào lên tức tối.

Tôi bỏ móng vuốt vào miệng.

<Jake, ngăn nhỏ lại!> Tên Yeerk gào thét bằng cái giọng của Tom.

Tôi há miệng, cắn vào con rắn.

CHƯƠNG 4

Tôi nằm đó, cảm thấy mình trôi bồng bềnh. Con gấu tan đi. Gấu xám bạn tôi, một người bạn tốt.

Tôi hoàn hình. Con rắn vẫn ở trong miệng tôi, bất động. Tôi lại là Rachel. Nhỏ Rachel còn sống, không hề thương tích gì. Tôi có thể đứng lên và chạy ù ra khu thương xá làm một vòng mua sắm. Nhưng tôi không còn là con nít nữa.

Tôi phun con rắn ra. Tôi chỉ là một cô gái loài người yếu đuối, bị bao vây tứ phía. Con gấu trắng đứng sừng sững bên trên tôi, sức mạnh của nó tương đương như lốt gấu xám của tôi. Nhưng giờ tối chỉ là tôi, nhỏ Rachel.

Tôi có thể thấy màn hình, thấy bọn bạn thân thiết: Cassie. Anh Jake. Marco, cái cậu Marco lộn xộn. Ax.

Và Tobias.

Cậu ấy đã hoàn hình người. Cậu ấy làm vậy là vì tôi. Tobias đang khóc. Tôi hiểu - bởi vì con người có thể khóc, còn diều hâu thì không.

"Mình yêu bạn," tôi gào vào màn hình. Ô trời ơi, sao mà giây phút này bao nhiêu hối tiếc, ngọt ngào, buồn bã cùng ập tới một lúc vậy? Tôi sắp chết và Tobias đang khóc than.

Tôi mỉm cười với cậu ấy.

Gã gấu trắng khàn khàn bảo. <Mày đánh giỏi đấy, con người.>

Rồi hắn giết tôi chỉ bằng một cú tát.

***

Thời gian ngừng trôi. Và ông ta - người Ellimist - tới đón tôi.

Cha chả, kẻ giật dây rối đã tới xem trận đấu cuối cùng của tôi. Ông ta ở trong dạng người, nhưng tôi biết, diện mạo đó cũng như tất cả những gì về ông ta đều là giả. "Ông đó à," tôi bình thản nói.

"Ừ, ta đây."

"Ông là ai?" Tôi chất vấn. "Ông là cái gì mà lấy chúng tôi làm trò chơi? Ông là ai? Là cái gì?"

Và rồi hình như người Ellimist nói với tôi thật lâu. Tôi thấy và tôi hiểu... Nhưng tôi cũng biết ông ta không thể cứu tôi, vì không thể vi phạm những luật lệ bí hiểm với kẻ thù truyền kiếp của mình: Crayak.

Người Ellimist đến để tôn vinh tôi. Ừ, thế là ông ta khá tử tế rồi, dẫu ổng chẳng giúp đỡ tôi gì cả.

Tôi MUỐN SỐNG cơ. Tôi muốn ở lại chứ không muốn đi. Trong phút chốc, không có câu trả lời cho tôi, nhưng đồng thời, tôi muốn biết điều mà bất cứ người đang hấp hối nào cũng muốn biết.

"Hãy trả lời câu này, người Ellimist. Liệu tôi... tôi có làm nên chuyện gì không? Có lật ngược được tình thế không? Cuộc sống của tôi... cái chết của tôi... có xứng đáng không? Có ý nghĩa gì không?

"Có," ông ta trả lời. "Cô rất dũng cảm và mạnh mẽ. Cô thật vĩ đại."

CHƯƠNG 5

JAKE

Chẳng ai động đậy.

Toby, nhà tiên tri Hork-Bajir, xộc thẳng vào cầu trực chiến. Người cô bé rách te tua, rỉ máu. <Chú Jake, chúng đầu hàng rồi. Chúng ta cần phải hứa cho chúng lệnh ân xá và có cơ hội được trao khả năng biến hình.

Tôi vẫn lặng im.

<Có chuyện gì vậy?> Toby ngơ ngác hỏi, dõi mắt vào Tobias.

Cô bé mới chỉ thấy cậu ấy trong lốt người vài lần. Tên Toby là đặt theo tên của Tobias để tỏ lòng kính trọng, vì người Hork-Bajir tự do coi cậu ấy là đấng cứu thế của họ...

Trên màn hình, tôi thấy tàu Lưỡi Rìu từ từ tăng tốc và chạy vuột mất.

Tom chết rồi. Tên Yeerk trong đầu ảnh cũng chết.

Tôi tự hỏi mình có thể giải thích điều này thế nào đây. Tôi đã ra lệnh cho em họ xử tử anh trai mình.

Suốt ba năm chiến đấu, tôi vẫn luôn hy vọng một ngày nào đó sẽ giải thoát cho anh trai mình. Vậy mà...

Rachel không còn... Rất nhiều người khác cũng đã ra đi... Những người lính của Tướng Doubleday đã hăng hái tham gia trận chiến tự sát đánh lạc hướng dưới mặt đất... Rồi hội Tân Animorphs cũng ra đi để lừa phỉnh kẻ thù... Và mười bảy ngàn Yeerk trôi trong không gian...

Tất cả là do mệnh lệnh của tôi.

<Chú Jake, cháu cần chú tỉnh táo.> Toby giục giã. <Bọn Yeerk muốn gặp chú. Chúng muốn lời bảo đảm của chú.>

<Lũ phản bội,> Visser Một gầm gừ, nhưng chí khí chiến đấu đã rò rỉ khỏi hắn.

Anh Tom và Rachel chết rồi. Tôi biết ăn nói với ba mẹ sao đây?

<Chú Jake...> Toby thúc hối.

<Rachel...> Cassie sụt sùi. <Toby, chúng tôi mất Rachel rồi... Cả anh Tom cũng chết...>

Toby nghẹn ngào một lát rồi cứng cỏi nói. <Jara Hamee, cha tôi đã anh dũng hy sinh trên chiến trường ngày hôm nay.>

Tôi vẫn không thể thốt nên lời.

Marco nói giật cục. <Được rồi, Toby. Bảo bọn Yeerk, Jake sẽ tới sau một phút nữa. Bảo chúng rằng Visser Một đã là tù binh. Hãy bảo, chúng tôi chấp thuận những yêu cầu của chúng.>

<Nhân dân tôi sẽ không đồng ý...> Ax phản đối.

<Cái gì?> Marco sửng cồ. <Nghĩ coi. Đây là hành tinh của chúng tôi. Đây là tù binh của chúng tôi. Là chiến thắng của chúng tôi. Nếu phi đoàn Andalite không thích thì họ đi mà xâu xé chúng tôi ra từng mảnh.>

Cassie lại gần, áp hẳn người vào tôi. Tôi sợ nhỏ nói cái gì đó đại loại như an ủi, thông cảm. Tôi sợ nhỏ trấn an tôi, trong khi trí óc tôi đóng băng hết rồi. Nỗi đau cuộn lên, xót, nhói...

Cassie nhỏ nhẻ. <Jake, tụi mình vẫn cần bồ. Bồ chưa xong bổn phận đâu, Jake...>

Tôi thở dài. Ồ, tôi vẫn còn nhiệm vụ phải hoàn thành. <Nào, Toby. Hãy bảo họ những gì Marco đã nói, rồi tôi sẽ tới ngay.....>

Tôi nói mà không dám nhìn Tobias. Thay vào đó, tôi dòm trừng trừng Visser Một. Làm sao mà hắn vẫn sống trong khi cả Tom lẫn Rachel đều chết? Làm sao mà chấp nhận kết cuộc đó được?

<Ta nghĩ đã tới lúc mi giết ta,> Visser Một lào khào. <Làm vậy là mi đã cho ta một ân huệ. Cho dù ta bị giết kiểu nào cũng không khủng khiếp bằng bị Hội đồng Thập Tam Trụ kết án. Họ không đời nào tha thứ cho một Visser đánh mất tàu Lòng Chảo đâu.>

<Không. Không có giết chóc nữa.> Tôi gằn giọng.

"Cái gì?" Tobias gào lên, chia tay vào Visser Một. "Hắn phải chịu trách nhiệm cho tất cả những việc này."

<Hắn là tù binh chiến tranh,> tôi nói nhẹ. <Chúng ta không giết tù binh.>

<Nói hay đấy,> Visser Một mai mỉa. <Mi lạnh lùng phá hủy vũng Yeerk, giết hàng ngàn Yeerk. Mi còn tháo trôi thêm mười bảy ngàn Yeerk của con tàu này. Tất cả đều là Yeerk không vật chủ, bất lực. Vậy mà mi bảo mi không giết tù binh.>

<Marco?>

<Gì vậy, Jake?>

<Tên Visser Một đã đánh cắp vật chủ Andalite này quá lâu rồi. Hãy tìm một nơi an toàn cho hắn chui ra và trông chừng hắn cẩn thận.>

<Được.>

<Cassie? Đi tìm Erek. Nếu ảnh muốn bí mật của người Chee được giữ kín thì ảnh phải đi đi. Chúng ta sắp có khách...>

Cassie ngần ngừ một lát rồi quay đi. Tôi lúi húi hoàn hình nhưng rồi ngừng lại ngay. Visser Một vẫn là kẻ thù nguy hiểm với rất nhiều lốt hình biến gớm ghiếc.

Tôi truyền giọng riêng cho Ax. Lưỡi dao đuôi của ảnh liền lóe lên, rạch một vệt vào thái dương Visser Một. Vật chủ của hắn, Hoàng tử chinh chiến Alloran gục xuống bất tỉnh.

<Ta biết ở trong đó mi vẫn nghe ta nói, Visser Một. Hãy ra khỏi cơ thể này. Làm ngay, nếu không ta sẽ tìm cách chui vào và lôi mi ra.> Tôi rít bằng giọng truyền. <Tobias? Marco? Hãy tìm một cái hộp hay cái hũ để nhốt con sên Yeerk. Nếu hai phút nữa hắn không ra, chúng ta sẽ dùng vũ lực với hắn.>

<Rất hân hạnh,> Marco nói màu mè.

<Nào, Ax,> tôi bảo. <Hãy liên lạc với phi đoàn Andalite. Bảo họ

hãy mở cho tôi một kênh liên lạc thẳng với nhân dân Andalite.>

Ax lưỡng lự. Mắt chính của ảnh dán vào tôi trong khi mắt cuống dí vào tên Visser Một. <Hoàng tử Jake, có quy định đặc biệt, cấm lính nhỏ liên lạc ở mạng lưới thông tin dân sự. Tôi được lệnh phải làm việc qua mắt xích chỉ huy là hoàng tử của tôi.>

Ax không chống lại tôi, chỉ yêu cầu nghi thức đàng hoàng. Việc nhắc lại từ hoàng tử chứng tỏ thiện ý của ảnh.

Tôi hoàn hình, chuyển từ cọp thành người và nói. “Ax, tôi - hoàng tử của anh ra lệnh: hãy phớt lờ những luật lệ và làm điều tôi bảo anh.”

<Tuân lệnh.>

“Tốt. Tôi ra chỗ Toby đây. Tôi sẽ quay lại sau. Khi quay lại tôi muốn thấy con sên trong hũ và một gương mặt Andalite trên màn hình.”

Tôi rời cầu trực chiến, dấn bước bắt kịp Toby tới phòng máy. Nơi này những vết tích của trận địa tàn khốc vẫn còn nguyên si. Xác Hork-Bajir xếp đống ngoài hành lang. Máu vương vãi khắp nơi. Không thể biết Hork-Bajir nào tự do, Hork-Bajir nào có Yeerk trong đầu.

Quân của Toby án ngữ cửa vào phòng máy, nơi bọn Yeerk dồn đống lại.

“Chúng có người phát ngôn không?” Tôi hỏi.

Toby thét. “Phó-visser Bảy Mươi Bốn đâu? Thủ lĩnh Animorphs – Jake, đã đến.”

Một nữ Hork-Bajir gồ ghề tiến lên. Tôi nhìn cô ta khắp từ đầu tới chân rồi nói. “Chúng tôi đã chiếm lĩnh con tàu, và đã bắt giữ Visser Một. Cô không ở vị trí đòi hỏi.”

Tên Phó-visser chẳng biểu hiện gì. “Con người, mi không thể làm bọn ta sợ đâu. Bọn ta không có hy vọng thoát khỏi, chính vì lẽ đó mà bọn ta có thêm sức mạnh. Bọn ta thà chết ở đây, giết thêm người của mi, còn hơn là chết vì đói tia Kandrona.”

Tôi gật. “Nói hay đấy. Mi muốn ân xá, muốn có tia Kandrona và hộp biến hình? Mi đồng ý biến hình vĩnh viễn và tới nơi ở mới?”

“Đối với viễn cảnh đói tia Kandrona hoặc chết ngay lập tức thì đúng vậy.”

“Ta không có hộp biến hình ở đây. Nhưng ta hứa sẽ dùng tất cả ảnh hưởng của mình để thỏa thuận với người Andalite khi họ tới.”

Tên Yeerk đứng thẳng lên rồi xuội xuống. “Rút cuộc lại ra thế này.”

Tôi gật. “Đúng. Hãy phải người của mi đi rót đầy Vũng Yeerk trên tàu lại, dưới sự giám sát của Toby. Bọn mi sẽ được hộ tống tới vũng theo từng nhóm sáu Yeerk, và bọn mi phải ra khỏi cơ thể vật chủ”

“Và bất lực trở lại,” cô ta cay đắng thốt lên.

“Ta sẽ giữ lời hứa,” tôi bảo và quay sang Toby. “Toby? Chú rất buồn về chuyện Jama Hamee. Ông ấy...”

“... là người Hork-Bajir tự do đầu tiên” Toby đáp. “Ông ấy là người

cha của dân tộc, và là cha của cháu.”

Tôi quay gót trở lại cầu trực chiến.

CHƯƠNG 6

CASSIE

Rachel chết ư? Không thể như thế được! Rachel là một cái gì đó rất đặc biệt. Cho dù bị xe hơi chạy ngang vũng nước bắn tung tóe thì nhỏ vẫn không ướt. Nhỏ có thể đi qua đám đông mà chẳng bao giờ bị chen lấn. Nhỏ mặc áo trắng muốt đi sục bùn thì cũng chẳng lấm vệt nào...

Nhưng chiến tranh đã động đến nhỏ. Rachel đã thay đổi rất nhiều, và nhỏ biết điều đó. Chiến tranh đã phô bày những phần còn ẩn giấu trong tâm hồn nhỏ. Có vẻ như nhỏ thích nó thì phải.

Thỉnh thoảng tôi mơ nhỏ là người Viking hay một hiệp sĩ một chiến binh hồn nhiên. Nhỏ đã chết, để lại một lỗ hổng toác hoặc bên trong tôi. Như ai đó lấy dao cửa đi cửa lại trái tim tôi.

Ôi, nhỏ Rachel xinh đẹp...

Ôi, anh Tom đáng thương...

Tôi đi tìm Erek. Chỉ việc đi quanh con tàu và gọi bằng giọng truyền. Một con sói rón rén bước trong lối hẹp vắng tanh.

Erek xuất hiện trước mặt tôi, dưới hình chiếu một chú bé.

Tôi hoàn hình. “Chào Erek.”

“Chào Cassie,” ảnh mỉm cười phiền muộn. “Jake phái bạn tới hả?”

Tôi gật đầu. “Jake nói anh nên ra khỏi tàu, Erek. Phi đoàn Andalite sắp sửa tới và ùa lên boong ngay. Anh có muốn trình diện họ hay không là tùy ở anh. Chúng tôi không tiết lộ đâu...”

“Tôi biết.”

“Chào Erek.”

Ảnh gật đầu. Trước khi đi, Erek nắm tay tôi và bảo. “Hãy chăm sóc Jake. Bạn ấy cần bạn lắm đó...”

CHƯƠNG 7

MARCO

Ax và tôi vừa háo hức vừa không muốn nhìn tên Yeerk chầm chậm bò ra khỏi tai Hoàng tử chinh chiến Alloran.

Tôi đã tìm thấy chiếc cặp táp có khóa – một vật đặc sệt của loài người – nhét dưới bảng điều khiển. Bên trong cặp nhét đầy bánh quy và sô-cô-la. Chắc là của một tên Mượn xác-Người hảo ngọt nào đó đã mang lên tàu.

Tôi ăn vài chiếc bánh rồi mở cặp ra để đựng con sên Visser Một.

<Tôi có thể dễ dàng ngứt hắn làm đôi,> Ax lầm xầm.

<Ừ, nhưng đừng làm vậy thì tốt hơn,> tôi bảo.

Tobias đã trở lại hình hài diều hâu đuôi đỏ và đậu trên thanh vịn cầu thang. Cặp mắt sắc lạnh của nó nhìn như muốn khoan xoáy vào tên Yeerk. Tôi không dám bảo đảm là Tobias không sà xuống và giơ móng vuốt ra quắp lấy tên Yeerk, và tôi cũng hổng chắc mình có ngăn cậu ta lại hay không...

Tôi biết tại sao Jake lại cử Rachel đi cùng Tom. Tôi đồng ý với nó, nhưng... Tobias lại khác. Nó là thằng bé cô đơn bị kẹt trong lốt diều hâu, một nửa cuộc sống của nó là thế giới cô độc và lạnh lùng của chim săn mồi, nửa còn lại dành cho Rachel...

"Ax, nhặt hắn lên."

Ax rón rén cầm con sên Visser Một giữa hai ngón tay, gớm ghiếc như sờ vào cái gì bẩn thỉu lắm. Ảnh thảy hắn vào trong cặp táp. Tôi đóng nắp và bấm khóa lại.

<Đã đến lúc, tôi phải tiếp cận mạng liên lạc, thực hiện mệnh lệnh của Hoàng tử Jake.> Ax nói.

Bọn Yeerk trên cầu trực chiến ngoan ngoãn phối hợp với chúng tôi. Đã thấy chủ tướng bị khoá chặt trong hộp, chúng cum cúp làm theo yêu cầu của Ax.

Vài phút sau, trên màn hình xuất hiện một người Andalite quạu quọ. <Mi muốn gì hả, Yeerk?>

Ax đáp. <Chúng tôi không phải là Yeerk. Tôi là lính nhỏ Aximili-Esgarrouth-Isthill, em trai Hoàng tử Elfangor. Con tàu Yeerk này giờ đã nằm trong tầm kiểm soát của...> ảnh nhíu mày, mắt cuống nhìn tôi ranh mãnh.

Tôi nhún vai. "À, con tàu này nằm trong tay Quân Đội Giải Phóng Trái Đất." Tôi cười toe. Quả là cái tên kêu côm cốp đối với một nhúm bọn nhóc.

Ax lặp lại câu nói của tôi.

Người Andalite nọ vẫn có vẻ hồ nghi. <Anh cho là tôi sẽ tin rằng, loài người đã chiếm giữ được tàu Lòng Chảo hả, lính nhỏ Aximili-Esgarrouth-Isthill? Rõ ràng anh đã bị mượn xác. Rõ ràng đây là một cái bẫy thô thiển.>

Cassie quay lại, nhìn màn hình và quyết định im lặng.

"Ông ta bắt bẻ Ax," tôi thừa nhận. "Ông ta không chắc tụi mình có bị mượn xác hay không."

<Có một tàu Lưỡi Rìu Yeerk đang hướng tới...> Ax nói và chỉnh màn hình <Anh có thể nối kết...

<Có gì nữa không, Yeerk? Có thêm cố gắng nào nữa cho cái bẫy vụng về này không?> Người Andalite đáp lại vẻ mai mía.

Jake bước tới chỗ tôi. "Có chuyện gì vậy?" Nó hỏi.

Tôi chỉ lên màn hình. "Nhà thông thái kia nghĩ tụi mình là bọn mượn xác đang cố lừa phỉnh ổng."

Jake gật đầu. "Cũng đúng thôi," nó nói lạnh khô. "Tụi mình tháo gỡ việc này thế nào đây?"

<Hãy bảo rằng các anh muốn giao nộp tàu Lòng Chảo cho anh ta.>

Giọng truyền của Visser Một. Ồ không, không. Đó là giọng truyền của người Andalite từng là vật chủ của Visser Một, ông Alloran-Semitur-Corrass. Quả tình tôi đã quên phéng ông ta. Giờ ông đang bước tới, như một chú nai xanh ngơ ngác, móng guốc tườn tượt trên sàn.

<Không còn nghi ngờ gì nữa. Tôi thấy Visser Một đã xuất hiện.> Viên sĩ quan Andalite trên mạng liên lạc nhận xét.

Ông Alloran toan nói gì đó, nhưng lại quay mặt và mắt chính vào Jake. <Anh cho phép chứ?>

Thật là một giây phút kỳ diệu. Ông Alloran từng là một hoàng tử chinh chiến kiêu ngạo và hơi tàn nhẫn. Nhưng chuyện đó xưa xửa xừa xưa rồi, bây giờ ông ta đang nhũn nhặn chờ sự cho phép của Jake.

Jake gật đầu, rồi bằng giọng kính trọng, nó bảo. "Xin vui lòng tiếp tục, Hoàng tử Chinh chiến Alloran."

Mắt chính của ông Alloran hấp háy, một sự biểu lộ cảm xúc. <Anh là ai?> Ông hỏi viên sĩ quan Andalite.

<Tôi là Offeran-Jibril-Castant - sĩ quan trực ca ngày của tàu Mái Vòm Andalite...> Anh ta ngập ngừng. <... tàu Mái Vòm Elfangor.>

Ax phồng căng người lên. <Tàu Mái Vòm mang tên Elfangor. Không còn vinh dự nào lớn hơn thế nữa đối với một chiến binh.>

<Tên tàu đẹp quá,> ông Alloran khen. <Nào, sĩ quan trực ca ngày Offeran, hãy báo cáo với thuyền trưởng của mình rằng, anh vừa mới bắt được tàu Lòng Chảo Yeerk. Chúng tôi sẽ trôi trong không gian với tốc độ bình thường, tới bất cứ điểm nào anh chỉ định. Tất cả chiến đấu cơ Con Rệp sẽ dàn đội hình quanh tàu, và khi tới điểm hẹn anh sẽ thấy chúng tự hủy hết lượt. Vào lúc đó, chúng tôi sẽ tháo những động cơ chính của tàu Lòng Chảo, tất cả vũ khí sẽ bị rút năng lượng. Con tàu này sẽ hoàn toàn bất lực.

Điều này khiến Offeran chú ý, biểu hiện ở màu lông xanh nhạt đi. Một tình huống hoang đường kiểu như trong Thế Chiến Thứ Hai, hải

quân Nhật bỗng gọi cho hải quân Mỹ và đề nghị "Ê, chúng tôi đem cho các anh tàu sân bay lớn nhất của mình. Hãy tới và cầm lấy chìa khóa này..."

Đột nhiên, màn hình thay đổi. Một gương mặt Andalite già hiện ra. Người này có sẹo lửa thiêu ở đầu và mất một mắt cuống.

<Thuyền trưởng - Hoàng tử Asculan- Semitur-Langor,> Ax thì thầm bằng giọng truyền riêng.

"Thời điểm quan trọng đến rồi phải không?" Tôi xầm xì trong hơi thở.

<Đúng.>

Thuyền trưởng Asculan nghiêm nghị nhìn chúng tôi hồi lâu, rồi nói. <Visser Một, tôi từ chối.

Tôi thấy rõ ràng người Andalite già sắp sửa uy hiếp chúng tôi. Đây hổng phải là chỗ cho tôi láng cháng, nhưng tôi không thể để mọi việc tiêu tan hết vì thói kiêu hãnh của "bố già" này được. Một khi đã nói ra điều định nói, ông ta chẳng chịu xuống nước đâu.

"Hây, Ax-ngố," tôi hân hoan. "Có thật là thế giới Andalite quê bồ đang nhìn tất cả chúng ta không? Liệu tui có thể vẫy tay với họ không?" Tôi vẫy vẫy như mấy tên ngốc trong chương trình Ngày Nay. "Xin chào tất cả mọi người! Luật Howard Stern! Yaaah!"

Chà, câu này khiến tất cả mọi người khựng lại. Tôi có thể thấy những thứ đang quay cuồng trong cái đầu chết khiếp của ông già Andalite. Jake suýt nữa thì quát tôi im đi. Còn Ax thì hóa đá.

Nhưng rồi Jake gật đầu với tôi. Nó đã bằng lòng.

Và cả ông Alloran cũng vậy. <Lẽ ra tôi nên đề cập rằng, lính nhỏ Aximili đã nối kết kênh liên lạc này với mạng lưới dân sự, chiểu theo mệnh lệnh từ Hoàng tử của anh ta.>

Thuyền trưởng Asculan phải nói là bùng nổ. Ông đã bị sập bẫy. Một con người hùng mạnh, uy quyền không quen và không thích bị bẫy, đang điên tiết trong bẫy.

Jake bước tới cho Thuyền trưởng Asculan nhìn thấy. "Thưa Thuyền trưởng Asculan, chúng tôi biết phi đoàn Andalite cương quyết diệt trừ mối đe dọa Yeerk. Và chúng tôi biết ông nhất định thực hiện mục tiêu đó."

Tôi dịch nghĩa trong đầu: Chúng tôi biết ông đến đây để biến Trái đất thành đống tro tàn, bởi vì ông nghĩ đó là cách duy nhất hầu ngăn chặn Yeerk.

"Do bởi lòng tận tụy của ông với bổn phận, cho nên có thể có sự thất vọng khi tiếp cận mục tiêu thì khám phá ra kẻ thù đã đầu hàng."

Diễn dịch: Chiến tranh đã kết thúc.

"Vào thời điểm này, chúng ta cần phải gạt bỏ sự tàn khốc của chiến tranh, sự nghi ngờ và thù hằn qua một bên. Thay vào đó là những bổn phận ôn hòa nhằm xây dựng hòa bình..

Diễn dịch: Nhân dân ông ở nhà đang theo dõi. Nếu ông nổ súng

vào một dân tộc hòa hiếu, thì nhân dân của ông sẽ không bao giờ chấp nhận.

“Chúng tôi không bao giờ có được chiến thắng nếu không có sự giúp đỡ của những người bạn Andalite.”

Diễn dịch: Nghe này, chúng tôi sẵn sàng chia sẻ công lao và lời tán dương với các ông, chia sẻ một cách hào phóng.

“Tôi mong mỏi chúng ta sẽ cùng bắt tay nhau, cùng kết giao tình hữu nghị sâu sắc. Chúng tôi còn phải học hỏi rất nhiều điều từ những người anh em Andalite như chúng tôi đã học từ Hoàng tử Elfangor và người em không kém tài năng, dũng cảm của ông, Aximili...”

Diễn dịch: Lẽ nào tàu Mái Vòm Elfangor đến chỉ để xóa sạch tất cả những thành quả của Hoàng tử Elfangor? Chỉ để giết người em trai của ông ấy, người thật sự là vị anh hùng dân tộc của xứ sở Andalite? Hãy suy xét kỹ lưỡng đi, những tên khùng.

Thuyền trưởng Asculan bấm bụng lắng nghe. Tuy vẫn hậm hực, nhưng tôi thấy khói đã bốc bớt khỏi ông. Đến cuối bài diễn thuyết của Jake, mắt ông trợn trừng. Ông biết mình bị bẫy nhưng hóa ra lại tốt – sự thật thì ông thở phào.

<Chính xác thì anh là ai?> Thuyền trưởng Asculan hỏi Jake.

Tôi nắm tay lại, chỉ ngón cái vào thằng bạn nối khố, và hãnh diện nói. “Đây là Jake, Jake Berenson. Tổng thống của Trái đất.”

CHƯƠNG 8

JAKE

Chúng tôi lái tàu Lòng Chảo tới điểm hẹn ở bên ngoài đường quỹ đạo mặt trăng. Như đã hứa, chúng tôi phóng hết bọn Con Rệp ra bằng điều khiển từ xa rồi cho nổ sạch banh. Xong, chúng tôi tháo hết động cơ tàu ra và đợi. Đợi hàng nhiều giờ...

Thình lình, hơn hai chục chiến đấu cơ Andalite trông kỳ dị bổ đến, vây quanh chúng tôi, Máy Cắt giương lên sẵn sàng Quả là khoảnh khắc dựng tóc gáy.

Tiếp theo, tàu Mái Vòm Elfangor và một tàu Mái Vòm khác ập tới từ hai hướng. Tàu Mái Vòm là biểu trưng cho sức mạnh quân sự Andalite. Chúng có hình dáng hơi hơi giống cây cọ khổng lồ, với khoang động cơ ở một đầu, ở giữa phình ra làm nơi chứa vũ khí và phòng riêng của phi hành đoàn. Đầu kia có một mái vòm bằng kính khổng lồ, bao gồm cây cối, cỏ hoa, suối nước và gò đồi. Andalite là loài ăn cỏ, họ mê thích những đồng cỏ thoáng đãng.

Vũ khí của tàu Mái Vòm thì khỏi nói cũng biết hùng hậu tới cỡ nào. Tôi không biết khi đấu tay đôi thì tàu Lòng Chảo Yeerk hay tàu Mái Vòm Andalite sẽ chiến thắng. Nhưng khi tàu Lòng Chảo bị tước vũ khí và không động cơ thì tôi biết...

Sau một hồi rà bộ cảm biến, cuối cùng người Andalite tin rằng chúng tôi đã đầu hàng hoàn toàn, và không có tàu Yeerk nào khác lởn vởn ở vùng lân cận.

Một hỏa tiễn chở Thuyền trưởng Asculan đến, cùng với nhiều sĩ quan và chiến binh khác trong nửa tá tàu ngầm Andalite trông xù xì, gộc guộc. Tôi cử Ax ra đón họ ở sân bay ghép nối, còn mình chờ trên cầu trực chiến. Marco nhất mực khuyên răn tôi phải hành xử cho đúng vai trò của một "ông sếp lớn".

"Sếp lớn không được ra sân bay mà chỉ gởi xe limo hay đoàn tùy tùng ra thôi. Ông ta phải chờ ở trụ sở chỉ huy." Marco lên giọng chỉ dẫn.

"Vậy hả?" Tôi hỏi.

"Chứ sao! Nghe này, Jake. Bồ là thằng bé mười sáu tuổi, nhưng người Andalite đâu có biết điều đó, đúng không? Vậy, hãy đóng tốt vai trò của mình, và hãy là vai trò đó..." rồi Marco cười hình hịch.

Tobias quắng cho nó một cái nhìn chết chóc, làm tắt ngúm tiếng cười.

Cassie lẳng lặng nói. "Tobias, đây là giây phút trọng đại. Đừng nghĩ Rachel muốn tụi mình không hết mình thưởng thức nó, há?"

<Mình không biết,> Tobias cáu bẳn đáp. <Nếu Rachel còn sống mình sẽ hỏi nhỏ.>

Toán quân Andalite bước lên cầu trực chiến. Họ cũng đóng vai trò của mình: những chiến binh lầm lì, nghiêm chỉnh, cấp tốc dàn đội hình

để có thể bao quát hết toàn phòng. Riêng viên thuyền trưởng thì đi đứng với vẻ uy phong lẫm liệt.

Các sĩ quan có tác phong máy móc nhất - cứ hau háu nhìn khắp mọi xó xỉnh như người chết đói vồ vập nhìn bàn ăn sáng muộn. Họ không thể cầm lòng mà không đưa những ngón tay ẻo lả sờ mó những bảng điều khiển và máy móc trên tàu.

Họ trao đổi cho nhau những cái nhìn giễu cợt, hàm ý: <Anh có tin đây là tàu Lòng Chảo của Yeerk không?>

Tất cả họ, kể cả những chiến binh, đều không nhìn hay liếc trộm ông Alloran. Ông ta đã bị thất sủng kể cả khi chưa trở thành vật chủ Andalite duy nhất cho Yeerk.

Tôi hít một hơi rồi dõng dạc nói. “Thưa Thuyền trưởng, cám ơn ngài đã tới. Ngay khi chúng ta thu xếp xong những điều khoản, tôi sẽ rất hân hạnh và vui sướng trao con tàu này vào tay ngài.” <Điều khoản gì?>

“Đó là những tù binh chiến tranh Yeerk và những Taxxon ở dưới mặt đất được hứa cơ hội trao công nghệ biến hình.”

<Từ chối.> Thuyền trưởng đáp cộc lốc. Suýt nữa thì tôi bật ngửa. Tôi không mong đợi một sự từ chối thẳng thừng đến vậy.

“Tôi đã hứa với họ.”

<Anh không có quyền hứa điều anh không sở hữu.

Tôi suýt nổi điên, may có Marco đỡ lời. “Hây, chúng tôi trao cho ông tàu Lòng Chảo Yeerk. Nhân thể xin báo rằng: ông còn có thể dễ dàng quơ tóm hàng chục tàu Yeerk ở trên quỹ đạo quanh Trái đất. Đó là nhờ chúng tôi đấy.”

<Chúng tôi rất chân thành biết ơn, Thuyền trưởng trịnh trọng nói. <Nhưng kỹ thuật Yeerk dù gì cũng ít tinh xảo, ít tiên tiến hơn kỹ thuật của chúng tôi. Nó chỉ là một thứ đồ chơi thú vị, không hơn...>

Marco cướp lời. “Chúng tôi đã thắng cuộc chiến chấy rận này cho ông, ông già ngạo mạn.."

“Lời hứa của tôi với Yeerk và Taxxon phải được giữ trong danh dự,” tôi nói, cố tỏ ra quyết đoán, tự tin và oai hùng.

<Công nghệ biến hình là tài sản của nhân dân Andalite. Tôi thừa nhận anh và một số người của anh có khả năng biến hình. Cho dù điều đó là bất hợp pháp, nhưng chúng tôi không có ý định chống lại hay truy tố các anh. Nhưng công nghệ biến hình không thể xài vô tội vạ..>

Cassie chen vào. “Thưa ngài, Yeerk là loài sống tầm gởi, chúng cần phải có một cơ thể khác để thấy và để di chuyển. Chừng nào chúng còn như thế thì chừng đó vẫn luôn tiềm ẩn những rắc rối. Có lẽ không rắc rối cho chúng tôi hay cho người Andalite nữa, nhưng vẫn là hiểm họa cho bất kỳ loài nào trong dải thiên hà.”

<Vậy là các anh đề nghị trao công nghệ biến hình cho toàn thể loài Yeerk?> Thuyền trưởng Asculan cười vênh vang. <Các anh có

nghiêm túc không đấy? Điều đó sẽ không bao giờ xảy ra. Không Yeerk, không Taxxon nào được trao công nghệ biến hình. Tôi nói thế đã rõ chưa?>

Tôi phải làm gì đây để thuyết phục họ? Không thể làm gì được. Với tàu Lòng Chảo và những thông tin lưu giữ trong nó, họ có thể phá hủy, tiêu diệt tất cả những phi đoàn Yeerk còn lại. Còn với Taxxon tự do và bọn Yeerk bị cách ly như rắn mất đầu dưới mặt đất thì càng đơn giản hơn. Người Andalite biết mình phải đối phó với cái gì...

Tôi thấy người bải hoải. Chúng tôi đã thắng. Trái đất đã được cứu. Vậy, mắc gì tôi phải quan tâm nếu Taxxon trên Trái đất bị dồn cục lại và bị giết? Không hề có giải pháp thay thế. Taxxon không đời nào được phép sống ở Trái đất. Hà cớ gì tôi phải bám vào lời mình đã hứa với bọn Yeerk trên tàu Lòng Chảo chứ? Tôi đã cố giữ lời, nhưng nếu tôi không giữ được thì đã sao?

Marco chắc chắn đã đọc được tâm trí tôi. Nó làng chàng tới bên và thủ thỉ vào tai tôi. “Nếu tụi mình thua thì họ sẽ làm chủ tụi mình.”

Marco nói đúng: loài người vừa mới mở cuộc thương lượng đầu tiên với loài từ hành tinh khác, có kỹ thuật tân tiến gấp bội lần. Nếu khởi đầu chúng tôi thừa nhận người Andalite hùng mạnh và loài người yếu đuối, thì mãi mãi mối quan hệ sẽ như thế. Loài người sẽ là loài thứ cấp trên hành tinh của chính mình.

Nhưng tôi được mong chờ phải làm sao đây?

Tôi nhìn Tobias. Cậu ấy chẳng biểu lộ gì, chỉ chìm đắm trong thế giới riêng của mình. Còn Ax, ồ Ax làm gì là tùy ảnh, dẫu gì ảnh cũng vẫn là người Andalite mà. Nhưng chợt Ax thét vang. <Thuyền trưởng, Hoàng tử Asculan, vì lý do này tôi tuyên bố sự thách thức.>

Cả chục người Andalite nín thở. Tôi nhìn Marco. Nó nhún vai. Nó cũng mù tịt chẳng hiểu gì.

Thuyền trưởng Asculan cười, <Lính nhỏ, anh không ở vị trí tuyên bố sự thách thức. Anh cần phải ở vị trí Hoàng tử, hoặc có sự ủng hộ của người Andalite ở vị trí Hoàng tử, mới được tuyên bố sự thách thức.>

Im lặng.

Bỗng... <Tôi là người Andalite ở vị trí Hoàng tử ủng hộ lính nhỏ Aximili,> ông Alloran hô lớn.

Lại im lặng kéo dài.

Bằng một giọng trầm, uy hiếp, Thuyền trưởng Asculan nói. <Alloran, ông đang bị nghi ngờ vì điều sỉ nhục ở thế giới Hork- Bajir. Tôi không...>

<Điều đã xảy ra trên thế giới Hork-Bajir chính xác là điều ông và phi đoàn Andalite sắp sửa làm với thế giới này,> ông Alloran độp lại.

Thuyền trưởng Asculan chĩa cả bốn mắt về trước, biểu hiện sự tập trung cao độ của người Andalite. <Tôi làm theo mệnh lệnh còn ông thì hành động một mình.>

<Tôi vẫn còn giữ danh xưng và cấp bậc của mình,> ông Alloran nạt. <Tôi là Hoàng tử chinh chiến. Anh lính nhỏ này tuyên bố sự thách thức và tôi ủng hộ tuyên bố của anh ta. Đòi hỏi luật pháp đã được tôn trọng.>

Tôi nghĩ vào lúc đó nếu ai mà hắt hơi một cái, lập tức sẽ bùng nổ một trận chiến tơi bời ngay. Lưỡi dao đuôi của Thuyền trưởng Asculan giần giật, sẵn sàng phập xuống.

Nhưng không phải tất cả những người Andalite khác cùng chia sẻ cảm xúc với ông ta. Vài sĩ quan, thậm chí vài chiến binh, có vẻ hoang mang, phiền lòng vì cấp trên của mình. Người Andalite rất tôn trọng luật lệ.

"Có ai vui lòng cho chúng tôi biết tuyên bố sự thách thức là gì không?" Marco lẩm bẩm.

Ax trả lời. <Đó là quyền lợi và nghĩa vụ của bất kỳ chiến binh Andalite nào - phải tuyên bố sự thách thức mệnh lệnh của cấp trên, nếu anh ta tin rằng cấp trên làm lung lay quyền cơ bản của cử tri, tức nhân dân Andalite.>

"Bồ giỡn chơi hả?" Marco lì xì. "Làm thế quái nào nhân dân có thể tiến hành chiến tranh hoài hoài, nếu anh hở chút là thách thức điều sĩ quan cấp cao bảo anh làm?"

<Nếu tuyên bố sự thách thức của tôi thất bại, tôi sẽ bị kỷ luật thích đáng,> Ax giải thích. <Tôi sẽ bị lưu đày. Mãi mãi. Và lưỡi dao đuôi của tôi... lưỡi dao đuôi của tôi sẽ bị chặt đứt.>

Ông Alloran từ tốn nói. <Thuyền trưởng Asculan, theo luật pháp, ông có thể tuyên bố tình trạng khẩn cấp cho đến khi chúng ta có thể đệ trình sự thách thức lên tòa phán xét vào thời gian sau này. Nhưng nếu tòa án không đồng ý cuộc thương lượng về tù binh này là tình trạng khẩn hợp pháp, thì ông sẽ bị giáng cấp, bị giáng chức và bị lưu đày.>

<Tôi biết luật pháp,> Thuyền trưởng Asculan cáu kỉnh đáp lại.

Tôi cảm thấy mình như kẻ ngoài cuộc trước sự kiện quyết định đến số phận của Trái đất này. Đây là sô diễn của người Andalite. Luật pháp, ý thức quyền lợi về sự đúng-sai của họ. Tôi nổi giận đùng dùng, nhưng không thể làm gì, chỉ hy vọng nó được việc.

Cuối cùng, Thuyền trưởng Asculan bảo. <Tôi sẽ hội ý với những sĩ quan của tôi.>

Dường như ông ta có ý bảo chúng tôi nên rời khỏi cầu trực chiến, để mặc ông với cuộc đàm phán của mình. Tôi liền chặn ngay.

"Tôi đã phải chiến đấu gian khổ mới lấy được con tàu này, thưa Thuyền trưởng Asculan. Ông đang là khách được mời lên tàu."

Chắc chắn chẳng phải là ý hay khi đối kháng với ông già ma mãnh này, và tôi cũng không có ý chơi ngông, nhưng chúng tôi đã phải trả giá cho con tàu. Nó là của chúng tôi. Nếu cần trao thì chúng tôi trao cho đồng minh, chứ không trao cho lãnh chúa.

Thuyền trưởng Asculan dẫn các sĩ quan của mình đi khỏi. Những người còn lại chúng tôi thở dài.

"Giờ sao?" Tôi hỏi Ax.

Ảnh không trả lời. Hình như ảnh đang run cầm cập.

Ông Alloran đáp thay. <Thuyền trưởng Asculan sẽ liên lạc với bộ tư lệnh phi đoàn Andalite. Họ sẽ bàn bạc với cố vấn chính trị của họ và cố gắng quyết định xem có thể thắng lời thách thức hay không. Tựa như một phiên tòa vậy, mỗi bên phải đưa ra chứng lý và cử tri Andalite sẽ bỏ phiếu. Việc có thể kéo dài nửa ngày.>

Marco xì xầm. "Vậy điều gì sẽ xảy ra?"

Ông Alloran lắc đầu. <Tôi đã xa thế giới quê nhà lâu quá rồi. Tôi không biết nhiều về nhân dân mình nữa. Nhưng bộ chỉ huy tối cao sẽ đánh giá cẩn thận. Họ không mạnh mẽ và phong trần, vì họ là những chính trị gia chứ không phải chiến binh. Nếu Thuyền trưởng Asculan trở lại đây và chấp nhận thách thức, điều đó chứng tỏ họ rất tự tin vào chiến thắng.>

"Được rồi, ông Alloran, rất cám ơn ông đã đứng về phía Ax, về phía chúng tôi."

Ông Alloran quay mắt chính về phía tôi. Cái nhìn của ông thật lạ lùng. <Tôi không bao giờ hy vọng sẽ lại được tự do. Anh đã trả lại tự do cho tôi. Tôi đã làm những điều cần phải làm trong cuộc đời mình. Tôi vẫn là tôi, dẫu có tiếp nhận thêm trí khôn của Visser Một sau bao năm là nô lệ cho hắn. Tôi vẫn là Alloran, tên Đồ Tể của Hork- Bajir, Alloran-người Andalite duy nhất bị Yeerk đầu độc mà còn sống. Nhưng, dù bị tẩy chay, bị ghê tởm hay bị nhục nhã thế nào, tôi vẫn sẵn sàng nằm dưới sự chỉ huy của anh.>

Bài hùng biện được truyền ra ở tông thấp, tất cả những cảm xúc được kìm nén lại. Thình lình, ông Alloran quất đuôi cao quá đầu, lẹ đến mức mắt không kịp thấy, ông mỉm nụ cười Andalite và hét lên. <Đó, anh biết ai làm vậy không? Anh biết ai di chuyển cái đuôi của tôi không? Tôi đấy. Chính tự tôi làm đấy.

Tôi mỉm cười, nhưng cười cho ông nhiều hơn cho tôi. Nếu ông nổi tiếng là tên Đồ Tể của Hork-Bajir thì tôi là gì nhỉ?

Sự cởi mở bột phát của ông Alloran dường như đã kéo Ax ra khỏi sự lo âu thấp thỏm. Nhanh như chớp, ảnh vung đuôi lên, chạm đánh chát vào lưỡi dao đuôi của ông Alloran. <Chúc mừng ông đã trở lại, Hoàng tử Chinh chiến Alloran.>

Thuyền trưởng Asculan không trở lại cầu trực chiến mà phái vài sĩ quan cấp dưới tới. Quả là một sự coi thường có tính toán. Nhưng theo tôi thì ông ta chẳng muốn ra mặt khi chấp nhận bị đánh bại.

<Thuyền trưởng Asculan đã ban hành những mệnh lệnh sau: bốn hộp biến hình sẽ được trao cho lính nhỏ Aximili sử dụng tùy ý. Vì việc này, lính nhỏ. Aximili được thăng cấp Hoàng tử. Hoàng tử Aximili được chỉ định làm mối liên lạc giữa phi đoàn Andalite và những người

Trái đất.> Những sĩ quan của Thuyền trưởng Asculan chờ trên cầu trực chiến, đợi lời phúc đáp.

Ax trang nghiêm nói. <Xin cảm ơn Thuyền trưởng Asculan giùm cho tôi. Tôi sẽ nhận lãnh thực hiện bổn phận bằng tất cả khả năng của mình. Lời thách thức của tôi cũng đã được rút lại.>

Và lúc đó, trước việc lịch sự trao đổi những thông điệp, cuộc chiến tranh chống Yeerk đã kết thúc.

CHƯƠNG 9

CASSIE

Mọi thứ xảy ra quá nhanh.

Khi các điều khoản được chấp thuận, bọn Yeerk trên tàu Lòng Chảo đã chính thức đầu hàng.

Tàu Lòng Chảo được nhập vào phi đoàn Andalite khi tiến tới quỹ đạo Trái đất. Tại đây, chúng tôi liên lạc với những tàu Yeerk còn lại và phát lệnh cho chúng phải lựa chọn: chống đối và chết, hoặc đầu hàng thì được chuyển kiếp.

Một số tàu Yeerk liên lạc về thế giới Yeerk và được chỉ thị chiến đấu đến cùng. Nhưng với kỹ thuật và dữ kiện của tàu Lòng Chảo – gồm những thông tin được mã hóa – những tàu chống đối đều bị tiêu hủy hết.

Bọn hàng binh Yeerk được chở tới tàu Lòng Chảo để ra khỏi cơ thể vật chủ, trở về vũng Yeerk mới được làm đầy lại. Còn tàu Yeerk sẽ do những con người và Hork-Bajir vừa được tự do cùng hợp tác với người Andalite điều khiển.

Jake phải tranh luận khá nảy lửa với Thuyền trưởng Asculan về số phận của tên tù sừng sỏ nhất, Visser Một. Cuối cùng Jake thắng và Visser Một vẫn là tù binh của chúng tôi.

Hội Animorphs chúng tôi, Hoàng tử Aximili cùng tên tù Visser Một chuyển sang máy bay đón tiếp chính thức của Ax – chiếc Fast-Courier mượt mà - rồi đáp xuống ngay giữa khu tòa nhà chính phủ ở Washington. Đó là một khoảng không xanh ngắt, một đầu là tòa nhà quốc hội, hai bên hông là viện Smithsonian cùng các tòa nhà khác, và đầu kia là bia tưởng niệm Washington.

Chúng tôi đi thẳng, không muốn gây kinh hoàng cho bất kỳ ai. Chừng một ngàn cảnh sát và gấp đôi số đó phóng viên đang đợi chúng tôi. Đó là khoảnh khắc mà Marco gọi là “giây phút rợn sống lưng”.

Một đại dương micro, camera và đèn flash nhá loang loáng. Phần lớn chĩa vào Ax và Jake, phần dành cho tôi và Marco khiêm tốn hơn...

Tobias im lặng suốt từ đầu tới cuối. Chẳng biết cậu ấy có nghe tiếng những câu hỏi của báo giới hay không. Thế rồi, khi Marco tía lia kể thêm một giai thoại nữa thì Tobias lặng lẽ dang cánh, bắt luồng khí nóng và bay đi mất.

Hôm sau, tàu tuần tra Andalite báo cáo đã tìm thấy một cơ thể người trôi trong không gian. Người này trẻ, giống cái, do tàu Lưỡi Rìu vứt ra trước khi chuồn vào vùng không gian zero. Chắc chắn là Rachel rồi.

Người Andalite đưa nhỏ tới California, gần nơi hoang tàn của thành phố quê hương chúng tôi.

Tôi và mẹ Rachel có mặt khi nhỏ được đưa về. Người Andalite

khiêng thi hài nhỏ với vẻ tôn kính đặc biệt. Rachel được bọc trong vải mềm, theo cách của người Andalite...

Hai ngày sau, Rachel được hỏa táng. Cuối cùng, nhỏ chỉ còn là một nhúm tro đựng trong bình gốm.

Tất cả mọi người đều tới dự lễ tưởng niệm. Đến lúc này câu chuyện của chúng tôi đã lan truyền ra khắp hành tinh. Tất cả những ai còn sống đều biết tên chúng tôi.

Buổi lễ được tổ chức ngoài trời. Rất may trời hôm ấy tuyệt đẹp. Từ nghĩa trang, nơi đặt tượng đài của Rachel, người ta có thể thấy rõ biển Thái Bình Dương. Hàng lính gác danh dự gồm người Hork-Bajir tự do và hai chục chiến binh Andalite đứng nghiêm. Tụi tôi, bạn bè, Tướng Doubleday và vài người mặc quân phục cũng đến.

Tổng thống Mỹ cũng đến dự và phát biểu bày tỏ lòng tiếc thương vô hạn.

Tôi đoán hẳn Rachel rất thích thế này. Chắc nhỏ sẽ cười phá lên. Theo đúng cách thức của nhỏ thì mọi thứ luôn phải ở đỉnh cao, ở mức huy hoàng, tráng lệ nhất. Nhỏ rất khoái gây sự chú ý.

Nhưng giờ thì nhỏ chỉ còn là nắm tro trong cái bình gốm đặt tựa bên trong chiếc hộp gỗ để mở.

Khi buổi lễ sắp kết thúc thì Tobias xuất hiện. Tôi đang ngóng lên trời chờ, biết chắc nếu còn sống thể nào cậu ấy cũng tới.

Tobias lượn vòng, đôi mắt diều hâu nhìn xuyên thấu mọi thứ cách xa cả nửa dặm.

Khi ban nhạc cử lên khúc nhạc bị hùng thì Tobias sà xuống, đáp lên chiếc hộp, cánh dang xòe ra. Một người lính định đuổi cậu ấy đi, nhưng Jake đã ngăn lại.

Tobias quặp móng vuốt quanh tay cầm của chiếc bình gốm, đưa cặp mắt dữ tợn nhìn mẹ Rachel. Cô ấy khóc rồi gật đầu cho phép trong tiếng thổn thức.

Rồi Tobias nhìn tôi. Tôi nghẹn ngào. “Phải đấy, Tobias. Nhỏ cũng muốn thế...”

Tôi không biết Tobias tìm ở đâu ra sức mạnh để nhấc chiếc bình gốm đựng tro lên. Nhưng cậu ấy đã làm được. Trong phút chốc, Tobias đã bay mất hút vào bầu trời.

CHƯƠNG 10

MARCO

MỘT NĂM SAU

Sự nghiệp của tôi tiến triển ào ào. Tôi đã vượt quá ranh giới là một người nhiệt tình, xuất hiện xoành xoạch trong các chương trình Chuyện Đương Thời, Chào Buổi Sáng Nước Mỹ. Gần chục lần tôi được diện kiến Letterman, Leno, Stewart và Conan. Người dẫn chương trình Bill Oreilly gọi tôi là anh hùng lỗi lạc. CNN mời tôi nhiều nỗi tôi trở thành bạn chung phòng của nhà phân tích Greta Van Susteren.

Chỉ tính riêng tháng đầu tiên sau khi đánh bại Yeerk, tôi không thể đếm xuể mình đã có bao nhiêu cuộc phỏng vấn. Jake, Cassie và tôi nổi đình đám hơn bất cứ ngôi sao gạo cội nào của Hollywood, D.C., và Manhattan cộng lại.

Những nghị sĩ, những nhà sản xuất lớn và những ngôi sao thượng thặng sà tới mời tụi tôi soda và kéo tới quầy Kit Kat.

Thật tưng bừng.

Trong tháng đầu tiên đó chúng tôi sở hữu toàn thế giới. Điều đó dễ òm, bởi vì chúng tôi có chuyện để kể mà. Mọi người đều muốn biết chi tiết tụi tôi cùng anh bạn ngoài hành tinh và tất cả những con thú biến hình đã cứu thế giới như thế nào. Cái khó là làm sao giữ được không khí ấy sau khi tụi tôi đã hết là Tin Mới.

Tôi đã trở thành người phát ngôn không chính thức của hội Animorphs. Jake chẳng mê gì chuyện này, nếu không nói là nó quá dị ứng với báo giới. Cassie cũng không màng. Còn Tobias thì, ừm... tụi tôi chẳng trông thấy cậu ấy kể từ sau lễ an táng Rachel.

Jake dần dần trở thành biểu tượng, thành anh hùng dân tộc với đầy đủ phẩm chất cần thiết. Mọi người đều biết chuyện nó đã buộc lòng phải phái em họ đi giết anh trai, ồ không, không phải giết mà là huỷ diệt thân xác bị Yeerk khống chế của anh ấy thôi, và cả hai cùng qua đời... Tôi không hề giỡn khi bảo rằng, vài nghị sĩ quốc hội nghiêm túc đề nghị tạc khuôn mặt Jake lên đỉnh núi Rushmore. May mà sau đó không có gì xảy ra.

Người ta tìm mọi cách nhằm chèo kéo Jake làm chương trình cho mình, nhưng Jake không lao vào trò chơi, không chịu hợp tác với những người biên tập chương trình. Nó không chịu ngồi tán gẫu trước ống kính với Dave. Có quá nhiều thứ nó không muốn nói tới. Nó vẫn mang cả thế giới trên vai.

Còn Cassie? Xời, nhỏ còn tệ hơn: cứ lan man đề cập tới khía cạnh đạo đức trong tất cả các bài diễn văn. Nhỏ kể chuyện chiến trường thảm khốc rồi đá sang rao giảng về tinh thần tự vệ.

Về căn bản, hai tụi nó chẳng đứa nào hợp với nghề nghiệp Hollywood như số phận rơi vào tay tôi.

Ô la la, tôi làm tốt ấy chứ. Tôi là anh hùng Animorphs và không giống như Jake- sát-thủ-Yeerk và vị thánh Cassie. Tôi vui nhộn và hài hước.

Tôi làm"cố vấn kỹ thuật" để đạo diễn Spielberg làm phim về chúng tôi, Hội Animorphs. Nào nào, bạn sẽ thích cho mà coi. Tôi tham gia tất cả những chương trình được ký hợp đồng. Với sự giúp đỡ của vài nhà văn viết chuyện kinh dị, tôi viết quyển sách nhan đề Khỉ Đột Cất Tiếng. Quyển sách ngay lập tức đứng ở vị trí số một trong danh sách best-seller của New York Times, Washington Post và mạng Internet.

Cassie cũng viết một quyển sách, nhan đề: Bên Trong Trí Não Các Con Thú – đã hoàn tất bảy tập và còn kéo dài nữa. Thú thật đây là lĩnh vực tôi không thể đua tranh với nhỏ...

Tôi có những hợp đồng đóng phim đều đặn – vai Nick Lang, một siêu anh hùng đột biến gen hóm hỉnh, thông minh, có thể biến thành các con thú. Tôi không phải là ngôi sao chính, mà là diễn viên thứ chính (tạo hiệu ứng đặc biệt). Vậy là đủ, tôi có dịp thi thố "tài nghệ" của mình mà không phải chịu áp lực thực hiện toàn bộ chương trình. Phim của tôi xuất hiện trên kênh Fox trong loạt phim Hồ Sơ X bối cảnh mới.

Ngoài diễn xuất, tôi còn là phát ngôn viên quảng cáo sản phẩm. Tôi có hợp đồng ba năm với Pepsi, cùng những hãng nho nhỏ khác như là Alarmo, hay hiệu Lỗ Hổng - Cựu Lính Thủy (nơi ngày xưa Rachel hay lui tới).

Thấm thoát một năm trôi qua, tôi mười bảy tuổi và giàu có từ hợp đồng bán sách, đóng phim và quảng cáo. Tôi có ngôi nhà bãi biển ở Santa Barbara (gần Hollywood nhưng ít xe cộ hơn) và một căn hộ ở New York. Tôi sở hữu chiếc Viper màu hoàng yến, chiếc Maserati đỏ, và một chiếc Humvee. Rất nhiều cô gái mơ được kết bạn với tôi. Tôi luôn ăn trong những nhà hàng sang trọng..

Có lẽ những điều trên thật nhàm chán, trống rỗng, thua xa cuộc đời sôi động trước kia của tôi. Nhưng các bạn biết không, tôi hạnh phúc.

Có lẽ tất cả tụi tôi đều hạnh phúc. Cassie là chủ tịch Hiệp Hội Cư Dân Ngoài Hành Tinh. Nhỏ được trả tiền ít hơn tôi. Nhưng mà giống như tôi, hay, Cassie mười bảy tuổi thường xuyên gặp Tổng Thống, suốt ngày quấn quít bên những người Hork-Bajir tự do. Họ được trao hẳn vùng Đá Vàng làm nơi cư ngụ. Họ sống nhờ vỏ cây và chăm sóc cây. Khu Đá Vàng dồn ứ khách du lịch - người ta phải đăng ký từ trước đó một năm rưỡi mới tới lượt vào xem Hork-Bajir chuyền cành.

Ông Arbron – vẫn sống sau trận chiến cuối cùng – đã biến phần ước mơ khác của Cassie thành hiện thực. Taxxon vĩnh viễn được biến thành trăn Anaconda hay những loài rắn khổng lồ khác, và được đem tới sống trong rừng mưa nhiệt đới ở Brazil. (Rừng mưa nhiệt đới nằm dưới sự bảo vệ của luật pháp Brazil và do Liên Hiệp Quốc tài trợ.) Họ

– những Taxxon ngày xưa sẽ ăn con heo nào láng cháng đi lạc chứ không động chạm tới người.

Ông Arbron cũng được mang tới đó, dù không thể biến hình được vì đã là nothlit. Nhưng rồi ông bị một tay săn trộm bắn hạ. Biến cố này làm chộn rộn công luận một thời gian. Tên trộm bị bắt và bị xét xử. Dân chúng phẫn nộ ầm ầm. Nhưng theo tôi thì, ông Arbron lại biết ơn điều đó. Dù cố thích nghi nhưng ông vẫn luôn bị cái đói Taxxon hành hạ, sống thế chẳng dễ dàng gì...

Đại sứ Andalite tới Liên Hiệp Quốc để mang những gì còn lại của ông Arbron về. Ông được an táng lặng lẽ ở thế giới Andalite.

Cassie là đại diện của chính phủ đi lại như con thoi bằng trực thăng hoặc máy bay Concordes, hầu bảo đảm Toby và dân Hork-Bajir an toàn. Nhỏ học Đại học ban đêm vì ban ngày nhỏ muốn làm bác sĩ thú y giống ba mẹ. Và Cassie vẫn là Cassie luôn đánh bộ jeans áo liền quần. Có điều bây giờ các siêu thị đổ xô đến van nài nhỏ, đề nghị cả triệu đôla để nhỏ quảng cáo quần jeans cho họ. Nhỏ thoái thác với lý do không có thời gian, vì ai đó vừa xâm phạm và săn bắn trộm trong khu rừng nào đó.

Ax còn ngon lành hơn nhiều. Anh đã là Hoàng tử chính thức, là anh hùng vĩ đại trên thế giới quê nhà. Ảnh đã bước ra khỏi ánh hào quang của ông anh Elfangor. Không chỉ thế, ảnh còn là chuyên gia đặc biệt về loài người nữa.

Ngành du lịch Andalite đang nở rộ. Dù du lịch liên hành tinh không phải là rẻ, nhưng không ít người Andalite giàu có và uy quyền đã tới Trái đất để hấp thu ADN người và biến hình người. Rồi họ lẻn vào các khu thương xá, tấn công quầy thực phẩm.

Tôi không giỡn đâu. Người Andalite không miệng cực kỳ nguy hiểm khi có bánh quế lọt vào tầm mắt.

Andalite và loài người khá thân thiện, hữu nghị. Dân thường Andalite đáng yêu và bình dị gấp ba lần những chiến binh Andalite tụi tôi đã gặp.

Ax giám sát việc chuyển giao kỹ thuật với các tập đoàn lớn. Việc này phải tiến hành từ từ, nếu không muốn thị trường chứng khoán bị rối loạn, do khoa học kỹ thuật phát triển thần diệu trong một đêm.

Người Andalite dạy chúng ta rất nhiều về kỹ thuật vi tính, nhưng các hãng Microsoft, Sony, Adobe, Nintendo đã giấm kỹ xài cho riêng mình.

Andalite lịch sự từ chối chia sẻ kỹ thuật vũ khí của họ.

Anh chàng Jake bạn tôi luôn luôn nghiêm nghị. Tôi cố giảng giải cho nó hiểu về cuộc sống, nhưng có những người sống qua chiến tranh và quên đi, có người không. Và Jake chính là dạng thứ hai đó... Jake để Tom, Rachel và mười bảy ngàn Yeerk quấn quanh cổ nó như người Mariner xưa với chim hải âu. Nó đã là thằng Jake khác. Nó vừa khép kín vừa cởi mở, cứ như vừa tiến vừa lùi vậy.

Trớ trêu là chính tính cách này lại khiến nó có sức hấp dẫn huyền bí. Nó luôn là anh chàng tốt số và liên tục nhận được lời cầu hôn từ những người già như bà ngoại nó cho đến đứa con nít mới mười hai tuổi.

Dĩ nhiên nó yêu Cassie, nhưng tôi chẳng biết chuyện gì đã xảy ra với tụi nó. Mỗi khi tôi hỏi Cassie có gặp Jake hay không, nhỏ bảo không. Cũng vậy, khi tôi hỏi Jake, nó luôn bảo là sẽ gọi cho nhỏ. Sẽ thôi...

Còn viết sách ư? Còn lâu!

Tất cả mọi trường đại học trên hành tinh đều săn đón, mong nó làm sinh viên của trường. Không, cám ơn. Nếu đủ tuổi chắc chắn nó đã làm ứng viên tranh cử tổng thống của đảng Cộng Hòa hoặc đảng Dân Chủ rồi. Jake là anh hùng thế giới, anh hùng của cả loài người, chứ không phải của một dân tộc. Nó đã cứu và giải phóng toàn thể loài người. Nó chỉ cần búng ngón tay là có bất cứ thứ gì nó muốn.

Nhưng khổ nỗi nó chẳng muốn gì, ngoài chuyện muốn Tobias trở về và Rachel với Tom còn sống.

Tôi lo lắng cho nó.

Ừ, tôi lo cho nó khi đang ngồi trong chiếc Maserati của mình, hay khi được hộ tống cùng với những anh bạn Hollywood đi giữa hai hàng dây thừng vào câu lạc bộ hạng sang.

Bẵng đi vài tháng, luật sư của tôi thông báo: tôi, Jake và Cassie sẽ cùng nhau tới Hague, Hà Lan.

Tụi tôi sẽ làm nhân chứng trong phiên tòa xử tên tội phạm chiến tranh, tên Yeerk Visser Một.

CHƯƠNG 11

CASSIE

"Jake tới chưa?" Tôi hỏi Marco, chợt nghĩ mình sẽ biết ngay thôi chứ việc gì phải hỏi.

Tôi không háo hức gặp Jake. À, tức là

cậu Jake tôi muốn gặp dường như không còn nữa. Cậu Jake tôi muốn gặp là người hứa hẹn chúng tôi sẽ bên nhau sau khi chiến tranh kết thúc.

Giờ chiến tranh đã qua, mà tụi tôi lại không ở bên nhau. Giờ cuộc hội ngộ càng thêm bức bối, nếu không nói là đau đớn. "Tui chưa gặp nó," Marco đáp. "Bồ ở đây hồi nào vậy?"

"Ở đây á?" Marco nhìn quanh, vẻ bấn bíu. Tụi tôi đang ở tiền sảnh một khách sạn sang trọng nhất thành phố Hague. "Tức là ở khách sạn này? Tui không ở khách sạn. Ông bầu thuê cho tui một vila, có hàng rào và cổng để lánh xa đám người hâm mộ lẫn những kẻ tọc mạch."

Tôi cười lớn. Cậu ấy cũng cười toe. "Bồ không khi nào nghiêm túc được sao, Marco?" Tôi hỏi.

Cassie, bồ biết tui bao lâu rồi mà còn hỏi vậy?"

Tôi cảm tưởng như thấy lại cậu Marco ngày xưa. Dù hồi cùng hội Animorphs, tụi tôi chưa bao giờ là bạn thân thiết nhất... Tôi cảm mến Jake. Nhưng ở đây, tụi tôi là hai kẻ sống sót, thậm chí còn giàu có.

hỏi.

"Jake có ở khách sạn này không?" Tôi

Marco gật, rồi bỗng hào hứng nói. "Tui ước gì nó gặp bồ, Cassie. Bồ là điều nó cần. Tui đã cố nói chuyện với nó, nhưng bồ biết Jake rồi đấy, nó cứ hay ỡm ờ về điều nó muốn. Bồ hỏi nó 'Có ổn không? thể nào nó cũng bảo 'Ổn lắm. Nhưng theo tui biết thì nó chẳng làm ăn gì cả..."

"Bao lâu bồ gặp cậu ấy một lần?" Tôi hỏi.

Marco định trả lời rồi lại im, có vẻ tội lỗi. "Chính thức á? Tui gặp nó hay nó gặp tui?"

"À, bồ do thám cậu ấy hả?"

"Tui vẫn là Animorphs mà. Thỉnh thoảng tui làm ruồi hay đại bàng tới gặp nó." "Cậu ấy thế nào?"

"Tui không phải là bác sĩ tâm thần, Cassie."

Tôi không thể chấp nhận điều đó. "Marco, bồ có đầu óc tinh tế và quan sát tốt. Cậu ấy là bạn thân nhất của bồ mà..."

Cô bồi bàn mang cho tụi tôi thức uống và một đĩa bánh. Cổ nhoẻn cười kiểu "tôi biết anh" và chùng chình mãi mới rời đi.

"Cổ thích tui đó," Marco huyênh hoang rồi thấy tôi ngó lơ cậu ấy thở dài. "Ừm, tui không phải là bác sĩ tâm thần, nhưng tui biết Jake bị trầm uất. Còn hơn cả phiền muộn nữa. Cứ như quả bóng xì hơi hoặc bóng đèn yếu pin vậy. Nó cứ thơ thẩn ở nhà với ba mẹ. Họa hoàn

cũng lái xe... ở, ít ra nó còn nhận chiếc Jaguar phần thưởng. Nói thiệt chứ tui chỉ muốn tống cho nó một quả đấm." Marco thêm với cái nhìn ý nhị. "Nó thường gặp nhỏ..."

Tôi biết Marco nói "nhỏ" là ai.

"Nó không đặt hoa hay đồ kỷ niệm gì, vì ở đó luôn luôn có nhiều rồi. Nó đến khi không còn ai quanh quẩn ở đó, thường vào những giờ rất muộn. Người gác cổng để kệ cho nó vào. Nó đậu xe rồi ngồi lì ở đó với nhỏ. Tui không nghĩ nó nói chuyện với nhỏ. Thà nó nói chuyện còn đỡ hơn. Nó ngồi đó cả tiếng, có khi mấy tiếng liền, nhìn xa xăm ra biển, ngó mặt trời lặn. Rồi nó ra về. Nhiều khi tui nghĩ nó ngồi đó, hy vọng Tobias bay tới..."

Nước mắt lăn tròn trên má tôi. Hình ảnh đó thật buồn thảm... "Rachel chắc là điên tiết vì cậu ấy."

"Ừ," Marco đồng tình. "Phải rũ bỏ đi. Hãy cho qua. Nhỏ chắc chắn sẽ nói vậy đó."

"Bồ nghi rũ bỏ là điều cậu ấy nên làm sao?"

"Chứ bồ không nghĩ vậy hả?"

Tôi không chắc mình nghĩ gì. "Đôi khi mình thấy xấu hổ vì mình cứ tiếp tục vui thú với công việc và lớp học của mình..." "Bồ vẫn biến hình đấy chứ?" Marco hỏi.

"Dĩ nhiên. Mình... mình không không thấy tại sao phải từ chối nó, trong khi nó giúp mình dễ dàng đi tuần trong rừng dưới lốt chim hay sói."

"Tui cũng không chắc, nhưng tui có cảm tưởng như Jake không biến hình kể từ... từ khi... " Marco ấp úng.

"Vả lại nó cho bồ thấy viễn cảnh khác" tôi nói. "Mình thường tự hỏi, liệu cho ai đó biến hình cá heo, chim ưng hay cá voi có phải là cách tốt để họ có chút viễn cảnh không?"

"Liệu pháp biến hình để chữa bệnh á? Tui nghĩ cuốn sách đó sẽ bán chạy như tôm tươi cho coi. Mà bồ biết không, người Andalite vừa tuyên bố sẽ truyền bá công nghệ biến hình rộng rãi trên Trái đất đấy." Tôi nhíu mày. "Thật không?"

"Họ muốn thành lập hãng Krispy Kreme độc quyền trên thế giới quê nhà. Bởi vì nhiều người Andalite có lốt hình biến người lắm, trở về nhà sau tua du lịch Trái đất mà họ vẫn bấn lên tìm kiếm bánh cam vòng..."

Ý tưởng này làm tôi phá ra cười. "Chúng ta sẽ buôn bánh cam đổi lấy công nghệ biến hình."

Marco và tôi ngồi thư thả một hồi, nhấm nháp nước cam.

Lúc sau, Marco nói. "Tui nghĩ bồ đúng." "Về cái gì?"

"Liệu pháp biến hình í mà. Tui nghĩ đối với thằng bạn đang dật dờ của tụi mình thì được đấy."

CHƯƠNG 12

JAKE

" ….âm mưu chinh phục con người của Trái đất bằng những hoạt động phá hoại, bạo lực, khủng bố. Bốn: bị cáo âm mưu đầu độc chính phủ qua chính sách phá hoại, bạo lực, khủng bố. Năm: bị cáo phạm phải vô số vụ giết chóc. Sáu: bị cáo giết người theo những cách cụ thể được trích lục ở khoản 2C. Bảy: bị cáo tra tấn nhiều loài, được trích lục khoản 2D. Tám: bị cáo..."

Tòa đang đọc bản cáo trạng của Visser Một. Tòa xử tội phạm chiến tranh thường không tuyên án tử hình, chỉ có án tù. Những người khởi tố dự tính hắn phải chịu mức án khoảng tám trăm năm tù giam*". Có hàng trăm nhân chứng từng là vật chủ bị ép buộc của bọn Yeerk, những Hork-Bajir, những con Người và cả hội Animorphs. Cũng không khó gì mà không biết kết quả.

(*) đa số các bang ở Mỹ không có án tử hình cho tội phạm nghiêm trọng. Thay vào đó, mức tù được định theo theo tội trạng cộng dồn lại. Theo đó, tội nhân bị kết án mấy trăm năm tù là bình thường.

Tòa không cho phép ông Alloran làm nhân chứng. Như vậy rất gần với tự cáo buộc.

Phải mất cả năm ròng chuẩn bị cho phiên tòa này. Vấn đề lớn nhất là làm thế nào để mang bị cáo tới tòa. Không thể cho phép Visser Một vào cơ thể vật chủ nào đó được.

May thay người dân của Ax sẵn sàng hợp tác. Các kỹ thuật gia Andalite đã chế ra một hộp Yeerk, nhỏ cỡ quyển sách. Hộp có chứa một lượng tia Kandrona vừa đủ và thiết bị khuếch âm cho Visser Một có thể nghe, "thấy" và nói. Trong hộp có đặt cây oải hương vì một lý do bí hiểm nào đó của người Andalite. Người ta đặt hộp trên một cái bệ trước vành móng ngựa.

Có một bảng điều khiển cho năm quan tòa của các nước Mỹ, Hà Lan, Trung Quốc, Kenya, và Chilê.

Tên Visser Một có khoảng nửa tá luật sư. Họ trông rất chuyên nghiệp, lưu loát, bẻm mép, và biết mình có cơ hội zero.

Phòng triển lãm nghệ thuật ở bên hồng phòng xử án được trưng dụng làm nơi dành cho giới báo chí. Họ lèn vô đó đầy nhóc camera và đủ mọi loại thiết bị truyền tin. Cả thế giới đang nhìn vào đây. Chúng tôi đang được truyền trực tiếp tới mọi nơi mọi chốn trên Trái đất.

Lính an ninh viền chặt tòa nhà. Nửa số người ở hàng ghế khán giả là nhân viên mật vụ hoặc tình báo Mỹ, Pháp, Nga, Anh, Ấn Độ, Ixrael, Hà Lan, Trung Quốc, Kenya, và Chilê. Đó là chưa kể lực lượng đặc nhiệm Hà Lan.

Người ta muốn bảo đảm Visser Một không trốn thoát.

Marco chồm tới thì thào. "Nếu có ai làm trò hề và lãnh liền một lúc mười ngàn phát đạn trước khi bồ nói, thì người đó không phải là tui

đâu nha!"

Tôi mỉm cười.

Marco khoái quang cảnh này. Nếu nó tham dự phiên tòa mà không tương dăm ba câu bông lớn thì chắc là tôi đi đầu xuống đất.

Cassie ngồi không xa Marco. Tụi tôi đã trao nhau nụ cười và ôm hôn gặp mặt. Sau đó rồi thôi, tôi không biết phải nói gì với nhỏ nữa. Dạo này tôi rất khó nói chuyện với bất kỳ ai, như thể đã lú lẫn vì tuổi già vậy...

Tôi vẫn yêu mến Cassie và tất cả tụi bạn. Nhưng có lẽ cuộc đời tôi bị chia ra làm ba phần: trước, trong và sau chiến tranh. Đoạn giữa thật kinh khủng, căng thẳng, rõ nét còn hai phần kia thì lờ mờ, chập chờn.

Đó là cảm giác của tôi lúc này, cũng như tất cả những lúc khác gần đây: tăm tối, chán ngán, chậm chạp, hờ hững và ngốc nghếch. Không thứ gì nhất định. Tựa hồ tôi phải nghĩ tới một cái gì đó nhưng tôi không tài nào nhớ ra...

Tôi hiểu Tobias. Tôi không nghĩ nó chạy trốn khỏi nỗi đau khổ. Mà giống như tôi, nó không tìm kiếm sự đơn giản. Tại sao Marco không thế nhỉ? Có lẽ tại nó linh động hơn tôi chăng?

Ax ngồi bên phải tôi. À, ảnh không ngồi. Người ta chuyển ghế đi hết cho ảnh, ông Alloran và một sĩ quan Andalite, quan sát viên tên Salawan có thể đứng thoải mái.

"…hỗn loạn. Mười sáu: bị cáo thực hiện những thí nghiệm y khoa lên con người mà không được phép. Mười bảy: bị cáo lùa hơn một triệu người ra khỏi nhà của họ. Mười tám: bị cáo."

Tôi tự hỏi không biết Visser Một nghĩ gì về khung cảnh không hề mang tính chất Yeerk này. Phiên tòa Yeerk thường chỉ xử những sĩ quan Yeerk bậc cao nhất, chứ không bao giờ xử thành viên của những loài khác. Chúng có cách trừng trị các loài rất nhanh chóng và thẳng thừng.

Đột nhiên, bản cáo trạng kết thúc. Hội đồng khởi tố kêu gọi nhân chứng đầu tiên. "Chúng tôi gọi Jake Berenson."

Tôi đứng lên. Chân tê cứng vì ngồi lâu. Tôi bước lên trước và ngồi xuống chiếc ghế đặt nơi tôi có thể đối mặt với quan tòa và bị cáo. Thật dị kỳ! Hễ thấy ông Alloran là tôi lại liên tưởng ngay tới Visser Một đang bị nhốt trong hộp cùng với cây oải hương.

"Mời người phản biện nhân chứng này." Có tiếng lầm bầm vang khắp phòng xử án. Trưởng nhóm luật sư của Visser Một đứng nhìn, vừa thấp thỏm vừa ngang nhiên.

Chủ tịch hội đồng xét xử, một ông người Chilê cúi về trước. "Nội dung bào chữa của bà là gì?"

"Thưa tòa, nhân chứng này cũng nằm dưới sự cáo trạng là tội phạm chiến tranh. Nếu những cáo giác về tội ác chiến tranh của sĩ quan quân đội Yeerk, Visser Một, bị xử trong phiên tòa này, tôi yêu cầu sự công bằng. Công lý không thể nghiêng lệch về một phía của

cuộc xung đột. Nếu thân chủ người lạ của tôi bị kết án vì những tội đã phạm phải trong chiến tranh Yeerk-loài người, thì nhân chứng này cũng phải bị kết án. Với tất cả lòng tôn kính quý tòa, tôi khẳng định nhân chứng cũng là tên giết người cuồng loạn. Một tội phạm chiến tranh."

Lời buộc tội bị từ chối. Bằng chứng của tôi được thông qua. Nhưng tôi không thể nói nên lời. Tôi cảm thấy nghẹt thở, như không khí chẳng tới được buồng phổi vậy...

Hàng tỉ người đang nhìn vào diễn biến của tòa. Hàng tỉ người thấy tôi điếng người lại. Hàng tỉ người nghĩ ra đây là Jake-sát thủ-Yeerk lẫy lừng đấy. Nhìn anh ta chẳng có dáng dấp gì cả.

"Rõ ràng nhân chứng đang gặp khó khăn," luật sư của Visser Một nói với nụ cười khẩy kín đáo.

"Nhân chứng bị xáo trộn và rối trí vì sự vu khống trắng trợn," bên nguyên nóng nảy phản bác.

Quan tòa người Trung Quốc hỏi tôi có cần một phút để tĩnh tâm hay không.

"Không," tôi nói. "Tôi đang sẵn sàng." Nhưng kỳ thật là tôi đang cố đấu tranh với chính mình, chống lại ý muốn chạy ù khỏi căn phòng.

"Hãy cho biết tên và nghề nghiệp để lưu trữ."

"Ừm, Jake Berenson. Còn nghề nghiệp ư? Tôi thất nghiệp."

"Anh là sinh viên?" Bên nguyên hỏi gợi ý, vẻ giúp đỡ.

"Không, không chính xác."

"Được rồi. Hãy cho tòa biết lần đầu anh nhận ra sự tồn tại của Yeerk trên Trái đất như thế nào?"

"À," tôi mấp máy. Nhưng rồi ký ức ùa về, đẩy lùi phiên tòa vào bóng tối. Tôi nhớ lại khu thương xá với Marco và Tobias, rồi tụi tôi tình cờ gặp Rachel và Cassie, sau đó cả bọn quyết định về nhà bằng ngõ tắt, băng qua công trường bỏ hoang.

Một luồng sáng xuất hiện trên bầu trời.

Chiến đấu cơ Andalite. Một sinh vật bị thương nặng, lảo đảo ngã xuống. Cuộc tấn công của Yeerk do lão Chapman cầm đầu. Tobias biến hình mèo.

Rồi lốt hình biến đầu tiên của tôi. Trận chiến đầu tiên. Vũng Yeerk. Nhận ra Tom là người của bọn chúng. Được tôn chức thủ lĩnh. Marco chế ra cái tên: hội Animorphs – Người Hóa Thú.

Con cọp, lốt hình chiến đấu của tôi. Rất nhiều trận đánh...

Tòa hỏi lại, tôi ráng đáp. Nhưng ký ức đã phủ kín căn phòng tòa án, tôi không thể gột chúng ra khỏi đầu. Và mỗi câu hỏi lại càng kích thích chúng thêm.

Khi họ dời tòa sang ngày khác, tôi cũng không nhận ra. Tôi đứng ngây ra như phỗng đến cả một tiếng. Tôi không hó hé gì tới lời làm chứng.

Có chuyện gì với tôi vậy? Tôi biết mình đang làm hỏng phiên tòa.

Tôi biết mình đang tự biến mình thành thằng ngốc. Tôi đã làm tất cả mọi người thất vọng.

Tôi rời phòng xử án, rảo bước sao đó cũng về được phòng khách sạn. Tôi ngồi thừ trên giường, ôm lấy đầu, nhìn trừng trừng vào hư vô không biết bao lâu.

Thình lình có tiếng động mạnh, tôi liền ngước lên.

Một con khỉ đột.

Dĩ nhiên là Marco, và Cassie đang hoàn hình, nhô lên khỏi tấm thảm trong góc phòng. Từ khóe mắt tôi thoáng thấy Ax. <Hây, Jake.> Marco la.

Rồi nó giáng nguyên nắm đấm khỉ đột vào thái dương tôi.

CHƯƠNG 13

JAKE

Tôi bừng tỉnh và thầy mình đang rơi. "Aaaahhh!"

Không rơi lâu, nhưng mà là rơi xuống nước, vào những ngọn sóng xám sủi bọt.

Tôi vập mặt và chìm xuống ba mét. Nước ục vào miệng. Sặc sụa. Lạnh băng lạnh buốt sống lưng. Tôi không còn lờ đờ nữa mà tỉnh hẳn, nhưng mất phương hướng. Đâu là hướng đi lên nhỉ?

Ánh mặt trời xa dần. Tôi vùng vẫy cuống cuồng, chỉ thấy đau đớn ì ạch. Không thể lên tới bề mặt ư? Quần áo quấn quyện vào tôi, thít chặt tôi, trì néo chuyển động của tôi. Giầy sũng nước, như là cục chì.

Tôi quẫy đạp dữ hơn và bắt đầu ngơi lên. Tôi rứt tung áo, những hột nút văng bắn trong nước. Tôi vẩy giày ra. Tôi sắp thoát chết rồi.

Thế là... không khí!

Tôi hớp lấy hớp để, phun nước phì phì và hơi thở trở lại. Sóng ùa trùm lên đầu, chôn vùi, dìm tôi xuống trở lại. Rồi không khí lại thiếu dần. Tôi không thể thấy gì chỗ khe hở giữa những đợt sóng. Không thuyền bè, không có bờ, cũng chẳng có máy bay. Lẽ nào tôi rồi đời ở đây?

Tôi đã không thể thấy các ngón tay của mình nữa. Những suy nghĩ cũng chuệch choạc.

Cá heo vậy nhá? Tôi ráng lôi trở lại ADN cá heo đang trôi nổi đâu đó trong máu mình.

Tôi cảm thấy sự thay đổi bắt đầu. Da tôi xám lại. Tóc rụng tuột. Những ngón tay tê cứng dính cục lại thành màng, tõe ra thành vây lưng.

Chân tôi quấn lại như hai cọng mì nhão.

Thịt tan đi, không đau. Tôi nghe ruột gan ọc ạch rồi biến mất, định vị lại. Miệng tôi và mũi dài ra xa mãi. Ngay lập tức có một cái lỗ xuất hiện ở gáy tôi.

Tôi không lạnh nữa, mà chỉ thấy điên khùng. Tôi quẫy mạnh đuôi, cố nâng cơ thể cá heo lên để thấy đỉnh sóng. Không đủ tôi cần phải nhảy.

Tôi hút khí qua lỗ thở và nhào xuống. Ba mét, năm mét. Sâu vào màn đêm. Tôi phát ra những tiếng lách tách và sóng siêu âm dội lại, phác ra hình hài một đàn cá đằng sau, cũng ở độ sâu như tôi. Một vật lớn thấp thoáng đằng xa.

Dưới độ sâu cỡ năm ba mét, tôi lộn vòng rồi ngoi lên. Lên. Như hỏa tiễn. Quá dễ. Tôi quẫy đuôi và bay xuyên qua nước.

Nhanh. Nhanh hơn nữa. Thanh chắn giữa trời và nước lều phều bên trên. Tôi bay qua! Lướt trên không một lúc như giữ trời và biển trong mình, gói trọn tất cả trong não.

Tôi bay mà quên nhìn xung quanh. Tôi rơi tòm xuống, chợt nhớ ra

mình còn một công việc. Tôi cần phải thám thính coi mình đang ở đâu, phải suy đoán và cố hiểu tất cả.

Xuống, xuống. Lên, lên. Bay, bay.

<Aahhh!>

Lại nữa. Nữa. Nữa.

Lên lên, xuống xuống, càng lúc càng nhanh. Bay càng lúc càng cao.

Một lần nữa. Lần nữa. Lần nữa.

Cơ thể cá heo bắt đầu thấm mệt. Cóc cần biết, tôi đang muốn mệt. Muốn tháo hết giọt năng lượng cuối cùng ra khi bay và rơi bòm bọp.

Sóng siêu âm giờ vẽ lên bức tranh của ba con cá heo khác. Chúng "hữu hình" dần dần, nhưng vẫn còn ở đằng xa.

Tôi vẫn bơi như điên cho đến khi cơ thể cá heo rã rượi... Không dễ gì làm kiệt sức cá heo trong nước. Tôi không xa bờ lắm. Tòa nhà Hague lọt vào tầm mắt. Tôi hướng về phía bờ... Tôi hoàn hình trong từng làn sóng và lê bước nặng nề trên bãi cát.

Bọn bạn ở ngay sau tôi. Tôi chờ tụi nó. Cả đám mặc đồ biến hình như ngày xưa. Đương nhiên là không giày, tụi tôi vẫn chưa tìm ra cách biến hình cả giày.

Bãi tắm lưa thưa. Chỉ có mấy ông bà già đi dạo, và một phụ nữ dắt chó.

"Mấy bồ thông minh đấy," tôi nói khi vắt khô mái tóc.

"Còn hơn cả tuyệt vọng nữa," Marco bép xép. "Bồ lộn lên lộn xuống lâu gì đâu, Jake. Bồ làm ăn cái kiểu gì vậy. Bồ phá vỡ phiên tòa, bồ không làm chứng chống Visser Một."

Tôi gật, không tranh cãi. Nhưng nếu tụi nó bảo tôi sung sướng thì tụi nó sai bét rồi. "Bà ta gọi mình là tội phạm chiến tranh," tôi lầm rầm.

"Bà ta sai rồi," Cassie cao giọng.

"Bồ cần phải làm gì chứ, bồ tèo," Marco nói. "Tất cả tụi mình đều như nhau mà..."

<Hoàng tử Jake, chính tôi đã nêu bật lý lẽ bênh vực cho bạn,> Ax bảo. <Tôi nêu rằng vũng Yeerk ở trên tàu có thể bị rò rỉ.>

"Ừm, nhưng mình đã ra quyết định. Mình đã giật nút. Sao bồ không bảo mình rằng bà ta sai? Rằng Visser Một là đồ quỷ còn mình thì không? Mình có vẻ giống vậy đấy." Tôi chỉ toan nêu những câu hỏi tu từ mà thôi, không ngờ nó lại đượm vẻ ai oán đến thế.

Cassie nghiêm trang bảo. "Jake, mình đã nghĩ rất nhiều về điều này."

Marco đảo tròn mắt. "Ừ, tụi này biết." "Mình cần nghĩ về nó bởi vì mình cũng làm điều tương tự bồ, Jake. Bồ là thủ lĩnh, nhưng nếu bồ là tội phạm chiến tranh thì tất cả cũng đều là tội phạm." Cassie rùng mình. Trời lạnh mà. "Mình cần phải tự khiến mình an bình cái đã. Jake, bồ không thể..." nhỏ thở gấp, "không thể đánh đồng nạn nhân với thủ phạm."

“Miễn là tự vệ thì bồ không phải là tội phạm chiến tranh hả?” Tôi hỏi. “Cái đó giống như nói kẻ thắng cuộc làm nên luật lệ bởi vì chính kẻ thắng viết lịch sử...”

Cassie tóm lấy cánh tay tôi và nhìn xoáy vào mắt tôi. “Nhiều cuộc chiến tranh do cả hai bên hiềm khích. Đây không phải thế. Trước khi Yeerk đến, Trái đất chưa bao giờ tấn công Yeerk. Không có loài người nào làm Yeerk tổn hại. Rõ ràng: chúng ta là nạn nhân. Chúng đã gây chiến với chúng ta."

“Tốt,” tôi nói nhẹ hều. “Tốt. Có vẻ thỏa đáng. Chúng ta là những người tốt.” Marco nói. “Đúng, Jake Bự.”

Tôi gật. “Nó tốt trong bức tranh lớn, vấn đề của mình vẫn là vấn đề cá nhân.”

<Ý bạn là sao?> Ax thắc mắc.

“Hừm, Ax-ngố, bồ đúng khi bồ hướng sự chú ý của mình tới tàu Lòng Chảo. Và khi chúng ta làm, mình nghĩ: ‘Ồ, Jake, đó là điều khủng khiếp nhưng công bằng, vì dù sao thì ở đây mi vẫn là nạn nhân. Nhưng mình không nghĩ thế. Mấy bồ biết mình nghĩ gì không?”

Cassie buông tôi ra. Nhưng Marco bước lại gần, nhìn thẳng vào mắt tôi. “Mình biết bổ nghĩ gì, Jake. Bồ nghĩ: ‘Chết này, đồ sâu bẩn thỉu. Hãy cảm nhận nỗi sợ đi Yeerk. Hãy cảm nhận sự đau đớn và bất lực đi.′ Bồ muốn chúng phải chịu đựng và chết. Bồ bị kích động.”

Cassie nhăn nhó nhìn đi chỗ khác.

“Ừm, công tử à, bồ không phải là tội phạm chiến tranh vì nghĩ xấu xa. Điều ta làm không phải là điều ta nghĩ hay cảm thấy. Bồ cần phải phán xét hành động đó là để tự vệ. Bồ hãy vui thú vì mình là người chiến thắng. Hai điều rất khác nhau.”

Cassie xa xăm. Nhỏ về hùa với Marco nhưng cố giấu.

<Hoàng tử Jake,> Ax gọi tôi bằng tước hiệu xa xưa. <Tôi không phải là loài người. Nhưng tôi thấy cái đó là tùy vào nhân dân bạn phán quyết đạo đức trong hành động của bạn. Quyết định của họ đã rõ ràng. Nhân dân tôi đồng ý với sự đánh giá đó. Chúng ta, hội Animorphs dưới sự lãnh đạo của bạn, đã ngăn chặn đại dịch Yeerk. Chúng ta đã cứu Trái đất, cứu loài người và cứu nhiều mạng Andalite.>

Tôi đột nhiên mệt lả. Kiệt quệ. Tất cả không còn gì để nói nữa.

Im lặng đã đời, tôi bảo. “Nào...” tôi khoát tay ra biển, ý muốn nói đó là niềm vui thật sự đầu tiên tôi có, kể từ khi chiến tranh kết thúc. Nhưng có một bức tường giữa tôi và Cassie, và cả Marco nữa. Nó là thằng không chịu chia sẻ cảm xúc hay thông cảm với người khác. “Dù sao thì... ngày mai mình sẽ tốt hơn ở tòa.”

CNN: loan tin.

“Chúng tôi vừa có tin. Năm hội đồng tòa ở Hague đã trở lại luận tội, nhất trí hai mươi hai trên hai mươi lăm tội danh chống lại tên Yeerk Visser Một, kẻ cầm đầu cuộc thôn tính Trái đất và là tổng tư lệnh các lực lượng đồng minh.

“Tòa tuyên xử Visser Một không bao giờ được phóng thích khỏi nhà tù đặc biệt được xây ở Kansas.

“Trong suốt ba tuần diễn ra phiên tòa, bảy mươi ba nhân chứng lần lượt được chất vấn. Bao gồm Jake Berenson, nhân chứng đầu tiên, tiếp theo là các hội viên Animorphs và nhiều nhiều người khác nữa.

“Còn bây giờ, chúng tôi sẽ mời nhà phân tích chính của CNN, Greta Van Susteren, phân tích khoảnh khắc lịch sử này.”

CHƯƠNG 14

AXIMILI

HAI NĂM SAU

<Phóng hai chiến đấu cơ. Để bộ cảm biến hoạt động mở, không hoạt động lén lút. Nếu quân núp sau mặt trăng đó là hòa bình thì chúng ta không muốn lên đến gần họ. Còn nếu họ hiếu chiến... ừm, hãy để họ chẳng thấy gì ngoài cặp chiến đấu cơ bất cẩn.>

<Vâng, thưa Hoàng tử Aximili.>

Sau một năm trên con tàu Quả Cảm, tôi có cảm tưởng các sĩ quan kề cận vẫn chưa ủng hộ thói quen giải thích hành động cho phi hành đoàn của tôi. Họ nghĩ thế là bất thường. Thuyền trưởng đúng nghĩa phải đóng vai trò từ xa, như vị thần bao-quát-tất-cả-mọi-thứ. Tuy vậy, tôi vẫn liên tục luyện tập. Như vậy những sĩ quan trên boong sẽ học hỏi nhiều giá trị, và càng dễ ứng biến khi gặp khủng hoảng.

Lúc này nhiệm vụ của chúng tôi là đuổi theo những bóng ma và lời đồn đại liên hành tinh do tàu Lưỡi Rìu hay những tàu nào đó phát ra.

Hừ, có thể tàu Lưỡi Rìu đang ẩn náu ở đằng sau mặt trăng lạnh lẽo kia. Hoặc tàu vận tải Skrit Na quá lúng túng, không muốn lên tiếng với người chúng thấy.

<Chiến đấu cơ đã phóng,> sĩ quan chiến thuật báo cáo.

Tôi thấy những chiến đấu cơ lọt vào màn hình chính. Họ thắp sáng bộ cảm biến và rồ động cơ. Trong vài giây, họ phóng thẳng tới mảng phông xanh lá cây của mặt trăng.

<Tình trạng báo động cấp độ hai,> tôi ra lệnh. <Để nếu cần chiến đấu thì mọi người sẽ không bị thương. Chế độ bay im lặng.> <Cấp độ hai. Bay im lặng,> Sĩ quan Thứ nhất Menderash ra lệnh cho cấp dưới. Tàu Quả Cảm tiến bình bình, bộ cảm biến hạ thấp. Trong trường hợp gặp "kẻ xấu" đang mai phục ở đó, chúng tôi sẽ không biến thành ngọn hải đăng lồ lộ cho chúng.

Một cửa sổ xuất hiện trên màn hình chính. Tôi thấy gương mặt của một trong những phi công. Rất dễ nhận ra nét đặc trưng của phi công chiến đấu ở anh ta, qua cái nhìn pha trộn giữa uể oải, chán ngán và sự thông thạo, xem việc truy đuổi tàu Lưỡi Rìu chỉ là một buổi luyện tập.

<Đây là chiến đấu cơ thứ nhất, Calarass đang báo cáo.>

<Tiến lên,> Sĩ quan Thứ nhất Menderash đáp.

<Có một con tàu, nhưng không phải là tàu Lưỡi Rìu. Không có dấu hiệu tàu Lưỡi Rìu hay bất cứ tàu nào thu vào bộ cảm biến của chúng ta.>

Tôi gật. <Vậy, anh thấy gì ở đó, Calarass?> Anh ta nhún vai. <Tàu lạ, không xác định, thưa thuyền trưởng. Tôi chỉ thấy là nó rất lớn, được nạp năng lượng bởi những động cơ theo kiểu cũ. Nó có đủ vũ

khí, có thể là tia Nghiệt. Không có dấu hiệu của sự sống.>

Tôi kìm nén vẻ chộn trộn trong những trái tim. Vũ khí tia Nghiệt tràn lan khắp nơi trong dải thiên hà. Sự suy sụp của Đế Chế Yeerk tạo điều kiện cho hoạt động mua bán vũ khí bất hợp pháp ngày càng nhộn nhịp. Và tàu Lưỡi Rìu không phải là kẻ phiến loạn duy nhất của Yeerk. Nếu có tia Nghiệt thì khả năng chúng tôi bắt được dấu vết tàu Lưỡi Rìu là rất lớn.

Tôi ngẫm nghĩ một lúc. Một bài học nữa cho các sĩ quan: trừ phi bạn bị bắn, hãy nghĩ trước khi hành động.

<Chuẩn bị đoàn lên boong. Tôi sẽ chỉ huy. Sĩ quan Thứ nhất, trải bộ cảm biến lên con tàu lạ. Hãy mang chúng tôi vào.)

Việc sang tàu khác vốn không phải dành cho thuyền trưởng như tôi. Thuyền trưởng thường ở trên cầu trực chiến.

Thường việc này do sĩ quan chiến thuật thực hiện. Nhưng tôi đang chán. Tôi biết sĩ quan chiến thuật sẽ không tranh cãi. Bởi vì tôi không chỉ là Hoàng tử hay thuyền trưởng, mà tôi còn là Aximili của Trái đất. Aximili – một huyền thoại sống.

Tôi không thể phàn nàn về sự buồn chán. Bộ tư lệnh phi đoàn đã phân công cho tôi nhiệm vụ tốt nhất. Chứ như các tàu khác, phần lớn đang bận phong tỏa thế giới Yeerk, đi lại con thoi trong những chuyến thương mại tới lui Trái đất, hay hộ tống những chuyến khảo sát khoa học.

Tàu Quả Cảm là tàu duy nhất đi ra "lùng tìm rắc rối", như cách nói của Marco. Mọi sĩ quan trong phi đoàn Andalite đều ghen tị với chúng tôi, vì thời bình chỉ còn rặt những dễ dàng. Phiên chế được lược giản tới mức tối thiểu. Chiến tranh kết thúc đồng nghĩa với sự kết thúc ánh hào quang và uy vũ của những chiến binh.

Tất cả họ đều làm nhiệm vụ thứ cấp - cách gọi bí mật của chúng tôi ám chỉ những "chiến binh" có nghề nghiệp tạm thời. Những người đã trở về nhà trên đồng cỏ và lòng máng của mình, trở về với những nghề nghiệp thời bình, với gia đình và bạn bè.

Tôi nghĩ hầu hết các chiến binh đều muốn những điều ấy. Cả tôi cũng vậy. Nhưng thật khập khiễng khi so sánh cái khốc liệt kinh hoàng, dồn dập của chiến trường với niềm vui thanh tao ngắm lá cây và hoa nở.

Tôi rời cầu trực chiến, chuyển qua phi cơ lên boong. Tuy kệch cỡm nhưng nó được thiết kế nhằm ghép nối – tự nguyện hay ép buộc – với bất kỳ dạng phi thuyền nào. Nó có bốn càng bám, đại loại như cẳng chân, với các lựa chọn bám bằng từ trường, keo dính hay nối kết ngẫu nhiên. Nó không nhanh, cũng chẳng có vũ khí. Nó có chỗ cho hai mươi Andalite lèn chặt đuôi với móng guốc vào nhau.

Phi công cẩn thật hết sức để lái phi cơ thật êm ru. Với tôi, Huyền Thoại Sống ở trên boong, anh ta quá thận trọng đám ra vụng về. Anh ta và chúng tôi lèn vừa khít vào từng hốc tàu.

Tôi thở dài. Là thuyền trưởng, tôi được mong chờ phải chỉ ra lỗi lầm. Nhưng là Aximili Vĩ Đại, mọi lời thốt ra từ tôi có sức nặng gấp mười lần.

<Kiểm tra cần lái, có lẽ Warlatan giao diện hơi khựng.

<Vâng, thưa thuyền trưởng.>

Tôi đã có thể thấy con tàu lạ. Hai chiến đấu cơ trinh sát đã ở vị trí bắt giữ – một ở : mũi, một ở đuôi, vũ khí sẵn sàng. Thêm hai chiến đấu cơ hộ tống bay cùng nhịp với phi cơ có tôi, dàn đội hình trên dưới.

Chao! Con tàu lạ không thuộc loại máy bay nào tôi từng thấy trước đây. Kích thước của nó đồ sộ, to hơn cả tàu Mái Vòm loại cũ. Với nó, tàu Quả Cảm chỉ như một món đồ chơi.

Nó được xây dựng trong một dạng khuôn mẫu nhằm bắn dọn ngôi sao, thiếu cân xứng. Như thể có ai đem mấy chục kiến trúc ở của cư dân Trái đất, gọi là nhà chọc trời, cùng chồng lên với nhau. Mỗi tòa chọc trời có hình dáng, kích thước và màu sắc khác nhau. Quả là kỳ dị.

Đó là chưa kể phần động cơ lòi ra, nhưng đã bị vũ khí năng lượng vặt mất rồi.

Những trái tim tôi lại đập thình thịch. Có bao nhiêu tàu dám đánh với con quái vật này nhỉ? Chắc chắn tàu Lưỡi Rìu đang lẩn quất đâu đây.

Sĩ quan Thứ nhất Menderash báo cáo từ tàu Quả Cảm, giờ cũng ở trong tầm nhìn của con tàu lạ. <Bộ cảm biến không bắt được dấu hiệu sự sống, nhưng lại dò được vết ADN.>

Tôi nhíu mày. <ADN? Cụ thể? Nguồn gốc Trái đất hả?>

<Không đọc được chính xác,> sĩ quan chiến thuật xen vào. <Số lượng vật chất rất nhỏ, trong khi, như ngài thấy đó thưa thuyền trưởng, con tàu lại quá lớn.

<Phải, tôi cũng nhận thấy thế,> tôi lạnh lùng đáp. <Tôi muốn thiết lập một mạng lưới bộ cảm biến. Nối kết tất cả bốn chiến đấu cơ và sân bay ghép nối với bộ cảm biến chính. Để coi chúng ta có xác định được vệt ADN đó hay không. Phải mất cả năm ròng mới nghiên cứu hết con tàu này.>

Mấy phút sau, chúng tôi áp sát con tàu chết.

<Chúng ta đã ghép nối,> sĩ quan chiến thuật báo cáo. <Giờ khả năng chín mươi chín phần trăm ADN có nguồn gốc Trái đất ấy ở cùng một vị trí.>

Không ai nói lời nào, nhưng có tiếng lầm bầm phấn khích. Các chiến binh kín đáo thay đổi tư thế, liếc nhìn bảng báo trên Máy Cắt của họ, hích cùi chỏ vào nhau.

<Bộ cảm biến vẫn báo không có sự sống,> Sĩ quan Thứ nhất nói. <Tuy nhiên, thưa thuyền trưởng, trường hợp này thật khác thường. Có lẽ ngài nên để sĩ quan chiến thuật hoặc là tôi, chỉ huy phi cơ lên boong.>

<Anh cảm thấy nguy hiểm phải không, Sĩ quan Thứ nhất Menderash?>

Anh ta ngần ngừ. <Đúng thế.>

<Bất chấp bộ cảm biến báo đây là con tàu chết?>

Lần này Menderash nói dứt khoát. <Đúng vậy, thưa thuyền trưởng.

<Tôi cũng nghĩ vậy. Hãy tiến lên, hãy ghép nối chúng ta. Để coi những ADN này là gì?>

CHƯƠNG 15

JAKE

"Lần đầu tiên thường rất khó kiểm soát trí não và bản năng của các con thú. Các bạn sẽ bị bản năng cuốn đi, nhất là chim săn mồi, khi nỗi sợ chiếm lĩnh. Những lần sau sẽ dễ dàng hơn. Chính vì thế mà các bạn đừng bao giờ tham chiến với lốt hình biến chưa được kiểm chứng."

"Nhưng, thưa Giáo Sư, anh thường vậy mà..."

"Đúng, tôi đã làm rất nhiều điều ngu ngốc, Hạ sĩ Santorelli à. Lúc đó tôi còn là con nít. Tôi nghĩ chính phủ hai nước hy vọng anh học những thói quen tốt, chứ không phải thói quen xấu của tôi."

Tôi đang hướng dẫn cho một lớp học đặc biệt, gồm hơn hai chục phụ nữ và đàn ông được tuyển chọn vào đội chống khủng bố của các nước cộng hòa trên thế giới. Đây là lớp thứ ba của tôi trong vòng một năm qua. Đã có Mỹ, Anh, Pháp, Nhật, Đức, Na-uy vào học lớp này.

Chủ nghĩa khủng bố đang là vấn nạn. Bọn sùng bái các nghi thức tôn giáo nghĩ rằng, sự có mặt của người ngoài hành tinh trên Trái đất là điềm gở. Những tên hoang tưởng, chống đối chính phủ, sợ người Andalite có âm mưu thôn tính Trái đất. Bọn phát xít mới kích động mọi người tẩy chay Hork-Bajir. Và cả những nhà sinh thái học cực đoan, căm ghét tất cả những kỹ thuật mới.

Trước tình hình bọn khủng bố bắt đầu tấn công những khách du lịch Andalite và người Hork-Bajir tự do, người Andalite chấp thuận truyền bá công nghệ biến hình một cách hạn chế, chỉ được sử dụng vào mục đích chống khủng bố, và dưới sự giám sát nghiêm ngặt của người Andalite.

Tôi chẳng thấy hay ho gì trong chuyện khách du lịch Andalite biến hình người và chết chìm trong các cửa hàng kẹo, bánh quế, hay bánh nướng, thậm chí nhai cả mẩu thuốc lá...

Thêm nữa, nền thương mại và du lịch Trái đất-Andalite đã trở thành món làm ăn béo bở. Người Andalite không muốn sự việc phát triển ồ ạt.

Tôi cần việc làm và cần làm cái gì đó hữu ích. Thế là tôi thành chuyên gia về sử dụng lốt hình biến thú để thâm nhập, do thám và chiến đấu.

Họ gọi tôi là Giáo Sư. Thật nực cười, bởi vì tôi vẫn chưa chính thức tốt nghiệp trung học, còn học viên thì lớn gấp đôi tuổi tôi. Những người lính ưu tú, có kỷ luật cần có cái gì đó để gọi tôi.

Những lớp học này là Tối Mật. "Trường học" là một tòa nhà bị bỏ quên ở căn cứ Palms Marine, lối vào hoang mạc Califor- nia. Xung quanh trống lốc.

Tôi sống ở Santa Barbara. Sau phiên tòa xử Visser Một, do sự nài nỉ, chèo kéo của Marco (và ông bầu cùng công ty người đại diện và

bạn bè ở Hollywood của cậu ấy) tôi viết một quyển sách. Giống như là tự truyện. Tôi ghét việc này lắm, nhưng đó cũng là cách cho tôi nói với mọi người thêm về Rachel và Tobias. Hầu như mọi người đã quên tụi nó là hội viên Animorphs.

Quyển sách mang lại nhiều tiền hơn tôi cần. Tôi mua một căn nhà cho ba mẹ và rồi một căn khác cho tôi. Tom chết rồi, dù tôi có luẩn quẩn bên ba mẹ cho tới khi ba mươi tuổi, cũng không thể mang ảnh về lại.

Marco sống cách tôi nửa dặm, trong căn nhà bự gấp bảy lần nhà tôi. Tụi tôi cũng hay qua lại với nhau.

Bộ Quốc Phòng là nơi thuê mướn tôi chính thức. Sáng sáng, họ chở tối bằng máy bay quân sự từ Santa Barbara tới lớp, và chở về vào buổi tối. Tôi ngồi làm bài tập, nhìn ra ngoài cửa sổ, ra biển Thái Bình Dương và ngắm đàn chim.

Thi thoảng tôi gặp vài chú diều hâu đuôi đỏ, nhưng chẳng phải là Tobias. Tôi nói chuyện với Cassie vài tháng một lần. Nhỏ có anh bạn đồng nghiệp cùng làm việc với Hork-Bajir ở khu Đá Vàng.

Một ngày thứ Sáu nọ, lớp học cuối tuần kết thúc, các sinh viên hồ hởi chúc mừng nhau và chào tôi ra về.

Chiếc Humvee đợi bên ngoài tòa nhà, lái tôi tới lui trên an ninh nghiêm ngặt - cho xứng tầm anh hùng của tôi.

Tôi được tặng thưởng huân chương Tổng Thống, huân chương tự do và huy chương ngợi ca từ rất nhiều quốc gia trên Trái đất, cả trước và sau phiên tòa. Nếu còn sót lại chút ám ảnh về "tội phạm chiến tranh" thì tôi cũng không để ý. Tôi cũng quên mất là mình được bảo vệ ngày đêm, và là mục tiêu số một của bọn khủng bố.

Chiếc Humvee dừng lại bên chiếc máy bay đang đợi. Tôi chờ anh tài xế bước đến mở cửa xe cho tôi. Sự chù chữ này cho hai lính an ninh thời gian để nhảy ra dòm ngó hết cả khu vực.

"Hôm nay nóng quá, thưa Giáo Sư," anh tài xế nói vu vơ khi tôi bước ra.

"Ừ, nóng kinh người," tôi đáp. "Gặp anh vào ngày thứ Hai, hạ sĩ."

Tôi đẩy mắt kính lên và hướng ra máy bay. Rồi tôi dừng lại. Một anh lính an ninh ấn nút và giơ máy bộ đàm lên nghe chăm chú. "Được. Để tôi hỏi."

"Hỏi gì, thưa thiếu tá?" Tôi hỏi.

"Thưa ngài có một người Andalite vừa tới đột xuất. Anh ta đang ở trong căn cứ và yêu cầu được gặp ngài."

"Hoàng tử Aximili à?"

"Tôi không nghĩ vậy, thưa ngài. Họ sẽ mang anh ta thẳng tới đây nếu ngài chấp thuận."

Tôi gật. "Hãy đưa vào chỗ bóng râm."

Lúc sau, một đoàn xe xuất hiện trong cái nóng hầm hập từ nhựa đường bốc lên. Hai người Andalite, chứ không phải một, đứng trên xe

moóc chở ngựa do xe Humvee kéo đi. Những người Andalite vốn không bao giờ câu nệ tới loại phương tiện chuyên chở kỳ khôi, vì cũng khó mà nhét họ vào xe hơi được.

Hai người Andalite xuống thang. Tôi chào và dẫn họ chui dưới cánh máy bay, tránh khỏi cái nắng mặt trời gay gắt.

<Tôi là Hoàng tử Caysath-Winwall- Esgarrouth. Đây là Menderash, Sĩ quan Thứ nhất của tàu Quả Cảm.>

<Tàu của Ax? Xin lỗi, của Hoàng tử Aximili?>

<Đúng,> Caysath xác nhận. <Menderash là người duy nhất sống sót của tàu Quả Cảm>

“Anh nói là Ax đã chết hả?”

Caysath lắc đầu. Đó là cử chỉ họ học được khi tiếp xúc với loài người. <Không! Anh ấy chưa chết chính thức. Chỉ là mất tích thôi. Thật ra có lý do để tin là anh ta vẫn còn sống nhưng đã bị bắt làm tù binh.>

“Tù binh của ai?” Tôi nạt lớn.

Menderash trả lời. <Của tàu Lưỡi Rìu.>

CHƯƠNG 16

JAKE

Chúng tôi trở lại căn cứ để Menderash giải thích kỹ hơn. Tim tôi đập bưng bưng. Mạch máu giật cùng cục. Tôi bối rối vì sự phản ứng của mình, nhưng đây là Ax, một đứa trong tụi tôi mà...

Menderash kể lại.

<Chúng tôi tiến tới con tàu vô danh. Hoàng tử Aximili ra lệnh cho phi cơ ghép nối lên tàu, gần vệt ADN đáng nghi. “Không có dấu hiệu cuộc sống à?”

<Không,> Menderash đáp. Rõ ràng anh ta run. Tôi nhận thấy anh dằn vặt vì chuyện này. <Chúng tôi đã chạy tất cả bộ cảm biến. Anh cần phải hiểu, việc đó dễ hơn gấp ngàn lần việc dò tìm dấu vết những mẫu ADN nhỏ tí. Chúng tôi tin là con tàu lạ đã chết trong không gian.>

Tôi gật. “Kể tiếp đi.”

<Việc ghép nối khá khó khăn. Họ phải đi xuyên qua vỏ tàu. Hoàng tử Aximili và một chiến binh mang vũ khí lên boong. Một lát họ báo về từ bên trong tàu lạ là không có ai từ rất lâu rồi. Không có dấu hiệu của những hoạt động hiện tại. Nếu có, tôi không bao giờ...

<Cứ bám vào câu chuyện đi,> Caysath nhắc nhở nhẹ nhàng.

<Đương nhiên,> Menderash ngừng rung rinh mắt cuống, ráng đứng vững. <Họ dùng bộ cảm biến xách tay dò mẫu ADN. Hoàng tử Aximili nhặt nó lên và giữ nó. Ngài nói Có vài sợi lông màu trắng. Rồi ngài nhướng mày bảo Không hẳn trắng, mà là không màu. Rỗng.

Tôi biết ngay cái gì xảy ra kế tiếp. Tôi biết con thú có lông không màu, rỗng, nhìn xa tưởng màu trắng đó chính là con gấu trắng. Chính xác là lốt hình gấu trắng của tên Yeerk đã giết Rachel.

<Rồi Hoàng tử quát các chiến binh hãy lấy vũ khí ra. Ngài lệnh cho tôi phủ màn tự vệ quanh tàu Quả Cảm ở điều kiện số một. Nửa giây sau, con tàu lạ bắn chúng tôi. Vũ khí của nó cực mạnh. Nó bắn trúng chúng tôi. Anh biết đấy, bộ cảm biến bớt hữu hiệu hơn khi sử dụng trường từ để bảo vệ tàu. Loạt bắn rứt một mảng tàu Quả Cảm cùng với nửa số người của chúng tôi... Thương vong. Máu. Máy tính nát vụn. Hỗn loạn. Thông tin liên lạc tê liệt. Sĩ quan chiến thuật... anh ấy... anh ấy bị hút vào không gian trước khi trường lực bít cửa lại.>

“Con tàu lạ chứ không phải tàu Lưỡi Rìu bắn?” Tôi hỏi.

<Đúng thế. Bắn với hỏa lực tối đa. Bổn phận của tôi là giữ con tàu. Được lệnh phải cứu tàu, tôi không có lựa chọn nào khác ngoài cách rút lui. Nhưng trước khi có thể rút lui... tôi nghe giọng truyền của Hoàng tử Aximili, thuyền trưởng của chúng tôi. Nghe rất yếu, xa xăm...>

“Sao?”

<Bác sĩ cho rằng tôi bị stress tạm thời. Bị ảo giác. Nhưng tôi có nghe mà...>

“Anh nghe gì, thưa Sĩ quan Thứ nhất?”

<Hoàng tử Aximili gọi tên anh. Ngài chỉ gọi: Jake.>

Cả hai người Andalite nhìn, chờ phản ứng của tôi. Hai lính an ninh trong phòng cũng nhìn tôi luôn. Sự ghen tị rõ rệt trong mắt họ - cả hai chưa ai từng đánh trận nào.

<Và rồi, động cơ văng mất. Chúng tôi mất hết nguồn sống. Chúng tôi phát tín hiệu cầu cứu, nhưng... bọn vũ trụ tặc Norshk bắt được chúng tôi, chúng tôi không thể chiến đấu. Viện binh tới nhưng quá trễ. Không khí hết. Lạnh.> Menderash không còn sợ nữa, mà bối rối, rồi im.

Caysath diễn giải. <Menderash tin giọng truyền của Hoàng tử Aximili đến từ tàu Lưỡi Rìu, nó lòi ra từ bên trong con tàu lạ và bay vù đi mất. Con tàu lạ cũng theo sau tàu Lưỡi Rìu và bắn xối xả vào tàu Quả Cảm. Nhưng sau đó động cơ của nó bị hỏng nên không theo kịp tàu Lưỡi Rìu, và nó chuồn biến vào vùng không gian Kelbrid.> “Không gian gì?”

Caysath lưỡng lự, nhìn tôi bằng con mắt chính.

“Làm ơn chờ tôi bên ngoài,” tôi bảo hai anh lính an ninh.

Khi họ đi rồi, Caysath mới nói. <Vùng không gian Kelbrid là một đế quốc có biên giới sát mí với lãnh địa thế giới của chúng tôi. Họ rất nguy hiểm – hiếu chiến, ham mê chiến tranh, nhưng cũng rất trung thực. Chúng tôi quan hệ với nhau dưới thỏa ước: không bên nào được xâm phạm lãnh địa của nhau. Chúng tôi không biết, và không bao giờ thấy vùng không gian Kelbrid. Họ cũng không có kiến thức nhiều về chúng tôi.>

“Họ đồng lõa với tàu Lưỡi Rìu à?” <Không thể biết được.>

Tôi mất kiên nhẫn. “Vùng không gian Kelbrid có lý do để cần một người Andalite sống. Luật đầu tiên của trí khôn là biết rõ kẻ thù.”

<Đúng.>

“Vậy các anh làm gì với chuyện này?” Caysath nhìn tôi thật gần. <Không làm gì cả. Nếu chúng tôi đi vào vùng không gian Kelbrid, tức thì sẽ khơi mào một cuộc chiến tranh. Không tàu Andalite hay người Andalite nào vào vùng không gian Kelbrid. Sẽ rất rủi ro khi cố gắng cứu Hoàng tử Aximili.>

“Không có tàu Andalite nào à?”

<Hoàn toàn không.>

Chắc chắn Caysath đang lèo lái tôi tới đâu đó. Tới đâu? Chợt, tôi đoán ra. “Hẳn phải có một số tàu Yeerk đầu hàng ở quanh đây.”

<Đúng thế,> Caysath xác nhận. <Ngay lúc này, ở trong quỹ đạo bên trên chúng ta có một con tàu Yeerk. Nó rất nhanh, được nạp năng lượng đầy đủ và trang bị vũ khí hạng nặng. Một phiên bản của tàu Lưỡi Rìu, có pha trộn kiểu dáng tàu Quả Cảm. Chúng tôi muốn tạo ra tình huống là Yeerk đánh cắp tàu Quả Cảm rồi cho ra đời con cháu nó. Như vậy nó không phải là Andalite.>

“Và ai sẽ bay?”

Để trả lời, Menderash bắt đầu biến hình thành người.

“Nhưng anh ấy vẫn là Andalite,” tôi ngỡ ngàng.

<Hai giờ nữa tôi sẽ không còn là Andalite,> Menderash dõng dạc bảo.

CHƯƠNG 17

CASSIE

Tôi đi cùng với Ronnie Chambers, một đối trọng ở California. Anh là cầu nối của chính phủ với người Hork-Bajir. Chúng tôi bỏ các phụ tá cùng tất cả những chi tiết an ninh lại đằng sau để lẻn tới thung lũng mới, lãnh địa mở rộng của Hork-Bajir. Người Hork-Bajir đang sinh sôi nảy nở...

Leo trèo thật khó nhọc dưới sức nóng mặt trời gay gắt, nhưng tôi yêu thích khám phá những nét huyền bí vô tận của khu Đá Vàng. Đôi khi, trong những trường hợp khẩn cấp hoặc đặc biệt, tôi vẫn biến hình.

Tôi thường đánh bộ đồ kỵ sĩ, nhưng với giày bốt "xịn" và áo sơ mi hàng hiệu L.L. Bean. Rachel vẫn thường ca cẩm rằng tủ quần áo tội nghiệp của tôi cần phải thay đổi đấy thôi. Vả lại, không phải tôi đua đòi, mà các siêu thị Wal-Mart*" cứ quấy rối, nài nỉ tôi mặc đồ của họ.

(*) hệ thống siêu thị có doanh số bán lẻ lớn nhất nước Mỹ.

Sau phiên tòa Hague, tôi đã chuyển khỏi Bộ Nội Vụ khi tổng thống mới nhậm chức. Bà chỉ định tôi vào vị trí làm Trợ Lý Đặc Biệt cho tổng thống về Cư Dân Ngoài Hành Tinh. Mười chín tuổi, tôi nằm trong hạ nội các của Tổng Thống.

Có một bộ phim về tụi tôi. Diễn viên đóng vai tôi cao hơn tôi ba tấc và nhẹ hơn tôi chục ký. Họ liên tiếp tổ chức những chuyên đề Bây giờ họ ở đâu? về tôi, Jake, Marco, và những cuộc tìm kiếm Tobias.

Tôi không cố "bỏ tất cả lại đằng sau", tôi có tên trong sách lịch sử. Nhưng tôi có cuộc sống khác.

Đang hì hụi tiến lên đồi thì tôi thấy một chú chim ưng peregrine. Tôi vẫn thấy chim ưng hoài, nhưng con này thì tôi biết.

"Ronnie?" Tôi gọi.

"Gì cơ?" Ronnie dừng lại, giữ nhánh cây và cười xuống với tôi. "Em cần nghỉ giải lao à? Anh đã bảo em đừng có ăn mấy cái bánh kếp ấy mà không chịu nghe."

Tôi nhoẻn miệng cười, nhưng Ronnie biết tôi giả bộ.

"Có chuyện gì vậy Cass?"

"Một người bạn của em đang tới." Ronnie nhìn xuống đồi, rồi lại nhìn lên. Tôi chỉ chú chim ưng đang liệng bên trên. "Một trong số họ?"

"Jake đấy." "Ồ."

Ronnie trầm ngâm, nhìn quanh. "Để anh lên chỗ tảng đá lộ thiên đằng kia. Chừng nào xong thì em..."

"Cám ơn, Ronnie."

Jake lượn xuống, đáp lên khúc cây gãy. Cậu ấy nhảy xuống và hoàn hình ngay khi móng vuốt chạm đất.

Jake trước mặt tôi không còn là cậu Jake ngày xưa nữa...

"Chào Cassie."

Cậu ấy luôn gọi tôi là Cassie, chứ không phải là Cass như Ronnie.

“Chào Jake, có chuyện gì vậy?”

Jake nhăn mặt, ra điều có chuyện cậu ấy mới cất công tới tìm tôi.

“Là Ax. Hôm qua có hai sĩ quan Andalite tới gặp mình, báo rằng Ax đang làm nhiệm vụ trong không gian thì tàu ảnh bị tấn công. Ax đã bị bắt làm tù binh.”

“Trời ơi,” tôi thảng thốt la, vô tình nắm lấy tay Jake.

“Ừm. Đó là tàu Lưỡi Rìu. Nó biến mất vào nơi người Andalite không thể vào mà không khơi ngòi cuộc chiến liên hành tinh. Họ đã có hiệp ước. Không tàu hay người Andalite nào được léo hánh tới. Tàu Lưỡi Rìu đã mang Ax qua đường biên giới, âm mưu sử dụng sự hiện diện của ảnh để châm ngòi chiến tranh giữa người Andalite và vùng không gian Kelbrid.”

Tôi bải hoải, bủn rủn cả người khi nghe tin Ax gặp nạn.

“Họ yêu cầu bồ đi tìm Ax hả?” Tôi hỏi.

Jake cười giễu cợt. “Không. Vậy là vi phạm hiệp ước Andalite-Kelbrid. Nhưng họ gợi ý cho mình tình cờ cướp được một con tàu Yeerk, rồi hăng hái đi cứu bạn... Bồ cũng hình dung ra được chứ?”

“Jake, việc này... một con tàu ư? Bồ được yêu cầu đi vào vùng không gian thù địch trên một con tàu và giải cứu Ax khỏi tàu Lưỡi Rìu và khỏi một đế quốc?

“Với tư cách là bên ba, vô can,” Jake nói. Cậu ấy mỉm cười giống hệt Rachel. Uể oải, mai mỉa. Làm sao tôi lại không nhận ra sự giống nhau này từ trước nhỉ?

“Marco sẽ đi cùng với mình,” Jake nói thêm.

“Cậu ấy đồng ý rồi à?”

“Chưa. Mình chưa ngỏ lời, nhưng cậu ấy sẽ đi.”

Tôi lặng người. Ax còn hơn cả người bạn nữa. Đã bao lần ảnh liều mạng để cứu tôi? Biết bao lần cái đuôi ảnh vung vẩy che cho tôi?

“Mình cũng đi,” tôi quyết định. “Mình cần một ngày để sắp xếp công việc và...” Jake lắc đầu. “Không, Cassie.”

“Nghe này, Ax là bạn tụi mình mà...” “Cassie, nghe này,” Jake nặng nề ngắt ngang. “Bồ hãy làm công việc bồ sinh ra để làm. Người Hork-Bajir cần bồ giữ gìn một nơi trên Trái đất cho con cháu họ.”

“Mình vẫn chiến đấu tốt mà,” tôi cãi.

Jake cười. “Tốt thôi ư? Cassie. Bồ là đội quân một-nữ. Nhưng mà, Cassie, cả hai tại mình biết cuộc chiến là dành cho mình.”

Tôi quệt nước mắt. Tôi không biết mình cảm thấy thế nào. Nhẹ nhõm? Hay chối bỏ?

“Vậy là bồ tới chỉ để chào tạm biệt thôi sao?” Tôi khổ sở hỏi lại.

“Không. Mình tới vì Tobias.”

Tôi ngó Jake chằm chặp.

“Đừng bảo là bồ không biết chỗ cậu ấy nha.” Jake bảo. “Mình bảo đảm cậu ấy cho bồ biết bí mật. Nhưng bồ cần tự hỏi xem điều gì tốt nhất cho Tobias. Ax là shorm của cậu ấy. Tobias cần phải đi, cho dù

cậu ấy ghét mình."

"Cậu ấy không ghét bồ, Jake. Không bao giờ... Trái tim cậu ấy tan vỡ, thế thôi. Bồ biết là Tobias đâu có ai khác, ngoài Rachel. Không có cha mẹ, Rachel là người đầu tiên thương yêu Tobias."

Jake gật. "Ừ, mình biết. Nhưng Ax là bạn của cậu ấy, là chú ruột nữa kìa. Tất cả tụi mình cũng là bạn cậu ấy. Vậy, hãy cho mình biết làm thế nào tìm Tobias đi."

Vài phút sau, khi Jake đã biến hình và bay đi, tôi trèo tới chỗ Ronnie đang đợi. Tôi biết mình đã nói lời tạm biệt Jake mãi mãi.

CHƯƠNG 18

TOBIAS

Tên chuột nhỏ nhất thế giới nhỏ nhoáy trước mũi tôi. Một cục nâu tí tẹo có cái đuôi bị tôi ngắt cụt mất. Chỉ trong gang tấc, nó đã vuột khỏi tú về của tôi.

Thật nhục nhã. Tôi là diều hâu đuôi đỏ với bộ não người, vậy mà lại bị một con chuột nhãi nhép qua mặt. Vấn đề là tôi có cần ráng nữa hay không? Tôi có chỗ đậu tốt, chỉ việc dang cánh bổ nhào xuống là xong, nhưng kết quả thu được chỉ là một móng vuốt đầy đất và cỏ.

Cái mũi lại hinh hình thập thò. Thôi rồi, nó đã biết và đang chọc tức tôi đó mà. Nhưng đã ở đồng cỏ của tôi thì đằng nào nó cũng là "của tôi" thôi.

<Thôi được, tên chuột điên kia. Ta cho mi sống thêm một ngày nữa. Bữa nay ta chưa đến nỗi chết vì thiếu mi đâu.>

Tôi quét nhìn khắp đồng cỏ. Chà, quanh cảnh mới đẹp làm sao. Không khí trong lành, sạch sẽ, mặt trời chiếu rọi muôn hoa cho tôi đủ luồng khí nóng cần thiết. Dòng suối uốn lượn sau khi tuyết tan (năm ngoái nó cạn khô khiến tôi suýt chết đói). Chuột đồng, chuột chũi, thỏ và cả chồn hôi hội tụ về đông vui. Tất cả là "của tôi" trong những giờ ban ngày.

Ban đêm, nơi này là giang sơn của con cú sừng. Mặc kệ, anh ta giữ giờ của mình, còn tôi có giờ của tôi - có đủ thức ăn cho cả hai mà. Chỉ thỉnh thoảng mới có đối thủ thật sự mò tới: một bầy sói hay một con báo nào đó, nhưng biến hình là mọi chuyện ổn hết. Chẳng bầy sói nào muốn ở chung đất với gấu cả...

Hôm nay tôi gặp phiền hà khác: hai người cắm trại. Họ dựng lều từ đêm trước, ngay bên dòng suối. Họ lượm cành khô và nhen một ngọn lửa nhỏ. Ít ra họ cũng đào rãnh thoát cách xa nguồn nước của tôi. Họ cũng không đến nỗi ngốc, và có ý thức thu dọn rác rưởi, nhưng tôi chẳng thích sự có mặt của họ.

Những người đi dạo hiếm khi tới đồng cỏ của tôi. Nó cách xa đường xe lửa và xa nơi có thể có Hork-Bajir trên cây.

Thỉnh thoảng cô gái cắm trại lôi ống sáo ra thổi, rất điêu luyện. Nhưng tiếng sáo làm tôi chán. Nhưng đêm nay thì khác, tôi sán đến gần và nghe, nhìn.

Tiếng sáo dặt dìu thấm vào tôi, và cả vào cô gái. Cô chẳng có một nét nào giống Rachel cả, anh chàng đi cùng cũng chẳng giống tôi. Nhưng có điểm gì đó về họ làm tôi nghĩ họ giống tụi tôi. Phải, họ yêu nhau - ngay cả diều hâu cũng biết vậy.

Tôi hi vọng họ sẽ đi khi ánh bình minh lên. Nhưng họ vẫn dềnh dàng, ngủ vùi như chẳng muốn rời đồng cỏ của tôi. Hừ, tôi sẽ làm họ đổi ý ngay thôi, nếu tôi thấy cần thiết.

Nếu họ ở lại thêm một đêm nữa và cô gái lại thổi sáo thì... Ồ,

đừng tự dối mình. Không phải tôi chán tiếng sáo, mà tôi... chạnh lòng.

Thú thật là sự hiện diện của họ làm tôi thấy phiền.

Dời mắt khỏi tên chuột tinh ranh, tôi nhìn cô gái đang chuẩn bị uống nước suối. Tốt nhất hãy đuổi họ đi. Tôi không muốn khó chịu, tôi muốn tự thưởng cho mình một chú chồn non béo ngậy. Tôi cũng không muốn ray rứt, tra tấn mình bằng niềm ao ước không thể có được.

Trước khi tôi hành động, cô gái bỗng cứng người lại, rồi quýnh quáng túm lấy anh bạn trai, chỉ trỏ. Một người Hork-Bajir đang chuyền từ cành này sang cành khác. Tâm trạng tôi sáng lên tức thì. Đó là Toby. Bây giờ cô bé đã ra dáng một Hork-Bajir trưởng thành, với gương mặt yêu tinh.

Tôi xòe cánh và sà xuống cái hang chuột, để giữ không cho nó chuồn mất trong khi tôi nhóng lên cô bạn Hork-Bajir.

<Chào Toby, lâu quá...>

Ngay lúc đó, tôi thấy một con sói đi lững thững bên dưới người Hork-Bajir. Sói ư? Chắc chắn là Cassie rồi.

Toby nhảy xuống đất.

“Chào chú Tobias. Cháu hy vọng chú ổn thỏa.”

<Ờ, chịu đựng được.> Tôi đáp thận trọng. Tôi đậu lên một cành thấp, bên trên mắt Toby một chút. Chú sói vẫn chưa nói gì.

“Tobias, cháu có điều mà có lẽ chú không đồng ý,” Toby bảo. Cô bé thường tỏ vẻ cung kính quá mức mỗi khi nói chuyện với tôi. Trong khi trên thực tế, cô không chỉ là thống lĩnh Hork-Bajir, mà còn là đại diện hợp pháp của lãnh thổ tự trị Hork- Bajir trên đất Mỹ, là thành viên quan sát của quốc hội.

Tôi vừa tin cậy vừa bực mình. <Được rồi, ai đó?> Tôi hỏi gắt.

<Là mình, Tobias.> Jake lên tiếng và hoàn hình tức thì.

Giờ thì hai người khách cắm trại đang chụp hình lia lịa càng làm tôi nổi cáu. Tôi hết họ bằng giọng truyền. <Hây, Ken và Barbie, đi đi. Đây là đồng cỏ của tôi. Anh chị muốn ở lại thì hãy ngồi xuống và im lặng.>

Ít khi nào tôi nạt nộ người khác, nhưng lúc này tôi bức bối quá. Tôi đã không nói chuyện với Jake lâu rồi. Kể từ khi Rachel...

Nhưng thật ngạc nhiên, tôi khó mà triệu hồi hết sự tức giận mình nghĩ về nó.

Trở về hình hài thật, Jake già dặn hơn lần cuối tôi gặp nó. Nét thư sinh, trẻ nít cuối cùng đã biến mất, thay vào đó là một thanh niên với đôi mắt của ông già.

Hai cô cậu cắm trại dường như không thở, đứng cách ba chục mét, trố mắt đờ ra. Dĩ nhiên là họ nhận ra Jake, nhưng xem ra họ đang tự hỏi tôi là ai. Trong thế giới sôi động này, đâu dễ gì có một con chim quát nạt bạn.

<Hây, Jake,> tôi nói, đã bình tĩnh lại phần nào. <Có chuyện gì với

bồ vậy? Bồ dạo này sao rồi?>

“Mình khỏe,” Jake đáp gọn. <Trông bồ già đi nhiều đấy.> “Bồ cũng thế.”

<Ừm, vậy thì bái bai nhá,> tôi xòe cánh định bay đi.

“Là về Ax,” Jake nói gấp.

Tôi định bay rồi, tôi biết mình nên vậy. Nhưng chú Ax là shorm của tôi - tiếng Andalite có nghĩa là gần gũi, thân thiết hơn cả bạn.

Trong chiến tranh, tôi và chú ấy sống biệt lập trong rừng. Cả hai chúng tôi đều không có nhà thật sự. Gia đình chú ấy cách xa ti tỉ dặm, còn nhà của tôi thì không hiện hữu trên đời. Ngoài ra, sau bao biến cố chúng tôi nhận ra mình còn có họ hàng huyết thống với nhau nữa...

Tôi có thể bay đi, nhưng không thể. Một lần nữa, tôi đã mắc bẫy Jake.

<Chú Ax làm sao?> Tôi hỏi.

CHƯƠNG 19

MARCO

Tôi có chín triệu bốn trăm ba mươi hai ngàn đô la trong tài khoản Merrill Lynch. Phần lớn là cổ phiếu và trái phiếu.

Chương trình tivi của tôi tiến triển như diều gặp gió, mặc dù số lượng khán giả, theo biểu đồ đánh giá, có giảm chút đỉnh.

Tôi có một cô bạn gái là người mẫu, diễn viên. Xinh đẹp và cao hơn tôi một cái đầu. Tôi có bảy chiếc xe hơi. Một người quản gia tên là Wetherbee. (Thật ra tên ông là McPheson, nhưng tôi thích gọi là Wetherbee hơn). Tôi có hai người giúp việc và một chiếc máy bay thuê theo giờ. Tôi có nhà ở Santa Barbara, một căn hộ ở New York và đang tìm một chỗ ở Tuscany.

Lúc này tôi đang giết thời gian rảnh bằng cách biến hình tôm hùm bên hồ bơi. Tôi chưa làm tôm hùm cách đây cả... triệu năm rồi, khi tôi trốn bọn Yeerk trong bể cá của cửa hàng tạp phẩm í...

Ôi những ngày sôi động, hào hùng đó.

Tôi trao tráo nhìn làn da dày cứng lại như móng tay. Không đỏ mà lốm đốm xanh, tôm hùm chỉ đỏ khi bị luộc chín thôi.

Những ngón tay tôi dính tịt lại, được đắp lên một lớp vỏ cứng màu xanh. Những cẳng chân tí hon ngọ nguậy rồi tách ra làm hai cái càng. Cẳng chân vừa thụt vào bụng tôi thì chuông cửa reng. Ôi dào, cứ để ông Wetherbee ra mở rồi lịch sự mời một fan nào đó tới xin hình ra về. Nhưng khi tôi mất cẳng và mắt thì Jake bước vào. "Ồ, chào cậu bé Tôm Hùm!"

<Ê, chào Jake. Nhớ lốt hình biến này không?>

"Ừ - hử. Vì lý do gì mà bồ biến hình tôm hùm vậy?"

"Hừmmm... Tui đánh rơi chìa khóa xuống hồ bơi. Và tui muốn nhặt nó lên. "À, tuyệt đấy. Người bình thường thì đành bỏ chìa khóa nằm đó mãi mãi rồi"

Tôi ngưng biến hình, và lật ngược trở về hình hài thằng Marco quyến rũ. Ngay khi có miệng tôi bảo. "Trông bồ bữa nay tràn trề sinh lực. Có muốn uống gì không?"

"Bồ định làm gì? Tính biến hình bò rồi ép mình một ly hai phần trăm hả?"

"Coi như đó là lời từ chối. Wetherbee, ông vui lòng mang lại một chai Coke nhé?" Tôi nhìn sát mặt Jake. "Chắc chắn có gì với bồ rồi, Jake. Bồ quá tỉnh rụi, quá lanh lẹn. Còn gì nữa? Cứ như mới làm một liều Prozac không bằng?"

Jake nhăn mặt, hình như hối tiếc vì đã mở miệng hơi nhiều.

Tôi ngồi phịch vào cái ghế sofa, chờ. Jake có gì đó muốn nói với tôi. Nó không có bộ mặt biết giấu giếm.

Jake cũng ngồi xuống. Xong, nó ngước lên, mỉm cười héo úa. Tôi nhìn lên theo và thấy gã điều hâu đuôi đỏ đang lượn vòng trên cao,

ngay bên trên tụi tôi.

Trong một nhịp tim, tất cả mọi thứ quanh tôi như mờ đục đi cứ như mặt nước, ô dù... đều là đồ giả, do hiệu ứng ánh sáng tạo ra.

Rồi, đột ngột, như nhìn xuyên qua bức tường của căn nhà xinh đẹp, sượt qua ông Wetherbee già nua và khay Coke sóng sánh, tôi trở về giấc mơ cách đây ba năm...

Tôi cầm ly nước mà tay run lẩy bẩy. Jake điềm nhiên chờ. Nó nhìn tôi, chờ tôi phản ứng. Chờ mà chắc mẩm là tôi đã biết chuyện...

"Bồ tính làm xáo trộn cuộc sống của tui đó hả, Jake?" Tôi bảo nó, giọng lộ vẻ ích kỷ hơn tôi dự định.

"Cái đó còn tùy."

"Ờ... Cái gì vậy?"

Jake kể cho tôi nghe. Từng từ như từng cây đinh đóng xuống quan tài của tôi. Tôi phải làm gì đây? Từ chối giúp đỡ Ax ư? Cuối cùng, Tobias sà xuống và đậu trên bàn hiên.

"Thế nữ kỵ sĩ của Ngày Tận Thế đâu rồi?" Tôi hỏi.

"Cassie í hả? Nhỏ sẽ không tham gia vụ này," Jake đáp.

Tôi gật. "Tốt. Ít ra thì bồ cũng đã hiểu đời hơn một chút."

Jake nhún vai. "Cassie đang làm điều nhỏ cần phải làm."

"Việc của tui không cần thiết sao?" Tôi giãy nảy.

Jake mặc xác tôi. Thái độ của nó càng khiến tôi phát điên, cứ như tối làm việc kiếm sống là điều nhỏ nhặt vậy. Còn Cassie thì làm những việc đáng khâm phục, quan trọng hơn tôi.

"Bồ đang thu gom đồng đội hả? Như trong phim Những Tay Súng Phía Sau Ngọn Đồi? Băng tụi mình do Clint Eastwood, James Garner," tôi nhìn Tobias, "và Fog- horn Leghorn thủ vai?"

<Marco, mình chưa tới hai mươi tuổi, nhưng mình già lắm rồi, so với chuẩn mực của diều hâu đuôi đỏ. Bồ chưa đủ lớn để uống rượu đâu.> Tobias nhắc khéo.

"Ừm..." Tôi trề môi, châm chích tụi nó. Bất ngờ, tôi tấn công. "Chắc bồ thích hợp với việc này hả Jake? Bồ chưa hề sống trong Giấc Mơ Mỹ kể từ khi chiến tranh kết thúc mà."

Điều đó động chạm tới Jake. Một lần nữa, tôi lại tự sỉ vả mình. Trời, tôi càng rầu rĩ cho nó hơn...

Jake ề à. "Ừm, có lẽ tụi mình sẽ sống và học hỏi."

"Bồ học được gì chứ?" Tôi bùng nổ. "Bồ chỉ học được thói trầm tư, u uẩn. Và giờ thì bồ đã tìm ra cách thoát khỏi nó - bởi vì có người cho bồ cơ hội tiến hành một cuộc chiến tranh khác chứ gì?"

"Có thể," Jake ơ hờ thừa nhận.

Tôi rên rỉ, ráng rứt bỏ cái ngu ngốc ra khỏi mình. Tụi tôi còn có việc quan trọng khác để bàn thảo mà...

"Rồi rồi, Jake. Tui sẽ dẹp nói điều nhảm nhí nếu bồ cũng vậy." Tôi chồm về phía nó. "Bồ là bạn tui. Ax cũng là bạn tui Trong những ngày đẹp trời, tụi mình đã cùng nhau biến thành bọ chét để đốt kên kên

chơi. Nhưng bồ cần phải thực tế: bồ bị xáo động vì những quyết định bồ đã ra. Và giờ bồ muốn ra đi hầu đưa ra những quyết định còn khó khăn hơn nữa hả?"

Jake nhìn tôi trừng trừng. "Mình đã học từ sai lầm. Lần này, mình sẽ làm khác. Ít nhất là làm cái gì đó..."

À ra thế: Jake quyết cho mình một cơ hội khác. Lần này, nó sẽ là chiến binh không bao giờ phạm tội lỗi. Nó sẽ là Ngài Galahad. Tôi thấy tội nghiệp cho nó, và biết mình nên im mồm thì hơn. Nhưng tôi là bạn nó. Mà bạn bè thường nói thẳng với nhau những lời lỗ tai không muốn nghe...

"Được rồi, Jake, tui đi. Tui sẽ đi với bồ. Bồ thừa biết mà. Nhưng bồ cần nhận ra rằng: nếu ra đi, thì chắc chắn cuối cùng bồ cũng sa vào vũng lầy y chang như lần trước mà thôi."

"Marco, mình..."

"Im đi. Hãy lắng nghe. Tui phải quẳng thân vào gió bụi chung với bồ lần nữa, thì bù lại, bồ phải trả cái giá là nghe tui nói." Tôi hít thở thật sâu. "Trở lại những ngày cũ, Jake, bồ sẽ phải ra những quyết định nặng nề hơn mười người làm trong một trăm cuộc đời. Những quyết định giữa cái sống và cái chết. Bồ đưa tụi này vào cối xay, và bồ lại đưa tụi này ra. Xin lỗi, đó không phải vì mọi người nghĩ bồ là một thiên tài quân sự đâu. Về chiến thuật và chiến lược thì tui giỏi hơn bồ nhiều."

<Và cả lôi thôi nữa,> Tobias xen vào.

"Đúng vậy, Jake biết," tôi quặc Tobias. "Jake, bồ thắng vì bồ bất cần, vì bồ cóc bận tâm xem lịch sử sẽ nghĩ gì. Bồ ra quyết định đúng đắn mà không đếm xỉa tới những điều đó. Nhưng khi thôi đánh đấm thì bồ mới ngồi một nùi mà suy gẫm, chất vấn tất cả mọi thứ. Cái ghế bành của bồ thâu tóm tất cả cuộc đời bồ. Và thế là, bồ cho rằng mình đã phạm sai lầm. Ồ, chẳng có gì đáng ngạc nhiên: bồ đâu phải là thánh."

Jake gật đầu. "Lần này mình sẽ không phạm sai lầm nữa."

"Đừng có nói với tui câu đó," tôi hét om. "Bồ muốn một trận chiến zero hỗn độn ư?"

"Mình đã để Rachel bị giết. Bồ có để chuyện đó xảy ra giống như mình không?"

"Ồ, có thể. Bồ đã trao đời tụi tui vào bản năng của bồ. Hễ chiến đấu là bồ sẽ cần phải ra những quyết định điên rồ như thế. Tụi mình, sáu đứa tụi mình, đã lật đổ Đế Chế Yeerk, phần lớn nhờ bởi bồ tin vào bản năng mình."

Tôi ngưng. Jake nín thinh. Xem ra những lời hùng biện của tôi chẳng xi nhê gì với nó, hay có tác dụng như tôi hy vọng. Tôi chỉ muốn đưa nó trở lại vòng xoáy vào cái ngày trên tàu Lòng Chảo thôi.

Sau một hồi, Jake lắc đầu rồi mỉm cười nói. "Vậy là bồ đi chứ?"

Dĩ nhiên là tôi đi.

CHƯƠNG 20

JAKE

Chúng tôi lái xe trong đêm tĩnh mịch, im lặng suốt dọc đường. Tôi, Marco và Tobias ngồi ở ghế trước xe tải thuê của hãng 29-Palms. Một chiếc Humvee theo sau với Menderash (giờ vĩnh viễn là người) và hai người tình nguyện tuyển lựa từ lớp học chống khủng bố của tôi.

Tôi đã thông báo với lớp rằng tôi cần người tình nguyện cho một nhiệm vụ tự sát. Một nhiệm vụ bất hợp pháp, không được sự đồng ý từ chính phủ của họ, phải lìa bỏ gia đình không để lại dấu vết. Họ không được trả lương, không thăng tiến, cũng không được ưu đãi. Tôi sẽ làm thủ lĩnh và họ là người thừa lệnh.

Có ba người tình nguyện, nhưng tôi quyết định chỉ lựa hai người: Hạ sĩ Santorelli, thuộc Kỵ Binh Mỹ, lớn hơn tôi năm tuổi, và một học viên người Pháp tên Jeanne Gerard. Tôi lựa họ vì họ không có gia đình thân thuộc.

Tôi có thể chọn thêm, nhưng tôi nghĩ sáu người là đủ rồi. Sáu người chúng tôi trước kia đã làm nên chuyện...

Rủi thay, sau đó tôi mới nhận ra Jeanne khá xinh đẹp. Một vấn đề tôi không để ý.

Ổ gà làm xe xóc tưng, khiến Marco la rầm rĩ. “Thấy chưa? Đáng ra bồ nên để Jeanne đi cùng xe với tui. Cú xóc như vậy có thể làm cổ bầm tím. Tui có thể bảo vệ cổ...”

Tôi thở dài. “Vấn đề to tát quá há?”

“Cái gì? Tui và Jeanne í hả? Rõ ràng là cổ mến tui mà..”

Tôi nhìn nó. “Marco!”

“Cái gì, Jake?”

“Nếu bồ muốn cua mấy cô xinh xinh thì hãy ở nhà.”

“Ước gì tui được ở nhà. Tui đang có một cuộc sống sung túc. Bồ có biết không, người ta sẽ phải đình chỉ chương trình của tui lại. Hứ, nếu không có tui thì ai thèm chú ý tới bồ và kỳ quan có cánh kia chứ?”

<Marco, bồ mất trí rồi, chán bồ quá đi.>

“Ừ, tui vậy đó.”

“Nếu mình không rủ bồ, chắc bồ giết mình chết quá.”

“Ừ, phải đấy Jake.”

“Nhưng điều đó cũng không thay đổi sự thể rằng bồ sẽ càu nhàu suốt về cuộc sống huy hoàng bồ đã từ bỏ.”

“Phải vậy thôi.”

“Ừm. Bọn họ bảo sao?”

Marco ranh mãnh liếc mảng sáng. “Tốt hơn hãy tắt đèn đi. Tụi mình không muốn lái xe như những tay mơ.”

Tôi tắt đèn và lái chậm lại. Chiếc Humvee làm theo. Chúng tôi vẫn lái tiếp cho tới khi Marco bảo đã tới nơi. Tôi dừng lại và tắt máy. Trong màn đêm hoang vắng, tôi có thể thấy những đốm sáng từ xa. Người

Andalite dặn chúng tôi cần đi thêm một trăm mét nữa.

Tôi leo ra khỏi xe và lê bước. Đoàn người còn lại cũng nhập bọn.

Tôi khích lên. “Nào, Santorelli, Jeanne Hãy coi đây là nhiệm vụ đầu tiên không được huấn luyện của các bạn. Nhiệm vụ của chúng ta rất đơn giản nhưng rất dễ mất dấu, vì vậy phải thật chú ý. Phía trước có một tàu con thoi Andalite. Có hai phi công Andalite ở trên boong. Họ được yêu cầu phải đậu ở đó để chờ một tên phản bội của bọn khủng bố giao tin tức tối mật.”

“Chào, tôi là Marco,” Marco tự giới thiệu với Jeanne. “Tôi có show riêng trên tivi...”

“Kế hoạch thế này: chúng ta cần hạ gục hai phi công Andalite mà không làm họ bị thương nghiêm trọng. Rõ chưa? Một cú đập ngay đầu là họ xỉu rồi. Chúng ta muốn mọi - việc phải y như thật, nhưng không muốn ai 1 phải đi bệnh viện.”

Mọi người đều hiểu.

Caysath đã thu xếp, hoạch định tất cả việc này. Chúng tôi cần một con tàu để tiến tới quỹ đạo. Tại đây chúng tôi sẽ “đánh cắp” một con tàu Yeerk đang đậu, và bỏ lại con tàu Andalite.

Sau khi được tàu con thoi Andalite chở tới tàu Yeerk, chúng tôi sẽ giả bộ cho nó rơi xuống vùng hoang mạc của Trái đất. Câu chuyện chính thức được truyền ra là bọn khủng bố cướp tàu Andalite, nhưng không lái được nên đã làm rơi. Hai anh lính Andalite sẽ làm chứng rằng họ bị số đông tấn công. Chính phủ Mỹ sẽ khuyên chính phủ Andalite đừng bất cẩn. Rồi ai nấy đều hể hả...

“Sáu chống lại hai à?” Jeanne ngại ngần. “Vậy có quá không?”

“Quáá khôôông” Marco nhại. “Tôi thích giọng của cô, Jeanne.

“Họ là Andalite,” Menderash quạu. “Sáu là đủ.”

Tôi mỉm cười. “Tất cả tùy vào các bạn chọn lốt hình biến nào. Rồi chưa, chúng ta làm điều đó với chỉ hai người thôi. Tobias, hoàn hình rồi biến hình Andalite đi.”

Đó là cuộc kiểm nghiệm của cả hai tụi tôi. Liệu cậu ấy có làm theo lời tôi? Nếu không, thì hãy tìm ra ngay từ bây giờ. Tobias chẳng nói gì, chỉ lẳng lặng làm theo.

Vài phút sau, hai người Andalite trên tàu con thoi nghe tiếng kêu cứu bằng giọng truyền. Họ tức tốc mở cửa ngoài ra coi có chuyện gì. Vùng sa mạc nhập nhoạng cho họ thấy một người Andalite đang chạy. Nhưng họ không chắc, có thể đó là một chú ngựa hoang chăng? Vì vậy họ xổ hết cả bốn mắt về phía trước để nhìn cho rõ. Và họ chẳng thấy một chú khỉ đột từ trên nóc tàu con thoi nhảy xuống, cụng hai cái đầu họ lại với nhau.

Menderash điều khiển tàu con thoi cất cánh. Anh bất bình lẩm nhẩm. “Họ thật bất cẩn. Đáng xấu hổ quá. Chiến binh Andalite mà để bị đánh từ đằng sau ư? Thật là xấu hổ.”

“Cô biết không, tôi có thể là cố vấn, là thầy dạy kèm cho cô,”

Marco bốc phét với Jeanne. “Nếu chúng ta gần gũi thì tôi có thể dạy cô tất cả những gì tôi biết.”

“Nhưng tôi phải làm gì để trả thù lao cho anh?” Jeanne hỏi.

“À...” Marco định buông lời nhận xét gì đó thì Jeanne cắt lời. “Tôi biết rồi! Có lẽ một ngày nào đó tôi sẽ giới thiệu anh cho chị Michelle của tôi. Chị ấy thích típ đàn ông lùn lắm, thậm chí lùn như anh cũng được.”

Marco nhăn nhó. “Chà, cô gái đẹp nào mà chả chanh chua. Tôi thích cô đấy.” Nó bắt gặp ánh mắt tôi. “Jake, khi nào thì bồ dành chút ít thời gian để rút con dao này ra khỏi ngực tui?”

Chúng tôi tới quỹ đạo. Tôi quan sát kỹ Jeanne và Santorelli. Đây là lần đầu tiên họ rời hành tinh. Santorelli cố hết sức tỏ ra lạnh lùng, nhưng không thể giấu được nụ cười vui sướng.

“Tuyệt diệu hả?” Tôi nói, gật đầu về phía đường ánh sáng ban ngày của Trái đất bên dưới.

“Tôi đã thấy nó trên tivi,” anh ta nói. “Nhưng không nghĩ nó đẹp đến thế này.”

“Đối tượng xuất hiện, thưa thuyền trưởng” Menderash báo cáo.

Phải mất một lúc tôi mới hiểu ý anh. “Được. Mang chúng tôi vào. Hãy coi cô ấy thế nào.”

Con tàu trên quỹ đạo không giống bất cứ con tàu Yeerk nào tôi từng thấy trước đây. Nó vẫn toát lên vẻ nguy hiểm và thù hằn như thường - Yeerk khoái thứ hình dáng xù xì, góc cạnh. Nhưng cái này thì ngoài vẻ hùng hổ, cơ bắp, nó còn có vẻ đẹp, duyên dáng nhất định.

Nó bằng một phần tư tàu Lưỡi Rìu và lớn hơn Con Rệp năm hay sáu lần. Ấn tượng chung là nó tựa như chiếc boomer- ang, hai đầu uốn về trước, một đầu là ụ tia Nghiệt trông ghê rợn. Trung tâm tàu là một ống hình trụ dẹp, đặt ở trên cánh.

“Gồ ghề ra phết,” Marco nhận xét.

Menderash thuyết trình. “Nhờ kích cỡ của mình mà nó rất nhanh và có dàn vũ khí cực mạnh. Nó không chở theo chiếc Con Rệp nào, nhưng mang theo hai phi cơ con thoi. Yeerk dùng loại tàu du hành này để lần theo dấu vết của những đế quốc xa xăm, hoặc để hộ tống tàu quan trọng khác...”

“Ừm, giờ nó là của chúng ta,” tôi bảo. “Nào, Menderash. Chúng ta cùng lên tàu.” Anh ta ngần ngừ.

“Có gì vậy?” Tôi hỏi, hơi lo lắng vì anh cựu Sĩ quan Thứ nhất Andalite này khó chịu khi tuân lệnh tôi.

“Không có gì, thưa thuyền trưởng. Chỉ là một phong tục Andalite thôi. Chúng tôi luôn đặt tên cho con tàu trước khi phi hành đoàn lên boong – đó là một tín ngưỡng cho rằng con tàu phải biết nó là ai trước đã, rồi phi hành đoàn mới biết nó.”

Tôi thở phào. “À, đúng rồi, Menderash. Tín ngưỡng của chúng tôi là không bao giờ gọi con tàu là “nó” mà luôn gọi là “cô ấy”. Dù cho con

tàu mang tên phái nam đi chăng nữa thì nó vẫn luôn là cô ấy."

Sáu người chúng tôi trầm ngâm đứng ngắm nhìn ngôi nhà mới của mình, in hình lên cảnh mặt trời mọc của Trái đất.

"Tụi mình gọi cô ấy là gì nhỉ?" Marco lẩm bẩm tự hỏi.

<Cô ấy đẹp quá,> Tobias tấm tắc. <Cô ấy đẹp, tràn trề sức sống, và nguy hiểm.>

Tôi quay qua ngạc nhiên nhìn Tobias. Cậu ấy nhìn lại tôi bằng ánh mắt dữ tợn của diều hâu.

Marco cười váng lên. "Nhỏ sẽ khoái cho coi. Một con tàu Yeerk có vẻ ngoài lạnh lùng, ghê gớm trong một phi vụ tự sát? Nhỏ thích cho coi."

Và thế là chúng tôi bước lên con tàu Rachel.

THE END